SIAM INTER BOOKS

SIAM INTER WARRIOR

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

มังกรสะบั้นภพ

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

1

คำนำเสนอโดย ก่อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์

นวนิยายจีนกำลังภายใน

เทพมารสะท้านภพ

เล่ม 1

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ตอนที่

1

ผจญภัย ที่ ๑

ในดินแดนอัศจรรย์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

หวงอี้ : เขียน, น.นพรัตน์ : แปล, เทพมารสะท้านภพ เล่ม 1, พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2548
280 หน้า
นวนิยายจีนกำลังภายใน, รวมเรื่อง, I.ชื่อเรื่อง
ISBN : 974-93041-7-9

ชื่อหนังสือ : เทพมารสะท้านภพ เล่ม 1
ผู้เขียน : หวงอี้
ผู้แปล : น.นพรัตน์
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : พฤษภาคม 2548
จำนวน : 280 หน้า
ราคา : 190 บาท
เจ้าของฉบับภาษาไทย : บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
สิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย 2548 : บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)

FU YU FAN YUN / 傅玉凡雲
เทพมารสะท้านภพ
© 1992-1995 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黃易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1992-1995 by Wongyi Books Hong Kong Ltd.
Thai translation rights arranged with Wongyi Books Hong Kong Ltd.
and Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น
หนังสือทุกเล่มที่มีความเสียหายและข้อผิดพลาดจากกระบวนการผลิต
ทางสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ยินดีรับคืนและจัดส่งเล่มที่ถูกต้องสมบูรณ์ไปให้แทน

ผู้จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
คณะที่ปรึกษา : สุทธิศักดิ์ โล่ห์ลวัลย์, วิฑูร นิรันตราย,
อัญชลี ธีระสินธุ์, วิรัตน์ ทีฆพุทิลกุล
ผู้จัดการสายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์ : เสกสรร สุขวัฒโน
บรรณาธิการบริหาร : วาสนา ชูวัตน์
เลขานุการกองบรรณาธิการ : ปฏิญญา สมไผ่ล้อม
หัวหน้าฝ่ายศิลปกรรม/ออกแบบปกฉบับภาษาไทย : ศุภชัย ชนาธิปัตย์
ฝ่ายศิลปกรรมฉบับภาษาไทย : ดุลิต ฤาจิตโกศล, ปรัชญา คงรอด
จัดรูปเล่มฉบับภาษาไทย : ถิรวุฒิ เหล่าสน
เรียงพิมพ์ : ฝ่ายคอมพิวเตอร์สยามสปอร์ตฯ
พิสูจน์อักษร : ปรีชาญ แสนทวีสุข, อังศุกานต์ กันอุปัทว์
จิราวรรณ กะการดี, ภัทราณี กลับแป้น
ผู้จัดการฝ่ายการตลาด : ดวงตา เทียมทัด
ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ : ณิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงศ์
ผู้จัดการฝ่ายต่างประเทศ : ฉวีวรรณ คงประสานกาล
ผู้จัดการฝ่ายประสานเตรียมผลิต : ชูชัย ศิระจินดา
ประสานงานเตรียมผลิต : อรุณพร พาทุบุตร, ปฏิวัติ มัชฌาประเท
แยกสี : S.S.Film Process
พิมพ์ที่ : บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ : บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร. 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39
ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร. 0-2693-0904

สิ่งพิมพ์ประชาสัมพันธ์ของสายการ "Green Road"
ผู้พิมพ์/ผู้ผลิต: The PAPER โทร. 0-2160-4199
ขายหนังสือทุกประเภทราคาถูกทั่วประเทศ และสั่งซื้อได้ทางอินเทอร์เน็ต
การพิมพ์ ... ที่ดีที่สุด ... ในประเทศไทย

คำนำสำนักพิมพ์

มีข่าวดีมาบอกกกกก...

แฟนนวนิยายกำลังภายในทุกท่านโปรดทราบ...

เพื่อเป็นการตอบสนองผู้อ่านที่เป็นแฟนนวนิยายกำลังภายในทุกท่าน ขณะนี้ **สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** ภายใต้การดูแลของ **บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)** ขอนำเสนอผลงานที่เป็นสุดยอดของยุทธจักรนวนิยายกำลังภายใน ผลงานของเจ้ายุทธจักรนวนิยายแนวนี้นาม **หวงอี้** ที่มีในชื่อภาคภาษาไทยว่า **เทพมารสะท้านภพ** มีความต่อเนื่องถึง 18 เล่มจบบริบูรณ์ คอนวนิยายกำลังภายในไม่ควรพลาดเป็นอย่างยิ่ง และก็อีกเช่นเคยที่ทางสำนักพิมพ์ฯ ได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์แต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทยขณะนี้

เทพมารสะท้านภพ ที่ผู้อ่านถืออยู่ในมือขณะนี้เป็นฉบับที่หวงอี้ ปรับปรุงแก้ไขจากของเดิมที่เขียนไว้เมื่อ ปี พ.ศ. 2535 - **น.นพรัตน์** ผู้มีความเชี่ยวชำนาญเชิงชั้นวรรณศิลป์การแปลถอดความเป็นภาษาไทย พร้อมเรียงร้อยและเรียบเรียงอย่างได้อรรถรสเป็นที่ถูกอกถูกใจคอนวนิยายกำลังภายในอย่างแน่นอน

สำหรับเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของการต่อสู้สัประยุทธ์ระหว่างปรมาจารย์มารที่มีฝีมือเป็นที่สุดแห่งแผ่นดิน และที่สุดของที่สุดฝ่ายอธรรม

เป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนมีเจตนาจะให้เกิดท่วงทำนองใหม่ในแวดวงวงวรรณกรรมนวนิยายกำลังภายใน โดยนำเอาอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหกมาประกอบเข้าด้วยกัน (อารมณ์ทั้งเจ็ดประกอบด้วย ความรู้สึกยินดี เดือดดาล เศร้าโศก สุขสันต์ ความรัก ความชัง และความปรารถนา และกามคุณทั้งหกเกิดจากการรับรู้ทางจักษุ โสต ฆาน ชิวหา กายา และใจ ซึ่งก่อให้เกิดเป็นความต้องการต่อรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส และทางมโนสำนึก) ซึ่งก็เป็นที่ยอมรับของผู้อ่านอย่างกว้างขวาง หลังจากนั้นผลงานเรื่องอื่นก็ตามมาให้แฟนนักอ่านได้อ่านอย่างสมใจ ที่โดดเด่นคือ **เจาะเวลาหาจิ๋นซี** และ **มังกรคู่สู้สิบทิศ** **สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** จัดพิมพ์เช่นกัน

คุณก่อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์ ได้เขียนไว้ในคำนำเสนอว่า *"อัจฉริยภาพของ หวงอี้ อยู่ที่การไม่บิดเบือนประวัติศาสตร์ แต่ใช้จินตนาการขยายจุดที่ยังคลุมเครือในประวัติศาสตร์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และเพิ่มตัวละครที่มีสีสันเพื่อให้ดำเนินเรื่องได้อย่างสนุกสนานน่าติดตาม"* เยี่ยงนี้แล้ว...จริงเท็จแค่ไหน ใครเล่าจะบอกได้เท่าตัวของท่านเอง

อย่าได้มัวรีรอช้า...โปรดพิสูจน์ด้วยตัวของท่านเอง ณ บัดนี้

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

คำนำเสนอ

ผมเดาว่า ท่านผู้อ่านคงกำลังคิดถึงหวงอี้
เพราะหลังจากมหากาพย์ "มังกรคู่สู้สิบทิศ" จบลงแล้ว ก็ไม่มีวรรณกรรมเรื่องใหม่ออกมาอาละวาดในยุทธจักรนวนิยายกำลังภายใน

ช่วงนี้หวงอี้ไม่ว่างครับ เนื่องจากต้องเร่งเขียนต้นฉบับสุดยอดยุทธจักรนวนิยายเรื่องใหม่ ซึ่งผมเห็นว่าเหนือกว่า "เจาะเวลาหาจิ๋นซี" และ "มังกรคู่สู้สิบทิศ"

เรื่องนี้ยังไม่มีชื่อในภาคภาษาไทย แต่ผมได้แอบตั้งชื่อไว้ล่วงหน้าว่า "จอมคนแผ่นดินเดือด" ซึ่งถ้า คุณ น.นพรัตน์ เห็นดีด้วยและนำไปใช้ ผมก็จะไม่คิดค่าลิขสิทธิ์ใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากจะขอค่ายกครูเป็นสุราใบไผ่เขียวมาล้างปากสักไหสองไห

ในระหว่างการรอคอยให้หวงอี้ประดิดประดอย "จอมคนแผ่นดินเดือด" จนจบสมบูรณ์ ซึ่งคงจะต้องใช้เวลาอีกนาน คุณ น.นพรัตน์ จึงได้หยิบเรื่อง "เทพมารสะท้านภพ" (ฉบับปรับปรุงใหม่) ซึ่งเป็นผลงานสร้างชื่อให้หวงอี้ในยุคเริ่มแรกมาแปลแทรกให้พวกเราได้ลิ้มรสกันก่อนเพื่อบรรเทาความคิดถึง

หวงอี้ เขียน "เทพมารสะท้านภพ" ก่อน แล้วจึงเขียน "เจาะเวลาหาจิ๋นซี" และ "มังกรคู่สู้สิบทิศ" จนกระทั่งถึง "จอมคนแผ่นดินเดือด" ตามลำดับ แต่เหตุการณ์ในท้องเรื่องทั้งสามไม่ได้เรียกกันตามนี้ เหตุการณ์จริงในประวัติศาสตร์ต้องเริ่มจาก "เจาะเวลาหาจิ๋นซี" ซึ่งเป็นเรื่องราวในช่วงก่อนราชวงศ์ฉิน (ประมาณ 221 ปีก่อนคริสตกาล) ตามมาด้วย "จอมคนแผ่นดินเดือด" (ประมาณปี ค.ศ. 420) และ "มังกรคู่สู้สิบทิศ" (ประมาณ ค.ศ. 618) แล้วจึงต่อด้วย "เทพมารสะท้านภพ" ซึ่งดำเนินเรื่องอยู่ในช่วงต้นของราชวงศ์หมิง (ประมาณ ค.ศ. 1368)

แม้จะเขียนเรื่องสลับกันไปมากับประวัติศาสตร์จริง แต่หวงอี้ก็เขียนได้อย่างแนบเนียนไม่ผิดพลาด ไม่เคยสอดแทรกเนื้อหาที่ไม่ตรงกับยุคสมัยที่กำลังดำเนินเรื่องอยู่ให้จับได้ อีกทั้งเหตุการณ์ในบทประพันธ์ทุกเรื่องที่อ้างอิงถึงกันก็สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน นี่แสดงถึงการค้นคว้าข้อมูลเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการเขียนนวนิยายอิงประวัติศาสตร์

อัจฉริยภาพของหวงอี้อยู่ที่ *การไม่บิดเบือนประวัติศาสตร์แต่ใช้จินตนาการขยายจุดที่ยังคลุมเครือในประวัติศาสตร์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และเพิ่มตัวละครที่มีสีสัน เพื่อให้ดำเนินเรื่องได้อย่างสนุกสนานน่าติดตาม*

ในเรื่อง "เทพมารสะท้านภพ" นี้ ก็มีตัวละครและเคล็ดวิชาที่พิสดารเร้าใจไม่ซ้ำแบบใคร รวมทั้งมีคุณลักษณะเฉพาะของนวนิยายกำลังภายในอย่างครบถ้วน

หวังว่าจะช่วยบรรเทาความคิดถึงหวงอี้ลงได้บ้าง จนกว่าจะพบกับ *"จอมคนแผ่นดินเดือด"* ในโอกาสต่อไป

ด้วยความปรารถนาดี
ก่อศักดิ์ ไชยรัตมีศักดิ์

คำนำผู้แปล

เรื่อง **เทพมารสะท้านภพ** เป็นสุดยอดยุทธจักรนวนิยายของหวงอี้ ผู้ได้รับยกย่องว่าเป็นผู้นำแห่งโลกนวนิยายกำลังภายในแห่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด **สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

และอีกเช่นเคย **คุณก่อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์** ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร (CEO) บริษัท ซี.พี. เซเว่นอีเลฟเว่น จำกัด (มหาชน) ผู้มีส่วนแนะนำหวงอี้ต่อนักอ่านชาวไทย ยังเขียนคำนำเสนอให้กับ **เทพมารสะท้านภพ** ซึ่งผมต้องขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

จีนมีสุภาษิตบทหนึ่งอ่านว่า **ฟานหวินฟู่หวี่** ซึ่งแปลตรงตัวว่า **พลิกเมฆาคว่ำวรุณ** มาจากวรรคทองของกวีราชวงศ์ถังคือ **ตู้ฝู่** ซึ่งถอดความเป็นภาษาไทยว่า **"พลิกหงายมือเป็นเมฆา ครั้นคว่ำมือกลายเป็นวรุณ"** ใช้เปรียบเปรยคนที่กลับกลอกไม่แน่นอน หรือถนัดในการใช้วิธีการที่พลิกแพลง ในบางครั้งใช้อุปมาอุปไมยผู้คนเรื่องราวที่เปลี่ยนผัน หรือการร่วมรักระหว่างชายหญิง หวงอี้จึงนำคำนี้มาดัดแปลงเป็นชื่อเรื่องฟู่หวี่ฟานหวิน หากทว่าในที่นี้หมายถึงฟู่หวี่เจี้ยนหรือ

กระบี่คลุมวรุณ และล่างฟานหวินซึ่งเป็นตัวละครเสมือนจิตวิญญาณของเรื่อง และเนื่องจากเรื่องนี้เป็นการสัประยุทธ์ระหว่างปรมาจารย์มารแห่งแผ่นดินกับสุดยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ผมจึงขอใช้ชื่อเรื่องว่า **เทพมารสะท้านภพ**

หวงอี้เขียนเทพมารสะท้านภพตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 โดยหมายมั่นหลุดพ้นจากกรอบของรุ่นเก่าก่อน ก่อกำเนิดยุทธจักรนวนิยายท่วงทำนองใหม่ ปรากฏว่าในช่วงแรก แต่ละเล่มต้องพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า หลังจากนั้นหวงอี้ค่อยสร้างเจาะเวลาหาจิ๋นซีที่แปลกแหวกวงการ และเสกสรรมังกรคู่สู้สิบทิศที่กลายเป็นประวัติการณ์ของวงการนวนิยายกำลังภายใน ล่าสุดทางสถานีโทรทัศน์ทีวีบีแห่งฮ่องกง ตกลงสร้างเทพมารสะท้านภพสืบต่อจากมังกรคู่สู้สิบทิศ หวงอี้จึงแก้ไขปรับปรุงเทพมารสะท้านภพใหม่ ซึ่งทางไต้หวันเพิ่งออกวางตลาดเมื่อต้นปีนี้ ขณะที่ฉบับฮ่องกงยังไม่จัดพิมพ์ออกมา และผมแปล-เรียบเรียงจากฉบับแก้ไขปรับปรุงใหม่ของหวงอี้

หลังจากที่กิมย้งหยุดเขียนนวนิยายกำลังภายใน ส่วนโก้วเล้งลาลับไปจากโลก แวดวงยุทธจักรนวนิยายเกิดการชะงักงันไประยะหนึ่ง จวบกระทั่งหวงอี้ลาออกจากงานประจำในสำนักงานฮ่องกงอาร์ต ดีเวลล็อปเมนต์ เคาซิล ยึดอาชีพเขียนหนังสืออย่างเป็นจริงเป็นจัง สิบกว่าปีมานี้กล่าวได้ว่าบุกเบิกเส้นทางสายใหม่ให้กับวงการนวนิยายกำลังภายในผลงานของเขาหลอมรวมหลักวิทยาศาสตร์เข้ากับกำลังภายใน สอดแทรกวิชาดาราศาสตร์ แพทยศาสตร์ พุทธศาสนา วิชาปรัชญาของโลกตะวันออกอย่างกลมกลืน เค้าโครงเรื่องทั้งกว้างและลึก ฉากเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ตระการตา บรรยายตัวละครอย่างละเอียดลึกซึ้ง จึงเป็นนักเขียนนวนิยายกำลังภายในที่ยืนอยู่แถวหน้าของวงการมานานนับสิบห้าปี

เทพมารสะท้านภพได้รับการกล่าวขานว่าเป็นนวนิยายกำลังภายในที่บรรเจิดเพริศแพร้วดุจกวีบทหนึ่ง เป็นเหตุการณ์ในช่วงต้นราชวงศ์หมิง (ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเหม็ง) ระหว่างที่หมิงไท่จู่ฮ่องเต้เพิ่งครองประเทศ หากแต่เรื่องราวส่วนใหญ่เป็นการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักรมากกว่า เขียนถึงกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินซึ่งเปรียบเสมือนเป็นจิตวิญญาณของเรื่องรวมทั้งบุรุษหนุ่มยอดฝีมืออีกสามคน ได้แก่ เด็กกำพร้าหานป๋อ เจ้าแห่งทวนฟงสิงเลี่ย และดาบไวชิฉางเจิง โดยเฉพาะหานป๋อมีประสบการณ์ผาดโผนที่สุด ถูกปลูกฝังพันธุมารอยู่ภายในกาย ถึงแม้ว่าภายในเรื่องมีตัวละครที่หลากหลาย แต่หวงอี้ก็แสดงความสามารถในการถ่ายทอดเรื่องราวได้อย่างแยบคาย เชื่อว่าเทพมารสะท้านภพต้องเป็นอีกหนึ่งผลงานที่อยู่ในดวงใจของท่านผู้อ่านอย่างแน่นอน

น.นพรัตน

รายชื่อตัวละคร

กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน

ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งพรรคมังกรพิโรธเป็นบุรุษที่ยึดมั่นในรัก หลังจากกรรยาตายจาก ก็สูญสิ้นความอึกเหิม เนื่องจากอุ่มเอดความรักอนหมดหัวใจ จึงบังคับใช้สุดยอดกระบี่ได้

ผู้เฒ่ามหาญสิ้นชีพเหิน

ล่างฟานหวิน* เดินเข้าสู่ห้องพิเศษทางตึกข้างบนชั้นสองของเหลามองไกล ประจวบกับเป็นเวลาจุดโคมไฟ

เหลามองไกลตั้งอยู่บนเกาะนู่เจียว (เกาะมังกรพิโรธ) ลักษณะเป็นเหลาสุราขนาดเล็ก ล่างฟานหวินชมชอบบรรยากาศที่เงียบสงบของที่นี่ สามารถทัศนาทิวทัศน์นอกทะเลสาบต้งถิง** ดังนั้นสองปีนี้เป็นแขกประจำของหอมองไกล

สองปีแล้ว

นับตั้งแต่ซีซี*** ตายจาก ชั่วพริบตาผ่านพ้นไปสองปี

---

* ล่างเป็นแซ่ แปลว่าคลื่น ฟานหวินแปลว่าพลิกเมฆา

** ชื่อทะเลสาบ ตั้งอยู่ในเขตมณฑลหูหนาน มีแม่น้ำเซียงเจียง จื่อสุย หยวนเจียง และหลีสุ่ย ไหลลงสู่ทะเลสาบต้งถิง นอกจากเป็นที่เก็บกักน้ำจากแม่น้ำทั้งสี่สาย ยังรองรับน้ำบ่าที่ระบายจากแม่น้ำแยงซีเกียงช่วงน้ำหลาก บนทะเลสาบมีเกาะและภูเขาหลายลูก ภูเขาที่มีชื่อสุดคือภูเขาจวินซาน

*** แปลว่าทะนุถนอม

ล่างฟานหวินไม่ทราบว่าผ่านวันเวลาเหล่านี้ไปได้อย่างไร นึกถึงตอนนี้ถึงกับสูญเสียอารมณ์สนุกสนานที่พึงมีไป

เกาะมังกรพิโรธมีนามกระเดื่องเลื่องลือในฝ่ายอธรรม ได้รับการขนานนามร่วมกับจุนซิ่นเหมิน (สำนักเกริกเกียรติ) และเฉียนหลอชันเฉิง (เมืองภูเขาแหฟ้า) เป็นสามสถานอันตรายของฝ่ายอธรรม

ขุมกำลังทั้งสามกลุ่มนี้ เป็นผู้กำหนดชะตากรรมของยุทธจักรฝ่ายอธรรม

มีคนทำนายว่า หากขุมกำลังทั้งสามกลุ่มสามารถยุติความขัดแย้งรวมเป็นอันหนึ่งเดียวกัน ยุทธจักรฝ่ายธัมมะคงถึงกาลอวสานแล้ว

แนวโน้มเช่นนี้อยู่ระหว่างการก่อตัว หากทว่าเบื้องหลังที่แท้จริงมีความซับซ้อนผิดธรรมดา

เกาะมังกรพิโรธเป็นเกาะใหญ่บนทะเลสาบดังถิง มีพื้นที่หลายหมื่นมู่* บนเกาะปรากฏทิวเขาสูงต่ำ ยอดเขานู่เงียวตั้งอยู่ใจกลางเกาะ

ตำหนักมังกรพิโรธ ซึ่งเป็นสำนักใหญ่ของนู่เจียวปาง (พรรคมังกรพิโรธ) ปลูกสร้างอยู่บริเวณไหล่เขา ภูมิประเทศหวาดเสียวอันตรายตั้งรับง่ายดาย ยากแก่การจู่โจม

สิ่งปลูกสร้างนี้ เกิดจากการออกแบบและควบคุมการก่อสร้างของล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียน ซึ่งได้รับการขนานนามเป็นทัพหน้าขวาแห่งพรรคมังกรพิโรธ

บริวารพรรคมังกรพิโรธเกือบสามพันนาย รวมทั้งสมาชิกในครอบครัวจำนวนนับหมื่น ล้วนอาศัยอยู่บนที่ลุ่มชายฝั่ง เนื่องจากเป็นชุมชนขนาดใหญ่ จึงเปิดเหลาสุรา บ่อนพนัน และซ่องนางโลมปานประหนึ่งเป็นเมืองใหญ่ คล้ายกับเฉือนแบ่งดินแดนตั้งตัวเป็นเจ้า

---

* ไร่จีน

ครอบครอง

นับตั้งแต่ประมุขพรรคคนก่อนซ่างกวนเฟย ยึดเกาะมังกรพิโรธเป็นฐานที่มั่น ภายใต้การช่วยเหลือของทัพหน้าซ้ายขวา อันได้แก่กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน และบ่วงปีศาจหลิงจ้านเทียน ออกศึกไปทั้งเหนือใต้ ผนวกดินแดนหูหนานหูเป่ยและทะเลสาบต้งถิงเอาไว้ ควบคุมเส้นทางคมนาคมบนแม่น้ำแยงซีเกียง แทบครอบครองแผ่นดินจงหยวน* ดำเนินการขนถ่ายเกลือเถื่อน ตลอดจนการซื้อขายต่างๆ ทั้งรับส่วนแบ่งจากชาวมิจฉาชีพ ช่วยให้บริวารของพรรคมีความเป็นอยู่อย่างเลิศเลอยิ่งอย่าว่าแต่ชนชั้นหัวหน้ากลุ่มขึ้นไป

มีเงินสามารถใช้ภูตผีมาโม่แป้ง เงินทองมีส่วนเสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่เกาะกลางทะเลสาบแห่งนี้

ล่างฟานหวินเลือกโต๊ะริมหน้าต่างทรุดนั่งลง สั่งสุราหนี่เอ๋อหง** มาสองขวด

นอกหน้าต่างประดับด้วยเดือนเต็มดวง ผิวน้ำของทะเลสาบต้งถิงใสราวกระจก ใต้แสงจันทร์ฉายเป็นประกายระยิบระยับ

น้ำค้างฤดูสารทผนึกเงาจันทร์ วิญญาณเหมยล่อยล่องในเรือนเหน็บหนาว

ในค่ำคืนหนึ่งของเดือนเต็มดวง ชีชีลาโลกไปด้วยความอาวรณ์

ล่างฟานหวินไม่ได้หลั่งน้ำตา เขาไม่เคยหลั่งน้ำตามาก่อน

บนผิวทะเลสาบปรากฏแสงไฟพุ่งผ่านไปอย่างรวดเร็ว ล่างฟานหวิน

---

* สมัยโบราณหมายถึงมณฑลเหอหนานและพื้นที่ละแวกใกล้เคียง ต่อถึงสมัยราชวงศ์จิ้นลุ่ลวงถึงราชวงศ์ซ้องใต้ ยังครอบคลุมพื้นที่ตอนล่างของแม่น้ำฮวงโหอีกด้วย

** แปลตรงตัวว่าธิดาแดง ชาวจีนทางตอนใต้เมื่อบุตรีอายุได้หลายขวบ จะเริ่มหมักสุรา ครั้นถึงเวลาบุตรีแต่งงานเป็นฝั่งฝา จะนำสุราที่หมักไว้มาเลี้ยงแขก ในจำนวนนี้นับสุราธิดาแดงเมืองเส้าซิงมณฑลเจ้อเจียงมีชื่อที่สุด

ทราบว่านี่เป็นเรือเร็วที่ทำการลาดตระเวนของพรรคมังกรพิโรธ

ระหว่างนี้สำนักเกริกเกียรติ ซึ่งมีฐานที่มั่นแถบมณฑลเสฉวนยูนนาน หลังจากควบคุมดินแดนตะวันตกไว้ได้ ก็เริ่มยื่นกรงเล็บมายังดินแดนจงหยวน คุกคามถึงการดำรงคงอยู่ของพรรคมังกรพิโรธการศึกของทั้งสองสำนักสามารถปะทุได้ทุกเมื่อ

หลังจากที่ซีซีเสียชีวิต ล่างฟานหวินก็ไม่ถามไถ่กิจการภายในพรรค ประมุขพรรคคนปัจจุบันช่างกวนอิง* สืบตำแหน่งต่อจากบิดา ก็ฉวยโอกาสที่ล่างฟานหวินวางมือ เร่งเพาะสร้างขุมกำลังใหม่ให้กับตัวเอง

สำเร็จแล้วจะเป็นไร ล้มเหลวแล้วจะเป็นไร?

มาตรว่าสมปรารถนาชั่วครั้งคราว ชั่วลัดนิ้วมือเดียวชีวิตพันผ่านระหว่างได้รับกับสิ่งที่สูญเสียล้วนคืนสู่ธุลีดิน สมมติหญิงงามเช่นซีซีมิใช่มลายกลายเป็นกระดูกขาวหรอกหรือ?

ล่างฟานหวินเจ็บปวดใจขึ้นมา

กระบี่คลุมวรุณที่ยาวสี่เชียะเก้านิ้วยังสะพายที่หว่างเอว กระบี่วิเศษเล่มนี้เป็นชีวิตจิตใจของเขา ยามนี้กลับคล้ายเหล็กเปื่อยผุทองเหลืองสนิมเขรอะ หามีคุณค่าความหมายสำหรับเขาไม่

ที่สะพายติดตัวเพียงเป็นความเคยชินประการหนึ่ง

แว่วเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบากระทบโสต ล่างฟานหวินทราบว่ามียอดฝีมือเดินเข้าใกล้

เป็นเสียงฝีเท้าที่คุ้นเคย

คนผู้หนึ่งผลักประตูเข้ามา จากนั้นปิดประตูลง ทรุดตัวนั่งลงที่ด้านตรงกันข้ามกับล่างฟานหวิน

---

* ช่างกวนเป็นแซ่สองตัว อิงแปลว่าเหยี่ยว

เป็นบุรุษหน้าซูบเรียวคมคาย สองตาเป็นประกาย รูปร่างแข็งแรงผึ่งผาย ที่แท้เป็นสหายคู่ใจของล่างฟานหวิน ฉายาบ่วงปีศาจหลิงจ้านเทียน

ล่างฟานหวินรั้งสายตากลับจากราตรีจันทร์ทะเลสาบตังถิงอย่างอับจนปัญญา ในใจบังเกิดความหงุดหงิดกลัดกลุ้ม ทราบว่าคืนนี้ต้องเผชิญกับเรื่องราวทางโลกที่น่าเบื่อแล้ว

หลิงจ้านเทียนปีนี้อายุสามสิบห้าปี อ่อนกว่าล่างฟานหวินหนึ่งปี อยู่ในวัยฉกรรจ์อันเข้มแข็ง มีพลังชีวิตขึ้นถึงขีดสุด

ล่างฟานหวินมองดูพี่น้องที่สนิทสนมที่สุด นึกถึงช่วงเวลาที่ทั้งสองบุกบั่นฝ่าความตาย พิชิตผืนแผ่นดินด้วยกัน ฝืนใจปลุกปลอบสมาธิเค้นรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"จ้านเทียน พรุ่งนี้ท่านจะออกเดินทางไปประจำที่สาขาพรรคทะเลสาบเหิงหลิ่ง ข้าพเจ้าขออาศัยโอกาสนี้เลี้ยงส่งท่าน"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"ท่านกลับทราบเรื่องด้วย"

ล่างฟานหวินฟังออกว่า น้ำเสียงของอีกฝ่ายแฝงความไม่พอใจ

ซึ่งความจริง หากมิใช่กว๋อน้อยซึ่งดูแลชีวิตประจำวันของเขาบอกต่อเขา เขายังไม่ล่วงรู้หมายกำหนดการเดินทางของหลิงจ้านเทียน

หลังจากที่ซีซีเสียชีวิต เขาไม่ต้องการรับรู้ ไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวใดอีก

นึกถึงตอนนี้ ล่างฟานหวินบังเกิดความรู้สึกเสียใจต่อสหายที่ร่วมเป็นร่วมตายผู้นี้อยู่บ้าง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านออกเดินทางอย่างวางใจเถอะ ตราบใดที่เราล่างฟานหวินมีชีวิตอยู่ จะรับประกันความปลอดภัยของบุตรภรรยาท่าน"

ที่แท้ตามกฎของพรรค ผู้ที่ถูกโยกย้ายออกจากสำนักใหญ่ของ

พรรค ต้องทิ้งบุตรภรรยาอยู่บนเกาะ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชา

หลิงจ้านเทียนหน้าเคร่งขรึมลง คิดหมายกล่าววาจา

ล่างฟานหวินชิงยกมือห้ามปราม กล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวแล้ว ประมุขพรรคคนก่อนมีพระคุณต่อข้าพเจ้า ท่านผู้เฒ่าเมื่อสิ้นบุญ ไหนเลยทรยศต่อทายาทของท่านผู้เฒ่าได้ เรื่องหันหลังให้กับพรรค แยกตัวไปตั้งตัวใหม่ ขออย่าได้เอ่ยถึง"

ใบหน้าหลิงจ้านเทียนกลับกลายเป็นแดงกล่ำ สองตาทอแววพลุ่งพล่าน ร่ำร้องว่า

"พี่ใหญ่ อภัยที่ไม่อาจทำตามคำสั่ง หลังจากวันพรุ่งนี้ พวกเราอาจไม่มีวันพบหน้ากันอีก ข้าพเจ้ามีความในใจที่ไม่ระบายไม่ปลอดโปร่ง"

ล่างฟานหวินมองดูสีหน้าอันพลุ่งพล่านดาลเดือดของน้องพี่ผู้นี้มิอาจไม่อ่อนข้อให้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านบอก"

เขากล่าวเพียงสองคำ คล้ายกับไม่ต้องการกล่าวมากความอีกแม้สักคำเดียว

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"อภัยที่ผู้น้องกล่าวตรงๆ นับตั้งแต่ประมุขพรรคคนใหม่ช่างกวนอิงสืบทอดตำแหน่ง ก็จัดสรรให้ชนชั้นสวะเช่นตี้หวี่สือ ชิฉางเจิงเหลียงชิวเว่ยดูแลภารกิจภายในพรรค ส่วนพี่น้องที่หลั่งเลือดและหยาดเหงื่อให้กับพรรคมังกรพิโรธล้วนถูกขจัดออกไป หากมิใช่ลิดรอนอำนาจ โยกย้ายไปรับตำแหน่งที่ไม่มีความสำคัญ ก็เสือกไสให้ไปปฏิบัติหน้าที่ที่ไม่มีวันสำเร็จ ผู้ที่โชคร้ายต้องบาดเจ็บล้มตาย ที่โชคดีกว่าก็ถูกตั้งข้อหาว่าทำงานล้มเหลว เป็นเหตุให้ใจคนระส่ำระสาย"

สุ้มเสียงของมันยิ่งมายิ่งดัง ยิ่งมายิ่งพลุ่งพล่าน เป็นท่าทีที่ไม่

คำนึงถึงผลสุดท้ายใดๆ ที่แล้วมามันได้ชื่อว่าหนักแน่นเยือกเย็น แต่ยามอยู่เบื้องหน้าพี่ใหญ่ที่มันให้ความเคารพที่สุด ต้องระเบิดอารมณ์ออกมา หลังจากที่ระบายออก จิตใจค่อยสงบลงบ้าง กล่าวสืบต่อ

"โดยเฉพาะหลังจากที่ช่วงกวนอิงตบแต่งบุตรีบุญธรรมของเจ้าเมืองภูเขาแหฟ้า นามเฉียนหงชิง ยิ่งย่ามใจกว่าเดิม ทางหนึ่งกีดกันพวกเราที่เป็นคนเก่า อีกทางหนึ่งสุมหัวรวมกับเจ้าเมืองภูเขาแหฟ้าฉายาหัตถ์พิษเฉียนหลอ อ้างว่าเพื่อรับมือเจ้าสำนักเกริกเกรียติเช่อจุนชิ่น แต่ในความเป็นจริงหัตถ์พิษเฉียนหลอไหนเลยเป็นบุคคลที่คบค้าสมาคมได้ นี่ไยมิใช่เป็นการชักศึกเข้าบ้าน?"

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงสั่นเครืออยู่บ้าง

ล่างฟานหวินไม่กล่าววาจา หากทว่ามองดูน้ำอมฤตสีโมราในถ้วยแน่วนิ่ง

หลังร่ำสุราสร่างเมา โลกหล้าเป็นสถานใด?

หลิงจ้านเทียนโน้มตัวไปเบื้องหน้า มือทั้งสองข้างกดใส่ขอบโต๊ะเนื่องด้วยใช้กำลัง พื้นโต๊ะถูกกดดันดังเอี๊ยดอ๊าด ปากกล่าวว่า

"หรือว่ารากฐานที่ปางจู่ (ประมุขพรรค) ผู้เฒ่ากับพวกเราร่วมกันก่อร่างสร้างขึ้น จะประคองส่งมอบต่อผู้อื่นในลักษณะนี้?"

เอ่ยถึงตอนนี้จึงนั่งตัวตรง กล่าวย้ำว่า

"พี่ใหญ่มีชื่อเสียงเกียรติภูมิภายในพรรคอย่างสูง มีแต่ท่านจึงสามารถกอบกู้สถานการณ์ ไหนเลยเพิกเฉยเฉื่อยชาได้?"

ล่างฟานหวินถือถ้วยสุรา ยืดคอสาดสุราเข้าปาก รู้สึกมีคลื่นความร้อนกระจายไปทั่วร่าง แต่ใบหน้าที่คล้ายหินผาอายุพันปีปราศจากความรู้สึก ทั้งปล่อยให้หยาดสุรากระเซ็นใส่ปกเสื้อโดยไม่ปาดเช็ด

หลิงจ้านเทียนพรั่งพรูคำพูดซึ่งอัดอั้นไว้เกือบสองปีออกมาจนหมดสิ้น คนก็กลับคืนสู่ความเยือกเย็นทีละน้อย

มันทราบว่าหากไม่สามารถปลุกความฮึกเหิมของกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน ซึ่งจัดอยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายยอธรรม คู่กับเจ้าสำนักเกริกเกียรติและเจ้าเมืองภูเขาแหฟ้าขึ้นมา หนทางข้างหน้ามีแต่ความมืดมน จึงกล่าว

"สามวันให้หลัง หัตถ์พิษเฉียนหลอจะยกกำลังมา แสดงว่าเตรียมฮุบพรรคเราไป น่าสมเพชช่างกวนอิงไม่รู้จักดีชั่ว ยังเข้าใจว่ามีผู้ช่วยต่อกรกับเจ้าสำนักเกริกเกียรติ เท่ากับถูกนางปีศาจเฉียนหงชิงล่อลวงจนหัวหมุน"

ล่างฟานหวินหลับตาลง ไม่ทราบยังรับฟังคำพูดของอีกฝ่ายอยู่หรือไม่

หลิงจ้านเทียนไม่คำนึงมากความ วันพรุ่งนี้มันจะถูกโยกย้ายไปยังสำนักสาขา เมื่อถึงเวลาคนอยู่ห่างไกล ไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้ จึงกล่าว

"ตอนนี้บุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่เฉียนหลอกริ่งเกรงคือพี่ใหญ่ ข้าพเจ้าที่ถูกโยกย้ายออกไป คงเป็นเฉียนหลอสั่งการให้บุตรีบุญธรรมยุยงซ่างกวนอิง เพื่อลิดรอนกำลังของพี่ใหญ่ เมื่อถึงเวลาพี่ใหญ่ตบมือข้างเดียวไม่ดัง ได้แต่ปล่อยให้พวกมันเชือดเฉือนตามอำเภอใจ ตอนนี้หนทางรอดเพียงหนึ่งเดียวคือ ฉวยโอกาสที่เฉียนหลอยังไม่มาถึงชิงอำนาจสังการกลับมา การดำรงหรือล่มสลายของพรรคมังกรพิโรธขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพี่ใหญ่แต่ผู้เดียว"

ล่างฟานหวินดื่มสุราร้อนแรงอีกสองถ้วย สีหน้าเฉยเมยไร้ความรู้สึก

แววตาอันโกรธแค้นของหลิงจ้านเทียนกลับกลายเป็นเห็นใจ ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"พี่ใหญ่ อย่าได้ดื่มต่อแล้ว นับตั้งแต่พี่สะใภ้ล้มป่วยเสียชีวิต

ไม่มีวันใดที่ท่านไม่ดื่มสุรา เช่นนี้ต่อให้เป็นร่างที่หล่อหลอมจากเหล็กก็ไม่อาจทนรับการกัดกร่อนจากพิษสุรา"

หากมิใช่สองปีนี้ล่างฟานหวินทอดอาลัยตายอยาก สูญเสียความคิดต่อสู้ไป มาตรว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอกับเจ้าสำนักเกริกเกียรติเป็นผู้ยิ่งใหญ่แว่นแคว้นหนึ่ง ยังไม่กล้ารุกรานมาอย่างเปิดเผย

บวกกับประมุขพรรคมังกรพิโรธคนปัจจุบันช่างกวนอิงทอดทิ้งล่างฟานหวิน หันไปเพาะสร้างกองกำลังส่วนตัว เป็นเหตุให้พรรคมังกรพิโรธซึ่งเคยเป็นใหญ่บนลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง มีสภาพเสื่อมถอยกว่าเดิม

ตอนนั้นฝ่ายอธรรมประกอบด้วยขุมกำลังสามเส้า เมืองภูเขาแหฟ้ามีที่มั่นอยู่ทางเหนือควบคุมพื้นที่สองฝั่งแม่น้ำฮวงโห สำนักเกริกเกียรติยึดครองพื้นที่แถบเสฉวนยูนนานทางภาคตะวันตก สวนพรรคมังกรพิโรธตั้งตระหง่านอยู่ทางภาคกลาง กินพื้นที่ของหูหนาน หูเป่ยเหอหนาน และเจียงซีที่อุดมสมบูรณ์

ไม่ว่าเมืองภูเขาแหฟ้าทางเหนือ หรือสำนักเกริกเกียรติทางตะวันตก หากคิดแผ่อิทธิพลเข้าสู่ภาคกลาง ต้องโค่นพรรคมังกรพิโรธลงก่อน

แต่ระหว่างที่ช่างกวนเฟยมีชีวิตอยู่ ด้านยุทธการมีล่างฟานหวินรับผิดชอบ ด้านโครงสร้างของพรรคอยู่ในความดูแลของหลิงจ้านเทียน สถานภาพของพรรคมังกรพิโรธจึงมั่นคงดุจขุนเขา ยากที่จะโยกคลอนได้

จวบกระทั่งเมื่อห้าปีก่อนช่างกวนเฟยถึงแก่กรรม สองปีก่อนล่างฟานหวินสูญเสียภรรยา พรรคอันดับหนึ่งแห่งลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงค่อยถดถอยกว่าเดิม

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น หนอนร้อยขาแม้ตายซากไม่แข็งที่อภายในพรรคยังมีมือดีคับคั่ง หากมิใช่เกิดการแย่งชิงอำนาจระหว่างเก่ากับใหม่ หลิงจ้านเทียนไม่เชื่อว่ามีคนกล้าบุกรุกถึงถิ่น

จบกระทั่งเมื่อห้าปีก่อนช่างกวนเฟยถึงแก่กรรม สองปีก่อนล่างฟานหวินสูญเสียภรรยา พรรคอันดับหนึ่งแห่งลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงค่อยถดถอยกว่าเดิม

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น หนอนร้อยขาแม้ตายซากไม่แข็งที่อภายในพรรคยังมีมือดีคับคั่ง หากมิใช่เกิดการแย่งชิงอำนาจระหว่างเก่ากับใหม่ หลิงจ้านเทียนไม่เชื่อว่ามีคนกล้าบุกรุกถึงถิ่น

ล่างฟานหวินไม่สนใจสายตาที่ดัดค้านของหลิงจ้านเทียน ดื่มสุราอีกถ้วยหนึ่ง ค่อยคว่ำถ้วยลงบนโต๊ะ เป็นความหมายว่านี่เป็นถ้วยสุดท้าย

หลิงจ้านเทียนทราบว่าล่างฟานเหวินเห็นแก่หน้ามัน สร้างความสะท้อนใจยิ่งนัก

ล่างฟานหวินค่อยรั้งสายตากลับจากถ้วยสุรา เพ่งตากล่าวกับหลิงจ้านเทียนว่า

"จ้านเทียน คืนนี้เราท่านมิสู้คุ้มครองชิวซู่กับลิ่งเอ๋อหลบหนีออกจากเกาะ เสาะหาสถานที่พักพิงกาย"

หลังจากที่ซีซีผู้เป็นภรรยารักเสียชีวิต นี่เป็นครั้งแรกที่เขามุ่งมั่นตั้งใจกระทำเรื่องราว

หลิงจ้านเทียนไม่รับน้ำใจ ส่งเสียงกู่ด้วยความคับแค้น ผุดลุกขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง มองดูทะเลสาบต้งถิงใต้แสงจันทร์

ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิวจากผิวทะเลสาบ นำมาซึ่งกลิ่นไออันคุ้นเคยของน้ำทะเลสาบ

จันทร์กระจ่างนอกหน้าต่างทั้งกลมทั้งใหญ่ ไม่คล้ายกับหัวใจที่แตกแหลกสลายหลังหน้าต่างทั้งสองดวง

หลิงจ้านเทียนกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"จ้านเทียนเกิดที่ต้งถิง ขอตายที่ต้งถิง หากข้าพเจ้าคิดไปต่อให้หัตถ์พิษเฉียนหลอกับเจ้าสำนักเกริกเกียรติลงมือขัดขวาง เกรงว่ายังต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา ที่เป็นห่วงคือด้านพี่ใหญ่ เฉียนหลอมีชื่อสะท้านแม่น้ำฮวงโห เพลงหอกลึกล้ำสุดจะหยั่ง บวกกับเจ้าเล่ห์เพทุบาย..."

แต่แล้วยามนั้นล่างฟานหวินยืดกายขึ้น เดินถึงริมหน้าต่าง

ทั้งสองพากันทอดทัศนาทะเลสาบต้งถิงใต้ราตรีจันทร์ นี่เป็น

สถานที่ซึ่งถือกำเนิด และเจริญเติบโตขึ้นมา

ล่างฟานหวินพึมพำว่า

"อีกกี่วันค่อยเป็นเพ็ญเดือนแปด?"

หลิงจ้านเทียนฉุกคิดว่า จี้ซีซีผู้เป็นภรรยาล่างฟานหวินล้มป่วยเสียชีวิตใต้เดือนเต็มดวงของคืนเพ็ญเดือนแปดเมื่อสองปีก่อน ทราบว่าเขารำลึกถึงภรรยาผู้ล่วงลับ

หลิงจ้านเทียนลอบทอดถอนใจ ดูท่าล่างฟานหวินไม่อาลัยอาวรณ์ต่อชีวิต ที่ไม่ฆ่าตัวตายนับเป็นความเข้มแข็งมากแล้ว

คนผู้นี้กอปรด้วยพลังฝีมือภูมิปัญญาที่ไม่เป็นสองรองใคร เพียงแต่หลงงมงายกับความรักเกินไป ตอนนี้กล่าวมากความไม่มีประโยชน์ ได้แต่สังเกตการณ์พลางเคลื่อนไหวพลาง ดังนั้นหลิงจ้านเทียนตอบว่า

"อีกห้าวัน"

ล่างฟานหวินนิ่งครุ่นคิด ชั่วครู่จึงกล่าว

"จ้านเทียน กลับบ้านเถอะ ชิวซู่กับลิ่งเอ๋อคงรอจนร้อนรุ่มแล้ว"

หลิงจ้านเทียนทราบว่าอีกฝ่ายออกปากไล่แขก ซึ่งความจริงล่างฟานหวินยอมรับฟังวาจามันมากมายถึงเพียงนี้ นับว่าเหนือความคาดหมายของมันไม่น้อย ยามนั้นทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญาหันกายจากไป

เพิ่งผลักประตูห้องออก หลิงจ้านเทียนเหลียวหน้ามากล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าวางกำลังจัดเรือเร็ว อยู่ที่โขดหินมองคลื่นทางตอนใต้ของเกาะ ขอเพียงพี่ใหญ่ปรากฏกายบนโขดหิน จะมีคนมารับตัว"

มันยังคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้นกลืนไว้ ในที่สุดผลักประตูออกไป

หลิงจ้านเทียนเหยียบย่างลงบนท้องถนน ลมราตรีโชยพัด มันกระตือรือร้นคึกคัก กลับคืนสู่ความหนักแน่นตื่นตัวดังเดิม

คนผู้หนึ่งปรากฏออกจากเงามืด เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของหลิงจ้านเทียน นามผังกว่อจือ

สีหน้าอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวของผังกว่อจือแฝงแววผิดหวัง มันเพียงดูจากสีหน้าท่าทีของหลิงจ้านเทียน ก็ทราบว่าการเจรจาของหลิงจ้านเทียนคว้าน้ำเหลว

แต่ผังกว่อจือไม่ปริปากเอ่ยถึงเรื่องของล่างฟานหวิน เพียงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ซ่างกวนอิงส่งคนมาสอดแนม แต่ถูกคนของฝ่ายเราสกัดไว้"

ดวงตาหลิงจ้านเทียนสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวว่า

"หากมิใช่เห็นแก่ปางจู่ผู้เฒ่า ต่อให้ซ่างกวนอิงอีกสิบคน ก็ถูกส่งลงนรกไป เด็กน้อยนี้กลับขยายอิทธิพลรวดเร็วถึงเพียงนี้ นับว่าร้ายกาจไม่น้อย ครั้งนี้พวกเราไม่ไว้หน้ามัน หลังจากนั้นคงเกิดความขัดแย้งยิ่งกว่าเดิม"

จากนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"การเดินทางในวันพรุ่งนี้เตรียมการเรียบร้อยแล้วหรือไม่?"

ผังกว่อจือกล่าวว่า

"เตรียมการเรียบร้อยแล้ว เส้นทางการเดินทางของท่าน นอกจากเราท่านแล้ว มีแต่เจิงสูหวี่ที่ล่วงรู้"

หลิงจ้านเทียนพอได้ยินชื่อเจิงสหวี่ ต้องแค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง คล้ายบังเกิดความไม่พอใจต่อบริวารผู้นี้

ผังกว่อจือยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง รอรับฟังคำสั่ง

หลิงจ้านเทียนหวนนึกถึงตัวเองท่องทะยานยุทธจักร ต่อให้เป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายกว่านี้ ยังผ่านพ้นมาได้ ไหนเลยปล่อยให้ผู้เยาว์กว่าข่มเหงรังแก ยังคงรอดูไปเถอะ

จันทร์กระจ่างประดับฟ้า เป็นค่ำคืนที่สงบสันติ

หลิงจ้านเทียนเหลียวมองผังกว่อจือ กล่าวว่า

"กว่อจือ การจัดกำลังคนของพวกเราครั้งนี้ ต้องกอปรด้วยเงื่อนไขสองข้อ ก่อนอื่นเป็นผู้ที่จงรักภักดี ทั้งต้องมีฝีมือเข้มแข็ง เน้นที่คุณภาพไม่เน้นปริมาณ จึงไม่แพร่งพรายข่าวคราวออกไป และเกิดประสิทธิผลอย่างเต็มที่"

ผังกว่อจือรับคำว่า

"นายท่านวางใจ ทั้งหมดดำเนินการภายใต้ทิศทางสายนี้แน่นอน เจิงสูหวี่มีข้อยกเว้น"

กล่าวพลางยิ้มอย่างลี้ลับวูบหนึ่ง หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"มันเป็นหมากสำคัญของพวกเรา เมื่อมันไร้น้ำใจ เราก็ไร้คุณธรรม ไม่มีอันใดจะกล่าวแล้ว"

กล่าวจบแหงนมองท้องฟ้าราตรี

ประจวบกับเมฆดำหย่อมหนึ่งเคลื่อนคล้อยบดบังแสงจันทร์กระจ่างไป

ตามหมายกำหนดการ วันพรุ่งนี้มันจะออกเดินทางไปยังสาขาของพรรค

สามวันให้หลัง เจ้าเมืองภูเขาแหฟ้าฉายาหัตถ์พิษเฉียนหลอจะเดินทางมาเยือนเกาะมังกรพิโรธ

ห้าวันให้หลัง เป็นวันที่ระลึกการตายของภรรยาล่างฟานหวิน

เรื่องราวทั้งหมดล้วนเกิดขึ้นในหลายวันนี้

เจ้าสำนักเกริกเกียรติเช่อจุนชิ่นเล่า? มันไหนเลยนั่งดูหัตถ์พิษเฉียนหลอฮุบพรรคมังกรพิโรธไป คนผู้นี้ไม่มาก็แล้วกันไป ไม่เช่นนั้นภายในสามวันนี้ต้องรุดมาแน่นอน

เมฆพายุก่อตัวตั้งเค้า

มังกรพยัคฆ์เตรียมสัประยุทธ์

ท้องถนนหน้าเหลาสุรายังคงสภาพอันครึกครื้น ไม่มีลางบอกเหตุว่าภัยพิบัติกรายกล้ำแต่อย่างไร

เฉียนหงชิงนั่งอยู่ในรถม้าด้วยความกระหยิ่มใจ

พอหวนนึกถึงว่ากำลังจะได้พบกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ นางถึงกับลิงโลดยินดี จนร่างร้อนผะผ่าว ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นี้มีแรงดึงดูดใจต่อสตรี แม้แต่บุตรีบุญธรรมจอมปลอมเช่นนางก็ไม่มีข้อยกเว้น

เมื่อหนึ่งชั่วยามก่อน นางเพิ่งกลับถึงเกาะมังกรพิโรธ บริวารก็รายงานข่าวที่ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนพบปะหารือกันบนเหลามองไกลให้ทราบ

นางแทนที่จะตื่นตระหนกกลับยินดี รีบกลับที่พักไปอาบน้ำชำระกาย ประทินโฉมตัวเอง ค่อยโดยสารรถไปพบกับซ่างกวนอิงผู้เป็นสามีที่วังมังกรพิโรธ

ไม่ว่าเวลาใดต้องรักษาภาพลักษณ์อันงดงามไว้ เป็นวิธีการผูกมัดใจบุรุษชนิดหนึ่งของนาง

รถม้าหยุดนิ่งลง

ประตูรถถูกเปิดออก

เหล่าองครักษ์ตั้งแถวอยู่สองฟากข้างของรถ

ซ่างกวนอิงนิยมให้จัดการต้อนรับเช่นนี้

มันเห็นว่าค่ายสำนักงานใหญ่พึงมีการจัดการ และการต้อนรับสมกับที่เป็นค่ายสำนักใหญ่ เพียงประการนี้ เหล่าคนเก่าที่เน้นประสิทธิผลตามความเป็นจริงเช่นหลิงจ้านเทียนและพวกล้วนไม่เห็นด้วย

คนรุ่นใหม่มุ่งสร้างภาพลักษณ์ใหม่ ขณะที่คนเก่าคิดรักษารูปแบบเก่าไว้ ย่อมบังเกิดความขัดแย้งขึ้น

เฉียนหงชิงบิดเอวอ้อนแอ้น ก้าวลงจากรถ พริบตานั้นสายตาที่

นอกรถทุกคู่ล้วนจ้องจับมาที่นาง

เฉียนหงชิงล่วงรู้เคล็ดลับในการพิชิตบุรุษ มาดรว่านางประกอบด้วยเรือนร่างอันงดงาม แต่จะไม่โปรยหว่านเสน่ห์โดยพร่ำเพรื่อ ตรงกันข้ามทุกความเคลื่อนไหวของนางล้วนสูงส่ง ปั้นสีหน้าปฏิเสธคนจนห่างไกล มิอาจรกล้ำก้ำเกินได้

เช่นนี้กลับสร้างความลุ่มหลงงมงายแก่บุรุษที่คิดครอบครองสตรียิ่งกว่าเดิม

ยิ่งเป็นวัตถุที่ยากครอบครอง ยิ่งแสดงถึงความล้ำค่า

ดังนั้นเมื่อนางแสร้งทอดไมตรีให้ พวกมันล้วนลุ่มหลงจนโงหัวไม่ขึ้น

มีแต่บุรุษเหล็กล่างฟานหวินที่มีข้อยกเว้น

ถึงแม้ว่าคนเก่าซึ่งนำโดยหลิงจ้านเทียนจะยืนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับนาง แต่ดูจากสายตาที่พวกมันกวาดมองมายังเรือนร่างนาง เป็นที่ทราบได้ว่าไม่มีผู้ใดไม่บังเกิดความสนใจต่อนาง

มีเพียงล่างฟานหวินที่ไม่มีความสนใจต่อนางแม้แต่น้อย

นี่มิใช่หมายความว่าเขาไม่เห็นนางอยู่ในสายตา เพียงแต่ขณะที่เขามองดูนาง คล้ายกับมองดูวัตถุธาตุที่ไม่มีชีวิตสิ่งหนึ่ง

สายตานั้นเป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจนัก

ล่างฟานหวินรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาหยาบกระด้าง

มิเพียงมีผิวคล้ำ ดวงตาที่เรียวยาวทอสีเหลืองขุ่นราวกับอมโรคบันดาลให้ผู้คนไม่คิดมองดูนานไป

แต่ในสายตาของเฉียนหงชิงที่เจนโลก ล่างฟานหวินแฝงแรงดึงดูดใจอย่างประหลาดลึกลับ กอปรด้วยบุคลิกภาพที่แตกต่างจากผู้คนทั่วไป

อย่าว่าแต่ล่างฟานหวินแม้มีเปลือกนอกที่หยาบกร้าน แต่ผมเผ้า

กับนิ้วมือของเขานวลเนียนกว่าคนธรรมดาทั่วไป เฉียนหงชิงทราบว่าผู้เหี้ยมหาญที่เปลือกนอกน่าตระหนกผู้นี้ เป็นบุรุษที่นุ่มนวลมากน้ำใจผู้หนึ่ง

ไม่เช่นนั้นการลาโลกไปของผู้เป็นภรรยาไหนเลยสร้างความท้อแท้รันทดแก่เขาถึงเพียงนี้

ขณะที่ผู้อื่นแสวงหาความงามทางเปลือกนอก เมื่อล่างฟานหวินได้พบกับภรรยาที่รู้จักชื่นชมในตัวเขา จึงปลูกฝังเป็นความรักอันลึกล้ำอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

นึกถึงตอนนี้ เฉียนหงชิงสาวเท้าเข้าสู่ห้องโถงของตำหนักมังกรพิโรธในวังมังกรพิโรธ

ประจวบกับคนผู้หนึ่งออกมารับหน้า ที่แท้เป็นขุนพลและที่ปรึกษาคู่ใจของประมุขพรรคมังกรพิโรธรุ่นที่สอง นามตี้หวี่สือ

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยสีหน้าอันเคารพนบนอบว่า

"ฮูหยินกลับมาแล้ว ปางจู่ (ประมุขพรรค) ตรวจบันทึกรายงานที่ห้องประชุม"

เฉียนหงชิงเผยอยิ้มเล็กน้อย ปรากฏรอยลักยิ้มที่ดึงดูดใจขึ้น นางแสร้งเป็นกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"คนผู้นี้ช่างเป็นไปได้ ทำงานหามรุ่งหามค่ำ ทุกวี่วันล้วนเป็นเช่นนี้"

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงอันสนิทสนม แต่ตี้หวี่สือกลับไม่กล้าประสานสบกับดวงตาที่พูดได้ของนาง ความจงรักภักดีที่คนผู้นี้มีต่อช่างกวนอิง ไม่เป็นที่น่าเคลือบแคลงสงสัยแต่อย่างไร

ตี้หวี่สือเป็นคนใหม่ที่ได้รับการสนับสนุนจากช่างกวนอิง มาตรว่ามีวัยวุฒิไม่มาก แต่ตำแหน่งหน้าที่สูงยิ่ง ถือเป็นบุคคลสำคัญของประมุขพรรคคนใหม่

เฉียนหงชิงครุ่นคิด หากสามารถยึดกิจการของพรรคมังกรพิโรธ บุคคลแรกที่ต้องกำจัดให้พ้นทางย่อมเป็นกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน บุคคลที่สองที่ควรกำจัดฆ่าทิ้งมิใช่หลิงจ้านเทียน หากแต่เป็นตี้หวี่สือ

ที่ผ่านมาตี้หวี่สือคัดค้านความช่วยเหลือของหัตถ์พิษเฉียนหลอแต่เนื่องจากโดยศักดิ์ฐานะหัตถ์พิษเฉียนหลอเป็น "พ่อตา" ของซ่างกวนอิงจึงไม่อาจทำอย่างไรได้

แว่วเสียงตี้หวี่สือกระทบโสตว่า

"หากฮูหยินไม่มีคำสั่งใด บริวารคิดขออำลา"

เฉียนหงชิงยกมือห้ามตี้หวี่สือไว้ กล่าวว่า

"ก่อนฟ้ามืดค่ำวันนี้ ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนหารือลับกันท่านใช่ทราบเรื่องหรือไม่?"

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"คนทั้งสองคบหาอย่างสนิทสนม พรุ่งนี้หลิงจ้านเทียนถูกย้ายออกไปยังที่อื่น ย่อมต้องพบปะล่ำลากัน"

เฉียนหงชิงลอบด่าทอในใจ ตี้หวี่สือเป็นตัวแทนคนรุ่นใหม่ของพรรคมังกรพิโรธ หลิงจ้านเทียนเป็นตัวแทนของคนเก่า เกิดการต่อสู้ช่วงชิงไม่ว่างเว้น ค่ำคืนนี้ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนพบปะกัน หากหลิงจ้านเทียนดึงตัวล่างฟานหวินที่วางตัวเป็นกลางไปได้ ตี้หวี่สือแม้ได้รับการหนุนหลังจากซ่างกวนอิง ยังยากรอดพ้นจากชะตากรรม ดังนั้นเฉียนหงชิงไม่เชื่อว่าตี้หวี่สือจะไม่มีปฏิกิริยาต่อเรื่องที่ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนพบกัน

ตอนนี้ตี้หวี่สือแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด แสดงว่าคิดรอให้ตัวโง่งมเช่นเฉียนหงชิงเคลื่อนไหวก่อน

เฉียนหงชิงลอบแค่นหัวร่อในใจ ผู้ใดเป็นตัวโง่งม ต้องรอถึงตอนท้ายค่อยทราบได้ ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านตี้กล่าวมีเหตุผล อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่รบกวนเวลาพักผ่อนของท่านตี้แล้ว"

ตี้หวี่สือส่งเสียงดัง 'อ้อ' แสดงว่าคิดไม่ถึงว่าฮูหยินประมุขพรรคซึ่งตั้งข้อรังเกียจต่อคนเก่าเช่นหลิงจ้านเทียนจะมีปฏิกิริยาเช่นนี้ ต้องบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง จากนั้นขอตัวจากไป

เฉียนหงชิงรู้สึกน่าหัวร่อ เดินไปยังห้องประชุม

ประตูของห้องประชุมปิดสนิท หน้าประตูยืนรักษาการณ์ด้วยองครักษ์เสื้อครามสองคน ที่หน้าอกพวกมันปักรูปสัตว์ประหลาดคล้ายมังกรฟ้าคล้ายมังกรสมุทร เป็นสัญลักษณ์ของพรรคมังกรพิโรธเอง

องครักษ์ทั้งสองเห็นฮูหยินประมุขพรรคมาถึง รีบน้อมกายคารวะ

เฉียนหงชิงมีความสำคัญต่อประมุขพรรคอย่างสูง พวกมันไหนเลยกล้าเพิกเฉยเฉื่อยชา

เฉียนหงชิงห้ามมิให้พวกมันเข้าไปรายงาน จากนั้นผลักประตูเข้าไป

ภายในห้องประชุมจัดตั้งโต๊ะขนาดใหญ่ กว้างห้าเชียะยาวสิบสองเชียะ ผนังทั้งสี่ด้านเป็นตู้หนังสือ เก็บเอกสารนับหมื่นชิ้น ล้วนเป็นบันทึกกำลังพล รายรับ การซื้อขาย และหนังสือสัญญาของพรรคมังกรพิโรธ

บุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่งนั่งทำงานอยู่หน้าโต๊ะ เบื้องซ้ายขวาของมันกองสุมเอกสารราวภูเขา ดูท่าตรวจทานแล้วเสร็จไปส่วนหนึ่ง แต่ยังคั่งค้างอีกไม่น้อย

มันพอได้ยินว่ามีคนผลักประตูเข้ามา ต้องเงยหน้าด้วยความไม่พอใจ แสดงว่าไม่ยินดีที่มีคนบุกรุกเข้ามาโดยไม่ขออนุญาต

เฉียนหงชิงประสานสายตากับมัน พร้อมกับเผยอยิ้มอย่างนุ่มนวล

บุรุษหนุ่มพอเห็นเป็นเฉียนหงชิง ค่อยตากระจ่างวูบ เค้าความ

ไม่พอใจบนใบหน้าปลาสนาการสิ้น

เฉียนหงชิงเดินถึงด้านหลังมัน ยืนแนบชิดกับพนักเก้าอี้ มองดูเอกสารบนโต๊ะ หัตถ์พิษเฉียนหลอสั่งให้นางทำความเข้าใจกับกองกำลังและทรัพย์สิน ตลอดจนขั้นตอนการปฏิบัติงานภายในพรรคมังกรพิโรธให้มากที่สุด ดังนั้นนางไม่ยอมพลาดโอกาสเช่นนี้

นางทางหนึ่งมองดู ทางหนึ่งวางมือเรียวงามทั้งคู่ลงบนหัวไหล่ของบุรุษหนุ่ม นวดเฟ้นด้วยกลเม็ดที่สูงส่ง

บุรุษหนุ่มวางมือจากการทำงาน หลับตาทั้งสอง สีหน้าปลอดโปร่งผ่อนคลาย

เฉียนหงชิงกล่าวเสียงนุ่มนวลราวกระซิบกระซาบว่า

"อิง เหตุใดทำงานดึกดื่นทุกวัน โดยไม่นึกถึงสุขภาพร่างกาย"

สุ้มเสียงอันไพเราะของเฉียนหงชิงพอกระทบโสต ซ่างกวนอิงรู้สึกเป็นสุข มันหนุนศีรษะกับอกอูมที่แฝงแรงดีดสะท้อนของเฉียนหงชิง หวนนึกถึงเรือนร่างอันร้อนผ่าวของนางเมื่อคืน รู้สึกมีความสุขอันซาบซ่านแล่นไปทั่งสรรพางค์กาย

เฉียนหงชิงไม่รอให้มันตอบคำ ก็กล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านนัก กลับทำงานทั้งวันและคืน เพื่อผลประโยชน์ของพรรค คนเหล่านั้นไม่สำนึกบุญคุณ ยังวางแผนก่อความวุ่นวาย ช่างน่าแค้นใจนัก"

นางกล่าวถึงตอนท้าย คล้ายคับข้องใจแทนซ่างกวนอิง นี่คือความลึกล้ำของนาง ทุกเรื่องราวล้วนมุ่งไปที่ส่วนรวม คิดอ่านแทนซ่างกวนอิง วางตัวสมกับฮูหยินของประมุขพรรคอย่างแท้จริง

ซ่างกวนอิงยิ้มเล็กน้อย กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"เมื่อครู่หวี่สือเข้ามารายงานว่า ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนพบปะสนทนากันบนเหลามองไกล ข้าพเจ้าบอกให้มันมิต้องกังวลใจ"

เฉียนหงชิงลอบแค่นหัวร่อในใจ เมื่อครู่ตี้หวี่สือแสร้งเป็นไม่สนใจต่อเรื่องราวที่ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนพบกัน แท้ที่จริงกลับตรงกันข้าม ยามนั้นนางถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ใจกว้างจริงๆ ดังนั้นไม่ถือสาทุกเรื่องราว ซึ่งความจริงจิตใจคนยากหยั่งวัด คนที่เมื่อวานจงรักภักดีต่อท่าน วันนี้ไม่แน่ว่าเป็นเช่นนั้น ท่านอย่าให้ข้าพเจ้าเป็นห่วงเกินไป"

ความห่วงใยของภรรยารัก สร้างความตื้นตันใจแก่ซ่างกวนอิงยิ่ง กล่าวว่า

"หงชิงท่านซ่างโง่งมนัก หรือยังไม่ล่วงรู้นิสัยใจคอของข้าพเจ้า? เมื่อวานข้าพเจ้าออกคำสั่งโยกย้ายหลิงจ้านเทียนออกไป มันมีทางเลือกเพียงสองประการ หนึ่งคือก่อการกบฏ สองคือปฏิบัติตามคำสั่ง หากเป็นประการแรก ต้องดำเนินการอย่างลับๆ ไหนเลยไปหาล่างฟานหวินอย่างเปิดเผยเช่นนี้ นี่แสดงว่าทั้งสองยังไม่บรรลุข้อตกลงมิต้องหวาดระแวงไปแล้ว"

กล่าวพลางยื่นมือตบตะโพกอันผึ่งผายของเฉียนหงชิงคราหนึ่ง

เฉียนหงชิงอุทานเสียงเจื้อยแจ้ว แสร้งกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ปางจู่ (ประมุขพรรค) ผู้ยิ่งใหญ่ ระวังเสียกิริยามารยาท"

ซ่างกวนอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปางจู่พบกับฮูหยิน ยังคำนึงถึงกิริยามารยาทอันใด?"

จากนั้นถึงรอบมันส่งเสียงร้องออกมา ทั้งนี้เพราะมือของเฉียนหงชิงกดใส่จุดเส้นบนแผ่นหลัง สร้างความปลอดโปร่งสบายยิ่ง

ซ่างกวนอิงปั้นสีหน้าเคร่งขรึม กล่าวเสริมว่า

"ทุกเรื่องราวภายในพรรคล้วนไม่สามารถปิดบังข้าพเจ้า ขอเพียงมีความเคลื่อนไหวใด ข้าพเจ้าจะล่วงรู้เป็นบุคคลแรก"

เฉียนหงชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าปางจู่ท่านมีเนตรทิพย์ ฟังว่าการพบกันของล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนครั้งนี้ รอบบริเวณวางกำลังของหลิงจ้านเทียนเอาไว้ ห้ามมิให้ฝ่ายเราเข้าใกล้ เช่นนี้ออกจะไม่เห็นท่านอยู่ในสายตาแล้ว"

ซ่างกวนอิงแค่นเสียงด้วยโทสะ กล่าวว่า

"หลิงจ้านเทียนไม่ให้ความเคารพข้าพเจ้าอยู่แล้ว ตอนนี้ยังเพาะสร้างขุมกำลัง แข็งข้อต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้มันตกตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

ขณะกล่าวดวงตาทอแววดุร้าย ในสายตาของมัน หลิงจ้านเทียนกับล่างฟานหวินคนหนึ่งดูแคลนมัน คนหนึ่งไม่สนใจมัน สร้างความไม่พอใจแก่มันยิ่งนัก

เฉียนหงชิงสะกิดความแค้นที่ซ่างกวนอิงมีต่อหลิงจ้านเทียนเป็นผลสำเร็จ เท่ากับบรรลุแผนการที่นางคิดกระทำต่อหลิงจ้านเทียน ดังนั้นไม่ถกถึงปัญหาข้อนี้อีก เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"อีกสามวันท่านพ่อจะมาถึง ท่านพ่อรักข้าพเจ้าที่สุด ไม่มีเรื่องราวใดคลี่คลายไม่ได้ เมื่อถึงเวลาจะถ่ายทอดไม้ตายตระกูลเฉียนเราแก่ท่าน ท่านรวมปมเด่นของตระกูลซ่างกวนกับตระกูลเฉียนเข้าด้วยกัน ต่อให้เพิ่มหลิงจ้านเทียนอีกหลายคน ก็จัดการได้หมดสิ้น"

สีหน้าซ่างกวนอิงทอแววฝันใฝ่ กล่าวว่า

"หงชิง ท่านดีต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ทราบขอบคุณอย่างไร หลิงจ้านเทียนเมื่อถูกย้ายออกไปก็ไม่สร้างปัญหาอีก ทั้งนี้เพราะตามกฎของพรรค บุตรภรรยามันต้องรั้งอยู่ที่เกาะมังกรพิโรธ เมื่อควบคุมตัวประกันเช่นนี้เอาไว้ ต่อให้มันติดปีกก็บินหนีไม่ได้ สำหรับล่างฟานหวินเมื่อสองปีก่อนเป็นอัจฉริยบุรุษจริง สองปีให้หลังของวันนี้เพียงเป็นแมวเมามายที่มือไม้สั่นตนหนึ่ง หนึ่งเดียวที่น่าหวั่นวิตก คือเจ้าสำนัก

เกริกเกียรติเซ่อจุนซิ่น คนผู้นี้เจนจบวิชาการต่อสู้ ถนัดในการใช้สรรพาวุธบวกกับมารร้ายในสังกัดทั้งเจ็ดมีชื่ออื้อฉาว พวกเราไม่อาจประมาทเลินเล่อไป"

เฉียนหงชิงเห็นด้วยกับคำพูดของซ่างกวนอิง ล่างฟานหวินทอดอาลัยตายอยากเช่นนี้ เฉกเช่นแล่นเรือทวนน้ำ เมื่อไม่รุดหน้าเท่ากับถดถอย แต่หัตถ์พิษเฉียนหลอผู้เป็นบิดาบุญธรรมของนางไม่ได้คาดคิดเช่นนี้ เมื่อสามเดือนก่อน ตอนที่นางแสร้งกลับเมืองภูเขาแหฟ้าไปเรียนเชิญเฉียนหลอมาช่วยเหลือพรรคมังกรพิโรธ เฉียนหลอบอกต่อทั้งหมดว่า ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม มันให้ความสำคัญเพียงสามคน

บุคคลแรกคือเจ้าสำนักเกริกเกียรติเซ่อจุนซิ่น คนผู้นี้มีชื่อเสียงอยู่ในยุทธจักรสามสิบปี ยอดฝีมือที่พ่ายแพ้ต่อมันมีมากมายนับไม่ถ้วน ได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นยอดอัจฉริยะที่เจนจบวิชาการต่อสู้ทุกแขนง

ตอนนั้นมีคนถามเฉียนหลอว่า เหตุใดที่สรรพอาวุธทั้งดาบทวน กระบี่ ง้าว ขวาน แม้กระทั่งเชือกยาวแส้อ่อน กงล้อจักรบินพอตกไปในมือเซ่อจุนซิ่นล้วนใช้ได้อย่างคล่องแคล่วถนัดมือ ราวกับผ่านการฝึกซ้อมนานปี?

หัตถ์พิษเฉียนหลอที่ได้รับการขนานนามคู่กับเจ้าสำนักเกริกเกียรติตอบว่า "นี่คือข้อแตกต่างระหว่างปรมาจารย์กับจิตรกร จิตรกรเพียงรู้จักศิลปะแขนงเดียว แต่ชนชั้นปรมาจารย์สามารถวาดทิวทัศน์ทั้งแผ่นดิน ภายใต้ฝีมือจิตรกรรมของมัน ล้วนสำเร็จเป็นผลงานขั้นสุดยอด เซ่อจุนซิ่นก็เช่นกัน มันเรียนรู้ยอดวิชาทั้งแผ่นดิน เกาะกุม 'กฎเกณฑ์ที่ดำรงอยู่ภายใน' ของวัตถุธาตุ ไม่ว่าอาวุธใดเมื่ออยู่ในมือมัน ล้วนใช้ออกได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นถึงแม้ว่ามันเพาะศัตรูทั่วแผ่นดิน แต่ยังยืนหยัดอยู่ได้"

ทุกผู้คนพอฟังคำแยกแยะเหล่านี้ ล้วนยอมรับนับถือ

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวสืบต่อ "ยอดฝีมือคนที่สองที่ไม่อาจดูแคลนได้คือดาบมือซ้ายฟงหาน มีคนเห็นว่ามันเคยพ่ายแพ้ใต้กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน สมควรถูกลบชื่อออกจากทำเนียบสิบยอดฝีมือ ความจริงกลับผิดอย่างมหันต์ ก่อนอื่น มันกับล่างฟานหวินเป็นสองคนในสิบยอดฝีมือที่มีโอกาสพิสูจน์ฝีมือกัน ประสบการณ์จากการต่อสู้ของยอดฝีมือเป็นสิ่งที่หายากยิ่ง เพราะจะเป็นแรงขับเคลื่อน และเอื้อประโยชน์ให้พวกมันมีความรุดหน้าอีกชั้นหนึ่ง ยังมีดาบมือซ้ายผู้นี้มีสายตาแหลมคม รู้จักถอนตัวก่อนที่ล่างฟานหวินจะใช้ท่าไม้ตายอันเกรี้ยวกราด ถือเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถประคองตัวรอดพ้นจากกระบี่คลุมวรุณอย่างปลอดภัย"

ตอนนั้นมีคนถามว่า ขณะที่ล่างฟานหวินกับดาบมือซ้ายต่อสักันเฉียนหลอไม่ได้อยู่ด้วย ทราบได้อย่างไรว่าดาบมือซ้ายถอนตัวล่าถอยก่อนที่ล่างฟานหวินจะใช้ท่าไม้ตายออก?

เฉียนหงชิงจำได้ว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอตอบว่า "แผ่นฟ้าแผ่นดินมีหลักทฤษฎีที่ตายตัว เช่นที่สุดของหยางก่อเกิดหยิน ที่สุดของหยินก่อเกิดหยาง ทุกครั้งก่อนที่จะใช้ท่าไม้ตายอันเกรี้ยวกราด จะเกิดช่องว่างที่ผ่อนคลายวูบหนึ่ง นี่เป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่จะประคองตัวรอดจากกระบี่คลุมวรุณ แน่นอน ผู้ที่สังเกตช่องว่างวูบนี้ออก ในโลกมีเพียงไม่กี่คน ดังนั้นถึงแม้ว่าดาบมือซ้ายเป็นฝ่ายแพ้ เพียงเพราะมันเลือกหนทางถอนตัวล่าถอย หลายปีนี้มันศึกษาวิถีดาบ มุ่งเป้าอยู่ที่ล่างฟานหวิน หากย้อนกลับมาใหม่ ต้องมีความรุดหน้าอย่างแน่นอน"

เฉียนหงชิงสอดคำขึ้น "ข้าพเจ้าทราบว่ายอดฝีมือคนที่สามคือล่างฟานหวิน แต่ระหว่างนี้มันสูญเสียภรรยา บังเกิดความเศร้าเสียใจละทิ้งวิชาบู๊ พลังฝีมือต้องถดถอย ตรงกันข้ามกับดาบมือซ้ายหมายมั่น

ล้างอัปยศ มุมานะฝึกเพลงดาบเมื่อหนึ่งถอยหลังหนึ่งรุดหน้า ผลแพ้ชนะเป็นที่คาดคำนวณได้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอสั่นศีรษะกล่าวว่า "หงชิงผิดแล้ว พลังฝีมือล่างฟานหวินบรรลุถึงขอบเขตจากกระบี่เข้าสู่วิถี คนอยู่กระบี่อยู่ เพราะว่ามันทุ่มเทความรักจนหมดหัวใจ จึงบังคับใช้สุดยอดกระบี่ได้ คิดจัดการกับล่างฟานหวินมีเพียงสองสถาน หนึ่งคือยืมมือดาบมือซ้าย สองคือใช้วิธีลอบสังหารโดยที่อีกฝ่ายไม่ทันระวังป้องกัน หากไม่ถึงคราจำเป็น เราไม่คิดตั้งตัวเป็นศัตรูกับมัน"

ตอนนั้นเฉียนหงชิงไม่เห็นด้วยกับคำวิจารณ์นี้ แต่ที่แล้วมานางให้ความเคารพยกย่องเฉียนหลอ ทราบว่าอีกฝ่ายมีมุมมองที่ลึกซึ้งไพศาล ดังนั้นทำตามคำสั่งของมัน

ทุกประการล้วนดำเนินการลุล่วง

แว่วเสียงซ่างกวนอิงกระทบโสต ปลุกเฉียนหงชิงตื่นจากห้วงความคิด ได้ยินซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงไม่สมควรรบกวนท่านผู้เฒ่าบากบั่นจากแดนไกลมาถึงที่นี้"

เฉียนหงชิงแสร้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้อีก ข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่านแล้ว ท่านเป็นเขยขวัญของท่านผู้เฒ่า ท่านผู้เฒ่าไหนเลยไม่มาด้วยตัวเองได้?"

ซ่างกวนอิงรีบกล่าวขอโทษ ภรรยาที่รู้ใจเช่นนี้ จะหาได้จากที่ใด

เฉียนหงชิงลอบหัวร่อในใจ บางครั้งแม้แต่นางยังแทบจำแนกศักดิ์ฐานะที่แท้จริงของตัวเองไม่ออก นางเล่นละครได้อย่างแนบเนียนและสมจริงไปแล้ว

ทั้งหมดนี้ล้วนเพราะเพื่อหัตถ์พิษเฉียนหลอ

หวนนึกถึงมันกำลังจะเดินทางมาถึง นางถึงกับลิงโลดสุดเปรียบปาน

ค่ำคืนขึ้นสิบสองค่ำเดือนแปด
เวลายามซวี (หนึ่งทุ่มถึงสามทุ่ม)
วันที่สองหลังจากที่หลิงจ้านเทียนออกเดินทาง
ก่อนที่หัตถ์พิษเฉียนหลอจะมาถึงเกาะมังกรพิโรธหนึ่งวัน
ล่างฟานหวินไม่ได้ดื่มสุรา
นี่เป็นบ้านของเขา

เป็นห้องศิลาที่ปลูกสร้างอยู่ในหุบเขาเล็กๆ ทางตอนใต้ของเกาะมังกรพิโรธ ซึ่งเป็นสถานที่เงียบสงบที่สุดของเกาะ ภายในรัศมีหนึ่งลี้ ไม่มีบ้านเรือนอื่น บวกกับบ้านศิลาอยู่สุดหุบเขา หน้าบ้านสร้างสะพานน้อยพาดผ่านสายธาร บรรยากาศร่มรื่นยิ่งนัก

เนื่องจากภูมิประเทศค่อนข้างสูง หากยืนอยู่ริมหน้าต่างของบ้านพอดีเห็นน้ำทะเลสาบของทะเลสาบตังถิงช่วงหนึ่ง

แว่วเสียงคลื่นสาดซัดสู่ฝั่งและถดถอยกลับไปของทะเลสาบตังถิงดังมาอย่างเลือนราง

ล่างฟานหวินนึกถึงคำกล่าวของหลิงจ้านเทียนที่ว่า “เมื่อเกิดที่ตังถิง ขอตายที่ตังถิง”

ซีซีก็เสียชีวิตที่ตังถิง
ในค่ำคืนหนึ่งที่เดือนเต็มดวง

ภายใต้คำร้องขอของซีซี ล่างฟานหวินโอบอุ้มภรรยารักที่ป่วยหนักใกล้ตาย ลงเรือน้อยที่ผูกอยู่ริมทะเลสาบ ลอยเรือถึงกลางทะเลสาบ

เรือน้อยพัดพลิ้วไปตามกระแสน้ำ

ภายใต้แสงจันทร์ฉาย ใบหน้าขาวซีดของซีซีเปล่งประกายที่

หลุดพ้นจากโลกหล้าชนิดหนึ่ง

จวบกระทั่งนางตายจาก ทั้งสองไม่ได้กล่าววาจาแม้สักคำเดียว ไม่จำเป็นต้องกล่าววาจาอีก

...ขอตายที่ตังถิง

นับแต่วันแรกที่พบพานหญิงงามที่เฉลียวฉลาดหลักแหลมนางนี้ ล่างฟานหวินมีความรู้สึกว่าเขาไม่คู่ควร

เช้าตรู่ของวันหนึ่ง ทั้งสองนั่งอยู่ริมธาร แช่เท้าทั้งสองคู่อยู่ในสายธารที่เย็นฉ่ำ

ทุกประการช่างบรรเจิดถึงเพียงนั้น

ล่างฟานหวินอดถามมิได้ว่า "ซีซี ท่านไฉนดีต่อบุรุษหยาบกร้านเช่นข้าพเจ้า?"

ซีซีเบือนหน้ามา ผิวพรรณของนางเป็นประกายใต้แสงอาทิตย์ ดวงตาแฝงรอยยิ้ม ยื่นมือเรียวงามลูบคลำใบหน้าหยาบกร้านของล่างฟานหวินด้วยความรักที่เต็มเปี่ยม กล่าวเบาๆ ว่า "ผู้อื่นโง่เขลาเพียงนั้น ไหนเลยทราบว่าท่านจึงเป็นบุคคลที่สวยงามที่สุดในโลก"

เพียงคำพูดนี้ ล่างฟานหวินรู้สึกว่าตัวเองไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา

เขาตกลงใจว่าจะมอบกายมอบใจให้แก่ซีซี ไม่ว่านางมีชีวิตอยู่หรือตายจากไปก็ตาม

ทุกผู้คนเห็นว่าการตายจากของจี้ซีซี สร้างความท้อแท้ทอดอาลัยแก่ล่างฟานหวิน แต่ล่างฟานหวินเห็นว่าตัวเองมุ่งมั่นที่จะรัก และเสพสุขกับชีวิตยิ่งกว่า

เช่นบ้านน้อยที่เบื้องหน้า ทะเลสาบตังถิงซึ่งหลอมรวมกับชีวิตเลือดเนื้อของเขาที่ไกลตา จันทร์ฉายกลางนภาราตรีและความโดดเดี่ยวเดียวดาย

มีแต่ยามโดดเดี่ยวเดียวดาย เขาจึงสามารถสัมผัสกับโลกในจิตใจที่ไร้ขอบเขตจำกัด รับรู้ถึงวัตถุเรื่องราวที่ผู้คนทั่วไปละเลยลืมเลือน

ครั้งกระโน้นพกกระบี่ท่องผาดโผน ควบขับอาชาผ่านถนนยาว

ทุกวันนี้จันทร์กระจ่างลมรำเพย ภูเขาสูงสายน้ำรี่ไหล

นึกถึงตอนนี้ ล่างฟานหวินฉุกใจคิด มิสู้แวะไปยังที่พักของบุตรภรรยาหลิงจ้านเทียนสักครา เขาถือสัตยธรรม เรื่องที่รับปากต้องปฏิบัติตาม ดังนั้นหยิบฉวยกระบี่เดินออกจากห้อง

กลิ่นอันสดใสของแมกไม้โชยกระทบจมูก หนอนแมลงขับขานบทเพลงธรรมชาติ ผสานกับเสียงน้ำไหลรินหลั่ง ล่างฟานหวินต้องใช้ความพยายามอย่างยากเย็น หักห้ามความคิดยกเลิกการเดินทางเอาไว้

ภายใต้สภาพแวดล้อมอันสงบรื่นรมย์ เขาไม่นึกถึงการแก่งแย่งชิงอำนาจ วางแผนอุบายทางโลก

เขาเดินช้าๆ ไปตามทางน้อยออกจากหุบเขา นี่เป็นเขตหวงห้ามของเขา นอกจากผู้คนไม่กี่คนแล้ว บุคคลอื่นห้ามมิให้ผ่านเข้ามา

ล่างฟานหวินทางหนึ่งเดิน ทางหนึ่งดื่มด่ำกับทุกสุ้มเสียงสำเนียงในสุมทุมพุ่มพฤกษ์ใต้ราตรีจันทร์

ชีชีคล้ายพอถือกำเนิด ก็รู้จักชื่นชมและช่องเสพกับสรรพสิ่งที่ธรรมชาติสร้างมา ส่วนเขาพยายามที่จะเรียนรู้ สองปีนี้นับว่ามีความก้าวหน้า คาดว่าชีชีคงบังเกิดความยินดี

ล่างฟานหวินออกจากหุบเขาที่พัก

ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ล่างฟานหวินก็เดินอยู่บนถนนเลียบทะเลสาบ นี่เป็นช่วงเวลาแห่งการพักผ่อนนอนหลับ ผู้คนส่วนใหญ่อยู่ในบ้านช่องอันอบอุ่น

ล่างฟานหวินกลับโดดเดี่ยวลำพัง

ผู้คนที่เดินผ่านข้างกายเขา ล้วนจดจำยอดฝีมืออันดับหนึ่งของ

พรรคมังกรพิโรธผู้นี้ออก พวกมันแม้ไม่แสดงสีหน้าท่าทีใด แต่ในใจนึกเสียดายต่อความท้อแท้รันทดของล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินเคยชินกับสายตาของพวกมัน

บ้านเรือนของบริวารของพรรครวมตัวอยู่ทางตอนใต้และตรงกลางของเกาะมังกรพิโรธ ตึกที่อยู่ของหลิงจ้านเทียนอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะ บ้านเรือนแถบนี้ค่อนข้างภูมิฐาน เป็นที่อยู่สำหรับชนชั้นหัวหน้าของพรรค

ล่างฟานหวินไม่ต้องการพบกับคนรู้จัก เลือกทางภูเขาอ้อมเป็นวง ข้ามภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง มุ่งสู่ตึกที่พักของหลิงจ้านเทียนเดินประมาณครึ่งชั่วยาม ที่เชิงเขาห่างไปลี้เศษปรากฏแสงไฟวับแวมนั่นเป็นจุดหมายปลายทางของเขา

แต่แล้วยามนั้น ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมอย่างแผ่วเบาดังขึ้น

ล่างฟานหวินฉุกใจคิด พลิ้วกายไปด้านข้าง หลบเข้าหลังพุ่มไม้แถบหนึ่ง

บุคคลที่เคลื่อนไหวยามราตรีที่ด้านหลังพอดีพุ่งผ่านไป

คนผู้นี้แม้มีท่าร่างรวดเร็ว แต่ไหนเลยรอดพ้นจากสายตาของล่างฟานหวิน ซึ่งจัดอยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมได้

มันเป็นผู้ช่วยของหลิงจ้านเทียน ซึ่งหลิงจ้านเทียนถือเสมือนมือซ้ายขวา มีความสำคัญเท่ากับผังกว่อจือ นามเจิงสูหวี่

ล่างฟานหวินความจริงตั้งใจว่า ไม่ว่าเป็นผู้ใดเขาล้วนหลบหน้า แต่ตอนนี้มิอาจไม่เปลี่ยนความตั้งใจ

หนึ่งนั้นคนผู้นี้เป็นคนสนิทของหลิงจ้านเทียน แต่ล่างฟานหวินไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อมัน รู้สึกว่ามันฉลาดเกินไป ทั้งเจ้าชู้กรุ้มกริ่ม สองสีหน้าของมันตอนนี้แฝงแววลับๆ ล่อๆ สายตาหลุกหลิกคล้ายกับ

มีความลับที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน สามเป็นข้อสำคัญที่สุด เมื่อสิบปีก่อน เจิงสูหวี่เคยเป็นศัตรูความรักของหลิงจ้านเทียน พากันหลงรักฉู่ชิวซู่ซึ่งปัจจุบันเป็นภรรยาของหลิงจ้านเทียน สุดท้ายพ่ายแก่หลิงจ้านเทียนที่เป็นผู้บังคับบัญชา

นี่ล้วนเป็นเรื่องในอดีต แต่ตอนนี้ประจวบกับหลิงจ้านเทียนไม่อยู่บนเกาะ เจิงสูหวี่ก็มีท่าทางลับๆ ล่อๆ ล่างฟานหวินจึงตกลงใจสะกดรอยตาม หากมันบังเกิดความคิดบัดสีต่อฉู่ชิวซู่ ล่างฟานหวินจะสอดมือเข้าไป

เขาลอยตัวดุจวิหคมหึมา ติดตามไปอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า

เจิงสูหวี่ลิงโลดใจ หวนนึกถึงว่าจะได้พบกับหญิงงามอีก ประสาททุกส่วนบนร่างถึงกับเต้นเร่าขึ้นมา

ชีวิตมีคุณค่าความหมายเช่นนี้เอง

แต่ลิงโลดส่วนลิงโลด มันยังเคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวัง คนผู้นี้เป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง เลือกเส้นทางที่หลีกเลี่ยงจากการถูกติดตาม ท่าร่างบัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า

มันเชื่อมั่นว่าภายในพรรคมีบุคคลเพียงสองคนที่สามารถติดตามมันโดยที่มันไม่รู้สึกตัว หนึ่งคือหลิงจ้านเทียน ซึ่งไปจากที่นี้แล้ว อีกผู้หนึ่งคือล่างฟานหวินซึ่งกลายเป็นแมวเมามาย ไม่ต้องสนใจอีก ขอเพียงผ่านไปอีกหลายวัน มันจะได้อยู่ร่วมกับหญิงงามอย่างเปิดเผย เมื่อถึงเวลานั้นยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด?

เจิงสูหวี่หวนนึกถึงชนชั้นมันไยต้องอยู่ใต้บังคับบัญชาผู้อื่น หลิงจ้านเทียนมีคุณสมบัติใด ไหนเลยขี่อยู่บนศีรษะมันตลอดไป เด็กน้อยช่างกวนอิงไม่ประกอบความดีความชอบ กลับสืบทอดตำแหน่งประมุขพรรค ทุกครั้งที่พบพาน มันต้องแสดงความเคารพ นึกดูช่าง

น่าคลั่งใจนัก

มันถลันวูบดุจสายฟ้า ผละจากทางภูเขา กระโดดเข้าดงไม้แถบหนึ่ง พลันถลันไปทางด้านข้าง โถมเข้าตึกหลังหนึ่ง ไม่นานก็กระโดดออกจากตัวตึก วิ่งไปตามตรอกแคบข้างตัวนึก ไม่ว่าผู้ใดหากเข้าใจว่าจุดหมายของมันเป็นตัวตึก ต้องถูกมันสลัดหลุดแล้ว

สุดท้ายมันมาถึงหน้าบ้านเล็กๆ ซึ่งก่อกำแพงสูงล้อมรอบหลังหนึ่ง บ้านเรือนแม้มีขนาดเล็ก ลานตึกกลับกว้างขวางนัก

มันไม่กระโดดข้ามกำแพงไปในบัดดล หากแต่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดมุมกำแพง เลียนเสียงนกร้อง ร้องติดต่อกันสามครา

แสงไฟภายในห้องดับวูบไป

เจิงสูหวี่ไม่รีรออีกต่อไป กระโดดข้ามกำแพง ถลันร่างวูบหนึ่งทะลวงผ่านหน้าต่างเข้าห้องไป ความเคลื่อนไหวรวดเร็วว่องไว คล้ายชำชองชำนาญเป็นอย่างดี

มันเพิ่งโถมเข้าห้อง เรือนร่างอันอบอุ่นหอมกรุ่นร่างหนึ่งก็โผเข้าสู่อ้อมอกมันดุจนกน้อยคืนรวงรัง บังเกิดเสียงเสื้อผ้ากับเลือดเนื้อเสียดสีกันดังขึ้น

ภายในห้องอันมืดมิดปรากฏไฟรักลุกโชน

ผลแห่งการโอบกอดรัดรึง แว่วเสียงอู้อี้ของสตรี เสียงหอบหายใจของบุรุษ มาตรว่าพยายามสะกดสุ้มเสียงไว้ แต่ยังกระทบโสตล่างฟานหวิน ซึ่งมีโสตประสาทปราดเปรียวกว่าผู้คนทั่วไป และซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้ต่ำเตี้ยที่ห่างไปสามวา

เขาถึงกับคิดผละจากไป หากว่าฝ่ายสตรีเป็นฉู่ชิวซู่ผู้เป็นภรรยาของหลิงจ้านเทียน เขาไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี

แต่ขณะที่เขาคิดจากไป ภายในห้องบังเกิดเสียงสนทนาอย่างแผ่วเบาเล็ดลอดออกมา

ล่างฟานหวินเลิกล้มความคิดจากไป

คนกล่าววาจาเป็นสตรี เขาทราบว่าตอนนี้บุรุษสตรีทั้งสองยังไม่สำเร็จกิจ สตรีกลับแบ่งแยกสมาธิกล่าววาจา แสดงว่าไม่รวบรัดธรรมดา

เขาเร่งเร้าประสิทธิภาพในการรับฟัง สุ้มเสียงภายในห้องแม้แผ่วเบาราวสายใย แต่ยังกระทบโสตของเขาโดยไม่ตกหล่น

แว่วเสียงแหบพร่าเล็กน้อยของสตรีแทรกขึ้นมาในเสียงหอบหายใจของบุรุษว่า

"เรื่องนั้นมีความเปลี่ยนแปลงหรือไม่?"

บุรุษนั้นเอาแต่หอบหายใจ สตรีจึงเร่งรัดว่า

"ท่านบอก"

เจิงสูหวีค่อยกล่าวด้วยความอับจนปัญญาอยู่บ้างว่า

"มีเรื่องใดที่อยู่เหนือความคาดหมายของท่าน หลิงจ้านเทียนพลันแจ้งต่อพวกเราว่า มันขอเปลี่ยนเส้นทางไปยังสาขา..."

เอ่ยถึงตอนนี้สุ้มเสียงพลันขาดหาย

แว่วเสียงอุทานของสตรีดังขึ้น นี่เป็นช่วงเวลาที่ไม่อาจหยุดยั้งเลิกราได้

ล่างฟานหวินที่เบื้องนอกหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ฟังออกว่ามีการวางแผนร้ายอุบายชั่วต่อเพื่อนร่วมเป็นร่วมตายของเขาหลิงจ้านเทียน

ทางที่ดีตอนนี้อย่าได้ลงมือโดยวู่วาม ปล่อยให้พวกมันบอกออกมาเอง

ภายในห้องยังดำเนินความเคลื่อนไหวภายใต้อำนาจดำฤษณาชั่วครู่ค่อยกลับคืนสู่ความสงบ

สตรีนั้นกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"ท่านใช่ดำเนินการตามแผนของพวกมันหรือไม่?"

นางยังติดตามเรื่องนี้โดยไม่ลดละ เจิงสูหวี่ก็กล่าวเสียงอ่อนระโหยว่า

"ดีที่เราเป็นคนรวบรวมข่าวคราวภายในพรรคส่งต่อมัน ไม่เช่นนั้นหลิงจ้านเทียนคงเล็ดลอดไปได้ พอทราบว่ามีการเปลี่ยนเส้นทางเราก็เขียนแผนที่การเดินทางสองฉบับ ฉบับหนึ่งส่งทางนกพิราบสื่อสารถึงดาบมือซ้ายตามความประสงค์ของท่าน อีกฉบับหนึ่งอยู่ที่เรา"

สตรีนั้นหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวราวรำพึงกับตัวเองว่า

"ดาบมือซ้ายกับล่างฟานหวิน หลิงจ้านเทียนเป็นศัตรูคู่แค้นกันพอทราบว่าหลิงจ้านเทียนออกเดินทางเพียงลำพัง ไหนเลยยอมพลาดโอกาสอันดีเช่นนี้ หลิงจ้านเทียนเอย คราครั้งนี้จะให้ท่านตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

หยุดเล็กน้อยจึงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ท่านทำได้ประเสริฐมาก เรามีของสิ่งหนึ่งกำนัลแก่ท่าน"

เจิงสูหวี่ไม่ทันตอบคำ พลันแผดร้องคำหนึ่ง ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านทำอะไร?"

สตรีนั้นกล่าวเสียงหยาดเยิ้มดุจเดิมว่า

"เพราะรักท่าน จึงส่งท่านขึ้นสวรรค์ไป"

เจิงสูหวี่กล่าวด้วยน้ำเสียงสำนึกเสียใจว่า

"เราเข้าใจแล้ว ท่านเพียงหลอกใช้เรา"

สุ้มเสียงสตรีนั้นเปลี่ยนเป็นเย็นชา กล่าวว่า

"หากมิใช่หลอกใช้ท่าน เจิงสูหวี่ท่านมีคุณสมบัติใด จึงได้ซ่องเสพกับเรือนร่างเรา?"

เจิงสูหวี่ส่งเสียงครอกๆ ในลำคอ จากนั้นสุ้มเสียงขาดหายคล้ายขาดใจตายแล้ว

สตรีนั้นลุกขึ้นช้าๆ เรือนร่างที่เปลือยเปล่าพอดีปรากฏที่ใต้แสงจันทร์ สะท้อนประกายอันเปล่งปลั่ง ยวนยั่วใจยิ่งนัก

ยามนั้นสุ้มเสียงเฉื่อยชาเสียงหนึ่งดังขึ้นที่นอกหน้าต่างว่า

"เรือนร่างท่านมีราคาค่างวดใด?"

สตรีนั้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง นางก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว ถลันวูบหนึ่งทะลวงออกจากหน้าต่าง ทิ้งตัวลงยังลานบ้าน ในมือถือกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นคู่หนึ่ง

ปลายกระบี่ทั้งสองเล่มสะท้อนประกายสีคราม แสดงว่าฉาบพิษร้ายแรง

บวกกับเรือนร่างอันงดงาม ปทุมถันที่ตูมตั้ง เอวคอดกิ่วเพียงหยิบมือเดียวและแฝงแรงดีดสะท้อน ช่วงขาที่เรียวยาว ผิวพรรณที่ขาวนวลเนียนปานเย้ยหิมะ ชวนให้ลุ่มหลงยิ่งนัก

เงาร่างอันสูงใหญ่สายหนึ่งยืนอยู่ริมพุ่มไม้ ดวงตาทั้งสองคล้ายเพชรลูกคู่หนึ่ง จ้องจับมองมาที่นาง

สตรีนั้นพอเห็นผู้มาเป็นใคร ถึงกับแทบอุทานด้วยความตระหนกออกมา

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยสีหน้ากระด้างเย็นชาว่า

"ท่านร้องเถอะ ให้ทั้งหมดยลชมสภาพเปลือยเปล่าของฮูหยินประมุขพรรคสักครา"

สตรีนางนั้นคือเฉียนหงชิงเอง นางหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วปราศจากเค้าความกระดากที่เปลือยเปล่าล่อนจ้อน กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"สามารถได้รับความสนใจจากจอมยุทธ์ล่างที่สูญเสียความกระตือรือร้นสนใจต่อโลกใบนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง"

นางกล่าววาจาสองแง่สองง่าม ชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่าน น่าเสียดายที่วิธีนี้ไม่เกิดผลต่อล่างฟานหวิน เขากล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ก็ได้ คนมาแต่ตัวเปล่า จากไปด้วยตัวเปล่า ข้าพเจ้าจะส่งท่านสู่ปรภพ"

เฉียนหงชิงร้อง 'โอย' คำหนึ่ง แสร้งกล่าวอย่างประหวั่นพรั่นพรึงว่า

"จอมยุทธ์ล่างใคร่ครวญให้ดี คนต่ำช้าเช่นเจิงสูหวี่แม้ตายก็สาสม หากฮูหยินประมุขพรรคตายในสภาพเปลือยเปล่า คงเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย แม้แต่จอมยุทธ์ล่างก็รับมือไม่ไหว"

ล่างฟานหวินยิ้มเย้ยหยัน กล่าวว่า

"ไหนเลยสนใจมากความ..."

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏประกายสีครามพวยพุ่งจากสองมือเฉียนหงชิง สตรีนางนี้ทั้งมีไหวพริบปราดเปรียว ทั้งใจดำอำมหิต พอเห็นเรื่องราวไม่อาจเลิกราโดยสันติ ก็ฉวยโอกาสก่อนที่ล่างฟานหวินจะชักกระบี่คลุมวรุณ ชิงจู่โจมลงมือทำร้าย

เฉียนหงชิงบิดเอวอ้อนแอ้น ก็พุ่งผ่านระยะห่างสองวา กระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นกรีดเป็นประกายสีครามสองสาย แยกย้ายเป็นซ้ายขวาจู่โจมใส่ล่างฟานหวิน คิดสังหารศัตรูในคราเดียว

ท่าสังหารครั้งนี้ อาศัยความได้เปรียบที่ฝ่ายตรงข้ามไม่กล้ากระทบถูกปลายกระบี่ที่ฉาบพิษร้าย จำต้องหลบหลีกจากจู่โจมก่อน หากเป็นเช่นนั้นเท่ากับหลงกลของนาง มาตรว่าฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่า ยามไม่ทันระวังต้องพลาดท่าเสียที

ไม้ตายนี้เป็นหัตถ์พิษเฉียนหลอถ่ายทอดให้ อาศัยหลักเหตุผลนานัปการ เช่นบุรุษนึกดูแคลนสตรีที่งดงาม สร้างเงื่อนไขที่มีเปรียบให้แก่เฉียนหงชิง

ล่างฟานหวินยืนแน่วนิ่ง กระบี่คลุมวรุณอันลือลั่นยังสะพายที่หว่างเอว มือเรียวยาวที่เรียบลื่นทั้งคู่ดีดพุ่งขึ้นราวมายากล รวมนิ้วฝ่ามือ

ดุจมีดดาบ ทั้งแทง ฟัน สะบัดฟาด ปิดป้อง ทุกครั้งคราล้วนเคาะใส่สันกระบี่ของกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นที่โถมแทงเข้ามาราวคลุ้มคลั่ง

ร่างเปลือยเปล่าของเฉียนหงชิงบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย ชั่วพริบตาแทงออกสิบเจ็ดกระบี่

ไม่ว่ากระบี่ของนางจู่โจมจากแง่มุมใด ชำแรกแทรกตัวดุจน้ำปรอทสาดเทใส่ ล่างฟานหวินล้วนคลี่คลายสลายสภาวะจู่โจมของนางได้พอดีเป็นที่สุด

ตอนแรกนางพุ่งวนอยู่รอบกายของเขา บัดเดี๋ยวกระโดดสูงบัดเดี๋ยวหมอบลงต่ำ กระบี่ทั้งคู่ไม่หยุดยั้งชะงักงันแม้แต่น้อย โถมแทงใส่ล่างฟานหวินดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง

สภาพเช่นนี้ประหลาดแปลกตายิ่ง บุรุษที่หยาบกร้านสูงใหญ่ผู้หนึ่ง ถูกหญิงงามอันหยาดเยิ้มที่เปลือยเปล่านางหนึ่งจู่โจมจากทางสี่ทิศทาง

เมื่อเฉียนหงชิงโถมแทงถึงกระบี่ที่หนึ่งร้อยสิบสอง ล่างฟานหวินพลันตวาดเสียงหนักๆ ชักกระบี่คลุมวรุณจากฝักแล้ว

ข้างหูเฉียนหงชิงแว่วเสียงดังกระหึ่มนับพันนับหมื่นเสียง นางไม่ทราบว่าล่างฟานหวินชักกระบี่อย่างไร เพียงเห็นสองตาล่างฟานหวินสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า ในมือพวยพุ่งประกายเย็นเยียบออกมา

เฉียนหงชิงตวาดอย่างร้อนรน ทุ่มเทอย่างสุดฝีมือ กระบี่ยาวสั้นโอบรั้งกลับมาเสมออก ร่ายรำเป็นม่านประกายวงหนึ่ง คุ้มครองจุดสำคัญไว้ พร้อมกับพุ่งถอยไป แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง

ประกายเย็นเยียบในมือล่างฟานหวินกระจายเป็นจุดแต้มอย่างถี่ยิบ ครอบคลุมใส่เฉียนหงชิงราวร่างแหปากหนึ่ง

ประกายจุดแต้มของล่างฟานหวินพอปะทะกับม่านประกายที่เฉียนหงชิงใช้คุ้มครองกาย เฉียนหงชิงรู้สึกสะท้านที่ข้อมือติดต่อกัน

เพียงชั่วพริบตา กระบี่คู่ในมือนางอย่างน้อยถูกทิ่มแทงใส่เกือบสิบครั้งครา พลังอันหนักแน่นแล่นมาตามตัวกระบี่ถึงมือนาง ร่างถึงกับซาด้านราวถูกสายฟ้าจี้ใส่

ต่อจากนั้นข้อมือทั้งสองข้างปวดแปลบพร้อมกัน ระดับความเร็วเช่นนี้ทำให้เฉียนหงชิงนึกสงสัยว่ากระบี่คลุมวรุณมีถึงสองเล่ม มิใช่เพียงเล่มเดียว

กระบี่ยาวสั้นของเฉียนหงชิงล้วนร่วงหล่นลงสู่พื้น บังเกิดเสียงดังติงตัง นางพลันถอยปราดไป พอดีปะทะชนกับกำแพงบ้าน ที่ด้านข้างเป็นหน้าต่างห้อง

กระบี่คลุมวรุณแผ่พุ่งพลังกระบี่ระลอกแล้วระลอกเล่า คุกคามใส่หญิงงามเปลือยเปล่าที่ยืนแนบชิดติดกำแพงบ้าน

เฉียนหงชิงลอบทอดถอนใจ หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวถูกต้องคนผู้นี้มีเพลงกระบี่บรรลุถึงขอบเขตขั้นปรมาจารย์ สุดที่วิชาฝีมือธรรมดาทั่วไปจะเทียบเปรียบได้

เนื่องจากทุ่มเทความรักจนหมดหัวใจ

จึงบังคับใช้สุดยอดกระบี่ได้

ศีรษะของเฉียนหงชิงแนบชิดติดกำแพง ดันอกอูมตูมดั้งขึ้นมาเป็นภาพที่ยวนยั่วใจนัก นี่เป็นทุนรอนเพียงหนึ่งเดียวของนาง

ในห้วงดับขันจวนเจียน รอบบริเวณบังเกิดเสียงสวบสาบดังขึ้น

ล่างฟานหวินขมวดคิ้ว ทราบว่ามีมือดีจำนวนหนึ่งเคลื่อนใกล้เข้ามา

ชั่วครู่ให้หลัง บนกำแพงปรากฏเงาร่างมากมายหลายสิบสายขึ้น ทุกคนน้าวคันธนูพาดลูกเกาทัณฑ์ เล็งมายังล่างฟานหวินที่เชิงกำแพงเป็นจุดเดียว

ภายใต้วงล้อมอันแน่นหนา ที่เบื้องล่าง หนึ่งเป็นยอดฝีมืออันดับ

หนึ่งของพรรคมังกรพิโรธ หนึ่งเป็นฮูหยินของประมุขพรรคที่อยู่ในสภาพเปลือยเปล่า มาตรว่าข่าวนี้แพร่ออกไป เกรงว่ามีคนไม่ยอมเชื่อ

เฉียนหงชิงคลายใจลง เห็นว่าเรื่องราวมีโอกาสพลิกกลับกลาย มาตรว่ายากแก่การอธิบาย ยังดีกว่าถูกฆ่าตาย อย่าว่าแต่รอจนหัตถ์พิษเฉียนหลอมาถึง ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา มันก็จะค้ำยันไว้ ดังนั้นรีบบังคับตัวเองอยู่ในท่ายืนที่เน้นส่วนโค้งส่วนเว้ากว่าเดิม

มีคนคิดกระโดดลงจากกำแพง ล่างฟานหวินตวาดคำ “หยุดไว้" สะกดผู้คนหยุดนิ่งอยู่กับที่

สุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"ทั้งหมดรักษาสภาพเดิมเอาไว้"

พริบตานั้นเป็นสภาพยืนประจันหน้าขึ้น

ซ่างกวนอิงปรากฏกายบนกำแพงด้านซ้ายมือของล่างฟานหวิน ที่ด้านข้างติดตามด้วยที่ปรึกษาคู่ใจนามตี้หวี่สือ

ส่วนมือดีรอบข้างล้วนเป็นคนสนิทของประมุขพรรคคนใหม่ แต่ละคนกระเหี้ยนกระหือคิดปลิดปลงกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน ที่พวกมันเห็นว่ามีแต่ชื่อเสียงอันจอมปลอม พวกมันยังกวาดตาสำรวจมองเรือนร่างของฮูหยินผู้เฉิดโฉมโดยไม่วางตา

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

“ท่านอาล่าง ต่างเป็นพวกเดียวกัน โปรดวางกระบี่ลง ทุกเรื่องราวสามารถหารือกัน"

สุ้มเสียงของมันยังรักษาความสงบเยือกเย็นไว้ได้ นับว่าหายากยิ่ง

รอบบริเวณจุดคบเพลิงขึ้น สาดส่องลานบ้านจนสว่างไสวดุจกลางวัน ยิ่งส่องเห็นถึงทุกส่วนสัดซอกมุมของเฉียนหงชิง

สีหน้าล่างฟานหวินปราศจากความรู้สึกใด ในสภาพที่ถูกบีบคั้นคุกคาม กลับกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคขึ้นมา

สภาพเช่นนี้มีความสลับซับซ้อน หากดำเนินการผิดพลาด จะกลายเป็นการต่อสู้อาบเลือด โดยเฉพาะดูจากเปลือกนอก เป็นตนเองจ่อกระบี่คุกคามฮูหยินของประมุขพรรคที่เปลือยเปล่า

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ข้าพเจ้าสามารถบ่งบอกต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้หรือ?"

ตี้หวี่สือที่ข้างกายซ่างกวนอิงชิงกล่าวว่า

"ย่อมสามารถ แต่ท่านล่างต้องวางอาวุธก่อน ปล่อยให้ฮูหยินท่านประมุขกลับมายังข้างกายท่านประมุข ไม่เช่นนั้นฮูหยินตกอยู่ภายใต้การคุกคามของท่าน ต้องเปลือยกายต่อหน้าผู้คน นับเป็นรูปแบบอันใด?"

ล่างฟานหวินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาคำหนึ่ง ตี้หวี่สือร้ายกาจนักฉวยโอกาสนี้ล้มล้างล่างฟานหวินก่อน ล่างฟานหวินพอถูกโค่นล้มขุมกำลังเก่าย่อมล่มสลาย หน่วยงานของมันจะได้แทนที่ ทางที่ดีคือล่างฟานหวินแทงเฉียนหงชิงตายได้กระบี่เดียว พวกมันจะได้ระดมยิงล่างฟานหวินจนปรุพรุน ด้านรับมือหัตถ์พิษเฉียนหลอ ปล่อยให้เป็นเรื่องภายหลัง นี่เป็นความคิดอ่านของโคถึก ไม่เห็นว่าในโลกมีเรื่องที่พวกมันทำไม่ได้

ล่างฟานหวินทางหนึ่งเร่งเร้าพลังกระบี่ สะกดจนเฉียนหงชิงไม่สามารถเอ่ยปาก เพื่อมิให้เกิดเหตุแทรกซ้อนจนยากจะแก้ไข ทางหนึ่งดวาดว่า

"ซ่างกวนปางจู่ (ประมุขพรรคแซ่ซ่างกวน) ข้าพเจ้าเพียงกล่าวกับท่านคนเดียว ท่านบอกให้ผู้อื่นหุบปากไว้"

ซ่างกวนอิงลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"ท่านอาล่าง ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของการสูญเสียภรรยาของท่าน หากท่านวางกระบี่ลง ข้าพเจ้ารับรองว่าจะไม่ลงโทษสถานหนัก"

ล่างฟานหวินแทนที่จะโกรธเกรี้ยว กลับหัวร่อออกมา ช่างกวนอิงที่ยึดถือว่าเขาเสียสติ เพื่อรักษาหน้าของประมุขพรรคมังกรพิโรธไว้ และฉวยโอกาสกำจัดเขาพ้นจากพรรคมังกรพิโรธ จะได้ไม่เป็นเครื่องกีดขวางประมุขพรรคมังกรพิโรธ ช่างกวนอิงต้องไม่ปล่อยให้เขาอธิบายข้อเท็จจริง ได้แต่ทนรับการปรักปรำแล้ว

เขาต้องกระทำการสองประการ ก่อนอื่นหยิบฉวยแผนที่การเดินทางของหลิงจ้านเทียนจากเจิงสูหวี่ หลังจากนั้นคือฝ่าวงล้อมออกไป ลงเรือเร็วที่หลิงจ้านเทียนทิ้งอาไว้ รุดไปช่วยเหลือหลิงจ้านเทียนที่ตกเป็นเป้าจู่โจมของดาบมือซ้าย

ด้านขวามือพลันบังเกิดเสียงตวาดว่า

"ล่างฟานหวิน พรรคมังกรพิโรธเราละอายแทนท่าน ที่รู้จักแต่ข่มขู่สตรีเพศอ่อนแอ หากท่านยันไม่วางอาวุธยอมจำนน ข้าพเจ้าจะให้ท่านตายโดยปราศจากซากศพสมบูรณ์"

ล่างฟานหวินฟังจากสุ้มเสียง จดจำออกว่าอีกฝ่ายเป็นขุนศึกในสังกัดช่างกวนอิง ฉายาดาบไวซิฉางเจิง* คนผู้นี้ได้ชื่อว่าเป็นมือดีอันดับหนึ่งในคลื่นลูกหลังของพรรคมังกรพิโรธ พอมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า

รอบบริเวณบังเกิดเสียงร่ำร้องด่าทอ คนเหล่านี้ยังไม่เคยเห็นความร้ายกาจของล่างฟานหวิน จึงดูแคลนต่อเขา

ช่างกวนอิงปิดปากสนิท

รอบข้างแว่วเสียงน้าวสายคันธนูจนสุดล้า

บรรยากาศเขม็งเครียดถึงขีดสุด

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนใจ หากตนเองสะบัดกระบี่ ไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดต้องหลั่งเลือดชโลมดิน

---

* ซิเป็นแซ่ นางเจิงแปลว่าทำศึกยาวไกล

เฉียนหงชิงที่ยืนแนบชิดติดกำแพง แม้ไม่สามารถกล่าววาจา แต่ก็บีบเค้นน้ำตาสองสายไหลลงอาบแก้ม บันดาลให้ผู้คนพบเห็นนึกเวทนา ยิ่งกระตุ้นความเคียดแค้นของส่วนรวม ลืมความเคลือบแคลงสงสัยในตอนแรกไป

แววเสียงตี้หวี่สือดังว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าจะนับหนึ่งถึงสิบ หากล่างฟานหวินท่านไม่ทิ้งกระบี่รับการจับกุม อย่าได้โทษว่าพวกเราไร้ไมตรี"

มันไม่เกรงอกเกรงใจอีกต่อไป กลับเรียกชื่อล่างฟานหวินตรงๆ

ล่างฟานหวินยืนเผชิญหน้ากับเฉียนหงชิง ศัตรูที่จ้องคุมเชิงบนกำแพงอยู่ห่างตั้งแต่สองวาถึงสี่วา แต่ภายใต้ความคิดดูแคลนต่อล่างฟานหวิน แม้แต่ช่างกวนอิงยังเห็นว่า ก่อนที่ล่างฟานหวินจะทำร้ายเฉียนหงชิง สามารถยิงธนูสกัดเขาเอาไว้ จากนั้นทำการล้อมปราบ

"หนึ่ง"

"สอง"

ตี้หวี่สือเริ่มต้นนับแล้ว

มือดีพรรคมังกรพิโรธนับร้อยในบริเวณล้วนตั้งท่าเตรียมพร้อม

เสียงกู่พลันเปล่งจากปากล่างฟานหวิน

ตอนแรกแผ่วทุ้มแทบไม่ได้ยิน ชั่วพริบตาก็ดังทั่วบริเวณกลบเสียงนับตัวเลขไป แม้แต่เสียงตี้หวี่สือออกคำสั่งยิงธนู ก็ถูกกลบบดบังไป

ล่างฟานหวินเริ่มเคลื่อนไหว

กระบี่คลุมวรุณในมือของเขากลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบกลุ่มหนึ่ง แล้วค่อยแตกระเบิดออกเป็นจุดแต้มๆ ถี่ยิบ คล้ายคิดสาดพุ่งไปทั่วสี่ทิศแปดทาง

ร่างของล่างฟานหวินกลืนหายกับประกายเย็นเยียบทั่วลานบ้าน

เสียงดวาดดังระงม ลูกธนูระดมยิงใส่ใจกลางของประกายเย็น

เยียบอย่างเปะปะ ล่างฟานหวินอาศัยแสงคบเพลิงสะท้อนประกายกระบี่รบกวนสายตาทั้งหมด นับเป็นยุทธวิธีอันแยบคายนัก

มีเพียงไม่กี่คนที่ดูออกว่า ล่างฟานหวินอาศัยประกายกระบี่คุ้มครองกาย พุ่งปราดเข้าหาเฉียนหงชิงที่เปลือยเปล่าดุจประกายไฟ

ตี้หวี่สือกับซ่างกวนอิงพากันโถมลงจากกำแพงด้านขวามือของล่างฟานหวิน

ดาบไวชิฉางเจิงที่ได้ชื่อว่าเป็นมือดีอันดับหนึ่งของคลื่นลูกหลังก็โถมละลิ่วลงจากกำแพงด้านซ้าย

หนึ่งกระบี่ หนึ่งดาบ หนึ่งหอก จู่โจมใส่ล่างฟานหวินด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้าคะนองฝน

ก่อนที่พวกมันจะโถมลงมายังลานบ้าน กระบี่ของล่างฟานหวินก็จี้ปราดใส่ร่างของเฉียนหงชิงเบาๆ เจ็ดครั้ง ปิดสกัดจุดของนาง พร้อมกันนั้นแว่วเสียงดิงดัง ลูกธนูที่ยิงมาร่วงหล่นลงสู่พื้น

ชิฉางเจิงยามลอยอยู่กลางอากาศ พลันปรากฏรุ้งยาวสายหนึ่งสาดพุ่งจากใต้เท้าของล่างฟานหวิน มันก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว ฟาดฟันดาบออกดุจสายฟ้า พอปะทะกับรุ้งยาวก็บิดดาบวูบหนึ่ง รู้สึกง่ามมือสั่นสะท้าน ดาบใหญ่แทบหลุดจากมือ ตัวมันแทนถูกจู่โจมทำร้ายรีบหงายร่างตามสภาวะ ทิ้งตัวลงสู่พื้น ส่วนรุ้งยาวถูกมันบดพลิกผันขึ้นฟ้า จากนั้นค่อยร่วงหล่นลงดังตัง ที่แท้เป็นกระบี่ยาวในกระบี่ยาวสั้นของเฉียนหงชิง

ชิฉางเจิงลอบสูดลมหายใจคำหนึ่ง ล่างฟานหวินมีฝีมือน่าตระหนกจริงๆ โดยเฉพาะสามารถปรับใช้สภาพแวดล้อม กอปรด้วยไหวพริบและความกล้าหาญ โคถึกเช่นตัวเองยากที่จะเทียบเปรียบได้

ตี้หวี่สือจึงไม่โชคดีเท่ากับมัน เมื่อครู่ล่างฟานหวินพอขยับตัวก็เตะกระบี่ยาวสั้นของเฉียนหงชิง ซึ่งถูกเขากระแทกร่วงหล่นตั้งแต่แรก

ขึ้นมา กระบี่ยาวพุ่งใส่ชิฉางเจิง กระบี่สั้นกำนัลแก่ตี้หวี่สือ ล่างฟานหวินแค้นพวกมันไม่จำแนกความผิดถูก เพียงนึกถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตน จึงลงมือโดยไว้ไมตรี

ตี้หวี่สือลอยตัวอยู่กลางอากาศ เห็นประกายเย็นเยียบสายหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง เรื่องราวอยู่เหนือความคาดหมาย มันไม่ทันสะบัดกระบี่ กระบี่สั้นก็ห่างจากทรวงอกเชียะเศษ ถึงกับรับรู้ถึงความคมกล้าของกระบี่สั้น คล้ายกับจะทะลุร่างไป ต้องลอบร้อง 'จบสิ้นกัน' ในใจ

นับว่ามันชะตาไม่ถึงฆาต ประจวบกับช่างกวนอิงโถมลงจากกำแพงพร้อมกับมัน

ช่างกวนอิงสืบทอดวิชาฝีมือของตระกูล พลันขยับหอกยาว เขี่ยกระบี่สั้นพ้นห่างไปครึ่งเชียะ แต่ยังกรีดผ่านไหล่ซ้ายตี้หวี่สือ ตี้หวี่สือแผดร้องคำหนึ่ง ล้มหงายไปด้านหลัง

หอกยาวของช่างกวนอิงพอกระทบกับกระบี่สั้นก็สะท้านทั้งร่าง พลิกหงายตีลังกาลงสู่พื้น มันตวัดเขี่ยอย่างสุดกำลัง ยังไม่อาจเขี่ยกระบี่สั้นปลิวกระเด็น พลังเท้าของล่างฟานหวินครั้งนี้ ขู่ขวัญมันจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโชมหน้า

ชั่วพริบตา สภาวะจู่โจมของสามยอดฝีมือรุ่นหลังแห่งพรรคมังกรพิโรธถูกทำลายล้างสิ้น

ยามนั้นล่างฟานหวินหนีบร่างของเฉียนหงชิง พุ่งผ่านหน้าต่างกลับเข้าห้อง

ช่างกวนอิงกับชิฉางเจิงทิ้งตัวลงที่หน้าบ้าน หนึ่งหอกหนึ่งดาบกระชับมั่น คล้ายเผชิญกับศัตรูสำคัญ

ตี้หวี่สือถูกกระบี่สั้นกรีดทำร้ายหัวไหล่ กระแทกนั่งบนพื้น มันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวยิ่ง ใช้มือขวาชักกระบี่สั้นออกมา คว้านใส่ปากแผล

ที่ขาด้าน กลับดว้านเลือดเนื้อออกมาซิ้นใหญ่ กัดฟันปิดสกัดจุด มิให้พิษร้ายที่ฉาบบนกระบี่สั้นแล่นจู่โจมถึงหัวใจ

ยามกะทันหันแผ่นฟ้าแผ่นดินไร้เสียง

มีแต่เสียงคบเพลิงเผาไหม้ดังเพียะพะ

ซ่างกวนอิงพลันยกมือห้ามมิให้ทั้งหมดกระโดดลงจากกำแพง ยังคงรักษาวงล้อมเอาไว้ ยามนี้แผนเฉพาะหน้าคือใช้พวกมากข่มเหงคนน้อย สงบนิ่งแทนการเคลื่อนไหว

ภายในห้องบังเกิดเสียงล่างฟานหวินดังว่า

"ซ่างกวนปางจู่ (ประมุขพรรคแซ่ซ่างกวน) นี่เป็นคำร้องขอครั้งสุดท้ายของข้าพเจ้า ท่านยอมรับฟังคำอธิบายของเรื่องราวในคืนนี้ของข้าพเจ้าหรือไม่?"

ซ่างกวนอิงกล่าวในบัดดลว่า

"ข้าพเจ้ามีคำสั่งเด็ดขาด หากท่านยังไม่วางอาวุธยอมจำนน ข้าพเจ้าจะลงโทษท่านฐานทรยศต่อพรรค บริวารพรรคเราสามารถประหารฆ่าท่าน"

ล่างฟานหวินส่งเสียงจากภายในห้องว่า

"ปางจู่เอยปางจู่ ท่านมีบุตรชายเช่นนี้ อภัยที่เราล่างฟานหวินไม่มีทางเลือกแล้ว"

ทุกผู้คนล้วนทราบว่า ปางจู่ที่เขาเรียกหาคือประมุขพรรคคนก่อน ซ่างกวนเฟย

ซ่างกวนอิงหน้าเขียวคล้ำ มันบันดาลโทสะจริงๆ ตกลงใจว่าต้องรั้งตัวล่างฟานหวินเอาไว้ โดยไม่เสียดายกับการจ่ายค่าตอบแทนใดๆ

ตี้หวี่สือฝืนใจลุกขึ้นยืน มันมีพื้นฐานพลังฝีมือมิใช่ชั่ว บวกกับปิดสกัดจุดทันเวลา ยับยั้งมิให้พิษบนกระบี่สั้นแผ่ลุกลาม หลังจากโดจร

พลังรอบหนึ่ง ก็รีดเร้นพิษออกมากว่าครึ่ง

เห็นกำลังหนุนรุดมาไม่ขาดสาย มันค่อยคลายใจลง หลายวันนี้ พรรคมังกรพิโรธเตรียมรับมือสำนักเกริกเกียรติ เพิ่มมาตรการป้องกัน เสริมความเคลื่อนไหวรับเหตุเปลี่ยนแปลง คิดไม่ถึงกลับนำมาใช้กับเหตุการณ์ครั้งนี้

มือดีจำนวนสามร้อยล้อมบ้านเล็กๆ ไว้อย่างแน่นหนา เว้นพื้นที่ว่างระหว่างบ้านช่องกับกำแพงเอาไว้ ภายใต้กำลังพลเช่นนี้ ต่อให้ล่างฟานหวินติดปีกก็บินหนีไม่พ้น

ภายใต้คำสั่งการของตี้หวี่สือ มือดีที่มีฝีมือเข้มแข็งกว่าห้าสิบกว่าคนพากันโถมมายังลานบ้าน ยึดครองตำแหน่งอันมีเปรียบไว้ รอคอยการต่อสู้อาบเลือด

แสงคบเพลิงลุกโชน กลิ่นอายฆ่าฟันคุกรุ่น

เสียงเกรียวกราวพลันดัง คนผู้หนึ่งพุ่งตัวออกจากหน้าต่าง โถมลงยังลานบ้าน

เช่นนี้กระตุ้นให้เกิดความเคลื่อนไหวจากรอบข้าง

ดาบ กระบี่ หอก ขวาน ที่เตรียมพร้อมแต่แรก กรีดเป็นประกายเย็นเยียบ จู่โจมใส่คนผู้นี้โดยพร้อมเพรียง

ปรากฏกระบี่สองเล่ม ขวานเล่มหนึ่ง หอกยาวของช่างกวนอิงดาบใหญ่ของชิฉางเจิงล้วนแทงถูกคนผู้นี้ ทุกผู้คนกลับงงงันวูบใหญ่ นี่เป็นไปได้อย่างไร?

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติตามมาในบัดดล

เสียงโครมกึกก้อง ล่างฟานหวินมือหนึ่งหนีบร่างเฉียนหงชิงที่เปลือยเปล่า อีกมือหนึ่งร่ายรำกระบี่คลุมวรุณอันลือลั่น ทลายหลังคาห้องพุ่งทะยานขึ้นฟ้าพร้อมกับเศษหินกระเบื้องกระเซ็นซ่าน

ทุกผู้คนยังไม่ทันใคร่ครวญว่าเป็นเรื่องราวใด ที่กลางอากาศพลัน

แดกระเบิดเป็นประกายนับร้อยพันจุด จากนั้นเศษหินชิ้นส่วนกระเบื้องสาดพุ่งออกรอบข้าง จู่โจมถูกมือดีที่กระจายอยู่บนกำแพง ทำร้ายคนพลัดตกลงมา คบเพลิงดับวูบไป กลายเป็นความชุลมุนวุ่นวาย

ที่แท้ล่างฟานหวินใช้เวลาชั่วพริบตาที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศร่ายรำใช้กระบี่คลุมวรุณ ใช้ปลายกระบี่เขี่ยเศษหินชิ้นส่วนกระเบื้องพุ่งใส่ศัตรูรอบข้าง

คบเพลิงบ้างดับไป บ้างสั่นไหวตามร่างที่ส่ายโงนเงนของเจ้าของไม่สามารถสาดส่องลานบ้านอย่างชัดตา

ด้วยสายตาของซ่างกวนอิงกับชิฉางเจิง ยังคำนวณทิศทางไปของล่างฟานหวินไม่ออก

รอจนคบเพลิงถูกจุดขึ้นใหม่ ล่างฟานหวินก็สาบสูญจนไร้ร่องรอย

ทุกความเคลื่อนไหวของล่างฟานหวินล้วนก้าวล้ำนำหน้า สร้างความท้อใจแก่ผู้คนนัก

ทั้งหมดค่อยเห็นชัดตาว่า ผู้ที่พุ่งทะลวงออกจากหน้าต่างห้องก่อน เป็นผู้ช่วยของหลิงจ้านเทียนนามเจิงสูหวี่ มันแทบไม่มีเสื้อผ้าปกปิดกาย ใบหน้าเป็นสีเทาทะมึน แสดงว่าถูกพิษเสียชีวิตนานแล้ว

ซ่างกวนอิงหน้าขาวซีด กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ไม่ว่าจับเป็นหรือจับตาย ต้องหาตัวล่างฟานหวินให้พบ"

มังกรสถิตฟ้า

ที่ห่างไกลแว่วเสียงโห่ร้องต่อสู้กัน ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือห่างไปลี้เศษจดคบเพลิง สาดส่องฟ้าครึ่งซีกจนสว่างไสว บนถนนปรากฏองครักษ์ในเครื่องแบบควบม้าผ่านไปไม่ขาดสาย

ฉู่ชิวซู่โอบกอดลิ่งเอ๋อผู้เป็นบุตรชาย บังเกิดความไม่สบายใจวันที่สองที่หลิงจ้านเทียนผู้เป็นสามีนางจากไป ภายในพรรคก็เกิดเหตุวุ่นวาย ไม่ทราบเป็นสำนักเกริกเกียรติยกกำลังมารุกรานหรือไม่ แต่นึกดูไม่คลับคล้าย หากเป็นการรุกรานจากภายนอก ไม่สมควรเริ่มที่เขตที่พักซึ่งอยู่ส่วนลึกของเกาะ

นางหยิบฉวยกระบี่ออกมา หลังจากแต่งงานกับหลิงจ้านเทียนนางก็ไม่ใคร่ฝึกซ้อมเพลงกระบี่ พอให้กำเนิดลิ่งเอ๋อ แทบไม่ได้กระทบถูกกระบี่อีก เมื่อหลิงจ้านเทียนออกเดินทาง ความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยทำให้นางปลดกระบี่ที่เก็บไว้ที่หอสูงมา

ทันใด หน้าต่างห้องถูกเปิดออก

คนผู้หนึ่งถลันวูบเข้ามา หยุดยืนอยู่กลางห้องรับแขก

ฉู่ชิวซู่อุทานคำหนึ่ง มือหนึ่งโอบบุตรชาย อีกมือหนึ่งตวัดกระบี่ขึ้น กลับมีปฏิกิริยารวดเร็วไม่น้อย

คนผู้นั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ชิวซู่มิต้องกลัว เป็นข้าพเจ้าล่างฟานหวิน"

หัวใจที่เต้นระทึกของฉู่ชิงซู่ค่อยสงบลง นางไว้วางใจบุคคลสองคนหนึ่งคือสามี อีกผู้หนึ่งคือล่างฟานหวิน ในเวลาเช่นนี้กลับพบกับล่างฟานหวิน แสดงว่าเกิดเรื่องใหญ่แล้ว

ล่างฟานหวินมองดูเค้าใบหน้าอันงามงดของฉู่ชิวซู่ เห็นถึงประกายอันอาจหาญไม่พรั่นในดวงตานาง ต้องลอบชมเชยในใจ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีเวลาอธิบาย ท่านตามข้าพเจ้ามา พวกเราต้องไปจากเกาะมังกรพิโรธ ไม่เช่นนั้นผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด มามอบลิ่งเอ๋อแก่ข้าพเจ้า"

ฉู่ชิวซู่แสดงออกถึงนิสัยอันเด็ดเดี่ยว ไม่กล่าวว่ากระไร ส่งมอบลิ่งเอ๋อให้แก่ล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินหนีบร่างของลิ่งเอ๋อขึ้น พร้อมกับถามว่า

"ลิ่งเอ๋อ เจ้ากลัวหรือไม่?"

ลิ่งเอ๋อเพิ่งมีอายุหกขวบ กล่าวด้วยความไร้เดียงสาว่า

"ท่านแม่บอกว่าท่านเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ข้าพเจ้าไหนเลยกลัวได้?"

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่ง เหลียวดูฉู่ชิวซู่

นางหน้าแดงจรดใบหู บังเกิดความกระดากอยู่บ้าง

ล่างฟานหวินค่อยได้คิด แต่ยามนี้ทุกนาทีมีค่า ไม่อนุญาตให้ขบคิดมากความ ดังนั้นตวาดเบาๆ "ตามข้าพเจ้ามา" พลางมุดปราดออกจากหน้าต่าง

ล่างฟานหวินกระโดดขึ้นลงหมอบลงต่ำ พุ่งผ่านบ้านซ่องห้องหับวิ่งตะบึงไปยังโขดหินชมคลื่นทางตอนใต้ของเกาะ

ดราดรั้งนี้สร้างความลำบากแก่ฉู่ชิวซู่ ครั้งกระโน้นนางมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ แต่หลายปีนี้ปล่อยปละละเลย ถึงแม้ล่างฟานหวินคล้อยตามนาง นางยังต้องติดตามอย่างสุดกำลัง แต่ด้วยนิสัยอันเด็ดเดียวจึงกัดฟันติดตามล่างฟานหวินมุ่งลงสู่ใต้

ล่างฟานหวินเหลียวมองฉู่ชิวซู่ ก็ล่วงรู้ถึงสภาพของนาง ครั้งกระโน้นหญิงงามนางนี้สร้างความลุ่มหลงแก่พวกเขาเหล่าบุรุษ หนึ่งในจำนวนนั้นคือล่างฟานหวิน สุดท้ายฉู่ชิวซู่เลือกหลิงจ้านเทียนที่หล่อเหลาเป็นเหตุให้ล่างฟานหวินผิดหวังอยู่ช่วงหนึ่ง

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย หวนนึกถึงตนเองเป็นไรแล้ว กลับนึกถึงเรื่องราวหนหลัง

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ฉู่ชิวซู่เห็นล่างฟานหวินเหลียวหน้ามาไม่ทราบครุ่นคิดอันใด กลับยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาด

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ที่เบื้องหน้าศัตรูตั้งด่านไว้ ตี้หวี่สือผู้นี้มีความสามารถในการจัดวางกำลัง ไม่เป็นผลดีต่อการหลบหนีของพวกเรา ข้าพเจ้าต้องฉกฉวยช่องโหว่อันน้อยนิด ใช้ระดับความเร็วหนีออกไป ดังนั้นท่านฟุบร่างบนหลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทุ่มเทท่าร่างอย่างสุดกำลัง"

ฉู่ชิวซู่มองดูสีหน้าอันเด็ดเดี่ยว ปราศจากเค้าความลังเลของล่างฟานหวิน นี่เป็นแบบฉบับการทำงานของอีกฝ่าย นางก็ไม่กล่าวว่ากระไร ฟุบกายบนหลังของเขา ยกสองมือโอบรอบคออันแข็งแรงของอีกฝ่าย

ล่างฟานหวินรู้สึกถึงเรือนร่างที่ชวนรัดรึงของฉู่ชิวซู่แนบสนิทกับแผ่นหลังของตนเอง รีบใช้จิตใจควบคุมความนึกคิด หันเหไปที่การ

วางกำลังของบริวารพรรคมังกรพิโรธ

ยามนี้พวกเขาห่างจากโขดหินมองคลื่นเพียงสองลี้เศษ แต่เส้นทางช่วงนี้ตั้งด่านเข้มงวดที่สุด ทั้งนี้เพราะมาตรการทั้งหมดของพรรคมังกรพิโรธถูกกำหนดขึ้นรับมือกับศัตรูที่บุกขึ้นเกาะ ดังนั้นวางกำลังสำคัญอยู่ตามชายฝั่ง ยิ่งใกล้ริมฝั่งยิ่งยากบุกผ่าน

ฉู่ชิวซู่ฟุบอยู่บนแผ่นหลังอันผึ่งผายของล่างฟานหวิน ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ปลอดภัย เขางอตัวเล็กน้อย กล่าวคำ “ระวัง” จากนั้นเผ่นโผนขึ้นราวกับวิหคมหึมา รู้สึกมีลมพัดผ่านสองหู บัดเดี๋ยวรุดหน้าบัดเดี๋ยวหยุดยั้ง ไม่ทราบรวดเร็วกว่าเมื่อครู่กี่เท่า

แต่แล้วล่างฟานหวินพลันหยุดลง

ที่ห่างไกลแว่วเสียงสุนัขเห่ากระโชก

ฉู่ชิวซู่ทราบว่าบังเกิดปัญหาขึ้น

ล่างฟานหวินหงายหน้าเล็กน้อย พอดียื่นริมฝีปากมากล่าวที่ข้างหูฉู่ชิวซู่ว่า

“เบื้องหน้าเป็นโขดหินมองคลื่น ขอเพียงท่านปรากฏตัวบนโขดหิน จะมีเรือเร็วมารับตัว หากข้าพเจ้าคำนวณไม่ผิด เรือเร็วคงรอพวกเราอยู่ ท่านพอลงเรือ จะถูกนำตัวไปยังสถานที่อันปลอดภัย”

ฉู่ชิวซู่ฟังจากน้ำเสียงของเขา ไม่คิดหลบหนีไปกับนางและลิ่งเอ๋อ ต้องใช้สองมือโอบกระชับรอบคอของล่างฟานหวิน กล่าวเบาๆ อย่างรอนรนว่า

“พี่ใหญ่ไม่ไปพร้อมกับพวกเราหรือ?”

ล่างฟานหวินพอได้ยินนางเรียกหาพี่ใหญ่ ต้องใจอ่อนลง จากนั้นกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ศัตรูวางกำลังอยู่ที่เบื้องล่าง ทั้งจัดสุนัขดุคอยลาดตระเวน ต่อให้พวกเราลงเรือเร็วได้ ก็ยากรอดพ้นจากการสกัดกั้นของเรือตรวจ

การ ดังนั้นตอนนี้ข้าพเจ้าต้องปรากฏตัวชักจูงศัตรูไปอีกทาง เมื่อท่านได้ยินเสียงกู่ข้าพเจ้า ให้วิ่งไปยังโขดหินมองคลื่น"

ฉู่ชิวซู่ทราบว่านี่มิใช่เวลาพิรี้พิไร

นางยอมรับนับถือพี่ใหญ่ผู้นี้ยิ่งกว่าหลิงจ้านเทียนผู้เป็นสามีอีก

ในที่สุดนางกัดฟันผงกศีรษะรับ

ล่างฟานหวินแย้มยิ้มเป็นเชิงชมเชย ปากกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าข้าพเจ้าคือกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ายังถือไพ่ชั้นดีอยู่ในมือใบหนึ่ง"

ห้วงสมองของเขาปรากฏภาพเปลือยของเฉียนหงชิงขึ้น ขณะเดียวกันพบว่าหน้าอกอันนุ่มนิ่มของฉู่ชิวซู่กดทับลงบนแผ่นหลังของเขา

ฉู่ชิวซู่บังเกิดความยินดี ในที่สุดพี่ใหญ่ผู้นี้กลับคืนสู่ความฮึกหาญดังเดิม ยามนั้นล่างฟานหวินเบี่ยงตัวปล่อยนางลงจากกลางหลังแล้ว

ฉู่ชิวซู่บังเกิดความรู้สึกอ้างว้าง ไม่ว่าอย่างไรบนเส้นทางชีวิตอันยาวนาน นางกับพี่ใหญ่ที่นางให้ความเคารพยกย่องผู้นี้ เคยสัมผัสอย่างสนิทสนมช่วงหนึ่ง

ล่างฟานหวินกล่าวคำถนอมตัว จากนั้นถลันหายลับกับความมืด

เพียงชั่วขณะ ด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือบังเกิดเสียงกู่ดังยาวนาน ที่เบื้องนอกเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย แว่วเสียงสุนัขเห่ากระโชกห่างไกลออกไป

ฉู่ชิวซู่ไม่รีรออีกต่อไป โอบอุ้มลิ่งเอ๋อขึ้น วิ่งไปยังโขดหินมองคลื่น

พรรคมังกรพิโรธเพื่อรับมือศัตรูที่บุกโจมตีจากทางน้ำ นอกจากจัดตั้งจุดสังเกตการณ์อยู่ตามทำเลที่สูง ทั้งจัดเรือเร็วลาดตระเวนตรวจตราทะเลสาบ ตามจุดยุทธศาสตร์สำคัญเลียบชายฝั่งสร้างหอสังเกตการณ์

สำรวจตรวจตราความเคลื่อนไหวตามน่านน้ำชายฝั่ง

ครานี้เหตุเปลี่ยนแปลงเกิดจากภายใน ดังนั้นมาตรการทั้งหมดล้วนหันหัวธนู เปลี่ยนเป็นจับตาดูความเคลื่อนไหวบนเกาะ ขัดขวางมิให้ล่างฟานหวินหลบหนีไป

เป้าจู่โจมของล่างฟานหวิน อยู่ที่หอสังเกตการณ์ซึ่งมีความสูงสี่วา สามารถติดตามความเคลื่อนไหวทางตอนใต้ของเกาะ

บนหอสังเกตการณ์ยืนยามด้วยผู้คนสี่ห้าคน ที่ชั้นล่างจุดโคมลมคลั่งตาย* สิบกว่าดวง บริวารพรรคมังกรพิโรธจำนวนสามสิบกว่าคนถืออาวุธครบมือจูงสุนัขใหญ่สองตัวเฝ้าประจำเส้นทางที่ทอดสู่โขดหินมองคลื่นทางตอนใต้ของเกาะ

สถานการณ์รีบร้อนคับขัน เขาต้องเคลื่อนไหวในบัดดล

ล่างฟานหวินอาศัยบ้านเรือนปกปิดร่องรอย พุ่งปราดไปยังหอสังเกตการณ์ ขณะอยู่ห่างหกวา สุนัขใหญ่ทั้งสองตัวก็รู้สึกตัว หันมาทางด้านนี้ ส่งเสียงคำรามเบาๆ

ผู้คนหลายสิบคนกระชับอาวุธ มองมาทางด้านล่างฟานหวิน ประจวบกับเห็นล่างฟานหวินเหินละลิ่วมาดุจขุนพลสวรรค์ร่อนลงจากฟ้า

สุนัขใหญ่ทั้งสองตัวพุ่งกระโจนใส่ พอดีสบอารมณ์ล่างฟานหวิน กระบี่คลุมวรุณแลบแปลบสองครา ท่ามกลางเลือดสุนัขสาดกระจาย สุนัขใหญ่ทั้งสองตัวหมุนคว้างละลิ่วออกไป หากไม่ฆ่าสุนัขสองตัวนี้ ฉู่ชิวซู่ไหนเลยหลบรอดจากจมูกอันปราดเปรียวของพวกมันได้

ร่างล่างฟานหวินไม่หยุดยั้งชะงัก โถมไปในกลุ่มบริวารของพรรคกระบี่คลุมวรุณสาดเป็นจุดสีเงินแววับ ฝ่ายตรงข้ามล้วนถูกกระบี่ทิ่มแทงล้มลง เขาทิ่มแทงใส่จุดเส้น ผู้ที่ถูกแทงทำร้ายแม้ไม่ถึงแก่ความตาย ในเวลาอันสั้นอย่าคิดหมายเคลื่อนไหวได้

---

* โคมลมคลั่งตาย คือ ตะเกียงเจ้าพายุ

บนหอสังเกตการณ์ย่ำระฆังแจ้งเหตุ

กำลังหนุนของพรรคมังกรพิโรธจะรุดมาในบัดดล

เสียงระฆังพลันขาดหาย ที่แท้ล่างฟานหวินบุกขึ้นหอสังเกตการณ์จัดการกับเวรยามทั้งหมด

นี่เป็นช่วงเวลาที่ต้องช่วงชิงทุกนาที ล่างฟานหวินกู่ร้องดังยาวนาน วิ่งตะบึงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เขาทราบว่าความเคลื่อนไหวนี้จะชักจูงให้ศัตรูไล่ติดตาม และนี่เป็นจุดประสงค์ของเขา

ล่างฟานหวินเร่งระดับความเร็วถึงที่สุด ศัตรูที่ออกค้นหาเขาหลายขบวน ล้วนถูกเขาโค่นล้มลง เขามีฝีมือสูงเยี่ยม เคลื่อนไหวรวดเร็วดุจภูตพราย ทั้งหมดวิ่งเต้นเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาด สถานการณ์ปั่นป่วนว่ายุ่

ซ่างกวนอิงกับชิฉางเจิงและเหล่ามือดี ยืนอยู่บนเวทียกพื้นฝั่งตะวันออก นี่เป็นท่าสำคัญของเกาะมังกรพิโรธ ประกอบด้วยเรือใหญ่น้อยหลายสิบลำ

ตี้หวี่สือหน้าขาวซีด บนหัวไหล่พันผ้าขาวไว้

ซ่างกวนอิงสั่งการว่า

"เรียกกำลังคนทั้งหมดกลับมา กระจายอยู่ตามจุดสำคัญที่ชายฝั่งรอจนฟ้าสางค่อยออกตรวจค้นทีละบ้าน"

หมากตานี้นับว่ายอดเยี่ยมยิ่ง

คนของพรรคมังกรพิโรธสงบปากคำ ล่างฟานหวินก่อกวนพวกมันจนหัวหมุน ทุกคนล้วนรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก

พวกมันสืบทอดอิทธิพลที่รุ่นก่อนสร้างไว้ เข้าใจว่าตัวเองเฉกเช่นคลื่นลูกหลังไล่คลื่นลูกแรก ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา บวกกับลิดรอนอำนาจของรุ่นเก่าไป สร้างความลำพองแก่พวกมันกว่าเดิม

คราครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกที่เผชิญกับยอดฝีมือที่แท้จริง ค่อยพบว่าตัวเองผิดอย่างมหันต์ ไม่ว่าพลังฝีมือและสติปัญญา ล้วนไม่อาจเทียบเปรียบกับล่างฟานหวิน ถึงกับสูญเสียความเชื่อมั่นตัวเองไป

ซ่างกวนอิงยังหวั่นวิตกอีกขั้นหนึ่ง ที่แล้วมามันไม่เห็นล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนอยู่ในสายตา พลอยไม่นำพาหัตถ์พิษเฉียนหลอและเจ้าสำนักเกริกเกียรติ ภายใต้ความรู้สึกเช่นนี้ คิดว่าสามารถหลอกใช้เฉียนหลอจัดการกับเจ้าสำนักเกริกเกียรติ แต่ตอนนี้พอเผชิญกับล่างฟานหวิน กระทั่งเงาร่างของอีกฝ่ายยังไม่อาจกระทบถูกล่างฟางหวินร้ายกาจถึงเพียงนี้ เฉียนหลอกับเจ้าสำนักเกริกเกียรติล้วนเป็นขิงแก่อันเผ็ดร้อน พวกมันไหนเลยต่อกรได้

ยามนี้คนสนิทอีกคนหนึ่งนามหยางเฉวียนเดินเข้าใกล้ กล่าวว่า

"ปางจู่ ผังกว่อจือ เซียะเฉิงและพวกอ้างว่าไม่สบาย ไม่เข้าร่วมปฏิบัติการ พวกเราจะจัดการอย่างไร?"

ซ่างกวนอิงครุ่นคิด ตอนนี้ไหนเลยจัดการกับคนเก่าเหล่านี้ได้ พวกมันอ้างว่าไม่สบายไม่เข้าร่วม นับว่าประเสริฐสุด จึงกล่าว

"พวกมันเป็นกลุ่มคนเก่า ไม่ยอมช่วยเหลือข้าพเจ้า เป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดหมายอยู่แล้ว"

ชิฉางเจิงที่ด้านข้างสอดคำขึ้น

"ดังนั้นเรื่องของล่างฟานหวินต้องมีข้อยกเว้น จะได้จัดการกับกลุ่มคนเก่า มิให้วิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง เกิดเหตุแทรกซ้อนขึ้น"

บนเกาะมีบริวารพรรคมังกรพิโรธสามพัน กลุ่มคนเก่าเพียงเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณสองสามร้อยคน แต่พวกมันเป็นนักเลงเก่าที่กร่ำศึกอย่างโชกโชน จึงไม่อาจดูแคลนได้

ตี้หวี่สือลอบด่าทอชิฉางเจิง หากสามารถยุติได้ ผู้ใดไม่ต้องการให้ยุติ ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ปางจู่ เหลียงชิวเว่ยนำกำลังมือดี อยู่ระหว่างการเดินทางกลับเกาะ พวกมันพอกลับมา พวกเราจะมีกำลังกล้าแข็งขึ้น มิต้องกลัวเกรงล่างฟานหวินอีก"

เหลียงชิวเว่ยเป็นขุนศึกอีกคนหนึ่งของซ่างกวนอิง ได้รับขนานนามร่วมกับตี้หวี่สือและชิฉางเจิง

เหลียงชิงเว่ยประจำการที่ค่ายเฉินจ้าย ทางตอนใต้ของเกาะมังกรพิโรธ รับหน้าที่ติดต่อกับภายนอก บริวารในสังกัดล้วนเป็นชนชั้นมือดี

ดังนั้นซ่างกวนอิงพอเห็นสถานการณ์ยากที่จะควบคุมได้ จึงส่งนกพิราบสื่อสาร เรียกตัวมันกลับมาช่วยเหลือ

ซ่างกวนอิงค่อยคลายใจลง ตี้หวี่สือฉวยโอกาสฉุดลากประมุขพรรคมาด้านข้าง กล่าวว่า

"พี่น้องที่พิสูจน์ศพของเจิงสูหวี่บอกว่า มันถูกพิษที่ไม่ทราบชื่อชนิดหนึ่งทำร้ายถึงแก่ชีวิต..."

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความลำบากยากใจที่บอกกล่าวว่า

"ร่างท่อนล่างของมันยังมีคราบน้ำกาม แสดงว่าก่อนตายร่วมรักกับสตรี"

ซ่างกวนอิงกัดริมฝีปากไม่กล่าววาจา ดวงตาทอประกายโกรธแค้น

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสั่งให้ปกปิดเป็นความลับ รับรองไม่แพร่กระจายออกไป"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"หวี่สือ ท่านทำดียิ่ง"

ตี้หวี่สือกล่าวสืบต่อ

"หากพวกเราสามารถสับสังหารล่างฟานหวิน ทุกประการก็สำเร็จเรียบร้อย"

นับแต่โบราณกาลมา การฆ่าปิดปากเป็นวิธีรักษาความลับที่ดี

ที่สุด

ช่างกวนอิงผงกศีรษะเห็นพ้อง ของกลางนี้ต้องยัดเยียดใส่ล่างฟานหวิน ไม่เช่นนั้นมันจะรักษาหน้าตาไว้ได้อย่างไร?

แต่คิดโค่นล่างฟานหวิน ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก

เหนือทะเลสาบตังถิง จันทร์กระจ่างประดับฟ้า

ลมทะเลสาบโชยเฉื่อยฉิว หาแปรเปลี่ยนไปเพราะความชั่วร้ายของผู้คนไม่

หน่วยตรวจค้นเริ่มถอนออกจากชายฝั่ง เกาะมังกรพิโรธกลับคืนสู่ความเงียบสงัด คนในครอบครัวของเหล่าบริวารได้รับคำสั่งให้รวมตัวในสถานที่อันปลอดภัย

ล่างฟานหวินจับตาดูเหตุการณ์ทั้งหมด ทราบว่านี่เป็นวิธีสบายแทนลำบากของช่างกวนอิง

ความคิดคำนึงของเขากลับไปที่เฉียนหงชิง เขาซ่อนตัวนางอยู่ในหอน้อยที่ถูกทิ้งร้างแห่งหนึ่ง ตอนนี้จะได้นำตัวนางออกมา เพื่อใช้เป็นเครื่องต่อรอง

เขากระโดดขึ้นลงได้ราตรี อาศัยเครื่องกีดขวางรอบข้างเร้นกายกลับถึงใจกลางเกาะ

ล่างฟานหวินพลันหยุดร่างลง ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ต่ำเตี้ยแถบหนึ่ง

แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลม คนชุดดำผู้หนึ่งหยุดอยู่ที่ห่างไปวาเศษ จากนั้นผู้คนอีกคนหนึ่งรุดมาสมทบ

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

“ตามหาท่านล่างไม่พบ หากท่านรองหลิงอยู่ที่นี้ก็ประเสริฐ”

คนชุดดำตอนแรกกล่าวคำ “หาต่อไป” คนทั้งสองแยกย้าย

วิ่งปราดจากไป

ล่างฟานหวินครุ่นคิด 'หาตัวเราพบจะเป็นไร เราไม่มีความสนใจแย่งชิงอำนาจ หลังจากช่วยเหลือหลิงจ้านเทียน จะถอนตัวออกจากพรรคมังกรพิโรธ ท่องไปทั่วแผ่นดิน ไยมิใช่ประเสริฐเลิศนัก?'

เขาฟังว่าคนชุดดำเมื่อครู่เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเก่าของตนเอง ที่ออกตามหาเขา ย่อมต้องการให้ตนเองเสนอหน้า เป็นผู้นำทั้งหมด ระบายความคับข้องใจที่ได้รับสักครา

รอจนทั้งสองจากไปไกล ล่างฟานหวินค่อยทุ่มเททำร่าง จนบรรลุถึงหอน้อยที่ใช้ซ่อนตัวเฉียนหงชิง หอน้อยอยู่ติดกับตึกที่ถูกทิ้งร้าง หญ้าคาท่วมรกรุกรัง

ล่างฟานหวินพุ่งผ่านลานตึก ทางหนึ่งสังเกตดูคราบดินโคลนดว่ามีริ้วรอยผู้อื่นล่วงหน้ามาก่อนตนเองหรือไม่ เขาไม่เคยถือดีในฝีมือจนชะล่าเลินเล่อ หวนนึกถึงหลิงจ้านเทียนยังละเอียดรอบคอบกว่าตนเอง ไฉนหลงไว้วางใจเจิงสูหวี่ เรื่องราวในโลกมักอยู่เหนือความคาดหมาย ในสภาพแวดล้อมไม่บังเกิดความผิดพลาด อาจเกิดขึ้นในเวลาและสถานที่อีกแบบหนึ่ง

เขาแม้ร้อนรุ่มใจคิดออกจากเกาะไปช่วยเหลือหลิงจ้านเทียน แต่ทุกความเคลื่อนไหวและขั้นตอนล้วนกระทำไปด้วยความเยือกเย็นไม่ว้าวุ่นลนลานแม้แต่น้อย

หลังจากสำรวจสภาพแวดล้อมใกล้เคียง ล่างฟานหวินแน่ใจว่าช่างกวนอิงและพวกไม่ได้ชิงตัวนางปีศาจที่เผ็ดร้อนดุร้ายนั้นกลับไปก่อน

เมื่อสาวเท้าเข้าหอ เฉียนหงชิงที่เปลือยเปล่าถูกจัดวางอยู่มุมหนึ่ง เรือนร่างที่ขาวผ่องหันหาผนัง เส้นโค้งตั้งแต่หัวไหล่ องค์เอวตะโพกและช่วงขาคล้ายขุนเขาที่ขึ้นสูงลงต่ำ อ่อนช้อยงดงามยิ่ง

แสงจันทร์สาดลอดหน้าต่างที่แตกชำรุดเข้ามา ขับเน้นเห็นถึง

ความงามของท่อนล่างของนาง

ล่างฟานหวินคล้ายกลับคืนสู่ช่วงเวลาที่ล่าความงามในยุทธจักรเมื่อกาลก่อน กลืนน้ำลายคำหนึ่ง ลอบชมเชยเฉียนหงชิงนับเป็นโฉมตรูในแดนดิน ช่างกวนอิงอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ ย่อมลุ่มหลงนางจนโงหัวไม่ขึ้น แต่หลังจากผ่านเหตุการณ์ในคืนนี้ ทั้งสองคงยากจะรักษาสายสัมพันธ์ต่อไป

ล่างฟานหวินเดินเข้าหาเฉียนหงชิง ยื่นมือลูบคลำแผ่นหลังที่เปลือยเปล่าของนาง พลันพบว่าไม่ถูกต้อง เขาเองมีปฏิกิริยารวดเร็วรีบโคจรพลังปิดสกัดจุดสำคัญที่ทรวงอกหลายแห่ง

ขณะเดียวกัน เฉียนหงชิงตวัดสองมือกลับหลังดุจผีเสื้อบินเคียงคู่กระแทกใส่ร่างล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินแค่นเสียงหนักๆ ปลิวลิ่วออกไป กลิ้งตัวตามพื้นดินสองตลบ เฉียนหงชิงพลันกระโดดปราดขึ้น เท้าเรียวงามเตะฉาดใส่ใต้ชายโครงของล่างฟานหวิน ร่างสูงใหญ่ของล่างฟานหวินลอยขึ้นตามพลังเท้า ปะทะชนกับผนัง ก่อกวนจนฝุ่นละอองร่วงพร่างพรู จากนั้นร่างค่อยร่วงฟาดกับพื้น

เฉียนหงชิงหัวร่อเบาๆ ออกมา นางได้รับความอัดอั้นตันใจตลอดคืน ยามนี้ค่อยระบายความคับข้องในอกบ้าง

สถานการณ์พลิกกลับตาลปัตรในบัดดล

ล่างฟานหวินนอนกับพื้น ทรวงอกปวดแปลบปลาบ หากมิใช่เมื่อครู่โคจรพลังปิดจุด เขาคงรับบาดเจ็บถึงแก่ชีวิต มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยามกะทันหันยังไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

ที่แท้เมื่อครู่เขาพอสัมผัสถูกแผ่นหลังอันเปลือยเปล่าของเฉียนหงชิง พบว่าผิวพรรณของนางเรียบลื่น รูขุมขนหดตัว พลันฉุกคิดว่าเฉียนหงชิงคลายจุดที่ถูกปิดสกัดแล้ว ไม่เช่นนั้นหากยังถูกปิดสกัดจุด

ไม่สามารถโคจรพลังต่อต้านความหนาวเย็น ผิวกายต้องเย็นเฉียบขุมขนตั้งชัน ไม่อาจรักษาความเรียบลื่นละมุนไม่ไว้ได้

เมื่อมองจากมุมที่เขานอนอยู่ สามารถเห็นซอกกลีบอันเร้นลับของเฉียนหงชิง ใบหน้าที่งามงดก็ประดับด้วยรอยยิ้ม ล่างฟานหวินทราบว่าเบื้องหลังของรอยยิ้มซ่อนความคิดฆ่าฟันไว้

เขาเร่งโคจรพลัง คิดหมายเสี่ยงตายตอบโต้กลับไป

ตอนนี้มีเหตุปัจจัยที่มีเปรียบคือ เฉียนหงชิงเข้าใจว่าจุดสำคัญที่ทรวงอกของเขาถูกกระแทกทำร้าย ไม่สามารถต่อสู้ขัดขืนได้

เฉียนหงชิงสืบเท้ามาทีละน้อย

มุมปากล่างฟานหวินมีโลหิตไหลซึม หน้าตาบิดเบี้ยวน่าหวาดหวั่น แต่ขอเพียงยืดเวลาไปอีกอึดใจเดียว เขาจะฟื้นฟูความสามารถในการตอบโต้ ทั้งนี้เพราะเมื่อครู่เฉียนหงชิงจู่โจมอย่างรุนแรง มาดรว่าเขาชิงโคจรพลังคุ้มครองกาย ยังถูกทำร้ายเลือดลมติดขัด ไม่สามารถเกร็งกำลังขึ้น

เฉียนหงชิงเดินถึงเบื้องหน้าล่างฟานหวินท้าเชียะก็หยุดยั้งลงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"จอมยุทธ์ล่าง คิดไม่ถึงท่านก็มีชะตากรรมเช่นนี้ นับว่ากรรมสนองไม่พลาดจริงๆ"

ล่างฟานหวินฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"คุณหนูเฉียนเปิดเผยเรือนร่างต่อหน้าผู้คน ย่อมต้องทวงถามค่าตอบแทนบ้าง"

ดวงตาเฉียนหงชิงทอประกายโกรธแค้น ร้องว่า

"เพียงทวงถามค่าตอบแทนบ้างเท่านั้นหรือ?"

บุรุษผู้นี้ก่อนตายยังไม่รู้สำนึก ดังนั้นสะกิดเพลิงโทสะของนางขึ้น

ทันใดที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"หงชิงไม่อาจเสียมารยาท"

ตอนแรกสุ้มเสียงอยู่ห่างสิบกว่าวา พอกล่าวถึงคำสุดท้าย คนก็เดินเข้าหอห้องมาแล้ว

ล่างฟานหวินใจสั่นสะท้าน ทราบว่าผู้มาเป็นใคร มิน่าเล่าตนเองไม่รู้สึกตัวว่ามีคนล่วงหน้ามาก่อน ขุดหลุมพรางดักรอดนเองอยู่

คนผู้นี้เดินช้าๆ เข้าหอห้อง ท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชา

มันหน้าซูบเรียว จมูกงองุ้มเล็กน้อย เส้นใบหน้าชัดเจน ดวงตาคล้ายลืมคล้ายหลับ บางครั้งสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นบุคคลยากตอแย

มันดูไปมีอายุเพียงสามสิบเศษ จัดได้ว่างามสง่า แต่ล่างฟานหวินทราบว่ามันมีชื่อเสียงอยู่ในยุทธจักรมานานนับสี่สิบปี อย่างนั้นมันสมควรมีอายุไม่ต่ำกว่าหกสิบปี หากทว่าอาศัยพลังการฝึกปรือในแนวทางธาตุธรรมชาติ พิชิตความชราร่วงโรยได้

นี่คือเจ้าเมืองภูเขาแหฟ้า ซึ่งสยบลุ่มแม่น้ำฮวงโห ฉายาหัตถ์พิษเฉียนหลอ

คนผู้นี้พอมาถึง เฉียนหงชิงก็เปลี่ยนจากแมวป่าเป็นแมวบ้านที่เชื่องเชื่อ ล่าถอยถึงด้านหลังเฉียนหลออย่างเงียบงัน เรือนร่างอันขาวผ่องตัดกับชุดยาวสีครามเข้มของเฉียนหลออย่างประหลาด

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พี่ล่างไม่พบกันนานแล้ว หลังจากแยกจากกันเมื่อสิบสองปีก่อน ยังสบายดีกระมัง?"

คำพูดนี้ฟังดูเพียงเป็นคำทักทายธรรมดา แต่สำหรับล่างฟานหวินที่นอนอยู่มุมห้อง หลั่งโลหิตกบปาก กลับแฝงความหมายเย้ยหยันไยไพ

ล่างฟานหวินหามีโทสะไม่ ตรงกันข้าม ภาวนาให้เฉียนหลอ

พร่ำไร้สาระ เพื่อที่ตนเองจะได้มีเวลากรุยเลือดลมให้ปรุโปร่ง ตอนนี้หนึ่งเดียวที่พึงกระทำคือ ตบตาจอมมารอันร้ายกาจผู้นี้

ล่างฟานหวินขยับเขยื้อนมุมปาก กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"บุตรีบุญธรรมของท่านเปลือยเปล่าล่อนจ้อน ไม่กลัวนางเป็นหวัดหรือ?"

คำพูดนี้คล้ายกล่าวไม่ตรงกับใจ แท้ที่จริงแฝงความหมายอย่างลึกล้ำ

ทั้งนี้เพราะตอนนี้หัตถ์พิษเฉียนหลอกับเฉียนหงชิงเข้าใจว่าล่างฟานหวินไม่มีความสามารถในการต่อสู้ ดังนั้นไม่ระวังป้องกัน ยามกล่าววาจาอาจแพร่งพรายความลับบางประการออกมา ดังนั้นล่างฟานหวินคิดเลียบเคียงถามความสัมพันธ์ของทั้งสองก่อน ยังมีเขาหันเหเฉไฉหัวเรื่อง เพื่อถ่วงเวลา ขอเพียงอีกชั่วอึดใจ ก็จะฟื้นฟูเรี่ยวแรงแล้ว

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"เรามีบุตรีบุญธรรมเช่นนี้อยู่เจ็ดนาง ล้วนเป็นหญิงงามที่ผ่านการเลือกสรร หงชิงยิ่งโดดเด่นเป็นพิเศษ ได้รับการฝึกฝนจากเรา ท่านคงทดสอบตัวนางมาแล้ว ไม่ทราบว่ารสชาติเป็นอย่างไร?"

กล่าวพลางหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งลำพอง มันกล่าวสองแง่สองง่ามแต่ทุกถ้อยคำแฝงหนามแหลมทิ่มตำ มีจิตใจชั่วร้ายยิ่ง

หลังเสียงหัวร่อ หัตถ์พิษเฉียนหลอเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เอาเถอะ เรามีเวลาไม่มาก มิสู้ส่งพี่ล่างลงนรกไปก่อน พี่ล่างไม่ต้องกลัว บนเส้นทางปรภพต้องมีคนของพรรคท่านเป็นเพื่อน รับรองไม่โดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา"

ล่างฟานหวินมองดูอีกฝ่ายเดินเข้าใกล้อย่างช้าๆ ต้องฝืนยิ้มออกมา

หัตถ์พิษเฉียนหลอสมใจยิ่ง ที่แท้ล่างฟานหวินก็หวาดกลัว ดังนั้นจงใจชะลอฝีเท้าลง คิดเพิ่มความกดดันก่อนตายแก่ล่างฟานหวิน บรรลุจุดหมายของการเคี่ยวกรำจิตใจอีกฝ่าย

เฉียนหงชิงก็มีสีหน้าลิงโลด คราครั้งนี้นางประกอบความดีความชอบ ต้องมีฐานะโดดเด่นเหนือสตรีอื่น กลายเป็นคนโปรดของเฉียนหลอ

ทุกก้าวย่างของหัตถ์พิษเฉียนหลอคล้ายเสียงเภรี ย่ำใส่หัวใจล่างฟานหวิน ระยะห่างยิ่งมายิ่งย่นใกล้เข้า

หกเชียะ ห้าเชียะ สี่เชียะ...

มือขวาของล่างฟานหวินแตะสัมผัสกับด้ามกระบี่ของกระบี่คลุมวรุณ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นกระบี่ไวอันดับหนึ่งในยุทธจักรที่ซ่อนอยู่ด้านหลัง

ในที่สุดหัตถ์พิษเฉียนหลอลงมือแล้ว

มือพิษอันอื้อฉาวกางอ้าออกดุจเล็บเหยี่ยว ตะกุยใส่ศีรษะล่างฟานหวิน คิดปลิดชีวิตศัตรูในคราเดียว

มันพลันพบว่าในดวงตาล่างฟานหวินทอแววประหลาดชนิดหนึ่ง

นั่นมิใช่เศร้าเสียใจ และมิใช่ความประหวั่น

หากแต่เป็นความสมเพช

หัตถ์พิษเฉียนหลอฉุกคิดว่าผิดท่า

กรงเล็บของมันคล้ายอาวุธที่หลุดจากฝัก เฉกเช่นลูกธนูที่หลุดจากแหล่ง เมื่อใช้ออกยากรั้งกลับคืน

ในยามนั้น เสียงกระหึ่มพลันดัง

ล่างฟานหวินซึ่งนอนอยู่มุมห้องถูกประกายสีเงินกลุ่มหนึ่งบดบังไว้ ประกายสีเงินแตกระเบิดออก ปรากฏประกายจุดแต้มปกคลุมทั่วหอห้อง

เฉียนหงชิงอุทานด้วยความตระหนกออกมา

เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน หัตถ์พิษเฉียนหลอสมเป็น

ยอดฝีมือแห่งยุค แทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา มือทั้งคู่กลับกลายเป็นเงากรงเล็บนับร้อยพัน จู่โจมไปในประกายจุดแต้มที่สาดพุ่งจากกระบี่คลุมวรุณอย่างหักโหม

คนหนึ่งเตรียมพร้อมแต่แรก คนหนึ่งลงมืออย่างกะทันหัน ย่อมเกิดผลต่างอย่างใหญ่หลวง

ภายในหอห้องบังเกิดเสียงเพียะพะดังติดต่อกัน เฉียนหงชิงแก้วหูปวดแปลบ คาดว่าเป็นหัตถ์พิษเฉียนหลอใช้พลังลมปราณต้านทานกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน บังเกิดเป็นเสียงดังขึ้น

เฉียนหงชิงบังเกิดความนิยมยกย่องหัตถ์พิษเฉียนหลอ เมื่อครู่ขณะที่นางเผชิญกับล่างฟานหวิน กลับไม่ทราบว่ากระบี่คลุมวรุณมีลักษณะใด มุ่งใส่ทิศทางไหน อย่าว่าแต่ต้องใช้มือเปล่าต้านทานรับกระบี่ เฉียนหลอแม้ฝึกปรือกรงเล็บคู่ แต่วิชาฝีมืออันดับแรกคือหอกยาว หอกของมันถอดแบ่งเป็นสองส่วน สะพายอยู่กลางหลัง ดูท่ายามฉุกละหุกไม่ทันดึงออกมา

นางคิดยื่นมือเข้าช่วยเหลือ แต่ไม่อาจสอดมือเข้าไป ยามนี้นางพอดีอยู่ด้านหลังหัตถ์พิษเฉียนหลอ เห็นท่ามกลางฝนกระบี่ที่เป็นจุดแต้มทั่วหอห้อง หัตถ์พิษเฉียนหลอคล้ายควันจางเบาบาง ขยับเคลื่อนกายอยู่บนพื้นที่ว่างของหอห้องดุจเงาภูตพราย หลบหลีกท่าจู่โจมดุจระลอกคลื่นของล่างฟานหวิน

นางค่อยเข้าใจว่าอันใดเรียกว่ากระบี่คลุมวรุณ

ผลแพ้ชนะบังเกิดในบัดดล

หยาดโลหิตสีแดงฉานกระเซ็นซ่าน

หัตถ์พิษเฉียนหลอถอยปราดไปด้านหลังพร้อมกับประกายโลหิตกลุ่มหนึ่ง

ประกายกระบี่คลุมวรุณสาดกระจายจ้า พวยพุ่งเข้าหาดุจสาย

วิชชุอสนีบาต

ไม่ทราบว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอเลียนแบบดาบมือซ้ายฟงหานหรือไม่ ก่อนที่ล่างฟานหวินจะใช้ท่าไม้ตายออก มันกลับฉกฉวยช่องว่างชั่วบล่าถอยหลบหนี

เฉียนหงชิงครุ่นคิดถึงตอนนี้ หัตถ์พิษเฉียนหลอถอยร่นถึงข้างกายนางแล้ว

เบื้องหน้าสายตาเฉียนหงชิงมีแต่ประกายอันเจิดจ้า มองไม่เห็นอันใดทั้งสิ้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอแพ้แล้ว

นางคิดหมายหลบหนี

แต่ความคิดอีกประการหนึ่งก่อตัวขึ้น นางต้องยับยั้งล่างฟางหวินไปวูบหนึ่ง เพื่อเปิดโอกาสให้หัตถ์พิษเฉียนหลอหลบหนี

ความคิดนี้เพิ่งบังเกิด ฝ่ามือของหัตถ์พิษเฉียนหลอก็ฟาดใส่กลางหลังนางอย่างโหดร้าย พลังอันหยุ่นเยียบสายหนึ่งผลักดันร่างเปลือยของนางพุ่งเข้ารับหน้าประกายกระบี่ที่โถมแทงมาของล่างฟานหวิน

ฝ่ามือของหัตถ์พิษเฉียนหลอนี้ผลักดันนางเข้าหาท่าจู่โจมที่แหลมคมรุนแรงที่สุดของกระบี่คลุมวรุณ เท่ากับผลักไสนางไปพบจุดจบพร้อมกับบดขยี้หัวใจนางจนแหลกสลาย

หัตถ์พิษเฉียนหลอเป็นบุคคลเช่นนี้เอง

เช่นเดียวกับที่เฉียนหงชิงหลอกใช้ผู้อื่น หัตถ์พิษเฉียนหลอก็หลอกใช้นางเช่นกัน

เมื่อถึงคราคับขันเป็นตาย มันกลับใช้ชีวิตของผู้อื่นแลกกับการอยู่รอดของตัวเอง

ความคิดขึ้นเพิ่งผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมองของนาง นางก็ถลาไปในฝนกระบี่ของกระบี่คลุมวรุณ รู้สึกลมหายใจติดขัด ราวถูกหินหนัก

นับพันชั่งกดทับจิตใจ ตลอดทั้งร่างปวดแปลบปานถูกมีดกรีด พลังอันเย็นเยียบของคมกระบี่คล้ายผนึกนางอยู่ในก้อนน้ำแข็งหมื่นปี ต้องลอบร้องคำ 'เราต้องตายแล้ว' ในใจ

ประกายจุดแต้มพลันสลายวับ

ล่างฟานหวินยืนอยู่ที่ห่างไปสามเชียะ

ฝ่ามือของหัตถ์พิษเฉียนหลอนี้รุนแรงยิ่ง ร่างเฉียนหงชิงยังพุ่งโถมต่อไป ชนใส่ล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินโยกซ้ายย้ายขวา ด้วยความแปลกพิสดารหลายครา ช่วยสลายพลังฝ่ามือของหัตถ์พิษเฉียนหลอที่แฝงมากับร่างนาง เฉียนหงชิงทราบว่าตัวเองมีชีวิตรอดกลับคืนมา ไม่เช่นนั้นเพียงพลังฝ่ามือของหัตถ์พิษเฉียนหลอ ก็กระแทกทำร้ายนางกระอักโลหิตสิ้นใจตาย

จากนั้นร่างของนางลอยขึ้นจากพื้น เป็นล่างฟานหวินใช้มือซ้ายรวบร่างเฉียนหงชิง ไล่กวดตามหัตถ์พิษเฉียนหลอออกไป

ทั้งหน้าหลังของเฉียนหงชิง ดังกระหึ่มด้วยเสียงกระบี่คลุมวรุณที่เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว รอบข้างเต็มไปด้วยฝนกระบี่ เบื้องซ้ายขวาและด้านหลังของนางถูกพลังกระบี่เสียดผิวกาย มีแต่ส่วนหน้าอกที่แนบติดกับร่างล่างฟานหวินที่ยังอบอุ่น บังเกิดความรู้สึกที่ปลอดภัย

ยามนั้นหัตถ์พิษเฉียนหลอใช้ให้เฉียนหงชิงต้านรับกระบี่แทนฉวยโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ ถอยร่นออกจากหอห้อง

ล่างฟานหวินกลับแบกร่างเปลือยหญิงงาม ไล่ติดตามมาอย่างเร่งร้อน

อากัปกิริยาถาโถมของเขา รวดเร็วกว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอที่รับบาดเจ็บล่าถอย

หัตถ์พิษเฉียนหลอเพิ่งออกพ้นจากหอห้อง กระบี่คลุมวรุณก็ห่างจากมันเพียงสามเชียะ

ประกายเย็นเยียบกระจายจ้า สาดพุ่งใส่หัตถ์พิษเฉียนหลอ
ใบหน้าหัตถ์พิษเฉียนหลอปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้น
จันทร์กระจ่างกลางเวหน
สีหน้าของหัตถ์พิษเฉียนหลอที่อยู่ใต้แสงจันทร์ยิ่งแปลกประหลาดกว่าเดิม

ล่างฟานหวินจู่โจมกระบี่คลุมวรุณอย่างสุดกำลัง

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันขยับสองมือ คล้ายกับร่ายเวทมนตร์ในมือเพิ่มหอกยาวคู่หนึ่งสาดกระจายเป็นเงาหอกอันแน่นขนัด ปลายแหลมของหอกพุ่งเฉียงๆ ใส่ใบหน้าล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินใช้มือหนึ่งโอบร่างเฉียนหงชิงที่เปลือยเปล่า เพิ่งถลันออกจากหอห้อง

พลังกดดันอันหนักหน่วงสองสายก็กดคุกคามมาจากทางซ้ายขวา ที่แท้นอกหอซุ่มกำลังไว้ นี่เป็นเหตุผลที่หัตถ์พิษเฉียนหลอหันกลับมาเสี่ยงชีวิต

ล่างฟานหวินแค่นเสียงหนักๆ ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวอันใด ร่างขาวผ่องของเฉียนหงชิงก็ถูกจับโยนขึ้นฟ้า พลิกหมุนตัวอยู่ใต้แสงจันทร์ เปิดเผยทุกส่วนสัดอย่างถนัดชัดตา

ล่างฟานหวินพอโยนเฉียนหงชิงออกไป กระบี่คลุมวรุณในมือก็กลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบพันสาย เป็นฝนประกายนับหมื่นจุดพริบตานั้นทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินปกคลุมด้วยคมกระบี่ และพลังลมที่หมุนวน

แว่วเสียงกระบี่หอกไม้เท้าปะทะกันอย่างถี่ยิบ หัตถ์พิษเฉียนหลอโซซัดโซเซล่าถอย หอกยาวในมือหักเป็นสองท่อน เนื่องจากมันถูกพลังกระบี่ล่างฟานหวินในตอนแรกแทงทำร้ายเส้นชีพจร รับบอบช้ำภายในเป็นเหตุให้ใช้พลังฝีมือได้เพียงสี่ส่วน

ชายชราชุดดำที่ถือไม้เท้าอยู่ทางซ้ายหมุนคว้างออกไป แต่ละ

รอบที่หมุนคว้าง ปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน ที่ทรวงอกรับบาดแผลกระบี่ลึกถึงกระดูกนับสิบสาย ในมือยังกำไม้เท้าเหล็กคู่หนึ่ง

คนที่อยู่ทางขวาแผดร้องคำหนึ่ง ถอยปราดไปด้านหลัง ข้อมือขาดข้างหนึ่ง นิ้วมือยังกำอาวุธรูปหนามแหลมที่ใช้ในน้ำเล่มหนึ่ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอและพวกทั้งสามพบกับความพ่ายแพ้อย่างยับเยิน

ประกายจุดแต้มหายวับ ล่างฟานหวินถือกระบี่ยืนอยู่หน้าประตู สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม หน้าผากมีรอยแผลโลหิตเส้นหนึ่ง แสดงว่าเกิดจากหอกยาว ไหล่ซ้ายปรากฏโลหิตไหลรินหลั่ง ไหลไปตามข้อแขนหยดลงสู่พื้น

ยามนั้นเฉียนหงชิงค่อยร่วงลงจากกลางอากาศ ล่างฟานหวินยื่นแขนออก รับร่างนางเอาไว้

หัตถ์พิษเฉียนหลอถอยกายไปสิบก้าว ค่อยยืนหยัดมั่น

คนมือขาดทางขวาขบกรามกรอด ใช้มือขวาปิดสกัดจุดห้ามโลหิตบนมือขาด แสดงออกถึงธาตุแท้ของลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง

ชายชราทางซ้ายใช้ไม้เท้ายันพื้น ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง คราบโลหิตบนปกเสื้อลามขยายอย่างรวดเร็ว

รอบบริเวณบังเกิดเสียงสวบสาบ เหล่านักบู๊ชุดดำฮือออกจากทั่วสี่ทิศแปดทาง มือถืออาวุธชนิดต่างๆ จำนวนเจ็ดสิบกว่าคน

ดูจากสีหน้าท่าที นับเป็นมือดีที่ผ่านการคัดเลือกมา

นี่เป็นขุมกำลังอันยิ่งใหญ่ หัตถ์พิษเฉียนหลอกลับทุ่มเทกำลังมาหมายมั่นสัมฤทธิ์ผล

หัตถ์พิษเฉียนหลอหน้าขาวซีด แค่นหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"กระบี่คลุมวรุณยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือ เฉียนหลอนับถือเลื่อมใส"

มันไม่เอ่ยถึงเรื่องที่ถูกล่างฟานหวินฉวยโอกาสจู่โจมลงมือโดยไม่

ทันระวัง แสดงว่าเป็นบุคคลที่พ่ายแพ้ได้วางลงได้

ล่างฟานหวินกล่าวเฉื่อยชาว่า

"ท่านเจ้าเมืองสูงส่งยิ่ง กลับยกกำลังบุกจู่โจมเกาะมังกรพิโรธ พวกเรายังไม่รัสึกตัว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"บุตรีบุญธรรมเรามีศักดิ์ศรีใด หากไม่สามารถชักนำผู้คนมาก็เสียทีที่เป็นฮูหยินของประมุขพรรคแล้ว"

ล่างฟานหวินขณะจะตอบคำ พลันรู้สึกผิดปรกติ หญิงงามในวงแขนกลับฟุบหน้ากับหัวไหล่ของเขา น้ำตาสองสายไหลหลั่งลงมา ทราบว่านางเจ็บปวดใจที่ถูกหัตถ์พิษเฉียนหลอฟาดใส่ ยามนี้นางหันหลังให้กับหัตถ์พิษเฉียนหลอและพวก มีแต่ตนเองที่สังเกตเห็นสีหน้าอันหดหู่ของนาง

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"พี่ล่าง เรื่องในวันนี้ยุติแต่เพียงนี้ ไม่ทราบคิดเห็นอย่างไร?"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ตอนนี้ท่านเจ้าเมืองมีกำลังเพิ่มพูน สามารถฆ่าข้าพเจ้ากับมือเหตุใดเลิกร้างแต่กลางคัน?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"ได้รับการประทานจากพี่ล่างหนึ่งกระบี่ ต่อให้ฆ่าพี่ล่างได้ก็สูญเสียขีดความสามารถในการช่วงชิงยุทธจักร มิสู้รักษาน้ำใจไว้ หวังให้พรรคมังกรพิโรธรับมือเจ้าสำนักเกริกเกียรติ คงสถานภาพขุมกำลังสามเส้าดุจเดิม ไยมิใช่ประเสริฐเลิศนัก?"

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนใจ หัตถ์พิษเฉียนหลอสมเป็นผู้เหี้ยมหาญฝ่ายอธรรม คิดอ่านมองการณ์ไกล ในสถานการณ์เขม็งตึงเครียด ยังปล่อยวางบุญคุณความแค้นส่วนตัว คำนึงนึกถึงภาพรวม

นึกดูมีเหตุผล ต่อให้มันสามารถโค่นกระบี่คลุมวรุณลง ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง เจ้าสำนักเกริกเกียรติพอมาถึง จะชุบมือเปิบไปสำเร็จกิจการรวมฝ่ายอธรรมเข้าด้วยกัน นี่เป็นผลที่หัตถ์พิษเฉียนหลอไม่ต้องการเห็นที่สุด หากทิ้งล่างฟานหวินไว้ ปล่อยให้ทั้งสองฝ่ายต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย มีแต่เป็นผลดีต่อหัตถ์พิษเฉียนหลอ

ล่างฟานหวินหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ท่านเจ้าเมืองดีดลูกคิดรางแก้วเลิศลอยนัก นอกจากท่านสาบานว่าจะถอนตัวล่าถอย ภายในสองปีไม่ก้าวก่ายกับเรื่องของพรรคเรา ไม่เช่นนั้นล่างฟานหวินในคืนนี้แม้เสี่ยงตายก็จะรั้งท่านเอาไว้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"พี่ล่างมีสายตาคมกล้า กลับดูออกว่าเราต้องพักรักษาตัวสองปีค่อยทุเลา เห็นแก่ข้อนี้ เรารับปากข้อเรียกร้องของท่าน"

จากนั้นสาบานด้วยถ้อยคำสาหัส ค่อยนำกำลังสังกัดเมืองภูเขาแหฟ้าล่าถอยไปจนหมดสิ้น

เสียงหนอนแมลงละแวกใกล้เคียง ดังระงมทั่วลานตีกร้างอีกครา

ล่างฟานหวินโอบกระชับเฉียนหงชิงแนบแน่นกว่าเดิม ใบหน้างามงดของนางประดับด้วยรอยน้ำตา ดวงตาทั้งคู่หลับพริ้มลง

ตั้งแต่แรกเริ่มจวบจนจากไป หัตถ์พิษเฉียนหลอไม่นึกถึงการดำรงคงอยู่ของนาง หัวใจนางถึงกับแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ

ล่างฟานหวินกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าจะปล่อยมือแล้ว"

เฉียนหงชิงร้องโพล่งว่า "ไม่" หากยังไม่ลืมตาขึ้น

คนทั้งสองมีความสัมพันธ์ที่แปลกประหลาด ทั้งมิใช่สหายและมิใช่ศัตรู

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนใจ ไม่ทราบทำอย่างไรดี นับตั้งแต่อยู่ร่วมกับซีซี เขาไม่ได้สัมผัสกับหญิงอื่นอีก อย่าว่าแต่โฉมศรูผู้เปลือยเปล่าเช่นนี้

ก่อนหน้านี้เขายึดถือนางเป็นเช่นอสรพิษสัตว์ร้าย ตอนนี้นางกลับคืนสู่ภาพลักษณ์อันอ่อนแอที่ต้องการความคุ้มครอง เขาไม่อาจใช้ท่าทีตอนแรกต่อนาง เมื่อเป็นเช่นนี้ การเสียดีสีสัมผัสทางร่างกายให้ความรู้สึกที่เร้าใจยิ่ง

ค่ำคืนนี้บุกบั่นฝ่าความตาย เป็นเหตุให้อารมณ์และจิตใจของเขาเกิดความเปลี่ยนแปลงที่ต่างกับสองปีมานี้

ความอึกหาญของชาวยุทธ์ไหลเข้าสู่สายเลือดของเขาใหม่

ทุกประการล้วนเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่มีเวลาขบคิดมากความทุกช่วงเวลาเป็นการต่อสู้ระหว่างความเป็นกับความตาย

เขาคล้ายแว่วเสียงซีซีดังขึ้นว่า “นี่จึงเป็นกระบี่คลุมวรุณล่างฟางหวินอันเป็นที่รักของข้าพเจ้า”

เมื่อแหงนมองท้องฟ้า จันทรากระตุ้นเตือนเขาว่า ใต้เดือนเต็มดวง กลางระลอกทะเลสาบตังถิง บนเรือน้อยที่ลอยล่อง ซีซีจากโลกนี้ไปอย่างสงบ

นี่ถือว่าไม่เสียทีที่เกิดมาหรือ?

สุ้มเสียงเฉียนหงชิงดังขึ้นที่ข้างหูของเขาว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า แววตาของท่านหม่นหมองอ้างว้างนัก?”

ขณะกล่าว ริมฝีปากที่อวบอิ่มของนางแตะสัมผัสกับใบหูที่ให้ความรู้สึกอ่อนไหวของเขาอย่างแผ่วเบา

ในใจของเขาบังเกิดความรังเกียจพลุ่งขึ้นโดยไร้สาเหตุ ผลักไสนางออกไปด้วยความหยาบกระด้างอยู่บ้าง

เฉียนหงชิงไม่ทันระวัง แทบเสียหลักล้มลงกับพื้น

ชุดยาวตัวหนึ่งคลี่คลุมลงบนร่างนาง ล่างฟานหวินตวาดว่า

"ปกปิดร่างของท่านไว้"

เฉียนหงชิงงงงันวูบหนึ่ง ไม่ทราบว่าท่าทีของล่างฟานหวินไฉนพลันเปลี่ยนไป พริบตานั้น ในใจบังเกิดปมด้อย หวนนึกถึงพฤติการณ์ที่แล้วมาซึ่งอยู่ภายใต้คำบงการของหัตถ์พิษเฉียนหลอ ดังนั้นสวมใส่เสื้อคลุมของล่างฟานหวินอย่างเงียบงัน

ล่างฟานหวินกวาดมองแวบหนึ่ง ต้องบังเกิดความรู้สึกที่แตกต่าง

เสื้อคลุมอันหลวมกว้างของเขา ปกปิดส่วนโค้งส่วนเว้าของเฉียนหงชิงเอาไว้ หากยังเผยเห็นเนินอกที่ขาวนวลเนียน และปทุมถันลับล่อรำไร เปรียบกับสภาพที่เปลือยเปล่า เพิ่มความเย้ายวนอย่างลี้ลับอีกส่วนหนึ่ง

เฉียนหงชิงเดินช้าๆ ถึงเบื้องหน้าล่างฟานหวิน กล่าวด้วยสีหน้าละห้อยหดหู่ว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาลัยอาวรณ์ต่อชีวิต ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

ล่างฟานหวินขยับกระบี่จ่อใส่ทรวงอกนาง เขาเองไม่ทราบว่าเหตุใดละจากคอหอย มุ่งใส่ตำแหน่งนี้แทน

เฉียนหงชิงหลับตาพริ้ม คล้ายสำนึกตัวว่าบาปหนาสาหัส ยินยอมรับความตาย

ล่างฟานหวินครุ่นคิด นี่เพียงเป็นสตรีที่คบชู้สู่ชายไม่เลือกหน้า แต่นางเคยเป็นฮูหยินของประมุขพรรค เหตุและผลทั้งสองประการรวมเข้าด้วยกัน กลายเป็นศักดิ์ฐานะที่พิเศษพิสดาร บังเกิดความรู้สึกที่เลื่อนลอยและปลุกเร้าอารมณ์ของเขาขึ้นมา

เขายังครุ่นคิด หากตัวเองใช้กระบี่ตวัดเขี่ยเสื้อผ้าของนาง นางต้องไม่ขัดขืน จากนั้นบังเกิดความตื่นตระหนก ตนเองไฉนบังเกิดความคิดเช่นนี้? หรือความต้องการทางเพศที่เก็บกดมาสองปี ถูกความ

เร้าใจในคืนนี้กระตุ้นจนไม่อาจระงับยับยั้งได้?

เฉียนหงชิงทราบแน่แก่ใจว่าล่างฟานหวินไม่ปลิดปลงนางในลักษณะนี้ ได้ปลายกระบี่ของนาง นางบังเกิดความลิงโลดอย่างบอกไม่ถูก นางประหลาดใจยิ่ง ตนเองถูกหัตถ์พิษเฉียนหลอทอดทิ้งอย่างโหดร้าย สมควรตกอยู่ในห้วงความเศร้าสลด แต่ตอนนี้กลับคล้ายชุบชีวิตคืนมาใหม่ ราวกับว่าทุกประการที่ผ่านมาล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนาง

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องระหว่างเราสองยุติแต่เพียงนี้ หลังจากนี้ท่านเดินตามทางของท่าน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า หากคิดหาที่ตาย ก็นึกหาหนทางเอง"

กล่าวจบสอดกระบี่คลุมวรุณกลับคืนฝัก

เฉียนหงชิงลืมตาขึ้นด้วยความตระหนก กล่าวว่า

"ท่านไหนเลยทอดทิ้งข้าพเจ้าไปโดยไม่แยแสได้?"

ล่างฟานหวินนึกถึงพฤติการณ์ของนางกับเจิงสูหวี่ในห้องมืดมิดกลับบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ตวาดว่า

"ข้าพเจ้าไม่สับท่านเป็นร้อยท่อน นับเป็นวาสนาของท่าน ไหนเลยแยแสสนใจท่านอีก?"

ซึ่งความจริงเขาไม่ทราบว่าตัวเองไฉนกล่าวมากความถึงเพียงนี้นี่ต่างกับแบบฉบับของเขานัก

เฉียนหงชิงกลอกตาดำขลับตลบหนึ่ง ไม่ทราบว่าครุ่นคิดอันใด

ล่างฟานหวินไม่กล่าวกระไรอีก เดินออกจากลานตึก

เดินไปหลายก้าว พบว่าเฉียนหงชิงตามติดอยู่ด้านหลังอย่างกระชั้นชิด

ล่างฟานหวินชะงักเท้าลง แต่ไม่เหลียวหน้ากลับไป

เฉียนหงชิงกล่าวที่ด้านหลังของเขาว่า

"ไม่ทราบท่านเชื่อหรือไม่ ขอเพียงท่านปลีกตัวจากไป ข้าพเจ้าจะถูกคนของเฉียนหลอไล่ล่าฆ่า"

ล่างฟานหวินนิ่งครุ่นคิด คำพูดนี้กลับไม่แปลกปลอม เฉียนหงชิงสมควรมีตำแหน่งที่เมืองภูเขาแหฟ้าไม่ต่ำทราม ได้รับการ "ชุบเลี้ยง" จากหัตถ์พิษเฉียนหลอ ทั้งยังใช้แซ่ตามเฉียนหลอ จัดเป็นชนชั้นระดับสูง ล่วงรู้ความดื้นลึกหนาบางของเมืองภูเขาแหฟ้า หัตถ์พิษเฉียนหลอใจดำอำมหิต ไหนเลยปล่อยให้บุคคลเช่นนี้อยู่ลอยนวล โดยที่อาจขายความลับของเมืองภูเขาแหฟ้าทุกเมื่อได้

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เฉียนหลอเองรับบาดเจ็บบอบช้ำไม่อาจลงมือ ไม้เท้าขยี้ใจเก๋อป้ากับดาบตัดคอหอยเซียะเชียนผานก็ถูกข้าพเจ้าทำร้ายบาดเจ็บสาหัส ส่วนร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ยซึ่งเป็นมือดีของเฉียนหลอแม้ยังไม่เผยโฉม แต่นางสมควรมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกับท่าน ต่อให้ท่านสู้ไม่ได้ สมควรหนีเอาตัวรอดได้"

คำพูดเหล่านี้สมเหตุสมผล เฉียนหงชิงมิใช่สตรีเพศอ่อนแอมิเพียงงามหยาดเยิ้ม ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม กลอกกลิ้งราวจิ้งจอก นางไม่ทำร้ายคน ผู้อื่นก็นึกยินดี ไหนเลยยังกล้าตอแยนาง

เฉียนหงชิงขมวดคิ้ว ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านยังไม่ทราบ เฉียนหลอเพื่อควบคุมสตรีของมัน ยังเพาะสร้างบริวารที่ถูกจับตอนขบวนหนึ่ง ทุกคนไม่หวั่นไหวต่อเสน่ห์ความงามของสตรี ยังมีวิชาฝีมือของพวกเราได้รับการถ่ายทอดจากมัน มันจงใจสร้างช่องว่างจุดอ่อนในกระบวนท่าของพวกเรา ดังนั้นขอเพียงมันชี้แนะให้สักท่วงท่า ผู้คนที่ถูกจับตอนเหล่านั้นสามารถปลิดชีวิตข้าพเจ้าโดยง่ายดาย"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เฉียนหลอคิดอ่านรอบคอบนัก เอาเถอะ ให้ท่านติดตามข้าพเจ้าเป็นการชั่วคราว"

เฉียนหงชิงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"วิเศษแท้ ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังท่านทั้งสิ้น"

ที่แล้วมานางปฏิบัติตามคำสั่งหัตถ์พิษเฉียนหลอ กลายเป็นความเคยชิน ยามนี้สูญเสียเป้าหมาย ล่างฟานหวินกลับหยิบยื่นบุญคุณแก่นาง ช่วยให้นางมีที่พึ่งพิง คล้ายพบเห็นโลกใหม่ก็มิปาน

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มออกมา ก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า

อีกสองวันจะครบรอบการตายของซีซี

เฉียนหงชิงไม่กล้าเคียงคู่กับเขา เพียงติดตามอยู่ด้านหลังถามเบาๆ ว่า

"ท่านใช่คิดออกจากเกาะไปช่วยเหลือหลิงจ้านเทียนหรือไม่?"

ล่างฟานหวินแหงนมองจันทร์อีกครา ประจวบกับเมฆกลุ่มหนึ่งเคลื่อนคล้อยลอยผ่าน บดบังแสงจันทร์ไปส่วนหนึ่ง ปากกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"แม้แต่คนที่ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลกเช่นข้าพเจ้า ยังทราบว่าในหลายวันนี้ต้องเกิดเรื่องขึ้น หลิงจ้านเทียนไหนเลยไม่ทราบ หากท่านเป็นมัน ใช่จะจากไปตามคำสั่งหรือไม่?"

เฉียนหงชิงผงกศีรษะเห็นด้วย จากนั้นกล่าวว่า

"แต่พวกเราใช้วิธีการต่างๆ สืบสาวราวเรื่อง พบว่ามันอยู่บนเส้นทางที่ไกลจากเกาะนี้ ตามรายงานข่าวล่าสุด มันอยู่ห่างไม่ต่ำกว่าร้อยลี้"

คำ "พวกเรา" ย่อมหมายถึงนางกับซ่างกวนอิง

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลิงจ้านเทียนเป็นชนชั้นใด หากไม่รู้จักสร้างภาพลวงตาจะเป็นระดับผู้นำได้อย่างไร หากเฉียนหลอไม่กริ่งเกรงมัน ไยต้องใช้ให้ท่านซักนำมันออกไป?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"หากข้าพเจ้าคาดการณ์ไม่ผิด มือดีรุ่นเก่าของพรรคมังกรพิโรธจะเร้นกายกลับเกาะมาในคืนนี้"

กล่าวพลางทอดตามองท้องฟ้าไกลตา กล่าวว่า

"เจ้าสำนักเกริกเกียรติชมชอบเปิดฉากจู่โจมก่อนอรุณจะรุ่ง ไม่ทราบครั้งนี้มีข้อยกเว้นหรือไม่?"

เมื่อเกิดที่ตังถิง

ขอตายที่ตังถิง

ช่างกวนอิง ตี้หวี่สือ ซิฉางเจิง และหัวหน้ากลุ่มอีกหลายสิบนายยืนอยู่บนท่าเรือทางด้านทิศตะวันออกของเกาะ ฟากหนึ่งเป็นทะเลสาบตังถิงอันเวิ้งว้างไพศาล เป็นประกายระยิบระยับใต้แสงจันทร์ อีกฟากหนึ่งเป็นเกาะมังกรพิโรธที่ประกอบด้วยเทือกทิวเขาอันซับซ้อน

บริวารพรรคมังกรพิโรธเกือบสองพัน ถืออาวุธครบมือ ปิดท่าเทียบเรือนี้โดยสิ้นเชิง

ยังมีลิ่วล้ออีกห้าร้อยคน กระจายอยู่ตามหอสังเกตการณ์ที่สำรวจดูตามชายฝั่งอีกสิบสองหลัง

คบเพลิงจำนวนมากจุดโชติช่วง สาดส่องพื้นที่แถบนี้จนสว่างไสวดุจกลางวัน

ยามนี้ห่างจากเวลาฟ้าสางอีกสองชั่วยาม

ม้าศึกขบวนแล้วขบวนเล่า บรรทุกบริวารของพรรคลาดตระเวนบนเส้นทางเลียบชายฝั่ง

ช่างกวนอิงและพวกพอเห็นขุมกำลังเช่นนี้ ความท้อถอยอันสืบเนื่องจากหาตัวล่างฟานหวินไม่พบค่อยเสื่อมคลาย เรียกความเชื่อมั่นกลับคืนมาใหม่

หัวหน้าขบวนผู้หนึ่งควบม้าออกจากหมู่บ้าน มุ่งตรงมายังท่าเทียบเรือ พลิกตัวลงจากหลังม้า เดินถึงเบื้องหน้าช่างกวนอิง รายงานว่า

"พวกเราทำตามคำสั่งปางจู่ (หัวหน้าพรรค) อพยพเด็กและสตรีทั้งหมดลงสู่ห้องใต้ดิน ทุกบ้านเรือนในหมู่บ้านล้วนว่างเปล่า สุนัขลาดตระเวนทั้งยี่สิบตัวรวมตัวกัน ฟ้าพอรุ่งสาง จะดำเนินการตรวจค้นอย่างละเอียด"

ช่างกวนอิงหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ต่อให้ล่างฟานหวินมีสามหัวหกกร ดูว่ามันจะหนีรอดจากเงื้อมมือเราได้อย่างไร?"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน

ทางซายฝั่งซ้ายมือพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ฟังจากเสียงฝีเท้าม้า แสดงว่าเกิดเรื่องขึ้น

ม้าตัวหนึ่งควบขับถึงท่าเรือ คนบนหลังม้าพลิกตัวลงมา วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

ทุกผู้คนพากันเข้ารับหน้า ตี้หวี่สือตวาดว่า

"เรื่องอันใด?"

บรรดารนกล่าวอย่างลนลานว่า

"พี่น้องประจำหอสังเกตการณ์หมายเลขเจ็ด ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือห้าสิบสองคนเสียชีวิตหมดสิ้น เมื่อพวกเราลาดตระเวนถึงทั้งหมดทอดซากศพอยู่บนรอบหอสังเกตการณ์ จากริ้วรอยบาดแผลบนร่าง แสดงว่าถูกอาวุธร้ายชนิดต่างๆ ทำร้าย บนบกปราศจากร่องรอยศัตรู เรือเร็วที่อยู่ใกล้กับหอสังเกตการณ์หลายลำล้วนหายสาบสูญ

ศัตรูคงใช้เส้นทางทะเลสาบหลบหนีไป"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป

บริวารห้าสิบสองคนไม่ทันส่งสัญญาณเดือนภัย ก็ถูกสังหารสิ้น ขุมกำลังของศัตรูเป็นที่น่าตื่นตระหนกนัก

หากล่างฟานหวินอยู่ที่นี้ คงคาดการณ์ว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอและพวกถอนกำลังไปทางด้านนั้น ด้วยขุมกำลังของพวกมัน คิดซุ่มโจมตีหอสังเกตการณ์ ย่อมง่ายดายยิ่ง อย่าว่าแต่ยังอาจมีไส้ศึกให้ความร่วมมือ ดังนั้นสามารถลงมือโดยที่ผู้อื่นไม่ทราบระแคะระคาย

ซิฉางเจิงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"นับตั้งแต่ปางจู่สั่งระดมกำลัง คนที่ขึ้นตรงกับหลิงจ้านเทียนทั้งสามร้อยกว่าคนล้วนหลบหน้าโดยไร้ร่องรอย เรื่องนี้ใช่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกมันหรือไม่?"

น้ำเสียงไม่ใคร่มั่นใจ มาตรว่าทั้งหมดอยู่คนละสังกัด จะอย่างไรอยู่ในถิ่นฐานเดียวกัน เกิดจากรากเหง้าเดียวกัน มีความเกี่ยวพันอย่างแนบแน่น ยากที่จะลงมือด้วยอำมหิตเช่นนี้

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เรื่องนี้เพียงตั้งข้อสงสัยไว้ก่อน ดีที่ตอนนี้ห่างจากฟ้าสางเพียงสองชั่วยาม เมื่อถึงเวลาจะเกิดความกระจ่างเอง"

จากนั้นหันไปกล่าวกับซ่างกวนอิงว่า

"ปางจู่ ตอนนี้พวกเราต้องเพิ่มกำลังลาดตระเวน ทั้งป้องกันผู้คนหลบหนีออกไปอีก และยับยั้งศัตรูไปแล้วย้อนกลับมา"

ซ่างกวนอิงกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ทำตามข้อเสนอของท่าน"

ตี้หวี่สือปลีกตัวไปถ่ายทอดคำสั่ง

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"ปางจู่ ท่านดู"

ทุกผู้คนหันขวับไปโดยพร้อมเพรียง

ที่เส้นขอบฟ้าของทะเลสาบต้งถิง ปรากฏเรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นกางใบกินลมเต็มที่ แล่นตรงมายังเกาะมังกรพิโรธด้วยความเร็วถึงขีดสุด

หรือว่าศัตรูรุกรานอย่างเปิดเผย?

เรือใหญ่คล้ายสัตว์ร้ายมหึมา อ้าปากกว้างหมายกลืนกินผู้คน

ผู้คนบนท่าเรือและชายฝั่งตะวันออกทั้งสองพันกว่าคน ล้วนใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก

ช่างกวนอิงเพ่งสายตามองอย่างเต็มที่

เรือใหญ่ยิ่งมายิ่งคุกคามเข้าใกล้ คล้ายภูเขาสูงที่เคลื่อนตัวบนทะเลสาบ กดดันจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก

ช่างกวนอิงพลันระบายลมจากปากยาวๆ หันกลับมาร้องบอกว่า

"เป็นพวกเดียวกัน"

บนเรือใหญ่ชักธงซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพรรคมังกรพิโรธ

ทุกผู้คนโห่ร้องด้วยความยินดี

กำลังมือดีที่ประจำอยู่ค่ายเฉินจ้ายนอกเกาะ ภายใต้การนำของเหลียงชิวเว่ยกลับมาทันเวลาพอดี

ขุมกำลังฝ่ายตนเพิ่มพูนทวีคูณ ยังหวาดหวั่นพรั่นพรึงอันใด?

เรือใหญ่เทียบท่าแล้ว

สิบกว่าปีมานี้ พรรคมังกรพิโรธต่อเรือใหญ่เช่นนี้ยี่สิบเจ็ดลำ ใช้ล่องทะเลสาบต้งถิงกับแม่น้ำแยงซีเกียง สำหรับช่วงชิงความเป็นใหญ่บนน่านน้ำ

หลังจากกรำศึกติดต่อกัน มีอยู่แปดลำที่ถูกทำลายเสียหายหาไม่ก็เก่าเกินใช้งานได้ ตอนนี้คงมีเรือใหญ่ประจำการอยู่สิบเก้าลำ หากยังกล้าแข็งกว่าค่ายพรรคใดบนแม่น้ำแยงซีเกียง

เรือใหญ่ของเหลียงชิวเว่ยลำนี้ตั้งชื่อว่ามังกรบิน มีสมรรถนะเป็นเลิศ

นับรวมกับเรือมังกรพิโรธกับเรือมังกรสมุทรซึ่งจอดเทียบเกาะมังกรพิโรธ เป็นเรือที่มีขีดความเร็วที่สุด

เรือมังกรพิโรธเป็นพาหนะของประมุขพรรคมังกรพิโรธ จัดเป็นเรือจอมทัพที่สะท้านแม่น้ำใหญ่

เรือใหญ่แต่ละลำบรรทุกผู้คนห้าร้อยคน สามารถลำเลียงพลถึงทุกสถานที่ทางน้ำได้โดยเร็วที่สุด ดังนั้นอิทธิพลของพรรคมังกรพิโรธครอบคลุมทั่วแม่น้ำแยงซีเกียง

พวกมันยังมีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ทางการ แลกเปลี่ยนกับความสงบสุขและผลประโยชน์ของท้องที่

เรือมังกรบินเริ่มลดความเร็ว เข้าใกล้ท่าเทียบเรือซึ่งยื่นยาวไปยังท้องทะเลสาบ

เสียงโครมเมื่อเรือใหญ่เทียบท่า ท่าเทียบเรือเกิดการสั่นไหว

บ่วงเชือกถูกโยนลงจากเรือ บริวารบนท่าเรือวุ่นวายกับการยึดดึงเรือใหญ่ไว้

บนเรือยื่นไม้กระดานลงมาพาดกับฝั่ง

เงาร่างกำยำสูงใหญ่สายหนึ่งเดินลงจากไม้กระดานอย่างแช่มช้า

นี่มิใช่เหลียงชิวเว่ย ที่เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของซ่างกวนอิงจะเป็นผู้ใด?

ซ่างกวนอิงขณะจะเข้าไปต้อนรับ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนกลับกลายยืนแข็งทื่อกับที่

เหลียงชิวเว่ยหน้าขาวซีด มือข้างหนึ่งคล้องผ้าพันแผล บนร่างมีคราบโลหิตหลายหย่อม เป็นสภาพหลังการต่อสู้อาบเลือดมา

จากนั้นบนเรือปรากฏไพร่พลที่บาดเจ็บเดินลงมาคนแล้วคนเล่า

ผู้คนที่ลงจากเรือล้วนรับบาดเจ็บมากบ้างน้อยบ้าง ที่หนักหนาสาหัสคือถูกหามลงมา

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลานกับที่

เหลียงชิวเว่ยก้าวเท้าอย่างยากเย็นอยู่บ้างจนถึงเบื้องหน้าซ่างกวนอิง สองตาแดงซ่านด้วยสายเลือด กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"บริวารไร้ความสามารถ สูญเสียที่มั่นค่ายเฉินจ้ายไป"

ซ่างกวนอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"นี่เป็นไปได้อย่างไร?"

ค่ายเฉินจ้ายกับเกาะมังกรพิโรธ เป็นฐานที่มั่นหนึ่งในหนึ่งนอกของพรรคมังกรพิโรธ คอยช่วยเหลือสนับสนุนกันและกัน ปรกติแล้วมีกำลังพลประจำการนับพัน ผู้ใดสามารถโค่นล้มทำลายโดยปราศจากวี่แววล่วงหน้ามาก่อน?

ใบหน้าขาวซีดของเหลียงชิวเว่ยปรากฏสีแดงซ่านขึ้น กล่าวว่า

"เจ้าสำนักเกริกเกียรติเช่อจุนชิ่นยกกำลังคืบคลานมาถึง หากมิใช่ตอนนั้นพวกเราเตรียมกลับเกาะมังกรพิโรธมาช่วยเหลือ เตรียมความพร้อมในระดับหนึ่ง ผลสุดท้ายอาจเลวร้ายกว่านี้"

ดวงตามันทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง คล้ายยังประหวั่นต่อสภาพการบุกจู่โจมในตอนนั้นไม่เสื่อมคลาย

ภายใต้การซักถามของซ่างกวนอิง เหลียงชิวเว่ยจึงกล่าว

"ศัตรูพลันยกกำลังจากเขตดงไม้ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือโจมตีฐานที่มั่นของพวกเรา นั่นมิใช่การต่อสู้ หากแต่เป็นการประหารฆ่า พวกมันใช้ธนูเพลิงและม้าเร็วเร่งจู่โจม ทำลายความสามารถในการต่อต้านของพวกเราไปโดยเร็ว พวกเราได้แต่สู้พลางถอยพลาง อาศัยเรือใหญ่หนีเอาชีวิตรอด"

จากปากคำของมัน สามารถคำนวณการศึกอันสยดสยองได้

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไร้วาจา

ในที่สุดพรรคมังกรพิโรธเผชิญกับช่วงดำรงหรือล่มสลายแล้ว

เหลียงชิวเว่ยกล่าวเสียงสั่นเครืออยู่บ้างว่า

"พวกมันแทบมิใช่ผู้คน ลงมือราวกับยึดถือพวกเราเป็นศัตรูแต่ชาติปางก่อน ที่หนีรอดได้มีเพียงสามร้อยกว่าคน ที่หลงเหลือล้วนพลีชีพอย่างอาจหาญ"

เจ้าสำนักเกริกเกียรติเช่อจุนซิ่นถือกำเนิดจากโจรปล้นชิงม้านิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต มีชื่อสะท้านแดนตะวันตก

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ชิวเว่ย ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่าเป็นคนของเช่อจุนซิ่น?"

คนของสำนักเกริกเกียรติไม่แต่งเครื่องแบบอันใด เพียงแต่ศีรษะโพกผ้าแดง ดังนั้นได้รับขนานนามว่าโจรโพกผ้าแดง

เหลียงชิวเว่ยตอบว่า

"ผู้รุกรานใช้ผ้าแดงโพกศีรษะ บวกกับมีกำลังแข็งกล้า มิใช่ฝูงโจรสำนักเกริกเกียรติยังมีผู้ใด?"

ซ่างกวนอิงถามว่า

"ท่านเผชิญหน้ากับเช่อจุนซิ่นหรือไม่?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวด้วยสีหน้ากระดากอยู่บ้างว่า

"ตามคำร่ำลือ เจ้าสำนักเกริกเกียรติเช่อจุนซิ่นร่างสูงเจ็ดเชียะสองตาคล้ายคบเพลิง ไว้หนวดเคราครึ้ม ชี้ชันราวขนแปรงเราลองสอบถามพี่น้องทั้งหลาย พวกมันบอกว่าไม่เคยพบพานคนผู้นี้ แต่ข้าพเจ้าประมือกับเทพอสรพิษหยวนจือโหยวมา"

ทุกผู้คนรับฟังจนดวงตาทอประกายตื่นตระหนก

เทพอสรพิษหยวนจือโหยว ได้รับขนานนามเป็นหนึ่งในเจ็ดเทพสังหารสำนักเกริกเกียรติ เป็นสตรีแต่งกายเช่นบุรุษ ยึดถือสตรี

เป็นเครื่องเล่น จัดเป็นคนบ้าคลั่งที่วิปริต ใช้ทวนรูปงูเป็นอาวุธ

พลังฝีมือของเหลียงชิวเว่ยไม่ต่างกับพวกมันเท่าใด ขอเพียงล่วงรู้ผลการต่อสู้ของทั้งสอง จะคำนวณความตื้นลึกหนาบางของศัตรูออกได้

ทุกผู้คนล้วนใจเขม็งตึงเครียดอยู่บ้าง

เหลียงชิวเว่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แล้วมาข้าพเจ้าถือดีในฝีมือ แท้ที่จริงยังไม่เผชิญกับคู่มืออันเข้มแข็ง หยวนจือโหยวพอลงมือก็โหมจู่โจมดุจลมคลุ้มฝนคลั่งสร้างความขลาดเขลาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่าตัวเองไม่หวั่นหวาด มิคาดพอประมือกับยอดฝีมือ เผชิญกับกลิ่นอายฆ่าฟันเป็นเหตุให้พลังฝีมือสิบส่วนอย่างมากใช้ได้เพียงเจ็ดส่วน"

รอบบริเวณมีแต่เสียงน้ำทะเลสาบกระทบฝั่งเป็นเสียงดัง

ช่างกวนอิงกับยอดฝีมือทั้งสิบกว่าคนยืนตะลึงลานกับที่

พวกมันบังเกิดความหวาดหวั่นต่อการทำศึกกับเจ้าสำนักเกริก-เกียรติเช่อจุนซิ่น

ยามนี้ทั้งหมดนึกถึงล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียน แต่เรื่องราวถึงขั้นนี้ ไหนเลยวาดหวังให้ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนต่อต้านศัตรูภายนอกร่วมกับทางพรรคได้

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าด้านทานรับสิบแปดท่าจู่โจมของนาง นางแทบสามารถจู่โจมจากทุกแง่มุม กระทั่งร่างก็ดุจงูพิษ บัดเดี๋ยวลอยขึ้นสูง บัดเดี๋ยวกลิ้งตัวตามพื้นดิน บันดาลให้ผู้คนหยั่งคำนวณความเคลื่อนไหวท่าต่อไปของนางไม่ออก"

สีหน้ามันปรากฏแววประหวั่นพรั่นพรึง คล้ายหวนรำลึกถึงความฝันอันน่ากลัวฉากหนึ่ง

เหลียงชิวเว่ยชี้มือไปที่ไหล่ซ้ายซึ่งพันผ้าพันแผลไว้ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นท่าจู่โจมที่สิบเก้า หากมิใช่เซียะเจียและเหล่าพี่น้องเสี่ยงตายเข้าช่วยเหลือ ข้าพเจ้าคงไม่สามารถกลับมาพบหน้าพวกท่าน"

จากนั้นกล่าวอย่างหม่นหมองว่า

"เซียะเจียกลับตายแทนข้าพเจ้า"

สิบแปดท่าจู่โจม เหลียงชิวเว่ยเพียงต้านทานรับนางได้สิบแปดท่า หวนนึกถึงสิบแปดท่าจู่โจมของนางคงใช้ออกในชั่วพริบตา ดังนั้นแทบได้ว่าพอปะทะกัน เหลียงชิวเว่ยก็พ่ายแพ้รับบาดเจ็บ ผลต่างอย่างใหญ่หลวงเช่นนี้ จะทำศึกได้อย่างไร?

อย่าว่าแต่ยังมีเจ้าสำนักเกริกเกียรติเช่อจุนชิ่นซึ่งจัดอยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม คนผู้นี้มีฝีมือเหนือล้ำกว่าเทพอสรพิษหยวนจือโหยวอีก

ซ่างกวนอิงเหลียวมองทุกผู้คน เห็นแต่ใบหน้าที่ขาวซีด แม้แต่ดาบไวชิฉางเจิง ซึ่งได้ชื่อว่าชมชอบการต่อสู้ก็สงบปากคำไว้

ดวงตาดี้หวี่สือทอแววสำนึกเสียใจ ปรกติพวกมันกีดกันหลิงจ้านเทียนและพวก ยามนี้พอเผชิญศัตรูจริงๆ กลับพบกับความแตกพ่าย

รอบบริเวณแม้มีบริวารสองพันคน แต่ไม่ให้ความรู้สึกที่ปลอดภัยหรือสร้างความเชื่อมั่นแก่พวกมันแต่อย่างไร

ซ่างกวนอิงหวนนึกถึงคำพูดก่อนตายของบิดา ตอนนั้นซ่างกวนเฟยจับมือมันไว้ กล่าวว่า "อิง เจ้ามีความมุมานะ ภายหน้าจะพบความสำเร็จ แต่จดจำไว้ กิจการภายในพรรคต้องพึ่งพาท่านอาหลิงมันถนัดในการวางแผน มีส่วนช่วยต่อการพัฒนาของพรรค ด้านวิชาบู๊ให้ฝากไว้กับท่านอาล่าง ในชีวิตเราผ่านพบผู้คนนับไม่ถ้วน ยังไม่เคยพบเห็นเพลงกระบี่ที่น่ากลัวเท่ากระบี่ดลุมวรุณ"

น่าเสียดายในห้วงสมองของช่างกวนอิงตอนนั้นกลับบังเกิดความคิดตรงกันข้าม จนบัดนี้มันค่อยทราบว่า ทุกถ้อยคำของบิดามีค่ากว่าเพชรทอง

คนเราใช่ต้องผ่านความล้มเหลว ค่อยรู้จักเรียนรู้ให้ดีกว่าเดิมหรือไม่?

หากแม้นนี่เป็นความผิดพลาดล้มเหลวที่ไม่อาจพลิกฟื้นตัวได้เล่า?

ฟังว่าเจ้าสำนักเกริกเกียรติเช่อจุนชิ่นชมชอบเปิดฉากจู่โจมก่ออรุณจะรุ่ง

มันเห็นว่านี่เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดตามลิขิตของชีวิต เปิดศึกครั้งใดต้องได้ชัย

ที่ผ่านมาเป็นเช่นนี้จริงๆ

ต่อนนหางจากช่วงก่อนอรุณจะรุ่งอีกครึ่งชั่วยาม

นี่เป็นช่วงเวลาที่มืดมิดที่สุดก่อนอรุณจะรุ่ง

จันทร์กระจ่างหลบเร้นไปหลังเมฆดำ คล้ายไม่อาจหักใจทนดูสภาพอันสยดสยองที่ใกล้กราย

การศึกชโลมเลือดใกล้ปะทุ

ล่างฟานหวินชักนำเฉียนหงชิงกลับมายังบ้านศิลาที่ส่วนลึกของหุบเขา

ตลอดรายทางคล้ายก้าวล่วงเข้าสู่สถานที่ไร้ผู้คน หมู่บ้านซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของพรรคมังกรพิโรธว่างเปล่าดุจแดนร้าง

มีแต่บริเวณชายฝั่งที่ไกลตาจุดคบเพลิงช่วงโชติครึ่งแผ่นฟ้า ยังกระตุ้นเตือนเขาว่าบนเกาะมีผู้คน

สะพานน้อยหน้าบ้านศิลายังคงเดิม สายน้ำยังไหลริน

พอเข้าสู่ห้องหับ ล่างฟานหวินนั่งลงที่ริมหน้าต่าง เฉียนหงชิง

เห็นอีกฝ่ายไม่มีท่าทีชักชวนนาง จึงทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ด้านซ้ายมือของเขา

นี่เป็นเก้าอี้ที่เหลืออยู่ตัวเดียว ไม่มีทางเลือกอื่นอีก

เฉียนหงชิงกวาดตาสำรวจมอง

ภายในห้องตกแต่งอย่างคร่าวๆ มีเพียงหนึ่งโต๊ะสองเก้าอี้ ยังมีตู้ใบใหญ่สำหรับเก็บข้าวของ นอกจากนั้นไม่มีเครื่องประดับอื่นอีก

ด้านขวามือลึกเข้าไปคล้ายเป็นห้องนอน กั้นม่านประตูชั้นหนึ่ง คาดว่าคงไม่ใช่ที่อยู่อันดีเลิศกว่าห้องด้านนอกสักเท่าใด

อากาศเย็นสดชื่น กลิ่นอายท้องทุ่งถ่ายเทอยู่ภายในห้อง

แสงจันทร์สาดส่องเข้ามา ทอทาบเงาของต้นไม้เบื้องนอกกับผนังพื้นดิน แฝงไว้ด้วยความงามเหนือธรรมชาติชนิดหนึ่ง

นี่เป็นค่ำคืนที่มิต้องจุดโคมไฟ

เฉียนหงชิงค่อยพบว่าภายในห้องไม่มีโคมไฟและปราศจากเทียนไข

ล่างฟานหวินผ่านค่ำคืนที่ปราศจากโคมไฟในห้องนี้นับครั้งไม่ถ้วน

แสงจันทร์เคลื่อนคล้อยตะวันตก

มวลหมู่ดาราเต็มฟ้า

เสียงหนอนแมลงรอบข้างดังขับขานอย่างเป็นจังหวะจะโคนเต็มไปด้วยชีวิตชีวา

จิตใจเฉียนหงชิงบังเกิดความรู้สึกที่สงบสวยงาม โลกภายนอกช่างห่างไกลและไม่เป็นจริง ที่นี้จึงเป็น “ชีวิต” ที่แท้จริง

ล่างฟานหวินสงบราบเรียบ คล้ายซ่องเสพกับทุกสิ่งในที่นี้ หากเป็นเมื่อกาลก่อน เฉียนหงชิงคงเข้าใจว่าอีกฝ่าย “หม่นหมองระทมทุกข์” แต่ตอนนี้เฉียนหงชิงมีมุมมองที่แตกต่าง

ซึ่งความจริงล่างฟานหวินกำลังซ่องเสพ

ความกระทบกระเทือนใจต่อการตายจากของจี้ซีซี เป็นเครื่อง

กระตุ้นเตือนให้เขาใช้ชีวิตที่มองข้ามตลอดมา
ดังนั้นเขาไม่ได้ทอดอาลัยตายอยาก
จิตสำนึกของเขาบรรลุถึงขอบเขตขั้นที่สูงล้ำยิ่งกว่า
มีแต่ทุ่มเทรักจนหมดหัวใจ
จึงบังคับใช้สุดยอดกระบี่ได้
อีกหนึ่งชั่วยามจะฟ้าสางสว่างแล้ว
ช่วงเวลาที่มืดมิดที่สุด
เป็นชั่วพริบตาของก่อนอรุณจะรุ่ง

ศึกใหญ่ก่อประชิด

ที่เส้นขอบฟ้าของทะเลสาบตังถิง ปรากฏเรือกางใบกินลมเต็มที่ขึ้นสิบเจ็ดลำ

ในที่สุดเจ้าสำนักเกริกเกียรติเช่อจุนซิ่นปรากฏกายก่อนอรุณจะรุ่งจริงๆ

ทุกผู้คนรู้สึกปากคอแห้งผาก ถูกความรู้สึกที่เขม็งตึงเครียดครอบงำจิตใจ แทบถึงกับพังทลายลง

ซ่างกวนอิงตวาดว่า

"รวมกำลังพลทั้งหมดอยู่ที่นี้"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก นอกจากหน่วยยามรักษาการณ์แล้วขบวนลาดตระเวนล้วนถูกเรียกตัวกลับมา

ซ่างกวนอิงออกคำสั่งที่สองว่า

"เตรียมพร้อมเต็มที่"

ครั้งกระโน้นหลิงจ้านเทียนวางมาตรการป้องกันให้กับเกาะมังกร

พิโรธเป็นอย่างดี ยามนี้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

ลูกธนูพาดสายเตรียมพร้อม

เรือรบแล่นคุกคามเข้าใกล้

นี่เป็นเรือรบที่มีขนาดเล็กกว่าพรรคมังกรพิโรธ หากลำหนึ่งบรรทุกผู้คนได้สองร้อยคน สมควรมีกำลังสามพันกว่าคน เปรียบกับกำลังพลสองพันห้าร้อยคนของพรรคมังกรพิโรธ นับว่าต่างกันเกือบพันคน

อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามประกอบด้วยเจ็ดเทพสังหารอันอื้อฉาวชั่วร้าย ยังมีเจ้าสำนักเกริกเกียรติซึ่งได้ชื่อว่าสามารถใช้สรรพอาวุธฉายาขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่น

ทุกผู้คนรู้สึกมีหยาดเหงื่อซุ่มไปทั้งฝ่ามือ

เรือของศัตรูทั้งสิบเจ็ดลำหยุดลงอย่างช้าๆ กระจายเป็นทิวแถวบนทะเลสาบตังถิง

บนเรือบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น จนสะท้านทั่วท้องทะเลสาบ

ยังคงแบบฉบับการโจมตีของโจรปล้นชิงม้าแถบชายแดนตะวันตก

บนเรือศัตรูปล่อยเรือเร็วรูปยาวรีลงมาลำแล้วลำเล่า ปรากฏผู้คนกระโดดลงเรือเร็วไม่ขาดสาย

เพียงชั่วขณะ เรือเร็วหลายร้อยลำชุมนุมอยู่หน้าเรือศัตรู แสดงออกถึงสมรรถนะและขีดความเร็วอย่างสูง

ศัตรูใช้ความแข็งสู้กับความแข็ง ตระเตรียมพิสูจน์ผลแพ้ชนะขั้นแตกหัก

เสียงเป่าหลอดเขาอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น

เรือเร็วหลายร้อยลำกรีดผ่านผิวทะเลสาบ จนสะเก็ดน้ำแตกกระจาย มุ่งตรงเข้ามา

กลิ่นอายฆ่าฟันแผ่ปกคลุม บนเรือเร็วบรรทุกศัตรูที่ดุร้ายนับพัน
เมฆหมอกการศึกกระจายทั่วทะเลสาบต้งถิง
ทางด้านพรรคมังกรพิโรธก็เตรียมพร้อมเต็มที่
ตอนนี้พวกมันไม่มีหนทางถอย ได้แต่สู้แบบหลังพิงฝา

หากปล่อยให้โจรภูเขาเหล่านี้พิชิตชัย อย่างนั้นบุตรภรรยาของพวกมันจะไม่มีคนรอดพ้นจากชะตากรรมแม้สักคนเดียว

เรือเร็วฮือเข้ามาดุจผึ้งแตกรัง
ช่างกวนอิงตวาดคำ "ยิง" คำหนึ่ง
พริบตานั้นลูกธนูกรีดผ่านพื้นที่ว่างเหนือทะเลสาบต้งถิง บินโฉบใส่เรือเร็วของศัตรู

เสียงเป่าหลอดเขาพอดัง ล่างฟานหวินยังนั่งสงบบนเก้าอี้ หลับตาพักผ่อนอย่างปลอดโปร่ง

ตรงกันข้ามกับเฉียนหงชิงผุดลุกขึ้นยืน กล่าวกับล่างฟานหวินว่า
"เช่อจุนซิ่นมาแล้ว ท่านยังไม่ไปช่วยเหลืออีก?"
ดวงตาล่างฟานหวินคล้ายหลับคล้ายลืม กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า
"พวกมันเป็นพวกมัน ข้าพเจ้าเป็นข้าพเจ้า ความเป็นความตายชนะแพ้พ่าย เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

เฉียนหงชิงบังเกิดความขุ่นเคืองใจ ซึ่งความจริงล่างฟานหวินกล่าวมีเหตุผล เมื่อท่านไร้น้ำใจ เราก็ไร้คุณธรรม ยังมีอันใดต้องกล่าว เพียงแต่เฉียนหงชิงมีศักดิ์ฐานะสองแบบ หนึ่งเป็นบุตรีบุญธรรมของหัตถ์พิษเฉียนหลอ หนึ่งเป็นฮูหยินประมุขพรรคมังกรพิโรธ ล้วนยึดถือเจ้าสำนักเกริกเกียรติเช่อจุนซิ่นเป็นศัตรู จึงมีปฏิกิริยาเช่นนี้

เฉียนหงชิงกล่าวอีกว่า
"ท่านเป็นผู้สร้างพรรคมังกรพิโรธมากับมือ หรือจะนั่งดูมันล่ม

สลายไป?"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งว่า

"ฮูหยินประมุขพรรคท่านถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งแล้ว มาข้าพเจ้าจะมอบหมายหน้าที่ใหม่ให้แก่ท่าน"

จากนั้นชี้มือไปที่ด้านหลัง กล่าวว่า

"นวดหลังนวดไหล่ให้แก่ข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าลองเป็นประมุขพรรคบ้าง"

เฉียนหงชิงหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ คิดไม่ถึงเรื่องที่นางนวดเฟ้นหลังไหล่ให้กับซ่างกวนอิง กลับล่วงรู้ถึงหูล่างฟานหวิน คนผู้นี้หาใช่ไม่รู้ไม่เห็นดังเช่นเปลือกนอกไม่ แต่ในใจนางกลับบังเกิดความยินดี เดินอ้อมถึงด้านหลังล่างฟานหวิน ยื่นมือทั้งคู่ออก ให้บริการพิเศษนี้ต่ออีกฝ่ายอย่างสุดฝีมือ

แต่แล้วยามนั้น สุ้มเสียงที่กระด้างเฉื่อยชาเสียงหนึ่งดังขึ้นที่นอกห้องว่า

"พี่ล่างเผชิญความตายกรายกล้ำ ยังรู้สึกเสพสุขเช่นนี้ นับว่ามีบุญวาสนานัก"

เฉียนหงชิงสะท้านทั้งร่าง นางความจริงมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว กลับไม่ล่วงรู้ว่าที่เบื้องนอกมีคน สร้างความตื่นตระหนกจนหยุดมือลง ล่างฟานหวินตวาดเบาๆ ว่า

"อย่าได้หยุด"

ยามนี้เฉียนหงชิงค่อยทราบว่า ล่างฟานหวินล่วงรู้แต่แรกว่ามีคนอยู่เบื้องนอก จึงสั่งนางหลบซ่อนอยู่ด้านหลังของเขา เพื่อให้ความคุ้มครอง เป็นผู้ใดสร้างความตื่นเต้นตึงเครียดแก่ล่างฟานหวินด้วย?

มือเรียวงามทั้งคู่เริ่มนวดเฟ้นต่อ หัวไหล่ที่ผึ่งผายหนักแน่นของล่างฟานหวิน สร้างความอบอุ่นใจแก่นาง โดยเฉพาะที่หายากยิ่งคือ

ล่างฟานหวินไว้วางใจต่อนาง

ที่นอกห้องบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาดังอีกว่า

"พี่ล่างจะให้ผู้น้องเข้าห้องไป หรือว่าพี่ล่างออกมารับแขก?"

สุ้มเสียงของคนผู้นี้ บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกที่กระด้างไร้น้ำใจ

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ฟงเป็นแขกจากแดนไกล หากไม่เข้าห้องมาพบปะสนทนาไยมิใช่น่าเสียดาย?"

เฉียนหงชิงหวนนึกทบทวนยอดฝีมือที่แซ่ฟง พลันนึกถึงคนผู้หนึ่ง ตลอดทั้งร่างคล้ายพลัดตกลงในหลุมน้ำแข็ง สองเท้าสั่นระริกขึ้นมา จนบัดนี้ค่อยเข้าใจสาเหตุที่ล่างฟานหวินให้นางยืนแนบชิดที่ด้านหลังของเขาอย่างถ่องแท้

ดาบมือซ้ายฟงหานกับล่างฟานหวิน เป็นหนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ที่อยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม

ทั้งสองเพาะสร้างความแค้น เพราะสืบเนื่องจากหลิงจ้านเทียนกับชู้รักของดาบมือซ้าย ซึ่งเป็นนางมารนามกงหยงเยี่ย ซึ่งดันสายปลายเหตุสลับซับซ้อน หากมิใช่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ยากที่จะล่วงรู้รายละเอียดได้

เท่าที่ทราบมา มีอยู่ครั้งหนึ่งกงหยงเยี่ยประมือกับหลิงจ้านเทียนชักจูงล่างฟานหวินออกมา กงหยงเยี่ยตายใต้กระบี่คลุมวรุณ เป็นเหตุให้ดาบมือซ้ายฟงหานนัดต่อสู้กับล่างฟานหวิน

ผลที่สุดดาบมือซ้ายฟงหานพ่ายแพ้ล่าถอย แต่ลั่นปากว่าจะฆ่าสตรีของล่างฟานหวินให้หมดสิ้น

ล่างฟานหวินให้เฉียนหงชิงยืนอยู่ที่ด้านหลังของเขา เพราะกลัวดาบมือซ้ายเกิดความ "เข้าใจผิด" นั่นเอง

บุรุษผู้หนึ่งปรากฏขึ้นที่หน้าประตู ที่กลางหลังสะพายดาบยาวเล่มหนึ่ง

คนผู้นี้ร่างผอมสูง แต่ไม่ให้ความรู้สึกว่าแบบบางแต่อย่างไร ตลอดทั้งร่างคล้ายขึงจากลวดเหล็กกล้า ซ่อนพลังอันลึกล้ำ แสดงแน่ชัดมันไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป พอเคลื่อนไหวต้องรวดเร็วปราดเปรียวถึงที่สุด

มันมีใบหน้าเรียวยาว โหนกแก้มนูนสูง เบ้าตาลึกกลวงสองตาเป็นประกาย ซ่อนความคมกล้าไว้

มิหนำซ้ำมันหน้าตาเฉยเมย ไม่ยินดียินร้าย คล้ายกลับมายังบ้านซ่องตัวเองก็มิปาน

ทั้งสองมีสายตาแหลมคมราวมีดดาบ กระทบพบกันในบัดดล

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ฟงมาได้เวลาพอดี คิดไม่ถึงด้วยความถือดีของพี่ฟง ยังรับคำสั่งจากเซ่อจุนซิ่น"

คำพูดเหล่านี้บ่งบอกว่าดาบมือซ้ายมาพร้อมกับเจ้าสำนักเกริก-เกียรติ จุดประสงค์เพื่อให้ดาบมือซ้ายตรึงล่างฟานหวินไว้ ทำให้เขาไม่สามารถสอดมือยุ่งเกี่ยวกับการศึกที่เบื้องนอก

ดาบมือซ้ายฟงหานแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เซ่อจุนซิ่นมีคุณสมบัติใดใช้สอยเราได้ แต่ขอเพียงเป็นเรื่องที่สร้างความลำบากใจแก่ท่าน เราฟงหานไม่คิดปล่อยปละละเว้น บวกกับเรื่องนี้เป็นผลดีต่อเรา โดยปราศจากผลเสีย จึงฉกฉวยโอกาสไว้สองปีนี้พี่ล่างหดหัวในกระดอง ผู้น้องไม่ทราบความเป็นอยู่ระหว่างนี้เพียงได้ยินคำเล่าลือต่างๆ นานา เป็นเหตุให้ห่วงใยแทนพี่ล่างนัก ดังนั้นพอสบโอกาส จึงมาเยี่ยมเยียน"

น้ำเสียงแฝงแววแดกดัน แสดงว่าผูกใจอาฆาตอย่างลึกล้ำ

ล่างฟานหวินยังรักษาท่วงท่าอันปลอดโปร่ง ปราศจากความร้อนรุ่ม ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบคุณพี่ฟงกังวลใจ"

ดาบมือซ้ายฟงหานขมวดคิ้ว มันความจริงเข้าใจว่าล่างฟานหวินต้องห่วงใยสถานการณ์เบื้องนอก สร้างความกระวนกระวายใจ ปรากฏเป็นช่องโหว่ มิคาดเขายังเฉื่อยชากว่าตนเองอีก บันดาลให้มันบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด

หลายปีนี้มันฝึกเพลงดาบ เห็นว่าเหนือล้ำกว่ากาลก่อน บังเกิดเป็นความเชื่อมั่น ยามนี้พอเผชิญหน้าล่างฟานหวิน รู้สึกว่าอีกฝ่ายมีบุคลิกท่วงท่าต่างกับกาลก่อน เพียงไม่ทราบว่าต่างกันที่ใด กลายเป็นจับเค้าไม่ออก

ล่างฟานหวินหลับตาทั้งสอง คล้ายดื่มด่ำกับการปรนนิบัติของหญิงงามที่ด้านหลัง

เฉียนหงชิงรู้สึกตะครั่นตะครอ ดาบมือซ้ายฟงหานคล้ายดาบที่สะพายอยู่กลางหลัง แผ่ซ่านรังสีการฆ่าฟัน สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่นาง ล่างฟานหวินที่ปะทะหน้าโดยตรง ไม่ทราบรักษาความปลอดโปร่งเฉื่อยชาไว้ได้อย่างไร

ยังดีที่ดาบมือซ้ายฟงหานกระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองแลนาง หากแต่ครอบคลุมใส่ร่างล่างฟานหวิน ไม่เช่นนั้นนางไม่ทราบว่าจะวางตัวอย่างไรดี

ดาบมือซ้ายฟงหานมีสายตาแข็งกล้า ไม่กะพริบแม้สักคราเดียว

ตรงกันข้ามกับล่างฟานหวินหลับตาลง ราวกับว่าดาบมือซ้ายอันลือลั่นไม่ได้ยืนอยู่ตรงหน้าของเขา

ที่ห่างไกลแว่วเสียงเป่าหลอดเขาและเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา การศึกเปิดฉากขึ้นแล้ว

มุมปากดาบมือซ้ายฟงหานปรากฏรอยยิ้มอันลำพองขึ้น มันไม่เชื่อว่าล่างฟานหวินไม่ร้อนรุ่มใจ กลับคิดใคร่ดูว่าอีกฝ่ายจะเสแสร้งถึงเมื่อใด

ล่างฟานหวินนั่งสงบบนเก้าอี้
เฉียนหงชิงยืนนวดเฟ้นให้แก่เขาด้วยความหวาดหวั่นวิตก
ที่เบื้องหน้าแปดเก้าเชียะ เป็นดาบมือซ้ายฟงหานที่จ้องคุมเชิงไม่คลาดสายตา
ทั้งสามประจันหน้ากันในลักษณะนี้
ห่างจากยามฟ้าสางอีกครึ่งชั่วยาม
พรุ่งนี้จะมีสภาพอย่างไร?

ซ่างกวนอิงตวาดสั่งคำ “ธนูเพลิง”

ธนูเพลิงนับร้อยพันดอกถูกจุดขึ้น ระดมยิงใส่เรือศัตรูที่อยู่ห่างสิบกว่าวา

กลางอากาศปรากฏประกายไฟกรีดผ่านไม่ขาดสาย เป็นภาพสวยงามจับตา

ซ่างกวนอิงยืนบนเวทียกพื้นข้างท่าเรือ ใช้สัญญาณโคมกับเสียงกลองศึก บงการการรุกถอยของบริวารพรรคมังกรพิโรธ

เรือเร็วของศัตรูพุ่งมาด้วยระดับความเร็ว มาตรว่าเรือลุกไหม้ยังคิดโถมถึงริมฝั่งก่อนที่จะถูกเผาทำลาย

ศัตรูที่ใช้ผ้าแดงโพกศีรษะ ใช้อาวุธและโล่ปิดป้องด้านทานลูกธนูอาวุธเพลิงที่ยิงมาถึง พวกมันมีฝีมือกล้าแข็ง ธนูเพลิงทำร้ายพวกมันไม่มากนัก

เรือของศัตรูยิ่งมายิ่งเข้าใกล้
เรือศัตรูที่เร็วที่สุดหลายลำเข้ามาในรัศมีสิบวาแล้ว

ชิฉางเจิงและพวกถือหอกกระชับง้าวอยู่ที่ท่าเรือ รอคอยช่วงเวลาของการตะลุมบอนระยะติดพัน

ซ่างกวนอิงเยือกเย็นอย่างประหลาด จวบจนเรือเร็วทั้งหมดเข้ามาในระยะสิบวา จึงตวาดว่า

"หินกระสุน"

บนเวทียกพื้นบังเกิดเสียงกลองศึกดังขึ้น

ที่ริมฝั่งปรากฏหินกระสุนนับพันนับหมื่นดีดขวับขึ้น หินกระสุนมีขนาดเท่าหน้ากลอง หนักนับร้อยชั่ง ถล่มใส่เรือศัตรูดุจห่าฝน

หมากตานี้ร้ายกาจยิ่ง หินกระสุนบังคับด้วยเครื่องกลไก ต้องมีน้ำหนักถึงระดับหนึ่งจึงเกิดอำนาจทำลายล้าง ดังนั้นไม่สามารถยิงไกล ซ่างกวนอิงรอจนศัตรูเข้ามาในรัศมีการยิง ค่อยออกคำสั่ง

หินกระสุนบวกกับแรงดีดพุ่ง แฝงพลังนับพันชั่ง สุดที่อาวุธจะต้านทานได้ ในเสียงแผดร้องดังระงม เหล่าโจรโพกผ้าแดงถูกหินกระสุนกระแทกพลัดตกลงทะเล เรือเร็วที่ถูกหินกระสุนยิงใส่ หากไม่หักกลางเป็นสองท่อน ก็ไม่สามารถแล่นต่อไป

คราครั้งนี้สร้างความเสียหายแก่สำนักเกริกเกียรติอย่างใหญ่หลวง

ซ่างกวนอิงนึกขอบคุณหลิงจ้านเทียน ที่แท้นี่เป็นการคิดค้นของหลิงจ้านเทียน มินาเล่าจึงร้ายกาจถึงเพียงนี้

โจรโพกผ้าแดงเหล่านี้เหี้ยมหาญดุร้าย ยังว่ายน้ำข้ามมา ระยะห่างเพียงสิบวา ย่อมไม่เป็นอุปสรรคต่อพวกมัน

บนเวทียกพื้นบังเกิดเสียงกลองศึกดังอีกครา

บริวารพรรคมังกรพิโรธเทน้ำมันสนถังแล้วถังเล่าลงบนผิวทะเลสาบใกล้กับท่าเรือ

โจรโพกผ้าแดงยิ่งมายิ่งแหวกว่ายเข้าใกล้ ที่เร็วที่สุดห่างจากฝั่งเพียงวาเศษ

ซ่างกวนอิงออกคำสั่งคำหนึ่ง

ธนูเพลิงถูกจุดขึ้น

เมื่อออกคำสั่งซ้ำ ธนูเพลิงนับร้อยพันดอกระดมยิงใส่โจรโพกผ้าแดงที่ว่ายน้ำมาทั้งหลายร้อยคน

เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น

ธนูเพลิงจุดน้ำมันสนที่ราดบนผิวทะเลสาบลุกพรึบขึ้น เหล่าโจรโพกผ้าแดงตกอยู่ในทะเลเพลิง ผู้คนจำนวนมากถูกไฟลุกไหม้ท่วมตัว เสียงแผดร้องกับเสียงคร่ำครวญดังระงม ทัพหน้าของสำนักเกริกเกียรติพบกับความพ่ายแพ้ เรือเร็วที่ยังไม่จมลงกับศัตรูที่อยู่ห่างจากฝั่ง พากันล่าถอยไป

เปลวไฟที่ลุกโชน สาดส่องผิวทะเลสาบใกล้ฝั่งเป็นสีแดงเลือดประหนึ่งนรกในดินแดน

เหล่าบริวารพรรคมังกรพิโรธระเบิดเสียงโห่ร้อง เรียกขวัญและกำลังใจกลับคืนมา

ตี้หวี่สือกับชิฉางเจิงลิงโลดยินดีจนตบไหล่บ่ากันและกัน จากนั้นฉุกคิดว่านี่เป็นยุทธวิธีของหลิงจ้านเทียน พอตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตายกลับบังเกิดผลที่คาดไม่ถึง

การปะทะครั้งแรกนี้ สำนักเกริกเกียรติสูญเสียไพร่พลอย่างน้อยหกร้อยคน

ตี้หวี่สือ เหลียงชิวเว่ย และชิฉางเจิงยืนอยู่ที่สุดปลายของท่าเรือซึ่งยื่นออกสู่ทะเลสาบ รับรู้ถึงผลพวงแห่งชัยชนะรอบแรก

บนเรือศัตรูบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น จัดขบวนจู่โจมใหม่

อัคคีบนผิวทะเลสาบอ่อนโทรมลง น้ำมันสนถูกเผาไหม้ไปใกล้หมดสิ้นแล้ว

แต่แล้วยามนั้น เสียงน้ำกราวใหญ่ดังจากด้านซ้ายมือของท่าเรือ

บริวารพรรคมังกรพิโรธพากันร้องอุทานด้วยความตระหนก

ตี้หวี่สือและพวกทั้งสามหันขวับไป

คนใช้ผ้าแดงโพกศีรษะ ร่างเตี้ยเล็กสัดทัด เค้าใบหน้าดุร้ายผู้หนึ่ง ตวัดขวานค่จามพี่น้องภายในพรรคของตนล้มตายลง ที่แท้คนผู้นี้ถือดีในฝีมือ ลอบข้ามทะเลเพลิง บุกขึ้นมาเสี่ยงชีวิตเพียงลำพัง

ตี้หวี่สือฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง นี่คงเป็นหนึ่งในเจ็ดเทพสังหารสังกัดสำนักเกริกเกียรติ ฉายาต่ำเตี้ยสังหารเชี่ยงเอ้อ คนผู้นี้ได้ชื่อว่าไม่กลัวตาย ชมชอบฆ่าฟันเป็นชีวิตจิตใจ

เห็นพี่น้องภายในพรรคล้วนหลั่งโลหิตถูกปลิดปลง คนทั้งสามถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด โถมเข้าไปราวนัดแนะกันไว้

ต่ำเตี้ยสังหารเชี่ยงเอ้อมีเพลงขวานเผ็ดร้อน บวกกับท่าร่างรวดเร็วดุจสายฟ้า คล้ายตัวเม่นที่ประเปรียว บริวารพรรคมังกรพิโรธพอเผชิญกับมัน แม้ไม่ตายก็รับบาดเจ็บ

ในคนทั้งสามนับชิฉางเจิงมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด ผลักดันดาบใหญ่ล้ำหน้าทุกผู้คน ฟันขวางใส่กลางหลังต่ำเตี้ยสังหาร เนื่องจากต่ำเตี้ยสังหารหันหลังให้กับมัน ทุกความเคลื่อนไหวทางด้านหลังเพียงพึ่งพาโสตประสาท แต่เสียงลมที่เกิดจากท่าฟันขวางเบาที่สุด ยากระวังป้องกันได้

หลายปีมานี้ต่ำเตี้ยสังหารสู้รบคราใดล้วนพิชิตชัย เมื่อครู่แรกจู่โจมล้มเหลว สร้างความโกรธแค้นแก่มันแทบคลุ้มคลั่ง ยามนั้นตวัดขวานจามศีรษะสองหัวหลุดจากบ่า จากนั้นกรีดหนังท้องของศัตรูอีกคนหนึ่ง พลันรู้สึกมีความผิดปรกติที่ด้านหลัง พลังลมสายหนึ่งแหวกจู่โจมมาถึง

มันทราบว่าไม่ทันหมุนตัวไป กลับตีลังกากับที่เดิม เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ควงขวานกลางอากาศ ฟันใส่ชิฉางเจิง

ขวานคมกล้ากรีดผ่านช่องว่างอันคับแคบของทั้งสอง ขวานมือ

ซ้ายจามใส่ดาบใหญ่ของชิฉางเจิง ขวานมือขวามุ่งใส่หว่างคิ้วชิฉางเจิง

ในห้วงความเป็นความตาย ชิฉางเจิงแสดงขีดความสามารถอันเนื่องมาจากการพากเพียรฝึกฝีมือ ดวัดเขี่ยดาบใหญ่ขึ้น เสียงดังเมื่อปัดป่ายท่าขวานที่หนักนับพันชั่งพันห่าง จากนั้นพลิกกระทุ้งด้ามดาบพอดีกระทุ้งขวานที่มุ่งใส่หว่างคิ้วของมันเบี่ยงเบน เฉียดผ่านหัวไหล่ไป

ต่ำเตี้ยสังหารถูกสะกิดสันดานดุร้ายขึ้น ส่งเสียงตวาดก้องพลิกตีลังกาอีกทอดหนึ่ง ควงขวานจู่โจมใส่ชิฉางเจิงเป็นคำรบสอง

ชิฉางเจิงสองแขนชาด้าน ทราบว่าไม่อาจถอยร่น จึงตวาดคำ “ประเสริฐ” ดาบใหญ่กลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง ฟันใส่ต่ำเตี้ยสังหาร ซึ่งยังลอยอยู่กลางอากาศ

ตี้หวี่สือพอดีเร่งรุดถึง ไม่คำนึงอาการบาดเจ็บที่ถูกล่างฟานหวินเตะกระบี่ทำร้าย จับกระบี่ด้วยสองมือ ลอยตัวจู่โจมใส่ด้านซ้ายของต่ำเตี้ยสังหาร

ต่ำเตี้ยสังหารแสยะยิ้ม ใช้เท้าข้างหนึ่งเตะกระบี่ตี้หวี่สือทิ่มแทงมาถึง ขวานคู่ยังคงเข้าปะทะกับดาบใหญ่ของชิฉางเจิง

แว่วเสียงโลหะปะทะติดต่อกัน ชิฉางเจิงกระเด็นไปด้านหลังหนังศีรษะที่ติดเลือดเนื้อถูกฟันหลุดไปแถบหนึ่ง

ตี้หวี่สือทั้งคนทั้งกระบี่ถลาไปด้านข้าง พอตกถึงพื้น ฝีเท้าซวนเซเสียหลัก แผลเก่าปริแตกออก โลหิตชโลมเสื้อผ้าจนแดงฉาน

ต่ำเตี้ยสังหารแม้ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ภายใต้การกลุ้มรุมจู่โจมของยอดฝีมืออายุเยาว์ทั้งสอง ต้องตกวูบลงสู่พื้น ไม่ทันยืนหยัดมั่นง้าวยาวของเหลียงชิวเว่ยก็โถมแทงมาจากด้านหลัง

ต่ำเตี้ยสังหารเสียหลักการทรงตัว ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง จำต้องกลิ้งตัวไปตามพื้นดิน

เหลียงชิวเว่ยฉวยโอกาสรุกไล่ ง้าวยาวทิ่มแทงใส่ต่ำเตี้ยสังหาร

ที่กลิ้งตัวอยู่บนพื้นอย่างเร่งร้อน

บริวารพรรคมังกรพิโรธรอบข้างพากันเงื้อดาบทวนหอกยาว กลุ้มรุมจู่โจมใส่คนร้ายผู้นี้อย่างไม่คิดชีวิต

ต่ำเตี้ยสังหารพลาดท่าตกเป็นฝ่ายรับ ควงขวานทั้งคู่ด้านทานท่าจู่โจมของศัตรูพวกมันที่โหมใส่มันดุจห่าฝน

ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง หอกยาวเล่มหนึ่งคล้ายแทงมาจากขอบฟ้า เสียงดังเมื่อแทงถูกขวานข้างซ้ายของต่ำเตี้ยสังหาร

หอกยาวแฝงพลังอันหนักหน่วง แม้แต่ต่ำเตี้ยสังหารยังซะลอสภาวะขวานลงวูบหนึ่ง ในร่างแหขวานปรากฏช่องโหว่จุดหนึ่ง

เหลียงชิวเว่ยไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดี ซัดง้าวยาวพุ่งใส่จุดสำคัญที่ทรวงอกต่ำเตี้ยสังหาร

ต่ำเตี้ยสังหารตวัดเท้าซ้าย เตะง้าวยาวปลิวกระเด็น ขณะจะหยิบยืมพลังช่วงเอวดีดตัวขึ้น หอกยาวก็จู่โจมถึงตัวอีกครา ขณะเดียวกัน ดาบใหญ่เล่มหนึ่งฟาดฟันลงยังศีรษะ

ต่ำเตี้ยสังหารคิดควงขวานต้านทาน ที่ขาอ่อนบังเกิดอาการปวดแปลบจับใจ ที่แท้ตี้หวี่สือแทงกระบี่ทะลุต้นขาของมัน โผล่พ้นออกทางอีกด้านหนึ่ง

หอกยาวกับคมขวานปะทะกัน ต่ำเตี้ยสังหารสะท้านทั้งร่าง ขวานแทบหลุดจากมือ ขณะจะพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า พลันรู้สึกเย็นวาบที่ข้างแก้ม ต้องแผดร้องคำหนึ่ง ดาบใหญ่เล่มหนึ่งจมลึกเข้ามายังข้างแก้ม จบชีวิตมันไป

ความเคลื่อนไหวรอบข้างหยุดชะงักลงวูบหนึ่ง

เจ้าของหอกยาวคือช่างกวนอิง เมื่อครู่มันจู่โจมอย่างสุดกำลังถูกกระแทกกระเทือนจนง่ามนิ้วฉีกขาด โลหิตไหลซึมออกมา

ชิฉางเจิงถอนดาบจากใบหน้าต่ำเตี้ยสังหาร โลหิตลำหนึ่งก็ฉีด

พุ่งไปไกลสามเชียะ

ตี้หวี่สือล้มลงกับพื้น ในมือยังกำกระบี่ที่แทงทะลุต้นขาของ
ต่ำเตี้ยสังหาร

ยอดฝีมืออายุเยาว์ของพรรคมังกรพิโรธทั้งสี่คน ต้องทุ่มเทอย่าง
สุดกำลัง ค่อยกำจัดเทพสังหารผู้นี้ไป

คนทั้งสี่ปราศจากเค้าความยินดีแต่อย่างไร
เสียงเป่าหลอดเขาของศัตรูดังขึ้นอีกครา
การโจมตีระลอกสองกำลังจะมาถึง
ที่ขอบฟ้าขาวโพลนรำไรแล้ว

เสียงเป่าหลอดเขาให้ถอนกำลังกระทบโสตล่างฟานหวินกับดาบ
มือซ้ายฟงหาน

แสดงแน่ชัด สำนักเกริกเกียรติจู่โจมครั้งแรกล้มเหลว
สีหน้าดาบมือซ้ายปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัย
นี่เป็นไปได้อย่างไร?

เจ้าสำนักเกริกเกียรติขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นหลั่งเลือดเสียคม
ดาบมาชั่วชีวิต คราครั้งนี้ทุ่มเทกำลังมาด้วยไพร่พลที่มากกว่า กลับพลาด
ท่าเสียที ดูท่าต้องประเมินขีดความสามารถของพรรคมังกรพิโรธใหม่

ดาบมือซ้ายกล่าวเสียงหนักๆ ว่า
"หลิงจ้านเทียนใช่ยังอยู่บนเกาะหรือไม่?"
ล่างฟานหวินลืมตาขึ้นช้าๆ กล่าวว่า
"ไม่อยู่ที่นี้อยู่ที่ใด?"

ดาบมือซ้ายใจหายวูบ มันมิใช่เกรงกลัวว่าหลิงจ้านเทียนอยู่ที่นี้
หรือไม่ หากแต่มันพบว่าล่างฟานหวินอยู่ในภาวะปลอดโปร่งผ่อนคลาย
เปรียบกับตนเองที่คล้ายสายลวดที่ขึงตึง นับว่าแตกต่างตรงกันข้าม

อย่างสิ้นเชิง

ภายใต้พลังสภาวะที่กดดุกคามของมัน ล่างฟานหวินยังรักษาท่วงท่าที่พักผ่อนไว้ได้

หากแม้นรอนานหาเป็นผลดีไม่

ดาบมือซ้ายตัดสินใจลงมือ

ในดวงตาล่างฟานหวินพลันสาดประกายดุจสายฟ้า จ้องจับบนร่างดาบมือซ้าย

กลิ่นอายฆ่าฟันปกคลุมทั่วทั้งห้อง

เฉียนหงชิงรู้สึกมีพลังสายแล้วสายเล่ากระแทกกระทั้นไปมา ต้องหยุดมืออย่างลืมตัว โคจรพลังต้านทาน ยังดีที่ล่างฟานหวินผนึกกำแพงพลังที่ไร้สภาพชั้นหนึ่ง สลายแรงกดดันส่วนใหญ่ของดาบมือซ้ายไป

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เฉียนหงชิงยังรู้สึกดับข้องทรมานผิวกายทั่วร่างคล้ายถูกเข็มแหลมคมนับพันนับหมื่นแทงใส่ไม่หยุดยั้ง

ล่างฟานหวินใช้สายตาที่คมกล้า เฝ้าจับตาดูดาบมือซ้าย ไม่มีข้อปลีกย่อยใดสามารถรอดพ้นจากสายตาของเขา เขาใช้ความคิดคำนึงรวดเร็วกว่าผู้คนทั่วไปนับร้อยเท่า ดังนั้นในสายตาผู้อื่น ท่าจู่โจมที่รวดเร็วดุจประกายไฟ เมื่อปรากฏแก่สายตาของเขา คล้ายเป็นความเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าเหลือประมาณ

ในม่านสายตาของเขา เห็นสองเท้าของดาบมือซ้ายขยับเคลื่อนไหวเล็กน้อย ทำให้ร่างของมันรักษาสภาพที่จู่โจมลงมือได้ทุกเมื่อ

ต่อจากนั้นม่านตาของดาบมือซ้ายขยายใหญ่ สาดประกายพิสดารนี่เป็นลักษณะของการรวมพลังลมปราณ

เขาถึงกับดูออกว่า รูขุมขนนอกร่มผ้าของดาบมือซ้ายหดตัว เส้นเลือดใหญ่ที่ข้างลำคอ ตลอดจนเส้นเลือดบนหลังมือพองตัวและหดแฟบลง แสดงว่าโลหิตสูบฉีดเร็วขึ้น ร่างกายอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม

ถึงขีดสุด

ดาบมือซ้ายลงมือแล้ว

ขณะเดียวกัน มือของล่างฟานหวินก็แตะสัมผัสกับด้ามกระบี่ที่เย็นเฉียบของกระบี่คลุมวรุณ

ดาบมือซ้ายโน้มตัวซีกขวาไปเบื้องหน้าเล็กน้อย เท้าซ้ายดีดขวับขึ้น เท้าขวาก้าวออกไป ตลอดทั้งตัวพุ่งโถมใส่ล่างฟานหวิน มือซ้ายกลับพลิกตลบไปด้านหลัง ขณะที่เท้าขวาเพิ่งก้าวออกไปสามเชียะ

ล่างฟานหวินชักกระบี่คลุมวรุณจากฝัก

ดาบที่ใช้ด้วยมือซ้ายอันลือลั่นกรีดเป็นรูปครึ่งวงโค้ง ปลายแหลมของดาบจ่อจี้ใส่ล่างฟานหวินที่อยู่ห่างห้าเชียะ เท้าขวาของดาบมือซ้ายดีดขวับขึ้น เท้าซ้ายพุ่งไปข้างหน้า คนคล้ายเสือดาวอันหิวโหย พุ่งกระโจนใส่เหยื่ออันโอชะ

ดาบที่ใช้ด้วยมือซ้ายของมัน ไม่ต่างกับกรงเล็บอันแหลมคมของพยัคฆ์เสือดาว

ล่างฟานหวินหยีตาลง เขาไม่มองดูดาบมือซ้าย หากแต่ทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ที่ดาบซึ่งใช้ออกด้วยมือซ้าย ปลายแหลมของดาบคล้ายดาวเย็นจุดหนึ่ง พุ่งวาบใส่ลำคอของเขา

เสียงกระหึ่มดังขึ้นดุจมังกรคำราม ภายในห้องปรากฏฝนกระบี่เกลื่อนกล่น เพลงกระบี่คลุมวรุณถูกล่างฟานหวินใช้ออกอย่างสุดกำลัง

ความเป็นความตายตัดสินในบัดดล

ความสำเร็จล้มเหลว ผันแปรเปลี่ยนแปลงในชั่วพริบตา

เฉียนหงชิงมองไม่เห็นอันใด เพียงรู้สึกว่าเบื้องหน้าสายตามีแต่เงาดาบประกายกระบี่ ข้างหูระงมไปด้วยเสียงดาบคลื่นกระบี่

เรือเร็วของสำนักเกริกเกียรติเพิ่มมากกว่าการจู่โจมระลอกแรก

อีกเท่าตัว กำลังพลก็เพิ่มเป็นเกือบสองพันคน

ในที่สุดขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นสั่งให้บุกจู่โจมขั้นแตกหัก

เรือเร็วสามร้อยกว่าลำกระจายเป็นรูปพัด คล้ายกับชาวประมงทอดแห โอบล้อมใส่เกาะมังกรพิโรธ

คราครั้งนี้ศัตรูตั้งใจยึดขยายแนวรบออกไป หลีกเลี่ยงจากการถูกทำลายล้างในคราเดียว

ควรทราบว่าชายฝั่งของเกาะมังกรพิโรธทอดยาวไกล ขอเพียงมีจุดใดจุดหนึ่งถูกทะลวงผ่านแนวป้องกันตลอดทั้งสายก็พังทลายสิ้น

รัตมีการจู่โจมของเรือเร็ว นอกจากท่าเรือฝั่งตะวันออกแล้วยังครอบคลุมถึงชายหาดทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทิศตะวันออกเฉียงเหนือและทิศที่คล้อยไปทางเหนือ

ช่างกวนอิงยืนอยู่บนท่าเรือ สูญเสียกำลังขวัญที่พึงมี ศัตรูมีกำลังกล้าแข็งเกินไป หากมิใช่พึ่งพายุทธการที่หลิงจ้านเทียนทิ้งเอาไว้ทั้งหมดคงพินาศย่อยยับไปแล้ว

นึกถึงตอนนี้ พลันฉุกคิดถึงตำหนักมังกรพิโรธที่เชิงเขาของบรรพตกลาง สถานที่นี้เป็นหลิงจ้านเทียนออกแบบก่อสร้าง ง่ายแก่การตั้งรับ ยากที่จะบุกจู่โจม ตอนนี้หากปะทะแตกหักกับศัตรู คงไม่มีทางรอด ไยไม่ล่าถอยเข้าตำหนัก อาศัยชัยภูมิตั้งรับ ยังดีกว่าถูกประหารฆ่าสิ้นในที่นี้

ดังนั้นช่างกวนอิงร้องบอกต่อมือกลองที่ประจำอยู่บนหอสูงว่า

"ล่าถอยกลับตำหนักมังกรพิโรธ"

ผู้คนที่ข้างกายมันหลายสิบคน หันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง

เสียงกลองให้ล่าถอยถูกย่ำเป็นเสียงดัง

บริวารพรรคมังกรพิโรธที่เฝ้าอยู่ทางชายฝั่งสองพันกว่าคน ถอยร่นกลับขึ้นเกาะอย่างรวดเร็ว

ตำหนักมังกรพิโรธปลูกสร้างอยู่ใจกลางเกาะ มีเพียงบันไดศิลาสามร้อยขั้น ทอดคดเคี้ยวถึงประตูใหญ่ของตำแหน่ง ทิศทางอื่นบ้างเป็นหน้าผาลาดชัน บ้างเป็นโขดหินประหลาด แม้แต่นกกายังยากบินผ่าน

ครั้งกระโน้นหลิงจ้านเทียนเป็นผู้ควบคุมการก่อสร้างด้วยตัวเอง ทุ่มเทช่างแรงงานท้องถิ่น ใช้เวลาสิบปีค่อยจัดสร้างแล้วเสร็จ

หน้าตำหนักมังกรพิโรธมีลานกว้างแห่งหนึ่ง ปากทางเข้าลานกว้างจัดสร้างมังกรหินสองตัวแยกเขี้ยวกางเล็บแยกย้ายกันอารักขาคุ้มครองอยู่สองฟากข้าง มังกรตัวหนึ่งมองไปที่ตำหนัก มังกรอีกตัวหนึ่งเบิ่งตาแดงเลือดมองดูบันไดศิลาที่ทอดขึ้นมา

พวกมันเป็นสัญลักษณ์แห่งความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของพรรคมังกรพิโรธ

ประกายจุดแต้มภายในห้องสลายวับ
ล่างฟานหวินสอดกระบี่คลุมวรุณคืนฝัก
ดาบมือซ้ายฟงหานสอดดาบกลับไปกลางหลัง
ทั้งสองหนึ่งนั่งหนึ่งยืน คล้ายไม่ได้ต่อสู้กันมาก่อน
เฉียนหงชิงแม้อยู่ในเหตุการณ์ แต่สองตาถูกฝนกระบี่สะกดจนพร่าพราย มองไม่เห็นวัตถุสิ่งของอื่น พริบตานั้นนางถึงกับไม่ได้ยินเสียงกระบี่ดาบกระทบกัน

ช่วงเวลาที่ทั้งสองประมือกัน คล้ายเพียงชั่วพริบตา และคล้ายยาวนานไม่สิ้นสุด

นั่นเป็นวินาทีที่ยากบ่งบอกบรรยายได้

ใบหน้าของดาบมือซ้ายฟงหานกลับกลายเป็นขาวซีด จากนั้นเพ่งสายตามองแน่วนิ่ง ชั่วครู่ค่อยกลับคืนสู่สภาพเดิม

เฉียนหงชิงทราบว่าดาบมือซ้ายได้รับบาดเจ็บ แต่ดูจากเปลือกนอกไม่มีริ้วรอยบาดแผล

ล่างฟานหวินนั้นดงนั่งอย่างเชื่องโข หยีตาคล้ายหลับคล้ายลืม ไม่ทราบว่ายินดีหรือเดือดดาล

ดาบมือซ้ายเพ่งตาจ้องจับที่ล่างฟานหวิน กล่าวว่า

"พี่ล่างมีความสำเร็จในเชิงกระบี่เหนือล้ำกว่ากาลก่อน สร้างความประหลาดใจแก่ผู้น้องยิ่ง ควรทราบว่าจักรวาลแม้ไร้ขอบเขตจำกัด แต่กำลังของคนบางครั้งมีวันหมดสิ้น ดังนั้นผู้ฝึกปรือวิชาบู๊พอบรรลุถึงระดับหนึ่ง จะถูกข้อจำกัดทางร่างกายผูกมัดไว้ ยากที่จะก้าวล้ำไปได้"

เอ่ยถึงตอนนี้คล้ายนึกหาถ้อยคำที่จะกล่าว ค่อยกล่าวสืบต่อ

"ขีดความสามารถของพี่ล่างตอนนี้ กลับก้าวข้ามขีดจำกัดของร่างกาย เข้าสู่ขอบเขตสูงสุดของวิถีกระบี่ มีความสำเร็จที่ไม่อาจหยั่งคะเนได้"

ดวงตามันทอประกายนิยมเลื่อมใส ในโลกนี้สิ่งที่สร้างความหวั่นไหวในใจแก่มัน มีแต่การแสวงหาทางมรรคาฝีมือ

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเดินเร็วกว่าพี่ฟงครึ่งก้าว ไหนเลยกล้าอวดอ้าง แต่เมื่อครู่พี่ฟงโคจรพลังสะกดอาการบาดเจ็บไว้ เป็นเหตุให้ท่านต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าครึ่งปี ค่อยทุเลาหายดี"

ทั้งสองโอภาปราศรัย ราวกับสหายเก่านานปี ปราศจากริ้วรอยของศัตรูพบหน้ากันเช่นเมื่อครู่อีก

ดาบมือซ้ายตอบอย่างแช่มช้าว่า

"ตอนแรกเราอาศัยลมปราณอีดหนึ่ง เกาะอยู่ใต้ท้องเรือของเช่อจุนซิ่นมาถึงเกาะมังกรพิโรธ จึงสามารถมาถึงที่นี้โดยไม่มีผู้ใดพบเห็น ตอนนี้เกิดการสู้รบวุ่นวาย หากเราคิดไปจากเกาะโดยปลอดภัย ไหนเลย

ไม่สะกดอาการบาดเจ็บลงก่อน ในความเป็นจริงมิอาจไม่ทำเช่นนี้"

มันกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติ คล้ายไม่ได้เอ่ยถึงปัญหาตัวเอง เปรียบกับก่อนการประมือ คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ยามนี้ค่อยแสดงออกถึงบุคลิกภาพของยอดฝีมือ

ล่างฟานหวินลืมตาขึ้น เพ่งตาเจิดจ้าจับจ้องมองดาบมือซ้ายกล่าวว่า

"พี่ฟง ผู้น้องมีปัญหาข้อหนึ่งที่ค้างคาใจนานปี ขอให้พี่ฟงขานไขให้กระจ่าง"

มุมปากดาบมือซ้ายปรากฏรอยยิ้มที่ยากพบพานวูบหนึ่ง คล้ายล่วงรู้ปัญหาของล่างฟานหวินตั้งแต่แรก ปากกล่าวว่า

"พี่ล่างโปรดบอกมา"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"การประมือครั้งก่อนกับครานี้ พี่ฟงมีแต่ 'สภาวะฆ่าฟัน' ไม่มี 'ความคิดฆ่าฟัน' ขอพี่ฟงโปรดชี้แนะด้วย"

ยามนั้นเฉียนหงชิงบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจขึ้นมา การต่อสู้ครั้งแรกของดาบมือซ้ายกับล่างฟานหวิน เกิดจากชู้รักของดาบมือซ้ายนามกงหยงเยี่ยถูกล่างฟานหวินฆ่าตาย จนกลายเป็นศัตรูคู่แค้น ดาบมือซ้ายหมายมั่นสังหารล่างฟานหวิน เหตุใดจึงปราศจากความคิดฆ่าฟัน แต่ล่างฟานหวินกล่าวเช่นนี้ ย่อมมิใช่วาจาโคมลอย

ดาบมือซ้ายกล่าวว่า

"เราก็ทราบว่าเรื่องนี้ไม่อาจปิดบังท่าน กงหยงเยี่ยกับเราสิ้นเยื่อใยไมตรีตั้งแต่แรก ด้วยพฤติการณ์ของนางเต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิต หากมิใช่เราคำนึงถึงน้ำใจเก่าก่อน คงปลิดชีวิตนางแล้ว พี่ล่างกำจัดฆ่าทิ้ง เรามิเพียงไม่เคียดขึ้ง ตรงกันข้ามยังสำนึกขอบคุณ"

เฉียนหงชิงรับฟังคำโต้ตอบของทั้งสองด้วยความประหลาดใจ

ไม่เข้าใจว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ ดาบมือซ้ายไยต้องคุกคามรังควานล่างฟางหวินด้วย

ดาบมือซ้ายกล่าวสืบต่อ

"คู่มือยากแสวงหา โดยเฉพาะยอดฝีมือระดับพวกเรา ไม่คิดต่อสู้ช่วงชิงโดยใช่เหตุ ดังนั้นก่อนหน้านี้นอกจากเราท่านแล้ว ในสิบยอดฝีมือไม่เคยมีคนประมือกันมาก่อน อย่าว่าแต่การหักหาญผลาญชีวิต เราก็ไม่อาจบากหน้าบีบบังคับผู้คนต่อสู้กัน อีกประการนี่มิใช่เรื่องที่สามารถบีบบังคับได้"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันเงยหน้าขึ้น ชั่วครู่จึงกล่าว

"ดังนั้นคราก่อนเราปล่อยเลยตามเลย แสร้งเป็นคิดล้างแค้นเป็นเหตุให้มีโอกาสต่อสู้กับพี่ล่างสองครั้งสองครา ช่างสมใจนึก"

เฉียนหงชิงคร่นคิด เพราะความงมงายในมรรคาบ๊ถึงเพียงนี้ มันจึงสามารถบรรลุถึงขอบเขตชั้นสูงของวิถีดาบ

ที่ห่างไกลแว่วเสียงย่ำกลองดังมา

ล่างฟานหวินอุทานดัง 'เอ๊ะ' กล่าวว่า

"เด็กน้อยช่างกวนอิงไม่รวบรัดธรรมดา กลับรู้จักรุกและถอย"

เฉียนหงชิงงงงันวูบใหญ่ ฟังออกว่านี่เป็นสัญญาณให้ล่าถอยเข้าตำหนักมังกรพิโรธ

เสียงกลองกระตุ้นเตือนคนทั้งสามว่า โลกภายนอกเกิดการต่อสู้ช่วงชิงความเป็นความตายอีกฉากหนึ่ง

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"พี่ฟง ผู้น้องมีเรื่องร้องขอประการหนึ่ง"

ดาบมือซ้ายกล่าวอย่างผ่าเผยว่า

"บอกได้อย่างเต็มที่"

ล่างฟานหวินบุ้ยปากไปยังเฉียนหงชิงที่ด้านหลัง กล่าวว่า

"สตรีนางนี้ทรยศต่อเฉียนหลอ มีชีวิตแขวนบนเส้นด้าย ที่นี้ก็ไม่มีที่ให้พักพิงกาย ขอพี่ฟงนำนางออกจากเกาะ ส่งไปยังสถานที่อันปลอดภัย ผู้น้องก็คลายใจแล้ว"

เฉียนหงชิงขอบตาแดงก่ำ ล่างฟานหวินคิดอ่านรอบคอบนักนางเองไม่สมควรรั้งอยู่ที่นี้จริงๆ หากแม้นดาบมือซ้ายยอมคุ้มครองส่งยังประเสริฐกว่าจัดทัพม้าทั้งกอง แต่ในใจกลับบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ไม่คิดไปจากยอดบุรุษที่พิเศษเฉพาะผู้นี้

ดาบมือซ้ายกล่าวว่า

"เรื่องราวเพียงเล็กน้อย ขอพี่ล่างโปรดวางใจ"

คำพูดสองประโยคนี้ เท่ากับกำหนดชะตาของเฉียนหงชิง

เฉียนหงชิงคิดกล่าวกระไร แต่ในที่สุดกล้ำกลืนคำพูดเอาไว้

ล่างฟานหวินกวาดตาไปยังนอกหน้าต่าง

ท้องฟ้าเริ่มขาวโพลนรำไร

ในที่สุดอรุณรุ่งเยือนกราย

ในอากาศอันสดชื่นแฝงกลิ่นคาวโลหิตฉุนเฉียว

บนบันไดศิลาที่ทอดคดเคี้ยวขึ้นไปสามร้อยกว่าขั้น กระจายเต็มไปด้วยซากศพและเศษแขนขาของทั้งสองฝ่าย

อย่างน้อยมีผู้คนสามร้อยกว่าคนนอนจมกองเลือดบนบันได

การบุกจู่โจมเพิ่งเริ่มต้น

ภายใต้การนำของหกเทพสังหารที่หลงเหลือ สำนักเกริกเกียรติเปิดฉากบุกจู่โจมที่รุนแรงปานอสนีบาตฟาดฟ้า ทำลายแนวป้องกันของพรรคมังกรพิโรธเกือบร้อยชั้นบันได ตำหนักมังกรพิโรธปรากฏแก่สายตาแล้ว

เมื่อมาถึงที่นี้ ความคืบหน้าเชื่องช้าลง สภาพภูเขาหดแคบลง

บันไดศิลากว้างเพียงห้าเชียะ เปรียบกับบันไดที่เชิงเขาซึ่งกว้างสิบห้าเชียะลดลงเศษสองส่วนสาม เพียงอนุญาตให้ผู้คนสองสามคนเดินเคียงคู่ขึ้นไป

การบุกดีบหน้ากลายเป็นการสัประยุทธ์ที่ช่วงชิงทีละนิ้ว

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังสะท้านทั่วบันไดศิลาที่ทอดขึ้นสู่ตำหนักมังกรพิโรธ

ตำหนักมังกรพิโรธนี้เหมาะกับการตั้งรับ ไม่เหมาะกับการบุกจู่โจม หากมิใช่ทางสำนักเกริกเกียรติใช้เทพอสรพิษหยวนจือโหยว ไม้เท้าพิโรธเฉินถิง หนามทะลุหัวใจฟางเหิงไห่ เทพทรงพลังฉู่ฉี ดาบห่าฝนฝันซา และแมงป่องทรายชุยตู่ผลัดเปลี่ยนกันบุกจู่โจม โจรโพกผ้าแดงคงถูกขับไล่ลงจากบันไดศิลาแต่แรกแล้ว

มาตรว่าเชื่องช้าแต่ยังดีบหน้า โจรโพกผ้าแดงหนุนขึ้นบันไดศิลาถึงช่วงกลางประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบขั้น โลหิตที่ไหลหลั่งจากนักรบทั้งสองฝ่าย ไหลรินลงไปตามขั้นบันได

โจรโพกผ้าแดงเหยียบย่ำซากศพผู้ตาย บุกขึ้นไปราวคลุ้มคลั่ง

บริวารพรรคมังกรพิโรธทราบว่านี่เป็นช่วงความเป็นความตาย ได้แต่อาศัยสภาพเบื้องสูงกดดันเบื้องต่ำ จู่โจมใส่ศัตรูที่บุกขึ้นมาอย่างสุดกำลัง

กลางอากาศปรากฏลูกธนูปลิวเวียนว่อน

ทั้งสองฝ่ายคล้ายคลื่นสองลูกที่กระแทกเข้าหากัน ฝ่ายหนึ่งม้วนขึ้นไป ฝ่ายหนึ่งสาดเทลงมา ก่อเกิดเป็นหยดเลือดกระเซ็นซ่าน

ที่เชิงเขาชุมนุมด้วยชายฉกรรจ์สิบสองคน ยืนเป็นแนวเดียวบนร่างแต่ละคนพกสะพายอาวุธที่แตกต่างสารพัดสารพัน ล้วนจัดเตรียมไว้สำหรับให้เจ้าสำนักเกริกเกียรติหยิบฉวยใช้สอย ทุกครั้งที่มันสู้ศึกล้วนรู้จักเลือกสรรอาวุธที่สยบศัตรู ดังนั้นสามารถพิชิตชัยโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง

เจ้าสำนักเกริกเกียรติฉายาขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นร่างสูงตระหง่านสองตาเจิดจ้าดั่งคบเพลิง ปล่อยผมยาวประบ่า สวมชุดยาวสีดำ

ผลจากการตะลุมบอน โจรโพกผ้าแดงรุกคืบถึงบันไดขั้นที่สองร้อยสิบ คงเหลืออีกประมาณร้อยขั้น

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นเห็นฝ่ายตนช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ดวงตาก็ทอประกายดุร้าย กล่าวว่า

"ประเสริฐ ซ่างกวนเฟยมีบุตรชายเช่นนี้ สมควรนอนตาหลับแล้ว"

ที่ปรึกษาที่อยู่ข้างกายฉายาบัณฑิตพิษเซี่ยหวินไครีบกล่าวว่า

"เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) กล่าวถูกต้อง ตามแผนของพวกเราหลิงจ้านเทียนออกจากเกาะ ดาบมือซ้ายก็ตรึงล่างฟานหวินไว้ ย่อมจัดการกับชนรุ่นหลังของพรรคมังกรพิโรธได้โดยง่ายดาย ไหนเลยจะคาดกลับยืดเย้อถึงเพียงนี้?"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นแค่นเสียงอย่างเย็นชาแสดงว่าไม่พอใจยิ่ง ค่ำคืนนี้มันสูญเสียไพร่พลไม่น้อย โดยเฉพาะการสูญเสียต่ำเตี้ยสังหารเซี่ยงเอ้อ ส่งผลกระทบต่อแผนรวมฝ่ายอธรรมเข้าเป็นปึกแผ่น หากหัตถ์พิษเฉียนหลอล่วงรู้ คงต้องลอบหัวร่อเยาะ แต่เส้นทางแห่งการช่วงชิงความเป็นใหญ่เดินถึงกลางทาง ไม่ว่ารุกหน้าหรือล่าถอย ล้วนยาวไกลและสิ้นเปลืองกำลังนัก

โจรโพกผ้าแดงรุกคืบขึ้นบันไดไปอีกยี่สิบกว่าขั้น ตอนนี้ห่างจากลานกว้างหน้าตำหนักมังกรพิโรธเพียงแปดสิบกว่าขั้น

มังกรศิลาบนบันไดเพ่งตามองการประหัตประหารฆ่าฟันบนบันไดศิลาอย่างเฉยเมย

ซ่างกวนอิงและเหล่ามือดีในสังกัด ก็มองไปยังทิศทางเดียวกับมังกรศิลา ที่แตกต่างคือในดวงตาพวกมันพวยพุ่งเปลวไฟแห่งความแค้น

ศัตรูใกล้บุกรุกคืบถึงหน้าตำหนักแล้ว

ช่างกวนอิงตวาดคำ "ตั้งค่ายกล" ที่หน้าตำหนักบังเกิดเสียงโลหะปะทะในบัดดล

บริวารพรรคมังกรพิโรธพันกว่าคนถือหอกยาว จัดตั้งขบวนค่ายกลบนพื้นที่ว่างหน้าตำหนัก

ที่ศอกและข้อเท้าของคนเหล่านี้ ล้วนผูกหนามแหลมเป็นรูปครึ่งวงกลม หัวรองเท้าติดหนามแหลม ใช้สำหรับต่อสู้ยามประชิดติดตัว

ปลายแหลมของหอกยาวพันกว่าเล่มล้วนเป็นสีคราม แสดงว่าฉาบพิษร้ายแรงไว้

นี่เป็นอาวุธลับเฉพาะของพรรคมังกรพิโรธ เรียกว่าค่ายกลหอกพิษ ครั้งกระโน้นหลิงจ้านเทียนบัญญัติคิดค้นตามภูมิประเทศบนลานกว้างหน้าตำหนักมังกรพิโรธ สามารถต่อสู้ระยะใกล้ไกล

น้ำพิษที่ฉาบบนปลายแหลมของหอก มาจากน้ำลายงูพิษสิบแปดชนิด มีทั้งสิ้นสิบสองถัง ปรกติเก็บรักษาในห้องใต้ดินของตำหนักมังกรพิโรธ เมื่อถึงคราพิสูจน์ความเป็นความตาย ขอเพียงจุ่มปลายแหลมของหอกลงในน้ำพิษ จะกลายเป็นอาวุธสังหารอันร้ายกาจเพิ่มอำนาจการทำลายเป็นทวีคูณ

ที่แล้วมาช่างกวนอิงกับตี้หวี่สือไม่เห็นด้วยกับยุทธวิธีที่พึ่งพาพิษร้าย เห็นว่ามิใช่การกระทำของค่ายสำนักใหญ่ มิคาดเมื่อถึงคราอับจนกลับนำออกใช้

ช่างกวนอิงและพวกเห็นค่ายกลหอกพิษจัดตั้งแล้วเสร็จ ค่อยคลายใจลงบ้าง

จากนั้นช่างกวนอิงอดกล่าวมิได้ว่า

"หากท่านอาหลิงอยู่ที่นี้ก็ประเสริฐ มีแต่มันจึงเปล่งอานุภาพของค่ายกลถึงขีดสุด"

ตี้หวี่สือฝืนยิ้มพลางกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"หากมีท่านหลิงกับท่านล่างอยู่ด้วย ต่อให้เช่อจุนชิ่นมีสามหัวหกกร ก็มิต้องหวาดหวั่น"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ข้าพเจ้ามีความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือไม่เชื่อว่าท่านหลิงจะยอมออกจากเกาะมังกรพิโรธ ถึงแม้ว่าตามรายงานที่ได้รับมันจะอยู่บนเส้นทางที่ไกลจากที่นี้ก็ตาม"

ข้อสงสัยของมันมีส่วนคล้ายกับล่างฟางหวิน ที่แตกต่างคือล่างฟางหวินเชื่อมั่นข้อสันนิษฐานของตัวเอง ส่วนมันเพียงอยู่ในชั้นเคลือบแคลงสงสัย

ซ่างกวนอิงจมอยู่ในห้วงความคิด คล้ายค้นหาความทรงจำที่ละเลยลืมเลือนไป

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"คนสนิทที่ขึ้นตรงต่อท่านหลิงล้วนหายสาบสูญ หากบอกว่าไม่มีคนลอบสั่งการ ออกจะเหลือเชื่อไป"

ฟังจากน้ำเสียงพวกมัน แสดงว่าฟื้นฟูความเคารพยกย่องต่อชนชั้นผู้นำของพรรคมังกรพิโรธรุ่นที่หนึ่งขึ้นมาใหม่

ซ่างกวนอิงสะท้านตื่นจากห้วงความคิด เหลียวดูมือดีที่ด้านหลัง กล่าวว่า

"จำได้ว่าก่อนที่ท่านพ่อจะเสียชีวิต เคยบอกว่าตำหนักมังกรพิโรธมีอุโมงค์ลับสายหนึ่ง ทอดจากเชิงเขาถึงหลังตำหนัก รายละเอียดให้สอบถามท่านอาหลิง"

พลางยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน กล่าวสืบต่อ

"หลังจากที่ท่านพ่อลาโลกไป ข้าพเจ้าก็วุ่นวายกับเรื่องต่างๆ ขณะจะถามถึงเรื่องนี้ ความสัมพันธ์ของคนเก่ากับรุ่นใหม่ก็เลวร้ายลง..."

ทุกผู้คนค่อยได้คิด ขณะจะกล่าววาจา ที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันอื้ออึง โจรโพกผ้าแดงบุกขึ้นบันไดมาอีกหลายสิบขั้นห่างจากมังกรศิลาที่เฝ้ารักษาทางภูเขาเพียงสิบกว่าขั้น

ซ่างกวนอิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ออกคำสั่งว่า

"เตรียมเข้าแทนที่"

ในค่ายกลหอกพิษปรากฏนักรบเกือบร้อยคนขบวนหนึ่งโถมออกไป ปลายแหลมของหอกจ่อไปยังศัตรูที่บุกขึ้นมา เตรียมเข้าแทนที่บริวารของพรรคที่ล่าถอยกลับมา

หกเทพสังหารที่เหลือของสำนักกริกเกียรติผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันจู่โจมใส่บริวารพรรคมังกรพิโรธที่เฝ้าบนบันได

ดั่งนักรบของเทพทรงพลังฉุดฉุ

พลังฝีมือของคนทมิฬผู้นี้รวมอยู่ที่หมัดเหล็กทั้งคู่

เห็นมันตีลังกาข้ามศีรษะของเหล่าโจรร้ายโพกผ้าแดงที่อยู่เบื้องหน้า ราวกับเสือร้ายกระโจนใส่เหยื่อ ต่อยหมัดกระทุ้งเข่าใส่ บริวารพรรคมังกรพิโรธแม้ต้านทานอย่างสุดชีวิต ยังถูกมันฆ่าตายไปสิบกว่าคน มันค่อยล่าถอยกลับไป เปิดโอกาสให้โจรโพกผ้าแดงขึ้นบันไดมาอีกหลายขั้น

มันพอล่าถอย ไม้เท้าพิโรธเฉินถิงก็ถือไม้เท้าที่หลอมสร้างจากเหล็กกล้ามาถึง ไม้เท้ากวาดซ้ายป่ายขวา คาดเดาสภาวะไม้เท้าไม่ออก เพียงชั่วขณะก็ปรากฏผู้คนสี่คนถูกมันกระแทกกระดูกซี่โครงหักหลังเลือดชโลมบันได

หลังจากที่มันลงมืออย่างสุดกำลัง ดาบห่าฝนฝันซาก็เข้ามาแทนที่ เข่นฆ่าจนบริวารพรรคมังกรพิโรธแผดร้องคร่ำครวญ เลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน

ยุทธวิธีของสำนักเกริกเกียรตินี้ได้ผลยิ่ง หกเทพสังหารเกร็งกำลังพรักพร้อม ผลัดเปลี่ยนกันฆ่าฟัน ในที่สุดเข่นฆ่าถึงสุดขั้นบันไดแล้ว

คราครั้งนี้ถึงรอบแมงป่องทรายชุยตู่ มันขยับขวานสองคมขนาดยาว ตวาดก้องร้องขึ้น เขี่ยผู้คนสองคนปลิวกระเด็น พลันเห็นศัตรูถอยร่นกลับขึ้นเขาไป

แมงป่องทรายเห็นเป็นโอกาสเหมาะ โถมปราดดุจสายลม คิดตามหลังศัตรูขึ้นไปเข่นฆ่าให้สมใจ

แต่แล้วหอกยาวสีครามห้าหกเล่ม โถมแทงมาจากทิศทางที่แตกต่าง มันรีบขยับขวานสองคมขนาดยาว ปัดป่ายหอกยาวเหล่านั้นพ้นห่าง แต่หอกยาวกลับปิดสกัดท่วงท่ารุกคืบของมันอย่างแยบคาย มิหนำซ้ำปลายแหลมของหอกแสดงว่าฉาบพิษร้าย มันไม่กล้าเสี่ยงอันตราย จึงหงายร่างตีลังกากลับเข้ามายังฝ่ายของตนเอง

โจรโพกผ้าแดงที่หลงเหลือส่งเสียงโห่ร้อง คิดโถมเข้ามา ประจวบปรากฏห่าธนูระดมยิงมา ตรึงพวกมันเอาไว้ ยากที่จะคืบหน้าไปได้

ศัตรูฉวยโอกาสล่าถอยกลับไปโดยปลอดภัย

ขั้นบนสุดของบันไดว่างเปล่าไร้ผู้คน

คงเหลือแต่มังกรศิลาที่เฝ้าอยู่บนบันไดสองตัว

เทพอสรพิษหยวนจือโหยวใจร้อนวู่วาม ชิงบุกขึ้นถึงบันไดขั้นสุดท้าย ที่ปรากฏแก่สายตา เป็นลานกว้างรองรับผู้คนได้ห้าพันคน บริวารพรรคมังกรพิโรธพันกว่าคนถือหอกยาว ตั้งขบวนค่ายกลรออยู่อีกฟากหนึ่งของลานกว้าง

หน้าค่ายกลหอกพิษ ยืนไว้ด้วยบุรุษหนุ่มฉกรรจ์สี่คน

หลังค่ายกลหอกพิษเป็นตำหนักมังกรพิโรธอันอัครฐาน

สภาพเช่นนี้สะกดจนเทพอสรพิษหยวนจือโหยวชะงักงันวูบหนึ่ง เทพสังหารที่ด้านหลังและโจรโพกผ้าแดงฮือกันขึ้นมา ยึดครอง

ลานกว้างฟากนี้ กลายเป็นสภาพเผชิญหน้ากัน

ทางด้านโจรโพกผ้าแดงแยกออกเป็นช่อง คนร่างหยาบกร้านสูงใหญ่ ท่วงท่าเหี้ยมหาญดุร้าย สวมชุดยาวสีดำผู้หนึ่งเดินออกมา ที่ด้านหลังตามติดด้วยคนร้ายสิบสองคน พกพาอาวุธชนิดต่างๆ

นี่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายอธรรมฟากตะวันตก...ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น

เทพสังหารทั้งหกยืนเรียงรายเป็นแถวเดียวอยู่ด้านหลังมัน

ถึงเวลาพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันแล้ว

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวคำ "ประเสริฐ" ติดต่อกันหลายคำ

ซ่างกวนอิงที่อยู่หน้าค่ายกลหอกพิษกล่าวว่า

"จอมมารร้ายเช่อจุนซิ่น ในที่สุดท่านลงมือด้วยตัวเองแล้ว"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"หลิงจ้านเทียนสมเป็นอัจฉริยบุรุษ ฟังว่ามันแตกฉานวิชาพิชัยยุทธ์ การศึกในวันนี้พิสูจน์ว่าสมคำร่ำลือ พวกเจ้าแม้แพ้พ่ายยังภาคภูมิใจ"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"หากท่านอาหลิงอยู่ที่นี่ พวกท่านคงพ่ายแพ้โดยไร้ที่กลบฝังแล้ว"

น้ำเสียงแสดงออกถึงความเคารพต่อหลิงจ้านเทียน ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นก็กล่าวว่า

"ประเสริฐ บิดาพยัคฆ์ไม่มีลูกสุนัข วันนี้หากพวกเจ้ามีคนรับมือเราได้สิบกระบวนท่าโดยไม่แพ้พ่าย เราเช่อจุนซิ่นจะสะบัดหน้าจากไป"

มันความจริงตั้งใจว่าพอบุกขึ้นมา จะเปิดฉากฆ่าฟันผู้คนในที่นี้เพื่อระบายความแค้นในอก แต่พอเห็นสภาพค่ายกล ทราบว่าต่อให้สามารถหักโหมเอาชัย ภายใต้หอกพิษของศัตรู จะสร้างความเสียหาย

แก่ฝ่ายตน จึงใช้แผนข่มขวัญศัตรูก่อนแล้วค่อยคิดอ่านต่อไป คนผู้นี้ครองความเป็นใหญ่บนเส้นทางอธรรม ย่อมมีวิธีการของตัวเอง

ชิฉางเจิงตวาดก้องร้องขึ้น ถือดาบก้าวยาวๆ ออกมา ทุกผู้คนคิดขัดขวางก็ไม่ทันการณ์

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นตาสาดประกายเย็นเยียบ สำรวจดูชิฉางเจิงเที่ยวหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"สำหรับกับเจ้า เพียงใช้มือเปล่าก็พอ"

เหล่าคนร้ายที่ด้านหลังส่งเสียงหัวร่อ เต็มไปด้วยความคิดดูแคลน

ชิฉางเจิงเดือดดาลเป็นการใหญ่ แต่คืนนี้ศัตรูดุร้ายเลื่องลือมันระงับความคิดถือดีแต่แรก ทราบว่าตอนนี้บรรลุถึงขั้นดำรงหรือล่มสลายของฝ่ายตน ศัตรูยิ่งดูแคลน ตนเองยิ่งเป็นผลดี ดังนั้นไม่โต้ตอบว่ากระไร งอตัวโถมไปเบื้องหน้า ดาบใหญ่ฟันใส่ขุนโจรทมิฬ

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นยืนแน่วนิ่ง มองดูเส้นทางดาบของศัตรูจวบจนคมดาบห่างจากใบหน้าสามนิ้ว ค่อยขยับเคลื่อนเท้า ถลันถึงจุดอับด้านขวามือซึ่งสภาวะดาบของชิฉางเจิงยากบรรลุถึง

ชิฉางเจิงตื่นตระหนกยิ่ง ขณะจะหมุนตัวพลิกแพลงใช้เพลงดาบขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นก็เตะเท้าซ้ายกวาดใส่เท้าซ้ายของมัน

ที่แท้สภาวะดาบของชิฉางเจิงเดินในแนวทางดุดัน จึงให้ความสำคัญกับท่อนล่าง ขณะรุกถอยต้องใช้เท้าหนึ่งยันพื้น เท้าหนึ่งเปลี่ยนแปลง หนึ่งหนักแน่นล่อหลอก รักษาศูนย์กลางไว้ ขุนโจรทมิฬตาแหลมคม เท้านี้พอดีกวาดใส่เท้าซ้ายของชิฉางเจิงซึ่งเป็นศูนย์กลางของการทรงตัว นับว่าคำนวณจังหวะเวลาเป็นมั่นเหมาะ

ชิฉางเจิงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ได้แต่ทิ้งน้ำหนักมายังเท้าขวาถลาออกด้านข้าง ดวงดาบคุ้มครองกาย สูญเสียความมีเปรียบไปโดยสิ้นเชิง

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นดวาดคำ "ท่าที่สาม" ฉวยโอกาสฝ่าไปในประกายดาบของชิฉางเจิง ต่อยหมัดใส่สันดาบ

ชิฉางเจิงรู้สึกมีพลังอันหนักหน่วงปานภูเขาถล่มแล่นมาตามตัวดาบ ดาบใหญ่ร่วงลงสู่พื้นดังดัง ปากกระอักโลหิต ร่างเซถอยไปสิบก้าว

ตี้หวี่สือกับเหลียงชิวเว่ยพากันโถมเข้ามา เตรียมให้การช่วยเหลือ

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นยืนมือไพล่หลัง หามีเจตนาซ้ำเติมไม่

โจรโพกผ้าแดงส่งเสียงหัวร่อออกมา

บริวารพรรคมังกรพิโรธหน้าถอดสี

ชิฉางเจิงถูกประคองกลับเข้าค่ายกลหอกพิษ มาตรว่าไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต แต่ก็สูญเสียความสามารถในการสู้ศึกไป

มือดีอันดับหนึ่งของคลื่นลูกหลังพรรคมังกรพิโรธผู้นี้ กลับไม่อาจรับมือขุนโจรทมิฬครบสามกระบวนท่า

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ยังมีผู้ใดคิดทดลองดู?"

ช่างกวนอิงหน้าบัดเดี๋ยวขาวก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด ไม่ทราบสมควรออกศึกหรือไม่ มันมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกับชิฉางเจิง ไหนเลยมีเปรียบกว่าได้ขุนโจรทมิฬสมกับที่จัดอยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมจริงๆ ยามนี้มันเพียงนึกถึงกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน

มีแต่ล่างฟานหวินจึงรับมือจอมมารร้ายผู้นี้ได้

เหล่าโจรโพกผ้าแดงต่างกระเหี้ยนกระหือรือ คิดใคร่ลงมือ

หนามทะลุหัวใจฟางเหิงไห่ในหกเทพสังหารพลันกล่าวว่า

"ไยต้องให้เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) ลงมือ เพียงหนามทะลุหัวใจของเรา พวกมันก็ไม่อาจรับมือครบยี่สิบกระบวนท่า"

มันใช้สุ้มเสียงที่แหลมเล็กกล่าวคำยี่สิบกระบวนท่า เต็มไปด้วย

ความหยามเหยียดดูแคลน

สถานการณ์กำหนดแน่ว่าบริวารพรรคมังกรพิโรธต้องถูกหยามอัปยศ

ที่หลังค่ายกลพลันบังเกิดสัมเสียงที่ดันหบริวารพรรคมังกรพิโรธเสียงหนึ่งดังว่า

"ฟางเหิงไห่ พวกเราเดิมพันสักครา ขอเพียงท่านรับมือเราได้ยี่สิบกระบวนท่า เราจะยินยอมให้ท่านมีซากศพสมบูรณ์ เป็นอย่างไร?"

ผู้คนทั่วทั้งบริเวณล้วนตะลึงลาน

คนผู้หนึ่งก้าวยาวๆ ออกจากหลังตำหนัก

บริวารพรรคมังกรพิโรธระเบิดเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีออกมา

สีหน้าขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นเคร่งขรึมลง เน้นเสียงว่า

"หลิงจ้านเทียน"

ล่างฟานหวินคำนวณไม่ผิด หลิงจ้านเทียนไม่ได้ออกจากเกาะจริงๆ

ค่ายกลหอกพิษของพรรคมังกรพิโรธเปิดทางสายหนึ่ง ให้หลิงจ้านเทียนผ่านได้โดยสะดวก จนมาถึงหน้าค่ายกล ซ่างกวนอิงมีสีหน้าพลุ่งพล่านเดินเข้ารับหน้า

หลิงจ้านเทียนยื่นมือขวาออก สัมผัสกับมือขวาของซ่างกวนอิง

สายตาทั้งสี่ข้างประสานสบกัน

การสัมผัสมืออย่างแนบแน่น สลายข้อบาดหมางทั้งมวล เป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างรุ่นเก่ากับคนรุ่นใหม่

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"ปางจู่ (ประมุขพรรค) ท่านรับตำแหน่งได้อย่างเต็มภาคภูมิ"

ซ่างกวนอิงสีหน้าพลุ่งพล่าน ไม่อาจกล่าววาจาได้

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นพลันกล่าวว่า

"หลิงจ้านเทียน ไม่พบกันนานแล้ว"

หลิงจ้านเทียนคลายมือจากการยึดกุม เหลียวมองผู้คนทางด้านหลังแวบหนึ่ง จากนั้นกล่าวกับซ่างกวนอิงว่า

"ปางจู่ ทัพหน้าขวาหลิงจ้านเทียนขออนุญาตสู้ศึกกับฟางเหิงไห่"

ซ่างกวนอิงพอฟังก็ล่วงรู้ความหมาย ร้องตอบว่า

"อนุญาตตามที่ร้องขอ"

มันเห็นว่าหลิงจ้านเทียนเจ้าความคิด ฉวยโอกาสบังคับให้หนามทะลุหัวใจฟางเหิงไห่ลงมือ ยังดีกว่าท้าสู้กับขุนโจรทมิพ

ขุนโจรทมิพเช่อจุนซิ่นทราบว่านี่เกี่ยวพันถึงหน้าตาของฟางเหิงไห่ยากที่จะปฏิเสธได้ จึงโบกมือเป็นความหมายให้ฟางเหิงไห่ออกศึก

ฟางเหิงไห่แสยะยิ้ม กระชับอาวุธรูปหนามแหลม ก้าวยาวๆ ถึงกลางลานกว้าง

สีหน้าหลิงจ้านเทียนปราศจากความยินดียินร้าย ยกมือตบเชือกยาวที่ล้อมคาดเอว ซึ่งคือบ่วงปีศาจที่สร้างชื่อแก่มัน พลันพุ่งขวับออกไป

ฟางเหิงไห่ตวาดก้อง อาวุธรูปหนามแหลมในมือแหวกพุ่งใส่หลิงจ้านเทียน บังเกิดเป็นเสียงแหวกฝ่าอากาศ ด้วยระดับความเร็วที่น่าตระหนก

หลิงจ้านเทียนขยับมือซ้าย ปรากฏประกายสีดำกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นฟ้า จากนั้นกลายเป็นเส้นสายสีดำ สาดพุ่งใส่ฟางเหิงไห่

ฟางเหิงไห่ถอยปราดไปด้านหลัง แว่วเสียงวัตถุแหวกฝ่าอากาศเชือกสีดำของหลิงจ้านเทียนถึงหลังมันก่อน มันค่อยทราบความร้ายกาจของอีกฝ่าย หนามทะลุใจจ้วงแทงออกจากแง่มุมที่แตกต่าง ชั่วพริบตาหนามแหลมกับแส้ยาวปะทะกันสิบกว่าครั้ง

หลิงจ้านเทียนใช้เชือกปีศาจด้วยความลึกล้ำสุดหยั่งคาด รุกไล่ฟางเหิงไห่จนหัวหมุน วิ่งหัวซุกหัวซุน หากเป็นเช่นนี้สืบไป คงเหน็ดเหนื่อย

จนขาดใจตาย

เหล่าโจรโพกผ้าแดงเงียบกริบหมดสิ้น

ตรงกันข้ามกับบริวารพรรคมังกรพิโรธโห่ร้องตะโกนหนุน

บ่วงปีศาจยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือ

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นใช้ความคิดดุจสายฟ้า มาตรว่าหลิงจ้านเทียนไม่เทียบเท่าล่างฟานหวิน แต่ก็เป็นยอดฝีมือที่ยากพบพาน ยังเหนือกว่าหกเทพสังหารในสังกัดตน มาตรว่าตนเองสามารถเอาชัย แต่ต้องใช้ความลำบากไม่น้อย ยังดีที่ล่างฟานหวินยังไม่ปรากฏกาย ไม่ทราบว่าต่อสู้กับตาบมือซ้ายจนบาดเจ็บทั้งสองฝ่ายหรือไม่ หากแม้นตกตายตามกันก็ประเสริฐสุด

เสียงการต่อสู้ในบริเวณพลันสงบลง

สภาพการณ์แปรเปลี่ยนไปจากเดิม

เชือกยาวของหลิงจ้านเทียนเลื้อยตามอาวุธหนามแหลมของฟางเหิงไห่ขึ้นไป จวบกระทั่งถึงหัวไหล่มัน

เชือกยาวดึงตึง ทั้งสองฝ่ายเปลี่ยนเป็นหักล้างกำลังภายในกัน

เส้นเชือกสั่นกระตุกตลอดเวลา แสดงว่าทั้งสองฝ่ายทุ่มเทใช้กำลังภายในผ่านเชือกยาวเข้าหักล้างกันอย่างดุเดือด

สภาพเช่นนี้เปรียบกับการประมือเมื่อครู่ ยังหวาดเสียวยิ่งกว่าฝ่ายที่แพ้พ่ายต้องล้มตายลง

รอบบริเวณเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง ทุกผู้คนเฝ้ารอดูผลการหักล้างกัน

สีหน้าฟางเหิงไห่ปรากฏแววกินแรง พลันตวาดก้อง ปรากฏเป็นฉากอันน่าตื่นตระหนก แขนของมันกลับขาดสะบั้นทั้งร่าง แหวกพุ่งใส่หลิงจ้านเทียนโดยที่ยังถืออาวุธหนามแหลมซึ่งถูกรัดพันไว้ พร้อมกับฝนโลหิตกลุ่มหนึ่ง

เชือกยาวคล้ายขดลวดที่ถูกดึงตึงแล้วคลายออก ดีดขวับกลับ

เข้าหาหลิงจ้านเทียน หลิงจ้านเทียนพลันชักมีดสั้นออกมาเล่มหนึ่ง ฟันแขนขาดและหนามแหลมที่พุ่งมาถึงร่วงหล่นลง ถือว่าประสบชัยชนะอย่างงดงาม

ฟางเหิงไห่ปิดสกัดจัดห้ามโลหิต สีหน้าบิดเบี้ยวน่าหวาดหวั่น คนผู้นี้เฉียบขาดยิ่ง กลับทำลายแขนตัวเอง ทางหนึ่งหลีกเลี่ยงจากการถูกพลังลมปราณของหลิงจ้านเทียนกระแทกขาดใจตาย ทางหนึ่งยังคิดช่วงชิงชัย บังคับแขนขาดพุ่งย้อนใส่หลิงจ้านเทียน น่าเสียดายที่ไม่สำเร็จ

พวกพรรคมังกรพิโรธโห่ร้องแทบถล่มทลาย เรียกขวัญกลับคืนมาอักโข

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นยังมีสีหน้าเป็นปรกติ กล่าวว่า

"พี่หลิงไม่ธรรมดา เราจะให้ท่านพักผ่อนสักครู่ เป็นอย่างไร?"

หลิงจ้านเทียนเลิกคิ้วกล่าวว่า

"การต่อสู้ระหว่างเราท่านต้องดำเนินการแน่นอน มิสู้หาข้อยุติแต่เนิ่นๆ ประเสริฐกว่า"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นแหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวคำประเสริฐติดต่อกัน ตวาดว่า

"เสนอปลอกแขน"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นตั้งท่าเตรียมพร้อม แผ่นฟ้าแผ่นดินปกคลุมด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน

หลิงจ้านเทียนเลื่อนมือแตะหว่างเอว ตระเตรียมใช้บ่วงปีศาจได้ทุกเมื่อ

ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงัดงัน จนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

อาทิตย์อุทัยลอยขึ้นจากบูรพาทิศของทะเลสาบ สาดแสงเรืองรอง

ทั่วพสุธา

นี่เป็นการศึกที่ตัดสินชะตาของค่ายพรรคสำนักทั้งสอง

สุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งพลันดังว่า

"น้องแซ่หลิง รอบนี้ยกให้แก่พี่ใหญ่เถอะ"

คนผู้หนึ่งก้าวยาวๆ ออกจากในตำหนัก ซึ่งเป็นเส้นทางเดิมของหลิงจ้านเทียน มิใช่กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน ซึ่งเป็นมือกระบี่ที่น่ากลัวที่สุดแห่งยุคยังมีผู้ใด?

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นถอยห่างไป สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย

หลิงจ้านเทียนล่าถอยกลับเข้าหาฝ่ายตน การต่อสู้ที่ตึงมือเช่นนี้ ย่อมต้องยกให้แก่ล่างฟานหวินเหมาะสมกว่า

ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนที่เดินเฉียดผ่านกันสบตาวูบหนึ่งพริบตานี้ ถ่ายทอดความรู้สึกร่วมเป็นร่วมตายออกมา

ล่างฟานหวินก้าวยาวๆ ถึงเบื้องหน้าขุนโจรทมิฬสองวา ค่อยหยุดนิ่งลง หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"พี่เช่อไม่เสพสุขอยู่ภายในบ้าน ยกกำลังมาโยกคลอนรากฐานพรรคเรา หากพลาดพลั้งล้มเหลวต้องล่มสลายทั้งกองทัพ นั่นไยต้องทำเช่นนี้?"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ยังไม่ทันตอบคำ ในกลุ่มโจรโพกผ้าแดงปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมา โถมจู่โจมใส่ล่างฟานหวิน ทางหนึ่งตวาดว่า

"ผู้อื่นกลัวล่างฟานหวินท่าน เราหยวนจือโหยวหากลัวไม่ คอยดูเราปลิดชีวิตสุนัขของท่าน"

ล่างฟานหวินหาเหลือบแลเทพอสรพิษหยวนจือโหยว ซึ่งควงหอกรูปงูโถมเข้ามาเสี่ยงชีวิตไม่ สายตายังจ้องจับที่ขุนโจรทมิฬ ป้องกันอีกฝ่ายฉวยโอกาสลงมือ

ทุกประการเกิดขึ้นรวดเร็วเกินไป ทั้งอุบัติอย่างกะทันหัน คนของพรรคมังกรพิโรธไม่ทันร่ำร้องด่าทอ หอกรูปงูของหยวนจือโหยวก็ห่างจากล่างฟานหวินเพียงห้าเชียะ

พลังหอกก่อกวนฝุ่นละอองของลานกว้างม้วนคละคลุ้ง ขุมกำลังทั้งสองฝ่ายล้วนรู้สึกถึงพลังกดดันที่แทบอึดอัดขาดใจตาย ทั้งหมดอยู่ห่างจากล่างฟานหวินกับขุนโจรทมิฬที่ใจกลางลานกว้างอย่างน้อยห้าวา ยังรับรู้ถึงความดุร้ายของหอกนี้ อย่างนั้นแรงกดดันที่ล่างฟานหวินได้รับโดยตรง นับเป็นที่คาดคำนวณได้

เห็นหอกรูปงูห่างจากล่างฟานหวินเพียงสี่เชียะ หยวนจื่อโหยวก็ส่งเสียงตวาดสำทับที่ไม่ชายไม่หญิง ทุ่มเทกำลังจู่โจมใส่อย่างรวดเร็ว

นี่เป็นสุดยอดของเพลงหอกหยวนจือโหยว "นาง" มีชื่อเสียงนานปี จัดอยู่อันดับแรกในเจ็ดเทพสังหาร ทราบว่าล่างฟานหวินใช้กระบี่คลุมวรุณอย่างคล่องแคล่ว หากตนเองเข้าประลองด้านนี้กับเขาไม่ต่างกับหาที่ตาย จึงเปลี่ยนจากพลิกแพลงเป็นทื่อด้าน มุ่งใส่ความเร็วแง่มุม และท่วงท่าสภาวะเข้าเอาชัย

ฟ้าดินคล้ายเปลี่ยนสี ผู้คนบนลานกว้างล้วนกลั้นลมหายใจไปชั่วขณะ

ล่างฟานหวินค่อยเคลื่อนไหว

พอขยับเคลื่อนไหว กระบี่คลุมวรุณก็ฟันใส่หอกรูปงูที่โถมแทงมาอย่างเร่งร้อน

กระบี่คลุมวรุณใช้ที่อด้านสะกดทื่อด้าน ปราศจากลวดลายพลิกแพลง ฟันจากด้านข้างใส่ตำแหน่งหลังปลายแหลมของหอกนิ้วเศษ

กระบี่หอกพอปะทะ บังเกิดเสียงหนักๆ ชวนอึดอัดชนิดหนึ่งกระแทกใส่รูหูของทุกผู้คนในบริเวณชวนให้คับข้องใจยิ่ง

หยวนจือโหยวเห็นแน่ชัดว่าหอกรูปงูจะจู่โจมถูกล่างฟานหวิน

แล้ว พลันรู้สึกละลานตาวูบ กระบี่คลุมวรุณถูกใช้ออกด้วยระดับความเร็วที่มองดูด้วยตาเปล่าไม่ทัน ฟันถูกหอกรูปงูที่ "นาง" ใช้ดื่มโลหิตผู้คนมานานปี

หยวนจือโหยวฉุกคิดว่าผิดท่า โคจรพลังตวัดเขี่ยหอก หมายกระแทกกระบี่พันห่าง หาตาดไม่ว่ากระบี่ของล่างฟานหวินนี้ดูไปที่อด้านแท้จริงแยบคาย มาตรว่าฟันจากด้านข้าง หากทว่าแฝงพลังอันน่าตระหนกสายหนึ่ง ชักจูงหอกรูปงูมายังเบื้องหน้า เท่ากับผลักดันหยวนจือโหยวพบกับจุดจบ

ควรทราบว่านางอยู่ในท่วงท่าถาโถมจ้วงแทง พอตวัดเขี่ยหอกขึ้น ก็เป็นสภาพพุ่งไปข้างหน้า ล่างฟานหวินพอชักจูงอย่างแยบคายเท่ากับรวมพลังของล่างฟานหวินกับหยวนจือโหยว ฉุดรั้งหยวนจือโหยวมาเบื้องหน้า พริบตานั้นหยวนจือโหยวคล้ายวัวบ้าตัวหนึ่งพุ่งโถมเข้าหาล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินฉวยโอกาสกระทุ้งเข่าใส่ร่างท่อนล่างของคนร้ายไม่ชายไม่หญิงผู้นี้

หยวนจือโหยวแผดร้องคำหนึ่ง หอกรูปงูหลุดจากมือ พุ่งไปไกลสามวา ร่างกลับถูกล่างฟานหวินกระทุ้งผงะหงายไปด้านหลัง อ้าปากกระอักโลหิตลำหนึ่ง ล้มโครมลงกับพื้นสิ้นใจตาย

ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบไร้สุ้มเสียง

แม้แต่ขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่น ซึ่งครองความยิ่งใหญ่ที่ชายแดนตะวันตก ก็ถูกความเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดหมายนี้สะกดจนตะลึงลาน

โจรโพกผ้าแดงที่หลงเหลือยิ่งหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เจ็ดเทพสังหารสังกัดสำนักเกริกเกียรติ กลับตายสองบาดเจ็บหนึ่ง

ยามนั้นบริวารพรรคมังกรพิโรธค่อยระเบิดเสียงโห่ร้องแทบถล่ม

ทลาย หยวนจือโหยวเข่นฆ่าพี่น้องพวกมันไม่น้อย ครั้งนี้ถูกฆ่าตายต่อหน้า ไหนเลยไม่ยินดีแทบคลุ้มคลั่ง

ล่างฟานหวินคล้ายทำงานเล็กน้อยที่ไม่ควรแก่การอวดอ้างลุล่วงหันไปทางขุนโจรทมิฬ กล่าวว่า

"เชิญ"

ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมทั้งสองนี้ ถึงเวลาต่อสู้ขั้นแตกหักแล้ว

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ตกลง ผู้แซ่เช่อขอรับคำแนะนำสั่งสอน"

พลางยกมือเป็นสัญญาณต่อบริวารที่พกพาสรรพอาวุธที่ด้านหลัง

มันคิดอ่านเช่นเดียวกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ พยายามหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับล่างฟานหวิน แต่ก็ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ยามนั้นสงบจิตใจ เตรียมต่อสู้กับศัตรูเข้มแข็ง

บริวารผู้หนึ่งก้าวยาวๆ ออกมา สองมือแบกยกโล่ที่สูงเท่ากับคนใบหนึ่ง บนโล่ประดับเต็มไปด้วยหนามแหลม ลักษณะคล้ายตัวเม่นที่งอหลังตัวหนึ่ง

ดูจากท่าทางที่กินแรงของคนแบกยกโล่ แสดงว่าโล่เหล็กนี้มีน้ำหนักไม่น้อย

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นรับโล่เหล็กมา มือซ้ายจับที่ยึดหลังโล่ปิดบังร่างกายตั้งแต่ช่วงคอลงมาเอาไว้

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งวิ่งออกมา แบกยกหอกขนาดใหญ่ มีความยาวร่วมสองวาด้ามหนึ่ง

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นใช้หอกกับโล่ บวกกับร่างสูงเจ็ดเชียะสวมชุดดำลากดิน หนวดเคราครึ้มทั่วใบหน้า เป็นรูปลักษณ์ที่เหี้ยมหาญดุร้ายนัก

ขุนโจรทมิฬหัวร่อดังยาวนาน กล่าวกับล่างฟานหวินที่อยู่ห่าง

สองวาว่า

"สมใจ สมใจนัก สามสิบปีมานี้เราผู้แซ่เช่อไม่เคยเผชิญคู่มือที่ต่อสู้ถึงสิบกระบวนท่ามาก่อน พี่ล่างเชิญ"

เหล่าโจรโพกผ้าแดงเห็นเจ้าสำนักท่วงท่าเหี้ยมหาญ ค่อยปลุกปลอบความคิดต่อสู้กลับคืนมา ส่งเสียงโห่ร้องดังสะท้านทั่วลานกว้าง

ตรงกันข้ามกับบริวารพรรคมังกรพิโรธ พอเห็นลักษณะอันเข้มแข็งของขุนโจรทมิฬ ล้วนปากอ้าตาค้าง ลองนึกดู คนทั้งสองมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง ล่างฟานหวินถือกระบี่ ไหนเลยต่อกรกับโล่ใหญ่ที่คล้ายเขื่อนเหล็ก และหอกใหญ่ที่สามารถทะลุทะลวงหินผาได้

ขุนโจรทมิฬแสดงว่าใช้ความคิดอ่านเลือกสรรอาวุธอย่างรอบคอบ

ล่างฟานหวินรักษาความปลอดโปร่งไว้ กระบี่ยังสอดอยู่ในฝัก

ขุนโจรทมิฬเช่อจนซิ่นตวาดก้อง กลบเสียงโห่ร้องไปสิ้น จากนั้นขยับข้อมือ หอกใหญ่กลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบที่ร้อยเรียงกัน พุ่งฉวัดเฉวียนบนพื้นที่ว่างเบื้องหน้า มือซ้ายถือโล่ป้องกัน สืบเท้าเข้าหาล่างฟานหวิน เป็นสภาพหนึ่งเคลื่อนไหวหนึ่งสงบนิ่ง

ชั่วพริบตามันก้าวข้ามระยะสองวา หอกใหญ่กลายเป็นเงาหอกอันแน่นหนา ครอบคลุมใส่จุดสำคัญบนร่างล่างฟานหวิน

เสียงคมหอกแหวกฝ่าอากาศ ดังสะท้านทั่วบริเวณ

แต่ละหอกล้วนบรรจุพลังลมปราณอันแกร่งกล้าของขุนโจรทมิฬเข้าไป

เหล่าโจรโพกผ้าแดงส่งเสียงตะโกนหนุนราวคลุ้มคลั่ง สะท้านแก้วหูผู้คนแทบแตกทำลาย

บริวารพรรคมังกรพิโรธกลับอ้าปากค้าง ไม่อาจเปล่งเสียงออกมา

หลิงจ้านเทียนกีวิดกกังวลแทนล่างฟานหวิน ภายใต้ชื่อเสียงลือลั่น ปราศจากผู้คนอ่อนด้อย ขุนโจรทมิฬครองความยิ่งใหญ่นานปี

นับว่ามีฝีมือเข้มแข็ง พอลงมือก็ข่มขวัญผู้คน

ที่มือล่างฟานหวินบังเกิดเสียงดังกระหึ่มที่เบาจนแทบไม่ได้ยิน ดังขึ้น แต่ท่ามกลางเสียงคมหอกแหวกฝ่าอากาศ ยังไม่อาจกลบบดบังไป

กระบี่คลุมวรุณหลุดจากฝัก คล้ายมังกรสมุทรขึ้นจากทะเล ราวกับพญาอินทรีกางปีก ตอนแรกเป็นประกายเจิดจ้ากลุ่มหนึ่ง จากนั้นแตกระเบิดเป็นหยาดฝนเต็มฟ้าเข้าปะทะกับเงาหอกที่ทิ่มแทงลงมา

เสียงปะทะดังติดต่อตามกัน คล้ายห่าฝนสาดซัดใส่

หยาดฝนแต่ละจุด ล้วนปะทะกับปลายแหลมของเงาหอกอันแน่นขนัด

ปลายกระบี่จี้ใส่ปลายแหลมของหอก

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นส่งเสียงตวาดติดต่อกัน ร่างเคลื่อนไปทางซ้ายย้ายไปทางขวาอย่างรวดเร็ว ทุกความเคลื่อนไหวก่อเกิดเป็นเงาหอกเต็มท้องฟ้า จู่โจมโหมใส่ล่างฟานหวินจากทุกทิศทาง

ล่างฟานหวินยืนหยัดปักหลักกับที่ แต่ไม่ว่าขุนโจรทมิฬจู่โจมโหมรุกอย่างไร ฝนกระบี่ที่แตกระเบิดออกจากมือ ล้วนจี้ถูกเงาหอกปิดสกัดสภาวะหอกเอาไว้

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นยากที่จะรุกคืบแม้สักนิ้วเดียว

ยามนี้บริวารพรรคมังกรพิโรธค่อยระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา

พริบตานั้นทั้งสองฝ่ายร่ำร้องตะโกนหนุน เร่งเร้าบรรยากาศตึงเครียดถึงขีดสุด

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นทางหนึ่งรักษาสภาวะจู่โจมอันกล้าแข็ง ทางหนึ่งลอบคร่ำครวญในใจ อาวุธหนักเพียงเหมาะกับการจู่โจมทำลาย แต่ไม่เหมาะกับการทำศึกยาวนาน หากตนเองถูกกีดกันอยู่ในระยะห่างเช่นนี้ต่อไป ไม่ถึงร้อยกระบวนท่าต้องสิ้นเรี่ยวแรง ขอเพียงปรากฏช่องโหว่วูบหนึ่ง ล่างฟานหวินจะฉวยโอกาสตีโต้ เปลี่ยนจากรับ

กลายเป็นรุก ยามนั้นฉุกใจคิด ตกลงใจเปลี่ยนแปลงยุทธวิธี

ขุนโจรทมิฬตวาดก้อง หอกใหญ่กวาดขวางออก สร้างความประหลาดใจแก่ล่างฟานหวินยิ่ง ท่ากวาดจู่โจมเช่นนี้สิ้นเปลืองกำลังนัก คาดว่าขุนโจรทมิฬต้องมีท่าตามติดแน่นอน

กระแสลมอันสืบเนื่องจากการกวาดจู่โจมของหอกใหญ่ กระพือเสื้อผ้าของเขาพัดพลิ้ว ล่างฟานหวินใช้กระบี่ชักจูง ขณะจะสลายพลังจู่โจมของหอกใหญ่ พอตบกระบี่ใส่หอกเหล็ก พลันพบกับความเวิ้งว้างไม่อาจใช้กำลังได้ เห็นเงาคนถลันวูบ ที่แท้ขุนโจรทมิฬละทิ้งหอกบุกฝ่าเข้ามา

หอกใหญ่ร่วงหล่นลงบนพื้นดังตัง ก่อกวนฝุ่นละอองคลุ้งกระจาย ที่หางตาล่างฟานหวินรู้สึกมีเมฆดำหย่อมหนึ่งพุ่งชนมาถึง รีบใช้กระบี่คลุมวรุณออก พอกระทบถูกเมฆดำ ร่างพลันสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว ขณะที่เมฆดำคล้ายควันเบาบางเคลื่อนเฉียดผ่านไป

ยามนี้เขาค่อยเห็นชัดตาว่า ขุนโจรทมิฬควงโล่เหล็กที่สูงหกเชียะบนโล่ประดับเต็มไปด้วยทนามแหลมด้วยสองมือ ที่ขอบโล่ยังสะท้อนประกายสีเงินแวววาว กลับคมกล้าราวขวานใหญ่

โล่เหล็กขนาดใหญ่เช่นนี้ยามอยู่ในมือขุนโจรทมิฬ กลับเบาราวปุยนุ่น คล้ายเมฆดำควันดำ สามารถจู่โจมจากทุกตำแหน่งทิศทาง บางครั้งคล้ายผลักดันกงล้อ บางคราประหนึ่งขนเขาถล่มลงโถมทับ กระบวนท่าร้อยเปลี่ยนพันแปลง สะกดจนทั้งสองฝ่ายปากอ้าตาค้างไป

ล่างฟานหวินถอยร่นเจ็ดก้าว ค่อยทรงกายมั่น ร่ายรำใช้กระบี่คลุมวรุณ สกัดยับยั้งท่าจู่โจมดุจน้ำปรอทลาดเทมาตามพื้นดินของศัตรู

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นดวาดก้อง โหมกระแทกอีกหลายกระบวนท่า พลันล่าถอยกลับไป มันคล้ายช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ คิดถอยก็

ถอยได้

ทุกผู้คนสงสัยใจยิ่ง ไม่ทราบว่าขุนโจรทมิฬไฉนละทิ้งความมีเปรียบที่ได้จากการโหมรุกไป มีแต่คนที่ตากระจ่างแจ่มใสค่อยดูออกว่าขุนโจรทมิฬแม้มีเปรียบ แต่ไม่อาจเอาชัย วิธีการต่อสู้เช่นนี้เปลืองเรี่ยวแรงยิ่ง ดังนั้นฉวยโอกาสที่ยังล่าถอยได้นี่ล่าถอยไปก่อน มิให้ถลำลึกลงไป

ล่างฟานหวินก็ไม่จู่โจมรุกไล่

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นกลับมาถึงที่มั่นเดิม ในใจบังเกิดความลังเล ไม่ทราบเลือกอาวุธใดดี สภาวะกระบี่ของล่างฟานหวินอ่อนได้แข็งได้ ทั้งที่อดีานทั้งแยบคาย หลุดพ้นจากขอบเขตจำกัดของกระบี่แล้ว

ขุนโจรทมิฬมีความชำนาญในการใช้อาวุธทั่วแผ่นดิน

ล่างฟานหวินกลับอาศัยกระบี่ในมือใช้กระบวนท่าสรรพาวุธทั้งแผ่นดิน

คนหนึ่งจากกว้างไพศาลสู่ความรวบรัด

คนหนึ่งจากความรวบรัดขยายสู่ความกว้างไพศาล

ในการต่อสู้ที่ผ่านมา ขุนโจรทมิฬสามารถใช้เวลาอันสั้นเลือกใช้อาวุธที่ดีที่สุด แต่คราครั้งนี้เผชิญกับกระบี่คลุมวรุณ กลับลังเลขึ้นมา

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นพลันได้คิดว่าตนเองแพ้แล้ว ล่างฟานหวินมีใจจดจ่อ ใช้กระบี่สยบศัตรู ตนเองกลับเลือกใช้อาวุธ จิตใจโลเลถึงกับไม่ทราบว่าสมควรเลือกใช้อาวุธชนิดใด เป็นเหตุให้สมาธิฟุ้งซ่านสับสน

ทั่วทั้งบริเวณตกอยู่ในความเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นฉวยโอกาสแผดเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"พี่ล่าง หรือพวกเราต้องพิสูจน์ความเป็นความตายจึงค่อยหยุดมือ?"

มันคิดอ่านมองการณ์ไกล ทราบว่าภายหลังการต่อสู้ ขอเพียงเล่าลือว่ามันเมื่อมีเปรียบเสนอให้ยุติเลิกรา ตนเองจะมีหน้ามีตา

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พี่เช่อมีมือมีเท้า ทั้งไม่ได้ถูกบังคับให้มายังเกาะเรา คำพูดที่น่าหัวร่อเช่นนี้ ยากนักที่ท่านกล่าวจากปากได้"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นหน้าแดงวูบหนึ่ง คราครั้งนี้ตนเองบุกโจมตีโดยไม่มีเจตนาดี คิดฉวยโอกาสล้มล้างศัตรู ดังนั้นกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"พี่ล่างอย่าได้หัวเราะเยาะ เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ หากเสี่ยงชีวิตต่อไป เราท่านต้องบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ปล่อยให้เฉียนหลอชุบมือเปิบสำหรับกับท่านและกับเรา ล้วนไม่เป็นผลดี"

คำพูดนี้มีเหตุผล ทั้งนี้เพราะขุนโจรทมิฬยังไม่พ่ายแพ้ สี่เทพสังหารที่หลงเหลือมีความสามารถในการต่อสู้ เหล่าโจรโพกผ้าแดงยังมีกำลังไพร่พลสองพันกว่าคน หากต่อสู้แตกหัก ยังไม่ทราบผู้ใดแพ้พ่าย

ยังมีฝ่ายอธรรมกอปรด้วยขุมกำลังสามเส้า หากสูญเสียความสมดุล ผู้เข้มแข็งจะกลืนคนอ่อนแอ เกิดการรบราฆ่าฟันไม่หยุดหย่อน

หลินจ้านเทียนพลันสอดคำขึ้น

"หามิได้ พี่เช่อท่านแม้ยังสามารถสู้สืบต่อ แต่ไม่มีความหวังได้ชัย ส่วนข้าพเจ้าวางกำลังอยู่ที่เชิงเขา นำโดยเสือเจาะภูเขาผังกว่อจือคอยตัดทางถอยของท่าน"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้พวกเราย่อยยับทั้งกองทัพ พรรคมังกรพิโรธก็ได้รับความเสียหายหนัก ขุมกำลังอื่นต้องฉวยโอกาสรุกราน เมื่อถึงเวลาพรรคมังกรพิโรธจะล่มสลายตามหลังสำนักเกริกเกียรติ ไม่ทราบพี่หลิงเห็นด้วยหรือไม่?"

คนผู้นี้มีคารมร้ายกาจ แยกย้ายผลสุดท้ายอย่างถี่ถ้วน หากหลิงจ้านเทียนยังทุ่มเถียงออกจะเสียบุคลิกภาพไป

ทั้งนี้เพราะขุนโจรทมิฬยอมรับอย่างเปิดอกว่า พรรคมังกรพิโรธมีขีดความสามารถทำลายล้างมันทั้งกองทัพ

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ซ่างกวนปางจู่ (ประมุขพรรคแซ่ซ่างกวน) คิดต่อสู้หรือว่าสันติ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของท่าน"

ซ่างกวนอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ฉุกคิดว่าศักดิ์ฐานะประมุขพรรคของตนเองได้รับการยอมรับ ในใจนึกสำนึกขอบคุณ ทราบว่าล่างฟานหวินอาศัยเรื่องนี้เสริมสร้างความมั่นคงของตำแหน่งตนเอง ยามนั้นเดินออกไปหลายก้าว สบสายตากับขุนโจรทมิฬโดยไม่พรั่น กล่าวว่า

"ครั้งนี้พวกท่านยกกำลังมารุกราน เป็นเหตุให้พรรคเราได้รับความเสียหาย หากปล่อยให้ท่านล่าถอยไปโดยง่ายดาย พรรคมังกรพิโรธคงถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวเราะเยาะ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"นอกจากเหมินจู่ (เจ้าสำนัก) ยอมเสนอเงื่อนไขที่พรรคเราสามารถรับได้ ไม่เช่นนั้นไม่ต้องพูดจากัน"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นแหงนมองท้องฟ้า ฟ้าสีครามไร้หมื่นลี้อีกสองวันจะถึงเทศกาลไหว้พระจันทร์ หากตนเองยืนกรานส้ต่อ หลังการศึกครั้งนี้ คนของสำนักเกริกเกียรติคงไม่มีโอกาสได้ยลจันทร์เพ็ญเดือดแปดอีก ต้องนิ่งครุ่นคิดขึ้นมา

ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบลง รอคอยผู้ยิ่งใหญ่ชายแดนตะวันตกผู้นี้กำหนดดวงชะตาในอนาคต

อาทิตย์ฤดูสารทลอยเด่นฟ้า พื้นพสุธาเงียบสงบจนเคร่งเครียด

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นกวาดตาสำรวจมองทั้งสองฝ่าย พลัน

กล่าวว่า

"ตกลง เราเช่อจุนซิ่นขอล่าถอยกลับชายแดนตะวันตก ตราบใดที่ซ่างกวนอิงท่านมีชีวิตอยู่ จะไม่รุกรานพรรคมังกรพิโรธอีก ซ่างกวนปางจู่คิดเห็นอย่างไร?"

มันกล่าวเช่นนี้ เท่ากับยอมรับความพ่ายแพ้

ซ่างกวนอิงกวดตาไปยังล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียน ยอดฝีมือทั้งสองล้วนไม่มีการแสดงออก แสดงว่าพวกเขาเคารพการตัดสินใจของมัน ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"ประเสริฐ เช่อเหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่เช่อ) มีวาจารวบรัดชัดเจนอย่างนั้นตกลงตามนี้"

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นยกมือขวาขึ้น เดินเข้ามาปรบมือกับซ่างกวนอิงสามครั้ง ผู้นำค่ายพรรคสำนักอธรรมทั้งสองบรรลุความตกลงว่าด้วยการไม่รุกรานกัน

บริวารพรรคมังกรพิโรธโห่ร้องด้วยความยินดี

เหล่าโจรโพกผ้าแดงก็ระบายลมหายใจอย่างโล่งอก เมื่อล่างฟางหวินกับหลิงจ้านเทียนอยู่พร้อมหน้า หากพวกมันคิดทำศึก ไม่ต่างกับรนหาที่ตาย

ซ่างกวนอิงเหลียวหน้าไปยังตำหนักมังกรพิโรธที่ตั้งตระหง่านง้ำลอบร้องในใจ

'ท่านพ่อวางใจ เราจะปฏิบัติตามคำสั่งเสียของท่าน จรรโลงชื่อเสียงพรรคเรา รักษาสถานะเช่นนี้ไว้ตลอดไป'

สีหน้าหลิงจ้านเทียนปรากฏรอยยิ้มอันเจิดจ้าดุจแสงอาทิตย์หลังจากผ่านคราเคราะห์ครั้งนี้ เบื้องสูงเบื้องต่ำของพรรคมังกรพิโรธจะรวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว กอบกู้เกียรติภูมิของพรรคคืนมาใหม่

ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นมองดูล่างฟานหวิน กล่าวว่า

"พี่ล่างนับเป็นมือกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินอย่างเต็มภาคภูมิ วันหน้าขอเชิญไปยังชายแดนตะวันตก ผู้แซ่เช่อจะได้แสดงน้ำใจผู้เหย้าร่วมเมามายสักครั้ง"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า

"พี่เช่อเกรงใจไปแล้ว"

ในใจกลับครุ่นคิด อีกสองวันจะครบรอบการตายของซีซี เมื่อถึงเวลาเขาจะลอยเรือออกทะเลสาบตังถิง ขอเมามายก่อนสักคราขุนโจรทมิฬยกกำลังล่าถอย

เกาะมังกรพิโรธคืนสู่สันติสุข

แต่ตำนานเรื่องราวของเทพมารสะท้านภพเพิ่งเริ่มต้น

ขอมหาจ๋ำพอง

แม่น้ำแยงซีเกียงใต้ผาสูงชัน คล้ายมังกรโกรธเกรี้ยวที่แยกเขี้ยวกางเล็บ พลิกตัวอาละวาดอย่างดุร้าย พกพาเกลียวคลื่นที่หนุนเนื่องไหลหลั่งสู่บูรพทิศ

กระแสน้ำช่วงนี้ถูกผนังผาลาดชันสองฟากข้างหนีบประกบไว้บวกกับหินโสโครกเบื้องล่างคอยกั้นขวาง ดังนั้นบิดกระเสือกกระสนดิ้นรนกลายเป็นวังน้ำวนอันรุนแรง สามารถดูดกลืนทุกสิ่งลงไป

ฟงสิงเลี่ย* ยืนอยู่บนผาสูง ก้มลงมองดูสายน้ำอันเชี่ยวกรากทางเบื้องล่างสามสิบวา ในใจปราศจากความฮึกเหิมองอาจแม้แต่น้อย

หวนนึกถึงตนเองถือดีว่าเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ครั้งกระโน้นหันหลังให้กับสำนักอธรรมลี้ลับอันอื้อฉาว ทำลายล้างสิบสามอาชาไนยแห่งสำนักอธรรมลี้ลับในชั่วค่ำคืนเดียว ทั้งยังตบแต่งหญิงงามที่มีความเป็นมา

---

* ฟงเป็นแซ่ แปลว่าวาฬ นามฟงสิงเลี่ยแปลว่าวาฬเคลื่อนตัวรุนแรง

ลึกลับนามจิ้นปิงหวิน* เป็นภรรยา ผุดขึ้นในยุทธจักรดุจดาวประกายพรึก เป็นชนชาวธัมมะที่สามารถแข็งข้อกับสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ตอนนี้กลับมีสภาพท้อแท้ถึงเพียงนี้

...ปิงหวิน ท่านที่แท้ไปยังที่ใด?

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความรักอันสลักซึ้งใจที่มันมีต่อจิ้นปิงหวิน นางคล้ายปุยเมฆหลากสี พลันยึดครองโลกของมันจนหมดสิ้น แปลงเป็นทิพยสถานอันเฉิดฉัน ก่อเกิดเป็นธารรักอันอุ่นระอุ ไหลเข้าสู่ห้องหัวใจที่ได้รับการฝึกจากสำนักอธรรมลี้ลับจนแข่แข็งไป

ทุกรอยแย้มยิ้มพริ้งพราย ชม้ายชายเนตรอันสดใส ล้วนโยกคลอนจิตใจมันให้หวั่นไหว

แต่แล้วเมื่อสิบวันก่อน นางพลันจากไปโดยไม่ลำลา

ความโชคร้ายไม่มีเพียงนี้เท่านั้น

ในความท้อแท้ทอดอาลัยหลังจากที่จิ้นปิงหวินจากไป เรื่องราวอันน่ากลัวพลันบังเกิดแก่มัน ขณะที่โคจรพลังเข้าสู่ภวังค์ จู่ๆ ปรากฏธาตุไฟเข้าแทรกโดยที่ไม่มีวี่แววล่วงหน้า เมื่อฟื้นคืนสติมา พบว่ามีพลังฝีมือหลงเหลือเพียงหนึ่งส่วนครึ่ง

บนท้องฟ้าเมฆขาวเคลื่อนคล้อย
สายน้ำเบื้องล่างดังเลื่อนลั่น
ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจยาว เดินไปยังริมหน้าผา ตระเตรียมยุติชีวิตตัวเองแต่เพียงนี้

เสียงแค่นอย่างเย็นชาเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลัง
ฟงสิงเลี่ยรู้สึกแก้วหูชาด้าน ต้องเหลียวขวับไปอย่างงุนงง
บุรุษสามคนยืนหยัดเป็นหนึ่งหน้าสองหลัง ปรากฏกายในที่

---

* จิ้นเป็นแซ่ ปิงหวินแปลว่าเมฆน้ำแข็ง

ห่างไปสามวา

บุรุษที่นำหน้าสวมอาภรณ์เลิศหรู รูปกายสูงสง่า มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นชนชั้นผู้นำ อีกสองคนสวมใส่เสื้อผ้าหนึ่งดำหนึ่งขาวให้ความรู้สึกที่ประหลาดพิกลแก่ผู้พบเห็น แสดงว่าเป็นบ่าวไพร่ผู้ติดตาม

บุรุษอาภรณ์เลิศหรูดูไปมีอายุเพียงสามสิบกว่าปี เค้าใบหน้างดงามจนแทบเป็นความชั่วร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผิวกายที่นวลเนียนเป็นประกายจับตา ผมยาวดำขลับแยกผ่ากลาง สยายอยู่บนไหล่บ่าทั้งสองข้าง ซึ่งผายกว้างกว่าผู้คนทั่วไป ดั้งจมูกโด่งเป็นสัน สองดากระจ่างจ้าดุจสายฟ้า ซ่อนมนต์ขลังอันลี้ลับ มาตรว่าถูกมองเพียงแวบเดียวก็ไม่มีวันลืมเลือน สอดรับกับสัดส่วนรูปร่างและบุคลิกภาพอันหนักแน่นดุจขุนเขา สะกดผู้คนบังเกิดความนิยมยำเกรง

ฟงสิงเลี่ยสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ มันเพิ่งพบพานบุคคลเช่นนี้เป็นครั้งแรก

บุรุษที่คล้ายพญามารจุติมาผู้นี้สวมชุดเลิศหรูสีม่วงขลิบทองคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีเงินยาวระพื้น ที่หว่างเอวคาดสายรัดกว้างสามนิ้วประดับเต็มไปด้วยอัญมณีอันล้ำค่า เป็นประกายระยิบระยับใต้แสงอาทิตย์ เพียงสายรัดเส้นนี้ก็มีค่าควรเมือง

ฟงสิงเลี่ยพลันฉุกคิดถึงบุคคลที่คล้ายเป็นตำนานในยุทธจักรผู้หนึ่ง ตลอดทั้งร่างพลันแข็งทื่อเย็นเฉียบในบัดดล

ประกายน้ำแข็งในดวงตาบุรุษอาภรณ์เลิศหรูผนึกแข็งตัว แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ดังสะท้อนผนังหน้าผาทั้งใกล้ไกล

มันพลันชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยหวั่นไหวไม่เข้าใจ ฝ่ายตรงข้ามกล่าวสืบต่อ

"พี่ฟงมีบุญคุณต่อเรา โปรดรับการกราบจากผังปานสักครา"

คำ "ผังปาน" พอกระทบโสต ถึงแม้ว่าฟงสิงเลี่ยคาดเดาได้แต่แรก ยังอดสะท้านด้วยความตระหนกมิได้

ผังปานคิดหมายกราบกราน

ฟงสิงเลี่ยไหนเลยกล้ารับความเคารพจากพญามารผู้นี้ โดยเฉพาะมันเองก็ไม่ทราบว่าเคยกระทำคุณงามอันใดต่ออีกฝ่าย ขณะจะหลบไปด้านข้างเพิ่งขยับเคลื่อนตัว พลันรู้สึกมีพลังประหลาดสายหนึ่งปิดสกัดเส้นทางเอาไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนกายได้

ผังปานเพียงน้อมกายเล็กน้อย ถือเป็นการคารวะ

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกตัวเบากว่าเดิม ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามรั้งพลังกลับคืน การบังคับผู้อื่นรับความเคารพ นับเป็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง จึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ผู้อาวุโสพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ฟงสิงเลี่ยเพียงเป็นเบี้ยเล็กๆ ในยุทธจักร มีคุณสมบัติอันใด ไหนเลยมีบุญคุณต่อผู้อาวุโสได้?"

ผังปานกลับคืนสู่สีหน้าอันเยือกเย็นยะเยียบ กวาดมองฟงสิงเลี่ยอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง

สายตาของมันคล้ายเหยี่ยวร้าย ฟงสิงเลี่ยมีความรู้สึกว่าเสื้อผ้าตัวเองสูญเสียประสิทธิภาพในการปกปิดกาย เปลือยเปล่าล่อนจ้อนภายใต้สายตาของฝ่ายตรงข้าม มันทราบว่านี่เป็นวิชาเร้นลับของฝ่ายมาร ซึ่งสาบสูญจากการถ่ายทอดมานาน เรียกว่าวิชาศึกษาคนสำรวจวัตถุ คิดไม่ถึงพญามารผู้นี้จะใช้ออก

ผังปานมือไพล่หลัง เดินเฉียดผ่านข้างกายฟงสิงเลี่ยไปอย่างปลอดโปร่ง จวบกระทั่งถึงริมหน้าผา ค่อยหันกายกลับมา สายตาคล้ายกระบี่คมกล้า แทงใส่กลางหลังฟงสิงเลี่ย

สุ้มเสียงอันอ่อนโยนของผังปานดังขึ้นที่ด้านหลัง กระทบโสตฟงสิงเลี่ยว่า

"บุญคุณที่พี่ฟงมีต่อเรา เรากราบขอบคุณแล้ว ตอนนี้ถึงรอบสะสางความแค้นของพวกเรา"

ฟงสิงเลี่ยหันกลับไปอย่างงุนงง ประสานสบกับเพลิงแค้นในดวงตาผังปาน กล่าวว่า

"ผู้อาวุโส"

ผังปานตัดบทว่า

"ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ จิ้นปิงหวินเป็นสตรีของเราผู้แซ่ผัง ท่านพ่าพรหมจารีของนาง ไม่ต่างกับเป็นศัตรูคู่แค้นของเรา น่าเสียดายที่ความตายกรายถึงศีรษะ ท่านยังไม่ตื่นจากความฝันอันงมงาย น่าหัวร่อน่าหัวร่อนัก"

ปากแม้บอกว่าน่าหัวร่อ แต่ปราศจากรอยยิ้มแม้แต่น้อย

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ จิ้นปิงหวินมีความเป็นมาลึกลับแม้แต่กับสามีของนาง ก็ไม่ยอมเปิดเผยชาติตระกูลและสังกัดสำนัก ผังปานเมื่อกล่าวเช่นนี้ ย่อมมีความลับที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน

ผังปานเดินช้าๆ กลับไปยังที่เดิม

ฟงสิงเลี่ยแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ทางหนึ่งมันเห็นทุกฝีเท้าก้าวย่างของผังปาน แต่ประสาทความรู้สึกบอกต่อมันว่า ทุกความเคลื่อนไหวของผังปานดูไปคล้ายเชื่องช้า แท้ที่จริงสำเร็จเสร็จสิ้นในชั่วพริบตา สิ่งที่เป็นสุดเร็วกับสุดช้าซึ่งตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง กลับบังเกิดแก่ผังปานพร้อมกัน ไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่มันจนหน้าเปลี่ยนสีได้

ผังปานพอกลับถึงที่เดิม ค่อยหันกายกลับมา ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ปิงหวินทรงเสน่ห์น่าลุ่มหลง เป็นยอดหญิงงามที่สวรรค์เนรมิตรสร้าง ให้ความสุขแก่เราหลายวัน ถึงกับแทบลืมเลือนความแค้นที่มีต่อท่าน พี่ฟง เราท่านนับว่าเสพสุขวาสนาเทียมฟ้าร่วมกัน"

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกมีเพลิงโทสะพลุ่งขึ้นถึงสมอง ตลอดทั้งร่างสั่นระริก สองตาแดงฉานด้วยสายเลือด ไม่สนใจว่าจิ้นปิงหวินมีความเป็นมาอย่างไร เมื่อภรรยารักถูกหยามย่ำยี จะให้มันทนทานรับได้อย่างไร

ผังปานคล้ายบังเกิดความรู้สึกสาแก่ใจ โบกมือกล่าวว่า

"พี่ฟงไหนเลยมีคุณสมบัติพลุ่งพล่านใจ หากมิใช่เรามุ่งฝึกปรือยอดวิชา ละเลยโอกาสชิดเชยหญิงงาม พี่ฟงไฉนเลยมีวาสนาได้สัมผัสรักกับปิงหวินก่อนเราก้าวหนึ่ง?"

มันจับจ้องมองฟงสิงเลี่ย กล่าวสืบต่อ

"แน่นอน ค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายสูงลิบลิ่ว พี่ฟงมีทั้งโชคดีและโชคร้าย กลายเป็นหินรองรับเท้า ช่วยให้เราสำเร็จยอดวิชา หากมิใช่เราเกิดเพลิงริษยาอันเนื่องมาจากปิงหวินดีต่อท่าน เราผู้แซ่ผังยังไม่อาจผ่านด่านซึ่งยังไม่เคยมีฝ่ายมารใดก้าวข้ามได้ น่าหัวร่อฝ่ายมารเรากำเนิดอัจฉริยชนไม่ขาดสาย ล้วนเป็นชนชั้นปิดบ้านสร้างรถรา ไม่รู้จักเสาะแสวงหาจากภายนอก จนพกพาความดับแค้นสู่ปรภพ นับเป็นที่น่าเศร้านัก"

ลมภูเขาโชยพัดผมยาวของผังปานปลิวไปด้านหลัง กอปรเป็นภาพอันลี้ลับชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูก ส่วนบ่าวไพร่ดำขาวที่ด้านหลังหน้าเฉยเมยไร้ความรู้สึก คล้ายปราศจากอารมณ์ของมนุษยชาติแม้แต่น้อย

ฟงสิงเลี่ยข่มความรู้สึกอันพลุ่งพล่านเอาไว้ มันความจริงเป็นชนชั้นฉลาดปราดเปรื่อง เมื่อเผชิญกับความกดดัน ย่อมบังเกิดความคิดต่อต้าน ความคิดอ่านปราดเปรียวขึ้นมา กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ผู้อาวุโสมีภูมิปัญญาสูงเทียมฟ้า กล่าววาจาซ่อนความนัยอภัยที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

ผังปานหน้าเย็นชายะเยียบลง กล่าวว่า

"เข้าใจหรือไม่ล้วนไม่มีความสำคัญ การละเล่นสิ้นสุดแต่เพียงนี้

เราอนุญาตท่านยุติชีวิตของตัวเอง สำหรับกับเราผู้แซ่ผัง นับเป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่แล้ว"

ฟงสิงเลี่ยแทนที่จะมีโทสะ กลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พี่ผังกล่าวประเสริฐ ท่านไหนเลยละเว้นโดยง่ายดาย เสนอเงื่อนไขของท่านมาเถอะ"

มันเปลี่ยนคำเรียกหาผังปานจาก "ผู้อาวุโส" เป็น "พี่ผัง" แสดงว่าตระเตรียมต่อสู้ถึงที่สุด

ผังปานไม่เห็นมันอยู่ในสายตา กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"พี่ฟงไม่รวบรัดธรรมดา ยามอยู่เบื้องหน้าเรา ยังเจรจาอย่างฉะฉาน สมเป็นวีรบุรุษผู้กล้า การมาของเราครั้งนี้มีเรื่องหนึ่งคิดสอบถาม หากท่านบอกกล่าวตามความสัตย์ เราจะให้ความสะดวกตายแก่ท่าน"

เอ่ยถึงตอนนี้ดวงตาสาดประกายดุจสายฟ้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่เช่นนั้นเรารับประกันว่า จะให้ท่านเผชิญกับชะตากรรมอันอเนจอนาถจนกว่าชีวิตจะหาไม่"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าขอล้างหูรอรับฟังแล้ว"

จนบัดนี้มันค่อยทราบว่า ผังปานมีเรื่องร้องขอต่อมัน นับว่าช่วงชิงสถานะกลับคืนมาบ้าง

ผังปานมีความคิดอ่านลึกซึ้ง ไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกที่โกรธแค้นออกมา กล่าวด้วยความถือดีว่า

"เราสืบทอดวิชาบู๊จากบุพพามารเมิ่งเช่อสิงเมื่อร้อยปีก่อน ซึ่งเน้นหลักการใช้จิตสมาธิควบคุมวัตถุ เมื่อยี่สิบปีก่อน เราได้เป็นบุคคลอันดับหนึ่งของสำนักมาร ทอดตาทั่วหล้ายากจะมีคนรับมือได้ร้อยกระบวนท่า เพื่อแสวงหาความรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง จากมารเข้าสู่วิถีแห่งธรรม ทำการศึกษาค้นคว้าเคล็ดวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร ซึ่ง

ยังไม่เคยมีคนฝึกปรือสำเร็จมาก่อน"

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน ผังปานได้รับขนานยกย่องเป็นปรมาจารย์มาร เป็นชนชั้นที่ชาวยุทธจักรไม่กล้าเอ่ยถึง มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง แต่ประวัติความเป็นมาไม่กระจ่าง ยามนี้ค่อยทราบว่า มันเป็นผู้สืบทอดวิชาฝีมือของเมิ่งเช่อสิง

เมิ่งเช่อสิงมีศักดิ์เป็นครูบาอาจารย์ของกษัตริย์กุบไลข่านแห่งมองโกล ซึ่งยอดคนในยุคนั้นประกอบด้วยบุพพามารเมิ่งเช่อสิง อู๋ซ่างจงซือหลิ่งตงไหล กับจอมยุทธ์ฟู่อิง

ผังปานกล่าวว่า

"ตีความตามนาม ยอดวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารคือการเสาะแสวงหาขนชั้นอันเที่ยงธรรม มีจิตใจยึดมั่นในความชอบธรรมนำมาเป็น 'กระถางรองรับ' ของการฝึกลมปราณ"

เอ่ยถึงตอนนี้ สำรวจมองฟงสิงเลี่ยขึ้นๆ ลงๆ เที่ยวหนึ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ฟงมีจิตใจกระจ่างพิสุทธิ์ เป็น 'กระถางรองรับ' ที่ในรอบพันปียากพบพาน ส่วนรายละเอียดของการฝึกลมปราณ ขอยกเว้นไว้ไม่เอ่ยถึง เพียงแต่ผู้ฝึกวิชาต้องชำแรกแทรกตัวถึงกันบึ้งแห่งจิตวิญญาณของอีกฝ่าย รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงนานัปการ โปรยหว่านเมล็ดพันธุ์มารเอาไว้ จวบจนเจริญงอกงามเป็นตัวเป็นตน ค่อยประสบความสำเร็จ"

ฟงสิงเลี่ยตะลึงลานกับที่ เรื่องราวที่พญามารผู้นี้บอกกล่าว ล้วนแต่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน เมื่อเป็นเช่นนี้ยังมีผู้ใดต่อกรกับปรมาจารย์มารผังปานได้?

ผังปานกล่าวสืบต่อ

"จิตวิญญาณของคนแม้มีการแบ่งลำดับขั้นสูงต่ำ กว้างหรือ

คับแคบ แต่ล้วนเป็นห้วงอันเวิ้งว้างสุดจะหยั่ง เฉกเช่นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ บัดเดี๋ยวท้องฟ้าโปร่งลมเฉื่อยฉิว อาทิตย์สาดส่องจันทร์ฉายแสง บัดเดี๋ยวปกคลุมด้วยเมฆดำพยับฝน ฟ้าแลบฟ้าร้องกอปรด้วยอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหก* แปรปรวนสุดหยั่งคาด ผู้ที่ฝึกปรือวิชานี้เฉกเช่นบังคับเรือกลางทะเลบ้า หากชะล่าเลินเล่อ จะได้รับผลกระทบจากพายุอารมณ์คลื่นปรารถนาของ 'กระถางรองรับ' ประสบสภาพเรืออับปางคนล้มตาย สถานเบาคือถูกธาตุไฟเข้าแทรกสถานหนักถึงขั้นแตกดับสลาย ไม่เหลือแม้แต่ซากร่าง ดังนั้นนับแต่โบราณกาลมาสำนักมารเราแม้ปรากฏอัจฉริยบุรุษไม่ขาดสาย แต่ผู้ที่ฝึกปรือวิชานี้ล้วนพบกับความล้มเหลวแตกดับไป"

บนผาสูงบังเกิดกระแสสมพัดแรง หอบเอาเมฆดำกลุ่มหนึ่งมาถึง คล้ายกับแม้แต่ภูตเทพยังหวั่นไหวต่อยอดวิชา จิตแห่งธรรมปลูกฝังมารที่ผังปานบ่งบอกบรรยาย ถึงกับร้องร่ำครำครวญออกมา

ผังปานกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า

"หลังจากที่เราทำการค้นคว้า ในที่สุดค้นพบวิธีการ 'ใช้ความรักสะกดความรัก' ก่อนอื่นยอมละเมิดกฎประจำตัว ปลูกฝังความรักต่อหญิงสาวนางหนึ่ง จนกระทั่งหยั่งรากฝังลึก ค่อยดำเนินแผนอย่างแยบคาย ให้นางเป็นภรรยาของท่าน กระตุ้นให้พี่ฟงคลั่งไคลัหลงใหลเพื่อที่เราจะได้ชำแรกเข้าสู่จิตวิญญาณของท่าน ทำการควบคุมบังคับเป็นเขิมทิศบอกทิศทาง มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังต้องใช้เวลาถึงสามปีจวบกระทั่งเราสั่งให้ปิงหวินไปจากท่าน จิตวิญญาณของท่านค่อยเปิด

---

* อารมณ์ทั้งเจ็ดประกอบด้วยความรู้สึกยินดี เดือดดาล เศร้าโศก สุขสันต์ ความรัก ความชัง และความปรารถนา กามคุณทั้งหกเกิดจากการรับรู้ทางจักษุ โสต ฆาน ชิวหา กายา และใจ ก่อเกิดเป็นความต้องการต่อรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส และทางมโนสำนึก

ซ่องโหว่ เป็นโอกาสให้เราเพาะเมล็ดพันธุ์มารสำเร็จ กลายเป็นบุคคลแรกของสำนักมารที่ฝึกวิชาฝีมือนี้ได้"

ที่ไกลตาปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบ แว่วเสียงฟ้าร้องเบาๆ คล้ายรับรู้ถึงภัยพิบัติที่กรายกล้ำต่อมนุษยชาติ

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกสมองขาวว่างเปล่า ยากที่จะใช้ความนึกคิดเช่นปรกติ เพียงทอดถอนใจกล่าวว่า

"พี่ผังเมื่อฝึกยอดวิชาสำเร็จ สามารถท่องทะยานทั่วแผ่นดินก่อการตามอำเภอใจ ไม่ทราบยังมีเรื่องใดคิดถามไถ่ข้าพเจ้า?"

ผังปานกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะว่าพี่ฟงยังมีชีวิตอยู่เป็นปรกติสุข"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่มีส่วนเกี่ยวข้องอันใด?"

ผังปานแหงนมองท้องฟ้า ขบคิดชั่วครู่จึงกล่าว

"วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารนี้ แต่ละรุ่นเพียงถ่ายทอดรุ่นละคน ทั้งจำกัดให้ถ่ายทอดด้วยปากเปล่า ไม่มีลายลักษณ์อักษร แต่ตามเคล็ดความปลูกฝังมาร หากหว่านเมล็ดพันธุ์มารเป็นผลสำเร็จ ผู้ที่เป็น 'กระถางรองรับ' จะพบจุดจบในสภาพโลหิตเหือดแห้งหาย ร่างเหี่ยวเฉาตาย แต่ตอนนี้ท่านเพียงแต่พลังฝีมือเสื่อมถอย หากทว่ายังมีชีวิตอยู่ ความนี้ต้องมีสาเหตุแน่นอน"

ฟงสิงเลี่ยอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ หากแม้นต้องตายในลักษณะนี้ นับเป็นสภาพอันน่าตื่นตระหนกนัก

ผังปานแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงขณะที่เราทุ่มเทพลังจิตสมาธิชำแรกเข้าสู่จิตใจของท่าน ก็พบว่าภายในกายท่านนอกจากพลังฝีมือส่วนตัวแล้ว ยังมีพลังประหลาดซ่อนเร้นอยู่อีกสายหนึ่ง ซึ่งต่างกับพลังลมปราณส่วนตัว

ของท่าน แสดงว่ามีคนนอกถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างกายท่าน ดังนั้น ขณะที่พลังลมปราณภายในกายท่านใกล้สิ้นสูญสลาย พลังจากภายนอกจึงเข้าแทนที่ ช่วยชีวิตของท่านไว้ ทั้งเป็นเหตุให้วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของเราไม่บรรลุผลโดยสมบูรณ์ วิธีแก้ไขเพียงหนึ่งเดียวคือหาตัวคนผู้นี้ให้พบ หวังว่าพี่ฟงคงบอกต่อเรา"

ห้วงสมองฟงสิงเลี่ยปรากฏสภาพเงาร่างคนผู้หนึ่งขึ้น ปากกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"พี่ผังเข้าใจว่าฟงสิงเลี่ยเป็นคนขายสหายหรือ โดยเฉพาะคนผู้นี้ยังมีบุญคุณต่อข้าพเจ้า"

ผังปานหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราเมื่อมาด้วยตนเอง ท่านยังเป็นตัวของตัวเองอีกหรือ?"

ประกายตาทั้งสองเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราดแหลมคม ผนึกรวมกันอย่างแนบแน่น

ใต้ผาสูงชัน แม่น้ำแยงซีเกียงยังไหลหลั่งอย่างเชี่ยวกราก

ท้องนภาเปลี่ยนสี พายุฝนใกล้กรายแล้ว

ประกายตาของผังปาน ยังสะกดขวัญวิญญาณผู้คนยิ่งกว่าสายวิชชุที่ขอบฟ้าอีก

สุดยอดฝีมือฝ่ายอธรรม กับอัจฉริยบุรุษฝ่ายธัมมะคู่นี้มีความสัมพันธ์อันสลับซับซ้อน คนภายนอกต่อให้ขบคิดจนสมองแทบแตกก็นึกไม่ออกว่าระหว่างพวกมันผูกพันบุญคุณความแค้นอันใด

ใบหน้าฟงสิงเลี่ยพลันปรากฏรอยยิ้มอันประหลาดลี้ลับขึ้น กล่าวว่า

"หากทุกเรื่องราวในโลกหล้าล้วนปล่อยให้พี่ผังเป็นผู้กำหนดไยมิใช่อยุติธรรมเกินไป สมมติเช่นปิงหวิน ท่านพลาดโอกาสทำลายความบริสุทธิ์ของนางก่อน ตอนนี้ยังสูญเสียจิตใจของนาง มาตรว่าได้ครอบครองร่างกายของนางจะมีประโยชน์ใด?"

สีหน้าผังปานปราศจากความรู้สึกใด บันดาลให้ผู้คนคำนวณไม่ออกว่า คำพูดนี้จี้ถึงใจดำของมันหรือไม่

สำหรับกับฟงสิงเลี่ย วาจาประดานี้เท่ากับลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว ควรทราบว่าพลังฝีมือสติปัญญาของพญามารผู้นี้ ล้วนปราศจากช่องว่างจุดอ่อนให้ฉกฉวย ได้แต่สะกิดเพลิงริษยาของอีกฝ่าย ซึ่งผังปานหยั่งรากฝังลึกอยู่ในตัวมันอยู่ก่อน เรียกว่าชัดหอกสนองคืนผู้ใช้ ฟงสิงเลี่ยต้องการจุดไฟริษยาของอีกฝ่าย จึงฉกฉวยโอกาสที่ผังปานพิโรธเดือดดาล ดิ้นรนหาหนทางรอดจากความตาย

ยังมี ฟงสิงเลี่ยจงใจระบุว่า หัวใจของจิ้นปิงหวินไม่ได้อยู่ที่ผังปาน หากพญามารผู้นี้เดือดดาลเป็นการใหญ่ กลับเป็นการพิสูจน์ยืนยันว่าจิ้นปิงหวินยังรักมัน การจากไปของนางเพียงถูกบีบคั้นบังคับ ไม่เช่นนั้นวาจาประดานี้รังแต่เกิดผลตรงกันข้าม นำมาซึ่งเสียงหัวร่อเย้ยหยัน

วันใดที่พิสูจน์ทราบว่าจิ้นปิงหวินยังรักมัน หากฟงสิงเลี่ยสามารถหนีเอาชีวิตรอด จะทุ่มเทความพยายามทั้งหมดช่วยเหลือภรรยารักกลับมา

ขณะที่มันรอดูปฏิกิริยาของผังปานด้วยความเขม็งตึงเครียด พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง ผังปานคุกคามเข้ามาในรัศมีสิบเชียะแล้ว

ฟงสิงเลี่ยไม่ทันบังเกิดความยินดี พลังอันมหาศาลสายหนึ่งก็กดทับถึงทรวงอก จนลมหายใจของมันแทบขาดห้วง

ผมดำขลับของผังปานกระพือพัดพลิ้วอยู่เหนือศีรษะราวเปลวอัคคี ประกายตาผนึกรวมเป็นโคมไฟที่สาดส่องพื้นพสุธาสองดวง ยามพิโรธโกรธเกรี้ยว มันกลับสูญเสียสติสัมปชัญญะไปชั่วขณะ

แผนอันแยบคายของฟงสิงเลี่ยประสบผล ขณะเดียวกันก็พาตัวเองเข้าสู่ห้วงความเป็นความตาย แต่ว่ามันไหนเลยไม่ทดสอบเสี่ยงได้?

มาตรว่าพลังฝีมือของมันเสื่อมถอยไปมากมาย แต่สายตาและปฏิกิริยายังปราดเปรียวดุจเดิม ผังปานเพิ่งคุกคามเข้าใกล้ มันก็ถอยร่นไปด้านหลัง หาคาดไม่ว่าที่ด้านหลังปรากฏพลังมหาศาลอีกสายหนึ่งคุกคามเข้ามา คล้ายกับมีผังปานสองตนกลุ้มกระหนาบใส่มันทั้งหน้าหลัง พญามารผู้นี้พอลงมือ ก็ก่อเกิดเป็นพลังทั้งทางตรงและย้อนกลับสองชนิด เคล็ดวิชาสำนักมารช่างน่าตื่นตระหนกจริงๆ

ฟงสิงเลี่ยยามอับจนปัญญา ได้แต่รวมรั้งพลังฝีมือซึ่งหลงเหลือไม่ถึงสามส่วน ต่อยหมัดทั้งสองออกไป

ปรมาจารย์มารผังปานหัวร่อเฮอะฮะ สองมือกลับกลายเป็นกรงเล็บ ตะปบใส่สองหมัด หากแม้นถูกมันตะปบคว้าถูก หมัดทั้งสองข้างฟงสิงเลี่ยต้องแหลกละเอียดไม่มีชิ้นดี

เห็นแน่ชัดว่ามือที่เรียวยาวขาวสะอาดของผังปานจะตะปบถูกหมัดทั้งสองข้างนั้นแล้ว ฟงสิงเลี่ยพลันเคลื่อนไหวอย่างที่ไม่ต่างกับการฆ่าตัวตายประการหนึ่ง

มันรั้งหมัดหมุนตัว เปลี่ยนจากเผชิญหน้าเป็นหันหลังให้กับกรงเล็บมารของผังปาน นี่เป็นท่วงท่าที่ไม่เคยมีผู้ใดใช้ออกขณะที่ยอดฝีมือต่อสู้กัน ด้วยไหวพริบปฏิกิริยาของผังปาน ยังงงงันวูบหนึ่ง

ยามนี้กรงเล็บทั้งสองข้างของผังปานห่างจากกระดูกสันหลังของฟงสิงเลี่ยเพียงหนึ่งนิ้ว หากยังรักษาสภาวะเช่นนี้ต่อไป เป็นที่แน่ใจว่าต้องทะลวงหลังฟงสิงเลี่ยเป็นโพรงสองโพรง ถึงกับควักล้วงตับไตไส้พุงของอีกฝ่ายออกมา เป็นการระบายเพลิงแค้นริษยา

ผังปานจะอย่างไรเป็นผังปาน ความเคลื่อนไหวที่ผิดปรกติวิสัยของฟงสิงเลี่ย กลับกระตุ้นให้มันมีสติแจ่มใส ฉุกคิดว่าหากฆ่าฟงสิงเลี่ยกับมือ เรื่องที่มันต้องการทราบจะไม่มีวันได้รับคำตอบ เพื่อดำเนินการค้นหาวิถีแห่งมาร มันไม่เสียดายกับใช้วิธีการใดๆ ไม่เช่นนั้นคงไม่จงใจ

รักจิ้นปิงหวิน จากนั้นผลักไสนางไปเป็นภรรยาผู้อื่น ควบคุมข่มกลั้นเพลิงริษยาที่เผาผลาญใจแล้ว

ถึงแม้ห่างเพียงหนึ่งนิ้ว ผังปานผู้ยิ่งใหญ่ยังสามารถหยุดท่าจู่โจม ใช้ระดับความเร็วที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึง บรรลุความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงหลายประการ

ผังปานยืดเหยียดนิ้วมือ เปลี่ยนจากกรงเล็บเป็นฝ่ามือ พร้อมกับรั้งพลังลมปราณมารกลับมาเก้าส่วน ฝ่ามือทั้งสองกดประทับกับกลางหลังฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยกู่ร้องเสียงหวนโหย พร้อมกับกระอักโลหิตจากปาก หยิบยืมพลังกระแทกทำร้ายถาโถมไปยังเบื้องหน้า

ผังปานลอบร้องผิดท่า ขยับตัวตามติดไป

ฟงสิงเลี่ยเพิ่งลอยตัวพ้นจากหน้าผา หยุดค้างอยู่กลางอากาศ

ผังปานไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด ก็ติดตามถึงริมหน้าผา ยื่นมือข้างหนึ่งตะปบใส่ฟงสิงเลี่ย

หาคาดไม่ว่าฟงสิงเลี่ยม้วนตัวตีลังกาทอดหนึ่ง เร่งเร้าสภาวะโถมไปเบื้องหน้า เสียงคว้ากเมื่อผังปานเพียงฉีกกระชากชายเสื้อติดมือมาแถบหนึ่ง ได้แต่เบิกตาดูร่างอันสูงใหญ่ของฟงสิงเลี่ยกลายเป็นจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง ร่วงหล่นลงในน้ำ ก่อเกิดเป็นสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน

สายน้ำไหลเชี่ยวสู่บูรพทิศ คล้ายกับไม่ได้เกิดเรื่องราวใดมาก่อน

ผังปานยืนตระหง่านบนผาสูง สีหน้าเคร่งเครียดผิดธรรมดา มองดูสายน้ำที่ไหลหลั่งอยู่เบื้องล่าง ออกคำสั่งว่า

"พวกเจ้าทั้งสองออกตามหามัน ไม่ว่าใช้วิธีการใด ต้องคร่ากุมมันกลับมาให้จงได้ ไม่เช่นนั้นวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของเราต้องล้มเหลวในนาทีสุดท้าย ไม่สามารถก้าวข้ามขอบเขตระหว่างมนุษย์กับเทวะไป"

บ่าวไพร่ดำขาวที่ด้านหลังคุกเข่าโขกศีรษะคำนับสามครา ไม่กล่าวว่ากระไร ผุดลุกขึ้นวิ่งจากไป ทิ้งให้ผังปานอยู่ตามลำพัง

ครึน

หลังเสียงฟ้าร้องปานฉีกฟ้า ฝนห่าใหญ่เทกระหน่ำลงมา

ปรมาจารย์ซึ่งพบกับความสำเร็จอย่างที่ไม่เคยมีคนบรรลุถึงมาก่อนพลันตวาดว่า

"ผู้คล้อยตามเราจำเริญ ผู้แข็งขืนเราต้องตาย"

ในที่สุดฝันร้ายของยุทธจักรเริ่มต้นขึ้น

เมืองเยี่ยโจว

เหลาโอบฟ้าชมจันทร์เป็นเหลาสุราที่โอ่โถงที่สุดของเมืองเยี่ยโจว โต๊ะทุกโต๊ะต้องสั่งจองล่วงหน้า ผู้ที่จับจองต้องเป็นขุนนางสูงศักดิ์หรือคหบดีมั่งคั่ง ผู้คนทั่วไปคิดจับจองโต๊ะยังไม่รับจอง

เหลาสุราตั้งอยู่ริมแม่น้ำแยงซีเกียง ละแวกใกล้เคียงประกอบด้วยสถานบันเทิงหอนางโลม ตลอดจนร้านรวงต่างๆ แว่วเสียงมโหรีขับกล่อมไม่ขาดสาย ขอเพียงยินยอมจ่ายเงินทอง รับรองจะได้รับความสุขอย่างเหลือล้น ลืมเลือนกลับคืนบ้านช่อง

ยามนี้เพิ่งเริ่มยามสวี (ประมาณหนึ่งทุ่ม) เหลาโอบฟ้าชมจันทร์จุดโคมไฟสว่างไสว ห้องจัดเลี้ยงทุกห้องมีแขกเหรื่อดื่มกินจนเต็ม มาตรว่าได้ยินเสียงถ้วยจอกกระทบกัน แต่ปราศจากเสียงร้องอึกทึกวุ่นวาย แขกเหรื่อของที่นี่เป็นคนในสังคมชั้นสูง มีความสำรวมเป็นพิเศษ

ในห้องพิเศษบนชั้นสามซึ่งเป็นชั้นบนสุดของเหลาจัดโต๊ะสองโต๊ะ โต๊ะหนึ่งนั่งสิบสองคน หญิงรับใช้ที่คมขำยกสุราอาหารอันเลิศรสโอชะเข้ามาตลอดเวลา เสียงซูจอกชักชวนดื่ม เสริมเป็นบรรยากาศอันรื่นเริง

โต๊ะหลักที่ติดหน้าต่างนั่งไว้ด้วยชายกลางคนชุดเลิศหรู อยู่ในฐานะเจ้าภาพ ลุกขึ้นคารวะสุราต่อแขกเหรื่อ จากนั้นพกพาความมืนเมาสามส่วน กล่าวกับชายหนุ่มหน้าตาองอาจ มีอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปีผู้หนึ่งว่า

"ช่างกวนปางจู่ (ประมุขพรรคช่างกวน) ภายใต้การนำของท่านพรรคมังกรพิโรธมีเกียรติภูมิกว่าเก่าก่อน ทั่วทั้งแผ่นดินล้วนยอมรับสมดังคำกล่าวที่ว่าบิดาพยัคฆ์ไม่มีลูกสุนัข ขอคารวะท่านจอกหนึ่ง"

ชายหนุ่มผู้นี้กลับเป็นประมุขพรรคมังกรพิโรธช่างกวนอิง

ช่างกวนอิงผ่านเหตุการณ์เปลี่ยนแปลง มิใช่เด็กหนุ่มที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเช่นกาลก่อน บวกกับหลายปีนี้ฝึกจิตบำเพ็ญตนบุคลิกภาพยังแปรเปลี่ยนกลับกลาย ยามนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เยี่ยเจินผู้อาวุโสชมเชยเกินไป ข้าพเจ้าเพียงพึ่งพาบารมีบิดาผู้ล่วงลับ กิจการภายในพรรคได้รับการสนับสนุนจากท่านอาล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนทั้งสอง ตลอดจนพี่น้องทั้งหลาย จึงไม่เกิดข้อผิดพลาดขึ้น สุราจอกนี้ขอดื่มแทนคนของพรรคเราทั้งหมด"

กล่าวจบดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น แขกเหรื่อบนโต๊ะพากันดื่มเป็นเพื่อน

ชายชราหน้าตาหลักแหลม มีอายุห้าสิบเศษอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ฟังว่ากระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินของพรรคท่าน ระหว่างนี้ออกเดินทางไกล ไม่ได้อยู่บนเกาะ ไม่ทราบยังรักษาการติดต่อกันอยู่หรือไม่?"

ทุกผู้คนมีสีหน้ากังวลสนใจ กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน นอกจากปรมาจารย์มารผังปานซึ่งมีศักดิ์ฐานะสูงส่งแล้ว ทอดตาทั่วยุทธจักรไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบได้ หากว่าล่างฟานหวินออกเดินทางไกล อย่างนั้นขุมกำลังของพรรคมังกรพิโรธต้อง

ลดทอนลงกว่าครึ่ง

ซ่างกวนอิงมีสีหน้าเป็นปรกติ ในใจลอบด่าทอเฉินทงที่ออกปากถาม เฒ่าผู้นี้เป็นเจ้าสำนักสามัญชน ซึ่งมีฐานะที่มั่นอยู่ที่เมืองลั่วหยาง คราครั้งนี้ผ้อาวโสฝ่ายมิจฉาชีพซึ่งล้างมือออกจากวงการนามเยี่ยเจิน เป็นเจ้าภาพจัดงานเลี้ยง มีเจตนาไกล่เกลี่ยข้อพิพาทบาดหมางระหว่างพรรคมังกรพิโรธกับเจ้าสำนักสามัญชน เรียกว่าโต๊ะสมานฉันท์

ซ่างกวนอิงขณะจะตอบคำ ที่ปรึกษาของมันนามตี้หวี่สือชิงตอบแทนว่า

"ท่านล่างมีเรื่องออกจากเกาะจริง แต่เพียงเป็นการชั่วคราว หลังจากเสร็จเรื่องจะเดินทางกลับมา ขอบพระคุณเฉินเหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่เฉิน) ที่ห่วงใย"

คำพูดเหล่านี้ไม่ได้ตอบตรงๆ ซ่อนความนัยเอาไว้ แต่เป็นที่แน่ใจว่าตอนนี้ล่างฟานหวินไม่ได้อยู่ในพรรคมังกรพิโรธ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ทุกผู้คนคล้ายเกิดความรู้สึกโล่งอก แม้แต่เยี่ยเจินก็ไม่มีข้อยกเว้น ตี้หวี่สือมีนิสัยช่างสังเกต ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง รีบครุ่นคิดหาสาเหตุ

ชายฉกรรจ์หน้าตาเยือกเย็นผู้หนึ่งส่งเสียงหนักๆ ว่า

"ฟังว่าขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นคิดมุ่งฝึกปรือฝีมือ เมื่อสามเดือนก่อนยกตำแหน่งเจ้าสำนักเกริกเกียรติแก่ศิษย์น้อง ฉายามนุษย์สุนัขป่าปู่ดี้ ไม่ทราบซ่างกวนปางจู่ได้ยินได้ฟังมาหรือไม่?"

คนผู้นี้เคยเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งลั่วหยางนามเหลียงลี่เซิง เมื่อห้าปีก่อนพ่ายแพ้แก่ดาบมือซ้ายฟงหาน มีชื่อเสียงตกต่ำลง พาตัวเร้นกายชั่วคราว แต่ยังมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง คราครั้งนี้เป็นมันกับเยี่ยเจินร่วมกันลงนามเชื้อเชิญ ไม่เช่นนั้นซ่างกวนอิงคงไม่เดินทางมาด้วยตัวเอง

ซ่างกวนอิงไม่กล้าเพิกเฉย กล่าวว่า

"เรื่องที่ท่านเหลียงเอ่ยถึง พรรคเราเพิ่งได้ยินมาเมื่อสิบวันก่อน"

ขณะกล่าว ที่หว่างคิ้วปรากฏแววววิตกกังวล มนุษย์สุนัขป่าปู่ดี้มักมากกามคุณ คนกลับมีบุคลิกท่วงท่าที่สำรวย พลังฝีมือเป็นรองขุนโจรทมิฬ แต่เอ่ยถึงความกลิ้งกลอกอำมหิต ขุนโจรทมิฬยังไม่อาจเห็นหลังได้

บุรุษที่ร่วมโต๊ะอีกคนหนึ่งมีอายุสามสิบเศษ แต่งกายเช่นบัณฑิตผู้คงแก่เรียน หน้าตาคมคายไม่น้อย แต่ที่หางคิ้วเต็มไปด้วยรอยย่น กล่าวว่า

"ฟังว่าการสละตำแหน่งครั้งนี้ ไม่ได้เกิดจากความสมัครใจของขุนโจรทมิฬ หากแต่มีเบื้องหลังเคลือบแฝง"

คนกล่าววาจาฉายาบัณฑิตลำพองฮั่วถิงชี่ เป็นคนกึ่งธัมมะกึ่งอธรรม ไม่ไว้หน้าผู้ใด เพียงคบหาเจ้าสำนักสามัญชนเป็นเพื่อนตายที่แล้วมาไม่มีความประสงค์ดีต่อพรรคมังกรพิโรธสักเท่าใด

ซ่างกวนอิงกล่าวด้วยสีหน้าตื่นเต้นตระหนกว่า

"ด้วยพลังฝีมือและเกียรติภูมิของขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่น มีผู้ใดสามารถบีบบังคับมันได้?"

หญิงงามเฉิดฉันที่นั่งอยู่ทางขวามือของซ่างกวนอิง เรียกว่าเอี้ยนเฟยเฟยซึ่งสงบปากคำตลอดเวลา พลันกลอกตาคู่งาม ไม่ทันเอ่ยปากแย้มยิ้มก่อน กล่าวว่า

"ซ่างกวนปางจู่ให้ความสนใจเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอบอกกล่าวความลับประการหนึ่งให้ทราบ"

จากนั้นจงใจปิดปากลงแสร้งอมพะนำไว้ บันดาลผู้คนดันที่หัวใจยากจะเกา ถึงกับคิดบีบลำคออันขาวผ่องของนาง บังคับให้นางรีบบอกออกมา

แน่นอน ไม่มีผู้ใดกล้าทำเช่นนี้ โดยส่วนตัวของนางมีฝีมือดิดตัว นอกจากนั้นนางยังเป็นชู้รักของหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่ว ไม่มีผู้ใดกล้าตอแยนาง

ทุกผู้คนล้วนเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง จึงใจสงบปากคำ หาซักถามไม่

เอี้ยนเฟยเฟยทราบว่าหากไม่บอกออกมาเอง จะไม่มีผู้ใดเรียกร้อง พลันหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว นางชมชอบเป็นเป้าสายตาของผู้คนเช่นนี้ หัวร่ออยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ท่านทั้งหลายทราบหรือไม่ว่า เมื่อสองปีก่อนมนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ยอมลดตัวเป็นศิษย์ของฟางเยี่ยหวี่ กลายเป็นหลานศิษย์ของปรมาจารย์มารผังปาน เมื่อมีคนหนุนหลังอันเข้มแข็งเช่นนี้ ขุนโจรทมิฬคงไม่อาจเรียกลมฝนตามอำเภอใจเช่นกาลก่อนแล้ว"

ซ่างกวนอิงไม่อาจควบคุมอารมณ์ความรู้สึก สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ผู้คนที่ร่วมโต๊ะก็มีสีหน้าผิดปรกติ แม้แต่ผู้คนที่โต๊ะถัดไปก็หยุดความเคลื่อนไหว คล้ายกับวาระสุดท้ายของโลกหล้าใกล้กรายมาก็มิปาน

ควรทราบว่าฟางเยี่ยหวี่เป็นศิษย์อันดับสองในสามศิษย์ใหญ่ของผังปาน หลังจากที่ผังปานเร้นกายจากยุทธจักร ภารกิจภายในหอปรมาจารย์มารล้วนอยู่ในความดูแลของมัน เท่ากับเป็นตัวแทนของผังปานโดยปริยาย ชาวอธรรมทั่วแผ่นดินไม่มีผู้ใดกล้าขัดใจมันมาก่อน

ยังดีที่ฟางเยี่ยหวี่มีนิสัยเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ถามไถ่เรื่องราวในยุทธจักร แต่หากปู่ตี้ได้รับการสนับสนุนจากมัน กระทำการยึดอำนาจจากขุนโจรทมิฬ หมายความว่าผังปานเริ่มยื่นกรงเล็บมารเข้าสู่ฝ่ายอธรรมแล้ว

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"ฟางเยี่ยหวี่แม้ได้รับสืบทอดวิชาฝีมือจากปรมาจารย์มาร แต่เกรงว่ายังไม่อาจทำอย่างไรกับขุนโจรทมิฬได้ หากปู่ตี้คิดก้าวขึ้นนั่งบัลลังก์เจ้าสำนักเกริกเกียรติ คงต้องให้ปรมาจารย์มารลงมือด้วยตัวเอง เพียงไม่ทราบแม่นางเอี้ยนทราบข่าวจากที่ใด? ตอนนี้ขุนโจรทมิฬเป็นตายร้ายดีอย่างไร?"

เอี้ยนเฟยเฟยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังมีข่าวอีกประการหนึ่ง ไม่ทราบท่านตี้มีความสนใจหรือไม่?"

คาดว่านางมีนิสัยใจคอชมชอบกระตุ้นความอยากรู้ของผู้คน ซ่างกวนอิงได้แต่กล่าวว่า

"แม่นางเอี้ยนบอกมาเถอะ ข้าพเจ้าล้างหูรอรับฟัง"

เอี้ยนเฟยเฟยละสายตาจากตี้หวี่สือมายังซ่างกวนอิง กล่าวว่า

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ในสามขุมกำลังฝ่ายอธรรม นอกจากสำนักเกริกเกียรติตกไปในเงื้อมมือปู่ตี้แล้ว เจ้าเมืองภูเขาแหฟ้าฉายาหัตถ์พิษเฉียนหลอก็ยอมสวามิภักดิ์ต่อปรมาจารย์มาร ท่านว่าข่าวนี้น่าตื่นตระหนกหรือไม่?"

พริบตานั้นซ่างกวนอิงกลับมีสีหน้าสงบเยือกเย็นลง

หากแม้นปรมาจารย์มารผังปานซึ่งกักตัวเอง ฝึกฝีมือเป็นเวลายี่สิบปี กลับคืนสู่ยุทธจักรจริง หมู่มารร้ายในแผ่นดินย่อมต้องยอมสยบเข้าสวามิภักดิ์ บุรุษของเอี้ยนเฟยเฟยคือหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่วจัดอยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมด้วย คนผู้นี้ย่อมอยู่ในข่ายที่ผังปานคิดเกลี้ยกล่อมเข้าสังกัด ข่าวคราวนี้แสดงว่ามาจากหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด เพียงไม่ทราบว่าหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดอยู่ในเครือข่ายของปรมาจารย์มารแล้วหรือไม่?

ตี้หวี่สือยังใช้ความคิดอ่าน หากแม้นแผนรวมฝ่ายอธรรมเป็น

ปีกแผ่นของปรมาจารย์ผังปาน มุ่งเป้าอันดับแรกอยู่ที่สามขุมกำลังใหญ่อย่างนั้นพรรคมังกรพิโรธซึ่งถูกเรียกขานเป็น "ชาวสัมมาชีพในเส้นทางมิจฉาชีพ" ย่อมเป็นหนามตำตาเพียงหนึ่งเดียว ไม่ทราบผังปานจะจัดการกับพวกมันอย่างไร?

พร้อมกันนั้นมันกวาดตาไปยังผู้คนที่ร่วมโต๊ะเที่ยวหนึ่ง

เจ้าภาพเยี่ยเจินมีสีหน้าดึงเครียดอยู่บ้าง เจ้าสำนักสามัญชนกลับมีท่าทียินดีต่อคราเคราะห์ผู้อื่น แฝงความกระหยิ่มยิ้มย่อง ส่วนเหลียงลี่เชิงกับบัณฑิตลำพองมุ่งความสนใจอยู่ที่ซ่างกวนอิง ไม่ว่าเอี้ยนเฟยเฟยกล่าวอันใด หาได้ใส่ใจไม่

ตี้หวี่สือครุ่นคิดคำนึง ตอนนี้เอี้ยนเฟยเฟยเอ่ยถึงการดำรงหรือล่มสลายของฝ่ายมิจฉาชีพ คนเหล่านี้ไหนเลยชืดชาไม่สนใจได้ นอกจากพวกมันทราบดาตอบแต่แรกแล้ว นักถึงตอนนี้ มันถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ยอดฝีมืออายุเยาว์ที่ได้ชื่อว่าเจ้าปัญญาความคิด มีข้อสรุปต่อท่าทีที่คนเหล่านี้ให้ความสนใจต่อการเดินทางไกลของล่างฟานหวินแล้ว

งานเลี้ยงในคืนนี้เป็นหลุมพรางที่ล่อลวงให้พรรคมังกรพิโรธมาติดกับเอง

ยามนั้นประจวบกับเอี้ยนเฟยเฟยกล่าวว่า

"ผู้ที่บอกเรื่องนี้แก่ข้าพเจ้าคือ..."

ตี้หวี่สือทราบว่าเรื่องราวไม่อาจชักช้าอีกต่อไป พลันประกบสองมือ กำไลเหล็กที่สวมบนข้อมือทั้งสองข้างกระทบกันดังติง สะท้านไปทั่วทั้งบริเวณ

นี่เป็นรหัสสัญญาณที่นัดหมายไว้แต่แรก นับแต่ทราบว่ามนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ก้าวขึ้นเป็นเจ้าสำนักเกริกเกียรติ พรรคมังกรพิโรธก็อยู่ในภาวะตื่นตัว ทั้งนี้เพราะขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นเคยสาบานว่า ตราบใด

ที่ซ่างกวนอิงยังมีชีวิตอยู่ สำนักเกริกเกียรติจะไม่รุกรานพรรคมังกรพิโรธ ดังนั้นหากสำนักเกริกเกียรติคิดบุกจู่โจม ต้องปลิดชีวิตซ่างกวนอิงก่อน

ยามนี้โต๊ะสุราที่ถัดไป ในผู้คนที่นั่งอยู่ทั้งสิบสองคน ประกอบด้วยมือดีของพรรคมังกรพิโรธหกคน ที่นอกห้องยังมีองครักษ์เหล็กของประมุขพรรคอีกสิบแปดคน รหัสสัญญาณนี้แจ้งให้ทุกคนทำหน้าที่อารักขา

ซ่างกวนอิงกำลังรับฟังถ้อยคำที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณ เมื่อนางกล่าวคำ "ผู้ที่บอกเรื่องนี้ต่อข้าพเจ้าคือ..." พลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง คล้ายกลัวว่านอกจากซ่างกวนอิงแล้ว จะถูกผู้คนได้ยิน

ซ่างกวนอิงจึงเงี่ยหูไปทางหญิงงามฝ่ายอธรรมนางนี้ พอดีได้ยินเสียงติงอันสดใสคราหนึ่ง

ปฏิกิริยาของซ่างกวนอิงรวดเร็วยิ่ง พลันโคจรพลังลมปราณไปรอบกาย

พริบตานั้นรู้สึกมีพลังแหลมคมเยียบเย็นสายหนึ่งแล่นจู่โจมมาจากเอี้ยนเฟยเฟยถึงข้างเอว ขณะเดียวกันปรากฏพลังลมจู่โจมจากด้านหลังกดดุกคามถึงตัว ย่อมเป็นเหลียงลี่เซิงลงมือลอบทำร้าย คนผู้นี้มีพลังฝ่ามือหนักหน่วง หากถูกมันฟาดใส่แผ่นหลัง ต่อให้ซ่างกวนอิงมีอีกสิบชีวิตก็ต้องจบสิ้นไป

ซ่างกวนอิงและเหล่าคลื่นลูกหลังของพรรคมังกรพิโรธ หลังจากทำศึกกับสำนักเกริกเกียรติเมื่อสามปีก่อน ก็สำนึกตัวว่าฝีมือยังอ่อนด้อย จึงมุมานะฝึกวิชาบู๊ จนมีความสำเร็จรุดหน้ากว่าเดิม

ซ่างกวนอิงพลันตวาดก้อง เก้าอี้ไม้แข็งที่ใต้ร่างถูกกดทับหักสลาย เสียงกร๊อบพอดัง ร่างนั่งยองๆ กับพื้น พร้อมกับตวัดมือซ้ายขวา ฝ่ามือตบฟาดใส่มีดสั้นอาบยาพิษที่เอี้ยนเฟยเฟยจ้วงแทงมาทั้งต่อยหมัดเข้าปะทะกับฝ่ามือของเหลียงลี่เซิง

ร่างของซ่างกวนอิงพอเปลี่ยนจากนั่งเป็นนั่งยอง สถานการณ์ก็พลิกผันกลับกลาย

มือซ้ายของมันพอดีตบถูกข้อมือที่ถือมีดสั้นของเอี้ยนเฟยเฟย หยิบยืมพลังกระชากขวาง ฉุดลากนางแมงป่องพิษผู้นี้ไปปะทะกับขอบโต๊ะยามนั้นเหตุการณ์ชุลมุนวุ่นวาย ไม่ทราบเป็นผู้ใดเตะโต๊ะสุราพลิกล้ม เอี้ยนเฟยเฟยไม่อาจชะงักท่วงท่า ร่างล้มกลิ้งไปพร้อมกับโต๊ะสุราและกับแกล้มที่พลิกล้มเรี่ยราด หญิงงามกลับกลายเป็นนางอัปลักษณ์ในบัดดล

ด้านเหลียงลี่เชิงยากที่จะจัดการได้ เนื่องจากซ่างกวนอิงแบ่งกำลังครึ่งหนึ่งไปคลี่คลายท่ามีดสั้นของเอี้ยนเฟยเฟย พอปะทะกับพลังฝ่ามือที่เหลียงลี่เชิงฟาดออกอย่างสุดกำลัง ต้องคราง หนักๆ คำหนึ่ง อ้าปากกระอักโลหิตออกมา

ยังดีที่ซ่างกวนอิงมีปฏิกิริยาปราดเปรียว ไม่กล้าปะทะอย่างหักโหม หยิบยืมพลังฝ่ามือกลิ้งตัวไปด้านข้าง ทางหนึ่งสลายพลังอันหนักหน่วงของเหลียงลี่เชิง ทางหนึ่งช่วงชิงเวลาจัดขบวนทัพใหม่

เมื่อครู่ยังเป็นงานเลี้ยงที่รื่นเริง ชั่วพริบตาก็กลายเป็นลานประหารที่เข่นฆ่าอย่างเอาเป็นเอาตาย

เหลียงลี่เชิงลอยตัวพ้นจากเก้าอี้ เคลื่อนไหวดุจค้างคาวตัวมหึมาไล่ล่าฆ่าประมุขพรรคมังกรพิโรธคนใหม่ซึ่งยังกลิ้งตัวตามพื้นดิน หากฆ่าซ่างกวนอิงเป็นผลสำเร็จ คืนนี้ถือว่าปฏิบัติการลุล่วง ฟางเยี่ยหวี่ต้องให้ความสำคัญแก่มันกว่าเดิม นึกถึงตอนนี้บังเกิดความฮึกเหิมเต็มเปี่ยม

ซ่างกวนอิงกลิ้งตัวไปยังมุมห้องซึ่งไร้ผู้คนต่อไป ในมือเชื่อมต่อหอกทั้งสองท่อนเข้าด้วยกัน ตระเตรียมเสี่ยงชีวิตกับยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่มีวัยวุฒิสูงส่งผู้นี้

ยามนั้นในห้องข้างเกิดการต่อสู้ตะลุมบอนหมู่ขึ้น

พริบตาที่ตี้หวี่สือส่งสัญญาณเตือนภัย ตี้หวี่สือกับมือดีพรรค

มังกรพิโรธอีกหกชนกลับชิงเป็นฝ่ายรุก มือดีทั้งหกนี้เคยได้รับการชี้แนะจากกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน มีฝีมือรุดหน้ากล้าแข็ง ไม่เช่นนั้นซ่างกวนอิงไหนเลยกล้ารุดมาตามนัดหมาย

ตี้หวี่สือสมเป็นที่ปรึกษาของประมุขพรรคมังกรพิโรธคนใหม่ เฝ้าสังเกตสีหน้าความรู้สึกทุกผู้คนตัดสินใจชิงลงมือ กลับเหนือความคาดหมายของศัตรู ผู้ที่ฝีมืออ่อนด้อยกว่าหลายคนถูกฆ่าตายไป

เสียงสัญญาณเพิ่งดัง พลุไฟสายหนึ่งก็พวยพุ่งจากมือตี้หวี่สือทะลวงหน้าต่างออกไป แตกระเบิดเป็นก้อนเมฆสีขาวใต้ท้องฟ้าราตรี

นี่เป็นสัณญาณขอความช่วยเหลือ เมืองลั่วหยางอยู่ในเขตอิทธิพลของพรรคมังกรพิโรธ ตี้หวี่สือคิดอ่านรอบคอบ วางกำลังเสริมอยู่ละแวกใกล้เคียงแต่แรก ถือเป็นกองหนุน

ในห้องข้างปรากฏเลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน โลหิตของทั้งสองฝ่ายพร่างพรมใส่ผนังพื้นดิน นอกห้องก็บังเกิดเสียงฆ่าฟันติดต่อกัน แสดงว่าสิบแปดองครักษ์เหล็กที่อารักขาประมุขพรรคมังกรพิโรธก็ต่อสู้กับศัตรูแล้ว

เยี่ยเจินในฐานะเจ้าภาพร่ายรำเพลงไม้เท้า ต่อสู้กับกระบี่ของตี้หวี่สือ แต่ไม่อาจช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแม้แต่น้อย ระดับฝีมือของคลื่นลูกใหม่พรรคมังกรพิโรธเหล่านี้ อยู่เหนือการประเมินของพวกมันมากนัก

เหลียงลี่เชิงโถมจู่โจมลงหาซ่างกวนอิงบนพื้นดิน

พลังจู่โจมกระพือผมเผ้าและเสื้อผ้าของซ่างกวนอิงพัดพลิ้วขึ้น แสดงว่าท่าจู่โจมนี้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

ในขบวนผู้คนทั้งหมด นับมันมีฝีมือกล้าแข็งที่สุด ไม่เช่นนั้นคงไม่คู่ควรเป็นคู่มือของดาบมือซ้ายฟงหาน บวกกับซ่างกวนอิงรับบาดเจ็บอยู่ก่อน เชื่อมั่นว่าคราครั้งนี้ต้องลงมือประสบผลแน่นอน

ซ่างกวนอิงนอนหงายกับพื้น เตรียมรับมือกับท่าจู่โจมของเหลียงลี่เชิง ขยับหอกเหล็กกล้ายาวห้าเชียะในมือ ซัดพุ่งใส่หน้าเหลียงลี่เชิง

วิชาหอกของมันได้รับถ่ายทอดจากสุดยอดหอกซ่างกวนเฟยผู้เป็นบิดา ไหนเลยต่ำต้อยได้ ไม่ว่าระดับความเร็ว ตำแหน่งทิศล้วนบรรลุถึงขั้นสุดยอด ทั้งยังจู่โจมใส่จุดชีวิตที่ฝ่ายตรงข้ามต้องป้องกัน

เหลียงลี่เชิงร้องเสียงพิกล หงายร่างไปด้านหลัง ฉวยโอกาสเหยียดเท้าเตะใส่ปลายแหลมของหอก

หอกเหล็กกล้าถูกเตะเบี่ยงเบน

ซ่างกวนอิงเผยช่องโหว่ที่ทรวงอก

เหลียงลี่เชิงคิดไม่ถึงว่าจะสะดวกดายถึงเพียงนี้ คาดว่าเด็กแซ่ซ่างกวนคงรับบาดเจ็บสาหัส ฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายไม่ทันวกหอกกลับมาโถมลงหาอีกครา พอลงมือก็ก่อเกิดเป็นเงาฝ่ามือเต็มฟ้า ภดกระแทกลงมา ขอเพียงบีบบังคับฝ่ายตรงข้ามต่อสู้ติดพัน ใช้ปมเด่นตนเองจู่โจมจุดอ่อนของศัตรู ก็จะกระแทกผู้คนตายคามือ ถึงอย่างไรมันนึกกริ่งเกรงต่อหอกยาวของซ่างกวน่อิงอยู่สามส่วน

ซ่างกวนอิงปราศจากท่าทีแตกตื่นลนลานที่พึงมี จับจ้องมองท่าจู่โจมสังหารของเหลียงลี่เชิงเขม็งนิ่ง

เหลียงลี่เชิงมีประสบการณ์ต่อสู้ช่ำชองถึงเพียงไหน พลันฉุกคิดว่าผิดท่า คิดถอนตัวล่าถอย

แต่ทุกประการสายเกินการณ์แล้ว

ที่เบื้องหน้าทรวงอกซ่างกวนอิงปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

เหลียงลี่เชิงรู้สึกข้อมือขวาเย็นวาบ กรงเล็บเหล็กที่สร้างชื่อให้แก่มัน อยู่คู่กายมันตลอดมาถูกฟันขาดเสมอข้อ

เหลียงลี่เชิงส่งเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสะท้าน พุ่งถอยไปด้านหลัง ปะทะชนกับผนังด้านตรงข้ามดังโครม ยกมือซ้ายกดมือขวาไว้ มิให้โลหิตฉีดกระจาย

ถึงรอบซ่างกวนอิงดีดปราดขึ้นจากพื้นดุจพยัคฆ์ร้าย โถมติดตามไป ยามนี้ประกายเย็นเยียบที่พวยพุ่งออกถูกรั้งกลับไป ที่แท้เป็นกระบี่อ่อนซึ่งล้อมคาดเอาไว้

มันขยับหอกเหล็ก จู่โจมใส่เหลียงลี่เชิงที่ยืนพิงกับผนังห้องสามสิบครั้งครา

ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่มีวัยวุฒิสูงส่งผู้นี้ได้แต่ใช้มือซ้ายตบฟาดปิดป้อง ร่างแนบชิดกับผนังโยกย้ายหลบเลี่ยง ดิ้นรนมีชีวิตรอด

พริบตานั้นซ่างกวนอิงซ่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ตหวสอกรายราเพลงกระบถงขดสุด

พริบตานั้นซ่างกวนอิงซ่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ตี้หวี่สือก็ร่ายรำเพลงกระบี่ถึงขีดสุด

เยี่ยเจินหลั่งโลหิตโซมกาย ไม่ทราบรับบาดแผลกี่แห่ง ใกล้พบกับความพ่ายแพ้แล้ว

มือดีพรรคมังกรพิโรธอีกหกคนแม้รับบาดเจ็บ แต่ไม่ถึงแก่ชีวิต หากมิใช่บัณฑิตลำพองกับเจ้าสำนักสามัญชนผนึกกำลังรับมือดีห้าคนไว้ แม้แต่เอี้ยนเฟยเฟยก็ไม่อาจมีชีวิตรอด ส่วนชาวมิจฉาชีพอื่นหลั่งโลหิตโลมดินแต่แรก

ขณะที่พรรคมังกรพิโรธคล้ายควบคุมสถานการณ์โดยรวมเอาไว้ ตี้หวี่สือที่ต่อสู้กับเยี่ยเจินพลันพบเห็นเรื่องราวที่น่าตระหนกประการหนึ่ง

ที่นอกห้องเปลี่ยนเป็นเงียบสงบ คงเหลือแต่เสียงฆ่าฟันภายในห้อง

ควรทราบว่าสิบแปดองครักษ์เหล็กที่เฝ้าอยู่เบื้องนอก ถึงแม้

ฝีมือเป็นรองมือดีพรรคมังกรพิโรธภายในห้องทั้งหกคน แต่ก็ผ่านการฝึกอบรมจากบ่วงปีศาจหลิงจ้านเทียน นอกจากเผชิญกับบุคคลในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมแล้ว คิดกำจัดฆ่าพวกมันไม่ง่ายนัก แต่ตอนนี้ที่นอกห้องเงียบสงบลง มีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียว นั่นคือพวกมันตายแล้ว

ความคิดประการหนึ่งผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมอง ตี้หวี่สือพลันผละจากเยี่ยเจิน พุ่งตัวเข้าหาซ่างกวนอิง

เสียงโครมเมื่อประตูห้องพังทลายลง

ชายฉกรรจ์ชุดแพรผู้หนึ่งเดินมือไพล่หลังเข้ามา คล้ายกับมาร่วมงานเลี้ยงก็มิปาน

ยามนั้นตี้หวี่สือพอดียื่นมือโอบเอาของซ่านกวนอิง พุ่งโถมไปยังหน้าต่างห้อง

ชายฉกรรจ์ชุดแพรชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย พลันขยับเคลื่อนเท้า เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ติดตามถึงด้านหลังคนทั้งสอง

มือดีพรรคมังกรพิโรธสองคนพลันผละจากศัตรู จู่โจมจากทางซ้ายขวาใส่ชายฉกรรจ์ชุดแพร ใช้ออกด้วยกระบวนท่าเสี่ยงชีวิต ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเอง

ชายฉกรรจ์ชุดแพรทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวคำ “ไยต้องเสนอหน้าด้วย?” ร่างขยับวูบวาบหลายครา ท่าจู่โจมของมือดีพรรคมังกรพิโรธทั้งสองล้วนฟาดใส่อากาศธาตุ แต่การไล่ติดตามของมันถูกสะกดเอาไว้แล้ว

มือดีพรรคมังกรพิโรธทั้งสองคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือลึกล้ำถึงเพียงนี้ ขณะจะเปิดฉากจู่โจมใหม่ พลันเห็นฝ่ามือทั้งสองของฝ่ายตรงข้ามขยายใหญ่ขึ้น ตบฟาดใส่ใบหน้าพวกมัน ท่วงท่าสภาวะคล้ายเชื่องช้า แต่ไม่ว่าอย่างไรก็หลบไม่พ้น

เสียงกร๊อบเมื่อใบหน้าพวกมันยุบหายเข้าไป หงายร่างล้มลงสิ้นใจตาย

แต่ช่างกวนอิงกับตี้หวี่สือทะลวงหน้าต่างห้องออกไปเป็นผลสำเร็จ ร่วงลิ่วลงยังแม่น้ำแยงซีเกียงใต้ม่านราตรี

ชายฉกรรจ์ชุดแพรแค่นเสียงด้วยโทสะ ขยับร่างวูบวาบติดต่อกัน มือดีพรรคมังกรพิโรธที่หลงเหลือสี่คนล้วนจบชีวิตไป

เอี้ยนเฟยเฟยมุดศีรษะไปในอ้อมอกของชายฉกรรจ์ชุดแพร ออดอ้อนว่า

"จวงจู่ (หัวหน้าหมู่ตึก) ท่านไฉนรอถึงตอนนี้ค่อยเข้ามา?"

ที่แท้ชายฉกรรจ์ชุดแพรกลับเป็นหนึ่งในสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม... หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่ว

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดหน้าเกร็งขรึมจริงจัง ทอดถอนใจอีกครา หันหน้าหาทิศทางที่ช่างกวนอิงกับตี้หวี่สือหลบหนีออกไป กล่าวว่า

"ไยต้องต่อสู้ดิ้นรนด้วย เส้นทางที่ทอดสู่เกาะมังกรพิโรธ ถูกเจ้าสำนักรื่นรมย์กับพวกปิดล้อมไว้แล้ว นอกจากกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินมาด้วยตัวเอง ไม่เช่นนั้นพวกเจ้าสามารถหนีไปที่ใดได้?"

นอกเหลาโอบฟ้าชมจันทร์เป็นความมืดมิด ปราศจากประกายดาวแม้แต่น้อย

แสงไฟจุดหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ตามชายฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียงนอกเมืองอู่ชาง*

เสียงฝีเท้าม้าดังกุบกับ

เงาร่างชูบผอมสายหนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้า มือหนึ่งบังคับม้า

---

* ชื่อเดิมของเมืองอู่ฮั่น ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑลหูเป่ย ตั้งอยู่ช่วงกลางของแม่น้ำแยงซีเกียง

มือหนึ่งถือโคมกระดาษ เร่งรุดเดินทางยามวิกาล

แสงโคมส่องต้องใบหน้าอันอ่อนเยาว์ใบหนึ่ง ดูไปอยู่ในวัยสิบเจ็ดสิบแปดปี มาตรว่าสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบ แต่ดวงตาทั้งคู่ปราดเปรียว หน้าผากกลมกว้าง เป็นที่คาดคำนวณว่าภายภาคหน้าเด็กหนุ่มผู้นี้ต้องมีอนาคตไกล

ยามนี้มันมีสีหน้าร้อนรุ่มกระวนกระวาย แสดงว่ากลัดกลุ้มใจที่คลาดเวลาข้ามฟากไป

ม้าหยุดกึกลง มันกระโดดลงจากหลังม้า เดินถึงสุดปลายของท่าข้ามที่เวิ้งว้างไร้ผู้คน ร่ำร้องว่า

"คราครั้งนี้ย่ำแย่แล้ว เมื่อกลับไปพ่อบ้านอันดุร้ายต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเราแน่นอน"

สายน้ำไหลรินหลั่ง บ้านเรือนที่ฝั่งตรงข้ามจุดโคมไฟตลอดแนวบันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงความอบอุ่นในบ้านซ่อง เมื่อเปรียบกับทางด้านนี้ยิ่งเน้นเห็นถึงความโดดเดี่ยวและถูกทอดทิ้ง

ม้าเดินเหยาะย่างถึงด้านหลังมัน ยื่นหน้าเข้ามา ใช้ลิ้นเลียต้นคอของมัน

ชายหนุ่มอายุเยาว์หดคอเข้าไป เอื้อมมือไปตบปากม้า ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าเทาเอย ทราบหรือไม่ว่าเรากลัดกลุ้มใจนัก ไปเล็มหญ้าเถอะ"

ม้าคู่ขาคล้ายฟังภาษามนุษย์ออก ส่งเสียงร้องด้วยความยินดี หมุนตัวเดินกลับไป เล็มหญ้าซึ่งงอกงามอยู่ริมน้ำ

ชายหนุ่มอายุเยาว์เดินถึงริมขอบของท่าข้าม ทรุดตัวนั่งลงในใจหวั่นวิตกต่อชะตากรรมในเช้าวันพรุ่งนี้ พร้อมกับเสียบโคมกระดาษกับรอยร่องของไม้กระดานบนท่าข้าม

"เอ๊ะ"

ชายหนุ่มอายุเยาว์สะดุ้งเฮือกหนึ่ง มองไปยังเบื้องล่าง

ภายใต้แสงโคมสาดส่อง มือข้างหนึ่งยื่นพันจากเหนือน้ำ ยึดเกาะไม้ขวางซึ่งพาดอยู่ใต้ท่าข้าม สูงจากผิวน้ำประมาณสามนิ้วท่อนหนึ่ง

ชายหนุ่มอายุเยาว์รู้สึกสมองพองโต กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ไม่ อย่าได้ขู่ขวัญข้าพเจ้า"

มือที่ยึดเกาะไม้ขวางปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน ในเสียงน้ำกราวใหญ่ ศีรษะหัวหนึ่งโผล่พันขึ้นจากน้ำ

ชายหนุ่มอายุเยาว์แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กลิ้งตีลังกาทอดหนึ่งพุ่งตัวไปอีกฟากหนึ่งของท่าข้าม

"ช่วยด้วย..."

ที่ใต้ฐานของท่าข้าม บังเกิดสุ้มเสียงแหบพร่าดังมา

ชายหนุ่มอายุเยาว์หวนนึกถึงเรื่องเล่าเกี่ยวกับผีพรายน้ำที่หาคนไปตายแทน เพื่อที่มันจะได้ผุดเกิดใหม่ ต้องกล่าวเสียงสั่นระรัวว่า

"พี่ผีพรายน้ำ ข้าพเจ้าช่วย...ช่วยท่านไม่ได้"

ที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงคราง อีกครา คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ภูตผี หากแต่เป็นคน"

ชายหนุ่มอายุเยาว์งงงันวูบหนึ่ง มันความจริงมีขวัญกล้าแข็งพอฟังค่อยคืบคลานถึงสุดปลายของท่าข้าม ชะโงกศีรษะมองลงไปอย่างระมัดระวัง

ใบหน้าที่ขาวซีดปวดร้าวของบุรุษผู้หนึ่ง พอดีแหงนเงยขึ้นจากผิวน้ำมองดูมัน

ชายหนุ่มอายุเยาว์ร้องเสียงแหลมเล็ก หดศีรษะกลับมาใหม่

"ช่วยเราด้วย"

เสียงแหบพร่านั้นกล่าวย้ำอีกครา ชายหนุ่มอายุเยาว์ค่อยชะโงก

ศีรษะออกไปใหม่ ถามเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านเป็นผู้คนมิใช่ภูตผีจริงๆ?"

ใบหน้านั้นผงกศีรษะอย่างยากเย็น กล่าวว่า

"เราเป็นคน...เป็นคน..."

คุณธรรมประจำใจของชายหนุ่มอายุเยาว์กลบบดบังความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ยื่นมือข้างหนึ่งลงไป คว้าจับข้อมือคนผู้นั้น ออกแรงฉุดดึงมิคาด คนผู้นั้นตัวหนักยิ่ง แทบฉุดรั้งมันลงน้ำไป ดีที่คนผู้นั้นยื่นมืออีกข้างหนึ่งคว้าจับไม้ขวางที่อยู่เหนือขึ้นไปอีกเส้นหนึ่งไว้ ค่อยไม่สร้างความลำบากแก่ชายหนุ่มที่มีพระคุณช่วยชีวิตมัน

ชายหนุ่มอายุเยาว์ออกแรงฉุดดึงอีกครา คนผู้นั้นพลิกตัวขึ้นบนท่าข้ามตามสภาวะ นอนกางแขนเหยียดขา ส่งเสียงหอบหายใจไม่หยุดยั้ง

ชายหนุ่มอายุเยาว์ค่อยคลายความหวาดระแวงโถมถึงข้างกายคนผู้นั้น ถามด้วยความห่วงใยว่า

"ท่านเป็นไรแล้ว?"

คนผู้นั้นลืมตาที่แตกซ่านไร้ประกาย ขณะจะกล่าววาจาพลันงอตัวส่งเสียงไออย่างรุนแรง อ้าปากกระอักเลือดดั่งสีแดงคล้ำออกมากองหนึ่ง พร่างพรมทั่วท่าข้าม

ชายหนุ่มอายุเยาว์แตกตื่นจนหน้าถอดสี ออกแรงพลิกร่างอีกฝ่ายขึ้นมา

คนผู้นั้นพลันเหลือกตาขึ้น สิ้นสติสมประดี

ชายหนุ่มอายุเยาว์ไม่เคยประสบเรื่องราวเช่นนี้มาก่อน ถึงกับมือไม้ปั่นป่วน ชั่วครู่ค่อยระงับสติลง ครุ่นคิดขึ้น...เรื่องการช่วยคนสำคัญยิ่งยวด มิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว เมื่อวันก่อนฟังว่ามีหมอวิเศษผู้หนึ่งมายังหมู่บ้านดงซาน แผนเฉพาะหน้าคือส่งตัวมันไปยังที่นั้น เมื่อกำหนด

เป้าหมายได้ จึงร้องเรียกว่า

"เจ้าเทาเจ้าเทา"

ม้าสีเทาตัวนั้นส่งเสียงร้องดังยาวนาน วิ่งเหยาะย่างถึงข้างกายคนทั้งสอง

ชายหนุ่มอายุเยาว์ตบคอม้าเบาๆ กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เจ้าเทาเจ้าเทาหมอบลงหมอบลง"

ม้าสีเทาหมอบตัวลงอย่างว่าง่าย

ชายหนุ่มอายุเยาว์ทุ่มเทใช้เรี่ยวแรงประคามี ค่อยเคลื่อนย้ายคนผู้นั้นขึ้นบนหลังม้า สั่งให้ม้าสีเทายืนขึ้น ตัวเองพลิกตัวขึ้นบนหลังม้าตามสภาวะ กระตุกสายบังเหียนคราหนึ่ง สองคนหนึ่งม้าก็หายลับกับความมืดริมฝั่ง

สายน้ำอันเย็นเฉียบปลุกให้ช่างกวนอิงกับตี้หวี่สือมีสติแจ่มใส พวกมันไม่มีเวลาเศร้าเสียใจต่อการเสียสละของพี่น้องพรรคมังกรพิโรธ พากันดำดิ่งไปยังกระแสน้ำตอนล่าง

นั่นเป็นวิธีที่จะช่วยนำพวกมันรอดพ้นจากห้วงอันตรายโดยเร็วที่สุด

ทั้งสองพอลงน้ำ ก็คล้ายมัจฉาคืนถิ่น พรรคมังกรพิโรธเป็นผู้ยิ่งใหญ่ทางน้ำ ถือกำเนิดที่ทะเลสาบต้งถิง ดังนั้นงานเลี้ยงครั้งนี้ตี้หวี่สือเลือกเหลาโอบฟ้าชมจันทร์ ดูผิวเผินไร้เจตนา แท้ที่จริงเป็นการวางหมากตาหนึ่ง ดังนั้นหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดได้แต่เบิ่งตาดูพวกมันหลบหนีไป

กระแสน้ำไหลเชี่ยว ไม่นานก็ส่งพวกมันถึงปลายน้ำที่ห่างไปห้าลี้ หลังจากผ่านคุ้งน้ำแห่งหนึ่ง กระแสน้ำค่อยไหลเอื่อยลง

ทั้งสองส่งสัญญาณมือให้แก่กัน พากันแหวกว่ายเข้าหาฝั่ง

เมื่อปีนป่ายขึ้นฝั่ง ล้วนหมดเรี่ยวสิ้นแรง นี่เป็นราวป่านอกเมืองเยี่ยหยาง รอบข้างเป็นดงไม้ดำทะมึน

ตี้หวี่สือทาบใบหูกับพื้น ชั่วครู่ก็ดีดกายขึ้น กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ฉางเจิงและพี่น้องกองหนุนมาถึงแล้ว"

ช่างกวนอิงหาตื่นเต้นตระหนกที่อีกฝ่ายเพียงฟังจากเสียงฝีเท้าก็จำแนกออกว่าเป็นพวกเดียวกัน นี่เป็นการคิดค้นของผู้อาวุโสหมายเลขสองแห่งพรรคมังกรพิโรธ...บ่วงปีศาจหลิงจ้านเทียน ซึ่งติดเครื่องหมายตัวเลขที่ทำจากเหล็กอยู่ตรงส้นรองเท้า นอกจากนั้นคนของพรรคมังกรพิโรธยังมีเสียงฝีเท้าเป็นจังหวะจะโคนที่แตกต่าง ใช้จำแนกศักดิ์ฐานะ ข้อปลีกย่อยเหล่านี้ดูไปไม่มีคุณค่าความหมายใด แต่หากเกิดการต่อสู้ตะลุมบอนหมู่ขึ้น จะเกิดผลอย่างคาดไม่ถึง

ในดงไม้ดำมืดบังเกิดเสียงสวบสาบ ผู้คนกลุ่มหนึ่งโถมออกมาอย่างปราดเปรียว หมอบกราบแสดงความเคารพต่อช่างกวนอิง

ช่างกวนอิงรีบประคองบุรุษหนุ่มฉกรรจ์ที่นำขบวนขึ้น กล่าวว่า

"ฉางเจิงลุกขึ้น มิต้องมากมารยาท"

บุรุษหนุ่มฉกรรจ์ยืนตัวตรง สองตาเป็นประกายแวววับ บวกกับไหล่บ่ากว้างช่วงขายาว มันคือยอดฝีมืออันดับหนึ่งในคลื่นลูกหลังของพรรคมังกรพิโรธ...ตาบไวชิฉางเจิง

ตี้หวี่สือเดินออกไปหนึ่งก้าว ถามว่า

"พบพานศัตรูหรือไม่?"

ชิฉางเจิงตอบว่า

"ไม่ พวกเราพอได้รับสัญญาณ ก็เคลื่อนไหวตามแผน รีบรุดมายังที่นี้เพื่อรับตัวพวกท่าน ตอนนี้นับรวมทั้งข้าพเจ้า มีทั้งสิ้นสิบแปดคน สามารถรับศึกทุกรูปแบบได้"

ช่างกวนอิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่ยังไม่สามารถรับมือชนชั้นถันอิงโส่ว นอกจากท่านอาล่างอยู่ที่นี้"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องว่า

"ว่ากระไร? หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่ว?"

ตี้หวี่สือกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ไม่มีเวลาบอกกล่าวแล้ว ฉางเจิงท่านเรียกตัวพี่น้องตามจุดต่างๆ กลับมา พร้อมกับนำชุดกันน้ำกับถุงลอยน้ำที่ข้าพเจ้าสั่งให้จัดเตรียมไว้มาด้วย พวกเราจะผลัดเปลี่ยนในบัดดล"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่ไยมิใช่ไปไกลกว่าเดิม?"

ควรทราบว่าเมืองเยี่ยโจวอยู่ทางตะวันออกของทะเลสาบตังถิง หากควบขับม้าเร็ว เพียงครึ่งวันจะกลับถึงเกาะมังกรพิโรธ แต่หากลอยคอไปตามน้ำ สายน้ำไหลหลั่งสู่บูรพา เท่ากับยิ่งมายิ่งห่างไกลจากสำนักใหญ่พรรคมังกรพิโรธกลางทะเลสาบตังถิง

ชิฉางเจิงความจริงยอมรับนับถือต่อภูมิปัญญาของตี้หวี่สือ แต่มันใจร้อนวู่วาม อดกล่าวมิได้ว่า

"จากที่นี้ไปอีกครึ่งลี้ ข้าพเจ้าจัดเตรียมม้าเร็วไว้ หากใช้ทางน้อยกลับทะเลสาบตังถิง พรุ่งนี้เช้าจะบรรลุถึง ด้วยขุมกำลังของพวกเรา สมควรหนีเอาชีวิตรอดได้กระมัง?"

ตี้หวี่สือกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ถันอิงโส่วมีความสัมพันธ์กับสำนักรื่นรมย์อย่างแนบแน่นตลอดมา หากถันอิงโส่วสวามิภักดิ์ต่อผังปาน เจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนไหนเลยมีข้อยกเว้น?"

ซ่างกวนอิงกล่าวแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"รองเจ้าสำนักรื่นรมย์กูจู่กับสิบสองชนรื่นรมย์ถนัดในการสะกด

รอย หากเข้าร่วมค้นหาพวกเรา นับเป็นเรื่องปวดเศียรเวียนเกล้านัก ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว หวี่สือ"

พลางเหลียวหน้าไปยังเหล่าบริวาร กล่าวว่า

"ผลัดเปลี่ยนชุดกันน้ำ เป่าถุงลมพองขึ้น"

จากนั้นกล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"ฉางเจิง พวกเราไม่ได้ประลองความเร็วทางน้ำเป็นเวลานานแล้วกระมัง?"

กล่าวพลางยื่นมือขวาออก ชิฉางเจิงสัมผัสกับมัน ดวงตาทอประกายน้ำมิตรและเคารพเทิดทูนต่อประมุขพรรค กล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"ไม่ว่าไปถึงที่ใด ข้าพเจ้าขอน้อมสนองถึงที่สุด"

ตี้หวี่สือวางมือลงบนมือของทั้งสอง กล่าวว่า

"อย่าลืมส่วนของข้าพเจ้าด้วย พวกเราเริ่มจากที่นี้ว่ายถึงเมืองอู่ชาง"

เดินทางครึ่งชั่วยาม ชายหนุ่มอายุเยาว์ที่ร้อนรุ่มใคร่ช่วยคนกลับหลงทางกลางป่า

โคมกระดาษเผาไหม้หมดสิ้น รอบข้างมีแต่ความมืดมิดไร้ขอบเขต

คนที่หมอบฟุบอยู่บนอานม้าส่วนหน้า ลมหายใจแผ่วล้าลงทุกขณะ

ชายหนุ่มอายุเยาว์ร้อนใจจนแทบร้องไห้ออกมา

เมื่อหลายปีก่อน มันเคยติดตามผู้คนไปยังหมู่บ้านตงซาน แต่ยามวิกาลที่เบื้องหน้าไม่เห็นร่องรอยผู้คน เหลียวหลังไม่เห็นบ้านช่องห้องหับเช่นนี้ คิดค้นหาหมู่บ้านชนบทเล็กๆ จากในห้วงความทรงจำที่เลือนราง คล้ายกับคิดงมจันทร์ขึ้นจากน้ำ

เสียงฝีเท้าม้ากุบกับ ฟังดูช่างอ้างว้างโดยที่ช่วยตัวเองไม่ได้ถึงเพียงนั้น

"โอ"

ชายหนุ่มอายุเยาว์พลันอุทานออกมา

ในป่าโปร่งที่ห่างไปประมาณสองร้อยก้าว ปรากฏแสงไฟวับแวมสาดลอดออกมา

มันหนีบกระทุ้งท้องม้า บังคับม้ามุ่งตรงไป คล้ายคนที่จมน้ำพบเห็นขอนไม้ก็มิปาน

ที่เบื้องหน้าสายตาปรากฏเป็นศาลเจ้าป่าเจ้าเขาที่ชำรุดทรุดโทรมหลังหนึ่ง แสงไฟสาดลอดออกจากภายในเอง

ชายหนุ่มอายุเยาว์กระโดดลงจากหลังม้า จูงม้าเดินผ่านประตูศาลที่ผุผัง เข้าไปภายในศาล

ที่หน้ารูปปั้นเจ้าป่าเจ้าเขาซึ่งสึกกร่อน จุดเทียนไขแดงสามเล่มหลวงจีนชราคิ้วเคราขาวโพลน เค้าใบหน้าเมตตากรุณารูปหนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่หน้ารูปปั้น ดวงตาที่คล้ายหลับคล้ายลืมมองมาที่มัน ดูไปสมควรมีอายุอย่างน้อยแปดสิบปี

ชายหนุ่มอายุเยาว์กล่าวว่า

"ไต้ซือ (พระคุณเจ้า) มีคนรับบาดเจ็บ..."

มิเห็นหลวงจีนชรามีความเคลื่อนไหวใด มันรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง ร่างอ้วนเตี้ยของท่านก็หยุดยืนอยู่ข้างกายคนที่รับบาดเจ็บนั้นตรวจดูอาการของอีกฝ่าย

ชายหนุ่มอายุเยาว์แม้ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ แต่ก็เป็นเด็กรับใช้ซึ่งเติบโตจากตระกูลยุทธจักรอันเลื่องชื่อ ทราบว่าพบพานยอดฝีมือแล้วดังนั้นล่าถอยมานั่งอยู่ด้านข้าง ไม่กล้ารบกวนแต่อย่างไร

หลวงจีนชรายกร่างคนที่รับบาดเจ็บขึ้นจากหลังม้า วางราบลง

กับพื้น คล้ายกับเคลื่อนย้ายหุ่นฟางตัวหนึ่ง ไม่เปลืองเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย พร้อมกันนั้นล้วงกล่องเข็มเงินจากในจีวรกล่องหนึ่ง มองผาดๆ คล้ายเคลื่อนไหวสองมือวุ่นวาย ชั่วพริบตาก็ปักเข็มยาวสีเงินแวววาวอยู่บนทรวงอกของคนที่รับบาดเจ็บรวมเจ็ดเล่ม

คนผู้นั้นค่อยหายใจสะดวกปลอดโปร่งกว่าเดิม

ม้าสีเทาเดินกุบกับออกจากศาลไปเล็มหญ้า

หลวงจีนชราระบายลมจากปากคำหนึ่ง ค่อยมีเวลาเหลียวมองชายหนุ่มอายุเยาว์ กล่าวว่า

"สหายน้อยมีนามสูงส่งใด?"

ชายหนุ่มอายุเยาว์ที่นั่งอยู่ด้านข้างงงงันวูบหนึ่ง ตะกุกตะกักว่า

"ถามข้าพเจ้าหรือ?"

วันเวลาที่ผ่านมา ยอดฝีมือที่มายังตัวตึกของผู้เป็นนาย ไม่เคยเหลือบแลมันแม้สักแวบเดียว หลวงจีนชารูปนี้มีบุคลิกภาพสูงล้ำกว่าชาวยุทธจักรที่มันเคยพบพานมา กลับถามไถ่ด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดีไหนเลยไม่สร้างความประหม่าลนลานแก่มันได้

หลวงจีนชรามีเค้าใบหน้าเมตตาปรานี ผงกศีรษะเป็นเชิงให้กำลังใจ

ชายหนุ่มอายุเยาว์กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นเด็กกำพร้าที่นายท่านเก็บมาจากข้างต้นป่อ* ต้นหนึ่ง ดังนั้นใช้แซ่หานตามผู้เป็นนาย มีชื่อคำเดียวว่าป่อ"

ดวงตาครึ่งหลับครึ่งลืมของหลวงจีนชราพลันลืมขึ้น สองตากระจ่างเจิดจ้าดุจดวงดาว ชั่วพริบตาก็หายวับ กล่าวว่า

"ประเสริฐ คนกับชื่อล้วนประเสริฐเลิศล้ำ ตอนนี้บอกต่อเรา

---

* พันธุ์ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง จัดอยู่ประเภทเดียวกับต้นสน ·

ว่าเจ้าช่วยคนผู้นี้ได้อย่างไร"

ชายหนุ่มอายุเยาว์หานป๋อรีบบอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาให้ทราบ หลวงจีนชราครุ่นคิดชั่วขณะ จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไฉนเป็นเช่นนี้ ในโลกหล้ามีผู้ใดทำร้ายมันได้?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ได้ซือรู้จักมันหรือ?"

หลวงจีนชร่าผงกศีรษะ กล่าวว่า

"คนที่เจ้าช่วยเหลือขึ้นจากน้ำมีชื่อเสียงในยุทธจักร ได้รับการยกย่องว่าเป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ที่โดดเด่นที่สุดของฝ่ายธัมมะ เรียกว่าฟงสิงเลี่ย กล่าวไปมีความสัมพันธ์กับเราอยู่บ้าง ดังนั้นเรื่องนี้เรายิ่งมิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว"

หานป๋อลืมตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"ที่แท้ได้ซือเป็นยอดคนของนิกายฌานวิสุทธิ์ ช่างเหลือเชื่อจริงๆ ข้าพเจ้ากลับพบพานคนของนิกายฌานวิสุทธิ์"

หานป๋อเดิบโตรับใช้ในตระกูลยุทธจักร พลอยได้ยินได้ฟังตำนานเรื่องราวที่ผ่านการแต่งแต้มสีมาไม่น้อย ที่มันเลื่อมใสศรัทธาที่สุดคือนิกายฌานวิสุทธิ์กับเรือนฌานเมตไตรย ซึ่งได้รับยกย่องเป็นสองสถานศักดิ์สิทธิ์ของยุทธจักร สถานที่ทั้งสองแห่งนี้น้อยครั้งจะส่งศิษย์ออกท่องเที่ยว ล้วนแต่ลี้ลับสุดหยั่งคาด มิคาดตนเองกลับประสบพบพาน

หานป๋อชี้มือไปยังฟงสิงเลี่ยที่นอนหงายกับพื้น กล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"มันเป็นไรหรือไม่?"

หลวงจีนชราทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นตายแล้วแต่ลิขิต พลังลมปราณที่ชำแรกเข้าสู่ร่างมันเยือกเย็นชั่วร้ายยิ่ง บวกกับพลังส่วนตัวของมันอ่อนล้าอย่างประหลาด

เราได้แต่รักษาชีวิตมันไว้ชั่วคราว สามารถฟื้นฟูสู่สภาพเดิมหรือไม่ขึ้นอยู่กับชะตาวาสนาของมันแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันเลิกคิ้วขาวสะอาดขึ้น กล่าวว่า

"มีคนมาแล้ว"

หานป๋อเงี่ยหูฟัง พบว่าที่ห่างไปบังเกิดเสียงซ่าซ่า เป็นเสียงรองเท้าเหยียบย่ำใส่ใบไม้แห้ง ฟังจากเสียงฝีเท้า คล้ายเป็นคนธรรมดาที่ไม่มีฝีมือติดตัว แต่ยังมีผู้ใดเดินทางกลางป่าเขายามวิกาล?

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ที่นอกศาลบังเกิดสุ้มเสียงเข้มแข็งแกร่งกร้าวเสียงหนึ่งดังว่า

"คิดไม่ถึงศาลร้างกลางพงไพรกลับมีอาคันตุกะมาถึงก่อน หากไม่เห็นว่ารบกวน ข้าพเจ้าขอเข้าไปนั่งพักผ่อนที่มุมหนึ่ง"

หานป๋อแม้ยังไม่เห็นผู้คน แต่อีกฝ่ายมีมารยาทถึงเพียงนี้ต้องบังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น

หลวงจีนชรากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ทวารสงฆ์เปิดกว้าง เสริมส่งผู้มีวาสนา ไปมาเป็นอาคันตุกะไหนเลยมีการแบ่งก่อนหลัง?"

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"มีความหมาย มีความหมาย กลับปรากฏยอดคนอยู่ที่นี้"

คนผู้หนึ่งก้าวยาวๆ เข้าศาลมา

หานป๋อกวาดตามอง ต้องสะดุ้งเฮือกใหญ่

ผู้มาร่างสูงตระหง่านเกินหกเชียะ แต่ใบหน้าหยาบกร้านกระด้าง ดวงตาเหลืองขุ่นคล้ายเมามายคล้ายแจ่มใส ช่วงแขนยาวกว่าผู้คนทั่วไปสามถึงสี่นิ้ว ที่หัวไหล่พาดพังพอนตัวหนึ่ง ที่กลางหลังสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง ซอกแขนยังหนีบห่อผ้าเล็กๆ ใบหนึ่ง

คนผู้นั้นกวาดตามองแวบหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังคงจากไปประเสริฐกว่า"

หลวงจีนชรากับหานป๋อล้วนงุนงงไม่เข้าใจ

คนผู้นั้นยิ้มเล็กน้อย เผยเห็นฟันขาวสะอาดที่ตัดกับใบหน้าหยาบกร้าน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงตระเตรียมถลกหนังผ่าท้องพังพอนตัวนี้ ปิ้งย่างรับประทานแกล้มสุรา คิดเมามายสักครา แต่เรื่องเหล่านี้ไหนเลยกระทำต่อหน้าท่านไต้ซือได้?"

หลวงจีนชรายิ้มพลางกล่าวว่า

"สุราและเนื้อผ่านลำไส้ พุทธองค์ประทับกลางใจ พี่ท่านเมื่อมีอาหารโอชะปานนี้ ไหนเลยไม่แบ่งปันน้ำแกงให้สักถ้วย?"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า

"พุทธองค์สอดส่องสำสัตว์ สุราและเนื้อแม้ไม่กระทบพุทธภาวะ แต่จะอย่างไรเป็นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ทราบท่านไต้ซือมีความเห็นอย่างไร?"

หานป๋อสงสัยใจยิ่ง หลวงจีนชราบ่งบอกว่าไม่งดเว้นสุราและเนื้อ ตามเหตุผลคนผู้นี้สมควรยินดี เหตุใดจึงชักไช้ไล่เลียงถึงที่สุด

หลวงจีนชราไม่ถือสาหาความ กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"เมื่อมีเกิดต้องมีตาย ถือเป็นวัฏสงสาร ตายก็คือเกิด เกิดก็คือตาย พี่ท่านฆ่าพังพอนตัวนี้คล้ายเป็นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่หากมองจากอีกมุมหนึ่ง กลับเป็นการช่วยมันหลุดพ้นจากวิถีเดียรัจฉาน หากสามารถเวียนว่ายเกิดใหม่เป็นมนุษย์ มันยังนึกขอบใจท่านเสียอีก"

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ตอบได้ประเสริฐ น่องซ้ายของพังพอนเป็นของท่าน"

พลางทรุดนั่งลง โยนซากพังพอนลงกับพื้น เสียงเซ้งเมื่อชักกระบี่จากกลางหลัง

หลวงจีนชราก้บหานป่อล้วนตากระจ่างวูบ

กระบี่เล่มนี้ยาวกว่ากระบี่ทั่วไปเชียะเศษ ตัวกระบี่แคบเรียวแต่สาดประกายเจิดจ้า มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นกระบี่ดี

หลวงจีนชรากล่าวด้วยความตื่นเต้นตระหนกว่า

"อาตมากว่างตู้ ขอถามนามสูงส่งของพี่ท่าน"

คนผู้นั้นใช้กระบี่ออกหนังเราะกระดูกของพังพอน ทางหนึ่งกล่าวว่า

"พบกันโดยบังเอิญ อยู่ร่วมแล้วแยกจาก สนใจชื่อแซ่ไปไย ท่านได้ชีอไม่ต้องยึดติดกับลักษณ์ภายนอกแล้ว"

หานป่อรู้สึกว่าคนผู้นี้มีพฤติการณ์ประหลาดพิกล จากนั้นถูกความเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายดึงดูดความสนใจ กระบี่ยาวร่วมห้าเชียะความจริงไม่เหมาะกับการใช้เป็นมีดแล่เนื้อ แต่ภายใต้ความเคลื่อนไหวราวกับมายากล กระบี่ยาวบัดเดี๋ยวยกสูงบัดเดี๋ยวลดลง อ้อมหน้าวกหลังเพียงชั่วขณะก็แล่เนื้อพังพอนออกเป็นชิ้นๆ

คนผู้นี้เปลือกนอกหยาบกระด้าง มือทั้งคู่กลับเรียวยาวขาวสะอาด ตัดกับรูปลักษณะของมันนัก

คนผู้นั้นผุดลุกขึ้น ขยับยกมือคราหนึ่ง กระบี่ก็สอดคืนฝักด้านหลัง โดยปราศจากเสียงดัง ราวกับว่ากระบี่เป็นงูที่มีนัยน์ตางอกเงยรู้จักเลื้อยกลับเข้ารูเอง

หลวงจีนชราทอดถอนใจกล่าวว่า

"เผาติงชำแหละวัว* คงเป็นเช่นนี้ คาดว่าคงเป็นเช่นนี้"

คนผู้นั้นกล่าวเสริมว่า

"สูงๆ ต่ำๆ ไร้สมรรถนะมากสมรรถนะ ก็เป็นเช่นนี้เอง"

---

* ในตำราจวงจื๊อบันทึกว่า เผาติงเป็นคนครัว ชำแหละวัวให้กับเหวินฮุ่ยจวินอย่างคล่องแคล่ว ภายหลังคำเผาติงชำแหละวัวใช้เปรียบเปรยผู้คนที่มีฝีมือชำนาญ

พลางกวาดมองฟงสิงเลี่ยที่นอนอยู่บนพื้น คล้ายมองไม่เห็นเข็มยาวที่ปักอยู่บนหน้าอกทั้งเจ็ดเล่ม จากนั้นเบือนสายตามายังหานป่อกล่าวว่า

"น้องเรา ม้าที่เบื้องนอกเป็นของท่านหรือ?"

หานป่อขณะจะขานรับ แต่แล้วเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ไม่ เป็นของนายข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเพียงเป็นบ่าวรับใช้ของเขา"

ขณะกล่าวในใจบังเกิดเป็นปมด้อย คนผู้นั้นจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"นั่นเป็นยอดอาชาสายพันธุ์เกาชาง*...เอาเถอะ พวกท่านนั่งอยู่ที่นี้สักครู่ ข้าพเจ้าจะไปหาฟืนมาก่อไฟ เพื่อดื่มกินให้อิ่มหนำสักมื้อ"

หานป่อคิดแสดงความจำนงช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง คนผู้นั้นชิงสาวเท้าออกนอกประตูศาล หายลับจากคลองจักษุ

คงเหลือแต่หลวงจีนชรากว่างตู้ หานป่อ และฟงสิงเลี่ยที่นอนอยู่กับพื้น กับเทียนไขแดงที่ลุกไหม้ดังเพียะพะ

หลวงจีนชรากว่างตู้มองดูทิศทางที่คนผู้นั้นจากไป สีหน้าแวววาเปี่ยมแววตื่นเต้นสงสัย

ฟงสิงเลี่ยที่นอนอยู่บนพื้นพลันส่งเสียงครางคำหนึ่ง เรียกความสนใจของคนทั้งสองกลับมาที่มัน

หลวงจีนชรากว่างตู้ผุดลุกขึ้น เคลื่อนตัวถึงข้างกายฟงสิงเลี่ยแต่แล้วหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"มีคนมาอีกแล้ว"

คราครั้งนี้หานป่อเงี่ยหูสดับฟัง กลับไม่ได้ยินสุ้มเสียงสำเนียงใด

---

* ชื่อประเทศโบราณ ต่อมาถูกราชวงศ์ถังล้มล้าง ปัจจุบันเป็นเมืองทูร์พานมณฑลซินเกียง

ทันใดเสียงลมพัดหวีดหวือ ลมหอบหนึ่งม้วนพัดจากนอกประตู เปลวเทียนสลัวลง ภายในศาลมืดมัวงูบหนึ่ง

ลมแรงอ่อนโทรมลง

เปลวเทียนลุกโชนอีกครั้ง

ภายในศาลเพิ่มตัวประหลาดสองตน

คนทั้งสองหนึ่งสวมชุดดำ หนึ่งสวมชุดขาว รูปร่างผอมสูง มองผาดๆ คล้ายหนุ่มฉกรรจ์ แต่เมื่อเพ่งพิจารณาคล้ายชราภาพ สีหน้ากระด้างเย็นชา บันดาลให้ผู้พบเห็นต้องสั่นสยิวด้วยความหนาวเหน็บ

หลวงจีนชรากว่างตู้ไม่ทราบนั่งขัดสมาธิอยู่หว่างกลางของฟงสิงเลี่ยกับคนทั้งสองตั้งแต่เมื่อใด คิ้วขาวหรุบต่ำลง คล้ายหลับไหลไปแล้ว

หานป๋ออดล่าถอยถึงมมศาลมิได้ ดีที่คนทั้งสองไม่แยแสเหลือบแลมัน ทำให้หัวใจที่เต้นตุมดามของมันค่อยสงบลงบ้าง

ตัวประหลาดชุดดำกล่าวขึ้นว่า

"ท่านได้ชื่อเป็นใคร? ไฉนคิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้?"

สุ้มเสียงของมันกระด้างแหลมสูง คล้ายปราศจากอารมณ์ความรู้สึกของผู้คนแม้แต่น้อย

หลวงจีนชรากว่างตู้ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อาตมากว่างตู้แห่งนิกายฌานวิสุทธิ์ ประสกฟงสิงเลี่ยกับนิกายเรามีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ไม่ทราบเห็นแก่ความสัมพันธ์ข้อนี้ ปล่อยปละละเว้นมันสักคราได้หรือไม่?"

ท่านพอเอ่ยปากก็ยกอ้างสำนักฌานวิสุทธิ์ ซึ่งเป็นหนึ่งในสองสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งยุค เพราะดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามยากตอแย หวังว่าผู้มาได้ยินชื่อสำนักนิกายของท่าน ยอมล่าถอยกลับไป

ตัวประหลาดชุดขาวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ต่อให้เจ้านิกายฌานวิสุทธิ์มาด้วยตัวเอง ก็ยากที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของฟงสิงเลี่ยได้"

สุ้มเสียงมันต่างกับตัวประหลาดชุดดำ กลับแผ่วทุ้มแหบพร่า

ลมแรงก่อตัวอีกครั้ง

เปลวเทียนพลันดับวูบไป

พริบตานั้นหานป๋อมองไม่เห็นอันใด

แว่วเสียงพลังลมแตกทะลักทลาย

หานป๋อขดตัวอยู่มุมศาลอย่างลืมตัว ลมแรงหอบมาปะทะหน้ากระทบผิวกายจนปวดแปลบ ลมหายใจติดขัดลำบาก

สะเก็ดไฟสามจุดพุ่งวาบออก ตกลงบนเทียนไขแดง เปลวไฟลุกไหม้ใหม่ แสงสว่างกลับคืนมาอีกครั้ง เพียงไม่ทราบว่าเป็นการลงมือของผู้ใด

ตัวประหลาดดำขาวยังยืนหยัดกับที่เดิม หลวงจีนชรากว่างตู้กลับโอบอุ้มฟงสิงเลี่ยขึ้น ยืนแนบชิดติดผนัง ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด แสดงว่าเพลี่ยงพล้ำเสียที

ตัวประหลาดชุดขาวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เพียงคนหนึ่งลงมือ ท่านก็รับไว้ไม่ได้ ขอได้ชื่อใคร่ครวญให้ดี"

หลวงจีนชรากว่างตู้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงสองบ่าวดำขาวที่เร้นกายตามปรมาจารย์มารผังปานจะกลับคืนสู่โลก กว่างตู้มีบุญญาอันใด กลับมีวาสนาได้พบพาน"

สีหน้าสองบ่าวดำขาวปราศจากความเปลี่ยนแปลงอันใด แต่หลวงจีนชรากว่างตู้และหานป๋อทราบว่า พวกมันจะลงมือได้ทุกเมื่อ ซึ่งความจริงครั้งแรกที่พวกมันจู่โจมลงมือ ก็ไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน

หานป๋อไม่เคยได้ยินชื่อปรมาจารย์มารผังปาน เพียงทราบว่าสองบ่าวดำขาวไม่ไว้หน้านิกายฌานวิสุทธิ์ ซึ่งได้รับความเคารพจาก

ชาวยุทธจักรอย่างสูง แสดงว่านายเหนือพวกมันคงเข้มแข็งถึงที่สุด

หลวงจีนชรากว่างตู้พลันเคลื่อนไหวอย่างประหลาดประการหนึ่ง ท่านคว่ำมือลงบนใบหน้าฟงสิงเลี่ย สองบ่าวดำขาวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

หลวงจีนชรากว่างตู้พลันหัวร่อดังยาวนาน กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ให้เราฆ่าประสกแซ่ฟง บุญคุณความแค้นในโลกหล้าจะได้มีข้อยุติ"

หานป๋อรับฟังจนตะลึงลาน เมื่อครู่หลวงจีนชรากว่างตู้เสี่ยงตายเข้าคุ้มครองฟงสิงเลี่ย เหตุใดเปลี่ยนเป็นคิดฆ่ามัน

บ่าวขาวกล่าวเสียวแผ่วทุ้มว่า

"ประเสริฐ สมเป็นยอดคนของนิกายฌานวิสุทธิ์"

พลางกวาดตาไปยังหานป๋อซึ่งขดตัวอยู่มุมศาล กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เด็กน้อยนี้อายุยังเยาว์ ยังมีชีวิตอีกยาวไกล หากต้องอายุสั้นเพราะท่าน ไต้ซือหักใจได้อย่างไร?"

น้ำเสียงของมันแม้เฉื่อยชาไร้ระลอก ที่กล่าวถึงกลับเป็นความเป็นความตายของผู้อื่น แสดงเห็นถึงนิสัยใจคออันเยือกเย็นชั่วร้ายของมัน

หลวงจีนชรากว่างตู้ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า

"วัตถุเรื่องราวในโลกหล้าไม่พ้นจากคำ 'บุญวาสนา' ชีวิตก็ขึ้นอยู่กับ 'กุศลสร้าง' หากเราปล่อยให้พวกท่านนำตัวประสกแซ่ฟงไป พวกท่านจะปล่อยปละละเว้นพวกเราทั้งสองหรือ?"

สีหน้าสองบ่าวดำขาวปราศจากความรู้สึกใด ระหว่างคนทั้งสองก็ไม่ได้สบสายตากัน บันดาลให้ผู้คนรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด

หานป่อสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ นี่เป็นครั้งแรกที่พบว่าชีวิตช่างเปราะบางไร้ที่ยึดเหนี่ยว หัตถ์มัจจุราชยื่นเข้าใกล้ถึงเพียงนี้ มันเคยนึกจินตนาการว่าตนเองเป็นวีรบุรุษไร้ผู้ต่อต้าน แต่ในความเป็นจริงเฉพาะหน้า ตนเองเพียงเป็นตัวประกอบเล็กๆ ที่ช่วยตัวเองไม่ได้ กระทั่งคิดลุกขึ้นยืน สองเท้ายังอ่อนระทวย คิดกระทำก็ทำไม่ได้

พลันบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูว่า

"กลับมีแขกเหรื่อมากมายถึงเพียงนี้ พอดีได้แบ่งเนื้อพังพอน"

บุรุษหน้าตาหยาบกร้านนั้นปรากฏขึ้นที่หน้าประตู บนไหล่ป่าแบกฟืนมัดหนึ่ง

สองบ่าวดำขาวความจริงสีหน้าเฉยเมยราวกับสวมหน้ากากใบหนึ่ง พลันเกิดความเปลี่ยนแปลงเป็นครั้งแรก

นอกจากปรมาจารย์มารผังปานแล้ว ยังมีผู้ใดมาถึงด้านหลังพวกมัน โดยที่พวกมันไม่รู้สึกตัว?

หลวงจีนชรากว่างตู้ก็เบิกตาขึ้น ท่านดูออกแต่แรกว่าบุรุษหน้าตาหยาบกร้านเป็นชนชั้นยอดฝีมือ แต่คิดไม่ถึงว่ามีพลังการฝึกปรือถึงขั้น "มาโดยไร้ร่องรอย" เช่นนี้

หานป่อกลับได้คิดว่า ตอนแรกที่ได้ยินเสียงฝีเท้าของบุรุษหน้าตาหยาบกร้าน แสดงว่าอีกฝ่ายจงใจส่งเสียงดังขึ้น ไม่ทราบเพราะเหตุใดมันบังเกิดความรู้สึกที่สนิทสนมต่อบุรุษหน้าตาหยาบกร้านผู้นี้อย่างบอกไม่ถูก

บุรุษหน้าตาหยาบกร้านคล้ายไม่รู้สึกถึงบรรยากาศอันเขม็งตึงเครียดภายในศาล ยกมือตบฟืนบนไหล่ป่า ก้าวยาวๆ เข้ามาคิดหมายตัดผ่ากลางของสองบ่าวดำขาวมา

หานป่อตื่นตระหนกจนร้องเตือนว่า

"ระวัง"

มิคาดผู้ที่ระวังกลับเป็นสองบ่าวดำขาว บุรุษหน้าตาหยาบกร้านพอคุกคามเข้ามา พวกมันคล้ายมีกระแสจิตตรงกัน พลิ้วกายไปทางซ้ายขวา จากนั้นล่าถอยถึงข้างประตู ตรงกันข้ามกับบุรุษหน้าตาหยาบกร้านเดินถึงหว่างกลางของพวกมันกับหลวงจีนชรากว่างตู้

บุรุษหน้าตาหยาบกร้านโยนไม้ฟืนลงบนพื้นดังกราวใหญ่ กวักมือต่อหานป๋อ กล่าวว่า

"น้องเรา เข้ามาช่วยข้าพเจ้าก่อไฟ"

หากป๋อฝืนใจลุกขึ้นยืน ข่มความรู้สึกที่ประหวั่นลนลาน เดินงกๆ เงิ่นๆ เข้าหาบุรุษหน้าตาหยาบกร้าน ภายใต้สายตาอันเย็นเยียบของสองบ่าวดำขาว ระยะสิบกว่าก้าวคล้ายยืดยาวนับพันลี้

ในยามนั้น สองบ่าวดำขาวพากันส่งเสียงกู่ร้องแหลมสูงกับแผ่วทุ้มที่แตกต่างตรงกันข้าม ลงมืออย่างสุดกำลัง

ความเคลื่อนไหวของพวกมันแปลกประหลาดยิ่ง บ่าวดำฟาดมือขวาออก พอดีปะทะกับมือซ้ายของบ่าวขาวซึ่งผลักขวางออกมา

โครม!

พลังวังวนที่กล้าแข็งรุนแรงกว่าตอนแรกที่ประมือกับหลวงจีนชรากว่างตู้ถึงสิบเท่า ยึดถือตำแหน่งที่ฝ่ามือทั้งสองปะทะกันเป็นศูนย์กลาง ม้วนทะลักออกไป ชั่วพริบตาก็ขยายวงกว้างออก ครอบคลุมพื้นที่ทุกตารางนิ้วภายในศาล

หานป๋อถูกม้วนกระแทกไปปะทะกับผนังอย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง ต้องลอบร้องคำ "ชีวิตเราจบสิ้นกัน" ในใจ

ฝ่ามือซ้ายขวาของสองบ่าวดำขาวพอปะทะก็แยกออกจากกัน

ร่างของสองบ่าวดำขาวพลันเร่งระดับความเร็ว แยกย้ายเป็นปีกซ้ายขวา จู่โจมใส่บุรุษหน้าตาหยาบกร้าน ประกบนิ้วมือต่างมีดดาบปักใส่ใต้ซอกแขนซ้ายขวาของอีกฝ่าย

วิชาผนึกกำลังจู่โจมนี้ร้ายกาจยิ่ง ก่อนอื่นอาศัยพลังลมปราณที่แปลกพิสดาร ก่อเกิดเป็นพลังวังวนม้วนใส่ศัตรู จากนั้นแยกย้ายเป็นซ้ายขวา จู่โจมโหมกระหน่ำปานอสนีบาตฟาดทลายเกรี้ยวกราดรุนแรงยิ่งนัก

เสียงเช้งเมื่อกระบี่ที่กลางหลังบุรุษหน้าตาหยาบกร้านดีดกระดอนขึ้นมาราวกับมีชีวิตจิตใจ

เสียงกระหึ่มดังจากตัวกระบี่ที่ตกอยู่ในมือของเขา

คมกระบี่ก่อเกิดเป็นวงเล็กๆ วงหนึ่ง

จากนั้นแตกตัวขยายวงออกไป กลายเป็นประกายจุดแต้มอันแน่นหนาถี่ยิบทั่วทั้งศาล

พลังวังวนที่สองบ่าวดำขาวก่อขึ้น ถูกประกายจุดแต้มของกระบี่ทำลายสูญสิ้น

หานป่อรู้สึกตัวเบาสบายขึ้น มาดรว่าปะทะชนกับผนัง แต่ก็เพียงเป็นอาการบาดเจ็บทางผิวกาย หาได้เผชิญกับพลังกดดันของชีวิตที่ถูกบีบคั้นไม่

เมื่อมันเหลียวหน้ามอง ที่แลเห็นเพียงเป็นประกายจุดแต้มดุจห่าฝน ผลิบานราวกับหมื่นบุปผา

ประกายจุดแต้มดับวูบลง สองบ่าวดำขาวถอยร่นกลับไปที่เดิม เสื้อผ้าถูกทะลวงเป็นรูปรุพรุน สีหน้าปราศจากความเยือกเย็นที่เคยมี หากแต่แฝงริ้วรอยของความแตกตื่นไม่คลาย

บุรุษหน้าตาหยาบกร้านสอดกระบี่คืนฝัก ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในมือขุนพลเข้มแข็งปราศจากทหารอ่อนแอ กลับสามารถประคองตัวรอดพ้นจากกระบี่ข้าพเจ้า เห็นแก่ข้อนี้ ให้ไสหัวไปเถอะ"

บ่าวดำกลับคืนสู่เค้าความเย็นชา กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินสูงส่งสมคำร่ำลือจริงๆ"

หานป๋อสมองลั่นอึงอลราวถูกสายฟ้าฟาดใส่

บุรุษหน้าตาหยาบกร้านกลับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม...กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน? มันรู้สึกมีเลือดลมอุ่นระอุพลุ่งขึ้นถึงขม่อม พลุ่งพล่านตื้นตันจนแทบร้องไห้ออกมา ล่างฟานหวินกลับโอภาปราศรัยกับมัน เรียกหามันเป็นน้องเรา

หลวงจีนซรากว่างตู้ก็มองดูล่างฟานหวินอย่างเหลือเชื่อ ท่านมีสายตาคมกล้ากว่าหานป๋อร้อยเท่า แต่ยังไม่อาจเห็นเพลงกระบี่คลุมวรุณที่คล้ายอาชาสวรรค์พาดผ่านฟ้าโดยชัดตา

บ่าวขาวก็กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินท่านทำเช่นนี้ ไม่ต่างกับประกาศศึกกับท่านปรมาจารย์มาร"

ดวงตาล่างฟานหวินสาดประกายอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ปากกล่าวว่า

"หากก่อนฟ้าสางวันพรุ่งนี้ พวกท่านไม่หนีหน้าไปไกลกว่าห้าสิบลี้ ข้าพเจ้าจะปลิดชีวิตพวกท่านทั้งสอง...ไสหัวไป"

สองบ่าวดำขาวหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา กู่ร้องแหลมเล็กร้องเสียงแผ่วทุ้ม โถมออกจากประตูศาลหายลับสาบสูญ

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถึงเวลารับประทานเนื้อดื่มสุราแล้ว"

เขาคล้ายไม่ได้เกิดเรื่องใดมาก่อน แม้กระทั่งปรมาจารย์มารผังปานก็ไม่จดจำใส่ใจ

เมืองอู่ชาง

ตึกใหญ่ตระกูลหาน

หานป๋อพาร่างที่เหนื่อยล้าเข้าสู่ลานที่ว่างเขตตึกหลังของตึก

ตระกูลหาน เมื่อคืนมันดื่มสุราสองอึกใหญ่ จากนั้นม่อยหลับไป ครั้นตื่นขึ้นมาค่อยพบว่าตัวเองนอนอยู่ในพงหญ้าข้างท่าข้าม เป็นม้าสีเทาใช้ลิ้นเลียมันตื่นขึ้นมา ล่างฟานหวินและพวกสาบสูญไร้ร่องรอย ทุกประการดลายความฝันตื่นหนึ่ง

แต่ว่ามันจดจำเหตุการณ์ทุกฉากทุกตอนได้ ชั่วชีวิตนี้ไม่มีวันลืมเลือน

เมื่อเดินทางกลับถึงตึกตระกูลหาน ย่อมต้องถูกพ่อบ้านดุด่ารอบหนึ่ง ค่อยหลบหน้ามายังลานตึกหลัง กลับเห็นมีคนฝึกซ้อมฝีมือกัน

ชายหนุ่มอายุยี่สิบปีผู้หนึ่ง ร่ายรำง้าวยาวหนึ่งวาสองเชียะดังหวีดหวือ รุกไล่ชายชราที่ถือดาบถอยร่นไป คล้ายช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ชายชราร่างสูงใหญ่ ปราศจากเค้าความชราเคราขาวยาวจรดอกมาตรว่าเป็นฝ่ายถอย แต่ฝีเท้ายังหนักแน่นมั่นคง ใช้ดาบใหญ่ด้วยความคล่องแคล่วปราดเปรียว ทุกดาบตั้งรับอย่างรัดกุม คนตาแหลมคมดูออกว่ามันเพียงตั้งรับ ปล่อยให้ชายหนุ่มที่ถือง้าวทุ่มเทใช้ฝีมืออย่างเต็มที่

ที่ด้านข้างยังมีสามสตรีหนึ่งบุรุษ มีอายุตั้งแต่สิบหกถึงยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี ทุกคนกลั้นลมหายใจชมดูอย่างจดจ่อ

ชายหนุ่มที่ใช้ง้าวระบายลมจากปาก เร่งเร้าสภาวะจู่โจมรุนแรงกว่าเดิม

ชายชราพลันเลิกคิ้วที่ดกหนา เคราใต้คางพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย เร่งระดับความเร็วของดาบ ฟาดฟันหลายครั้งครา ทุกดาบล้วนฟันถูกคมง้าว

เสียงเครั่งคร้างของโลหะปะทะกันสะท้านไปทั่วบริเวณ

บุรุษสตรีที่ชมดูอยู่โห่ร้องชมเชยออกมา

หากเปลี่ยนเป็นเมื่อกาลก่อน หานป๋อคงชมดูจนกระตือรือร้น

คึกคัก แต่หลังจากที่ได้เห็นเพลงกระบี่ปานเนรมิตของล่างฟานหวิน รู้สึกว่ากระบวนท่าอันเคอะเขินเช่นนี้ไร้รสชาติความหมายยิ่ง

สภาวะดาบยืดขยาย

ประกายเย็นเยียบแผ่กระจาย

ชายชราเปลี่ยนจากรับเป็นรุกแล้ว

คราครั้งนี้ถึงรอบชายหนุ่มที่ถือง้าวถอยกรูดๆ ไปด้านหลัง

บุรุษสตรีทั้งหลายโห่ร้องชมเชยดังกว่าเดิม

หานป่อกลับสงบสุ้มเสียงไว้ มันไม่ลืมเลือนว่าตัวเองอยู่ในฐานะบ่าวรับใช้ โดยเฉพาะนายน้อยสามที่ถือง้าวหานซีอู่จิตใจคับแคบหากมันส่งเสียงออกมา วันหน้าต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมันแน่นอน

พร้อมกันนั้นมันแอบดูคุณหนูห้าหานหนิงจื่อแวบหนึ่ง ทุกแย้มยิ้มของนางส่วนสดใสน่ารัก บันดาลให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย

ชายชราหัวร่อดังยาวนาน ดาบในมือร่ายรำใช้ออกด้วยเพลงดาบที่ละเอียดอ่อน ฝ่าไปในง้าวยาว เปลี่ยนเป็นต่อสู้ระยะประชิด ง้าวยาวไม่เหมาะกับการสู้ระยะใกล้ สถานการณ์ของหานซีอู่ยิ่งคับขันจนร่อแร่

เสียงดังเมื่อง้าวยาวถูกกระแทกร่วงหล่นลงสู่พื้น

นายน้อยสามหานซีอู่มีสีหน้าละอาย ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

ชายชรารั้งดาบล่าถอย สีหน้าอันดุร้ายกลับคืนเป็นปลอดโปร่ง

คุณหนูห้าหานหนิงจื่อสะอึกเข้ามาในวงต่อสู้ ยื่นมือคว้าแขนของชายชรา โยกคลอนพลางกล่าวว่า

"ท่านลุงใหญ่ต้องสอนท่าไม้ตายเหล่านี้แก่หนิงจื่อ พี่สามจะได้ไม่รังแกผู้อื่นอีก"

ชายชรามองดูหญิงสาวที่ไร้เดียงสานางนี้ กล่าวด้วยความรักเอ็นดูว่า

"ขอเพียงเจ้ารับความลำบากได้ ไม่ว่าอันใดล้วนสอนให้แก่เจ้า"

หานหนิงจื่อโห่ร้องด้วยความยินดี คล้ายกับเรียนรู้วิชาฝีมือทั้งหมดของชายชราแล้ว

ชายหนุ่มที่อายุสูงวัยกว่าซึ่งชมดูอยู่ด้านข้าง คือพี่ใหญ่หานซีเหวินกล่าวว่า

"ท่านลุงใหญ่มีเพลงดาบลึกล้ำ มิน่าเล่าได้รับขนานฉายาว่าดาบประกายเย็นหานชิงฟง มีชื่อเลื่องลือทั่วซูหัง*"

จากนั้นหันไปทางหานซีอู่ที่หน้าแดงฉานจรดใบหู กล่าวว่า

"น้องสามได้รับการชี้แนะจากท่านลุงใหญ่ เป็นประโยชน์นับอนันต์ ยังมิรีบกราบขอบคุณอีก?"

หานซีอู่มีสีหน้าไม่ยินยอม ลังเลเล็กน้อยค่อยน้อมกายลงหาได้คำนับกราบกรานไม่

ดาบประกายเย็นหานชิงฟงสังเกตออก แต่ไม่กล่าวกระไร เพียงกล่าวว่า

"เพลงง้าวของซีอู่สืบทอดยอดวิชาของสำนักง้าวยาว เพียงขาดประสบการณ์และพลังการฝึกปรือ หากฝึกซ้อมให้มากกว่านี้ วันหน้าต้องพบกับความสำเร็จ"

หานซีอู่มีนิสัยถือดี ในพี่น้องทั้งห้ามีแต่มันที่นอกจากร่ำเรียนฝีมือประจำตระกูล ยังกราบเจ้าสำนักง้าวยาว ฉายาง้าวประหลาดเซียะโหวสิงเป็นอาจารย์ จึงมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าพี่น้องด้วยกัน ยามนี้ไม่ได้นึกถึงคำสอนของหานชิงฟง หากแต่เห็นว่าเมื่อครู่เพียงเป็นการประลองยุทธ์ ไม่อาจลงมืออย่างเต็มที่ ค่อยพบกับความพ่ายแพ้ แต่หาได้ครุ่นคิดไม่ว่าผู้เป็นลุงใหญ่ยั้งมือให้

น้องสาวที่สี่หานหลันจื่อซึ่งมีใบหน้ากลมป้อม ทั้งมีจิตใจ

---

* หมายถึงเมืองซูโจวกับหังโจว

ดีงาม กลัวเกิดเรื่อง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านลุงใหญ่หากมายังบ้านเราบ่อยครั้งกว่านี้ พวกเราเหล่าพี่น้องคงมีความสำเร็จเหนือล้ำกว่าที่เป็นอยู่"

หานชิงฟงขณะจะตอบคำ ที่ปากทางเข้าลานตึกหลังบังเกิดสุ้มเสียงแกร่งกร้าวเสียงหนึ่งดังว่า

"พี่ใหญ่ ไม่เพียงแต่เราผู้น้องโทษว่าท่าน แม้แต่หลันจื่อก็กล่าวเช่นนี้ ครั้งล่าสุดที่ท่านมายังที่นี้ เป็นเรื่องเมื่อสามปีก่อน ด้วยอายุปูนนี้ ท่านยังวิ่งเต้นอยู่เบื้องนอกด้วยเหตุอันใด?"

เสียงดังคนบรรลุถึง เป็นชายชราอายุห้าสิบเศษ หน้าสี่เหลี่ยมใบหูใหญ่ รูปร่างไล่เลี่ยกับหานชิงฟง หน้าตามีความคลับคล้าย เพียงต่างกันที่หานชิงฟงหนักแน่นเหี้ยมหาญ ส่วนคนผู้นี้กลับคล้ายคหบดีใหญ่ที่อยู่สุขสบาย

นี่เป็นประมุขตึกตระกูลหานนามหานเทียนเต๋อ เป็นบิดาของพี่น้องทั้งห้า

หานชิงฟงยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องสามท่านหมกตัวอยู่ที่เมืองอู่ชาง ต่อให้ฟ้าถล่มลงมาก็ไม่สนใจ เพียงประกอบกิจการเดินเรือ กอบโกยเงินทองอย่างไม่คิดชีวิต หากวันหน้าหมดลมหายใจ ดูว่าท่านจะหอบไปได้เท่าใด?"

หานเทียนเต๋อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"พี่ใหญ่ดูแคลนเราไปแล้ว เราแม้กำไรเงินมากมาย แต่ส่วนใหญ่ใช้ในกิจกรรมของสหพันธ์แปดสำนักเรา ไม่เช่นนั้นไหนเลยดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้?"

หานชิงฟงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"น้องสามจริงจังไปแล้ว พวกเราสามพี่น้องตระกูลหาน ผู้ใดไม่ทุ่มเทให้กับทางสหพันธ์ น่าเสียดายธัมมะเสื่อมโทรมอธรรมผยอง

ทางฝ่ายมิจฉาชีพปรากฏยอดฝีมือไม่หยุดหย่อน ตรงกันข้ามกับแปดสำนักเราที่ผู้คนร่อยหรอ เป็นที่วิตกกังวลของผู้คนนัก"

หานชีเหวิน เหล่าพี่น้อง รวมทั้งหานป๋อ ไม่ทราบมาก่อนว่าตระกูลหานเป็นเสาหลักที่ให้การสนับสนุนทางการเงินแก่ฝ่ายธัมมะอดตะลึงลานมิได้

หานเทียนเต๋อกวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คน เห็นพวกมันห้าพี่น้องแม้แต่หนิงจื่อที่อายุน้อยที่สุด ก็มีอายุสิบหกปีแล้ว สมควรให้บุตรธิดามีส่วนรู้เห็นเรื่องราว จึงกล่าว

"พี่ใหญ่ เรากลับเล็งผลเลิศกว่าท่าน นับตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อน แปดสำนักรวมเป็นสหพันธ์ ก็เร่งปลูกฝังยอดฝีมือรุ่นใหม่ คาดว่ามีคนผุดเด่นขึ้นมา เหลียวดูฝ่ายอธรรม เมื่อสามปีก่อนเซ่อจุนซิ่นโจมตีพรรคมังกรพิโรธล้มเหลว พกความพ่ายแพ้กลับไป หัตถ์พิษเฉียนหลอก็พลาดท่าเสียที เป็นเหตุให้ชาวมิจฉาชีพอื่นผุดขึ้นราวดอกเห็ด มีคำกล่าวว่ารวมตัวเข้มแข็ง แตกแยกอ่อนแรง ขุมกำลังฝ่ายอธรรมไม่เป็นเช่นกาลก่อน พี่ใหญ่ไฉนมองโลกในแง่ร้าย?"

หานชิงฟงทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นภาพลักษณ์ภายนอก สภาพที่แท้จริงกลับเป็นที่หวั่นวิตกนัก"

กล่าวพลางปรายตาบอกใบ้ต่อหานเทียนเต๋อ สองพี่น้องมีกระแสจิตถึงกัน ผู้เป็นน้องชายฉุกคิดว่าพี่ใหญ่ไม่ต้องการถกเถียงกันต่อหน้าผู้เยาว์รุ่นหลัง ดังนั้นหานเทียนเต๋อหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"นี่เป็นวาจาอันเลื่อนลอย ยังคงอย่าได้เอ่ยถึง ท่านมาถึงหลายวัน เราสองพี่น้องยังไม่มีโอกาสสนทนาโดยละเอียด ตอนนี้จะได้พูดคุยกัน"

ทุกผู้คนบังเกิดความผิดหวัง โดยเฉพาะหานป๋อนิยมเลื่อมใส

ต่อชีวิตผาดโผนเสี่ยงภัยในยุทธจักร จนใจที่เป็นเพียงบ่าวรับใช้ ได้แต่สอบถามจากบ่าวไพร่คนรับใช้ด้วยกัน แม้แต่องครักษ์และพ่อบ้านที่อยู่เหนือขึ้นไปยังไม่ลดตัวลงมาสนทนาด้วย ไหนเลยเคยมีส่วนรับรู้การวิเคราะห์ถึงสถานการณ์ในยุทธจักรเช่นเมื่อครู่มาก่อน

หานซีอู่พลาดท่าเสียทีแก่ลุงใหญ่ รู้สึกเสื่อมเสียหน้า โทสะไม่มีที่ระบาย พลันเห็นหานป๋อเหม่อมองหานชิงฟงกับหานเทียนเต๋อเดินจากไปอย่างซึมเซา เพลิงโทสะพลันลุกฮือโหม ดวาดว่า

"ตัวโง่งม อาวุธตกอยู่บนพื้นยังไม่เก็บขึ้นมา ใช่ต้องการถูกทุบตีหรือไร?"

หานป๋อใจหายวาบ รีบเก็บง้าวยาวขึ้นมา ตั้งแต่เล็กจนโตมันไม่ทราบถูกนายน้อยสามของตระกูลหานผู้นี้ทุบตีมากี่ครั้ง ยามนั้นครุ่นคิด ผู้ที่ยิ่งมีฝีมือสูงเยี่ยม ใช่มีการวางตัวที่ดีหรือไม่ ดังนั้นหานชิงฟงไม่อาละวาดเช่นหานซีอู่ ล่างฟานหวินยิ่งวางตัวน่ายกย่อง

หานซีเหวินเห็นน้องชายเอะอะอาละวาด ต้องขมวดคิ้ว แต่มันมีนิสัยหนักแน่น เห็นน้องสามกำลังขุ่นเคือง ตนเองไม่จำเป็นต้องผิดพ้องหมองใจกับมันเพราะบ่าวรับใช้ผู้หนึ่ง จึงนิ่งเฉยไว้

คุณหนูสี่หานหลันจื่อกลัวมีเรื่อง ไหนเลยกล้าเอ่ยปาก ส่วนคุณหนูห้าหานหนิงจื่อรู้สึกหมดสนุก จึงไม่คิดคลี่คลายสถานการณ์ให้กับหานป๋อ

หานซีอู่มองดูหานป๋อเก็บง้าวยาวขึ้นมา สั่งว่า

"ตัวโง่งมเข้ามา"

หานป๋อลอบร้องว่าผิดท่า ได้แต่กัดฟันเดินเข้าไป

คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อพลันขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ซีอู่ แพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดา ตอนนี้ท่านได้รับการชี้แนะจากท่านลุงใหญ่ แทนที่จะขุ่นข้องควรยินดี มุมานะฝึกปรือกว่านี้

ไหนเลยระบายโทสะใส่เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) ได้?"

หานซีอู่กระทืบเท้ากล่าวว่า

"แล้วไปเถอะ แม้แต่ท่านยังช่วยคนนอก ข้าพเจ้าจะกลับไปหาอาจารย์"

หานฮุ่ยจื่อแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ท่านหักใจจากไปหรือ? อีกสักครู่มีอาคันตุกะมาถึง ในจำนวนนี้ยังมีบุคคลที่ท่านคิดใคร่พบพาน แต่หากท่านคิดไปจริงๆ ข้าพเจ้าก็ไม่เหนี่ยวรั้ง"

หานซีอู่สวนคำว่า

"มีเพียงบุคคลที่ข้าพเจ้าคิดใคร่พบพาน ไม่มีบุคคลที่ท่านต้องการพบหน้าหรือ?"

หานฮุ่ยจื่อหน้าแดงวูบหนึ่ง ต่อจากนั้นเหล่าพี่น้องหัวร่อหยอกล้อ ชักชวนกันไปยังห้องโถงชั้นใน ทอดทิ้งหานป๋ออยู่เพียงลำพัง ถือง้าวยาวอยู่กลางลานดึก

อาคันตุกะ? ที่แท้เป็นผู้ใดมายังดึกตระกูลหาน?

เรือใหญ่สีคล้ำ

บนทะเลสาบปกคลุมด้วยหมอก แปลงดงไม้หมู่บ้านใกล้ไกล
เป็นโลกอันลี้ลับราวความฝัน

ชาวประมงชราโยกถ่อที่ท้ายเรือน้อย บังเกิดเป็นเสียงน้ำดังขึ้น
ล่างฟานหวินยืนเด่นที่หัวเรือ ดวงตาที่คล้ายเมามายคล้าย
ตื่นอยู่หลอมละลายเข้ากับหมอก

นับตั้งแต่ซีซีตายจาก ในโลกนี้หนึ่งเดียวที่สร้างความหวั่นไหว
ใจแก่เขา มีแต่แสงสีสายัณห์หมอกราตรี อาทิตย์สนธยาจันทร์แจ่มฟ้า
สิ่งเหล่านี้ช่วยยกระดับจิตใจของเขาขึ้นถึงลอยล่องขึ้นไปเทียบเคียงกับ
ฟ้าดิน

หมอกยิ่งมายิ่งหนาหนัก
เสียงพายกระทบน้ำ ก่อเกิดเป็นระลอกขยายวงออกไป จางหาย
ทีละน้อย

ล่างฟานหวินชี้มือไปยังฝั่งอันเขียวชอุ่มทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

ที่ไกลตา ชี่งหลอมกลืนกับหมอกละอองน้ำ ถามว่า

"ท่านผู้เฒ่า นั่นเป็นสถานที่ใด?"

สีหน้าชาวประมงซราปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"นั่นเป็นหุบเขาน้ำรางเลือนอันเลื่องชื่อ มีช่องทางเข้าคับแคบแห่งเดียว แต่ภายในกว้างขวางยิ่ง กระจายเต็มไปด้วยเกาะลอย..."

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ในเมื่อมีสถานที่น่าสนใจถึงเพียงนี้ ไยไม่แจวเรือเข้าไปชมดู?"

ชาวประมงซราทอดถอนใจกล่าวว่า

"นายท่านยังไม่ทราบ เมื่อสิบวันก่อน สำนักอธรรมลี้ลับออกคำสั่งปิดหุบเขาน้ำรางเลือน ห้ามเรือทุกลำผ่านล่วงเข้าไป ไม่เช่นนั้นฆ่าโดยไม่ละเว้น ดังนั้นแม้แต่ชาวประมงที่ปรกติเข้าไปจับปลาในที่นั้นยังไม่กล้าเข้าไป"

หมอกกลุ่มหนึ่งโชยพัด แปรเปลี่ยนหุบเขาน้ำรางเลือนเป็นสีขาวสล้าง

ล่างฟานหวินตาทอประกายวูบ คล้ายกับจะทะลุม่านหมอกไปแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"สำนักอธรรมลี้ลับ"

ชาวประมงซรากล่าวว่า

"นายท่านสะพายกระบี่ คงเป็นชาวยุทธจักร ย่อมทราบว่าสำนักอธรรมลี้ลับยากตอแยกได้"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่มีอารมณ์อยู่ว่างถึงเพียงนั้น ท่านผู้เฒ่า ละแวกนี้มีสถานที่ขายสุราหรือไม่?"

ชาวประมงซราหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ไยสนใจเรื่องขุ่นข้องหมองมัว เราขอเมามายคลายพันทุกข์โศก

คิดไม่ถึงนายท่านเป็นคนนิยมสุรา เรือของเรามีเหล้าข้าวเหนียวที่หมักเองป้านหนึ่ง นายท่านต้องการลิ้มลองหรือไม่?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสูดได้แต่แรก ยังประหลาดใจท่านผู้เฒ่าเมื่อเป็นผู้นิยมเมรัย ไยตระหนี่ถี่เหนียว ไม่นำสุรามาเลี้ยงดู?"

ชาวประมงชรายิ้มจนดวงตาหยีเป็นเส้นเดียว รอยย่นเกลื่อนทั่วใบหน้า ยื่นมือไปยังใต้เสื่อไม้ไผ่ท้ายเรือ ควานป้านสุราใบใหญ่ออกมา ดูไปอย่างน้อยหนักนับสิบชั่ง มันกรอกสุราเข้าปากตัวเองก่อนค่อยส่งให้แก่ล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินใช้มือเดียวรับมาถือไว้ ดื่มติดต่อกันสามอึกใหญ่ กลิ่นหอมของเหล้าข้าวเหนียวอบอวลทั่วทั้งเรือ

ล่างฟานหวินชมว่า "สุราที่ดี" สร้างความยินดีแก่ชาวประมงชราคิดกล่าวว่ากระไร พลันพบว่าล่างฟานหวินทำท่าเงี่ยหูฟัง

ชาวประมงชราสงสัยใจยิ่ง กวาดตามองรอบข้าง แต่หมอกหนาคล้ายกำแพงสูง ปิดกั้นพวกมันอยู่ในพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง

ทั้งมองไม่เห็นสิ่งใด และไม่ได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติอันใด

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"มีเรือมาแล้ว ทั้งแล่นเร็วยิ่ง ไม่ถูกต้อง"

ชาวประมงชรางงงันวูบหนึ่ง ยามนี้ค่อยได้ยินเสียงพึบพับนั่นเป็นเสียงใบเรือที่กินลมเต็มที่เกิดการสั่นสะเทือนขึ้น

ชาวประมงชราใช้ชีวิตอยู่บนทะเลสาบ มีประสบการณ์ในการบังคับเรือ รีบโยกถ่อบังคับเรือน้อยหลบไปด้านข้าง

ทันใด ด้านซ้ายมือปรากฏเรือใหญ่ลำหนึ่งแหวกฝ่ากลุ่มหมอกออกมาดุจสัตว์ร้าย

เรือลำนี้สูงกว่าเรือทั่วไปเท่าตัว ดังนั้นยามมองจากเรือน้อย

ขึ้นไป คล้ายแหงนมองผาสูงสุดเอื้อมผาหนึ่ง

บนเรือใหญ่ชักใบสิบหกผืน กินลมเต็มที่ ชั่วพริบตาจ่อประชิดถึงด้านขวาของเรือน้อย ห่างเพียงสามสิบกว่าเชียะ เห็นแน่ชัดว่าจะชนใส่แล้ว

ชาวประมงชราคิดโยกถ่อหลบเลี่ยง ก็ไม่ทันการณ์แล้ว

เรือใหญ่ยังไม่บรรลุถึง ลูกคลื่นหนุนเนื่องถึงก่อน

เรือน้อยคล้ายใบไม้กลางพายุ ถูกคลื่นหนุนลอยขึ้น

ล่างฟานหวินแค่นเสียงอย่างเย็นชา รอจนเรือน้อยลอยขึ้นสูงสุดก็ทิ้งน้ำหนักมาที่เท้า เรือน้อยลื่นไหลตามระลอกคลื่นไปยังด้านข้าง ชั่วพริบตาก็เคลื่อนห่างจากเส้นทางเดินเรือของเรือใหญ่สี่วา

คราครั้งนี้ไม่ได้พึ่งพาพลังเท้าถ่ายเดียว ประการสำคัญยังอาศัยความคุ้นเคยกับลักษณะของน้ำ บังคับเรือลื่นไหลตาม ล่างฟานหวินถือกำเนิดจากเกาะมังกรพิโรธทะเลสาบตังถิง มีความเชี่ยวชาญชำนาญทางน้ำ หากเรือน้อยที่โดยสารถูกผู้อื่นชนพลิกคว่ำ เรื่องราวแพร่สะพัดออกไป คงต้องถูกผู้คนหัวร่อเยาะแล้ว

ขณะเดียวกัน เรือใหญ่เกิดการสั่นสะเทือน เบี่ยงเบนไปยังทิศทางตรงข้ามกับเรือน้อยราวปาฏิหาริย์

ล่างฟานหวินบังเกิดความประหลาดใจ ไม่ทราบเป็นผู้ชำนาญการจากที่ใดควบคุมบังคับเรือใหญ่ลำนี้

ควรทราบว่าวิชาบังคับเรือเป็นความรู้แขนงหนึ่ง เรือใหญ่ลำนี้กลับเปลี่ยนเส้นทางเดินเรือ ในขณะที่ใบเรือกินลมเต็มที่ นับว่าอยู่เหนือขอบเขตของผู้ชำนาญการทั่วไป แม้แต่ล่างฟานหวินก็บังเกิดความประหลาดใจ

ล่างฟานหวินทางหนึ่งถ่ายพลังมายังท่อนล่าง บังคับเรือตามลูกคลื่นหนุนหนึ่ง ทางหนึ่งกวาดตาไปยังลำเรืออีกฝ่าย ดูว่ามีเครื่อง

หมายพิเศษอันใด

ในยามนั้น หน้าต่างบานหนึ่งบนเรือใหญ่ถูกผลักเปิด พร้อมกับรูดม่านหน้าต่างออก

หลังหน้าต่างปรากฏใบหน้างดงามบานบุปผาใบหนึ่ง เพ่งตาคู่งามมองมายังล่างฟานหวิน

สายตาทั้งสองประสานสบกันวูบหนึ่ง

ตาคู่งามนั้นพอพบเห็นใบหน้าหยาบกระด้างของล่างฟานหวินตอนแรกยังเฉยเมย จากนั้นตาคู่งามกระจ่างวูบ ทอประกายพิสดารชนิดหนึ่ง

ล่างฟานหวินกลับสะท้านขึ้นคราหนึ่ง อุทานดัง 'อา' ออกมา

เรือใหญ่หักเลี้ยวโค้ง กลับคืนสู่เส้นทางเดินเรือเดิม มุ่งหน้าไปยังหุบเขานารางเลอน

ชาวประมงชราโยกถ่อ บังคับหัวเรือเชิดขึ้น ปากร้องว่า

"เทพสมุทรคุ้มครอง เทพสมุทรคุ้มครอง"

ล่างฟานหวินมองดูเรือใหญ่ที่เคลื่อนห่างออกไป มรสุมในจิตใจยังไม่สงบลง

ต่อให้เขาพบพานหญิงงามสุดฟ้าสุดดิน แม้นเป็นไซซี* กลับชาติมาเกิดใหม่ ก็ไม่สร้างความหวั่นไหวใจแก่เขา

แต่ว่ารูปโฉมโนมพรรณของสตรีหลังหน้าต่างห้อง กลับมีบุคลิกลักษณะคลับคล้ายภรรยาผู้ล่วงลับอยู่แปดเก้าส่วน จะให้เขาควบคุมจิตใจได้อย่างไร

ชาวประมงชราเห็นเขานิ่งเงียบงันไป ยังเข้าใจว่าล่างฟานหวินดื่นตระหนกไม่คลาย จึงกล่าว

---

* หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามในประวัติศาสตร์จีน

"นายท่าน ไม่มีเรื่องราวใดแล้ว"

นับตั้งแต่ออกจากเกาะมังกรพิโรธ ล่างฟานหวินสนทนากับผู้อื่นไม่ถึงร้อยคำ ในจำนวนนี้มีอยู่สิบคำที่กล่าวกับชาวประมงชรา พอฟังจึงกล่าว

"ท่านผู้เฒ่า เรือน้อยลำนี้ขายหรือไม่ ข้าพเจ้ามอบให้สามตำลึงทอง ท่านยอมรับหรือไม่?"

ชาวประมงชรางงงันวูบจึงกล่าว

"เรือน้อยลำนี้อย่างมากมีราคาครึ่งตำลึง สามตำลึงทองเพียงพอให้เราดำรงชีวิตหลายปี นายท่านใช่ใคร่ครวญดีแล้วหรือไม่? อย่าว่าแต่เรือน้อยนี้ทั้งเก่าทั้งชำรุด ท่านซื้อไปก็ไม่มีประโยชน์"

ล่างฟานหวินหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"เป็นอันว่าตกลง เรือน้อยนี้แม้เก่าชำรุด ขอเพียงสามารถบรรทุกข้าพเจ้าถึงหุบเขาน้ำรางเลือน ถือว่าบรรลุภารกิจแล้ว"

หานป๋อเดินอย่างรวดเร็ว ออกจากตึกใน ผ่านสามช่วงตึกมุ่งสู่ตึกหน้า นี่เป็นช่วงเวลาพักผ่อนหลังอาหารเที่ยง ไม่ต้องทำงานทำการ สามารถเดินเล่นตามที่ต่างๆ

หน้าประตูตึกตระกูลหาน เป็นพื้นที่ว่างก่อกำแพงสูง ยามนี้จอดไว้ด้วยรถม้าเลิศหรูคันหนึ่ง และม้าพ่วงพีหลายตัว ล้วนประดับอานบังโคลนชั้นดี ประทับตราเครื่องหมายที่แตกต่าง แสดงว่าเจ้าของไม่รวบรัดธรรมดา

แต่ในจำนวนนี้มีม้าสีเทาดำตัวหนึ่ง ประดับอานธรรมดา คล้ายเป็นม้าที่ชาวนาทั่วไปเลี้ยงไว้ เปรียบกับม้าพ่วงพีตัวอื่น คล้ายคนมั่งมีเงินทองกับลูกหลานยากไร้

หานป๋อมองปราดเดียวก็ดูออกว่า ในม้าทั้งหมดนับม้าตัวนี้ดี

เลิศที่สุด

ในที่สุดอาคันตุกะที่พี่น้องตระกูลหานเอ่ยถึงมาถึงตึกตระกูลหานแล้ว เพียงไม่ทราบเป็นบุคคลชั้นใด

ที่ด้านหลังหานป๋อบังเกิดสุ้มเสียงแหบพร่าเสียงหนึ่งดังว่า

"อาป๋อ* เจ้าอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง เหลียวหน้ากลับไป ที่แท้เป็นพ่อบ้านรองหยางสี่ มันกลัวตาเล็กหยี่ที่ประดับบนใบหน้าซูบเซียวนี้ที่สุด ในใจบังเกิดความรังเกียจขึ้น

หยางสี่เป็นญาติห่างๆ ของหานฮูหยิน ที่แล้วมาเห็นหานป๋อเป็นที่ขัดตา โดยเฉพาะหานป๋อได้รับความไว้เนื้อเชื่อใจจากประมุขตึกตระกูลหาน สามารถเข้านอกออกใน ยิ่งสะกิดความอิจฉาของมันกว่าเดิม

หานป๋อทราบว่ามันจิตใจคับแคบ ยามอยู่ต่อหน้ามันจึงพินอบพิเทา มิให้มันหาข้ออ้างอาละวาดได้

หยางสี่ร้องว่า

"นายน้อยใหญ่มีคำสั่ง หลังจากที่นายน้อยหม่าจิ้นเซิง คุณหนูรองแซ่หม่าและเหล่าสหายล้างหน้าล้างตา จะไปชมคลังศัสตรา เจ้ายังมิรีบไปตระเตรียมอีก?"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล

ที่แท้ผู้มาเป็นหม่าจิ้นเซิง

คนผู้นี้มีความเป็นมาใหญ่หลวง ปีนี้แม้มีอายุเพียงยี่สิบสี่ปี แต่ศักดิ์ฐานะสูงส่ง นอกจากเป็นนายน้อยป้อมตระกูลหม่าเมืองลั่วหยางยังเป็นศิษย์คนสุดท้ายของผู้อาวุโสสำนักเส้าหลินหลวงจีนไร้คำนึง

---

* คำ 'อา' เป็นคำนำหน้าเรียกบุคคล

หลังจากนั้นมันเข้าสู่ยุทธจักรเพียงสามปี มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ใหญ่ในยุทธจักรหลายประการ ล้วนแสดงออกอย่างโดดเด่น ได้รับการวางตัวเป็นผู้นำรุ่นใหม่ของฝ่ายธัมมะ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด หานป่อบังเกิดความอึดอัดขัดข้อง ราวถูกหินใหญ่กดทับทรวงอกไว้

มันได้ยินนายน้อยและคุณหนูตระกูลหาน กล่าวคำชมต่อดาวประกายพรึกดวงนี้ มิเพียงแต่คุณหนูสี่กับคุณหนูห้าบังเกิดความนิยมเลื่อมใสหม่าจิ้นเชิง แม้แต่คุณหนูรองที่หานป่อให้ความเคารพรัก ก็ลอบนิยมชมชื่นต่อหม่าจิ้นเชิง ทำให้มันรู้สึกเป็นรสชาติสุดทนทาน

หากว่าตนเองได้รับความชื่นชมจากพวกนางเช่นเดียวกับหม่าจิ้นเชิง ไม่ทราบประเสริฐเพียงไหน แต่สภาพความจริงกลับโหดร้ายนัก

หยางสีเห็นหานป่อยังเซื่องซึมเซา จึงตวาดว่า

"เจ้าหูหนวกหรือ?"

หานป่อแตกตื่นจนสะดุ้งเฮือก รีบรุดกลับเข้าตึกใน

คลังศัสตราอยู่ทางตะวันออกของลานฝึกซ้อมฝีมือ ซึ่งเช้าวันนี้หานชิงฟงกับหานชีอู่ประลองยุทธ์กัน ภายในเก็บสะสมอาวุธต่างๆ มีชื่อเสียงลือในยุทธจักร มิน่าเล่าหม่าจิ้นเชิงและพวกจึงคิดเปิดหูเปิดตา

หานป่อล้วงลูกกุญแจจากอกเสื้อ ไขกุญแจขนาดใหญ่บนประตูเหล็กของคลังศัสตรา

ประตูเหล็กถูกผลักเปิดออกตามแรงมือ

ปรกติมันมีหน้าที่หยอดน้ำมันของแกนประตู ดังนั้นประตูเหล็กแม้หนักอึ้ง กลับผลักเปิดได้ไม่ยากนัก

คลังอาวุธที่กว้างขวางและลึกลับปรากฏแก่สายตาในบัดดล

บนแคร่อาวุธสิบกว่าแถว จัดเรียงรายด้วยอาวุธต่างๆ เป็นที่ข่มขวัญผู้คน

ทั้งดาบ ทวน กระบี่ หอก ง้าว ขวาน สารพัดสารพันชวนให้ผู้คนตาลายละลาน

หานป๋อจุดตะเกียงน้ำมันทั้งสี่มุมจำนวนสิบหกดวง สาดแสงสว่างทั่วพื้นที่ว่างของคลังศัสตรา ภายใต้แสงไฟสาดส่อง อาวุธคมกล้าหลายพันเล่มสะท้อนประกายเย็นเยียบจับตา

ตรงกลางของคลังศัสตรา เว้นที่ว่างกว้างยาวสามวา จัดวางเก้าอี้มีที่เท้าแขนพนักพิงและโต๊ะเตี้ยสิบกว่าตัว

หานป๋อสาละวนวุ่นวาย จัดเตรียมชามีชื่อของท้องถิ่นเตรียมรับแขกเป็นที่เรียบร้อย อาคันตุกะยังไม่มา ดังนั้นใช้สายตาที่ชื่นชมกวาดมองรอบข้าง

งานหลักของมันในตึกตระกูลหาน คือดูแลคลังศัสตรา วันที่พบกับล่างฟานหวิน มันได้รับคำสั่งให้ไปยังหมู่บ้านข้างเคียง ให้ช่างเหล็กจัดทำแคร่อาวุธชุดใหม่

กับอาวุธแต่ละชนิด มันมีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง

โดยเฉพาะระหว่างนี้คลังศัสตราเพิ่มดาบสันหนาเล่มหนึ่ง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ทุกครั้งที่มือของมันแตะสัมผัสถูก ล้วนบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

ดาบเล่มนี้ต้องไม่ธรรมดา ถึงแม้ว่ามันดูไปไม่มีที่ใดสะดุดตาก็ตาม

คนของตระกูลหานล้วนไม่ใส่ใจต่อดาบสันหนาเล่มนี้สักเท่าใด

หานป๋อคิดสอบถามถึงที่มาของดาบเล่มนี้ แต่ก็ไม่กล้ากล่าวจากปาก

ขณะครุ่นคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย แว่วเสียงผู้คนดังมาจากเบื้องนอก

หานป๋อนึกถึงหน้าตาของหานซีป๋อ ไหนเลยกล้าชักช้า รีบล่าถอยออกนอกประตู ยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง

บุรุษสตรีกลุ่มหนึ่งเดินตามทางระเบียง ซึ่งปลูกสร้างอ้อมลาน

ฝึกซ้อมฝีมือมาถึง

คนนำหน้าคือนายน้อยคนโตแห่งตระกูลหาน...หานซีเหวิน

ผู้ที่เดินเคียงคู่กับมัน เป็นชายหนุ่มอายุไล่เลี่ยกัน สวมใส่เสื้อผ้าเลิศหรู เค้าใบหน้างามสง่า บุคลิกท่วงท่าองอาจหาญูกล้า กลับสะกดข่มหานซีเหวินลง

หานป๋อครุ่นคิด...นี่เป็นหม่าจิ้นเซิงหรอกหรือ?

เมื่อนำตัวเองเปรียบกับมัน ยิ่งไม่อาจเทียบเปรียบได้ มิน่าเล่าคุณหนูตระกูลหานทั้งสามพอเอ่ยถึงมัน ล้วนมีท่าทีผูกสมัครรักใคร่

ผู้ที่ติดตามหลังคนทั้งสอง นอกจากพี่น้องตระกูลหานแล้ว ยังมีหนึ่งบุรุษสองสตรี

หนึ่งในสองสตรีย่อมเป็นน้องรองของหม่าจิ้นเซิงนามหม่าซินอิ๋ง เพียงไม่ทราบอีกสองคนเป็นใคร?

ทุกผู้คนเดินถึงหน้าประตู หานซีเหวินพอเห็นหานป๋อ จึงแนะนำต่อชายหนุ่มที่ข้างกายว่า

"พี่หม่า นี่เป็นเสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) พักอาศัยที่บ้านเราตั้งแต่เล็ก มีหน้าที่ดูแลคลังศัสตรา"

หม่าจิ้นเซิงเพ่งตาวาววับกวาดมองหานป๋อ แย้มยิ้มเล็กน้อยถือเป็นการทักทาย

ที่ติดตามหลังเป็นคุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อ คุณหนูสี่หานหลันจื่อและหญิงสาวชุดหนึ่งนางหนึ่ง เค้าใบหน้าคลับคล้ายกับหม่าจิ้นเซิง มิต้องบอกก็ทราบว่าเป็นคุณหนูรองของตระกูลหม่า นามหม่าซินอิ๋ง

นางมักเหลียวหน้าไปยังชายหนุ่มที่ด้านหลัง โอภาปราศรัยอย่างยิ้มแย้ม สำหรับกับนาง หานป๋อเพียงเป็นต้นเสาที่ไม่มีชีวิตต้นหนึ่ง

บุรุษนั้นมีบุคลิกภาพไม่ยิ่งหย่อนกว่าหม่าจิ้นเซิง มิน่าเล่าจึงดึงดูดสมาธิจิตใจของหม่าซินอิ๋งไปจนหมดสิ้น

ทุกผู้คนทยอยเดินเข้าคลังศัสตรา

เมื่อบุรุษนั้นเดินผ่านข้างกายหานป๋อ ก็ยิ้มให้ด้วยมารยาทอันดี สร้างความแตกตื่นแก่หานป๋อรีบคารวะตอบ

ตรงกันข้ามกับหานหนิงจื่อซึ่งมีอายุไล่เลี่ยกับมัน กลับไม่แสดงท่าทีอันสนิทสนมเช่นกาลก่อน กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองมองมา ราวกับว่ามันไม่ได้ดำรงคงอยู่ก็มิปาน

ความรู้สึกสมเพชเวทนาตัวเองผุดขึ้นในจิตใจหานป๋อ

ผู้ที่เดินเข้ามาเป็นแถวสุดท้าย คือหานซีอู่กับหญิงสาวอีกนางหนึ่ง

หานป๋ออดกวาดมองด้วยความสงสัยอยากรู้มิได้ ประจวบกับนางยิ้มให้กับมัน สร้างความตื่นตระหนกแก่มันจนรีบก้มสายตาลง หัวใจเต้นระทึกดุมดามขึ้นมา

มันทราบว่าชั่วชีวิตนี้ไม่มีวันลืมเลือนตาคู่งามนี้ได้

มันไม่เคยพบเห็นตาคู่นี้มาก่อน แม้แต่อีกฝ่ายมีรูปโฉมอย่างไรก็ไม่สลักสำคัญแล้ว

ดวงเนตรที่มองซึ้งถึงดวงตาของมันคู่นี้กระจ่างใส โดยเฉพาะที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คนคือความสงบลึกล้ำซึ่งซุกซ่อนอยู่ภายใน

ชั่วครู่ให้หลัง หานป๋อค่อยนึกถึงหน้าที่ของตัวเอง รีบตามหลังทั้งหมดเข้าสู่คลังศัสตรา

เงาหลังของหญิงสาวนั้นผ่านเข้าสู่คลองจักษุ

นางมีรูปร่างเรียวงาม ช่วงเอวตั้งตรง ฝีเท้าขดช้อย อิริยาบถงามสง่า ที่สร้างความประทับใจแก่ผู้คนคือ นางสวมใส่เสื้อผ้าธรรมดาสีขาว แต่ให้ความรู้สึกที่สะอาดหมดจดยิ่งกว่าอาภรณ์อันเลิศหรูอีก

ความคิดประการหนึ่งผ่านเข้าสู่ห้วงสมองของหานป๋อ ม้าสีเทาดำซึ่งปราศจากอานประดับอันงดงามตัวนั้นคงเป็นพาหนะของนางแน่นอน

ที่กลางหลังนางสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง
เป็นกระบี่เรียบง่ายแต่สูงสง่าเช่นเดียวกับตัวนาง
นั่นต้องเป็นกระบี่ที่ดีเล่มหนึ่งดุจเดียวกับตัวนาง
ยามนี้เรื่องที่หานป้อต้องการเห็นที่สุดคือยลโฉมหน้าของนาง

หานซีเหวินกับซีอู่สองพี่น้อง แนะนำวัตถุที่เก็บสะสมบนแคร่อาวุธโดยคร่าวๆ เดินพลางสนทนาพลาง จนถึงกึ่งกลางตลังศัสตราผู้เหย้ากับผู้เยือนแยกย้ายนั่งลงบนเก้าอี้

หานป้อรีบยกน้ำชาปรนนิบัติทุกผู้คน

ขณะที่มันยกน้ำชาให้กับหญิงสาวชุดขาวธรรมดา มือไม้กลับสั่นระริกขึ้นมา ไม่มีความกล้ามองดูอีกฝ่าย

เมื่อมันยืนอยู่ด้านหลังหานซีเหวินห้าเชียะ หญิงสาวนั้นพอดีนั่งหันหลังให้ มันถึงกับนึกแค้นตัวเอง ที่ไม่อาจปลุกปลอบความกล้าหาญมองดูผู้อื่นแม้สักแวบเดียว

ผมดำขลับเป็นประกายของนางรวบขึ้นอยู่บนศีรษะ เพียงเสียบปิ่นไม้ธรรมดาอันหนึ่ง แต่หานป้อรู้สึกว่ายังน่าดูกว่าเหล่าคุณหนูตระกูลหานที่ติดเครื่องประดับทั่วศีรษะมากนัก

ทุกผู้คนหลังจากสนทนาวิสาสะกัน หานซีเหวินจึงกล่าว

"ระหว่างนี้ท่านพ่อทุ่มเงินทองซื้อดาบอาทิตย์อุทัยเล่มหนึ่ง ฟังว่าได้จากสลัดเตี้ย* ซึ่งออกปล้นชิงทรัพย์ตามชายฝั่งฮกเกี้ยน โครงสร้างเรียบง่าย มากประโยชน์ใช้สอย ต่างกับอาวุธของชนชาติเรา"

หานป้อรู้หน้าที่เป็นอย่างดี รีบหันไปที่แคร่อาวุธ หยิบฉวยดาบอาทิตย์อุทัย ขณะจะส่งให้แก่หานซีเหวิน หานซีเหวินชิงยกมือทำท่าให้มันส่งมอบต่อหม่าจิ้นเชิง

---

* ช่วงศตวรรษที่สิบสี่ถึงสิบห้า โจรสลัดญี่ปุ่นเที่ยวปล้นสะดมทางชายฝั่งทะเลของประเทศจีนกับเกาหลี จึงเรียกหาชาวญี่ปุ่นเป็นสลัดเตี้ย

หม่าจิ้นเชิงรับดาบอาทิตย์อุทัยมา
เพียงขยับฝักดาบ
เสียงเซ้งเมื่อดาบอาทิตย์อุทัยดีดพุ่งออกจากฝักราวมีชีวิต
คมดาบแวววับ ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ตัวดาบปรากฏลวดลายของกระแสน้ำวนอย่างเลือนราง
บุรุษอีกผู้หนึ่งร้องชมเชยว่า
"เป็นดาบดีจริงๆ"
หม่าจิ้นเชิงยื่นมือลูบคมดาบเบาๆ ทอดถอนชมเชยว่า
"ตัวดาบบางและกล้าแกร่ง คมดาบทำมุมแปลกพิสดาร หากร่ายรำใช้จากตำแหน่งทิศ แฝงพลังที่เหมาะเจาะ จะเร่งความเร็วถึงขีดสุด"
จากนั้นมองดูบุรุษนั้น กล่าวว่า
"พี่ชิงเหลียนเป็นมือดีสำนักกระบี่ฉางไป่ ไม่ทราบว่ามีแผนรับมือกับเพลงดาบที่เดินในแนวเผ็ดร้อนดุร้ายเช่นนี้อย่างไร?"
หานป๋อครุ่นคิด คนทั้งสองนี้คล้ายมีความสัมพันธ์มากกว่าสหายเพียงไม่ทราบไฉนร่วมทางกัน
บุรุษนามชิงเหลียนนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านอาจารย์บอกว่า เพลงดาบอาทิตย์อุทัยเน้นที่ท่วงท่าความเร็ว ตัดสินความเป็นตายในท่าจู่โจมไม่กี่ครั้งคราหากพลังจิตไม่หนักแน่นพอ เพียงประมือก็หวาดหวั่นขวัญฝ่อ พ่ายแพ้จบชีวิตไป"
หม่าชินอิ๋งสอดคำขึ้น
"เมื่อเป็นคำบอกกล่าวของเซียนไม่แก่เฒ่า คงไม่ผิดพลาดแล้ว"
หม่าจิ้นเชิงขมวดคิ้ว แสดงว่าไม่พอใจที่น้องสาวประจบเอาใจอีกฝ่ายเช่นนี้
หานป๋อเดิบโตในตระกูลยุทธจักร คุ้นเคยกับค่ายสำนักต่างๆ

พอฟังว่าบุรุษนามชิงเหลียนเป็นศิษย์ของเชียนไม่แก่เฒ่าแห่งสำนักฉางไป่ ก็ทราบว่าชิงเหลียนผู้นี้แซ่เชียะ เป็นบุตรชายของยอดฝีมือสำนักฉางไปอีกคนหนึ่งเชียะฟง มีชาติตระกูลเท่าเทียมกับหม่าจิ้นเชิง มิน่าเล่าทั้งสองจึงประชันขันแข่งกัน

หม่าจิ้นเชิงมองดูหญิงสาวชุดขาวที่นิ่งเงียบงันอยู่ตลอดเวลา กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยา* จากเรือนฌานเมตไตรย ย่อมมีคำวิจารณ์อันสูงส่ง ไม่ทราบยินยอมไขขานต่อพวกเราหรือไม่?"

ขณะที่มันมองดูหญิงสาวนั้น ดวงตาทอแววปฏิพัทธ์โดยไม่ปิดบัง แสดงว่ากำลังติดตามพัวพันอีกฝ่าย

ดวงตาเชียะชิงเหลียนทอแววริษยาวูบหนึ่งแล้วหายวับ

คุณหนูเมิ่งเหยาเบือนหน้าไปช้าๆ แทนที่จะมองดูหม่าจิ้นเชิง กลับเพ่งตาจ้องจับที่ตัวดาบ

ในที่สุดหานป๋อเห็นหน้าด้านข้างของนางแล้ว

มันสมองลั่นอึงอลในบัดดล

ในโลกหล้ากลับมีหญิงงามถึงเพียงนี้

ที่ดึงดูดความสนใจผู้คนที่สุด มิใช่เค้าใบหน้าอันงามงดดุจละอองฝนกลางขุนเขา หากแต่เป็นบุคลิก

ลักษณะอันสงบนิ่งราวกับหลุดพ้นจากห้วงโลกีย์วิสัย นั่นเป็นสิ่งที่เหล่าพี่สาวน้องสาวตระกูลหานกับหม่าซินอิ๋งไม่อาจเทียบเปรียบได้

คุณหนูเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ดาบเล่มนี้มีรังสีการฆ่าฟัน"

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบหนึ่ง

---

* แปลตรงตัวว่าหยกงามในฝัน

ทั้งหมดมุ่งความสนใจกับแบบลักษณะและวิธีใช้ดาบ คุณหนูเมิ่งเหยากลับเน้นที่สำนึกของดาบ

หานฮุ่ยจื่อกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"พี่ฉินสูงส่งยิ่ง เพราะทุกครั้งที่ดาบเล่มนี้หลุดจากฝัก ข้าพเจ้าบังเกิดความรู้สึกขัดข้องไม่สบายชนิดหนึ่ง ที่แท้นี่เป็นรังสีฆ่าฟันนั่นเอง"

หม่าซินอิ๋งแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ดาบที่ฆ่าคนมากมาย ย่อมมีรังสีการฆ่าฟัน"

พลางชม้ายมองเซียะชิงเหลียน เป็นความหมายว่านางหาเป็นรองฉินเมิ่งเหยาไม่

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย หาถือสาหาความไม่ ทั้งไม่อธิบายเพิ่มเติมแต่อย่างไร

นางมีสุ้มเสียงไพเราะอ่อนหวาน หานป๋อเพียงภาวนาให้นางกล่าวสืบต่อ ที่แท้นางเป็นทายาทเรือนฌานเมตไตรย ซึ่งได้รับยกย่องเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ของยุทธจักรคู่กับนิกายฌานวิสุทธิ์ มิน่าเล่าจึงมีบุคลิกภาพอันสูงส่งเช่นนี้ คิดไม่ถึงสองวันนี้ตนเองกลับพบพานคนในค่ายสำนักที่น้อยครั้งจะเผยโฉมในยุทธจักร ไม่ทราบว่ากำลังจะเกิดเรื่องสำคัญหรือไม่?

เซียะชิงเหลียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณหนูหม่าไม่ถนัดในการใช้ดาบ จึงเข้าใจผิดเช่นนี้ ควรทราบว่ารังสีฆ่าฟันของดาบมาจากผู้ใช้ดาบ ไม่เช่นนั้นดาบของมือเพชฌฆาตไยมิใช่มีรังสีฆ่าฟันรุนแรงที่สุด?"

หม่าซินอิ๋งงงงันวูบหนึ่ง สีหน้าไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง

หานฮุ่ยจื่อเฉลียวฉลาดหลักแหลม ไม่ต้องการให้หม่าซินอิ๋งลำบากใจ จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"พี่หม่ากับพี่เซียะล้วนออกท่องยุทธจักร ไม่ทราบเคยเผชิญกับ

มือดีที่ดาบแผ่รังสีการฆ่าฟันหรือไม่?"

หานซีอู่ชิงกล่าวว่า

"ในยุทธจักรผู้ที่มีชื่อเสียงในเชิงดาบ ไม่มีใครเกินดาบมือซ้ายฟงหาน ซึ่งจัดอยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม น่าเสียดายข้าพเจ้าไม่มีวาสนาพบพาน ไม่เช่นนั้นต้องขอรับการชี้แนะจากมัน"

ทุกผู้คนงงงันวูบหนึ่ง ด้วยฝีมือของหานซีอู่ คิดต่อสู้กับยอดฝีมือเช่นดาบมือซ้าย เกรงว่าผู้อื่นไม่ทันชักดาบจากฝัก มันก็แพ้พ่ายแล้ว

หม่าจิ้นเชิงกล่าวว่า

"ดาบมือซ้ายจัดอยู่ฝ่ายอธรรม ยังดีที่ไม่มีพฤติการณ์ชั่วช้าพวกเราจึงไม่ล้อมปราบ ในสหพันธ์แปดสำนักเรา มีคนที่เพลงดาบเหนือล้ำกว่ามัน เพียงแต่ไม่เคยโรมรันพันตู ยากพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง แต่เมื่อสามปีก่อน ข้าพเจ้าเคยมีโอกาสประมือกับยอดฝีมืออายุเยาว์ที่ใช้ดาบของพรรคมังกรพิโรธนามชิฉางเจิง"

มันกล่าวอย่างเขื่องโข มิหนำซ้ำแสดงว่าดูแคลนต่อชาวมิจฉาชีพ

หานป๋อครุ่นคิด หากท่านเผชิญกับล่างฟานหวิน เกรงว่าท่านยังไม่อาจบอกได้ว่าท่านล่างใช้กระบี่หนึ่งหรือสองเล่ม

สามพี่สาวน้องสาวตระกูลหานพากันถามว่า

"ผลสุดท้ายเป็นอย่างไร?"

หม่าจิ้นเชิงกล่าวด้วยความถือดีว่า

"หลังจากต่อสู้สี่ร้อยกระบวนท่า ข้าพเจ้าโชคดีที่ได้ชัยครึ่งกระบวนท่า แต่สำหรับมือดาบชิฉางเจิงจัดว่าสูงส่งไม่น้อย"

คำพูดเหล่านี้เปลือกนอกยกย่องผู้อื่น แท้ที่จริงหนุนเสริมตัวเองจนสูงเลิศลอย

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมื่อสามปีก่อน ชิฉางเจิงเคยประมือกับขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่น เพียงสามกระบวนท่าก็พ่ายแพ้ ดังนั้นหลายปีนี้มุฝึกฝีมือ สมควรมีเพลงดาบรุดหน้า พี่หม่าก็ไม่ว่างเว้นจากการฝึกปรือย่อมมีฝีมือก้าวล้ำกว่าเดิม หากเผชิญพบกันอีกคงน่าสนใจยิ่ง"

หม่าจิ้นเซิงหัวร่อดังกังวาน นึกกระหยิ่มยิ้มย่อง หาทราบไม่ว่าฉินเมิ่งเหยาบอกให้มันอย่าได้หลงลำพอง ชิฉางเจิงเมื่อสามปีก่อนต่างกับสามปีให้หลัง ส่วนหม่าจิ้นเซิงเปรียบกับขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นเฉกเช่นอาทิตย์กับแสงหิ่งห้อย แต่หม่าจิ้นเซิงฟังความหมายในวาจาไม่ออก

เซียะชิงเหลียนเห็นมันลำพองลืมตน รู้สึกไม่พอใจ สอดคำขึ้น

"เมื่อสี่สิบปีก่อน ผู้อาวุโสไร้คำนึงผู้เป็นอาจารย์พี่หม่าเคยประมือกับปรมาจารย์มารผังปานสองครั้ง ไม่ทราบว่าอาจารย์ท่านมีคำวิจารณ์ต่อยอดฝีมืออันดับหนึ่งของฝ่ายอธรรมผู้นี้อย่างไร?"

หม่าจิ้นเซิงหน้าแปรเปลี่ยนไป

ที่แท้หลวงจีนไร้คำนึงแม้เป็นยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ แต่เมื่อสี่สิบปีก่อน พ่ายแพ้แก่ผังปานสองครั้งสองคราว ผังปานเห็นว่าหลวงจีนไร้คำนึงคู่ควรกับการต่อสู้ ดังนั้นไว้ชีวิตท่านทั้งสองครั้ง หวังว่าหลวงจีนไร้คำนึงมีความรุดหน้ากว่าเดิม ตอนนี้เซียะชิงเหลียนรื้อฟื้นถึงเรื่องหลังแสดงว่าคิดทอนความโอหังของมัน

บรรยากาศที่ไม่ใคร่ลงรอยอยู่แล้ว ยิ่งเพิ่มความตึงเครียดกว่าเดิม

หานซีเหวินเห็นผิดท่า จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"ผังปานเป็นยอดคนที่โดดเด่นที่สุดในรอบร้อยปี ดีที่เกือบยี่สิบปีนี้หดหัวในกระดอง ไม่เช่นนั้นไม่ทราบจะก่อกวนเป็นมรสุมอันใด"

หานหนิงจื่อกล่าวด้วยความไร้เดียสาว่า

"คนหนึ่งสู้มันไม่ได้ ไยไม่ฮือกันเข้าไป?"

ที่แล้วมานางประลองยุทธ์กับพี่ชายพี่สาว มักพบกับความ

พ่ายแพ้ แต่หากจับมือกับผู้คนจู่โจมใส่อีกคนหนึ่ง จะยืนหยัดอยู่ได้นานกว่าเดิม ดังนั้นจึงกล่าวเช่นนี้

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา บรรยากาศค่อยผ่อนคลาย

ฉินเมิ่งเหยาเห็นนางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ต้องเผยอยิ้มเป็นครั้งแรก กล่าวเบาๆ ว่า

"ปรมาจารย์มารผังปานเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องที่สุดของฝ่ายอธรรม คิดกลุ้มรุมมันไหนเลยง่ายดายดั่งใจนึก อย่าว่าแต่มันมีฝีมือถึงขั้นภูตเทพสุดหยั่งคาด ต่อให้คิดล้อมปราบ ไม่แน่ว่าจะประสบผล"

สุ้มเสียงนางอ่อนโยนนุ่มนวล คล้ายกับไม่เคยมีโทสะมาก่อน

เชียะชิงเหลียนกล่าวว่า

"คุณหนูฉินมาจากเรือนฌานเมตไตรย อาจารย์ท่านเอี๋ยนจิ้งอันผู้อาวุโสเป็นหนึ่งในบุคคลที่ผังปานให้การยกย่อง ไม่ทราบมีวิธีกำราบมารหรือไม่?"

มันกล่าวเปรียบเทียบเช่นนี้ เท่ากับข่มหลวงจีนไร้คำนึง ซึ่งพ่ายแพ้ใต้เงื้อมมือผังปานสองครั้งสองคราลง สร้างความขุ่นแค้นแก่หม่าจิ้นเชิง จนปรารถนาใคร่ฆ่ามันกับมือ หากยังต้องปั้นรอยยิ้มบนใบหน้า เพราะไม่อาจกล่าวโต้แย้ง จนลบหลู่สำนักอาจารย์ของหญิงงามในดวงใจ

หานป๋อบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ที่แท้ผังปานมีชื่อเสียงถึงเพียงนี้ ทั้งบังเกิดความวิตกกังวล หวนนึกถึงล่างฟานหวินล่วงเกินผังปาน ไม่ทราบกระบี่คลุมวรุณของเขารับมือปรมาจารย์มารได้หรือไม่?

ฉินเมิ่งเหยาตกแต่งเรือนผมเล็กน้อย อิริยาบถที่สะท้อนถึงความเป็นอิสตรีนี้ มิเพียงดึงดูดความสนใจของเหล่าบุรุษ แม้แต่พี่สาวน้องสาวตระกูลหานกับหม่าซินอิ๋งก็จับจ้องมองเป็นจุดเดียว

สีหน้านางทอแววหวนรำลึก ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ก่อนที่ผังปานจะเร้นกายสามปี ได้มายังเรือนฌานเมตไตรย ถกวิชาบู๋นวิจารณ์บู๊กับท่านอาจารย์ แต่ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ท่านอาจารย์ไม่ได้เอ่ยถึง เพียงบอกว่านั่นเป็นการเดิมพันรายหนึ่ง หากผังปานเป็นฝ่ายแพ้ จะไม่เข้าสู่ยุทธจักรตลอดไป หากว่าท่านอาจารย์พ่ายแพ้เป็นอย่างไร ท่านอาจารย์ไม่ได้บ่งบอก"

หานฮุ่ยจื่อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ยี่สิบปีนี้ผังปานถอนตัวเร้นกาย ไม่ทราบมีส่วนเกี่ยวข้องกับเดิมพันครั้งนี้หรือไม่?"

ฉินเม่งเหยาสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านอาจารย์เคยบอกว่าผังปานมีนิสัยชั่วร้าย เป็นมารปีศาจจำแลง ความสำเร็จยังเหนือล้ำกว่ายอดฝีมืออันดับหนึ่งของฝ่ายอธรรมเมื่อร้อยปีก่อนคือมือโลหิตลี่กง นอกจากจอมยุทธ์ฟ่อิงคืนสู่หล้า ไม่เช่นนั้นทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดกำราบได้"

ทุกผู้คนได้ยินชื่อฟู่อิง ล้วนบังเกิดความเคารพยกย่อง ขณะเดียวกันก็ลอบตื่นตระหนก ผังปานเมื่อร้ายกาจถึงเพียงนี้ คงไม่มีผู้ใดรับมือมันได้

ทุกผู้คนชมดูอาวุธที่หานซีเหวินแนะนำให้อีกหลายชนิด ล้วนสูญเสียความกระตือรือร้นสนใจ ผุดลุกขึ้นจากไป

เหล่าพี่น้องตระกูลหานกับหม่าซินอิ๋งเดินนำหน้า ฉินเม่งเหยากับหม่าจิ้นเชิงเดินเคียงคู่ ถัดมาเป็นเชียะชิงเหลียน คนรั้งท้ายย่อมเป็นหานป๋อ

เชียะชิงเหลียนยังกวาดตามองดูอาวุธต่างๆ

มันพลันสะท้านทั้งร่าง ชะงักเท้าลง ทั้งยังอุทานดัง 'เอ๊ะ' ออกมา

หานป๋อแทบปะทะชนถูกมัน รีบหยุดเท้าลง

เซียะชิงเหลียนตาทอประกายพิสดาร มองดูดาบสันหนาซึ่งเพิ่งได้มา จึงถูกจัดวางอยู่บนแคร่อาวุธใกล้กับประตูเล่มนั้น

หม่าจิ้นเชิงพอได้ยินเสียง ก็เหลียวหน้ามาเพ่งตาจ้องจับที่ดาบสันหนาเล่มนั้นเช่นกัน

หานป๋อสังเกตเห็นมันหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย

หานฮุ่ยจื่อก็พบเห็นท่าทีของบุรุษทั้งสอง แต่เนื่องจากสายตาถูกผู้คนบดบัง ไม่ทราบว่าบุรุษทั้งสองมองดูดาบสันหนา จึงถามว่า

"พี่เซียะยังชมดูไม่สมใจหรือ?"

เซียะชิงเหลียนฝืนหัวร่อ กล่าวปฏิเสธคำหนึ่ง ติดตามทุกผู้คนเดินออกไป

หม่าจิ้นเชิงลังเลเล็กน้อย ค่อยสาวเท้าก้าวเดิน

คงหลงเหลือหานป๋ออยู่ในคลังศัสตราแต่ผู้เดียว

มันเดินถึงเบื้องหน้าดาบสันหนาเล่มนั้น หวนนึกถึงอัจฉริย-บุรุษฝ่ายธัมมะทั้งสองให้ความสนใจต่อดาบเล่มนี้ชัดๆ เหตุใดจึงเก็บงำเอาไว้

มันยื่นมือลูบคลำสันดาบอย่างลืมตัว

ความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งแล่นจากตัวดาบที่เย็นเฉียบถึงมือมัน และถ่ายทอดถึงหัวใจ

ล่างฟานหวินนั่งอยู่ข้างโต๊ะริมหน้าต่าง ซึ่งหันหาหุบเขาน้ำรางเลือน เมื่อมองจากชั้นสองของเหลาหุบเขาน้ำแห่งนี้ สามารถมองเห็นเรือน้อยเก่าชำรุดซึ่งเขาซื้อจากชาวประมงชราจอดเทียบอยู่ริมฝั่ง

เหลาหุบเขาน้ำเป็นเหลาสุราค่อนข้างภูมิฐานของเมืองนี้ อยู่ทางฝั่งตะวันตกของหุบเขาน้ำรางเลือน ปลากะพงที่มาจากหุบเขาน้ำรางเลือนช่วยให้เมืองน้อยนี้มีการค้ารุ่งเรือง

ล่างฟานหวินคิดไม่ถึงว่าหุบเขาน้ำรางเลือนกว้างขวางถึงเพียงนี้ เขาพายเรืออยู่กลางหมอกหนาสองชั่วยาม มิเพียงหาเรือใหญ่ลำนั้นไม่พบ กระทั่งคนของสำนักอธรรมลี้ลับก็ไม่พบพาน ค่อยฉุกคิดว่าตนเองกำลังทำอะไร?

ภาพสตรีที่มีส่วนคลับคล้ายกับภรรยาผู้ล่วงลับผุดขึ้นในห้วงสมองไม่อาจลบเลือนไป

ซีซีเสียชีวิตไปแล้ว

เมื่อยามค่ำคืนที่จันทร์ฉายส่อง

เขาจัดวางซากศพนางลงบนเรือน้อยลำหนึ่ง สุมไม้ฟืนจุดไฟเผากลางทะเลสาบตังถิง

คนตายแสงไฟดับสิ้นสูญ

นึกถึงตอนนี้ ล่างฟานหวินต้องกรอกสุราลงสู่ลำคอ อาการแสบร้อนฉุนเฉียวพลุ่งถึงกระเพาะ

ล่างฟานหวินกล่าวคำ "สุราที่ดี" ออกมา

หมอกที่คลอเคล้าอยู่นอกเหลาไม่มีทีท่าจางหาย

ยามนี้ยังไม่ถึงเวลาอาหารค่ำ โต๊ะทั้งยี่สิบกว่าตัวมีคนนั่งเพียงหกเจ็ดโต๊ะ

เขาชมชอบความเงียบสงบเช่นนี้

แว่วเสียงฝีเท้าขึ้นบันไดเหลา เป็นหนึ่งหนักหนึ่งเบา

เสียงฝีเท้าหนักคล้ายไม้กลองย่ำลงบนบันได

เสียงฝีเท้าเบาแทบไม่ได้ยิน ระหว่างหนักกับเบากอปรเป็นจังหวะจะโคนที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

แขกเหรื่อและผู้รับใช้บนเหลาให้ความสนใจ

สายตาทุกคู่จ้องจับที่บนบันได

มีแต่ล่างฟานหวินไม่แยแสสนใจ ดื่มสุราร้อนแรงติดต่อกัน

สองถ้วย

ผู้ที่ขึ้นมาก่อนเป็นบุรุษหนุ่มฉกรรจ์รูปกายกำยำดุจเจดีย์เหล็กผู้หนึ่ง

ทุกผู้คนเห็นมันร่างสูงหกเชียะเศษ ช่วงคอหยาบไหล่บ่าหนาล้วนได้คิดขึ้น คนหนักนับร้อยชั่งเช่นนี้ ไม่มีฝีเท้าที่หนักหน่วงก็แปลกไปแล้ว

แต่แล้วทั้งหมดแตกตื่นจนอ้าปากค้าง

ที่แท้บุรุษหนุ่มฉกรรจ์ผู้นี้พอหยั่งเท้าลงบนพื้นเหลา กลับเบาราวขนนางแอ่นก็มิปาน

ตงตงตง!

เสียงฝีเท้าอันหนักหน่วงตามติดมาถึง

บนบันไดเหลาปรากฏหญิงงามนางหนึ่งโผล่ศีรษะขึ้นมา

สายตาทุกผู้คนจ้องจับบนใบหน้าอันงามงดของนาง ลืมเลือนเสียงฝีเท้าอันหนักหน่วงไป

ในที่สุดหญิงงามขึ้นถึงขั้นบน นางสวมชุดรัดกุม ขับเน้นส่วนโค้งส่วนเว้าอันรัดรึง แต่ทุกฝีเท้าที่เหยียบย่ำลง กลับบังเกิดเสียงดังปานย่ำกลอง ให้ความรู้สึกที่ขัดกันชนิดหนึ่ง

บุรุษหนุ่มฉกรรจ์มีสีหน้ากระบิดกระบวนเห็นทุกคนมองดูมันถึงกับคิดชำแรกพสุธาหลบหนีไป

ตรงกันข้ามกับสตรีนางนั้น กลับเดินล้ำหน้ามา กวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คน

ยุคสมัยนั้นสตรีไม่กล้าสู้สายตากับบุรุษ แต่สตรีนางนี้กลับอุกอาจยิ่งกว่าผู้ชายเจ้าชู้อีก ทุกผู้คนไม่กล้าสบสายตา พากันเบือนหน้าไป

ผู้รับใช้เห็นคนทั้งสองมีลักษณะท่าทางประหลาด กลับลืมเข้ามาต้อนรับขับสู้

สุดท้ายสตรีนั้นเพ่งตาจ้องจับที่แผ่นหลังของล่างฟานหวิน พลันถามว่า

"เรือน้อยที่เบื้องล่างใช่เป็นของท่านหรือไม่?"

ล่างฟานหวินดื่มสุราอีกถ้วยหนึ่ง หาตอบคำไม่

สตรีนั้นกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าอยู่ที่เบื้องล่าง สอบถามผู้คนว่าเจ้าของเรือเป็นใคร พวกมันบอกว่าชายฉกรรจ์สูงใหญ่ที่แล่นเรือมาอยู่ที่ชั้นบน ที่แท้หมายถึงท่านหรือไม่?"

ล่างฟานหวินกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"ใช่แล้วจะเป็นไร? ไม่ใช่จะเป็นไร?"

สุ้มเสียงสตรีนั้นกลายเป็นเย็นชา กล่าวว่า

"หากท่านเป็นเจ้าของเรือ ข้าพเจ้าจะขอซื้อ"

พลางดวัดมือวูบ ชัดง่วนป้อทอง* อันหนึ่งข้ามศีรษะล่างฟางหวิน ตกลงที่ข้างถ้วยสุราซึ่งล่างฟานหวินใช้ดื่มสุรา จนจมลึกไปในเนื้อไม้ครึ่งหนึ่ง

ถ้วยจานบนโต๊ะกลับไม่สั่นสะเทือนแต่อย่างไร

แขกเหรื่อบนเหลาชมดูจนแลบลิ้นด้วยความตระหนก

มีคนครุ่นคิดว่าบุรุษสตรีคู่นี้ฝีมือเข้มแข็งถึงเพียงนี้ พานแย่งชิงเรือไปก็หมดเรื่องสิ้นราว ไยต้องเปลืองตารมวุ่นวายด้วย

ล่างฟานหวินกล่าวยำว่า

"ไม่ขาย"

สตรีนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป

บุรุษหนุ่มฉกรรจ์ที่สงบปากคำตลอดเวลาพลันเดินถึงด้านหลัง

---

* เงินตรารูปลิ่ม สองข้างงอน ตรงกลางนูนขึ้นมีทั้งเงินและทอง

นางเรียก "ท่านพี่" คำหนึ่ง สตรีนั้นสูดลมหายใจ ข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า

"หากมิใช่ทั่วหุบเขาน้ำรางเลือนหาเรือไม่พบแม้สักลำเดียว ผู้ใดต้องการซื้อเรือชำรุดของท่าน?"

ล่างฟานหวินหัวร่ออาฮากล่าวว่า

"มาตรว่าเป็นเรือชำรุด แต่สามารถบรรทุกท่านไปยังที่ซึ่งท่านคิดไป อย่างนั้นระหว่างเรือชำรุดกับเรือชั้นดี มีข้อแตกต่างอันใด?

สตรีนั้นงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านยอมบรรทุกพวกเราไปหรือ?"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะช้าๆ

พลางยกชูถ้วยสุราขึ้น

ใต้อาทิตย์หลังเที่ยง

นกพิราบสีขาวตัวหนึ่งบินข้ามภูเขาดงไม้ไป

ขนนกสีขาวเงินยาวเป็นประกายใต้แสงอาทิตย์

พลันปรากฏเงาดำจุดหนึ่งบินทะลุเมฆลงมาโฉบใส่นกพิราบขาวที่แท้เป็นเหยี่ยวร้ายตัวหนึ่ง

นกพิราบหลบหลีกไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ มิคาด เหยี่ยวร้ายบินวนรอบหนึ่ง กางเล็บอันแหลมคมออก ก็ตะปบนกพิราบไว้ได้อย่างถนัดถนี

นกพิราบส่งเสียงร้องที่กระชั้นสั้นเสียงหนึ่ง ตายในบัดดล

เหยี่ยวร้ายตะปบนกพิราบ บินไปทางทิศตะวันออก จนถึงสันเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง ก็พุ่งตัวลงไป บนสันเขายืนไว้ด้วยคนร่างผอมสูงผู้หนึ่ง ยื่นมือซ้ายซึ่งสวมปลอกข้อมือออก เหยี่ยวร้ายกระพือปีกทั้งคู่ ก็แทบหยุดอยู่กลางอากาศ ร่อนลงอย่างช้าๆ จวบกระทั่ง

กรงเล็บทั้งคู่ยึดเกาะกับข้อมือที่สวมปลอกข้อมือ ค่อยหุบปีกลง หยุดนิ่งบนข้อมือคนผอมสูงนั้น

เหยี่ยวร้ายหนักสามสี่สิบชั่ง บวกกับแรงที่พุ่งตัวลง สมควรหนักนับร้อยชั่ง แต่ข้อมือคนผู้นี้กลับไม่ไหวติง แสดงออกถึงกำลังแขนอันเข้มแข็ง

คนผอมสูงยื่นมือขวาลูกคลำหลังเหยี่ยวหลายครา หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ทำได้ดียิ่ง จะงอยปากเลือด ไม่เสียทีที่เราทำการฝึกนานปี"

พลางเพ่งตาจ้องจับที่กระบอกไม้ไผ่ที่ผูกติดกับขานกพิราบ? ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"เป็นนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ของพรรคมังกรพิโรธจริงๆ น่าเสียดายที่เผชิญกับจะงอยปากเลือดของเรา

เหยี่ยวร้ายที่ชื่อจะงอยปากเลือดขยับปีกเบาๆ รับรู้ถึงความลิงโลดลำพองของผู้เป็นนาย

คนผู้นี้เบ้าตาลึกกลวงจมูกงองุ้ม บนใบหน้ามีแต่หนังหุ้มกะโหลกบวกกับเหยี่ยวร้ายที่คล้ายบินมาจากขุมนรก เป็นที่ขู่ขวัญผู้คนนัก

มันยื่นนิ้วบิดลวดทองเหลืองที่ผูกกระบอกไม้ไผ่จนขาด ปลดกระบอกไม้ไผ่ลงมา ตวัดมือวูบ เหยี่ยวจะงอยปากเลือดก็ส่งเสียงร้องก้องกังวาน โผบินขึ้นฟ้า บินวนรอบหนึ่งแล้วเหินขึ้นเหนือเตรียมหาสถานที่จิกกินเหยื่อใต้กรงเล็บ

คนผอมสูงดึงจุกบนนกกระบอกไม้ไผ่ออกล้วงม้วนกระดาษจากในกระบอก พอคลี่อ่านดูเที่ยวหนึ่ง ก็แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน วิ่งลงไปจากสันเขา โลดแล่นอยู่ท่ามกลางพงพนา ไม่นานมาถึงหน้าศาลเจ้าป่าเจ้าเขาหลังหนึ่ง

มันยืนสำรวมแน่วนิ่ง เอ่ยเอื้อนว่า

"ขึ้นฟ้าลงดิน รี่นรมย์สมถวิล"

ภายในศาลบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษที่นุ่มนวลดุจสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ฟังจากน้ำเสียงอันลิงโลดของท่าน กูจู๋ท่านคงมีข่าวดีมาบอกต่อเรา ยังมิรีบเข้ามาอีก?"

คนผอมสูงนามกูจู๋กล่าวเสียงกังวานว่า

"ขอบพระคุณเหมินจู่ (เจ้าสำนัก) อนุญาตเข้าพบ"

พลางสาวเท้าเข้าศาล ในศาลเจ้าป่าเจ้าเขาที่ชำรุดทรุดโทรมกลับก่อกระโจมหลังหนึ่ง ม่านกระโจมสีขาวนวลเดินทองหรูระยับ ตัดกับผนังที่กะเทาะหลุดร่วง และรูปปั้นเจ้าป่าเจ้าเขาที่ไม่ได้ปฏิสังขรณ์อย่างใหญ่หลวง

ในกระโจมแว่วเสียงหัวร่อของสตรีดังลอดออกมา

กูจู๋จัดแจงเสื้อผ้า คุกเข่าลงที่หน้ากระโจมโขกศีรษะคำนับสามครา ค่อยผุดคลุกขึ้นกล่าวว่า

"เรียนเหมินจู่ เราสกัดจับนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ของพรรคมังกรพิโรธได้ คนส่งสารคือซ่างกวนอิง ผู้รับคือหลิงจ้านเทียน ซึ่งมีฝีมือรองจากล่างฟานหวินแห่งพรรคมังกรพิโรธ"

ในกระโจมแว่วเสียงหัวร่อของสตรีดังขึ้นอีก สุ้มเสียงบุรุษที่อ่อนโยนกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"ท่องให้เราฟังดู"

กูจู๋คล้ายไม่ได้ยินเสียงหัวร่อของสตรี ล้วงม้วนกระดาษจากอกเสื้อ คลี่ออกอ่านว่า

"ถูกหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดซุ่มโจมตีที่หอโอบฟ้าชมจันทร์ พี่น้องร่วมขบวนล้มตายสิ้น มีแต่เรากับทวี่สือหนีรอดได้ ตอนนี้สมทบกับฉางเจิงและพวกก่อนคืนไหว้พระจันทร์จะกลับถึงจุดบรรจบระหว่างเชียงสุ่ยกับต้งถิง ให้ส่งคนมารอรับ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ท้ายจดหมายลงนามซ่างกวนอิง คาดว่าไม่แปลกปลอม"

สุ้มเสียงบุรุษที่เกียจคร้านกล่าวว่า

"ท่านมีความเห็นอย่างไร?"

กูจู๋แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ในจดหมายแม้ไม่ได้บอกเส้นทางกลับพรรค แต่วันนี้เป็นวันที่สิบสองเดือนแปด หากซ่างกวนอิงและพวกคิดกลับถึงจุดที่แม่น้ำเชียงสุ่ยบรรจบกับทะเลสาบตังถิง ต้องควบม้าเร็วใช้เส้นทางลัด เมื่อเป็นเช่นนี้ขอเพียงพวกเราเฝ้าอยู่ที่มันสักแห่ง ก็จะสกัดพวกมันไว้ได้"

คนในกระโจมหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ประเสริฐ ตี้หวี่สือสมเป็นเสนาธิการรุ่นใหม่พรรคมังกรพิโรธขอเพียงเล่นลวดลายเล็กน้อย ก็ตบตานักเลงเก่าเช่นท่านได้ แต่ยังไม่อาจผ่านด่านของเราเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนได้"

กูจู๋กล่าวอย่างงุนงงว่า

"หรือว่านี่เป็นกลลวง แต่พวกมันเมื่อทราบว่ามียอดฝีมือเช่นหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดไล่ตามหลัง ยังกล้าออกเพ่นพ่านที่เบื้องนอก?"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ในกระโจมกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"ด้วยสติปัญญาของตี้หวี่สือ เมื่อทราบว่าหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดตามล่าพวกมัน สำนักรื่นรมย์เราย่อมไม่อยู่นิ่งเฉย ไหนเลยกล้าส่ายอาดๆ กลับรังอย่างเปิดเผย?"

กูจู๋เข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว เพื่อหลีกเลี่ยงจากการสะกดรอยของสำนักรื่นรมย์ พวกมันต้องดำเนินแผนแยบคาย เลือกใช้เส้นทางที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึง"

เจ้าสำนักรื่นรมย์กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เราความจริงก็ไม่แน่ใจว่าตี้หวี่สือมีกุศโลบายถึงเพียงนี้ แต่

นกพิราบปราดเปรียวพันลี้พิสูจน์ยืนยันความคิดของเรา"

กูจู๋ก็เป็นคนเจ้าอุบายความคิด พอได้รับการสะกิดกล่าวก็เข้าใจกล่าวว่า

"บริวารซะล่าใจไปแล้ว หากตี้หวี่สือได้คิดว่าพวกเราต้องเข้าร่วม ย่อมคาดคะเนว่าพวกเรามีความสามารถสกัดนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ ดังนั้นส่งข่าวลวงออกมา แต่ว่าพวกมันไปยังที่ใด?"

เจ้าสำนักรื่นรมย์กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"วิหคเหินเวหา มัจฉาว่ายวารี กูจู๋ท่านเข้าใจแล้วหรือไม่?"

กูจู๋แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"หากยังไม่เข้าใจ ไหนเลยคู่ควรเป็นรองเจ้าสำนักรื่นรมย์ ในสถานการณ์เช่นนี้ พวกมันได้แต่ไปยังเมืองอู่ซาง อู่ซางเป็นศูนย์กลางการคมนาคม เมื่อไปถึงที่นั้น จะหลบหนีด้วยความสะดวกกว่าเดิม"

สุ้มเสียงเจ้าสำนักรื่นรมย์กลับกลายเป็นเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านเรียกระดมกำลัง ให้จู่โจมสังหารซ่างกวนอิงและพวกก่อนที่จะหนีออกจากเมืองอู่ซาง เรื่องนี้ไม่อาจชักช้า ไม่เช่นนั้นหากตอแยล่างฟานหวินทราบข่าวรุดมา จะกลายเป็นตึงมือมากแล้ว"

กูจู๋กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"เหมินจู่วางใจ พวกมันไหนเลยหนีรอดจากเงื้อมมือเราได้ ซ่างกวนอิงไม่มีวันเห็นจันทร์ฉายของคืนไหวัพระจันทร์แน่นอน"

หลังจากเก็บกวาดคลังศัสตรา หานป๋อเดินทอดน่องบนทางน้อยในอุทยานตึกหลัง ในใจคิดถึงฉินเมิ่งเหยา ตั้งสมมติฐานว่าหากตนเองเป็นล่างฟานหวิน ต้องขอความรักจากหญิงงามผู้สูงส่งนี้แน่นอน

ใช่แล้ว มีแต่วีรบุรุษที่แท้ จิตใจที่เปิดกว้างเช่นล่างฟานหวินจึงคู่ควรกับยอดหญิงวีรสตรีที่มาจากเรือนฌานเมตไตรย

ปีนี้หานป๋ออายุสิบแปด บอกว่าเป็นผู้ใหญ่ไม่เป็นผู้ใหญ่ เป็นเด็กไม่เป็นเด็ก ประจวบกับอยู่ในวัยแรกรัก ทั้งมีจินตนาการอันบรรเจิดสตรีที่มองดูมัน ยิ้มให้กับมันล้วนน่ารัก

มันอดทอดถอนใจคำหนึ่งมิได้

"บังอาจ กลับกล้าถอนหายใจ?"

สุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้น สร้างความตระหนกแก่หานป๋อจนหันขวับไปที่แท้เป็นคุณหนูห้าหานหนิงจื่อ เห็นนางหน้ายิ้มระรื่น แสดงว่าบังเกิดความกระหยิ่มใจที่ขู่ขวัญหานป๋อได้ สองมือกลับซ่อนอยู่ที่ด้านหลังไม่ทราบถืออะไร

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง เรียกหาว่า

"คุณหนูห้า"

หานหนิงจื่อยื่นหน้าเข้ามา กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"สีหน้าท่านไฉนปั้นยากถึงเพียงนี้ หรือว่าเป็นหวัด ท่านอาสี่บอกว่าเมื่อคืนท่านไม่กลับมา ที่แท้หนีเตลิดถึงที่ใด?"

หานป๋อตอบว่า

"ไม่ได้เป็นหวัด เพียงเหน็ดเหนื่อยอยู่บ้าง ข้าพเจ้ามิใช่ห่วงแต่เล่น หากแต่คลาดเวลาข้ามท่าข้าม ดังนั้น..."

หานหนิงจื่อตัดบทมันว่า

"ไม่ได้เป็นหวัดก็ดี ข้าพเจ้าคิดมอบงานต่อท่านประการหนึ่ง"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"งานอะไร?"

หานหนิงจื่อหน้าแดงวูบหนึ่ง ลังเลเล็กน้อยค่อยดึงมือที่ด้านหลังกลับมาข้างหน้า ในมือกลับถือห่อผ้าเล็กๆ ใบหนึ่ง

หานป๋อเพ่งตาจ้องจับที่ห่อผ้า

หานหนิงจื่อชิงยัดห่อผ้าเข้ามาในมือหานป๋อ กล่าวอย่าง

ขวยเขินว่า

"ส่งมอบของนี้ให้แก่คุณชายหม่า อย่าให้ผู้ใดพบเห็น และอย่าให้เขาทราบว่าข้าพเจ้าใช้ท่านส่งไป"

กล่าวจบหมุนตัววิ่งจากไป

หานป๋อเห็นนางหน้าแดงจรดใบหู ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติอย่างไร

หานหนิงจื่อพอถึงมุมโค้ง ก็บิดหมุนตัวมาเร่งรัดว่า "ยังมิเพียงรีบไปอีก" จากนั้นค่อยกลับเข้าตึกใน

หานป๋อบังเกิดความละเหี่ยใจ ทอดถอนใจอีกครา ค่อยเดินไปยังตึกนอก

ที่ห้องโถงช่วงกลางว่างเปล่าไร้ผู้คน หานป๋อขณะจะเดินออกจากประตูข้างไปยังตึกข้าง ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงหม่าจิ้นเชิงดังว่า

"น้องเราอย่างเพิ่งไป"

หานป๋อเพิ่งชะงักเท้าลง หม่าจิ้นเชิงก็มาถึงเบื้องหน้า บนใบหน้าประดับด้วยยิ้มอันสนิทสนม สร้างความประหม่าแก่มัน ลืมภารกิจที่คุณหนูห้ามอบหมายให้ไปชั่วขณะ

หม่าจิ้นเชิงคล้ายต้นไม้หยกกลางสายลม สูงกว่าหานป๋อครึ่งศีรษะ ในใจหานป๋อยิ่งบังเกิดปมด้อยกว่าเดิม

หานป๋อกล่าวว่า

"คุณชายหม่าเรียกหาผู้น้อยด้วยเรื่องใด?"

หม่าจิ้นเชิงกล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งคิดไหว้วาน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ล้วงจดหมายจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง ยื่นส่งต่อหานป๋อ กล่าวว่า

"น้องเรา มอบจดหมายฉบับนี้ต่อคุณหนูเมิ่งเหยาด้วย"

หานป๋อยื่นมือรับจดหมายมา นึกถึงห่อผ้าของคุณหนูห้าซึ่งอยู่ในอกเสื้อ ต้องครุ่นคิด...หานหนิงจื่อใช้เรามอบสิ่งของท่าน ท่านใช้เราส่งสารถึงฉินเมิ่งเหยา ไม่ทราบฉินเมิ่งเหยาใช้สอยเรามอบสิ่งของแก่ผู้อื่นหรือไม่?

หานป๋อขณะจะเอ่ยปาก พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งเรียกหาว่า

"คุณชายหม่า"

หานป๋อเหลียวหน้าไป เห็นพ่อบ้านรองหยางสี่ยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง กวาดตามุสิกมายังทั้งสอง

หม่าจิ้นเซิงถามว่าเรื่องอันใด หยางสี่น้อมกายกล่าวว่า

"หัวหน้ามือปราบเมืองอู่ซางนามเหอฉีหยางขอเข้าพบคุณชายหม่า"

หม่าจิ้นเซิงค่อยกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นพวกเดียวกัน กล่าวไปเหอฉีหยางยังเป็นหลานศิษย์ของข้าพเจ้า"

น้ำเสียงกลับถือดีในศักดิ์ศรีตนเอง

หานป๋อล้วงมือไปในอกเสื้อ แตะสัมผัสกับห่อผ้าของหานหนิงจื่อแต่แล้วฉุกคิดว่านางสั่งห้ามมิให้ผู้อื่นรู้เห็น ไหนเลยกล้าดึงมือออกมาต้องยืนตะลึงลานกับที่

หม่าจิ้นเซิงปรายตาบอกใบ้ต่อมันแวบหนึ่ง จากนั้นเดินตามหยางสี่ไปยังห้องโถงหน้า

หานป๋อยักไหล่คราหนึ่ง หันหายเดินกลับเข้าตึกใน ที่พักของฉินเมิ่งเหยาเป็นหอน้อยข้างที่อยู่ของเหล่าพี่สาวน้องสาวตระกูลหาน หม่าจิ้นเซิงไม่สะดวกกับการมาเยือนจริงๆ เพียงไม่ทราบในจดหมายเขียนว่าอะไร อาจเป็นข้อความนัดพบกันก็ได้

นึกถึงตอนนี้ หานป๋อถึงกับคิดโยนจดหมายทิ้งไป

ขณะคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล ก็มาถึงหน้าหอน้อยที่ฉินเมิ่งเหยาพักอาศัยอยู่แล้ว

หานป๋อหวนนึกถึงว่ากำลังจะได้พบกับฉินเมิ่งเหยา หัวใจอดเต้นระทึกอย่างรุนแรงมิได้ แทบไม่มีเรี่ยวแรงก้าวเดินออกไป

"คุณหนูฉิน"

หลังคำร้องเรียก ภายในหอน้อยไม่มีเสียงตอบรับอันใด

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ด้วยโสดประสาทของฉินเมิ่งเหยา ไม่มีเหตุผลที่ไม่ได้ยินเสียงเรียกของตนเอง

"คุณหนูฉิน คุณหนูฉิน"

หานป๋อเรียกซ้ำอีกสองครั้ง เดินไปหมายตบประตูหอ เพิ่งยกมือขึ้นก็ชะงักค้างไว้

ที่แท้บนประตูหอใช้ปิ่นเสียบผมปักตรึงกระดาษแผ่นหนึ่ง บนกระดาษเขียนข้อความว่า

"สำนักอาจารย์เรียกตัว จากไปโดยไม่ลำลา เพราะมีเหตุจำเป็น โปรดให้อภัย...ฉินเมิ่งเหยา"

ลายมือเช่นเดียวกับตัวตน สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย

หานป๋อใจเลื่อนลอย ราวกับสูญเสียวัตถุสิ่งของอันล้ำค่า หลังจากนี้โลกมนุษย์เวิ้งว้าง ไม่ทราบยังมีโอกาสพบพานหญิงงามอีกหรือไม่?

มันเดินออกมายังตึกนอกอย่างซึมเซา พอผ่านระเบียงอุทยานแทบปะทะชนถูกคนผู้หนึ่ง เมื่อเงยหน้าขึ้น ที่แท้เป็นศิษย์ของเซียนไม่แก่เฒ่า ซึ่งมีปากคอเราะร้าย ขัดคอหม่าจิ้นเชิงอยู่ร่ำไป นามเซียะชิงเหลียน

หานป๋อกล่าวคำขอโทษ คิดเดินหลบไปด้านข้าง

เซียะชิงเหลียนทำท่าขวางทาง สกัดหานป๋อเอาไว้ กล่าวว่า

"น้องเรา ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งคิดสอบถาม"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"คุณชายเชียะมีเรื่องใดคิดถามผู้น้อย?"

เชียะชิงเหลียนขบคิดเล็กน้อยจึงกล่าว

"สำหรับดาบสันหนาซึ่งอยู่ใกล้กับประตูคลังศัสตรา ท่านทราบหรือไม่ว่าได้จากที่ใด?"

หานป๋อครุ่นคิด ท่านบังเกิดความสนใจต่อดาบเล่มนั้นจริงๆ ตอนนั้นไยต้องกลบเกลื่อนด้วย?

เห็นดวงตาเชียะชิงเหลียนทอแววร้อนรุ่มมุ่งหวัง หานป๋อจึงกล่าว

"ผู้น้อยก็ไม่ทราบชัด ฟังว่าเป็นของตกทอดของสหายนายผู้เฒ่าคนโตถูกส่งมายังคลังศัสตราเพียงสิบกว่าวัน คุณชายเชียะ..."

เชียะชิงเหลียนยกมือตัดบทมัน พึมพำว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว หานชิงฟงกับฟงสิงเลี่ย...อืมม์ น้องเรา ไม่มีอันใดแล้ว ขอบใจมาก"

สีหน้ามันปรากฏแววลิงโลด หันกายจากไป

หานป๋อลอบสงสัยใจ แต่ครุ่นคิดมากความก็เปล่าประโยชน์ รีบออกตามหาหม่าจิ้นเซิง ทางหนึ่งคืนจดหมายแก่เจ้าของ อีกทางหนึ่งจะได้ส่งมอบห่อผ้าของคุณหนูห้าแก่มัน

แต่ว่าเดินไปเดินมา หาพบเห็นหม่าจิ้นเซิงไม่

จะอย่างไรไร้เรื่องราว มิสู้กลับไปยังคลังศัสตรา ศึกษาดาบสันหนาเล่มนั้น ดูว่าเหตุใดได้รับความสนใจจากเชียะชิงเหลียนถึงเพียงนี้?

ที่หน้าคลังศัสตราเงียบสงบ

เบื้องสูงเบื้องต่ำของตระกูลหานล้วนนอนกลางวัน ดังนั้นช่วงเวลานี้สงบเป็นพิเศษ

เมื่อมาถึงหน้าประตูคลังศัสตรา หานป๋อพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

กุญแจที่ล่ามประตูเหล็กถูกเปิดไข ประตูเหล็กเพียงปิดแง้มไว้

หานป๋อนึกถึงหน้าที่ ต้องอุทานดัง 'อา' ผลักประตูเข้าไป นี่เป็นความอ่อนประสบการณ์ของมัน หากเป็นผู้มีประสบการณ์อยู่บ้าง จึงไม่บุกรุกเข้าไปโดยวู่วามเช่นนี้

เพิ่งเข้าสู่คลังศัสตรา หานป๋อไม่ทันคุ้นกับความมืดภายใน พลันรู้สึกชาวูบที่หว่างเอว สิ้นสติสมประดีไป

ในที่สุดหมอกเริ่มสลาย

สายลมโชยพัดผ่าน ขับไล่หมอกบนผิวน้ำจนเข้มจางไม่เท่ากัน

ล่างฟานหวินยืนตระหง่านที่ท้ายเรือ โยกถ่อด้วยพลังอันสมบูรณ์ทำหน้าที่คนแจวเรือ

เรือน้อยบรรทุกพี่น้องประหลาดคู่นั้น ผู้เป็นพี่สาวยืนที่หัวเรือ น้องชายนั่งอยู่ในห้องท้องเรือ

ท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย

ผู้เป็นพี่สาวทอดตามองไกล กล่าวว่า

"รีบด่วน พวกเราต้องบรรลุถึงเกาะรางเลือนในยามอิ่ว (ห้าโมงเย็นถึงหนึ่งทุ่ม) ไม่เช่นนั้นจะพลาดโอกาสไป"

ล่างฟานหวินโยกถ่ออย่างเงียบงัน หามีปฏิกิริยาตอบรับไม่

พี่สาวนั้นหันขวับมา กระชากเสียงว่า

"ได้ยินคำพูดข้าพเจ้าหรือไม่?"

น้องชายนั้นกำลังนั่งสัปหงก พอฟังสะดุ้งตื่นขึ้นมา ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าได้ยินแล้ว"

พี่สาวนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ไม่ได้กล่าวกับท่าน"

ล่างฟานหวินพลันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านดู"

พี่สาวนั้นเหลียวหน้าไป ต้องโห่ร้องด้วยความยินดี เห็นที่ห่างไกลจุดไฟสว่างไสว เรือใหญ่ซึ่งก่อนหน้านี้แทบชนเรือน้อยของล่างฟางหวินจมลง จอดลอยลำเทียบฝั่งของเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง

พี่สาวนั้นกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"อย่าลืมสิ่งที่ข้าพเจ้าสอนแก่ท่าน"

คราครั้งนี้ไม่มีผู้ใดขานรับ

พี่สาวนั้นตวาดว่า

"เฉิงหัง ท่านหูหนวกหรือ?"

บุรุษฉกรรจ์ที่ถูกเรียกเป็นเฉิงหังสยิวกายอย่างหนาวเหน็บกล่าวว่า

"เฉิงหังไม่ทราบว่าท่านพี่กล่าวกับข้าพเจ้า"

พี่สาวนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"สายหลักของตระกูลเฉิงเราคงเหลือแต่ท่าน หากท่านไม่ช่วงชิงลูกสำส่อนที่เกิดจากนางแพศยาทั้งสามคนคงแย่งตัวท่านพ่อไปแล้ว"

เฉิงหังก้มศีรษะตะกุกตะกักว่า

"ท่านพ่อไม่กังวลสนใจพวกเรา ข้าพเจ้าช่วงชิงไปจะมีประโยชน์ใด?"

พี่สาวนั้นเบิกตากลมกว้าง กล่าวว่า

"พวกเราไหนเลยยอมรับความพ่ายแพ้ได้ ท่านลืมคำสั่งเสียก่อนตายของท่านแม่ เราเฉิงลี่ไม่มีวันลืมเลือน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยฉุกคิดว่ายังมีคนนอกอยู่ด้วย ดังนั้นเหลียวหน้าไป พอดีเห็นล่างฟานหวินล้วงสุราจากอกเสื้อขวดหนึ่ง ดื่มอึกๆ ลงไป ค่อยครุ่นคิด...ดีที่เป็นแมวเมามายตัวหนึ่ง ถึงแม้ได้ยินเรื่อง

ภายในบ้านเรา ก็ไม่ป่าวประกาศออกไป
เห็นเรือใหญ่ลำนั้นขยายใหญ่ขึ้นทุกขณะ
ชายฝั่งของเกาะน้อยยังจอดไว้ด้วยเรือใหญ่น้อย บนเกาะจุด
โคมไฟสว่างไสว ปรากฏเงาคนพลุกพล่าน
นี่ที่แท้การชุมนุมที่แปลกประหลาดเยี่ยงไร?
พี่สาวน้องชายคู่นี้มายังที่นี้คิดทำอะไร?
สำนักอธรรมลี้ลับสั่งปิดน่านน้ำแถบนี้ดูท่าเพียงกีดกันชาวประมง
ทั่วไป ไม่ได้ห้ามชาวยุทธจักรทั้งหลาย
เรือใหญ่คล้ายสัตว์ประหลาดหมอบนิ่งอยู่ริมฝั่ง
เพียงไม่ทราบโฉมตรูบนเรือยังอยู่หรือไม่?

เข้าสู่ฤกฤมยัง

หานป๋อพอฟื้นดีนสติมา พบว่าตัวเองคล้ายพลัดตกจาก สรวงสวรรค์ ตกลงสู่นรกชั้นที่สิบแปด

มันนอนอยู่บนพื้นหินอันเย็นเฉียบ รอบข้างเต็มไปด้วยผู้คนยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

คนผู้หนึ่งใช้สายตาที่ถมึงทึงดุร้ายมองดูมัน พอเห็นมันฟื้นดีนสติมา จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ผู้ต้องหาฟื้นแล้ว"

หานป๋อระงับสติ จดจำออกว่ามันเป็นหัวหน้ามือปราบเหอฉีหยางเมื่อครู่มันเดินทางมาเข้าพบหม่าจิ้นเซิง ไม่ทราบไฉนมาถึงเขตตึกในทั้งยังกล่าวคำ "ผู้ต้องหา" ที่แท้หมายความอย่างไร?

ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแล่นจู่โจมจิตใจของชายหนุ่มที่อ่อนต่อโลกผู้นี้ ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ดิ้นรนหมายลุกขึ้น ค่อยพบว่าสองมือถูกมัดไพล่หลัง เท้าทั้งคู่ล่ามโซ่ไว้ บังเกิดเป็นเสียงสายโซ่ครูดกับ

พื้นหิน สอดแทรกอยู่ท่ามกลางเสียงคนอันสับสนในคลังศัสตรา แว่วเสียงกระด้างเย็นชาของเหอฉีหยางดังอีกว่า

"หานป๋อ เซียะชิงเหลียนกับเจ้ามีความแค้นใดกับเจ้าจึงสังหารมัน?"

หานป๋อสมองลั่นอึงอล ขณะจะตอบคำ พลันรู้สึกปวดแปลบที่ใต้ซอกแขนซ้าย ไม่ทราบถูกผู้ใดเตะใส่เท้าหนึ่ง จนร่างสั่นกระตุกไหนเลยสามารถกล่าววาจาได้

สุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างร้อนรุ่มลนลานว่า

"บ่าวรับใช้นี้ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ เกรงว่าคนไม่ได้ถูกมันฆ่าทิ้ง"

หานป๋อจดจำออกว่าคนกล่าววาจาคือนายน้อยคนโตหานซีเหวินคล้ายกับคนจมน้ำไขว่คว้าถูกขอนไม้ ในใจบังเกิดความหวังรำไร ในที่สุดมีคนแก้ต่างให้กับมันแล้ว

แว่วเสียงคุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อกล่าวว่า

"หานป๋อแม้ชมชอบคิดฟุ้งซ่าน แต่มีจิตใจดีงาม เกรงว่าเรื่องนี้มีเลศนัย"

จากนั้นหม่าจิ้นเซิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนแรกที่รุดถึงที่เกิดเหตุ ตอนนั้นในมือสหายน้อยนี้ถือมีดสั้นเปื้อนเลือดอยู่"

เหอฉีหยางกล่าวถามว่า

"ท่านอาหม่า ใช่เป็นมีดที่เก็บจากข้างตัวผู้ต้องหาเล่มนี้หรือไม่?"

หม่าจิ้นเซิงกล่าวว่า

"ถูกต้อง มันถือมีดสั้นเล่มนี้ ส่วนพี่ชิงเหลียนฟุบร่างเป็นซากศพกับพื้น รอบข้างไม่มีบุคคลอื่น ข้าพเจ้าจึงลงมือสยบมัน เรื่องนี้ข้าพเจ้าเป็นพยานได้"

นายน้อยคนโตหานซีเหวินกล่าวด้วยความกลัดกลุ้มใจว่า

"ที่นี้เกิดเรื่องราวใหญ่โต ท่านพ่อกับลุงใหญ่พานออกไป...โอ"

เหอฉีหยางกล่าวว่า

"นี่เป็นภาพลายปักรูปขุนเขาที่ค้นจากตัวผู้ต้องหา บนภาพปักชื่อคุณหนูห้า...คุณหนูห้านี่เป็นข้าวของของท่านหรือไม่?"

หานหนิงจื่อกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ไม่...ไม่...ใช่...ใช่ของข้าพเจ้า"

เหอฉีหยางคาดคั้นถามว่า

"ใช่เป็นท่านปักให้กับมันหรือไม่?"

หานหนิงจื่อร้องว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไหนเลยมอบสิ่งของเช่นนี้แก่บ่าวรับใช้?"

หม่าจิ้นเชิงสอดคำขึ้น

"ดูท่าเป็นผู้ต้องหาขโมยออกจากหอห้องของคุณหนู ถูกพี่ชิงเหลียนพบเห็น ติดตามมันเข้าคลังศัสตรา คิดเกลี้ยกล่อมมันส่งคืน แต่แล้วมันฉวยโอกาสที่พี่ชิงเหลียนไม่ทันระวัง ลงมือลอบสังหาร"

หานหนิงจื่อเงียบงันไม่ส่งเสียง

หานป๋อชิ่งถูกจับคว่ำหน้ากับพื้นร่ำร้องในใจ...ท่านไฉนไม่ส่งเสียงเป็นท่านใช้ให้เรามอบภาพลายปักแก่คุณชายหม่าเอง

เหอฉีหยางตวาดว่า

"ท่านอาหม่าแยกแยะไม่ผิด พวกเราคุมตัวผู้ต้องหาไป ยังกลัวมันไม่รับสารภาพอีก?"

หานป๋อรู้สึกมีความเย็นเฉียบแล่นไปทั่วร่าง พริบตานั้นไม่ครุ่นคิดอันใดทั้งสิ้น

ร่างของมันถูกหอบหิ้วขึ้น ยังมีคนยัดเศษผ้าใส่ปากมัน

เรือน้อยแล่นเข้าหาฝั่งอย่างช้าๆ

ชายฉกรรจ์ชุดดำ ปกเสื้อปักเครื่องหมายพระจันทร์สีเหลือง หลายคน ชี้ช่องให้ล่างฟางหวินนำเรือน้อยจอดเทียบกับที่ว่างซึ่งเหลืออยู่เพียงช่องเดียว

เฉิงลี่กล่าวกับล่างฟางหวินว่า

"ท่านจะรอพวกเราอยู่บนเรือหรือไม่?"

ล่างฟางหวินเห็นนางกล่าวราวออกคำสั่ง ถึงกับทั้งชุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

เฉิงลี่ถลึงตาใส่ แต่แล้วข่มเพลิงโทสะเอาไว้ กลอกตาแล้วกล่าว

"ท่านมิสู้ติดตามอยู่ข้างกายพวกเราเถอะ"

ล่างฟางหวินยิ้มเล็กน้อย ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

ยามนั้นชายฉรรจ์ที่นำขบวนผู้หนึ่งเดินเข้ามา กล่าวว่า

"นายท่านเชิญขึ้นฝั่ง"

เฉิงลี่เลิกคิ้วเรียวงาม กระโดดขึ้นฝั่งอย่างหนักหน่วง เฉิงหังพลิ้วตามติดดุจขนนกอันเบาบาง การแสดงออกที่กลับตาลปัตรของพี่น้องคู่นี้ ให้ความรู้สึกที่แปลกประหลาดยิ่ง

ล่างฟางหวินก้าวยาวๆ ขึ้นฝั่ง จิตใจกลับโบยบินถึงเรือใหญ่

ชายฉกรรจ์นั้นน้อมกาย กล่าวว่า

"นายท่านมีนามสูงส่งใด เราเป็นรองหัวหน้าอู่แยกประกายในสังกัดสำนักอธรรมลี้ลับนามหม่าเฉวียน มีหน้าที่รับแขก"

เฉิงลี่วางท่าราวกับนักเลงเก่า กล่าวอย่างอาจหาญว่า

"ท่านรองหม่าสบาย ข้าพเจ้าเฉิงลี่ มันเป็นน้องชายเราเฉิงหังมาจากสถานปศุสัตว์ตระกูลเฉิง นอกด่าน ท่านพ่อนามเฉิงเทียนเป่ย"

หม่าเฉวียนงงงันวูบหนึ่ง แสดงว่าไม่ทราบว่าสถานปศุสัตว์ตระกูลเฉิงเป็นสถานที่เยี่ยงไร แต่ยังกล่าวคำ "นับถือมานาน" ตามมารยาท

พลางกวาดตาไปยังล่างฟางหวิน ล่างฟางหวินกลับแหงนมองจันทร์ซึ่งเผยโฉมจากหลังเมฆหมอก คล้ายไม่ได้ยินคำสนทนาของพวกมัน

เฉิงลี่กลับมีไหวพริบอันปราดเปรียว ชิงกล่าวว่า

"นี่เป็นบ่าวไพร่ของพวกเรา"

หม่าเฉวียนผงกศีรษะอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ควรทราบว่าล่างฟางหวินเป็นสุดยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ซึ่งมีชื่อเสียงรองจากปรมาจารย์มารผังปาน ยามยกมือวางเท้า ล้วนกอปรด้วยบุคลิกภาพของเทพกระบี่แห่งยุค นักเลงเก่าเช่นหม่าเฉวียนไหนเลยไม่ใส่ใจ แต่เห็นล่างฟางหวินไม่กล่าวโต้แย้ง จึงไม่นำมาเป็นอารมณ์

หม่าเฉวียนกวักมือเรียกบริวารสำนักอธรรมลี้ลับผู้หนึ่งมา สั่งว่า

"นำอาคันตุกะไปนั่งโต๊ะรวม"

เฉิงลี่ยืดอกขึ้น ติดตามไปก่อน

ล่างฟางหวินเดินช้าๆ ตามหลัง พร้อมกับครุ่นคิด...มีโต๊ะรวมย่อมมีโต๊ะพิเศษ หม่าเฉวียนเปลือกนอกเกรงอกเกรงใจ แท้ที่จริงดูแคลนพี่น้องที่อ่อนต่อโลกคู่นี้ ดังนั้นนึกสมเพชเวทนาในใจ

ที่ใจกลางของเกาะน้อยชุมนุมผู้คนหลายร้อยคน แต่ปราศจากสุ้มเสียงอึกทึกวุ่นวาย บรรยากาศแฝงความตึงเครียดและรอคอย จนบัดนี้ล่างฟานหวินยังไม่เข้าใจว่านี่เป็นการชุมนุมเยี่ยงไร แต่เมื่อใช้สอยให้สำนักอธรรมลี้ลับทำหน้าที่ต้อนรับแขกเหรื่อ ผู้จัดงานชุมนุมครั้งนี้ย่อมมีความเป็นมาใหญ่หลวง

บนพื้นหญ้าอันกว้างขวาง ซึ่งสามารถรองรับผู้คนนับพัน จัดโต๊ะหลายสิบตัว ล้อมที่ว่างแถบหนึ่งไว้ โต๊ะจัดสรรเป็นสามลำดับชั้น โต๊ะชั้นในนั่งโต๊ะละหนึ่งถึงสองคน โต๊ะชั้นกลางนั่งโต๊ะละสามถึงหกคน โต๊ะชั้นนอกนั่งเต็มไปด้วยผู้คน แสดงว่าเป็นโต๊ะรวมที่หม่าเฉวียนเอ่ยถึง

ผู้คนส่วนใหญ่เป็นชายหนุ่มที่คึกคักเข้มแข็ง สีหน้าเปี่ยมแววมุ่ง

หวังรอคอย

ชายฉกรรจ์ที่นำทางชักนำคนทั้งสามถึงหน้าโต๊ะรอบนอกตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"นายท่านเชิญนั่ง"

เฉิงลี่ขมวดคิ้ว มองดูโต๊ะชั้นในที่ว่างเปล่าไร้ผู้คน กล่าวว่า

"ด้านนั้นยังมีที่นั่ง พวกเราสามารถนั่งได้หรือไม่?"

สีหน้าชายฉกรรจ์นั้นปรากฏแววเหยียดหยามขึ้น กล่าวว่า

"นี่เป็นคำสั่งของท่านรองหม่า นอกจากมีคำกำชับพิเศษไม่เช่นนั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลง"

เฉิงลี่คิดอาละวาดออกมา สร้างความแตกตื่นแก่เฉิงหังจนกระตุกชายเสื้อของนาง ในชายหนุ่มซึ่งนั่งประจำโต๊ะทั้งเจ็ดแปดคนมีคนหัวร่อออกเสียงดังขึ้น

เฉิงลี่ถลึงตาใส่คนที่หัวร่อ ตวาดว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ?"

ชายหนุ่มที่ส่งเสียงหัวร่อมีอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี ลักษณะหน้าตาส่อแววสับปลับกลับกลอก พอฟังแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ไยไม่ชั่งดูว่าตัวเองมีน้ำหนักเท่าใด โต๊ะแขกผู้มีเกียรติปล่อยให้ท่านนั่งได้หรือไม่?"

เฉิงลี่หน้าแดงวูบหนึ่ง ขยี้เท้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพานจะนัง"

เฉิงหังร้องเรียกท่านพี่คำหนึ่ง ได้ยินผู้คนหัวร่อเยาะกล่าวว่า

"กลับกล้ามาอาละวาดในที่นี้ เกรงว่าไม่ทันเห็นหน้ากงจู้อลงกรณ์ก็ถูกจับโยนลงน้ำไป"

เฉิงลี่บิดเอววูบหนึ่ง คิดเดินผ่ากลางไปยังโต๊ะว่างชั้นในตัวหนึ่ง

คนร่างอ้วนเตี้ย หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส มีอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่ง

พลันสกัดขวางทางนางไว้ กล่าวว่า

"แม่นางมีวาจาสามารถว่ากล่าว ประเทศมีกฎหมาย ค่ายพรรคมีกฎเกณฑ์ ขอแม่นางปฏิบัติตามที่สำนักเราจัดสรรให้"

ล่างฟานหวินพอเห็นคนผู้นี้ ทราบว่าเป็นหนึ่งในสี่องครักษ์สำนักอธรรมลี้ลับ ฉายาซ่อนดาบในรอยยิ้มซางเหลียง อย่าได้เห็นมันยิ้มแย้มแจ่มใส แท้ที่จริงมีฝีมืออำมหิต ฆ่าคนได้ทุกเมื่อเชื่อวัน คิดไม่ถึงแม้แต่มันยังอยู่ในที่นี้ แสดงว่าสำนักอธรรมลี้ลับให้ความสำคัญกับเรื่องนี้อย่างยิ่งยวด

เฉิงลี่กระซากเสียงว่า

"สถานปศุสัตว์ตระกูลเฉิงเรามีหน้ามีตา เหตุใดนั่งโต๊ะแขกผู้มีเกียรติไม่ได้?"

ผู้คนรอบข้างสิบกว่าโต๊ะหัวร่อครืนออกมา

ในจำนวนนี้มีคนที่จิตใจดีงามแสดงท่าทีเห็นอกเห็นใจ เป็นห่วงเป็นใยหญิงสาวที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ กลับล่วงเกินสำนักอธรรมลี้ลับ

ซ่อนดาบในรอยยิ้มกวาดตาสำรวจมองคนทั้งสาม สุดท้ายเพ่งตาจ้องจับบนใบหน้าล่างฟานหวิน ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัยเป็นครั้งแรก

หลังจากที่จี้ซีซีเสียชีวิต หลายปีนี้ล่างฟานหวินแทบไม่เข้าสู่ยุทธจักร บวกกับเขาไม่ชมชอบคบหาสหาย ดังนั้นผู้ที่รู้จักเขามีน้อยกว่าน้อย ซ่อนดาบในรอยยิ้มไหนเลยทราบว่า คนที่เบื้องหน้าเป็นยอดฝีมือในยุทธจักร

ตาเหลืองขุ่นของล่างฟานหวินคล้ายหลับคล้ายลืม คล้ายเมามาย คล้ายแจ่มใส สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด

ซ่อนดาบในรอยยิ้มรั้งสายตากลับจากล่างฟานหวิน กล่าวกับเฉิงลี่ว่า

"แม่นางเชิญกลับไปเถอะ"

เฉิงลี่ก็คิดไม่ถึงว่า เรื่องราวจะเกิดการชะงักงันถึงเพียงนี้ เริ่มบังเกิดความลังเลเป็นครั้งแรก

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย พลันกล่าวว่า

"สถานปคุสัตว์ตระกูลเฉิงที่นอกด่านมีนามเลื่องระบือ ผู้ใดไม่รู้จักซางเหลียงท่านยังคงจัดให้คุณหนูกับคุณชายเฉิงนั่งโต๊ะแขกพิเศษเถอะไม่เช่นนั้นลี่เย่อไห่ตำหนิลงมา เกรงว่าท่านรับไว้ไม่ได้"

เสียงหัวร่อรอบข้างพลันชะงักขาดหาย

ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

เจ้าสำนักอธรรมลี้ลับ ฉายาอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่จัดอยู่หนึ่งในสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ล่างฟานหวินกลับกล้าเรียกชื่อตรงๆ นับเป็นวาจาหนาดระหนกนก

บุรุษที่ถือพัดจีบ ท่าทางเจ้าชู้กรุ่มกริ่มที่นั่งโต๊ะแขกผู้มีเกียรติผู้หนึ่งพลันผุดลุกขึ้น ตวาดว่า

"ผู้ใดกล้าลบหลู่เจ้าสำนักอธรรมลี้ลับ เราฮัวหวี่เป็นบุคคลแรกที่ไม่ปล่อยปละละเว้นมัน"

ฮัวหวี่ผู้นี้คล้ายเสนอหน้าพิทักษ์ธรรม แท้ที่จริงคิดประจบเอาใจเรื่องของสำนักอธรรมลี้ลับไหนเลยต้องให้มันเสนอหน้า

ซ่อนดาบในรอยยิ้มคล้ายมีดวงตางอกเงยที่กลางหลัง กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"กุศลเจตนาของคุณชายฮัวขอรับด้วยใจ เชิญนั่งลงดื่มสุรา เรื่องนี้เราสามารถจัดการเอง"

เอ่ยถึงตอนนี้ตาทอประกายดุร้าย กล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาๆ เดินออกไปสองก้าว ล้ำหน้าสองพี่น้อง

ตระกูลเฉิง กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้านำทางเอง"

ซ่อนดาบในรอยยิ้มบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น

ล่างฟานหวินกลับเดินเข้าหามัน

ซ่อนดาบในรอยยิ้มขยับมือซ้าย บังคับมีดสั้นลื่นไหลลงมาในมือใบหน้ากลับปั้นรอยยิ้มเกลื่อนกลาด

ล่างฟานหวินยกเท้าขึ้น คล้ายคิดก้าวออกไป

ยามนี้เขาห่างจากซ่อนดาบในรอยยิ้มเพียงแปดเก้าเชียะ ขอเพียงก้าวต่อไป ก็จะประชิดใกล้ซ่อนดาบในรอยยิ้ม

ซ่อนดาบในรอยยิ้มนึกคำนวณตำแหน่งที่ล่างฟานหวินทิ้งเท้าลง มีดสั้นในมือตระเตรียมจ้วงแทงออก

เท้าหน้าของล่างฟานหวินเหยียบย่ำลง

ซ่อนดาบในรอยยิ้มเพ่งตาจ้องจับที่หัวไหล่ของอีกฝ่าย ทั้งนี้เพราะความเคลื่อนไหวของคนผู้หนึ่ง ไม่ว่าพลิกแพลงว่องไวเพียงไหนต้องแสดงออกทางหัวไหล่

ล่างฟานหวินหดไหล่ซ้ายเล็กน้อย ขยับไปทางขวา

ซ่อนดาบในรอยยิ้มลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น...หากท่านคิดเดินผ่านด้านขวาของเราไป ไหนเลยตบตาเราได้ ดังนั้นขยับเคลื่อนตามไปทางขวา

มิคาดรู้สึกตาลายวูบหนึ่ง ล่างฟานหวินคุกคามถึงด้านซ้ายห่างเพียงห้าเชียะ

ซ่อนดาบในรอยยิ้มใจหายวาบ ขยับไปทางซ้าย มีดสั้นในมือตระเตรียมจ้วงแทงออก

ล่างฟานหวินพลันเปลี่ยนเป็นเคลื่อนเข้าหาทางด้านหน้า หากไม่ล่าถอย ซ่อนดาบในรอยยิ้มต้องปะทะชนกับล่างฟานหวินแล้ว

ซ่อนดาบในรอยยิ้มบันดาลโทสะ คิดจ้วงแทงมีดออก

ร่างของล่างฟานหวินเคลื่อนไหวอย่างแยบคายหลายครา ในสายตาคนนอก นั่นเป็นความเคลื่อนไหวเล็กน้อยที่แทบสังเกตไม่ออก แต่สำหรับซ่อนดาบในรอยยิ้ม รู้สึกว่าทุกความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามล้วนมุ่งใส่จุดอ่อนของมัน คล้ายกับล่วงรู้จิตใจและแนวโน้มข้างหน้าของมัน มิหนำซ้ำความเคลื่อนไหวเหล่านี้ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมือเท้า เพียงขยับเขยื้อนหัวไหล่เล็กน้อย ก็ส่งสัญญาณโดยไม่ผิดพลาด นับเป็นเรื่องราวที่เหลือเชื่อจริงๆ

ซ่อนดาบในรอยยิ้มมิเพียงไม่สามารถจ้วงแทงมีดออก ทั้งยังเซดึงดึงดึงถอยไปสามก้าว

ล่างฟานหวินคล้ายซักซ้อมกับมันนับครั้งไม่ถ้วน ทุกครั้งที่มันถอยไปหนึ่งก้าว ล่างฟานหวินจะคืบหน้าไปหนึ่งก้าว ทั้งเร็วกว่ามันวูบหนึ่ง ไม่เปิดโอกาสให้มันใช้ความคิดได้

ล่างฟานหวินท่วงท่าหนักแน่น มือเท้าที่ขยับเคลื่อนย้ายแฝงแนวทางอันลึกล้ำแยบคาย ปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจมได้

ซ่อนดาบในรอยยิ้มบังเกิดความตื่นตระหนก ล่าถอยไปด้านข้าง

ล่างฟานหวินเดินเฉียดผ่านมันไป

ซ่อนดาบในรอยยิ้มเพิ่งขยับมือ ล่างฟานหวินก็เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ขอบคุณที่หลีกทาง คุณหนูคุณชายเชิญ"

ในที่สุดซ่อนดาบในรอยยิ้มไม่อาจจ้วงแทงมีดออก

เฉิงลี่งงงันวูบหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าซ่อนดาบในรอยยิ้มยอมหลีกทางยังเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามเห็นแก่หน้านาง ดังนั้นก้าวยาวๆ ไปอย่างเขื่องโข

ซ่อนดาบในรอยยิ้มรู้สึกว่ามือที่ล่างฟานหวินยกขึ้นชักชวนสองพี่น้องตระกูลเฉิงเดินหน้า พลันยกขึ้นบนลงล่าง พอดีปิดสกัดทุก

ตำแหน่งทิศที่มันสามารถลงมือเอาไว้ สร้างความแตกตื่นจนขวัญหาย

ผู้คนรอบบริเวณไหนเลยสังเกตเลิศนัยออก ยังเข้าใจว่าซ่อนดาบในรอยยิ้มฉุกคิดถึงชื่อเสียงเกียรติภูมิของสถานปศุสัตว์ตระกูลเฉิง ตอนแรกเย่อหยิ่งตอนหลังนอบน้อม บวกกับมันยังรักษารอยยิ้มเอาไว้ ทำให้ผู้คนเกิดความเข้าใจผิดขึ้น

นอกจากเป็นชนชั้นยอดฝีมือเช่นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ค่อยพบเห็นข้อเท็จจริงได้

บริวารสำนักอธรรมลี้ลับเห็นองครักษ์เสนอหน้าตัดสินใจ ย่อมยิ่งไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ

ล่างฟานหวินรอจนเฉิงลี่นั่งโต๊ะแขกพิเศษอย่างเชื่องโข ส่วนเฉิงหังหย่อนร่างลงอย่างระมัดระวัง ค่อยยิ้มเล็กน้อย นั่งโต๊ะเดียวกับพวกนาง

บนเรือใหญ่พลันบังเกิดเสียงย่ำระฆังดังมา

ในที่สุดเรื่องสนุกสนานเปิดฉากขึ้นแล้ว

ม้าตัวหนึ่งควบขับไปตามทางหลวงอย่างเร่งร้อน

จันทร์ฉายบนท้องฟ้าที่ทั้งกลมทั้งโต อีกสองวันจะถึงคืนไหว้พระจันทร์แล้ว

เมื่อม้าเร็วควบขับผ่านดงไม้แถบหนึ่ง ในดงไม้บังเกิดเสียงร้องเรียกดังว่า

"หม่าเส้าเสีย (ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่หม่า)"

คนบนหลังม้ารั้งดึงบังเหียน ม้าพ่วงพีร้องก้องกังวานยกขาหน้าขึ้น ค่อยทิ้งเท้าลงกับพื้น

ในเงามืดปรากฏเงาร่างสายหนึ่งถลันออกมา ร้องทักทายว่า

"หม่าจิ้นเชิง ไม่พบกันนานแล้ว ยังจำการต่อสู้ที่ท่าข้ามเมื่อ

สามปีก่อนได้หรือไม่?"

คนบนหลังม้าคือหม่าจิ้นเซิง มันงงงันวูบหนึ่งจึงร้องโพล่งว่า

"ชิฉางเจิง"

เงาร่างนั้นรับคำคราหนึ่ง

หม่าจิ้นเซิงกระโดดลงจากหลังม้า โถมเข้าไปสัมผัสมือกับชิฉางเจิง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"น้องแซ่ชิมีสง่าราศีกว่าเก่าก่อน ยามวิกาลเช่นนี้ ยังจดจำออกว่าเป็นผู้น้องควบม้าเดินทาง คาดว่าคงมีเพลงดาบรุดหน้า ไม่ทราบเมื่อใดจึงจะได้รับคำแนะนำสั่งสอนอีก?"

มันกล่าววาจาอย่างโอ่อ่าผ่าเผย สมกับเป็นอัจฉริยบุรุษฝ่ายธัมมะ

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"คราก่อนพลาดพลั้งแก่พี่หม่า ไหนเลยไม่มุมานะแสวงหาความก้าวหน้า ต่อให้พี่หม่าไม่เอ่ยปาก ข้าพเจ้าก็ไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน น่าเสียดายตอนนี้มีเรื่องสำคัญผูกมัดตัว มิใช่เวลาประลองยุทธ์กัน"

หม่าจิ้นเซิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ยังมีเรื่องใดสำคัญกว่าการประดาบวิจารณ์กระบี่อีก?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังหลบหนีจากการตามล่าของสำนักรื่นรมย์ ครั้งนี้เรียกรั้งพี่หม่าไว้ เพราะต้องการให้ท่านช่วยส่งข่าวถึงบ่วงปีศาจหลิงจ้านเทียนของพรรคเรา"

หม่าจิ้นเซิงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นี่ไม่มีปัญหา ตราบใดที่ผู้น้องยังมีลมหายใจอยู่ ต้องส่งข่าวไปให้แก่พี่ชิ"

มันไม่ถามต้นสายปลายเหตุ สะท้อนเห็นถึงบุคลิกภาพของ

การสะสางเรื่องราว ชิฉางเจิงจึงกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า

"พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวขอบคุณ โปรดแจ้งต่อท่านรองหลิงพรรดเราว่า 'คืนไหว้พระจันทร์ มังกรข้ามท่าข้าม' ก็ใช้ได้แล้ว"

หม่าจิ้นเชิงรับคำเป็นมั่นเหมาะ พุ่งถอยกลับขึ้นบนหลังม้าหันหัวม้าควบขับกลับเส้นทางเมื่อขามา

ชิฉางเจิงล่าถอยกลับเข้าดงไม้

ในดงไม้หมอบซุ่มด้วยผู้คนหลายสิบคน

คนผู้หนึ่งถามว่า

"คนผู้นี้ไว้วางใจได้หรือ?"

คนกล่าววาจาคือประมุขพรรคมังกรพิโรธคนใหม่ซ่างกวนอิงตี้หวี่สือที่ด้านข้างตอบว่า

"หม่าจิ้นเชิงแม้เย่อหยิ่งถือดี แต่มีนามผู้กล้าเลื่องระบือ ทั้งเป็นทายาทสำนักใหญ่ หากมันหักหลังพวกเรา สำนักอาจารย์คงไม่อ่อนภัยละเว้นมัน"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"สำนักรื่นรมย์ร้ายกาจยิ่ง สามารถติดตามถึงเมืองอู่ซาง ไม่เช่นนั้นพวกเราคงไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากคนนอกแล้ว"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

เจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนกับรองเจ้าสำนักกูจู่ล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ หากถูกพวกมันติดตามทัน ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

บนเส้นทางซึ่งอยู่ห่างจากซ่างกวนอิงและพวกสิบกว่าลี้ เจ้าหน้าที่สิบกว่านายคุมรถนักโทษคันหนึ่งเดินทางยามวิกาล

พวกมันล้วนไม่เข้าใจว่า ผู้ต้องหานี้ไยต้องเร่งรีบจัดส่งไปยังคุกใหญ่เมืองหวงโจว แต่เมื่อเป็นคำสั่งของหัวหน้ามือปราบเทอฉีหยาง

ยังมีผู้ใดกล้าโต้แย้ง อย่าว่าแต่เหอฉีเหลียงยังคุ้มกันส่งด้วยตัวเอง นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน

รถนักโทษใช้ลาตัวหนึ่งลากจูง วิ่งห้ออย่างเร่งร้อน

เหอฉีหยางควบม้าเบิกทาง ปั้นสีหน้าเคร่งเครียด มีความในใจหนักอึ้ง

ทันใด ที่เบื้องหน้าปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง ชายชราผอมสูงเบ้าตาลึกกลวงจมูกงองุ้มผู้หนึ่ง หยุดยืนอยู่กลางทางราวไม้รวกลำหนึ่ง

เหอฉีหยางตื่นตัวขึ้นหยุดม้าลง ตวาดถามว่า

"เป็นสหายสารทิศใด?"

คนผอมสูงส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ไม่มีใด ชมดูแล้วจะจากไป"

เหอฉีหยางเห็นฝ่ายตรงข้ามมีท่าทีถือดีเปี่ยมล้น ในใจบังเกิดความตื่นตัวขึ้น กล่าวว่า

"เราเหอฉีหยาง เป็นหัวหน้ามือปราบทั้งเจ็ดเมืองรอบทะเลสาบตังถิง ตอนนี้ทำหน้าที่คุ้มกันส่งผู้ต้องหา หากสหายไม่มีจุดประสงค์อื่น โปรดหลีกทางเถอะ"

คนผอมสูงขยับกายวูบ พลิ้วถึงหน้าม้าคู่ขาของเหอฉีหยาง

เสียงเครั่งครร้างเมื่อเจ้าหน้าที่ทั้งหลายชักดาบกระบี่ง้าวขวานออกมา

เหอฉีหยางถือดีในศักดิ์ศรี ไม่รีบร้อนลงจากหลังม้า กระตุกบังเหียนบังคับม้าล่าถอยถึงข้างรถนักโทษ

คนผอมสูงกวาดตาผ่านหน้าเจ้าหน้าที่อย่างช้าๆ หัวร่อเสียงพิกลกล่าวว่า

"สมเป็นเขี้ยวเล็บทางการอย่างแท้จริง"

เจ้าหน้าที่เหล่านี้ปรกติมีแต่ข่มเหงผู้อื่น ไหนเลยเคยมีคน

ข่มเหงพวกมัน พากันส่งเสียงด่าทอ ผู้คนสองคนไสม้าไปเบื้องหน้าฟาดฟันดาบใหญ่จากทางซ้ายขวา

เหอฉีหยางถือกำเนิดจากสำนักเส้าหลิน พอเห็นท่าร่างฝ่ายตรงข้าม ทราบว่าฝ่ายเจ้าหน้าที่ยากมีเปรียบได้ อย่าว่าแต่ชาวยุทธจักรทั่วไปไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับทางการ เมื่อกล้าตอแยย่อมมิใช่ชนชั้นดีงาม ดังนั้นตวาดห้ามว่า

"หยุดมือ"

แต่ว่าสายเกินการณ์แล้ว

คนผอมสูงไม่ทราบลงมืออย่างไร ดาบทั้งสองเล่มร่วงหล่นลงสู่พื้นดังตัง เจ้าหน้าที่ทั้งสองลอยลิ่วลงจากหลังม้า ร่วงฟาดลงกับพื้นแน่นิ่งไม่ไหวติง ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด

คนผอมสูงกลาวเสียงเย็นชาว่า

"เห็นแก่คำ 'หยุดมือ' ของท่าน พวกมันยังไม่ตาย แต่ต้องนอนเตียงสักสิบวันครึ่งเดือน"

เหอฉีหยางสูดลมหายใจลึกๆ ข่มเพลิงโทสะไว้กล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร?"

คนผอมสูงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"คิดทวงถามความยุติธรรมหรือ? ดกลง เราเงาปีศาจกูจู๋แห่งสำนักรื่นรมย์ มือปราบเหอจดจำให้มั่น"

เหอฉีหยางสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ เห็นว่าตัวเองโชคไม่ดี กลับพบพานรองเจ้าสำนักรื่นรมย์ที่อารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอนผู้นี้ รีบกล่าวว่า

"บริวารไม่รู้ความ บังอาจล่วงเกินผู้อาวุโส"

พลางหันไปตวาดสั่งเจ้าหน้าที่ชุกเก็บอาวุธไว้

เงาปีศาจกูจู๋ไม่แยแสสนใจมัน กวาดตามายังผู้ต้องหาซึ่ง

โผล่พ้นศีรษะออกมา ส่วนร่างกายอยู่ในรถนักโทษ พลันอุทานดัง 'เอ๊ะ' ออกมา

เหอฉีหยางคาดว่ามันคงประหลาดใจที่เหตุใด ต้องจัดกำลังคุมตัวเด็กหนุ่มผู้นี้ออกเดินทาง หาได้นึกถึงความเป็นไปได้ด้านอื่นไม่

กูจู่พลันถลันถึงข้างรถนักโทษ ใช้ท่าร่างที่รวดเร็วจนแทบไม่อาจมองเห็นด้วยตาเปล่า พุ่งวนอยู่หลายรอบ สุดท้ายกลับยื่นมือลูบคลำศีรษะของชายหนุ่มหานป๋อ ดวงตาทอประกายพิสดารจนวาววับ

หานป๋อก็เบิกตามองดูมัน รู้สึกว่าตัวประหลาดนี้แม้ดุร้าย กลับดีต่อมันยิ่งกว่าเจ้าหน้าที่ทั้งหลายเสียอีก

กูจู่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เจ้าไม่กลัวเราหรือ?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีชะตากรรมอันอนาถ ยังกลัวอันใด?"

กูจู่พลันแหงนหน้ากู่ร้องดังยาวนาน ตลอดทั้งร่างสั่นเทิ้มขึ้นมา

เหอฉีหยางและพวกสงสัยใจยิ่ง หรือว่าปีศาจเฒ่านี้เป็นโรควิกลจริตขึ้นมา?

เสียงกู่ของกูจู่พลันชะงักขาดหาย ฟาดฝ่ามือใส่รถนักโทษอย่างหนักหน่วง

เสียงโครมเมื่อรถนักโทษที่จัดสร้างจากไม้เนื้อแข็ง ถูกกระแทกหลุดลุ่ยเป็นเสียงๆ

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ล้มตัวไปด้านข้าง

ลาเทียมรถได้รับความแตกตื่น แผดเสียงร้องพลางลากเศษชิ้นส่วนของรถนักโทษไปเบื้องหน้า ม้าที่อยู่ข้างเคียงหลายตัวได้รับความแตกตื่นจนร้องก้องยกขาหน้าขึ้น เจ้าหน้าที่สองนายแทบพลัดตกลงมา กลับกลายเป็นชุลมุนวุ่นวาย

หานป่อรู้สึกตัวเบาหวิว ถูกกู่จุ๋รวบร่างไปหนีบไว้ซอกแขน เสียงคมดาบพลันแหวกฝ่าอากาศถึงตัว

เหอฉีหยางลอยตัวขึ้นจากหลังม้าเหินจู่โจมมาถึง ดาบใหญ่มุ่งใส่หานป่อ

กู่จุ๋กลับหยิบยืมกระแสลมดาบที่คุกคามถึงตัว พัดพลิ้วไปดุจขนนกกา หาได้รับผลกระทบจากการหนีบร่างคนผู้หนึ่งไว้ไม่

เหอฉีหยางตวาดก้อง พอตกถึงพื้นก็ดีดกายไล่ติดตาม แต่กู่จุ๋เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจตามทันแล้ว

เหอฉีหยางไต่เต้าถึงขั้นนี้ มีประสบการณ์ต่อสู้เพียงไหน พลันตวัดมือชักดาบใหญ่ออก ชั่วพริบตาก็พุ่งถึงกลางหลังกู่จุ๋

กู่จุ๋คล้ายมีดวงตางอกเงยที่กลางหลัง ใช้เท้าเขี่ยกลับหลัง พอดีเขี่ยถูกคมดาบ ดาบยาวหมุนตลบรอบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นจ่อด้ามดาบใส่กู่จุ๋ หันคมดาบใส่เหอฉีหยางที่ไล่ติดตามมา

เหอฉีหยางเกร็งลมปราณลอยตัว คิดรับอาวุธกลับคืน

มิคาดกู่จุ๋ใช้เท้าข้างหนึ่งยันใส่ต้นไม้ที่ขวางหน้า ร่างพุ่งย้อนกลับมา ถีบเท้าใส่ด้ามดาบ ดาบใหญ่จึงแหวกพุ่งใส่เหอฉีหยางที่ไล่กวดมาดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง

กระบวนท่าเช่นนี้นับว่าเหนือความคาดหมายผู้คนนัก

เหอฉีหยางรีบหงายร่างตีลังกา ดาบใหญ่จึงเฉียดผ่านหน้าไปนิ้วเศษ แทบตัดเส้นผมของมันขาดไป

เหอฉีหยางไหนเลยกล้ารุกหน้าโดยผลีผลาม รีบทิ้งร่างลงกับพื้นหน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม

ยามนั้นกู่จุ๋ลอยตัวขึ้นไปอยู่บนกิ่งง่ามของต้นไม้ สีหน้าอันเยือกเย็นปรากฏเค้าความยินดีขึ้น หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ส่วนสัดโครงกระดูกเช่นนี้ ในรอบร้อยปียากพบ เราผู้แซ่กูมี

ทายาทสืบทอดฝีมือแล้ว"

เหอฉีหยางมีความคิดอ่านลึกซึ้ง ข่มเพลิงโทสะไว้ ประสานมือกล่าวว่า

"เราเป็นศิษย์สำนักเส้าหลิน ผู้ต้องหานี้มีความสำคัญยิ่งยวดขอผู้อาวุโสส่งมอบคืนให้"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างอ่อนข้อ ทั้งบอกใบ้ว่ามันมีกำลังหนุนอันเข้มแข็ง หากเพาะอริบาดหมางต้องไม่เลิกราแน่นอน

กูจู๋แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราไหนเลยเคยรับการข่มขู่จากผู้คน ท่านกลับไปรายงานว่าผู้ตายตายอย่างปัจจุบันทันด่วนเถอะ นี่มิใช่เรื่องที่ทางการถนัดจัดเจนหรอกหรือ?"

มันแม้กล่าวเสียงกระด้าง แต่ก็เสนอหนทางแก้ไข แสดงว่ามันยังกริ่งเกรงต่อสำนักเส้าหลิน ไม่เช่นนั้นคงสะบัดหน้าจากไปแล้ว

เหอฉีหยางกล่าวว่า

"หากเปลี่ยนเป็นผู้ต้องหารายอื่น เราย่อมต้องให้ความสะดวกแก่ผู้อาวุโส แต่คนผู้นี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียน ผู้เป็นศิษย์เชียนไม่แก่เฒ่าสำนักฉางไป๋ ผู้อาวุโสนำตัวมันไป หาเป็นผลดีไม่"

คำพูดเหล่านี้แสดงออกถึงความลึกซึ้งของเหอฉีหยาง ทั้งนี้เพราะหากมันบอกตรงๆ ว่าหานป๋อเป็นคนฆ่าเซียะชิงเหลียน กูจู๋คงต้องหัวร่อจนท้องแตกตายแล้ว

กูจู๋นิ่งครุ่นคิด หากมันยืนกรานรับหานป๋อเป็นศิษย์ คนของสำนักฉางไป๋คงไม่ยอมเลิกรา หากตอแยเชียนไม่แก่เฒ่าลงมือด้วยตัวเองก็เป็นเรื่องปวดเศียรเวียนเกล้ามากแล้ว

เหอฉีหยางฉวยโอกาสกล่าวว่า

"หากผู้อาวุโสยอมไว้หน้าเรา เราผู้แซ่เหอไม่มีวันลืมเลือน"

กูจู๋พลันตกลงใจ กู่ร้องดังยาวนาน กระโดดโลดลิ่วไปยังกิ่งไม้ที่อยู่สูงขึ้นไปอีก ร้องบอกว่า

"เรียกเซียนไม่แก่เฒ่ามาทวงถามคนจากเราเถอะ"

เห็นแน่ชัดว่ามันจะผละจากไปแล้ว ที่ด้านหลังเหอฉีหยางพลันบังเกิดเสียงหม่าจิ้นเชิงดังว่า

"ผู้อาวุโสชะงักเท้า"

มันไม่ได้ควบขับม้ามา แสดงว่าตื่นตัวแต่แรก ลอบเร้นกายเข้าใกล้ เห็นเหอฉีหยางเจรจาล้มเหลว จึงค่อยเสนอหน้า

กูจู๋หัวร่อดังยาวนาน พุ่งตัวเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้

หม่าจิ้นเชิงลอยตัวดุจวิหคมหึมา เหินข้ามศีรษะทุกผู้คน ไล่ติดตามกูจู๋ไป

เหอฉีหยางพอเห็นท่าร่างของหม่าจิ้นเชิง ทราบว่าเหนือล้ำกว่าตัวเองมากนัก คาดว่าติดตามไปก็ไม่อาจช่วยเหลือได้ จึงยืนรออยู่ที่เดิม

ส่วนลึกของดงไม้บังเกิดเสียงการต่อสู้อย่างรุนแรง แต่พริบตาต่อมาก็ชะงักขาดหาย

เหอฉีหยางสงสัยใจยิ่ง หรือว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดใช้การไม่ได้ เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็แพ้พ่าย?

ชั่วครู่ให้หลัง เหอฉีหยางไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ สั่งบริวารรอสักครู่ ตัวเองพุ่งปราดไปยังทิศทางที่หม่าจิ้นเชิงไล่ตามตัดรูไป เพิ่งพุ่งผ่านต้นไม้หลายต้น เห็นเงาดำสายหนึ่งเดินสวนมา ใต้ซอกแขนยังหนีบร่างคนผู้หนึ่ง

เหอฉีหยางรีบชะงักเท้า ตวัดดาบเตรียมพร้อม ผู้มาชิงกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้า"

กลับเป็นสุ้มเสียงของหม่าจิ้นเชิง เหอฉีหยางเห็นคนที่มัน

หนีบกลับมาคือหานป่อ สร้างความนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ เรียกหาว่า

"ท่านอา"

หมาจิ้นเชิงปราศจากเด้าความยินดีที่ต่อสู้ได้ชัย เพียงกล่าวว่า

"รีบจัดม้าเร็วคุมตัวเด็กผู้นี้ไปยังคุกใหญ่เมืองหวงโจว อย่าให้เกิดเหตุแทรกซ้อนอีก"

เหอฉีหยางกล่าวคำ "ท่านอา..." หมาจิ้นเชิงตัดบทของมันว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องกระทำ จดจำไว้ อย่าได้เปิดเผยเรื่องของกูจู่ต่อผู้ใด ส่วนผลประโยชน์ที่ข้าพเจ้ารับปากให้กับท่าน รับรองไม่คืนคำ"

เหอฉีหยางเหม่อมองดูหม่าจิ้นเชิงถลันหายลับกับเงามืด ในใจบังเกิดความคับข้องประการหนึ่ง

แต่ทุกประการไม่อาจกลับไปตั้งตนใหม่แล้ว

มันขบกรามกรอด หนีบร่างหานป่อที่สลบไสลเร่งรุดกลับไป

ภายใต้สายตาที่เฝ้ารอคอยจำนวนหลายร้อยคู่ ผู้คนกลุ่มหนึ่งเดินลงจากเรือใหญ่ มุ่งหน้ามาทางด้านนี้

ผู้มามีรูปร่างสูงต่ำไม่เท่ากัน แต่ที่สะดุดตาผู้คนที่สุดคือสองสตรีหนึ่งบุรุษ

หนึ่งในสองสตรีคลุมหน้าด้วยแพรดำ ตลอดทั้งร่างสวมชุดดำรูปร่างงามระหง ฝีเท้าแช่มช้อยดุจเทพธิดาอันเฉิดโฉม แต่แฝงกลิ่นอายปีศาจอยู่สามส่วน กลายเป็นเสน่ห์อันลี้ลับประการหนึ่ง

ผู้ที่ติดสอยห้อยตามนางกลับเป็นสตรีอัปลักษณ์รูปกายแข็งแรง อายุราวยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี ช่วงเอวหยาบราวถังน้ำ สองตาเบิกโปนเป็นประกาย มองปราดเดียวก็ทราบว่ายากดอแย ทั้งยังขับเน้นลักษณะราศีของสตรีคลุมหน้ากว่าเดิม

คนที่เดินเคียงคู่มากับสตรีคลุมหน้า เป็นชายหนุ่มหล่อเหลา อายุยี่สิบเศษ มีรูปกายสูงสง่า ฝีเท้าหนักแน่นมั่นคง รับกับสตรีคลุมหน้ายิ่ง

ส่วนบุคคลอื่นคล้อยหลังคนทั้งสาม แสดงว่าเป็นผู้ติดตาม

ทุกผู้คนจดจำออกว่า ชายหนุ่มนั้นเป็นบุคคลหมายเลขสองของสำนักอธรรมลี้ลับ ฉายาพันลี้ไม่ทิ้งรอยจงเวี่ย คนผู้นี้มีวิชาตัวเบาและมีดบินเด่นล้ำ เบียดเสียดขึ้นมาจนรองจากอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่คนเดียว ย่อมไม่รวบรัดธรรมดา ดูท่าการชุมนุมครั้งนี้เป็นมันจัดขึ้น

เฉิงลี่กล่าวเบาๆ กับเฉิงหังว่า

"ท่านดู นั่นคงเป็นฮูหยินอลงกรณ์"

เฉิงหังผงกศีรษะรับอย่างโง่งม

ล่างฟานหวินแอบยิ้มในใจ พี่น้องคู่นี้ไม่ล่วงรู้ถึงเล่ห์อุบายในยุทธจักร สามารถข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงที่นี้ นับเป็นความโชคดีไม่ทราบหลังจากนี้จะก่อเรื่องอันใด

โต๊ะที่ด้านหลังบังเกิดเสียงอุทานเบาๆ ว่า

"คนของตำหนักอลงกรณ์มาแล้ว"

ล่างฟานหวินใจสั่นสะท้าน ลอบตำหนิตัวเองหลงลืม ไม่ทันนึกถึงตำหนักอลงกรณ์ นี่ก็ยากตำหนิ คนของตำหนักอลงกรณ์มีร่องรอยลี้ลับ ไม่ไปมาหาสู่กับทุกค่ายสำนัก ดังนั้นถึงแม้มีชื่อเสียงแต่น้อยคนที่เอ่ยถึงพวกมัน

เมื่อสิบห้าปีก่อน ตำหนักอลงกรณ์ปรากฏชายหนุ่มยอดฝีมือผู้หนึ่งขึ้น คนผู้นี้กึ่งธัมมะกึ่งอธรรม แต่วิทยายุทธ์สูงเยี่ยม เอาชนะมือดีขาวสัมมาชีพกับมิจฉาชีพสิบแปดคน สุดท้ายค่อยพ่ายแพ้แก่หัตถ์พิษเฉียนหลอ จึงถอนตัวออกจากยุทธจักร

หลังจากนั้นคนของตำหนักอลงกรณ์ไม่ได้ออกท่องเที่ยวอีก ดังนั้น

ล่างฟานหวินไม่ทันนึกถึงค่ายสำนักลึกลับนี้

ชายหนุ่มยอดฝีมือแห่งตำหนักอลงกรณ์นั้นเรียกตัวเองเป็นผู้อลงกรณ์ มาดรว่าพกความพ่ายแพ้กลับไป แต่ไม่ส่งผลกระทบถึงชื่อเสียง หนึ่งนั้นตอนนั้นมันมีอายุเพียงยี่สิบเศษ สอง ด้วยพลังฝีมือของหัตถ์พิษเฉียนหลอ เพียงเอาชนะครึ่งกระบวนท่า กล่าวได้ว่าแม้พ่ายแพ้ยังภาคภูมิ

.ขณะครุ่นคิด ผู้คนกลุ่มนั้นเดินมาที่โต๊ะเจ้าภาพทั้งสามตัว แยกย้ายนั่งลง

พันลี้ไม่ทิ้งรอยจงเวี่ยนั่งเป็นเพื่อนกับสตรีทั้งสองที่โต๊ะกึ่งกลาง

สรรพเสียงซุบซิบกันพลันเงียบสงบลง

จงเวี่ยผุดลุกขึ้น กวาดตาสำรวจมองรอบบริเวณอย่างช้าๆ มาดรว่าเพียงกวาดกราดแวบเดียว แต่ทุกผู้คนมีความรู้สึกว่ามันมองเห็นตนเอง เมื่อมันกวาดตาผ่านหน้าล่างฟานหวิน ต้องงงงันวูบหนึ่ง คล้ายดูไม่ออกว่าล่างฟานหวินมาจากสารทิศใด

ล่างฟานหวินหยิบฉวยป้านสุรา ดื่มดิดต่อกันสามอึก สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด

จงเวี่ยค่อยระงับสีหน้าเป็นปรกติ ประสานมือกล่าวเสียงกังวานว่า

“ท่านทั้งหลายเดินทางไกลมาตามจดหมายเชิญเลือกเขยขวัญของตำหนักอลงกรณ์ เราจงเวี่ยแห่งสำนักอธรรมลี้ลับ ขอเป็นตัวแทนตำหนักอลงกรณ์แสดงความขอบคุณอย่างสูง”

ทุกผู้คนพากันผุดลุกขึ้น ประสานมือคารวะตอบ

เฉิงหังถูกเฉิงลี่เตะสะกิดที่ใต้โต๊ะ ก็ลุกขึ้นยืน เลียนแบบทุกผู้คนคารวะตอบเช่นกัน

มีแต่ล่างฟานหวินยังนั่งกับที่ คล้ายกับว่าทุกเรื่องราวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา

จงเวี่ยเพ่งตามองมา ดวงตาทอประกายดุร้ายวูบหนึ่ง

ซ่อนดาบในรอยยิ้มที่ลอบพลาดท่าเสียทีรีบเดินถึงข้างกายมัน กระซิบกระซาบที่ข้างหูอีกฝ่าย ประกายตาที่จงเวี่ยมองดูล่างฟานหวินยิ่งเกรี้ยวกราดดร้ายกว่าเดิม

จงเวี่ยบอกให้ทั้งหมดนั่งลง ค่อยกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเรากับประมุขตำหนักอลงกรณ์มีการคบหาอย่างลึกซึ้ง ดังนั้นรับหน้าที่จัดงานเลือกเขยขวัญ หากมีผู้ใดไม่เคารพกฎเกณฑ์ เท่ากับตั้งตัวเป็นศัตรูกับสำนักเรา สำนักเราจะไม่ยอมอดทนกล้ำกลืน ขอท่านทั้งหลายโปรดเข้าใจตามนี้"

ขณะกล่าว สายตาจ้องจับที่ล่างฟานหวิน แสดงว่ากล่าวเป็นเชิงข่มขู่

สตรีอัปลักษณ์นั้นพลันกล่าวว่า

"ขอบคุณท่านรองจง ตำหนักเราสำนึกขอบคุณยิ่ง"

สุ้มเสียงนางคล้ายล่อแตก ระคายหูยิ่ง

จงเวี่ยกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ แสดงออกถึงบุคลิกภาพอันดี คนผู้นี้อายุยังเยาว์ สามารถนั่งเก้าอี้ตัวที่สองของสำนักอธรรมลี้ลับ ซึ่งได้รับการขนานนามคู่กับสำนักรื่นรมย์ ย่อมไม่เพียงพึ่งพาวิชาฝีมือ หากยังมีปัจจัยอื่นอีก

สตรีคลุมหน้านั่งด้วยลักษณะท่วงท่าเป็นปรกติ หาใส่ใจต่อสายตาผู้คนที่จ้องจับมาบนร่างของนางไม่

จงเวี่ยกวาดตามายังนาง แนะนำว่า

"นี่คือทูตพิเศษทำการเลือกเขยขวัญของตำหนักอลงกรณ์ ครั้งนี้ผู้ที่ได้รับเลือกจากนาง จะได้เป็นเขยขวัญ ฝึกปรือเคล็ดวิชาอลงกรณ์ร่วมกับกงจู้อลงกรณ์"

ทุกผู้คนหันไปซุบซิบกัน ที่แท้นางมิใช่กงจู้อลงกรณ์ หากแต่

เป็นตัวแทนของกงจู้อลงกรณ์ทำการคิดเลือกสามี ทั้งมีคนคาดเดาด้วยความดื่นตระหนกว่า สตรีอัปลักษณ์เป็นกงจู้อลงกรณ์

ล่างฟานหวินค่อยเข้าใจกระจ่าง ที่แท้ชายหนุ่มที่มีฝีมือติดตัวเหล่านี้เดินทางมาร่วมชุมนุม เพราะต้องการเป็นเขยขวัญตำหนักอลงกรณ์เพื่อฝึกปรือยอดวิชาอลงกรณ์

สตรีอัปลักษณ์ส่งเสียงดังปานล่อแดกว่า

"อย่าได้มองดูเรา เราเพียงเป็นองครักษ์หญิงของทูตพิเศษ"

จงเวี่ยยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"ท่านทั้งหลายมิต้องคาดเดาวุ่นวาย เรากับกงจู้อลงกรณ์ มีวาสนาได้พบหน้าครั้งหนึ่ง ด้านรูปโฉมโนมพรรณของกงจู้ เราไม่กล้าวิจารณ์ แต่รับประกันว่าผู้ที่เป็นเขยขวัญของกงจู้ สมควรสะสมวาสนาแต่ชาติปางก่อน"

คำพูดนี้เท่ากันชมเชยรูปโฉมของกงจู้อลงกรณ์ ทุกผู้คนล้วนกระดือรือรันจนดึกดัก

พลันได้ยินสุ้มเสียงประหลาดเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านรองจงยังหนุ่มฉกรรจ์ ทั้งครองตัวเป็นโสด ไม่ทราบคิดเข้าร่วมชิงชัยด้วยหรือ?"

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นคนกล่าววาจาเป็นชายชราท่าทางคล้ายวานร ดวงตาครึ่งหลับครึ่งลืม ทำท่ายกตนข่มท่าน ที่ข้างกายนั่งไว้ด้วยชายหนุ่มอายุยี่สิบเศษผู้หนึ่ง คาดว่าดงเป็นหลานชาย

จงเวี่ยยิ้มโดยไม่ถือสากล่าวว่า

"ผู้เฒ่าหยางมีวาจารวบรัดชัดเจน เราผู้แซ่จงมีนางในฝันอยู่ก่อน จึงไม่เข้าร่วมช่วงชิง"

ล่างฟานหวินเห็นมันพอกล่าวคำ "มีนางในฝันอยู่ก่อน" สายตาก็จ้องจับไปยังสตรีคลุมหน้านั้น พลันฉุกใจคิด คาดเดาว่าจงเวี่ยกำลัง

ติดตามพัวพันสตรีลึกลับนางนี้ แต่อีกฝ่ายไม่มีปฏิกิริยาใด คล้ายกับบุคคลที่จงเวี่ยเอ่ยถึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนาง

ยามนั้นชายหนุ่มแต่งกายเช่นนักศึกษา แฝงกลิ่นอายหนอนตำราอยู่หลายส่วนที่โต๊ะตัวหนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

"ข้าพเจ้าหยางเฟิ่ง เป็นบุตรคนที่สามของหยางเหลียงเทียนแห่งอิ้งเทียนฝู่ มีเรื่องหนึ่งคิดสอบถาม ขอทูตพิเศษโปรดประทานบอก"

จงเวี่ยชิงกล่าวว่า

"ได้ยินชื่อเจ้าแห่งทวนหยางเหลียงเทียนมานาน คุณชายหยางมีปัญหาใด บอกได้อย่างเต็มที่"

หยางเฟิ่งกล่าวว่า

"ในจดหมายเชิญที่สำนักอธรรมลี้ลับส่งถึงทุกค่ายสำนัก ไม่ได้กำหนดบรรทัดฐานของรูปโฉมและฝีมือ เพียงบอกว่าขอเพียงเป็นบุรุษอายุต่ำกว่าสามสิบปี ล้วนมีโอกาสเข้าร่วมเลือกเขยขวัญ ขอถามท่านทูตพิเศษมีวิธีคัดเลือกผู้คนที่เข้าร่วมอย่างไร?"

ยามนี้แม้แต่ล่างฟานหวินก็บังเกิดความสนใจ คิดรับฟังคำตอบจากสตรีลึกลับนั้น

สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับที่สตรีคลุมหน้าเป็นจุดเดียว

สตรีคลุมหน้าสงบนิ่งดั่งทะเลลึก หาใส่ใจกับการรอคอยของผู้อื่นไม่

ในความผิดหวังของทั้งหมด สตรีอัปลักษณ์ส่งเสียงหยาบกระด้างว่า

"ทูตพิเศษทราบว่าต้องมีคนถามเช่นนี้ ดังนั้นบอกคำตอบต่อเราตั้งแต่แรก"

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย หากสตรีคลุมหน้าทราบล่วงหน้าต้องเผชิญกับคำถามเช่นนี้ แสดงว่าสติปัญญาของนางไม่

รวบรัดธรรมดา

สตรีอัปลักษณ์กล่าวว่า

"ตำหนักอลงกรณ์มีประวัติศาสตร์สองร้อยปี ผ่านการตกทอดมาเจ็ดรุ่น แต่ละรุ่นมีบุตรีคนเดียว เพื่อสืบสานยอดวิชาอลงกรณ์ จำต้องคัดเลือกเขยขวัญโดยรอบคอบ ท่านทูตพิเศษเป็นตัวแทนในการเลือกเขยขวัญรุ่นนี้ นางฝึกเคล็ดวิชาชนิดหนึ่ง เมื่อพบพานบุคคลที่มีคุณสมบัติในการฝึกยอดวิชาอลงกรณ์ จะบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น คำกล่าวเช่นนี้พวกท่านเข้าใจหรือไม่?"

บุรุษฉกรรจ์รูปกายกำยำ หน้าตาดุดัน ลักษณะคล้ายโจรภูเขา อายุประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหกปี ที่โต๊ะรอบนอกผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เราเว่ยฮั่นแห่งไหวหยางขอถาม หากเป็นเช่นนี้ ท่านทูตพิเศษสามารถตระเวนไปตามที่ต่างๆ ย่อมเสาะพบบุคคลที่เหมาะสมไยต้องจัดการชุมนุมเลือกเขยขวัญด้วย?"

ดวงตาจงเวี่ยทอแววชื่นชม เว่ยฮั่นผู้นี้ถามปัญหาจี้ถึงใจดำ ดราดรั้งนี้สำนักอธรรมลี้ลับรับหน้าที่จัดงานชุมนุม ทางหนึ่งเพราะสัมพันธไมตรีกับตำหนักอลงกรณ์ อีกทางหนึ่งคิดฉวยโอกาสกวาดต้อนผู้มีฝีมือเข้าร่วมสำนัก ดังนั้นส่งสัญญาณต่อบริวาร ให้สืบประวัติของเว่ยฮั่น เพื่อเกลี้ยกล่อมเข้าสังกัด

ทุกผู้คนมองดูสตรีคลุมหน้า ต้องการดูว่านางบอกคำตอบแก่สตรีอัปลักษณ์ล่วงหน้าหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นจริง สตรีลึกลับนี้มีสติปัญญาสูงล้ำมากแล้ว

สตรีอัปลักษณ์ส่งเสียง ปานล่อแตกว่า

"คำตอบนี้ยิ่งรวบง่าย ตามกฎของตำหนักอลงกรณ์เรา ทูตพิเศษที่ผ่านการฝึกเคล็ดวิชาเลือกเขยขวัญ ต้องออกท่องยุทธจักรสามปี ดูว่ามีบุคคลที่เหมาะสมหรือไม่ ค่อยตัดสินใจว่าจะจัดการชุมนุมเลือกเขยขวัญ

ครึ่งหนึ่งหรือไม่อย่างไร"

เช่นนี้เป็นว่า สตรีคลุมหน้าเคยท่องยุทธจักรเป็นเวลาสามปี แต่ยังไม่พบบุคคลที่เหมาะสม นับว่า "เขยขวัญ" ยากเสาะแสวงหาจริงๆ

ล่างฟานหวินขมวดคิ้ว สตรีอัปลักษณ์ตอบเช่นนี้ คล้ายกับนางเองก็ล่วงรู้ ที่เป็นไปได้ยิ่งกว่าคือ สตรีคลุมหน้าสอนให้นางตอบเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะนี่เป็นความลับของตำหนักอลงกรณ์ ชนชั้นบ่าวไพร่ไม่สมควรบอกกล่าววุ่นวาย

ยามนั้นฉุกใจคิด เพ่งตาจ้องจับบนร่างสตรีคลุมหน้า คล้ายคิดค้นหาอันใด

ชายหนุ่มท่าทางหยิ่งยโส ใบหน้าขาวซีดกว่าผู้คนทั่วไป ซึ่งนั่งอยู่โต๊ะชั้นในผู้หนึ่งพลันถามเสียงเย็นชาว่า

"อย่างนั้นขอถามทูตพิเศษ เสาะพบบุคคลที่เหมาะสมแล้วหรือไม่?"

คำถามพอกล่าว ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบลง

จงเวี่ยส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"คุณชายท่านนี้คือ..."

พลางกวาดตามองซ่อนดาบในรอยยิ้มที่อยู่ข้างกาย ซ่อนดาบในรอยยิ้มก็งงงันวูบหนึ่ง มองดูผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ละคนล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยและไม่สบายใจขึ้น

ทุกผู้คนก็บังเกิดความประหลาดใจ ผู้ที่ได้รับการจัดให้นั่งโต๊ะชั้นในล้วนเป็นคนมีหน้ามีตา ซ่อนดาบในรอยยิ้มและพวกไหนเลยไม่รู้จัก นอกจากฝ่ายตรงข้ามลอบเข้าสู่งานเลี้ยง หากเป็นเช่นนั้น ชายหนุ่มหน้าขาวซีดผู้นี้สมควรมีพลังฝีมือน่าแตกตื่นตระหนก ทั้งไม่กล้วเกรงต่อสำนักอธรรมลี้ลับกับตำหนักอลงกรณ์

จงเวี่ยกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอถามพี่ท่านมีนามสูงส่งใด สังกัดค่ายสำนักไหน?"

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดพลันหัวร่อดังยาวนาน คลื่นเสียงสะกดไปทั่วบริเวณ

ทุกผู้คนบังเกิดความอึดอัดไม่สบายใจ ผู้ที่ฝีมืออ่อนด้อยถึงกับหงุดหงิดใจ แทบคิดเปลื้องเสื้อผ้าระบายลมหายใจสักครา

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดพลันชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวกับจงเวี่ยว่า

"ท่านรองจงอายุยังเยาว์ กลับดำรงตำแหน่งสูงส่ง ไม่ทราบมีสายตาคมกล้าถึงขั้นล่วงรู้ที่มาของข้าพเจ้าหรือไม่?"

ล่างฟานหวินมองดูสตรีคลุมหน้าที่นั่งแน่วนิ่ง เห็นแพรคลุมหน้าของนางสั่นไหวเล็กน้อย ค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้นางใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณชี้แนะแก่สตรีอัปลักษณ์ ตอนนี้ยังบอกคำตอบแก่จงเวี่ยเพียงแต่ผู้ที่สามารถรวมสำเนียงเป็นเส้นสาย สมควรเป็นชนชั้นยอดฝีมือแล้ว

เปลือกนอกของจงเวี่ยไม่แสดงท่าทีว่ากำลังรับฟังเสียงทางลมปราณ หากยังยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เมื่อครู่ขณะที่เสียงระฆังดังขึ้น สหายทุกท่านมุ่งความสนใจไปที่ตำหนักอลงกรณ์ ท่านฉวยโอกาสลอบเข้างานเลี้ยง แสดงว่ากอปรด้วยไหวพริบและความกล้าหาญ จากข้อนี้ช่วยให้เราคาดเดาประวัติความเป็นมาของท่านออก"

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม่อาจข่มความตื่นตระหนกในใจได้

ล่างฟานหวินก็ตื่นเต้นสงสัยต่อภูมิปัญญาของสตรีลึกลับนางนี้

คำพูดของจงเวี่ยเหล่านี้ ย่อมได้มาจากสตรีคลุมหน้า ขณะที่เสียงระฆังดังขึ้น นางยังอยู่บนเรือใหญ่ อย่างนั้นข้อวินิจฉัยของนางนี้ล้วนเกิดจากสมมติฐาน ล่างฟานหวินอาจเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่

ทราบว่านางวินิจฉัยถูกต้อง ชายหนุ่มหน้าตาขาวซีดสามารถตบตาผู้อื่นไหนเลยตบตาชนชั้นปรมาจารย์วิชาบู๊เช่นเขาได้

บุคคลอื่นล้วนปากอ้าตาค้าง ไม่ทราบจงเวี่ยอาศัยเบาะแสสายนี้คำนวณประวัติความเป็นมาของผู้อื่นได้อย่างไร?

ชายหนุ่มหน้าตาขาวซีดหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"เราขอล้างหูรอรับฟัง"

สีหน้าท่าทีเย่อหยิ่งยโส ไม่เห็นจงเวี่ยอยู่ในสายตา ทั้งไม่ยอมรับว่าตนเองฉวยโอกาสเวลานั้นลอบเข้างานเลี้ยงหรือไม่

จงเวี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คุณชายลอบเข้างานเลี้ยง แสดงว่าไม่ต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้ศักดิ์ศรี ทั้งไม่สนใจว่าขัดกับกฎของการชุมนุมหรือไม่ ถึงกับไม่คิดเข้าร่วมคัดเลือกเขยขวัญ อย่างนั้นย่อมเป็นศัตรูมิใช่สหาย ค่ายสำนักที่กล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับตำหนักอลงกรณ์แทบนับจำนวนได้ เมื่อเป็นเช่นนี้พอจะคาดเดาศักดิ์ศรีของคุณชายออกแล้ว"

ผู้คนหลายร้อยคนในบริเวณโห่ร้องชมเชยออกมา จงเวี่ยผู้นี้อายุยังเยาว์ กลับแยกแยะได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง

สีหน้าชายหนุ่มหน้าขาวซีดปราศจากความรู้สึกใด

จงเวี่ยกล่าวสืบต่อ

"ยังมีคุณชายไม่นั่งโต๊ะรอบนอก จงใจนั่งโต๊ะชั้นใน ย่อมถือดีในศักดิ์ศรี ทั้งคิดแสดงฝีมือ นี่มีแต่ท่าร่างเงาภูตของสำนักกระบี่เงาภูตทางกวางตุ้งค่อยกระทำได้"

ทุกผู้คนอุทานดัง 'อา' ออกมา

ยุทธจักรมีสองสถานศักดิ์สิทธิ์ รังมารสามสารทิศ สองสถานศักดิ์สิทธิ์คือนิกายฌานวิสุทธิ์กับเรือนฌานเมตไตรย ส่วนสำนักกระบี่เงาภูตซึ่งตั้งอยู่บนเกาะเล็กๆ มณฑลกวางตุ้ง เป็นหนึ่งในสามรังมาร ที่แล้วมา

ตัดขาดจากโลกภายนอก ที่แท้เป็นศัตรูคู่อริกับตำหนักอลงกรณ์

ตามคำร่ำลือ ระหว่างนี้ปรากฏคุณชายกระบี่ภูตผู้หนึ่งอาละวาดอยู่ตามมณฑลต่างๆ ทางตอนใต้ คนในบริเวณไม่มีโอกาสพบพาน ไม่ทราบเป็นชายหนุ่มที่เบื้องหน้าหรือไม่?

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ประเสริฐ สมเป็นบุคคลหมายเลขสองของสำนักอธรรมลี้ลับ เราคือคุณชายกระบี่ภูตเดียวปีฉิง ขอถือโอกาสนี้เป็นตัวแทนท่านพ่อฝากความระลึกถึงเจ้าสำนักลี่"

เฉิงลี่รับฟังถึงตอนนี้ พลันกล่าวกับเฉิงหังว่า

"นี่เป็นคนเลวผู้หนึ่ง"

สุ้มเสียงของนางแม้แผ่วเบา แต่ไม่รอดพ้นจากโสตประสาทของคุณชายกระบี่ภูต พลันกวาดตามองมา ดวงตาทอประกายดุร้ายวูบหนึ่ง

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนใจ คุณชายกระบี่ภูตผู้นี้แสดงว่าเป็นคนใจคับแคบ ผูกอาฆาตมาดร้าย เฉิงลี่กล่าววาจาคำเดียว กลับเพาะชนวนเภทภัยขึ้น

ยามนั้นสตรีอัปลักษณ์ตวาดว่า

"ไม่มีผู้ใดเชิญท่านมา สนใจไยกันว่าท่านเป็นคุณชายอันใด ขอเพียงเป็นคนของสำนักกระบี่ภูตก็ไสหัวไปให้แก่เรา"

คุณชายกระบี่กล่าวด้วยความถือดีว่า

"ผู้มาไม่มีเจตนาดี เจตนาดีไม่มา การมาของข้าพเจ้าในวันนี้คิดรับทราบยอดวิชาอลงกรณ์จากคนของตำหนักอลงกรณ์ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ขอท่านรองจงทำความเข้าใจด้วย"

มันจะอย่างไรมีข้อกริ่งเกรงต่ออธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ไม่ต้องการล่วงเกินสำนักอธรรมลี้ลับ

จงเวี่ยขมวดคิ้ว ตำหนักอลงกรณ์กับสำนักกระบี่เงาภูตผูกพัน

ความแค้นตั้งแต่รุ่นก่อน ตามเหตุผลสำนักอธรรมลี้ลับไม่ควรเพาะสร้างศัตรูเช่นสำนักกระบี่เงาภูต แต่หากปล่อยให้คุณชายกระบี่ภูตมาอาละวาดในสถานที่ที่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของมัน ออกจะเสื่อมเสียหน้าไปแล้ว

ขณะลำบากใจ สตรีอัปลักษณ์ชิงกล่าวว่า

"ท่านรองจง วันนี้ผู้อื่นมาหาตำหนักเรา สมควรปล่อยให้พวกเราจัดการ ขอสำนักอธรรมลี้ลับอย่าได้ยุ่งเกี่ยว"

จงเวี่ยสำนึกขอบคุณยิ่ง กล่าวกับคุณชายกระบี่ภูตว่า

"คุณชายเตียวสามารถรอจนการชุมนุมเลือกเขยขวัญยุติลง ค่อยเสาะหาตำหนักอลงกรณ์ คลี่คลายปัญหาระหว่างพวกท่านหรือไม่?"

คำพูดเหล่านี้สมเหตุสมผล ทั้งรักษาหน้าของสำนักอธรรมลี้ลับไว้ ทั้งไม่กระทบถึงความสัมพันธ์กับสำนักกระบี่เงาภูต

คุณชายกระบี่ภูตก้าวยาวๆ มายังกึ่งกลางวง หยุดยืนที่หน้าโต๊ะของสตรีคลุมหน้าห่างประมาณสิบก้าว กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ขอเพียงฮูหยินอลงกรณ์เลิกผ้าคลุมหน้าให้ข้าพเจ้าชมดูแวบหนึ่ง ข้าพเจ้าจะผละจากไป ไม่ทราบฮูหยินคิดเห็นอย่างไร?"

สตรีอัปลักษณ์ควาดคำ "บังอาจ" ถลันถึงข้างกายสตรีคลุมหน้า

ทุกผู้คนส่งเสียงซุบซิบดังอึงอลในบัดดล

สตรีนางนี้แม้คลุมหน้าปกปิดรูปโฉม แต่พิศดูอย่างไรคล้ายคนอายุยี่สิบเศษ ไหนเลยเป็นฮูหยินอลงกรณ์ ผู้เป็นมารดาของกงจู้อลงกรณ์ได้

ที่โต๊ะชั้นกลางพลันบังเกิดสุ้มเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งตวาดว่า

"สนใจไยกันว่าท่านเป็นคุณชายอันใด บิดามาเข้าร่วมงานชุมนุมท่านกลับรุดมาก่อกวน ท่าน..."

คำพูดหลังจากนี้ไม่ทันกล่าวจากปาก ทุกผู้คนรู้สึกละลานวูบ

คุณชายกระบี่ภูตซึ่งยืนอยู่ใจกลางวงพลันหายสาบสูญ ดังนั้นรีบกวาดตามายังชายฉกรรจ์ที่กล่าววาจา

เห็นเงาร่างสายหนึ่งร่อนลงที่โต๊ะของชายฉกรรจ์ที่กล่าววาจาดจดวันเบาบางสายหนึ่ง ในมือก่อเกิดเป็นเงากระบี่แน่นขนัด จากนั้นสลายวับ เงาคนแปลงจากหนึ่งร่างเป็นหลายสาย คล้ายพัดพลิ้วไปยังตำแหน่งทิศต่างๆ แต่แล้วหายวับไป คุณชายกระบี่ภูตที่หายสาบสูญกลับมายังตำแหน่งเดิม เสียงเช้งเมื่อกระบี่สอดคืนฝัก

ชายฉกรรจ์ที่ดวาดว่าถือขวานเล่มหนึ่ง ไม่ทันมีโอกาสจามออกเสื้อผ้าที่สวมใส่ก็ขาดกะรุ่งกะริ่ง ใบหน้าซีดสลด ขัดตาสุดเปรียบปานพลันร่ำร้องด้วยความเดือดดาล ผละจากงานเลี้ยงไป

ทุกผู้คนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ คุณชายกระบี่ภูตผู้นี้ไม่ว่าท่าร่างหรือกระบี่ ล้วนคล้ายกับภูตพราย ไม่อาจเห็นถนัดชัดตา ทั้งหยั่งคำนวณไม่ออก อย่าว่าแต่คิดต่อกรกับมัน

จงเวี่ยก็คิดไม่ถึงว่ามันร้ายกาจถึงเพียงนี้ คาดว่าคนผู้นี้เป็นยอดฝีมือที่โดดเด่นที่สุดของสำนักกระบี่เงาภูต มิน่าเล่ากล้ามาท้าสู้กับตำหนักอลงกรณ์ แม้แต่ตนเองก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัย

ดวงตาสตรีอัปลักษณ์ทอแววหวาดหวั่นวิตกขึ้น

คุณชายกระบี่ภูตพอลงมือ ก็สะกดผู้คนในบริเวณจนตะลึงลาน

ตรงกันข้ามกับสตรีคลุมหน้าที่ถูกระบุว่าเป็นฮูหยินอลงกรณ์ ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด

คุณชายกระบี่ภูตกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“หากมิใช่เห็นแก่หน้าท่านรองจง คนผู้นี้ยากรอดพ้นจากความตาย”

จงเวี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

“คุณชายเตียวสมเป็นผู้นำรุ่นใหม่ของสำนักกระบี่เงาภูต จงเวี่ย

ชมดูจนคันที่หัวใจ หวังว่าสามารถรับคำสั่งสอน"

ทุกผู้คนบังเกิดความปั่นป่วน คิดไม่ถึงจงเวี่ยที่เพียรอ่อนข้อให้แก่คุณชายกระบี่ภูต กลับเสนอหน้าออกมาท้าสู้

มีแต่ล่างฟานหวินเข้าใจความรู้สึกของมัน

หากจงเวี่ยคิดหมายปองฮูหยินอลงกรณ์จริง เหตุการณ์ถึงขั้นนี้มิอาจไม่ลงมือพิทักษ์บุปผา ไม่เช่นนั้นจะสูญเสียโอกาสพิชิตจิตใจนางตลอดกาล

คุณชายกระบี่ภูตงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"นี่เป็นเรื่องระหว่างสำนักเรากับตำหนักอลงกรณ์ ท่านรองจงไม่จำเป็นต้องเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้"

จงเวี่ยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ในสภาพเช่นนี้ ต่อให้เจ้าสำนักเราอยู่ที่นี้ก็ไม่สั่งห้ามมิให้เราลงมือ"

คุณชายกระบี่ภูตกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ท่านพ่อแม้กำชับเรา อย่าได้ขัดแย้งกับสำนักท่าน แต่มิใช่หมายความว่าข้าพเจ้าเกรงกลัวสำนักอธรรมลี้ลับ ขอท่านรองจงอย่าได้บังคับเรา"

คำพูดนี้คล้ายอ่อนข้อ แท้ที่จริงบีบบังคับจงเวี่ยเข้ามุมอับมิอาจไม่ลงมือ จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าคนผู้นี้ถือดียิ่ง คิดฉวยโอกาสลงไม้ลงมือหวังสร้างชื่อระบือ

จริงดังคาดหมาย จงเวี่ยสลัดเสื้อคลุมบนร่างออก เผยเห็นชุดดำรัดกุมที่สวมทับอยู่ด้านใน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เห็นแก่คำพูดของท่านที่บอกว่าไม่เกรงกลัวสำนักเรา เราจะขอทดสอบฝีมือของท่านดู"

"ช้าก่อน"

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบใหญ่ เหลียวมองไปยังต้นเสียง
ที่แท้กลับเป็นเฉิงลี่
นางผุดลุกขึ้นด้วยความกระหยิ่มใจ วางท่าองอาจหาญกล้ากล่าวว่า

"คนต่ำช้าที่ล่วงเกินตำหนักอลงกรณ์นี้ ไยต้องรบกวนให้ท่านรองเจ้าสำนักลงมือ อาศัยน้องชายเรา ฉายาหมัดเหล็กเฉิงหังก็จัดการได้...เฉิงหัง ลุกขึ้นมา"

เฉิงหังบังเกิดความตื่นตระหนก ไม่ทันขบคิดว่าตนเองไฉนกลายเป็นหมัดเหล็กหมัดทองเหลืองอันใด กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ท่านพี่ ข้าพเจ้ายังเป็นรองคนต่ำช้านี้อยู่ขั้นหนึ่ง"

ทุกผู้คนพอฟัง พากันระเบิดเสียงหัวร่อออกมา
ใบหน้าขาวซีดของคุณชายกระบี่ภูตกลับกลายเป็นเขียวคล้ำดวงตาทอประกายดุร้าย บังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น ทั้งนี้เพราะไม่เคยมีคนล้อเล่นกับมันมาก่อน

เฉิงลี่ขุ่นแค้นยิ่ง ตวาดถามเฉิงหังว่า

"ท่านที่แท้เชื่อฟังข้าพเจ้าหรือไม่?"

คราครั้งนี้ทุกผู้คนกลับหัวร่อไม่ออก ทราบว่าคุณชายกระบี่ภูตสามารถลงมือได้ทุกเมื่อ อย่างนั้นพี่สาวน้องชายคู่นี้คงไม่อาจรักษาชีวิตไว้

ล่างฟานหวินพลันหัวร่อดังยาวนาน ผุดลุกขึ้นยืน ถึงกับสูงกว่าเฉิงลี่ที่อ้อนแอ้นถึงหนึ่งช่วงศีรษะ เขาไม่สนใจสายตาทุกผู้คนล้วงป้านสุราจากอกเสื้อ ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น ค่อยสะบัดมือโยนป้านเปล่าไปยังด้านหลังที่ไกลตา เนิ่นนานค่อยแว่วเสียงวัตถุตกน้ำดังมา

คุณชายกระบี่ภูตกวาดกราดสายตามายังล่างฟานหวิน
ล่างฟานหวินลืมตาที่คล้ายเมามายคล้ายแจ่มใสสู้สายตากับมัน

กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"รับทราบมาว่ากระบี่เงาภูตเป็นสุดยอดเพลงกระบี่ วันนี้ได้พบพาน นับว่าปราดเปรียวเปลี่ยนแปลง แต่ขาดความหนักแน่นมั่นคง เตียวปี้ฉิงท่านหมกมุ่นกับเรื่องเพศ เป็นเหตุให้อารมณ์แปรปรวน ไม่สามารถสำเร็จกิจการ รังแต่ซักนำความล้มเหลวใส่ตัว ยังคงไสหัวกลับกวางตุ้งไปฝึกกระบี่อีกสิบปี ค่อยมาอาละวาดในที่นี้"

คุณชายกระบี่ภูตตะลึงลานวูบใหญ่ คาดฝันไม่ถึงว่ามีคนกล้ากล่าวกับมันเช่นนี้ ยามกะทันหันกลับไม่อาจโต้แย้งได้

"เรามีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถาม"

ดราครั้งนี้คนเอ่ยปากกลับเป็นฮูหยินอลงกรณ์ซึ่งสงบนิ่งตลอดมา สุ้มเสียงของนางนุ่มละมุน ให้ความรู้สึกสุขสบายแก่ผู้รับฟัง

ผู้คนหลายร้อยคนในบริเวณประหลาดใจยิ่ง เหตุใดคนที่กล่าวเขื่องโขผู้นี้พอเอ่ยปาก กลับซักนำให้ฮูหยินอลงกรณ์เอ่ยเอื้อนโอษฐ์ จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า คนผู้นี้ต้องไม่รวบรัดธรรมดา

ล่างฟานหวินมองดูฮูหยินอลงกรณ์ กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"หากไม่ถามได้ ทางที่ดีอย่าได้ถาม คืนนี้ข้าพเจ้าอาจมาผิดที่แล้ว"

พลางช้อนตามองจันทร์กระจ่างบนท้องฟ้า ใกล้ถึงวันครบรอบการตายของภรรยาแล้ว สร้างความเศร้าใจขึ้นมา

คุณชายกระบี่ภูตพลันตวาดก้อง ตัดบทของคนทั้งสองไป

มันกล่าวด้วยสุ้มเสียงเย็นเยียบปานน้ำแข็งว่า

"คืนนี้ท่านมาผิดที่จริง ๆ"

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างเฉื่อยชาว่า

"จริงหรือ?"

กระบี่ของคุณชายกระบี่ภูตลื่นไหลออกจากฝักโดยไร้เสียง คล้ายงูพิษที่เลื้อยออกจากรูที่ซ่อนตัว พริบตาที่กระบี่หลุดจากฝัก คนกลับ

กลายเป็นเงาภูตดุจดวันเบาบางสายหนึ่ง พลิ้วถึงอีกฟากหนึ่งของเฉิงลี่ พอดีเผชิญกับล่างฟานหวิน โดยมีเฉิงลี่กั้นกลาง

ในช่วงเวลาอันกระชั้นสั้น ผู้ที่เห็นความเคลื่อนไหว มุมที่ยืดครองของคุณชายกระบี่ภูต นำไปสู่การคำนวณการลงมือของมัน มีเพียงสามถึงสี่คน จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า มือกระบี่อายุเยาว์ของสำนักกระบี่เงาภูต ซึ่งจัดอยู่หนึ่งในสามรังมารผู้นี้ เป็นยอดฝีมือที่สำนักดังกล่าวฝึกอบรมขึ้น เพื่อจัดการกับตำหนักอลงกรณ์

ฮูหยินอลงกรณ์สะท้านขึ้นเล็กน้อย แสดงท่าทีไม่สบายใจออกมา ที่สร้างความตระหนกแก่นางคือ คุณชายกระบี่ภูตกลับมีสายตาแหลมคม ดูออกว่าล่างฟานหวินเป็นคู่มืออันเข้มแข็ง ดังนั้นหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา ก่อกวนให้ศัตรูเสียขบวน สติปัญญาเช่นนี้จึงเป็นความน่ากลัวของมัน

จงเวี่ยก็ใจหายวูบ

เมื่อครู่คุณชายกระบี่ภูตลงมือสั่งสอนชาวยุทธ์ที่ตำหนิมัน ยังไม่ได้แสดงฝีมือแท้จริงออกมา หากจุดประสงค์ของมันคิดล่อลวงให้มันลงมืออย่างนั้นความคิดอ่านนี้น่าตื่นตระหนกไปแล้ว

เฉิงลี่จะอย่างไรขาดประสบการณ์ต่อสู้ รู้สึกละลานตาวูบ คุณชายกระบี่ภูตประชิดถึงเบื้องหน้าขวามือของนางห่างเพียงสิบเชียะ กระบี่ภูตในมือยืดหดดุจอสรพิษ คล้ายคิดทิ่มแทงคล้ายคิดรั้งกลับ คำนวณแนวทางกระบี่ไม่ออก สร้างความแตกตื่นแก่นางจนกรีดร้องออกมา ล่าถอยไปด้านหลัง พอดีปะทะชนกับเก้าอี้ที่เคยนั่งอยู่ ร่างเสียหลักการทรงตัว ล้มหงายไปด้านหลัง

เฉิงหังซึ่งนั่งอยู่ด้านซ้ายของนางคำรามก้อง ลอยตัวขึ้นราวขนนก ต่อยหมัดใส่คุณชายกระบี่ภูต ลบภาพอันขลาดเขลาในตอนแรกไป มันสองพี่น้องมีความผูกพันลึกซึ้ง ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนทำร้ายพี่สาวมันได้

คุณชายกระบี่ภูตแค่นเสียงอย่างเย็นชา สั่นพลิ้วตัวกระบี่ กระบี่เล่มเดียวแยกออกเป็นสองเล่ม กระบี่สองเล่มแยกออกเป็นเงากระบี่สี่สาย แทงใส่หว่างคิ้ว หัวไหล่ซ้ายขวา และจุดชี่ไห่ใต้ท้องน้อย ซึ่งเป็นจุดชีวิตสำคัญของเฉิงหังรวมสี่แห่ง

เฉิงหังดวาดด้วยโทสะ ท่าทีที่ขลาดเขลากลัวเกิดเรื่อง กลับกลายเป็นผมเผ้าชี้ชันเบิกตากลมโต หมัดขวาที่กระแทกออกก่อนรั้งกลับมาเป็นแกน หมัดซ้ายต่อยออกตามสภาวะ สองหมัดกระจายเป็นสี่หมัดเข้าปะทะกับประกายกระบี่ทั้งสี่สาย

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่าคนตัวสูงใหญ่ที่ขลาดเขลาผู้นี้ กลับมีฝีมือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ บวกกับนึกแค้นเคืองคุณชายกระบี่ภูตรุดมาก่อกวน ดังนั้นโห่ร้องชมเชยออกมา

ยามนี้เฉิงลี่ที่ผงะหงายล้มลง รู้สึกมีมือที่ทรงพลังข้างหนึ่งทาบกับกลางหลัง ร่างกลับกลายเป็นยืนตรง

แว่วเสียงขวับๆ เมื่อพลังลมปราณกับคมกระบี่ปะทะกัน

เฉิงหังสะท้านทั้งร่าง ถอยกายไปครึ่งก้าว ถึงแม้มันใช้พลังหมัดปิดสกัดกระบี่ภูตของฝ่ายตรงข้ามไว้ได้ แต่พลังฝีมือจะอย่างไรเป็นรองคุณชายกระบี่ภูต ดังนั้นถูกกระแทกถอยไปครึ่งก้าว

คุณชายกระบี่ภูตหัวร่อดังยาวนาน เงากระบี่สี่สายแยกออกเป็นแปดสาย ฉวยโอกาสตะลุยไล่

เฉิงหังคิดไม่ถึงว่าเพลงกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามจะเลิศล้ำถึงเพียงนี้ ตอนนี้วิธีที่ดีที่สุดคือหลีกเลี่ยงจากการปะทะทางตรง แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ยากที่จะคุ้มครองพี่สาวได้อีก ยามคับแค้นใจไม่นำพากับสภาวะกระบี่พันเปลี่ยนหมื่นแปลงของฝ่ายตรงข้าม ต่อยหมัดสวนออกไปเป็นการต่อสู้ที่คิดหมายตกตายตามกัน

เฉิงลี่พอยืนตัวตรง พอดีเห็นเฉิงหังตกอยู่ในห้วงอันตราย ด้วย

ความผูกพันทางสายเลือด จึงกรีดร้องด้วยความตระหนก เสียงร้องเพิ่งเปล่งจากปาก ฝ่ามือที่เมื่อครู่ประคองนางยืนตรงก็ทาบกับกลางหลังของนางอีก รู้สึกว่าร่างเบาหวิว กลับลอยขึ้นจากพื้น เหินละลิ่วไปทางขวาของคุณชายกระบี่ภูต ซึ่งกำลังประมือกับเฉิงหัง

ในสายตาผู้คนที่ชมดูจนละลาน ยังเข้าใจว่าเฉิงลี่ลอยตัวเข้ามาช่วยเหลือน้องชายเสียอีก

คุณชายกระบี่ภูตเห็นแน่ชัดว่าจะปลิดปลงเฉิงหังใต้คมกระบี่ พลันรู้สึกมีพลังลมกดคุกคามมาทางขวามือ ประจวบกับกระบี่ของมันแทงใส่เฉิงหัง ฝ่ายตรงข้ามกลับประชิดเข้ามายังช่องว่างทางขวามือ คิดรั้งกระบี่หมุนตัวไปล้วนไม่ทันการณ์

มันยามตื่นตระหนกจึงพุ่งหมัดซ้ายที่ไม่ได้ถือกระบี่เข้าปะทะกับหมัดของเฉิงหัง ส่วนกระบี่เงาภูตวกมาทางขวา แปลงจากแปดกระบี่เป็นเงากระบี่สิบหกสาย สาดพุ่งใส่เฉิงลี่

เสียงโครมเมื่อหมัดทั้งสองข้างปะทะกัน

คุณชายกระบี่ภูตสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แต่ยังยืนหยัดกับที่สภาวะกระบี่หาสับสนรวนเรไม่

เฉิงหังคราง หนักๆ คำหนึ่ง ลอยตัวราวกับขนนก เหยียบลงบนพื้นโต๊ะ เซถอยไปสองก้าว จวบจนถึงขอบโต๊ะ หงายร่างไปด้านหลังค่อยหยุดสภาวะล่าถอยเอาไว้

ยามนั้นกระบี่ภูตสั่นพลิ้ว ที่เบื้องหน้าเฉิงลี่มีแต่เงากระบี่ ต้องร้องลอบคำ “จบสิ้นกัน” ในใจ แต่แล้วรู้สึกเย็นวูบที่ใต้ซอกแขน กระบี่แคบยาวเล่มหนึ่งยื่นจากด้านหลัง แทงลอดใต้ซอกแขนออกไป พร้อมกันนั้นรู้สึกมีคนยืนแนบชิดกับกลางหลัง กลิ่นอายของบุรุษพลุ่งกระทบจมูก ในใจบังเกิดความอบอุ่นใจ คล้ายกับด้านทานเงากระบี่ซึ่งมุ่งร้ายหมายชีวิตที่เบื้องหน้าได้

คุณชายกระบี่ภูตเร่งเร้าสภาวะกระบี่ ใช้ท่าไม้ตายออก เพลงกระบี่เงาภูตของมันร้ายกาจสมชื่อ ทั้งจริงทั้งหลอกล่อ จนผู้คนคำนวณไม่ถูก บังเกิดความอกสั่นขวัญแขวน เฉิงลี่เมื่อเสนอตัวมา ก็จะใช้นางเป็นเป้าทดสอบคมกระบี่ดู

ทันใด ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ลำแสงอันเจิดจ้าสายหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง

ตอนแรกเป็นประกายดาวจุดหนึ่งแตกตัวที่เบื้องหน้าเฉิงลี่ ต่อจากนั้นกลายเป็นประกายเส้นสายยาวเหยียด แฝงพลังอันแหลมคมรุนแรง พวยพุ่งใส่กระบี่ภูต

ในชีวิตคุณชายกระบี่ภูตไม่เคยแตกตื่นลนลานถึงเพียงนี้มาก่อน มันก็ยอดเยี่ยมยิ่ง ฉวยโอกาสที่สภาวะกระบี่สับสน รั้งกระบี่กลับล่าถอย เงากระบี่สิบหกสายรวมตัวเป็นแปดสาย คุ้มครองจุดสำคัญบนร่างกายไว้

แต่มันเพิ่งถอยกายไปครึ่งก้าว ประกายเย็นเยียบก็แตกตัวอีกครา กรีดเป็นรูปกากบาทที่กลางอากาศ ฝังตัวเข้ามายังศูนย์กลางของเงากระบี่ทั้งแปดสาย ทำลายสภาวะกระบี่ป้องกันตัวของมันไปโดยสิ้นเชิง

คุณชายกระบี่ภูตถอยร่นต่อไป เงากระบี่แปดสายรวมตัวเป็นสายเดียว ทั้งยังรั้งกลับมา คุ้มครองทรวงอกและใบหน้าเอาไว้

ตรงกลางของรูปกากบาทแตกตัวเป็นประกายเจิดจ้าอีกจุดหนึ่งมุ่งใส่ลำคอมัน ยามนี้คุณชายกระบี่ภูตเพิ่งถอยไปหนึ่งก้าว จากข้อนี้แสดงว่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้ามรวดเร็วถึงเพียงไหน

คุณชายกระบี่ภูตคิดหมายวกกระบี่กลับมาฟาดฟันด้านทาน

ประกายอันเจิดจ้าพลันเร่งความเร็วขึ้น ทั้งเปลี่ยนทิศทางแทงใส่ใบหน้ามัน

คุณชายกระบี่ภูตคาดฝันไม่ถึงว่า เพลงกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

กลับลึกล้ำถึงเพียงนี้ ยามนี้มันค่อยแสดงฝีมือ ซึ่งเป็นผลจากการฝึกกระบี่นานปี หดมือวูบหนึ่ง ใช้ด้ามกระบี่ยันใส่ปลายกระบี่ของกระบี่คร่าชีวิตนี้

เสียงตังของโลหะปะทะกันดังสะท้านทั่วบริเวณ

คุณชายกระบี่ภูตพุ่งถอยไปสิบกว่าก้าวดุจว่าวขาดป่าน จวบจนถึงใจกลางวง

ล่างฟานหวินที่อีกฟากหนึ่งก็ถอยตามเฉิงลี่ในสภาพแนบชิดติดกัน กระบี่สอดคืนฝักตั้งแต่แรก

เฉิงลี่หน้าแดงสดใส ยืนตะลึงลานกับที่

คุณชายกระบี่ภูตคล้ายกับยืนหยัดมั่น แต่แล้วส่ายโงนเงนถอยไปอีกครึ่งก้าว ใบหน้าสีขาวอมเขียวปรากฏสีแดงซ่านขึ้น พอสูดลมหายใจลึกๆ ใบหน้าค่อยกลับคืนเป็นสีขาวซีด หากว่าขาวซีดกว่าตอนแรก ไม่มีสีเลือดแม้แต่น้อย

ผู้คนหลายร้อยคนในบริเวณไม่มีผู้ใดกล้าระบายลมหายใจออกโดยแรง

ล่างฟานหวินพอล่าถอยก็ไม่หยุดลง ดูไปคล้ายเชื่องช้า แต่ชั่วพริบตาล่าถอยถึงข้างโต๊ะรอบนอก จากนั้นหันกายจากไป

ฮูหยินอลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง คล้ายคิดยืดกายขึ้น แต่ในที่สุดไม่ได้ติดตามไป

คุณชายกระบี่ภูตซวนเซอีกครา พานโผพุ่งกายขึ้น ลอยข้ามโต๊ะสุรา เหินร่อนลงยังที่ไกลตา กลับไม่ทิ้งคำพูดไว้แม้สักคำเดียว

แว่วเสียงล่างฟานหวินดังจากเงามืดไกลตา เอื้อนเป็นลำนำว่า

"สิบปีเป็นดายเลือนรางไกล เป็นสุสานเดี่ยวโดด วิโยคหดหู่นัก"

คำพูดสุดท้ายเบาจนแทบไม่ได้ยิน คนเลือนลับจากไปแล้ว

จงเวี่ยสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"กระบี่คลมวรณล่างฟานหวิน"

ผู้คนหลายร้อยคนในบริเวณล้วนปากอ้าตาค้าง ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่คล้ายบุคคลในตำนานกลับอยู่ร่วมกับพวกมันช่วงหนึ่ง

เฉิงลี่หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ร่วมทางมากับล่างฟานหวิน นึกถึงเรื่องที่อีกฝ่ายยื่นมือช่วยพวกนางสองพี่น้องด้วยธัมมะ ยังมีฉากที่แนบชิดกับแผ่นหลังนาง ในใจบังเกิดเป็นรสชาติที่แปลกประหลาดนัก

...ล่างฟานหวิน ท่านไปยังแห่งหนใด?

จบเล่ม 1

SIAM INTER BOOKS

SIAM INTER WARRIOR

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

มังกรสะบั้นภพ

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

1

คำนำเสนอโดย ก่อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์

รายชื่อตัวละคร

หานปัอ

เด็กกำพร้าที่มีจิตใจบริสุทธิ์แต่ด้อยโชคชะตาวาสนา ได้รับการปลูกฝังพันธุมารศีบทอดพลังฝีมือของขุนโจร ทมีฬเช่อจุนซิ่นประสบพบหญิงงามหลากสีสัน เพาะสร้างความสัมพันธ์อันวาบหวาม

ขอดคนในจุดอับ

ประตูเหล็กทาสีแดงชาดสูงวาครึ่ง กว้างสองวา หนาสองนิ้วที่ปิดสนิท พลันเปิดออกเป็นช่องสี่เหลี่ยมกว้างยาวห้านิ้วช่องหนึ่ง

หลังช่องสี่เหลี่ยมปรากฏประกายตาอันดุร้ายสองสายมองออกมาสำรวจดูเจ้าหน้าที่ที่ตบประตูทั้งสี่นายก่อน สุดท้ายค่อยจ้องจับที่ผู้ต้องหาหานป๋อ ซึ่งคุกเข่าอยู่หน้าประตูเหล็ก

หานป๋อรู้สึกศีรษะปวดแปลบ กลับถูกเจ้าหน้าที่ที่ด้านหลังจิกผมกระชากแหงนเงยขึ้น

ดวงตาอันดุร้ายหลังช่องสี่เหลี่ยมคู่นั้นสำรวจมองหน้าหานป๋อหลายตลบ สุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังลอดออกมาว่า

"คำสั่งควบคุมตัวเล่า?"

เจ้าหน้าที่นายหนึ่งยื่นส่งเอกสารผ่านช่องสี่เหลี่ยมเข้าไป จากนั้นช่องสี่เหลี่ยมปิดลง

หานป๋อรู้สึกศีรษะเบาโล่ง เจ้าหน้าที่ที่ด้านหลังคลายมือออก

แต่หนังศีรษะยังเจ็บปวด หัวเข่าที่คุกกับพื้นคล้ายถูกเข็มแหลมทิ่มแทง แต่ความเจ็บปวดทรมานเพิ่งเริ่มต้น

นี่เป็นคุกเหล็กที่ใช้คุมขังผู้ต้องหาสำคัญแห่งเมืองหวงโจว ก่อนที่จะรับตัวผู้ต้องหา ต้องผ่านขั้นตอนการ "คุกเข่า" และ "พิสูจน์ตัว"

ในเสียงครืนใหญ่ ประตูเหล็กถูกผลักเปิดออกจากตรงกลาง เผยเห็นทางเดินที่ลึกยาว อากาศที่เหม็นอับโชยออกมากระทบจมูกให้ความรู้สึกที่เยือกเย็นน่าสะพรึงกลัว

หานป๋อปิดปากสนิท ความเจ็บปวดบนร่างกายกระตุ้นเตือนมันว่า โลกนี้มีแต่อำนาจป่าเถื่อน ไม่มีความยุติธรรมหลงเหลืออยู่

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กสามนายก้าวเนิบนาบออกมา สีหน้าอันเยือกเย็นปราศจากความรู้สึกใด มองดูหานป๋ออย่างเย็นชา

เจ้าหน้าที่ที่ด้านหลังพลันยกเท้าถีบใส่กลางหลังหานป๋อดังโครม ตวาดว่า

"ลุกขึ้นมา"

หานป๋อไม่ทันระวัง ต้องแผดร้องคำหนึ่ง ล้มคว่ำไปเบื้องหน้า ปลายคางกระแทกกับพื้นหินที่ตะปุ่มตะป่ำ จนโลหิตไหลซึมออกมา โซ่ตรวนที่มือเท้าเสียดสีกระทบกระแทกกัน ถ่ายทอดเข้าไปภายในคุก บังเกิดเป็นเสียงสะท้อนสะท้าน ราวกับเสียงระฆังมรณะในขุมนรก

ผู้คุมซึ่งยืนอยู่ตรงกลางเปล่งเสียงออกจากร่องฟันว่า

"เป็นปีศาจน้อยนี้?"

จากนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ที่คุมตัวหานป๋อมาว่า

"บอกต่อหัวหน้ามือปราบเหอว่า เรากับพี่น้องทั้งหลายจะดูแลมันอย่างดี"

ทุกผู้คนพากันหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อแฝงความชั่วร้ายอำมหิต

หานป๋อฝืนใจลุกขึ้น ไม่ทันยืนหยัดมั่น ที่ด้านหลังถูกถีบใส่

อีกเท้าหนึ่ง น่าสมเพชมันถูกถีบล้มราวตะครุบกบ กลิ้งเกลือกไปหลังประตูคุก

ระหว่างทางหานป๋อถูกทุบตีมาก่อน เหอฉีหยางที่คุมตัวเขามายังที่นี้จงใจทรมานมัน การล้มลงครั้งนี้ถึงกับลุกไม่ขึ้น ประตูเหล็กอันหนักอึ้งเลื่อนปิดลงดังครืนใหญ่

ความหดหู่แล่นจู่โจมจิตใจ แต่หานป๋อไม่กล้าร้องไห้ออกมา เพียงร่ำร้องในใจ 'เมื่อชาติก่อนเรากระทำผิดคิดร้ายอันใด จึงแลกมาซึ่งชะตากรรมเช่นนี้'

เสียงโครมเมื่อข้างเอวถูกเตะใส่อีกเท้าหนึ่ง จนกลิ้งหลุนๆ ไปปะทะกับผนัง สร้างความเจ็บปวดจนงอตัวดุจกุ้งเผา

มือสองคู่ยื่นจากทางซ้ายขวา หิ้วร่างมันขึ้นจากพื้น คนผู้หนึ่งตวาดว่า

"เงยหน้าขึ้น"

หานป๋อลืมตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตาขึ้น คลับคล้ายเห็นผู้คุมนั้นถลึงตาโปนที่ดุร้ายจ้องมองมา

ผู้คุมนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เราจินเฉิงฉีเป็นผู้คุมที่นี้ ให้เจ้ารอดก็รอด ให้เจ้าตายก็ตาย เข้าใจหรือไม่?"

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กที่หิ้วร่างหานป๋อขึ้นมาคนหนึ่งตวาดสำทับว่า

"ยังมิรีบตอบคำท่านจินอีก?"

หานป๋อไม่ทันตอบคำ รู้สึกมีเงาคนคุกคามเข้าใกล้ ผู้คุมจินเฉิงฉียื่นสองมือมาหนีบซอกคอของมันไว้ งอเข่ากระทุ้งใส่ท้องน้อยหานป๋ออย่างดุดัน

หานป๋อแผดร้องคำหนึ่ง เจ้าหน้าที่คุกเหล็กที่หิ้วร่างของมันทั้งสองคลายมือออก ปล่อยให้หานป๋อกระเด็นกระดอนไปปะทะกับผนัง

ด้านหลัง ค่อยรูดตัวลัมลงกับพื้น

ผู้คุมจินหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"หนังสือรับสารภาพส่งมาแล้วหรือไม่?"

มีคนตอบว่ายังไม่ ผู้คุมจินจึงกล่าว

"ผลักไสเด็กน้อยนี้เข้าคุกมืดหมายเลขสี่ หลังจากที่มันลงนามบนหนังสือรับสารภาพ พวกเจ้าทราบว่าสมควรทำอย่างไรกระมัง?"

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กตอบว่า

"ย่อมแน่นอน เด็กน้อยนี้โชคดีเหลือล้น พวกเราไหนเลยไม่ดูแลมันให้ดี?"

หานป๋อที่เจ็บปวดปางตายถูกหิ้วร่างขึ้น เดินเข้าสู่ส่วนลึกของทางเดิน

หลังจากผ่านซี่กรงเหล็กอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งจัดวางกำลังเจ้าหน้าที่เฝ้ารักษาสี่ห้านาย ค่อยมาถึงสถานที่คุมขัง บริเวณที่ใกล้กับประตูซี่กรงเหล็กประกอบด้วยห้องขังสองแถว มีจำนวนสิบกว่าห้อง แต่ละห้องคุมขังผู้ต้องหาสิบกว่าคน แสดงว่าเป็นผู้ต้องหาที่มีโทษสถานเบา

คุกมืดอยู่ชั้นใต้ดิน หลังจากลงบันได ผ่านประตูเหล็กที่มีคนเฝ้ารักษาทั้งช่วงบนและช่วงล่าง หานป๋อถูกหามมาถึงทางระเบียงช่วงสั้นๆ สองฟากข้างมีห้องขังฟากละสี่ห้อง

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กเปิดประตูห้องหลังสุดท้ายซ้ายมือออก จับโยนร่างหานป๋อเข้าไปราวโยนถุงผ้าใบหนึ่ง

เสียงโครมเมื่อหานป๋อนอนหงายชี้ฟ้า ในที่สุดสิ้นสติสมประดี

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ปรากฏสุ้มเสียงหนึ่งซอนไซเข้าหูว่า

"เด็กน้อย เด็กน้อย ฟื้นแล้วหรือไม่?"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกใหญ่ เข้าใจว่าผู้คุมจินเข้ามาทรมานตนเองอีก รีบลุกขึ้นนั่ง

เห็นผนังห้องขังที่สีกะเทาะหลุดร่วงหลายด้านเงียบสงบ ประตูห้องขังปิดสนิท ไม่เห็นเงาร่างผู้คน มุมห้องตรงข้ามกับประตูมีช่องถ่ายเทอากาศ แต่กว้างเพียงพอให้แมวมุดลอดเข้ามา ตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่งแขวนกับผนัง สาดแสงทึบทึมรำไร

หรือว่าตนเองใกล้ตายแล้ว จึงบังเกิดความรู้สึกหลอนขึ้น?

"มีคนมาแล้ว"

สุ้มเสียงกระทบโสตอีกครา ครั้งนี้หานป๋อได้ยินอย่างชัดเจน แต่เหตุใดไม่เห็นผู้คน?

ช่องสี่เหลี่ยมบนประตูห้องขังถูกเปิดออก ดวงตาคู่หนึ่งมองเข้ามา พอพบเห็นหานป๋อก็ตวาดสั่งว่า

"ถอยไป"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ทั้งเกลือกกลิ้งและคืบคลานถึงผนังที่ห่างไกลจากประตูที่สุด

ช่องยาวรีที่ฐานของประตูเหล็กถูกเปิดออกส่งข้าวปลาอาหารและน้ำดื่มเข้ามาถาดหนึ่ง กลับอุดมสมบูรณ์ยิ่ง

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กกล่าวว่า

"นับว่าให้ความกรุณาแก่ปีศาจน้อยเจ้า แต่ว่าเจ้ารับประทานได้ไม่กี่มื้อแล้ว"

จวบกระทั่งเจ้าหน้าที่นั้นจากไป หานป๋อยังนั่งซึมเซา มันความจริงมีไหวพริบปราดเปรียว ไหนเลยฟังความหมายในวาจาอีกฝ่ายไม่ออก ต้องร่ำร้องในใจ...เราใกล้ตายแล้ว เราใกล้ตายแล้ว

รอบบริเวณเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง

"เด็กน้อย มีข้าวมีปลามีน้ำแกง ยังไม่รีบบำรุงกระเพาะอีก?"

คราครั้งนี้หานป๋อไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ร้องโพล่งว่า

"ท่านเป็นใคร? ท่านอยู่ที่ใด? ท่านเห็นข้าพเจ้าหรือ?"

สุ้มเสียงนั้นดังว่า

"เราอยู่ห้องติดกับเจ้า เจ้าแม้ไม่เห็นเรา แต่เราเข้าไปลูบคลำทุกส่วนบนร่างของเจ้า รักษาอาการบาดเจ็บให้แก่เจ้าแล้ว ไม่เช่นนั้นเจ้าในตอนนี้อย่าคิดหมายเอ่ยปากกล่าววาจาได้"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง แต่พอครุ่นคิดดูรู้สึกคำพูดของอีกฝ่ายไม่มีเหตุผล หากอีกฝ่ายสามารถเข้าออกห้องขังตามใจปรารถนา เหตุใดยังถูกคุมขังอยู่ที่นี้?

สุ้มเสียงนั้นดังอีกว่า

"หากมิใช่เห็นว่าเจ้าเค้าโครงสามารถสร้างเสริม เราจะไม่เปลืองสมองสนใจเจ้า"

หานป๋อฉุกใจคิด ตนเองปราศจากอาการเจ็บปวดเหนื่อยล้าเช่นตอนแรกจริงๆ ดูท่าอีกฝ่ายไม่ได้กล่าวประโคมโอ่ ดังนั้นอดกล่าวมิได้ว่า

"ผู้อาวุโสไฉนถูกคุมขังอยู่ที่นี้?"

สุ้มเสียงนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เราผู้แซ่เช่อคิดมาก็มา คิดไปก็ไป ผู้ใดสามารถคุมขังเราไว้ได้?"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจยาวออกมา แฝงความรู้สึกของผู้กล้าท้อแท้ทอดอาลัย

หานป๋อบังเกิดความเห็นใจ เห็นว่าต่างเป็นคนประสบชะตากรรมเดียวกัน จึงกล่าว

"ผู้อาวุโสคงมีความคับแค้นอันจำเป็น ดังนั้นจึง...จึงพักพิงอยู่ที่นี้"

สุ้มเสียงนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พักพิงก็พักพิง เจ้ามีจิตใจดีงามยิ่ง...มา ให้เราชมดูเจ้า"

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อทอดถอนใจ หากมันข้ามไปได้ มิสู้

หลบหนีออกจากคุกคุมขังอันน่ากลัวนี้ประเสริฐกว่า

พลันได้ยินเสียงฉาด หานป๋อต้องเงยหน้าอย่างงุนงง มองดูผนังเพดานซึ่งกั้นระหว่างห้องขังสองห้อง

หินใหญ่ก้อนหนึ่งพอดีหดยุบเข้าไป ปรากฏเป็นช่องสี่เหลี่ยมที่เพียงพอให้ผู้คนมุดผ่านช่องหนึ่ง ริมขอบก้อนหินเรียบเสมอราวกับขวานถาก

หานป๋อชมดูจนปากอ้าตาค้าง หินใหญ่ก้อนนั้นอย่างน้อยหนักห้าหกสิบชั่ง ยามเคลื่อนย้ายกลับเบาราวกับก้อนเต้าหู้

นี่เป็นสภาพที่เพียงเกิดขึ้นในความฝันเท่านั้น

รู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งมุดผ่านช่องบนผนังเพดานเข้ามาราวกับตัวนิ่ม พลิกตัวเบาๆ คราหนึ่ง ก็ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าหานป๋อ คนผู้นี้เป็นชายฉกรรจ์รูปร่างองอาจ ใต้คางไว้เคราสั้นชี้ชัน แทบปิดบังริมฝีปากไปสิ้น ตาโปนปานกระดิ่ง เป็นประกายแวววาว ยามกวาดกราดน่าเกรงขาม ไหนเลยมีลักษณะของเชลยต้องโทษคุมขัง

หานป๋ออ้าปากค้าง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ชายฉกรรจ์นั้นนั่งพิงผนัง สำรวจดูหานป๋อขึ้นๆ ลงๆ เที่ยวหนึ่ง พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นับว่าเจ้าโชคดี กลับผ่านการทดสอบสมรรถนะทางร่างกายของเรา"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"การทดสอบสมรรถนะทางร่างกายอันใด?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"เมื่อครู่หลังจากที่เราตรวจดูสภาพที่เจ้ารับบาดเจ็บ ก็ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าสู่เส้นชีพจรเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บของเจ้า จากนั้นสังเกตเวลาที่เจ้าทุเลาจากอาการบาดเจ็บฟื้นคืนสติมา ใช้คำนวณว่า

สมรรถนะทางร่างกายของเจ้าดีเลวเพียงไหน"

หานป๋อมองดูอีกฝ่ายอย่างเหลือเชื่อ จากนั้นมองดูร่างกายตัวเอง กล่าวว่า

"พลังลมปราณสามารถรักษาผู้คนหรือ?"

ชายฉกรรจ์นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่มีอันใดน่าแปลกใจ ในโลกแม้มีโรคภัย อาการบาดเจ็บร้อยพันประการ ล้วนสืบเนื่องจากเส้นชีพจรได้รับความกระทบกระเทือนหรือตีบตัน ขอเพียงเส้นชีพจรปรุโปร่ง โรคภัยจะทุเลา อาการบาดเจ็บก็หายดี นอกจากเส้นชีพจรแขนขาขาดสะบั้น ไม่เช่นนั้นไม่ว่าบาดแผลทางร่างกายอันใดล้วนหายดี หากสามารถเชื่อมต่อเส้นชีพจร ก็จะรักษาแขนขาขาดได้ ปัญหาเพียงอยู่ที่สายตาที่ใช้วินิจฉัยอาการบาดเจ็บ อื่นๆ ไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง"

หานป๋อคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ แต่น้ำเสียงและความเชื่อมั่นของคนที่เบื้องหน้า แสดงว่าอีกฝ่ายไม่ได้กล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล

ชายฉกรรจ์นั้นพลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เจ้ากรุยเส้นชีพจรทั่วร่างปรุโปร่งเร็วกว่าผู้คนทั่วไปชั่วธูปไหม้ครึ่งดอก แสดงว่าเจ้ามีส่วนสัดลักษณะที่หาไม่ได้อีกแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า

"ผังปาน ผังปาน ต่อให้ท่านมีปัญญาสูงเทียมฟ้า ก็คิดไม่ถึงว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต สิ่งที่เราค้นหามาหกสิบปี ก็ถูกส่งมาถึงเบื้องหน้าเรา"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทวนคำ "ผังปาน" ชายฉกรรจ์นั้นชะงักเสียงหัวร่อ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เจ้าบอกประวัติความเป็นมา เหตุใดถูกส่งตัวถึงที่นี้ต่อเรา

อย่าได้ตกหล่นรายละเอียดใด"

น้ำเสียงของมันแฝงอำนาจที่บันดาลให้ผู้คนต้องคล้อยตาม แสดงว่าเป็นชนชั้นผู้นำที่ออกคำสั่งบงการตลอดมา

หานป๋อได้ยินมันเอ่ยถึง ค่อยนึกถึงชะตากรรมของตัวเอง มันอายุยังเยาว์ สองวันนี้ถูกปรักปรำให้ร้าย ไม่มีโอกาสกล่าววาจาแม้สักครึ่งคำ ดังนั้นจึงระดมพรั่งพรูออกไป

ชายฉกรรจ์นั้นเพียงรับฟัง พอถึงช่วงตอนสำคัญค่อยออกปากถาม ทุกคำถามล้วนจี้ถึงเงื่อนงำที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด

หานป๋อเล่าจบแล้ว ชายฉกรรจ์นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้รวบรัดยิ่ง ฆาตกรที่แท้จริงคือหม่าจิ้นเซิง เจ้ากลับเป็นปีศาจตายแทนมัน ผู้คนที่อ้างตัวเป็นคนของค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ เวลากระทำชั่วยังลึกซึ้งชั่วร้ายกว่าผู้ใด เปลือกนอกกลับโอ่อ่าอาจหาญ ยกอ้างคุณธรรมอันดีงาม"

หานป๋อก็คลำพบคำตอบเช่นนี้ แต่ไม่กล้าครุ่นคิดต่อไป พอฟังชายฉกรรจ์บ่งบอกออกมาจึงอดถามมิได้ว่า

"มันไฉนฆ่าเซียะชิงเหลียน?"

ชายฉกรรจ์นั้นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ในโลกเต็มไปด้วยเรื่องแปลกพิสดาร หรืออาจบางทีดาบสันหนาซ่อนความลับอันยิ่งใหญ่ ไยต้องเปลืองสมองครุ่นคิดมากความ?"

จากนั้นหันเหหัวเรื่อง เปลี่ยนเป็นถามถึงมือกระบี่หญิงฉินเมิ่งเหยา ซึ่งมาจากเรือนฌานเมตไตรย ไม่ว่ารูปร่างหน้าตา แม้แต่ทุกถ้อยร้อยวาจาของนาง ล้วนให้ความสนใจ แต่หานป๋อไม่รู้สึกรำคาญ หนึ่งนั้นการหวนรำลึกถึงหญิงงามเป็นความสุขอย่างหนึ่ง สอง การสนทนากับชายฉกรรจ์รวบรัดหมดจด ไม่ยืดยาดเยิ่นเย้อแต่อย่างไร

ชายฉกรรจ์นั้นพอฟังจบ คล้ายครุ่นคิดถึงปัญหาอันใด แต่แล้ว

พลันกล่าวว่า

"มีคนมาแล้ว หันหลังไป"

หานป๋อไม่ทราบว่ามันคิดทำอะไร แต่มีความรู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่ทำร้ายตนเอง จึงหันหลังให้กับมัน

พริบตาที่รวดเร็วดุจประกายไฟ ชายฉกรรจ์สะบัดฝ่ามือฟาดฉาด ฉาด ฉาดใส่กลางหลังของมันสามครา ทุกฝ่ามือที่ฟาดใส่กลางหลังปรากฏกระแสความร้อนสายหนึ่งชำแรกเข้าสู่ร่าง คล้ายกระจายไปตามเส้นชีพจร ปลอดโปร่งสบายยิ่ง

ชายฉกรรจ์นั้นกระซิบที่ข้างหูของมันว่า

"ครั้งนี้พวกมันรุดมาห้าคน แสดงว่าคิดคุมตัวเจ้าออกไป บังคับให้รับสารภาพ จดจำไว้ ทุกครั้งที่มีคนคิดทำร้ายตำแหน่งใดของเจ้า ให้เจ้านึกถึงตำแหน่งนั้น ก็จะไร้เรื่องราว ทั้งหาทางถ่วงเวลา แม้ตายก็อย่าได้ลงนามในหนังสือรับสารภาพ"

หานป๋อกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"หากพวกมันคิดฟันมือข้าพเจ้า จะทำประการใด?"

ชายฉกรรจ์นั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราไหนเลยปล่อยให้พวกมันทำเช่นนั้น?"

น้ำเสียงคล้ายกับเป็นตุลาการที่แท้จริง

รู้สึกมีเสียงลมดังขึ้นที่ด้านหลังเบาๆ หานป๋อเหลียวหน้ามอง ชายฉกรรจ์ก็หายลับสาบสูญ พอเงยหน้าขึ้น พบว่าก้อนหินบนผนังเพดานถูกผลักปิดเข้าหากัน ความรวดเร็วของฝีมือชายฉกรรจ์ ทำให้หานป๋อเข้าใจว่าฝันไป แต่ภายในกายไหลเวียนด้วยพลังสามสาย กลับเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน

หลังเสียงโลหะเสียดสีกัน ประตูห้องขังถูกผลักเปิดออก เจ้าหน้าที่คุกเหล็กหลายนายห้อมล้อมผู้คุมจินเข้ามา

ผู้คุมจินตวัดเท้าเตะข้าวปลาอาหารที่หานป๋อยังไม่แตะต้องขึ้นมา ถ้วยถาดจานชามพุ่งใส่ใบหน้าหานป๋อในบัดดล

หานป๋อใจหายวาบ ย่อมมุ่งความสนใจมาที่ใบหน้า กล่าวไปประหลาดนัก พลังลมปราณภายในกายสามสายคล้ายมีชีวิต แยกย้ายพวยพุ่งจากท้องน้อย สันเท้า และท้ายทอยมายังใบหน้า

ขณะเดียวกัน ถ้วยถาดกระแทกถูกใบหน้าแล้ว

ใบหน้าหานป๋อปวดแปลบเบาๆ ราวถูกมดกัดหลายครา หาได้เจ็บปวดรวดร้าวอย่างที่พึงมีไม่ ที่ข้างหูแว่วเสียงชายฉกรรจ์นั้นดังว่า

"ยังไม่แสร้งเป็นเจ็บปวดอีก?"

หานป๋อ "เชื่อฟัง" วาจา แผดร้องออกมาคำหนึ่ง ยกสองมือขึ้นปิดหน้า

ผู้คุมจินหัวร่ออย่างเยือกเย็นกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าสุราคารวะไม่ดื่ม ดื่มแต่สุราจับกรอก ลากมันไปยังห้องลงทัณฑ์"

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กสองนายเดินเข้ามา แยกย้ายกันคว้าแขนของหานป๋อ ฉุดลากออกไป

หานป๋อพอได้ยินคำห้องลงทัณฑ์ ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ขณะจะร้องขอชีวิต สุ้มเสียงชายฉกรรจ์นั้นก็ดังที่ข้างหูอีกว่า

"ไม่ต้องกลัว ห้องลงทัณฑ์อยู่ชั้นล่างข้างคุกน้ำ เราจะจับตาดูมิให้พวกมันทำร้ายเจ้าแม้แต่เส้นผม"

เมื่อได้ยินมันกล่าวถึงคำสุดท้าย หานป๋อก็ถูกฉุดลากถึงส่วนลึกของทางอุโมงค์ เจ้าหน้าที่คุกเหล็กผู้หนึ่งยกแผ่นเหล็กที่ปูพื้นขึ้น เผยเห็นบันไดศิลาที่ทอดลงสู่ชั้นล่างอีกบันไดหนึ่ง

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กทั้งสองสะบัดมือวูบ หานป๋อก็ถูกจับโยนกลิ้งลงจากบันไดราวลูกหนัง โซ่ตรวนที่มือเท้ากระทบกับบันไดศิลา บังเกิด

เป็นเสียงอึกทึกระคายหู

พลังลมปราณประหลาดทั้งสามสายพลันกระจายไปทั่วร่าง หานป๋อมิเพียงไม่รู้สึกเจ็บปวด ตรงกันข้ามกลับปลอดโปร่งสบายอย่างบอกไม่ถูก แต่เขายังแสร้งเป็นลุกไม่ขึ้น

ผู้คุมจินตำหนิว่า

"อย่าได้มือหนักถึงเพียงนี้ หากมันกระดูกคอหัก พวกเจ้าสามารถลงนามแทนมันหรือไม่?"

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้แข็งแรงยิ่ง ท่านผู้คุมไม่ต้องเป็นห่วง"

พลางเดินลงบันไดไป ตวาดว่า

"คืบคลานขึ้นมา ไม่เช่นนั้นจะเตะไข่เต่าของเจ้าให้แตกระเบิด"

หานป๋อตื่นตระหนกยิ่ง ไม่ทราบว่าพลังลมปราณที่ชายฉกรรจ์นั้นถ่ายทอดเข้าสู่ร่าง สามารถคุ้มครองตำแหน่งที่เปราะบางที่สุดนั้นหรือไม่ ดังนั้นรีบคืบคลานลุกขึ้น

คราครั้งนี้ถึงรอบผู้คุมจินและพวกบังเกิดความตื่นตระหนก ล้วนเบิกตาค้าง ไม่เข้าใจว่าคนผู้นี้คืบคลานลุกขึ้นได้อย่างไร

หานป๋อฉวยโอกาสที่พวกมันยังไม่ลงมือชำเลืองดูแวบหนึ่ง ที่แท้ตอนนี้ตนเองยืนอยู่ในห้องศิลาขนาดใหญ่กว้างยาวสี่เชียะห้องหนึ่ง นอกจากโต๊ะไม้ขนาดใหญ่ตัวหนึ่งกับเก้าอี้หลายตัวแล้วยังมีเครื่องมือลงทัณฑ์สิบกว่าชนิด กระจายอยู่ตามซอกมุมและผนังห้อง ก่อเกิดเป็นบรรยากาศอันเยือกเย็นน่าสะพรึงกลัว

ที่ชวนให้อกสั่นขวัญแขวนคือ บนผนังด้านตรงข้ามกับบันไดศิลาจัดเรียงรายขื่อสวมคอและโซ่ล่ามแบบต่างๆ สิบชุด แต่ละชุดใช้สีชาดเขียนอักษรกำกับไว้ นับจากซ้ายไปขวามีชื่อว่ากดร้อยชีพจร หายใจไม่ออก ร้องคำรามพลัน ยอมรับสารภาพ แค้นสุกรตาย อกสั่นขวัญหาย

เป็นก็คือตาย เพียงแค่ชื่อก็ขู่ขวัญผู้คนจนกระเจิดกระเจิง

หานป๋อหาทราบไม่ว่าผู้คุมคุกล้วนเป็นผู้ชำนาญการลงทัณฑ์ การลงทัณฑ์นอกจากสร้างความเจ็บปวดทางเลือดเนื้อร่างกายจนผู้คนยอมสยบแล้ว ยังมีสงครามทางจิตวิทยา หากเป็นยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวินเข้าสู่ห้องทัณฑ์ ดูจากเครื่องมือที่จัดเรียงราย ก็จะคำนวณความสูงต่ำของฝีมือลงทัณฑ์ของฝ่ายตรงข้ามออกได้

ในตัวเมืองละแวกใกล้เคียงทั้งสิบกว่าเมือง ศิลปะการลงทัณฑ์ของผู้คุมจินจัดอยู่อันดับหนึ่ง ดังนั้นเหอฉีหยางจึงคุมตัวหานป๋อออกเดินทางยามวิกาลนำส่งมายังที่นี้

หานป๋อได้รับการจัดสรรอาหารรสเลิศมิใช่ผู้คุมจินดีต่อมัน เพียงแต่ให้หานป๋อรับประทานอิ่มหมีพีมัน พอรับทัณฑ์ทรมานจะบังเกิดความเจ็บปวดเป็นพิเศษ ภายใต้สงครามจิตวิทยาหนึ่งอ่อนหนึ่งแข็งนี้ ผู้คนจะยอมสยบโดยง่าย

หานป๋อสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ พลันปรากฏมือข้างหนึ่งวางลงบนหัวไหล่ สร้างความแตกตื่นแก่หานป๋อจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ พอเหลียวหน้าไปเห็นใบหน้าดำของผู้คุมจิน ปรากฏรอยยิ้มที่ไม่รับกับสารรูปของมันขึ้น กล่าวว่า

"น้องเรา มิต้องแตกตื่นลนลาน มา พวกเรานั่งลงสนทนากัน"

หานป๋อบังเกิดความประหม่าลนลาน ถูกจับกดให้นั่งลงบนเก้าอี้ข้างโต๊ะยาว ผู้คุมจินนั่งลงที่ด้านตรงข้าม ชำเลืองมองดูมัน ส่วนเจ้าหน้าที่คุกเหล็กทั้งสี่นาย สองนายยืนที่ด้านหลังผู้คุมจิน อีกสองนายยืนกระหนาบอยู่ทางซ้ายขวาของหานป๋อ หนึ่งในสองยังยกเท้าเหยียบอยู่บนที่นั่งของหานป๋อ ภายใต้สายตาที่จ้องมองมาทั้งสิบข้าง สร้างความตะครั่นตะครอแก่หานป๋อนัก

ผู้คุมจินวางเอกสารที่คล้ายเป็นหนังสือรับสารภาพใบหนึ่งลงบน

โต๊ะ สั่งคนจัดเตรียมหมึกพู่กัน กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"น้องเรา เราผู้นี้ชมชอบลูกผู้ชายที่เปิดเผย เราเห็นว่าเจ้าจัดเป็นลูกผู้ชายประเภทนี้ หวังว่าเจ้าอย่าให้เราเกิดความรู้สึกว่าดูคนผิดไป"

หานป๋อมองดูมันอย่างงุนงง

ผู้คุมจินวางมือลงบนเอกสารบนโต๊ะ กล่าวว่า

"พวกเราทำความตกลงประการหนึ่ง ขอเพียงเจ้าลงนามในหนังสือให้การฉบับนี้ เรารับประกันว่าก่อนการไต่สวนอย่างเป็นทางการเราจะปฏิบัติต่อเจ้าด้วยดี เราชราแล้ว กลายเป็นเกียจคร้านทั้งใจอ่อนลง ไม่คิดเสียเวลาลงทัณฑ์ต่อเจ้า เพียงต้องการให้เสร็จเรื่องโดยเร็ว"

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กทางซ้ายตบไหล่หานป๋อโดยแรง ยื่นหน้ามากล่าวว่า

"ท่านจินน้อยครั้งจะเจรจาพาทีกับผู้ต้องหาเช่นนี้ เจ้านับว่าอยู่เหนือกฎเกณฑ์"

หานป๋อเพ่งตามองเอกสาร เห็นตรงกลางถูกฝ่ามือใหญ่ของผู้คุมจินปิดบังไว้ เพียงเห็นมุมขวามือเขียนคำ "คำให้การของผู้ต้องหาหานป๋อ" และมุมซ้ายมือเว้นช่องให้ลงนาม ข้อความที่ให้การกลับยืดยาวไม่น้อย

หานป๋อครุ่นคิด 'ท่านใช้มือบังเอาไว้ ไม่ต้องบอกก็ทราบได้เนื้อหาต้องส่งผลร้าย หาเป็นผลดีต่อเราไม่'

เจ้าหน้าที่คุกเหล็กยื่นพู่กันที่จุ่มหมึกจนชุ่มยัดเข้ามาในมือหานป๋อกล่าวว่า

"ท่านจินดีต่อเจ้าถึงเพียงนี้ เจ้าลงนามเถอะ"

หานป๋อตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่เห็น..."

ผู้คุมจินหัวร่อฮาฮา ชักมือกลับไปอีก มือหนึ่งหยิบที่ทับกระดาษซึ่งหลอมจากทองเหลืองอันหนึ่ง วางทับลงบนช่องว่างระหว่างคำให้การกับที่ลงนาม หาได้ปิดทับคำให้การไม่

หานป๋อใจเต้นตูมตาม ก้มหน้าอ่านดูโดยละเอียด ชั่วครู่ต้องอุทานดัง 'อา' เงยหน้ามองผู้คุมจิน

มันที่ร้องอุทานออกมา มิใช่ความผิดร้ายแรงเกินไป หากแต่โทษฐานเบาเกินไป ที่แท้ในคำให้การระบุว่ามันร่างเล็กไร้เรี่ยวแรง เป็นไปไม่ได้ที่จะสังหารผู้มีฝีมือเช่นเซียะชิงเหลียน เกรงว่าความนี้มีเลศนัยเคลือบแฝง

ผู้คุมจินกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เจ้าดู ในชีวิตเราคงไว้ซึ่งมโนธรรม ไหนเลยเคยปรักปรำคนดีงาม?"

หานป๋อตื้นตันจนแทบร้องไห้ออกมา เจ้าหน้าที่คุกเหล็กที่ด้านข้างกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านจินดูแลเจ้าถึงเพียงนี้ ยังมิรีบลงนามอีก พวกเราจะได้ไปรับประทานอาหารกัน"

หานป๋อผงกศีรษะ ถือพู่กันเตรียมลงนาม พลันแว่วเสียงตวาดของชายฉกรรจ์นั้นดังขึ้นที่ข้างหูว่า

"หน้าโง่ อย่าได้ลงนาม ที่เจ้าลงนามเป็นฉบับจริง ที่เจ้าเห็นเป็นฉบับปลอม"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง มองดูผู้คุมจิน ผู้คุมจินไม่ได้ยินเสียงผิดปรกติใด กล่าวว่า

"อย่าได้ลังเลแล้ว"

หานป๋อกวาดตาไปยังที่ทับกระดาษซึ่งเป็นรูปแนวยาว ค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าตอนแรกผู้คุมจินใช้มือบังกระดาษ ต่อจากนั้นวางที่

ทับกระดาษลง ที่แท้ทำการปกปิดรอยทับซ้อนของกระดาษบนล่างสองแผ่น ในใจถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล

สุ้มเสียงชายฉกรรจ์นั้นดังขึ้นที่ข้างหูอีกว่า

"ยืนกรานต้องการพบเหอฉีหยาง"

หานป๋อฉุกคิดว่าความคิดที่ดี ทั้งนี้เพราะหากเรียกร้องให้เหอฉีหยางมายังที่นี้สามารถยืดเวลาไป จากข้อนี้แสดงว่าชายฉกรรจ์ผู้นี้กอปรด้วยกุศโลบาย ดังนั้นมันสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการพบหน้ามือปราบเหอสักครั้ง ค่อยลงชื่อในหนังสือให้การ"

ผู้คุมจินคิดไม่ถึงว่าจะเกิดปัญหาแทรกซ้อนเช่นนี้ พลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เจ้าพอลงนาม เราจะเชิญหัวหน้ามือปราบเหอมาในบัดดล"

หานป๋อสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว ผู้คุมจินผุดลุกขึ้นด้วยโทสะตวาดว่า

"นี่เรียกว่าสุราเสนอไม่ดื่ม ดื่มแต่สุราจับกรอก ลงทัณฑ์ให้แก่เรา"

หานป๋อถูกเจ้าหน้าที่คุกเหล็กทางซ้ายขวาหิ้วปีกขึ้นจากที่นั่งราวลูกไก่ตัวหนึ่ง ฉุดลากถึงหน้าแคร่เหล็กอันหนึ่ง ทำการบิดฟัน จากนั้นตระเวนไปตามเครื่องมือลงทัณฑ์ชนิดต่างๆ ไม่นานก็แทบปราศจากผิวกายที่ครบถ้วนสมบูรณ์

แต่ในความเป็นจริง มันหาได้รับความเจ็บปวดทรมานไม่ ยกตัวอย่างเมื่อแท่งเหล็กที่เผาไฟจนแดงอันหนึ่งทิ่มเข้ามา พลังลมปราณที่ชายฉกรรจ์นั้นถ่ายเทเข้าสู่ร่างก็แล่นปราดมาถึง สร้างเป็นเกราะกำบังใต้ชั้นผิวหนัง ป้องกันพิษความร้อนไม่ให้แทรกซึมเข้ามา ที่บาดเจ็บเพียงเป็นผิวนอก

ทุกครั้งที่ถูกถามว่าจะลงนามหรือไม่ หานป๋อเพียงสั่นศีรษะถ่ายเดียว

ผู้คุมจินและพวกปากอ้าตาค้าง คาดคิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มที่ปราศจากวิชาฝีมือผู้นี้กลับเข้มแข็งถึงเพียงนี้

ผู้คุมจินบันดาลโทสะ หยิบฉวยขวานเล่มหนึ่งสั่งคนวางมือของหานป๋อกับหมอนไม้อันหนึ่ง ข่มขู่ว่า

"เจ้ากล้าสั่นศีรษะ เราจะฟันมือขวาของเจ้าลงมา"

หานป๋อตัวสั่นงันงกขึ้นมา นี่มิใช่สิ่งที่พลังลมปราณจะคุ้มครองได้ ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย

สุ้มเสียงของชายฉกรรจ์ซึ่งขาดหายไปนานดังขึ้นที่ข้างหูอีกว่า

"เราจึงไม่เชื่อ หากคนของเซียนไม่แก่เฒ่ามาพิสูจน์ศพ จะพบว่าเจ้าถูกลงทัณฑ์ทรมาน หากแขนขาขาดด้วนจะเป็นหลักฐานที่ไม่อาจปกปิดได้"

หานป๋อบังเกิดความเชื่อมั่นต่อชายฉกรรจ์นั้น ขบกรามกล่าวว่า

"หากไม่พบหน้าเหอฉีหยาง ข้าพเจ้าจะไม่ลงนามยอมรับผิด"

ผู้คุมจินร่ำร้องคำหนึ่ง จามขวานลงมา หานป๋อแตกตื่นจนหลับตาลง ลอบร้องว่า 'มือของเราจบสิ้นแล้ว'

เสียงฉึกเมื่อคมขวานเบี่ยงเบนเล็กน้อยจามใส่หมอนไม้เหนือปลายนิ้วของหานป๋อนิ้วเศษ

ผู้คุมจินส่งเสียงด่าทอ ก่นด่าบรรพบุรุษของหานป๋อสิบแปดรุ่น สุดท้ายสั่งการว่า

"คุมขังมันไว้ก่อน"

หานป๋อถูกจับโยนกลับมายังห้องขังอีก คราครั้งนี้ชายฉกรรจ์นั้นไม่ชักช้าเสียเวลา อาศัยช่องทางเดิมมุดเข้ามา หานป๋อพร่ำกล่าวขอบคุณ มันกลับไม่สนใจ คล้ายไม่ยึดถือเป็นความดีความชอบอันใด

ทำการตรวจดูอาการบาดเจ็บของหานป๋ออีกเที่ยวหนึ่ง สุดท้ายผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจ กล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ เจ้าผ่านด่านที่สองของเรา ไม่ปฏิเสธพลังลมปราณที่เราถ่ายทอดให้"

หานป๋อเริ่มปรับตัวเข้ากับประสบการณ์ที่ได้รับ ไม่แตกตื่นตระหนกเช่นตอนแรกอีก เพียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีแต่ขอบคุณท่าน ไหนเลยปฏิเสธพลังลมปราณของท่าน ต่อให้คิดปฏิเสธก็ไม่ทราบทำอย่างไร"

ชายฉกรรจ์นั้นถลึงตาใส่กล่าวว่า

"เจ้าทำความเข้าใจกับร่างกายของตัวเองมากน้อยเท่าใด เจ้ากินสิ่งของลงท้อง ทราบว่าท้องของเจ้าย่อยอาหารอย่างไร หัวใจเจ้าเต้นอยู่เจ้าสามารถทำให้มันหยุดเต้นหรือไม่?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ชายฉกรรจ์ผู้นี้กลับกล่าวมีเหตุผล ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"ดีที่ร่างกายของเจ้าตอบรับพลังลมปราณที่เราถ่ายทอดให้แก่เจ้า ไม่เช่นนั้นมิต้องให้ผู้คนลงทัณฑ์ คงคืบคลานไม่ขึ้นแล้ว"

หานป๋อได้ยินมันกล่าวโดยปราศจากความเวทนาสงสารแม้แต่น้อย ในใจรู้สึกคับข้องอยู่บ้าง แต่อีกฝ่ายถึงอย่างไรช่วยเหลือตนเอง ตนเองคงไม่มีชีวิตยืนยาว ไยต้องถือสาหาความ

ชายฉกรรจ์นั้นพลันฉุกใจคิด ตวาดเบาๆ ว่า

"นอนลงแสร้งตาย"

ไม่เห็นมันใช้กำลัง ตลอดทั้งร่างก็ลอยขึ้นไปยังมุมผนังเหนือประตู แนบร่างอยู่ที่นั้นราวจิ้งจก นอกจากมีคนเดินเข้าห้องขัง แล้วเหลียวหน้ามองขึ้นไป ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายพบเห็นมัน

ช่องสี่เหลี่ยมบนประตูเหล็กถูกเปิดออก เจ้าหน้าที่คุกเหล็กนาย

หนึ่งสอดส่องมองดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยปิดช่องสี่เหลี่ยมผละจากไป

ชายฉกรรจ์นั้นกระโดดลงมา ขณะที่สัมผัสพื้น ร่างสูงใหญ่ราวเจดีย์เหล็กกลับเบาราวขนนก

หานป๋อออดกล่าวมิได้ว่า

"ด้วยฝีมือของผู้อาวุโส ที่นี้ไหนเลยกักขังท่านไว้ได้?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวหยั่งเชิงดูว่า

"ตอนที่ท่านจากไป สามารถนำข้าพเจ้าไปด้วยหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์นั้นเพ่งตาเจิดจ้ามองดูมัน กล่าวด้วยความเคร่งเครียดผิดธรรมดาว่า

"เจ้าคิดจากไปจริงๆ?"

หานป๋อรับคำ ชายฉกรรจ์นั้นถามว่า

"อย่างนั้นเจ้าคิดแก้แค้นหรือไม่?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"สามารถหนีเอาชีวิตรอด ข้าพเจ้าก็พึงพอใจแล้ว อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไหนเลยมีปัญญาทวงถามความแค้นจากหม่าจิ้นเซิง?"

ชายฉกรรจ์นั้นยื่นมือคว้าไหล่หานป๋อ กล่าวว่า

"ขอเพียงเจ้ารับปากบรรลุปณิธานเรา เรามิเพียงสามารถช่วยเหลือเจ้าหลบหนี ยังจะส่งเสริมเจ้ามีขีดความสามารถล้างแค้นชำระอาฆาต"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"เรื่องที่แม้แต่ผู้อาวุโสยังทำไม่ได้ ข้าพเจ้าไหนเลยลุล่วงได้?"

นี่เป็นคำพูดจากใจจริงของมัน ชายฉกรรจ์นี้มีพลังฝีมือสติปัญญาสูงส่งสุดยอด ในสายตาของมัน เห็นว่าไม่ยิ่งหย่อนกว่าล่างฟานหวินเรื่องที่บุคคลเช่นนี้ทำไม่ได้ ตนเองไหนเลยลุล่วงได้?

ชายฉกรรจ์นั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เจ้ากล่าวเช่นนี้ แสดงว่าเป็นคนถือสัตยธรรม นึกถึงขีดความสามารถของตัวเอง กลับปล่อยวางเรื่องหนีเอาชีวิตรอดเอาไว้"

มันขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าว

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?"

หานป๋อส่ายหน้าอย่างเลื่อนลอย

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราคือขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่น"

หานป๋อสมองลั่นอึงอล ปากอ้าตาค้างไป

ควรทราบว่าขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่นเป็นผู้นำสำนักเกริกเกียรติ ซึ่งเป็นค่ายสำนักอันดับหนึ่งทางชายแดนตะวันตก ถนัดในการใช้สรรพอาวุธ ตัวมันจัดอยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม รองจากกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน เหตุใดตกยากถึงขั้นนี้ กลับถูกคุมขังในคุกมืด?

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ปฏิกิริยาครั้งแรกก็ต้องถามคำถามนี้

เซ่อจุนซิ่นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คำพูดของเจ้านี้พอดีเป็นคำตอบ เพราะว่าทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่าเราจะอยู่ที่นี้ ดังนั้นเรามายังที่นี้"

หานป๋อบังเกิดปฏิภาณวูบกล่าวว่า

"ใช่เป็นเพราะปรมาจารย์มารผังปานหรือไม่?"

สีหน้าเซ่อจุนซิ่นทอแววชื่นชม กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"นอกจากมันแล้ว ยังมีผู้ใดทำให้เราต้องเสาะหาสถานที่ซ่อนตัวไว้?"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ในเมื่อผู้ที่คิดจัดการเป็นมัน ข้าพเจ้าไหนเลยช่วยเหลือได้?"

เซ่อจุนซิ่นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราย่อมมีวิธีการ ผังปานแม้เป็นยอดคนแต่จะอย่างไรเป็นคน มิใช่เทพเจ้า ขอเพียงเป็นคนต้องมีจุดอ่อนของคน ยกตัวอย่างเช่น มันไม่เห็นผู้คนทั้งแผ่นดินอยู่ในสายตา หาทราบไม่ว่าเรายังซ่อนทัพพิสดารไว้"

ที่หานป๋อกังวลสนใจเป็นปัญหาอีกข้อหนึ่งฉวยโอกาสถามว่า

"ผังปานใช่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านจริงหรือไม่?"

เซ่อจุนซิ่นงงงันวูบหนึ่ง ขบคิดชั่วขณะแล้วถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ผังปานใช่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านหรือไม่ มีผู้ใดให้คำตอบได้ แต่ในผู้คนที่เรารู้จัก อาจบางทีกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินสามารถปะทะหักหาญ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ หัวคิ้วที่ดกดำขมวดมุ่นครุ่นคิดอย่างลืมตัว

หานป๋อขณะจะบอกต่ออีกฝ่ายว่า ตนเองเคยพบกับกระบี่คลุมวรุณ เซ่อจุนซิ่นก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเคยประมือกับมัน..."

จากนั้นชะงักคำพูดไว้ ดวงตาทอประกายพิสดาร คล้ายเศร้าเสียดาย คล้ายคับข้องใจ และนึกจินตนาการ ถึงกับแฝงความแตกตื่นลนลานอยู่บ้าง

หานป๋อคิดกล่าววาจา เซ่อจุนซิ่นชิงยกมือห้ามไว้ ตบขาอ่อนตัวเองฉาดใหญ่ ร้องด้วยความยินดีว่า

"ใช่แล้ว วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของมัน มิใช่ไร้ช่องโหว่ให้จู่โจม ไม่เช่นนั้นขณะที่มันทุ่มเทใช้วิชามาร เราคงไม่อาจหลบหนีออกมาได้...โอ"

หานป๋อเห็นมันบัดเดี๋ยวยินดีบัดเดี๋ยวกังวล สร้างความงุนงงสงสัย คล้ายตัวโง่งมมองดูตัวโง่งมด้วยกัน

เซ่อจุนซิ่นฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะกล่าวว่า

"แต่ภายหลังเหตุการณ์ มันอาจเห็นว่าเราหนีรอดจากเงื้อมมือมันได้ ค้นพบว่าวิชามารของมันยังมีช่องว่างจุดอ่อน ด้วยภูมิปัญญาที่สูงล้ำสุดยอดของมัน ย่อมนึกหาวิธีแก้ไขได้ เมื่อถึงเวลาคิดสยบมันยิ่งยากลำบากกว่าเดิม ประหลาด ประหลาดแท้"

หานป๋อปากอ้าตาค้าง ไม่ทราบว่าประหลาดที่ใด

เซ่อจุนซิ่นมองดูลักษณะท่าทางของหานป๋อ ต้องยิ้มออกมากล่าวว่า

"ที่เราประหลาดใจคือ มันเมื่อฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารสำเร็จ เหตุใดยังเกิดช่องว่างจุดอ่อน?"

ในที่สุดหานป๋อนึกหาหัวข้อคำถามได้ กล่าวว่า

"อันใดคือจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร?"

เซ่อจุนซิ่นเบิกตาขึ้น กล่าวว่า

"หากเจ้าถามคำถามนี้ต่อผู้ใด รับรองไม่ได้รับคำตอบ ในโลกหล้าอาจมีแต่เราทราบเพียงคนเดียว"

หานป๋อบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจเงี่ยหูสงบจิตใจรอคอยยามกะทันหันลืมเลือนชะตากรรมอันอเนจอนาถของตัวเองไปโดยสนิทใจ

เซ่อจุนซิ่นกล่าวสืบต่อ

"การประลองยุทธ์ทั่วไป ชั้นต่ำใช้กำลังต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย ชั้นกลางคือกำหนดยุทธวิธีเร่งเผด็จศึก ชั้นสูงคือใช้สติปัญญา จิตสมาธิ และพลังสภาวะถึงขีดสุด วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารคือวิชาการขั้นสูงสุด เน้นการใช้พลังจิตสมาธิ ผนึกตัวจนแทบเป็นวัตถุธาตุ ชำแรกแทรกตัวเข้าไปทุกที่ พิชิตชัยโดยที่ไม่ต้องสู้รบ หวนนึกถึงคราก่อนเราทำศึกกับผังปาน กลับบังเกิดความรู้สึกหลอน ไม่อาจเคลื่อนไหวอย่างไรได้ หากมิใช่เราชิงหลบหนีก่อนที่จะแพ้พ่าย ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุด

คาดคิด"

หานป๋อหวนนึกถึงการศึกครั้งนั้นคงสะท้านฟ้าสะเทือนดิน เพียงไม่ทราบขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นที่ถนัดในการใช้สรรพอาวุธ ไม่ทราบทุ่มเทใช้อาวุธกี่ชนิดเข้าต้านทานรับมือปรมาจารย์มารผังปาน?

เช่อจุนซิ่นกล่าวอีกว่า

"ครั้งก่อนยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งมองโกล ฉายาบุพพามารเมิ่งเช่อสิงก็แตกฉานแนววิชานี้ แต่เกรงว่ายังไม่บรรลุถึงขั้นผังปานคิดจัดการกับผังปาน นอกจากปรมาจารย์รุ่นก่อนอู๋ซ่างจงซือ หรือจอมยุทธ์ฟู่อิงกลับคืนสู่โลกมนุษย์ ไม่เช่นนั้นตอนนี้ไม่มีผู้ใดหาญต่อกรได้"

หานป๋อลอบจำแนกแยกแยะ ขณะที่เช่อจุนซิ่นเอ่ยถึงอู๋ซ่างจงซือกับฟู่อิง ไม่ได้บอกว่า "ฟื้นคืนชีพ" หากบอกว่า "กลับคืนสู่โลกมนุษย์" เมื่อเอ่ยถึงผังปาน ไม่ได้บอกว่า "ไม่มีผู้ใดหาญต่อกรได้" หากแต่บอกว่า "ตอนนี้ไม่มีผู้ใดหาญต่อกรได้" นับว่ามีความหมายอย่างลึกล้ำ

ทั้งสองต่างใช้ความคิดคำนึง ในห้องขังเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง

เช่อจุนซิ่นทอดถอนใจอีกครา

หานป๋อมีจิตใจดีงาม กลับปลอบโยนเช่อจุนซิ่นว่า

"ผู้อาวุโสไยต้องทอดถอนใจ ตราบใดที่ท่านแข็งแรงเป็นปรกติสุขต้องมีสักวันที่ย้อนกลับไปใหม่"

เช่อจุนซิ่นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราเช่อจุนซิ่นท่องทะยานทั่วแผ่นดิน เคยมีชื่อเสียงเกริกไกร ถือว่าไม่เสียทีที่กำเนิดเกิดมา ไยต้องย้อนกลับไป ชีวิตคนเพียงเป็นความฝันตื่นใหญ่ ก่อการระบือลือลั่นของมารดามันให้สมใจก็พอ ควรทราบว่าเรื่องราวทางโลก พอถึงตอนท้ายผู้ใดไม่กลับไปด้วยมือเปล่า"

หานป๋อตะลึงลานกับที่ คิดไม่ถึงว่าเช่อจุนซิ่นมีจิตใจเปิดกว้าง

เช่นนี้ ต้องครุ่นคิด 'นี่จึงเป็นการถีบตัวจากผู้เหี้ยมหาญฝ่ายอธรรมขึ้นเป็นสุดยอดฝีมือแห่งยุค'

เช่อจุนซิ่นพลันหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"ตอนนี้ผู้คุมจินคงใช้คนไปตามตัวเหอฉีหยาง ขอเพียงมันมาถึงเจ้าก็ไม่สามารถถ่วงเวลาอีกต่อไป ดังนั้นมีเวลาไม่มาก เจ้าต้องรับฟังคำพูดเราให้ดี"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ผู้อาวุโสพานำข้าพเจ้าหลบหนีไปจากที่นี้ มิใช่แก้ปัญหาทั้งมวลได้หรอกหรือ?"

เช่อจุนซิ่นกล่าวว่า

"หากทำเช่นนี้ เท่ากับเปิดเผยร่องรอยของเรา"

ขบคิดแล้วทอดถอนใจอีกครากล่าวว่า

"เราความจริงคิดบีบบังคับเจ้าสาบานด้วยถ้อยคำสาหัส ค่อยบอกแผนการของเราต่อเจ้า แต่หวนนึกถึงชะตากลั่นแกล้งคน พันคำนวณหมื่นคำนวณ ไหนเลยเทียบเท่าฟ้าลิขิต?"

กล่าวจบแหงนมองเพดานห้อง ประกายตาบัดเดี๋ยวเจิดจ้าบัดเดี๋ยวมืดหม่น ทั้งยินดีทั้งกังวล

หานป๋อทราบว่าอีกฝ่ายมีคำพูดสำคัญคิดกล่าว จึงรอคอยอย่างสงบ

เช่อจุนซิ่นมองดูหานป๋อ สีหน้าปรากฏแววชื่นชม กล่าวว่า

"น้องเรา เจ้าทราบข้อแตกต่างระหว่างธรรมกับมารหรือไม่?"

หานป๋ออ้าปากคิดกล่าววาจา แต่แล้วไม่อาจกล่าวจากปาก ที่แท้ระหว่างที่มันอยู่ในตึกตระกูลหาน มาตรว่าได้ยินเหล่าพี่น้องตระกูลหานเอ่ยถึงธรรมกับมารจนติดปาก คล้ายกับว่าระหว่างธรรมกับมารมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจน แต่ตอนนี้หากให้มันบ่งบอกว่าอันใดเป็นธรรม

อันใดเป็นมาร กลับพบว่าตนเองไม่เคยใคร่ครวญถึงปัญหาที่ดูเหมือนตื้นเขินนี้อย่างจริงจังมาก่อน

เซ่อจุนซิ่นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เจ้าไม่ทราบก็ยากตำหนิ ทั่วทั้งแผ่นดินผู้ที่รู้หลักเหตุผลนี้อย่างชัดแจ้ง มีเพียงไม่กี่คน"

หานป๋อผงกศีรษะอย่างโง่งม เซ่อจุนซิ่นกล่าวว่า

"ฟ้าดินสรรพสิ่งเริ่มต้นจากหนึ่ง มาตรว่าพันเปลี่ยนหมื่นแปลงสุดท้ายกลับคืนสู่เอกะ สุดที่ขีดความสามารถผู้คนจะบังคับได้ มีคำกล่าวว่าหนึ่งเกิดเป็นสอง สองเกิดเป็นสาม สามเกิดสรรพวัตถุ อันว่าหนึ่งเกิดสอง หมายถึงด้านหน้ากับด้านหลัง หรืออีกนัยหนึ่งคือธรรมกับมาร ถึงแม้ว่าคนไม่สามารถเปลี่ยนช่วงระยะจากไม่มีเป็นมี หรือจากมีเป็นไม่มี แต่สามารถเกาะกุมช่องว่างระหว่างมีกับไม่มี หลุดพ้นจากมีและไม่มี และไม่ว่าเป็นธรรมหรือมาร จุดประสงค์เพื่อหลุดพ้นจากมีและไม่มี ด้านหน้ากับด้านหลัง ตลอดจนความเป็นกับความตายเพียงแต่วิธีการผิดแผกแตกต่างเท่านั้น"

หานป๋อขมวดคิ้วนิ่วหน้า คล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ ควรทราบว่าผู้คนทั่วไปมีชีวิตอยู่ในโลก เป้าหมายในชีวิตเพียงอยู่ที่มีอาหารอิ่มท้อง ตบแต่งภรรยากำเนิดบุตร ผู้ที่มักใหญ่ใฝ่สูงคิดเสพสุขวาสนา ในส่วนของผู้ปกครองแผ่นดิน ถือว่าเป้าสูงสุดของชีวิตคือสำเร็จกิจการยิ่งใหญ่

แต่เซ่อจุนซิ่นแสดงว่าคิดก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง มุ่งเป้าไปที่ค้นหาความลี้ลับแห่งจักรวาลซึ่งไม่เคยมีคนกล้านึกถึงมาก่อน ดังนั้นในเวลาอันสั้น ด้วยสมองน้อยๆ ของหานป๋อไหนเลยเข้าใจได้ หากคำพูดเหล่านี้กล่าวกับชนชั้นผังปานหรือล่างฟานหวิน ตลอดจนยอดคนนิกายเซนจะเกิดความรู้สึกตอบรับขึ้น

เซ่อจุนซิ่นอธิบายอีกว่า

"คนพอถือกำเนิดเกิดมา ก็ไม่เป็นตัวของตัวเอง ทำงานทำการประกอบธุรกิจ จวบจนตายค่อยเลิกรา"

จากนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ส่วนเหล่าบัณฑิตคร่ำครึ เอาแต่หมกมุ่นกับคำสอนของปราชญ์เมธี ให้รักชาติบ้านเมือง จงรักภักดีเจ้าชีวิต ยึดถือทางสายกลางอะไรนั่น เพียงเป็นกลุ่มคนอันโฉดเขลาที่ไม่กล้าเผชิญหน้ากับความจริง..."

หานป๋อโต้แย้งในใจ 'คนรอบรู้จำกัด หากค้นหาคำตอบหวังหลุดพ้นจากความเป็นความตาย ไหนเลยดำรงชีวิตอย่างปรกติได้?' แต่มันไม่ทันคาดคิดว่าเซ่อจุนซิ่นเป็นคนเหนือธรรมดา

เซ่อจุนซิ่นกล่าวสืบต่อ

"คนมุ่งวิถีธรรมมุ่งเส้นทางมาร เป้าหมายสูงสุดล้วนอยู่ที่หลุดพ้นจากความเป็นตาย กลับคืนสู่เอกะ แต่ว่าเส้นทางที่เลือกเดินตรงกันข้ามกัน ยกตัวอย่างเช่นถนนยาวสายหนึ่ง ถนนมีสองปลาย ปลายหนึ่งคือเป็น ปลายหนึ่งคือตาย หากคิดหลุดพ้นจากถนนยาวนี้ ทางหนึ่งคือมุ่งสู่ความเป็นทางหนึ่งคือหลบหนีจากความตาย ผู้ที่เข้าสู่วิถีธรรมเลือกหนทาง 'เป็น' ดังนั้นเลือกที่จะคืนสู่ธรรมชาติ มุ่งมรรคาว่างเปล่าจากสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันกลับไปสู่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด สะสมสร้างครรภ์แห่งเซียน กลับชราคืนสู่ทารก หวนกลับไปสู่สภาพก่อนก่อเกิดนี่เรียกว่าวิถีธรรม"

สำหรับกับหานป๋อ คำพูดเหล่านี้ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ถึงกับรับฟังจนสมองพองโต

ครั้งนี้เซ่อจุนซิ่นไม่ได้อธิบายเพิ่มเติม เพียงกล่าวว่า

"มีเกิดต้องมีตาย มีด้านหน้าต้องมีด้านหลัง หากแม้นเกิดเป็นด้านหน้า ตายก็เป็นด้านหลัง หากตายเป็นด้านหน้า เกิดก็เป็นด้านหลัง ผู้บำเพ็ญธรรมเน้นการสร้างบุญกุศล ประพฤติดีประพฤติ

ชอบ ผลก่อเกิด 'ความเป็น' ผู้ที่ดำรงความเป็นมารมุ่งทำลายสำสัตว์ ผลก่อเกิด 'ความตาย' หลักเหตุผลเป็นเช่นเดียวกัน"

หานป๋อบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น กล่าวว่า

"หากดำรงความเป็นมารก็เป็นหลักเหตุผล ยังมีการแบ่งแยกความดีเลวอีกหรือ?"

เซ่อจุนซิ่นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"อันว่าการสร้างบุญกุศล หรือทำลายสำสัตว์ ล้วนเป็นพฤติกรรมของผู้กระทำ ส่วนผู้ที่มุ่งวิถีธรรมหรือมุ่งเส้นทางมาร พอบรรลุถึงขอบเขตขั้นหนึ่ง จะหลุดพ้นจากความดีเลว เข้าใจว่าความจริงเท็จธัมมะอธรรมเพียงเป็นภาพมายาของความเป็นตาย สักวันหนึ่งเจ้าจะเข้าใจเหตุผลนี้ ตอนนี้ไม่ต้องเปลืองสมองครุ่นคิดไป"

หานป๋อคิดกล่าววาจา แต่นึกหาถ้อยคำที่เหมาะสมไม่ได้

ทุกคำพูดของเซ่อจุนซิ่นซ่อนปรัชญา แสดงออกถึงความคิดอ่านและภูมิปัญญาเหนือคนของมัน

เซ่อจุนซิ่นกล่าวสืบต่อ

"สำนักมารมุ่งสู่มรณะ ควรทราบว่าขั้นตอนของการเกิดซับซ้อนยืดยาว กล่าวคือบุรุษสตรีร่วมรัก อุ้มครรภ์สิบเดือน ระมัดระวังตัวตลอดเวลา สำนักมารกลับมุ่งแสวงหา เร่งรัดโดยเร็ว คล้ายกับความตาย ดังนั้นฝึกฝีมืออีกแนวทางหนึ่ง เต็มไปด้วยความประหลาดพิกล พาตัวเข้าจุดอับค่อยพลิกฟื้นคืนชีวิต วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปาน ต้องเสาะหากระถางรองรับ ซ่อนเร้นอยู่ภายใน เข้าสู่ภาวะแสร้งตาย เมื่อปลูกฝังมารเป็นผลสำเร็จ จากแสร้งตายกลายเป็นตายจริง จะสำเร็จลุล่วง"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หากแม้นตายจริง ยังเป็นความสำเร็จอันใด?"

เซ่อจุนซิ่นตอบว่า

"ผู้ที่ตายจริงคือกระถางรองรับ ส่วนมารที่ปลูกฝังอาศัยการตายของกระถางรองรับ ก่อเกิดกำเนิดขึ้น ข้อบกพร่องของวิชามารผังปานอาจเกิดจากกระถางรองรับมีปัญหา ไม่เช่นนั้นมันจะเป็นพญามารคนแรกของสำนักมาร เมื่อถึงเวลานั้นมันมีความร้ายกาจถึงขั้นใดสุดที่เราจะทราบได้"

มันมีปัญญาสูงส่ง คาดเดาปัญหาที่เกิดขึ้นกับผังปาน ราวเห็นกับตาก็มิปาน

หานป๋อออดถามมิได้ว่า

"ท่านไฉนล่วงรู้วิชามารของผังปานโดยละเอียดถึงเพียงนี้?"

เซ่อจุนซิ่นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"เรื่องนี้ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดทราบได้ ทั้งนี้เพราะเรากับผังปานมีความสัมพันธ์ที่ไม่ธรรมดา มันสืบทอดฝีมือของยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งมองโกลเมิ่งเซ่อสิง ส่วนเราสืบทอดวิชาฝีมือของยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งพรรคมาร ฉายาหัตถ์โลหิตลี่กง มาตรว่าล้วนมาจากฝ่ายมาร แต่ทั้งสองสำนักต่อสู้ช่วงชิงไม่หยุดหย่อน ดังนั้นผังปานฝึกวิชามารสำเร็จก็เสาะหาเราเป็นบุคคลแรก ผังปานผู้นี้มีประวัติความเป็นมาลึกลับ อาจมีสายเลือดของมองโกลเจือปนอยู่ คราครั้งนี้ออกมาก่อหวอด อาจคิดแก้แค้นต่อราชวงศ์หมิงที่ล้มล้างพวกมองโกลไป"

หานป๋อรับฟังจนตะลึงลาน คิดไม่ถึงว่าเรื่องราวมีเบื้องหลังสลับซับซ้อนถึงเพียงนี้

เซ่อจุนซิ่นกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้เป็นต้นยามอิ๋น (ประมาณสามนาฬิกา) ไม่ถึงหนึ่งชั่วยามผู้คุมจินจะคุมตัวเจ้าไปยังห้องลงทัณฑ์ หากพวกมันเชิญเหอฉีหยางมาได้ ก็ไม่สามารถถ่วงเวลาอีกต่อไป"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ภายในหนึ่งชั่วยามพวกมันจะมาคุมตัวข้าพเจ้าไป?"

เซ่อจุนซิ่นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นลวดลายของผู้ลงทัณฑ์ สำหรับผู้คนทั่วไป ยามอิ๋นเป็นช่วงเวลาที่หลับสนิทที่สุด จิตใจก็เปราะบางที่สุด หากใช้ช่วงเวลานี้คาดคั้นเค้นถาม มักประสบผล"

หานป๋อสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"

เซ่อจุนซิ่นยิ้มเล็กน้อย กำซับกำชาหานป๋ออย่างยืดยาว หานป๋อต้องกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่ใช้ได้ผลหรือ?"

เซ่อจุนซิ่นขณะจะตอบคำ พลันฉุกใจคิดกล่าวว่า

"พวกมันมาแล้ว"

ไม่เห็นมันมีความเคลื่อนไหวใด ก็ลอยตัวขึ้นบนผนังเพดาน เคลื่อนย้ายหินใหญ่ออก หลบเข้าห้องข้างติดกัน เลื่อนปิดหินใหญ่ลง ทุกประการกลับคืนสู่สภาพเดิม

ชั่วครู่ให้หลัง ประตูห้องขังถูกเปิดออก หานป๋อถูกเจ้าหน้าที่คุกเหล็กคุมตัวเข้าห้องลงทัณฑ์ เหอฉีหยางกับผู้คุมจินล้วนนั่งอยู่ภายในห้อง

หานป๋อถูกผลักไสให้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง หนังสือรับสารภาพยังกางอยู่บนโต๊ะ จัดวางพู่กันและหมึกครบถ้วน

เหอฉีหยางยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องเรา คิดไม่ถึงเจ้าเป็นบุรุษเหล็กอันเข้มแข็ง เรานับถือเลื่อมใสยิ่ง ตอนนี้เรามาถึงที่นี้แล้ว เจ้าคิดตอบแทนเราอย่างไร?"

มันใช้ถ้อยคำยุทธจักรสนทนากับหานป๋อ แสดงว่าคิดใช้มารยาทก่อนทหารตามหลัง

หานป๋อทำตามคำแนะนำของเซ่อจุนซิ่น ทอดถอนใจก่อนคำหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้ความ แต่ยังไม่ถึงกับโง่เขลา มือปราบเหอเมื่อมายังที่นี้ ข้าพเจ้าสมควรยอมรับชะตากรรม มือปราบเหอให้ข้าพเจ้าลงนามอันใด ข้าพเจ้าจะลงนามเช่นนั้น"

เหอฉีหยางและพวกประหลาดใจยิ่ง คิดไม่ถึงหานป๋ออายุยังเยาว์ กลับเห็นซึ้งปรุโปร่งถึงเพียงนี้

หานป๋อกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีญาติมิตร ไม่ว่าเป็นหรือตาย ไม่มีใดห่วงพะวง แต่ก่อนตายมีคำร้องขอประการหนึ่ง ขอมือปราบเหอช่วยส่งเสริม"

เหอฉีหยางผ่านพบเหตุการณ์นับครั้งไม่ถ้วน แต่ยังไม่เคยพบเห็นคนที่ชืดชาต่อความเป็นตายถึงเพียงนี้ หากอีกฝ่ายเป็นชายชราที่ครำ่โลก ยังไม่น่าแปลกประหลาด แต่ด้วยวัยของหานป๋อซึ่งยังอาลัยอาวรณ์ต่อชีวิต กลับปลงตกถึงเพียงนี้ นับว่าไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ดังนั้นรับฟังจนคับข้องใจ กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"บอกมาเถอะ ขอเพียงเรากระทำได้ ยินดีส่งเสริมท่าน"

คำพูดนี้กลับไม่เสแสร้ง ควรทราบว่าผู้คนเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม แม้แต่ชนชั้นผู้คุมจินและพวก หลังจากทำร้ายหานป๋อ ก็จะเซ่นไหว้บูชาหวังว่าวิญญาณของหานป๋ออย่าได้ตามรังควานพวกมัน

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงร้องขอว่า ก่อนตายสามารถรับประทานอาหารให้อิ่มหนำ นอนหลับให้เต็มตา ตายแล้วรักษาซากศพที่สมบูรณ์ไว้"

เหอฉีหยางระบายลมจากปากกล่าวว่า

"น้องเราวางใจ เรารับรองว่าท่านต้องสมปรารถนา"

หานป๋อไม่กล่าวมากความ หยิบพู่กันลงนามบนหนังสือรับสารภาพ หลังจากนั้นถูกส่งตัวกลับมายังห้องคุมขัง ไม่นานอาหารอันโอชะยกมาถึง หานป๋อทำตามคำแนะนำของเซ่อจุนซิ่น ดื่มกินเป็นการใหญ่ เพิ่งวางชามตะเกียบลง ขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่นก็เร้นกายเข้ามาดุจปลาไหลตัวหนึ่ง

สีหน้าเซ่อจุนซิ่นเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"เราคาดการณ์ไม่ผิด พวกมันไม่วางยาในอาหาร นี่มิใช่พวกมันมีจิตใจดีงาม หากแต่กลัวว่าภายหลังเหตุการณ์ ถูกคนของสำนักฉางไป่ตรวจสอบออก"

หานป๋อกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"อย่างนั้นพวกมันจะฆ่าข้าพเจ้าอย่างไร?"

เซ่อจุนซิ่นกวาดมองตะเกียงน้ำมันซึ่งจุดอยู่ที่มุมห้อง กล่าวว่า

"ห้องขังแถบนี้เป็นคุกมืด ไม่ได้จุดโคมไฟ มีแต่ห้องนี้ค่อยจุดตะเกียงน้ำมัน ความนี้ต้องมีเลศนัย"

หานป๋อกล่าวว่า

"หรือพวกมันแพร่พิษในตะเกียงน้ำมัน?"

เซ่อจุนซิ่นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"หากแม้นแพร่พิษ ไหนเลยตบตาคนของสำนักฉางไป่ได้ ตะเกียงน้ำมันดวงนี้เพียงเป็นเครื่องมือที่บ่งชี้อย่างหนึ่ง เมื่อแสงตะเกียงดับลงจะเป็นเวลาที่เจ้าจบชีวิต"

หานป๋อรับฟังไม่เข้าใจ เซ่อจุนซิ่นอธิบายว่า

"พวกมันขอเพียงปิดช่องถ่ายเทอากาศ ใช้ผ้าสำลีอุดร่องประตู เจ้าก็จะอึดอัดขาดใจตายไปเอง ภายหลังเหตุการณ์ก็ไม่กลัวผู้คนตรวจพบว่าเจ้าถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต วิธีนี้แนบเนียนหรือไม่?"

หานป๋อตัวสั่นงันงก ถามเสียงสั่นสะท้านว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

เซ่อจุนซิ่นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พวกเราจะดำเนินแผนซ้อนแผน เจ้ารับฟังให้ดี อีกสักครู่เราจะถ่ายทอดยอดวิชาพรรคมาร ซึ่งยังไม่เคยมีคนกล้าทดลองใช้มาก่อน วิชานี้ตรงกันข้ามกับวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปาน มันจากมารเข้าสู่ทางธรรม เสียสละกระถางรองรับ ส่วนวิธีของเราจากทางธรรมเข้าสู่มาร เสียสละตัวเองส่งเสริมกระถางรองรับ"

หานป๋อกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"ท่านเสียสละตัวเอง จะเกิดผลสุดท้ายอย่างไร?"

เซ่อจุนซิ่นกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ย่อมตายอย่างหมดจดชัดเจน"

หานป๋อส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกว่า

"นั่นจะได้อย่างไร?"

เซ่อจุนซิ่นทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากมีวิธีอื่น เรายังคิดตายหรือ? วิธีนี้ที่ไม่เคยมีคนกล้าทดลองมาก่อน เพราะไม่มีผู้คนยอมเสียสละอย่างใหญ่หลวงเช่นนี้ ประกอบกับกระถางรองรับยากแสวงหา เราเองอับจนสิ้นหนทาง ทั้งเห็นว่าเจ้ามีส่วนสัดลักษณะอันประเสริฐ จึงคิดทดลองดู ยังดีกว่านั่งรอความตาย หากเจ้าพิรี้พิไรต่อไป เราจะปล่อยให้เจ้าถูกจัดการจนขาดใจตายทั้งเป็น"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ เซ่อจุนซิ่นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราจะใช้วิชาถ่ายจิตย้ายวิญญาณ ถ่ายเทพลังจิตสมาธิชั่วชีวิตให้แก่เจ้า ทำให้เข้าสู่สภาพคล้ายตาย หลังจากนี้จะเกิดสภาพอย่างไร เจ้าสามารถเป็นยอดฝีมือที่ต่อกรกับผังปานหรือไม่ สุดที่เราจะทราบได้

...ตอนนี้รับฟังให้ดี"

หานป๋อยังคิดกล่าวกระไร สุ้มเสียงที่คล้ายแฝงพลังสะกดจิตของเซ่อจุนซิ่นก็ดังขึ้นที่ริมโสต ชี้นำมันเข้าสู่สภาพรองรับวิชาอย่างไร

เสียงฉาดเมื่อเซ่อจุนซิ่นฟาดฝ่ามือใส่ขม่อมของมัน

หานป๋อเข้าสู่ภวังค์กึ่งสลบไสลในบัดดล ร่างบัดเดี๋ยวหนาวบัดเดี๋ยวร้อน ที่เบื้องหน้าปรากฏมายาภาพหลายหลาก เลือดเนื้อทั่วร่างคล้ายกับจะระเบิดออก หลั่งเหงื่อชุ่มโชกโซมกาย

หลังความสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ในที่สุดหานป๋อสิ้นสติไป

ค่ำคืนเดือนเพ็ญ

ริมแม่น้ำแยงซีเกียง ท่าข้ามหลงตู้

เรือใหญ่ลำหนึ่งจอดเทียบท่า ทั้งลำเรือมืดทึบ เพียงแขวนโคมสองดวงที่หัวเรือ เป็นหนึ่งแดงหนึ่งเหลือง สะดุดตาเป็นพิเศษ แสงจันทร์พอดีลอยพ้นเส้นขอบฟ้า สีเหลืองนวลสาดส่องต้องตัวเรือ ทอทาบเป็นเงายืดยาว หลอมกลืนเข้ากับดงไม้ริมแม่น้ำ

ทุกประการดูไปสงบสันติสุข

ยามนั้นเงาร่างหลายสิบสายแบ่งเป็นหลายขบวน เคลื่อนเข้าสู่ดงไม้ซึ่งทอดยาวอยู่ริมแม่น้ำถึงหลายลี้ ชั่วพริบตาก็วิ่งขึ้นไปบนเนินเล็กๆ ลูกหนึ่ง พอดีเห็นเรือใหญ่สองเสาซึ่งจอดเทียบท่าแต่ไกล

คนเหล่านี้หมอบร่างลงด้วยความชำนาญ ไม่ส่งเสียงสำเนียงใด

หนึ่งในจำนวนนั้นโห่ร้องว่า "มาแล้ว" มันเป็นคลื่นลูกหลังของพรรคมังกรพิโรธ อาศัยดาบไวสร้างชื่อ...ชิฉางเจิงเอง

ซ่างกวนอิงที่ข้างกายมันกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"สัญญาณโคมถูกต้อง แต่เรือลำนี้มิใช่เรือของพรรคเรา"

ตี้หวี่สือที่ด้านข้างกล่าวว่า

"นี่ค่อยสมเหตุสมผล ด้วยสติปัญญาของท่านหลิง ย่อมไม่จัดเรือมังกรพิโรธ หรือมังกรสมุทร หรือว่ามังกรบินมาเป็นที่เอิกเกริก"

ปากแม้กล่าวเช่นนี้ แต่สีหน้ายังเคร่งขรึมจริงจัง

ทุกผู้คนเชื่อมั่นสติปัญญาของมัน จึงสงบปากคำ รอให้มันกล่าววาจา

ตี้หวี่สือขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ฉางเจิง หากท่านเป็นท่านหลิง ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นสำนักรื่นรมย์กับหมู่ตึกสิบโฉด ท่านจะทำอย่างไร?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าจะระดมมือดีของพรรค ลงเรือรบทั้งสามลำมาช่วยเหลือทั้งนี้เพราะพวกมันยังไม่มีปัญญาต่อสู้กับพวกเราบนแม่น้ำ"

ซ่างกวนอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ใบหน้าขาวซีดลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว หากท่านอาหลิงทราบว่าเจ้าสำนักกับหัวหน้าหมู่ตึกทั้งสองได้รับการหนุนหลังจากผังปาน หนึ่งนั้นจะดำเนินการเช่นเดียวกับฉางเจิง หนึ่งนั้นคือปฏิบัติการลับ ต้องไม่เป็นเช่นเฉพาะหน้าที่รุกก็ไม่ได้ ถอยตั้งรับก็ไม่ได้"

ชิฉางเจิงหน้าเคร่งเครียดลง ร้องว่า

"หม่าจิ้นเซิงอันชั่วช้า กลับไร้คุณธรรมถึงเพียงนี้"

ตี้หวี่สือบอกว่าอย่าเพิ่งด่วนสรุป พลางกวักมือไปทางด้านหลัง ปรากฏชายหนุ่มผู้หนึ่งสะอึกปราดเข้ามา แสดงว่าเป็นมือดีด้านวิชาตัวเบา

ตี้หวี่สือสั่งว่า

"ท่านเร้นกายถึงดงไม้ขวามือที่ห่างไปสองลี้ ปล่อยพลุสัญญาณออก หากในเวลาชั่วอึดใจไม่เห็นเรือสองลำปล่อยพลุสัญญาณตอบรับของพรรคเรา ให้ล่าถอยไป ทั้งมิต้องกลับเข้าขบวน หากแต่หาทาง

กลับพรรค...ไปเถอะ"

มือดีนั้นรับคำสั่งจากไป

ยามนี้ประจวบปรากฏเมฆดำเคลื่อนคล้อยลอยผ่าน บดบังจันทร์เอาไว้ แผ่นฟ้าแผ่นดินมืดมัวสลัวลง

ทุกผู้คนใจเขม็งตึงเครียด รอดูความคืบหน้า

เรือสองเสาที่ริมแม่น้ำไกลตาปราศจากกลิ่นไอผู้คน โคมหนึ่งเหลืองหนึ่งแดงยิ่งเจิดจ้าอยู่ในความมืด

เสียงเฟี้ยวเมื่อพลุไฟดอกหนึ่งพวยพุ่งขึ้นจากดงไม้ด้านขวามือที่ห่างไปสองลี้ แตกเป็นดอกไม้เพลิงสีแดงเลือดดอกหนึ่ง

พริบตานั้นแผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายหยุดชะงักงันไป

แต่อึดใจต่อมาที่ริมแม่น้ำปรากฏเงาคนพลุกพล่าน เงาร่างหลายสายถลันออกจากห้องท้องเรือ

ตี้หวี่สือหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดเบาๆ ว่า

"เป็นหลุมพราง รีบไป"

ผู้คนหลายสิบคนถอยปราดไปทางด้านหลัง

ซ่างกวนอิงแหงนมองท้องฟ้า เห็นจันทร์เผยโฉมจากก้อนเมฆเล็กน้อย ต้องลอบทอดถอนใจ พวกมันแม้ล่วงรู้แผนอุบายฝ่ายตรงข้าม แต่ก็เปิดเผยร่องรอยแล้ว ภายใต้วิชาตามรอยที่ไร้ผู้ต่อต้านของสำนักรื่นรมย์ พวกมันสามารถหลบหนีไปที่ใดได้?

เดือนเต็มดวงลอยขึ้นจากเส้นขอบฟ้า

ในที่สุดเป็นคืนขึ้นสิบห้าค่ำเดือนเพ็ญ

ล่างฟานหวินนั่งอยู่ในเก๋งศิลา ทอดตามองแสงจันทร์บนแม่น้ำแยงซีเกียง บนโต๊ะจัดวางสุราสิบกว่าป้าน ตระเตรียมใช้สุราราดรดทุกข์

ร่ำสุราขับสังคีต ชีวิตคนเป็นไฉน

*ดั่งน้ำค้างอโณทัย หนทางไกลมากทุกข์เข็ญ**

ชีชีเสียชีวิตบนเรือน้อยกลางทะเลสาบตังถิงใต้จันทร์เพ็ญที่ทั้งกลมทั้งโตดุจเดียวกัน เดือนเต็มดวงคนขาดพร่อง ชีวิตไม่จีรัง พลัดพรากตายจากด้วยเหตุอันใด?

ล่างฟานหวินหยิบฉวยสุราบนโต๊ะหินใบหนึ่งยกมือขึ้นสูง สุราในป้านกลับกลายเป็นฝนสีทองใต้แสงจันทร์ พร่างพรมลงยังสายน้ำที่ไหลหลั่งอยู่ใต้เก๋งศิลา เป็นการใช้สุราเซ่นสรวงภรรยาผู้ล่วงลับ

ส่วนมือซ้ายหยิบฉวยป้านสุราอีกใบหนึ่ง ดื่มอึกๆ จนหมดสิ้น ความแสบร้อนพวยพุ่งผ่านลำคอ แล้วกระจายไปทั่วร่าง

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"สุราที่ดี เพียงสูดกลิ่นหอมของสุรา ก็ทราบว่าเป็นสุราเซียนเหนียนจุ้ย (เมามายพันปี) ที่ผลิตจากภูเขาลั่วเสีย"

ล่างฟานหวินมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ไม่พบกันสามปี พี่เฉียนมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าเดิม เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

คนผู้หนึ่งก้าวยาวๆ ออกจากเงามืด ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวอันใด ก็นั่งบนเก้าอี้หินด้านตรงข้ามกับล่างฟานหวิน หยิบฉวยป้านสุราอีกใบหนึ่งไปโดยไม่เกรงอกเกรงใจ ใช้กำลังที่ปลายนิ้วเล็กน้อยก็บีบฝาป้านแตกแหลก ยกป้านสุราดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

คนผู้นี้ดูไปมีอายุเพียงสามสิบเศษ หน้าตาหล่อเหลา รูปร่างผอมสูง สวมชุดยาวสีครามเข้มพัดพับพับในสายลม ที่แท้เป็นบุคคลซึ่งเคยจัดอยู่อันดับแรกในสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ต่อมาวางแผน

---

* ประพันธ์โดยโจโฉสมัยสามก๊ก

คิดร้ายล่างฟานหวินหากแต่ล้มเหลว ทั้งยังพลาดท่าเสียที ครองความยิ่งใหญ่อยู่ทางเหนือ...เจ้าเมืองภูเขาแหฟ้า หัตถ์พิษเฉียนหลอ

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวัดมือ โยนป้านเปล่าไปยังด้านหลังที่ห่างไกล ร่วงหล่นลงในแม่น้ำหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ชีวิตเช่นเดียวกับป้านใบนี้ ไม่ทราบจะถูกผู้ใดโยนลงสู่ทะเลมนุษย์ ไม่เป็นตัวของตัวเอง และไม่ทราบพัดพาไปยังแห่งหนใด"

ล่างฟานหวินแหงนมองจันทร์เพ็ญ กล่าวช้าๆ ว่า

"พี่เฉียนกล่าวด้วยน้ำเสียงท้อแท้ คล้ายมีข้อบ่งชี้ ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ถึงกับสูญเสียความฮึกเหิมไป?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"พี่ล่างชีดซาต่อชื่อเสียง ไม่ลดตัวลงช่วงชิงยุทธจักร คิดมาก็มา คิดไปก็ไป ไหนเลยล่วงรู้ถึงความคับแค้นทางโลก?"

ล่างฟานหวินรั้งสายตากลับมามองดูเฉียนหลอ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่เฉียนบอกแล้วว่า เมื่อถูกจับโยนลงสู่ทะเลมนุษย์ ย่อมต้องถูกคลื่นทะเลหนุนเนื่องไป มีผู้ใครรอดพ้น ผู้ใดไร้น้ำใจได้?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ หากพุทธะไร้น้ำใจ คงไม่ตั้งจิตปณิธานส่งเสริมสำสัตว์"

ล่างฟานหวินแหงนมองจันทร์ใหม่ จันทร์กระจ่างลอยขึ้นเหนือน้ำ ลอยถึงกลางฟ้า สาดแสงสีเหลืองทองอันอำไพ

นับแต่โบราณกาลมา ดวงจันทร์กลมแล้วแหว่งเว้า แหว่งเว้าแล้วกลม แต่ทางโลกก็หมุนเวียนเปลี่ยนแปรไม่แน่นอน มีชีวิตอยู่เพื่ออะไร?

ทอดตาเบื้องหน้ามิเห็นคนเก่าที่ล่วงลับ เหลียวมองด้านหลัง

*มิเห็นผู้มาแทนที่ใหม่ รำลึกถึงฟ้าเวิ้งแผ่นดินว้างยืดยาวไกล อดมิได้ที่หลั่งน้ำตาด้วยความเศร้าอาลัย**

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"เราขอยืมดอกไม้บูชาพระ คารวะท่านป้านหนึ่ง"

ล่างฟานหวินไม่กล่าวกระไร ดื่มสุราหมดไปอีกป้านหนึ่ง ความเศร้าอาลัยในดวงตายิ่งเข้มข้นกว่าเดิม

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"การมาของเราในครั้งนี้ ความจริงมีเรื่องสำคัญคิดเรียนบอก"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน เพียงแต่พี่เฉียนสามารถปรากฏตัวในเวลาและสถานที่นี้ เชื่อว่าคงระดมกำลังคนและกำลังทรัพย์ไม่น้อย"

หัตถ์พิษเฉียนหลอทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไม่กล้าใช้สอยบริวารแม้สักคนเดียว หากแต่เคลื่อนไหวด้วยตัวเอง ติดตามพี่ล่างเจ็ดวันเจ็ดคืน ค่อยตามทันในที่นี้"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เช่นนี้เป็นว่า พี่เฉียนไม่ต้องการให้ผู้ใดทราบเรื่องที่พี่เฉียนมาหาข้าพเจ้า เพียงไม่ทราบพี่เฉียนไฉนบังเกิดข้อกริ่งเกรงเช่นนี้"

ควรทราบว่าหัตถ์พิษเฉียนหลออยู่บนเส้นทางมิจฉาชีพ เรียกลมเรียกฝนเป็นเวลาสี่สิบกว่าปี กระทำการตามอำเภอใจ ไหนเลยเคยมีข้อกริ่งเกรงอันใด แต่ตอนนี้แม้กระทั่งมาหาล่างฟานหวินยังต้องลับๆ ล่อๆ ไม่กล้าเปิดเผยตัว ความนี้ย่อมมีสาเหตุที่ไม่อาจบอกกล่าวกับคนนอกได้

หัตถ์พิษเฉียนหลอดื่มสุราเชียนเหนียนจุ้ยอีกป้านหนึ่ง ค่อย

---

* จากลำนำชื่อขึ้นสู่อิวโจวไถของเฉินจื่ออังสมัยราชวงศ์ถัง

กล่าวว่า

"เรื่องที่ปรมาจารย์มารผังปานกลับคืนสู่ยุทธจักร พี่ล่างใช่ทราบหรือไม่?"

ล่างฟานหวินนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันบังเกิดความฮึกหาญประดัง หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ยอดคนโบราณอุ่นสุราถกผู้กล้า ค่ำคืนนี้จันทร์เพ็ญกลางแม่น้ำแยงซีเกียง ร่ำสุราเมามายพันปี พวกเราขอเลียนเยี่ยงปราชญ์เมธีถกถึงผู้ห้าวหาญทั้งแผ่นดิน นับเป็นความสมใจประการหนึ่ง"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยากนักที่พี่เฉียนมีอารมณ์สนุกเช่นนี้ ผู้น้องขอคารวะก่อนป้านหนึ่ง"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อดังๆ พลางร่ำดื่มสุรา

ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมทั้งสองนี้ความจริงเป็นศัตรูคู่อริ ยามนี้กลับนั่งดื่มสุราคู่กัน ดั่งราวกับสหายสนิท ควักหัวใจออกตีแผ่ ไม่เสแสร้งแกล้งดัดแม้แต่น้อย

หัตถ์พิษเฉียนหลอโยนป้านเปล่าทิ้ง กู่ร้องด้วยความรันทดคราหนึ่ง ยืดกายขึ้นเดินถึงข้างเก๋ง ยกมือไพล่หลังแหงนหน้ามองจันทร์กล่าวว่า

"มีแต่ทุ่มเทความรักจนหมดหัวใจ จึงบังคับใช้สุดยอดกระบี่ได้ เราทำศึกกับพี่ล่างที่เกาะมังกรพิโรธ ยอมรับความพ่ายแพ้อย่างหมดใจ สามปีนี้บำเพ็ญจิตใจ ทุกครั้งที่นึกถึงการศึกเก่าก่อน ค่อยได้คิดปรุโปร่ง"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ครั้งก่อนพี่เฉียนพ่ายแพ้แก่คำไม่ทันระวัง หากต่อสู้กันอย่างยุติธรรม ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ยากที่จะระบุมั่น"

หัตถ์พิษเฉียนหลอสั่นศีรษะกล่าว

"หามิได้ กระบี่คลุมวรุณของพี่ล่างบรรลุถึงขั้นกระบี่เคลื่อนตามจิตสำนึก ใช้จิตสำนึกตามจิตใจ ใช้จิตใจตามจิตวิญญาณ จุดสุดยอดของเพลงกระบี่ ได้แต่ทุ่มเทความรักจนหมดหัวใจ จึงทุ่มเทใช้สุดยอดกระบี่ได้ เราได้รับประโยชน์อย่างอนันต์ สามปีนี้จึงสามารถทะลุทะลวงข้ามความชะงักงันในยี่สิบปีนี้พี่ล่างนับเป็นกัลยาณมิตรของผู้น้องอย่างแท้จริง"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างงุนงงว่า

"หากนับตามลำดับอาวุโส พี่เฉียนสามารถเป็นรุ่นอาจารย์ข้าพเจ้า นี่นับว่าพี่เฉียนยกย่องเกินไปแล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหันขวับมา ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า กล่าวว่า

"วัยนี้นับเป็นเครื่องกำหนดความสูงต่ำของเราท่าน พวกเราอายุต่างกันเกือบสามสิบปี แต่พลังฝีมือของท่านสมควรสูงล้ำกว่า โดยไม่ต่ำทรามกว่าเรา แสดงว่าพรสวรรค์ภูมิปัญญาของท่านเหนือล้ำกว่าเรา หวนนึกถึงครั้งกระโน้น จอมยุทธ์ฟู่อิงอยู่ในวัยยี่สิบเจ็ดปี อาศัยดาบสันหนาเล่มเดียวบุกตำหนักสะท้านห่านป่า หาญสู้สามยอดฝีมือมองโกล ได้แก่ปาซือปา ซือฮั่นเฟยและเมิ่งเช่อสิง ประหารม่าซือฮั่นเฟยกลางทัพมองโกล ทะยานสู่หัวงอากาศเหนือผาขาด เหาะเหินจากไปทิ้งไว้แต่ตำนานเล่าขาน วัยอายุมีอุปสรรคใด?"

ล่างฟานหวินเปล่งเสียงหัวร่อยืดกายขึ้น พร้อมกับหยิบฉวยสุราสองป้าน เดินถึงข้างกายเฉียนหลอ ยื่นส่งสุราแก่มันป้านหนึ่ง กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ ผู้น้องขอคารวะท่านอีกป้านหนึ่ง"

เสียงดังเมื่อป้านทั้งสองใบกระทบกัน ทั้งสองดื่มสุรารวดเดียว

หมดสิ้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอทอดตามองแม่น้ำแยงซีเกียงซึ่งไหลหลั่งสู่บูรพา ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พี่ล่างพออายุสิบแปดปี ก็โด่นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมสิบกว่าคน ช่วยเหลือพรรคมังกรพิโรธเพาะสร้างรากฐาน มีชื่อเสียงเกริกไกร แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้สังกัดสำนักอาจารย์ท่าน คล้ายกับว่าพี่ล่างเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่แตกระเบิดออกจากก้อนหิน ไม่ทราบพี่ล่างสามารถไขปริศนาแก่เราหรือไม่?"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ทะเลสาบตังถิงคืออาจารีเรา"

หัตถ์พิษเฉียนหลองงงันวูบใหญ่ มองดูล่างฟานหวินที่ยืนเคียงคู่กับมัน ขณะที่ล่างฟานหวินเพ่งสายตาไปยังสายน้ำ ดวงตาทอประกายความรู้สึกอันแรงกล้า หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว เราเข้าใจแล้ว...เราเข้าใจแล้ว"

เอ่ยถึงประโยคสุดท้าย สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นเบาลง

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในโลกหล้าผู้ที่เข้าใจหลักเหตุผลนี้มีน้อยกว่าน้อย ระหว่างน้ำขึ้นน้ำลด เกลือนน้ำแข็งอรุณน้ำค้างกลางคืน ล้วนแฝงหลักการของฟ้าดิน มีคำกล่าวว่าอาจารย์ภายนอกส่งเสริม เป็นบ่อเกิดทางจิตใจ หากกราบผู้คนเป็นอาจารย์ ไหนเลยเทียบเท่าถือฟ้าดินเป็นอาจารี?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอถอยกายไปสามก้าว ประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"ขอบคุณพี่ล่างชี้แนะ หากวันหน้าพบความสำเร็จ ล้วนเป็นผลจากการสนทนากับพี่ล่างในวันนี้"

ล่างฟานหวินส่งเสียงหัวร่อพลางถอยห่างไป กล่าวว่า

"มา พี่เฉียนเชิญนั่ง ยังมีสุราอีกแปดป้าน คืนนี้ไม่เมามายไม่เลิกรา"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มอย่างสง่างาม กลับมานั่งลงบนเก้าอี้ทั้งสองร่ำดื่มสุราอีกป้านหนึ่ง ร้องบอกว่าสมอยาก

หัตถ์พิษเฉียนหลอหันเหหัวเรื่องว่า

"ผู้น้องมาในวันนี้ ความจริงมีเรื่องหนึ่งคิดหารือกับพี่ล่าง"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ผู้ที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่พี่เฉียน นอกจากปรมาจารย์มารผังปานยังมีผู้ใด?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอไม่ตอบคำ ขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว

"หากสำรวจสถานการณ์โดยรวม ฝ่ายอธรรมกอปรด้วยขุมกำลังสามเส้า ได้แก่พรรคมังกรพิโรธทางภาคกลาง สำนักเกริกเกียรติที่ชายแดนตะวันตก และเมืองภูเขาแหฟ้าทางตอนเหนือของผู้น้องทางด้านฝ่ายธัมมะ ก่อนที่ผังปานจะเร้นกาย ได้เหยียบย่ำทำลายเป็นการใหญ่ ยี่สิบปีนี้เก็บเนื้อเก็บตัว จัดตั้งสหพันธ์แปดสำนัก ทั้งได้รับการหนุนหลังจากนิกายฌานวิสุทธิ์กับเรือนฌานเมตไตรย เป็นดุลถ่วงฝ่ายอธรรม แต่ผังปานพอกลับเข้าสู่ยุทธจักร รูปแบบที่กล่าวมาข้างต้นก็ถูกทำลายไป แต่จะกลับกลายเป็นสภาพใด ยากที่จะระบุได้"

ล่างฟานหวินกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ผังปานกลับเข้าสู่ยุทธจักรจริงๆ?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"พี่ล่างคล้ายเข้าสู่ทางโลก แท้จริงหลุดพ้นจากทางโลก ดังนั้นไม่ล่วงรู้ความเปลี่ยนแปลงล่าสุดในยุทธจักร"

ล่างฟานหวินค่อยหน้าแปรเปลี่ยนไป ควรทราบว่าหากผังปานคิด

สอดมือเข้าสู่ยุทธจักร เป้าหมายอันดับแรกต้องเป็นขุมกำลังสามเส้าของฝ่ายอธรรม พรรคมังกรพิโรธได้ชื่อว่าเป็นชาวสัมมาชีพบนเส้นทางมิจฉาชีพ ย่อมตกเป็นเป้าจู่โจมก่อน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ศิษย์คนโปรดของผังปานนามฟางเยี่ยหวี่ ยืมมือศิษย์น้องของเช่อจุนซิ่น นามมนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ ยึดครองสำนักเกริกเกียรติเป็นผลสำเร็จ ผังปานลงมือด้วยตัวเอง โค่นขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นพ่ายแพ้"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เช่อจุนซิ่นเป็นหรือตาย?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอเพ่งตาเจิดจ้าจ้องมองล่างฟานหวิน กล่าวย้ำทีละคำว่า

"เช่อจุนซิ่นรับบาดเจ็บ ฝ่าวงล้อมหลบหนีไม่ทราบอยู่แห่งหนใด"

ล่างฟานหวินยกมือตบโต๊ะหิน ร้องคำ "ประเสริฐ" หัตถ์พิษเฉียนหลอทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากมิใช่เช่อจุนซิ่นรับบาดเจ็บหนีรอดไปได้ คืนนี้เราคงไม่นั่งอยู่กับท่านในที่นี้"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะเห็นพ้อง

เขาย่อมเข้าใจความหมายของเฉียนหลอ หากขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นถูกฆ่าตาย แสดงว่าผังปานเป็นสุดยอดฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน เฉียนหลอทางหนึ่งยอมศิโรราบ อีกทางหนึ่งคือเสาะหาสถานที่ซ่อนตัวไว้ แต่ตอนนี้เช่อจุนซิ่นสามารถฝ่าวงล้อมหลบหนี หมายความว่าวิชามารของผังปานยังมีช่องว่างจุดอ่อน แน่นอน เรื่องที่ผังปานขับไล่เช่อจุนซิ่นเตลิดเปิดหนี เพียงพอกับการสะท้านยุทธจักร ไม่มีผู้ใดกล้าลูบคมของผังปานอีก

ล่างฟานหวินกล่าวถามว่า

"ตอนนี้เมืองภูเขาแหฟ้าของพี่เฉียนมีสภาพอย่างไร?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่มาหาเราด้วยตัวเอง พร้อมด้วยจดหมายลายมือของผังปาน ให้เรายอมรับใช้มัน โดยลงมือจัดการกับพรรคมังกรพิโรธเปลือกนอกเรารับปากมัน แต่อ้างว่ายังไม่ทุเลาจากอาการบอบช้ำภายในไม่อาจเข้าร่วมปฏิบัติการจัดการกับพรรคท่าน แต่คงถ่วงเวลาได้ไม่นาน"

ล่างฟานหวินพลันหวนนึกถึงป้านเปล่าที่ถูกเฉียนหลอทิ้งขว้างลงน้ำ ไม่ทราบป้านเปล่าบรรจุน้ำเข้าไป จมลงสู่ก้นแม่น้ำหรือไม่?

แว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอกระทบโสตว่า

"เมื่อสิบวันก่อน หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่ววางกับดักที่เหลาโอบฟ้าชมจันทร์ คิดลอบสังหารประมุขพรรคท่านซ่างกวนอิง แต่วีรชนเกิดจากคนหนุ่ม แม้แต่จิ้งจอกเฒ่าเช่นถันอิงโส่วยังพลาดท่าเสียทีถูกซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือหลบหนีไปได้"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ถันอิงโส่วเมื่อลงมือ เจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนซึ่งเป็นคู่หูของมัน ไหนเลยไม่ทำตัวเป็นสุนัขรับใช้ด้วย?"

เขาคล้ายชิงชังรังเกียจเจ้าสำนักรื่นรมย์ น้ำเสียงเปี่ยมแววเหยียดหยาม

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"บอกไปเป็นเรื่องเหลือเชื่อ อาศัยวิชาสะกดรอยของสำนักรื่นรมย์จนบัดนี้ยังติดตามจับกุมซ่างกวนอิงไม่ได้ แต่เราเพิ่งได้รับข่าวว่า สำนักรื่นรมย์กับหมู่ตึกสิบโฉดทุ่มเทกำลังไปยังท่าข้ามหลงตู้ ทางตอนใต้ของเมืองอู่ชาง คล้ายสืบทราบร่องรอยของปางจู่ (ประมุขพรรค) พรรคท่านแล้ว"

ล่างฟานหวินแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"หากช่างกวนอิงและพวกได้รับอันตรายใด ม่ออี้เสียนกับถันอิงโส่ว อย่าคิดหมายมีชีวิตถึงเพ็ญเดือนแปดปีหน้า"

ทั่วทั้งแผ่นดินอาจมีแต่ล่างฟานหวินกับผังปานที่มีคุณสมบัติลั่นปากเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะเจ้าสำนักรื่นรมย์กับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดก็จัดอยู่ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมเช่นกัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเตือนว่า

"พี่ล่างระวังตัวไว้ หากมิใช่ผังปานรับปากลงมือจัดการกับท่าน ต่อให้พวกมันทั้งสองมีขวัญเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าเป็นศัตรูกับท่าน"

ล่างฟานหวินส่งเสียงหัวร่อพลางผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"มีชีวิตไยต้องหรรษา แม้นตายไยต้องเสียดายชีวา ขอเพียงอยู่อย่างระบือลือลั่น ตายอย่างระบือลือไกล ไม่ถูกผู้คนควบคุมบงการกระทำตามใจปรารถนา ถือว่าไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา พี่เฉียนเห็นเป็นอย่างไร?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอตาสาดประกายเจิดจ้า เปล่งเสียงหัวร่อพลางลุกขึ้น ยื่นมือต่อล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ในชีวิตเราผู้แซ่เฉียนกระทำตามอำเภอใจ ลงมือโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ มีแต่บริวารที่จงรักภักดี ไม่เคยมีผู้รู้ใจที่ควักหัวใจให้แก่กัน เมื่อสองปีก่อนทำศึกกับพี่ล่าง ค่อยทราบว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต สองปีที่พักรักษาตัว ทุกครั้งที่นึกถึงพี่ล่าง มิเพียงไม่เคียดแค้น กลับพอกพูนความนิยมยกย่อง แม้แต่เราก็ไม่เข้าใจว่าจิตใจไฉนเปลี่ยนไป จวบกระทั่งค่ำคืนนี้ ใต้จันทร์กระจ่างทิวทัศน์รื่นรมย์ ค่อยเข้าใจว่าเพราะได้รับแรงดึงดูดจากบุคลิกภาพของพี่ล่าง ที่ไม่ยึดติดกับชื่อเสียงและความเป็นตาย ไม่เช่นนั้นต่อให้มีฝีมือโดดเด่นเลิศล้ำ เพียงเป็นทาสของอิทธิพลอำนาจ รังแต่เป็นที่น่าหัวร่อ"

ในที่สุดผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายอธรรม ซึ่งมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเล่ห์เพทุบาย

ผู้นี้ กลับกล่าววาจาจากใจจริงเป็นครั้งแรก

ล่างฟานหวินก็ยื่นมือออก สัมผัสมือกับเฉียนหลออย่างแนบแน่น สายตาทั้งสี่ข้างของคนทั้งสองประสานสบกันแน่วนิ่ง

พริบตานั้น คู่อริที่เคยเป็นศัตรูกันคู่นี้ กลับทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน อย่างที่ผู้คนแม้เกิดมาอีกหลายชาติภพก็ไม่อาจบรรลุได้

ทุกประการไม่จำเป็นต้องจำนรรจา

หานป๋อฟื้นตื่นจากห้วงภวังค์กึ่งสลบไสล รู้สึกตลอดทั้งร่างบวมพอง สมองคล้ายกับจะระเบิด เส้นชีพจรบรรจุเต็มไปด้วยไฟพิษอันรุ่มร้อนแลบเลียลุกลาม แม้นคิดแผดเสียงร่ำร้อง แต่ไม่อาจส่งเสียงออกมา

คำเตือนก่อนที่ขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นจะทุ่มเทใช้วิธีการ คล้ายดังขึ้นในห้วงจิตใจว่า

"พลังสมาธิจิตวิญญาณชั่วชีวิตเรา จะเพาะเป็นพันธุมารอยู่ภายในกายเจ้า พันธุมารนี้กอปรด้วยอิทธิฤทธิ์ราวลมพายุ ประดุจควบม้าคราเดียวสี่ตัว แต่ละตัวล้วนเตลิดไปคนละทิศละทาง หากขาดความสามารถในการควบคุม จะประสบชะตากรรมพลิกคว่ำคนตกตาย พึงจดจำให้มั่น"

จนบัดนี้หานป๋อค่อยเรียกสติกลับคืนมาบ้าง ขบกรามกลั้นกลืนความเจ็บปวด รักษาจิตใจอันแจ่มใสวูบหนึ่งไว้

ชั่วครู่ให้หลัง ตลอดทั้งร่างพลันเย็นเฉียบลง จมูกปากคล้ายถูกวัตถุอุดไว้ ปราศจากลมหายใจ หานป๋อนึกถึงคำอธิบายของเช่อจุนซิ่น ทราบว่านี่เป็นช่วงระยะจากความตายสู่ความเป็นหลังจากที่พันธุมารหลอมรวมเข้ากับตนเอง แทนที่จะแตกตื่นกลับบังเกิดความยินดี

เสียงแอ๊ดเมื่อประตูห้องขังถูกเปิดออก

พริบตานั้นในห้องขังเต็มไปด้วยเสียงฝีเท้า

มือคู่หนึ่งยื่นมาลูบคลำร่างตนเอง มีคนกล่าวว่า

"ประหลาด กลับตายสนิทโดยเร็วถึงเพียงนี้ ตลอดทั้งร่างล้วนแข็งทื่อเย็นเฉียบ"

ได้ยินเหอฉีหยางกล่าวคำ "ตายแล้วจริงๆ" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"ไม่อาจโทษว่าเรา ต้องโทษว่าเจ้าชะตาเลวร้าย"

หานป๋อรู้สึกประหลาดใจ ทุกสุ้มเสียง ทุกลมหายใจเหล่านี้มันได้ยินอย่างชัดเจนกว่าเดิมร้อยเท่า จนใจที่ตลอดทั้งร่างไม่มีความรู้สึกใด

ความคิดประการหนึ่งผุดขึ้นในห้วงสมอง 'หรือว่าเราตายแล้วจริงๆ ตอนนี้เหลือแต่วิญญาณรับฟังเรื่องราว?' หากรักษาสภาพเช่นนี้ตลอดไป ยังน่ากลัวกว่าติดคุกอีกพันทวี

ได้ยินผู้คุมจินกล่าวว่า

"หามเด็กน้อยนี้ออกไป ห่อศพแล้วบรรจุฝัง จดจำไว้ อย่าได้ทำร้ายซากศพมัน"

หานป๋อตื่นตระหนกกว่าเดิม บังเกิดความคิดขึ้น 'วันหน้าต้องเคี่ยวเข็ญทรมานคนเหล่านี้ มิให้พวกมันตกตายโดยง่ายดาย' ความคิดพอบังเกิด มันเองกลับแตกตื่นตระหนก นี่เป็นครั้งแรกที่มันเกิดความคิดฆ่าคนขึ้น

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ร่างของมันก็ถูกแบกหามขึ้น

ไม่ทราบผ่านสถานที่ใด สติสัมปชัญญะยิ่งมายิ่งเลอะเลือน กระแสพลังที่สงบนิ่งไป เริ่มวิ่งพลุกพล่านไปทั่วร่างอีก ความนึกคิดเลอะเทอะรางเลือน คล้ายกับฟ้าดินเพิ่งก่อกำเนิด บังเกิดภาพหลอนนานัปการ ผ่านวูบวาบเข้ามา ความรู้สึกอันรุนแรง ความนึกคิดที่

นุ่มนวลผสมปนเป พลังจิตวิญญาณที่เช่อจุนซิ่นอาศัยวิชากระถางรองรับปลูกถ่ายอยู่ภายในกายของมัน เริ่มเข้าสู่ช่วงระยะใหม่ หลอมรวมกับสมาธิจิตใจของมันเองทีละน้อย

ผ้าน้ำมันชั้นแล้วชั้นเล่าห่อหุ้มตลอดทั้งร่าง หานป๋อถูกวางลงในหลุม แว่วเสียงพลั่วตักดินดังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่นานก็ถูกฝังอยู่ใต้ชั้นดิน หานป๋อรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ในที่สุดสูญเสียความรู้สึกรับรู้ไป

นี่เป็นขั้นตอนที่สำคัญยิ่งยวด

พันธุมารที่เช่อจุนซิ่นเสียสละตัวเองปลูกถ่ายให้ กำลังหลอมรวมกับพลังชีวิตของหานป๋อ ยามนี้ไม่อาจได้รับผลกระทบจากภายนอกแม้แต่น้อย ต่อให้เป็นลมพัดใบไม้ไหว ก็จะทำร้ายมันจิตประสาทฟั่นเฟือน สภาพเช่นนี้แม้แต่เช่อจุนซิ่นเองก็หาล่วงรู้ไม่

ด้วยเหตุประจวบบังเอิญ หานป๋อพอดีถูกจับฝังดิน ก่อเกิดเป็นโอกาสที่พันปียากพบพาน ให้มันอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สงบนิ่งถึงที่สุด ทั้งดึงดูดพลังธาตุของฟ้าดิน หลอมรวมความตายกับความเป็น เกิดการบรรจบพบกันระหว่างใหม่กับเก่า

ไม่ทราบผ่านไปอีกนานเท่าใด หานป๋อพลันฟื้นคืนสติมา หายใจเข้าทางจมูกปากตามสัญชาตญาณ ถึงกับแทบอึดอัดขาดใจตาย พอลืมตาขึ้น เห็นความมืดมิดเป็นแผ่นผืน พริบตาที่แทบกลับกลายเป็นตายจริง พลังลมปราณอันกล้าแข็งก็แตกปะทุจากร่าง สามารถยืดหดได้เองโดยมิต้องสอนสั่ง เมื่อดีดพุ่งออกอีกครา ตลอดทั้งร่างก็พุ่งทะลวงขึ้นไป เสียงปงเมื่อทะยานพ้นจากผิวดิน ลอยขึ้นสูงสองวาพร้อมกับเศษดินโคลนเสื้อผ้าขาดเต็มท้องฟ้า จากนั้นร่างฟาดลงกับพื้นอย่างหนักหน่วงจนหัวหมุนงุนงงไปหมด

หากแม้นบังเอิญมีคนอยู่ในที่เกิดเหตุ คงเข้าใจว่าเป็นผีดิบพันปีฟื้นคืนชีพ แตกตื่นจนขวัญหาย สองตาหานป๋อบัดเดี๋ยวสว่างบัดเดี๋ยว

มืด ยามสว่างเจิดจ้าดุจสายฟ้า ยามมืดกลับมืดหม่นสุดหยั่งคาด ชั่วครู่ค่อยกลับคืนเป็นปรกติ แต่ประกายตาต่างจากกาลก่อน สะท้อนภูมิปัญญาอันลึกล้ำ ทั้งแฝงมนต์ขลังอันลี้ลับดั่งมารร้าย

การทดลองของขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น เลือกทางเดินที่ตรงกันข้ามกับปรมาจารย์มารผังปานอย่างสิ้นเชิง กลับสร้างปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ประการหนึ่งบนเส้นทางมาร

หากยามนี้หานป๋อมีกระจกส่องดูตัวเอง คงแตกตื่นตระหนกปางตาย เพราะว่ามันจดจำภาพตนเองในกระจกไม่ออก

ภายใต้การเร่งของพันธุมารหลอมรวมร่าง หานป๋อเปลี่ยนจากเด็กหนุ่มที่ผอมบางเป็นชายฉกรรจ์อันองอาจ ผิวกายส่วนที่ไม่ถูกดินโคลนแปดเปื้อนกลับเป็นประกาย รูปใบหน้าหลังจากฟื้นคืนชีวิตใหม่คงเหลือเค้าความสดใสดีงามของกาลก่อนอย่างเลือนราง ที่ประทับใจผู้คนคือ ภาพลักษณ์อันอาจหาญที่สามารถแบกรับภาระทุกสิ่ง และริ้วรอยเส้นสายอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว แม้ไม่จัดว่าหล่อเหลา แต่ก็กอปรด้วยเสน่ห์ของชายชาติชาตรี

หานป๋อผลัดกระดูกเปลี่ยนเค้าโครง กลับกลายเป็นคนละคน

มันฟุบร่างกับพื้น ส่งเสียงครวญครางออกมา ความรู้สึกนึกคิดที่แปลกประหลาดต่างๆ แล่นจู่โจมจิตประสาทของมัน บัดเดี๋ยวนึกถึงฉินเมิ่งเหยา ชั่วพริบตาก็ถูกรูปโฉมของสตรีแปลกหน้าอีกนางหนึ่งเข้าแทนที่ บังเกิดเป็นความรู้สึกอันอ่อนโยนนุ่มนวล

หานป๋อแผดเสียงร้องคำหนึ่ง ยันร่างท่อนบนลืมตาขึ้น ที่ปรากฏแก่สายตา เป็นหลุมฝังศพระเกะระกะ ที่แท้เป็นสุสานอนาถาแห่งหนึ่ง สภาพภายนอกปลุกให้มันมีสติแจ่มใสกว่าเดิม นึกถึงชะตากรรมที่ผ่านมาคล้ายกลับชาติเกิดใหม่ เพิ่งนึกสะท้อนใจที่โลกนี้ไร้ซึ่งความยุติธรรม ก็บังเกิดความคิดอีกประการหนึ่งขึ้น นี่เป็นโลกที่ผู้เข้มแข็งกลืนกินคน

อ่อนแออยู่แล้ว ไยต้องพิรี้พิไรไป?

หานป๋อไม่รู้สึกว่าความคิดเช่นนี้แตกต่างกับมันเมื่อกาลก่อน พอใช้กำลังก็ดีดตัวขึ้นยืนหยัดกับพื้น

ยามนั้นฉุกใจคิด สร้างร่องรอยตรงตำแหน่งที่ตนเองเคยถูกฝังร่างไว้ คล้ายกับซากศพตนเองถูกสัตว์ร้ายคาบไป มันเคลื่อนไหวด้วยความชำนิชำนาญ ไม่นานก็ตกแต่งเสร็จสิ้น ขณะจะหันกายจากไปพลันหยุดยั้งลง

หานป๋อครุ่นคิด 'เราไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้ได้? ใช่แล้ว ขณะที่เซ่อจุนซิ่นปลูกถ่ายพันธุมารหลอมรวมกับเรา นอกจากถ่ายเทพลังจิตวิญญาณเข้าสู่ร่าง ยังปลูกฝังประสบการณ์เมื่อยามมีชีวิต ตลอดจนความทรงจำบางส่วนอยู่ในสมองเรา'

มันนึกถึงตอนนี้ก็คุกเข่าลง โขกศีรษะคำนับอย่างนอบน้อมสามครั้ง เป็นการกราบขอบคุณขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่น มาตรว่าสังขารของเซ่อจุนซิ่นดับสูญไปแล้ว แต่หานป๋อทราบว่าสุดยอดแก่นสารของอีกฝ่าย ได้อาศัยตนเองคงอยู่สืบไป

ผังปาน ผังปาน

เราต้องเอาชนะท่านให้จงได้

หานป๋อกระโดดปราดขึ้น ใช้ระดับความเร็วที่ตนเองยังแทบไม่ยอมเชื่อ หายลับกับส่วนลึกของดงไม้

ในที่สุดยอดฝีมือที่จากวิถีธรรมเข้าสู่เส้นทางมารอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ได้จุติขึ้นในโลกมนุษย์แล้ว

การต่อสู้ช่วงชิงกับปรมาจารย์มารผังปานก็เริ่มต้นขึ้น

จันทร์กระจ่างอยู่กลางฟ้า สาดแสงนวลตาสาดส่องยุทธจักรซึ่งปั่นป่วนไม่สงบ ไม่อาจคาดเดาอนาคตได้

จันทร์กระจ่างยังคงอยู่

ใต้แสงจันทร์กระจ่าง เหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่งบินวนเวียน

ตาเหยี่ยวซึ่งสามารถมองจากเบื้องสูงร้อยวาเห็นกระต่ายในพงหญ้าเป็นประกายแวววาว มองดูเงาร่างหลายสิบสายซึ่งพุ่งตัวออกจากดงไม้เบื้องล่าง

ขบวนผู้คนเหล่านั้นมาถึงทางภูเขาซึ่งทอดคดเคี้ยวผ่านเทือกเขาอันสลับซับซ้อน ค่อยหยุดยั้งลงพักผ่อนหอบหายใจ

ชายหนุ่มที่สุภาพเรียบร้อยผู้หนึ่งเงยหน้าขึ้น มองดูนกเหยี่ยวซึ่งเพิ่งบินผ่านใต้จันทร์ฉาย ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่ว่าพวกเรารวดเร็วเพียงไหน ก็ไม่เร็วเท่าสัตว์หน้าขนนี้"

คนผู้นี้ย่อมเป็นที่ปรึกษาคู่ใจของประมุขพรรคมังกรพิโรธคนปัจจุบัน...ตี้หวี่สือ

ประมุขพรรคมังกรพิโรธซ่างกวนอิงที่อยู่ด้านข้างก็เงยหน้าขึ้นกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"วิชาสะกดรอยของสำนักรื่นรมย์ร้ายกาจยิ่ง กลับใช้ตาเหยี่ยวแทนสุนัขดมกลิ่น"

ชิฉางเจิงก็กล่าวด้วยความอับจนปัญญาว่า

"ที่น่ากลัวคือ ไม่ว่าพวกเราใช้กระต่ายหรือนกกระจิบเข้าล่อมันล้วนไม่ยอมลงมา หรือว่าพวกเรายังสู้สัตว์หน้าขนตัวหนึ่งไม่ได้?"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"ถึงแม้ว่ามันได้รับการฝึกอย่างเข้มงวด แต่สัตว์หน้าขนจะอย่างไรเป็นสัตว์หน้าขน ขอเพียงพวกเราแบ่งเป็นหลายขบวนแยกย้ายหลบหนี สัตว์หน้าขนตัวนี้ได้แต่ติดตามขบวนใดขบวนหนึ่งไป"

ตี้หวี่สือนิ่งครุ่นคิดไม่ตอบคำ

ทุกผู้คนเพ่งตาจ้องจับบนร่างมัน

ตี้หวี่สือเหลียวมองดงไม้ด้านหลัง ซึ่งคล้ายเงาตะคุ่มของปีศาจทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่น่าประหลาดหรือไม่ เหยี่ยวร้ายตัวนี้ติดตามพวกเราจากท่าข้ามหลงตู้ถึงที่นี้เป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม ตามเหตุผลร่องรอยพวกเราถูกพบเห็นด้วยวิชาตัวเบาของเจ้าสำนักรื่นรมย์และรองเจ้าสำนัก ไฉนตามพวกเราไม่ทัน?"

ทุกผู้คนครุ่นคิดดู รู้สึกมีเหตุผล

ชิฉางเจิงคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้กลืนไว้

ตี้หวี่สือสั่งให้มันบอกได้อย่างเต็มที่ ชิฉางเจิงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงคิดบอกว่า พวกมันใช่รอกำลังหนุนหรือไม่ รอจนโอบล้อมเสร็จสิ้น ค่อยกำจัดพวกเราในคราเดียว แต่แล้วครุ่นคิดที่ข้าพเจ้านึกออกคงสู้ท่านไม่ได้ ดังนั้นกลั้กลืนคำพูดเอาไว้"

ซ่างกวนอิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ฉางเจิงท่านมีนิสัยเปิดเผย แต่ไม่อาจพึ่งพามันสมองของหวี่สือ

ทั้งสิ้น ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นเกียจคร้านโง่เขลา"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ฉางเจิงกล่าวมีเหตุผล ดีที่ข้าพเจ้ารู้ภูมิประเทศเป็นอย่างดี ดังนั้นเส้นทางหลบหนีล้วนไม่เปิดช่องให้ศัตรูวางกับดักได้ หากพวกมันยังสามารถบีบบังคับพวกเราเข้าตาจน ข้าพเจ้าได้แต่ยอมรับนับถือ"

น้ำเสียงมันแฝงความเชื่อมั่นชนิดหนึ่ง บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเคารพยกย่อง

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกมันไม่เร่งรีบลงมือ ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด พวกมันทำเช่นนี้ ทางหนึ่งบังเกิดเป็นความกดดันทางจิตใจ ทำให้พวกเราไม่กล้าต่อสู้กับพวกมัน ประการสำคัญต้องการให้พวกเราแยกย้ายหลบหนี กำลังแตกกระจาย จะได้จู่โจมทำลายโดยง่ายดาย กล่าวถึงที่สุดเป้าหมายพวกมันอยู่ที่ปางจู่ (ประมุขพรรค) คนเดียว"

ชิฉางเจิงบังเกิดความฮึกหาญขึ้น กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเรามิสู้เดินส่ายอาดๆ กลับเกาะมังกรพิโรธ เตรียมตัวต่อสู้กับพวกมัน ยังดีกว่าหลบหนีราวสุนัขเถื่อนเช่นนี้"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ไม่ พวกเราจะแยกย้ายหลบหนี"

ทุกผู้คนล้วนรับฟังจนตะลึงลาน

เดือนเต็มดวงอยู่กลางฟ้า

หานป๋อพอออกจากสุสานร้าง ก็วิ่งไปตามท้องทุ่ง ยิ่งวิ่งยิ่งปลอดโปร่ง พลังความร้อนพวยพุ่งขึ้นจากจุดหย่งเฉวียนที่ใต้เท้า กระจายไปราว

แม่น้ำร้อยสาย ส่วนพลังความเย็นแผ่ซ่านลงจากตำแหน่งหนึ่อวนบนขม่อม ผ่านเส้นชีพจรใหญ่น้อย รวมตัวที่จุดตันเถียนท้องน้อย กระแสพลังหนึ่งร้อนหนึ่งเย็นหล่อหลอมรวมกัน เมื่อสะสมถึงที่สุด ก็สาดพุ่งออกจากจุดตันเถียนราวธนูพลังนับร้อยพันสาย แล่นไปทั่วสรรพางค์กาย

ขั้นตอนนี้เกิดขึ้นรอบแล้วรอบเล่า พอครบรอบหนึ่ง พลังลมปราณภายในกายจะเพิ่มพูนขึ้น มองเห็นชัดตากว่าเดิม สุ้มเสียงที่เข้าหูก็ดังขึ้น ประสาทสัมผัสทางผิวกายยิ่งละเอียดอ่อน สูดได้อากาศล้ำลึกกว่าเดิม

ที่มันประสบในตอนนี้ คือการหลอมรวมระหว่างพันธุมารภายในกายกับพลังชีวิตจิตวิญญาณส่วนตัว นี่เพียงเป็นการเริ่มต้น หลังจากนี้จะเดินไปยังทางสายใด มิเพียงแต่เซ่อจุนซิ่นไม่ทราบ เกรงว่านับแต่โบราณจวบปัจจุบันไม่มีผู้ใดทราบได้

หานป๋อเพียงมุ่งไปตามป่าเขา มันเสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง ตลอดทั้งร่างแปดเปื้อนดินโคลน ไม่สมควรพบพานคนจริงๆ

มันยิ่งมายิ่งรู้สึกว่าวิ่งโดยไม่ลำบากกินแรงเดือนเต็มดวงบนฟ้าพสุธาอันเวิ้งว้างหมุนคว้างเคลื่อนตัว ต้นไม้สูงๆ ต่ำๆ ถดถอยไปยังสองฟากข้างดุจน้ำลด ต้องโห่ร้องให้กับความเร็วกว่าม้าป่า ความรู้สึกที่แปลกใหม่ทำให้มันลืมสิ้นทุกสิ่ง

คล้ายกับเป็นตอนแรกเปิดฟ้าเบิกพิภพ มันเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียว วิ่งตะบึงอยู่กลางพื้นพสุธาเพื่อความอยู่รอดของชีวิต

หานป๋อลืมเลือนเหล่าพี่น้องตระกูลหาน หม่าจิ้นเซิง เหอฉีหยาง แม้กระทั่งฉินเมิ่งเหยาซึ่งเคยสร้างความละเมอเพ้อฝันแก่มัน รวมทั้งเซ่อจุนซิ่นซึ่งส่งเสริมมันจากเด็กหนุ่มธรรมดาเป็นยอดฝีมือแห่งยุค

พันธุมารหลอมกลืนเข้ากับมันทีละน้อย ทำให้หานป๋อเข้าสู่ห้วงลืมตนลืมวัตถุ ขณะที่วิ่งโดยไม่สิ้นสุด ฟ้าดินเคลื่อนตัวตามจิตวิญญาณ

ของมัน คงเหลือแต่มันและจักรวาลของมัน ทั้งโดดเดี่ยวและจีรังยั่งยืนนาน

พลังอันแปลกประหลาดพลุ่งพล่านอยู่ตามเส้นชีพจรของมันราวระลอกคลื่น การกระแทกกระทั้นแต่ละครั้ง นำมาซึ่งความรู้สึกที่ใหม่หมดจด

จันทร์กระจ่างแขวนอยู่ที่ขอบโค้งของแผ่นฟ้า ทั้งกลมทั้งยาวไกล

ขณะที่ทุกประการดำเนินไปด้วยดี พลังลมปราณภายในกายพลันสะดุดติดขัด ต่อจากนั้นสาบสูญสลายสิ้น ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือพลังความเย็นสายหนึ่งโคจรย้อนกลับตามเส้นชีพจร หดตัวสู่จุดตันเถียนที่ท้องน้อย

ความรู้สึกอันอึดอัดขัดข้องนี้ คล้ายกับคนผู้หนึ่งกำลังสูดอากาศอันบริสุทธิ์เข้าไปด้วยความกระหาย พลันพบว่าลมหายใจคำต่อไปกลับเป็นอากาศพิษที่บูดเน่า

หานป๋อแผดร้องคำหนึ่ง ดัดขวางเข้าป่าโปร่งแถบหนึ่ง พอพุ่งฝ่าออกจากดงไม้ ตลอดทั้งร่างปวดแปลบอย่างรุนแรง ต้องถลาล้มไปข้างหน้า พอดีล้มฟุบอยู่กลางทางหลวงสายหนึ่ง

ความเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันนี้จับต้นชนปลายไม่ถูก มันคิดคืบคลานลุกขึ้น มิคาดร่างคล้ายถูกเข็มทิ่มแทง กระทั่งกระดิกนิ้วยังทำไม่ได้

หานป๋อเพียรรักษาจิตใจอันแจ่มใสวูบหนึ่งไว้ มันมีความรู้สึกประการหนึ่งว่า หากสิ้นสติไปในลักษณะนี้ จะไม่มีวันฟื้นตื่นมาอีก

ก่อนดำเนินการ เซ่อจุนซิ่นเตือนสติว่า พันธุมารนี้เป็นการเดินทางลัด จึงรุนแรงอย่างยิ่ง ก่อนที่จะหลอมรวมอย่างสนิทแนบแน่นมีช่วงตอนที่คับขันอันตรายอยู่ช่วงหนึ่ง แต่คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ ก็มาถึงโดยไม่มีวี่แววล่วงหน้า เปรียบกับอาการธาตุไฟเข้าแทรกของผู้ฝึกฝีมือ

ยังยากระวังป้องกันยิ่งกว่า

ในห้วงเวลาแห่งความเดือดร้อนลำเข็ญ ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงล้อรถ เสียงเกือกม้ากระทบพื้น ขบวนม้าแถวหนึ่งคุ้มครองรถม้าเลิศหรูคันหนึ่ง เคลื่อนตัวมาตามทางหลวงอย่างช้าๆ

หานป๋อครุ่นคิดอย่างเลอะเลือน 'ไฉนมีคนเดินทางยามวิกาล?'

คนบนหลังม้าตัวแรกส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง ขบวนรถและม้าหยุดชะงักลง

"ขอทานน้อยหลีกทาง"

หลังเสียงตวาด แส้ม้าเส้นหนึ่งแหวกฝ่าอากาศ หวดลงยังแผ่นหลังของหานป๋ออย่างดุดัน

หากหานป๋อมีสติแจ่มใส จะทราบว่าคนใช้แส้ลงมืออย่างหนักหน่วง คิดหวดมันไปยังข้างทาง นับเป็นฝีมืออันอำมหิตนัก

เสียงฉาดเมื่อแส้นี้หวดใส่กลางหลังหานป๋ออย่างถนัดถนี่ ทำให้เสื้อผ้าที่ขาดกะรุ่งกะริ่งเพราะร่างกายพองโตขึ้น ยิ่งปรากฏเศษผ้าปลิวเวียนว่อน

หานป๋อรู้สึกมีวัตถุลูบไล้ผ่านกลางหลัง มิเพียงไม่มีอาการเจ็บปวด ตรงกันข้าม คล้ายกับว่าความเจ็บปวดถูกปลดปล่อยออกจากกลางหลัง รู้สึกสบายขึ้นมากนัก

คนผู้นั้นอุทานดัง 'เอ๊ะ' แส้ที่สองเพิ่มน้ำหนักขึ้น หวดใส่แผ่นหลังหานป๋ออีกครา

หานป๋อส่งเสียงครางออกมา ร่างเกลือกกลิ้งไปทางขวางตามสภาวะแส้ มันส่งเสียงครวญครางมิใช่เพราะเจ็บปวด หากแต่จนบัดนี้ค่อยส่งเสียงได้

ผู้คนอีกคนหนึ่งควบม้าเข้าใกล้ หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"สิงเหล่าซัน (อันดับสามแซ่สิง) ฝีมือท่านใช่เสื่อมถอยหรือไม่

กลับต้องใช้ถึงสองแส้ ค่อยเคลื่อนย้ายขอทานปางตายผู้นี้ไปได้"

หานป๋อกลิ้งถึงข้างทาง ปะทะชนกับหินใหญ่ข้างทางก้อนหนึ่ง พลิกหน้ากลับมา มองจากล่างขึ้นบน เห็นขบวนรถและม้าโดยชัดตา

คนบนหลังม้าทั้งยี่สิบกว่าคนล้วนมีสายตาเจิดจ้า สวมชุดสีดำ ที่หว่างเอวผูกสายรัดสีแดงเส้นหนึ่ง ดูไปคล้ายเป็นครูมวยของตระกูลใหญ่

รถม้าคันนั้นเลิศหรูถึงที่สุด ใช้ม้าแปดตัวลากเทียม ภูมิฐานยิ่งนัก

สิงเหล่าซันที่หวดแส้ใส่หานป๋อกระโดดลงจากหลังม้า เดินอย่างระมัดระวังถึงเบื้องหน้าหานป๋อ เบิ่งตาดุร้ายสำรวจมองหานป๋ออยู่หลายตลบ เมื่อครู่มันหวดแส้แรก ไม่อาจกระชากหานป๋อไปยังข้างทาง นักเลงเก่าเช่นมันจึงบังเกิดความสงสัย ไม่กล้าชะล่าใจ ลงจากหลังม้ามาพิสูจน์ความตื้นลึกหนาบางของหานป๋อ

กล้ามเนื้อที่แข็งทื่อของหานป๋อเริ่มเกิดความเปลี่ยนแปลง สั่นกระตุกขึ้นมา แต่หาได้สืบเนื่องจากสองแส้ของสิงเหล่าซันไม่ หากแต่เกิดจากความเจ็บปวดร้าวรวดภายในกายเอง

สิงเหล่าซันยังเข้าใจว่าเป็นผลงานของตัวเอง ต้องแค่นเสียงหนักๆ ขณะจะเตะซ้ำใส่จุดชีวิตที่ทรวงอกหานป๋อ ส่งเสริมขอทานนี้ขึ้นสวรรค์ ประตูรถม้าพลันเปิดออกดังแอ๊ด หญิงรับใช้นางหนึ่งเดินลงมา ร้องบอกว่า

"สิงเหล่าซัน คุณหนูมีคำสั่ง ให้ข้าพเจ้ามอบยาเม็ดรักษาชีวิตแก่พี่ขอทานนี้"

สิงเหล่าซันถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"พี่เซี่ยซวงเชิญ"

หญิงรับใช้นามเซี่ยซวงเดินชดช้อยถึงเบื้องหน้าหานป๋อ สูดได้กลิ่นเหงื่อไคลคราบดินโคลนบนร่างหานป๋อ รีบยกมืออุดจมูกไว้

สิงเหล่าซันรู้ใจเป็นอย่างดี สะอึกเข้ามายื่นมือง้างปากของ

หานป่อออก เซี่ยซวงตวัดมือวูบ ดีดพุ่งยาเม็ดสีแดงซึ่งแฝงกลิ่นหอมของหญ้าสมุนไพรเข้าปากหานป่อ ไหลลงสู่กระเพาะ มิต้องผ่านขั้นตอนของการกลืนกินแต่อย่างไร

เซี่ยซวงพอเสร็จสิ้นภารกิจ ก็ล่าถอยกลับเข้ารถม้า

สิงเหล่าซันลอยตัวขึ้นบนรถม้า ตวาดคำ "เดินทางต่อ" พลันบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนหวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ช้าก่อน"

ชายฉกรรจ์ที่เมื่อครู่หัวร่อเยาะสิงเหล่าซันผีมือเสื่อมถอยงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"คุณหนู"

คุณหนูนั้นกล่าวว่า

"ฉีเหล่าต้า (อันดับหนึ่งแซ่ฉี) ท่านไม่ได้ยินคำพูดข้าพเจ้าหรือ? ท่านดูมันมีปฏิกิริยาใดหรือไม่?"

มาตรว่าอยู่ใต้แสงจันทร์ แต่หานป่อพอดีนอนอยู่ในเงามืดของดงไม้ บวกกับรถม้าอยู่ห่างจากหานป่อสามวา คุณหนูผู้นี้นับว่ามีสายตาคมกล้านัก

สายตายี่สิบกว่าคู่ของทุกผู้คนมองไปยังหานป่อ เห็นมันหลั่งเหงื่อเม็ดโป้งๆ ทั่วใบหน้า หามีปฏิกิริยาที่พึงมีไม่

ฉีเหล่าต้าปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยซวง

เซี่ยซวงผงกศีรษะรับ กล่าวเบาๆ กับคุณหนูภายในรถว่า

"คุณหนู นี่เพียงเป็นขอทานผู้หนึ่ง ท่านก็ให้ความช่วยเหลือแล้ว นายท่านรอท่านที่เบื้องหน้า หากพวกเราไปสาย นายท่านตำหนิลงมาไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทนรับได้"

คุณหนูนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนผู้นี้มีโครงสร้างแข็งแรง หน้าตาสดใส แสดงว่ามิใช่ชนชั้น

ธรรมดา กลับตกยากถึงขั้นนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยหักใจทนดูมันสูญเสียชีวิตได้?"

นางมีสายตาที่คมกล้า แต่ "วิเคราะห์โรค" ของหานป๋อผิดไป

ที่แท้ยาเม็ดพอผ่านลำคอหานป๋อ ก็กลายเป็นความร้อนขุมหนึ่งกระจายไปทั่วร่าง พลังลมปราณที่แตกซ่านกลับรวมตัวใหม่ราวปาฏิหาริย์ จากเย็นกลายเป็นร้อน จนหลั่งเหงื่อโซมกาย เป็นเหตุให้คุณหนูนั้นเข้าใจว่าอาการของมันทรุดหนักลง

ทุกคำพูดของคุณหนูนั้นเข้าหูหานป๋อ ในใจมันบังเกิดความตื้นตัน แต่หน้าต่างรถปล่อยม่านลง ทำให้มันไม่มีวาสนาได้พบหน้าคุณหนูผู้มีจิตใจเป็นกุศลนางนี้ ดังนั้นครุ่นคิด 'เรามิสู้ดำเนินการล่อลวงนางออกมา'

ความคิดเช่นนี้บังเกิดขึ้นเอง แม้แต่มันยังรู้สึกประหลาดใจว่าเช่นนี้ขัดกับนิสัยอันสัตย์ซื่อถือมั่นเมื่อกาลก่อน ไม่ทราบว่าเป็นเพราะหลอมรวมเข้ากับพันธุมาร จนกลายเป็นเปรื่องปราดหลักแหลมหรือไม่

หานป๋อพลันเสแสร้งแกล้งทำท่า ขดตัวสั่นสะท้านขึ้นมา

ยามนั้น ม่านหน้าต่างที่ปล่อยห้อยลงพลันพัดพลิ้วขึ้นราวถูกลมโชยพัดผ่าน

มือเรียวงามราวหยกขาวข้างหนึ่งยื่นออกจากหน้าต่างรถช้าๆ โบกมือขาวผ่องคราหนึ่ง ปรากฏประกายสีขาวสามสายสาดพุ่งมายังจุดสำคัญที่ทรวงอกหานป๋อสามแห่ง

หานป๋อในยามนี้มีสายตาคมกล้าเพียงไหน พอเห็นสภาวะของเข็มยาวทั้งสามเล่ม ก็คำนวณพลังแฝงและตำแหน่งของเข็มออก คาดว่าอีกฝ่ายคิดใช้วิชาฝังเข็ม กรุยจุดที่ตีบตันบริเวณทรวงอกของมันช่วยให้เลือดลมโคจรหมุนเวียน

ฝีมือช่วยชีวิตนี้เกิดจากกุศลจิต ไม่มีความประสงค์ร้าย แต่ดูจาก

ฝีมือเช่นนี้ แสดงว่าเจ้าของมืออันสุนทรียรมณ์นางนี้ ต้องมีวิชาแพทย์ที่สูงส่งนัก

เสียงฉึกเมื่อเข็มเงินทั้งสามเล่มปักเข้ามาในเลือดเนื้อร่วมหนึ่งนิ้วพร้อมกัน

หานป๋อรู้สึกทรวงอกโปร่งโล่ง เส้นชีพจรสะดวกปลอดโปร่ง

มันเพิ่งลอบทอดถอนใจที่แผนการไม่ประสบผล จากนั้นบังเกิดความตื่นตระหนก ทั้งนี้เพราะพลังลมปราณซึ่งรวมตัวที่ท้องน้อย พลันคล้ายม้าป่าที่หลุดจากสายบังเหียน พวยพุ่งมายังจุดที่ทรวงอกซึ่งปรุโปร่งทั้งสามแห่งราวน้ำป่าที่ทะลักทลาย

หานป๋ออดส่งเสียงแผดร้องออกมามิได้

กระแสน้ำป่าทั้งสามสายรวมตัวที่ชีพจรเยิ่น กลายเป็นสายธารที่ไม่อาจต้านปะทะได้ พุ่งย้อนใส่ชีพจรหัวใจ

หานป๋อสมองลั่นอึงอลราวถูกสายฟ้าฟาดใส่

มันกางแขนเหยียดขา อาการชาด้านลุกลามไปทั่วร่าง คนเบาหวิวเวิ้งว้าง ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย

ที่แท้นี่เป็นช่วงเวลาที่พลังธาตุแห่งพันธุมารหลอมรวมกับพลังชีวิตภายในกายหานป๋อ ก่อนที่จะรวมตัว พลังธาตุแห่งพันธุมารจะกรุยเส้นชีพจรทั่วร่าง เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากเข็มเงินทั้งสามเล่ม พอดีผ่านขั้นตอนนี้ พันธุมารแปรจากแสร้งตายเป็นตายจริง นับแต่นี้พลังธาตุแห่งพันธุมารกลืนเข้ากับร่างหานป๋อ สำหรับภายภาคหน้า หานป๋อจะใช้พลังลมปราณจิตวิญญาณอันมหาศาลของเซ่อจุนซิ่นได้ อย่างไรขึ้นอยู่กับโชควาสนาของหานป๋อแล้ว

ประตูรถถูกผลักเปิดออก เงาร่างสีขาวสายหนึ่งถลันวูบออกมาจนถึงเบื้องหน้าหานป๋อ

คนบนหลังม้าทั้งหมดพากันน้อมคารวะเรียกหา "คุณหนู" คุณ

หนูนั้นกล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"เป็นไปไม่ได้ คนตายแล้ว"

จนบัดนี้น้ำเสียงของนางยังสงบราบเรียบ คล้ายกับว่าในโลกหล้าไม่มีวัตถุเรื่องราวใด สามารถก่อเกิดระลอกในห้วงดวงใจของนางได้

ฉีเหล่าต้าสืบเท้ามาหนึ่งก้าว กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ขอทานผู้นี้เป็นโรคร้ายไม่อาจรักษา จะช้าเร็วต้องตายอยู่แล้ว"

คุณหนูนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"แต่เป็นเพราะข้าพเจ้าศึกษาวิชาแพทย์ไม่แตกฉาน ฝังเข็มผิดพลาด ฝังมันเถอะ"

ฉีเหล่าต้างงงันวูบหนึ่ง กล่าวคำ "แต่นายท่าน..." คุณหนูนั้นขมวดคิ้วตัดบทว่า

"ฝังมันไว้"

ฉีเหล่าต้าไม่กล้าขัดคำสั่ง กล่าวว่า

"คุณหนูล่วงหน้าไปพบกับนายท่านก่อน ผู้น้อยจะใช้คนบรรจุกลบฝังมัน"

คุณหนูนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าต้องการเห็นมันคืนสู่พสุธาแสดงน้ำใจสักเล็กน้อย"

ฉีเหล่าต้าอับจนปัญญา โบกมือออกคำสั่งก็มีคนเร่งรุดมาแบกยกร่างหานป่อขึ้น เดินเข้าดงไม้ไป

ทุกถ้อยคำของพวกมัน ล้วนกระทบโสตหานป่ออย่างชัดเจน

ถึงแม้มันลืมตาไม่ขึ้น มือเท้าไม่อาจขยับเขยื้อน คล้ายสูญเสียสมรรถนะร่างกาย แต่สติสัมปชัญญะกลับกระจ่างแจ่มใส มีความคิดอ่านกว้างไกลอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

มันรับรู้ว่ามีสตรีที่เปี่ยมด้วยเมตตากรุณาเช่นพระโพธิสัตว์กวนอิมบังเกิดความรู้สึกอย่างลึกซึ้งต่อ "ความตาย" ของมัน ทั้งเกาะกุมความ

สะทกสะท้อนหม่นหมองที่โศกศัลย์ถึงที่สุดของนาง

คุณหนูนางนี้สมควรถือกำเนิดจากครอบครัวตระกูลใหญ่ที่ทรงอิทธิพล ที่แท้เกิดเรื่องอันใด เป็นเหตุให้นางเบื่อหน่ายต่อชีวิตถึงเพียงนี้

โดยทั่วไปแล้ว ความกลัดกลุ้มหม่นหมองของหญิงสาวเยาว์วัยย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักฉันบุรุษสตรี

หานป๋อถูกวางลงบนพื้นดินที่ชุ่มชื้น

แสงจันทร์สาดสะท้อน ลมละมุนโชยลูบไล้

หนอนแมลงร้องระงม ใบหญ้ากระทบเสียดสีกัน

มันหลับตาลง ใช้ประสาทความรู้สึกที่เหนือสัมผัสกับความสุขสงบก่อนถูกฝังดิน

เสียงตัดโค่นต้นไม้ ขุดดินเป็นหลุมดังไม่ขาดหู

กลิ่นหอมรวยรินจากร่างคุณหนูนั้นโชยกระทบจมูก ผสานกลมกลืนกับกลิ่นไออันสดใสตามธรรมชาติ

นางอยู่ข้างกายมันตลอดเวลา

จิตใจมันอบอุ่นซาบซึ้ง

ไม่ครุ่นคิดอันใดทั้งสิ้น

อย่างรวดเร็ว ร่างของมันถูกแบกยกขึ้นอีก ต้องฝืนยิ้มในใจเพียงชั่วค่ำคืนเดียว มันถูกผู้คนจับฝังดินสองครั้งสองครา ประสบการณ์เช่นนี้บอกไปคงไม่มีคนยอมเชื่อ มันพลันนึกถึงหานหลิงจื่อ ผู้เป็นน้องเล็กของตระกูลหานขึ้นมา

ร่างของมันถูกหย่อนลงในหลุมดิน

ผ้าผืนหนึ่งคลุมลงบนใบหน้ามันอย่างแผ่วเบา

ปรากฏกลิ่นหอมรวยรื่นกระทบจมูก

ขณะที่มันได้คิดว่านี่เป็นผ้าคลุมของคุณหนูผู้นี้ ดินโคลนหอบแล้วหอบเล่าก็กลบลงมา

ยังคงเป็นเช่นเดียวกับครั้งก่อน มันไม่รู้สึกหายใจไม่ออก กำลังภายในกายโคจรหมุนเวียนเอง เข้าสู่สภาพดุจทารกหายใจในครรภ์มารดา

บนพื้นผิวดินแว่วเสียงคุณหนูนั้นดังว่า

"ความตายเพียงเป็นการตื่นของฝันร้าย ท่านไปอย่างสงบเถอะ"

แว่วเสียงฉีเหล่าต้าดังว่า

"คุณหนู เชิญออกเดินทาง"

คุณหนูนั้นถอนใจอย่างอ้อยอิ่งคำหนึ่ง

ฉีเหล่าต้าไม่กล้าส่งเสียงอีก

บนพื้นดินพลันบังเกิดเสียงโครมครามดังขึ้นทุกผู้คนร้องขานว่า

"คำนับนายท่าน"

หานป๋อบังเกิดความตื่นตระหนก ด้วยโสตประสาทของมันไฉนไม่ได้ยินการมาของผู้เป็นนายนี้ คนผู้นี้วางก้ามนัก ฉีเหล่าต้าและพวกกลับคุกเข่าคำนับ ราวกับว่าอีกฝ่ายเป็นเจ้าชีวิต

เพียงไม่ทราบว่าคุณหนูนั้นคุกเข่าต้อนรับด้วยหรือไม่ นึกถึงตอนนี้ในใจมันรู้สึกไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง

ส่วนลึกของจิตใจมัน ได้ปั้นแต่งนางเป็นเทพสตรีที่สูงส่งสุดอาจเอื้อมรูปหนึ่ง

คุณหนูนั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ซือจุน (ท่านอาจารย์)"

หานป๋องงงันวูบใหญ่ ผู้เป็นนายนี้กลับเป็นอาจารย์ของนาง

สุ้มเสียงที่เปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจของบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกเจ้าล่าถอยออกไปรอเราที่นอกดงไม้"

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง กล่าวคือมันรู้สึกคุ้นเคยกับสุ้มเสียงนี้ยิ่ง ถึงกับเกิดความหวาดหวั่นขลาดเขลาอยู่บ้าง

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ทุกผู้คนล่าถอยออกจากดงไม้ไปจนหมดสิ้น

ผู้เป็นนายนั้นกล่าวเป็นเชิงตำหนิว่า

"ปิงหวิน เราบอกต่อเจ้าแต่แรกว่าอย่าได้เรียกเราเป็นอาจารย์อีก"

หานป๋อรำพึงในใจ 'ปิงหวิน ปิงหวิน เราจะจำชื่อนี้เอาไว้'

ปิงหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เป็นอาจารย์หนึ่งวัน ควรเทิดทูนตลอดกาลนาน"

ผู้เป็นนายกล่าวด้วยโทสะว่า

"เจ้ายังไม่ลืมเลือนฟงสิงเลี่ยหรือ?"

หานป๋อสมองลั่นอึงอลคราหนึ่ง

มันทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใครแล้ว

คนที่ยืนอยู่บนพื้นคือปรมาจารย์มารผังปาน มันที่บังเกิดความคุ้นเคยและหวาดกลัวต่อฝ่ายตรงข้าม เพราะสืบเนื่องจากพลังจิตวิญญาณของเช่อจุนซิ่น ซึ่งกลายเป็นพันธุมารหล่อหลอมอยู่ในร่างกายตนเองบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น

...เพียงไม่ทราบปิงหวินกับฟงสิงเลี่ยมีความสัมพันธ์อันใด?

อาการบาดเจ็บของฟงสิงเลี่ย คงเกิดจากปรมาจารย์มารผังปานไม่ต้องบอกก็ทราบว่า คนทั้งสามมีสัมพันธ์รักสามเส้าที่แปลกประหลาด

หานป๋อในปัจจุบันเนื่องจากดูดรับเอาสุดยอดแก่นสารของเช่อจุนซิ่นมาเป็นของตน มีประสบการณ์ความคิดต่างกับกาลก่อนอย่างลิบลับพริบตานั้นก็คำนวณความสัมพันธ์อันลึกซึ้งของคนบนพื้นผิวดินทั้งสองออกได้

ความรักระหว่างอาจารย์กับศิษย์ ความจริงไม่ได้รับการยอมรับจากยุทธจักร แต่ศีลธรรมจรรยาโดยทั่วไป ไหนเลยผูกมัดสุดยอดพญามารผู้นี้ได้?

สตรีที่ถูกเรียกเป็นปิงหวินนิ่งเงียบงัน หานป๋อต้องครุ่นคิด 'นี่เท่ากับยอมรับโดยดุษณี ผังปานไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นนาง?'

มิคาดปรมาจารย์มารผังปานมิเพียงไม่บันดาลโทสะ กลับกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"อันว่ารักสุดจะบรรยาย ไม่มีความรักที่ปวดร้าว ไหนเลยบันดาลให้หวั่นไหวใจได้ ดังนั้นถึงแม้ว่าชนชาวโลกถูกเคี่ยวกรำทรมานเพราะรัก หากยังขวนขวายแสวงหา เมื่อคืนก่อนเดือนลอยเด่น หมู่ดาวพร่างพราวฟ้า จักรวาลแม้ไร้ขอบเขต แต่เปรียบกับทะเลรักนับเป็นอย่างไรได้?"

หยุดเล็กน้อยจึงเอื้อนเบาๆ ว่า

"ราตรีดาวมิใช่ค่ำคืนวาน

"กรำน้ำค้างเพื่อใครเล่าจนคล้อยดึก"*

สุ้มเสียงมันแผ่วทุ้มแต่กังวาน เคลือบแฝงอารมณ์ความรู้สึกสั่นไหวจิตใจคนเป็นพิเศษ

บวกกับมันเจรจาอย่างสุภาพ ยกอ้างวัตถุรอบข้าง ดังนั้นถึงแม้หานป๋อตั้งเผชิญหน้ากับมัน ยังอดถูกโน้มน้าวใจมิได้

ปิงหวินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านฆ่ามันแล้ว?"

ผังปานกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ปิงหวินไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ปิงหวินกล่าวด้วยน้ำเสียงกระด้างเย็นชาว่า

"หากท่านไม่ได้ฆ่ามัน ไฉนปราศจากความหึงหวงแม้แต่น้อย?"

หานป๋อที่ถูกฝังอยู่ใต้ดินลอบชมเชยสตรีนางนี้มีจิตใจละเอียดอ่อน กลับอาศัยปฏิกิริยาความรู้สึกของผังปาน คำนวณข้อนี้ออก

---

* จากบทกวีฉีไหวซือของหวงจิ่งเหยินสมัยแมนจู

แต่มันเป็นบุคคลในไม่กี่คนในโลกหล้าที่ทราบว่าฟงสิงเลี่ยยังมีชีวิตอยู่

มันกลับต้องการทราบว่า จอมมารร้ายที่ได้ชื่อว่าทรงภูมิปัญญาผู้นี้ จะรับมือกับคำถามที่ถามตรงๆ เช่นนี้ได้อย่างไร

สุ้มเสียงผังปานเปลี่ยนเป็นเย็นลง กล่าวว่า

"วางใจเถอะ มันยังไม่ตาย เราสามารถรู้สึกได้"

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง ฟงสิงเลี่ยเป็นหรือตาย มันไฉนล่วงรู้โดยรู้สึกได้?

ที่เบื้องบนเงียบสงบลง

หานป๋อแอบฟังคำสนทนาของบุรุษสตรีทั้งสอง กลับลืมเลือนสภาพของตัวเอง ยามนี้พอกลับมาที่ตัวเอง พบว่าความรู้สึกอันเวิ้งอ้างว้างค่อยๆ ลดลง ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือความอบอุ่นสบาย ปลอดโปร่งใจอย่างบอกไม่ถูก

จมูกปากของมันแม้หยุดหายใจ ยังไม่รู้สึกอึดอัดแต่อย่างไร

ปิงหวินพลันกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ผังปาน หากท่านยอมถอนตัวออกจากยุทธจักร ข้าพเจ้ายินยอมเร้นกายเป็นเพื่อนท่านชั่วชีวิต ในใจข้าพเจ้ามีแต่ท่านคนเดียว เพียงคิดถึงท่านคนเดียว"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน บังเกิดความเคารพยกย่องปิงหวินขึ้น ปิงหวินทำเช่นนี้ แสดงว่าคิดเสียสละตัวเอง เพื่อหยุดการกระทำกวาดล้างยุทธจักรของจอมมารร้ายนี้

ผังปานขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"ข้อเสนอของเจ้านี้ สร้างความหวั่นไหวใจแก่เรา หากเรายึดถือความรักเป็นเป้าหมายของชีวิต เราจะตอบรับด้วยความยินดี น่าเสียดาย...โอ"

หลังเสียงทอดถอนใจ ไม่กล่าวว่ากระไรอีก

ผ่านไปครู่หนึ่ง ผังปานกล่าวทำลายความเงียบงันว่า

"การเดินทางของเราครั้งนี้ อยู่ที่ล่างฟานหวินแห่งพรรคมังกรพิโรธ สวรรค์ลิขิตให้พวกเราทั้งสอง มีเพียงคนเดียวที่มีชีวิตอย่างสุขสันต์ต่อไป การต่อสู้กับมัน เป็นหนึ่งในเรื่องราวที่โยกคลอนจิตใจเรานอกเหนือจากท่าน นั่นหลุดพ้นจากการเข่นฆ่าล่าล้างในยุทธจักร หากแต่เป็นการค้นหาต่อมรรคาบู๊ มีแต่ช่วงเวลาที่หันคมศัสตราเข้าหากันค่อยแสดงเห็นถึงโฉมหน้าอันแท้จริงของชีวิต"

หานป่อตื่นตระหนกยิ่ง จอมมารร้ายปรากฏกายในที่นี้ กลับมุ่งเป้าต่อล่างฟานหวิน มันบังเกิดความเคารพรักต่อล่างฟานหวินอย่างสูง ทั้งยังนึกถึงเซ่อจุนซิ่นบอกว่า ล่างฟานหวินเปรียบกับผังปานยังอ่อนด้อยกว่า อดร้อนรุ่มใจมิได้

มันย่อมไม่ทราบว่า หากมิใช่ผังปานลั่นปากว่าจะจัดการกับล่างฟานหวิน เจ้าสำนักรื่นรมย์กับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดยังไม่กล้าตามล่าประมุขพรรคมังกรพิโรธอย่างเปิดเผย

หากเปลี่ยนเป็นหานป่อเมื่อกาลก่อน คราครั้งนี้ได้แต่ร้อนรุ่มใจ แต่ในสมองของมันตอนนี้ บรรจุภูมิปัญญาและกำลังขวัญของขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่น ดังนั้นวุ่นวายกับการใช้ความคิด นึกหาวิธีคลี่คลายสถานการณ์ให้กับล่างฟานหวิน

ผังปานเห็นปิงหวินไม่มีปฏิกิริยาใด จึงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"อีกสองชั่วยามจะฟ้าสางแล้ว เยี่ยหวี่กับเหลิงเอี้ยนรอสมทบกับเราบนเส้นทางข้างหน้า เราไปก่อนก้าวหนึ่ง เจ้ารีบตามหลังไป สมควรชมจันทร์เพ็ญก่อนอาทิตย์ลอยขึ้นร่วมกันได้"

คนทั้งสองจากไปอย่างช้าๆ

หานป่อไม่กล้าเสียเวลาอีก ทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่กับพลังลมปราณภายในกายที่เริ่มปั่นป่วน ชั่วครู่ค่อยรวมพลังที่แตกซ่านคืนสู่จุดชีไห่ใต้

ท้องน้อย เมื่อรวมตัวเป็นรูปเป็นร่าง ค่อยพวยพุ่งผ่านชีพจรตูที่กระดูกสันหลังทะลวงจุดอี้เจิ่นที่ท้ายทอย กระแสพลังกลับกลาย จากร้อนเป็นเย็น จากตำแหน่งหนือวนลงสู่ชีพจรเยิ่นที่ส่วนหน้าไม่ทราบหมุนเวียนกี่รอบ ลมปราณค่อยคืนสู่จุดตันเถียนที่ท้องน้อย

จวบจนบัดนี้ผ่านการตายแล้วฟื้นคืนชีพ ถูกจับฝังถึงสองคราพันธุมารที่เช่อจุนชิ่นคิดส่งเสริม ค่อยเป็นของมันโดยสิ้นเชิง

เสียงปงเมื่อหานป๋อทลายชั้นดินออกมา

จันทร์กระจ่างอยู่กลางนภา

หานป๋อนึกทบทวนแผนการซึ่งกำหนดขึ้นขณะที่อยู่ในดินเที่ยวหนึ่ง ค่อยหัวร่ออย่างไร้เดียงสา พุ่งฝ่าดงไม้มายังทางหลวง ไล่กวดตามทิศทางที่ขบวนรถและม้าแล่นจากไป

สายน้ำไหลเชี่ยวกราก

กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน ซึ่งปรมาจารย์มารผังปานยึดถือเป็นคู่มือเพียงหนึ่งเดียวกำลังเร่งรุดใต้แสงจันทร์ มุ่งสู่ท่าข้ามหลงตู้อย่างสุดกำลัง

ด้วยนิสัยอันชืดชาของเขา ยังอดบังเกิดความร้อนรุ่มกระวนกระวายต่อซ่างกวนอิงมิได้

สถานการณ์ตอนนี้ตกอยู่ในห้วงเลวร้ายถึงที่สุด

ซ่างกวนอิงที่ "หนักแน่น" ตี้หวี่สือที่ "เจ้าความคิด" ชิฉางเจิงที่ "อาจหาญ" ล้วนเป็นลักษณะพิเศษที่ยากพบพานในบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ จนใจที่คู่มือเป็นเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนกับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่ว ซึ่งอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม อย่าว่าแต่คิดเอาชนะ กระทั่งโอกาสหลบหนียังไม่มี

ปัญหาอยู่ที่เขาสามารถสยบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมทั้งสอง ก่อน

ที่เจ้าสำนักรื่นรมย์และพวกจะสกัดคลื่นลูกใหม่ของพรรคมังกรพิโรธได้หรือไม่

ต่อให้เขาสามารถเร่งรุดถึงก่อน ผลจากการเร่งรุดเดินทางต้องสิ้นเปลืองกำลัง เกรงว่าไม่อาจรับมือการผนึกกำลังของยอดฝีมือฝ่ายอธรรมทั้งสองได้

อย่าว่าแต่ที่รอคอยเขาอยู่ อาจยังมีปรมาจารย์มารผังปานซึ่งร้ายกาจกว่ายอดฝีมือทั้งสองนี้รวมกัน ฝ่ายตรงข้ามสงบนิ่งแทนลำบากตนเองไยมิใช่ใช้ม้าเลวสู้กับม้าดี ขุดหลุมฝังศพตัวเอง?

ความคิดเหล่านี้ผ่านเข้ามาในห้วงสมองของล่างฟานหวินดุจสายฟ้า แต่ท่าร่างของเขาหาได้ชะลอเชื่องช้าลงไม่ หลังจากที่ซีซีเสียชีวิต โลกนี้ไม่มีสิ่งใดดึงดูดใจเขายิ่งกว่า "ความตาย" มีแต่เกิดเรื่องนั้นขึ้น เขาจึงมีโอกาสพบกับภรรยาผู้ล่วงลับอีก

หากว่าหลังจากตายแล้วเป็นอีกชีวิตหนึ่ง เป็นอีกโลกหนึ่ง ไม่ว่าโลกหลังจากที่ตายแล้ว กับโลกปัจจุบันเป็นสิ่งสมมติเดียวกัน เป็นความฝันดุจเดียวกัน แต่ขอเพียงมีซีซีอยู่เคียงข้าง อย่างนั้นก็เป็นความฝันอันบรรเจิดที่หวานชื่นที่สุด

เสียงเรือแหวกฝ่าผิวน้ำพลันดังกระทบโสตล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินฉุกใจคิด หากยามนี้มีเรือใบลำหนึ่ง อาศัยลมทิศตะวันออกเฉียงใต้ของคืนนี้ ส่งตนเองถึงท่าข้ามหลงตู้ ช่วยประหยัดเวลาประหยัดเรี่ยวแรง ไยมิใช่ประเสริฐสุด?

พอเหลียวหน้ามอง เห็นเรือใบขนาดเล็กลำหนึ่งแล่นมาตามกระแสน้ำ ตัวเรือที่แคบเรียวตัดทำลายผิวน้ำกับแสงจันทร์ ใบเรือกินลมเต็มที่ แผ่งความเคร่งขรึมและสูงส่งอย่างบอกไม่ถูก

ล่างฟานหวินความจริงไม่ยึดถือข้อปลีกย่อย กระทำเรื่องราวตามที่เห็นสมควร ดังนั้นไม่เกรงอกเกรงใจ ถึงกับไม่ได้ถาม ก็กระโดดปราด

ขึ้นจากหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ร่างคล้ายปักษาราตรี เหินข้ามอากาศเหนือน้ำ ทิ้งตัวลงที่ส่วนหัวของเรือใบขนาดเล็ก

เรือใบขนาดเล็กซึ่งมีความยาวร่วมสองวาไม่ไหวโอนเอน นี่ไม่เพียงเพราะล่างฟานหวินใช้กำลังอย่างพอเหมาะ ประการสำคัญคือโครงสร้างของเรือมั่นคง ปรับความสมดุลและกำลังในการลอยเป็นอย่างดี

ล่างฟานหวินพลันยิ้มออกมา ทักทายว่า

"ฮูหยินอลงกรณ์สบายดี"

หญิงงามที่นั่งคุกเข่าอยู่ท้ายเรือใช้แพรบางคลุมหน้า รูปกายอ้อนแอ้นแช่มช้อย พอฟังเหลียวหน้ามา คล้ายบังเกิดความอุธัจเอียงอาย ก้มศีรษะแทบจรดอก ส่งเสียงอันไพเราะนุ่มนวลว่า

"อาคันตุกะยามราตรีจันทร์ จัดน้ำชาแทนสุราเมรัย เมื่อครู่ข้าพเจ้าเพิ่งเด็ดยอดใบชาข้างทาง เตรียมต้มน้ำชงชา ขอจอมยุทธ์ล่างให้เกียรติลิ้มลอง พร้อมทั้งแนะนำสั่งสอน จากที่นี้ถึงท่าข้ามหลงตู้ใช้เวลาอีกครึ่งชั่วยาม หากฉวยโอกาสนี้จิบชาโอภาปราศรัย ไยมิใช่สุขสราญบานใจ?"

น้ำเสียงนางแฝงความเอียงอาย แต่เนื้อหากลับเปิดเผยตรงๆ กอปรเป็นเสน่ห์ของหญิงงามที่เป็นผู้ใหญ่และเจนโลกอีกแบบหนึ่ง

ล่างฟานหวินทรุดนั่งลงที่หัวเรืออย่างผ่าเผย ดวงตาคล้ายหลับคล้ายลืมจับจ้องมองฮูหยินอลงกรณ์ กล่าวว่า

"ในชีวิตข้าพเจ้าดื่มสุราต่างน้ำชา ไม่เคยดื่มน้ำชาแทนสุรามาก่อน ค่ำคืนนี้จะขอทดลองดู"

ฮูหยินอลงกรณ์พอฟังเงยหน้าขึ้นด้วยความยินดี พอดีสบสายตากับล่างฟานหวิน ต้องงงงันวูบหนึ่ง ใบหน้าแดงซ่านอย่างมิอาจข่มกลั้นจนปรากฏออกนอกแพรเบาบาง แม้กระทั่งล่างฟานหวินยังเห็น

ใบหูนางแดงระเรื่อขึ้นมา

นางอาศัยอิริยาบถหมุนตัวไปชงชา เลี่ยงจากวินาทีแห่งความขวยเขินเอียงอาย ท่วงท่านี้เมื่อบังเกิดแก่หญิงงามที่เติบโตเต็มสาว ยิ่งสั่นไหวจิตใจเป็นพิเศษ

เรือใบขนาดเล็กแล่นไปตามลำน้ำ

ล่างฟานหวินผุดลุกขึ้น ทำหน้าที่ถือท้ายแทนฮูหยินอลงกรณ์ควบคุมทิศทางเดินเรือ

ลมแม่น้ำโชยมาปะทะหน้า

ระลอกน้ำระยิบระยับจับตา

ไม่นานให้หลัง ฮูหยินอลงกรณ์ก็ประคองถาดชาจัดวางถ้วยชาใบหนึ่ง ส่งถึงเบื้องหน้าล่างฟานหวิน ย่อกายคารวะเล็กน้อย นำเสนอน้ำชาที่ส่งกลิ่นหอมกำซาบซ่าน อาศัยน้ำชาถ่ายทอดบอกเจตจำนง

ล่างฟานหวินยื่นมือรับมา ยกถ้วยชาถึงริมจมูกชมเชยว่า

"สุรานี้หอมยิ่ง"

พลางตวัดมือวูบ สาดน้ำชาเข้าปากซึ่งอ้าออกจนหมดสิ้น

ฮูหยินอลงกรณ์ได้ยินน้ำเสียงและเนื้อหาของเขา ล้วนแฝงความซุกซนชนิดหนึ่ง ต้องหัวร่อคิกออกมา เป็นอิริยาบถของหญิงสาวที่น่ารักนัก

หัวใจที่คล้ายบ่อโบราณอันสงบนิ่งของล่างฟานหวิน บังเกิดความหวั่นไหวอย่างมิอาจข่มกลั้น เป็นความอบอุ่นใจที่บอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง คล้ายกับประสบพบสิ่งที่ลบเลือนจากสายธารแห่งความทรงจำมานาน พลันพลุ่งพล่านอยู่ในห้วงดวงใจ

ความปวดร้าวที่เก็บซ่อนไว้ พลันพลุ่งขึ้นมาอย่างสุดระงับ

เขายังจดจำชั่วพริบตาแรกพบพานซีซี ความรู้สึกที่ตื่นตะลึงต่อความงามอันเฉิดโฉม จนบัดนี้ยังไม่ยุติลง

หากปราศจากช่วงพริบตานั้น ชีวิตก็ไม่บรรเจิดเฉิดฉันถึงเพียงนี้ ซีซียามมีชีวิตงามอยู่ข้างกาย ซีซีหลังจากตายแล้วงามอยู่ในความฝัน

ล่างฟานหวินแหงนมองจันทร์กระจ่าง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมามายแล้ว"

ฮูหยินอลงกรณ์ฟังน้ำเสียงอันวิโยคโศกศัลย์ของเขาออก พลันก้มศีรษะต่ำ ยกมือหมายปลดแพรคลุมหน้าลงมา ล่างฟานหวินชิงกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องปลดแพรคลุมหน้า ข้าพเจ้าเห็นโฉมหน้าท่านแต่แรก ขอถามผ้าแพรผืนหนึ่งไหนเลยปิดกั้นสายตาข้าพเจ้าได้ พวกเราพบกันเป็นครั้งที่สามแล้ว"

ไม่ต้องบอกก็ทราบได้ ฮูหยินอลงกรณ์คือหญิงงามที่คล้ายซีซีนางนั้น

เมื่อครู่ในระยะใกล้ ฮูหยินอลงกรณ์เงยหน้ามองดูล่างฟานหวิน ล่างฟานหวินอาศัยแสงจันทร์บวกกับสายตาอันคมกล้า มองทะลุแพรเบาบาง เห็นความลับที่ซ่อนอยู่ภายในแล้ว

ฮูหยินอลงกรณ์ไม่หยุดความเคลื่อนไหว ใช้มือเรียวงามปลดแพรคลุมหน้าลงมา

ใบหน้าอันงามซึ้งแฝงเค้าความเอียงอายใบหนึ่ง ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตาล่างฟานหวินห่างเพียงเชียะเศษ ภาพเหตุการณ์แรกพบพานซีซีบังเกิดซ้ำอีกครา

คล้ายกับซีซีฟื้นคืนชีพก็มิปาน

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนใจ สวรรค์กลับนิรมิตสร้างถึงเพียงนี้ แม้แต่สีหน้าท่าทีและบุคลิกภาพก็คลับคล้ายปานนั้น

ฮูหยินอลงกรณ์เงยหน้าขึ้น สู้สายตากับล่างฟานหวินอย่างกล้าหาญ กล่าวว่า

"ท่านจอมยุทธ์อาจตำหนิข้าพเจ้าอุกอาจ แต่ท่านไหนเลยทราบว่าหลังจากที่ข้าพเจ้าส่งท่านระยะทางหนึ่ง จะกลับสำนักไปเร้นกาย นับแต่นี้ไม่มีวาสนาพบหน้าอีก ดังนั้นข้าพเจ้าต้องฉกฉวยช่วงเวลานี้กล่าวคำร่ำลาท่าน"

ล่างฟานหวินค่อยเข้าใจในบัดดล เนื่องด้วยนางทราบว่าตนเองกับเขามีวาสนาเพียง "ส่งระยะทางหนึ่ง" ดังนั้นบอกรักอย่างกล้าหาญ ทั้งไม่กลัวล่างฟานหวินเข้าใจผิดว่านางไม่สำรวมตัว

ความรักที่ไม่ผลิดอกออกผลนี้ เป็นความงามอย่างโศกซึ้งเป็นพิเศษ

ล่างฟานหวินไม่ขยับเคลื่อนไหว

หากทอดสายตาไปยังหัวเรือ

ท่าข้ามหลงตู้ปรากฏแก่สายตาแล้ว

เรือพอเทียบฝั่ง เขาจะรุดสู่สนามสัประยุทธ์ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี

ส่วนนางจะเร้นกายถอนตัว ไม่ถามไถ่เรื่องของเขาอีก

ชีวิตใช่เพียงเป็นความกลั่นแกล้งชนิดหนึ่งหรือไม่?

ฮูหยินอลงกรณ์เดินเข้ามาหนึ่งก้าว แทบประชิดถึงตัวล่างฟานหวิน ค่อยหยุดยั้งลง กล่าวเบาๆ ว่า

"ล่างหลาง (คำเรียกชายคนรักแซ่ล่าง) ส่งท่านพันลี้ ในที่สุดต้องจากกัน แต่เมื่อมีโอกาสชงชาปรนนิบัติท่าน สวรรค์นับว่าดีต่อข้าพเจ้ามากแล้ว"

ล่างฟานหวินคิดไม่ถึงว่านางจะเปิดเผยกล้าหาญถึงเพียงนี้ หลังจากงงงันวูบ จึงหัวร่อดังยาวนาน ยืดกายกระโดดขึ้นฝั่ง

แว่วเสียงของเขาดังมาทีละคำว่า

"กงจู้ถนอมตัว"

ฮูหยินอลงกรณ์เหลียวมองเงาร่างที่ล่างฟานหวินหายลับสาบสูญ

กัมศีรษะกล่าวว่า

"ในที่สุดท่านทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใครแล้ว"

...ที่แท้นางมิใช่ฮูหยินอลงกรณ์ หากแต่เป็นกงจู้อลงกรณ์

...เนื่องจากนางเป็นกงจู้อลงกรณ์ ระหว่างนางกับล่างฟานหวินจึงมีวาสนาเพียง "ส่งระยะทางหนึ่ง"

ความรักที่จู่ๆ ก็ประดังเข้าสู่ห้วงดวงใจ โดยไม่มีสาเหตุใดไม่มีวี่แววใดมาก่อน พลันยึดครองโลกแห่งจิตใจของนาง

เรือใบขนาดเล็กแล่นไปตามแม่น้ำ

ชั่วพริบตาก็หลอมกลืนกับห้วงอันลึกล้ำห่างไกล

ช่างกวนอิง ตี้หวี่สือ ชิฉางเจิง เดินทางท่ามกลางการอารักขาของมือดีพรรคมังกรพิโรธสิบสองคน ข้ามช่องเขาอันคับแคบสายหนึ่งเบื้องหน้าสายตาพลันกระจ่างจ้า

ท่ามกลางขุนเขาล้อมรอบ ปรากฏเป็นบึงน้ำอันสงบนิ่งแห่งหนึ่ง ริมบึงเป็นหญ้าคารกร้าง กลับมีซากบ้านเรือนเป็นหย่อมๆ บ่งบอกว่าที่ริมบึงเคยมีผู้คนพักอาศัยอยู่

ตี้หวี่สือพลันบังเกิดความสะทกสะท้อนกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับนึกเสียใจที่เลือกที่นี้เป็นสถานสัประยุทธ์ คราบโลหิตและเสียงฆ่าฟันจะทำลายความสงบสุขของสถานที่ไป"

ช่างกวนอิงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"หวี่สือท่านยึดถือสภาพความจริงตลอดมา คิดไม่ถึงมีช่วงเวลาที่อ่อนไหว"

ซึ่งความจริงสิ่งที่มันนึกถึงคือ คนผู้หนึ่งเมื่อทราบดีว่าต้องตายจะกระทำเรื่องราวที่ปรกติหักห้ามตัวเองกระทำหรือไม่

มันไม่ได้เล็งผลเลิศต่อการศึกที่ไม่มีโอกาสเอาชัยครั้งนี้แม้แต่น้อย

ชิฉางเจิงส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"เหล่าตี้ (คนแซ่ตี้) ท่านมองโลกในแง่ร้ายไปบ้างแล้ว คนมีความรู้สึกอ่อนไหว แต่สำหรับข้าพเจ้า ขอเพียงเคยครอบครองวัตถุเรื่องราวอันล้ำค่าบ้างชั่วครู่ชั่วยาม ไยต้องสนใจว่ามารดามันใช่คงอยู่ตลอดกาลหรือไม่ บึงน้ำนี้เคยผ่านห้วงอันสงบสุขมาก แม้นถูกทำลายก็สาสม"

ตี้หวี่สือด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"คำ 'สาสม' อันประเสริฐ"

ซ่างกวนอิงพลันทอดถอนใจคำหนึ่ง

คนทั้งสองมองดูมันอย่างงุนงง ประมุขพรรคมังกรพิโรธคนใหม่ผู้นี้ มีความหนักแน่นมั่นคงตลอดมา ไฉนจึงถอนหายใจ?

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่า สองปีมานี้ฉางเจิงไฉนมีฝีมือรุดหน้าเหนือกว่าพวกเรา ด้านสติปัญญาของมันสู้หวี่สือไม่ได้ ด้านความมานะบากบั่น มันสู้ข้าพเจ้าไม่ได้ แต่จุดเด่นของมันอยู่ที่ไม่ยอมปฏิบัติตามกรอบ ดังนั้นมีความคล่องตัว ระหว่างฝึกฝีมือใช้ทางลัดสายอื่น ไม่คร่ำครึเช่นพวกเราทั้งสอง"

คนทั้งสามสนทนาปราศรัย คล้ายไม่เห็นศัตรูอยู่ในสายตา ทั้งไม่นำพากับการศึกที่ใกล้จะมาถึง

แต่หากมองจากอีกมุมหนึ่ง ชายหนุ่มยอดฝีมือที่มีอนาคตไกลเหล่านี้ล้วนตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่คำนึงถึงผลแพ้ชนะ ประการสำคัญคือขอต่อสู้เสี่ยงชีวิต ให้ศัตรูจ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสม

มือดีพรรคมังกรพิโรธทั้งสิบสองคนก็เป็นเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็ก พลอยถูกความฮึกหาญรันทดของพวกมันระบาดใส่ บังเกิดความคิดต่อสู้อย่างเต็มเปี่ยม

ในเสียงสนทนา ทั้งหมดเดินตามทางภูเขาที่ทอดคดเคี้ยวลงไปบรรลุถึงพื้นหญ้าริมบึง

นี่เป็นบึงใหญ่ซึ่งคล้ายมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ สะท้อนเดือนเต็มดวงบนท้องฟ้า กลายเป็นภาพโศกซึ้งอย่างลี้ลับ

ตี้หวี่สือตวาดสั่งการคำหนึ่ง มือดีทั้งสิบสองคนแยกย้ายวิ่งไปยังที่สูง ล้วงพลุสัญญาณผลัดกันยิงขึ้นฟ้า พลุไฟเหล่านี้ห่อด้วยผ้ากันน้ำอย่างมิดชิด ก่อนหน้านี้พวกมันแม้ลุยน้ำหลบหนี ก็ไม่ได้รับความเปียกชื้นเสียหายแต่อย่างไร

ดอกไม้ไฟสีแดงเลือดดอกแล้วดอกเล่า ทยอยแตกระเบิดที่กลางอากาศ โดยเว้นช่วงเวลาที่แน่นอน

ตี้หวี่สือให้พวกมันผลัดกันปล่อยพลุสัญญาณเพื่อต้องการยืดเวลาที่ดอกไม้ไฟลอยอยู่กลางอากาศ เพิ่มโอกาสที่กำลังหนุนเร่งรุดมาถึง

หากมันคำนวณไม่ผิด กองกำลังของหลิงจ้านเทียนอยู่ระหว่างเดินทางมา

บ่วงปีศาจหลิงจ้านเทียนฉลาดหลักแหลม ไหนเลยตอแยได้โดยง่ายดาย ด้านพลังฝีมือเพียงพอกับการต่อกรกับบรรดาบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม เพียงแต่ที่แล้วมาถูกล่างฟานหวินบดบังรัศมีไป

ในการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างคนเก่ากับคลื่นลูกใหม่ของพรรคมังกรพิโรธที่ผ่านมา ตี้หวี่สือตกเป็นเบี้ยล่างหลิงจ้านเทียนทุกฝีก้าว จากการประเมินของล่างฟานหวิน ตี้หวี่สือล้าหลังกว่าหลายช่วงตัว แน่นอนที่เพลี่ยงพล้ำคือประสบการณ์ มีแต่ประสบการณ์ จึงเพาะสร้างสายตาที่มองสถานการณ์ออกได้

ที่ด้านหลังแว่วเสียงกู่ประหลาดแหลมเล็กดังมา

นั่นเป็นรูปแบบการจู่โจมของสำนักรื่นรมย์

ซิฉางเจิงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"มาเถอะมาเถอะ ดาบยาวที่กลางหลังเรารอคอยอย่างยากเย็น ยี่สิบปีที่ฝึกฝีมือ ที่รอคอยคือช่วงเวลานี้"

ในดินแดนสงบสันติ การศึกใหญ่ใกล้ปะทุ

ขบวนรถและม้าเดินทางอย่างรีบร้อน

เสียงล้อรถบดกับพื้น ผสานกับเสียงฝีเท้าม้าอันสับสน ดังทำลายความสุขสงบที่พึงมีของราตรีจันทร์

หานป๋อตวาดก้อง ไล่กวดตามหลัง มันทราบว่าผังปานไม่อยู่ในขบวนรถ จึงปราศจากข้อกริ่งเกรงใด และนี่เป็นแบบฉบับของขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น

เหล่าองครักษ์ของผังปานที่ท้ายขบวนทั้งสิบกว่าคนก็ไม่แตกตื่น ลนลาน หยุดม้าเหลียวหลังโดยพร้อมเพรียง สายตาทุกคู่จับจ้องมองหานป๋อที่เร่งรุดเข้าใกล้อย่างเย็นชา อาวุธล้วนชักจากฝักมา

ในจำนวนนี้มีอยู่สองคนปลดคันเกาทัณฑ์พาดลูกธนู เล็งไปยังผู้รุกราน

ฉีเหล่าต้าพอเหลียวหน้ามาเห็นเป็นหานป๋อตอนแรกงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป...ขอทานผู้นี้ไฉนยังไม่ตาย? ดังนั้นร้องบอกว่า

"สิงเหล่าซัน ขอทานน้อยนี้มอบต่อท่าน เราคุ้มกันคุณหนูออกเดินทาง"

จากนั้นกระตุ้นม้านำบริวารครึ่งหนึ่ง คุ้มครองรถม้าล่วงหน้าไปก่อน

สิงเหล่าซันมีนิสัยดุร้าย ไม่ใคร่ครวญว่าฝ่ายตรงข้ามฟื้นคืนชีพขึ้นจากหลุมฝังศพได้อย่างไร พลันแสยะยิ้มร้องสั่งว่า

"ยิงสองเท้าของมัน"

เสียงขวับเขวียวเมื่อลูกธนูกล้าแข็งสองดอกยิงใส่สองเท้าของหานป่อดุจสายฟ้า

ลูกธนูทั้งสองดอกคล้ายยิงตรงใส่หานป่อ แต่เมื่อปรากฏแก่สายตามัน กลับดูออกว่าลูกธนูทั้งสองดอกกรีดเป็นเส้นโค้งเล็กน้อย ใช้เส้นทางที่คดเคี้ยวอยู่บ้างยิงใส่มัน

ในใจหานป่อบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือมันล่วงรู้ระยะเวลาที่ลูกธนูบรรลุถึง รวมทั้งความเคลื่อนไหวที่ต่อเนื่องตำแหน่งที่ยิงถูก และลำดับก่อนหลังของลูกธนูทั้งสองดอก

หมายความว่ามันคำนวณตำแหน่งทิศและระดับความเร็วของลูกธนูได้โดยสิ้นเชิง

ลูกธนูยิงถึงแล้ว

สองเท้าหานป่อพลันขยับดุจเงาพรายสองคราา

ลูกธนูแยกย้ายเฉียดผ่านเท้าซ้ายขวาไป

สิงเหล่าซันอ้าปากค้าง ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือที่น่ากลัวผู้หนึ่ง

ขณะที่ศัตรูยกชูอาวุธขึ้นสูง ร่างหานป่อโถมไปข้างหน้า ขณะที่ร่างแทบขนานกับพื้นดิน สองเท้างอเล็กน้อยแล้วยันอีกครา ก็พุ่งฝ่าไปยังท่ามกลางขาม้าหลายสิบข้าง

ม้าพ่วงพียกขาหน้าด้วยความแตกตื่น

สิงเหล่าซันตวาดด้วยโทสะคำหนึ่ง ลอยตัวพ้นจากหลังม้าฟาดฟันดาบใส่ใบหน้าหานป่อซึ่งเพิ่งเชิดร่างขึ้น

ดาบยังไม่บรรลุถึง พลังเย็นเยียบของคมดาบบรรลุถึงก่อน

หานป่อค่อยฉุกคิดว่า ถึงแม้ตนเองจะได้รับการ "ถ่ายทอด"

จากเซ่อจุนซิ่น แต่ในความเป็นจริงไม่ได้ร่ำเรียนแม้สักครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง อย่างมากตอนที่เหล่าพี่น้องตระกูลหานซ้อมมือกัน ตนเองเพียงชมดูอยู่ด้านข้าง

ขณะเดียวกัน ปรากฏพลังลมจู่โจมจากด้านหลัง แสดงว่ามีศัตรูอย่างน้อยสองคนลอบทำร้ายใส่

ผู้คนขบวนนี้เป็นองครักษ์คนสนิทของผังปาน ไหนเลยรวบรัดธรรมดา

หานป๋อแตกตื่นลนลานวูบหนึ่ง ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือความเยือกเย็นราวน้ำแข็ง คล้ายเซ่อจุนซิ่นยามมีชีวิต ใช้ประสาทที่แข็งประดุจเหล็ก คำนวณสภาพการณ์เฉพาะหน้า

ก่อนอื่นมันคำนวณออกว่า ที่บรรลุถึงก่อนเป็นหอกยาวที่จู่โจมจากด้านหลังขวามือ ต่อจากนั้นจึงเป็นดาบที่สิงเหล่าซันฟาดฟันใส่หน้าและโซ่เหล็กที่หวดมาจากด้านหลังซ้ายมือ

มันมิต้องเหลียวหน้ากลับไป เพียงอาศัยเสียงลมและความรู้สึกก็ล่วงรู้ตำแหน่งทิศและความเร็วของหอกที่ทิ่มแทงถึงก่อนราวเห็นกับตา

หานป๋อรู้สึกมีความฮึกเหิมอย่างเต็มเปี่ยม ในเสียงหัวร่อดังยาวนานร่างถลันไปทางซ้าย แยกใต้ซอกแขนออกแล้วหุบลง ก็หนีบหอกยาวเอาไว้อย่างถนัดถนี่

จากนั้นโซ่เหล็กทางซ้ายกวาดตามติดมาถึง

สิงเหล่าซันคาดคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงส่งถึงเพียงนี้ ตวาดพลางเปลี่ยนกระบวนท่าแต่กลางคัน เปลี่ยนจากฟาดฟันเป็นปาดใส่ลำคอของมัน

หานป๋อถอยกายปราด งอหลังชนคนถือหอกปลิวกระเด็น ช่วงชิงหอกยาวมาถือไว้ พอดีเขี่ยใส่คมดาบของสิงเหล่าซัน

เสียงดังคราหนึ่ง สิงเหล่าซันถูกกระแทกตกลงสู่พื้น เซถอยไป

สี่ห้าก้าว ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด

หอกยาวพออยู่ในมือหานป๋อ ก็ล่วงรู้จุดเด่นและข้อด้อยของหอกยาว นั่นคล้ายกับลูกสุนัขที่ไม่เคยแตะสัมผัสกับน้ำมาก่อน พอตกลงน้ำก็รู้จักว่ายน้ำเอง

ควรทราบว่าขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่นได้ชื่อว่าถนัดจัดเจนในการใช้อาวุธชนิดต่างๆ พรสวรรค์นี้ถูกถ่ายทอดผ่านทางพันธุมารเข้าสู่ร่างหานป๋อกลายเป็นความสามารถอันพิสดารล้ำ

รอบข้างปรากฏหอกดาบแลบแปลบปลาบ

ศัตรูกลุ้มรุมจู่โจมอย่างสุดกำลัง

หานป๋อควงหอกยาวเป็นวง จากนั้นกระจายเป็นเงาหอกทั่วพื้นพสุธา จู่โจมใส่ส่วนล่างของศัตรู

เสียงติงตังดังไม่ขาดหู ในเสียงแผดร้องด้วยความเจ็บปวดศัตรูพากันถอยร่น มีอยู่สองคนได้รับบาดเจ็บ

หานป๋ออาศัยเงาหอกคุ้มกันตัวเองโผพุ่งขึ้นฟ้า ทะลวงฝ่าออกจากวงล้อม ไล่กวดตามขบวนรถไป

สิงเหล่าซันและพวกถูกทอดทิ้งอยู่ทางด้านหลัง

หานป๋อมีท่าร่างรวดเร็วเพียงไหน กระโดดขึ้นลงไม่กี่ครั้ง ก็มาถึงหลังรถม้าห่างประมาณสิบกว่าวา

ฉีเหล่าต้าหน้าแปรเปลี่ยนไป ครุ่นคิดว่าคนผู้นี้ไม่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงมาก่อน เหตุใดร้ายกาจถึงเพียงนี้ แม้แต่สิงเหล่าซันและพวกก็ไม่อาจสกัดยับยั้งมันแม้เพียงชั่วครู่ ยามนั้นตวาดสั่งว่า

"คุ้มครองคุณหนู"

ในที่สุดขบวนรถหยุดลง

หานป๋อคุมหอกยาวมาถึง

ฉีเหล่าต้าเป็นหัวหน้าเหล่าองครักษ์ พลังฝีมือและสายตาสูง

เยี่ยมกว่าสิงเหล่าซันมากนัก พลันใช้เท้าหนีบท้องม้า บังคับม้าพุ่งขวับมา หยิบยืมสภาวะโน้มตัว ดึงง้าวยาวที่แขวนอยู่ข้างม้าออกมา จู่โจมใส่หานป๋อ

เสียงเคร้งเมื่อหอกง้าวบิดพัวพันกัน

ฉีเหล่าต้ากระโดดพ้นจากม้าที่ยังโถมไปข้างหน้าหยิบยืมพลังสายนี้ ทั้งคนทั้งง้าวกดทับใส่หานป๋อ

แม้แต่หานป๋อก็ลอบชมเชยฝ่ายตรงข้ามมีปฏิกิริยารวดเร็ว อาศัยสภาวะถาโถมของม้าเสริมพลังจู่โจม นับเป็นมือดีที่ผ่านการฝึกอย่างเข้มงวด

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กลับสลายพลังถาโถมเป็นเคลื่อนขวาง

มันใช้เท้าข้างเดียวพาตัวย่อต่ำลง ใช้พลังแยบคายชักนำพลังจู่โจมที่หนักหน่วงนับพันชั่งของฉีเหล่าต้าไปทางด้านหลัง

หากเป็นการทดสอบฝีมือทั่วไป ฉีเหล่าต้าจะฉวยโอกาสกระโดดไปยังด้านหลังศัตรู ค่อยดำเนินการตีตลบหลัง แต่ว่าหน้าที่ของฉีเหล่าต้าคือคุ้มครองรถม้า

ฉีเหล่าต้าตวาดด้วยโทสะ ถอนดึงตัวมายังด้านหลัง เพียงการเปลี่ยนท่วงท่านี้ ก็หนุนส่งมันขึ้นเป็นยอดฝีมือ จากข้อนี้สะท้อนเห็นถึงขุมกำลังของผังปานเป็นอย่างดี

หานป๋อคล้ายคำนวณปฏิกิริยาของมันได้แต่แรก กลับซัดหอกหลุดจากมือ

เสียงดังเมื่อหอกยาวพาดขวาง กระทุ้งใส่ง้าวยาวอย่างถนัดถนี่

ฉีเหล่าต้ายืนอยู่ในสภาวะล่าถอย ไหนเลยด้านทานพลังการจู่โจมของหานป๋อได้ นี่คล้ายกับตัวเองร่วมมือกับผู้อื่นผลักตัวเองล้มลงในเสียงอุทานอย่างแตกตื่น ตลอดทั้งร่างโซซัดโซเซล่าถอย ชนใส่พวกพ้องที่รุดมาช่วยเหลือจนเสียขบวนรวนเร

มันยังไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง หานป๋อก็สะอึกมาถึงคล้ายกับจะฟันมือออก เมื่อฉีเหล่าต้ารู้สึกมีพลังลมจู่โจมถึงท่อนล่างค่อยฉุกคิดว่ากระบวนท่าที่แท้จริงของหานป๋อคือตวัดเท้าเตะขึ้นมา

มันรีบลดง้าวลงต้านทาน เสียงเพียะเมื่อด้ามง้าวหักสะบั้น

หานป๋อเบี่ยงตัวฟาดฝ่ามือ พอดีฟาดถูกทรวงอกฉีเหล่าต้า

ยามนั้นหอกยาวยังไม่ทันตกถึงพื้น ห่างประมาณสองนิ้ว หานป๋อขยับเคลื่อนปลายเท้า ก็เขี่ยหอกยาวขึ้นมา

ฉีเหล่าต้าลอบร้องคำ 'ชีวิตเราจบสิ้นกัน' ในใจ เสียงโครมเมื่อถูกฟาดล้มลงกับพื้น มาตรว่าตลอดทั้งร่างไม่อาจเคลื่อนไหว แต่เลือดลมยังสะดวกปลอดโปร่ง กลับไม่ได้รับบาดเจ็บ ค่อยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามยั้งมือไว้ไมตรี

เงาหอกถือหานป๋อเป็นศูนย์กลางสาดกระจายออก ศัตรูพากันแตกฮือล่าถอยไป

พริบตาที่ทุกผู้คนตาลายละลาน หานป๋อพลันเร่งรุดไป ทลายประตูบุกเข้ารถม้าไปดุจสายฟ้า

ในรถม้าตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม

หญิงรับใช้เซี่ยซวงตวาดเสียงเจื้อยแจ้วแทงกระบี่สั้นสวนมา

หานป๋อไม่ขบคิดใคร่ครวญ ก็ใช้ฝีมือดุจสายฟ้า คว้ามือที่จับกระบี่ของเซี่ยซวงไว้ พร้อมทั้งถ่ายเทพลังเข้าทางเส้นชีพจร สยบจุดของนางหลายแห่ง

กระบี่สั้นร่วงหล่นลงบนพื้นรถ ร่างเซี่ยซวงอ่อนระทวยล้มลงบนที่นั่งภายในรถ

หานป๋อกวาดตาไปยังที่นั่งหลัง พอดีประสานสบกับตาคู่งามที่กวาดมองมา

ในที่สุดมันได้เห็นสตรีนามปิงหวิน

เป็นโฉมสะคราญที่ผังปานผูกพันรักใคร่

คนของพรรคมังกรพิโรธทั้งสิบห้าคนอยู่บนโขดหินที่สูงเด่นอยู่ริมบึงก้อนหนึ่ง รวมตัวเป็นรูปครึ่งวงกลม อารักขาซ่างกวนอิงอย่างแน่นหนา เตรียมสู้ตายคาบึงน้ำ

ศัตรูแยกย้ายฮือเข้ามาจากทางหน้าหลัง ชั่วครู่ก็โอบล้อมผู้คนอยู่ในวงล้อม

ฟากหนึ่งเป็นสิบสองชนรื่นรมย์กับรองเจ้าสำนักรื่นรมย์กูจู๋ อีกฟากหนึ่งเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมซึ่งเคยจู่โจมทำร้ายซ่างกวนอิงและพวกบนเหลาโอบฟ้าชมจันทร์...บัณฑิตลำพองฮั่วกิงซี เยี่ยเจิน เจ้าสำนักสามัญชนเฉินทง เอี้ยนเฟยเฟย รวมกับสมุนบริวารของพวกมันทั้งสิ้นแปดสิบสองคน นับว่ามีกำลังมากกว่าอย่างเทียบไม่ติด

ชิฉางเจิงยืนอยู่รอบนอกของครึ่งวงกลม ถือดาบเผชิญหน้ากับศัตรูที่ใช้พวกมากข่มเหงพวกน้อยกว่า เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ม่ออี้เสียนกับถันอิงโส่วไฉนไม่ไสหัวออกมา?"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป ด้วยชื่อเสียงเกียรติภูมิของเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนกับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่ว แม้กระทั่งศัตรูก็ไม่กล้าไม่ให้ความเคารพอย่างเปิดเผยเช่นนี้ เพราะในโลกยังมีฝีมือที่สร้างความปวดร้าวแก่ผู้คนยิ่งกว่าความตายอีก

กูจู๋ตวาดคำ "บังอาจ" ร่างผอมสูงคุกคามถึงเบื้องหน้าชิฉางเจิง ดุจภูตพราย กางเล็บตะกุยใส่ใบหน้าอีกฝ่าย สมกับที่มีวิชาตัวเบาลือเลื่องจริงๆ

พลันปรากฏรังสีการฆ่าฟันพวยพุ่ง ชิฉางเจิงตวัดดาบขึ้น

นี่ดูเผินๆ เป็นดาบอันรวบรัด แท้ที่จริงซ่อนความลึกล้ำ ความร้ายกาจไม่ได้อยู่ที่สภาวะดาบอันเกรี้ยวกราด หากแต่ดาบนี้แสดงออกถึง

ความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม

ชิงฉางเจิงกลับไม่ถูกชื่อเสียงและท่วงท่าของฝ่ายตรงข้ามสะกดจนระย่นย่อ เพียงประการนี้ก็สร้างชื่อชิฉางเจิงให้ลือเลื่องทั่วยุทธจักร

กูจู๋ย่อมดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามปราศจากความหวาดหวั่นแม้แต่น้อย ต้องใจสั่นสะท้าน ส่งเสียงตวาดเบาๆ ฟาดฝ่ามือออก พอดีฟาดใส่คมดาบ

เสียงดังเมื่อฝ่ามือเลือดเนื้อของกูจู๋ไม่ระคายเคืองแต่อย่างไร

ชิฉางเจิงส่ายร่างไปทางด้านหลัง ใบหน้าแดงฉานวูบหนึ่ง จากนั้นโอบดาบยืนหยัดมั่น

กูจู๋มองดูมันอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นับว่ามีฝีมืออยู่ท่าสองท่า มิน่าเล่าจึงกล้ากล่าววาจาโอหัง"

ชิงฉางเจิงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"คืนท่านดาบหนึ่ง"

พลางสืบเท้าซ้ายไปเบื้องหน้า เงื้อดาบใหญ่ฟาดฟันลง นับเนื่องตั้งแต่ถือดาบ เงื้อขึ้นจนถึงฟันลง ความเคลื่อนไหวทั้งสามประการดำเนินอย่างต่อเนื่อง บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่า ก่อนที่ความเคลื่อนไหวเหล่านี้จะสิ้นสุดลง ไม่สามารถดำเนินการตอบโต้ต่อมัน

เจ้าสำนักสามัญชนกับเอี้ยนเฟยเฟยและพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป คิดไม่ถึงว่าชิฉางเจิงยังมีฝีมือเหนือกว่าซ่างกวนอิง ซึ่งก่อนหน้านี้โค่นเหลียงลี่เซิงล้มลงเสียอีก

กูจู๋ยิ่งรับรู้อย่างเด่นชัดเป็นพิเศษ มันมีฉายาเงาปีศาจ ปมเด่นอยู่ที่วิชาตัวเบาดั่งภูตพราย ไม่ถนัดในการปะทะหาญหัก แต่ในสภาพเช่นนี้ไม่อาจลอยตัวหลบเลี่ยง ดังนั้นแค่นเสียงหนักๆ ต่อยหมัดออกไป

ชิฉางเจิงประหลาดใจยิ่ง มันระบายความอัดอั้นที่หลบหนีมาตลอดทั้งคืนออกทางดาบนี้ ฟาดฟันดาบอย่างเกรี้ยวกราด ฝ่ายตรงข้ามไฉน

โง่เขลาจนใช้หมัดต้านปะทะ

ยามนั้นฉุกใจคิด สภาวะดาบเปลี่ยนจากโอ่อ่าอาจหาญเป็นพลิกแพลงอย่างแยบคาย ขยับคมดาบแตกเป็นบุปผาดาบ ครอบคลุมใส่ทุกทิศทางที่กูจู่อาจจู่โจมเข้ามา

ได้ยินเสียงติงติงตังตัง กูจู่เปลี่ยนจากหมัดเป็นฝ่ามือ จากฝ่ามือเป็นกรงเล็บ ดีดนิ้วทั้งห้าใส่คมกระบี่ห้าครั้งครา ปิดสกัดสภาวะจู่โจมของชิฉางเจิงเอาไว้

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา รั้งดาบกลับแล้วใช้ออกอีกครา เปลี่ยนจากฟันตรงเป็นกวาดเฉียง ตัวดาบพอดีสะท้อนแสงจันทร์บนท้องฟ้าสาดส่องใส่ดวงตากูจู่

สายตาของกูจู่ถูกรบกวน ยามกะทันหันไม่อาจเห็นสภาวะดาบชัดตา ต้องใจสั่นสะท้าน เคลื่อนย้ายร่างไปยังด้านหลัง

นี่เท่ากับพ่ายแพ้ครึ่งกระบวนท่า

ชิฉางเจิงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"น้อมรับคำสั่งสอน"

กูจู่คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามสามารถอาศัยแสงจันทราให้เป็นประโยชน์ ทำให้ตนเองต้องเสื่อมเสียหน้าท่ามกลางผู้คนหมู่มาก ยามนั้นอับอายกลายเป็นโทสะ ตะกุยกรงเล็บข้างซ้ายใส่ชิฉางเจิง ซ่อนกรงเล็บข้างขวาอยู่ด้านหลัง แฝงท่าจู่โจมสังหารเอาไว้

ชิฉางเจิงกลับล่าถอยไปในขบวน ปรากฏหนึ่งกระบี่หนึ่งหอกเข้ามาแทนที่ เป็นมือพรรคมังกรพิโรธสองคนลงมือแทน

กูจู่แค่นเสียงด้วยโทสะ แยกย้ายตะปบใส่หอกกระบี่ หากสามารถช่วงชิงอาวุธฝ่ายตรงข้ามมา นับว่ากู้หน้ากลับคืนมาบ้าง

มิคาดหอกกระบี่ล้วนเกิดความเปลี่ยนแปลงหลบเลี่ยงจากกรงเล็บปีศาจของมัน ยังคงจู่โจมใส่มัน

กูจู๋บังเกิดความตื่นตระหนก มือดีทั้งสองนี้แม้พลังฝีมือเป็นรองชิฉางเจิง แต่คนทั้งสองผนึกกำลัง อานุภาพกลับเพิ่มพูนทวีคูณ ได้แต่เปลี่ยนจากกรงเล็บเป็นฝ่ามือ แยกย้ายตบใส่ปลายหอกและคมกระบี่ เปลี่ยนจากช่วงชิงอาวุธเป็นป้องกันตัว

มือดีพรรคมังกรพิโรธทั้งสองมีฝีมือเป็นรองมันอยู่ช่วงใหญ่ มิอาจไม่ล่าถอย สลายพลังจู่โจมของมัน

กูจู๋ขณะจะฉวยโอกาสบุกเข้าขบวนศัตรู มิคาดที่เบื้องหน้าปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้น ตี้หวี่สือถือกระบี่ปิดช่องว่างของปากขบวนเอาไว้ ค่อยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามก่อตั้งขบวนพยุหอันกล้าแข็งขึ้น ผู้คิดค้นขบวนพยุหนี้ย่อมเป็นหลิงจ้านเทียนแห่งพรรคมังกรพิโรธ

กูจู๋พลันล่าถอยกลับไป

ทั้งสองฝ่ายกลับคืนสู่สภาพเผชิญหน้า

เจ้าสำนักสามัญชนและพวกคิดไม่ถึงว่าด้วยฝีมือของกูจู๋ แม้ลงมือติดต่อกัน กลับไม่อาจมีเปรียบแม้แต่น้อย ยังดีที่สำนักรื่นรมย์วางแผนแบ่งแยกกำลังของพรรคมังกรพิโรธออกไป ไม่เช่นนั้นการศึกในคืนนี้ยิ่งเพิ่มความลำบากกว่าเดิม

เอี้ยนเฟยเฟยส่งเสียงหัวร่อดุจระฆังเงินกล่าวว่า

"จวงจู่ (หัวหน้าหมู่ตึก) เอย ฉากอันสนุกสนานเช่นนี้ ท่านไหนเลยไม่มาร่วมวงด้วย?"

คนของพรรคมังกรพิโรธสะท้านหวั่นไหว เอี้ยนเฟยเฟยเป็นชู้รักของหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่ว คำพูดนี้แสดงว่าร้องบอกให้ชู้รักลงมือ

ที่ด้านหลังเจ้าสำนักสามัญชนและพวกบังเกิดเสียงหัวร่อดังยาวนาน จากนั้นเป็นเสียงกระดูกลั่นเกรียวกราว คนผู้หนึ่งพลัน "ขยายใหญ่" ขึ้นกลายเป็นหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่ว

ที่แท้มันใช้วิชาย่อกระดูก ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังทั้งหมด ยามนี้ค่อย "แสดงตัว" ออกมา

ซ่างกวนอิงตวาดว่า

"ถันอิงโส่ว ท่านกล้าต่อสู้กับข้าพเจ้าตัวต่อตัวหรือไม่?"

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดก้าวยาวยิ่ง เพียงขยับเคลื่อนไหว ก็ก้าวข้ามทุกผู้คน มาถึงข้างกายเอี้ยนเฟยเฟย ยื่นมือซึ่งใหญ่กว่าผู้อื่นโอบเอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียวของเอี้ยนเฟยเฟยไว้ ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"นี่ไยต้องเป็นเช่นนี้ ใต้จันทร์ฉายเบื้องหน้าหญิงงาม ลงไม้ลงมือทำลายบรรยากาศ ขอเพียงซ่างกวนปางจู่ (ประมุขพรรคแซ่ซ่างกวน) สละตัวเอง ยอมตายเพื่อรักษาค่ายพรรคไว้ พวกเราจะกลับไปดื่มสุราหาความสุข ไยมิใช่สราญรมย์นัก?"

ตี้หวี่สือส่งเสียงหัวร่อสวนคำว่า

"นี่ไยต้องเป็นเช่นนี้ จวงจู่ (หัวหน้าหมู่ตึก) เมื่อระย่นย่อต่อเกียรติภูมิของล่างฟานหวิน กลับลงมือต่อพวกเราเหล่าผู้เยาว์"

คำพูดเหล่านี้เปิดโปงว่า หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกลัวล่างฟานหวินแก้แค้น จึงเสนอให้ซ่างกวนอิงฆ่าตัวตาย ไม่เช่นนั้นด้วยนิสัยชมชอบฆ่าฟันของหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด ไหนเลยยอมปล่อยให้ทั้งหมดมีชีวิตรอดจากไป

ด้วยนิสัยอันกลอกกลิ้งของหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด ยังอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ พลันคลายมือจากการโอบกอดเอี้ยนเฟยเฟย ร่างสูงเจ็ดเชียะขยับโยกคลอนหลายครา ก็มาถึงเบื้องหน้าชิฉางเจิงซึ่งเฝ้าอยู่ที่แนวหน้าอีก

ตี้หวี่สือร้องบอกที่ด้านหลังว่า

"ฉางเจิงรีบถอย"

ชิฉางเจิงยอมรับนับถือต่อสติปัญญาของตี้หวี่สือ ดังนั้นไม่โอ้อวดถือดี ถอยปราดไปด้านหลัง

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดเป็นชนชั้นใด ไหนเลยปล่อยให้มันหนีรอดจากเงื้อมมือได้ ดังนั้นตามติดดุจเงาตามตัว เข้าสู่ขบวนพยุห

ปรากฏหนึ่งกระบี่หนึ่งหอกแยกย้ายจู่โจมจากทางซ้ายขวา

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดไม่ชำเลืองเหลือบแล หดมือใหญ่กลับไปในแขนเสื้อ แยกย้ายโบกปาดไปทางซ้ายขวา พอดีกระทบถูกกระบี่หอก

มือดีพรรคมังกรพิโรธทั้งสองคราง หนักๆ เซถลาไปสองฟากข้าง จมูกปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา แสดงออกถึงอานุภาพของท่าแขนเสื้อทั้งสองนี้

ชิฉางเจิงพลันเคลื่อนไปทางขวาง

ประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง ทิ่มแทงตรงมา ที่แท้เป็นหอกของซ่างกวนอิง

ขณะเดียวกัน ดาบของชิฉางเจิง กระบี่ของตี้หวี่สือเคียงคู่อยู่ทางซ้ายขวาของซ่างกวนอิง จู่โจมมาจากทางสองปีก ยอดฝีมืออายุเยาว์ของพรรคมังกรพิโรธทั้งสามผนึกรวมกำลังแล้ว

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดสมเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม พลันงอตัวดุจกุ้งก้ามกรามมือใหญ่ทั้งสองข้างคล้ายบรรจุคันเกาทัณฑ์ ดีดพุ่งไปข้างหน้า ปิดป้องอาวุธที่แตกต่างทั้งสามชนิดเอาไว้

ซ่างกวนอิงและพวกคล้ายถูกสายฟ้าจี้ใส่กระโดดไปยังด้านหลัง

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดแทนที่จะรุกไล่กลับล่าถอย

ชั่วพริบตาก็ถลันออกนอกขบวนพยุห

มืออันใหญ่โตไม่ระคายเคือง แต่แขนเสื้อทั้งสองข้างขาดกะรุ่งกะริ่ง

จนบัดนี้ทั้งหมดค่อยบังเกิดความตื่นตระหนก

ซ่างกวนอิงและพวกทั้งสามผนึกรวมกำลังกลับสามารถคุกคามหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดล่าถอยไป

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดสูดลมหายใจลึกๆ แล้วปล่อยระบายออก ขณะที่สูดลมหายใจท้องนูนขึ้น เมื่อระบายลมหายใจท้องยุบลง ส่งเสียงฮูฮูราวกับกบ หลังจากสูดลมเข้าแล้วปล่อยออกสามครา จึงกล่าว

"วิชาผนึกกำลังจู่โจมนี้ ใช่ได้รับถ่ายทอดจากล่างฟานหวินหรือไม่?"

ซ่างกวนอิงหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า

"ท่านอาล่างไหนเลยยอมลดตัวลงใช้การละเล่นเช่นนี้?"

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดใจสั่นสะท้าน ควรทราบว่าหากวิชาผนึกรวมกำลังนี้ ได้รับถ่ายทอดจากล่างฟานหวินหรือหลิงจ้านเทียน ยังมีช่องว่างให้ฉกฉวย แต่หากเป็นเช่นคำบอกของซ่างกวนอิง เกิดจากใจประสานใจของพวกมันทั้งสาม อย่างนั้นคงผสมกลมกลืน ปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจม นับเป็นความแตกต่างระหว่าง "สืบทอด" และ "คิดค้นเอง"

ตี้หวี่สือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"วันนี้พวกเราตัดสินใจสู้ตาย ขอจวงจู่ (หัวหน้าหมู่ตึก) ประทานการแนะนำสั่งสอน"

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดสะท้านใจอีกครา หากคนทั้งสามนี้ตัดใจเสี่ยงชีวิตสู้ตาย ตนเองแม้สามารถเอาชนะได้ แต่ไม่มั่นใจว่าจะไม่ได้รับความเสียหายหรือไม่

มันเป็นชนชั้นปรมาจารย์ฝ่ายอธรรม เมื่อเสนอหน้าออกมาก็ไม่อาจใช้ให้ผู้อื่นริดรอนกำลังของฝ่ายตรงข้าม หลังจากนั้นตนเองค่อยเอาเปรียบ หากแม้นเป็นเช่นนั้นจะถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะแล้ว

ที่มันวิตกกังวลที่สุดคือ ยังไม่มีข่าวว่าปรมาจารย์มารผังปาน

สกัดล่างฟานหวินได้ ควรทราบว่าเรื่องที่ก่อนหน้านี้ล่างฟานหวินปรากฏตัวที่หุบเขาน้ำเลือนราง เอาชนะคุณชายกระบี่ภูตโดยง่ายดาย ได้ล่วงรู้ถึงหูมันแล้ว

ซิฉางเจิงส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ถันอิงโส่ว ท่านกลัวแล้วหรือ?"

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดโกรธแค้นจนแผดหัวร่อ กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก สามสิบปีนี้ท่านเป็นบุคคลแรกที่กล้ากล่าวกับเราเช่นนี้ เราจะยกเว้นไม่ฆ่าท่าน เพียงฟันสองมือท่าน ดูว่าท่านจะใช้อะไรจับดาบ?"

ยามนั้นที่ห่างไกลบังเกิดสุ้มเสียงเย็นเยือกเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล่าถัน (คนแซ่ถัน) ยังมีโทสะรุนแรงถึงเพียงนี้ ไยต้องถือสาหาความกับผู้เยาว์รุ่นหลังเหล่านี้ด้วย?"

เมื่อกล่าวถึงตอนท้าย ปรากฏลมเย็นก่อตัวขึ้น ใต้แสงจันทร์เห็นเงาคนถลันวูบหนึ่ง วัตถุกลุ่มหนึ่งหยุดนิ่งที่ข้างกายหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด ที่แท้เป็นคนอ้วนทั้งเตี้ยทั้งบวมฉุราวถังน้ำ แต่ท่าร่างรวดเร็วกว่าควันเบาบางอีก

กูจู่กับสิบสองชนรื่นรมย์พากันน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"คำนับเหมินจู่ (เจ้าสำนัก)"

คนอ้วนเตี้ยคือเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียน เห็นความอ้วนดันดวงตาจมูกปากของมันกระจุกรวมกัน กล้ามเนื้อบนร่างสั่นกระเพื่อม ปากกล่าวว่า

"มิน่าเล่าครั้งกระโน้นเช่อจุนซิ่นกับเฉียนหลอไม่อาจมีเปรียบได้ เรายังเข้าใจว่าเป็นอิทธิฤทธิ์ของกระบี่ล่างฟานหวิน ยามนี้แสดงว่าพวกท่านในตอนนั้นไม่ได้อยู่นิ่งเฉย ประเสริฐ ประเสริฐ เราชมชอบคนหนุ่มที่แสวงหาความก้าวหน้าที่สุด"

เอี้ยนเฟยเฟยกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ไม่พบพานเหมินจู่นานปี ท่านไฉนอ้วนอีกแล้ว?"

เจ้าสำนักรื่นรมย์หยีตาลง สำรวจดูส่วนโค้งส่วนเว้าบนร่างของเอี้ยนเฟยเฟย ยิ้มอย่างชั่วช้าลามกกล่าวว่า

"เราอ้วนท้วน ท่านก็อวบอัดขึ้น มิใช่เป็นคู่อันเหมาะสมหรอกหรือ?"

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ท่านเมื่อเกิดความสนใจต่อสตรีนางนี้ หลังจากเสร็จเรื่องในที่นี้ก็ให้นางอยู่รวมกับท่านสักแปดคืนสิบคืน รอจนเบื่อหน่ายค่อยคืนแก่เรา"

เอี้ยนเฟยเฟยหัวร่อคิกคัก หาได้ขุ่นข้องใจที่ถูกยึดถือเป็นของขวัญส่งให้แก่ผู้อื่นไม่

เจ้าสำนักรื่นรมย์กล่าวว่า

"เราจึงไม่ตกหลุมพรางของท่าน หากวันหน้าท่านทวงถามแปดสนมรื่นรมย์จากเรา เราจึงไม่ใจกว้างเท่ากับท่าน"

คนทั้งสามสนทนาหยอกเย้า ราวกับรอบบริเวณมีเพียงพวกมันเท่านั้น

ทั้งยังยึดถือซ่างกวนอิงเป็นสิ่งของในถุงย่ามพวกมัน

ตี้หวี่สือกล่าวเบาๆ กับซ่างกวนอิงและชิฉางเจิงว่า

"ระวัง พวกมันจะลงมือแล้ว"

สุ้มเสียงมันแม้แผ่วเบา แต่ไม่อาจรอดพ้นจากโสตประสาทของเจ้าสำนักรื่นรมย์ มันเบิ่งตาเล็กหยี สาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้ามายังตี้หวี่สือ กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"พวกท่านมีทั้งสิ้นสี่สิบเก้าคน ที่หลงเหลือไปที่ใดแล้ว?"

ทุกผู้คนบังเกิดความประหลาดใจ คนของพรรคมังกรพิโรธคิดหลบหลีกจากการติดตามของเหยี่ยวร้ายสำนักรื่นรมย์ แยกย้ายกัน

หลบหนี เจ้าสำนักรื่นรมย์ไยมิใช่ทราบดีแต่แสร้งถาม?

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เหมินจู่ไฉนถามเช่นนี้?"

เจ้าสำนักรื่นรมย์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนแรกเราก็เข้าใจว่าพวกท่านหลงกลแยกย้ายกันหลบหนี แต่ดูจากการที่ท่านสามารถมาถึงที่นี้ ทั้งจงใจให้พวกเราปรากฏกาย แสดงว่าท่านวางแผนซ้อนแผน ผู้ที่แสร้งเป็นแตกสานซ่านเซ็นคงเร้นกายกลับมา เตรียมเข้าสู่สมรภูมิ เสริมกำลังพวกท่านเข้มแข็งกว่าเดิม"

ทุกผู้คนพอฟังค่อยเข้าใจกระจ่าง

ตี้หวี่สือถูกมันเปิดโปงแผนการ สีหน้าปราศจากแววตื่นตระหนกกล่าวว่า

"เหมินจู่มองทะลุปรุโปร่ง ผู้เยาว์เลื่อมใสนัก เพียงไม่ทราบปรมาจารย์มารผังปานใช่อยู่ระหว่างเดินทางมาหรือไม่?"

สองประโยคแรกของมันคล้ายเยินยอ แท้ที่จริงไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ทำให้ผู้คนหยั่งความตื้นลึกหนาบางไม่ออก คำพูดสุดท้ายคล้ายทัพพิสดาร จู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว

เจ้าสำนักรื่นรมย์ทราบว่า ตี้หวี่สือคิดเลียบเคียงถามว่าผังปานประมือกับล่างฟานหวินแล้วหรือไม่ หากประมือกัน ผังปานไยต้องรุดมา

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดแหงนมองจันทร์ยิ้มพลางกล่าวกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ว่า

"ลงมือในตอนนี้ คงสามารถกลับไปหลับนอนกับสนมรักของท่านทันเวลาก่อนฟ้าสางกระมัง?"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้รู้ใจเราไม่มีใครเกินท่าน ตัวเราเมื่ออยู่ที่นี้ กระโจมรื่นรมย์กับแปดสนมเฉิดฉันไหนเลยอยู่ไกลได้ กลัวแต่ว่าเมื่อไล่ต้อนเป็ดลงน้ำ

ยากที่จะงมขึ้นมาได้"

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"หรือว่ายังต้องให้เราสอนจิ้งจอกเฒ่าท่านทำอย่างไรด้วย?"

เจ้าสำนักรื่นรมย์หัวร่อพลางลอยตัวขึ้นดุจวิหคตัวมหึมา ข้ามศีรษะของชิฉางเจิงและพวก เหินบินถึงกลางหาวริมบึง ค่อยหมุนคว้างวกกลับมา แสดงออกถึงยอดวิชาตัวเบาซึ่งขัดกับรูปร่างของมัน

ร่างอันอ้วนฉุก่อเกิดเป็นกระแสลมแรง กดทับใส่มือดีพรรคมังกรพิโรธที่เฝ้าอยู่บนโขดหินทางด้านหลังสองคน

ขณะเดียวกัน หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดจู่โจมใส่ชิฉางเจิงและพวก ตรึงยอดฝีมืออายุเยาว์ทั้งสามเอาไว้ มิให้ปลีกตัวไปจัดการกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ที่เหินจู่โจมมาจากทางด้านหลัง

ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมทั้งสองพอลงมือ สภาพการณ์พลันเปลี่ยนแปร

มือดีพรรคมังกรพิโรธทั้งสองแผดร้องพลางปลิวกระเด็นไป เจ้าสำนักรื่นรมย์ก็หยุดยืนอยู่อีกฟากหนึ่งของโขดหินด้านที่ติดกับบึงน้ำ ปิดทางถอยของฝ่ายตรงข้ามที่คิดกระโดดลงน้ำหลบหนีไป

พริบตานั้น คนของพรรคมังกรพิโรธต้องเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง

กูจู่และพวกไม่อาจอดรนทนรอแต่แรก ฉวยโอกาสโถมเข้ามาจู่โจมจากสองซ้ายขวาของหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด

ตี้หวี่สือส่งเสียงกู่ดังยาวนาน ดังสะท้านถึงยอดเมฆ

สองฟากข้างบึงน้ำปรากฏเงาร่างมากหลายพุ่งขวับออกมารุดมายังวงต่อสู้

ในที่สุดมือดีอื่นของพรรคมังกรพิโรธปรากฏกายขึ้น

ตี้หวี่สือหยุดเสียงกู่เอาไว้

แต่ว่าเสียงกู่ไม่ขาดหาย ตรงกันข้ามกลับก้องกังวานกว่าเดิม

จากไกลเคลื่อนใกล้เข้ามา ด้วยระดับความเร็วที่น่าแตกตื่นตระหนก

เจ้าสำนักรื่นรมย์เพิ่งฟาดแขนขวาของมือดีพรรคมังกรพิโรธผู้หนึ่งหักไป พอได้ยินเสียงกู่ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนกลับกลาย รั้งมือกลับถอยห่างไป

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดก็งงงันวูบหนึ่ง ผลักดันดาบของซิฉางเจิงออกห่าง จากนั้นถอนตัวล่าถอย

การต่อสู้พลันสงบลง เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเช่นเดียวกับตอนแรกเริ่มต่อสู้

กูจู๋และพวกก็ถอยกลับมายังที่เดิม

เจ้าสำนักรื่นรมย์กระโดดถึงข้างกายหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด คนทั้งสองหันไปมองหน้ากัน พวกมันเป็นชนชั้นใด เพียงฟังจากเสียงกู่ที่เคลื่อนตัวมาอย่างรวดเร็ว ก็ทราบว่าผู้มาเป็นใคร

ในศาลเจ้าขนาดใหญ่ที่อยู่ห่างไปสิบกว่าลี้ ปรมาจารย์มารผังปานยื่นมือไพล่หลัง แหงนมองพุทธรูปขนาดใหญ่ที่ประดิษฐานอยู่ในศาลเจ้า สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด

ฉีเหล่าต้า สิงเหล่าซันและเหล่าองครักษ์พากันคุกเข่าอยู่บนพื้นที่ว่างด้านหลัง

ขบวนผู้คนที่เหิมเกริมเหล่านี้ ยามนี้คล้ายกับแพะแกะที่รอรับการเชือดเฉือน

ผู้ที่ยืนอยู่ด้านข้าง เป็นบุรุษที่มีบุคลิกภาพแตกต่างกันสองคน ล้วนมีอายุไม่เกินสามสิบปี

หนึ่งในสองสุภาพเรียบร้อย ผิวพรรณยังนวลเนียนกว่าสตรี แต่รูปร่างสูง ไหล่บ่ากว้าง ในความงามสง่าแฝงเค้าความดุดัน กอปรเป็น

บุคลิกภาพที่อ่อนแอและเข้มแข็งซึ่งตรงกันข้ามกันสองประการ ให้ความรู้สึกแก่ผู้พบเห็นว่าเป็นคนเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊

อีกคนหนึ่งผอมสูงเหลืองซีด สีหน้าเยือกเย็น แต่ดวงตาทั้งคู่เป็นประกาย แสดงออกถึงนิสัยอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว และความคิดอ่านอันลึกซึ้ง

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เยี่ยหวี่ เจ้ามีความเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร?"

บุรุษที่สุภาพเรียบร้อยนามฟางเยี่ยหวี่หันหน้าหาฉีเหล่าต้า กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ด้วยฝีมือของคุณหนู ยังมีผู้ใดสามารถฉุดคร่านางไปในคราเดียว ท่านใช่ดูผิดพลาดละเลยว่าฝ่ายตรงข้ามใช้ฝีมืออันต่ำช้าใดหรือไม่?"

สุ้มเสียงมันไม่มีโมโหโทโส บันดาลให้ผู้คนคาดเดาไม่ออกว่าขณะที่มันโกรธเกรี้ยวมีสภาพอย่างไร

ฉีเหล่าต้าตัวสั่นงันงก กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"บ่าวไร้ความสามารถ แต่ว่า...แต่ว่า..."

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"บอกมาเถอะ หากพิสูจน์ทราบว่าความพลาดพลั้งของพวกท่านเกิดจากศัตรูเข้มแข็งเกินไป มิใช่พวกท่านบกพร่องต่อหน้าที่ ซือจุน (ท่านอาจารย์) ไหนเลยลงโทษพวกท่านได้?"

ฉีเหล่าต้าคล้ายรับประทานยาเม็ดบำรุงหัวใจลงไป ยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"หากบ่าวดูไม่ผิด คุณหนูจงใจไม่ต่อสู้ขัดขืน ปล่อยให้คนผู้นั้นคร่ากุมไป"

บุรุษผอมสูงเหลืองซีดนั้นกล่าวว่า

"เรียกซือจุน เหลิงเอี้ยนมีคำพูดคิดกล่าว"

ผังปานโบกมือเป็นเชิงอนุญาต บุรุษนามเหลิงเอี้ยนกล่าวว่า

"เมื่อหนึ่งชั่วยามก่อน ล่างฟานหวินปรากฏกายที่ท่าข้ามหลงตู้ แสดงว่ากำลังรุดไปช่วยเหลือคนของพรรคมังกรพิโรธ หากซือจุนไม่ลงมือด้วยตัวเอง ถันอิงโส่วกับม่ออี้เสียนเกรงว่าต้านทานมันไม่ได้ขอซือจุนโปรดตัดสินใจ"

ผังปานนิ่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เรื่องของคุณหนูโปรดมอบให้พวกเราทั้งสองจัดการ ด้วยขุมกำลังของพวกเรา รับรองว่าคนผู้นี้ไม่อาจหลบหนีไปไกลเกินร้อยลี้ อย่าว่าแต่มันยังคร่ากุมคนผู้หนึ่ง"

ผังปานกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ในสายตาพวกเจ้าเพียงเห็นว่า ล่างฟานหวินเป็นอุปสรรคสำคัญของการบรรลุกิจการใหญ่ของพวกเรา ดังนั้นละเลยด้านอื่นไปควรทราบว่าเวลาและสถานที่คนผู้นี้ฉุดคร่าปิงหวิน ล้วนพอดีเป็นที่สุดหากฝ่ายตรงข้ามใช้วิธีนี้ยับยั้งไม่ให้เรารุดไปพบกับล่างฟานหวิน อย่างนั้นภูมิปัญญาและความคิดอ่านของคนผู้นี้ ยังน่ากลัวกว่าพลังฝีมือของมันอีก หากไม่สามารถปลิดปลงสังหารเด็กผู้นี้ พวกเรายากที่จะนอนตาหลับได้"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างงุนงงว่า

"แต่ว่าซือจุนยังสามารถไปพบกับล่างฟานหวินก่อน ค่อยไล่ล่าฆ่าคนผู้นี้ อย่างนั้นแผนการของมันมีประโยชน์อันใด?"

ผังปานเผยอยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"วิธีคิดนี้แสดงว่าพวกเจ้าบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเรา แต่ละเลยถึงความน่ากลัวของล่างฟานหวิน คนผู้นี้มีความสำเร็จถึงขั้นเหนือธรรมชาติ ดังนั้นเราไม่อาจไปพบกับมันขณะที่ห่วงพะวงถึงปิงหวิน ผู้ที่ฉุดคร่าปิงหวินไปเห็นชี้งถึงข้อนี้ จึงไม่เป็นห่วงว่าเราจะไม่วกกลับไป

ติดตามมัน"

ฟางเยี่ยหวี่และเหลิงเอี้ยนล้วนใจสั่นสะท้าน พวกมันล้วนฉลาดปราดเปรื่อง พอได้รับการกระตุ้นเตือนก็เข้าใจ เพียงแต่ก่อนหน้านี้คิดไม่ถึงว่า ผังปานจะมีจิตผูกพันต่อจิ้นปิงหวินถึงเพียงนี้

จิ้นปิงหวินนับเป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของปรมาจารย์มาร และเป็นจุดอ่อนที่ผังปานสร้างขึ้นเอง หากมิใช่จุดอ่อนนี้ ฟงสิงเลี่ยก็ยากจะหนีรอดจากเงื้อมมือผังปาน

สุ้มเสียงของผังปานเย็นยะเยียบลง ออกคำสั่งว่า

"เรียกระดมกำลังทั้งหมด สกัดตัวผู้ที่ฉุดคร่าปิงหวินไป สำหรับล่างฟานหวินจะปล่อยให้มันมีชีวิตอีกช่วงหนึ่ง รอจนมันเปล่งอานุภาพกว่านี้เราค่อยโค่นล้มมัน จะข่มขวัญผู้คนกว่าเดิม"

ทุกผู้คนรับคำโดยพร้อมเพียง

บนสนามสัประยุทธ์ที่ริมบึงซึ่งยุติลงชั่วคราว

นอกจากซ่างกวนอิงและพวกทั้งสามที่รักษาสภาพสมบูรณ์ไว้ คนของพรรคมังกรพิโรธส่วนใหญ่อาบเลือดรับบาดเจ็บ

มือดีพรรคมังกรพิโรธที่เร้นกายกลับมาตามแผน ช่วยเสริมกำลังให้แก่พวกมัน

สองทัพตั้งประจันหน้า กลิ่นอายฆ่าฟันปกคลุมทั่วบริเวณ

เสียงกู่พลันชะงักขาดหาย

คนบรรลุถึงแล้ว

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งปรากฏขึ้น ดูไปเกียจคร้านเฉื่อยชา แต่ไม่กี่ก้าวย่างก็มาถึงใจกลางของสองทัพตั้งประจันกัน

บริวารพรรคมังกรพิโรธระเบิดเสียงโห่ร้องด้วยความลิงโลดยินดี

ผู้มาคือยอดฝีมืออันดับหนึ่งฝ่ายอธรรม...กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"เมื่อเจ็ดปีก่อนมีโอกาสพบกันครั้งหนึ่ง พี่ล่างมีบุคลิกภาพเหนือกว่ากาลก่อน นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

ล่างฟานหวินก็กวาดตาสีเหลืองขุ่นสำรวจมอง กล่าวว่า

"รสชาติของการเป็นสุนัขรับใช้ไม่ดีนักกระมัง?"

หัวหน้าพรรคสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์คิดไม่ถึงว่าเขาจะกล่าวตรงๆ เช่นนี้ ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ดวงตาเอี้ยนเฟยเฟยทอแววกระตือรือร้นสนใจต่อล่างฟานหวิน กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"มีผู้ใดที่สง่างามเช่นจอมยุทธ์ล่าง ทั้งไม่ใส่ใจต่อชีวิตทรัพย์ศฤงคารเช่นจอมยุทธ์ล่าง?"

ล่างฟานหวินกระทั่งเหลือบแลยังไม่ชำเลืองแลนาง แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"ชนชั้นรักตัวกลัวตาย ยอมสยบต่ออิทธิพลอำนาจ ไหนเลยมีพลังฝีมือเข้าสู่มรรคาบู๊ได้ ลงมือเถอะ"

เจ้าสำนักรื่นรมย์กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ตอนนี้ไม่มีเหตุผลอันใดต้องบอกกล่าว ล่างฟานหวินท่านไม่แน่ว่าสามารถเอาชนะเราสองผนึกกำลังจู่โจมกระมัง?"

ชิงฉางเจิงตวาดด้วยโทสะ คิดกล่าววาจา ล่างฟานหวินชิงยกมือห้ามไว้ กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"แพ้หรือชนะพอลงมือก็ทราบได้ กล่าวมากความก็ไร้ประโยชน์"

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่ไยต้องเป็นเช่นนี้?"

ล่างฟานหวินตัดบทว่า

"ระหว่างพวกเรามิใช่ประลองฝีมือธรรมดา ตอนนี้พวกท่าน

เมื่อสวามิภักดิ์ต่อผังปาน ถือว่าเป็นศัตรูกัน ข้าพเจ้าไหนเลยปล่อยให้พวกท่านมีชีวิตรอดจากที่นี้?"

เขาทราบว่าเจ้าสำนักรื่นรมย์กับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดจะไม่รับศึกเพียงลำพัง พานแสดงความผ่าเผย ทั้งไม่กล่าวแดกดันอันใด

ซ่างกวนอิงและพวกน้อยครั้งจะเห็นล่างฟานหวินกล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจถึงเพียงนี้ ทราบว่าล่างฟานหวินบันดาลโทสะแล้ว

การศึกใหญ่ใกล้ปะทุ

นี่เป็นการปะทะหักหาญที่ไม่เคยปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์นับตั้งแต่เมื่อห้าร้อยปีก่อน ผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายอธรรมนามหงเสี่ยนผอริเริ่มจัดทำเนียบยอดฝีมือ ยังไม่เคยมียอดฝีมือฝ่ายอธรรมสองคนผนึกกำลังจัดการกับอีกคนหนึ่ง

นี่ไม่ "ยุติธรรม" อย่างยิ่ง แต่ดูเหมือนไม่มีพลังอันใดยับยั้งการต่อสู้ครั้งประวัติศาสตร์นี้

ทั้งนี้เพราะผังปานซึ่งเป็นหนึ่งเดียวที่สามารถยับยั้งการต่อสู้ครั้งนี้ไม่เร่งรุดมา

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดสูดลมหายใจลึกๆ งอตัวอีกครา ผมเผ้าโชยพัดทั้งที่ปราศจากลมโชย เสื้อผ้าเบ่งพองครั้งแล้วครั้งเล่า

นับตั้งแต่เมื่อสี่สิบปีก่อน มันบัญญัติยอดวิชาพลังพิสดาร จู่โจมสังหารยอดฝีมือฝ่ายธัมมะติดต่อกันเก้าคน จนบัดนี้ผู้ที่คิดล้างแค้นล้วนตายใต้เงื้อมมือมัน

ซึ่งความจริง ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมไม่มีผู้ใดชมชอบฆ่าฟัน และเพาะสร้างศัตรูมากมายเท่ากับมัน ดังนั้นผังปานพอติดต่อกับมัน มันจึงตกปากรับคำ หวังได้รับความคุ้มครอง มิหนำซ้ำผังปานยังรับประกันว่าจะจัดการกับล่างฟานหวิน มันค่อยรับปากจัดการกับพรรคมังกรพิโรธ แต่คิดไม่ถึงว่าตอนนี้ต้องทุ่มเทชีวิตเข้าแลกด้วย

เจ้าสำนักรื่นรมย์ก็ล้วงพัดจีบยาวเชียะเศษจากอกเสื้อเล่มหนึ่งคลี่พัดออกดังขวับใหญ่

สิบเจ็ดปีมานี้ มันไม่เคยใช้พัดเล่มนี้จัดการกับผู้คน มิใช่หมายความว่ามันมีมนุษยสัมพันธ์ดี ไม่ได้เพาะสร้างศัตรูไว้ หากแต่ไม่มีผู้ใดควรให้มันใช้พัด

วิชาหนึ่งพัดสิบสามโบก ทำให้มันก้าวขึ้นสู่ทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม

แต่คู่มือที่เบื้องหน้ากลับเป็นล่างฟานหวิน

มันได้แต่แสดงพัดออกมา แต่ในใจปราศจากความรู้สึกอันรื่นรมย์

ทั้งสองล้วนตระเตรียมลงมือ

ล่างฟานหวินคล้ายไม่รู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันทั่วบริเวณ

เขาทอดตามองจันทร์กระจ่างบนท้องฟ้า

มองดูอย่างจดจ่อ ด้วยความรู้สึกอันลึกล้ำถึงเพียงนั้น หากทว่าบังเกิดเป็นอำนาจบารมีและความภาคภูมิทระนงชนิดหนึ่ง

มีแต่ทุ่มเทความรักจนหมดหัวใจ

จึงบังคับใช้สุดยอดกระบี่ได้

ดวงตาล่างฟานหวินทอแววเศร้าสร้อยที่ตัดไม่ขาดขึ้น

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดและเจ้าสำนักรื่นรมย์ประหลาดใจยิ่ง ภายใต้พลังสภาวะที่พวกเขาทั้งสองผนึกกำลังกดคุกคาม ล่างฟานหวินไฉนปลอดโปร่งถึงเพียงนี้ หรือว่าพวกมันสู้อีกฝ่ายไม่ได้จริงๆ?

ลมรุนแรงก่อหวอด ชุดยาวที่หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดสวมใส่เบ่งพองถึงที่สุด

เจ้าสำนักรื่นรมย์โบกพัดจีบเบาๆ แต่ทุกครั้งที่โบกบังเกิดเสียงขวับดราหนึ่ง พอโบกเพิ่มขึ้น กระแสลมยิ่งเร่งร้อนกว่าเดิม

ผู้คนทั้งสองฝ่ายที่ล้อมรอบขยับขยายไปรอบข้างเอง เว้นพื้นที่

อันกว้างขวาง สำหรับใช้สัประยุทธ์กัน

ในบริเวณไม่มีผู้ใดมีคุณสมบัติหรือขีดความสามารถสอดมือเข้ามา เสื้อผ้าล่างฟานหวินไม่กระพือพัด คล้ายปราศจากลมโชยอย่างไร ซึ่งความจริง พลังลมปราณก่อกวนจนผงธุลีและเศษต้นหญ้าปลิวคละคลุ้ง ครอบคลุมคนทั้งสามเอาไว้

ล่างฟานหวินพลันเอื้อนเบาๆ ว่า

"จันทร์กระจ่างยังคงอยู่ สาดส่องโฉมตรูคืนถิ่น"*

ทุกถ้อยคำของเขาบัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า หาสอดรับกับเสียงขวับขวับซึ่งเกิดจากการโบกพัดของเจ้าสำนักรื่นรมย์ไม่ เมื่อเขาเอื้อนถึงสามสี่คำสุดท้าย ความเคลื่อนไหวโบกพัดของเจ้าสำนักรื่นรมย์กลับเชื่องช้าลงวูบหนึ่ง

เจ้าสำนักรื่นรมย์ถูกภาพลักษณ์ที่ล่างฟานหวินเฝ้ามองจันทร์สะกดไว้แต่แรก ยามนี้ยิ่งถูกจังหวะจะโคนในการเอ่ยเอื้อนลำนำของอีกฝ่าย ก่อกวนช่วงระยะของการโบกพัดของมัน นี่เป็นวิธีการต่อสู้ที่ไม่เคยได้ยิน ได้ฟังมาก่อน ทำให้มันอดระย่นย่อมิได้

ยังไม่ทันประมือกับล่างฟานหวินโดยตรง เจ้าสำนักรื่นรมย์ก็สูญเสียพลังสมาธิไป จากข้อนี้เป็นเห็นได้ว่า จอมมารร้ายเช่นผังปานบังเกิดข้อกริ่งเกรงต่อล่างฟานหวิน มิใช่ไม่มีสาเหตุ

ล่างฟานหวินก็รับรู้ถึงสัญญาณแห่งความหวาดกลัวซึ่งเจ้าสำนักรื่นรมย์ส่งออกมา พลันรั้งสายตากลับจากมองจันทร์ จ้องจับไปยังเจ้าสำนักรื่นรมย์ สองตาสาดประกายดุจสายฟ้า

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดลอบร้องผิดท่า หากปล่อยให้ล่างฟานหวิน

---

* ความตอนหนึ่งในลำนำของเอี้ยนจีเต้าสมัยราชวงศ์ซ้อง ซึ่งแต่งขึ้นเพื่อรำลึกถึงหญิงคนรักนามเสี่ยวผิง ที่เคยพบกันใต้แสงจันทร์

ฉกฉวยช่องว่างที่พลังสมาธิของเจ้าสำนักรื่นรมย์อ่อนโทรมลงจู่โจมใส่ความมีเปรียบที่พวกมันทั้งสองผนึกกำลัง จะกลายเป็นเครื่องถ่วงของทั้งสองไป

ทันใด เงาจันทร์แตกแหลกสลาย

นอกจากหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์แล้ว ไม่มีผู้ใดเห็นชัดตากระบี่คลุมวรุณดีดพุ่งขึ้นจากกลางหลัง ตกลงในมือเรียวยาวของล่างฟานหวินอย่างไร พลันแตกออกเป็นบุปผากระบี่เต็มฟ้า ทำลายแสงจันทร์อันนุ่มนวลไปสิ้น

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกู่ร้องพลางลงมือ

กระบี่คลุมวรุณรั้งกลับเล็กน้อย ประกายจุดแต้มเต็มฟ้าเปลี่ยนจากดอกตูมเป็นกลีบดอกแล้วแตกระเบิดออก

ขลุ่ยเหล็กยาวสามเชียะแปดนิ้ว ซึ่งติดตัวหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดตลอดเวลาดีดขวับจากอกเสื้อตกลงยังมือมัน พริบตานั้นปะทะกับกระบี่คลุมวรุณยี่สิบเจ็ดครั้ง

เพลงกระบี่คลุมวรุณบังเกิดเป็นเสียงดังประดุจน้ำขึ้นน้ำลง ทั้งคล้ายกับหยาดฝนซัดต้องใบไม้ บัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวค่อย

ร่างอ้วนฉุของเจ้าสำนักรื่นรมย์บัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย ถอยเมื่อประกายกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามสาดกระจาย รุกเมื่อพัดจีบคลี่แล้วหุบเข้าหากัน ก่อเกิดเป็นกระแสลมแรง ชำแรกไปในเงากระบี่

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดหยุดนิ่ง

เจ้าสำนักรื่นรมย์เคลื่อนไหว

นี่เป็นยุทธวิธีของพวกมัน

บุคคลในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมมักเป็นชนชั้นโดดเดี่ยวถือดี น้อยครั้งจะไปมาหาสู่กัน มีแต่หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ซึ่งต่างหมกมุ่นในสุรานารี จึงคบหาอย่างสนิทสนม

ดังนั้นช่างกวนอิงและพวกพอเห็นหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดลงมือ ก็ทราบว่าเจ้าสำนักรื่นรมย์ต้องอยู่ไม่ไกลนัก

เพราะเหตุนี้ไม่มียอดฝีมือฝ่ายอธรรมใดที่กลมเกลียวกว่าพวกมัน มิหนำซ้ำผนึกกำลังอย่างแนบเนียนถึงเพียงนี้

ล่างฟานหวินหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"ม่ออี้เสียน วันนี้ของปีหน้าจะเป็นวันครบรอบการตายของท่าน"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนแค่นเสียงอย่างเย็นชา ขณะจะกล่าวแดกดัน บ่งบอกว่าตนเองยังมีเรี่ยวแรงลงมือ ประกายกระบี่ของล่างฟานหวินพลันสลายคลาย

ประกายจุดแต้มเต็มท้องฟ้าใต้แสงจันทร์ก็หายวับไป

ผู้คนที่ชมดูล้วนบังเกิดความรู้สึกเสียดาย ประกายจุดแต้มของกระบี่คลุมวรุณยังสวยงามน่าดูกว่าดอกไม้ไฟที่งามตระการใดๆ อีก

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ ล้วนยืนตะลึงลานกับที่

ล่างฟานหวินก้มลงมองดูกระบี่คลุมวรุณซึ่งยื่นเฉียงๆ ขึ้นมาจากหลังข้อมือที่วางแนบลำตัว แสงจันทร์เพ็ญเด่นฟ้าพอดีส่องต้องตัวกระบี่

คืนนี้เป็นวันครบรอบการตายของซีซีอีกแล้ว

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ เปลือกนอกสงบนิ่งดุจขุนเขา แท้ที่จริงบังเกิดความตื่นตระหนกสุดบรรยาย

ที่แท้เมื่อครู่ตอนที่ล่างฟานหวินรั้งกระบี่กลับ พอดีกับเป็นช่วงรอยต่อที่พลังเก่าของพวกมันสิ้นสุด พลังใหม่ยังไม่ก่อเกิด ทำให้พวกมันคิดรุกก็ไม่ได้ คิดถอยก็ทำไม่ได้

พวกมันได้แต่เฝ้าอยู่กับที่ มิกล้ารุกโดยผลีผลาม

ล่างฟานหวินกลับทุ่มเทใช้ฝีมือ คิดอาศัยพลังสภาวะและจิตวิทยา

สะกดข่มฝ่ายตรงข้าม ความสูงส่งของสติปัญญายิ่งสูงสุดยอด

และมีแต่เพลงกระบี่คลุมวรุณอันพิสดารล้ำ จึงสามารถสร้างปาฏิหาริย์เช่นนี้

ประกายกระบี่วูบอีกครา ลำแสงอันเจิดจ้าแตกตัวจากวงแขนของล่างฟานหวิน กลับกลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง พวยพุ่งใส่เจ้าสำนักรื่นรมย์

เจ้าสำนักรื่นรมย์รู้สึกว่าสำนึกกระบี่ทั้งหมดล้วนมุ่งมาที่มัน ราวกับว่าหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดไม่ดำรงคงอยู่ มันซึ่งถูกพลังสภาวะของคู่ต่อสู้สะกดไว้แต่แรก ไหนเลยรับไว้ได้

มันคำรามก้อง คลี่พัดจีบออก จี้ใส่คมกระบี่ดุจสายฟ้า ขณะเดียวกันร่างอ้วนฉุก็พุ่งถอยไปด้านหลังดุจใบไม้แห้งใบหนึ่ง

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดเห็นเป็นโอกาสให้ฉกฉวย พลันถลันวูบถึงด้านหลังล่างฟานหวิน มือขวาอันใหญ่โตกดใส่แผ่นหลังล่างฟานหวินโดยพลิกซ่อนขลุ่ยเหล็กไว้ด้านหลัง

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย ประกายกระบี่ที่คล้ายสายน้ำพลันขาดกลาง

ประกายจุดแต้มอีกกลุ่มหนึ่งแตกตัวออกแผ่ขยายไปรอบข้าง

ล่างฟานหวินพลันเร่งความเร็วถลันวูบไปในประกายจุดแต้มคล้ายตัวเม่นหดตัวไปในขนเม่น หลบรอดจากมือใหญ่ของหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด

ขณะที่ประกายจุดแต้มม้วนจู่โจมใส่หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง

เจ้าสำนักรื่นรมย์ถอยปราดไปในกลุ่มคนของตัวเอง ร่างอ้วนฉุของมันเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็วถึงเพียงไหน ปรากฏผู้คนห้าคนถูกมันพุ่งชนปลิวกระเด็น กระดูกหักสะบั้น พร้อมกับที่สภาพผนึกรวมกำลังของยอดฝีมือฝ่ายอธรรมทั้งสองสิ้นสูญไป

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดลอบร้องคำ 'หลงกลแล้ว' ในใจ น่าเสียดาย นี่มิใช่เวลาแห่งการสำนึกเสียใจ

มือขวาอันใหญ่โตของมันหดกลับคืน ขลุ่ยเหล็กในมือซ้ายบังเกิดเป็นประกายนับพันนับหมื่นจุดเข้าปะทะกับกระบี่คลุมวรุณที่สาดมาถึง

ยามคับขันมันไม่ทันคำนึงว่าต่อให้ผังปานมาด้วยตัวเอง ก็ไม่กล้าประลองความเร็วกับล่างฟานหวินเช่นนี้ เพราะไม่มีความเร็วใดที่เร็วกว่ากระบี่คลุมวรุณอีก

ผลแพ้ชนะปรากฏชัดเจนในบัดดล

หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดโซซัดโซเซล่าถอย

ดูจากเปลือกนอกมันเพียงถูกกรีดใส่หัวไหล่กระบี่หนึ่ง แต่หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดทราบแน่แก่ใจว่า กระบี่ของล่างฟานหวินนี้แฝงพลังสิบสามชนิดพอดีทำลายลมปราณพลังพิสดารที่คุ้มครองกายของมันไป

บาดแผลทางผิวกายไม่มีผลอันใด แต่อาการบาดเจ็บบอบช้ำชำแรกลึกถึงเส้นชีพจร กระแทกชีพจรหัวใจของมันขาดสะบั้นไป

เจ้าสำนักรื่นรมย์พอล่าถอยก็ไม่หยุดลงพุ่งผ่านกลุ่มคนกลืนหายกับเงามืด

...หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดจบสิ้นแล้ว

...การต่อสู้ในคืนนี้พบกับความพ่ายแพ้ เจ้าสำนักรื่นรมย์ก็ขวัญหาย

กูจู่กู่ร้องดังยาวนาน นำสิบสองชนรื่นรมย์หลบหนีตามมันไป ล้วนหลบหนีจากไป

ในที่สุดหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดยืนหยัดมั่น

ใบหน้ามันไม่มีสีเลือดแม้แต่น้อย

เอี้ยนเฟยเฟยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง โถมเข้าวงต่อสู้ ยื่นมือโอบกอดมันไว้ สีหน้าปรากฏแววเหลือเชื่อขึ้น

ไม่มีผู้ใดทำร้ายหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดบาดเจ็บมาก่อน

บัณฑิตลำพอง เจ้าสำนักสามัญชนและพวกพากันล่าถอยไปไม่หยุดยั้ง

ล่างฟานหวินมองดูหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด ทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่ไยต้องเป็นเช่นนี้?"

มุมปากหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดปรากฏรอยยิ้มอันหดหู่ขึ้น พึมพำว่า

"นี่ไยต้องเป็นเช่นนี้?"

รอยยิ้มผนึกค้าง สองเท้าอ่อนระทวย คล้ายเสาใหญ่ที่ไม่อาจรองรับน้ำหนักอีกต่อไป ล้มลงในอ้อมอกของเอี้ยนเฟยเฟย

ผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายอธรรมนี้ สามารถตายในอ้อมอกของสตรี ไม่ทราบว่าสร้างบุญกุศลแต่ชาติปางใด จึงสามารถลบล้างบาปกรรมที่ก่อไว้ในชาตินี้ตายในสภาพอันสุขสม

เอี้ยนเฟยเฟยยืนเซื่องซึมเซา ไม่ทราบสมควรมีปฏิกิริยาอย่างไร จนบัดนี้นางค่อยทราบว่าตัวเองรักหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถึงเพียงไหน

เจ้าสำนักสามัญชนและพวกส่งเสียงร้องชักชวน หลบหนีไปจนหมดสิ้น

ล่างฟานหวินสอดกระบี่คืนฝัก แหงนมองจันทร์กระจ่างฟ้า

นึกถึงซีซี นึกถึงกงจู้อลงกรณ์

จันทร์กระจ่างยังคงอยู่

รักถึงยามชั้ง

อรุโณทัยยังหลบซ่อนอยู่ใต้เส้นขอบฟ้า แต่ขอบฟ้าชั้นล่างสุดสว่างรำไรแล้ว

หานป๋อหนีบร่างหญิงงามจิ้นปิงหวินอยู่ที่ใต้ซอกแขน ตัดทะลุเข้าหุบเขาเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยต้นพฤกษาดอกไม้ป่าแห่งหนึ่ง

มันวางร่างหญิงงามในวงแขนลงบนพื้นที่ว่างเล็กๆ ในดงไม้อย่างระมัดระวัง ให้นางซึ่งถูกปิดสกัดจุดหลับตาแนบแน่น นอนสงบบนพื้นหญ้าเขียวขจี

มันเหม่อมองใบหน้าที่งามสดใสอย่างเหลือเชื่อ ในอิริยาบถที่สูงสง่าจนไม่อาจรุกล้ำก้ำเกินของจิ้นปิงหวิน ต้องคุกเข่าลงที่ข้างกายนาง คล้ายสำนึกผิดที่เมื่อครู่ล่วงเกินต่อนาง

ยามอยู่ต่อหน้าหญิงงามอันหอมกรุ่น หานป๋อตัวจริงที่บริสุทธิ์และอ่อนต่อโลก คล้ายประกาศตัวเป็นเอกราชต่อเซ่อจุนซิ่น

ไม่เพียงเพราะความงามพิสุทธิ์ของจิ้นปิงหวิน หากยังสืบเนื่อง

จากหานป๋อฟังจากคำตอบโต้ระหว่างนางกับผังปาน ทราบว่าหญิงงามซึ่งดาวประกายพรึกฝ่ายธัมมะฟงสิงเลี่ย กับพญามารแห่งยุคผังปานล้วนลุ่มหลงงมงายนางนี้ กอปรด้วยดวงใจอันยิ่งใหญ่ดีงาม

เช่นนี้สะกิดความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ซึ่งสาบสูญไปหลังจากที่หานป๋อที่มีนิสัยเชิงเดี่ยวไม่ซับซ้อน หลอมรวมกับพันธุมารให้ฟื้นคืนมาใหม่

เสียงน้ำรินไหลอยู่ทางด้านหลังซ้ายมือ เพิ่มพูนชีวิตชีวาให้กับหุบเขาน้อยอันสงบสุขใต้แสงอรุณรำไรแห่งนี้

หานป๋อบังเกิดความสงบอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ยังดีกว่าความรู้สึกที่ถูกจับฝังดินอีก

ส่วนโค้งส่วนเว้าบนเรือนร่างของจิ้นปิงหวิน คล้ายประกาศความลับของฟ้า ซึ่งยังไม่อาจจับต้องได้ต่อมัน

ชุดแพรสีเหลืองห่อหุ้มเรือนร่างที่เรียวยาว ดูไปอ่อนแอไม่อาจต้านแรงลมของนางไว้

หานป๋อยังจำดวงตาที่นางมองดูเขา ก่อนที่เขาจะปิดสกัดจุดของนางได้

มันไม่เคยคาดคิดว่า ดวงตาคนผู้หนึ่งจะบ่งบอกเรื่องราวมากมายถึงเพียงนั้น เพียงชั่วพริบตานั้น หานป๋อเห็นถึงความกังวลและความปวดร้าวที่ไม่มีวันขับสลายคลายได้

หานป๋อก้มศีรษะ หลับตาลงกล่าวคำ "ขออภัย" คำพูดพอกล่าว ฉุกคิดว่าผิดท่า พลันลืมตาขึ้นประกายตาเปลี่ยนเป็นคมวาวราวกับเหยี่ยวร้าย

จิ้นปิงหวินลืมตาคู่งามขึ้น สบสายตากับหานป๋อ โดยไม่ลดราวาศอกแม้แต่น้อย

มือของนางทาบกับจุดสำคัญที่ทรวงอกหานป๋อ ขอเพียงนางแผ่

พุ่งพลังออก จะกระแทกชีพจรหัวใจหานป๋อขาดสะบั้น จบสิ้นชีวิตไป

หานป๋อสลายประกายตา กล่าวอย่างคับข้องใจว่า

"ท่านมิใช่ถูกข้าพเจ้าสยบจุดไว้หรอกหรือ?"

ดวงตาจิ้นปิงหวินทอแววเวทนา ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พลังฝีมือของท่านแม้เป็นอีกแนวทางหนึ่ง สามารถทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้ แต่ออกจะขาดประสบการณ์ ไม่ได้คาดคิดว่าข้าพเจ้าศิษย์ของผังปาน หากมิใช่เป็นความยินยอม ไหนเลยปล่อยให้ท่านลักพาตัวมาโดยง่ายดาย?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ไม่ได้นึกถึงปัญหานี้ หากแต่ข้าพเจ้าประเมินความสามารถในการปิดสกัดจุดของตัวเองสูงส่งเกินไป คำนวณขีดความสามารถในการคลายจุดของท่านต่ำทรามไป"

จิ้นปิงหวินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าสามารถฆ่าท่านทุกเมื่อ ท่านไฉนไม่จดจำใส่ใจ?"

หานป๋อพอได้รับการกระตุ้นเตือนจากจิ้นปิงหวิน ต้องงงงันวูบหนึ่ง ขบคิดแล้วกล่าวอย่างโง่งมว่า

"อาจบางทีท่านอนของท่านนี้น่าดูยิ่ง ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้นึกถึงเรื่องฆ่าคน ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าชมชอบความรู้สึกที่ฝ่ามือของท่านทาบกับทรวงอกข้าพเจ้า"

จิ้นปิงหวินเห็นเสื้อผ้าของมันแม้ขาดวิ่น แต่ให้ความรู้สึกที่เหนือกว่าสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย เค้าใบหน้าก็หยาบกระด้าง ถ่ายทอดเสน่ห์ของชายชาตรี พานกล่าววาจาที่ไร้เดียงสา แฝงความบริสุทธิ์ของเด็กหนุ่ม ไม่ทราบสมควรขุ่นเคืองหรือขบขันดี

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวอย่างโล่งอกว่า

"ประเสริฐ ท่านไม่ดุร้ายเช่นเมื่อครู่แล้ว"

จิ้นปิงหวินงงงันวูบหนึ่ง คิดไม่ถึงหานป๋อมีความรู้สึกที่แหลมคมถึงเพียงนี้ กลับล่วงรู้ความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของนาง

หานป๋อพลันขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคุกเข่าอยู่ข้างกายท่านเป็นเวลานาน ท่านไฉนรอถึงเมื่อครู่ค่อยลงมือสยบข้าพเจ้า?"

จิ้นปิงหวินงงงันอีกครา ตอบไม่ตรงคำถามว่า

"ท่านฉลาดหลักแหลม หากผ่านเวลาสักระยะหนึ่ง ไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือของผังปาน น่าเสียดาย...โอ"

หานป๋อกล่าวว่า

"ท่านยังไม่ตอบคำถามข้าพเจ้า"

ช่วงเวลานี้มันยิ่งคล้ายเด็กที่ร้องขอของเล่นจากผู้ใหญ่

ท่าทีที่ต้องการทราบคำตอบของหานป๋อ ทำให้จิ้นปิงหวินยากที่จะปฏิเสธได้ จำต้องตอบตามความสัตย์ว่า

"ข้าพเจ้าคิดทดสอบนิสัยใจคอของท่าน ดูว่าคิดล่วงเกินข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"หากข้าพเจ้าล่วงเกินท่านจริงๆ ท่านจะทำอย่างไร?"

จิ้นปิงหวินครุ่นคิด 'ไหนเลยมีคนถามสตรีเช่นนี้' ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะปล่อยให้ท่านครอบครองข้าพเจ้าก่อน แล้วค่อยฆ่าท่าน"

หานป๋อปากอ้าตาค้าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่แปลกใจที่ท่านคิด 'ฆ่าข้าพเจ้า' แต่ว่าท่านไฉนปล่อยให้ข้าพเจ้าครอบครองท่าน?"

จิ้นปิงหวินสายตาเย็นชาปานน้ำแข็ง กล่าวด้วยสุ้มเสียงราบเรียบชวนสะท้านใจว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าแค้นผังปาน ข้าพเจ้าต้องการให้มันปวดร้าว ส่วนท่านเมื่อล่วงเกินสตรีที่ท่านลักพาตัวมา ย่อมสมควรตาย"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านจะบอกต่อผังปานว่าถูกข้าพเจ้าข่มขืน มาตรว่าผังปานโกรธแค้นหึงหวง ได้แต่ระบายโทสะใส่ซากศพข้าพเจ้า อย่างนั้นท่านจะบรรลุจุดหมายสร้างความปวดร้าวแก่ผังปาน แต่ตอนนี้ ท่านคิดทำอย่างไร ท่านคงไม่อาจบีบบังคับข้าพเจ้าข่มขืนท่าน โดยเฉพาะเมื่อข้าพเจ้าทราบว่าถึงอย่างไรไม่อาจรอดพ้นจากความตาย"

จิ้นปิงหวินถลึงตาใส่ ชักมือกลับจากทรวงอกของมัน กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านเมื่อมิใช่โจรราคะ ผู้ใดมีกะใจฆ่าท่าน ยังมิรีบหลีกไป ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นแล้ว"

ควรทราบว่าหานป๋อคุกเข่าอยู่ใกล้ จิ้นปิงหวินนอกจากกลิ้งตัวออกไปก่อน ไม่เช่นนั้นยากที่จะหลีกเลี่ยงจากการกระทบถูกตัวหานป๋อ

หานป๋อรีบรับคำ ลุกขึ้นด้วยความประหม่า ถอยติดต่อกันหลายก้าว จนกระทั่งปะทะซนกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งค่อยหยุดลง

จิ้นปิงหวินเห็นมันพอปะทะซนกับต้นไม้ ถึงกับสะดุ้งเฮือกใหญ่ สีหน้าท่าทีคล้ายเด็กที่ซุกซน เปรียบกับเปลือกนอกที่หยาบกระด้าง นับว่าประหลาดจนบอกไม่ถูก อดหัวร่อคิกมิได้

หานป๋อรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา คล้ายตกอยู่กลางทะเลทรายอันแห้งแล้ง พลันเห็นหมื่นบุปผาชูช่อพ้นจากผืนดินก็มิปาน

จิ้นปิงหวินกลับเกรงกลัวสายตาที่ร้อนผ่าวของมัน ต้องยกแขนเสื้อปิดบังครึ่งซีกหน้า ลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย

หานป๋อมองเห็นปลายคางที่เรียวแหลม ริมฝีปากสีแดงสดของนาง ต้องบังเกิดความพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

พลันนึกถึงฉินเมิ่งเหยา ไม่ทราบนางอยู่แห่งหนใด?

รู้สึกมีลมหอมพัดผ่าน จิ้นปิงหวินพุ่งผ่านด้านขวาของมันไป โดยที่เท้าคล้ายไม่แตะสัมผัสพื้น

หานป๋อร้องคำ "ท่านคิดไปที่ใด?" พลางไล่กวดตามเงาหลังนาง ซึ่งถลันหายลับกับส่วนลึกของดงไม้ไป

พอตัดออกจากป่าโปร่ง เสียงน้ำดังก็ปกคลุมทั่วแผ่นฟ้าผืนดิน

จิ้นปิงหวินนั่งอยู่บนก้อนหินกลางธารน้ำก้อนหนึ่ง เลิกชายกระโปรงขึ้น แช่เท้าที่ขาวราวกับหยกอยู่ในลำธารน้ำใส รองเท้าผ้าที่ปักรูปผีเสื้อบินคู่อยู่สองฟากข้าง ลักษณะท่วงท่าเย้ายวนใจนัก

ตาคู่งามของนางจับจ้องมองลำธารน้ำอย่างลึกซึ้ง

หานป๋อมาถึงริมธาร มองตามสายตานาง เฝ้าดูมัจฉาที่แหวกว่ายในน้ำอย่างรื่นรมย์

แสงอุทัยสาดลอดผ่านกิ่งไม้เข้ามา เงาไม้ที่สั่นไหวตามสายลมทอทาบลงบนร่างทั้งสองกับลำธาร

จิ้นปิงหวินเตะเท้าในน้ำ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"เพียงเพราะชั่วพริบตาที่อิสระเสรีนี้ ข้าพเจ้าไม่นึกเสียใจที่ปล่อยให้ท่านลักพาตัวมา"

หานป๋อคุกเข่าลง โน้มตัวชะโงกศีรษะไป สองมือกดใส่พื้นดินโคลนริมธาร ยื่นร่างท่อนบนไปในน้ำ เสียงเตะน้ำของจิ้นปิงหวินกระทบโสตดั่งราวกับดุริยทิพย์ ทั้งสองแม้กั้นด้วยลำธารช่วงหนึ่ง แต่สายน้ำเชื่อมโยงพวกมันเข้าด้วยกัน

จิ้นปิงหวินมองดูการ "ชำระล้าง" ที่เกินควรของมันด้วยความสนใจ

หานป๋อถอนดึงศีรษะขึ้นจากน้ำ แหงนหน้าระบายลมจากปาก หยาดน้ำไหลเทลงจากเส้นผมราวกับน้ำตกสายเล็กๆ ต่อจากนั้นงงงัน

วูบหนึ่ง โน้มตัวลงช้าๆ เบิกตากลมโตมองดูเงาสะท้อนของตัวเองในน้ำอย่างเหลือเชื่อ

หลังจากหลอมรวมเข้ากับพันธุมาร นี่เป็นครั้งแรกที่มันเห็นรูปโฉมตัวเอง

จิ้นปิงหวินเห็นมันมีสารรูปประหลาดพิกล ต้องขมวดคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ท่านคงไม่ถึงกับจดจำเงาสะท้อนของตัวเองในน้ำไม่ออกกระมัง?"

หานป๋อสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ร้องว่า

"นี่ไม่เป็นความจริง"

จิ้นปิงหวินยิ่งจับต้นชนปลายไม่ถูก หานป๋อบัดเดี๋ยวเจ้าเล่ห์ดั่งจิ้งจอก บัดเดี๋ยวโง่งมราวกับเด็ก ประกอบเป็นนิสัยที่ดึงดูดใจอย่างยิ่ง

นางถึงกับรู้สึกว่าเมื่ออยู่ร่วมกับมัน เวลาผ่านไปรวดเร็วเป็นพิเศษ

นับตั้งแต่ติดสอยห้อยตามผังปาน นางก็หักห้ามความรู้สึกตัวเอง ยิ่งจ่ายออกอย่างมาก ยิ่งปวดร้าวทวีคูณ

แต่ว่าผังปานมีลักษณะพิเศษ กลายเป็นความประทับใจต่อนาง ดังนั้นนางแค้นมันกว่าเดิม แค้นมันเพราะเพื่อฝึกวิชามาร ถึงกับเสียสละนาง

นางไม่สามารถปฏิเสธ ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นชะตาที่ลิขิตแน่นอนเป็นเดิมพันประการหนึ่ง

สำหรับฟงสิงเลี่ย นางที่มีจิตใจดีงาม ต้องเผชิญกับความเสียใจและเห็นใจ ในความรู้สึกเหล่านี้ใช่เจือปนความรักฉันสามีภรรยาหรือไม่ แม้แต่นางก็ไม่ทราบกระจ่าง

แต่ว่าบุรุษประหลาดที่เบื้องหน้านี้ สร้างความปลอดโปร่งแก่นาง ไม่มีความกดดันแม้แต่น้อย

หานป๋อยังเหม่อมองเงาในน้ำ บังเกิดความตื่นตระหนกอย่างเหลือเชื่อ

จิ้นปิงหวินหยิบฉวยรองเท้าผ้าที่วางอยู่ทางซ้ายมือขึ้น ขว้างใส่เงาน้ำของหานป๋อ

หานป๋อในน้ำกลับกลายเป็นระลอกที่ขยายวงออกไป รองเท้าผ้าลอยไปตามกระแสน้ำดุจเรือน้อยลำหนึ่ง

หานป๋อเงยหน้าอย่างงุนงง พอดีเหลือบเห็นดวงตาที่ทอแววซุกซนของจิ้นปิงหวิน และรองเท้าผ้าลายปักซึ่งเหลือเพียงข้างเดียวของนาง

จิ้นปิงหวินกล่าวถามว่า

"ท่านยังต้องการร่างกายข้าพเจ้าหรือไม่?"

ข้อความในคำพูดของนางแม้สั่นไหวจิตใจบุรุษทุกรูปนาม แต่น้ำเสียงสงบราบเรียบ คล้ายกับสตรีที่คิดมอบร่างกายให้แก่หานป๋อไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนางแม้แต่น้อย

หานป๋อกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"ท่านว่าอะไร?"

จิ้นปิงหวินกล่าวช้าๆ ว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่าก่อนที่ผังปานจะติดตามมาฆ่าท่าน ท่านยังต้องการร่างกายข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อพอฟังคำผังปาน ดวงตาถึงกับสาดประกายอันเจิดจ้าอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน กลับคืนสู่ความเชื่อมั่นในแบบฉบับของเซ่อจุนซิ่นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ดูแคลนข้าพเจ้าเกินไป ข้าพเจ้าเมื่อกล้าลักพาตัวท่าน ย่อมมีทุนรอนในการพิสูจน์ฝีมือกับผังปาน"

จิ้นปิงหวินกล่าวด้วยความขุ่นเคืองใจว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าแทบฆ่าท่าน ท่านยังประโคมโอ่ที่เบื้องหน้าข้าพเจ้า"

หานป๋อไม่โต้แย้งกับนาง หงายร่างนอนลงที่ริมฝั่ง มองดูเมฆขาวบนท้องฟ้า กล่าวด้วยน้ำเสียงที่ปลอดโปร่งว่า

"เหตุใดอาทิตย์ลับฟ้า ยังลอยขึ้นมาใหม่ คนตายกลับไม่อาจฟื้นคืนชีพ นี่เป็นเหตุผลกลใด?"

จิ้นปิงหวินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่ทราบว่าผังปานติดตามมาจริงๆ หรือแสร้งเป็นไม่ทราบ? หรือว่าท่านมีความมั่นใจเอาชนะมัน?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ท่านยังไม่ตอบคำถามข้าพเจ้าว่า คนตายแล้วไฉนไม่อาจฟื้นคืนชีพ?"

จิ้นปิงหวินกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"รอจนผังปานมาถึง ท่านสามารถเรียนถามปัญหานี้ต่อยมบาล แต่ต้องระวังว่ายมบาลจะตัดลิ้นของท่าน"

หานป๋อวางมือทั้งสองไว้ที่ท้ายทอยแทนหมอน ยิ้มอย่างเกียจคร้านกล่าวว่า

"จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของผังปานคือท่าน จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของข้าพเจ้าก็เป็นท่าน หากท่านไม่ร่วมมือกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคงตายแน่นอน ท่านจะร่วมมือกับข้าพเจ้าหรือไม่?"

จิ้นปิงหวินเห็นมันกล่าวด้วยความเชื่อมั่น กลับคำนวณไม่ออกว่าในน้ำเต้าของมันบรรจุตัวยาช่วยชีวิตอันใด จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าจะไม่ร่วมมือกับท่านจัดการกับผังปาน อย่าว่าแต่ต่อให้รวมข้าพเจ้าเข้าไป พวกเราก็มิใช่คู่มือของมัน ในโลกหล้าอาจมีแต่ล่างฟานหวินจึงมีคุณสมบัติเป็นคู่มือของมัน"

หานป๋อพอได้ยินล่างฟานหวิน ขนคิ้วซึ่งเปลี่ยนเป็นดกหนาของมันพลันเลิกขึ้น ดวงตาทอประกายเคารพยกย่อง

ยังจำได้ว่าตอนอยู่ในศาลร้าง กระบี่คลุมวรุณพอใช้ออกสองบ่าวดำขาวก็เตลิดหลบหนีไป

จิ้นปิงหวินไม่ปล่อยปละละเว้นปฏิกิริยาของมัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด เพราะล่างฟานหวินท่านจึงลักพาตัวข้าพเจ้า นี่พิสูจน์ว่าขณะที่ท่านถูกจับฝังดิน ได้ยินคำสนทนาของข้าพเจ้ากับผังปาน ท่านถูกฝังอยู่ใต้ดิน เหตุใดไม่ขาดใจตาย นี่เป็นวิชาฝีมืออันใด?"

หานป๋อคิดไม่ถึงนางมีจิตใจละเอียดอ่อนถึงเพียงนี้ ตนเองแสดงปฏิกิริยาชนิดหนึ่ง นางกลับคาดคำนวณเรื่องราวมากมาย มันพอถือกำเนิดเกิดมาก็เป็นกำพร้า ไม่เคยมีคนกังวลสนใจมัน อาวรณ์ต่อมันจวบกระทั่งพบพานจิ้นปิงหวิน มันทราบว่าชั่วชีวิตนี้ไม่มีวันลืมเลือนทุกถ้อยคำ ทุกทอดถอนใจของนางขณะที่มันถูกฝังทั้งเป็น

จิ้นปิงหวินชม้ายมองมัน ถามย้ำว่า

"ท่านได้ยินคำพูดข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อลุกขึ้นนั่ง กวาดตามองจิ้นปิงหวิน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินและจดจำทุกคำพูดของท่าน วันหน้าก็ไม่ลืมเลือน ตอนนี้เวลากระชั้นชิดเข้ามา ข้าพเจ้าไม่สามารถอธิบายต่อท่านโดยละเอียดกว่านี้ เพียงถามว่าหากมิใช่ปะทะหักหาญกับผังปาน ท่านยินยอมร่วมมือกับข้าพเจ้าหลบหนีไปหรือไม่?"

จิ้นปิงหวินกล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"ท่านมีความมั่นใจว่าจะหนีรอดจากเงื้อมมือมารของผังปานจริงๆ"

หานป๋อพลันขมวดคิ้ว นอนหันข้างกับพื้น ทาบใบหูกับพื้นดินโคลน

จิ้นปิงหวินประหลาดใจยิ่ง หรือว่าคนผู้นี้เรียนรู้วิชาสดับดินด้วย? ในใจต้องประเมินฝีมือของมันใหม่

หานป๋อลุกขึ้นนั่ง กล่าวว่า

"กำลังติดตามอยู่ห่างไปสามสิบลี้ แทบมุ่งตรงมายังที่นี้ แสดงว่าพบเห็นร่องรอยของพวกเราแล้ว ร้ายกาจ ร้ายกาจมาก"

ขณะกล่าวคำร้ายกาจ ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของมันก็แสดงออกอีกครา

จิ้นปิงหวินใจอ่อนลง กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าร่วมมือกับท่านอย่างไร?"

หานป๋อโห่ร้องด้วยความยินดี เปลี่ยนจากนั่งเป็นยืน กระโดดข้ามลำธาร มาถึงข้างกายจิ้นปิงหวิน ยื่นมือข้างหนึ่งโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง สะกิดเท้ากับก้อนหิน ลอยตัวขึ้นเหินร่อนลงในดงไม้ฝั่งตรงข้าม เพียงทิ้งรองเท้าผ้าลายปักข้างนั้นเอาไว้

จิ้นปิงหวินกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าสามารถเดินเอง รีบวางข้าพเจ้าลง"

หานป๋อหยุดยั้งลง เท้าของจิ้นปิงหวินพอแตะสัมผัสพื้น ก็ผลักสองมือใส่หานป๋อ

มิคาดหานป๋อยืนหยัดดุจขุนเขาบรรพต

มือที่โอบเอวอ้อนแอ้นของนางโอบกระชับกว่าเดิม รั้งร่างของนางแนบติดกับมัน

จิ้นปิงหวินบันดาลโทสะ ทาบฝ่ามือข้างหนึ่งกับทรวงอกอันผึ่งผายของมัน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ยังไม่ปล่อยข้าพเจ้าอีก?"

ดวงตาหานป๋อสาดประกายสยบขวัญผู้คน กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เมื่อครู่ท่านยังบอกว่าจะปล่อยให้ข้าพเจ้าครอบครองร่างกายท่าน

ทั้งบอกว่าจะร่วมมือกับข้าพเจ้า ตอนนี้ไฉนคิดฆ่าข้าพเจ้าอีก?"

จิ้นปิงหวินงงงันวูบหนึ่ง ก้มศีรษะต่ำลงเล็กน้อย ร่างก็ถูกหานป๋อโอบรั้งกับอ้อมอก

จมูกของนางสูดได้กลิ่นไอของบุรุษจากร่างหานป๋อ แต่แล้วนางร้องอุทานเบาๆ คำหนึ่ง ที่แท้นางรู้สึกว่ากำลังจมลงในดินพร้อมกับหานป๋อ คล้ายกับจมลงน้ำ แต่ที่เท้าเหยียบถูกพื้นหญ้าที่จริงแท้ชัดๆ

เสื้อผ้าหานป๋อโชยพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย ดวงตาสาดประกายแข็งกล้า นั่นเป็นปรากฏการณ์ของการโคจรพลังถึงขีดสุด

พลังลมปราณอันน่าตระหนก หนุนส่งให้มันกับจิ้นปิงหวินซำแรกแทรกตัวลงในดิน

จิ้นปิงหวินตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พลังฝีมือของหานป๋อสมควรจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม เหตุใดไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ายุทธจักรมีบุคคลเช่นนี้?

ทั้งสองจมลงไปถึงช่วงเอว ทั้งยังจมลึกลงไปไม่หยุดยั้ง

จิ้นปิงหวินครุ่นคิด 'ท่านอาจไม่กลับถูกฝังดินทั้งเป็น แต่เราคงต้องอึดอัดขาดใจตาย'

แต่นางไม่ได้แข็งขืน ห้วงสมองปรากฏภาพความหลังเป็นฉากๆ หวนนึกถึงวัยเด็กที่เนิ่นนานดั่งร้อยปีก่อน...

ก่อนอายุแปดขวบ นางอยู่ในสถานที่ไม่แก่งแย่งช่วงชิงกับทางโลก มุ่งสู่มรรคากระบี่

เพียงเพราะเดิมพันประการหนึ่ง ทำให้ชีวิตของนางเปลี่ยนแปรไป

นางถูกวางเป็นเดิมพัน

นับตั้งแต่วันที่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น นางก็ไม่ร้องไห้อีก

เมื่ออายุสิบแปดปี นางเดินทางไกลสู่วังปรมาจารย์มาร เข้าพบ

ผังปาน กลายเป็นศิษย์สตรีของมัน เริ่มชดใช้หนี้ที่ติดค้างตั้งแต่สิบปีก่อน

ตอนนี้นางเพียงคิดฝังอยู่ใต้พสุธาตลอดไป

แว่วเสียงหานป๋อดังว่า

"ท่านคิดอะไร?"

จิ้นปิงหวินถอนใจเบาๆ ในที่สุดยื่นมือโอบแผ่นหลังอันบึกบึนของหานป๋อ ยามนั้นมือของนางพอดีจมลงในดิน

หานป๋อกล่าวอีกว่า

"มองดูข้าพเจ้า"

จิ้นปิงหวินเงยหน้าขึ้น พอดีกับหานป๋อประทับริมฝีปากลงมาประกบกับริมฝีปากที่แดงปานจะหยดของนาง

จิ้นปิงหวินคิดขัดขืนดิ้นรน พลันพบว่าจูบนี้ปราศจากความใคร่แต่อย่างไร

พลังลมปราณสายหนึ่งอาศัยริมฝีปากเป็นสะพานข้าม ถ่ายเทจากปากของหานป๋อไม่ขาดสาย สร้างความปลอดโปร่งสบายแก่นาง

พลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ในที่สุดร่างจมลงในดินแล้ว

หากไม่มีอาการอึดอัดขัดข้องแม้แต่น้อย

ปรมาจารย์มารผังปานซึ่งได้รับการขนานนามเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ยืนหยัดอยู่บนผาสูง

มือข้างหนึ่งของมันไพล่หลัง อีกมือหนึ่งลดต่ำลง กำรองเท้าผ้าปักลายผีเสื้อบินคู่หนึ่งแห้งหนึ่งเปียกน้ำ สายตาจ้องจับที่หุบเขาเล็กๆ บนที่ราบซึ่งอยู่ไกลจากผาสูง

รองเท้าของปิงหวินคู่นี้ถูกหาพบจากที่นั้น

สายตาอันเปรื่องปราดของผังปานคล้ายมองทะลุเห็นซึ้งทุกสิ่ง

ปรมาจารย์มารน้อยฟางเยี่ยหวี่ที่เป็นศิษย์รักยืนอยู่ทางด้านหลัง

นับตั้งแต่ส่งรองเท้าผ้ามาถึงที่นี้ ผังปานก็นิ่งเงียบงันตลอดเวลา ทำให้ผู้คนคาดเดาไม่ออกว่าในสมองมันครุ่นคิดอันใด

ซึ่งความจริงนับตั้งแต่จำความได้ ฟางเยี่ยหวี่ไม่ทราบว่าในสมองผังปานมีความคิดอันใด

ดังนั้นมันนอกจากบังเกิดความเคารพต่อผังปานดุจเทพเจ้า ยังเต็มไปด้วยความกลัว

อาทิตย์สนธยาสาดแสงสีแดงเพลิงอยู่บนเส้นขอบฟ้าไกลตาพวยพุ่งเป็นรูปพัดก่อนฟ้ามืดค่ำลง

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ล่างฟานหวินชนะแล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันวูบหนึ่ง ไม่เข้าใจว่านี่เป็นการบ่งบอกความจริงประการหนึ่ง หรือว่าเป็นคำถามข้อหนึ่ง?

ผังปานกล่าวว่า

"ฝีเท้าของเจ้าหนักหน่วงกว่าเดิมเล็กน้อย แสดงว่าได้รับผลกระทบทางจิตใจ หากมิใช่ล่างฟานหวินชนะแล้ว เจ้าไหนเลยเป็นเช่นนี้?"

ฟางเยี่ยหวี่น้อมกายกล่าวว่า

"แต่ว่าข้าพเจ้าที่มีจิตใจหนักอึ้ง อาจเกิดจากตามหาคุณหนูไม่พบ"

ผังปานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นเราเลือกเจ้าเป็นศิษย์ เพราะสังเกตนิสัยอันเด็ดเดี่ยวของเจ้าออก เรื่องการค้นหาตัวปิงหวินเพิ่งเริ่มขึ้น เยี่ยหวี่เจ้าไหนเลยท้อแท้โดยเร็วถึงเพียงนี้ ดังนั้นเราลงความเห็นว่าเจ้าเพิ่งได้รับรายงานเกี่ยวกับล่างฟานหวิน ทั้งทราบผลการต่อสู้ที่ไม่เป็นผลดีต่อพวกเรา"

สีหน้าฟางเยี่ยหวี่ปรากฏแววยอมรับนับถืออย่างหมดหัวใจ กล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ผนึกกำลังจู่โจมล่างฟานหวิน ยังประสบสภาพหนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บ หนุนส่งชื่อเสียงล่างฟานหวินกว่าเดิม นอกจากซือจุน (ท่านอาจารย์) ลงมือด้วยตัวเอง ไม่เช่นนั้นจะเกิดผลเสียต่อพวกเราอย่างที่ไม่อาจประเมินได้"

ผังปานหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินอันร้ายกาจ ถึงแม้ว่าหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์จะหมกมุ่นกับสุรานารี เป็นเหตุให้พลังฝีมือถดถอย แต่ว่าท่านสามารถทำลายการผนึกจู่โจมของพวกมัน แสดงว่าเพลงกระบี่คลุมวรุณบรรลุถึงขอบเขตขั้นความรักสร้างสภาวะ ใช้จิตสำนึกอยู่เหนือกำลัง ไม่เช่นนั้นท่านไหนเลยเอาชนะได้?"

มันแม้ไม่อยู่ในเหตุการณ์ แต่กล่าวราวเห็นกับตาว่า ล่างฟานหวินอาศัยจิตสำนึกเหนือความเป็นตายผลแพ้ชนะ สร้างความระย่นย่อแก่หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดและเจ้าสำนักรื่นรมย์ จนสูญเสียพลังสมาธิไป

คำ "ความรักสร้างสภาวะ จิตสำนึกอยู่เหนือกำลัง" ของผังปาน นับเป็นประเด็นสำคัญของการนี้

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ผู้ที่ทำความเข้าใจกับล่างฟานหวินอย่างถ่องแท้ คือศัตรูผู้น่ากลัวนี้

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสั่งถอนกำลังแนวหลังที่เตรียมจัดการกับพรรคมังกรพิโรธแล้ว ทั้งนี้เพราะก่อนที่ซือจุนจะโค่นล่างฟานหวิน พวกเราไม่สมควรสร้างสถิติความล้มเหลวจากการจัดการกับพรรคมังกรพิโรธอีก"

ผังปานทอดตาไปยังที่ไกลตา คล้ายหวนนึกถึงเรื่องราวที่บรรเจิดที่สุดในโลก กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ที่ทะเลสาบตังถิง ห่างจากเกาะมังกรพิโรธไปทางตะวันออก

สามสิบลี้ มีเกาะร้างไร้ผู้คุมซึ่งปกคลุมด้วยเมฆหมอกคลื่นพิโรธแห่งหนึ่ง จากคำบอกของชาวประมง นั่นเป็นสถานที่ซึ่งเซียนวิเศษแวะพักเท้าเดินหมากกันระหว่างท่องทะเลสาบ"

ฟางเยี่ยหวิ่งงงันวูบหนึ่ง ไม่ทราบว่าผังปานไฉนพลันเอ่ยถึงเกาะร้างไร้ผู้คนแห่งนี้ เพื่อเตรียมการจัดการกับพรรคมังกรพิโรธ ซึ่งตั้งอยู่บนชัยภูมิที่ง่ายแก่การตั้งรับ ยากแก่การโจมตี มันเคยสำรวจภูมิประเทศละแวกใกล้เคียง ย่อมรู้จักเกาะร้างที่ชื่อหลันเจียง (ขวางลำน้ำ) นี้ แต่คิดไม่ถึงว่าอาจารย์ซึ่งไม่ถามไถ่เรื่องราวทางโลกมายี่สิบปีกลับรู้จักเกาะแห่งนี้ด้วย

ผังปานเอื้อนเบาๆ ว่า

"ล่างฟานหวินเอย ท่านทราบหรือไม่ว่าเราคิดถึงท่านนัก"

ฟางเยี่ยหวิ่งฟังออกว่า น้ำเสียงของผังปานเต็มไปด้วยจินตนาการและอารมณ์ความรู้สึกราวลุ่มหลงรัก อดบังเกิดความเคารพยกย่องมิได้ มีแต่จิตใจเช่นผังปาน จึงสมควรครองบัลลังก์ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน

ล่างฟานหวินที่แท้เป็นบุคคลอันโดดเด่นเยี่ยงไร จึงได้รับ "ความรัก" จากผังปานถึงเพียงนี้?

ผังปานเงยหน้าระบายความฮึกหาญในอกออกมากล่าวช้าๆ ว่า

"ภายหลังการศึกสะท้านดินฟ้าระหว่างท่านอาจารย์ผู้ล่วงลับเมิ่งเซ่อสิงกับฟู่อิงเมื่อร้อยปีก่อน ในโลกไม่มีการศึกที่น่าสนใจอีก ล่างฟานหวินเอย ขอท่านอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่เรา"

จิตใจฟางเยี่ยหวิ่งบังเกิดเป็นระลอก มันทราบว่าผังปานกำหนดวันและสถานที่ต่อสู้กับกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินแล้ว

ผังปานโบกแขนเสื้อที่ด้านหลังดังขวับ บอกใบ้ให้ฟางเยี่ยหวิ่งจากไป กล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"บอกต่อล่างฟานหวินว่า คืนเดือนเต็มดวงของปีหน้า เมื่อจันทราลอยพ้นผิวทะเลสาบต้งถิง เราจะน้อมรอที่เกาะหลันเจียง"

ในใจมันบังเกิดความปวดร้าวที่บอกไม่ถูกขึ้น ทั้งนี้เพราะมันปล่อยวางความคิดถึงที่มีต่อจิ้นปิงหวิน ตัดสินใจปลดปล่อยจิ้นปิงหวินไปโดยเสรี หากแม้นนางแค้นมันน้อยกว่ารักมัน สักวันหนึ่งนางจะกลับมา

รักถึงยามลึกซึ้งเปลี่ยนเป็นจืดจาง

สีหน้าอันหล่อเหลาของฟางเยี่ยหวี่ปรากฏแววพลุ่งพล่านสุดระงับ

มาตรว่ามันทราบว่าการต่อสู้ระหว่างผังปานกับล่างฟานหวินยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ แต่เมื่อผังปานบอกออกมา มันยังไม่อาจข่มความพลุ่งพล่านได้

ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่ามันว่า เหตุใดผังปานเลื่อนการต่อสู้เนิ่นช้าไปอีกหนึ่งปี

ทั้งนี้เพราะผังปานต้องการให้เวลาแก่ล่างฟานหวิน ซึ่งหลายปีนี้มีเพลงกระบี่รุดหน้าก้าวไกลให้มากกว่าเดิม

ผังปานที่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านมาหกสิบปี ไม่ต้องการให้ล่างฟานหวินเป็นความ "ผิดหวัง" อีกประการหนึ่งของมัน

ฟางเยี่ยหวี่พอลงจากผาสูงที่ผังปานยืนอยู่ ก็สั่งถอนกำลังที่ล้อมปราบหานป๋อ มาตรว่าผังปานไม่ได้สั่งให้มันทำเช่นนี้ แต่มันล่วงรู้จิตใจของผังปานเป็นอย่างดี

ไม่เช่นนั้นผังปานไหนเลยไม่เอ่ยถึงจิ้นปิงหวินแม้สักคำเดียว?

หากมันยังไม่อาจปล่อยวางจิ้นปิงหวิน จะไม่นัดต่อสู้กับล่างฟานหวิน

ตอนนี้มันเมื่อกำหนดเวลาและสถานที่ต่อสู้กับล่างฟานหวิน แสดงว่าตัดสินใจปัดความรักฉันบุรุษสตรีไว้ด้านข้าง โดยไม่เป็นเครื่องกีดขวาง

อีก ดังนั้นภายในหนึ่งปีนี้ ฟางเยี่ยหวี่ไม่คิดกระทบถูกเรื่องราวที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจิ้นปิงหวินจะได้ไม่ส่งผลต่ออารมณ์และจิตใจของผังปานก่อนที่จะทำศึกกับล่างฟานหวิน

คิดปล่อยวางก็ปล่อยวาง

และมีแต่ยอดคนเช่นผังปานที่กระทำได้

ความน่ากลัวของล่างฟานหวินคือไม่อาจปล่อยวาง

ความน่ากลัวของผังปานคือสามารถปล่อยวาง

ฝ่ายแรกมีรัก

ฝ่ายหลังไร้น้ำใจ

หานป๋อกับจิ้นปิงหวินวิ่งไปตามท้องทุ่ง

เสื้อสีขาวของจิ้นปิงหวินโชยพัดพลิ้ว พุ่งผ่านทุ่งหญ้าใต้แสงจันทร์ดุจเงาพราย

หานป๋อติดตามอยู่ด้านหลังนาง ในใจยังครุ่นคิดถึงรสจูบและการสัมผัสทางร่างกายใต้พื้นผิวดิน

นั่นเป็นช่วงเวลาอันบรรเจิดราวกับเวลาหยุดเคลื่อนไหว ดวงดาราหยุดการเคลื่อนตัว

จิ้นปิงหวินพลันหยุดนิ่งลง

นางเปลือยเท้าเปล่าราวหยกขาวทั้งคู่ ย่างเหยียบบนพื้นหญ้าที่เปียกชื้น

หานป๋อมาถึงข้างกายนางค่อยหยุดลง กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดไม่เดินทางต่อ ผังปานอาจวกกลับมาตามหาพวกเราได้ทุกเมื่อ"

จิ้นปิงหวินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเข้าใจว่าลวดลายของท่านสามารถตบตาผังปาน? ท่านเมื่อถูกจับฝังดินไม่ตาย ย่อมสามารถซ่อนตัวอยู่ในดิน ไหนเลยตบตาพวกมันได้?"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"ทราบแล้วจะเป็นไร? หรือว่ามันสามารถพลิกแผ่นดินค้นหา?"

จิ้นปิงหวินเห็นชายฉกรรจ์ที่สูงใหญ่ผู้นี้ กลับเกาศีรษะราวกับเด็กอยู่ดีๆ ต้องใจอ่อนลง ไม่คิดกล่าวแดกดันมันอีก ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผังปานเป็นชนชั้นใด มันฝึกวิชามารชนิดหนึ่ง พอทุ่มเทใช้ออกสามารถค้นพบสิ่งมีชีวิตทั้งในและนอกผิวดินในรัศมีสิบลี้ มันเคยใช้วิธีนี้หากระรอกของข้าพเจ้าที่หนีหายไปได้ ไหนเลยไม่ทราบว่าท่านซ่อนตัวอยู่ส่วนใดของใต้ดิน?"

หานป๋อใจหายวูบ กล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้น ตอนนี้มันอยู่ที่ใด?"

ดวงตาจิ้นปิงหวินทอแววเศร้าสร้อยของการสูญเสียขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

"มันกำลังมองดูข้าพเจ้า"

หานป๋อสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก ร้องโพล่งว่า

"ว่าอะไร?"

สายตาที่คล้ายปราศจากความห่วงหาอาวรณ์ต่อทางโลกของจิ้นปิงหวินลอยล่องถึงมัน กล่าวเบาๆ ราวพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่ามันกำลังจ้องมองข้าพเจ้าอยู่ที่ใดที่หนึ่ง นี่ไม่ผิดพลาดเด็ดขาด ทั้งนี้เพราะเมื่อกาลก่อนทุกครั้งที่มันจ้องมองข้าพเจ้าอย่างจดจ่อ ข้าพเจ้าล้วนบังเกิดความรู้สึกเช่นตอนนี้"

หานป๋อสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

แต่แล้วกลับคืนสู่ความสงบโดยเร็ว

มันสอดส่ายสายตาสำรวจทั้งใกล้ไกล สุดท้ายหยุดนิ่งบนยอดเขาที่สูงเด่นดุจกระเรียนกลางฝูงไก่ ซึ่งอยู่ทางด้านหลังขวามือห่างไปสี่สิ้ลูกหนึ่ง

นั่นเป็นตำแหน่งที่สูงซึ่งสามารถมองเห็นทิวทัศน์ในระยะหลายสิบลี้ได้

ผังปานหากไม่อยู่ก็แล้วกันไป ไม่เช่นนั้นต้องอยู่เบื้องบน

ประกายรัศมีของดวงจันทร์ขับเน้นยอดเขา ขับความมืดหม่นและลึกลับของมันกว่าเดิม

หานป่อทอดตามองยอดเขา ความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งแล่นเข้าสู่ร่าง

มันเข้าใจแล้วว่า จิ้นปิงหวินไฉนเกิดประสาทที่หกล่วงรู้ว่าผังปานกำลังมองดูนาง

ทั้งนี้เพราะมันก็รู้สึกได้ว่าผังปานกำลังมองดูมัน

ความรู้สึกที่แปลกประหลาดพลันสาบสูญ

มันทราบว่าผังปานรั้งสายตากลับไปแล้ว

สุ้มเสียงอันไพเราะดุจดุริยทิพย์ของจิ้นปิงหวินดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"มันทราบว่าพวกเราพบเห็นมัน ดังนั้นจากไปแล้ว"

หานป่อเหลียวหน้ามา

จิ้นปิงหวินนั่งลงบนก้อนหินที่เรียบลื่นกลางพื้นหญ้า เอนพิงกับต้นไม้ข้างก้อนหิน เพ่งตามองเท้าเปลือยเปล่าของตัวเอง บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกรักเวทนาเพราะอ่อนแอไร้ที่พึ่งพิงชนิดหนึ่ง

หานป่อมาถึงข้างกายนาง คุกเข่าลงข้างหนึ่ง ถามว่า

"มันไฉนไม่ลงมือจัดการกับข้าพเจ้า?"

สีหน้าจิ้นปิงหวินปรากฏแววปวดร้าวขึ้น ใช้สุ้มเสียงอันนุ่มนวลที่ชวนให้ผู้คนใจแหลกสลายกล่าวว่า

"เพราะว่ามันกำหนดเวลานัดต่อสู้กับล่างฟานหวินแล้ว อื่นๆ ล้วน ไม่มีความสำคัญอีก"

หานป๋อพอฟัง ดวงตาพลันสาดประกายเย็นเยียบออกมา

จิ้นปิงหวินมองดูมันด้วยความแปลกใจ หานป๋อบัดเดี๋ยวบริสุทธิ์ไร้เดียงสา บัดเดี๋ยวคล้ายนักเลงเก่าที่ทรงภูมิปัญญา กอปรเป็นแรงดึงดูดใจที่แปลกประหลาด ทำให้หัวใจที่สงบนิ่งเป็นเวลานานของนางบังเกิดเป็นระลอก

หานป๋อมองดูจิ้นปิงหวิน คิดหมายกล่าววาจา จิ้นปิงหวินชิงกล่าวว่า

"โปรดอย่าได้เรียกร้องให้ข้าพเจ้าคิดร้ายต่อผังปาน ถึงแม้ข้าพเจ้าไม่ช่วยเหลือมัน แต่ก็จะไม่จัดการกับมัน หากท่านหรือล่างฟานหวินมีความสามารถ ก็กำจัดมันไป ไม่ต้องพึ่งพาสตรีเช่นข้าพเจ้า เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะกลับบ้านแล้ว"

ตอนแรกหานป๋อรู้สึกไร้รสชาติ พอฟังถึงตอนท้าย ถึงกับใจหายวาบ กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"ท่านจะกลับบ้าน?"

จิ้นปิงหวินลุกขึ้นยืน เหลียวหน้าไปยังท้องฟ้าไกลตา คล้ายกับว่านภาราตรีแถบนั้นคือท้องนภาเหนือบ้านของนาง

หานป๋อกระโดดถึงเบื้องหน้านาง ทำท่าขวางทาง กางมือออกกล่าวว่า

"ท่านยังมีบ้าน?"

จิ้นปิงหวินกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบจนน่ากลัวว่า

"ย่อมมี ข้าพเจ้าจากบ้านมาหนึ่งร้อยปีหนึ่งพันปีแล้ว ผังปานเมื่อไม่ต้องการข้าพเจ้า เหตุใดข้าพเจ้ายังไม่กลับไป?"

จากนั้นขมวดคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"หลีกไป"

หานป๋องงันวูบหนึ่ง ค่อยฉุกคิดว่าตนเองขวางทางของนางไว้ รีบหดมือกลับถอยกายไปหนึ่งก้าว แต่ไม่ได้หลบไปด้านข้าง

จิ้นปิงหวินทอดถอนใจ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนชะตาอาภัพผู้หนึ่ง ฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้ามีบ้านให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเถอะ"

หานป๋อยกมือตบอก ขันอาสาว่า

"ให้ข้าพเจ้าส่งท่านกลับบ้าน ถึงอย่างไรคนที่ไม่มีบ้านเช่นข้าพเจ้าไม่มีเรื่องราวให้กระทำ"

จิ้นปิงหวินก้มศีรษะกล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน แต่ข้าพเจ้าเพียงคิดกลับบ้านไปคนเดียว กุศลเจตนาของท่านขอรับด้วยใจ"

หานป๋อกล่าวอย่างร้อนรุ่มใจว่า

"ท่านจะจากข้าพเจ้าไป ในลักษณะนี้หรือ?"

จิ้นปิงหวินเห็นมันทำท่าราวกับทารกใหญ่คนหนึ่ง อดหัวร่อคิกมิได้

หานป๋อรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา รอยยิ้มของนางถึงกับข่มแสงจันทร์จนหม่นหมองศรี

จิ้นปิงหวินซ่อนใบหน้าอยู่หลังแขนเสื้อที่ยกขึ้นสูง พลิ้วถอยไปทางด้านหลัง

หานป๋อมองดูใบหน้าที่เคลื่อนห่างออกไปของนาง ร้องถามว่า

"บ้านของท่านอยู่ที่ใด?"

ก่อนที่จิ้นปิงหวินจะหายลับกับดงไม้ ส่งเสียงมาแต่ไกลว่า

"บ้านอยู่กลางขุนเขา ในส่วนลึกของเมฆา... หากวันหน้ามีเวลาว่าง ขอเชิญไปยังเรือนฌานเมตไตรยสักครั้ง"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง
เรือนฌาณเมตไตรย... บ้านของจิ้นปิงหวินเป็นเรือนฌาณเมตไตรย?
นางกับฉินเมิ่งเหยามีความสัมพันธ์ใด?

อรุณรุ่ง ฝนหนาหนัก

ในเสียงฝนเกรียวกราว หยดน้ำสาดเทลงจากชายคาอาราม เป็นเส้นสาย สานเป็นม่านน้ำที่เบื้องหน้าฟงสิงเลี่ย ความเย็นที่มากับสายฝน ทำให้สมองของมันโปร่งโล่ง คล้ายกับอารามกลางป่าเขาที่หลุดพ้นจากโลกีย์

หยาดฝนสาดซัดใส่พื้นดิน ใส่ต้นพืช จนหยดน้ำกระเซ็นซ่าน ทุกภาพคล้ายแฝงสัจธรรมที่ไม่อาจบ่งบอกบรรยายได้

สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลังว่า

"ประสกฟงระวังฝนอรุณเหน็บหนาว เป็นหวัดได้โดยง่าย ด้วยร่างกายที่อ่อนแอของท่าน หาเป็นผลดีไม่"

ฟงสิงเลี่ยเลื่อนสายตาจากล่างขึ้นบน มองไปยังส่วนลึกของฝนภูเขา กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เสียนจิ้งซือฟู่* มีน้ำใจ ทุกสิ่งล้วนลิขิตแน่นอน หากสวรรค์คิดล้างเราฟงสิงเลี่ย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจกอบกู้แก้ไข"

แม่ชีเสียนจิ้งกล่าวว่า

"ในโลกหล้ายังมีเรื่องมากมายรอให้ประสกฟงไปกระทำ หากประสกทอดอาลัยถึงเพียงนี้ จะตอบต่อพระคุณเจ้ากว่างตู้ที่ส่งท่านมาได้อย่างไร หากมิใช่ท่านผู้เฒ่าออกหน้า อารามคงซานเราไหนเลยละเมิดกฎที่ไม่ต้อนรับแขกบุรุษ รับอุปการะท่านไว้?"

---

* **คำซือฟู่แปลตรงตัวว่าอาจารย์ ในที่นี้เป็นคำยกย่องผู้ออกบวช**

ฟงสิงเลี่ยแม้ไม่เหลียวหน้า แต่ยังนึกภาพใบหน้าที่งามสดใสของแม่ชีเสียนจิ้งออกได้

นางทั้งเยาว์วัยทั้งงดงาม เหตุใดปลงผมบวชเป็นชี ทั้งยังเป็นเจ้าอารามแห่งนี้?

"ประสกฟง"

แม่ชีเสียนจิ้งเรียกหาอีกครา ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวว่า

"พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวขอบคุณ หลายวันนี้ข้าพเจ้าอยู่ว่างหยิบยืมพระคัมภีร์มาอ่านดู มีส่วนกระตุ้นให้ได้คิด มีวาสนาหรือไร้วาสนาไม่อาจบังคับแข็งขืนได้"

ปากกล่าววาจา ที่ครุ่นคิดถึงคือจิ้นปิงหวิน นางที่แท้อยู่ที่ใด? ใช่คิดถึงมันเช่นเดียวกับมันที่คะนึงถึงนางหรือไม่?

แม่ชีเสียนจิ้งกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ฟ้าเมื่อมอบหมายภารกิจใหญ่แก่ผู้คน ไหนเลยสุขสบายได้ หากประสกไม่ปลุกปลอบความฮึกเหิมขึ้น จะฟื้นฟูพลังฝีมือได้อย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยพลันหันขวับไป กำหมัดกัดฟันกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าฟื้นฟูพลังฝีมือ ถึงกับเหนือล้ำกว่ากาลก่อน แต่ไหนเลยเอาชนะผังปานได้ ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีคนโค่นมันลงได้"

แม่ชีเสียนจิ้งพบเห็นความแค้นในแววตาของมัน ต้องสะท้อนใจต่อบุญคุณความแค้นในโลกหล้า ซึ่งเฉกเช่นตัวไหมสำรอกใย จวบจนตายจึงเลิกรา ในใจบังเกิดความเวทนาและเมตตาจิตต่อบุรุษหนุ่มยอดฝีมือที่ตกยากผู้นี้โดยไร้สาเหตุ

ฟงสิงเลี่ยก็ได้คิดว่าตนเองเสียกิริยาต้องลดมือลงกล่าวคำขออภัย แม่ชีเสียนจิ้งกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ประสกฟงเชิญกลับห้องไปพักผ่อนเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยกวาดมองตึกโดดเดี่ยวซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของอารามคงซาน นับตั้งแต่มันมายังที่นี้ แม่ชีที่พักอยู่ที่นี้ล้วนโยกย้ายไปตึกอื่น นอกจากแม่ชีชราสองนางที่ดูแลอาหารการกินของมันแล้ว มีแต่แม่ชีเสียนจิ้งที่แวะเวียนมาดูอาการบาดเจ็บของมัน

แม่ชีเสียนจิ้งเห็นอีกฝ่ายไม่ตอบรับอันใด ต้องเรียก "ประสกฟง" ด้วยความแง่งอนอยู่บ้าง

ฟงสิงเลี่ยมองดูนางด้วยความประหลาดใจ

ที่สร้างความประทับใจแก่ผู้พบเห็นคือ นางมีคิ้วที่เรียวโค้ง แววตาที่สุกใส และเค้าใบหน้าที่คล้ายไม่เคยบังเกิดความพลุ่งพล่านมาก่อน ชุดแม่ชีสีเทาเข้มยิ่งขับเน้นศักดิ์ฐานะที่อยู่เหนือโลกีย์ของนาง นี่เป็นครั้งแรกที่นางแสดงท่าทีแง่งอนอยู่บ้างออกมา

แม่ชีเสียนจิ้งประนมมือทั้งสอง พวงประคำที่ถืออยู่ในมือกระทบกันเบาๆ กัมศีรษะกล่าวว่า

"อาตมาบังเกิดโทสะจิต* บาปกรรม บาปกรรม"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่งขึ้น หวนนึกถึงนางเมื่อออกบวช ใช่ต้องหักห้ามอารมณ์ความรู้สึกของตนเองไว้หรือไม่ หากนางสามารถแย้มยิ้มพริ้งพราย คงน่าดูยิ่งนัก มันย่อมไม่อาจถ่ายทอดความคิดที่ลบหลู่เช่นนี้ออกจากปาก เพียงกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี สะกิดโทสะซือฟู่ ข้าพเจ้าพักอยู่ที่นี้เป็นเวลานาน สมควรไปแล้ว"

แม่ชีเสียนจิ้งกล่าวว่า

"ตอนนี้ประสกฟงไม่มีความสามารถป้องกันตัว หากระหว่างทางเกิดเรื่องราวใด พวกเรายากที่จะมีคำว่ากล่าวกับนิกายฌานวิสุทธิ์ได้

---

* หนึ่งในอกุศลมูลทั้งสาม อันได้แก่ราคะ โทสะ โมหะ

จากข่าวที่พวกเราได้รับมา สองบ่าวดำขาวของผังปานกำลังสืบเสาะร่องรอยของท่าน ดังนั้นพระคุณเจ้ากว่างตู้จึงเลิกล้มความคิดมาเยี่ยมท่าน อย่าว่าแต่คิดนำท่านกลับไปยังนิกายฌานวิสุทธิ์"

ฟงสิงเลี่ยประสานมือคารวะอย่างนอบน้อมกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตกลงใจแล้ว ทั้งเขียนจดหมายทิ้งไว้ หากวันหน้าพระคุณเจ้ากว่างตู้ถามถึง ท่านแสดงจดหมายต่อท่านผู้เฒ่าก็พอ"

แม่ชีเสียนจิ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อาตมาทราบว่าประสกคิดจากไปเมื่อครู่อาตมาไปที่ห้องพักประสกพบเห็นจดหมายที่เขียนถึงพระคุณเจ้ากว่างตู้กับห่อผ้าที่เก็บรวบรวมเรียบร้อย แต่พระคุณเจ้ากว่างตู้บอกว่า ความปลอดภัยของประสก เกี่ยวพันถึงโชคเคราะห์ของแผ่นดิน หากประสกคิดจากไป โปรดใคร่ครวญให้ดี"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถหลบซ่อนอยู่ที่ใดได้ ผังปานขยายอิทธิพลตลอดเวลา ต้องมีสักวันที่สืบเสาะถึงที่นี้ อย่างนั้นจะกระทบกระเทือนถึงซือฟู่และผู้ออกบวชทั้งหลาย ข้าพเจ้าคงไม่สบายใจยิ่ง ซือฟู่เชิญเถอะ"

ดวงตาแม่ชีเสียนจิ้งทอประกายสุดบรรยายวูบหนึ่ง ต้องอาศัยการก้มศีรษะกลบเกลื่อนมิให้ฟงสิงเลี่ยแลเห็น กล่าวเบาๆ ว่า

"ประสกตัดสินใจไป อาตมาย่อมไม่เหนี่ยวรั้ง ประสกกล่าวถูกต้อง เรื่องราวในโลกไม่อาจหลุดพ้นจากคำ 'ปรัตยยะ' มาก็เป็นปรัตยยะ ไปก็เป็นปรัตยยะ ประสกถนอมตัว"

ฟงสิงเลี่ยทวนคำ "มาก็เป็นปรัตยยะ ไปก็เป็นปรัตยยะ" แต่น้ำเสียงปราศจากเค้าความพลุ่งพล่านหรือยินดียินร้าย

แม่ชีเสียนจิ้งมองดูมันกลับเข้าห้องไปหยิบฉวยห่อผ้าใบเล็กๆ กางร่มกระดาษน้ำมัน เดินออกจากประตูอารามที่ละอองฝนรางเลือน

---

* ปรัตยยะ หมายถึง เหตุหรือปัจจัยแห่งกรรม

มือเรียวงามของนางกลับบิดจนเม็ดประคำแตกแหลก เม็ดประคำหลายสิบเม็ดร่วงพรูลงสู่พื้น

แต่นางคล้ายไม่รู้สึกตัว เพียงเฝ้ามองตำแหน่งทิศที่ฟงสิงเลี่ยจากไป

หานป๋อหลังจากแยกทางกับจิ้นปิงหวิน ก็เดินทางตลอดคืนยามอรุณรุ่งมาถึงเส้นทางหลวง

บนเส้นทางเงียบสงบไร้ผู้คน

หานป๋อต้องครุ่นคิด 'หรือว่าฟ้าส่งเสริมเรา กลับไม่เผชิญกับคนของผังปานแม้สักคนเดียว' ระหว่างที่ตนเองอยู่ร่วมกับจิ้นปิงหวิน ผังปานอาจไม่แตะต้องมัน แต่หลังจากที่แยกจากจิ้นปิงหวิน ไม่มีเหตุผลที่ผังปานจะปล่อยปละละเว้นมัน

เดินทางอยู่ครู่หนึ่ง ยังไม่พบพานผู้คน หานป๋อออดระแวงสงสัยมิได้

...เหตุใดกระทั่งผู้คนที่มาจ่ายตลาดยามเช้าก็ไม่พบพาน?

หานป๋อแค่นเสียงอย่างเย็นชา หยุดยั้งยืนหยัดกับที่

ชายหนุ่มที่แต่งกายเช่นนักศึกษา หน้าตาหล่อเหลาคมคาย แต่มีรูปกายกำยำผู้หนึ่งเดินทอดน่องออกจากดงไม้ จนถึงกลางทางหลวง กล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

"พี่ท่านมีรูปลักษณ์องอาจ ทั้งสามารถฉุดคร่าคุณหนูปิงหวินไปจากเงื้อมมือพวกเรา ท้าทายปรมาจารย์มารอย่างเปิดเผย แสดงว่ามิใช่ชนชั้นธรรมดา ขอเรียนถามนามอันสูงส่ง"

หานป๋อตอบว่า

"ข้าพเจ้าหานป๋อ คุณชายท่านเป็นอะไรกับผังปาน?"

นักศึกษานั้นยิ้มอย่างอ่อนโยนกล่าวว่า

"เราฟางเยี่ยหวี่ เป็นศิษย์ปรมาจารย์มาร เสียคาวะแล้ว"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่ามันสุภาพอ่อนโยนถึงเพียงนี้ มาตรว่าตั้งประจันหน้ากัน ยังบังเกิดความรู้สึกที่ดี กล่าวว่า

"ขอถามปรมาจารย์มารอยู่ที่ใด?"

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พี่หานมีปณิธานน่าชมเชย น่าเสียดายอาจารย์เรามีภารกิจวุ่นวาย ไม่สามารถมาพบกับพี่หาน ได้แต่ให้ผู้เป็นศิษย์กระทำแทนอาจารย์"

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงเดือดดาลตั้งแต่แรก แต่ฟางเยี่ยหวี่พานรักษาบุคลิกลักษณะของคุณชายอันประเสริฐไว้

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า

"ท่านมิใช่ผังปานจริงๆ ปรมาจารย์มารไหนเลยอายุเยาว์เช่นท่าน?"

ฟางเยี่ยหวี่ประหลาดใจยิ่ง คนผู้นี้สมควรเพียบพร้อมด้วยสติปัญญาความกล้าหาญ เหตุใดไม่ปกปิดความหวาดกลัวต่อผังปาน มิหนำซ้ำลักษณะท่าทางคล้ายคนที่อ่อนต่อโลก จึงกล่าว

"พี่หานเมื่อเกรงกลัวอาจารย์เราถึงเพียงนี้ เหตุใดยังตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่านผู้เฒ่า?"

หานป๋อกล่าวอย่างขึงขังว่า

"กลัวนั้นกลัวอยู่ ตั้งตัวเป็นศัตรูยังตั้งตัวเป็นศัตรู ไหนเลยบังเกิดความกลัวจนไม่กล้าทำอะไรได้?"

ฟางเยี่ยหวี่ครุ่นคิด 'คนผู้นี้หากมิใช่ตัวโง่งม ก็เป็นวีรบุรุษที่แท้ หานป๋อดูไปมีอายุยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี แต่ก็คล้ายอยู่ในวัยสามสิบเอ็ดสามสิบสองปี สมควรมีประสบการณ์ยุทธจักร เหตุใดไม่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงมาก่อน' จึงกล่าว

"พี่หานเป็นยอดฝีมือค่ายสำนักใด?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงตอบว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบชัด"

ฟางเยี่ยหวี่ปลดง้าวสั้นซึ่งสะพายอยู่กลางหลังสองเล่มลงมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่หานเมื่อไม่ยอมบอก ข้าพเจ้าได้แต่ขอรับคำแนะนำสั่งสอนอาศัยวิชาฝีมือของพี่หานคำนวณสังกัดสำนักของท่าน พี่หานเชิญ"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าสนทนากันดีๆ กลับท้าต่อยตีกัน ต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว โบกมือกล่าวว่า

"ไม่ยุติธรรมไม่ยุติธรรม"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันเล็กน้อยจึงกล่าว

"หากพี่หานเห็นว่าไม่ยุติธรรม ข้าพเจ้าจะขอรับคำแนะนำสั่งสอนด้วยมือเปล่า"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่ยังไม่ยุติธรรม"

ฟางเยี่ยหวี่บังเกิดความประหลาดใจ ถามไถ่รายละเอียด หานป๋อกล่าวว่า

"คุณชายฟางพกง้าวคู่ แสดงว่าเป็นอาวุธประจำตัว หากละทิ้งไม่ใช้ ก็ไม่อาจแสดงฝีไม้ลายมืออย่างเต็มที่ ตรงกันข้ามกับข้าพเจ้าคุ้นกับการการต่อสู้ด้วยมือเปล่า เท่ากับท่านลดปมเด่น ข้าพเจ้าเสริมจุดเด่นตัวเอง ย่อมไม่ยุติธรรมต่อคุณชายท่าน"

ฟางเยี่ยหวี่ถลึงมองมันราวกับจ้องมองตัวประหลาดตนหนึ่ง ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"พี่หานเห็นว่านี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าพานไม่อาจปล่อยให้ท่านจากไป สร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้านัก"

หานป๋อเห็นมันยังรักษามารยาทต่อศัตรูที่น่าชังเช่นตนเอง อดนับถือเลื่อมใสมิได้ จากผู้เป็นศิษย์นึกคำนวณอาจารย์ คาดว่าผังปานก็กอปรด้วยบุคลิกภาพของยอดคน ยามนั้นหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ถึงอย่างไรท่านสะพายง้าวคู่ มิสู้หยิบยืมแก่ข้าพเจ้าเล่มหนึ่งจะได้ต่อสู้โดยยุติธรรม"

ข้อเสนอเช่นนี้ ยากนักที่หานป๋อกล่าวจากปากได้ ฟางเยี่ยหวี่ก็ไม่ถือสา เพียงกล่าวว่า

"พี่หาน แสดงว่าขาดประสบการณ์ต่อสู้ พลันใช้อาวุธของผู้อื่นไม่เสียเปรียบยิ่งกว่าหรือ?"

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าผู้น้องขาดประสบการณ์ต่อสู้?"

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่มีอันใดน่าแปลก หากพี่หานสู้ศึกไปทั่วแผ่นดิน คงมีชื่อกระเดื่องดังตั้งแต่แรก ข้าพเจ้าไยต้องเรียนถามนามสูงส่งของท่านอีก?"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล ทางหนึ่งลอบตระหนกที่ฟางเยี่ยหวี่คิดอ่านรอบคอบ อีกทางหนึ่งลอบหัวร่อ ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามเปรื่องปราดเพียงไหน ก็คาดเดาวิธีการที่เชื่อจุนชิ่นส่งเสริมตนเองเป็นยอดฝีมือไม่ออก

ฟางเยี่ยหวี่พลันกู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง

มันขยับมือวูบ ประกายสีขาวแลบแปลบ ง้าวสั้นที่ตีจากเหล็กกล้ายาวสามเชียะแปดนิ้วเล่มหนึ่งปักใส่พื้นเบื้องหน้าหานป๋อสามนิ้ว ระดับความลึกที่ปลายแหลมของง้าวจมลงในดินไม่มากไม่น้อย พอดีช่วยให้ด้ามง้าวตั้งตรงอยู่ได้

หานป๋อใจสั่นสะท้าน เพียงฝีมือนี้แสดงว่านี่เป็นคู่มือที่ยากตอแย

มันยื่นมือยึดจับด้ามถือของง้าวสั้น แต่ไม่ถอนดึงออกมา

ความรู้สึกที่แปลกประหลาดยากบรรยายชนิดหนึ่งแล่นผ่านด้ามง้าวเข้าสู่ฝ่ามือมัน

หานป๋อแม้ไม่ได้ยินได้เห็น แต่รู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันของง้าวสั้น พบว่าง้าวสั้นผ่านการประหัตประหารเข่นฆ่ามา ในใจต้องบังเกิดความรู้สึกอันรุนแรงชนิดหนึ่ง

ง้าวสั้นหลุดพ้นจากดิน พวยพุ่งเป็นประกายสีเขียวเรือง จากนั้นรั้งกลับมาที่เบื้องหน้าหานป๋อ

พริบตานั้น ฟางเยี่ยหวี่บังเกิดความตื่นตระหนกเหลือประมาณ

ควรทราบว่าง้าวสามเซียะแปดที่สร้างชื่อให้กับมันนี้ หลอมสร้างเหล็กดำลึกล้ำกันสมุทรทะเลเหนือ มิเพียงแต่เวลาหลอมต้องเร่งไฟรุนแรงกว่าเหล็กกล้าธรรมดาหลายเท่า เหล็กดำที่หลอมออกมาก็มีน้ำหนักกว่าเหล็กกล้าธรรมดามากนัก ดังนั้นง้าวสั้นเล่มนี้มีน้ำหนักถึงหนึ่งร้อยห้าสิบเจ็ดชั่ง ผู้คนทั่วไปต่อให้ใช้สองมือ ไม่แน่ว่าจะยกขึ้นได้

แต่หานป๋อร่ายรำง้าวสั้นอย่างปลอดโปร่งและสวยงาม คล้ายถือเข็มปักดอกไม้ปักทอเป็นลวดลายอันประณีตที่กลางอากาศ และคล้ายกับคุ้นเคยกับ "ลักษณะของง้าว" เป็นอย่างดี

หานป๋อทอดถอนชมเชยว่า

"อาวุธอันยอดเยี่ยม ลวดลายรูปเกลียวที่ด้ามจับ ทำให้ยึดจับมันอย่างมีความสุข"

มันดูแลคลังศัสตราของตึกตระกูลหานตั้งแต่เล็ก มีความรู้สึกผูกพันกับอาวุธอย่างที่น้อยคนจะเทียบเปรียบได้

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"พี่หานความจริงเป็นยอดฝีมือในการใช้ง้าวหรือ?"

หานป๋อสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าตัวเองสมควรใช้อาวุธชนิดใด เพียงรู้สึกว่า

ทุกชนิดดียิ่ง..."

ฟางเยี่ยหวี่คล้ายลืมเลือนว่าหานป๋อเป็นศัตรูสำคัญ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่หานทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าปีนี้แม้มีอายุเพียงยี่สิบแปดปี แต่มีประสบการณ์ต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายไม่น้อย หากทว่าก่อนทำศึกยังไม่เคยล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของศัตรูอย่างลึกซึ้งเช่นตอนนี้มาก่อน"

หานป๋องงันวูบหนึ่ง ค่อยหัวร่อออกมา กล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

รอยยิ้มบนใบหน้าฟางเยี่ยหวี่ยิ่งเฉิดฉายกว่าเดิม

มันพลันพบว่าตัวเองชมชอบหานป๋ออยู่บ้าง คนผู้นี้เปลือกนอกบริสุทธิ์ แท้ที่จริงทรงภูมิปัญญาอย่างลึกล้ำ

หานป๋อกล่าวว่า

"หากเอ่ยถึงการทำความรู้จักกับง้าวเล่มนี้ ย่อมไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบคุณชายฟางได้ เพียงชมดูข้าพเจ้าร่ายรำออกมา คุณชายฟางก็ชั่งน้ำหนักของข้าพเจ้าได้ เพียงไม่ทราบคุณชายฟางมีโอกาสเอาชัยสักเท่าใด?

ฟางเยี่ยหวี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพียงครึ่งต่อครึ่ง"

จากนั้นรอยฝืนยิ้มเปลี่ยนเป็นริ้วรอยแห่งความถือดี กล่าวสืบต่อ

"แต่หากง้าวในมือท่านกลับมาอยู่ในมือข้าพเจ้า ใช้ง้าวคู่ต่อสู้กับมือเปล่าของพี่หาน พี่หานสามารถรับมือร้อยกระบวนท่า นับเป็นเรื่องปาฏิหาริย์แล้ว"

หานป๋อบังเกิดความฮึกหาญประดัง ร้องดังๆ ว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะคืนง้าวสั้นให้แก่ท่าน ลองรับมือท่านสักร้อยกระบวนท่า"

ฟางเยี่ยหวี่ร้องคำ "ไม่ได้" หานป๋อต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หรือว่าคุณชายฟางคิดสละง่ายเลือกความยาก?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าบังเกิดความชื่นชมในตัวท่าน คิดเปลี่ยนแปลงวิธีการพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับท่าน"

หานป๋อกล่าวด้วยความตื้นตันใจอยู่บ้างว่า

"หากมิต้องจับอาวุธเข้าหาคุณชายฟางก็ประเสริฐ"

มันมีจิตใจดีงาม กลับบังเกิดความนิยมยกย่องต่อบุรุษหนุ่มยอดฝีมือที่คล้ายเงาของปรมาจารย์มารผังปานผู้นี้

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"วิธีการให้พี่หานเป็นผู้กำหนด ข้าพเจ้ายินดีน้อมสนองทุกประการ หากพี่หานพ่ายแพ้ ต้องเข้าสังกัดอาจารย์เรา เป็นผู้ช่วยหมายเลขหนึ่งของข้าพเจ้า หากพี่หานชนะ ข้าพเจ้าจะร้องขอต่ออาจารย์เรา ไม่เอาผิดท่านที่ลักพาตัวคุณหนูปิงหวินไป ไม่ทราบเงื่อนไขนี้รับได้หรือไม่?"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าใช้มือเปล่าสู้กับง้าวคู่ของคุณชายฟาง อย่างมากพ่ายแพ้ล้มตาย เปรียบกับการเป็นสมุนบริวารของท่าน ยังมีความเข้มแข็งกว่ามากนัก อย่าว่าแต่ข้าพเจ้านึกไม่ออกว่านอกจากพิสูจน์ฝีมือกันยังมีทางเลือกอื่นใดอีก?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"พี่หานด้อยประสบการณ์ไปบ้าง ข้าพเจ้าแม้ปรากฏกายคนเดียวแต่ก็คลี่แหฟ้าตาข่ายดินอยู่ที่นี้ เพียงอาศัยสิบเทพอสูรที่อาจารย์เราฝึกอบรมด้วยตนเอง ก็สามารถรั้งชีวิตท่านไว้ที่นี้ พี่หานเชื่อหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ท่านไม่บอกข้าพเจ้าก็รู้สึกได้ เมื่อครู่ตอนที่ข้าพเจ้ากำง้าวไว้ มีความคิดหลบลี้หนีหน้า แต่พบว่าคุณชายฟางลอบวางกำลังยอดฝีมือไว้ ค่อยเลิกล้มความคิดไป ดังนั้นไหนเลยไม่เชื่อคำพูดของคุณชายฟาง เพียงประหลาดใจที่เมื่อครู่นี้คุณชายฟางยังคิดต่อสู้กับข้าพเจ้าตัวต่อตัว ตอนนี้พลันเปลี่ยนความตั้งใจ คิดสั่งให้บริวารกลุ้มรุมข้าพเจ้า"

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"หลักเหตุผลนี้วันหน้าท่านย่อมทราบเอง ท่านนึกหาวิธีการประลองไม่ออก มิสู้ให้ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายเสนอดู"

หานป๋อถามไถ่รายละเอียด ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างจริงจังว่า

"นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะถอนกำลังที่เฝ้าจับตาดูพี่หานกลับมา ปล่อยให้พี่หานซ่อนตัวไว้ สามวันให้หลังข้าพเจ้าจะทุ่มเทสรรพกำลังสรรพวัตถุออกตามล่าพี่หาน หากภายในสามเดือนสามารถคร่ากุมท่าน ถือว่าพี่หานเป็นฝ่ายแพ้ ในทางกลับกันถือว่าข้าพเจ้าพ่ายแพ้ พี่หานคิดเห็นอย่างไร?"

หานป๋อบังเกิดความสนใจ อย่าเพิ่งบอกว่าฟางเยี่ยหวี่หามันพบหรือไม่ ต่อให้หาพบยังต้องจับเป็นมัน นั่นไหนเลยง่ายดายดังใจนึก ดังนั้นร้องว่า

"นี่เป็นการละเล่นเช่นซ่อนหา ผู้น้องมีนิสัยรักสนุกที่สุด"

ฟางเยี่ยหวี่เห็นมันมีลักษณะท่าทางคล้ายเด็กทารก แต่ตอนนี้เห็นเรื่องประหลาดจนไม่รู้สึกประหลาด เพียงยิ้มเล็กน้อย พลิ้วถอยกายจากไป

หานป๋อชูง้าวสั้นขึ้น ร้องว่า "ง้าวของท่าน" แว่วเสียงฟางเยี่ยหวี่ดังมาแต่ไกลว่า

"วันใดที่ง้าวเดี่ยวของข้าพเจ้าไม่อาจเอาชนะง้าวเดี่ยวของพี่หาน ง้าวสามเซียะแปดนี้จะมอบให้พี่หานเก็บรักษาไว้"

หานป้อมองดูฟางเยี่ยหวี่หายลับกับทางโค้งบนทางหลวง ดวงตาทอแววนับถือเลื่อมใส

ฟางเยี่ยหวี่สมเป็นศิษย์ของผังปาน กระทำการอย่างโอ่อ่าผ่าเผยและชวนให้ผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก

มันกู่ร้องดังยาวนาน ถลันหายลับไปในดงไม้

การละเล่นเริ่มต้นขึ้น หากหานป้อเป็นฝ่ายแพ้ ชั่วชีวิตนี้อย่าคิดหมายต่อสู้กับปรมาจารย์มารผังปาน

ต้นน้ำเหนือท่าข้ามหลงตู้ขึ้นไปสามสิบลี้

เรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นมาตามแรงลมหนุนส่งกลับเป็นเรือมังกรพิโรธของพรรคมังกรพิโรธ

เรือไม่ทันจอดเทียบฝั่ง ผู้คนกลุ่มหนึ่งกระโดดปราดขึ้นจากเรือทิ้งตัวลงที่ริมฝั่ง สมทบกับผู้คนที่วิ่งเลียบชายฝั่งมาหลายสิบคน

ที่กระโดดลงจากเรือ ย่อมเป็นหลิงจ้านเทียนกับผังกว่อจือและพวกที่รุดมาช่วยเหลือ

หลิงจ้านเทียนเห็นทั้งหมดปลอดภัยไร้อันตราย อดร้องด้วยความพลุ่งพล่านมิได้ว่า

"เสี่ยวอิง (อิงน้อย)"

ซ่างกวนอิงที่วิ่งปราดมาสะท้านขึ้นคราหนึ่งหยุดเท้าลงกล่าวว่า

"อารอง สิบปีมานี้ท่านไม่เคยเรียกชื่อเล่นของข้าพเจ้ามาก่อน"

หลิงจ้านเทียนงงงันวูบหนึ่ง หยุดเท้าที่เบื้องหน้าซ่างกวนอิง ห้าเชียะ พึมพำว่า

"สิบปีจริงๆ เราก็ไม่ได้ยินเจ้าเรียกเราเป็นอารองมานานแล้ว"

ทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง พลันแหงนหน้าหัวร่อออกมาพร้อมกัน

ตัวแทนรุ่นเก่ากับคลื่นรุ่นใหม่คู่นี้ ถึงแม้เมื่อสามปีก่อนจะเลิกกิน

แหนงแคลงใจ อยู่ร่วมกันอย่างปรองดอง แต่มีแต่ความเคารพยกย่อง ขาดความรักใคร่สนิทสนม ตอนนี้เป็นช่วงเวลาความเป็นความตายน้ำใจ ฉัน "อาหลาน" ค่อยลุกโชนขึ้นมาใหม่

หลิงจ้านเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยังคงเป็นปีศาจน้อยเช่นเดิม"

ห้วงสมองหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่หยอกล้อซ่างกวนอิงในวัยเด็ก ซ่างกวนอิงก็กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ขอเพียงสามารถแลกมาซึ่งคำเรียกหานี้จากอารอง เสี่ยวอิงเห็นว่าอันตรายในหลายวันนี้ไม่สูญเปล่าแล้ว"

หลิงจ้านเทียนแค่นเสียงดัง 'เฮอะ' กล่าวว่า

"เราตักเตือนท่านแต่แรกว่าอย่าได้ออกจากเกาะมังกรพิโรธโดยพลการ"

ซ่างกวนอิงข่มความยินดีไว้ กล่าวว่า

"เสี่ยวอิงทราบความผิดแล้ว"

หลิงจ้านเทียนพลันอุทานดัง 'เอ๊ะ' กล่าวว่า

"พี่ใหญ่อยู่ที่ใด?"

ตี้หวี่สือกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ท่านล่างบอกให้พวกเราล่วงหน้ามาก่อน"

หลิงจ้านเทียนสั่นศีรษะด้วยความไม่พอใจ กวาดตาไปยังชิฉางเจิง กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ฉางเจิง เจ้าความจริงชมชอบพูดจา จนบัดนี้ไฉนไม่ปริปากกล่าววาจา?"

มันแสดงว่าอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ไม่เช่นนั้นคงไม่หันมาหยอกเอินผู้เยาว์รุ่นหลัง

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เรียนปางจู่กับท่านรอง ชิฉางเจิงมีคำร้องขอประการหนึ่ง ขอได้โปรดอนุญาต"

คราครั้งนี้แม้แต่ตี้หวี่สือกับซ่างกวนอิงก็งงงันวูบหนึ่ง ทั้งสองฟังน้ำเสียงอันเด็ดเดี่ยวของชิฉางเจิงออก

หลิงจ้านเทียนหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"หากเป็นคำพูดไม่น่าฟัง ทางที่ดีอย่าได้กล่าว"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"เรื่องนี้มิอาจไม่กล่าว มิอาจไม่กระทำ"

สีหน้าหลิงจ้านเทียนเปลี่ยนเป็นเยียบเย็น จับจ้องมองชิฉางเจิงอย่างเย็นชา

ในบรรดาคลื่นลูกหลัง มันชมชอบชายหนุ่มที่โอ่อ่าผ่าเผยผู้นี้ที่สุด เด็กผู้นี้ในความแข็งแฝงความนุ่มนวล ในความหยาบกร้านแฝงความละเอียดอ่อน เป็นลักษณะที่เหมาะกับการฝึกวิชาบู๊

ตี้หวี่สือพลันกล่าวว่า

"นี่เป็นทิฐิอันดื้อรั้น ฉางเจิงท่านใคร่ครวญให้ดี"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"หวี่สือท่านคบเป็นพยาธิในท้องข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นไหนเลยไม่มีเรื่องใดปิดบังท่านได้?"

ซ่างกวนอิงค่อยเข้าใจในบัดดล ร้องว่า

"เป็นไร ท่านคิดไปคิดบัญชีกับหม่าจิ้นเซิง?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"คนอสัตย์ผู้นี้ทำให้ข้าพเจ้าแทบเป็นคนทำร้ายปางจู่และพี่น้องทั้งหมดถึงแก่ชีวิต หากข้าพเจ้าไม่ตัดศีรษะมัน ไหนเลยบากหน้าอยู่ในพรรคมังกรพิโรธได้?"

ตี้หวี่สือกล่าวช้าๆ ว่า

"ไม่ว่าสำเร็จหรือล้มเหลว ท่านใช่นึกถึงผลที่ตามมาหรือไม่?"

ในสหพันธ์แปดสำนัก หม่าจิ้นเซิงมีนามระบือ ต่อให้ชิฉางเจิงได้ชัย รังแต่เพาะเป็นความแค้นกับฝ่ายธัมมะ เกิดการต่อสู้ช่วงชิงไม่สิ้นสุด

โดยเฉพาะในสภาพที่พรรคมังกรพิโรธอยู่โดดเดี่ยวไร้กำลังหนุนเช่นนี้ ปัญหานี้ยิ่งหนักหนาสาหัสกว่าเดิม

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ระหว่างผิดถูกชั่วดี ย่อมมีคำตัดสินอันยุติธรรม"

ซ่างกวนอิงนิ่งเงียบงันไป มันไหนเลยไม่ล่วงรู้นิสัยใจคอของชิฉางเจิง หากไม่อนุญาตชิฉางเจิงไปคิดบัญชีกับหม่าจิ้นเซิง ชิฉางเจิงคงไม่มีความสุขอีกต่อไป

หลิงจ้านเทียนแม้ยังไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ แต่ก็คาดเดาได้หลายส่วน จึงตวาดว่า

"เราไม่เห็นด้วย"

"จ้านเทียน ให้มันไปเถอะ"

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ มองไปยังต้นเสียงที่ริมน้ำ

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถือป้านสุราลุกขึ้นนั่งอยู่กลางพงหญ้าริมน้ำที่สูงท่วมเข่า คือกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินเอง

ชิฉางเจิงพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นสะท้าน ร้องเรียก "ท่านอาใหญ่" ล่างฟานหวินดื่มสุราลงไปอีกหนึ่ง ชิงตวาดว่า

"เด็กน้อยอย่าได้กล่าวมากความ รีบขออนุญาตต่อปางจู่"

ชิฉางเจิงเดินถึงเบื้องหน้าซ่างกวนอิง ขณะจะคุกเข่าลง ซ่างกวนอิงชิงมือประคองไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ฉางเจิงถนอมตัว"

ชิฉางเจิงจับจ้องมองซ่างกวนอิงโดยไม่กะพริบ พลันกู่ร้องดังยาว

นานล่าถอยไป ชั่วพริบตาก็หายลับกับดงไม้ริมน้ำ

ล่างฟานหวินพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ภายในสามปีนี้หากเด็กผู้นี้ไม่ตาย จะมีความสำเร็จเหนือกว่าดาบมือซ้ายฟงหาน กลายเป็นมือดาบอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

ทุกผู้คนบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ ชิฉางเจิงได้รับคำชมจากล่างฟานหวินเช่นนี้ แม้ตายก็ปราศจากความเสียใจอีกแล้ว

หลิงจ้านเทียนงงงันวูบจึงกล่าวว่า

"เราเห็นด้วยกับความเห็นของพี่ใหญ่ แต่โอกาสที่มันจะมีชีวิตรอดกลับมาเลือนรางยิ่ง"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"มีแต่กระทำในสิ่งที่ผู้คนทำไม่ได้ จึงสามารถก้าวล้ำนำหน้าผู้อื่น ดาบที่ไม่ผ่านการเคี่ยวจากอัคคีร้อนแรง ไหนเลยรักษาความคมของดาบได้ ผู้ที่ไม่ได้หลั่งโลหิตความเจ็บปวด จะรักษาความแหลมคมของผู้คนได้อย่างไร?"

กล่าวจบดื่มสุราอีกอึกใหญ่ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"กลับบ้านกันเถอะ"

หลิงจ้านเทียนมองดูอีกฝ่ายอย่างงุนงง

ตี้หวี่สือกัมศีรษะลง หลบสายตาของหลิงจ้านเทียน มันทราบว่าหลิงจ้านเทียนล่วงรู้สาเหตุที่ล่างฟานหวินคิดกลับบ้าน แต่มันไม่ต้องการให้หลิงจ้านเทียนรู้เห็นสติปัญญาของมัน ยามอยู่เบื้องหน้าหลิงจ้านเทียนมันมักซุกงำประกาย จนแทบเป็นความเคยชินอย่างหนึ่ง

ล่างฟานหวินตกลงใจว่าจะขอสู้กับปรมาจารย์มารผังปานที่ไม่มีผู้ใดกล้าตอแย

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"การศึกระหว่างพี่ใหญ่กับผังปาน ยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ เรากับ

พี่ใหญ่จะกลับเกาะไป ดื่มให้สมใจมารดามันสิบวันสิบคืน ขออวยพรให้พี่ใหญ่ทำศึกประสบชัย

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ที่ว่าทำศึกประสบชัยยังกล่าวเร็วกล่าวเกินเหตุไป แต่เอ่ยถึงการดื่มสุรา ท่านต้องดื่มสู้ข้าพเจ้าไม่ได้ กลัวแต่ว่าซู่ซู่ไม่ยอมปล่อยให้ท่านมาดื่มสุราอย่างเอาเป็นเอาตายกับข้าพเจ้า"

ซ่างกวนอิงบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ

หลิงจ้านเทียนจึงเป็นผู้รู้ใจที่แท้จริงของล่างฟานหวิน เพียงฟังคำพูดของล่างฟานหวิน ก็คาดเดาออกว่าก่อนที่ล่างฟานหวินจะทำศึกกับผังปานคิดสัมผัสกับวัตถุเรื่องราวที่เคยใช้ร่วมกับซีซีผู้เป็นภรรยาผู้ล่วงลับอันได้แก่เมฆโดดเดี่ยวบนเกาะ ราตรีจันทร์ของตังถิง กระแสคลื่นซัดต้องลำเรือ น้ำค้างพรมภูษาเปียกชุ่ม...

ดังนั้นล่างฟานหวินคิดกลับบ้านไป

สาส์นข้ารบไม้แกะสลัก

ฟงสิงเลี่ยเดินทางถึงเมืองอู่ชางก่อนยามเที่ยง

พอเข้าสู่เมืองอู่ชาง มันก็รู้สึกถึงบรรยากาศที่ผิดปรกติ

ตลอดรายทางเพิ่มชาวยุทธจักรจำนวนมาก บ้างสังกัดสหพันธ์แปดสำนัก บ้างเป็นชาวมิจฉาชีพ เป็นเหตุให้สถานการณ์ตึงเครียดราวคันธนูที่น้าวจนสุดล้า

ฟงสิงเลี่ยหลีกเลี่ยงจากถนนใหญ่ เลือกโรงเตี๊ยมเล็กๆ ในทำเลค่อนข้างเปลี่ยว เปิดห้องพักที่เรียบง่ายห้องหนึ่ง

มันมายังเมืองอู่ชางเพื่อเสาะหาคนผู้หนึ่ง ทวงถามดาบเล่มหนึ่ง

ดาบเล่มนี้เกี่ยวพันถึงอนาคตข้างหน้าของมัน

หลังจากรับประทานอาหารภายในห้องพัก มันก็เริ่มนั่งโคจรพลังให้พลังภายในกายโคจรไปตามเส้นชีพจรทั่วร่าง

ฝ่ามือของผังปานนั้นแม้รั้งกลับไปเก้าส่วน แต่ยังรุนแรงยิ่ง ตอนนี้ดูจากเปลือกนอกมันคล้ายทุเลาหายดี แต่พลังลมปราณยังไม่

อาจผนึกรวมรั้ง ขอเพียงระดมชายฉกรรจ์ไม่กี่คน ก็สยบมันได้โดยง่ายดาย

ที่ห้องข้างติดกันแว่วเสียงด่าทอดังมา ฟงสิงเลี่ยสะท้านตื่นขึ้น ได้ยินผู้รับใช้ที่ชักนำมันมายังห้องพักด่าทอว่า

"มารดามันเถอะ พรุ่งนี้ยังไม่คืบคลานลุกขึ้นไสหัวออกไป เราจะจับโยนท่านออกนอกโรงเตี๊ยม"

ฟงสิงเลี่ยฉุกใจคิด ผลักประตูออกไป พอดีสวนทางกับผู้รับใช้ที่หน้าตาบูดบึ้ง จึงถามว่าเป็นเรื่องราวใด ผู้รับใช้ชี้มือไปด้านหลังกล่าวว่า

"คนผู้นี้พอเข้าห้องก็นอนเตียง ทั้งไม่มีเงินชำระค่าที่พัก"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความเห็นอกเห็นใจ ชำระค่าห้องพักที่คนป่วยนั้นติดค้างไว้ ไล่ผู้รับใช้จากไป ค่อยเดินเข้าห้องข้าง

เห็นบนเตียงนอนไว้ด้วยบุรุษหนุ่มหน้าขาวซีดไร้สีเลือดผู้หนึ่ง เบิ่งตาที่ไร้ประกายมองดูฟงสิงเลี่ย ดวงตาทอแววประหลาดพิกล ไม่ทราบกล่าวว่าเป็นขอบคุณหรือรังเกียจ

ฟงสิงเลี่ยเดินถึงข้างเตียง พลันอุทานดัง 'เอ๊ะ' กล่าวว่า

"ที่แท้สหายเป็นชาวยุทธจักร ได้รับบอบช้ำภายใน"

บุรุษหนุ่มนั้นหลับตาลง พานไม่สนใจฟงสิงเลี่ย ฟงสิงเลี่ยรู้สึกไร้รสชาติ คิดกลับห้องพักตัวเองโคจรพลังสืบต่อ เพิ่งหันกายไป บุรุษหนุ่มพลันส่งเสียงไออย่างรุนแรง

ฟงสิงเลี่ยอดเหลียวหน้ากลับไป เห็นบุรุษหนุ่มนั้นไอจนปกเสื้อเปื้อนเลือดคั่งสีดำ หลับตาทั้งสองลง คล้ายสิ้นสติไป

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้ว พึมพำว่าจะไปตามหมอมาตรวจอาการของมัน ดังนั้นเดินออกจากห้องเพิ่งออกพ้นจากทางระเบียง พลันรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา

หญิงสาวสูงระหง อายุไม่เกินยี่สิบปี สวมชุดดำขับผิวขาวผ่อง ใบหน้าผุดผาดดั่งบุปผา บนมวยผมทัดเบญจมาศเหลืองนางหนึ่ง ยืนชดช้อยอยู่สุดทางระเบียง ยิ้มพลางกวักมือต่อมัน

ฟงสิงเลี่ยแทบเข้าใจว่าตัวเองตาฝาดไป พอเพ่งตามองดูใหม่ หญิงสาวยังกวักมือต่อมัน จึงชี้มือมาที่ตัวเองเป็นเชิงถามไถ่

หญิงสาวนั้นแย้มยิ้มพลางผงกศีรษะรับ ด้วยท่าทางน่ารัก คล้ายหยอกล้อกับเพื่อนที่คุ้นเคย แสดงว่านางเป็นอิสตรีที่ทั้งซุกซนดื้อรั้นทั้งใจกล้าบังอาจ

ฟงสิงเลี่ยไม่อาจข่มความสงสัยอยากรู้ เดินเข้าหานาง หยุดยืนที่เบื้องหน้านางสี่เชียะ ขณะจะกล่าววาจา หญิงสาวนั้นชิงยกนิ้วมือแตะริมฝีปาก เป็นความหมายอย่าได้ส่งเสียง เขย่งปลายเท้ายืดกายขึ้น มองข้ามไหล่บ่าฟงสิงเลี่ยไปยังห้องพักของบุรุษหนุ่มที่รับบอบช้ำภายใน จากนั้นยื่นมือตะปบคว้าใส่แขนเสื้อฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยหดแขนตามสัญชาตญาณ ยังถูกนางคว้าถูก มันสูญเสียพลังฝีมือ ย่อมไม่อาจหลบรอดจากท่าตะปบอันรวดเร็วของนาง

หญิงสาวนั้นไม่มีเจตนาร้าย เพียงฉุดดึงมันถึงทางโค้ง แล้วคลายมือออก ถามด้วยความตื่นเต้นว่า

"คนผู้นั้นเป็นไรแล้ว ใช่ไม่อาจไหวติงจริงหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางบริสุทธิ์น่ารัก ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้นมันเองมีนิสัยขบถ จึงทรยศต่อสำนักอธรรมลี้ลับ สำหรับกับบุคคลที่กระทำการอย่างอาจหาญ ให้ความปรารถนาดีเป็นพิเศษ จึงกล่าว

"หากแม่นางคิดจัดการกับคนผู้นั้น ทางที่ดีให้เลิกล้มความคิดไป"

หญิงสาวนั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านคิดช่วยเหลือมันหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"คนผู้นั้นแสร้งเป็นรับบาดเจ็บ บวกกับหน้าตาแล้งน้ำใจ มองปราดเดียวก็ทราบว่ามิใช่คนดี ข้าพเจ้าไหนเลยช่วยเหลือมัน?"

หญิงสาวนั้นกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ที่แท้เสแสร้งแกล้งดัด โจรร้ายนี้คิดล่อลวงข้าพเจ้าออกมา"

จากนั้นกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านคล้ายไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ทราบได้อย่างไรว่ามันรับบาดเจ็บจริงหรือแสร้งแกล้ง?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ยังพอมีสายตาอยู่บ้าง ดูออกว่าที่มันไอออกมาเป็นเลือดไก่"

ซึ่งความจริงมันที่พบเห็นสภาพเสแสร้งของบุรุษหนุ่มนั้น เพราะฝ่ายตรงข้ามซ่อนกระบี่อยู่ในผ้าห่ม มันรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟัน ดังนั้นสะกิดความสงสัย ค่อยดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังเล่นละคร

หญิงสาวนั้นร้องโพล่งว่า

"คุณชายกระบี่ภูตเตียวปี้ฉิงอันกลอกกลิ้ง กลับคิดลอบทำร้ายเรา กู่เชี่ยนเหลียน ยังดีที่ข้าพเจ้ามีบุญวาสนาคุ้มครอง"

นางกลอกตาตลบหนึ่ง แล้วฉุดดึงแขนเสื้อฟงสิงเลี่ยใหม่อ้อนวอนว่า

"ท่านกระทำเรื่องหนึ่งให้แก่ข้าพเจ้า ได้หรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้อยู่บ้าง แต่ทุกถ้อยคำทุกอิริยาบถของนางคล้ายเกิดจากน้ำใสใจจริง ทำให้ยากปฏิเสธได้ ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านกระทำผิดคิดร้าย อภัยที่ข้าพเจ้าทำไม่ได้"

หญิงสาวนามกู่เชี่ยนเหลียนจับมือของมัน ยัดยาเม็ดเล็กๆ

เม็ดหนึ่งไปยังฝ่ามือมัน กล่าวอย่างขึงขังว่า

"เรื่องราวง่ายดายยิ่ง ขอเพียงท่านใส่ยาเม็ดนี้ลงในตัวยาหรือในน้ำ ให้มันดื่มลงไปก็พอ มันคิดแสร้งเป็นคนป่วย ย่อมไม่อาจปฏิเสธการดื่มน้ำรับประทานยา"

มือของนางนุ่มนิ่มราวไร้กระดูก บันดาลให้ผู้คนยากที่จะปฏิเสธได้

ฟงสิงเลี่ยขณะจะยัดยาเม็ดกลับไปในมือนาง กู่เซี่ยนเหลียนชิงถอยห่างไป

มันยกยาเม็ดขึ้นสูดดมที่ริมจมูก พลันร้องโพล่งว่า

"นี่เป็นยาเม็ดสัตตพิษ แม่นางเป็นอะไรกับตำหนักอลงกรณ์?"

กู่เซี่ยนเหลียนลืมตากลมกว้าง กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"ท่านเป็นใคร กลับรู้จักยาเม็ดสัตตพิษของพวกเรา?"

นางย่อมไม่ทราบว่า ฟงสิงเลี่ยเป็นศิษย์ทรยศของสำนักอธรรมลี้ลับ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับตำหนักอลงกรณ์

ฟงสิงเลี่ยดีดนิ้วพุ่งยาเม็ดเข้าหากู่เซี่ยนเหลียน นางได้แต่ยื่นมือรับไว้ แต่ก็ขุ่นเคืองจนเชิดปากน้อยๆ ขึ้น

ฟงสิงเลี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้าไม่คิดข้องแวะกับบุญคุณความแค้นของพวกท่าน"

กู่เซี่ยนเหลียนโน้มหน้าเข้ามา พินิจพิเคราะห์ฟงสิงเลี่ยใหม่ คล้ายมองดูตัวประหลาดตนหนึ่ง จากนั้นยกแขนเสื้อขึ้น มือเรียวงามตะปบใส่ฟงสิงเลี่ยอย่างช้าๆ

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางคลี่กางนิ้วทั้งห้าออกตลอดเวลา ชิงปิดสกัดเส้นทางตอบโต้ของมัน สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ด้วยวิชาฝีมือของหญิงสาวนางนี้ สามารถจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือ เหตุใดต้องใช้แผนอุบายต่อคุณชายกระบี่ภูตนั้น หรือว่าคุณชายกระบี่ภูตมีฝีมือสูงล้ำ

ยิ่งกว่า?

กู่เชี่ยนเหลียนเร่งมือจากเชื่องช้าเป็นรวดเร็ว คว้าจับมือซ้ายของฟงสิงเลี่ยไว้ แผ่พุ่งพลังจากปลายนิ้ว ปิดสกัดจุดของมันหลายแห่ง ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ล้มเข้าหานาง

กู่เชี่ยนเหลียนยื่นมือซ้ายออกประคองหัวไหล่ของมันไว้ ในสายตาของคนนอก นี่คล้ายเป็นสามีหนุ่มภรรยาสาวคู่หนึ่ง ยื้อยุดฉุดมือกันอย่างสนิทสนมในที่สาธารณะ

ปรากฏพลังลมปราณหนึ่งเย็นหนึ่งร้อนสองสาย แล่นผ่านมือและหัวไหล่ฟงสิงเลี่ย จู่โจมเข้าสู่ร่าง ผ่านเส้นชีพจรทั่วร่างโดยเร็ว

กู่เชี่ยนเหลียนโน้มหน้าถึงข้างหูมันกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านรับบอบช้ำภายในสาหัส ดังนั้นสูญเสียพลังฝีมือ บอกชื่อแซ่ของท่านต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถแจ้งต่อท่านว่ารักษาอาการบอบช้ำนี้ได้หรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยขณะจะตอบคำ กู่เชี่ยนเหลียนพลันขมวดคิ้ว ตบฝ่ามือคลายจุดที่ปิดสกัดไว้ให้กับฟงสิงเลี่ย จากนั้นถอยห่างไป หงายร่างตีลังกาตลบหนึ่ง ยื่นเท้าแตะราวลูกกรง เหินบินขึ้นบนชายคาห้องดุจนางแอ่น หายลับจากคลองจักษุ แต่ท่วงท่าอันสวยงามยังประทับอยู่ในห้วงสมองของฟงสิงเลี่ย

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมดังมา หางตาฟงสิงเลี่ยเหลือบเห็นเงาคนถลันวูบหนึ่ง พอเหลียวหน้าไป เห็นคุณชายกระบี่ภูตพุ่งปราดไปยังทิศทางที่กู่เชี่ยนเหลียนจากไป หายลับสาบสูญอีกคนหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยขบคิดเล็กน้อย จึงกลับเข้าห้องพักเก็บข้าวของ นี่เป็นสถานที่พิพาท ไม่สมควรรั้งอยู่นาน

ตึกตระกูลหานเมืองอู่ชาง

ท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว เงาร่างสายหนึ่งพลิกข้ามกำแพงตะวันออกของตัวตึก ซึ่งเป็นที่เปลี่ยวเข้าไป พุ่งปราดไปยังห้องเก็บของและคลังเสบียง ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของสวนอุทยาน เปิดประตูคลังเสบียงด้วยความชำนาญ ถลันวูบเข้าไป

ในความมืดครึ้ม ร่างของมันไม่สะดุดหยุดนิ่ง คล้ายกับตอนนี้ยังเป็นยามกลางวัน

เมื่อบรรลุถึงมุมห้องที่ไกลจากประตู มันก็ลอยตัวขึ้นโดยไร้เสียง กระโดดขึ้นชั้นลอยของคลังเสบียง ที่แท้เป็นที่เก็บของเบ็ดเตล็ด คนผู้นี้ไม่ขึ้นบันไดชั้นลอย แสดงว่าไม่คิดทิ้งรอยเท้าอยู่บนบันได

คนผู้นี้ผิวปากคำหนึ่ง กล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า

"ฟางเยี่ยหวี่เอย ต่อให้ท่านขบคิดจนสมองแตก ก็นึกไม่ถึงว่าเราจะซ่อนตัวอยู่ที่นี้"

ที่แท้เป็นหานป๋อซึ่งผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าตัวใหม่ มาดรว่าเป็นเสื้อเนื้อหยาบ หากยังกอปรด้วยบุคลิกลักษณะของผู้ห้าวหาญ

ในเมืองอู่ชางนี้ ไม่มีที่ใดเป็นที่คุ้นเคยของมันยิ่งกว่าตึกตระกูลหาน ตึกตระกูลหานนี้ยังมีเงื่อนไขอีกข้อหนึ่งคือเป็นสถานที่ตั้งประจันกับฝ่ายฟางเยี่ยหวี่ ก่อนที่ฟางเยี่ยหวี่จะแตกหักกับสหพันธ์แปดสำนัก มิอาจไม่มีข้อกริ่งเกรงต่อตึกตระกูลหานอยู่บ้าง

การเลือกเฟ้นของหานป๋อครั้งนี้ แสดงออกถึงความละเอียดรอบคอบหลังจากรองรับพันธุมารของเซ่อจุนซิ่นเอาไว้

มันนอนลงอย่างปลอดโปร่ง อดนึกถึงผู้คนในตึกตระกูลหานมิได้ นี่จะอย่างไรเป็นสถานที่มันใช้ชีวิตเป็นเวลาสิบกว่าปี หวนนึกถึงชะตากรรมที่ผ่านมา คล้ายกับกลับชาติเกิดใหม่

คุณหนูห้าหานหนิงจื่อสบายดีหรือไม่?

คราก่อนนางขายมัน ไม่ยอมรับว่าเป็นคนส่งมอบผ้าลายปักแก่มัน

เมื่อหวนนึกถึง ในใจต้องปวดแปลบอยู่บ้าง

คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อสามารถรับรักจากหม่าจิ้นเซิงหรือไม่? หากหม่าจิ้นเซิงวางแผนให้ร้ายมันจริงๆ คุณหนูรองไหนเลยฝากชีวิตให้ได้?

ความคิดคำนึงเหล่านี้ทำให้มันต้องทอดถอนใจยาวออกมา พลันนึกถึงง้าวสามเชียะแปดอันหนักอึ้งของฟางเยี่ยหวี่ซึ่งสะพายอยู่บนหลังรีบปลดลงมา เพิ่งวางลงกับพื้นชั้นลอย พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมายังคลังเสบียง

ประตูคลังเสบียงถูกผลักเปิดออกเบาๆ

หานป่อบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ทาบสายตามองผ่านร่องเล็กๆ ของของเบ็ดเตล็ดลงไป พอดีเห็นบุรุษผู้หนึ่งถลันเข้าคลังเสบียง แต่ไม่ปิดประตูลง คงเว้นช่องเล็กๆ แห่งหนึ่ง

หานป่อโคจรพลังมายังสองตา คลังเสบียงที่มืดมิดพลันสว่างขึ้นมา เห็นพ่อบ้านรองหยางสี่ซึ่งมักข่มเหงมันยืนอยู่ข้างประตู พึมพำว่า

"ไฉนยังไม่มา?"

หานป่อประหลาดใจยิ่ง หยางสี่เป็นชนชั้นพ่อบ้าน ไฉนประพฤติลับๆ ล่อๆ เช่นนี้?

ประตูคลังเสบียงพลันเปิดออกแล้วปิดลง เงาร่างสายหนึ่งพลิ้วกายเข้ามา

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป่อสะดุ้งเฮือกใหญ่ ผู้มาภายหลังคงมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ไม่เช่นนั้นตนเองไฉนไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าหรือเสียงชายเสื้อปะทะลมแต่อย่างไร?

หานป่อเพ่งตามอง เห็นผู้มาภายหลังกลับเป็นหญิงสาวงามเฉิดโฉม ตาเรียวยาวหยาดเยิ้มนางหนึ่ง

หยางสี่ส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า

"คุณหนูอี้ ท่านมาแล้ว"

หานป๋อเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าสตรีนางนี้มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม นางกลับเป็นหนึ่งในสามมือดีสังกัดหัตถ์พิษเฉียนหลอ ฉายาร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ย

ระหว่างที่มันอยู่ในตึกตระกูลหาน เคยได้ยินได้ฟังพฤติการณ์ที่ชั่วร้ายอำมหิตของนาง คิดไม่ถึงคืนนี้กลับประสบพบพาน บุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันทั้งสองคนนี้ ไฉนแอบพบปะกันในที่นี้

อี้เอี้ยนเม่ยกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

"หยางสี่ ครั้งหน้าเราได้ยินท่านเรียกชื่อแซ่ของเราอีก เราจะตัดลิ้นท่านออกมา"

หยางสี่หน้าแปรเปลี่ยนไป สยิวกายเฮือกหนึ่ง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ผู้ต่ำต้อยสมควรตาย ผู้ต่ำต้อยสมควรตาย"

อี้เอี้ยนเม่ยเปลี่ยนเป็นกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"แต่เรื่องราวที่เรามอบหมายต่อท่าน หากกระทำด้วยความเรียบร้อย ท่านพอใจเรียกเราอย่างไรก็เรียกเช่นนั้น"

หยางสี่คึกคักแจ่มใสขึ้นมา กล่าวว่า

"เรื่องนั้นมีความคืบหน้าอย่างมาก"

อี้เอี้ยนเม่ยตากระจ่างวูบ ถามไถ่รายละเอียด หยางสี่กล่าวอย่างขึงขังว่า

"เมื่อข่าวการตายของเซียะชิงเหลียนเข้าหูเซียนไม่แก่เฒ่าแห่งสำนักฉางไป่ เซียนไม่แก่เฒ่ากลับขังตัวเองอยู่ในห้อง สามวันให้หลังเรียกตัวบิดาเซียะชิงเหลียน ฉายาดาบไร้คมเซียะฟงเข้าพบ เซียะฟงพอกลับออกมา ก็คัดเลือกมือดีสำนักฉางไป่หลายคนมายังเมืองอู่ชาง เพียงไม่ทราบจะเหยียบมายังตึกตระกูลหานหรือไม่?"

อี้เอี้ยนเม่ยกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีกว่า

"ดูท่าเซียนไม่แก่เฒ่าหลังจากใคร่ครวญดู เลือกวิธีแตกหักกับสำนักเส้าหลิน แต่ต้องหาตัวฆาตกรแท้จริงที่ก่อคดีโชกเลือดรายนี้ให้จงได้"

หยางสี่กล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ฆาตกรแท้จริงหาพบแล้ว หานป๋อปีศาจอายุสั้นถูกจับตัวไปยังคุกเหล็ก ทั้งลงนามในหนังสือรับสารภาพแล้ว"

หานป๋อที่ซ่อนตัวอยู่ชั้นลอยลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ปรารถนาใคร่กัดกินเลือดเนื้อของหยางสี่ผู้นี้

อี้เอี้ยนเม่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"มีแต่ทารกอมมือจึงเชื่อวาจาผีสางนี้ อย่าได้เฉไฉไปทางอื่นแล้ว บอกต่อเราว่าทางด้านหม่าจิ้นเซิงมีความคืบหน้าอันใด?"

หยางสี่กล่าวว่า

"สำนักเส้าหลินกลัวเรื่องราวลุกลามใหญ่โต จึงจัดสั่งหลวงจีนกระบี่ฉายาปู้เส่อได้ซือ ซึ่งมีตำแหน่งเพียงรองจากเจ้าสำนักเส้าหลินมารับมือ คิดอาศัยเกียรติภูมิและเพลงกระบี่ของพระคุณเจ้า สะกดคนของสำนักฉางไป่ไว้"

อี้เอี้ยนเม่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา เป็นความหมายไม่ยอมรับนับถือ จากนั้นถามอีกว่า

"ทางด้านตึกตระกูลหานเป็นอย่างไร?"

หยางสี่รีบกล่าวว่า

"หานเทียนเต๋อวิตกกังวลจนซูบเซียวลง แต่มันคล้ายบรรลุข้อตกลงกับหม่าจิ้นเซิง พยายามลดผลแทรกซ้อนของเรื่องราวให้น้อยลง เพื่อไม่กระทบถึงความสามัคคีของสหพันธ์แปดสำนัก"

หานป๋อได้ยินมันเรียกชื่อประมุขตึกตระกูลหานหานเทียนเต๋อตรงๆ โดยปราศจากความเคารพ ต้องบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น จากนั้น

กลายเป็นความตื่นตระหนก...ตนเองไฉนบังเกิดความคิดฆ่าคนขึ้น?

แว่วเสียงหยาดเยิ้มของอี้เอี้ยนเม่ยกระทบโสตหานป๋ออีกว่า

"สหพันธ์แปดสำนักต้องสูญเสียความสามัคคีแน่นอน...อืมม์ ปีศาจเฒ่าหานชิงฟงกลับมาแล้วหรือไม่ คนผู้นี้เลิศทั้งฝีมือและปัญญา หากว่ากลับมา สถานการณ์จะเพิ่มความซับซ้อนกว่าเดิม"

หยางสี่ตอบว่า

"หานเทียนเต๋อใช้คนออกตามหามัน แต่จนบัดนี้ยังไม่มีข่าวคราว หลายวันนี้คุณหนูห้าก็ไม่สบาย สร้างความร้อนใจแก่หานเทียนเต๋อกว่าเดิม"

อี้เอี้ยนเม่ยพลันกล่าวว่า

"หันหลังไป"

หยางสี่งงงันวูบหนึ่ง อี้เอี้ยนเม่ยกล่าวย้ำอีกเที่ยวหนึ่ง หยางสี่ค่อยหันหลังไปอย่างหวาดหวั่นวิตก

หานป๋อกลับกลัวว่าอี้เอี้ยนเม่ยจะฆ่าปิดปากหยางสี่ แต่เห็นเงาคนถลันวูบ อี้เอี้ยนเม่ยพุ่งตัวออกจากประตูไปโดยไร้เสียง

หยางสี่ยืนรออยู่ครู่หนึ่ง ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหว จึงทดลองเรียก "คุณหนูอี้" ที่ด้านหลังย่อมไม่มีเสียงขานรับใด จึงหมุนตัวกลับค่อยพบว่านางจากไปแล้ว

หยางสี่ย่อตัวลงคลำเปะปะไปตามพื้น พลันโห่ร้องด้วยความยินดี หิ้วห่อผ้าใบเล็กๆ แต่หนักอึ้งขึ้นจากพื้น ในห่อผ้าบังเกิดเสียงโลหะเสียดสีกันดังมา

หานป๋อใจสั่นสะท้าน อี้เอี้ยนเม่ยนางนี้มิเพียงมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ฝีไม้ลายมือก็รวดเร็วเมื่อครู่ทิ้งห่อผ้าใบหนึ่งไว้ ตนเองกลับไม่รู้สึกตัว หากมีโอกาสพบกับนางต้องเพิ่มความตื่นตัว ไม่เช่นนั้นอาจตายด้วยความเลอะเลือนงมงาย

หยางสี่ที่เบื้องล่างอุทานว่า

"นี่เป็นทองคำสี่ตำลึง เพียงพอกับการนำไปถอนทุน ดูว่านางชะมดเสี่ยวจวียังกล้าดูแคลนเราหรือไม่?"

กล่าวพลางออกจากคลังเสบียงไป หานป๋อครุ่นคิด 'คนผู้นี้ทั้งหมกมุ่นกับการเที่ยวสตรี และเล่นพนันขันต่อ ย่อมถูกผู้คนซื้อตัวไปโดยง่ายดาย'

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ 'เมื่อครู่อี้เอี้ยนเม่ยถามถึงเรื่องที่เซียะชิงเหลียนถูกฆ่า แต่เพียงให้ความสนใจกับความขัดแย้งของสำนักฉางไป่เส้าหลินและตีกตระกูลหาน กลับไม่สืบสาวว่าเซียะชิงเหลียนไฉนถูกฆ่า เรื่องนี้ซ่อนแผนการอันใด? ตามเหตุผลหัตถ์พิษเฉียนหลอคงไม่โง่เขลาจนสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ แส่หาความยุ่งยากใส่ตัว นอกจากเฉียนหลอวางแผนจัดการกับสหพันธ์แปดสำนัก'

นึกถึงตอนนี้ มันพลันบังเกิดปฏิภาณวูบทำความเข้าใจกับสถานการณ์โดยรวม

ผู้ที่คิดจัดการกับสหพันธ์แปดสำนัก มิใช่เฉียนหลอ แต่เป็นผังปาน เฉียนหลอเพียงเป็นเครื่องมือให้ใช้สอย หากสหพันธ์แปดสำนักแตกความสามัคคีเพราะเรื่องนี้ ผู้ที่ได้ประโยชน์ย่อมเป็นชาวประมงที่นั่งดูหอยมุกกับนกปากส้อมสู้กัน*

มันใช้สมองวุ่นวาย ตั้งข้อสมมติฐานว่าหากมันเปลี่ยนเป็นฟางเยี่ยหวี่หรือเฉียนหลอ จะจัดการกับเรื่องภายในของสหพันธ์แปดสำนักอย่างไร?

---

* จากนิทานสุภาษิตเรื่องหนึ่ง มีหอยมุกอ้าเปลือกตากแดด นกปากส้อมคิดเข้าไปจิกหอย ถูกหอยมุกงับปากนกไว้ ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมปล่อย ชาวประมงผ่านมาพบเข้าจึงจับหอยมุกกับนกปากส้อมไปทั้งคู่

มันมิเพียงไม่ทำอย่างไร ทั้งยังไม่ให้สหพันธ์แปดสำนักรับรู้ถึงการคงอยู่ของมัน เพียงวางหมากเช่นหยางสี่ไว้ เพื่อติดตามความคืบหน้าของเหตุการณ์

ครุ่นคิดถึงตอนนี้ จิตใจที่สงบไม่อาจรักษาความสงบอีกต่อไป

เมื่อครู่หยางสี่บอกว่าหานหนิงจื่อไม่สบาย ไม่ทราบอาการหนักหนาหรือไม่?

หานป๋อสะพายง้าวสามเซียะแปดไว้ที่กลางหลัง ออกจากคลังเสบียง

ม้าแก่ที่ชำนาญทางเช่นมัน เร่งรุดถึงหอน้อยของหานหนิงจื่อโดยเร็ว อาศัยต้นไม้ปกปิดร่องรอย ถลันถึงหลังหอ ชะโงกศีรษะมองจากนอกหน้าต่างเข้าไป

ที่ข้างเตียงของหานหนิงจื่อ สตรีกลางคนนางหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ กำลังเย็บปักถักร้อยอยู่

หานป๋อรีบหดศีรษะกลับมา เมื่อครู่มันอยู่นอกหน้าต่าง สดับฟังเสียงความเคลื่อนไหวภายในห้อง เพียงได้ยินเสียงลมหายใจของหานหนิงจื่อ กลับไม่ได้ยินว่ายังมีบุคคลอื่นอยู่ภายในห้อง

มันไม่ได้ยินเสียงของสตรีกลางคนนี้ ทางหนึ่งเพราะว่านางมีลมหายใจแผ่วเบายาวนาน สาเหตุสำคัญยิ่งกว่าคือ มันปักใจเชื่ออยู่ก่อนว่าภายในห้องมีเพียงหานหนิงจื่อคนเดียว เป็นเหตุให้ชะล่าใจ นี่แสดงว่าถึงแม้มันจะดูดซับประสบการณ์บางส่วนผ่านทางพันธุมาร แต่ความคิดส่วนตัวยังสร้างปัญหาขึ้น

สตรีกลางคนนี้มีหน้าตาหมดจด แต่โหนกแก้มนูนสูงไปบ้าง เป็นลักษณะของนายหญิงตระกูลมั่งคั่ง

แต่สวมเสื้อผ้าสีเทา คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินเงินทอง

นางที่แท้เป็นใคร?

อยู่เป็นเพื่อนหานหนิงจื่อทำอะไร?

แว่วเสียงฝีเท้าดังจากด้านหน้าของหอ จากนั้นมีคนมาถึงหน้าห้องร้องเรียก "อาหญิง" เบาๆ สตรีกลางคนลุกไปเปิดประตูห้อง กล่าวว่า

"จิ้นเซิง มีเรื่องใด? หนิงจื่อนอนแล้ว"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน บังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น ผู้มากลับเป็นหม่าจิ้นเซิงที่ทำร้ายมันเข้าคุก ทำให้มันล้มเลิกความคิดจากไป

แว่วเสียงหานหนิงจื่อกล่าวอย่างอ่อนล้าระโหยว่า

"อาหญิงหวินชิง ใช่เป็นพี่เซิงมาหรือไม่?"

สตรีกลางคนที่ถูกเรียกเป็นอาหญิงหวินชิงกล่าวเบาๆ ว่า

"นางตื่นแล้ว ท่านเข้าไปเถอะ"

กล่าวพลางหลบออกจากห้อง รอจนหม่าจิ้นเซิงเข้าไป ก็ปิดประตูลง

ภายในห้องบังเกิดเสียงหานหนิงจื่อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พี่เซิงท่านดียิ่ง ดึกป่านนี้ยังมาเยี่ยมข้าพเจ้า"

หม่าจิ้นเซิงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ด้วยความเป็นห่วงอาการป่วยของท่าน จะให้ผู้คนหลับได้อย่างไร?"

หานหนิงจื่อกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"พรุ่งนี้ท่านต้องรับมือกับคนของสำนักฉางไป่ ไหนเลยไม่พักผ่อนออมกำลังได้?"

หม่าจิ้นเซิงกล่าวว่า

"เรื่องของตระกูลหานท่าน เท่ากับเป็นเรื่องของเราหม่าจิ้นเซิงอย่าว่าแต่หานป๋อรับสารภาพแล้ว สำนักฉางไป่ไฉนไร้เหตุผลถึงเพียงนี้?"

หานป๋อที่แอบฟังอยู่นอกหน้าต่าง เห็นหม่าจิ้นเซิงผู้นี้กระทำเรื่องชั่วช้า กลับกล่าวอย่างขึงขังถึงเพียงนี้ นับเป็นคนชั่วช้าสุดสามานย์แล้ว

หานหนิงจื่อกล่าวเบาๆ ว่า

"เพื่อท่านข้าพเจ้ายินดีกระทำทุกเรื่องราว"

หานป๋อยังคิดเงี่ยหูฟังต่อ พลันบังเกิดความตื่นตัว ต้องหันขวับไป

ทะเลสาบตั้งถิง

เกาะมังกรพิโรธ

นอกจากที่ท่าเทียบเรือจุดคบเพลิงสิบกว่าอัน ทั่วทั้งเกาะมืดมิดสนิททั่ว

ซ่างกวนอิง หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือ นำมือดีทั้งเก่าใหม่ของพรรคมังกรพิโรธสิบกว่าคน ยืนท้าลมที่ท่าเทียบเรือที่ใหญ่ที่สุดของเกาะ มองดูเรือใหญ่สองเสาที่แขวนโคมสว่างไสวแล่นใกล้เข้ามาอย่างช้าๆ

บนท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆดำ พายุฝนรอโอกาสอาละวาดใส่เกาะทะเลสาบ

ในที่สุดเรือใหญ่เทียบเท่า บันไดไม้บันไดหนึ่งยื่นลงจากดาดฟ้าเรือพาดกับไม้กระดานบนท่าเรือ

ปรากฏบริวารพรรคมังกรพิโรธรุดไปผูกยึดเรือใหญ่ไว้

เงาร่างสูงโปร่งสายหนึ่งเดินลงบันไดมาอย่างปลอดโปร่ง

ซ่างกวนอิงตรงเข้ารับหน้า กล่าวอย่างสำรวม

"ซ่างกวนอิงพรรคมังกรพิโรธ เป็นตัวแทนพรรคเราน้อมต้อนรับท่านฟางเยี่ยหวี่"

ฟางเยี่ยหวี่ที่ลงจากเรือใหญ่สองเสารีบคารวะตอบกล่าวว่า

"ซ่างกวนปางจู่ (ประมุขพรรคแซ่ซ่างกวน) เกรงใจไปแล้ว หากยกเว้นจุดยืนที่ตั้งประจันหน้ากันไม่เอ่ยถึง ข้าพเจ้าบังเกิดความนิยมยกย่องต่อภูมิปัญญาของปางจู่ยิ่ง"

ซ่างกวนอิงลอบชมเชยฟางเยี่ยหวี่สมเป็นศิษย์ของผังปาน มีการวางตัวอย่างเหมาะสม จึงกล่าว

"พี่ฟางจึงเกรงอกเกรงใจ มา ข้าพเจ้าขอแนะนำ..."

ฟางเยี่ยหวี่ชิงบอกว่าไม่ต้องแนะนำ ประสานมือคารวะหลิงจ้านเทียน กล่าวว่า

"มิต้องบอกก็ทราบได้ ท่านนี้คือบ่วงปีศาจหลิงจ้านเทียนผู้อาวุโสซึ่งมีคุณสมบัติเข้าสู่ทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมแทนที่หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด หากแม้นเป็นความจริง พรรคมังกรพิโรธเป็นค่ายพรรคเดียวที่มีบุคคลอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมถึงสองคน"

หลิงจ้านเทียนกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ปรมาจารย์มารน้อยกล่าวไม่กี่คำ ก็ชักนำความยุ่งยากใส่เรา เราไม่ทราบสมควรขอบคุณท่าน หรือว่าแค้นท่านดี"

ที่มันกล่าวเป็นความสัตย์ ควรทราบว่าฟางเยี่ยหวี่เป็นศิษย์ของผังปาน มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง หากบอกว่าหลิงจ้านเทียนสามารถเข้าสู่ทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมแทนที่หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดที่เสียชีวิต หลิงจ้านเทียนเท่ากับได้รับการจารึกชื่อในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม อย่างนั้นผู้ที่ต้องการจารึกชื่อในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ต้องท้าสู้กับหลิงจ้านเทียนไม่ขาดสาย นึกดูน่าปวดเศียรเวียนเกล้านัก

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นี่เป็นท่านอาจารย์กล่าวไว้เมื่อวันก่อน ผู้อาวุโสแซ่หลิงอาจไม่เห็นด้วยกับการกระทำของท่านผู้เฒ่า แต่คงไม่โต้แย้งกับมุมมองของท่านผู้เฒ่ากระมัง?"

ตี้หวี่สือสอดคำขึ้น

"พี่ฟางสั่งสารทางนกพิราบสื่อสาร แจ้งว่าจะเดินทางมาเยือน แต่ไม่ได้บอกรายละเอียด ไม่ทราบสามารถประทานบอกหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่เพ่งตามองตี้หวี่สือ คล้ายกับจะมองทะลุสมองของฝ่ายตรงข้ามไป ชั่วครู่จึงกล่าว

"คราครั้งนี้ผู้น้องมายังเกาะมังกรพิโรธ เพื่อส่งมอบสิ่งของอาจารย์เราต่อกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินผู้อาวุโส"

ตี้หวี่สือกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"อย่างนั้นพี่ฟางเชิญ"

ฟางเยี่ยหวี่เห็นมันกล่าวคำเชิญ แต่ไม่มีทีท่านำทาง ต้องงงงันวูบหนึ่ง

พลันได้ยินเสียงพึบพึบ เกาะมังกรพิโรธที่มืดทะมึน พลันจุดมังกรอัคคีขึ้นสองตัว เริ่มจากท่าเรือยื่นขยายเข้าไป ตัดผ่านบ้านช่องห้องหับ ทอดคดเคี้ยวถึงเส้นทางหลังเขา

นี่เป็นบริวารพรรคมังกรพิโรธจำนวนนับร้อย ยกชูคบเพลิงซึ่งเพิ่งจุดขึ้นโดยพร้อมเพรียง ก่อเกิดเป็นภาพอันตระการตาอย่างฉับพลัน

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมื่อเดินตามเส้นทางที่ส่องสว่าง ปรมาจารย์มารน้อยจะบรรลุถึงที่อยู่ของพี่ใหญ่เรา"

ฟางเยี่ยหวี่บังเกิดความตื่นตระหนก ความยากลำบากของพรรคมังกรพิโรธครั้งนี้ มิใช่อยู่ที่คาดเดาล่วงหน้าได้ว่าจุดประสงค์การมาของมันเพื่อเยี่ยมเยือนล่างฟานหวิน หากแต่ไม่ทราบใช้วิธีการใดแจ้งให้ผู้คนหลายร้อยคนนี้จุดคบเพลิงโดยพร้อมเพรียง

มันดูไม่ออก ดังนั้นจึงตื่นตระหนก

ฟางเยี่ยหวี่สั่นศีรษะ ทอดถอนชมเชยว่า

"เพียงฝีมือนี้เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้น้อง เลื่อมใสเลื่อมใส"

มันยอมรับอย่างเปิดอกเช่นนี้ กลับสะท้านจิตใจช่างกวนอิงและพวกทั้งสาม ทราบว่าคนผู้นี้กอปรด้วยความเชื่อมั่นตัวเอง อย่างนั้น

สมควรมีพลังฝีมือที่น่าตระหนก

ฟางเยี่ยหวี่สาวเท้าก้าวเดิน คล้ายบังเกิดอารมณ์สนุก คิดท่องชมเกาะมังกรพิโรธ เดินไปเส้นทางที่จุดคบเพลิงช่วงโชติอย่างปลอดโปร่ง

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกคันที่จมูก อดส่งเสียงจามออกมามิได้ สะท้านตื่นขึ้นจากฝันดี

แว่วเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงินดังกระทบโสต

ฟงสิงเลี่ยเลิกผ้าห่มลุกขึ้นนั่งด้วยความตระหนก

กู่เชี่ยนเหลียนซึ่งนั่งอยู่ที่ขอบเตียงแย้มยิ้มพริ้งพราย เพิ่งซุกซ่อนของสิ่งหนึ่งไว้ในแขนเสื้อ ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นของที่ใช้ก่อกวนต่อฟงสิงเลี่ย

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"ฟ้าใกล้สว่างแล้ว สุกรเกียจคร้านท่านยังไม่ตื่นอีก?"

ฟงสิงเลี่ยไม่ทราบขุ่นเคืองหรือขบขันดี เมื่อวานตนเองฉวยโอกาสที่คุณชายกระบี่ภูตออกตามล่านาง หลบหน้ามายังโรงเตี๊ยมเล็กๆ อีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างจากที่พักเดิมสองช่วงถนน มิคาดยังถูกนางหาพบ

ที่นอกหน้าต่างมืดหม่น ไม่ทราบเป็นเวลาใด แต่ยังไม่ฟ้าสาง ตะเกียงน้ำมันที่หัวเตียงยังส่องแสงเปลวไฟสีแดง นับเป็นบรรยากาศอีกแบบหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ค่ำคืนดึกสงัด ท่านบุกรุกเข้าห้องหับของบุรุษผู้อื่น หากเรื่องราวแพร่ออกไป จะกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของแม่นาง"

กู่เชี่ยนเหลียนย่นจมูกน้อยๆ กล่าวว่า

"ท่านไม่บอกต่อผู้คน ข้าพเจ้าไม่บอกต่อผู้อื่น นอกจากฟ้าล่วงรู้ดินล่วงรู้แล้ว ยังมีผู้ใดทราบ?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อไม่อาจช่วยเหลือท่านจัดการกับคุณชายกระบี่ภูต ท่านยังพัวพันข้าพเจ้าทำอะไร?"

กู่เซี่ยนเหลียนขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากอปรด้วยเจตนาดี คิดมารักษาบาดเจ็บของท่าน ซึ่งมีแต่เคล็ดวิชาอลงกรณ์ของตำหนักเราจึงรักษาบาดเจ็บของท่านได้"

ฟงสิงเลี่ยหวั่นไหวใจขึ้นมา อาการบาดเจ็บบอบช้ำของมันสลับซับซ้อนยิ่ง แม้แต่หลวงจีนกว่างตู้แห่งนิกายฌานวิสุทธิ์ ซึ่งได้ชื่อว่าแตกฉานวิชาแพทย์ยังงอมืออับจนปัญญา กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวเช่นนี้แสดงว่านางมีสายตาอันสูงส่ง อันเคล็ดวิชาอลงกรณ์อาศัยพลังธาตุหยางของบุรุษกับหยินของสตรี สามารถชุบชีวิตผู้คนฟื้นจากความตาย กู่ซี่ยนเหลียนบอกว่านางมีวิธีรักษามัน ดูท่าไม่ใช่วาจาเลื่อนลอย

คราครั้งนี้มันมายังเมืองอู่ชางหาหานชิงฟง ทวงถามดาบเล่มหนึ่งจากอีกฝ่าย แต่จุดประสงค์สำคัญคือหวังว่าสามารถเสาะพบตำหนักลึกลับที่ร่ำลือกัน ค้นหาวิธีฟื้นฟูพลังฝีมือ เพื่อท้าสู้กับผังปาน แต่โอกาสริบหรี่ยิ่งนัก หากตอนนี้มีวิธีฟื้นฟูพลังฝีมือ ไยไม่ยินดีกระทำ?

กู่เซี่ยนเหลียนเห็นมันนิ่งครุ่นคิดไม่ตอบคำ ทราบว่ามันหวั่นไหวใจจึงผุดลุกขึ้น แสร้งกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ดูท่าท่านรังเกียจข้าพเจ้ายิ่ง ข้าพเจ้ายังคงไปเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางบอกว่าไปแต่ไม่ได้ขยับเคลื่อนกาย ทราบว่านางกลั่นแกล้งตนเอง ตนเองเป็นลูกผู้ชายชาตรี ไหนเลยอดทนกลั้นกลืนได้ จึงกล่าว

"แม่นางเชิญตามสะดวก ผู้ต่ำต้อยไม่ส่งแล้ว"

มันเรียกตัวเองเป็นผู้ต่ำต้อย ในถ้อยคำซ่อนความคับแค้นขมขื่นแฝงความรันทดหดหู่

มันพานเลิกล้มความคิดทวงถามดาบจากหานชิงฟง มิสู้เสาะหาสถานที่อันเปลี่ยวร้าง ใช้ชีวิตในพงพนา ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลกอีก

กู่เชี่ยนเหลียนถลึงตาใส่ คิดสะบัดหน้าจากไป แต่หางตาเหลือบเห็นแววตาที่ทอดอาลัยของฟงสิงเลี่ย ต้องใจอ่อนลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านมีความในใจอันใด สามารถบอกต่อข้าพเจ้าหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงว่านางเปลี่ยนเป็นเอื้ออาทรห่วงใยถึงเพียงนี้ ความกลัดกลุ้มในอกค่อยบรรเทาเบาบาง กล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนตกยาก แม่นาง..."

กู่เชี่ยนเหลียนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ยื่นมือเรียวงามปิดปากฟงสิงเลี่ย ทำท่าเงี่ยหูฟัง

นางมีความเคลื่อนไหวรวดเร็ว ฟงสิงเลี่ยคิดหลบก็หลบไม่พ้น รู้สึกมีฝ่ามืออันนุ่มนิ่มปิดปากของมันไว้ หัวใจที่เหี่ยวเฉาอดบังเกิดเป็นรสชาติอีกชนิดหนึ่งมิได้

กู่เชี่ยนเหลียนร้องโพล่งว่า

"คนชั่วช้ามาแล้ว"

นางไม่ขอความเห็นชอบจากฟงสิงเลี่ย เลิกผ้าห่มมุดเข้ามาแอบอิงอยู่ข้างกายฟงสิงเลี่ย ตลอดทั้งร่างซุกซ่อนอยู่ในผ้าห่ม

พร้อมกันนั้นมุ้งครอบลงมา ฟงสิงเลี่ยค่อยทราบว่านางยังยื่นมือปลดมุ้ง แสดงว่านางมีฝีมือรวดเร็วว่องไวนัก

ผ้าห่มถูกเลิกขึ้นมุมหนึ่ง กู่เชี่ยนเหลียนห่อปากเป่าไส้ตะเกียงน้ำมันที่หัวเตียงดับไป

ภายในห้องเงียบสงบมืดสนิท

กู่เชี่ยนเหลียนในผ้าห่มลอบกระตุกแขนเสื้อของมัน เป็นความหมายให้นอนให้ดี

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง จำต้องนอนลง

เรือนร่างที่ร้อนผ่าวของกู่เชี่ยนเหลียนเบียดเสียดเข้ามา สร้างความกระอักกระอ่วนและเร้าใจแก่มัน

หน้าต่างห้องเปิดออกทั้งที่ปราศจากลมโชย

เงาดำสายหนึ่งมาถึงหน้าเตียงในบัดดล

หานป๋อหมุนตัวกลับไป

สตรีกลางคนที่หานหนิงจื่อเรียกเป็นอาหญิงหวินชิงยืนอยู่เบื้องหน้าสองวา ด้วยใบหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง

ขณะเดียวกัน ที่ด้านหลังปรากฏรังสีการฆ่าฟันแผ่พุ่งมาถึง

หานป๋อแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตบมือขวากลับหลัง ฟาดใส่คมกระบี่ของหม่าจิ้นเชิงซึ่งทะลวงหน้าต่างออกมา พร้อมกับโถมแทงกระบี่ใส่กลางหลังมัน

หม่าจิ้นเชิงสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ถอยปราดกลับไป

หานป๋อพลิ้วไปเบื้องหน้าตามสภาวะ

หวินชิงกล่าวคำ "ฝีมืออันยอดเยี่ยม" ตวัดสองมือขึ้นดุจผีเสื้อบินคู่ แยกย้ายปาดใส่ใบหน้า รบกวนสายตาของมัน แต่ท่าสังหารที่แท้จริงอยู่ที่ท่าเท้าซึ่งเตะมายังท้องน้อยหานป๋อ

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าสภาวะจู่โจมของนางเกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้ ต้องใจหายวาบ พร้อมกันนั้นได้คิดว่านางมีฝีมือสูงเยี่ยม จึงพบเห็นที่ซ่อนของตนเอง แจ้งให้หม่าจิ้นเชิงผนึกจู่โจม ยามนั้นไม่มีเวลาครุ่นคิดมากความ อ้าปากพวยพุ่งพลังสายหนึ่งใส่หน้าฝ่ายตรงข้ามราวลูกธนู พร้อมกับฟันมือซ้ายทางขวาง เข้าปะทะกับท่าเท้าที่เตะจากล่างขึ้นมา

หวินชิงนึกไม่ถึงว่ามันกลับใช้พลังลมปราณธนู ต้องอุทานดัง 'เอ๊ะ' ยกแขนเสื้อทั้งสองขึ้นคุ้มครองใบหน้า เท้าที่เตะขึ้นมาเร่งระดับความเร็ว

เปลี่ยนจากเตะตรงเป็นเตะเฉียง มุ่งเป้ามาที่ข้อมือของหานป๋อ

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ควรทราบว่าพลังฝีมือของมันตอนนี้สามารถจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม แต่สตรีนามหวินชิงยังสร้างความกดดันแก่มันถึงเพียงนี้ แสดงว่านางไม่รวบรัดธรรมดา

หาทราบไม่ว่าหวินชิงยังบังเกิดความตื่นตระหนกกว่ามัน หลายปีมานี้นางเร้นกายที่อารามมุ่นเมฆบนภูเขาเอียนทัง ดูไปคล้ายไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก แท้ที่จริงเป็นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของสหพันธ์แปดสำนักเตรียมรับมือกับปรมาจารย์มารผังปานซึ่งอาจกลับเข้ายุทธจักรได้ทุกเมื่อ ตอนนี้กลับลงมือต่อชายฉกรรจ์ซึ่งไม่ทราบผุดโผล่จากที่ใดผู้นี้อย่างสุดกำลัง สร้างความตื่นตระหนกแก่นางเหลือประมาณ

เสียงขวับเมื่อพลังลมปราณธนูพุ่งใส่แขนเสื้อ ที่บรรจุพลังจนเบ่งพองขึ้น

ขณะเดียวกัน มือซ้ายหานป๋อหดรั้งเป็นหมัด กระแทกใส่ปลายเท้าของนาง

ทั้งสองแทบแค่นเสียงหนักๆ พร้อมกัน

หวินชิงพลิ้วถอยไปด้านหลัง

เสียงปงปงเมื่อหานป๋อต้านทานแขนเสื้อเมฆพลิ้วของหวินชิงหลบหลีกสามเท้าของนาง ขณะที่กระบี่ของหม่าจิ้นเซิงก่อเกิดเป็นเงากระบี่นับร้อยพันสาย จู่โจมถึงใบหน้ามันดุจปรอทที่สาดเท

หานป๋อบันดาลโทสะ หม่าจิ้นเซิงผู้นี้วางแผนชั่วร้าย คิดรบกวนสายตาของมัน เปิดโอกาสให้หวินชิงใช้เพลงเท้าของนางอย่างเต็มที่ ดังนั้นแค่นเสียงเบาๆ ฟาดมือซ้ายตบใส่ตัวกระบี่

สภาวะกระบี่ของหม่าจิ้นเซิงถูกสะกดไว้ หานป๋อชิงสะอึกถึงมุมอับที่กระบี่ของศัตรูทิ่มแทงไม่ถึง มือขวาแนบชิดดุจสันดาบ แทงใส่กระดูกไหล่ซ้ายของหม่าจิ้นเซิง

หวินชิงร้องบอกให้จิ้นเซิงล่าถอย ยื่นปลายเท้าสะกิดใส่ข้อพับขวาที่เปราะบางของหานป่อ

ทั้งสามตะลุมบอนถึงตอนนี้ ล้วนพยายามสงบเสียงไว้ คล้ายไม่ต้องการสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คน หานป่อไม่ต้องการให้ผู้คนภายในตึกล่วงรู้ ย่อมมีเหตุผล แต่หม่าจิ้นเซิงกับหวินชิงก็บังเกิดความคิดเช่นนี้นับว่าน่าสงสัยอยู่บ้าง

หม่าจิ้นเซิงแม้เห็นหานป่อคุกคามเข้ามาอย่างดุร้าย แต่ถือดีในฝีมือ บวกกับเห็นฝ่ายตรงข้ามมีอายุไล่เลี่ยกับตนเอง ไหนเลยยอมล่าถอย พลันหดไหล่ซ้าย พุ่งหมัดซ้ายเข้าปะทะกับมือดาบของหานป่อ

หานป่อพอเผชิญหน้ากับหม่าจิ้นเซิง ถึงกับสะกิดความแค้นขึ้น ทั้งแค้นหม่าจิ้นเซิงใส่ร้ายมันต้องเข้าคุก ยิ่งแค้นอีกฝ่ายหลอกลวงน้ำใจของหานหนิงจื่อ ดังนั้นตัดใจเปลี่ยนเป็นปักมือดาบใส่ชายโครงหม่าจิ้นเซิง

หม่าจิ้นเซิงคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนกระบวนท่ารวดเร็วถึงเพียงนี้ ทั้งไม่มีวี่แววล่วงหน้า ยามตื่นตระหนกเปลี่ยนจากหมัดเป็นฝ่ามือฟันใส่มือดาบของฝ่ายตรงข้าม แต่ว่าพลังจู่โจมไม่เทียบเท่าตอนแรกแล้ว

เสียงโครมพร้อมกับเสียงแค่นอย่างเจ็บปวดดังขึ้น หม่าจิ้นเซิงเซถอยไปด้านหลัง

หวินชิงเตะถูกส่วนที่เป็นเนื้อข้างเท้าของหานป่อ รู้สึกว่ากล้ามเนื้อฝ่ายตรงข้ามบิดพลิกราวกับมีชีวิต ปลายเท้าลื่นไหลเสียหลัก ได้แต่ใช้พลังไม่ถึงครึ่งหนึ่ง

หานป่อก็รับความลำบากไม่น้อย มันแม้โคจรพลังคุ้มครองส่วนที่ถูกเตะใส่ ทั้งเลี่ยงจากจุดสำคัญ แต่เท้าของหวินชิงนี้เป็นผลจากการฝึกปรือถึงสามสิบปี ไหนเลยรวบรัดธรรมดา ตำแหน่งที่ถูกเตะใส่ปวดแปลบ จากนั้นลามขึ้นมายังร่างท่อนบน ร่างซีกขวาชาด้านขัดข้องอย่างบอกไม่ถูก ยามฉุกละหุกเบี่ยงตัววูบหนึ่ง กลิ้งตัวไปใน

พงหญ้าตามสภาวะ

หม่าจิ้นเซิงถอยกายไปหลายก้าวค่อยยืนหยัดมั่น อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง พลังฝีมือของมันมุ่งอยู่ที่เพลงกระบี่ มาตรว่ามีพื้นฐานกำลังภายในกล้าแข็ง ไหนเลยเทียบเปรียบกับสุดยอดลมปราณซึ่งหานป๋อได้รับจากเซ่อจุนซิ่น พอปะทะแตกหัก จึงรับบาดเจ็บบอบช้ำ

หวินชิงกลัวหานป๋อทำร้ายหม่าจิ้นเซิง พลันลอยตัวโถมใส่หานป๋อ พร้อมกับชักกระบี่สั้นซึ่งปรกติซ่อนกับข้อมือทั้งคู่ออกมา กระบี่สั้นประกายคู่นี้ใช้ผสานกับแขนเสื้อเมฆพลิ้ว เป็นหนึ่งแข็งหนึ่งอ่อนได้รับการยกย่องจากสหพันธ์แปดสำนักอย่างสูง

หานป๋อกลิ้งตัวไปในพงหญ้า สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ยกมือซ้ายขึ้นแตะง้าวสามเชียะแปดที่กลางหลัง ตอนนี้มันได้แต่เลือกทางใดทางหนึ่ง ระหว่างการหนีเอาชีวิตรอดกับเปิดเผยร่องรอยออกไป

ทันใด ส่วนลึกของดงไม้บังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชา ในความมืดปรากฏวัตถุกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งใส่หวินชิง ในวัตถุแฝงพลังลมรุนแรงยิ่ง

หวินชิงไม่ทันระวัง รีบเปลี่ยนแปลงท่าร่างกลางอากาศเป็นหมุนคว้างหลบเลี่ยง ป้องกันมิให้หานป๋อฉวยโอกาสลงมือ

ขณะเดียวกัน ที่ริมโสตหานป๋อแว่วเสียงแหบพร่าเสียงหนึ่งดังว่า

"เด็กน้อย มาทางด้านนี้"

หานป๋อข่มความเจ็บปวดทรมานของครึ่งซีกร่างซ้าด้าน ฝืนใจกระโดดปราดขึ้น โถมไปยังเงามืดของดงไม้ที่บังเกิดสุ้มเสียงดังมา

วัตถุกลุ่มนั้นร่วงพรูลงกับพื้น ที่แท้เป็นใบไม้แห้งสิบกว่าใบ จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าคนชัดจู่โจมมีฝีมือน่าตระหนก เพียงซัดใบไม้แห้งออก ก็สลายสภาวะจู่โจมของหวินชิง

หวินชิงไม่ได้ติดตาม มองดูใบไม้แห้งทั่วพื้นดิน สีหน้าปรากฏ

หวินชิงยืนอยู่กลางสวน มองดูใบไม้แห้งบนพื้น ดวงตาทอแววเศร้าสร้อยและสูญเสียชนิดหนึ่ง...นางกับโจรท่องโดดเดี่ยวที่แท้มีความสัมพันธ์อันใด?

ที่สุดของเนินลาดเขา ห้องเล็กๆ กั้นรั้วไม้ไผ่ล้อมรอบหลังหนึ่งตั้งสงบใต้แสงจันทร์

เจ้าของบ้านน้อยเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรม...กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน

ภายในห้องจุดตะเกียงน้ำมันริบหรี่ดวงหนึ่ง

ยามนั้นคบเพลิงที่ส่องทาง ทางด้านหลังพลันดับไป

ฟางเยี่ยหวี่สูดลมหายใจคำหนึ่ง ค่อยก้าวยาวๆ ไปยังบ้านน้อย

คล้ายเดินเข้าสู่โลกอันโดดเดี่ยวที่ตัดขาดจากโลกียวิสัยแห่งหนึ่ง

สองฟากทางน้อยที่ทอดสู่ประตูรั้วเต็มไปด้วยต้นไม้ดอก ยิ่งบันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงความลึกล้ำยาวไกล

ฟางเยี่ยหวี่ตัดผ่านประตูรั้วที่เปิดกว้าง ยืนสำรวมที่หน้าประตูบ้าน ขณะจะส่งเสียง ภายในบ้านก็บังเกิดสุ้มเสียงอันเกียจคร้านเสียงหนึ่งดังว่า

"พี่เยี่ยหวี่มาได้พอดี เข้ามา"

ฟางเยี่ยหวี่คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ถือตัวถึงเพียงนี้ งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"อย่างนั้นผู้เยาว์ไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

ขณะจะผลักประตูบ้านเข้าไป แต่ปลายนิ้วขณะห่างจากประตูไม้ประมาณหนึ่งหุน ประตูไม้ก็เปิดออกเอง ฟางเยี่ยหวี่จึงผลักใส่อากาศธาตุ

ล่างฟานหวินที่ยืนอยู่หลังประตูยิ้มพลางกล่าวคำ "เชิญเข้า"

จากนั้นหมุนตัวเดินกลับเข้าห้อง

ฟางเยี่ยหวี่ข่มความพลุ่งพล่านใจ เดินช้าๆ เข้าห้องไป

บ้านน้อยมีพื้นที่สองร้อยตารางเชียะ (ฟุตจีน) นอกจากหนึ่งโต๊ะหนึ่งเก้าอี้หนึ่งเสื่อ และป้านสุราหลายใบแล้ว บนพื้นยังทิ้งต้นไผ่ที่ตัดโค่นมากองหนึ่ง มีอยู่ส่วนหนึ่งถูกผ่าแยกออก ฝานเป็นเส้นไผ่ยาวร่วมหกเชียะเส้นแล้วเส้นเล่า

กระบี่คลุมวรุณที่มีชื่อสะท้านแผ่นดินหลุดจากฝัก ถูกวางขวางอยู่บนพื้นพร้อมฝัก ดูท่าล่างฟานหวินใช้กระบี่คลุมวรุณฝานเป็นเส้นไม้ไผ่หลายสิบเส้น

ล่างฟานหวินบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กระแทกนั่งลงกับพื้น หยิบลังไม้ไผ่ซึ่งเพิ่งถักสานได้ไม่ถึงครึ่งใบ ทำงานถักสานต่อไป กล่าวโดยที่ศีรษะไม่เงยขึ้นว่า

"ต้องเร่งจัดทำของนี้ให้เสร็จสิ้นก่อนเข้านอน ไม่เช่นนั้นพรุ่งนี้เช้าผลลำไยฉือเสียซึ่งสุกเต็มที่จะไม่มีภาชนะใช้บรรจุแล้ว เชิญนั่ง"

ฟางเยี่ยหวี่ซึ่งปรกติช่างเจรจาพาทีคล้ายกลายเป็นใบ้ ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ไผ่ซึ่งมีอยู่เพียงตัวเดียวที่ข้างโต๊ะอย่างโง่งม บังเกิดเป็นเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด ไม่ทราบเพราะเหตุใด สุ้มเสียงซึ่งปรกติไม่ได้ใส่ใจนี้ในเวลาและสถานที่นี้ กลับสร้างความไม่สบายใจแก่ฟางเยี่ยหวี่ คล้ายกับตนเองเปิดเผยความลับต่อยอดคนที่เทียบเทียมกับอาจารย์ของมันผู้นี้ก็มิปาน

ในที่สุดมันได้พบกับล่างฟานหวินแล้ว

แต่นี่ต่างกับล่างฟานหวินที่มันนึกจินตนาการไว้โดยสิ้นเชิง

มันคาดคิดว่าล่างฟานหวินสมควรเป็นบุคคลห้าวหาญรันทดร่ำสุราขับสังคีต แต่ล่างฟานหวินในตอนนี้กลับเรียบง่ายธรรมดา พอใจในสภาพที่เป็นอยู่

ล่างฟานหวินเช่นนี้สร้างความสะท้านหวั่นไหวแก่มันยิ่งกว่า

ล่างฟานหวินคล้ายนึกได้เรื่องน่าหัวร่ออันใด เงยหน้าขึ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ระหว่างนี้มีคนใช้น้ำชาแทนสุราต้อนรับข้าพเจ้า แต่รังซอมซ่อของข้าพเจ้า ได้แต่ใช้สุราต้อนรับท่านแทนน้ำชา พี่เยี่ยหวี่อย่าได้เกรงใจ ป้านที่มุมห้องทั้งสิบกว่าใบล้วนบรรจุ 'น้ำชา' เชิญดื่มตามสะดวก"

เมื่อกล่าวคำ "มีคนใช้น้ำชาแทนสุราต้อนรับข้าพเจ้า" ดวงตาของเขาทอประกายครุ่นคิดคำนึงวูบหนึ่ง คล้ายนึกถึงวัตถุเรื่องราวที่ถูกลืมเลือนไป

ฟางเยี่ยหวี่ทุ่มเทสมาธิกับมือยาวที่กำลังถักสานหลังไม้ไผ่ของล่างฟานหวิน กลับลืมกล่าว "ขอบคุณ" ไป

ล่างฟานหวินเงยหน้ามองดูมันแวบหนึ่ง ยิ้มพลางดึงเส้นไม้ไผ่ที่บี้แบนจากพื้นเส้นหนึ่ง ทำการสานต่อ

คนหนึ่งชมดู คนหนึ่งถักสาน ไม่นานหลังไม้ไผ่ก็สำเร็จเป็นรูปเป็นร่างในที่พักอันเงียบสงบแห่งนี้

ล่างฟานหวินตบเศษผงไม้ไผ่ตามตัว มาถึงข้างกายฟางเยี่ยหวี่ตบไหล่มันเบาๆ สองครา หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พี่เยี่ยหวี่คงมิใช่บุคคลนิยมสุรา ไม่เช่นนั้นหลังจากสูดได้กลิ่นหอมของสุราท้องถิ่นที่ข้าพเจ้าปรุงขึ้นเอง ไหนเลยข่มกลั้นได้เนิ่นนานถึงเพียงนี้ ท่านเมื่อชมชอบดูหลังไม้ไผ่ ก็ดูให้เต็มที่เถอะ"

ฟางเยี่ยหวี่ผุดลุกขึ้นอย่างงุนงง เดินถึงหน้าหลังไม้ไผ่ ในใจยังนึกถึงตอนที่ล่างฟานหวินตบไหล่มันสองครา ไม่เคยมีใครกล้าตบไหล่มัน มันก็ไม่ปล่อยให้ผู้คนตบไหล่โดยง่ายดาย

แต่ล่างฟานหวินกลับกระทำราวกับเป็นเรื่องปรกติธรรมดา

ฟางเยี่ยหวี่หยิบหลังไม้ไผ่ขึ้น กระบี่คลุมวรุณอันเลื่องชื่ออยู่

แทบเท้ามันเอง หรือว่าล่างฟานหวินไม่ระแวดระวังมันแม้แต่น้อย?

ล่างฟานหวินหยิบฉวยสุราป้านหนึ่งจากมุมห้อง มาถึงข้างโต๊ะกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ไผ่ด้วยท่าทีที่ผ่อนคลาย

หากทว่าไม่มีเสียงคนเก้าอี้กระทบกระแทกอย่างที่พึงมีแต่อย่างไร จนบัดนี้ฟางเยี่ยหวี่ยังไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ล่างฟานหวินบิดจุกป้านออก ยืดคอดื่มสุราลงไปหลายอึก ค่อยกระแทกป้านสุราลงบนโต๊ะยกแขนเสื้อเช็ดคราบสุราที่มุมปาก กล่าวว่า

"ผังปานใช้ท่านส่งของใดมา รีบให้ข้าพเจ้าชมดู"

ฟางเยี่ยหวี่ยังจับจ้องมองอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง

ล่างฟานหวินขมวดคิ้ว เรียกหา "พี่เยี่ยหวี่" เป็นเชิงเร่งรัด ฟางเยี่ยหวี่พลันทอดถอนใจยาว กล่าวอย่างสำรวมว่า

"ขอจอมยุทธ์ล่างอย่าได้ยกย่องข้าพเจ้าเช่นนี้ ให้เรียกข้าพเจ้าเป็นเยี่ยหวี่เช่นเดียวกับซือจุน (ท่านอาจารย์) เถอะ"

นี่เป็นครั้งแรกที่มันยกย่องล่างฟานหวินเป็นจอมยุทธ์ ทั้งเป็นการแสดงความเคารพต่อล่างฟานหวินเทียบเท่ากับแสดงต่อผังปาน

ล่างฟานหวินชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง ดื่มสุราอีกอึกหนึ่ง ทอดถอนชมเชยว่า

"สุราที่ดี เยี่ยหวี่ท่านไม่คิดลิ้มลองจริงๆ?"

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เห็นแก่จอมยุทธ์เรียกข้าพเจ้าเป็นเยี่ยหวี่ ข้าพเจ้าถึงอย่างไรจะขอดื่มสักป้านหนึ่ง"

พลางเดินถึงที่จัดวางป้านสุรา หยิบป้านสุราใบหนึ่งขึ้น บิดจุกแล้วดื่มสุราอึกอึกลงไป ชั่วครู่ค่อยระบายลมหายใจ วางป้านสุราลง กล่าวว่า

"นี่ใช่แช่จากผลลำไยหรือไม่?"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความกังวลใจว่า

"ใช่มีรสชาติประหลาดหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่ตอบว่า

"ประหลาดจริง แต่ประหลาดอย่างดียิ่ง ข้าพเจ้าหวั่นวิตกว่านับแต่นี้จะรักชอบเมรัยแล้ว"

ล่างฟานหวินหัวร่ออย่างปล่อยอารมณ์ กล่าวว่า

"ดูท่าผังปานก็เป็นตัวโง่งมที่ไม่นิยมดื่มสุรา ไม่เช่นนั้นไหนเลยไม่ชี้นำศิษย์อันประเสริฐเช่นท่าน?"

ล่างฟานหวินคงเป็นบุคคลแรกในประวัติศาสตร์ ที่เรียกผังปานเป็นตัวโง่งมแล้ว

ฟางเยี่ยหวี่คล้ายนึกได้อันใด หลังจากอุทานดังอา ก็ล้วงวัตถุที่ห่อด้วยผ้าขาวสะอาดจากอกเสื้อ ยื่นส่งต่อล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินรับมาโดยไม่ระแวงระไว คลี่เปิดผ้าขาวออก เผยเห็นหุ่นไม้ถือกระบี่สูงเชียะเศษที่ห่อหุ้มอยู่ภายในตัวหนึ่ง ดวงตาล่างฟานหวินพลันทอแววตื่นเต้นสงสัย จัดวางลงบนโต๊ะอย่างทะนุถนอม

หุ่นไม้ยืนอยู่บนโต๊ะด้วยความมั่นคงดั่งขุนเขา กอปรด้วยบุคลิกภาพอันยิ่งใหญ่

หุ่นไม้ไม่มีหน้า แต่ท่วงท่าและรูปร่างที่ถือกระบี่ กลับประพิมประพายคลับคล้ายล่างฟานหวินอยู่เก้าส่วน

บนหลังของหุ่นไม้ใช้อาวุธมีคมแกะสลักตัวหนังสือเล็กๆ เป็นข้อความ "ราตรีที่หลันเจียงคืนสิบห้าค่ำเดือนแปด"

ในที่สุดสาส์นท้ารบถูกส่งถึงมือล่างฟานหวินแล้ว

ล่างฟานหวินจับจ้องมองหุ่นไม้ที่ผังปานแกะสลักจากการนึกจินตนาการถึงตัวเขา แต่ก็มีความละม้ายเหมือนอย่างมากโดยไม่กะพริบดวงตาที่ล้ำลึกทอประกายเจิดจ้าสยบขวัญ

โลกคล้ายหยุดหมุน กาลเวลาคล้ายหยุดนิ่งลง

หุ่นไม้แม้ไม่มีลูกตา แต่คนดูมีความรู้สึกว่าหุ่นไม้ทุ่มเทสมาธิจดจ่อกับคมกระบี่ที่ยืนชี้เฉียงไปข้างหน้า ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือหุ่นไม้เพียงถือกระบี่ตามสบาย แต่บันดาลให้ผู้คนหยั่งคำนวณความเปลี่ยนแปลงของสภาวะกระบี่ไม่ออก

จิตใจของฟางเยี่ยหวี่ก็ถูกหุ่นไม้ซึ่งผังปานแกะสลักให้กับล่างฟานหวินดึงดูดไว้ หลังจากที่ผังปานลงจากผาสูง ก็ใช้คนส่งห่อผ้าใบนี้แก่มัน ใช้ให้มันส่งมอบแก่ล่างฟานหวิน จวบจนก่อนที่จะได้พบกับล่างฟานหวิน มันไม่มีความคิดแก้ห่อผ้าออกดูแม้แต่น้อย ทั้งนี้เพราะมันคิดมอบสิทธิ์ในการเปิดดูสาส์นท้ารบแก่ล่างฟานหวิน หากมันไม่ล่วงรู้ความคิดอ่านเช่นนี้ของผังปาน คงถูกผังปานขับออกจากสำนักแต่แรกแล้ว

ล่างฟานหวินนั่ง

ฟางเยี่ยหวี่ยืน

แต่สายตาของทั้งสองล้วนไม่คลาดจากหุ่นไม้ตัวนี้

ลำตัวหุ่นไม้ฝากริ้วรอยของการปาดฟันอย่างรวบรัดชัดเจน ก่อเกิดเป็นเส้นสายกล้ามเนื้อที่ชวนให้สะท้านใจ คล้ายขวานเทพยดาแรกเบิกฟ้าเปิดพิภพ เป็นธรรมชาติอย่างกลมกลืน

ล่างฟานหวินกู่เบาๆ หลับตาลง แต่ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่าภาพลักษณ์ของหุ่นไม้ยังติดอยู่ในคลองจักษุของล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินลืมตาขึ้นใหม่ สาดประกายอันเจิดจ้าอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน กล่าวช้าๆ ว่า

"ผังปานใช่เป็นคนไร้น้ำใจหรือไม่ ไม่เช่นนั้นไหนเลยถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกอยู่ในหุ่นไม้ตัวนี้ถึงเพียงนี้ เฉกเช่นกับคนนอกวงที่มองเรื่องราวภายในวงอย่างปรุโปร่ง"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันวูบหนึ่ง คำวิจารณ์ที่ล่างฟานหวินมีต่อผังปาน

ฟังดูคล้ายขัดแย้ง แท้ที่จริงซ่อนหลักเหตุผล คล้ายกับท่านยิ่งรู้จักคนผู้หนึ่งอย่างลึกซึ้ง ยิ่งรักอย่างไม่ลืมหูลืมตา ยิ่งยากมีข้อวินิจฉัยที่มองออกจากตัวเอง การที่บิดามารดาไม่รู้เห็นพฤติการณ์อันเลวทรามของบุตรธิดา ก็เป็นผลสะท้อนจากการที่อยู่ภายในวงนั่นเอง

ล่างฟานหวินก็ไม่คิดหวังได้รับคำตอบจากฟางเยี่ยหวี่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"บอกต่อผังปานว่า นี่เป็นครั้งแรกที่เราผู้แซ่ล่างมองดูของสิ่งหนึ่งจนลืมดื่มสุรา และเป็นครั้งแรกที่มองดูของสิ่งหนึ่ง หากบังเกิดความรู้สึกราวดื่มอมฤตเลิศรส"

ฟางเยี่ยหวี่น้อมกายกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะถ่ายทอดบอกต่อซือจุนทุกถ้อยกระทงความ"

ล่างฟานหวินยื่นปลายนิ้วออก ลูบไล้ตามรอยมีดที่ท้ายทอยของหุ่นไม้ ข้ามรอยบุ๋มบริเวณช่วงคอ จนถึงกระดูกสันหลังที่ตั้งตรง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"รอยมีดตั้งแต่ท้ายทอยถึงกระดูกสันหลัง คล้ายสายน้ำไม่ขาดตอน ดูเผินๆ เป็นสองมีด แท้ที่จริงเพียงมีดเดียว ทั้งยังเป็นมีดแรกที่เปลี่ยนแปลงไม้ผุชิ้นนี้เป็นหุ่นไม้ที่ซ่อนเร้นมรรคาถึงที่สุด"

ฟางเยี่ยหวี่เข่าอ่อนระทวย แทบคุกลงกับพื้น

มันที่ได้รับเลือกเป็นศิษย์ของผังปาน ย่อมต้องมีภูมิปฏิภาณอันเลิศล้ำ ดังนั้นเพียงรับฟังวาจาล่างฟานหวินไม่กี่คำ ก็ดูออกว่าล่างฟานหวินมีสายตาสูงส่งถึงขั้นหลุดพ้นจากสามัญ เพราะเหตุนี้เพียงดูจากหุ่นไม้ตัวเดียว สามารถ "ถ่ายทอด" วาจาร้อยคำพันคำ ยิ่งกว่าพลิกดูสาส์น ท้ารบที่หนานับพันหน้าอีก

ล่างฟานหวินชักมือยาวกลับมา ทอดถอนใจยาวด้วยความพึงพอใจกล่าวว่า

"ผังปานเอย ผู้ที่รู้ใจเราไม่มีใครเกินท่าน ราตรีที่หลันเจียงคืนสิบห้าค่ำเดือนแปด...ราตรีที่หลันเจียงคืนสิบห้าค่ำเดือนแปด..."

สุ้มเสียงของเขาแผ่วเบาลงทีละน้อย แต่ความรู้สึกรอคอยที่แทบเป็นความปวดร้าวยิ่งมายิ่งเข้มข้น ยิ่งมายิ่งรุนแรง

ฟางเยี่ยหวี่อดน้ำตาคลอหน่วยมิได้

ในที่สุดมันทราบแล้วว่า เหตุใดผังปานกับล่างฟานหวินจึงเป็นยอดคนถัดจากฟู่อิง อู๋ซ่างจงซือ เมิ่งเซ่อสิง ปาซือปาเหล่าปรมาจารย์เมื่อร้อยปีก่อน

มีแต่จิตใจอันกว้างขวาง และบุคลิกลักษณะที่หลุดพ้นจากความสำเร็จล้มเหลวและความเป็นความตายเช่นทั้งสอง จึงหนุนส่งให้ทั้งสองก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของมรรคาบู๊

คำ "ราตรีที่หลันเจียงคืนสิบห้าค่ำเดือนแปด" ที่สลักอยู่บนหลังของหุ่นไม้ ต้องเป็นการศึกที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินต่อจากฟู่อิงกับเมิ่งเซ่อสิงซึ่งทำศึกกันเมื่อร้อยปีก่อนอย่างแน่นอน

ตอนนี้สาส์นท้ารบส่งมาถึงแล้ว

ล่างฟานหวินพลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"รับของขวัญควรตอบสนอง ข้าพเจ้าเมื่อดื่ม 'อมฤตเลิศรส' ที่ผังปานส่งมาลงไป คงเมามายไม่ได้สติถึงแปดวันสิบวัน เก็บหลัวไม้ไผ่นี้ไว้ก็ไม่มีประโยชน์ เยี่ยหวี่ท่านนำกลับไปมอบต่อพี่ผัง ดูว่ามีประโยชน์ใช้สอยต่อมันหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่น้อมกายกล่าวว่า

"เยี่ยหวี่ขอขอบคุณจอมยุทธ์แทนซือจุน"

ล่างฟานหวินนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่าอีกฝ่ายคิดไล่แขก จึงถอยกายไปช้าๆ จวบจนถึงข้างหลัวไม้ไผ่ คอยประคองถือหลัวไม้ไผ่อย่างระมัดระวัง

ล่าถอยถึง ข้างประตู กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"จอมยุทธ์ล่างยังมีคำสั่งใด?"

ล่างฟานหวินจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง ดวงตาแฝงอารมณ์ความรู้สึกที่ตัดไม่ขาด ปากกล่าวว่า

"บอกต่ออาจารย์ท่าน เมื่อถึงราตรีที่หลันเจียงคืนสิบห้าค่ำเดือนแปด ล่างฟานหวินจะไปตามนัดหมายแน่นอน"

ฟางเยี่ยหวี่คิดกล่าววาจา แต่คำพูดจุกอยู่ที่คอหอย ไม่สามารถกล่าวจากปาก

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย ดีดนิ้วเบาๆ ตะเกียงบนโต๊ะดับวูบไป ล่างฟานหวินทั้งใหญ่และเล็กล้วนกลืนหายกับความมืดภายในห้อง

พริบตานั้นฟางเยี่ยหวี่จำแนกไม่ออกว่า ล่างฟานหวินที่แกะสลักจากไม้ กับล่างฟานหวินตัวจริง ผู้ใด "จริงแท้" กว่า?

มันล่าถอยออกนอกประตูอย่างเงียบงัน

ปิดประตูไม้ลงอย่างแผ่วเบา

จากนั้นทูนหลัวไม้ไผ่เดินกลับเส้นทางเมื่อขามา

ผู้ที่ปรากฏกายในห้องพักของฟงสิงเลี่ยโดยไร้เสียง ย่อมเป็นบุรุษหนุ่มยอดฝีมือสำนักกระบี่เงาภูตฉายาคุณชายกระบี่ภูตเตียวปี้ฉิง

มันก่อกวนการชุมนุมเลือกเขยขวัญของตำหนักอลงกรณ์ไม่สำเร็จ กลับถูกพลังกระบี่ของล่างฟานหวินกระแทกทำร้าย จากนั้นถูกหญิงสาวที่ตำหนักอลงกรณ์ส่งมาจัดการกับมันนามกู่เชี่ยนเหลียนติดตามเป็นระยะทางร้อยลี้ ดังนั้นคิดพลิกสถานการณ์ แสร้งเป็นรับบาดเจ็บบอบช้ำ ล่อลวงนางออกมา แต่แล้วล้มเหลวในนาทีสุดท้าย จวบกระทั่งตอนนี้ติดตามถึงห้องของฟงสิงเลี่ย ค่อยตรึงหญิงสาวผู้เลอโฉมนางนี้อยู่ภายในห้อง ดังนั้นบังเกิดเพลิงอำมหิตลุกฮือโหม

พงสิงเลี่ยมองผ่านม่านมุ้งออกไป เห็นคุณชายกระบี่ภูตถือกระบี่ภูตที่สร้างชื่อให้แก่มัน จ้องมองเข้ามาภายในมุ้งอย่างดุร้ายหมายขวัญ

ร่างร้อนผ่าวของกู่เชี่ยนเหลียนที่แนบชิดติดกับมันสั่นระริกเล็กน้อย คล้ายหวาดหวั่นจนลนลาน

พงสิงเลี่ยลอบทอดถอนใจ หญิงสาวนางนี้ช่างไร้เดียงสา กลับหลบซ่อนอยู่ในผ้าห่มของมันหมายหลบภัย นับว่าโง่เขลาจริงๆ

นึกถึงตอนนี้พลันพบว่าไม่ถูกต้อง กู่เชี่ยนเหลียนผู้นี้ไม่ว่าเปรียบเปรยนางอย่างไร ไม่สมควรใช้คำโง่เขลา ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของนางเพียงเป็นกลอุบายหลอกลวงคน แท้ที่จริงนางเลิศทั้งฝีมือและไหวพริบ ไหนเลยกระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้

ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง เชือกที่ผูกม่านมุ้งถูกกระบี่ภูตตัดขาด มุ้งทั้งหลังครอบลงใส่หนุ่มสาวทั้งสอง

ขณะเดียวกันกระบี่ภูตฟันลงอย่างหักโหม

หากถูกท่ากระบี่ของคุณชายกระบี่ภูตนี้ฟันใส่อย่างถนัดถนี่ รับรองว่าคนทั้งสองและเตียงไม้ล้วนถูกฟันแยกออกเป็นสองท่อน

พงสิงเลี่ยลอบร้องคำ 'จบสิ้น' ในใจ ด้วยสัญชาตญาณของการคุ้มครองสตรี ทำให้มันโอบรั้งกู่เชี่ยนเหลียนแนบแน่น

เสียงครืนเมื่อไม้กระดานปูเตียงแหลกสลาย

พงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนร่วงหล่นลงใต้เตียงพร้อมกัน

แต่พงสิงเลี่ยพบว่ากู่เชี่ยนเหลียนลื่นไหลจากอ้อมอกตนเองราวปลาไหลตัวหนึ่ง

เสียงตังเมื่อกู่เชี่ยนเหลียนใช้แส้สายโซ่สีเงินที่ยึดถือด้วยสองมือเส้นหนึ่ง ต้านทานรับท่ากระบี่ของคุณชายกระบี่ภูตไว้

คุณชายกระบี่ภูตเห็นก่อนหน้านี้กู่เชี่ยนเหลียนคอยหลบหลีกจากการปะทะกับมัน คาดว่านางต้องมิใช่คู่มือของมัน หาคาดไม่ว่า

กู่เชี่ยนเหลียนดีดตัวขึ้นจากใต้เตียง รับกระบี่ของมันไว้ได้

ในเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว กู่เชี่ยนเหลียนขยับข้อมือวูบ แส้สายโซ่พันกระบี่ภูตไว้ราวกับวิชามายากล

คุณชายกระบี่ภูตสมเป็นยอดฝีมือที่โดดเด่นของสำนักกระบี่ภูต ยามคับขันไม่ลนลาน มิเพียงไม่ถอนดึงกระบี่ กลับสืบเท้าไปหนึ่งก้าว มือซ้ายที่ไม่ได้ถือกระบี่ต่อยใส่กู่เชี่ยนเหลียน

หากกู่เชี่ยนเหลียนหมายมั่นช่วงชิงกระบี่ ต้องพลาดท่าเสียทีแน่นอน

กู่เชี่ยนเหลียนคลายมือขวาจากการยึดจับปลายหนึ่งของแส้สายโซ่ นิ้วมือแนบชิดติดกัน ฟันใส่หมัดของคุณชายกระบี่ภูต มือซ้ายใช้ฝีมืออันแยบคาย แส้สายโซ่ม้วนพันตามตัวกระบี่ขึ้นไปราวอสรพิษร้าย ปลายแหลมของแส้สายโซ่จี้พุ่งใส่คอหอยคุณชายกระบี่ภูต

คุณชายกระบี่ภูตประหลาดใจยิ่ง โดยทั่วไปแล้วโครงสร้างร่างกายของสตรีไม่เท่ากับบุรุษ ด้านพื้นฐานกำลังภายใน บุรุษก็เด่นล้ำกว่า ดังนั้นสตรียอดฝีมือใช้ฝีมือพลิกแพลงเข้าเอาชัย น้อยครั้งจะปรากฏสตรีเช่นกู่เชี่ยนเหลียนที่ใช้วิธีปะทะหาญหัก

เสียงปังเมื่อหมัดฝ่ามือปะทะกัน

คุณชายกระบี่ภูตกลับถูกกระแทกถอยออกไป ไม่อาจรักษากระบี่ภูตไว้ได้ ตกไปอยู่ในมือกู่เชี่ยนเหลียน

คุณชายกระบี่ภูตกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ที่แท้ไส้ตะเกียงมีพิษ"

กู่เชี่ยนเหลียนหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"หากไม่วางแผนอุบายไว้ ไหนเลยมารอท่านในที่นี้?"

พลางบังคับปลายแหลมของแส้สายโซ่ จี้ใส่ตำแหน่งหัวใจของคุณชายกระบี่ภูต

คุณชายกระบี่ภูตตวาดก้อง พลิกตัวทะลวงหน้าต่างห้องออกไป

กู่เซี่ยนเหลียนพุ่งทะลวงหน้าต่างห้องไล่ติดตามออกไป

ฟงสิงเลี่ยมุดออกจากเตียงที่พังเสียหาย เห็นว่ากู่เซี่ยนเหลียนกลอกกลิ้งยิ่ง หลังจากที่ไส้ตะเกียงดับไป ยังเกิดควันหลงเหลือ คุณชายกระบี่ภูตพอสูดเข้าไปจึงพลาดท่าเสียที

นึกถึงตอนนี้ มันรู้สึกศีรษะมึนงง ต้องลอบร้องคำ 'ผิดท่า' ในใจ ฉุกคิดว่าตัวเองก็สูดควันที่หลงเหลือเข้าไปไม่น้อยกว่าคุณชายกระบี่ภูต กลับหน้ามืดวูบวาบ สิ้นสติสมประดี

หานป๋อเพิ่งทะลวงออกจากดงไม้เขตสวนหลังของตึกตระกูลหาน เห็นคนผอมซูบต่ำเตี้ยผู้หนึ่งนั่งยองๆ อยู่บนกำแพง กวักมือเป็นเชิงเรียกหามัน

หานป๋อครุ่นคิด 'ไม่ทราบคนผู้นี้เป็นใคร' แต่ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามไม่เรียกหามัน ตอนนี้ทางเลือกเพียงหนึ่งเดียวของมัน ได้แต่ลอบออกจากตึกตระกูลหาน รอให้มีโอกาสค่อยเร้นกายกลับมา ขณะครุ่นคิดลอยตัวขึ้นดุจเหยี่ยวราตรี ข้ามกำแพงล้อมของตึกตระกูลหาน ไล่ตาม "ผู้มีพระคุณ" ที่ถลันหายลับกับชายคาตึกข้างเคียง

หานป๋อกระโดดข้ามหลังคาตึกหลังนั้นไปยังอีกหลังคาหนึ่ง ความรู้สึกที่เหินบินปีนป่ายหลังคา ทั้งแปลกใหม่เร้าใจ ทั้งให้ความรู้สึกที่อยู่สูงเลิศลอย

คนลึกลับนั้นเคลื่อนไหวอยู่ที่เบื้องหน้าบัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวเร้นหาย ทำให้หานป๋อทราบว่าฝ่ายตรงข้ามชักจูงมันไป

คนผู้นี้ที่แท้มีจุดประสงค์ใด เพราะเพื่อมันกลับไม่เสียดายกับการล่วงเกินตึกตระกูลหาน?

คนผู้นั้นพลันหายวับไป

หานป๋อกระโดดลงจากกระเบื้องหลังคา ทิ้งตัวลงในตรอกขวางเดินไปสิบกว่าก้าว ปรากฏกำแพงกะเทาะหลุดร่วงชั้นหนึ่งตั้งขวางหน้า

มันกระโดดขึ้นบนกำแพง ที่แท้เป็นตึกใหญ่ที่ถูกทิ้งร้างหลังหนึ่ง บนพื้นเต็มไปด้วยหญ้าคากับใบไม้ร่วง ใจกลางสวนร้างมีบ้านซึ่งพังยุบลงมาครึ่งหนึ่ง ภายในบ้านปรากฏแสงไฟจุดหนึ่งสว่างวูบวาบ ส่องเห็นคนผู้หนึ่งอยู่บนม้านั่งชำรุด กำลังสูบกล้องยาสูบอยู่

หานป๋อกระโดดลงภายในสวน เดินผ่านประตูบ้านที่ชำรุดเข้าไปภายในห้องที่อบอวลด้วยกลิ่นยาสูบ เผชิญหน้ากับคนผู้นั้น

คนผู้นั้นดูไปชราภาพยิ่ง หนังใบหน้ายับย่นรูปร่างเตี้ยเล็ก ความจริงสมควรเป็นผู้สูงอายุที่ไม่มีใดสะดุดตา แต่ดวงตาทั้งคู่เป็นประกายแหลมคมราวกับจะมองทะลุถึงก้นบึ้งหัวใจผู้อื่น ยกเท้าข้างหนึ่งเหยียบบนม้านั่ง ข้อศอกหนุนบนหัวเข่า รองรับกล้องยาสูบ ให้ความรู้สึกที่มั่นคงดุจขุนเขา แสดงว่ามิใช่ชนชั้นธรรมดา

หานป๋อประสานมือ เรียกหา "ผู้อาวุโส..." คนผู้นั้นชิงสอดคำขึ้น

"อย่าได้เรียกผู้อาวุโส เราไม่แก่ชราเพียงนั้น"

หานป๋องงงันวูบครุ่นคิดขึ้น 'ท่านไม่แก่ชราผู้ใดจึงถือว่าชรา?'

คนผู้นั้นกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ท่านเข้าใจว่าอายุมากถือว่าชรา ถือว่าผิดอย่างมหันต์ คนชราหรือไม่ ต้องคำนวณจากวัยของหัวใจ"

หานป๋อทวนคำ "วัยของหัวใจ" คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ความแตกต่างระหว่างหนุ่มแน่นกับชราภาพ ขึ้นอยู่กับความกระฉับกระเฉงของหัวใจ ต่อให้มีอายุร้อยปี หากใจภักดิ์ยังรักษาความหนุ่มแน่นกระฉับกระเฉง จะไม่ชราตลอดกาล"

หานป๋อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยนึกถึงปัญหาข้อนี้มาก่อน แต่ตอนนี้ได้ยินผู้...

ขออภัย ได้ยินท่านเอ่ยถึงนับว่ามีเหตุผล"

คนผู้นั้นเห็นหานป๋อเห็นพ้องด้วย บังเกิดความลิงโลดยินดี กล่าวว่า

"ดังนั้นตอนนี้เราติดพันนางเฒ่าหวินชิง เพื่อพิชิตจิตใจของนาง เพื่อพิสูจน์ว่าความรักยังอยู่หัวใจที่หนุ่มแน่นของเรา"

หานป๋อเรียกชื่อ "หวินชิง" อย่างงุนงง คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ท่านเมื่อติดพันนาง ไฉนช่วยเหลือข้าพเจ้าจัดการกับนาง?"

คนผู้นั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หนทางของการรบเร้าพัวพัน ก่อนอื่นต้องสร้างความทรงจำแก่นาง ไม่ว่าดีหรือเลวก็ตาม มาตรว่านางไม่คิดถึงท่าน ก็ต้องทำให้เคียดแค้นท่าน ผลที่สุดคือนางไม่อาจขาดท่านได้ เข้าใจหรือไม่?"

หานป๋อเกาศีรษะกล่าวว่า

"บทสรุปเช่นนี้กล่าวได้ว่าไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ลองนึกดูหากฝ่ายตรงข้ามแค้นท่านถึงกับยิ่งแค้นยิ่งลึกล้ำ ไหนเลยยังรักท่าน?"

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮาอีกครากล่าวว่า

"ดูท่าท่านไม่มีประสบการณ์ความรัก จึงไม่ทราบวิถีทางแห่งการขโมยหัวใจ หัวใจของสตรีประหลาดที่สุด ขอเพียงนางทราบว่าทุกสิ่งที่ท่านกระทำไป รวมถึงการฆ่าคนวางเพลิงล้วนเพราะเพื่อนาง นางจะไม่แค้นท่านจริงๆ สมมติเช่นคราครั้งนี้เราช่วยเหลือท่าน แท้ที่จริงแล้วหวังดีต่อนาง เพราะหากเสี่ยงชีวิตต่อไป ผู้ที่มีชีวิตรอดสืบไปคือท่านหาใช่นางไม่ ท่านเข้าใจว่านางไม่ทราบหรือ ท่านออกจะดูแคลนสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ที่สหพันธ์แปดสำนักเพาะสร้างขึ้นแล้ว"

หานป๋อร้องชมเชยว่า

"ท่านเป็นผู้รู้ซึ้งถึงหลักการขโมยหัวใจอย่างแท้จริง ประสบการณ์ของข้าพเจ้าไม่อาจเทียบเปรียบได้

หวนนึกถึงตนเองมิสู้เรียนรู้วิชาการความรักจากชายชราประหลาดนี้ หากสามารถพิชิตใจจิ้นปิงหวินหรือฉินเมิ่งเหยา ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมาแล้ว จึงถามว่า

"ท่านคงเป็นนักรักที่เจนสนามกระมัง?"

คนผู้นั่นกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ไม่ นี่เป็นครั้งแรกของเรา"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" คนผู้นั้นกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"มีอันใดน่าแตกตื่น เราฟั่นเหลียงจี๋เป็นเจ้าแห่งการขโมย ตอนนี้นอกจากหัวใจของหวินชิงแล้ว ในโลกไม่มีสิ่งใดคู่ควรกับการให้เราขโมย หลังจากขโมยครั้งสุดท้ายนี้ จะล้างมือถอนตัวจากวงการแล้ว"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านคือโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋?"

โจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋เป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม คิดไม่ถึงจะเป็นคนชราหากหัวใจไม่ชราเช่นนี้

โจรท่องโดดเดี่ยวผงกศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราความจริงคิดถอนตัวออกจากวงการทั้งที่ยังหนุ่มแน่นเช่นนี้หรือ? เพียงแต่ปรมาจารย์มารผังปานกลับเข้าสู่ยุทธจักรแล้ว ยามใดที่มันโค่นล่างฟานหวินลง ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดต่อกรกับมันอีก เมื่อถึงเวลานั้นมันม้วนกวาดทั่วยุทธจักร เราไหนเลยออกท่องเที่ยวโดยเสรีเช่นทุกวันนี้ได้ มีแต่เสาะหาสถานที่ซ่อนตัว ตั้งตนเป็นเจ้าที่มุมหนึ่งของขุนเขาแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"แต่เราต้องให้นางเฒ่าหวินชิงติดสอยห้อยตามเรา เรียกหาเป็นสามี"

หากป๋อเห็นว่าคนผู้นี้กลับเปิดเผยนัก ไม่ปิดบังความกลัวเกรง

ที่มีต่อผังปาน นี่เป็นครั้งที่สามที่ได้ยินผู้คนบอกว่าล่างฟานหวินสู้ผังปานไม่ได้ และคนทั้งสามล้วนมีคุณสมบัติในการวิพากษ์วิจารณ์

บุคคลแรกคือเซ่อจุนซิ่น มันเคยประมือกับล่างฟ่างหวินและผังปาน ดังนั้นมีคุณสมบัติในการวิพากษ์วิจารณ์มากที่สุด

บุคคลที่สองคือจิ้นปิงหวิน นางเป็นสตรีของผังปาน ย่อมล่วงรู้ถึงความน่ากลัวของผังปาน

บุคคลที่สามคือโจรท่องโดดเดี่ยวผู้นี้มันจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม คำพูดที่กล่าวจากปากมีน้ำหนักเป็นพิเศษ

หรือว่าล่างฟานหวินไม่มีโอกาสเอาชัยได้?

ไม่ มันไม่เชื่อว่าล่างฟานหวินจะพ่ายแพ้

โจรท่องโดดเดี่ยวอัดยาสูบเข้าปอด ประจวบปรากฏลมหอบหนึ่งพัดผ่าน โชยพัดประตูหน้าต่างที่ชำรุดดังเพียะพะ สะเก็ดไฟปลิวกระจาย

โจรท่องโดดเดี่ยวถือกล้องยาสูบ เดินเข้าหาหานป๋ออย่างปลอดโปร่ง คล้ายคิดเฉียดผ่านข้างกายมันออกจากห้อง แต่แล้วพลันพลิกกล้องยาสูบ ทิ่มใส่ใบหน้าหานป๋อ

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายหานป๋อนัก อย่าเพิ่งบอกว่าโจรท่องโดดเดี่ยวไม่มีเหตุผลในการลงมือ เพียงศักดิ์ฐานะที่คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรม คิดไม่ถึงว่าจะลอบทำร้ายต่อชนชั้นไร้นามเช่นมัน

หานป๋อรับถ่ายทอดพลังชีวิต ลมปราณและจิตวิญญาณของเซ่อจุนซิ่น มาตรว่ายังไม่เกิดประสิทธิผลถึงที่สุด แต่ก็ไม่รวบรัดธรรมดา มาตรว่ากล้องยาสูบนี้จะใช้ออกโดยปราศจากวี่แววล่วงหน้าทั้งรวดเร็วดุดัน แต่หานป๋อยังพลิกตัวออกไปตีลังกาถึงมุมห้อง จากนั้นหงายร่างพุ่งทะลวงออกทางหน้าต่างชำรุด ทิ้งตัวกับพื้นหญ้าใบไม้แห้ง

เซ่อจุนซิ่นได้ชื่อว่าเจนจัดในการใช้สรรพอาวุธ สติปัญญาส่วนนี้ถูกบรรจุอยู่ในสมองหานป๋อผ่านทางพันธุมาร ดังนั้นพอเห็นกล้องยาสูบ

จู่โจมออก ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามถนัดในการจี้จุดระยะประชิด ดังนั้น พอเคลื่อนไหว ก็พยายามยืดระยะห่างจากฝ่ายตรงข้ามออกไป

แต่ฟั่นเหลียงจี๋ได้รับขนานฉายาว่าโจรท่องโดดเดี่ยว ความสามารถอันดับแรกคือเหินบินละลิ่วล่อง มีปมเด่นด้านวิชาตัวเบา ไหนเลยปล่อยให้มันหนีรอดได้โดยง่ายดาย

หานป๋อไม่ทันยืนหยัดมั่น โจรท่องโดดเดี่ยวก็จู่โจมประชิดถึงตัว

ยังคงจี้พุ่งกล้องยาสูบที่บรรจุยาเส้นใส่หน้า กรีดเป็นประกายสีแดงสายหนึ่ง

หานป๋อทราบว่าการหลบหลีกมิใช่วิธีอันประเสริฐ พลันยื่นนิ้วกลางข้างขวาที่มใส่กล้องยาสูบ

วิชาการต่อสู้ของเซ่อจุนซิ่นเน้นที่โอ่อ่าอาจหาญ ด้านตัวเขากลับเป็นจุดอ่อนกว่า หากหานป๋อเอาแต่หลบหลีก เท่ากับใช้จุดอ่อนของตนสู้กับจุดแข็งของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นการเสี่ยงชีวิตจู่โจมกลับเป็นยุทธการอันประเสริฐ

เสียงทึบเมื่อปลายนิ้วของมันจี้ถูกกล้องยาสูบ

หานป๋อความจริงเข้าใจว่ากล้องยาสูบของฝ่ายตรงข้ามต้องบรรจุพลังอันแกร่งกร้าว มิคาดลำกล้องสั่นสะเทือนคราหนึ่ง พลังที่ตนเองจี้ใส่กล้องยาสูบถูกสลายสิ้น หาได้บังเกิดพลังกระแทกสะท้อนตามที่คาดหมายไว้ไม่

พริบตาที่งงงัน กล้องยาสูบปรากฏสะเก็ดไฟขี้เถ้าใบยาพุ่งกระจาย

ที่เบื้องหน้าสายตาหานป๋อมีแต่สะเก็ดไฟขี้เถ้า ยามกะทันหันมองไม่เห็นอันใด

ที่ด้านข้างปรากฏกระแสลมคุกคามถึงตัว ที่แท้โจรท่องโดดเดี่ยวมาถึงด้านหลังขวามือ ส่วนปลายของกล้องยาสูบเคาะใส่กระดูกสันหลัง

ช่วงปลายของหานป๋อ

กระดูกสันหลังเป็นจุดศูนย์กลางความเคลื่อนไหวของร่างกายผู้คน หากถูกเคาะใส่ หานป๋ออย่าคิดหมายยืนตรงได้อีก

หานป๋อพลันย่อตัวฟันมือกลับหลัง ใช้สันมือฟันใส่ลำกล้องของกล้องยาสูบ

โจรท่องโดดเดี่ยวตวาดเบาๆ "เด็กร้ายกาจ" หดกล้องยาสูบตวัดเท้าเตะใส่เท้าซ้ายซึ่งหานป๋อใช้รองรับน้ำหนักตัวขณะที่ย่อกายอยู่

หานป๋อพานกลิ้งตัวไปตามพื้นดิน

โจรท่องโดดเดี่ยวกระโดดปราดขึ้น ลอยตัวอยู่เหนือศีรษะหานป๋อ ลำกล้องของกล้องยาสูบจู่โจมใส่หานป๋อที่กลิ้งตัวอยู่บนพื้นดุจห่าฝน

เสียงทึบทึบเมื่อหานป๋อกัดฟันตอบโต้ ปิดป้องต้านทานติดต่อกันสิบสามลำกล้อง

คราครั้งนี้โจรท่องโดดเดี่ยวพลิกกลยุทธ์จากตอนแรกที่ไม่ปะทะเปลี่ยนเป็นจู่โจมอย่างหนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก พริบตานั้นกระแสลมลำกล้องดังหวีดหวิว ใบไม้แห้งบนพื้นม้วนคละคลุ้งเต็มฟ้า

หากหานป๋อสามารถดูดรับพลังลมปราณที่เซ่อจุนซิ่นถ่ายเทเข้าสู่ร่างมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ย่อมต้านทานรับได้โดยง่ายดาย แต่พลังฝีมือสิบส่วนของเซ่อจุนซิ่น มันอย่างมากใช้ออกเพียงห้าหกส่วน ผลจากการต้านปะทะอย่างหักโหม ต้องคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

ยามอับจนปัญญา หานป๋อตวาดก้อง เลื่อนมือขวาไปยึดกุมง้าวสามเซียะแปดที่กลางหลัง

มิคาดเช่นนี้พอดีสบอารมณ์โจรท่องโดดเดี่ยว

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันลงมือโดยไม่บอกกล่าว เพื่อบีบบังคับหานป๋อไม่ทันดึงอาวุธจากกลางหลังมารับมือ ต้องตกอยู่ในสภาพตั้งรับยามนี้ลงมือด้วยอำมหิต ก็ต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามแบ่งแยกสมาธิดึงง้าวสั้น

เปิดเผยช่องโหว่ออกมา

พริบตานั้นลำกล้องของกล้องยาสูบเปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่ใต้ซอกแขนขวาของฝ่ายตรงข้ามดุจงูพิษเลื้อยออกจากถ้ำ

หานป๋อขบกรามกรอด เปลี่ยนจากกลิ้งไปด้านหลังเป็นกลิ้งออกด้านข้าง

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันหัวร่อดังยาวนานออกมา

หานป๋อรู้สึกว่าพลังกดดันลดทอนลง พลันกระโดดปราดขึ้นดึงง้าวสามเชียะแปดจากกลางหลัง

มิคาดโจรท่องโดดเดี่ยวอ้าปากเป่าลมหายใจ พวยพุ่งลมปราณธนูสายหนึ่งออก หานป๋อถึงกับมองไม่เห็นอันใด รู้สึกปวดแปลบที่ใบหน้า จากนั้นเจ็บแปลบที่จุดเส้นบริเวณทรวงอกหลายแห่ง สองเท้าอ่อนระทวย ถือง้าวหงายร่างล้มลงอยู่ท่ามกลางใบไม้แห้งอันหนาหนัก

ใบไม้แห้งที่ปลิวโปรยเต็มฟ้าค่อยพัดพลิ้วลงอย่างช้าๆ ปกคลุมใบหน้าร่างกายมัน

หานป๋อร้องอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านไฉนลอบทำร้าย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวมาถึงข้างกายมัน ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกไม่ยิ่งหย่อนกว่าหานป๋อ ตนเองจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ผลจากการวางแผนลอบทำร้าย ยังต้องเปลืองมือเปลืองเท้ามากมายถึงเพียงนี้ ค่อยโค่นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้นี้ลง หากบอกไปคงไม่มีใครยอมเชื่อแน่นอน

โจรท่องโดดเดี่ยวบรรจุยาเส้นใส่กล้องยาสูบใหม่ ตีหินเหล็กไฟจุดขึ้น สูบยาคำใหญ่ ค่อยย่อกายลงช้าๆ มองดูหานป๋อที่ถลึงตาอย่างโกรธแค้น หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ถึงอย่างไรท่านมิใช่คู่มือของเรา หากจัดการแต่เนิ่นๆ มิใช่เป็น

ผลดีต่อทั้งสองฝ่ายหรอกหรือ ท่านแม้ตายก็สามารถตายอย่างหมดจดสมใจ"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ถามว่า

"ท่านไฉนคิดฆ่าข้าพเจ้า?"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ตอบคำ ยื่นมือเก็บง้าวสามเซียะแปดขึ้น แต่แล้วสีหน้าปรากฏแววตื่นตระหนก ใช้มือเคาะน้ำหนักของง้าว จากนั้นยกขึ้นมาสำรวจดูโดยละเอียด พลันอุทานดัง 'เอ๊ะ' กล่าวว่า

"หากเราดูไม่ผิด ง้าวสั้นนี้หลอมสร้างจากเหล็กเย็นทะเลเหนือ ท่านได้จากที่ใด? หรือว่าเป็นผัง..."

มันนิ่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา หานป๋อยามโกรธแค้นพานหลับตาลง ไม่แยแสสนใจ

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับเข้าใจเจตนาของหานป๋อผิดไป กล่าวด้วยความถือดีว่า

"หากท่านคิดคลายจุดที่ถูกสยบไว้ ทางที่ดีให้เลิกล้มความคิด วิชาจี้จุดของเราไร้ผู้ทัดเทียม ผู้ที่คลายได้มีไม่ถึงสิบคน"

กล่าวพลางสะพายง้าวสามเซียะแปดไว้บนหลังโดยไม่เกรงอกเกรงใจ

หานป๋อฉุกใจคิดถามว่า

"สิบคนนั้นใช่เป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวผืนหัวร่อกล่าวว่า

"ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ผู้ที่สามารถคลายจุดของเรามีแต่ล่างฟานหวิน เซ่อจุนซิ่น เฉียนหลอหรือลี่เย่อไห่ บุคคลอื่นอย่าได้คิดหมาย"

หานป๋อหลับตาลงอีกครา ไม่ต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามเห็นเค้าความลิงโลดยินดีของตนเอง มันนับเป็นร่างจำแลงของเซ่อจุนซิ่น เมื่อ

เซ่อจุนซิ่นกระทำได้ ตนเองก็มีความหวังคลายจุดได้ น่าเสียดายที่รูปแบบการสั่งสอนศิษย์ของเซ่อจุนซิ่นไม่เคยมีมาก่อน ตนเองคล้ายแปรสภาพจากเด็กน้อยที่ยากจนเข็ญใจ กลายเป็นมหาเศรษฐีร่ำรวย แต่เงินทองเหล่านั้นสมควรเก็บรักษาอย่างไร ใช้สอยอย่างไร กลับไม่ทราบกระจ่างชัด

โจรท่องโดดเดี่ยวคล้ายชมชอบพูดจา กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราไฉนคิดฆ่าท่าน?"

หานป๋อครุ่นคิด 'ย่อมเพราะเพื่อประจบเอาใจหวินชิงที่เป็นนางในดวงใจของท่าน' แต่ปากคร้านที่จะตอบโต้ นี่นับเป็นวิธีเพียงหนึ่งเดียว ที่มันสามารถคัดค้านได้

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราฆ่าท่านเพื่อสอพลอนางเฒ่าหวินชิง ก็ผิดอย่างมหันต์แล้ว"

หานป๋ออดลืมตามิได้ ประจวบกับพบเห็นเค้าความเปลี่ยวเหงาในประกายตาของโจรท่องโดดเดี่ยว

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เราที่ได้รับขนานฉายาว่าโจรท่องโดดเดี่ยว เพราะเราไม่เคยไปมาหาสู่กับผู้คน และน้อยครั้งจะสนทนากับผู้คน ยิ่งอย่าว่าแต่เปิดเผยความในใจต่อผู้คน"

หานป๋อกล่าวว่า

"นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับการฆ่าข้าพเจ้า?"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งแบ่งแยกสมาธิศึกษาการโคจรหมุนเวียนของพลังลมปราณภายในกาย พบว่าพลังที่จุดตันเถียนบรรลุถึงด่านอุ่ยเจิ่นตรงปลายกระดูกสันหลัง ก็เกิดการชะงักงัน ไม่สามารถขึ้นมายังจุดถันจงที่ทรวงอก เบื้องล่างก็ไม่อาจผ่านจุดไห่ตี่ซึ่งอยู่ใต้จุดชี่ไห่ เมื่อเป็น

เช่นนี้ก็ไม่สามารถคลายจุดที่ถูกปิดสกัดได้

มันได้แต่รวมรั้งพลังที่จุดตันเถียนให้มากที่สุด

หากโจรท่องโดดเดี่ยวล่วงรู้สภาพเช่นนี้ ต้องปิดสกัดจุดของมันเพิ่มขึ้น มิให้หานป๋อรวมรั้งพลังใดๆ ตามเหตุผลจุดตันเถียนของหานป๋อไม่สมควรสะสมพลังไว้ได้

โจรท่องโดดเดี่ยวไหนเลยทราบว่า พลังฝีมือของหานป๋อได้จากพันธุมารที่เช่อจุนซิ่นปลูกฝังอยู่ภายในกาย วิชาปิดสกัดจุดของโจรท่องโดดเดี่ยวได้แต่หยุดความเคลื่อนไหวของพันธุมารชั่วคราว ไม่อาจทำให้พันธุมารอยู่ในสภาพง่อยเปลี้ย

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่สนใจคำถามของหานป๋อ กล่าวสืบต่อ

"แต่เพื่อรักษาความหนุ่มแน่นเอาไว้ หลายสิบปีมานี้ พอถึงเวลาวันเกิด เราจะเสาะหาคนผู้หนึ่งบอกความในใจ ระบายความลับที่อัดอั้นอยู่ในอก หากท่านยังไม่เข้าใจ ได้แต่เป็นปีศาจงมงายแล้ว"

หานป๋อปากอ้าตาค้าง ในโลกกลับมีเรื่องเช่นนี้ มิน่าเล่าโจรท่องโดดเดี่ยวพอพบหน้ามัน ก็วาจาไม่หยุด ที่แท้ตนเองกลายเป็นของขวัญวันเกิดของอีกฝ่าย

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันยื่นมือตะปบร่างหานป๋อ ลอยตัวข้ามกำแพง วิ่งตะบึงตามกระเบื้องหลังคา

โจรท่องโดดเดี่ยวบัดเดี๋ยวขึ้นสูงบัดเดี๋ยวลงต่ำ บางครั้งเคลื่อนไหวบางครั้งหยุดนิ่ง แม้แต่หานป๋อที่ถูกมันหอบหิ้วร่าง ก็เห็นว่าทุกก้าวย่างของอีกฝ่ายล้วนสมเหตุสมผล สมกับเป็นโจรท่องโดดเดี่ยวที่อยู่เหนือโจรลักขโมยทั้งแผ่นดิน

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันเร่งความเร็ว โลดข้ามหลังคาตึกติดต่อกันหลายแห่ง มาถึงตัวตึกโอฬารหลังหนึ่ง กระโดดลงภายในสวน ย่อตัวพุ่งเลียดดิน แล้วค่อยลอยตัวขึ้นบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง หยุดร่าง

อยู่ระหว่างกิ่งง่ามอันแข็งแรงกิ่งหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวประคองให้หานป้อนั่งตัวตรง หานป้อไม่ทราบว่าอีกฝ่ายนำตนเองมายังที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด จึงมองผ่านกิ่งใบไป

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันร้องเบาๆ ด้วยความลิงโลดว่า

"มาแล้ว ท่านดู"

ที่เบื้องหน้าพวกมัน เป็นหอน้อยหลังหนึ่งปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดออกมา

หน้าต่างหอน้อยพลันเปิดออกดังแอ๊ด หญิงงามรูปกายอ้อนแอ้นแต่หว่างคิ้วแฝงแววหม่นหมองนางหนึ่งยืนพิงหน้าต่าง แหงนมองจันทร์ซึ่งแหว่งหายไปเล็กน้อย ทอดถอนใจคำหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวถึงกับตาเป็นประกาย สร้างความตื่นตระหนกแก่หานป้อยิ่ง หรือว่าโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นโจรราคะ คิดเด็ดดมบุปผา?

ตาบเย็นน้ำไอล้ำลึก

ผ้าเช็ดหน้าที่ชุบน้ำโปะลงบนใบหน้า ฟงสิงเลี่ยค่อยฟื้นคืนสติมา แต่สมองยังมึนงง คล้ายถูกหินใหญ่กดทับไว้

มุมหน้าผากทั้งสองแห่งร้อนผ่าว พลังลมปราณถ่ายทอดเข้ามาสองทาง

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความตื่นตระหนก โดยทั่วไปแล้ว การถ่ายทอดพลังน้อยครั้งจะเลือกตำแหน่งที่ศีรษะ หากอีกฝ่ายไม่เชี่ยวชาญวิชาแพทย์เท่ากับนำชีวิตของมันเป็นเครื่องเล่น

รู้สึกสมองร้อนวูบราวถูกไฟจี้ ฟงสิงเลี่ยพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ลืมตาขึ้นมา

ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นคิ้วขนงวงพักตร์ของกู่เซี่ยนเหลียน ซึ่งอยู่ห่างจากมันเพียงสิบกว่านิ้ว ลมหายใจหอมกรุ่นดุจกล้วยไม้โชยเข้าจมูกมัน

ฟงสิงเลี่ยพอเห็นเป็นนาง รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า คิดยันกายขึ้นมา พอถึงกลางทาง สองมืออ่อนระทวย ร่างล้มไปข้างหลัง ดีที่

กู่เซี่ยนเหลียนยื่นมือมาประคองที่แผ่นหลัง จึงไม่ถึงกับหงายตึงลง

กลิ่นของต้นไม้ใบหญ้าอบอวลอยู่ในอากาศ รอบข้างมืดทะมึน อาศัยแสงจันทร์สาดส่อง ทำให้หลังจากที่มันคุ้นกับความมืด พบว่าตนเองอยู่กลางท้องทุ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนแทบโอบกอดมันเอาไว้ กระซิบที่ข้างหูของมันว่า

"ดีขึ้นหรือไม่ ข้าพเจ้าถอนพิษให้แก่ท่าน สมควรไม่มีเรื่องราวใดแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยสูดลมหายใจติดต่อกัน รู้สึกมีสติแจ่มใสขึ้น ดังนั้นนั่งตัวตรงด้วยความสามารถตนเอง ถามว่า

"นี่เป็นสถานที่ใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนครึ่งนั่งครึ่งคุกเข่าเฝ้ามองมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"นี่เป็นยอดเขาที่อยู่ทางเหนือของศาลเจ้าเยี่ยอ๋องชานเมืองอู่ชาง หากท่านสามารถลุกขึ้นยืน จะเห็นหลังคาสีเขียวที่อยู่ท่ามกลางสุมทุมพุ่มพฤกษ์ของศาลเจ้าเยี่ยอ๋อง ไกลออกไปจะเป็นแม่น้ำแยงซีเกียงทุกวันก่อนอาทิตย์ไขแสง ข้าพเจ้าจะฝึกฝีมือที่นี้ ท่านเป็นบุคคลแรกที่ได้ใช้พื้นที่แถบนี้ร่วมกับข้าพเจ้า"

ฟงสิงเลี่ยฝืนใจลุกขึ้นยืน

กู่เซี่ยนเหลียนคิดประคองมัน กลับถูกมันปัดพ้นห่าง

กู่เซี่ยนเหลียนไม่ถือสาหาความ เพียงพกความคับแค้นเคลื่อนห่างไปสองก้าว

หลังจากส่ายร่างโงนเงน ในที่สุดฟงสิงเลี่ยสามารถยืนหยัดมั่น

ใต้เดือนดวงเสี้ยว สามารถมองเห็นหลังคาศาลเจ้าเยี่ยอ๋องอยู่รำไร ตลอดจนแม่น้ำใหญ่ซึ่งไหลผ่านขุนเขาบรรพตอยู่ที่ไกลตา

ลมราตรีโชยพัดมา ฟงสิงเลี่ยคึกคักขึ้นอักโข

รอบบริเวณบังเกิดเสียงหนอนแมลงร่ำร้อง คล้ายเป็นบทเพลง

สุดท้ายที่ร้องขับขานก่อนย่างเข้าฤดูหนาว

กู่เชี่ยนเหลียนยืนชดช้อยเคียงคู่กับมัน ทอดตามองทิวทัศน์ราตรีใต้แสงจันทร์ร่วมกัน

แว่วเสียงระฆังดังจากศาลเจ้าเยี่ยอ๋อง หางเสียงสะท้อนสะท้านชวนให้ผู้คนเกิดความสำรวม

ภาพอันแจ่มชัดภาพหนึ่งผุดขึ้นในสมองฟงสิงเลี่ย นั่นเป็นยามสนธยาคราหิมะตก มันกลับมาถึงวัดโบราณกลางภูเขาเสวี่ยซานซึ่งใช้พักอาศัยชั่วคราว เห็นเงาร่างอันสวยงามสายหนึ่งอยู่ภายในโบสถ์ กำลังปักธูปลงในกระถางด้วยความศรัทธาที่เต็มเปี่ยม

ฟงสิงเลี่ยยืนอยู่ด้านหลังนาง กลับไม่สามารถก้าวเท้าออกได้ มันไม่เคยเห็นเงาหลังที่อ่อนช้อยงดงามถึงเพียงนี้มาก่อน

นางเป็นสีกาตัวคนเดียว เหตุใดมายังวัดวากลางป่าเขาแห่งนี้ หรือเพียงเพื่อจุดธูปดอกหนึ่ง?

ภายในวัดย่ำระฆังเป็นเสียงดัง ในที่สุดนางหันกายมาช้าๆ ให้บุรุษที่ทะนงตนเช่นมันเห็นรูปโฉมพักตร์พริ้ง ซึ่งผ่านไปอีกสิบชาติภพยังไม่ลืมเลือน

'จิ้นปิงหวินเอย ท่านทราบหรือไม่ว่านับแต่นั้นเป็นต้นมา เราฟงสิงเลี่ยก็ไม่อาจปราศจากท่าน?'

แต่ตอนนี้มันกลับสูญเสียนางไป

จนบัดนี้มันค่อยทราบว่า เหตุใดในดวงตานางจึงซ่อนความเศร้าหมองอย่างลึกล้ำ ทั้งนี้เพราะตอนนั้นจิ้นปิงหวินทราบแล้วว่านางกำลังหลอกลวงความรักของมัน

แต่ต่อให้มันแรกพบในศาลเจ้า ก็ล่วงรู้แผนการของนาง มันยังถลำลึกลงไป หากแม้ทุกประการย้อนกลับไปใหม่ ผลสุดท้ายยังเป็นเช่นเดียวกัน

มันไม่สำนึกเสียใจ และปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ

แว่วเสียงกู่เซี่ยนเหลียนดังขึ้นที่ริมโสตว่า

"ท่านคิดอะไร? อย่าได้เป็นเช่นนี้ได้หรือไม่? แววตาของท่านเศร้าโศกไปแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง หันเหหัวเรื่องว่า

"คุณชายกระบี่ภูตตายแล้วหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนก้มศีรษะไม่ตอบคำ ยื่นมือลูบคลำชายเสื้อเล่นกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านก็ห่วงใยเรื่องของข้าพเจ้า?"

ฟงสิงเลี่ยเห็นว่านางแสร้งมารยาอีก ต้องกล่าวด้วยความขุ่นเคืองอยู่บ้างว่า

"ท่านไม่บอกก็แล้วกันไป"

กู่เซี่ยนเหลียนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เคลื่อนกายถึงเบื้องหน้ามันเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ท่านไฉนเจ้าอารมณ์ถึงเพียงนี้ ผู้อื่นฝีมือสู้คุณชายกระบี่ภูตไม่ได้ จำต้องแพร่พิษผ่านไส้ตะเกียง แต่พิษชนิดนี้เพียงเกิดผลต่อสู้ที่มีกำลังภายใน หาคาดไม่ว่าท่านพลอยสิ้นสติไป"

ฟงสิงเลี่ยฉุกใจคิด กู่เซี่ยนเหลียนไม่มีเหตุผลที่หลอกลวงมัน หากเป็นเช่นนี้แสดงว่า กำลังภายในที่ดูไปคล้ายเสื่อมสิ้นสูญ เพียงซุกซ่อนอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ไม่ได้สูญสิ้นไป นึกถึงตอนนี้เพียงคิดเสาะหาสถานที่เงียบสงบ สำรวจตรวจสอบภายในร่างกายตัวเองดู

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนพัวพันท่านไม่เลิกรา ทั้งที่ทราบว่าท่านรังเกียจข้าพเจ้าถึงเพียงนั้น?"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง ฟังออกว่าคำพูดของนางซ่อนความนัยไว้

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อคิกออกมา เปลี่ยนจากคับแค้นเป็นกระหยิ่มยิ้มย่อง กล่าวว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นใคร"

โจรท่องเที่ยวโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋กระซิบที่ข้างหูหานป๋อว่า

"สตรีนางนี้เรียกว่าเฉาเสีย เป็นนางบำเรอที่เจ้าของตึกใหญ่เฉินลิ่งฟางไถ่ตัวมาจากหอนางโลม เฉินลิ่งฟางเป็นขุนนางนครหลวงที่ปลดเกษียณ ดังนั้นมีอิทธิพลอยู่ในเมืองอู่ชาง"

หานป๋อกระซิบถามว่า

"ท่านกับพวกมันมีความสัมพันธ์อันใด ไฉนทราบกระจ่างถึงเพียงนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเบิกตาโปนโต มองจนสตรีนามเฉาเสียเดินกลับเข้าห้อง ค่อยตอบคำถามของหานป๋อว่า

"ไม่มีความสัมพันธ์ใด เพียงแต่สองปีมานี้เราพอมีเวลาว่างจะมายังที่นี้ ตอนแรกเพียงจับตาดูเฉาเสีย ต่อมาเพื่อล่วงลึกไปในชีวิตประจำวันของพวกนาง พานแอบดูความเคลื่อนไหวของบุคคลอื่น ตอนนี้ถึงกับล่วงรู้ว่าพวกมันหลับนอนเมื่อใด มีความเคยชินอย่างไร"

ยิ่งกว่ายิ่งลิงโลด พลันผิวปากเลียนเสียงนกร้องขับขานออกมา

เห็นหญิงงามเฉาเสียกลับมาที่หน้าต่างชะโงกศีรษะมองรอบข้าง พึมพำว่า

"ไหวัพระจันทร์ผ่านไปแล้ว ไฉนยังมีเสียงนกตู้เจวียน* ร่ำร้องทั้งยังคล้อยดึกเพียงนี้?"

---

* **นกจักรพราก ในทางวรรณคดีนิยามว่าคู่ของนกนี้ต้องจากพราก และคร่ำครวญถึงกันในตอนค่ำคืน**

มองดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยกลับเข้าห้องไป

โจรท่องโดดเดี่ยวถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านฟังสุ้มเสียงนางหวานถึงเพียงนั้น โอ สตรีที่น่าเวทนานางนี้ชมชอบฟังเสียงนกตู้เจวียนร่ำร้อง ทุกครั้งที่เราเลียนเสียงนกตู้เจวียน นางต้องเดินออกมาดู"

หานป๋ออดถามมิได้ว่า

"ท่านใช่หลงรักนางหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ใช่หลงรักนางหรือไม่ เรากลับไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้"

หานป๋อใช้ความคิดใคร่ครวญแล้วถามว่า

"ท่านใช่แอบดูนางเปลี้องเสื้อผ้าหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"เราไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้ต่อเฉาเสีย หากท่านกล่าวอีก เราจะฆ่าท่านก่อนกำหนด"

หานป๋อยังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามเช่นนี้ เพราะมีเจตนาเคลือบแฝง ทั้งนี้เพราะความรักฉันบุรุษสตรีเจือปนความต้องการ รวมทั้งความคิดใคร่ครอบครองอีกฝ่าย ตอนนี้ท่านกลับไม่ช่วงชิง 'สิทธิ์' ในการชื่นชมเรือนร่างของเฉาเสีย แสดงว่าท่านมีแต่ความรัก ปราศจากความใคร่ต่อนาง"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราพอมีเวลาว่าง เหตุใดออกมาชมดูนางมิได้?"

หานป๋อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เพราะว่าท่านรักนาง หากแต่เป็นความรักฉันพ่อลูก ดังนั้นจึงห่วงใยนาง และลำบากใจต่อชะตากรรมของนาง"

โจรท่องโดดเดี่ยวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง รั้งสายตากลับจากห้องของ

เฉาเสีย จับจ้องมองดูหานป๋อ ราวกับเพิ่งรู้จักมัน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านมีอายุเท่าใด?"

หานป๋อเห็นว่าหากบอกว่าตนเองอายุไม่ถึงยี่สิบปี โจรท่องโดดเดี่ยวต้องเข้าใจว่ามันกล่าวหลอกลวง ทั้งนี้เพราะหลังจากรองรับพันธุมารหน้าตาและรูปร่างของมันเกิดการเปลี่ยนแปลง คล้ายอยู่ในวัยยี่สิบห้ายี่สิบหกปี จึงกล่าว

"ยี่สิบห้าปีแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"เราถนัดจัดเจนวิชาพิเคราะห์คน อายุจริงของท่านต้องน้อยกว่าเปลือกนอก ทั้งนี้เพราะท่านมักแสดงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาออกมา"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน เปลือกนอกกล่าวโดยไม่นำพาว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าอายุเท่าใดก็เท่านั้น ถึงอย่างไรต้องถูกท่านฆ่าตายอยู่แล้ว"

ดวงตาโจรท่องโดดเดี่ยวสาดประกายเย็นเยียบ จ้องจับบนใบหน้าหานป๋อ กล่าวว่า

"ต่อให้เจ้าอายุยี่สิบห้าปี แต่คำแยกแยะอารมณ์ความรู้สึกระหว่างเรากับเฉาเสีย มีแต่ผู้สูงอายุที่คร่ำโลก ทั้งทรงภูมิปัญญา จึงมีข้อวินิจฉัยอันลึกซึ้งถึงเพียงนั้น ดังนั้นเรามิอาจไม่ประเมินตัวท่านใหม่ ท่านที่แท้เป็นใคร?"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล ซึ่งความจริงแม้แต่มันเองยังไม่เข้าใจว่าไฉนได้คิดเช่นนี้ ยามนี้พอได้รับการกระตุ้นจากโจรท่องโดดเดี่ยว ค่อยได้คิดว่าทุกครั้งที่เราเผชิญวิกฤต ตนเองคล้ายบังเกิดปัญญา ค้นพบวิธีคลี่คลายจากแห่งหนใด ช่วยให้ตนเองพ้นจากอันตราย แห่งหนที่นั้นย่อมเป็นพันธุมารของเซ่อจุนซิ่น

เช่นเดียวกับเมื่อครู่พอใช้ความคิด ก็ "บังเกิดปฏิภาณวูบ" ได้รับ

คำตอบในบัดดล

นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด พอที่จะค้นพบวิธีคลายจุดที่ถูกสยบได้

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมันกลอกตาวุ่นวาย จึงกระซากเสียงว่า

"ท่านคิดอะไร?"

คนผู้นี้แม้เป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม แต่เปลือกนอกต้อยต่ำ ดังนั้นบังเกิดเป็นปมด้อย ถือสาถูกผู้คนหัวร่อเยาะที่สุด ตอนนี้หานป้อล่วงรู้ความลับในจิตใจมัน อาจนึกหัวร่อเยาะพฤติการณ์ของมัน อดบังเกิดเพลิงอำมหิตมิได้

หานป้อรู้สึกถึงความคิดฆ่าฟันของมัน แทนที่จะตื่นตระหนกกลับยินดี กล่าวราวจงใจกระตุ้นฝ่ายตรงข้ามว่า

"ข้าพเจ้าคิดอะไร เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

โจรท่องโดดเดี่ยวบังเกิดเพลิงอำมหิตยิ่งกว่าเดิม กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ท่านลองบอกอีกเที่ยวหนึ่ง"

หานป้อขณะจะบอกอีกเที่ยวหนึ่ง พลังลมปราณที่จุดตันเถียนท้องน้อยพลันป่วนปั่นขึ้นมา ทราบว่าพันธุมารภายในกายบังเกิดปฏิกิริยาต่อเพลิงอำมหิตของฝ่ายตรงข้าม ไหนเลยตอบคำได้ รีบใช้จิตสำนึกคุมลมปราณ กระแทกกระทั้นใส่จุดเส้นที่ร่างท่อนล่างซึ่งถูกปิดสกัดไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมันปิดปากลง เข้าใจว่าหานป้อถูกขู่จนลนลาน เพลิงโทสะค่อยสลายคลาย ความจริงแล้วมันในตอนนี้ยังไม่อาจหักใจฆ่าเป้าหมายของการระบายความในใจที่ "รู้ใจ" ผู้นี้

ยามนั้นเฉาเสียกลับมาที่ริมหน้าต่าง ในมือถือกระปุกเคลือบใบหนึ่ง ดังนั้นดึงดูดความสนใจของโจรท่องโดดเดี่ยวไป

หานป้อขณะจะทะลวงคลายจุดที่ถูกปิดสกัดแห่งหนึ่ง พลันพบว่าความคิดฆ่าฟันฝ่ายตรงข้ามเสื่อมคลาย กลับไม่กระตุ้นหนุนนำให้พลัง

ลมปราณของตนเองโคจรหมุนเวียน กลับคืนสู่สภาพหยุดนิ่งเช่นเมื่อครู่

แต่หานป๋อทราบแล้วว่า พันธุมารบังเกิดปฏิกิริยาเช่นนี้ วันหน้าสมควรควบคุมให้ดี พริบตานั้นเพิ่มความเชื่อมั่นในตัวเองกว่าเดิม

เฉาเสียเปิดฝากระปุกเคลือบ กอบวัตถุสิ่งหนึ่งโปรยลงบนพื้นนอกหน้าต่าง เรียกเบาๆ ว่า

"กินเถอะ นกน้อย"

โจรท่องโดดเดี่ยวรำพึงเบาๆ ว่า

"เด็กโง่เด็กโง่ โปรยข้าวเปลือกป้อนนกอีก ยามค่ำคืนนกนอนหลับ ไหนเลยมากินข้าวเปลือก?"

เฉาเสียล่าถอยกลับเข้าห้อง ดับโคมไฟลง จากนั้นเป็นเสียงขึ้นเตียงเข้านอน

หานป๋อรู้สึกตัวเบาขึ้น ถูกโจรท่องโดดเดี่ยวหิ้วร่างขึ้น ต้องฝืนยิ้มในใจ ไม่ทราบเฒ่าประหลาดนี้จะหอบหิ้วมันไปชมดูอะไรอีก?

ฟงสิงเลี่ยเหม่อมองกู่เชี่ยนเหลียน กล่าวว่า

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?"

กู่เชี่ยนเหลียนแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน จงใจกล่าวว่า

"ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าหรือ? พวกเรามิสู้เดิมพันสักครา หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด ท่านต้องติดตามข้าพเจ้ากลับตำหนักอลงกรณ์ให้คนผู้หนึ่งพบหน้าท่าน หากท่านได้รับความกรุณาจากนาง จะฟื้นฟูพลังฝีมือ ไม่แน่ว่ารุดหน้ากว่าเดิม"

ฟงสิงเลี่ยใคร่ครวญคำพูดของนาง ปากกล่าวว่า

"หากท่านแพ้พนันเล่า?"

กู่เชี่ยนเหลียนขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าตัวคนเดียว หากมิใช่ท่านประมุขตำหนักชุบเลี้ยง

เด็กหญิงกำพร้าเช่นข้าพเจ้า ทั้งได้รับความสนิทสนมจากกงจู้อลงกรณ์ ถ่ายทอดยอดวิชาปลูกฝังข้าพเจ้าเป็นคนรับมือกับสำนักกระบี่ภูต ข้าพเจ้าไหนเลยมีหน้ามีตาเช่นทุกวันนี้ หากข้าพเจ้าแพ้พนัน ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าจะทำเช่นนั้น"

นางกล่าวอย่างน่าเวทนา แต่ฟงสิงเลี่ยรับทราบความร้ายกาจของนางมาแล้ว ทราบว่านางล่วงรู้ศักดิ์ศรีของมัน จงใจขุดหลุมพรางล่อให้มันติดกับ แต่ต่อให้ตนเองแพ้พนัน ก็ไม่นับเป็นอย่างไร อย่าว่าแต่ตอนนี้มันสูญเสียพลังฝีมือ กู่เซี่ยนเหลียนคิดนำตัวมันกลับตำหนักอลงกรณ์ มิใช่ง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือหรอกหรือ?

นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด กู่เซี่ยนเหลียนยื่นข้อเสนอรักษาอาการบาดเจ็บของมันเป็นเครื่องล่อ คล้ายต้องการให้มันร่วมมืออย่างยินยอมพร้อมใจ ฟังว่ายอดวิชาอลงกรณ์ซึ่งประกอบด้วยชายหยางหญิงหยิน แต่ละรุ่นถ่ายทอดรุ่นละคน มิหนำซ้ำถ่ายทอดแก่สตรี ไม่ถ่ายทอดให้บุรุษ จึงเป็นหน้าที่ของสตรีที่จะคัดเลือกตัวบุคคล อยู่ร่วมเป็นสามีภรรยา เพื่อฝึกยอดวิชาอลงกรณ์ร่วมกัน กู่เซี่ยนเหลียนเพียรพยายามชักชวนมันกลับตำหนักอลงกรณ์พร้อมกับนาง หรือว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้?

"นาง" ที่กู่เซี่ยนเหลียนเอ่ยถึง คงเป็นกงจู้อลงกรณ์แล้ว

เรื่องราวที่ลึกลับเลอะเลือน ค่อยถูกมันสะสางเป็นรูปเป็นร่างขึ้น หนึ่งเดียวที่มันไม่เข้าใจคือ กู่เซี่ยนเหลียนมีคุณสมบัติใด สามารถคัดเลือกสามีให้กับกงจู้ของนาง?

กู่เซี่ยนเหลียนเห็นฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วครุ่นคิด จึงกล่าวด้วยความแง่งอนว่า

"ท่านที่แท้เป็นลูกผู้ชายหรือไม่ ตกลงรับท้าพนันหรือไม่ประการใด ไยต้องครุ่นคิดเป็นเวลานานถึงเพียงนี้?"

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางใช้แผนกระตุ้น พานไม่ให้นางสมปรารถนา จึงกล่าว

"แม้นทราบว่าแพ้พนัน ไม่มีโอกาสชนะ ยังพนันไปไย?"

กู่เซี่ยนเหลียนเห็นแผนการไม่บรรลุผล พลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ตกลง ฟงสิงเลี่ยสมเป็นอัจฉริยะบุรุษของฝ่ายธัมมะ เพียงไม่ทราบท่านเชื่อหรือไม่ หากไม่ได้รับความคุ้มครองจากพวกเรา ภายในสามวันท่านต้องตกไปในเงื้อมมือสองบ่าวดำขาวของผังปาน"

ฟงสิงเลี่ยได้ยินนางเรียกชื่อของมัน แม้ทราบว่าต้องเป็นเช่นนี้ยังอดสะท้านใจมิได้ อย่าว่าแต่น้ำเสียงกู่เซี่ยนเหลียนแฝงแววข่มขู่ ทำให้มันรู้สึกถึงวิกฤตการณ์กว่าเดิม

ผังปานเมื่อกลับเข้ายุทธจักร หมู่มารร้ายล้วนเข้าสวามิภักดิ์ค่ายสำนักใหญ่น้อยพากันเข้าร่วม หรือโลกหล้าไม่มีที่ให้มันพักพิงกาย กู่เซี่ยนเหลียนนำมันมายังรกร้าง แท้ที่จริงมีสาเหตุเคลือบแฝง

กู่เซี่ยนเหลียนไฉนเสี่ยงกับการล่วงเกินผังปานช่วยเหลือมัน เพราะหากกระตุ้นโทสะปรมาจารย์มาร คนของตำหนักอลงกรณ์อย่าคิดหมายมีชีวิตรอดแม้สักคนเดียว

สุ้มเสียงกู่เซี่ยนเหลียนเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลกล่าวว่า

"ในศาลเจ้าเยี่ยอ๋องที่เบื้องล่าง มีคนผู้หนึ่งรอท่านอยู่ ท่านลงไปพบกับมันเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านทั้งร่าง ถามโพล่งว่า

"ผู้ใด?"

เสียงโครมเมื่อหานป๋อถูกเหวี่ยงลงกับพื้น

หลังจากรองรับพันธุมารไว้ ร่างกายของมันไม่ทราบเข้มแข็ง

กว่าเดิมกี่เท่า ดังนั้นไม่รู้สึกเจ็บปวดแต่อย่างไร

โจรท่องโดดเดี่ยวฟันเหลียงจี๋ นำตัวหานป๋อกลับมายังบ้านร้างซึ่งสยบมันในตอนแรกอีกครั้ง

หานป๋อนอนหงายกับพื้น หลับตาโคจรพลังทะลวงจุด แต่พลังลมปราณที่จุดตันเถียนท้องน้อยคล้ายเด็กดื้อที่ไม่เชื่อฟัง ไม่ทำตามความประสงค์ของมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวปลดง้าวสามเชียะแปดซึ่งยึดจากหานป๋อลงจากกลางหลัง ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ชำรุด กล่าวช้าๆ ว่า

"น้องเรา พวกเรามิสู้หารือกันสักครา"

หานป๋อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่ต้องแล้ว ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เป็นไร ท่านกระทั่งเงื่อนไขก็ไม่คิดรับฟังหรือ?"

มันย่อมคาดฝันไม่ถึงว่า หานป๋อคิดกระตุ้นเพลิงอำมหิตของมันเพื่อให้พันธุมารภายในกายบังเกิดปฏิกิริยาแข็งข้อขึ้น

หานป๋อกล่าวว่า

"ท่านเสียทีที่เป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม แต่พฤติการณ์เลวทราม ยังเรียกว่า 'เหลียงจี๋' (วิเศษสุด) อันใด สมควรเรียกว่า 'เสียจี๋' (เลวทรามสุด) จึง 'ถูกต้อง'"

โจรท่องโดดเดี่ยวตาสาดประกายเจิดจ้า ยังไม่มีคนนำชื่อของมันมาล้อเล่น รวมทั้งผังปานด้วย

พลังลมปราณที่จุดตันเถียนของหานป๋อบังเกิดปฏิกิริยาในบัดดล แทนที่จะแตกซ่านเซ่นเมื่อครู่เริ่มผนึกรวมตัว คล้ายลมพายุที่ตั้งเค้า

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นกล้องยาสูบเคาะกับโต๊ะชำรุด คล้ายเป็นบทบรรเลงของเทพแห่งความตาย

แสดงแน่ชัด โจรท่องโดดเดี่ยวบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น

พลังลมปราณที่จุดตันเถียนของหานป๋อพลันพองตัวขยายไปรอบกาย มิใช่กระแทกกระทั้นใส่จุดหนึ่งจุดใด

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงอย่างเย็นชา ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ กล้องยาสูบในมือจี้ใส่หว่างคิ้วของหานป๋อ

หานป๋อรู้สึกตัวเบาขึ้น จุดที่ถูกสยบไว้ล้วนคลายออก ตลอดทั้งร่างกระปรี้กระเปร่าเปี่ยมพลัง เหนือกว่าทุกช่วงเวลาที่ผ่านมา

ที่แท้เช่อจุนซิ่นแม้ปลูกฝังพันธุมารอยู่ภายในกายหานป๋อ แต่จะอย่างไรเป็นสิ่งแปลกปลอมจากภายนอก ดังนั้นเกิดผลเพียงสามสี่ส่วน นอกจากเผชิญการกระตุ้นปลุกเร้าอย่างรุนแรง ค่อยเปล่งประสิทธิผลอย่างเต็มที่

คราครั้งนี้โจรท่องโดดเดี่ยวใช้วิชาจี้จุดประจำตัว สะกดพันธุมารเอาไว้ พอดีกระตุ้นพลังซ่อนเร้นของพันธุมารขึ้นมา หลอมรวมเข้ากับพลังชีวิตภายในกายหานป๋อยิ่งกว่าเดิม ดังนั้นกล่าวไปมันสมควรขอบคุณโจรท่องโดดเดี่ยวให้มากไว้

กล้องยาสูบของโจรท่องโดดเดี่ยวขณะจะจี้ถูกหว่างคิ้วหานป๋อ หานป๋อชิงตวัดเท้า เตะใส่จุดชี่ไห่ที่ท้องน้อยโจรท่องโดดเดี่ยวดังโครม

โจรท่องโดดเดี่ยวคำรามก้อง ร่างมิเพียงไม่ถูกเตะปลิวกระเด็นกลับทิ้งตัวลงดุจขุนเขา กล้องยาสูบเร่งระดับความเร็วขึ้น จี้ใส่หว่างคิ้วหานป๋อ

ในชีวิตมันไม่เคยข้องแวะกับเพศตรงข้าม มีพลังการฝึกปรือถึงเจ็ดสิบปี เท้าของหานป๋อนี้แม้เตะทำร้ายมันอย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน แต่ลมปราณคุ้มครองกายเกิดแรงต่อต้านเอง สลายพลังเท้าของหานป๋อไปกว่าครึ่ง ยังสามารถตอบโต้อย่างดุดัน

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ ดัง

นั้นกลิ้งตัวตามพื้น หลบไปที่มุมห้อง

ในช่วงเวลาของการดำรงหรือล่มสลาย โจรท่องโดดเดี่ยวแสดงฝีมือก้นหีบออกมา จี้กล้องยาสูบใส่พื้นที่ปราศจากร่างหานป๋อ ใช้กล้องยาสูบต่างเสาค้ำยัน ทรงกายเอาไว้ เท้าขวากวาดจู่โจมใส่ตะโพกของหานป๋อ

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด ร่างลอยลิ่วขึ้นจากพื้น ปะทะชนกับผนังค่อยไหลรูดลง

โจรท่องโดดเดี่ยวอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง แต่ในใจกลับบังเกิดความยินดี ทั้งนี้เพราะท่าเท้าของมันนี้รวมรั้งพลังฝีมือชั่วชีวิต ไม่ว่าเตะถูกส่วนใดของฝ่ายตรงข้าม ต้องเตะถูกเส้นชีพจรทั่วร่างแตกระเบิดเสียชีวิตแน่นอน

แต่เพื่อความแน่ใจ มันยังใช้กำลังผ่านทางลำกล้องของกล้องยาสูบ บังคับร่างลอยตัวขึ้น ฟาดมือซ้ายใส่ขม่อมของหานป๋อ

มิคาดหานป๋อที่ "สมควรตายแล้ว" ใช้สองเท้ายันผนัง ดีดขวับพ้นจากมุมผนัง มาถึงใต้ร่างของมัน งอหลังชนใส่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้าม

โจรท่องโดดเดี่ยวยามคับขันคิดรั้งมือกลับก็ไม่ทันการณ์ พลันรวมพลังที่ทรวงอก กดทับใส่แผ่นหลังที่งอขึ้นของหานป๋ออย่างหักโหม

เสียงปงเมื่อพลังลมปราณปกคลุมทั่วทั้งห้อง ฝุ่นละอองคละคลุ้งอบอวล

คนทั้งสองล้วนคร่างหนักๆ ออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวดีดตัวขึ้นดุจลูกหนัง ร่วงลิ่วลงบนเก้าอี้ หลังเสียงไม้แตกหัก เก้าอี้ถูกกดทับแหลกลาญ คนกลับลุกไม่ขึ้น

หานป๋อก็ไม่ดีเลิศกว่าเท่าใด กระดูกสันหลังปะทะกับพลังกดดันราวน้ำตกโกรกกระแทก กดทับมันกับพื้น จากนั้นดีดกระดอนขึ้นจากพื้น

ร่างกำยำถูกจับโยนขึ้นสูง ค่อยร่วงฟาดลงที่มุมห้อง ตลอดทั้งร่างง่อยเปลี้ย กระทั่งนิ้วมือยังไม่อาจกระดิกเคลื่อนไหว

ระหว่างคนทั้งสอง ผู้ใดคืบคลานลุกขึ้นก่อน นับเป็นผู้ชนะ

ฟงสิงเลี่ยเดินช้าๆ เข้าสู่โบสถ์ของศาลเจ้าเยี่ยอ๋อง

บุรุษชุดขาวร่างสูงตระหง่านผู้หนึ่งยืนมือไพล่หลัง หันหลังให้กับมัน ร่างกลับตั้งตรงดุจคันทวน

ฟงสิงเลี่ยสะท้านทั้งร่าง หยุดลงที่ด้านหลังอีกฝ่ายประมาณสิบก้าว เรียกเสียงแหบพร่าว่า

"ซือฟู่ (ท่านอาจารย์)"

บุรุษชุดขาวหันกายมาช้าๆ

บนใบหน้าที่คมคายไร้ที่ติ ประดับด้วยตาดำขลับที่แวววาวกว่าอัญมณี จับจ้องมองฟงสิงเลี่ยอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เจ้ายังจำเราผู้เป็นอาจารย์ได้หรือ?"

คนผู้นี้กลับเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม เป็นเจ้าสำนักอธรรมลี้ลับ ฉายาอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่

ห้วงสมองฟงสิงเลี่ยนึกถึงภาพความหลังที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ ฝึกอบรมมันอย่างเข้มงวด ถึงกับเข่าอ่อนระทวย คุกเข่าลงโขกศีรษะคำนับสามครั้งครา

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยืนรับความเคารพ สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด ทำให้ผู้คนไม่ทราบว่ามันยินดีหรือเดือดดาล

ฟงสิงเลี่ยผุดลุกขึ้นยืนห้อยมือ กล่าวว่า

"ฟงสิงเลี่ยทรยศต่อซือฟู่ หันหลังให้กับสำนักอธรรมลี้ลับ ตอนนี้สูญเสียพลังฝีมือ หวังให้ซือฟู่ประทานความตายให้ ยังดีกว่าตายใต้เงื้อมมือผู้อื่น"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์แหงนมองเพดานโบสถ์ เห็นบริเวณขื่อมีรังว่างเปล่าที่นกนางแอ่นทิ้งเอาไว้ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าซูบผอมแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความหดหู่ใจ ได้แต่เรียก "ซือฟู่..." คำหนึ่ง อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า

"นางแอ่นบินลงสู่ใต้ ฤดูใบไม้ผลิปีหน้าจะบินกลับมา แต่ศิษย์ที่เราให้ความสำคัญที่สุดไปแล้วไปลับไม่กลับมา"

ฟงสิงเลี่ยแหงนหน้าทอดถอนใจยาว บังเกิดความสะท้อนใจเหลือประมาณ

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลดสายตาลงมายังฟงสิงเลี่ย ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ครั้งกระโน้นเจ้าโค่นสิบสามอาซาที่เราส่งออกมาตามล่าเจ้า สร้างชื่อเจ้าลือเลื่อง เราเคยคิดออกจากสำนักมาตามล่าฆ่าเจ้ากับมือเจ้าทราบหรือไม่ว่าเราไฉนเลิกล้มความคิดนี้?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"หลายปีนี้ ศิษย์ขบคิดไม่เข้าใจ ด้วยบทลงโทษต่อศิษย์ทรยศของซือฟู่ ต้องไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้าลอยนวลที่เบื้องนอก ข้าพเจ้าก็ตระเตรียมรับความตาย"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า

"เราไม่ฆ่าเจ้า มีสาเหตุหลักสองประการ เจ้าต้องการฟังหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยน้อมกายกล่าวว่า

"ศิษย์ไหนเลยไม่คิดฟังได้ นับตั้งแต่จำความได้ สิงเลี่ยชมชอบฟังซือฟู่เล่านิทานที่สุด"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ทอดถอนใจยาว ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เวรกรรมเวรกรรม นึกถึงเมื่อครั้งกระโน้นเจ้ายังแบเบาะ เราผูกเจ้ากับกลางหลัง หาญสู้สิบสุนัขป่าที่มีชื่ออื้อฉาว ไหนเลยคาดคิดว่าผู้ที่เราเสี่ยงตายคุ้มครอง กลับเป็นศิษย์ทรยศผู้หนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยคุกเข่าลงใหม่ กล่าวว่า

"ซือฟู่ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ตวาดว่า

"เจ้ายืนอยู่เบื้องหน้าเราเช่นลูกผู้ชาย หากเราลี่เย่อไห่คิดฆ่าเจ้าต่อให้เจ้ามีอีกสิบชีวิตก็ตกตายตั้งแต่แรก"

ฟงสิงเลี่ยยืดกายขึ้น แต่ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง น้ำตาทะลักจากเบ้าสุดระงับ เรียกว่าวีรบุรุษมีน้ำตาไม่หลั่งไหล เพียงเพราะไม่ถึงคราเศร้าเสียใจ

จนบัดนี้มันค่อยรับรู้ถึงน้ำใจฉันพ่อลูกซึ่งยิ่งกว่าความเป็นอาจารย์กับศิษย์ที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์มีต่อมัน

อธรรมศักดิ์สิทธิ์หันหลังให้ ไม่ต้องการให้ฟงสิงเลี่ยเห็นสีหน้าของมัน กล่าวช้าๆ ว่า

"ครั้งกระโน้นเราไม่ฆ่าเจ้า เพราะเราทราบว่าเราไม่อาจหักใจลงมือ ลี่เย่อไห่จะไม่ฆ่าศิษย์ที่ไม่ต่อสู้ขัดขืน ฟงสิงเลี่ย เราเข้าใจเจ้าดี เจ้าต้องไม่ต่อกรกับเรา"

ฟงสิงเลี่ยโถมออกไปสามก้าว หยุดยืนที่ด้านหลังอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ร้องเรียกหา "ซือฟู่" อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า

"นี่เพียงเป็นสาเหตุแรก"

พริบตานั้นความรู้สึกผูกพันที่เด็กมีต่อผู้ใหญ่ ซึ่งซ่อนอยู่ส่วนลึกของจิตใจฟงสิงเลี่ยพลันปะทุออกมา ลืมเลือนว่ามันที่ทรยศต่อสำนักอธรรมลี้ลับ เพียงเพราะคิดช่วยเหลือคนที่ไร้ความผิดผู้หนึ่ง จากเงื้อมมือ

อธรรมศักดิ์สิทธิ์

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า

"เหตุผลที่สองที่เราไม่ลงมือจัดการกับเจ้าเพราะไม่อาจหักใจทำลายอัจฉริยบุรุษที่มีพลังซ่อนเร้นในการท้าสู้กับผังปานด้วยมือตนเอง"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านทั้งร่าง เซถอยไปหลายก้าว เหม่อมองเงาหลังอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ไม่เชื่อว่าอาจารย์ที่เกี้ยวกราดเย็นชาต่อมันตลอดมากลับตั้งความหวังต่อมันถึงเพียงนี้

อธรรมศักดิ์สิทธิ์หันขวับกลับมา สองตาสาดประกายดุจสายฟ้ากล่าวว่า

"ดังนั้นเราพอได้รับนกพิราบสื่อสารจากตำหนักอลงกรณ์ ทราบว่าเจ้าปรากฏกายในที่นี้ จึงรีบรุดมา หวังว่าได้พบเจ้าก่อนสองบ่าวดำขาวของผังปาน บุญคุณความแค้นระหว่างอาจารย์กับศิษย์เป็นเรื่องเล็กน้อย ปัญหาเฉพาะหน้าคือจะช่วยเหลือเจ้าออกจากเมืองอู่ชางอย่างไร"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซือฟู่ ตอนนี้สิงเลี่ยเพียงเป็นคนทุพพลภาพ ไหนเลยคู่ควรให้ช่วยเหลือ โดยเสี่ยงกับการล่วงเกินผังปาน?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวด้วยความถือดีว่า

"ปีนี้เราอายุสี่สิบแปด ด้วยสภาพร่างกายในตอนนี้ สมควรมีอายุร้อยปีโดยไม่มีปัญหา หากให้อีกหกสิบปีหลังจากนี้ ต้องศิโรราบต่อผังปานกับฟางเยี่ยหวี่และพวก เราขอสู้ตายอย่างลือลั่น ดีกว่าประพฤติตนเช่นเฉียนหลอกับม่ออี้เสียนและถันอิงโส่ว"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ซือฟู่องอาจหาญกล้า ย่อมไม่ยอมสยบต่อผู้คน แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าสูญเสียพลังฝีมือ มีชีวิตมิสู้ตกตาย ซือฟู่ไม่จำเป็นต้องสนใจ

ข้าพเจ้า"

จนบัดนี้อธรรมศักดิ์สิทธิ์แม้ไม่ยอมรับฟงสิงเลี่ยเป็นศิษย์ใหม่ แต่ก็ไม่ห้ามมิให้ฟงสิงเลี่ยเรียกมันเป็นซือฟู่ ยามนั้นอธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า

"ระหว่างนี้ในยุทธจักรมีข่าวลืออย่างลับๆ ว่าเจ้าเป็นเมล็ดพันธุ์สำคัญในการฝึกวิชามารของผังปาน หากผังปานไม่อาจคร่ากุมเจ้าทั้งเป็นก็ไม่สามารถฝึกปรือยอดวิชาที่ยังไม่มีคนฝึกปรือสำเร็จมาก่อนได้"

ฟงสิงเลี่ยงงันวูบหนึ่ง เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด ไฉนแพร่กระจายเข้าสู่ยุทธจักร จากนั้นเข้าใจในบัดดล ผู้ที่แพร่งพรายความลับนี้คงเป็นหลวงจีนกว่างตู้แห่งนิกายฌานวิสุทธิ์ มิหนำซ้ำจงใจแพร่งพรายต่อเป้าหมายบุคคลที่สามารถสกัดยับยั้งผังปานและพวก

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวสืบต่อ

"เราพอพิสูจน์ดู ก็พบว่าสองบ่าวดำขาวส่งคนออกสืบเสาะร่องรอยของเจ้าจริงๆ แสดงว่านี่มิใช่ข่าวโคมลอย"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง แต่ตอนนี้หากซือฟู่ฆ่าข้าพเจ้า อย่างนั้นต่อให้ผังปานมีฝีมือเลิศภพจบพสุธา ก็ไม่อาจฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารสำเร็จ"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าจับจ้องมองฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยหลับตาลง มันสูญเสียพลังฝีมือ สูญเสียจิ้นปิงหวินไม่อาลัยอาวรณ์ต่อชีวิตอีก มันทราบว่าอธรรมศักดิ์สิทธิ์เป็นบุคคลหวังความสำเร็จ โดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ มาตรว่ามีน้ำใจต่อมันอยู่สามส่วน แต่อย่าคิดหมายให้สละอำนาจเพื่อช่วยเหลือมันจากเงื้อมมือผังปาน แต่ว่าหากแม้ฆ่ามันในลักษณะนี้ ด้วยพลังฝีมือและสติปัญญาของอธรรมศักดิ์

สิทธิ์ ต้องกระทำได้อย่างหมดจด ไม่ทิ้งร่องรอยให้ผังปานสืบสาว หลังจากชั่งน้ำหนักดูอธรรมศักดิ์สิทธิ์ไหนเลยสละเรื่องง่ายกระทำเรื่องยากได้?

ทันใด พลังลมก่อตัวขึ้น อธรรมศักดิ์สิทธิ์กระแทกหมัดใส่จุดถันตงที่ทรวงอกฟงสิงเลี่ย

หานป๋อฟุบร่างอยู่ที่มุมห้อง จมูกปากปราศจากลมหายใจ แต่พลังลมปราณที่เป็นพันธุมารแตกซ่านแล้วค่อยๆ รวมตัวใหม่ สะสมทีละเล็กละน้อย หากรวมตัวเป็นรูปเป็นร่างสำเร็จ ก็สามารถลุกขึ้นจัดการกับโจรท่องโดดเดี่ยวที่น่าชัง

แต่ว่าความเชื่อมั่นของมันเริ่มโยกคลอน

มันชิงจู่โจมโจรท่องโดดเดี่ยวที่ไม่ทันระวังป้องกัน สุดท้ายกลับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า บุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมมีฝีมือเหนือกว่ามัน ยิ่งอย่าว่าแต่ผังปาน

หาคาดไม่ว่าโจรท่องโดดเดี่ยวที่โคจรพลังรักษาบาดเจ็บอยู่อีกด้านหนึ่งยังบังเกิดความตื่นตระหนกยิ่งกว่า

โจรท่องโดดเดี่ยวชมชอบวิชาบู๊ตั้งแต่เล็ก อาศัยวิชาลักขโมยและแอบดูอันแนบเนียน ศึกษาคัมภีร์วิชาฝีมือ ทำความเข้าใจกับทุกค่ายสำนัก แต่ผลจากการประมือกับหานป๋อ พบว่าฝ่ายตรงข้ามมีแนวทางพลิกแพลงไม่ยิ่งหย่อนกว่ามัน สร้างความท้อแท้ใจยิ่ง

บ้านร้างเงียบสงัดงัน กระทั่งเสียงลมหายใจก็ไม่ได้ยิน

ทุกประการหลอมกลืนกับความมืดมิดก่อนอรุณจะรุ่ง ทันใดสวนร้างนอกห้องบังเกิดเสียงซ่าซ่าดังขึ้น

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวภายในห้องสงสัยใจยิ่ง ผู้มาเคลื่อนไหวโดยไร้เสียง เพียงแต่ชายเสื้อโชยพัดพลิ้ว กระทบถูกใบไม้ร่วงค่อยสะกิดความสนใจของทั้งสอง

...ไม่ทราบเป็นยอดฝีมือสารทิศใด?

เสียงชายเสื้อปะทะลมอย่างแผ่วเบาดังขึ้น อีกคนหนึ่งมีฝีมือเป็นรองกว่าเล็กน้อยกระโดดตามติดเข้าสวนร้าง

โจรท่องโดดเดี่ยวทาบใบหูกับพื้นเย็นเฉียบใช้วิชาขโมยฟังข้ามประตู รับรู้ทุกความเคลื่อนไหวของคนทั้งสอง

หานป๋อกลับบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยอีกแบบหนึ่ง

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ขณะที่ยอดฝีมือคนแรกปรากฏขึ้นภายในสวน ในใจมันบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้นโดยไร้สาเหตุ ต้นตอมาจากพันธุมารภายในกาย หรือว่า "มัน" รู้จักคนที่เบื้องนอกด้วย?

ผู้คนที่มาสายกล่าวเบาๆ ว่า

"ปู่เหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ปู่) เป็นคนรักษาคำพูด มาตรงเวลาพอดี"

ปู่เหมินจู่กล่าวว่า

"พี่จงสบายดี คราครั้งนัดพบเราเป็นการลับไม่ทราบมีเรื่องใด?"

คำ "ปู่เหมินจู่" พอกระทบโสต โจรท่องโดดเดี่ยวใจสั่นสะท้านหานป๋อกลับสะท้านทั้งร่าง

มันทราบแล้วว่าผู้มาเป็นใคร ที่แท้เป็นศิษย์น้องของขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่น ซึ่งก้าวขึ้นเป็นเจ้าสำนักเกริกเกียรติ ฉายามนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้

มิน่าเล่าพันธุมารภายในกายบังเกิดปฏิกิริยาอย่างรุนแรงถึงเพียงนี้ หากตนเองรู้จักใช้พลังเร้นลับของพันธุมารให้เกิดประโยชน์ ไยมิใช่มีพลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมอีกหลายเท่า?

มนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้กล่าวอีกว่า

"พี่จงไม่ต้องสอดส่ายสายตาดูแล้ว เมื่อครู่ก่อนที่เราจะเข้ามาเคยใช้วิชาโสตฟ้าสดับดินตรวจสอบดู แน่ใจว่าที่นี้ไม่มีคน"

บุรุษแซ่จงนั้นจึงกล่าว

"คราครั้งนี้จงเวี่ยนัดพบกับเหมินจู่ เพื่อนำเสนอข่าวสารสำคัญเรื่องหนึ่ง"

มนุษย์สุนัขป่ากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ก่อนหน้าที่เราจะรุดมา ได้รับมอบอำนาจจากปรมาจารย์มารน้อยพี่จงมีข้อเสนอใดโปรดบอกมา ขอเพียงเป็นผลดีต่อเรา ต่อให้เป็นเรื่องใหญ่เทียมฟ้า เราสามารถแบกรับไว้"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวล้วนงงงันวูบหนึ่ง จงเวี่ยมิใช่เป็นบุคคลหมายเลขสองของสำนักอธรรมลี้ลับ ที่รองจากอธรรมศักดิ์สิทธิ์หรอกหรือ เหตุใดนัดพบกับมนุษย์สุนัขป่า หรือว่ามันคิดทรยศต่ออธรรมศักดิ์สิทธิ์?

จงเวี่ยกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ตอนนี้เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) เราลี่เย่อไห่แอบพบปะกับศิษย์ทรยศฟงสิงเลี่ย เราได้รับคำสั่งให้กำหนดเส้นทางหลบหนี"

หานป๋อใจเต้นตูมตามสุดระงับแทบเป็นเหตุให้พลังลมปราณของพันธุมารที่เริ่มรวมตัวต้องแตกซ่าน ทั้งนี้เพราะมันบังเกิดความผูกพันต่อบุคคลที่ได้พบพานเมื่อค่ำคืนนั้นทั้งสามคน อันได้แก่ล่างฟานหวินหลวงจีนกว่างตู้และฟงสิงเลี่ยอย่างลึกล้ำ

มันความจริงตั้งใจว่า หลังจากสลัดหลุดจากโจรท่องโดดเดี่ยวจะจู่โจมสังหารมนุษย์สุนัขป่าที่เป็นคนทรยศต่อเซ่อจุนชิ่นให้จงได้ แต่ตอนนี้พอฟังคำโต้ตอบของจงเวี่ยกับมนุษย์สุนัขป่า ต้องเลือกเรื่องช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยก่อน

ปฏิกิริยาของมันถูกโจรท่องโดดเดี่ยวที่ทาบใบหูกับพื้นแอบได้ยินถึงกับตาเป็นประกายขึ้นมา

จงเวี่ยกล่าวว่า

"เราจัดให้พวกมันใช้ม้าเร็ว หลบหนีไปยังซ่องเขาปะทะลมนอกเมืองอู่ชางด้านตะวันออก หากปู่เหมินจู่ปฏิบัติการเสริม สมควรคร่ากุม

ฟงสิงเลี่ยได้"

มนุษย์สุนัขป่าพึงพอใจยิ่ง กล่าวว่า

"พี่จงให้ความช่วยเหลือเช่นนี้ ไม่ทราบมีคำร้องขอใด โปรดบอกได้อย่างเต็มที่"

จงเวี่ยกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"นกดีเลือกคบไม้อาศัย ลี่เย่อไห่ไม่รู้จักดีชั่ว เราไหนเลยลงเรือแตกซ้ำรุดลำเดียวกับมันได้ ขอติดสอยห้อยตามปู่เหมินจู่ ทำงานรับใช้ปรมาจารย์มาร ก็พึงพอใจแล้ว"

มนุษย์สุนัขป่ารับคำว่า

"ตกลง ความประสงค์ของท่านปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเรา เรื่องไม่อาจชักช้า เราจะนำท่านไปพบกับปรมาจารย์มารน้อย เพื่อเตรียมการแต่เนิ่นๆ"

จากนั้นเป็นเสียงชายเสื้อปะทะลมเคลื่อนห่างไป สวนร้างกลับคืนสู่ความเงียบงันวังเวง

หานป๋อกระโดดปราดขึ้น สองตาเป็นประกายเจิดจ้า มิเพียงทุเลาจากอาการบาดเจ็บโดยที่ไม่ต้องรับประทานยา ทั้งยังมีพลังฝีมือรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง แต่ที่น่ายินดีที่สุดคือ การทำความรู้จักกับพันธุมารภายในกายยิ่งกว่าเดิม

เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวยังนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง หานป๋อแยกเขี้ยวหัวร่อครุ่นคิด 'ในที่สุดเอาชนะปีศาจเฒ่าท่านได้' พลางกวาดตาไปยังง้าวสามเซียะแปดที่จัดวางอยู่บนพื้น เคลื่อนกายถึงข้างโต๊ะ ยื่นมือคว้าใส่ด้ามง้าว

มิคาดง้าวสามเซียะแปดลอยหวือขึ้นจากโต๊ะ พร้อมกันนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวพุ่งขวับขึ้นจากพื้น ทิ้งตัวลงที่ข้างประตู ง้าวสามเซียะแปดตกอยู่ในมือมัน หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ของที่เราขโมยมา ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนทวงถามกลับไปโดยง่ายดาย?"

หานป๋อค่อยพบว่า ฝ่ายตรงข้ามใช้ "เส้นด้ายสีดำ" เส้นหนึ่งม้วนพันกับง้าว ขโมยง้าวไปต้องกระชากเสียงว่า

"มอบคืนมา"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"อย่าขยับ หากขยับเราจะจากไป รับรองว่าท่านไม่มีวันหาเราพบได้"

หานป๋อทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า

"ฟั่นเหลียงจี๋ท่านเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ไฉนดื้อด้านถึงเพียงนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่สนใจคำเย้ยหยันของมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มา พวกเราเจรจาเงื่อนไขกัน หากเป็นที่ตกลง เรามิเพียงคืนง้าวเปื่อยผุนี้แก่ท่าน ยังจะช่วยท่านช่วยเหลือฟงสิงเลี่ย"

หานป๋อถามโพล่งว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าคิดไปช่วยเหลือฟงสิงเลี่ย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเป็นเชิงยกตนข่มท่านว่า

"มีอันใดยากลำบาก เจ้าผายลมออกมาเป็นรูปลักษณะใด ยังไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของเรา"

หานป๋อถามย้ำว่า

"ท่านยอมช่วยข้าพเจ้าช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยจริงๆ? ท่านไม่กลัวเผชิญกับผังปานหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มอย่างกลอกกลิ้ง กล่าวว่า

"ตราบใดที่ลี่เย่อไห่ที่ได้ชื่อว่าเป็นบุรุษรูปงามแห่งแผ่นดินยังคงอยู่ ผังปานไหนเลยมีเวลาทักทายเรา สำหรับบุคคลอื่น เราฟั่นเหลียงจี๋ยังไม่เห็นอยู่ในสายตา"

หานป๋อหวั่นไหวใจขึ้นมา หากโจรท่องโดดเดี่ยวยินยอมช่วยเหลือจริงๆ ตนเองจะมีกำลังเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว ไม่เช่นนั้นหากฝ่ายตรงข้ามคอยก่อกวน รังแต่เป็นผลเสียต่อตนเอง จึงกล่าว

"บอกเงื่อนไขอุบาทว์ของท่านมาเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"มิต้องท้อแท้ทอดอาลัยเพียงนั้น งานที่เรามอบหมายให้แก่ท่านรับรองว่าไม่มีบุรุษใดเห็นเป็นงานลำบาก อย่าว่าแต่เรื่องนี้ต้องรอจนช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยออกมาแล้วค่อยว่ากล่าว เช่นนี้ยุติธรรมหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ท่านว่ากล่าวอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังไม่วกเข้าหัวข้อสำคัญ ควรทราบว่าการช่วยคนรีบร้อนดุจดับไฟ ไม่อาจชักช้าได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"เงื่อนไขรวบรัดยิ่ง นั่นคือให้ท่านช่วยเหลือเฉาเสียออกจากใต้ร่างของขุนนางเฉินลิ่งฟาง ให้นางหลงรักท่าน และรับนางเป็นอนุภรรยา"

จากนั้นกะพริบตากล่าวอย่างขึงขังว่า

"หญิงงามนางนี้ เรียนรู้วิชาพิณ หมากล้อม ภาพวาด ตัวหนังสือ โดยเฉพาะจัดเจนวิธีการปรนนิบัติบุรุษ แม้ไม่ต้องบ่งบอกท่านคงเข้าใจความหมายของเราแล้ว"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ร้องคำ "ว่ากระไร" คำหนึ่ง

ทรวงอกฟงสิงเลี่ยคล้ายถูกค้อนหนักนับหมื่นชั่งกระแทกใส่ หงายร่างปลิวลิ่วไป ดั่งราวกับใบไม้ร่วงกลางพายุใบหนึ่ง

พลังอันหนักหน่วงแล่นเข้ามาจากตำแหน่งที่ถูกกระแทกใส่ แลบแปลบไปยังเส้นชีพจรหลักและเส้นชีพจรย่อยทั่วร่าง กระทั่งร้องยังร้อง

ไม่ออก

ยามเลอะเลือนรู้สึกว่าตนเองพุ่งชนใส่ร่างคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นกล่าวว่า

"เด็กโง่เขลา ยังมิรีบรักษาจิตสำนึกอันแจ่มใสไว้ เจ้าคิดใคร่ตายจริงๆ?"

ที่แท้เป็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ใช้ท่าร่างอันสูงล้ำ ชิงรุดไปด้านหลังมัน

พลังหยุ่นเยียบที่ถ่ายทอดจากร่างอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ชั่วพริบตาก็หลอมรวมเข้ากับพลังอันแแกร่งกร้าวในตอนแรก พลังที่ยืดขยายพลันหดตัวลง

ฟงสิงเลี่ยลอบร้องในใจ 'ซือฟู่ ท่านไยต้องสิ้นเปลืองพลังลมปราณเข้าช่วยเหลือศิษย์ทรยศเช่นเรา?'

พลังอีกสายหนึ่งชำแรกเข้ามาจากปลายนิ้วที่ทิ่มใส่หว่างคิ้วมัน คล้ายขุดเป็นร่องลึก รองรับพลังที่พลุ่งพล่านปั่นป่วนอยู่ตามเส้นชีพจรทั่วร่าง ผ่านชีพจรตูที่กระดูกสันหลัง กระแทกกระทั้งใส่จุดซี่ไห่ที่อยู่ใต้จุดตันเถียน

ขณะเดียวกัน อธรรมศักดิ์สิทธิ์โยนร่างฟงสิงเลี่ยขึ้นไป ยื่นนิ้วกลางซ้ายขวาทิ่มใส่จุดหย่งเฉวียนที่ส้นเท้าของมัน พลังลมปราณแล่นขึ้นไปตามข้อเท้าราวใยแมงมุม หนุนเนื่องใส่จุดตันเถียน

ฟงสิงเลี่ยสมองลั่นอึงอล ตลอดทั้งร่างปราศจากความรู้สึก รู้สึกเบาหวิวไร้เรี่ยวแรง ทราบว่าอธรรมศักดิ์สิทธิ์ใช้ฝีมือประจำตัว ฟื้นฟูพลังฝีมือให้กับมัน ไหนเลยกล้าชักช้า รีบสงบจิตสำรวมใจ รักษาสำนึกอันแจ่มใสไว้

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ฟงสิงเลี่ยพลันส่งเสียงร้องก้องกระอักเลือดดั่งออกมาคำหนึ่ง นอนระทดระทวยกับพื้นดุจปลาตาย

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยืนแน่วนิ่ง ใบหน้าอันหล่อเหลาปรากฏสีแดงเลือดวูบหนึ่ง เนิ่นนานค่อยกลับคืนสู่ความขาวสะอาดเช่นปรกติ

ยามนั้นหนึ่งในสื่องครักษ์สำนักอธรรมลี้ลับ ฉายาซ่อนดาบในรอยยิ้มซังเลี่ยงเดินเข้ามา น้อมกายกล่าวว่า

"รองเจ้าสำนักจงส่งข่าวมาว่า หนทางที่ซ่องเขาปะทะลมสะดวกปลอดโปร่ง ขอเชิญเหมินจู่ (เจ้าสำนัก) ออกเดินทาง"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"จัดเตรียมกำลังใดไว้?"

ซังเลี่ยงกล่าวว่า

"สื่องครักษ์ เจ็ดหัวหน้าอู่และมือดีอีกสี่ร้อยแปดคนล้วนเตรียมพร้อมออกศึก เพียงรอเหมินจู่ออกคำสั่งคำเดียว"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าต้องรับฟังโดยไม่ตกหล่นแม้สักคำเดียว"

พลางโยนป้ายประกาศิตรูปมังกรคู่พันเสาเมฆา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ประจำสำนักอธรรมลี้ลับลงกับพื้น

ซังเลี่ยงรีบคุกเข่าหมอบกราบกราน

แว่วเสียงอธรรมศักดิ์สิทธิ์ดังว่า

"อาศัยป้ายประกาศิตนี้ถ่ายทอดคำสั่งเราไป ให้สลายสำนักอธรรมลี้ลับ ทุกคนซ่อนตัวในป่าเขา นอกจากได้ยินข่าวเราลี่เย่อไห่กลับคืนสู่ยุทธจักร ไม่เช่นนั้นถือว่าไม่มีสำนักอธรรมลี้ลับอีกแล้ว"

ซังเลี่ยงร้องโพล่งคำ "เหมินจู่" อธรรมศักดิ์สิทธิ์ชิงกล่าวว่า

"ไม่ต้องกล่าวมากความ เราตัดสินใจแล้ว"

พลางชี้มือไปยังฟงสิงเลี่ยบนพื้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เมื่อยี่สิบห้าปีก่อน เราลี่เย่อไห่สามารถช่วยเหลือเตียรัจฉานนี้จากสิบสุนัขป่า วันนี้ก็จะดึงตัวเตียรัจฉานจากเงื้อมมือผังปาน ผังปานเอย

เราจะให้ท่านทราบว่านอกจากล่างฟานหวินแล้ว ยังมีคนที่ไม่กลัวท่านอีกคนหนึ่ง"

ซังเลี่ยงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ทางด้านรองเจ้าสำนักจงจะทำอย่างไร?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวอย่างเฉยเมยว่า

"หลังจากนี้อย่าได้เอ่ยถึงคนทรยศนี้ที่เบื้องหน้าเราอีก"

ปรมาจารย์มารผังปานนั่งบนม้าหินภายในเก๋งกลางสวนไม้ดอกอ่านตำราภาพวาดต้นไผ่ซึ่งเก่าเก็บจนเหลืองเล่มหนึ่ง ที่อยู่เป็นเพื่อนมันนอกจากเสียงลมพัดใบไม้ไหวแล้ว มีแต่เสียงน้ำที่ไหลผ่านใต้สะพานน้อยหน้าเก๋ง

ปรมาจารย์มารน้อยฟางเยี่ยหวี่เดินถึงด้านหลัง วางหลิวไม้ไผ่ที่ได้รับจากล่างฟานหวินลงที่เบื้องหลังผังปาน

ผังปานกล่าวโดยที่ยังไม่ละสายตาจากตำราต้นไผ่ว่า

"กลับมาแล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่น้อมกายกล่าวว่า

"สาส์นท้ารบส่งถึงมือล่างฟานหวินแล้ว แต่ก่อนที่จะเรียนบอกรายละเอียดเยี่ยหวี่มีเรื่องด่วนคิดรายงาน"

ผังปานให้มันบอกออกมา ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"พบเห็นร่องรอยฟงสิงเลี่ยแล้ว"

ผังปานคล้ายรับฟังเรื่องราวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข่าวมาจากที่ใด?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"มาจากจงเวี่ยแห่งสำนักอธรรมลี้ลับ คนผู้นี้คิดสวามิภักดิ์ต่อ

พวกเรา จึงแพร่งพรายว่าลี่เย่อไห่มาถึงที่นี้ เตรียมนำตัวฟงสิงเลี่ยไป"

ผังปานยื่นส่งตำราต้นไผ่ในมือให้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นของแท้ของจิตรกรรุ่นก่อนนามอู๋เจิ้นเจ้าดูมันเพียงลากพู่กันจางๆ ใบไผ่ที่โบกต้านลมคล้ายมีชีวิตอยู่บนกระดาษ ทำให้ผู้คนดูไม่ออกว่าเป็นใบไผ่เคลื่อนไหว ลมโชยพัด หรือจิตสำนึกของคนดูเคลื่อน นับเป็นจิตรกรรมขั้นสุดยอด ไม่อาจเพิ่มส่วนหนึ่งหรือลดส่วนหนึ่ง ไม่เช่นนั้นจะไม่เพียงพอไม่สวยงาม"

ฟางเยี่ยหวี่ใคร่ครวญคำพูดของอาจารย์ชั่วครู่ พลันสะท้านทั้งร่าง คุกเข่าลงโขกศีรษะสามคราค่อยลุกขึ้นกล่าวว่า

"ขอบคุณซือฟู่ชี้แนะ"

ผังปานกล่าวว่า

"ช่างสมเป็นศิษย์ของผังปาน หากทราบว่ามีร่องรอยให้สืบสาวล้วนเป็นผลงานชั้นต่ำ มีแต่ไร้ร่องรอยให้สืบสาวเช่นลายเส้นของอู๋เจิ้นทำให้ผู้คนดูไม่ออกว่าเป็นใบไผ่เคลื่อนไหว ลมโชยพัด หรือจิตสำนึกเคลื่อน จึงเป็นสุดยอดของวิชาการต่อสู้"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ศิษย์ยกมือวางเท้า ล้วนเกิดความเคลื่อนไหว เท่ากับมีร่องรอยให้สืบสาว ดังนั้นไม่ทราบว่าทำอย่างไรค่อยบรรลุถึงขอบเขตขั้นไร้ร่องรอยให้สืบสาว?"

ผังปานแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ฟ้าดินเกิดจาก 'หนึ่ง' หนึ่งนี้มีร่องรอยใดให้กล่าวอ้าง? แต่จาก 'หนึ่ง' เกิดเป็นสอง จากสองเกิดเป็นสาม สามกำเนิดสรรพสิ่งล้วนเริ่มจากไร้รอยกลายเป็นมีร่องรอย สมมติเช่นก่อนใช้ง้าวสามเชียะแปดไร้ร่องรอย พอใช้ง้าวสามเชียะแปดก็บังเกิดเป็นร่องรอย เข้าใจแล้วหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ศิษย์เข้าใจหลักเหตุผลนี้ แต่ง้าวสามเชียะแปดมิอาจไม่ใช้ออก เมื่อใช้ออกก็ฝากริ้วรอยไว้ อย่างนั้นไยมิใช่ไม่มีวันบรรลุถึงขอบเขตไร้ร่องรอยได้?"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"เริ่มมาจากหนึ่ง และไปจากหนึ่ง มาไร้วี่แววไปไร้ร่องรอย ยังสนใจว่าระหว่างนี้เกิดเรื่องใด สมมติเช่นลายเส้นนี้"

พลางชี้มือไปยังใบไผ่ในตำราต้นไผ่ ปลายนิ้วพอดีหยุดอยู่ส่วนปลายของใบไผ่พอดี

ฟางเยี่ยหวี่สะท้านทั้งร่าง ตื้นตันจนโขกศีรษะคำนับกล่าวว่า

"ศิษย์เข้าใจแล้ว ศิษย์เข้าใจแล้ว"

ผังปานกล่าวอีกว่า

"หวังว่าอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่ง้าวสามเชียะแปดที่เรากำนัลแก่เจ้า นั่นเป็นอาวุธที่เราผู้เป็นอาจารย์ใช้ตอนแรกเข้าสู่ยุทธจักร"

ฟางเยี่ยหวี่ยื่นมือลูบคลำง้าวสามเชียะแปดซึ่งเหลือเล่มเดียวที่กลางหลัง ตั้งใจว่าตนเองต้องเอาชนะอย่างใสสะอาด ทวงถามง้าวสามเชียะแปดอีกเล่มหนึ่งกลับมา ปากรับคำคราหนึ่ง

ผังปานวางตำราต้นไผ่ ผุดลุกขึ้นยืนเดินถึงข้างลูกกรง ก้มศีรษะมองดูหยดน้ำอันสุกใจบนใบบัวกลางสระบัวนอกเก๋ง กล่าวว่า

"เจ้าพบพานลี่เย่อไห่แล้วหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่าผังปานไม่กล่าววาจาพร่ำเพรื่อ เมื่อออกปากต้องมีเหตุผล แม้ไม่ทราบว่าผังปานไฉนเอ่ยถึงอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ แต่ยังตอบว่า

"ยังไม่ แต่ข้าพเจ้าเคยทำการตรวจสอบคนผู้นี้ในเชิงลึก โดยมุ่งไปที่ชีวิตประจำวันของมัน พบว่าคนผู้นี้เป็นผู้เข้มแข็งที่ทุ่มเทให้กับ

มรรคาบู๊ ไม่ทราบซือจุนมีความเห็นใด?"

ผังปานกล่าวว่า

"เจ้าคิดเห็นไม่ผิด เมื่อยี่สิบปีก่อน ตอนที่ลี่เย่อไห่แรกออกท่องเที่ยว เคยพบกับเรา ตอนนั้นเราทราบว่านอกจากมรรคาบู๊แล้ว คนผู้นี้ไม่แยแสเหลือบแลสิ่งใด"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวเสริมว่า

"ด้วยรูปร่างหน้าตาที่เพียงพอกับการสร้างความลุ่มหลงแก่สตรีทุกนาง จวบจนอายุสี่สิบแปดปี ยังไม่ข้องแวะกับเพศตรงข้าม แสดงว่าคนผู้นี้มีความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยวนัก"

ผังปานกล่าวว่า

"ในโลกหล้านอกจากเรากับล่างฟานหวินแล้ว ไม่มีบุคคลที่สามเอาชนะลี่เย่อไห่ได้"

ฟางเยี่ยหวี่ร้องคำ "ว่ากระไร?" ถึงแม้ว่ามันให้คำวิจารณ์ต่ออธรรมศักดิ์สิทธิ์อย่างสูง แต่คิดไม่ถึงว่าผังปานจะยกย่องอธรรมศักดิ์สิทธิ์ถึงเพียงนี้

ควรทราบว่าในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้ที่ได้รับการยกย่องอย่างสูงคือกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน รองลงมาคือขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น หาไม่ก็เป็นหัตถ์พิษเฉียนหลอ ส่วนอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ เพียงจัดอยู่อันดับกลางๆ เท่านั้น

ผังปานกล่าวว่า

"เมื่อยี่สิบปีก่อน จากแววตาของลี่เย่อไห่ เราก็ดูออกว่าวันนี้มันคิดทำอะไร ยี่สิบปีมานี้มันเก็บเนื้อเก็บตัว ดังนั้นชื่อเสียงไม่เทียบเท่าล่างฟานหวินกับเช่อจุนซิ่นและเฉียนหลอ ถึงกับไม่มีชื่อเสียงเท่ากับถันอิงโส่วและม่ออี้เสียน แท้ที่จริงมันไถนาและดายหญ้าอย่างเงียบๆ เพื่อรอคอยยามนี้ มีแต่เราจึงคู่ควรเป็นคู่มือของมัน"

ฟางเยี่ยหวี่ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หรือว่าพันลี้ไร้ร่องรอยจงเวี่ยเพียงหุ่นที่ถูกจับเชิดเท่านั้น?"

ผังปานกล่าวว่า

"บุคคลในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมไหนเลยรวบรัดธรรมดา หากลี่เย่อไห่ถูกจงเวี่ยขายเป็นผลสำเร็จ มันก็มิใช่ลี่เย่อไห่แล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าต้องเปลี่ยนแผนการ มิให้ลี่เย่อไห่ลอบนำตัวฟงสิงเลี่ยไปได้"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าดูแคลนลี่เย่อไห่ไปแล้ว คนผู้นี้ถือดีมาชั่วชีวิต คิดท้าสู้กับเรา ไหนเลยกระทำเรื่องลับๆ ล่อๆ เยี่ยหวี่ เจ้าวางใจ คนผู้นี้ต้องนำฟงสิงเลี่ยบุกฝ่าวงล้อมตามลำพังแน่นอน"

ฟางเยี่ยหวี่เรียนถามว่า

"ซือจุนมีคำสั่งการอันใด?"

ผังปานกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เจ้าคลี่แหฟ้าตาข่ายดิน สกัดจู่โจมคนผู้นี้ หากมันสามารถฝ่าวงล้อมได้ เราจะไปรับทราบวิชาร้อยจู่โจมไฟลามทุ่งของลี่เย่อไห่สักครา"

จากนั้นตาสาดประกายเจิดจ้า เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ให้เราชมดูของขวัญที่ล่างฟานหวินส่งมา"

หานป๋อติดตามหลังโจรท่องโดดเดี่ยว ผ่านตรอกขวางตรอกหนึ่ง กระโดดขึ้นบนกระเบื้องหลังคาเคลื่อนไหวอยู่ใต้แสงอรุณรำไร

ตอนแรกหานป๋อตามโจรท่องโดดเดี่ยวไม่ทันเป็นเหตุให้โจรท่องโดดเดี่ยวต้องหยุดรอมัน แต่หลังจากนั้นหานป๋อสังเกตเส้นทางและ

ท่าร่างกระโดดโลดแล่นของโจรท่องโดดเดี่ยว ค้นพบหลักวิชาตัวเบา ยกตัวอย่างเช่นตอนที่โจรท่องโดดเดี่ยวกระโดดลงจากหอสูง ไม่ได้กระโดดทิ้งตัวลง หากแต่เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน กรีดเป็นเส้นโค้งเหินร่อนลงดุจนางแอ่น จวบจนห่างจากพื้นสามสี่เชียะ ค่อยบินเฉียงขึ้นมา

การค้นพบเช่นนี้ช่วยให้หานป่อเร่งความเร็วขึ้นอีกเท่าตัว สุดท้ายแม้แต่โจรท่องโดดเดี่ยวยังต้องมองดูด้วยแปลกใจ

ยามนี้โจรท่องโดดเดี่ยวมาถึงบ่อน้ำของครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง เปิดปากบ่อขึ้น ตวาดเบาๆ ว่า "ลงมา" พลางกระโดดลงไปก่อน

หานป่อมองลงไปเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวลงไปถึงช่วงกลางของบ่อก็เคลื่อนไปทางขวาง ร่างหายลับสาบสูญอดลังเลมิได้ ทั้งนี้เพราะในพื้นที่ว่างอันคับแคบเช่นนี้ หากโจรท่องโดดเดี่ยวคิดลอบทำร้ายมีโอกาสสัมฤทธิ์ผลถึงเก้าส่วน

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันชะโงกศีรษะออกมา กล่าวด้วยความรำคาญว่า

"ยังไม่ลงมาอีก อย่าลืมปิดฝาบ่อด้วย"

หานป่อกัดฟันกระโดดลงไป พอลงมาถึงตำแหน่งที่โจรท่องโดดเดี่ยวหายลับสาบสูญ เห็นเป็นโพรงมืดทะมึนแห่งหนึ่ง รีบมุดปราดเข้าไปในพื้นที่ว่างอันคับแคบและกลิ่นดินที่ฉุนเฉียวรมจนผู้คนแทบทนทานรับไม่ได้ แต่สำหรับหานป่อที่เคยถูกจับฝังดินสองครั้งครา กลับให้ความสนิทสนมอย่างบอกไม่ถูก

แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังว่า

"อดทนกลั้นกลืนไว้ โพรงนี้เป็นเราขุดเจาะให้กับตัวเอง คิดไม่ถึงจะต้อนรับคนสูงใหญ่เช่นท่าน รีบมา"

หานป๋อมุดเข้าไป เคลื่อนไหวยี่สิบกว่าเชียะคล้ายยังไม่ถึงสุดทาง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวนับเป็นผู้ชำนาญการขุดเจาะถ้ำโพรงอย่างแท้จริง

แว่วเสียงน้ำดังมา หานป๋อรู้สึกตัวเบาวูบหนึ่ง เมื่อมุดออกจากอีกด้านหนึ่ง ตกลงยังที่ซึ่งน้ำสูงท่วมเข่า กลิ่นประหลาดอบอวลอยู่ในอากาศที่อุดอู้ สร้างความคับข้องแก่ผู้คนยิ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงเรียกหาในความมืด หานป๋อจึงติดตามไป

ที่เบื้องหน้าปรากฏแสงสว่างสาดลอดลงมา เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวเหลือแต่ช่วงไหล่ลงมา แขวนร่างอยู่ที่เบื้องหน้า แสงสว่างสาดลงมาจากตำแหน่งที่มันชะโงกศีรษะออกไป

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้นี่เป็นทางระบายน้ำขนาดใหญ่สายหนึ่ง เบื้องบนเป็นพื้นดิน เพียงไม่ทราบโจรท่องโดดเดี่ยวมองดูอันใด?

หานป๋อมาถึงข้างกายโจรท่องโดดเดี่ยว โจรท่องโดดเดี่ยวก็กระโดดกลับลงในท้องร่อง ร้องว่า

"ท่านขึ้นไปชมดู"

หานป๋อยื่นสองมือยึดเหนี่ยวริมขอบของช่องกลม ลอยตัวขึ้นไป

ที่ปรากฏแก่สายตา เป็นสิ่งปฏิกูลของเบ็ดเตล็ดที่ปิดบังปากช่องเอาไว้ ที่ฝั่งตรงข้ามเป็นประตูหน้าของตึกใหญ่หลังหนึ่ง ประตูลงรักสีแดงประดับห่วงกลม หลังกำแพงสูงปลูกต้นไม้สูงเด่น สะท้อนเห็นถึงความภูมิฐาน

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงดังมาว่า

"ดูจากเปลือกนอก นี่เป็นตึกใหญ่ของขุนนางนครหลวง แท้ที่จริงเป็นวังเคลื่อนที่ประจำเมืองอู่ชางของผังปาน เฮอะ ผังปานสามารถตบตาผู้อื่น ไหนเลยอำพรางผู้เชี่ยวชาญการแอบดูเช่นเราได้?"

หานป๋อที่โผล่ศีรษะขึ้นไปพลันร้องว่า

"ประตูเปิดออกแล้ว มีม้าสิบกว่าตัวควบขับออกมา..."

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่ออย่างภาคภูมิ กล่าวว่า

"ผังปานมีนิสัยถือดี เคลื่อนไหวอย่างเปิดเผย แต่คิดสะกดรอยตามพวกมันไม่ง่ายนัก"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เมื่อเคลื่อนไหวอย่างเปิดเผย การสะกดรอยตามพวกมันมีความยากอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ผู้นี้ทรงภูมิปัญญา ถนัดในการตรวจสอบตลบหลัง สมมติท่านสะกดรอยตามพวกมัน ต้องไม่อาจรอดพ้นจากหูตาที่มันวางไว้ในระหว่างทาง ไหนเลยง่ายดายดังที่ท่านคาดคิดไว้?"

หานป๋อพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ออกมาแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวมีสีหน้าตื่นเต้นตึงเครียดเป็นครั้งแรก ร้องเบาๆ ว่า

"ที่ข้างกายมันมีผู้ใดบ้าง?"

หานป๋อตอบว่า

"ข้างกายมันมีผู้คนสิบกว่าคน..."

โจรท่องโดดเดี่ยวซักถามว่า

"มีผู้ใด ที่โดดเด่นสะดุดตา?"

หานป๋อพลันปิดปากลง

โจรท่องโดดเดี่ยวงงงันวูบหนึ่ง แต่ไม่ปริปากกล่าววาจา

ชั่วครู่ให้หลัง หานป๋อค่อยกระโดดลงยังท้องร่อง พร้อมกับปิดปากถ้ำไว้ กล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"หวาดเสียวนัก แทบถูกผู้คนพบเห็น ดีที่ข้าพเจ้าหลับตาลงทันทีท่วงที"

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่า

"ผู้ใดร้ายกาจถึงเพียงนี้ กลับพบเห็นประกายตาของท่าน?"

หานป๋อในความมืดกล่าวเบาๆ ว่า

"มิใช่คนเดียว หากแต่เป็นผู้คนสามคนรู้สึกตัวว่าข้าพเจ้ามองดูพวกมัน คนหนึ่งคือฟางเยี่ยหวี่ อีกสองคนเป็นชายกลางคนรูปงามผมขาวทั่วศีรษะ และสตรีสาวชุดแดงเฉิดฉัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องโพล่งว่า

"ผิดท่า รีบตามเรามา"

พลางหลบหนีไปอีกฟากหนึ่งก่อน

หานป๋อรีบติดตามไป

หนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยหลบลี้หนีหายในบัดดล

การตีกหน้าช่องเขา

เมืองหลันซีเป็นตัวเมืองที่อยู่ทางตะวันออกของเมืองอู่ชาง ตั้งอยู่ตรงจุดบรรจบของแม่น้ำซีสุ่ยกับแม่น้ำแยงซีเกียง จากที่นี้ไปทางตะวันออกสามสิบลี้ จะเป็นช่องเขาปะทะลมของภูเขาไป่หวิน พอออกจากช่องเขาเป็นจุดเปลี่ยนม้า หากลงใต้ไปสี่สิบลี้ จะเป็น "เตี้ยนฉือ" (ขุมไฟฟ้า) ที่ยากผ่านได้

ฟ้าสางสว่างแล้ว อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ควบขับม้าศึกชื่อเท้าเหยียบนางแอ่น บนหลังม้าที่เบื้องหน้าฟุบไว้ด้วยศิษย์รักระคนแค้นฟงสิงเลี่ย มือเท้าถูกมัดติดกับหลังม้า เดินเหยาะย่างเข้าสู่ตลาดยามเช้าที่เริ่มซื้อขายกัน

สองฟากข้างถนนเต็มไปด้วยแผงลอยที่พ่อค้าชาวไร่นำมาจากทุกสารทิศ ตั้งแต่ผ้าแพรพรรณ ผักผลไม้ หัวจอบภาชนะ รวมทั้งม้าลาแพะสุกรที่ตระเวนหาคนซื้อ ส่งเสียงต่อรองราคาดังวุ่นวาย

รถลาที่บรรทุกต้นข้าวคันหนึ่งเร่งรุดผ่านข้างกายอธรรมศักดิ์สิทธิ์

คล้ายกลัวพลาดโอกาสทำกำไร

บนถนนที่เหยียดยาว ปรากฏศีรษะคนสลอนตา เป็นสภาพที่เจริญรุ่งเรือง

อธรรมศักดิ์สิทธิ์มีสีหน้าเป็นปรกติ ยืดกุมเชือกบังเหียน บังคับม้าตัดผ่านฝูงชนที่ซื้อขายกันอย่างเนืองแน่นไปช้าๆ

ฟงสิงเลี่ยที่ถูกมัดอยู่บนหลังม้าไม่ทราบเป็นหรือตาย สะกิดความสนใจของผู้คนรอบข้าง พากวาดตามองมา แต่เมื่อเบือนสายตามายังอธรรมศักดิ์สิทธิ์ที่นั่งตัวตรงบนหลังม้า ล้วนหลบหน้าไป

ขอเพียงเป็นผู้มีประสบการณ์และสายตาอยู่บ้าง ล้วนทราบว่ามันมิใช่บุคคลที่ตอแยได้

เด็กชายอายุสิบเอ็ดสิบสองขวบผู้หนึ่งเดินถึงข้างม้าของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ เงยหน้าน้อยๆ ที่บริสุทธิ์ขึ้น ร้องว่า

"นายท่าน ซื้อน้ำเต้าน้ำตาลสักพวง ทั้งหอมทั้งหวาน น่ารับประทานยิ่ง"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ก้มศีรษะลง จิตใจที่น้อยครั้งจะเกิดระลอกบังเกิดอารมณ์ความรู้สึกขึ้น หวนนึกถึงน้องชายที่เคยฝากชีวิตให้แก่กันตั้งแต่เล็ก ภายหลังถูกอันธพาลฟาดตายต่อหน้า สิ้นใจในอ้อมอกของมันมีอายุอยู่ในวัยนี้เช่นกัน

เด็กชายถูกสายตาที่เจิดจ้าดุจสายฟ้าของมันจ้องมองจนขนลุกเกรียว หดน้ำเต้าที่ยื่นส่งให้กลับคืน

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กวักมือวูบหนึ่ง น้ำเต้าที่ทำจากน้ำตาลพวงนั้นก็ตกไปในมือมัน พร้อมกับยัดทองคำแท่งหนึ่งไปในมือของเด็กชาย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"กลับไปเล่าเรียนหนังสือเถอะ"

เด็กชายนั้นมองดูทองคำเหลืองอร่ามในมืออย่างเหลือเชื่อ ชั่วครู่

ค่อยโห่ร้องคำหนึ่ง มุดศีรษะไปในกลุ่มคน หนีหายจนไร้ร่องรอย

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยื่นมือลูบคลำผมเผ้าที่ชุ่มด้วยหยาดเหงื่อของฟงสิงเลี่ย ระลอกในจิตใจยังไม่สงบลง หลังจากที่น้องชายเยาว์วัยเสียชีวิต มันทราบว่าในโลกมีแต่อิทธิพลอำนาจ ไม่มีหลักเหตุผลความยุติธรรม สามปีให้หลัง มันกลับไปยังที่ซึ่งน้องชายถูกฆ่าตาย สังหารศัตรูจนสิ้นซาก แต่ความคับแค้นรันทดในอกหาบรรเทาเบาบางลงไม่

สามสิบปีมานี้ มันวางกฎเกณฑ์ตัวเองอย่างเคร่งครัด มุ่งอยู่ที่มรรคาบู๊ ทั้งนี้เพราะมีแต่แสวงหาทางมรรคาบู๊ ค่อยสะกดความคิดถึงน้องชายที่ตายจากได้

ในมุมมองหนึ่ง ฟงสิงเลี่ยมิเพียงเป็นศิษย์ของมัน ยังแทนที่น้องชายที่ตายจากไป

ดังนั้นในชีวิตมันเพียงรับฟงสิงเลี่ยเป็นศิษย์

มันไม่ปล่อยให้ผู้ใดทำร้ายฟงสิงเลี่ย

ในกลุ่มคนที่ห่างไปบังเกิดเสียงตวาดด่าทอ เจ้าหน้าที่มือปราบกลุ่มหนึ่งนำโดยหัวหน้ามือปราบที่แข็งแรงผู้หนึ่งดาหน้าเข้าหาอธรรมศักดิ์สิทธิ์ พอเห็นฟงสิงเลี่ยบนหลังม้า ดวงตาทอประกายวูบหนึ่ง ยืนขวางอยู่เบื้องหน้าของม้า ตวาดใส่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ว่า

"หยุดไว้ บนหลังม้าบรรทุกผู้ใด?"

โดยทั่วไปแล้ว ชาวยุทธจักรจะอ่อนข้อให้กับทางการสามส่วน เพราะหากตอแยเจ้าหน้าที่ทางการ จะเกิดความยุ่งยากไม่สิ้นสุด

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เป็นหลานชายเรา มันป่วยหนัก ดังนั้นคิดส่งไปยังจุดเปลี่ยนม้าหาหมอรักษา"

หัวหน้ามือปราบนั้นมีสีหน้าผ่อนคลายกล่าวว่า

"ตกลง ให้เราตรวจดู หากเจ็บป่วยจริงจะไม่เหนี่ยวรั้ง"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์พลันขยับหันหัวม้า บังคับม้าคุกคามเข้าหาหัวหน้ามือปราบนั้น

เหล่าเจ้าหน้าที่มือปราบร่ำร้องด่าทอ ชักอาวุธออกมา ผู้คนละแวกใกล้เคียงแตกฮือถอยห่างเว้นพื้นที่ว่างแถบใหญ่

หัวหน้ามือปราบนั้นถอยกายติดต่อกันสามก้าว ตวาดว่า

"คิดกบฏหรือไร?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์จับจ้องมองฝีเท้าที่ล่าถอยของมัน แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ด้วยฝีมือของเจ้า ไฉนลดตัวเป็นหัวหน้ามือปราบผู้หนึ่ง?"

หัวหน้ามือปราบนั้นยื่นมือรับกระบองเหล็กที่เจ้าหน้าที่มือปราบทางด้านหลังส่งให้ ตวาดว่า

"บุก"

เจ้าหน้าที่มือปราบทั้งสิบกว่าคนชักอาวุธจากมือ ล้วนมุ่งเป้าไปยังม้าเท้าเหยียบนางแอ่นของอธรรมศักดิ์สิทธิ์

ขณะเดียวกันหัวหน้ามือปราบนั้นลดกระบองเหล็กลงวูบ แล้วตวัดเขี่ยขึ้น กระทุ้งใส่ทรวงอกอธรรมศักดิ์สิทธิ์

หมากตานี้ร้ายกาจยิ่ง แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามวางแผนไว้แต่แรก พอเริ่มลงมือก็ใช้ยุทธจักรยิงคนยิงม้าก่อน คิดทอนความคมกล้าของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลง

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ใช้เท้าหนีบท้องม้า ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นพลันเผ่นโผนไปข้างหน้า จากนั้นมันยื่นมือไปใต้ท้องม้า ดึงทวนสีแดงยาวหนึ่งวาสองเชียะออกมาถือมั่น ร่ายรำเป็นเงาทวนนับร้อยพันชั้น

อาวุธดาบกระบี่ที่ซัดจู่โจมใส่ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นล้วนปลิวกระเด็น พุ่งย้อนใส่คนซัดจู่โจม

หัวหน้ามือปราบนั้นเห็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ร่ายทวนที่สร้างชื่อแก่

มันคุ้มกันม้าคู่ขา เผยช่องโหว่ที่ทรวงอก สร้างความลิงโลดยินดีกระบองซึ่งยังซุกงำพลังอยู่ส่วนหนึ่งพลันจู่โจมออกอย่างสุดกำลัง

เงาทวนวูบขึ้นแวบหนึ่ง ทวนสีแดงแทงออกจากชายโครงข้างซ้ายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ใส่ใบหน้าหัวหน้ามือปราบนั้น

หัวหน้ามือปราบนั้นแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่ทันสืบสาวว่าอธรรมศักดิ์สิทธิ์พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างไร รีบใช้กระบองเหล็กประกบกับทวนสีแดง บิดพัวพันอย่างสุดชีวิต หวังว่าสามารถยับยั้งท่าทวนชั่วขณะ พร้อมกับถอนตัวล่าถอย

ในเสียงแค่นครวญคราง เจ้าหน้าที่มือปราบรอบข้างโซซัดโซเซล่าถอย มิใช่ถูกดาบที่สาดพุ่งกลับมาปักใส่หนังท้อง ก็ถูกกระบี่ที่พุ่งย้อนกลับมาแทงทะลุไหล่

หัวหน้ามือปราบนั้นถอยปราดอย่างเร่งร้อน ชั่วพริบตาถอยห่างไปสิบกว่าก้าว

อธรรมศักดิ์สิทธิ์คอนทวนสีแดงอยู่บนไหล่นั่งตระหง่านบนหลังม้าดุจขุนพลสวรรค์ จับจ้องมองหัวหน้ามือปราบที่ถอยร่นตาไม่กะพริบ

หัวหน้ามือปราบนั้นถอยไปอีกสิบก้าว หงายร่วงล้มตึงลง

จุดสีแดงเลือดที่หว่างคิ้วมันขยายตัวอย่างรวดเร็ว โลหิตฉีดพุ่งดุจสายน้ำ สองตาเบิกโพลง แต่ไม่มีชีวิตชีวาอีก มือที่กำกระบองเหล็กคลายออก กระบองเหล็กกลิ้งไปด้านข้าง

ผู้คนรอบข้างเห็นคนถูกฆ่า ทั้งยังเป็นหัวหน้ามือปราบ ต้องร่ำร้องออกมา กระทั่งสมบัติสินค้ายังไม่ต้องการ แตกฮือหลบหนีไป แม้แต่สัตว์ปีกสัตว์สี่เท้าที่เจ้าของเพิ่งขายทิ้งก็ปะปนอยู่ในกลุ่มคน เหตุการณ์ชุลมุนวุ่นวายถึงที่สุด

อธรรมศักดิ์สิทธิ์บังคับม้าเท้าเหยียบนางแอ่น ควบเหยาะย่างไปเบื้องหน้า มองดูหัวหน้ามือปราบที่จบชีวิตใต้คมทวน ทอดถอนใจ

กล่าวว่า

"หากเราปล่อยให้กระบองพัวพันวิญญาณเซียะไคเฉิงท่านหนีรอดไปเกินหน้าสิบก้าว ก็มิต้องคลุกคลีอยู่ในยุทธจักรแล้ว"

เสียงแค่นอย่างเย็นชาเสียงหนึ่งดังมาจากเบื้องหน้า

ที่สุดถนนยาว ปรากฏผู้คนสามคนยืนเป็นรูปหนึ่งหน้าสองหลัง

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้ากุบกับ นักรบสิบห้านายถืออาวุธขนาดหนัก สวมหมวกเหล็กใส่ชุดเกราะเรียงรายอยู่ด้านหลัง

กลิ่นอายฆ่าฟันผนึกทั่วบริเวณ

ชายชราผอมสูงที่ยืนอยู่หน้าสุดถือง้าวขนาดหนัก สวมชุดสีเหลือง เบ้าตาลึกจมูกงองุ้ม เรียกหาทีละคำว่า

"อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"คิดไม่ถึงเว่ยลี่เตี๋ยแห่งป้อมทรายหมื่นโฉด ซึ่งเป็นหนึ่งในสามรังมาร ก็กลายเป็นสุนัขรับใช้ของผังปาน"

คนศีรษะล้านมือถือพลั่วเหล็ก ซึ่งอยู่ทางด้านหลังขวามือของประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดตวาดว่า

"หุบปาก ชนชั้นไม่รู้ความอาจเกรงกลัวคนในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม แต่เราหลวงจีนโฉดไม่ยอมรับนับถือเป็นคนแรก"

สตรีชราผมขาวดั่งไหมเงิน หน้าตาอัปลักษณ์ราวแม่มด มือถือไม้เท้าเหล็กขนาดหนักที่อยู่ทางด้านหลังซ้ายมือ ส่งเสียงหัวร่อดุจนกราตรีร่ำร้อง กล่าวว่า

"ยี่สิบปีมานี้ ป้อมทรายหมื่นโฉดเราได้รับคำสั่งท่านปรมาจารย์มาร ถอนตัวเร้นกายจากวงการ ค่อยปล่อยให้ไพร่ราบทหารเลวเช่นท่านเติบโตแข็งกล้า ตอนนี้เรานางเฒ่าโฉดจะลองทดสอบดูว่า ทวนสีแดงในมือท่านมีน้ำหนักสักเท่าใด?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐ สามสิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนกล้ากล่าววาจาต่อเราลี่เย่อไห่เช่นนี้"

ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"วันนี้ลี่เย่อไห่ท่านตกอยู่ในวงล้อมอย่างแน่นหนา หากยังคิดแข็งข้อ เฉกเช่นขาตั๊กแตนต้านล้อรถ แม้นทราบสถานการณ์ก็ทิ้งทวนสีแดง มอบตัวฟงสิงเลี่ยออกมา ท่านปรมาจารย์มารน้อยนิยมชมชื่นผู้มีความสามารถ อาจนิรโทษให้กับท่าน เราก็ไม่สืบสาวเรื่องที่ท่านฆ่ากระบองพัวพันวิญญาณของเรา"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ไม่แยแสตอบคำ มองดูบ้านเรือนข้างเคียงกล่าวว่า

"ปรมาจารย์มารน้อยเมื่อมาถึง ไยจึงตระหนี่ต่อการปรากฏกาย?"

แว่วเสียงหัวร่อดังจากภายในห้อง ผู้คนสิบกว่าคนทยอยเดินออกมา

คนนำหน้าคือตัวแทนของปรมาจารย์มารผังปาน ซึ่งได้รับเรียกขานเป็นปรมาจารย์มารน้อยฟางเยี่ยหวี่

ที่ตามติดอยู่ด้านหลัง เป็นมนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ ซึ่งขึ้นเป็นเจ้าสำนักเกริกเกียรติแทนเช่อจุนซิ่น และรองเจ้าสำนักอธรรมลี้ลับที่ทรยศต่อมันนามจงเวี่ย

ถัดจากนั้นเป็นชายกลางคนผมขาวทั่วศีรษะ กับหญิงสาวชุดแดงที่งามเฉิดฉัน ซึ่งหานป๋อชะโงกศีรษะขึ้นจากทางระบายน้ำแลเห็น

ยังมีผู้คนอีกสิบกว่าคนสารรูปผิดแผกแตกต่าง ในจำนวนนั้นมีอยู่ห้าคนยกเก้าอี้ออกมา ให้ฟางเยี่ยหวี่และพวกทั้งห้านั่งอยู่ใต้ชายคา จากนั้นค่อยยืนเรียงรายอยู่ด้านหลัง

อธรรมศักดิ์สิทธิ์หาเหลือบแลจงเวี่ยไม่ กวาดตาผ่านหน้าฟางเยี่ยหวี่

หยุดนิ่งอยู่ที่บุรุษสตรีคู่นั้นกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงโฉมตรูผมขาวที่เร้นกายตามผังปานเป็นเวลายี่สิบปี ก็มาเพราะเราผู้แซ่ลี่ ช่างเป็นเกียรติอย่างสูง"

คนรุ่นใหม่อาจไม่ทราบว่าโฉมตรูผมขาวเป็นใคร แต่ชนรุ่นเก่าทราบดีว่า ผมขาวหลิวเหยาจีกับโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่เป็นสององค์รักษ์วังปรมาจารย์มาร คนทั้งสองนี้โหดเหี้ยมอำมหิต มัวเมากามราคะ ชมชอบเด็กชายเด็กหญิง ก่อกรรมทำเข็ญต่างๆ นานา แต่เนื่องจากตัวเองมีฝีมือกล้าแข็ง อีกทั้งผังปานกางปีกปกป้อง ไม่มีผู้ใดทำอย่างไรพวกมันได้

ยี่สิบปีให้หลังของวันนี้ คนทั้งสองสมควรมีอายุห้าสิบกว่าปี แต่ยังมีรูปโฉมเช่นเมื่อยี่สิบปีก่อน แสดงว่ามารร้ายทั้งสองนี้ฝึกฝีมือถึงขั้นสุดยอด ดังนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวพอได้ยินหานป๋อบ่งบอกบรรยายรูปโฉมคนทั้งสอง ก็ชิงหลบลี้หนีหน้า

ผมขาวหลิวเหยาจีหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ยี่สิบปีมานี้ ยุทธจักรมีผู้มีฝีมือก่อเกิดขึ้นไม่ขาดสาย เราไหนเลยไม่มาร่วมวงได้?"

โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ไม่ทันเอ่ยปากแย้มยิ้มก่อน กล่าวว่า

"ฟังว่าลี่เหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ลี่) เป็นบุรุษรูปงามแห่งทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม นับว่าสมดังคำร่ำลือจริงๆ พวกเราสมควรใกล้ชิดสนิทสนมให้มากไว้"

มนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้เห็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ไม่รับรู้ถึงการคงอยู่ของมัน สร้างความขุ่นข้องเคืองใจ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ก่อนหน้านี้ลี่เหมินจู่มีคนห้อมหน้าล้อมหลัง วันนี้ไฉนตกต่ำอยู่เพียงลำพัง?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยกมือตบทวนสีแดงที่คอนอยู่บนไหล่ กล่าวว่า

"ขอเพียงมีทวนอยู่เคียงคู่ จะไม่รู้สึกเปลี่ยวเหงา หากพี่ปู่เห็นเป็นที่ขัดตา ไยไม่เล่นกับเราก่อนสักรอบ?"

มันไม่เรียกปู่ตี้เป็นเหมินจู่ (เจ้าสำนัก) แสดงว่าไม่ยอมรับตำแหน่งที่ปู่ตี้แย่งชิงมา

ผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังปู่ตี้ยังมีเทพทรงพลังฉู่ฉี กับแมลงป่องทรายชุยตู๋แห่งสำนักเกริกเกียรติ พวกมันล้วนสวามิภักดิ์ต่อมนุษย์หมาป่าปู่ตี้ซึ่งแย่งชิงตำแหน่งเจ้าสำนักเกริกเกียรติจากเช่อจุนซิ่น พอฟังอธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวท้าทายพากันขยับอาวุธคิดลงมือ ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดชิงตวาดว่า

"ท่านผ่านด่านของเราก่อนแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

พลางมองดูฟางเยี่ยหวี่ ขออนุญาตลงมือ

ป้อมทรายหมื่นโฉดตั้งอยู่ทางทะเลทรายตอนเหนือ ผู้คนในป้อมมีนิสัยดุร้าย ถือการฆ่าคนเป็นความสุข ครั้งนี้อาสาสกัดจู่โจมอธรรมศักดิ์สิทธิ์ก่อน มิคาดกระบองพัวพันวิญญาณไม่อาจต้านทานรับแม้สักทวนเดียว ก็จบสิ้นชีวิต รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก คิดลงมือกู้ชื่อของป้อมทรายหมื่นโฉดกลับมา

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวช้าๆ ว่า

"ลี่เหมินจู่มีขวัญกล้าเกินคน เรานับถือเสื่อมใสนัก น่าเสียดายฟงสิงเลี่ยของสำนักท่าน เป็นคนที่ซือจุน (ท่านอาจารย์) เราต้องการตัวลี่เหมินจู่คงไม่คิดชื่อเสียงย่อยยับเพราะศิษย์ทรยศผู้หนึ่งกระมัง?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า

"เราตัดสินใจแล้ว หากพี่ฟางไม่มีคำพูดอื่นคิดกล่าว เราจะทะลวงฝ่าวงล้อมออกไปแล้ว"

จนบัดนี้มันไม่เหลือบมองจงเวี่ยแม้สักแวบเดียว แต่จงเวี่ยกลับขนลุกชี้ชัน ยากที่จะสงบจิตใจลงได้

ฟางเยี่ยหวี่ทอดถอนใจคำหนึ่ง ยกมือทำท่าต่อประมุขป้อมทรายหมื่นโฉด ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ที่ด้านหลังอธรรมศักดิ์สิทธิ์บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังเลื่อนลั่นในบัดดล

เห็นในสิบห้าม้าทรายเหลือง ปรากฏม้าพ่วงพีห้าตัวกระโจนออกมา ที่หลงเหลืออีกสิบตัวขวางอยู่นอกวง เตรียมผสานกับห้าม้าที่กึ่งกลางกลุ้มกระหนาบมาจากทางซ้ายขวา

ได้ยินเสียงขวับ นักรบบนหลังม้าทั้งห้าตัวน้าวคันธนู ยิงลูกธนูห้าดอกมุ่งตรงใส่อธรรมศักดิ์สิทธิ์กับม้าเท้าเหยียบนางแอ่น ส่วนนักรบบนหลังม้าด้านซ้ายขวาพากันซัดหอกสั้นออก ดูไปคล้ายเปะปะ มุ่งใส่พื้นที่ว่างข้างเคียงของคนและม้า แท้ที่จริงเป็นหมากอันร้ายกาจ ชิงปิดหนทางหลบหลีกรุกถอยของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ไว้

แม้แต่ฟางเยี่ยหวี่และพวกที่นั่งดูการต่อสู้ก็ลอบทอดถอนชมเชย คิดไม่ถึงว่าสิบห้าม้าทรายเหลืองผ่านการฝึกอย่างช่ำชอง ทั้งถนัดจัดเจนยุทธการกลุ้มรุมถึงเพียงนี้

เห็นแน่ชัดว่าลูกธนูกล้าแข็งจะยิงถูกคนและม้าแล้ว อธรรมศักดิ์สิทธิ์พลันหัวร่อดังยาวนาน ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นกลับงอขาทรุดนั่งกับพื้น

ทวนสีแดงยาวหนึ่งวาสองเชียะที่คอนอยู่บนหัวไหล่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ขยับวูบหนึ่ง ปรากฏเงาสีแดงพวยพุ่งเป็นรูปพัด ปัดกระแทกลูกธนูกล้าแข็งที่ยิงมาปลิวกระเด็น

ส่วนหอกสั้นที่ซัดมาจากสองฟากข้าง ล้วนพุ่งข้ามคนและม้าปักใส่พื้นที่ว่างทางซ้ายขวา

อธรรมศักดิ์สิทธิ์หัวร่อดังยาวนานอีกครา ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นก็ทะลึ่งตัวขึ้น เปลี่ยนจากย่อหมอบเป็นกระโดดปราด พุ่งโถมเข้าหาประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดและพวกที่ด้านตรงข้าม

ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดมีประสบการณ์โชกโชน เผชิญเหตุแปรเปลี่ยนไม่ตระหนก ขยับกายไปด้านหลัง หลวงจีนโฉดกับนางเฒ่าโฉดทางซ้ายขวาพากันร่ายรำพลั่วไม้เท้าเข้าปะทะกับทวนสีแดง

สิบห้าม้าทรายเหลืองที่ด้านหลังพอจู่โจมล้มเหลว พากันไล่กวดตามมา เสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยื่นทวนสีแดงไปข้างหน้า เท้าหนีบท้องม้าอีกครา ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นที่ผูกพันกับมันอย่างแนบแน่นพลันเร่งความเร็วขึ้นพุ่งตรงเข้าหาประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดและพวกที่เบื้องหน้า

ฟางเยี่ยหวี่ที่นั่งดูการต่อสู้ไม่ได้ให้ความสนใจกับทวนสีแดงเล่มนั้น หากแต่จับตาดูสีหน้าอธรรมศักดิ์สิทธิ์ พริบตาที่ต่อสู้เสี่ยงชีวิต สีหน้าอธรรมศักดิ์สิทธิ์ยังสงบเยือกเย็นจนแทบเป็นความอำมหิต เปรียบกับหลวงจีนโฉดและนางเฒ่าโฉดที่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน และนักรบประจำสิบห้าม้าทรายเหลืองที่ตวาดเร่งเร้า เป็นภาพตัดกันอย่างรุนแรง มันพลันเข้าใจคำวิจารณ์ของผังปานที่มีต่ออธรรมศักดิ์สิทธิ์ในบัดดล

คนผู้นี้มีฝีมือถึงขั้นปรมาจารย์แล้ว

นอกจากผังปาน ทุกผู้คนล้วนประเมินฝีมือของมันต่ำทรามไป อาจบางทีล่างฟานหวินมีข้อยกเว้น

หลวงจีนโฉดส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง กระโดดลอยตัว หวดพลั่วใส่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ ท่าจู่โจมนี้แสดงออกถึงความดุร้ายและความคิดฆ่าฟันอย่างเต็มเปี่ยม

ผมสีขาวของนางเฒ่าโฉดลุกชี้ชัน ไม้เท้าเหล็กใช้ออกด้วยท่ากวาดฟาดทั้งกองทัพที่รวบรัดธรรมดา ใส่ชายโครงข้างขวาของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ก่อกวนจนผงคลีเศษข้าวของข้างเคียงคลุ้งกระจาย หากแม้นกวาดจู่โจมถูกอธรรมศักดิ์สิทธิ์ทั้งคนและม้าต้องปลิวกระเด็นไปไกลหลายวาแน่นอน

มิน่าเล่าคนทั้งสองจึงอวดโอ่โอหัง นับว่ามีฝีมือน่าตระหนกจริงๆ

มุมปากอธรรมศักดิ์สิทธิ์ปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง มือที่ถือทวนเลื่อนมาตรงกลาง ปลายแหลมของทวนและส่วนปลายของทวน คล้ายปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบออกมาสองสาย แยกย้ายจี้ใส่พลั่วไม้เท้า

แว่วเสียงเช้งของโลหะกระทบกัน กับเสียงทึบหนักๆ ดังขึ้น หลวงจีนโฉดกับนางเฒ่าโฉดสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ กระบวนท่าอันหนักหน่วงดุดันทั้งสองท่าถูกทำลายสิ้น ร่างเซถอยไปด้านหลัง

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะพลันยืดขยายออก เงาทวนนับร้อยพันสายคล้ายไฟลามทุ่ง แลบเลียใส่คนทั้งสอง

ขณะเดียวกัน ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นลอยขึ้นจากพื้น โถมลงหาประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดซึ่งจู่โจมง้าวขนาดหนักออก

ฟางเยี่ยหวี่และพวกไม่อาจนั่งดูต่อไป พากันผุดลุกขึ้น ผมขาวหลิวเหยาจีร้องเบาๆ ว่า

"เพลงทวนไฟลามทุ่ง"

เห็นหลวงจีนโฉดกับนางเฒ่าโฉดคลายมือปล่อยพลั่วไม้เท้าหลุดลอย ร่างหมุนคว้างออกไปแต่ละรอบที่หมุนคว้าง ปรากฏหยาดโลหิตฉีดพุ่งออกจากร่าง

เสียงเครังคร้างเมื่อทวนสีแดงกับง้าวขนาดหนักปะทะกันสิบว่าครั้งคราว

ทุกครั้งที่ปะทะ ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดต้องถอยกายไปหลายก้าว มาตรว่าทุ่มเทอย่างสุดฝีมือยังไม่อาจกอบกู้สถานการณ์ได้ หลังจากปะทะสิบกว่าครั้งคราว ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดถอยกายไปสิบกว่าก้าว มันจะอย่างไรเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง มีฝีมือเหนือล้ำกว่าหลวงจีนโฉดกับนางเฒ่าโฉด ไม่เช่นนั้นคงพบจุดจบแล้ว

ท่าทวนของอธรรมศักดิ์สิทธิ์แม้ยิ่งมายิ่งหนักหน่วง แต่ยังรักษาท่วงท่าอันปลอดโปร่ง คล้ายยังมีเรี่ยวแรงหลงเหลือ สร้างความคับแค้นใจแก่ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดนัก

พลันรู้สึกว่าพลังกดดันสลายคลาย อธรรมศักดิ์สิทธิ์กลับหันหัวม้ากลับ เข่นฆ่าเข้าหาสิบห้าม้าทรายเหลืองที่รุดมาช่วยเหลือ

ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ยามนั้นหลวงจีนโฉดกับนางเฒ่าโฉดค่อยล้มโครมลงกับพื้น จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า การปะทะสิบกว่าครั้งคราวนี้รวดเร็วรุนแรงถึงเพียงไหน

อธรรมศักดิ์สิทธิ์โถมไปในขบวนสิบห้าม้าทรายเหลืองแล้ว

ฟางเยี่ยหวี่ฉุกคิดว่าผิดท่า ยกมือทำท่าต่อโฉมตรูผมขาว โฉมตรูผมขาวพากันขยับกายคิดโถมเข้าไปช่วยเหลือ แต่การศึกยุติลงแล้ว

ทวนสีแดงคล้ายพายุร้าย ทุกครั้งที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ควบม้าเฉียดผ่าน เหล่านักรบล้วนถูกปลายทวนเขี่ยขึ้นมา ร่วงฟาดลงกับพื้น

เมื่อนักรบคนสุดท้ายถูกเขี่ยพ้นจากหลังม้า อธรรมศักดิ์สิทธิ์พลันกู่ร้องดังยาวนาน ผละจากม้าเท้าเหยียบนางแอ่นและฟงสิงเลี่ยที่ฟุบกายบนหลังม้า ทะยานขึ้นรับหน้าโฉมตรูผมขาว

ยามนั้นหานป๋ออยู่ในบ้านเรือนฝั่งตรงข้ามกับฟางเยี่ยหวี่และพวก ชมดูการต่อสู้อย่างจดจ่อ รับรู้ทุกระบวนท่วงท่าของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ แทบไม่รู้สึกตัวว่าโจรท่องโดดเดี่ยวมาถึงด้านหลังแล้ว

โจรท่องโดดเดี่ยวยืนดูการต่อสู้ ทอดถอนชมเชยว่า

"ลี่เย่อไห่อันร้ายกาจ เราประเมินฝีมือแท้จริงของท่านไม่ผิดจริงๆ"

จากนั้นกระตุกชายเสื้อหานป๋อ ร้องว่า

"รีบตามเรามา เรื่องสนุกสนานอยู่ทางด้านหลัง พวกเรา

ล่วงหน้าไปรอรับมัน"

ขณะที่ทั้งสองล่าถอย อธรรมศักดิ์สิทธิ์กับโฉมตรูผมขาวปะทะกันที่กลางอากาศแล้ว

ผมขาวหลิวเหยาจีบังคับขลุ่ยหยกขาวยาวสี่เชียะสี่นิ้วลื่นไหลลงจากแขนเสื้อ จี้ใส่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ ขลุ่ยเลานี้ร้ายกาจยิ่ง ยามขยับกวัดแกว่งบังเกิดเสียงขลุ่ยสูงต่ำ สร้างความรู้สึกหลอนแก่ฝ่ายตรงข้าม รูขลุ่ยก็สามารถแผ่พุ่งพลังจู่โจม ทำร้ายผู้คนโดยไร้สภาพ

น่าเสียดายคู่มือของมันจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม

ส่วนโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่บิดเอวอ้อนแอ้น สายรัดเอวสีแดงสดพลันยืดขยายออกไปสามวาดุจงูอันปราดเปรียว ม้วนใส่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ชุดแดงที่รัดรูปพลันบานออก เผยเห็นช่วงขาเรียวยาวที่ขาวละลาน หากเป็นผู้ที่สมาธิไม่หนักแน่นพอ จะถูกความงามบนเรือนร่างนางสร้างความเคลิบเคลิ้มงมงาย ประสบเภทภัยถึงแก่ชีวิต

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ชิงจ่อจี้ทวนสีแดงยาวหนึ่งวาสองเชียะใส่พื้นร่างลอยขึ้นไป หลบรอดจากการผนึกจู่โจมของโฉมตรูผมขาว กลับกระโดดข้ามศีรษะคนทั้งสอง โถมไปยังทิศทางที่ฟางเยี่ยหวี่และพวกยืนอยู่

โฉมตรูผมขาวล้วนงงงันวูบหนึ่ง พลันฉุกคิดถึงฟงสิงเลี่ยที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ทิ้งอยู่บนหลังม้า พอตกถึงพื้น พากันสะกิดเท้าพุ่งใส่ม้าเท้าเหยียบนางแอ่น หากสามารถคร่ากุมฟงสิงเลี่ยไว้ การศึกครั้งนี้จะประสบชัยชนะมากกว่าพ่ายแพ้

อธรรมศักดิ์สิทธิ์จูงใจล่อลวงให้พวกมันทำเช่นนี้เอง พลันผิวปากกู่ร้องคำหนึ่ง ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นก็บรรทุกฟงสิงเลี่ยวิ่งกลับเส้นทางเมื่อขามา

โฉมตรูผมขาวล้วนโถมใส่อากาศธาตุ ยามร้อนรุ่มเดือดดาลพา

กันไล่กวดตามม้าเท้าเหยียบนางแอ่นไป

ยามนั้นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าฟางเยี่ยหวี่และพวกขยับทวนสีแดง บังเกิดเป็นเงาสีแดงนับร้อยพันสาย

ผู้คนที่ใต้ชายคาบ้านพากันตั้งท่าเตรียมพร้อมด้วยใจเขม็งตึงเครียด ความน่ากลัวของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ไม่เพียงอยู่ที่เพลงทวนอันลือลั่นสนั่นฟ้า ประการสำคัญอยู่ที่ยุทธวิธีที่ภูตเทพยากหยั่งคาด ทำให้ผู้คนคำนวณไม่ถูกว่าขั้นต่อไปมันจะทำอะไร?

ฟางเยี่ยหวี่ดึงง้าวสามเชียะแปดออกมาถือมั่น ผู้คนในที่นี้นับมันมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด ดังนั้นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ไม่ลงมือก็แล้วกันไปพอลงมือต้องมุ่งเป้ามาที่มัน

ฝ่ายตรงข้ามเข่นฆ่าจนสำนึกฆ่าฟันเข้มข้นถึงที่สุด พลังสภาวะลุกโชนถึงที่สุด ตนเองไม่ควรปะทะแตกหัก พึ่งตั้งรับไว้ก่อน

เงาทวนยืดหดแปลบปลาบ คล้ายจู่โจมใส่มัน

ฟางเยี่ยหวี่ตวาดก้อง ถอยปราดไปด้านหลัง

มิคาดผู้คนข้างกายมันทั้งสิบกว่าคนล้วนเกิดความรู้สึกเช่นเดียวกับมัน ทางหนึ่งถูกพลังสภาวะของอธรรมศักดิ์สิทธิ์สะกดไว้ ที่สำคัญคือมีความรู้สึกว่าเงาทวนยามยืดหดแปลบปลาบ คล้ายมุ่งเป้ามาที่ตนเอง พริบตานี้มือดีทั้งสิบกว่าคนล้วนถอยร่นไปตั้งรับ

ในจำนวนนั้นมีอยู่สองคนที่ล่าถอยเร่งร้อนเกินไป กลับทะลวงทะลุผนังห้องด้านหลัง ร่วงหล่นลงภายในห้อง

เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นบรรทุกฟงสิงเลี่ยกลับมา ที่ด้านหลังเป็นโฉมตรูผมขาวไล่กวดตาม

โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว สายรัดสีแดงในมือโบกใส่ม้าเท้าเหยียบนางแอ่น มิคาดม้าเท้าเหยียบนางแอ่นคล้ายมีตางอกเงยที่ตะโพกหลัง ขาหลังงอแล้วยืดขึ้น กลับกระโดดลอยตัวขึ้น หลบรอด

จากสายรัดสีแดง พอทิ้งตัวลงกับพื้น ก็วิ่งห้อกลับเข้าหาอธรรมศักดิ์สิทธิ์

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กู่ร้องด้วยความห้าวหาญรันทด เงาสีแดงยืดขยายออก เสียงทวนแหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ ค่อยรั้งทวนกลับ กระโดดขึ้นบนหลังม้าของม้าเท้าเหยียบนางแอ่นที่วิ่งมาถึง บังคับม้าไปยังอีกปลายหนึ่งของถนน

ขณะควบขับผ่านประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดและพวกทั้งสาม เงาทวนปรากฏซ้ำ ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดไม่คำนึงถึงการรักษาหน้าตา หอบหิ้วหลวงจีนโฉดและนางเฒ่าโฉดหลบไปด้านข้าง ใช้สายตาส่งหนึ่งม้าสองคนจากไป

โฉมตรูผมขาวรุดถึงข้างกายฟางเยี่ยหวี่ มองดูอธรรมศักดิ์สิทธิ์จากไปไกล บังเกิดความแค้นจับใจ

ทันใด จงเวี่ยส่งเสียงแผดร้องออกมา

เห็นมีดบินในมือมันร่วงหล่นลง อีกมือหนึ่งยกขึ้นกุมอก โลหิตไหลทะลักออกมา ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

ทุกผู้คนกลับไม่ทราบว่า อธรรมศักดิ์สิทธิ์ทำร้ายมันอย่างไร ทำร้ายมันเมื่อใด

จงเวี่ยหน้าถอดสี ร่ำร้องว่า

"เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) เราเสียใจต่อท่าน"

เสียงโครมเมื่อหงายร่างล้มลง

นี่ความจริงเป็นคนหนุ่มฉกรรจ์ที่มีอนาคตไกล น่าสะท้อนใจที่พบจุดจบอย่างอนาถ

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน ผู้ใดคาดคิดว่าอธรรมศักดิ์สิทธิ์กลับเหี้ยมหาญดุร้ายถึงเพียงนี้

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ข้าพเจ้ารับประกันว่าลี่เย่อไห่ไม่อาจผ่านช่องเขาปะทะลมได้"

พลางหันไปตวาดสั่งบริวารผู้หนึ่งว่า
"ปล่อยพลุสัญญาณ"
ในที่สุดถึงเวลาปรมาจารย์มารผังปานลงมือแล้ว

ล่างฟานหวินเดินอยู่ใต้อาทิตย์สนธยา

เขาออกจากบ้านน้อยหลังเขาของเกาะมังกรพิโรธ มาเยือนตลาดใหญ่ที่อยู่ชายฝั่ง หลังจากกลับถึงเกาะ นี่เป็นครั้งแรกที่ย่างเท้ามายังชุมชนแห่งนี้

เกาะมังกรพิโรธเป็นเกาะใหญ่ที่สุดของทะเลสาบดังถิง เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน หลังจากที่ประมุขพรรคคนแรกซ่างกวนเฟยยึดครองเกาะไว้ ทางการเคยยกกำลังมาล้อมปราบเจ็ดครั้ง แต่ละครั้งล้วนพกความปราชัยกลับไป จึงเรียกร้องให้ยอดฝีมือฝ่ายธัมมะเจ็ดคน เดินทางมาในฐานะชาวยุทธจักร ท้าสู้กับเจ้าแห่งหอกซ่างกวนเฟย

ผู้ที่ออกมาสู้ศึกคือล่างฟานหวิน
อาศัยกระบี่คลุมวรุณเล่มเดียวโค่นยอดฝีมือทั้งเจ็ดพ่ายแพ้
ที่หายากคือเขาไม่ทำร้ายผู้คนแม้สักคนเดียว

การศึกครั้งนี้สร้างชื่อล่างฟานหวินเลื่องระบือ แม้แต่ชนชาวอธรรมยังบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเขา

สามปีให้หลัง ล่างฟานหวินจู่โจมสังหารมือโลหิตไร้น้ำใจเสี่ยงตู๋คู ที่ผู้คนก่นด่าประณาม และจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ดังนั้น ได้รับการบรรจุเข้าเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมแทน

ล่างฟานหวินยังสร้างสถิติใหม่ในตำนานยอดฝีมือฝ่ายอธรรม กล่าวคือเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่ไม่มีผู้ใดกล้าท้าสู้อย่างเปิดเผย

จวบกระทั่งถึงผังปาน
ราตรีที่หลันเจียนคืนสิบห้าค่ำเดือนแปด ทั้งสองจะต่อสู้ชิงชัยกัน

ค่ำคืนนั้นอากาศเป็นอย่างไร? บนผิวทะเลสาบปรากฏระลอกคลื่นปั่นป่วน หรือว่าคลื่นลมสงบ?

บนท้องถนนมีผู้คนบางตา ช่วงเวลานี้ผู้คนส่วนใหญ่สมควรอยู่บ้านรับประทานอาหาร หาไม่ก็มุดเข้าร้านสุราดื่มกิน

ล่างฟานหวินเลือกช่วงเวลานี้เข้าตลาดร้านถิ่น เพราะไม่ต้องการพบกับผู้คนมากหน้าหลายตา

หญิงสาวสองนางเดินสวนมา ไม่ทราบเป็นคนในครอบครัวของบริวารใด ล้วนอยู่ในวัยสาวอันสดใส พอเห็นล่างฟานหวินชัดตา ล้วนปากอ้าตาค้าง ลืมความเอียงอายของอิสตรี จับจ้องมองมือกระบี่ขั้นสุดยอดผู้นี้อย่างตะลึงลาน

ล่างฟานหวินเผยอยิ้ม เผยเห็นฟันขาวสะอาด เดินผ่านข้างกายพวกนางไป หญิงสาวนางหนึ่งพลันร้องโพล่งว่า

"ล่างฟานหวิน"

ล่างฟานหวินฉุกคิดว่าแย่แล้ว แต่ไม่ทันห้ามปราม

พริบตานั้นเสียงเปิดประตูหน้าต่าง เสียงฝีเท้าวิ่งตะบึง เสียงถ้วยชามตกแตก เสียงโต๊ะเก้าอี้พลิกล้มดังสากทั่วสี่ทิศแปดทาง

ผู้คนในเหลาสุรา หอนางโลมและบ่อนพนันสองฟากข้าง หากมิใช่ฮือออกจากประตู ก็มุดออกทางหน้าต่าง รวมตัวบนท้องถนนจนแออัดเบียดเสียด

เด็กชายหลายคนดิ้นหลุดจากมือบิดามารดาโถมถึงข้างกายล่างฟานหวิน แย่งกันยื้อยุดฉุดดึงมือของล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา เงยหน้าขึ้นร้องว่า

"หลิงจ้านเทียนท่านไสหัวไปที่ใด ยังมิรีบออกมาคลายวงล้อมให้กับบิดาอีก?"

เสียงแอ๊ดเมื่อหน้าต่างบานหนึ่งของเหลามองไกลถูกเปิดออก

บ่วงปีศาจหลิงจ้านเทียนชะโงกศีรษะออกมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไม่ทราบเป็นผู้ใดแพร่งพรายข่าวที่พวกเรานัดพบกันในที่นี้ออกไป บนเกาะมีผู้คนมากมายรุดมารอคอยตั้งแต่เช้า..."

ศีรษะใหญ่โตอีกหัวหนึ่งยื่นออกมา ที่แท้เป็นเสือเจาะภูเขาผังกว่อจือ มันกล่าวว่า

"เจ้าผู้นั้นคงคิดลิ้มลองรสชาติกระบี่คลุมวรุณของท่านดู"

พลันปรากฏเด็กชายคนหนึ่งถูกบริวารพรรคมังกรพิโรธหลายคนยกชูขึ้น กลับเป็นบุตรโทนของหลิงจ้านเทียนนามลิ่งเอ๋อ

ลิ่งเอ๋อชูมือน้อยๆ ขึ้น ร้องอย่างองอาจว่า

"ท่านพ่อ เป็นข้าพเจ้าหลิงลิ่งเปิดเผยความลับนี้ออกไป ท่านลุงอาทั้งหลายต่างต้องการพบท่านอาล่าง ข้าพเจ้าทราบว่าท่านอาล่างต้องไม่โทษว่าข้าพเจ้าแน่นอน"

ล่างฟานหวินได้แต่สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"โจรในบ้านยากป้องกันจริงๆ"

สุ้มเสียงกังวานอีกเสียงหนึ่งดังออกจากเหลามองไกลว่า

"พวกท่านล้วนสลายตัวไปให้แก่เรา หาไม่ข้าวปลาอาหารจะเย็นชืดแล้ว"

ทุกผู้คนจดจำออกว่าเป็นเสียงของปางจู่ (ประมุขพรรค) ซ่างกวนอิง พากันเปิดทางเป็นช่องเล็กๆ ทอดถึงหอมองไกล ให้ล่างฟานหวินผ่านไป

ล่างฟานหวินยิ้มให้แก่ผู้คนที่มายลบุคลิกของเขา เดินช้าไปยังหอมองไกล พลันปรากฏเด็กหญิงนางหนึ่งวิ่งตรงมา ไม่ทราบเหยียบ.ถูกสิ่งใด พลันถลาล้มลง เห็นแน่ชัดว่าจะล้มฟาดพื้นจนศีรษะแตกโลหิตไหล ล่างฟานหวินชิงขยับเคลื่อนกายถึงข้างกายนาง ยื่นมืออุ้มนางขึ้นมา กล่าวว่า

"เป็นเด็กหญิงบ้านใดน่ารักถึงเพียงนี้ เจ้าเรียกว่าอะไร?"

เด็กหญิงนั้นงงงันวูบหนึ่ง ก้มศีรษะลงกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าเสี่ยวเหวิน (เหวินน้อย)"

พลันแว่วเสียงร้องเรียก "เสี่ยวเหวิน" สตรีสาวนางหนึ่งวิ่งมายื่นมือรับเด็กหญิงไป

ล่างฟานหวินส่งเด็กหญิงคืนให้ สตรีสาวนั้นรับไปอุ้มไว้ ศีรษะที่ก้มต่ำตลอดเวลาเงยขึ้นเล็กน้อย กล่าวคำ "ขอบคุณ" หมุนตัวจากไป

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนใจ นี่นับเป็นใบหน้าที่สวยซึ้ง ไม่ทราบเป็นสะใภ้บ้านใด รูปโฉมเช่นนี้คงเลื่องลือทั่วทั้งเกาะ ตนเองอาจเพียงเป็นคนเดียวที่ไม่ล่วงรู้ จวบกระทั่งเขาเดินขึ้นเหลามองไกล ผู้คนที่มามองดูเขายังไม่ยอมจากไป

ภายในห้องพิเศษบนชั้นสองที่หันหาทะเลสาบจัดโต๊ะตัวหนึ่ง คนรุ่นเก่าประกอบด้วยหลิงจ้านเทียนกับผังกว่อจือ คลื่นลูกใหม่คือปางจู่ช่างกวนอิง ตี้หวี่สือและเหลียงชิวเว่ยที่ดูแลสาขาเบื้องนอก

งานเลี้ยงครั้งนี้เป็นการชุมนุมผู้กุมอำนาจสูงสุดของพรรคมังกรพิโรธ

คนทั้งหกไม่แบ่งแยกศักดิ์ฐานะ ทรุดนั่งตามสบาย บรรยากาศสนิทสนมกลมเกลียว

ล่างฟานหวินพอสูดได้กลิ่นหอมของสุรา พลันตากระจ่างวูบดื่มติดต่อกันสามถ้วยใหญ่ ค่อยกล่าวกับหลิงจ้านเทียนว่า

"เหล้าข้าวเหนียวนี้มีรสโอชะ คาดว่าบนเกาะไม่มีผู้ใดปรุงกลั่นสุราเช่นนี้ได้"

หลิงจ้านเทียนหยีตาลงกล่าวว่า

"ในที่สุดล่างฟานหวินมีเวลาผิดพลาดได้ นี่เป็นผลผลิตประจำเกาะเรา เรียกว่าธารน้ำใสไหลริน"

ล่างฟานหวินจิบสุราจำแนกรสชาติอีกคำพลันตบโต๊ะร้องว่า

"ธารน้ำใสไหลริน ธารน้ำใสไหลริน ผู้ใดตั้งชื่อนี้ ผู้ใดปรุงสุรานี้?"

ซ่างกวนอิงหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"คือมารดาของเด็กหญิงเมื่อครู่เอง สามีนางตายใต้เงื้อมมือหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดในการศึกที่หอโอบฟ้าชมจันทร์ ระหว่างนี้นางเปิดร้านสุราบนถนนสายนี้ ตั้งชื่อร้านว่าธารน้ำใสไหลริน สุราที่ปรุงขึ้นใช้น้ำแร่บนเกาะเอง"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"สุราเลิศคนยิ่งงดงาม"

พริบตานั้นทุกผู้คนเงียบงันไปชั่วขณะ

ประตูห้องถูกเปิดออก เถ้าแก่เหลามองไกลคือฟางเอ้อสูนำคนครัวสามคนยกอาหารร้อนกรุ่นมาหลายถาด หลังจากทักทายถามไถ่หลายคำ ค่อยล่าถอยออกจากห้อง

ล่างฟานหวินทอดตาออกนอกหน้าต่าง อาทิตย์สนธยาหายลับกับเส้นขอบฟ้า ความมืดเริ่มแผ่ขยายมาถึง

ตี้หวี่สือพลันกล่าวว่า

"การศึกที่หอโอบฟ้าชมจันทร์ พรรคเราสูญเสียมือดียี่สิบกว่าคน นับว่าเสียหายไม่เบา สร้างปัญหาด้านจัดสรรกำลังของพวกเรา"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวเสริมว่า

"ค่ายพรรคละแวกใกล้เคียงเห็นพวกเราตอแย ศัตรูเช่นผึ้งปาน ระหว่างนี้ต่างไม่ไว้หน้าพวกเรา เพิ่มความกดดันแก่พวกเรา วุ่นวายกับการจัดการ หากชิฉางเจิงอยู่ที่นี้ก็ประเสริฐ"

หลิงจ้านเทียนแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"เจ้าเด็กน้อยที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ"

พลางชำเลืองมองล่างฟานหวินแวบหนึ่ง แสดงว่าไม่พอใจที่ล่างฟานหวินปล่อยให้ชิฉางเจิงไปทวงถามหนี้บัญชีกับหม่าจิ้นเชิง

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ปางจู่ (ประมุขพรรค) รบกวนท่านส่งคนไปแจ้งต่อผู้คนที่ไม่ไว้หน้าพรรคมังกรพิโรธว่า ผู้ใดเห็นว่าสามารถเอาชนะกระบี่คลุมวรุณของข้าพเจ้า ก็กระทำการตามอำเภอใจเถอะ"

ทุกผู้คนลิงโลดยินดียิ่ง ล่างฟานหวินไม่เข้าร่วมกับกิจการภายในพรรคนานปี เมื่อกล่าวเช่นนี้แสดงว่าเขากลับคืนสู่แนวหน้าแล้ว ขอเพียงกระจายข่าวนี้ออกไป จะเสริมกำลังขวัญของบริวารพรรคมังกรพิโรธและสะกดผู้คนที่คิดแข็งข้อต่อพรรคไว้ได้

นอกจากปรมาจารย์มารผังปาน ยังมีผู้ใดกล้าท้าสู้กับกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน?

หลิงจ้านเทียนปรบมือขึ้นก่อน กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราสามารถส่งมอบภารกิจภายในพรรคแก่หวี่สือ หันไปฝึกอบรมคนใหม่โดยเฉพาะ"

ตี้หวี่สือเรียก "ท่านรองหลิง..." หลิงจ้านเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านกลัวเราอยู่บ้าง จึงระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ ซึ่งความจริงพวกท่านเติบโตจากเด็กน้อยขนอ่อนเป็นผู้ใหญ่ที่รับสถานการณ์ทุกรูปแบบได้ ในใจเรามีแต่ความยินดี ไหนเลยมีความคิดเป็นอื่น?"

ตี้หวี่สือเรียก "ท่านอารอง" เสียงสั่นเครือ ซ่างกวนอิงกลับกล่าวว่า

"ท่านอารอง หวี่สือกับเสี่ยวอิง (อิงน้อย) ยังอ่อนประสบการณ์ ท่านไหนเลยวางมือไม่ยุ่งเกี่ยวได้?"

ล่างฟานหวินหัวร่อดังยาวนาน ชิงกล่าวว่า

"เอาเถอะ ข้อเสนอของจ้านเทียนดียิ่ง สติปัญญาของหวี่สือ

หาเป็นรองจ้านเทียนไม่ เพียงขาดความกลอกกลิ้งอยู่บ้างเท่านั้น"

ในเสียงด่าอย่างยิ้มแย้มของหลิงจ้านเทียน การถ่ายโอนอำนาจระหว่างคนรุ่นเก่ากับชนรุ่นใหม่ผ่านไปด้วยดี

ทุกผู้คนบังเกิดความฮึกเหิม พลอยเจริญอาหารกว่าเดิม หลังจากที่สุราผ่านไปหลายรอบ ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"พวกเราทำศึกกับสำนักรื่นรมย์และหมู่ตึกสิบโฉด ถันอิงโส่วล้มตาย ม่ออี้เสียนหลบหนีกลับรังเดิม ตามเหตุผลพรรคเราสมควรมีชื่อเสื่องระบือกว่าเดิม แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ หวี่สือท่านลองแยกแยะดู"

ตี้หวี่สือลำดับความคิดแล้วกล่าว

"ตอนนี้ยุทธจักรมีคำโจษจันว่า ผังปานจงใจปล่อยให้กระบี่คลุมวรุณมีชื่อกว่าเดิม ค่อยลงมือจัดการกับท่านอาล่าง เพื่อข่มขวัญชาวยุทธจักรยิ่งกว่าเดิม"

หลิงจ้านเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข่าวนี้คงเป็นฟางเยี่ยหวี่ปล่อยออกมา เพื่อปกปิดความผิดพลาดของพวกมัน แต่คราครั้งนั้นผังปานไม่ได้ลงมือ นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจคำกล่าวเช่นนี้ จึงสมเหตุสมผลกว่าเดิม"

จากนั้นกล่าวกับตี้หวี่สือว่า

"ฟางเยี่ยหวี่แม้เจ้าปัญญา วันนั้นท่านกลับใช้คันฉายเล็กๆ ที่ผูกกับข้อมือ สะท้อนแสงไฟส่งสัญญาณให้บริวารพรรคเราทั้งหลายร้อยคนจุดคบเพลิงพร้อมกัน ทำให้วันหน้าหากคิดบุกจู่โจมเกาะมังกรพิโรธต้องใคร่ครวญโดยรอบคอบกว่าเดิม เราคารวะท่านจอกหนึ่ง"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน ยกถ้วยสุราดื่มลงไป

หลังดื่มสุรา ใบหน้าอันคมคายของตี้หวี่สือแดงซ่านเล็กน้อย ปากกล่าวว่า

"ก่อนการศึกที่เกาะหลันเจียง พวกเราไม่ต้องวิตกกังวลด้านฟางเยี่ยหวี่ ถึงแม้ว่าผังปานมีจิตใจชั่วร้าย แต่ยังวางตัวถือดี ไม่ทำการช่วงชิงที่ไม่จำเป็น ที่น่าเป็นห่วงคือทางการ"

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"เหล่าตัวบัดซบที่รู้จักแต่รีดนาทาเร้นราษฎร ยังรับบทเรียนไม่พอหรือ? พวกเราไม่ชิงแผ่นดินของพวกมัน พวกมันสมควรขอบคุณฟ้าดินแล้ว"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"จากรายงานของสายสืบลับพวกเรา ทางการจัดตั้งหน่วยพิฆาตมังกรขึ้น นำโดยผู้บัญชาการราชองครักษ์ ฉายาลมยะเยือกเหลิงเอี้ยน รวบรวมยอดฝีมือขบวนหนึ่ง บวกกับขุมกำลังอันมหาศาลของทางการ เตรียมจู่โจมพรรคเราจากทุกทาง พวกเราไม่อาจดูแคลนหน่วยงานนี้ไป"

ล่างฟานหวินดื่มสุราอีกถ้วยหนึ่ง กล่าวว่า

"ฟังว่าลมยะเยือกเหลิงเอี้ยนมีความเป็นมาลึกลับ หากทว่ามีฝีมือสุดยอดในนครหลวง ลงมือฆ่าขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์ และเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่รับใช้ปวงชนจำนวนมาก หากมีโอกาส ข้าพเจ้ากลับคิดรับทราบฝีมือของมันดู"

หลิงจ้านเทียนขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เวลาที่หน่วยงานนี้ก่อตั้งขึ้น ประจวบกับเป็นช่วงที่ผังปานคืนสู่ยุทธจักร หวี่สือเห็นว่านี่มีความเกี่ยวพันอันใด?"

ตี้หวี่สือกล่าวอย่างจริงจังว่า

"หากเราคำนวณไม่ผิด เหลิงเอี้ยนผู้นี้อาจเป็นศิษย์พี่ของฟางเยี่ยหวี่ เป็นศิษย์คนที่หนึ่งของผังปาน หากเป็นเช่นนั้นจริง เป้าหมายของผังปานไม่เพียงอยู่ที่ครองความเป็นใหญ่ในยุทธจักร หากแต่คิดช่วงชิง

แผ่นดิน ดูท่าขุมกำลังของผังปานยังใหญ่กว่าที่พวกเราเห็น ต่อให้ผังปานลาโลกไป รากเหง้าแห่งเภทภัยยังอยู่ แผ่นดินยากที่จะมีความสงบสุขได้"

ซ่างกวนอิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านเมื่อมีความคิดเช่นนี้ ไฉนไม่เอ่ยถึง?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เรายังได้รับข่าวว่า เหลิงเอี้ยนเดินทางถึงเมืองอู่ชาง พบปะกับชาวสัมมาชีพและมิจฉาชีพ รวมทั้งหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ ซึ่งเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ประจวบกับผังปานก็อยู่ที่เมืองอู่ชาง ดังนั้นเราคาดคำนวณว่าอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับผังปาน"

ผังกว่อจือกล่าวว่า

"เรากับหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่เคยพบหน้าครั้งหนึ่ง คนผู้นี้ถือชื่อเสียงเกียรติภูมิ คิดไม่ถึงจะเสียศักดิ์ศรีรับใช้ทางการ"

ซ่างกวนอิงก็เปลี่ยนเป็นถามว่า

"หวี่สือท่านจับตาดูสถานการณ์ในยุทธจักร เรื่องที่เซียะซิงเหลียนสำนักฉางไป่ถูกฆ่ามีความคืบหน้าอย่างไร?"

ตี้หวี่สือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝ่ายธัมมะก่อตั้งสหพันธ์แปดสำนัก เพื่อรับมือกับผังปาน นำโดยสำนักเส้าหลิน ฉางไป่ ซีหนิง เซียนไม่แก่เฒ่าแห่งสำนักฉางไป่กับเจ้าอาวาสวัดเส้าหลิน เป็นผู้นำสูงสุดของสหพันธ์แปดสำนัก น่าหัวร่อศิษย์ของทั้งสองกลับผูกพันความแค้นอย่างลึกล้ำ"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"เรื่องนี้อาจลุกลามใหญ่โตได้ ต่อให้เซียนไม่แก่เฒ่ายอมกลั้ำกลืนความเจ็บช้ำรันทด แต่ระหว่างสำนักเส้าหลินกับฉางไป่ต้องเกิดเป็นรอยร้าวที่ยากสมานได้ ดังนั้นเราระแวงสงสัยว่าหม่าจิ้นเชิงไฉนฆ่าเซียะซิงเหลียน

นั่นไม่ชอบด้วยเหตุผลทั้งสิ้น"

ซ่างกวนอิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านหมายความว่าเซียะชิงเหลียนไม่ได้ถูกหม่าจิ้นเซิงฆ่าตาย? แต่ฟังว่าหลังจากเกิดเรื่อง หม่าจิ้นเซิงทำการกลบเกลื่อนทุกวิถีทาง หากมิใช่เป็นโจรใจหวั่นหวาด ไฉนทำเช่นนั้น?"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"ตอนนี้ยังไม่อาจด่วนสรุปได้ เซียนไม่แก่เฒ่ากับเจ้าอาวาสวัดเส้าหลินอ้างตนเป็นฝ่ายธัมมะ แต่พฤติการณ์ไม่ดีเลิศกว่าผังปานเท่าใด เฉกเช่นคนถอยห้าสิบก้าวหัวร่อเยาะคนถอยร้อยก้าว*"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ยังมีเรื่องสำคัญอีกประการหนึ่ง กล่าวคือเรือนฌานเมตไตรยที่เป็นหนึ่งในสองสถานศักดิ์สิทธิ์ ยกเลิกข้อห้ามที่ถือปฏิบัติมาสามร้อยปี อนุญาตให้ศิษย์ผู้หนึ่งเข้าสู่ยุทธจักร ฟังว่าศิษย์ผู้นี้เป็นมือกระบี่หญิงที่งามสุดฟ้าสุดดินนางหนึ่ง"

ล่างฟานหวินทอดตาออกนอกหน้าต่าง เห็นเดือนเสี้ยวโผล่พ้นเมฆออกมา จึงกล่าว

"มีแต่ยอดหญิงเช่นเจ้าอารามเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอันจึงสามารถอบรมศิษย์เช่นนี้ หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด สตรีนางนี้เป็นมือกระบี่ที่เรือนฌานเมตไตรยส่งออกมารับมือกับผังปาน แม้แต่สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของสหพันธ์แปดสำนัก ก็ไม่อาจเทียบเปรียบกับนาง"

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงล่างฟานหวินจะให้คำวิจารณ์ต่อเจ้าอารามเรือนฌานเมตไตรยและศิษย์ของนางอย่างสูงถึงเพียงนี้

---

* เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง ใช้เปรียบเปรยคนที่มีข้อบกพร่องหรือจุดด่างพร้อยเช่นเดียวกับผู้อื่น เพียงต่างกันที่หนักเบา กลับหัวร่อเยาะผู้อื่นโดยไม่ดูตัวเอง

ล่างฟานหวินไม่สนใจปฏิกิริยาของทุกผู้คน ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"น่าเสียดายฟงสิงเลี่ยรับบอบช้ำภายในอย่างประหลาด มิเพียงแต่หลวงจีนกว่างตู้แห่งนิกายฌานวิสุทธิ์ที่แตกฉานวิชาแพทย์ยังงอมืออับจนปัญญา แม้แต่ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าช่วยเหลือมัน กลัวว่าแทนที่จะสำเร็จกลับล้มเหลว"

หลิงจ้านเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"หรือว่าอัจฉริยบุรุษผู้นี้ ต้องจบสิ้นในลักษณะนี้?"

ล่างฟานหวินทำท่าครุ่นคิด กล่าวว่า

"ในโลกหล้าอาจมีบุคคลสองคนสามารถฟื้นฟูพลังฝีมือของมัน..."

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"หนึ่งในสองย่อมเป็นผังปาน มันเมื่อทำให้ฟงสิงเลี่ยตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ย่อมล่วงรู้อาการบาดเจ็บของฟงสิงเลี่ยเป็นอย่างดี แต่อีกคนหนึ่งเป็นใคร?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"หวี่สือ ท่านอาล่างคิดทดสอบสมองของท่าน"

ตี้หวี่สือขมวดคิ้วแล้วกล่าว

"เราคาดเดาออกแล้ว คนผู้นั้นต้องเป็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ มีแต่มันจึงล่วงรู้แนวทางกำลังภายในของฟงสิงเลี่ย และมีแต่เคล็ดวิชาไฟลามทุ่งของมัน จึงมีส่วนช่วยต่อศิษย์ที่มันฝึกอบรมมากับมือ"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"หากมีแต่คนทั้งสองจึงช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยได้ ฟงสิงเลี่ยคงจบสิ้นแล้ว ตอนนี้ผังปานยังติดตามคร่ากุมฟงสิงเลี่ย ย่อมไม่ให้ความช่วยเหลือ ลี่เย่อไห่ชิงชังศิษย์ทรยศที่สุด ก็ไม่ช่วยเหลือเช่นกัน"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"อีกคนหนึ่งคือลี่เย่อไห่จริง คนผู้นี้เปลือกนอกเย็นชาจิตใจร้อนระอุ ไม่เช่นนั้นฟงสิงเลี่ยคงตายไปสิบกว่าเที่ยว เพียงแต่หากมันคิดช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยจริง ก็ต้องท้าสู้กับผังปานแล้ว"

ทุกผู้คนบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ เหลียงชิวเว่ยถามว่า

"ลี่เย่อไห่ท้าสู้กับผังปาน ไยมิใช่เฉกเช่นไข่กระทบหิน รนหาที่ตายเอง?"

ทุกผู้คนพากันผงกศีรษะ ผังปานได้รับยกย่องเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ส่วนอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่แม้เป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม แต่ชื่อเสียงยังเป็นรองขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นและหัตถ์พิษเฉียนหลอ ยิ่งไม่อาจเปรียบกับกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน หากอธรรมศักดิ์สิทธิ์สู้กับผังปาน สมควรคาดเดาผลการต่อสู้ได้

หลิงจ้านเทียนก็บังเกิดความสงสัยอยากรู้กล่าวว่า

"เมื่อเจ็ดปีก่อน พี่ใหญ่เคยพบหน้าลี่เย่อไห่ครั้งหนึ่ง ไม่ทราบมีความเห็นต่อคนผู้นี้อย่างไร?"

ล่างฟานหวินสาดสุราลงสู่ลำคอ หลับตาลงชั่วขณะค่อยลืมขึ้นกล่าวว่า

"พวกท่านล้วนประเมินมันต่ำทรามไป หากผังปานเข้าใจว่าสามารถเอาชนะมันโดยง่ายดายก็ผิดอย่างมหันต์"

ทุกผู้คนอุทานออกมา ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"พวกท่านละเลยความจริงข้อหนึ่ง เนื่องจากฟงสิงเลี่ยทรยศต่อสำนักอธรรมลี้ลับ จึงแยกลี่เย่อไห่กับฟงสิงเลี่ยออกจากกัน ซึ่งความจริงหากไม่มีลี่เย่อไห่ ไหนเลยมีฟงสิงเลี่ย เพียงดูจากการที่ฟงสิงเลี่ยผุดขึ้นในยุทธจักรดุจดาวประกายพรึก ก็คำนวณขีดความสามารถของลี่เย่อไห่ได้ ส่วนเพลงทวนไฟลามทุ่งก็เป็นเพลงทวนที่โดดเด่นที่สุด"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"หรือว่าลี่เย่อไห่ยังเข้มแข็งกว่าขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นกับหัตถ์พิษเฉียนหลออีก?"

ล่างฟานหวินสูดลมที่โชยมาจากทะเลสาบต้งถิงเข้าปอดแล้วกล่าว

"เช่อจุนซิ่นฉลาดปราดเปรื่อง มีพรสวรรค์ในการเรียนรู้วิชาการต่อสู้ แต่เนื่องจากได้มาโดยง่ายดาย จึงขาดความหมั่นเพียร เฉียนหลอเป็นชนชั้นอัจฉริยะ แต่ทะเยอทะยานเกินไป ทั้งใฝ่อำนาจและความงามสตรี มาตรว่าไม่ถึงกับหลงงมงายเช่นหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ แต่ถึงอย่างไรไม่อาจบรรลุถึงขั้นผังปาน

"มีแต่ลี่เย่อไห่ซึ่งกอปรด้วยพรสวรรค์ภูมิปัญญาไม่ด้อยกว่าคนทั้งสอง มิหนำซ้ำสี่สิบปีมานี้มุ่งวิถีแห่งทวน โดยไม่วอกแวกไปทางอื่น บวกกับคนผู้นี้กอปรด้วยบุคลิกภาพผู้หาญกล้า เพาะสร้างเป็นพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่หลายปีนี้ ถึงแม้ข้าพเจ้าไม่กล่าวจากปาก แต่บุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับคนผู้นี้ที่สุด"

ทุกผู้คนบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา แต่หากพวกมันทราบว่าภายใต้วงล้อมของฟางเยี่ยหวี่ อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยังสามารถจู่โจมสังหารจงเวี่ยที่เป็นคนทรยศ ฝ่าวงล้อมจากไป คงไม่ตื่นตระหนกถึงเพียงนี้

ตี้หวี่สื่อกล่าวว่า

"ในสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม เช่อจุนซิ่นหายสาบสูญ ดาบมือซ้ายเจ้าสำนักรื่นรมย์ เฉียนหลอพ่ายแพ้แก่ท่านอาล่าง สมควรถูกลบชื่อไป หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดก็ตายแล้ว ตอนนี้นอกจากท่านอารองแซ่หลิงยังมีผู้ใดสามารถจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ในฝ่ายมิจฉาชีพนอกจากยอดฝีมือฝ่ายอธรรมแล้ว ที่มีชื่อที่สุดคือรังมารสามสารทิศ เรียงตามลำดับดังนี้ คือคฤหาสน์ไร้ใจแห่งนครหลวง

สำนักกระบี่เงาภูตแห่งกวางตุ้ง และป้อมทรายหมื่นโฉดแห่งทะเลทรายตอนเหนือ ในจำนวนนี้นับคฤหาสน์ไร้ใจลึกล้ำสุดหยั่งคาดที่สุด ประมุขคฤหาสน์ฉายาภูตบดีซวีเย่ออู๋ ความจริงสามารถเข้าสู่ทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมตั้งแต่สามสิบปีก่อน แต่เนื่องจากมันช่วยเหลือจูหยวนจาง* ครองแผ่นดิน ได้รับอวยยศตำแหน่ง จึงไม่ถือเป็นชาวมิจฉาชีพ ไม่เช่นนั้นไหนเลยถึงรอบของหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์?"

ซ่างกวนอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังว่าภูตบดีซวีเย่ออู๋มีบุตรีนามซวีเยี่ยเวี่ย กอปรด้วยรูปโฉมความงามและวิชาฝีมือ ชมชอบปลอมตัวเป็นบุรุษ สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่คุณชายสูงศักดิ์ในนครหลวงไม่น้อย"

เหลียงชิวเว่ยประสานมือกล่าวว่า

"ขอเพียงปางจู่มีคำสั่ง พวกเราจะขึ้นนครหลวงไปฉุดคร่าหญิงงามมา จากนั้นแต่งตั้งเป็นฮูหยิน หรือเป็นอนุภรรยา ล้วนแล้วแต่ปางจู่"

ทุกผู้คนทราบว่ามันกล่าวล้อเล่น พากันส่งเสียงสนับสนุน

ซ่างกวนอิงหลังจากแยกทางกับเฉียนหงชิง ก็ท้อใจต่อเรื่องความรัก เพียงดูแลภารกิจภายในพรรค มาตรว่าผู้คนในพรรคอาสาแนะนำหญิงอื่นให้รู้จัก มันล้วนปฏิเสธบอกปัด

ล่างฟางหลินมองดูเหล้าข้าวเหนียวในถ้วยรำพึงในใจ 'ธารน้ำใสไหลริน' ใบหน้าอันสวยซึ้งใบหนึ่งผุดขึ้นในของเหลว ชั่วพริบตากลายเป็นโฉมหน้าของภรรยาผู้ล่วงลับ ทำให้เขานึกถึงกงจู้อลงกรณ์ ซึ่งมีเค้าใบหน้าคลับคล้ายภรรยาผู้ล่วงลับขึ้นมา

---

* พระนามเดิมของปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์หมิง เมื่อทรงขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามหมิงไท่จู่ฮ่องเต้

ยามสนธยา

ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นตะกุยใส่ฝุ่นละอองบนทางหลวง ก่อเกิดผงคลีคละคลุ้งเป็นทาง ควบขับสู่ช่องเขาปะทะลม

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่นั่งตัวตรงบนหลังม้า บนใบหน้าปราศจากความรู้สึกยินดียินร้ายแต่อย่างไร

ควบม้าอยู่ครึ่งค่อนวัน ระหว่างทางไม่พบเห็นผู้คนสัญจรแม้สักคนเดียว แสดงว่าฟางเยี่ยหวี่สั่งคนปิดเส้นทางหลวง จัดสรรสมรภูมิที่เงียบสงบให้กับมันและผังปาน

นับตั้งแต่น้องชายเสียชีวิต จิตใจมันไม่เคยสงบสุขถึงเพียงนี้มาก่อน

สองฟากข้างเป็นต้นไม้รกครึ้ม ใบสีเขียวแทรกซึมอยู่ท่ามกลางใบไม้แห้งกับใบเหลืองซีด บนพื้นปูลาดด้วยใบไม้แห้งชั้นหนึ่ง เป็นบรรยากาศของปลายฤดูใบไม้ผลิ

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ตากระจ่างจ้าขึ้นมา พบเห็นความงามตามธรรมชาติซึ่งปรกติละเลยลืมเลือน ไม่ว่าไม้สักต้น แสงสายัณห์ทุกลำใบไม้แห้งทุกใบ ล้วนแฝงไว้ซึ่งโลกจักรวาล สัจธรรมที่จีรัง และความงามซึ่งหลุดพ้นจากรูปลักษณะของวัตถุธาตุ

ในสายตาอันคมกล้าที่รู้จักแต่วินิจฉัยศัตรูคู่ต่อสู้ของมัน โลกหล้าไม่เคยงามบรรเจิดเฉิดฉันเช่นตอนนี้มาก่อน

ความปีติยินดีที่บอกไม่ถูกประการหนึ่งผุดขึ้นจากส่วนลึกของจิตใจ

นั่นมิใช่ความปีติยินดีที่สูญเสียไปแล้วได้กลับคืนมาใหม่ และมิใช่ความยินดีปรีดาต่อวัตถุเรื่องราวใด หากแต่เป็นความปลาบปลื้มยินดีอันเนื่องมาจากความเป็นอิสระไม่ถูกผูกมัด ไร้ผู้คนไร้ตัวเรา ไม่วิตกไม่ทุกข์ร้อนชนิดหนึ่ง

อดีตอยู่ไกลลิบลับไม่อาจจับต้อง

อนาคตยังไม่ดำรงคงอยู่

มีแต่เบื้องหน้าเป็นชั่วพริบตาแห่งความเป็นนิรันดร์

แต่แล้วพริบตานั้น มันเห็นปรมาจารย์มารผังปาน ซึ่งครองบัลลังก์ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินมานานหกสิบปี

ในที่สุดช่วงเวลาที่มันรอคอยมาชั่วชีวิตมาถึงแล้ว

ในดงไม้ไกลตา หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวซ่อนตัวบนกิ่งง่ามของต้นไม้สูงต้นหนึ่ง ทอดตามองช่องเขาปะทะลมที่เบื้องหน้า

หานป๋อกล่าวเบาๆ ว่า

"ผังปานพบเห็นพวกเราหรือไม่?"

สีหน้าโจรท่องโดดเดี่ยวเคร่งขรึมจนผิดธรรมดา หามีปฏิกิริยาใดไม่

หานป๋อเรียก "นี่" คำหนึ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เส้นเสียงของท่านกังวานถึงเพียงนี้ เราไหนเลยไม่ได้ยิน?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ผังปานพบเห็นพวกเราแล้วหรือ ไม่เช่นนั้นสีหน้าของท่านไฉนปั้นยากถึงเพียงนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"พวกเราเมื่อรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันของผังปาน ผังปานไหนเลยไม่ล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของพวกเรา ไม่เพียงแต่ผังปานทราบว่าพวกเราอยู่ที่นี้ แม้แต่ยอดฝีมือที่มันวางกำลังอยู่รอบบริเวณ ก็ล่วงรู้ร่องรอยพวกเราโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ หากวันนี้เราสามารถหนีเอาชีวิตรอด ต้องประเมินขุมกำลังของผังปานใหม่"

หานป๋อกล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า

"ท่านกลัวแล้วหรือ? ตอนนี้คิดเปลี่ยนใจยังทันเวลา"

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าทอว่า

"มารดาท่านเห็นปีศาจหัวโต เราฟั่นเหลียงจี๋ไหนเลยเป็นคนอสัตย์ หากวันนี้ไม่สามารถขโมยฟงสิงเลี่ยจากเงื้อมมือผังปาน จะเพิ่มคำ 'เสียทีที่ได้รับยกย่อง' อยู่เหนือฉายาจอมลักขโมย"

หานป๋อกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"อย่างนั้นพวกเรายังมิรีบไปเสี่ยงชีวิตกับผังปานอีก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงออกทางจมูกกล่าวว่า

"ท่านประเมินว่าตัวเองเป็นล่างฟานหวินหรือ? ต่อให้ลี่เย่อไห่ยอมให้พวกเราสอดมือเข้าไป เราก็ไม่อาจผ่านด่านของผังปานได้ อย่าว่าแต่ลี่เย่อไห่ทระนงถือดี ไม่ยอมให้พวกเราสอดมือยุ่งเกี่ยว"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"หรือว่าพวกเราจะรออยู่ที่นี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ท่านดูแคลนลี่เย่อไห่ไปแล้ว ต่อให้มันพ่ายแพ้ ก็มีวิธีส่งตัวฟงสิงเลี่ยออกมา ท่านคอยดูไปเถอะ"

หานป๋อเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มองไปยังทิศทางช่องเขาปะทะลม

พลันแว่วเสียงฝีเท้าม้ามาถึง

ปรมาจารย์มารผังปานในชุดเลิศหรู ผมดำขลับแยกออกเป็นสองส่วน สยายอยู่บนไหล่บ่าผึ่งผาย ผิวพรรณที่แทบโปร่งใสเป็นประกาย ยืนหยัดอยู่กลางทางหลวง ดุจดั่งขุนเขาที่ไม่มีผู้ใดผ่านข้ามไปได้

ดวงตาที่เจิดจ้าดุจสายฟ้าของมัน คล้ายมองทะลุซึ้งถึงทุกสิ่งในโลกมนุษย์ คล้ายไม่มีวัตถุเรื่องราวใดตบตามันได้

สามสิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ผังปานต่อสู้กับผู้คน

นอกเหนือจากล่างฟานหวินแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ผังปานเสาะพบ

คู่มือที่ควรค่ากับการชิงชัยกับมัน

ขณะที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์เห็นผังปาน ผังปานก็แลเห็นมัน

ไม่มีผู้ใดเห็นก่อนหรือเห็นทีหลัง

สายตาของทั้งสองกระทบพบกัน

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ตวาดว่า

"ผังปาน"

ปรมาจารย์มารผังปานมองดูอธรรมศักดิ์สิทธิ์ควบม้าเข้ามาในระยะสามสิบวา ยิ้มพลางผงกศีรษะทักทายว่า

"ลี่เย่อไห่"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กู่ร้องดังยาวนาน สองเท้าหนีบท้องม้า ม้าเท้าเหยียบบนนางแอ่นเชิดหัวส่งเสียงร้องก้อง เร่งความเร็วถึงขีดสุด พุ่งโถมใส่ผังปานที่ยืนมือไพล่หลังอยู่กลางทางดุจประกายสายฟ้า

ดงไม้คราฤดูสารทที่ประกอบด้วยใบสีแดงเหลืองเขียวถดถอยไปสองฟากข้าง กลายเป็นเส้นสีสันเงาประกายนับร้อยพันสาย

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยื่นมือข้างหนึ่งตะปบหลังฟงสิงเลี่ย ลมปราณไฟลามทุ่งแล่นเข้าสู่ร่าง บรรลุถึงมือเท้าของฟงสิงเลี่ยที่ถูกเส้นเชือกมัดไว้

เส้นเชือกที่หยาบหนาขาดกระจุย ร่างฟงสิงเลี่ยถูกจับยกขึ้นทุ่มเหวี่ยงออกไป กรีดเป็นเส้นโค้งจากล่างขึ้นบน ลอยอยู่เหนือร่างผังปาน

ผังปานกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ สายตาเพียงจ้องจับที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ คล้ายมองไม่เห็นฟงสิงเลี่ยที่ใกล้ลอยถึงเหนือศีรษะก็มิปาน

เก้าวา แปดวา เจ็ดวา...

ทวนสีแดงยาวหนึ่งวาสองเชียะถูกดึงออกมาถือมั่นอยู่ในมืออธรรมศักดิ์สิทธิ์

หกวา ห้าวา...

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยลอยอยู่เหนือศีรษะผังปาน จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า แรงทุ่มเหวี่ยงของอธรรมศักดิ์สิทธิ์น่าตระหนกถึงเพียงไหน

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะที่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านขยับวูบ บังเกิดเสียงแหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ แม้กระทั่งเสียงฝีเท้าม้าอันสะเทือนเลื่อนลั่นยังไม่อาจกลบบดบังไป

สามวา สองวา...

ผังปานที่ยืนแน่วนิ่งตลอดเวลา เสื้อผ้าพลันสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย ภายใต้ผมดำพัดกระพือ เสื้อคลุมตลบขึ้น มันหยั่งเท้ากับพื้นเบาๆ กลับลอยขึ้นจากพื้นอย่างช้าๆ คล้ายยืนอยู่บนบัลลังก์ไร้สภาพที่อยู่สูงจากระดับพื้นบัลลังก์หนึ่ง

สองตาอธรรมศักดิ์สิทธิ์สาดประกายเจิดจ้า ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะพลันแตกระเบิดออกกลายเป็นเงาทวนเต็มท้องฟ้า ไม่ทราบทวนใดจึงเป็นจริง

ต้นไม้รอบข้างผังปานดัดโค้งออกสู่ภายนอก ใบไม้ปลิวกระจายเวียนว่อน

เงาทวนของอธรรมศักดิ์สิทธิ์พลันรั้งกลับคืนหดหายไปหลังชายโครงข้างซ้าย ซ่อนอยู่ด้านหลังของมัน

จากรูปทวนเปลี่ยนเป็นไร้ทวน

ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายย่นใกล้เป็นหนึ่งวา

มือที่ไพล่หลังของผังปานพลันแยกออก มือซ้ายกำเป็นหมัดหมุนตัวไปช้าๆ ต่อยหมัดใส่อธรรมศักดิ์สิทธิ์

ความเคลื่อนไหวของมันเชื่องช้าถึงที่สุด แต่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ทราบว่า ระดับความเร็วของหมัดนี้หาเป็นรองทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะที่รวดเร็วดุจสายฟ้าไม่

ความขัดแย้งของกาลเวลานี้ ทำให้ผู้คนชมดูจนอึดอัดขัดข้อง

แทบกระอักโลหิตออกมา

ในช่วงระยะอันประชิดใกล้ หมัดเกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

ยามนั้นร่างของฟงสิงเลี่ยเพิ่งลอยข้ามศีรษะผังปาน ขึ้นสูงสุดถึงแปดวา จากนั้นเริ่มตกลงมายังที่ด้านหลังของผังปานห่างประมาณสิบวา

คนทั้งสองนับตั้งแต่พบหน้าจนถึงประมือกัน หาได้หยุดชะงักแม้แต่น้อยไม่

คล้ายกับเมื่อท่านเห็นสายฟ้าสองสาย มันก็ปะทะกันแล้ว

ความเป็นตายผลแพ้ชนะตัดสินกันในชั่วพริบตา

กระแสลมก่อตัวเป็นพลังวังวน เสียงกร๊อบเมื่อต้นไม้หยาบเท่าแขนเด็กหลายต้นไม่อาจทานรับแรงกดดัน หักโค่นล้มลง

ระยะห่างของทั้งสองห่างเพียงเก้าเชียะ

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะที่หดหายไปหลังชายโครงข้างซ้าย พลันโผล่ออกทางชายโครงข้างขวาราววิชามายากล โถมแทงใส่ผังปาน ดูไปคล้ายเชื่องช้า แท้จริงรวดเร็วเท่ากับหมัดที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินนั้น

หมัดกับทวนปะทะกันดังขวับใหญ่

พลังลมสายหนึ่งทะลักทลายออกรอบข้างดุจคลื่นยักษ์ ต้นไม้สองฟากข้างถูกถอนรากถอนโค่นขึ้นมา กิ่งหักปลิวเวียนว่อนเต็มฟ้า บดบังแสงสียามสายัณห์ไป

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นงอขาหลังแล้วดีดวูบ กระโดดข้ามศีรษะผังปาน ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไป

ปลายแหลมของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะพ้นห่างจากหมัดของผังปาน

ผังปานตกถึงพื้น สองมือปล่อยห้อยลง มือที่กำเป็นหมัดสั่นสะท้านเล็กน้อย หาได้เหลียวมองคู่มืออันเข้มแข็งไม่

ใบไม้ร่วงพรูดุจห่าฝน

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ควบม้าวิ่งห้อถึงตำแหน่งที่ฟงสิงเลี่ยร่วงหล่นลง รับร่างฟงสิงเลี่ยอยู่บนหลังม้าโดยไม่ผิดพลาด

ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นเร่งความเร็วไม่หยุดยั้ง ลดเลี้ยวทางโค้งพอมุ่งสู่ทางตรง ก็ออกพ้นจากช่องเขาปะทะลมแล้ว

ทันใด ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นคุกลงกับพื้น ล้มลงกับพสุธา เลือดม้าฉีดพุ่งจากดวงตาใบหูจมูกปากของมัน หัวม้าสั่นกระตุกอย่างรุนแรง

ใบหน้าอันงามสง่าของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ยังไม่เปลี่ยนแปร ไม่หยุดยั้งรั้งรอดูม้าตัวโปรดที่กรำศึกร่วมกับมัน หิ้วร่างฟงสิงเลี่ย พุ่งปราดสืบต่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะแขวนอยู่เหนือไหล่

เจ็ดปีมานี้ นับตั้งแต่ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นลืมตาดูโลก มันไม่ยินยอมให้ผู้ใดกระทบถูกม้าตัวโปรดนี้ ทำหน้าที่ทำความสะอาด ป้อนอาหารและฝึกม้าด้วยตัวเอง

เมื่อมีเกิดต้องแตกดับ ม้าเท้าเหยียบนางแอ่นควบขับผ่านช่วงระยะทางที่องอาจที่สุดในชีวิตมันแล้ว

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ผละจากทางหลวง เปลี่ยนเป็นวิ่งขึ้นเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง พอขึ้นถึงยอดเนิน ก็แผ่พุ่งพลังผ่านใจกลางฝ่ามือเข้าสู่ร่างฟงสิงเลี่ย คลายจุดให้แก่ศิษย์รัก

ฟงสิงเลี่ยเพิ่งถูกทิ้งลงกับพื้น ก็ดีดตัวขึ้นมา ร้องเรียกอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ซือฟู่ (ท่านอาจารย์)"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ปลดทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะลงมา พิงกับต้นไม้ข้างกายต้นหนึ่ง หันกายช้าๆ มองดูท้องทุ่งใต้เนินเขา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เจ้าเห็นแล้ว?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงถูกปิดสกัดจุด โสตจักษุยังใช้การได้ ดังนั้นเห็นรายละเอียดทั้งหมดอย่างชัดแจ้ง ซือฟู่..."

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ตัดบทว่า

"เจ้าเป็นบุคคลเดียวที่เห็นการต่อสู้ระหว่างผังปานกับคนในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ประสบการณ์นี้เป็นประโยชน์ต่อเจ้าเหลือคณานับ"

ฟงสิงเลี่ยเรียก "ซือฟู่" ด้วยความรันทด อธรรมศักดิ์สิทธิ์ตวาดว่า

"ให้ยืนหยัดเช่นลูกผู้ชาย อย่าได้ทำท่าราวสตรีทารก เราทุ่มเทพลังลมปราณฟื้นฟูพลังฝีมือของเจ้า แต่พลังภายในกายเจ้ายังเกิดการขาดช่วงอย่างที่อธิบายไม่ได้ อาจกลับไปสู่สภาพเดิมได้ทุกเมื่อ ขอให้เจ้าเข้มแข็งไว้"

จากนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า

"เราความจริงเชื่อมั่นว่าสามารถเอาชนะผังปาน สุดท้ายยังพ่ายแพ้ แต่เรานับว่าช่วยเหลือเจ้าออกมา ภายในสิบวันนี้ผังปานอย่าคิดหมายประมือกับผู้คน ผังปานเอย ท่านแม้ถือดี แต่ในชีวิตนี้ไม่มีวันลืมเลือนเราลี่เย่อไห่ได้"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านทั้งร่าง ก้มศีรษะลง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ร่างของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ยังตั้งตรง ดวงตาทอแววเศร้าหดหู่มองดูท้องทุ่งคราใบไม้ร่วงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"โลกนี้งดงามถึงเพียงไหน สิงเลี่ย พวกเราล้วนเป็นกำพร้า หากภายหน้าเจ้าคิดรับศิษย์ ก็ต้องรับกำพร้าเป็นผู้สืบทอดฝีมือ จรรโลงเพลงทวนไฟลามทุ่งของเราต่อไป"

ฟงสิงเลี่ยไม่อาจข่มความเศร้าสลด น้ำตาทะลักจากเบ้า เพียงแต่ไม่ร้องไห้ออกเสียง ในที่สุดอธรรมศักดิ์สิทธิ์ยอมรับมันเป็นศิษย์อีก

อธรรมศักดิ์สิทธิ์หันหลังให้กับมัน ทอดถอนใจกล่าวว่า

"จนบัดนี้เราค่อยทราบว่าตัวเองอ้างว้างเพียงไหน เส้นทางชีวิตยากเดินผ่าน ทั้งเกิดแล้วตายจาก สุขเศร้าโศกศัลย์ สร้างความสลดหดหู่แก่ผู้คนนัก มีผู้ใดล่วงรู้ความปวดร้าวของเราได้?"

พลางล้วงมือไปในอกเสื้อช้าๆ เมื่อหันกลับมา ในมือถือวัตถุที่ใช้ผ้าเช็ดหน้าเนื้อแพรสีขาวห่อหุ้มไว้ มันยื่นส่งให้แก่ฟงสิงเลี่ย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นของที่ซือฟู่ซื้อมาฝากเจ้า"

ฟงสิงเลี่ยรับมาแก้ออกดู ที่แท้เป็นน้ำเต้าที่ทำจากน้ำตาลสีเหลืองอมแดงพวงหนึ่ง เมื่อเงยหน้าขึ้น อธรรมศักดิ์สิทธิ์ก็หันกายกลับไปอีก

ฟงสิงเลี่ยร้องเรียก "ซือฟู่" อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยืนแน่วนิ่งไร้วาจา ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ยื่นแขนออกตะปบคว้าไหล่ของอธรรมศักดิ์สิทธิ์

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ล้มระทวยลงในอ้อมอกมัน สองตาเบิกค้าง ริมจมูกปราศจากลมหายใจ ชีวิตดับสูญสิ้นไป

เจ้าแห่งทวนผู้ยิ่งใหญ่ลาโลกไปในลักษณะนี้

จบเล่ม 2

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพ หมัดเทวา

3

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

กู่เซี่ยนเหลียน

ฆูตสตรีสังกัดตำหนักอสงกรณ์ นอกจากงามอย่างบริสุทธิ์สดใส ทั้งยังฉลาดหลักแหลม กอปรด้วยไหวพริบปัญญา รักปักใจต่อฟงสิงเลี่ย มีส่วนช่วยเหลือต่อฟงสิงเลี่ยอย่างมาก

ดวักหัวใจให้แก่กัน

พริบดาที่ผังปานกระแทกหมัดใส่ปลายแหลมของทวนสีแดงของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวไม่คำนึงถึงการปกปิดร่องรอย กระโดดขึ้นบนยอดไม้ชมดู

พลังทั้งสองสายพอปะทะ บังเกิดเป็นเสียงดังครืน มาตรว่าอยู่ห่างครึ่งลี้ คล้ายอยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อม สั่นสะท้านจิตใจทั้งสองอย่างรุนแรง

เห็นใบไม้ม้วนคละคลุ้ง แว่วเสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนห่างออกไป

จวบกระทั่งเสียงฝีเท้าม้าขาดหาย โจรท่องโดดเดี่ยวพลันร้องโพล่งว่า

"ลี่เย่อไห่แพ้แล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับไม่เยาะเย้ยความโฉดเขลาของหานป๋อ

กล่าวว่า

"หากลี่เย่อไห่สามารถต้านทานรับท่าจู่โจมของผังปาน ไหนเลยปล่อยให้ปลายพลังถ่ายเทผ่านร่าง ทำร้ายม้าคู่ขาของมัน?"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล ในใจเลื่อมใสต่อข้อวินิจฉัยของอีกฝ่าย ปากยังกล่าวว่า

"ผังปานอาจไม่อาจทนทานรับได้เช่นกัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวขยับใบหู แสดงว่าใช้ยอดวิชาขโมยฟัง ติดตามความเคลื่อนไหวของผังปาน

หานป๋อไม่มีความสามารถในการขโมยฟังระยะไกล ได้แต่เบิกตาค้าง

โจรท่องโดดเดี่ยวระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ผังปานไปแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"พวกเราควรทำอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตากล่าวว่า

"ท่านมิใช่เจ้าอุบายความคิดหรอกหรือ ไฉนถามเราด้วย?"

หานป๋อพานกล่าวว่า

"หากท่านไม่ช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยออกมา อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าตบแต่งเฉาเสียเป็นอนุภรรยา"

โจรท่องโดดเดี่ยวพอฟัง เปลี่ยนเป็นยิ้มประจบ บอกให้ตามมันมา พลางกระโดดลงจากต้นไม้ มุ่งหน้าไปทางช่องเขาปะทะลม

หานป๋อติดตามหลัง ไม่ทราบเพราะเหตุใดในใจบังเกิดความไม่สบายใจ คล้ายปรากฏเภทภัยกรายกล้ำก็มิปาน

เพิ่งเหยียบย่างสู่ทางหลวง โจรท่องโดดเดี่ยวพลันหยุดลง หานป๋อแทบปะทะชนใส่มัน ขณะจะตวาดว่า แต่แล้วเบิกตาค้างเช่นเดียว

กับโจรท่องโดดเดี่ยว มองดูบุรุษร่างสูงตระหง่าน ยืนมือไพล่หลังขวางทางอย่างเหลือเชื่อ

โจรท่องโดดเดี่ยวสูดลมหายใจคำหนึ่งกล่าวว่า

"ปรมาจารย์มารผังปาน"

บุรุษร่างสูงตระหง่านคือผังปานเอง มันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พี่ท่านมีรูปลักษณ์ประหลาดดุจวานร หากเราคาดเดาไม่ผิดคงเป็นโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋แล้ว"

จากนั้นกวาดตามายังหานป๋อ กล่าวว่า

"สหายน้อยนี้สะพายง้าวข้างขวาของศิษย์เรา คงเป็นหานป๋อที่มีกำหนดนัดกับศิษย์เรา"

หานป๋อลำคอแห้งผาก คิดไม่ถึงว่าจะเผชิญหน้ากับผังปาน กระทั่งคิดกล่าวยังไม่อาจกล่าววาจา ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ ส่วนลึกของจิตใจบังเกิดความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง คล้ายกับว่าพันธุมารที่หลับใหลอยู่ภายในกายพลันฟื้นตื่นมา

โจรท่องโดดเดี่ยวดึงกล้องยาสูบมาถือมั่น ล้วงยาเส้นจากอกเสื้อบรรจุลงในกล้องยาสูบ ตีหินเหล็กไฟจุดขึ้น สูบยาคำหนึ่งแล้วกล่าว

"หานป๋อ รีบไปอย่าลืมเรื่องที่รับปากเราไว้"

หานป๋อคาดฝันไม่ถึงว่า บุคคลเช่นโจรท่องโดดเดี่ยวกลับยอมสละชีวิตเพื่อ "ความสุข" ของนางคณิกา ซึ่งถูกตบแต่งเป็นนางบำเรอผู้อื่น และไม่รู้จักมาก่อน ทั้งนี้เพราะด้วยความสามารถในการหลบหนีของโจรท่องโดดเดี่ยว สามารถหนีรอดจากเงื้อมมือผังปานยิ่งกว่ามัน

ผังปานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พี่ฟั่นหวั่นไหวเกินไปแล้ว น้องแซ่หานผู้นี้มีกำหนดนัดกับศิษย์เราว่า ศิษย์เราจะคร่ากุมมันภายในสามเดือน เราไหนเลยสอดมือยุ่งเกี่ยวกับการละเล่นของเหล่าผู้เยาว์?"

หานป๋อพลันตวาดว่า

"ข้าพเจ้าขอท้าสู้กับท่าน"

ผังปานตาสาดประกายวูบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าเอาชนะเยี่ยหวี่ก่อน ค่อยกล่าวคำพูดนี้กับเรา"

หานป๋ออึ้งไปวูบหนึ่ง ผังปานกอปรด้วยบุคลิกภาพอันยิ่งใหญ่ทำให้ผู้คนมิเพียงยากจะต่อกรด้วย กระทั่งกล่าวโต้แย้งยังทำไม่ได้

ผังปานกวาดตามายังโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"ยาสูบของพี่ฟั่นใช่เป็นใบยาฟ้าหอมจากอู่อี๋* หรือไม่? มิน่าเล่าจึงหอมถึงเพียงนี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวใจสั่นสะท้าน รับคำว่า

"พี่ผังรอบรู้กว้างขวาง ผู้น้องตื่นเต้นเลื่อมใสยิ่ง"

จากนั้นตวาดเร่งรัดหานป๋อว่า

"เด็กน้อยยังมิรีบไสหัวไปอีก?"

คราครั้งนี้มันไม่หวั่นวิตกต่อผังปาน หากแต่เกรงว่าหานป๋อถูกฟางเยี่ยหวี่คร่ากุมไป อย่างนั้นหานป๋อจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับมันได้อย่างไร

หานป๋อบังเกิดความลังเล จุดประสงค์ของมันคิดช่วยเหลือฟงสิงเลี่ย แต่ผังปานปรากฏกายขวางทาง ทำให้เสียขบวนรวนเร

ผังปานขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากศิษย์เรา น้องแซ่หานผู้นี้สามารถไปที่ใดได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

---

* หากอ่านออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าบู๊อี้ เป็นชื่อภูเขาอยู่ในเขตมณฑลฮกเกี้ยน ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งใบชาชั้นดี

"ประเสริฐ พี่ผังลงมือเถอะ"

พลางตวัดกล้องยาสูบขึ้น พร้อมกับอาศัยความเคลื่อนไหวเบี่ยงศีรษะปรายตาบอกใบ้ต่อหานป๋อ

สองวันมานี้ หานป๋ออยู่ร่วมกับโจรท่องโดดเดี่ยว จวบจนเป็นที่รู้ใจกัน พอเห็นมันปรายตาบอกใบ้ ก็ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวชักชวนตนเองผนึกกำลังจู่โจมต่อผังปาน ค่อยทราบว่าจิ้งจอกเฒ่านี้ร้องบอกให้ตนเองจากไป เพียงเป็นกลลวงประการหนึ่ง หลอกให้ผังปานเข้าใจว่าหานป๋อมีฝีมืออ่อนด้อยนั่นเอง

หานป๋อใจเต้นระทึกขึ้น การลอบทำร้ายผังปานเป็นความคิดที่ไม่มีผู้ใดกล้าคาดคิดมาก่อน

พร้อมกันนั้นหานป๋อบังเกิดความประหลาดใจ ที่แล้วมาโจรท่องโดดเดี่ยวคอยหลบหลีกผังปาน เหตุใดพอเผชิญหน้ากับผังปานกลับกำหนดกลยุทธ์ต่อสู้ หรือว่าจิ้งจอกเฒ่านี้ค้นพบความลับอันใดของผังปาน?

พอได้คิด หานป๋อกวาดมองไปยังผังปาน ผังปานคล้ายทราบว่ามันจะมองมาที่ตนเอง กลับรอคอยมันอยู่

สายตาทั้งสองพอประสานสบ หานป๋อพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ที่แท้กระแสพลังของพันธุมารที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในกายขึ้นถึงขีดสุดตลอดทั่วร่างคล้ายถูกอัคคีเผาผลาญ แทบคิดกระโดดปราดขึ้นมาร่ำร้องตะโกนก้อง แต่แล้วกระแสพลังสลายสิ้นกลับคืนสู่สภาพเดิม มันทราบว่าเรื่องราวที่ยากเข้าใจบางประการเกิดขึ้นแล้ว

ผังปานคล้ายมองเข้ามาถึงจิตวิญญาณของมัน ล่วงรู้ถึงทุกสิ่งรวมทั้งความรักที่มันมีต่อจิ้นปิงหวิน และความสัมพันธ์อันลี้ลับกับเซ่อจุนซิ่น

หานป๋อมีความรู้สึกว่า ผังปานผู้นี้นอกจากมีภาพลักษณ์ที่น่า

หวาดหวั่นพรั่นพรึง ยังกอปรด้วยสติปัญญาที่เหนือโลก แต่มันไม่เข้าใจว่าตนเองไฉนเกิดความรู้สึกเช่นนี้

โจรท่องโดดเดี่ยวบังคับประกายไฟดีดพุ่งออกจากกล้องยาสูบ

หานป๋อสงบจิตใจ เลื่อนมือขวาแตะด้ามถือของง้าวสามเชียะแปดที่ด้านหลัง

ผังปานพลันถอยปราดไปด้วยระดับความเร็วที่เหลือเชื่อ

คนทั้งสองตวาดก้อง รีบโคจรพลัง ขณะจะติดตามไป กลับพบว่าผังปานยังยืนหยัดกับที่เดิมไม่เคลื่อนไหว

ทั้งสองสบตากันวูบ ไม่ทราบพวกมันไฉนเกิดความรู้สึกหลอนนี่ที่แท้เป็นวิชาผีมือใด?

ผังปานตวาดว่า

"ขณะที่เราต่อยหมัดออก ลี่เย่อไห่จู่โจมออกสิบแปดทวน พี่ฟั่นเข้าใจว่าตัวเองสามารถใช้กี่กล้องยาสูบ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวสวนคำว่า

"หากท่านเป็นผังปานก่อนที่จะทำศึกกับลี่เย่อไห่ เราอาจไม่อาจใช้กล้องยาสูบที่สองออก แต่ว่าท่านมิใช่"

ผังปานทอดถอนชมเชยว่า

"ช่างเป็นวิชาขโมยฟังอันน่าตระหนกนัก กลับ 'ฟัง' เสียงสั่นสะท้านของหมัดเราหลังการศึกผ่านพ้น ลงความเห็นว่าเรารับบอบช้ำภายใน แต่ขณะที่พี่ฟั่นขโมยฟัง หากไม่ได้ขยับใบหู เราก็คาดเดาไม่ออกว่าคนแอบฟังคือฟั่นเหลียงจี๋ท่าน อย่างนั้นคงไม่น้อมรออยู่ที่นี้แล้ว"

หานป๋อพลุ่งพล่านใจยิ่ง ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวกับผังปานประมือกันแล้ว ความร้ายกาจของผังปาน อยู่ที่ระบุว่าโจรท่องโดดเดี่ยวใช้วิชาขโมยฟังตรวจสอบออกว่ามันรับบอบช้ำภายใน แต่มันยังปรากฏกายขึ้นขวางทาง แสดงว่ามั่นใจว่ามันทั้งที่บาดเจ็บบอบช้ำ ยังสามารถ

รั้งตัวคนทั้งสองไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"เราฟั่นเหลียงจี๋มีนิสัยดื้อดึง พานไม่เชื่อว่าท่านหลังจากรับบาดเจ็บบอบช้ำ ยังสามารถรับท่ากล้องยาสูบของเรา"

ทันใด ในดงไม้ด้านหลังผังปานที่ไกลตาบังเกิดเสียงแผดร้องดังมา

แต่คนทั้งสามหามีปฏิกิริยาใดไม่ โจรท่องโดดเดี่ยวพลันพ่นควันยาจากปาก จู่โจมใส่ใบหน้าผังปาน พร้อมกับผลักกล้องยาสูบออกช้าๆ กล้องยาสูบยิ่งคืบหน้า มรสุมพลังยิ่งรุนแรง ปกคลุมพื้นที่รัศมีสามวา

หานป๋อพอเห็นท่ากล้องยาสูบนี้ ค่อยทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำแกร่งกร้าว ยามนั้นตวาดก้องร้องขึ้น กวาดง้าวสามเซียะแปดใส่ชายโครงผังปานอย่างสุดกำลัง

ผังปานอ้าปากเป่าลมคำหนึ่ง ควันยาสายนั้นก็แตกกระจาย จากนั้นพลิ้วกายขึ้น คล้ายคิดโถมไปข้างหน้า แต่ก็คล้ายคิดพุ่งถอยไปด้านหลัง

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันเร่งความเร็วของกล้องยาสูบ ปิดสกัดเส้นทางรุกคืบของผังปานเอาไว้

หานป๋อแทงง้าวออกอีกครา มุ่งใส่ท้องน้อยผังปาน เป็นกระบวนท่าเสี่ยงตาย โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเอง

ดวงตาผังปานทอแววชื่นชมต่อคู่มือทั้งสองพลันลอยตัวขึ้นสูง

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อเร่งเร้าพลังสภาวะ พากันกระโดดตามติด จู่โจมใส่ผังปานจากทางซ้ายขวา

ผังปานหัวร่อดังยาวนาน กลับพุ่งย้อนกลับตำแหน่งเดิม

นี่เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนทิศทางเช่นนี้

แต่ผังปานกลับกระทำได้

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ พากันถ่วงลมปราณทิ้งตัวลงสู่พื้น

รู้สึกมีรังสีการฆ่าฟันคุกคามจากทางผังปาน ทั้งสองรีบพุ่งถอยกลับตำแหน่งเดิม ตั้งท่าตรงเตรียมรับการตอบโต้จากผังปาน

ผังปานยืนมือไพล่หลังกับที่เดิม คล้ายไม่ได้ขยับเคลื่อนไหวมาก่อน

คนทั้งสามกลับคืนสู่สภาพเผชิญหน้ากันอีก แต่พลังสภาวะของโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อไม่อาจหาญเช่นตอนแรกแล้ว

ที่ห่างไกลแว่วเสียงร้องอย่างเจ็บปวดสองครา ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกัน แสดงว่าผู้ที่ทำร้ายคนคืบใกล้เข้ามา

ผังปานมองดูหานป๋อ กล่าวว่า

"น้องแซ่หานมีฝีมือสูงเยี่ยม สามารถเบียดเสียดเข้าสู่ทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม เพียงไม่ทราบมีความสัมพันธ์ใดกับขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น?"

หานป๋อไม่แสดงความตื่นตระหนกในใจออกมา ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่มันคือ พญามารนี้ดูออกได้อย่างไรว่ามันมีความสัมพันธ์กับเช่อจุนซิ่น หากฝ่ายตรงข้ามรู้สึกถึงพันธุมารภายในกายของมันอย่างนั้นมันตกอยู่ในสถานะล่อแหลมอันตรายมากแล้ว

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องแซ่หานแม้รักษาความเยือกเย็นไว้ แต่พลังสภาวะอ่อนโทรมลงอีกสามส่วน เท่ากับเผยคำตอบต่อเราแล้วประเสริฐ เช่อจุนซิ่นสมเป็นเช่อจุนซิ่น กลับเสียสละตัวเอง เพาะสร้างพันธุมารอยู่ภายในกายท่าน...น้องแซ่หาน ท่านไปเถอะ"

คำพูดประโยคสุดท้ายสร้างความงุนงงสงสัยแก่หานป๋อกับโจร

ท่องโดดเดี่ยวยิ่ง เห็นผังปานแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"หากเราไม่เปิดโอกาสให้น้องแซ่หานเพาะพันธุมาร จนกลายเป็นครรภมาร เช่อจุนซิ่นไหนเลยตายตาหลับได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"พี่ผังแม้กล่าวอย่างน่าฟัง แต่ทราบได้อย่างไรว่ามิใช่อาการบาดเจ็บบอบช้ำทรุดหนักลงเพราะโคจรพลังลมปราณ ดังนั้นหาข้ออ้างไม่ลงมือต่อพวกเรา?"

คำพูดเหล่านี้สมเหตุสมผล ทั้งนี้เพราะจนบัดนี้ผังปานยังไม่ปะทะหักหาญกับพวกมันแม้สักครึ่งกระบวนท่า

นี่หาใช่แบบฉบับของปรมาจารย์มารผังปานผู้ยิ่งใหญ่ไม่

เสียงคราง หนักๆ อีกเสียงหนึ่งดังจากในดงไม้ด้านหลังขวามือห่างประมาณร้อยก้าว จากนั้นเป็นเสียงอาวุธร่วงหล่นลงกับพื้นคราหนึ่ง

ผังปานส่งเสียงหัวร่อดังยาวนานอีกครา เสียงหัวร่อเต็มไปด้วยความทระนงถือดี ไม่แยแสสนใจโจรท่องโดดเดี่ยวที่ตั้งท่าจู่โจม ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"พี่ฟงเมื่อต้องการพบหน้าเรา พวกเจ้าก็ปล่อยให้มันเข้ามาเถอะ"

สุ้มเสียงถ่ายทอดไปไกล เสียงการต่อสู้ที่ห่างไปพลันเงียบสงบลง

ต่อจากนั้นฟงสิงเลี่ยเดินออกจากในดงไม้ด้านหลังขวามือของผังปาน หยุดยืนในระยะห่างยี่สิบก้าว ที่กลางหลังสะพายทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ จับจ้องมองเงาหลังที่มั่นคงดุจขุนเขาของผังปานอย่างเย็นชา

ผังปานกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"ขอแสดงความยินดีที่พี่ฟงฟื้นฟูพลังฝีมือ ไม่ทราบว่าที่สะพายบนหลังท่าน ใช่เป็นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของอาจารย์ท่านหรือ

ไม่?"

มันไม่ได้เหลียวหน้าไป แต่ที่กลางหลังคล้ายมีดวงตางอกเงยก็มิปาน

หานป๋อระงับสติลง แต่อดประหลาดใจมิได้ ผังปานความจริงวางกำลังอันกล้าแข็งอยู่ที่นี้ชัดๆ เหตุใดจนบัดนี้ยังไม่ปรากฏกายแม้สักคนเดียว?

ฟงสิงเลี่ยตอบว่า

"เป็นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะจริง ขอพี่ผังแนะนำสั่งสอน"

ผังปานถูกยอดฝีมือสามคนกระหนาบอยู่กลางทางหลวง กลับยืนมือไพล่หลังอย่างปลอดโปร่ง ราวกับอยู่ในฐานะผู้สังเกตการณ์เท่านั้น

ควรทราบว่าผู้คนที่รายล้อมมันทั้งสามล้วนไม่ธรรมดา โจรท่องโดดเดี่ยวเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม เพียงศักดิ์ฐานะนี้ก็สามารถต่อสู้กับผังปานตัวต่อตัว

ฟงสิงเลี่ยเป็นยอดฝีมือรุ่นหลังของฝ่ายธัมมะ ตอนนี้เมื่อฟื้นฟูพลังฝีมือ บวกกับแบกความคับแค้นรันทดที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ต่อสู้จนตัวตาย ย่อมไม่ยอมเลิกราโดยง่ายดาย

หานป๋อยิ่งเป็นยอดฝีมือที่เช่อจุนซิ่นยอมเสียสละตัวเอง ปลูกฝังพันธุมารอยู่ภายในกาย มีพลังซ่อนเร้นไม่สิ้นสุด

หากคนทั้งสามผนึกรวมกำลัง ผังปานที่รับบาดเจ็บบอบช้ำสามารถเอาชนะได้หรือ?

ฟงสิงเลี่ยกลับคืนสู่ความเชื่อมั่นในตัวเอง มิใช่บุรุษที่สูญสิ้นปณิธานอีกต่อไป หัวใจของมันแม้ตายด้านเพราะการจากไปของจิ้นปิงหวิน แต่เพลิงแค้นกลับหนุนเสริมมัน หลังจากฝังศพของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ก็ออกมาเสาะหาผังปาน

ในช่วงชีวิตทั้งหมดของผังปาน ไม่เคยมีโอกาสที่จะถูกฆ่าเท่า

กับช่วงสิบวันนี้

ดังนั้นฟงสิงเลี่ยตั้งใจว่าในสิบวันนี้ต้องฆ่าผังปาน หาไม่ก็ถูกฆ่า ทั้งนี้เพราะพอผ่านพ้นสิบวันนี้ จะไม่มีโอกาสอีก

อธรรมศักดิ์สิทธิ์บอกว่า ในสิบวันนี้ผังปานไม่อาจประมือกับผู้คน อธรรมศักดิ์สิทธิ์ดูไม่ผิดเด็ดขาด เพราะว่ามันเป็นยอดฝีมือระดับเดียวกับผังปาน

จวบกระทั่งฟงสิงเลี่ยลอยอยู่กลางอากาศเห็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ต่อสู้กับผังปาน ค่อยล่วงรู้ถึงความสำเร็จด้านวิชาการต่อสู้ของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ยิ่งตระหนักถึงความน่ากลัวของผังปาน

เพื่อจิ้นปิงหวิน เพื่ออธรรมศักดิ์สิทธิ์ เพื่อยุทธจักรโดยรวม ฟงสิงเลี่ยต้องฆ่าผังปานให้จงได้ มาตรว่าไม่มีโอกาสแม้สักส่วนเดียว มันก็ไม่ระย่นย่อเด็ดขาด

เช่นเดียวกับอธรรมศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่นำพากับความเป็นตาย

ผังปานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พี่ฟงพกพาความแค้นรุดมา ไฉนไม่ลงมือในบัดดล ไม่เช่นนั้นพลังสภาวะคงไม่อ่อนโทรมลงเช่นตอนนี้แล้ว"

มันแม้หันหลังให้กับฟงสิงเลี่ย แต่คล้ายกล่าวโดยที่เผชิญหน้ากับฟงสิงเลี่ยก็มิปาน

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"พี่ผังเผชิญหน้ากับท่านพี่ทั้งสอง ข้าพเจ้าไหนเลยฉวยโอกาสซ้ำเติมได้?"

ผังปานแหงนหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เพียงบุคลิกการวางตัวของพี่ฟงนี้ เป็นที่คาดคิดได้ว่า พี่ฟงจะได้เป็นยอดฝีมือที่ได้รับการยกย่องสืบต่อจากอาจารย์ท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเพียงเป็นตัวโง่งมที่ยกอ้างเมตตาธรรมเท่านั้น"

ผังปานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พี่ฟั่นล้อเล่นแล้ว พี่ฟั่นทราบหรือไม่ว่า เราไฉนรับบาดเจ็บบอบช้ำ ยังปรากฏกายออกมาพบกับพวกท่าน?"

คนทั้งสามงงงันวูบใหญ่ คิดไม่ถึงผังปานยอมรับว่าตัวเองรับบาดเจ็บบอบช้ำ

หานป๋อมองดูฟงสิงเลี่ย ฟงสิงเลี่ยก็รู้สึกตัว เหลียวมองมาที่มัน หานป๋อทักทายราวกับพบพานญาติสนิท ฟงสิงเลี่ยก็ยิ้มพลางผงกศีรษะ มันย่อมจดจำไม่ออกว่า บุรุษรูปกายกำยำเบื้องหน้าเป็นเด็กหนุ่มอ่อนแอที่เคยช่วยเหลือมันขึ้นจากน้ำ แต่เห็นอีกฝ่ายเผชิญหน้ากับผังปานอย่างอาจหาญ จึงบังเกิดความนิยมยกย่อง

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูผังปานอย่างประหลาดใจ กล่าวว่า

"พี่ผังที่ปรากฏกาย นอกจากเชื่อว่าแม้บาดเจ็บบอบช้ำยังเอาชนะพวกเราได้ ยังมีเหตุผลอื่นอีกหรือ?"

ผังปานสั่นศีรษะกล่าวว่า

"หามิได้ หากไม่มีความจำเป็น เราจะไม่ลงมือต่อพวกท่าน"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านกล่าวเช่นนี้ ไยมิใช่กระตุ้นเตือนให้พวกเราฉวยโอกาสลงมือต่อท่าน?"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากพวกท่านคิดลงมือจริงๆ เราได้แต่สะกดอาการบาดเจ็บบอบช้ำไว้ จากนั้นปลิดปลงสังหารพวกท่าน ค่อยเสาะหาสถานที่พักรักษาตัว หวังว่าภายในหนึ่งปีสามารถฟื้นฟูดังเดิม"

หนึ่งปีให้หลัง เป็นวันเวลาที่มันนัดต่อสู้กับล่างฟานหวิน

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านมีมือดีดับดั่ง สามารถเรียกระดมสิบเทพอสูรอะไรนั่นออกมา ไยต้องฝืนใจสะกดอาการบาดเจ็บบอบช้ำไว้?"

ผังปานยิ้มเล็กน้อย หาตอบคำไม่

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"เด็กน้อยไม่รู้ความจริงๆ หรือแสร้งเป็นไม่รู้ความ ปรมาจารย์มารผู้ยิ่งใหญ่หากต้องขอกำลังหนุน เรื่องราวแพร่กระจายออกไปไยมิใช่เป็นที่หัวร่อเยาะ?"

พริบตานั้นบรรยากาศเขม็งเคร่งเครียดถึงที่สุด?

ที่แท้ลงมือหรือไม่ลงมือดี?

นี่อาจเป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่จะทำร้ายหรือเข่นฆ่าผังปานได้

ในใจหานป๋อบังเกิดความยกย่องต่อผังปาน พญามารผู้นี้มีบุคลิกภาพเหนือธรรมดา กอปรด้วยความเชื่อมั่นตัวเอง ท้าทายความเป็นความตายและสำเร็จลัมเหลวโดยไม่พรั่น

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ท่านยังไม่บอกสาเหตุที่ปรากฏกายออกมา"

ผังปานกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ก่อนอื่นพันธุมารภายในกายน้องแซ่หานกระตุ้นปฏิกิริยาของเราขึ้น ทำให้เราบังเกิดความสงสัยอยากรู้กลบความคิดคำนึงทุกสิ่ง ส่วนพี่ฟงสามารถเอาชนะบริวารของเราสิบสามคน ในระยะเวลาที่หายใจร้อยครั้ง คุกคามเข้ามาสองร้อยยี่สิบหกก้าว ทำให้เราคาดการณ์ว่าสักวันหนึ่งมันจะมีความสำเร็จถึงระดับเดียวกันหรือถึงกับเหนือล้ำกว่าลี่เย่อไห่ สร้างความยินดีปรีดา ต้องการพบมันสักครา"

คนทั้งสามบังเกิดความตื่นตระหนกเหลือประมาณ โดยเฉพาะฟงสิงเลี่ย ทั้งนี้เพราะขณะที่ผังปานสั่งหยุดการต่อสู้ มันเพิ่งก้าวเท้าที่สองร้อยยี่สิบหกออกไปจริงๆ แต่ผังปานเมื่อต้องการ "พบ" มัน ไฉน

ไม่เหลียวหน้ามา?

มือที่ถือง้าวของหานป๋อสั่นสะท้าน บังเกิดความรู้สึกว่าผังปานสูงส่งสุดอาจเอื้อม พญามารผู้นี้อยู่ภายใต้ความกดดันของมันกับโจรท่องโดดเดี่ยว ยังสามารถแบ่งแยกสมาธิไปที่ฟงสิงเลี่ย

โจรท่องโดดเดี่ยวทราบว่าหากปล่อยให้ผังปาน "นำแสดง" ต่อไป พวกมันอาจแตกตื่นจนไม่อาจถืออาวุธมั่น จึงร้องถามว่า

"คิดต่อสู้หรือเลิกรา พวกท่านลองบอกมา"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต่อสู้แล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวและหานป๋อล้วนงงงันวูบใหญ่

หากมิใช่โจรท่องโดดเดี่ยวคิดบังคับหานป๋อรับเฉาเสียเป็นอนุภรรยา ต่อให้จ่อดาบใส่มัน ก็ไม่คิดลงมือต่อผังปาน ส่วนหานป๋อประจันหน้ากับผังปานเพราะสืบเนื่องจากเซ่อจุนซิ่น ระหว่างมันกับผังปานหามีความแค้นโดยตรงไม่

ตรงกันข้ามกับฟงสิงเลี่ย ไม่ว่าดูจากมุมใด ล้วนคิดลงมือต่อผังปาน ตอนนี้กลับบอกว่าไม่ต่อสู้แล้ว สร้างความคับข้องใจแก่ผู้คนนักยามนี้ท้องฟ้ามืดมิดแต่แรก ท้องฟ้าประดับด้วยหมู่ดาว คล้ายกะพริบตาต่อทั้งหมด

โจรท่องโดดเดี่ยวเสียบกล้องยาสูบกับสายรัดเอว บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หวังว่าคืนนี้ไม่ฝันร้าย"

พลางชำเลืองมองหานป๋อแวบหนึ่ง กระตุ้นเตือนหานป๋ออย่าลืมคำมั่นสัญญา

หานป๋อก็ซุกเก็บง้าวสามเชียะแปด แต่อดถามมิได้ว่า

"ไม่ต่อสู้ก็ประเสริฐ แต่ว่าพี่ฟงไฉนเปลี่ยนความตั้งใจ?"

ฟงสิงเลี่ยไม่แยแสสนใจหานป๋อ เพียงจับจ้องมองผังปาน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าคาดคิดว่า หากเป็นอาจารย์ผู้ล่วงลับจะไม่ฉวยโอกาสที่ท่านบาดเจ็บบอบช้ำลงมือ เราฟงสิงเลี่ยไหนเลยกระทำเรื่องที่อาจารย์ผู้ล่วงลับไม่ลดตัวลงกระทำ?"

ผังปานกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"อย่างนั้นเราไปแล้ว"

พลางหันกายไป เพียงก้าวเท้าออก ก็หายลับกับดงไม้ คล้ายกับเพียงก้าวเท้าหนึ่งก้าว เท่ากับยอดฝีมือทั่วไปเดินถึงเจ็ดแปดก้าว จวบกระทั่งจากไปมันไม่ได้เหลียวมองฟงสิงเลี่ยแม้สักแวบเดียว

คนทั้งสามตะลึงลานกับที่ ค่อยทราบว่าหากผังปานคิดจากไปโดยไม่ต่อกรด้วย ไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางมันได้

โจรท่องโดดเดี่ยวผนึกวิชาขโมยฟัง ชั่วครู่ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า

"ล้วนจากไปแล้ว"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ผังปานมิใช่คิดคร่ากุมตัวพี่ฟงหรอกหรือ ไฉนยอมปล่อยปละละเว้นพี่ฟงโดยง่ายดาย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"หากท่านคาดเดาวิธีการของผังปานออก มันก็ไม่ต้องออกมาคลุกคลีในยุทธจักรแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวกับหานป๋อว่า

"พี่ท่าน พวกเราคล้ายไม่เคยพบหน้ามาก่อน เหตุใดพี่ท่านบังเกิดความคุ้นเคยต่อข้าพเจ้ายิ่ง?"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ข้าพเจ้าคือเสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) ที่ฉุดดึงท่านขึ้นจากน้ำบริเวณท่าข้าม หลวงจีนกว่างตู้ไม่ได้บอกต่อท่านหรือ?"

ยามกะทันหันมันลืมเลือนว่า ไม่ว่ารูปลักษณะพลังฝีมือ มันไม่มีเค้าของ "หานป๋อน้อย" อยู่อีก

ฟงสิงเลี่ยเบิกตากลมโต เหม่อมองดูมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นมือออกคว้าไหล่ของหานป๋อ กล่าวอย่างดุร้ายว่า

"เด็กน้อยมีความเป็นมาไม่กระจ่าง ไฉนมีส่วนเกี่ยวข้องกับเซ่อจุนซิ่น รีบสารภาพออกมา"

น้ำเสียงแม้ดุร้ายหมายขวัญ ในใจกลับบังเกิดน้ำมิตรอันอบอุ่น ทั้งนี้เพราะหานป๋อสามารถหลบรอดจากท่าคว้าจับของมันชัดๆ กลับปล่อยให้มันคว้าไว้ แสดงว่าไว้วางใจในตัวมัน นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตมันที่ได้รับ "น้ำมิตร" อันล้ำค่า

หานป๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าบอก อย่าได้ใช้กำลังรุนแรงได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงขอค้างแรมที่หมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่งสองคืน ดูดซับประสบการณ์ต่อสู้กับกูจู่และหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด จนมีเพลงดาบรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง ค่อยออกเดินทางสู่ตึกตระกูลหานเมืองอู่ชาง

ระหว่างทางเผชิญฝนห่าใหญ่ ต้องลอบทอดถอนใจที่ดินฟ้าอากาศไม่เป็นใจ ได้แต่หลบเข้าหุบเขาแห่งหนึ่ง เพิ่งบรรลุถึงปากหุบเขาห่าฝนพลันหยุดตก แสงอาทิตย์โผล่พ้นเมฆออกมา

ภายใต้เส้นโค้งของสายรุ้ง ภายในหุบเขาเป็นอีกโลกหนึ่ง มีที่นายี่สิบกว่ามู่ (ไร่จีน) เพาะปลูกข้าวโพดผักสด ท่ามกลางต้นผลไม้ปลูกกระท่อมมุงจากไว้ นับเป็นแดนลับแลในแดนดินอย่างแท้จริง

ชิฉางเจิงไม่คิดรบกวนความสงบสุขของผู้อื่น ขณะจะจากไป พลันอุทานดัง 'เอ๊ะ' หยุดยั้งลงมองดูนาข้าวเบื้องหน้า

นาข้าวเพิ่งเก็บเกี่ยวไม่นาน ชิฉางเจิงมองดูฟางข้าวที่ถูกตัดขาดจากต้นข้าว ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัยขึ้น

ฟางข้าวทุกต้นถูกเพลงดาบชนิดเดียวกันตัดขาดจากต้นข้าว แสดงออกถึงความแม่นยำ และพลังที่ยืนยาว

ชายฉกรรจ์ผอมสูงผู้หนึ่งเดินอ้อมออกจากหลังต้นผลไม้ บนไหล่แบกปุ๋ยสองหาบ เหยียบย่ำทางน้อยบนนาข้าวมา มันจดจ่ออยู่กับที่ดินทำกินซึ่งยื่นขยายไปทางซ้ายขวา หาล่วงรู้ถึงการบุกรุกของคนแปลกหน้าไม่

ชายฉกรรจ์ผอมสูงหยุดยืนอยู่กลางนาข้าวแถบหนึ่ง ทำการใส่ปุ๋ยลงดิน

ชิฉางเจิงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น กล่าวเสียงกังวานว่า

"ผู้เยาว์ชิฉางเจิงแห่งพรรคมังกรพิโรธ ขอเรียนถามนามสูงส่งของผู้อาวุโส"

ชายฉกรรจ์ผอมสูงกล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้นว่า

"เราเร้นกายอยู่ที่นี้ ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลกแต่แรก หากสหายเพียงผ่านทางมา ก็เดินทางต่อเถอะ"

ชิฉางเจิงประสานมือกล่าวคำ "รบกวนแล้ว" หันกายหมายจากไป

ในดงผลไม้พลันบังเกิดเสียงเปิดประตู แว่วเสียงไพเราะอ่อนหวานเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"ฉางเจิง"

คำ "เจิง" กล่าวไม่จบความ พลันขาดหายไป คล้ายกับว่าสตรีที่ร้องเรียกฉุกคิดว่าตนเองไม่สมควรเรียกหา

ชิฉางเจิงหมุนตัวกลับอย่างงุนงง พอดีประสานสบกับสายตาที่

เกรี้ยวกราดดุจคมดาบของชายฉกรรจ์ผอมสูงนั้น

ในดงผลไม้ปราศจากสุ้มเสียงดังลอดออกมาอีก

ชิฉางเจิงมีความจำเป็นเลิศ นึกออกว่าสตรีที่เรียกหามันเป็นใคร พลันพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

ชิฉางเจิงสบสายตากับชายฉกรรจ์ผอมสูงนั้น กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ในยุทธจักรมีคนใช้ดาบมากราวกับหมู่ดาวบนฟ้า แต่ผู้ที่ฉางเจิงนิยมยกย่อง มีแต่ดาบมือซ้ายฟงหานผู้อาวุโส"

ที่แท้คนที่ยอมเร้นกายอยู่ในหุบเขาผู้นี้ เคยเป็นบุคคลในตำนานยอดฝีมือฝ่ายอธรรม...ดาบมือซ้ายฟงหาน

เมื่อสามปีก่อน ดาบมือซ้ายท้าสู้กับล่างฟานหวิน แม้พ่ายแพ้ยังภาคภูมิใจ คบหาเป็นสหายกับล่างฟานหวิน ได้รับไหว้วานจากล่างฟานหวิน นำตัวเฉียนหงชิง ซึ่งเป็นบุตรีบุญธรรมของหัตถ์พิษเฉียนหลอ และถูกเปิดโปงว่าทำงานเป็นไส้ศึกออกจากเกาะมังกรพิโรธ คิดไม่ถึงว่าจะซ่อนตัวเร้นกายอยู่ที่นี้

เมื่อครู่ผู้ที่เรียกหามัน มิต้องบอกก็ทราบได้ว่าเป็นอดีตภรรยาของประมุขพรรคมังกรพิโรธนามเฉียนหงชิง

ดาบมือซ้ายงำประกายตาไว้ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เอ่ยถึงการใช้ดาบ ไม่มีผู้ใดเทียบดาบสันหนาของฟู่อิง เราผู้แซ่ฟงเป็นขุนพลผู้ปราชัย ไหนเลยกล้าอวดอ้างความเข้มแข็ง ระหว่างนี้พี่ล่างฟานหวินสบายดี?"

ชิฉางเจิงตอบว่าสบายดี คนผู้นี้เปลือกนอกหยาบกร้าน แท้ที่จริงละเอียดรอบคอบ ถึงแม้ว่ายุทธจักรบังเกิดมรสุมปั่นป่วน มันกลับไม่เอ่ยถึง มิต้องการทำลายความสันติสุขในหุบเขา

แว่วเสียงเฉียนหงชิงดังจากในกระท่อมมุงจากกลางดงผลไม้ว่า

"สหายเก่ามาจากแดนไกล ฟงหานท่านไฉนไม่เชิญแขกเข้ามาดื่มน้ำชาสักถ้วย?"

คราครั้งนี้ถึงรอบชิฉางเจิงบังเกิดความลังเล มันผู้นี้แบ่งแยกความรักความชังอย่างชัดแจ้ง

เฉียนหงชิงหลอกลวงน้ำใจของซ่างกวนอิง ตอนนี้ยังอยู่ร่วมกับดาบมือซ้าย คาดว่ามีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดา ไม่สมควรพบหน้าค่าตากัน

ดาบมือซ้ายชี้มือไปทางตะวันออก กล่าวว่า

"เมฆฝนใกล้กราย หากพี่ชิไม่รังเกียจว่ากระท่อมซอมซ่อขอเชิญเข้ามาพักผ่อน รอจนฝนตกผ่านค่อยเดินทางต่อ"

ชิฉางเจิงมองตามปลายนิ้วมัน เห็นทางทิศตะวันออกที่ไกลตาปรากฏเมฆดำก่อตัว ฉากวิวทิวทัศน์ถูกควันพิรุณบดบัง

ดาบมือซ้ายเดินนำหน้าเข้าดงผลไม้ ชิฉางเจิงระงับสติแล้วติดตามไป

ทั้งสองตัดผ่านทางน้อย ซึ่งเพาะปลูกผลไม้นานาชนิดอยู่สองฟากข้าง เห็นที่เบื้องหน้าปลูกกระท่อมหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กจำนวนสองหลัง ปล่องควันของกระท่อมหลังเล็กปรากฏควันไฟลอยขึ้น แสดงว่าเฉียนหงชิงกำลังต้มน้ำชงชา หวนนึกถึงก่อนหน้านี้ นางเป็นฮูหยินปางจู่ มีบ่าวไพร่หญิงรับใช้มากมาย ตอนนี้ต้องทำงานเองทุกเรื่อง ไม่ทราบปรับตัวได้หรือไม่

ดาบมือซ้ายเปิดประตูกระท่อม ผายมือเชิญชิฉางเจิงเข้าไป

ชิฉางเจิงหยุดชะงักลง เงยหน้าสูดลมหายใจหลายครา รำพึงว่า

"ดอกอบเชยที่หอมยิ่ง"

ใบหน้าที่กระด้างเย็นชาของดาบมือซ้ายปรากฏรอยยิ้มเป็นครั้งแรก กล่าวว่า

"เป็นกลิ่นหอมของต้นอบเชยที่รั้งเราไว้สามปี หรืออาจเป็นชั่วชีวิต"

ชิฉางเจิงพลอยบังเกิดความรู้สึกอันเกียจคร้านขึ้น สาวเท้าเข้ากระท่อมไป

ภายในกระท่อมจัดตั้งโต๊ะตู้เก้าอี้ ยังเปิดห้องอีกสองห้อง ปล่อยม่านมุกลง เครื่องเรือนทุกชิ้นทำจากต้นท้อ มาตรว่าไม่ได้สลักเสลาลวดลาย แต่ฝีมือประณีต ให้ความรู้สึกที่สบายใช้ทนทาน บนผนังยังแขวนภาพตัวหนังสืออยู่หลายใบ

ดาบมือซ้ายเห็นมันสำรวจดูโต๊ะเก้าอี้ จึงกล่าว

"เหล่านี้ล้วนเป็นงานฝีมือของเรา"

พลางชี้มือไปยังภาพตัวหนังสือที่แขวนบนผนัง กล่าวเสริมว่า

"เหล่านี้เป็นผลงานของหงชิง"

แว่วเสียงเกรียวกราว ฝนสาดซัดใส่หลังคากระท่อม บรรเลงเป็นบทเพลงตามธรรมชาติ ความเย็นชำแรกผ่านหน้าต่างเข้ามา

ชิฉางเจิงเลือกเก้าอี้ไม้ที่ติดหน้าต่างทรุดนั่งลง บิดขี้เกียจคราหนึ่ง สุขสบายจนคร้านที่จะพูดจา

มันรับรู้ถึงความสุขสงบและความอบอุ่นของโลกน้อยๆ ของดาบมือซ้ายกับเฉียนหงชิง พลันรู้สึกว่าดาบที่สะพายอยู่บนหลังทั้งหนักทั้งเป็นเครื่องถ่วง รีบปลดลงมาวางพิงที่มุมห้อง จากนั้นฉุกใจคิดกวาดตามองหา

ดาบมือซ้ายนั่งลงบนเก้าอี้กลางห้องรับแขกกล่าวว่า

"พี่ชิมองหาดาบของเราหรือ?"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะด้วยความกระดาก ดาบมือซ้ายยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม้แต่เราก็ลืมว่าวางดาบไว้ที่ใดแล้ว"

พลันแว่วเสียงฝีเท้าดังขึ้น ชิฉางเจิงเหลียวหน้ามอง แทบจดจำไม่ออกว่าเป็นฮูหยินปางจู่ผู้งามเฉิดฉัน...เฉียนหงชิง

นางสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ ไม่พอกแป้งแต้มชาด ผมดำขลับเกล้าสูงขึ้น ใช้ปิ่นไม้เสียบติดกับมวยผมบนศีรษะ ให้ความรู้สึกที่บริสุทธิ์สดใส ปราศจากเค้าความฉูดฉาดบาดตาเช่นกาลก่อน

นางถือถาดไม้ใบหนึ่ง บนถาดจัดวางน้ำชาป้านหนึ่ง และถ้วยชาเล็กๆ หลายใบ เดินชดช้อยเข้าห้องมา

ชิฉางเจิงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ฮูหยินปาง...ไม่ เฉียน...แม่นางเฉียน"

มันรู้สึกตัวว่ากล่าวผิดไป เฉียนหงชิงก็หน้าหม่นหมองลง มือไม้สั่นสะท้าน ทำถ้วยชาใบหนึ่งพลิกล้มบนถาด

ดาบมือซ้ายรับถาดไป กล่าวชักชวนชิฉางเจิงราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"พี่ชิ ฉวยโอกาสที่ชายังร้อนดื่มลงไปเถอะ"

ชิฉางเจิงฉวยโอกาสนั่งลงที่ข้างโต๊ะ เพื่อชะล้างบรรยากาศอันกระอักกระอ่วน

เฉียนหงชิงก็ทรุดนั่งลง ก้มศีรษะไร้วาจา

ดาบมือซ้ายคล้ายนึกได้อันใด ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"หงชิงท่านรินน้ำชาให้แก่พี่ชิเถอะ เราจะออกไปชมดู"

พลางหยิบเสื้อฟางกันฝนคลุมลงบนร่างผลักประตูรีบรุดออกไป

ประตูกระท่อมปิดลง หนุ่มสาวทั้งสองล้วนเงียบงันไร้วาจา

เฉียนหงชิงอุทานอย่างนึกได้ ถือป้านน้ำชารินลงในถ้วยชาเบื้องหน้าชิฉางเจิง พร้อมกับถามเบาๆ ว่า

"เขายังแค้นข้าพเจ้าหรือไม่?"

ก่อนที่น้ำชาจะล้นถ้วยออกมา ชิฉางเจิงยื่นมือช้อนจะงอยปาก

ป้านไว้

เฉียนหงชิงค่อยรู้สึกตัว วางป้านน้ำชาลงในถาด

ชิฉางเจิงเห็นในชาเขียวสดใส มีใบชาลอยอยู่สองใบ หัวงสมองกลับขาวว่างเปล่า

เฉียนหงชิงเรียก "ฉางเจิง" ชิฉางเจิงค่อยสะท้านตื่นจากภวังค์ พอเงยหน้าขึ้น ทั้งสองพอสบสายตากัน พากันเบือนสายตาไป

ชิฉางเจิงไม่อาจทนทานรับบรรยากาศที่อึดอัดแทบขาดใจตาย ยืดกายขึ้นเดินถึงริมหน้าต่างมองออกไป เห็นในลมฝนกลางที่นา ดาบมือซ้ายกำลังพรวนดินอยู่

เฉียนหงชิงกล่าวเบาๆ ว่า

"เขาดบแต่งฮูหยินปางจู่คนใหม่หรือไม่?"

ชิฉางเจิงมองดูเงาร่างที่เลือนรางของดาบมือซ้าย ซึ่งสืบเนื่องจากพายุฝนรุนแรงกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

"ยังไม่"

หลังความนิ่งเงียบงันที่น่าอึดอัดใจ เฉียนหงชิงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ฉางเจิง ในพรรคมังกรพิโรธมีแต่ท่านที่สนทนากับข้าพเจ้าอย่างถูกคอ ท่านใช่รับปากข้อขอร้องของข้าพเจ้าประการหนึ่งหรือไม่?"

ชิฉางเจิงให้นางบอกมา เฉียนหงชิงกล่าวว่า

"ช่วยให้เขาลืมข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงพลันหันขวับมาถลึงมองเฉียนหงชิง จนบัดนี้มันค่อยมองดูอดีตฮูหยินของประมุขพรรคที่จากมานานปีโดยละเอียด

นางซูบผอมลง ใบหน้าซึ่งไม่ได้พอกแป้งฝุ่นลดความเฉิดฉันลงสามส่วน แต่เพิ่มความงามสดใสอีกสามส่วน มีแต่เรือกสวนไร่นาจึงเพาะสร้างลักษณะพิเศษนี้ได้

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่เอ่ยถึงเรื่องที่พบกับท่านต่อปางจู่"

เฉียนหงชิงมองดูมันอย่างหดหู่แวบหนึ่ง ค่อยลดสายตามองดูถ้วยชา กล่าวว่า

"มีแต่ฉางเจิงที่ล่วงรู้จิตใจข้าพเจ้า"

คำพูดนี้แสดงว่า นางยึดถือชิฉางเจิงเป็นผู้รู้ใจที่แท้จริง

ชิฉางเจิงหยิบฉวยดาบยาว สะพายที่กลางหลัง เฉียนหงชิงกล่าวว่า

"ฉางเจิง ท่านยังไม่ดื่มชาที่เราชงเพื่อท่าน"

ชิฉางเจิงขณะจะตอบคำ ที่นอกหุบเขาบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านฟงหานอยู่หรือไม่?"

เฉียนหงชิงสะท้านขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า

"ในที่สุดมาแล้ว"

คล้ายกับทราบแต่แรกว่าจะมีแขกมาเยือนก็มิปาน

ชิฉางเจิงมองดูนางอย่างสงสัยใจ เฉียนหงชิงอธิบายว่า

"เมื่อเดือนก่อนฟงหานไปซื้อสิ่งของภายในเมือง พบว่าถูกสะกดรอย ดังนั้นคาดเดาว่าจะช้าเร็วต้องมีคนสืบเสาะถึงที่นี้"

"ท่านฟงหานอยู่หรือไม่?"

คราครั้งนี้เสียงร้องใกล้เข้ามาอีก

ชิฉางเจิงมองออกไปยังเบื้องนอก เห็นท่ามกลางลมฝนมีเงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งกางร่มยืนอยู่บนเส้นทางเข้าหุบเขา ห่างจากดาบมือซ้ายที่ทำงานอยู่ในนาเพียงยี่สิบกว่าก้าว

ดาบมือซ้ายยังจดจ่ออยู่กับการงาน ตวัดพลั่วขึ้นลง คล้ายไม่ได้ยินก็มิปาน

ผู้มากล่าวว่า

"เราเจี้ยนเจิ้งหมิงแห่งสำนักซีหนิง เป็นหนึ่งในสี่ขุนศึกสังกัดท่านผู้บัญชาการทหารองครักษ์ลมยะเยือกเหลิงเอี้ยน คราครั้งนี้ได้รับคำสั่งท่านผู้บัญชาการเหลิง ถือจดหมายลับมามอบต่อท่านฟงหาน"

ชิฉางเจิงที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างฉุกคิดขึ้น ในสหพันธ์แปดสำนักถือสำนักเส้าหลิน ฉางไป่ ซีหนิงเป็นผู้นำ ในจำนวนนี้นับสำนักซีหนิงมีความสัมพันธ์กับทางการอย่างแนบแน่น ยกตัวอย่างยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนัก ฉายามือสิ้นไมตรีเยี่ยซู่ตงเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เจี้ยนเจิ้งหมิงฉายาร่มสัญจร ใช้ร่มที่สร้างจากเหล็กกล้าเป็นอาวุธ เป็นศิษย์น้องของมือสิ้นไมตรี มีลำดับรุ่นในสหพันธ์แปดสำนักสูงยิ่ง คิดไม่ถึงกลับเป็นสุนัขรับใช้ของผู้บัญชาการทหารองครักษ์เหลิงเอี้ยนส่งจดหมายมา

แว่วเสียงดาบมือซ้ายดังว่า

"เราไม่ถามไถ่เรื่องในยุทธจักรตั้งแต่แรก โปรดคืนจดหมายแก่เหลิงเอี้ยน ไม่ว่าในจดหมายเขียนว่าอะไร เราไม่ต้องการทราบทั้งสิ้น"

เจี้ยนเจิ้งหมิงกล่าวว่า

"ท่านผู้บัญชาการเหลิงทราบแต่แรกท่านฟงหานหลุดพ้นจากทางโลก ไม่หวังชื่อเสียงลาภยศ แต่คราครั้งนี้คิดกวาดล้างพรรคมังกรพิโรธ จึงขอเชิญท่านฟงหานเข้าร่วมขบวน โดยยกฐานะท่านเป็นอาคันตุกะผู้ทรงเกียรติ ขอท่านฟงหานรับไว้พิจารณา"

ชิฉางเจิงครุ่นคิดขึ้น...มิน่าเล่าเหลิงเอี้ยนใช้ให้ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงมาเป็นทูตเจรจา นับว่าใช้คำพูดอย่างเหมาะสม น่าเสียดายที่ไม่ทราบความจริง เข้าใจว่าดาบมือซ้ายกับล่างฟานหวินมีความแค้นอย่างลึกล้ำ หาทราบไม่ว่าทั้งสองกลับกลายจากศัตรูเป็นสหายแล้ว

ดาบมือซ้ายกล่าวย้ำว่า

"มิต้องกล่าวมากความ กลับไปบอกต่อเหลิงเอี้ยนว่า บุญคุณความแค้นระหว่างเรากับล่างฟานหวินสะสางสิ้นตั้งแต่สามปีก่อน ท่านไปเถอะ"

น้ำเสียงไม่เกรงอกเกรงใจแม้แต่น้อย เจี้ยนเจิ้งหมิงก็กล่าวคำอำลา หันกายจากไป

ชิฉางเจิงมองดูเงาหลังของร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงที่เคลื่อนห่างออกไป ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ร่มสัญจรผู้นี้นับเป็นบุคคลน่านิยม น่าเสียดายทำตัวเป็นสุนัขรับใช้ทางการมาตอแยพวกเรา คราครั้งนี้เราประสบพบเห็น หากไม่สั่งสอนพวกมันบ้าง จะมีคำว่ากล่าวกับบรรพบุรุษตระกูลชิได้อย่างไร?"

เฉียนหงชิงที่ด้านหลังกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ฉางเจิง ท่านชมชอบตอแยแส่หาเรื่องเอาแต่ต่อยตีเช่นนี้"

ชิฉางเจิงหันกายกลับไป เหม่อมองดูนางชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าวันเวลาที่ผ่านเลยไม่หวนกลับคืนมาใหม่ เมื่อสี่ปีก่อน ข้าพเจ้าจู่โจมสังหารมหาโจรเฉินว่าง กลับถึงเกาะมังกรพิโรธขณะที่ท่านพันบาดแผลให้แก่ข้าพเจ้า ก็กล่าวคำพูดสองประโยคนี้"

เฉียนหงชิงก้มศีรษะลง ในที่สุดน้ำตาทะลักจากเบ้า

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มออกมา เดินถึงข้างโต๊ะ หยิบน้ำชาถ้วยหนึ่งดื่มลงไป สั่นศีรษะกล่าวว่า

"นอกจากบุรุษร้องไห้แล้ว ที่ข้าพเจ้ากลัวที่สุดคือสตรีร้องไห้"

เฉียนหงชิงกล่าวว่า

"สามปีมานี้ข้าพเจ้าไม่เคยร้องไห้ ร้องไห้สักครั้งคงไม่เกินเลยไป"

ชิฉางเจิงเดินถึงข้างประตู ขณะจะก้าวออกไป พลันเหลียวหน้ากลับมากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่า ในชีวิตไม่มีความรู้สึก 'หึงหวง' แต่วันที่ปางจู่ (ประมุขพรรค) นำท่านกลับเกาะ ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจรสชาติของความหึงหวง นั่นเป็นช่วงหนึ่งของการหวนรำลึกของข้าพเจ้า ขอให้ทุกสิ่งเป็นเพียงหวนระลึก ที่ผ่านไปปล่อยให้ผ่านไป รอต้อนรับวันใหม่เถอะ"

กล่าวจบหันกายไปช้าๆ ก้าวออกนอกประตู ฝ่าสายฝนจากไปไกล

เฉียนหงชิงมองดูน้ำฝนสาดซัดใส่ร่างชิฉางเจิง พลันบังเกิดภาพหลอน ราวกับว่าที่จากไปไม่เพียงเป็นเงาหลังที่เปียกชุ่มของชิฉางเจิง ยังเป็นเงาหลังของซ่างกวนอิง

เงาหลังกลับแปรเปลี่ยนเป็นล่างฟานหวิน

หลัวไม้ไผ่ใบหนึ่งจัดวางอยู่บนโต๊ะกลมกลางห้องโถง

ผังปานมองดูหลัวไม้ไผ่ จวบกระทั่งฟางเยี่ยหวี่เดินเข้ามาหยุดยืนที่ข้างกาย มันยังไม่แบ่งแยกสมาธิไป ส่วนสองบ่าวดำขาวอารักขาอยู่สองฟากข้างราวรูปสลักจากศิลา

ผังปานแหงนหน้าทอดถอนใจ ถามว่า

"นับตั้งแต่ล่างฟานหวินสานหลัวไม้ไผ่ใบนี้ เยี่ยหวี่เจ้าดูอันใดออก?"

ฟางเยี่ยหวี่คล้ายทราบแต่แรกว่าผังปานจะถามคำถามนี้ จึงกล่าว

"ล่างฟานหวินมีมือที่ประณีตคู่หนึ่ง ต่อให้สรรหาช่างฝีมือดีที่สุดในโลก ได้แต่สานวัตถุเช่นนี้เท่านั้น"

ผังปานแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"ยังมีผู้ใดสามารถกระจายพลังแห่งความ 'สมดุล' ผ่านทางหลัวไม้ไผ่เท่ากับล่างฟานหวินได้?"

ฟางเยี่ยหวี่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง เพ่งตามองดูหลัวไม้ไผ่

หลัวไม้ไผ่จัดตั้งอยู่บนโต๊ะอย่างมั่นคง ไม่เอนไปทางซ้ายหรือเอียงไปทางขวาแม้สักหุนเดียว

ผังปานกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมื่อเบิกฟ้าเปิดพิภพ แบ่งเป็นมืดและสว่าง มีทางตรงต้องมีกลับกัน มีวิถีคล้อยต้องมีย้อนทวน วิถีแห่งโลกหล้าขึ้นอยู่กับการควบคุมบังคับพลังที่ตรงข้ามเหล่านี้ เป็นที่มาของคำ 'สมดุล' จากพลังแห่งความสมดุลของหลัวไม้ไผ่ใบนี้เป็นที่คำนวณได้ว่า เพลงกระบี่ของล่างฟานหวินบรรลุถึงขอบเขตขั้นท่องเดินหนแล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่ฉวยโอกาสถามว่า

"ลี่เย่อไห่เปรียบกับล่างฟานหวินเป็นอย่างไร?"

ผังปานกล่าวว่า

"พลังฝีมือของทั้งสองล้วนจัดอยู่ชั้นที่หนึ่ง ต่างกันที่ภาวะจิตใจ ในใจลี่เย่อไห่เต็มไปด้วยความเศร้าสลด และความมุ่งมั่นต่อมรรคาบู๊ ส่วนล่างฟานหวินรำลึกถึงภรรยาผู้ล่วงลับ ใช้จันทราและสุราหล่อหลอมเข้ากับชีวิต หากให้ใช้คำพูดบอกความแตกต่างของพวกมัน ลี่เย่อไห่กอปรด้วยพลังดุดัน ล่างฟานหวินกอปรด้วยพลังสูงส่า"

ฟางเยี่ยหวี่บังเกิดความพลุ่งพล่านใจ ในโลกหล้ามีแต่ผังปานสามารถแยกแยะยอดฝีมือทั้งสองนี้อย่างชัดแจ้ง มีแต่ปรมาจารย์มารจึงมีสายตาเช่นนี้

ผังปานแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ลี่เห่อไห่อันร้ายกาจ หกสิบปีมานี้ เราผังปานเพิ่งรับบาดเจ็บบอบช้ำเป็นครั้งแรก"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"เยี่ยหวี่ทราบหรือไม่ เราชมชอบความรู้สึกที่รับบาดเจ็บซึ่ง

แปลกใหม่ กระตุ้นให้เรานึกถึงสิ่งที่ปรกติไม่ทันนึกถึง และไม่ได้กระทำ"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ซือจุน (ท่านอาจารย์) คิดทำอะไร?"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"สรรหาหอนางโลมที่ภูมิฐานที่สุดของที่นี้ ค่ำคืนนี้สั่งจองโต๊ะสุรา คัดเลือกนางคณิกาที่มีชื่อที่สุดมาดื่มเป็นเพื่อน เราจะเลี้ยงแขกผู้หนึ่ง"

ฟางเยี่ยหวี่ถามอย่างงุนงงว่า

"เลี้ยงผู้ใด?"

ผังปานกล่าวว่า

"หัตถ์พิษเฉียนหลอ"

มรสุมเหล่าสุรา

บนเหลาสุราโอ่โถงในเมืองหวงโจว ซึ่งเป็นเมืองใหญ่อีกแห่งหนึ่งอยู่ห่างจากเมืองอู่ชางไม่ไกล โจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อและฟงสิงเลี่ยสั่งสุราอาหารมาดื่มกินให้สมใจ

เวลาล่วงเลยยามเที่ยง โต๊ะสิบกว่าตัวบนชั้นสองแทบนั่งเต็มไปด้วยผู้คน มีทั้งพ่อค้าที่ผ่านทาง และคนท้องถิ่น ในจำนวนนี้มีคนท่าทางดุร้าย พกสะพายอาวุธ แสดงว่าเป็นชาวยุทธจักร

โจรท่องโดดเดี่ยวนั่งยองๆ บนเก้าอี้ ฉีกเนื้อไก่ยัดเข้าปาก สารรูปรับประทานไม่อาจรับได้

หานป๋อไม่ได้รับประทานอาหารชั้นดีนานวันพลอยรับประทานอย่างมูมมาม

มีแต่ฟงสิงเลี่ยรับประทานช้ายิ่ง หัวคิ้วขมวดมุ่น มีความในใจอยู่เต็มอก

โจรท่องโดดเดี่ยวยัดอาหารเต็มปาก หยีตามองดูหานป๋อ ส่งเสียง

อู้อี้ว่า

"บำรุงเจ้าตัวน้อยภายในกายท่านแล้วหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"นี่เป็นความลับอันยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้ายึดถือท่านเป็นสหายค่อยบอกต่อท่าน ไหนเลยพูดพล่ามไม่ขาดปากได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"อย่าได้ยึดถือว่าเป็นสหาย ก็ไม่รักษาคำพูดหรือ?"

หานป๋อโต้เถียงว่า

"พี่ฟงช่วยตัวเองออกมา ท่านช่วยเหลือมันหรือ?"

ตามข้อตกลงของทั้งสอง โจรท่องโดดเดี่ยวช่วยหานป๋อช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยออกมา หานป๋อต้อง "ช่วย" ให้เฉาเสียเป็นอิสระจากขุนนางเฉิน และตบแต่งนางเป็นอนุภรรยา

โจรท่องโดดเดี่ยวกรอกสุราเข้าปากซามหนึ่งล้วงกล้องยาสูบออกมา จุดยาเส้นสูดควันเข้าปอดค่อยพ่นใส่ใบหน้าหานป๋อ กล่าวว่า

"หากมิใช่เราอยู่ในบริเวณ ผังปานยอมปล่อยตัวพวกท่านทั้งสองเด็กน้อยหรือ?"

หานป๋อหันไปกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"พี่ฟง ท่านเห็นด้วยกับคำพูดของปีศาจเฒ่านี้หรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตลอดรายทางข้าพเจ้าก็ใคร่ครวญถึงปัญหาข้อนี้ ในความคาดคิดข้าพเจ้า จวบกระทั่งนาทีที่ผังปานจากไป ค่อยเลิกล้มความคิดรั้งตัวพวกเราไว้"

โจรท่องโดดเดี่ยวชมเชยว่า

"เสี่ยวฟง (ฟงน้อย) ฉลาดหลักแหลมกว่าป๋อเอ๋อ* มากนัก

---

* คำว่าเอ๋อภาษาแต้จิ๋วอ่านว่ายี้ ตรงกับคำว่าหนูของไทย ซึ่งผู้ใหญ่เรียกหาเด็ก

ขณะที่ผังปานเผชิญหน้ากับพวกเรา ได้จับตาดูความเคลื่อนไหวของเสี่ยวฟง จนได้ข้อสรุปว่าเสี่ยวฟงฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว หากมันคิดรั้งตัวพวกเราทั้งสามไว้ ต่อให้สำเร็จลุล่วง ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างที่ไม่อาจชดเชยได้ ดังนั้นแสร้งเป็นใจกว้าง ปล่อยเสือทั้งสามตัวคืนป่า จากข้อนี้แสดงว่าเสี่ยวฟงได้รับการช่วยเหลือจากเรา"

หานป๋อร้องว่า

"อย่าได้เรียกข้าพเจ้าเป็นป๋อเอ๋อ"

โจรท่องโดดเดี่ยวสวนคำว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนเรียกเราเป็นปีศาจเฒ่า?"

ฟงสิงเลี่ยอดยิ้มมิได้ หนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คู่นี้แม้ปะทะคารมกันแท้ที่จริงเพาะสร้างน้ำใจที่จริงแท้ต่อกัน ยามนั้นกล่าวว่า

"ผู้ที่ช่วยเหลือพวกเราจริงๆ คือล่างฟานหวิน"

หานป๋อโห่ร้องว่า

"ใช่แล้ว ผังปานนัดต่อสู้กับล่างฟานหวินในอีกหนึ่งปีให้หลัง จึงกลัวว่าตัวเองรับบาดเจ็บบอบช้ำ ภายในหนึ่งปีไม่อาจฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม"

โจรท่องโดดเดี่ยวบันดาลโทสะ จี้กล้องยาสูบใส่ลำคอหานป๋อ หานป๋อกลับนั่งแน่วนิ่ง กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่าท่านฆ่าเรา จะให้ผู้ใดรักถนอมเฉาเสียของท่าน?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเปลี่ยนเป็นยิ้มออกมารั้งกล้องยาสูบกลับโอบไหล่ของหานป๋ออย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านไม่คืนคำ นับเป็นพี่น้องอันประเสริฐของเรา"

ฟงสิงเลี่ยมองดูคนทั้งสอง ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ความเศร้าสลดต่อการตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ค่อยเบาบางลง

โจรท่องโดดเดี่ยวคิดกล่าวกระไร พลันถลึงมองไปยังด้านหลัง

ฟงสิงเลี่ย แม้แต่หานป๋อก็มีสีหน้าท่าทีเดียวกัน ขณะจะเหลียวหน้าไปที่ด้านหลังปรากฏกลิ่นหอมที่คุ้นจมูกโชยมาถึง

ฟงสิงเลี่ยเพิ่งงงงันวูบหนึ่ง กู่เซี่ยนเหลียนก็เดินมานั่งลงบนที่ว่างข้างกายมัน ยกมือลูบท้องร้องว่า

"ข้าพเจ้าหิวแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อมองดูนาง เหลียวดูฟงสิงเลี่ยยามกะทันหันคำนวณความสัมพันธ์ของคนทั้งสองไม่ออก

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางพัวพันไม่เลิกรา รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า แต่ส่วนลึกของจิตใจบังเกิดความรู้สึกที่สนิทสนม กล่าวถึงที่สุดกู่เซี่ยนเหลียนมีแต่ความรู้สึกที่ดีต่อมัน หามีความประสงค์ร้ายไม่ ปากกลับกล่าวว่า

"ท่านมาทำอะไร?"

กู่เซี่ยนเหลียนขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ผู้อื่นรู้สึกหิว ขึ้นมารับประทานอาหาร ประจวบพบเห็นท่านจึงเดินเข้าหา เห็นมีที่ว่าง หรือไม่รู้จักนั่งลง?"

จากนั้นถลึงตาใส่โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อกล่าวว่า

"มองดูผู้อื่นเช่นนี้ ไม่เคยเห็นสตรีมาก่อนหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรับฟังจนเหลือกตาขึ้น ทำท่ากุมขมับร้องว่า

"หากตบแต่งสตรีนางนี้เป็นภรรยา คงเป็นโรคปวดศีรษะตาย"

หานป๋อพลอยบังเกิดความคึกคะนองขึ้นกล่าวสนับสนุนว่า

"อย่างนั้นนางไม่ว่าแต่งสามีกี่คน ไยมิใช่กลายเป็นม่ายแน่นอน?"

กู่เซี่ยนเหลียนสำรวจดูคนทั้งสอง คนหนุ่มฉกรรจ์แม้ไม่จัดว่าหล่อเหลา แต่นรลักษณ์เลิศพิสดาร กอปรด้วยบุคลิกอันโอ่อ่า พานมีความเคลื่อนไหวเช่นเด็กทารก ดวงตาที่ใสบริสุทธิ์สงสัยอยากรู้และไม่พรั่นพรึง รวมเป็นลักษณะพิเศษที่ดึงดูดใจผู้คน

ผู้ชราแม้เตี้ยเล็กไม่น่าดู แต่ดวงตาทั้งคู่ประเปรียวถึงที่สุดถึงกับ

ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

นางแม้ไม่ทราบว่าคนทั้งสองเป็นใคร แต่ก็บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ

กู่เชี่ยนเหลียนจงใจทอดถอนใจ กล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"ท่านไม่ยอมเหลือบแลผู้อื่นแม้สักแวบเดียว พวกมันทั้งสองกลับจับจ้องมองคน หากท่านไม่นึกหาหนทาง ข้าพเจ้าจะช้าเร็วต้องถูกพวกมันกลืนกินลงไป"

นางเป็นหญิงสาวงดงาม กลับกล่าวออดอ้อนเช่นนี้ ต่อให้เป็นบุรุษตายด้านก็หวั่นไหวใจ

หานป๋อยังไม่เคยพบพานหญิงงามที่เปิดเผยถึงเพียงนี้มาก่อน ก่อนที่มันจะรองรับพันธุมารของเซ่อจุนซิ่น ความจริงบังเกิดความนิยมชมชื่นต่อสตรีเพศอยู่แล้ว หลังจากดูดรับพันธุมารความทะนงองอาจและความคิดกล้าที่จะเสี่ยงของเซ่อจุนซิ่นก็หล่อหลอมอยู่ในสายเลือดของมัน ลักษณะพิเศษนี้คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักฉันบุรุษสตรี แท้ที่จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

ผู้ที่กล้าฝ่าด่านความรัก ต้องประกอบด้วยความรู้สึกที่กล้าจะเสี่ยง ทุ่มเทจนหมดหัวใจ ดังนั้นหานป๋อทั้งกล้าท้าสู้กับผังปาน เมื่อพบหน้าจิ้นปิงหวิน ก็ไม่ปกปิดความรักใคร่ของตัวเอง

โจรท่องโดดเดี่ยวใช้ศอกกระทุ้งหานป๋อ กระตุ้นเตือนว่า

"อย่าได้ถูกนางปีศาจจิ้งจอกน้อยนี้ยั่วยวนจนหัวหมุน ลืมข้อตกลงของพวกเราไป อย่าว่าแต่ภรรยาสหายไม่อาจรุกล้ำก้ำเกิน"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้าขอบอกว่า แม่นางนี้ไม่ได้เป็นแม้กระทั่งสหายผู้น้อง"

กู่เชี่ยนเหลียนก้มศีรษะ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยเป็นทีท่าน่าเวทนานัก

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความเสียใจ รู้สึกว่าตนเองพูดจารุนแรงไป

กล่าวถึงที่สุดกู่เซี่ยนเหลียนยังมีบุญคุณต่อมัน

หานป๋อไม่อาจทนดูได้ พวกตนเป็นบุรุษสามคนข่มเหง "สตรีเพศอ่อนแอ" คนเดียว นับว่าไม่สมควรอย่างยิ่ง ดังนั้นหยิบหมั่นโถวใบสุดท้ายบนจานส่งให้แก่กู่เซี่ยนเหลียน กล่าวว่า

"ท่านหิวแล้ว รับประทานเถอะ"

มิคาดโจรท่องโดดเดี่ยวแย่งชิงหมั่นโถวไปกัดกินคำหนึ่ง จากนั้นชี้มือไปยังมือซึ่งวางอยู่ใต้โต๊ะของกู่เซี่ยนเหลียน กล่าวว่า

"แม่นางนี้เปลือกนอกเศร้าเสียใจ มือที่อยู่ด้านหลังกลับม้วนชายเสื้อเล่น จิตเจตนาเป็นที่ทราบได้"

หานป๋อกับฟงสิงเลี่ยพากันมองไปที่กู่เซี่ยนเหลียน กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"มีอันใดน่าดู?"

จากนั้นกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ปีศาจเฒ่าเป็นใคร กลับคร่ำโลกอยู่บ้าง"

ฟงสิงเลี่ยลอบตำหนิตัวเองใจอ่อน ถูกหลอกหลายครั้งครายังหลงกลนาง ต้องกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทุเลาจากอาการบาดเจ็บแล้ว ท่านเสาะหาข้าพเจ้า ที่แท้คิดเล่นลวดลายใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนย่นจมูกกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ท่านฟื้นฟูพลังฝีมือยิ่งดี ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าต้องการความคุ้มครองจากท่าน"

คนทั้งสามฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ผู้มาดื่มกินบนเหลาสุราลุกจากไปเจ็ดแปดส่วน นอกจากพวกมันแล้ว เหลืออยู่เพียงสามโต๊ะ มีอยู่โต๊ะหนึ่งนั่งไว้ด้วยห้าบุรุษหนึ่งสตรี แสดงว่าเป็นชาวยุทธจักร แต่ยังดูไม่ออกว่ามีอันใดผิดปรกติ

พลันบังเกิดเสียงขึ้นบันไดเหลาอย่างเร่งร้อน เจ้าหน้าที่กรมเมืองเจ็ดแปดนายฮือขึ้นมา พอเห็นกู่เซี่ยนเหลียน พากันร้องว่า "อยู่ที่นี้" ชักอาวุธรายล้อมเข้ามา

จากนั้นปรากฏเจ้าหน้าที่กรมเมืองอีกเจ็ดแปดนายหนุนเนื่องขึ้นมา หนึ่งในจำนวนนั้นกลับเป็นหัวหน้ามือปราบเหอฉีหยาง

หานป๋อพอเห็นหน้าเหอฉีหยาง พลันบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้นดวงตาสาดประกายเย็นเยียบคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน

คนทั้งสามล้วนรู้จักถึงความคิดฆ่าฟันของมัน แต่โจรท่องโดดเดี่ยวกับฟงสิงเลี่ยล่วงรู้ประสบการณ์ที่ผ่านมาของหานป๋อ คาดเดาว่าผู้มาเป็นคนที่เคยปรักปรำให้ร้ายหานป๋อ

ผู้ที่ตื่นตระหนกที่สุดกลับเป็นหานป๋อ

ก่อนหน้านี้มันก็บังเกิดความคิดฆ่าคน แต่ไม่รุนแรงเท่าครั้งนี้ แม้แต่ตอนที่พบเห็นหม่าจิ้นเซิง ความคิดฆ่าคนก็ไม่ร้อนแรงเท่าครั้งนี้ มันคาดคิดว่าสาเหตุสืบเนื่องจากผังปาน ผลจากการเผชิญหน้ากับพญามารผู้นี้ เร่งเร้าให้พันธุมารหลอมรวมกับตัวเขาอย่างที่เป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ทั้งกระทบถึงอารมณ์ความนึกคิดของมัน

หากแม้นมันไม่สามารถควบคุมบังคับพันธุมารภายในกาย มันจะกลายเป็นจอมโหดที่หลุดพ้นจากวิถีธรรมสู่ความเป็นมาร

ครุ่นคิดส่วนครุ่นคิด แต่ความคิดฆ่าฟันในอกมีแต่เพิ่มพูนขึ้น

เหอฉีหยางนำกำลังรายล้อมเข้ามา ตวาดว่า

"แม่นางน้อยนี้หากยินยอมมอบสิ่งของที่ลักขโมยไปออกมา เราจะลงโทษสถานเบา"

มันเห็นผู้คนที่ร่วมโต๊ะกับกู่เซี่ยนเหลียนทั้งสามมีบุคลิกลักษณะที่แตกต่าง คล้ายเป็นชนชั้นยอดฝีมือ จึงใช้ไม้นวมก่อน เพื่อหยั่งความตื้นลึกหนาบางของฝ่ายตรงข้าม

พริบตานั้นผู้มาดื่มกินอีกสองโต๊ะ รวมทั้งผู้รับใช้ล้วนผละจากไป คงเหลือแต่โต๊ะของห้าบุรุษหนึ่งสตรีที่อยู่ใกล้กับบันไดเหลา คาดว่าเป็นคนไม่กลัวเกิดเรื่อง

หานป๋อพลันตวาดว่า

"เหอฉีหยาง ไสหัวไป ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน"

เหอฉีหยางงงงันวูบหนึ่ง มันไม่เคยพบหน้าค่าตาคนผู้นี้ เหตุใดฝ่ายตรงข้ามคล้ายมีความแค้นอันลึกล้ำกับมัน ยามนั้นกล่าวว่า

"สหายเป็นใคร? เราอยู่ระหว่างปฏิบัติหน้าที่"

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นมือสะกดหานป๋อไว้ หัวร่อเฮอะฮะกล่าวกับเหอฉีหยางว่า

"เกรงว่าปฏิบัติหน้าที่ทำร้ายคนต่างหาก วันนี้สหายเราอารมณ์ไม่ดี ท่านยังคงไสหัวไป ไม่เช่นนั้นหากตอแยสหายเราบันดาลโทสะ อาศัยเพลงดาบที่ท่านร่ำเรียนจากหลวงจีนจื้อต๋าแห่งสำนักเส้าหลิน ยังไม่อาจรักษาชีวิตท่านได้"

เหอฉีหยางรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ประสานมือกล่าวว่า

"ขอถามนามสูงส่งของผู้อาวุโส"

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นหานป๋อหลับตาลง คล้ายสงบลงบ้างค่อยชักมือกลับจากการกดไหล่ของอีกฝ่าย ปากกล่าวว่า

"เรียกให้เซียนไม่แก่เฒ่ามาถามเราเถอะ"

มันเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ย่อมไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อคนของทางการ อย่าว่าแต่คนโฉดนี้เคยทำร้ายหานป๋อแทบถึงแก่ชีวิต

เหอฉีหยางหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา เลื่อนมือแตะด้ามดาบที่สะพายอยู่หว่างเอว

จนบัดนี้ฟงสิงเลี่ยค่อยมีโอกาสถามกู่เซี่ยนเหลียนว่า

"ท่านขโมยสิ่งของใดมา?"

กู่เชี่ยนเหลียนก้มศีรษะกล่าวว่า

"ท่านก็ห่วงใยผู้อื่นหรือ?"

นางแสร้งเป็นขุ่นเคืองแง่งอน หลีกเลี่ยงจากการตอบคำถามของฟงสิงเลี่ย

ที่โต๊ะใกล้กับบันไดเหลาพลันบังเกิดเสียงหัวร่อดังยาวนาน ชายชราผอมสูงซึ่งมีอายุมากที่สุดในกลุ่มกล่าวว่า

"มือปราบเหอมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย สหายไม่ไว้หน้าถึงเพียงนี้ ออกจะข่มเหงผู้คนไปแล้ว"

ทุกผู้คนพากันเหลียวหน้ามอง เห็นสี่บุรุษหนึ่งสตรีที่ร่วมโต๊ะกับชายชรา มีอายุระหว่างสิบแปดถึงยี่สิบสี่ปี สวมใส่เสื้อผ้าพิถีพิถัน แสดงว่าเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน หญิงสาวนั้นก็มีหน้าตาหมดจด แฝงเค้าความองอาจอยู่บ้าง

คนทั้งห้าล้วนสะพายกระบี่ลวดลายโบราณ สร้างความทรงจำแก่ผู้คนอย่างลึกล้ำ

เหอฉีหยางเห็นเช่นนั้น ประสานมือกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสมีเค้าหน้าเที่ยงธรรม จอมยุทธ์น้อยทั้งหลายองอาจหาญกล้า คงมาจากสระกระบี่โบราณ ยินดีที่ได้พบ"

ชายชรานั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สหพันธ์แปดสำนัก ถือเป็นครอบครัวเดียว เราเหลิ่งเถี่ยซินพี่ชายเราเฝ่ากระบี่โบราณเหลิ่งเปี้ยฉิง"

คนที่ข้างกายเหลิ่งเถี่ยซินเป็นชายหนุ่มหน้าสี่เหลี่ยมใบหูใหญ่คล้ายเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของหนุ่มสาวทั้งสี่กล่าวเสริมว่า

"ต่อให้พวกเราไม่มีความสัมพันธ์กัน เมื่อพบพานอันธพาลที่ไม่เคารพกฎหมายเช่นนี้ เราลั่วอู่ซิวไม่อาจทนดูเป็นคนแรก"

เหอฉีหยางพอฟังชายชราประกาศชื่อ จิตใจก็สงบนิ่งกว่าเดิม เหลิ่งเถี่ยซินฉายากระบี่ใบกล้วย ได้รับเลือกจากสหพันธ์แปดสำนักให้เป็นหนึ่งในสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ มีตำแหน่งรองจากหลวงจีนกระบี่แห่งเส้าหลิน และเจ้าสำนักฉางไป่ผู้เป็นบิดาของเซียะชิงเหลียนเมื่อมีมันหนุนหลัง ไยต้องเกรงกลัวผู้คนที่ปกป้องกู่เซี่ยนเหลียนทั้งสามอีก

ซึ่งความจริง กระบี่ใบกล้วยเหลิ่งเถี่ยซินนำอนุชนรุ่นหลังของสระกระบี่โบราณลงจากเขา เพื่อเดินทางมายังตึกตระกูลหานเมืองอู่ชางเอง

หานป๋อพลันลืมตาขึ้น ประกายอำมหิตในดวงตาพลันสลายหายวับ ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือประกายอันเจิดจ้าชนิดหนึ่ง แต่สีหน้าท่าทีสงบลงมากนัก

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นหน้ามา กล่าวด้วยความเป็นห่วงอยู่บ้างว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) ท่านเป็นไรแล้ว?"

หานป๋อพลันผุดลุกขึ้น

เหอฉีหยาง ลั่วอู่ซิวและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองทั้งหมดพากันชักอาวุธ จ่อจี้ใส่มันแต่ไกล

ฟงสิงเลี่ยถามด้วยความห่วงใยว่า

"พี่หานคิดทำอะไร?"

หานป๋อเงยหน้าสูดลมหายใจลึกๆ คล้ายไม่เห็นศัตรูรอบข้างอยู่ในสายตา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่าคน"

โจรท่องโดดเดี่ยวฉุกใจคิด กล่าวว่า

"มีแค้นต้องล้าง ฆ่าคนผู้หนึ่งไม่นับเป็นอย่างไร"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าไม่เคยฆ่าคน กลัวว่าพอละศีลปาณา ไม่อาจยุติเลิกราได้"

ลั่วอู่ชิวหนุ่มฉกรรจ์เลือดลมร้อนแรง เห็นคนเหล่านี้ ไม่เห็นพวกมันอยู่ในสายตา ไหนเลยสะกดอดกลั้นได้ ตวาดว่า

"ให้ข้าพเจ้าสั่งสอนคนโอหังนี้"

พลางโถมไปเบื้องหน้า เขี่ยกระบี่ใส่ พอห่างจากหานป๋อสามเชียะ ก็เปลี่ยนเป็นแทงใส่ไหล่ซ้ายหานป๋อ กระบี่แหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดัง สมเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้ว มันมีจิตใจดีงาม ทางหนึ่งไม่ต้องการให้ลั่วอู่ชิวถูกฆ่า ทางหนึ่งก็ไม่ต้องการให้หานป๋อเพาะศัตรูเช่นสระกระบี่โบราณ จึงหยิบฉวยตะเกียบไม้ไผ่มาถือไว้ เคาะใส่คมกระบี่ของลั่วอู่ชิว

เสียงติงเมื่อกระบี่ตะเกียบกระทบกัน ลั่วอู่ชิวสะท้านทั้งร่าง ตำแหน่งที่ฟงสิงเลี่ยเคาะตะเกียบใส่ ปรากฏพลังอันมหาศาลแล่นมาตามตัวกระบี่ ผ่านข้อมือกระแทกใส่ทรวงอก ต้องคราง หนักๆ คำหนึ่ง ถอยกายไปด้านหลัง

ขณะเดียวกัน โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ปากพ่นควันยาดุจลูกธนู จู่โจมใส่จุดเส้นบนไหล่ขวาลั่วอู่ชิว

ลั่วอู่ชิวรู้สึกแขนขวาชาวูบ กระบี่ในมือร่วงหล่นลงสู่พื้น ร่างโซซัดโซเซถอยไปด้านหลัง

เสียงกู่อันยาวนานพลันเปล่งจากปากเหลิ่งเถี่ยซิน ประกายกระบี่กระจายจ้า เหลิ่งเถี่ยซินร่ายรำกระบี่โบราณเป็นเงากระบี่สิบกว่าสายครอบคลุมใส่หานป๋อและพวกทั้งสี่ แท้ที่จริงมุ่งจู่โจมสังหารหานป๋อ

ผู้มีฝีมือพอเคลื่อนไหว ก็ล่วงรู้ระดับฝีมือได้ เมื่อครู่ฟงสิงเลี่ยพอแสดงฝีมือ ทำให้เหลิ่งเถี่ยซินทราบว่าฟงสิงเลี่ยสามารถเบียดเสียดเข้าเป็นยอดฝีมือแห่งยุค จึงสละผู้เข้มแข็งจัดการผู้อ่อนด้อย ลงมือต่อหานป๋อ คิดกู้หน้ากลับคืน

หานป๋อตาสาดประกายเย็นเยียบ พันธุมารภายในกายบังเกิด

ปฏิกิริยา กลายเป็นเพลิงอำมหิตขึ้น

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้ว พลันลอยตัวขึ้นจากเก้าอี้ ปลายเท้าสะกิดพื้นโต๊ะ ลอยอยู่เหนือศีรษะกระบี่ใบกล้วยเหลิ่งเถี่ยซิน จี้กล้องยาสูบออก

มันก็คิดอ่านเช่นเดียวกับฟงสิงเลี่ย มิใช่วิตกกังวลแทนหานป๋อ หากแต่กลัวว่าหานป๋อพลั้งมือฆ่าเหลิ่งเถี่ยซิน เพราะเป็นความแค้นยากคลี่คลาย

ควรทราบว่าผังปานถอนตัวเร้นกายเป็นเวลายี่สิบปี ไม่ว่าชาวสัมมาชีพกับมิจฉาชีพ ต่างเฝ้ารอคอยพญามารผู้นี้คืนสู่ยุทธจักร ดังนั้นโดยภาพรวมแล้ว ฝ่ายธัมมะและอธรรมรักษาสภาพน้ำบ่อกับน้ำคลองไม่ก้าวก่ายกันเอาไว้ กลายเป็นความสมดุลอย่างประหลาด ดังนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวไม่ต้องการให้ "สหายต่างวัย" ผู้นี้เพาะความแค้นกับสหพันธ์แปดสำนัก

แว่วเสียงดิงติง กล้องยาสูบกับกระบี่ไม่ทราบกระทบกันกี่ครั้ง

ทุกกระบี่ที่เหลิ่งเถี่ยซินใช้ออก ล้วนถูกกล้องยาสูบของโจรท่องโดดเดี่ยวจี้ใส่ ขณะที่โจรท่องโดดเดี่ยวลอยตัวขึ้นดุจขนนก รักษาสภาพจู่โจมจากบนลงล่าง ยับยั้งเหลิ่งเถี่ยซินไม่อาจรุกคืบแม้สักก้าวเดียว

เหลิ่งเถี่ยซินตวาดด้วยโทสะ ถอยปราดไปด้านหลัง ทรวงอกอึดอัดขัดข้อง ที่แท้ทุกครั้งที่มันคลี่สภาวะกระบี่ออก ล้วนถูกกล้องยาสูบของโจรท่องโดดเดี่ยวจี้ใส่ ไม่มีกระบวนท่าใดเปล่งอานุภาพออกได้

ยังมี กล้องยาสูบของโจรท่องโดดเดี่ยวบรรจุกำลังภายในเข้าไปยิ่งมายิ่งหนักอึ้ง บังคับกำลังภายในของมันย้อนกลับเข้าสู่ร่าง คล้ายน้ำท่วมทันเส้นชีพจรต่างๆ มิอาจไม่ล่าถอยกลับไป

ในชีวิตมันกรำศึกใหญ่น้อย ไม่เคยเผชิญกับยอดฝีมือเช่นนี้และไม่เคยได้รับความตื่นตระหนกเช่นตอนนี้มาก่อน

โจรท่องโดดเดี่ยวตีลังกากลางอากาศ ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ สูบกล้องยาสูบอย่างสบายอารมณ์ ตั้งแต่ลงมือจวบจนยุติ เท้าของมันไม่ได้แตะสัมผัสพื้นแม้สักครั้งเดียว

ศิษย์ของสระกระบี่โบราณที่หลงเหลือผุดลุกขึ้นชักกระบี่ คิดโถมเข้าเสี่ยงชีวิต เหลิ่งเถี่ยซินชิงยื่นมือขวางกันไว้ สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งแล้วกล่าว

"โจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋?"

โจรท่องโดดเดี่ยวพ่นควันเป็นวง เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"นับว่าท่านมีสายตาอยู่บ้าง จดจำกล้องขโมยชีวิตของเราออก"

เหอฉีหยางหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย หากโจรท่องโดดเดี่ยวเสนอหน้าออกปกป้องกู่เชี่ยนเหลียน เกรงว่าต้องอัญเชิญเซียนไม่แก่เฒ่ามา ค่อยทวงถามสิ่งของที่ถูกนางลักขโมยไปกลับมาได้

กู่เชี่ยนเหลียนพลันโห่ร้องว่า

"ที่แท้ท่านเป็นหัวขโมยใหญ่นั้น"

ตะวา

โจรท่องโดดเดี่ยวชำเลืองมองนางแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคือท่าน เราคือเรา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน อย่าคิดหมายหยิบยืมป้ายยี่ห้อเราบุกฝ่าด่าน"

มันกล่าวเช่นนี้ คนของสระกระบี่โบราณกับเหอฉีหยางล้วนมึนงงสงสัย ไม่ทราบว่าพวกมันมีความสัมพันธ์ใดกันแน่

หานป๋อพลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ตลอดทั้งร่างสั่นเทิ้ม คล้ายข่มความเจ็บปวดอันใด

ทุกผู้คนมองดูมันอย่างงุนงง

หานป๋อพลันถลันวูบหนึ่ง บรรลุถึงหน้าต่างเหลาด้านที่ติดกับถนน หันหลังให้กับทั้งหมด สูดอากาศอันบริสุทธิ์เข้าปอด ค่อยกล่าวว่า

"เหอฉีหยาง หากท่านสามารถรับข้าพเจ้าสามง้าว จะละเว้น

ชีวิตท่านสักครา"

ฟงสิงเลี่ยร้องโพล่งว่า "พี่หาน..." โจรท่องโดดเดี่ยวโบกมือห้ามมิให้มันกล่าวสืบต่อ กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เสี่ยวป๋อ เหอฉีหยางเพียงเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่ง ท่านฆ่ามันรังแต่ทำให้เรื่องราวเพิ่มความซับซ้อนกว่าเดิม หามีส่วนช่วยอันใดไม่"

มันกลับไม่ถนอมชีวิตน้อยๆ ของเหอฉีหยาง หากแต่อาศัยประสบการณ์อันช่ำชอง เห็นว่าหานป๋อไม่สมควรลงมือฆ่าคน ถึงแม้มันยังไม่ล่วงรู้ว่ามีอันใดไม่ถูกต้องก็ตาม

หานป๋อคล้ายสงบเยือกเย็นลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมื่อครู่ท่านยังบอกว่ามีแค้นต้องล้าง ผู้ที่วางแผนคิดร้ายต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น ไม่เช่นนั้นกระทั่งศัตรูยังไม่อาจจัดการ ยังอยู่เป็นผู้คนไยกัน?"

โจรท่องโดดเดี่ยวนึกออกว่าตัวเองกล่าวเช่นนี้จริง ถึงกับอับจนถ้อยคำ

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านขึ้นจากกันบึ้งหัวใจ ทราบว่าการปรากฏกายของเหอฉีหยาง กระตุ้นนิสัยดุร้ายของพันธุมารภายในกายหานป๋อขึ้น กลบบดบังนิสัยอันดีงามและปล่อยตัวตามสบายของมันไป หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้สืบไป หานป๋อจะกลายเป็นขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นคนที่สองแล้ว

มันขณะจะห้ามปราม หานป๋อชิงตวาดว่า

"ไม่ต้องกล่าวมากความแล้ว เหอฉีหยางเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?"

จนบัดนี้เหอฉีหยางยังไม่ทราบว่าตนเองกับหานป๋อมีความแค้นใดแต่มันเป็นศิษย์สำนักเส้าหลิน ทั้งยังเป็นหัวหน้ามือปราบเจ็ดมณฑล หากออกปากถามเท่ากับแสดงความอ่อนแอ เสื่อมเสียศักดิ์ศรีไป จึงขบ

กรามกล่าวว่า

"เราขอรับคำสั่งสอน"

หานป๋อยกมือแตะง้าวสามเชียะแปดที่สะพายอยู่กลางหลัง

เหอฉีหยางความจริงถือดาบกับมือ ยามนั้นตั้งท่าเตรียมพร้อม

เหลิ่งเถี่ยซินเห็นว่านี่เป็นการต่อสู้อย่างยุติธรรม ต่อให้เหอฉีหยางถูกฆ่า ก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว ยามนั้นยกมือทำท่า ชักนำศิษย์ในสังกัดล่าถอยไปด้านข้าง

เหล่าเจ้าหน้าที่กรมเมืองแตกตื่นจนขวัญฝ่อตั้งแต่แรก ยังมีผู้ใดกล้าสอดมือเข้ามา พากันเว้นพื้นที่ว่างกลางเหลาสุราไว้

หานป๋อแตะสัมผัสง้าวสามเชียะแปดที่กลางหลังแล้ว แต่ยังไม่ดึงออกมา หากทว่ารังสีการฆ่าฟันเริ่มก่อตัวขึ้น

โจรท่องโดดเดี่ยวกับฟงสิงเลี่ยสบตากันวูบ ล้วนทราบว่าเรื่องราวยากแก้ไข สร้างความไม่สบายใจยิ่ง พานไม่ทราบว่าปัญหาอยู่ที่ใด เพียงรู้สึกว่าหานป๋อคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน

นี่ก็ยากโทษว่าพวกมัน เคล็ดวิชาปลูกฝังพันธุมารนี้เป็นวิชาลับเฉพาะของฝ่ายมาร ยังไม่เคยมีคนทดลองใช้มาก่อน แม้แต่เช่อจุนซิ่นก็ไม่ทราบว่าจะมีผลคืบหน้าอย่างไร อย่าว่าแต่พวกมัน

เพียงรู้สึกว่าหากหานป๋อฆ่าคนภายใต้พันธุมารปลุกเร้า จะถูกจิตมารครอบงำ คล้ายกับหลวงจีนละเมิดศีลข้อห้ามประพฤติผิดในกาม ต้องถลำลึกต่อไป

เสียงเช้งเมื่อหานป๋อดึงง้าวสามเชียะแปดออกจากกลางหลัง

เหอฉีหยางมีประสบการณ์การต่อสู้ช่ำชองชำนาญ ฉวยโอกาสที่หานป๋อยืนอยู่ริมหน้าต่าง หันหลังให้กับมัน ชิงพุ่งขวับเข้าหา ฟาดฟันดาบใหญ่ออก

ทุกผู้คนชมดูจนลอบสั่นศีรษะ เห็นว่าหานป๋อประมาทศัตรูเกิน

ไป ปล่อยให้ผู้อื่นชิงลงมือ

มีแต่โจรท่องโดดเดี่ยว ฟงสิงเลี่ยและเหลิ่งเถี่ยซินดูออกว่าหานป๋อล่อลวงให้เหอฉีหยางลงมืออย่างสุดกำลัง จะได้โค่นทำลายในคราเดียว

พวกมันมีสายตาคมกล้า เพียงดูจากท่วงท่าที่หานป๋อชักง้าวยืนหยัด ก็ทราบว่าหานป๋อต้องชนะ ไม่มีวันพ่ายแพ้เด็ดขาด

โจรท่องโดดเดี่ยวกับฟงสิงเลี่ยยังบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือผู้ที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างมิใช่หานป๋อที่ไม่อีนังขังขอบหากแต่เป็นเซ่อจุนซิ่นที่ข่มขวัญผู้คน

ดาบใหญ่เร่งเร้าพลังสภาวะถึงขีดสุด แหวกฝ่าอากาศฟันใส่กลางหลังหานป๋อ

หานป๋อพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน มองไปยังท้องถนนที่ห่างไป อ้าปากขึ้นเล็กน้อย

มันที่แท้พบเห็นอันใด?

ประกายตาของมันเปลี่ยนเป็นตื่นเต้นสงสัยและมุ่งมาดปรารถนา

หานป๋อที่แทบตกเป็นทาสของพันธุมาร กลับคืนเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง

ดาบใหญ่ของเหอฉีหยางฟาดฟันถึงกลางหลัง หานป๋อห่างเพียงสามนิ้ว

หานป๋อพลันบิดเอว ร่างถลันวูบหนึ่ง ง้าวสามเขียะแปดหวดกลับหลัง พอดีกระทบถูกคมดาบ

เหอฉีหยางปล่อยดาบใหญ่ร่วงลงสู่พื้น เซถอยไปด้านหลัง

หานป๋อสอดง้าวไว้ที่กลางหลัง กระโดดลงจากหน้าต่าง ร้องคำ "ไม่ต่อสู้แล้ว" เมื่อกล่าวถึงคำสุดท้าย ก็หยุดยืนอยู่กลางถนน

ร่างของเหอฉีหยางปะทะชนกับผนัง อ้าปากกระอักโลหิต

คำหนึ่ง

เหลิ่งเถี่ยซินสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บเพียงง้าวเดียวของหานป๋อนี้ แสดงว่ามีฝีมือเทียบเท่าบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม หรือชนชั้นผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนัก ไม่ทราบว่ายุทธจักรปรากฏเด็กหนุ่มที่น่ากลัวเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวเบาๆ กับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"สหายของท่านไปแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวความจริงคิดกล่าวเหน็บแนมหญิงสาวที่กลอกกลิ้งแต่น่ารักนางนี้ แต่แล้วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"เราต้องไล่กวดตามมันไป ไม่เช่นนั้นจะให้ผู้ใดเหลียวแลเฉาเสีย?"

พลางยื่นมือแตะพื้นโต๊ะ ร่างถลันวูบหนึ่ง ก็ข้ามพื้นที่ระหว่างโต๊ะกับริมหน้าต่าง ทะลวงออกนอกหน้าต่างหายลับสาบสูญ

ฟงสิงเลี่ยชมเชยในใจ 'ตัวเบาอันยอดเยี่ยม สมกับเป็นโจรท่องโดดเดี่ยว' จากนั้นลอบทอดถอนใจ ตอนนี้คงเหลือแต่มันให้ความคุ้มครองหญิงสาวนางนี้แล้ว

มันกวาดมองทุกผู้คน เห็นหญิงสาวสังกัดสระกระบี่โบราณซึ่งสงบปากคำตลอดเวลา พลันยื่นส่งตัวยาเม็ดหนึ่งให้แก่เหอฉีหยางกล่าวว่า

"หัวหน้ามือปราบเหอ นี่เป็นยาเม็ดหวนฟ้าของเหลิ่งเปี้ยฉิงผู้เป็นบิดาเรา"

เหลิ่งเถี่ยซินชมดูจนขมวดคิ้ว เห็นว่าเหอฉีหยางรับบาดเจ็บบอบช้ำไม่มากนัก ไยต้องสิ้นเปลืองยาวิเศษอันล้ำค่าเช่นนี้?

เหอฉีหยางงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ที่แท้ท่านเป็นคุณหนูเหลิ่งฟง ผู้เป็นบุตรีของเหลิ่งฉือจู่

(เจ้าสระแซ่เหลิ่ง) พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวขอบคุณ"

พลางรับยาเม็ดหวนฟ้ามากลืนกินลงไป ค่อยหันไปทางกู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"สิ่งของที่แม่นางขโมยไป เพียงเป็นเอกสารทางการที่ไม่มีราคาค่างวดต่อแม่นาง ท่านไม่จำเป็นต้องเพาะความแค้นกับสหพันธ์แปดสำนัก"

กู่เชี่ยนเหลียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมมีเหตุผลที่ทำเช่นนี้ แต่จะไม่บอกต่อท่าน"

เหอฉีหยางผงกศีรษะกล่าวว่า

"ประเสริฐ หวังว่าท่านไม่เสียใจภายหลัง"

พลางทักทายเหลิ่งเถี่ยซินและพวกคำหนึ่ง นำกำลังเจ้าหน้าที่บ้านเมืองลงจากเหลา

ฟงสิงเลี่ยผุดลุกขึ้น ล้วงเงินครึ่งตำลึงวางลงบนโต๊ะ

กู่เชี่ยนเหลียนก็ลุกตาม สร้างความประหลาดใจแก่ฟงสิงเลี่ยจนกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลุกขึ้นเพราะรับประทานอิ่มหนำคิดจากไป ท่านลุกขึ้นเพราะเหตุใด?"

กู่เชี่ยนเหลียนขบริมฝีปากกล่าวว่า

"พวกมันทั้งสองไปแล้ว คงเหลือแต่ท่านแม้ทราบว่าท่านเป็นคนใจหิน ได้แต่ติดตามท่าน หรือท่านลืมคำข่มขู่ของเหอฉีหยางแล้ว?"

ฟงสิงเลี่ยใจอ่อนลง หวนนึกถึงบางครั้งจิ้นปิงหวินบังเกิดความแง่งอน ก็แสดงกิริยาท่าทีเช่นนี้ ดังนั้นแค่นเสียงหนักๆ เดินไปยังบันไดเหลา กู่เชี่ยนเหลียนยิ้มอย่างภาคภูมิ ตามติดอยู่ด้านหลัง

เหลิ่งเถี่ยซินตวาดว่า

"สหายไม่ทิ้งชื่อแซ่ไว้หรือ?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"ข้าพเจ้าฟงสิงเลี่ย ไม่ว่าเป็นหนี้บัญชีใด ให้จดไว้ที่ข้าพเจ้า"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป หลังจากที่ฟงสิงเลี่ยทรยศต่อสำนักอธรรมลี้ลับ นับเป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ ที่สหพันธ์แปดสำนักจับตาดูที่สุด เพียงแต่คนผู้นี้เก็บเนื้อเก็บตัวบวกกับระหว่างนี้มีข่าวว่ามันรับบาดเจ็บบอบช้ำ ไม่เช่นนั้นเหลิ่งเถี่ยซินคงคาดเดาออกว่าเป็นมันแล้ว

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนเดินลงบันไดเหลาจากไป

หานป๋อทิ้งตัวลงที่กลางถนน ไม่สนใจสายตาผู้คนสัญจรที่มองมาอย่างสะพายง้าวที่กลางหลัง วิ่งไปเบื้องหน้า อ้อมมุมถนนเข้าสู่ถนนอีกสายหนึ่งเพ่งตาจ้องจับที่เงาหลังของหญิงสาวที่เดินนำหน้าอย่างช้าๆ

หานป๋อลิงโลดยินดีจนแทบโห่ร้องออกมาไล่ติดตามไป

หญิงสาวคล้ายเดินอย่างแช่มช้า แต่หานป๋อไล่กวดตามไปร้อยก้าว จวบกระทั่งนางลดเลี้ยวเข้าตรอกคับแคบตรอกหนึ่ง หานป๋อยังตามนางไม่ทัน

หานป๋อกลัวว่านางหลุดลอยไป ดังนั้นเร่งความเร็วโถมเข้าตรอก

พอเหยียบย่างเข้าตรอก มันต้องหยุดกึกลง

หญิงสาวหยุดยืนอยู่เบื้องหน้า เพ่งตาคู่งามมองมายังผู้ติดตาม

นางกลับเป็นศิษย์สตรีแห่งเรือนฌานเมตไตรย ซึ่งหานป๋อไม่ได้พบหน้ามานาน นามฉินเมิ่งเหยา

เสื้อผ้าเนื้อหยาบสีขาวสวมใส่บนเรือนร่างอันงามงดของนาง ยังชวนมองกว่าอาภรณ์อันเลิศหรูใดๆ

ใบหน้าที่สวยซึ้งของนางปราศจากเค้าความพลุ่งพล่าน หากปรากฏคุณสมบัติอันสูงส่งสง่าคุกคามผู้คน

หานป๋ออ้าปากค้าง ไม่ทราบทำประการใดดี

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

"พี่ท่านไฉนติดตามข้าพเจ้า?"

หานป๋อตะกุกตะกักว่า

"คุณหนูฉิน ท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้แล้ว?"

คำพูดพอกล่าว ค่อยฉุกคิดว่าคำพูดนี้ช่างโง่เขลา หลังจากที่รองรับพันธุมารของเซ่อจุนซิ่น รูปลักษณ์ภายนอกของมันเปลี่ยนไปอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน ปราศจากเค้าเดิมของหานป๋ออีก

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยพบท่านมาก่อน"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคือหานป๋อ ที่เป็นบ่าวรับใช้ในตึกตระกูลหาน"

มันมิใช่คิดกล่าววาจาอันโฉดเขลาต่อไป แต่ภายใต้ตาคู่งามที่จับจ้องมอง ทำให้นึกหาคำพูดที่ดีกว่านี้ไม่ออก

ฉินเมิ่งเหยากวาดมองมันแวบหนึ่ง หันกายหมายจากไป

หานป๋อติดตามไป ร้องเรียก "คุณหนูฉิน" ฉินเมิ่งเหยาหยุดยั้งลงอีกครา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากท่านยังติดตามมาอีก ข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ"

หานป๋อแม้ทราบว่าฉินเมิ่งเหยาหันหลังให้กับมัน ไม่เห็นความเคลื่อนไหวของมัน แต่ยังโบกไม้โบกมือกล่าวว่า

"คุณหนูฉิน ข้าพเจ้าไม่หลอกท่าน ข้าพเจ้าเป็นหานป๋อ ซึ่งวันนั้นปรนนิบัติพวกท่านมาชมดูกระบี่ที่คลังศัสตรา ยังยื่นส่งชาหลงจิ่ง* แก่ท่านถ้วยหนึ่ง"

---

* ชาเขียวที่ขึ้นชื่อของเมืองหังโจว

ฉินเมิ่งเหยากล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"เพียงคำพูดไม่กี่ประโยคนี้ จะให้ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านเป็นหานป๋อหรือ?"

หากมิใช่นางใช้วิชาท่องเดินหนอย่างแนบเนียบยังไม่อาจสลัดหลุดจากหานป๋อ แสดงว่าหานป๋อมีฝีมือน่าตระหนก นางคงสะบัดหน้าจากไปแต่แรกแล้ว ทั้งนี้เพราะด้วยระดับฝีมือของหานป๋อ ไม่จำเป็นต้องแอบอ้างชื่อของผู้อื่น

หานป๋อพลันบังเกิดไหวพริบวูบหนึ่ง ร้องว่า

"วันนั้นที่ข้างประตูของคลังศัสตรา ท่านเคยมองดูข้าพเจ้าแวบหนึ่ง อาจบางทียังจำแววตาข้าพเจ้าได้ รูปโฉมข้าพเจ้าอาจเปลี่ยนไป แต่แววตายังไม่เปลี่ยนแปลง"

ฉินเมิ่งเหยาฉุกใจคิด หันกายมาอย่างแช่มช้อย ประสานสบกับสายตาอันร้อนรุ่มมุ่งหวังของหานป๋อ

ความรู้สึกอันแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง แล่นเข้าสู่จิตใจที่ราบเรียบดุจกระจกของนาง

นางนับแต่จำความได้ ก็จมอยู่กับมรรคากระบี่ จนบรรลุถึงขอบเขตขั้นเดียวกับยอดคนในวิถีฌาน เพียงมองดูวัตถุเรื่องราวหนึ่งจะไม่ลืมเลือน แต่แววตาหานป๋อคล้ายคุ้นเคย และคล้ายแปลกตา นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยบังเกิดแก่นางมาก่อน

หานป๋อจับจ้องมองตาคู่งามของนางอย่างลืมตัว ลืมเลือนว่าก่อนหน้านี้ตนเองกระทั่งมองดูยังไม่กล้ามองดูนาง

แว่วเสียงลมไล่หลัง โจรท่องโดดเดี่ยวไล่กวดตามมา ปากร้องว่า

"หลานเราเสียสติอีกแล้ว เมื่อวานเพิ่งหลอกลวงหญิงสาวสิบนาง วันนี้ไม่อาจหักห้ามใจอีก ดีที่ถูกเราหาพบได้"

หานป๋อเห็นเป็นโจรท่องโดดเดี่ยว ฉุกคิดว่าผิดท่า "ท่านปู่" ผู้นี้

มาถึงข้างกายมัน ยื่นมือโอบไหล่มัน ปากขอโทษขอโพยฉินเมิ่งเหยา จากนั้นฉุดลากหานป๋อกลับไป

หานป๋อคิดขัดขืนดิ้นรน รู้สึกมีพลังสายหนึ่งแล่นเข้ามาจากมือของโจรท่องโดดเดี่ยวที่กดอยู่บนหัวไหล่มัน กระทั่งพูดยังพูดไม่ออก อย่าว่าแต่คิดแข็งขืน

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอประกายวูบ แต่ไม่ได้ร้องทัดทาน เพียงจับจ้องมองเงาร่างของหานป๋อ ซึ่งถูกโจรท่องโดดเดี่ยวฉุดลากจากไป

สายตาอันร้อนระอุของหานป๋อยังประทับอยู่ในห้วงสมองนาง

เกาะมังกรพิโรธ

ในห้องพิเศษที่เงียบสงบบนชั้นสองของเหลามองไกล ล่างฟานหวินยึดครองโต๊ะเพียงลำพังนั่งดื่มสุราที่ตั้งชื่อว่าธารน้ำใสไหลริน

เพียงชั่วขณะก็ดื่มจนหมดป้าน ดังนั้นล่างฟานหวินผุดลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูแง้มออกเป็นช่อง ร้องเรียกว่า

"ฟางเอ้อสู ส่งสุราธารน้ำใสไหลรินมาอีกสามป้าน"

สุ้มเสียงถ่ายทอดลงไปถึงชั้นล่าง ชั่วครู่ให้หลังแว่วเสียงฝีเท้าดังมา เถ้าแก่ฟางเอ้อสูปรากฏกายที่เชิงบันได เงยหน้าขึ้นมากล่าวว่า

"ตอนนี้สุราธารน้ำใสไหลรินที่เหลาสุราถูกปีศาจสุราท่านดื่มหมดสิ้น เราใช้คนไปหาจั่วซือ* ดูว่ามีสุราอีกหรือไม่ หากแม้นไม่มี ได้แต่โทษว่าท่านดื่มเร็วเกินไป"

ล่างฟานหวินทวนคำ "จั่วซือ" ฟางเอ้อสูฉุกใจคิดกล่าวว่า

"คือมารดาของเด็กหญิงเหวินเหวินซึ่งท่านประคองไว้เมื่อวันนั้น นางอายยังเยาว์ก็เป็นม่าย นับตั้งแต่สตรีโฉดเฉียนหงชิงหลบหนีไป

---

* จั่วเป็นแซ่ ซือแปลตรงตัวว่ากวี

จั่วซือถือเป็นหญิงงามที่สุดบนเกาะมังกรพิโรธ"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ตอนนี้ผู้คนบนเกาะพากันคาดเดาว่า หลังจากที่สบสายตากับจั่วซือในวันนั้น กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินผู้เกรียงไกรใช่หวั่นไหวใจหรือไม่?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา ในโลกหล้ามีคนชอบหาเหตุจริงๆ แต่ว่าตนเองหวั่นไหวใจหรือ?

ล่างฟานหวินกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ไม่มีสุรา ก็ชงชาหลงจิ่งมาป้านหนึ่งก่อน"

กล่าวพล่างครุ่นคิด หากแม้มียอดใบชาของกงจู้อลงกรณ์ก็ยิ่งดี นึกถึงตอนนี้ ภาพเหตุการณ์ที่ลงเรือลำเดียวกับกงจู้อลงกรณ์ในคืนนั้นผุดขึ้นในห้วงสมองอีกครา

ฟางเอ้อสูรับคำล่าถอยไป

ล่างฟานหวินเปิดประตูแง้มเป็นช่อง ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบหนังสือที่พกติดตัวมาพลิกอ่านดู

พลันแว่วเสียงฝีเท้าก้าวสั้นๆ ขึ้นบันไดเหลามา ล่างฟานหวินกวาดตามองผ่านร่องประตูออกไป เห็นเด็กหญิงเหวินเหวินถือป้านสุราเดินขึ้นบันไดมาทีละก้าว หน้าน้อยๆ แดงสดใส ทั้งหอบหายใจอยู่บ้าง

ล่างฟานหวินกระโดดปราดขึ้น รุดไปเปิดประตูต้อนรับสหายน้อยนี้ ยื่นมือหมายรับป้านสุราเหวินเหวินชิงหลบเลี่ยง วิ่งถึงหน้าโต๊ะ วางป้านสุราใบใหญ่ลง หันมาหอบหายใจกล่าวว่า

"มิต้องให้คนช่วย ข้าพเจ้าก็ทำได้"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา ชมว่า "เจ้าตัวน้อยที่น่ารัก" เหวินเหวินกระโดดขึ้นด้วยความยินดีคิดกลับออกไป พอถึงข้างประตูพลันหยุดยั้งลงหันมาบอกกล่าวว่า

"ท่านแม่ก็มาแล้ว"

พลางส่งยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน ค่อยเดินออกจากห้อง ล่างฟานหวินจึงกล่าว

"แม่นางจั่วซือเมื่อมาแล้ว ไยไม่ขึ้นมาพบหน้าค่าตา?"

แว่วเสียงนุ่มนวลของสตรีดังจากเชิงบันไดชั้นล่างว่า

"เหวินเหวินช่างหาเหตุนัก รบกวนอารมณ์ดื่มสุราของท่านล่าง ข้าพเจ้ายังอยู่ระหว่างไว้ทุกข์ให้กับสามี ไม่สะดวกกับการเข้าพบ"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่บังคับแล้ว เพียงมีเรื่องหนึ่งคิดสอบถามวิชากลั่นสุราของแม่นางใช่ได้รับถ่ายทอดจากตระกูลหรือไม่?"

จั่วซือที่ชั้นล่างนิ่งเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าวเบาๆ ว่า

"วิชาความรู้ของจั่วซือได้จากท่านพ่อ..."

สุ้มเสียงนางแม้แผ่วเบา แต่ล่างฟานหวินยังได้ยินอย่างชัดเจน ตัดบทว่า

"บิดาของแม่นางคงเป็นเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน ครั้งกระโน้นปางจู่ (ประมุขพรรค) รุ่นก่อนซ่างกวนเฟยหอบหิ้วมันมาจากนครหลวง ให้ทำหน้าที่กลั่นสุรา นับแต่นั้นข้าพเจ้ากับปางจู่เพียงดื่มแต่สุราที่มันปรุงกลั่น น่าเสียดายหลังจากที่มันสิ้นบุญไป ก็หาอมฤตเลิศรสไม่ได้ คิดไม่ถึงวันนี้จะปรากฏธารน้ำใสไหลรินขึ้น จั่วเล่า (ผู้เฒ่าแซ่จั่ว) สมควรตายตาหลับแล้ว"

จั่วซือเงียบงันไปครู่หนึ่ง จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าไปแล้ว"

เหวินเหวินก็เลียนแบบผู้ใหญ่ร้องบอกว่า

"ท่านล่าง ข้าพเจ้าก็ไปแล้ว"

จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างออกไป ล่างฟานหวินก็เปิดฝา

ป้านสุรา กรอกสุราเข้าปากไปคำใหญ่

จำได้ว่าใต้ราตรีจันทร์เมื่อห้าปีก่อนจี้ซีซีกล่าวกับเขาว่า "ลองคาดเดาว่าที่ข้าพเจ้านึกอาวรณ์ที่สุดเป็นเรื่องใด?"

ล่างฟานหวินมองดูใบหน้าที่ขาวซีดของภรรยากล่าวด้วยความรักเวทนาว่า "ล่างฟานหวินเป็นคนหยาบกระด้าง ไหนเลยคาดเดาใจเทพธิดาออก?"

ที่หางตาจี้ซีซี มีน้ำตาไหลซึมออกมาหยดหนึ่ง กล่าวว่า "คือกลัวว่าหลังจากที่ข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านไม่รู้จักปลูกถ่ายความรักที่มีต่อข้าพเจ้าไปยังหญิงอื่น ปล่อยให้ชีวิตอันเพริศแพร้วผ่านล่วงเลยสูญเปล่าจมอยู่กับห้วงรำลึกอันเดียวดาย หวิน อย่าได้ทำเช่นนี้ ในโลกยังมีสิ่งที่น่ารักอีกมากมาย"

เสียงเคาะประตูพลันดัง หลิงจ้านเทียนผลักประตูเข้ามา ทรุดนั่งลงบนที่ว่างด้านตรงข้าม กล่าวว่า

"ธารน้ำใสไหลรินอีกแล้ว พี่ใหญ่คงดื่มแต่สุราชนิดนี้เท่านั้น"

ดวงตาล่างฟานหวินทอแววตื่นตัว ทั้งนี้เพราะหากหลิงจ้านเทียนไม่มีเรื่องสำคัญ จะไม่มาหาในเวลาที่เขากำลังดื่มสุรา

หลิงจ้านเทียนเอนหลังกับพนักเก้าอี้ กล่าวว่า

"เพิ่งได้รับข่าวทางนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ ลี่เย่อไห่ต่อสู้จนตัวตายที่ช่องเขาปะทะลม"

ดวงตาล่างฟานหวินสาดประกายเจิดจ้า มองดูทะเลสาบตังถิงนอกหน้าต่าง ประจวบกับนกแถวหนึ่งบินโฉบผ่านผิวทะเลสาบไป

เมื่อถึงคืนไหว้พระจันทร์ เขาจะทำศึกกับปรมาจารย์มารซึ่งเพิ่งโค่นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ลง มีแต่ช่วงเวลานั้น ชีวิตค่อยไต่เต้าถึงจุดสูงสุด

ในชีวิตที่ผ่านมาของล่างฟานหวิน ช่วงเวลาที่ปวดร้าวที่สุดคือ

ตอนที่ซีซีตายจาก

ในช่วงชีวิตข้างหน้า เวลาแห่งการรอคอยที่สุดคือการเผชิญกับศัตรูสำคัญที่ยากหลีกเลี่ยงได้

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กลับล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง หากอธรรมศักดิ์สิทธิ์ตายแล้วมีญาณรับรู้ คงไม่ลืมเลือนชั่วพริบตาที่พิสูจน์ผลแพ้ชนะกับผังปาน เพราะต้องการทราบถึงความเร้นลับ ต้องจ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิต

แว่วเสียงหลิงจ้านเทียนกระทบโสตว่า

"เช่อจุนซิ่นกับลี่เย่อไห่หนึ่งสาบสูญหนึ่งล้มตาย ผังปานใช้ความจริงเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งของแผ่นดินยังเป็นของมัน"

ล่างฟานหวินหันมาทางหลิงจ้านเทียน กล่าวว่า

"ท่านรีบใช้คนไปสืบดูว่าผังปานรับบาดเจ็บหรือไม่ หากคำตอบคือ 'ไม่' อย่างนั้นผู้คนทั้งแผ่นดินรวมทั้งเราล่างฟานหวิน ล้วนไม่อาจรับมือมันครบร้อยกระบวนท่า"

หลิงจ้านเทียนงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"หากลี่เย่อไห่ก่อนตาย สามารถกระแทกทำร้ายผังปานคงเป็นครั้งแรกที่ผังปานรับบาดเจ็บบอบช้ำแล้ว"

ล่างฟานหวินดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินอีกหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"มีผู้ใดสามารถบอกต่อข้าพเจ้าว่า ขณะที่ผังปานต่อยหมัดออก ลี่เย่อไห่ที่แท้แทงออกกี่ทวน?"

หลิงจ้านเทียนปากอ้าตาค้าง กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ผังปานใช้หมัดต่อสู้กับทวนของลี่เย่อไห่?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพลงมีดที่ผังปานใช้แกะสลักรูปของข้าพเจ้าเป็นแนวทางของ

ทุ่งหญ้ามองโกล หากนั้นอาจารย์ของผังปานต้องเป็นบุพพามารเมิ่งเซ่อสิงแห่งมองโกล มีแต่บุคคลที่ยอดคนเช่นฟู่อิงยังไม่อาจเอาชนะได้ จึงสามารถฝึกอบรมยอดฝีมือเช่นปรมาจารย์มาร"

หลิงจ้านเทียนมีไหวพริบปราดเปรียว ฟังความหมายในวาจาล่างฟานหวินออก พลังฝีมือบุพพามารเมิ่งเซ่อสิงบรรลุถึงขั้นคืนสู่ราก ดังนั้นหมัดเป็นอาวุธอันประเสริฐสุด วิชาฝีมือนี้ย่อมถ่ายทอดแก่ผังปาน

ล่างฟานหวินกลับมีสายตาอันแหลมคม อาศัยสาส์นท้ารบของผังปาน คำนวณสังกัดสำนักอาจารย์ของฝ่ายตรงข้ามออก

ล่างฟานหวินยกป้านดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินจนหมดสิ้น ห้วงสมองปรากฏภาพใบหน้าอันหล่อเหลาของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ขึ้น กล่าวว่า

"สุรานี้ขอดื่มให้แก่ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของลี่เย่อไห่"

กล่าวจบผุดลุกขึ้น หลิงจ้านเทียนอดกล่าวมิได้ว่า

"สนทนาไม่กี่ประโยค ก็จะกลับบ้านแล้ว"

ล่างฟานหวินหยิบหนังสือบนโต๊ะขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปตวงสุราธารน้ำใสไหลรินสักสิบชั่ง หอบหิ้วกลับบ้าน นับตั้งแต่ค้นพบสุรานี้ ข้าพเจ้ากลับไม่ยอมแตะต้องเหล้าข้าวเหนียวที่ตัวเองหมักขึ้น ได้แต่ควานหาหนังสือของเหล่าจวง* มาอ่านฆ่าเวลาแทน"

หลิงจ้านเทียนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พวกเราวุ่นวายจนหัวหมุน ท่านกลับแช่ตัวอยู่ในสุรา"

ล่างฟานหวินยัดหนังสือไปในอกเสื้อ ปากกล่าวว่า

"ขอบอกตามตรง จ้านเทียน เมื่อท่านไม่ปั้นหน้าเคร่งเครียดสนทนาถึงการงาน ท่านเป็นบุคคลที่น่าสนใจยิ่ง"

---

* เหล่าจวงหมายถึงจวงจื๊อ ซึ่งเป็นปราชญ์เมธีผู้ถือหลักธรรมชาติเป็นสำคัญ

กล่าวจบหันกายจากไป

ที่ชานเมือง

หานป๋อถลึงตาใส่โจรท่องโดดเดี่ยวที่นั่งกระดิกเท้าสูบยาบนก้อนหินในพื้นที่ว่างกลางดงไม้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ผู้ต้องหาของท่าน ไฉนคุมตัวข้าพเจ้ามาถึงที่นี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"วันใดที่ท่านไม่ดบแต่งเฉาเสียเป็นอนุภรรยา ท่านไม่อาจติดพันหญิงอื่น"

หานป๋อจึงไม่ยินยอม พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านให้ข้าพเจ้าตบแต่งเฉาเสียเป็นอนุภรรยา แสดงว่าข้าพเจ้าสามารถมีภรรยาหลวง ตามเหตุผลข้าพเจ้าสมควรติดพันหญิงอื่นจึงถูกต้อง ไม่เช่นนั้นไม่มีภรรยาหลวง จะมีอนุภรรยาได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวคิดไม่ถึงเด็กน้อยนี้ สามารถเล่นลิ้นถึงเพียงนี้ต้องอึ้งไปวูบหนึ่งจึงกล่าว

"นี่เรียกว่าทุ่มเถียงราวกับเด็ก"

หานป๋อสวนคำว่า

"ท่านอิจฉาความหนุ่มแน่นเป็นที่ต้อนรับของข้าพเจ้าต่างหาก"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"เมื่อครู่ฉินเมิ่งเหยาคล้ายไม่ต้อนรับท่านเท่าใด"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านทราบว่านางคือฉินเมิ่งเหยา?"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ตอบคำ กล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) พวกเราทำความตกลงกัน"

หานป๋อไม่ตกปากรับคำในบัดดล เพียงถามไถ่รายละเอียด

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เราจะช่วยเหลือท่านพิชิตใจฉินเมิ่งเหยา ท่านเลื่อนชั้นของเฉาเสียอีกขั้นหนึ่ง ฉินเมิ่งเหยาเป็นฮูหยินฝ่ายซ้าย นางเป็นฮูหยินฝ่ายขวา เป็นอย่างไร?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านกลับรู้จักวิถีทางของโจรที่ฉวยโอกาสเพลิงไหม้ปล้นสะดมชิงทรัพย์นัก"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ไม่เช่นนั้นไหนเลยคู่ควรเป็นเจ้าแห่งหมู่โจร?"

หานป๋ออดถามมิได้ว่า

"ท่านเป็นโจรไม่รู้สึกละอายใจหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เมื่อท่านผ่านชีวิตที่อดอยาก ขาดเครื่องนุ่งห่ม ทุกคนสามารถด่าทอทุบตีท่าน ไม่ว่าท่านทำอะไรล้วนไม่รู้สึกละอายใจ"

หานป๋อร้องโพล่งว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามีแต่ข้าพเจ้าที่ประสบชะตากรรมเช่นนี้ เหตุใดท่าน..."

พริบตานั้นมันรู้สึกว่าระยะห่างจากโจรท่องโดดเดี่ยวย่นใกล้กว่าเดิม

ดวงตาโจรท่องโดดเดี่ยวทอแววหวนรำลึกอย่างที่ยากจะพบพาน ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในชีวิตเราไม่เคยรับบุญคุณผู้คนมาก่อน จวบกระทั่งเมื่อเราอายุเจ็บขวบ ท่านอาจารย์ใบ้ช่วยเหลือเราจากท้องถนนที่เหน็บหนาว ท่านเข้าใจว่าเราผอมเล็กแห้งกรังเช่นนี้มาแต่กำเนิดหรือ แท้ที่จริงเราหิวโหยจนผอมโซต่างหาก"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ท่านอาจารย์ใบ้ส่งเสริมเราเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ก่อนที่จะพบพานท่าน เราไม่เคยพูดจากมากความ ทั้งนี้เพราะเราเรียนรู้หลักการนิ่งเฉยจากท่านอาจารย์ใบ้ ของวิเศษประจำตัวเราคือความนิ่งเฉยและอดกลั้น"

หานป๋อผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า

"เอ่ยถึงการหลอกลวงลักขโมยโดยไม่กระโตกกระตาก ไม่มีผู้ใดเทียบเท่าท่านจริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ทราบว่านี่เป็นคำเหน็บแนม หรือเป็นคำชมเชยกันแน่ ต้องแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"กิจการอันยิ่งใหญ่ล้วนเป็นคนที่ไม่มีทุกสิ่งสร้างขึ้น จูหยวนจางจำเดิมเป็นขอทาน สุดท้ายได้เป็นฮ่องเต้ ครองแผ่นดินทั้งหมด"

'จูหยวนจางเป็นพระนามเดิมของปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์หมิง (ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเหม็ง) พระองค์ถือกำเนิดในครอบครัวชาวนายากไร้เคยเป็นเด็กวัด ต่อมาเกิดทุพภิกขภัย ทางวัดได้แต่ให้หลวงจีนเณรน้อยออกบิณฑบาตถึงแดนไกล รวมทั้งจูหยวนจางด้วย ถึงแม้ว่าการบิณฑบาตแดนไกลจะสร้างความลำบากให้ แต่ก็รับรู้ถึงขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นต่างๆ ประการสำคัญคือได้สัมผัสกับความทุกข์ยากของประชาชน ซึ่งตกอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์มองโกล

ต่อมาหานซานถงก่อการกบฏ ตั้งตนเป็นหมิงอ๋อง (เจ้าเรืองโรจน์) กองกำลังฝ่ายกบฏใช้ผ้าแดงโพกศีรษะ ถึงแม้ถูกทางการล้อมปราบ ยังปรากฏตัวตายตัวแทนขึ้น จูหยวนจางก็เข้าร่วมกับฝ่ายกบฏ ตอนนั้นผู้นำฝ่ายกบฏนามกว๋อจื่อซิง กว๋อจื่อซิงเห็นจูหยวนจางปรีชาสามารถ จึงยกบุตรีบุญธรรมให้เป็นภรรยาจูหยวนจาง

จูหยวนจางมีตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้นตามลำดับ ทั้งยังมีสองขุนพลคู่ใจคือฉีต๋ากับฉางหวี่ชุน จวบกระทั่งยึดเมืองจี๋ซิ่งได้ และเปลี่ยนชื่อ

เมืองเป็นอิ่งเทียนฝู่ ใช้เป็นที่ตั้งกองบัญชาการใหญ่

แต่ตอนนั้นยังมีกองกำลังที่ก่อการกบฏมากมายหลายกลุ่ม เช่น เฉินโหย่วเหลียงกับจางซื่อเฉิง หลังจากทำสงครามสัประยุทธ์ จูหยวนจางสามารถพิชิตกองกำลังของเฉินโหย่วเหลียงกับจางซื่อเฉิงตามลำดับ แล้วค่อยทุ่มกำลังบุกตีนครต้าตู ซึ่งเป็นนครหลวงของราชวงศ์มองโกล ขับไล่ทหารมองโกลออกจากแผ่นดินจีนเป็นผลสำเร็จ จากนั้นปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮ่องเต้ ตั้งชื่อราชวงศ์ว่าหมิง (เรืองโรจน์) นครหลวงอยู่ที่เมืองนานกิง'

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเรียกชื่อของฮ่องเต้ ไม่กลัวถูกตัดศีรษะหรือ?"

ดวงตาโจรท่องโดดเดี่ยวทอแววเศร้าสร้อยวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"สิบวันให้หลังผังปานจะทุเลาหายดี ท่านเห็นว่าพวกเรายังมีชีวิตอีกกี่วัน?"

หานป๋อรับฟังไม่เข้าใจ โจรท่องโดดเดี่ยวอธิบายว่า

"วันนั้นหากผังปานเหลียวมองฟงสิงเลี่ยแวบหนึ่ง พวกเราอาจไม่ต้องหวั่นวิตกเช่นนี้..."

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ผังปานพอเห็นฟงสิงเลี่ยต้องลงมือโดยไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บบอบช้ำที่ได้รับจากลี่เย่อไห่"

โจรท่องโดดเดี่ยวผงกศีรษะกล่าวว่า

"ผังปานอาจยอมปล่อยปละละเว้นทุกผู้คน แต่ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นฟงสิงเลี่ย อย่างนั้นท่านมิอาจไม่ลงมือช่วยเหลือ ส่วนเราไม่อาจทนดูเฉาเสียเป็นม่ายทั้งที่ยังไม่ตบแต่งแก่ท่าน อย่างนั้นคงจบสิ้นตั้งแต่ตอนนั้น"

หานป๋อบังเกิดความตื้นตันใจ ชายชราโดดเดี่ยวผู้นี้กลับมี

คุณธรรมน้ำมิตรต่อสหายถึงเพียงนี้ หากโจรท่องโดดเดี่ยวลำพังคนเดียว สมควรมีโอกาสหนีรอดจากเงื้อมมือผังปานมากกว่ามีหานป๋อเป็นเครื่องถ่วง

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันบังเกิดความลิงโลดยินดีขึ้นมา กล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่พวกเรามีชีวิตอีกเก้าวันครึ่ง มิสู้กระทำเรื่องราวอันลือลั่นสักครา"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เวลาเก้าวันครึ่งสามารถกระทำเรื่องยิ่งใหญ่อันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ในโลกนี้ยังมีอันใดยิ่งใหญ่กว่าความรักและความแค้น หากเป็นความรัก พวกเราจะใช้เวลาเก้าวันครึ่งนี้ขอความรักต่อหวินชิงกับฉินเมิ่งเหยา หากเป็นความแค้น ท่านไม่สมควรปล่อยปละละเว้นหม่าจิ้นเชิงผู้ชั่วช้า"

ฟงสิงเลี่ยก้าวยาวๆ ไปตามท้องถนน กู่เชี่ยนเหลียนคลอเคลียอยู่ด้านข้าง สองฟากข้างเป็นร้านรวงแน่นขนัด ผู้คนสัญจรยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นบรรยากาศของแผ่นดินที่สงบสันติ

ฟงสิงเลี่ยฟื้นฟูพลังฝีมือ อารมณ์ย่อมผิดแผกแตกต่าง กู่เชี่ยนเหลียนทราบว่าฟงสิงเลี่ยชอบใช้ความคิดเพียงลำพัง จึงไม่รบกวนมัน

ที่เบื้องหน้ามีป้ายผ้าผืนหนึ่งยื่นออกมาเขียนข้อความสะดุดตาว่า "หมั่นโถวเราที่หนึ่ง" กู่เชี่ยนเหลียนจึงฉุดดึงแขนเสื้อฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ผู้อื่นคิดลิ้มลองว่า ในโลกมีหมั่นโถวเราที่หนึ่งจริงหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยครุ่นคิด หากโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋ออยู่ที่นี้ คงต้องฉวยโอกาสหยอกเย้านางสักครา น่าเสียดายตอนนี้มีแต่เราคนเดียวอย่างนั้นลองดูว่านางจะเล่นลวดลายใด จึงกล่าว

"หากแม่นางกู่ไม่รังเกียจ ข้าพเจ้าขอเป็นเจ้ามือเลี้ยงท่านสักมื้อ"

กู่เชี่ยนเหลียนกระโดดปราดขึ้นด้วยความยินดี ฉุดดึงมันเข้าร้าน เลือกโต๊ะที่มุมห้องทรุดนั่งลง ค่อยคลายมือจากการยึดแขนเสื้อของมันอีดใจเดียวสั่งอาหารเจ็ดแปดอย่าง เพียงพอให้ผู้คนสี่คนรับประทาน

ที่ยกมาก่อนคือ หมั่นโถวที่กองสุมเป็นภูเขาเล็กๆ จานหนึ่ง กู่เชี่ยนเหลียนไม่เกรงอกเกรงใจ กัดกินเป็นการใหญ่

ฟงสิงเลี่ยคาดว่านางคงหิวจริงๆ หวนนึกถึงโจรท่องโดดเดี่ยวแย่งชิงหมั่นโถวที่หานป๋อหยิบยื่นแก่นางไป นับเป็นเรื่อง "โหดร้าย" ต่อนางนัก แต่ตอนนั้นนางแสร้งเป็นไม่นำพา แสดงว่าหญิงงามนางนี้เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวเพียงไหน

มาดว่ากู่เชี่ยนเหลียนรับประทานเป็นการใหญ่ แต่ยังรักษากิริยาอันสุภาพ บางครั้งยังชม้ายชายตาให้ หาไม่ที่มุมปากก็ประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน พลันพบว่าหลังจากที่กู่เชี่ยนเหลียนปรากฏกาย ความคับแค้นอันเนื่องมาจากการตายในสนามประลองยุทธ์ของอธรรมศักดิ์สิทธิ์กลับผ่อนคลายไปไม่น้อย

ความคิดอีกประการหนึ่งผุดขึ้นในห้วงสมอง...หรือว่าเราชมชอบอยู่ร่วมกับนาง?

ยามนั้นกู่เชี่ยนเหลียนวางมือจากการรับประทาน กล่าวว่า

"ขณะที่รับประทานหมั่นโถวใบแรก รู้สึกว่าหมั่นโถวเราที่หนึ่งจริงๆ เมื่อรับประทานใบที่สอง รสชาติกลับด้อยลงมากนัก หวังว่าบะหมี่ของพวกมันจะดีขึ้น"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านนับว่าค้นพบเคล็ดลับในการรับประทานให้อร่อยแล้ว นั่นคือขณะที่หิวแทบตาย ให้รับประทานหมั่นโถวใบหนึ่ง"

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อคิกออกมา ใบหน้าปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ท่านเมื่ออารมณ์ดี จะพูดจาน่าฟังกว่าเดิม"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"คำพูดที่น่าฟังเชื่อไม่ได้ สมมติเช่นคำ 'หมั่นโถวเราที่หนึ่ง' ซึ่งแขวนอยู่ที่หน้าร้านนี้"

กู่เซี่ยนเหลียนขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ท่านไฉนยอมพูดจากับข้าพเจ้า ไม่รังเกียจข้าพเจ้าแล้วหรือ?"

ดวงตาฟงสิงเลี่ยทอแววเลื่อนลอยวูบหนึ่งกล่าวว่า

"คาดว่าอีกเก้าวันครึ่ง ข้าพเจ้าต้องการพิสูจน์ความเป็นตายกับผังปาน ดังนั้นตอนนี้ไม่มีกะใจถือสาหาความกับท่านแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"พวกท่านเหล่าบุรุษชมชอบต่อสู้ แม้ทราบว่าต้องพ่ายแพ้ ยังไปหาที่ตาย"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ต้องการเวลาสักหกเดือนหนึ่งปี เพื่อย่อยสลายสิ่งที่ได้จากการชมดูการต่อสู้ระหว่างอาจารย์ผู้มีพระคุณกับผังปาน แต่ว่าผังปานคงไม่ปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า"

กู่เซี่ยนเหลียนก้มศีรษะลงถามเขาดูว่า

"ลี่เหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ลี่) ตายแล้วหรือ?"

ดวงตาฟงสิงเลี่ยทอแววเศร้าโศก เคารพและเทิดทูนบูชา กล่าวว่า

"ตายแล้ว ตายเยี่ยงลูกผู้ชายที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน"

มันพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามโพล่งว่า

"ท่านร้องไห้?"

กู่เชี่ยนเหลียนเงยหน้าที่นองน้ำตาขึ้น กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าร้องไห้ เมื่ออายุสิบสามปี ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากกงจู้ ให้ส่งจดหมายถึงลี่เหมินจู่ จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังจำภาพเหตุการณ์นั้นได้ ไม่มีผู้ใดที่องอาจกล้าหาญกว่าท่านผู้เฒ่าอีก ดังนั้นข้าพเจ้าพยายามหาทางช่วยเหลือท่าน ท่านกลับเข้าใจผู้อื่นผิดไป"

ฟงสิงเลี่ยแทบรับมือไม่ไหว ใบหน้าแดงฉานวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"รีบยิ้มให้ข้าพเจ้าดู ทุกครั้งหลังจากที่ท่านแสร้งเป็นน่าสงสารมักยิ้มอย่างอ่อนหวาน"

ใบหน้ารูปแตงที่ประดับด้วยน้ำตาของกู่เชี่ยนเหลียนเผยอยิ้มออกมา กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านใช่เพราะเป็นนิสัยรังแกข้าพเจ้าหรือไม่ ผู้อื่นหลั่งน้ำตาเศร้าโศก ยังหยอกล้อผู้อื่นอีก"

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางกลับคืนสู่ "สภาพเดิม" ค่อยคลายใจลง พลันบังเกิดความตื่นตัวกวาดตาไปยังท้องถนน

หลวงจีนครองจีวรสีขาว กลางหลังสะพายกระบี่ รูปร่างผอมสูง ท่วงท่าสันโดษสูงส่ารูปหนึ่งกำลังเดินเข้าร้านมา

กู่เชี่ยนเหลียนก็ล่วงรู้ถึงการมาของหลวงจีนจีวรขาว ต้องกัมศีรษะต่ำ ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง

หลวงจีนจีวรขาวเดินถึงหน้าโต๊ะของฟงสิงเลี่ย กล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

"เรานั่งโต๊ะนี้ได้หรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยมองดูใบหน้าอันคมคายของหลวงจีนชุดขาว ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ไต้ซือ (พระคุณเจ้า) เมื่อมีวาสนากับโต๊ะนี้ ย่อมมีส่วนของท่าน เพียงไม่ทราบตอนนี้ยังมีที่ว่างอีกสามตัว ไม่ทราบไต้ซือ

เลือกตัวใด และไฉนเลือกตัวนั้น?"

หลวงจีนชุดขาวแม้ซูบผอม แต่โครงกระดูกใหญ่ เมื่อยืนอยู่ในร้าน กลับมีลักษณะราศีอยู่หลายส่วน ปากกล่าวว่า

"อาตมามาด้วยวาสนา เคลื่อนคล้อยตามวาสนา ขอเพียงเก้าอี้นั้นมีวาสนากับเรา อาตมาจะนั่งเก้าอี้ตัวนั้น"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวคำเชิญ พลางกวาดมองกู่เชี่ยนเหลียนที่นั่งก้มศีรษะ เห็นนางเคร่งเครียดเย็นชาผิดปรกติ ต้องฉุกคิดขึ้น

หลวงจีนชุดขาวนั่งลงบนเก้าอี้ด้านตรงข้ามกับมัน กล่าวว่า

"พี่ฟงทราบหรือไม่ว่า อาตมามายังที่นี้ด้วยเรื่องใด?"

ฟงสิงเลี่ยตอบว่า

"เมื่อยอดฝีมืออันดับหนึ่งในสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของสหพันธ์แปดสำนัก ฉายาหลวงจีนกระบี่ปู้เส่อได้ซีออกศึกด้วยตัวเอง ย่อมเป็นเรื่องสำคัญแล้ว"

หลวงจีนชุดขาวคือหลวงจีนกระบี่แห่งสำนักเส้าหลิน ท่านยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ขอถามพี่ฟงทราบได้อย่างไรว่าเราเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์?"

กู่เชี่ยนเหลียนที่สงบปากคำพลันแบะปากกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ทราบเรื่องนี้มีอันใดน่าแปลก ข้าพเจ้ายังทราบว่าท่านเป็นอาวุธลับของสหพันธ์แปดสำนัก ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือของท่านล้ำหน้าเซียนไม่แก่เฒ่ากับหลวงจีนไร้คำนึง เป็นบุคคลอันดับหนึ่งของสหพันธ์แปดสำนักแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยทั้งประหลาดใจที่กู่เชี่ยนเหลียนไม่เกรงอกเกรงใจต่อหลวงจีนกระบี่ ทั้งประหลาดใจที่นางล่วงรู้ความลับที่มีแต่สหพันธ์แปดสำนักจึงทราบได้อย่างไร

หลวงจีนกระบี่หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"อาตมาเป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คนแล้ว แต่สีกากล่าวเช่นนี้ อาตมาก็คาดเดาออกว่าสีกาเป็นยอดฝีมือตำหนักอลงกรณ์ อาตมาเมื่อมาถึงสีกาสมควรมีคำบอกกล่าวต่อเรื่องที่หยิบฉวยสิ่งของของเหอฉีหยางผู้เป็นหลานศิษย์เราไปแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงหลวงจีนกระบี่ทรงภูมิปัญญาถึงขั้นนี้ เพียงอาศัยคำพูดไม่กี่ประโยคของนาง ก็คาดเดาความเป็นมาของนางออก ปากกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ผู้ใดพิสมัยเอกสารนั้น ข้าพเจ้าเพียงคิดชักนำท่านมา เพื่อส่งมอบของนี้แก่ท่าน"

พลางล้วงจดหมายฉบับหนึ่งจากอกเสื้อ วางลงบนโต๊ะ บนซองจดหมายสีขาว จ่าหน้าด้วยลายมืออันงดงาม เป็นคำความว่า "เรียนท่านพ่อจงเต้า"

จนบัดนี้ฟงสิงเลี่ยค่อยทราบว่า หลวงจีนกระบี่ซึ่งมีศักดิ์ฐานะรองจากหลวงจีนไร้คำนึงแห่งสำนักเส้าหลินมีความสัมพันธ์กับตำหนักอลงกรณ์

หลวงจีนกระบี่กวาดมองซองจดหมาย ดวงตาทอแววปวดร้าวอยู่บหนึ่ง

กู่เชี่ยนเหลียนพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"จดหมายเมื่อส่งถึง พลอยคืนของสิ่งนั้นแก่ท่าน"

พลางล้วงมือไปในอกเสื้อ แต่แล้วหน้าแปรเปลี่ยนไป มือข้างนั้นไม่อาจชักกลับออกมา

ฟงสิงเลี่ยกับหลวงจีนกระบี่พากันมองดูนาง กู่เชี่ยนเหลียนกัดฟันกล่าวว่า

"สิ่งของสูญหายไปแล้ว"

หลวงจีนกระบี่ยื่นมือหยิบฉวยจดหมาย ชุกเก็บไว้ในจีวรกล่าวว่า

"เมื่อเอกสารสูญหาย อาตมาจะตามหาจากที่อื่น สหายของพี่ฟงประกาศว่าจะฆ่าหลานศิษย์เราเหอฉีหยาง สำนักเราย่อมไม่อาจนิ่งดูดาย ขอพี่ฟงอย่าได้สอดมือยุ่งเกี่ยว"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"เมื่อเป็นสหายของเราผู้แซ่ฟง ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ยุ่งเกี่ยวได้?"

หลวงจีนกระบี่ตาทอประกายวูบ จากนั้นกลับคืนสู่ความสันโดษเย็นชา กล่าวว่า

"พวกเราได้รับข่าวสารจากนิกายฌานวิสุทธิ์ หลังจากที่คณะผู้อาวุโสหารือกัน ตกลงว่าจะให้ความคุ้มครองท่าน เพื่อสะกดผังปาน ดังนั้นหากพี่ฟงคิดสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ สำนักเราได้แต่ปล่อยปละละเว้นสหายท่าน แต่หาใช่เป็นเพราะกลัวมันไม่"

กล่าวจบหันกายออกไปยังกลางแดด จีวรสีขาวที่ห่อหุ้มร่างผอมสูงคล้ายโปร่งใส ให้ความรู้สึกที่สะอาดบริสุทธิ์

ฟงสิงเลี่ยจิบน้ำชาคำหนึ่ง ถามว่า

"คาดว่าเป็นผู้ใดขโมยสิ่งของของแม่นางกู่ไป?"

กู่เซี่ยนเหลียนพลันผุดลุกขึ้น กระชากเสียงว่า

"คงต้องเป็น 'หัวขโมย' ท่องโดดเดี่ยวที่แม้ถูกพันดาบรุมฆ่าฟัน มีแต่ผู้คนหัวร่อสมใจ ไม่มีผู้ใดนึกเวทนาแต่อย่างไร"

นางเน้นคำ "หัวขโมย" เป็นพิเศษ ฟงสิงเลี่ยถึงกับปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึงว่าหญิงสาวที่แสดงบทบาทน่าเวทนานางนี้ ยามด่าทอผู้คนกลับดุร้ายถึงเพียงนี้

งานเลี้ยงหอนางโลม

หานป๋อกระโดดตามหลังโจรท่องโดดเดี่ยว ทิ้งตัวลงในตรอกเล็กๆ ตรอกหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านที่แท้คิดนำข้าพเจ้าไปยังที่ใด กลับวิ่งเพ่นพ่านตามถนนตรอกซอยราวกับมุสิก"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"บุรุษหนุ่ม มีความอดทนไว้"

แต่แล้วฉุกใจคิด ปิดปากลงยืนหยัดกับที่

หานป๋อก็หยุดความเคลื่อนไหว

ที่ปากตรอกบังเกิดเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบา หญิงงามนางหนึ่งเดินชดช้อยเข้าหาพวกเขา

หานป๋อปากอ้าตาค้าง ผู้มากลับเป็นฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาเดินถึงเบื้องหน้าทั้งสองเจ็ดแปดก้าว ค่อยหยุดยั้งลง มองดูหานป๋อที่เบิกตากลมกว้าง และโจรท่องโดดเดี่ยวที่เบือนสายตา

ไปอีกทาง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"วิชาสะกดรอยของผู้อาวุโสสูงเยี่ยมยิ่ง ข้าพเจ้าใช้ถึงสิบวิธียังไม่อาจสลัดหลุดได้ ขอถามผู้อาวุโสใช่เป็นโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋หรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวจุดยาสูบ สูบควันเข้าปอดกล่าวว่า

"แม่นางฉินสมเป็นยอดฝีมือที่โดดเด่นที่สุดในรอบสามร้อยปีของเรือนฌานเมตไตรย กลับรู้สึกตัวว่าเราสะกดรอยตามแม่นาง และย้อนกลับมาติดตามพวกเรา"

หานป๋อที่ด้านข้างกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ตอนนี้แม่นางฉินเรียกผู้อาวุโสนั่นผู้อาวุโสนี่ ท่านไฉนไม่อธิบายต่อนางว่าท่านมีหัวใจที่หนุ่มแน่น?"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน ค่อยกล่าวสืบต่อ

"ครั้งนี้เราชักนำแม่นางมายังที่นี้ เพราะมีเรื่องสำคัญที่เกี่ยวพันถึงความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของยุทธจักรคิดหารือกับท่าน"

หานป๋อรู้สึกไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะมันไม่เคยเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจังถึงเพียงนี้ พานไม่ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวคิดก่อกวนเลิศนัยใด

ฉินเมิ่งเหยายืนตามสบาย ใบหน้าอันงามงดปราศจากเค้าความพลุ่งพล่านอันใด กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ผู้อาวุโสมีวาจาโปรดบอกตรงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"แม่นางมายังที่นี้ คงสืบเนื่องจากคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียนที่ตึกตระกูลหานแล้ว?"

ฉินเมิ่งเหยาตาทอประกายวูบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ไหนเลยรอดพ้นจากโสตประสาทของผู้อาวุโสได้ ท่านอาจารย์

เคยบอกว่า สุดยอดในใต้หล้าไม่มีผู้ใดสามารถเอาชนะหมัดของผังปาน กระบี่ของล่างฟานหวิน ทวนของลี่เย่อไห่ มือของเซ่อจุนซิ่น ดาบของฟงหาน ง้าวของเฉียนหลอ ใบหูของฟั่นเหลียงจี๋ เข็มของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย และแส้ของภูตบดีซวีเย่อฺ"

มือของโจรท่องโดดเดี่ยวสั่นสะท้าน จนประกายไฟแลบพุ่งจากกล้องยาสูบ กล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่เป็นคำกล่าวของเอี๋ยนจิ้งอัน?"

ความตื่นตะลึงของมันไม่ได้เสแสร้งแกล้งดัด สองสถานศักดิ์สิทธิ์ของยุทธจักรมีฐานะสูงสุด เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนจิ้งอันกับเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ได้รับยกย่องเป็นสองสุดยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ แต่ที่แท้สูงส่งถึงขั้นใด ไม่มีผู้ใดคาดเดาได้

แต่ฉินเมิ่งเหยายกอ้างคำพูดของเอี๋ยนจิ้งอัน ระบุว่าความสำเร็จสูงสุดของโจรท่องโดดเดี่ยวคือ "ใบหู" แสดงว่าล่วงรู้จุดเด่นจุดด้อยของโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นอย่างดี สร้างความตื่นตระหนกแก่มันสุดเปรียบปาน

ฉินเมิ่งเหยาพอฟังคำเอี๋ยนจิ้งอัน สีหน้าปรากฏแววคิดถึง กล่าวว่า

"เคล็ดวิชากับเพลงกระบี่ของเรือนฌานเรายึดหลักความ 'นิ่ง' รับแทนการรุก แต่เมื่อท่านอาจารย์บอกว่าหากพบพานผู้อาวุโส ต้องเคลื่อนไหวแทนการนิ่งรุกแทนการรับ แสดงว่าท่านผู้เฒ่าให้การยกย่องต่อผู้อาวุโสเป็นพิเศษ"

หานป๋อบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ถามว่า

"สำหรับเซ่อจุนซิ่น ไม่ทราบมีเคล็ดลับอันใด?"

ที่มันกังวลสนใจ ย่อมเป็นพันธุมารซึ่งคั่งค้างอยู่ภายในกาย

ฉินเมิ่งเหยามองดูมัน เม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"อย่าได้ประมือกับเซ่อจุนซิ่นในคลังศัสตราช่วงเวลาก่อนอรุณจะรุ่ง"

โจรท่องโดดเดี่ยวโห่ร้องว่า

"ช่างเป็นบทสรุปอันประเสริฐ แม่นางทั้งงามปานหยาดฟ้าทั้งเฉลียวฉลาดหลักแหลม มิน่าเล่าเสี่ยวป้อ (ป้อน้อย) พอพบเห็นท่านจิตใจก็ไม่อยู่กับตัว กระทั่งศัตรูยังปล่อยปละละเว้น"

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วเรียวงาม มองดูหานป้อที่กระดากจนแทบชำแรกพสุธาหลบหนี แม้คิดมีโทสะ ในใจกลับไม่มีโทสะแต่อย่างไร

ในความทรงจำของนาง หานป้อมิใช่ผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค หากแต่เป็นผู้มีศรัทธาอย่างจริงใจ นางมองปราดเดียวก็ล่วงรู้ถึงจิตปฏิพัทธ์ที่หานป้อมีต่อนาง แต่หาได้ก่อกวนจิตใจอันสงบนิ่งของนางไม่ จำได้ว่าตอนอยู่ที่ลานตึกในเรือนฌานเมตไตรย ตอนนั้นหิมะตก เกล็ดหิมะตกลงบนเสื้อคลุมของนางกับเอี๋ยนจิ้งอันผู้เป็นอาจารย์ของนาง

นางชำเลืองมองหน้าด้านข้างซึ่งงามอย่างหลุดพ้นของอาจารย์ผู้มีพระคุณ มาตรว่าอยู่ท่ามกลางฟ้าน้ำแข็งดินเหน็บหนาว ในใจยังบังเกิดความอบอุ่น

เอี๋ยนจิ้งอันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เมิ่งเหยา ไฉนแอบมองดูเราใช่บังเกิดความคิดร้ายอันใดหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเบาๆ ว่า "เมิ่งเหยามีคำถามอันอุกอาจคิดถาม"

เอี๋ยนจิ้งอันกล่าวว่า "คนที่มุ่งมรรคากระบี่ โดยไม่แสวงหาสิ่งอื่นเช่นเจ้า ยังมีคำถามที่ไม่สมควรถามคิดถามไถ่ เราคงรับมือไม่ไหว"

สีหน้าและน้ำเสียงของนาง ไม่คล้ายเป็นอาจารย์ผู้หนึ่ง กลับคล้ายพี่สาวคนหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่าวันที่ผังปานมาหาท่าน เหตุใดไม่ศิโรราบต่อบุคลิกความงามของท่าน?"

เอี๋ยนจิ้งอันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาที่ลึกล้ำดุจหัวงมหรรณพ

ทอประกายพิสดาร จากนั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบดุจน้ำนิ่งว่า "เพราะว่ามันเข้าใจว่าตัวเองกระทำได้"

ฉินเมิ่งเหยาบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ นี่เป็นครั้งแรกที่เอี๋ยนจิ้งอันยอมรับว่ารักชอบปรมาจารย์มารผังปาน และเป็นครั้งแรกที่เปิดเผยความในใจต่อผู้เป็นศิษย์

เอี๋ยนจิ้งอันเดินช้าๆ ออกจากลานตึก เห็นกลางอากาศที่อยู่ในวงล้อมของขุนเขาปรากฏหิมะปลิวโปรยเรือนฌานเมตไตรย ซึ่งอยู่บนเขาสูงสุดคล้ายเป็นใจกลางของจักรวาล นางหันกายมายิ้มพลางกล่าวว่า "เราส่งเจ้าแต่เพียงนี้ ขอให้ถนอมตัว"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า "ชีวิตไม่จีรัง การจากครั้งนี้ไม่ทราบมีวันพบหน้าซือฟู่ (ท่านอาจารย์) อีกหรือไม่ ดังนั้นมีคำพูดบางประโยคมิอาจไม่กล่าวมิอาจไม่ถาม เมิ่งเหยาแม้เห็นซึ้งถึงทุกสิ่ง แต่ไหนเลยผ่านด่านอาจารย์กับศิษย์ได้ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไม่คิดบุกฝ่าด่าน"

เอี๋ยนจิ้งอันกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "เจ้าถามคำถามข้อหนึ่ง เราตอบคำถามเจ้าแล้ว ยังไม่รู้จักพออีกหรือ? แต่ว่าเจ้าไม่ได้เรียกเราเป็นซือฟู่มานานแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่าเอี๋ยนจิ้งอันรักนาง ดังนั้นไม่ปิดบังความรักที่ท่านผู้เฒ่ามีต่อผังปาน สร้างความตื้นตันใจยิ่ง กล่าวว่า "นับแต่ข้าพเจ้าจำความได้ ไม่เคยเห็นซือฟู่ยิ้มอย่างแท้จริงมาก่อน"

เอี๋ยนจิ้งอันยื่นมือโอบไหล่ฉินเมิ่งเหยา กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า "เมิ่งเหยาน้อยของเรา ซือฟู่อนุญาตเจ้าถามอีกข้อหนึ่ง"

นับตั้งแต่ถามตอบถึงตอนนี้ นางเพิ่งเรียกตัวเองเป็นซือฟู่ แต่ดูจากเปลือกนอก ทั้งสองคล้ายสองศรีพี่น้องคู่หนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาซบศีรษะกับหัวไหล่เอี๋ยนจิ้งอันกล่าวถามว่า "เมิ่งเหยาไซ่ยังมีศิษย์พี่อีกคนหนึ่งหรือไม่?"

เอี๋ยนจิ้งอันคลายมือจากการโอบฉินเมิ่งเหยาลอยตัวขึ้นด้วยท่าร่างอันสวยงามสุดเปรียบปานทิ้งตัวลงบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ชุดขาวที่พัดพลิ้วหลอมกลืนเข้ากับเกล็ดหิมะเลือนราง

ฉินเมิ่งเหยาตามติดดุจเงาตามตัว ทิ้งตัวลงบนก้อนหิน กล่าวด้วยความปวดร้าวใจว่า "ซือฟู่ท่านร้องไห้แล้ว"

น้ำตาหยดหนึ่งหยดลงจากใบหน้าอันอ่อนเยาว์ของเอี๋ยนจิ้งอันรวมกับเกล็ดหิมะเต็มฟ้า พร่างพรมลงบนหินใหญ่

ก้อนหินนี้มีชื่อเสียงเรียงนาม เรียกว่าศิลาชลเนตร ทั้งนี้เพราะหากมิใช่น้ำพระเนตรจากเทพสวรรค์ ไหนเลยสามารถหยดลงบนยอดเขาเทพย่างเหยียบแห่งนี้ คิดไม่ถึงวันนี้ยังเพิ่มน้ำตาของเอี๋ยนจิ้งอันอีกหยดหนึ่ง

เอี๋ยนจิ้งอันกลับคืนสู่ความสงบ กล่าวเสียงราบเรียบว่า "เราร้องไห้จริง เมิ่งเหยา ทราบหรือไม่ว่าซือฟู่ไฉนรับเจ้าเป็นศิษย์?"

ฉินเมิ่งเหยาเงียบงันไม่ตอบคำ ทั้งปราศจากท่าทีที่ถือดี

เอี๋ยนจิ้งอันยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า "เพราะว่าเจ้ากอปรด้วยความเข้มแข็งที่ซือฟู่ไม่มี หากเราเข้มแข็งกว่านี้ ผังปานคงไม่เพียงเร้นกายจากยุทธจักรยี่สิบปี หากแต่เป็นการเร้นกายชั่วชีวิต"

ฉินเมิ่งเหยากัมศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้าชมชอบลักษณะของท่านตอนนี้"

ขณะกล่าว นางค่อยแสดงท่าทางออดอ้อนของหญิงสาวออกมา

เอี๋ยนจิ้งอันเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "ซือฟู่ก็มีคำถามข้อหนึ่งต้องการให้เจ้าตอบ"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "ที่แท้ซือฟู่ก็มีคำถามรีบถามเถอะ"

พริบตาก่อนแยกจากกัน นางกลับคืนสู่ช่วงเวลาเมื่ออายุเจ็ดแปด

ขวบ ซึ่งกระเง้ากระงอดต่อเอี๋ยนจิ้งอัน

เอี๋ยนจิ้งอันกล่าวว่า "เรามักครุ่นคิดในโลกหล้าใช่มีบุรุษที่ศิษย์เราทุ่มเทหัวใจให้หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาคล้ายเตรียมคำตอบไว้แต่แรก กล่าวว่า "เมิ่งเหยามุ่งสู่มรรคากระบี่ ไม่มีวัตถุเรื่องราวใดโยกคลอนจิตใจข้าพเจ้าได้อีก"

เอี๋ยนจิ้งอันกล่าวว่า "เนื่องจากเจ้าเป็นบุคคลที่กอปรด้วยพรสวรรค์ภูมิปัญญา และคาดว่าสามารถก้าวข้ามด่านทางโลก กลายเป็นยอดฝีมือในเชิงกระบี่ที่ได้รับการยกเว้นจากกฎข้อห้ามมิให้เข้าสู่ยุทธจักรของเรือนฌานเรา การเดินทางไกลของเมิ่งเหยาครั้งนี้ ไม่ต้องมุ่งเป้าเป็นพิเศษ ขอเพียงกระทำการไปตามจิตใจ สักวันหนึ่งเจ้าจะได้รับในสิ่งที่เจ้าต้องการ เมื่อถึงเวลานั้นซือฟู่จะให้เจ้าเห็นรอยยิ้มที่แท้จริงของเรา"

พลันแว่วเสียงร้องของหานป่อ ดังทำลายความคิดหวนคำนึงของฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยากวาดตาไปตามเสียง เห็นหานป่อลอยตัวดุจวิหคมหึมา ข้ามกำแพงตึกไป

โจรท่องโดดเดี่ยวขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ขณะจะร่ำร้องด่าทอ ฉินเมิ่งเหยาพลันถามว่า

"มันใช่เป็นหานป่อจริงหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวคิดไม่ถึงฉินเมิ่งเหยาจะถามตรงๆ เช่นนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ย่อมเป็นหานป่อที่จริงแท้แน่นอน ทั้งเป็นตัวละครเล็กๆ หากมีความสำคัญยิ่งยอดในคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียน"

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวว่า

"หากผู้อาวุโสเพียงกล่าววาจาลมปาก ผู้เยาว์ต้องไปแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องกล่าวว่า

"ย่อมมีพยานหลักฐาน เราจะนำออกมาให้ท่านดู"

ขณะจะล้วงมือไปในอกเสื้อ พลันหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายร้องเบาๆ ว่า

"มีผู้คนมากมาย"

ไม่ทันขาดคำ หานป๋อกระโดดข้ามกำแพงกลับมา ร้องว่า

"ฟางเยี่ยหวี่นำกำลังพวกมากรุดมา รีบไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไปไม่รอดแล้ว คนของมันกระจายอยู่ทั่วสี่ทิศแปดทาง"

ฉินเมิ่งเหยายืนชดช้อย สงบนิ่งดุจเดิม

"ย่อมไปไม่รอด"

พร้อมกับเสียงดัง ผมขาวหลิวเหยาจีที่หล่อเหลา กับโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ที่หยดย้อยปรากฏกายขึ้นบนกำแพง

ยามเมื่อลมโชยพัดผ่าน ชายกระโปรงของฮัวเจี๋ยหวี่เลิกตลบขึ้นเผยหน้าขาอ่อนที่ขาวกลมกลึง ชวนให้วาบหวามใจ

แว่วเสียงหัวร่อดังยาวนาน ปรมาจารย์มารน้อยฟางเยี่ยหวี่ปรากฏกายขึ้นบนหลังคาตึกตรงข้ามกับกำแพงที่โฉมตรูผมขาวยืนอยู่กระหนาบหานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวและฉินเมิ่งเหยาไว้กึ่งกลาง

หานป๋อกลับคืนสู่ลักษณะท่วงท่าของเซ่อจุนซิ่น ยกมือตบง้าวสามเชียะแปดที่กลางหลัง แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ยังไม่ถึงสิบวัน ก็ได้พบกับพี่ฟาง ไม่ต้องรอนานต่อไป นับเป็นเรื่องสมใจยิ่ง ง้าวของพี่ฟางอยู่บนหลังข้าพเจ้า รอให้พี่ฟางหยิบฉวยกลับไป"

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พร้อมกับการทำความเข้าใจกับพี่หานเพิ่มขึ้น แสดงว่าไม่สามารถรับท่านเป็นบริวาร ดังนั้นผู้น้องขอยกเลิกคำพูดที่บอกว่าจะคร่ากุมท่าน

ภายในสามเดือน เปลี่ยนเป็นฆ่าท่านในบัดดล ไม่ทราบพี่หานคิดเห็นอย่างไร?"

มันคิดฆ่าคน ยังสอบถามความสมัครใจของฝ่ายตรงข้าม นับว่าประหลาดแท้

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านดู เด็กน้อยนี้ไม่อาจรออีกเก้าวัน รีบร้อนใคร่ลงมือ ทำลายแผนของพวกเรา"

ฟางเยี่ยหวี่หันหน้าหาฉินเมิ่งเหยาที่สงบปากคำอยู่ด้านข้าง พลันรู้สึกสมองลั่นอึงอล รำพึงในใจ 'ในโลกหล้ากลับมีหญิงงามบริสุทธิ์เช่นนี้ คาดว่าสามารถเทียบเปรียบกับจิ้นปิงหวินได้'

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอแววไม่พอใจ แสดงว่านึกขุ่นเคืองฟางเยี่ยหวี่จ้องมองนางตาไม่กะพริบเช่นนี้

ฟางเยี่ยหวี่พลันรู้สึกตัว กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาคล้ายปทุมหิมะบนยอดบรรพต ดังนั้นแม้เข้าสู่ทางโลก ข้าพเจ้ามองปราดเดียวก็จดจำออก ข้าพเจ้าขอเป็นตัวแทนซือจุน ฝากความระลึกถึงต่ออาจารย์ท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาบังเกิดความประหลาดใจ ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่านางเป็นใคร ไฉนบอกว่าจะฆ่าหานป๋อต่อหน้านาง หรือว่ามันดำเนินแผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา เป้าหมายที่แท้จริงอยู่ที่นาง?

นึกถึงตอนนี้ ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง ความรู้สึกนี้ไม่ได้มาจากผู้คนข้างเคียง หากทว่ามาจากมุมทิศตะวันออกเฉียงใต้ที่ห่างไกลออกไป

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันตวาดว่า

"ผังปานท่านใช่มาแล้วหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านอาจารย์ไหนเลยมายังที่นี้ ผู้อาวุโสคิดมากไปแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาคาดว่าฟางเยี่ยหวี่อาจไม่ทราบว่าผังปานมาแล้ว ทั้งนี้เพราะฟางเยี่ยหวี่ไม่คล้ายเป็นคนพูดปด ทุกประการของมันแทบสมบูรณ์พร้อม เอี๋ยนจิ้งอันเคยบอกว่า ผังปานยามยกมือวางเท้าล้วนเป็นความสมบูรณ์พร้อม ประกอบเป็นแรงดึงดูดใจอันลี้ลับ ฟางเยี่ยหวี่แสดงออกสืบทอดบุคลิกลักษณะนี้จากอาจารย์

แต่ผังปานไม่ทันเผยโฉมก็จากไป เรื่องนี้ไม่อาจรอดพ้นจากโสตประสาทของโจรท่องโดดเดี่ยว นึกถึงตอนนี้นางกวาดตาไปยังหานป๋อ พบว่าหานป๋อกวาดตาไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ แสดงว่ามันก็รู้สึกถึงการเคลื่อนเข้าใกล้ของผังปาน จากข้อนี้แสดงว่าผู้เหี้ยมหาญที่เรียกตัวเองเป็นหานป๋อเป็นยอดฝีมือระดับเดียวกับโจรท่องโดดเดี่ยว แต่กลับสัตย์ซื่อโง่งมถึงเพียงนั้น

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"อาจารย์ท่านมาแล้วจากไป พี่ฟาง ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถาม"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันอีกครากล่าวว่า

"ในเมื่อคุณหนูเมิ่งเหยาก็กล่าวเช่นนี้ คงไม่ผิดพลาดแล้ว คุณหนูเมิ่งเหยามีคำพูดใดโปรดบอกมา"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"คุณชายฟางทราบว่าเมิ่งเหยามาจากเรือนฌานเมตไตรย กลับบอกว่าจะฆ่าคนต่อหน้าข้าพเจ้า หรือท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะนิ่งดูดายไม่ยุ่งเกี่ยว?"

นางบอกกล่าวตรงๆ คล้ายกระบี่เล่มหนึ่งทิ่มแทงใส่ฟางเยี่ยหวี่

หานป๋อพลันหัวร่อดังยาวนาน คารวะต่อฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"แม่นางเป็นเทพธิดาหยาดฟ้า ไม่สมควรยุ่งเกี่ยวกับการฆ่าฟัน

ในโลกมนุษย์ เรื่องนี้ปล่อยให้ข้าพเจ้ารับไว้แต่ผู้เดียวเถอะ"

ฟางเยี่ยหวี่ไม่แยแสสนใจมัน ยิ้มพลางกล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

"เห็นแก่คำพูดของคุณหนูเมิ่งเหยา ข้าพเจ้าเปลี่ยนเป็นบอกว่าหากภายในสิบวัน พี่หานสามารถหลบรอดจากการจู่โจมสังหารของบริวารเราสามครั้งคราสิบวันให้หลังข้าพเจ้าจะนัดต่อสู้กับพี่หานตัวต่อตัว เวลาและสถานที่แล้วแต่พี่หานกำหนด"

ฉินเมิ่งเหยาลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ฟางเยี่ยหวี่ผู้นี้สมเป็นศิษย์ของผังปาน เมื่อกล่าวเช่นนี้เท่ากับหาทางลงให้แก่นาง ทั้งยังผูกไมตรีต่อนาง ขณะเดียวกันก็ไล่ต้อนหานป๋อเข้าสู่มุมอับ นับว่าร้ายกาจยิ่งในส่วนของนางยากจะยับยั้ง เพราะว่าสิทธิ์ในการตัดสินใจตกไปที่หานป๋อ

โจรท่องโดดเดี่ยวความจริงคิดคัดค้าน แต่แล้วฉุกใจคิด โบกมือห้ามปรามหานป๋อมิให้เอ่ยปาก ชิงตอบว่า

"ตกลง สิบวันให้หลังหากหานป๋อหลานเราไม่ตาย จะต่อสู้พิสูจน์ความเป็นความตายกับท่านที่คลังศัสตราของตึกตระกูลหาน เวลาก่อนอรุณจะรุ่งครึ่งชั่วยาม"

ฉินเมิ่งเหยาสะท้านขึ้นเล็กน้อย ตาทอประกายพิสดาร สำรวจดูหานป๋อ...คนผู้นี้กับเซ่อจุนซิ่นที่แท้มีความสัมพันธ์ใด

หานป๋องงงันวูบแล้วได้คิด หัวร่อออกมากล่าวว่า

"ชิงแก่เผ็ดร้อนกว่าจริงๆ"

ฟางเยี่ยหวี่ก็งงงันวูบหนึ่ง จากนั้นตวาดว่า

"ตกลง หากฟ้าดินคุ้มครองพี่หาน สิบวันให้หลังพวกเราพิสูจน์ฝีมือที่คลังศัสตราในตึกตระกูลหานก่อนอรุณจะรุ่ง"

จากนั้นน้อมกายต่อฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาชีดชาไม่กระทำ ไหนเลยล่วงรู้ถึงความทุกข์ทางโลก ข้าพเจ้ามีข้อขอร้องประการหนึ่ง ขอคุณหนูเมิ่งเหยาโปรดรับปาก"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"พี่ฟางลองบอกมา เพียงไม่ทราบข้าพเจ้าทำได้หรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยากระทำได้แน่นอน อาจารย์เราผังปานต้องการพบหน้าคุณหนูเมิ่งเหยาในป่าหลิวทางทิศตะวันออกสามลี้ เวลายามสามคืนนี้"

ฉินเมิ่งเหยาลอบทอดถอนใจ ฟางเยี่ยหวี่ขุดหลุมพรางที่มิใช่หลุมพราง และนางมิอาจไม่ก้าวลงไป ทั้งนี้เพราะด้วยความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างผังปานกับเอี๋ยนจิ้งอัน การไปพบปะผังปานหามีอันตรายไม่ ที่อันตรายคือหานป๋อ ทั้งนี้เพราะนางความจริงตั้งใจว่า ภายในสิบวันนี้จะคุ้มครองความปลอดภัยของหานป๋อ แต่เมื่อต้องไปพบกับผังปาน ก็มิอาจไม่แยกจากหานป๋อ

นางเองก็ต้องการรุดไปตามนัด เพื่อสอบถามผังปานว่า เหตุใดจึงหักใจจากเอี๋ยนจิ้งอัน สำหรับกับนางแล้ว ด่านความสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์ระหว่างเอี๋ยนจิ้งอันกับนางยากที่จะผ่านได้

ฉินเมิ่งเหยาส่ายหน้าช้าๆ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่ความจริงเป็นคำถามที่ตอบง่ายที่สุด ตอนนี้กลายเป็นตอบยากที่สุด ข้าพเจ้าไม่ตอบได้หรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่จับจ้องมองนางตาไม่กะพริบ กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาตอบคำถามข้าพเจ้าแต่แรกแล้ว ข้าพเจ้าขออำลา"

กล่าวจบพุ่งปราดจากไป

โฉมตรูผมขาวบนกำแพงก็หายวับไปกับตา

แว่วเสียงโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ดังมาว่า

"น้องหานป๋อ พวกเราจะพบกันโดยเร็ว"

ทะเลสาบตังถิง

เกาะมังกรพิโรธ

อาทิตย์ลาลับฟ้า

ล่างฟานหวินยืนอยู่บนหินใหญ่ริมฝั่งก้อนหนึ่ง

หลังจากแยกจากหลิงจ้านเทียน เขาก็มายังหาดทรายหลังเกาะยืนเป็นเวลาสามชั่วยาม จวบกระทั่งอาทิตย์ลับกับผิวน้ำของทะเลสาบบนเกาะมังกรพิโรธจุดไฟขึ้น ค่อยคิดไปจากซอกมุมอันเงียบสงบนี้

เขากลับมายังท้องถนนที่ตั้งของเหลามองไกล ผู้คนตามรายทางแม้แอบดูเขา แต่ไม่กล้าหยุดลงยิ่งไม่กล้าเข้ามาสนทนา ทั้งนี้เพราะปางจู่ซ่างกวนอิงมีคำสั่ง ห้ามมิให้ผู้ใดรบกวนมือกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินผู้นี้

ล่างฟานหวินมาถึงตรอกขวางสายหนึ่ง ลังเลเล็กน้อย ในที่สุดเดินเข้าตรอก ชั่วครู่ก็มาถึงสุดตรอก เห็นร้านสุราเล็กๆ ที่แขวนป้ายขวางว่า "ธารน้ำใสไหลริน" ปิดประตูลง ภายในร้านมืดมิดเป็นแผ่นผืน

ล่างฟานหวินมองดูประตูร้านที่ปิดลง สั่นศีรษะฝืนยิ้ม หมุนตัวเดินกลับออกไป ไปได้สองก้าวเห็นหญิงสาวสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อธรรมดานางหนึ่งจูงมือเด็กหญิงนางหนึ่งเดินเข้าตรอกมา

ล่างฟานหวินครุ่นคิด 'ซ่างประจวบเหมาะนัก'

เด็กหญิงนั้นชิงสลัดหลุดจากมือของมารดาวิ่งเข้ามา ลืมตากลมโตดำขลับ โห่ร้องอย่างเหลือเชื่อว่า

"ที่แท้เป็นท่านล่าง เหวินเหวินกับท่านแม่เพิ่งไปหาท่าน"

ล่างฟานหวินทวนคำ "ไปหาข้าพเจ้า?" พลางกวาดตาไปยังหญิงสาวซึ่งเพิ่งครองตัวเป็นม่ายนั้น

หญิงม่ายจั่วซือชิงก้มศีรษะ ใบหน้างามงดปรากฏสีแดงซ่านอย่างที่ไม่อาจปกปิดซ่อนเร้นได้ ชวนให้ผู้คนแม้ไม่ดื่มสุราก็เมามาย อธิบายเสียงแผ่วเบาว่า

"สุราอีกไหหนึ่งพอดีกลั่นเสร็จ ข้าพเจ้าจึงตวงใส่ป้านส่งไปยังเหลามองไกล คิดขอให้ฟางเอ้อสูส่งต่อให้กับท่านล่าง แต่ท่านล่างออกมาก่อนแล้ว"

เหวินเหวินลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"นั่นมิใช่ธารน้ำใสไหลริน หากแต่เป็นหนึ่งในสิบสองไหสุราที่เหลืออยู่ของท่านตา"

ล่างฟานหวินพอฟัง พยาธิสุราในท้องพลันออกฤทธิ์ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปทวงถามสุราจากฟางเอ้อสู หาไม่เกรงว่าไม่เหลือแล้ว"

พลางก้าวข้ามเหวินเหวิน มาถึงเบื้องหน้าจั่วซือซึ่งยืนก้มศีรษะอยู่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในโลกอาจมีเพียงสองคนที่มีคุณสมบัติดื่มสุราของท่านจั่วผู้ล่วงลับหนึ่งคือข้าพเจ้า อีกผู้หนึ่งคือปางจู่รุ่นก่อน แม่นางจั่วกำนัลสุราแก่ข้าพเจ้า ท่านจั่วบนสรวงสวรรค์ต้องหัวร่อด้วยความยินดีแน่นอน"

เอ่ยถึงคำสุดท้าย คนหายลับออกจากปากตรอกแล้ว

จั่วซือพลันหัวร่อคิกคำหนึ่ง สีหน้าคล้ายชื่นชมต่อคำพูดและพฤติการณ์ของปีศาจสุราเช่นล่างฟานหวิน

เหวินเหวินเดินเข้ามาฉุดดึงมือของจั่วซือ กล่าวว่า

"ท่านแม่ นับตั้งแต่ท่านพ่อไปยังที่ซึ่งไม่มีวันกลับมาอีก ท่านเพิ่งหัวร่อเป็นครั้งแรก"

สองบ่าวดำขาวแห่งวังปรมาจารย์มาร ขับรถม้าเลิศหรูคันหนึ่งมาถึงหน้าประตูของธารบุปผา ซึ่งเป็นหอนางโลมที่มีชื่อที่สุดของเมืองหวงโจว

ทางดึกรีบเปิดประตูบานกลางออก เห็นชายฉกรรจ์สองแถวยืน

อยู่สองฟากข้าง ตั้งแถวต้อนรับอย่างเอิกเกริก มองดูรถม้าที่ใช้ม้าแปดตัวลากเทียมแล่นเข้าสู่ลานตึกที่เพาะปลูกต้นไม้ร่มรื่น

ธารบุปผามิใช่หอนางโลมที่ใหญ่ที่สุดของที่นี้ หากเปรียบเทียบกัน หอสุดหรรษาที่ถนนยังใหญ่กว่าที่นี้ แต่ที่ธารบุปผามียอดหญิงซึ่งมีศิลปวิทยาเลื่องลือทั่วเจ็ดมณฑล เพียงขายศิลปะไม่ขายตัวนามเหลียนซิ่วซิ่ว

รถม้าหยุดนิ่งลง ชายกลางคนผู้หนึ่งเดินออกจากกลุ่มคน ตรงมาเปิดประตูรถ จากนั้นถอยกายไปสามก้าว น้อมกายกล่าวว่า

"ฉาจือฉินขอเป็นตัวแทนทุกคนในธารบุปผากับซิ่วซิ่ว น้อมต้อนรับท่านปรมาจารย์มาร"

ฉาจือฉินเป็นเถ้าแก่ผู้อยู่เบื้องหลังของธารบุปผา มีหน้ามีตาไม่น้อย ทั้งยังเป็นหัวหน้าค่ายพรรคหนึ่ง ไม่เช่นนั้นยังไม่สามารถรักษาความบริสุทธิ์ของเหลียนซิ่วซิ่วได้ แต่ล่วงเกินผู้คนมากหลาย ล่าสุดยังแตกหักกับผู้คนที่มันไม่อาจตอแยคนหนึ่ง คราครั้งนี้ผังปานมายังที่นี้ หลังจากนี้ขอเพียงปล่อยข่าวออกไปว่า ผังปานเคยแวะมายังธารบุปผา รับรองไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องมันกับธารบุปผา

รู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง บุรุษในอาภรณ์เลิศหรูตระหง่านดุจขุนเขาผู้หนึ่งหยุดยืนอยู่ข้างรถ

ปรมาจารย์มารผังปานมีสายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า กวาดมองฉาจือฉินและสมุนบริวารของมัน แย้มยิ้มวูบหนึ่ง

ฉาจือฉินรู้สึกเข่าอ่อนระทวย คุกลงกับพื้น หางตายามชำเลืองมอง เห็นเหล่าสมุนบริวารที่ได้ชื่อว่าดุร้ายเอาเรื่องพากันคุกเข่าอยู่ที่ด้านหลัง กระทั่งศีรษะยังไม่กล้าเงยขึ้น

ผังปานทอดถอนชมเชยว่า

"รังอันอบอุ่นเช่นนี้ ในความเล็กแห่งความใหญ่ ในความใหญ่

มองเห็นเล็ก ประดุจเมล็ดพันธุ์ผักกาดรองรับเขาสุเมรุ ย่อมมิใช่เป็นผลงานของพี่ฉา ไม่ทราบเป็นการออกแบบของผู้ใด?"

ฉาจือฉินคิดไม่ถึงผังปานพอมาถึงก็ออกปากเช่นนี้ ทั้งแสดงว่าดูแคลน "ผลงาน" ของมัน แต่ในใจไม่บังเกิดความไม่พอใจแต่อย่างไร ตะกุกตะกักว่า

"ปรมาจารย์มารเปรื่องปราดหลักแหลม ธารบุปผาปลูกสร้างตามแนวความคิดของเหลียนซิ่วซิ่ว"

ผังปานบอกให้ฉาจือฉินและพวกลุกขึ้นค่อยหันหน้าหาชั้นที่สามของหอ ประสานมือคารวะกล่าวว่า

"คุณหนูซิ่วซิ่วสมเป็นยอดหญิงอันดับหนึ่งแห่งหอนางโลม โปรดรับการคารวะจากผังปาน ไม่ทราบคำ 'ธารบุปผา' เหนือประตู ใช่เป็นลายมือของท่านด้วยหรือไม่?"

ที่ตอบรับมันเป็นเสียงจะเข้ ตอนแรกคล้ายหมื่นม้าโจนทะยานกองทัพรบราฆ่าฟัน ต่อจากนั้นเสียงจะเข้เปลี่ยนเป็นนุ่มนวล คล้ายนักรบที่จากบ้านไปชั่วชีวิต เหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจ นึกถึงบุตรภรรยาที่อยู่แดนไกล ตลอดจนเตียงที่นอนอันหอมกรุ่น

เสียงจะเข้ชะงักขาดหาย แตกเป็นสำเนียงอันสดใส ชำระล้างจิตใจคน จากนั้นบนห้องข้างของชั้นที่สามของหอ บังเกิดสุ้มเสียงแผ่วทุ้มแต่เสนาะโสตเสียงหนึ่งดังลงมาว่า

"แขกผู้มีเกียรติเมื่อมาถึง เหตุใดไม่ขึ้นมาพบกับซิ่วซิ่ว?"

ผังปานหัวร่อดังยาวนาน กล่าวคำ "มีความหมายนัก" สาวเท้าไปที่หอ

ฉาจือฉินคิดนำทาง สองบ่าวดำขาวชิงสกัดขวางหน้าไว้ หนึ่งในสองกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเฉาไม่ต้องเกรงใจ นายเหนือพวกเราขึ้นไปคนเดียวก็พอ"

ผังปานเดินขึ้นถึงชั้นสาม หญิงรับใช้สองนางยืนอยู่ข้างประตู พอเห็นมันเข้ามา พากันก้มสายตาลง รีบเปิดประตูห้องให้มันผ่านเข้าไป จากนั้นปิดประตูลงเบาๆ

หญิงงามชุดขาวนางหนึ่งยืนชดช้อยอยู่ข้างจะเข้ริมหน้าต่าง น้อมกายกล่าวว่า

"เหลียนซิ่วซิ่วน้อมต้อนรับท่านผัง"

ผังปานเพ่งตาคมวาวประดุจเหยี่ยว จ้องจับบนร่างงามระหงของเหลียนซิ่วซิ่ว อุทานว่า

"ศิลปะกับความงามความจริงยากสมบูรณ์พร้อม คิดไม่ถึงคุณหนูกอปรด้วยวิชาจะเข้อันเพราะพริ้ง ยังมีรูปโฉมความงามตามธรรมชาติ ผังปานมีบุญวาสนาได้สดับดุริยทิพย์ ทั้งได้ยลโฉมงาม"

เหลียนซิ่วซิ่วพบพานบุรุษที่ลุ่มหลงต่อความงามของนาง ทั้งรับฟังคำสรรเสริญเยินยอมาจนชาชิน แต่ไม่เคยมีผู้ใดกล่าวได้ประทับใจเช่นผังปานมาก่อน ต้องเผยอยิ้มจนเผยเห็นรอยลักยิ้ม ดึงเก้าอี้ริมหน้าต่างมาตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านผังเชิญนั่ง ให้ซิ่วซิ่วคารวะสุราท่านจอกหนึ่ง"

ผังปานทรุดนั่งลง ถือถ้วยสุราขึ้น ให้เหลียนซิ่วนิ่วยกป้านสุรารินสุราร้อนแรงลงในถ้วย

สี่สิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่มันถือถ้วยสุรา

หลังจากจู่โจมสังหารหลวงจีนเจี๋ยแจ ซึ่งครั้งกระโน้นได้ชื่อว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งฝ่ายธัมมะ มันก็ไม่แตะต้องสุรา แม้กระทั่งก่อนที่จะทำศึกกับอธรรมศักดิ์สิทธิ์ก็ตาม

ล่าสุดคืออธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะอันยอดเยี่ยม

แว่วเสียงเหลียนซิ่วซิ่วกระทบโสตว่า

"สุราเย็นแล้ว"

ผังปานยกถ้วยดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น ใบหน้าที่ขาวจนแทบโปร่งใสปรากฏสีแดงซ่านวูบหนึ่ง จากนั้นจางหายไป ยิ้มพลางกล่าวกับเหลียนซิ่วซิ่วซึ่งนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้างว่า

"คุณหนูมีบุคลิกภาพสดใส ไม่คล้ายคนในโลกียวิสัย เหตุใดมีวาสนาได้พบกับผังปานในเวลาและสถานที่นี้?"

ตาคู่งามของเหลียนซิ่วซิ่วคล้ายปกคลุมด้วยหมอกชั้นหนึ่ง กล่าวว่า

"ชีวิตผู้ใดมิใช่จอกแหนไร้ราก รวมตัวแล้วแยกจาก?"

ผังปานพลันมีสีหน้าพลุ่งพล่าน กล่าวว่า

"ใช่เป็นพี่เฉียนมาแล้วหรือไม่?"

"พี่ผังช่างเป็นเจ้าภาพอันประเสริฐจริงๆ"

สุ้มเสียงดังมาแต่ไกล พลันบรรลุถึงภายในหอ ต่อจากนั้นบุรุษผอมสูงที่สวมเสื้อผ้าสีเทา หากทว่างามสง่าอย่างบอกไม่ถูกผู้หนึ่งเดินช้าๆ เข้ามา

ผู้มาคือเจ้าเมืองภูเขาแหฟ้า...หัตถ์พิษเฉียนหลอ

สองตาผังปานสาดประกายดุจสายฟ้าสบสายตากับเฉียนหลอ หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"พี่หลอสบายดี เมื่อสี่สิบปีก่อนเราก็ได้ยินชื่อของท่าน วันนี้ค่อยได้พบ นับว่าประเสริฐแท้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอสู้สายตากับผังปาน ประสานมือกล่าวว่า

"ในชีวิตผู้น้องต้องการพบและไม่ต้องการพบบุคคลสองคนที่สุดหนึ่งในสองคือพี่ผัง"

เหลียนซิ่วซิ่วมองดูแขกผู้นี้ด้วยความประหลาดใจ ไหนเลยมีคนที่พอมาถึงก็บ่งบอกว่าตัวเองไม่ต้องการพบอีกฝ่ายที่สุด ขณะเดียวกัน

ก็มีความรู้สึกว่า เฉียนหลอให้การยกย่องผังปานอย่างจริงใจ

ผังปานผุดลุกขึ้น ผายมือเชื้อเชิญเฉียนหลอนั่งลง จากนั้นกล่าวกับเหลียนซิ่วซิ่วว่า

"คุณหนูซิ่วซิ่วรินสุราต่อพี่เฉียนแทนเรา ให้เราผู้แซ่ผังคารวะพี่เฉียนก่อนจอกหนึ่ง"

คำพูดของมันมีอำนาจโน้มน้าวใจผู้คน เหลียนซิ่วซิ่วรีบรินสุราให้กับเฉียนหลอซึ่งเพิ่งนั่งลงจนปริ่มถ้วย

ผังปานกวาดตามองนอกหน้าต่าง เห็นห้องข้างทุกหลังในธารบุปผาจุดโคมไฟสว่างไสว แว่วเสียงมโหรีขับกล่อมไม่ขาดหู บันดาลให้ผู้คนคล้ายลอยอยู่บนสรวงสวรรค์ มันยกซูถ้วยสุราต่อเฉียนหลอกล่าวว่า

"พี่เฉียน เราคารวะท่านถ้วยหนึ่ง"

หัตถ์พิษเฉียนหลอที่นั่งอยู่ด้านตรงข้ามก็ยกถ้วยสุราขึ้น กล่าวว่า

"เมื่อยี่สิบห้าปีก่อน ผู้น้องเคยเดินทางสู่วังปรมาจารย์มารจวบกระทั่งถึงเชิงเขา ครุ่นคิดอยู่สามวันสามคืน หวนนึกถึงหากแพ้พ่ายชื่อเสียงลาภยศ ผลประโยชน์หญิงงามทั้งหลายล้วนดับสูญสลาย สุดท้ายพกความท้อแท้กลับไป หลังจากนั้นวิชาฝีมือไม่มีความคืบหน้า สุราจอกนี้ขอดื่มให้กับพี่ผังซึ่งในที่สุดได้พบพาน"

กล่าวจบดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ตอนนี้สำหรับพี่เฉียน ชื่อเสียงลาภยศผลประโยชน์หญิงงามเป็นเช่นใด?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ล้วนเฉกเช่นธุลีดิน เราโง่เขลามาหกสิบปี ขอพี่ผังอย่าได้หัวร่อเยาะ"

เหลียนซิ่วซิ่วมองดูเฉียนหลออีกครั้ง คนผู้นี้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายมิจฉาชีพ คิดไม่ถึงกล่าววาจาจริงใจ โดยไม่ปกปิดอำพราง อดนับถือเลื่อมใสมิได้

นางวกสายตากลับมายังผังปาน ยอดบุรุษผู้นี้ยามยกมือวางเท้าล้วนสูงสง่าน่าดู ไม่อาจหาคำค่อนขอดได้

ผังปานกล่าวว่า

"เราไม่บังเกิดความรู้สึกมานานว่า การคบค้ากับผู้คนเป็นความสุขชนิดหนึ่ง แต่คืนนี้ได้สดับเสียงจะเข้ของเหลียนซิ่วซิ่ว ยามนี้ได้ฟังคำพูดของเฉียนหลอ ชีวิตเป็นเช่นนี้ ยังมุ่งมาดอันใด หากพี่เฉียนไม่คัดค้าน เราคิดขอให้คุณหนูซิ่วซิ่ว บรรเลงบทเพลงเป็นกับแกล้มงานเลี้ยงคืนนี้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอมองดูเหลียนซิ่วซิ่วพลางยิ้มเล็กน้อย ดวงตาทอแววมุ่งหวังรอคอย

เหลียนซิ่วซิ่วใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงเฉียนหลอเพียงเหลียวมองแวบหนึ่ง กลับถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกอันลึกล้ำ ต้องหลุบตาลงกล่าวว่า

"ก่อนที่ซิ่วซิ่วจะดีดบรรเลง ไม่ทราบสามารถถามคำถามท่านทั้งสองสักข้อหนึ่งหรือ?"

ผังปานกับเฉียนหลอบังเกิดความสนใจ พากันผงกศีรษะรับ

เหลียนซิ่วซิ่วยิ้มอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านเฉียนบอกว่าต้องการพบและไม่ต้องการพบบุคคลสองคนที่สุด ท่านหนึ่งคือท่านผัง ไม่ทราบอีกท่านหนึ่งเป็นใคร?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เรายังเข้าใจยอดหญิงลือนามมีคำถามใดคิดถามเสียอีก อีกท่านหนึ่งคือกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน คุณหนูไม่ถึงกับไม่เคยได้ยินชื่อคน

ผู้นี้มาก่อนกระมัง?"

เหลียนชิ่วชิ่วเป็นหญิงงามเมืองเลื่องชื่อ ทุกค่ำคืนได้สัมผัสกับผู้ห้าวหาญยุทธจักร คหบดีผู้มียศศักดิ์ ย่อมได้ยินได้ฟังอย่างกว้างขวาง ยามนั้นรับคำว่า

"นี่เป็นกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน มีความรักลึกล้ำดั่งมหาสมุทร ชิ่วชิ่วมิเพียงได้ยินได้ฟัง ทั้งยังมีความทรงจำอย่างลึกซึ้ง"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ถึงรอบถามคำถามเราแล้ว หวังว่าไม่ถึงกับยากตอบได้ เราแทบไม่อาจทนรอรับฟังบทเพลงของคุณหนูแล้ว"

เหลียนชิ่วชิ่วสะท้านขึ้นเล็กน้อย ก้มศีรษะลงยกแขนเสื้อเช็ดหางตา ค่อยเงยหน้าขึ้นตาคู่งามทอแววตื้นตัน กล่าวเบาๆ ว่า

"ได้รับความรักจากท่านผัง ไม่เสียทีที่ชิ่วชิ่วตั้งใจฝึกวิชาจะเข้าไม่ทราบชิ่วชิ่วสามารถยกเว้นคำถามไม่ถาม ดีดบรรเลงจะเข้ในบัดดลหรือไม่?"

ใบหน้าที่งามสง่าของผังปานปรากฏแววปวดร้าววูบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เราทราบว่าท่านคิดถามคำถามใด และเราตอบในใจแล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันพบว่าตัวเองนิยมชมชื่นผังปานอย่างลืมตัว หากเปรียบกับล่างฟานหวิน ทั้งสองล้วนมีแรงดึงดูดใจชนิดหนึ่ง

แต่ว่าเสน่ห์ของผังปานแฝงกลิ่นอายอันชั่วร้ายอยู่บ้าง

ประการสำคัญคือเค้าใบหน้าที่กระด้างเย็นชาของผังปาน บันดาลให้ผู้คนมีความรู้สึกว่ามันเป็นคนใจหินผาผู้หนึ่ง

แต่ตอนนี้เฉียนหลอค่อยพบว่า ผังปานเป็นบุคคลที่เปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก ทั้งไม่ปิดบังซ่อนเร้นแต่อย่างไร

เฉียนหลอถึงกับชมชอบศัตรูที่น่ากลัวผู้นี้อยู่บ้าง

เหลียนชิ่วชิ่วลุกขึ้นเดินไปนั่งลงที่หน้าโต๊ะเตี้ยซึ่งจัดวางจะเข้ทอดตามองนภาราตรีที่หมู่ดาวพราวพรั่งอยู่นอกหน้าต่าง ในใจบังเกิดความหมองเศร้าวูบหนึ่ง นางทราบว่าในชีวิตตัวเองไม่มีวันลืมเลือน สีหน้าอันปวดร้าววูบนั้นของผังปานได้

หัตถ์พิษเฉียนหลอโต้แย้งว่า

"พี่ผังกับคุณหนูชิ่วชิ่วเฉกเช่นจิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้* แต่ผู้น้องหามีความสามารถเช่นนี้ไม่ เรามิเพียงต้องการทราบคำถามนั้น ยิ่งต้องการทราบคำตอบ"

ผังปานหัวร่อด้วยจิตใจเบิกบาน กล่าวว่า

"สมใจ สมใจนึก พี่เฉียนกล่าวอย่างเปิดเผยนัก คุณหนูชิ่วชิ่วมิสู้ถามสักครั้ง เราตอบสักคราถือเป็นอาหารว่างต้อนรับพี่เฉียนก่อนถึงอาหารหนัก"

เหลียนชิ่วชิ่วพอฟังคำ "จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้" อยู่ดีๆ บังเกิดความยินดีชม้ายมองผังปานแวบหนึ่ง แต่อีกฝ่ายหามีความรู้สึกใดๆ ไม่ จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดถามท่านผังว่า สำหรับกับเขาชื่อเสียงลาภยศผลประโยชน์หญิงงามเป็นฉันใด แต่ข้าพเจ้าอาจทราบคำตอบแล้ว ในโลกไม่มีวัตถุเรื่องราวที่ท่านผังใส่ใจจดจำ"

ผังปานนิ่งเงียบงันไปชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เมื่อหกสิบปีก่อน เราละทิ้งง้าวไม่ใช้ มีพลังฝีมือรุดหน้าราวติดปีก ผ่านขอบเขตขั้น 'ยุติถึงที่สุด' ของอาจารย์ผู้ล่วงลับ มุ่งสู่วิถี

---

* จากบทกวีของหลี่ซางอิ่นที่ว่า กายไร้ปีกหงส์โบยบินไป จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้ ด้วยแรดวิเศษเป็นสัตว์ในเทพนิยาย นอแรดทั้งสองข้างบรรจบพบกัน จึงเป็นสำนวนที่ใช้เปรียบเปรยว่า ชายหญิงมีกระแสจิตตรงกันโดยมิได้นัดหมาย

มารไร้ที่สุด คิดผ่านเข้าอาณาจักรระหว่างมนุษย์กับเทวะ ตอนนั้นเข้าใจว่าตัวเองเห็นซึ้งถึงความสำเร็จล้มเหลวเป็นตาย มิคาดเมื่อเราพบพานเอี๋ยนจิ้งอัน ค่อยทราบว่าตัวเองยังไม่สามารถผ่านด่านหนึ่ง"

พลางกวาดตาไปยังเฉียนหลอ กล่าวว่า

"นั่นคือด่านความรัก"

หัตถ์พิษเฉียนหลอตาสาดประกายเย็นเยียบประสานสายตากับผังปาน ปากกล่าวว่า

"วิธีฝ่าด่านของผู้น้องคือหลังจากครอบครองพวกนางทั้งกายและใจ ก็ทิ้งขว้างโดยไร้น้ำใจอย่างนั้นไหนเลยมีด่านความรักอันใด?"

เหลียนซิ่วซิ่วที่ด้านข้างทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวว่า

"หากคำพูดนี้กล่าวจากปากผู้อื่น ข้าพเจ้าคงบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น แต่เมื่อท่านเฉียนกล่าวออกมาคล้ายกับชอบด้วยเหตุผล ยากที่จะนึกรังเกียจได้ คาดว่าต่อให้วันหน้าถูกท่านเฉียนทิ้งขว้างโดยไร้น้ำใจ พวกเราเหล่าสตรียังมอบกายและใจให้อย่างลืมตัว"

หัตถ์พิษเฉียนหลองงงันวูบหนึ่งกล่าว

"สมเป็นยอดหญิงอันดับหนึ่งแห่งหอนางโลมจริงๆ ผู้น้องไม่ทันรับฟังจะเข้าก็ลุ่มหลงก่อนแล้ว"

ผังปานทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"พี่เฉียนอาจโชคดีกว่าเรา เพราะว่าท่านยังไม่เคยพบกับเอี๋ยนจิ้งอัน"

ดวงตาหัตถ์พิษเฉียนหลอทอแววอ้างว้างวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นก็เป็นความโชคร้ายของเรา ฟ้าดินหยางหยินเป็นของคู่กัน ยังมีสิ่งใดทรงพลังกว่าความเป็นกับความตาย และความรักระหว่างชายหญิง เรากลับอิจฉาพี่ผังที่ได้ลิ้มลองด่านแห่งความรัก"

ขณะกล่าว หัวงสมองปรากฏภาพสตรีที่ใจสลายเพราะมันผุดขึ้นเป็นฉากๆ

เหลียนชิ่วชิ่ววางมือเรียวยาวขาวผ่องลงบนสายจะเข้แล้ว

ในห้องข้างอีกฟากหนึ่งบนชั้นสองของธารบุปผานั่งไว้ด้วยบุรุษท่าทางภูมิฐานห้าคน หนึ่งในจำนวนคือยอดฝีมือสำนักซีหนิง นามเจี้ยนเจิ้งหมิง ซึ่งลมยะเยือกเหลิงเอี้ยนสั่งไปเกลี้ยกล่อมดาบมือซ้ายร่วมก่อการ แต่ละคนล้วนมีนางคณิกานางหนึ่งอยู่เป็นเพื่อน

บุรุษหน้าซูบยาวที่นั่งในตำแหน่งเจ้าภาพกลับออกปากไล่นางคณิกาทั้งห้านางออกไป นางคณิกาเหล่านั้นงงงันวูบแล้วก้มศีรษะเดินออกไป

เถ้าแก่ธารบุปผาฉาจือฉินรีบเดินเข้ามาประสานมือกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายโปรดไว้หน้าผู้น้อง คืนนี้คุณหนูชิ่วชิ่วไม่สามารถปลีกตัวมาจริงๆ"

บุรุษหน้าซูบเรียวแค่นเสียงอย่างไม่พอใจ ชี้มือไปยังคนอายุห้าสิบเศษ หน้าตาทรงอำนาจที่นั่งอยู่ทางขวามือผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"พี่เฉินลิ่งฟางมาจากเมืองอู่ชาง ระหว่างนี้ยังได้รับราชโองการให้เดินทางไปรับตำแหน่งใหม่ที่นครหลวง วันนี้จึงมายังที่นี้ หวังว่าสามารถพบหน้าเหลียนชิ่วชิ่วสักครั้ง"

ฉาจือฉินหันไปสนทนากับขุนนางเฉินลิ่งฟางตามมารยาทหลายคำ หากแม้นโจรท่องโดดเดี่ยวอยู่ที่นี้ คงร้อนรุ่มใจยิ่งทั้งนี้เพราะเฉินลิ่งฟางเมื่อเดินทางไปยังนครหลวง อาจนำนางบำเรอเฉาเสียร่วมทางไป

บุรุษหน้าซูบเรียวไม่พอใจกว่าเดิม แนะนำ

"พี่เซี่ยโหวเหลียงเป็นยอดฝีมือสำนักมังกรหลับ พี่หงเหยินต๋ามีชื่อครอบคลุมแดนซูหังล้วนได้ยินกิตติศัพท์ความงามของเหลียนชิ่วชิ่ว ขอให้ผู้น้องจัดให้พบหน้าเหลียนชิ่วชิ่วสักครายังมีกำหนดนัดในคืนนี้ เป็นเราซาเซียนหลี่จับจองไว้ตั้งแต่เจ็ดวันก่อนแล้ว"

หงเหยินต๋ำที่มีรูปร่างเตี้ยสันทัดนั่งอย่างเบื่องโข มีแต่เซี่ยโหวเหลียงซึ่งมีท่าทางสุภาพอยู่บ้างผงกศีรษะยืนยัน

หากเป็นยามปรกติ ฉาจือฉินคงบังเกิดความกลัวเกรงต่อซาเซียนหลี่ ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ยอดฝีมือสำนักซีหนิงอยู่บ้าง สำนักซีหนิงได้ชื่อว่าเป็นค่ายสำนักยุทธจักรที่ฮ่องเต้ทรงโปรดปรานที่สุด ระหว่างนี้มันต้องเปลืองสมองรับมือกับซาเซียนหลี่ ซึ่งคิดและเล็มเหลียนซิ่วซิ่วไม่น้อย ยามนั้นกวาดตาไปยังเจี้ยนเจิ้งหมิง กล่าว

"ท่านนี้คือ..."

เจี้ยนเจิ้งหมิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงแห่งสำนักซีหนิง ขอพึ่งฉาส่งเสริมให้เราสมปรารถนา"

ฉาจือฉินสะท้านใจเล็กน้อย คนทั้งห้านี้ล้วนมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง หากเป็นยามปรกติไม่อาจล่วงเกินได้ แต่คืนนี้กลับมีข้อยกเว้น จึงกล่าว

"พ้นจากคืนนี้ ผู้น้องจะไปขอรับผิด พร้อมกับบอกเหตุผลที่ซิ่วซิ่วผิดนัดให้ทราบ"

ขุนนางเฉินลิ่งฟางขณะจะอาละวาด บนชั้นสามพลันบังเกิดเสียงดีดจะเข้ดังมา ทุกผู้คนอดเงี่ยหูฟังมิได้

พริบตานั้นสรรพเสียงทั้งในและนอกหอของธารบุปผาล้วนขาดหาย คงเหลือแต่เสียงจะเข้ดังสดใส

ติงติงติงตังตัง...

เสียงจะเข้คล้ายสายน้ำรี่ไหล ท่วงทำนองบัดเดี๋ยวเร่งร้อนบัดเดี๋ยวรวบรัด บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า แต่กำหนดเสียงไม่ผิดพลาด แต่ละสำเนียงชวนให้ผู้คนคิดสดับฟังต่อไป

แต่แล้วบังเกิดเสียงตัง เมื่อเสียงจะเข้พลันขาดหาย

ต่อจากนั้นเสียงจะเข้ดังอีกครา ทุกผู้คนนึกถึงภาพระลอกสาด

ซัดสู่ฝั่ง น้ำขึ้นน้ำลง ผู้คนเรื่องราวเปลี่ยนผันตลอดเวลา ฟ้าดินพลอยเปลี่ยนสีไป

ความรู้สึกผูกพันต่อจะเข้ เสียงจะเข้ที่แฝงมนต์ขลังสุดเปรียบปาน สั่นสะท้านจิตใจทุกผู้คน เปลี่ยนแปรตามอารมณ์ความรู้สึกของแต่ละคน

มือที่เรียวยาวขาวผ่องคล้ายผีเสื้อขาวสองตัวบินร่อนบนสายจะเข้ เสียงจะเข้ที่กล้าแข็งจนแทบกระชากใจผู้คน ทั้งนุ่มนวลจนสามารถหลอมละลายคนใจหิน ดังสะท้อนอยู่ในนภาราตรีของธารบุปผา

เหลียนซิ่วซิ่วตั้งใจดีดจะเข้ ทุ่มเทจนหมดใจ แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายผ่านการชำระล้าง คงเหลือแต่โลกแห่งดนตรีการ

เหลียนซิ่วซิ่วหวนนึกถึงผังปานหวั่นไหวใจต่อเอี๋ยนจิ้งอัน หามีความรู้สึกต่อนางไม่ ในใจบังเกิดความเศร้าหม่นหมอง เสียงจะเข้พลันเปลี่ยนแปร คล้ายฟ้าคร่ำแผ่นดินครวญ บังเกิดความอ้อยสร้อยโศกศัลย์ แม้กระทั่งดาราบนฟ้าก็ไร้ประกาย

หัตถ์พิษเฉียนหลอหลับตาลง ไม่ทราบครุ่นคิดอันใด หรือว่าถูกเสียงจะเข้สะกดจนเคลิบเคลิ้ม

ผังปานสดับฟังเสียงจะเข้ สีหน้าแววตาอ่อนโยนลงทีละน้อย ห้วงสมองปรากฏภาพเหตุการณ์หนึ่งขึ้น

ที่หน้าประตูเรือนฌานเมตไตรย ร่างซูบเรียวของเอี๋ยนจิ้งอันถูกห่อหุ้มอยู่ภายใต้ชุดแพรสีขาว ยืนท้าลมอยู่ริมหน้าผา

นั่นเป็นยามสนธยาคราฤดูสารทเมื่อยี่สิบสามปีก่อน

เอี๋ยนจิ้งอันเหลียวหน้ามากล่าวว่า "ในความเป็นความตายมนุษยชาติที่แท้เพื่ออะไร?"

ผังปานหัวร่อออกมา กล่าวว่า "จิ้งอันเป็นยอดคนเหนือโลกีย์

ค้นหาวิถีความเป็นความตายตลอดมา คำถามนี้สมควรให้เราถามท่านจึงถูกต้อง"

มิคาดเอี๋ยนจิ้งอันกล่าวอย่างกลอกกลิ้งอยู่บ้างว่า "ท่านไม่เห็นเราไว้ผมยาวหรอกหรือ หลักศาสนาเป็นของตายตัว ไหนเลยเหมาะกับพวกเราที่แสวงหาชีวิตอันเข้มแข็ง?"

ผังปานหัวร่อพลางกล่าวว่า "เรายังเข้าใจว่าจิ้งอันไว้ผมบำเพ็ญเพียรที่แท้เป็นกบฏแห่งศาสนา แสวงหาความเป็นอิสระทางใจ เมื่อครู่เรายังกริ่งเกรงว่าหากสนทนาถึงเรื่องของบุรุษสตรีต่อท่าน เป็นการไม่คารวะ ตอนนี้ย่อมไม่มีเครื่องกีดขวางทางใจอีก"

เอี๋ยนจิ้งอันกล่าวเสียงราบเรียบว่า "ท่านเป็นบุรุษ เราเป็นสตรี เรื่องใดมิใช่เรื่องของบุรุษสตรี?"

ผังปานหัวร่ออีกครา จากนั้นเพ่งตามองอาทิตย์สนธยาอันเฉิดฉายทอดถอนใจกล่าวว่า "ในห้วงจักรวาลยังมีสิ่งใดวิจิตรกว่าฟ้าดิน?"

เอี๋ยนจิ้งอันตอบว่า "คือหัวใจที่ไม่ยึดติดกับวัตถุ ไม่ถูกน้ำใจกั้นขวาง ไม่ถูกจำกัดด้วยความดี และไม่ถูกจำกัดด้วยความชั่ว"

ดวงตาผังปานสาดประกายเจิดจ้า มองเข้าไปในดวงตาคู่งามที่ลึกล้ำดั่งห้วงมหรรณพของเอี๋ยนจิ้งอัน กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "คนถือกำเนิดในโลก ไม่ว่าประสบการณ์อันใด กล่าวถึงที่สุดล้วนเป็น 'ความรู้สึกทางใจ' ชนิดหนึ่ง ความสุขเศร้าโศกศัลย์เพียงเป็นความรู้สึกที่แตกต่าง คิดมีหัวใจที่ไม่ถูกจำกัดควบคุม ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?"

เอี๋ยนจิ้งอันยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอเพียงใจภักดิ์ของท่านสามารถก้าวย่างตามจังหวะของฟ้าดิน ท่านจะเป็นส่วนหนึ่งแห่งดินฟ้า เป็นความวิจิตรของดินฟ้า หาไม่เพียงเป็นกบฏของฟ้าดิน กบฏต่อสิ่งอันเพริศแพร้วในโลกหล้า"

ผังปานกล่าวอย่างงุนงงว่า "สิบวันมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่

จิ้งอันกล่าวเป็นเชิงติเตียน ใช่มีความคิดไล่แขกหรือไม่?"

เอี๋ยนจิ้งอันกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "คราครั้งนี้พี่ผังขึ้นเหนือมาคิดโค่นเอี๋ยนจิ้งอัน เหตุใดจนบัดนี้ยังไม่ใช้ออกแม้สักท่าเดียว?"

มุมปากผังปานปรากฏรอยยิ้มอันขมขื่นวูบหนึ่ง เดินช้าๆ ถึงข้างกายเอี๋ยนจิ้งอัน ยกมือไพล่หลังยืนเคียงคู่กับนาง สิบวันมานี้นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองยืนอย่างใกล้ชิดถึงเพียงนี้

มันกล่าวเบาๆ ว่า "จิ้งอัน ท่านใจเต้นแรงขึ้นแล้ว"

เอี๋ยนจิ้งอันตอบว่า "ฉันใดฉันนั้น"

ผังปานสั่นศีรษะฝืนยิ้มออกมา

เอี๋ยนจิ้งอันทอดถอนใจกล่าวว่า "แต่เราทราบว่าตัวเองแพ้แล้ว ท่านจงใจไม่ใช้กระบวนท่า เรากลับคิดใช้กระบวนท่า แต่จวบกระทั่งยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับท่าน เรายังไม่มีโอกาสลงมือ"

ผังปานถามโพล่งว่า "จิ้งอันล่วงรู้ผลสุดท้ายของการยอมรับความพ่ายแพ้หรือไม่?"

เอี๋ยนจิ้งอันกลับคืนสู่ความสงบ กล่าวว่า "เมื่อคิดพนันต้องยอมรับความพ่ายแพ้ ไม่ว่าท่านมีข้อร้องขอใด เราล้วนรับปาก"

ผังปานงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว "ในที่สุดจิ้งอันท่านใช้กระบวนท่าแล้ว ยังคงเป็นกระบวนท่าที่ยากต้านรับได้"

ลมราตรีโชยพัดผ่าน ชายเสื้อของทั้งสองพัดพลิ้ว ดูไปราวกับคนในเทพนิยาย

ดาราเป็นจุดแต้ม ปรากฏขึ้นบนท้องนภาราตรีอันกว้างไพศาล

ทั้งสองยืนนิ่งเงียบงัน แต่การสัมผัสทางหัวไหล่ กลับเป็นเครื่องมือแห่งการแลกเปลี่ยนหมุนเวียนที่แนบแน่นกว่าเดิม

เมื่อดาวตกดวงหนึ่งกรีดเป็นเส้นโค้งผ่านท้องนภา ผังปานพลันกล่าวว่า "กระบวนท่านี้เรารับไม่ไหว ดังนั้นผู้แพ้สมควรเป็นเรา

จิ้งอันท่านบอกมาเถอะ หากต้องการให้เราอยู่เป็นเพื่อนชั่วชีวิต เราจะอยู่เป็นเพื่อนท่านชั่วชีวิต"

ที่หางตาเอี๋ยนจิ้งอันปรากฏน้ำตาไหลซึมออกมา กล่าวอย่างหดหู่ว่า "ผังปานท่านใช่เป็นคนไร้น้ำใจหรือไม่ กลับยัดเยียดคำถามเช่นนี้ใส่เรา"

ผังปานเงยหน้าทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "เรามีความคับแค้นอันจำเป็น เมื่อสิบวันก่อน ปราดแรกที่เราพบเห็นท่าน ก็ทราบว่าด่านความรักยากผ่านพ้น แต่หากให้ผ่านด่านนี้ เข้าสู่ขอบเขตระหว่างมนุษย์กับเทวะ ยังต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากท่าน"

ดวงตาเอี๋ยนจิ้งอันทอแววปวดร้าว กล่าวว่า "ท่านก็ทราบว่าเราไม่อาจพัวพันอยู่ข้างกายท่าน เพราะท่านไม่รู้จักคำว่าพอ สิ่งที่ปรมาจารย์มารแสวงหา มิใช่ความรักฉันบุรุษสตรีในโลกียวิสัย ท่านยอมรับความพ่ายแพ้ ไม่กลัวเราเรียกร้องเช่นนี้หรือ?"

สุ้มเสียงผังปานเปลี่ยนเป็นเย็นชา กล่าวว่า "หากท่านไม่ร้องขออีก เราจะไปจากท่าน เสาะหาเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ ทดสอบวิชาไร้คำนึงของมันดู"

สีหน้าเอี๋ยนจิ้งอันกลับคืนสู่ความราบเรียบดุจกระจก ยื่นข้อเสนอว่า "ท่านยินยอมเร้นกายเพื่อจิ้งอันสักยี่สิบปี เพื่อความสงบสุขของยุทธจักรสักระยะเวลาหนึ่งหรือไม?"

ผังปานตอบว่า "ตกลง แต่จิ้งอันต้องช่วยเราผ่านด่านความรัก ส่วนจะช่วยเหลืออย่างไร ขอให้เวลาเราสามปี หลังจากนึกได้ เราจะใช้คนส่งสารมา"

เสียงติงเมื่อเสียงจะเข้หยุดชะงักลง

ผังปานตื่นจากห้วงหวนรำลึก กลับคืนสู่สภาพความจริง

รอบบริเวณเงียบสงบ คล้ายยังไม่มีผู้ใดฟื้นจากเสียงจะเข้ของ

เหลียนซิ่วซิ่ว

หัตถ์พิษเฉียนหลอปรบมือเป็นคนแรก

พริบตานั้นเสียงปรบมือดังทั่วธารบุปผา

แว่วเสียงแกร่งกร้าวของซาเซียนหลี่ดังจากอีกฟากหนึ่งของชั้นสองว่า

"วิชาจะเข้าของซิ่วซิ่วเป็นเอกในแผ่นดิน ทุกครั้งที่ได้ฟังคล้ายเพิ่งรับฟังเป็นครั้งแรก เพียงไม่ทราบแขกที่ซิ่วซิ่วให้การต้อนรับ ยอมให้เกียรติแก่ซาเซียนหลี่แห่งสำนักซีหนิง ปล่อยตัวซิ่วซิ่วมาพบหน้าสหายหลายคนสักคราหรือไม่?"

ผังปานกับหัตถ์พิษเฉียนหลอสบตายิ้มให้แก่กัน สร้างความตื่นตระหนกแก่เหลียนซิ่วซิ่วยิ่ง ซาเซียนหลี่ผู้นี้แม้ชมชอบวางอำนาจบาตรใหญ่แต่โทษยังถึงตาย กลับร่ำร้องต่อผังปานและเฉียนหลอเช่นนี้ มิใช่คิดหาที่ตายยังคิดอะไร?

ผังปานคล้ายล่วงรู้ความในใจเหลียนซิ่วซิ่ว ยิ้มพลางกล่าวกับเฉียนหลอว่า

"พี่เฉียน มิสู้ให้ท่านจัดการกับเรื่องนี้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"คนกล่าววาจาใช่เป็นบุตรชายของผู้เฒ่าซีหนิงซาฟังเทียนหรือไม่? ฝ่ามือของผู้เฒ่าซาสามารถฟาดต้นสนต้นป๋อเหี่ยวเฉาในคราเดียว ไม่ทราบพลังฝีมือท่านเปรียบกับผู้เฒ่าซาเป็นใคร?"

สำนักซีหนิงประกอบด้วยสามเฒ่า ได้แก่ผู้เฒ่าซีหนิงซาฟังเทียน เจ้าสำนักซีหนิงฉายาเก้านิ้วกระจายหอมจวงเจี๋ย และมือสิ้นไมตรีเยี่ยซู่ตง ซึ่งรับราชการในราชวงศ์หมิง

ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงที่อยู่ชั้นสองเป็นศิษย์น้องของมือสิ้นไมตรีเยี่ยซู่ตง แต่อายุและพลังฝีมืออยู่ห่างช่วงใหญ่ ส่วนซาเซียนหลี่เป็น

บุตร คนรองของผู้เฒ่าซีหนิงซาฟั่งเทียน ได้รับยกย่องเป็นยอดฝีมือรุ่นใหม่ของสำนักซีหนิง จึงเหิมเกริมลำพอง น่าเสียดายที่คืนนี้พบพานผังปานและเฉียนหลอซึ่งสหพันธ์แปดสำนักทั้งหมดยังไม่กล้าตอแย

หัตถ์พิษเฉียนหลอพอเอ่ยปาก ทั่วทั้งธารบุปผาเปลี่ยนเป็นเงียบกริบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

หลังความตกตะลึง ซาเซียนหลี่จึงกล่าว

"ไม่ทราบท่านที่นับถือเป็นใคร หากเป็นสหายของท่านพ่อเซียนหลี่ยินดีขอขมาโทษ"

มันจะอย่างไรเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน ยามคับขันสำคัญกล่าววาจาอย่างมีสติ ทั้งไม่เสียหน้า

หัตถ์พิษเฉียนหลอขณะจะตอบคำ คล้ายได้ยินความเคลื่อนไหวใด มองผ่านหน้าต่างลงไปยังลานตึกเบื้องล่าง แทบเป็นเวลาเดียวกันผังปานก็กวาดตามองไปยังลานตึก

เห็นชายหนุ่มรูปกายกำยำแข็งแรงผู้หนึ่งกระโดดลงบนพื้นที่ว่างของลานตึก ร้องว่า

"ซิฉางเจิงแห่งพรรคมังกรพิโรธ ขอรับทราบยอดวิชาสำนักซีหนิงจากพี่เจี้ยนเจิ้งหมิง"

นี่เรียกว่ามรสุมลูกหนึ่งไม่สงบ มรสุมลูกหลังก่อตัวขึ้น แทบทุกคนล้วนเบียดเสียดมายังริมหน้าต่าง มองดูอาคันตุกะไม่รับเชิญผู้นี้

ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงที่นั่งอยู่ชั้นสองประหลาดใจยิ่ง ไม่ทราบคนของพรรคมังกรพิโรธไฉนมีหูตาปราดเปรียวถึงเพียงนี้ กลับสืบเสาะมาหามัน แต่นี่เป็นการท้าสู้ตัวต่อตัว มันไม่อาจหลบหลีกได้ ขณะจะรับคำ หงเหยินต๋าซึ่งมีอารมณ์วู่วามชิงตวาดว่า

"ไยต้องให้พี่เจี้ยนลงมือ ให้เราหงเหยินต๋าสั่งสอนชาวมิจฉาชีพนี้เอง"

กล่าวจบพุ่งทะลวงหน้าต่างหอออกไป เท้ายังไม่สัมผัสพื้นก็ชักคันเหล็กกล้ายาวสี่เชียะสองด้ามออกมา หวดลงยังศีรษะชิฉางเจิง

มันคิดอ่านเป็นมั่นเหมาะว่าจะจัดการกับชิฉางเจิงในสองสามกระบวนท่า เพื่อขู่ขวัญผู้คน

ผังปานกลับเพ่งตามองชิฉางเจิง ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอยกถ้วยดื่มสุราอีกหนึ่ง หลับตาพริ้มลง คล้ายลิ้มลองรสสุรา ชั่วครู่ค่อยลืมตากวาดมองไปที่ลานตึก

คันเหล็กทั้งคู่แยกย้ายหวดใส่ใบหน้า บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าคันเหล็กข้างขวาซึ่งยื่นนำหากหวดไม่ถูก คันเหล็กข้างซ้ายที่ตามหลังยังเกรี้ยวกราดยิ่งกว่า

ทันใด ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ดาบของชิฉางเจิงฝ่าไปในคันเหล็กทั้งคู่ฟันถูกคันเหล็กคันหลังบังเกิดเป็นเสียงดังสะท้าน ร่างของหงเหยินต๋ำก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง คันเหล็กคันหลังเชื่องช้าลงครึ่งหุน ชิฉางเจิงจึงรั้งด้ามดาบกลับมากระทุ้งใส่คันเหล็กนั้น

ท่าจู่โจมที่ข่มขวัญของหงเหยินต๋ำถูกคลี่คลายทำลายสิ้น

ผังปานพลันรั้งสายตากลับจากคู่ต่อสู้ทั้งสอง กล่าวกับเฉียนหลอว่า

"พี่เฉียนทราบสาเหตุที่เรานัดพบกับท่านในที่นี้หรือไม่?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยังจับตาดูคู่ต่อสู้บนลานตึกทั้งสอง กล่าวว่า

"หากหงเหยินต๋ำสามารถต้านรับชิฉางเจิงสิบดาบ เราขอใช้แซ่ตามบิดามัน เปลี่ยนเป็นเรียกว่าหงหลอ"

จากนั้นค่อยตอบคำถามของผังปานว่า

"งานเลี้ยงไม่มีงานเลี้ยงที่ดี นัดหมายไม่มีนัดหมายประเสริฐ พี่ผังโปรดบอกตรงๆ"

เหลียนซิ่วซิ่วไม่ทราบสมควรมุ่งความสนใจไปที่ในหรือนอกหน้าต่าง ที่ลานตีกเบื้องล่างมีดาบยาวกับคันเหล็กหาญหักกัน ภายในห้องกลับเปลี่ยนเป็นปะทะคารมกัน ยังหวาดเสียวกว่าการต่อสู้ที่เบื้องล่างอีก

เสียงตังเมื่อหงเหยินต๋ำปล่อยคันเหล็กข้างซ้ายหลุดจากมือ พอดีต้านทานรับถึงดาบที่เก้า

ชิฉางเจิงสอดดาบคืนฝักที่กลางหลัง ถอยปราดกลับไป

เจี้ยนเจิ้งหมิงกับซาเซียนหลี่พากันกระโดดลงที่เบื้องหน้าหงเหยินต๋ำซึ่งหน้าถอดสี มือที่ถือคันเหล็กสั่นระริก ป้องกันมิให้ชิฉางเจิงฉวยโอกาสรุกไล่ซ้ำเติม จากนั้นเซี่ยโหวเหลียงพลิ้วตามติดลงมา กล่าวว่า

"พี่ชิมีเพลงดาบเลิศล้ำ ไม่ทราบมีอารมณ์เล่นสนุกกับเซี่ยโหวเหลียงสักสองท่าหรือไม่?"

ชิฉางเจิงยิ้มเล็กน้อยกล่าว

"พี่เซี่ยโหวเชิญ"

ที่ชั้นบนพลันบังเกิดสุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"เด็กที่เบื้องล่างอย่าได้วิวาท ไสหัวไปให้แก่เรา"

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน คนที่ชั้นสามยิ่งมายิ่งลำพอง ไม่ทราบมาจากสารทิศใด

ชิฉางเจิงตวาดถามว่า

"เป็นผู้ใดกล่าววาจาโอหัง?"

แว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังว่า

"ไม่ทราบไม่มีความผิด ขอเพียงเป็นคำพูดที่เอื้อนจากโอษฐ์ผังปาน เราเฉียนหลอรับรองว่ามิใช่วาจาโอหัง"

ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

หงเหยินต๋ำที่หมดเรี่ยวสิ้นแรงพลันเข่าอ่อนระทวย คุกลงกับพื้น

ผู้ที่อยู่บนชั้นสามกลับเป็นปรมาจารย์มารผังปานกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ นับว่าบอกไปไม่มีคนเชื่อ คล้ายเป็นฝันร้ายก็มิปาน

ซาเซียนหลี่และพวกค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าฉาจือฉินจึงไม่ไว้หน้าพวกมัน ผู้ที่แย่งชิงเหลียนซิ่วซิ่วไปกลับเป็นผังปานกับเฉียนหลอ

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง จึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ผังปานท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้า แต่ไม่อาจขับไสไล่ส่งข้าพเจ้า ราวสุนัข"

แว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังอีกว่า

"น้องแซ่ชิอาจหาญไม่กลัวตายจริงๆ กล้าตอบคำถามเราอย่างเปิดอกหรือไม่?"

ชิฉางเจิงลอบประหลาดใจ เฉียนหลอแม้กล่าวเสียงกระด้างเย็นชา แต่ที่จริงกลับปกป้องมัน มันย่อมไม่ทราบว่าเฉียนหลอผูกสัมพันธ์กับล่างฟานหวิน พลอยรักเผื่อแผ่ถึงมัน จึงกล่าว

"ผู้อาวุโสเชิญถาม"

ซาเซียนหลี่และพวกบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย คิดไปก็ใช่ที่ไม่ไปก็ใช่ที่

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"หากพี่ผังลงมือโค่นท่านพ่ายแพ้ ท่านจะไปหรือไม่?"

ชิฉางเจิงตอบว่า

"ชิฉางเจิงสู้ไม่ได้ ย่อมไม่อาจบากหน้าอยู่ต่อไป"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"อย่างนั้นบอกต่อเรา ท่านสามารถเอาชนะปรมาจารย์มารหรือไม่?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ย่อมไม่มีวันเอาชนะได้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง สะกดผู้คนทั้งบริเวณ จากนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเท่ากับแพ้แล้ว ไฉนยังหน้าด้านรั้งอยู่ที่นี้?"

ชิฉางเจิงอาจหาญไม่กลัวตาย แต่มิใช่ชนชั้นโง่เขลาดึงดันยามนี้ค่อยได้คิด ประสานมือกล่าวคำ "ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่ชี้แนะ" พุ่งถอยไปด้านหลัง ข้ามกำแพงตึกจากไป

เจี้ยนเจิ้งหมิงและพวกไหนเลยกล้าอวดโอ่ความเข้มแข็ง ประสานมือคารวะแล้วจากไปอย่างเงียบงัน

การล่าถอยของพวกมันแพร่กระจายดุจโรคระบาด เพียงชั่วขณะแขกเหรื่อในธารบุปผาล้วนจากไปจนหมดสิ้น คงเหลือแต่ฉาจือฉินและเหล่านางคณิกาเท่านั้น

เหลียนซิ่วซิ่วผละจากจะเข้ รินสุราเพิ่มเติมให้แก่สุดยอดฝีมือทั้งสอง

คนทั้งสองดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

ดวงตาผังปานทอแววอ้างว้างขึ้น กล่าวว่า

"หลวงจีนเจี๋ยแจตายแล้ว เซ่อจุนซิ่นตายแล้ว ลี่เย่อไห่ตายแล้ว เมื่อถึงคืนเดือนเต็มดวงของปีหน้าระหว่างเรากับล่างฟานหวินต้องมีคนผู้หนึ่งล้มตายลง พี่เฉียนก็ไปจากเรา ผู้คนที่ควรแก่การคบหาล้วนร่อยหรอ เหตุใดฟ้าอยุติธรรมต่อเราถึงเพียงนี้?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ผังทราบตั้งแต่เมื่อใดว่าเราไม่ยอมสวามิภักดิ์ต่อท่าน?"

ผังปานกล่าวว่า

"ขณะที่ท่านเดินเข้าห้อง ฝีเท้าเปี่ยมความเชื่อมั่นในตัวเอง เราก็ทราบว่าเฉียนหลอคือเฉียนหลอ ไหนเลยยอมอยู่ใต้อำนาจการปกครองของผู้คน จึงขอให้ซิ่วซิ่วรินสุราคารวะท่านจอกหนึ่ง แสดงออก

ถึงความยกย่องที่เรามีต่อท่าน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"เฉียนหลอจะอย่างไรเป็นเฉียนหลอ ผังปานจะอย่างไรเป็นผังปาน สมใจ สมใจนัก"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวด้วยความปีติยินดีว่า

"แม้แต่ข้าพเจ้าที่เป็นคนนอก ยังรู้สึกถึงความสมใจที่สุดยอดฝีมือเผชิญหน้ากัน ซิ่วซิ่วขอคารวะท่านทั้งสองจอกหนึ่ง"

คนทั้งสองดื่มสุราเป็นเพื่อนนางถ้วยหนึ่ง

ผังปานตวัดมือ ถ้วยสุราก็ลอยออกนอกหน้าต่าง กลืนหายกับความมืดนอกกำแพงตึก กล่าวว่า

"นี่เป็นสุราจอกสุดท้ายในชีวิตเรา"

จากนั้นยิ้มให้แก่เหลียนซิ่วซิ่ว กล่าวว่า

"คุณหนูซิ่วซิ่วไหนเลยเป็นคนนอก คืนนี้เราสามารถเชิญตัวท่าน ทั้งฉวยโอกาสที่ตัวเองรับบาดเจ็บ นัดพบกับพี่เฉียน เพราะไม่ต้องต่อสู้กับพี่เฉียน ทำลายราตรีกาลอันเพริศแพร้วไป"

เหลียนซิ่วซิ่วก้มศีรษะลงด้วยความตื้นตัน จากนั้นคล้ายนึกได้อันใด เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ท่านผังอย่าได้โทษว่าซิ่วซิ่วปากมาก คนที่ท่านเอ่ยถึงเมื่อครู่ใช่แพ้พ่ายตกตายใต้เงื้อมมือท่านหรือไม่ หากแม้นว่าใช่ ก็มิใช่ฟ้ายุติธรรมหรืออยุติธรรมต่อท่าน หากแต่เกิดจากตัวท่านเอง"

หัตถ์พิษเฉียนหลอทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ผู้น้องเป็นผู้ผ่านเหตุการณ์ มิสู้ให้เราตอบคำถามนี้แทน"

ผังปานกล่าวคำ "เชิญ" หัตถ์พิษเฉียนหลอหันไปกล่าวกับเหลียนซิ่วซิ่วว่า

"หากชีวิตเป็นการละเล่นชนิดหนึ่ง อย่างนั้นคงเป็นหมากกระดาน

หนึ่ง เพียงแต่กฎกติกาเปลี่ยนเกิดแก่เจ็บตาย สุขเศร้าอยู่ร่วมจำพราก ในกระดานหมากชีวิตนี้ แต่ละคนถูกกำหนดให้รับบทบาทหนึ่ง บ้างรุก บ้างรับ ล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมของกระดานหมาก แม้กระทั่งคนที่ พิฆาตฆ่าบุตรภรรยา หรือกระทำปิตุฆาตมาตุฆาต ล้วนไม่สามารถ ปฏิเสธได้"

พลางชี้มือไปยังผังปาน กล่าวว่า

"มันคือผังปาน เราคือเฉียนหลอ ท่านคือเหลียนชิ่วชิ่ว นี่คือชะตา"

เหลียนชิ่วชิ่วกล่าวว่า

"แต่หากเหลียนชิ่วชิ่วคิดถอนตัวออกจากหอนางโลม ขอเพียงผงกศีรษะก็ทำได้ หากท่านทั้งสองถอนตัวเร้นกาย มิใช่ทำลายหมากกระดานนี้ หรือสร้างสภาพแบบใหม่หรอกหรือ?"

ผังปานกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นคุณหนูชิ่วชิ่วไฉนยังจมปลักอยู่กับหอนางโลม โดยไม่ถอนตัวไป?"

เหลียนชิ่วชิ่วยิ้มอย่างขมขื่น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาว่าท่านต้องถามคำถามที่ชิ่วชิ่วไม่ต้องตอบนี้"

พลางชม้ายมองผังปานแวบหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะลงกล่าวว่า

"อยู่ในหอห้องมิใช่เป็นเฉกเช่นกันหรอกหรือ? ชิ่วชิ่วคุ้นกับชีวิตที่ลืมความทุกข์โศกในโลก เพียงเพ้อฝันมัวเมานี้แล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอตบโต๊ะร้องว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว หากชะตาคิดควบคุมคน ต้องเริ่มจาก 'จิตใจคน' นอกจากนี้ไม่มีทางอื่นอีก"

ผังปานก็กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นี่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงได้?"

เหลียนซิ่วซิ่วสะท้านขึ้นเล็กน้อย ช่วงคอที่เรียวยาวดุจคอห่านฟ้าก้มต่ำลง กล่าวเบาๆ ว่า

"ด้วยสติปัญญาที่เหนือคนของท่านทั้งสอง หรือไม่สามารถปลดแอกทางใจ เลือกปฏิบัติแต่สิ่งดีงาม?"

ผังปานพลันผุดลุกขึ้น ยกมือไพล่หลัง ทอดตามองนภาราตรี กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"อันใดเรียกว่าดีงาม? อันใดเรียกว่าชั่วร้าย? จูหยวนจาง (พระนามเดิมของปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์หมิง) ฆ่าคนผู้หนึ่ง ถือว่ารักษาไว้ซึ่งกฎหมาย ผังปานฆ่าคนผู้หนึ่ง ถูกกล่าวหาว่าโหดเหี้ยมอำมหิต สำเร็จเป็นเจ้า ผู้พ่ายแพ้เป็นโจร อันใดคือธัมมะ? อันใดคืออธรรม? ผู้กุมอำนาจคือธัมมะ ผู้สูญเสียอำนาจคืออธรรม เพียงนี้เท่านั้น"

เหลียนซิ่วซิ่วก้มศีรษะลง จำแนกแยกแยะคำพูดของผังปานโดยละเอียด

ผังปานยังจับจ้องมองนภาราตรีอันเวิ้งว้าง กล่าวกับเฉียนหลอที่ด้านหลังว่า

"ที่พี่เฉียนต้องรับมือมิใช่ผังปาน หากแต่เป็นเยี่ยหวี่ศิษย์เรา พี่เฉียนเชิญเถอะ อภัยที่เราไม่ส่ง นอกจากท่านบีบบังคับเรา ไม่เช่นนั้นเราจะไม่เป็นฝ่ายลงมือ"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยืดกายขึ้น คาระต่อเหลียนซิ่วซิ่ว เดินไปที่ประตู ขณะจะก้าวเท้าออกไป พลันหยุดยั้งลง กล่าวว่า

"หากปราศจากพี่ผัง ยังมีผู้ใดรั้งตัวเราไว้ได้?"

ผังปานกล่าวว่า

"พี่เฉียนอย่าได้ชะล่าใจ ขุมกำลังในมือเยี่ยหวี่ แม้แต่เราก็ยากจัดการได้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เพราะว่าพวกมันล้วนเป็นท่านพากเพียรเพาะสร้างเป็นเวลายี่สิบปี พี่ผังความจริงลงมือแต่แรกแล้ว"

พลางหัวร่อดังๆ แล้วจากไป

ผังปานหน้าเคร่งขรึมจริงจัง แต่ไม่ได้เหลียวหน้ากลับมา

เหลียนซิ่วซิ่วมองดูเงาหลังเฉียนหลอหายลับกับนอกประตู นึกถึงโลกอันดำมืดที่เบื้องนอกขึ้นมา

ผู้สืบเชื้อสายมองโกล

เงาร่างสายหนึ่งพุ่งผ่านกระเบื้องมุงหลังคาของอารามนางชีหลังเล็กๆ ที่ชานเมืองหวงโจว อยู่ห่างจากธารบุปผาไปทางตะวันออกประมาณสามสิบลี้ ทิ้งตัวลงที่ลานตึกหลัง หยุดยืนที่หน้าประตูห้องพักซึ่งปิดสนิทหลังหนึ่ง

แว่วเสียงไพเราะเสนาะโสตของฉินเมิ่งเหยาดังออกจากภายในห้องว่า

"ผู้อาวุโสฟั่นมาหาเมิ่งเหยาด้วยเรื่องใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋ที่หน้าประตูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่นางฉินสามารถพบเห็นเรา เป็นเรื่องเหนือความคาดหมายอยู่แล้ว กลับระบุได้ว่าเป็นเรา ช่างเหลือเชื่อจริงๆ หรือว่าแม่นางสามารถมองทะลุประตูไม้ได้?"

เสียงแอ๊ดเมื่อประตูไม้ถูกเปิดออก ฉินเมิ่งเหยาที่งามซึ้งบริสุทธิ์

เดินช้าๆ ออกมา หยุดยืนที่เบื้องหน้าโจรท่องโดดเดี่ยวห้าหกก้าว กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสไม่อารักขาสหายท่าน กลับมาหาข้าพเจ้า ไม่ทราบมีเรื่องรีบด่วนใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองใจว่า

"เด็กน้อยนั้นหายสาบสูญไปแล้ว เฮอะ มาตรว่าคิดไปหาที่ตายก็ไม่ต้องร้อนใจถึงเพียงนั้น"

ฉินเมิ่งเหยาคล้ายคาดการณ์ได้แต่แรก กล่าวว่า

"หากหานป๋อรับสืบทอดวิชาปลูกฝังพันธุมารของพรรคมารตามคำบอกของผู้อาวุโสจริง ผู้อาวุโสหลงพลัดจากมัน ย่อมไม่น่าแปลกใจ"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้มีความรุดหน้าราวติดปีก ไม่ว่าสิ่งใดเพียงผ่านตามันก็เรียนรู้ได้ มิน่าเล่าผังปานคิดกำจัดมันแต่เนิ่นๆ มิให้พันธุมารเติบโตแข็งกล้า"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ผู้ที่คิดฆ่าหานป๋อมิใช่ผังปาน หากแต่เป็นฟางเยี่ยหวี่"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่มีข้อแตกต่างหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ผู้อาวุโสตั้งข้อสงสัยเช่นนี้ แสดงว่าไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของผังปานกับฟางเยี่ยหวี่"

โจรท่องโดดเดี่ยวตาสาดประกายเจิดจ้า รอให้ฉินเมิ่งเหยาบอกความลับอันยิ่งใหญ่ออกมา

ใต้ประกายดาวสาดส่อง ฟงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง เดินบนทางหลวงที่ทอดออกจากเมืองหวงโจว

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน ต้นไม้กิ่งใบสองฟากข้างสั่นไหวดังซ่าซ่า กู่เชี่ยนเหลียนสยิวกายเฮือกหนึ่ง เร่งฝีเท้ามาเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับฟงสิงเลี่ย ตัดพ้อว่า

"ดึกป่านนี้ยังรีบร้อนออกจากเมืองหวงโจว หากปะทะกับภูตผีวิญญาณ จะทำอย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เท้างอกอยู่บนร่างท่าน หากกลัวความมืดก็อย่าได้ตามมา"

กู่เชี่ยนเหลียนแสดงความสามารถประจำตัว ด้วยการบังคับขอบตาแดงก่ำ กล่าวว่า

"เพื่อติดตามคนใจดำเช่นท่าน มาตรว่ากลัวความมืดก็จนปัญญา"

ฟงสิงเลี่ยใจอ่อนลง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านติดตามข้าพเจ้า เท่ากับล้อเล่นกับชีวิต"

มันพลันชะงักเท้าลง ปลดถุงหนังจากกลางหลัง ดึงทวนสีแดงซึ่งถอดแบ่งออกเป็นสามท่อนออกมา

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านทำอะไร?"

ฟงสิงเลี่ยทรุดนั่งลงบนก้อนหินข้างทาง เชื่อมต่อทวนสีแดงอย่างช้าๆ

กู่เชี่ยนเหลียนฉวยโอกาสนั่งลงพักผ่อนบนก้อนหินอีกก้อนหนึ่ง เพ่งตาจ้องจับที่ด้ามทวน หวนนึกถึงฟงสิงเลี่ยยามร่ายทวน ไม่ทราบหาญกล้าเช่นอธรรมศักดิ์สิทธิ์หรือไม่

ฟงสิงเลี่ยลูบคลำทวนสีแดง ดวงตาทอแววเศร้าสร้อย หากแฝงความฮึกเหิมรันทดชนิดหนึ่ง

กู่เชี่ยนเหลียนอดถามมิได้ว่า

"ท่านกำลังคิดอะไร?"

ฟงสิงเลี่ยตื่นจากห้วงความคิด กวาดตาผ่านหน้ากู่เซี่ยนเหลียน กล่าวเสียงอ่อนโยนผิดธรรมดาว่า

"จดจำไว้ ไม่ว่าอยู่สภาพใด อย่าได้อยู่ห่างจากข้าพเจ้ายี่สิบก้าว นั่นอยู่ในรัศมีที่ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะครอบคลุมถึง"

กู่เซี่ยนเหลียนแลบลิ้นออกมา ผงกศีรษะรับทราบ สีหน้าทั้งยินยอมทั้งยินดี ที่แท้คนผู้นี้ห่วงใยความปลอดภัยของนางเช่นกัน

ฟงสิงเลี่ยค่อยพบว่า อิริยาบถที่แสดงออกถึงความเป็นสตรีของกู่เซี่ยนเหลียนชวนมองนัก นับตั้งแต่รู้จักจิ้นปิงหวิน มันน้อยครั้งจะมองดูหญิงอื่น

กู่เซี่ยนเหลียนเห็นมันมีท่าทีคิดลุกขึ้น รีบถามว่า

"ผู้ใดคิดจัดการกับท่าน?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"พวกมันเพียงคิดจัดการกับข้าพเจ้า ดังนั้นหากแม่นางกู่หวนกลับไป รับรองว่าจะกลับถึงตำหนักอลงกรณ์โดยปลอดภัย"

กู่เซี่ยนเหลียนก้มศีรษะ ขบริมฝีปากกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านยามยิ้มน่าดูยิ่ง"

ฟงสิงเลี่ยพลันผุดลุกขึ้น ซ่อนทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะไว้ด้านหลัง ร่างตั้งตรงดุจเดียวกับอธรรมศักดิ์สิทธิ์ มองไปยังความมืดของทางหลวงเบื้องหน้า

กู่เซี่ยนเหลียนรีบยืนตาม คล้ายกลัวมันสลัดทอดทิ้งนางก็มิปาน

ฟงสิงเลี่ยก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า

กู่เซี่ยนเหลียนไล่กวดตามกล่าวว่า

"ท่านทราบดีว่ามีคนคิดจัดการกับท่าน เหตุใดจึงออกจากเมืองหวงโจว หากรั้งอยู่ที่นั่นอย่างน้อยมีสหายของท่านทั้งสองคนช่วยเหลือท่าน"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ฟงสิงเลี่ยเมื่อถือทวนสีแดงมั่น หากยังต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น ไหนเลยแบกหน้าไปพบกับอาจารย์ผู้ล่วงลับได้?"

บนทางหลวงที่ห่างไปบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังมา

ฟงสิงเลี่ยกล่าวคำ "มาแล้ว" คำหนึ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนค่อยเข้าใจว่า เหตุใดฟงสิงเลี่ยได้รับยกย่องเป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ฝ่ายธัมมะ เพียงอาศัยไหวพริบปัญญาที่ล่วงรู้ศัตรูก่อน บวกกับความหนักแน่นที่ต่อให้ภูเขาถล่มลงตรงหน้ายังไม่ตระหนก ก็อยู่เหนือผู้คนขั้นหนึ่ง

ยามสอง (สี่ทุ่ม) เพิ่งพ้นผ่าน

หัตถ์พิษเฉียนหลอออกจากธารบุปผา เดินบนถนนยาวที่ไร้ผู้คน

ในงานเลี้ยงคืนนี้ มันแตกหักกับผังปานอย่างเปิดเผย

ฟางเยี่ยหวี่ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน ไม่เช่นนั้นจะประกาศศักดาได้อย่างไร?

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันหยุดยั้งยืนหยัดตวาดคำ "ออกมา" คำหนึ่ง

เงาร่างบึกบึนสายหนึ่งถลันออกจากตรอกขวาง มาถึงเบื้องหน้าเฉียนหลอ ประสานมือกล่าวว่า

"ชิฉางเจิงน้อมรออยู่ที่นี้ เพื่อกล่าวขอบคุณสักคำ"

มันกลับเป็นดาบไวชิฉางเจิง

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจเดินเป็นเพื่อนเรา"

ชิงฉางเจิงคิดไม่ถึงเฉียนหลอไม่ถือตัวและเป็นมิตรถึงเพียงนี้ รีบหลบมาด้านข้าง ให้เฉียนหลอเดินออกไปก่อน

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันหยุดยั้งลง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้เราค่อยหวั่นจิตว่าล่างฟานหวินเป็นฝ่ายแพ้"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เพราะท่านพบกับผังปานแล้วหรือ?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอ กล่าวว่า

"นับตั้งแต่เข้าห้อง เราคิดโอกาสลงมือตลอดเวลา แต่จนบัดนี้เรายังไม่ใช้ออกแม้สักท่าเดียว มันยังน่ากลัวกว่าที่เราประเมินไว้มากนัก"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"มาตรว่ามันยามสงบไร้ช่องว่างจุดอ่อน แต่ขอเพียงผู้อาวุโสลงมือ หรือไม่อาจบีบบังคับมันเผยช่องโหว่ออกมา?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอซ่อนมือไว้ด้านหลัง มุ่งสู่อีกปลายหนึ่งของถนนยาว ปากกล่าวว่า

"นั่นมิใช่ปัญหาของปรากฏช่องโหว่หรือไม่ เมื่อมีพลังฝีมือถึงระดับเรา ไม่ว่าสงบนิ่งหรือเคลื่อนไหว ล้วนไม่เผยช่องว่างจุดอ่อน"

ชิฉางเจิงติดตามอยู่ข้างกายมัน กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ขอบคุณผู้อาวุโสที่ชี้แนะ แต่ผู้อาวุโสไฉนไม่ลงมือ?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ผังปานสมเป็นสุดยอดฝีมือของสำนักมาร เรานั่งคู่กับมันสองชั่วยาม ยังค้นหาตำแหน่งที่แน่นอนของมันไม่ได้ จะให้เราลงมือได้อย่างไร?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบใหญ่ กล่าวว่า

"ค้นหาตำแหน่งที่แน่นอนไม่ได้ นี่เป็นไปได้อย่างไร?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันชะงักเท้าลง กล่าวว่า

"นี่เป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายต้องเกิดกับตัวเองจึงทราบได้ น้องแซ่ชิการเดินทอดน่องบนถนนยาวของเราสองยุติแต่เพียงนี้ เรายังต้องไปร่วมงานเลี้ยงหนึ่ง ซึ่งใช้ความเป็นความตายเป็นกับแกล้ม"

นึกถึงตอนนี้ ต้องนึกถึงรายการอาหารที่ผังปานจัดไว้ต้อนรับมัน เป็นจะเข้ของเหลียนซิ่วซิ่วกับคำตอบของผังปาน

ผังปานให้การยกย่องมัน

มันก็นิยมชมชื่นในตัวผังปาน

เพียงแค้นที่ชะตาลิขิตให้พวกมันเป็นศัตรูกัน

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผู้อาวุโสกับพรรคมังกรพิโรธแม้เคยมีข้ออริบาดหมาง แต่เมื่อครู่ผู้อาวุโสช่วยชิฉางเจิงรอดพ้นจากจุดอับ ชิฉางเจิงไหนเลยไม่ชดใช้หนี้น้ำใจปล่อยให้ท่านกระโจนเข้าสู่สมรภูมิได้?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"เราเฉียนหลอไยต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากผู้คน หากกล่าวมากความ จะทำลายความรู้สึกที่เรามีต่อท่านแล้ว"

กล่าวจบก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

ชิฉางเจิงยืนอยู่กลางถนน มองดูเฉียนหลอกลืนหายกับม่านวิกาลของถนนยาว ในใจบังเกิดความเคารพและตื้นตันขึ้น

ยามนั้นเป็นเวลายามสองครึ่งแล้ว

หานป๋อนั่งยองๆ บนกำแพงชำรุดชั้นหนึ่ง แหงนมองประกายดาวบนฟ้า มันจงใจเลียนแบบท่านั่งของโจรท่องโดดเดี่ยว ดูว่าให้ความรู้สึกอย่างไร

นับตั้งแต่พบพานโจรท่องโดดเดี่ยว เกิดเรื่องราวมากมาย ยากที่จะมีเวลาสงบลงได้

แต่ในช่วงเวลาที่มันอาจถูกลอบสังหารเสียชีวิตได้ทุกเมื่อ ในที่สุดมันค่อยคืนสู่ความสงบ

มันนึกถึงฉินเมิ่งเหยา นึกถึงจิ้นปิงหวิน

พวกนางล้วนโยกคลอนจิตใจมัน ทำให้มันเพิ่งรู้สึกถึงความปวดร้าวของการคิดถึงและเฝ้ารอคอย

จิ้นปิงหวินบันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่า ไม่ว่าท่านใกล้ชิดนางอย่างไร ถึงกับโอบกอดนางไว้ แต่หัวใจของนางล่องลอยไปไกลสิบหมื่นแปดพันลี้ ที่ท่านได้ครอบครองเพียงเป็นคราบสังขารอันว่างเปล่า

ฉินเมิ่งเหยาให้ความรู้สึกอีกชนิดหนึ่งลักษณะราศีอันสูงส่า บันดาลให้ผู้คนได้แต่มองดูแต่ไกล ไม่กล้ารุกล้ำก้ำเกิน ที่ข้างกายคล้ายมีช่องว่างที่ไม่อาจก้าวข้ามได้

หานป๋อยังนึกถึงเฉาเสีย หรือตนเองต้องตบแต่งนางจริงๆ? สำหรับหญิงงามที่เติบโตเต็มสาวเช่นนี้ ย่อมไม่เป็นที่รังเกียจของผู้คน แต่นางจะอย่างไรเป็นนางบำเรอของผู้อื่น เกิดจากการผลักดันของโจรท่องโดดเดี่ยว ตนเองจะแย่งชิงของรักของหวงของผู้อื่นจริงหรือ ยังมีเฉาเสียยอมติดตามมันหรือไม่ ยังไม่ทราบชัด

แต่นี่ไม่ต้องครุ่นคิดมากความ หลังจากผ่านช่วงเวลาสิบวันนี้ รอดพ้นจากการลอบสังหาร และเอาชนะฟางเยี่ยหวี่แล้วค่อยว่ากล่าว

หากทว่ามีเรื่องหนึ่งที่มันไม่เข้าใจ

เหตุใดฟางเยี่ยหวี่ไม่รอจนผ่านช่วงเวลาเก้าวันนี้ รอจนผังปานทุเลาจากอาการบาดเจ็บค่อยจัดการกับพวกมัน?

แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมดังมา หานป๋อยิ้มพลางครุ่นคิด 'ในที่สุดมาแล้ว'

ลมหอมหอบหนึ่งโชยกระทบจมูก โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่นั่งลงบนกำแพงข้างกาย

หานป๋องงันวูบหนึ่งเหลียวหน้ามอง ที่ปรากฏแก่สายตา เป็นขาอ่อนที่โผล่พ้นชายกระโปรงออกมา ชวนให้ผู้คนตาลายละลาน

ฮัวเจี๋ยหวี่ส่งเสียงหัวร่ออย่างนุ่มนวล กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้มาลอบสังหารคุณชายหาน"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" ฝ่ายตรงข้ามแย้มยิ้มพริ้งพรายไหนเลยมีเค้าความดุร้าย แต่มันทราบจากโจรท่องโดดเดี่ยวว่า สตรีนางนี้เปลือกนอกคล้ายหญิงสาว แท้ที่จริงมีอายุห้าสิบเศษ ทั้งกลอกกลิ้งและเผ็ดร้อนดุร้ายนัก

ฮัวเจี๋ยหวี่สำรวจมองร่างหานป๋อด้วยความกระตือรือร้นสนใจอยู่หลายเที่ยว หัวร่อคิกกล่าวว่า

"ท่านั่งของท่านประหลาดยิ่ง"

หานป๋อค่อยนึกออกว่าตัวเองนั่งยองๆ หลายชั่วยาม หากมิใช่ตนเองมีพันธุมารลึกล้ำ สองเท้าคงชาด้านแต่แรกแล้ว

ฮัวเจี๋ยหวี่ยื่นหน้าเข้ามา กล่าวว่า

"เราจะฆ่าท่านแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่สืบเชื้อสายจากอดีตกษัตริย์มองโกลคือกุบไลข่าน ส่วนผังปานรับคำสั่งเสียจากเมิ่งเซ่อสิงผู้เป็นอาจารย์ คัดเลือกตัวฟางเยี่ยหวี่ ทำการอบรมสั่งสอน เพื่อช่วงชิงแผ่นดินกลับคืนจากชาวฮั่น"

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกมันยังมิใช่เป็นสัตว์ในครอกเดียวกันหรือ เหตุใดพฤติการณ์ของฟางเยี่ยหวี่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผังปาน?"

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ชนชั้นผังปานหลุดพ้นจากการช่วงชิงชื่อเสียงอำนาจทางโลก มุ่งเป้าไปที่มรรคาฟ้า ด้านการต่อสู้ช่วงชิงในโลกมนุษย์ ปล่อยให้ฟางเยี่ยหวี่คิดอ่านวางแผนเอง ผังปานเพียงแต่ให้การสนับสนุน นอกจากพบพานยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวินกับลี่เย่อไห่ ไม่เช่นนั้นมันไม่ถามไถ่

ทุกเรื่องราว"

โจรท่องโดดเดี่ยวค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว ผังปานจงใจปล่อยให้ฟางเยี่ยหวี่ชิงแผ่นดินเองอย่างนั้นสิ่งที่ได้มาค่อยมีคุณค่าความหมาย ผังปานสมเป็นอัจฉริยบุรุษจริงๆ"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านอาจารย์เคยบอกว่า สำหรับกับผังปานการต่อสู้ช่วงชิงความเป็นตายเพียงเป็นเพลงประกอบและการละเล่นของชีวิต หากมันคิดเข้าร่วมช่วงชิงแผ่นดิน ยังไม่ถึงรอบของจูหยวนจาง เพียงแต่ผังปานเห็นชาวมองโกลของตัวเองหลังจากครองดินแดนจงหยวน กลับฟอนเฟะแหลกเหลว จึงวางมือไม่เกี่ยวข้อง รอจนมองโกลสูญเสียแผ่นดินค่อยคัดเลือกตัวฟางเยี่ยหวี่ออกมา ดูว่าจะฟื้นคืนสู่ความยิ่งใหญ่ได้หรือไม่"

โจรท่องโดดเดี่ยวตวาดเบาๆ ว่า

"ผังปานอันร้ายกาจ ตอนนี้แม้แต่เราก็นับถือเลื่อมใสมันแล้ว"

จากนั้นถลึงตาใส่กล่าวว่า

"เรายังมีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ คิดขอเรียนถามแม่นางฉิน"

มันน้อยครั้งจะเกรงอกเกรงใจต่อผู้คนถึงเพียงนี้ แต่ฉินเมิ่งเหยากอปรด้วยสง่าราศีชนิดหนึ่ง ทำให้มันไม่กล้าลบหลู่

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสคงประหลาดใจที่ตอนแรกข้าพเจ้ามีทีท่าคิดช่วยเหลือหานป๋อผู้เป็นสหายท่าน แต่หลังจากที่รับฟังประสบการณ์อันแปลกพิสดารของพี่หานจากผู้อาวุโส เหตุไฉนเปลี่ยนความตั้งใจกระมัง?"

ดวงตาโจรท่องโดดเดี่ยวทอแววชื่นชม ปากกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง หากแม่นางยอมอยู่เป็นเพื่อนมันรับมือศัตรูเรารับประกันว่ามันจะไม่กล่าววาจาโง่งม คิดรับมือศัตรูเพียงลำพังแน่นอน"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงเย็นชากว่าเดิมว่า

"ผู้อาวุโสอย่าได้นำเมิ่งเหยากับพี่หานไปผูกรวมกับเรื่องราวฉันบุรุษสตรี คราครั้งนี้ข้าพเจ้าลงจากสำนักอาจารย์เข้าสู่โลกหล้า เพียงเพื่อผู้คนสองคน อื่นๆ ข้าพเจ้าล้วนไม่จดจำใส่ใจ"

ต่อให้โจรท่องโดดเดี่ยวหนังหน้าหนากว่านี้ยังอดหน้าแดงวูบหนึ่งมิได้ ปากถามว่า

"ผู้คนทั้งสองนั้นเป็นใคร กลับได้รับความใส่ใจจากแม่นาง?"

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายพิสดาร กล่าวว่า

"คือล่างฟานหวินกับผังปาน"

โจรท่องโดดเดี่ยวเคาะศีรษะตัวเอง กล่าวว่า

"เราไฉนโง่เขลาเพียงนี้ ย่อมต้องเป็นคนทั้งสองนี้จึงคู่ควรให้แม่นางเหลือบแล"

ฉินเมิ่งเหยาไม่อธิบายมากความ วกกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาตอนแรกว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ยังร้ายกาจกว่าที่ข้าพเจ้าคาดคิดไว้ เพียงใช้คำพูดไม่กี่ประโยคก็สลายความคิดผนึกกำลังของพวกเรา ผู้อาวุโสเองก็ต้องระมัดระวัง ฟางเยี่ยหวี่คิดประกาศศักดาต่อโลกหล้า ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"หากเราคิดหนี ต่อให้ฟางเยี่ยหวี่สิบคนก็จับตัวเราไม่ได้

ปากกล่าววาจา ในใจยอมรับว่าฟางเยี่ยหวี่เป็นบุคคลที่หยั่งคำนวณขุมกำลังที่แท้จริงไม่ออก

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยอ่านดูตำรับตำราที่ทางเรือนฌานเก็บสะสมไว้ มีอยู่เล่มหนึ่งเป็นผลงานของเจ้าเรือนฌานรุ่นที่สิบสาม เอ่ยถึงเคล็ดวิชาจิต

แห่งธรรมปลูกฝังมารของสำนักมารว่าเป็นวิชาสูงสุดจากมารเข้าสู่วิถีธรรม ไม่ว่าใช้ผู้อื่นเป็นกระถางรองรับ หรือใช้ตัวเองเป็นกระถางรองรับ ล้วนหว่านเมล็ดพันธุ์ไว้ ต้องผ่านกัปกัลป์นานัปการจึงหลุดพ้นจากวัฏฏะเป็นตาย ดังนั้นพี่หานเมื่อเป็นผู้รองรับพันธุมาร การถูกตามล่าเข่นฆ่าถือเป็นการเริ่มต้นของกัปกัลป์ เป็นหนทางที่มันต้องผ่านก่อนจะพบความสำเร็จ หากข้าพเจ้าสอดมือเข้าไปกลับไม่ดีงาม"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างคับข้องใจว่า

"แต่ผังปานไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นผู้ที่รองรับพันธุมารอีกคนหนึ่ง?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสดูแคลนผังปานไปแล้ว ตามคำบอกของท่านอาจารย์ ความน่ากลัวของผังปานคือ มันหลุดพ้นจากอารมณ์ที่เป็นด้านลบของผู้คนทั่วไป เช่นความหวาดกลัว เคียดขึ้ง ริษยา เคลือบแคลง อันเป็นเหตุให้เกิดความไม่สบายใจ หากสักวันหนึ่งพี่หานสำเร็จวิชามาร ผังปานมีแต่ปีติยินดี ผู้ที่คิดจัดการกับพี่หานคือฟางเยี่ยหวี่ เพื่อก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ราชัน มันต้องขจัดสิ่งกีดขวางตามรายทางทั้งหมด รวมทั้งเราท่าน"

จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"สำหรับตอนนี้ข้าพเจ้ามีกำหนดนัดประการหนึ่ง"

โจรท่องโดดเดี่ยว เห็นนางบ่งบอกต่อมันโดยไม่อำพราง ต้องบังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้นแต่ก็อดถามมิได้ว่า

"ในยุทธจักรมีอมตะวาจาว่า 'พบพานคนกล่าวเพียงสามส่วน' เหตุใดแม่นางจึงไม่ปกปิดอำพรางต่อเราแม้แต่น้อย?"

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายปัญญาแต่ไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า

"สักวันหนึ่งผู้อาวุโสจะทราบเอง ใกล้ยามสามแล้ว ผู้อาวุโสเชิญเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่กล่าวมากความ กระโดดลอยตัวขึ้นหายลับกับราตรีกาลในบัดดล

หัตถ์พิษเฉียนหลอก้าวยาวๆ ไปตามถนนยาวที่ดำมืด หากเป็นตอนกลางวัน สองฟากข้างยังมีผู้คนสัญจร แต่ตอนนี้ร้านรวงทั้งหมดล้วนปิดร้าน มีแต่ความเงียบวังเวง

แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายหลงเหลือมันแต่ผู้เดียว

แต่มันทราบว่ามันต้องไม่อ้างว้าง ทั้งนี้เพราะฟางเยี่ยหวี่คลี่แหฟ้าตาข่ายดิน รอให้มันบุกฝ่าไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอไม่รู้สึกหวาดกลัว เมื่อสี่สิบปีก่อน มันมีชื่ออยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม จวบกระทั่งการศึกที่เกาะมังกรพิโรธใต้กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน เรื่องที่มันหวาดหวั่นตลอดมาค่อยบังเกิดขึ้น

มันแพ้แล้ว

หลังจากนั้นค่อยเป็นเมื่อครู่นี้ มันเปิดเผยท่าทีที่ไม่ยอมสยบต่อผังปาน

ความกลัวทั้งสองประการล้วนเกิดขึ้น ในโลกไม่มีวัตถุเรื่องราวที่คู่ควรให้มันหวาดหวั่นอีก

ในที่สุดมันบรรลุถึงขอบเขตไร้ห่วงพะวง

ด้วยระดับฝีมือของหัตถ์พิษเฉียนหลอ ไม่แสวงหาทางวิชาต่อสู้อีก หากแต่เป็นความสำเร็จด้านสมาธิจิตใจ

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันหยุดยั้งลง ยืนมือไพล่หลัง หัวร่อดังกังวานกล่าวว่า

"รบกวนปรมาจารย์มารน้อยรอนานแล้ว"

ในเงามืดเบื้องหน้าปรากฏผู้คนสามคน แบ่งเป็นหนึ่งหน้าสองหลังเดินออกมา คนนำหน้าคือฟางเยี่ยหวี่ผู้สุภาพสง่างามเอง

ฟางเยี่ยหวี่น้อมกาย กล่าวว่า

"ผู้เยาว์ฟางเยี่ยหวี่ ขอกราบพบเฉิงจู่ (เจ้าเมือง)"

หัตถ์พิษเฉียนหลอตาทอประกายวูบ ชมเชยว่า

"สมเป็นมังกรในมวลมนุษย์ มิน่าเล่าจึงได้รับเลือกจากผังปาน"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งจับตาดูทั่วสี่ทิศแปดทางพบว่ามีกำลังพวกมากเคลื่อนเข้ามาอย่างรวดเร็ว แสดงว่าฟางเยี่ยหวี่หมายมั่นกำจัดฆ่ามันแล้ว

ฟางเยี่ยหวี่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ด้วยสติปัญญาของเฉิงจู่ กลับไม่เข้าร่วมกับเรา ทั้งยังต้องจับอาวุธเข้าหา ช่างน่าเสียดายนัก"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เราเฉียนหลอเป็นชนชั้นใด ไหนเลยยอมอยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้คน ปรมาจารย์มารน้อยเรียกระดมยอดฝีมือมา เข้าใจว่าสามารถรั้งตัวเฉียนหลอไว้หรือ?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ผู้เยาว์ทราบว่าเฉิงจู่ซ่อนพลุไฟอยู่ในแขนเสื้อ ขอเพียงปล่อยออกไป จะเรียกตัวกำลังซุ่มซ่อนอยู่ละแวกใกล้เคียงมา เฉิงจู่เชิญตามสะดวก"

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวัดมือยิงพลุไฟออกไป จวบกระทั่งพุ่งขึ้นสูงเจ็ดแปดวา ค่อยแตกระเบิดเป็นดอกไม้เพลิงสีเหลืองอย่างสวยงาม หาได้แฝงความคิดฆ่าฟันไม่

สะเก็ดของดอกไม้เพลิงพร่างพรมลง

รอบบริเวณเงียบสงบไร้สุ้มเสียง

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวาดถามว่า

"พวกมันใช่ถูกท่านฆ่าทิ้งหรือไม่?"

ยอดฝีมือที่ด้านหลังฟางเยี่ยหวี่ทั้งสองพากันสืบเท้าออกมาป้องกันเฉียนหลอจู่โจมลงมือ คนทั้งสองหนึ่งใช้ดาบหนึ่งใช้กระบี่ แม้เผชิญหน้ากับเฉียนหลอยังมิหวาดหวั่น

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เฉิงจู่ประเมินผู้เยาว์สูงเกินไปแล้ว พวกเรายังไม่มีขีดความสามารถทำลายกองกำลังของเมืองภูเขาแหฟ้าโดยไร้สุ้มเสียง"

สีหน้าหัตถ์พิษเฉียนหลอกลับคืนสู่ความสงบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ปรมาจารย์มารน้อยร้ายกาจยิ่ง กลับวางแผนให้สมุนบริวารที่ติดสอยห้อยตามเรายี่สิบกว่าปีทรยศต่อเรา โดยที่ผู้แซ่เฉียนไม่รู้สึกตัว"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นี่เป็นผลจากเฉิงจู่เอง หลังการศึกที่เกาะมังกรพิโรธ หากมิใช่เฉิงจู่นิสัยแปรเปลี่ยนไป เหล่าสมุนบริวารที่รับคำสั่งจากท่านไหนเลยคิดเอาใจออกห่าง"

ประการสำคัญคือระหว่างการต่อสู้ร่วมกับท่านจนตัวตาย กลับติดตามเราเสพสุขวาสนา ต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง ตอนนี้เมื่อหลงเหลือเฉิงจู่คนเดียว แสดงว่าจิตใจคนล้วนเห็นแก่ตัว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"มีผลประโยชน์ก็รวมตัว ไร้ผลประโยชน์ก็แยกจาก ความจริงเป็นกฎของฝ่านมิจฉาชีพอยู่แล้วเรากลับต้องการดูว่านอกจากผังปานยังมีผู้ใดมีคุณสมบัติรั้งเราเฉียนหลออยู่ที่นี้?"

ฟางเยี่ยหวี่ยังรักษารอยยิ้มที่เกรงอกเกรงใจไว้ กล่าวว่า

"สองคนที่ด้านหลังเรา คนใช้ดาบทางซ้ายเรียกว่าพิฆาตฟ้า

คนใช้กระบี่ทางขวาเรียกว่าทำลายล้างดิน เป็นหัวหน้าของสิบเทพอสูรวังบ่รมาจารย์มาร ระหว่างที่อาจารย์เราเร้นกายยี่สิบปี พวกมันใช้ศักดิ์ฐานะอื่นออกท่องยุทธจักร หากเฉิงจู่เข้าใจว่าพวกมันอ่อนประสบการณ์ไม่แน่ว่าจะพลาดท่าเสียที"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกวาดตามองคนทั้งสอง เห็นพิฆาตฟ้าอยู่ในวัยสามสิบห้าสามสิบหกปี ส่วนทำลายล้างดินมีอายุอย่างน้อยห้าสิบปี มีอายุต่างกันสิบกว่าปี

ทำลายล้างดินที่อายุสูงวัยกลับมีร่างหยาบกร้าน ดวงตาปราศจากความรู้สึกใด มือที่จับกระบี่มั่นคงมีพลัง ปลายกระบี่ขยับเคลื่อนตามความเคลื่อนไหวของเฉียนหลอ

พิฆาตฟ้าที่ถูกวางตัวอยู่สูงกว่ามีเปลือกนอกธรรมดา ร่างที่ผอมสูงชวนให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่ามันขวัญอ่อน แต่จากรังสีการฆ่าฟันที่แผ่ซ่านจากคมดาบ แสดงว่าพลังฝีมือมันยังเหนือล้ำกว่าทำลายล้างดิน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ผังปานตั้งชื่อที่ลบหลู่ฟ้าดินให้แก่พวกท่าน เกรงว่าพวกท่านต้องพบจุดจบอย่างอนาถ"

แก้วตาของพิฆาตฟ้าหดเล็กลงแล้วขยายออก แสดงว่าคำพูดนี้จี้ถึงใจดำมัน ตรงกันข้ามกับทำลายล้างดินไม่มีปฏิกิริยาใด แสดงว่ามันไม่อาลัยอาวรณ์ต่อชีวิตเท่ากับพิฆาตฟ้า จึงไม่มีความรู้สึกต่อคำพูดที่จู่โจมจิตใจเช่นนี้

ข้อมูลอันล้ำค่านี้ถูกบรรจุเข้าสู่ห้วงสมองของเฉียนหลอ ตระเตรียมใช้เป็นประโยชน์ คู่มือเช่นหัตถ์พิษเฉียนหลอ ไหนเลยตอแยได้โดยง่ายดาย?

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอีกว่า

"ท่านอาจารย์เคยบอกว่า สรรพสิ่งในโลกหล้าถือคล้อยตามว่า

ต่ำทราม เห็นว่าฝืนทวนมีคุณค่า ดังนั้นทางลัทธิเต๋ามีคำกล่าวว่าคล้อยตามเกิดเป็นคน ฝืนทวนสำเร็จเป็นเซียน มีคล้อยตามต้องมีฝืนทวนเป็นวิถีแห่งฟ้า ระหว่างคาวะหรือไม่ ขึ้นอยู่กับ 'จิตใจคน' เท่านั้น"

หัตถ์พิษเฉียนหลอลอบชมเชยในใจ ฟางเยี่ยหวี่จงใจเอ่ยถึงผังปาน เพื่อยืมมือผังปานขจัดเงาทะมึนที่เฉียนหลอสร้างอยู่ในจิตใจของพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน

หัตถ์พิษเฉียนหลอแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราใช้ความจริงเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าอันใดเป็นคล้อยตาม อันใดเป็นฝืนทวน อันใดเป็นความเป็น อันใดเป็นความตาย"

เสียงขาดคำ ผลักดันรังสีการฆ่าฟันเข้าหาคนทั้งสาม

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางล่าถอยไปด้านหลัง

เปลือกนอกของมันปลอดโปร่งเฉื่อยชา แท้จริงเกร็งกำลังถึงขีดสุด ทราบว่าเฉียนหลอไม่ลงมือก็แล้วกันไป พอลงมือต้องมุ่งเป้ามาที่มัน

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินถลันออกจากสองฟากข้างของมัน หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ฟาดฟันทิ่มแทงออกดุจสายฟ้า คิดทอนความแหลมคมก่อนที่เฉียนหลอจะเร่งเร้าพลังสภาวะถึงขีดสุด

หัตถ์พิษเฉียนหลอหน้าเคร่งเครียดลง สองมือตบฟาดออก ฟาดใส่คมดาบปลายกระบี่พร้อมกัน

พิฆาตฟ้าทะลายล้างดินแค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง พิฆาตฟ้าส่ายร่างโงนเงน ส่วนทำลายล้างดินถอยกายไปครึ่งก้าว

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นเสียงอีกครา สองมือก่อเกิดเป็นเงากรงเล็บเต็มท้องฟ้า ตะกุยใส่คนทั้งสอง

ยามนั้นเสียงชายเสื้อปะทะลมพลันดัง เงาร่างสี่สายโถมลงจากกระเบื้องหลังคา หอกยาวสี่เล่มจู่โจมใส่เฉียนหลอ

หัตถ์พิษเฉียนหลอลอบทอดถอนใจ ทราบว่ากองกำลังที่กลุ้มรุมจู่โจมมันถนัดในการผนึกรวมกำลัง ทั้งนี้เพราะหากคนมากเกินไปกลับซุลมุนวุ่นวาย เปิดโอกาสให้มันฉกฉวย แต่คนทั้งสี่พอดีอุดช่องว่างจุดอ่อนทางด้านหลัง เปล่งประสิทธิภาพถึงขีดสุด

พิฆาตฟ้าเผชิญกับเงากรงเล็บของเฉียนหลอ พลันตวาดก้องฟาดฟันดาบออก แทนที่จะฟันใส่มือของเฉียนหลอ กลับมุ่งใส่หน้าผากเฉียนหลอ เป็นกระบวนท่าเสี่ยงชีวิตตกตายตามกัน

ทำลายล้างดินเปลือกนอกหยาบกร้าน แนววิชาฝีมือกลับอ่อนหยุ่นประเปรียว ปลายกระบี่แตกเป็นบุปผากระบี่ที่เบื้องหน้า ปิดสกัดหนทางรุกของหัตถ์พิษเฉียนหลอ

ทั้งสองหนึ่งรุกหนึ่งรับ ผสานอย่างแนบเนียนไร้ช่องโหว่

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวาดคำ "ประเสริฐ" ใช้ระดับความเร็วที่แทบมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ถลันวูบวาบหลายครา ฝ่าไปยังหว่างกลางคนทั้งสอง งอนิ้วกลางข้างซ้ายขวาดีดออก ล้วนกระทบถูกดาบกระบี่

ฟางเยี่ยหวี่ที่ด้านหลังใจสั่นสะท้าน ฝีมือของเฉียนหลอยังอยู่เหนือความคาดหมายของมัน หรือว่าหลังจากพ่ายแพ้แก่กระบี่คลุมวรุณพลังฝีมือของเฉียนหลอแทนที่จะถดถอยกลับรุดหน้า ขณะครุ่นคิดดึงง้าวสามเขียะแปดที่กลางหลังมาถือด้วยมือซ้าย

แว่วเสียงติงติง ดาบของพิฆาตฟ้ากระดอนขึ้นสูง สภาวะกระบี่ของทำลายล้างดินถูกดีดกระแทกแตกซ่านออก

ส่วนหอกยาวทั้งสี่เล่มห่างจากด้านซ้ายขวาและด้านหลังของเฉียนหลอไม่ถึงหกเชียะ

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินขยับโยกร่าง สลายพลังจู่โจมที่แล่นใส่อาวุธ ขวางดาบวกกระบี่ คิดหมายลงมือใหม่

ได้ยินเสียงเช้ง หัตถ์พิษเฉียนหลอเชื่อมต่อหอกยาวที่แขวน

อยู่ด้านหลังทั้งสองท่อนเข้าด้วยกัน หนึ่งหอกแยกออกเป็นสอง จ่อจี้ใส่ช่องว่างขณะที่พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินเตรียมพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า พลังลมปราณแผ่พุ่งจากทั้งสองปลายของหอกออกดุจมรสุม

ในที่สุดเฉียนหลอชักหอกอันลือลั่นออกมา ฟางเยี่ยหวี่ต้องลอบร้องผิดท่าในใจ

แว่วเสียงเช้งเช้ง พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินครางหนักๆ คำหนึ่งผงะหงายออกไป เพื่อสลายพลังธรรมชาติของเฉียนหลอซึ่งกระแทกใส่ชีพจรหัวใจ เฉียนหลอกลับฝึกลมปราณธาตุธรรมชาติสำเร็จ?

พลังลมปราณเป็นสิ่งที่แปลกพิสดาร แฝงเร้นอยู่ในเส้นชีพจรลับของผู้คน นักบู๊ที่มุ่งมรรคาบู๊หลังจากผ่านการฝึกทั้งทางร่างกายและจิตใจ จะกระตุ้นพลังซ่อนเร้นไม่มีที่สิ้นสุด ค่อยควบคุมบังคับตามเคล็ดวิชาต่างๆ นานา ความสำเร็จขั้นสูงต่ำ ใช้เป็นเครื่องแบ่งแยกความสูงต่ำของฝีมือ

โดยหลักใหญ่แล้ว พลังลมปราณแบ่งเป็นสองประเภท ได้แก่ พลังธาตุธรรมชาติกับพลังการฝึกปรือในภายหลัง

พลังการฝึกปรือในภายหลังถูกจำกัดด้วยสภาพร่างกาย ส่วนพลังธาตุธรรมชาติสามารถดึงดูดพลังทางธรรมชาติมาเป็นของตน ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงนับเป็นที่ทราบได้

ผู้ที่สามารถฝึกพลังธาตุธรรมชาติล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ โดยเฉพาะสามปีมานี้ หัตถ์พิษเฉียนหลอกักตัวเองฝึกลมปราณธาตุธรรมชาติย่อมมีความสำเร็จเหนือล้ำกว่า

หัตถ์พิษเฉียนหลอยังเจ้าอุบายความคิด บังคับพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินปะทะหาญหัก ตอนแรกใช้พลังลมปราณธรรมดา ล่อลวงให้ฝ่ายตรงข้ามตายใจพอถึงท่าที่สามค่อยทุ่มเทใช้ลมปราณธาตุธรรมชาติออก

เสียงเช้งอันสดใสดังสะท้านทั่วทั้งบริเวณ

เป็นง้าวสามเชียะแปดปะทะกับหอกยาวดุจสายฟ้า

ฟางเยี่ยหวี่ตวาดก้อง ใช้ง้าวสามเชียะแปดเป็นแหประกายปากหนึ่ง ยับยั้งหอกที่สองของเฉียนหลอเอาไว้ คนพุ่งถอยห่างไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอกลับรั้งหอกกลับ เคลื่อนกายไปด้านหลังก่อเกิดเป็นเงาหอกเต็มท้องฟ้าเข้าหาหอกยาวที่ทิ่มแทงมาทั้งสี่เล่ม

พริบตานั้นไม่ได้ยินเสียงอาวุธปะทะแต่อย่างไร แต่มือดีทั้งสี่แผดร้องโหยหวน ในหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน หอกยาวหลุดจากมือร่างล้มหงายไปด้านหลัง ไม่อาจคืบคลานลุกขึ้นอีก

ฟางเยี่ยหวี่ตื่นตระหนกยิ่ง หัตถ์พิษเฉียนหลอฉวยโอกาสก่อนที่หอกจะทิ่มแทงถึงตัว ชิงจี้หอกใส่คอหอยคนทั้งสี่ ปลิดชีวิตพวกมันไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอจ่อหอกใส่ฟางเยี่ยหวี่แต่ไกล แผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันสะกดฝ่ายตรงข้ามไว้ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ท่านสามารถต้านทานรับท่าจู่โจมอย่างสุดกำลังของเรา แสดงว่าได้รับถ่ายทอดยอดวิชาจากปรมาจารย์มาร แต่วันนี้เราต้องฆ่าท่าน นับเป็นที่น่าเสียดายนัก"

ยอดฝีมือจากทั่วสี่ทิศแปดทางพากันกระโดดลงมา ยึดครองตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ไว้ ในจำนวนนั้นมีอยู่สิบคนโถมจากด้านหลังฟางเยี่ยหวีออกมา คุ้มครองอยู่เบื้องหน้าฟางเยี่ยหวี่ถึงสองชั้น เตรียมต้านรับหอกยาวอันน่ากลัวของเฉียนหลอ

ส่วนพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินฝืนใจเกริงลมปราณขึ้น เคลื่อนถึงด้านหลังของเฉียนหลอ กระหนาบศัตรูอยู่ตรงกลาง แต่พลังสภาวะไม่เท่ากับตอนแรก หากมิใช่พวกมันแบ่งปันพลังจู่โจมของเฉียนหลอไปคนละครึ่ง คงรับบาดเจ็บบอบช้ำจนไม่อาจสู้รบต่อแล้ว

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างเคร่งเครียดว่า

"ผู้อาวุโสใช่ฝึกลมปราณธาตุธรรมชาติสำเร็จหรือไม่?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอคล้ายไม่รู้สึกตัวตกอยู่ในวงล้อม ลดหอกลงชี้เฉียงใส่พื้นดิน ปากกล่าวว่า

"สายตาของท่านยังเป็นรองล่างฟานหวินอยู่ช่วงใหญ่ พี่ล่างมองปราดเดียวก็ทราบว่าเรามีพลังฝีมือรุดหน้า คืนสู่พลังธาตุธรรมชาติ นี่เป็นข้อผิดพลาดของท่านอีกข้อหนึ่ง"

ฟางเยี่ยหวี่ยอมรับว่า เฉียนหลอเป็นผู้ชำนาญการทำสงครามจิตวิทยา ในยามนี้เอ่ยถึงกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน เพื่อสะกดข่มมัน ขณะจะเอ่ยปากคลี่คลาย หัตถ์พิษเฉียนหลอก็หมุนคว้างขึ้นไป หอกยาวก่อเกิดเป็นพายุหมุนหอบหนึ่ง

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินมีปฏิกิริยารวดเร็วรีบไล่ติดตามขึ้นไป แต่ยังชักช้าครึ่งก้าว หัตถ์พิษเฉียนหลอลอยอยู่เหนือศีรษะฟางเยี่ยหวี่แล้ว

พลังลมปราณกดครอบคลุมลง ผู้คนที่ข้างกายฟางเยี่ยหวี่สิบกว่าคนเซถอยออกไป คล้ายจงใจเว้นพื้นที่ว่างให้ทั้งสองต่อสู้กัน

ฟางเยี่ยหวี่ที่ตกอยู่ใจกลางลมพายุ กลับไม่รู้สึกถึงพลังลมปราณอันใด เห็นหอกยาวคล้ายมังกรที่โกรธเกรี้ยวพุ่งลงจากฟ้า แทงตรงใส่มัน

ดวงตาหัตถ์พิษเฉียนหลอทอประกายเจิดจ้า แสดงว่าท่าจู่โจมนี้ผนึกพลังฝีมือชั่วชีวิต ใต้คมหอกมีแต่ความตาย ไม่มีทางรอดได้

ในห้วงความเป็นความตาย ฟางเยี่ยหวี่แสดงออกถึงความเป็นปรมาจารย์มารน้อย มันยังทราบว่านอกจากเปลี่ยนเป็นผังปานล่างฟานหวินกับอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ไม่เช่นนั้นไม่มีผู้ใดกล้าปะทะกับท่าจู่โจมนี้

ฟางเยี่ยหวี่แค่นเสียงอย่างเย็นชา ใช้ง้าวสามเชียะแปดด้วยหนึ่งในสามท่าไม้ตายช่วยชีวิตที่ผังปานถ่ายทอดให้ นามวานรในหัตถ์พระผลักดันมรสุมพลังใส่หอกที่ทิ่มแทงมา

หัตถ์พิษเฉียนหลอประหลาดใจยิ่ง ฟางเยี่ยหวี่สมควรล่าถอย แต่ไม่มีเหตุผลที่ปะทะกับพลังลมปราณธาตุธรรมชาติของมันอย่างหักโหม

เสียงพึบเมื่อร่างของฟางเยี่ยหวี่ลอยพัดพลิ้วดุจขนนก ถอยห่างออกไป

ที่แท้พลังของทั้งสองพอปะทะ พลังของฟางเยี่ยหวี่กลับแปรสภาพจากแกร่งกร้าวเป็นอ่อนหยุ่นพุ่งย้อนใส่เจ้าของ ส่งร่างมันออกไปดุจลมหนุนส่งใบไม้ร่วง

ขณะเดียวกันดาบกระบี่หอกขวานรอบข้างม้วนจู่โจมใส่หัตถ์พิษเฉียนหลอ

ดาบกระบี่ของพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินก็มาถึงแล้ว

หัตถ์พิษเฉียนหลอลอบทอดถอนใจ ฟางเยี่ยหวี่หลบเร้นไปด้านหลังนักรบเดนตาย ทำให้มันสูญเสียนาทีทองที่จะฆ่าฟางเยี่ยหวี่ ยามนั้นคลี่จู่โจมหอกออก ผู้คนที่โถมเข้ามาก่อนสามคนหลั่งโลหิตปลิวกระเด็นไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอปลุกปลอบความฮึกหาญขึ้น หมุนตัวร่ายรำหอกเข้าหาพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินที่จู่โจมมาจากทางด้านหลัง

แว่วเสียงติงตังดังไม่ขาดหู พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินแยกย้ายรับมือเฉียนหลอคนละสิบกว่าหอก ถอยกายไปสิบกว่าก้าว หากมิใช่เฉียนหลอต้องแบ่งแยกสมาธิไปจัดการกับผู้คนอื่นที่โถมเข้ามาอย่างไม่กลัวตาย พวกมันคงแพ้พ่ายรับบาดเจ็บแล้ว

หัตถ์พิษเฉียนหลอกู่ร้องดังยาวนานผละจากคนทั้งสอง กระโดดขึ้นบนกำแพงชั้นหนึ่ง ที่ด้านหลังมันปรากฏผู้คนล้มลงสิบสองคน ความ

สยดสยองของการต่อสู้เมื่อครู่เป็นที่คาดคำนวณได้

ยามกะทันหันไม่มีผู้ใดกระโดดตามขึ้นบนกำแพงไปตอแยเฉียนหลอ

ทั่วสี่ทิศแปดทางปรากฏเงาคนพลุกพล่าน ไม่ทราบมีศัตรูรุดมามากน้อยเท่าใด

บนหลังคาตึกทางซ้ายมือที่ห่างจากวงต่อสู้พลันบังเกิดเสียงกรีดร้องของสตรีดังขึ้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอใจสั่นสะท้าน เพ่งตามองไปยังต้นเสียง เห็นเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งบุกฝ่ามาทางด้านนี้

หัตถ์พิษเฉียนหลอรู้สึกหัวใจร้อนระผ่าวร้องโพล่งคำ "เอี้ยนเม่ย" ถีบเท้าพุ่งโถมเข้าหาร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ยในสังกัดเมืองภูเขาแหฟ้า ซึ่งต่อสู้กับศัตรูพวกมากอยู่

เสียงฝีเท้าบนเส้นทางเบื้องหน้าทวีความเร่งร้อนขึ้น

ฟงสิงเลี่ยเพ่งตามอง อาศัยแสงดาวรำไรสาดส่อง เห็นคนบนหลังม้าสิบกว่าคนคืบหน้ามาดุจเมฆดำหย่อมหนึ่ง ในมือถือหอกใหญ่โล่หนักอึ้ง แสดงว่าตระเตรียมรับมือกับทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะโดยเฉพาะ

กู่เซี่ยนเหลียนกระซิบกระซาบที่ข้างหูมันว่า

"ดูท่าพวกมันมิใช่คนดีงาม ท่านต้องคุ้มครองข้าพเจ้าให้ดี"

หลังจากที่ฟงสิงเลี่ยสูญเสียพลังฝีมือ บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย ยามนี้ฟื้นฟูพลังฝีมือความอัดอั้นมานานค่อยมีโอกาสระบายออก หัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"แม่นางกู่วางใจ ตราบใดที่ข้าพเจ้ามีลมหายใจอยู่ จะมิให้ท่านได้รับอันตรายแม้สักขุมขนหนึ่ง"

ผู้คนบนหลังม้าโห่ร้องคำ "บุก" ฟังดูคล้ายเป็นคนคนเดียวร่ำร้อง เพียงแต่ดังขึ้นสิบกว่าเท่า แสดงว่าพวกมันคุ้นกับการตะลุมบอนหมู่ไม่เช่นนั้นไหนเลยส่งเสียงพร้อมพรักถึงเพียงนี้

คนบนหลังม้าแถวแรกทั้งสี่คนยื่นหอกไปเบื้องหน้า บังคับม้าเผ่นโผนเข้ามา เพียงท่วงท่าสภาวะก็ขู่ขวัญผู้คนจนระย่นย่อ

ฟงสิงเลี่ยยืนแน่วนิ่ง พาดทวนอยู่บนหัวไหล่ มองจนขบวนม้าของศัตรูควบเข้ามาในรัศมีสิบวา พลันบังคับทวนดีดกระดอนขึ้นชัดพุ่งจากมือ ตกลงยังใจกลางของศัตรูกับฝ่ายตน

กู่เชี่ยนเหลียนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ไม่ทราบอยู่ดีๆ ไฉนชัดทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะออกไปขณะจะถามไถ่ ฟงสิงเลี่ยก็พุ่งปราดไปเบื้องหน้า

ศัตรูมีทั้งสิ้นสิบหกคนสิบหกม้า แบ่งเป็นสี่แถว นอกจากแถวหน้าสุดสี่คนที่ถือหอกแล้ว แถวที่สองสี่คนซ้ายถือโล่ขวากระชับดาบ แถวที่สามถือกระบี่ แถวที่สี่ถือง้าวยาว ผู้คนแต่ละแถวสวมชุดนักบู๊สีสันแตกต่าง ประกอบด้วยสีเทา ขาว ดำ เหลือง เพียงดูจากรูปลักษณ์ภายนอกก็ทราบว่าพวกมันถนัดในยุทธการและวิชารบพุ่งพิเศษชนิดหนึ่ง

เสียงฝีเท้าม้าสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

ฟงสิงเลี่ยเพียงเคลื่อนกายไปสองก้าว ก็ก้าวข้ามระยะห้าวา ยื่นมือคว้าทวนที่ตกลงจากกลางอากาศ ขณะที่ม้าของศัตรูเพิ่งควบออกมาอีกสามวา

ฟงสิงเลี่ยส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง กระทั่งเสียงฝีเท้าม้ายังถูกกลบไป ในเสียงซี่ซี่ ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกระจายเป็นเงาทวนนับร้อยพันสาย ปิดเส้นทางทั้งสองเอาไว้

ผู้คนแถวหน้าสุดทั้งสี่ไม่แตกตื่นลนลานในเสียงตวาด บังคับร่างลอยตัวขึ้นจากหลังม้าอยู่เหนือศีรษะฟงสิงเลี่ยห้าวา

ม้าพ่วงพีที่ไร้ผู้คนขับขี่พลันแผดเสียงร้องก้อง วิ่งห้อไปเบื้องหน้าที่แท้คนบนหลังม้าที่ด้านหลังแทงดาบใส่ตะโพกม้า เร่งเร้าพวกมันพุ่งชนใส่ฟงสิงเลี่ยอย่างดุร้าย

มิคาดฟงสิ่งเลี่ยกู่ร้องดังยาวนาน ร่างลอยสูงขึ้น พอดีสกัดผู้คนทั้งสี่ไว้ พริบตานั้นเงาทวนผนึกแน่นอยู่กลางอากาศ ในเสียงซี่ซี่ปลายทวนก่อเกิดเป็นพลังวังวนหลายวง ม้วนใส่ศัตรูที่จู่โจมหอกมาทั้งสี่

นี่เป็นท่าเริ่มต้นของเพลงทวนไฟลามทุ่งของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ นามสะเก็ดไฟแรกปรากฏ

คนทั้งสี่ก็ทราบความร้ายกาจ หอกทั้งสี่เล่มคลี่ออกเป็นรูปพัดคุ้มครองร่างท่อนบนเอาไว้

ม้าที่เร่งความเร็ววิ่งห้อมาบรรลุถึงใต้ร่างฟงสิงเสี่ยแล้ว

คนถือดาบกระซับโล่ก็ควบม้าเข้ามาในระยะวาเศษ ตระเตรียมประสานกับผู้คนที่ลอยตัวจู่โจมใส่ฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยพอใช้ท่าสะเก็ดไฟแรกปรากฏออก คนที่ถือหอกทั้งสี่ก็ถูกคุกคามลอยตัวไปสองฟากข้าง มันเองก็ใช้พลังถึงที่สุด ขณะจะทิ้งตัวลงพลันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

ความตื่นตัวนี้เกิดจากประสาทสัมผัสพิเศษมิใช่ได้ยินได้เห็นวัตถุเรื่องราวใด หากแต่เป็นความรู้สึกที่อยู่เหนือการสัมผัสทางอวัยวะร่างกาย

มันรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันมาจากม้าเปล่าที่พอดีควบขับผ่านไปทั้งสี่ตัว

ฟงสิงเลี่ยไม่ขบคิดใคร่ครวญ โคจรพลังไฟลามทุ่งไปรอบกาย ร่างตัวตีลังกากลางอากาศเปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน พอดีเหลือบเห็นสตรีรูปกายอ้อนแอ้น สวมชุดรัดกุมกลืนกับม้าสีเทาจำนวนสี่นางมุดออกจากใต้ท้องม้า มือถือหนามปลายแหลมสี่ด้าม แทงใส่มันดุจสายฟ้า

กู่เซี่ยนเหลียนชมดูจนกรีดร้องคำ “ระวัง” ออกมา

สตรีทั้งสี่รูปร่างกะทัดรัดแบบบาง บวกกับสวมชุดสีเทาสีเดียวกับม้าศึก ยามวิกาลแม้แต่ฟงสิงเลี่ยยังแทบหลงหูหลงตาไป

แต่พวกนางไม่อาจรอดพ้นจากประสาทสัมผัสของมัน ซึ่งได้รับการฝึกจากอธรรมศักดิ์สิทธิ์อย่างเข้มงวด

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮา ขยับสั่นพลิ้วทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะก่อเกิดเป็นดาวเย็นสี่จุดพุ่งใส่ปลายแหลมของหนามแหวกน้ำ ซึ่งทิ่มแทงมายังทรวงอกท้องน้อยของมัน รู้สึกว่าพลังทิ่มแทงของสตรีทั้งสี่เป็นแนวทางหยุ่นเยือก แทบไม่อาจหยิบยืมกำลังได้

ฟงสิงเลี่ยพลิกตัวไปด้านหลัง หลบรอดจากดาบของศัตรูแถวที่สองที่ฟาดฟันมา ดีดตัวกลับเข้าหากู่เซี่ยนเหลียน

หญิงสาวชุดเทาทั้งสี่อุทานเสียงเจื้อยแจ้วแทบไม่อาจถือหนามแหวกน้ำมั่น ร่างถูกกระแทกร่วงหล่นลงใต้ท้องฟ้า พวกนางพากันเกี่ยวขากับห่วงกลมซึ่งจัดสร้างอยู่ข้างลำตัวม้า แขวนร่างไว้ราวกับปุยนุ่นกองหนึ่ง

ม้าสีเทาที่นำขบวนทั้งสี่ตัวหยุดนิ่งลง

นักบู๊ชุดขาวที่ถือดาบกระชับโล่แถวถัดมาบังคับม้าโถมเข้ามาโน้มตัวไปเบื้องหน้า ใช้โล่คุ้มกัน ควงดาบกวัดแกว่ง รุกเข้าหาฟงสิงเลี่ยที่พลิกตัวล่าถอยกลับไป

กู่เซี่ยนเหลียนเพิ่งดึงกระบี่สายโซ่ ซึ่งเป็นอาวุธประจำตัวออกถือมั่น ฟงสิงเลี่ยก็ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้านาง ยืนด้วยเท้าข้างเดียว หลังเท้าของเท้าอีกข้างหนึ่งพาดอยู่หลังเข่าของเท้าข้างที่ยืนหยัดปักหลักกับพื้น ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกวาดขวางออกอย่างแช่มช้า ลักษณะคล้ายกับอัคคีเผาผลาญทุ่งหญ้า

ยามนั้นดาบและโล่ของนักบู๊ชุดขาวมาถึงแล้ว

กระบวนท่าไฟลามทุ่งร้อยจู่โจมของอธรรมศักดิ์สิทธิ์นี้ ความจริง

ไม่มีกระบวนท่าอันใด เพียงแต่ความเคลื่อนไหวที่ผ่านการคัดสรรรวมร้อยท่วงท่า นับเป็นสุดยอดของเพลงทวน

แต่หากไม่ผสานกับลมปราณไฟลามทุ่งที่มันบัญญัติขึ้น ท่วงท่าไฟลามทุ่งร้อยจู่โจมเพียงเป็นความเคลื่อนไหวที่สวยงามน่าดู หลังจากใช้ออกพร้อมกับลมปราณไฟลามทุ่ง แม้แต่ผังปานยังไม่กล้าดูแคลนต่อเพลงทวนไฟลามทุ่งชุดนี้

แว่วเสียงดาบโล่ทวนปะทะกันดุจประทัดแตก นักบู๊ชุดขาวทั้งสี่ทั้งคนทั้งม้าถูกกระแทกเซถอยออกไป ลมปราณไฟลามทุ่งกลับสามารถกดดันม้าที่กำลังวิ่งตะบึงถอยร่นไป

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะลดลงแล้วเขี่ยวูบ ประกายทวนเต้นเร่าดุจเปลวไฟ นักรบชุดเทาที่ถือหอกจู่โจมจากบนลงล่างทั้งสี่ถูกรุกไล่ถอยร่นไปในป่าโปร่งข้างทาง หนึ่งในจำนวนนั้นคราง หนักๆ ที่หัวไหล่ปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน ได้รับบาดเจ็บใต้ทวนสีแดง

ยามนั้นมือกระบี่ชุดดำแถวที่สามกระโดดลงจากหลังม้า พุ่งผ่านข้างม้าของมือดาบและโล่ ซึ่งแผดเสียงร่ำร้องคุกขาหน้าลง ร่ายรำเป็นแหกระบี่ปากหนึ่ง ครอบคลุมใส่ฟงสิงเลี่ย

ส่วนหญิงสาวที่เคลื่อนตัวไปยังสองฟากข้างทั้งสี่ พากันกระโดดพ้นจากข้างลำตัวม้า ทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้า พุ่งเลียดดินมาดุจงูน้ำสี่ตัวแยกย้ายจู่โจมใส่ด้านซ้ายขวาของฟงสิงเลี่ย

กู่เซี่ยนเหลียนซึ่งอยู่ทางด้านหลังฟงสิงเลี่ย มีความรู้สึกว่าทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะปกคลุมพื้นที่รัศมีหลายวา มิน่าเล่าฟงสิงเลี่ยบอกให้นางอย่าได้อยู่ห่างจากมันเกินยี่สิบก้าว รับรองว่าปลอดภัยไร้อันตราย

ฟงสิงเลี่ยหน้าตาเฉยเมย ซ่อนทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะไว้ด้านหลัง จับจ้องมองสภาวะจู่โจมของศัตรูที่ยื่นขยายเข้ามาอย่างเย็นชา

ไม่มีผู้ใดคำนวณออกว่า ทวนของมันจะใช้ออกจากตำแหน่งทิศใด

นี่เป็นท่วงท่าไร้ทวนในเพลงทวนไฟลามทุ่ง จากทวนเปลี่ยนเป็นไร้ทวน บันดาลให้ผู้คนคำนวณความเปลี่ยนแปลงของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะไม่ออก

มือกระบี่ชุดดำทั้งสี่งงงันวูบหนึ่ง แต่ตอนนี้อยู่ในสภาพที่มุ่งหน้าไม่อาจล่าถอย พลันแยกกระบี่ทั้งสี่เล่มออก แทงใส่ฟงสิงเลี่ยจากทิศทางที่แตกต่างทั้งสี่มุม

หนามแหวกน้ำของหญิงสาวทั้งสี่ก็เร่งระดับความเร็วขึ้น

ยังมีง้าวยาวแถวสุดท้ายทั้งสี่เล่มแยกออกเป็นสองชุด โถมออกทางสองปีก ดูท่าคิดรุดไปด้านหลังฟงสิงเลี่ย หากมิใช่คิดตัดทางถอยของฟงสิงเลี่ย ก็ตระเตรียมจู่โจมใส่กู่เซี่ยนเหลียนที่ยืนอยู่ทางหลังสุด

นับตั้งแต่ประมือกันถึงตอนนี้ เป็นช่วงเวลาเพียงกะพริบตาไม่กี่ครั้ง แต่ยังดุเดือดรุนแรงกว่ากองทัพรบพุ่งกันเป็นแรมวันอีก

จิตใจของฟงสิงเลี่ยสงบราบเรียบ หาหวั่นไหวต่อสภาวะจู่โจมของศัตรูไม่ แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายไร้เสียง เวลาก็คล้ายเชื่องช้าลง ในสายตาของมัน กระบี่และหนามแหวกน้ำที่โถมแทงดุจสายลม เปลี่ยนเป็นแช่มช้าจนสังเกตเห็นแนวทาง ความเปลี่ยนแปลง และจุดมุ่งหมายของศัตรูออก

เมื่อสิบปีก่อน ขณะที่ฟงสิงเลี่ยอายุสิบห้าปี ระหว่างการซ้อมมือ อธรรมศักดิ์สิทธิ์กระแทกทวนของมันร่วงหล่น จากนั้นกล่าวด้วยความไม่พอใจว่า "ขณะที่เจ้าใช้ทวนออก หากไม่อาจลืมเลือนความเป็นตาย หลังจากนี้ไม่ต้องฝึกเพลงทวนไฟลามทุ่งแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยหลั่งเหงื่อโซมกาย คุกเข่าลงกล่าวว่า "ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) ศิษย์ไม่เข้าใจ"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ตวาดว่า "ยืนขึ้นมา ลูกผู้ชายชาตรีไหนเลยคุกเข่าโดยง่ายดายได้?"

ฟงสิงเลี่ยลุกขึ้นยืน สำหรับกับอาจารย์ผู้เข้มงวด ในใจมันทั้งเคารพทั้งหวาดกลัว

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ปักทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะลงที่ข้างกาย เพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า ราวกับจะมองไปในดวงตาของฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า "หากปราศจากเป็นตาย ไหนเลยมีความปีติหวาดหวั่น เมื่อครู่เรายื่นทวนเขี่ยใส่ หากมิใช่เจ้าบังเกิดความกลัว แทนที่จะรุกไล่ตามที่เราสอนไว้ กลับล่าถอยไป ก็ไม่ถูกเรากระแทกทวนร่วงหล่นแล้ว"

ความหลังฉากนี้ผ่านเข้ามาในห้วงสมองฟงสิงเลี่ยดุจประกายไฟกระบี่และหนามแหวกน้ำแทงถึงแล้ว

กู่เชี่ยนเหลียนที่ยืนอยู่ทางหลังสุด เพ่งตามองฟงสิงเลี่ยที่ซ่อนทวนไว้ด้านหลัง พลันจำแนกไม่ออกว่านั่นที่แท้เป็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์หรือว่าฟงสิงเลี่ย กลับลืมเลือนมือง้าวที่เข่นฆ่ามาจากสองปีก และเสียงฝีเท้าม้าอันเลื่อนลั่นไป

โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่พอยื่นหน้าเข้ามา กล่าวคำ "เราจะฆ่าท่านแล้ว" หานป๋อถึงกับสะดุ้งเฮือกหนึ่งกวาดมองไปที่นาง

มันนั่งยองๆ บนกำแพง บวกกับรูปกายกำยำ จากมุมมองนี้รู้สึกว่าฮัวเจี๋ยหวี่อ้อนแอ้นแบบบาง ปราศจากท่าทีคุกคาม หามีความคิดฆ่าฟันไม่

หานป๋อมองดูใบหน้าขาวผ่องของฮัวเจี๋ยหวี่กลับบังเกิดความคิดอันซุกซนขึ้น โน้มหน้าลงหาฮัวเจี๋ยหวี่ที่แหงนเงยหน้าขึ้นมา หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง

ฮัวเจี๋ยหวี่มีนิสัยปล่อยตัว ถือบุรุษเป็นเครื่องเล่นตลอดมา คืนนี้กลับพบพานคู่มือที่ทัดเทียม พริบตาที่งงงัน ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามหอมแก้มอย่างถนัดถนี่

หานป๋อถอนริมฝีปากกลับไป ใบหน้าฮัวเจี๋ยหวี่พลันแดงซ่านคราหนึ่ง

หานป๋อกู่ร้องด้วยความยินดี กระโดดปราดขึ้นกลางอากาศตีลังกาตลบหนึ่ง พุ่งขวับไปยังบ้านเรือนราษฎรที่ห่างไป

ฮัวเจี๋ยหวี่คิดไม่ถึงว่าหานป๋อบอกไปก็ไป จึงลอยตัวขึ้นดุจผีเสื้อลายตัวหนึ่ง ไล่กวดตามเงาหลังของหานป๋อไป

หลังจากพุ่งผ่านบ้านเรือนสิบกว่าหลัง หานป๋อก็หยุดยืนบนสันหลังคาแห่งหนึ่ง หันกายมากางมือออกกล่าวว่า

"หากเก่งกล้าก็เข้ามาฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

ฮัวเจี๋ยหวี่ทิ้งตัวลงบนหลังคาตึกฝั่งตรงข้ามกับมัน ภายใต้ฉากนภาดาวขับเน้น หานป๋อยืนตระหง่านดุจขุนเขา บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่ายากโยกคลอนได้

นางพลันพบว่าฝ่ายตรงข้ามมิเพียงเป็นหานป๋อ ทั้งยังเป็นขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น ความรู้สึกนี้สร้างความเร้าใจแก่นางยิ่ง

ถึงแม้ว่านางเป็นคนของวังปรมาจารย์มาร แต่หาล่วงรู้เคล็ดวิชาปลูกฝังมารอันลี้ลับไม่ ทำให้นางบังเกิดความกลัวอันเนื่องมาจากความไม่รู้ แต่ก็เจือปนความลิงโลดสุดบรรยาย

ทันใดนั้น นางมิเพียงสูญสิ้นเพลิงอำมหิตเมื่อขามา ทั้งยังบังเกิดความรู้สึกถูกฝ่ายตรงข้ามปราบพิชิต เป็นความรอคอยชนิดหนึ่ง

หานป๋อมิใช่ชนชั้นวีรบุรุษเช่นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ หากแต่แฝงความไม่อีนังขังขอบ ไม่ถูกควบคุมบังคับ คล้ายกับแฝงเสน่ห์อันลี้ลับ ดึงดูดจิตใจนางซึ่งผ่านเรื่องของบุรุษสตรีมาจนชาชิน

เช่นนี้สร้างความประหวั่นแก่นางยิ่งกว่า และเร้าใจยิ่งกว่า

หากไม่อาจฆ่าฝ่ายตรงข้าม ก็ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามพิชิตโดยราบคาบ

ลมราตรีโชยพัดผ่าน ตลบชายกระโปรงของฮัวเจี๋ยหวี่ขึ้น เปิดเผยขาอ่อนทั้งสองข้าง เป็นประกายเย้ายวนใต้แสงดาว

หานป๋อชมดูจนกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ทอดถอนชมเชยว่า

"เรือนร่างอันงดงามเช่นนี้ หากไม่เชยชมสักครา ช่างน่าเสียดายนัก"

คำพูดพอกล่าวจากปาก หานป๋อถึงกับใจหายวาบ เหตุใดตนเองถึงกล่าวเกาะแกะแทะโลมเช่นนี้

หานป๋อย่อมไม่ทราบว่า หลังจากที่พบกับผังปานซึ่งฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร พันธุมารภายในกายมันถูกกระตุ้นปลุกเร้าถึงขีดสุด ทำให้นิสัยใจคอของมันเกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

ฮัวเจี๋ยหวี่ตะลึงลานวูบจึงหัวร่อคิกคักเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านกล่าวเบากว่านี้ได้หรือไม่ ผู้คนเบื้องล่างล้วนหลับใหล"

หานป๋อกระโดดปราดขึ้น ตีลังกาอีกทอดหนึ่ง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ฮัวเหนียงจื่อ* เคยเล่นซ่อนหามาหรือไม่?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง แต่ไม่เคยพบพานบุคคลเช่นหานป๋อมาก่อน ในใจทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ตวัดมือวูบ สายรัดหลากสีที่รัดพันอยู่ข้างเอวพัดพลิ้วขึ้น ม้วนเป็นดอกไม้หลากสีสองดอก คล้องใส่หานป๋อที่อยู่ห่างสองวา

พร้อมกันนั้นเสื้อผ้าของนางแบะอ้าออก เผยเห็นตัวเอี๊ยมสีแดงทั้งรัดติ้วทั้งแนบเนื้อ เนินอกที่ขาวผ่อง ช่วงขาที่กลมกลึง เพียงพอกับการสะกดให้บุรุษทุกรูปนามหยุดหายใจ

ฮัวเจี๋ยหวี่แม้เป็นองครักษ์วังปรมาจารย์มาร แต่พลังฝีมือไม่ได้รับสืบทอดจากผังปาน หากทว่าเป็นสาขาย่อยของสำนักมาร นำศิลปะ

---

* เหนียงจื่อเป็นถ้อยคำที่สามีเรียกภรรยา ฮัวเหนียงจื่อแปลว่าภรรยาที่แซ่ฮัว

ความงามเข้าสู่วิชาบู๊ คล้ายกับวิชาเสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณของไป่เหลียนเจี๋ย ซึ่งเป็นศิษย์รักของปาซือปาแห่งมองโกลเมื่อครั้งกระโน้น ไม่ได้ขายเรือนร่างอย่างเปิดเผย หากแต่โปรยหว่านเสน่ห์หญิงอันแพรวพราย ดึงดูดจิตใจฝ่ายตรงข้าม สะกดพิชิตอย่างแนบเนียน มีความร้ายกาจยิ่ง

หานป่อรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง สายรัดหลากสีก็คล้องลงยังศีรษะแล้ว

มันคิดหัวร่อฮาฮา แต่แล้วนึกถึงคำเตือนของฮัวเจี๋ยหวี่ รีบยกมือปิดปาก เห็นเงาหลากสีเกลื่อนกล่น พลังแหลมคมบาดใส่ใบหน้า ดังนั้นหดตัวแล้วดีดปราด ถลันวูบวาบสองครา ก็หลุดพ้นจากเงาสายรัด ดีดตัวไปยังบ้านเรือนที่ไกลตา

ฮัวเจี๋ยหวี่ตื่นตระหนกยิ่ง นับตั้งแต่ออกท่องเที่ยวเป็นต้นมา นี่หานป่อนับเป็นบุคคลแรกที่หลุดพ้นจากท่าไม้ตายสายรัดมัดใจชายของนางได้โดยง่ายดาย

หานป่อหายลับกับหลังสันหลังคาตึกแล้ว

ตาคู่งามของฮัวเจี๋ยหวี่ทอแววสับสนว้าวุ่น สาวเท้าติดตามไป

เรือนร่างอันแบบบางจนแทบสามารถร่ายรำบนฝ่ามือของอี้เอี้ยนเม่ย กระโดดหลบหลีกอยู่ในเงาดาบประกายกระบี่ของศัตรู กระบี่สั้นทั้งคู่ในมือจี้ปราดทิ่มแทง ปัดป่ายอาวุธศัตรูที่จู่โจมเข้ามาเบนเบือน

ชั่วพริบตา นางฝ่าแนวป้องกันบนหลังคาตึกสองหลังมา แต่ที่ด้านหลังปรากฏเงาดาบสองสายไล่กวดตามมา

ยังมีกระบองเหล็กสองเล่มแยกย้ายจู่โจมจากทางซ้ายขวา ปลายกระบองส่ายไหว ปิดสกัดทิศทางด้านข้างซึ่งนางคิดถลันหลบเอาไว้

นางใช้พลังถึงที่สุด ไม่อาจลอยตัวขึ้น ได้แต่โถมไปข้างหน้า

หรือหยุดร่างกระโดดลงยังเบื้องล่าง แต่นางย่อมไม่ทำเช่นนี้ ศัตรูมีกำลังพวกมาก ทั้งถนัดในการผนึกจู่โจม นางต้องรีบรุดไปสมทบกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ

นางได้แต่โถมไปข้างหน้า แต่นางก็ทราบว่านี่เป็นหลุมพรางที่ศัตรูขุดล่อไว้

อี้เอี้ยนเม่ยฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ร่างที่กรีดเป็นวงโค้งตกวูบลง พลันลอยขึ้นราวปาฏิหาริย์วาเศษ เคลื่อนขวางข้ามพื้นที่สี่ถึงห้าวา โถมเข้าหาเฉียนหลอ

เสียงพึบพลันดัง เงาดำกลุ่มหนึ่งพุ่งจากล่างขึ้นบน กลับเป็นร่างแหปากหนึ่ง ถูกยิงออกจากขดลวด คลี่กางออกดักรอนาง

สองดาบสองกระบองไล่กวดมาถึง เห็นแน่ชัดว่านางยากรอดพ้นจากชะตากรรมแล้ว

อี้เอี้ยนเม่ยตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ยื่นเท้าออกสะกดใส่ริมขอบร่างแห หยิบยืมพลังพลิกตัวไปด้านหลัง หลบรอดจากร่างแห กระบี่สั้นทั้งคู่กรีดเป็นประกายผืนหนึ่ง เข้าปะทะกับสองกระบี่สองกระบองที่จู่โจมจากทางด้านหลังและปีกซ้ายขวา

เพียงแต่ศัตรูไล่กวดตามหมายมั่นเผด็จศึก ส่วนนางปิดป้องต้านทานอย่างรีบร้อน ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงเป็นที่ทราบได้

ในเสียงโลหะปะทะดังดิงดัง อี้เอี้ยนเม่ยต้านทานสองกระบอกหนึ่งดาบ แต่ไม่อาจหลบรอดจากดาบที่ฟันใส่เท้าซ้าย

ในหยาดโลหิตสาดกระจาย อี้เอี้ยนเม่ยกรีดร้องคำหนึ่ง ร่วงหล่นลงบนท้องถนน

ดาบกระบองติดตามมาดุจมังกรร้าย

เงาหอกพลันวูบขึ้น หัตถ์พิษเฉียนหลอพุ่งโถมลงมา

ในเสียงซี่ซี่ หอกยาวของเฉียนหลอคุ้มครองช่องว่างจุดอ่อนทุก

แห่งของอี้เอี้ยนเม่ยไว้

มาตรว่าอยู่ท่ามกลางเงากระบองประกายดาบ อี้เอี้ยนเม่ยกลับบังเกิดความรู้สึกอันปลอดภัย

ศัตรูรอบข้างล้อมจู่โจมเข้ามา เพื่อช่วยเหลืออี้เอี้ยนเม่ย หัตถ์พิษเฉียนหลอปล่อยให้ศัตรูก่อตั้งวงล้อมกลุ้มรุมจู่โจมสำเร็จ

ในเสียงแผดร้องโหยหวน มือดีที่ถือดาบกระชับกระบองทั้งสี่หลั่งโลหิตล่าถอย ทุกคนล้วนรับบาดเจ็บ ไม่อาจสู้สืบต่อ

อี้เอี้ยนเม่ยพอแตะสัมผัสพื้น ที่ปากแผลบนเท้าซ้ายปวดแปลบปลาบ ขณะจะคุกเข่าลงกับพื้น เอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียวก็ถูกแขนซ้ายของเฉียนหลอโอบรั้งเอาไว้

อี้เอี้ยนเม่ยกวาดตาไปยังเฉียนหลอ ก็ประสานสบกับดวงตาที่ทอประกายความรู้สึกอย่างที่ยากจะพบพานของเฉียนหลอ สร้างความสะท้อนใจแก่นาง ร้องเบาๆ ว่า

"เฉิงจู่ (เจ้าเมือง) พวกมัน..."

หัตถ์พิษเฉียนหลอขยับหอกในมือขวา พริบตานั้น ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังบนล่างเต็มไปด้วยเงาหอก ในเสียงร้องอุทาน ศัตรูซวนเซล่าถอย วงล้อมชั้นแรกถูกทำลายไป

เสียงโครมโครมเมื่อศัตรูอีกสองคนล้มตายลง คอหอยถูกปลายหอกกรีดขาดไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอหาแตกตื่นลนลานไม่ ยิ้มพลางกล่าวกับอี้เอี้ยนเม่ยว่า

"คิดไม่ถึงเราใช้ผลประโยชน์หลอกล่อผู้คน ใช้วิธีการพิชิตผู้คนมาชั่วชีวิต ขณะที่เรารับศึกรอบด้าน ยังมีบริวารที่ซื่อสัตย์พร้อมยอมตายคนหนึ่ง"

อี้เอี้ยนเม่ยขอบตาแดงก่ำ ร้องเรียกว่า

"เฉิงจู่"

หัตถ์พิษเฉียนหลอสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูอี้เอี้ยนเม่ยอย่างเหลือเชื่อ นับตั้งแต่อี้เอี้ยนเม่ยเข้าสังกัดเมืองภูเขาแหฟ้า มันไม่เคยคาดคิดว่าอี้เอี้ยนเม่ยจะใช้สายตาเช่นนี้เฝ้ามองมัน

มันรวบกระชับมือซ้าย รู้สึกว่าร่างอ้อนแอ้นของอี้เอี้ยนเม่ยจริงแท้ถึงเพียงนั้น ทั้งเต็มเปี่ยมด้วยพลังชีวิต

กองกำลังของศัตรูรุมล้อมเข้ามาอีก

หัตถ์พิษเฉียนหลอบังเกิดความฮึกหาญประดัง ส่งเสียงหัวร่อสะท้านแก้วหู คนกับหอกหลอมรวมเป็นหนึ่ง โอบกอดอี้เอี้ยนเม่ยโผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ในชีวิตมันไม่เคยมีความพึงพอใจเช่นตอนนี้มาก่อน ทั้งยังมีเป้าหมายที่เด่นชัด นั่นคือฝ่าวงล้อมออกไป

เสียงเส้นเชือกพลันดัง บ่วงบาศที่ใช้คล้องม้าแปดเส้นพุ่งจากล่างขึ้นบน ม้วนใส่เฉียนหลอที่ลอยขึ้นสูง พร้อมกันนั้นแว่วเสียงคันธนูดังขึ้น ลูกธนูสิบกว่าดอกระดมยิงมาถึง

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา ตวาดว่า

"ยังคงเป็นสินค้าเช่นนี้ เราเฉียนหลอไม่มีอารมณ์รั้งอยู่แล้ว"

ร่างถลันวูบแล้วหดตัวคราหนึ่ง มิเพียงหลบรอดจากห่าธนู ทั้งยังเหยียบย่ำบ่วงบาศคล้องม้าเส้นหนึ่ง พาตัวลื่นไหลลงไป

เงาหอกปรากฏขึ้นอีกครา เสียงแผดร้อง เสียงผู้คนเซถอยปะทะชนกันดังโดยไม่ว่างเว้น

อี้เอี้ยนเม่ยขดตัวอยู่ในวงแขนของเฉียนหลอ เพื่อไม่กระทบถึงความเคลื่อนไหวของเฉียนหลอ ในเงาดาบประกายกระบี่ นางรู้สึกว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย บางครั้งพุ่งสูงบางครั้งหมอบต่ำ ทุกความเคลื่อนไหวไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน ที่น่าตื่นตระหนกคือ

พลังลมปราณของเฉียนหลอกคล้ายแม่น้ำใหญ่ ไม่มีวันเหือดแห้งขาดตอน

เสียงปะทะอาวุธรอบข้างทวีความรุนแรงขึ้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอกู่ร้องดังยาวนาน บุกฝ่าไปยังจุดที่กล้าแข็งที่สุดของศัตรู ฆ่าคนติดต่อกันเจ็ดคน พุ่งเลียดกำแพงไป ล่วงหน้าไปหกเจ็ดวา

เสียงโครมกึกก้องเมื่อมันพุ่งชนทะลุกำแพงลอยตัวขึ้นไป ร่างแนบติดกับกระเบื้องหลังคาดุจค้างคาว ขึ้นถึงบนหลังคาตึก สะกิดเท้าดีดกายปราด พุ่งตัวไปยังนอกวงล้อม

อี้เอี้ยนเม่ยรู้สึกใบหน้าเย็นวาบ ที่แท้เป็นโลหิตหลายหยด นางลอบทอดถอนใจ หากมิใช่เฉียนหลอคุ้มครองนาง ที่หัวไหล่ต้องไม่ถูกศัตรูทำร้าย

หัตถ์พิษเฉียนหลอเร่งระดับความเร็วขึ้น ร่ายรำใช้ทวนถึงขีดสุด ศัตรูที่ขวางทางสี่คนหลั่งโลหิตฉีดพุ่ง ในที่สุดมันทะลวงฝ่าวงล้อมมาได้

เฉียนหลอวิ่งตะบึงไปยังชานเมือง เส้นทางหลบหนีของมันลดเลี้ยวเคี้ยวคด ต่อให้มีคนติดตามหลัง ก็ถูกมันสลัดหลุดพ้น

ประมาณชั่วธูปไหม้ครึ่งดอก เฉียนหลออยู่ห่างไกลจากเมืองหวงโจว เห็นที่ข้างทางมีศาลเจ้าพระภูมิที่รกร้างอยู่ท่ามกลางพุ่มพฤกษ์หลังหนึ่ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอโอบอุ้มอี้เอี้ยนเม่ยกระโดดเข้าไป

เมื่อเข้าสู่ศาลเจ้า ขณะจะวางร่างอี้เอี้ยนเม่ยลง อี้เอี้ยนเม่ยกลับยกมือโอบเอวของมันไว้

หัตถ์พิษเฉียนหลองงงันวูบหนึ่ง ก้มศีรษะมองดูอี้เอี้ยนเม่ย

อี้เอี้ยนเม่ยก็มองดูมัน ดวงตาทอประกายแปลกประหลาด คล้ายเศร้าอาดูร คล้ายอับจนปัญญา และคล้ายนึกเสียดาย

หัตถ์พิษเฉียนหลอขณะจะครุ่นคิดถึงเบื้องหลังของแววตาแปลก

ประหลาด ริมฝีปากของอี้เอี้ยนเม่ยก็ปรากฏรอยยิ้มอันขมขื่นวูบหนึ่ง เฉียนหลอพลันรู้สึกปวดแปลบที่ท้องน้อย มีดสั้นที่คมกริบขนาดเท่าฝ่ามือเล่มหนึ่งแทงใส่ท้องน้อยมัน จนมิดเสมอด้าม

เฉียนหลอส่งเสียงขู่คำรามที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินออกมา

อี้เอี้ยนเม่ยพลิ้วกายออกไป

เฉียนหลอขยับหอกจ่อจี้ใส่อี้เอี้ยนเม่ยแต่ไกล อาการชาด้านลามขึ้นจากท้องน้อย แสดงว่ามีดสั้นอาบพิษร้ายแรง

อี้เอี้ยนเม่ยพลันหยุดยั้งลง ไม่กล้าล่าถอยไป สีหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้น ที่แท้นางเพิ่งถอยไปห้าหกเชียะ เฉียนหลอก็จ่อหอกใส่นาง ปลายหอกแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันครอบคลุมใส่นาง ทำให้นางทราบว่าขอเพียงล่าถอยต่อไป จะบีบบังคับให้เฉียนหลอจู่โจมอย่างสุดกำลัง ภายใต้การจู่โจมก่อนตายของเฉียนหลอ ต่อให้ร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ยอีกสิบนาง ก็ไม่อาจต้านรับได้ จำต้องหยุดร่างไว้

ภายใต้รังสีการฆ่าฟันที่หนุนเนื่องดุจระลอกคลื่น ตลอดทั้งร่างอี้เอี้ยนเม่ยปวดแปลบราวถูกเข็มทิ่มแทง ทั้งเย็นเยียบเสียดกระดูก ทรมานยิ่งนัก

ใบหน้าหัตถ์พิษเฉียนหลอไร้สีเลือด แต่มือที่ถือหอกยังมั่นคงถึงเพียงนั้น สายตาสงบเยือกเย็น ปราศจากเค้าความยินดีเดือดดาลใดๆ

อี้เอี้ยนเม่ยคิดกล่าววาจาถ่วงเวลา รอให้ฟางเยี่ยหวี่ที่วางแผนอุบายครั้งนี้เร่งรุดมาถึง แต่ยามกะทันหันนึกหาคำพูดไม่ออก ได้แต่ร่ำร้องว่า

“เฉิงจู่ เราไม่มีทางเลือก...”

หัตถ์พิษเฉียนหลอมองเข้าไปในดวงตานางอย่างเย็นชา ใช้สุ้มเสียงที่ราบเรียบจนน่าสะท้านใจกล่าวว่า

“เจ้าสามารถไปจากเรา ทรยศต่อเรา ถึงกับร่วมมือกับศัตรูจัดการ

กับเรา แต่ไม่อาจหลอกลวงเรา"

คำพูดเหล่านี้มีแต่อี้เอี้ยนเม่ยที่เข้าใจ นางหลอกลวงน้ำใจของเฉียนหลอ แลกกับความไว้วางใจของเฉียนหลอ นี่เป็นส่วนที่แยบคายที่สุดของแผนการฟางเยี่ยหวี่ เมื่อครู่นางหาญสู้บริวารของฟางเยี่ยหวี่ก็ไม่ได้เสแสร้งแกล้งแสดง ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดตบตาเฉียนหลอได้

อี้เอี้ยนเม่ยคิดไม่ถึงว่าเฉียนหลอถือสาข้อนี้ นางกวาดมองมีดสั้นที่โผล่พ้นออกนอกท้องน้อยเล่มนั้น ในใจบังเกิดความสำนึกเสียใจที่แม้แต่นางเองยังยากเข้าใจ

ขณะที่ฟางเยี่ยหวี่เกลี้ยกล่อมนางจัดการกับเฉียนหลอ เคยรับปากว่าหลังจากทำงานสำเร็จ จะรับนางเป็นอนุภรรยา ตอนนั้นนางหวนนึกถึงเฉียนหลอใช้เล่ห์อุบายต่อผู้คนชั่วชีวิต นางเองยืมหอกสนองคืนผู้ใช้ ไม่ถือว่าเกินเลย อย่าว่าแต่นางตกเป็นของฟางเยี่ยหวี่แล้ว ทำให้นางไม่อาจไถ่ถอนตัวได้

ฟางเยี่ยหวี่ระบุว่า เฉียนหลอเชื่อมั่นในแรงดึงดูดใจของตัวเองที่มีต่อสตรี ต้องไม่เคลือบแคลงสงสัยที่นางแสดงท่าทีบอกรักมัน แต่ฟางเยี่ยหวี่คาดคิดไม่ถึงว่า เฉียนหลอซึ่งเลือดเย็นไร้น้ำใจ ยึดถือสตรีเป็นเครื่องเล่นตลอดมา ในเวลาเช่นนี้กลับบังเกิดน้ำใจต่อนาง ดังนั้นตอนนี้จึงโกรธแค้นถึงเพียงนี้

ดวงตาอี้เอี้ยนเม่ยปรากฏประกายน้ำตาขึ้น คุกเข่าลงอย่างช้าๆ กล่าวว่า

"ฆ่าเราเถอะ"

หัตถ์พิษเฉียนหลอมองดูโลหิตที่ไหลหลั่งจากเท้านาง หยดหยาดลงกับพื้น สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ด่านความรักยากทะลวงฝ่าจริงๆ ผังปานเอย ตอนนี้เราค่อยเชื่อคำพูดของท่าน"

พลางรั้งหอกกลับ ตวาดใส่อี้เอี้ยนเม่ยว่า

"ไสหัวไป"

อี้เอี้ยนเม่ยกระแทกนั่งกับพื้น งงงันวูบหนึ่งจึงพุ่งย้อนกลับหลัง ทะลวงผ่านประตูศาลเจ้าออกไป

นอกศาลเจ้าบังเกิดเสียงหนอนแมลงร้องระงม บรรยากาศสงบสันติ ผู้ใดคาดคิดว่าภายในซ่อนภัยอันตรายไว้

หัตถ์พิษเฉียนหลอกระทั่งกระทบก็ไม่กระทบถูกมีดสั้นอาบยาพิษที่ปักตรึงกับท้องน้อย ยืนสำรวมแน่วนิ่ง ช่วงชิงเวลาโคจรพลังสะกดพิษรักษาบาดเจ็บ

มันทราบว่าฟางเยี่ยหวี่จะไม่เปิดโอกาสให้มันพักผ่อนหอบหายใจ แต่ฝ่ายตรงข้ามก็มีช่วงที่คำนวณผิดพลาด นั่นคือตอนที่กำหนดแผนการคาดคิดไม่ถึงว่ามันฝึกลมปราณธาตุธรรมชาติสำเร็จ

ที่นอกศาลเจ้าบังเกิดเสียงฟางเยี่ยหวี่ดังว่า

"รบกวนเฉิงจู่ (เจ้าเมือง) รอนานแล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอลอบบันดาลโทสะ นี่เป็นคำพูดประโยคแรกที่มันกล่าวทักทายฟางเยี่ยหวี่ ตอนนี้ฟางเยี่ยหวี่คืนแก่มัน ความหมายกลับผิดแผกแตกต่าง

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอีกว่า

"ความกล้าแข็งของฝีมือเฉิงจู่ อยู่เหนือความคาดหมายของเรา หากมิใช่เรากำหนดแผนการอยู่ก่อน ค่ำคืนนี้ยังไม่ทราบผู้ใดต้องตกตาย"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"นี่ประหลาดแท้ ความสูงต่ำของฝีมือเรา ไม่อาจตบตาผังปานได้ หรือว่ามันไม่ได้บอกต่อท่าน?"

ฟางเยี่ยหวี่ที่นอกศาลเจ้ายอมรับว่าเฉียนหลอยากตอแย ทั้งที่เข้าตาจน ยังยุแหย่และทำลาย เมื่อกล่าวเช่นนี้ เท่ากับเปิดโปงความ

ขัดแย้งระหว่างผังปานกับฟางเยี่ยหวี่

ฟางเยี่ยหวี่หลีกเลี่ยงไม่ตอบคำถาม เพียงกล่าวว่า

"หากเฉิงจู่ยอมอัตวินิบาตกรรม เรารับรองว่าจะจัดพิธีศพของเฉิงจู่อย่างสมเกียรติ เลือกฝังสังขารในทำเลอันประเสริฐ ไม่ทราบเฉิงจู่คิดเห็นอย่างไร?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"น่าหัวร่อ เราเฉียนหลอบุกบั่นยุทธจักรมาชั่วชีวิต เพียงคิดใช้ผืนเสื่อห่อซากศพ ตอนนี้มีคนร่วมตกตายมากมาย ก็เป็นความปีติยินดีอย่างมากแล้ว"

จากนั้นตวาดก้อง กระโดดออกนอกศาลเจ้า

เห็นบนพื้นที่ว่างหน้าศาลเจ้า ฟางเยี่ยหวี่ถือง้าวด้วยมือซ้าย ที่ด้านหลังยืนเรียงรายด้วยสมุนบริวารสารรูปประหลาดพิกลสิบกว่าคน พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินก็อยู่ในจำนวนนี้

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นี่จึงเป็นขุมกำลังแท้จริงที่คิดจัดการกับเรากระมัง?"

ฟางเยี่ยหวี่และผู้คนที่ด้านหลังทั้งสิบแปดคน พากันจับจ้องมองมีดสั้นที่ปักอยู่บนท้องน้อยของเฉียนหลอด้วยความประหลาดใจ ถึงแม้ว่าเฉียนหลอเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรม แต่ถูกมีดสั้นปักใส่ท้องน้อยที่เป็นจุดชีวิต ไฉนไม่มีเรื่องราวใด

ฟางเยี่ยหวี่ยังเพิ่มความประหลาดใจอีกประการหนึ่ง มีดสั้นนี้มิเพียงเป็นอาวุธที่ทำลายพลังลมปราณ พิษบนคมมีดยังเป็นผลจากการคิดค้นของผู้ชำนาญการใช้พิษสามคน พอสะกิดโลหิตหลั่งไหล พิษจะแล่นจู่โจมหัวใจ แต่เฉียนหลอนอกจากหน้าขาวซีดอยู่บ้าง กลับไม่มีวี่แววถูกพิษแต่อย่างไร

หัตถ์พิษเฉียนหลอแหงนมองท้องฟ้า กล่าวว่า

"เราเฉียนหลอมีอายุถึงปูนนี้ ไม่เคยคิดใคร่ฆ่าคนเท่ากับตอนนี้มาก่อน เพียงไม่ทราบในที่นี้มีสักกี่คนสามารถเห็นอาทิตย์ไขแสง?"

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้คนที่ด้านหลังเราล้วนเป็นนักสู้ผู้กล้าที่หลั่งเลือดเลียคมดาบบุกบั่นฝ่าความตาย ไม่ว่าเฉิงจู่กล่าววาจาใด ก็ไม่อาจโยกคลอนพวกมันได้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหันหอกจากด้านหลังมาทางข้างหน้า จับหอกด้วยสองมือ รังสีการฆ่าฟันก็แผ่คุกคามใส่กลุ่มศัตรูที่หน้าศาลเจ้า

ทุกผู้คนชักอาวุธออกถือมั่น ตระเตรียมรับหอกของเฉียนหลอ มาตรว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอจะรับบาดเจ็บสาหัส ก็ไม่มีผู้ใดกล้าชะล่าใจ

หัตถ์พิษเฉียนหลอเปลี่ยนจากยุทธการที่รุกถอยดุจสายฟ้า เป็นสืบเท้าไปเบื้องหน้าทีละก้าว

ฟางเยี่ยหวี่ใจสั่นสะเทือน เห็นใบหน้าขาวซีดราวคนตายของเฉียนหลอเกรี้ยวกราดดุร้าย สองมือสาดประกายดุจสายฟ้า หอกยาวขยับสั่นไหวในพื้นที่รัศมีเชียะเศษ บันดาลให้ผู้คนคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง พร้อมกับการคุกคามเข้าใกล้เข้ามา ทุกผู้คนชายเสื้อโชยพัดพลิ้ว ฝุ่นละอองใบไม้แห้งบนพื้นปลิวคละคลุ้ง

ฟางเยี่ยหวี่และเหล่ามือดีที่ด้านหลัง ล้วนเกร็งกำลังต่อต้าน

แว่วเสียงเชียะเชียะของเสียงฝีเท้าเหยียบย่ำลงกับพื้น เป็นท่วงทำนองชวนให้ผู้คนนึกถึงความตาย

หัตถ์พิษเฉียนหลอแม้ทิ้งเท้าลงอย่างหนักหน่วง แต่บนพื้นกลับไม่ปรากฏรอยเท้าแต่อย่างไร ไม่ทราบว่าไฉนเป็นเช่นนี้

ฟางเยี่ยหวี่ความจริงคิดล่าถอย ปล่อยให้มือดีที่ด้านหลังปะทะกับเฉียนหลอก่อน แต่แล้วเลิกล้มความคิดนี้ ที่แท้มันพลันพบว่าหอกของเฉียนหลอแม้อยู่ห่างห้าวา แต่ผนึกพลังสภาวะสะกดมันไว้ หากมัน

ล่าถอยโดยวู่วาม จะเปิดช่องโหว่ขึ้น กระตุ้นให้เฉียนหลอจู่โจมใส่มันอย่างสุดกำลัง เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้มีทหารทั้งกองทัพก็ไม่อาจช่วยเหลือได้

ความคิดนี้ผ่านวูบเข้ามาในสมองดุจสายฟ้า ฟางเยี่ยหวี่รีบสงบจิตใจ ตวาดก้องร้องขึ้น ใช้ง้าวสามเชียะแปดออกด้วยท่าไม้ตายของผังปาน กรีดเป็นประกายสีเงิน พุ่งใส่ปลายแหลมของหอก

ในเสียงตวาด มือดีที่ด้านหลังมันทั้งสิบกว่าคนก็กระจายออกเป็นสองปีก โถมใส่เฉียนหลอ

การศึกเปิดฉากขึ้นอีกครั้ง

๓ะวา

กลับไปสู่สภาพเดิม

ฟงสิงเลี่ยยิ้มอย่างทระนง ย่อตัวลงเล็กน้อย ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะดีดพุ่งสู่กลางอากาศ สั่นพลิ้วเป็นเงาทวนนับพันนับหมื่นสายคล้ายลำแสงของอาทิตย์อุทัยที่แรกพ้นจากเส้นขอบฟ้า

แว่วเสียงอาวุธกระทบกัน มือกระบี่ทั้งสี่โซซัดโซเซล่าถอยสองในสี่ไม่อาจหยุดลง ที่ทรวงอกหัวไหล่ถูกทวนแทงใส่ คนที่ถูกแทงที่ทรวงอกหงายร่างล้มลงเสียชีวิต

สตรีชุดเทาทั้งสี่ฝึกฝีมือในแนวทางอ่อนหยุ่น มีสภาพดีกว่ามาก พอหนามแหวกน้ำกับทวนกระทบกัน ก็หยิบยืมสภาวะพุ่งถอยจากนั้นวกกลับมาใหม่

นักบู๊ที่ควบม้าถือง้าวซึ่งเข่นฆ่ามาจากสองปีกทั้งสี่คน ก็มาถึงข้างกายฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยตวาดก้อง ขณะจะร่ายรำใช้เพลงทวนไฟลามทุ่งอีกครา สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป แทนที่จะรุกหน้ากลับล่าถอย ถลันถึง

ข้างกายกู่เซี่ยนเหลียน

กู่เซี่ยนเหลียนกวาดตามองฟงสิงเลี่ย พลันสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก ถามโพล่งว่า

"ท่านเป็นไรแล้ว?"

ฟงสิงเลี่ยหน้าเผือดขาว มือเท้าสั่นระริก

มือง้าวทั้งสี่สมทบกัน ยื่นง้าวยาวออก ควบขับม้าโถมใส่หนุ่มสาวทั้งสอง เพียงท่วงท่าสภาวะก็ขู่ขวัญผู้คนจนกระเจิง

ฟงสิงเลี่ยขบกรามร้องคำ "ไป" ฟาดฝ่ามือใส่กู่เซี่ยนเหลียน คิดใช้พลังที่หลงเหลือส่งนางออกไป หาคาดไม่ว่ามิเพียงไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย คนก็ไม่อาจทรงกายมั่น ถลาล้มเข้าหากู่เซี่ยนเหลียน แต่มือขวายังถือทวนไม่ปล่อย

พริบตานั้น มันนึกถึงคำพูดก่อนตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา

"...เราทุ่มเทพลังลมปราณฟื้นฟูพลังฝีมือของเจ้า แต่พลังภายในกายเจ้ายังเกิดการขาดช่วงอย่างที่อธิบายไม่ได้ อาจกลับไปสู่สภาพเดิมได้ทุกเมื่อ ขอให้เจ้าเข้มแข็งไว้"

ในที่สุดคำเตือนของอธรรมศักดิ์สิทธิ์กลายเป็นจริง

การ "ขาดช่วง" นี้เกี่ยวข้องกับวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปาน แม้แต่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่อาจช่วยเหลือได้

กู่เซี่ยนเหลียนไม่มีเวลาขบคิดมากความ ยื่นมือโอบแผ่นหลังของฟงสิงเลี่ย ประคองร่างของมันเอาไว้

ง้าวยาวแหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดังจู่โจมมาถึง กู่เซี่ยนเหลียนมีปฏิกิริยารวดเร็ว รีบซุกเก็บอาวุธในมือไว้ในอกเสื้อ เปลี่ยนเป็นล้วงกระบอกกลมออกมาอันหนึ่ง

นางตวัดมือวูบ เสียงขดลวดดังขึ้น ขอเกี่ยวซึ่งผูกเชื่อมกับเส้นใยไหมฟ้าอันหนึ่งพุ่งขวับออกจากกระบอก ปักใส่ลำต้นไม้ของต้นไม้

ใหญ่ทางซ้ายมือที่ห่างไปยี่สิบก้าวต้นหนึ่ง นางสะกิดเท้าทั้งสอง หยิบยืมพลังของเชือกขอเกี่ยว เหินร่อนไปในดงไม้ข้างทาง

มือง้าวทั้งสี่ล้วนโถมจู่โจมใส่อากาศธาตุ

ผู้คนที่หลงเหลืออีกสิบเก้าคนคิดไม่ถึงว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ ผู้ที่มีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุดคือมือสังหารหญิงทั้งสี่ พวกนางพากันลอยตัวขึ้น ไล่ติดตามกู่เชี่ยนเหลียนไป

กู่เชี่ยนเหลียนมือหนึ่งโอบร่างฟงสิงเลี่ยอีกมือหนึ่งกระตุกเชือกขอเกี่ยวหลุดพ้นจากลำต้นไม้ บรรจุกลับไปในกระบอก สะกิดเท้าแตะหยั่งกิ่งขวางที่ยื่นออกมา พุ่งตัวไปยังยอดไม้ของต้นไม้อีกต้นหนึ่ง

ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงตวาดสองครา เงาร่างสองกลุ่มพุ่งสวนมาหนึ่งมือเปล่าหนึ่งถือหอก กลับเป็นสองขุนพลทรยศต่อขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น เข้าร่วมกับมนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ ฉายาเทพทรงพลังฉู่ฉีกับแมงป่องทรายชุยตู๋

กู่เชี่ยนเหลียนรีบบังคับเชือกขอเกี่ยวดีดพุ่งออกจากกระบอกยิงใส่ต้นไม้อีกต้นหนึ่ง หยิบยืมพลังย้ายตำแหน่ง

ศัตรูแม้ไล่กวดตาม แต่คำนวนเส้นทางหลบหนีอันพลิกแพลงยอกย้อนของนางไม่ออก

ชั่วพริบตา กู่เชี่ยนเหลียนผละจากสมรภูมิเมื่อครู่เจ็ดแปดลี้ ขณะนึกชมเชยวาสนาตัวเอง ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าซ่าซ่า เงาดำเคลื่อนวูบวาบ ปรากฏผู้คนจำนวนมากโอบล้อมเข้าหานาง

กู่เชี่ยนเหลียนได้แต่หยุดยั้งลง เห็นคนผู้หนึ่งแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา คนคล้ายต้นไม้หยกกลางสายลม แต่ดวงตาทั้งคู่ทอประกายดุร้าย น้อมกายกล่าวว่า

"แม่นางกู่สามารถหลบหนีถึงที่นี่ สมกับเป็นยอดฝีมือตำหนักอลงกรณ์ เจ้าสำนักเกริกเกียรติปู่ตี้ขอคารวะ"

กู่เซี่ยนเหลียนค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าไม่สามารถหนีรอดจากร่างแหของฝ่ายตรงข้าม ที่แท้ปู่ตี้ระดมกำลังของสำนักเกริกเกียรติมา ดังนั้นหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปแล้ว"

พลางบังคับเชือกขอเกี่ยวพุ่งขวับออก

ได้ยินเสียงน้าวสายคันธนู ลูกธนูกล้าแข็งระดมยิงมาจากทางซ้ายขวาหน้าหลัง

กู่เซี่ยนเหลียนคล้ายคาดการณ์ได้แต่แรกจึงหยุดยืนกับที่ ปล่อยให้ลูกธนูพุ่งผ่านซ้ายขวาบนล่างไป

ปู่ตี้ตวาดคำ "จุดโคม" ปรากฏโคมร้อยกว่าดวงถูกจุดขึ้น สาดส่องดงไม้สว่างไสวดุจกลางวัน

กู่เซี่ยนเหลียนทอดถอนใจ คลายมือปล่อยให้ฟงสิงเลี่ยที่หลับตาพริ้มพร้อมด้วยทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะล้มลงกับพื้น ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายอมรับความพ่ายแพ้ แล้วแต่เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) จะจัดการ"

หากผู้ฟังเป็นฟงสิงเลี่ย หรือว่าโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อ ต้องทราบว่ากู่เซี่ยนเหลียนวางแผนอื่นอีก

แต่ปู่ตี้ที่เย่อหยิ่งถือดีกลับเข้าใจว่าเช่นนี้ชอบด้วยเหตุผล ดังนั้นจับจ้องมองส่วนโค้งส่วนเว้าของกู่เซี่ยนเหลียน หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"หากแม่นางสามารถสร้างความเบิกบานใจแกเราเหมินจู่ เราย่อมช่วยพูดจาต่อปรมาจารย์มารน้อยไม่เอาผิดต่อท่าน"

กู่เซี่ยนเหลียนพลันหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ตวัดสองมือ ซัดลูกกลมสิบกว่าลูกไปทั่งสี่ทิศแปดทางหนึ่งในจำนวนนั้นพุ่งตรงเข้าหาปู่ตี้

ปู่ตี้ตวาดก้อง ลอยตัวหลบรอดจากลูกกลมโถมจู่โจมใส่กู่เซี่ยนเหลียน

เสียงปงปงเมื่อลูกกลมแตกระเบิดออกกลายเป็นหมอกหลากสี

สะดุดตา แผ่กระจายไปรอบข้าง บดบังสายตาผู้คน

กู่เซี่ยนเหลียนร้องบอกว่า

"นี่ไม่มีพิษ สูดดมเข้าไปหาเป็นไรไม่"

แต่ว่าไม่มีผู้ใดยอมเชื่อ พากันถอยห่างออกไป

ปู่ตี้กลั้นลมหายใจ ลอยอยู่เหนือศีรษะกู่เซี่ยนเหลียน มือกลับกลายเป็นกรงเล็บ ตะกุยใส่นางพลังเล็บแหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ แสดงว่าบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น

พลังฝีมือมันแม้ไม่เทียบเท่าเซ่อจุนซิ่นผู้เป็นศิษย์พี่ แต่ก็เป็นยอดฝีมือที่ยากตอแย ทั้งยังได้รับการชี้แนะวิชาฝีมือจากฟางเยี่ยหวี่ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจก้าวขึ้นเป็นเจ้าสำนักเกริกเกียรติ

ใบหน้ากู่เซี่ยนเหลียนปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้น หมอกควันสีแดงกลุ่มหนึ่งแตกระเบิดจากมือนาง กลืนร่างนางไปในบัดดล

ปู่ตี้กลัวว่าหมอกควันมีพิษ รีบหงายร่างไปด้านหลัง กวาดฟาดสองมือขับไล่หมอกสีแดงแตกกระจาย พอเพ่งตามอง กู่เซี่ยนเหลียนกับฟงสิงเลี่ยกลับสาบสูญจนไร้ร่องรอย

หานป๋อพุ่งซอกซอนอยู่ตามบ้านเรือน หวนนึกถึงวิชามหาโจรท่องเดินหนของโจรท่องโดดเดี่ยวต้องบังเกิดความคึกคะนอง เร่งความเร็วถึงขีดสุด

เที่ยงวันนี้ตอนที่มันแยกจากโจรท่องโดดเดี่ยว มหาโจรผู้นี้เคยติดตามมันระยะทางหนึ่งไม่ทราบเหตุใดจึงละทิ้งการติดตาม

ชั่วครู่ให้หลังมาถึงตัวเมืองตะวันออกรอบบริเวณไม่เห็นร่องรอยศัตรู ค่อยคลายใจกว่าเดิมหยุดยั้งร่างลง

ยามนี้มันหมอบซุ่มบนหลังคาตึกหลังหนึ่งเห็นบ้านเรือนละแวกใกล้เคียงล้วนก่อกำแพงสูง หลังกำแพงปลูกต้นไม้สร้างหอเก๋ง แสดงว่า

เป็นที่อยู่ของผู้มีอันจะกิน โดยเฉพาะตัวตึกทางทิศตะวันออก ป่านนี้ยังจุดโคมไฟอยู่

ทันใด หานป๋อบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

ซึ่งความจริงมันไม่ได้ยินสุ้มเสียงสำเนียงใดและไม่เห็นสิ่งผิดปรกติอันใด เพียงแต่ในใจรู้สึกถึงอันตราย คล้ายกับเป็นพันธุมารเตือนภัยต่อมัน

หานป๋นแค่นเสียงอย่างเย็นชา พลิ้วกายไปเบื้องหน้า ทิ้งตัวลงบนสันหลังคาตึกเบื้องหน้า ค่อยหันกายกลับไป

คนผู้หนึ่งมุดออกจากหลังบ้านเรือน ผมขาวโชยพัดพลิ้วในลมราตรี กลับเป็นคู่หูของโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ ฉายาผมขาวหลิวเหยาจี

หลิวเหยาจีถือขลุ่ยปะทะลม ซึ่งเป็นอาวุธประจำตัวของมัน ยิ้มพลาง กล่าวว่า

"มิน่าเล่าเจี๋ยหวี่จึงรั้งท่านไว้ไม่ได้ แม้แต่เราที่คุกคามเข้าใกล้ยังไม่อาจตบตาท่าน"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"นั่นนับเป็นอย่างไรได้ ท่านเข้าใจว่าตัวเองสูงส่งนักหรือ?"

มันแค้นหลิวเหยาจีคิดลอบทำร้ายมัน จึงกล่าวไม่เกรงอกเกรงใจบวกกับประคารมกับโจรท่องโดดเดี่ยวมาจนเคยชิน จึงกล่าววาจาระคายยิ่ง

หลิวเหยาจีเป็นหนึ่งในสององครักษ์วังปรมาจารย์มาร มีตำแหน่งสูงส่งเพียงไหน พอฟังหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านปรมาจารย์มารน้อยสั่งให้ปลิดปลงสังหารท่านทันที เราต้องให้ท่านร้องคร่ำครวญถึงร้อยวันค่อยตกตาย"

หานป๋อหัวร่อจนกุมท้องตัวเอง ชี้หน้าหลิวเหยาจีซึ่งยืนอยู่บนหลังคาตึกฝั่งตรงข้าม กล่าวว่า

"ท่านไม่เคยได้ยินวิชาสะบั้นชีพจรหัวใจหรือ? หากข้าพเจ้าถูกท่านจับตัวไว้ อย่างมากสะบั้นชีพจรหัวใจ ไหนเลยร้องคร่ำครวญถึงร้อยวัน?"

หลิวเหยาจีแทนที่จะโกรธแค้นกลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เรามีวิธีการทำให้ท่านกลายเป็นคนปัญญาอ่อน เมื่อถึงเวลาดูว่าท่านยังสะบั้นชีพจรหัวใจตัวเองได้หรือไม่?"

หานป๋อยังคงหัวร่อ แต่ไม่กล้าหัวร่อดังเกินไป รบกวนการนอนนิทราของผู้คน กล่าวว่า

"หากกลายเป็นคนปัญญาอ่อนจริงๆ ก็ไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดแล้ว"

หลิวเหยาจีอับจนถ้อยคำ แต่ก็บังเกิดเพลิงโทสะ ขลุ่ยปะทะลมยาวสี่เชียะสี่นิ้วมือกรีดควงเป็นวง บังเกิดเป็นเสียงบัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ สร้างความขัดข้องแก่ผู้รับฟังยิ่ง

หานป๋อตวาดว่า

"ช้าก่อน ฟางเยี่ยหวี่บอกว่าจะลงมือต่อข้าพเจ้าเพียงสามครั้ง เมื่อครู่คู่หูของท่านเล่นซ่อนหาแพ้แก่ข้าพเจ้า ตอนนี้ท่านคิดลงมืออีกนี่นับเป็นครั้งที่เท่าใด?"

หลิวเหยาจีฉุกใจคิด เด็กน้อยนี้เปลือกนอกหยาบกร้าน แท้ที่จริงเจ้าความคิด ไม่อาจปล่อยให้มันใช้คำพูดผูกมัดได้ ขณะจะตอบคำที่ด้านหลังหานป๋อบังเกิดสุ้มเสียงหยาดเยิ้มของฮัวเจี๋ยหวี่ดังว่า

"ผู้ใดว่าเราเล่นซ่อนหาแพ้แก่ท่าน?"

หานป๋อหันขวับไปด้วยความตระหนกเห็นฮัวเจี๋ยหวี่ซึ่งสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยยืนยิ้มพริ้งพรายอยู่บนหลังคาตึกที่อยู่ถัดไปสองหลัง มิน่าเล่าหานป๋อจึงไม่ล่วงรู้ถึงการมาของนาง

หลิวเหยาจีกล่าวว่า

"เด็กน้อยได้ยินหรือไม่ หากท่านสามารถมีชีวิตรอดจากเงื้อมมือพวกเราทั้งสอง ถือว่าท่านหนีรอดจากการจู่โจมหนึ่งครั้ง"

หานป่อหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักร ไยต้องให้ยอดฝีมือเช่นโฉมตรูผมขาวมาปรนนิบัติข้าพเจ้า?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ร้องเพียกล่าวว่า

"ท่านอาจเป็นชนชั้นไร้นาม แต่พันธุมารภายในกายท่านกลับมิใช่"

หลิวเหยาจีกลับกล่าวอย่างรำคาญว่า

"เจี๋ยหวี่ ฟ้าใกล้สว่างแล้ว พวกเราจัดการกับมัน จะได้กลับไปรายงาน"

หานป่อหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"อภัยที่ข้าพเจ้าไม่น้อมสนองแล้ว"

ขาดคำกระโดดลงยังตรอกขวางใต้หลังคาบ้าน พุ่งปราดไปทางซ้าย

โฉมตรูผมขาวตวาดเบาๆ ลอยตัวไล่ติดตาม

หานป่อวิ่งถึงท้ายตรอก เพิ่งกระโดดขึ้นบนกำแพงเตี้ยๆ ชั้นหนึ่ง แว่วเสียงลมมาถึงด้านหลัง ต้องสะท้านใจเล็กน้อย เหตุใดหลิวเหยาจีผู้นี้ มีระดับความเร็วถึงเพียงนี้

เสียงขลุ่ยเปลี่ยนจากแผ่วทุ้มเป็นแหลมสูง ศัตรูสมควรคุกคามเข้ามาในระยะห้าเชียะ หานป่อได้แต่บิดตัวฟาดฝ่ามือกลับไป

มันพอหมุนตัวกลับไป ค่อยพบว่าหลิวเหยาจียังอยู่ห่างสามวา แต่ที่ริมโสตเต็มไปด้วยเสียงขลุ่ยที่ระคายโสต

จนบัดนี้มันค่อยทราบว่า หลิวเหยาจีกลับใช้กำลังภายในเร่งเร้าเสียงขลุ่ย "ไล่กวด" ผู้คน

แต่มันพลาดท่าสูญเสียสภาวะไปแล้ว

ที่เบื้องหน้าสายตาปรากฏเงาขลุ่ยเกลื่อนกลาด

หานป๋อทยอยฟาดสองมือออก ต้านทานฝ่ายตรงข้ามไว้สามขลุ่ย แต่พอถึงขลุ่ยที่สี่ เสียงขลุ่ยพลันเปลี่ยนไป ในรูขลุ่ยปรากฏพลังลมสองสายจู่โจมใส่สองตามัน

หานป๋อไม่ทันระวัง ต้องร้องอุทานคำหนึ่งใช้ท่าร่างถ่วงพันชั่งพลิกตัวลงจากกำแพง

คนไม่ทันแตะสัมผัสพื้น ที่หางตาปรากฏเงาดำสายหนึ่งพุ่งขวับมา หานป๋อจดจำออกว่าเป็นสายรัดหลากสีของฮัวเจี๋ยหวี่ รีบฟาดฝ่ามือใส่กำแพง ใช้พลังแนวทางดึงดูด บังคับร่างเลียบกำแพงเคลื่อนขวางไป

สายรัดหลากสีคล้ายมีดวงตางอกเงย พอโบกใส่อากาศธาตุก็วกเป็นวง ไล่กวดตามหานป๋อมา

หานป๋อถีบเท้าใส่มุมกำแพง ดีดตัวราวกับกระสุนที่ถูกยิง โถมใส่ฮัวเจี๋ยหวี่ที่อยู่ห่างสองวา พอดีหลบรอดจากสายรัดหลากสีที่คล้ายงูลายพร้อยตัวหนึ่ง

ฮัวเจี๋ยหวี่หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว บังคับสายรัดหลากสีพุ่งย้อนกลับมา ก่อเกิดเป็นเมฆลายวงแล้ววงเล่า รอให้หานป๋อพุ่งชนใส่

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าสายรัดหลากสีที่มีความยาวสามวากลับคล่องแคล่วปราดเปรียวถึงเพียงนี้พลันเลิกล้มความคิดจู่โจม ขณะจะถลันหลบไปด้านข้าง ฉกฉวยช่องวางหลบหนี ที่ด้านหลังก็บังเกิดเสียงขลุ่ยดังอีกครา

หานป๋อลอบทอดถอนใจ โฉมตรูผมขาวคู่นี้มิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยมที่น่ากลัวคือผสานสอดคล้องอย่างแนบเนียน ตนเองอย่าว่าแต่คิดเอาชนะ กระทั่งหลบหนียังเป็นปัญหา

นับตั้งแต่ออกจากคุกใหญ่เมืองหวงโจว ไม่ว่าประมือกับหวินชิงที่เป็นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของแปดสำนัก หรือโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋ มันไม่เคยบังเกิดความรู้สึกไม่อาจต้านติดเช่นนี้มาก่อน มิน่าเล่าคราก่อน

โจรท่องโดดเดี่ยวพอฟังว่าโฉมตรูผมขาวเผยโฉม ก็รีบหลบลี้หนีหน้าที่แท้วิชาผนึกรวมกำลังของคนทั้งสองร้ายกาจถึงเพียงนี้

ครุ่นคิดส่วนครุ่นคิด หานป๋อไม่นิ่งเฉย หลังจากรับบทเรียนครั้งหนึ่ง มันไม่เชื่อโสตประสาทที่รับฟังเสียงขลุ่ย หากแต่ให้ความสำคัญกับประสาทสัมผัสทางผิวกาย พลันรู้สึกได้ว่ามีพลังแหลมคมสายหนึ่งจี้ใส่จุดสำคัญบนกระดูกสันหลัง ดังนั้นยื่นมือดึงง้าวสามเซียะแปดจากกลางหลัง ฟันลงโดยที่ไม่เหลียวหน้ากลับไป

เสียงติงเมื่องง้าวสามเซียะแปดฟันใส่เลาขลุ่ยพอดี

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายหลิวเหยาจีที่จู่โจมจากด้านหลังด้วยน้ำหนักของง้าวสามเซียะแปด บวกกับหานป๋อใช้ออกอย่างสุดกำลัง แทบกระแทกอาวุธของมันหลุดจากมือ ต้องแค่นเสียงหนักๆ ถอยกายไปด้านหลัง แขนทั้งข้างปวดแปลบชาด้าน

หานป๋อขณะจะฉวยโอกาสรุกไล่ สายรัดหลากสีกวาดจู่โจมมาถึง

หานป๋อครุ่นคิด สายรัดหลากสีเพียงเป็นผ้าแพรเส้นหนึ่ง มิหนำซ้ำยาวถึงสามวา ต่อให้นางมีฝีมือสูงเยี่ยม เมื่อถ่ายทอดพลังในระยะไกลถึงเพียงนี้ ย่อมอ่อนโทรมลง ขอเพียงไม่ถูกปาดใส่อย่างถนัดถนี่ ไม่เชื่อว่าตกผู้ชายชาตรีเช่นตนเองจะรับท่าสายรัดไม่ได้ พอตกลงใจจึงถลันหลบเลี่ยงสายรัดหลากสี หมุนตัวไล่ติดตามหลิวเหยาจีไป ความคิดทดสอบเสี่ยงหมายเอาชนะ เป็นธาตุแท้ของเช่อจุนซิ่นอยู่แล้ว

ง้าวสามเซียะแปดจู่โจมใส่หลิวเหยาจีดุจเงาตามตัว

สายรัดหลากสีไล่ตามหลังมา

หานป๋อเตรียมตัวอยู่ก่อน พลันเกร็งลมปราณเร่งระดับความเร็ว คุกคามเข้าใกล้หลิวเหยาจีในรัศมีหกเชียะ กวาดง้าวสามเซียะแปดออก ปิดสกัดเส้นทางหลบหนีของศัตรู

หลิวเหยาจีคิดไม่ถึงว่าหานป๋อจะเสี่ยงตายบุกจู่โจม พลันแค่น

เสียงอย่างเย็นชา ใช้ขลุ่ยด้วยฝีมืออันแยบคาย ต้านปะทะง้าวสามเชียะแปดไว้

เสียงเคร้งเมื่องง้าวขลุ่ยปะทะกัน หลิวเหยาจีสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เสียเปรียบที่กำลังแขนยังไม่ฟื้นฟู ต้องโซซัดโซเซล่าถอยไป

ขณะเดียวกัน สายรัดหลากสีโบกใส่กลางหลังหานป๋อ

หานป๋องอหลังแล้วดีดปราด คิดสลายพลังที่แฝงมากับสายรัดหลากสี มิคาดสายรัดหลากสีโบกใส่แผ่นหลังอย่างแผ่วเบา คล้ายปราศจากเรี่ยวแรงอันใด

หานป๋อสงสัยใจยิ่ง หากมิใช่ฮัวเจี๋ยหวี่ฝีมืออ่อนด้อย แสดงว่านางยั้งมือไว้ไมตรี

ยามนั้นไม่มีเวลาขบคิดมากความ ขณะจะรุกจู่โจมสังหารหลิวเหยาจี เพิ่งก้าวเท้าออกไปรู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งแล่นจากชีพจรตูที่กลางหลัง พลุ่งขึ้นถึงขม่อม แล้วกระจายมาตามชีพจรเยี่นจู่โจมใส่หัวใจ

หานป๋อฉุกคิดว่าผิดท่า หากถูกพลังความเย็นสายนี้ จู่โจมใส่ชีพจรหัวใจ คงต้องจบสิ้นชีวิตในบัดดล ยามนี้มันค่อยทราบว่า พลังลมปราณของฮัวเจี๋ยหวี่เดินในแนวทางหยุ่นเยียบ สายรัดหลากสีอันอ่อนนุ่มยาวสามวา พอดีเปล่งประสิทธิภาพของพลังหยุ่นเยียบนี้ถึงที่สุด แต่ล่วงรู้ในตอนนี้ก็สายเกินการณ์แล้ว

หานป๋อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ปลุกเร้าพลังทั่วร่าง คุ้มครองชีพจรหัวใจไว้

เสียงโครมคราหนึ่ง หานป๋อใจสั่นสะท้านอย่างรุนแรง พลังทั้งสองชนิดหักล้างกันอยู่ภายในกายพอถึงคำรบสาม ค่อยสะกดพลังหยุ่นเยียบสายนี้ไว้ได้

หานป๋อไม่อาจทรงกายมั่น ถลาล้มลงกับพื้น

สายรัดหลากสีคิดม้วนพันร่างหานป๋อตามสภาวะ จึงม้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ จากนั้นหดรั้งกลับไป

หลิวเหยาจีเห็นเช่นนั้นจึงจัดขบวนใหม่ถาโถมเข้าใส่

หานป๋อร่างเย็นเฉียบ ไม่อาจเกร็งกำลังขึ้น ดีที่มันไม่ต้องคำนึงถึงหน้าตา ดังนั้นกลิ้งตัวตามพื้นดิน หลบหลีกมาด้านข้าง

ในเสียงขลุ่ยปะทะลมแหวกฝ่าอากาศ หลิวเหยาจีจู่โจมโหมรุกเข้ามา

หานป๋อค่อยมีพลังลมปราณสะดวกขึ้นบ้าง ดังนั้นดีดตัวขึ้นต้านทานรับท่าจู่โจมทั้งสิบกว่าครั้งคราของหลิวเหยาจีเอาไว้

หลิวเหยาจีเห็นหานป๋อตกอยู่ในสภาพเลวร้ายถึงเพียงนี้ ยังไม่ปรากฏลางแพ้ ต้องลอบตื่นตระหนกในใจ แต่มันมีสายตาแหลมคมดูออกว่าท่าสายรัดของฮัวเจี๋ยหวี่โบกทำร้ายเส้นชีพจรของหานป๋อแล้ว ดังนั้นไม่รีบร้อนรุกไล่ เปล่งอานุภาพของขลุ่ยปะทะลมถึงขีดสุด จู่โจมออกด้วยสายน้ำไม่ได้ขาดตอน

ที่น่าประหลาดคือฮัวเจี๋ยหวี่ กลับรั้งสายรัดหลากสีกลับไป ยืนหยัดอยู่ด้านข้าง จับจ้องมองร่างกำยำของหานป๋อ แววตาบัดเดี๋ยวกระจ่าง บัดเดี๋ยวหม่นหมอง บัดเดี๋ยวกังวลบัดเดี๋ยวปีติ ไม่ทราบนึกถึงปัญหายุ่งยากอันใด

ยามนั้น ง้าวสามเชียะแปดของหานป๋อชะงักงันวูบหนึ่ง หลิวเหยาจีไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดี ใช้ขลุ่ยปะทะลมม้วนกวาดใส่หานป๋อดุจพายุหอบใหญ่

หานป๋อส่งเสียงคำรามติดต่อกัน แต่ชนชั้นยอดฝีมือประกระบวนท่าพอปรากฏเค้าความพ่ายแพ้ ยากที่จะกอบกู้สถานการณ์ได้ ยิ่งอย่าว่าแต่มันถูกทำร้ายเส้นชีพจร บอกว่าเบาไม่เบา บอกว่าหนักหนาไม่หนักหนา หากมีเวลาโคจรพลังสักคราจะทุเลาหายดี พานไม่มีโอกาสเช่นนี้

เสียงตังพร้อมกับเสียงแค่นอย่างเจ็บปวด หานป๋อปล่อยง้าวสามเชียะแปดร่วงหลุดจากมือ ร่างโซซัดโซเซล่าถอย แขนซ้ายถูกขลุ่ยปะทะลมกรีดเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

หลิวเหยาจีหัวร่อฮาฮา สภาวะขลุ่ยเปลี่ยนเป็นโออ่าผ่าเผย รุกไล่หานป๋อที่มือเปล่าถอยร่นเป็นพัลวัน เห็นแน่ชัดว่าต้องแพ้พ่ายล้มตายแล้ว

ฮัวเจี๋ยหวี่ที่ห่างไปพลันขยี้เท้าคล้ายตัดสินใจประการหนึ่ง บังคับสายรัดหลากสีพุ่งเหยียดตรงออกไปสองวาครึ่ง จากนั้นควงข้อมือบังคับสายรัดวกอ้อมถึงด้านหลังหานป๋อ จี้ปราดใส่ท้ายทอยหานป๋อ

หานป๋อเพิ่งฟาดขลุ่ยที่หลิวเหยาจีจี้สกัดมายังลำคอพันห่าง พลันบังเกิดเสียงลมที่ท้ายทอย รีบย่อตัวลงหลบเลี่ยง

สายรัดหลากสีโบกผ่านศีรษะของมัน เปลี่ยนเป็นกวดใส่หลิวเหยาจี หลิวเหยาจีงันวูบหนึ่ง รีบถอยปราดไป

สายรัดหลากสีวกกลับมาอีก โบกปาดใส่ทรวงอกหานป๋อ

หานป๋อก็งงงันวูบหนึ่ง พริบตานั้นพบว่าท่าโบกสะบัดสายรัดของฮัวเจี๋ยหวี่ กลับทำลายพลังสภาวะของหลิวเหยาจีที่กดคุกคามต่อมันไป รู้สึกร่างผ่อนคลาย ที่ด้านหลังก็เปิดช่องให้หลบหนีได้

หานป๋อกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก พุ่งย้อนไปด้านหลัง หลบรอดจากสายรัดของฮัวเจี๋ยหวี่ ฉวยโอกาสพลิกตัวคราหนึ่ง ถาโถมไปยังบ้านเรือนที่มืดมิดทางด้านหลังจนหายลับสาบสูญ

หลิวเหยาจีคิดติดตามไป แต่สายรัดหลากสีกรีดควงเป็นวงที่เบื้องหน้า ค่อยถูกฮัวเจี๋ยหวี่รั้งกลับไป กลับขวางเส้นทางไล่ติดตามของมันไว้

ฮัวเจี๋ยหวี่ก้มศีรษะต่ำ คล้ายเด็กที่ทำความผิดก็มิปาน

หลิวเหยาจีปั้นหน้าเคร่งเครียด ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เจี๋ยหวี่ ท่านทราบหรือไม่ว่าหากนายน้อยทราบว่าท่านจงใจปล่อยตัวเด็กน้อยนี้ไป จะเกิดผลสุดท้ายอย่างไร?"

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวว่า

"เราไม่คิดฆ่ามันโดยเร็วถึงเพียงนี้"

หลิวเหยาจีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าตัวเองกำลังเล่นกับไฟ หากชะล่าใจจะถูกไฟลวกทำร้าย เด็กน้อยนี้มีพลังซ่อนเร้นลึกล้ำ หากพันธุมารภายในกายมันเติบโตแข็งกล้า คงมีแต่นายผู้เฒ่าจึงฆ่ามันได้ ในโลกมีชายหนุ่มรูปงามมากหลาย ท่านไฉนพานเลือกมัน?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ขยี้เท้า ร้องคำ "เราไม่สนใจ" พลางลอยตัวไปยังทิศทางที่หานป๋อหายสาบสูญ ดุจผีเสื้อลายตัวหนึ่ง

หลิวเหยาจีเสียบขลุ่ยปะทะลมไว้ที่กลางหลัง เก็บง้าวสามเชียะแปดที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมาเดาะน้ำหนักดู จิตใจกลับหวนนึกถึงเมื่อสามสิบปีก่อน มันกับฮัวเจี๋ยหวี่แต่งงานเป็นสามีภรรยา ความจริงครองรักอย่างดูดดื่ม เพียงแค้นที่ตัวเองยังเด็ดดมดอกไม้ริมทาง กระตุ้นให้ฮัวเจี๋ยหวี่ออกไปยั่วยวนบุรุษบ้าง ดังนั้นทั้งสองเพียงเป็นสามีภรรยาในนาม แต่กล่าวถึงที่สุด ตนเองยังมีความรักต่อฮัวเจี๋ยหวี่อยู่

มันสามารถใช้ฝีมืออันโหดเหี้ยมอำมหิตต่อทุกผู้คน เพียงแต่ไม่อาจใช้ต่อฮัวเจี๋ยหวี่

มันทอดถอนใจอีกครา เก็บกู้ความรู้สึก เดินไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับที่ฮัวเจี๋ยหวี่หายลับสาบสูญ

ใกล้ยามสาม (เที่ยงคืน) แล้ว

ล่างฟานหวินนั่งอยู่บนหินใหญ่ชายหาดเล็กๆ ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะมังกรพิโรธ รอคอยวันใหม่มาเยือน ที่อยู่เป็นเพื่อนเขา

มีแต่ป้านสุราเปล่าใบหนึ่ง

ด้วยพลังการฝึกปรือของเขา สามารถอดนอนเจ็ดแปดวัน ขอเพียงนั่งโคจรพลังสักครู่ จะเทียบเท่ากับผู้คนนอนหลับเต็มอิ่มหนึ่งคืน

นับตั้งแต่ซีซีผู้เป็นภรรยาเสียชีวิต ล่างฟานหวินเพาะเป็นนิสัยนอนกลางคืนตื่นแต่เช้า ไม่เคยนอนเกินหนึ่งชั่วยาม ใช้เวลาส่วนใหญ่กับการหวนรำลึก คิดคำนึง ดื่มสุรา

เที่ยงวันนี้หลังจากทราบข่าวการตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ เขาก็นึกปะติดปะต่อช่วงเหตุการณ์ที่มีวาสนาได้พบกับปรมาจารย์วิชาบู๊ผู้นี้เมื่อเจ็ดปีก่อน

ตอนแรกเขายังเข้าใจว่า อธรรมศักดิ์สิทธิ์เสาะหาเขา เพื่อพิสูจน์ว่าทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะหรือกระบี่คลุมวรุณร้ายกาจกว่า

วันนั้นอากาศแจ่มใส แสงอาทิตย์สาดส่องหล้า เขาอยู่ระหว่างเดินทางกลับเกาะมังกรพิโรธ อธรรมศักดิ์สิทธิ์สะพายถุงหนังที่บรรจุทวนที่กลางหลัง สวมชุดสีขาวยืนอยู่กลางทาง มองดูล่างฟานหวินที่เดินมาแต่ไกล ทักทายว่า "ล่างฟานหวิน"

ล่างฟานหวินหยุดยืนที่เบื้องหน้ามันวาเศษ กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่?"

ใบหน้าอันหมดจดคมคายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ปรากฏรอยยิ้มที่ยากจะพบพานวูบหนึ่ง กล่าวว่า "เพียงดูจากท่าเดินของพี่ล่าง แม้ไม่ทราบว่าพี่ล่างเป็นกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ก็สมควรทราบว่าพี่ล่างเป็นชนชั้นอันสง่างาม"

ล่างฟานหวินใช้สายตาที่เหลือเชื่อ มองดูใบหน้าอันหล่อเหลารูปร่างที่แทบปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจมของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ทอดถอนใจกล่าวว่า "พี่ลี่ชมเชยเกินไป ท่านคงทราบว่าจวบกระทั่งตอนนี้ข้าพเจ้าได้พบกับพี่ลี่ ค่อยเชื่อว่าในโลกมีบุคคลเช่นพี่ลี่ดำรงคงอยู่"

ใบหน้าอธรรมศักดิ์สิทธิ์กลับคืนสู่ความกระด้างเย็นชาดุจเดิม กล่าวว่า "พี่ล่างกล่าวประเสริฐ วันนี้เราน้อมรออยู่ที่นี้ เพื่อต้องการดูกระบี่คลุมวรุณของท่านดู"

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว "คำพูดของพี่ลี่หากเข้าหูผู้อื่นคงเข้าใจว่าเป็นคำท้าสู้กับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าทราบว่าพี่ลี่ไม่มีความคิดต่อสู้หรือว่าเพียงต้องการดูกระบี่เปื่อยผุของผู้น้องจริงๆ?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์หัวร่อออกมา กล่าวว่า "นี่มิเห็นจะไม่ได้ หากพี่ล่างไม่ถือสา พวกเราเดินเคียงคู่กันสักระยะทางหนึ่งดีหรือไม่?"

ล่างฟานหวินรับคำด้วยความยินดี เดินไปเคียงบ่าเคียงไหล่กับอธรรมศักดิ์สิทธิ์

อธรรมศักดิ์สิทธิ์เพ่งสายตาไปเบื้องหน้ากล่าวว่า "ขณะที่พี่ล่างมีชื่อเสียง ผังปานถอนตัวเร้นกายแล้ว คาดว่ายังไม่เคยพบกับคนผู้นี้"

ล่างฟานหวินมองดูหน้าด้านข้างที่คล้ายสลักเสลาจากหินอ่อนของอีกฝ่าย กล่าวว่า "หรือว่าพี่ลี่พบกับผังปานแล้ว นี่กลับเป็นความลับที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน"

ควรทราบว่ายอดฝีมือทั้งธัมมะและอธรรม หากไม่มีความจำเป็นหรือว่าผังปานสืบเสาะมา ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมไปหาผังปานเอง

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า "เราเพียงมองดูมันแวบเดียว"

ล่างฟานหวินทวนคำ "แวบเดียว?" อธรรมศักดิ์สิทธิ์พลันหยุดยั้งลง หันมามองดูล่างฟานหวิน กล่าวว่า "นั่นเป็นเหตุการณ์ก่อนที่ผังปานจะถอนตัวเร้นกาย เราสืบเสาะถึงวังปรมาจารย์มาร ได้รับอนุญาตจากมันให้เข้าพบ หลังจากสบตากับมันแวบหนึ่ง ก็จากมาในบัดดล มันก็ไม่ขัดขวางเรา ภายหลังเหตุการณ์ทั้งสองฝ่ายไม่บอกออกมา ดังนั้นในยุทธจักรไม่มีผู้ใดล่วงรู้"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า "พี่ลี่มีสายตาแหลมคม ส่วนผังปานมีจิตใจกว้างขวาง"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ยิ้มเล็กน้อย เดินเคียงคู่กับล่างฟานหวินต่อไป กล่าวว่า "เราเพียงมองแวบเดียว ก็ทราบว่าตัวเองยังต้องรอต่อไป ความจริงผู้ที่เราคิดท้าสู้ยังมีเฉียนหลอ เซ่อจุนซิ่น เจ้าเรือนฌานเมตไตรย เจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ แต่หลังจากพบกับผังปาน ที่หลงเหลือไม่สะกิดความสนใจของเรา"

ล่างฟานหวินนิ่งเงียบงัน นึกใคร่ครวญคำพูดของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวสืบต่อ "จวบกระทั่งกระบี่คลุมวรุณปรากฏ พี่ล่างมีชื่อเลื่องลือ เราค่อยนึกถึงปัญหาข้อนี้ ในที่สุดอดมาพบกับพี่ล่างมิได้หวังว่าสามารถตัดสินใจ"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า "ดูท่าพี่ลี่ยังเลือกผังปานเป็นคู่มือ คงเห็นว่าล่างฟานหวินไม่อาจเทียบเปรียบกับผังปานกระมัง?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า "สามารถกล่าวเช่นนั้น และไม่อาจกล่าวเช่นนั้น เมื่อครู่เราเห็นพี่ล่างเดินมาแต่ไกล ในใจพลันบังเกิดความชื่นชมทำลายความคิดต่อสู้ของเราไป ส่วนพี่ล่างสามารถเทียบเปรียบกับผังปานหรือไม่ แม้แต่เราก็ยากบอกได้ ทั้งนี้เพราะตามข่าวลับที่เราได้มา การถอนตัวเร้นกายของผังปานครั้งนี้ เพื่อฝึกปรือยอดวิชาสำนักมารที่ยังไม่มีผู้ใดฝึกปรือได้แขนงหนึ่ง เมื่อกลับเข้าสู่โลกหล้ามีความร้ายกาจเพียงไหน ไม่อาจหยั่งคำนวณได้ ดังนั้นยากที่จะนำท่านไปเทียบเปรียบกับมัน"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "พี่ลี่กล่าวเช่นนี้ แสดงว่าล่างฟานหวินในปัจจุบัน อย่างน้อยยังไม่อาจเทียบเปรียบกับผังปานที่ท่านเคยพบพานมา ผังปานเอย ท่านที่แท้เป็นยอดคนเยี่ยงไร แม้แต่บุคคลเช่นพี่ลี่ยังคิดถึงไม่ลืมเลือน?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์ชะงักเท้าลง ใบหน้าอันงามสง่าปรากฏสีแดงซ่านขึ้น สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นเย็นชา กล่าวว่า "พี่ล่างมีภรรยา อาลัยอาวรณ์ต่อชีวิต กระบี่แม้ประเสริฐ ยังเป็นกระบี่สู่โลกหล้า พี่ล่างทราบหรือไม่ว่านี่เป็นต้นเหตุแห่งความพ่ายแพ้?"

อธรรมศักดิ์สิทธิ์กล่าววาจาประดานี้เมื่อเจ็ดปีก่อน คล้ายกับเพิ่งกล่าวเมื่อวันวาน แต่ตอนนี้ซีซีตายแล้ว อธรรมศักดิ์สิทธิ์ก็ตายแล้ว

คนหนึ่งเป็นสตรีอันเป็นที่รัก

คนหนึ่งเป็นอัจฉริยะในเชิงวิชาบู๊ที่น่ายกย่อง

คลื่นสาดซัดสู่ฝั่งอย่างนุ่มนวล ฟองคลื่นหนุนเนื่องถึงโขดหินบนฝั่ง บังเกิดเสียงฉาดฉาน

แต่แล้วบังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติดังมา

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวาดก้อง ขยับหอกยาวปัดป่ายหนึ่งขวานหนึ่งกระบอง หนึ่งดาบที่จู่โจมจากทางซ้ายขวาพันห่าง ค่อยควงหอกเข้าปะทะกับง้าวสามเชียะแปด บังเกิดเสียงดังสะท้านไปไกลโข

ฟางเยี่ยหวี่แค่นเสียงหนักๆ ถอยกายไปสามก้าว ค่อยสลายพลังลมปราณธาตุธรรมชาติที่แล่นมาตามตัวออกไป มันทราบว่าหากมิใช่เฉียนหลอต้องแบ่งพลังไปรับมือท่าจู่โจมอื่นตัวเองอาจรับถูกกระแทกทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำแล้ว

เงาหอกของหัตถ์พิษเฉียนหลอพลันกระจายจ้า มือดีสองคนผงะหงายล้มลง จบสิ้นชีวิตไป

เหล่ามือดีสังกัดฟางเยี่ยหวี่ตื่นตระหนกยิ่ง สภาวะจู่โจมชะงักงันวูบหนึ่ง

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าเฉียนหลอที่บาดเจ็บสาหัส ยังมีอำนาจทำลายล้างที่น่ากลัวถึงเพียงนี้

หัตถ์พิษเฉียนหลอปัดป่ายอาวุธของพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินวกหอกไปเชือดคอหอยศัตรูที่จู่โจมจากทางด้านหลัง แหงนหน้าคู่ร้องด้วยความคับแค้นรันทด ร้องว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ รับหอก"

พลางควงหอกเป็นวงกว้าง บังเกิดเป็นพลังวังวนดุจพายุหมุนสะกดจนผู้คนหายใจออก หัวใจเต้นแรงขึ้น

ฟางเยี่ยหวี่กวาดตาไปยังท้องน้อยเฉียนหลอเห็นที่ข้างมีดสั้นมีโลหิตไหลซึมออกมา จึงร้องบอกว่า

"ระวังมันตอบโต้ก่อนตาย"

พลางถอยปราดไป มิให้ตกเป็นเป้าตอบโต้ก่อนตายของเฉียนหลอ

มิคาดบุคคลอื่นก็คิดอ่านดุจเดียวกัน พากันถอยห่างไป เป็นเหตุให้วงล้อมผ่อนคลาย

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราขอตัวแล้ว"

ขาดคำพุ่งถอยไปด้านหลังดุจสายฟ้า

มือดีที่เฝ้าอยู่ทางด้านหลังมันชิงจามขวานใส่

หัตถ์พิษเฉียนหลอบังคับหอกพุ่งผ่านซอกแขนออกไป ทิ่มใส่หว่างคิ้วมือดีนั้น

ฟางเยี่ยหวี่ร้องเตือนว่า

"ระวังมันหลบหนี"

ไม่ทันขาดคำ หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อดังยาวนาน ร่างเร่งระดับความเร็วขึ้น พุ่งขวับขึ้นบนกิ่งขวางของต้นไม้ข้างเคียง ถลันวูบอีกคราก็หายลับกับม่านวิกาล

ทุกผู้คนตะลึงลานกับที่ คิดไม่ถึงว่าเฉียนหลอรับบาดเจ็บถึงเพียงนี้ ยังสามารถทะลวงฝ่าวงล้อมหลบหนีไป นับว่าบอกไปไม่มีผู้ใด

ยินยอมเชื่อ

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หัตถ์พิษเฉียนหลออันร้ายกาจ ดูว่ามันสามารถหนีไปไกลสักเท่าใด?"

กู่เชี่ยนเหลียนมือหนึ่งหอบหิ้วฟงสิงเลี่ย มือหนึ่งถือทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ พุ่งผ่านดงไม้แน่นขนัด มาถึงริมแม่น้ำแยงซีเกียงไม่อาจประคับประคองตนสืบไป ล้มลงบนพื้นหญ้าพร้อมกับฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยกลิ้งตัวไปตามพื้นดินสองทอด อยู่ในท่านอนหงาย หากมิใช่ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงอยู่บ้าง แทบเข้าใจว่ามันตายแล้ว

กู่เชี่ยนเหลียนฟุบร่างกับพื้น หอบหายใจครู่หนึ่ง ค่อยคืบคลานเข้าหาฟงสิงเลี่ย นางทุ่มเทใช้จนหมดเรี่ยวแรง กระดูกเส้นเอ็นทั่วร่างคล้ายกับจะหลุดกระจาย อย่าว่าแต่คิดนำฟงสิงเลี่ยหลบหนี แม้กระทั่งพาตัวเองหนีเอาชีวิตรอดคนเดียวยังเป็นปัญหา

นางมาถึงข้างกายฟงสิงเลี่ยที่นอนหลับตาอยู่ ยื่นมือลูบคลำใบหน้าฟงสิงเลี่ยด้วยความรักเวทนา หอบหายใจกล่าวว่า

"ตัวมารเอย ท่านได้ยินคำพูดข้าพเจ้าหรือไม่? ท่านบอกว่าจะคุ้มครองข้าพเจ้า มิคาดตอนนี้กลับเป็นข้าพเจ้าคุ้มครองท่าน"

เปลือกตาของฟงสิงเลี่ยขยับขึ้นลงคราหนึ่ง คล้ายได้ยินคำพูดของนาง

กู่เชี่ยนเหลียนยินดียิ่ง ลืมข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรี ยันกายขึ้นฟุบอยู่บนร่างมัน โน้มหน้าถึงข้างใบหูมัน ร้องว่า

"วิงวอนท่าน คุณชายฟง รีบฟื้นตื่นมา มนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ยังตามล่าพวกเราอยู่"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กลับลืมตาขึ้นช้าๆ

กู่เชี่ยนเหลียนคล้ายกำพร้าที่เดียวดาย พบว่าตัวเองยังมีญาติสนิทคนหนึ่ง ไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด ประคับประคองฟงสิงเลี่ยลุกขึ้นนั่ง

ฟงสิงเลี่ยลืมตาขึ้น ตอนแรกประกายตาแตกซ่าน จากนั้นค่อยรวมตัวกัน

กู่เชี่ยนเหลียนโอบไหล่ของมัน ถามด้วยความเป็นห่วงว่า

"ท่านรู้สึกเป็นอย่างไรแล้ว?"

ฟงสิงเลี่ยนระบายลมจากปากช้าๆ กวาดตามองรอบข้าง พอเห็นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะอยู่ทางซ้ายมือที่ห่างไป ค่อยผ่อนคลายกว่าเดิมกล่าวว่า

"ดีขึ้นมากแล้ว แต่หากต่อสู้กับผู้คนอีก อาจถูกธาตุไฟเข้าแทรกกลายเป็นคนพิการตลอดกาล"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านเดินเองได้ ข้าพเจ้าก็ขอบคุณฟ้าดินแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยจับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง ผุดลุกขึ้นยื่นมือต่อกู่เชี่ยนเหลียน ทั้งสองเกาะกุมมือกันและกัน

กู่เชี่ยนเหลียนหน้าแดงซ่าน หยิบยืมแรงฉุดดึงของฟงสิงเลี่ยลุกขึ้นยืน

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความตื้นตันใจ รูปโฉมของกู่เชี่ยนเหลียนอาจสู้จิ้นปิงหวินไม่ได้ แต่ความรักความห่วงใยที่นางมีต่อเขา ไม่เป็นที่เคลือบแคลงสงสัยแม้แต่น้อย

ที่ดึงดูดใจผู้คนที่สุดคือ ไม่ว่ากู่เชี่ยนเหลียนตกอยู่ในสถานะอันเลวร้ายเพียงไหน ยังรักษาความคิดต่อสู้ไม่คลอนแคลน เต็มไปด้วยความรักและความหวังต่อชีวิต

ฟงสิงเลี่ยถามว่า

"ท่านนำข้าพเจ้ามาถึงริมแม่น้ำแยงซีเกียง หรือมีหนทางอาศัย

ตะวา

เส้นทางน้ำหลบหนีไป?"

กู่เชี่ยนเหลียนก้มศีรษะกล่าวว่า

"เพื่อรับมือกับวิกฤตการณ์ ตำหนักอลงกรณ์เราจัดวางเรือเร็วอยู่ตามจุดต่างๆ ของแม่น้ำแยงซีเกียง เพื่อให้คนของตำหนักเราสามารถอาศัยทางน้ำกลับถึงตำหนักอลงกรณ์โดยเร็ว จากที่นี้ไปยังปลายน้ำประมาณสามลี้ จะมีจุดที่ซ่อนเรือเช่นนี้แห่งหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยกลับไม่ไว้วางใจต่อกู่เชี่ยนเหลียนที่เจ้าเล่ห์เพทุพาย กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านคิดฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ ชักนำข้าพเจ้ากลับตำหนักอลงกรณ์"

กู่เชี่ยนเหลียนกลับไม่อาละวาดอย่างแง่งอน หากแต่กล่าวว่า

"โปรดเชื่อข้าพเจ้า ตอนนี้เรื่องที่เรากู่เชี่ยนเหลียนไม่คิดกระทำที่สุดคือชักนำท่านไปยังตำหนักอลงกรณ์"

นางขอบตาแดงก่ำ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านมักเข้าใจเชี่ยนเหลียนผิดอยู่ร่ำไป"

ฟงสิงเลี่ยเหม่อมองกู่เชี่ยนเหลียน ก่อนหน้านี้นางพากเพียรล่อลวงมันไปยังตำหนักอลงกรณ์ ตอนนี้ไฉนกลับตรงกันข้าม?

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าชะตากลั่นแกล้งคน แต่คิดไม่ถึงว่าจะเป็นถึงขั้นนี้ ในโลกมีแต่เคล็ดวิชาอลงกรณ์ กับหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยจึงรักษาท่านฟื้นคืนสู่สภาพเดิม จนใจที่ทั้งสองสิ่งนี้ล้วนอยู่ในตำหนักอลงกรณ์ ท่านว่าพวกเราสามารถไปยังสถานที่อื่นหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยอับจนถ้อยคำ หรือว่าโชคชะตากำหนดให้มันต้องไปยังตำหนักอลงกรณ์แน่นอน?

หานป๋อวิ่งผ่านตรอกซอยสามสาย ถนนใหญ่ช่วงหนึ่ง และบ้านเรือนสิบกว่าหลัง มาถึงหน้ากำแพงสูงชั้นหนึ่ง หลังกำแพงเป็นตึกใหญ่ซึ่งเมื่อครู่ยังปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา

หานป๋อระงับสติลง ค่อยพบว่ามือขวาเจ็บปวดชาด้าน แสดงว่าท่ากรีดจู่โจมของหลิวเหยาจีทำร้ายชีพจรข้อมือขวาของมัน เมื่อครู่ตัวเองเอาแต่หนีเอาชีวิตรอด ลืมโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ตอนนี้อาการเลวร้ายลง หากไม่เสาะหาสถานที่พักรักษาตัว แขนข้างนี้อาจถึงกับพิการ

นึกถึงตอนนี้ ไหนเลยกล้าชักช้า กะกระโดดข้ามกำแพงเข้าไป เลือกสิ่งปลูกสร้างลักษณะคล้ายคลังเสบียงที่อยู่หลังหอสูงมุ่งหน้าไป

เมื่อถึงหน้าประตูคลังเสบียง หานป๋อโคจรพลังกระโดดขึ้นบนกระเบื้องหลังคา ลื่นไหลไปยังอีกฟากหนึ่งหลังสันหลังคา เสาะพบช่องถ่ายเทอากาศ เปิดออกอย่างง่ายดาย ทิ้งตัวลงในคลังเสบียงที่ดำมืด พร้อมกับฝืนยิ้มในใจ

ก่อนหน้านี้ตัวเองเพิ่งหลบซ่อนอยู่ในคลังเสบียงของตึกตระกูลหาน ตอนนี้ก็เข้ามายังคลังเสบียงอีก ไม่ทราบเป็นเพราะชาติปางก่อนเป็นเวรยามเฝ้าคลังเสบียงที่ทิ้งงานหรือไม่

นึกถึงตอนนี้ พบว่าไม่ถูกต้อง เหตุใดที่นี้ไม่มีกลิ่นของเสบียง รู้สึกสองเท้าเหยียบใส่วัตถุประเภทเนื้อผ้าอันอ่อนนุ่มแฝงแรงดีดสะท้อน ทั้งยังลื่นแฉลบ ต้องพลิกหงายลื่นไหลลงไปตามวัตถุที่เบ่งพองนั้น

เสียงโครมเมื่อหานป๋อร่วงหล่นลงสู่พื้น กดทับถูกตำแหน่งที่บาดเจ็บ สร้างความเจ็บปวดจนครวญครางออกมา

หานป๋อกระโดดปราดขึ้น รวมพลังที่สองตา คลังเสบียงที่ดำมืดพลันสว่างไสวขึ้นมา เห็นใจกลางคลังเสบียงก่อตั้งกระโจมขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ยึดครองพื้นที่ประมาณเศษสองส่วนสาม เป็นสภาพที่แปลกประหลาดถึงที่สุด

ที่แท้เป็นผู้ใดซ่อนกระโจมอยู่หลังนี้?

เห็นตัวกระโจมปักทอลวดลาย และติดเครื่องประดับซึ่งสร้างเลียนแบบพืชและสัตว์ต่างๆ กลับดีจากทองคำแท้ จึงวิจิตรงดงาม และฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย

หานป๋อใจสั่นสะท้าน รู้สึกว่ากระโจมประหลาดนี้แฝงกลิ่นอายอันชั่วร้าย คาดว่าเจ้าของคงมิใช่ชนชั้นดีงาม ไม่สมควรรั้งอยู่นาน ขณะจะจากไป พลันรู้สึกศีรษะมึนงง แทบล้มลงกับพื้น

หานป๋อกัดฟันฝืนทน ควรทราบว่าผู้ฝึกปรือวิชาบู๊เน้นที่ฝึกจิต หากปล่อยให้ตัวเองล้มพับลง ต่อให้วันหน้าทุเลาหายดี พลังฝีมือก็จะเสื่อมถอยจากเดิม

ชั่วครู่ให้หลังหานป๋อค่อยเรียกสติกลับคืนมา รู้สึกว่าร่างกายอ่อนระโหยโรยแรง คิดไม่ถึงหลิวเหยาจีเพียงกรีดขลุ่ยใส่คราหนึ่ง กลับทำร้ายตนเองถึงเพียงนี้ ตอนนี้มิเพียงเส้นชีพจรครึ่งซีกร่างเจ็บปวดรวดร้าว ที่น่าวิกตกคืออาการปวดมีท่าทีลุกลาม หากไม่รีบโคจรพลัง กรุยเส้นชีพจรคืนสู่ความปลอดโปร่งครึ่งซีกร่างอาจกลายเป็นอัมพาต

สายตายามกวาดมอง เห็นคลังเสบียงมีพื้นที่หกเจ็ดร้อยตาราง เชียะ (ฟุตจีน) แต่นอกจากกระโจมหลังนี้แล้ว พื้นที่อื่นเวิ้งว่างเปล่า กระทั่งมุสิกยังไม่อาจซ่อนตัวได้

ที่นอกคลังเสบียงพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังมากระทบโสต

หานป๋อใจหายวาบ คิดเกร็งลมปราณลอยตัวขึ้น มิคาดพลังภายในกายแตกซ่านไม่รวมตัว ไม่อาจใช้พลังได้

เสียงแอ๊ดเมื่อประตูคลังเสบียงเปิดออกแล้ว

หานป๋อไม่มีทางเลือกอื่นอีก เดินอ้อมกระโจมรอบหนึ่ง มาถึงปากทางเข้า ตัดใจมุดเข้าไป

ฉินเมิ่งเหยาเดินชดช้อยไปตามถนนยาวที่เงียบสงบ ดูไปคล้ายเชื่องช้า ชั่วพริบตาก็ผ่านปากถนนสามแห่ง พลันหยุดยั้งลงกล่าวว่า

"เป็นยอดคนท่านใดสะกดรอยตามฉินเมิ่งเหยา?"

ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงแผ่วทุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"อาตมาปู้เส่อแห่งเส้าหลิน ต้องขออภัยต่อแม่นางฉิน"

ฉินเมิ่งเหยาหันกายไป มองดูหลวงจีนจีวรขาวที่หลุดพ้นจากโลกียวิสัยเบื้องหน้า กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมิ่งเหยาได้ยินกิตติศัพท์ของหลวงจีนกระบี่มานาน น่าเสียดายเมิ่งเหยามีกำหนดนัด ไม่อาจสนทนานานไป"

หลวงจีนกระบี่ปู้เส่อได้ซือกล่าวว่า

"วาจายืดยาวขอกล่าวอย่างรวบรัด แม่นางฉินมาจากเรือนฌานเมตไตรย สมควรทราบว่าสหพันธ์แปดสำนักเรามีปฏิบัติการหนึ่งคือปฏิบัติการน้ำตื้น"

ปฏิบัติการน้ำตื้นเป็นแผนการที่สหพันธ์แปดสำนักกำหนดขึ้นเพื่อจัดการกับผังปาน พวกมันเชื่อว่ามังกรสมุทรก็มีเวลาเกยตื้น ขอเพียงผังปานตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์จะผนึกกำลังกำจัดผังปาน

ฉินเมิ่งเหยาหน้าเคร่งขรึมเย็นชาลง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไม่มีความสนใจต่อการเข่นฆ่าล้างแค้นเช่นนี้"

หลวงจีนกระบี่แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"แม่นางฉินเป็นตัวแทนของเรือนฌานเมตไตรย พวกเราพบกับแม่นางฉิน เท่ากับพบกับเจ้าเรือนฌาน ที่ว่าธัมมะอธรรมไม่อาจดำรงร่วมกัน ไหนเลยเพียงเป็นการเข่นฆ่าล้างแค้น?"

ท่านผูกมัดฉินเมิ่งเหยารวมกับเรือนฌานเมตไตรย ดังนั้นก่อนที่ฉินเมิ่งเหยาจะเคลื่อนไหวอันใด ต้องนึกถึงเกียรติยศอัปยศของ

เรือนฉานเมตไตรยเป็นหลัก

ฉินเมิ่งเหยาค่อยทราบว่า ขณะที่เอี๋ยนจิ้งอันส่งนางลงจากเขาไฉนส่งให้นางกระทำการไปตามจิตใจ ยิ่งสะท้อนถึงภูมิปัญญาที่หยั่งรู้ถึงเล่ห์ร้ายจิตใจคน

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจกล่าวว่า

"ทุกครั้งที่ผังปานต่อสู้กับผู้คน ล้วนกระทำอย่างเปิดเผย สหพันธ์แปดสำนักใช้วิธีการนี้จัดการกับผังปาน ไม่กลัวถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะหรือ?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผู้กระทำการใหญ่ไหนเลยถูกข้อปลีกย่อยผูกมัดไว้ เพื่อขจัดมารพิทักษ์ธรรม อาตมาปล่อยวางเกียรติยศอัปยศส่วนตัวแต่แรก หากสิบปีมานี้นี่เป็นครั้งแรกที่ผังปานรับบาดเจ็บ หากพวกเราปล่อยให้โอกาสนี้ผ่านไป จะไม่มีวันเกิดขึ้นอีก ขอแม่นางฉินโปรดคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวมเป็นสำคัญ"

สีหน้าฉินเมิ่งเหยากลับคืนสู่ความสงบ หันกายไปช้าๆ กล่าวว่า

"ใกล้ยามสามแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีเวลาสนทนากับไต้ซือ และไม่มีความสนใจต่อน้ำตื้นน้ำลึกอันใด"

พลางสาวเท้าจากไป

หลวงจีนกระบี่มองดูเงาหลังอันงดงามของนางเคลื่อนห่างออกไป ดวงตาทอแววเลื่อนลอย ทั้งไม่ออกปากเหนี่ยวรั้ง และไม่ติดตามไป

แว่วเสียงเคาะบอกโมงยามดังมา...ยามสามแล้ว

สุ้มเสียงที่กระทบโสตล่างฟานหวินเบายิ่ง แต่ล่างฟานหวินฟังออกว่าเป็นเสียงอาวุธปะทะกัน ดังจากฝั่งทิศใต้ที่ไร้บ้านเรือน หากมิใช่เขาประจวบกับอยู่ใต้ลม ท่ามกลางเสียงคลื่นกระทบฝั่งไม่ขาดหู อย่าคิด

หมายได้ยินสุ้มเสียงนี้

หวนนึกถึงโขดหินมองคลื่นทางฝั่งด้านทิศใต้ มีหอสังเกตการณ์หลังหนึ่ง เป็นผู้ใดสามารถบุกขึ้นฝั่งก่อนที่เวรยามบนหอจะส่งสัญญาณแจ้งเหตุ เกิดการประมือกับฝ่ายตน

หลังจากนี้ไม่ได้ยินสุ้มเสียงสำเนียงใด

ล่างฟานหวินฉุกคิดว่าผิดท่า ลอยตัวพุ่งปราดไปยังชายฝั่งด้านทิศใต้

เพียงชั่วขณะ ล่างฟานหวินมาถึงชายฝั่งด้านทิศใต้ หอสังเกตการณ์ที่สูงสามวาปลูกโดดเดี่ยว ไม่มีสุ้มเสียงผิดปรกติใด รอบบริเวณก็ไม่มีความเคลื่อนไหวใด

ล่างฟานหวินเกร็งลมปราณลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมา ทิ้งตัวลงภายในหอสังเกตการณ์

ภาพที่ปรากฏแก่สายตา ทำให้จิตใจที่สงบนิ่งของเขาบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม

บริวารพรรคมังกรพิโรธสามคนนอนระเนระนาดกับพื้น โลหิตชโลมพื้นหอแสดงว่าถูกฆ่าด้วยอำมหิต

บนโต๊ะกลางหอสังเกตการณ์ จัดวางจดหมายฉบับหนึ่ง ใช้ที่ทับกระดาษซึ่งทำจากทองเหลืองแกะสลักรูปลายเมฆอันหนึ่งทับเอาไว้

บนจดหมายจ่าหน้าว่า "เรียนซ่างกวนปางจู่" มุมด้านล่างกำกับอักษรเล็กๆ แถวหนึ่งว่า "จากผู้บัญชาการทหารองครักษ์ต้าหมิง... เหลิงเอี้ยน"

ล่างฟานหวินกวาดตาไปยังผิวทะเลสาบตั้งถิ่งที่ดำมืด

คลื่นทะเลสาบรุนแรงกว่าเดิม ที่เส้นขอบฟ้าทะเลสาบแว่วเสียงใบเรือสั่นไหวต้านลมดังมา

นั่นเป็นเสียงชักใบออกเรือ

สีหน้าล่างฟานหวินกลับคืนสู่ความสงบ รั้งสายตากลับมายังพี่น้องพรรคมังกรพิโรธที่เสียชีวิตทั้งสาม ดวงตาทอแววเศร้าสลดวูบหนึ่ง

เสียงเซ้งเมื่อกระบี่คลุมวรุณหลุดจากฝัก บังเกิดเป็นบุปผากระบี่หลายดอก เมื่อสอดคืนฝัก บนพื้นโต๊ะหินข้างจดหมายเพิ่มข้อความที่ใช้ปลายกระบี่แกะสลักเป็นข้อความว่า "ศัตรูต้องการหาล่างฟานหวิน เราจะให้พวกมันสมปรารถนา"

เสียงดังเมื่อล่างฟานหวินงอนิ้วดีดใส่ระฆังทองเหลืองซึ่งแขวนอยู่ภายในหอ ส่งสัญญาณเตือนภัย จากนั้นโผพุ่งร่างขึ้นดุจเหยี่ยวพิโรธทิ้งตัวลงบนเรือเร็วของพรรคมังกรพิโรธที่ผูกอยู่ข้างโขดหินมองคลื่นลำหนึ่ง

เขาใช้พลังที่เท้า เชือกที่ผูกเรือเร็วติดกับฝั่งก็ขาดผึงออก

เรือเร็วแล่นออกสู่ภายนอก ราวกับมีผู้ทรงพลังแบกยกเรือเร็วเคลื่อนไหวอย่างเร่งร้อนก็มิปาน

ชั่วพริบตาเรือเร็วกลืนหายกับท้องทะเลสาบดังถิงอันดำมืด

ฉินเมิ่งเหยาเดินเข้าสู่ป่าหลิวใต้ประกายดาว

ในชีวิตที่นางอุทิศให้แก่มรรคากระบี่ ยากที่จะมีวัตถุเรื่องราวที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่นาง

สำหรับกับนาง ความเป็นตายเพียงเป็นจุดยืนที่ต่างกัน ระหว่างความเป็นตายเพียงเป็นระยะทางอันกระชั้นสั้น ไม่ว่าวัตถุเรื่องราวใดล้วนผ่านไป สูญสลายโดยไร้ร่องรอย

มีแต่มรรคากระบี่จึงนิรันดร์

แต่ว่า "กระบี่" มิใช่จุดหมาย เพียงเป็นวิธีการอย่างหนึ่ง วิธีการที่จะช่วยให้หลุดพ้นจากความเป็นตาย และค้นหาปริศนาแห่งการคงอยู่อย่างหนึ่ง

นางทราบว่าสุดยอดฝีมือทุกรุ่น ไม่ว่าเดินผ่านเส้นทางแห่งชีวิตที่ยาวไกลหรือคดเคี้ยวเพียงไหน สุดท้ายต้องกลับคืนสู่การค้นหาวิถีทางอันนิรันดร์สายนี้

ไม่เช่นนั้นไหนเลยจะส่งเสริมมวลสำสัตว์กลายเป็นบุคคลในตำนานที่ได้รับการกล่าวขวัญได้อย่างไร?

นั่นคือการนิพพานของมรรคาบู๊

ไม่มีผู้ใดทราบว่านั่นจะเกิดขึ้นเมื่อใด? เกิดขึ้นอย่างไร? หลังจากเกิดขึ้นจะเป็นเช่นใด?

เมื่อร้อยปีก่อน ยอดฝีมือมองโกลปาซือปาอยู่ในห้องพระของวังปูตาลา* จี้นิ้วใส่พื้นดิน ยิ้มพลางจากไป อู๋ซ่างจงซือหลิ่งดงไหลตกอยู่ในห้องลับทศพิฆาต พลันพลิ้วผละจากไป ยังมีจอมยุทธ์อัจฉริยะฟู่อิงบังคับม้าทะยานสู่ห้วงอากาศอันเวิ้งว้าง

นางมุ่งหวังให้ยอดคนรุ่นก่อนเหล่านี้กลับคืนสู่โลกหล้า บอกต่อนางว่าที่แท้เกิดเรื่องใด

แต่ว่าความ "ไม่รู้" เป็นกฎตายตัวของชีวิต

ไม่รู้ถึงความเป็น ไม่รู้ถึงความตาย

ผังปานก็ค้นหาอยู่บนเส้นทางสายนี้

ผังปานเห็นซึ้งถึงทางโลกตั้งแต่ยี่สิบปีก่อน ไม่เช่นนั้นคงไม่เร้นกายฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร ถึงกับละทิ้งเอี๋ยนจิ้งอัน ตัดสิ้นความรักความแค้น ผู้ใดทราบว่ามันกำลังทำอะไร?

อาจบางทีมีแต่ล่างฟานหวินที่เข้าใจมัน

ในโลกมีแต่ยอดคนทั้งสองนี้ที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่นาง

ฉินเมิ่งเหยาเร่งความเร็วขึ้น ป่าหลิวสองฟากข้างถดถอยไป

---

* โบราณสถานในเมืองลาซา ซึ่งเป็นเมืองหลวงของทิเบต

ด้านหลัง

เมื่อถึงสุดทางเดิน บึงใจกลางหลิวอันเลื่องชื่อก็ปรากฏแก่สายตา

เรือน้อยลำหนึ่งแล่นช้าๆ มาแต่ไกล

บุรุษร่างตระหง่านดั่งขุนเขาผู้หนึ่งนั่งอยู่ที่ท้ายเรือ สองมือเคลื่อนไหวเป็นจังหวะจะโคน เสียงพายไม้กระทบน้ำอย่างนุ่มนวล

นภาดาวบึงน้ำย่อย สงบสันติถึงเพียงนั้น

ฉินเมิ่งเหยาใช้จิตใจที่กระจ่างดั่งกระจก มองดูปรมาจารย์มารลอยเรือใกล้เข้ามาที่ละน้อย

ผังปานมองดูหญิงงามที่ยืนอยู่ริมฝั่ง ผมสลวยชายเสื้อขาวโชยพัดพลิ้ว ราวกับจะเหินไปตามลม ต้องนึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อแรกพบเอี๋ยนจิ้งอัน ในใจบังเกิดความอ้างว้างเลื่อนลอย

ฉินเมิ่งเหยาย่อกายคารวะ กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาเป็นตัวแทนท่านอาจารย์ ถามไถ่ทุกข์สุขสมปรมาจารย์มาร"

ผังปานจ้องมองฉินเมิ่งเหยาอย่างลึกซึ้งกล่าวว่า

"ท่องบึงกลางดึกสงัด เป็นที่สำราญใจนัก เมิ่งเหยาเชิญ"

ฉินเมิ่งเหยาขยับตัวเล็กน้อย ก็นั่งสงบที่หัวเรืออย่างมั่นคง

ผังปานยิ้มออกมา มิเห็นใช้กำลังจ้วงพาย เรือน้อยก็สาดพุ่งสู่ใจกลางบึงดั่งลูกธนูหลุดจากแหล่ง

ฉินเมิ่งเหยานั่งหันข้าง ยื่นมือไปในน้ำ ความรู้สึกที่เย็นฉ่ำนุ่มนวลชนิดหนึ่งผ่านเข้ามายังฝ่ามือ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางพลันนึกถึงทะเลสาบตังถิง

ขณะที่ล่างฟานหวินยื่นมือไปในน้ำทะเลสาบ ใช่บังเกิดความรู้สึกดุจเดียวกับนางหรือไม่?

ผังปานเก็บพายทั้งสอง ปล่อยให้เรือน้อยลอยล่องอยู่กลางบึง แหงนมองประกายดาวที่ประดับในนภาราตรี ทอดถอนใจกล่าวว่า

"จิ้งอันใช่ยังชอบฟังเสียงฝนหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาสะท้านขึ้นเล็กน้อย ชักดึงมือขึ้นจากน้ำ มองดูหยดน้ำที่หยดหยาดจากปลายนิ้ว กล่าวเบาๆ ว่า

"ทุกค่ำคืนที่บนเขาเกิดฝนตก ฉินเมิ่งเหยาจะอยู่เป็นเพื่อนท่านอาจารย์ ฟังเสียงฝนในเก๋งชมพิรุณที่หลังเขา"

ผังปานงงงันวูบหนึ่ง กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ฝนวิกาลความชื้นหนาหนัก บวกกับหลังเขาลมแรง หากสัมผัสถูกความชื้น จิ้งอันไม่กลัวถูกความเย็นแทรกซึมหรือ?"

จากนั้นหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เราช่างเลอะเลือนจริงๆ จิ้งอันเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ความเย็นอันน้อยนิดไหนเลยเกิดผลกระทบต่อนาง..."

หยุดเล็กน้อยจึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แต่ว่าเราไฉนไม่อาจลบภาพอันอ่อนแออมโรคของนางไปได้?"

ฉินเมิ่งเหยายกมือขึ้นถึงมุมปาก แลบลิ้นเลียหยดน้ำสุดท้ายที่ปลายนิ้ว ดวงตาทอแววหวนรำลึก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกเช่นนี้ คาดว่าซือฟู่ (ท่านอาจารย์) กอปรด้วยความงามตามธรรมชาติ เจ้าทุกข์หม่นหมอง สะกิดให้ผู้คนนึกรักเวทนา เห็นว่านางอ่อนแอแบบบาง แท้ที่จริงนางแข็งแรงกว่าผู้ใด ไม่เคยเจ็บป่วยมาก่อน"

ผังปานหลับตาลง เงียบงันไม่กล่าววาจา คล้ายลุ่มหลงดื่มด่ำอยู่กับอีกโลกหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยามองดูเค้าใบหน้าที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจของผังปาน จิตใจบังเกิดระลอกขึ้นมา

ในที่สุดนางได้พบกับผังปานแล้ว

ผังปานลืมตาขึ้นช้าๆ สาดเป็นประกายเจิดจ้าสยบขวัญ จากนั้น

ละจากใบหน้าอันหมดจดของฉินเมิ่งเหยา กวาดตาไปยังป่าหลิวริมฝั่งซ้ายมือ แค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาลอบทอดถอนใจ เอ่ยปากถามว่า

"วันนี้ท่านปรมาจารย์มารไฉนมาแล้วจากไป?"

ดวงตาผังปานทอแววอ่อนโยนอีกครา สีหน้าปรากฏแววหวนรำลึกนึกถึง กล่าวว่า

"เมื่อยี่สิบสามปีก่อน เราอยู่ร่วมกับจิ้งอันที่เรือนฌานเมตไตรยสิบวัน จากนั้นกลับวังมาครุ่นคิดอีกสองปีอีกหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองวัน ในที่สุดยื่นเงื่อนไขถอนตัวออกจากยุทธจักรยี่สิบปีต่อจิ้งอัน...โอ"

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดชะงักลง ดวงตาทอแววปวดร้าวสุดบรรยาย แสดงว่าขณะที่มันตัดสินใจ ได้จ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง ติดค้างหนี้น้ำใจต่อเอี๋ยนจิ้งอันรายหนึ่ง

จิตใจฉินเมิ่งเหยาก็ปั่นป่วนเป็นระลอก เอี๋ยนจิ้งอันแม้ไม่เคยปิดบังความในใจ แต่ไม่ปริปากเอ่ยถึง "ข้อตกลง" ที่ให้ผังปานถอนตัวเร้นกายยี่สิบปี คล้ายมีความลับคับใจยากจะกล่าว ตอนนี้ผังปานตระเตรียมเปิดเผยออกมา ไหนเลยไม่สั่นสะท้านจิตใจนาง

ผังปานค่อยกลับคืนสู่ความสงบ ใช้น้ำเสียงที่ราบเรียบซวนสะท้านใจกล่าวว่า

"จิ้งอันตอบจดหมายเรา เพียงบอกว่า 'เราจะยกศิษย์ให้ท่านคนหนึ่ง แต่ก็จะฝึกอบรมศิษย์คนหนึ่งสะกดพิชิตท่าน' ดังนั้นเมื่อเยี่ยหวี่บอกต่อเราว่าท่านปรากฏกายขึ้น ถึงแม้เราใช้ให้มันนัดพบกับท่านที่ป่าหลิวในยามสาม แต่สุดท้ายยังคิดล่วงหน้ามาชมดูว่า ฉินเมิ่งเหยาที่จิ้งอันฝึกอบรมขึ้นเป็นบุคคลเยี่ยงไร?"

จากนั้นสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในโลกคงมีแต่จิ้งอันทำให้เราสูญเสียความอดทน"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ที่แท้ซือฟู่มีเจตนาเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าหาทราบไม่"

ผังปานทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่คือความสูงส่งของจิ้งอัน เช่นนี้จึงไม่ทิ้งร่องรอยให้สืบสาว ซึ่งความจริงเคล็ดวิชาสูงสุดของเรือนฌานเมตไตรยเป็นคำ 'สงบนิ่ง' หากในใจปรากฏสิ่งกีดขวาง ไหนเลยบรรลุถึงความสงบนิ่งถึงที่สุดได้?"

ดวงตามันทอประกายวูบหนึ่ง จ้องมองไปในดวงตาฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"วันนี้เมื่อเราบรรลุถึง ความจริงเข้าใจว่าหานป๋อเป็นบุคคลแรกที่รู้สึกถึงการมาของเรา ทั้งนี้เพราะภายในร่างมันมีพันธุมารของเช่อจุนซิ่นเกิดปฏิกิริยาต่อเราเป็นพิเศษ มิคาดกลับเป็นเมิ่งเหยาที่รู้สึกถึงการมาของเราก่อน แสดงว่าวิชากระบี่ของเมิ่งเหยาบรรลุถึงขอบเขตขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้งแล้ว จิ้งอันเอย ผังปานนับถือเลื่อมใสท่านจนหมดหัวใจแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาแสร้งเป็นก้มศีรษะ เพื่อกลบเกลื่อนความตื่นตระหนกของนาง

ที่นางตื่นตระหนกคือ ผังปานสามารถส่งสัญญาณทางจิตชนิดหนึ่ง ให้นางกับหานป๋อและฟางเยี่ยหวี่เกิดปฏิกิริยาขึ้น ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ มันกลับใช้วิธีการควบคุมจิตประสาทวิถีไกลชนิดหนึ่ง หยั่งรู้จิตใจของพวกนาง

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปานลึกล้ำสุดหยั่งคาด แทบหลุดพ้นจากหลักเกณฑ์ทั่วไป ทำให้ผู้คนยากที่จะรับมือได้

จากปากคำผังปาน วันที่เอี๋ยนจิ้งอันรับนางเป็นศิษย์ ก็ตั้งใจฝึกอบรมนางเพื่อรับมือกับผังปาน

ผังปานหัวร่อฮาฮา ดวงตาทอแววชื่อชมกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงฟั่นเหลียงจี้ก็มีความรู้สึกอันปราดเปรียว สมกับที่ได้รับขนานฉายาว่าโจรท่องโดดเดี่ยว"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"หากมิใช่มันกอปรด้วยคุณสมบัติของโจรลักขโมย คงถูกจับตัวเข้าคุกแต่แรกแล้ว"

ผังปานกวาดมองนางแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ฉินเมิ่งเหยายังไม่ทราบ ซือจุนของโจรท่องโดดเดี่ยวคือเจ้าลมปราณหลิงตู้ชวี ซึ่งบุกฝ่าตำหนักสะท้านห่านป่าพร้อมกับฟู่อิงเมื่อร้อยปีก่อน ตอนนั้นซื่อฮั่นเฟยซึ่งทำร้ายมันบาดเจ็บบอบช้ำ ยังเข้าใจว่ามันไม่มีชีวิตยืนยาว มิคาดหลิงตู้ชวีอาศัยลมปราณธาตุธรรมชาติสมานอวัยวะภายในที่ฉีกขาด เพียงแต่สูญเสียสมรรถนะในการกล่าววาจาไป"

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาสงบไร้ระลอก แท้ที่จริงบังเกิดความตื่นตระหนกอีกครา

ก่อนหน้านี้นางเข้าใจว่าตัวเองเป็นหนึ่งในน้อยคนที่ล่วงรู้สังกัดสำนักอาจารย์ของโจรท่องโดดเดี่ยว ซึ่งนางกับเอี๋ยนจิ้งอันสามารถล่วงรู้ความลับนี้ เพราะความสัมพันธ์กับนิกายฌานวิสุทธิ์เอง

เจ้าลมปราณหลิงตู้ชวี ใช้ชีวิตบั้นปลายที่นิกายฌานวิสุทธิ์ แต่อิทธิพลของผังปานแทรกซึมไปทุกแห่งหน แม้กระทั่งนิกายฌานวิสุทธิ์ที่ตัดขาดจากทางโลกก็ไม่มีข้อยกเว้น

ที่สั่นสะท้านจิตใจนางยิ่งกว่าคือ ผังปานกลับทราบว่านางล่วงรู้เรื่องนี้ด้วย

เมื่อนางอายุสิบหกปี เอี๋ยนจิ้งอันใช้ให้นางเดินทางไกลไปยังนิกายฌานวิสุทธิ์ที่ชิงไห่ เข้าพบเจ้านิกายเลี่ยวจิ้น ยื่นจดหมายของเอี๋ยนจิ้งอันต่อท่าน หลังจากนั้นสามปีเจ้านิกายเลี่ยวจิ้นมิเพียงชี้แนะ

วิทยายุทธ์แก่นาง ยังให้นางพลิกอ่านคัมภีร์วิชาฝีมือและบันทึกส่วนตัวของเจ้านิกายรุ่นต่างๆ ดังนั้นนางแม้เป็นศิษย์เรือนฌานเมตไตรยยังผนวกวิชาฝีมือของนิกายฌานวิสุทธิ์ มิคาดผังปานกล่าววาจาไม่กี่ประโยคก็เปิดโปงความสัมพันธ์ของนางกับนิกายฌานวิสุทธิ์

ฉินเมิ่งเหยาสบสายตากับผังปานแวบหนึ่ง แย้มยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ

ผังปานงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"สวรรค์ พวกท่านทั้งสองไฉนมีบุคลิกลักษณะคลับคล้ายจิ้งอันถึงเพียงนี้? หากพวกท่านรวมเข้าด้วยกัน จะกลายเป็นเอี๋ยนจิ้งอันอีกคนหนึ่ง"

ฉินเมิ่งเหยาตากระจ่างวูบหนึ่ง นางทราบแล้วว่านางมีศิษย์พี่คนหนึ่ง ถูกส่งตัวมาหาผังปานจึงกล่าว

"ศิษย์พี่ข้าพเจ้าที่แท้อยู่ที่ใด?"

จิ้นปิงหวินเดินเท้าเปล่าบนทางภูเขาที่ทอดคดเคี้ยวสู่ยอดเขาเทพย่างเหยียบ ผ่านเสาหินสองต้น ซึ่งจารึกข้อความ "บ้านอยู่กลางขุนเขา ในส่วนลึกของเมฆา" เจดีย์เก็บคัมภีร์ซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างสูงที่สุดของเรือนฌานเมตไตรย ก็โผล่พ้นพุ่มพฤกษ์บนยอดเขาออกมา

บ้านอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว

เรือนฌานเมตไตรยใต้ราตรีจันทร์ยิ่งสูงสง่าอย่างหลุดพ้น

บ้านอยู่กลางขุนเขา ในส่วนลึกของเมฆา

นางไปจากที่นี้ถึงสิบปีเต็ม แต่ไม่มีความรู้สึกแปลกถิ่นต่อ "บ้าน" ซึ่งจากไปนานปีแม้แต่น้อย

เรือนฌานเมตไตรยยังคงเดิม

คล้ายกับที่พบเห็นในความฝันอยู่เสมอ

จิ้นปิงหวินเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ชั่วพริบตาก็มาถึงหน้าประตูเรือนฌานเมตไตรย

โคมที่แขวนอยู่หน้าประตูทั้งสองดวง ปรากฏเปลวเทียนสีเหลืองทองสั่นไหววูบวาบ คล้ายต้อนรับการกลับมาของนาง

จิ้นปิงหวินยกมือเรียวงามมา หมายเคาะห่วงประตูที่แกะสลักรูปดอกบัว แต่แล้วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"ที่แท้เกิดเรื่องใด? เหตุใดมีผู้คนชุมนุมอยู่มากมาย? ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) เสี่ยวปิงหวิน (ปิงหวินน้อย) ของท่านกลับมาแล้ว"

ประตูชั้นที่หนึ่งของประตูเจ็ดชั้นอันเลื่องชื่อของเรือนฌานเมตไตรยเปิดอ้าออก จากนั้นเป็นประตูชั้นที่สอง ประตูชั้นที่สาม...

ประตูชั้นแล้วชั้นเล่าเปิดกว้างออก คล้ายเปิดรับนางสู่อีกโลกหนึ่ง และคล้ายเปิดเผยเส้นทางลับสู่อุทยานเหนือโลก

เมื่อประตูชั้นที่เจ็ดซึ่งเป็นชั้นสุดท้ายเปิดอ้าออก จิ้นปิงหวินเห็นบนลานกว้างซึ่งปรกติมีแต่นกกาเกาะอยู่ กลับยืนเต็มไปด้วยแม่ชีที่มาบำเพ็ญเพียรในเรือนฌานเมตไตรย

พวกนางล้วนถือโคมดวงหนึ่ง สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม สาดส่องทั้งในและนอกประตูเป็นสีแดง นับเป็นภาพอันลี้ลับสุดเปรียบปาน

จิ้นปิงหวินเคยนึกสมมติสภาพของเรือนฌานตอนกลับมานานัปการ แต่ไม่เคยคาดคิดว่าจะพบกับภาพเช่นเบื้องหน้านี้

รู้สึกมีความร้อนขุมหนึ่งรวมตัวอยู่ที่ทรวงอก ร้องคำ "ซือฟู่เสี่ยวปิงหวินกลับมาแล้ว" พลางพุ่งผ่านประตูทั้งเจ็ดชั้นเข้าไปดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง

เมื่อนางพุ่งผ่านประตูชั้นที่เจ็ด เหล่าแม่ชีพากันถดถอยไปสองฟากข้าง เปิดทางสายหนึ่งทอดถึงหน้าโบสถ์เมตไตรย

ประตูโบสถ์ปิดอยู่ ข้างประตูยืนไว้ด้วยแม่ชีหน้าซูบสดใส คล้าย

อยู่ในวัยกลางคนรูปหนึ่ง

นางคือแม่ชีถามฟ้า ซึ่งมีฐานะรองจากเอี๋ยนจิ้งอัน ขณะที่จิ้นปิงหวินอายุสิบสองปี นางก็ขังตัวเองบำเพ็ญเพียร คิดไม่ถึงวันนี้ยังมีสภาพดุจเดียวกับก่อนเข้าบำเพ็ญเพียร เวลาสิบหกปีหาได้ทิ้งริ้วรอยใดอยู่บนใบหน้านาง

จิ้นปิงหวินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แต่ไม่ได้หยุดยั้งชะงัก สาวเท้าก้าวเดินต่อ เท้าเปล่าพอเหยียบลงลานกว้างซึ่งปูด้วยหินหยาบ ความเย็นเฉียบก็แล่นผ่านส้นเท้าขึ้นมา

แม่ชีถามฟ้ามองดูนางด้วยสีหน้าอันราบเรียบ ทั้งไม่ยินดีและไม่โศกเศร้า

จิ้นปิงหวินหยุดลงตรงหน้าแม่ชีถามฟ้า ขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

แม่ชีถามฟ้าส่งเสียงสรรเสริญพระคุณเบาๆ กล่าวว่า

"เสี่ยวปิงหวินเข้าไปเถอะ อย่าให้ซือฟู่เจ้ารอนานแล้ว"

ตาคู่งามของจิ้นปิงหวินปรากฏหมอกชั้นหนึ่งขึ้น เหม่อมองประตูโบสถ์ที่ปิดอยู่ เรียกคำ "ซือฟู่" พลางยกมือผลักประตู

เสียงแอ๊ดเมื่อประตูเปิดแง้มออกเป็นช่อง เปลวเทียนอันอบอุ่นสาดลอดออกมา

จิ้นปิงหวินทาบใบหน้ากับประตูไม้ จมูกสูดได้กลิ่นอันคุ้นเคย จำได้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง เล่นซ่อนหากับเอี๋ยนจิ้งอัน นางเคยหลบซ่อนอยู่หลังประตูบานไม้ สูดได้กลิ่นไม้เช่นกัน

นางดันร่างไปข้างหน้า จนประตูไม้เปิดกว้างออกเล็กน้อย เบียดตัวเข้าไป

โบสถ์แนวยาวหลังหนึ่งปรากฏแก่สายตา ปลายโบสถ์ประดิษฐานพุทธรูปในปางสมาธิ อยู่ในปางมือรูปดอกบัว สูงประมาณสองวารูปหนึ่ง

ที่กลางโบสถ์จัดตั้งเตียงหิน เอี๋ยนจิ้งอันในชุดขาวราวหิมะ นอนสงบอยู่บนเตียง หันศีรษะหาพุทธรูป

จิ้นปิงหวินร่างสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ชั่วครู่ค่อยควบคุมบังคับตัวเอง สองตาทอแววเหลือเชื่อ เดินเข้าหาเอี๋ยนจิ้งอันที่นอนอยู่บนเตียงหินทีละก้าว

ซือฟู่ตายแล้ว

เหตุใดท่านไม่รอเสี่ยวปิงหวินของท่านอีกครู่หนึ่ง?

ในที่สุดนางมาถึงข้างเตียงหิน

เอี๋ยนจิ้งอันหลับตาทั้งสอง สีหน้าสงบสดใสดุจเดิม

แต่ชีวิตไปจากนางแล้ว

จิ้นปิงหวินเข่าอ่อนระทวย คุกลงกับพื้น

ซื่อฟู่ ท่านทราบหรือไม่ ปิงหวินไม่ได้ตำหนิท่านแม้แต่น้อย

มีแต่เสี่ยวปิงหวินของท่านจึงเข้าใจถึงความยิ่งใหญ่ของท่าน เข้าใจถึงการเสียสละของท่านต่อยุทธจักรและสำสัตว์ทั้งแผ่นดิน มีแต่ท่านจึงสามารถชะลอภัยพิบัติไปอีกยี่สิบปี อย่างน้อยตอนนี้มีล่างฟานหวินคนหนึ่ง

แว่วเสียงแม่ชีถามฟ้าดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"เจ้าเรือนฌานถึงแก่กรรมเมื่อเจ็ดวันก่อน ก่อนตายนางเชื่อว่าภายในสิบวันท่านจะกลับมา จึงสั่งให้รอจนท่านกลับมา เห็นหน้านางเป็นครั้งสุดท้ายค่อยฌาปนกิจ โรยเถ้าอัฐิอยู่รอบเก๋งชมพิรุณที่หลังเขา ในที่สุดท่านกลับมาแล้ว"

สีหน้าจิ้นปิงหวินเปลี่ยนเป็นสงบนิ่งอย่างประหลาด แววตาไม่สับสน เงยหน้าช้าๆ มองดูแม่ชีถามฟ้า

แม่ชีถามฟ้าล้วงจดหมายจากในแขนจีวร กล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานเขียนจดหมายสั่งเสียสามฉบับ ฉบับหนึ่งให้

ท่าน ฉบับหนึ่งให้แก่ศิษย์น้องซึ่งท่านไม่เคยพบหน้ามาก่อน ฉบับสุดท้ายให้แก่ผังปาน"

จิ้นปิงหวินรับจดหมายมาทาบกับทรวงอก ในที่สุดน้ำตาทะลักจากเบ้า

แม่ชีถามฟ้าถอยกายไปสามก้าว น้อมกายกล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานคนใหม่ ถามฟ้าขอเป็นตัวแทนทุกคนในเรือนฌาน คำนับต่อท่าน"

จิ้นปิงหวินคล้ายไม่ได้ยินคำพูดของนางหารับรู้ไม่ว่าตัวเองกลายเป็นผู้นำของหนึ่งในสองสถานศักดิ์สิทธิ์ของยุทธจักร เคลื่อนกายไปพิศดูใบหน้าขาวสดใสที่คล้ายหลับนิทราของเอี๋ยนจิ้งอันโดยละเอียด

เอี๋ยนจิ้งอันสงบสุขอย่างประหลาด มุมปากคล้ายประดับด้วยรอยยิ้มวูบหนึ่ง

ท่านผู้เฒ่าไฉนตายแล้ว?

แต่ความจริงอันโหดร้ายกลับปรากฏที่เบื้องหน้า

แว่วเสียงแม่ชีถามฟ้าดังอีกว่า

"เจ้าเรือนฌานคนใหม่ไยไม่เปิดจดหมายออกดู หรือไม่ต้องการล่วงรู้คำสั่งเสียของเจ้าเรือนฌานผู้ล่วงลับ?"

จิ้นปิงหวินมองดูแม่ชีถามฟ้า ใบหน้าที่ประดับด้วยคราบน้ำตาปรากฏรอยยิ้มที่บันดาลให้ผู้คนใจแหลกสลาย กล่าวเบาๆ ว่า

"จดหมายอันใด?"

ยี่หนึ่งแห่งแปดสำนัก

ผังปานตอบคำถามของฉินเมิ่งเหยาว่า

"บ้านอยู่กลางขุนเขา ในส่วนลึกของเมฆา"

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ศิษย์พี่กลับเรือนฌานเมตไตรยแล้ว?"

ดวงตาผังปานทอแววปวดร้าววูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ใช่ นางกลับบ้านแล้ว นับตั้งแต่นางไปยังวังปรมาจารย์มาร ไม่เคยมีวันใดที่ไม่คิดถึงบ้าน"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเบาๆ ว่า

"ครั้งกระโน้นท่านไฉนให้นางมา ตอนนี้ไฉนปล่อยให้นางไป?"

ผังปานสั่นศีรษะทวนคำว่า

"เราไฉนปล่อยให้นางไป?"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพราะเราเข้าใจว่าตัวเองสามารถลืมเลือนนาง เช่นเดียวกับที่

ลืมเลือนจิ้งอัน มิคาดยามสนธยาเมื่อวันก่อน ขณะที่ลี่เย่อไห่จู่โจมทวนใส่ เราค่อยทราบว่าวัตถุเรื่องราวที่เราเข้าใจว่าลืมเลือนตั้งแต่ยี่สิบปีก่อนแท้ที่จริงยังอยู่ในใจ เพียงแต่ซ่อนเร้นลึกล้ำกว่าเดิม"

จากนั้นสองตาสาดประกายเจิดจ้าน่าหวาดหวั่น กล่าวด้วยความถือดีว่า

"ไม่เช่นนั้นลี่เย่อไห่ไหนเลยทำร้ายเราได้ แม้แต่ชนชั้นอันต่ำต้อยก็กล้ามาเยาะเย้ยเรา"

กล่าวจบ กวาดกราดสายตาไปยังป่าหลิวซ้ายมือที่ห่างไปอีกครา

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจคำหนึ่ง

"อมิตตาพุทธ"

เสียงสรรเสริญพระคุณเสียงหนึ่งดังจากในป่าหลิวที่ผังปานกวาดตาไป มาตรว่าไม่แหลมสูง แต่ก็แฝงพลังอันล้ำลึก บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

ที่รุดมาในที่สุดมาถึงแล้ว

เงาร่างสายหนึ่งลอยขึ้นถึงบนยอดหลิว

ฉินเมิ่งเหยาเพ่งตามอง เห็นบนยอดหลิวที่ห่างไปสิบกว่าวาปรากฏหลวงจีนจีวรสีเทาร่างสูงใหญ่รูปหนึ่งสะท้อนขึ้นลงบนกิ่งหลิวใต้ขนคิ้วขาวทั้งคู่ ดวงตาคล้ายหลับคล้ายลืม ต้องลอบชมเชยหลวงจีนคิ้วขาวรูปนี้เพียงอาศัยวิชาตัวเบาสามารถทะยานขึ้นเป็นยอดฝีมือ น่าเสียดายศัตรูของท่านเป็นผังปาน

หลวงจีนคิ้วขาวกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อาตมาฝาเข่อแห่งสวนต้นโพธิ์คำนับผู้เฒ่าผัง"

จากนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยา อาจารย์ท่านสบายดี?"

สหพันธ์แปดสำนักประกอบด้วยสำนักเส้าหลินอู่ตัง* ฉางไป่ ซีหนิง อารามมุ่นเมฆ สระกระบี่โบราณ ชาติตระกูลวรรณศิลป์ และสวนต้นโพธิ์ ในจำนวนนี้นับสำนักเส้าหลินกับสวนต้นโพธิ์สังกัดสถาบันสงฆ์ เอ่ยถึงชื่อเสียงเกียรติภูมิ ย่อมถือว่าสำนักเส้าหลินมีชื่อที่สุด แต่การปรากฏกายของหลวงจีนฝาเข่อ ทำให้ผู้คนรู้สึกว่า การจัดอันดับสวนต้นโพธิ์อยู่ท้ายสุดของสหพันธ์แปดสำนัก ออกจะประเมินต่ำทรามไปแล้ว

ฉินเมิ่งเหยาฟังออกว่าหลวงจีนฝาเข่อไม่พอใจต่อนาง จึงกล่าว "เมิ่งเหยาลงจากเขามานาน กลับหวังว่ามีคนสามารถตอบคำถามนี้แทน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้ร่วมรับรู้"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลวงจีนน้อย ท่านอย่างมากอายุห้าสิบ กลับฝึกจนขนคิ้วขาวยืดยาว แสดงว่าฝึกลมปราณต้นโพธิ์ถึงขั้นที่สิบเจ็ด หากเราปลดปล่อยท่านไปท่านสามารถใช้เวลาร้อยวัน ฝึกจนขนคิ้วขาวกลายเป็นดำจากยืดยาวเป็นหดสั้น บรรลุถึงขอบเขตขั้นที่สิบแปดซึ่งเป็นขั้นสูงสุดหรือไม่?"

ร่างของหลวงจีนฝาเข่อจมลง แล้วค่อยดีดกระดอนขึ้นมา ที่แท้ท่านบังเกิดความตื่นตระหนกจนลมปราณในอกขัดข้อง น้ำหนักตัวเพิ่มมากนัก หากมิใช่รีบโคจรพลังอึดใหม่ คงพลัดตกลงจากต้นหลิวแล้ว

ที่แท้ตื่นตระหนกคือ ผังปานมองปราดเดียวก็ล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของฝีมือท่าน ทั้งยังคาดคำนวณว่า ขอเพียงท่านนั่งกรรมฐานอีกร้อยวันจะฝึกลมปราณต้นโพธิ์ถึงขั้นที่สิบแปด ซึ่งเป็นขั้นสูงสุด

นี่ก็เป็นความขัดแย้งในจิตใจคืนนี้ เมื่อท่านได้รับสัญญาณด่วน

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าบู๊ตึง

จากคณะผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนัก ให้รีบรุดมาสมทบกับยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์อื่น ความจริงคิดขัดคำสั่งไม่มา ตระเตรียมนั่งกรรมฐานต่ออีกร้อยวัน แต่สุดท้ายยังนึกถึงสถานการณ์โดยรวม เดินทางมาสมทบ

แต่ความในใจที่ซับซ้อน กลับถูกผังปานดูออก ทำการกล่าวเปิดโปง กลับมีสายตาที่มองทะลุปรุโปร่งเช่นนี้ ไหนเลยไม่สร้างความตระหนกแก่หลวงจีนฝาเข่อจนแทบพลัดตกลงจากต้นหลิว?

ฉินเมิ่งเหยาเพ่งตามองผังปาน กล่าวเบาๆ ว่า

"ปรมาจารย์มาร ท่านสามารถปล่อยปละละเว้นพวกเขาหรือไม่?"

สายตาของผังปานเย็นเยียบลง กล่าวว่า

"ขออภัย เราบังเกิดความคิดฆ่าคนสักหลายคน ให้พวกมันทราบความร้ายกาจของเรา"

ฉินเมิ่งเหยาใจสั่นสะท้าน ทราบว่าพฤติการณ์ฉวยโอกาสซ้ำเติมของสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ในสังกัดสหพันธ์แปดสำนัก ได้สะกิดเพลิงโทสะของพญามารซึ่งยกย่องวีรบุรุษดูแคลนคนต่ำช้าผู้นี้แล้ว

หลวงจีนฝาเข่อใจหายวูบ หวนนึกถึงหากตนเองต่อสู้จนตัวตายก็ไม่สามารถบรรลุถึงจุดสุดยอดของลมปราณต้นโพธิ์ ซึ่งหลายร้อยปีมานี้ ไม่มีผู้ใดบรรลุมาก่อน เช่นนี้ยินยอมพร้อมใจได้หรือ?

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจคำหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววนึกเสียดายแทนขึ้น กล่าวว่า

"ไต้ซือ (พระคุณเจ้า) แพ้แล้ว ยังคงกลับสวนไปเถอะ"

ยามนี้หลวงจีนฝาเข่อถูกช่วงชิงความฮึกเหิมไป หากเป็นผู้คนทั่วไป ยังสามารถเสี่ยงชีวิตสักครา จนใจที่หลวงจีนฝาเข่อฝึกปรือพลังจิต หมายความว่าพลังฝีมือทั้งหมดขึ้นอยู่กับจิตสมาธิ หากความฮึกเหิมถูกช่วงชิง กระทั่งขวัญวิญญาณก็ถูกพรากไป หากแม้นลงมือ ไม่ต่างกับหาที่ตาย

ผังปานสูงส่งจริงๆ เพียงกล่าววาจาไม่กี่คำก็จู่โจมจุดอ่อนของยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ผู้หนึ่ง จัดการได้โดยง่ายดาย

หลวงจีนฝาเข่อพลันแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านอาจารย์เคยกล่าวว่า 'เจ้าไม่มีวันทราบว่าผังปานจะใช้วิธีใดโค่นเจ้า แต่ภายหลังเหตุการณ์เจ้าจะยอมรับนับถือทั้งปากและใจ' ตอนนั้นเราไม่เห็นด้วย เมื่อประลองฝีมือ ต้องไม่นอกเหนือจากการพิสูจน์กระบวนท่าและความคิดต่อสู้ ไหนเลยไม่ล่วงรู้วิธีใด ตอนนี้ค่อยทราบว่าอาจารย์เรากล่าวไม่ผิด"

ผังปานยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

"เราความจริงคิดปลดปล่อยหลวงจีนน้อยนี้ แต่ตอนนี้เพราะเกิดความเปลี่ยนแปลง ทำให้เปลี่ยนความคิดไป เมิ่งเหยาทราบสาเหตุหรือไม่?"

ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์อื่นที่ซ่อนตัวในดงหลิวความจริงคิดปรากฏกาย แต่พอฟังวาจาผังปาน แสดงว่ามีความนัย บวกกับต้องการรับฟังว่า วีรสตรีแห่งเรือนฌานเมตไตรยนางนี้ สามารถกล่าววาจาสร้างความพอใจแก่ปรมาจารย์มารหรือไม่ จึงเลิกล้มความคิดไป

ลมปราณในอกหลวงจีนฝาเข่อเกิดความขัดข้องอีกครา ทิ้งตัวกลับลงในดงหลิวสาบสูญไป

โดยไม่รู้สึกตัว สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์เปลี่ยนจากผู้กระทำกลายเป็นถูกกระทำ ถูกผังปานควบคุมช่วงจังหวะต่างๆ ไปโดยสิ้นเชิง

ฉินเมิ่งเหยาอาจเป็นเพียงหนึ่งเดียวในบริเวณที่ทราบว่า ผังปานกอปรด้วยพลังอำนาจในการควบคุมจิตประสาทผู้คน ทั้งนี้เพราะนางฝึกวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้ง นับเป็นวิชาเซนขั้นสูงสุด ซึ่งอยู่เหนือเกินกว่าที่มนุษยชาติจะเข้าใจได้

นางกวาดตาคู่งามไปยังป่าหลิวที่หลวงจีนฝาเข่อลอยตัวอยู่เมื่อครู่

กล่าวว่า

"ตอนแรกปรมาจารย์มารมีความคิดปลดปล่อยพระคุณเจ้ากลับสู่สวน เพราะหากพระคุณเจ้าฝึกปรืออีกร้อยวัน จะฝึกลมปราณต้นโพธิ์ถึงขั้นที่สิบแปด แต่หลังจากนั้นพระคุณเจ้าถูกช่วงชิงความฮึกเหิม พลังฝีมือเสื่อมถอย อาจบางทีชั่วชีวิตนี้ไม่อาจฝึกลมปราณต้นโพธิ์ถึงขั้นสูงสุด ดังนั้นปรมาจารย์มารสูญเสียความกระตือรือร้นสนใจต่อพระคุณเจ้าอีกต่อไป"

ในดงหลิวด้านขวามือที่หลวงจีนฝาเข่อลอยตัวขึ้น บังเกิดสุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"แม่นางฉินสมเป็นศิษย์ที่โดดเด่นที่สุดในรอบสามร้อยปีของเรือนฌานเมตไตรย คำพูดเหล่านี้ว่ากล่าวจนอาตมายอมรับนับถือจนหมดใจ"

พร้อมกับเสียงดัง นักพรตอ้วนที่หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ดูไปสมควรมีอายุสี่ห้าสิบปี แต่ลักษณะท่าทียังแฝงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา รูปหนึ่งมุดออกจากดงหลิวมา น้อมกายคารวะต่อผังปานกับฉินเมิ่งเหยาที่ลอยเรืออยู่กลางบึงแต่ไกล กล่าวว่า

"นักพรตเสี่ยวปั้น (ซีกน้อย) แห่งอู่ตัง คำนับปรมาจารย์มารกับแม่นางฉิน"

หากเปรียบกับผู้อื่น นักพรตรูปนี้นับว่ากล่าวเกรงอกเกรงใจต่อฉินเมิ่งเหยาที่สุด

หางเสียงทางด้านนี้ยังไม่ขาดหาย ริมบึงน้ำอีกฟากหนึ่งปรากฏผู้คนสามคนเดินออกมา หากนับจากซ้ายไปขวาประกอบด้วยยอดฝีมือสระกระบี่โบราณซึ่งเคยปรากฏกายบนเหลาสุรา ฉายากระบี่ใบกล้วยเหลิ่งเถี่ยซิน ยอดฝีมืออารามมุ่นเมฆซึ่งโจรท่องโดดเดี่ยวหลงรัก ฉายาแขนเสื้อประกายคู่หวินชิง และยอดฝีมือสำนักซีหนิงที่เมื่อครู่ล่าถอยออกจากธารบุปผาอย่างทุลักทุเล ฉายามือแกร่งกร้าวซาเชียนหลี่

ผังปานกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลคนทั้งสี่ มุมปากปรากฏรอยยิ้มอย่างเย็นชาวูบหนึ่ง พายในมือซ้ายวาดใส่น้ำเบาๆ เรือน้อยก็เคลื่อนขวางไปด้านข้างวาเศษ พร้อมกับสะบัดขวา ซัดพายอีกเล่มหนึ่งหลุดจากมือ แทงใส่ผิวบึงที่อยู่ห่างไปสิบกว่าวา

เสียงเฟี้ยวเมื่อลูกธนูดอกหนึ่งยิงทะลุพ้นผิวน้ำ ซึ่งเรือน้อยลอยลำอยู่เมื่อครู่ พุ่งเฉียงๆ ใส่อากาศ ขณะเดียวกันแว่วเสียงน้ำแตกกระจาย บุรุษสวมชุดกันน้ำสีดำผู้หนึ่งงอตัวทะลึ่งปราดขึ้นจากน้ำ

พายไม้พอดีพุ่งถึงทรวงอกมัน

คนผู้นั้นฟาดสองมือออกอย่างสุดกำลัง พอดีฟาดถูกพายไม้ส่วนปลายของพายไม้ป่นสลายเป็นผุยผง

ทุกผู้คนเพิ่งระบายลมหายใจอย่างโล่งอก พลันปากอ้าตาค้างกระทั่งเสียงร้องอุทานยังไม่ทันเปล่งออกมา

ที่แท้พายไม้ครึ่งเล่มแม้ป่นสลาย แต่อีกครึ่งเล่มยังรักษาสภาพอันสมบูรณ์ไว้ พุ่งใส่คนผู้นั้นดุจเดิม ผังปานเพียงสะบัดมือซัดพายกลับแฝงพลังแยบคายถึงเพียงนี้

คนผู้นั้นทุ่มเทใช้พลังทั้งมวล ฟาดทำลายพายไม้ครึ่งเล่ม ผลจากการใช้กำลังอย่างหักโหมสร้างความอึดอัดขัดข้อง ไม่ทันกระอักโลหิตจากปาก พายไม้ครึ่งเล่มก็ซัดทะลุอก โผล่พ้นออกกลางหลังพร้อมกับฝนโลหิตกลุ่มหนึ่ง

คนผู้นั้นไม่ทันแผดร้องออกมา ก็ร่วงฟาดลงในบึง จบสิ้นชีวิตไป

ผู้คนบนฝั่งทั้งที่แสดงตนและซ่อนตัวล้วนคิดไม่ถึงว่า มือดีสำนักเส้าหลินฉายาธนูทะลุเมฆเฉินว่าง ซึ่งถนัดในการยิงธนูลับในน้ำ กลับถูกผังปานฆ่าทิ้งในกระบวนท่าเดียว ถึงกับสมองพองโตแทบระเบิด

แผนยิงธนูลับในน้ำเป็นเฉินว่างเสนอเอง ต่อให้ลงมือล้มเหลว

ก็สามารถดำน้ำหนีหาย มิคาดผังปานคำนวณเส้นทางหลบหนีของเฉินว่างออก ปลิดชีวิตศัตรูอย่างแยบคาย

โลหิตชโลมน้ำในบึงจนแดงฉาน

ฉินเมิ่งเหยาลอบทอดถอนใจ บังเกิดความขัดแย้งในใจ ทั้งไม่อาจฉวยโอกาสที่ผังปานรับบาดเจ็บ ผนึกกำลังกับสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์กลุ้มรุมมัน แต่จะนิ่งดูดายปล่อยให้สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ถูกผังปานฆ่าตายได้อย่างไร

สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์นี้ เป็นสหพันธ์แปดสำนักขจัดข้อกินแหนงแคลงใจส่วนตัว ร่วมกันฝึกอบรมขึ้น หากถูกกำจัดสิ้น สหพันธ์แปดสำนักคงไม่มีวันฟื้นคืนกำลัง อย่างนั้นฟางเยี่ยหวี่ยิ่งกำเริบเสิบสานกว่าเดิม

นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด ด้วยเครือข่ายข่าวสารของฟางเยี่ยหวี่ไหนเลยไม่ล่วงรู้ปฏิบัติการน้ำตื้น ซึ่งมุ่งเป้ามาที่ผังปานได้?

ดังนั้นค่ำคืนนี้เป็นหลุมพรางประการหนึ่ง ล่อลวงให้สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์พาตัวมาติดกับเอง

เสียงแค่นอย่างเย็นชาดังจากริมฝั่งอีกฟากหนึ่ง เงาร่างสามสายถลันวูบออกมา หนึ่งในสามเป็นชายกลางคนผอมสูงสดใส กระโดดพ้นจากฝั่ง ลอยตัวมาตะปบคว้าซากศพเฉินว่างขึ้น สะกิดเท้าแตะผิวน้ำบินกลับเข้าสู่ฝั่ง

ดวงตาผังปานทอแววชื่นชมวูบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่าร่างเมฆลอยล่องฝนพัดพลิ้วของสำนักฉางไป่ ต่อให้เซียนไม่แก่เฒ่าใช้ออก คงมีความสำเร็จเพียงนี้เท่านั้น พี่เซียะฟงสบายดี?"

ชายกลางคนกลับเป็นบิดาของเซียะชิงเหลียนที่เสียชีวิตในตึกตระกูลหานฉายาดาบไร้คมเซียะฟง

ดาบไร้คมเซียะฟงวางซากศพเฉินว่างลง ยืนคู่กับผู้คนอีกสองคน

ยามนั้นไม่ตอบคำ เพียงมองดูผังปานอย่างเย็นชา

คนที่ข้างกายมันเป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี บุรุษหนุ่มอายุอ่อนกว่าเซียะฟง เค้าใบหน้าเที่ยงธรรม สองตาเป็นประกาย รูปกายแข็งแรง เสียบขวานคู่ที่กลางหลัง

สตรีมีอายุสามสิบห้าสามสิบหกปี ใบหน้าจัดว่างดงาม น่าเสียดายที่แก้มซ้ายมีปานแดงโตเท่าฝ่ามือ ทำให้ดูไปเยือกเย็นน่ากลัว ดวงตาทอแววโกรธแค้น เมื่อนางกวาดมองมายังฉินเมิ่งเหยา แสดงว่าไม่พอใจยิ่ง

จากนั้นบุรุษสตรีวัยกลางคนคู่หนึ่งเดินทอดน่องออกจากทางน้อยในดงไม้ บุรุษนั้นทักทายว่า

"พี่เซียะมีตัวเบายอดเยี่ยม ปรมาจารย์มารมีสายตาแหลมคม คืนนี้ผู้น้องมีโอกาสร่วมสนุกสนาน เป็นที่ยินดียิ่ง ผู้น้องเสี้ยงชิงชิวแห่งชาติตระกูลวรรณศิลป์ พร้อมด้วยหวินฉังผู้เป็นภรรยา ขอน้อมพบยอดคนทุกท่าน"

บุรุษนี้แต่งกายเช่นนักศึกษา แต่ท่วงท่าองอาจ ปราศจากเค้าความอ่อนแอ สตรีรูปกายอ้อนแอ้น แต่สูงสง่ามีราศี

ในสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ มีผู้ปรากฏกายสิบเอ็ดคน หนึ่งแพ้พ่ายหนึ่งตกตาย แต่ยังมีกำลังกล้าแข็งยิ่ง

ฉินเมิ่งเหยาสูดลมหายใจคำหนึ่ง จิตใจที่เกิดระลอกพลันสงบลง

นางตกลงใจว่าจะช่วยกอบกู้ยอดฝีมือฝ่ายธัมมะที่ก้าวขาครึ่งหนึ่งเข้ามาในประตูนรก โดยไม่คำนึงว่าต้องทุ่มเทอย่างไร

ที่ด้านหลังนักพรตเสี่ยวปั้นแห่งอู่ตัง บังเกิดสุ้มเสียงหลวงจีนกระบี่ดังว่า

"ปู้เส่อแห่งเส้าหลินคำนับปรมาจารย์มาร ขอปรมาจารย์มารลงมือชี้แนะ อาตมารับรองว่าไม่มีผู้ใดสอดมือเข้ามาอีก หากปรมาจารย์มาร

ได้ชัย ที่หลงเหลือก็จะล่าถอยไป"

ยอดฝีมือฝ่ายธัมมะล้วนงงงันวูบใหญ่ ทั้งนี้เพราะตามแผนเดิมของพวกมันคือลงมือจู่โจมสังหาร มิให้ผังปานพักผ่อนหอบหายใจ ส่งผลให้อาการบาดเจ็บทรุดหนักลง เปิดโอกาสให้พวกมันฉกฉวย ตอนนี้หลวงจีนกระบี่กลับระบุว่าจะสู้กันตัวต่อตัว นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจนัก

ทางด้านเซียะฟงมีสีหน้าไม่พอใจ เห็นว่าหลวงจีนกระบี่กล่าวเช่นนี้ เท่ากับตั้งตัวอยู่เหนือยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์อื่น แต่ในใจมันยังกริ่งเกรงหลวงจีนกระบี่อยู่หลายส่วน ทั้งหวนนึกถึงหลวงจีนกระบี่เมื่อลั่นปากต่อสู้กับผังปาน ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ล้วนเป็นผลดีต่อมัน จึงสงบปากคำไว้

มีแต่ฉินเมิ่งเหยาทราบว่า หลวงจีนกระบี่ถูกนางกล่าวกระตุ้นเตรียมต่อสู้กับผังปานอย่างเปิดเผย นางยังมีความรู้สึกว่า น้ำเสียงของหลวงจีนกระบี่นอกจากพร้อมยอมตาย ยังแฝงความท้อแท้ทอดอาลัยชนิดหนึ่ง

ผู้ใดสร้างความท้อแท้แก่หลวงจีนกระบี่ถึงเพียงนี้?

ผังปานค่อยให้ความสำคัญต่อหลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ผู้มาใช่เป็นหลวงจีนปู้เส่อ ผู้เป็นศิษย์ของหลวงจีนเจี๋ยแจหรือไม่?"

ใบหน้าอันหมดจดของหลวงจีนกระบี่สงบราบเรียบอย่างประหลาด ประนมมือกล่าวว่า

"อาจารย์เรามรณภาพใต้เงื้อมมือผู้อาวุโส นับถึงตอนนี้เป็นเวลาสามสิบปีห้าเดือนกับอีกหกวัน อาตมาไม่กล้าลืมเลือนแม้ชั่วครู่ชั่วยาม"

ผังปานผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราความจริงไม่เห็นสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์อยู่ในสายตา ตอนนี้ดูท่าเราผิดแล้ว"

พลันหัวร่อออกมา กล่าวราวรำพึงกับตัวเองว่า

"นี่ก็ยากตำหนิ เคล็ดวิชาเส้าหลินกับยอดวิชาอลงกรณ์ผสมผสานเป็นของใหม่ นับว่าไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน"

นักพรตเสี่ยวปั้นหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสผิดอย่างมีเหตุผล ผิดอย่างมีเหตุผล"

ผังปานไม่แยแสสนใจนักพรตเสี่ยวปั้น เพ่งตาเจิดจ้าจับจ้องมองหลวงจีนกระบี่ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านก้าวล้ำหน้าเซียนไม่แก่เฒ่ากับหลวงจีนไร้คำนึงกลายเป็นอันดับหนึ่งแห่งสหพันธ์แปดสำนัก"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"ที่แล้วมาผู้อาวุโสไฉนนึกดูแคลนอาตมา?"

ผังปานยิ้มตอบกล่าวว่า

"เพียงคำถามนี้ แสดงว่าท่านบรรลุถึงขอบเขตขั้นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแล้ว"

พลางกวาดตาผ่านหน้ายอดฝีมือเมล็ดพันธุ์อื่น ในจำนวนนี้นับเซียะฟงคับข้องใจที่ผังปานให้การยกย่องหลวงจีนกระบี่ถึงเพียงนี้ ส่วนผู้อื่นบ้างตื่นตระหนกบ้างลิงโลด แต่ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย แสดงว่าไม่เข้าใจคำโต้ตอบระหว่างหลวงจีนกระบี่กับผังปาน

สุดท้ายสายตาของผังปานหยุดนิ่งบนใบหน้าของฉินเมิ่งเหยา ซึ่งนั่งสงบอยู่บนเรือ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"วันนี้เราประสบความตื่นตะลึงสองประการ หนึ่งคือเมิ่งเหยา"

จากนั้นเหลียวหน้าไปยังหลวงจีนกระบี่ กล่าวเสริมว่า

"อีกประการหนึ่งคือท่าน"

หลวงจีนกระบี่เงียบงันไม่กล่าววาจา คล้ายรอให้ผังปานบอกสาเหตุที่นึกดูแคลนท่านออกมา

ผังปานทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราที่ดูแคลนท่าน มีเหตุผลสามประการ"

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อาตมาเพียงคาดเดาเหตุผลได้สองประการ ขอผู้อาวุโสประทานบอกประการที่สาม"

คราครั้งนี้แม้แต่เซียะฟงก็บังเกิดความตื่นเต้นตระหนกต่อสติปัญญาของหลวงจีนกระบี่ขึ้นมา

ผังปานกับหลวงจีนกระบี่พอพบหน้า ก็ทำสงครามคารมกัน

ผังปานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เหตุผลประการแรกคือ เคล็ดวิชาเส้าหลินเน้นที่ไร้คำนึงไร้กามคุณ ส่วนเคล็ดวิชาอลงกรณ์กลับตรงกันข้าม มุ่งเน้นความสุขทางเพศรส มิคาด..."

พลางสั่นศีรษะยิ้มอีกครา หวินฉังแห่งชาติตระกูลปัญญาชนกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ปรมาจารย์มารหมายความว่า เคล็ดวิชาฝึกฝีมือที่ต่างกันสองประการ ไม่สามารถหลอมรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกระมัง?"

ผังปานกวาดมองนางแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เราเพียงคิดไม่ถึงว่า หลวงจีนกระบี่จะค้นพบเคล็ดลับของสองที่สุดรวมเป็นหนึ่ง"

สองที่สุดรวมเป็นหนึ่งเป็นเคล็ดลับของการฝึกฝีมือชนิดหนึ่ง กล่าวคือหากสามารถหลอมรวมพลังที่ตรงกันข้าม เช่นหยางกับหยินแกร่งกร้าวกับอ่อนหยุ่นเข้าด้วยกัน ต้องทรงอานุภาพกว่าสุดแกร่งกร้าวสุดอ่อนหยุ่นเพียงสถานเดียว

แต่ว่าหลักทฤษฎีส่วนหลักทฤษฎี น้อยคนที่ฝึกปรือวิชาพิสดารเช่นนี้ได้ ผังปานเปรียบเปรยเคล็ดวิชาเส้าหลินกับตำหนักอลงกรณ์เป็น

สองที่สุดรวมเป็นหนึ่ง นับว่าเปรียบเปรยอย่างแยบคาย พร้อมกับอธิบายว่าหยั่งความตื้นลึกหนาบางของพลังฝีมือหลวงจีนกระบี่ไม่ออก

ผังปานกล่าวสืบต่อ

"เหตุผลประการสองคือ หลวงจีนกระบี่เมื่อเกิดความคิดแก้แค้นแสดงว่าคิดหวังกระทำ ไหนเลยบรรลุถึงขอบเขตไร้ซึ่งการกระทำได้ มิคาดหลวงจีนกระบี่กลับมองทะลุซึ้งว่า ในโลกหล้าไม่มีเรื่องใดมิใช่ 'พุทธะ' ไม่มีวัตถุธาตุใดมิใช่ 'พุทธะ' ทำให้เราต้องประเมินค่าของมันใหม่"

ทุกผู้คนรับฟังจนยอมรับนับถือทั้งปากและใจ ผังปานมีมุมมองทั้งสองประการนี้ แสดงว่าสายตาของมันมองทะลุถึงความจริงลวงทางโลก ทั้งมีจิตใจที่เปิดกว้าง แม้แต่ศัตรูที่ไม่ใช่คู่มือของมัน ยังให้การยกย่องถึงเพียงนี้

หลวงจีนกระบี่ยิ้มอย่างถ่อมตน กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสโปรดบอกเหตุผลประการที่สาม"

ผังปานแหงนมองท้องฟ้าราตรี ระบายลมจากปากยาวๆ สั่นศีรษะอีกครา กล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

"เหตุผลประการที่สามสามารถตบตาทุกผู้คน แต่ไม่อาจปกปิดท่าน ใช่หรือไม่?"

ทุกผู้คนบังเกิดความประหลาดใจ ฉินเมิ่งเหยาไฉนเป็นหนึ่งเดียวที่ล่วงรู้เหตุผลนอกเหนือจากผังปาน

ฉินเมิ่งเหยาหลบสายตาของผังปาน มองดูกิ่งหลิวที่ยื่นออกจากฝั่ง กล่าวว่า

"ดูจากท่าทีปรมาจารย์มาร เมิ่งเหยาพอคาดเดาได้สามส่วน"

ผังปานมองดูหลวงจีนกระบี่ ตวาดว่า

"ด่านความรักยากผ่านได้ สหาย"

นับแต่ปรากฏกาย หลวงจีนกระบี่รักษาความสงบนิ่งตลอดมา

ยามนั้นพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สบสายตากับผังปาน กล่าวว่า

"เพียงคำพูดนี้ คืนนี้อาตมาไม่ว่าเป็นหรือตาย ก็ไม่เสียทีที่เดินทางมา ผู้อาวุโสเชิญ"

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังกระบี่ที่สะพายอยู่กลางหลังหลวงจีนกระบี่

กระบี่ของยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งสหพันธ์แปดสำนัก สามารถเอาชัยกับผังปานที่รับบาดเจ็บหรือไม่?

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างฝ่ายธัมมะกับผังปานจะบรรลุถึงขั้นแตกหัก

เกาะมังกรพิโรธ

ที่ข้างหอสังเกตการณ์ซึ่งเกิดเหตุร้าย บุคคลสำคัญของพรรคมังกรพิโรธหลายคนรวมตัวกัน แสดงว่ามีเรื่องสำคัญคิดหารือ

ซ่างกวนอิงรั้งสายตากลับจากเหล่าบริวารพรรคมังกรพิโรธหลายสิบคนที่ออกค้นหาร่องรอยศัตรู มองดูตี้หวี่สือที่สงบปากคำอยู่ด้านข้าง กล่าวว่า

"เหลิงเอี้ยนคิดบุกเกาะมังกรพิโรธหรือ?"

พลางชูจดหมายในมือขึ้น กล่าวว่า

"จดหมายที่ไม่มีเนื้อในฉบับนี้หมายความว่าอย่างไร?"

ตี้หวี่สือไม่ตอบคำถามซ่างกวนอิง หันไปเรียนถามผู้อาวุโสที่รองจากล่างฟานหวินคือหลิงจ้านเทียนว่า

"ท่านอารองมีความเห็นอย่างไร?"

หลิงจ้านเทียนกวาดตาผ่านหน้าผังกว่อจือกับเหลียงชิวเว่ยที่อยู่ด้วย กล่าวว่า

"นอกจากเหลิงเอี้ยนเสียสติ ไม่เช่นนั้นไหนเลยกล้าบุกเกาะมังกรพิโรธที่กระบี่คลุมวรุณประจำอยู่"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"แต่นี่ไม่ถึงกับเป็นไปไม่ได้ ผู้คนที่นครหลวงไม่เห็นใครอยู่ในสายตา อาจประเมินเพลงกระบี่และภูมิปัญญาของพี่ใหญ่ต่ำทรามไป ลงมือปฏิบัติการอย่างหน้ามืดตามัว"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"แต่เช่นนี้ต้องตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าเหลิงเอี้ยนมิใช่ศิษย์ของผังปาน"

ดวงตาหลิงจ้านเทียนทอแววชื่นชม ทั้งนี้เพราะหากเหลิงเอี้ยนเป็นศิษย์ของผังปาน ย่อมทราบว่าล่างฟานหวินเป็นยอดฝีมือที่แม้กระทั่งผังปานยังไม่กล้าดูแคลน

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านล่างไฉนทิ้งคำพูดว่า 'ศัตรูต้องการหาล่างฟานหวิน' เล่า?"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"ท่านอาล่างอาจดูออกว่าศัตรูเจาะจงมาหาเขาจึงทิ้งคำพูดเช่นนี้เอาไว้"

ผังกว่อจือร้องโพล่งว่า

"นี่ใช่หมายความว่าเหลิงเอี้ยนมิใช่ศิษย์ของผังปานหรือไม่ ทั้งนี้เพราะด้วยฝีมือของผังปานหรือท่านอาล่าง ไม่ว่าขุดหลุมพรางกับดักใดล้วนไม่มีประโยชน์"

มันติดสอยห้อยตามล่างฟานหวินนานปี ย่อมทราบความร้ายกาจของล่างฟานหวินเป็นอย่างดี

ตี้หวี่สือหน้าตาเคร่งเครียด กล่าวช้าๆ ว่า

"ปัญหาหนักหนากว่าที่คาดคิดไว้ หากฝ่ายตรงข้ามคิดชักจูงท่านอาล่างไป ตอนนี้นับว่าแสดงฝีมือให้ประจักษ์ อย่างนั้นพวกเรามี

ปัญหาด้านความปลอดภัยภายในแล้ว"

ทุกผู้คนพากันผงกศีรษะ

ควรทราบว่าลักษณะเด่นของพรรคมังกรพิโรธคือ ตั้งอยู่บนเกาะที่รักษาความลับไว้เป็นอย่างดี ตอนนี้ศัตรูไม่เพียงลอบขึ้นเกาะมา ฆ่าคนแล้วจากไป ทั้งยังสร้างสถานการณ์ให้ล่างฟานหวินเป็นคนประสบพบเหตุ นี่แสดงว่าภายในเกาะมังกรพิโรธมีไส้ศึกที่ติดต่อกับศัตรู มิหนำซ้ำยังมีตำแหน่งไม่ต่ำทราม

หลิงจ้านเทียนขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่นับว่าประหลาดแท้ หากเป้าหมายหลักของเหลิงเอี้ยนอยู่ที่เกาะมังกรพิโรธ ไม่ควรหงายไพ่ในขณะที่ยังไม่ถึงเวลาเช่นนี้ ให้พวกเราระวังป้องกันล่วงหน้า เพราะหากคิดล่อลวงพี่ใหญ่ออกจากเกาะ ยังมีวิธีอื่นอีกมากนัก"

จากนั้นกล่าวถามตี้หวี่สือว่า

"หวี่สือท่านมีความเห็นอย่างไร?"

ตี้หวี่สือขบคิดแล้วกล่าว

"ท่านอารองตั้งข้อสังเกตที่ลึกซึ้ง ไม่ว่าเหลิงเอี้ยนเป็นศิษย์ผังปานหรือไม่ ล้วนไม่มีเหตุผลที่ไม่รอให้ผังปานกับท่านอาล่างพิสูจน์ผลแพ้ชนะแล้วค่อยลงมือ ดังนั้นความเคลื่อนไหวของเหลิงเอี้ยนครั้งนี้ต้องมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง ท่านอาล่างก็ดูออก จึงรุดไปตามแผน หนทางเฉพาะหน้าคือรักษาความสงบภายใน ต่อต้านภัยอันตรายจากภายนอกพร้อมกัน จึงไม่ถูกบีบบังคับให้ตกอยู่ในสภาพตั้งรับ"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"หวี่สือท่านคงมีแผนเป็นมั่นเหมาะ ไม่ทราบจะรักษาความสงบภายใน ต่อต้านภัยอันตรายจากภายนอกอย่างไร?"

ตี้หวี่สือแหงนมองท้องฟ้าราตรี ระบายลมจากปากยาวๆ ภาวนา

ให้ฟ้าดินคุ้มครองดาบไวชิฉางเจิง ไม่เช่นนั้นต่อให้มันวางแผนอย่างไร ก็ยากที่จะดำเนินการได้

มาตรว่าตอนนี้หานป๋อจะตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังลอบทอดถอนชมเชยในใจ

ในกระโจมอันกว้างขวาง ปูลาดด้วยพรมขนแกะอันหนานุ่ม ถักทอเป็นลวดลายเลิศหรู ใจกลางกระโจมจัดตั้งโต๊ะเตี้ย วางผลไม้หลายถาดส่งกลิ่นหอมยวนใจ ทั้งที่มุมของกระโจมพับผ้าห่มเรียบร้อย วางหมอนหนุนทั้งทรงกลมและรูปสี่เหลี่ยม ให้ความรู้สึกอบอุ่นและสุขสบาย

ประตูคลังเสบียงถูกเปิดออก แสงไฟสาดลอดผ่านกระโจมเข้ามา

หานป๋อฟุบร่างบนพรมอันหนานุ่มเหลียวหน้ามอง เห็นเงาร่างสูงโปร่งของสตรีสองนาง นางถือโคมกระดาษเดินมาที่กระโจม

หานป๋อแตกตื่นจนรีบมุดไปยังกองผ้าห่มที่มุมกระโจม

มันนอนหนุนพรมอันนุ่มนิ่ม เบื้องบนทับไว้ด้วยผ้าห่มหนาหนัก นึกโชคดีที่เลือกสถานที่หลบภัยรักษาบาดเจ็บได้ แต่ต้องภาวนาให้หญิงสาวที่มีรูปร่างยวนยั่วใจทั้งสองนางนี้ อย่าเลือกซอกมุมแห่งนี้เป็นที่นอน

มันเริ่มเข้าสู่ภาวะ “หายใจในครรภ์” ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษของครรภมาร มาตรว่าหยุดหายใจทางจมูกปาก แต่ไม่มีอาการอึดอัด ดวงจิตเข้าสู่ภวังค์สงบนิ่ง พลังลมปราณภายในกายเริ่มรวมตัวที่จุดตันเถียนท้องน้อย

ในกระโจมกลับบังเกิดเสียงเปลี่ยนเสื้อผ้าดังสวบสาบขึ้น

ห้วงสมองหานป๋อปรากฏภาพหญิงสาวที่มีส่วนโค้งส่วนเว้าชวนรัดรึงสองนางเปลื้องเสื้อผ้าแก้สายรัดออก รู้สึกร้อนวูบที่ใต้ท้องน้อย พลังลมปราณคล้ายหมื่นม้าวิ่งตะบึง เส้นชีพจรเบ่งพองขึ้น ยามตื่น

ตระหนกรีบสงบจิตระงับใจ ค่อยรอดพ้นจากชะตากรรมธาตุไฟเข้าแทรก

ที่นอกผ้าห่มบังเกิดสุ้มเสียงหวานปานน้ำผึ้ง กล่าวกระซิบกระซาบเสียงหนึ่งดังว่า

"พี่ปี้เมิ่ง ท่านคาดว่าพวกเราจะมีชีวิตถึงยามฟ้าสางหรือไม่?"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กระโจมอันเลิศหรูนี้แม้ประหลาดพิกล แต่ก็แฝงบรรยากาศชวนวาบหวาม ไม่บันดาลให้ผู้คนนึกถึงการฆาตกรรมและความตาย มิคาดหญิงสาวที่เบื้องนอกพอเอ่ยปาก กลับหวั่นวิตกว่าไม่มีชีวิตถึงยามฟ้าสาง

หญิงสาวนามปี้เมิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"โหยวโหยว พวกเราล้วนเป็นคนชะตาอาภัพ ขณะที่เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) โปรดปราน พวกเราได้เสพสุขวาสนา ยามใดที่เขาอารมณ์ไม่ดี ก็ระบายโทสะใส่พวกเรา..."

โหยวโหยวนั้นส่งเสียงดังกว่าเดิมเล็กน้อย กล่าวด้วยความพลุ่งพล่านว่า

"ระบายโทสะ? ในพวกเราทั้งแปดถูกฆ่าไปหกคน ที่อนาถที่สุดคือซุนฮัว ถูกเขาฟาดโบยตายทั้งเป็น ข้าพเจ้ากลับภาวนาให้น้ำชาพิษของซุนฮัวถ้วยนั้นสามารถฆ่าเขา พวกเราอย่างมากตกตายพร้อมกับเขา"

ปี้เมิ่งแสดงว่าขวัญอ่อนกว่ามากนัก กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"อย่าได้กล่าวแล้ว หากถูกเขาได้ยินคงจบสิ้นกัน รีบจุดกำยานหอมเถอะ ไม่เช่นนั้นไม่ทราบว่าเขาจะทรมานพวกเราอย่างไร"

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโลหะกระทบกันเบาๆ ชั่วครู่ปรากฏกลิ่นหอมอบอวล แม้แต่หานป๋อในผ้าห่มผืนพรม ยังสูดได้กลิ่นหอมรำไร

พวกนางหันไปซุบซิบกันอีก หานป๋อแม้เห็นอกเห็นใจหญิงสาวที่ไม่รู้ถูกเจ้าสำนักใดควบคุมไว้ทั้งสองนาง แต่ตนเองยังเอาตัวไม่รอด

ได้แต่รวบรวมสติสมาธิรักษาอาการบาดเจ็บ รอจนทุเลาจากอาการบาดเจ็บ อาจสามารถช่วยเหลือพวกนางได้

สุ้มเสียงเบื้องนอกเบาลงทีละน้อย นี่มิใช่หญิงสาวที่เบื้องนอกทั้งสองยุติการสนทนา หากแต่สติสมาธิของหานป๋อเริ่มรวมรั้งเข้าสู่ภายใน สู่ภาวะหายใจในครรภ์อันพิสดาร

นี่เป็นความสำเร็จที่ผู้ฝึกปรือวิชาบู๊กับผู้ที่บำเพ็ญภาวนาชั้นเซียนใฝ่ฝันบรรลุถึง จากการฝึกปรือในภายหลังเข้าสู่พลังธาตุธรรมชาติ ถึงแม้ว่าหานป๋อได้รับพันธุมาร แต่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสู่ธาตุธรรมชาติ คิดไม่ถึงภายใต้ความต้องการรักษาบาดเจ็บ ในผ้าห่มอันอบอุ่น บวกกับกลิ่นหอมรมใส่ บังเอิญเข้าสู่จุดแรกเริ่มของพลังธาตุธรรมชาติ ซึ่งประเด็นสำคัญอยู่ที่ "ความบังเอิญ" หากมุ่งมั่นตั้งใจกลับไม่บรรลุ

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด พลันแว่วเสียงแค่นอย่างเย็นชากระทบโสต หานป๋อฟื้นคืนสติมา พบว่าพลังภายในสมบูรณ์เปี่ยมล้นปลอดโปร่งอย่างบอกไม่ถูก เมื่อตรวจสอบอาการบาดเจ็บนอกจากเส้นชีพจรติดขัดอยู่ภายใน แทบไม่มีวี่แววรับบาดเจ็บมาก่อน สร้างความยินดียิ่ง

ได้ยินหญิงสาวนามปี้เมิ่งกล่าวว่า

"เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) ยกโทษให้แก่พวกเราเถอะ"

เจ้าสำนักนั้นนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

ปี้เมิ่งแตกตื่นจนร้องเสียงแหบพร่าว่า

"โหยวโหยว ยังมิรีบวิงวอนขอร้องเหมินจู่อีก"

โหยวโหยวแสดงว่าเด็ดเดี่ยวกว่า กลับปิดปากสนิท

เจ้าสำนักนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชาอีกคำหนึ่ง

หานป๋อใจหายวาบ สุ้มเสียงคนผู้นี้แฝงพลังกล้าแข็ง แสดงว่าเป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ ต่อให้ตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ ยังมิใช่คู่มือ

อีกฝ่าย อย่าว่าแต่อาการบาดเจ็บของตนเองยังไม่ทุเลาทั้งสิ้น หากประมือคงพ่ายแพ้แน่นอน

ที่เบื้องนอกเป็นความนิ่งเงียบที่น่าอึดอัด มีแต่เสียงฟันในปากปี้เมิ่งกระทบกันด้วยความหวาดหวั่น

หานป๋อลอบทอดถอนใจ หากเจ้าสำนักนั้นคิดฆ่าคนจริงๆ ตนเองได้แต่เสนอหน้าออกไป ไม่เช่นนั้นคงเผชิญการติเตียนจากมโนธรรมไปชั่วชีวิต

มิคาดเจ้าสำนักนั้นทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เราไหนเลยโทษว่าพวกเจ้า หากจะโทษว่าต้องโทษว่าเรา หากแม้นค่ำคืนนั้นเราสามารถผนึกกำลังกับถันอิงโส่วจู่โจมใส่ล่างฟานหวินยังไม่ทราบว่าผลแพ้ชนะจะเป็นอย่างไร อย่างมากก็ต่อสู้จนตัวตาย ยังดีกว่าชื่อเสียงย่อยยับ กูจู๋ยังนำสิบสองชนรื่นรมย์ไปจากเรา เป็นเหตุให้เราอารมณ์ฉุนเฉียว พลั้งมือฆ่าพวกเจ้าหกคน"

ปี้เมิ่งคิดไม่ถึงว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ ร้องเรียก "เหมินจู่" คำหนึ่ง

ยามนี้หานป๋อทราบแล้วว่า คนในกระโจมเป็นหนึ่งในสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม...เจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียน ดังนั้นนึกชมเชยวาสนาตัวเองมิได้ลงมือโดยผลีผลาม

เจ้าสำนักรื่นรมย์ทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"พวกเจ้าไม่ต้องกล่าวแล้ว เมื่อครู่เราแอบอยู่ด้านหลังพวกเจ้าได้ยินทุกถ้อยคำของพวกเจ้า"

ปี้เมิ่งกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เหมินจู่ พวกเรา..."

เจ้าสำนักรื่นรมย์กล่าวว่า

"มิต้องเป็นห่วง เราบอกแต่แรกแล้วว่าไม่โทษว่าพวกเจ้า

โอ ในแปดสนมรื่นรมย์นับพวกเจ้าทั้งสองงดงามที่สุด เป็นที่โปรดปรานของเราที่สุด ดังนั้นต่อให้ตอนที่เราร่ำดื่มเมามาย บังเกิดความหงุดหงิดโกรธแค้น ก็ไม่ฆ่าพวกเจ้าเป็นการระบายโทสะ"

ปี้เมิ่งตะกุกตะกักว่า

"เหมิน...จู่ หาก...หากท่านเป็นเช่นกาลก่อน พวกข้าพเจ้ากับโหยวโหยวย่อมปรนนิบัติท่านดุจเดิม และไม่นินทาลับหลังท่าน ใช่หรือไม่ โหยวโหยว?"

คำพูดตอนท้ายย่อมกล่าวกับโหยวโหยว โหยวโหยวก็กล่าวเบาๆ ว่า

"ถูก...ถูกแล้ว"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ถามว่า "จริงหรือ?" จากนั้นทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"แต่ว่าเราไม่อาจหักใจเหนี่ยวรั้งพวกเจ้าไว้อีกต่อไป อย่าว่าแต่เรากับล่างฟานหวินเพาะความแค้นที่ไม่อาจไกล่เกลี่ยเลิกราได้ ดังนั้นเราตกลงใจปล่อยพวกเจ้าไป"

หานป๋อที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ผ้าห่มรับฟังจนลอบผงกศีรษะ นี่นับเป็นวิธีแก้ไขที่ดีที่สุด

ปี้เมิ่งยินดียิ่ง คุกเข่าลงร้องว่า

"ขอบคุณเหมินจู่"

โหยวโหยวกลับไม่มีปฏิกิริยาใด

ทันใด รังสีการฆ่าฟันแผ่ซ่านออก

หานป๋อรู้สึกได้ในบัดดล แต่ไม่ทันมีปฏิกิริยาตอบสนองอันใด

แว่วเสียงฝ่ามือฟาดใส่ศีรษะดังฉาด จากนั้นเป็นเสียงกะโหลกศีรษะแตกดังขึ้น ไม่ทราบเป็นหนึ่งในสองหญิงสาวใดถูกฝ่ามือฟาดใส่ ไม่ทันส่งเสียงกรีดร้องก็จบชีวิตไป

หานป่อบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม คาดฝันไม่ถึงว่าเจ้าสำนักรื่นรมย์กลับกลอกถึงเพียงนี้ ขณะจะโถมออกไป พลันพบว่ารังสีการฆ่าฟันสลายสูญ ทราบว่าเจ้าสำนักรื่นรมย์ไม่ฆ่าคนอีก จึงหักห้ามความคิดโถมออกไปโดยวู่วาม รอโอกาสซุ่มจู่โจมใส่

เจ้าสำนักรื่นรมย์แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"เพียงทดสอบก็ทดสอบทราบว่าเจ้าคิดไปจากเรา ฮาฮา ความจริงเราเพิ่งมาถึง ไหนเลยได้ยินพวกเจ้านินทาเราอย่างไร?"

จากนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ยังคงเป็นเจ้าดีที่สุด"

โหยวโหยวตัดใจกล่าวว่า

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

เจ้าสำนักรื่นรมย์งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"เจ้าไม่กลัวตายหรือ?"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"หากต้องอกสั่นขวัญผวาทั้งวันและคืน มิสู้ตายเสียให้สิ้นเรื่องราว"

เจ้าสำนักรื่นรมย์กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"แต่เจ้าไม่ทราบว่าเรามีวิธีการทำให้เจ้ามีชีวิตมิสู้ตกตายหรือ?"

โหยวโหยวกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านลงมือเถอะ"

เมื่อเป็นเช่นนี้แม้แต่หานป่อก็ประหลาดใจ ไม่ว่าผู้ใดล้วนนึกได้ว่า เจ้าสำนักรื่นรมย์มีวิธีการทำให้ผู้คนมีชีวิตมิสู้ตกตาย โหยวโหยวอาศัยอะไรปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึง?

นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด คาดเดาว่าโหยวโหยวคงมีหนทางฆ่าตัวตายชนิดหนึ่ง สามารถยุติชีวิตตัวเองก่อนที่เจ้าสำนักรื่นรมย์จะ

ลงมือ เพียงแต่ความคิดฆ่าตัวตายของโหยวโหยวไม่เด็ดเดี่ยวถึงเพียงนั้น ไม่เช่นนั้นสมควรเคลื่อนไหวตั้งแต่แรกแล้ว

หานป๋อรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา หากตนเองโถมออกไปโดยผลีผลาม ย่อมกระตุ้นให้เจ้าสำนักรื่นรมย์บังเกิดปฏิกิริยา หากเป็นเหตุให้โหยวโหยวเข้าใจผิด ชิงฆ่าตัวตาย ไยมิใช่ย่ำแย่แล้ว?

แว่วเสียงเจ้าสำนักรื่นรมย์ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราสามารถหักใจฆ่าพวกนาง แต่ไหนเลยหักใจฆ่าเจ้าได้ เจ้ามิใช่ไม่ทราบว่าเรารักถนอมเจ้าที่สุด"

หานป๋อลอบร้องผิดท่า ที่ตนเองนึกได้ จิ้งจอกเฒ่าตัวนี้ไหนเลยไม่ทันนึกถึง ตอนนี้ย่อมต้องหาทางยับยั้งมิให้โหยวโหยวฆ่าตัวตาย

โหยวโหยวกรีดร้องว่า

"อย่าได้เข้ามา"

เจ้าสำนักรื่นรมย์คล้อยตามว่า

"ตกลง เราไม่เข้าไป เรามิเพียงไม่เข้าไป ยังจะถอยห่างไป เจ้าพอใจหรือไม่?"

ลมหายใจของโหยวโหยวพลันกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

หานป๋อฉุกใจคิด ทราบว่าโหยวโหยวเฉลียวฉลาดยิ่ง ล่วงรู้แผนการของเจ้าสำนักรื่นรมย์ ดังนั้นตัดสินใจฆ่าตัวตาย

มันขณะจะเลิกผ้าห่มโถมออกไป ตำแหน่งที่เจ้าสำนักรื่นรมย์ยืนอยู่ พลันปรากฏพลังลมสายหนึ่งขยายวงออกมาตามผืนพรม ตนเองไม่ทันระวังถูกพลังแล่นใส่กลางหลัง จนครึ่งซีกร่างชาด้าน

แว่วเสียงกรีดร้องดังขึ้น จากนั้นเป็นเสียงร่างของโหยวโหยวล้มลงบนผืนพรม หากเปรียบกับหานป๋อ นางย่อมเป็นรองมากนัก

เจ้าสำนักรื่นรมย์เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"นางแพศยากลับคิดก่อกวน ไยไม่ครุ่นคิดว่าเราม่ออี้เสียนเป็น

ชนชั้นใด...เอ๊ะ ที่แท้เจ้าซ่อนเข็มพิษ คงคิดใช้ลอบสังหารเรา ใช่หรือไม่?"

หานป๋อโคจรพลังอย่างเงียบงัน อาการชาด้านก็ทุเลาลงกว่าครึ่ง ในใจลอบตื่นตระหนกต่อวิชายืมวัตถุถ่ายทอดพลัง ทั้งลอบตำหนิตัวเองชะล่าใจ หากเป้าหมายของเจ้าสำนักรื่นรมย์เป็นมัน คืนนี้คงพบกับความพ่ายแพ้แล้ว

มันตกลงใจว่า ขอเพียงร่างกายกลับคืนสู่สภาพเดิม จะลงมือในบัดดล

เจ้าสำนักรื่นรมย์ส่งเสียงดังพิกลว่า

"เหตุใดไม่ส่งเสียง...อ้อ คาดว่าคงร่างชาด้าน ให้เรานวดเฟ้นแก่เจ้าเถอะ"

ต่อจากนั้นเป็นเสียงฝ่ามือสัมผัสกับเรือนร่างดังขึ้น เพียงชั่วขณะโหยวโหยวก็ครวญครางออกมา ร้องเสียงสั่นเครือว่า

"อย่า...อย่ากระทบถูกข้าพเจ้า ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

เจ้าสำนักรื่นรมย์หัวร่ออย่างชั่วช้าลามกกล่าวว่า

"ต่อให้เจ้าเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวเพียงไหน ก็ไม่อาจทนรับการปลุกเร้าจากวิชารื่นรมย์ของเรา อย่าว่าแต่เจ้าเพียงเป็นหญิงร่าน ชมชอบให้บุรุษลูบคลำตำแหน่งใด เราทราบกระจ่างกว่าผู้ใด"

เสียงครวญครางที่ชวนกระสันรัญจวนของโหยวโหยวยิ่งดังกว่าเดิม ส่งเสียงหอบหายใจกว่าเดิม

หานป๋อบันดาลโทสะ เจ้าสำนักรื่นรมย์ผู้นี้ต่ำช้าสามานย์จริงๆ พร้อมกันนั้นคาดคิดว่า ก่อนที่เจ้าสำนักรื่นรมย์จะหยามย่ำยีโหยวโหยว คงไม่ลงมือด้วยอำมหิต ขอเพียงตนเองเล็งหาโอกาสลงมือลอบทำร้าย จะมีความหวังประสบผล

ขลุ่ยของหลิวเหยาจีเลานั้นร้ายกายยิ่ง จนบัดนี้เส้นชีพจร

ครึ่งซีกร่างของมันยังติดขัดไม่สะดวก ซึ่งความจริงหากหลิวเหยาจีทราบว่าหานป๋อทุเลาหายดีกว่าครึ่งในเวลาอันรวดเร็วเช่นนี้ คงแตกตื่นจนอ้าปากค้างแล้ว

เสียงคว้ากของเสื้อผ้าถูกฉีกขาดดังขึ้น

แว่วเสียงกรีดร้องคราหนึ่ง เมื่อปรากฏเรือนร่างอันอ่อนนุ่มของสตรีล้มลงบนผ้าห่มที่หานป๋อซ่อนตัวอยู่

โหยวโหยวที่กรีดร้องออกมา เพราะรู้สึกได้ว่าใต้ผ้าห่มมีคน

หานป๋อฉุกใจได้คิด ยื่นมือผลักเบาๆ ร่างของโหยวโหยวก็กลิ้งลงจากผ้าห่มตกลงบนผืนพรม นอนอยู่ข้างกายมัน

หานป๋อซ่อนตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม ย่อมไม่เห็นร่างเปลือยเปล่าของโหยวโหยว แต่เพียงนึกถึงยังรู้สึกเร้าใจยิ่ง

ตั้งแต่เล็กจนโตมันไม่เคยเห็นเรือนร่างของสตรีมาก่อน โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่นับว่าช่วยให้มันได้เปิดหูเปิดตา ยามนี้สำหรับกับโหยวโหยวซึ่งเพียงกั้นด้วยผ้าห่มกองหนึ่ง ย่อมชวนให้คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย

เจ้าสำนักรื่นรมย์แสยะยิ้มกล่าวว่า

"นางแพศยา ให้เราจัดการเจ้าจนปางตายก่อน ค่อยนึกดูว่าจะทรมานเจ้าอย่างไร ฮาฮาฮา"

จากนั้นเป็นเสียงลมคุกคามเข้ามา

หานป๋อไม่รีรอชักช้าอีกต่อไป ยื่นมือออกนอกผ้าห่ม ทาบกับแผ่นหลังเปลือยเปล่าอันเรียบลื่นของโหยวโหยว ตวาดเบาๆ ว่า

"ฟาดฝ่ามือ"

โหยวโหยวแม้ทราบว่าในผ้าห่มซ่อนไว้ด้วยผู้คน แต่พอถูกฝ่ามือทาบกับกลางหลัง ยังสะดุ้งเฮือกหนึ่ง จากนั้นรู้สึกมีพลังแล่นเข้ามาตามเส้นชีพจนเข้าสู่ร่าง ถ่ายทอดถึงมือขวา จากนั้นเห็นร่างอ้วนฉุอันทุเรศอัปลักษณ์ของเจ้าสำนักรื่นรมย์โถมทับลงมาดุจภูเขาลูกหนึ่ง พานตัดใจ

ฟาดฝ่ามือออก พอดีฟาดถูกทรวงอกเจ้าสำนักรื่นรมย์

ในเสียงแผดร้องคำหนึ่ง เจ้าสำนักรื่นรมย์หมุนคว้างออกไปดุจใบไม้ใบหนึ่ง ใบหน้าอวบอ้วนกระตุกบิดเบี้ยวทอแววเหลือเชื่อ

ขณะเดียวกันผ้าห่มที่พับเรียบร้อยพลันลอยหวือขึ้น ครอบใส่เจ้าสำนักรื่นรมย์ดุจก้อนเมฆอันหนาหนัก เมื่อแผ่นหลังมันกระทบพื้น ผ้าห่มหลายผืนก็คลุมทับใส่มัน

หานป๋อดีดตัวขึ้น โหยวโหยวเห็นอย่างชัดเจนว่ามันลอยตัวอยู่เหนือร่างเจ้าสำนักรื่นรมย์ที่ถูกผ้าห่มคลุมทับไว้ กราดฟาดสองมือลงปรากฏพลังลมปกคลุมทั่วกระโจม โคมไฟที่จุดอยู่ดับวูบไป

เสียงโครมเมื่อหานป๋อฟาดใส่ผ้าห่ม น่าเสียดายที่ไม่ได้ฟาดถูกร่างอ้วนฉุของเจ้าสำนักรื่นรมย์ หากแต่ปะทะกับฝ่ามืออวบอ้วนที่ทะลุผ้าห่มออกมาของมัน

หานป๋อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ร่างดีดกระดอนขึ้นไป เส้นชีพจรซึ่งรับความกระทบกระเทือนอยู่ก่อนกลายเป็นปวดแปลบชาด้าน ดีที่มันมีประสบการณ์จากการประมือกับโจรท่องโดดเดี่ยว ทราบว่าชนชั้นยอดฝีมือเช่นเจ้าสำนักรื่นรมย์มีลมปราณคุ้มครองกาย อย่าว่าแต่ตนเองหยิบยืมโหยวโหยวฟาดฝ่ามือพลังจึงลดทอนลง ประกอบกับไม่ได้ฟาดถูกจุดสำคัญของฝ่ายตรงข้าม แต่ยังคิดไม่ถึงว่าเจ้าสำนักรื่นรมย์สามารถตอบโต้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

ในความมืดแว่วเสียงลมดังหวือหวือ โหยวโหยวที่นอนอยู่ข้างกระโจม ไม่ทราบว่าทั้งสองประมือกันกี่กระบวนท่า

เสียงคราง หนักๆ สองเสียงแทบดังขึ้นโดยพร้อมเพรียง

หานป๋อกระเด็นกลับมาที่ข้างร่างเปลือยของโหยวโหยว สูดลมหายใจลึกๆ ติดต่อกัน แสดงว่ากำลังรวมพลังลมปราณ

ทางด้านเจ้าสำนักรื่นรมย์ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด ทำให้

ผู้คนคาดเดาไม่ออกว่าขั้นต่อไปมันคิดเคลื่อนไหวอย่างไร

โหยวโหยวบังเกิดความอบอุ่นใจขึ้น ชายหนุ่มผู้นี้ยามเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ยังไม่ลืมกลิ้งกลับมาข้างกายนาง เพื่อคุ้มครองนาง ไหนเลยไม่สร้างความตื้นตันใจแก่นาง

รู้สึกมีเสียงลมกดคุกคามเข้ามาอีก

๓:๖๗

โหยวโหยวรู้สึกว่าร่างเปลือยของตัวเองถูกชายหนุ่มพลิกกลับมาโอบอุ้มขึ้น จากนั้นพุ่งขวับไปเบื้องหน้า บรรลุถึงอีกมุมหนึ่งของกระโจม

ระหว่างนี้แว่วเสียงปะทะฝ่ามือดังติดต่อกันดุจประทัดแตก

การต่อสู้หยุดชะงักลงอีก

ผู้ที่ทำศึกทั้งสองล้วนนิ่งเงียบงันไป

โหยวโหยวถูกเจ้าสำนักรื่นรมย์รับตัวเป็นนางบำเรอตั้งแต่เล็ก ไม่เคยสัมผัสถูกบุรุษอื่นมาก่อน ยามนี้ถูกบุรุษที่มีรูปกายกำยำแข็งแรงโอบรั้งกับอ้อมอก นับเป็นรสชาติอีกแบบหนึ่ง ต้องยกมือโอบกอดอีกฝ่ายไว้อย่างลืมตัว

ตรงกันข้ามกับหานป๋อเฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวของเจ้าสำนักรื่นรมย์ หาล่วงรู้ถึงปฏิกิริยาของสตรีในอ้อมอกไม่

ยามนั้นมันทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ที่แตกตื่นคือผลการปะทะกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ ครึ่งซีกร่างของตัวเองแทบกลายเป็นสูญเสียความรู้สึก บวกกับต้องคุ้มครองสตรีในอ้อมอก จึงตกเป็นเบี้ยล่าง ที่ยินดีคือพลังลมปราณของเจ้าสำนักรื่นรมย์ไม่ลึกล้ำแกร่งกร้าวเท่าโจรท่องโดดเดี่ยวมาตรว่าตอบโต้ทันเวลา แต่ก็ซ้ำเติมอาการบาดเจ็บ ดังนั้นหลังจากโถมจู่โจมระลอกหนึ่ง ต้องโคจรพลังพักผ่อน

แว่วเสียงดังขวับโหยวโหยวใจหายวาบ ยื่นหน้าถึงข้างใบหูหานป๋อ ร้องบอกว่า

"พัดของมัน"

เจ้าสำนักรื่นรมย์แค่นเสียงอย่างเดือดดาล กล่าวว่า

"นางแพศยาที่กินในเอาใจออกห่าง"

หานป๋อแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"มันโกรธแค้นจนต้องใช้พัดดับเพลิงโทสะหรือ?"

พลันได้ยินเสียงเปิดประตูคลังเสบียงดังแอ๊ด

คนในกระโจมทั้งสามใจสั่นสะท้าน ในเวลาเช่นนี้ เป็นผู้ใดบุกรุกเข้าคลังเสบียงมา?

ฉินเมิ่งเหยามองดูหลวงจีนกระบี่ท้าสู้กับผังปาน กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หากพระคุณเจ้าคิดท้าสู้กับปรมาจารย์มาร ต้องผ่านด่านกระบี่ของเมิ่งเหยาก่อน"

เหล่ายอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ฝ่ายธัมมะล้วนงงงันวูบใหญ่

ในสายตาพวกมัน ต่อให้ฉินเมิ่งเหยาวางตัวเป็นกลาง ก็สร้างความไม่พอใจแก่พวกมันอยู่แล้ว อย่าว่าแต่ตอนนี้ยังคิดรับศึกแทนผังปาน

มีเพียงสามคนที่มีปฏิกิริยาที่แตกต่าง

บุคคลแรกคือหวินฉังแห่งชาติตระกูลวรรณศิลป์ ดวงตาทอแววครุ่นคิด วางมือลงบนหัวไหล่เสี้ยงชิงชิวผู้เป็นสามี สะกดความไม่พอใจของมันไว้

บุคคลที่สองคือนักพรตเสี่ยวปั้น ตอนแรกตื่นเต้นสงสัย จากนั้นดวงตาทอแววยกย่อง แสดงว่าดูออกว่าฉินเมิ่งเหยาตัดสินใจคุ้มครองเหล่ายอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ โดยไม่คำนึงถึงชื่อเสียงส่วนตัว

บุคคลที่สามคือหลวงจีนกระบี่

ควรทราบว่าการเรียกระดมยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ครั้งนี้ หลวงจีน

กระบี่ลงแรงแข็งขันที่สุด สาเหตุประการหนึ่งคือ คิดอาศัยศัตรูภายนอกกระตุ้นเกิดความสามัคคีภายใน ชะล้างความแตกแยกอันเนื่องมาจากการเสียชีวิตของเซียะชิงเหลียน มิคาดพอประมือกัน ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์หนึ่งตายหนึ่งพ่ายแพ้ ตกอยู่ในสภาพถูกกระทำ

ดังนั้นหลวงจีนกระบี่ท้าสู้กับผังปาน นอกจากคิดหยุดสถานะอันเลวร้าย ประการสำคัญคือคิดอาศัยการตายของตัวเอง แลกกับการจากไปของยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ รักษาขุมกำลังเอาไว้

วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปานลึกล้ำสุดหยั่งคาด หากเกิดการต่อสู้ตะลุมบอนหมู่ขึ้น ยิ่งสะกิดเพลิงอำมหิตของผังปาน ไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บที่ทรุดหนักลง หากแต่ต้องฆ่ายอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ในที่นี้ให้หมดสิ้น

น่าเสียดายที่จวบกระทั่งหลวงจีนกระบี่เผชิญหน้ากับผังปาน ค่อยรู้สึกถึงพลังความสามารถของผังปาน แต่หยั่งความตื้นลึกหนาบางที่แท้จริงไม่ออก

ผังปานมิใช่ผังปานคนก่อน มันก้าวเข้าสู่อีกระดับหนึ่ง อีกขอบเขตขั้นหนึ่ง ทำให้ยุทธการที่วางไว้ไม่อาจใช้ต่อมัน

ก่อนที่ทั้งหมดจะร่ำร้องด่าทอ ผังปานชิงส่งเสียงหัวร่อยืดกายถึงหัวเรือ ยกมือไพล่หลังอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยา นอกจากจิ้งอันแล้ว ท่านเป็นหนึ่งเดียวที่มัดมือมัดเท้าเรา หากเราไม่ไว้หน้าท่าน จิ้งอันคงเยาะเย้ยว่าเราไร้ซึ่งบุคลิกภาพ แต่หากเราเปิดฉากฆ่าฟัน เมิ่งเหยาใช่จะหันอาวุธใส่เราหรือไม่?"

นอกจากหลวงจีนกระบี่และอีกไม่กี่คนแล้ว ที่หลงเหลือล้วนขบคิดไม่เข้าใจ ทั้งนี้เพราะฉินเมิ่งเหยารับคำท้าของหลวงจีนกระบี่ นับเป็นผลดีต่อผังปาน เหตุใดผังปานกลับไม่พอใจ ทั้งบังคับฉินเมิ่งเหยาเปิดเผยท่าทีออกมา?

ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ล้วนผ่านการคัดสรรจากสหพันธ์แปดสำนัก ยี่สิบปีมานี้ ทุกค่ายสำนักละทิ้งความเห็นแก่ตัว ยินยอมให้เหล่ายอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ได้ศึกษาเคล็ดวิชาสำนักอื่น อีกทั้งปรมาจารย์แต่ละสำนักชี้แนะวิชาฝีมือเพิ่มเติม กล่าวได้ว่ารวมปมเด่นของแต่ละสำนัก บังเกิดความเชื่อมั่นต่อการกำจัดม่าผังปาน มิคาดพอเผชิญกับผังปาน ค่อยพบว่ายุทธการที่ซักซ้อมอยู่ก่อนไม่มีโอกาสใช้ออก มิน่าเล่าในการต่อสู้ช่วงชิงกับผังปานเมื่อยี่สิบปีก่อน ฝ่ายธัมมะจึงตกเป็นเบี้ยล่างตลอดมา

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ปรมาจารย์มารอย่าได้บังคับเมิ่งเหยาแล้ว"

ผังปานสะท้านขึ้นเล็กน้อย หันกายมามองดูใบหน้างามสดใสของฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"สวรรค์ เรายังเข้าใจว่าเป็นจิ้งอันกล่าวกับเราเสียอีก"

พลางกระทืบเท้าคราหนึ่ง กล่าวว่า

"แล้วกันไปเถอะ คืนนี้เห็นแก่หน้าเมิ่งเหยา เราจะปล่อยปละละเว้นพวกมัน"

กล่าวจบพลันลอยตัวขึ้น

เซียะฟงแค่นเสียงอย่างเดือดดาล บุรุษสตรีที่ข้างกายมันพากันชักขวานดึงแส้ปัดออก

ผังปานหัวร่อฮาฮา ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหว ก็ลอยตัวถึงเบื้องบนศีรษะพวกมัน

แสดงแน่ชัด หากมันหลบหน้าเซียะฟงและพวกที่เป็นยอดฝีมือสำนักฉางไป่ที่มีท่าทีสกัดขัดขวาง ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่ามันคิด "หลบหนี" ไป

ซึ่งความจริง วงล้อมนี้นับพวกมันทั้งสามนี้นับจุดแข็งที่สุด ทั้งนี้

เพราะก่อนหน้านี้หวินชิงจู่โจมหานป่อล้มเหลว เหลิ่งเถี่ยซินพลาดพลั้งแก่โจรท่องโดดเดี่ยวบนเหลาสุรา ซาเซียนหลี่ถูกผังปานบีบบังคับออกจากธารบุปผา แต่ละคนล้วนถูกทอนความเข้มแข็งลง หากผังปานเลือกทิศทางที่พวกมันยืนอยู่ผละจากไป กล่าวได้ว่าง่ายดายยิ่ง ผังปานพานเลือกจุดแข็งของวงล้อมตระเตรียมจากไป

เซียะฟงกลับบังเกิดความสำนึกเสียใจอยู่บ้าง มันที่แสดงท่าทีสกัดขัดขวาง เพราะคิดกู้หน้ากลับคืนมาบ้าง มิให้หลวงจีนกระบี่โดดเด่นเกินไป นี่เป็นเพราะมันใช้จิตใจตัวเองคำนวณความคิดของผังปาน เข้าใจว่าต่อให้ฝ่ายตรงข้ามคิดจากไป ก็ไม่เลือกทิศทางด้านนี้ มิคาดความจริงกลับเหนือความคาดหมาย

ผังปานลอยอยู่เหนือศีรษะมันสามวา

เซียะฟงจะอย่างไรเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ดังนั้นสงบจิตใจลอยตัวขึ้นสกัดผังปาน

ศิษย์ร่วมสำนักฉายาขวานกากบาทหงต๋ำไฉกับแส้ปัดเหล็กอ่อนเจิ้นชิงเจียวก็ลอยตัวพร้อมกัน โดยที่คล้อยหลังเซียะฟงเล็กน้อย สร้างแนวป้องกันชั้นที่สอง นับเป็นการผสานอย่างแนบเนียนไร้ช่องโหว่

ผังปานหัวร่อดังยาวนาน ท่าร่างพลันชะลอเชื่องช้าลง คล้ายคิดหยุดอยู่กลางอากาศ

เซียะฟงใจหายวูบ นี่ความจริงเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ ขัดกับหลักวิชากายภาพ ทั้งอยู่เหนือการคาดคำนวณของมัน

เช่นนี้คิดเปลี่ยนกระบวนท่าก็ไม่ทันการณ์ เซียะฟงพลันตวาดก้อง บังคับร่างตกวูบลง ตระเตรียมว่าเท้าแตะสัมผัสพื้น จะทะยานขึ้นต้านปะทะกับผังปานใหม่

ขวานกากบาทกับแส้ปัดเหล็กอ่อนที่ด้านหลัง ไม่มีความสำเร็จเช่นมัน กลับโผพุ่งขึ้นสูงสามวา ค่อยตกลงมา

ปลายเท้าเซียะฟงพอแตะสัมผัสพื้น คิดดีดตัวขึ้นไป

ผังปานส่งเสียงหัวร่อ ร่างที่ชะลอลงพลันเร่งความเร็วขึ้น พุ่งเฉียดผ่านขวานกากบาทกับแส้ปัดเหล็กอ่อน ยื่นปลายเท้าทั้งสองสะกิดใส่ศีรษะพวกมันทั้งสอง

คนทั้งสองลอบร้องจบสิ้นในใจ ลมปราณในอกเกิดการขัดข้อง ร่วงลิ่วลงไป

เสียงขวับเมื่อร่างอันสูงตระหง่านของผังปานหายลับกับความมืดเหนือดงหลิว

ขวานกากบาทกับแส้ปัดเหล็กอ่อนร่วงหล่นลงกับพื้น พอลุกขึ้นนั่ง ล้วนหน้าขาวซีดไร้สีเลือด หวนนึกถึงหากปลายเท้าของผังปานเพิ่มพลังสักเล็กน้อย กะโหลกศีรษะทั้งสองคงแตกสลายแล้ว

นอกจากหลวงจีนกระบี่แล้ว ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์อื่นล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป บังเกิดความรู้สึกที่ย่ำแย่ การกลุ้มรุมผังปานครั้งนี้ กล่าวได้ว่าเสื่อมเสียหน้าถึงที่สุด

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังเรือน้อย ค่อยพบว่าฉินเมิ่งเหยาจากไปจนไร้ร่องรอยแล้ว

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมื่อครู่แม่นางเมิ่งเหยาฉวยโอกาสที่ทุกท่านมุ่งความสนใจไปยังปรมาจารย์มาร ปลีกตัวจากไปแล้ว"

เซียะฟงยืนตะลึงลาน ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด พลันกระทืบเท้าหันกายไป ขวานกากบาทกับแส้ปัดเหล็กอ่อนงงงันวูบหนึ่ง ค่อยดีดกายขึ้นติดตามไป

หลวงจีนกระบี่เดินช้าๆ ถึงข้างซากศพของธนูทะลุเมฆเฉินว่าง ซึ่งเป็นศิษย์ฆราวาสสำนักเส้าหลิน ก้มกายลงยื่นมือโอบอุ้มซากศพขึ้นมา

หวินฉังยื่นมือออกกุมมือสามีที่สั่นระริกเล็กน้อย ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ทราบว่าเสี้ยงชิงชิวที่คุ้นกับการใช้ชีวิตอันรื่มรมย์ บังเกิดความไหวหวั่นต่อความตายเบื้องหน้า ดังนั้นกล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

"หากพระคุณเจ้าไม่มีคำชี้แนะอื่น เราสองสามีภรรยาขอกลับชาติตระกูลวรรณศิลป์แล้ว"

หลวงจีนกระบี่ฟังออกว่านางคิดถอนตัว ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ที่เรียกระดมมาครั้งนี้ ปรากฏคนหนึ่งเสียชีวิต อีกคนหนึ่งแม้มีชีวิตแต่หัวใจตายด้าน หากขาดสองยอดฝีมือจากชาติตระกูลวรรณศิลป์ คงเหลือเพียงสิบสี่คน หากแม้นคนเหล่านี้เกิดการแตกแยกเพราะการตายของเซียะชิงเหลียน เท่ากับแตกสานซ่านเซ็น ไหนเลยต่อต้านกับขุมกำลังฝ่ายมารได้?

นักพรตเสี่ยวปั้นพลันหัวร่อฮาฮา จากนั้นกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายมิต้องท้อแท้ใจ หาไม่เท่ากับตกหลุมพรางของผังปาน พวกเราแม้มีพันธมิตรเสียชีวิต แต่นึกถึงชะตากรรมของเหล่าผู้อาวุโสเมื่อยี่สิบปีก่อน นับว่าดีขึ้นมากนัก"

ทุกผู้คนฉุกใจคิด ควรทราบว่าเมื่อยี่สิบปีก่อน ผังปานเผชิญกับการกลุ้มรุมจู่โจมของยอดฝีมือฝ่ายธัมมะหลายคราา นอกจากหลวงจีนไร้คำนึงแห่งเส้าหลินแล้ว ที่หลงเหลือล้วนจบสิ้นชีวิต จนกลายเป็นแบบฉบับของปรมาจารย์มาร คราครั้งนี้สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ล้อมปราบผังปาน มีคนตายเพียงคนเดียว นับเป็นเรื่องที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน

แว่วเสียงสรรเสริญพระคุณ หลวงจีนฝาเข่อเดินช้าๆ ออกจากดงไม้ ประนมมือกล่าวว่า

"ท่านเสี่ยวปั้นกล่าวประเสริฐ อาตมาสูญเสียความคิดช่วงชิงกลายเป็นผู้ดูอยู่ด้านข้างแจ่มใส ดูออกว่าตอนแรกผังปานบังเกิดเพลิงอำมหิต จวบจนท่านหลวงจีนกระบี่ปรากฏกาย ค่อยซุกงำเพลิง

อำมหิตไว้ แสดงว่าความสำเร็จของท่านหลวงจีนกระบี่ บีบบังคับให้ผังปาน เปลี่ยนความตั้งใจ"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อาตมาไหนเลยกล้ารับความดีความชอบ ผู้ที่ผังปานกริ่งเกรงคือฉินเมิ่งเหยา จึงละเมิดกฎเกณฑ์จากไป"

เหลิ่งเถี่ยซินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พระคุณเจ้ามิต้องถ่อมตน คราครั้งนี้หากมิใช่ฉินเมิ่งเหยาขวางกลาง อาจรั้งตัวผังปานไว้ได้ เฮอะ สระกระบี่โบราณเรากลับคิดดูว่าเอี๋ยนจิ้งอันมีคำอธิบายต่อเรื่องนี้อย่างไร?"

หวินชิงกับซาเซียนหลี่พากันผงกศีรษะ แสดงว่าเห็นด้วยกับเหลิ่งเถี่ยซิน

หวินฉังถอนใจเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"พี่เหลิ่งคล้ายเข้าใจผิดต่อคุณหนูเมิ่งเหยาแล้ว"

ซาเซียนหลี่ชิงกล่าวว่า

"ไหนเลยเข้าใจผิด ในความเห็นเรา ระหว่างเอี๋ยนจิ้งอันกับผังปานมีความสัมพันธ์ที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน ฉินเมิ่งเหยาจึงยืนอยู่ฝ่ายผังปาน"

หวินฉังลอบทอดถอนใจ ยอดฝีมือที่ถือดีเหล่านี้ผลักความผิดไปที่ฉินเมิ่งเหยา นางแม้มีเหตุผลก็ไม่อาจบอกกล่าวให้กระจ่าง จึงกล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

"หากพระคุณเจ้าไม่มีคำพูดอื่น เราสองสามีภรรยาขออำลา"

เสี้ยงชิงชิวคล้อยตามภรรยาที่งดงามชาญฉลาดนางนี้ตลอดมา จึงน้อมกายคารวะต่อหลวงจีนกระบี่ กล่าวว่า

"หลังการศึกครั้งนี้ พระคุณเจ้ามีชื่อสะท้านแผ่นดิน หากสามารถคลี่คลายคดีฆาตกรรมจอมยุทธ์เซียะ สหพันธ์แปดสำนักจะคืนสู่ความ

สามัคคี เราสองสามีภรรยาขอกลับชาติตระกูลก่อน ขอเพียงพระคุณเจ้าเรียกหา ยินดีรับใช้ทุกเมื่อ"

จากนั้นชักชวนหวินฉังล่าถอยไปช้าๆ

หลวงจีนฝาเข่อส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง ฉวยโอกาสล่าถอยจากไป

หลวงจีนกระบี่โอบอุ้มซากศพของเฉินว่าง เงียบงันไม่กล่าววาจา

หวินชิงเดินถึงข้างกายหลวงจีนกระบี่ กล่าวว่า

"พระคุณเจ้าเพิ่งมาถึงที่นี้ ยังไม่ได้ไปยังตึกตระกูลหาน มิสู้ไปพักที่ตึกตระกูลหานเถอะ"

หลวงจีนกระบี่ทราบว่านางต้องการให้ตนเองพบกับหม่าจิ้นเชิงก่อน เพื่อรับมือกับเซียะฟงและพวกแห่งสำนักฉางไป๋ ลอบฝืนยิ้มในใจกล่าวว่า

"พวกเรายังต้องเสาะหาคนผู้หนึ่ง ทวงถามเอกสารจากมันก่อน"

หวินชิงอยู่ดีๆ หน้าแดงวูบหนึ่ง กัดฟันกล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่าฟั่นเหลียงจี้ไม่ขโมยสิ่งของอื่น กลับขโมยเอกสารสำคัญเช่นนี้ไป"

จากนั้นกล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

"เอกสารนี้ให้เรารับผิดชอบเอง เราต้องขุดจากมันให้จงได้"

เอ่ยถึงตอนท้าย ต้องหน้าแดงอีกครา

กลิ่นไออันคุ้นเคยของทะเลสาบตังถิงโชยมาตามลม

ล่างฟานหวินบังคับเรือน้อย แล่นไปตามผิวทะเลสาบด้วยระดับความเร็วที่ไม่รีบร้อนไม่เชื่องช้า หากผู้ที่ไม่ทราบเหตุการณ์เห็นมาเห็นยังเข้าใจว่าเขาออกท่องทะเลสาบกลางดึกเสียอีก

ทะเลสาบตังถิงเป็นทะเลสาบอันดับหนึ่งของแผ่นดิน กินพื้นที่

คลุมมณฑลหลายมณฑล ด้านใต้เชื่อมกับแม่น้ำเซียงเจียง จือสุ่ย หยวนเจียง และหลี่สุ่ย ด้านเหนือยื่นเข้ามาหาแม่น้ำแยงซีเกียง ผิวน้ำจรดกับแผ่นฟ้า กลางทะเลสาบกว้างใหญ่เช่นนี้ คิดเสาะหาเรือลำหนึ่งคล้ายตามหาคนผู้หนึ่งจากท้องทะเลทราย

แต่ล่างฟานหวินทราบว่าตนเองต้องหาฝ่ายตรงข้ามจนพบ

ทั้งนี้เพราะศัตรูตั้งใจชักนำเขาออกมา

ไม่ว่าจังหวะเวลา และการดำเนินการ ศัตรูล้วนมุ่งเป้ามาที่เขา

นี่หมายความว่าฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ทุกความเคลื่อนไหวของเขา มีแต่บุคคลภายในของพรรคมังกรพิโรธจึงล่วงรู้เช่นนี้

แต่พวกมันอาศัยอะไรตอแยล่างฟานหวิน?

นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด วางตัวเองเป็นฝ่ายตรงข้าม นึกหาจุดอ่อนของตัวเอง

ล่างฟานหวินไม่เป็นห่วงว่านี่เป็นแผนล่อเสือออกจากถ้ำ ทั้งนี้เพราะนอกจากผังปานลงมือด้วยตัวเอง อาศัยซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือบวกกับความช่วยเหลือจากหลิงจ้านเทียน สามารถรับสถานการณ์ทุกรูปแบบได้

พริบตานั้น เขานึกถึงจุดอ่อนของตัวเองข้อหนึ่งแล้ว

ล่างฟานหวินตาทอประกายวูบหนึ่ง เพ่งมองไปยังตำแหน่งที่น้ำจรดกับฟ้าที่ไกลตา

เรือใหญ่สามเสาลำหนึ่งกำลังแล่นจากไป

ล่างฟานหวินถอนใจเบาๆ ผุดลุกขึ้นยืน

เขานิยมชีวิตอันสุขสงบบนเกาะมังกรพิโรธ แต่ทราบว่าสภาพความจริงไม่อนุญาตให้เขามีชีวิตเช่นนั้น เหลิงเอี้ยนผู้นี้มิใช่มือชั้นธรรมดา พอเคลื่อนไหวก็แสดงฝีมือที่น่าตระหนกออกมา

ล่างฟานหวินใช้กำลังที่เท้า เสียงกร๊อบเมื่อเรือน้อยแตกแยกออก

เขาใช้เท้าเหยียบแผ่นไม้เรียวยาวแผ่นหนึ่ง พลันเร่งความเร็วขึ้นภายใต้ลูกคลื่นแหวกแยกไปยังสองฟากข้าง พลันไล่กวดตามเรือใหญ่ลำนั้นไปดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง

นี่นอกจากต้องมีพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ ยังต้องคุ้นเคยกับสภาพทางน้ำเป็นอย่างดี ล่างฟานหวินกล่าวได้ว่าแช่น้ำของทะเลสาบตั้งถิ่งจนเติบใหญ่ เมื่อวัยหนุ่มมักชักชวนหลิงจ้านเทียนโต้คลื่นเช่นนี้

มีแต่วิธีนี้ จึงสามารถไล่ตามเรือของศัตรูทันในเวลาอันสั้น

เรือใหญ่สามเสาลำนั้นขยายใหญ่ขึ้นตลอดเวลา

บนเรือจุดโคมไฟสว่างไสว

ล่างฟานหวินลอบหัวร่อในใจ ศัตรูกลับท้าสู้อย่างเปิดเผย มีที่ถือดีอย่างเปี่ยมล้น คาดว่าประเมินตัวเองสูงส่ง ประเมินตัวเขาต่ำทรามไป

เขาใช้พลังที่เท้าอีกครา แผ่นไม้เรียวยาวก็พุ่งเฉียงๆ ขึ้นไปบนคลื่นลูกหนึ่ง เคลื่อนตัวอยู่บนปลายยอดของลูกคลื่น เร่งความเร็วถึงขีดสุด

ล่างฟานหวินกู่ร้องดังยาวนาน ลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมาเหินอยู่เหนือเรือใหญ่

เสียงทึบเมื่อทิ้งตัวลงบนดาดฟ้าเรืออย่างมั่นคง

แว่วเสียงหัวร่อดังยาวนาน พร้อมกับกล่าวว่า

"ล่างฟานหวินอันยอดเยี่ยม ไปว่างเฟิงแห่งนครหลวงน้อมรอเป็นเวลานานแล้ว"

เห็นบนดาดฟ้าเรือส่วนที่ใกล้กับห้องท้องเรือ จัดตั้งเก้าอี้มีที่เท้าแขนพนักพิงเจ็ดตัว นั่งไว้ด้วยห้าบุรุษสองสตรี ที่ด้านหลังคนทั้งเจ็ดยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์ชุดนักบู๊สูงต่ำไม่เท่ากันสามคน

คนที่นั่งกลางซึ่งเรียกตัวเองเป็นไป่ว่างเฟิง เป็นชายกลางคนอาภรณ์เลิศหรู ศีรษะสวมหมวกทรงสูง อยู่ในเครื่องแบบขุนนาง บุคลิก

ท่วงท่าไม่ธรรมดา ดวงตาทั้งคู่เรียวและยาว แสดงว่าเจ้าเล่ห์เพทุบาย

ด้านซ้ายมือเป็นนักพรตชราหน้าตาอัปลักษณ์ มิเพียงไม่มีทีท่าของผู้บำเพ็ญพรต มิทั้งยังเย่อหยิ่งยโส คล้ายไม่เห็นผู้คนทั้งแผ่นดินอยู่ในสายตา

บุคคลที่เรียกตัวเองเป็นไป่ว่างเฟิงเห็นล่างฟานหวินมองดูนักพรตชรา จึงแนะนำว่า

"นักพรตไร้ใจมีชื่อสะท้านกวางตุ้ง พี่ล่างคงเคยได้ยินมากระมัง?"

ล่างฟานหวินไม่ตอบคำ เขาคร้านที่จะกล่าววาจา

ที่แท้นักพรตไร้ใจมิใช่นักพรตจริงๆ เพียงแต่ชมชอบแต่งกายชุดพรต หากทว่าพฤติการณ์ยิ่งไม่มีส่วนคล้ายผู้บำเพ็ญพรต เมื่อสิบเอ็ดปีก่อนที่มณฑลกวางตุ้งเกิดคดีหญิงสาวเจ็ดรายถูกข่มขืนแล้วฆ่าทิ้ง มีคนระแวงสงสัยว่าเป็นฝีมือของมัน แต่ไม่มีหลักฐานแน่ชัด บวกกับมันมีฝีมือแข็งกร้าว ในที่สุดเลิกราไป ไม่ทราบวันนี้ไฉนกลายเป็นคนของนครหลวง

ไป่ว่างเฟิงและพวกเห็นล่างฟานหวินกระทั่งกล่าวทักทายยังไม่บอกกล่าว ล้วนมีสีหน้าไม่พอใจ โดยเฉพาะนักพรตไร้ใจตาทอประกายดุร้าย

ชายกลางคนผิวดำคล้ำ รูปร่างค่อนข้างอ้วนซึ่งนั่งอยู่ทางขวาห่างไกลจากไป่ว่างเฟิงที่สุดแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"ได้พบหน้าไม่เท่ากับได้ยินชื่อ เรายังเข้าใจว่ากระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินเป็นมารร้ายสามหัวหกแขนอันใด คิดไม่ถึงเพียงเป็นชายฉกรรจ์อัปลักษณ์กลิ่นสุราคละคลุ้งผู้หนึ่ง"

แว่วเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว สตรีท่าทางยั่วยวนกวนราคะ ใต้ตาซ้ายมีไฝดำเม็ดหนึ่งซึ่งนั่งติดกับมันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พี่สามท่านช่างขวัญบังอาจเทียมฟ้า หากตอแยบุคคลหมายเลข

หนึ่งในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมมีโทสะ ให้ระวังศีรษะบนบ่าให้ดี"

คนผิวดำคล้ำหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"หากเราเฮยสามเป็นไรไป สตรีไฝงามท่านไยมิใช่ต้องกลายเป็นม่ายแล้ว?"

สตรีไฝงามด่าอย่างยิ้มแย้มออกมา

คนเหล่านี้ท่านกล่าวคำหนึ่ง เรากล่าวคำหนึ่ง ไม่เห็นล่างฟางหวินอยู่ในสายตา

ล่างฟานหวินหามีโทสะไม่ คนเหล่านี้อยู่ในนครหลวง ย่อมเพาะเป็นนิสัยเย่อหยิ่งของชาวนครหลวง เช่นเดียวกับขุนนางนครหลวงดูแคลนขุนนางท้องถิ่น ชาวยุทธจักรนครหลวงพลอยดูแคลนชาวยุทธจักรท้องถิ่นไม่เช่นนั้นไหนเลยกล้า "นั่ง" อยู่เบื้องหน้าเขาอย่างเชื่องโข

ไม่มีผู้ใดกล้านั่งรับศึกกับล่างฟานหวิน

แม้แต่ผังปานก็ไม่มีข้อยกเว้น

ด้านซ้ายมือของนักพรตไร้ใจ นั่งไว้ด้วยชายหนุ่มอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี มีหน้าตาจัดว่าหล่อเหลา แต่เท้าข้างหนึ่งพาดบนที่เท้าแขนของเก้าอี้ อีกข้างหนึ่งแกว่งไกวไปมา ลูบคลำมีดสั้นที่วางอยู่บนหัวเข่าเล่น ในปากไม่ทราบขบเคี้ยวอันใด ชำเลืองมองดูล่างฟานหวิน กล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ ประเสริฐ"

มันกล่าวคำ "ประเสริฐ" ติดต่อกันสามคำ ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันหมายถึงอันใด

สตรีอีกนางหนึ่งนั่งอยู่ทางซ้ายมือของมัน มีอายุสามสิบเศษ ใบหน้ายาวประดุจม้า ทอนความงามของคิ้วดวงตาไป ทั้งยังสวมเสื้อกางเกงสีดำ บนมวยผมทัดดอกไม้แดง จนขัดตาอย่างยิ่ง พลันกล่าวเสียงเล็กเสียงน้อยว่า

"ท่านเจ้าน้อยเอาแต่บอกว่าประเสริฐ ที่แท้ผู้อื่นประเสริฐที่ใด?"

เจ้าน้อยนั้นขมวดคิ้ว แสดงว่าไม่นิยมยินดีต่อสตรีหน้ายาวดุจม้านางนี้ สายตายังจ้องจับที่ล่างฟานหวิน กล่าวว่า

"คำ 'ประเสริฐ' แรกของเรา หมายถึงฝ่ายตรงข้ามไล่กวดตามพวกเราทันก่อนกำหนดชั่วธูปไหม้ครึ่งดอก คำ 'ประเสริฐ' ที่สองชมเชยว่า มันตกอยู่ในวงล้อมศัตรู ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ คำ 'ประเสริฐ' ที่สามกลับกล่าวกับตัวเอง หากเราสามารถจัดการกับล่างฟานหวินอย่างนั้นสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมล้วนกลายเป็นกองมูลฝอยแล้ว"

ทุกผู้คนฟังว่าคำ "ประเสริฐ" คำที่สามกลับหมายถึงเช่นนี้ พากันหัวร่อดังๆ ออกมา

มีแต่ชายฉกรรจ์ผอมแห้งที่นั่งอยู่ทางขวามือของไป่ว่างเฟิงที่สงบปากคำ แต่สายตาจ้องจับที่ล่างฟานหวินไม่วางตา บนใบหน้าปราศจากรอยยิ้มแม้แต่น้อย

ล่างฟานหวินแหงนหน้ามองท้องฟ้า

ฟ้าใกล้สว่างแล้ว

เขาความตั้งใจว่าพอขึ้นเรือจะลงมือ หากเหลิงเอี้ยนอยู่ที่นี้ เขาจะให้เหลิงเอี้ยนหลั่งโลหิตใต้กระบี่คลุมวรุณเป็นคนแรก

แต่ว่าเหลิงเอี้ยนไม่อยู่บนเรือ

ถึงแม้ว่าเขายืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ เผชิญหน้ากับกลุ่มบุคคลอันโอหังจากนครหลวง แต่กลับมุ่งความสนใจไปในห้องท้องเรือ

เขาเพียงได้ยินเสียงลมหายใจของคนผู้หนึ่ง

นั่นเป็นเสียงลมหายใจของคนไม่รู้จักวิชาฝีมือ มิหนำซ้ำหายใจเข้าในปริมาณน้อย หากมิใช่เด็กแสดงว่าเป็นสตรี

แต่เขา "รู้สึก" ได้ว่าในห้องท้องเรือยังมีผู้คนอีกคนหนึ่ง

คนผู้นี้จึงเป็นผู้ที่ล่างฟานหวินกริ่งเกรง

ทั้งนี้เพราะมีแต่คนผู้นี้จึงเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

หรือว่าเป็นภูตบดีซวีเย่ออู๋? มีแต่ยอดฝีมือระดับนี้ถึงแม้ซ่อนตัวในความมืด เขายังรู้สึกถึงพลังกดดันของฝ่ายตรงข้าม แต่ว่าเด็กหรือสตรีนั้นเป็นใคร?

นึกถึงตอนนี้พบคำตอบรำไรแล้ว มีแต่ยอดฝีมือในยอดฝีมือเช่นภูตบดีซวีเย่ออู๋ จึงสามารถลอบเข้าสู่พรรคมังกรพิโรธ คร่ากุมคนฆ่าผู้คนทิ้งจดหมายจากไป

ไป่ว่างเฟิงเห็นล่างฟานหวินนิ่งเงียบงัน ยังเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามถูกขู่จนขวัญฝ่อ จึงเหลียวมองพวกเดียวกันด้วยความลำพอง พลันพบว่าชายฉกรรจ์ผอมแห้งนั้นมีสีหน้าปั้นยาก จึงกล่าว

"รองหัวหน้าฝึกสอนเกามีความในใจอันใด?"

รองหัวหน้าฝึกสอนนั้นพลันหน้าขาวซีดอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง ทั้งสองฝ่ายยังไม่ประมือ เหตุใดทวนสกัดคอหอยเกาฮั่นฟง ซึ่งรั้งตำแหน่งรองหัวหน้าฝึกสอนทหารรักษาพระองค์จึงกระอักโลหิตรับบาดเจ็บ

มีแต่ล่างฟานหวินทราบว่า ขณะที่เขาลอยตัวขึ้นบนดาดฟ้าเรือฝ่ายตรงข้ามก็เกร็งกำลังหาโอกาสลงมือ แต่จนบัดนี้ยังลงมือไม่ได้ พลังลมปราณจึงย้อนกลับเข้าสู่เส้นชีพจร มิอาจไม่กระอักโลหิต เพื่อลดแรงกดดันในเส้นชีพจร หาไม่จะประสบสภาพเส้นโลหิตแตกระเบิดเสียชีวิต

ล่างฟานหวินค่อยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พี่ไป่อยู่ในนครหลวง คาดว่าไม่มีผู้ใดไม่รู้จัก ไม่ทราบรับตำแหน่งใด?"

ความหมายในวาจาคือ นอกจากในนครหลวงแล้วไม่มีผู้ใดรู้จัก

ไป่ว่างเฟิงแม้เย่อหยิ่งถือดี แต่เมื่อเป็นหัวหน้าขบวนมือดีนครหลวง

เหล่านี้ ย่อมไม่รวบรัดธรรมดา ยามนั้นปล่อยวางเรื่องที่เกาฮั่นฟงรับบาดเจ็บทั้งที่ไม่ทันต่อสู้เอาไว้ กล่าวว่า

"เราไป่ว่างเฟิงครั้งนี้ได้รับบัญชาจากฟ้าเดินทางมายังทะเลสาบตังถิงเพื่อคร่ากุมท่าน หากขัดขืนสามารถตัดศีรษะได้"

คำพูดเหล่านี้ไม่แปลกปลอม แต่ก็พลั้งปากบอกความนัยออกมา

ที่แท้นครหลวงมีกลุ่มต่างๆ มากมาย ที่กระเดื่องดังที่สุดย่อมเป็นกองทหารองครักษ์ของลมยะเยือกเหลิงเอี้ยน กองทหารรักษาพระองค์ของมือสิ้นไมตรีสำนักซีหนิง และกลุ่มผู้ร่วมก่อตั้งราชวงศ์ของภูตบดีซวีเย่ออู๋ ส่วนขุนนางบ้านเมืองและเชื้อพระวงศ์อื่นต่างเพาะสร้างกองกำลังตัวเอง ระหว่างพวกมันมีการแบ่งแยกอย่างชัดแจ้ง สมมติเช่นร่มสัญจรผู้เป็นศิษย์น้องของมือสิ้นไมตรี เป็นหนึ่งในสี่ขุนศึกสังกัดเหลิงเอี้ยนและกองกำลังกลุ่มต่างๆ พยายามรับใช้ฮ่องเต้ เพื่อเพิ่มความสำคัญของตัวเอง

ระหว่างนี้เหลิงเอี้ยนจัดตั้งหน่วยพิฆาตมังกร มุ่งเป้ามาที่พรรคมังกรพิโรธ สร้างความไม่พอใจแก่กองกำลังกลุ่มอื่น โดยเฉพาะพรรคหูหนานซึ่งหมายมั่นจัดการกับพรรคมังกรพิโรธอยู่ก่อน เห็นว่านี่เป็นการก้าวก่ายของเหลิงเอี้ยน บวกกับถูกเหลิงเอี้ยนยั่วยุ กลับลั่นปากหน้าพระพักตร์ฮ่องเต้ว่า หากเหลิงเอี้ยนสามารถชักนำล่างฟานหวินออกมา พวกมันจะคร่ากุมคนกลับนครหลวงเป็นการเสริมพระบารมี ดังนั้นจึงเกิดเหตุการณ์ในคืนนี้ขึ้น

ไป่ว่างเฟิงเป็นผู้ตรวจการมณฑลหูหนาน เป็นศิษย์ฆราวาสสำนักอู่ตัง มันมิใช่ไม่ล่วงรู้ความร้ายกาจของล่างฟานหวิน แต่ผู้ที่ร่วมทางมากับมันทั้งหก นอกจากดาบลำไส้ขาดเฮยสามที่ขึ้นตรงต่อมันแล้ว อีกห้าคนล้วนเป็นยอดฝีมือที่ยืมตัวมาจากกองกำลังต่างๆ ที่ไม่ลงรอยกับเหลิงเอี้ยน โดยเฉพาะเจ้าน้อยจูซีเป็นยอดฝีมืออายุเยาว์แห่งนครหลวง

บวกกับนักรบเดนตายอีกสามสิบคน เข้าใจว่าสามารถจัดการกับคนคนเดียวได้แน่นอน

ล่างฟานหวินแหงนหน้าหัวร่ออย่างยาวนานกล่าวว่า

"อย่างนั้นสมควรมาหาเราล่างฟานหวินอย่างเปิดเผย เหตุใดจึงกระทำการคร่ากุมคนอย่างต่ำช้า หรือว่าเป็นจูหยวนจางสอนไว้?"

ทุกผู้คนเห็นเขาบังอาจลบหลู่ เรียกพระนามเดิมของโอรสสวรรค์ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป พากันชักอาวุธจากฝัก

เฮยสามสัตย์ซื่อโง่งมที่สุด กลับกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกเราคร่ากุมสตรีของท่านมา?"

ล่างฟานหวินตาสาดประกายวูบ สีหน้ากระด้างเย็นชาลง

เจ้าน้อยจูซีหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นั่นเพียงเป็นฝีมือชักนำท่านออกมา เราจูซีมีแต่รักถนอมต่อสตรี ไหนเลยทำร้ายนาง?"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อย่างนั้นประเสริฐสุด"

เสียงเช้งเมื่อล่างฟานหวินชักกระบี่คลุมวรุณออก ทุกผู้คนขณะจะมองดูให้ชัดเจนกว่านี้ ประกายกระบี่จุดแต้มๆ ก็ปกคลุมทุกพื้นที่ว่างบนดาดฟ้าเรือ

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า กระบี่คลุมวรุณพอชักจากฝักจะเป็นความงามจับตาถึงเพียงนี้ ก่อนหน้านี้ยังเป็นโลกหล้าธรรมดา แต่พริบตานี้กลายเป็นอาณาจักรแห่งมายาความฝัน

ฝนกระบี่อันเล็กละเอียดราวกับมีชีวิต บรรจุพลังหมุนวนดุจหยาดฝน บานสะพรั่งราวกับดอกไม้สด

ผู้คนทั้งเจ็ดนี้เปลือกนอกแม้นั่งอย่างเขื่องโข แท้ที่จริงแสดงให้คนข้างกายชมดูมากกว่า ควรทราบว่าล่างฟานหวินก้าวขึ้นเป็นกระบี่

ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินแล้ว มาตรว่าอยู่ในนครหลวง ทุกผู้คนก็ได้ยินกิตติศัพท์มา ดังนั้นล่างฟานหวินพอมาถึง แต่ละคนล้วนตั้งท่าเตรียมพร้อม แต่คิดไม่ถึงว่ากระบี่คลุมวรุณจะใช้ออกโดยไม่มีวี่แววล่วงหน้า สภาวะกระบี่ก็คลี่ขยายอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

ทั้งคิดไม่ถึงว่าล่างฟานหวินไม่บอกกล่าวแม้สักคำเดียวก็ลงมือ

ที่แท้พวกมันวางแผนไว้ ให้เกาฮั่นฟงหาโอกาสลงมือ เฮยสามกับนักพรตไร้ใจจะสะอึกถึงด้านซ้ายขวาทางด้านหลัง สตรีไฝงามกับสตรีหน้ายาวดุจม้าปิดช่องด้านบน ไป่ว่างเฟิงกับจูชีจู่โจมทางด้านหน้า หมายมั่นปลิดปลงศัตรูในคราเดียว มิคาดล่างฟานหวินพอลงมือ อย่าว่าแต่พวกมันจะผนึกกำลัง แต่ละคนคิดดูแลตัวเองอย่างไม่มีเวลา สูญเสียสภาพมีเปรียบที่ใช้พวกมากเข้าเอาชัยไป

ผู้ที่ตกเป็นเป้าจู่โจมก่อนคือไป่ว่างเฟิงกับนักพรตไร้ใจ

กระบี่พอใช้ออก ปรากฏพลังหมุนอันเล็กละเอียดที่คุกคามเสียดผิวกายนับร้อยพันสายพุ่งมาปะทะหน้า ทั้งสองล้วนมีความรู้สึกว่าวิธีเพียงหนึ่งเดียวคือพุ่งถอยไปด้านหลัง แต่ท่ากระบี่รวดเร็วเกินไป กระทั่งเวลาดีดตัวขึ้นจากเก้าอี้ยังไม่มี ได้แต่หงายร่างไปด้านหลัง ทั้งคนทั้งเก้าอี้ล้มกลิ้งกับพื้นดาดฟ้าเรือ

เหล่านักรบที่คัดเลือกจากทหารองครักษ์ในนครหลวงทั้งสามสิบคน ความจริงจัดขบวนอย่างมั่นคง ทั้งสองพอกลิ้งตัวมาถึง ล้วนเสียขบวนขึ้นมา

ผู้ที่มีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุดคือจูชี ล่างฟานหวินเพิ่งคลี่สภาวะกระบี่ออก มีดบินในมือก็ซัดพุ่งออก มุ่งใส่ต้นขาของล่างฟานหวิน พร้อมกับชักดาบถือด้วยมือซ้าย ฝ่าไปในร่างแหกระบี่ของล่างฟานหวินด้วยความเผ็ดร้อน ดุร้าย รวดเร็ว แม่นยำ มิน่าเล่าจึงกล้าคุยโอ่ว่าจะจัดการกับล่างฟานหวิน

ดาบลำไส้ขาดเฮยสามมีปฏิกิริยารวดเร็วลำดับสอง จูซีเพิ่งเคลื่อนไหว มันก็โน้มตัวโถมไปเบื้องหน้า คิดฝ่าเข้าตำแหน่งตรงกลางคลี่คลายสถานการณ์ให้แก่ไป่ว่างเฟิงและนักพรตไร้ใจ

บุคคลอื่นก็กระโดดปราดขึ้น กระบี่ของสตรีไฝงาม กับอาวุธง่ามด้ามสั้นทั้งคู่ของสตรีหน้ายาวดุจม้าจู่โจมจากบนลงล่าง บุกฝ่าไปในประกายฝนที่สร้างจากกระบี่คลุมวิรุณ

มีแต่เกาฮั่นฟงรับบาดเจ็บ ไม่สามารถลงมือ โน้มตัวไปข้างหน้าล้มกลิ้งตามพื้นดิน พลิกตัวไปด้านข้าง

คนทั้งเจ็ดนี้เมื่อขามาทำความเข้าใจกันก่อน ทราบว่าอาศัยกำลังเพียงลำพัง ยากที่จะหักหาญกับล่างฟานหวิน วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือร่วมแรงร่วมใจกันโดยที่ไม่ออมรั้งยั้งมือ ไม่เช่นนั้นหากถูกฝ่ายตรงข้ามโค่นล้มทีละคน ก็ไม่มีผู้ใดมีชีวิตรอดจากเกาะตังถิงซึ่งเป็นเขตอิทธิพลของพรรคมังกรพิโรธ

จนบัดนี้ล่างฟานหวินยังไม่รีบร้อนลนลาน คลี่ขยายสภาวะกระบี่คลุมวรุณออกอีกครา

ไม่มีผู้ใดบรรยายความงามที่อยู่เหนือโลกนี้ได้

พลังกระบี่ที่แหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ พลันคืนสู่ความสงบ แต่พลังอันเล็กละเอียดมีแต่เพิ่มพูนโดยไม่ลดลง ขยายตัวโดยไม่รั้งกลับคืน

ประกายจุดแต้มนับพันนับหมื่นแตกตัวขึ้นที่เบื้องหน้าล่างฟานหวิน ฝนกระบี่ที่แน่นหนาเป็นพิเศษสองกลุ่ม แยกย้ายเข้าปะทะกับจูซีกับเฮยสามโดยไม่แบ่งลำดับก่อนหลัง พร้อมกับตวัดเท้าเตะใส่มีดบินที่จูซีซัดพุ่งมา

แว่วเสียงติงติงตังตังของอาวุธปะทะกันอย่างถี่ยิบ

เสียงปงเมื่อฝนประกายแตกระเบิดออกอีกครา

ไม่มีผู้ใดมองเห็นวัตถุอื่นนอกจากฝนประกายจุดแต้ม ไม่มีผู้ใด

มีความรู้สึกอื่น นอกเหนือจากถูกพลังกระบี่คุกคามเสียดผิวกาย

ผู้ที่ฝ่าไปในฝนประกายของกระบี่คลุมวรุณเป็นคนแรกคือจูชี ดาบของมันได้ชื่อว่ารวดเร็วคลุมนครหลวง หวนนึกถึงต่อให้ล่างฟานหวินรวดเร็วกว่าตนเอง แต่กำลังวังชาผู้คนมีขีดจำกัด ทั้งยังถูกผู้คนรั้งดึงไว้ ตนเองยังหนุ่มแน่นแข็งแรงกว่า หากสามารถทำศึกประสบชัย นับเป็นเกียรติยศสูงสุด ดังนั้นสงบจิตใจ ฟาดฟันดาบอย่างสุดกำลัง

เสียงดิงเมื่อในประกายจุดแต้มสุดคณานับ ปรากฏจุดแต้มหนึ่งดีดพุ่งออกมา พอดีปะทะกับคมดาบของมัน

พลังที่ไม่อาจต่อต้านแข็งขืนสายหนึ่งแล่นจากคมดาบเข้ามายังเส้นชีพจรบนข้อแขนของมัน จากนั้นกระจายไปยังเส้นชีพจรทั่วร่าง ความรู้สึกนั้นคล้ายกับคนที่ลอยคออยู่กลางทะเลผู้หนึ่ง ถูกคลื่นยักษ์กระแทกใส่อย่างหักโหม

จูชีแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คุ้มครองชีพจรหัวใจไว้ พุ่งถอยไปด้านหลัง พร้อมกันนั้นรู้สึกเย็นวาบที่เท้า ถูกกรีดใส่คราหนึ่ง เป็นตำแหน่งที่มันซัดมีดบินใส่ฝ่ายตรงข้ามพอดี

ยามนั้นดาบของเฮยสามจู่โจมถึงด้านขวาของล่างฟานหวิน มิคาดล่างฟานหวินเตะมีดบินของจูชีออก กลับเตะมีดพุ่งใส่ใบหน้ามันโดยที่ไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน สร้างความแตกตื่นแก่มันจนรั้งดาบกลับมาด้านทาน

เสียงตังดังสดใส อาวุธที่สร้างชื่อแก่มันกลับถูกมีดบินเล่มเล็กๆ กระแทกหักกลาง เฮยสามอ้าปากกระอักโลหิต ร่างพุ่งถอยไปด้านหลัง ดุจว่าวขาดป่าน ชนกรอบระเบียงของเรือใหญ่หักลง ร่วงหล่นลงสู่ท้องทะเล

หลังฝนประกายเจิดจ้าถึงที่สุด กระบี่คลุมวรุณสาดกระจายออกอีกครา ในเสียงแผดร้องโหยหวน เหล่ามือดีนครหลวงซวนเซปลิวกระเด็น

หากมิใช่อาวุธหลุดจากมือ ก็ปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน ไม่มีผู้ใดรอดพ้นได้

พริบตานั้น ล่างฟานหวินลอยตัวอยู่เหนือร่างนักพรตไร้ใจกับไป่ว่างเฟิง ซึ่งกลิ้งตัวตามพื้นดิน คิดกระโดดปราดขึ้น

เหล่าทหารองครักษ์ยิ่งใช้การไม่ได้ ฝนประกายมิเพียงบดบังหูตาพวกมัน พลังกระบี่ที่หมุนวนยังกระแทกพวกมันโอนไปเอนมา ล้มกลิ้งไปสองฟากข้าง อย่าว่าแต่คิดลงมือ กระทั่งล่างฟานหวินกำลังทำอะไรยังไม่ทราบ

เสียงโครมเมื่อฝนกระบี่กระแทกทำลายประตูห้องท้องเรือ คล้ายถูกพายุฝนกระแทกแตกเป็นช่อง ประกายกระบี่ฝ่าไปในห้องท้องเรือแล้ว

ไป่ว่างเฟิงกับนักพรตไร้ใจเพิ่งกระโดดปราดขึ้น ไม่ทันยืนหยัดมั่น คนทั้งสองล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ไป่ว่างเฟิงยกมือลูบศีรษะ พบว่าหมวกทรงสูงเหลือเพียงครึ่งใบ ส่วนนักพรตไร้ใจลูบคลำท้องน้อย ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด กระแทกนั่งลงกับพื้น กลับถูกล่างฟานหวินใช้พลังกระบี่จี้ใส่จุดชี่เหมิน ทำลายพลังการฝึกปรือหลายสิบปีไป

ยามนั้นภายในห้องท้องเรือบังเกิดเสียงอันสะเทือนเลื่อนลั่นดังขึ้น

ผนังของห้องท้องเรือช่วงท้ายเรือแตกระเบิดออก เงาดำสายหนึ่งถืออาวุธลักษณะประหลาดยาวร่วมหนึ่งวาเล่มหนึ่งทลายผนังออกมาลอยอยู่กลางอากาศเหนือผิวทะเลสาบ ส่งเสียงหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"กระบี่คลุมวรุณยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือ พบกันใหม่ที่นครหลวง"

ยามนั้นเรือใหญ่อยู่ห่างจากฝั่งเจ็ดแปดวา คนผู้นั้นกู่ร้องดังยาวนานอีกครา เปลี่ยนลมหายใจกลางอากาศ ร่างตกวูบลงเล็กน้อย แล้วเหินขึ้นสู่ฝั่ง หายลับจากคลองจักษุ

ล่างฟานหวินโอบสตรีนางหนึ่งรุดถึงท้ายเรือ ถ่ายทอดเสียงไป

ไกลว่า

"หอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ ยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ ก็คิดจากไปในลักษณะนี้หรือ?"

ที่แท้คนในห้องท้องเรือ ซึ่งล่างฟานหวินบังเกิดจิตกริ่งเกรงกลับเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ฉายาหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่

จั่นหวี่จากไปไกลแล้ว แต่ยังส่งเสียงดังมาว่า

"จั่วซือรับประทานยาเม็ดภูตบดีลงไป หากต้องการยาขจัด ก็ไปหยิบฉวยที่นครหลวงเถอะ"

ล่างฟานหวินแค่นเสียงด้วยโทสะ หนีบร่างจั่วซือซึ่งเป็นหญิงม่ายสาวไล่กวดตามขึ้นฝั่ง

ทิ้งให้เหล่าขุนพลที่สู้แพ้ซึ่งอกสั่นขวัญแขวนไม่คลายอยู่บนเรือ

ที่หน้ากระโจมบังเกิดสุ้มเสียงหยาดเยิ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ม่อเหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ม่อ) ไฉนมีโทสะถึงเพียงนี้ ในกระโจมรื่นรมย์ไม่เห็นรื่นรมย์ มีแต่ข้าวของกระจัดกระจาย"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนพอฟังสุ้มเสียงจดจำออกว่าผู้มาคือโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ ค่อยคลายใจลง ถึงอย่างไรพวกมันเป็นพวกเดียวกัน ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"องครักษ์ฮัวรุดมากลางวิกาล ใช่คิดขึ้นเตียงรื่นรมย์เป็นเพื่อนเราหรือไม่?"

หานป๋อกลับใจหายวาบ เพียงเจ้าสำนักรื่นรมย์คนเดียวก็ยากรับมืออยู่แล้ว อย่าว่าแต่ยังเพิ่มฮัวเจี๋ยหวี่อีกคนหนึ่ง ตนเองยังต้องอารักขาหญิงเปลือยในอ้อมอก แต่มันก็มีไหวพริบปราดเปรียว ฟังออกว่าทั้งสองไม่เคยร่วมมือกันมาก่อน ดังนั้นส่งเสียงหัวร่อบ้าง กล่าวว่า

"ฮัวเหนียงจื่อ (คำเรียกภรรยาแซ่ฮัว) มาได้ประเสริฐ รีบช่วยเหลือเราผู้เป็นสามีกำจัดสุกรอ้วนตัวนี้"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ในกระโจมกับฮัวเจี๋ยหวี่ที่หน้ากระโจมล้วนงงงันวูบหนึ่ง

ควรทราบว่าความเคลือบแคลงสงสัยของเจ้าสำนักรื่นรมย์คือไม่ทราบว่าหานป๋อเป็นบุคคลสารทิศใด

นี่ไม่เพียงแต่เจ้าสำนักรื่นรมย์เคลือบแคลงสงสัย ทุกผู้คนที่เผชิญกับหานป๋อล้วนเคลือบแคลงเช่นกัน ทั้งนี้เพราะไม่ว่ายอดฝีมือใด ล้วนมีช่วงระยะของการรุดหน้า มีแต่หานป๋อรองรับพันธุมารจากเช่อจุนซิ่นกลายเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมในเวลาชั่วข้ามคืน ประสบการณ์ที่ร้อยปียากพบพานพันปียากประสบพบเช่นนี้ ไหนเลยไม่สร้างความมึนงงสงสัยแก่ผู้คนได้

เนื่องด้วยความเป็นมาอันลึกลับของหานป๋อ ทำให้นักเลงเก่าเช่นเจ้าสำนักรื่นรมย์นึกจินตนาการขึ้นมา

หรือว่าผังปานเห็นว่าตนเองพ่ายแพ้แก่ล่างฟานหวิน ปราศจากคุณค่าให้ใช้สอย ดังนั้นส่งคนผู้นี้กับฮัวเจี๋ยหวี่มาจัดการกับตนเอง ไม่เช่นนั้นรังของมันลึกลับถึงเพียงนี้ มีผู้ใดทราบได้ เหตุใดฮัวเจี๋ยหวี่พานรุดมาในเวลานี้?

ฮัวเจี๋ยหวี่ได้ยินหานป๋อเรียกนางเป็นเหนียงจื่อ ในใจทั้งโกรธแค้นทั้งยินดี ที่โกรธแค้นคือฝ่ายตรงข้ามเรียกตัวเองเป็นสามี แสดงว่าหยอกเย้านางต่อหน้าผู้คน ที่ยินดีกลับไม่สามารถอธิบายได้ ต้องร้องโพล่งว่า

"ปีศาจน่าตาย เราต้องตัดลิ้นของท่านออกมา"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ตื่นตระหนกกว่าเดิม ฟังออกว่าน้ำเสียงนางแม้ดุร้าย แต่แฝงความแง่งอนยินดี เป็นสภาพเกี้ยวพาราสีกัน

ผู้ที่ยินดีที่สุดคือหานป๋อ ทุกครั้งที่ตกอยู่ในห้วงคับขัน พันธุมารจะเกิดประสิทธิภาพ ช่วยให้สมองแจ่มใส ดังนั้นฉวยโอกาสจับปลาตอนน้ำขุ่น ร้องว่า

"หลังจากกลับถึงบ้านยินดีให้เหนียงจื่อลงโทษ ตอนนี้รับเข้ากระโจมมา หาไม่เราผู้เป็นสามีไม่อาจรักษาชีวิตไว้"

ฮัวเจี๋ยหวี่จะอย่างไรเป็นนักเลงเก่าอันซ่ำซองในกระโจมมืดทะมึนไหนเลยเข้าไปโดยผลีผลามได้ ย่อมต้องหารือกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ที่เป็นแนวร่วมเดียวกัน จึงกล่าว

"ม่อเหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ม่อ)..."

เจ้าสำนักรื่นรมย์ตวาดว่า

"อย่าได้เข้ามา หาไม่เรา..."

หานป๋อทราบว่าหากทั้งสองสนทนาโต้ตอบกันจะ "ปรับความเข้าใจ" ในบัดดล ดังนั้นร้องโอยกล่าวว่า

"เหนียงจื่อ ข้าพเจ้าใกล้ตายแล้ว"

ฮัวเจี๋ยหวี่ที่เบื้องนอกว้าวุ่นใจขึ้นมา หากมันตายแล้ว เท่ากับไม่มีทุกสิ่ง มิสู้เข้าไปแล้วค่อยว่ากล่าว ดังนั้นหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"ม่อเหมินจู่ เราเข้าไปแล้ว"

พลางถลันวูบเข้ามา สร้างความโกรธแค้นแก่เจ้าสำนักรื่นรมย์ยิ่ง เข้าใจว่าคนทั้งสองกำลังเล่นละครกัน ดังนั้นโบกพัดใส่ฮัวเจี๋ยหวี่

ฮัวเจี๋ยหวี่ทราบว่าคนในกระโจมคือเจ้าสำนักรื่นรมย์กับหานป๋อไหนเลยกล้าชะล่าใจ กลับตระเตรียมพร้อมแต่แรก รู้สึกมีพลังลมกวาดใส่ใบหน้า จึงตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว บังคับสายรัดหลากสีพุ่งวาบออก

หานป๋อลอบร้องในใจว่าฟ้าส่งเสริมช่วยเหลือเรา รีบโอบอุ้มสนมรักของเจ้าสำนักรื่นรมย์ที่อยู่ในสภาพเปลือยเปล่าโผพุ่งกายขึ้น ทลายกระโจมออกไป จากนั้นทะลวงทะลุหลังคาคลังเสบียงท่ามกลางเศษไม้ปลิว

เวียนว่อน คนเตลิดหลบหนีจากไป

ตะวา

ฟ้าสางรำไรแล้ว

ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของสหพันธ์แปดสำนัก เสี้ยงชิงชิวกับหวินฉังสองสามีภรรยาพอออกจากเมืองก็มุ่งตะวันตกสู่เส้นทางขากลับ

ยามนี้ประตูเมืองยังไม่เปิด แต่ย่อมไม่เป็นอุปสรรคต่อยอดฝีมือที่สามารถเหินบินสูงไม่ทราบเพราะเหตุใด ทั้งสองคิดเดินทางออกจากเมืองกลับถึงชาติตระกูลวรรณศิลป์ที่เมืองซูโจวโดยเร็ว

เสี้ยงชิงชิวมองดูหน้าด้านข้างของภรรยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"น้องฉัง นับตั้งแต่เราได้รับเลือกเป็นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ ไม่เคยมีจิตใจที่ปลอดโปร่งเช่นตอนนี้มาก่อน แต่ว่าเฉินว่างเพิ่งพลีชีพเราความจริงสมควรเศร้าสลดจึงถูกต้อง"

หวินฉังเบือนหน้ามามองดูสามีด้วยความรักเวทนา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"พี่ชิงชิวความจริงรักชอบบุ๋นชืดชาบู๊บวกกับรักอาลัยต่อชีวิตยิ่งกว่าผู้คนทั่วไป ดังนั้นในใจนึกปฏิเสธภารกิจที่สหพันธ์แปดสำนักมอบต่อท่าน เมื่อคืนถือว่าเผชิญหน้ากับผังปานถึงแม้ไม่ได้ประมือ แต่เท่ากับมีคำว่ากล่าวต่อส่วนรวมแล้ว จึงมีจิตใจปลอดโปร่ง เราหาประหลาดใจไม่"

เสี้ยงชิงชิวยกมือหวินฉังขึ้นมาจุมพิตคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อมีภรรยาที่รู้ใจเช่นนี้ ชิงชิวไม่มุ่งมาดปรารถนาสิ่งใดอีก"

หวินฉังถอนใจเบาๆ ไม่กล่าวว่ากระไร เสี้ยงชิงชิวต้องกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดนับตั้งแต่ออกจากดงหลิว น้องฉังจึงมีสีหน้าหม่นหมองตลอดเวลา?"

หวินฉังมองดูทางหลวงที่ทอดไปข้างหน้าสองฟากข้างเป็นต้นไม้รกครึ้ม คาดว่าขณะที่อาทิตย์ลอยสูง เส้นทางสายนี้ยังเย็นสบายยิ่ง ปากกล่าวเบาๆ ว่า

"เราเพียงเป็นห่วงอยู่บ้าง เป็นห่วงว่าสามารถกลับถึงเมืองซูโจวหรือไม่"

เสี้ยงชิงชิวยอมรับสติปัญญาของภรรยาตลอดมา พอฟังต้องใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"น้องฉังกลัวว่าคนของผังปานจะจัดการกับพวกเราหรือ?"

หวินฉังชะลอฝีเท้าลง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"การกลับเข้าสู่ยุทธจักรของผังปานครั้งนี้นับตั้งแต่โจมตีสำนักเกริกเกียรติ ทุกความเคลื่อนไหวล้วนผ่านการวางแผนเตรียมการครั้งนี้ ไหนเลยเปิดช่องโหว่ให้พวกเราฉกฉวยได้?"

เสี้ยงชิงชิวชะงักเท้าลงด้วยความตระหนกกล่าวว่า

"หรือว่าอาการบาดเจ็บของผังปานเป็นการเสแสร้งแกล้งดัด?"

หวนนึกถึงผังปานลงมือฆ่าคน บอกไปก็ไป ไหนเลยมีทีท่าว่ารับบาดเจ็บอันใด

หวินฉังสั่นศีรษะกล่าวว่า

"หากผังปานไม่ได้รับบาดเจ็บ พวกเราจะไม่มีคนรอดชีวิตจากดงหลิวแม้สักคนเดียว ความนี้มีเงื่อนงำบางประการที่เราขบคิดไม่เข้าใจ"

พลันแว่วเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลัง

คนทั้งสองล้วนใจสั่นสะท้าน

ทั้งนี้เพราะขณะที่เสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้มาถึงด้านหลังในรัศมีสิบวาแล้ว ก่อนหน้านี้กลับไม่รู้สึกตัวว่ามีคนติดตามมา เพียงประการนี้ก็สร้างความตื่นตัวแก่ทั้งสอง

ทั้งสองมีกระแสจิตสัมพันธ์กัน พลันคลายมือจากกัน ล่าถอย

ไปยังสองฟากข้าง เหลียวหน้าไปทางด้านหลัง

การเหลียวมองครั้งนี้ สร้างความตื่นตระหนกแก่ทั้งสองอีกครา ที่แท้ผู้ที่ไล่กวดตามหลังไม่ได้มีเพียงคนเดียว หากแต่เป็นสองคน พวกมันมีฝีเท้าพร้อมเพรียง ดังนั้นเพียงบังเกิดเสียงของ "คนคนเดียว"

คนทั้งสองมีหน้าตาประพิมประพายคลับคล้าย กลับเป็นพี่น้องฝาแฝด มีอายุระหว่างหกสิบถึงเจ็ดสิบปี สีหน้าเยือกเย็น รูปร่างสูงใหญ่ จมูกโด่งงองุ้ม ไม่คล้ายเป็นคนดินแดนภาคกลาง

หวินฉังสะท้านขึ้นเล็กน้อย อุทานดังอา กล่าวว่า

"สองมารตระกูลเมิ่ง"

เสี้ยงชิงชิวรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ ที่แท้ครั้งกระโน้นก่อนที่ราชวงศ์มองโกลจะถูกจูหยวนจางล้มล้าง กษัตริย์มองโกลมียอดฝีมือแปดคน เป็นทหารองครักษ์คนสนิทสองมารตระกูลเมิ่งเป็นสองในจำนวนนั้น

คนทั้งสองล้วนมีหน้าตารูปร่างคล้ายเหมือนกัน เพียงแต่พี่ใหญ่มีรอยปานเล็กๆ ที่มุมปาก

ส่วนชื่อจริงไม่มีผู้ใดทราบ เพียงเรียกขานเป็นเมิ่งต้า (ที่หนึ่ง) กับเมิ่งเอ้อ (ที่สอง)

ปีที่ยี่สิบแปดในรัชกาลซุ่นตี้ฮ่องเต้ซึ่งเป็นกษัตริย์มองโกลองค์สุดท้าย สองแม่ทัพคู่ใจจูหยวนจางคือฉีต๋ากับฉางหวี่ชุนรวมพลที่เมืองทงโจว โจมตีทหารมองโกลแตกพ่าย จากนั้นจ่อประชิดนครหลวงของมองโกล

ตอนนั้นยอดฝีมือมองโกลทั้งแปดถวายการอารักขาซุ่นตี้ฮ่องเต้ขึ้นเหนือ จูหยวนจางบัญชาให้ภูตบดีซวีเย่อู๋ นำมือดียี่สิบเจ็ดคนไล่ล่าฆ่าซุ่นตี้ฮ่องเต้ ยอดฝีมือมองโกลทั้งแปดต้านทานอย่างสุดชีวิต

มีคนเสียชีวิตสามคน อีกห้าคนยังสามารถอารักขาซุ่นตี้ฮ่องเต้หลบหนีกลับมองโกล สองในห้าคือสองมารตระกูลเมิ่งนี้เอง

การศึกครั้งนั้นเหล่ามือดีเสียชีวิตสิบเอ็ดคน ที่หลงเหลือนอกจากภูตบดีซวีเย่ออู๋แล้วล้วนได้รับบาดเจ็บ ทุกวันนี้พอเอ่ยถึงยังหวาดหวั่นไม่คลาย คิดไม่ถึงตอนนี้สองมารตระกูลเมิ่งปรากฏขึ้นที่ดินแดนภาคกลางอีก

หวินฉังสบตากับสามีแวบหนึ่ง ล้วนพบเห็นเค้าความหวาดหวั่นของอีกฝ่าย ทั้งนี้เพราะหากสองมารตระกูลเมิ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับผังปานจริง คงมีเจตนาฆ่าปิดปากมันสองสามีภรรยา มิให้สองสามีภรรยาแพร่งพรายร่องรอยสองมารตระกูลเมิ่งออกไป

สองมารตระกูลเมิ่งหาได้ชะลอความเร็วลงไม่ พลันคุกคามเข้าใกล้สองสามีภรรยาในระยะห้าเชียะ

เสียงเช้งเมื่อเสี้ยงชิงชิวกับหวินฉังพากันชักกระบี่มังกรเงินกับหงส์หยก ของชาติตระกูลวรรณศิลป์ออกมา

เมิ่งต้าพลันหัวร่อฮาฮา สองมืองอนิ้วทั้งสิบดุจตาขอ แยกย้ายตะปบใส่กระบี่ทั้งสองเล่มขณะเดียวกันเมิ่งเอ้อกระโดดขึ้นบนต้นแขนของเมิ่งต้า หยิบยืมพลังม้วนตัวขึ้นกลางอากาศ ลอยอยู่เหนือศีรษะของสองสามีภรรยา

หวินฉังลอบคร่ำครวญในใจ นางหลังจากแต่งงานกับเสี้ยงชิงชิวก็ฝึกกระบี่ด้วยกันทุกเช้าค่ำ ถนัดในการใช้กระบี่คู่ผนึกจู่โจม สองสามีภรรยารวมใจเป็นหนึ่ง มีฝีมือเพิ่มพูนเท่าตัว

มิคาดศัตรูกลับเป็นพี่น้องฝาแฝด ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ยิ่งกว่า มีประสบการณ์ในการร่วมมือกันสู้ศึกหลายสิบปี ดังนั้นข่มปมเด่นของสองสามีภรรยาลง จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าฝ่ายตรงข้ามวางแผนจัดกำลังมาอย่างแยบคาย

แว่วเสียงขวับขวับ มือซ้ายขวาของเมิ่งต้าแยกย้ายปาดใส่กระบี่มังกรเงินของเสี้ยงชิงชิวกับกระบี่หงส์หยกของหวินฉัง

สองสามีภรรยาล้วนใจสะท้าน ที่ทรวงอกคล้ายถูกหมัดกระแทกใส่ ร่างเซถอยไปด้านหลังทั้งไม่อาจใช้ท่าเทียบปีกบินเคียงคู่ออกได้

สองสามีภรรยาสบตากันวูบหนึ่ง จากแยกจากเป็นบรรจบรวมหันหลังชนกัน

รู้สึกมีมรสุมพลังม้วนจู่โจมจากบนลงล่าง

เป็นเมิ่งเอ้อควงหมัดกระแทกลง ก่อกวนจนผงคลีบนเส้นทางม้วนคละคลุ้ง เป็นสภาพที่น่าตื่นตะหนกนัก

เมิ่งต้าส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล ร้องว่า

"นับเป็นผู้เยาว์ที่น่าเกรงขาม น่าเสียดายที่ด่วนอายุสั้น"

พลางกวาดมือวูบหนึ่ง ในมือเพิ่มบรรทัดเหล็กสีดำมะเมื่อมบรรทัดหนึ่ง แทงใส่หวินฉังซึ่งหันหน้าหามัน โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนพักผ่อนหอบหายใจ

สองมารตระกูลเมิ่งพลันปรากฏกาย เป็นที่ข่มขวัญผู้คนอยู่แล้ว บวกกับมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำกว่าสองสามีภรรยา ลงมืออย่างหักโหมไม่ว่าด้านจิตวิทยาและยุทธวิธี ล้วนชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

หากเสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยาว่า ในเวลาเดียวกันนี้ ฟางเยี่ยหวี่ยังเปิดฉากจู่โจมใส่หัตถ์พิษเฉียนหลอ หานป๋อ ฟงสิงเลี่ยกับพวกมันพร้อมกัน คงบังเกิดความตื่นตระหนกยิ่งกว่านี้

หวินฉังใช้กระบี่หงส์หยก เสี้ยงชิงชิวใช้กระบี่มังกรเงินต้านปะทะกับบรรทัดเหล็กดำของเมิ่งต้าและหมัดเหล็กของเมิ่งเอ้อ

ได้ยินเสียงเคร้งเสียงขวับดังขึ้น เมิ่งต้าสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถอยกายไปด้านหลัง ส่วนเมิ่งเอ้อคล้ายลูกขนไก่ที่ถูกจับโยนขึ้นไป ทิ้งตัวลงยังอีกฟากหนึ่งของสองสามีภรรยา

หวินฉังกับเสี้ยงชิงชิวพากันกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เมิ่งต้าพอถอยกายไปสามก้าว ก็ตั้งท่าใหม่ปากกล่าวว่า

"ประเสริฐ คิดไม่ถึงพวกท่านอายุยังเยาว์กลับฝึกปรือเคล็ดวิชารวมร่างของชาติตระกูลวรรณศิลป์สำเร็จ มิน่าเล่านายน้อยจึงใช้ให้พวกเราทั้งสองมาหาพวกท่าน"

เสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยายังตื่นตระหนกยิ่งกว่า

ที่แท้เคล็ดวิชารวมร่างเป็นวิชาลับเฉพาะของชาติตระกูลวรรณศิลป์ อาศัยการสัมผัสทางร่างกาย หรือว่าแตะมือกัน รวมพลังของทั้งสองเข้าด้วยกัน ดังนั้นเปลือกนอกเมิ่งต้ากับเมิ่งเอ้อปะทะกับพวกมันคนใดคนหนึ่ง แท้ที่จริงเผชิญกับการผนึกรวมกำลังของทั้งสอง

ทั้งสองสามีภรรยาคิดอาศัยเคล็ดลับนี้ ทำร้ายสองมารตระกูลเมิ่งโดยไม่คาดฝัน กอบกู้สถานการณ์อันเลวร้ายกลับคืน มิคาดฝ่ายตรงข้ามมาเพียงถูกกระแทกถอยโดยไม่บาดเจ็บ ตรงกันข้ามกับสองสามีภรรยารับบาดเจ็บบอบช้ำ มาตรว่าไม่หนักหนา แต่หากสู้สืบไปย่อมไม่ส่งผลดี

หวินฉังตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ยื่นมือออกกุมมือสามี

ประกายกระบี่พลันสาดกระจายจ้า จู่โจมใส่สองมารตระกูลเมิ่ง คิดฉวยโอกาสที่สองมารตระกูลเมิ่งยังไม่ทรงกายมั่น ช่วงชิงสภาวะจู่โจมมาเป็นของตน

เมิ่งเอ้อส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง ชักหอกสั้นยาวประมาณห้าเชียะออกมา แทนที่จะทิ่มแทงกลับฟันลงยังศีรษะ คล้ายแส้ที่หวดลง

เมิ่งต้าผสานเสริมด้วยการโถมไปข้างหน้า ใช้บรรทัดเหล็กดำในระยะประชิดติดตัว

แว่วเสียงโลหะปะทะกัน ดังสะท้านทางหลวงยามเช้า ชั่วพริบตาคนทั้งสี่หักหาญกันสิบกว่ากระบวนท่า

เสี้ยงชิงชิวครางหนักๆ คำหนึ่ง โซซัดโซเซล่าถอย ที่หัวไหล่ปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน

หวินฉังกัดฟันกรอด ฉุดดึงสามีไปที่ด้านหลัง รั้งประกายกระบี่เต็มท้องฟ้ากลับมา ฟาดฟันออกด้วยท่วงท่าธรรมดาหลายกระบี่ ทุกกระบี่บรรจุพลังเปี่ยมล้น

สองมารตระกูลเมิ่งที่ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบพลันชะงักท่วงท่าอันเหิมเกริม แยกย้ายกันต้านทานรับหวินฉังสามกระบี่

หวินฉังอ้าปากกระอักโลหิตคำที่สองออกมาคุ้มครองเสี้ยงชิงชิวล่าถอยถึงข้างต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ปลายกระบี่สั่นพลิ้วเล็กน้อย จ่อจี้ใส่สองมารตระกูลเมิ่งแต่ไกล

เมิ่งเอ้อส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ดูไม่ออกว่าท่านท่าทางสุภาพนุ่มนวล กลับสามารถใช้เพลงกระบี่ปรมาจารย์ที่สิ้นเปลืองพลังของสำนักเส้าหลิน ดูว่าท่านยังมีไม้ตายอันใด?"

เมิ่งต้าหัวร่ออย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านกระทั่งกระบี่ยังไม่อาจถือมั่น ใช่หรือไม่?"

หวินฉังสีหน้าสงบราบเรียบ ในใจเพียงเป็นห่วงสามีที่ด้านหลัง เมื่อครู่เสี้ยงชิงชิวถูกทวนสั้นของเมิ่งเอ้อเขี่ยใส่ หากมิใช่นางใช้เคล็ดวิชารวมร่าง ถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างเสี้ยงชิงชิวอย่างทันเวลา เสี้ยงชิงชิวคงถูกกระแทกเสียชีวิต แต่ยังไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรมเส้นชีพจรรับความกระทบกระเทือน ในเวลาอันสั้นยากที่จะลงมือ

มือที่แตะอยู่บนหัวไหล่ของเสี้ยงชิงชิวสั่นสะท้านเล็กน้อย สูดลมหายใจไม่หยุดยั้ง เร่งโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ

เมิ่งต้าตาสาดประกายเจิดจ้า บังคับบรรทัดเหล็กดำกระดอนขึ้น ปิดสกัดเส้นทางรุกของกระบี่หวินฉังเอาไว้

เมิ่งเอ้อลดหอกสั้นลง ปลายหอกสั่นสะท้าน แต่ไม่จู่โจม ทำให้ผู้คนหยั่งคำนวณสภาวะจู่โจมไม่ออก

สองมารตระกูลเมิ่งมีฝีมือกล้าแข็ง พอลงมือก็รุกไล่สองยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ที่สหพันธ์แปดสำนักฝึกอบรมออกมาให้ตั้งรับถ่ายเดียว

หวินฉังรำพึงในใจ 'ชิงชิว ถึงแม้เราสองไม่ได้เกิดวันเดือนปีเดียวกัน แต่สามารถตายในวันเดือนปีเดียวกัน นับเป็นวาสนาผูกพัน' พลางขยับกระบี่ แต่พลังสภาวะลดลงอย่างมาก

ทันใด สีหน้าสองมารตระกูลเมิ่งปรากฏแววตื่นตระหนกขึ้น

หวินฉังกับเสี้ยงชิงชิวล้วนได้ยินเสียงแหลมคมดังขึ้นที่ด้านหลัง ตอนแรกเพียงรับรู้ด้วยการได้ยิน ชั่วพริบตาในรูหูก็ระงมด้วยเสียงหวีดหวิวระคายโสต

คล้ายกับปรากฏลมพายุม้วนกวาดมาถึง

นี่กลับเป็นเสียงพลังกระบี่

สองมารตระกูลเมิ่งพากันจู่โจมบรรทัดหอกสั้นออกอย่างสุดกำลัง คิดชิงปลิดชีวิตยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ทั้งสอง ก่อนที่ศัตรูที่จู่โจมจากที่ซ่อนจะบรรลุถึง

พลังลมดุจมรสุมกดคุกคามใส่หวินฉังอย่างหักโหม

พลันเห็นประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง

เสียงเคร้งเคร้งเมื่อคมกระบี่ของผู้มาแยกย้ายจี้ใส่บรรทัดเหล็กดำกับหอกสั้น

สองมารตระกูลเมิ่งพลิ้วถอยไปด้านหลัง จากนั้นสะอึกเข้ามาบรรทัดหอกสั้นกรีดเป็นเงาประกายนับร้อยพันสาย ครอบคลุมใส่อย่างมืดฟ้ามัวดิน

ยามนั้นผู้มาสอดแทรกเข้ามาคั่นกลางบุคคลทั้งสองคู่ ประกายกระบี่กระจายจ้า แต่มองไม่เห็นตัวตนผู้คน

นี่มิใช่คำบรรยายเกินจริง หากแต่สายตาของหวินฉังเพียงเห็นประกายกระบี่ระยิบระยับจับตา พร้อมด้วยเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งซ่อนอยู่ภายใน แต่ให้ความรู้สึกคล้ายชมบุปผาในหมอก ไม่อาจเห็นชัดถนัดตา

ยามนั้นไม่ได้ยินเสียงอาวุธกระทบกัน เมิ่งต้าเมิ่งเอ้อแยกย้ายล่าถอยไปสองฟากข้าง

ประกายกระบี่สลายวับ เห็นฉินเมิ่งเหยาที่มาจากเรือนฌานเมตไตรย ยืนชดช้อย มือหนึ่งถือกระบี่ อีกมือหนึ่งประกบนิ้วสองนิ้วแตะใส่คมกระบี่ สีหน้าอันงามงดสงบนิ่งดั่งมหรรณพ

สองมารตระกูลเมิ่งโถมจู่โจมเข้ามาอีกครา

มุมปากฉินเมิ่งเหยาปรากฏรอยยิ้มอันนุ่มนวลวูบหนึ่ง ใช้กระบี่อย่างแช่มช้า ฟันใส่ตำแหน่งตรงกลางของสองมารตระกูลเมิ่ง

หวินฉังที่ตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้าย พลันกลับกลายเป็นคนดู ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับบังเกิดความสงบอย่างที่ไม่สามารถอธิบายได้ นี่มิใช่เป็นเพราะฉินเมิ่งเหยารับศึกแทนนาง หากแต่ท่ากระบี่ของฉินเมิ่งเหยาเป็นความสงบถึงที่สุด

บรรทัดหอกสั้นจู่โจมมาถึงแล้ว ฉินเมิ่งเหยาก็ขยับข้อมือ กระบี่เคลื่อนย้ายไปสองฟากข้างราวกับระฆัง คล้ายเชื่องช้าแท้จริงรวดเร็ว แยกย้ายกระแทกใส่บรรทัดหอกสั้น

สภาวะจู่โจมของสองมารตระกูลเมิ่งถูกทำลายไปสิ้น

ประกายกระบี่กระจายจ้า แว่วเสียงสองมารตระกูลเมิ่งคำรามด้วยโทสะ โซซัดโซเซถอยไปด้านหลัง

พวกมันล่าถอยเข้าดงไม้อีกฟากหนึ่ง ได้ยินเสียงกิ่งใบหักร่วงดังเพียะพะ สุ้มเสียงค่อยๆ เบาลงจนไม่ได้ยินอีก

หวินฉังระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

ศัตรูอันน่ากลัวทั้งสองกลับถูกฉินเมิ่งเหยาขับไล่ล่าถอยกลับไปโดยง่ายดาย

เสี้ยงชิงชิวก็พักผ่อนหอบหายใจ ฟื้นฟูเรี่ยวแรงมาบ้าง สะอึกถึงข้างกายหวินฉัง

สองสามีภรรยากุมมือกันแนบแน่น บังเกิดความยินดีที่รอดชีวิต

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจคำหนึ่ง หันกายกลับมา

สองสามีภรรยาขณะจะกล่าวขอบคุณ ฉินเมิ่งเหยาชิงโบกมือห้ามไว้ สอดกระบี่คืนฝัก กล่าวว่า

"ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี กลับมาสายก้าวหนึ่ง"

หวินฉังกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"แม่นางเมิ่งเหยาทราบแต่แรกว่าพวกเราจะถูกซุ่มโจมตีหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยากวาดตาไปยังใบหน้าขาวซีดของเสี้ยงชิงชิวก่อนกล่าวว่า

"พี่เสี้ยงแม้เส้นชีพจรรับบาดเจ็บ แต่ภายใต้เคล็ดวิชารวมร่างของฮูหยินท่าน จะช่วยให้ทุเลาหายดีโดยเร็ว ช่วยลดทอนความไม่สบายใจของเมิ่งเหยาลงบ้าง"

ดวงตาเสี้ยงชิงชิวทอแววสำนึกขอบคุณ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"แม่นางเมิ่งเหยาไม่ต้องเป็นห่วง อาการบาดเจ็บเพียงนี้ชิงชิวยังรับไว้ได้ แม่นางใช้กระบี่เดียวขับไล่สองมารล่าถอย ทอนความโอหังของฝ่ายมารลง เพิ่มขวัญและกำลังใจแก่ผู้คนนัก"

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากท่านทราบว่าเมื่อครู่ข้าพเจ้าใช้วิชาที่ตกทอดมาแต่บรรพกาลของกว่างเฉิงจื่อ คือกระบี่เย้ยเซียนเอี๋ยน ได้แต่ทำร้ายสองมารบาดเจ็บเล็กน้อย คงไม่เล็งผลเลิศไปแล้ว"

หวินฉังคล้ายนึกได้อันใด พลันอุทานดังอากล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นตอนที่ราชวงศ์มองโกลล่มสลาย นอกจากสองมารตระกูลเมิ่งแล้ว ในยอดฝีมือมองโกลทั้งแปดยังหลงเหลือมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย ลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเซิง และคฤธรอิ๋วซือตี้ ตอนนี้สองมารเผยโฉม คนทั้งสามที่เหลือยังมีฝีมือเหนือกว่าสองมาร หากซุ่มโจมตียอดฝีมือเมล็ดพันธุ์อื่น สถานการณ์ไยมิใช่ล่อแหลมยิ่ง?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"นี่เป็นสาเหตุที่ข้าพเจ้ามาสาย ในความคาดคิดของข้าพเจ้ากลุ่มของเซียะฟงและพวกแห่งฉางไป่กับหลวงจีนกระบี่แห่งเส้าหลิน ล้วนมิใช่เป้าโจมตีของฟางเยี่ยหวี่ หนึ่งนั้นพวกมันรวมตัวเป็นกลุ่มก้อนประการสำคัญคือ คดีฆาตกรรมเซียะซิงเหลียนยังไม่คลี่คลาย ปล่อยให้พวกมันกินแหนงแคลงใจกัน มีแต่เป็นผลดีต่อฟางเยี่ยหวี่ ดังนั้นข้าพเจ้าเพียงเป็นห่วงพระคุณเจ้าฝาเซ่อกับพวกท่าน"

เสี้ยงซิงชิวกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"พระคุณเจ้าฝาเซ่อมีพลังฝีมือถดถอย นับว่าน่าหวั่นวิตกนัก"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าลอบติดตามพระคุณเจ้าฝาเซ่อ จนกระทั่งเขาสมทบกับคนในสำนักค่อยออกตามหาพวกท่าน ฟางเยี่ยหวี่ดูออกว่าหากทิ้งพระคุณเจ้าฝาเซ่อไว้ มีแต่ผลดีมากกว่าผลเสีย เป็นความคิดอ่านที่มองการณ์ไกลนัก"

หวินฉังงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นผงกศีรษะ แสดงว่าเข้าใจความคิดของฉินเมิ่งเหยา เสี้ยงซิงชิวปัญญาเป็นรองภรรยา ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เหตุใดทิ้งพระคุณเจ้าฝาเซ่อไว้ กลับเป็นผลดีต่อฟางเยี่ยหวี่มากกว่าผลเสีย?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ล้วนเป็นชนรุ่นใหม่ของสหพันธ์แปดสำนัก พระคุณเจ้าฝาเข่อถูกวางตัวเป็นเจ้าแห่งสวนต้นโพธิ์คนใหม่ ตอนนี้เขาพลังฝีมือถดถอย สมควรสืบตำแหน่งหยวนจู่ (เจ้าแห่งสวน) หรือไม่ นับเป็นปัญหาที่ปวดสมอง"

เสี้ยงชิงชิวค่อยเข้าใจในบัดดล อดนับถือเลื่อมใสต่อการแยกแยะของฉินเมิ่งเหยามิได้ ทั้งนี้เพราะการสืบตำแหน่งหากดำเนินการผิดพลาดจะเกิดข้อพิพาทภายในสำนัก นำไปสู่ความแตกแยก ในสหพันธ์แปดสำนักเคยมีตัวอย่างมาแล้ว หาใช่คำกล่าวที่เลื่อนลอยไม่ จากข้อนี้แสดงว่าฟางเยี่ยหวี่มีความคิดอ่านอันลึกซึ้งจริงๆ

หวินฉังกุมมือสามีแนบแน่น ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเราความจริงคิดกลับชาติตระกูล ไม่ถามไถ่เรื่องราวในยุทธจักรอีก แต่ตอนนี้ดูจากสภาพการณ์ คงไม่อาจอยู่ตามลำพังได้"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"การกลับสู่ยุทธจักรของผังปานครั้งนี้ ส่งผลกระทบเป็นบริเวณกว้าง แม้แต่ค่ายสำนักที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับข้อพิพาทในยุทธจักรยังยากรอดพ้น อย่าว่าแต่ชาติตระกูลวรรณศิลป์ที่เป็นหนึ่งในสหพันธ์แปดสำนัก ปัญหาเฉพาะหน้าของพวกท่านสองสามีภรรยาคือรักษาอาการบาดเจ็บก่อน แล้วค่อยคิดอ่านต่อไป"

เสี้ยงชิงชิวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"แม่นางเมิ่งเหยาโปรดชี้แนะต่อเราสองสามีภรรยา"

คำพูดนี้มีน้ำหนักยิ่ง หมายความว่ามันสองสามีภรรยายอมรับฟังคำชี้แนะของฉินเมิ่งเหยา ควรทราบว่าเสี้ยงชิงชิวกับหวินฉังเป็นผู้สืบทอดชาติตระกูลวรรณศิลป์ มีศักดิ์ฐานะสูงยิ่ง หากมิใช่ยอมรับนับถืออย่างจริงใจ จะไม่กล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา

ฉินเมิ่งเหยาเผยอยิ้มกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาหวังว่าชาติตระกูลวรรณศิลป์มีส่วนช่วยคลี่คลายคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียน"

หวินฉังตาทอประกายพิสดาร กล่าวว่า

"แม่นางเมิ่งเหยาต้องการให้พวกเราระงับเรื่องนี้เอาไว้ ทำเรื่องใหญ่ให้เป็นเรื่องเล็ก เรื่องเล็กมลายหายไปหรือ?"

นี่เป็นความคิดของทุกค่ายสำนักนอกเหนือจากสำนักฉางไป่ กล่าวคือให้คำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม ไม่เช่นนั้นหากสืบสาวราวเรื่องไปหาเป็นผลดีต่อความสมัครสามัคคีของสหพันธ์แปดสำนักไม่

ฉินเมิ่งเหยากวาดตาผ่านหน้าสองสามีภรรยา กล่าวว่า

"ไม่ พวกเราจะหาตัวฆาตกรแท้จริง ตัดสินโทษอย่างเที่ยงธรรม"

จบเล่ม 3

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เงาพิฆาต

4

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

ฟางเยี่ยหวี่

ศิษย์รักของปรมาจารย์มารผังปาน เป็นผู้สืบเชื้อสายมองโกล ทั้งงามสง่าและเจ้าปัญญาความคิด ได้รับขนานนามเป็นปรมาจารย์มารน้อย ปกครองยอดฝีมือจำนวนมาก วางแผนเตรียมการยุบยุทธจักรภาคกลาง ตั้งปณิธานล้มล้างหมิงกอบกู้มองโกล

ความรักอันงมงาย

ในแสงอรุณรำไร เงาร่างสายหนึ่งพุ่งผ่านท้องถนน ลดเลี้ยวเข้าตรอกคับแคบตรอกหนึ่ง มาถึงช่วงกลางของตรอก ก็กระโดดข้ามกำแพง ทิ้งตัวลงบนพื้นที่ว่างข้างศาลพระภูมิหลังหนึ่ง เมื่อหยุดยั้งยืนหยัด ที่แท้เป็นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์สังกัดอารามมุ่นเมฆนามหวินชิง

ใบหน้างดงามของนางเป็นสีแดงซ่าน ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน นี่ย่อมมิใช่รีบรุดเดินทาง เพียงไม่ทราบเรื่องใดสร้างความตื่นเต้นแก่นางถึงเพียงนี้

หวินชิงสูดลมหายใจลึกๆ ตวาดเบาๆ ว่า

"ฟั่นเหลียงจี๋ เราทราบว่าท่านติดตามเราตลอดเวลา ยังมิรีบโผล่หัวออกมาอีก?"

แว่วเสียงทอดถอนใจเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลัง

หวินชิงไม่ประหลาดใจ หันขวับกลับไป

เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋นั่งอยู่บนบันไดขั้นบนสุดหน้า

ประตูศาลเจ้าพระภูมิ เพิ่งล้วงกล้องยาสูบจากอกเสื้อ บรรจุยาเส้นเข้าไปเตรียมจุดสูบขึ้น

หวินชิงถูกโจรท่องโดดเดี่ยวรบเร้าพัวพันนานปี จนบัดนี้ค่อยเผชิญหน้ากันตรงๆ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาด คล้ายสนิทสนมคุ้นเคย และคล้ายแปลกหน้าไม่รู้จัก ทำให้ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

โจรท่องโดดเดี่ยวจับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง ใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นแต่แฝงความซุกซนปรากฏรอยยิ้มอันขมขื่นวูบหนึ่ง ตีหินเหล็กไฟจุดยาสูบ อัดควันลึกๆ เข้าปอด ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"นาง...อ้อ คุณหนูหวินชิง ท่านทราบหรือไม่ว่าตกหลุมพรางของศัตรูแล้ว?"

มันเรียก "นางเฒ่าหวินชิง" จนติดปาก ยามนี้แทบพลั้งปากออกไป ยังดีที่เปลี่ยนคำเรียกหาทันเวลา

หวินชิงเป็นอาหญิงของหม่าจิ้นเซิง เป็นน้องสาวของหม่าเยี่นหมิง ผู้เป็นบิดาหม่าจิ้นเซิง แต่เกิดจากอนุภรรยา บิดาจึงไม่สนใจไยดีพวกนางสองแม่ลูก เมื่อมารดาของหวินชิงอายุไม่ถึงสี่สิบปีก็ตรอมใจตาย ทิ้งให้หวินชิงเป็นกำพร้า ต่อมาเจ้าอารามมุ่นเมฆฉายาไป่ฉือซือไท่มาเป็นแขกของตระกูลหม่า จึงนำตัวหวินชิงกลับอาราม จนกลายเป็นยอดฝีมือที่โดดเด่นของอารามมุ่นเมฆ

นางกับหม่าเยี่นหมิงผู้เป็นบิดาของหม่าจิ้นเซิงไม่ใคร่ลงรอยกัน แต่ให้ความรักถนอมต่อหม่าจิ้นเซิงและน้องสาว ดังนั้นพอทราบเรื่องที่เซียะชิงเหลียนถูกฆ่า จึงรีบรุดมาช่วยเหลือ ยามนี้ได้ยินชายชราที่ติดตามพัวพันนางเรียกนางเป็นคุณหนู ความจริงคิดบอกให้มันเรียกฉายาหวินชิงของนาง ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับไม่สามารถกล่าวจากปาก เพียงกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเฉไฉ รีบมอบของที่ท่านขโมยไปออกมา"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับจับจ้องมองหน้านาง ปากกล่าวช้าๆ ว่า

"พวกเรามีชีวิตไปจากที่นี้แล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

หวินชิงงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ท่านไม่ได้กล่าวล้อเล่นกระมัง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรม นางเป็นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ฝ่ายธัมมะ นอกจากผังปานแล้วยังมีผู้ใดสามารถปลิดชีวิตพวกนางโดยไม่รู้สึกตัว นางกลับวางตัวเองอยู่แนวร่วมเดียวกับโจรท่องโดดเดี่ยว

นี่มิใช่หมายความว่านางรักชอบโจรท่องโดดเดี่ยว หากแต่ด้วยสัญชาตญาณของสตรี ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวไม่คิดร้ายต่อนาง ถึงแม้ว่ามันจะน่า "รังเกียจ" ก็ตาม

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาอีกคำหนึ่งจึงกล่าว

"นับตั้งแต่เซียะชิงเหลียนถูกฆ่าที่ดึกตระกูลหาน จนกระทั่งพวกท่านเหล่ายอดฝีมือเมล็ดพันธุ์กลุ้มรุมผังปาน สหพันธ์แปดสำนักล้วนถูกฟางเยี่ยหวี่จูงจมูกไป น่าเสียดายที่พวกท่านหาทราบไม่"

หวินชิงถูกหัวข้อสนทนานี้ดึงดูดความสนใจ ลืมเลือนจุดประสงค์ที่บีบบังคับโจรท่องโดดเดี่ยวปรากฏกาย กล่าวว่า

"อย่าได้เอาแต่กล่าววาจาน่าตระหนก หากไม่บอกเหตุผลออกมา เราจะ...เราจะ..."

นางความจริงคิดบอกว่านับแต่นี้นางจะไม่พูดจากับมัน แต่แล้วฉุกคิดว่าหากกล่าวเช่นนี้ ไยมิใช่เปิดช่องให้อีกฝ่ายเกี้ยวพาราสีนาง ดังนั้นกล้ำกลืนคำพูดไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวรีบกล่าวว่า

"เราคิดบอกกล่าวกับน้องชิงโดยละเอียดแต่ผู้อื่นรอเป็นเวลานาน

คงรอจนรำคาญแล้ว"

เฒ่าผู้นี้หนังหน้าหนายิ่ง กลับฉวยโอกาสเรียกผู้อื่นเป็นน้องชิง

หวินชิงขณะจะตวาดว่า จากนั้นฟังออกว่าคำพูดมันซ่อนความนัย รีบสงบจิตใจเงี่ยหูสดับฟัง

แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลม เงาร่างหนึ่งสูงหนึ่งต่ำเตี้ยกระโดดข้ามกำแพงเข้ามาทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้านางวาเศษ

หวินชิงพอเห็นคนทั้งสอง ก็ฉุกคิดถึงบุคคลที่สาบสูญจากดินแดนภาคกลางนานปีสองคน ถึงกับใจสั่นสะท้าน ล่าถอยถึงข้างกายโจรท่องโดดเดี่ยว ค่อยสงบจิตใจลงได้บ้าง

นี่มิใช่นางบังเกิดจิตขลาดเขลา หากแต่ในฐานะหนึ่งในยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์เคยรับการฝึกอย่างเข้มงวด ทราบว่าในสถานการณ์เฉพาะหน้ามีแต่ผนึกกำลังกับโจรท่องโดดเดี่ยวรับมือศัตรู นอกจากนี้ไม่มีหนทางอื่นอีก

คนร่างสูงมีใบหน้าคล้ายหลอมสร้างจากเหล็ก ตาโปนปากกระดิ่งแก้มซ้ายมีรอยแผลเป็นจากคมดาบ เริ่มจากใบหูซ้ายพาดเฉียงถึงมุมปาก มือขวาถืออาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียว ดูไปมีน้ำหนักสามสี่ร้อยชั่ง มันกลับไม่มีท่าทีกินแรง คล้ายกำลังถือขนนกเบาบางอันหนึ่ง

คนต่ำเตี้ยศีรษะล้านหว่างเอวคาดสายรัดที่ติดกระดุมปิดเปิดไว้ไหล่บ่าผายกว้าง ใบหน้าสี่เหลี่ยมริมฝีปากหนา ทำให้มันดูไปคล้ายก้อนหินก้อนหนึ่ง แต่ดวงตาแคบเรียว ทอประกายอันดุร้าย

โจรท่องโดดเดี่ยวพ่นควันยาจากปากเป็นวง สำรวจมองคนทั้งสองเที่ยวหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเชิงกับคฤธรอิ๋วซือตี้ พวกท่านเป็นเต่าหดหัวนานปี คงอึดอัดขัดข้อง ตอนนี้จึงคิดชูคอออกมาสูดลมหายใจ"

คนต่ำเตี้ยศีรษะล้านซึ่งคือคฤธรอิ๋วชือตี้หัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"เรายังเข้าใจว่าโจรท่องโดดเดี่ยวฟันเหลียงจี๋เป็นยอดคนอันใดที่แท้เพียงเป็นวานรเฒ่าที่ทั้งผอมทั้งเหี่ยวแห้งตนหนึ่ง จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า สิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมเพียงเป็นการละเล่นของเด็กเล็กในดินแดนภาคกลาง"

หวินชิงตวาดว่า

"เราเข้าใจแล้ว พวกท่านเป็นสุนัขรับใช้ของผังปาน"

คนร่างสูงซึ่งคือลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเชิงเบือนหน้ามา ใช้ตาโปนจับจ้องมองหวินชิง กล่าวว่า

"อย่าได้ยกยอตัวเอง ท่านยังไม่คู่ควรให้พวกเราทั้งสองลงมือ พวกเราเพียงยืมมือท่านล่อลวงวานรเฒ่าตัวนี้ออกจากถ้ำวานรของมันเท่านั้น"

มันแม้มีรอยแผลดาบบนใบหน้า จนมีสารรูปน่ากลัว แต่สุ้มเสียงกังวานน่าฟัง กลายเป็นสภาพที่ขัดกัน

หวินชิงค่อยเข้าใจในบัดดล นางกลับเป็นคนบีบบังคับโจรท่องโดดเดี่ยวออกมา ซึ่งความจริงไม่มีผู้ใดจับตัวเจ้าแห่งการลักขโมยผู้นี้ได้ แต่เพราะเพื่อนาง โจรท่องโดดเดี่ยวยอมเสียสละปมเด่นของตัวเอง ถูกบังคับให้ออกมาปะทะหักหาญกับมารร้ายทั้งสองนี้

นางบังเกิดความตื้นตันใจ มองดูโจรท่องโดดเดี่ยวแวบหนึ่ง เฒ่าชรานี้แม้หน้าตาเหี่ยวย่น แต่กลับเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและความคิดต่อสู้ กลายเป็นแรงดึงดูดใจอย่างประหลาด

นางรักชอบมันหรือ?

เป็นไปไม่ได้ มันมิเพียงอยู่ในวัยที่สามารถเป็นบิดานาง ส่วนสูงยังเตี้ยกว่านางช่วงหนึ่ง อย่าว่าแต่นางถือเป็นผู้บำเพ็ญพรตครึ่งหนึ่ง ไม่สมควรนึกถึงทิศทางด้านนี้

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงหัวร่อทำลายความคิดคำนึงของนาง เพ่งตาเจิดจ้ามองดูเฉียนว่างเซิงกับอิ๋วซือตี้ กล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ยอดเยี่ยมยิ่ง เรื่องของเรากับน้องชิงมีคนล่วงรู้ไม่กี่คน มันกลับสืบทราบได้ นับถือ นับถือนัก"

หวินชิงไม่ทันถือสามันเรียกหานางเป็นน้องชิงอีก เพียงฉุกคิดว่ามหาโจรผู้นี้กล่าวไม่ผิด นางไม่เคยบอกเรื่องที่โจรท่องโดดเดี่ยวตามพัวพันนางต่อผู้คน เป็นผู้ใดทราบได้ หรือว่า...พริบตานั้นนางนึกถึงคนผู้หนึ่ง

คฤธรอิ๋วซือตี้เลื่อนมือไปที่หว่างเอว ดึงเชือกสีทองคล้องห่วงโซ่ออกมาเส้นหนึ่ง กล่าวว่า

"ปัญหานี้รอให้ท่านไปถามยมบาลในปรภพเถอะ"

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวอ้าปากพ่นควันสายหนึ่งพุ่งใส่คนทั้งสองราวลูกธนูดอกหนึ่ง พอถึงเบื้องหน้าพวกมันห่างประมาณเจ็ดแปดเชียะก็แตกระเบิดกลายเป็นม่านควัน บดบังสายตาของฝ่ายตรงข้าม

โจรท่องโดดเดี่ยวถลันถึงเบื้องหน้านาง ตวาดเบาๆ ว่า "ไป" คำหนึ่ง

หวินชิงบังเกิดความลังเล เป้าหมายของศัตรูอยู่ที่โจรท่องโดดเดี่ยว หากนางคิดจากไปฝ่ายตรงข้ามมีแต่ยินดี รับรองไม่ขัดขวางนาง แต่นางไหนเลยละทิ้งมันไปได้?

พริบตาที่ลังเล รู้สึกมีพลังลมกดคุกคามถึงตัว

โจรท่องโดดเดี่ยวทราบว่านางสูญเสียโอกาสจากไปแล้ว พลันบังเกิดความฮึกหาญประดัง หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"น้องชิง พวกเราผนึกกำลังต้านศัตรูเถอะ"

พลางตวัดมือวูบ สะเก็ดไฟเศษขี้เถ้าพุ่งออกจากกล้องยาสูบใส่อิ๋วซือตี้ที่โถมจู่โจมมาถึง

คฤธรอิ๋วซือตี้ที่ได้รับขนานฉายาว่าคฤธร เพราะมีวิชาตัวเบายอดเยี่ยม เห็นสะเก็ดไฟพุ่งจากล่างขึ้นบน ทราบว่าแต่ละสะเก็ดไฟบรรจุพลังของโจรท่องโดดเดี่ยว ดังนั้นเกร็งลมปราณบังคับตัวเบา กลับบินคว้างกลางอากาศ ควงห่วงเชือกในมือกระแทกสะเก็ดไฟกระเซ็นซ่าน

เสียงตังเมื่อโจรท่องโดดเดี่ยวหวดกล้องยาสูบใส่อาวุธรูปมนุษย์ทองเหลือง

ลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเชิงแค่นเสียงหนักๆ โซซัดโซเซล่าถอยกลับไปในม่านควัน

โจรท่องโดดเดี่ยวก็ไม่ดีกว่าเท่าใด คนคล้ายถูกสายฟ้าจี้ใส่ ต้องถอยไปด้านหลัง ดีที่หวินชิงทางด้านหลังกระโดดลอยตัวขึ้น โบกแขนเสื้อใส่อิ๋วซือตี้ที่กวาดห่วงเชือกมา

ก่อนที่จะปะทะกับแขนเสื้อเมฆพลิ้ว อิ๋วซือตี้พลันบังคับห่วงเชือกอ่อนนิ่มลง ม้วนพันใส่แขนเสื้อของหวินชิงราวงูน้ำตัวหนึ่ง

หวินชิงตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ปล่อยให้แขนเสื้อลื่นไหลลง ชักกระบี่สั้นประกายคู่ออกมาเขี่ยใส่ห่วงเชือกของอิ๋วซือตี้

อิ๋วซือตี้หัวร่อดังๆ หยิบยืมพลังดีดตัวขึ้นกลางอากาศ สองเท้าเตะใส่ปลายมีดอย่างว่องไว

หวินชิงไม่อาจเลี่ยงหนี โบกแขนเสื้อเมฆพลิ้วปิดคลุมกระบี่สั้นประกายคู่ ปาดใส่เท้าของศัตรู

พริบตานั้นพลังลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน หวินชิงคร่างหนักๆ ผงะหงายไปด้านหลัง

นางแม้เป็นหนึ่งในสิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ แต่เปรียบกับยอดฝีมือจากมองโกลผู้นี้ ไม่ว่าพลังฝีมือและประสบการณ์ล้วนเป็นรองอยู่ช่วงหนึ่ง เพียงสองกระบวนท่าก็ตกเป็นเบี้ยล่าง

รู้สึกมีมือข้างหนึ่งช้อนรองกับหว่างเอวของนาง จากนั้นแว่ว

เสียงโจรท่องโดดเดี่ยวตวาดว่า "ขึ้น" ปรากฏพลังกล้าแข็งสายหนึ่งหนุนส่งหวินชิงขึ้นถึงบนสันหลังคาศาลเจ้าพระภูมิ

หวินชิงเหลียวหน้ามอง เห็นบนพื้นที่ว่างเบื้องล่างปรากฏเงาร่างสามสายกระโดดขึ้นลงอยู่ท่ามกลางม่านควันประหลาดนั้น แว่วเสียงโลหะปะทะไม่ขาดหู

จนบัดนี้หวินชิงค่อยยอมรับนับถือต่อโจรท่องโดดเดี่ยว ชนชั้นเฉียนว่างเซิงหรืออิ๋วชือตี้ ไม่ว่าผู้หนึ่งผู้ใดสามารถเป็นผู้ยิ่งใหญ่แว่นแค้นหนึ่ง ตอนนี้พวกมันผนึกกำลังจู่โจม โจรท่องโดดเดี่ยวยังรับไว้ได้

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด การต่อสู้ที่เบื้องล่างเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น

โจรท่องโดดเดี่ยวคร่างหนักๆ คำหนึ่ง ชวนเซถอยไปด้านหลัง

เฉียนว่างเซิงกับอิ๋วชือตี้เร่งเร้าสภาวะจู่โจม ไล่ติดตามโจรท่องโดดเดี่ยวไป

หวินชิงตวาดคำหนึ่ง กระโดดลงหา จู่โจมกระบี่สั้นประกายคู่ลงอย่างสุดกำลัง ด้วยพลังฝีมือของนาง คราครั้งนี้ไม่ต่างกับใช้ไข่กระทบหิน แต่ยามคับขันนางไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเองแล้ว

มิคาดโจรท่องโดดเดี่ยวที่คล้ายสูญเสียความสามารถในการต่อสู้พลันดีดตัวขึ้นจากพื้น พุ่งสวนขึ้นมาหาหวินชิง ยื่นสองมือโอบเอวของนางโผพุ่งขึ้นฟ้า กลับลอยตัวอยู่สูงจากสันหลังคาศาลเจ้าพระภูมิสองวา

หวินชิงคิดไม่ถึงว่าโจรท่องโดดเดี่ยวจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ ทั้งไม่อาจแทงอาวุธใส่มัน เพิ่งส่งเสียงดัง 'อืมม์' คำหนึ่ง ก็ถูกมันโอบอุ้มลอยอยู่กลางอากาศ

อิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเซิงล้วนตวาดด้วยโทสะ กระโดดปราดติดตามมา

ขณะเดียวกัน บนหลังคาตึกละแวกใกล้เคียงกับศาลเจ้าพระภูมิ

ปรากฏชายฉกรรจ์ชุดนักบู๊นับร้อยคนผุดโผล่ขึ้น ทำการโอบล้อมเป็นวงกว้าง

โจรท่องโดดเดี่ยวโอบร่างหวินชิงอยู่กลางอากาศ พลันเคลื่อนขวางสองวา ไม่มีทีท่าว่าจะร่วงหล่นลง

ลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเชิงที่ไล่กวดตาม ใช้ลมหายใจถึงที่สุดได้แต่ตกวูบลง คฤธรอิ๋วชือตี้แสดงคุณสมบัติของ "นกแร้ง" ออกมาขยับสองแขนบินวนรอบหนึ่ง ติดตามต่อไป

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวกับหวินชิงมาถึงกลางอากาศห่างจากวงล้อมสามวา เห็นแน่ชัดว่าใช้พลังถึงที่สุดแล้ว

เหล่ามือดีที่ก่อวงล้อมล้วนแหงนคอรอคอย ขอเพียงโจรท่องโดดเดี่ยวตกลงมา ก็จะกลุ้มรุมจู่โจมใส่

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเสียงพิกล ร้องว่า

"น้องชิงให้ความร่วมมือ"

พลางโยนร่างหวินชิงออกไป

ทุกผู้คนพากันร่ำร้องด่าทอ จากนั้นครุ่นคิดขอเพียงรั้งตัวโจรท่องโดดเดี่ยวเอาไว้ ต่อให้หวินชิงหลุดรอดไปได้ ก็ไม่นับเป็นอย่างไร

หวินชิงก็ร่วมมือเป็นอย่างดี โคจรพลังบังคับตัวเบา ปล่อยให้โจรท่องโดดเดี่ยวจับโยนนางไปไกลสิบกว่าวา

ยามนั้นคฤธรอิ๋วชือตี้ห่างจากโจรท่องโดดเดี่ยววาเศษ ทั้งอยู่ต่ำกว่าหนึ่งวา หากโจรท่องโดดเดี่ยวตกวูบลง พอดีปะทะกับมัน

อิ๋วชือตี้ปั้นหน้าเคร่งเครียด ในใจกลับลิงโลดยินดี ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวพอสิ้นเรี่ยวแรงตกวูบลง จะเป็นเวลาที่ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นี้ดับดิ้นสิ้นชื่อ

มันขบคิดไม่เข้าใจว่า โจรท่องโดดเดี่ยวไฉนพาตัวสู่จุดอับเพราะสตรีนางหนึ่ง หากเปลี่ยนเป็นมัน รับรองไม่กระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้

ยามคับขันจวนเจียน โจรท่องโดดเดี่ยวพลันเหลียวหน้ามาหลิ่วตาให้กับอิ๋วซือตี้ที่ "เหินบิน" ถึงใต้เท้ามันคราหนึ่ง

เรื่องที่เป็นไปไม่ได้พลันอุบัติขึ้น

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับไล่กวดตามหลังหวินชิงไปดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง ชั่วพริบตาก็ลอยข้ามวงล้อมรอบนอกไป

อิ๋วซือตี้ร้องเสียงพิกล ลมปราณขุ่นข้องร่างตกวูบลง

เท้าของมันพอแตะสัมผัสพื้น ขณะจะดีดตัวไล่ติดตาม พลันหยุดยั้งลง เหม่อมองเฉียนว่างเซิงที่ยืนอยู่ห่างวาเศษ กล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่ตาม?"

เฉียนว่างเซิงส่งเสียงหนักๆ ว่า

"เราถูกพิษแล้ว"

อิ๋วซือตี้หน้าแปรเปลี่ยนไป เหลียวมองม่านควันที่ด้านหลังซึ่งเริ่มจางหายไปตามลม กล่าวว่า

"ท่านชะล่าใจไปแล้ว สิ่งที่ฟันเหลียงจี๋พ่นออกมา ไหนเลยสูดเข้าไปได้...ไม่ เราก็ถูกพิษทั้งที่กลั้นลมหายใจชัดๆ..."

หวินชิงถลันเข้าป่าโปร่งข้างทาง โจรท่องโดดเดี่ยวติดตามมาโดยกระชั้นชิด หวินชิงกลัวถูกมันโอบใส่อีก รีบถลันหลบไปด้านข้าง

มิคาดเท้าของโจรท่องโดดเดี่ยวพอสัมผัสพื้น ร่างก็ซวนเซเสียหลัก เห็นแน่ชัดว่าต้องล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน หวินชิงไม่คำนึงถึงการถือดัว ยื่นมือคว้าไหล่ของมัน ประคองมันนั่งพิงกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงไอหลายคำ กล่าวว่า

"ล้วงขวดยาออกมาให้กับเรา..."

หวินชิงถามว่า "อยู่ที่ใด?" เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวก้มสายตาลงต่ำต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"อยู่ในอกเสื้อท่าน?"

โจรท่องโดดเดี่ยวปั้นสีหน้าบิดเบี้ยว ฝืนใจผงกศีรษะรับ

หวินชิงลังเลเล็กน้อย ในที่สุดล้วงมือไปในอกเสื้อโจรท่องโดดเดี่ยว กลับกระทบถูกข้าวของใหญ่น้อย ในจำนวนนั้นมีม้วนกระดาษม้วนหนึ่ง แสดงว่าเป็นของที่นางกำลังตามหาเอง

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงคร่างออกมา ปลุกให้นางตื่นจากห้วงความคิด นึกละอายใจอยู่บ้าง ผู้อื่นเสี่ยงชีวิตคุ้มครองนาง ทั้งยังรับบาดเจ็บ นางไหนเลยฉวยโอกาสหยิบฉวยข้าวของได้ รีบคลายมือจากเอกสารนั้น คลำหาวัตถุอื่น ในที่สุดคลำพบขวดขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือใบหนึ่ง พอล้วงออกมาชมดู ต้องร้องโพล่งว่า

"นี่มิใช่น้ำมันฟุฉังเกาของเส้าหลินหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวครวญคร่างอีกครา กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"เราขโมยมา...รีบด่วน"

พลางอ้าปากขึ้น ต้องการให้หวินชิงป้อนยาวิเศษของสำนักเส้าหลินแก่มัน

หวินชิงได้แต่บีบจุกขวดออก ยื่นขวดถึงมุมปากโจรท่องโดดเดี่ยว อ้าออกราวกับลูกนกรอป้อนอาหาร

ปรากฏของเหลวสีเขียวมรกตหนึ่งหยด สองหยด สามหยด เข้าปากของมัน ส่งกลิ่นหอมกำซาบซ่าน หวินชิงที่เพียงสูดดมยังรู้สึกสดชื่นแจ่มใส

ในขวดยามีน้ำมันฟุฉังเกา ซึ่งเป็นกึ่งของเหลวกึ่งแข็งตัวเพียงสามหยด

โจรท่องโดดเดี่ยวหลับตาโคจรพลัง เพื่อให้ฤทธิ์ยาแผ่ซ่าน ครั้งนี้กลับไม่เสแสร้ง เฉียนว่างเซิงจู่โจมถูกกลางหลังมันคราหนึ่ง หากมิใช่เร่งคลี่คลาย บวกกับอาศัยลมปราณคุ้มครองกาย คงจบชีวิตไปแล้ว

ประมาณชั่วน้ำเดือด โจรท่องโดดเดี่ยวค่อยระบายลมจากปากยาว มองดูหวินชิงที่อยู่เบื้องหน้าในท่าครึ่งนั่งยองๆ ครึ่งคุกเข่า กล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว เรารับรองว่าในเวลาธูปไหม้สองดอก พวกมันไม่สามารถติดตามมา"

หวินชิงถามไถ่สาเหตุ โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านเคยได้ยินชื่อควันฝันเมามายมาหรือไม่?"

หวินชิงทวนคำควันฝันเมามายในใจหลายเที่ยวพลันร้องโพล่งว่า

"นั่นมิใช่ข้าวของของภูตบดีซวีเย่อู๋หรอกหรือ? แต่ของนี้เพียงชำระจิตใจ ฟังว่าตอนที่ภูตบดีเลี้ยงแขก จะจุดหญ้าฝันเมามายกระถางหนึ่ง แต่นั่นหามีพิษไม่"

พลางถลึงตาใส่โจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวเป็นเชิงตำหนิว่า

"ยังขโมยมาอีกกระมัง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยอมรับอย่างหน้าชื่นตาบาน จากนั้นกล่าวว่า

"เนื่องด้วยหญ้าสมุนไพรนี้ไม่มีพิษ มารร้ายทั้งสองค่อยหลงกล หญ้าสมุนไพรนี้พอจุดขึ้นมิเพียงไม่กระจายไปตามลม ทั้งยังแทรกซึมเข้าทางรูขุมขน เป็นเหตุให้เลือดลมหมุนเวียนช้าลงพลังฝีมือยิ่งสูงเยี่ยม ความรู้สึกยิ่งรุนแรง เข้าใจผิดคิดว่าถูกพิษ ต่อให้โคจรพลัง ก็ไม่มีพิษให้รีดเร้นขับออก รอจนพวกมันพบเห็นความจริง พวกเราก็จากไปไกลแล้ว"

หวินชิงลอบนับถือเลื่อมใส เฒ่าผู้นี้ดูไปคลุ้มๆ คลั่งๆ แท้ที่จริงวางแผนแล้วค่อยเคลื่อนไหว ยามนั้นถามว่า

"อย่างนั้นเส้นด้ายเล็กละเอียดที่ผูกติดกับข้างเอวเราขโมยจากที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า

"ท่านจำแส้ปัดไหมฟ้าของเจ้าอารามรุ่นก่อนไม่ได้หรือ? ครั้ง

ก่อนเราเข้าอารามมุ่นเมฆไปเยี่ยมท่าน จึงหยิบฉวยจากข้างที่ตั้งศพ แต่เราไม่ต้องปัดไล่ยุง จึงรื้อออกมา ผูกเป็นเส้นด้ายไหมฟ้า คราครั้งนี้กลับช่วยชีวิตพวกเราครั้งหนึ่ง แสดงว่าเจ้าอารามรุ่นก่อนไม่ถือสา จึงให้ความคุ้มครองเช่นนี้"

หวินชิงยอมรับว่า หากมิใช่มันผูกเส้นด้ายไหมฟ้ากับข้างเอวนาง จับโยนนางออกไป จากนั้นมันหยิบยืมพลังหลบหนีจากวงล้อม ยังไม่ทราบจะหนีรอดจากเงื้อมมือศัตรูอย่างไร ขณะครุ่นคิดกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คราครั้งนั้นนอกจากแส้ปัดไหมฟ้าแล้ว ยังปรากฏยาเม็ดเสี่ยวหวนหยางสูญหายไปสามเม็ด..."

ไม่ทันกล่าวจบ โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงกล่องไม้ใบเล็กๆ ที่ใช้ขี้ผึ้งปิดผนึกไว้ออกมาคืนให้แก่นาง

หวินชิงรับกล่องไม้ที่บรรจุยาเม็ดเสี่ยวหวนหยางมาถือไว้ กล่าวว่า

"ยังมี..."

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงมือไปในอกเสื้ออีก ล้วงใยไหมฟ้าที่ถูกขยำเป็นก้อนกลมออกมา ชูมืออีกข้างหนึ่ง เป็นความหมายยอมจำนน

หวินชิงชมดูจนแทบหัวร่อออกมา ดีที่ข่มกลั้นไว้ กล่าวว่า

"มิใช่ของนี้ เป็นเอกสารนั้น เมื่อครู่...เมื่อครู่เรา..."

นึกถึงสภาพตอนที่ล้วงมือไปในอกเสื้อมันต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือตบหน้าผาก กล่าวอย่างนึกได้ว่า

"เราแทบลืมเลือนไป เราความจริงขโมยมาเพื่อมอบต่อท่าน"

พลางล้วงม้วนเอกสารจากอกเสื้อ ยื่นส่งให้แก่หวินชิงแต่โดยดี

หวินชิงรับมาซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ นางพลันพบว่าบุรุษที่มีอายุมากกว่าบิดาตัวเองผู้นี้ มิเพียงย่นระยะห่างเป็นใกล้กว่าเดิม กระทั่ง

"หัวใจ" ก็ชิดใกล้ยิ่ง

แต่ว่าตนเองจะยอมรับมันได้อย่างไร?

ผู้อื่นจะมองดูอย่างไร?

อย่าว่าแต่นางแม้ไม่ได้ปลงผมบวชเป็นชี แต่เพียงเพราะท่านอาจารย์เห็นว่านางมีภารกิจในยุทธจักรต่างหาก

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"การตายของเซียะชิงเหลียน กลายเป็นเงื่อนงำสำคัญที่จะชี้ชะตาของสหพันธ์แปดสำนัก เราต้องการทราบว่าน้องชิงท่านคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม หรือนึกถึงความสัมพันธ์ส่วนตัว?"

หวินชิงบังเกิดความหงุดหงิดใจ ร้องว่า

"อย่าได้เรียกเราเป็นน้องชิง"

โจรท่องโดดเดี่ยวตะกุกตะกักถามว่า

"อย่างนั้นเรียกท่านว่าอะไร?"

หวินชิงทราบว่านางไม่ได้หงุดหงิดใจที่อีกฝ่ายเรียกนางเป็นน้องชิง หากแต่เป็นเพราะหม่าจิ้นเซิงผู้เป็นหลานชาย บวกกับเงื่อนตายของคดีที่เซียะชิงเหลียนถูกฆ่า ดังนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เราต้องไปแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวรีบลุกตาม ปากกล่าวว่า

"ท่านเดินออกไปเช่นนี้ ต้องเผชิญกับคนของฟางเยี่ยหวี่ มิสู้ตามเรามา"

หานป๋อโอบอุ้มโหยวโหยวิ่งเตลิดโดยไม่จำแนกทิศทาง ไม่ทราบเร่งรุดเป็นระยะทางเท่าใด มาถึงสถานที่ไหน

เมื่อมันขึ้นถึงบนหลังคาของโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง เห็นลานตีกหลัง

จอดไว้ด้วยรถม้าหลายคัน แต่ม้าถูกจูงไป คงเหลือแต่ตัวรถ ต้องบังเกิดความยินดี เลือกตัวรถที่ใหญ่ที่สุดมุดเข้าไป

มันทรุดนั่งลง ร้องบอกต่อหญิงงามในอ้อมอกเบาๆ ว่า

"ปล่อยมือได้แล้ว"

หญิงสาวนั้นรัดพันร่างของมันแนบแน่นกว่าเดิม เงยหน้ามองดูหานป๋อ

หานป๋อนึกประหลาดใจที่นางไม่ยอมปล่อยมือ จึงก้มศีรษะมอง เมื่อครู่มันรีบร้อนหนีเอาชีวิตรอด บวกกับนางซุกใบหน้ากับอ้อมอกมัน ยามนี้ค่อยเห็นรูปโฉมของนางชัดตา

ที่แท้หญิงสาวที่เปลือยเปล่า ซึ่งทอดแขนหนีบขารัดพันมันเอาไว้ กลับมีรูปโฉมงดงาม โดยเฉพาะดวงตาทั้งคู่ทอแววคล้ายตัดพ้อคล้ายรำพัน กระตุ้นให้ผู้คนบังเกิดความต้องการต่อเรือนร่างอันอวบอัดสมบูรณ์ของนาง

หญิงงามอันดับหนึ่งในแปดสนมรื่นรมย์นามโหยวโหยวพอสัมผัสกับมันอย่างสนิทสนม ไหนเลยไม่รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของชายหนุ่มผู้นี้ ยามนั้นส่งเสียงครางเบาๆ ใบหน้าร้อนผะผ่าว แต่ตาหยาดเยิ้มทั้งคู่ไม่หลบสายตาของอีกฝ่าย นับแต่นางจำความได้ ก็เวียนว่ายอยู่ในทะเลรักของกระโจมรื่นรมย์ รู้จักปรนนิบัติบุรุษที่สุด อย่าว่าแต่คนเบื้องหน้าเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจเพศตรงข้าม

หานป๋อหวนนึกถึงตอนหลบซ่อนอยู่ในกระโจมเจ้าสำนักรื่นรมย์ ปลุกเร้านางจนครวญครางออกมา ยิ่งไม่อาจหักห้ามใจได้ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านรีบลงมา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าต้องล่วงเกินท่านแล้ว"

โหยวโหยวเผยอริมฝีปาก กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"โหยวโหยวไร้ที่พึ่งพิง ท่านจอมยุทธ์ให้ความช่วยเหลือ นับแต่คืนนี้เป็นต้นไป โหยวโหยวจะเป็นทาสเป็นนางบำเรอท่านจอมยุทธ์ ท่านจอมยุทธ์คิดทำอย่างไร โหยวโหยวล้วนยินยอมพร้อมใจ"

หานป๋อพอฟังว่านับแต่นี้โหยวโหยวจะติดตามมัน ต้องลอบคร่ำครวญในใจ มีสติจากไฟราคะอยู่บ้าง รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่จอมยุทธ์ใหญ่จอมยุทธ์น้อยอันใด ท่านยืนให้ดีก่อน ให้ข้าพเจ้าหาเสื้อผ้าให้ท่านสวมใส่ แล้วค่อยคิดอ่านกัน"

โหยวโหยวฉุกใจคิด ในสภาพเช่นนี้ บุรุษที่มีหน้าตาองอาจผู้นี้ยังสามารถควบคุมตัวเอง แสดงว่าเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"หากท่านไม่รับปากให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ลงมา หาไม่ท่านพานประทานความตายแก่ข้าพเจ้าเถอะ"

หานป๋อรู้สึกเพลิงราคะยิ่งมายิ่งลุกฮือโหม ทราบว่าหากเป็นเช่นนี้สืบไป ตนเองจะกลายเป็นจอมยุทธ์ที่ขโมยรับประทานแล้ว ยามร้อนรุ่มกล่าวว่า

"ไม่ว่าอันใดล้วนไม่มีปัญหา ขอเพียงท่านลงมาก่อน"

โหยวโหยวเผยอยิ้มอย่างจริงใจ ลื่นไหลลงมายืนเปลือยเปล่าอยู่ใจกลางตัวรถ ย่อกายคารวะกล่าวว่า

"ขอบคุณคุณชายรักเอ็นดู"

หานป๋อเหม่อมองเรือนร่างที่งามเปล่งปลั่งของนาง ลอบร้องคำมารดาของเราในใจ รูปร่างของสตรีกลับน่าดูถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าสามารถล่มเมืองล่มเขตแคว้น

โหยวโหยวยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"คุณชายคิดอะไร?"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน มีสติแจ่มใสอีกครากล่าวว่า

"โหยวโหยว ข้าพเจ้า..."

โหยวโหยววางตัวราวกับเป็นของมันทั้งหมด ทรุดนั่งลงที่ข้างกายมัน ยื่นมือขาวผ่องคล้องแขนของมัน โน้มหน้ามากล่าวว่า

"หากท่านจอมยุทธ์เห็นระหว่างท่องยุทธจักร ไม่สะดวกกับการนำโหยวโหยวร่วมทาง ก็จัดให้โหยวโหยวพักอยู่สถานที่หนึ่ง เมื่อมีเวลาว่างก็กลับมาให้โหยวโหยวปรนนิบัติ หรือนำฮูหยินใหญ่ ฮูหยินรองกลับมา โหยวโหยวจะรับใช้พวกนางเป็นอย่างดี"

หานป๋อหวั่นไหวใจขึ้นมา หากคิดซ่อนหญิงงามในบ้านทองคำ สตรีนางนี้ย่อมเป็นตัวเลือกอันดับหนึ่ง มิหนำซ้ำเพียงข้อเสนอนี้แสดงว่าโหยวโหยวรู้ใจผู้คนเป็นอย่างดี

มันยังนึกจินตนาการต่อไปว่า หากฉินเมิ่งเหยายินยอมเป็นฮูหยินใหญ่ของมัน จิ้นปิงหวินยินยอมเป็นฮูหยินรอง เฉาเสียกับโหยวโหยวเป็นอนุภรรยา อย่างนั้นมันคงเป็นบุรุษที่มีความสุขที่สุดในโลกแล้ว

จากนั้นหวนนึกถึงตนเองไม่มีเงินทองติดตัว อย่าว่าแต่ซื้อบ้านซ่อนหญิงงาม กระทั่งอาหารสามมื้อยังเป็นปัญหา นึกถึงตอนนี้ ต้องนึกถึงโจรท่องโดดเดี่ยวขึ้นมา คนผู้นี้เป็นมหาโจร คงมั่งคั่งยิ่ง อาจสามารถหยิบยืมเงินจากอีกฝ่าย แต่ว่าตนเองจะกลายเป็นจอมยุทธ์รับของโจรแล้ว

ขณะคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล โหยวโหยวก็ลุกขึ้นรื้อค้นข้าวของในที่สุดดึงหีบเสื้อผ้าจากใต้ที่นั่งใบหนึ่ง เปิดหีบหยิบฉวยเสื้อผ้าบุรุษออกมาชุดหนึ่ง

นางทาบเสื้อผ้าพื้นขาวขลิบเหลืองชุดนั้นกับทรวงอกท้องน้อย ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เสื้อผ้าตัวนี้งามหรือไม่?"

เสื้อผ้าที่อ่อนนุ่ม เลือดเนื้อที่เปล่งปลั่ง โดยเฉพาะช่วงขาที่เรียวยาวกลมกลึง ทำให้หานป๋อไม่อาจเบือนสายตาไปทางอื่น หลังจากที่มันรองรับพันธุมาร หลอมกลืนกับจิตวิญญาณของเซ่อจุนซิ่น ก็สลัดลืมเลือนข้อห้ามทางศีลธรรมจรรยา คิดมองดูก็มองดู ไม่เห็นว่ามีอันใดไม่ถูกต้อง

โหยวโหยวกล่าวว่า

"คุณชาย ข้าพเจ้าสวมเสื้อผ้าได้หรือไม่? ฟ้าใกล้สว่างแล้ว"

หานป๋อผงกศีรษะรับ โหยวโหยวจัดแจงสวมใส่เสื้อผ้า นางมีส่วนสูงไล่เลี่ยกับบุรุษ เสื้อผ้าตัวนี้นอกจากหลวมกว้างไปบ้าง แทบคล้ายกับตัดเย็บสำหรับนาง แต่หลังเสื้อผ้าเว้งว่างเปล่า หากเดินบนท้องถนนด้วยรูปโฉมเรือนร่างของนาง คงสร้างความตื่นตะลึงแก่ผู้คนแล้ว

โหยวโหยวมองดูหานป๋อ กล่าวอย่างงุนงงว่า

"คุณชายไฉนหน้านิ่วคิ้วขมวด?"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องของตัวเอง กลัวว่าสร้างความลำบากแก่ท่าน"

ที่แท้มันพอหักห้ามราคะจิต ก็หวนนึกถึงกำหนดนัดความตายกับฟางเยี่ยหวี่ เพียงโฉมตรูผมขาวสองคน มันก็รับมือไม่ได้ สวรรค์จึงทราบว่าฟางเยี่ยหวี่ยังมีฝีมืออันใด ตนเองยังเอาตัวไม่รอด ไหนเลยให้ความคุ้มครองแก่หญิงงามที่ทุ่มเทใจให้แก่มันนางนี้ได้?

โหยวโหยวคุกเข่าลงที่เบื้องหน้ามัน กอดขาของมันไว้กล่าวเบาๆ ว่า

"ขอเพียงข้าพเจ้าทราบว่าคุณชายรักถนอมข้าพเจ้า ต่อให้ภายหน้าโหยวโหยวจะประสบผลบั้นปลายอย่างไร ก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนผะผ่าว ต้องลอบด่าตัวเองที่ท้อแท้ทอด

อาลัย มันสมควรต่อสู้ถึงที่สุด ไม่เช่นนั้นจะท้าสู้กับผังปานได้อย่างไร มีคำว่ากล่าวกับเซ่อจุนซิ่นที่ฝากความหวังทั้งมวลต่อมันได้อย่างไร?

มันบังเกิดความฮึกหาญประดัง ถึงกับแทบส่งเสียงกู่ร้องออกมา

โหยวโหยวแอบมองดูมัน รู้สึกว่าบุรุษที่เพิ่งพบพานเมื่อวานผู้นี้กอปรด้วยบุคลิกภาพที่สยบขวัญผู้คนนัก

หานป๋อพลันฉุกใจคิด เลิกม่านหน้าต่างมองออกไป

แว่วเสียงฝีเท้าและเสียงเกือกม้ากระทบพื้นดังมา ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งจูงม้าสี่ตัว มุ่งตรงมายังรถคันนี้

หานป๋อลอบร้องผิดท่า ยามนี้คิดหลบหนีออกจากตัวรถก็ไม่ทันการณ์ เพียงไม่ทราบจะหาที่ซ่อนตัวได้อย่างไร

ชายฉกรรจ์นั้นมาถึงข้างรถ ยื่นมือหมายเปิดประตูรถออก

หานป๋อยามคับขันบังเกิดไหวพริบ ยื่นเท้าเขี่ยหีบเสื้อผ้ากลับไปที่เดิม โอบกอดโหยวโหยวลอยตัวขึ้นถึงหลังคารถ แยกสองเท้าออกยันไว้ แนบร่างอยู่เบื้องบน

ชายฉกรรจ์นั้นเปิดประตูรถออก ชะโงกศีรษะมองเข้ามาโดยไม่ตั้งใจเท่าใด จากนั้นปิดประตูรถลง จูงม้าไปยังหน้ารถ คล้องม้าลากเทียมรถ

หานป๋อความจริงคิดฉวยโอกาสหลบหนี แต่สายตายามกวาดมอง เห็นสองฟากข้างของหลังคารถตีเป็นโครงสำหรับจัดวางสัมภาระ ฟากหนึ่งยัดเต็มไปด้วยข้าวของ อีกฟากหนึ่งกลับว่างเปล่า เพียงพอให้ผู้คนสองคนซ่อนตัวไว้

หานป๋อฉุกใจคิด หวนนึกถึงฟางเยี่ยหวี่วางกำลังหูตาไว้ที่เบื้องนอก ยามกลางวันแสกๆ มันก็ไม่อาจนำโหยวโหยวโลดแล่นตามหลังคาห้องหับ หากสามารถซ่อนตัวในรถม้าคันนี้ออกจากเมือง ย่อมประเสริฐสุด ดังนั้นขยับเคลื่อนกาย หลบไปในโครงจัดวางสัมภาระ

ชายฉกรรจ์นั้นนั่งประจำที่นั่งคนขับ ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง หวดแส้ม้าใส่อากาศ บังคับรถม้าเลี้ยวโค้งขับออกไปช้าๆ

จิตใจหานป๋อค่อยผ่อนคลาย จากนั้นพบว่าตนเองโอบรัดหญิงงามในอ้อมอกแน่นเกินไป ที่สัมผัสถูกเป็นเสื้อผ้าเนื้อแพรอันเบาบาง อดนึกถึงเรือนร่างอันงดงามใต้ร่มผ้ามิได้

โหยวโหยวหลับตาพริ้ม ดื่มด่ำกับการโอบกอดที่ทรงพลังของมัน

หานป๋อหักห้ามอารมณ์ หวนนึกถึงรถม้าใช้ม้าสี่ตัวลากเทียมคันนี้เลิศหรูกว้างขวาง เจ้าของคงต้องเป็นขุนนางผู้สูงศักดิ์ เพียงดูจากเสื้อผ้าที่โหยวโหยวขโมยมาสวมใส่ เนื้อผ้าล้ำค่ายิ่ง สุดที่ผู้คนทั่วไปจะสวมใส่ได้

รถม้าหยุดนิ่งลง หานป๋อมองหารอยร่องตรงผนังรถ ทาบสายตามองออกไป พบว่ารถม้าจอดอยู่หน้าประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยม

ผู้คนสองคนเดินออกจากประตูโรงเตี๊ยม ลงบันไดศิลามาถึงข้างรถม้า

เห็นผู้ชราอายุห้าสิบเศษ แต่งกายเช่นบัณฑิต ทั้งวางอำนาจทั้งภูมิฐาน คนหนุ่มฉกรรจ์หนีบร่มอยู่ใต้ซอกแขน สองตาเป็นประกายวาววับมองปราดเดียวก็ทราบว่าชนชั้นมือดี

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ หากปล่อยให้คนที่หนีบร่มผู้นี้เข้ามานั่งในรถ ตนเองอาจรอดพ้นจากหูตาฝ่ายตรงข้าม แต่โหยวโหยวยากจะซุกซ่อนร่องรอยได้

คนที่หนีบร่มลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง แสดงว่าไม่ต้องการให้ชายฉกรรจ์ที่ขับรถได้ยิน กล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินขึ้นสู่นครหลวงครั้งนี้ ต้องเข้าไปแวดวงของภูตบดีซวีเย่ออู๋ให้จงได้ หากวันหน้าทำงานใหญ่สำเร็จ ฝ่าบาทต้องปูนบำเหน็จความดีความชอบแน่นอน"

ผู้เฒ่าเฉินนั้นกล่าวว่า

"พี่เจี้ยนเจิ้งหมิงวางใจ คนของภูตบดีนอกจากหลินอี้ถิงนั้นแล้ว บุคคลอื่นจะมากจะน้อยมีการคบหากับเรา..."

คนที่หนีบร่มคือเจี้ยนเจิ้งหมิงกล่าวว่า

"หลินอี้ถิงผู้นี้ทำหน้าที่รับกำลังคน เร่งขยายอิทธิพลให้กับภูตบดี ยังดีที่มันมีจุดอ่อนที่ลุ่มหลงความงาม หากผู้เฒ่าเฉินสามารถกำหนดเข็มมุ่งทางด้านนี้ จะพบกับความสำเร็จโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง"

ผู้เฒ่าเฉินนั้นย่อมเป็นขุนนางเฉินลิ่งฟาง พอฟังคึกคักขึ้นอักโข กล่าวว่า

"อย่างนั้นไม่มีปัญหา เรามีนางบำเรอนามเฉาเสีย มิเพียงมีรูปโฉมงดงาม ทั้งจัดเจนศิลปะวิทยาการต่างๆ รับรองว่าหลินอี้ถิงพอพบพานต้องลุ่มหลงงมงาย"

หานป๋อที่ซ่อนตัวบนแคร่จัดวางสัมภาระสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เฉาเสียมิใช่หญิงงามที่โจรท่องโดดเดี่ยวต้องการให้มันรับเป็นอนุภรรยาหรอกหรือ? รู้สึกมีเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น ขุนนางเฉินผู้นี้กลับยกนางออกไปราวกับสินค้าชิ้นหนึ่ง นับว่าน่าชังนัก

ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินไยมิใช่ต้องเสียสละมากแล้ว?"

เฉินลิ่งฟางทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เราความจริงไม่อาจตัดใจได้ แต่เพื่อตอบแทนพี่เจี้ยน ผู้บัญชาการเหลิง รวมทั้งฝ่าบาทที่ทรงให้ความสำคัญ ดังนั้นไม่คำนึงถึงผลได้ผลเสียส่วนตัวแล้ว"

ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เวลาไม่ช้าแล้ว ผู้เฒ่าเฉินเชิญขึ้นรถ"

เฉินลิ่งฟางเปิดประตูขึ้นรถ ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงยืนส่งที่หน้า

ประดู

หานป๋อเห็นเจี้ยนเจิ้งหมิงไม่ได้ติดตามขึ้นรถ ค่อยคลายใจลง แต่ก็ลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน คิดลงไปสั่งสอนขุนนางเฉินผู้นี้สักครา

รถม้าแล่นออกไป ใช้เส้นทางที่มีผู้คนหนาตาขึ้น มุ่งหน้าออกจากเมือง

หานป๋อแม้โอบกอดร่างอันนุ่มนิ่มกับอก ในใจกลับนึกถึงเรื่องราวที่น่าปวดศีรษะ

ปัญหาเฉพาะหน้าคือหลบหนีจากการตามล่าของฟางเยี่ยหวี่ หากมันเป็นฟางเยี่ยหวี่ คงไม่คิดต่อสู้กับผู้ที่ได้รับพันธุมารจิตวิญญาณของเช่อจุนซิ่นที่คลังศัสตราในเวลาก่อนอรุณจะรุ่ง โดยเฉพาะหานป๋อเคยเป็นผู้ดูแลคลังศัสตรา คุ้นเคยกับอาวุธต่างๆ ในคลังศัสตราเป็นอย่างดี

ซึ่งก็หมายความว่า เช่อจุนซิ่นบังเอิญเสาะพบกับบุคคลที่เหมาะสมกับการรองรับพันธุมาร ไม่มีผู้ใดที่มีความผูกพันกับอาวุธนานาชนิดเท่ากับหานป๋อ

ฟางเยี่ยหวี่มิใช่ไม่ล่วงรู้เรื่องเหล่านี้ ก่อนที่มันจะตอบตกลงเรื่องสถานที่ประลองยุทธ์กับหานป๋อ ยังลังเลอยู่ชั่วขณะ

ดังนั้นฟางเยี่ยหวี่ต้องกำลังคิดฆ่าหานป๋อโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

จนใจที่ช่วงเวลานี้มันพบพานโหยวโหยว ทั้งประจวบกับหลบซ่อนอยู่บนรถม้าของเฉินลิ่งฟาง ได้ยินข่าวร้ายเกี่ยวกับเฉาเสีย

วิธีที่ดีที่สุดคือจัดหาที่พักพิงให้แก่โหยวโหยว ค่อยช่วยเหลือเฉาเสียออกมา ให้นางอยู่ร่วมกับโหยวโหยว จากนั้นดูว่ามีหนทางหลบหนีจากการไล่ล่าของบริวารฟางเยี่ยหวี่หรือไม่?

เรื่องเหล่านี้ยามครุ่นคิดง่ายดาย เวลาปฏิบัติยากเย็นยิ่ง

ก่อนอื่นคิดเสาะหาบ้านซุกซ่อนหญิงงามอันลึกลับยากเทียมฟ้า

มิเพียงต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมาก ยังต้องวางแผนอย่างรอบคอบ ไม่เช่นนั้นไหนเลยหลบรอดจากหูตาของฟางเยี่ยหวี่ รวมทั้งเฉินลิ่งฟางที่ทรงอิทธิพลอยู่ที่นี้ได้?

ยังมี หาก "ช่วยเหลือ" เฉาเสียออกมาโดยผลีผลาม จะอธิบายต่อนางอย่างไร สร้างความไว้วางใจแก่นางอย่างไร

ปัญหาเหล่านี้อาจเกิดผลของการทำร้ายตัวเองทำร้ายผู้อื่น ทำให้หานป๋อแทบถึงกับแหงนหน้าทอดถอนใจยาวออกมา

เสียงคนเสียงรถข้างเคียงเพิ่มมากกว่าเดิม ที่แท้มาถึงปากถนนที่เป็นจุดบรรจบของถนนใหญ่น้อยที่ทอดออกนอกเมือง

หานป๋อระงับสติ เงี่ยหูสดับฟัง ฟางเยี่ยหวี่ต้องจัดคนเฝ้าประตูเมือง ป้องกันมิให้มันปะปนอยู่ในกลุ่มคนออกจากเมือง

รถม้าชะลอความเร็วลง แว่วเสียงเฉินลิ่งฟางดังขึ้นที่เบื้องล่างว่า

"ต้าสง ที่เบื้องหน้าเกิดเรื่องใด?"

ต้าสงบนที่นั่งคนขับกล่าวว่า

"นายผู้เฒ่า เป็นคนของพรรคเหยี่ยวใหญ่กำลังตรวจค้นรถ"

เฉินลิ่งฟางไม่รู้สึกประหลาดใจ กล่าวว่า

"หรือว่าลูกหลานของเหยี่ยวใหญ่เนี่ยผิงจดจำรถของเราไม่ออก?"

ต้าสงร้องเบาๆ ว่า

"ที่แท้ท่านเนี่ยก็อยู่ด้วย มันพบเห็นรถ เดินตรงมาแล้ว"

หานป๋อที่ซ่อนตัวอยู่บนโครงจัดวางสัมภาระลอบลิงโลดยินดี คราครั้งนี้นับว่าเลือกรถไม่ผิด เฉินลิ่งฟางผู้นี้ได้รับการยอมรับจากค่ายพรรคฝ่ายมิจฉาชีพ ในสภาพเช่นนี้ เหยี่ยวใหญ่เนี่ยผิงมิอาจไม่ไว้หน้าเฉินลิ่งฟาง ไม่เช่นนั้นเฉินลิ่งฟางผูกใจเจ็บแค้น อาศัยอิทธิพลท้องถิ่นจัดการกับมัน เหยี่ยวใหญ่ตัวนี้คงรับไว้ไม่ได้

ที่หน้าประตูรถบังเกิดสุ้มเสียงแหบแห้งเสียงหนึ่งดังว่า

"คนในรถใช่เป็นผู้เฒ่าเฉินหรือไม่?"

เฉินลิ่งฟางเลิกม่านหน้าต่างรถ กล่าวกับชายฉกรรจ์ที่นั่งอยู่บนหลังม้าว่า

"พี่เนี่ยสบายดี ต้องการขึ้นมานั่งในรถเป็นเพื่อนเราสักระยะหนึ่งหรือไม่?"

หานป๋อที่เบื้องบนลอบโห่ร้องชมเชย เฉินลิ่งฟางผู้นี้สมกับเป็นขุนนาง ตัวเองถอยก่อนก้าวหนึ่ง อีกฝ่ายก็ไม่สะดวกกับการรุกคืบก้าวหนึ่ง

จริงดังคาดหมาย เหยี่ยวใหญ่เนี่ยผิงตวาดว่า

"สั่งให้ผู้คนเบื้องหน้าเปิดทาง ให้ผู้เฒ่าเฉินออกจากเมือง"

ต่อจากนั้นรถม้าแล่นต่อไป เหยี่ยวใหญ่เนี่ยผิงกระตุ้นม้าเคียงคู่กับรถม้า โน้มหน้าลงมากล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินโปรดให้อภัย คราครั้งนี้เป็นคำสั่งของท่านปรมาจารย์มารน้อย พวกเราย่อมต้องปฏิบัติตามอย่างสุดกำลัง"

เฉินลิ่งฟางงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"กำลังหาตัวผู้ใด?"

เหยี่ยวใหญ่เนี่ยผิงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"คนที่ท่านปรมาจารย์มารน้อยต้องการตัว ย่อมเป็นบุคคลอันร้ายกาจ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างรีบร้อนว่า

"เป็นโจรท่องโดดเดี่ยวฟันเหลียงจี๋กับยอดฝีมือหญิงอารามมุ่นเมฆ"

เฉินลิ่งฟางร้องโพล่งว่า

"เป็นมหาโจรผู้นี้? อย่างนั้นเฝ้าประตูเมืองไว้มีประโยชน์ใด?"

เหยี่ยวใหญ่เนี่ยผิงกล่าวว่า

"ฟังว่ามันรับบาดเจ็บ ไม่ปราดเปรียวเช่นปรกติ จึงเฝ้าเส้นทางที่ออกจากเมืองสายนี้เอาไว้"

หานป้อที่ซ่อนตัวอยู่เบื้องบนคล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่ร่าง ร้อนรุ่มกังวลต่อความปลอดภัยของโจรท่องโดดเดี่ยว ผู้ใดทำร้ายโจรท่องโดดเดี่ยวบาดเจ็บ? โจรท่องโดดเดี่ยวไฉนร่วมทางกับหวินชิง?

ที่เบื้องนอกแว่วเสียงเหยี่ยวใหญ่เนี่ยผิงดังว่า

"ผู้เฒ่าเฉิน ไม่ส่งแล้ว"

ในที่สุดรถม้าแล่นออกจากประตูเมืองแล้ว

พลันแว่วเสียงฝีเท้าม้าดังจากทิศทางของประตูเมือง

หานป้อกับเฉินลิ่งฟางล้วนใจสั่นสะท้าน

ไฉนมีคนติดตามมา?

เฉินลิ่งฟางร้องบอกให้ต้าสงหยุดรถ รถม้าหยุดนิ่งลง ไม่นานม้าก็ติดตามมาถึง รายล้อมรถม้าเอาไว้

เหยี่ยวใหญ่เนี่ยผิงที่เบื้องนอกร้องบอกว่า

"ผู้เฒ่าเฉินโปรดลงจากรถ"

เฉินลิ่งฟางครั่นโลกยิ่ง ไม่กล้าว่ากระไรก็ผลักประตูลงจากรถ

ต้าสงบนที่นั่งคนขับก็กระโดดลงมา ล่าถอยไปด้านข้าง

หานป้อลอบด่าทอในใจ เหตุใดพอออกจากประตูเมืองก็ถูกศัตรูดูออก จากนั้นนึกได้คำตอบในบัดดล ภายในเมืองเป็นพื้นหิน ส่วนนอกเมืองเป็นเส้นทางดินโคลน ชนชั้นนักเลงเก่าพอเห็นรอยล้อรถบนทางดินโคลน ก็ทราบว่าบนรถไม่เพียงมีเฉินลิ่งฟางคนเดียว

ที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ฟั่นเหลียงจี๋ ท่านออกมา"

หวินชิงติดตามหลังโจรท่องโดดเดี่ยวถึงข้างคูเมืองของตัวเมืองด้านตะวันตก

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันกระโดดลงในน้ำ

หวินชิงใจหายวาบ ชะโงกศีรษะมองลงไป เห็นมือข้างหนึ่งยื่นออกจากตำแหน่งข้างคูน้ำ กวักมือเป็นความหมายให้ลงมา ค่อยทราบว่าที่นั้นมีทางลับสายหนึ่ง

หวินชิงกัดฟันกรอด เล็งไปที่ต้นไม้เล็กๆ ซึ่งยื่นขวางออกมาทางเบื้องล่างต้นหนึ่ง กระโดดลงไปสะกิดเท้ากับลำต้นไม้ เคลื่อนย้ายร่างลงยังทางระบายน้ำที่กว้างพอที่จะรองรับผู้คน น้ำที่กึ่งสะอาดกึ่งขุ่นดำไหลออกจากทางระบายน้ำ ถ่ายเทลงยังคูเมือง

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นมือหมายประคองนาง หวินชิงชิงหลบเลี่ยงไปด้านข้าง ปากกล่าวว่า

"หากให้เราใช้เส้นทางนี้ เราไม่รับปากเด็ดขาด"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"น้อง...เฮอะ ท่านอย่าได้เข้าใจว่าภายในยากสัญจร ขอเพียงพวกเรากลั้นลมหายใจเดินประมาณครู่ใหญ่ จะบรรลุถึงช่องโพรงที่ทางระบายน้ำทั้งแปดสายบรรจบร่วมกัน เมื่อลงใต้จะเป็นทางน้ำที่ถูกละทิ้งไม่ใช้ มาตรว่ามีขนาดเล็กลง แต่สะอาดกว่ามากนัก สามารถทอดถึงปากทางออกที่ข้างประตูเมืองแห่งหนึ่ง"

หวินชิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า

"นี่เป็นหนึ่งในบรรดาไม้ตายของเราผู้แซ่ฟั่น ไม่ว่าไปถึงที่ใด เราต้องขโมยดูข้อมูลสิ่งปลูกสร้างทั้งในและนอกของสถานที่นั้น พอขโมยข้าวของมา จึงหลบหนีจากไปได้"

หวินชิงลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"ทางน้ำที่ทอดออกนอกเมืองสะอาดจริงหรือ? มีมุสิกหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรีบกล่าวว่า

"มุสิกล้วนชุมนุมอยู่ที่ซึ่งน้ำสกปรก รีบมา"

พลางดำลงทางระบายน้ำก่อน

หวินชิงนึกถึงโลกมืดในทางระบายน้ำ ต้องสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง อาศัยยอดฝีมือเช่นนาง สามารถกลั้นลมหายใจชั่วระยะเวลาหนึ่งอยู่แล้ว จากนั้นค่อยติดตามโจรท่องโดดเดี่ยวไป

ความทรงจำของโจรท่องโดดเดี่ยวยังใช้การได้ ไม่นานทั้งสองก็มาถึงบ่อพักใต้ดินซึ่งเป็นจุดบรรจบของทางระบายน้ำหลายสาย

หวินชิงเพ่งตามอง เห็นในทางระบายน้ำมีตัวเล็กๆ แหวกว่ายยุบยับ ต้องลอบคร่ำครวญในใจคำหนึ่ง ดีที่โจรท่องโดดเดี่ยวมุดเข้าทางน้ำขนาดเล็กกว่าทางซ้ายมือสายหนึ่ง จึงรีบติดตามไป ทางน้ำมิเพียงไม่มีน้ำ ทั้งยังแห้งเป็นพิเศษ

ทั้งสองเร่งความเร็วขึ้น ทางน้ำลาดชันขึ้นทีละน้อย ชั่วครู่โจรท่องโดดเดี่ยวพลันหยุดยั้งลง หวินชิงพอรู้สึกตัวก็โถมถึงด้านหลังมัน ได้แต่ยกสองมือยันใส่กลางหลังโจรท่องโดดเดี่ยว หยุดร่างเอาไว้

นางแม้ชักมือกลับ แต่ใบหน้าแดงฉานจรดใบหู หัวใจก็เต้นตูมตาม คาดฝันไม่ถึงว่าจะสนิทสนมกับโจรท่องโดดเดี่ยวในเส้นทางน้ำสายหนึ่งถึงเพียงนี้

นับตั้งแต่อายุยี่สิบเจ็ดปี นางถูกเฒ่าโสโครกผู้นี้ตามพัวพันอย่างกระท่อนกระแท่นถึงเจ็ดปี ตอนแรกนางขุ่นเคืองยิ่ง แต่ไม่อาจทำอย่างไรกับมหาโจรผู้นี้ หลังจากนั้นกลับเคยชินกับการคงอยู่ของโจรท่องโดดเดี่ยว โจรท่องโดดเดี่ยวมักหายสาบสูญไประยะหนึ่ง เมื่อนางพบว่าบนโต๊ะเครื่องแป้งหรือลานฝึกซ้อมฝีมือเพิ่มของมีค่าชิ้นหนึ่ง หรือ

อาหารเจที่ซื้อจากนครหลวง นางก็ทราบว่ามันกลับมาแล้ว

โดยไม่รู้สึกตัว โจรท่องโดดเดี่ยวกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของนาง มีอยู่ครั้งหนึ่งมันไม่ได้ปรากฏกายครึ่งปี นางอดเป็นห่วงมิได้ ไม่ทราบมันประสบเหตุไม่คาดหมายหรือไม่?

พลันแว่วเสียงโลหะปักใส่วัตถุ ปลุกให้นางตื่นจากห้วงความคิด

โจรท่องโดดเดี่ยวที่เบื้องหน้าชักมีดสั้นเล่มหนึ่ง ยกมือขึ้นปักมีดใส่ตำแหน่งเบื้องบนของทางน้ำ ที่แท้เป็นช่องกลมที่ใช้แผ่นไม้ปิดเอาไว้

นี่เป็นสุดทางของทางน้ำที่ถูกละทิ้งไม่ใช้

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลียวหน้ามายิ้มให้ ถอนดึงมีดสั้นซุกเก็บเอาไว้ ยกสองมือดันขึ้นไป

พร้อมกับดินทรายที่พร่างพรูลงมา แสงแดดอันแรงกล้าสาดลอดผ่านช่องวงกลมที่ถูกคว้านออก เบื้องบนกลับเป็นดงไม้แถบหนึ่ง

แต่แล้วยามนั้น ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงดังว่า

"ฟั่นเหลียงจี๋ ท่านออกมา"

คนทั้งสองล้วนงงงันวูบใหญ่ ศัตรูเสาะพบพวกมันได้อย่างไร?

หานป๋อทราบว่าไม่อาจรอดพ้น พลันหัวร่อดังยาวนาน ยื่นมือโอบกอดโหยวโหยว รวมพลังที่กลางหลัง พุ่งชนหลังคารถทะยานขึ้นฟ้า

แว่วเสียงอาวุธขวับเขวียวดังขึ้น

หานป๋อลอยตัวอยู่กลางอากาศกวาดตามอง เห็นสี่บุรุษหนึ่งสตรีกระโดดปราดขึ้นมา ล้วนสวมชุดขาว แต่ขลิบริมด้วยสีทอง สีเขียว สีดำ สีแดงม่วงกับสีเหลืองสะดุดตา

บุรุษทั้งสี่อยู่ในวัยสามสิบถึงสี่สิบปี บุรุษที่ขลิบริมสีทองอ้วนฉุที่สุด คล้ายลูกหนังใบหนึ่ง อาวุธที่ถืออยู่ในมือเป็นกงล้อทองเหลือง

เส้นผ่าศูนย์กลางสามเซียะสองอัน

บุรุษที่ขลิบริมสีเขียวร่างสูงชะลูดราวแผ่นไม้ อาวุธในมือเป็นป้ายไม้สีดำทะมึน ดูไปแข็งแรงยิ่ง มีริ้วรอยที่ถูกดาบขวานฟันใส่ แสดงว่าติดตามเจ้าของกรำศึกอย่างโชกโชน

บุรุษที่ขลิบริมสีแดงม่วงมีผิวแดงคล้ำกว่าผู้คนทั่วไป ใบหน้าแหลมเสี้ยม โดยเฉพาะศีรษะกับใบหูเรียวแหลมเป็นพิเศษ อาวุธในมือยิ่งแปลกประหลาด เป็นคบเพลิงอันใหญ่ ยามนี้แม้ยังไม่จุดขึ้น แต่บันดาลให้ผู้พบเห็นบังเกิดความรู้สึกอันร้อนแรง

บุรุษที่ขลิบริมสีเหลืองมีรูปร่างสี่เหลี่ยมหนักแน่น มือซ้ายแบกยกเจดีย์เหล็กหนักสามสี่ร้อยชั่งเจดีย์หนึ่ง

สตรีเพียงหนึ่งเดียวสวมชุดขาวขลิบริมสีดำ มีอายุน้อยกว่าบุรุษทั้งสี่ ประมาณยี่สิบห้าปี ใบหน้างามคมขำ ที่ประทับใจผู้คนที่สุดคือช่วงเอวอ่อนนุ่มราวไร้กระดูก อาวุธที่ใช้ลักษณะคล้ายกระบี่ แท้ที่จริงเป็นแส้อ่อนเส้นหนึ่ง

คนทั้งห้านี้มีรูปร่างผิดแผกแตกต่าง อาวุธที่ใช้ผสานสอดคล้อง ผู้ที่มีสายตาแหลมคมมองปราดเดียวก็ดูออกว่าพวกมันสามารถใช้อาวุธในมือเปล่งอานุภาพถึงที่สุด

หากเป็นบุคคลอื่น แม้ทราบว่าสี่บุรุษหนึ่งสตรีนี้ใช้สีเหลืองทอง สีเขียวไม้ สีดำน้ำ สีแดงไฟ สีเหลืองดินของห้าธาตุ ใช้อาวุธที่มีคุณสมบัติพิเศษของธาตุทั้งห้า แต่รอจนประมือกันค่อยล่วงรู้ถึงความลึกล้ำพิสดาร เมื่อถึงเวลาก็สายเกินการณ์

แต่หานป่อมิใช่บุคคลอื่น

เซ่อจุนซิ่นปลูกฝังพันธุมารอยู่ภายในกายหานป่อ ความแยบคายมิใช่เปลี่ยนแปลงหานป่อเป็นเซ่อจุนซิ่นคนที่สอง หากแต่ปลูกฝังจิตวิญญาณและประสบการณ์อยู่ภายในกายหานป่อ อาศัยพรสวรรค์และ

นิสัยใจคอของเจ้าของคนใหม่ มีโอกาส "ชุบชีวิต" ขึ้นมาใหม่

ควรทราบว่าไม่ว่าคนที่โดดเด่นเพียงไหน มีพลังซ่อนเร้นและอายุขัยถึงที่สุด แต่วิชาพันธุมารเป็นการสร้างโอกาสเกิดใหม่อีกครั้ง ลองนึกดู หากทารกแรกเกิดผู้หนึ่งพอถือกำเนิดออกมา ก็มีความร้ายกาจเช่นเช่อจุนซิ่น หากฝึกปรืออีกร้อยปี จะเป็นความสำเร็จถึงขั้นใด?

วิชาพันธุมารเป็นหลักเหตุผลเช่นนี้เอง

เมื่อพลังฝีมือบรรลุถึงขั้นผังปานหรือเช่อจุนซิ่น ล้วนไม่สามารถรุดหน้าต่อไป ได้แต่อาศัยวิชาปลูกฝังพันธุมาร จึงทะลุทะลวงไปอีกขั้นหนึ่ง

แน่นอน การควบคุมพันธุมารไม่ง่ายดาย มีอยู่หลายครั้งที่หานป๋อแทบตกอยู่ใต้อำนาจของพันธุมาร สถานเบาคือจิตประสาทสับสน สถานหนักคืออาละวาดอย่างบ้าคลั่ง เส้นโลหิตทั่วร่างแตกระเบิดเสียชีวิต

วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปาน มีความแตกต่างกับหานป๋อที่ถูกกระทำ ต้องเกิดการโรมรันพันตูระหว่างมนุษย์กับเทวะอย่างนั้นผู้ใดล้ำเลิศ ผู้ใดอ่อนด้อยกว่า ยังไม่สามารถชี้ขาดได้ แต่ผังปานจำเดิมเป็นสุดยอดฝีมืออยู่แล้ว เมื่อทะลุทะลวงอีกขั้นหนึ่ง ย่อมสุดที่หานป๋อในปัจจุบันจะเทียบเปรียบได้ แต่ไม่ว่าอย่างไร คุณสมบัติดั้งเดิมของหานป๋อ บวกกับพันธุมารของเช่อจุนซิ่น กลายเป็นพลังซ่อนเร้นที่ไม่อาจหยั่งคำนวณได้

แม้แต่หานป๋อก็ไม่ทราบว่า มันกับพันธุมารของเช่อจุนซิ่นอยู่ในช่วง "แรกวิวาห์" เป็นช่วงระยะจากหินกระด้างกลายเป็นหยกงาม ทุกความยากลำบาก ทุกการท้าทายล้วนกระตุ้นให้พลังซ่อนเร้นของพันธุมารเปล่งประสิทธิภาพกว่าเดิม โดยเฉพาะตอนที่เผชิญหน้ากับผังปาน มันแทบไม่อาจควบคุมพันธุมารได้ ดีที่ฉินเมิ่งเหยาปรากฏกาย

เรียกสติของมันกลับคืนมา

การประมือกับโฉมตรูผมขาวและเจ้าสำนักรื่นรมย์ จนได้รับบาดเจ็บและรักษาบาดเจ็บ แม้แต่การยั่วยุทางกามารมณ์ของโหยวโหยวล้วนเป็นตัวเร่งให้พันธุมารหลอมรวมกับมัน

ดังนั้นพอถึงยามนี้ เมื่อมันกวาดมองสภาวะจู่โจมของมือดีทั้งห้าแทบเท่ากับเช่อจุนซิ่นมองดูศัตรูคู่ต่อสู้

ควรทราบว่าขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นได้ชื่อว่า ถนัดจัดเจนในการใช้อาวุธทุกชนิด แม้แต่ล่างฟานหวินตอนแรกประมือยังต้องตั้งรับกระทั่งพญามารเช่นผังปานยังไม่อาจปลิดชีวิตมัน ความร้ายกาจของเช่อจุนซิ่นนับเป็นที่ทราบได้

อันว่าธาตุทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดินทั้งห้า เป็นพลังแรกเริ่มตามธรรมชาติห้าประการ บรรลุถึงที่สุดของพลังงาน ดังนั้นหานป๋อพอเห็นสภาวะจู่โจมของศัตรู ก็ล่วงรู้ถึง "ลักษณะพิเศษ" ของฝ่ายตรงข้าม

หานป๋อพลันกู่ร้องดังยาวนาน ตวาดว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ฟันเหลียงจี๋"

สี่บุรุษหนึ่งสตรีนั้นล้วนงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นพบว่าเป้าจู่โจมของพวกมันมิใช่โจรท่องโดดเดี่ยวกับหวินชิง

หานป๋อต้องการให้พวกมันมีปฏิกิริยาเช่นนี้เอง พลันหัวร่อดังๆ โยนร่างโหยวโหยวขึ้นไป หยิบยืมพลังกดดันทิ้งตัวลง สองเท้าแยกย้ายเหยียบใส่คบเพลิงกับป้ายไม้ ซึ่งอยู่ในมือของมือดีธาตุไฟกับธาตุไม้

ไม้ก่อเกิดไฟ เป็นความร้อนอบอ้าว ดังนั้นไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป หากเคลื่อนไหวต้องไฟถึงก่อน ไม้ค่อยหนุนเสริม

มือดีธาตุไฟธาตุไม้ทั้งสองคราง หนักๆ แทบถูกกดดันอาวุธหลุด

จากมือ ร่างผงะหงายร่วงลิ่วลงยังด้านหลัง

ทางด้านซ้ายบังเกิดเสียงลมดังขึ้น กงล้อทั้งสองอันซัดขว้างมา หนึ่งมุ่งใส่เท้าหานป๋อ หนึ่งบินวนอยู่เหนือศีรษะมัน ป้องกันมิให้มันหยิบยืมพลังดีดตัวสูงขึ้น ทั้งตัดการติดต่อระหว่างมันกับโหยวโหยว เพียงสายตาและการคำนวณนี้ คนอ้วนกลมสามารถเบียดเสียดอยู่ในชนชั้นยอดฝีมือ

มิคาดหานป๋อพลันเร่งความเร็วขึ้น สองเท้ายืดเหยียดดุจขาตั๊กแตน กลับลอยตัวขึ้นสูงวาเศษ มิเพียงหลบรอดจากกงล้อที่กรีดใส่เท้า ยังบรรลุถึงระดับความสูงเท่ากับกงล้ออันที่สอง

เสียงดิงเมื่อหานป๋อจี้นิ้วใส่กงล้อ จนเฉียดผ่านข้างกายมันไป เปลี่ยนเป็นกรีดใส่มือดีธาตุดินที่ถือเจดีย์จู่โจมจากด้านหลัง

เสียงตังเมื่อเจดีย์กับกงล้อกระทบกัน มือดีที่ถือเจดีย์พุ่งถอย ไปด้านหลัง

คนอ้วนกลมซัดกงล้ออย่างสุดกำลัง ใช้พลังถึงที่สุด ได้แต่ตกวูบลงไป

ทันใด สตรีกระดูกอ่อนนั้นเหินหาวไล่กวดตามมา

ยามนั้นโหยวโหยวที่ลอยขึ้นถึงที่สุด เริ่มตกวูบลงมา

หานป๋อรู้สึกว่าความอัดอั้นจากการพลาดพลั้งแก่โฉมตรูผมขาวเมื่อคืน ได้รับการระบายออก ทั้งเพิ่มความเชื่อมั่นในตัวเอง พลันยื่นมือรับร่างโหยวโหยวที่ร่วงหล่นลงมา หยิบยืมพลังเตะเท้าใส่แส้อ่อนของสตรีกระดูกอ่อน

สตรีกระดูกอ่อนตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว แส้อ่อนที่ยาวห้าเชียะพลันบิดพับมาทางด้านหลัง นางดีดลูกคิดรางแก้วว่า เมื่อเท้าของหานป๋อเตะมาถึง แส้อ่อนจะเหยียดตรง ทิ่มแทงสันเท้าของหานป๋อทะลุเป็นรู

มิคาดเท้าของหานป๋อคล้ายยืดยาวขึ้น กดใส่แส้อ่อนที่บิดพับ

เท้าของหานป๋อย่อมไม่ยืดยาวขึ้น หากแต่มันสลัดรองเท้าหลุดออกมา กดใส่ส่วนปลายของแส้

สตรีกระดูกอ่อนพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป รู้สึกว่าปลายแส้เพิ่มพลังกดดันดุจขุนเขา หากบังคับแส้อ่อนเหยียดตรง มิเพียงไม่อาจทำร้ายฝ่ายตรงข้าม พลังที่นางถ่ายทอดเข้าสู่ตัวแส้จะถูกกดกระแทกย้อนกลับมา ทำร้ายเส้นชีพจรของนาง แม้ไม่ตายก็รับบาดเจ็บสาหัส ยามตื่นตระหนกรีบคลายมือทิ้งตัวลง

เสียงปงเมื่อรองเท้าดีดกระดอนกลับมา สวมกับเท้าของหานป๋อดังเดิม

แส้อ่อนแหวกพุ่งไปยังทิศทางด้านตรงข้ามดุจลูกเกาทัณฑ์

หานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"บอกต่อฟางเยี่ยหวี่ว่า นี่เป็นการซุ่มโจมตีเราหาน...เราจอมยุทธ์หานป๋อเป็นครั้งที่สองแล้ว ฮาฮาฮา..."

พลางโอบอุ้มร่างโหยวโหยวพุ่งไปทางขวาง โถมเข้าดงไม้ข้างทาง

สตรีกระดูกอ่อนตกลงกับพื้น แหงนคอมองดูพร้อมกับมือดีอีกสี่คน หาได้ไล่กวดตามไม่

หานป๋อที่เข้าใจว่าหลบหนีออกจากวงล้อมศัตรูแล้ว พลันฉุกคิดว่าผิดท่า แต่แล้วเหตุแปรเปลี่ยนก็อุบัติขึ้น

สองฟากข้างปรากฏมรสุมพลังก่อตัวขึ้น

อาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวของลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเซิงกับห่วงเชือกของคฤธรอิ๋วชือตี้จู่โจมมาจากทางซ้ายขวา

หานป๋อย่อมไม่ทราบว่าคนทั้งสองเป็นใคร แต่จากมุมที่เลือกจู่โจม ระดับความเร็วที่ใช้ บวกกับพลังลมปราณอันหนักหน่วงของฝ่ายตรงข้าม ฉุกคิดว่าแย่แล้ว

ที่ย่ำแย่ยิ่งกว่าคือฝ่ายตรงข้ามตั้งท่าเตรียมจู่โจม ส่วนตนเอง

กำลังหลบหนีในสภาพที่ใช้พลังแทบหมดสิ้น

ในยามคับขันจวนเจียน ที่เบื้องล่างพลันบังเกิดเสียงตวาดว่า

"ป๋อเอ๋อ เราผู้พี่ชรามาแล้ว"

กลับเป็นเสียงของโจรท่องโดดเดี่ยว

เฉียนว่างเซิงกับอิ๋วซือตี้ยามรีบร้อนไม่ลนลาน สบตากันแวบหนึ่ง ถ่ายทอดกระแสจิตถึงกัน ล้วนทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวเพิ่งลอยตัวขึ้นจากพื้น ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามมีตัวเบาสูงเยี่ยมเพียงไหน ยังเชื่องช้าวูบหนึ่ง เพียงวูบนี้พวกมันมีเวลาจัดการกับหานป๋อก่อน ค่อยวกกลับมารับมือโจรท่องโดดเดี่ยว

มิคาดโจรท่องโดดเดี่ยวร้องว่า

"น้องชิงช่วยเหลือเรา"

หวินชิงสะอึกถึงใต้ร่างโจรท่องโดดเดี่ยวที่ลอยตัวขึ้น ผลักดันสองมือใส่ส้นรองเท้ามัน โจรท่องโดดเดี่ยวพลันกู่ร้องดังยาวนาน โผพุ่งขึ้นฟ้า ไล่กวดถึงด้านหลังอิ๋วซือตี้ จี้กล้องยาสูบออก

อิ๋วซือตี้คาดคิดไม่ถึงว่าโจรท่องโดดเดี่ยวจะลงมือเช่นนี้ แต่มันมีอายุหกสิบเจ็ดปี ผ่านการต่อสู้ใหญ่น้อยนับร้อยครั้ง มีประสบการณ์ช่ำชอง กระทั่งครุ่นคิดยังไม่ครุ่นคิด กวาดห่วงเชือกกลับหลัง เป็นการต่อสู้แลกชีวิตตกตายตามกัน

หานป๋อเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวปรากฏกายทันเวลา สร้างความยินดียิ่ง สูดลมหายใจคำหนึ่ง หยุดสภาวะที่ตกวูบลงเอาไว้ เท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่อาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวที่หวดกระแทกมา กลับช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบอยู่สูงกว่า

เสียงติงเมื่อกล้องยาสูบของโจรท่องโดดเดี่ยวเคาะใส่ห่วงเชือก

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับหยิบยืมพลังที่กล้องยาสูบกับห่วงเชือกกระทบกัน พลิกตัวข้ามศีรษะอิ๋วซือตี้ ผสานเสริมกับหานป๋อ จี้กล้อง

ยาสูบใส่ทรวงอกเฉียนว่างเชิง

ที่แท้เป้าหมายของมหาโจรผู้นี้ มิใช่อยู่ที่อิ๋วซือตี้ หากแต่อยู่ที่เฉียนว่างเชิง

อิ๋วซือตี้เพิ่งนึกได้เช่นนี้ ร่างก็ตกวูบลงเจ็ดเชียะ กระบี่สั้นประกายคู่บวกกับแขนเสื้อเมฆพลิ้วของหวินชิงจู่โจมถึงเบื้องหน้าแล้ว

ยามนี้ผู้ที่คับขันที่สุดคือเฉียนว่างเชิง

มันกับอิ๋วซือตี้ความจริงวางแผนไว้ว่า จะปล่อยให้ห้าในสิบเทพอสูร ที่ได้รับการฝึกอบรมจากผังปานกับฟางเยี่ยหวี่ เป็นกำลังหลักในการจู่โจม

ไม่ว่านักเลงเก่าใดพอเห็นขุนพลทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดินทั้งห้า ล้วนทราบว่าหากปล่อยให้พวกมันทั้งหน้าผนึกกำลัง ภายใต้หลักเหตุผลที่ธาตุทั้งห้าสะกดข่มกัน จะมีอานุภาพเพิ่มพูนเป็นเท่าตัว ในสภาพเช่นนี้ โจรท่องโดดเดี่ยวกับหวินชิงต้องหลบหนีไปก่อนที่ขุนพลทั้งห้าจะก่อตั้งขบวนเสร็จสิ้น อย่างนั้นพวกมันทั้งสองจะซุ่มโจมตีที่ด้านข้าง กล่าวได้ว่ามีความหวังประสบผลอยู่เก้าส่วน

มิคาดผู้ที่ทลายหลังคารถออกมามิใช่โจรท่องโดดเดี่ยว หากแต่เป็นหานป๋อ ทำให้พวกมันคำนวณผิดพลาดอยู่แล้ว ตอนนี้โจรท่องโดดเดี่ยวกลับผุดโผล่ขึ้นจากใต้ดิน ทั้งยังสร้างสภาวะจู่โจมเช่นนี้ ต่อให้เฉียนว่างเชิงมีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ยังถูกทำลายความคิดต่อสู้ไป

เสียงโครมเมื่อพลังลมอันกล้าแข็งแตกทะลักออกเป็นรูปร่มตรงบริเวณเหนือศีรษะของเฉียนว่างเชิงซึ่งยกชูอาวุธขึ้นสูง กับที่ใต้เท้าของหานป๋อ

กล้องยาสูบของโจรท่องโดดเดี่ยวพลันจี้ปราดมาถึง

ยามคับขันเป็นตาย เฉียนว่างเชิงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง บิดเอวโดยแรง หยิบยืมพลังบิดหมุนเสือกส่งอาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขึ้นไป

พร้อมกับใช้หัวไหล่เข้าปะทะกับกล้องยาสูบ

หานป๋อคิดไม่ถึงว่า เฉียนว่างเซิงที่เบื้องล่างยังมีพลังหลงเหลือที่จะจู่โจม ต้องแค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง หยิบยืมพลังดีดตัวขึ้น สาเหตุที่มันไม่กล้าปะทะคือ กลัวว่าโหยวโหยวในอ้อมอกจะถูกกระแทกทำร้าย

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะ กล้องยาสูบเปลี่ยนจากจี้ตรงเป็นกวาดขวาง กวาดใส่หัวไหล่ของเฉียนว่างเซิงที่พุ่งชนใส่

เฉียนว่างเซิงส่งเสียงครางอย่างเจ็บปวด ร่างร่วงลิ่วลงดุจใบไม้ร่วง อาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวหลุดจากมือ

ขณะเดียวกัน อิ๋วซือตี้ต้านทานรับหวินชิงสองกระบวนท่าไล่กวดตามเฉียนว่างเซิงไป ไม่เช่นนั้นหากถูกโจรท่องโดดเดี่ยวหรือหานป๋อคนใดคนหนึ่งจู่โจมซ้ำเติม เฉียนว่างเซิงคงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้

โจรท่องโดดเดี่ยวนับว่าแก้แค้นที่เมื่อคืนเพลี่ยงพล้ำได้บ้าง สร้างความสมใจยิ่ง กู่ร้องดังยาวนานกล่าวว่า

"ป๋อเอ๋อน้องชิง รีบตามเราไป"

บุรุษเหล็กแห่งสนามรัก

ในห้องรับแขกของหลิงจ้านเทียน เหวินเหวินผู้เป็นบุตรีของจั่วซือนั่งสงบบนเก้าอี้

แว่วเสียงฝีเท้าเบาๆ ดังจากด้านในของห้องรับแขก เด็กชายผู้หนึ่งวิ่งออกมา จนถึงเบื้องหน้าเหวินเหวินค่อยหยุดลง สองมือไม่ทราบถืออะไร กลับซ่อนไว้ด้านหลัง มิให้เหวินเหวินแลเห็น ที่แท้เป็นบุตรชายของหลิงจ้านเทียนกับฉู่ชิวซู่นามลิ่งเอ๋อ

เหวินเหวินเบิกตาที่ร้องไห้จนบวมแดง มองดูลิ่งเอ๋อแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"มิต้องให้ท่านพูดปลอบข้าพเจ้า"

ลิ่งเอ๋อรู้สึกหมดสนุก ยกชูสองมือขึ้นกล่าวว่า

"ท่านดู นี่คือตุ๊กตาผ้าที่พี่ฉางเจิงซื้อมาจากเมืองจี้หนัน เป็นหนึ่งชายหนึ่งหญิง พอดีเป็นคู่สามีภรรยา"

เหวินเหวินเอาแต่สั่นศีรษะ ไม่ยอมเหลียวดู

แว่วเสียงฝีเท้าของฉู่ชิวซู่ดังมา พร้อมกับกล่าวว่า

"ลิ่งเอ๋อรังแกเหวินเหวินอีกแล้ว ใช่หรือไม่?"

ลิ่งเอ๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ไม่ ข้าพเจ้ารักเหวินเหวินที่สุด จะรังแกนางได้อย่างไร ข้าพเจ้าอายุมากกว่านางสามขวบ เมื่อวานเล่นโยนถุงข้าวสาร ยังอ่อนข้อแก่นาง"

เหวินเหวินเงยหน้าขึ้น ย่นจมูกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชนะท่านชัดๆ ยังคุยโอ่อีก"

จากนั้นขอบตาแดงก่ำ กล่าวถามฉู่ชิวซู่ว่า

"ท่านน้าซู่ ท่านแม่เล่า?"

ฉู่ชิวซู่ทรุดนั่งลงที่ข้างกายเหวินเหวิน โอบกอดนางด้วยความรักเวทนา กล่าวว่า

"ท่านแม่ของเจ้ามีเรื่องออกจากเกาะ คาดว่าจะกลับมาโดยเร็ว"

เหวินเหวินกล่าวว่า

"ท่านน้าซู่อย่าได้หลอกเหวินเหวิน เมื่อคืนท่านแม่บอกว่าจะรีบกลับบ้านไปกลั่นสุราธารน้ำใสไหลริน ไม่ได้บอกว่าจะออกจากเกาะ"

ฉู่ชิวซู่อับจนถ้อยคำ ดีที่หลิงจ้านเทียน ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือเดินเข้าห้องรับแขก ช่วยคลายสถานการณ์ให้กับนาง

เหวินเหวินกระโดดปราดขึ้น วิ่งถึงเบื้องหน้าซ่างกวนอิง ถามว่า

"ปางจู่ (หัวหน้าพรรค) หาท่านแม่พบหรือไม่?"

หลิงจ้านเทียนชิงยื่นมืออุ้มนางขึ้นมา กล่าวว่า

"เหวินเหวิน เราถามเจ้าคำหนึ่ง เจ้าตอบตามความสัตย์จริง"

เหวินเหวินผงกศีรษะรับ หลิงจ้านเทียนถามว่า

"เจ้าเห็นว่าในโลกมีเรื่องที่กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินทำไม่ได้หรือไม่?"

เหวินเหวินสั่นศีรษะตอบว่า

"ไม่มี"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"ท่านแม่ของเจ้าถูกคนร้ายจับตัวไป แต่ล่างฟานหวินติดตามไปช่วยท่านแม่ของเจ้า มันจะไม่ปล่อยให้ผู้ใดทำร้ายท่านแม่ของเจ้าเด็ดขาด เจ้าเชื่อเราหรือไม่?"

เหวินเหวินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านรองหลิงไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าจะไม่ร้องไห้ คนของเกาะมังกรพิโรธจะไม่ร้องไห้ ท่านพ่อตายแล้ว ข้าพเจ้าร้องไห้เพียงสองครั้ง หลังจากนั้นไม่ร้องไห้อีก"

ดวงตาหลิงจ้านเทียนทอประกายพิสดาร คล้ายเพิ่งรู้จักเด็กหญิงนี้เป็นครั้งแรก กล่าวว่า

"ก่อนที่ท่านแม่ของเจ้าจะกลับมา เจ้าพักอยู่ที่นี้ ฝึกวิชาบู๊กับเราพร้อมกับลิ่งเอ๋อ"

จุดเปลี่ยนม้าเสี่ยวหลิวเจ๋อเป็นจุดเปลี่ยนม้าที่ใหญ่ที่สุด ในจำนวนจุดเปลี่ยนม้าทั้งสามแห่งบนเส้นทางสายหวงโจวกับอู่ชาง มีโรงเตี๊ยมเล็กๆ หลายแห่งและร้านรวงสิบกว่าร้าน

ผู้คนที่ออกจากเมืองหวงโจวตอนฟ้าสาง หลังจากเดินทางเป็นเวลาสามชั่วยาม จะหยุดพักเท้าอยู่ที่นี้ จัดหาน้ำเติมเต็ม หรือรับประทานอาหารเที่ยงที่ลวกๆ แล้วค่อยเดินทางต่อ

ยามนี้เป็นปลายฤดูใบไม้ร่วง ผู้คนส่วนใหญ่ฉวยโอกาสที่ท้องฟ้าโปร่ง ออกมาซื้อหาสินค้า หรือว่ากลับมาตุภูมิ หาไม่ก็เยี่ยมญาติ ดังนั้นบนเส้นทางมีผู้คนสัญจรคับคั่ง จุดเปลี่ยนม้าเสี่ยวหลิวเจ๋อก็เป็นช่วงเวลาที่คึกคัก

คนที่รู้จักวิธีหาเงินรู้ใจผู้คนที่รีบร้อนเดินทาง ตั้งแผงสร้างเพิงอยู่ข้างทาง ขายอาหารสำเร็จรูปที่ทั้งรวดเร็วทั้งราคาถูก

เมื่อล่างฟานหวินกับจั่วซือมาถึง มีแต่แผงขายข้าวต้มกับซาลาเปาเหลือโต๊ะว่างตัวหนึ่ง ทั้งสองไม่มีทางเลือกอื่น ได้แต่นั่งลงสั่งข้าวต้มและซาลาเปามาสิบใบ

จั่วซือก้มศีรษะต่ำ เงียบงันไม่ส่งเสียง

ล่างฟานหวินดึงตะเกียบไม้ไผ่จากในกระบอกเคลือบห้าอัน เรียงรายเป็นภาพพิเศษภาพหนึ่ง ค่อยถามว่า

"แม่นางจั่วเป็นห่วงเหวินเหวินหรือ?"

จั่วซือเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะลง กล่าวเบาๆ ว่า

"นับตั้งแต่เหวินเหวินเกิดมา ข้าพเจ้าไม่เคยห่างไกลจากนางถึงเพียงนี้"

ล่างฟานหวินนึกถึงเหวินเหวิน ต้องยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เหวินเหวินเป็นเด็กหญิงที่น่ารักจริงๆ ทั้งยังรู้ความ อายุยังน้อยยากนักที่ช่างเจรจาถึงเพียงนี้"

จั่วซือกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านล่างไยไม่สั่งสุรา?"

ล่างฟานหวินมองดูสภาพอันอึกทึกวุ่นวายรอบข้างด้วยความสนใจ พอฟังจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เคยดื่มสุราตั้งแต่เช้า อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าเสพธารน้ำใสไหลรินของท่านจนติด เกรงว่าดื่มสุราอื่นไร้รสชาติ"

ยามนั้นมีคนผู้หนึ่งเดินผ่านข้างโต๊ะของพวกเขา พอเห็นตะเกียบไม้ไผ่ที่ล่างฟานหวินจัดเรียงอยู่บนโต๊ะ พลันฉุกใจคิด มองดูล่างฟานหวินกับจั่วซือแวบหนึ่ง พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง รีบรุดจากไป

จนบัดนี้จั่วซือยังก้มศีรษะไม่กล้ามองดูล่างฟานหวิน

ผู้รับใช้ยกข้าวต้มกับซาลาเปามาแล้ว

ล่างฟานหวินชมว่าหอมยิ่ง หยิบซาลาเปาใบหนึ่งส่งเข้าปาก อีกมือหนึ่งยกชามข้าวต้มที่ร้อนกรุ่นซดจนหมดชาม เมื่อหยิบซาลาเปาใบที่สองขึ้น พบว่าจั่วซือยังนั่งก้มหน้านิ่ง ต้องกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ไม่หิวหรือ? ไฉนไม่รับประทานบ้าง?"

จั่วซือหน้าแดงระเรื่อ กล่าวด้วยความไม่สบายใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่หิว"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงบัดนี้ ท่านไม่มีอะไรตกถึงท้อง ไหนเลยไม่หิวได้?"

จั่วซือก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม ส่งเสียงแผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่ว่า

"ผู้คนมากมายถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้ารับประทานไม่ลง"

ล่างฟานหวินกวาดตามอง เห็นโต๊ะข้างเคียงทั้งสิบโต๊ะ มีอยู่แปดโต๊ะที่มองมายังจั่วซือ หวนนึกถึงครั้งกระโน้นตอนที่ออกท่องเที่ยวพร้อมกับซีซี เมื่ออยู่ท่ามกลางผู้คนหมู่มาก ล้วนประสบสภาพเช่นนี้ ดังนั้นกลายเป็นชาชิน ที่ต่างกันคือไม่ว่าละแวกใกล้เคียงมีผู้คนร้อยคนก็ดี พันคนก็ดี ในสายตาของซีซี คล้ายเห็นแต่ล่างฟานหวินคนเดียว

ความเอียงอายของจั่วซือเป็นเสน่ห์อีกแบบหนึ่ง ชวนให้ประทับใจดุจเดียวกัน

จั่วซือรู้สึกได้ว่าล่างฟานหวินพินิจพิจารณานาง ใบหน้าที่แดงระเรื่อกลับกลายเป็นแดงฉาน ศีรษะยิ่งก้มต่ำกว่าเดิม อดหวนนึกถึงฉากเหตุการณ์ที่ล่างฟานหวินโอบรั้งนางกับอ้อมอก ไล่กวดตามหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ไปมิได้

ยามนั้นปรากฏชายฉกรรจ์ท่วงท่าองอาจผู้หนึ่งรุดถึงหน้าโต๊ะเรียกเบาๆ ว่า

"ท่านล่าง"

ล่างฟานหวินบอกให้นั่งลง ชายฉกรรจ์นั้นก็ทรุดนั่งลงบนที่ว่างที่หนึ่งอย่างนอบน้อม ดวงตาทอแววเคารพยกย่อง กล่าวว่า

"หัวหน้าสาขาย่อยเสี่ยวหลิวเจ๋อนามเฉินจิ้งคำนับท่านล่าง"

ล่างฟานหวินมองดูชายฉกรรจ์นั้น กล่าวว่า

"นี่เป็นแม่นางจั่วซือ...อืมม์ ข้าพเจ้ารู้จักท่าน"

เฉินจิ้งกล่าวอย่างประหม่าว่า

"เมื่อเจ็ดเดือนก่อนบริวารเคยกลับเกาะพร้อมกับหัวหน้าสาขาเมืองหวงโจว คิดไม่ถึงท่านล่างยังจดจำผู้น้อยออก"

ล่างฟานหวินหันไปทางจั่วซือ กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"แม่นางจั่ว ท่านคิดส่งข่าวถึงเหวินเหวินอันใด เฉินจิ้งสามารถใช้นกพิราบปราดเปรียวพันลี้ ส่งข่าวถึงเกาะมังกรพิโรธโดยเร็ว"

จั่วซือมองดูล่างฟานหวินด้วยความสำนึกขอบคุณ ในความรู้สึกของผู้คน ล่างฟานหวินเฉกเช่นกระเรียนกลางไพร ไม่ถามไถ่เรื่องราวทางโลก คิดไม่ถึงมีจิตใจละเอียดอ่อนถึงเพียงนี้ นางขบคิดแล้วกล่าวเบาๆ ว่า

"บอกต่อเหวินเหวินว่า มารดานาง...อยู่กับท่านล่าง...จะกลับไปโดยเร็ว"

นางความจริงคิดบอกว่า "อยู่กับท่านล่าง เขาจะดูแลเรา" แต่คำพูดมาถึงมุมปาก ไม่อาจกล่าวออกไป สุ้มเสียงยิ่งมายิ่งแผ่วเบาจนเฉินจิ้งต้องเงี่ยหูสดับฟัง

ล่างฟานหวินกล่าวถามเฉินจิ้งว่า

"ได้ยินหรือไม่?"

เฉินจิ้งผงกศีรษะระรัว เป็นความหมายว่าได้ยิน กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"บริวารจะรีบส่งข่าวกลับไปถึง...ถึงเหวินเหวิน"

ล่างฟานหวินสั่งให้มันเพิ่มข้อความลงในจดหมายอีกหลายคำพลางยิ้มเล็กน้อย หัวงสมองนึกวาดภาพของเหวินเหวินที่ได้รับจดหมายซึ่งส่งผ่านนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ขึ้น

เฉินจิ้งเห็นล่างฟานหวินไม่มีคำสั่งอื่น จึงน้อมคำนับจากไป

จั่วซือกล่าวคำ "ขอบคุณ" ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นบังเกิดความเสียใจขึ้น

ความทุกข์ยากของจั่วซือ ความตื่นตระหนกที่นางได้รับรวมทั้งความปวดร้าวของการพรากจากบุตรีอายุเยาว์ ล้วนสืบเนื่องจากตนเอง หากตนเองตอนอยู่บนเหลามองไกล ไม่ได้บอกให้เชิญจั่วซือมาพบหน้า หากเขาไม่ได้ไปหาพวกนางสองแม่ลูกที่ร้านสุรา ศัตรูที่จ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้างคงไม่เลือกจั่วซือเป็นเหยื่อ ล่อให้เขามาติดกับ

จนบัดนี้จั่วซือมิเพียงไม่ตัดพ้อตำหนิ ทั้งยังยอมรับการจัดการจากเขา กล่าวขอบคุณเขา

การกลุ้มรุมของไป่ว่างเฟิงและพวกเป็นพฤติการณ์อันโฉดเขลา ไม้ตายอันร้ายกาจอยู่ที่หอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ ซึ่งมาตามคำสั่งของผู้บัญชาการทหารองครักษ์เหลิงเอี้ยน

ยาเม็ดภูตบดีเป็นพิษร้ายที่ภูตบดีชวีเย่อฺปรุงขึ้น ฤทธิ์ยาพอเข้าสู่ร่าง จะซ่อนเร้นอยู่ในสายเลือด นอกจากได้รับยาขจัดจากมัน ไม่มียาใดขจัดรักษาได้ ดังนั้นหากล่างฟานหวินคิดช่วยชีวิตจั่วซือ มิอาจไม่เดินทางเข้านครหลวง ทวงถามยาขจัดจากภูตบดี

ปัญหาอีกประการหนึ่งคือ ผู้ที่รับประทานยาเม็ดภูตบดีลงไปอย่างมากมีชีวิตอยู่ได้สี่สิบเก้าวัน ดังนั้นล่างฟานหวินต้องแข่งกับเวลา

นำจั่วซือขึ้นเหนือไป เมื่อเพิ่มภาระเช่นจั่วซือเช่นนี้ ล่างฟานหวินก็สูญเสียปมเด่นที่เคลื่อนไหวเพียงลำพัง รุกได้ล่าถอยได้ไป ทั้งเปลี่ยนจากที่มืดเป็นที่สว่าง กลายเป็นเป้าหมายอันเด่นชัดของศัตรู

ในสายพระเนตรของฮ่องเต้เจ้าชีวิต ล่างฟานหวินถือเป็นโจรกบฏบวกกับนครหลวงชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง เขาอาจถอนตัวล่าถอยได้ แต่จั่วซือเล่า? ยาขจัดเล่า?

นึกถึงตอนนี้ ล่างฟานหวินต้องฝืนยิ้มออกมา

ภายใต้การนำของโจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อหนีบร่างโหยวโหยวพุ่งผ่านดงโขดหินแถบหนึ่ง ลดเลี้ยวสู่ทางน้อยทอดขึ้นเขาสายหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันหยุดร่างลง เหลียวหลังไปอย่างงุนงง

หานป๋อก็หยุดตาม หมุนตัวกลับไป กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นาง...หวินชิงนั้นไฉนยังไม่มา?"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน พุ่งปราดกลับเส้นทางเมื่อขามา เพิ่งออกพ้นจากดงโขดหิน เห็นบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งใช้ปิ่นปักผมอันหนึ่ง ตรึงกระดาษแผ่นหนึ่งติดกับลำต้นไม้เขียนข้อความว่า

'เรากลับไปแล้ว ไม่ต้องตามหาเรา'

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงหนักๆ ยื่นมือถอนปิ่นปักผมออกมา ยกขึ้นสูดดมที่ริมจมูกคราหนึ่ง อดทอดถอนใจมิได้

ยามนั้นหานป๋อวางร่างโหยวโหยวลง เดินถึงข้างกายอีกฝ่าย ยื่นมือโอบไหล่อันซูบเซียวของโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่ามิต้องท้อแท้ บุรุษสตรีบนสนามรักเฉกเช่นยอดฝีมือตั้งประจัน มีทั้งรุกและถอย ยังไม่ถึงที่สุด ไม่ทราบว่าแพ้หรือชนะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ผู้ใดว่าเราท้อแท้?"

หานป๋อเห็นอีกฝ่ายถูกตนเองเรียกเป็น "ปีศาจเฒ่า" ยังไม่ด่าทอแสดงว่าอารมณ์เลวยิ่ง ในใจบังเกิดความเห็นใจ แต่นึกหาคำปลอบโยนไม่ได้

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาไปทางด้านหลังถามว่า

"นั่นเป็นใคร?"

จากนั้นลดสายตาลงมองดูปิ่นปักผมในมือใหม่

หานป๋อคลายมือจากการโอบไหล่อีกฝ่าย ยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"นี่จะกล่าวเริ่มอย่างไรดี นางเป็นสนมรัก..."

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันร้องเสียงพิกล ดีดตัวขึ้นกลางอากาศตีลังกาทอดหนึ่ง ทิ้งตัวลงกับพื้น ชูมือขึ้นฟ้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"แทบถูกนางเฒ่าหลอกลวงแล้ว"

หานป๋อกับโหยวโหยวหนึ่งอยู่หน้าหนึ่งอยู่หลังมองดูมัน เข้าใจว่าโจรท่องโดดเดี่ยวถูกคำพูดตัดรอนของหวินชิงกดดันจนเสียสติแล้ว

โจรท่องโดดเดี่ยวพุ่งขวับถึงเบื้องหน้าหานป๋อ ยื่นปิ่นปักผมถึงเบื้องหน้าหานป๋อห่างเพียงหนึ่งนิ้ว กล่าวว่า

"ท่านเห็นรูปนกเป็ดน้ำเล็กๆ ทั้งสองตัวบนปิ่นหรือไม่?"

หานป๋อจับมือมันเคลื่อนห่างออกไป มองดูแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"เป็นนกเป็ดน้ำคู่หนึ่งจริงๆ ดูท่า...ดูท่านางเฒ่าหวินชิงใช้วัตถุสื่อความนัยถึงการครองคู่อยู่ร่วมกัน"

กล่าวถึงตอนท้าย ไม่ว่าผู้ใดก็ฟังออกว่ามันฝืนใจคล้อยตาม

โจรท่องโดดเดี่ยวซุกเก็บปิ่นปักผมไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม กระซากเสียงว่า

"ผู้ใดให้ท่านนึกหาคำพูดปลอบโยนบุรุษเหล็กแห่งสนามรักเช่นเรา?"

พลางเหลือกตาอีกครา กล่าวว่า

"ดีที่เราไม่หลงลืม จดจำออกว่าปิ่นเงินนี้เป็นของที่เรากำนัลแก่นางเมื่อหลายปีก่อน เข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อยกมือตบศีรษะ กล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน นางพกข้าวของที่ท่านให้แก่นางติดตัว แสดงออกถึงจิตปฏิพัทธ์..."

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องสอดขึ้น

"มิใช่ 'จิตปฏิพัทธ์' หากแต่ความรักอันลึกล้ำดุจห้วงมหาสมุทร"

หานป๋อผงกศีรษะคล้อยตาม ในใจกลับครุ่นคิด...นางโจรหวินซิงคืนปิ่นแก่ท่าน ไม่แน่ว่าแฝงความหมาย 'คืนปิ่นให้แก่ท่าน นับแต่นี้เราท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน' แต่ไม่กล้ากล่าวจากปากแม้สักคำเดียว

โจรท่องโดดเดี่ยวระงับความลิงโลดไว้ ปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"ท่านยังไม่ตอบคำถามเรา"

หานป๋อเหลียวมองโหยวโหยวที่ยืนก้มศีรษะอยู่ทางด้านหลังสิบกว่าก้าว บังเกิดความรู้สึกว่านางโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง จากนั้นโอบไหล่โจรท่องโดดเดี่ยวเดินออกไปสองก้าว ค่อยบอกเล่าความเป็นมาของโหยวโหยวให้ทราบโดยคร่าวๆ

โจรท่องโดดเดี่ยวพอฟังจบกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ท่านมิสู้ละทิ้งฉินเมิ่งเหยา รับนางกับเฉาเสียไว้เถอะ"

กล่าวพลางถอยห่างไป ป้องกันว่าหานป๋อยามโกรธเคืองจะต่อยหมัดใส่

หานป๋อกลับงงงันวูบหนึ่ง ร้องอย่างนึกได้ว่า

"แทบลืมบอกต่อท่าน เฉาเสียมีภัยแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องว่า

"ว่ากระไร?"

หานป๋อถ่ายทอดบอกคำหารือลับระหว่างขุนนางเฉินลิ่งฟางกับร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงออกไป โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายขมวดคิ้วนิ่วหน้า แสดงว่านึกถึงปัญหาที่หานป๋อเคยนึกถึงเช่นนี้

วิธีที่รวบรัดตรงๆ ที่สุดคือ ชิงตัวเฉาเสียมาก่อนที่เฉินลิ่งฟางจะส่งตัวนางขึ้นสู่นครหลวง แต่เฉาเสียกับพวกมันไม่รู้จักกันมาก่อน หากทำเช่นนี้รังแต่ก่อกวนเรื่องราวเลวร้ายลง เฉาเสียไหนเลยไว้วางใจพวกมันที่เป็นคนแปลกหน้า

หานป๋อปลอบโยนมันว่า

"วางใจเถอะ ข้าพเจ้าต้านทานรับการซุ่มโจมตีของฟางเยี่ยหวี่สองครั้ง หลังจากต้านทานรับอีกครั้ง ก็สามารถบีบบังคับให้ฟางเยี่ยหวี่ต่อสู้กับข้าพเจ้าตัวต่อตัว หลังจากจัดการกับมัน พวกเราขึ้นสู่นครหลวงพร้อมกันยังทันเวลา"

โจรท่องโดดเดี่ยวเบิกตากลมกว้าง คล้ายถลึงมองตัวประหลาดตนหนึ่ง

หานป๋อแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่า มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ในความเห็นเรา ท่านคงรำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว"

หานป๋อกล่าวด้วยความท้อใจว่า

"ข้าพเจ้าทราบ เพียงโฉมตรูผมขาว บวกกับกลุ่มคนเมื่อครู่ต่อให้ได้รับการช่วยเหลือจากท่าน ก็มีแต่หนทางตายสายเดียว..."

พลางแบมือทำท่าอับจนปัญญา กล่าวว่า

"กาลก่อนท่านมิใช่บอกว่า นอกจากผังปานแล้วไม่กลัวใครทั้งสิ้นหรอกหรือ? ตอนนี้กลับถูกไล่ขับจนหนีหัวซุกหัวซุน ยังจะช่วยเหลือ

อันใดได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เราไหนเลยเคยบอกว่านอกจากผังปานแล้วไม่กลัวใครทั้งสิ้น?"

หานป๋อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านอาจไม่ได้บอกออกมา แต่ความถือดีเขียนอยู่บนใบหน้าชราของท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"เราแทบลืมเลือนว่าท่านกลายเป็นจอมยุทธ์หานป๋อของมารดามัน กลับทรงอิทธิพลถึงเพียงนี้"

โหยวโหยวที่ด้านข้างอดหัวร่อคิกมิได้ หนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยคู่นี้ทั้งที่เผชิญศัตรูรอบด้าน ยังประคารมไม่เลิกรา ทำให้ผู้คนหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

ทั้งสองพากันกวาดตามายังโหยวโหยว ภายใต้ชุดแพรเนื้อดีอันเบาบางที่ห่อหุ้มร่าง เผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้ารำไร ยวนยั่วใจยิ่งนัก

โจรท่องโดดเดี่ยวกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เด็กน้อยกลับรู้จักเลือกช่วยคนนัก"

หานป๋อสวนคำว่า

"ปีศาจเฒ่ามิใช่รู้จักเลือกช่วยนางเฒ่าหวินชิงหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"มิใช่นางเฒ่าหวินชิง แต่เป็นน้องชิง"

หานป๋อคล้อยตามมันว่า

"ขออภัย ท่านมิใช่รู้จักช่วยน้องชิงหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นมือรวบคว้าปกเสื้ออีกฝ่าย กล่าวว่า

"เด็กน้อยไหนเลยมีคุณสมบัติเรียกเช่นนี้ วันหน้าเรียกน้องชิงต้องเติมคำ 'ของท่าน' ต่อท้ายเข้าไป"

หานป๋อแสร้งเป็นยอมจำนน กล่าวว่า

"ขออภัย น้องชิงของท่าน"

ทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง พลันแยกจากกันหัวร่อจนตัวงอ

โหยวโหยวที่ด้านข้างบังเกิดความอบอุ่นขึ้น วันเวลาที่ผ่านมาของนาง มักอยู่ในกระโจมรื่นรมย์ ทุกวันเฝ้าหวั่นวิตก คอยเอาอกเอาใจเจ้าสำนักรื่นรมย์ ระหว่างแปดสนมรื่นรมย์ก็หักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกันไหนเลยคล้ายกับหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คู่นี้ ที่จริงใจต่อกัน มาตรว่าเผชิญการคุกคามจากศัตรู ยังหาความสุขจากกองทุกข์ ปลุกปลอบความคิดต่อสู้ รักษาจิตใจที่เบิกบานไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า

"แย่แล้ว พวกเรากลับลืมเสี่ยวเลี่ย (เลี่ยน้อย) ไป"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ในใจปรากฏความเย็นสายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้น ใช่แล้ว พวกมันลืมเลือนฟงสิงเลี่ย ซึ่งเป็นบุคคลที่ผังปานต้องการตัวที่สุดไป

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เด็กน้อยฟางเยี่ยหวี่ไม่รวบรัดธรรมดา เพียงใช้ไม่กี่กระบวนท่าก็ก่อกวนจนพวกเราเสียขบวน แต่ว่าเสี่ยวเลี่ยได้รับยอดวิชาจากลี่เย่อไห่ ต่อให้สู้ไม่ได้สมควรหนีรอดได้

หานป๋อฟังออกว่ามันแม่กล่าวเช่นนี้ แท้ที่จริงไม่มีความมั่นใจแต่อย่างไร ตอนนี้ห่วงใยก็เปล่าประโยชน์ ได้แต่ภาวนาให้ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนคนดีฟ้าดินคุ้มครอง

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันลิงโลดขึ้นมา กล่าวว่า

"มา เราจะนำพวกท่านไปชมดูของบางอย่าง"

หานป๋อกับโหยวโหยวล้วนงงงันวูบหนึ่ง ในสภาพอันเลวร้ายเช่นนี้ ยังมีอันใดน่าดู?

ฟางเยี่ยหวี่ยืนอยู่บนยอดเขาลูกหนึ่ง ใต้แสงอาทิตย์อันอบอุ่น ร่างที่ตั้งตรงของมันเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นและถือดี

มันก้มศีรษะมองดูง้าวสามเชียะแปดที่ได้คืนมา มองดูอย่างจดจ่อถึงเพียงนั้น

ที่ข้างกายมันยืนไว้ด้วยคฤธรอิ๋วซือตี้ มนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ ผมขาวหลิวเหยาจี สองมารตระกูลเมิ่ง พิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน ขุนพลทองไม้ น้ำ ไฟ ดิน ทุกคนล้วนสะกดกลั้นใจรอคอยมันออกคำสั่ง

ทั้งหมดบังเกิดความท้อแท้อยู่บ้าง ทั้งนี้เพราะปฏิบัติการเมื่อคืนนี้ ไม่บรรลุเป้าหมายทั้งสิ้น

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวกับหลิวเหยาจีว่า

"องครักษ์หลิวทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าไฉนมอบง้าวเล่มนี้ให้แก่หานป๋อจนถึงวันต่อสู้กัน?"

ผมขาวหลิวเหยาจึงงงงันวูบหนึ่ง ใช้ความคิดอย่างเคร่งเครียด

นี่ก็เป็นเรื่องที่หานป๋อในวันนั้นขบคิดไม่เข้าใจ ทั้งนี้เพราะในประวัติศาสตร์ยุทธจักร น้อยครั้งจะมีคนที่มอบอาวุธคู่มือของตัวเองให้แก่ศัตรู

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"วันนั้นปราดแรกที่ข้าพเจ้าเห็นมันถือง้าวสามเชียะแปด ก็ทราบว่าคนผู้นี้มีคุณสมบัติพิเศษในการทำความรู้จักกับอาวุธทุกชนิด แน่นอนตอนนี้พวกเราทราบแล้วว่า คุณสมบัติพิเศษนี้เกิดจากพันธุมารของเซ่อจุนซิ่น"

มุมปากมันปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ละสายตาจากหลิวเหยาจี เปลี่ยนเป็นมองดูท้องทุ่งอันเขียวชอุ่ม กล่าวราวกับหวนรำลึกนึกถึงว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าจงใจทิ้งง้าวข้างขวาแก่มัน แท้ที่จริงคิดจำกัดการสัมผัสกับอาวุธชนิดอื่นของมัน บีบบังคับให้มันได้แต่ใช้ง้าวข้างขวา

ต่อสู้กับข้าพเจ้า"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล นึกเลื่อมใสสายตาและสติปัญญาของฟางเยี่ยหวี่ ควรทราบว่าต่อให้เซ่อจุนซิ่นฟื้นคืนชีพ เวลาใช้ง้าวสามเชียะแปด ย่อมไม่ถนัดจัดเจนเท่ากับฟางเยี่ยหวี่ ซึ่งได้รับถ่ายทอดจากผังปาน

ผมขาวหลิวเหยาจีรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เราไม่ทราบความนัย ยังเข้าใจว่าการหยิบฉวยง้าวสามเชียะแปดกลับมา มีแต่ผลดีปราศจากผลเสีย แต่นายน้อยวางใจ พวกเราต้องปลิดศีรษะหานป๋อมามอบต่อนายน้อยให้จงได้"

ฟางเยี่ยหวี่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าถือการค้นหาทางมรรคาบู๊เป็นเป้าหมายสูงสุด หานป๋อนับเป็นคู่มือที่จะหนุนส่งให้ข้าพเจ้ารุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าแบกภาระของการช่วงชิงดินแดนภาคกลางไว้ โอ..."

เมิ่งต้ากับเมิ่งเอ้อพากันน้อมกายกล่าวว่า

"นายน้อยโปรดถนอมตัว ความหวังครอบครองดินแดนภาคกลางของมองโกลเรา ล้วนขึ้นอยู่กับนายน้อย"

ฟางเยี่ยหวี่กวาดตามองทุกผู้คน หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"การกลับมาของพวกเราครั้งนี้ อยู่ที่โยกคลอนยุทธจักรภาคกลาง คราครั้งกระโน้นหากจูหยวนจางไม่ได้รับการสนับสนุนจากชาวสัมมาชีพและมิจฉาชีพ ไหนเลยขึ้นครองบัลลังก์ได้? เมื่อคืนพวกเราคล้ายไม่พบกับความสำเร็จ แท้ที่จริงจู่โจมฝ่ายธัมมะและอธรรมจนเสียขบวนรวนเรแล้ว"

ทุกผู้คนความจริงกลัวว่าฟางเยี่ยหวี่จะตำหนิติเตียน พอฟังค่อยโล่งอก ทั้งตั้งใจว่าครั้งหน้าจะทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ จึงไม่เสียทีที่ฟางเยี่ยหวี่ให้ความไว้วางใจ

ฟางเยี่ยหวี่เห็นปลุกปลอบความฮึกเหิมของทั้งหมดเป็นผลสำเร็จ จึงกล่าว

"ตอนนี้เซ่อจุนซิ่นกับลี่เย่อไห่ตายแล้ว สองในสามขุมกำลังฝ่ายอธรรมก็ตกอยู่ในมือพวกเรา สิบแปดยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ฝ่ายธัมมะหวาดหวั่นขวัญเสีย บวกกับการตายของเซียะชิงเหลียนนำความแตกแยกมาสู่พวกมัน ขอเพียงพวกเราดำเนินยุทธวิธีจู่โจมทำลายทีละจุด จะสร้างความสูญเสียแก่ยุทธจักรภาคกลาง เมื่อถึงเวลาที่ทัพมองโกลเรายอนกลับมาใหม่ จูหยวนจางก็ไม่มีขุนพลให้ใช้สอย แผ่นดินต้องตกเป็นของพวกเราแน่นอน"

ทุกผู้คนพากันผงกศีรษะ ควรทราบว่าการทำลายล้างง่ายดาย การสร้างสรรค์ยากเย็น พวกมันตั้งเป้าไว้ว่าจะกำจัดผู้ที่ต่อต้าน รวมฝ่ายอธรรมเป็นหนึ่งเดียว จากนั้นลิดรอนกำลังบ้านเมือง สร้างความระส่ำระสาย ตอนนี้สามารถบรรลุเป้าหมายส่วนใหญ่แล้ว หากมิใช่พรรคมังกรพิโรธมีกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินค้ำยันไว้ ฝ่ายอธรรมทั้งหมดคงตกอยู่ในมือฟางเยี่ยหวี่แล้ว วิธีการรุกจากนอกเข้าหาภายในกัดกร่อนราชวงศ์หมิงทีละน้อย นับว่าชั่วร้ายยิ่ง

ฟางเยี่ยหวี่ถามอิ๋วซือตี้ว่า

"อาการบาดเจ็บของเฉียนเหล่าซือ (ครูมวยแซ่เฉียน) เป็นอย่างไร?"

คฤธรอิ๋วซือตี้กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"ฟันเหลียงจี๋กลอกกลิ้งยิ่ง อาการบาดเจ็บของเหล่าเฉียน (คนแซ่เฉียน) ค่อนข้างหนักหนา ดีที่ได้รับการประทานยารักษาบาดเจ็บจากนายน้อย แต่เกรงว่าต้องใช้เวลาพักฟื้นถึงร้อยวัน"

มนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ที่สงบปากคำพลันกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ขอท่านปรมาจารย์มารน้อยกำหนดแผนความเคลื่อนไหวขั้น

ต่อไป"

ฟางเยี่ยหวี่ขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว

"พวกเราพอเคลื่อนไหวก็ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ สาเหตุเพราะยี่สิบปีมานี้ พวกเราเพาะสร้างกำลังจำนวนมาก ทั้งยังสร้างเครือข่ายข้อมูลไว้ จู่โจมโดยที่ศัตรูไม่ทันตั้งตัว แต่หลังจากเหตุการณ์เมื่อคืน พวกเราเปิดเผยแสดงตัว คงสร้างความตื่นตัวแก่ศัตรูแล้ว"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"ที่น่าวิตกคือปฏิกิริยาของจูหยวนจาง"

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับไม่วิตก จูหยวนจางพึ่งพาชาวมิจฉาชีพได้ครองแผ่นดิน พอนั่งบัลลังก์กลับจัดการกับชาวมิจฉาชีพ ในกลุ่มผู้ร่วมก่อตั้งราชวงศ์คงเหลืออยู่ไม่มาก ที่ตึงมือมีแต่ภูตบดีซวีเย่อู๋ แต่พวกเราวางหมากเซ่นศิษย์พี่อยู่ในราชสำนักรับรองว่าจูหยวนจางเอาตัวไม่รอดไหนเลยมีเวลาสะสางเรื่องราวในยุทธจักรภาคกลาง"

พลางกวาดตาไปยังอิ๋วซือตี้ ถามว่า

"ไม่ทราบหลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) จะมาถึงเมืองอู่ชางเมื่อใด?"

ทุกผู้คนทราบว่ามันหมายถึงมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย ซึ่งมีพลังฝีมือสติปัญญาสูงส่งที่สุดในห้ายอดฝีมือมองโกล ล้วนให้ความสนใจเป็นพิเศษ

คฤธรอิ๋วซือตี้กล่าวว่า

"ตอนนี้หลี่เหล่าต้า (อันดับหนึ่งแซ่หลี่) สมควรมาถึงแล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่ตาทอประกายวูบ กล่าวว่า

"อย่างนั้นให้หลี่เหล่าซือรับผิดชอบเรื่องตามล่าฟั่นเหลียงจี๋กับหานป๋อ เมื่อหลี่เหล่าซือลงมือ ยังกลัวพวกมันทั้งสองโบยบินขึ้นฟ้า

หรือ?"

จากนั้นยิ้มอย่างเย็นชา หันเหหัวเรื่องว่า

"ตำหนักอลงกรณ์ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกเรา หากข้าพเจ้าไม่ทำลายล้างมันจนเหลือแต่ซาก จะประกาศศักดาได้อย่างไร?"

ทุกผู้คนคึกคักอักโข รับคำดังกระหึ่ม

ฟางเยี่ยหวี่ขบคิดแล้วกล่าวอีกว่า

"พวกเราจะปล่อยข่าวออกไป ให้ผู้คนทั้งแผ่นดินเข้าใจว่าพวกเราเตรียมบุกโจมตีตำหนักอลงกรณ์"

ทุกผู้คนรับฟังจนงงงันวูบใหญ่ นี่ไยมิใช่สร้างความตื่นตัวแก่ศัตรูหรอกหรือ?

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มอย่างถือดี กล่าวว่า

"สหพันธ์แปดสำนักตั้งตนเป็นค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ บวกกับได้รับแต่งตั้งจากจูหยวนจางให้เป็นแปดสำนักของประเทศ สำนักซีหนิงถึงกับย้ายสำนักไปยังนครหลวง ถือว่าตำหนักอลงกรณ์เป็นสำนักนอกรีต ตอนนี้ลี่เย่อไห่ตายแล้ว สำนักอธรรมลี้ลับล่มสลาย ตำหนักอลงกรณ์ขาดที่พึ่งเช่นนี้ ตกอยู่ในสภาพโดดเดี่ยว ต่อให้พวกเราประกาศว่าจะบุกตำหนักอลงกรณ์ ก็ไม่มีผู้ใดกล้ายื่นมือช่วยเหลือ"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว นายน้อยคิดเชือดไก่ข่มวานร"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นสาเหตุหนึ่ง เหตุผลสำคัญยิ่งกว่าคือ เราคิดชักนำคนผู้หนึ่งออกมา"

ผมขาวหลิวเหยาจีร้องโพล่งว่า

"เป็นหลวงจีนกระบี่ปู้เส่อได้ซือแห่งเส้าหลิน?"

ดวงตาฟางเยี่ยหวี่ทอแววชื่นชม สองมารตระกูลเมิ่งกับอิ๋วซือตี้

แม้มีพลังฝีมือระดับเดียวกับหลิวเหยาจี แต่หากนับสติปัญญา ถือว่าหลิวเหยาจีสูงส่งที่สุด จึงกล่าว

"องครักษ์หลิวคาดเดาไม่ผิด ซือจุน (ท่านอาจารย์) วางตัวหลวงจีนกระบี่เป็นผู้มีพลังฝีมือสติปัญญาสูงส่งที่สุดในสหพันธ์แปดสำนัก หากสามารถจู่โจมสังหารคนผู้นี้ จะลิดรอนกำลังของสหพันธ์แปดสำนัก ส่งผลดีต่อพวกเรา"

มนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้กล่าวว่า

"หากตอแยล่างฟานหวินออกมา เกรงว่าพวกเรายากจะมีเปรียบได้"

คฤธรอิ๋วซือตี้ตวาดว่า

"หากล่างฟานหวินกล้ามา ก็ปล่อยให้เรากับเมิ่งต้าเมิ่งเอ้อจัดการรับรองว่ามันมาได้กลับไปไม่ได้"

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อิ๋วเหล่าซืออย่าได้ประมาทศัตรู ปู่ตี้ก็ไม่ต้องเป็นห่วงไป"

ใบหน้ามันปรากฏรอยยิ้มลึกล้ำสุดหยั่งคาดขึ้น กล่าวสืบต่อ

"ต่อให้ล่างฟานหวินทรงภูมิปัญญา ตอนนี้ก็ไม่อาจช่วยเหลือได้ เพียงหวังให้พรรคมังกรพิโรธส่งมือดีไปช่วยเหลือ อย่างนั้นพวกเราจะได้ศีรษะมนุษย์อีกสองหัว"

ทุกผู้คนดึกดักอักโข หากปราศจากล่างฟานหวิน พรรคมังกรพิโรธคิดรุดไปช่วยเหลือตำหนักอลงกรณ์ รังแต่แบ่งแยกกำลังออกไป นี่นับเป็นโอกาสล้มล้างพรรคมังกรพิโรธจริงๆ ยามนี้ทั้งหมดยอมรับนับถือฟางเยี่ยหวี่จนหมดหัวใจ

ดวงตาฟางเยี่ยหวี่ทอประกายวูบอีกครา กล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้าต้องการเป็นศีรษะของหลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือ ขอเพียงกำจัดคนทั้งสองนี้ พรรคมังกรพิโรธก็ไม่ควรแก่การสนใจอีก

มิหนำซ้ำยังกระทบกระเทือนจิตใจของล่างฟานหวิน ให้มันทราบความร้ายกาจของข้าพเจ้า"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน เพียงคิดเข้าสู่สมรภูมิ เข่นฆ่าศัตรูพิชิตชัย สร้างความดีความชอบอันยิ่งใหญ่

ฟางเยี่ยหวี่สั่งต่อหลิวเหยาจีว่า

"องครักษ์หลิวฉวยโอกาสนี้ไปหว่านล้อมสำนักกระบี่เงาภูต ซึ่งเป็นคู่อริกับตำหนักอลงกรณ์ เปิดเผยเรื่องราวของพวกเราต่อพวกมัน เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเตียวเซี่ยงเคยเป็นขุนพลของน้องชายเฉินโหย่วเหลียง ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ผู้ยิ่งใหญ่ปลายราชวงศ์มองโกล ครั้งกระโน้นจูหยวนจางโค่นเฉินโหย่วเหลียง รวมทั้งเฉินโหย่วเหยินผู้เป็นน้องชาย เตียวเซี่ยงเห็นสถานการณ์ยากกอบกู้ จึงหลบหนีเข้ามณฑลกวางตุ้ง แต่แค้นจูหยวนจางจับใจ หากสามารถสร้างความเสียหายแก่จูหยวนจาง ต้องกระทำอย่างสุดความสามารถ"

ผมขาวหลิวเหยาจีน้อมรับคำสั่ง

เมิ่งต้ากล่าวว่า

"นายน้อย พวกเราจะจัดการกับยอดฝีมือหญิงแห่งเรือนฌานเมตไตรยอย่างไร?"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันวูบหนึ่ง มันมิใช่ไม่คิดจัดการกับฉินเมิ่งเหยา หากแต่ส่วนลึกของจิตใจคิดหลีกเลี่ยงปัญหาข้อนี้ หลังจากขบคิดจึงกล่าว

"ฉินเมิ่งเหยามีความสัมพันธ์กับซือจุน รอให้ข้าพเจ้าเรียนต่อซือจุน แล้วค่อยคิดอ่านกัน"

ทุกผู้คนรับคำโดยพร้อมเพรียง

ฟางเยี่ยหวี่มองดูอาทิตย์กลางหาว ทราบว่าขุมกำลังตนเองก็เฉกเช่นอาทิตย์กลางหาว เพียงสั่งการไม่กี่ประโยค ก็ก่อกวนยุทธจักร

เป็นมรสุมโลหิตอันคละคลุ้ง

เกาะมังกรพิโรธ

ในห้องหนังสือของปางจู่ (ประมุขพรรค) ช่างกวนอิง ตี้หวี่สือ กับหลิงจ้านเทียนนั่งล้อมโต๊ะหารือกัน

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เรื่องจั่วซือถูกลักพาตัวไป ปมปัญหาอยู่ที่ฝ่ายตรงข้ามไฉนเจาะจงเลือกนาง? ควรทราบว่าการติดต่อระหว่างท่านอาล่างกับจั่วซือที่ผู้คนล่วงรู้ เป็นเมื่อคืนที่ท่านอาล่างมารับประทานอาหารกับพวกเราที่เหลามองไกล โดยท่านอาล่างประคองเหวินเหวินที่สะดุดหกล้ม จากนั้นจั่วซือค่อยรุดมา การพบหน้าเพียงครั้งเดียวเช่นนั้น ฝ่ายตรงข้ามไม่สมควรใช้จั่วซือเป็นเครื่องข่มขู่ท่านอาล่าง"

ช่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนล้วนนิ่งเงียบงัน รับฟังคำแยกแยะของตี้หวี่สือ

ตี้หวี่สือกระแอมไอแล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้นไส้ศึกผู้นี้ ต้องทราบเรื่องการพบปะระหว่างท่านอาล่างกับจั่วซืออีกสองครั้ง ค่อยยึดถือจั่วซือเป็นเป้าหมายลักพาตัว"

ช่างกวนอิงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แต่การพบกันทั้งสองครั้งเพียงเป็นการพบปะธรรมดา ท่านอาล่างเชิญจั่วซือขึ้นมายังชั้นบน ยังถูกจั่วซือปฏิเสธ จากข้อนี้แสดงว่าทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"แต่ในความเป็นจริง แผนชั่วช้าของศัตรูบังเกิดผล ตามข่าวที่ส่งมาทางนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ ท่านอาล่างถูกบังคับให้นำจั่วซือขึ้นสู่นครหลวง นี่บอกอะไรแก่พวกเรา?"

พลางกวาดตาไปยังหลิงจ้านเทียนที่นั่งครุ่นคิด

หลิงจ้านเทียนถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"คิดทดสอบเราหรือ?"

ตี้หวี่สือยิ้มพลางผงกศีรษะ ในใจบังเกิดความอบอุ่นขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างมันกับหลิงจ้านเทียนเริ่มจากการตั้งประจันกัน ไม่ไว้วางใจกันและกัน กลายเป็นความสนิทสนมกลมเกลียวเช่นปัจจุบัน ยิ่งควรแก่การทะนุถนอมเป็นพิเศษ

หลิงจ้านเทียนกวาดตาไปยังซ่างกวนอิง สีหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"นี่แสดงว่าไส้ศึกผู้นี้ มิเพียงล่วงรู้นิสัยใจคอของพี่ใหญ่ ยังรู้ซึ้งถึงความสัมพันธ์ระหว่างพี่ใหญ่กับเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน ทราบว่าเพียงอาศัยศักดิ์ฐานะที่จั่วซือเป็นบุตรีของเจ้าสุรา พี่ใหญ่ต้องช่วยเหลือนางอย่างเต็มที่"

ซ่างกวนอิงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เช่นนี้เป็นว่า คนผู้นี้ต้องเป็นชนชั้นอาวุโสของพรรคเรา"

พลางกวาดตาไปยังตี้หวี่สือ กล่าวว่า

"คนผู้นี้สมควรเป็นใคร?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เราตรวจสอบว่าตอนที่จั่วซือกับเหวินเหวินส่งสุราไปยังเหลามองไกล ตอนนั้นผู้ที่อยู่ในเหลาและถือเป็นชนชั้นอาวุโสของพรรคมีทั้งสิ้นสามคน"

ซ่างกวนอิงหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"หนึ่งในจำนวนนั้นย่อมเป็นเจ้าของเหลามองไกลฟางเอ้อสู อีกสองคนเป็นใคร?"

ตี้หวี่สือกล่าวเย็นชาว่า

"คือผังกว่อจือกับหมอใหญ่ของพรรคเราฉังชวีไป่"

หลิงจ้านเทียนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น พึมพำว่า

"หมอใหญ่ฉัง...หมอใหญ่ฉัง..."

ซ่างกวนอิงงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"บุคคลทั้งสามนี้ล้วนเป็นผู้บุกเบิกพรรคมังกรพิโรธ ไหนเลยเป็นไส้ศึกได้?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เรามีเรื่องหนึ่งสามารถพิสูจน์ว่าพรรคมังกรพิโรธมีไส้ศึกแอบแฝงอยู่"

ซ่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนมองดูตี้หวี่สืออย่างงุนงง ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ก่อนที่เราจะรุดมา เพิ่งได้รับจดหมายที่ฉางเจิงส่งมาทางพิราบปราดเปรียวพันลี้ แจ้งข่าวสำคัญให้ทราบ"

หลิงจ้านเทียนยิ้มออกมา กล่าวว่า

"วิเศษมาก เด็กน้อยนี้ยังไม่ตาย"

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือสบตากันวูบหนึ่งฟังออกว่าผู้อาวุโสท่านนี้บังเกิดความรักใคร่ห่วงใยต่อชิฉางเจิงจากใจจริง

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ในจดหมายมีข่าวสำคัญสองประการ คือเหลิงเอี้ยนมอบหมายให้ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงแห่งสำนักซีหนิง เกลี้ยกล่อมดาบมือซ้ายฟงหานซึ่งเร้นกายอยู่ในถิ่นชนบทใกล้ทะเลสาบตังถิง กลับเข้ายุทธจักรมาจัดการกับพวกเรา แต่ถูกดาบมือซ้ายปฏิเสธ"

สีหน้าของซ่างกวนอิงไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง แสดงว่านึกถึงเฉียนหงชิง ซึ่งล่างฟานหวินไหว้วานให้ดาบมือซ้ายชักนำออกจากเกาะ

สามปีมานี้มันพยายามลืมเลือนภรรยานางนี้ แต่ไม่สำเร็จโดยเฉพาะยามวิกาลดึกสงัด

ตี้หวี่สือกล่าวสืบต่อ

"ข่าวสำคัญเรื่องที่สองคือ ผังปานกับเฉียนหลอเจรจาลัมเหลว เมื่อคืนเฉียนหลอถูกฟางเยี่ยหวี่นำกำลังกลุ้มรุมทำร้ายรับบาดเจ็บสาหัส ที่น่าประหลาดคือผังปานไม่ได้ลงมือด้วยตัวเอง"

หลิงจ้านเทียนระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ดูท่าพี่ใหญ่คาดการณ์ไม่ผิด ตอนที่ผังปานจัดการลี่เย่อไห่ได้รับบาดเจ็บไม่เบา"

จากนั้นดวงตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ด้วยความลึกซึ้งของเฉียนหลอ ไฉนไปพบกับผังปานเพียงลำพัง?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เรายังได้รับข่าวสารจากสาขาลับเมืองหวงโจวว่า หลายวันก่อนคนของเมืองภูเขาแหฟ้าทยอยเข้าสู่เมืองหวงโจว แต่การต่อสู้ระหว่างเฉียนหลอกับฟางเยี่ยหวี่และพวก แสดงว่าไม่ได้เข้าร่วม นับว่ามีสาเหตุน่าขบคิด"

หลิงจ้านเทียนขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"จากปากคำพี่ใหญ่ การพบกับเฉียนหลอครั้งล่าสุด พบว่าเฉียนหลอฝึกลมปราณธาตุธรรมชาติสำเร็จ หากผังปานไม่ได้ลงมือผู้ใดทำร้ายมันได้?"

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือล้วนมีสีหน้าสำนึกขอบคุณ คราครั้งนั้นหากมิใช่หัตถ์พิษเฉียนหลอแจ้งต่อล่างฟานหวินว่า เจ้าสำนักรื่นรมย์กับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกำลังตามล่าพวกมัน กระตุ้นเตือนให้ล่างฟานหวินรุดไปช่วยเหลือทันเวลา ตอนนี้พวกมันคงไม่อยู่ในห้องหนังสือนี้แล้ว

หลิงจ้านเทียนกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"หากผังปานเป็นศิษย์ของอดีตยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งมองโกล ฉายาบุพพามารเมิ่งเซ่อสิงจริง อย่างนั้นฟางเยี่ยหวี่อาจเป็นทายาทของชนเผ่ามองโกล การก่อหวอดครั้งนี้เกรงว่ามีจุดประสงค์อยู่ที่ล้มล้างหมิงฟื้นฟูมองโกล"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"หากเป็นเช่นนั้น ผู้ที่พวกเราเผชิญหน้ามิเพียงเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่เข้าร่วมกับผังปาน ยังมีกากเดนที่เหลืออยู่ของชนเผ่ามองโกล"

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

หลิงจ้านเทียนทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นระหว่างที่ปางจู่ (ประมุขพรรค) ผู้เฒ่ายังอยู่ใต้สังกัดของเสี่ยวหมิงอ๋อง เคยประมือกับยอดฝีมือมองโกล ฉายามนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย มาตรว่ารอดชีวิตมาได้ แต่อาการบาดเจ็บไม่ทุเลาหายดี ภายหลังจูหยวนจางวางแผนทำร้ายเสี่ยวหมิงอ๋องกลางลำน้ำกัวโจว ปางจู่ผู้เฒ่าค่อยแตกหักกับจูหยวนจางนำไพร่พลที่เหลือของเสี่ยวหมิงอ๋องมายังเกาะมังกรพิโรธ ก่อตั้งพรรคมังกรพิโรธ หากมารร้ายนี้กลับเข้าสู่ยุทธจักร คงมีแต่กระบี่คลุมวรุณของพี่ใหญ่ค่อยกำราบมันได้"

คนทั้งสามล้วนนิ่งเงียบงัน หวนนึกถึงเรื่องราวหนักหนาสาหัสกว่าที่คาดคิดไว้มากนัก

ซ่างกวนอิงระบายลมจากปากยาวๆ ถามว่า

"หวี่สือ ในจดหมายของฉางเจิงยังบอกว่าอะไร?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"มันอยู่ร่วมกับเฉียนหลอ"

ซ่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนล้วนงงงันวูบใหญ่ ตี้หวี่สือรีบ

อธิบายว่า

"จดหมายที่ฉางเจิงส่งมาทางนกพิราบปราดเปรียวฉบับนี้ แสดงว่าเขียนอย่างรีบร้อน บอกว่าหลังจากที่เฉียนหลอรับบาดเจ็บ มันให้การช่วยเหลือ ตอนนี้กำลังคุ้มครองส่งเฉียนหลอไปยังสถานที่อันเร้นลับแห่งหนึ่ง หวังว่าจะได้รับจดหมายฉบับที่สองจากมันโดยเร็ว"

ซ่างกวนอิงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับการที่ท่านบอกว่าเรื่องนี้พิสูจน์ว่าพรรคมังกรพิโรธมีไส้ศึกแอบแฝงอยู่?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ตอนแรกเราห้ามมิให้ฉางเจิงไปคิดบัญชีกับหม่าจิ้นเซิง นอกจากกลัวว่ามันจะเพาะความแค้นกับสหพันธ์แปดสำนักแล้ว ที่น่าเป็นห่วงยิ่งกว่าคือฝ่ายของฟางเยี่ยหวี่"

ซ่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ ทั้งนี้เพราะในการต่อสู้กับเจ้าสำนักรื่นรมย์และหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด ชิฉางเจิงเปล่งประกายเจิดจ้า กลายเป็นบุคคลที่โดดเด่นที่สุดของพรรคมังกรพิโรธ ถัดจากล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียน ฟางเยี่ยหวี่ยึดถือพรรคมังกรพิโรธเป็นหนามตำตา ไหนเลยไม่คิดกำจัดให้พ้นทาง?

ตี้หวี่สือแยกแยะว่า

"แต่ฉางเจิงส่ายอาดๆ เข้าเมืองหวงโจว ยังท้าสู้กับร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิง ฟางเยี่ยหวี่และพวกกลับไม่มีปฏิกิริยาใด พวกท่านไม่รู้สึกประหลาดใจหรือ?"

หลิงจ้านเทียนตบโต๊ะชมเชยว่า

"หวี่สือละเอียดรอบคอบจริงๆ นี่หมายความว่าฟางเยี่ยหวี่ล่วงรู้จุดประสงค์การเดินทางของฉางเจิง จึงไม่ขัดขวาง ทางที่ดีให้ฉางเจิงฆ่าหม่าจิ้นเซิง เมื่อถึงเวลาพรรคเรากับสหพันธ์แปดสำนักมีสภาพเช่น

น้ำกับไฟ พวกมันจะได้ชุบมือเปิบหาผลประโยชน์"

ซ่างกวนอิงร้องโพล่งว่า

"เช่นนี้เป็นว่า พรรคเรามีไส้ศึกแอบแฝงอยู่จริงๆ แต่ที่แท้เป็นฟางเอ้อสู? เป็นผังกว่อจือ? หรือว่าเป็นหมอใหญ่ฉัง? คนทั้งสามล้วนทราบว่าฉางเจิงจะไปที่ใดทั้งสิ้น"

หลิงจ้านเทียนหน้าตาเคร่งเครียด แต่ไม่เอ่ยปาก ตี้หวี่สือทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ในความคาดคิดของเรา ฟางเอ้อสูเป็นไปได้น้อยที่สุด เพราะกิจกรรมของมันคือดูแลเหลามองไกล ไม่เคยเข้าร่วมประชุมพรรค จึงไม่อาจเป็นไส้ศึกได้"

หลิงจ้านเทียนสอดคำเสียงเย็นชาว่า

"เป็นหมอใหญ่ฉัง"

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือพากันมองดูมัน เห็นดวงตาหลิงจ้านเทียนสาดประกายเย็นเยียบ เน้นเสียงว่า

"เรารับรองว่าผังกว่อจือไม่มีปัญหา"

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือทราบว่ามันยังกล่าวไม่จบ ล้วนสงบจิตใจรอคอย

หลิงจ้านเทียนแหงนมองขื่อห้อง สีหน้าปรากฏแววหวนรำลึก กล่าวช้าๆ ว่า

"หลายปีมานี้ เรายังเคลือบแคลงต่อการเสียชีวิตอย่างเฉียบพลันของปางจู่ผู้เฒ่าไม่คลาย มาตรว่าท่านผู้เฒ่ารับบาดเจ็บบอบช้ำจากการต่อสู้กับหลี่เช่อเม่ย แต่ปางจู่ผู้เฒ่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ อยู่ในวัยสี่สิบห้าปี ไหนเลยพอล้มป่วยก็เสียชีวิตได้ ภายหลังเหตุการณ์พวกเราแม้ตรวจดูโดยละเอียด แต่ก็หาสาเหตุไม่พบ ตอนนี้เราเข้าใจแล้ว เพราะผู้ที่ตรวจดูศพคือหมอใหญ่ฉังที่มีศักดิ์ฐานะสูงส่งในพรรคเรา ปางจู่ผู้เฒ่า

ท่านตายอย่างอนาถนัก"

ที่หางตามันปรากฏน้ำตาไหลซึมออกมา

ซ่างกวนอิงสะท้านทั้งร่าง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านว่าอะไร?"

มันลืมเรียกหาหลิงจ้านเทียนเป็นอารอง แสดงว่าพลุ่งพล่านใจยิ่ง

หลิงจ้านเทียนกล่าวย้ำทีละคำว่า

"เราบอกว่าหมอใหญ่ฉังมิเพียงเป็นไส้ศึกทั้งยังเป็นคนทำร้ายปางจู่ผู้เฒ่าถึงแก่ชีวิต มีแต่มันจึงสามารถวางยาท่านผู้เฒ่า โดยที่ผู้คนไม่รู้ไม่เห็น"

จากนั้นทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ที่แล้วมาพี่ใหญ่ไม่ชมชอบหมอใหญ่ฉัง เรายังเข้าใจว่าพี่ใหญ่มีอคติ จนบัดนี้เราค่อยทราบว่า เขามีสัญชาตญาณพิเศษ พบว่าหมอใหญ่ฉังมีปัญหา"

ตี้หวี่สือสะกดซ่างกวนอิงที่พลุ่งพล่านเอาไว้ กล่าวว่า

"เราก็นึกถึงคนผู้นี้ มันมีความสะดวกในการเป็นไส้ศึก ทั้งนี้เพราะทุกระยะเวลาหนึ่ง จะออกจากเกาะไปจัดซื้อสมุนไพรตัวยา ส่วนฟางเอ้อสูได้ออกจากเกาะมังกรพิโรธไปหกเจ็ดปี ผังกว่อจือแม้มักออกจากเกาะ แต่ว่ามีพี่น้องอื่นอยู่ด้วย ดังนั้นหากบอกว่ามีไส้ศึก หมอใหญ่ฉังเป็นไปได้มากที่สุด"

ซ่างกวนอิงตวาดว่า

"เราจะสับร่างโจรโฉดนี้เป็นหมื่นท่อน"

หลิงจ้านเทียนกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบจนน่ากลัวว่า

"พวกเรามิเพียงไม่ทำเช่นนี้ ทั้งยังแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด"

ตี้หวี่สือกล่าวเสริมว่า

"เพราะข้อสรุปเหล่านี้ล้วนเป็นการสันนิษฐาน ปราศจากหลักฐาน

แน่ชัด หลายปีนี้หมอใหญ่ฉังอาศัยวิชาแพทย์อันสูงส่ง ช่วยชีวิตผู้คนบนเกาะมากมาย ได้รับความเคารพรักจากบริวารอย่างสูง หากพวกเราฆ่ามัน จะก่อเกิดปฏิกิริยาภายในพรรคขึ้น"

ซ่างกวนอิงหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า จนบัดนี้มันค่อยได้รับการกระตุ้นเตือนว่า บิดาที่มันเคารพรักอาจถูกลอบทำร้ายเสียชีวิต

แม้แต่ตี้หวี่สือก็ไม่ทราบปลอบโยนมันอย่างไร

ซ่างกวนอิงสูดลมหายใจลึกๆ ข่มความคับแค้นรันทดในอกตวาดว่า

"หรือว่าเราซ่างกวนอิงจะปล่อยให้ศัตรูสังหารบิดาอยู่ลอยนวล?"

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หากเราคาดเดาไม่ผิด มันกำลังจะออกจากเกาะไปหาสมุนไพร พวกเราแน่ใจว่ามันไปแล้วไม่กลับมา นี่มิใช่ปรักปรำมันโดยวู่วาม แต่จะเริ่มนับว่ามันมีชีวิตอีกกี่วัน"

เมืองอู่ชาง

เวลาหลังเที่ยง

ในอุทยานสวนหลังของตึกขุนนางเฉินลิ่งฟาง ปรากฏเงาคนพุ่งผ่าน ถลันเข้าดงหินของภูเขาจำลองดุจสายฟ้า

คนนำหน้าคือโจรท่องโดดเดี่ยว มันหยุดยืนที่หน้าภูเขาจำลองลูกหนึ่ง ยื่นมือตบใส่ส่วนล่างของภูเขาจำลอง จากนั้นทาบสองมือดูดวูบ หินใหญ่หนักหลายร้อยชั่งก้อนหนึ่งถูกมันดูดรั้งขึ้นมา เคลื่อนย้ายวางกับพื้น เผยเห็นปากโพรงให้ผู้คนมุดเข้าไป

โจรท่องโดดเดี่ยวหันไปกล่าวกับหานป๋อกับโหยวโหยวที่ด้านหลังว่า

"นี่เป็นหนึ่งในสามสิบหกขุมทรัพย์ซึ่งกระจายอยู่ทั่วแผ่นดิน

เราเพิ่งขุดเจาะแล้วเสร็จเมื่อสามเดือนก่อน"

จากนั้นทำท่าเงี่ยหูฟัง ร้องเบาๆ ว่า

"มีคนมาแล้ว รีบเข้าไป"

พลางมุดเข้าถ้ำโพรงไปก่อน เหลียวหน้ามาสั่งว่า

"อย่าลืมปิดประตูลง"

หานป๋อครุ่นคิด ระหว่างที่โจรท่องโดดเดี่ยวแอบดูเฉาเสียยามอยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงขุดถ้ำโพรงในภูเขาจำลอง

หานป๋อกับโหยวโหยวแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังคืบคลานเข้าไป หานป๋อยังยกหินใหญ่ขึ้น ปิดปากทางเข้าเอาไว้

โหยวโหยวที่เบื้องหน้าคืบคลานเร็วยิ่ง แว่วเสียงหัวเข่าของนางกระทบพื้นตลอดเวลา สร้างความประหลาดใจแก่หานป๋อยิ่ง ที่แท้หญิงงามนางนี้มีฝีมือมิใช่ชั่ว

จากนั้นหัวเข่ากระทบถูกความว่างเปล่า มาถึงช่องว่างอีกแห่งหนึ่ง จึงกระโดดลงตามสภาวะ

สายตายามกวาดมอง เห็นเป็นช่องว่างกว้างยาวสิบกว่าเชียะแห่งหนึ่ง แสงอาทิตย์สาดลอดผ่านรูร่องของหินภูเขาลงมา ไม่รู้สึกอึดอัดแต่อย่างไร

โจรท่องโดดเดี่ยวมีสีหน้าประหลาดพิกล ถลึงมองโหยวโหยวกล่าวเบาๆ ว่า

"เด็กหญิงมีฝีมือไม่เลว ไยต้องให้ผู้คนโอบกอด ไม่รู้จักเดินเอง?"

โหยวโหยวหน้าแดงวูบหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า

"คุณชายคิดอุ้มโหยวโหยว โหยวโหยวก็ปล่อยให้เขาอุ้ม"

โจรท่องโดดเดี่ยวหันไปถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวว่า

"เด็กน้อยกลับรู้จักฉวยโอกาสจับปลาตอนน้ำขุ่นนัก"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยทราบว่านางเดินเร็วถึงเพียงนี้?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเป็นเชิงเย้ยหยันว่า

"ถ้ำมุสิกนี้เป็นหนึ่งในสามสิบหกขุมทรัพย์หรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"บอกแล้วว่าท่านเป็นเด็กน้อยไม่รู้ความ วันหน้าก่อนที่จะกล่าวเหลวไหล ทางที่ดีให้ใช้สมองบ้าง หากของวิเศษของเราฟั่นเหลียงจี่ทิ้งอยู่ที่นี่ สักวันหนึ่งเฒ่าบัดซบเฉินลิ่งฟางคิดเคลื่อนย้ายภูเขาจำลองไปที่อื่น ข้าวของเราไยมิใช่วอดวายหมดสิ้น?"

กล่าวพลางยื่นมือตะปบหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ผลักเคลื่อนออกช้าๆ เผยเห็นเส้นทางทอดลงไปสายหนึ่ง

โหยวโหยวอุทานว่า

"มีบันไดศิลาบันไดหนึ่ง ช่างเหลือเชื่อจริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

"หากเปลี่ยนเป็นช่างแรงงานธรรมดา ต่อให้ใช้ผู้คนแปดคนสิบคน คิดจัดสร้างห้องใต้ดินเช่นอย่างน้อยต้องใช้เวลาร้อยวัน เราผู้แซ่ฟั่นใช้เวลาหนึ่งเดือนก็เสร็จสิ้น เชิญเข้า"

หานป๋อบังเกิดความสงสัยอยากรู้ คิดเดินเข้าไป โจรท่องโดดเดี่ยวกลับยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คำ 'เชิญเข้า' ของเราไม่ได้กล่าวกับท่าน"

หานป๋อถูกมันก่อกวนจนชาชิน ดังนั้นไม่ถือสาหาความ หัวร่อ ฮิฮะ ล่าถอยไปด้านข้าง

โหยวโหยวเดินช้าๆ ถึงปากทางเข้า กล่าวด้วยความเป็นห่วงอยู่บ้างว่า

"ภายในหายใจเป็นปรกติได้หรือ?"

นางไม่มีฝีมือถึงขั้นกลั้นลมหายใจอย่างยืดยาว ย่อมลังเลขึ้นมา

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวโอ้อวดว่า

"นี่เป็นที่ซ่อนตัวของเรา ระบบถ่ายเทอากาศดียิ่ง..."

พลางผลักไสโหยวโหยวเดินลงบันไดไปก่อน

ในห้องใต้ดินมีอากาศถ่ายเทจริงๆ เพียงแต่จากที่สว่างเข้าสู่ที่มืดหานป๋อแม้สามารถมองเห็นในความมืด ยามกะทันหันไม่เห็นอันใด

เสียงเซียะเมื่อชุดไฟถูกจุดขึ้น จ่อกับตะเกียงน้ำมันที่แขวนบนผนังดวงหนึ่ง

ภายในห้องใต้ดินสว่างไสวในบัดดล

หานป๋อกับโหยวโหยวล้วนงงงันวูบใหญ่

หากพวกมันเห็นอัญมณีมีค่าทั่วห้องหับคงไม่ประหลาดใจ ทั้งนี้เพราะโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นเจ้าลักขโมย ย่อมไม่ขโมยข้าวของที่ไร้ค่า

แต่ภายในห้องเวิ้งว่างเปล่า มีแต่มุมห้องจัดตั้งก้อนหินพาดแผ่นไม้ จัดวางกล่องสิบกว่าใบ ยังมีหนังแพะมัดหนึ่งรวมสิบกว่าม้วนและกล่องยาวรีใบหนึ่ง คาดว่าภายในเป็นภาพวาดหรือตัวหนังสือใดที่ข้างแผ่นไม้มีหีบใหญ่ใบหนึ่ง สมควรเก็บของมีค่าไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่สนใจสีหน้าที่ผิดหวังของทั้งสอง เดินถึงข้างหีบไม้ใบนั้น กล่าวว่า

"พวกท่านคาดเดาว่าภายในหีบบรรจุของใด?"

ไม่รอดปฏิกิริยาของทั้งสอง ก็เปิดฝาหีบออก ที่แท้เป็นหีบเสื้อผ้าของเบ็ดเตล็ดใบหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขึงขังว่า

"หากพวกท่านต้องการดูม้าหยกของสะสมล้ำค่า ขุมทรัพย์แหล่งอื่นของเรามีอยู่มากมาย แต่ไม่มีค่าและประโยชน์ใช้สอยเท่ากับสิ่งของในห้องนี้"

พลางหยิบกล่องแพรยื่นส่งให้แก่หานป๋อ

หานป๋อรับมาชมดู พลันสะท้านทั้งร่าง แทบทำกล่องแพรหลุดจากมือ เหม่อมองโจรท่องโดดเดี่ยวอย่างตะลึงลาน

โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือกอดอก พึงพอใจต่อปฏิกิริยาของหานป๋อยิ่ง

โหยวโหยวเริ่มคุ้นเคยกับการคบหาของหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยคู่นี้ ชะโงกศีรษะมอง เห็นบนกล่องแพรเขียนข้อความ "พระราชหัตถเลขาเจ้าชีวิตต้าหมิงถึงกษัตริย์โคกุเรียว*" อดอุทานดัง 'อา' มิได้

นี่เป็นพระราชสาส์นการติดต่อกันระหว่างฮ่องเต้ราชวงศ์หมิงกับกษัตริย์โคกุเรียว ไม่ทราบตกอยู่ในห้องใต้ดินนี้ได้อย่างไร

หานป๋อถือกำเนิดในฐานะบ่าวไพร่ อย่าว่าแต่ฮ่องเต้เจ้าชีวิตแม้แต่ประมุขตึกก็รู้สึกสูงส่งสุดอาจเอื้อม ตอนนี้กลับถือพระราชหัตถเลขาของฮ่องเต้กับมือ ต้องกลืนน้ำลายอย่างยากเย็น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเปิดดูได้หรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่ออย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"เรายังเข้าใจว่าท่านเป็นตัวโง่งมที่ไม่รู้จักหนังสือ ดังนั้นถือกล่องค้างไว้"

หานป๋อเปิดกล่องแพร หวนนึกถึงยังดีที่ตนเองเรียนหนังสือเป็นเพื่อนกับคุณชายตระกูลหานทั้งสอง มาตรว่าถูกคุณชายรองหานซีอู่ข่มเหงไม่น้อย แต่ที่เรียนรู้หาน้อยกว่าคุณชายรองไม่

เห็นภายในกล่องใช้แพรล้ำค่าห่อพระราชหัตถเลขาไว้ โหยวโหยวช่วยรับกล่องแพร และผ้าแพรที่มันแก้ออก ให้มันคลี่อ่านพระราชหัตถเลขาอย่างสะดวก

หานป๋อพออ่านดู ต้องลอบคร่ำครวญในใจ มันรู้จักตัวหนังสือ

---

* ชื่อเดิมของประเทศเกาหลี

อยู่หกเจ็ดส่วน แต่เมื่อประกบรวมกัน กลายเป็นข้อความที่สละสลวย ลึกล้ำ อ่านอยู่ครึ่งค่อนวันยังจับใจความไม่ออก

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นี่เขียนว่าอะไร?"

หานป๋อมองดูโจรท่องโดดเดี่ยว พลันฉุกใจคิด ส่งพระราชหัตถเลขาคืนให้ กล่าวว่า

"ท่านอ่านออกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวงงงันวูบหนึ่ง ฝืนยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน แบมือทั้งสอง กล่าวว่า

"เช่นเดียวกับท่าน"

ทั้งสองถลึงจ้องมองกันชั่วขณะ พลันชี้หน้าอีกฝ่าย หัวร่อดังๆ พร้อมกัน หัวร่อจนน้ำตาเล็ดออกมา

โหยวโหยวก็หัวร่อจนตัวงอ หลายปีมานี้นางไม่เคยเบิกบานใจถึงเพียงนี้มาก่อน พริบตานั้นความทุกข์ยากที่ผ่านมา ภัยอันตราย เฉพาะหน้าล้วนอันตรธานสิ้น

จากนั้นนางรับพระราชหัตถเลขาจากมือหานป๋อ อาศัยแสงตะเกียงน้ำมัน อ่านดูอย่างจดจ่อ

นางม้วนเก็บพระราชหัตถเลขาเงยหน้าขึ้น เห็นทั้งสองเหม่อมองด้วยความมุ่งหวัง อดหัวร่อคิกมิได้ ผงกศีรษะเป็นความหมายว่านางอ่านออก

คนทั้งสองโห่ร้องด้วยความยินดีคำหนึ่ง

โหยวโหยวกล่าวว่า

"นี่เป็นพระราชหัตถเลขาที่ฮ่องเต้พวกเราเขียนถึงกษัตริย์โคกุเรียวก่อนอื่นแสดงความยินดีที่ชนเผ่ามองโกลถอนกำลังกลับสู่ทะเลทรายตอนเหนือ โคกุเรียวสามารถตั้งประเทศใหม่ ในจดหมายตั้งความหวัง

ว่าหลังจากนี้ทั้งสองประเทศสามารถสถาปนาความสัมพันธ์ ทั้งอ้างถึงโคกุเรียวมีผลผลิตโสมจำนวนมาก ให้โคกุเรียวส่งเครื่องราชบรรณาการสามปีครั้ง..."

โจรท่องโดดเดี่ยวตบขาอ่อนดังฉาด กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว นี่เป็นคณะราชทูตคณะแรกที่กษัตริย์โคกุเรียวส่งมาถวายเครื่องราชบรรณาการ ขอบคุณฟ้าดิน ครั้งนี้เฉาเสียมีทางรอด พวกเราก็มีทางรอดแล้ว"

หานป๋อกับโหยวโหยวหันไปมองหน้ากัน ฟังความหมายในวาจาอีกฝ่ายไม่ออก

โจรท่องโดดเดี่ยวบอกเล่าว่า

"เมื่อสามเดือนก่อน เราเดินทางผ่านถามู่ลู่เว่ย ซึ่งอยู่ตรงกลางของเมืองเจี้ยนโจวกับชายแดนชานตุง บังเอิญพบเห็นโจรปล้นสะดมปล้นชิงทรัพย์ของขบวนรถและม้า เหล่าโจรมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต สังหารคนในขบวนรถทั้งห้าสิบเจ็ดคนจนหมดสิ้น เราบันดาลโทสะ จึงติดตามเป็นเวลาหนึ่งวันสองคืน ไล่กวดตามโจรปล้นสะดมจนทัน สังหารพวกมันจนสิ้นซากเช่นกัน ของเหล่านี้ช่วงชิงจากเงื้อมมือพวกมันเอง"

โหยวโหยวกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"คณะราชทูตจากโคกุเรียวเหล่านี้ช่างเคราะห์ร้ายนัก"

หานป๋อกลับกล่าวว่า

"คณะราชทูตห้าสิบกว่าคนมีข้าวของเพียงนี้หรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างรำคาญว่า

"เรามีเพียงสองมือ นำข้าวของเหล่านี้มาถือว่ายอดเยี่ยมแล้ว"

จากนั้นหันไปทางโหยวโหยว กล่าวว่า

"แม่นางโหยวโหยว ท่านสูงส่งกว่าจอมยุทธ์อะไรนั่นมากนัก ลองดูว่าแผนที่หนังแกะและเอกสารเหล่านี้มีประโยชน์อันใด ภาษาโคกุเรียว

ส่วนใหญ่เป็นภาษาฮั่น ท่านเมื่ออ่านพระราชหัตถเลขาของฮ่องเต้ต้าหมิงออก สมควรอ่านภาษาโคกุเรียวเข้าใจ"

โหยวโหยวมองดูหานป๋อด้วยความไม่สบายใจ เห็นอีกฝ่ายไม่ถือสาที่ถูกเปรียบเปรยว่านาง "สูงส่ง" กว่ามัน ค่อยคลายใจลง ผงกศีรษะรับคำ ท่าทีที่คล้อยตามสร้างความเบิกบานใจแก่บุรุษนัก

โจรท่องโดดเดี่ยวชมดูจนงงงันวูบ พึมพำว่า

"หากสักวันหนึ่งน้องชิงของเราเชื่อฟังถึงเพียงนี้ก็ประเสริฐ"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่า ท่านก่อกวนเลศนัยใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวชี้มือมาที่ทรวงอกมัน กล่าวว่า

"ท่านคือราชทูตโคกุเรียว เราเป็นหัวหน้าขบวนบ่าวบุรุษ โหยวโหยวเป็นหัวหน้าขบวนหญิงรับใช้"

จากนั้นกระโดดปราดถึงเบื้องหน้าหีบสิบกว่าใบนั้น กล่าวว่า

"เหล่านี้เป็นโสมที่จัดมาจิ้มก้องจูหยวนจาง นั่นเป็นเสื้อผ้าของพวกเรา และเอกสารที่ไม่ทราบเขียนหรือวาดอันใด เข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ว่ากระไร ท่านคิดสวมรอยเป็นคณะราชทูตโคกุเรียว ไป...ไปพบกับจู...จูหยวนจาง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่เรา หากแต่เป็นท่าน เราเพียงช่วยเหลืออยู่ด้านข้าง แต่ว่าความช่วยเหลือของเราใหญ่หลวงยิ่ง ขอเพียงนำสมบัติในขุมทรัพย์มาสักแห่งสองแห่งจะเนรมิตท่านเป็นผู้มั่งคั่งที่สุด รับรองว่าเหล่าขุนนางนครหลวงที่ละโมบสมบัติยิ่งชีวิตจะแย่งกันประจบเอาใจท่าน"

หานป๋อกล่าวว่า

"นั่นมีประโยชน์ใด อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ด้านพิธีรีตอง

อันใด คิดสวมรอยก็ไม่อาจสวมรอยได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"มีประโยชน์มากมาย แต่ตอนนี้ไม่สะดวกกับการแพร่งพรายต่อท่าน ฮาฮา ไม่ว่าฟางเยี่ยหวี่ฉลาดปราดเปรื่องเพียงไหน ก็คิดไม่ถึงว่าพวกเราจะแปลงโฉมกลายเป็นทูตพิเศษของโคกุเรียวที่ส่งเครื่องราชบรรณาการมา"

หานป๋อใจเต้นระทึกตูมตามขึ้นมา นี่เป็นแผนหลบหนีจากฟางเยี่ยหวี่อันประเสริฐ เพียงกลัวว่าต้องเข้าเฝ้าปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์หมิงจริงๆ อย่างนั่นก็ย่ำแย่แล้ว พร้อมกันนั้นในใจคาดเดาออกว่าโจรท่องโดดเดี่ยววางแผนครั้งนี้เพื่อเฉาเสีย

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า

"มีเงินสามารถใช้ผีมาโม่แป้ง เรามีวิธีฝึกอบรมท่านเอง"

หานป๋อถามว่า

"อย่างนั้นน้องชิงของท่านเล่า?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"นี่แสดงว่าท่านไม่ล่วงรู้วิธีจัดการกับสตรี ซึ่งจะจับแต่แสร้งปล่อย บัดเดี๋ยวบีบรัดบัดเดี๋ยวผ่อนคลาย ตอนนี้นางบอกให้เราไม่ต้องเสาะหานาง เราจะไม่เสาะหานางช่วงหนึ่ง รอจนนางคันที่หัวใจยากจะเกา เราค่อยปรากฏกายขึ้น รับรองว่านาง...ฮาฮาฮา..."

หานป๋อกล่าวถามว่า

"ท่านไม่กลัวคนของฟางเยี่ยหวี่จัดการกับหวินชิงหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"ก่อนอื่น นางจะกลับไปกระตุ้นเตือนให้สหพันธ์แปดสำนักเพิ่มการระวังป้องกัน ยังมีตราบใดที่ฟางเยี่ยหวี่ยังไม่รวมฝ่ายอธรรมเข้าเป็นน้ำหนึ่งเดียวกัน จะไม่เปิดฉากโจมตีสหพันธ์แปดสำนัก มิให้เปิดศึก

สองด้าน"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ คล้ายกับตนเองกลายเป็นทูตพิเศษจากโคกุเรียว แต่ไม่รู้จักภาษาโคกุเรียวแม้สักคำเดียวแล้ว

ผังปานยกมือไพล่หลัง ยืนอยู่ในเก๋งน้อยของสวนไม้ดอก มองดูลำธารที่ไหลผ่านใต้สะพานนอกเก๋งน้อย

ผีเสื้อตัวหนึ่งหุบปีกเกาะอยู่บนก้อนหินริมธาร ทำให้ผู้คนไม่อาจทราบได้ว่า ปีกของมันมีลวดลายที่สวยงามถึงเพียงไหน

นี่ได้แค่รอให้มันโบยบินขึ้น

แว่วเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังมา จากนั้นเป็นเสียงบ่าวขาวดังขึ้นที่นอกเก๋งว่า

"นายท่าน คุณหนูเหลียนซิ่วซิ่วใช้คนส่งกระบอกไม้ไผ่มาอันหนึ่ง"

ผังปานกล่าวว่า

"วางลงบนโต๊ะให้กับเรา"

บ่าวขาวจัดวางกระบอกไม้ไผ่ที่จัดทำอย่างประณีต แกะสลักลวดลายอันหนึ่งลงบนโต๊ะ จากนั้นล่าถอยออกนอกเก๋งไป ยืนห้อยมือสำรวม

ผังปานรั้งสายตากลับจากตัวผีเสื้อ หันกายมามองดูกระบอกไม้ไผ่

เห็นบนกระบอกแกะสลักรูปจะเข้โบราณตัวหนึ่ง ยังมีบทกลอนประโยคหนึ่ง เป็นข้อความว่า "สลัดคีตลีลาปลูกโศกตรม"

สีหน้าผังปานปราศจากความเปลี่ยนแปลง หยิบกระบอกไม้ไผ่ดึงจุกออก ล้วงกระดาษเซียนจือ* ซึ่งซ่อนอยู่ภายในออกมาคลี่ดู ที่แท้

*** กระดาษเนื้อเหนียวแต่อ่อนนุ่ม ดูดซับหมึกได้ดี จิตรกรของจีนนิยมใช้วาดภาพเขียนตัวหนังสือ**

เขียนคำ "ธารบุปผา" เป็นลายมือเดียวกับที่ปรากฏบนป้ายขวางของธารบุปผาที่เห็นในคืนนั้น มองปราดเดียวก็ทราบว่าเขียนโดยคนคนเดียวกัน

เช่นเดียวกับบนป้ายขวาง ซึ่งไม่มีคำขึ้นต้นและไม่ได้ลงนามตอนท้าย

ผังปานมองดูป้ายขวางที่ย่อส่วนลงมาอยู่ครู่หนึ่ง จึงถามว่า

"เป็นผู้ใดส่งมา?"

บ่าวขาวตอบว่า

"เป็นเจ้าของธารบุปผาฉาจือฉินส่งมาด้วยตัวเอง"

ผังปานสั่งให้เชิญมันเข้ามา บ่าวขาวรับคำล่าถอยไป ชั่วครู่ชักนำฉาจือฉินที่หวาดหวั่นวิตกมาถึงหน้าเก๋ง

ผังปานยังไม่ละสายตาจากกระดาษเซียนจือแผ่นนั้น ทักทายว่า

"พี่ฉาสบาย?"

ฉาจือฉินรีบน้อมกายคารวะตอบ เพียงไม่ได้คุกเข่าลง

ผังปานเงยหน้าขึ้น สายตาที่คล้ายกับจะมองทะลุซึ้งถึงทุกสิ่งจ้องจับบนใบหน้าฉาจือฉินกล่าวว่า

"คุณหนูชิ่วชิ่วไปจากธารบุปผาแล้วหรือ?"

ฉาจือฉินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ในที่สุดคุกเข่าลง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ผู้น้อยนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจจริงๆ ขณะที่คุณหนูชิ่วชิ่วใช้ให้เราจัดส่งกระบอกไม้ไผ่นี้มา นางค่อยแจ้งเรื่องนี้ต่อเรา ท่านปรมาจารย์มารทราบได้อย่างไร?"

ผังปานทอดถอนใจกล่าวว่า

"คำ 'ธารบุปผา' เขียนด้วยความเด็ดเดี่ยว ตั้งใจว่าไปแล้ว

ไม่กลับมา พอถึงขีดสุดท้ายกลับลังเลเล็กน้อย คล้ายกับยากตัดรอนได้"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"คุณหนูชิ่วซิ่วไปที่ใดแล้ว?"

ฉาจือฉินกล่าวว่า

"คุณหนูชิ่วซิ่วอยู่ระหว่างเดินทางสู่นครหลวง"

ผังปานกล่าวว่า

"เป็นคุณหนูชิ่วซิ่วให้ท่านบอกต่อเรา หรือเป็นความคิดอ่านของท่านเอง?"

ฉาจือฉินกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"เป็นความคิดอ่านของผู้น้อยเอง ตอนนั้นเราถามคุณหนูชิ่วซิ่วว่า นางอนุญาตเราบอกทิศทางไปของนางต่อท่านปรมาจารย์มารหรือไม่ คุณหนูชิ่วซิ่วยิ้มอย่างหดหู่ไม่ตอบคำ ก้าวขึ้นรถไป"

สีหน้าผังปานปราศจากแววพลุ่งพล่านใด กล่าวว่า

"พี่ฉาเชิญเถอะ"

ฉาจือฉินรีบลุกขึ้น น้อมกายล่าถอยไป จวบกระทั่งถึงทางโรยกรวดที่ทอดสู่ประตูรูปวงเดือนจึงกล้าหมุนตัวจากไป โดยที่บ่าวขาวติดตามส่ง

ผังปานยืนแน่วนิ่ง ชั่วครู่ค่อยม้วนเก็บกระดาษเซียนจือแผ่นนั้นบรรจุในกระบอก ปิดจุกแล้วเก็บซ่อนไว้ด้านหลัง

เงาร่างของฟางเยี่ยหวี่ผ่านเข้าสู่คลองจักษุ

มันเดินเข้าเก๋ง น้อมคำนับก่อนค่อยยืนสำรวม กล่าวว่า

"ซือจุน (ท่านอาจารย์) เยี่ยหวี่มีเงื่อนปมที่คลายไม่ได้ คิดขอคำชี้แนะจากซือจุน"

ผังปานยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เพราะฉินเมิ่งเหยาหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ซือจุนทราบได้อย่างไร?"

ผังปานแหงนมองอาทิตย์สนธยาที่คล้ายลูกไฟสีแดง ซึ่งใกล้หายลับกับขุนเขานอกกำแพง ดวงตาทอแววปวดร้าวครู่หนึ่ง ระบายลม จากปากยาวๆ กล่าวว่า

"จิ้งอันเอย มีแต่ท่านจึงสามารถสร้างปัญหายุ่งยากแก่เรา"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"เฉียนหลอตายแล้วหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่ตอบว่า

"เฉียนหลอรับบาดเจ็บสาหัส ในเวลาอันสั้นไม่อาจก่อเหตุเภทภัยได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ฟงสิงเลี่ยก็หลบหนีไปได้ แต่มันคล้ายถูกธาตุไฟเข้าแทรก สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ ถูกคนของตำหนักอลงกรณ์ช่วยเหลือไป"

ผังปานคล้ายไม่ได้ยินคำพูดของมัน หันกายไปช้าๆ เพ่งตาจ้องจับที่ผีเสื้อซึ่งเกาะอยู่บนก้อนหินอีกครา มันไม่ประหลาดใจที่ผีเสื้อยังอยู่ที่นี้ เพราะขณะที่มันหันไปรับสิ่งของอำลาของเหลียนซิ่วซิ่ว โสตประสาท ของมันยังอยู่ที่ผีเสื้อตัวนั้น แต่ไม่ได้ยินเสียงกระพือปีกแต่อย่างไร

มันยังไม่เห็นภาพบนปีกผีเสื้อ

ผังปานกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เช่อเม่ยมาแล้ว เมื่อมันอยู่ข้างกายเจ้า นอกจากล่างฟานหวินมาถึง ไม่เช่นนั้นมันสามารถช่วยเหลือเจ้ารับมือกับทุกเรื่องราว"

ฟางเยี่ยหวี่ร้องโพล่งคำ "ซือจุน" ผังปานกล่าวว่า

"เราจะกลับวังแล้ว"

พลางเป่าลมหายใจ คล้ายลมหอบหนึ่งม้วนใส่ผีเสื้อ

ผีเสื้อสั่นสะท้าน ในที่สุดไม่อาจต้านแรงลม ขยับปีกโบยบิน เผยเห็นภาพอันสวยงามที่มีแต่ธรรมชาติจึงนิรมิตสร้างได้

คู่อริทางดับแดบ

หมอกคลุมแม่น้ำแยงซีเกียง

กู่เชี่ยนเหลียนบังคับเรือน้อย ล่องตามกระแสน้ำสู่บูรพา นึกแค้นใจที่ฟ้าไม่ส่งเสริม ปลายฤดูใบไม้ร่วงเช่นนี้ ยังมีหมอกหนาถึงเพียงนี้

ลมโชยหอบแล้วหอบเล่า ยังไม่อาจโชยพัดหมอกที่คล้ายปริศนาจางหาย

เรือเพิ่มความเร็วตลอดเวลา

ฟงสิงเลี่ยนั่งขัดสมาธิที่ท้ายเรือ ใบหน้าขาวซีดราวคนตาย ริมฝีปากสันระริกเล็กน้อย สองตาหลับพริ้ม เผชิญกับความเจ็บปวดทรมานของพลังแตกซ่านสลาย

นับตั้งแต่ทราบว่าตนเองกลายเป็นกระถางรองรับที่ผังปานใช้ฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร มาตรว่ามันเค้นสมองครุ่นคิด ยังไม่ทราบว่าผังปานลงมือต่อมันอย่างไร หรือว่าตั้งแต่จิ้นปิงหวินอยู่รวมกับมัน

ผังปานก็ลอบสะกดรอยตามพวกมัน ขณะที่มันร่วมรักกับจิ้นปิงหวิน ผังปานกลับซ่อนตัวที่ซอกมุม เผชิญกับพิษรักแรงหึง ฝึกปรืออวิชชาในสภาพสุดปลายเช่นนั้น?

ครั้งที่สองที่มันพบกับผังปาน เมื่อเปรียบกับครั้งแรก ผังปานคล้ายผลัดกระดูกเปลี่ยนเค้าโครงกลายเป็นอีกคนหนึ่ง ไม่ว่าบุคลิกภาพและความรู้สึกล้วนผิดแผกแตกต่าง หรือนี่เป็นผลของวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร?

ปัญหาเหล่านี้นอกจากผังปานอธิบายด้วยตัวเอง ไม่เช่นนั้นคงเป็นปริศนาตลอดกาล

พลังความเย็นที่ไม่ทราบมาจากที่ใดสายหนึ่งคอยกัดกร่อนเส้นชีพจรของมัน หนึ่งเดียวที่คุ้มครองมัน จนไม่ถึงกับสลายพลังหมดสิ้นโลหิตแห้งขอดเสียชีวิต คือพลังลมปราณที่อาจารย์ผู้มีพระคุณถ่ายเทเข้าสู่ร่าง รวมรั้งที่จุดตันเถียนท้องน้อย คอยคุ้มครองชีพจรหัวใจกับชีพจรสมองเอาไว้

กล่าวได้ว่าผังปานกับอธรรมศักดิ์สิทธิ์อาศัยร่างกายของฟงสิงเลี่ยทำการโรมรันพันตูกัน

กู่เซี่ยนเหลียนมองดูฟงสิงเสี่ย หัวใจคล้ายถูกมีดกรีด น้ำตาไหลรินหลั่ง แต่ก็ไม่อาจช่วยเหลือได้ เพียงหวังว่าเรือน้อยสามารถติดปีกโบยบิน บรรทุกพวกนางกลับถึงตำหนักอลงกรณ์ เสาะหาหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย รักษาเยียวยาบุรุษที่นางทั้งรักทั้งแค้นนี้ทันเวลา

ลมหอบใหญ่โชยพัดใบเรือดังพืบพับ เรือเร่งความเร็วขึ้น

หมอกก็ถูกพัดกระจายหายไปบ้าง มองเป็นกว้างไกลกว่าเดิม เห็นที่เบื้องหน้าเป็นทางโค้งแห่งหนึ่ง กระแสน้ำไหลเชี่ยวเป็นพิเศษ

แต่แล้วหมอกหนาหนุนเนื่องมา พริบตานั้นรอบข้างเป็นสีขาวเวิ้งว้าง

กู่เซี่ยนเหลียนค่อยคลายใจลง หลังจากเลี้ยวโค้งคราวนี้ กระแสน้ำไหลแรงขึ้น สามารถส่งเรือน้อยถึงช่องเขาซ่อนสมบัติ ซึ่งเป็นที่ตั้งของตำหนักอลงกรณ์

ความคิดนี้ยังวนเวียนอยู่ในสมองของนาง เหตุแปรเปลี่ยนก็อุบัติขึ้น

โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่กระโดดข้ามกำแพงเข้าสู่สวนหลังของตึกใหญ่

นางทราบว่านี่ไม่อาจตบตาเวรยามลับที่ฟางเยี่ยหวี่วางไว้ แต่นางในฐานะหนึ่งในสององครักษ์วังปรมาจารย์มาร ไม่มีผู้ใดกล้าปรากฏออกมาขัดขวางนาง

นางเดินเลียบทางระเบียง ซึ่งเชื่อมสิ่งปลูกสร้างหลังต่างๆ เข้าด้วยกัน พอบรรลุถึงสถานที่หนึ่งจะหยุดยั้งลงมองเข้าไปไม่ทราบค้นหาอันใด

ขณะจะบรรลุถึงห้องโถง ก็แว่วเสียงคนดังมา

ดังนั้นนางวิ่งถึงริมหน้าต่าง แนบร่างกับผนังกำแพงริมหน้าต่าง แต่ไม่ได้มองเข้าไป

แว่วเสียงฟางเยี่ยหวี่ดังจากในห้องโถงว่า

"เมื่อหลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) รับปากจัดการกับเด็กน้อยหานป๋อ เยี่ยหวี่ก็วางใจแล้ว"

ฮัวเจี๋ยหวี่พอได้ยินเสียงของฟางเยี่ยหวี่ไม่ทราบเพราะเหตุใดหัวใจกลับเต้นตูมตามขึ้นมา คล้ายเด็กที่กระทำผิด ได้ยินเสียงของผู้อาวุโสก็มิปาน

นางกล่าวได้ว่าเฝ้าดูฟางเยี่ยหวี่จนเติบใหญ่ เคยอุ้มมันรักมัน แต่มันยิ่งเติบใหญ่ ยิ่งรู้สึกว่าไม่เข้าใจมัน ระยะห่างของทั้งสองก็ถ่างกว้างออก ตอนนี้ถึงกับกลัวมันอยู่บ้าง

สุ้มเสียงบุรุษที่หวานปานน้ำตาลอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"นายน้อยมีคำสั่ง หลี่เซ่อเม่ยย่อมรับใช้อย่างสุดความสามารถ แต่ขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่นสืบทอดวิชาฝีมือของพรรคมารของมือโลหิตลี่กงกลับเลือกมันเป็นกระถางรองรับ ปลูกฝังพันธุมารเป็นผลสำเร็จย่อมไม่ธรรมดา คำนวณจากการที่มันหนีรอดจากเงื้อมมือเหยาจีกับเจี๋ยหวี่ได้ ทำให้ผู้คนไม่กล้าดูแคลน"

ฮัวเจี๋ยหวี่ที่นอกหน้าต่าง พอฟังเสียงของมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย อกอูมยิ่งสะท้อนขึ้นลง แสดงว่าใจเขม็งตึงเครียด

ได้ยินผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"พวกเรายังไม่มีโอกาสรายงานเหตุการณ์ที่ล้อมปราบหานป๋อต่อท่านปรมาจารย์มารน้อยกับหลี่เหล่าต้า (อันดับหนึ่งแซ่หลี่) โดยละเอียดตอนนี้..."

ฟางเยี่ยหวี่ตัดบทว่า

"เราความจริงนึกประหลาดใจ ทราบว่านี่มีเลศนัย แต่ตอนนี้หลี่เหล่าซือรับมอบเรื่องนี้ไป ท่านอาหลิวก็ไม่ต้องบอกต่อเรา ให้แจ้งต่อหลี่เหล่าซือโดยตรง"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวเสริมว่า

"เหยาจีมิต้องบอกเล่าต่อเรา เจี๋ยหวี่ย่อมบอกกล่าวต่อเราเอง"

กล่าวจบนิ่งเงียบงัน แสดงว่ามันไม่ต้องการสนทนาต่อไป

ฟางเยี่ยหวี่และพวกทยอยอำลาเดินออกจากห้องโถง ทิ้งให้หลี่เซ่อเม่ยอยู่คนเดียว

ภายในห้องโถงบังเกิดเสียงหลี่เซ่อเม่ยดังว่า

"เจี๋ยหวี่มานานถึงเพียงนี้ ยังไม่ยอมเข้ามาพบกับพี่ใหญ่หรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ส่งเสียงดัง 'อืมม์' พุ่งทะลวงหน้าต่างเข้าไป

ภายในห้องโถงอันกว้างขวาง บุรุษชุดเหลืองผู้หนึ่งนั่งบนเก้าอี้

มีที่เท้าแขนกับพนักพิงอย่างปลอดโปร่ง

เค้าใบหน้าคนผู้นี้ยาวยิ่ง ผิวพรรณขาวกว่าสตรี นวลเนียนประดุจหยก มุมปากไม่มีสากเคราแม้แต่น้อย

มันมิเพียงมีหน้าตาหมดจด โดยเฉพาะตาหงส์ทั้งคู่เรียวยาวแฝงความงามอย่างประหลาดลี้ลับ หากทว่าเป็นประกายสุกใส ไม่ว่ากับบุรุษหรือสตรี ล้วนมีแรงดึงดูดใจเป็นพิเศษ

มันมองดูฮัวเจี๋ยหวี่ด้วยความรักเวทนา ริมฝีปากกลับเบาบางแสดงว่าชืดชาไร้น้ำใจ

เท้าของฮัวเจี๋ยหวี่พอแตะพื้นก็ลอยพลิ้วขึ้น ทิ้งลงยังอ้อมอกของยอดฝีมืออันดับหนึ่งของกษัตริย์มองโกลองค์สุดท้าย ตะโพกผึ่งผายนั่งบนตักมัน ยกมือโอบรอบคอมัน จมูกกับจมูกแทบปะทะชนกัน

มนุษย์บัณเฑาะห์หลี่เซ่อเม่ยพิศดูใบหน้าฮัวเจี๋ยวหวี่ ยื่นมือลูบไล้แผ่นหลังของนาง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจี๋ยหวี่ยิ่งมายิ่งสาวสะคราญ ดูท่าวิชาเสน่ห์หญิงของท่านหาเป็นรองไป่เหลียนเจี๋ยซึ่งเป็นศิษย์ของปาซือปาเมื่อครั้งกระโน้นไม่"

ฮัวเจี๋ยหวี่หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"พี่ใหญ่ต้องการทดสอบดูหรือไม่?"

หลี่เซ่อเม่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เจี๋ยหวี่ใช่ล้อพี่ใหญ่เล่นหรือไม่ หากว่าต้องการท่าน เราคงครอบครองตั้งแต่สามสิบปีก่อนแล้ว สตรีที่เราหมายตาไม่เคยมีคนหนีรอดจากเงื้อมมือได้"

ฮัวเจี๋ยหวี่ออดอ้อนว่า

"อย่างนั้นฮัวเจี๋ยหวี่ขอเป็นน้องสาวอันประเสริฐของหลี่เซ่อเม่ยตลอดไป พี่ใหญ่ต้องรักถนอมเราให้มากไว้"

หลี่เซ่อเม่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรายังไม่รักถนอมท่านหรือ? คราก่อนสี่ทมิฬแดนตะวันตกเพียงกล่าววาจาไม่คารวะต่อท่าน เราก็ออกตามล่าพวกมันถึงกลางทะเลทรายเข่นฆ่าพวกมันจนสิ้นซาก หิ้วศีรษะกลับมาพบท่านเพื่อแลกกับยิ้มเดียวของท่าน"

ฮัวเจี๋ยหวี่หอมแก้มมันแสดงความขอบคุณ จากนั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"พี่ใหญ่ เจี๋ยหวี่มีเงื่อนปมที่แก้ไม่ได้"

หลี่เช่อเม่ยกล่าวว่า

"มา ให้เรามองดูท่าน จำได้ว่าเมื่อเยาว์วัยเรานำท่านไปชมดูสระสวรรค์บนเขาเทียนซาน เมื่อท่านเดินไม่ไหวเรายังอุ้มท่านเดินทาง"

ฮัวเจี๋ยหวี่นั่งตัวตรงบนตักมัน กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"พี่ใหญ่ เจี๋ยหวี่ชมชอบหานป๋อแล้ว"

หลี่เช่อเม่ยหาตื่นเต้นสงสัยไม่ ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"คิดฆ่าหานป๋อ ไยต้องให้เราหลี่เช่อเม่ยลงมือ แต่จากการที่เยี่ยหวี่ยัดเยียดเรื่องนี้แก่เรา เราก็ทราบว่าท่านมีปัญหา และมีแต่เราจึงกำราบท่านได้"

ฮัวเจี๋ยหวี่หลั่งน้ำตาออกมาสองหยด หลี่เช่อเม่ยก็เช็ดน้ำตาให้กับนางอย่างทะนุถนอม

ฮัวเจี๋ยหวี่ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ขอเพียงพี่ใหญ่ออกปากคำเดียว เจี๋ยหวี่จะรุดไปฆ่ามันในบัดดล"

หลี่เช่อเม่ยยื่นมือเรียวงามดุจสตรีของมันหยิกแก้มนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่กลัวว่าหลังจากนี้จะจมอยู่ในความปวดร้าวและความคิดถึง เป็นเหตุให้วิชาเสน่ห์หญิงเสื่อมถอยหรอกหรือ? ในโลกน้อยคนที่เป็นเช่นล่างฟานหวิน ซึ่งแปรความเศร้าคิดถึงกลายเป็นพลังได้"

ฮัวเจี๋ยหวี่ร้องโพล่งว่า

"นี่เป็นครั้งแรกที่เราได้ยินท่านชมเชยซาวฮั่น กาลก่อนมีคนถามว่าท่านมีคำวิจารณ์ต่อภูตบดีซวีเย่ออู๋อย่างไร ท่านเพียงบอกว่า 'ยังไม่เลวอยู่' เท่านั้น"

ตาหงส์ของหลี่เซ่อเม่ยทอประกายวูบ กล่าวว่า

"รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งไม่เพลี่ยงพล้ำ เราไหนเลยหลงลำพองเช่นอิ๋วซือตี้และพวก แม้แต่หานป๋อที่ยังไม่พบความสำเร็จ เราก็ไม่กล้าดูแคลน ดูจากเปลือกนอกเด็กน้อยนี้คล้ายโชคดีเป็นพิเศษ แท้ที่จริงพันธุมารภายในกายอยู่ในภาวะขยับขยายตลอดเวลา แม้แต่ท่านที่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง ยังไม่อาจเผชิญแรงดึงดูดใจของมัน"

ฮัวเจี๋ยหวี่เพ่งตาครุ่นคิดชั่วขณะ ค่อยกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

"ถูกแล้ว เราไม่อาจต้านทานเสน่ห์ของมัน ตอนนี้แม้ได้รับการกระตุ้นเตือนจากท่าน ยังไม่อาจหักห้ามใจ"

พลางแนบใบหน้ากับวงหน้าของหลี่เซ่อเม่ยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"พี่ใหญ่ โปรดสอนเราว่าควรทำอย่างไร?"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เราให้เวลาท่านสองวันเพื่อรักมัน หากมันยอมถอนตัวจากการต่อสู้ช่วงชิงกับพวกเราก็ประเสริฐ หากมันงมงายไม่รู้สำนึก ท่านก็ไปจากมัน เพราะถึงเวลาที่เราจะลงมือแล้ว"

ฮัวเจี๋ยหวี่ตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"หากมันไม่รับปาก เราจะฆ่ามันกับมือ"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"นี่จึงเป็นเด็กที่ว่าง่าย ท่านสัมผัสกับมันย่อมทิ้งสิ่งใดที่ตัวมันสามารถเสาะพบมันโดยง่ายดาย"

ดวงตาฮัวเจี๋ยหวี่ทอแววลิงโลด ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราโรยผงแร่ติดตามหมื่นลี้อยู่บนร่างมัน ขอเพียงมันยังอยู่ที่นี้ เราจะหามันพบได้โดยง่ายดาย"

ฟางเยี่ยหวี่พอออกจากห้องโถง กลับถึงตึกในที่ตัวเองพักอาศัย หญิงรับใช้นางหนึ่งก็เข้ามารับหน้า รายงานว่า

"คุณหนูอี้พอกลับมา ก็ขังตัวเองอยู่ในห้อง ไม่ยอมรับประทานข้าวปลา"

ฟางเยี่ยหวี่หน้าเคร่งเครียดลง โบกมือไล่ให้หญิงรับใช้ล่าถอย ตัวเองเดินไปยังห้องของอี้เอี้ยนเม่ย

เมื่อเดินถึงหน้าประตูก็หยุดยั้งลง ขบคิดแล้วค่อยผลักประตูเข้าไป

ร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ยนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง สีหน้าเซื่องซึมเซา เหม่อมองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกทองเหลือง

ฟางเยี่ยหวี่เดินช้าๆ ถึงด้านหลังนาง แนบชิดกับแผ่นหลังนาง วางมือลงบนหัวไหล่นาง นวดเฟ้นให้กับนางอย่างนุ่มนวล

อี้เอี้ยนเม่ยมองดูบุรุษที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่นางเข้าใกล้นาง ความลิงโลดยินดีที่ได้พบกับมันปลาสนาการสิ้น ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือใบหน้าขาวซีดของหัตถ์พิษเฉียนหลอหลังจากที่ถูกนางแทงใส่ท้องน้อยมีดหนึ่ง

นางที่แท้ทำอะไร?

นางเป็นหญิงแพศยาที่ทรยศต่อนายเดิมหรือ?

บุรุษที่นางรัก หรือมิใช่ฟางเยี่ยหวี่ที่อ่อนกว่านางห้าปี หากแต่เป็นเฉียนหลอ?

มือของฟางเยี่ยหวี่ทำให้เส้นประสาทที่เขม็งตึงเครียดของนางค่อยผ่อนคลาย แนบใบหน้ากับหลังมือฟางเยี่ยหวี่ด้วยความเคยชิน

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่เม่ย ท่านเหน็ดเหนื่อยไปแล้ว หลังจากหลับสักงีบจะรู้สึกดีขึ้น"

อี้เอี้ยนเม่ยถอนใจเบาๆ ถามว่า

"มันตายแล้วหรือ?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ไม่ มันหนีรอดไปได้"

อี้เอี้ยนเม่ยอุทานดัง 'อา' นั่งตัวตรง ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติเยี่ยงไร หลังจากที่หัตถ์พิษเฉียนหลอลอบจู่โจมเกาะมังกรพิโรธ พกความพ่ายแพ้กลับเมืองภูเขา คนของเมืองภูเขาแหฟ้าเห็นว่าเฉียนหลอมีชื่อเกินจริง คิดไม่ถึงมันกลับร้ายกาจถึงเพียงนี้ คนที่ทรยศต่อมันอย่าคิดหมายนอนตาหลับได้

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"วางใจเถอะ เราจัดให้ขุนพลห้าธาตุกับอิ๋วซือตี้ออกตามล่ามันด้วยวิชาสะกดรอยของทั้งหมด บวกกับสภาพที่เป็นอยู่ของเฉียนหลอต้องหนีไปไม่ไกล"

อี้เอี้ยนเม่ยรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว

หัตถ์พิษเฉียนหลอยังไม่ตาย

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"พี่เม่ยคิดอะไร?"

อี้เอี้ยนเม่ยมองดูตัวเองในกระจก ถามไถ่ตัวเองว่านางใช่แสวงหาสิ่งที่ไม่สมควรเป็นของตัวเองหรือไม่ นางทราบว่าฟางเยี่ยหวี่ไม่ได้รักนางจริงๆ นางเพียงเป็นเครื่องมือระบายความใคร่ เป็นหมากที่ถูกหลอกใช้ โดยเฉพาะหลังจากที่ฟางเยี่ยหวี่พบกับฉินเมิ่งเหยากลับมา ยิ่งชาเย็นต่อนาง

ทันใด ภาพเหตุการณ์ที่หัตถ์พิษเฉียนหลอหนีบร่างนางทะลวงฝ่าวงล้อมผ่านเข้ามาในห้วงสมอง จากการที่เข้าร่วมกับเฉียนหลอนานปี นางไม่ได้คาดคิดว่าเฉียนหลอจะรักชอบหญิงใด แต่สตรีนางนั้นกลับเป็นนาง

เฉียนหลอเอย เหตุใดท่านไม่ฆ่าเรา? อย่างนั้นตอนนี้เราก็ไม่ต้องปวดร้าวถึงเพียงนี้

ฟางเยี่ยหวี่ขมวดคิ้ว กล่าวด้วยความรำคาญอยู่บ้างว่า

"พี่เม่ย..."

อี้เอี้ยนเม่ยตัดบทมันว่า

"หากเราไปจากท่าน ท่านจะฆ่าเราหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันวูบหนึ่ง หัวคิ้วขมวดมุ่นกว่าเดิม กล่าวเสียงเครียดว่า

"ท่านคิดไปที่ใด?"

ในใจอี้เอี้ยนเม่ยบังเกิดความประหวั่นลนลาน จากนั้นถูกความรู้สึกทำลายตัวเองซะล้างเจือจางไป ดวงตาทอแววเลื่อนลอย ส่ายหน้ากล่าวว่า

"เราไม่ทราบ เราไม่ทราบจริงๆ"

ที่แล้วมานางอาศัยรูปโฉมความงามและพลังฝีมือยั่วยวนบุรุษจนโงหัวไม่ขึ้น มิคาดกลับเผชิญกับดาวข่มเช่นฟางเยี่ยหวี่

ฟางเยี่ยหวี่นึกถึงโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ ลอบตื่นตัวขึ้น สตรีเป็นสัตว์โลกที่ยากหยั่งคะเน และไว้วางใจไม่ได้ ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"อย่าคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย แล้วหลับให้เต็มอิ่มเถอะ เราจะสั่งหญิงรับใช้มาปรนนิบัติท่านอาบน้ำชำระกาย เรามีเรื่องมากมายต้องกระทำ ไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

อี้เอี้ยนเม่ยหลับตาลง ไม่ทราบรับปากหรือไม่

ฟางเยี่ยหวี่พอแยกจากอี้เอี้ยนเม่ย ครุ่นคิดชั่วขณะ ค่อยออกคำสั่งถึงบริวาร ปล่อยให้อี้เอี้ยนเม่ยจากไป ไม่ว่าทางด้านใด มันไม่ต้องการนางอีกแล้ว

เวลายามเที่ยง

ในบ้านเรือนราษฎรที่อยู่ทางเมืองจิ่วเจียงติดแม่น้ำแยงซีเกียงอยู่ถัดจากเมืองหวงโจว ชิฉางเจิงกำลังฝึกเพลงดาบบนพื้นที่ว่างหน้าบ้าน

เสียงเซ้งเมื่อดาบชักจากฝัก จ่อจี้ไปยังเบื้องหน้า

ชิฉางเจิงหลับตาลง จิตใจจดจ่ออยู่กับคมดาบ รับรู้ถึงความรู้สึกที่สายลมลูบไล้ตัวดาบ พริบตานั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่ยื่นขยายออกไป นี่เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ที่นอกบ้านแว่วเสียงวิ่งเล่นของเด็กดังมา

จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา

ประตูไม้ถูกเคาะดังก๊อกก๊อก... ก๊อกก๊อก... ก๊อกก๊อก... เป็นรหัสที่คนของพรรคมังกรพิโรธนัดหมายกัน

ประตูบ้านถูกผลักเปิดออกช้าๆ

ชิฉางเจิงสอดดาบคืนฝักลืมตาขึ้น พอดีเห็นหัวหน้าสาขาพรรคมังกรพิโรธประจำเมืองจิ่วเจียงฉายากำแพงมีหูเซี่ยกัวเสียนผลักประตูเข้ามา คนผู้นี้อายุไม่ถึงสามสิบ เป็นคลื่นลูกใหม่ของพรรคมังกรพิโรธถนัดในการสืบเสาะสะกดรอยจึงถูกส่งมาประจำที่จุดยุทธศาสตร์ทางน้ำแห่งนี้ มันเป็นเพื่อนเล่นกับซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือและชิฉางเจิงตั้งแต่เล็กจึงซื่อสัตย์ไว้วางใจได้

เซี่ยกัวเสียนพอมาถึง ก็ส่งกระบอกไม้ไผ่อันเล็กๆ ให้ ชิฉางเจิงรับกระบอกไม้ไผ่ เปิดจุกดึงม้วนกระดาษที่ส่งมาทางพิราบปราดเปรียวพันลื้ออกอ่านดู สีหน้าก็แปรเปลี่ยนตลอดเวลา จากนั้นส่งม้วนกระดาษ

ให้แก่เซี่ยกัวเสียน

เซี่ยกัวเสียนรับไปอ่านดู พลอยหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายเช่นกัน

ชิฉางเจิงเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เหลิงเอี้ยนเหลิงเอี้ยน เราปรารถนาใคร่พบกับท่านโดยเร็ว"

เซี่ยกัวเสียนล้วงชุดไฟออกมาจุดขึ้น เผาจดหมายทิ้ง ปากกล่าวว่า

"หมอใหญ่ฉังเป็นไส้ศึกจริงๆ?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"หวี่สือเป็นคนละเอียดรอบคอบ คำพูดที่กล่าวต้องไม่ผิดพลาด หากข้าพเจ้าสามารถติดตามท่านอาล่างขึ้นสู่นครหลวงก็ประเสริฐ"

จากนั้นหันไปกล่าวถามเซี่ยกัวเสียนว่า

"สภาพเบื้องนอกเป็นอย่างไร?"

เซี่ยกัวเสียนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงผังปานมีแรงดึงดูดใจต่อฝ่ายอธรรมถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะสำนักเกริกเกียรติกับเมืองภูเขาแหฟ้าล้วนเข้าสังกัดมัน แม้แต่มารร้ายที่กบดานซ่อนตัวยังออกมาโบกธงให้แก่มัน ยิ่งอย่าว่าแต่ค่ายสำนักฝ่ายมิจฉาชีพอื่น ตอนนี้สาขาต่างๆ ของพวกเราถูกบังคับให้เก็บเนื้อเก็บตัว เปลี่ยนเป็นเคลื่อนไหวทางใต้ดิน สภาพเช่นนี้หากดำเนินต่อไป ไม่อาจเล็งผลเลิศได้"

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว ถามว่า

"ทางการมีความเคลื่อนไหวอย่างไร?"

เซี่ยกัวเสียนกล่าวว่า

"ไม่มีความเคลื่อนไหวใหญ่อันใด แต่ทางการลอบตักเตือนผู้ที่มีสัมพันธภาพกับพวกเรา อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงครั้งนี้ ผู้ใดเป็นสหายที่แท้ของพวกเรา นี่เป็นเวลาทดสอบแล้ว"

เพียงดูจากสีหน้าเซี่ยกัวเสียน ชิฉางเจิงก็ทราบว่าสหายที่แท้จริงมีน้อยจนน่าเวทนา มันเป็นคนปลงตก จึงไม่สืบสาวราวเรื่อง เพียงถามว่า

"ทางเมืองจิ่วเจียงมีความเคลื่อนไหวอันใดหรือไม่?"

เซี่ยกัวเสียนตอบว่า

"หลังการศึกที่เหลาโอบฟ้าชมจันทร์ สาขาเราก็เปลี่ยนจากเปิดเผยเป็นเคลื่อนไหวทางลับ แต่หลายปีนี้หยั่งรากอยู่ที่นี้ ดังนั้นพอได้รับข่าวว่าท่านนำเฉียนหลอมาหลบภัย นอกจากจัดรังลับแห่งนี้ไว้ต้อนรับ ยังส่งคนกระจายไปยังจุดต่างๆ จากที่นี้ถึงเมืองหวงโจวสร้างเป็นเครือข่ายสอดแนมขึ้น หากโจรน้อยฟางเยี่ยหวี่จัดส่งกำลังมาต้องไม่อาจรอดพ้นจากหูตาพวกเรา"

ชิฉางเจิงขบคิดแล้วหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

"แย่แล้ว ฟางเยี่ยหวี่เพียงดูจากการระดมกำลังของพวกเราก็คาดเดาออกว่าข้าพเจ้ากับเฉียนหลอมาถึงที่นี้"

จากนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะอย่างไรสู้หวี่สือไม่ได้ หากเปลี่ยนเป็นมัน คงต้องแจ้งให้ท่านนิ่งเฉยไว้ มิให้แหวกหญ้าจนงูตื่น"

เซี่ยกัวเสียนหน้าซีดเผือดลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เมื่อหนีไม่รอดก็ฆ่าฟันสักครา ดูว่าหมัดของผู้ใดแข็งกว่า?"

เซี่ยกัวเสียนกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"ข้าพเจ้าจะระดมพี่น้องในที่นี้ หักหาญกับพวกมันสักครา"

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา ยื่นมือโอบไหล่ของเซี่ยกัวเสียน กล่าวว่า

"เอ่ยถึงการสอดแนม พรรคมังกรพิโรธน้อยคนที่เทียบเทียมท่าน แต่หากคิดเสี่ยงชีวิต ท่านมีน้ำหนักสักกี่ชั่ง หากข้าพเจ้าปล่อยให้ท่านไปหาที่ตาย หวี่สือคงต้องตำหนิข้าพเจ้าไปชั่วชีวิต"

เซี่ยกัวเสียนกล่าวเสียงละห้อยว่า

"แต่ข้าพเจ้าไหนเลยเบิกตา 'ดู' ในลักษณะนี้ได้?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ท่านนับว่าช่วยข้าพเจ้ามากแล้ว หากปราศจากท่าน ข้าพเจ้าคงไม่ได้พักผ่อนสองวันหนึ่งคืนเช่นนี้ ตอนนี้จัดหารถม้าให้แก่ข้าพเจ้าคันหนึ่ง รถพอมาถึงพวกเราจะออกเดินทาง"

เซี่ยกัวเสียนผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจัดหารถม้าลักษณะเดียวกันหลายคัน เสาะหาพี่น้องที่มีรูปร่างใกล้เคียงกับท่าน ขับรถไปตามทิศทางต่างๆ สร้างความสับสนแก่ศัตรู ไม่สามารถรวมกำลังจัดการกับท่าน"

ทั้งสองหารืออีกครู่หนึ่ง เซี่ยกัวเสียนค่อยผละจากไป

ชิฉางเจิงกลับเข้าบ้าน ผลักประตูห้องของหัตถ์พิษเฉียนหลอเข้าไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อสีเทาที่สะอาด นั่งบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง เหม่อมองสวนหลังนอกหน้าต่าง พอได้ยินชิฉางเจิงเข้ามา ก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านฟังเด็กที่เบื้องนอกเล่นอย่างสนุกสนานเพียงไหน"

จากนั้นสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"น่าแค้นที่สักวันหนึ่งพวกมันต้องเติบใหญ่ ร่วมแก่งแย่งช่วงชิงกับผู้ใหญ่ ตกอยู่ในแวดวงชื่อเสียงผลประโยชน์"

ชิงฉางเจิงทราบว่ามันประสบเหตุเปลี่ยนแปลง บังเกิดความสะท้อนใจ ดังนั้นอยู่เป็นเพื่อนมันรับฟังเสียงหัวร่อของเด็กทั้งหลายที่ลอด

ผ่านกำแพงบ้านเข้ามา อดนึกถึงชีวิตในวัยเด็กบนเกาะมังกรพิโรธมิได้

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันหัวร่อออกมา สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราชราแล้ว เมื่อสามปีก่อนเรายังเข้าใจว่าตัวเองไม่มีวันชรา แต่คนไหนเลยเหนือฟ้าลิขิตได้?"

ชิฉางเจิงมาถึงเก้าอี้ของเฉียนหลอ ใช้ข้อศอกยันที่เท้าแขน คุกเข่าลงข้างหนึ่งกล่าวว่า

"ชรามีอันใดไม่ดี ชราแล้วจึงมองเห็นสิ่งที่ในวัยฉกรรจ์มองไม่เห็น"

หัตถ์พิษเฉียนหลอเบือนหน้าที่ขาวซีดมา มองดูชิฉางเจิงด้วยความชื่นชมแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านมีความคิดอ่านที่ประเปรียวถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าใช้ดาบได้เลอเลิศถึงเพียงนั้น"

ขบคิดแล้วกล่าวสืบต่อ

"เราความจริงคิดถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่ท่าน ดีที่เราไม่ได้ทำเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นรังแต่ฉุดรั้งความรุดหน้าของท่าน มีแต่ชิฉางเจิงจึงฝึกชิฉางเจิงได้"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"เพียงได้รับฟังวาจาของผู้อาวุโสเหล่านี้ ก็เป็นประโยชน์ต่อฉางเจิงไปชั่วชีวิต มิน่าเล่าตอนที่ท่านอาล่างชี้แนะวิชาฝีมือแก่ปางจู่ (ประมุขพรรค) หวี่สือ ชิวเว่ยและพวก มักอธิบายอย่างละเอียด แต่กับข้าพเจ้าเพียงบอกว่าแต่ละกระบวนท่าไม่ถูกต้องหรือไม่เพียบพร้อม นอกจากที่ไม่ยอมกล่าวมากความ ที่แท้มีสาเหตุเลศนัยเช่นนี้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอนึกถึงล่างฟานหวิน ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นหยกงาม ก็ต้องมีช่างเจียระไน หากมิใช่อาจารย์อันประเสริฐเช่นล่างฟานหวิน ชิฉางเจิงก็มิใช่ชิฉางเจิงแล้ว"

ชิฉางเจิงลูบใบหน้าตัวเอง หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ที่แท้เราชิฉางเจิงยังมีราคาอยู่บ้าง"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยื่นมือตบไหล่มัน กล่าวว่า

"เมื่อร้อยปีก่อนยอดอัจฉริยะฟู่อิงใช้ดาบสันหนาประดุจอาชาสวรรค์พาดผ่านฟ้า ปราศจากร่องรอยให้สืบสาว คนก็คึกคักกระปรี้กระเปร่า ไม่ถูกกฎเกณฑ์อันคร่ำครึควบคุมไว้"

สีหน้าชิฉางเจิงปรากฏแววเลื่อมใส กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าที่เลือกใช้ดาบ เพราะฟู่อิงเป็นคนใช้ดาบ ข้าพเจ้าจึงใช้ดาบบ้าง"

หัตถ์พิษเฉียนหลอผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เราเข้าใจความรู้สึกเช่นนี้ ไม่ว่าอาวุธใดไม่มีปัญหา เมื่อท่านกับมันเพาะสร้างเป็นความผูกพัน มันจะหลอมรวมกับเลือดเนื้อของท่าน"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะเห็นพ้อง หันเหหัวเรื่องว่า

"เมื่อครู่คนของพรรคเรารุดมา..."

หัตถ์พิษเฉียนหลอโบกมือตัดบทว่า

"เราได้ยินคำพูดของพวกท่านโดยไม่ตกหล่น ดังนั้นไม่ต้องพูดซ้ำแล้ว"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ฉางเจิงเลื่อมใสจริงๆ ที่นี้ห่างจากประตูบ้านร้อยก้าว ทั้งกั้นด้วยกำแพงหลายชั้น พวกเรายังสนทนากันอย่างแผ่วเบา กลับไม่อาจรอดพ้นจากโสตประสาทของผู้อาวุโส"

หัตถ์พิษเฉียนหลอไม่ตอบคำมัน เฝ้ามองดูดอกไม้ต้นหญ้านอกหน้าต่าง คล้ายกับไม่เคยเห็นพืชหญ้าเหล่านี้มาก่อน

ชิฉางเจิงถามว่า

"ไม่ทราบอาการบาดเจ็บของผู้อาวุโสเป็นอย่างไร?"

สีหน้าหัตถ์พิษเฉียนหลอปรากฏแววถือดี กล่าวว่า

"นอกจากฟางเยี่ยหวี่ระดมยอดฝีมือเช่นโฉมตรูผมขาวมา ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายมีคนรอดชีวิตกลับไป"

ซิฉางเจิงกล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"แต่ว่ามีดนั้น..."

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"มีดนั้นพอแทงใส่ท้องน้อย เราก็บังคับอวัยวะภายในหดตัวใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องหนีบคมมีดไว้ บวกกับความคิดฆ่าฟันของอี้เอี้ยนเม่ยไม่รุนแรง พอปักมีดใส่ก็ปล่อยมือ ดังนั้นอาการบาดเจ็บของเราไม่หนักหนาดังเช่นเปลือกนอก"

ซิฉางเจิงกล่าวตรงๆ ว่า

"แต่ว่าคมมีดฉาบพิษร้ายแรง..."

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เราแทบเติบโตขึ้นมากับยาพิษ ท่านอาเราฉายามือคืนวสันต์เฉียนเฮ่อลี่ เป็นหนึ่งในสามอาจารย์ของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย เราใช้สัตว์พิษกระตุ้นภูมิต้านทานของร่างกายตั้งแต่เล็ก พิษของเด็กน้อยฟางเยี่ยหวี่นับเป็นอย่างไรได้?"

ซิฉางเจิงคลายใจลง เรียนถามว่า

"อย่างนั้นตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอย้อนถามว่า

"ท่านออกจากเกาะมังกรพิโรธมาเพียงลำพัง ที่แท้คิดทำอะไร?"

ซิฉางเจิงกล่าวเสียงเครียดว่า

"เพื่อเสาะหาคนที่ไร้สัตยธรรม คิดบัญชีรายหนึ่ง"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อออกมา สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ดูท่านคล้ายกับเราเมื่อกาลก่อน ชมชอบการต่อยตี เที่ยวตอแยแส่หาเรื่อง"

ชิฉางเจิงกล่าวคำ "ข้าพเจ้า..." หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ท่านย่อมมีเหตุผลที่ดี ผู้ใดไม่มีเหตุผลที่ดี?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"ก่อนอื่นเราจะสาบสูญจากยุทธจักรช่วงหนึ่ง รอจนฟางเยี่ยหวี่และพวกเข้าใจว่าเราบาดเจ็บบอบช้ำยากทุเลา ค่อยกลับเข้าสู่ยุทธจักรสร้างความตื่นตะลึงแก่ผู้คนที่ต้องการให้เราตกตาย"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"ข้าพเจ้าก็ต้องการเห็นสีหน้าของพวกมัน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยมีวาจารวบรัดสมใจจริงๆ เราไม่เคยคิดมีบุตรชายสักคนหนึ่ง ตอนนี้กลับคิดมีบุตรชายเช่นท่านสักคนหนึ่ง...เฉียนหลอเอย เจ้าใช่ชราภาพจริงๆ แล้วหรือไม่?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นดวงตาทอแววร้อนระอุขึ้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูจากสีหน้าของท่าน แสดงว่าในจดหมายที่พรรคมังกรพิโรธส่งมาทางพิราบสื่อสาร ต้องเอ่ยถึงเรื่องที่เราแจ้งให้ล่างฟานหวินไปช่วยเหลือพวกท่านที่ท่าข้ามหลงตู้ ซึ่งความจริงนั่นนับเป็นอย่างไรได้"

ชิฉางเจิงเลิกคิ้วขึ้น เท้าอีกข้างหนึ่งก็งอเข่าคุกลง กล่าวเสียงกังวานว่า

"เพียงจิตใจอันกว้างขวางนี้ ฉางเจิงก็ยอมรับนับถือจนหมดใจ ท่านพ่อบุญธรรมที่เคารพ โปรดรับการคำนับจากผู้บุตรด้วย"

พลางโขกศีรษะคำนับสามครั้ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอตะลึงลานกับที่ ค่อยยื่นมือประคองชิฉางเจิง

ขึ้น หัวร่อพลางกล่าวว่า

"มีบุตรชายเช่นนี้ ยังปรารถนาสิ่งใดอีก?"

ดังนั้นคนทั้งสองมีความสัมพันธ์เพิ่มพูนลึกซึ้งกว่าเดิม

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ในความคาดคิดของเรา อย่างช้ายามสนธยาคนของฟางเยี่ยหวี่จะสืบเสาะถึงที่นี้ ดังนั้นเราต้องหาสถานที่หลบซ่อนตัวก่อน ส่วนเจ้าไปคิดบัญชีกับผู้คน"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่มีกำลังกล้าแข็ง อาจระดมชาวอธรรมแทบทั้งหมดมา บวกกับริวารเก่าของท่านพ่อบุญธรรมก็เข้าร่วมกับมัน ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ติดตามอยู่ข้างกายท่านได้?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เรามีชื่อเสียงมาสี่สิบปี หยั่งรากฝังลึกอยู่ในยุทธจักร ฟางเยี่ยหวี่ไหนเลยโยกคลอนได้ เรามีคนที่ไว้วางใจได้หลายคน สามารถจัดหาที่ซ่อนตัวแก่เรา"

ชิฉางเจิงขบคิดแล้วกล่าว

"อย่างนั้นให้ข้าพเจ้าส่งท่านพ่อบุญธรรมสักระยะหนึ่ง"

ดวงตาหัตถ์พิษเฉียนหลอทอแววรักเมตตา กล่าวว่า

"จดจำไว้ ระหว่างทางต่อให้มีศัตรูติดตามมา หากไม่ถึงคราจำเป็นเราจะไม่ลงมือ จึงไม่เปิดเผยอาการบาดเจ็บของเรา"

ชิฉางเจิงรับคำ เงี่ยหูฟังแล้วกล่าว

"รถม้ามาแล้ว"

ในหมอกหนาหนัก เรือใหญ่ลำหนึ่งลดเลี้ยวทางโค้งออกมา ยึดครองพื้นที่ว่างหน้าเรือน้อยจนหมดสิ้น

กู่เชี่ยนเหลียนกรีดร้องคำหนึ่ง โถมไปโอบกอดฟงสิงเลี่ย พลิกตัวลงในน้ำ

เสียงโครมเมื่อเรือน้อยถูกเรือใหญ่ชนแหลกสลาย กลายเป็นเศษไม้ชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ก่อนพุ่งตัวลงน้ำ กู่เชี่ยนเหลียนคล้ายได้ยินบนเรือบังเกิดเสียงร้องดังมา

กู่เชี่ยนเหลียนมีวิชาทางน้ำเป็นเลิศ โอบกอดฟงสิงเลี่ยดำลงใต้น้ำ แหวกว่ายระยะทางหนึ่งค่อยโผล่พ้นจากผิวน้ำ

ฟงสิงเลี่ยหลับตาพริ้ม ตลอดทั้งร่างสั่นระริก กู่เชี่ยนเหลียนสวมกอดฟงเลี่ยอย่างไม่คิดชีวิต ร้องว่า

"ตัวมาร ท่านเป็นไรแล้ว? เข้มแข็งไว้"

ตอนแรกที่ลงน้ำยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร แต่ตอนนี้สายน้ำคล้ายยิ่งมายิ่งเย็นเฉียบ

สายน้ำพัดพาคนทั้งสองไปยังตอนล่างของกระแสน้ำ

ไม่ทราบพัดพาไปไกลเท่าใด กระแสน้ำไหลช้าลง แต่รอบบริเวณปกคลุมด้วยหมอกหนา ไม่ทราบว่าฝั่งอยู่ทางทิศใด

ฟงสิงเลี่ยชักกระตุกคราหนึ่ง สิ้นสติสมประดี

กู่เชี่ยนเหลียนร้อนรุ่มจนคิดร่ำไห้ออกมา หากปล่อยให้ฟงสิงเลี่ยแช่อยู่ในน้ำที่เย็นเฉียบ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

พลันแว่วเสียงใบเรือปะทะลมดังมา กู่เชี่ยนเหลียนรีบร้องว่า

"ช่วยด้วย มีคนตกน้ำ"

เรือใหญ่เมื่อครู่ลำนั้นคล้ายมีใบงอกเงยแล่นฝ่าหมอกมาถึงพร้อมกับชะลอความเร็วลง

หลังเสียงตวาดก้อง บนเรือทอดแหสีแดงเข้มปากหนึ่งลงมาคลุมใส่คนทั้งสองอย่างถนัดถนี่

คนผู้นั้นระบายลมจากปาก กระตุกมือวูบร่างแห่ที่ห่อหุ้มร่างคนทั้งสองลอยพ้นจากน้ำ ตกลงบนดาดฟ้าเรือ

กู่เซี่ยนเหลียนช้อนตามอง เห็นเบื้องบนยืนไว้ด้วยหญิงงามวัยกลางคนนางหนึ่ง และชายฉกรรจ์ท่วงท่าเข้มแข็งสี่คน คนที่ทอดแหกลับเป็นสตรีชราผมหงอกขาวนางหนึ่ง คิดไม่ถึงกลับมีพลังการฝึกปรือถึงขั้นนี้

ขณะที่ทั้งสองใกล้ตกลงบนดาดฟ้าเรือ ปรากฏชายฉกรรจ์อายุเกือบสี่สิบปีผู้หนึ่งเคลื่อนกายมา ยื่นปลายเท้าเขี่ยวูบ ช้อนรองแผ่นหลังของฟงสิงเลี่ยไว้ ค่อยวางลงบนดาดฟ้าเรือ

สตรีชรานั้นขยับข้อมือ บังคับร่างแหสีแดงหลุดพ้นจากร่างคนทั้งสอง กลับไปในมือนาง อีกมือหนึ่งปาดวูบ ร่างแหก็กลายเป็นเชือกหยาบมัดหนึ่ง จัดแจงผูกกับข้างเอว

ยามนี้ กู่เซี่ยนเหลียนค่อยทราบว่านี่มิใช่แห่ทอดปลาธรรมดา หากแต่เป็นอาวุธประจำตัวของสตรีชรา ในใจพลันนึกถึงคนผู้หนึ่ง ต้องลอบคร่ำครวญอย่างหวนโหย คราครั้งนี้นับว่าพลัดหลงขึ้นเรือโจรแล้ว

หญิงงามกลางคนเดินเข้ามา กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"แม่นาง ใช่เป็นเรือของพวกเราชนทำร้ายมันหรือไม่?"

พลางกวาดตาไปยังฟงสิงเลี่ยที่สลบไสลไม่ได้สติ

กู่เซี่ยนเหลียนกลอกตาตลบหนึ่ง ก็นึกหาแผนรับมือได้ ปลดถุงบรรจุทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลี่ยลงมา เปลี่ยนเป็นคล้องกับกลางหลังตัวเอง จากนั้นโอบศีรษะของมันขึ้นมา ร้องคร่ำครวญว่า

"พี่ใหญ่ อย่าได้สร้างความตระหนกแก่ข้าพเจ้า หากท่านเป็นไรไป ข้าพเจ้ากับท่านแม่ก็ไม่ขอมีชีวิตสืบไป"

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่จับจ้องมองพวกนางอย่างเย็นชา แสดงว่าไม่แยแสสนใจต่อความเป็นตายของฟงสิงเลี่ย

หญิงงามกลางคนกลับแตกต่าง เห็นกู่เชี่ยนเหลียนมีใบหน้าหมดจดสดใส จึงบังเกิดความรักเวทนา ดุคนอื่นว่า

"พวกเจ้ายืนอยู่ที่นั้นทำอะไร ยังไม่อุ้มพี่ใหญ่ของแม่นางนี้เข้าห้องเรือไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแห้งสะอาดอีก?"

ปรากฏชายฉกรรจ์สองคนเดินเข้ามา คิดแบกยกฟงสิงเลี่ยขึ้น สตรีชรานั้นพลันร้องคำ "ช้าก่อน" ถลันออกมา ก้มกายลงยื่นมือแตะตรวจชีพจรฟงสิงเลี่ย จากนั้นขมวดคิ้วกล่าว

"พี่ใหญ่เจ้าก่อนเรือล่มใช่ไม่สบายอยู่ก่อนหรือไม่?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวด้วยทีท่าน่าเวทนาว่า

"ผอผอ (ท่านยาย) มีวิชาแพทย์สูงส่งจริงๆ เมื่อสามเดือนก่อนพี่ใหญ่เราป่วยเป็นโรคประหลาดจนบัดนี้ยังไม่ทุเลา คราครั้งนี้เดินทางไปหาหลวงจีนที่วัดเถิงหวินเพื่อขอรับการรักษา มิคาดเกิดอุบัติเหตุขึ้น ผอผอท่าน วอนท่านช่วยเหลือมันเถอะ"

นางเรียกผอผออยู่ทุกคำ ไม่เพียงเรียกจนแววตาสตรีชรานั้นอ่อนโยนลง แม้แต่เค้าอันเย็นชาของชายฉกรรจ์ทั้งสี่ก็ผ่อนคลาย

หญิงงามกลางคนบังเกิดความรักเวทนากว่าเดิม เดินเข้ามากล่าวกับกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"ท่านเอาแต่เป็นห่วงพี่ใหญ่ เสื้อผ้าตัวเองก็เปียกปอน รีบตามเรามา เราจะหาเสื้อผ้าให้เจ้าผลัดเปลี่ยน"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบตื่นตระหนก ทราบว่าแทบเผยพิรุธออกมา รีบบังคับตัวเองสั่นสยิวติดต่อกันฟันในปากกระทบกันดังกึกกัก กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าหนาวยิ่ง...ฮูหยิน ท่านดียิ่ง นับเป็นพระโพธิสัตว์กวนอิมมาจุติ"

สตรีชราล้วงยาเม็ดจากอกเสื้อเม็ดหนึ่ง บีบขี้ผึ้งที่ห่อหุ้มอยู่ชั้นนอกออก ป้อนเข้าปากฟงสิงเลี่ย

หญิงงามกลางคนก็กล่าวกับกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"นี่เป็นยาเม็ดยืดชีวิตของตระกูลเตียวเรา ขอเพียงพี่ใหญ่ท่านยังมีลมหายใจอยู่ รับรองไม่ตาย"

พลางสั่งย้ำให้ชายฉกรรจ์สองคนนั้นหามฟงสิงเลี่ยเข้าห้องท้องเรือ

กู่เชี่ยนเหลียนเสศีรษะแสร้งกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"เตียวฮูหยิน ท่านดียิ่ง เราเสี่ยวชิงแม้เป็นบ่าวรับใช้ ก็ไม่อาจตอบแทนท่าน"

พลางหันไปกล่าวกับสตรีชรานั้นว่า

"ท่านแม่มักบอกว่าคนดีจะอยู่รวมกัน ฮูหยินดีถึงเพียงนี้ ผอผอก็ดีถึงเพียงนี้"

สตรีชรานั้นความจริงมิใช่คนดีอันใด แต่เห็นกู่เชี่ยนเหลียนมิเพียงไม่ตำหนิพวกนางชนเรือน้อยของมันสองพี่น้อง ทั้งพูดจาประจบเอาใจ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ดี แต่นางเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง เห็นกู่เชี่ยนเหลียนกับฟงสิงเลี่ยมีเค้าหน้าไม่ธรรมดา ไม่ถึงกับไม่ระแวงสงสัย เพียงรับคำดัง 'อืมม์'

ยามนั้นที่ห้องท้องเรือช่วงหลังบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

"ฮูหยิน ที่เบื้องนอกเกิดเรื่องอันใด?"

กู่เชี่ยนเหลียนพอฟังใจหายวาบ คิดไม่ถึงแม้แต่มารร้ายนี้ก็มาแล้ว

เตียวฮูหยินตอบว่า

"เรือของพวกเราชนเรือน้อยของพี่น้องคู่หนึ่งจมลง คนได้รับการช่วยเหลือขึ้นมาแล้ว ปี้ฉิงเป็นอย่างไรบ้าง?"

กู่เชี่ยนเหลียนถึงกับขวัญหนีดีฝ่อ ยิ่งแน่ใจว่าตนเองคาดเดาไม่ผิด บุรุษนั้นเป็นหนึ่งในสามรังมาร...เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเตียวเซี่ยง และเป็นบิดาของคุณชายกระบี่เตียวปี้ฉิง คราครั้งนี้เรียกว่าคู่อริทาง

คับแคบจริงๆ

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตส่งเสียงจากห้องท้องเรือช่วงหลังว่า

"เราเพิ่งถ่ายทอดพลังรักษาบาดเจ็บให้แก่มัน ตอนนี้ปี้ฉิงหลับไปแล้ว เฮอะ หากเราหาตัวคนที่ทำร้ายมันพบ ต้องจัดการกับมันจนคิดใคร่ตายก็ไม่ได้ คิดมีชีวิตก็ไม่สมปรารถนา"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบอธิษฐานในใจ ทางที่ดีคุณชายกระบี่ภูตเตียวปี้ฉิงหลับนิทราไม่ตื่น ไม่เช่นนั้นนางกับฟงสิงเลี่ยคงต้องฝังชีวิตอยู่กลางแม่น้ำแยงซีเกียงแล้ว

ในถ้ำมหาสมบัติเขตภูเขาจำลองบริเวณสวนหลังของเฉินลิ่งฟางโหยวโหยวพลิกดูม้วนบันทึกที่ราชทูตโคกุเรียวทิ้งไว้ ยามนี้ที่คลี่กางอยู่เบื้องหน้าเป็นภาพแผนที่ของโคกุเรียว ที่ปักทออย่างประณีตใบหนึ่ง

หานป๋อที่ด้านข้างผุดลุกผุดนั่ง ส่วนโจรท่องโดดเดี่ยวไม่ทราบไปที่ใดแล้ว

ตอนแรกหานป๋อยังพลิกดูเป็นเพื่อนโหยวโหยว แต่ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็เบื่อหน่ายขึ้นมา

หานป๋อชมชอบกระโดดโลดเต้น หากให้มันอุดอู้อยู่ที่นี้ สร้างความทรมานยิ่ง ในที่สุดอดกล่าวมิได้ว่า

"ข้าพเจ้าคิดออกไปสูดอากาศ"

โหยวโหยวเบือนสายตาจากม้วนภาพแผนที่มาที่มัน กล่าวว่า

"แต่พี่ใหญ่ฟั่นสั่งพวกเรารั้งอยู่ที่นี้รอมัน"

หานป๋อครุ่นคิด ปีศาจเฒ่ารู้จักออกไปเดินเล่น กลับทิ้งให้มันอุดอู้อยู่ที่นี้ นับเป็นเหตุผลกลใด มิสู้แวะไปยังตึกตระกูลหาน ดูว่าคุณหนูสามเป็นอย่างไรบ้าง นึกถึงตอนนี้ยิ่งไม่อาจห้ามใจได้ โบกมือกล่าวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าออกไปสักรอบก็กลับมา แต่ท่านไม่ต้องออกไป ที่นี้ปลอดภัยยิ่ง เมื่อขากลับข้าพเจ้าจะนำของกินมาให้กับท่าน"

กล่าวจบไม่สนใจปฏิกิริยาของโหยวโหยว เคลื่อนย้ายก้อนหินที่ปิดปากโพรงออก มุดปราดออกไป

โหยวโหยวร้องไล่หลังว่า

"คุณชายรีบกลับมาแต่เนิ่นๆ"

หานป๋อรับคำคราหนึ่ง ขโมยขึ้นจากหลุมใต้ดิน มาถึงพื้นที่ว่างในภูเขาจำลอง เคลื่อนย้ายก้อนหินกลับคืนสู่สภาพเดิม มุดไปยังทางลับที่ทอดออกนอกภูเขาจำลอง

มุดถึงกลางทาง ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดคล้ายมีคนแอบดูอยู่ด้านข้าง ถึงกับใจสั่นสะท้าน รีบหยุดร่างลง

รอบบริเวณเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง

หานป๋อรับทราบความร้ายกาจของโฉมตรูผมขาวมา คล้ายนกหวาดเกาทัณฑ์ หมอบนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แน่ใจว่าเบื้องบนไม่มีสุ้มเสียงผู้คน ค่อยหัวร่อเยาะตัวเองหวาดระแวงไป ลองนึกดูสถานที่อันมิดชิดเช่นนี้ ศัตรูหาพบได้อย่างไร

มาตรว่าครุ่นคิดเช่นนั้น แต่ยังเพิ่มความตื่นตัว เร้นกายถึงปากทางออก เคลื่อนย้ายหินใหญ่ที่ปิดปากทางออกอย่างแผ่วเบา ยื่นมือออกไปก่อน ค่อยโผล่ร่างออกไป

ใต้แสงสีสนธยา สวนไม้ดอกเงียบสงบ บนพื้นหญ้ามีนกน้อยอยู่หลายตัว พอเห็นมันโผล่หน้าออกมา พากันกระพือปีกโผบินขึ้น

หานป๋อเห็นเช่นนั้นคลายใจลง หากมีศัตรูซุ่มอยู่ นกน้อยไหนเลยบินมาเกาะอยู่? ดังนั้นพุ่งขวับออกไป

ทันใด ลางสังหรณ์ปรากฏซ้ำ

หานป๋อขณะจะบังเกิดปฏิกิริยารับมือ ที่ข้างเอวไม่ทราบถูกของใดทิ่มใส่ ครึ่งซีกร่างชาด้านไป

หานป๋อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พอเหลียวหน้ามองเห็นสายรัดเส้นหนึ่งเลียบผนังภูเขาจำลอง ยื่นเหยียดมาทิ่มใส่จุดเส้นที่ชายโครงมัน มิน่าเล่าตนเองจึงไม่พบเห็น

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด สายรัดหลายสีม้วนปราดมาดุจงูอันปราดเปรียว ม้วนพันรัดเท้าของมันอย่างแน่นหนา

รู้สึกมีพลังลมปราณแล่นผ่านสายรัดเข้าสู่เส้นชีพจรของมัน กระชากร่างมันปักหัวลง

เงาคนถลันวูบหนึ่ง โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ถลันออกจากหลังหินภูเขา ยื่นมือช้อนรับไว้ โอบอุ้มหานป๋อขึ้นมา หอมแก้มมันฟอดหนึ่งก่อนกล่าวเบาๆ ว่า

"ดวงใจของเราสบายดี ตอนนี้เหนียงจื่อ (คำเรียกตัวเองของภรรยา) จะรับท่านกลับบ้านแล้ว"

หานป๋อโกรธแค้นจนหลับตาลง ลอบด่าตัวเองชะล่าใจ ทั้งที่สังหรณ์ใจอยู่ก่อน ยังไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรม

ฮัวเจี๋ยหวี่หัวร่อเบาๆ ลอยตัวขึ้นจากพื้น

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ คิดไม่ถึงการประลองกับฟางเยี่ยหวี่จะปิดฉากลงในลักษณะนี้

เมื่อหวินชิงกลับถึงตึกตระกูลหาน ก็เป็นเวลาสนธยา นางความจริงสมควรกลับมาก่อน แต่เพื่อหลบเลี่ยงคนของฟางเยี่ยหวี่ จงใจอ้อมเป็นวงกว้าง จนบัดนี้ค่อยมาถึงตึกตระกูลหาน

การพัวพันกับโจรท่องโลกเดี่ยว ใช่ยุติลงแล้วหรือไม่?

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางบังเกิดความรู้สึกอันเวิ้งว้าง คล้าย

สูญเสียสิ่งใดไป

เพิ่งผ่านเข้าประตูใหญ่ หยางสี่ที่ได้เลื่อนตำแหน่งจากพ่อบ้านเป็นพ่อบ้านใหญ่รีบเข้ามารับหน้า รายงานว่านายผู้เฒ่าและพวกดื่มน้ำชาอยู่กับหลวงจีนกระบี่ที่ห้องโถงกลาง

หวินชิงไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อคนผู้นี้เท่าใด เพียงรับทราบคำหนึ่งเดินไปยังห้องโถงกลาง

หยางสี่ติดตามอยู่ด้านข้าง ยังแจ้งให้ทราบว่าหม่าจิ้นเซิงออกจากบ้านตั้งแต่เช้า จนบัดนี้ยังไม่กลับมา

พอเข้าสู่ห้องโถง เห็นประมุขตึกหานเทียนเต๋อ นายน้อยคนโตหานซีเหวิน คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อ และหานฮูหยินซึ่งปรกติชมชอบสวดมนต์อยู่ในห้องพระ นั่งสนทนาเป็นเพื่อนกับหลวงจีนกระบี่ปู้เส่อไต้ซือ แต่นักพรตเสี่ยวปั้น ซาเซียนหลี่และพวกที่แยกทางกับหลวงจีนกระบี่หาได้ร่วมทางมาไม่

หานเทียนเต๋อพอเห็นหวินชิงกลับมา รีบผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ท่านหวินชิงกลับมาก็ประเสริฐ จิ้นเซิง..."

หวินชิงผงกศีรษะบอกว่านางทราบแล้ว พลางล้วงเอกสารที่ได้รับจากโจรท่องโดดเดี่ยว ยื่นส่งต่อหลวงจีนกระบี่ กล่าวว่า

"หวินชิงโชคดีที่ทำตามคำสั่งลุล่วง"

หลวงจีนกระบี่นิ่งงันวูบหนึ่ง จับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง ค่อยรับมอบเอกสารมาวางลงบนโต๊ะเตี้ยข้างกาย โดยไม่ได้เปิดออกดู

หวินชิงอาศัยการหมุนตัว เดินไปนั่งบนเก้าอี้ว่างข้างกายหลวงจีนกระบี่ กลบเกลื่อนสีหน้าอันกระอักกระอ่วน ในใจลอบด่าทอโจรท่องโดดเดี่ยว ที่เป็นต้นเหตุให้นางต้องอับอายต่อผู้อื่นเช่นนี้

คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อกล่าวคำขอตัว ล่าถอยออกจากห้องโถง

หวินชิงพอนั่งเรียบร้อย จึงกล่าว

"จิ้นเซิงช่างไม่รู้จักหนักเบา ทั้งที่ทราบว่าพระคุณเจ้าจะรุดมาทุกเมื่อ ยังออกจากตึกไป"

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"มันออกไปไม่เป็นไร ประการสำคัญต้องกลับมาก่อนยามเฉิน (ประมาณแปดนาฬิกา) วันพรุ่งนี้"

หวินชิงทวนคำ "ยามเฉินวันพรุ่งนี้?" หลวงจีนกระบี่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เซียะฟงแห่งฉางไป่ส่งเทียบมาอย่างเป็นทางการว่าจะมาเยี่ยมคำนับพร้อมกับเชิญคนของสหพันธ์แปดสำนักที่รั้งอยู่ที่นี้ ให้มาตัดสินเรื่องราวในเช้าวันพรุ่งนี้"

หานฮูหยินที่เมตตากรุณารีบกล่าวว่า

"จิ้นเซิงเป็นเด็กดี พระคุณเจ้าต้องปกป้องมัน"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ผิดถูกชั่วดีย่อมมีคำตัดสินอย่างยุติธรรม หากหลานศิษย์จิ้นเซิงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ อาตมาย่อมแก้ต่างให้กับมัน"

หวินชิงรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ นางความจริงเข้าใจว่าหลวงจีนไร้คำนึงแห่งเส้าหลินรักเอ็นดูหม่าจิ้นเซิง ซึ่งเป็นศิษย์คนสุดท้ายที่สุด คราครั้งนี้ส่งหลวงจีนกระบี่มา คงคิดคลี่คลายเรื่องนี้แต่โดยดี แต่หลวงจีนกระบี่กล่าวเช่นนี้ แสดงว่าเรื่องราวไม่ธรรมดา หรือว่าการมาของหลวงจีนกระบี่ มิใช่การตัดสินใจของหลวงจีนไร้คำนึง? หาไม่สำนักเส้าหลินตกลงเสียสละหม่าจิ้นเซิง เพื่อแลกกับความสามัคคีของสหพันธ์แปดสำนัก?

หานซีเหวินกล่าวว่า

"น่าเสียดายท่านลุงใหญ่หายสาบสูญไป ไม่เช่นนั้นจะได้ร่วมหารือกัน?"

หลวงจีนกระบี่หน้าเคร่งขรึมลง กล่าวช้าๆ ว่า

"หลายวันนี้พวกเราระดมกำลังของแปดสำนัก ถึงกับขอแรงของทางการ สืบหาร่องรอยของท่านหานชิงฟง แต่ไม่พบเห็นอันใด หากการหายสาบสูญของท่านหาน มีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่เซียะชิงเหลียนถูกฆ่า เรื่องราวจะเพิ่มความซับซ้อนกว่าเดิม"

หานเทียนเต๋อเพิ่มความวิตกกังวล ได้แต่ทอดถอนใจยาว ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

หวินชิงกล่าวถามว่า

"พระคุณเจ้าพบกับหนิงจื่อแล้วหรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"อาตมาพบปะสนทนากับนายน้อยทั้งสอง และคุณหนูทั้งสามแล้ว แต่จนบัดนี้อาตมายังไม่เข้าใจเงื่อนงำสำคัญข้อหนึ่ง นั่นคือเซียะชิงเหลียนไฉนไปที่คลังศัสตรา และคลังศัสตรามีของสูญหายหรือไม่?"

หานซีเหวินขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เรื่องของคลังศัสตรา อยู่ในความดูแลของบ่าวรับใช้หานป๋อ มีแต่มันจึงทราบว่าในคลังศัสตรามีสิ่งของใด น่าเสียดาย...น่าเสียดาย มันตายแล้ว"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"นี่เป็นชนวนที่น่าสงสัยที่สุด ตอนนี้ทุกผู้คนกล่าวหาพวกเราฆ่าคนปิดปาก กระทั่งซากศพยังทำลายทิ้ง จะให้พวกเรามีคำว่ากล่าวกับสำนักฉางไป่อย่างไร?"

หานเทียนเต๋อกล่าวว่า

"แต่มือปราบเหอบอกกล่าวอย่างชัดแจ้งแล้วว่าไม่ได้..."

หลวงจีนกระบี่ตัดบทว่า

"เหอฉีหยางเป็นศิษย์เส้าหลินเรา ผู้ใดเชื่อว่ามันไม่รู้เห็น

เป็นใจกับพวกเรา?"

จากนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"แต่ปัญหาสำคัญไม่ได้อยู่ที่นี้ หากแต่อยู่ที่ผู้ใดเชื่อว่าเด็กหนุ่มที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ กลับฆ่าศิษย์อันโดดเด่นของสำนักฉางไป่ได้?"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป ภายในห้องโถงปกคลุมด้วยบรรยากาศอันอึดอัด

ยามนั้นคุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อกลับเข้าห้องโถง ส่งมอบใบรับปึกหนึ่งต่อหลวงจีนกระบี่ กล่าวว่า

"นี่เป็นใบรับที่หานป๋อยามมีชีวิตสั่งซื้อแคร่อาวุธของเบ็ดเตล็ด ทุกใบมีลายเซ็นของมัน สามารถเปรียบเทียบหนังสือรับสารภาพของมัน"

หลวงจีนกระบี่มองดูหานฮุ่ยจื่อด้วยความประหลาดใจ คิดไม่ถึงหญิงสาวที่สุภาพเรียบร้อยเช่นนาง จะละเอียดรอบคอบถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำใบรับปึกนี้แสดงว่าจัดเตรียมอยู่ก่อน ดังนั้นพลิกดูโดยละเอียด

หานฮุ่ยจื่อหันกายไปประคองหานฮูหยินขึ้น ชักชวนมารดาไปเยี่ยมหานหนิงจื่อซึ่งยังนอนป่วยอยู่ในห้อง

หลวงจีนกระบี่วางใบรับลง หยิบหนังสือรับสารภาพซึ่งหวินชิงทวงถามจากโจรท่องโดดเดี่ยวมาชมดู สีหน้าพลันปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้น

หวินชิงและหานเทียนเต๋อสองพ่อลูกมองดูหลวงจีนกระบี่ด้วยความประหลาดใจ ไม่ทราบเป็นเรื่องใดสร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่บรรพชิตรูปนี้?

หลวงจีนกระบี่เงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"นี่นับว่าเหนือความคาดหมายอาตมา คำลงนามในหนังสือรับสารภาพไม่แปลกปลอม เป็นบุคคลเดียวกับที่เซ็นชื่อในใบรับทุกใบ"

หานเทียนเต๋อสองพ่อลูกไม่ทราบมีอันใดน่าตื่นเต้นสงสัย ยังคงเป็นหวินชิงมีสติปัญญาเหนือกว่า จึงถามว่า

"คำลงนามในหนังสือรับสารภาพมีปัญหาอันใด?"

หลวงจีนกระบี่หลับตาลง ชั่วครู่ค่อยลืมขึ้นใหม่ กล่าวว่า

"คำลงนามเช่นเดียวกับร่ายรำกระบี่ เพียงดูจากลายเส้นจะทราบว่า คนลงนามมีความเชื่อมั่นหรือไม่ กอปรด้วยความรู้สึกอย่างไร หานป๋อลงนามด้วยลายเส้นที่ต่อเนื่อง แสดงว่าลงนามอย่างยินยอมพร้อมใจ หากบังคับขืนใจ ไม่อาจบังคับให้เกิดลายเส้นเช่นนี้"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล หลวงจีนกระบี่เมื่อดูออก เซียะฟงแห่งฉางไป่สมควรดูออกด้วย หากหานป๋อเป็นคนฆ่าเซียะชิงเหลียนจริงๆ คดีรายนี้สมควรปิดคดีแล้ว

แต่ต่อให้หลวงจีนกระบี่มีปัญญาสูงเทียมฟ้า ก็คาดคิดไม่ถึงว่าหานป๋อลงนามในหนังสือรับสารภาพในสภาพแวดล้อมอย่างไร

สนทนาถึงตอนนี้ หยางสี่พลันรีบรุดเข้ามา รายงานว่า

"คุณชายหม่ากลับมาแล้ว"

หลวงจีนกระบี่ระบายลมจากปากยาวๆ ยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"อาตมาขอสนทนากับมันตัวต่อตัว"

ในห้องท้องเรือชั้นล่างที่ตกแต่งอย่างเลิศหรู กู่เชี่ยนเหลียนเปลี่ยนเสื้อผ้าที่แห้งสะอาด เช็ดผมจนแห้งสนิท กอดถุงหนังซึ่งบรรจุทวนสีแดงหนึ่งวาสามเชียะของฟงสิงเลี่ย นั่งสำรวมอยู่เบื้องหน้าเตียวฮูหยินกับสตรีชรานี้

เตียวฮูหยินยิ่งพิศดูยิ่งนึกรักหญิงสาวนางนี้ ถามว่า

"ที่บ้านของแม่นางเสี่ยวชิง นอกจากมารดาแล้วยังมีผู้ใด?"

กู่เชี่ยนเหลียนก้มศีรษะ กล่าวว่า

"มีแต่ท่านแม่คนเดียว ท่านพ่อความจริงเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ในนครหลวง เนื่องจากล่วงเกินคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ มิเพียงถูกถอดจากตำแหน่ง ยังถูกเนรเทศมายังทุ่งร้างแห่งนี้ ข้าพเจ้าพออายุเจ็ดขวบท่านผู้เฒ่าก็ตายด้วยความคับแค้น ทั้งครอบครัวล้วนพึ่งพาพี่ใหญ่ล่าสัตว์หาเลี้ยงชีพ"

นางบังเกิดปฏิภาณวูบ แก้ถุงหนังออก ล้วงทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะซึ่งถอดแยกเป็นสามส่วนออกมา กล่าวว่า

"นี่เป็นของสิ่งเดียวที่ท่านพ่อตกทอดทิ้งไว้ พี่ใหญ่ใช้เป็นเครื่องมือล่าสัตว์"

พลันได้ยินเสียงอุทานดัง 'เอ๊ะ' สุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูห้องท้องเรือว่า

"นี่มิใช่ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของลี่เย่อไห่หรอกหรือ?"

กู่เชี่ยนเหลียนเงยหน้าขึ้น เห็นบุรุษร่างสันทัดไว้เครายาว อายุประมาณห้าสิบปี แต่งกายเช่นบัณฑิตนักศึกษาผู้หนึ่ง เพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าจ้องจับที่ปลายทวนสีแดงเลือดเขม็งนิ่ง

คนผู้นี้ย่อมเป็นเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเดียวเซี่ยงแล้ว

กู่เชี่ยนเหลียนลอบคร่ำครวญในใจ คนผู้นี้เข้าใกล้ถึงเพียงนี้นางไฉนไม่รู้สึกตัว แต่ว่านางไม่มีเวลาขบคิดมากความ ตอบคำถามของอีกฝ่ายว่า

"ข้าพเจ้าก็ได้ยินชื่อลี่อะไรนั่นมา ท่านพ่อบอกว่าย้อมปลายทวนเป็นสีแดง เพื่อเลียนแบบมัน"

เตียวฮูหยินกล่าวกับสามีว่า

"ท่านพี่ ขอแนะนำให้รู้จักกับแม่นางนี้ นางมีชาติกำเนิดน่าเวทนานัก"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตแค่นเสียงหนักๆ เพ่งตาจ้องจับที่กู่เชี่ยน

เหลียน กล่าวว่า

"แม่นางมีท่วงท่าประเปรียว ใช่ฝึกวิทยายุทธ์มาหรือไม่?"

กู่เชี่ยนเหลียนกัดฟัน ตอบว่า

"ข้าพเจ้าฝึกจากพี่ใหญ่ จะได้ช่วยเขาล่าสัตว์"

สตรีชรานั้นกล่าวเสริมว่า

"ไพ่จู่ (เจ้าสำนัก) เราหนันผอตรวจดูพี่ใหญ่ของนางแล้ว ภายในร่างไม่มีพลังลมปราณ ชีพจรเต้นสับสน แสดงว่าไม่เคยฝึกวิทยายุทธ์มา"

กู่เชี่ยนเหลียนทั้งยินดีทั้งแตกตื่น ที่ยินดีคือสามารถตบตาเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตชั่วคราว ที่แตกตื่นคืออาการบาดเจ็บบอบช้ำของฟงสิงเลี่ยยังหนักหนากว่าที่คาดคิดไว้

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตส่งเสียงดัง 'อืมม์' ไม่เหลือบแลทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของแท้อีก กล่าวว่า

"ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะไม่เคยห่างจากมือลี่เย่อไห่ ต่อให้เจ้าบอกว่านี่เป็นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ เราก็ไม่ยอมเชื่อ"

กู่เชี่ยนเหลียนค่อยคลายใจลง ทราบว่าเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตยังไม่ทราบข่าวที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ต่อสู้จนตัวตาย

เตียวฮูหยินกล่าวตำหนิว่า

"เมื่อครู่พวกเราชนเรือของผู้อื่นจมลง ท่านไม่สามารถกล่าววาจาอ่อนโยนกว่านี้หรือ?"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตแสดงว่ารักถนอมภรรยายิ่ง ยามนั้นยิ้มประจบ กล่าวว่า

"คราครั้งนี้พวกเรายกกำลังขึ้นเหนือมา ย่อมต้องระมัดระวังให้มากไว้"

กู่เชี่ยนเหลียนสงบปากคำอยู่ด้านข้าง รอถึงยามนี้จึงกล่าว

"พระคุณของฮูหยินกับผอผอ เสี่ยวชิงต้องไม่ลืมเลือน แต่ข้าพเจ้ากับพี่ใหญ่ออกมาเป็นเวลานาน สมควรกลับไปแล้ว ไม่เช่นนั้นไม่มีผู้ใดดูแลท่านแม่"

เดียวฮูหยินชมว่าเป็นบุตรีที่กตัญญูนัก พลางกล่าวกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตว่า

"ท่านยังไม่ไปดูพี่ใหญ่ของเสี่ยวชิง อาจมีวิธีรักษาโรคของมัน"

จากนั้นกล่าวกับกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"ถึงอย่างไรเจ้าคิดนำพี่ใหญ่ไปรักษาโรค มิสู้พักอยู่บนเรือสักหลายวัน เรือของพวกเราจะเทียบฝั่งที่เมืองจิ่วเจียง รับรองไม่พาพวกเจ้าไปไกล"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบด่าในใจ แต่ไม่กล้าปฏิเสธคำเชิญชวนที่ชอบด้วยเหตุผลนี้ ได้แต่กล่าวขอบคุณ

ผ้าเช็ดตัวร้อนกรุ่นโปะลงบนใบหน้า หานป๋อค่อยฟื้นคืนสติมา

มันไม่รีบลืมตาขึ้น และไม่มีความเคลื่อนไหวใด แม้แต่การเต้นของหัวใจก็คงสภาพเดิม หากมันคิดพลิกสถานะที่ถูกกระทำให้เป็นฝ่ายกระทำ ก็ไม่อาจให้ฝ่ายตรงข้ามทราบว่ามันฟื้นคืนสติมาโดยเร็ว

ในห้วงความเป็นความตาย พันธุมารภายในกายถูกเร่งเร้าขึ้นถึงขีดสุด ช่วยให้มันมีความสามารถในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น

จำได้ว่าก่อนที่จะสิ้นสติไป พบว่าฮัวเจี๋ยหวี่ใช้เข็มยาวแทงใส่จุดอี้เจิ่นที่ท้ายทอย จากนั้นก็สิ้นสติสมประดี นี่แสดงว่าเป็นวิชาประจำตัวของฮัวเจี๋ยหวี่ แม้แต่มันซึ่งรองรับพันธุมารไว้ยังไม่อาจทนทานรับได้

โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่เช็ดตัวให้กับมัน กระซิบเรียกหา "หานป๋อ หานป๋อ" สุ้มเสียงเย้ายวนใจ ให้ความรู้สึกที่ปลอดโปร่งสบายจนถึงกับยอมตาย

หานป๋อแทบขานรับนาง ดีที่หักห้ามความรู้สึกนี้เอาไว้

ฮัวเจี๋ยหวี่โปะผ้าเช็ดตัวอยู่บนใบหน้าหานป๋อ ผุดลุกขึ้นเดินห่างไป ชายเสื้อที่ปะทะลมของนางกระทบถูกร่างหานป๋อ หานป๋อถึงกับแทบร่ำร้องออกมา ค่อยพบว่าตัวเองอยู่ในสภาพเปลือยเปล่าล่อนจ้อน

หานป๋อลอบกำซับตัวเองเยือกเย็นไว้ เงี่ยหูสดับฟังความเคลื่อนไหวรอบข้าง

โสตประสาทของมันขยายวงกว้างออกไป ชั่วครู่ค่อยทำความเข้าใจว่าตัวเองอยู่สถานที่ใด

ภายในห้องนอกจากฮัวเจี๋ยหวี่แล้ว ไม่มีบุคคลที่สามอีก

ห้องหลังนี้ไม่ได้อยู่ที่เปลี่ยวอันใด หากแต่อยู่ติดถนนใหญ่ ทั้งนี้เพราะนอกห้องแว่วเสียงรถราดังมา คำนวณจากทิศทางของเสียง ตนเองสมควรอยู่ชั้นบนของหอน้อยหลังหนึ่ง

โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่นำตัวมันมาทำอะไร? เหตุใดไม่ส่งมอบตัวมันต่อฟางเยี่ยหวี่โดยตรง?

หานป๋อใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว

จำได้ว่าขณะจะถูกผมขาวหลิวเหยาจีฆ่าตาย ฮัวเจี๋ยหวี่โบกสายรัดหลากสีคลี่คลายสถานการณ์ให้กับมันอย่างทันการณ์

นึกถึงตอนนี้บังเกิดปฏิภาณวูบ หรือว่านางมารยั่วสวาทนางนี้พึงตาต้องใจมัน คิด "แอบซ่องเสพ" สักครา?

มันยังแค้นใจตัวเอง ค่ำคืนก่อนตัวเองหลบเข้ากระโจมรื่นรมย์ของเจ้าสำนักรื่นรมย์ ฮัวเจี๋ยหวี่ยังสามารถติดตามมา มันสมควรได้คิดว่านางลอบลงมืออันใดต่อมันจึงถูกต้อง

ที่แท้มีวิธีใดเอาตัวรอดได้?

ใช่แล้ว จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของนางมารนี้คือรักชอบมัน นี่เป็นจุดที่สามารถใช้เป็นประโยชน์ได้

หากเปลี่ยนเป็นชาวธัมมะอื่น ต้องละอายต่อการดำเนินวิธีนี้ หรือคำนึงถึงศีลธรรมจรรยา แต่หานป๋อรองรับพันธุมารของเช่อจุนซิ่นไว้ เห็นว่าในสถานการณ์เช่นนี้ ไม่ว่าใช้วิธีการใดล้วนถูกต้อง

ฮัวเจี๋ยหวี่เดินกลับมาอีก หยิบผ้าเช็ดตัวบนใบหน้ามันไปเปลี่ยนใหม่อีกผืนหนึ่ง เช็ดถูกตัวมันอีกเที่ยวหนึ่ง

หานป๋อรู้สึกสุขสบายไปทั่วร่าง แทบส่งเสียงครางออกมา

ในใจมันบังเกิดความสงสัยขึ้น เหตุใดผิวกายของมันบังเกิดความรู้สึกไวกว่าปรกตินับร้อยเท่า ฮัวเจี๋ยหวี่พอเช็ดถูผ่าน สร้างความสุขสบายแก่มันแทบตาย คิดจมอยู่ในรังอันอบอุ่นนี้ตลอดไป

แว่วเสียงน้ำเดือดพล่านบนเตาดังจากมุมหนึ่งของห้อง

ฮัวเจี๋ยหวี่จูบริมฝีปากอันชุ่มชื้นลงบนหน้าอกอันผึ่งผายของมัน ค่อยลุกขึ้นเดินไป

หานป๋อบังเกิดความพลุ่งพล่าน คิดลืมตามองดูเงาหลังอันอ่อนช้อยของฮัวเจี๋ยหวี่

สวรรค์ ไฉนเป็นเช่นนี้ นางมารนี้ใช้ฝีมืออันใดต่อมัน?

ได้ยินเสียงเทน้ำลงในอ่างล้างหน้าดังมากระทบโสต

จิตใจหานป๋อสงบนิ่งอย่างประหลาด สุ้มเสียงที่ปรกติละเลยผ่านไปกลายเป็นแจ่มชัดขึ้นมา เพียง "ฟ้าดิน" ที่ได้ยินจากโสตประสาทก็สร้างความพึงพอใจแก่มัน

หานป๋อฉุกใจคิด ฉวยโอกาสที่ฮัวเจี๋ยหวี่มุ่งความสนใจไปยังวัตถุเรื่องราวอื่น ทดลองโคจรพลังดู

มิคาดพลังลมปราณไม่อาจรวมรั้งขึ้นแม้แต่น้อย

หานป๋อลอบทอดถอนใจ เกรงว่าวันใดที่ไม่ถอนเข็มเล่มนั้นออกจากจุดอี้เจี่ย วันนั้นคงไม่อาจฟื้นฟูสู่สภาพเดิม

ฮัวเจี๋ยหวี่กลับมาที่ข้างเตียง นั่งลงที่ขอบเตียง เปลี่ยนผ้าเช็ดหน้า

ฮัวเจี๋ยหวี่หัวร่อคิก กล่าวว่า

"ผู้ใดให้รูปร่างหน้าตาของท่านน่าดูกว่าบุรุษอื่น มีผู้คนมากมายยามสวมใส่เสื้อผ้ายังไม่เลว พอถอดเสื้อผ้าออกมากลับทุเรศสุดทนดู"

หานป๋อยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง แสร้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เหนียงจื่อกล่าวเช่นนี้ มิใช่บอกต่อข้าพเจ้าว่าท่านเคยคลุกคลีกับบุรุษมากหลาย ไม่กลัวข้าพเจ้าขุ่นเคืองใจ พานไม่สนใจท่านหรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่คิดไม่ถึงหานป๋อที่ฟื้นตื่นมามิเพียงไม่มีโทสะ หรือรีบร้อนเอาตัวรอด กลับมีกะใจหยอกเย้านาง ดังนั้นคลายการระแวดระวังหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"นับแต่นี้เรามีแต่ท่านคนเดียว ดีหรือไม่?"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"นี่ค่อยดีขึ้นบ้าง มา เรียก 'สามีอันประเสริฐ' สักคำ"

หมากพิสดารตานี้สะดุดจนนักรักอันช่ำชองเช่นฮัวเจี๋ยหวี่งงงันวูบหนึ่ง ก้มศีรษะเรียกอย่างง่ายว่า

"สามีอันประเสริฐ"

หานป๋อแม้ยึดถือนางเป็นศัตรูอันน่ากลัว ยังรับฟังจนคันที่หัวใจยื่นหน้าไปหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง ฉวยโอกาสลงจากเตียงลุกขึ้นยืน

ฮัวเจี๋ยหวี่นั่งที่ขอบเตียง หาได้ขัดขวางมันไม่

หานป๋อเคลื่อนกายถึงริมหน้าต่าง มองลอดม่านมู่ลี่ออกไป การมองครั้งนี้สร้างความตื่นตระหนกจนแทบร้องออกมา

ที่แท้ฝั่งตรงข้ามเป็นตึกใหญ่ตระกูลหาน มันทราบในบัดดลว่าหอน้อยที่ตัวเองอาศัยอยู่นี้ปลูกสร้างเมื่อสิบปีก่อน ทุกครั้งที่มันออกจากประตูใหญ่ของตึกตระกูลหาน ต้องแหงนมองหอเก๋งหลังนี้ด้วยความเคยชินแวบหนึ่ง

ฟังว่าหอน้อยนี้เป็นเรือนพักร้อนของขุนนางที่มีหน้ามีตาใน

นครหลวง คิดไม่ถึงกลับเป็นรังลับของฟางเยี่ยหวี่ ปลูกสร้างเพื่อจับตาดูความเคลื่อนไหวของตึกตระกูลหาน ไม่ทราบตึกตระกูลหานมีคุณค่าใดให้จับตาดู?

มันตรวจสอบสภาพในร่างกาย มาตรว่าไม่อาจเกร็งกำลังขึ้น แต่สามารถเคลื่อนไหวมือเท้าเช่นคนปรกติทั่วไป ต้องลอบชมเชยฝีมืออันแยบยลของฮัวเจี๋ยหวี่

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฮัวเจี๋ยหวี่ลุกขึ้นยืน หานป๋อชิงกล่าวว่า

"เหนียงจื่อ (คำเรียกภรรยา) ข้าพเจ้าคอแห้งแล้ว"

มันย่อมไม่คอแห้ง หากแต่กลัวมือของฮัวเจี๋ยหวี่

ฮัวเจี๋ยหวี่บอกว่าจะชงชาให้มันดับกระหาย จากนั้นผลักประตูห้องออกไป

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง นางทิ้งให้มันอยู่ที่นี้ ไม่กลัวมันร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ สร้างความตื่นตัวแก่ยอดฝีมือสหพันธ์แปดสำนักที่อยู่ในตึกตระกูลหานหรือ?

แต่หากนางคิดฆ่ามัน นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ ไม่ว่าผู้ใดก็ขัดขวางไม่ทันท่วงที

หากมันร้องตะโกนขอความช่วยเหลือจริงๆ ฮัวเจี๋ยหวี่จะทำอย่างไร? ใช่ฆ่ามันในบัดดลหรือไม่? หากเป็นเช่นนี้ นางไฉนให้โอกาสแก่มัน?

พริบตานั้นหานป๋อเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของฮัวเจี๋ยหวี่ ทราบว่านางตกอยู่ในห้วงความขัดแย้งที่ไม่อาจคลี่คลายได้

นางทั้งรักมันอย่างคลั่งไคล้ แต่ก็ไม่คิดทรยศต่อฟางเยี่ยหวี่ หากให้นางฆ่าหานป๋อ นางไม่อาจหักใจได้ แต่เมื่อหานป๋อบีบบังคับให้นางจำต้องลงมือ นางก็จะฆ่าหานป๋อ พาตัวหลุดพ้นจากห้วงรัก กลับคืนสู่ความเลือดเย็นไร้ไมตรี

หานป๋อเหลียวมองอ่างทองเหลืองที่บรรจุน้ำบนโต๊ะเตี้ยริมหน้าต่าง เพ่งสายตามอง เห็นลักษณะของน้ำไม่มีใดผิดแผก และไม่มีเศษผงอยู่ในน้ำ ขณะสงสัยใจ เห็นชามเล็กๆ ที่ข้างอ่าง ลอยไว้ด้วยใบไม้สีแดงลักษณะคล้ายดวงดาวหลายใบ

หานป๋อก้มกายลงสูดดม รู้สึกมีกลิ่นหอมเจือจางกระทบจมูก เป็นกลิ่นหอมเดียวกับในผ้าเช็ดตัวเหล่านั้น

จนบัดนี้หานป๋อไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ใบไม้แดงชนิดนี้สามารถเพิ่มประสาทสัมผัส ขณะที่บุรุษสตรีเริงรักกัน จะเกิดประสิทธิผลทำให้ผู้คนถลำลึกลงไป เปรียบกับยาปลุกสวาทยังร้ายกาจยิ่งกว่า

หานป๋อกัดปลายลิ้นคราหนึ่ง เรียกสติกลับคืนมา ผลักประตูเดินออกไปยังห้องรับแขกในสภาพเปลือยเปล่าล่อนจ้อน

ฮัวเจี๋ยหวี่ยกถาดที่จัดวางน้ำชาป้านหนึ่ง และถ้วยเล็กๆ สองใบ พอเห็นมันออกมา ก็วางถาดลงบนโต๊ะ ชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านพี่เชิญรับน้ำชา"

หานป๋อขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านทิ้งข้าพเจ้าอยู่ภายในห้อง ไม่กลัวข้าพเจ้าหลบหนี หรือร้องขอความช่วยเหลือหรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่แสร้งกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านไยต้องหลบหนี?"

หานป๋อเดินถึงข้างโต๊ะทรุดนั่งลง ยกถ้วยชาที่ฮัวเจี๋ยหวี่รินให้กับมันดื่มลงไป หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านสยบจุดข้าพเจ้า แสดงว่าไม่ประสงค์ดี หรืออาจวางแผนฆ่าสามี ข้าพเจ้ายามแตกตื่นลนลาน ย่อมต้องคิดหลบหนี"

ฮัวเจี๋ยหวี่เห็นมันองอาจหาญกล้า ปราศจากความว้าวุ่นดวงตาต้องทอแววสับสน ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ช่างเป็นบาปรักจริงๆ เราฮัวเจี๋ยหวี่ผ่านพบบุรุษสุดคณานับ นอกจากลี่เย่อไห่แล้ว ไม่เคยมีผู้ใดสร้างความหวั่นไหวใจเรา มีแต่ตัวมารท่านที่บันดาลให้ผู้คนนึกรัก"

หานป๋อเพียงนึกหาวิธีเอาตัวรอด พอฟังฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวอย่างเปิดอก ถึงกับพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

หากมันเป็นชาวธัมมะ หรือเป็นศิษย์สหพันธ์แปดสำนัก ผูกพันความแค้นกับฝ่ายผังปาน ต้องไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน แต่จนบัดนี้หานป๋อนอกจากรองรับพันธุมารของเซ่อจุนซิ่น ตั้งประจันกับผังปานแล้ว หามีข้อบาดหมางกับฮัวเจี๋ยหวี่ไม่ แม้แต่ฟางเยี่ยหวี่ที่คิดฆ่ามันหานป๋อก็ชมชอบมากกว่าชิงชัง บวกกับมันมีนิสัยไม่ผูกใจเจ็บแค้น ไม่ถือมารยาทอันคร่ำครึ ดังนั้นการที่ฮัวเจี๋ยหวี่รักมัน หรือว่ามันรักชอบฮัวเจี๋ยหวี่ มันเห็นว่าไม่มีอันใดไม่ถูกต้อง

ยามนี้หานป๋อเห็นนางมารซึ่งมีรูปโฉมอ่อนกว่าวัยผูกพันรักมั่นต่อมันรู้สึกหัวใจร้อนวูบ กล่าวว่า

"เหนียงจื่อ ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ หนึ่งนั้นจะได้แก้เงื่อนหัวใจของท่าน สอง ข้าพเจ้าก็เบื่อหน่ายต่อการเป็นคน โอ เป็นคนช่างแสนเข็ญ ยังมีชีวิตอยู่ทำอะไร? น่าหัวร่อเมื่อครู่ข้าพเจ้ายังคิดหาทางหลบหนี ทราบหรือไม่? ข้าพเจ้าความจริงตื่นแล้ว ยังแสร้งนอนหลอกลวงท่าน"

มันพอบอกความจริงออกไป รู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจ แต่ส่วนลึกของจิตใจมีพลังขับเคลื่อนชนิดหนึ่ง กระตุ้นให้มันทำเช่นนี้ และกล่าวเช่นนี้

ฮัวเจี๋ยหวี่ร่างสั่นสะท้าน ร่ำร้องว่า

"ป๋อหลาง คราครั้งนี้ท่านสร้างความลำบากใจแก่เรากว่าเดิมแล้ว ท่านเข้าใจว่าเราไม่ทราบว่าท่านฟื้นตื่นแต่แรกหรือ อาศัยวิชา

เสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณของเรา สามารถล่วงรู้สภาพทางกายภาพของท่าน เราเพียงแสร้งเป็นไม่ทราบ ดูว่าท่านจะหลอกเราอย่างไร หากหลอกจนเรารับไว้ไม่ได้ จะหักใจฆ่าท่าน"

จากนั้นทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"พี่ใหญ่หลี่ให้เราเกลี้ยกล่อมท่านถอนตัวจากยุทธจักร แต่เรากับมันล้วนทราบว่าทำไม่ได้ เพราะหานป๋อในลักษณะนั้นปราศจากแรงดึงดูดใจต่อเราอีก หานป๋อที่เราชมชอบได้ถูกทำลายไปแล้ว"

กล่าวถึงตอนท้าย ต้องหลั่งน้ำตาออกมา

หานป๋อคาดฝันไม่ถึงว่า สตรีร่านสวาทนางนี้จะแสดงความจริงใจออกมา ทางหนึ่งนึกชมเชยวาสนาตัวเองที่บอกกล่าวอย่างเปิดเผย ทางหนึ่งบังเกิดความตื้นตันใจ ยึดกุมมือของฮัวเจี๋ยหวี่ไว้แนบกับใบหน้าตัวเอง อีกมือหนึ่งเช็ดคราบน้ำตาให้กับนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านถอนตัวจากฟางเยี่ยหวี่ มิใช่แก้ปัญหาได้หรอกหรือ? ไม่อย่างนั้นฮัวเจี๋ยหวี่ก็มิใช่ฮัวเจี๋ยหวี่คนเดิม ข้าพเจ้าชมชอบลักษณะเช่นนั้น ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าหยอกเย้าท่าน ได้ยินท่านบอกว่าจะตัดลิ้นควักลูกตาข้าพเจ้า ไม่ทราบสนุกสนานน่าสนใจถึงเพียงไหน"

ใบหน้าที่ประดับด้วยรอยน้ำตาของฮัวเจี๋ยหวี่ปรากฏรอยยิ้มที่ขุ่นเคืองแง่งอนขึ้น กล่าวว่า

"ปีศาจน่าตาย เราถึงกับคิดตัดลิ้นท่านออกมาจริงๆ ดูว่าทำด้วยอะไร?"

จากนั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"แย่แล้ว ยิ่งอยู่ร่วมกับท่าน เรายิ่งไม่อาจถอนตัวได้ หากฆ่าท่านไม่สำเร็จจะทำอย่างไร?"

หานป๋อลืมโลกภายนอกไป หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"สนใจฟางเยี่ยหวี่ผังปานมารดามันอันใด ตอนนี้มีแต่เหนียงจื่อ

กับเราผู้เป็นสามีสองต่อสอง ก่อนที่ท่านจะฆ่าข้าพเจ้า ท่านต้องเชื่อฟังข้าพเจ้า"

ฮัวเจี๋ยหวี่งงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เชื่อฟังท่านอะไร?"

หานป๋อมองดูลักษณะท่าทีของนางมารที่ใครพบเห็นใครหวั่นหวาดนางนี้ ในใจบังเกิดความรู้สึกอันสุขสมของบุรุษที่พิชิตสตรี รู้สึกมีไฟราคะลุกฮือโหม เพลิงปรารถนาที่ถูกสะกดระงับไว้พวยพุ่งออกมาดุจลาวาอันร้อนแรง กล่าวว่า

"ก่อนอื่นลุกขึ้นยืน"

ฮัวเจี๋ยหวี่ชักมือกลับจากใบหน้าหานป๋อ ลุกขึ้นยืนด้วยอิริยาบถอันแช่มช้อย สาวเท้าก้าวเยื้องย่างถึงกลางห้องรับแขก

ท้องฟ้าเบื้องนอกมืดค่ำลงทีละน้อย แสงสีสนธยาที่ไกล้เลือนลับสาดลอดม่านหน้าต่างเข้ามา

ทุกประการเงียบสงบและสวยงามถึงเพียงนั้น

ฮัวเจี๋ยหวี่ยืนสงบแน่วนิ่ง ปล่อยให้หานป๋อใช้สายตาเล้าโลมบนเรือนร่างอันงดงามของนาง นับตั้งแต่ลงจากสำนักอาจารย์ นางใช้ความงามยั่วยวนผู้คน แต่ไม่เคยมีครั้งใดที่เสนอให้อย่างยินยอมพร้อมใจเช่นครั้งนี้มาก่อน

รู้สึกมีความพลุ่งพล่านประการหนึ่งพลุ่งขึ้นมาในห้วงสมองนาง ลอบร้องในใจ...ป๋อหลาง ท่านพอใจชมดูอย่างไรก็ชมดูเถอะ

ถัดจากผมขาวหลิวเหยาจี นางไม่เคยคาดคิดว่าตัวเองจะรักชอบบุรุษผู้หนึ่ง แต่ตอนนี้กลับเกิดขึ้นแล้ว ขณะที่นางมิอาจไม่ฆ่าอีกฝ่าย

โดยส่วนตัวโดยส่วนรวม นางได้แต่ฆ่าหานป๋อทิ้ง

ความคิดเช่นนี้ทำให้นางยิ่งคิดมอบความรักที่จริงแท้ต่อหานป๋อยิ่งกว่าเดิม

หานป๋อแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผาก กล่าวว่า

"วิชาเสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณของท่านอาจมีส่วนช่วยให้ท่านหยั่งรู้อนาคต ดังนั้นเมื่อครู่เพียงบอกว่าจะตัดลิ้นข้าพเจ้า ไม่ได้บอกว่าจะควักลูกตาของข้าพเจ้า เพราะท่านทราบว่าข้าพเจ้าต้องการชมร่างกายของท่าน...รีบถอดเสื้อผ้าออก เช่นนี้จึงยุติธรรมทั้งสองฝ่าย"

มันกระทำการตามอำเภอใจ หากคนถือศีลธรรมจรรยาได้ยินคงบังเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง

ดวงตาฮัวเจี๋ยหวี่ทอแววหดหู่วูบหนึ่ง หมุนตัวอย่างคล่องแคล่วพอหันหน้าหาหานป๋อใหม่ ชุดยาวชั้นนอกก็หลุดลุ่ยลงกับพื้น เผยเห็นตัวเอี๊ยมเนื้อแพรแดงที่ปกปิดส่วนสัดสำคัญเอาไว้

ช่วงขานางเรียวยาวขาวละลาน

ส่วนตะโพกกลมกลึงผึ่งผายนัก

เพียงพอกับการกระตุ้นอารมณ์ดำฤษณาของบุรุษทุกรูปนาม

นางถนัดจัดเจนวิชาระบำอสูรฟ้า ทุกความเคลื่อนไหวล้วนเพียบพร้อมงดงาม แต่ปราศจากความต่ำช้าลามก บันดาลให้ผู้คนตาลายละลาน

อากาศในห้องรับแขกพลันร้อนผ่าวขึ้นมา อุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้น

ฮัวเจี๋ยหวี่ปลดเปลื้องชิ้นส่วนที่ปกปิดกายชิ้นสุดท้ายออก เปิดเผยเรือนร่างอันเปล่งปลั่งงดงามต่อบุรุษที่ตัวเองทั้งรักชอบ ทั้งมิอาจไม่ฆ่าทิ้งโดยไม่ปิดบังอำพราง

หานป๋อกลืนน้ำลายอย่างยากเย็น ตัดใจครุ่นคิด 'สนใจมารดามันอันใด โฉมสะคราญเช่นนี้หากไม่ครอบครอง วันหน้าต้องสำนึกเสียใจอย่าว่าแต่เราอาจไม่มีชีวิตยืนยาว' ดังนั้นผุดลุกขึ้นก้าวเท้าที่สำคัญของชีวิตออกไป เดินเข้าหาฮัวเจี๋ยหวี่

แววเคร้าหดหู่ในดวงตาฮัวเจี๋ยหวี่ยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม ลอบร้อง

ในใจ 'ป้อหลาง เจี๋ยหวี่จะให้ท่านตายขณะที่มีความสุขสุดยอด จากนั้นอุ้มท้องที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน สืบทอดความรักต่อท่าน นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดเท่าที่เรานึกออกได้'

นางส่งเสียงดัง 'อืมม์' คำหนึ่ง เมื่อหานป้อโอบอุ้มฮัวเจี๋ยหวี่ขึ้นมา เดินเข้าห้องชั้นในไป

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเตียวเซี่ยงนั่งลงที่ขอบเตียง มือหนึ่งทาบกับหน้าผากฟงสิงเลี่ยซึ่งยังสลบไสล อีกมือหนึ่งใช้นิ้วสามนิ้วแตะกับชีพจรทั้งสามเส้นบนข้อมือฟงสิงเลี่ย

กู่เชี่ยนเหลียนซึ่งยืนอยู่ข้างกายเตียวฮูหยินกับหนันผอใจเต้นตูมตาม เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตมิใช่หนันผอ สภาพที่แท้จริงของฟงสิงเลี่ยสามารถตบตาหนันผอ แต่ต้องไม่อาจตบตาหนึ่งในสามผู้นำรังมาร

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตพลันกวาดตามายังกู่เชี่ยนเหลียน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แม่นางไม่มีความเชื่อมั่นต่อเรา กลัวว่าเราจะรักษาพี่ชายเจ้าย่ำแย่ลงหรือไร?"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบคลายใจลง ทราบว่าหัวใจที่เต้นตูมตามของนางไม่อาจตบตาเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต ดีที่มันคิดเฉไฉไปเรื่องอื่น พร้อมกับสะท้อนเห็นถึงจิตใจที่คับแคบ ความคิดที่ชอบเอาชนะของมัน ยามนั้นนางกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ไม่ เสี่ยวชิงเพียงกลัวว่าหากนายผู้เฒ่าบอกว่าพี่ใหญ่เราไม่อาจรักษาเยียวยา อย่างนั้นทั่วทั้งแผ่นดินคงไม่มีผู้ใดช่วยเหลือพี่ใหญ่ข้าพเจ้าได้แล้ว"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างน่าฟังยิ่ง สีหน้าเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต

ค่อยผ่อนคลาย ชักมือกลับจากหน้าผากและข้อมือฟงสิงเลี่ย ผุดลุกขึ้นถามว่า

"พี่ชายเจ้าไฉนไม่สบาย?"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบระบายลมหายใจ ดูท่าแม้แต่เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตก็ตรวจอาการบาดเจ็บของฟงสิงเลี่ยไม่ออก จึงปั้นเรื่องโป้ปดว่า

"มีอยู่วันหนึ่งพี่ใหญ่ขึ้นเขาไปล่าสัตว์ ไม่ทราบถูกสัตว์ใดกัดใส่ พอกลับมาร่างบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาวติดต่อกันสามวัน หลังจากนั้นบางครั้งดีบางครั้งย่ำแย่ ข้าพเจ้ากับท่านแม่ล้วนเป็นห่วงเป็นใย จนท่านแม่ผ่ายผอมลง"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตปรบมือ กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เราความจริงก็คาดเดาว่าเป็นอาการถูกพิษ ไม่เช่นนั้นแล้วชีพจรไฉนแปลกประหลาดถึงเพียงนี้ คาดว่าถูกพิษความร้อนแทรกซึมเข้าสู่เส้นชีพจรแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบด่าทอว่าท่านคงเห็นปีศาจหัวโต แต่สีหน้าแสร้งเป็นเคารพยกย่อง ทอดถอนชมเชยว่า

"วิชาแพทย์ของนายผู้เฒ่าสูงส่งจริงๆ"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตมองดูดวงตาที่คล้ายพูดได้ของกู่เชี่ยนเหลียนแวบหนึ่ง พลันบังเกิดความฮึกหาญประดัง กล่าวว่า

"หากพิษร้อนแทรกซึมเข้าเส้นชีพจร ขอเพียงเราถ่ายทอดกำลังภายในอันลึกล้ำเข้าสู่ร่างมัน รับรองว่าจะขับพิษร้อนออกจากร่าง คืนพี่ใหญ่ที่คึกคักดั่งโคถึกให้แก่เจ้า"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบสำนึกเสียใจ อันว่าการจ่ายยารักษา ต้องรู้สมุฏฐานของโรค หากปล่อยให้เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตรักษาฟงสิงเลี่ยตามความเชื่อส่วนตัว ไม่ทราบจะเกิดผลอันน่ากลัวอย่างไร

นางขณะนึกหาคำพูดทัดทาน เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตชิงคว้ามือของฟงสิงเลี่ย คิดถ่ายทอดพลังเข้าไป ดีที่เตียวฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านพี่ เมื่อครู่ท่านรักษาลูกฉิง สิ้นเปลืองพลังไปอักโข มิสู้พักผ่อนสักคืนค่อยลงมือรักษาเถอะ"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตความจริงไม่มีความมั่นใจต่อการรักษา หากจัดการจนเด็กน้อยเสียชีวิต ตัวเองจะมีหน้าอยู่ได้อย่างไร จึงฉวยโอกาสคล้อยตามภรรยา คลายมือจากฟงสิงเลี่ย เดินออกจากห้อง

เตียวฮูหยินฉุดดึงกู่เซี่ยนเหลียนไปนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียง หนันผอก็นั่งลงบนเก้าอี้ด้านตรงข้าม เตียวฮูหยินผู้นี้คล้ายมีฝีมือพื้นเพธรรมดา ดังนั้นหนันผอมีหน้าที่อารักขานาง

กู่เซี่ยนเหลียนความจริงวางแผนสยบเตียวฮูหยินไว้ ใช้เป็นเครื่องมือข่มขู่ศัตรู แต่เมื่อมีหนันผออยู่ด้วย แผนการนี้ก็ยากจะดำเนินการได้

ควรทราบว่าสำนักกระบี่เงาภูตเป็นศัตรูคู่อริของตำหนักอลงกรณ์ ดังนั้นคนของตำหนักอลงกรณ์ทำความเข้าใจกับคนฝีมือสำนักกระบี่เงาภูตอย่างลึกซึ้ง ในจำนวนนี้มีบุคคลสิบคนที่พวกมันให้ความสนใจเป็นพิเศษหนึ่งในจำนวนนั้นคือหนันผอ ส่วนเตียวฮูหยินไม่อยู่ข่ายดังกล่าว

เตียวฮูหยินยิ้มพลางถามว่า

"แม่นางเสี่ยวชิงปีนี้อายุเท่าใด หมั้นหมายกับใครแล้วหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนก้มศีรษะกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ปีนี้เสี่ยวชิงอายุสิบเจ็ดปี ยัง...ยังไม่"

เตียวฮูหยินกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นก็ดี เรายังไม่เคยพบพานหญิงสาวที่ทั้งคมขำ ทั้งเฉลียวฉลาดเช่นนี้มาก่อน ที่หายากคือมีใจกตัญญูนัก"

กู่เซี่ยนเหลียนครุ่นคิด... 'หากท่านทราบว่าเราทำร้ายบุตรชาย

ท่านถึงเพียงนั้น ไม่ทราบท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?'

เตียวฮูหยินกล่าวสืบต่อ

"น่าเสียดายลูกฉิงถูกคนร้ายทำร้ายบาดเจ็บ ไม่เช่นนั้นพอพบเห็นเจ้าต้องยินดี อ้อ เจ้าคงยังไม่ได้พบกับลูกฉิง มันไม่เพียงหน้าตาหล่อเหลา ยังเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ เรามีบุตรชายเช่นนี้คนหนึ่ง นับว่าพึงพอใจแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนกลับครุ่นคิดในใจ 'ท่านไม่รังควานเรา เราก็พึงพอใจแล้ว'

ยามนั้นเรือใหญ่พลันชะลอความเร็วลง จากนั้นตัวเรือสั่นสะเทือนคราหนึ่ง

หนันผอกล่าวว่า

"เรือเทียบท่าแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยพลันส่งเสียงครางออกมา

พริบตานั้น สายตาทั้งหกข้างของสตรีทั้งสามนางพากันจ้องจับไปที่ฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยขยับตัวคราหนึ่ง ร้องเรียก "กู่..." ออกมา

ในห้องโถงตึกตระกูลหาน

หลวงจีนกระบี่จิบชาเถี่ยกวนอิม* ที่หอมกำซาบซ่านทีละคำคล้ายไม่ล่วงรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของหม่าจิ้นเซิงซึ่งอยู่ด้านตรงข้ามก็มิปาน

นอกจากคนทั้งสองที่หนึ่งนั่งหนึ่งยืนแล้ว บุคคลอื่นล้วนล่าถอยออกจากห้องโถง ประตูห้องโถงก็ปิดแง้มลง

หม่าจิ้นเซิงอดเรียก "อาจารย์อา" มิได้ หลวงจีนกระบี่

---

* แปลตรงตัวว่ากวนอิมเหล็ก เป็นชาจีนที่เลื่องชื่อชนิดหนึ่ง

ค่อยวางถ้วยเปล่าลง เพ่งตาเจิดจ้ามองดูหม่าจิ้นเซิง ถามว่า

"จิ้นเซิงเจ้าไปที่ใดมา?"

หม่าจิ้นเซิงทราบว่าอาจารย์อาผู้นี้ไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อมันตลอดมา ในใจลอบขุ่นเคืองใจ ปากตอบว่า

"ข้าพเจ้าอัดอั้นตันใจ ออกไปเดินเล่นเท่านั้น"

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ออกไปเดินเล่นผ่อนคลายก็ดี"

หม่าจิ้นเซิงไม่ทราบว่าในน้ำเต้าอีกฝ่ายขายยาอะไร หลวงจีนกระบี่ก็ไม่บอกให้มันนั่งลง ในใจรู้สึกเป็นรสชาติสุดทนทาน

มันเป็นบุตรโทนของป้อมตระกูลหม่า ได้รับการทะนุถนอมจากบิดามารดาตั้งแต่เล็ก หลังจากกราบหลวงจีนไร้คำนึงแห่งเส้าหลินเป็นอาจารย์ยิ่งมีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่าเดิม ไม่ว่าไปที่ใดล้วนได้รับการประจบเอาใจ หลวงจีนกระบี่กลับแสดงท่าทีเช่นนี้ สร้างความไม่พอใจแก่มันยิ่ง กล่าวเสียงกระด้างว่า

"หากอาจารย์อาไม่มีคำพูดใด ข้าพเจ้าจะกลับตึกหลังไปอาบน้ำชำระกาย"

กล่าวจบหันกายเดินไปที่ประตูห้องโถง ขณะจะบรรลุถึงข้างประตู พลันได้ยินเสียงลมไล่หลังดังขึ้น

หม่าจิ้นเซิงใจหายวาบ รีบถลันหลบเลี่ยง รู้สึกมีของสิ่งหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านศีรษะ เสียงฉาดเมื่อสอดคั่นกับประตูทั้งสองบานราวกับกลอนประตูอันหนึ่ง แต่ไม่ได้กระแทกประตูเปิดออก ความแยบยลของการใช้พลัง เป็นที่น่าตื่นตระหนกนัก ที่แท้เป็นป้ายคำสั่งสีทองแวววาวป้ายหนึ่ง

แว่วเสียงหลวงจีนกระบี่ดังจากด้านหลังว่า

"เจ้าจดจำป้ายชำระสำนักของเส้าหลินออกหรือไม่?"

หม่าจิ้นเชิงหันขวับมาด้วยความตระหนก มองดูหลวงจีนกระบี่ที่เริ่มจิบชาถ้วยที่สอง ใบหน้าหล่อเหลากลายเป็นไร้สีเลือด

หลวงจีนกระบี่ตวาดว่า

"ยังไม่คุกเข่าลงอีก?"

หม่าจิ้นเชิงสูญสิ้นความโอหัง งอเข่าทั้งสองคุกลงกับพื้น คล้ายนักโทษที่รอฟังคำพิพากษาก็มิปาน

หลวงจีนกระบี่วางถ้วยชาลง ผุดลุกขึ้นเดินถึงเบื้องหน้าหม่าจิ้นเชิง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้เราถามคำหนึ่ง เจ้าตอบคำหนึ่ง หากโป้ปดแม้สักครึ่งคำ จะฆ่าโดยไม่ละเว้น"

หม่าจิ้นเชิงใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงหลวงจีนกระบี่กลับถือครองป้ายชำระสำนัก ซึ่งสามารถชี้เป็นชี้ตายของศิษย์สำนักเส้าหลิน แม้แต่อาจารย์ก็ไม่อาจปกป้องคุ้มครองมัน ยามนั้นระงับขวัญอันแตกตื่นแล้วกล่าว

"อาจารย์อาเชิญถามเถอะ"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"เราขอกระตุ้นเตือนเจ้าก่อน หลังจากที่เซียะซิงเหลียนถูกฆ่า เราก็สืบสาวราวเรื่องในเชิงลึก ถึงแม้ว่าวันนี้เพิ่งมาถึง แต่รับรองว่าทราบเรื่องไม่น้อยกว่าผู้ใด"

หม่าจิ้นเชิงรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ ปากกล่าวว่า

"อาจารย์อาเชิญถามเถอะ"

หลวงจีนกระบี่หันกายไป ยกมือไพล่หลัง แหงนหน้าทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าอาจเข้าใจว่าเราไม่ชมชอบเจ้า ซึ่งความจริงเราฝากความหวังไว้กับเจ้าไม่ด้อยกว่าอาจารย์เจ้า อย่าว่าแต่เรากับบิดาเจ้าเคยสู้เคียงบ่า

เดียงไหล่กัน ขับไล่ชนเผ่ามองโกลออกจากดินแดนภาคกลาง ตอนนี้ชาวมองโกลย้อนกลับมาใหม่ พวกเรากลับแตกสานซ่านเซ็นเพราะการเข่นฆ่าล่าล้างของชนชั้นผู้เยาว์"

หม่าจิ้นเชิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยได้ยินท่านพ่อเอ่ยถึงอาจารย์ตามาก่อน?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นตอนที่เราสมัครเข้ากองทัพ ได้ปกปิดสำนักอาจารย์ไว้ บิดาเจ้าย่อมไม่ทราบว่าพันธมิตรเมื่อครั้งกระโน้น เป็นหลวงจีนกระบี่ในปัจจุบัน"

นึกถึงเรื่องราวความหลัง ต้องทอดถอนใจดีกตรา

ตามนี้หม่าจิ้นเชิงเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อหลวงจีนกระบี่ ผสมความรู้สึกที่แข็งข้อลง กล่าวว่า

"อาจารย์อา ขอยกโทษที่จิ้นเชิงไม่ดารายะ"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"เจ้าลุกขึ้นเถอะ"

หม่าจิ้นเชิงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"อาจารย์อาเปิดแสดงป้ายชำระสำนัก จิ้นเชิงจะคุกเข่าเจ็บกว่าไต่สวน"

หลวงจีนกระบี่เงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เจ้ากระทำเรื่องโง่เขลามากมายปานนี้ ที่แท้เพื่อปกป้องผู้ใด?"

ไม่ว่าหลวงจีนกระบี่คิดตามต้นไต หม่าจิ้นเชิงล้วนแต่รับตอบไว้ มีแต่คำถามนี้ที่สะกดจนอึ้งปากค้างตาค้าง ไม่อาจตอบได้

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ผู้อื่นอาจเชื่อว่าเจ้าสามารถชำระชิงเหลียน แต่ต้องมิใช่เรา"

หม่าจิ้นเชิงร้องเรียก "อาจารย์อา" หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ในสหพันธ์แปดสำนัก นับท่าร่างเมฆลอยล่องฝนพัดพลิ้วมีตัวเบาสูงส่งที่สุด ผู้ที่มีตัวเบาสูงเยี่ยม จะมีโสตประสาทปราดเปรียวเป็นพิเศษ เพราะเหตุนี้โจรท่องโดดเดี่ยวมีตัวเบาเป็นเลิศ ใบหูก็ปราดเปรียวที่สุด ด้วยฝีมือที่เดินในแนวทางเข้มแข็งแกร่งกร้าวของเจ้า คิดเร้นกายเข้าใกล้เซียะชิงเหลียนโดยไม่ถูกพบเห็น นับเป็นการเพ้อฝันชัดๆ"

หม่าจิ้นเชิงอับจนถ้อยคำ จนบัดนี้ค่อยทราบว่า อาจารย์อาซึ่งปรกติเงียบขรึมมิพูดจา ซ่อนคมงำประกาย กลับทรงภูมิปัญญาและความคิดอ่านถึงขั้นนี้ ตนเองเปรียบกับท่าน นับเป็นอย่างไรได้

หลวงจีนกระบี่กล่าวสืบต่อ

"เราเคยตรวจดูซากศพเซียะชิงเหลียนที่ถูกดองด้วยตัวยา พบว่ามีดที่แทงทะลุหัวใจตัดเส้นชีพจรหัวใจ ด้วยท่าร่างของเซียะชิงเหลียนคิดถลันหลบก็หลบไม่พ้น ต่อให้มันไม่ทันระวังป้องกัน เจ้าก็ทำไม่ได้ อย่าว่าแต่บ่าวไพร่ตระกูลหานที่ไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัว"

หม่าจิ้นเชิงเงียบงันไม่ตอบคำ ในใจไม่ทราบครุ่นคิดอันใด

หลวงจีนกระบี่หันกายมา กล่าวว่า

"จิ้นเชิงบอกต่อเรา เหตุใดจึงมายังตึกตระกูลหาน?"

หม่าจิ้นเชิงคิดตอบคำ หลวงจีนกระบี่ชิงกล่าวว่า

"เพราะว่าเจ้ากับเซียะชิงเหลียนได้พบกับหานชิงฟงที่เมืองจี้หนันกระมัง?"

หม่าจิ้นเชิงอ้าปากค้าง ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน มันความจริงนึกหาคำโป้ปดเอาไว้ แต่ภายใต้พระเดชพระคุณของหลวงจีนกระบี่ ทำให้มันสูญเสียความสามารถในการรับมือไป

มันก้มศีรษะต่ำ ส่งเสียงหอบหายใจ ในใจบังเกิดความคิด

หักล้างกันเองจนวุ่นวาย

แว่วเสียงหลวงจีนกระบี่ดังว่า

"เจ้ากับเซียะชิงเหลียนความจริงคบหาเป็นสหาย เปลือกนอกเพราะพบกับฉินเมิ่งเหยา เป็นเหตุให้กินแหนงแคลงใจกัน แต่เราคาดว่าต้องมีสาเหตุอื่นอีก จิ้นเชิงสามารถบอกต่อเราหรือไม่?"

หม่าจิ้นเชิงกระแทกนั่งบนส้นเท้าตัวเอง เงยหน้าขึ้นกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"อาจารย์อา...ข้าพเจ้า..."

หลวงจีนกระบี่ทราบว่านี่เป็นช่วงเวลาสำคัญจึงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เจ้ามีปัญหาอันใด บอกได้อย่างเต็มที่"

หม่าจิ้นเชิงขบกรามกรอด กล่าวว่า

"หานชิงฟงเพียงทักทายปราศรัยกับพวกเรา ต่อมาพบกับคุณหนูเมิ่งเหยา ทราบว่านางบังเกิดความสนใจต่อคลังศัสตราของตระกูลหาน ค่อยชักชวนกันมายังที่นี้"

หลวงจีนกระบี่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพียงคำพูดนี้เราก็ทราบว่า เจ้าต้องล่วงรู้ร่องรอยในปัจจุบันของหานชิงฟง จึงไม่กลัวมันออกมาหักล้างคำพูดของเจ้า จิ้นเชิงเอย เจ้าเป็นศิษย์รุ่นหลังของสำนักเส้าหลิน ไหนเลยผิดแล้วผิดเล่าได้?"

หม่าจิ้นเชิงคล้ายตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว เม้มปากไม่ตอบคำ แต่ไม่กล้าเงยหน้าสู้สายตากับหลวงจีนกระบี่

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่างนั้นบอกต่อเรา คุณหนูห้าของตระกูลหานไฉนพูดปดเพื่อเจ้า?"

หม่าจิ้นเชิงกล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้นว่า

"หานหนิงจื่อบอกต่ออาจารย์อาว่านางพูดปดหรือ?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"เพราะนางยืนยันอย่างแข็งขันว่าไม่ได้พูดปด ผู้คนจึงทราบว่านางพูดปด หากพูดความจริงไยต้องลงทุนลงแรงถึงเพียงนั้น?"

หม่าจิ้นเซิงปิดปากลงอีกครา

หลวงจีนกระบี่เดินไปมาที่เบื้องหน้ามัน ชั่วครู่จึงกล่าว

"ผู้คุมจินเฉิงฉีและเจ้าหน้าที่เรือนจำที่สอบปากคำหานป๋อ หลังจากเรื่องราวยุติลง พากันลาออกจากตำแหน่ง อพยพย้ายบ้านไม่ทราบไปแห่งหนใด เป็นผู้ใดสั่งพวกมันทำเช่นนี้? เจ้าจะอธิบายต่อสำนักฉางไป่อย่างไร?"

หม่าจิ้นเซิงกล่าวว่า

"เหอฉีหยางบอกต่อข้าพเจ้าว่า พวกมันไม่ทราบว่าคดีของหานป๋อจะลุกลามใหญ่โตถึงเพียงนี้ บวกกับหานป๋อพลันเสียชีวิตในคุกอย่างปัจจุบันทันด่วน กระทั่งซากศพก็หายสาบสูญ ทุกคนกลัวประสบภัยลาม พากันหลบหนี ส่วนคนของสำนักฉางไป่เชื่อหรือไม่ จิ้นเซิงก็จนปัญญา ข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าเซียะชิงเหลียน คือไม่ได้ฆ่าเซียะชิงเหลียนเมื่อครู่อาจารย์อาก็บอกเองแล้ว"

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอเพียงเราฟาดฝ่ามือลง คดีฆาตกรรมที่เป็นต้นเหตุแห่งความวุ่นวายของสหพันธ์แปดสำนักจะปิดฉากลง เราหวังว่าเราสามารถลงมือได้"

หม่าจิ้นเซิงกลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวว่า

"อาจารย์อาจะฆ่าจะฟัน จิ้นเซิงไม่ขอขัดขืน หากการตายของข้าพเจ้า สามารถเรียกความสามัคคีของสหพันธ์แปดสำนักกลับคืนมา จิ้นเซิงแม้ตายไม่เสียดายชีวิต"

หลวงจีนกระบี่หันหลังให้ มองดูขื่อห้องที่อยู่สูงขึ้นไป กล่าวว่า "ประเสริฐ เจ้ากลับห้องไปเถอะ"

หม่าจิ้นเซิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้นอย่างเหลือเชื่อ เงาหลังอันลึกล้ำของหลวงจีนกระบี่ คล้ายบึงน้ำที่ไม่เห็นก้น บันดาลให้ผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก

โฉมตรูร้อนรัก

ภายในหอน้อยคุโชนด้วยไฟสวาท

ฮัวเจี๋ยหวี่ส่งเสียงครวญคราง ไต่ขึ้นสู่จุดสุดยอดครั้งแล้วครั้งเล่า หานป๋อกับฮัวเจี๋ยหวี่เกี่ยวก้อยขึ้นเขาวูซัน* เนื่องจากฮัวเจี๋ยหวี่ฝึกวิชาเสน่ห์หญิง มีส่วนเพิ่มความรู้สึกทั้งกายและใจของมัน ทำให้ตัวมันคล้ายเตาหลอมที่ลุกโชน คลื่นความร้อนแผ่พุ่งผ่านครั้งแล้วครั้งเล่า ประหนึ่งกระแสน้ำขึ้นน้ำลง ท่วมท้นร่างคนทั้งสอง

ร่างกายของหานป๋อแม้อยู่ในสภาพลิงโลดถึงขีดสุด แต่จิตใจกลับแจ่มใสอย่างประหลาด ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ ทุกครั้งที่มันใกล้

---

* เกี่ยวก้อยขึ้นเขาวูซันมีที่มาดังนี้ ซ่งอี้กวีเอกสมัยเลียดก๊ก แต่งกวีนิพนธ์เรื่องเกาถังฟู่ กล่าวถึงฉู่เซียงอ๋องประพาสหอเกาถังแดนหวินม่ง แล้วทรงสุบินว่ามีนางอัปสรมาร่วมหลับนอน ก่อนจากไปกราบทูลว่านางพำนักที่ไหล่เขาวูซัน ต่อมาอนุชนรุ่นหลังเปรียบเปรยการร่วมรักระหว่างชายหญิงเป็นการเกี่ยวก้อยขึ้นเขาวูซัน สำหรับเขาวูซันมีสถานที่จริงอยู่ที่มณฑลเสฉวน

ขึ้นถึงจุดสุดยอด จะบังเกิดพลังขุมหนึ่งคอยเหนี่ยวรั้งไว้ ทำให้ไม่ถึงกับหลั่งน้ำกามออก ทั้งเพิ่มพูนพลังธาตุที่ใช้ออกได้ไม่หมดสิ้น ทุกครั้งหลังจากที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ จิตวิญญาณยิ่งยกระดับสูงขึ้น ความคิดอ่านยิ่งแจ่มชัดกว้างไกลกว่าเดิม

มันมีความรู้สึกว่าพันธุมารภายในกายกำลังหลอมรวมขั้นสุดท้ายกับมัน

หากบอกว่าการหลอมรวมของพันธุมารกับมันที่ผ่านมา เป็นการหลอมรวมทางพลังชีวิตและลมปราณ คราครั้งนี้กลับหล่อหลอมรวมกับจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นระดับขั้นสูงสุด

ตอนแรกที่เช่อจุนซิ่นถ่ายทอดพันธุมารเข้าสู่ร่าง มันรู้สึกถึงการคงอยู่ของพันธุมาร แบ่งเขาแบ่งเราอย่างชัดแจ้ง บางเวลายังมีความรู้สึกว่าพันธุมารซ่อนอยู่ส่วนลึกของจิตใจ คอยชักจูงให้มันปฏิบัติตาม แต่ในช่วงเวลาที่อภิรมย์สมสู่นี้ มันมีความรู้สึกว่าจิตวิญญาณของตัวเองยื่นขยายตัวออกไป ในที่สุดพบกับสุดยอดแก่นสารในพันธุมารของเช่อจุนซิ่น ทำการหลอมรวมขั้นสุดท้ายกับพันธุมารเป็นผลสำเร็จ

ฮัวเจี๋ยหวี่ที่กอดรัดพัวพันย่อมไม่ล่วงรู้ความเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินของหานป่อ นางถือกำเนิดจากสำนักมารชายแดนตะวันตก ซึ่งเน้นวิธีการร่วมรักระหว่างชายหญิง ถนัดในการดึงดูดพลังธาตุหยาง เพื่อเพิ่มพลังลมปราณให้กับตัวเอง

ควรทราบว่านางเป็นยอดฝีมือที่โดดเด่นของสำนักเสน่ห์หญิง ไม่เช่นนั้นคงไม่รั้งตำแหน่งองครักษ์วังปรมาจารย์มาร อันการดูดเชื้อพลังชั้นต่ำทั่วไป เพียงขโมยดูดพลังธาตุหยางหรือพลังธาตุหยินของอีกฝ่าย แต่สำหรับยอดฝีมือเช่นฮัวเจี๋ยหวี่ ที่คิดดึงดูดคือ 'หยินแท้' ในพลังธาตุหยางของบุรุษเพศ

ที่แท้บุรุษแม้จัดอยู่ธาตุหยาง สตรีจัดอยู่ธาตุหยิน แต่ในธาตุหยาง

ซ่อนธาตุหยิน ในธาตุหยินก็ซ่อนธาตุหยาง คำกล่าวนี้ออกจะแปลกพิสดาร แต่ก็เป็นหลักการตามธรรมชาติ คนผู้หนึ่งไม่ว่าเป็นบุรุษหรือสตรี หากพลังธาตุหยางหรือหยินถูกขโมยไป ผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงเพียงมีสภาพอ่อนเปลี้ยเพลียแรง หลังจากพักฟื้นระยะหนึ่ง ส่วนใหญ่จะฟื้นฟูสู่สภาพเดิม มีแต่ธาตุหยินแท้หรือธาตุหยางแท้ถูกขโมย ไม่ว่าคนที่แข็งแรงเพียงไหน จะเสื่อมทรุดจนเสียชีวิต ผู้ที่ขโมยดูดธาตุหยินแท้หรือหยางแท้ของเพศตรงข้าม ย่อมมีพลังฝีมือรุดหน้าอย่างมาก

โดยทั่วไปแล้ว หยินแท้ในพลังธาตุหยางของบุรุษ และหยางแท้ในพลังธาตุหยินของสตรีส่วนนี้ จะห่อหุ้มไว้อย่างมิดชิด ไม่มีช่องทางรั่วไหลออกไป มีแต่ตอนที่ธาตุไฟเข้าแทรก หรือขณะที่บุรุษสตรีร่วมรักถึงขั้นหลั่งออก ค่อยมีโอกาสรั่วไหล วิชาขโมยดูดเชื้อพลังตั้งอยู่บนหลักทฤษฎีนี้เอง

คิดชักจูงให้อีกฝ่ายหลั่งหยินแท้หยางแท้ออกมาเป็นสมบัติของตน ต้องพึ่งพาหยางแท้หยินแท้ของตัวเอง

มีแต่หยางแท้จึงดึงดูดหยินแท้ของอีกฝ่ายได้ และมีแต่หยินแท้จึงสามารถดึงดูดหยางแท้ของอีกฝ่าย

ฮัวเจี๋ยหวี่ฝึกวิชาเสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณถึงขั้นควบคุมใช้หยางแท้ในพลังธาตุหยินของตัวเองได้อย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นขณะที่บุรุษสตรีเริงรัก จึงเปล่งความสามารถอย่างเต็มที่ ไม่เพียงให้ความสุขสุดยอดแก่อีกฝ่าย ยังสามารถขโมยดูดหยินแท้อันล้ำค่าของอีกฝ่าย

หยางโดดเดี่ยวไม่ก่อเกิด หยินแห้งเหี่ยวไม่ยืดยาว ดังนั้นหยางแท้ปราศจากหยิน หรือว่าหยินแท้ขาดหยางล้วนต้องตาย โรคหม่าสั่งฟง* โดยทั่วไปมักมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อนี้

---

* ตรงกับคำตายคาอกของไทย

ตอนแรกฮัวเจี๋ยหวี่ฉวยโอกาสที่หานป๋อสลบไสล ใช้ใบไม้ร่วมสุขสันต์จากชมพูทวีป ผ่านขั้นตอนการจัดสร้างตามกรรมวิธีลับ บวกกับน้ำอุ่นร้อนกระตุ้นประสาทสัมผัสของหานป๋อ ความจริงไม่มีเจตนาดีคิดกระตุ้นให้หานป๋อบังเกิดความต้องการ ขโมยดูดหยินแท้ของมัน

ทุกความเคลื่อนไหวบนเตียงของนาง ล้วนสอดรับกับท่าระบำอสูรฟ้าในวิชาเสน่ห์หญิง ควบคุมจิตวิญญาณของอีกฝ่ายจนคลั่งไคล้ไหลหลง ปลดปล่อยหยินแท้ออกมา

หลังการสัมผัสครั้งแล้วครั้งเล่า วิชาเสน่ห์หญิงของฮัวเจี๋ยหวี่ถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่นางคือ ทุกครั้งที่หยางแท้กับหยินแท้พบกัน พลังธาตุของหานป๋อส่วนนั้นล้วนขยายตัว กลับเป็นฝ่ายดึงดูดนาง นับเป็นเรื่องประหลาดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ที่สร้างความตระหนกแก่นางยิ่งกว่าคือ ขอเพียงนางผ่อนคลายการดูดรั้ง พลังดูดกลับของอีกฝ่ายจะสลายตัวไป

นางทราบแล้วว่านี่เป็นผลของพันธุมารหลอมรวมขั้นสุดท้ายกับหยินแท้ของหานป๋อ

ที่หางตาฮัวเจี๋ยหวี่ปรากฏน้ำตาไหลซึมออกมา ตอนนี้นางไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อความรักที่หานป๋อมีต่อนาง หากนางยังคิดขโมยดูดธาตุหยินแท้ของหานป๋อ จะเกิดผลสุดอย่างไร สุดที่นางจะคาดคะเนได้

ผู้ที่ฝึกวิชาเสน่ห์หญิง หากมิใช่เห็นแก่ตัวมาแต่กำเนิด ก็ต้องฝึกตัวเองให้กลายเป็นคนเห็นแก่ตัว ทั้งนี้เพราะจุดประสงค์ของการฝึกวิชาเสน่ห์หญิง เพื่อทำร้ายผู้อื่นเอื้อประโยชน์แก่ตน ฮัวเจี๋ยหวี่ที่กลายเป็นนางมารซึ่งทุกคนล้วนหวาดหวั่น ล้วนเกิดจากสาเหตุนี้เอง

ความเคลื่อนไหวของหานป๋อยิ่งรุนแรง พละกำลังก็ยิ่งกล้าแข็งให้ความรู้สึกที่เป็นสุขกว่าเดิมนับร้อยเท่า

ร่างขาวผ่องของฮัวเจี๋ยหวี่สั่นกระตุกขึ้นมาเข้าสู่ภวังค์ลุ่มหลง

เลอะเลือน ยังดีที่รักษาความแจ่มใสอยู่วูบหนึ่ง

หานป๋อยังรักอย่างบ้าคลั่ง ฮัวเจี๋ยหวี่พลันกัดฟันกรอด ใช้แขนขาหนีบรัดร่างของหานป๋อไว้ ร้องว่า

"ป๋อหลาง เรารักท่าน"

ฟงสิงเลี่ยเพิ่งส่งเสียงร้อง กู่เชี่ยนเหลียนก็อุทานดัง 'อา' โถมถึงข้างเตียง อาศัยร่างกายบดบัง ยื่นมือปิดปากของฟงสิงเลี่ย พลางร้องว่า

"พี่ใหญ่ ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร เสี่ยวชิงเป็นห่วงแทบตายแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยลืมตาขึ้น ประกายตากลับรวมตัวไม่แตกซ่าน

กู่เชี่ยนเหลียนหลิ่วตาอย่างไม่คิดชีวิตทำท่าว่าที่ด้านหลังมีคนปากกล่าวว่า

"คราครั้งนี้เราสองพี่น้องพบคนใจบุญ นายผู้เฒ่าเตียวแตกฉานวิชาแพทย์ ต้องรักษาโรคประหลาดที่เกิดจากการล่าสัตว์ของท่านได้อย่างแน่นอน"

ดวงตาฟงสิงเลี่ยทอแววมึนงงสงสัย

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมเล็กน้อย กู่เชี่ยนเหลียนรีบชักมือจากการปิดปากฟงสิงเลี่ย

เตียวฮูหยินกับหนันผอมาถึงข้างกายกู่เชี่ยนเหลียน เตียวฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านฟื้นแล้วก็ประเสริฐ น้องสาวท่านไม่ทราบเป็นห่วงท่านเพียงไหน"

ฟงสิงเลี่ยดิ้นรนหมายลุกขึ้นนั่ง กู่เชี่ยนเหลียนรีบประคองมันนั่งที่หัวเตียง นึกภาวนาว่าฟงสิงเลี่ยอย่าได้พูดผิดไป

หนันผอกล่าวถามว่า

"สหายน้อยรู้สึกเป็นอย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยกวาดตาผ่านหน้าพวกนาง โดยเฉพาะหยุดนิ่งที่เตียวฮูหยินนานเป็นพิเศษ ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ดีขึ้นมากนัก ก่อนที่จะป่วยเป็นโรคประหลาด ต่อให้ข้าพเจ้าแช่อยู่ในน้ำครึ่งชั่วยามยังไม่เป็นไร คิดไม่ถึงวันนี้ใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบโห่ร้องในใจ คิดพรมจูบชายคนรักสักคราขณะที่ฟงสิงเลี่ยพูดปด แม้แต่นางยังแทบยอมเชื่อ

หลังจากสนทนาวิสาสะหลายคำ เตียวฮูหยินจึงกล่าว

"พวกเจ้าคงหิวแล้ว เมื่อบ่าวไพร่ปรุงอาหารค่ำเสร็จ เราจะใช้ให้พวกมันยกมา ตอนนี้พวกเจ้าสองพี่น้องสนทนากันเถอะ"

กล่าวจบชักชวนหนันผอออกจากห้องท้องเรือ

กู่เชี่ยนเหลียนคลายใจลง ขณะจะเอ่ยปาก ฟงสิงเลี่ยพลันยื่นมือปิดปากจิ้มลิ้มของนาง

กู่เชี่ยนเหลียนบังเกิดความเอียงอาย แต่ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย ฟงสิงเลี่ยปรายตาบอกใบ้พลางกล่าวว่า

"เสี่ยวชิง พวกเราช่างโชคดีที่พบคนใจบุญในระหว่างทาง"

กล่าวพลางชักมือกลับ กู่เชี่ยนเหลียนมีไหวพริบปราดเปรียวจึงคล้อยตามว่า

"ถูกแล้ว เตียวฮูหยินดีที่สุด ผอผอ (แม่เฒ่า) นั้นเปลือกนอกกระด้างเย็นชา แต่ข้าพเจ้าทราบว่านางก็รักถนอมพวกเรา"

จากนั้นฟงสิงเลี่ยระบายลมจากปาก กล่าวว่า

"ไปแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนนั่งลงบนเตียงโดยไม่เกรงอกเกรงใจ พิศดูสีหน้าฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ท่านทุเลาหายดีแล้วหรือ? เหตุใดมีโสตประสาทปราดเปรียวกว่าข้าพเจ้าอีก?"

ฟงสิงเลี่ยหลบสายตานาง เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ประหลาดแท้ สองครั้งที่ตกน้ำล้วนได้รับการช่วยเหลือจากผู้คน ไม่ทราบครั้งที่สามจะมีชะตากรรมอย่างไร?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวกระเง้ากระงอดว่า

"ท่านยังไม่ตอบคำถามผู้อื่น"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คำตอบของข้าพเจ้าคือตอนนี้ดีขึ้นมากนัก อาจารย์ผู้ล่วงลับมีพลังลมปราณกล้าแข็งบวกกับพลังจิตของข้าพเจ้า นับว่าสะกดเค้าความดุร้ายของผังปานลง แต่ก่อนที่จะฟื้นฟูพลังดังเดิม ไม่อาจประมือกับผู้คน หาไม่จะซ้ำรอยเดิม ใช่แล้ว ท่านยังไม่บอกต่อข้าพเจ้าว่านี่เป็นเรือของผู้ใด?"

กู่เชี่ยนเหลียนพอฟังว่าฟงสิงเลี่ยอาการดีขึ้น สร้างความยินดียิ่งกล่าวว่า

"นี่เป็นเรือของสำนักกระบี่เงาภูต แม้แต่เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตก็อยู่บนเรือ ยังมีคุณชายกระบี่ภูต ดีที่มันยังนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง ไม่ได้เห็นข้าพเจ้า หาไม่ก็ย่ำแย่แล้ว"

ฟงสิงเลี่ยเพิ่งครุ่นคิด 'เหตุใดคู่แค้นทางคับแคบถึงเพียงนี้' กูเชี่ยนเหลียนก็กล่าวว่า

"พวกเราพอรับประทานอาหารอิ่มหนำฉวยโอกาสที่เรือเทียบฝั่งหลบลี้หนีหายไป แต่เกรงว่าจะทำร้ายจิตใจของเตียวฮูหยินแล้ว คิดไม่ถึงในสำนักกระบี่เงาภูตมีคนใจเป็นกุศลเช่นนี้"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านอย่าได้ดูแคลนเตียวฮูหยินนางนี้ หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด

พลังฝีมือของนางยังสูงเยี่ยมกว่าเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต ในยุทธจักรผู้ที่สามารถซุกงำประกายเช่นนางมีไม่มากนัก อย่าได้เห็นว่านางคล้ายปราศจากเล่ห์อุบาย เมื่อครู่นางยังรั้งอยู่นอกประตู แอบฟังคำสนทนาของพวกเรา"

กู่เชี่ยนเหลียนร้องคำ "ว่ากระไร?" ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ในยุทธจักรมิใช่ไม่มีบุคคลที่ไม่ได้ยินผู้คนเอ่ยถึง หากทว่าเป็นยอดฝีมืออันสูงล้ำ หากว่านางมีเจตนาซุกงำฝีมือแท้จริง อย่างนั้นนางก็น่ากลัวกว่าเดิมแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนหน้าขาวซีดลง พึมพำว่า

"มิน่าเล่าเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกลัวนางถึงเพียงนี้ แม้แต่พวกเราที่จับตาดูคนของสำนักกระบี่เงาภูตยังดูผิดไป หากมิใช่ท่านกล่าวเปิดโปงวันหน้าเผชิญหน้ากับพวกมัน อาจพบกับความพ่ายแพ้อย่างยับเยิน"

ฟงสิงเลี่ยพลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"มีคนมาแล้ว"

จริงดังที่ว่า ได้ยินเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น กู่เชี่ยนเหลียนลุกขึ้นยืน บอกให้เข้ามา

เห็นหญิงรับใช้นางหนึ่งยกข้าวปลาอาหารที่ร้อนกรุ่นเดินเข้ามา กู่เชี่ยนเหลียนเห็นทางสำนักกระบี่เงาภูตเพียงจัดตะเกียบคู่หนึ่งและชามข้าวใบหนึ่ง ต้องลอบสงสัยใจ บอกใบ้ให้หญิงรับใช้จัดวางข้าวปลาอาหารลงบนโต๊ะ

หญิงรับใช้นั้นน้อมกาย กล่าวว่า

"ฮูหยินเชิญคุณหนูเสี่ยวชิงไปรับประทานอาหารค่ำกับนาง"

กู่เชี่ยนเหลียนเหลียวมองฟงสิงเลี่ยแวบหนึ่ง ค่อยติดตามหญิงรับใช้นั้นไปอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

หม่าจิ้นเชิงเดินไปตามทางระเบียงที่ทอดสู่ตึกหลัง พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งเรียกหาว่า

"จิ้นเชิง"

หม่าจิ้นเชิงกวาดตาไปยังสวนดอกไม้ข้างทางระเบียงโดยที่จิตใจไม่อยู่กับตัว เห็นหวินชิงหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ใช้สายตาที่คล้ายมองดูคนแปลกหน้าจับจ้องมองมัน

หม่าจิ้นเชิงงงงันวูบหนึ่ง จึงก้าวออกนอกระเบียง เรียกหาอาหญิงคำหนึ่ง

หวินชิงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เมื่อครู่เจ้าไปที่ใด?"

หม่าจิ้นเชิงตอบว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดใจ คิดออกไปเดินเล่น"

หวินชิงกล่าวอย่างขุนเคืองอยู่บ้างว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าทุกความเคลื่อนไหวของตัวเองสำคัญยิ่ง ไหนเลยกระทำตามความพอใจได้หากเกิดเรื่องใด หรือกระทบถึงเรื่องสำคัญจะให้ผู้ใดรับผิดชอบ?"

หม่าจิ้นเชิงอดกล่าวมิได้ว่า

"เหตุใดพวกท่านล้วนยึดถือข้าพเจ้าเป็นฆาตกร ข้าพเจ้าไม่ทราบบอกกี่ครั้งว่า การตายของเซียะชิงเหลียนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า เพียงแต่บังเอิญพบเห็นบ่าวไพร่หานป๋อถือมีดสั้นเปื้อนเลือดอยู่ข้างซากศพเซียะชิงเหลียน จึงจับกุมมันเอาไว้ ส่วนเหอฉีหยางเป็นหัวหน้ามือปราบเจ็ดมณฑล ย่อมมิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว หานป๋อก่อนตายก็ยอมรับสารภาพแล้ว ท่านยังต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร?"

หวินชิงหน้าเคร่งเครียดลง ถลึงมองมันราวกับเพิ่งรู้จักหม่าจิ้นเชิงเป็นครั้งแรกก็มิปาน

หม่าจิ้นเซิงยืนตระหง่านง้ำ เป็นท่วงท่าไม่ละอายต่อฟ้าและดิน

หวินชิงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"จิ้นเซิง เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราเอ็นดูสองคนใด?"

หม่าจิ้นเซิงก้มศีรษะ กล่าวว่า

"อาหญิงรักเอ็นดูเราสองพี่น้องที่สุด"

หวินชิงกล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้าไฉนแพร่งพรายเรื่องของเรากับโจรท่องโดดเดี่ยวต่อคนของฟางเยี่ยหวี่ ให้พวกมันอาศัยข้อนี้ จัดการกับโจรท่องโดดเดี่ยว?"

นางพอกล่าวคำ "เรากับโจรท่องโดดเดี่ยว" อดหน้าแดงวูบหนึ่งมิได้

หม่าจิ้นเซิงงงงันวูบใหญ่ กล่าวว่า

"จิ้นเซิงไม่รู้จักคนของฟางเยี่ยหวี่ ต่อให้รู้จักก็ไม่ทำเช่นนี้เด็ดขาด"

หวินชิงทราบว่าอย่าคิดหมายให้หม่าจิ้นเซิงบอกความจริงออกมา พลันบังเกิดความท้อแท้ใจ กล่าวว่า

"หลวงจีนกระบี่มาแล้ว หวังว่าเจ้าสามารถสืบหาฆาตกรที่ฆ่าเซียะชิงเหลียน เราจะไม่ยุ่งเกี่ยวมากความแล้ว"

กล่าวจบหันกายจากไป

หม่าจิ้นเซิงยืนตะลึงลานอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยเดินไปยังตีกหลัง

ท้องฟ้ามืดค่ำแล้ว ในที่สุดม่านวิกาลกราย

วันพรุ่งนี้จะเป็นวันเยี่ยงไร?

หลังจากขึ้นถึงความสุขจุดสุดยอดครั้งแล้วครั้งเล่า หานป๋อค่อยสุขกายสบายใจ ผ่อนคลายร่างกาย โถมทับอยู่บนเรือนร่างเลือดเนื้อของฮัวเจี่ยหวี่

ทั้งสองโอบกอดกันหอบหายใจ

หานป๋อซุกศีรษะกับร่องอกของฮัวเจี๋ยหวี่ ถามว่า

"เมื่อครู่ท่านไฉนไม่ฆ่าข้าพเจ้า?"

ฮัวเจี๋ยหวี่กอดรัดมันแนบแน่น กล่าวว่า

"ที่รัก เราสามารถฆ่าท่านหรือ? ตอนนี้เพียงหวังว่าท่านเชื่อฟังคำพูดเรา หลังจากออกจากที่นี้ ให้ไปให้ไกลแสนไกล หากการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ล่างฟานหวินพบกับความพ่ายแพ้ ท่านก็ปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ หาสถานที่อยู่อย่างสุขสันโดษไปชั่วชีวิตเถอะ"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"หรือว่าผังปานคิดฆ่าข้าพเจ้า?"

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวว่า

"มิใช่ผังปานคิดฆ่าท่าน หากแต่ฟางเยี่ยหวี่เชิญตัวหลี่เซ่อเม่ยมาจัดการกับท่าน ท่านแม้มีฝีมือมิใช่ชั่ว ตอนนี้ยังมิใช่คู่มือของมัน"

หานป๋อกล่าวอย่างไม่ยอมรับนับถือว่า

"หลี่เซ่อเม่ยยังร้ายกาจกว่าเจ้าสำนักรื่นรมย์หรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวว่า

"อย่าได้ถือทิฐิอารมณ์ พลังฝีมือของหลี่เซ่อเม่ยอยู่ในระดับเดียวกับภูตบดีซวีเย่อู๋ตั้งแต่สิบปีก่อน หลายปีมานี้เร้นกายฝึกปรือ ความสำเร็จเพียงรองจากผังปานชั้นหนึ่ง บวกกับมันลึกซึ้งชั่วร้าย เรานึกไม่ออกว่าในโลกยังมีผู้ใดร้ายกาจกว่ามันอีก ถือว่าเราขอร้องท่าน รีบไปจากที่นี้เถอะ"

หานป๋อนิ่งเงียบงันชั่วขณะ หากหลี่เซ่อเม่ยร้ายกาจถึงเพียงนี้ ตนเองคงมิใช่คู่มือของมัน ยามนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านทำอย่างไร หากฟางเยี่ยหวี่ทราบว่าท่านจงใจปลดปล่อยข้าพเจ้า มันจะยอมเลิกรากับท่านหรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ยื่นมือมายังจุดอี้เจิ่นที่ท้ายทอยหานป๋อ เกร็งกำลัง

เล็กน้อย ดูดเอาเข็มทองที่สยบพลังผีมือหานป๋อ แต่ไม่อาจสะกดพันธุมารของเซ่อจุนซิ่นที่อยู่ภายในกายมันออกมา

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง พลังลมปราณสมบูรณ์เปี่ยมล้นอีกครา ประสาทสัมผัสคืนสู่ความปราดเปรียว ได้ยินสรรพเสียงที่นอกหอทั้งสิ้น

ฮัวเจี๋ยหวี่ผลักไสหานป๋อเบาๆ บอกใบ้ให้มันลุกขึ้นนั่ง ตัวเองก็นั่งคู่กับหานป๋อบนเตียง

หานป๋อกุมมือฮัวเจี๋ยหวี่ กล่าวว่า

"ท่านยังไม่ตอบคำถามข้าพเจ้า"

ฮัวเจี๋ยหวี่ยิ้มอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

"บุรุษไม่รู้จักคำว่าพอ ผู้อื่นยอมพลีกายให้แล้ว ยังต้องให้ผู้อื่นมอบใจออกไป นี่ยังไม่เพียงพอ ยังให้ผู้อื่นบอกออกมาทั้งหมด ป๋อหลาง เรารักท่าน เราไม่เคยมีความสงบสุขเช่นนี้มาก่อน ทั้งไม่คิดอ่านวางแผนทำร้ายผู้คนและไม่กลัวผู้คนลอบทำร้าย สิ่งที่ฮัวเจี๋ยหวี่ค้นหาในที่สุดค้นพบแล้ว"

หานป๋อบังเกิดความตื้นตันใจ โอบรั้งสตรีที่มีความสัมพันธ์ทางร่างกายกับมันเป็นคนแรกเอาไว้ กล่าวว่า

"ไปกับข้าพเจ้าเถอะ"

ฮัวเจี๋ยหวี่ผลักไสมันออกห่าง กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ไม่ วาสนาของพวกเราสิ้นสุดแต่เพียงนี้ หากคิดอยู่ร่วมกันอีก ได้แต่คิดหวังชาติหน้า เมื่อครู่เราพบว่า ภายใต้วิชาเสน่ห์หญิงของเราคอยชักจูง พันธุมารภายในกายท่านได้หลอมรวมเข้ากับหยินแท้ของท่าน ไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเราอีก แต่หากคิดท้าสู้กับผังปานยังต้องเดินทางอีกไกลนัก โอ"

หานป๋อถามว่า

"ท่านไฉนทอดถอนใจออกมา?"

ฮัวเจี๋ยหวี่เบือนหน้าไป กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"พลังฝีมือผังปานบรรลุถึงขอบเขตขั้นมนุษย์กับเทวะ หากมิใช่ในใจยังถูกกีดขวางด้วยความรักอยู่บ้าง แทบไม่มีวันถูกโค่นพ่ายแพ้... โอ"

หานป๋อได้ยินนางทอดถอนใจแล้วทอดถอนใจเล่า แสดงว่าในใจบังเกิดความขัดแย้ง ยากที่จะสงบลงได้ คิดไม่ถึงนางมารที่ท่องทะยานยุทธจักรนางนี้ เมื่อบังเกิดรักแท้กลับเปราะบางถึงเพียงนี้

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวอีกว่า

"แม้แต่ล่างฟานหวินยังพลาดโอกาสเอาชนะผังปานไป"

หานป๋อถามไถ่รายละเอียด ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวว่า

"เมื่อตอนที่ผังปานแรกฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารสำเร็จในใจเต็มไปด้วยความรักต่อจิ้นปิงหวิน จึงปล่อยให้ฟงสิงเลี่ยหลบหนีไปได้ ต่อมาท่านลักพาตัวจิ้นปิงหวิน บวกกับพลังกระตุ้นของกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน มันค่อยสลัดซึ่งทุกสิ่ง พาตัวเองก้าวขึ้นสู่อีกขอบเขตหนึ่ง ซึ่งเป็นขอบเขตที่ไม่มีผู้ใดเข้าใจได้"

หานป๋อกล่าวว่า

"แต่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่มิใช่ทำร้ายมันบาดเจ็บหรอกหรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"พลังฝีมือของลี่เย่อไห่นับว่าก้าวถึงจุดที่พลังซ่อนเร้นภายในกายของมนุษยชาติจะบรรลุถึง หากมันยังฆ่าผังปานไม่ได้ จะไม่มีผู้ใดฆ่าผังปานได้ มิหนำซ้ำการต่อสู้กับลี่เย่อไห่ ผลักดันให้ความสำเร็จของผังปานก้าวรุดหน้าอีกก้าวหนึ่ง จนน่ากลัวกว่าเดิม"

หานป๋อนิ่งเงียบงันไป ฮัวเจี๋ยหวี่เป็นองครักษ์วังปรมาจารย์มารมีฝีมือสูงเยี่ยม คำพูดที่กล่าวย่อมมีน้ำหนักยิ่ง

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวสืบต่อ

"ความน่ากลัวที่สุดของผังปานคือ เมื่อมันตัดสินใจทำศึกกับล่างฟานหวิน บนเกาะร้างหลันเจียงคืนไหว้พระจันทร์ปีหน้า มันมิเพียงสลัดตัดรอนจิ้นปิงหวิน ยังละทิ้งวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร ไม่สนใจว่าประสบความสำเร็จแล้วหรือไม่ ทั้งยังสั่งให้สองบ่าวดำขาวไม่ต้องเสาะหาฟงสิงเลี่ยอีก จิตใจอันกว้างขวางนี้มีผู้ใดเทียบเปรียบได้?"

หานป๋อกล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ประเสริฐ ข้าพเจ้ายังนึกเป็นห่วงเสี่ยวเลี่ย (เลี่ยน้อย)"

มันพลอยเรียกฟงสิงเลี่ยเป็นเสี่ยวเลี่ยตามโจรท่องโดดเดี่ยวฮัวเจี๋ยหวี่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ผังปานไม่ลดตัวลงเหลือบแลฟงสิงเลี่ย แต่ฟางเยี่ยหวี่กลับคิดฆ่าฟงสิงเลี่ย ทั้งนี้เพราะลี่เย่อไห่จงใจให้ฟงสิงเลี่ยเห็นฉากการต่อสู้ระหว่างมันกับผังปาน มิเพียงเอื้อประโยชน์แก่ฟงสิงเลี่ย ทั้งยังต้องการให้ฟงสิงเลี่ยบ่งบอกบรรยายต่อล่างฟานหวิน ไม่มีผู้ใดทราบว่านี่จะเป็นประโยชน์ต่อล่างฟานหวินเพียงไหน ดังนั้นฟางเยี่ยหวี่ต้องขัดขวางไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น"

หานป๋อปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึงว่าความนี้มีเหตุผลและสาเหตุอันซับซ้อนถึงเพียงนี้ ต้องยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ฟังจากปากคำท่าน คล้ายกับท่านยังคาดคิดว่าผังปานต้องสู้แพ้นี่เป็นเหตุผลกลใด?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านยังไม่เข้าใจหรือ? ข้าพเจ้ากล่าววาจามากมายถึงเพียงนี้เพื่อให้ท่านเชื่อฟัง หนีไปได้ไกลเท่านั้นก็ไปไกลเพียงนั้น รอจนเสร็จสิ้นการศึกบนเกาะร้างหลันเจียงแล้วค่อยคิดอ่านกัน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่ข้อแตกต่างระหว่างกับผังปานและพวกคือ ผังปาน

เป็นชาวมองโกล ส่วนเราเป็นชาวหุยจู๋* กล่าวไปชาวมองโกลมีความแค้นลึกล้างชนเผ่าเรา บิดามารดาเราตกเป็นทาสของชาวมองโกล เพียงแต่ท่านแม่โชคดีอยู่บ้าง ได้รับเลือกให้ปรนนิบัติรับใช้บิดาของหลี่เซ่อเม่ย เราจึงมีโอกาสได้ฝึกยอดวิชาฝีมือ เราเมื่อเยาว์วัย ท่านแม่ได้บอกเล่าความโหดร้ายของสงคราม แต่เมื่อเติบใหญ่ล้วนละเลยลืมเลือนไป เมื่อครู่ตอนร่วมรักกับท่าน ไม่ทราบเพราะเหตุใด เรื่องราวที่หลงลืมล้วนกลับคืนสู่ห้วงสมอง หวนนึกถึงหากทัพมองโกลกลับเข้าสู่ดินแดนภาคกลาง ไม่ทราบมีบิดามารดามากน้อยเท่าใดต้องสูญเสียบุตรธิดา และเด็กทารกมากน้อยเท่าใดกลายเป็นกำพร้าไร้บิดามารดา"

หานป๋อเกาศีรษะอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับไม่ได้คิดไกลปานนั้น เพียงรู้สึกการประลองยุทธ์กับฟางเยี่ยหวี่เร้าใจยิ่ง เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วนัก ไม่มีความรู้สึกอึดอัด น่าเบื่อเช่นตอนอยู่ในตึกตระกูลหานแม้แต่น้อย"

ฮัวเจี๋ยหวี่หัวร่อคิกออกมา โผไปในอ้อมอกของมัน โอบกอดแผ่นหลังอันบึกบึนของมันกล่าวว่า

"ป๋อหลางเอย ท่านทราบหรือไม่ว่าตัวเองเป็นคนที่น่ารักเพียงไหน นับตั้งแต่ปราดแรกที่เห็นท่าทางอันโง่งมของท่าน เราก็อดหัวร่อมิได้"

หานป๋อกล่าวอย่างโง่งมว่า

"อย่างนั้นตัวตลกในคณะงิ้วไยมิใช่เป็นที่ชมชอบของสตรีที่สุด?"

ฮัวเจี๋ยหวี่หยิกแผ่นหลังของมันคราหนึ่ง ค่อยนั่งตัวตรง มองดูแสงจันทร์ที่สาดลอดเข้ามา กล่าวว่า

"ป๋อหลาง เชื่อฟังเจี๋ยหวี่สักครั้งเถอะ"

หานป๋อกล่าวอย่างยืนกรานว่า

---

* หมายถึงชนเผ่าอิสลาม

"ท่านยังไม่ได้บอกต่อข้าพเจ้าว่าจะจัดการกับตัวเองอย่างไร?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ตอบเสียงแผ่วเบาว่า

"ก่อนอาทิตย์ไขแสง เราจะติดตามขบวนรถของผังปานกลับวังปรมาจารย์มาร หลังจากไปถึงวังปรมาจารย์มาร ค่อยกราบลาผังปาน เดินทางกลับชนเผ่าตัวเอง"

หานป๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจาท่าน หนีอย่างสุดชีวิต แต่ท่านเมื่อเสาะพบข้าพเจ้าโดยง่ายดาย หลี่เซ่อเม่ยย่อมกระทำได้เช่นกัน หลบหนีจะมีประโยชน์อันใด?"

ฮัวเจี่ยหวี่แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ท่านวางใจ เราที่สามารถเสาะพบท่าน เพราะเสื้อผ้าของท่านมีผงแร่ประหลาดชนิดหนึ่งเกาะติดอยู่ ขอเพียงท่านอยู่ในรัศมีสิบลี้ เราจะใช้แท่งวัตถุที่ทำปฏิกิริยาต่อแร่ธาตุชนิดนั้น อาศัยวิธีการพิเศษเฉพาะหาตัวท่านจนพบ หากท่านหลบหนีไปไกลกว่านี้ แม้แต่เราก็หาท่านไม่พบ"

หานป๋อยกมือตบหน้าผากตัวเอง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ากลับวิตกกังวลแทบตาย"

ฮัวเจี๋ยหวี่หน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"ป๋อหลางไปเถอะ ชาติหน้าค่อยพบกันใหม่"

ชิฉางเจิงกับหัตถ์พิษเฉียนหลอนั่งอยู่ภายในรถที่ปล่อยผ้าม่านลง ปล่อยให้พี่น้องภายในพรรคซึ่งมีรูปร่างไล่เลี่ยกับมัน และสวมหมวกเล้ยหลุบต่ำทำหน้าที่ขับรถแทน

ความจริงแล้วคนขับรถสมควรเป็นชิฉางเจิง แต่เฉียนหลอระบุว่า กองกำลังท้องถิ่นที่ฟางเยี่ยหวี่ใช้สอยมา ต้องตรวจสอบว่า

คนขับรถใดเป็นชิฉางเจิงจึงยอมเลิกรา ดังนั้นเปลี่ยนแผนให้คนขับรถทั้งสิบคันปลอมเป็นชิฉางเจิง หากศัตรูเพียงตรวจสอบคนขับรถต้องตกหลุมพราง รอจนกำลังทุกสายรวมตัวกัน พบว่าคนขับรถทุกคนล้วนเป็นตัวปลอม จะพลาดโอกาสตรวจค้นความลับภายในรถแล้ว

ขิงแก่จะอย่างไรเผ็ดร้อนกว่า ข้อเสนอของเฉียนหลอนี้ แสดงว่าในแผนการซ้อนแผนการ ชิฉางเจิงบังเกิดความยอมรับนับถือต่อบิดาบุญธรรมผู้นี้จนหมดหัวใจ

พวกมันขณะจะออกจากตัวเมือง ไม่ทราบปรากฏลาพยศตัวหนึ่งโถมจากที่ใด พี่น้องที่ขับรถบังคับหลบหลีกอย่างรีบร้อน แต่ในสายตาของคนช่างสังเกต ทราบว่าคนขับรถมิใช่ยอดฝีมือรุ่นหลังของพรรคมังกรพิโรธชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงทบทวนหวนนึก ต้องลอบหัวร่อในใจ

หัตถ์พิษเฉียนหลอหลับตาพักผ่อน ช่วงชิงเวลารักษาอาการบาดเจ็บ

ท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว

รถม้าแล่นไปตามเส้นทาง

ชิฉางเจิงเปิดช่องหน้าต่างเล็กๆ ที่หันไปทางหน้ารถออก ร้องเบาๆ ว่า

"เด็กน้อย ลงจากรถได้แล้ว"

ชายฉกรรจ์บนที่นั่งคนขับรั้งบังเหียน หยุดม้าเทียมรถทั้งสี่ตัว เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ท่านเจิง ให้ผู้น้อยติดตามอยู่ข้างกายท่าน เสี่ยงชีวิตกับศัตรูได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงทราบว่า ตัวเองเป็นวีรบุรุษในดวงใจของคนหนุ่มพรรคมังกรพิโรธ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าจึงไม่ยอมให้ท่านพลีชีวิตสูญเปล่า เชื่อฟังวาจาเถอะ ไปตามเส้นทางที่พวกเรากำหนดไว้ ไม่เช่นนั้นหากเผชิญศัตรูก็ย่ำแย่แล้ว รีบด่วน"

ชายฉกรรจ์นั้นกระโดดลงจากรถทั้งที่ไม่ยินยอม ชั่วพริบตาก็หายลับกับดงไม้ข้างทาง

ชิฉางเจิงเคลื่อนกายถึงข้างกายหัตถ์พิษเฉียนหลอ เรียกเบาๆ ว่า

"ท่านพ่อบุญธรรม ตอนนี้ห่างจากตัวเมืองห้าลี้แล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอลืมตาช้าๆ มาตรว่าอยู่ในความมืด ชิฉางเจิงยังเห็นดวงตาอีกฝ่ายทอประกายวูบหนึ่ง ต้องลอบดื่นตระหนกต่อพลังการฝึกปรือของเฉียนหลอ ไม่ทราบวันใดตัวเองค่อยบรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้

หัตถ์พิษเฉียนหลอสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวช้าๆ ว่า

"ลูกเจิง เราพอจากไป เจ้าก็ขับรถถึงข้างทาง ต้อนม้าทั้งสี่ตัวเข้าดงไม้ ตัดโค่นลำต้นไม้ ผูกติดกับม้าตัวหนึ่ง ค่อยสลายพวกมันไป จดจำไว้ ม้ามีนิสัยรวมฝูง ดังนั้นเจ้าต้องปล่อยพวกมันไปทีละตัว"

จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชาวมองโกลเติบโตที่ทะเลทรายตอนเหนือ ถนัดในการติดตามเป็นพันลี้ เรากลับต้องการดูว่า พวกมันพอพบเห็นรถเปล่าที่ปราศจากม้าคันนี้ จากนั้นอาศัยรอยเท้าม้าตัวหนึ่ง ติดตามจนพบเห็นของหนักเท่ากับผู้คนสองคน จะมีความรู้สึกอย่างไร?"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านพ่อบุญธรรมถนอมตัว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เรายังมีเรื่องมากมายต้องกระทำ ไหนเลยไม่ถนอมตัวเอง กลับเป็นเจ้าอย่าได้ดื้อดึงถือดี สู้ไม่ได้ก็หลบหนี ทราบหรือไม่?"

ชิฉางเจิงรับคำ หัตถ์พิษเฉียนหลอยื่นมือออก บีบหัวไหล่ของชิฉางเจิง ดวงตาทอประกายความรู้สึก ชั่วครู่ค่อยคลายมือออกผลักประตูลงจากรถ ถลันวูบเดียวก็หายวับ

ชิฉางเจิงยืนส่งเฉียนหลอจากไป หลังจากนั้นไม่กล้าชักช้า รีบเคลื่อนไหวตามแผน ค่อยอาศัยความมืดออกเดินทาง

มันกระโดดขึ้นบนต้นไม้ จากต้นไม้ต้นหนึ่งโลดลิ่วไปยังต้นไม้อีกต้นหนึ่ง โดยที่เท้าไม่สัมผัสพื้น อึดใจเดียวเดินทางเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม อ้อมเป็นวงกว้าง ค่อยบ่ายหน้ากลับทิศทางของเมืองอู่ชาง

หวนนึกถึงหากวิธีนี้สามารถชักนำให้คนของฟางเยี่ยหวี่ติดตามมา คงต้องนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ มันไม่เป็นห่วงเฉียนหลอ มาตรว่าบิดาบุญธรรมยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ แต่กลอกกลิ้งดังจิ้งจอกมาก ด้วยประสบการณ์ยิ่งกว่าผู้ใด

มันมีนิสัยโอ่อ่าผ่าเผย กับยุทธการที่จากเท็จเป็นจริง จากจริงเป็นเท็จของเฉียนหลอนี้ ไม่เห็นด้วยสักเท่าใด

ยามนี้เรื่องที่มันครุ่นคิดคือ เฉียนหลอคงจากไปไกลแล้ว ตัวเองสมควรต่อสู้กับคนของฟางเยี่ยหวี่ ให้ศัตรูทราบความร้ายกาจของมันหรือไม่ แต่หวนนึกถึงบิดาบุญธรรมกำชับมันอย่าได้ดื้อดึงถือดี ตอนนั้นตัวเองก็ไม่ได้คัดค้าน ดังนั้นได้แต่ระงับความคิดนี้

นึกถึงตอนนี้ ชิฉางเจิงพลันบังเกิดความตื่นตัว หยุดชะงักลง รอบบริเวณเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง มีแต่หนอนแมลงร้องระงม

ชิฉางเจิงลอบร้องในใจ 'หรือว่าศัตรูสามารถสะกดรอยตามมาจริงๆ อย่างนั้นพวกมันคงมีวิธีการแกะรอยพิเศษ หรือว่าคล้ายคลึงกับการส่งนกเหยี่ยวของรองหัวหน้าสำนักรื่นรมย์ออกค้นหาศัตรู'

มันพลันฉุกใจคิด เงยหน้ามองขึ้นไป ใต้แสงจันทร์สาดส่องกระทั่งเงาวิหคสักตัวก็ไม่มี

ทันใด เสียงแค่นหนักๆ ดังขึ้นที่ด้านหลัง

ชิฉางเจิงกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับ ส่งเสียงหัวร่อฮาฮา ก้าวยาวๆ ออกไป

ที่ด้านหลังบังเกิดกระแสลมดังขึ้น

ชิฉางเจิงงอร่างลง ดาบที่กลางหลังหลุดจากฝัก ฟาดฟันไปเบื้องหน้า จากนั้นบิดเอว คมดาบเคลื่อนไหวตามร่างที่หมุนตัว กราดฟาดไปยังด้านหลัง

เพียงดาบนี้แสดงว่า คำชมของล่างฟานหวินไม่ได้เกินความจริง ทั้งนี้เพราะหากมันหมุนตัวกลับไปต้านทาน พลังสภาวะมิเพียงอ่อนโทรมลง ทั้งยังตกเป็นฝ่ายตั้งรับ แต่เมื่อฟันไปข้างหน้าค่อยฟาดฟันกลับหลัง นอกจากพลังสภาวะไม่อ่อนโทรมลง ยังเร่งเร้าพลังขีดสุด พลิกจากรับเป็นรุก

คนที่ด้านหลังอุทานดัง 'เอ๊ะ' ลอยตัวขึ้นจากพื้นห่วงเชือกในมือเปลี่ยนจากอ่อนเป็นเหยียดตรงจี้ใส่คมดาบดังเคร้ง หยิบยืมพลังเคลื่อนตัวไปเบื้องหน้า

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ใช้ท่วงท่าสะพานเหล็ก ล้มหงายไปด้านหลัง ขณะอยู่ห่างจากพื้นเชียะเศษ พลันบิดเอวพลิกตัว เปลี่ยนเป็นคว่ำหน้าลงสองเท้าถีบยันปราด ดีดพุ่งตัวดุจกระสุนที่ถูกยิง เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ตามติดถึงด้านหลังคนผู้นั้น

ใต้แสงจันทรา ศีรษะล้านเลี่ยนของคนผู้นั้นสะท้อนประกายจดจำได้โดยง่าย กลับเป็นยอดฝีมือที่เหลืออยู่ของมองโกล ฉายาคฤธรอิ๋วซือตี้

คราครั้งนี้มันกลับเข้าดินแดนภาคกลาง ด้วยความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม โจรท่องโดดเดี่ยวยากพัวพันเป็นเรื่องอยู่ในความคาดหมาย ความแข็งแกร่งของหานป๋อ นับว่าเหนือความคาดหมายของมันอยู่แล้ว

มิคาดคลื่นลูกหลังของพรรคมังกรพิโรธผู้นี้ แม้อายุยังเยาว์ก็กอปรด้วยบุคลิกภาพยอดฝีมือ ยิ่งอยู่เหนือความคาดคิดของมัน ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่มันคือ กระบวนท่าเสี่ยงชีวิตที่เกิดจากความหาญกล้าและไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์บังคับ

ในชีวิตอิ๋วซือตี้กรำศึกนับครั้งไม่ถ้วน ดังนั้นแม้ตื่นเต้นสงสัยแต่หาได้ท้อแท้ไม่ พลันตวาดก้องร้องขึ้น หมุนคว้างกลางอากาศเหินบินกลับมา ห่วงเชือกกลายเป็นแส้อ่อน หวดใส่ดาบยาวที่ชิฉางเจิงโถมแทงด้วยสองมือ

เมื่อครู่นี้ชิฉางเจิงรับทราบพลังการฝึกปรืออันกล้าแข็งของมัน ทราบว่าตัวเองยังอ่อนด้อยกว่าขั้นหนึ่ง ปะทะหาญหักหามีประโยชน์ไม่ ที่น่าวิตกคือคนผู้นี้มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม บิดาบุญธรรมเตือนว่าสู้ไม่ได้ให้หลบหนี เกรงว่าทำไม่ได้

ถึงแม้ครุ่นคิดเช่นนั้น แต่ชิฉางเจิงหาท้อถอยไม่ กู่ร้องดังยาวนาน ควงดาบด้วยสองมือก่อเกิดเป็นบุปผาดาบมากมายหลายวง

แว่วเสียงติงติงตังตัง ห่วงเชือกของอิ๋วซือตี้กลับหวดใส่อากาศธาตุ ขณะจะเปลี่ยนกระบวนท่า คมดาบก็ฟันใส่ห่วงเชือกสี่ครั้งคราว

ห่วงเชือกแม้ไม่ถึงกับหลุดจากมือ แต่ก็บิดงอ อ่อนก็ไม่ได้ แข็งก็ไม่ได้ ไม่อาจใช้กระบวนท่าต่อไป

อิ๋วซือตี้ตวาดคำ "เด็กร้ายกาจ" ตวัดเท้าเตะใส่ทรวงอกชิฉางเจิงซึ่งลอยตัวขึ้นมาอยู่ในระดับเดียวกับมัน

ชิฉางเจิงก็บังเกิดความตื่นตระหนก มันความจริงคิดใช้กระบวนท่าอันแยบคาย หลอกล่อให้ฝ่ายตรงข้ามหวดใส่อากาศธาตุ หลังจากนั้นจะใช้ดาบแรกฟันใส่ห่วงเชือก ดาบที่สองปาดใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม มิคาดห่วงเชือกดีดกระดอนขึ้นมาอย่างทันการณ์ ต้านทานรับไว้สี่ดาบ

สภาวะดาบของมันใช้ออกจนหมดสิ้น ไม่อาจใช้ดาบที่ห้าออก

เท้าของฝ่ายตรงข้ามกลับเตะมายังทรวงอกห่างเพียงห้านิ้ว

ชิฉางเจิงแค่นเสียงหนักๆ จำต้องรั้งดึงมือเข้าหาตัว เปลี่ยนเป็นใช้ฝักดาบต้านปะทะกับเท้าของฝ่ายตรงข้าม

เสียงโครมครามหนึ่ง ทั้งสองพุ่งถอยไปคนละทิศละทาง ยืดระยะห่างจากกันเป็นสามวา

เท้าของอิ๋วชือตี้พอแตะสัมผัสพื้น ก็ดีดปราดขึ้นมา ถาโถมเข้าหาด้วยท่วงท่าราวเหยี่ยวโฉบกระต่าย

ชิฉางเจิงพอตกถึงพื้น ร่างซวนเซเสียหลักเล็กน้อย มุมปากมีโลหิตไหลซึมออกมา อิ๋วชือตี้ก็มาถึงแล้ว

ชิฉางเจิงหาพรั่นพรึงไม่ สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว งอหลังเล็กน้อย สองมือยกชูดาบขึ้นเหนือศีรษะฟันใส่อิ๋วชือตี้ด้วยท่าเพลงแลกชีวิตตกตายตามกัน

เสียงโลหะปะทะดังขึ้น ชิฉางเจิงหมุนคว้างไปทางด้านหลัง พร้อมกับประกายโลหิตสาดกระจาย

อิ๋วชือตี้ลอยตัวพุ่งถอย พอตกถึงพื้นต้องถอยกายไปสามก้าวค่อยยืนหยัดมั่น เสื้อผ้าบริเวณไหล่ซ้ายขาดวิ่น โลหิตไหลซึมออกมา

ชิฉางเจิงหมุนคว้างเจ็ดแปดรอบ กระแทกนั่งลงกับพื้นดังโครมแต่แล้วใช้ดาบยันพื้นผุดลุกขึ้นยืน เสื้อผ้าใต้ซอกแขนขาดหมดสิ้น เผยเห็นบาดแผลลึกสายหนึ่ง

อิ๋วชือตี้ตาสาดประกายเกรี้ยวกราด ยกมือปิดสกัดจุดที่หัวไหล่ห้ามมิให้โลหิตไหลซึมออกมา แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เด็กน้อยยังบำเพ็ญตนไม่เพียงพอ"

ชิฉางเจิงกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลปากแผลบนร่าง หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"สมใจสมใจ ยังไม่เคยต่อสู้อย่างสมใจเช่นนี้มาก่อน ท่านที่แท้

เป็นใคร?"

นับตั้งแต่ประมือกันจนถึงบัดนี้ ทั้งสองเพิ่งสนทนาโต้ตอบเป็นครั้งแรก

อิ๋วซือตี้ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เห็นแก่ความสำเร็จในเชิงดาบของท่าน จะให้ท่านทราบว่าท่านตายใต้เงื้อมมือผู้ใด เราคือคฤธรอิ๋วซือตี้"

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นกากเดนชาวมองโกล พลังฝีมือของท่านแม้กล้าแข็งกว่าข้าพเจ้า แต่หากคิดฆ่าข้าพเจ้านับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ลงมือเถอะ"

อิ๋วซือตี้กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ตกลง เราจะขอดูว่าท่านมีความทรหดสักเท่าใด?"

ไม่ทันขาดคำ ใช้พลังที่เท้า ร่างก็ลอยอยู่เหนือศีรษะชิฉางเจิง ห่วงเชือกในมือก่อเกิดเป็นวงใหญ่น้อย ครอบคลุมลงหา

ชิงฉางเจิงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กลับหลับตาลง ตวัดเขี่ยดาบขึ้นไป

เสียงดังเมื่อเงาห่วงสลายคลาย

อิ๋วซือตี้ใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงว่าชิฉางเจิงมีเพลงดาบเลิศล้ำถึงเพียงนี้ หาถูกกระบวนท่าลวงหลอกล่อคล้อยตามไม่ กลับทำลายท่าสังหารของมันในดาบเดียว

ประกายดาบทวีความแข็งกล้า ชิฉางเจิงทะลึ่งกายขึ้น ใช้ออกดาบแล้วดาบเล่า จู่โจมจากล่างขึ้นบน

อิ๋วซือตี้ดีดตัวขึ้นพุ่งโถมลงไม่หยุดยั้ง ยังไม่สามารถทำลายสภาวะดาบที่ต่อเนื่องไม่ขาดตอนของชิฉางเจิงได้ มันมีประสบการณ์ชำชอง ดังนั้นเพิ่มพลังไม่หยุดยั้ง ต้องการดูว่าชิฉางเชิงจะต้านทานถึงเมื่อใด?

กำลังภายในของชิฉางเจิงก็คล้ายไม่มีวันเหือดแห้งหาย ดาบยิ่งมายิ่งหนักแน่น ยิ่งมายิ่งดุร้าย เข่นฆ่าจนอิ๋วซือตี้ลอบคร่ำครวญในใจ

มันความจริงมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าชิฉางเจิง ตามเหตุผลอาศัยประสบการณ์ในการต่อสู้หลายสิบปี สามารถกำชัยเป็นมั่นเหมาะ ตอนนี้กลับตกอยู่ในสภาพขี่บนหลังเสือ

ที่แท้ดาบของชิฉางเจิงพอกระทบถูกห่วงเชือกของมัน ก็ใช้พลังฉุดกระชากดึงตัวมันลงมา เป็นเหตุให้มันต้องซุกงำพลังตามหลังเอาไว้

พริบตานั้นคนหนึ่งปักหลักยืนหยัดกับพื้น อีกคนหนึ่งพุ่งวนเวียนอยู่กลางอากาศ เข้าสู่สภาพการต่อสู้อย่างยืดเยื้อ

ภายใต้พลังยืดเหนี่ยวรั้งดึง ผู้ใดคิดถอนตัวล่าถอย ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสรุกไล่สังหารสถานเดียว

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปหลายสิบกระบวนท่า บนหน้าผากทั้งสองปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้น การต่อสู้ยิ่งมายิ่งดุเดือด พลังลมปราณปกคลุมทั่วบริเวณ

ชิฉางเจิงมีเปรียบที่หนุ่มฉกรรจ์ ส่วนอิ๋วซือตี้เหนือกว่าที่มีพลังฝีมือลึกล้ำ ผู้ใดหมดเรี่ยวสิ้นแรงก่อน ผู้นั้นต้องพ่ายแพ้ล้มตาย

อิ๋วซือตี้ฉวยโอกาสที่ห่วงเชือกกับดาบปะทะกัน รวบรวมเรี่ยวแรงกระโดดปราดขึ้น เปลี่ยนเป็นบังคับห่วงเชือกอ่อนนิ่มลง พัวพันดาบของชิฉางเจิงเอาไว้

ชิฉางเจิงขยับคมดาบ มิเพียงหลบเลี่ยงจากห่วงเชือก ยังฟันใส่มือที่ถือห่วงเชือกของฝ่ายตรงข้าม ดาบยาวคล้ายอาชาสวรรค์พาดผ่านปราศจากร่องรอยให้สืบสาว

อิ๋วซือตี้ดีดนิ้วใส่คมดาบ หยิบยืมสภาวะดีดตัวขึ้น ร้องเสียงพิกลว่า

"เด็กน้อย ครั้งนี้สู้เสมอกัน ครั้งหน้าค่อยต่อสู้กันใหม่"

ชิฉางเจิงมีสภาพคล้ายลูกธนูที่ยิงจนสุดล้า แต่มันมีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ไม่แสดงออกทางสีหน้า สวนคำว่า

"อย่างน้อยภายในสามวันห้ามลงมืออีก"

อิ๋วซือตี้ตอบตกลง รั้งดึงห่วงเชือกมายังด้านหลัง ค่อยทิ้งตัวลง

ชิฉางเจิงก็ถอยปราดไปดุจสายฟ้า สอดดาบกลับคืนฝัก

อิ๋วซือตี้พอตกถึงพื้น ถลึงตามองชิฉางเจิงชั่วขณะ ค่อยคล้องห่วงเชือกกับรอบเอว

ชิฉางเจิงข่มกลั้นอาการขาสั่นเอาไว้ ปากกล่าวว่า

"หากพี่ท่านคิดคืนคำ ชิฉางเจิงขอน้อมสนองถึงที่สุด ทั้งไม่โทษว่าท่านตระบัดสัตย์"

อิ๋วซือตี้แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คิดฆ่าท่านยังกลัวไม่มีโอกาสหรือ? อย่าว่าแต่เป้าหมายของพวกเราครั้งนี้เป็นเฉียนหลอ หาใช่ท่านไม่"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"พวกเราวางอุบายทหารลวง คิดไม่ถึงพวกท่านยังสามารถติดตามมา"

อิ๋วซือตี้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากมิใช่พวกท่านก่อกวนเช่นนั้น เราคงสกัดพวกท่านได้ตั้งแต่ยามพลบค่ำ แต่ท่านอย่าคิดหมายล้วงถามวิธีสะกดรอยของพวกเราเฮอะ ภายในสามวันท่านทางที่ดีไสหัวไปให้ไกลกว่านี้ อย่าให้เราพบกับท่านอีก"

พลางกระทืบเท้า หันกายหมายจากไป แต่แล้วหมุนตัวกลับมา กล่าวว่า

"ประหลาด ท่านคล้ายไม่เป็นห่วงเฉียนหลอแม้แต่น้อย หรือ

ว่ามีคนรอรับมัน?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากท่านบอกเคล็ดลับในการสะกดรอยต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกต่อท่านว่าข้าพเจ้าไฉนไม่เป็นห่วงเฉียนหลอ"

อิ๋วซือตี้จับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง ค่อยแสยะยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เด็กน้อย ท่านไม่มีเวลาเป็นห่วงเป็นใยผู้อื่น เราจะออกตามล่าเฉียนหลอ ดูว่ามันหนีไปได้ไกลเท่าใด"

หลังเสียงหัวร่ออันยาวนาน คนถลันวูบจากไป

มันจากไปไม่นาน ชิฉางเจิงพลันซวนเซเสียหลัก กระแทกนั่งลงกับพื้น อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ใบหน้ากลับกลายเป็นไร้สีเลือด หลับตาลงโคจรพลัง

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ปรากฏก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งตกลงกับพื้นเบื้องหน้าเป็นเสียงดัง

ชิฉางเจิงหาตื่นตระหนกไม่ เงยหน้ากวาดตามองไปยังเบื้องหน้า

กู่เชี่ยนเหลียนพอก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป กวาดตาสำรวจมอง ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ที่แท้ในห้องท้องเรือหลังจัดตั้งโต๊ะสุราตัวหนึ่ง นอกจากนั่งไว้ด้วยเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต เตียวฮูหยิน หนันผอกับยอดฝีมือทั้งสี่แล้ว ยังมีชายชราที่ไม่เคยพบหน้ามาก่อนผู้หนึ่ง ชายกลางคนที่มีส่วนคลับคล้ายกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต กับสตรีสาวค่อนข้างท้วมนางหนึ่ง

คนเหล่านี้ย่อมไม่สร้างความแตกตื่นตระหนกแก่กู่เชี่ยนเหลียน แต่ที่ขู่ขวัญนางเป็นบุรุษหนุ่มหน้าขาวซีดที่นั่งอยู่ข้างกายเตียวฮูหยิน... คุณชายกระบี่ภูตเตียวปี้ฉิงเอง

ดีที่ยามนี้คุณชายกระบี่ภูตเอนกายบนเก้าอี้ บนร่างคลุมผ้าห่ม

เบาบางผืนหนึ่ง หลับตาพริ้มลง ไม่ทราบกำลังพักผ่อนหรือนั่งหลับ แต่ไม่ว่าเป็นชนิดไหน ต้องหาทางผละจากไป

แว่วเสียงเตียวฮูหยินดังมาว่า

"เสี่ยวชิงรีบเข้ามา นั่งที่ข้างกายเรา"

หากเป็นก่อนหน้านี้ กู่เซี่ยนเหลียนจะมากจะน้อยบังเกิดความสำนึกขอบคุณต่อเตียวฮูหยินที่รักเอ็นดูนาง แต่หลังจากที่ฟงสิงเลี่ยเตือนสติ นางรู้สึกว่าสตรีที่เปลือกนอกเมตตาปรานีนางนี้ ยังน่ากลัวกว่าเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตอีก

เอ่ยถึงการแสร้งมารยา เป็นความถนัดจัดเจนของกู่เซี่ยนเหลียนอยู่แล้ว ยามนั้นก้มศีรษะลงกล่าวเสียงละห้อยว่า

"อาจเป็นเพราะแช่อยู่ในน้ำเย็น เมื่อครู่ยังไม่เป็นไร ยามนี้รู้สึกหัวหมุนงุนงง ดังนั้นหลังจากขออภัยต่อฮูหยิน เสี่ยวชิงคิดขอกลับไปพักผ่อน"

เตียวฮูหยินกล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"หลังจากถูกความเย็นย่อมต้องพักผ่อน มาให้เราแตะหน้าผากดูหากหนักหนาต้องรับประทานยาแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนหลังจากล่วงรู้ความน่ากลัวของเตียวฮูหยิน ทราบว่าหากทำเช่นนี้เท่ากับส่งแพะเข้าปากเสือ จึงรีบกล่าวว่า

"ฮูหยินเป็นห่วงมากแล้ว ข้าพเจ้านอนพักผ่อนสักครู่ก็หายดี ขอฮูหยิน นายผู้เฒ่าและผู้อาวุโสทั้งหลายอย่าได้วุ่นวายใจต่อเสี่ยวชิง เป็นเหตุให้อาหารเย็นชืดลง"

เอ่ยถึงตอนนี้ เหลือบเห็นเปลือกตาของคุณชายกระบี่ภูตเต้นระริก ไม่ทราบจะตื่นขึ้นมาหรือไม่ รีบย่อกายคารวะ กล่าวว่า

"เสี่ยวชิงขออำลา"

ทุกผู้คนเห็นกู่เซี่ยนเหลียนรู้มารยาท ถึงแม้ร่างกายไม่สบาย

ยังมาขออภัย ต้องลอบผงกศีรษะ บังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น

เตียวฮูหยินกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เจ้ากลับไปพักผ่อนเถอะ อีกสักครู่เราค่อยไปเยี่ยมเจ้า..เสี่ยวหลันส่งแม่นางเสี่ยวชิง"

หญิงรับใช้ที่ด้านหลังนางรับคำเดินออกมา

กู่เชี่ยนเหลียนครุ่นคิด 'เมื่อท่านไปเยี่ยมยังพบเห็นเราก็แปลกไปแล้ว' พลางหันกายไปที่ประตูห้องท้องเรือ

ที่เบื้องหน้าปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน บวกกับกู่เชี่ยนเหลียนไม่อาจใช้วิชาฝีมือ หลังเสียงกรีดร้องคำหนึ่ง คนถลาไปในอ้อมอกคนผู้นั้น

หานป๋อกระโดดขึ้นบนหลังคาตึก เหลียวมองตึกตระกูลหาน ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามแวบหนึ่ง หวนนึกถึงตนเองจากมาสองสามชั่วยาม โหยวโหยวซึ่งซ่อนตัวอยู่ในถ้ำสมบัติเขตภูเขาจำลองสวนหลังของขุนนางเฉิน คงร้อนรุ่มกระวนกระวายนัก ดังนั้นเลิกล้มความคิดบุกเข้าตึกตระกูลหาน พุ่งตัวเลียดกระเบื้องหลังคา โถมไปยังตึกใหญ่อีกหลังหนึ่ง

แววตาอันอ้อยสร้อยก่อนจากกันของฮัวเจี๋ยหวี่ เกาะกุมหัวใจมันอย่างลึกล้ำ

ความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคน มักเปลี่ยนแปลงอย่างคาดไม่ถึง ยกตัวอย่างเช่นความสัมพันธ์ระหว่างมันกับฮัวเจี๋ยหวี่ นับว่าเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน และยุติอย่างฉับพลัน นางมารที่ทำให้มันกลายเป็นลูกผู้ชายเต็มตัวนางนี้ มันที่แท้บังเกิดความใคร่หรือความรักต่อนาง หรือว่าจากความใคร่กลายเป็นความรัก แม้แต่มันยังไม่ทราบกระจ่างชัด

เรือนร่างอันงดงามกับการแสดงออกด้านความรักของนาง ทำให้บุรุษทุกรูปนามยากลืมเลือนได้จริงๆ

ดูท่าโหยวโหยวหาด้อยไปกว่านางไม่ เมื่อกลับไปกลับต้องทดลองดู ถึงอย่างไรโหยวโหยวก็เป็นของมัน

นึกถึงตอนนี้ หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนผะผ่าวขึ้นมา

ทันใด พลังความเย็นสายหนึ่งจู่โจมจากทางด้านหลัง

หานป๋อใจหายวูบ สะท้านตื่นจากห้วงความใคร่ เร่งระดับความเร็วพุ่งตัวไปเบื้องหน้า

พลังความเย็นที่ด้านหลังกลับเพิ่มพูนทวีคูณ ให้ความรู้สึกแก่มันว่าตัวเองตกอยู่ภายใต้คมอาวุธของฝ่ายตรงข้าม ต้องลอบคร่ำครวญในใจ หรือว่าหลี่เซ่อเม่ยร้ายกาจถึงเพียงนี้ ตนเองเพิ่งแยกจากฮัวเจี๋ยหวี่ ฝ่ายตรงข้ามก็ติดตามมาถึง ไม่เช่นนั้นยังมีผู้ใดมีพลังฝีมือน่ากลัวถึงเพียงนี้

หานป๋อกระทั่งเหลียวหน้ากลับไปยังไม่กล้า ทุ่มเทท่าร่างถึงขีดสุด พบบ้านเรือนข้ามบ้านเรือนพบตรอกซอยข้ามตรอกซอย อย่างน้อยวิ่งตะบึงเป็นระยะทางสองสามลี้ แต่ฝ่ายตรงข้ามตามติดอยู่ด้านหลังไม่ลดละ รังสีการฆ่าฟันจ่อคุกคามใส่มันตลอดเวลา

นับตั้งแต่หานป๋อออกท่องยุทธจักร นับว่ามีประสบการณ์ต่อสู้อยู่บ้าง แต่ไม่เคยตกอยู่ในสภาพอับจนเช่นนี้มาก่อน ทราบว่าเมื่อครู่ตัวเองชะล่าใจ คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ศัตรูที่ด้านหลังฉวยโอกาสประชิดตัวควบคุมสถานการณ์เอาไว้

ยามใดที่ตัวเองหยุดยั้งลง จะเป็นเวลาที่ฝ่ายตรงข้ามแสดงฝีมือจู่โจมสังหารมัน

ควรทราบว่ายอดฝีมือตั้งประจันหน้า ผู้ใดช่วงชิงโอกาสได้เพาะสร้างสภาวะมีชัย อีกฝ่ายอย่าคิดหมายพลิกสภาพจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

เพียงแต่ทั้งสองฝ่ายต้องมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง คำนวณจากระดับความ

เร็วและสภาวะของคนที่ด้านหลัง แสดงว่ากอปรด้วยเงื่อนไขเช่นนี้

หากเปลี่ยนเป็นคนไม่เลือกวิธีที่ใช้ สามารถหนีเตลิดไปยังผู้คนหมู่มาก เช่นทลายกำแพงเข้าบ้านเรือน ปลุกผู้คนในบ้านตื่นขึ้น สร้างสถานการณ์วุ่นวาย เพื่อผ่อนคลายแรงกดดัน แต่หานป่อมีจิตใจดีงาม ยินยอมตายไม่ยอมกระทำเรื่องเช่นนั้น

ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นกำแพงสูงชั้นหนึ่ง

หานป่อฉุกใจคิด ฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง พลันเร่งระดับความเร็ว พุ่งขวับไปบนกำแพง

พลังความเย็นที่ด้านหลังแหวกจู่โจมมาดุจลูกธนูดอกหนึ่ง

หานป่อรู้สึกได้ว่า นั่นเป็นพลังกระบี่ที่สามารถทำลายล้างทุกสิ่งนอกจากกล่างฟานหวินแล้ว ผู้ใดแผ่พุ่งพลังกระบี่เช่นนี้ได้?

มันขบกรามกรอด แสร้งเป็นคำนวณพลาดเล็กน้อย ข้อเท้าคาอยู่บนกำแพง ร่างจึงล้มไปข้างหน้า กลายเป็นร่างท่อนบนห้อยอยู่อีกฟากหนึ่งของกำแพงสองเท้ายังเกี่ยวอยู่บนกำแพง

กระบี่บรรลุถึงแล้ว

หานป่อแค่นเสียงหนักๆ สลัดรองเท้าผ้าทั้งสองข้างออกจากเท้า พุ่งขวับใส่ศัตรู ขณะเดียวกันหดเท้าพลิกข้ามกำแพงไป

แว่วเสียงเพียะพะ ภายใต้กระบี่ศัตรูบิดจู่โจม รองเท้าทั้งสองข้างกลายเป็นเศษผงคลีทั่วท้องฟ้า

หานป่อร่วงลงมายังเบื้องล่าง ฝ่ามือทั้งสองดูดติดกับผนังกำแพง หยิบยืมพลังม้วนตีลังกาทอดหนึ่ง ทิ้งตัวลงสัมผัสพื้นเชิงกำแพง พอเงยหน้าขึ้น เห็นเงากระบี่เต็มท้องฟ้า ครอบคลุมลงมาดุจร่างแหปากหนึ่ง

แต่ว่ามันช่วงชิงช่วงเวลาอันล้ำค่าได้วูบหนึ่งเป็นผลสำเร็จ

หานป่อร้องเสียงพิกล สองมือประกบนิ้วดุจมีดดาบ ทยอยฟันออกไป พอดีกระทบถูกปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

เงากระบี่สลายวับ คนผู้นั้นพลิ้วกายลงที่เบื้องหน้ามันห่างวาเศษ จ่อกระบี่ใส่มันแต่ไกล

หานป๋อต้านทานพลังกระบี่ที่คุกคามมาอย่างยากเย็น พอเพ่งตามอง ต้องร้องโพล่งว่า

"แม่นางฉิน"

ผู้ที่ไล่ติดตามมันคือฉินเมิ่งเหยาเอง

สีหน้านางสงบราบเรียบ ดวงตาที่ทรงภูมิปัญญาจับจ้องมองมันโดยไม่คลาดคลา พลังกระบี่ที่คุกคามคนหาผ่อนคลายไม่

หานป๋อร้องว่า

"เป็นข้าพเจ้าหานป๋อ ท่านจดจำข้าพเจ้าไม่ได้แล้วหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านลับๆ ล่อๆ อยู่นอกตึกตระกูลหานทำอะไร?"

หานป๋อกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพิ่ง..." แต่หวนนึกถึงเรื่องที่ตนเองมั่วสุมกับฮัวเจี๋ยหวี่ ไหนเลยบอกต่อนางได้?

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ท่านเรียกตัวเองว่าหานป๋อ แต่มีพฤติการณ์น่าสงสัย หากไม่อธิบายให้ชัดแจ้ง อย่าได้โทษว่ากระบี่ไร้น้ำใจ"

หานป๋อคับข้องใจยิ่ง แม้แต่เรื่องที่ถูกหม่าจิ้นเชิงปรักปรำเข้าคุกยังไม่เท่ากับถูกฉินเมิ่งเหยาเข้าใจผิด พานทิ้งมือทั้งสองลง กล่าวว่า

"ตกลง ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

ฉินเมิ่งเหยาคิดไม่ถึงมันจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ ตอนแรกประกายกระบี่กระจายจ้า ยังดีที่นางปราศจากความคิดฆ่าฟัน ยามตื่นตระหนกรีบรั้งสภาวะกระบี่กลับมา

ประกายเย็นเยียบสลายวับ เสียงฉับเมื่อสอดกระบี่คืนฝัก

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กางมือออกกล่าวว่า

"นี่มิใช่ดียิ่งกว่าหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาถลึงตาใส่มัน ดุว่า "คนดื้อด้าน" สายตาที่ถลึงมองครั้งนี้งามซึ้งจนแทบกระชากวิญญาณหานป๋อไป

ฉินเมิ่งเหยาหันกายหมายจากไป หานป๋อรีบตามหลัง กล่าวว่า

"ท่านมิใช่คิดสืบสาวว่าข้าพเจ้าอยู่ละแวกตึกตระกูลหานทำอะไรหรือ? เหตุใดยังไม่ทันทำความกระจ่าง ก็คิดจากไปแล้ว?"

ฉินเมิ่งเหยาชะงักเท้า กล่าวโดยที่หันหลังให้กับมันว่า

"ท่านเมื่อไม่ยอมบอกออกมา ข้าพเจ้าก็ไม่คิดฆ่าท่าน ยังรั้งอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

หานป๋ออ้อมถึงเบื้องหน้านาง ชื่นชมกับความงามพิลาสของนาง ปากกล่าวว่า

"ท่านไม่แน่ว่าต้องฆ่าข้าพเจ้า แต่เปลี่ยนเป็นคร่ากุมข้าพเจ้า จากนั้นเคี่ยวเข็ญทรมาน ข้าพเจ้ากลัวเจ็บที่สุด อย่างนั้นต้องสารภาพความจริงออกมาแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านที่แท้เชื่อหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าเป็นหานป๋อที่ยกน้ำชาให้แก่ท่านที่คลังศัสตราผู้นั้น?"

ฉินเมิ่งเหยามองดูมันอย่างเย็นชา ไม่ทราบขุ่นเคืองหรือขบขันดีสำหรับกับมัน นางไม่มีความรู้สึกรังเกียจ ทั้งยิ่งอยู่ร่วมกับมัน ยิ่งรู้สึกถึงความใสซื่อบริสุทธิ์และไม่ช่วงชิงของมัน

ในโลกหล้ามีบุรุษที่แรกพบนางก็ลุ่มหลงงมงายมากมาย แต่ล้วนตะลึงลานต่อความงามของนาง ยามอยู่เบื้องหน้านาง ล้วนระมัดระวังตัว กลัวลบหลู่ล่วงเกินนาง มีแต่หานป๋อที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกออก

มาโดยไม่ปิดบัง คล้ายเด็กที่พบเห็นสิ่งของที่อยากได้ใคร่ครอบครองที่สุด ทำให้ผู้คนไม่ทราบรับมืออย่างไรดี

หานป๋อยกมือปิดป้องสายตาที่คมกล้าดุจกระบี่ของนาง กล่าวว่า

"วิงวอนท่าน อย่าได้ใช้สายตาเช่นคนแปลกหน้ามองดูข้าพเจ้า ท่านที่แท้เชื่อหรือไม่ว่าข้าพเจ้าคือหานป๋อ?"

ฉินเมิ่งเหยาขยับเคลื่อนขวาง หมุนตัวเดินต่อไป

หานป๋อตามติดอยู่ด้านหลัง

ฉินเมิ่งเหยาหยุดยั้งลงอีกครา ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากท่านติดตามข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว ข้าพเจ้ายังมีเรื่องรีบด่วนต้องกระทำ"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านเมื่อไม่ยอมฆ่าข้าพเจ้า ไฉนยังไม่เกรงอกเกรงใจต่อข้าพเจ้า ...อ้อ ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านคงคิดสยบจุดข้าพเจ้า อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไม่ขัดขืน แต่กลับเปิดโอกาสให้กับฟางเยี่ยหวี่ที่คิดฆ่าข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นว่า คนผู้นี้แม้คลุ้มๆ คลั่งๆ แท้ที่จริงกอปรด้วยสติปัญญา เพียงกล่าววาจาไม่กี่ประโยค ก็ทำให้นางไม่กล้าสยบจุดของมัน มันกลับสามารถรบเร้าพัวพันนางต่อไป

คราครั้งนี้หานป๋อไม่กล้าขวางหน้านาง เพียงกล่าวเบาๆ ที่ด้านหลังนางว่า

"ไม่ทราบแม่นางฉินคิดกระทำเรื่องราวใด เราหานป๋อสามารถช่วยเหลือหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาลอบทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคุ้นกับการเคลื่อนไหวเพียงลำพัง และชมชอบเป็นเช่นนั้น พี่หานเชิญเถอะ"

หานป๋อสูดดมกลิ่นกายสาวที่หอมรวยรินของนาง ไหนเลยยินยอมปล่อยให้นางจากไป ดังนั้นพยายามเป็นครั้งสุดท้ายโดยกล่าวว่า

"ท่านมิสู้บอกเรื่องที่ท่านคิดกระทำออกมา หากข้าพเจ้าสำนึกตัวว่าช่วยเหลือไม่ได้ จะไม่บากหน้าเข้าช่วยเหลือ"

ฉินเมิ่งเหยาพลันหันขวับมา กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าถามท่านว่าอยู่ที่นี้ทำอะไร ท่านไม่ตอบคำถาม ตอนนี้ข้าพเจ้าไยต้องบอกเรื่องของตัวเองต่อท่าน?"

นางน้อยครั้งจะปะทะคารม คิดเล็กคิดน้อยกับผู้คนเช่นนี้ ยามนี้เผชิญกับคนขวัญบังอาจเทียมฟ้า หน้าหนาดุจกำแพงผู้นี้ กลับกล่าววาจาแบบไม่ยั้งโดยไม่รู้ตัว

หานป๋อไม่อาจทนทานรับสายตาที่คล้ายกับจะยิงทะลุวัตถุธาตุของฉินเมิ่งเหยาได้ ต้องกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายอมแพ้แล้ว เมื่อครู่ข้าพเจ้า..."

ยามกะทันหันไม่สามารถกล่าวจากปาก ดีที่ฉินเมิ่งเหยาตัดบทว่า

"ขอโทษ ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่คิดใคร่ทราบแล้ว"

หานป๋อยืนตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบทำอย่างไรดี สีหน้าเป็นที่น่าเวทนานัก

ฉินเมิ่งเหยาไม่อาจหักใจอำมหิตได้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"พรุ่งนี้เช้าคนของสำนักฉางไป่จะมายังตึกตระกูลหาน เพื่อคาดโทษเอาผิดผู้คน เวลาของข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งน้อยลง พี่หานเชิญตามสะดวกเถอะ"

ในที่สุดนางบอกเรื่องที่คิดกระทำออกมา หานป๋อยินดียิ่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นไม่มีผู้ใดมีคุณสมบัติช่วยเหลือท่านยิ่งกว่าข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นตัวละครสำคัญในคดีฆาตกรรมเชียะชิงเหลียน"

จากนั้นยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ฟั่นเหลียงจี๋บอกชะตากรรมของข้าพเจ้าต่อท่านแต่แรก เหตุใดท่านไม่สอบปากคำข้าพเจ้า หรือท่านยังเคลือบแคลงสงสัยว่าข้าพเจ้ามิใช่หานป๋อ?"

ฉินเมิ่งเหยาชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านเป็นหานป๋อ?"

เปลือกนอกของนางแม้ไม่มีเรื่องราวใด หัวใจกลับสั่นสะท้าน ที่แล้วมาตัวเองละเอียดรอบคอบ เหตุใดจึงละเลยหานป๋อผู้นี้ หรือว่าตัวเองกลัวว่า หากคบค้าสมาคมกับมัน จะถูกมันดึงดูดไป? นี่ใช่เป็นบททดสอบของการเข้าสู่ทางโลกของตัวเองหรือไม่? นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ตกลง หากพี่หานมีเวลาว่าง ก็ติดตามข้าพเจ้าไป ดูว่าสามารถทำความกระจ่างกับเรื่องนี้หรือไม่"

หานป๋อลิงโลดยินดีจนแทบโห่ร้องออกมา มาตรว่ายังไม่ลืมเลือนโหยวโหยวซึ่งเฝ้ารอมันอยู่ แต่หวนนึกถึงว่ามีโจรท่องโดดเดี่ยวคอยดูแลนาง สมควรไม่มีเรื่องราวใด ดังนั้นรีบผงกศีรษะรับคำ

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย หันกายพลิ้วปราดจากไป

หานป๋อร้องว่า "รอข้าพเจ้าด้วย" พลางติดตามไปโดยกระชั้นชิด

จิตนางเชียนยากหยั่งถึง

ล่างฟานหวินรั้งมือกลับจากกลางหลังจั่วซือ ผุดลุกขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง กวาดมองนภาราตรีทางเบื้องนอก เห็นจันทร์เสี้ยวแย้มโฉมอยู่เหนือยอดไม้เขตสวนหลังของโรงเตี๊ยม

จั่วซือนั่งบนเก้าอี้ ใบหน้าแดงระเรื่อ เพ่งตามองเปลวไฟของตะเกียงน้ำมันที่เต้นระริก

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ภูตบดีซวีเย่อู่นับเป็นชนชั้นอันร้ายกาจ ยาเม็ดภูตบดีของมันสมเป็นพิษพิสดารอันดับหนึ่งของแผ่นดิน แต่ยังไม่อาจสร้างความอับจนปัญญาแก่เราล่างฟานหวิน อย่างเร็วหนึ่งเดือน อย่างช้าร้อยวันเราจะขจัดพิษภายในกายท่านไปจนหมดสิ้น"

จั่วซือกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หมายความว่าพวกเราจะกลับเกาะมังกรพิโรธในบัดดล?"

ล่างฟานหวินฝืนยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าจะขจัดพิษของมันในสามสิบวัน หากต้องรอถึงร้อยวัน ท่านอาจพิษกำเริบเสียชีวิต ดังนั้นเพื่อความปลอดภัย พวกเราได้แต่ดำเนินการทั้งสองทาง"

จั่วซือก้มศีรษะ กล่าวว่า

"เป็นตายแล้วแต่ลิขิต ท่านล่างไม่จำเป็นต้องติดกับของศัตรู เพราะจั่วซือ พรรคมังกรพิโรธและยุทธจักรโดยรวมไม่อาจปราศจากท่าน"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หากผู้อื่นเพียงวางกับดัก ก็สามารถกำจัดเรา ในยุทธจักรมีล่างฟานหวินหรือไม่ ก็ไม่สลักสำคัญแล้ว"

จั่วซือกล่าวด้วยความเอียงอายว่า

"ท่านล่างโปรดให้อภัยที่ข้าพเจ้ากล่าวผิดไป"

ล่างฟานหวินหันกายมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม่นางจั่วไหนเลยกล่าวผิดไป ฟังว่าจูหยวนจางชมชอบเห็นสภาพอันรุ่งเรือง นิยมการสร้างสรรค์ เราไม่เคยไปยังนครหลวง ครั้งนี้ฉวยโอกาสท่องชมนครหลวง นับเป็นความสุขประการหนึ่ง"

จั่วซือเงยหน้าที่งามผุดผาดขึ้น กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ข้าพเจ้าสามารถนำท่านไปยังตรอกเก่าที่ข้าพเจ้าถือกำเนิด ชมดูเครื่องมือปรุงกลั่นสุราของท่านพ่อ"

สีหน้าล่างฟานหวินปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น กล่าวว่า

"เราไม่ได้ดื่มสุราหลายวันแล้ว"

จั่วซือทราบว่าเขาถูกสะกิดจนพยาธิสุราในท้องออกอาละวาด จึงกล่าวด้วยความไม่สบายใจว่า

"ทำอย่างไรดี? ผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมเข้านอนตั้งแต่แรกแล้ว"

ล่างฟานหวินขบคิดแล้วถามดูว่า

"แม่นางจั่วดื่มสุราได้หรือไม่?"

จั่วซือหัวร่อคิกเบาๆ กล่าวว่า

"คนปรุงกลั่นสุราไหนเลยดื่มสุราไม่เป็น?"

ล่างฟานหวินปรบมือ กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราย่องไปยังที่เก็บสุราของโรงเตี๊ยม ขโมยสุราสักหลายไห ร่ำดื่มให้สมใจ"

จั่วซือรู้สึกน่าเล่นยิ่ง แต่พอครุ่นคิดต้องกล่าวอย่างลังเลว่า

"นี่ไม่ดีนักกระมัง?"

ล่างฟานหวินหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"มีอันใดไม่ดี? ถึงอย่างไรสุราของพวกมันมีไว้จำหน่าย ตอนนี้กระทั่งขนถ่ายไหสุรารินสุราแก่ลูกค้ายังไม่ต้องวุ่นวาย เรายังจะจ่ายค่าสุราแก่พวกมันสองเท่า พวกมันสมควรยินดียิ่ง"

จั่วซือขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านทราบว่าพวกมันเก็บสุราไว้ที่ใดหรือ?"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

"เราอาจไม่ทราบ แต่จมูกของเราต้องหาพบได้"

จั่วซือผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี จับจ้องมองล่างฟานหวินอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"โปรดนำทาง จอมยุทธ์ล่าง"

สตรีร่างสูงโปร่ง และอ่อนช้อยเช่นสายน้ำนางหนึ่งปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงเผยอยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาด กล่าวว่า

"เป็นคนศีรษะล้านใช้ให้ท่านมาฆ่าข้าพเจ้าหรือ?"

สตรีนางนั้นงงงันวูบหนึ่ง แสดงว่าคิดไม่ถึงว่าชิฉางเจิงเผชิญหน้า

กับความตาย ยังยิ้มอย่างเฉิดฉายถึงเพียงนี้

ชิฉางเจิงสำรวจดูสตรีเบื้องหน้า นางนอกจากมีผิวพรรณขาวผ่องปานเย้ยหิมะ กับใบหน้าอันงดงามแล้ว ที่ดึงดูดใจผู้คนที่สุดคือองค์เอวอันเรียวยาว คล้ายกับไม่มีกระดูก เป็นที่คาดคิดได้ว่า ยามลงมือต้องใช้ความอ่อนพิชิตความแข็ง ดังนั้นยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"ท่านเรียกว่าอะไร?"

สตรีนางนั้นกล่าวอย่างลืมตัวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าสุ่ยโหยวจิง เป็นขุนพลน้ำในห้าขุนพลทองไม้ น้ำ ไฟ ดิน สังกัดปรมาจารย์มารน้อย"

คำพูดพอกล่าว นึกแค้นใจตัวเองไฉนตอบคำถามมัน แต่ชายหนุ่มอันหล่อเหลาผู้นี้ เห็นแน่ชัดว่าจะตายใต้กระบองแส้อ่อนของนาง บอกต่อมันหาเป็นไรไม่ อาจบางทีเพราะเหตุนี้ นางจึงตอบคำถามของมัน

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนศีรษะล้านไม่นับเป็นคน เพิ่งทำความตกลงว่าภายในสามวันจะไม่ลงมือ แต่แล้วใช้สอยหญิงสาวที่งดงามเช่นท่านมาจัดการกับข้าพเจ้า หากเปลี่ยนเป็นผังปานหรือฟางเยี่ยหวี่ ต้องไม่ลดตัวลงกระทำเช่นนี้"

สุ่ยโหยวจิงเห็นว่าอิ๋วซือตี้ทำเช่นนี้ ขาดความโอ่อ่าผ่าเผยจริงๆ ต้องลอบทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านเป็นศัตรูกับพวกเราอย่างเปิดเผย จะช้าเร็วยากรอดพ้นจากความตาย ดังนั้นไม่ต้องยึดถือไปแล้ว"

พลางตวัดมือวูบหนึ่ง ดึงกระบองแส้อ่อนที่คาดเอวออกมาถือมั่น

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"แม่นางสุ่ยอย่าได้ประมาทศัตรู ข้าพเจ้าแม้รับบาดเจ็บบอบช้ำแต่ยังมีความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน หากข้าพเจ้าสำนึกตัวว่าต้องตาย จะตอบโต้อย่างสุดชีวิต เกรงว่ายากต้านทานรับได้"

สุ่ยโหยวจิงหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ผู้เฒ่าอิ๋วส่งพลุสัญญาณเรียกระดมข้าพเจ้ามา เพราะเชื่อมั่นว่าข้าพเจ้าสามารถฆ่าท่าน กล่าวมากความไม่มีประโยชน์ ลงมือเถอะ"

ชิฉางเจิงนั่งกับพื้นอย่างปลอดโปร่ง ดาบยาววางพาดบนหัวเข่าซึ่งอยู่ในท่าขัดสมาธิ ปากกล่าวว่า

"แม่นางเซิญ"

พริบตานั้น กระบองแส้อ่อนแทงปราดใส่ขั้วหัวใจชิฉางเจิงหมายมั่นจู่โจมสังหารในท่าเดียว

ชิฉางเจิงหลับตาลง คล้ายยินยอมรับความตาย

สุ่ยโหยวจิงปีนี้อายุยี่สิบสามปี เมื่ออายุห้าขวบก็ได้รับคัดเลือกเข้าวังปรมาจารย์มาร รับการฝึกสมรรถภาพร่างกาย ฝึกจิตใจและวิชาการต่อสู้ พออายุสิบหกปีถูกส่งตัวออกมาทดสอบ ก็ลอบสังหารหัวหน้าค่ายพรรคเล็กๆ คนหนึ่งเป็นผลสำเร็จ หลังจากนั้นทุกปีต้องฝึกหาประสบการณ์ในยุทธจักรเป็นเวลาเก้าเดือน ดังนั้นถึงแม้อายุยังเยาว์ แต่มีประสบการณ์ต่อสู้อย่างช่ำชอง

นางพอขยับกระบองแส้อ่อน ก็ขจัดอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวออกจากใจ ลงมือด้วยความเผ็ดร้อนดุร้าย ชิฉางเจิงหยาบกร้านห้าวหาญยอมรับว่ามีเสน่ห์ดึงดูดใจนาง แต่พอลงมือ ในห้วงสมองนางมีความคิดเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือฆ่าฝ่ายตรงข้าม จะได้กลับไปรายงาน

นี่แม้เป็นท่าจู่โจมที่คล้ายรวบรัดธรรมดา แท้ที่จริงหยั่งคำนวณทุกปฏิกิริยาของชิฉางเจิง ซุกงำความเปลี่ยนแปลงและท่าตามหลังหลายสิบประการ ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามรับบาดเจ็บบอบช้ำ เร่งเร้าสภาวะจู่โจมปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามให้จงได้

แต่ไม่ว่านางคาดคิดคำนวณอย่างไร ล้วนคิดไม่ถึงชิฉางเจิงจะไม่มีปฏิกิริยาใด เพียงจับจ้องมองนางอย่างสงบ

เห็นปลายกระบองห่างจากทรวงอกชิฉางเจิงเพียงสามนิ้ว สุ่ยโหยวจิงพลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งผ่านเข้ามาในห้วงสมอง 'หรือว่าฝ่ายตรงข้ามยอมตายใต้กระบองของเรา?'

นางรู้สึกใจอ่อนลง ขณะที่ปลายกระบองกระทบถูกกล้ามเนื้อหน้าอกของชิฉางเจิงแล้ว

กระบองของสุ่ยโหยวจิงได้รับผลกระทบจากทางอารมณ์ ต้องชะงักงันวูบหนึ่ง รั้งพลังกลับคืนมาสามส่วน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น หากจู่โจมถูกเป้าหมาย กระบองยังทะลุอกเข้าไป

ในห้วงความเป็นความตาย ชิฉางเจิงพลันยุบทรวงอกหน้าท้องพร้อมกับเคลื่อนขวางไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว

กระบองกระทุ้งใส่ทรวงอกด้านซ้ายอันบึกบึนของมัน แต่หนึ่งนั้นเนื่องจากชิฉางเจิงถ่ายทอดพลังใส่กล้ามเนื้อ บวกกับเคลื่อนขวางคลายพลังจู่โจมในด้านตรง ปลายกระบองเพียงกรีดใส่ทรวงอกด้านซ้ายของมันเพียงริ้วรอยสีขาวเส้นหนึ่ง โลหิตยังไม่ทันไหลออกมา

สุ่ยโหยวจิงคิดไม่ถึงว่า ชิฉางเจิงกลับกล้าใช้ร่างกายตัวเองสลายท่าจู่โจมสังหารของนาง ต้องลอบร้องคำผิดท่าในใจ มือขวาชิฉางเจิงพลันปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ดาบยาวกระดอนจากเบื้องล่างขึ้นมา

นางพุ่งถอยไปด้วยความตระหนก แต่ยังไม่อาจหลบรอดจากดาบสายฟ้าของฝ่ายตรงข้ามอย่างทันการณ์

สุ่ยโหยวจิงโซซัดโซเซล่าถอย นึกประหลาดใจที่ตัวเองไม่ได้หลั่งเลือดใต้คมดาบ ดาบของฝ่ายตรงข้ามฝ่าแนวป้องกันของนางชัดๆ ความคิดไม่ทันสิ้นสุด รู้สึกมีความเย็นดุจน้ำแข็งแล่นมาจากใต้ซอกแขนขวา กระบองแส้อ่อนร่วงหล่นลงสู่พื้นก่อน จากนั้นกระแทกนั่งลงบนพงหญ้าแถบหนึ่ง แทบนอนหงายเท้าชี้ฟ้า

นี่เป็นครั้งแรกที่นางประสบเหตุที่พิสูจน์ผลแพ้ชนะในท่าเดียว ต้องลอบขุ่นข้องใจที่ตัวเองมีฝีมือติดตัว แต่ใช้ออกไม่ถึงสองส่วน

ชิฉางเจิงสอดดาบคืนฝัก ผุดลุกขึ้นยืน ยื่นมือปิดสกัดจุดเส้นรอบปากแผลที่เหวอะหวะ ห้ามโลหิตซึ่งฉีดพุ่งออกมาเอาไว้ เดินถึงเบื้องหน้าสุ่ยโหยวจิง กัมศีรษะลงมองดูนาง

สุ่ยโหยวจิงจ้องมองตอบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าฝีมือสู้ท่านไม่ได้ ไฉนไม่ฆ่าข้าพเจ้า?"

ชิฉางเจิงยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาดเป็นพิเศษ กล่าวว่า

"ในสภาพเช่นนี้ ด้วยพลังฝีมือของท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้าอย่างเหลือเฟือ เพียงแต่ไม่อำมหิตเท่ากับข้าพเจ้า บอกต่อข้าพเจ้า เหตุใดท่ากระบองจึงชะงักงันที่เบื้องหน้าทรวงอกข้าพเจ้าวูบหนึ่ง?"

สุ่ยโหยวจิงหลับตาลง พานไม่แยแสสนใจ

ชิฉางเจิงไม่สนใจโลหิตที่ชโลมทั่วปกเสื้อหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"คงมิใช่หลงรักเราชิฉางเจิงกระมัง?"

สุ่ยโหยวจิงพลันลืมตาขึ้น ร้องว่า

"ท่านเห็นปีศาจหัวโตแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างโง่งมว่า

"ไม่มีปีศาจหัวโต แต่มีปีศาจศีรษะล้านตนหนึ่ง เพิ่งผละจากไป"

สุ่ยโหยวจิงขุ่นแค้นจนตาแดงฉาน ร้องว่า

"ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าต้องสับท่านเป็นหมื่นท่อน"

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ขออภัย นอกจากเราชิฉางเจิงไม่มีทางเลือก ไม่เช่นนั้นจะไม่ฆ่าสตรี ถึงกับไม่คิดฝากรอยแผลดาบบนเรือนร่างอันงดงามของพวกนาง ดังนั้นเพียงจี้จุดของท่านเอาไว้"

กล่าวพลางหันกายหมายจากไป สุ่ยโหยวจิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านคิดไปที่ใด?"

คำพูดพอกล่าว ค่อยรู้สึกตัวว่าตัวเองถามอย่างโง่งมนัก

ชิฉางเจิงชะงักร่างลง กล่าวโดยหันหลังให้กับนางว่า

"ชิฉางเจิงคิดไปที่ใดก็ไปที่นั้น ประมาณชั่วธูปไหม้ครึ่งดอก จุดของท่านจะคลายออกเอง เมื่อถึงเวลาท่านสามารถเรียกระดมพวกพ้องใช้วิชาสะกดรอยอันเลิศล้ำของพวกท่านติดตามมา ดูว่าเราชิฉางเจิงใช่กลัวเกรงหรือไม่?"

กล่าวจบก้าวยาวๆ จากไป

สุ่ยโหยวจิงมองดูเงาหลังที่เคลื่อนห่างออกไป ดวงตาทอแววสับสนเลื่อนลอยขึ้น

คนผู้นั้นไม่ถลันหลบหลีก กู่เชี่ยนเหลียนจึงโถมไปในอ้อมอกมัน มันฉวยโอกาสโอบกอดไว้ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"แม่นางน้อยคิดไปที่ใด?"

กู่เชี่ยนเหลียนเห็นมันฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ ต้องบันดาลโทสะ จนใจที่ไม่อาจกำนัลใส่มันสักหนึ่งหมัดหนึ่งเท้า พลันดิ้นรนจากวงแขนมัน ล่าถอยกลับเข้าห้องท้องเรือ ซึ่งนางไม่คิดกลับเข้าไปที่สุด

คนของสำนักกระบี่เงาภูตในห้องท้องเรือล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป พวกมันวางกำลังป้องกัน ไฉนปรากฏผู้คนขึ้นเรือมาโดยไม่รู้ตัว

ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง ชายกลางคนที่มีเค้าคลับคล้ายกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตชักกระบี่จากหว่างเอว จู่โจมใส่คนผู้นั้น

คนผู้นั้นหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"นี่เป็นมารยาทต้อนรับแขกเหรื่อของสำนักกระบี่เงาภูตหรือ?"

พลางขยับร่างวูบวาบ ท่ากระบี่เงาภูตล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ

กู่เชี่ยนเหลียนชำเลืองมองคุณชายกระบี่ภูต เห็นมันยังนั่งหลับตา

คล้ายไม่ล่วงรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ค่อยคลายใจลงบ้าง พลันแว่วเสียงเตียวฮูหยินดังขึ้นที่ข้างกายว่า

"แม่นางเสี่ยวชิงไม่เป็นไรกระมัง?"

กู่เชี่ยนเหลียนใจหายวาบ ฟงสิงเลี่ยกล่าวไม่ผิด มาตรว่านางจิตใจไม่อยู่กับตัว แต่การที่เตียวฮูหยินมาถึงข้างกายนางโดยไร้เสียงแสดงว่าต้องเป็นยอดฝีมือที่ลึกล้ำสุดจะหยั่ง ยามนั้นปฏิเสธว่าไม่เป็นไรพลางแอบอิงกับอ้อมอกเตียวฮูหยิน กวาดตาไปยังวงต่อสู้ที่นอกประตู

เห็นคนแต่งกายเช่นบัณฑิตคงแก่เรียน ท่วงท่างามสง่า ผมเผ้าเป็นสีขาวผู้หนึ่ง เคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางประกายกระบี่อันเกรี้ยวกราดไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่ามันรับมือได้อย่างปลอดโปร่ง

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตพลันตวาดว่า

"ปี้เฮิ้น กลับมา"

ชายกลางคนซึ่งมีนามเตียวปี้เฮิ้นรั้งกระบี่กลับ ล่าถอยกลับมาที่ข้างกายสตรีร่างท้วมนั้น

บัณฑิตผมขาวค่อยสาวเท้าเข้ามา น้อมกายกล่าวว่า

"ผมขาวหลิวเหยาจี เป็นตัวแทนท่านปรมาจารย์มารขอคำนับคนของสำนักกระบี่เงาภูตทุกท่าน"

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นตระหนก ระหว่างที่พวกมันเดินทางจากใต้ขึ้นเหนือ ก็ทราบข่าวว่าปรมาจารย์มารผังปานกลับคืนสู่ยุทธจักร คิดไม่ถึงจะได้พบกับผมขาวหลิวเหยาจี ซึ่งเปรียบเสมือนมือซ้ายขวาของผังปานอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า

"สำนักเรากับวังปรมาจารย์มารไม่เคยมีความแค้นต่อกัน วันหน้าก็ไม่มีข้อบาดหมาง ท่านหลิวเชิญตามสะดวกเถอะ"

สำหรับกับมัน ถึงแม้ว่าสำนักกระบี่เงาภูตยโสลำพอง ยังไม่กล้า

ตอแยศัตรูสำคัญเช่นผังปาน

ผมขาวหลิวเหยาจียิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"การมาของเราในวันนี้ เพราะได้รับคำสั่งปรมาจารย์มารน้อยนำเสนอแผนการที่เอื้อประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่ายประการหนึ่ง"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"กุศลเจตนาของปรมาจารย์มารน้อยขอรับด้วยใจ แต่สำนักกระบี่เงาภูตเราท่องเที่ยวเพียงลำพัง ทั้งไม่คุ้นกับการร่วมมือกับผู้อื่น และไม่มีความกระตือรือร้นเช่นนั้น"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"หากพวกเราสามารถส่งมอบคนของตำหนักอลงกรณ์ให้แก่สำนักท่าน เตียวเหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่เตียว) ใช่จะเปลี่ยนความเคยชินหรือไม่?"

ทุกผู้คนมีสีหน้าจดจ่อ แสดงว่าคำพูดของหลิวเหยาจีโยกคลอนจิตใจพวกมัน

ตำหนักอลงกรณ์กับสำนักกระบี่เงาภูตเพาะสร้างความแค้นทั้งเก่าและใหม่ คุณชายกระบี่ภูตที่เบื้องหน้า ก็ถูกคนของตำหนักอลงกรณ์ทำร้ายเป็นเช่นนี้

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"หากสำนักเราต้องยืมมือคนนอก ค่อยจัดการกับตำหนักอลงกรณ์ได้ ไยมิใช่ถูกผู้คนทั้งแผ่นดินเย้ยหยันไยไพ?"

ซึ่งความจริงมันไม่ได้เข้มแข็งถึงเพียงนั้น เพียงแต่ประสบการณ์บอกต่อมันว่า รางวัลสมนาคุณยิ่งใหญ่หลวง ค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายออกไปก็ยิ่งใหญ่หลวงเช่นกัน

ผมขาวหลิวเหยาจียิ้มพลางกล่าวว่า

"ถึงแม้ว่าอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ตายใต้เงื้อมมือท่านปรมาจารย์มาร แต่ตำหนักอลงกรณ์ยังมีคนหนุนหลัง ยากที่จะตอแยได้"

ทุกผู้คนรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป พวกมันมีข้อกริ่งเกรงต่ออธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ยามนี้พอฟังว่าลี่เย่อไห่ตายแล้ว คล้ายถอนก้างกระดูกที่ติดคอออก

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตหลับตาลง ชั่วครู่ค่อยลืมขึ้น กล่าวว่า

"ท่านหลิวบอกว่าตำหนักอลงกรณ์ยังมีคนหนุนหลัง ไม่ทราบเป็นใคร?"

ผมขาวหลิวเหยาจีไม่ตอบคำถามนี้ หากแต่กวาดตาไปยังคุณชายกระบี่ภูตที่คล้ายหลับใหล กล่าวว่า

"หากเราดูไม่ผิด น้องผู้นี้คงถูกฝ่ามือยืมบุปผาของตำหนักอลงกรณ์ลอบทำร้ายกระมัง?"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตยอมรับว่า บุตรชายมันถูกพลังฝ่ามือนี้ทำร้ายจริง ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวสืบต่อ

"เตียวเหมินจู่คงทุ่มเทกำลังรักษาอาการของบุตรชายท่าน เรารับรองว่าเพียงอาศัยสำนักท่าน ไม่อาจช่วยชีวิตมันได้"

ทุกผู้คนรู้สึกยากกล้ำกลืนรับได้ มีแต่กู่เซี่ยนเหลียนทราบว่าคำพูดนี้เป็นความจริง หลิวเหยาจีมิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ระดับสายตาและสติปัญญาก็สูงส่งสมเป็นองครักษ์วังปรมาจารย์มารจริงๆ

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เราไม่มีเจตนาลบหลู่สำนักท่าน แต่ทราบว่าการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างสำนักท่านกับตำหนักอลงกรณ์ ดำเนินเป็นเวลาสองร้อยปี ดังนั้นมีวิชาฝีมือมากหลายที่คิดค้นเพื่อจัดการกับอีกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ามือยืมบุปผาของตำหนักอลงกรณ์ก็ใช้ข่มสำนักท่านโดยเฉพาะ หากสำนักท่านใช้เคล็ดวิชากำลังภายในเข้ารักษาพยาบาล จะเกิดผลเพียงครึ่งหนึ่ง ตอนนี้บุตรชายท่านอยู่ข้างโต๊ะอาหารยังหลับใหล เป็นลักษณะของชีพจรเชิ่น (ไต) อ่อนเปลี้ย ไม่เกิดการตอบสนอง"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป เตียวฮูหยินพลันกล่าวว่า

"พวกเรา จัดที่นั่งอีกที่หนึ่งสำหรับอาคันตุกะจากวังปรมาจารย์มาร"

ผมขาวหลิวเหยาจีมองดูเตียวฮูหยิน ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"รบกวนฮูหยินสั่งคนจัดหาห้องสงบ ให้บุตรชายท่านอยู่ในห้องอีกสักครู่เราจะไปรักษาอาการบาดเจ็บของมัน"

ยามนั้นมีคนหามคุณชายกระบี่ภูตออกไป ทุกผู้คนเข้านั่งประจำโต๊ะ กู่เชี่ยนเหลียนถูกเตียวฮูหยินฉุดรั้งไว้ ได้แต่นั่งเป็นเพื่อนเตียวฮูหยิน

บรรยากาศภายในห้องแปรเปลี่ยนไป หลังจากดื่มสุราอบหนึ่ง เตียวฮูหยินจึงถามว่า

"องครักษ์หลิวมีข้อเสนอต่ออาการบาดเจ็บของบุตรชายเราอย่างไร?"

ผมขาวหลิวเหยาจีหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ว่าสำนักท่านจะร่วมมือกับพวกเราหรือไม่ เราจะรักษาบุตรชายท่านจนหายดีค่อยจากไป"

นอกจากกู่เชี่ยนเหลียนแล้ว ผู้คนที่นั่งประจำโต๊ะล้วนมีสีหน้าสำนึกขอบคุณ เตียวฮูหยินถึงกับกล่าวขอบคุณ เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกลับกล่าวว่า

"องครักษ์ยังไม่ได้ตอบคำถามตอนแรกของเรา ไม่ทราบสามารถบอกกล่าวอย่างชัดแจ้งหรือไม่?"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"ย่อมต้องบ่งบอก แต่เรายังไม่ได้เรียนถามนามสูงส่งของทุกท่าน"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตค่อยกล่าวขออภัย แนะนำว่าผู้ที่ลงมือล่วงเกินหลิวเหยาจี เป็นบุตรคนโตนามเตียวปี้เฮิ้น สตรีรูปร่างท้วม

เป็นภรรยาของเตียวปี้เฮ้น นามว่านหงจวี ชายชราที่ข้างกายหนันผอเรียกว่าเป่ยกง มีศักดิ์เป็นผู้ดูแลรักษาสำนักกระบี่เงาภูต

ยังมียอดฝีมือที่กู่เซี่ยนเหลียนพบพานมาก่อนทั้งสี่ คนอายุสูงวัยกว่าเรียกว่าหลี่โส่ว เป็นศิษย์น้องของเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต อีกสามคนนามไป่เจี้ยน เฉินจงซันกับเว่ยชิง มีอายุระหว่างยี่สิบเศษถึงสามสิบปี

ผมขาวหลิวเหยาจีพอฟังจบก็ถามว่า

"คราครั้งนี้กระบี่อสูรสือจงเทียนของสำนักท่านไฉนไม่ได้มาด้วย?"

กู่เซี่ยนเหลียนลอบเงี่ยหูฟัง ทั้งนี้เพราะนี่เป็นหนึ่งในข้อมูลสำคัญที่ตำหนักอลงกรณ์ต้องการทราบ ในยุทธจักรน้อยคนที่รู้จักชื่อกระบี่อสูรสือจงเทียน นี่มิใช่คนผู้นี้มีฝีมืออ่อนด้อยกว่าเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต ในความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม เพียงแต่กระบี่อสูรสือจงเทียนไม่ต้องการมีชื่อ ส่วนใหญ่กบดานอยู่ในสำนักกระบี่เงาภูต จัดเป็นบุคคลลึกลับ คิดไม่ถึงยังไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของวังปรมาจารย์มาร

เตียวฮูหยินกล่าวว่า

"ขอบคุณองครักษ์หลิวที่กังวลใจ พี่ชายเราไม่ชมชอบความครึกครื้น ตอนนี้ไม่ทราบท่องเที่ยวถึงที่ใดแล้ว"

พลางชี้มือไปยังเว่ยชิง บอกว่านี่เป็นศิษย์เพียงหนึ่งเดียวของพี่ชายนาง

กู่เซี่ยนเหลียนค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าเตียวฮูหยินมีฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้ ที่แท้เป็นน้องสาวของกระบี่อสูรสือจงเทียน

ผมขาวหลิวเหยาจีสำรวจดูเว่ยชิงเที่ยวหนึ่ง ค่อยวกกลับมายังกู่เซี่ยนเหลียนที่นั่งก้มศีรษะ เตียวฮูหยินจึงกล่าว

"แม่นางเสี่ยวชิงนี้เป็นคนละแวกใกล้เคียง ความจริงถือกำเนิดจากตระกูลสูงศักดิ์ ตกยากมาอยู่ที่นี้"

กู่เซี่ยนเหลียนลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก หากเตียวฮูหยิน

บอกว่าเรือของสำนักกระบี่เงาภูตชนเรือน้อยของนางกับ "พี่ชาย" หลิวเหยาจีอาจคาดเดาออกว่าพวกนางคือกู่เชี่ยนเหลียนกับฟงสิงเลี่ย ยังดีที่เตียวฮูหยินกล่าวอย่างคลุมเครือ

ผมขาวหลิวเหยาจีค่อยรั้งสายตากลับจากเรือนร่างของกู่เชี่ยนเหลียน กล่าวว่า

"เตียวเหมินจู่ทราบหรือไม่ว่า บุตรชายท่านถูกผู้ใดทำร้าย?"

เจ้าสำนึกกระบี่เงาภูตแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ย่อมเป็นคนของตำหนักอลงกรณ์"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"เหมินจู่คาดเดาถูกเพียงครึ่งหนึ่ง ด้วยพลังฝีมือของบุตรชายท่าน หากมิใช่ถูกล่างฟานหวินทำร้ายก่อน คนของตำหนักอลงกรณ์ไหนเลยฉวยโอกาสทำร้ายได้?"

ทุกผู้คนรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตถามไถ่รายละเอียด ผมขาวหลิวเหยาจีจึงบอกเล่าชะตากรรมของคุณชายกระบี่ภูตที่หุบเขาน้ำรางเลือนให้ทราบ สุดท้ายกล่าวว่า

"แต่สำนักท่านไม่ต้องวิ้าวุ่นใจต่อล่างฟานหวิน เรารับประกันว่าตอนนี้มันไม่มีเวลาสนใจเรื่องของตำหนักอลงกรณ์"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ลี่เย่อไห่ตายแล้ว ล่างฟานหวินก็ถูกเรื่องอื่นพัวพันไว้ ตำหนักอลงกรณ์ยังมีผู้ใด? หรือผู้อลงกรณ์ยังไม่ตาย?"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ผู้อลงกรณ์ไหนเลยตายโดยง่ายดาย ศักดิ์ฐานะในตอนนี้ของมันเป็นบุคคลหมายเลขสามของสำนักเส้าหลิน ฉายาหลวงจีนกระบี่"

นับตั้งแต่หลิวเหยาจีขึ้นเรือมา ทุกถ้อยคำคล้ายคลื่นลูกแล้วลูกเล่า กระแทกกระทั้นใส่กลุ่มคนที่พักพิงอยู่ทางใต้เหล่านี้ แต่ไม่มีคลื่น

ลูกใดรุนแรงกว่าคลื่นลูกนี้อีก

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก แหงนหน้าหัวร่อด้วยความคับแค้น กล่าวว่า

"ประเสริฐ สีจงเต้าท่านยังไม่ตาย ทั้งเปลี่ยนเป็นเข้าสังกัดสำนักเส้าหลิน เราต้องทวงถามความแค้นจากท่านให้จงได้"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"สีจงเต้ามิใช่เปลี่ยนเป็นเข้าสังกัดสำนักเส้าหลิน แต่ว่าก่อนที่จะเป็นสามีของกงจู้อลงกรณ์รุ่นก่อน ก็บวชเป็นหลวงจีนแล้ว"

ในทุกผู้คนมีคนร้องอุทานออกมา

ข่าวนี้เป็นที่น่าตื่นตระหนกไปแล้ว

กู่เชี่ยนเหลียนใจเต้นตูมตาม หลิวเหยาจีสืบทราบความลับเหล่านี้ได้อย่างไร ยามนี้ต่อให้ขับไล่นาง นางก็ไม่ยอมไปแล้ว

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว

"วันนี้องครักษ์หลิวมายังที่นี้ เพียงคิดชักชวนสำนักเราร่วมกันล้มล้างตำหนักอลงกรณ์หรือ?"

ผมขาวหลิวเหยาจียิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง เตียวเหมินจู่ระแวงสงสัยว่าพวกเรายังมีเจตนาอย่างอื่นหรือ?"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตแหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นตกลงตามนี้ รบกวนองครักษ์หลิวกลับไปเรียนต่อปรมาจารย์มารน้อยว่า สำนักเราจะเข้าร่วมบุกจู่โจมตำหนักอลงกรณ์"

หนันผอสอดคำขึ้น

"องครักษ์หลิวยังไม่ได้บอกว่า คนที่หนุนหลังตำหนักอลงกรณ์เป็นใคร?"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นบุคคลในสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ฉายาหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา

ในสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม หากนับบุคคลอันร้ายกาจ ย่อมประกอบด้วยล่างฟานหวิน อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ขุนโจรทมิฬเซ่อจุนซิ่นกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ แต่หากเอ่ยถึงความลึกล้ำสุดหยั่งคาดต้องเป็นหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย คนผู้นี้คล้ายกระเรียนกลางไพร น้อยครั้งจะยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร คิดไม่ถึงว่าจะอยู่ที่ตำหนักอลงกรณ์

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"หากเราคาดการณ์ไม่ผิด ขณะที่พวกเราบุกตำหนักอลงกรณ์ศิษย์รักของลี่เย่อไห่นามฟงสิงเลี่ยต้องอยู่ที่นั้น"

ดวงตาหนันผอทอประกายพิสดาร กวาดตาไปยังกู่เชี่ยนเหลียน

กู่เชี่ยนเหลียนลอบร้องคำแย่แล้วในใจ หนันผอมีจิตใจละเอียดอ่อน กลับประหวัดนึกถึงนาง ได้ยินหนันผอกล่าวถามว่า

"เรื่องของฟงสิงเลี่ย องครักษ์หลิวสามารถบอกกล่าวให้กระจ่างกว่านี้หรือไม่?"

กู่เชี่ยนเหลียนลอบเกร็งกำลังขึ้น ขอเพียงหลิวเหยาจีบอกว่าฟงสิงเลี่ยรับบาดเจ็บ หลบหนีกลับตำหนักอลงกรณ์พร้อมกับนาง นางจะทะลวงฝ่าวงล้อมหลบหนีแล้ว

ฉินเมิ่งเหยาลอยตัวขึ้นบนหลังคา ทรุดนั่งลงยังตำแหน่งที่สูงที่สุดของสันหลังคาตึก ก้มหน้ามองดูตึกเลิศหรูที่ฝั่งตรงข้ามหลังหนึ่ง

หานป๋อเปลือยเท้าเปล่า นั่งลงที่ข้างกายนาง แทบกระทบถูกร่างนาง

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้ว แต่หวนนึกถึงหากบอกให้หานป๋อนั่งห่าง

ออกไป กลับเปิดเผยริ้วรอยออกมา มิหนำซ้ำคนผู้นี้ ไม่ว่ากระทำเรื่องราวใดล้วนแฝงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ทำให้ผู้คนไม่อาจหักใจปฏิเสธ

หานป๋อร้องเบาๆ ว่า

"นั่นเป็นบ้านของผู้ใด ดึกป่านนี้ยังจุดโคมไฟ?"

ฉินเมิ่งเหยาเหลียวหน้ามา ชม้ายมองหานป๋อแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่หานไม่ถือสาข้าพเจ้าถามคำถามท่านสักหลายข้อหรือไม่?"

หานป๋อรีบบอกว่าไม่ถือสา ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างจริงจังว่า

"วันที่อยู่ในคลังศัสตรา เซียะชิงเหลียนกับหม่าจิ้นเซิงให้ความสนใจต่อดาบสันหนา ไม่ทราบดาบอยู่ในคลังศัสตรานานเท่าใด?"

หายป๋อกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านไม่ได้ให้ความสนใจต่อดาบเล่มนั้นเสียอีก เหตุใดวันนั้นท่านกระทั่งเหลียวมองยังไม่เหลียวมองแม้สักแวบเดียว?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"วันนั้นเพิ่งเข้าสู่คลังศัสตรา ข้าพเจ้าก็จับตาดูดาบเล่มนั้น หนึ่งนั้นมันจัดวางในตำแหน่งที่น่าสนใจ สอง มันถูกขัดถูกจนแวววาว...อ้อ ที่แท้เป็นข้าพเจ้าถามท่าน หรือว่าท่านถามข้าพเจ้า?"

หานป๋อกล่าวอย่างกระดากว่า

"ข้าพเจ้าลืมเลือนว่าท่านกำลังสอบสวนข้าพเจ้า ดีที่คำตอบของท่านก็เป็นคำถาม ข้าพเจ้าจัดตั้งดาบสันหนาไว้เป็นพิเศษ ทั้งขัดถูเอาใจใส่ เพราะว่าทุกครั้งที่ข้าพเจ้าหยิบดาบขึ้นมา ล้วนบังเกิด...บังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง"

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาทอแววครุ่นคิด ผงกศีรษะกล่าวว่า

"นั่นเป็นดาบที่แฝงพลังธาตุศักดิ์สิทธิ์จริง ดังนั้นข้าพเจ้าพอเข้าสู่คลังศัสตรา ก็ถูกมันดึงดูดใจ"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่ร้องขอชมดูดาบเล่มนั้น?"

เอ่ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอดถามไม่ได้อีกแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยามองดูท่วงท่าอันโง่งมของมัน ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อย่าได้จริงจังถึงเพียงนั้น ข้าพเจ้าที่ไม่คิดชมดูดาบเล่มนั้น เพราะกลัวว่ามันจะก่อกวนจิตใจอันสงบนิ่งของข้าพเจ้า ข้าพเจ้านอกจากหนึ่งคนหนึ่งกระบี่แล้ว ไม่ต้องการมีวัตถุนอกกายอันใดอีก...นี่ ท่านไฉนเหม่อมองข้าพเจ้าเช่นนี้?"

หานป๋อกล่าวอย่างเซื่องซึมเซาว่า

"ท่านยามยิ้มยังน่าดูกว่าบุปผาที่เบ่งบานร้อยเท่าพันเท่า ยังจำได้หรือไม่? วันนั้นท่านเมื่อบอกว่า 'อย่าได้ประมือกับเซ่อจุนซินที่คลังคัสตราช่วงเวลาก่อนอรุณจะรุ่ง' ก็เม้มปากหัวร่อ จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่ลืมเลือนภาพนั้น"

ฉินเมิ่งเหยาบังเกิดความขุ่นข้องใจ เมื่อครู่นางต้องการสื่อความหมายว่า จิตใจนางดุจน้ำนิ่ง ไม่มีความรู้สึกต่อความรักฉันบุรุษสตรี มิคาดตัวโง่งมนี้ คิดไปอีกทางหนึ่ง ต้องถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หานชิงฟงนั้นนำดาบมาเก็บรักษาที่ตึกตระกูลหานเมื่อใด?"

หานป๋องอนิ้วนับอยู่หลายเที่ยว ค่อยกล่าวว่า

"ก่อนที่ท่านจะมายังคลังศัสตราประมาณสิบวัน นายผู้เฒ่าใหญ่...ข้าพเจ้าหมายถึงหานชิงฟงมายังตึกตระกูลหาน พลบค่ำวันนั้นก็มาที่คลังศัสตราเพียงลำพัง ข้าพเจ้ากำลังปัดกวาดสถานที่อยู่"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันทำท่าหวนรำลึก จึงไม่กล้ารบกวน ฉวยโอกาสกวาดตาไปยังตัวตึกเลิศหรูที่ด้านตรงข้าม ยามนี้โคมไฟส่วนใหญ่ดับไปแล้ว คงเหลือเพียงห้องหับช่วงหลังที่ปรากฏแสงไฟอ่อนจางสาดลอดออกมา

หานป๋อกล่าวสืบต่อ

"นายผู้เฒ่าใหญ่ถือห่อผ้ายาวใบหนึ่ง เดินพลางครุ่นคิดพลาง ฝีเท้าหนักอึ้งเคร่งเครียด ทั้งถอนหายใจอยู่บ่อยครั้ง ข้าพเจ้าหลบซ่อนอยู่ด้านข้าง กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง"

ฉินเมิ่งเหยารั้งสายตากลับมาที่ใบหน้าหานป๋อ เห็นอีกฝ่ายทำท่า 'กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง' ต้องอดหัวร่อคิกมิได้ ถามว่า

"ภายหลังเล่า?"

หานป๋อเหม่อมองจนลืมตอบคำ กล่าวด้วยสีหน้ากะลิ้มกะเหลี่ยว่า

"ท่านยิ้มอีกครั้งได้หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ท่านกล่าวคำพูดเช่นนี้ต่อข้าพอีก ข้าพเจ้าจะสะบัดหน้าจากไป"

หานป๋อชูมือทำท่ายอมจำนน กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าไม่พูดแล้ว ขออย่าได้..."

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันโง่งมงายถึงเพียงนี้ ถึงกับใจอ่อนลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังฟัง"

หานป๋อสงบจิตใจ กล่าวสืบต่อ

"นายผู้เฒ่าใหญ่เรียกข้าพเจ้าเข้าไป แก้ห่อผ้าบนโต๊ะ ภายในบรรจุไว้ด้วยดาบสันหนาเล่มนั้น"

จากนั้นเลียนเสียงของหานชิงฟงกล่าวว่า

"ป๋อน้อย เจ้าหาสถานที่จัดวางดาบเล่มนี้ให้ดี...ข้าพเจ้าเห็นท่านผู้เฒ่าหน้าตาเคร่งขรึม ดังนั้นไม่กล้าถามมากความ จัดตั้งดาบอยู่ตรงตำแหน่งใกล้กับประตู พอเหลียวหน้ามอง เห็นท่านผู้เฒ่าขมวดคิ้ว จึงถามว่าตำแหน่งนี้ไม่พอใจหรือ ท่านผู้เฒ่าทอดถอนใจกล่าวว่า 'ทุก

ประการขึ้นอยู่กับลิขิตจัดวางมันไว้ที่นั่นเถอะ' กล่าวจบเดินออกไป หลังจากนั้นท่านผู้เฒ่าพักอยู่ที่ตึกตระกูลหาน แต่ไม่ได้แวะมาดูดาบเล่มนั้นอีก ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึงว่าดาบเล่มนั้นมีความสำคัญใหญ่หลวงถึงเพียงนี้"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอประกายคมกล้า กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าดาบเล่มนั้นมีความสำคัญใหญ่หลวง?"

หานป๋อถูกนางจ้องมองจนอกสั่นขวัญแขวน ได้แต่ตะกุกตะกักว่า

"เป็น...เป็นเซ่อจุนซิ่นท่านผู้เฒ่าบอกต่อข้าพเจ้า เรื่องราวเป็นเช่นนี้ ตอนอยู่ในคุกคุมขัง ท่านผู้เฒ่ามุดผ่านผนังห้องมา ข้าพเจ้าบอกเล่าชะตากรรมให้ทราบ ท่านผู้เฒ่าก็ระบุว่าดาบเล่มนั้นซ่อนความลับอันยิ่งใหญ่ ท่าน...ท่านผู้เฒ่ายังให้ความสนใจในตัวท่าน ซักถามอย่างละเอียด"

ฉินเมิ่งเหยาฟังว่าเซ่อจุนซิ่นให้ความสนใจนาง ต้องเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ท่านเมื่อเห็นว่าดาบเล่มนั้นมีความสำคัญใหญ่หลวง ภายหลังเหตุการณ์ไฉนไม่กลับไปยังคลังศัสตรา ดูว่าดาบเล่มนั้นยังอยู่หรือไม่?"

หานป๋อความจริงคิดบอกว่า 'ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าไม่ได้กลับไป' จากนั้นฉุกคิดว่านี่เป็นคำถาม มิใช่คำให้การ รีบกลั้นกลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ อาจบางทีข้าพเจ้าไม่ได้กังวลสนใจต่อคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียนเท่าใด หรือข้าพเจ้ากลับเห็นดาบยังอยู่ที่นั่นอดคิดครอบครองมิได้ หรือว่า...โอ ข้าพเจ้าไม่ทราบ สรุปแล้วข้าพเจ้ากลัวกลับไปยังคลังศัสตราอยู่บ้าง"

วาจาประดานี้กล่าวอย่างเลอะเทอะวุ่นวาย ฉินเมิ่งเหยากลับ

ผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจ เหลียวหน้าไปมองดูตัวตึกซึ่งไม่ทราบเป็นของผู้ใด ในสมองไม่ทราบมีความคิดอันใด

ใต้แสงจันทร์ฉาย เค้าใบหน้าฉินเมิ่งเหยาสวยซึ้งตรึงตรา ยามครุ่นคิดตาคู่งามทอประกายพิสดาร ล้วนแต่งดงามสุดบรรยาย

หานป๋อดูไปดูไป พลันบังเกิดความเศร้าสร้อยโดยไร้สาเหตุ อีกครั้งหนึ่งที่มันพบว่า ระหว่างมันกับหญิงงามที่พอยื่นมือพอแตะสัมผัสถูกนางนี้ แท้ที่จริงแฝงช่องว่างที่ไม่อาจก้าวข้ามไปได้ ถึงแม้ว่าตอนเผชิญหน้ากับจิ้นปิงหวิน มันก็ไม่มีความรู้สึก 'ไกลสุดไขว่คว้า' เช่นนี้

ฉินเมิ่งเหยาเหลียวหน้ากลับมา พอสบสายตากับหานป๋อต้องงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวเบาๆ ว่า

"พี่หานมีความในใจอันใด?"

กล่าวถึงตอนท้ายสุ้มเสียงแผ่วเบาลง แสดงว่าค้นพบสาเหตุแล้ว

คนทั้งสองนิ่งเงียบงันไป

หานป๋อพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดไปแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเป็นเชิงตำหนิว่า

"พี่หานไม่ยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าอีกหรือ?"

เมื่อครู่หานป๋อขันอาสาช่วยเหลือนางอีกแรงหนึ่ง ยามนี้กลับร่ำร้องจากไป ฉินเมิ่งเหยาจึงตำหนิมันกลับไปกลับมา

หานป๋อสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพลันรู้สึกทอดอาลัย สูญเสียความกระตือรือร้นต่อทุกเรื่องราว ข้าพเจ้าความจริงตระเตรียมคิดบัญชีกับหม่าจิ้นเชิง แต่แล้วหวนนึก ต่อให้ฉีกกระชากร่างมันจะเป็นไร สุดท้ายก็เพียงนี้เอง"

ฉินเมิ่งเหยามองดูหานป๋อ คล้ายเพิ่งรู้จักมันเป็นครั้งแรก พลันยิ้มอย่างเฉิดฉัน กล่าวว่า

"พี่หานเชิญตามสะดวก เมิ่งเหยาไม่กล้าคุกคามบังคับ"

ยามนั้นประจวบปรากฏลมราตรีโชยพัดผ่าน พัดผมยาวของฉินเมิ่งเหยาหลายเส้นลูบไล้ผ่านหน้าหานป๋อ

ฉินเมิ่งเหยาอุทานเบาๆ ใช้มือรั้งดึงเส้นผมกลับมา รวบอยู่ที่ข้างจอนหู กล่าวคำขออภัยเบาๆ

หานป๋อเพียงเหม่อมองดูนาง

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความขุ่นใจอยู่บ้างว่า

"ท่านเมื่อบอกว่าคิดไป ไฉนยังดื้อด้านรั้งอยู่ ทั้งเอาแต่จ้องมองผู้อื่น?"

นางน้อยครั้งจะกล่าววาจาเช่นดรุณีสาวเช่นนี้ออกมา หานป๋อยิ่งไม่เคลื่อนไหว ตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...เมื่อครู่ท่านออกปากรั้งข้าพเจ้าไว้หรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาจ้องมองมันอย่างเย็นชา ชั่วครู่ให้หลังแววตาอ่อนโยนลง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านไป ท่านอาจเป็นคนคลี่คลายฆาตกรรมเซียะชิงเหลียนได้"

หานป๋อบังเกิดความผิดหวัง ความรู้สึกท้อแท้ประดังจิตใจอีกครา แบมือทั้งสองข้าง ขณะจะกล่าวกระไร พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ สายตาเปลี่ยนเป็นกระจ่างคมกล้า จ้องมองไปในดวงตาฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"แม่นางฉิน หานป๋อมีคำถามข้อหนึ่งคิดเรียนถาม"

จิตใจที่ราบเรียบดุจกระจกของฉินเมิ่งเหยาพลันบังเกิดระลอกลอบร้องว่าผิดท่า แต่เปลือกนอกไม่แสดงออกมา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พี่หานเชิญบอกมา"

หานป๋อคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน กล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"ด้วยภูมิปัญญาของแม่นางเมิ่งเหยา สมควรทราบแต่แรกว่าข้าพเจ้าเป็นตัวละครสำคัญที่จะคลี่คลายคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียน เหตุใดเมื่อครู่คล้ายไม่ต้องการพบหน้าเราหานป๋อเล่า?"

มันเรียกหาอีกฝ่ายเป็นแม่นางฉินตลอดมา ยามนี้กระทั่งคำเรียกหาก็เปลี่ยนไป

ฉินเมิ่งเหยาชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่หานป๋อไฉนรุกเร้าผู้คนถึงเพียงนี้?"

นางก็เปลี่ยนคำพี่หานเป็นพี่หานป๋อ แสดงว่าก่อกำแพงป้องกันการ "รุกฆาต" ของหานป๋อ

หานป๋องงันวูบหนึ่งกลับคืนสู่ความใสซื่อบริสุทธิ์ ยกมือเกาศีรษะใบหู กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าไฉนทำเช่นนี้ เพียงรู้สึกว่าหากสามารถบีบบังคับท่านจนว้าวุ่นสับสนเช่นเดียวกับข้าพเจ้า จะสาแก่ใจยิ่ง..."

ฉินเมิ่งเหยาพอเห็นสภาพของมัน หางตาปรากฏรอยยิ้มขึ้นถลึงตาดุว่า

"ท่านผู้นี้ช่าง..."

แนวป้องกันที่นางเพิ่งก่อขึ้น กลับพังครืนลงโดยมิต้องจู่โจมทำลาย

หานป๋อชมดูจนกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านยังไม่ได้ตอบคำถามข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ที่แท้เป็นท่านสอบปากคำข้าพเจ้า หรือเป็นข้าพเจ้าสอบปากคำท่าน?"

หวนนึกถึงตัวเองกลับหยิบยืมใช้ถ้อยคำของหานป๋อ รู้สึกน่าหัวร่อ นับตั้งแต่ออกท่องยุทธจักร นอกจากผังปานแล้ว นางล้วนเว้นระยะ

ห่างจากทุกผู้คน มีแต่หานป๋อผู้นี้ที่นางคิดรักษาระยะห่างแต่ทำไม่ได้

หานป๋อกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ครั้งนี้ขอให้ข้าพเจ้าถามคำถามสักข้อเถอะ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคิดพุ่งศีรษะชนผนังตาย คุณหนูเมิ่งเหยาคงไม่อาจหักใจอำมหิตกระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ช่างดื้อด้านจริงๆ"

ค่ำคืนนี้นางด่าว่าหานป๋อดื้อด้านถึงสองครั้ง นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน ยามนั้นแหงนมองจันทร์กลางฟ้า กล่าวว่า

"ทราบหรือไม่? ท่านในวันนี้กับท่านที่ไล่ตามข้าพเจ้าบนถนนเมืองหวงโจว มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่าง ซึ่งมีส่วนคล้ายกับอาจารย์ข้าพเจ้ากับผังปาน นั่นเป็นบุคลิกภาพที่หลุดพ้นจากผลประโยชน์ชื่อเสียงและยศถาบรรดาศักดิ์ทางโลก ขณะที่ท่านยังมีจุดเด่นที่พวกเขาไม่มี นั่นคือความปลอดโปร่งโล่งใจ ไม่วิตกทุกข์ร้อนอันใด นับตั้งแต่เมิ่งเหยาลงจากเรือนฌานเมตไตรย ไม่เคยเบิกบานใจเช่นคืนนี้มาก่อน"

พลางก้มศีรษะลงมองดูหานป๋อ ประกายตาสุกใสดั่งบึงน้ำอันลึกล้ำ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คำตอบเช่นนี้ ไม่ทราบพี่หานพึงพอใจหรือไม่?"

หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว ต้องกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า

"อย่างนั้น...อย่างนั้นท่านสมควรยินดีร่วมทางกับข้าพเจ้า เหตุใดจึงคิดสลัดหลุดจากข้าพเจ้าราวกับเป็นโรคระบาด?"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"โรคระบาด? ผู้ใดยึดถือท่านเป็นโรคระบาด?"

นางไม่ว่าแย้มยิ้มหรือหัวร่อ ล้วนงามเฉิดฉันจนผู้คนตาลายละลาน

หานป๋อกล่าวโดยไม่ลดละว่า

"มิใช่โรคระบาด ท่านไฉนแทบถือกระบี่ขับไล่ข้าพเจ้า?"

ฉินเมิ่งเหยากลายเป็นซุกซนขึ้นมา แสร้งกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"สุดท้ายข้าพเจ้ามิใช่ยินยอมให้ท่านร่วมทางหรอกหรือ?"

หานป๋อกล่าวว่า

"นั่นเป็นข้าพเจ้าอาละวาดอย่างดื้อด้าน พัวพันท่านจนอับจนปัญญา"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อออกมาอีกครา กล่าวว่า

"ในที่สุดท่านยอมรับว่าตัวเองดื้อด้านแล้ว"

หานป๋อกล่าวว่า

"สำหรับท่าน เราจอม...ไม่ เราหานป๋อเป็นจอมดื้อด้านอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

ยามลิงโลดยินดี มันแทบพลั้งปากกล่าวคำ "จอมยุทธ์หานป๋อ" ซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งการวิวาทระหว่างมันกับโจรท่องโดดเดี่ยวออกไป

เมื่อเผชิญกับจอมดื้อด้านอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ฉินเมิ่งเหยากลับอับจนปัญญา กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ท่านล่วงรู้คำตอบอยู่แล้ว ไฉนยังบีบบังคับข้าพเจ้าบ่งบอกออกมา?"

หานป๋อแตกตื่นจนยื่นมือหมายตบไหล่ปลอบขวัญนาง สุดท้ายย่อมไม่กล้า เพียงกดมือใส่อากาศธาตุ ขอให้หญิงงามเบื้องหน้าระงับโทสะ ค่อยกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าไม่ถามแล้ว ตอนนี้ควรทำอย่างไร? พวกเรามายังที่นี้เสาะหาผู้ใด?"

ฉินเมิ่งเหยากลับไม่ยอมปล่อยปละละเว้นมัน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้หานป๋อจอมอะไรนั่นไม่ร่ำร้องจากไปแล้วหรือ?"

หานป๋อครุ่นคิด 'ตอนนี้ต่อให้ท่านจ่อกระบี่พาดคอเรา เราก็ไม่ไปแล้ว' พร้อมกันนั้นเตือนสติตัวเอง อย่าได้กล่าวคำ "จอมยุทธ์หานป๋อ" วู่นวาย ปากกล่าวว่า

"ขอคุณหนูเมิ่งเหยาโปรดให้อภัย"

ฉินเมิ่งเหยาชม้ายมองมันแวบหนึ่ง รู้สึกว่าหลังจากกล่าวคำพูดในใจออกมา รู้สึกปลอดโปร่งขึ้นมากนัก นางกวาดตาไปยังตัวตึกนั้น หวนนึกถึงการมาครั้งนี้เพื่อทำงานสำคัญ กลับทะเลาะวิวาทกับคนดื้อด้านนี้รอบหนึ่ง นึกดูรู้สึกน่าหัวร่อ

ทันใด นางรู้สึกจิตใจปราศจากความวิตกทุกข์ร้อน กลับบรรลุขอบเขตที่มีแต่ตอนนั่งกรรมฐานจึงบรรลุถึงได้ ท่านอาจารย์เคยบอกว่านางเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถผ่านด่านทางโลกได้ แต่ตัวเองสามารถฝ่าด่านของหานป๋อหรือไม่? ตัวเองใช่คิดบุกฝ่าหรือไม่? เรื่องราวทางโลกช่างว้าวุ่น เหตุใดหานป๋อกลับทำให้นางบังเกิดความสงบกว่าเดิม?

ยามนั้นหานป๋อเลียนแบบนาง ชะโงกศีรษะมองดูตัวตึกด้านตรงข้าม กล่าวว่า

"ผู้ใดพักอยู่ที่นี้?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"หัวหน้ามือปราบเหอฉีหยาง"

หานป๋องงงันวูบใหญ่ เหลียวหน้ามองนาง

ล่างฟานหวินลงไปในห้องเก็บสุรา ซึ่งอยู่ติดกับห้องอาหารของโรงเตี๊ยม รื้อดูสุราสิบกว่าไห สุดท้ายเลือกสุราไหหนึ่ง บีบจุกที่ปิดผนึกออก รินลงในชามใหญ่ที่จั่วซือยื่นส่งมา ตัวเองดื่มก่อนกว่าครึ่ง ค่อยทอดถอนใจส่งให้แก่จั่วซือ

จั่วซือประคองชามสุราซึ่งเหลือไม่ถึงครึ่ง ไม่ทราบทำอย่างไรดี

ล่างฟานหวินลิ้มชิมรสชาติอันแสบร้อนในปากและลำคอ หางตาเหลือบเห็นจั่วซือยังถือชามสุราค้างไว้ จึงกล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่ฉวยโอกาสที่กลิ่นสุรายังไม่จางหายดื่มลงไป?"

จั่วซือกล่าวด้วยใบหน้าแดงซ่านว่า

"ข้าพเจ้าไม่คุ้นกับการใช้ชามดื่มสุรา"

ในใจนึกตำหนิว่า คนผู้นี้ปรกติทรงภูมิปัญญา เหตุใดไม่ฉุกคิดว่าชามที่ตัวเองใช้ ไหนเลยหยิบยื่นให้สตรีร่วมดื่มได้

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ใช่แล้ว ผู้เฒ่าจั่วชมชอบใช้กระบวยตวงสุราดื่ม ความเคยชินนี้คงตกทอดถึงท่าน ข้าพเจ้าจะหากระบวยให้ท่านสักอัน"

จั่วซือหัวร่อคิกออกมา ยกชามขึ้นดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

ล่างฟานหวินชมดูจนตาเป็นประกาย รับชามเปล่ากลับมารินสุราจนเต็มเปี่ยม หลังเอนพิงถังไม้ที่มุมห้อง ทรุดตัวนั่งลง วางชามสุราลงกับพื้นชี้มือไปที่พื้นเบื้องหน้า กล่าวว่า

"แม่นางจั่วเชิญนั่ง ตำแหน่งนี้ยังสะอาดสะอ้าน แต่ต่อให้สกปรกมอมแมมก็ไม่เป็นไร วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะซื้อเสื้อใหม่ให้แก่ท่านชุดหนึ่ง ...อืมม์ ชุดเดียวไม่พอ ต้องซื้ออีกหลายชุด"

จั่วซือพอดื่มสุราลงไป ใบหน้าก็แดงเปล่งปลั่ง ทรุดนั่งลงแต่โดยดี กัมศีรษะมองดูสุราชามนั้น กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าสามารถดื่มอีกสองอึกหรือไม่? ไม่ได้ดื่มสุราคำโตเช่นนี้เป็นเวลานานแล้ว รสชาติยังดีกว่าที่คิดไว้"

ล่างฟานหวินหัวร่อด้วยความเบิกบานใจใช้สองมือประคองชามสุราขึ้น ยื่นส่งให้แก่จั่วซือ

จั่วซือรับเอาไว้ เมื่อกระทบถูกปลายนิ้วล่างฟานหวินโดยที่ไม่อาจ

หลบเลี่ยง พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ขนตางอนยาวเต้นระริกหลายครา

ล่างฟางหวินมองดูจั่วซือดื่มสุราติดต่อกันสามอึก บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันอบอุ่นขึ้น หวนนึกถึงเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน ต้องครุ่นคิด 'หากผู้เฒ่าจั่วตายแล้วมีญาณรับรู้ ทราบว่าเรากับบุตรีท่านหลบซ่อนอยู่ในที่เก็บสุราของผู้อื่นกลางวิกาล ขโมยดื่มสุรากัน คงหัวร่อจนฟันหักแน่นอน... หากว่าท่านยังมีฟันเหลืออยู่'

จั่วซือใช้มือหนึ่งส่งสุราที่เหลืออยู่ครึ่งชามคืนให้แก่ล่างฟานหวิน อีกมือหนึ่งยกแขนเสื้อเช็ดคราบสุราที่มุมปาก แม้แต่ล่างฟานหวินที่จิตใจสงบดุจบ่อโบราณ ยังชมดูท่วงท่าอันงดงามนี้จนตะลึงลานวูบหนึ่ง ค่อยรับชามสุรามา ดื่มสุราจนหมดสิ้น

ล่างฟานหวินแหงนหน้าทอดถอนใจ เอนหลังพิงกับถังไม้ที่ด้านหลัง กล่าวว่า

"สุรานี้ยังไม่เลว แต่เปรียบกับธารน้ำใสไหลริน ยังเป็นรองอยู่ช่วงใหญ่"

จั่วซือเงยหน้าที่ถูกฤทธิ์สุราแผดเผาจนแดงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หากท่านล่างชมชอบดื่ม วันหน้าข้าพเจ้าจะปรุงกลั่นให้ท่านดื่มทุกวัน"

คำพูดกล่าวจากปาก ค่อยรู้สึกตัวว่าถ้อยคำซ่อนความนัย ดีที่ยามนั้นแม้แต่ล่างฟานหวินก็จำแนกไม่ออกว่า นางถูกฤทธิ์สุราแผดเผาหรือเอียงอาย จนสองแก้มร้อนผะผ่าว

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย หลับตาครุ่นคิด พลันลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"แม่นางจั่ว"

จั่วซือกำลังจมอยู่กับโลกอันอบอุ่นไร้เสียง กลับถูกเรียกหาจนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าจั่วพอดื่มจนเมามาย ชมชอบตบโต๊ะร้องเพลง ไม่ทราบถ่ายทอดแก่ท่านหรือไม่?"

จั่วซือกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ท่านผู้นี้ช่างเป็นไปเสียได้ หรือว่าสิ่งที่ท่านพ่อผู้ล่วงลับเรียนรู้ข้าพเจ้าต้องรู้หมด? อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ายังไม่เมา"

เอ่ยถึงตอนท้าย สุ้มเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน

ล่างฟานหวินหัวร่อพลางถือชามลุกขึ้น เดินเข้าหาไหสุราที่เปิดจุกออก ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ที่แท้มีคนที่ดื่มไม่เพียงพอ"

จั่วซือกระโดดปราดขึ้น มาถึงข้างกายล่างฟานหวิน รับชามในมือล่างฟานหวินไปอย่างอ่อนช้อย หัวร่อเสียงสดใสกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าจัดการ ข้าพเจ้าเป็นคนรินสุราเทสุราให้แก่ท่านพ่อตั้งแต่เล็ก มีความชำนาญที่สุด"

ล่างฟานหวินหลบไปด้านข้าง มองดูนางรินสุราชามหนึ่งด้วยความชำนาญ ปากกล่าวว่า

"ท่านสามารถดื่มรวดเดียวหมดชามหรือไม่?"

จั่วซือกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าอย่างมากดื่มอีกสามอึก รสชาติของการดื่มจนเมามายทรมานนัก ได้แต่อยู่ในสภาพใกล้เมามายไม่เมามาย สุราจึงเป็นเครื่องดื่มที่วิเศษที่สุด"

ล่างฟานหวินทอดถอนใจกล่าวว่า

"คำ 'สภาพใกล้เมามายไม่เมามาย' อันประเสริฐ"

จั่วซือดื่มสุราอีกสามอึกจริงๆ ที่หลงเหลือย่อมเทลงท้อง

ล่างฟานหวินอีก

ล่างฟานหวินคว่ำชามปิดปากไห หยิบเงินแท่งหนึ่งวางลงที่กันชาม กล่าวกับจั่วซือว่า

"แม่นางจั่วมีอารมณ์ท่องเมืองอู่ชางทั้งที่เมามายหรือไม่?"

ผมขาวหลิวเหยาจีมองดูหนันผอ กล่าวว่า

"หนันผอต้องการทราบเรื่องราวทางด้านใดของฟงสิงเลี่ย?"

หนันผอกล่าวว่า

"ยกตัวอย่างเช่นร่องรอยล่าสุดของมัน เหตุใดจึงเดินทางสู่ตำหนักอลงกรณ์ มันมีรูปร่างหน้าตาและอายุเท่าใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนทราบว่าหนันผอบังเกิดความระแวงสงสัยต่อพวกนาง 'สองพี่น้อง' หากซักถามต่อ คงต้องเปิดโปงโฉมหน้าแท้จริงของพวกนาง เห็นว่าตอนนี้ไม่ไป จะรอถึงเวลาใด

ขณะจะพุ่งตัวไปทางด้านหลัง พลันปรากฏมือข้างหนึ่งวางลงบนหัวไหล่นาง ที่แท้เป็นเตียวฮูหยินกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"แม่นางเสี่ยวชิง สีหน้าเจ้ายิ่งมายิ่งปั้นยากแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนรับคำอย่างคลุมเครือ เตียวฮูหยินดูไปคล้ายรักเอ็นดูลูกหลาน แต่ฝ่ามือที่วางอยู่บนจุดเจียนจิ่งของนาง ขอเพียงแผ่พุ่งพลังออก รับรองว่านางไม่อาจไปที่ใดได้

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตมองดูกู่เซี่ยนเหลียนแวบหนึ่ง ค่อยถามผมขาวหลิวเหยาจีว่า

"หลังจากที่ลี่เย่อไห่ตายแล้ว ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของมันตกอยู่ที่ใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนลอบร้องคำจบสิ้นกัน ตอนนี้แม้แต่เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตก็ระแวงสงสัย ขอเพียงเปิดดูอาวุธในถุงหนังของฟงสิงเลี่ย จะ

ทราบว่าเป็นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะแล้ว

ผมขาวหลิวเหยาจีเอนหลังกับพนักเก้าอี้จิบน้ำชาคำหนึ่งแล้วกล่าว

"ลี่เย่อไห่หลังจากต่อสู้กับท่านปรมาจารย์มารก็ควบม้าหลบหนีไประยะทางหนึ่ง อาการบาดเจ็บค่อยกำเริบเสียชีวิต ที่แล้วมาท่านปรมาจารย์มารให้เกียรติแก่คู่ต่อสู้ ดังนั้นไม่ได้แตะต้องซากศพและอาวุธของมัน"

กู่เชี่ยนเหลียนงงงันวูบใหญ่ คำพูดของหลิวเหยาจีไม่แปลกปลอมต่อให้วันหน้ามีคนสืบสาวข้อเท็จจริง ก็ไม่อาจเปิดโปงว่ามันพูดปด เพียงแต่มันละเลยปมสำคัญที่ว่า ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะตกอยู่ในมือฟงสิงเลี่ยไป ทำให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่า ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะถูกบรรจุฝังร่วมกับผู้ตาย

เหตุใดมันกลบเกลื่อนให้กับนาง?

แต่ว่าผมขาวหลิวเหยาจีกระทั่งหางตายังไม่เหลือบแลนาง ทำให้นางคาดเดาจิตใจมันไม่ออก

หนันผอซักถามว่า

"อย่างนั้นฟงสิงเลี่ยไฉนคิดไปยังตำหนักอลงกรณ์?"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"เด็กผู้นี้รับสืบทอดวิชาฝีมือจากลี่เย่อไห่ ปู่เหมินจู่ (เจ้าสำหนักแซ่ปู่) แห่งสำนักเกริกเกียรตินำกำลังล้อมจับมัน ยังถูกมันหนีรอดได้ จากข้อมูลของพวกเรา ตำแหน่งที่มันปรากฏตัวเข้าใกล้ตำหนักอลงกรณ์ไปทุกขณะ ด้วยความสัมพันธ์ของลี่เย่อไห่ผู้เป็นอาจารย์มันกับตำหนักอลงกรณ์ เป็นไปได้อย่างยิ่งว่ามันจะไปยังตำหนักอลงกรณ์ ส่วนสาเหตุที่มันไปยังที่นั้นพวกเรายังไม่ทราบชัด"

จนบัดนี้กู่เชี่ยนเหลียนไม่เคลือบแคลงสงสัยอีก ทราบว่าหลิวเหยาจีพูดปดเพื่อนาง แต่มันไฉนทำเช่นนี้?

เตียวฮูหยินชักดึงมือกลับจากหัวไหล่กู่เซี่ยนเหลียน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"แม่นางเสี่ยวชิง เจ้ายังคงกลับห้องไปพักผ่อนเถอะ"

กู่เซี่ยนเหลียนต้องการให้เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว ดังนั้นลุกขึ้นยืน

มิคาดผมขาวหลิวเหยาจีก็ลุกตาม ประสานมือกล่าวว่า

"เรื่องรักษาพยาบาลบุตรชายท่านไม่อาจชักช้า รอสักครู่ขณะที่เรารักษาบาดเจ็บ ไม่ว่าเกิดเสียงอันใด ล้วนไม่ต้องสนใจ หาไม่ความพยายามทั้งมวลจะสูญเปล่า"

ทุกผู้คนพากันลุกขึ้น เตียวฮูหยินกล่าวกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตว่า

"ยากนักที่องครักษ์หลิวมีน้ำใจถึงเพียงนี้ พวกเราทั้งสองต้องคุ้มครององครักษ์หลิวให้ดี"

ผมขาวหลิวเหยาจีชิงกล่าวว่า

"ทำไม่ได้ พวกท่านทางที่ดีให้อยู่ห่างจากห้องสงบ ขณะที่เราทำการรักษา ต้องทุ่มเทพลังจิต สอดส่องสภาพในร่างกายของบุตรชายท่าน หากละแวกใกล้เคียงมีคน จะเกิดผลกระทบต่อเรา"

ทุกผู้คนหวั่นไหวคล้อยตาม เช่นนี้เป็นว่าผมขาวหลิวเหยาจีฝึกเคล็ดวิชาลับเฉพาะ ทำให้ผู้คนเพิ่มความเชื่อมั่นต่อมันกว่าเดิม

ผมขาวหลิวเหยาจีหัวร่อฮาฮาเดินออกไปพลางกล่าวว่า

"รับรองว่าวันพรุ่งนี้พวกท่านจะได้รับลูกผู้ชายอันคึกคักเข้มแข็งกลับคืน"

ยามนั้นกู่เซี่ยนเหลียนค่อยขยับเคลื่อนกาย เห็นทุกผู้คนห้อมล้อมผมขาวหลิวเหยาจีไปยังท้ายเรือ กู่เซี่ยนเหลียนขณะจะฉวยโอกาสกลับไปหาฟงสิงเลี่ย กลับถูกเตียวฮูหยินฉุดรั้งไว้ กล่าวว่า

"ให้พี่ชายเจ้าพักผ่อนให้เต็มที่เถอะ เราสั่งคนจัดเตรียมห้องแก่

เจ้าแล้ว ดีที่ตอนต่อเรือลำนี้ เราสั่งให้เสริมวัสดุ เพิ่มพื้นที่ ใช้สอยมากกว่าเดิม มา เราจะนำเจ้าไป"

กู่เซี่ยนเหลียนลอบคร่ำครวญในใจ หากยังต้องปั้นรอยยิ้ม ติดตามเตียวฮูหยินไป

หานป๋อทวนคำ "เหอฉีหยาง?" ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะ กล่าวว่า "เป็นเหอฉีหยาง"

หานป๋อออดยกมือเกาศีรษะมิได้ หวนนึกถึงเหอฉีหยางเป็นชนชั้นสุนัขรับใช้ มีอันใดคู่ควรให้คุณหนูฉินจับตาดูด้วยตัวเอง?

ฉินเมิ่งเหยาคล้ายล่วงรู้ความในใจของมันจึงกล่าว

"ลองนึกดู หากท่านเป็นเหอฉีหยาง ในเหตุการณ์เช่นนั้น ใช่ถูกหม่าจิ้นเซิงเกลี้ยกล่อมจนปรักปรำให้ร้ายผู้อื่น โดยวางชีวิต ทรัพย์สิน ตำแหน่ง ชื่อเสียงเป็นเดิมพันหรือไม่?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"หม่าจิ้นเซิงอาจหยิบยื่นความหอมหวานให้แก่มัน"

ประจวบกับยามนั้นแว่วเสียงเปิดหน้าต่างดังมา หานป๋อเหลียวหน้ามอง พอดีเห็นเหอฉีหยางผลักเปิดหน้าต่าง ชะโงกศีรษะออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ความหอมหวานทั่วไปเป็นอำนาจและเงินทอง เอ่ยถึงอำนาจเหอฉีหยางเป็นหัวหน้ามือปราบเจ็ดมณฑล มีอิทธิพลอำนาจอย่างสูง หากเอ่ยถึงเงินทอง ขุนนางชั้นกลางเช่นมันหาเงินได้โดยง่าย เพียงดูจากตึกหลังนี้ แสดงว่ามันได้รับหยดน้ำมันที่บริบูรณ์ หม่าจิ้นเซิงสามารถใช้เงินทองโยกคลอนมันหรือ?"

หานป๋อสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ย่อมไม่สามารถ แต่สมควรมีบางสิ่งที่เหอฉีหยางต้องการแต่ไม่ได้ครอบครองกระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"อาจบางทีสิ่งที่มุ่งมาดปรารถนาเป็นคัมภีร์วิชาฝีมือ หรือหญิงงามที่นิยมชมชื่น"

หานป๋อผงกศีรษะติดต่อกัน กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ดูท่าเป็นประการหลังมากกว่า สมมติเช่นข้าพเจ้าหากมีคนยกท่าน...ไม่ ข้าพเจ้า..."

ฉินเมิ่งเหยาแทบกระทุ้งศอกใส่ทรวงอกมัน เด็กน้อยนี้ย่อมคิดบอกว่า "หากมีคนยกฉินเมิ่งเหยาท่านแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ว่าเรื่องใดก็ยินยอมกระทำ"

หานป๋อเห็นสีหน้านางไม่เป็นมิตร รีบเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดบอกว่า ในสภาพเช่นนั้น นอกจากหม่าจิ้นเซิงจัดเตรียมม้วนภาพหญิงงามไว้ปึกใหญ่ ไม่เช่นนั้นยากที่จะโยกคลอนมัน ดังนั้นคงเป็นคัมภีร์วิชาฝีมือมากกว่า ถึงอย่างไรหม่าจิ้นเซิงมีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของมัน"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวูบหนึ่ง คนผู้นี้ได้คืบเอาศอก ไม่อาจหยิบยื่นเยื่อใยแก่มัน ยามนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเข้าใจว่าเหอฉีหยางเป็นทารกอมมือหรือ? คิดเป็นยอดฝีมือต้องกอปรด้วยภูมิปฏิภาณแรกกำเนิด และความขยันหมั่นเพียรในภายหลังผู้ใดมีประสบการณ์พิสดาร สำเร็จเป็นยอดฝีมือในเวลาชั่วข้ามคืนเช่นท่าน เหอฉีหยางไหนเลยวางชีวิตและครอบครัวเป็นเดิมพันกับอนาคตที่เลือนราง? มันมีชีวิตที่สุขสบาย ข้าพเจ้าเคยเห็นมันฝึกซ้อมฝีมือ พบว่ามันไม่กระตือรือร้นต่อวิชาฝีมือเท่าใด"

หานป๋อเกาศีรษะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นหม่าจิ้นเชิงที่แท้รับปากหยิบยื่นความหอมหวานใดให้แก่มัน?"

ฉินเมิ่งเหยาปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นคัมภีร์วิทยายุทธ์อันใดของวัดเส้าหลิน"

สำหรับกับหานป๋อ นางอดพูดจา "ทีเล่นทีจริง" มิได้

หานป๋ออ้าปากค้าง เมื่อครู่ฉินเมิ่งเหยาเพิ่งปฏิเสธความเป็นไปได้นี้ ยามนี้กลับสรุปเช่นนี้ นับเป็นเหตุผลกลใด?

ฉินเมิ่งเหยาพอเห็นท่าทีอันโง่งมของหานป๋อ ยังอดหัวร่อคิกมิได้ ได้แต่เบือนหน้าไปไม่เหลือบแลมันอีก

หานป๋อเห็นนางปรากฏรอยยิ้มอีกครา สร้างความยินดียิ่ง คาดว่าตัวเองคงมีสารรูปน่าขบขัน ไม่เช่นนั้นเหตุใดตอนที่ฮัวเจี๋ยหวี่อยู่ร่วมกับมันก็เบิกบานใจ หากภายภาคหน้าไม่มีการงาน ลองรับบทเป็นตัวตลกในคณะงิ้ว คงมีอนาคตไกลแน่นอน

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ปรกติท่านไม่มีคำถามยังนึกหาคำถาม เหตุใดตอนนี้มีคำถามจริงๆ กลับไม่ถามไถ่?"

หานป๋อเห็นนางเป็นฝ่าย "สะกิด" ให้มันกล่าววาจา ในใจลอบยินดี ลืมเลือนคำถามไปตั้งแต่แรก ถามว่า

"สารรูปของข้าพเจ้าน่าขบขันนักหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาคุ้นกับวาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ ของมัน นางเองยากที่จะมีจิตใจผ่อนคลาย พานสนทนาเรื่องสัพเพเหระกับมันสักครา ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"สารรูปของท่านมีแต่ขู่ขวัญผู้คน ไหนเลยน่าขบขัน ที่ชวนขันเป็นลักษณะท่าทางที่เลียนแบบวานรของท่าน"

หานป๋อหักห้ามใจไม่เกาศีรษะอีก หัวร่อพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีชาติปางก่อนของข้าพเจ้าเป็นวานร แต่ชาติปางก่อนของแม่นางเมิ่งเหยาต้องเป็นเทพธิดาแน่นอน"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านเสียมารยาทต่อข้าพเจ้าอีก นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะไม่พูดจากับท่าน"

หานป๋อเห็นในดวงตาฉินเมิ่งเหยาซ่อนรอยยิ้มไว้ จึงบากหน้ากล่าวว่า

"ท่านเพียงข่มขู่ข้าพเจ้า ไม่ยึดถือเป็นจริงเป็นจังกระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยายิ่งมายิ่งอับจนปัญญาต่อมัน หวนนึกถึงหากตอบโต้ต่อไป ไม่ทราบปากสุนัขของมันยังมีวาจาใด ดังนั้นหันเหหัวเรื่องกล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้เสียหายในคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียน หากมิใช่ชะตากล้าแข็ง คงจบชีวิตไปแต่แรก เหตุใดไม่บังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อเรื่องนี้แม้แต่น้อย?"

หานป๋อครุ่นคิด 'หากเปรียบกับท่าน คดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียนไม่นับเป็นอย่างไรได้' ความคิดเช่นนี้ย่อมไม่อาจกล่าวจากปาก ได้แต่แสร้งเป็นกระตือรือร้นสนใจ กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกก่อนว่า เหอฉีหยางไม่ยอมเสียสละเพราะเพื่อคัมภีร์อันใด ภายหลังบอกว่ามันเพราะคัมภีร์อันใด จึงสมรู้ร่วมคิดกับหม่าจิ้นเชิง นี่มิใช่..."

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านคงคิดบอกว่า 'มิใช่ขัดแย้งกันเองหรอกหรือ?' คิดบอกก็บอกออกมาเถอะ เหตุใดอ้ำๆ อึ้งๆ ไม่กลัวอึดอัดใจตายหรือ?"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงขวัญกล้าไม่น้อย แต่กลัวล่วงเกินท่านที่สุด

หากสร้างความไม่พอใจแก่ท่าน คงไม่แยแสสนใจข้าพเจ้าอีก"

ฉินเมิ่งเหยาถลึงตาใส่มัน ลอบทอดถอนใจครุ่นคิด 'หากท่านอาจารย์ทราบว่าเราสนทนากับบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งเช่นนี้ ทั้งปล่อยให้มันเกี้ยวพาราสีเราถึงเพียงนี้ คงต้องหัวร่อเราหรือดุว่าเรา'

นางพอนึกถึงเอี๋ยนจิ้งอัน พลันบังเกิดความตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น 'เหตุใดสิบกว่าวันนี้ทุกครั้งที่นึกถึงท่านอาจารย์ ในใจล้วนบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคล หรือว่า...หรือว่านาง...'

หานป๋อเห็นดวงตาอันงามซึ้งของฉินเมิ่งเหยาทอแววครุ่นคิด ลักษณะความงามที่หลุดพ้นจากทางโลกนั้น ทำให้มันไม่อาจเบือนสายตาไปแม้สักแวบเดียว แต่แล้วสีหน้าฉินเมิ่งเหยากลายเป็นขาวซีด ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ยามตื่นตระหนกลืมเลือนว่า "ไม่อาจแตะต้องสัมผัส" ฉินเมิ่งเหยา ยื่นมือคว้าไหล่ของนางไว้ ความรู้สึกสัมผัสที่อ่อนนุ่มราวไร้กระดูก แทบกัดกร่อนวิญญาณผู้คนจริงๆ

ฉินเมิ่งเหยาร่างอ่อนระทวย ล้มไปในอ้อมอกของมัน ซุกใบหน้ากับไหล่บ่าของหานป๋อ

หานป๋อสัมผัสกับความหอมรวยรินเต็มตัว มันคาดฝันไม่ถึงว่าจะมีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกับฉินเมิ่งเหยาถึงเพียงนี้ ยามมือไม้ปั่นป่วนร้องเรียกเบาๆ ว่า

"แม่นางเมิ่งเหยา แม่นางเมิ่งเหยา"

ฉินเมิ่งเหยาสะท้านขึ้นเล็กน้อย เรียกสติกลับมา ยื่นมือเรียวงามกดใส่ทรวงอกหานป๋อ ยันกายขึ้นมา มองดูมันเป็นเชิงตำหนิแวบหนึ่ง ค่อยชักดึงมือกลับมา

หานป๋อคลายมือจากหัวไหล่นางอย่างไม่ยินยอม แต่ความรู้สึกที่ฉินเมิ่งเหยาล้มตัวเข้ามาในอ้อมอก ยังไม่จางหายแม้แต่น้อย

สีหน้าฉินเมิ่งเหยากลับคืนเป็นปรกติ แต่แววตาเศร้าสร้อยกว่า

เดิม ยกมือเรียวงามขาวผ่องตกแต่งเรือนผมที่ยุ่งเหยิง อิริยาบถงามชดช้อยสุดบรรยาย

หานป๋อถามเบาๆ ว่า

"แม่นางเมิ่งเหยา ท่านรู้สึกไม่สบายหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาส่ายหน้าเล็กน้อย ก้มศีรษะลงประกายน้ำตากลิ้งกลอกในดวงตา พลันรวมตัวเป็นน้ำตาสองหยด หยดลงบนกระเบื้องหลังคา

หานป๋อมือไม้ปั่นป่วน ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ฉินเมิ่งเหยาเงยหน้ามองจันทร์ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"อาจารย์เอย เมิ่งเหยาทราบว่าท่านละสังขารจากโลกนี้ไปแล้ว"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ทั้งไม่ทราบว่าฉินเมิ่งเหยาทราบได้อย่างไรว่า เจ้าเรือนฌานเมตไตรยมรณภาพแล้ว และไม่ทราบจะปลอบโยนฉินเมิ่งเหยาอย่างไร

ฉินเมิ่งเหยาหลับตาลง ร่างสั่นสะท้านอีกคราค่อยสงบลง เป็นความสงบอย่างยิ่งยวด

หานป๋อพลันรู้สึกถึงโลกอันสงบสดใสในจิตใจฉินเมิ่งเหยา ที่นั้นปราศจากความต้องการและความขุ่นข้องใด เรื่องราวทางโลกคล้ายสายน้ำไหลผ่านก้อนหิน ไม่ทิ้งริ้วรอยใดไว้

เมื่อฉินเมิ่งเหยาลืมตาขึ้นใหม่ ประกายตาก็กลับคืนสู่ความกระจ่างใสดุจเดิม

หานป๋อบังเกิดความใกล้ชิดกับหญิงงามเบื้องหน้ายิ่งกว่ายามใด แม้แต่เมื่อครู่ตอนที่นางล้มตัวเข้ามายังอ้อมอกของตนเอง ก็ไม่เทียบเท่ากับยามนี้

ฉินเมิ่งเหยาเหลียวหน้ามา จับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง ดวงตาทอแววประหลาดใจวูบหนึ่ง ค่อยเบือนหน้าไป

หานป๋อมีความรู้สึกว่า เมื่อครู่อีกฝ่ายคงเกิดความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับมัน ถึงกับใจสั่นสะท้าน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมิ่งเหยา ท่านไฉนล่วงรู้ว่าเอี๋ยนจิ้นอันผู้อาวุโสจากโลกนี้ไปแล้ว?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พี่หานไฉนเรียกชื่อเมิ่งเหยาตรงๆ แทนที่จะเรียกเป็นแม่นางฉินแม่นางเมิ่งเหยาหรือคุณหนูฉิน?"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าฉินเมิ่งเหยาจะฟื้นจากห้วงความเศร้าโศกโดยเร็วถึงเพียงนี้ ได้แต่กัดฟันตอบว่า

"เพราะข้าพเจ้ารู้สึกว่ายามอยู่เบื้องหน้าเมิ่งเหยา ตัวเองพอมีคุณสมบัติอยู่บ้าง"

ในใจกลับครุ่นคิด นี่คล้ายกับโจรท่องโดดเดี่ยวนึกเข้าข้างตัวเองเรียกหวินชิงเป็น "น้องชิงของเรา" แต่หวินชิงยังพกสิ่งของซึ่งโจรท่องโดดเดี่ยวมอบให้แก่นางติดตัว หากทว่าฉินเมิ่งเหยาเล่า? มันกระทั่งคาดคิดยังไม่กล้าคาดคิด ถึงแม้ว่ามันเคย "สนิทสนม" กับนาง แต่ฉินเมิ่งเหยากลับให้ความรู้สึกที่ห่างไกลสุดเอื้อม

มุมปากฉินเมิ่งเหยาปรากฏรอยยิ้มอันขมขื่นวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ชื่อเพียงเกิดจากจินตนาการของคน พี่หานพอใจเรียกข้าพเจ้าอย่างไร ล้วนแล้วแต่ท่านเถอะ"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แท้ที่จริงไม่ได้ปฏิเสธที่หานป๋อเรียกนางเป็นเมิ่งเหยา ทอดถอนใจแล้วกล่าว

"วันที่ข้าพเจ้าอำลาอาจารย์ ในใจบังเกิดลางสังหรณ์อยู่แล้ว นางจงใจใช้สอยข้าพเจ้าออกจากอาราม ใช่ล่วงรู้ว่าวาระสุดท้ายตัวเองใกล้มาถึงหรือไม่ จึงไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าอยู่ข้างกายร่ำไห้เสียใจ ท่านอาจารย์เอย สวรรค์ปฏิบัติต่อท่านอย่างอยุติธรรมนัก"

หานป๋อพลอยหดหู่ใจจนน้ำตาแทบไหลหลั่งออกมา กล่าวว่า

"คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ อย่าว่าแต่นี่เพียงเป็นจินตนาการของท่าน แม่นาง...ไม่ เมิ่งเหยาต้องระงับความเศร้าโศกให้มากไว้"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"สิบกว่าวันนี้ข้าพเจ้ามักรู้สึกสังหรณ์ใจ คิดไม่ถึงตอนที่อยู่ร่วมกับท่าน ความรู้สึกนี้พลันแจ่มชัดขึ้นมา เคล็ดวิชาปลูกฝังมารไม่รวบรัดธรรมดาจริงๆ"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านหมายถึงข้าพเจ้า?"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะ กล่าวว่า

"มิใช่หมายถึงท่านหมายถึงผู้ใด?"

หานป๋อยินดียิ่ง แต่ผู้อื่นเพิ่งหลั่งน้ำตาเศร้าเสียใจ ตัวเองย่อมไม่อาจแสดงความตื่นเต้นยินดีที่สามารถสื่อสารทางจิตกับฉินเมิ่งเหยาออกมา ได้แต่ข่มความลิงโลดไว้ กล่าวว่า

"หมายความว่าข้าพเจ้าอยู่ข้างกายท่าน หาได้กระทบถึงจิตแห่งเซียนของท่านไม่"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันประพฤติเช่นงูเลื้อยขึ้นมาตามไม้พลองอีกต้องดุว่า

"ส่วนที่ไม่ดีของเคล็ดวิชาปลูกฝังมารคือ ทำให้ท่านคลุ้มๆ คลั่งๆ กล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล"

หานป๋อเพียงภาวนาว่า นางไม่ใช้น้ำเสียงที่เย็นชาเรียกมันเป็นพี่หาน ก็พึงพอใจแล้ว หากถูกดุด่าว่ากล่าวถือเป็นเรื่องธรรมดา ทั้งยังต้องการให้นางดุด่าอีกหลายคำ ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาด่าถูกต้อง เมิ่งเหยาด่าได้ถูกต้อง"

ฉินเมิ่งเหยาถูกมันเรียกเมิ่งเหยานั่นเมิ่งเหยานี่ จนกลัดกลุ้มใจ

อยู่บ้าง ไม่แน่ว่าเด็กน้อยที่น่าชังนี้ อาจขยายความเป็นเรียกนางว่า "เมิ่งเหยาที่รัก" นางจะปล่อยให้มันพร่ำเรียกหาหรือไม่?

นึกถึงตอนนี้ นางนึกโคจรพลัง สงบจิตใจลง ห้วงดวงใจก็ใส กระจ่างดังกระจก บรรลุถึงขอบเขตขั้นที่ไม่เคยบรรลุมาก่อน

นางบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงสิบกว่าวันมานี้ นับตั้งแต่พบพานหานป๋อบนท้องถนน ไปตามนัดกับผังปาน จนกระทั่ง "สุมหัว" กับหานป๋อในคืนนี้ อารมณ์ของนางที่พลุ่งพล่านปั่นป่วน ล้วนได้รับอิทธิพลจากพันธุมารของคนทั้งสองทำให้นางรู้สึกถึงการตายของอาจารย์ ส่งผลกระทบต่อจิตใจนาง ยามนี้เมื่อแน่ใจว่าอาจารย์มรณภาพแล้ว จิตใจกลับสงบลง

หานป๋อพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า

"เมิ่งเหยาท่านคล้ายรู้จักดาบสันหนาเล่มนั้น ดังนั้นจงใจไม่มองดูมัน ใช่หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาตอบว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่านั่นเป็นดาบของผู้ใด หานชิงฟง หม่าจิ้นเชิง เซียะชิงเหลียนทั้งสามคนก็ทราบ จึงเกิดเรื่องมากมายถึงเพียงนี้"

หานป๋อเลียบเคียงถามว่า

"นั่นเป็นดาบของผู้ใด?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เป็นดาบสันหนาของจอมยุทธ์พู่อิงที่ได้รับการยกย่องที่สุดในรอบร้อยปี"

หานป๋อแทบพลัดตกลงจากกระเบื้องหลังคา ร้องเสียงพิกลว่า

"ว่ากระไร?"

ฉินเมิ่งเหยาพลันขมวดคิ้ว เหลียวดูตัวตึกของเหอฉีหยาง

แสงไฟที่ห้องหนังสือของเหอฉีหยางยังจุดอยู่ แต่ฉินเมิ่งเหยาบังเกิดความรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง กล่าวคำ "ตามข้าพเจ้ามา" พลางพลิ้วกายไปยังตึกหลังนั้น

หานป๋อติดตามไปอย่างงุนงง ในใจยังนึกถึงดาบสันหนาเล่มนั้น

ความในใจหลังเมามาย

ล่างฟานหวินกับจั่วซือคล้ายเด็กที่รักสนุกสองคน เดินเตร็ดเตร่ไปตามท้องถนนใต้แสงจันทร์เมืองอู่ชาง

จั่วซือหน้าแดงสดใส ไม่อาจต้านทานฤทธิ์สุราได้ เดินส่ายโคลงเคลงไปมา นับตั้งแต่แต่งงานมีเหย้าเรือน นางก็อยู่บ้านดูแลสามี เอาใจใส่บุตรี พฤติการณ์ที่ขโมยดื่มสุราผู้อื่น ตุหรัดตุเหร่บนท้องถนน ยามวิกาลเช่นนี้ นางกระทั่งคาดคิดยังไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ล่างฟานหวินเห็นนางเรือนผมยุ่งเหยิง มีหยาดเหงื่อไหลซึม ต้องลอบชมเชยในใจ 'นี่จึงเป็นบุตรีของเจ้าสุรา จั่วป๋อเอี๋ยน'

แต่แล้วเขาเงี่ยหูฟัง ยื่นมือโอบร่างจั่วซือพุ่งปราดเข้าตรอกขวางเส้นหนึ่ง

แว่วเสียงฝีเท้าดังมา ทหารแถวหนึ่งลากฝีเท้าอันเหนื่อยอ่อนยกชูโคมไฟเดินผ่านไป โดยไม่เหลียวมองสภาพรอบข้างแต่อย่างไร

จั่วซือชะโงกศีรษะมองดูเงาหลังที่เคลื่อนห่างออกไปของพวกมัน

แลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"หวาดเสียวนัก หากถูกจับตัวเข้าคุกก็ย่ำแย่แล้ว ที่แล้วมาข้าพเจ้ากลับขู่เหวินเหวินน้อยที่ดื้อดึงว่าต้องติดคุก"

พลางสาวเท้าหมายออกจากตรอก เดินไปไม่กี่ก้าว ก็เสียหลักการทรงตัว แทบล้มคว่ำลง

ล่างฟานหวินเร่งรุดมา คว้าแขนในแขนเสื้อของนาง ประคองนางยืนตัวตรง

จั่วซือดิ้นรนคราหนึ่ง ชม้ายมองล่างฟานหวิน กล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าเมาแล้ว ท่านดู ข้าพเจ้ายังเดินเร็วกว่าปรกติอีก"

ล่างฟานหวินนึกถึงการละเล่นกับซ่างกวนเฟย หลิงจ้านเทียนกับเจ้าสุราหลังจากที่ดื่มจนเมามาย บังเกิดความคึกคะนองขึ้น ชักกระบี่คลุมวรุณอันลือลั่นออกมา แผ่พุ่งพลังซัดออกไปเบาๆ ปักฉึกกับพื้นศิลาที่อยู่ห่างสิบกว่าก้าว กล่าวเป็นเชิงท้าทายว่า

"ท่านไม่เมาหรือ? อย่างนั้นพิสูจน์ให้เราดูตอนนี้เดินตรงไป ถอนกระบี่ออกมา ค่อยเดินตรงกลับมาหาเรา"

จั่วซือลืมตามองดูด้ามกระบี่ที่สั่นไหวอยู่เบื้องหน้าอย่างยากเย็น ผงกศีรษะยืนยัน ร้องเบาๆ ว่า

"ปล่อยข้าพเจ้า"

ล่างฟานหวินคลายมือออก จั่วซือก็เดินโซเซเข้าหากระบี่

ตอนแรกหกเจ็ดก้าวยังกระทำได้ ขณะอยู่ห่างจากตำแหน่งที่ปักกระบี่ไว้สามสี่ก้าว หญิงงามนางนี้เริ่มเดินเฉไฉ เฉียดผ่านด้านซ้ายของกระบี่ไป เห็นแน่ชัดว่าจะล้มคว่ำลงไปอีก ล่างฟานหวินก็พุ่งปราดมาถึง ยื่นมือโอบเอวของนาง พร้อมกับก่อนดึงกระบี่คลุมวรุณขึ้น สะกิดพื้นลอยตัวทิ้งร่างลงบนบันไดของตัวตึกขวามือหลังหนึ่ง จัดให้จั่วซือ

นั่งพิงกับสิงโตหินหน้าประตู ตนเองนั่งบนบันไดข้างกายนาง

หัวไหล่ของจั่วซือสั่นสะท้านขึ้นมา

ล่างฟานหวินหาประหลาดใจไม่ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"มีความในใจใดก็บอกมา พี่ใหญ่ล่างกำลังรับฟัง"

จั่วซือสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"พี่ใหญ่ จั่วซืออาภัพอัปภาคย์นัก"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความเห็นใจว่า

"บอกให้พี่ใหญ่ฟัง"

จั่วซือสั่นศีรษะ เพียงสะอึกสะอื้นไห้อย่างเงียบงัน

ล่างฟานหวินเงยหน้าทอดถอนใจ กลัวว่านางหลังเมามายถูกความเย็นแทรกซึม จึงยื่นมือโอบไหล่นาง ตระกองกอดไว้เบาๆ พร้อมกับแผ่พุ่งพลังถ่ายเทคลื่นความร้อนเข้าสู่ร่างนาง

คืนนี้เขาชักชวนจั่วซือดื่มสุรา ดูไปคล้ายเกิดจากอารมณ์สนุกสนาน แท้ที่จริงมีเจตนาลึกล้ำ ที่แท้ขณะที่ล่างฟานหวินตรวจหาพิษของยาเม็ดภูตบดีภายในกายจั่วซือ พบว่าชีพจรจั่วซือมีอาการตีบตัน นี่เป็นผลจากการเก็บกดระยะยาว หรือซุกงำความทุกข์ไว้ในใจ หากไม่หาทางขุดลอกออกมา มาตรว่าหลอมรวมกับพิษยาเม็ดภูตบดี ต่อให้ได้รับยาขจัด บวกกับเซียนวิเศษ ก็ไม่อาจเยียวยานาง

ซึ่งความจริงถึงแม้ไม่ได้ถูกพิษของภูตบดี ผลจากการสั่งสมความทุกข์ระทมระยะยาวเช่นนี้ ทำให้นางมีอายุไม่ถึงสามสิบปี คิดไม่ถึงหญิงงามที่เปลือกนอกเข้มแข็งนางนี้ ในใจกลับเก็บซ่อนความทุกข์ตรมมากมายถึงเพียงนี้

ดังนั้นเขาจงใจชักชวนจั่วซือดื่มสุรา เพื่อกระตุ้นความฮึกเหิมซึ่งสืบทอดจากเจ้าสุรา เจือปนอยู่ในสายเลือดของนาง ระบายความในใจ คลายเงื่อนปมในหัวใจออก แน่นอน หากมิใช่จั่วซือไว้วางใจเขา

และแอบหลงรักเขา ต่อให้กรอกสุรานางอีกสองชามก็ไม่มีประโยชน์

นับตั้งแต่เขากึ่งบังคับให้จั่วซือดื่มสุราชามเดียวกับเขา เขาก็ปลดปล่อยจั่วซือออกจากกรงขัง ซึ่งนางก่อขึ้นเองในจิตใจ เปิดโอกาสให้ระบายความอัดอั้นตันใจออกมา

ล่างฟานหวินยื่นหน้าถึงข้างใบหูจั่วซือซึ่งก้มหน้าร้องไห้ กล่าวเบาๆ ว่า

"บอกต่อพี่ใหญ่ ท่านมีความหลังอันคับแค้นอันใด?"

น้ำตาของจั่วซือทะลักจากเบ้า สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"เมื่อข้าพเจ้าอายุสามขวบ เกิดสงครามกลางเมือง ท่านแม่ถูกทหารโจรย่ำยีเสียชีวิต คงเหลือแต่ข้าพเจ้ากับท่านพ่อฝากชีวิตแก่กันขายสุราหาเลี้ยงชีพ แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านพ่อปวดร้าวยิ่ง ทุกครั้งที่ร่ำดื่มสุรา จะร้องคร่ำครวญเรียกชื่อของท่านแม่ ท่านผู้เฒ่าน่าสมเพชน่าสมเพชนัก"

ล่างฟานหวินใจสั่นสะท้าน พวกเขาล้วนดูออกว่าเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยนมีความหลังฝังใจ ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ทุกครั้งที่ดื่มจนเมามาย จั่วป๋อเอี๋ยนจะตบโต๊ะร่ำร้องเพลงโศก ดูท่าล้วนร้องให้กับภรรยารักที่ถูกหยามย่ำยีเสียชีวิต จั่วซือเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ มิน่าเล่าจึงมีความในใจอยู่เต็มอก

แต่หวนนึกถึงในยุคสงครามกลางเมือง ผู้ใดไม่มีประสบการณ์อันปวดร้าวเช่นนี้ เขากับหลิงจ้านเทียนล้วนเป็นกำพร้าที่ซ่างกวนเฟยเก็บมาเลี้ยงดู นึกถึงตอนนี้ ต้องโอบกระชับจั่วซือแนบแน่นกว่าเดิม

จั่วซือร่ำไห้ดังกว่าเดิม

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ร้องไห้เถอะ ร้องเอาความเศร้าเสียใจของท่านออกมาให้หมดสิ้น"

เสียงร่ำไห้ของจั่วซือจากดังเป็นเบาลง หยุดเสียงสะอื้นไห้เอาไว้ แต่น้ำตาอันสุกใสยังไหลหลั่งลงมาไม่หยุดยั้ง

ล่างฟานหวินถามว่า

"เหตุใดเราไม่เคยพบท่านมาก่อน ผู้เฒ่าจั่วไม่เคยพาท่านไปพบกับพวกเรา?"

จั่วซือส่งเสียงร่ำไห้ออกมาอีกครา

ครั้งนี้แม้แต่ล่างฟานหวินก็มือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง ไม่ทราบว่าคำถามธรรมดาเช่นนี้ เหตุใดสะกิดความเศร้าเสียใจของจั่วซือขึ้นมาอีก ดังนั้นปลอบโยนนางราวกับปลอบเด็กทารก

จั่วซือเงยหน้าขึ้น ใช้ดวงตาที่ร่ำไห้จนบวมแดง จับจ้องมองล่างฟานหวินอย่างลึกซึ้ง ค่อยก้มศีรษะกล่าวว่า

"นับตั้งแต่ข้าพเจ้ากับท่านพ่ออพยพมายังเกาะมังกรพิโรธ ท่านพ่อค่อยมีความสุขกว่าเดิม..."

ล่างฟานหวินทราบว่านางจมอยู่ห้วงหวนรำลึก ดังนั้นไม่รบกวนนาง เพียงตั้งใจรับฟัง

ลมราตรีพัดผ่านถนนยาว ม้วนเศษสิ่งของปลิวขึ้นมา บังเกิดเป็นเสียงกราวเบาๆ

ที่ข้างถนนยาวกลางรัตติกาลอันเงียบสงบ ยากจะเชื่อว่าเมื่อตอนกลางวันมีรถราม้าต่าง ผู้คนแออัดเบียดเสียดบนพื้นที่แถบนี้

ตอนนี้ยิ่งคล้ายความฝันอย่างหนึ่ง

ความฝันที่จริงแท้อย่างหนึ่ง

มุมปากจั่วซือปรากฏรอยยิ้มอันหดหู่ขึ้น กล่าวราวพึมพำกับตัวเองว่า

"ตอนที่ข้าพเจ้ามายังเกาะมังกรพิโรธ ประจวบมีอายุสิบสองขวบ เป็นผู้ใหญ่กว่าเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันมากนัก นับแต่นั้นข้าพเจ้าก็

ได้ยินชื่อพี่ใหญ่ล่าง ได้ยินตำนานเรื่องราวของท่าน เมื่อข้าพเจ้าทราบว่าท่านพ่อมักดื่มสุรากับพวกท่าน ก็รบเร้าท่านพ่อพาข้าพเจ้าไปหาท่าน แต่ท่านพ่อกลับบอกว่า...กลับบอกว่า..."

รู้สึกมีความหดหู่จู่โจมจิตใจ ต้องสะอึกสะอื้นไห้อีกครา เสียงร่ำไห้ครั้งนี้เพิ่มความคับแค้น ตัดพ้อและอับจนปัญญา

ล่างฟานหวินคิดไม่ถึงว่าจั่วซือชื่นชมในตัวเขาตั้งแต่เล็ก ต้องเพิ่มความสนิทสนมต่อบุตรีของจั่วป๋อเอี๋ยนอีกสามส่วน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ผู้เฒ่าจั่วบอกว่าอะไร?"

จั่วซือสะอึกสะอื้นเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านพ่อบอกว่า...บอกว่าเป็นหญิงสามัญธรรมดาเถอะ ชะตากรรมของท่านแม่เจ้า เป็นเพราะนางงดงามเกินไป เราเห็นว่าเจ้ามีรูปโฉมเหนือกว่าท่านแม่เจ้าอีก โอ โฉมสะคราญมักอาภัพ โฉมสะคราญมักอาภัพ"

ล่างฟานหวินบังเกิดความสะท้อนใจ จั่วซือใช้น้ำเสียงอันอ่อนหวานของนาง เลียนเสียงของจั่วป๋อเอี๋ยน แสดงว่าคำพูดของจั่วป๋อเอี๋ยนเหล่านี้ ได้ประทับอยู่ในหัวใจน้อยๆ ของจั่วซืออย่างลึกล้ำ จากปากคำจั่วป๋อเอี๋ยน การตายของภรรยารักมัน เกรงว่าไม่รวบรัดดังที่บอกว่าถูกทหารโจรย่ำยีเสียชีวิต หากแต่แฝงไว้ด้วยตำนานเรื่องราวอันโศกซึ้งที่ถักทอจากเลือดและน้ำตา

โฉมสะคราญมักอาภัพ

ซีซีมิใช่ลาโลกไปในวัยสาวสะพรั่งหรอกหรือ?

จั่วซืออยู่ดีๆ ก็ถูกม้วนเข้าสู่การต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร

จั่วซือยิ้มอย่างเศร้าสร้อย กล่าวว่า

"ก่อนที่ท่านพ่อจะเสียชีวิตหลายปี เคยคิดนำข้าพเจ้าไปจาก

เกาะมังกรพิโรธ เสาะหาสถานที่ธรรมดา เลือกคู่ครองให้กับข้าพเจ้า ตัวเองอยู่ที่นั้นจนสิ้นอายุขัย แต่ท่านผู้เฒ่าไม่อาจไปจากเกาะมังกรพิโรธ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านผู้เฒ่าหลงรักเกาะอันสวยงาม หลงรักทะเลต้งถิง และเหล่านักสู้ผู้กล้าที่โก่งคอร้องเพลงดื่มสุราบนเกาะ ก่อนตายท่านผู้เฒ่ากุมมือข้าพเจ้า จัดการหมั้นหมายให้กับข้าพเจ้า ภายหลังงานศพข้าพเจ้าก็แต่งให้กับเขา มิคาด...มิคาดเขาก็ตายแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้ร้องไห้ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเหตุใดไม่ร้องไห้ ข้าพเจ้าถึงกับไม่เศร้าโศกเสียใจเท่าใด อาจบางทีข้าพเจ้าชาด้านแล้ว"

ล่างฟานหวินแหงนหน้าทอดถอนใจยาว สมองกลับขาวว่างเปล่า สุดอาดูรคือหัวใจตายแล้ว หลังจากที่จั่วป๋อเอี๋ยนเสียชีวิต หัวใจจั่วซือก็ตายตาม หญิงสาวที่งามแช่มช้อยนางนี้ กลับมีวัยเด็กที่เศร้าหมองถึงเพียงนี้

แว่วเสียงจั่วซือกระทบโสตว่า

"วันนั้นเหวินเหวินบอกต่อข้าพเจ้าว่า ท่านไปร่วมงานเลี้ยงที่ปางจู่ (ประมุขพรรค) จัดขึ้นที่เหลามองไกล ข้าพเจ้าเองคิดไปดูตัวท่าน ทั้งไม่อาจทนรับคำรบเร้าของเหวินเหวิน ในที่สุดอดรุดไปมิได้"

ล่างฟานหวินคิดถามว่า 'ท่านเปิดร้านสุราปรุงกลิ่นน้ำอมฤตเช่นธารน้ำใสไหลริน ใช่ต้องการให้เรามีสุราดีดื่มหรือไม่?'

แต่คำพูดมาถึงมุมปาก ไม่ได้กล่าวออกมาเลื่อนมือไปยังแผ่นหลังนาง ทาบใจกลางฝ่ามือกับตำแหน่งหัวใจของนาง ถ่ายทอดพลังลมปราณอันบริสุทธิ์สมบูรณ์เข้าไปไม่ขาดสาย

สีหน้าจั่วซือค่อยผ่อนคลาย หลับตาพริ้มลง ปรากฏแววอันสงบเป็นสุขขึ้น

สุ้มเสียงที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจของล่างฟานหวินดังขึ้นที่ริมโสตนางว่า

"หลับให้สนิทเถอะ วันพรุ่งนี้ทุกประการจะดีขึ้นเอง"

กู่เชี่ยนเหลียนเงี่ยหูฟัง แน่ใจว่าเตียวฮูหยินกับหนันผอบนระเบียงทางเดินนอกห้องจากไปไกล ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก หวนนึกถึงตอนนี้ทุกผู้คนคงแยกย้ายกลับห้องพักผ่อน หลิวเหยาจีก็รักษาบาดเจ็บให้แก่คุณชายกระบี่ภูต ตอนนี้ยังไม่ไป จะรอถึงเวลาใด

นางเดินถึงข้างประตู สดับฟังความเคลื่อนไหวเบื้องนอก ขณะจะยื่นมือเปิดประตู พลันแว่วเสียงฝีเท้าดังมา

กู่เชี่ยนเหลียนนึกโชคดีที่ตัวเองไม่ได้ออกไปโดยผลีผลาม รีบล่าถอยถึงข้างเตียงทรุดนั่งลง

เสียงฝีเท้าแม้แผ่วเบา แต่พอฟังก็ทราบว่าอีกฝ่ายมีพลังฝีมือจำกัด ดูท่าเป็นชนชั้นหญิงรับใช้

เสียงฝีเท้าหยุดลงที่หน้าประตู จากนั้นประตูห้องถูกเคาะเป็นเสียงดัง

กู่เชี่ยนเหลียนความจริงเข้าใจว่าเป็นหญิงรับใช้ที่เดินผ่านมา มิคาดกลับมาหานาง หรือว่าเตียวฮูหยินใช้คนจัดส่งชามโสมหรือน้ำแกงมาอีก นับว่าวุ่นวายแทบตายจริงๆ จึงร้องอย่างขุ่นเคืองว่า

"เข้ามา"

ที่เบื้องนอกยังบังเกิดเสียงเคาะประตู กู่เชี่ยนเหลียนลอบด่าฝ่ายตรงข้ามหูหนวก ได้แต่เดินมาที่หน้าประตู ร้องว่า

"ผู้ใด?"

ที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงสตรีดังว่า

"ฮูหยินใช้ให้บ่าวส่งน้ำแกงมา"

กู่เชี่ยนเหลียนครุ่นคิด เป็นเรื่องเช่นนี้จริงๆ ดังนั้นยื่นมือเปิดประตูออก

คนที่หน้าประตูกลับเป็นผมขาวหลิวเหยาจี

กู่เซี่ยนเหลียนคิดล่าถอยไปด้วยความตระหนก ผมขาวหลิวเหยาจีก็สะอึกกายเข้ามา จี้นิ้วออกดุจสายฟ้า

ต่อให้กู่เซี่ยนเหลียนเตรียมพร้อมรับศึกก็มิใช่คู่มือของมารร้ายนี้ อย่าว่าแต่ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน เพิ่งถอยกายไปครึ่งก้าว ยกมือถึงกลางคัน ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามจี้จุดบนร่างสามแห่ง ร่างอ่อนระทวยล้มไปด้านหลัง

ผมขาวหลิวเหยาจียื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง แสยะยิ้มกล่าวว่า

"นางงาม เราหลอกลวงผู้คนจำนวนมากให้แก่ท่าน ท่านสมควรสมนาคุณเรากระมัง?"

พลางโอบกอดนางล่าถอยออกจากห้อง ปิดประตูห้องลง กระโดดขึ้นลงหลายครา มาถึงห้องหับท้ายเรือ พุ่งทะลวงหน้าต่างเข้าไป

บนเตียงภายในห้อง นอนไว้ด้วยคุณชายกระบี่ภูตที่สิ้นสติสมประดี

กู่เซี่ยนเหลียนแทบร่ำไห้ออกมา หวนนึกถึงก่อนหน้านี้ผมขาวหลิวเหยาจีแจ้งต่อเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและพวกว่า ไม่ว่าภายในห้องเกิดเสียงอันใดอย่าได้ไปรบกวน ที่แท้โจรราคะนี้วางแผนชั่วช้าจัดการกับนางตั้งแต่แรก ต้องลอบแค้นใจที่ตัวเองชะล่าใจไป

ผมขาวหลิวเหยาจีลิงโลดลำพองยิ่ง โอบอุ้มนางนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียง ให้นางนั่งบนตักมัน ค่อยหอมแก้มนางอีกฟอดหนึ่ง ชมเชยว่า

"นางงามที่หอมกรุ่นนัก หลิวเหยาจีมีวาสนาเทียมฟ้าจริงๆ ฟังว่าตำหนักอลงกรณ์มีเคล็ดลับเกี่ยวกับสัมพันธ์รัก ท่านเป็นมือดีอันโดดเด่นของตำหนักอลงกรณ์ คงไม่อ่อนด้อยสักเท่าใดกระมัง?"

หนึ่งเดียวกที่กู่เซี่ยนเหลียนกระทำได้คือหลับตาลง แต่ยังกลั้นกลืน

น้ำตาไว้ ลอบด่าในใจ ต่อให้ร่ำไห้ก็ไม่ร่ำไห้ต่อหน้าโจรราคะนี้

ผมขาวหลิวเหยาจีหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เราแทบลืมเลือนว่าท่านถูกเราปิดสกัดจุดไว้ ไม่สามารถกล่าววาจา แต่ไม่ต้องกลัว รอสักครู่ขณะที่เราใช้วิชาลับเฉพาะกระตุ้นความต้องการตามธรรมชาติของท่าน เพื่อดึงดูดพลังของท่าน เสริมพลังฝีมือของเรา จะคลายจุดให้แก่ท่าน หากไม่ได้ยินเสียงร้องครวญครางของท่าน เราคงเสียใจไปชั่วชีวิต"

หัวใจกู่เชี่ยนเหลียนคล้ายปรากฏโลหิตหยดหยาด เพียงแค้นที่ไม่สามารถผนึกพลังลมปราณแม้แต่น้อย

ผมขาวหลิวเหยาจียิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"ท่านสามารถตบตาคนของสำนักกระบี่เงาภูต แต่ไม่อาจปิดบังเราขณะที่ท่านโผเข้ามาในอ้อมอกเรา จากอากัปกิริยาเคลื่อนไหว เราดูออกว่าท่านมีฝีมือติดตัว อย่าว่าแต่เราเคยดูภาพเหมือนของท่าน มาตรว่าไม่งามเท่าตัวจริง แต่ก็มีส่วนคล้ายอยู่ห้าหกส่วน"

กู่เชี่ยนเหลียนยิ่งตัดพ้อตำหนิตัวเอง เรื่องราวที่รวบรัดเช่นนี้ตัวเองกลับไม่ทันนึกถึง

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวว่า

"เด็กน้อยฟงสิงเลี่ยคงอยู่บนเรือด้วยกระมัง? ประเสริฐ รอให้เราสมมาดปรารถนาจากคุณหนูกู่ ค่อยไปคิดบัญชีกับมัน"

กู่เชี่ยนเหลียนนึกถึงฟงสิงเลี่ย ในที่สุดน้ำตาทะลักจากเบ้า ลอบร้องในใจฟงสิงเลี่ยลาก่อน ความตายความจริงไม่นับเป็นอย่างไร เพียงแต่ไม่ยินยอมถูกโจรราคะผู้นี้หยามย่ำยีจนตาย

ผมขาวหลิวเหยาจีโอบอุ้มนางลุกขึ้น เดินไปที่เตียง

ฉินเมิ่งเหยาลอยตัวข้ามกำแพงตึกอย่างสวยงาม พุ่งเฉียงๆ ผ่านช่องว่างระหว่างกำแพงกับห้องหับ โลดลิ่วไปยังห้องที่ปรากฏแสงไฟสาดสอดออกนอกหน้าต่าง ความงดงามของท่วงท่า ได้แต่เปรียบเปรยว่าเป็นเทพธิดาจุติลงสู่หล้า

หานป๋อติดตามอยู่ด้านหลัง ยอมรับนับถือต่อท่าร่างและระดับความเร็วของฉินเมิ่งเหยาจนหมดหัวใจ พร้อมกันนั้นฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ด้วยความถือตัวของฉินเมิ่งเหยา โดยปรกติแล้วจะไม่บุกรุกบ้านช่องผู้อื่น

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ฉินเมิ่งเหยากลับพุ่งทะลวงเข้าหน้าต่างห้องที่เปิดอ้าอยู่เข้าไป

หานป๋อพอกระโดดปราดเข้าไป ฉินเมิ่งเหยากำลังยืนหลับตาอยู่กลางห้องหนังสือที่เงียบสงบไร้ผู้คน

หานป๋อฉวยโอกาสกวาดตามองรอบข้าง เห็นบนโต๊ะทำงานกองสุมเอกสาร ไส้ตะเกียงของตะเกียงน้ำมันเผาไหม้ใกล้หมดสิ้น ต้องครุ่นคิดที่แท้เหอฉีหยางวางอุบายเมื่อว่างในที่นี้

ฉินเมิ่งเหยาพลันลืมตาขึ้น เดินถึงหน้าตู้หนังสือติดผนังใบหนึ่งตรวจดูโดยละเอียด

หานป๋อพอมาถึงข้างกายนาง ฉินเมิ่งเหยาก็ชี้มือไปยังชั้นล่างสุด กล่าวว่า

"ท่านดูหนังสือหลายเล่มนี้สะอาดเป็นพิเศษ แสดงว่ามีคนหยิบออกมาแล้ววางกลับลงไป"

หานป๋อเพ่งตามอง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกต้อง ตำแหน่งอื่นมีฝุ่นละอองจับ มีแต่ตำแหน่งที่วางหนังสือเหล่านี้สะอาดเป็นพิเศษ มาให้ข้าพเจ้าดูว่าที่ด้านหลังมีอะไร"

พลางยื่นมือหมายหยิบหนังสือเหล่านั้นออกมา ฉินเมิ่งเหยา

ทัดทานว่า

"อย่าได้เคลื่อนไหว เหอฉีหยางเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง ขอเพียงท่านเคลื่อนย้ายหนังสือเหล่านั้นมันต้องสังเกตออกแน่นอน"

หานป๋อรีบหดมือกลับมา ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราไยมิใช่ไม่มีวันทราบว่าหลังหนังสือเป็นอะไร?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ไม่ต้องดูก็ทราบว่าต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับทางลับสายหนึ่ง"

หานป๋อฉุกคิดขึ้น 'เหตุใดยามอยู่เบื้องหน้านาง สมองของเราขาดความปราดเปรียว เปรียบกับปรกติโง่เขลากว่ามากนัก?'

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด ทางลับใต้ดินเส้นนี้ต้องทอดถึงบ้านเรือนละแวกใกล้เคียงที่ไม่สะดุดตาหลังหนึ่ง หากมันคิดลอบออกไปจะรอดพ้นจากหูตาของผู้คนที่จับตาดูมันได้"

หานป๋อยิ่งมายิ่งไม่เข้าใจว่าฉินเมิ่งเหยามายังที่นี้ทำอะไร เหอฉีหยางแสดงว่าอาศัยทางลับหลบหนีออกไปแล้ว เหตุใดนางไม่ตื่นเต้นตึงเครียด?

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"พี่หานต้องการทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามายังที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด?"

ห้องหนังสือพลันมืดมิดลง ที่แท้ไส้ตะเกียงเผาไหม้หมดสิ้นหล่อหลอมคนทั้งสองอยู่ในความมืด

หานป๋อกล่าวเบาๆ ว่า

"เมิ่งเหยาถือว่าข้าพเจ้าขอร้องท่าน ท่านสามารถเรียกข้าพเจ้าเป็นหานป๋อ หรือว่าเสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) ก็ได้ แต่อย่าได้เรียกข้าพเจ้า

เป็นพี่หาน เพราะว่าทุกครั้งที่ท่านไม่เกรงอกเกรงใจต่อข้าพเจ้าจะเรียกพี่หานอยู่ร่ำไป"

ฉินเมิ่งเหยาไม่คิดยืดเยื้อต่อไป จึงกล่าว

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะเรียกท่านเป็นพี่ป้อ พอใจหรือไม่?"

หานป้อครุ่นคิด 'หากให้เราพอใจต้องเรียกเป็นป้อหลาง (คำเรียกชายคนรัก)' ปากกลับรับคำ

ฉินเมิ่งเหยาพลันเคลื่อนกายถึงผนังริมหน้าต่าง กวักมือเรียกหาหานป้อเข้าไป

หานป้อมาถึงข้างกายนาง สูดดมกลิ่นกายสาวที่ระเหยจากร่างนางอย่างลุ่มหลง ค่อยกล่าวเบาๆ ว่า

"เป็นไรแล้ว?"

ฉินเมิ่งเหยาหันกายมา โน้มหน้าถึงข้างใบหูของมัน กระซิบบอกว่า

"ผู้ที่ต้องการชีวิตเหอฉีหยางมาแล้ว"

หานป้อถูกลมหายใจหอมกรุ่นของนางรมจนเคลิบเคลิ้มรัญจวนรอจนระงับสติลง ค่อยกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ที่แท้ท่านไม่ได้มารังควานเหอฉีหยาง กลับรุดมาคุ้มครองมัน แต่ท่านทราบได้อย่างไรว่ามีคนคิดฆ่ามัน?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกต่อท่านแต่แรกว่า เหอฉีหยางมิใช่บุคคลที่เด็กน้อยเยาว์วัยเช่นหม่าจิ้นเชิงคิดซื้อตัวก็ซื้อตัวได้ แต่ตอนนี้มันถูกหม่าจิ้นเชิงซื้อตัวไปจริงๆ จากข้อนี้แสดงว่ามันมีปัญหา มิหนำซ้ำด้วยตำแหน่งหน้าที่ของมัน ก็เหมาะกับการเป็นไส้ศึก"

หานป้อระงับจิตใจ สมองก็ปราดเปรียวขึ้นมา คืนนี้นับแต่พบพานฉินเมิ่งเหยา จิตใจก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จนบัดนี้ค่อยมีสติแจ่มใส

อย่างแท้จริง

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายตื่นเต้นสงสัยสำรวจดูอีกฝ่าย

หานป๋อตรวจสอบความเคลื่อนไหวที่นอกห้องเพียงชั่วขณะก็ทราบว่ามีผู้คนรุดมาห้าคน ตอนแรกประหลาดใจที่ฝ่ายตรงข้างไฉนไม่ลงมือ จากนั้นค้นพบคำตอบ ฝ่ายตรงข้ามคงสยบบุคคลอื่นภายในตึกเวลาลงมือจึงไม่ถูกผู้คนขัดขวาง นับว่าคิดอ่านรอบคอบนัก

ขณะเดียวกันมันแยกแยะคำพูดของฉินเมิ่งเหยา เหอฉีหยางช่วยปกปิดให้กับหม่าจิ้นเชิง แสดงว่าคิดร้ายต่อสำนักเส้าหลิน จุดประสงค์ขั้นสุดท้ายคือทำลายความสามัคคีของสหพันธ์แปดสำนัก เช่นนี้เพียงส่งผลดีต่อฟางเยี่ยหวี่ หรือว่าเหอฉีหยางเป็นคนของฟางเยี่ยหวี่?

หากแม้นเป็นเช่นนั้น เหอฉีหยางกลับเป็นรูรั่วเพียงหนึ่งเดียวของแผนการทั้งหมด หากฆ่ามันจะทำให้เรื่องราวซับซ้อนกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะไม่ว่าสำนักเส้าหลิน หรือสำนักฉางไป่ล้วนมีเหตุผลที่ฆ่ามัน ทั้งอาจจดหนี้บัญชีไว้ที่มัน เมื่อถึงเวลานั้นเรื่องราวทั้งหมดยิ่งยากคลี่คลายกว่าเดิม

หานป๋อลอบนับถือเลื่อมใสต่อภูมิปัญญาของฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงต้องแบกหม้อก้นดำใบนี้แล้ว"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอแววชื่นชม คิดไม่ถึงคนผู้นี้เวลาไม่โง่งมงายจะฉลาดหลักแหลมถึงเพียงนี้ ในยามนั้นจิตใจพลันบังเกิดความตื่นตัว เห็นตู้หนังสือขนาดใหญ่ที่พวกนางเพิ่งตรวจค้นพลันเคลื่อนไหวโดยไร้เสียง

ทั้งสองแทบเคลื่อนไหวพร้อมกัน หลบวูบไปหลังตู้หนังสืออีก

ใบหนึ่ง เพิ่งซ่อนตัวไว้ คนผู้หนึ่งก็กระโดดออกจากหลังตู้ใหญ่ ตู้หนังสือคล้ายถูกมือที่มองไม่เห็นผลักดันให้เลื่อนกลับคืนสู่ที่เดิม

หานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาเบียดเสียดรวมกัน ซ่อนตัวอยู่ตรงซอกมุมข้างตู้หนังสืออีกใบหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้ว ฝืนทนต่อการแนบชิดกับตะโพกกลางหลังของนางของหานป๋อ ในใจครุ่นคิดขึ้น 'หากมันอาศัยการสัมผัสทางร่างกายล่วงเกินเรา เราใช่จะฆ่ามันหรือไม่?'

พอนึกดูแม้แต่ตัวเองก็บังเกิดความตื่นตระหนก ที่แท้นางจะไม่ทำเช่นนั้น และไม่ถึงกับไม่พบหน้ามัน อย่างมากเพียงชาเย็นกว่าเดิมเท่านั้น

ตรงกันข้ามกับหานป๋อพยายามขยับตัวออกห่าง มันมีนิสัยเปิดเผย ดูจากเปลือกนอกคิดเอารัดเอาเปรียบฉินเมิ่งเหยา แต่หากให้มันล่วงเกินเทพธิดาในดวงใจ มันยังไม่กล้า

ความคิดอ่านของมันย่อมไม่อาจปิดบังฉินเมิ่งเหยา ต้องบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อมันกว่าเดิม

หานป๋อบังคับสุ้มเสียงเป็นเส้นสาย ถ่ายทอดเข้าหูฉินเมิ่งเหยาว่า

"คนที่เบื้องนอกรุดมาในช่วงเวลาพอดี แสดงว่าพวกมันล่วงรู้ร่องรอยความเคลื่อนไหวของเหอฉีหยาง"

ฉินเมิ่งเหยาหงายหน้าไปด้านหลัง ท้ายทอยหนุนกับไหล่บ่าของหานป๋อ บังคับเส้นเสียงเข้าหูหานป๋อเช่นกันว่า

"รอสักครู่ตอนลงมือ ท่านคลุมหน้าออกไปจัดการกับคนเหล่านั้น จดจำไว้ ข้าพเจ้าพอบอกให้ท่านออกไปค่อยออกไป"

หานป๋อผงกศีรษะรับอย่างจริงจัง

แว่วเสียงเคลื่อนย้ายเก้าอี้ดังมา ย่อมเป็นเหอฉีหยางนั่งลงที่

หน้าโต๊ะ

เหอฉีหยางทอดถอนใจคำหนึ่ง แสดงว่านึกถึงเรื่องราวอันกลัดกลุ้มใจ

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงจักจั่นร้องเป็นจังหวะหนึ่งยาวสองสั้น

เหอฉีหยางอุทานดัง 'อา' ผุดลุกขึ้นยืน

หานป๋อยื่นมือหยิกไหล่ฉินเมิ่งเหยาเบาๆ ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ

ทั้งสองล้วนคาดเดาว่า ผู้มาเป็นพวกเดียวกับเหอฉีหยาง แต่คราครั้งนี้รุดมาหมายฆ่ามัน

ผมขาวหลิวเหยาจีความจริงนอนลงที่ข้างกายกู่เชี่ยนเหลียน แต่แล้วลุกขึ้นนั่ง โอบอุ้มคุณชายกระบี่ภูตขึ้น กล่าวว่า

"เด็กน้อยยกเตียงให้ก่อน หลังจากที่เราเสพสุขค่อยรักษาพยาบาลท่าน"

พลางโอบอุ้มคุณชายกระบี่ภูตไปยังเก้าอี้ข้างเตียง

มันบังเกิดความลิงโลดยินดีสุดเปรียบปาน

มาตรว่าเคยย่ำยีสตรีมากมายนับไม่ถ้วน แต่หญิงงามที่ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ทั้งยังรักษาความบริสุทธิ์ไว้เช่นกู่เชี่ยนเหลียนยังไม่เคยสัมผัสมาก่อน

มันกับโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ล้วนฝึกวิชาดึงดูดพลังจากเพศตรงข้าม หากสามารถดูดธาตุหยางจากในธาตุหยินของกู่เชี่ยนเหลียน จะมีฝีมือรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

ด้วยระดับฝีมือของมัน คิดก้าวล้ำอีกขั้นหนึ่ง เป็นเรื่องยากลำบากยิ่ง ดังนั้นมันไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ ต้องครอบครองของวิเศษอัน

ล้ำค่าเช่นกู่เซี่ยนเหลียนให้จงได้

ความสำเร็จอยู่เพียงแค่เอื้อม ไหนเลยไม่สร้างความลิงโลดจนลืมตัวแก่มัน

เมื่อถึงหน้าเก้าอี้ มันก้มกายหมายจัดวางคุณชายกระบี่ภูตที่ถูกมันปิดสกัดจุดลงบนเก้าอี้ เหตุเปลี่ยนแปลงพลันอุบัติ

เสียงฉึกเบาๆ ทวนยาวเล่มหนึ่งแทงทะลุผนังห้องท้องเรืออันหนาหนัก ราวกับแทงทะลุกระดาษแผ่นหนึ่ง ใส่หลิวเหยาจีดุจอสนีบาตสายฟ้า

ผมขาวหลิวเหยาจีเสียเปรียบที่สองมือโอบอุ้มคุณชายกระบี่ภูตอยู่ บวกกับก้มเอวลง ขณะที่ทวนยาวแทงทะลุผนังโดยปราศจากวี่แววล่วงหน้ารอจนมันรู้สึกตัว ทวนสีแดงเลือดก็บรรลุถึงข้างชายโครงซ้ายราวกับมังกรร้าย

มันไม่เสียทีที่เป็นยอดฝีมือวังปรมาจารย์มาร มาตรว่าตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้าย ยังมีปฏิกิริยาที่เหมาะสมและรวดเร็ว บิดเอวขยับตะโพกของคุณชายกระบี่ภูตในมือชนใส่คันทวน ตัวเองหงายร่างไปด้านหลัง

ถึงแม้เป็นเช่นนั้น มันยังชักช้าวูบหนึ่ง ที่ต้นขาปรากฏเลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน ร่างถูกพลังทวนอันกล้าแข็งกระแทกกระเด็นไปยังมุมห้อง แต่นับว่าหลบรอดจากชะตากรรมถูกทวนสีแดงแทงทะลุเอวไปได้

ก่อนที่แผ่นหลังจะกระทบพื้น ผมขาวหลิวเหยาจีก็ต่อยหมัดใส่ผนังที่ปรากฏทวนสีแดงแทงออกมา ยามนั้นทวนสีแดงรั้งกลับไปแล้วเหลือแต่รูรูหนึ่ง จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าทวนนี้แม่นยำถึงเพียงไหน

ขณะที่ตะโพกของคุณชายกระบี่ภูตปรากฏโลหิตสาดกระจายร่างร่วงฟาดกับพื้น พลังหมัดของผมขาวหลิวเหยาจีก็กระแทกใส่รูทะลุ

ของผนังห้องท้องเรือ

เสียงโครมเมื่อรูรูนั้นขยายเป็นช่องโพรงเท่ากำปั้น โดยที่ผนังไม้ข้างเคียงไม่มีรอยปริแตกแม้แต่น้อย นับเป็นการรวมพลังใส่จุดจุดเดียวอย่างแท้จริง

หลังผนังปราศจากความเคลื่อนไหวใด

ผมขาวหลิวเหยาจีสูดลมหายใจลึกๆ แผ่นหลังเพิ่งสัมผัสพื้นก็ดีดตัวขึ้นมา

แว่วเสียงกราวใหญ่ คนผู้หนึ่งทะลวงหน้าต่างเข้ามา ตวัดมือวูบ ก็ปรากฏเงาทวนทั่วทั้งห้อง จู่โจมใส่มันอย่างมืดฟ้ามัวดิน

ผมขาวหลิวเหยาจีขบกรามกรอด กระทั่งอาวุธยังไม่ทันล้วงออกมา ใช้มือเปล่าต้านทานรับห้าทวน พอถึงทวนที่หกไม่ยืนหยัดสืบต่อ ครางหนักๆ คำหนึ่ง ถอยปราดไปด้านหลัง ทลายผนังห้องออกไป

คนลงมือย่อมเป็นฟงสิงเลี่ย มันลอบตื่นตระหนกที่หลิวเหยาจีหลังจากรับบาดเจ็บ ยังร้ายกาจถึงเพียงนี้ ที่เบื้องนอกแว่วเสียงคนดังมา ดังนั้นถอยปราดถึงข้างเตียง ยื่นมือข้างหนึ่งโอบร่างกู่เซี่ยนเหลียนซึ่งตื่นเต้นยินดีจนน้ำตาไหลหลั่ง พุ่งทะลวงหลังคาห้องท้องเรือ ทิ้งตัวลงยังริมฝั่ง กระโดดขึ้นลงหลายครา ก็หายลับกับเงามืดของบ้านเรือนราษฎร

เหอฉีหยางหันหน้าหานอกหน้าต่าง ร้องเบาๆ ว่า

"ซู่เซียง ท่านมาแล้ว โอ ครั้งก่อนเรากำชับท่าน ให้ผ่านไปอีกหลายวันค่อยรุดมา อย่างน้อยต้องรอดูเหตุการณ์ในวันพรุ่งนี้ค่อย... ซู่เซียงใช่เป็นท่านหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยากับหานป๋อที่ซ่อนตัวอยู่ ทราบว่าเหอฉีหยาง

ฉุกคิดว่าผิดท่า ฉินเมิ่งเหยาถ่ายทอดเสียงที่ข้างหูหานป๋อว่า

"นี่คงเป็นคนของฟางเยี่ยหวิ ไม่เช่นนั้นคงไม่ใช้วิธีการนี้ทำร้ายท่าน"

หานป๋อตาทอประกายวูบหนึ่ง บังคับเส้นเสียงเข้าหูฉินเมิ่งเหยาว่า

"ถูกแล้ว หากคิดปรักปรำหม่าจิ้นเชิง คงปลอมตัวเป็นคนใกล้ชิด ลอบฆ่ามันทางด้านหลังต่างกับตอนนี้ที่คิดชักจูงมันออกไป พวกมันคงมีคนผู้หนึ่งพกพาง้าวสามเขียะแปดของฟางเยี่ยหวิมาสำหรับลงมือ อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่อาจแก้ตัวพ้นจากข้อกล่าวหาแล้ว"

ที่นอกหน้าต่างบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ฉีหยาง มิใช่เรายังมีผู้ใด?"

เหอฉีหยางกล่าวว่า

"รีบเข้ามา"

สตรีที่เบื้องนอกกล่าวว่า

"เรารับบาดเจ็บ หลังจากกล่าวกับท่านหลายประโยคจะจากไป นับแต่นี้ท่านจะไม่พบกับเราอีก"

เหอฉีหยางร้องคำ "ว่ากระไร?" พลางลอยตัวทะลวงหน้าต่างออกไป

ฉินเมิ่งเหยากับหานป๋อพุ่งตัวออกมาโดยไร้เสียง แยกย้ายยืนอยู่สองฟากข้างหน้าต่าง ด้วยระดับฝีมือของทั้งสอง ไม่ต้องมองออกไป เพียงใช้ใบหูก็ "ฟัง" สถานการณ์เบื้องนอกออก

ฉินเมิ่งเหยาล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวจากอกเสื้อผืนหนึ่ง ยื่นผ่านใต้หน้าต่างส่งให้กับหานป๋อ

หานป๋อรับผ้าเช็ดหน้าสีขาวมา ปิดคลุมใบหน้าซีกล่างเอาไว้

ทั้งยังสยายผมเผ้าปิดบังดวงตา ในความมืดยากที่จะจำแนกออกว่ามันเป็นใคร

ขณะที่หานป๋อดื่มด่ำกับผ้าเช็ดหน้าที่แฝงกลิ่นหอมจากเรือนกายฉินเมิ่งเหยา ฉินเมิ่งเหยาก็ส่งกระบี่มาให้

หานป๋อถือกระบี่โบราณ ในใจบังเกิดความอบอุ่นกว่าเดิม เห็นว่ากระบี่สามารถคืนแก่นาง แต่ผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนนี้แม้ตายก็ไม่ยอมคืนให้แล้ว

เหอฉีหยางที่เบื้องนอกร้องว่า

"ซู่เซียง ท่านคิดไปที่ใด?"

สุ้มเสียงสตรีดังจากที่ห่างไกลกว่าเดิมว่า

"ฉีหยาง ลาแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่าเหอฉีหยางตกอยู่ในอันตราย จึงยกมือทำท่าต่อหานป๋อให้ออกไป

หานป๋อลอยตัวพุ่งโถมออกไป ประจวบกับเห็นเงาดำสายหนึ่งพุ่งจากด้านซ้ายมือโถมใส่เหอฉีหยาง ในมือถือง้าวสามเขียะแปดซึ่งหานป๋อเคยถือครองอยู่ช่วงหนึ่ง จู่โจมใส่เหอฉีหยางดุจอสรพิษร้าย

เหอฉีหยางกำลังไล่กวดตามสตรีชุดขาวที่ถลันหายลับกับนอกกำแพงตึก รอจนรู้สึกตัว ง้าวของศัตรูก็มาถึงข้างกายหกเชียะ ปรากฏพลังความเย็นคุกคามเสียดผิวกาย

พริบตานั้นเหอฉีหยางทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด พลันตวาดก้องชักดาบใหญ่จากข้างเอว ขวางดาบฟันใส่ง้าวของศัตรู

เสียงดังดังสดใส เหอฉีหยางโซซัดโซเซล่าถอย แสดงว่าพลังฝีมือเป็นรองฝ่ายตรงข้ามช่วงใหญ่

หานป๋อมาถึงแล้ว เขี่ยกระบี่ปราดออก พอดีเขี่ยใส่ปลายง้าว

เสียงติงดังขึ้น ง้าวสามเขียะแปดของคนผู้นั้นแทบหลุดจากมือ

ต้องถอยปราดไปด้วยความตระหนก ตั้งท่าเตรียมรับมือ

แว่วเสียงขวับเขวียว ผู้คนที่ซ่อนตัวในความมืดอีกสามคนกระโดดปราดออกมา รายล้อมหานป๋อที่ถือกระบี่เปลือยเท้าเปล่ากับเหอฉีหยางที่หน้าถอดสีเอาไว้

หานป๋อกวาดตามอง ฝ่ายตรงข้ามทั้งสี่ล้วนไม่กล้าสู้หน้าผู้คนเช่นเดียวกับมัน เพียงแต่ปิดหน้ามิดชิดกว่ามัน เพียงเผยเห็นดวงตาทั้งคู่ นอกจากถืออาวุธที่แตกต่างแล้ว ทุกคนสวมชุดสีดำ ในสวนดอกไม้อันมืดมิด ยิ่งลึกลับน่าสะพรึงกลัว

หานป๋อโคจรพลังหดคอหอยแคบเล็กลง ส่งเสียงแหลมเล็กระคายหูว่า

"หัวหน้ามือปราบเหอ จดจำพวกมันออกหรือไม่?"

มันจงใจร่ำร้องด้วยเสียงอันดัง เพื่อรบกวนสมาธิจิตใจฝ่ายตรงข้าม ทั้งนี้เพราะคนเหล่านี้สมควรปกปิดศักดิ์ศรีตัวเองยิ่งกว่ามัน

หาคาดไม่ว่าคนทั้งสี่หาหวั่นไหวใจไม่ เพียงจ้องมองหานป๋ออย่างเย็นชา เลื่อนสายตาจากกระบี่ของมันมาที่เท้าเปล่าของมัน บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย แต่รังสีการฆ่าฟันยิ่งมายิ่งหนาหนัก

หานป๋อสะท้านใจเล็กน้อย ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เพียงรุดมาสี่คน หากยังมีคนดูลาดเลาอยู่ละแวกใกล้เคียง จัดการกับอาคันตุกะไม่รับเชิญอื่นได้อย่างเหลือเฟือ ในใจนึกเลื่อมใสฟางเยี่ยหวี่ แม้กระทั่งจัดการกับตัวละครเล็กๆ เช่นเหอฉีหยาง ยังไม่ชะล่าใจ ทั้งหมายมั่นกำจัดเหอฉีหยางให้จงได้

เหอฉีหยางส่งเสียงหอบหายใจที่ด้านหลัง กล่าวว่า

"เราจดจำคนถือง้าวออก มันเป็นพวกเดียวกับโจรท่องโดดเดี่ยวบนเหลาสุราในวันนั้น ตอนนั้นมันคิดฆ่าเรา"

หานป๋อเพ่งมองคนถือง้าว พบว่ามีรูปร่างไล่เลี่ยกับตนเองเจ็ด

แปดส่วน ในใจนิ่งนับถือต่อแผนการของฟางเยี่ยหวี่ หากแม้นก่อนที่เหอฉีหยางจะขาดใจตาย บอกต่อผู้อื่นว่าฆาตกรเป็นใคร มันไม่คิดแบกหม้อก้นดำก็ทำไม่ได้แล้ว

หานป๋อตวาดว่า

"ตัวโง่งม นกสิ้นเกาทัณฑ์เก็บซ่อน แม้แต่คนที่คิดฆ่าท่านเป็นใครยังไม่ทราบ หรือท่านคิดเป็นปีศาจงมงายจริงๆ?"

เหอฉีหยางสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาทอแววแตกตื่นลนลาน

คนชุดดำทางซ้ายพลันสะอึกเข้ามา กระบอกสั้นในมือทั้งคู่กรีดบนทิ่มล่าง เฉือนข้อมือทิ่มแทงอก จู่โจมใส่ด้านขวาของหานป๋ออย่างดุร้ายอำมหิต

ผู้คนอีกสามคนก็เปิดฉากจู่โจมโดยพร้อมเพรียง คนทางขวาถืออาวุธประหลาดสีเขียวแววววาวคล้ายกรรไกร พองำออกตวัดฉับลง ก็ตัดใส่คอหอยหานป๋อ

คนชุดดำที่ถือดาบทางด้านหลังกับคนถือง้าวที่มีรูปร่างใกล้เคียงกับหานป๋อ ก็แยกย้ายกันกระโดดปราดขึ้น ลอยตัวอยู่เบื้องบนศีรษะ

หานป๋อทราบกระจ่างแก่ใจว่า ฝ่ายตรงข้ามคิดใช้กำลังสามคนพัวพันตนเองไว้ ปล่อยให้คนถือง้าวจู่โจมสังหารเหอฉีหยาง ดังนั้นคนที่หน้าหลังทั้งสองต้องสับเปลี่ยนตำแหน่งกลางอากาศ ให้คนถือง้าวลอยข้ามศีรษะตนเอง จู่โจมใส่เหอฉีหยางผู้น่าสมเพชที่อยู่ทางด้านหลัง ยุทธวิธีนี้นับว่าสูงเยี่ยมยิ่ง

คนทั้งสี่พอลงมือ ก็แสดงออกถึงคุณสมบัติของยอดฝีมือ ทำให้ผู้คนมิอาจไม่ประหลาดใจ ไม่ทราบฟางเยี่ยหวี่กวาดต้อนคนเหล่านี้มาจากที่ใด

หานป๋อไม่หวั่นวิตกว่าตนเองจะถูกคนทั้งสามพัวพันไว้ เป็นเหตุให้เหอฉีหยางถูกฆ่าตาย ทั้งนี้เพราะยังมีฉินเมิ่งเหยาคอยดูแลที่ด้านหลัง

แต่หากให้ฉินเมิ่งเหยาลงมือ ตนเองจะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร ดังนั้น ตวาดก้อง จู่โจมกระบี่ออก

ในสายตาศัตรู ไม่มีผู้ใดพบเห็นว่าหานป๋อใช้กระบี่เป็นครั้งแรก เห็นประกายกระบี่กระจายจ้ากลับคุ้มครองมันกับเหอฉีหยางอยู่ใต้เงากระบี่เกลื่อนฟ้า

แว่วเสียงติงติงตังตังติดต่อกัน คนชุดดำคลุมหน้าทั้งสี่พากันถอยปราดจากกลางอากาศและบนพื้นดิน คนที่ถือมีดกรรไกรกับกระบองคู่ถูกกรีดใส่หัวไหล่กับต้นขาคนละกระบี่ มาตรแม้นเพียงเป็นบาดแผลภายนอก แต่โลหิตไหลทะลักอย่างน่ากลัว

หานป๋อรั้งกระบี่กลับ ใช้แผ่นหลังชนกับแผ่นหลังเหอฉีหยาง กล่าวถามว่า

"คนที่ใช้ง้าวเปรียบกับคนที่ท่านพบเห็นบนเหลาสุราวันนั้นเป็นอย่างไร?"

เหอฉีหยางแม้มีฝีมือพื้นเพธรรมดา แต่ยังมีสายตาไม่เลว ยามนั้นดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้มิใช่คนผู้นั้น ห่างไกลกว่ามากนัก"

หานป๋อบังเกิดความปลาบปลื้มยินดี ขณะจะใช้กระบี่ออกอีกครา ในใจพลันบังเกิดความตื่นตัว กวาดตาไปบนกำแพงด้านซ้าย พอดีเห็นคนชุดเทาผู้หนึ่งกระโดดลงมา ทิ้งตัวลงที่ซ้ายมือของมันห่างไปเจ็ดแปดก้าว ใช้ผ้าคลุมหน้าดุจเดียวกับมัน เพียงปิดบังตำแหน่งใต้ตาไว้ คาดว่าคลุมหน้าอย่างฉุกละหุก

หานป๋อจับจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอย่างเย็นชา

คนชุดเทาไม่เห็นพกพาอาวุธอันใด กล่าวว่า

"ประกาศนาม"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าไม่บอกต่อท่าน คำถามนี้เกินความจำเป็นชัดๆ กลับไปบอกต่อฟางเยี่ยหวี่ว่าหากมันยินยอมมาด้วยตัวเอง ข้าพเจ้าอาจบอกต่อมันว่าข้าพเจ้าเป็นใคร"

คนชุดเทากับคนชุดดำทั้งสี่ล้วนงงงันวูบหนึ่งคิดไม่ถึงว่าหานป๋อพอเผชิญหน้าก็เปิดโปงความเป็นมาของพวกมัน

เสียงกึกกึกเมื่อฟันในปากเหอฉีหยางกระทบกัน แสดงว่ามันแตกตื่นลนลานถึงที่สุด

จนบัดนี้หานป๋อไม่มีข้อสงสัยอีกต่อไป เหอฉีหยางเป็นไส้ศึกที่ฟางเยี่ยหวี่ส่งเข้ามาในสหพันธ์แปดสำนัก ทั้งนี้เพราะมีแต่ฟางเยี่ยหวี่จึงสามารถทำลายชื่อเสียงของเหอฉีหยางจนย่อยยับ มีชีวิตมิสู้ตกตาย ดังนั้นมันในตอนนี้จึงแตกตื่นพรั่นพรึงถึงเพียงนี้

คนชุดเทาหลังจากงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"สหายมีสายตาคมกล้า กล่าวถูกต้องทั้งสิ้น"

มันยอมรับโดยไม่โต้แย้ง กลับสะกิดความสงสัยของผู้คนขึ้น

หานป๋อย่อมไม่ถูกคำพูดของมันสร้างความสับสนงุนงง ยิ้มอย่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด กล่าวว่า

"โลกนี้มีเรื่องมากหลายช่างแปลกพิสดาร เนื่องจากพวกท่านไม่ทราบว่าตัวเองเผยพิรุธที่ใด จึงถูกข้าพเจ้าจดจำออกว่าพวกท่านเป็นคนของฟางเยี่ยหวี่ ดังนั้นคิดทดลองปกปิดดู ช่างน่าหัวร่อนัก"

เรื่องแปลกพิสดารที่ว่า ย่อมหมายถึงเรื่องที่มันทราบว่าง้าวสามเซียะแปดตกอยู่ในมือผู้ใด

ด้วยความสันทัดจัดเจนของคนชุดเทา เนื่องจากคำนวณความตื้นลึกหนาบางของหานป๋อไม่ออก เป็นเหตุให้ตกเป็นเบี้ยล่าง

ยามนั้นที่ข้างหูหาน[illegible]ป๋อแว่วเสียงอันไพเราะของฉินเมิ่งเหยาดังว่า

"คนผู้นี้อาจเป็นยอดฝีมือสำนักทะเลใต้ ลองล้วงถามมันดู"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน สำนักทะเลใต้เป็นค่ายสำนักที่มีชื่อเสียงนอกเหนือจากสหพันธ์แปดสำนัก เจ้าสำนักเรียกว่าซีอะไรสง จัดเป็นค่ายสำนักอันเที่ยงธรรม เหตุใดมีคนยินยอมเป็นสุนัขรับใช้ของฟางเยี่ยหวี่?

คนชุดเทากล่าวว่า

"ดูไปท่านอายุยังเยาว์ ในยุทธจักรมีบุรุษหนุ่มยอดฝีมือที่ใช้กระบี่ไม่กี่คน จะช้าเร็วพวกเราต้องสืบทราบว่าท่านเป็นใคร ไยต้องซุกหัวหดหางเอาไว้ มิสู้เปิดเผยให้พวกเราดูว่าท่านเป็นใคร"

หานป๋อตีฝีปากตอบว่า

"สำนักทะเลใต้ก็มียอดฝีมือไม่กี่คน ท่านคงมิใช่ซีอะไรสงนั้นกระมัง?"

คราครั้งนี้คนชุดเทาไม่ได้สะท้านหวั่นไหว แต่ในดวงตาทอแววตื่นตระหนก กระทั่งเด็กอมมือยังไม่อาจปิดบังได้

แว่วเสียงฉินเมิ่งเหยาเข้าหูหานป๋ออีกว่า

"ท่านผู้นี้ช่างเป็นไปเสียได้ กลับเรียกว่าซีอะไรสง"

หานป๋อได้ยินฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างแง่งอนสนิทสนม สร้างความปลอดโปร่งใจยิ่ง อดหัวร่อฮาฮามิได้

คนชุดเทายิ่งใจสั่นสะท้าน ไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามหัวร่ออันใด

หานป๋อตวาดสำทับว่า

"รับกระบี่!"

คนทั้งห้าถอยปราดดุจสายฟ้า ถอยไปหกเจ็ดก้าว ค่อยพบว่าหานป๋อกระทั่งนิ้วมือยังไม่กระดิกเพียงร้องขู่ขวัญเท่านั้น

คนชุดเทาพลันกระทืบเท้า ร้องคำ "ไป" พลางถอยปราดไปด้านหลัง

คนชุดดำอีกสี่คนไม่มีผู้ใดไม่กลัวหานป๋อไล่ติดตาม พากันหลบหนีไปคนละทิศละทาง ชั่วพริบตาก็จากไปจนหมดสิ้น

หานป๋อเหลียวหน้ามองดูเหอฉีหยาง เหอฉีหยางหน้าขาวซีดไร้สีเลือด หามีเค้าความยินดีที่รอดชีวิตมาได้ไม่

หานป๋อวางมือลงบนหัวไหล่ของศัตรู เดินถึงริมหน้าต่างเลียนน้ำเสียงของโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"เหล่าเหอ (คนแซ่เหอ) พวกเราปรึกษาหารือกัน"

เหอฉีหยางกล่าวโดยที่ไม่อาจระงับขวัญอันแตกตื่นว่า

"ท่านผู้มีพระคุณเป็นใคร?"

หานป๋อทางหนึ่งใคร่ครวญว่า ตนเองสามารถหยิบยื่นความหอมหวานใดที่เหอฉีหยางไม่อาจปฏิเสธได้ ปากกล่าวว่า

"วางใจเถอะ ข้าพเจ้าทั้งมิใช่คนของสหพันธ์แปดสำนักและมิใช่คนของฟางเยี่ยหวี่ผู้เป็นนายเหนือท่าน เพียงเป็นผู้ที่ตั้งใจช่วยเหลือท่านรอดพ้นจากชะตากรรมผู้หนึ่ง"

แว่วเสียงฉินเมิ่งเหยากระทบโสตมันอีกว่า

"ถามมันว่าเมื่อครู่มันอาศัยทางลับในตู้หนังสือไปยังที่ใด?"

หานป๋อพอฟังก็ตบไหล่เหอฉีหยาง กล่าวว่า

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะบอกว่าสามารถช่วยเหลือท่านอย่างไร ข้าพเจ้าจะทดสอบดูว่าท่านมีความจริงใจหรือไม่บอกต่อข้าพเจ้า เมื่อครู่ท่านไปยังที่ใด? ข้าพเจ้าหมายความว่าท่านอาศัยทางลับในตู้หนังสือไปยังที่ใด?"

เหอฉีหยางกัดฟันกรอด เห็นว่าถึงอย่างไรต้องตาย มิสู้เดิมพันสักครั้ง จึงตัดใจกล่าวว่า

"เราไปหยิบฉวยของที่หม่าจิ้นเซิงให้แก่เรา"

หานป๋อกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ตอนนี้ตึกตระกูลหานชุมนุมมังกรซ่อนพยัคฆ์ ท่านกล้าไปหาหม่าจิ้นเซิงโดยเปิดเผยหรือ?"

เหอฉีหยางรีบอธิบายว่า

"สิ่งของไม่ได้อยู่ที่ตึกตระกูลหาน หากแต่หม่าจิ้นเซิงซุกซ่อนอยู่ในร่องหินเซิงสะพานซีเฉียว ดังนั้นเราไม่ต้องไปยังตึกตระกูลหาน"

หานป๋อกล่าวด้วยสีหน้าผ่อนคลายว่า

"เป็นสิ่งของใด?"

เหอฉีหยางตอบแต่โดยดีว่า

"เป็นเคล็ดวิชาที่หม่าจิ้นเซิงเขียนจากความทรงจำ ซึ่งหลวงจีนไร้คำนึงบัญญัติขึ้น นามสิบท่าไร้คำนึง"

หานป๋อไม่ทราบว่าทศวิธีไร้คำนึงเป็นอะไร แต่เมื่อมีชื่อเดียวกับหลวงจีนไร้คำนึง ย่อมเป็นวิชาฝีมืออันร้ายกาจ ดังนั้นทำท่าว่าเข้าใจกระจ่าง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นสิบท่าไร้คำนึง คิดไม่ถึงท่านยังมีความคิดหวังก้าวหน้าถึงเพียงนี้"

ยามนั้นเหอฉีหยางยอมรับนับถือต่อสติปัญญาของหานป๋อจนหมดใจ กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเป็นฟางเยี่ยหวี่ให้เราบีบบังคับหม่าจิ้งเซิงมอบออกมา"

หานป๋อแบมือออก กล่าวว่า

"ให้แก่ข้าพเจ้า"

เหอฉีหยางไม่กล่าวกระไร ล้วงกระดาษที่เขียนเต็มไปด้วยตัวหนังสือจากอกเสื้อปึกหนึ่ง วางลงบนฝ่ามือของหานป๋อ

หานป๋อตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"เหล่าเหอ ท่านมีหนทางรอดแล้ว"

ล่างฟานหวินโอบอุ้มจั่วซือซึ่งหลับสนิท เดินไปตามท้องถนนอันมืดมิดด้วยจิตใจที่สะทกสะท้อน

จนบัดนี้เขาค่อยเข้าใจว่า เจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยนไฉนลาโลกไปด้วยวัยไม่ถึงห้าสิบปี ตอนแรกเขายังเข้าในว่าร่ำสุราเกินขอบเขต ยามนี้ค่อยทราบว่าเกิดจากเงื่อนหัวใจที่แก้ไม่ออก

หญิงงามในวงแขนหลับใหลราวทารก หายใจอย่างสม่ำเสมอเมื่อโอบกอดนาง คล้ายมีสื่อสัมพันธ์กับจั่วป๋อเอี๋ยนบนสรวงสวรรค์

ครั้งกระโน้นสหายในวงสุราบนเกาะมังกรพิโรธริมทะเลสาบต้งถิงทั้งสี่ ซ่างกวนเฟยปางจู่คนเก่ากับจั่วป๋อเอี๋ยนล้วนตายแล้ว หลิงจ้านเทียนหลังจากมีครอบครัว ก็ไม่รักการดื่มเช่นกาลก่อน คงเหลือแต่เขาดื่มเพียงลำพัง

เสียงฝีเท้าดังสะท้อนบนถนนที่เงียบวังเวง ยิ่งขับเน้นเห็นถึงความสันโดษในจิตใจของเขา

หลังจากที่ซีซีเสียชีวิต ล่างฟานหวินไม่เคยตั้งใจปฏิเสธความรักอันใด แต่จิตใจของเขาเริ่มเปลี่ยนไป ที่เขาแสวงหาคืออีกขอบเขตขั้นหนึ่ง

ราตรีที่เกาะหลันเจียงคืนเดือนเพ็ญ มีแต่รอถึงยามนั้น เขาจึงมีความหวังค้นพบหลักปรัชญาที่หลุดพ้นจากทางโลก หลุดพ้นจากตำแหน่งชื่อเสียง ถึงกับหลุดพ้นจากความเป็นความตาย

ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น รถม้าขบวนหนึ่งลดเลี้ยวออกจากถนนขวาง

พริบตานั้นบนท้องถนนมีแต่เสียงเกือกม้ากุบกับ และเสียงล้อรถเสียดสีกับพื้นถนน เกรงว่าผู้คนที่หลับนิทราจำนวนมากต้องถูกปลุกตื่นขึ้นมา ผู้สูงอายุซึ่งผ่านช่วงสงคราม แทบเข้าใจว่าศึกสงครามยังไม่มียุติลง

หวงอี้ : เขียน/น.นพรัตน์ : แปล...251

ยามนี้ประตูเมืองยังไม่เปิด นอกจากเป็นผู้มีสิทธิ์พิเศษ ผู้ใดสามารถออกจากเมือง

การปรากฏขึ้นของขบวนรถ หาได้ก่อเกิดความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของล่างฟานหวินไม่ โอบอุ้มจั่วซือเดินเลียบข้างทาง ตรงเข้าหาขบวนรถ

จบเล่ม 4

ที่ร้อนกรุ่นอีกผืนหนึ่ง แต่ครั้งนี้เพียงปิดส่วนจมูกปาก ไม่โปะใส่หน้าผากลูกตา

หานป๋อกระทั่งลูกตายังไม่กล้ากลิ้งกลอก กลัวถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นความเคลื่อนไหวใต้เปลือกตา หวนนึกถึงผ้าเช็ดตัวเมื่อครู่ยังร้อนอยู่ เหตุใดนางจึงรีบผลัดเปลี่ยน หรือว่านางใช้ฝีมือใดบนผ้าเช็ดตัวผืนนี้?

นึกถึงตอนนี้ จมูกของมันเริ่ม "ทำงาน" ขึ้นมา

ผ้าเช็ดตัวที่ความจริงไม่มีกลิ่นผิดปรกติ กลับแฝงกลิ่นหอมเจือจางจนแทบสูดไม่ออก หากมิใช่มันฉุกใจได้คิดก่อน ยังเข้าใจว่าเป็นกลิ่นกายสาวของนางเสียอีก

มือเรียวงามอันอ่อนนุ่มเคลื่อนไหวลูบไล้บนผิวกายที่เปล่าเปลือยของมัน จากหน้าอกถึงต้นขา ความรู้สึกที่ปลุกเร้าให้เลือดลมพลุ่งพล่านยังรุนแรงกว่าการใช้ผ้าเช็ดตัวเช็ดถูอีกร้อยเท่า

ในที่สุดหานป๋ออดร้องออกมามิได้ ลืมตาลุกขึ้นนั่ง

เห็นฮัวเจี๋ยหวี่เพ่งตาที่สุกสกาวราวน้ำค้างกลางหาว มองดูมันด้วยมิตรไมตรีอันลึกล้ำ

หานป๋อมองดูร่างที่เปลือยเปล่าล่อนจ้อนของตัวเอง กำลังประหลาดที่ตัวเองไฉนยังมีเรี่ยวแรงเคลื่อนไหว ฮัวเจี๋ยหวี่ก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ป๋อหลาง (คำเรียกชายคนรัก) มิต้องโคจรพลังแล้ว นั่นรังแต่เปลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า"

หานป๋อข่มกลั้นความรู้สึกอันสืบเนื่องจากมือของฮัวเจี๋ยหวี่ที่ไม่หยุดการลูบไล้ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงได้ยินแต่ว่ามีคนช่วงชิงภรรยา แต่ไม่เคยได้ยินว่ามีการแย่งชิงสามีมาก่อน หลังจากแย่งชิงกลับมา ยังจัดการจนสลบไสลลูบคลำจนสาแก่ใจ"

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

มังกร หยก

5

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

ชีฉางเจิง

คลื่นลูกหลังของพรรคมังกรพิโรธ ถูกขนานฉายาว่าดาบไว ทั้งได้รับอนุญาตจากล่างฟานหวินให้ออกท่องยุทธจักร จนมีพลังฝีมือรุดหน้าด้วยวาสนาบันดาล กราบหัตถ์พิษเฉียนหลอเป็นบิดาบุญธรรม

ผ่านทางโดยบังเอิญ

ฟงสิงเลี่ยประกบนิ้วข้างซ้าย จี้ใส่แผ่นหลังกู่เชี่ยนเหลียนด้วยความหนักเบาไม่เท่ากัน พลันแผ่พุ่งพลังจากจุดอุ่ยหลี่กับจุดโฮ่วเจิ่น ชำแรกเข้าสู่เส้นชีพจรของนาง

กู่เชี่ยนเหลียนหาประหลาดใจต่อวิชาคลายจุดของฟงสิงเลี่ยไม่ ทั้งนี้เพราะวิชาไฟลามทุ่งร้อยจู่โจมของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ สามารถแยกออกเป็นห้าสิบสภาวะ สามสิบจู่โจมกับยี่สิบเข็ม ยี่สิบเข็มที่ว่าเป็นเพลงทวนที่ใช้ต่อจุดเส้นบนร่างผู้คน กอปรด้วยความพลิกแพลงพิสดารละเอียดอ่อนราวกับเข็มปักดอกไม้ สะท้อนเห็นถึงความชำนาญการต่อจุดเส้นของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ฟงสิงเลี่ยรับสืบทอดจากมัน สามารถคลายวิชาจี้จุดเฉพาะของผมขาวหลิวเหยาจี ไม่มีใดน่าประหลาดใจ

ตอนแรกฟงสิงเลี่ยจี้นิ้วดุจห่าฝน เพียงเป็นการกรุยทาง จนกระทั่งแน่ใจว่าวิชาจี้จุดของผมขาวหลิวเหยาจี เป็นเคล็ดวิชาจากมองโกล นามพลังหยินปิดสกัดจุด ค่อยบังเกิดความยินดี แผ่พุ่งพลังธาตุหยาง

สองสาย สายหนึ่งทวนชีพจรตู สายหนึ่งไปตามชีพจรเยิ่น เมื่อพลังทั้งสองสายบรรจบพบกันที่จุดถันจง ก็แตกตัวออก ก่อเกิดเป็นพลังสั่นสะเทือน พอดีใช้หยางสะกดหยิน คลายจุดที่ผมขาวหลิวเหยาจีสะกดไว้

กู่เซี่ยนเหลียนที่นั่งอยู่บนเตียง คล้ายถูกสายฟ้าจี้ใส่ทรวงอก อุทานดัง 'อา' ค่อยเรียกสติกลับคืนมา เหลียวหน้าไปกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ข้าพเจ้าถึงกับคิดใคร่ดูว่า ปีศาจผมขาวนั้นเห็นท่านคลายจุดที่มันปิดสกัดไว้ ในเวลาหายใจเข้าออกสิบครั้ง จะมีสีหน้าอย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยที่นั่งอยู่ขอบเตียงปราศจากเค้าความลำพอง กล่าวว่า

"หากภายในเวลาหายใจเข้าออกสิบครั้ง ข้าพเจ้าคลายจุดไม่ได้ จะไม่มีวันคลี่คลายได้ เพราะเคล็ดวิชาไฟลามทุ่งเน้นที่เปลวไฟแรกเริ่ม ความรู้สึกในตอนแรกมีความสำคัญที่สุด หากจิตใจวอกแวกจะสับสนแล้ว"

ดวงตามันพลันทอแววเศร้าอาดูร สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ล้วนเป็นคำสอนที่ท่านอาจารย์พร่ำกล่าวกับข้าพเจ้า ตอนนั้นยึดถือเป็นเช่นลมพัดผ่านข้างหู ยามนี้ค่อยทราบว่าทุกถ้อยคำมีค่าดั่งทองคำ"

กู่เซี่ยนเหลียนวางมือลงบนหลังมือฟงสิงเลี่ยด้วยความเอียงอายอยู่บ้าง ก้มศีรษะกล่าวว่า

"สิงเลี่ยทราบได้อย่างไรว่าปีศาจผมขาว...ปีศาจผมขาวนั้น..."

เมื่อหญิงสาวที่ปรกติใจกล้าบังอาจวางมือลงบนหลังมือมันอย่างนุ่มนวล เรียกมันเป็นสิงเลี่ยอย่างสนิทสนม เป็นลักษณะท่าทีที่คิดมอบกายมอบใจให้ เพื่อตอบแทนบุญคุณช่วยเหลือ ฟงสิงเลี่ยไม่ทราบรับมืออย่างไรดี ได้แต่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณหนูกู่ ท่านคงไม่จริงจังต่อข้าพเจ้ากระมัง? ข้าพเจ้า..."

กู่เชี่ยนเหลียนตัดบทว่า

"ท่านยังไม่ได้ตอบคำถามข้าพเจ้า"

ฟงสิงเลี่ยได้แต่ตอบว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าคอยติดตามท่าน กลัวว่าท่านได้รับอันตราย"

สีหน้ากู่เชี่ยนเหลียนปรากฏแววดื่นเต้นยินดีขึ้น ถามย้ำว่า

"เป็นความจริงหรือ? ดูท่านเปลือกนอกคล้ายเทพเจ้าอันดุร้าย แท้ที่จริงมีหัวใจที่ดีงาม"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความคับข้องใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมสู้คุณหนูกู่ไม่ได้ ไม่ว่าพูดจริงหรือพูดปด สีหน้าล้วนสมจริงสมจัง บันดาลให้ผู้คนทั้งที่ทราบว่าเป็นคำลวงยังอดเชื่อไม่ได้"

กู่เชี่ยนเหลียนปรบมือ กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ แต่คำพูดหลังนี้คงบอกว่า 'แม้ทราบว่าผู้อื่นพูดความจริง ก็ถูกผู้คนยึดถือเป็นคำลวง' ใช่หรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยปรกติมีคารมคมคาย แต่ทุกครั้งที่ประคารมกับกู่เชี่ยนเหลียน ล้วนพบกับความพ่ายแพ้ ยามนั้นต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านลองสอนว่ายามใดเป็นจริง ยามใดเป็นลวง?"

กู่เชี่ยนเหลียนชักดึงมือกลับจากหลังมือของฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"คำพูดข้าพเจ้ามีเพียงสองชนิด ชนิดหนึ่งคือเท็จ ชนิดหนึ่งคือจริง ขอเพียงท่านเป็นเช่นเมื่อครู่ที่บอกว่าเชื่อคำลวงของข้าพเจ้า และยึดถือคำจริงเป็นจริงแท้ ไยมิใช่เป็นความจริงแท้ทั้งสิ้น?"

ฟงสิงเลี่ยมองดูหญิงงามที่มากรักนางนี้แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"คำพูดของท่านนับเป็นเหตุผลข้างๆ คูๆ เป็นเหตุผลข้างๆ คูๆ ที่กระตุ้นให้ผู้คนได้คิด"

ปากกล่าววาจา ในใจกลับหวนนึกถึงจิ้นปิงหวิน แม้ทราบว่า

นางหลอกมัน แต่มันจวบจนตายยังเชื่อทุกถ้อยคำของจิ้นปิงหวิน ทั้งหวังให้คำลวงเหล่านั้นไม่ถูกเปิดโปงตลอดไป

กู่เชี่ยนเหลียนมองผ่านหน้าต่างห้องพัก จ้องจับที่ม่านวิกาลนอกโรงเตี๊ยม กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ขยายอิทธิพลอย่างรวดเร็ว ไม่ทราบจะสืบเสาะถึงที่นี้หรือไม่ พวกเรามิสู้จากไป ขอเพียงกลับถึงตำหนักอลงกรณ์ ทุกเรื่องราวมีเลี่ยเจิ้นเป่ยรับผิดชอบเอง"

เมื่อเอ่ยถึงหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย น้ำเสียงแสดงความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม

ฟงสิงเลี่ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้านับว่าฟื้นฟูพลังฝีมือชั่วคราว ขอเพียงมิใช่ศึกหนักเช่นเมื่อคืนนั้นยังสามารถรับสถานการณ์ได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้ากลับเป็นห่วงฟั่นเหลียงจี๋กับหานป๋อ เมื่อฟางเยี่ยหวี่ลงมือต่อข้าพเจ้า ย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นพวกมัน ดังนั้น...ดังนั้นข้าพเจ้าคิดกลับไปดูพวกมัน"

กู่เชี่ยนเหลียนก้มศีรษะลง ขอบตาแดงก่ำกล่าวว่า

"ท่านไปเถอะ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านกลัวติดตามข้าพเจ้ากลับไปยังตำหนักอลงกรณ์"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นึกส่วนนึก ซึ่งความจริงข้าพเจ้าไหนเลยทิ้งให้ท่านอยู่ตามลำพังได้ ตอนนี้ตำหนักอลงกรณ์ประสบเภทภัยกรายกล้ำ เพียงเพราะความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้ล่วงลับกับตำหนักท่าน เราฟงสิงเลี่ยก็ไม่อาจนิ่งดูดาย อย่าว่าแต่ยังมีคุณหนูกู่ที่มีบุญคุณน้ำใจต่อข้าพเจ้ารวมอยู่ด้วย"

กู่เซี่ยนเหลียนค่อยกลับกลายจากเศร้าโศกเป็นยินดี ยื่นสองมือออกยึดกุมมือของฟงสิงเลี่ยไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บอกแต่แรกแล้วว่าท่านเป็นคนดี"

ฟงสิงเลี่ยคิดชักดึงมือกลับก็ใช่ที่ ไม่ชักดึงมือกลับก็ใช่ที่ ขมวดคิ้วกล่าวคำ "แม่นางกู่..." กู่เซี่ยนเหลียนยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ท่านโอบกอดข้าพเจ้า ข้าพเจ้าโอบกอดท่าน ไปๆ มาๆ ล้วนเป็นเช่นนี้ เพียงจับมือถือแขนนับเป็นอย่างไรได้?"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ แต่มันคล้ายคุ้นเคยกับความ "สนิทสนม" ของกู่เซี่ยนเหลียน ไม่กระอักกระอ่วนเช่นตอนแรกอีก นอกจากจิ้นปิงหวินแล้ว หญิงงามเบื้องหน้าเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวที่ใกล้ชิดกับตนเอง ระหว่างที่อยู่ร่วมกับนาง โลกอันอ้างว้างอันเนื่องมาจากการจากไปของจิ้นปิงหวินของมัน ค่อยมีชีวิตชีวา และครึกครื้นสนุกสนาน นี่ใช่หมายความว่านางสามารถแทนที่จิ้นปิงหวินหรือไม่?

ตอนแรกที่ทราบว่าการหายสาบสูญของจิ้นปิงหวิน มีส่วนเกี่ยวข้องกับผังปาน มันเคยภาวนาว่าได้พบกับจิ้นปิงหวินอีก เพื่อช่วยเหลือนางจากเงื้อมมือมารของผังปาน แต่ยิ่งนานวันเข้า มันยิ่งไม่ต้องการพบกับนาง ยิ่งกลัวว่าพอพบกับนาง จะรับทราบความจริงอันโหดร้ายที่ว่า ความรักที่จิ้นปิงหวินมีต่อมันเพียงเป็นการหลอกลวงประการหนึ่ง

ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้มันย่ำยีทำลายตัวเอง ปราศจากความอาลัยอาวรณ์ทั้งสิ้น แต่การตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ กลับปลุกความฮึกเหิมของมันกลับคืนมา และทำให้มันยิ่งไม่คิดเผชิญหน้ากับความจริง

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อย่าได้คิดมากไปแล้ว ดูท่านกลับครุ่นคิดจนซีมเซา"

ฟงสิงเลี่ยพลันสะท้านตื่นจากห้วงความคิด ขบคิดแล้วกล่าว

"คราครั้งนี้ฟางเยี่ยหวี่บุกตำหนักอลงกรณ์ หากผังปานไม่ลงมือ ไม่ทราบยังมีบุคคลอันร้ายกาจใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนย้อนถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าผังปานไม่ลงมือ?"

ฟงสิงเลี่ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หากผังปานลงมือ นอกจากกล่างฟานหวินแล้ว ไม่มีผู้ใดต้านทานรับได้ ฟางเยี่ยหวี่ไยต้องชักชวนสำนักกระบี่เงาภูตพรายเข้าร่วมด้วย?"

กู่เซี่ยนเหลียนมองดูมันอย่างชื่นชมแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้คนบอกว่าสตรีเลอะเทอะต่อเรื่องใหญ่ หลักแหลมต่อเรื่องเล็กน้อย บุรุษกลับตรงข้าม ข้าพเจ้ากับท่านนับเป็นบุคคลสองประเภทนี้"

ฟงสิงเลี่ยครุ่นคิดขึ้น 'คำพูดนี้ไม่ผิด ไม่เช่นนั้นขณะที่สนทนาถึงเรื่องสำคัญ ท่านกลับเฉไฉไปทางอื่น'

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอบอกความลับของตำหนักอลงกรณ์ต่อท่านประการหนึ่ง ท่านอย่าได้บอกต่อผู้อื่น"

ในใจฟงสิงเลี่ยบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น คล้ายกับภาพเหตุการณ์ที่ซุบซิบสนทนากับจิ้นปิงหวินในห้องส่วนตัวกลางวิกาลบังเกิดขึ้นที่เบื้องหน้า เพียงแต่กู่เซี่ยนเหลียนแทนที่จิ้นปิงหวิน ยามนั้นในใจไม่ทราบเศร้าโศกหรือยินดี ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากภายหน้าข้าพเจ้าบอกความลับนี้ต่อผู้อื่น ก็จะขอให้มันอย่าได้บอกต่อผู้ใด ดังนั้นหากเป็นความลับของตำหนักท่านจริง ทางที่ดีอย่าได้บอกต่อผู้ใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนไม่ถือสา คลายมือจากการพันธนาการมัน ค้อน

มันวงหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมิใช่คนปากพล่อย ดังนั้นพานจะบอกต่อท่าน"

ฟงสิงเลี่ยฉวยโอกาสผุดลุกขึ้น เดินไปนั่งบนเก้าอี้มุมหนึ่ง แบมือทั้งสองข้างเป็นเชิงอับจนปัญญา กล่าวว่า

"คุณหนูกู่โปรดบอกมา ข้าพเจ้าล้างหูรอรับฟัง"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ไหนเลยบอกความลับแต่ไกลได้ หากผู้อื่นได้ยินจะทำอย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยขณะจะกล่าววาจา พลันเลิกคิ้วเรียวงาม ทำท่าเงี่ยหูสดับฟัง

กู่เซี่ยนเหลียนใจสั่นสะท้าน หรือว่าคนของฟางเยี่ยหวี่ติดตามมาถึงแล้ว?

เหอฉีหยางพอคลายใจลงบ้าง ก็สะกิดความสงสัยขึ้น เพ่งตามองหานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านผู้มีพระคุณที่แท้เป็นใคร?"

หานป๋อทราบว่าฟ้าพอรุ่งสาง ผ้าเช็ดหน้าที่แฝงกลิ่นกายสาวของฉินเมิ่งเหยาผืนนี้ จะสูญเสียประสิทธิภาพของการปิดบังไป ดังนั้นพานกระตุกลงมา กล่าวว่า

"ย่อมเป็นสหายเก่าของท่าน"

สุ้มเสียงของมันกลับคืนสู่สำเนียงเดิม เหอฉีหยางจึงจดจำออก สร้างความแตกตื่นจนเซถอยไปด้านหลัง จวบกระทั่งแผ่นหลังปะทะกับขอบหน้าต่างค่อยหยุดลง

หานป๋อก็ไม่กลัวมันกระโดดกลับเข้าห้องที่ฉินเมิ่งเหยาเฝ้าคุมเชิงอยู่ กลับถอยกายไปสองก้าว เป็นความหมายว่าไม่มีเจตนาร้าย

ไวกาวีตกล่าวว่า

"ข้าแต่เจ้าคิดขโมยเงินของพระเจ้าแผ่นดิน ดังนั้นเราจึงเรียกว่าข้าแต่เจ้าไม่มีเจตนาเช่นนั้น แต่ข้าแต่เจ้าไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อสามีเก่าแต่ประการใด ดังนั้นมีแต่ข้าแต่เจ้าเท่านั้นที่ควรได้รับโทษ"

เพียงคำพูดเหล่านี้เป็นที่เห็นได้ว่า หานเป่ตที่หลอมรวมเพื่อนคู่ความเข้ากันดีมาก ถึงเป็นเช่นนี้

ด้วยเหตุนี้หยางทงแม่ทัพจึงสั่งว่า กล่าวว่า

"ท่านจงไปเรียกตัวผู้ว่าแคว้นสุราษฎร์ มาที่นี่ เราจะมีความต้องการ"

หานเป่ตเห็นว่าเหตุผลนี้ไม่สามารถยกขึ้นมาอ้างได้ในเวลาอันสั้น จึงกล่าวอย่างอ่อนน้อมว่า

"เพราะว่าเขาเป็นเช่นนี้ดังว่าใช่หรือไม่ ตอนนี้เหตุการณ์พลิกผัน ขอเพียงท่านอย่าได้พูดข้าแต่เจ้า ข้าแต่เจ้าจะส่งมอบเงินทองเหล่านั้นไปให้ไกลแสนไกล ให้ท่านมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบายต่อไป"

คำพูดเช่นนี้ไหนเลยสร้างความมั่งคั่งพอใจแก่นักเลงเก่าผู้นี้ แต่คำพูดเช่นนี้ประโยคสุดท้ายกลับมีแรงดึงดูดใจอย่างใหญ่หลวง เหตุนี้หยางทงคิดแล้วกล่าวว่า

"หากท่านต้องการให้เราเลิกหน้าที่ก็ง่ายไม่หรือ เรายินยอมให้ท่านเช่นนั้นก็ประสงค์ดี"

หานเป่ตหัวเราะดังๆ กล่าวว่า

"ข้าแต่เจ้าไหนเลยไร้เหตุผลถึงเพียงนี้? ขอเพียงท่านเปิดคำเช่นนั้นเหตุผลเป็นหนึ่ง จากนั้นเลยนาม ข้าแต่เจ้าจะค่อยหลักฐานชี้แจ้งให้ท่านเข้าใจ"

นึกดูรู้สึกน่าหัวร่อ คราก่อนในคุกคุมขัง เหอฉีหยางบังคับมันลงนามรับสารภาพ วันนี้เหตุการณ์กลับตาลปัตร เป็นมันบังคับเหอฉีหยางลงนาม เรื่องราวในโลกช่างพิสดารไม่คาดฝันจริงๆ

เหอฉีหยางกล่าวว่า

"แต่เราทราบได้อย่างไรว่า ท่านหลังจากหลอกล่อให้เราเขียนคำอธิบายเหตุ จะไม่กำจัดฆ่าเรา?"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"หากท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็อับจนปัญญา แต่ท่านถึงอย่างไรต้องตาย ไยไม่เสี่ยงดูว่าข้าพเจ้าเป็นคนรักษาคำพูดหรือไม่"

ในใจนึกประหลาดใจ เหตุใดจนบัดนี้ฉินเมิ่งเหยายังไม่ถ่ายทอดเสียงชี้แนะ หรือว่าคิดทดสอบความสามารถของมัน ดูว่ากำราบเหอฉีหยางได้หรือไม่?

เหอฉีหยางขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"ด้วยพลังฝีมือของท่าน แม้จัดเป็นยอดฝีมือ แต่ก็มีเพียงลำพัง สามารถช่วยเหลือเราหลบหนีหรือไม่ยังเป็นปัญหา ทำให้เราไม่มีความมั่นใจเสี่ยงดู..."

หานป๋อตัดบทมันว่า

"กล่าวถึงที่สุด ท่านเพียงต้องการให้ข้าพเจ้ารับประกันว่าท่านสามารถหลบหนีไป นี่ง่ายดายยิ่ง ขอเพียงข้าพเจ้าเรียกตัวพวกพ้องออกมา ท่านจะปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป"

เหอฉีหยางทวนคำ "พวกพ้องของท่าน?" หานป๋อหันหน้าหาหน้าต่างหอ ประสานมือกล่าวว่า

"คุณหนูฉินโปรดปรากฏออกพบพาน"

เหอฉีหยางย่อมหมุนตัวตาม มองไปตามในห้อง การมองครั้งนี้ถึงกับสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

หานป๋อลอบร้องผิดท่า ร่างของเหอฉีหยางพลันปลิวลิ่วมายังด้านหลัง กดทับใส่มันอย่างหักโหม

ขบวนรถและม้าแถวยาวเหยียดควบขับเข้าหาล่างฟานหวินอย่างช้าๆ

ล่างฟานหวินมีสีหน้าอ้างว้าง ก้มศีรษะมองดูจั่วซือซึ่งหลับสนิทราวทารก ทอดถอนใจคำหนึ่ง ลดเลี้ยวเข้าตรอกขวางขวามือ

เสียงเกือกม้าและเสียงล้อรถเสียดสีกับพื้นปกคลุมทั่วท้องถนนอันดำมืด ขบวนรถมาถึงแล้ว

ยามนั้นล่างฟานหวินโอบอุ้มจั่วซือเข้าตรอกไปประมาณร้อยก้าว

ชายฉกรรจ์สี่คนขับรถเบิกทางผ่านปากตรอกก่อน ถัดจากนั้นเป็นรถม้าเลิศหรูสองคัน เมื่อถึงรถคันที่สาม คนขับรถกลับเป็นสองบ่าวดำขาวของผังปาน

ล่างฟานหวินยังคงเดินช้าๆ ไปด้วยท่วงท่าเดิม

สองบ่าวดำขาวมีฝีมือสูงล้ำกว่าคนขี่ม้าและขับรถที่ล่วงหน้าไปก่อนมากนัก ย่อมบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น กวาดมองไปภายในตรอก

ทั้งสองใจสั่นสะท้าน ขณะที่รถม้าแล่นต่อไปไม่อาจเห็นสภาพภายในตรอกอีก

เสียงรถม้าพลันชะงักขาดหาย คล้ายปรากฏมือที่มองไม่เห็นคู่หนึ่งฉุดรั้งรถม้าจากทางด้านหลัง ม้าพ่วงพีที่แบ่งเป็นสามแถวทั้งหกตัวไม่ว่าถาโถมไปข้างหน้าอย่างไร ล้วนไม่อาจลากรถคืบหน้าไป นับเป็นสภาพที่แปลกประหลาดนัก

ยามนั้นม่านหน้าต่างของรถม้าเลิศหรูที่หยุดลงพลันตลบขึ้นทั้งที่ปราศจากลมโชย

เลิกขึ้นด้วยระดับความเร็วที่เชื่องช้าผิดปรกติชนิดหนึ่ง

พริบตาที่ม่านหน้าต่างเลิกขึ้น ล่างฟานหวินซึ่งอยู่ห่างร้อยก้าวและกำลังเดินออกจากปากตรอกอีกด้านหนึ่งคล้ายบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง พลันเลี้ยวไปทางขวา พอดีเป็นตำแหน่งทิศที่ม่านหน้าต่างเลิกขึ้น

ที่เหลือเชื่อคือ ระดับความเร็วของล่างฟานหวินกับระดับความเร็วที่ม่านหน้าต่างเลิกขึ้นกลับพร้อมกัน หมายความว่าเมื่อคนในรถมองผ่านหน้าต่างออกไป ม่านหน้าต่างคล้ายเปิดตัวล่างฟานหวิน บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

เมื่อม่านหน้าต่างรถเลิกขึ้นครึ่งหนึ่ง ปรากฏประกายตาที่เจิดจ้ากว่าสายฟ้าทะลุหน้าต่างออกไปไล่กวดติดตาม หยุดนิ่งอยู่บนร่างของล่างฟานหวิน โดยไม่ได้รับผลกระทบจากความมืดภายในตรอกแม้แต่น้อย

ม่านหน้าต่างรถเลิกขึ้นถึงที่สุด

ล่างฟานหวินเดินหายลับออกจากตรอกจนมองไม่เห็นอีก

ม่านหน้าต่างรถตกลงมาด้วยระดับความเร็วตามปรกติ ตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง

เสียงฝีเท้าม้าดังอีกครา ม้าพ่วงพีทั้งหกตัวกลับคืนสู่สมรรถนะดังเดิม ลากรถม้ากวดตามรถม้าที่ล้ำหน้าไปทั้งสองคัน

โฉมสะคราญฮัวเจี๋ยหวี่ที่นั่งอยู่ข้างกายผังปานกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"นั่นเป็นใคร?"

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ล่างฟานหวิน"

ฮัวเจี๋ยหวี่สะท้านขึ้นด้วยความตระหนก กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"ท่านผู้เฒ่าไม่เคยเห็นล่างฟานหวินมาก่อน เหตุใดมองปราดเดียวก็จดจำมันออก?"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเจ้าไปถามล่างฟานหวิน มันก็ทราบว่าคนที่นั่งตรงตำแหน่งนี้ภายในรถคือเราผังปาน ต่างคนต่างไม่ต้องมองดูก็ทราบได้"

ยามนั้นบ่าวขาวที่ขับรถอยู่ด้านหน้ากล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"องครักษ์ฮัว นั่นเป็นล่างฟานหวินจริง"

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"ท่านผู้เฒ่าช่วยให้เราได้เปิดหูเปิดตาจริงๆ"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นมีอันใดน่าประหลาด ในหนังสือภูมิปัญญามนตรยานของเมิ่งเซ่อสิงอาจารย์เรา ก็เอ่ยถึงขอบเขตขั้นกักวิญญาณระหว่างเรากับศัตรูเช่นนี้ เมื่อขบวนรถของพวกเราแล่นเข้าสู่ถนนสายนี้ พวกเราทั้งสองฝ่ายล้วนล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของอีกฝ่าย ทั้งยังประมือกัน...น่าเสียดาย"

ฮัวเจี๋ยหวี่งงงันวูบหนึ่งจึงถามว่า

"น่าเสียดายอันใด?"

ผังปานกล่าวด้วยความเสียดายว่า

"น่าเสียดายที่เพราะสตรีในวงแขน ล่างฟานหวินจึงเลิกล้มความคิดท้าสู้กับเรา"

ยามนั้นขบวนรถและม้ามาถึงประตูเมืองทิศใต้แล้ว

ทหารที่เฝ้าประตูเมืองมิต้องให้ร้องสั่ง ก็เปิดประตูเมืองออกช้าๆ

ฮัวเจี๋ยหวี่หน้าแปรเปลี่ยนอีกครา กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินมาถึงที่นี้ ท่านผู้เฒ่ายังคิดจากไปหรือ? เกรงว่าพี่ใหญ่หลี่มิใช่คู่มือของมัน นอกจากสี่ลามะชิงจั้ง* กับธรรมาจารย์อาทิตย์แห่งทิเบตยอมยื่นมือช่วยเหลือมัน"

---

* ชื่อย่อของมณฑลชิงไห่กับทิเบต

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ล่างฟานหวินเพียงผ่านทางมา เยี่ยหวี่และพวกคงไม่โง่เขลาจนตอแยมันกระมัง?"

ขบวนรถและม้าออกนอกเมือง เหยียบย่างสู่ทางหลวง

ฮัวเจี๋ยหวี่ก้มศีรษะต่ำ ไม่ต้องการให้ผังปานสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้านาง

ผังปานยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เจี๋ยหวี่ เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราไฉนชักชวนเจ้าโดยสารรถคันเดียวกัน?"

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เจี๋ยหวี่ก็ขบคิดไม่เข้าใจ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เราโดยสารรถของท่านผู้เฒ่า"

ผังปานกล่าวว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง เพราะว่าเราไม่ต้องการให้เจ้าลอบเร้นกลับไปแต่กลางคัน"

ฮัวเจี๋ยหวี่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูใบหน้าที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจ ทั้งคมคายทั้งเยือกเย็นของผังปาน ออดอ้อนว่า

"เจี๋ยหวี่เมื่อรับปากท่านผู้เฒ่า ไหนเลยเปลี่ยนแปลงได้?"

ผังปานทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เจี๋ยหวี่เจ้าบังเกิดรักแท้ พอปะทุก็ไม่อาจยับยั้งได้ เมื่อครู่มิใช่คิดหาข้ออ้างกลับไปหรอกหรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ก้มศีรษะไร้วาจา

ขบวนรถและม้าลดเลี้ยวกับทางโค้งของทางหลวงไปแล้ว

ขณะที่หานป๋อชู่ขวัญบริวารทั้งห้าของฟางเยี่ยหวี่ล่าถอย ฉินเมิ่งเหยา

ฉุกคิดว่าผิดท่า ลอบออกจากประตูห้องถึงห้องโถง ค่อยพุ่งทะลวงหน้าต่าง ไล่ติดตามชายกลางคนคลุมหน้าซึ่งอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักทะเลใต้ไป

หากนางสามารถพิสูจน์ว่าคนผู้นี้เป็นคนของสำนักทะเลใต้ ถึงกับเป็นเจ้าสำนักทะเลใต้ ฉายาเสื้อแพรท่องราตรีซีมู่สง นางจะทำความเข้าใจกับวิธีการแทรกซึมของฟางเยี่ยหวี่ โดยมุ่งเป้าไปที่สหพันธ์แปดสำนักอย่างลึกซึ้งกว่าเดิม

นอกจากเหตุผลข้อนี้แล้ว คนทั้งห้านี้ไม่ว่าใช้การไม่ได้เพียงไหนก็ไม่ถึงกับถูกหานป๋อขู่ขวัญจนหนีหาย โดยเฉพาะในความมืดยังมีพวกพ้องหนุนเสริม พวกมันยิ่งไม่ต้องมีเหตุผลที่หนีหน้า

ดังนั้นนางต้องทำความเข้าใจให้กระจ่างว่าที่เบื้องหน้ามีภัยคับขันยิ่งกว่าหรือไม่ เพื่อหาทางพลิกจากรับเป็นรุก

เมื่อความคิดนี้ผ่านเข้ามาในห้วงสมองของนาง ฉินเมิ่งเหยาก็พุ่งผ่านห้องหับสิบกว่าหลัง ไล่กวดตามถึงด้านหลังผู้คลุมหน้าเหล่านั้นประมาณห้าสิบก้าว

แต่แล้วยามนั้นจิตฌานอันสงบนิ่งของนางพลันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

ฉินเมิ่งเหยาหยุดร่างบนสันหลังคาตึก

ตามเหตุผลนางทุ่มเทใช้ท่าร่างอย่างเต็มที่ ต่อให้คิดหยุดลงก็ต้องชะลอความเร็วทีละน้อย หากบอกว่าคิดหยุดก็หยุดลง จากความเคลื่อนไหวเป็นสงบนิ่ง นับว่าขัดกับหลักเหตุผล เพียงพอกับการสะท้านจิตใจคน

ยามนั้นด้านทิศตะวันออก ตก เหนือ ใต้ ปรากฏลามะครองจีวรเหลือง รูปร่างสูงต่ำไม่เท่ากันสี่รูปแสดงตนขึ้น ชายกลางคนคลุมหน้าที่ถูกฉินเมิ่งเหยาไล่ติดตาม ฉวยโอกาสเร้นหายกับความมืด

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ช่างมีหน้ามีตานัก กลับสามารถเชื้อเชิญผู้อาวุโสทั้งสี่ลงจากวัดต้ามี่บนที่ราบสูงชิงจั้งมายังดินแดนภาคกลาง ทั้งทำงานรับใช้มัน"

ลามะที่ยืนอยู่ทางทิศตะวันออกมีใบหน้าเหี่ยวย่น อายุสูงวัยที่สุด ทั้งมีรูปร่างสูงตระหง่านที่สุด แต่ท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชา กล่าวว่า

"ผู้วิเศษไท่หยางมี่ฮาเช่อเจอเสียนคำนับคุณหนูเมิ่งเหยา หากคุณหนูเข้าใจว่าเพียงอาศัยฟางเยี่ยหวี่ ก็สามารถเชิญพวกเรามา นับว่าผิดอย่างมหันต์แล้ว"

ลามะทางทิศตะวันตกแม้มีรูปร่างต่ำเตี้ยที่สุด แต่ไม่ได้ให้ความรู้สึก "เล็ก" แก่ผู้คน ทั้งนี้เพราะท่านมีรูปร่างสมส่วน มิหนำซ้ำดูไปอายุเยาว์ยิ่ง ผิวกายเรียบลื่นนวลเนียน เค้าใบหน้าหล่อเหลา หากมิใช่โกนศีรษะ ทั้งครองจีวรลามะ คงต้องเป็นคุณชายรูปงามผู้หนึ่ง

ท่านถือพวงประคำ นับทีละเม็ด ปากท่องสวดมนต์ตลอดเวลา ยามนั้นค่อยหยุดการสวดมนต์ ยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"อาตมาผู้วิเศษเส้าหยินหย่งไปเจิ้นหยา ครั้งนี้พวกเราเดินทางมาเป็นพันลี้ เพียงเพราะเรื่องสองประการ อื่นๆ ไม่มีอารมณ์ยุ่งเกี่ยว"

ท่านดูไปทั้งหนุ่มแน่นทั้งสุภาพ พานมีท่าทางหนักแน่นเข้มแข็ง กล่าวด้วยสำเนียงยกตนข่มท่าน ขัดกับรูปลักษณ์ภายนอกนัก

ฉินเมิ่งเหยาไม่ทันกล่าววาจา ลามะทางทิศใต้ที่ผอมแกร่งประดุจเหล็ก มือถือบาตรเหล็ก สีหน้าเศร้าอาดูร ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากสามารถรั้งอยู่ที่ชิงจั้ง กักตัวเองบำเพ็ญภาวนาย่อมวิเศษสุด น่าเสียดายพวกเรามิอาจไม่มายังที่นี้ เพื่อทวงถามวัตถุที่ดาไลลามะอิงหยวนหยิบฉวยมา อย่าว่าแต่ครารั้งนี้คุณหนูเมิ่งเหยาเข้าสู่ทางโลก แสดงว่าเพิกเฉยต่อคำสาบานเมื่อสามร้อยปีก่อนของนิกาย

มนตรยาน พวกเราไหนเลยนิ่งเฉยได้?"

ลามะทางทิศเหนือซึ่งนิ่งเฉยตลอดเวลากล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ที่กล่าววาจาเมื่อครู่คือผู้วิเศษเส้าหยางขู่เบี้ยสิง อาตมาคือผู้วิเศษไท่หยินหนิงเอ่อจือหลัน เห็นแก่คุณหนูเมิ่งเหยาไม่พกกระบี่ติดตัว พวกเราก็ไม่คิดเอาเปรียบ เพียงรั้งตัวคุณหนูอยู่ที่นี้เป็นเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอก หลังจากนั้นพวกเราจะจากไป"

หากบอกว่าผู้วิเศษเส้าหยินหล่อเหลา อย่างนั้นผู้วิเศษไท่หยินซึ่งอายุอ่อนเยาว์ดุจเดียวกันสมควรใช้คำว่า "งดงาม" ถึงกับเคลือบแคลงสงสัยว่าท่านเป็นสตรี ที่แท้เป็นบุรุษหรือสตรี ชวนให้เคลือบแคลงสงสัยนัก

พริบตานั้นฉินเมิ่งเหยาบังเกิดความคิดนานัปการ แต่แล้วถูกสลัดทิ้งไป สุดท้ายคงเหลือปัญหาเฉพาะหน้าสองประการ นั่นคือความปลอดภัยของเหอฉีหยางกับหานป๋อ ต้องลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

ฟางเยี่ยหวี่ใช้ให้ลามะทั้งสี่รูปกักนางไว้ที่นี้ ย่อมต้องจัดการกับเหอฉีหยางกับหานป๋อ ขณะที่ลามะทั้งสี่รูปนี้มีพลังที่จะเหนี่ยวรั้งนางอยู่ที่นี้

ในดินแดนภาคกลาง อาจไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของสี่ลามะชิงจั้งเท่ากับนาง ทั้งนี้เพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทระหว่างสำนักซึ่งดำเนินอย่างลับๆ โดยไม่เปิดเผยต่อภายนอก ของนิกายฌานวิสุทธิ์รวมทั้งเรือนฌานเมตไตรยกับเหล่านิกายทางทิเบตเหนือใต้

การที่นิกายฌานวิสุทธิ์กับเรือนฌานเมตไตรย สั่งห้ามมิให้ศิษย์ออกท่องยุทธจักร ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

หากนางเป็นฝ่ายแพ้ เท่ากับว่านิกายฌานวิสุทธิ์กับเรือฌานเมตไตรยซึ่งต่อสู้ช่วงชิงเพราะศรัทธาความเชื่อในหลักศาสนากับนิกายทางทิเบต ต้องเป็นฝ่ายปราชัยแล้ว

ผู้วิเศษทั้งสี่ปากกล่าวเกรงอกเกรงใจ แท้ที่จริงแล้วทุกถ้อยคำล้วนจู่โจมจิตใจ ขอเพียงสามารถทำลายใจกระบี่กระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยา พวกท่านจะประสบชัยอย่างแน่นอน

ฉินเมิ่งเหยาไหนเลยไม่ทราบ แต่เมื่อนางนึกถึงหานป๋อซึ่งอาจตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย ยังบังเกิดความร้อนรุ่มใจ นี่แสดงว่าหานป๋อได้รับการจัดวางอยู่ในหัวใจนาง ทั้งทราบว่าเพียงสะกดความห่วงใยต่อหานป๋อลง หาใช่วิธีอันประเสริฐไม่ นางต้องนึกหาวิธีอื่นอีกไม่เช่นนั้นค่ำคืนนี้คงพบกับความพ่ายแพ้

ผู้วิเศษไท่หยินซึ่งงดงามราวสตรีกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาทราบดีว่า สหายท่านหานป๋อมีสภาพคล้ายไข่ที่อาจตกแตก ยังไม่รีบร้อนทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจของพวกเราจริงๆ"

ลามะรูปนี้กระตุ้นเตือนฉินเมิ่งเหยาว่า หานป๋อตกอยู่ในอันตราย นี่นอกจากมุ่งเป้าจู่โจมต่อเคล็ดวิชาเรือนฌาน ซึ่งเน้นความสงบนิ่งของฉินเมิ่งเหยาแล้ว ยังแฝงความหมายอีกประการหนึ่ง นั่นคือท่านเห็นว่าฉินเมิ่งเหยานึกรักหานป๋อ อย่างนั้นเรื่องนี้จะสร้างความวุ่นวายใจแก่ฉินเมิ่งเหยาอีกแบบหนึ่ง

ผู้วิเศษไท่หยางมี่ซึ่งคล้ายเป็นผู้นำสี่ลามะชิงจั้งกล่าวช้าๆ ว่า

"ด้วยวัยของพวกเราทั้งสี่หากนับรวมกัน ยังมากกว่าสี่ร้อยปี ดังนั้นไม่มีความสนใจต่อการต่อสู้ช่วงชิงทางโลกแต่แรก แต่ภายใต้คำสาบานซึ่งเปล่งต่อเบื้องหน้าพระไวโรจนพุทธเจ้า* มิอาจไม่ตั้งประจันกับคุณหนู หากคุณหนูยอมปลดกระบี่ถอนตัว สาบานว่าจะไม่กลับ

---

* นามพระพุทธเจ้า ซึ่งตามศัพท์แปลว่ามาจากดวงอาทิตย์ เป็นพระธยานิพุทธเจ้าผู้เป็นหัวหน้าในพระธยานิห้าพระองค์

เข้าสู่ยุทธจักร พวกเราหลังจากจัดการกับเรื่องของดาไลลามะอิงหยวนก็จะกลับสู่ทิเบต ขอคุณหนูใคร่ครวญให้ดี"

ลามะอีกสามรูปทำท่าปางมือ ท่องสวดพระคัมภีร์ภาษาทิเบตออกมา

ฉินเมิ่งเหยาเผยอยิ้ม มาตรว่าไม่ได้ตอบโดยตรง แต่ลามะทั้งสี่รูปทราบว่านางปฏิเสธข้อเสนอนี้

ผู้วิเศษเส้าหยางกล่าวว่า "น่าเสียดาย น่าเสียดาย" ผู้วิเศษเส้าหยินก็ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาคิดฝ่าวงล้อมอย่างหักโหมหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"เมิ่งเหยามีความรู้สึกว่า ไม่ว่าหานป๋อตกอยู่ในห้วงคับขันเพียงไหน สุดท้ายต้องรอดพ้นปลอดภัย ผู้วิเศษทั้งสี่เชื่อหรือไม่?"

สีหน้าลามะทั้งสี่ไม่มีความเปลี่ยนแปลงอันใด แต่ในใจลอบชมเชยฉินเมิ่งเหยาตอบโต้ได้ร้ายกาจนัก

สำหรับคำพูดของฉินเมิ่งเหยาเหล่านี้ มีแต่เชื่อหรือไม่เชื่อ

หากว่าเชื่อ ย่อมไม่อาจใช้ความปลอดภัยของหานป๋อกดดันต่อนางอีก หากว่าไม่เชื่อ สมมติว่าหานป๋อหนีเอาชีวิตรอดได้จริงๆ แสดงว่าการบำเพ็ญทางจิตใจของพวกท่านสู้ฉินเมิ่งเหยาไม่ได้ สำหรับกับผู้ออกบวชที่บำเพ็ญเพียรทางจิตใจ นับเป็นผลกระทบอย่างใหญ่หลวง

วิธีที่ดีที่สุดคือฆ่าฉินเมิ่งเหยา เป็นการตัดปัญหาทั้งมวล

ทันใดนั้น ลามะทั้งสี่บังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันซึ่งหนุนเนื่องมาจากทั้งสี่ทิศแทนที่จะตระหนกกลับยินดี

ที่แท้ไม่ว่าเคล็ดวิชาเรือนฌานคือวิชาเซนของนิกายฌาน ล้วนไม่นึกถึงการฆ่าฟัน หากแต่เน้นที่ความสงบและไร้ตัวตน ตอนแรก

ลามะทั้งสี่ใช้ยุทธวิธีสงบนิ่ง เพราะคำนึงว่าฉินเมิ่งเหยามิอาจไม่ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป จึงคิดใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว หากนางรีบร้อนทะลวงฝ่า เท่ากับขัดกับเคล็ดวิชาเรือนฌาน ต้องตกหลุมพรางที่ศัตรูขุดล่อไว้

ตอนนี้ลามะทั้งสี่บังเกิดความคิดฆ่าฟัน มาตรว่ายังไม่มีความเคลื่อนไหว แต่ด้านสมาธิจิตใจเปลี่ยนจากรับเป็นรุก ต่างจากยุทธวิธีที่วางไว้

ฉินเมิ่งเหยาย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสชั่ววูบนี้ ยิ้มพลางกล่าวคำ "เมิ่งเหยาขอตัวแล้ว"

นางเพียงยืดเอวขึ้น มือเรียวงามทำท่ายกรั้งขึ้น งอเข่าเล็กน้อย แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกคล้ายกับจะเหาะเหินจากไป ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ นางยังหยุดนิ่งอยู่กับที่ ไม่ได้เคลื่อนไหวแม้สักนิ้วเดียว

ลามะทั้งสี่ถูกนางชักจูงจนตั้งท่าเตรียมพร้อม ผู้วิเศษไท่หยางมี่กับผู้วิเศษเส้าหยางกางมือออก ชุดลามะอันหลวมกว้างแผ่ขยายดุจค้างคาวกางปีกออก ผู้วิเศษเส้าหยินกับผู้วิเศษไท่หยินยกมือกอดอกยื่นศีรษะไปข้างหน้า คล้ายอสรพิษที่ขดตัวสองตัว คิดฉกจู่โจมใส่

ท่วงท่าของพวกท่านแม้ประหลาด แต่ในใจล้วนสะท้านหวั่นไหว

เมื่อครู่ตอนที่ฉินเมิ่งเหยาติดตามมาถึง พวกท่านตระเตรียมข่มขวัญฉินเมิ่งเหยาก่อน มิคาดฉินเมิ่งเหยามิเพียงล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของพวกท่าน ทั้งยังอาศัยความเคลื่อนไหวแปลงเป็นความสงบนิ่ง

สลายสภาวะจู่โจมของพวกท่าน กลายเป็นควบคุมสถานการณ์เอาไว้ ทำให้พวกท่านคิดรุกก็ใช่ที่ คิดรับก็ใช่ที่

จากข้อนี้แสดงว่า หญิงงามแห่งเรือนฌานเมตไตรยที่เข้าสู่ยุทธจักรเป็นคนแรกในรอบสามร้อยปี มีความสำเร็จถึงขั้นสูงสุดแล้ว

ฟงสิงเลี่ยเคลื่อนกายถึงข้างเตียง กล่าวเบาๆ กับกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"ตามข้าพเจ้ามา"

กู่เชี่ยนเหลียนคว้าจับแขนเสื้อมัน กระเง้ากระงอดให้อุ้มนางขึ้น ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"อย่าได้วุ่นวายแล้ว ผู้มาอาจเป็นคนของฟางเยี่ยหวี่"

กู่เชี่ยนเหลียนคลายมือด้วยความตระหนก ฟงสิงเลี่ยพุ่งตัวออกทางหน้าต่าง กู่เชี่ยนเหลียนรีบลอยตัวขึ้น ตามติดทางด้านหลัง

พอออกพ้นหน้าต่าง ฟงสิงเลี่ยเหินร่างดุจวิหคมหึมา ทิ้งตัวลงบนลำต้นของต้นไม้ต้นหนึ่งก่อน ค่อยพุ่งขวับไปยังบ้านเรือนราษฎรข้างโรงเตี๊ยมหลังหนึ่ง

กู่เชี่ยนเหลียนมาถึงข้างกายมัน ถามเบาๆ ว่า

"ศัตรูอยู่ที่ใด?"

ฟงสิงเลี่ยเงี่ยหูฟัง จากนั้นคล้ายพบเห็นอันใด กล่าวว่า

"ตามข้าพเจ้ามา"

กู่เชี่ยนเหลียนติดตามมันกระโดดขึ้นลงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งสองพอทุ่มเทท่าร่าง มีความรวดเร็วดุจวิหคเหินลม ไม่นานให้หลัง บนหลังคาบ้านเรือนเบื้องหน้าปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง จากนั้นหายลับสาบสูญ

ฟงสิงเลี่ยยิ้มเล็กน้อย ยกมือเป็นสัญญาณต่อกู่เชี่ยนเหลียน ทิ้งตัวลงยังตรอกแคบสายหนึ่ง วิ่งไปสิบกว่าก้าว จากนั้นตัดเข้าถนนที่กว้างขวางกว่าอีกสายหนึ่ง เงาดำนั้นก็ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าอีกครา

ยามนั้นกู่เชี่ยนเหลียนมิอาจไม่ยอมรับนับถือต่อวิชาสะกดรอยของฟงสิงเลี่ย นับว่าสูงเยี่ยมจริงๆ

กู่เชี่ยนเหลียนเบียดเสียดไปในอ้อมอกของฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ช่างหวาดเสียวนัก"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวเบาๆ ว่า

"หากซนชั้นกระจ้อยร่อยนี้พบว่าข้าพเจ้าสะกดรอยตามมัน ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องออกท่องยุทธจักรแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนเงียบงันไร้วาจา

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดประหลาดใจที่กู่เซี่ยนเหลียนไฉนกลายเป็นใบ้ไป พอก้มศีรษะลง เห็นกู่เซี่ยนเหลียนหลับตาพริ้ม ใบหน้าแดงซ่าน ค่อยรู้สึกตัวว่าใกล้ชิดกับนาง อดวาบหวิวใจมิได้

กู่เซี่ยนเหลียนพลันรู้สึกตัว เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ไฉนไม่ติดตามไป?"

ฟงสิงเลี่ยระงับจิตใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มาถึงรังโจรแล้ว ไยต้องเปลืองฝีเท้าอีก?"

กู่เซี่ยนเหลียนก็คลุกคลีในยุทธจักรจนช่ำชองชำนาญ เพียงแต่ตอนอยู่ร่วมกับฟงสิงเลี่ย โดยสัญชาตญาณของสตรี บังเกิดความคิดพึ่งพาอีกฝ่าย พอฟังจึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ใช่พบเห็นคนดูลาดเลาของฝ่ายตรงข้ามหรือไม่?"

ในยุทธจักรมีกลเม็ดประการหนึ่ง นั่นคือมาถึงที่หมายแต่ไม่เข้าไป ให้คนดูลาดเลาดูว่ามีคนติดตามมาหรือไม่ วิธีนี้ใช้ได้ผลยิ่ง นอกจากพบพานยอดฝีมือเช่นฟงสิงเลี่ย สามารถพบเห็นคนที่จับตาดูของฝ่ายตรงข้ามก่อน

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะรับ ร้องเบาๆ ว่า

"กลับมาแล้ว"

จริงดังคาดหมาย บุคคลที่เคลื่อนไหวยามวิกาลนั้นกระโดดลงจากบ้านเรือนด้านตรงข้ามหลังหนึ่ง จากนั้นประตูหลังบนกำแพงล้อมที่ท้ายตรอกบานหนึ่งเปิดออก คนผู้นั้นถลันวูบเข้าไป

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ดูท่าไม่คล้ายเป็นคนของฟางเยี่ยหวี่ ใช่จะสืบสาวต่อไปหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามลับๆ ล่อๆ เช่นนี้ ไหนเลยเป็นคนดีได้ ถึงอย่างไรพวกเราไร้เรื่องราว ลองดูว่าพวกมันทำอะไร"

ฟงสิงเลี่ยขบคิดแล้วพุ่งเลียดกำแพงล้อมขึ้นไป ยื่นมือเหนี่ยวชายคาบ้าน หยิบยืมกำลังพลิกตัวขึ้นบนหลังคาดุจแมวป่าอันปราดเปรียว

กู่เซี่ยนเหลียนลอบชมเชยในใจ นางแม้มีวิชาตัวเบาไม่เลว แต่เปรียบกับฟงสิงเลี่ยยังเป็นรองช่วงใหญ่ ดีที่นางยังมีเครื่องมือ ซึ่งคือเชือกขอเกี่ยวที่วันก่อนช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยหนีเอาชีวิตรอด ดังนั้นยิงใส่ชายคาบ้านยึดเกี่ยวไว้ พาตัวกระโดดโลดลิ่วขึ้นไป จนถึงข้างกายฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เชือกขอเกี่ยวเส้นนี้จัดสร้างอย่างแยบยล บนขอเกี่ยวหุ้มปุยฝ้ายไว้ เมื่อยึดเกี่ยวกับสิ่งของปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ ใช่เป็นการออกแบบจัดสร้างของท่านหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนในความยินดีแฝงความรู้สึกตัดพ้ออยู่บ้าง กล่าวว่า

"ในสิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำ นับว่ามีอยู่เรื่องหนึ่งได้รับคำชมจากท่านแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยเพียงยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวกระไร พุ่งปราดไปเบื้องหน้าผ่านบ้านเรือนราษฎรสองหลังกระโดดลงยังสวนหลังของบ้านหลังหนึ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนทิ้งตัวลงที่ข้างกายมัน กล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"คนผู้นั้นหาได้เข้าบ้านหลังนี้ไม่"

ฟงสิงเลี่ยชี้มือไปยังโต๊ะหินม้าหินที่มุมสวน กล่าวว่า

"ท่านดู มีที่พักผ่อนหย่อนใจเช่นนี้ ไยไม่เข้ามานั่งพักเท้า

ชมทิวทัศน์ราตรีก่อนอาทิตย์ทอแสง?"

พลางเดินส่ายอาดๆ ไป นั่งลงบนม้าหินตัวหนึ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนกลอกตาคู่งาม ค่อยเดินไปนั่งลงบนม้าหินอีกตัวหนึ่งข้างกายมัน วางศอกลงบนโต๊ะ ใช้มือเท้าคาง มองดูจันทร์กระจ่างฟ้า กล่าวว่า

"ไม่ทราบในดวงจันทร์ใช่อาศัยด้วยเทพธิดาผู้เลอโฉมจริงหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านคล้ายลืมเลือนว่ามายังที่นี้เพื่อฟังนิทาน"

กู่เซี่ยนเหลียนทวนคำอย่างงุนงงว่า "ฟังนิทาน?" ฟงสิงเลี่ยทาบฝ่ามือกับกลางหลังนาง ปากกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ลองฟังนิทานที่ยังไม่ทราบรายละเอียดมาก่อนเรื่องหนึ่ง"

กู่เซี่ยนเหลียนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ขณะครุ่นคิดว่าฟงสิงเลี่ยไฉนเปลี่ยนไป กลับแตะต้องสัมผัสนาง พลันรู้สึกมีลมปราณอันสมบูรณ์สายหนึ่งถ่ายทอดจากใจกลางฝ่ามือฟงสิงเลี่ยเข้าสู่ชีพจรตูของนาง

พริบตานั้นสภาพรอบข้างซึ่งมืดสลัวพลันกระจ่างแจ่มชัด โลกแห่งการรับฟังก็ชัดเจนขึ้น สามารถได้ยินสุ้มเสียงอันแผ่วเบาซึ่งไม่สามารถได้ยิน

แว่วเสียงฟงสิงเลี่ยกระซิบที่ข้างหูว่า

"มุ่งสมาธิไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้"

กู่เซี่ยนเหลียนค่อยทราบว่า ฟงสิงเลี่ยใช้กำลังภายในช่วยให้นางแอบฟังความเคลื่อนไหวของบุคคลที่เคลื่อนไหวยามวิกาลนั้น รู้สึกน่าเล่นยิ่ง ผนึกสมาธิสดับฟัง

เหอฉีหยางที่ปลิวลิ่วมามือเท้าตกห้อยลง แสดงว่าสิ้นสติสมประดี หานป๋อทราบว่านี่เป็นเผือกเผาที่รับไว้ไม่ได้ แต่ไหนเลยปล่อย

ให้มันร่วงหล่นลงสู่พื้นได้

หานป๋อตวาดก้อง ซ่อนกระบี่ไว้ด้านหลัง ดันมือข้างหนึ่งขึ้น แผ่พุ่งพลังอ่อนหยุ่นห่อหุ้มใส่เหอฉีหยาง

รู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง เหอฉีหยางเปลี่ยนจากผงะหงายมาเป็นกระเด็นไปทางขวาง มือเรียวยาวขาวสะอาดข้างหนึ่งตบฟาดมาถึงดูไปเชื่องชายิ่งแต่บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่าหลบไม่พ้น

หานป๋อบังเกิดความอึดอัดขัดข้องใจ ต้องตวาดก้องร้องขึ้นได้แต่ใช้ฝ่ามือซ้ายเข้าปะทะ

เสียงปงคราหนึ่ง ตำแหน่งที่ฝ่ามือทั้งสองข้างปะทะกัน ปรากฏพลังลมม้วนทะลักออกไป ปรากฏใบไม้ร่วงพรู ผงคลีคละคลุ้งทั่วทั้งสวน

หานป๋ออ้าปากกระอักโลหิต เซถอยไปด้านหลัง เมื่อยืนหยัดมั่น ต้องถอยกายไปสิบกว่าก้าว

เสียงโครมเมื่อเหอฉีหยางร่วงฟาดลงกับพื้น แน่นิ่งไม่ไหวติง คาดว่าประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

หานป๋อสะกดกลั้นกลืนโลหิตคำที่สองลงสู่ลำคอ ฝืนใจยืนหยัดเพ่งตามองด้วยความตื่นตระหนก

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง บุรุษที่คิ้วเรียวตาสุกใส สวมเสื้อสีเหลือง งามสง่าอย่างบอกไม่ถูกแฝงความเยือกเย็นลี้ลับชนิดหนึ่งยืนมือไพล่หลัง เพ่งตาเรียวยาวดุจนัยน์ตาหงส์จับจ้องมองมาอย่างเย็นชา

หานป๋อลอบตื่นตระหนก เมื่อครู่ตนเองพอปะทะฝ่ามือกับฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามกลับแผ่พุ่งพลังติดต่อกันเจ็ดชั้น ตนเองต้านทานรับถึงชั้นที่หก ถูกพลังชั้นสุดท้ายจู่โจมเข้าสู่ร่าง รับบอบช้ำภายในไม่น้อย

หลังจากที่มันรองรับพันธุมารไว้ ยังไม่เคยเกิดเรื่องที่รับบาดเจ็บ

ในกระบวนท่าเดียวมาก่อน น่าแค้นใจที่เมื่อครู่ตนเองอวดโอ่อานุภาพยามนี้กลับกลายเป็นสุนัขตกน้ำ ไม่ทราบเป็นกรรมสนองทันตาหรือไม่

บุรุษรูปงามนั้นไม่ว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหว สำรวจมองหานป๋อเที่ยวหนึ่ง

หานป๋อสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หลี่เซ่อเม่ย"

มนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านสามารถรับเราหนึ่งฝ่ามือ บวกกับเห็นแก่หน้าเจี๋ยหวี่ คืนนี้เราจะให้พี่หานตายอย่างหมดจดชัดเจน"

หานป๋อถามเสียงหนักๆ ว่า

"ท่านทำอย่างไรกับเมิ่งเหยา?"

หลี่เซ่อเม่ยกลับคืนสู่สีหน้าอันกระด้างเย็นชา กล่าวว่า

"เราความจริงสามารถหลอกพี่หานว่าเราคร่ากุมนางหรือฆ่านางแล้ว อย่างนั้นท่านคงร้อนรุ่มเดือดดาล สามารถฆ่าท่านโดยง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่หากเราทำเช่นนั้น พี่หานแม้เป็นภูตผีคงไม่ยินยอมพร้อมใจ ใช่หรือไม่?"

หานป๋อฟังว่าฉินเมิ่งเหยายังไม่ตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู ค่อยคลายใจลง สมองพลันประเปรียวขึ้นมา กวาดตาไปยังเหอฉีหยางที่นอนฟุบอยู่ถามว่า

"มันตายแล้วหรือ?"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวว่า

"นกสิ้นเกาทัณฑ์ซ่อน ยังทิ้งให้มันอยู่ในโลกทำอะไร?"

น้ำเสียงปลอดโปร่งเฉื่อยชา คล้ายกับผู้ที่กล่าวขวัญถึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน หรือว่าเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล

หานป๋อบันดาลโทสะ มนุษย์บัณเฑาะก์ผู้นี้เปลือกนอกงดงาม

กว่าสตรี สุ้มเสียงไพเราะเพราะหู แต่ความอำมหิตของฝีมือและจิตใจยังยิ่งกว่ามารร้ายที่ฆ่าคนราวขยี้มดปลวกอีก

หลี่เซ่อเม่ยคล้ายเสพสุขกับความโกรธเกรี้ยวของหานป๋อยิ่งดวงตาทอแววปีติ ปากกล่าวว่า

"พี่หานแม้รองรับพันธุมารอยู่ในตัว แต่ประสบการณ์ยังอ่อนเยาว์ไปบ้าง เมื่อเราสั่งให้คนของเราแสร้งเป็นสู้ไม่ได้หลบหนี พี่หานกลับยึดถือเป็นจริง เป็นเหตุให้เดินหมากผิดตาหนึ่ง ต้องแพ้ทั้งกระดาน ช่างน่าหัวร่อนัก"

หานป๋อไม่ว่าอยู่ในสภาพการต่อสู้ทางจิตใจ พลังสภาวะและความเป็นจริง ล้วนตกเป็นเบี้ยล่างทั้งสิ้น ยามกะทันหันไม่สามารถตอบคำ

หลี่เซ่อเม่ยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เจี๋ยหวี่เพราะพะว้าพะวัง ไม่ทราบว่าเราติดตามอยู่ด้านหลังนาง แต่เราก็ทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับนาง รอจนพวกท่านแยกจากกันค่อยลงมือจัดการกับท่าน เจี๋ยหวี่เอย ท่านคงไม่มีคำตัดพ้อต่อพี่ใหญ่กระมัง?"

หานป๋อค่อยทราบว่าหลี่เซ่อเม่ยรักถนอมต่อฮัวเจี๋ยหวี่ถึงเพียงนี้ ขณะเดียวกันก็บังเกิดความตื่นตระหนก คนผู้นี้ติดตามอยู่ด้านหลังตนเองกับฉินเมิ่งเหยาล้วนไม่รู้สึกตัว เพียงข้อนี้แสดงว่า พลังฝีมือคนผู้นี้อยู่ห่างจากผังปานไม่เท่าใด ตนเองไหนเลยเป็นคู่มือของมัน? นึกถึงตอนนี้ จึงโคจรพลังตรวจสอบอาการบาดเจ็บดูว่ามีหนทางพลิกสถานการณ์หรือไม่

หลี่เซ่อเม่ยกลอกตาตลบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"เคล็ดวิชาปลูกฝังมารยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือจริงๆ หลังจากถูกลมปราณผนึกความเย็นของเราจู่โจมใส่อวัยวะภายใน ยังยืนหยัดได้

เนิ่นนานถึงเพียงนี้ ดูท่าเราต้องประเมินฝีมือของท่านใหม่แล้ว"

หานป๋อถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว ใช้กระบี่ของฉินเมิ่งเหยายันพื้นเอาไว้ ในใจมีแต่ความตื่นเต้นยินดี

ที่แท้หลังจากประฝ่ามือกับหลี่เช่อเม่ย มันมีอาการลมปราณแตกซ่าน อวัยวะภายในเจ็บปวดปานถูกมีดกรีด สูญเสียความสามารถในการตอบโต้ แต่ไม่นานให้หลังลมปราณก็รวมตัวที่จุดตันเถียนท้องน้อย เมื่อมันโคจรพลังตรวจสอบภายใน พลังลมปราณภายในกายคล้ายกับมีชีวิต กระจายไปยังเส้นชีพจรใหญ่น้อย อาการบาดเจ็บทุเลาลงกว่าครึ่ง ท่วงท่าอันอ่อนล้าเช่นนี้ เพียงแสร้งมารยาแสดงออก

มุมปากหลี่เช่อเม่ยปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้น ถลันวูบหนึ่งก็คุกคามถึงเบื้องหน้าหานป๋อสามเชียะ ความรวดเร็วของท่าร่างยังยิ่งกว่าภูตพรายอีก

หานป๋อกระทั่งกระบี่ยังไม่ทันรั้งขึ้น ยังดีที่มันสืบทอดไหวพริบปฏิภาณของเช่อจุนซิ่น ยามรีบร้อนคับขันถีบเท้าใส่ปลายกระบี่ 'แทนที่จะพุ่งถอยกลับเคลื่อนไปทางขวาง'

กระบี่ที่ถูกมันเตะกระดอนขึ้น ความจริงสมควรเชือดใส่ร่างท่อนล่างของหลี่เช่อเม่ย แต่แล้วกลับไม่ไหวติง ที่แท้เท้าของหลี่เช่อเม่ยคล้ายมีดวงตางอกเงย เตะถูกปลายกระบี่พร้อมกับหานป๋อ หนีบกระบี่อยู่หว่างกลางเท้าทั้งสองข้าง

ขณะเดียวกัน หลี่เช่อเม่ยตวัดสองมือขึ้นราวกับผีเสื้อกลางไม้ดอก ไขว้สลับกันแล้วแยกออกฝ่ามือหนึ่งตบใส่ใบหน้าหานป๋อ อีกฝ่ามือหนึ่งฟาดใส่ทรวงอกด้วยท่วงท่าอันสวยงามสุดเปรียบปาน

หานป๋อก็ประเปรียวยิ่ง เท้าของหลี่เช่อเม่ยพอเตะถูกปลายกระบี่มันก็หดเท้าถอนดึงกระบี่ แต่ฝ่ามือทั้งสองของหลี่เช่อเม่ยจู่โจมมาถึงได้แต่คลายมือจากการยึดจับกระบี่ รั้งกลับมาที่ทรวงอก อีกมือหนึ่ง

ฟาดย้อนใส่ฝ่ามือที่ฝ่ายตรงข้ามตบใส่ใบหน้า

เสียงปงปงเมื่อฝ่ามือทั้งสี่ข้างปะทะกัน

หานป๋อรู้สึกว่าพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามหยุ่นเยียบถึงที่สุด มิเพียงสลายพลังอันแกร่งกร้าวของตนเอง ยังดูดรั้งฝ่ามือของตนเองไว้ จนใจที่ร่างของตนเองอยู่ในสภาพเคลื่อนขวาง เป็นสภาพที่แปลกประหลาดกระอักกระอ่วนยิ่ง

หลี่เซ่อเม่ยหัวร่อดังยาวนาน โน้มร่างท่อนบนไปข้างหน้าบิดเอววูบหนึ่ง ใช้หัวไหล่ชนใส่ไหล่บ่าของหานป๋อ จากนั้นค่อยแผ่พุ่งพลังออกจากฝ่ามือทั้งสอง

พลังเยียบเย็นสองสายแล่นผ่านใจกลางฝ่ามือหลี่เซ่อเม่ยเข้ามา ขณะที่พลังพุ่งชนใส่ไหล่บ่ารุนแรงยิ่ง หานป๋อยามคับขันรั้งพลังกลับมาคุ้มครองกาย แค่นเสียงอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง ร่างปลิวลิ่วไปทางขวางดุจว่าวขาดป่าน โลหิตคำที่สองซึ่งกลั้นกลืนไว้ ในที่สุดกระอักจากปากมา

เสียงโครมเสียงตังดังขึ้น ร่างของหานป๋อกับกระบี่ของฉินเมิ่งเหยาแทบตกถึงพื้นพร้อมกัน แสดงว่าการประมือหลายครั้งครานี้รวดเร็วยิ่ง

คราครั้งนี้หานป๋อมีบทเรียนมาก่อน ขณะที่ถูกกระแทกกระเด็นก็โคจรพลังอันสืบเนื่องจากพันธุมาร ร่างพอแตะพื้นก็ดีดตัวขึ้นมาตระเตรียมรับมือสภาวะจู่โจมระลอกใหม่ของหลี่เซ่อเม่ย

หลี่เซ่อเม่ยไม่ได้ติดตามมา ยืนมือไพล่หลัง แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราไม่ทราบว่าท่านฟื้นฟูพลังฝีมือครึ่งหนึ่งหรือ? ท่านคิดแสร้งเป็นอ่อนล้าตบตาเรา เราก็ให้ท่านลิ้มรสขมของการถูกหลอกกลับคืน"

หานป๋อหน้าตาบิดเบี้ยว มุมปากมีโลหิตไหลซึม สารรูปน่า

หวาดหวั่น ความท้อแท้ในจิตใจยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง มนุษย์บัณเฑาะก์ผู้นี้ไม่ว่าด้านใดล้วนสะกดข่มมันเอาไว้ หากเป็นเช่นนี้สืบไป ตนเองคงเป็นเช่นมุสิก ถูกแมวดุร้ายตัวนี้จัดการจนตาย

ถึงแม้หานป๋อยังมีเรี่ยวแรงสู้สืบต่อ แต่บังเกิดความรู้สึกยากที่จะต่อกรได้ นี่จึงเป็นจุดอ่อนถึงแก่ชีวิต แต่มันก็ประหลาดใจที่ฝ่ายตรงข้ามไฉนไม่ฉวยโอกาสรุกจู่โจม ปลิดชีวิตของตนเอง นึกถึงตอนนี้ก็จุดประกายความหวังขึ้นมา

หลี่เซ่อเม่ยยิ้มอย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

"เห็นแก่ท่านที่สามารถต้านทานการจู่โจมมองเราสองครา เราอนุญาตท่านฆ่าตัวตายเช่นลูกผู้ชายคนหนึ่งเถอะ"

หานป๋อฉุกใจคิด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมิใช่คนที่ฆ่าฟันจนมืออ่อน เหตุใดจึงดีต่อข้าพเจ้าเป็นพิเศษ?"

หลี่เซ่อเม่ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เรามิเพียงไม่ใช่คนเช่นนั้น ทั้งยังตรงกันข้าม มีแต่ตอนฆ่าคนจึงแข็งขันเป็นพิเศษ"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"กล่าวถึงที่สุดยังมิใช่เพราะเจี๋ยหวี่ นอกจากไม่มีหนทางอื่นไม่เช่นนั้นเราไม่ต้องการให้บุรุษที่เจี๋ยหวี่รักจบชีวิตใต้เงื้อมมือเรา"

มนุษย์อันดุร้ายผู้นี้มีน้ำเสียงอ่อนลง คล้ายโอภาปราศรัยกับผู้รู้ใจ แต่หานป๋อดูออกว่ามันตกลงใจฆ่าตนเอง จึงยอมบอกความในใจออกมา

หานป๋อยังทราบว่าหลี่เซ่อเม่ยไม่กลัวตนเองถ่วงเวลาโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ทั้งนี้เพราะต่อให้มันฟื้นฟูพลังฝีมือ ยังสู้หลี่เซ่อเม่ยไม่ได้ กระทั่งหลบหนีก็ทำไม่ได้ แต่ว่ามันไม่ยอมละเลยโอกาส ถามว่า

"ท่านใช่หลงรักเจี๋ยหวี่หรือไม่?"

หลี่เซ่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"นี่ไม่อาจตำหนิท่านเข้าใจผิดเช่นนี้..."

พลางแหงนมองจันทร์ กล่าวช้าๆ ว่า

"เราเป็นบุตรโทนของครอบครัว เจี๋ยหวี่เป็นบุตรีของแม่นมเรา เราอายุมากกว่านางสิบปี รักถนอมนางปกป้องนางตั้งแต่เล็ก ไม่ยอมให้นางรับความคับแค้นหรือถูกทำร้ายอันใด น้ำใจฉันพี่น้องของพวกเราเพาะสร้างขึ้นในวัยเด็ก ทุกครั้งที่พบกับนาง ชีวิตวัยเด็กที่เลือนลับคล้ายผุดขึ้นตรงหน้าอีกครา"

หานป๋อแม้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ปล่อยปละละเว้นตนเอง แต่ยังมีความรู้สึกที่ดีต่อหลี่เซ่อเม่ยเพิ่มขึ้น ทั้งทราบว่าคืนนี้หลี่เซ่อเม่ยบังเกิดความสะท้อนใจ เพราะฮัวเจี๋ยหวี่ขัดคำสั่งไม่ฆ่าตนเอง ต้องติดตามปรมาจารย์มารกลับขึ้นเหนือไป

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวอีกว่า

"เอาเถอะ พี่หานบอกต่อเรา ท่านจะลงมือเองหรือให้เราลงมือ หากเราลงมือซ้ำสาม จะไม่เกรงอกเกรงใจเช่นก่อนหน้านี้อีก"

หานป๋อรับทราบท่าร่างที่รวดเร็วดุจภูตพรายของมันมาแล้ว จึงถอยกายไปสามก้าว ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

หลี่เซ่อเม่ยมองดูท่วงท่าล่าถอยของอีกฝ่าย แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ขณะที่ท่านล่าถอย พลังไม่รวมรั้ง สมาธิไม่รวมตัว แสดงว่าคิดหมายหลบหนี ท่านมีความเชื่อมั่นว่าเอาชนะวิชาภูตพรายแปลงของเราได้หรือ?"

หานป๋อเห็นมันถือดีถึงเพียงนี้ พลันถอยกายไปอีกสามก้าว แหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"ความจริงไม่มี แต่ตอนนี้มีแล้ว"

พลางถอยปราดไปยังด้านหลัง

หลี่เซ่อเม่ยขยับกายวูบหนึ่ง ไล่กวดตามหานป๋อ ย่นระยะห่างของทั้งสองลง มันแม้ถือดี แต่ไม่เคยประมาทศัตรูมาก่อน

หานป๋อตวาดก้อง เร่งสภาวะล่าถอย แผ่นหลังกระทบกับกำแพงสวนหลังของเหอฉีหยางแล้ว

หลี่เซ่อเม่ยครุ่นคิดว่าเด็กน้อยนี้หาที่ตาย ต่อให้อีกฝ่ายสามารถทลายกำแพงออกไป ท่าร่างต้องชะงักงันวูบหนึ่ง ตนเองจะไล่กวดตามทันใช้ฝีมืออันเฉียบขาดดุดันจู่โจมสังหาร ยามนั้นเกร็งลมปราณอึดหนึ่งสาดพุ่งใส่หานป๋อดุจสายฟ้า

เสียงโครมพลันดัง ท่ามกลางสะเก็ดศิลากระเซ็นซ่าน หานป๋อทลายกำแพงออกไปแล้ว

หลี่เซ่อเม่ยหัวร่อดังยาวนาน พุ่งผ่านช่องแตกบนกำแพงออกไป ทิ้งตัวลงบนถนนนอกกำแพง แต่รอบข้างกลับไร้ร่องรอยผู้คน

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมเบาๆ ดังขึ้น

หลี่เซ่อเม่ยงงงันวูบหนึ่ง เหตุใดหานป๋อมุดข้ามกำแพงกลับเข้าสวนหลังไปอีก? ในใจครุ่นคิด ตนเองหมุนตัวพุ่งกลับเข้าทางช่องแตก ยังไม่ทันบรรลุถึงสวนหลัง เห็นหานป๋อกระโดดปราดถึงที่ซึ่งกระบี่ตกหล่นอยู่ ใช้ข้อเท้าชนใส่จนกระบี่ลอยขึ้นจากพื้น แทงปราดใส่มัน

หลี่เซ่อเม่ยกระโดดลอยตัว ปลายเท้าขวาสะกิดใส่ตัวกระบี่หยิบยืมพลังดีดตัวขึ้น ไล่กวดตามหานป๋อซึ่งถอยร่นถึงริมหน้าต่างห้องหนังสือของเหอฉีหยางไป โดยที่ท่าร่างไม่สะดุดหยุดลงแม้แต่น้อย

หานป๋อทราบความร้ายกาจของมันแต่แรก ยังคิดไม่ถึงว่ามนุษย์บัณเฑาะก์จะร้ายกาจถึงเพียงนี้ ต้องร้องเสียงพิกล พุ่งศีรษะปักลงทะลวงหน้าต่างห้องเข้าไป จากนั้นโห่ร้องว่า

"เมิ่งเหยา ท่านกลับมาแล้ว"

หลี่เซ่อเม่ยงงงันวูบหนึ่ง ทิ้งตัวลงแต่กลางตัน ครุ่นคิดว่า หากหานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาผนึกกำลังเตรียมจู่โจมทำร้าย เกรงว่าแม้แต่ผังปานหรือล่างฟานหวินยังไม่กล้าบุกเข้าไปโดยผลีผลาม

ภายในห้องหนังสือบังเกิดเสียงเคลื่อนย้ายข้าวของดังออกมา

หลี่เซ่อเม่ยลอบร้องในใจว่าหลงกลแล้ว โถมเข้าห้องไป เห็นตู้หนังสือขนาดใหญ่ใบหนึ่งถูกเคลื่อนย้ายจากที่เดิม เผยเห็นทางลับที่ทอดลงยังเบื้องล่าง ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ หากตนเองทราบแต่แรกว่าภายในห้องมีทางลับทอดถึงเบื้องนอก หานป๋ออย่าคิดหมายหนีรอดได้

สีหน้าหลี่เซ่อเม่ยกลับคืนสู่ความกระด้างเย็นชา พอผนึกพลังลมปราณ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังจากใต้พื้นดิน มุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนืออย่างรวดเร็ว

หลี่เซ่อเม่ยเลิกคิ้วขึ้น ไม่ติดตามลงสู่ทางลับ หากแต่ทะลวงหน้าต่าง โผพุ่งขึ้นบนหลังคาตึก กระโดดขึ้นลงไม่กี่ครั้ง ก็บรรลุถึงหอที่สูงที่สุดทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือหลังหนึ่ง ใช้วิชาเนตรโสตประสาทสอดส่องสดับฟัง ยามนี้แม้แต่มุสิกตัวหนึ่งเคลื่อนไหวในรัศมีหลายลี้ ก็อย่าคิดหมายรอดพ้นจากหูตาของมัน

มาตรว่าตกอยู่ในวงล้อมศัตรูเข้มแข็ง ในตึกที่อยู่ของเหอฉีหยางที่ห่างไปก็แว่วเสียงหานป๋อต่อสู้กับผู้คนดังมา แต่จิตใจของฉินเมิ่งเหยายังคงสงบราวน้ำนิ่ง

นับตั้งแต่ล่วงรู้ถึงการจากไปของเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ภายหลังความเศร้าเสียใจถึงที่สุด นางก็ตัดใจหลุดพ้นจากความผูกพันฉันอาจารย์กับศิษย์ ความบำเพ็ญเพียรรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

นี่มิใช่หมายความว่านางเป็นคนไร้น้ำใจ มีเกิดต้องมีดับ สำหรับกับนาง ชีวิตเฉกเช่นฝันวสันต์เมฆฤดูสารท ไม่ว่าวัตถุธาตุใดเริ่มจากการเกิดจนถึงเจริญงอกงาม จากเจริญงอกงามเข้าสู่สภาพร่วงโรย จากสภาพร่วงโรยจนถึงความตาย ล้วนมีจังหวะจะโคน และฝีเท้าก้าวย่างของมัน เป็นหลักเหตุผลตามธรรมชาติ และเป็นแก่นแท้ของสรรพชีวิต

วันนี้เจ้าเรือนฌานเมตไตรยตายแล้ว พรุ่งนี้อาจเป็นนาง ความตายมีอันใดต้องเศร้าโศก?

ภายใต้ความคิดนี้ จิตสำนึกของนางพลันกระจ่างแจ้ง กลับคืนสู่ความสงบนิ่ง

ผู้วิเศษที่เฝ้ารักษาอยู่ทางทิศตะวันออก ตก เหนือ ใต้ ทั้งสี่พากันตวาดก้อง จู่โจมมาจากสี่ทิศทาง

ในสายตาคนนอก อาจรู้สึกประหลาดใจ เหตุใดเมื่อครู่ฉินเมิ่งเหยาอยู่ในท่วงท่าเคลื่อนไหวหากสงบนิ่ง กอปรด้วยสภาพรุกและรับ ผู้วิเศษทั้งสี่เพียงแต่กึ่งรับกึ่งรุก ตรงกันข้ามกับตอนนี้ฉินเมิ่งเหยาเข้าสู่สภาพสงบนิ่ง ผู้วิเศษทั้งสี่กลับชิงจู่โจม นี่ไยมิใช่ขัดกับเหตุผล?

ซึ่งความจริง เช่นนี้จึงสมเหตุสมผล

ทั้งนี้เพราะการทดสอบฝีมือของชนชั้นฉินเมิ่งเหยากับสี่ลามะชิงจั้งได้หลุดพ้นจากการต่อสู้ในเชิงบู๊ ตัดสินกันด้วยเคล็ดวิชาทางจิต การต่อสู้ช่วงชิงที่ไร้สภาพ จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญในการตัดสินผลแพ้ชนะ

เพื่อรับมือกับท่วงท่าที่แฝงวิถีกระบี่ของฉินเมิ่งเหยา ผู้วิเศษทั้งสี่คล้ายรุกคล้ายไม่เชิงรุก ค่อยสร้างความสมดุลขึ้น เป็นการ "คลี่คลาย" สภาวะสงบนิ่งของฉินเมิ่งเหยาอย่างแยบคาย

ดังนั้นฉินเมิ่งเหยามีหนทางเลือกอยู่สามสาย

สายที่หนึ่งคือรักษาสภาวะเดิม สายที่สองคือแปรเปลี่ยนจาก

สงบเป็นเครื่องไหวฝ่าวงล้อมออกไป สายที่สามย่อมกลับคืนสู่สภาวะตั้งรับ

หากเลือกเดินสายที่หนึ่ง จะกลายเป็นการประจันหน้าอีกชนิดหนึ่ง นำไปสู่สภาพชะงักงัน ดังนั้นฉินเมิ่งเหยาได้แต่เลือกหนทางสายใดสายหนึ่งจากทางสายที่สองและสาม

ในสายตาของผู้วิเศษทั้งสี่ ฉินเมิ่งเหยาเพื่อช่วยเหลือหานป๋อสมควรเลือกทางสายที่สอง แต่แล้วการณ์กลับตรงกันข้าม ฉินเมิ่งเหยาเลือกทางสายที่สาม หรือว่านางเชื่อมั่นว่าหานป๋อคับขันอันตรายแต่ไม่ตาย? อย่างนั้นจิตแห่งฌานของนางไยมิใช่ลึกล้ำกว่าพวกท่าน?

ความคิดเช่นนี้พอบังเกิด ความสมดุลที่สร้างขึ้นก็ถูกทำลาย ผู้วิเศษทั้งสี่มิอาจไม่เป็นฝ่ายรุก ภายใต้การชักจูงของฉินเมิ่งเหยา สภาวะที่คิดจู่โจมกลายเป็นจู่โจมรอบด้าน คิดหมายทำลายเคล็ดวิชาของนิกายฌานวิสุทธิ์กับเรือนฌานเมตไตรยไป

ระหว่างฝ่ายหนึ่งรุกฝ่ายหนึ่งรับ ผู้ควบคุมสถานการณ์ยังคงเป็นฉินเมิ่งเหยา

จนบัดนี้ผู้วิเศษทั้งสี่ค่อยรับรู้ว่า เหตุใดฉินเมิ่งเหยาสามารถทำลายกฎข้อห้ามของเรือนฌานเมตไตรย ย่างเท้าเข้าสู่ยุทธจักรเป็นคนแรก

ผู้วิเศษทั้งสี่แม้จู่โจมพร้อมกัน แต่รูปแบบความเร็วมีข้อผิดแผกแตกต่าง

ผู้วิเศษไท่หยางมีทำท่าปางมือ งอนิ้วเป็นวงกลม ด้วยท่วงท่าปลอดโปร่งสบายอารมณ์ บันดาลให้ผู้คนคำนวณไม่ออกว่า ท่าต่อไปของท่านพลิกแพลงอย่างไร ลงมืออย่างหนักหน่วงเมื่อใด?

ท่วงท่าของผู้วิเศษไท่หยินประหลาดยิ่งกว่า คล้ายรุกคล้ายถอย รุกสองก้าวถอยหนึ่งก้าว สองมือเคลื่อนไหวดุจผีเสื้อล้อบุปผา ทั้งลี้ลับทั้งน่าดู

ผู้วิเศษเส้าหยินสูงส่งสง่า มือนับเม็ดประคำ เดินอย่างแช่มช้า

เนิบนาบ จีวรเหลืองพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย แสดงว่าเกร็งกำลังตระเตรียมจู่โจมดุจอสนีบาตฟาดทลาย

ตรงกันข้ามกับผู้วิเศษเส้าหยางซึ่งมีสีหน้าหวั่นวิตกกลับเคลื่อนไหวโดยตรง บาตรเหล็กในมือลดลงถึงหน้าท้อง ยื่นสองมือเสียดสีกับขอบบาตร บาตรเหล็กก็ลอยขึ้นถึงหน้าผากของท่าน บินวนดังหวีดหวือ ผู้วิเศษเส้าหยางค่อยย่อตัวลง ยกตั้งนิ้วมือข้างขวา บังคับบาตรเหล็กหมุนวนราวลูกข่าง จากนั้นเสือกส่งไปเบื้องหน้า บาตรเหล็กก็บินคว้างเข้าหาฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย งอนิ้วดีดออกแต่มุ่งเป้าไปตำแหน่งทางขวา ห่างจากเส้นทางบินของบาตรเหล็ก

มิคาดบาตรบินพอบรรลุถึงเบื้องหน้าฉินเมิ่งเหยาห้าเชียะ พลันชะงักงันวูบหนึ่ง เมื่อมุ่งหน้าต่อไป กลับคลาดเคลื่อนจากเดิม จู่โจมใส่มุมขวาของฉินเมิ่งเหยา พอดีถูกนิ้วมือเรียวงามของฉินเมิ่งเหยาดีดใส่

เสียงดังคราหนึ่ง บาตรบินหมุนคว้างกลับเข้าหาผู้วิเศษเส้าหยาง

ขณะเดียวกันฉินเมิ่งเหยาหมุนคว้างกับที่เดิมผมนุ่มสลวยพัดพลิ้วชายเสื้อปลิวไสว เท้าห่างจากพื้นนิ้วเศษ คล้ายกับจะเหาะเหินขึ้นไป ความสวยงามของท่วงท่า ไม่พึงมีในโลกมนุษย์แดนดิน

ดวงตาผู้วิเศษทั้งสี่ล้วนทอแววตื่นตระหนก ที่แท้พวกท่านพบว่าฉินเมิ่งเหยาไม่ตกอยู่ภายใต้แรงกดดันอันมหาศาลของพวกท่าน หากแต่กอปรด้วยท่วงท่าอันผ่อนคลาย แสดงว่านางใช้ออกด้วยแก่นแท้ของเคล็ดวิชาสองสถานศักดิ์สิทธิ์ เข้าสู่ขอบเขตขั้นสงบว่างเปล่า ไม่ปรากฏช่องว่างให้ฉกฉวยได้

ผู้วิเศษไท่หยางมี่กับผู้วิเศษไท่หยินพากันชะงักเท้า ผู้วิเศษเส้าหยางส่งเสียงสวดคำหนึ่งยื่นมือรับบาตรเหล็กไว้ ซุกเก็บในจีวร

แต่แล้วหน้าแปรเปลี่ยนไป แค่นเสียงหนักๆ ถอยกายไปสองก้าว แต่แล้วหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา ถอยกายไปอีกครึ่งก้าวค่อยยืนหยัดมั่น

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ผู้วิเศษทั้งสี่ ขอตัวแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนพอได้รับการถ่ายทอดพลังจากฟงสิงเลี่ยเข้าสู่กลางหลัง ตอนแรกได้ยินสุ้มเสียงอันแผ่วเบา รีบผนึกสติสมาธิสดับฟัง สุ้มเสียงก็แจ่มชัดขึ้น ได้ยินสุ้มเสียงแหบพร่าเสียงหนึ่งดังว่า

"ทางด้านนั้นมีข่าวที่แน่ชัด ขุนนางเฉินลิ่งฟางเดินทางขึ้นนครหลวงตามเส้นทางของพวกเรา โดยกำหนดออกเดินทางยามเฉินพรุ่งนี้ คาดว่าสองวันให้หลังจะผ่านท่าข้ามงูขาว"

สุ้มเสียงชราภาพกว่าอีกเสียงหนึ่งหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"โปรดบอกต่อท่านเจี้ยน พวกเราจะจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย ไม่ละเว้นผู้คนแม้สักคนเดียว"

สุ้มเสียงแหบพร่าดังว่า

"อย่าลืมสร้างสถานการณ์ว่าเป็นการฆ่าล้างแค้น อย่าได้แตะต้องทรัพย์สินเงินทอง"

สุ้มเสียงตอนแรกดังว่า

"ย่อมแน่นอน ท่านเจี้ยนเป็นตัวแทนท่านผู้บัญชาการ พวกเราไหนเลยไม่ปฏิบัติตามมา พวกเราดื่มก่อนสักสองจอก..."

กู่เชี่ยนเหลียนหยุดการแอบฟัง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"พวกมันคล้ายเอ่ยถึงแผนร้ายประการหนึ่ง น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพวกมันหมายถึงผู้ใด"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราคิด...อืมม์ หมอบลง"

กู่เชี่ยนเหลียนรีบหดตัวอยู่ใต้โต๊ะหิน มิคาดฟงสิงเลี่ยก็ซ่อนตัวตาม เบียดเสียดรวมกับนาง

ที่เบื้องบนแว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น ฟงสิงเลี่ยกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"มีคนยืนอยู่บนกำแพง"

กู่เชี่ยนเหลียนไม่ทันผงกศีรษะรับ ที่เบื้องบนบังเกิดเสียงคุณชายกระบี่ภูตดังว่า

"ท่านพ่อ พวกมันใช่ออกจากเมืองหรือไม่ ไม่เช่นนั้นไฉนค้นทั่วโรงเตี๊ยมยังหาไม่พบ ที่เบื้องนอกก็ปราศจากร่องรอย?"

จากนั้นเป็นเสียงเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตดังว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนั้น แต่องครักษ์หลิวรับรองว่าจะปิดเส้นทางบกและทางน้ำที่มุ่งสู่ตำหนักอลงกรณ์ นางแพศยาน้อยกับโจรสุนัขนั้นอย่าคิดหมายหลบหนีกลับไป"

แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมอีกครา ทั้งสองพุ่งปราดจากไป

กู่เชี่ยนเหลียนแลบลิ้นออกมา กล่าวที่ข้างหูฟงสิงเลี่ยว่า

"ข้าพเจ้ากลายเป็นนางแพศยาน้อย ส่วนท่านเป็นโจรสุนัขใช่จับคู่กันได้หรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มออกมา จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"พวกเรามิสู้อาละวาดให้ฟ้าถล่มดินทลาย ให้พวกมันบังเกิดความเกรงขามต่อคุณหนูกู่กับทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของข้าพเจ้า"

กู่เชี่ยนเหลียนร้องโพล่งว่า

"ท่านไม่กลัวอาการบาดเจ็บเก่าก่อนกำเริบหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยตอบว่า

"กลัว แต่พวกเรายังมีทางเลือกหรือ?"

ก่อนอรุณยี่คลังศัสตรา

มุมปากหานป๋อแปดเปื้อนคราบโลหิต วิ่งโซซัดโซเซออกจากปากทางออกของทางลับ จากนั้นออกจากบ้านเล็กที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย เข้าสู่ท้องถนน วิ่งเลียบผนังกำแพงไปอย่างเร่งร้อน

ยามกะทันหันมันไม่ทราบสมควรหลบหนีไปยังที่ใด ดังนั้นวิ่งตะบึงไปยังทิศทางที่ตั้งของตึกตระกูลหาน ที่นั้นจะอย่างไรเป็น "บ้าน" ที่มันอยู่อาศัยมาสิบกว่าปี

ในใจมันเพียงครุ่นคิดว่าจะกลับไปช่วยเหลือฉินเมิ่งเหยาอย่างไร ด้วยกำลังเพียงลำพังของมันไม่มีปัญญาเอาชนะหลี่เซ่อเม่ย หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือเสาะหาโจรท่องโดดเดี่ยว ทั้งสองผนึกกำลังกันรับมือมารร้ายผู้นี้

นึกถึงตอนนี้ ในใจพลันบังเกิดความตื่นตัว มันเหลียวหน้ามองเห็นหลี่เซ่อเม่ยไล่ติดตามมาโดยไร้เสียง อยู่ห่างประมาณร้อยก้าว

หานป๋อลอบร้องคำ 'มารดาของเรา' ในใจฝืนใจเกร็งลมปราณ

อึดหนึ่ง โดยไม่คำนึงถึงอวัยวะภายในที่บิดปั่นป่วน เร่งระดับความเร็วหลบหนี จนถึงหน้าประตูใหญ่ของตึกตระกูลหาน

ยามนี้ภายในตึกตระกูลหานนอกจากบ่าวไพร่แล้ว ผู้คนส่วนใหญ่รวมตัวในห้องโถง รอคอยอรุโณทัยเยือนกราย หวนนึกถึงฟ้าพอรุ่งสาง สำนักฉางไป่จะยกกำลังมาคาดคั้นเอาผิด ยังมีผู้ใดหลับลงได้?

หวินชิงจิบน้ำชาคำหนึ่ง มองดูคุณหนูห้าหานหนิงจื่อซึ่งห่อตัวอยู่ในเสื้อคลุม ถามว่า

"หนิงจื่อเจ้าคิดหลับสักงีบหรือไม่?"

หานหนิงจื่อสั่นศีรษะ มองดูหม่าจิ้นเซิงซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างด้วยความรักอันลึกซึ้ง

คุณชายใหญ่หานซีเหวินกล่าวกับประมุขตึกตระกูลหานผู้เป็นบิดาว่า

"ท่านหลวงจีนกระบี่จากไปตลอดทั้งคืน ไม่ทราบก่อนฟ้าสางสามารถกลับมาหรือไม่?"

ประมุขตึกตระกูลหานสั่นศีรษะอย่างซึมเซา ไม่ทราบหมายความว่าไม่ทราบ หรือเห็นว่าหลวงจีนกระบี่ไม่กลับมาแล้ว

คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อกับคุณหนูสี่หานหลันจื่อล้วนมีสีหน้าวิตกกังวล

คุณชายสามหานซีอู่แค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่าคนของสำนักฉางไป่มีสามหัวหกกร ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) รับปากว่าจะมาช่วยเหลือ เมื่อมีท่านผู้เฒ่าอยู่ด้วย ยังมีผู้ใดกล้าก่อหวอด?"

เมื่อเอ่ยถึงง้าวประหลาดเซี่ยโหวสิงผู้เป็นอาจารย์มัน ยิ่งยโสเชื่องโขกว่าเดิม

ทุกผู้คนไม่ทันมีปฏิกิริยาใด ที่ประตูใหญ่แว่วเสียงโครมดังมา

ทั้งหมดงงงันวูบใหญ่ หรือว่าคนของสำนักฉางไป่มิเพียงมาก่อนกำหนด ทั้งยังกระแทกประตูเปิดออก?

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด แว่วเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ประตูใหญ่ว่า

"ข้าพเจ้าคือหานป๋อ รีบตื่น มนุษย์บัณเฑาะก์มาแล้ว"

สุ้มเสียงเคลื่อนใกล้เข้ามา แสดงว่าบุกรุกตรงมา

คุณหนูห้าหานหนิงจื่อพลันผุดลุกขึ้นด้วยความตระหนก ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) มาทวงชีวิตแล้ว"

หวินชิงรับฟังจนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวดูหม่าจิ้นเชิง

หม่าจิ้นเชิงหลบสายตาของนาง ชักกระบี่ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าออกไปดูว่าเป็นผู้ใดปลอมเป็นภูตผี?"

ประตูห้องโถงพลันถูกผลักเปิดออก ชายหนุ่มท่าทางองอาจผู้หนึ่งโถมเข้ามา มุมปากยังประดับด้วยคราบโลหิต ย่อมเป็นหานป๋อที่ถูกหลี่เซ่อเม่ยไล่ล่าจนสิ้นหนทาง

ทุกผู้คนมองดูมันอย่างงุนงง

หวินชิงย่อมจดจำมันออก ทั้งเคยได้ยินโจรท่องโดดเดี่ยวเรียกหามันเป็นป๋อเอ๋อ แต่ไม่ได้ประหวัดนึกถึง "หานป๋อ" ซึ่งเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียน ยามนี้เห็นมันวิ่งเตลิดเข้ามา ก็ฉุกคิดว่าผิดท่า ชักกระบี่สั้นประกายคู่ออกถือมั่น เตรียมรับเหตุเปลี่ยนแปลง

หานซีอู่หลายวันนี้ได้รับความอัดอั้นตันใจ พอเห็นหวินชิงเตรียมรับศึก รีบหยิบฉวยง้าวยาวซึ่งวางพิงอยู่ด้านข้าง จู่โจมใส่หานป๋อ

ประมุขตีกตระกูลหานก็ยืดกายขึ้น เตรียมรับมือกับอาคันตุกะไม่รับเชิญผู้นี้ ส่วนหานซีเหวินควานหากระบี่ คุ้มครองอยู่เบื้องหน้าน้องสาวทั้งสาม

หานป๋อพอเห็นประมุขตึกตระกูลหาน ลืมเลือนว่าอีกฝ่ายจดจำตนเองไม่ได้ ร้องบอกว่า

"นายผู้เฒ่า รีบตามตัวคนของสหพันธ์แปดสำนักมา"

ยามนั้นง้าวยาวของหานซีอู่จู่โจมมาถึง หานป๋อกระทั่งเหลือบแลก็ไม่เหลือบแล ยื่นมือปัดป่ายแล้วรั้งดึง หานซีอู่รู้สึกมีพลังกระชากอันมหาศาลแล่นมาถึง ร่างถลำไปทางด้านหลังหานป๋ออย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง ง้าวยาวพอดีแทงใส่เงาร่างที่ถลันเข้าห้องโถงมาดุจภูตพราย

ในทุกผู้คนนับหวินชิงมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด สายตาก็แหลมคมที่สุด พอเห็นท่าร่างที่รวดเร็วดุจสายฟ้าของหลี่เซ่อเม่ย ก็ทราบว่าแย่แล้ว รีบตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว พุ่งผ่านข้างกายหานป๋อ จู่โจมใส่หลี่เซ่อเม่ย หวังว่าสามารถช่วยเหลือหานซีอู่

หลี่เซ่อเม่ยเห็นง้าวยาวโถมแทงมา พานยื่นมือคว้าใส่คมง้าว สะบัดเหวี่ยงไปทางด้านหลังราวกับทิ้งเศษกระดาษชิ้นหนึ่ง

หานซีอู่เพิ่งถูกหานป๋อฉุดกระชากจนขวัญวิญญาณกระเจิดกระเจิง ยามนี้ถูกผู้คนคว้าจับคมง้าวไว้อีก จึงรีบคลายมือออก มิคาดด้ามง้าวแฝงพลังดูดรั้งประหลาดสายหนึ่ง ทำให้มันไม่อาจคลายมือได้ ร่างถูกจับเหวี่ยงออกนอกห้องโถง ร่วงฟาดลงดังป้าบใหญ่

ขณะเดียวกัน กระบี่สั้นประกายคู่ของหวินชิงแยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง มุ่งใส่ลูกกระเดือกกับจุดถานจงหลี่เซ่อเม่ย

หลี่เซ่อเม่ยหัวร่อดังยาวนาน ถลันวูบหนึ่ง มิเพียงแต่กระบี่สั้นประกายคู่ล้วนแทงใส่อากาศธาตุ ยังหลบเลี่ยงจากหวินชิง มาถึงด้านหลังนาง ฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังหานป๋อ

หานป๋อเห็นในห้องโถงนอกจากหวินชิงแล้ว ไม่มียอดฝีมืออื่นอีก ทราบว่าผิดท่า พร้อมกันนั้นนึกเสียใจที่ชักศึกเข้าบ้าน จึงร้องบอกว่า

"นายผู้เฒ่าคุณหนูรีบหนี"

พลางต่อยหมัดกลับหลังเข้าปะทะกับฝ่ามือของหลี่เซ่อเม่ย

เสียงปงคราหนึ่ง หานป๋อปลิวลิ่วไปยังประตูข้างของห้องโถงที่ทอดสู่เขตตึกหลัง คราครั้งนี้มันใช้เคล็ดสลาย มาตรว่าแขนทั้งสองข้างถูกกระแทกจนเจ็บปวด แต่ไม่ได้บอบช้ำภายในกว่าเดิม

หม่าจิ้นเชิงกับประมุขตึกตระกูลหานพากันตวาดก้อง หนึ่งกระบี่สองฝ่ามือจู่โจมใส่หลี่เซ่อเม่ยพร้อมกัน หวินชิงก็วกกระบี่สั้นประกายคู่กลับ จู่โจมจากทางด้านหลังใส่มนุษย์บัณเฑาะก์ผู้นี้

จนบัดนี้ทุกผู้คนยังไม่ทราบว่าหลี่เซ่อเม่ยเป็นใคร กลับต่อสู้กันอย่างเลอะเลือนงมงาย

หานป๋อขบกรามกรอดร้องว่า

"แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ หลี่เซ่อเม่ยท่านคิดฆ่าข้าพเจ้าก็ตามมา"

พลางกระแทกประตูข้างโถมออกไป

ทุกผู้คนพอได้ยินชื่อหลี่เซ่อเม่ย ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

หลี่เซ่อเม่ยตวาดคำ "ไสหัวไป" แปลงเป็นเงาฝ่ามือนับร้อยพันชั้น หวินชิง หม่าจิ้นเชิงกับประมุขตึกตระกูลหานล้วนสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ปลิวกระเด็นออกไป สภาวะจู่โจมที่ดูไปดุร้ายเกรี้ยวกราดกลับล่มสลายสิ้น

บุคคลอื่นรู้สึกละลานตาวูบ หลี่เซ่อเม่ยหายสาบสูญไปแล้ว ต้องหันไปมองหน้ากันด้วยความตระหนก

หานป๋อเพิ่งพุ่งปราดเข้าตึกด้านใน หลี่เซ่อเม่ยก็ตามหลังมาถึง

หานป๋อทราบว่าต่อให้หลบหนีก็หนีไปไม่ไกล พานตัดใจเคลื่อนย้ายไปยังลานฝึกซ้อมฝีมือ โถมใส่คลังศัสตรา

หลี่เซ่อเม่ยคล้ายเงาประจำร่าง พลันเร่งความเร็วขึ้น ชั่วพริบตาก็ติดตามถึงด้านหลังมันห่างเพียงสองวา จี้นิ้วปราดออก

หานป๋อลอยตัวขึ้นจากพื้น หลบรอดจากพลังดรรชนีที่สามารถทะลวงผนังกำแพง เสียงโครมเมื่อใช้หัวไหล่พุ่งชนกุญแจล่ามประตูหักกลิ้งตัวเข้าคลังศัสตราไป

หลี่เช่อเม่ยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ถลันเข้าไปดุจสายลม เพิ่งข้ามธรณีประตู ที่เบื้องหน้าสายตาปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง อาวุธมีคมเล่มหนึ่งฟาดฟันใส่หน้า มันไม่แตกตื่นลนลาน งอนิ้วดีดออก มิคาดประกายอาวุธแลบแปลบอีกครา กลับเปลี่ยนตำแหน่งทิศ ปาดฟันใส่ท้องน้อยมัน

หลี่เช่อเม่ยใจสั่นสะท้าน ไม่ทราบนี่เป็นอาวุธใด จึงเกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้ พลันพลิกตัวข้ามศีรษะหานป๋อไป มือขวากางนิ้วทั้งห้า ตะกุยใส่ขม่อมของหานป๋อ

หานป๋อย่อตัวลงเล็กน้อย ดาบซามูไรที่ถืออยู่ในมือตวัดเขี่ยขึ้นไป พลังดาบทวีความเจิดจ้า เสียงขวับเขวียวปกคลุมทั่วคลังศัสตรา

เสียงดิงพลันดัง หลี่เช่อเม่ยเปลี่ยนจากตะกุยเป็นเคาะใส่งอนิ้วเคาะถูกปลายดาบอย่างถนัดถนี่

หานป๋อครางหนักๆ คำหนึ่ง ล้มตัวลงกับพื้นดาบซามูไรที่ปลายแหลมถูกเคาะหักกลับกลายเป็นประกายสายฟ้าสายหนึ่ง ซัดพุ่งหลุดจากมือใส่หลี่เช่อเม่ย

หลี่เช่อเม่ยเตะกลับหลัง เตะดาบซามูไรปลิวกระเด็น พอทิ้งตัวลงกับพื้น หานป๋อก็ดึงดาบกวนอูจากแคร่อาวุธเล่มหนึ่ง ยกดาบตั้งท่า จ่อจี้ใส่มันแต่ไกล

หลี่เช่อเม่ยหันกายไปช้าๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่หานคล้ายกลับคืนสู่ความเชื่อมั่น ไม่ทราบเป็นเหตุผลกลใด?"

หานป๋อแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"สู้ไม่ได้อย่างมากแค่ตาย เพียงแต่คิดไม่ถึงคำนัดหมายระหว่าง

ข้าพเจ้ากับฟางเยี่ยหวี่ที่คลังศัสตราก่อนอรุณจะรุ่ง จะเปลี่ยนเป็นท่าน... รับดาบ"

มุมปากหลี่เซ่อเม่ยประดับด้วยรอยยิ้มอย่างเย็นชา มองดูหานป๋อก้าวย่างด้วยฝีเท้าแปลกประหลาด ดาบกวนอูเปลี่ยนตำแหน่งทิศตลอดเวลาจู่โจมใส่ตนเอง ต้องใจสั่นสะท้าน หานป๋อคล้ายเปลี่ยนเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง หรือว่าช่วงเวลาก่อนอรุณจะรุ่ง เป็นเวลาที่ดีที่สุดของมัน?

ฉินเมิ่งเหยาร้องคำ "ขอตัวแล้ว" ท่าร่างเปลี่ยนจากเชื่องช้าเป็นรวดเร็ว พลันคุกคามถึงเบื้องหน้าผู้วิเศษเส้าหยางที่พลาดท่าเสียทีประกบนิ้วต่างกระบี่แทงใส่อีกฝ่าย

ผู้วิเศษเส้าหยางกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด จำต้องผลักสองมือออกบาตรเหล็กบินคว้างจากในจีวรอีกครา เข้าปะทะกับท่าจู่โจมที่ใช้มือแทนกระบี่ของฉินเมิ่งเหยา พลางถอยปราดไปด้านหลัง

ผู้วิเศษอีกสามท่านเห็นผิดท่า แยกย้ายเร่งรุดมาจากสามทิศทางหมายช่วยเหลือ ผู้วิเศษเส้าหยินอยู่ไกลสุด แต่ตวัดพวงประคำขึ้นซัดพุ่งเม็ดประคำห้าเม็ด มุ่งใส่จุดเส้นที่กลางหลังฉินเมิ่งเหยา กลับเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน

ฉินเมิ่งเหยาตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ปลายนิ้วทั้งซ้ายขวาแผ่พุ่งพลังดังซี่ซี่ แทนที่จะจู่โจมใส่ผู้วิเศษเส้าหยาง กลับแทงใส่ผู้วิเศษไท่หยางมี่กับผู้วิเศษไท่หยินที่โถมมาจากทางซ้ายขวา พร้อมกันนั้นลอยตัวขึ้นหลบรอดจากเม็ดประคำที่ซัดพุ่งมาจากทางด้านหลัง ยื่นเท้าขวาสะกิดใส่บาตรเหล็ก

บาตรเหล็กยังคงพุ่งสืบต่อ นำพาฉินเมิ่งเหยาบินเฉียงๆ ถึงเบื้องบนศีรษะของผู้วิเศษเส้าหยิน

ผู้วิเศษทั้งสามล้วนเข้าใจว่านางจะฉวยโอกาสรุกไล่ผู้วิเศษเส้าหยาง มิคาดนางกลับอาศัยบาตรเหล็กเปลี่ยนทิศทาง เพิ่งงงงันวูบหนึ่ง ฉินเมิ่งเหยาก็มาถึงเบื้องบนด้านหลังของผู้วิเศษเส้าหยินแล้ว

ผู้วิเศษเส้าหยินแค่นเสียงด้วยโทสะ เม็ดประคำกลับกลายประกายจุดแต้ม โปรยปรายใส่ฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า "คืนบาตรแก่ท่าน" พลางสะกิดเท้าเล็กน้อย บาตรเหล็กก็บินคว้างลงหา ปาดใส่ใบหน้าผู้วิเศษเส้าหยิน ตัวนางกลับบินร่อนจากไป หายลับกับความมืด

ผู้วิเศษเส้าหยินอยู่ใกล้กับฉินเมิ่งเหยาที่สุด ความจริงคิดสกัดขัดขวาง แต่บาตรเหล็กปาดจู่โจมมา ได้แต่ยื่นมือข้างหนึ่งรับเอาไว้ ฉินเมิ่งเหยาฉวยโอกาสจากไปจนไร้ร่องรอย

ผู้วิเศษอีกสามรูปรุดถึงข้างกายของท่าน ล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียด ผู้วิเศษไท่หยางมี่กล่าวว่า

"วันใดที่ไม่กำจัดสตรีนางนี้ ทิเบตเหนือใต้เราอย่าคิดหมายเชิดหน้าชูตาได้"

หลี่เช่อเม่ยยื่นสองมือปราดออก คว้าจับดาบกวนอูที่หานป๋อฟาดฟันมาถึง ความแม่นยำของฝีมือ ความกล้าหาญของกำลังขวัญสามารถสะกดทุกผู้คนปากอ้าตาค้าง

แต่หานป๋อไม่แตกตื่นลนลาน ก่อนที่หลี่เช่อเม่ยจะแผ่พุ่งพลังใส่ดาบกวนอู ชิงหมุนคว้างออกไป เมื่อกลับมาใหม่ ในมือถือง้าวยาววาครึ่งเล่มหนึ่ง ต่อให้มันหลับตาลง ก็ทราบว่าอาวุธแต่ละเล่มจัดวางอยู่ตำแหน่งใด ต้องการเล่มใดก็ได้เล่มนั้น

หลี่เช่อเม่ยบิดมือคราหนึ่ง เสียงเพียะเมื่อด้ามจับของดาบกวนอูถูกบิดหัก สะบัดเหวี่ยงทิ้งไป

หานป๋อบังเกิดความฮึกหาญประดัง อาการบาดเจ็บบนร่างคล้ายทุเลาหายดี ขยับสองมือก่อเกิดเป็นประกายง้าวเต็มท้องฟ้า ทั้งทิ่มแทงหวด ฟาด ชั่วพริบตาก็ล้อมกักหลี่เซ่อเม่ยอยู่ในประกายง้าว

หลี่เซ่อเม่ยคำนวณผิดที่เมื่อครู่เห็นหานป๋อฟาดฟันดาบกวนอูอย่างเปิดเผย เข้าใจว่าพอร่ายรำง้าวยาวซึ่งเป็นอาวุธหนัก จะเดินในแนวทางเดียวกัน มิคาดเพลงง้าวของหานป๋อทั้งเกรี้ยวกราด ทั้งละเอียดถี่ยิบ เปรียบกับหานซีอู่นับว่าต่างกันดุจฟ้ากับดิน

หลี่เซ่อเม่ยต้านทานรับสิบเจ็ดครั้งครา ค่อยค้นพบซ่องโหว่วูบหนึ่ง กวาดหลังมือใส่ด้ามง้าว

เสียงเพียะเมื่อง้าวยาวถูกกระแทกหักไป

หลี่เซ่อเม่ยครุ่นคิด 'ครั้งนี้จะปลิดชีวิตสุนัขของหานป๋อท่าน' ขณะจะใช้วิชาภูตพรายแปลง สะอึกเข้าประชิดติดตัว หานป๋อพลันตวัดมือวูบ ล้วงกระสุนเหล็กจากอกเสื้อสิบกว่าลูกสาดซัดออก ด้วยสายตาของหลี่เซ่อเม่ย ยังไม่ทราบว่ามันหยิบฉวยอาวุธลับไปตั้งแต่เมื่อใด

หลี่เซ่อเม่ยหลบซ้ายเลี่ยงขวา งอนิ้วทั้งสิบปิดสกัดเส้นทางอาวุธลับจนหมดสิ้น หานป๋อกลับเคลื่อนย้ายไปทางขวาของคลังศัสตรา ยื่นมือปลดหนึ่งดาบหนึ่งโล่ลงจากผนัง ตวาดก้องร้องขึ้นจู่โจมใส่อีกครา

หลี่เซ่อเม่ยฉุกคิดว่าผิดท่า วิธีการต่อสู้ของยอดฝีมือ ประการสำคัญคือหยั่งคำนวณศัตรูก่อน แต่หานป๋อสืบทอดความสามารถในการเรียนรู้สรรพาวุธของเซ่อจุนซิ่น พอหยิบฉวยอาวุธชนิดใด ล้วนเปล่งอานุภาพถึงขีดสุด รอจนมันคำนวณแนวทางของฝ่ายตรงข้ามออก หานป๋อก็เปลี่ยนอาวุธอีกชนิดหนึ่ง การต่อสู้เช่นนี้อาจสนุกสนาน แต่ไม่เหมาะกับช่วงเวลาที่คนของสหพันธ์แปดสำนักอาจสอดมือเข้ามาได้ทุกเมื่อ

หานป๋อโถมจู่โจมมาดุจพยัคฆ์ร้าย ริมขอบอันแหลมคมของโล่

ฟันขวางใส่ร่างท่อนล่าง บังเกิดเป็นกระแสลมกระโชกใส่

หลี่เซ่อเม่ยหัวร่ออาอา ยื่นเท้าเขี่ยแคร่อาวุธที่จัดเรียงอาวุธต่างๆ ที่ด้านข้างลอยขึ้น อาวุธสิบกว่าเล่มพร้อมด้วยโครงเหล็กกดทับใส่ศีรษะหานป๋อดุจขุนเขาลูกหนึ่ง

หานป๋อตวาดด้วยโทสะ เคลื่อนขวางไปด้านข้าง ชนแคร่อาวุธอีกแคร่หนึ่งล้มลงกับพื้น

หลี่เซ่อเม่ยเขี่ยแคร่อาวุธอีกแคร่หนึ่งกดทับใส่หานป๋อ ยื่นสองมือออก ชักอาวุธที่แตกต่างซัดใส่หานป๋อ แต่ละครั้งล้วนบรรจุพลังเปี่ยมล้น

พริบตานั้นภายในคลังศัสตราปั่นป่วนวุ่นวาย หานป๋อควงดาบกวัดแกว่งโล่ ทางหนึ่งปิดป้องปัดป่ายอาวุธที่ซัดพุ่งมา ทางหนึ่งคอยหลบหลีกแคร่อาวุธที่ทับใส่ เสียงโลหะปะทะกับเสียงอาวุธแคร่เหล็กตกถึงพื้นดังไม่ขาดหู

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ ไม่ทราบต้านทานอาวุธฝ่ายตรงข้ามมากมายเท่าใด เสียงดังดังสะท้าน โล่ที่หลอมสร้างจากเหล็กปริแตกแยกออก ขณะจะใช้ดาบเขี่ยขวานใหญ่ที่ฝ่ายตรงข้ามซัดขว้างมา ค่อยพบว่าดาบหักเหลือครึ่งเล่ม

ยามนี้ภายในคลังศัสตราไม่มีแคร่อาวุธใดตั้งอยู่ อาวุธกระจายทั่วพื้นดิน เว้นเป็นที่ว่างแถบใหญ่ หานป๋อพานซัดดาบหักทิ้ง ยื่นมือข้างหนึ่งรับขวานใหญ่ไว้ หมุนตัวสลายพลังที่แฝงมากับตัวขวาน ค่อยหันกลับไปเผชิญหน้ากับหลี่เซ่อเม่ย

หลี่เซ่อเม่ยไม่ได้เปิดโอกาสให้หานป๋อพักหอบหายใจ เพียงแต่วิธีการต่อสู้เมื่อครู่สิ้นเปลืองกำลังนัก ดังนั้นมิอาจไม่ใช้เวลาเกร็งกำลังค่อยลงมือได้

ดวงตาใบหูจมูกปากของหานป๋อล้วนปรากฏโลหิตไหลซึม

สารรูปน่าหวาดหวั่น แต่ประกายตายังแน่วแน่ เป็นสภาพขอต่อสู้จนตัวตาย

ทั้งสองนับแต่ประมือเป็นต้นมา ล้วนใช้ความรวดเร็วสู้ความรวดเร็ว ผู้อื่นต้องใช้เวลายืดยาวค่อยบรรลุความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องทั้งสองกลับลุล่วงในเวลาชั่วพริบตา ดังนั้นตั้งแต่ประมือกันในคลังศัสตราถึงตอนนี้ เพิ่งผ่านไปชั่วน้ำเดือด จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่าการต่อสู้ดุเดือดถึงเพียงไหน

หานป๋อทราบว่าตนเองเฉกเช่นคันธนูที่น้าวจนสุดล้า ไม่อาจยืนหยัดอยู่นาน ขบคิดแล้วเหยียบย่ำอาวุธล่าถอยไปยังผนังด้านหลัง

หลี่เช่อเม่ยพุ่งปราดมาราวกับเหยี่ยวพิโรธโฉบกระต่าย กระแทกสองมือใส่หานป๋ออย่างสุดกำลัง

พลังลมปราณปกคลุมทั่วคลังศัสตรา หานป๋อหายใจติดขัดลำบาก พลันโยนขวานใหญ่ทิ้งกลิ้งตัวไปหยิบฉวยทวนยาวบนพื้นเล่มหนึ่งตวัดเขี่ยขึ้นไป

หลี่เช่อเม่ยหัวร่อดังยาวนาน ม้วนตัวกลางอากาศ เตะใส่ปลายทวน จี้นิ้วฝ่าอากาศดังซี่ใหญ่ ทิ่มใส่ตาขวาของหานป๋อ

ทวนยาวถูกเตะพันห่าง หานป๋อกลิ้งตัวไปด้านข้าง หลบรอดจากพลังดรรชนี พอกระโดดปราดขึ้น ในมือเพิ่มค้อนดาวตกเล่มหนึ่งตวัดมือกระแทกใส่ศีรษะหลี่เช่อเม่ยที่โถมถึง

หลี่เช่อเม่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กลับเบี่ยงตัวใช้หัวไหล่ชนใส่ค้อนดาวตก พลางสะอึกเข้าใกล้หานป๋อ ตบฟาดฝ่ามือออก

หานป๋อร้องคำ "มาได้ประเสริฐ" พลันหมุนตัวงอหลังขึ้น

หลี่เช่อเม่ยฉุกใจคิด ฝ่ามือก็ประทับใส่กลางหลังหานป๋อ รู้สึกว่าฝ่ามือกระทบถูกความนุ่มนิ่ม ที่แท้ประทับถูกเกราะอ่อนซึ่งหานป๋อดึงมาแนบติดกับแผ่นเหล็ก

เกราะอ่อนแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ หานป๋อกระอักโลหิตเป็นคำที่สาม แต่ยื่นเท้ากลับหลัง ถีบยันใส่ท้องน้อยหลี่เช่อเม่ย

หลี่เช่อเม่ยเซถอยไปด้านหลัง มุมปากมีโลหิตไหลซึม นับแต่ประมือกันถึงตอนนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่มันถูกทำร้าย

หานป๋อกลับหยิบยืมพลังฝ่ามือที่จู่โจมมา พุ่งปราดไปยังประตูหลังของคลังศัสตรา

ดวงตาหลี่เช่อเม่ยทอประกายอำมหิต ยกมือปาดเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก งอเท้าแล้วดีดขวับ สาดพุ่งใส่หานป๋อดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง คนผู้นี้มีความคิดอ่านลึกซึ้ง จวบจนบัดนี้ค่อยบันดาลโทสะ

พอออกจากประตูหลัง ก็เป็นสวนหลังของตระกูลหาน และเป็นตำแหน่งที่ตั้งของคลังเสบียงกับโรงม้า

ท่าฝ่ามือของหลี่เช่อเม่ย แม้ถูกเกราะอ่อนสลายไปกว่าครึ่ง แต่ยังรุนแรงยิ่ง หานป๋อรับบาดเจ็บแล้วบาดเจ็บเล่า ทราบว่าหากตนเองยังวิ่งตะบึงต่อไป ไม่ถึงร้อยก้าวต้องกระอักโลหิตเสียชีวิต

ยามนั้นแว่วเสียงผู้คนดังจากอีกด้านหนึ่งของคลังศัสตรา น่าเสียดายที่น้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้ลงได้

ในแสงอุทัยเลือนราง สภาพของสวนหลังทั้งให้ความรู้สึกที่สนิทสนมทั้งคุ้นเคยสำหรับหานป๋อนัก

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมดังมาอย่างกระชั้นชิด

หานป๋อคิดอ่านวางแผนอยู่ก่อน พลันห่อปากส่งเสียงกู่ร้องดังแหลมเล็กขึ้น

แว่วเสียงม้าร้องตอบรับ จากนั้นเป็นเสียงซี่กรงไม้ถูกชนหัก เงาสีเทาสายหนึ่งวิ่งห้อมาจากโรงม้า

หานป๋อยินดียิ่ง ตรงเข้าหาม้าสีเทาซึ่งแม้แต่ล่างฟานหวินยังกล่าวชมเชย กระโดดขึ้นบนหลังม้า ร้องว่า

"เจ้าเทา ช่วยเราด้วย"

หลี่เซ่อเม่ยถาโถมถึง ต่อยหมัดใส่ม้าสีเทาอย่างดุดัน

หานป๋อตื่นตระหนกยิ่ง รั้งดึงบังเหียนม้าร้องคำ "รีบกระโดด" ม้าสีเทาคล้ายแสนรู้ กระโดดขึ้นจากที่เดิม เมื่อตกถึงพื้น ก็ตะกุยเท้าทั้งสี่ ควบขับไปยังประตูหลังของตึกตระกูลหาน ยืดระยะห่างจากหลี่เซ่อเม่ยเป็นยี่สิบกว่าก้าว

หลี่เซ่อเม่ยคิดไม่ถึงว่าม้าสีเทามีฝีเท้าจัดถึงเพียงนี้ มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น อาศัยท่าร่างภูตพรายแปลงของมัน มั่นใจว่าสามารถไล่กวดตามม้าพ่วงพีที่บรรทุกร่างหานป๋อหลบหนีจนทันในระยะร้อยวา

หานป๋อชิงฟาดฝ่ามือ กระแทกกลอนของประตูหลังหักไป ตนเองกระอักโลหิตอีกคำเล็กๆ ฟุบร่างบนหลังม้า ออกพ้นจากประตูหลังเข้าสู่ท้องถนน

ม้าสีเทายืดคอส่งเสียงร้องก้อง ด้วยท่าทีที่ลิงโลด ตะกุยเท้าทั้งสี่โลดลิ่วไปอีกปลายหนึ่งของถนน

หลี่เซ่อเม่ยก็ทุ่มเทท่าร่างถึงขีดสุด ไล่ตามออกมา กลับมีระดับความเร็วเหนือกว่าม้าสีเทา ประชิดใกล้เข้ามาทีละน้อย

หานป๋อเหลียวหน้ามอง พบว่าหลี่เซ่อเม่ยไล่กวดตามมาภายในรัศมีสิบวา รีบร้องว่า

"เจ้าเทา รีบด่วน"

ม้าสีเทาพ่นควันขาวจากจมูกปาก แต่ไม่สามารถเร่งความเร็วกว่านี้อีก

หลี่เซ่อเม่ยไล่กวดเข้ามาอีกสองวา พุ่งปราดเข้าหาหานป๋อกับม้าสีเทาดุจภูตพราย

บนท้องถนนอันเงียบสงบก่อนอรุณจะรุ่ง เต็มไปด้วยเสียงฝีเท้าม้าอันเร่งร้อน

หลี่เซ่อเม่ยเกร็งกำลังใส่มือขวา ตระเตรียมว่าพอเข้าใกล้ไปอีกหนึ่งวา จะลงมือสังหารม้า เมื่อถึงเวลานั้นหานป๋อนอกจากรามือรอความตาย ยังจะทำอย่างไรได้?

ยามคับขันจวนเจียน พลันปรากฏพลังกระบี่สายหนึ่งซัดพุ่งจากชายคาบ้านซ้ายมือ บรรลุถึงพื้นที่ว่างเหนือศีรษะของหลี่เซ่อเม่ย

ด้วยพลังฝีมือของหลี่เซ่อเม่ย ยังมิอาจไม่หยุดร่างเอาไว้ สะบัดฝ่ามือเข้าปะทะ

พริบตานั้น ม้าสีเทาก็บรรทุกหานป๋อตัดเข้าถนนอีกเส้นหนึ่งหายลับกับทางโค้ง

เสียงปังเมื่อฝ่ามือกับกระบี่ปะทะกัน

หลี่เซ่อเม่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามก็ลอยตัวขึ้น ทิ้งตัวลงกลางถนน ด้วยอิริยาบถที่สวยงาม

นางกลับเป็นฉินเมิ่งเหยาซึ่งเพิ่งฝ่าวงล้อมออกมา

หลี่เซ่อเม่ยทราบว่าในเวลาอันสั้นยากจะตามหานป๋อทัน แต่นี่ไม่เป็นห่วง เพราะพวกมันระดมกำลังปิดเส้นทางและทางออกจากเมืองทุกแห่ง ขอเพียงหานป๋อยังอยู่ในเมือง อย่าคิดหมายหนีรอดจากเงื้อมมือพวกมัน

มันเป็นคนยกขึ้นวางลงได้ พานสลัดเรื่องของหานป๋อไป เพ่งตาจ้องจับที่กระบี่โบราณในมือฉินเมิ่งเหยา ทราบว่าฉินเมิ่งเหยาเก็บกระบี่จากที่อยู่ของเหอฉีหยาง แน่นอน นางยังพบเห็นซากศพของเหอฉีหยางด้วย

หลี่เซ่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยา การต่อสู้กับสี่ลามะชิงจั้งในคืนนี้ สร้างชื่อคุณหนูจนเลื่องระบือทั้งใกล้ไกล"

ฉินเมิ่งเหยาสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"รับทราบมาว่าวิชาภูตพรายแปลงมีชื่อเสียงที่ต่างแดน วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมดังคำร่ำลือ"

หลี่เช่อเม่ยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมื่อเห็นคุณหนูเมิ่งเหยาสอดกระบี่คืนฝัก เราค่อยโล่งอก เพียงไม่ทราบว่าหากตอนนี้เราคิดจากไป คุณหนูเมิ่งเหยาใช่จะชักกระบี่จากฝักอีกหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาจับตาดูยอดฝีมือมองโกลที่ทรงเสน่ห์ ดึงดูดใจทั้งบุรุษและสตรีผู้นี้ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านเมื่อใช้ให้สี่ลามะชิงจั้งรั้งข้าพเจ้าเป็นเวลาธูปไหม้หมดดอก เมิ่งเหยาไหนเลยไม่ตอบแทนได้?"

หลี่เช่อเม่ยลอบสำรวจอาการบาดเจ็บที่ถูกหานป๋อเตะใส่เท้าหนึ่ง ทราบว่าตอนนี้ไม่สมควรประมือกับยอดฝีมือเช่นฉินเมิ่งเหยา ดังนั้นตัดสินใจกล่าวว่า

"ตกลง เรารับปากคุณหนูเมิ่งเหยาว่า จะผ่อนปรนต่อหานป๋อเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม อย่างนั้นเรากับคุณหนูก็ไม่ต้องจับอาวุธเข้าหากันแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาใจสั่นสะท้าน หากมองจากอีกมุมหนึ่ง หลี่เช่อเม่ยยังน่ากลัวกว่าผังปาน ทั้งนี้เพราะหลี่เช่อเม่ยเป็นผู้โฉดชั่วที่เพื่อบรรลุจุดหมาย ไม่เลือกวิธีที่ใช้ สมมติเช่นตอนนี้มันคำนวณว่าไม่สมควรลงมือก็สามารถปล่อยวางทุกสิ่ง ดังนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) เชิญตามสะดวก"

หลี่เช่อเม่ยประสานมือคารวะ ลอยตัวพุ่งปราดจากไป

เงาร่างสายหนึ่งทิ้งตัวลงที่ข้างกายฉินเมิ่งเหยา ที่แท้เป็นหลวงจีนในชุดขาวราวหิมะ

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"มันพบว่าพระคุณเจ้าซุ่มอยู่ด้านข้าง"

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เพียงดูจากทิศทางที่มันหลบหนีไป เป็นทิศตรงกันข้ามกับตำแหน่งของเรา แสดงว่าร่องรอยของเราไม่อาจตบตามัน น่าแค้นใจที่พวกเรามิอาจไม่คำนึงถึงชื่อเสียงของสำนักอาจารย์ หากผนึกกำลังจัดการมัน เท่ากับตัดแขนขวาของฟางเยี่ยหวีข้างหนึ่ง"

ฉินเมิ่งเหยาส่ายหน้า กล่าวว่า

"อาศัยท่าร่างภูตพรายแปลงของมัน หากมันหมายมั่นหลบหนี เกรงว่าพวกเราขัดขวางมันไม่สำเร็จ"

หลวงจีนกระบี่แหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ฟ้าสว่างแล้ว คนของสหพันธ์แปดสำนักคงใกล้มาถึงแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนมาถึงหลังคาบ้านเรือนริมฝั่ง ซ่อนตัวในเงามืดจับตาดู

ที่ท่าเรือจุดโคมไฟสว่างไสว นอกจากเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและพวกแล้ว ยังมีบุรุษแปลกหน้าอีกสิบกว่าคน ในจำนวนนั้นมีผมขาวหลิวเหยาจีที่หน้าขาวซีด พันผ้าพันแผลไว้รวมอยู่ด้วย

กู่เชี่ยนเหลียนเห็นคุณชายกระบี่ภูตยืนอยู่ข้างกายเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต แสดงว่าได้รับการรักษาจากหลิวเหยาจีจนทุเลาหายดีแล้ว ยามนั้นกล่าวว่า

"ไฉนไม่เห็นเตียวฮูหยินกับหนันผอ หรือยังอยู่บนเรือ?"

ที่แท้เรือใหญ่ของสำนักกระบี่เงาภูตจอดเทียบอยู่ริมฝั่ง มีแต่ห้องท้องเรือหลักกับที่หัวเรือแขวนโคมลมคลั่งตายส่องแสงสว่าง

ฟงสิงเลี่ยพลันอุทานเบาๆ ว่า

"ท่านดู มีเรือใหญ่ห้าลำแล่นตรงมา"

กู่เชี่ยนเหลียนเพ่งตามอง เห็นบนแม่น้ำอันมืดสลัวปรากฏโคมไฟสิบกว่าจุดเคลื่อนมาแต่ไกล แต่จำแนกไม่ออกว่ามีเรือกี่ลำ

ฟงสิงเลี่ยทาบฝ่ามือกับกลางหลังนาง ถ่ายทอดพลังเข้าไป

กู่เชี่ยนเหลียนมองไปที่แม่น้ำอีกครา ครั้งนี้เห็นที่แล่นมาประกอบด้วยเรือใบสามเสาจำนวนห้าลำจริงๆ พลันร้องโพล่งว่า

"แย่แล้ว หรือว่าเป็นกองเรือที่ตระเตรียมบุกโจมตีตำหนักอลงกรณ์?"

ฟงสิงเลี่ยไม่ตอบคำ กลับอุทานเบาๆ ว่า

"เตียวฮูหยินกับหนันผอออกจากเรือแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนก็เห็นพวกนางเดินตามไม้กระดานที่พาดบนหัวเรือลงมายังท่าเรืออย่างแช่มช้า จนบัดนี้นางยังยากจะเชื่อว่าเตียวฮูหยินเป็นยอดฝีมือที่ร้ายกาจกว่าเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตอีก

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"คุณหนูกู่ ใช่มีความสนใจลงน้ำไปเล่นสนุกก่อนฟ้าสางหรือไม่?"

กู่เชี่ยนเหลียนงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่าน...หรือว่าท่านคิด..."

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้มาเป็นใคร รับรองมิใช่คนใจบุญสุนทาน พอฟ้าสางจะเริ่มค้นหาพวกเรา ท่านชมชอบเป็นแมวหรือมุสิก?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวเบาๆ ว่า

"หวังว่าน้ำแม่น้ำไม่เย็นเกินไป"

หานป๋อควบขับม้าสีเทาไปตามท้องถนน ยามเลอะเลือนไม่ทราบวิ่งห้อเป็นระยะทางเท่าใด

เสียงซายเสื้อปะทะลมดังขึ้นที่ด้านหลังอีกครา หานป๋อลอบร้อง

ว่าจบสิ้นกัน พลิกตัวลงจากหลังม้า ร้องบอกให้ม้าสีเทารีบหนี ตัวเองเข่าอ่อนระทวย กระแทกนั่งกับพื้น

ม้าสีเทาส่งเสียงร้องราวครวญคร่ำ ปากมีน้ำลายแตกฟอง แต่ยังวิ่งกลับมา

เงาร่างสายหนึ่งถลันถึงเบื้องหน้าหานป่อ ร้องตวาดว่า

"ไม่มีความสามารถในการหลบหนีเช่นเราเลย"

หานป่อเงยหน้าขึ้นด้วยความยินดี ที่แท้เป็นโจรท่องโดดเดี่ยวฟันเหลียงจี้

โจรท่องโดดเดี่ยวพอเห็นสภาพของหานป่อก็สะดุ้งเฮือกหนึ่ง กระชากเสียงว่า

"ผู้ใดทำร้ายท่านเป็นเช่นนี้ บอกต่อเรา เราจะทวงถามความยุติธรรมให้กับท่าน"

ยามนั้นม้าสีเทามาถึงข้างกายหานป่อ ซุกหัวกับอ้อมอกหานป่ออย่างสนิทสนม หานป่อโอบหัวม้า หยิบยืมพลังลุกขึ้นยืน หอบหายใจกล่าวว่า

"เป็นหลี่เช่อเม่ย ดูว่าท่านจะสั่งสอนมันอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแปรเปลี่ยนไป พึมพำอยู่หลายคำ กลืนคำพูดที่คิดทวงถามความยุติธรรมให้กับหานป่อ เหลียวมองถนนยามอรุณแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"รีบตามเรามา"

หานป่อจูงม้าสีเทาติดตามมันลดเลี้ยวเข้าตรอกขวาง ลดซ้ายเลี้ยวขวาตลอดเวลา โจรท่องโดดเดี่ยวยังกระโดดขึ้นสูง สอดส่องดูว่ามีคนติดตามมาหรือไม่ ชั่วครู่มาถึงป่าโปร่งแถบหนึ่ง ภายในกลับปลูกสร้างบ้านเรือนหลังหนึ่ง

ประตูห้องถูกผลักเปิด โหยวโหยวโถมออกมาด้วยความตื่น

เต้นยินดี พอเห็นหานป๋อมีสภาพแทบไม่เป็นผู้เป็นคน น้ำตาพลันทะลักจากเบ้า คิดโผเข้าอ้อมอกหานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวชิงฉุดดึงนางเอาไว้ กล่าวว่า

"น้องเราหากชนใส่มัน รับรองว่ามันจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านเรียกนางว่าอะไร?"

โหยวโหยวกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"พี่ใหญ่รับข้าพเจ้าเป็นน้องสาวบุญธรรม ข้าพเจ้าความจริงคิดรอจนท่านกลับมาค่อยสอบถามท่านดู แต่พี่ใหญ่บอกว่า...บอกว่า..."

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เราบอกว่าท่านออกไปตาย ไม่ทราบยังมีชีวิตกลับมาหรือไม่กลัวอันใด บอกต่อมันได้อย่างเต็มที่"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้คัดค้าน แต่เห็นว่าท่านสมควรรับนางเป็นหลานบุญธรรมจึงเหมาะสมกว่า ฮา...เฮอะ"

เพิ่งหัวร่อออกเสียง ที่ทรวงอกท้องน้อยคล้ายถูกของแข็งกระทุ้งใส่ เจ็บปวดจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

โหยวโหยวประคองมันเอาไว้ หลั่งน้ำตากล่าวว่า

"ผู้ใดทำร้ายท่านถึงเพียงนี้? พี่ใหญ่ ทำอย่างไรดี?"

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงขวดน้ำมันฟุฉังเกาซึ่งเหลืออยู่ครึ่งหนึ่งออกมา กล่าวด้วยความเสียดายว่า

"ยาวิเศษช่วยชีวิตนี้ต้องถูกย่ำยีโดยเปล่าประโยชน์แล้ว อ้าปากขึ้น"

หานป๋ออ้าปากขึ้น โจรท่องโดดเดี่ยวเปิดจุกขวด กรอกน้ำมันฟุฉังเกาที่หอมซาบซ่านเข้าปากหานป๋อจนหมดสิ้น

หานป่อรู้สึกมีพลังความเย็นแตกตัวที่ลำคอ กลายเป็นกระแสความเย็นจำนวนมากกระจายไปยังชีพจรพิเศษทั้งแปดเส้น รู้สึกปลอดโปร่งสบายยิ่ง อ้าปากหาวคำหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดนอนหลับสักงีบ"

โจรท่องโดดเดี่ยวตวาดว่า

"ท่านคิดนอนก็นอนเถอะ ตอนนี้ท่านมีทางเลือกสองสาย หนึ่งคือยืนโคจรพลังรักษาบาดเจ็บอยู่ที่นี้ อีกหนึ่งคือถูกจับยัดใส่นอนหลับในห้องน้ำ ท่านเลือกอะไร?"

หานป่อหลับตาลงแต่โดยดี ผนึกสติสมาธิโคจรพลัง ชั่วครู่ก็เข้าสู่ห้วงความเคลิบเคลิ้มลืมตน

ดวงตาโจรท่องโดดเดี่ยวทอแววตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"ดูท่าเด็กน้อยนี้มีพลังฝีมือรุดหน้าไม่น้อย"

จากนั้นหันไปกล่าวกับโหยวโหยวว่า

"น้องเราเข้าไปคัดเลือกชุดโคกุเรียวที่สะดุดตา ให้เด็กน้อยนี้เล่นละครให้พวกเราชมดู ทั้งจัดเตรียมน้ำร้อนถังหนึ่งให้มันชำระกาย เราไม่ต้องการให้ข้าหลวงเมืองอู่ซางต้องสูดดมกลิ่นเหม็นคลุ้งของมัน"

โหยวโหยวเดินไปสองก้าว ก็หยุดยั้งลงถามเบาๆ ว่า

"วิธีการนี้ทำได้หรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเดินมาตบไหล่นาง กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ไม่ต้องกลัว ทุกเรื่องราวมีพี่ใหญ่ค้ำยันไว้ หากใช้วิธีบุ๋นไม่สำเร็จ ได้แต่ใช้วิธีบู๊ หวังว่าสามารถหลบหนีออกจากเมืองอู่ซางโดยปลอดภัย"

ปลายยามเม่า (ประมาณเจ็ดนาฬิกา)

เจ้าสำนักฉางไป่นามเซียะฟงนั่งโต๊ะติดหน้าต่างของเหลามอมเมา

เซียน จิบน้ำชาอย่างเงียบงัน ผู้ที่นั่งเป็นเพื่อนยังมีสองยอดฝีมือสำนักฉางไป่ ฉายาขวานกากบาทหงต๋าไฉ กับแส้ปัดเหล็กอ่อนเจิ้นชิงเจียว

พวกมันเป็นลูกค้าขบวนแรกที่มาดื่มน้ำชา โต๊ะทั้งสิบกว่าโต๊ะมีคนดื่มชาเพียงห้าหกคน ทุกคนปลอดโปร่งสบายอารมณ์ คล้ายกับไม่ได้ทำงานทำการมาหลายปี

หงต๋าไฉกล่าวเบาๆ ว่า

"ศิษย์พี่ หากหลวงจีนกระบี่ไม่ยอมมอบตัวหม่าจิ้นเซิงออกมา พวกเราใช่จะฉีกหน้าลงมือหรือไม่?"

เจ้าสำนักฉางไป่ทราบว่าค่ำคืนที่ผังปานเหยียบเท้าใส่ศีรษะหงต๋าไฉ กลับเปลี่ยนแปลงความคิดของศิษย์น้องผู้นี้ไปมากมาย ในใจยิ่งเคียดขึ้งต่อหลวงจีนกระบี่ ที่สร้างสถานการณ์ให้สหพันธ์แปดสำนักเพิ่มความสมัครสามัคคี มิให้แตกแยกกัน หรือว่าบุตรชายตนเองต้องตายเปล่าหรือ? ไม่ ไม่เด็ดขาด

เจิ้นชิงเจียวกล่าวเสริมว่า

"ฉีกหน้าลงมือมิใช่วิธีที่ดี หากหลวงจีนกระบี่ปกป้องพวกเดียวกัน พวกเราจะเสนอเรื่องนี้เข้าที่ประชุมสิบสองผู้อาวุโส ให้พวกมันตัดสินอย่างยุติธรรม"

เจ้าสำนักฉางไป่แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ในสิบสองผู้อาวุโส สำนักเส้าหลินยึดไปสามเสียง พวกเรามีเพียงสองเสียง หากนำเข้าที่ประชุมสิบสองผู้อาวุโส พวกเราไยมิใช่ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ?"

หงต๋าไฉคิดกล่าวกระไร ศิษย์สำนักฉางไป่ผู้หนึ่งพลันเร่งรุดมาถึง น้อมคำนับแล้วนั่งลง กล่าวเบาๆ ว่า

"เมื่อคืนเมืองอู่ชางเกิดเรื่องใหญ่สองประการ ไม่เพียงมีคนบุกรุกตึกตระกูลหาน แม้แต่เหอฉีหยางก็ถูกฆ่าในบ้าน"

หงต๋าไฉกับเจิ้นชิงเจียวร้องอุทานออกมา เจ้าสำนักฉางไป่ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ กล่าวว่า

"บอกรายละเอียดมา"

ศิษย์สำนักฉางไป่นั้นกล่าวว่า

"คนของพวกเราที่ส่งไปอยู่ที่กรมเมืองแจ้งว่า การต่อสู้เกิดขึ้นเมื่อช่วงครึ่งคืนหลัง ผู้คนที่พักอาศัยอยู่ที่นั้นไม่กล้าออกมา พอฟ้าสางค่อยพบว่าเหอฉีหยางนอนตายในสวนหลัง บนกำแพงล้อมถูกทะลวงเป็นรูปร่างคน"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ซากศพเหอฉีหยางปราศจากริ้วรอยบาดแผล ดูท่าถูกพลังฝ่ามือที่หยุ่นเยือกชนิดหนึ่งทำร้ายจบชีวิตในคราเดียว"

เจ้าสำนักฉางไป่หน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ขบคิดชั่วขณะจึงถามว่า

"ที่ตึกตระกูลหานเกิดเรื่องอันใด? มีหลวงจีนกระบี่อยู่ด้วย ผู้ใดกล้าไปอาละวาด?"

ศิษย์สำนักฉางไป่นั้นกล่าวว่า

"จากคำบอกเล่าของบ่าวไพร่ตระกูลหานที่ถูกพวกเราซื้อตัว เรื่องราวทั้งแปลกประหลาดทั้งน่ากลัวกว่า ตอนนั้นหลวงจีนกระบี่คล้ายไม่อยู่ที่ตึกตระกูลหาน ก่อนฟ้าสางมีตัวประหลาดที่เรียกตัวเองว่าหานป๋อบุกตึกตระกูลหาน ปลุกผู้คนที่หลับใหลสะท้านตื่นขึ้นมา"

หงต๋าไฉกับเจิ้นชิงเจียวรับฟังจนปากอ้าตาค้าง แม้แต่เจ้าสำนักฉางไป่ก็ร้องโพล่งว่า

"หานป๋อ? มันมิใช่ถูกฝังอยู่ในหลุมหรอกหรือ?"

ศิษย์สำนักฉางไป่นั้นกล่าวว่า

"เป็นหานป๋อนั้นเอง แต่สุ้มเสียงรูปโฉมล้วนเปลี่ยนไป แต่

น้ำเสียงที่เรียกนายผู้เฒ่ากับคุณหนูยังคงเดิม"

เจ้าสำนักฉางไป่ฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ตอนนี้คนผู้นี้ยังอยู่ที่ตึกตระกูลหานหรือไม่?"

ศิษย์สำนักฉางไป่นั้นสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"คนของพวกเราไม่อาจบอกกล่าวชัดเจน คล้ายกับว่าหานป๋อถูกคนตามล่าถึงที่นั่น ทั้งยังเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด ข้าวของในคลังศัสตราระเนระนาด ประมุขตึกตระกูลหาน หวินชิง และหม่าจิ้นเซิงรับบาดเจ็บเล็กน้อย"

เจ้าสำนักฉางไป่และพวกหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา ศิษย์สำนักฉางไป่อีกผู้หนึ่งรุดมารายงานว่า

"ท่านเจี๋ยนกับท่านซาแห่งสำนักซีหนิงมาถึง"

เจ้าสำนักฉางไป่ค่อยมีสีหน้ายินดี กล่าวว่า

"รีบเชิญพวกมันขึ้นมา"

หลวงจีนกระบี่ปู้เส่อได้ซืออยู่ข้างประตูห้องโถง ต้อนรับนักพรตเสี่ยวปั้น (ซีกน้อย) แห่งสำนักอู่ตัง รวมทั้งกระบี่ใบกล้วยเหลิ่งเถี่ยซิน ซึ่งนำหนุ่มสาวสระกระบี่โบราณนามลั่วอู่ซิว และบุตรีของเจ้าสระกระบี่โบราณ ซึ่งเคยมอบยาเม็ดหวนฟ้าให้แก่เหอฉีหยางนามเหลิ่งฟ่งมาถึง

หานซีเหวินกับหานฮุ่ยจื่อสองพี่น้อง ยืนอยู่ข้างกายหลวงจีนกระบี่ ช่วยต้อนรับขับสู้

เสี้ยงชิงชิวกับหวินฉังแห่งชาติตระกูลวรรณศิลป์ก็มาแล้ว กำลังสนทนาถึงเหตุการณ์เมื่อคืนกับฉินเมิ่งเหยากับหวินชิงซึ่งหน้าขาวซีดอยู่บ้าง

ประมุขตึกตระกูลหานนามหานเทียนเต๋อ เมื่อคืนถูกหลี่เซ่อเม่ยฟาดใส่ไหล่ซ้ายหนึ่งฝ่ามือ มาตรว่าฝ่ายตรงข้ามยั้งมือไว้ไมตรี แต่ยัง

ไม่อาจยืนรับแขก ได้แต่นั่งสนทนากับอาจารย์ของหานซีอู่ ฉายาง้าวประหลาดเซี่ยโหวสิง

ที่นั่งอยู่มุมห้องเพียงเดียวดายคือหม่าจิ้นเชิง มันกวาดตาไปยังฉินเมิ่งเหยาอยู่บ่อยครั้ง ดวงตาทอแววสับสน มีอยู่หลายครั้งที่คิดเดินเข้าไป แต่ในที่สุดหักห้ามใจไว้

นอกจากคุณหนูสี่หานหลันจื่อกับคุณหนูห้าหานหนิงจื่อ และหานฮูหยินแล้ว คนของตระกูลหานล้วนอยู่ที่ห้องโถง

ยามนั้นเหลิ่งเถี่ยซินกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"หลี่เซ่อเม่ยเมื่อเข้าสู่ถิ่นดินแดนภาคกลาง ทั้งช่วยเหลือฟางเยี่ยหวี่ลงมือต่อพวกเรา แผนล้มล้างหมิงกอบกู้มองโกลของผังปานนับว่าเปิดเผยเด่นชัด ขอเพียงพวกเราขอให้สำนักซีหนิงกราบทูลต่อฮ่องเต้ เราไม่เชื่อว่าฮ่องเต้จะไม่ทรงพิจารณาถึงเรื่องนี้"

นักพรตเสี่ยวปั้นสลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงกำเนิดจากสามัญชน หลังจากขึ้นครองบัลลังก์กลัวทรงทราบเรื่องราวในยุทธจักรที่สุด ได้ยินคนใกล้ชิดกับพระองค์บอกว่า ทุกครั้งที่มีคนเอ่ยถึงเรื่องเช่นนี้ พระองค์ไม่ทรงสดับฟัง รับสั่งให้ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เหลิงเอี้ยนจัดการ"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงแกร่งกร้าวห้าวหาญเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูว่า

"เต้าซง (พี่นักพรต) กล่าวถูกเพียงครึ่งหนึ่ง ความจริงแล้วจูหยวนจางรับฟังเหลิงเอี้ยนรายงานเรื่องราวที่เกิดขึ้นในยุทธจักรทุกวัน"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป คนผู้นี้มาอย่างกะทันหัน นับว่าน่าประหลาดอยู่แล้ว ผู้มายังเรียกพระนามเดิมของฮ่องเต้องค์ปัจจุบันเกรงว่ามีโทษถึงตัดศีรษะ

เห็นชายฉกรรจ์ร่างสูงตระหง่าน เปลือยเท้าใหญ่ทั้งสองข้าง

คล้ายหลวงจีนคล้ายนักพรตผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา

ที่บอกว่ามันคล้ายหลวงจีน เพราะมันโกนศีรษะล้านเลี่ยนบนขม่อมยังมีรอยธูปจี้ ที่บอกว่าคล้ายนักพรต เพราะครองชุดพรตที่วาดยันต์ไท่จี๋ เพียงแต่เต็มไปด้วยรอยปุปะ คล้ายเก็บมาจากกองมูลฝอย

ชายฉกรรจ์มีเค้าใบหน้าหยาบกร้านห้าวหาญ ตาโตทั้งคู่เป็นประกาย รับกับขนคิ้วหยาบดำ เคราครึ้มทั่วใบหน้า ที่กลางหลังเสียบไม้เท้าเหล็กด้ามหนึ่ง

หลวงจีนกระบี่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตรงเข้ารับหน้า สัมผัสมือกับชายฉกรรจ์นั้น กล่าวด้วยความยินดีว่า

"พี่เท้าเปล่า พวกเราไม่พบกันยี่สิบปีแล้ว ยังเข้าใจว่าท่านท่องสำราญอยู่นอกด่าน จนลืมกลับมาเสียอีก"

คนในห้องโถงที่มีอายุสูงวัยล้วนอุทานดัง 'อา' นึกออกว่าคนผู้นี้เป็นใคร

ชายฉกรรจ์เท้าปล่าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ท่านกลับจำได้แม่นยำนัก ครั้งกระโน้นเฉินโหย่วเหลียงมีกำลังกล้าแข็ง กองเรือยาวเป็นพันลี้ พวกเรายังจุดไฟเผาจนราบคาบที่ทะเลสาบผอหยาง เรากับพี่จงเต้าท่านกับพี่เยี่นหมิง สู้เคียงบ่าเคียงไหล่หน้ากระโจมภูตบดี เข่นฆ่าอย่างสมใจนัก"

หม่าจิ้นเซิงได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยถึงหม่าเยี่นหมิงผู้เป็นบิดา รีบผุดลุกขึ้นคารวะ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นท่านลุงหยางเฟิง ซึ่งท่านพ่อมักเอ่ยถึง ขออภัยที่ผู้หลานจิ้นเซิงไม่ทราบล่วงหน้า"

ยามนี้ทุกผู้คนในห้องโถงทราบแล้วว่าผู้ห้าวหาญนี้เป็นใครแล้ว

ที่แท้เซียนเท้าเปล่าผู้นี้เป็นบุคคลในสามผู้กล้าภูตบดีเมื่อครั้งกระโน้น อีกสองผู้กล้าเป็นบิดาของหม่าจิ้นเซิง ปัจจุบันเป็นประมุข

ป้อมตระกูลหม่าแห่งเมืองลั่วหยาง และสีจงเต้าซึ่งปัจจุบันปลงผมบวชเป็นหลวงจีนกระบี่ แต่หลังจากที่จูหยวนจางทำร้ายเสี่ยวหมิงอ๋องจมน้ำตาย หลวงจีนกระบี่กับเชียนเท้าเปล่าบังเกิดความเหนื่อยหน่าย เชียนเท้าเปล่าเนรเทศตัวเองออกนอกด่าน ไม่ต้องการเห็นจูหยวนจางขึ้นครองบัลลังก์ คิดไม่ถึงวันนี้จะกลับมา

เชียนเท้าเปล่าหยางเฟิ่งสำรวจมองหม่าจิ้นเซิงเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"หากคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียน หลานเราถูกปรักปรำจริง เราผู้แซ่หยางจะไม่นิ่งดูดายเด็ดขาด"

พลางกวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คน พอพบเห็นฉินเมิ่งเหยา ดวงตาทอประกายเจิดจ้า ชั่วครู่ค่อยรั้งสายตากลับมาที่หลวงจีนกระบี่ กล่าวว่า

"พี่จงเต้าหลุดพ้นจากทางโลก เป็นหลวงจีนใหญ่ตั้งแต่เมื่อใด?"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้รอไว้โอกาสหน้าค่อยเรียนบอก เราก็ประหลาดใจพี่เท้าเปล่าไฉนทราบเรื่องราวภายในวังโดยละเอียดถึงเพียงนี้ หรือว่าไม่ได้ออกจากดินแดนภาคกลาง?"

เชียนเท้าเปล่าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ยี่สิบปีมานี้ เราร่อนเร่ถึงชายแดนตะวันตกไปไกลถึงชมพูทวีป เมื่อสามเดือนก่อนค่อยกลับดินแดนภาคกลาง แต่เราแวะไปยังนครหลวงพักที่คฤหาสน์ไร้ใจของภูตบดีซวีเย่อู๋สิบกว่าวัน จึงล่วงรู้ความลับภายในวังมากหลาย"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล พร้อมกับได้คิดว่าภูตบดีซวีเย่อู๋อาจให้ความสนใจต่อคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียน ส่งตัวเชียนเท้าเปล่ามา เพียงไม่ทราบคนผู้นี้มีจุดยืนอย่างไร

ยามนั้นพ่อบ้านตระกูลหานวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามารายงานว่า

"ท่านเซียะแห่งฉางไป่มาถึง"

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังประตูห้องโถง หลวงจีนกระบี่กลับลอบทอดถอนใจ หากผู้มาทั้งหมดมาเพื่อวางแผนรับมือฟางเยี่ยหวี่ ไม่ทราบประเสริฐเพียงไหน น่าเสียดายกลับรุดมาด้วยข้อพิพาทภายใน

นับตั้งแต่จูหยวนจางเป็นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์หมิง ทรงแต่งตั้งแปดสำนักเป็นแปดสำนักของประเทศ ก่อเกิดเป็นปัญหาสองด้าน

ด้านหนึ่งมาจากค่ายสำนักฝ่ายธัมมะที่เคยช่วยเหลือจูหยวนจางชิงแผ่นดิน แต่ไม่ได้รับการแซ่ซ้องสดุดี ย่อมบังเกิดความอิจฉาไม่พอใจ บวกกับในยุทธจักรมีข่าวลือว่า ที่มาของแปดสำนักของประเทศเกิดจากข้อเรียกร้องของแปดสำนัก หวังมีฐานะเหนือกว่าค่ายสำนักอื่น ยิ่งเพิ่มความไม่พอใจแก่บุคคลอื่นกว่าเดิม

อีกด้านหนึ่งคือ ในแปดสำนักของประเทศจูหยวนจางทรงโปรดสำนักกระบี่ซีหนิงเป็นพิเศษ ทรงอนุญาตสำนักดังกล่าวจัดตั้งสถานฝึกสอนที่นครหลวง จนกลายเป็นผู้นำเหล่าสำนักโดยปริยาย ก่อเกิดความแตกแยกภายในขึ้น

ปัญหาภายในทั้งหลายก่อตัวตั้งเค้า แต่ไม่เคยได้รับการขจัดคลี่คลาย และเป็นไปไม่ได้ที่จะขจัดคลี่คลาย

กล่าวถึงที่สุด หม่าจิ้นเซิงเพียงเป็นสายชนวนเส้นหนึ่งเท่านั้น

เซียนเท้าเปล่าเดินทางมาจากนครหลวง ในฐานะตัวแทนของภูตบดีซวีเย่อู๋ ทำให้เรื่องราวทวีความซับซ้อนกว่าเดิม

ภูตบดีซวีเย่อู๋ถือเป็นผู้ร่วมก่อตั้งราชวงศ์หมิง ไม่ลงรอยกับสำนักกระบี่ซีหนิง ซึ่งปราศจากความดีความชอบแต่ได้รับการปูนบำเหน็จ การมาของเซียนเท้าเปล่า อาจเป็นภาคต่อของการต่อสู้ช่วงชิงของกองกำลังสองกลุ่ม เพียงแต่ย้ายสนามรบมาที่เมืองอู่ชางเท่านั้น

คดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียนที่แท้เกิดผลสุดท้ายอย่างไร ไม่มี

ผู้ใดประเมินได้

แต่ตอนนี้ถึงเวลาเปิดถ้วยแล้ว

ฟงสิงเลี่ยผลักสองมือดันใส่ส้นเท้าของกู่เชี่ยนเหลียนให้กระโดดพ้นจากผิวน้ำ กู่เชี่ยนเหลียนก็หยิบยืมพลังแนบร่างติดกับตัวเรือ ลอยขึ้นถึงดาดฟ้าเรือ

ชั่วครู่ให้หลัง กู่เชี่ยนเหลียนชะโงกหน้าลงจากดาดฟ้าเรือ แสยะหน้าใส่มัน บนเรือนผมปรากฏหยดน้ำหยดหยาดลงมา

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา กดสองมือกับตัวเรือแล้วดูดวูบ หยิบยืมพลังลอยตัวขึ้น มาถึงข้างกายกู่เชี่ยนเหลียน

ดาดฟ้าเรือด้านนี้อยู่คนละด้านกับริมฝั่ง ยามนี้ปราศจากร่องรอยผู้คน

กู่เชี่ยนเหลียนร้องเบาๆ ว่า

"ตอนนี้ทำอะไร?"

เห็นตัวเองร่างเปียกชุ่มโชก เสื้อผ้าแนบติดกับร่าง เผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้า ยวนยั่วใจยิ่งนัก

ฟงสิงเลี่ยกลับคล้ายมองไม่เห็น เพียงแหงนมองใบเรือที่ถูกชักขึ้น กล่าวว่า

"ท่านจับตาดูความเคลื่อนไหวบนฝั่ง หากพบเห็นผู้ใดคิดกลับเรือให้ตักเตือนภัย"

พลางหันกายหมายจากไป กู่เชี่ยนเหลียนเห็นมันไม่หวั่นไหวต่อความงามของนาง ทั้งขุ่นเคืองทั้งอับจนปัญญา ฉุดดึงมันเอาไว้ กล่าวว่า

"ท่านไปทำอะไร?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปปรนนิบัติผู้ที่ยังอยู่บนเรือ"

กู่เชี่ยนเหลียนปลดปล่อยมันไป รอจนมันหายลับกับห้องท้องเรือด้านหน้า ค่อยขยี้เท้าคราหนึ่งถลันวูบถึงตำแหน่งอันมิดชิดที่ท้ายเรือ กวาดตาไปยังผิวน้ำและบนฝั่ง

ในแสงอรุณรำไร เรือใหญ่ทั้งห้าลำทยอยเทียบฝั่ง ใบเรือกลับไม่ปล่อยลงมา คล้ายกับจะออกเรือได้ทุกเมื่อ

ในเสียงครืนครืน เรือใหญ่สามลำเทียบฝั่งก่อน ยื่นไม้กระดานยาวเหยียดออกมา ผู้คนสูงต่ำไม่เท่ากันสิบกว่าคนก้าวลงจากเรือ

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกับผมขาวหลิวเหยาจีและพวกที่น้อมรออยู่แต่แรก พากันเดินเข้ารับหน้า

กู่เชี่ยนเหลียนเพ่งตามองผู้คนที่ลงจากเรือในผู้คนสิบกว่าคน นางรู้จักเพียงสามคน ประกอบด้วยมนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากฟางเยี่ยหวี่ขึ้นเป็นเจ้าสำนักเกริกเกียรติและเทพทรงพลังฉู่ฉี กับแมงป่องทรายซุยตู่ที่ทรยศต่อเซ่อจุนซิ่นเข้าร่วมกับปู่ตี้ ที่หลงเหลือล้วนมีหน้าตาดุร้าย แสดงว่ามิใช่ชนชั้นดีงาม

หนึ่งในจำนวนนั้นซูบผอมเป็นพิเศษ ปล่อยผมยาวประบ่า เบ้าตาลึกกลวง ลักษณะคล้ายโครงกระดูกเดินได้ น่ากลัวยิ่งนัก

กู่เชี่ยนเหลียนแทบร้องอุทานออกมา ที่แท้นางนึกออกว่าคนผู้นี้ฉายาหัวกะโหลกเป็นอิ๋วต๋ำ เป็นนักฆ่าอาชีพอันอื้อฉาว คิดไม่ถึงเข้าร่วมขบวนของฟางเยี่ยหวี่ด้วย

หากแม้นผู้คนทั้งสิบกว่าคนนี้ ล้วนเป็นยอดฝีมือระดับเดียวกับหัวกะโหลกเป็นอิ๋วต๋ำ บวกกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต หลิวเหยาจีรวมทั้งเตียวฮูหยิน นับว่าเพียงพอกับการโยกคลอนตำหนักอลงกรณ์

ที่หัวไหล่พลันถูกตบเบาๆ กู่เชี่ยนเหลียนใจระทึกแทบกระดอนจากปาก พอเหลียวหน้ามองเห็นเป็นฟงสิงเลี่ย ค่อยระบายลมหายใจ

อย่างโล่งอก

ฟงสิงเลี่ยถือคันธนูขนาดใหญ่ อีกมือหนึ่งถือลูกธนูมัดใหญ่ บนหัวไหล่คล้องห่อเสื้อผ้าสารรูปประหลาดพิกล กู่เซี่ยนเหลียนถึงกับชมดูจนอ้าปากค้าง

ฟงสิงเลี่ยวางคันธนูกับลูกธนูบนพื้นเรือ สลัดเสื้อผ้าที่คล้องกับหัวไหล่ลงมา เคลื่อนกายถึงข้างกายนาง กวาดตาไปยังริมฝั่ง

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและพวกกำลังโอภาปราศรัยกับปู่ตี้และพวกที่ลงจากเรือ เนื่องจากมีผู้คนมากหน้าหลายตา เพียงแนะนำตัวก็เสียเวลาช่วงหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ประหลาดแท้ หากฟางเยี่ยหวี่คิดบุกโจมตีตำหนักอลงกรณ์สมควรปฏิบัติการอย่างลับๆ เหตุใดเอิกเกริกถึงเพียงนี้ โจรโพกผ้าแดงเหล่านั้น กระทั่งผ้าแดงยังไม่ปลดลงมา นับเป็นเหตุผลกลใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนนึกถึงข้อนี้แต่แรก เพียงแต่ไม่มีเวลาใคร่ครวญ ถามว่า

"จัดการกับผู้คนบนเรือแล้วหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"บนเรือมีเพียงหญิงรับใช้สี่นางกับลูกเรือแปดคน สยบพวกมันง่ายดายยิ่ง ใช่แล้ว ท่านใช้ผ้าห่อหุ้มหัวธนูไว้ ข้าพเจ้าจะไปนำน้ำมันมา"

กล่าวจบมุดเข้าห้องท้องเรือ กู่เซี่ยนเหลียนได้แต่ฉีกเสื้อผ้าพันกับหัวธนู ทางหนึ่งปลีกเวลาชมดูความเคลื่อนไหวของศัตรูบนท่าเรือ

เพิ่งพันหัวธนูได้สี่ดอก เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและพวกก็เคลื่อนกายมายังเรือใหญ่ของนางกับฟงสิงเลี่ย

กู่เซี่ยนเหลียนลอบร้องคำ 'มารดาของเรา' ในใจขณะจะไป

ชักชวนฟงสิงเลี่ยหลบหนี ฟงสิงเลี่ยก็หอบน้ำมันอ่างหนึ่งออกจากห้องท้องเรือ

เหลียวดูเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและพวก คนเหล่านั้นกลับหยุดลงโต้เถียงกับเจ้าหน้าที่หลายทาง สีหน้าทั้งสองฝ่ายล้วนขุ่นข้องเคืองใจ

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าหน้าที่เหล่านี้มาได้พอดี รีบจัดทำธนูเพลิงอีกสองดอก"

กู่เซี่ยนเหลียนฉีกเสื้อผ้าพันกับหัวธนูสืบต่อ พร้อมกับนึกถึงคำพูดของฟงสิงเลี่ย

ควรทราบว่าในสายตาของทางการ ถือว่าสำนักเกริกเกียรติกับพรรคมังกรพิโรธเป็นหน่วยงานที่ผิดกฎหมาย แต่นอกจากค่ายพรรคเหล่านี้คิดกบฏตีชิงแผ่นดิน เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะไม่แตะต้อง ค่ายพรรคต่างๆ ทางหนึ่งควบคุมตัวเอง ทางหนึ่งติดต่อกับทางการ ผูกสัมพันธ์ที่เอื้อประโยชน์แก่กัน แต่ละค่ายพรรคล้วนมีช่องทางทำมาหากิน เช่น พรรคมังกรพิโรธค้าเกลือเถื่อน เป็นต้น

กิจกรรมของค่ายพรรคต่างๆ ล้วนไม่เปิดเผยโจ่งแจ้ง คราครั้งนี้ปู่ตี้และพวกระดมกำลังอย่างเอิกเกริก แล่นเรือจอดเทียบฝั่งตั้งแต่เช้า ถือว่าละเมิดข้อห้าม เจ้าหน้าที่จึงรุดมาไต่สวน

เอ่ยถึงวิชาฝีมือ ทางฝ่ายปู่ตี้เพียงใช้คนออกมาคนหนึ่ง ก็ขับไล่เจ้าหน้าที่เหล่านี้จนแตกกระเจิง แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ทางการมิอาจไม่กวาดล้างสำนักเกริกเกียรติ ภายใต้เหตุผลดังกล่าวกู่เซี่ยนเหลียนขบคิดไม่เข้าใจว่า ฟางเยี่ยหวี่ไฉนยินยอมให้ปู่ตี้กรีดกรายโอ้อวดถึงเพียงนี้

ฟงสิงเลี่ยเชื่อมต่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเข้าด้วยกัน ปากกล่าวว่า

"ไม่ทราบท่านเชื่อหรือไม่ ฟางเยี่ยหวี่จงใจกระตุ้นความสนใจของทางการ เพื่อให้ข่าวคราวแพร่กระจายทั่วยุทธจักร"

กู่เซี่ยนเหลียนไม่ทันตอบคำ ชิงร้องว่า

"พวกมันกลับเรือแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"เมื่อบรรลุจุดหมาย ไหนเลยแตกหักกับเจ้าหน้าที่ทางการ?"

กู่เซี่ยนเหลียนร้องอีกว่า

"เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและบุตรภรรยาล้วนไปยังเรือของปู่ตี้ มีเพียงชนชั้นลิ่วล้อมายังเรือของพวกเรา"

ฟงสิงเลี่ยหยิบฉวยคันธนู พาดลูกธนูไว้ แช่หัวธนูที่ห่อหุ้มเศษผ้าลงในน้ำมัน กล่าวว่า

"คุณหนูกู่ จุดไฟให้กับข้าพเจ้า"

กู่เซี่ยนเหลียนล้วงชุดไฟออกมา กล่าวอย่างลังเลว่า

"ท่านมั่นใจหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยกวาดมองสภาพที่ริมฝั่งแวบหนึ่ง เห็นเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกับปู่ตี้และพวกทยอยขึ้นเรือ ส่วนศิษย์น้องของเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตนามหลี่โส่ว ยอดฝีมือรุ่นใหม่นามไป่เจี้ยน เฉินจงซัน เว่ยชิง และพวกอีกยี่สิบกว่าคนเดินมาที่เรือของพวกมัน คงเหลือแต่เจ้าหน้าที่หลายนายนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียดเฝ้าดูทั้งหมดจากไป

ฟงสิงเลี่ยกล่าวคำ "จุดไฟ" กู่เซี่ยนเหลียนก็กวัดแกว่งจุดชุดไฟยื่นถึงหัวธนู เศษผ้าที่จุ่มน้ำมันอยู่จึงลุกไหม้ขึ้นมา

ฟงสิงเลี่ยดึงมือขวาน้าวคันธนูจนสุดล้า เสียงขวับเมื่อธนูเพลิงกรีดฝ่าผิวน้ำ ตกลงบนใบเรือของเรือใหญ่ที่อยู่ใกล้ที่สุด

ฟงสิงเลี่ยเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ยิงธนูเพลิงดอกแล้วดอกเล่าออกไป

ใบเรือของเรือใหญ่ทั้งห้าลำล้วนลุกไหม้ ผู้คนบนเรือโกลาหลวุ่นวาย ส่งเสียงร่ำร้องด่าทอ ยามกะทันหันไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด

บนฝั่งบังเกิดเสียงตวาดร้องก้อง หลี่โส่วและพวกวิ่งตะบึงมา

ฟงสิงเลี่ยไม่มีเวลายิงธนูดอกที่หกออก หยิบฉวยทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ โถมไปยังดาดฟ้าเรือด้านที่หันหาฝั่ง ปากร้องบอกต่อกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"รีบตัดเชือกผูกโยงเรือ"

กู่เชี่ยนเหลียนไม่รอให้มันออกคำสั่ง ชิงพุ่งโถมไปอีกฟากหนึ่ง

ยามนั้นหลี่โส่วกับเว่ยชิงผู้เป็นศิษย์ของกระบี่อสูรสือจงเทียนโถมถึงไม้กระดานซึ่งพาดกับหัวเรือ เห็นแน่ชัดว่าจะขึ้นเรือมาแล้ว

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อดังยาวนาน เสือกทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะออกเขี่ยใส่ใต้ไม้กระดาน กลับตวัดเขี่ยไม้กระดานทั้งแผ่นลอยหวือไป

หลี่โส่วซึ่งนำหน้าตวาดด้วยโทสะ เสียหลักการทรงตัว พลัดตกลงบนฝั่ง

เว่ยชิงมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่า ไม้กระดานพอถูกตวัดเขี่ยขึ้น มันก็กดฝ่ามือใส่ขอบไม้ กลับลอยตัวหมุนคว้างกลางอากาศ ยังคงโถมมาที่เรือ

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮาอีกคราว ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลับกลายเป็นเงาประกายนับร้อยพันสาย ต้านรับกระบี่ที่เว่ยชิงจู่โจมมา

เว่ยชิงร่ายรำเป็นเงากระบี่ผืนหนึ่ง โถมใส่อย่างหักโหม จะอย่างไรเสียเปรียบที่อยู่กลางอากาศ ยากที่จะใช้กำลัง ถูกทวนสีแดงเขี่ยใส่กระบี่ร่างลอยลิ่วดุจว่าวขาดป่านตกลงบนฝั่ง

เรือของศัตรูทั้งห้าลำล้วนถูกธนูเพลิงของฟงสิงเลี่ยยิงใส่ ยามนั้นเกิดลมแรงหนุนเนื่อง พอลุกไหม้ก็ลามขยายตามทิศทางลม คิดดับไฟก็ไม่อาจดำเนินการได้

ยามนั้นกู่เชี่ยนเหลียนใช้มีดสั้นตัดเชือกผูกโยงเรือเส้นสุดท้ายขาด เรือใหญ่เคลื่อนไปยังตอนล่างของกระแสน้ำ

เรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นในชั่วพริบตา รอจนเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและพวกทั้งสิบกว่าคนลงจากเรือใหญ่ที่ลุกไหม้ เรือของฟงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนก็ไหลไปตามกระแสน้ำสิบกว่าวาแล้ว

เตียวฮูหยินซึ่งมีชื่อจริงว่าว่านหงจวีพลันร้องคำ "นายผู้เฒ่าหนุนส่งเรา" พลางลอยตัวขึ้น

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตคล้ายซักซ้อมกับนางมานับร้อยพันครั้ง ยกสองมือดันใส่ใต้เท้าของนางหนุนส่งเตียวฮูหยินโผพุ่งขึ้นฟ้า คล้ายลูกธนูแหวกฝ่าอากาศ ข้ามระยะสิบกว่าวา ลอยตัวถึงบนเรือใหญ่ ตวัดมือวูบ ซัดพุ่งเชือกยาวเส้นหนึ่งออก พันใส่ยอดเสากระโดงเรือ

ฟงสิงเลี่ยคาดเดาไม่ผิด ในผู้คนของสำนักกระบี่เงาภูตที่ขึ้นจากใต้ครั้งนี้ นับเตียวฮูหยินมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด เพียงท่าร่างดุจเมฆพลิ้วสายน้ำไหลนี้ ก็สามารถเบียดเสียดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือ

หลิวเหยาจี ปู่ตี้และพวกพากันกระโดดลงเรือหาปลาที่จอดอยู่ริมน้ำ ตัดเชือกผูกโยงเรือไล่ติดตามมา

ฟงสิงเลี่ยตวาดว่า

"เชี่ยนเหลียน ให้ข้าพเจ้ารับมือนาง รีบชักใบเรือขึ้น"

ไม่ทันขาดคำลอยตัวขึ้น ถือทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเข้ารับหน้าเตียวฮูหยิน

มาตรว่าตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้าย กู่เชี่ยนเหลียนได้ยินฟงสิงเลี่ยเรียกชื่อของนางยังรู้สึกวาบหวานใจ บังเกิดกำลังขวัญเพิ่มพูนรับคำคราหนึ่ง รุดถึงใต้เสากระโดง ออกแรงชักดึงใบเรือขึ้น

ได้ยินเสียงติงติงตังตัง เตียวฮูหยินชักกระบี่สั้นความยาวสองเชียะออกมา ต้านทานรับท่าจู่โจมดุจอสนีบาตสายฟ้าของฟงสิงเลี่ยได้สี่ทวน

ฟงสิงเลี่ยใช้กำลังหมดสิ้น เห็นแน่ชัดว่าต้องตกวูบลงไปแล้ว

เตียวฮูหยินอาศัยเชือกยาวที่ม้วนพันกับเสากระโดงเรือ หยิบยืม

กำลังฉุดดึงคราหนึ่ง พุ่งโถมต่อไป ตระเตรียมทิ้งตัวลงบนยอดเสากระโดงเรือ เมื่อถึงเวลานั้นเท่ากับยึดชัยภูมิที่มีเปรียบ สามารถรุกรับได้ตามใจปรารถนา

ฟงสิงเลี่ยตกวูบลงไปวาเศษ พลันตวาดก้อง ควงทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะในมือ หยิบยืมกำลังอึดนี้หงายร่างตีลังกา เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน สะกิดเท้ากับเสากระโดงเรือ ลอยตัวขึ้นไป ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลับกลายเป็นเงาประกายนับร้อยพันสาย คล้ายบุปผาบานเต็มที่ ครอบคลุมใส่เตียวฮูหยิน

กู่เชี่ยนเหลียนก็ชักใบเรือขึ้นไปแล้ว เรือใหญ่เร่งความเร็วขึ้น สลัดทอดทิ้งเรือน้อยที่ติดตามมาจนยืดยาวออกไป

เตียวฮูหยินคิดไม่ถึงว่าฟงสิงเลี่ยจะพลิกแพลงรวดเร็วถึงเพียงนี้ ยามไม่ทันระวัง เชือกยาวที่พันเสากระโดงเรือไว้ถูกพลังที่แผ่พุ่งจากปลายทวนบดขาดกระจุย คนไม่สามารถหยิบยืมกำลัง ถูกบังคับให้ถ่วงลมปราณทิ้งร่างลง

เมื่อครู่นี้ฟงสิงเลี่ยประมือกับนาง นางกลับต้านทานรับไว้สี่ทวน ทราบความร้ายกาจของนางเป็นอย่างดี ทราบว่าหากให้นางทิ้งตัวลงบนดาดฟ้าเรือ คงต้องเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด เมื่อถึงเวลานั้นไม่ทราบผู้ใดรอดผู้ใดตกตาย หากปล่อยให้หลิวเหยาจีหรือปู้ตี้คนใดคนหนึ่งขึ้นเรือมาช่วยเหลือ คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ดังนั้นกู่ร้องดังยาวนานกระโดดพ้นจากเสากระโดง ใช้ออกด้วยท่าจู่โจมที่เกรี้ยวกราดที่สุดในเพลงทวนไฟลามทุ่ง นามประกาศศักดายิ่งใหญ่

พริบตานั้นทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของฟงสิงเลี่ยปรากฏเงาทวนแลบแปลบปลาบ ปลายทวนแผ่พุ่งพลังดังซี่ซี่ ปกคลุมทั่วพื้นที่ว่างรัศมีสามวา

ฟงสิงเลี่ยคล้ายซ่อนตัวอยู่ในคลื่นทวน เคลื่อนขวางไปยัง

ตำแหน่งที่เตียวฮูหยินตกวูบลง

คนผู้นี้แม้ถือกำเนิดจากฝ่ายอธรรม แต่ก็ได้รับการวางตัวจากฝ่ายธัมมะและอธรรม ให้เป็นยอดฝีมือรุ่นใหม่ฝ่ายธัมมะ แม้แต่ผังปานยังคัดเลือกเป็นกระถางรองรับ ในสายตาของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ก็เห็นว่ามันเป็นบุคคลที่สามารถท้าสู้กับผังปาน คราครั้งนี้ร่ายรำใช้ทวนอย่างสุดกำลัง หากมิใช่ซนชั้นผังปานหรือล่างฟานหวิน ไหนเลยกล้าปะทะด้วย?

อย่าว่าแต่เตียวฮูหยินกำลังตกวูบลง ฟงสิงเลี่ยกลับโถมจู่โจมมาในสภาพที่ฝ่ายหนึ่งมีเปรียบอีกฝ่ายอ่อนโทรม แม้แต่เตียวฮูหยินยังหน้าแปรเปลี่ยนไป

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะจู่โจมมาถึงแล้ว เตียวฮูหยินผมยาวยุ่งสยายดุจภูตร้าย ตวาดพลางควงกระบี่สั้นเป็นเงาประกายมากหลายสานเป็นร่างแหกระบี่คุ้มครองกายปากหนึ่ง

เสียงเช้งดังสดใส เตียวฮูหยินถูกกระแทกบินขวางพ้นจากเรือใหญ่ตกลงในน้ำ

ฟงสิงเลี่ยซ่อนทวนไว้ที่ด้านหลัง ทิ้งตัวลงที่ท้ายเรือ ประดุจเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ ในใจอดสะท้านหวั่นไหวที่เตียวฮูหยินสามารถต้านทานรับท่าไม้ตายของตนเองมิได้

เห็นแน่ชัดว่าเตียวฮูหยินต้องตกน้ำ พลันสะบัดฝ่ามือข้างหนึ่งฟาดพลังฝ่ามือใส่ผิวน้ำ ท่ามกลางสะเก็ดน้ำแตกกระจาย นางหยิบยืมพลังกระโดดปราดขึ้น ทิ้งตัวลงบนเรือที่ติดตามมาถึงก่อนลำหนึ่งรอดพ้นจากสภาพตกน้ำเปียกปอน

ยามนั้นกู่เซี่ยนเหลียนชักดึงใบเรือขนาดใหญ่บนเสากระโดงกลางขึ้น เรือใหญ่เร่งความเร็วกว่าเดิม เรือของศัตรูถูกทอดทิ้งอยู่ทางด้านหลังจนลิบลับ

กู่เซี่ยนเหลียนโห่ร้องว่า

"พวกเรากระทำสำเร็จแล้ว"

หานป๋อพึ่งพายาน้ำมันพุฉังเกา ยืนโคจรพลังลมปราณ พลังภายในกายที่แตกซ่านอ่อนล้า ค่อยรวมตัวทีละน้อย จุดตันเถียนท้องน้อยอบอุ่นกว่าเดิม

รู้สึกว่าพลังลมปราณภายในกายโคจรผ่านชีพจรพิเศษทั้งแปดเส้นรอบแล้วรอบเล่า ทะลวงเส้นชีพจรที่ถูกหลี่เช่อเม่ยกระแทกทำร้ายจนตีบตันตามลำดับ

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ฟื้นคืนสติมา

เพิ่งลืมตาขึ้น ก็ประสานกันกับสายตาที่ตื่นเต้นสงสัยของโจรท่องโดดเดี่ยว ส่วนม้าสีเทาเล็มหญ้าอ่อนอยู่ด้านข้าง

ใต้แสงอรุณอันสดใส โลกช่างสวยงามและสงบสุขนัก

เมื่อคืนนี้เพียงเป็นฝันร้ายที่ไกลลิบลับดื่นหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้อื่นๆ ใช้การไม่ได้ ความสามารถในการถูกทุบตีกลับเป็นเลิศ แต่ภายในสามวัน ท่านอย่าคิดหมายลงไม้ลงมือกับผู้คน"

หานป๋อฉุกใจคิด คล้ายไขว่คว้าถูกแรงบันดาลใจซึ่งยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง หากมีความชัดเจนกว่านี้ ความสามารถในการถูกทุบตีของตัวเองอาจรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

หานป๋อพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องกลับไปช่วยเหลือเมิ่งเหยา"

พอนึกถึงฉินเมิ่งเหยา ก็สลัดลืมเลือนคำเตือนที่ว่าภายในสามวันไม่อาจลงมือกับผู้คนไปสิ้น

โจรท่องโดดเดี่ยวคว้าแขนมันเอาไว้ ร้องว่า

"ท่านร่ำร้องอันใด? ตัวเองเอาตัวไม่รอด ยังคิดไปช่วยคนอีก... ใช่แล้ว เมื่อครู่ท่านเรียกฉินเมิ่งเหยาว่าอะไร?"

หานป๋อกัดฟัน กล่าวว่า

"ท่านสามารถเรียกนางเฒ่าหวินซิงเป็นน้องชิง ข้าพเจ้าเรียกนางเป็นเมิ่งเหยาถือว่าปรกติธรรมดา"

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ดูท่าเด็กน้อยนี้ถลำลึกจนยากไถ่ถอนตัวได้แล้ว"

หานป๋อร้องขอว่า

"อย่าได้ฉุดดึงข้าพเจ้าไว้"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ฉุดดึงท่านจะปล่อยให้ท่านไปหาที่ตายหรือ? อย่าได้เข้าใจว่าเราห่วงใยท่าน เราเพียงเพราะเพื่อเฉาเสียกับโหยวโหยว จึงคิดฉุดลากท่านออกจากประตูนรก หากฉินเมิ่งเหยาต้องให้ท่านรุดไปช่วยเหลือเรือนฌานเมตไตรยคงไม่ปล่อยให้นางออกท่องยุทธจักรแล้ว"

หานป๋อแหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"แต่ข้าพเจ้าต้องรีบรุดไปยังตึกตระกูลหาน ในตัวข้าพเจ้ามีหลักฐานที่หม่าจิ้นเซิงก่อการร้าย"

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่าหลักฐานอันใด หานป๋อกล่าวอย่างขึงขังว่า

"เป็นสิบท่าไร้...ไร้อะไรนั่นฉบับคัดลอกด้วยลายมือของหม่าจิ้นเซิง"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นั่นสามารถพิสูจน์อันใด?"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ ตอนนี้เหอฉีหยางตายแล้ว เพียงอาศัยสิบท่าไร้คำนึงฉบับคัดลอกนี้ ไม่อาจพิสูจน์อันใดได้จริงๆ แต่ความคิดถึง

ต่อฉินเมิ่งเหยา กลับยิ่งมายิ่งพลุ่งพล่าน

โหยวโหยวได้ยินเสียงของหานป๋อ จึงวิ่งปราดออกมา ร้องด้วยความยินดีว่า

"คุณชาย ท่านทุเลาหายดีแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวโบกมือ กล่าวว่า

"โหยวโหยวรอสักครู่ค่อยออกมา ให้เราสะสางบุญคุณความแค้นส่วนตัวกับคุณชายจอมยุทธ์ของท่านผู้นี้ก่อน"

โหยวโหยวลังเลเล็กน้อย ค่อยกลับเข้าห้องไปอย่างไม่ยินยอม

โจรท่องโดดเดี่ยวเปลี่ยนเป็นใช้สองมือรวบคว้าปกเสื้อของหานป๋อ กล่าวอย่างดุร้ายว่า

"เด็กน้อยรับฟังไว้ ท่านชมชอบฉินเมิ่งเหยาเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ไม่อาจได้แล้วทิ้งขว้างเฉาเสียกับน้องสาวบุญธรรมของเรา หากท่านคิดไปหาฉินเมิ่งเหยา เราจะเชือดท่าน ยังดีกว่าปล่อยให้หลี่เซ่อเม่ยลงมือประสบผล"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยเคย 'ได้ตัว' พวกนาง ยิ่งไม่ได้บอกว่าจะ 'ทิ้งขว้าง' พวกนาง ปีศาจเฒ่าท่านลองนึกดู ข้าพเจ้าสามารถรับมือการซุ่มโจมตีของฟางเยี่ยหวี่สามครั้ง มีโอกาสต่อสู้กับฟางเยี่ยหวี่ หากกำจัดมันได้ ท้องฟ้าจะโปร่งโล่งแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกระชากปกเสื้อหานป๋อรุนแรงกว่าเดิม ร้องว่า

"ท่านอาศัยน้ำมันฟุฉังเกา กรุยเส้นชีพจรได้ หากคิดใช้พลังลมปราณอีก ไม่ถึงสิบกระบวนท่าต้องกระอักโลหิตเสียชีวิต อย่าว่าแต่ท่านคิดเอาชนะฟางเยี่ยหวี่หรือ? อย่าลืมว่าอาจารย์ของมันเป็นใคร"

หานป๋อโต้เถียงว่า

"ข้าพเจ้าจะรออีกสามวัน ค่อยต่อสู้กับฟางเยี่ยหวี่ ไม่แน่ว่าจะ

สู้แพ้"

โจรท่องโดดเดี่ยวผลักมือโดยแรง ผลักหานป๋อเซถอยไปหลายก้าว ชี้นิ้วด่าทอด้วยคำหยาบชุดหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"ท่านยังบอกว่าไม่ได้ได้แล้วทิ้งขว้าง ตอนนี้เฉาเสียคงถูกขุนนางเฉินหอบหิ้วขึ้นสู่นครหลวง ท่านกลับอยู่ที่นี่รอนั่นรอนี่ ถือเป็นจอมยุทธ์ที่มีวาจาเป็นสัจจะอีกหรือ?"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าตนเองยังไม่ถูกถอดถอนจากตำแหน่งจอมยุทธ์ แต่ไม่อาจโต้เถียงกับคำกล่าวหาของโจรท่องโดดเดี่ยว ได้แต่แบมือทั้งสองกล่าวว่า

"อย่างน้อยท่านต้องให้ข้าพเจ้าพบกับเมิ่งเหยา หลังจากเห็นนางปลอดภัยไร้อันตราย ข้าพเจ้าค่อยติดตามท่านไปอย่างวางใจ"

โจรท่องโดดเดี่ยวโบกมือกล่าวว่า

"ไม่ต้องไปดูแล้ว เมื่อคืนตอนที่เราออกตามหาท่าน มองเห็นนางแต่ไกล จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นที่หลังตึกตระกูลหาน จึงผละจากมา จนกระทั่งพบเห็นท่าน"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"มิน่าเล่าหลี่เซ่อเม่ยไม่ได้ติดตามมา คงถูกเมิ่งเหยาสกัดตัวไว้"

หวนนึกถึงท่าร่างดั่งภูตพราย ฝีมืออันร้ายกาจของหลี่เซ่อเม่ย จนบัดนี้ยังหวาดหวั่นไม่คลาย

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ท่านวางใจ เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกับผังปานมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง ต่อให้หลี่เซ่อเม่ยขวัญกล้าเทียมฟ้า ยังไม่กล้าแตะต้องฉินเมิ่งเหยาแม้สักขุมขนหนึ่ง อย่าว่าแต่มันไม่แน่ว่าจะเอาชนะฉินเมิ่งเหยาได้ ตอนนี้ไม่มีคำพูดจะกล่าวแล้วกระมัง?"

หานป๋อแหงนหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ต่อให้มีคำพูดจะกล่าว ท่านคงไม่รับฟัง เอาเถอะ ปีศาจเฒ่าพวกเราจะหลบหนีอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องดังๆ ว่า

"โหยวโหยว ออกมานำทูตพิเศษจากโคกุเรียว ผู้มีนามว่าปักมุนจองไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า จะได้ไปคำนับข้าหลวงเมืองอู่ชางกัน"

หานป๋อกระโดดปราดขึ้นมา ร้องคำ "ว่ากระไร?" โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"แตกตื่นอันใด? หรือว่าท่านเป็นไส้ศึกที่สลัดเดี้ยส่งมา หาไม่ก็เป็นสังฆราชจากชมพูทวีปที่มาเผยแพร่พระธรรม?"

เจ้าสำนักฉางไป่นามเชียะฟงเดินช้าๆ เข้าห้องโถง สองฟากข้างตามติดด้วยเจี๋ยนเจิ้งหมิงกับซาเชียนหลี่แห่งสำนักซีหนิง ที่ด้านหลังค่อยเป็นศิษย์ร่วมสำนักนามหงต๋าไฉและเจิ้นชิงเจียว บันดาลให้ผู้คนมองปราดเดียวก็ทราบว่า สำนักซีหนิงเป็นแนวร่วมเดียวกับสำนักฉางไป่

ประมุขตึกตระกูลหานในฐานะเจ้าของสถานที่ ผุดลุกขึ้นด้วยสีหน้าวิตกกังวล ประสานมือกล่าวว่า

"หานเทียนเต๋อขอน้อมต้อนรับ"

เจ้าสำนักฉางไป่แหงนหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เรื่องราวเกิดขึ้นในตึกของพี่เทียนเต๋อ สร้างความวุ่นวายแก่ตึกท่าน เรารู้สึกเสียใจยิ่ง หวังว่าวันนี้สามารถทำความกระจ่าง แปดสำนักเราจะได้ไม่เกิดความปั่นป่วน ถูกคนนอกหัวร่อเยาะอีก"

ประมุขตึกตระกูลหานเห็นเจ้าสำนักฉางไป่กล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจ กลับรู้สึกเหนือความคาดหมาย ทั้งนี้เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นในตึกตระกูลหาน คุณหนูห้าหานหนิงจื่อกับหม่าจิ้นเซิงก็สนิทสนมเป็นพิเศษ ตึกตระกูลหานอาจถูกครหาว่าปกป้องหม่าจิ้นเซิงได้

ยังมีคนคาดคิดว่า เจ้าสำนักฉางไป่คิดลดเป้าหมายให้เล็กลง รวมกำลังจัดการกับสำนักเส้าหลินทั้งนี้เพราะประมุขตึกตระกูลหานแม้มีฝีมือปานกลาง แต่มันกับหานชิงฟงผู้เป็นพี่ชายมีมนุษยสัมพันธ์เป็นเลิศ หากเจ้าสำนักฉางไป่ไม่ไว้หน้าประมุขตึกตระกูลหาน อาจกระตุ้นปฏิกิริยาของผู้คนหมู่มาก

หานซีเหวินเดินออกมา เชื้อเชิญทุกผู้คนนั่งประจำที่นั่งซึ่งจัดอยู่ทั้งสี่ด้าน สั่งบ่าวไพร่ยกน้ำชาอาหารว่างมา บรรยากาศที่ตึงเครียดค่อยผ่อนคลายลงบ้าง

ตัวแทนแต่ละสำนักแยกย้ายนั่งลง ศิษย์ที่มีฐานะอ่อนด้อยกว่ายืนอยู่ด้านหลังผู้อาวุโสพวกมัน ไม่กล้านั่งลง ปรากฏเก้าอี้ว่างอยู่เจ็ดแปดตัว หากไม่นับคนของตระกูลหาน นอกจากฉินเมิ่งเหยา เซียนเท้าเปล่ากับง้าวประหลาดแล้ว ที่หลงเหลือล้วนเป็นคนของสหพันธ์แปดสำนัก ประกอบด้วยเจ้าสำนักฉางไป่ หงต๋าไฉ เจิ้นชิงเจียว เจี๋ยนเจิ้งหมิงกับซาเชียนหลี่แห่งสำนักซีหนิง หลวงจีนกระบี่แห่งสำนักเส้าหลิน หวินชิงแห่งอารามมุ่นเมฆ เสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยาแห่งชาติตระกูลวรรณศิลป์ นักพรตเสี่ยวปั้นแห่งสำนักอู่ตัง เหลิ่งเถี่ยซินและเหล่าศิษย์แห่งสระกระบี่โบราณ นอกจากสวนต้นโพธิ์แล้ว ผู้คนของเจ็ดสำนักล้วนรุดมาพร้อมหน้า

หม่าจิ้นเชิงหน้าตาเฉยเมย นั่งอยู่หว่างกลางของหลวงจีนกระบี่กับหวินชิง ก้มศีรษะต่ำ ไม่ประสานสบตากับเจ้าสำนักฉางไป่ ไม่ทราบละอายแก่ใจ หรือมีแผนรับมือทางอื่น

ฉินเมิ่งเหยานั่งสงบอยู่มุมห้อง สีหน้าสงบดุจน้ำนิ่ง มาตรว่าอยู่ท่ามกลางผู้คนหมู่มาก ยังให้ความรู้สึกที่โดดเดี่ยวเด่นชัด

เจ้าสำนักฉางไป่จิบน้ำชาคำหนึ่ง ก็วางถ้วยชาลงบนโต๊ะเตี้ยข้างกาย กล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

"พระคุณเจ้า เท่าที่เราทราบ สำนักเส้าหลินทุ่มเทความพยายามกับเรื่องที่บุตรชายเราตายใต้เงื้อมมือคนต่ำช้า ไม่ทราบว่าผลการสืบสวนมีผลสรุปอย่างไร?"

เจ้าสำนักฉางไป่กับหลวงจีนกระบี่ ล้วนมีสิทธิ์มีเสียงในคณะสิบสองผู้อาวุโสสหพันธ์แปดสำนัก ดังนั้นเจ้าสำนักฉางไป่ซึ่งมีใจทะเยอทะยาน ยึดถือหลวงจีนกระบี่เป็นคู่แข่งเพียงหนึ่งเดียว หากสามารถโค่นหลวงจีนกระบี่ลง เจ้าสำนักฉางไป่จะช้าเร็วต้องก้าวขึ้นเป็นบุคคลอันดับแรกของสหพันธ์แปดสำนัก

หลวงจีนกระบี่ลอบทอดถอนใจ วางถ้วยชาลงกล่าวว่า

"คราก่อนพวกเราบนภูเขาซงซาน พอทราบข่าวบุตรชายท่านเสียชีวิต ท่านเจ้าสำนักก็เรียกประชุมเหล่าผู้อาวุโส ลงมติว่าขอเพียงมีคนมีหลักฐานแน่ชัดว่า หม่าจิ้นเซิงของสำนักเราเป็นฆาตกรฆ่าเซียะชิงเหลียนสำนักท่าน อาตมาจะดำเนินการชำระสำนักในทันที"

พลางตวัดมือวูบ ซัดป้ายชำระสำนักซึ่งเป็นเครื่องหมายสูงสุดของสำนักเส้าหลินหลุดจากมือ ปักใส่ขื่อขวางกลางห้องโถง ฝังอยู่ในเนื้อไม้เพียงนิ้วเศษ

เจ้าสำนักฉางไป่ใจสั่นสะท้าน ท่าซัดพุ่งของหลวงจีนกระบี่ครั้งนี้แฝงความหมาย ทั้งนี้เพราะป้ายชำระสำนักหลอมสร้างจากเหล็กบวกกับหลวงจีนกระบี่ซัดออกด้วยระดับความเร็วน่าตระหนก ตามเหตุผลสมควรจมลึกไปในขื่อขวาง แต่แล้วเพียงฝังอยู่ในเนื้อไม้นิ้วเศษ แสดงว่าหลวงจีนกระบี่มีพลังฝีมือถึงขั้นสองที่สุดรวมเป็นหนึ่ง ตามคำบอกของผังปานจริงๆ

ตรงกันข้ามกับหม่าจิ้นเซิงลอบยินดี หากหลวงจีนกระบี่ให้ผู้คนแสดงหลักฐานพิสูจน์ว่า มันมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของเซียะชิงเหลียน มันคงไม่รอดพ้นจากชะตากรรม แต่หากให้พิสูจน์ว่ามันเป็น

ฆาตกร ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก หรือว่าหลวงจีนกระบี่เห็นแก่ความสัมพันธ์กับหม่าเยี่นหมิงผู้เป็นบิดามัน ลอบปกป้องมัน?

ฉินเมิ่งเหยาลอบทอดถอนใจ เมื่อครู่นางบอกเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนต่อหลวงจีนกระบี่แล้ว แต่ตอนนี้หลวงจีนกระบี่กล่าวเช่นนี้ แสดงว่าจะไม่ชำระสำนักโดยง่ายดาย แต่หลวงจีนกระบี่ไม่ได้ปกป้องผู้น้อย หากแต่ต้องการรักษาเกียรติภูมิของสำนักเส้าหลิน เพื่อสำนักเส้าหลินหลวงจีนกระบี่ยอมกระทำทุกเรื่องราว

หลวงจีนกระบี่แหงนมองป้ายชำระสำนักบนขื่อ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นี่เป็นป้ายชำระสำนักของสำนักเรา เป็นตัวแทนของชื่อเสียงสำนักเส้าหลิน ที่ถือความถูกต้องเป็นหลัก อาตมาจะไม่สร้างความเสื่อมเสียแก่ป้ายอันนี้เด็ดขาด"

เสียงหัวร่ออันยาวนานพลันเปล่งจากปากเซียนเท้าเปล่า จากนั้นตวาดว่า

"ประเสริฐ พี่จงเต้ามีจุดยืนอย่างชัดเจน เป็นที่สมใจผู้คนนัก"

สำหรับกับมัน ไม่ว่าพันธมิตรร่วมรบเป็นหลวงจีนหรือฮ่องเต้ยังคงยึดถือเป็นสีจงเต้า เช่นเดียวกับที่ยึดถือจูหยวนจางเป็นจูหยวนจางตลอดไป

ยามนี้ทุกผู้คนทราบกระจ่างแก่ใจว่า เซียนเท้าเปล่ามาเพราะสำนักซีหนิงซึ่งหนุนหลังสำนักฉางไป่ต้องลอบขมวดคิ้ว ทราบว่าการประชุมในวันนี้ยากจะมีข้อยุติด้วยดี

ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงซึ่งนั่งอยู่ข้างกายเจ้าสำนักฉางไป่ผงกศีรษะต่อเซียนเท้าเปล่า แล้วกล่าว

"ยามกล่าววาจาสามารถกล่าวอย่างสมใจ แต่หากคิดคลี่คลายคดีฆาตกรรมน้องชิงเหลียน มิอาจไม่สะสางรายละเอียดข้อปลีกย่อย

ต่างๆ ค่อยทำการสรุป"

มือแกร่งกร้าวซาเซียนหลี่กล่าวเสริมว่า

"ซึ่งความจริงไม่มีผู้ใดกล่าวหาหลานแซ่หม่าเป็นฆาตกร เพียงแต่มันประจวบอยู่ในเหตุการณ์ ทั้งมีส่วนร่วมกับการจับกุมผู้ต้องสงสัยนามหานป่อ ตอนนี้เหอฉีหยางตายแล้ว ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอบปากคำหานป่อในคุกก็หายสาบสูญ ดังนั้นพวกเรามิอาจไม่สอบถามหลานแซ่หม่าสักหลายคำ"

คนทั้งสองหนึ่งพูดนำหนึ่งตอบรับ กล่าวเป็นนัยว่าหลวงจีนกระบี่ปกปิดความจริงเพื่อหม่าจิ้นเซิง นับเป็นหมากอันร้ายกาจนัก

หลวงจีนกระบี่หามีปฏิกิริยาไม่พอใจไม่ ยิ้มอย่างอ่อนโยนกล่าวว่า

"อย่างนั้นจิ้นเซิงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกเที่ยวหนึ่ง"

หม่าจิ้นเซิงขณะจะเอ่ยปาก เจ้าสำนักฉางไป่ชิงโบกมือกล่าวว่า

"เรื่องราวที่หลานแซ่หม่าเคยกล่าวไว้ ทั่วทั้งแผ่นดินล้วนทราบดี ไม่ต้องกล่าวซ้ำอีก เราเพียงมีข้อสงสัยบางประการที่ค้างคาใจ ขอให้หลานเราช่วยไขขาน"

กระบี่ใบกล้วยเหลิ่งเถี่ยซินแห่งสระกระบี่โบราณสอดคำขึ้น

"นี่ไม่ยุติธรรมต่อจิ้นเซิงไป ซึ่งความจริงตอนนั้นผู้ที่มีขีดความสามารถลอบสังหารหลานชิงเหลียน ไม่เพียงจิ้นเซิงคนเดียว หากจะซักถาม สมควรซักถามให้ถ้วนทั่วทุกตัวคน"

กล่าวจบ กวาดกราดสายตาไปยังฉินเมิ่งเหยาที่นั่งสงบอยู่มุมห้องแวบหนึ่ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ขอเพียงมิใช่คนตาบอด ล้วนทราบว่ามันมุ่งเป้าไปที่ฉินเมิ่งเหยา ในยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ที่เข้าร่วมกลุ้มรุมผังปานเมื่อวันก่อน ก็ได้คิดว่าเหลิ่งเถี่ยซินผูกใจเจ็บแค้นฉินเมิ่งเหยาที่ขัดขวางมิให้หลวงจีนกระบี่ท้าสู้กับผังปาน

เสี้ยงชิงชิวแห่งชาติตระกูลวรรณศิลป์มีสีหน้าไม่พอใจ กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยามีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ผู้ใดมีคุณสมบัติซักถามนาง?"

ซาเซียนหลี่หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"เราไม่เห็นด้วยกับคำพูดของพี่เสี้ยง อย่าว่าแต่เพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องราวทั้งหมด คุณหนูเมิ่งเหยาคงไม่ตระหนี่กับการเอื้อนโอษฐ์กระมัง?"

นักพรตเสี่ยวปั้นแห่งสำนักอู่ตังหัวร่ออิฮะ กล่าวว่า

"วันนี้คุณหนูเมิ่งเหยานั่งอยู่ที่นี้ ย่อมต้องการให้เรื่องราวเกิดความกระจ่าง พี่ซาไยต้องใช้น้ำเสียงอันรุนแรง ระวังว่าจะกลายเป็นการถือทิฐิอารมณ์"

ทุกผู้คนโต้ตอบถึงตอนนี้ ยังไม่เข้าสู่หัวข้อสำคัญ เซียนเท้าเปล่าพลันกระแทกฝาถ้วยลงบนถ้วยชาดังติง แค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"หากกล่าวไปกล่าวมาเช่นนี้ เกรงว่ากล่าวไปสามวันสามคืนก็ไม่ได้ข้อสรุป เราเห็นว่ายังคงทำตามคำบอกของพี่จงเต้า ชี้ตัวว่าผู้ใดต้องสงสัยที่สุด จากนั้นเสนอพยานบุคคลหลักฐานทางวัตถุ ควรทราบว่าหากไม่มีหลักฐานเพียงพอ ต่อให้ส่งตัวต่อทางการ ก็ไม่อาจกำหนดโทษได้"

ง้าวประหลาดเซี่ยโหวสิงซึ่งเป็นอาจารย์ของหานซีอู่ พลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"พี่ท่านกล่าวถูกต้อง ในยุทธจักรเกิดการฆ่าฟันโดยไม่หยุดหย่อน หากทุกคดีพวกเราต้องหาคนผู้หนึ่งแบกหม้อก้นดำ แผ่นดินคงไม่มีวันสงบสุขได้"

การตอบโต้ดำเนินถึงตอนนี้ บรรยากาศตึงเครียดถึงขีดสุด

หวินฉังพลันกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านทั้งหลายต้องเห็นพ้องต้องกันว่า การประชุมในวันนี้เพื่อ

หาตัวฆาตกร พวกเราแม้ไม่แน่ว่าจะสำเร็จ แต่มิอาจไม่ทดลองดู หากท่านทั้งหลายไม่มีความเห็นเป็นอื่น ก็ให้เราเริ่มต้นซักถามได้หรือไม่?"

นางกล่าวอย่างชัดเจน ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน บันดาลให้ผู้คนยากจะปฏิเสธได้

ทุกผู้คนผงกศีรษะรับ

เจ้าสำนักฉางไป่ครุ่นคิด 'ลองดูว่าท่านจะกล่าวอย่างไร ต่อให้ท่านปกป้องสำนักเส้าหลิน เราก็ไม่กลัว' จึงกล่าว

"ฮูหยินเชิญกล่าว"

หวินฉังกวาดตาผ่านหน้าทั้งหมด กล่าวช้าๆ ว่า

"หากเราเป็นฆาตกร หลังจากฆ่าคนไยไม่หลบลี้หนีหน้า กลับดำเนินการกลบเกลื่อน เป็นเหตุให้ต้องสงสัยกว่าเดิม?"

คำพูดของนางคล้ายแก้ต่างให้กับหม่าจิ้นเซิง แต่ทั้งหมดล้วนทราบว่า เจตนาแท้จริงของนางต้องการให้ทุกผู้คนครุ่นคิดในเชิงลึกเพื่อคลี่คลายคดีรายนี้

จริงดังคาดหมาย หงต๋าไฉกล่าวว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง ขณะที่ฆาตกรฆ่าคน ประจวบกับบ่าวไพร่ที่ดูแลคลังศัสตรานามหานป๋อประสบพบเหตุ ยามรีบร้อนลนลาน ลืมเลือนว่าผู้อื่นไม่เชื่อว่าบ่าวไพร่ผู้นี้มีความสามารถฆ่าคน กลับทำร้ายบ่าวไพร่นั้นสิ้นสติไป ป้ายความผิดใส่มัน"

เจิ้นซิงเจียวกล่าวเสริมว่า

"ภายหลังเหตุการณ์ผู้ใดหาทางกลบเกลื่อน ผู้ใดเคี่ยวเข็ญทรมานให้บ่าวไพร่นั้นรับสารภาพแล้วฆ่าปิดปาก คนผู้นั้นคือฆาตกร"

คนทั้งสองไม่ได้เอ่ยชื่อหม่าจิ้นเซิง แต่ไม่มีคำพูดใดไม่ระบุว่ามันเป็นฆาตกร

หม่าจิ้นเซิงนิ่งเงียบงัน มาตรว่าถูกกล่าวโทษ คล้ายปราศจาก

จิตหวั่นไหว สีหน้าเฉยเมยดุจเดิม

เหลิ่งเถี่ยซินแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"หากเราเป็นคนผู้นั้น ฆ่าคนหนึ่งเป็นฆาตกร ฆ่าสองคนก็เป็นฆาตกร ไยไม่พานฆ่าหานป๋อนั้น จะได้อยู่ลอยนวล?"

หงต๋าไฉกับเจิ้นซิงเจียวงงงันวูบหนึ่ง ไม่อาจตอบคำ

ฉินเมิ่งเหยาที่นั่งสงบอยู่ด้านข้าง พลันเอ่ยปากกล่าววาจาเป็นครั้งแรกว่า

"เพราะว่าผู้ที่เห็นเหตุการณ์มิใช่หานป๋อ หากแต่เป็นหัวหน้ามือปราบเจ็ดมณฑลเหอฉีหยาง"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป แม้แต่เจ้าสำนักฉางไป่ก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาสามารถอธิบายให้ชัดเจนกว่านี้หรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่แหงนหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่นับเป็นคราเคราะห์ของสำนักเส้าหลิน ที่ปรากฏคนต่ำช้าเช่นเหอฉีหยาง คุณหนูเมิ่งเหยาโปรดบอกกล่าวตามตรง สำนักเส้าหลินจะไม่ผลักความรับผิดชอบเด็ดขาด"

ฉินเมิ่งเหยาลอบชมเชยหลวงจีนกระบี่ยกขึ้นวางลงได้ ทั้งทราบว่าท่านไม่ห่วงพะวง ทั้งนี้เพราะเหอฉีหยางตายแล้ว หากหลวงจีนกระบี่คิดปกป้องหม่าจิ้นเซิง สามารถผลักภาระทั้งหมดไปที่เหอฉีหยาง ยามนั้นลอบทอดถอนใจ กล่าวช้าๆ ว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาว ข้าพเจ้าจะเริ่มที่หานป๋อก่อน"

ด่านานลาบเหยี่ยว

รถม้าเลิศหรูคันหนึ่งควบขับมาหยุดลงที่หน้าประตูจวนข้าหลวงเมืองอู่ชาง

ทหารที่เฝ้าประตูเห็นรถม้าภูมิฐาน ดังนั้นไม่กล้านิ่งเฉย ตรงเข้ามารับหน้า

โจรท่องโดดเดี่ยวที่ขับรถถอดหมวกปีก กระโดดลงจากที่นั่งคนขับ เหลือกตากล่าวอย่างเชื่องโขว่า

"ผู้ใดเห็นหัวหน้าคนเฝ้าประตู เรียกมันมาพบเรา"

เหล่าทหารเฝ้าประตูเห็นมันวางท่าเชื่องโข ทั้งขับรถม้าเลิศหรู จึงข่มเพลิงโทสะ กล่าวว่า

"ผู้มาเป็นใคร?"

โจรท่องโดดเดี่ยววางก้ามราวกับขุนนาง กล่าวว่า

"พวกเราได้รับคำเชิญจากฮ่องเต้ต้าหมิง เดินทางไกลจากโคกุเรียวมาในฐานะทูตพิเศษกษัตริย์โคกุเรียว พวกเจ้ายังมิรีบเข้าไปรายงาน

หากท่านข้าหลวงกล่าวโทษลงมา เกรงว่าพวกเจ้ารับไว้ไม่ได้"

ทหารที่เฝ้าประตูเหล่านี้ ไม่เคยได้ยินชื่อโคกุเรียวมาก่อน แต่มีความรู้สึกอ่อนไหวต่อคำ "ฮ่องเต้ต้าหมิง" ยิ่ง พอฟังถึงกับสะดุ้งเฮือก มีคนเข้าไปรายงาน

หานป๋อที่นั่งอยู่ภายในรถรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน ปีศาจเฒ่ากลับดำเนินการจริงๆ ตอนนี้คิดรุกก็ใช่ที่ ล่าถอยก็ใช่ที่ ไม่ทราบสมควรทำอย่างไรดี?

โหยวโหยวที่นั่งอยู่ข้างกายมันมองลอดม่านหน้าต่างออกไป เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวยกตนข่มผู้คนที่เบื้องนอก ต้องหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ท่านดูพี่ใหญ่คล้ายนักแสดงบนเวทีงิ้วหรือไม่?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราผู้ใดมิใช่นักแสดงงิ้ว...เอ๊ะ ท่านไฉนไม่กลัว?"

โหยวโหยวยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"กลัวอันใด? พี่ใหญ่มีหนทางมากมาย อย่าว่าแต่ยังมีท่านคอยคุ้มครองข้าพเจ้า"

หานป๋อขบคิดดู เห็นว่าไม่มีอันใดน่ากลัว ต่อให้ถูกผู้คนเปิดโปงอย่างมากก็ฝ่าออกจากจวนข้าหลวงพร้อมกับโจรท่องโดดเดี่ยว

โหยวโหยวร้องเบาๆ ว่า

"มีคนมาแล้ว"

หานป๋อมองลอดม่านหน้าต่างออกไป เห็นเจ้าหน้าที่กรมเมืองสิบกว่านาย ห้อมล้อมคนแต่งเครื่องแบบขุนนาง คล้ายที่ปรึกษาผู้หนึ่งเดินออกจากประตูข้าง

โจรท่องโดดเดี่ยวเดินเข้ารับหน้า หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"นายท่านอยู่ในตำแหน่งใด สมควรเรียกหาอย่างไร?"

ขุนนางนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียด วางท่าของขุนนาง กล่าวเสียง

เย็นชาว่า

"ทูตพิเศษโคกุเรียวอยู่ที่ใด?"

พลางกวาดตาไปยังตัวรถ

โจรท่องโดดเดี่ยวไหนเลยดูเจตนาของมันไม่ออก ยามนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ท่านทูตพิเศษปักมุนจองมีตำแหน่งในแคว้นโคกุเรียวสูงยิ่ง ยังดีที่ชมชอบคบหาสหาย ท่านดู"

พลางล้วงกล่องสี่เหลี่ยมกว้างยาวห้านิ้วใบหนึ่งจากอกเสื้อ พอเปิดกล่องออก ภายในบรรจุไว้ด้วยม้าหยกมรกตที่ปราศจากสีอื่นแทรกแซมตัวหนึ่ง

ขุนนางเป็นผู้รู้คุณค่า ถึงกับชมดูจนอ้าปากค้าง น้ำลายแทบไหลออกมา

หานป๋อภายในรถแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"หากขุนนางน้อยผู้นี้ทราบว่านี่เป็นของโจร ไม่ทราบจะมีสารรูปอย่างไร?"

โหยวโหยวกระซิบที่ข้างหูมันว่า

"เมื่อวานพี่ใหญ่รุดไปนำของโจรเหล่านี้มา"

โจรท่องโดดเดี่ยวที่เบื้องนอกกล่าวว่า

"เนื่องด้วยทูตพิเศษของพวกเราชมชอบคบหาสหาย จึงจัดเตรียมของขวัญมากมาย เรียกว่ามารยาทก่อน... อืมม์ มารยาทก่อนคบสหายตามหลัง นี่เป็นม้าหยกที่ช่างฝีมือแคว้นเราแกะสลักขึ้น ถือเป็นของขวัญแรกพบหน้าของพวกเรา ใช่แล้ว สมควรเรียกหาท่านว่ากระไร?"

ขุนนางนั้นรีบกล่าวว่า

"เราเป็นผู้ดูแลเอกสารของท่านข้าหลวงนามฟางหยวน ของขวัญนี้...ของขวัญนี้..."

พลางกวาดมองเหล่าเจ้าหน้าที่กรมเมืองที่จ้องมองตาไม่กะพริบ ลอบแค้นใจโจรท่องโดดเดี่ยวเหตุใดไม่รอจนลับตาผู้คน ค่อยมอบของขวัญนี้ให้ ทั้งนี้เพราะหากเจ้าหน้าที่กรมเมืองที่ไม่ได้ส่วนแบ่งฟ้องร้องมัน มันคงรับไว้ไม่ได้

โจรท่องโดดเดี่ยวปิดฝากล่อง ยัดไปในมือมัน จากนั้นล้วงถุงสิ่งของจากอกเสื้อ พอแก้ถุงออกที่แท้เป็นลูกกลมทองคำอันหนักอึ้งสิบกว่าลูก หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ทูตพิเศษพวกเราคบหาสหายยิ่งมากยิ่งดี ลูกทองคำเหล่านี้ขอมอบต่อพี่ท่านทั้งหลาย"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองที่ข้างกายฟางหยวนคึกคักอักโข รับมอบของขวัญ ปรายตาบอกใบ้ต่อพวกพ้องเจ้าหน้าที่กรมเมืองอื่นพากันเปิดประตูข้างออก

ผู้ดูแลเอกสารนั้นความจริงมิใช่ไม่เคลือบแคลงสงสัย แต่เมื่อรับของขวัญที่ไม่คิดคืนให้แก่ฝ่ายตรงข้าม เห็นว่ามันเพียงทำหน้าที่รายงานพบหรือไม่ขึ้นอยู่กับท่านข้าหลวง จึงกล่าว

"ทูตพิเศษโคกุเรียวเชิญเข้า เราจะรายงานต่อใต้เท้าหลันในบัดดล"

โจรท่องโดดเดี่ยวหมุนตัวกระโดดขึ้นบนที่นั่งคนขับ ขับรถม้าเข้าจวนข้าหลวง ในม้าเทียมรถทั้งสี่ตัว มีอยู่ตัวหนึ่งเป็นม้าสีเทาตัวโปรดของหานป๋อ

เมื่อบรรลุถึงหน้าบันไดจวนข้าหลวง เหล่าเจ้าหน้าที่กรมเมืองต้อนรับโจรท่องโดดเดี่ยวที่เฉกเช่นเทพสมบัติลงจากรถ ฟางหยวนกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้...ท่านผู้นี้..."

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เราเรียกว่าปักชอง เป็นหัวหน้าองครักษ์ท่านทูต อย่าได้เห็นเราทั้งผอมทั้งต่ำเตี้ย ต่อให้เป็นชายฉกรรจ์สิบกว่าคนยังไม่อาจโยก

คลอนเรา"

ฟางหยวนครุ่นคิด ด้วยสารรูปของท่าน สามารถรับได้หมัดหนึ่งนับเป็นปาฏิหาริย์แล้ว แต่เมื่อรับของขวัญผู้อื่น ไหนเลยไม่เชื่อคำพูดอีกฝ่ายได้ จึงกล่าว

"องครักษ์ปัก คณะทูตพวกท่านมีเพียงนี้หรือ?"

เรื่องนี้มิอาจไม่ถามให้กระจ่างชัด ไม่เช่นนั้นท่านข้าหลวงสอบถามจะให้มันตอบอย่างไร?

โจรท่องโดดเดี่ยวแหงนหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านยังไม่ทราบ พวกเราเพิ่งออกจากโคกุเรียวไม่นาน ก็ถูกโจรปล้นชิงม้าซุ่มโจมตีที่ถาลู่มู่เว่ย สภาพตอนนั้นน่ากลัวยิ่ง โจรปล้นชิงม้านับพันฮือมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ผู้กล้าของพวกเราล้มลงคนแล้วคนเล่า เราเห็นผิดท่า จึงหอบเครื่องราชบรรณาการที่เตรียมถวายต่อฮ่องเต้ต้าหมิง กับของขวัญที่นำมามอบต่อสหายทะลวงฝ่าวงล้อมหลบหนี กลับพลัดหลงกับท่านทูต ต่างคนต่างหลงทาง ค้นหาเป็นเวลาสามเดือน ค่อยเสาะพบท่านทูตที่ละแวกใกล้เคียง แต่สมองท่านทูตได้รับความกระทบกระเทือน จดจำเรื่องส่วนใหญ่ไม่ได้"

ฟางหยวนกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านมิใช่อารักขาท่านทูตหรอกหรือ เหตุใดหอบเครื่องราชบรรณาการของขวัญไป กลับพลัดหลงกับผู้คน?"

โจรท่องโดดเดี่ยวลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"บอกต่อท่าน ตอนออกจากโคกุเรียว กษัตริย์โคกุเรียวลอบรับสั่งต่อเราว่า คนสูญหายสามารถเปลี่ยนใหม่ ของขวัญกลับไม่อาจจัดหาได้ ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"

ทั้งสองสบสายตากัน หัวร่อเฮอะฮะเป็นเชิงรู้ใจ แต่ในเสียงหัวร่อของฟางหยวนแฝงความจอมปลอม จากนั้นถามว่า

"ภายในรถมีเพียงท่านทูตคนเดียวหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นอกจากท่านทูตแล้ว ยังมีนางบำเรอคนใหม่ที่เพิ่งรับไว้ หากมิใช่นางช่วยเหลือท่านทูต...เฮอะ ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"

ฟางหยวนผงกศีรษะติดต่อกัน กล่าวว่า

"องครักษ์ปัก มิสู้เชิญท่านทูตลงจากรถ เข้าห้องโถงไปดื่มชา เราจะได้รายงานต่อท่านข้าหลวงโดยละเอียด"

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ทางการทูตมีพิธีรีตองทางการทูต ท่านทูตเราเท่ากับเป็นผู้แทนกษัตริย์โคกุเรียว ถึงแม้ท่านข้าหลวงพลาดการต้อนรับที่ประตูใหญ่ แต่อย่างน้อยต้องเรียนเชิญท่านทูตลงจากรถ"

ฟางหยวนมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า

"เราจะพยายามเจรจากับท่านข้าหลวง"

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงกล่องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่กว่าเดิมจากอกเสื้อ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านทูตเราชมชอบมารยาทก่อนคบสหายตามหลัง รบกวนท่านมอบของขวัญเล็กน้อยนี้ต่อท่านข้าหลวง แสดงความจริงใจคบหาสหายของพวกเรา" .

ฟางหยวนครุ่นคิด ในอกเสื้อมันคงซ่อนชามวิเศษสารพัดนึกไม่เช่นนั้นไหนเลยล้วงสิ่งของออกมาได้ไม่หมดสิ้น ยามนั้นรับกล่องสี่เหลี่ยมไว้ เดินเข้าด้านในไป

เหล่าเจ้าหน้าที่กรมเมืองเฝ้าอยู่รอบข้าง สีหน้าท่าทีเคารพนบนอบ

โจรท่องโดดเดี่ยวเดินถึงข้างรถ กล่าวเบาๆ ว่า

"มอบหนังสือราชโองการของจูหยวนจางออกมา ถึงเวลาใช้เป็นประโยชน์แล้ว"

หานป๋อตำหนิว่า

"ผู้อื่นเชิญท่านเข้าห้องโถงไปดื่มชา มิใช่ประเสริฐยิ่งหรอกหรือไยต้องให้ท่านข้าหลวงออกมาต้อนรับด้วย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรับหนังสือราชโองการซึ่งโหยวโหยวเลิกม่านหน้าต่างรถส่งให้ ปากกล่าวว่า

"ป๋อเอ๋อไม่เข้าใจวิธีการขุนนาง ท่านยิ่งวางก้าม ผู้อื่นยิ่งศิโรราบต่อท่าน เข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ แต่ความหวาดกลัวพอเสื่อมคลาย สมองก็ปราดเปรียวขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านพบพานคนก็ส่งของขวัญ เกรงว่าไม่ทันบรรลุถึงนครหลวงพวกเราก็กลายเป็นคนยากจนแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ท่านทูตโปรดวางใจ เราองครักษ์ปักไหนเลยส่งของขวัญผิดได้ เนื่องจากด่านแรกนี้สำคัญที่สุด ขอเพียงพวกเราถือเอกสารของข้าหลวงเมืองอู่ชาง จะเดินทางถึงนครหลวงโดยราบรื่น คนร่างเอกสารย่อมเป็นฟางหยวนนั้น เข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อตกเป็นเบี้ยล่าง คล้ายเป็นตัวโง่งมตนหนึ่ง ดังนั้นกล่าวว่า

"ส่งของขวัญให้กับเจ้าหน้าที่กรมเมืองเหล่านั้น มีประโยชน์ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างรำคาญว่า

"เห็นแก่ท่านเป็นผู้บังคับบัญชาเรา จะละเมิดกฎตอบคำถามโง่เขลานี้ เราเอาอกเอาใจเจ้าหน้าที่เหล่านี้ รอสักครู่ตอนออกจากเมืองพวกมันต้องแย่งกันคุ้มครองส่ง หวังตักตวงน้ำมันเพิ่มเติม พวกมันยิ่งแข็งขัน พวกเรายิ่งปลอดภัย เข้าใจกระจ่างแล้วหรือไม่?"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ กลับลืมเกาศีรษะ โจรท่องโดดเดี่ยวพลิ้วกายออกไป ชวนสนทนากับเจ้าหน้าที่กรมเมืองเหล่านั้น

หานป๋อเปลือกนอกขุ่นข้องใจ ในใจยอมรับนับถือต่อความคิดอ่านของโจรท่องโดดเดี่ยว คลายความหวาดกลัวลงอีกสามส่วน ค่อยอารมณ์ดีขึ้นมา พบว่าโหยวโหยวที่ข้างกายแย้มยิ้มพริ้งพราย ยวนยั่วใจนัก หวนนึกถึงเหตุการณ์ร่วมอภิรมย์สมสู่กับฮัวเจี๋ยหวี่ รู้สึกหัวใจร้อนผ่าว ยื่นมือโอบไหล่โหยวโหยว หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง

โหยวโหยวหน้าแดงสดใส ค้อนมันวูบหนึ่ง ยื่นหน้ามาประทับจูบมันคราหนึ่ง จูบจนวิญญาณหานป๋อแทบกระเจิดกระเจิง

โหยวโหยวยื่นมือยันกับทรวงอกมัน ชม้ายชายตายั่วยวนกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"คุณชาย มีคนมาแล้ว"

เมื่อคืนหานป๋อเพิ่งสัมผัสกับสตรีเพศ ยามนี้ถูกเสน่ห์ความงามและการโอนอ่อนผ่อนตามของโหยวโหยวก่อกวนจนคันที่หัวใจยากจะเกาแค้นใจที่กำลังปฏิบัติภารกิจ ได้แต่หักห้ามราคะจิตมองออกไป กลับสะดุ้งเฮือกใหญ่

เห็นเจ้าหน้าที่กรมเมืองหลายสิบนายเบิกทาง ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊สิบกว่านายเดินลงบันไดมาทางด้านนี้ หัวใจที่เพิ่งผ่อนคลายกลับเต้นระทึกขึ้นมาอีกครา

โจรท่องโดดเดี่ยวเดินเข้ารับหน้า น้อมคำนับต่อขุนนางใหญ่อายุห้าสิบเศษ ซึ่งเดินนำหน้าสุดผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"หัวหน้าองครักษ์ปักซอง ในสังกัดทูตพิเศษแห่งกษัตริย์โคกุเรียว จองต๊อกวัง...ท่านปักมุนจอง น้อมคำนับข้าหลวงหลัน"

ขุนนางใหญ่ผู้นี้คือข้าหลวงเมืองอู่ซาง นามหลันจื้อเอี้ยน ยามนั้นคารวะตอบกล่าวว่า

"องครักษ์ปักเซิญลุกขึ้น ท่านทูตประสบเหตุเภทภัย หลงพลัดเส้นทาง เรารู้สึกเสียใจยิ่ง เพียงไม่ทราบ..."

โจรท่องโดดเดี่ยวปราดเปรียวเพียงไหน พอฟังก็ล่วงรู้ความหมาย คลี่พระราชสาส์นซึ่งหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางส่งถึงกษัตริย์โคกุเรียวออก กล่าวเสียงกังวานว่า

"ด้วยพระบารมีคุ้มครอง เครื่องราชบรรณาการพระราชสาส์นล้วนอยู่ครบถ้วน"

ข้าหลวงหลันและพวกเพ่งตาจ้องจับที่พระราชสาส์น ซึ่งหงอู่ฮ่องเต้ส่งถึงกษัตริย์โคกุเรียว พอเห็นตราพระราชลัญจกรในพระราชสาส์นพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป คุกเข่าลงพร้อมกัน สร้างความแตกตื่นแก่เหล่าเจ้าหน้าที่กรมเมืองจนแย่งกันคุกเข่ากับพื้น บนพื้นที่ว่างหน้าจวนนอกจากโจรท่องโดดเดี่ยวถือพระราชสาส์นค้างไว้แล้ว ไม่มีผู้คนยืนอยู่แม้สักคนเดียว

ข้าหลวงหลันกล่าวอย่างลนลานว่า

"ท่านทูตมาถึง อภัยที่เราไม่ได้ออกต้อนรับ"

โจรท่องโดดเดี่ยวบอกให้ทั้งหมดลุกขึ้น แต่หงอู่ฮ่องเต้ทรงถือกำเนิดจากสามัญชน พอขึ้นครองบัลลังก์ ทรงกริ้วผู้ที่ไม่แสดงความเคารพที่สุด บางครั้งถึงกับประหารชีวิต ขุนนางหลันรับราชการมายี่สิบปีไหนเลยไม่ล่วงรู้เคล็ดลับข้อนี้ รีบกล่าวว่า

"องครักษ์ปักโปรดอ่านราชโองการ เราขอคุกเข่าน้อมรับฟัง"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านทูตกับเราได้รับคัดเลือก นำเครื่องราชบรรณาการมาถวายฮ่องเต้ต้าหมิง ย่อมต้องล่วงรู้ภาษาฮั่น แต่ในพระราชสาส์นมีความลับมากมาย พวกเราไม่สะดวกกับการอ่านอย่างเปิดเผย"

กล่าวจบม้วนเก็บพระราชสาส์น ร้องว่า

"รับราชโองการ ทุกท่านเชิญลุกขึ้น"

ข้าหลวงหลันชำเลืองแวบหนึ่ง ค่อยลุกขึ้นยืนผู้คนที่ด้านหลัง

พากันลุกตาม

ข้าหลวงหลันความจริงมีข้อสงสัยเต็มอก ตอนนี้กระทั่งถามยังไม่กล้าถาม กลัวล่วงเกินท่านทูตพิเศษ หากวันหน้ากราบทูลต่อฮ่องเต้เพียงคำสองคำ เกรงว่ามันเองต้องประสบเภทภัย บวกกับรับชามหยกที่มีค่าควรเมืองไว้ใบหนึ่ง ดังนั้นมีท่าทีสนิทสนมยิ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวฉุดลากข้าหลวงหลันมายังด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า

"ครั้งนี้ ท่านทูตทำตามข้อเรียกร้องของฮ่องเต้ต้าหมิง นำโสมโคกุเรียวอายุหมื่นปีที่สามารถชุบชีวิตจากความตายมาสิบกว่าต้น หากสูญหายไปเราท่านล้วนต้องถูกตัดศีรษะ เพียงแต่เป็นมือเพชฌฆาตของแต่ละแคว้นลงมือเท่านั้น"

ข้าหลวงหลันครุ่นคิด โสมพันปีกลับเคยได้ยินมา แต่ไม่เคยได้ยินว่ามีโสมหมื่นปีมาก่อน หากสูญหายไป นับเป็นภัยร้ายแรงจริงๆ ยิ่งไม่มีเวลานึกถึงส่วนที่ขัดกับหลักการทูต เพียงถามว่า

"อย่างนั้นตอนนี้ควรทำอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เพราะเหตุผลดังกล่าว การเดินทางสู่นครหลวงของท่านทูตเราต้องปกปิดเป็นความลับ ไม่อาจรั่วไหลออกไป ทางที่ดีท่านทูตไม่ต้องลงจากรถให้ท่านขึ้นไปคนเดียว จากนั้นออกเดินทาง"

ข้าหลวงหลันกล่าวว่า

"ทุกประการเป็นไปตามความประสงค์ขององครักษ์ปัก เราจะทำหนังสือใช้ม้าเร็วส่งถึงสถานที่ราชการตามรายทาง ให้คอยอำนวยความสะดวก ส่วนเรื่องรักษาความลับยิ่งไม่ต้องเป็นห่วง เราจะรั้งตัวผู้ที่ทราบเรื่องนี้ทั้งหมดอยู่ในจวน จวบจนท่านทูตออกจากเมืองอู่ชางค่อยอนุญาตพวกมันจากไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวยินดียิ่ง ตบไหล่ข้าหลวงหลัน ชมเชยอยู่หลายคำ จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ต้องการทิ้งโสมหมื่นปีสักต้นหนึ่งให้ท่านบำรุงร่างกายหรือไม่? กษัตริย์โคกุเรียวเราพอเสวยโสมหมื่นปีต้นหนึ่ง ฟังว่าพระสนมในวังหลังทั้งสามพันนางทั้งปีติยินดี ทั้งกลัวว่ารับมือไม่ไหว"

ข้าหลวงหลันสะดุ้งเฮือกหนึ่ง มาตรว่ารับฟังจนหวั่นไหวใจ แต่ไหนเลยกล้าเสี่ยงอันตรายที่มีโทษถึงตัดศีรษะ รีบตอบปฏิเสธไป ๆ

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอีกว่า

"ก่อนออกเดินทาง ทางที่ดีให้ใต้เท้าตรวจนับเครื่องราชบรรณาการ จัดทำบันทึกรายการ จากนั้นให้ใต้เท้ากับท่านทูตประทับตราลงนาม ส่งข่าวไปยังนครหลวงก่อน อย่างนั้นก็ไม่ผิดพลาดแล้ว"

ข้าหลวงหลันพอฟังคลายใจลง ความเคลือบแคลงสงสัยเพียงน้อยนิดถูกลบออกไป โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเช่นนี้ แสดงว่ายินยอมให้มันตรวจสอบพระราชสาส์นเครื่องราชบรรณาการทั้งหมด ควรทราบว่าคนปลอมตัวได้ แต่เครื่องราชบรรณาการพระราชสาส์นไม่อาจปลอมแปลงเด็ดขาด

โจรท่องโดดเดี่ยวไหนเลยไม่ทราบความในใจข้าหลวงหลัน หวนนึกถึงเครื่องราชบรรณาการเหล่านั้นครึ่งหนึ่งเป็นของโจร อีกครึ่งหนึ่งเป็นของแท้ รับรองว่าจะสร้างความตื่นตะลึงแก่มัน ดังนั้นกล่าวว่า

"มา พวกเราช่วยกันทำงานให้ลุล่วง เพื่อที่ก่อนเที่ยงจะได้ออกจากเมือง"

เข้าหลวงหลันผงกศีรษะรับครุ่นคิด หัวหน้าองครักษ์ท่านรู้จักเหตุผล ไม่ทราบท่านทูตใช่เป็นเช่นเดียวกันหรือไม่ หากไม่ลงบันทึกรายการโสมหมื่นปีสักต้นหนึ่ง นางบำเรอในบ้านตนเองทั้งหลายนางคงทั้งยินดี ทั้งกลัวว่ารับมือไม่ไหว นึกถึงตอนนี้อดหัวร่อมิได้

ฉินเมิ่งเหยาบอกเล่าชะตากรรมของหานป๋อออกมา ทุกผู้คนรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึงเรื่องราวจะสลับซับซ้อนถึงเพียงนี้

เมื่อฉินเมิ่งเหยาบอกว่าเหอฉีหยางได้รับคำสั่งฟางเยี่ยหวี่ บังคับหม่าจิ้นเซิงคัดลอกสิบท่าไร้คำนึงส่งมอบให้ เจ้าสำนักฉางไป่พลันผุดลุกขึ้นประสานมือต่อฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"ขอบพระคุณคุณหนูเมิ่งเหยาบอกกล่าวความจริง เบื้องสูงเบื้องต่ำของสำนักฉางไป่ล้วนสำนึกขอบคุณ"

จากนั้นหันขวับไปยังหม่าจิ้นเซิงซึ่งหน้าขาวซีดไร้สีเลือด ตวาดว่า

"หม่าจิ้นเซิง เจ้ามีคำพูดใดจะกล่าว?"

พริบตานั้นในห้องโถงเงียบสงบถึงที่สุด

ฉินเมิ่งเหยาเป็นตัวแทนของเรือนฌานเมตไตรย มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง คำพูดที่กล่าวจากปากนาง ไม่มีผู้ใดกล้าเคลือบแคลงสงสัย ตอนนี้นางมิเพียงระบุว่าหานป๋อถูกปรักปรำให้ร้าย ทั้งยังชี้ชัดว่า ผู้ที่ผลักไสหานป๋อเข้าคุกเป็นหม่าจิ้นเซิง อย่างนั้นฆาตกรมิใช่มันยังมีผู้ใด?

หม่าจิ้นเซิงเงียบงันชั่วขณะ ค่อยเงยหน้ากวาดมองฉินเมิ่งเหยาแวบหนึ่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบผิดธรรมดาว่า

"พวกท่านถูกเหอฉีหยางหลอกลวงแล้ว"

เจ้าสำนักฉางไป่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า

"ความจริงประจักษ์ชัด ยังคิดแก้ตัวอีก?"

พลางหันไปกล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

"หลักฐานอยู่ตรงหน้า ดูว่าพระคุณเจ้าจะชำระสำนักอย่างไร?"

เซียนเท้าเปล่าแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"พี่เซียะอย่าได้คุกคามคนเกินไป หากไม่ให้โอกาสหลานจิ้นเซิงโต้แย้ง จะให้ผู้คนยอมรับนับถืออย่างไร?"

เจ้าสำนักฉางไป่ตาสาดประกายเกรี้ยวกราด ถลึงมองเซียน

เท้าเปล่า

เซียนเท้าเปล่าหัวร่อเฮอะฮะ ถลึงจ้องมองตอบ

บรรยากาศในห้องโถงเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

หวินฉังกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"หากในที่สุดพิสูจน์ว่าน้องแซ่หม่าเป็นฆาตกร พระคุณเจ้าย่อมต้องชำระเอง พี่เซียะโปรดนั่งลงก่อน"

เจ้าสำนักฉางไป่สามารถไม่เกรงอกเกรงใจต่อเซียนเท้าเปล่า แต่มิอาจไม่ไว้หน้าหวินฉัง ยามนั้นแค่นเสียงหนักๆ นิ่งเงียบไปชั่วคราว

หลวงจีนกระบี่จึงกล่าว

"จิ้นเชิงมีความในใจใด บอกได้อย่างเต็มที่"

หม่าจิ้นเชิงกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"วันที่เกิดเหตุ ข้าพเจ้ากับเหอฉีหยางเดินสนทนากันบนระเบียงนอกคลังศัสตรา พลันแว่วเสียงแผดร้องดังจากคลังศัสตรา พวกเราพอโถมเข้าไป เห็นพี่ชิงเหลียนนอนจมกองเลือด บ่าวไพร่หานป่อมือถือมีดสั้นเปื้อนเลือด นอนสลบอยู่ด้านข้าง ตอนนั้นข้าพเจ้าเพียงคาดคิดว่า บ่าวไพร่นี้ลอบสังหารพี่ชิงเหลียน แต่เนื่องจากไม่รู้จักวิทยายุทธ์ จึงถูกพลังกระแทกสะท้อนก่อนตายของพี่ชิงเหลียนกระแทกล้มลงท้ายทอยฟาดพื้นสิ้นสติไป ไม่ได้คาดคิดว่านี่เป็นหลุมพรางที่ขุดล่อไว้เพื่อสร้างความแตกแยกในสหพันธ์แปดสำนักเรา ตอนนี้คุณหนูเมิ่งเหยาพบว่าเหอฉีหยางเป็นไส้ศึกของฟางเยี่ยหวี่ ข้าพเจ้าค่อยทราบว่าตกหลุมพรางของฝ่ายตรงข้าม"

ร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านมีคำอธิบายต่อเรื่องที่เหอฉีหยางมอบสิบท่าไร้คำนึงฉบับคัดลอกแก่หานป่อว่าอย่างไร?"

หม่าจิ้นเชิงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"นี่เป็นความร้ายกาจของศัตรู สิบท่าไร้คำนึงของซือจุน (ท่านอาจารย์) ไม่ได้มีแต่เราหม่าจิ้นเชิงล่วงรู้คนเดียว ในหอเก็บคัมภีร์วัดเส้าหลินมีฉบับคัดลอกอยู่หลายเล่ม ด้วยความสามารถของฟางเยี่ยหวี่คิดขโมยออกมาเล่มหนึ่งมิใช่เป็นไปไม่ได้ ในจำนวนนี้มีอยู่สองเล่มเป็นลายมือของข้าพเจ้า ฟางเยี่ยหวี่ขอเพียงจัดหาผู้ชำนาญการปลอมแปลงลายมือคนหนึ่ง ก็สามารถลอกเลียนขึ้นมาฉบับหนึ่งเพื่อปรักปรำข้าพเจ้า จิ้นเชิงแม้ตายไม่เสียดายชีวิต เพียงแต่แค้นใจที่แผนร้ายของศัตรูบังเกิดผล"

เหลิ่งเถี่ยซินกล่าวโต้แย้งว่า

"อย่าว่าแต่คุณหนูฉินก็เป็นผู้ต้องสงสัย หากถือคำพูดของนางเป็นหลักฐาน จะให้ผู้คนยอมรับได้อย่างไร?"

ทุกผู้คนแม้ทราบว่ากระบี่ใบกล้วยผู้นี้มีอคติต่อฉินเมิ่งเหยา แต่ไม่อาจบอกว่าคำพูดของมันไม่มีเหตุผล

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย หาขุ่นข้องหมองใจไม่ กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายคงตรวจดูซากศพของพี่ชิงเหลียนแล้ว ทราบว่าถูกปลิดชีพในมีดเดียว พี่ชิงเหลียนไม่ได้ต่อสู้ขัดขืน ในคลังศัสตราก็ปราศจากร่องรอยการต่อสู้..."

ซาเซียนหลี่หัวร่อฮาฮา กล่าวตัดบทนางว่า

"ดังนั้นมีบุคคลเพียงสองประเภทที่สามารถฆ่ามัน หนึ่งคือมีฝีมือเหนือล้ำกว่ามัน สองเป็นบุคคลที่มันไม่ได้ระวังป้องกัน คุณหนูฉินกอปรด้วยเงื่อนไขทั้งสองข้อ ส่วนหลานแซ่หม่าเพียงจัดอยู่ประเภทที่สอง"

เหลิ่งเถี่ยซินกล่าวเสริมว่า

"ต่อให้หลานแซ่หม่าลงมือโดยที่หลานชิงเหลียนไม่ทันระวังป้องกัน อาศัยวิชาท่าร่างเมฆลอยล่องฝนพัดพลิ้ว อย่างน้อยต้องหลบเลี่ยงได้เล็กน้อย นอกจากหลานแซ่หม่าประชิดติดต่อหลานชิงเหลียนแล้ว

ค่อยลงมือ แต่ฟังว่าหลานทั้งสองไม่ลงรอยกัน ดังนั้นเหตุการณ์เช่นนี้ต้องไม่เกิดขึ้น"

ซึ่งความจริงนี่จึงเป็นเงื่อนงำสำคัญ เจ้าสำนักฉางไป่มิใช่ไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้ แต่หนึ่งนั้นเจ็บปวดใจต่อการตายของบุตรชาย สองเกิดจากความไม่พอใจต่อสำนักเส้าหลินที่พอกพูนอยู่ก่อน จึงระบายความแค้นทั้งหมดใส่หม่าจิ้นเซิงกับหลวงจีนกระบี่

ภายในห้องโถงเงียบสงบลง จวบกระทั่งหวินฉังกล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยา วันนั้นท่านพลันจากไป จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดล่วงรู้สาเหตุ ควรที่ท่านจะบอกกล่าวให้ชัดแจ้ง จึงไม่เกิดความเข้าใจผิดโดยใช่เหตุ"

ทุกผู้คนพากันสนับสนุน หากฉินเมิ่งเหยาสามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง ปัญหาจะรวบง่ายกว่าเดิม

ฉินเมิ่งเหยายังคงรักษาท่วงท่าอันสงบหลุดพ้น คล้ายทราบว่าตนเองต้องตกอยู่ในสถานะลำบาก พลันกวาดตาสำรวจมองผู้คนในบริเวณเที่ยวหนึ่ง สายตาที่กระจ่างสุกใสพอกวาดผ่าน กลับมีคนหลบสายตาของนาง หนึ่งในจำนวนนั้นคือหม่าจิ้นเซิงอีกคนหนึ่งกลับเป็นเซียนเท้าเปล่าที่โอ่อ่าอาจหาญยังมีเจี๋ยนเจิ้งหมิงกับซาเซียนหลี่

สายตากวาดกราดของนางครั้งนี้ แท้ที่จริงเป็นเคล็ดวิชาเรือนฌานเมตไตรย เรียกว่าเนตรทิพย์ส่องปีศาจ ผู้ใช้ต้องกอปรด้วยจิตแห่งฌานอันเที่ยงธรรม พลันทิ่มแทงใส่เป้าหมายที่ไม่ทันระวังป้องกัน หากฝ่ายตรงข้ามเกิดความละอายใจ จะไม่กล้าสบสายตาด้วย

หลวงจีนกระบี่พอสบตากับฉินเมิ่งเหยา ดวงตาทอประกายตื่นเต้นสงสัย ปรากฏวูบแล้วหายวับแสดงว่าท่านล่วงรู้ว่าฉินเมิ่งเหยาใช้ออกด้วยวิชาเนตรทิพย์ส่องปีศาจ

เซียนเท้าเปล่าก็มีสีหน้าผิดปรกติ นั่นเป็นปฏิกิริยาของชนชั้น

ยอดฝีมือ พบว่าไม่ถูกต้อง แต่ดูไม่ออกว่าปัญหาเกิดจากสายตาฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาสลายประกายตาไป กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้ยินผู้คนตั้งคำถามว่า ฆาตกรไฉนฆ่าพี่ชิงเหลียน?"

เหลิ่งเถี่ยซินโต้ตอบว่า

"หากการตายของหลานชิงเหลียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหอฉีหยางและเหอฉียางเป็นคนของฟางเยี่ยหวี่ตามคำบอกของคุณหนูฉิน อย่างนั้นจุดประสงค์ของฆาตกรย่อมคิดป้ายผิดต่อหลานแซ่หม่า ให้สหพันธ์แปดสำนักเราเกิดการแตกแยกภายใน"

สายตาฉินเมิ่งเหยาเปลี่ยนเป็นคมกล้าดุจกระบี่ แทงใส่ดวงตาเหลิ่งเถี่ยซิน กล่าวว่า

"อย่างนั้นพี่ชิงเหลียนไฉนเข้าไปในคลังศัสตรา?"

เหลิ่งเถี่ยซินถูกประกายตาของนางสะกดไว้ สมองขาวว่างเปล่าไม่ได้นึกถึงอันใดทั้งสิ้น

ซาเชียนหลี่ตอบคำถามแทนว่า

"ย่อมเป็นบุคคลที่หลานชิงเหลียนไว้วางใจ หาข้ออ้างชักนำมันเข้าสู่คลังศัสตรา"

คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อกล่าววาจาเป็นครั้งแรกว่า

"ประตูคลังศัสตราลั่นกุญแจไว้ ศิษย์พี่ชิงเหลียนเป็นแขกของตระกูลหานเรา คงไม่ทลายประตูร่วมกับผู้อื่นบุกรุกเข้าไปกระมัง?"

ซาเชียนหลี่อับจนถ้อยคำ หากมันยืนกรานว่าฆาตกรเกลี้ยกล่อมเซียะชิงเหลียนทลายประตูเข้าไป ออกจะเป็นคำโต้เถียงอย่างดื้อด้านแล้ว

หลวงจีนกระบี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยามีความคิดอ่านในใจ คงทราบสาเหตุความนัย

เป็นอย่างดี สามารถบ่งบอกตรงๆ หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดบ่งบอกเรื่องนี้ แต่ตอนนี้สี่ลามะชิงจั้งกับธรรมาจารย์อาทิตย์แห่งทิเบตเหนือก็รุดมาเพราะเรื่องนี้ ไม่สามารถปิดบังอีกต่อไป"

ทุกผู้คนรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

นับตั้งแต่ชาวมองโกลยึดครองประเทศ สถาปนาราชวงศ์มองโกลก็ประกาศว่านิกายลามะเป็นศาสนาประจำชาติ ลามะทิเบตถึงกับออกอาละวาดทั่วดินแดนภาคกลาง เพาะสร้างความแค้นกับชาวยุทธจักรมากมายสุดคณานับ

ทิเบตยังแบ่งเป็นทิเบตเหนือกับทิเบตใต้ ฝึกวิชาประทับหัตถ์ใหญ่เป็นหลัก หากคำพูดของฉินเมิ่งเหยาเป็นความจริง ยอดฝีมือทิเบตเหล่านี้จับมือกับฟางเยี่ยหวี่ ยุทธจักรภาคกลางต้องประสบปัญหาหนักหนาสาหัสกว่าเดิมแล้ว

ที่ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด บันดาลให้ยอดฝีมือทิเบตที่บำเพ็ญเพียรชั่วชีวิตเดินทางลงสู่ใต้?

นักพรตเสี่ยวปั้นสลายรอยยิ้ม ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาสามารถบอกกล่าวโดยละเอียดหรือไม่?"

ห้วงสมองฉินเมิ่งเหยาปรากฏภาพใบหน้าของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยขึ้น ลอบทอดถอนรำพึงในใจ 'ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) เอย ท่านทราบหรือไม่ว่าศิษย์ของท่านต้องถลำอยู่ในทางโลก ยิ่งมายิ่งจมลึกลง?'

ก่อนยามเที่ยง

ในตำหนักมังกรพิโรธที่ไหล่เขาของเกาะมังกรพิโรธ บุคคลระดับสูงภายในพรรคกำลังประชุมหารือกัน

ตี้หวี่สือกล่าวขึ้นก่อนว่า

"เพิ่งได้รับสารจากนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ของเซี่ยกัวเสียนเมืองจิ่วเจียง ฉางเจิงกับเฉียนหลอลอบเร้นกายจากไปในยามสนธยาเมื่อคืน"

หลิงจ้านเทียนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"มีจิ้งจอกเฒ่าเช่นเฉียนหลออยู่ด้วย เราไม่เป็นห่วงความปลอดภัยของพวกมัน"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เราไม่ได้เป็นห่วงพวกมัน หากแต่ได้รับข่าวอีกประการหนึ่ง... หลังจากที่ฉางเจิงกับเฉียนหลอจากไปไม่นาน เซี่ยกัวเสียนพบว่า มนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้กับโจรโพกผ้าแดงของมัน โดยสารเรือใหญ่ห้าลำแล่นสู่ตอนล่างของแม่น้ำแยงซีเกียง เป้าหมายคล้ายอยู่ที่ตำหนักอลงกรณ์ที่ทะเลสาบผอหยาง"

ซ่างกวนอิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เพียงความสัมพันธ์ระหว่างฮูหยินอลงกรณ์กับท่านอาล่าง อาศัยน้ำใจที่นางเคยจัดเรือน้อยส่งท่านอาล่างระยะหนึ่ง พวกเราไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ หวี่สือไฉนว้าวุ่นใจ?"

หลิงจ้านเทียนชิงกล่าวว่า

"ปัญหาของหวี่สือมิใช่อยู่ที่ยื่นมือช่วยเหลือหรือไม่ช่วยเหลือ หากแต่ดูออกว่านี่เป็นหลุมพรางประการหนึ่ง ใช่หรือไม่?"

คำถามตอนท้ายย่อมถามตี้หวี่สือ ตี้หวี่สือผงกศีรษะกล่าวว่า

"หากฟางเยี่ยหวี่คิดล้มล้างตำหนักอลงกรณ์ ควรที่จะปฏิบัติการอย่างลับๆ ไม่สมควรยกกองเรือไปอย่างเอิกเกริก ราวกับกลัวว่าผู้คนไม่ล่วงรู้เช่นนี้"

ผังกว่อจือแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่เชื่อมั่นตัวเองไปแล้ว หรือมันมั่นใจว่าสามารถยันกำลังหนุนทุกสายเอาไว้?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ตอนนี้ฟางเยี่ยหวี่มีอิทธิพลกล้าแข็ง ต่อให้มีคนคิดช่วยเหลือตำหนักอลงกรณ์อีกแรงหนึ่ง ก็ต้องชั่งน้ำหนักตัวเองดู หนึ่งเดียวที่มีน้ำหนักเพียงพอมีแต่พรรคมังกรพิโรธเรา ดังนั้นคราครั้งนี้แสดงว่าฟางเยี่ยหวี่มุ่งเป้าต่อพวกเรา ที่น่าปวดเศียรเวียนเกล้าคือ ฟางเยี่ยหวี่ล่วงรู้ขุมกำลังพวกเราอย่างถ่องแท้ ขณะที่พวกเราไม่ทราบว่ามันถือไพ่อยู่กี่ใบ"

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"มีอยู่ใบหนึ่งย่อมเป็นมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย หากพี่ใหญ่อยู่ด้วยก็ประเสริฐ"

เหลียงชิวเว่ยฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ท่านอาล่างถูกศัตรูชักนำออกไป ตอนนั้นพวกเราเป็นห่วงว่าฟางเยี่ยหวี่จะบุกเกาะมังกรพิโรธ มิคาดกลับดำเนินแผนชักจูงเสือพ้นจากรัง ยังตึงมือกว่าสิบเท่าร้อยเท่า"

ตี้หวี่สือแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าฟางเยี่ยหวี่ไม่กล้าบุกเกาะมังกรพิโรธเอ่ยถึงการทำสงครามกลางน้ำ ผู้ใดเทียบเปรียบกับพวกเราได้?"

หลิงจ้านเทียนแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"เด็กแซ่ฟางร้อยคำนวณพันคำนวณ ลืมนึกว่าตำหนักอลงกรณ์ก็ตั้งอยู่บนทะเลสาบ พวกเราสามารถเปล่งอานุภาพของการทำสงครามกลางน้ำอย่างเต็มที่"

ซ่างกวนอิงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"หากฟางเยี่ยหวี่ฉวยโอกาสที่พวกเราออกจากเกาะ แบ่งกำลัง

จู่โจมเกาะมังกรพิโรธ พวกเราไยมิใช่หลงกลล่อเสือออกจากถ้ำของมัน?"

ใบหน้าตี้หวี่สือปรากฏรอยยิ้มนับแต่ประชุมหารือเป็นต้นมา กล่าวว่า

"ขิงแก่จะอย่างไรเผ็ดร้อนกว่า อารองหลิงเปิดเผยเคล็ดลับในการทำศึกประสบชัย นั่นคือหลีกเลี่ยงจุดแข็งของศัตรู ทำสงครามจรยุทธ์"

หลิงจ้านเทียนด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"เด็กอันกลอกกลิ้งจงใจไม่กล่าวจากปาก กลายเป็นว่าเราเป็นคนคิดอ่านวางแผนขึ้น"

น้ำเสียงกลับแฝงความปลาบปลื้มยินดีที่ตี้หวี่สือรู้ใจตัวเองนัก

ซ่างกวนอิงอดกล่าวมิได้ว่า

"แต่หากฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทกำลังบุกตำหนักอลงกรณ์ พวกเราก็ยากหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับศัตรูแล้ว"

ตี้หวี่สือเรียนถามว่า

"ท่านอารองเห็นควรทำอย่างไร?"

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เรากลายเป็นใบ้แล้ว"

จากนั้นเม้มปากสนิท

เหลียงชิวเว่ยชอบก่อกวนวุ่นวาย จึงโอบไหล่ตี้หวี่สือ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตี้กุนซือ (เสนาธิการแซ่ตี้) เป็นกระบอกเสียงท่านอารองสักคราเถอะ"

ซ่างกวนอิงกับผังกว่อจือก็รู้สึกผ่อนคลาย คล้ายเห็นว่าแผนร้ายของฟางเยี่ยหวี่ไม่นับเป็นอย่างไรได้

ตี้หวี่สือเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราตั้งข้อสมมติเช่นนี้ หากพวกเราแบ่งกำลังเป็นสองสาย

สายหนึ่งเฝ้าเกาะมังกรพิโรธ อีกสายหนึ่งมุ่งสู่ทะเลสาบผอหยาง แทบคาดการณ์ได้ว่าต้องพบกับความปราชัย อีกวิธีหนึ่งคือทุ่มเทกำลังไปทั้งรัง อย่างนั้นเป็นที่คาดคิดได้ว่า ฐานที่มั่นต้องถูกศัตรูยึดครอง"

เหลียงชิวเว่ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านมีแผนแยบคายอันใด นี่ก็ไม่ได้นั่นก็ไม่ได้ หรือพวกเราจะนิ่งดูดายไม่เกี่ยวข้อง?"

หลิงจ้านเทียนที่เป็นใบ้พลันด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชิวเว่ยท่านคล้ายลืมไปว่าหวี่สือเป็นกระบอกเสียงของเรา ท่านด่ามันเท่ากับด่าเรา"

เหลียงชิวเว่ยรีบขอโทษขอโพย ผังกว่อจือกลับไม่เล่นสนุกต่อไป ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หมากของฟางเยี่ยหวี่ตานี้ชั่วร้ายยิ่ง หวี่สือท่านมีแผนรับมืออย่างไร?"

ตี้หวี่สือกล่าวอย่างปลอดโปร่งใจว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านอาล่างเดินทางขึ้นนครหลวงครั้งนี้ เป็นการเปิดโอกาสให้พวกเรารับศึกหนักด้วยตัวเอง เช่นเดียวกับที่อนุญาตให้ฉางเจิงไปคิดบัญชีกับหม่าจิ้นเซิง"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"หวี่สือ ท่านมีแผนการใดรีบบอกมา พวกเราจะต้องไม่สร้างความผิดหวังแก่ท่านอาล่าง"

ตี้หวี่สือนั่งตัวตรง กล่าวว่า

"พวกเรายังจะแบ่งกำลังเป็นสองสาย แต่วางกำลังหลักอยู่ที่รุดไปช่วยเหลือตำหนักอลงกรณ์"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"อย่างนั้นเกาะมังกรพิโรธไยมิใช่กลายเป็นเมืองว่าง?"

ตี้หวี่สือยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เป็นเมืองว่างจริงๆ พวกเราจะกระจายครอบครัวไปยังเกาะอื่นบนทะเลสาบตั้งถิ่นกับหมู่บ้านประมงชายฝั่ง เพียงทิ้งชายฉกรรจ์จำนวนเล็กน้อยอยู่เฝ้ารักษา"

หลิงจ้านเทียนยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

"ความคิดที่ดี หากฟางเยี่ยหวี่กล้าใช้คนบุกโจมตีจริงๆ พวกเราจะถอนกำลังกลับก่อน บดขยี้กองเรือพวกมัน ค่อยปิดล้อมเกาะมังกรพิโรธ ปล่อยให้พวกมันอดอยากสักสิบวันครึ่งเดือน ต่อให้เป็นหลี่เซ่อเม่ยสิบคน ก็ต้องจบชีวิตบนเกาะ"

ซ่างกวนอิงและพวกส่งเสียงโห่ร้องชมเชย คนเหล่านี้ตั้งตัวเป็นใหญ่บนแม่น้ำแยงซีเกียง สามารถกระทำได้จริงๆ ต่อให้ศัตรูที่ถูกปิดล้อมพานจุดไฟเผาสิ่งปลูกสร้างบนเกาะ ด้วยกำลังคนกำลังทรัพย์ของพรรคมังกรพิโรธ ก็สามารถปลูกสร้างขึ้นใหม่

ตี้หวี่สือกล่าวสืบต่อ

"สำหรับการช่วยเหลือตำหนักอลงกรณ์ พวกเราจะใช้แผนปิดล้อมเช่นกัน ขอเพียงช่วยเหลือคนของตำหนักอลงกรณ์พ้นจากห้วงอันตราย พวกเราถือว่าทำงานสำเร็จลุล่วง"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"ให้ดำเนินการตามนี้ หวี่สือท่านสั่งนกพิราบปราดเปรียวพันลี้เรียกตัวฉางเจิงกลับคืนกองทัพ เด็กน้อยนี้หากทราบว่ามีเรื่องสนุกสนานเช่นนี้ รับรองลืมเลือนว่าหม่าจิ้นเซิงเป็นบุรุษหรือสตรี"

หลิงจ้านเทียนหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"บิดาไม่ได้ยึดเส้นยึดสายมานาน พี่ใหญ่บอกว่าบ่วงปีศาจของเราจ่อประชิดภูตบดีชวีเย่อยู่ ครั้งนี้จะใช้หลี่เซ่อเม่ยเป็นเครื่องทดสอบดู"

ตี้หวี่สือก็กล่าวกับเหลียงชิวเว่ยว่า

"เด็กน้อยหมกตัวอยู่บนเกาะระยะหนึ่งแล้วสมควรไสหัวออกไปติดต่อกับพี่น้องทั้งหลายว่า ถึงเวลาที่พรรคมังกรพิโรธเราจะตอบโต้ต่อฟางเยี่ยหวี่แล้ว"

ผังกว่อจือตบโต๊ะตวาดว่า

"พวกเรานำสุรามา ทั้งหมดดื่มสักสามถ้วยใหญ่"

นับตั้งแต่ผังปานกลับเข้าสู่ยุทธจักร พรรคมังพิโรธเฉกเช่นเสือร้ายขดตัวอยู่ในถ้ำ ตอนนี้ถึงเวลาที่เสือร้ายออกจากถ้ำแล้ว

บนเหลาเคียงคู่ธารริมแม่น้ำแยงซีเกียงนอกเมืองอู่ชาง

ล่างฟานหวินมองจากบนเหลาลงไป เห็นริมน้ำจอดไว้ด้วยเรือใหญ่สิบกว่าลำ หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นเรือใหญ่พิเศษห้าเสาภูมิฐาน มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นของคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ปรากฏกรรมกรสิบกว่าคนขนถ่ายสิ่งของขึ้นเรือ

จั่วซือนั่งอยู่ด้านตรงข้ามกับเขา รับประทานอาหารว่างอย่างเงียบงัน ไม่กล้ามองดูเขาแม้สักแวบเดียว

ล่างฟานหวินรั้งสายตากลับมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"การเดินทางสู่นครหลวง วิธีที่สบายที่สุดคือใช้เส้นทางน้ำจากที่นี้โดยสารเรือใบล่องไปตามกระแสน้ำ ประมาณสี่วันจะบรรลุถึงจิ่วเจียง หากปราศจากคลื่นลมแรงเป็นอุปสรรค ก็จะโดยสารเรือลงใต้ต่อไป หาไม่ก็เปลี่ยนเป็นใช้เส้นทางทางบก ไม่กี่วันก็บรรลุถึงนครหลวง*"

จั่วซือกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านล่าง เมื่อคืนข้าพเจ้าใช่เมามายสาหัสยิ่งหรือไม่?"

---

* สมัยต้นราชวงศ์หมิง นครหลวงของประเทศยังอยู่ที่เมืองนานกิงทางตอนใต้ ครั้นเมื่อถึงรัชสมัยหย่งเล่อฮ่องเต้ ค่อยย้ายราชธานีไปยังกรุงปักกิ่ง

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร? ปวดศีรษะหรือไม่?"

จั่วซือไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ส่งเสียงแผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่ว่า

"ไม่ แต่ว่าประหลาดแท้ ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดโปร่งกว่าเดิม คล้ายสลัดหลุดจากแอกที่มองไม่เห็น"

ล่างฟานหวินกล่าวถามว่า

"ท่านสามารถจดจำเหตุการณ์เมื่อคืนได้หรือไม่?"

จั่วซือขบคิดแล้วกล่าวอย่างแน่ใจว่า

"ย่อมจำได้"

ล่างฟานหวินเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ มือข้างหนึ่งลูบคลำขอบถ้วยสุราอันเรียบลื่น รู้สึกสบายอารมณ์เป็นพิเศษ ยามอยู่ในห้องพิเศษบนชั้นสองของเหลาสุราอันโอ่โถงนี้ แสงแดดนอกหน้าต่างสาดส่องทั่วแม่น้ำแยงซีเกียง และท่าเรือที่เต็มไปด้วยความเคลื่อนไหว บันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงความสันติสุขสันต์

ในที่สุดจั่วซือเงยหน้าขึ้น เห็นล่างฟานหวินมองดูนางอย่างยิ้มแย้ม สร้างความแตกตื่นจนก้มศีรษะลง กล่าวเบาๆ ว่า

"คืนนี้พวกเราดื่มอีก ดีหรือไม่?"

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่ง จึงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ท่านตอบคำถามข้าพเจ้าสองข้อ หลังจากผ่านด่านได้ ค่อยมีสุราดื่ม"

จั่วซือผงกศีรษะรับอย่างเชื่อฟัง หลังจากผ่านเหตุการณ์เมื่อคืน นางคล้ายเปลี่ยนจากหญิงสาวที่เติบโตเต็มสาว กลับคืนสู่เด็กหญิงที่บริสุทธิ์นางหนึ่ง

ล่างฟานหวินถือถ้วยสุรา ขบคิดแล้วถามว่า

"เมื่อคืนท่านเรียกข้าพเจ้าว่าอะไร ลองเรียกสักคำ"

จั่วซือใบหน้าแดงซ่าน ปากเรียกหาว่า

"พี่ใหญ่ล่าง"

ดวงตาล่างฟานหวินทอแววรักเวทนา ยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า

"จดจำไว้ หลังจากนี้ให้เรียกหาเช่นนี้"

พลางยกถ้วยดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น เช็ดคราบสุราที่มุมปาก ถามว่า

"ยังจำเรื่องที่ท่านเมื่อคืนรับปากข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

จั่วซือเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารับปากท่านอันใด?"

ล่างฟานหวินชี้มือไปที่นางแต่ไกล กล่าวว่า

"ลืมแล้วหรือ? อย่างนั้นคืนนี้ไม่มีสุราดื่มแล้ว"

จั่วซือกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"พี่ใหญ่ใส่ร้ายทำลายคน ข้าพเจ้ารับปากท่านเมื่อใดกัน?"

ล่างฟานหวินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เมื่อคืนก่อนที่จะหลับใหลไป ท่านรับปากว่าจะร้องเพลงให้ข้าพเจ้าฟัง"

จั่วซือกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยรับปากเช่นนั้น?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านเมามายจนเดินไม่ไหว ยังจำคำพูดที่เคยกล่าวไว้ได้อย่างไร?"

จั่วซือหน้าแดงซ่านก้มศีรษะลง พลันร้องเป็นบทเพลงออกมา เสียงเพลงอ้อยสร้อย ประทับใจผู้คนนัก

ล่างฟานหวินคิดไม่ถึงว่านางที่สำรวมเอียงอาย กลับแปรเปลี่ยนเป็นกล้าหาญถึงเพียงนี้ ในใจบังเกิดอารมณ์ความรู้สึกประการหนึ่ง หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่โก่งคอร้องเพลงร่วมกับเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน

กับซ่างกวนเฟย บัดนี้หลงเหลือแต่เขาดื่มเพียงลำพัง ต้องงอนิ้วดีดใส่ถ้วยสุรา ร้องคลอคู่กับนาง

จั่วซือร้องตบท้าย เมื่อร้องจนจบ หางเสียงยังคงอยู่ไม่จางหาย

ล่างฟานหวินรินสุราถ้วยหนึ่ง วางลงตรงหน้าจั่วซือ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพลงไพเราะความจริงต้องคู่กับสุราดี น่าเสียดายที่นี้มีแต่สุราธิดาแดงที่เก็บบ่มไม่นานพอ"

ไม่ทันขาดคำ ที่ห้องข้างบังเกิดเสียงปรบมือดังขึ้น สุ้มเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"เพลงไพเราะเช่นนี้สมควรคู่กับสุราดี เราในที่นี้มีสุราเซียนหอมจรุงซึ่งหอบหิ้วมาเองไหหนึ่ง หากท่านทั้งสองไม่ถือสาว่าอุกอาจเราคิดหอบสุราไปคารวะท่านทั้งสองจอกหนึ่ง"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เมื่อมีสุราดี ยังมิรีบมาอีก?"

หวนนึกถึงที่หน้าประตูห้องข้างติดกันยืนเฝ้ารักษาด้วยครูมวยสี่คน ทราบว่าคนผู้นี้มีฐานะไม่ธรรมดา คาดว่าเป็นคหบดีมีทรัพย์

คนผู้นั้นพอฟังยินดียิ่ง รีบเดินมาทางด้านนี้ ครูมวยผู้หนึ่งผลักประตูห้องให้กับมัน เพ่งตาแววววาวสำรวจดูล่างฟานหวินกับจั่วซือ คนผู้นั้นสั่งให้ครูมวยรออยู่เบื้องนอก ตัวเองเดินเข้ามาเพียงลำพัง

ล่างฟานหวินฟังจากเสียงฝีเท้าอีกฝ่าย ทราบว่าเป็นคนไม่มีวิทยายุทธ์ เห็นอีกฝ่ายมีอายุห้าสิบเศษ แต่ยังกระปรี้กระเปร่า เค้าใบหน้าน่าเกรงขาม กอปรด้วยสง่าราศี รีบลุกขึ้นรับแขก

คนผู้นั้นเห็นล่างฟานหวินหน้าหยาบกระด้าง แต่ในความหยาบแฝงความละเอียดอ่อน ยามยืนหยัดคล้ายขุนเขาอันมั่นคง ยิ่งคิดคบหากว่าเดิม วางไหสุราลงบนโต๊ะ ทักทายตามมารยาทแล้วค่อยนั่งลง

ล่างฟานหวินหยิบฉวยสุราที่เบื้องหน้าจั่วซือดื่มลงไป จากนั้นวางถ้วยสุราตรงหน้าตัวเอง เปลี่ยนถ้วยใหม่ให้กับคนผู้นั้นและจั่วซือ คนผู้นั้นก็เปิดจุกไห รินสุราให้แก่คนทั้งสอง

กลิ่นหอมของสุราอบอวลทั่วทั้งห้อง

ล่างฟานหวินทอดถอนชมเชยว่า

"สุราดี มีแต่สุรานี้จึงคู่ควรกับเสียงเพลงของซือเอ๋อ"

คนทั้งสามถือถ้วยสุราคารวะแก่กัน ล้วนดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

ยามนั้นคนผู้นั้นค่อยสำรวจดูจั่วซือ กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เสียงเพลงของแม่นางสูงเลิศล้ำ เราขอคารวะอีกจอกหนึ่ง"

จั่วซือหน้าแดงสดใส โบกมือกล่าวว่า

"อีกสักครู่พวกเรายังจะโดยสารเรือ ไม่สามารถดื่มต่อแล้ว"

ล่างฟานหวินทราบว่าคนผู้นี้ทรงภูมิความรู้ แต่ไม่คร่ำครึงมงาย จึงกล่าว

"มา ให้เราดื่มเป็นเพื่อนท่านสามจอก"

จนบัดนี้ทั้งสองฝ่ายยังไม่ทราบว่าอีกฝ่ายมีชื่อเรียงเสียงใด

คนผู้นั้นแสดงว่าอารมณ์ดียิ่ง ดื่มร่วมกับล่างฟานหวินสามถ้วย ค่อยกล่าวว่า

"เมื่อครู่เรายังนึกอัดอั้นใจที่ต้องดื่มสุราคนเดียว มิคาดสวรรค์ประทานสหายเมรัยแก่เรา ช่างสมใจนัก"

ล่างฟานหวินเพียงยิ้มไม่ตอบคำ เขามีสายตาหลักแหลม เห็นคนผู้นี้มีลักษณะไม่ธรรมดา ปราศจากกลิ่นเหม็นสาบของเหรียญอีแปะ* ดังนั้นพอคาดเดาความเป็นมาของคนผู้นี้ออกได้

---

* คำเปรียบเปรยคนที่มุ่งแต่กอบโกยผลประโยชน์ถ่ายเดียว

คนผู้นั้นแนะนำตัวเองว่า

"เราแซ่เฉินนามลิ่งฟาง มีชื่อรองว่าซีฮัว ไม่ทราบพี่ท่านกับแม่นางผู้นี้มีนามสูงส่งว่ากระไร?"

ล่างฟานหวินตอบว่า

"เห็นแก่สุราดีของท่าน เราไม่คิดปั้นหาชื่อปลอมหลอกลวงท่าน เราล่างฟานหวิน แม่นางนี้เป็นบุตรีของเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน ได้ชื่อว่าเป็นนักปรุงกลั่นสุราอันดับหนึ่ง"

คำพูดหลายประโยคนี้บรรจุกำลังภายในเข้าไป เพียงถ่ายทอดเข้าหูขุนนางเฉินลิ่งฟางคนเดียว บุคคลนอกห้องหาได้ยินไม่

ขุนนางเฉินสะท้านทั้งร่าง ชั่วครู่ค่อยระงับสติลง ฝืนหัวร่อสองครา ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"ลิ่งฟางมีบุญวาสนาใด เมื่อสองคืนก่อนเพิ่งดื่มสุราที่หอนางโลมเดียวกับปรมาจารย์มารผังปาน วันนี้กลับชนถ้วยสุราโอภาปราศรัยกับกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน"

ยามนั้น ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงครูมวยเรียกคำ "นายผู้เฒ่า" ขุนนางเฉินทราบว่าพวกมันไม่ได้ยินสุ้มเสียงตนเอง จึงส่งเสียงเรียกหา ดังนั้นตวาดว่า

"พวกเจ้าถอยห่างไป เรามีเรื่องคิดหารือกับพี่ท่านนี้"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก แว่วเสียงฝีเท้าถอยห่างออกไป

ล่างฟานหวินคำนวณระยะห่างของครูมวย ทราบว่ายากจะได้ยินคำสนทนาของพวกเขา จึงกล่าว

"พี่เฉินคล้ายเป็นคนในวงราชการ ในสายตาของทางการ เราผู้แซ่ล่างเป็นโจรกบฏ พี่เฉินไม่สมควรรั้งอยู่ที่นี้นานไป"

ขุนนางเฉินกลับคืนสู่ความสง่างามเช่นตอนแรกที่เข้าห้องมา หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พรรคมังกรพิโรธแม้เป็นฝ่ายอธรรม แต่คู่ควรเป็นชาวธัมมะยิ่งกว่าค่ายสำนักฝ่ายธัมมะมากหลาย เราผู้แซ่เฉินชมชอบแวะเวียนหอนางโลม คบหานักสู้ผู้ห้าวหาญ ไหนเลยไม่ทราบได้ เราขอคารวะพี่ล่างอีกจอกหนึ่ง"

จั่วซือเห็นขุนนางเฉินมีกำลังขวัญเช่นนี้ จึงรินสุราให้กับคนทั้งสองด้วยความยินดี แต่ตัวเองไม่กล้าดื่มอีก

ล่างฟานหวินดื่มสุรากับมันอีกถ้วยหนึ่ง จากนั้นคว่ำถ้วยสุราลงบนโต๊ะ เป็นความหมายว่านี่เป็นถ้วยสุดท้าย ทั้งแฝงความหมายขับไล่แขก

ขุนนางเฉินเห็นเช่นนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ การเดินทางขึ้นสู่นครหลวงของเราครั้งนี้เพื่อไปรับตำแหน่งสำคัญในลิ่วปู้* ที่แท้เป็นโชคหรือเคราะห์ ยากหยั่งคาดได้ เพียงแต่คนรับราชการมาหลายสิบปี พอฟังว่ามีตำแหน่งรออยู่ รู้สึกคันที่หัวใจสุดระงับ พี่ล่างชีดชาต่อชื่อเสียงลาภยศ คงหัวร่อเยาะเราโฉดเขลาเบาปัญญา"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"คนต่างมีปณิธาน ขอเพียงพี่เฉินทำงานรับใช้ราษฎรทั้งแผ่นดินเป็นขุนนางมีอันใดไม่ดี?"

ขุนนางเฉินกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"ตอนแรกที่ต้าหมิงตั้งประเทศ ผู้ใดไม่ตั้งจิตปณิธาน ทำอะไรเพื่อราษฎร ครั้งกระโน้นเราอยู่ในสังกัดท่านหลิวจี มิคาดฝ่าบาท

---

* แปลตรงตัวว่าหกกรม หมายถึงกรมปกครอง ทะเบียน วัฒนธรรม กลาโหม ราชทัณฑ์และแรงงาน ในสมัยราชวงศ์หมิง ตำแหน่งดังกล่าวขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ มีอำนาจมากกว่าทุกราชวงศ์ที่ผ่านมา

ทรงโปรดหูอุ้ยหยง ขุนนางโฉดนี้ซ่องสุมสร้างขุมกำลัง แม้แต่ท่านหลิวจียังรับประทานยาที่หมอประจำตัวมันจัดให้ เกิดก้อนเนื้อที่หน้าอก ขนาดเท่ากำปั้น ตายอย่างทรมาน ดีที่เราได้รับการดูแลจากท่านเหลิงเอี้ยน สามารถลาออกจากราชการ กลับคืนสู่มาตุภูมิ โอ ขณะทำงานในบ้านเมือง เฝ้าหวาดหวั่นวิตก ไม่ทราบรักษาชีวิตและทรัพย์สินได้หรือไม่ ยิ่งอย่าว่าแต่ทำงานให้กับราษฎร เพียงหวังว่าอีกหกเดือนหนึ่งปี สามารถโยกย้ายมาเป็นขุนนางท้องถิ่น เมื่อถึงเวลานั้นค่อยทำตามปณิธานที่วางไว้"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ ทราบว่าอีกฝ่ายกลัวว่าคบหากับตนเอง ชักนำเภทภัยใส่ตัว

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ที่เบื้องนอกมีคนกล่าวว่า

"นายผู้เฒ่า ขึ้นเรือได้แล้ว"

ขุนนางเฉินตอบรับว่า

"ทราบแล้ว ให้ฮูหยิน นายน้อย คุณหนูทั้งหลายขึ้นเรือก่อน เราจะตามหลังไป"

จากนั้นหันมากล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"คราครั้งนี้เราฉวยโอกาสที่ขนถ่ายสินค้าขึ้นเรือ รุดมาดื่มสุราถ้วยหนึ่ง คิดไม่ถึงได้พบกับท่าน นับเป็นบุญวาสนานัก ภายหน้าหากมีโอกาส เราจะกราบทูลฝ่าบาทถึงพรรคท่านในทางดีสักหลายคำ"

พลางยื่นมือออก ล่างฟานหวินสัมผัสมือกับมันอย่างหนักแน่น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ส่งแล้ว"

ขุนนางเฉินหันไปกล่าวกับจั่วซือว่า

"เราได้ชื่อว่าเป็นคนถนอมบุปผา เมื่อวันก่อนคิดไปพบหน้าเหลียนซิ่วซิ่ว ผู้เป็นยอดหญิงอันดับหนึ่งแห่งเจียนหนันแต่ไม่พบพาน ดีที่วันนี้ได้พบแม่นาง ได้สดับฟังเสียงเพลงไพเราะ เพียงพอกับการ

ปลาบปลื้มประโลมใจแล้ว"

จั่วซือยิ้มพลางกล่าวขอบคุณ

ขุนนางเฉินหัวร่อฮาฮา ออกจากห้องไป ทิ้งสุราเลิศหรูกว่าครึ่งไหไว้

ล่างฟานหวินกับจั่วจือสบตายิ้มให้แก่กัน มีความรู้สึกว่าขุนนางเฉินผู้นี้มิใช่คนคร่ำครึที่ถูกผลประโยชน์ครอบงำจิตใจ

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ล่างฟานหวินบอกให้เข้ามา ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งเดินเข้ามา คารวะแล้วกล่าว

"ท่านล่าง เรือจัดเตรียมเรียบร้อย สามารถขึ้นเรือได้ทุกเมื่อ"

ล่างฟานหวินหยิบฉวยสุราครึ่งไหนั้นผุดลุกขึ้น ยิ้มพลางกล่าวกับจั่วซือว่า

"ค่ำคืนนี้ใต้จันทร์ฤดูสารทของแม่น้ำแยงซีเกียง ซือเอ๋อท่านได้เมามายอีกแล้ว"

จั่วซือผุดลุกตาม ผงกศีรษะด้วยความยินดี

ล่างฟานหวินหัวร่ออย่างเบิกบาน ออกจากห้องไปก่อน

เรือใหญ่กางใบกินลมเต็มที่ แล่นฝ่าระลอกคลื่นไป

ลมแม่น้ำโชยมาปะทะหน้า ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนซึ่งยืนอยู่ที่หัวเรือยิ่งสดชื่นแจ่มใส

ในผู้คนที่ถูกฟงสิงเลี่ยสยบเอาไว้ มีอยู่หลายคนเป็นลูกเรือที่สำนักกระบี่เงาภูตว่าจ้างมา ยามนี้ได้รับการปล่อยตัวออกมา กู่เซี่ยนเหลียนพอพูดจาเกลี้ยกล่อม ก็ควบคุมบังคับเรือใหญ่แต่โดยดี

กู่เซี่ยนเหลียนเห็นทะเลสาบผอหยางปรากฏอยู่ที่ไกลตา ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ใกล้ถึงแล้ว ใกล้ถึงแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยจับจ้องมองเบื้องหน้าอย่างเงียบงัน ไม่ทราบครุ่นคิดอันใด

กู่เซี่ยนเหลียนขยับตัวถึงข้างกายมัน ใช้ข้อศอกกระทบต้นแขนของมันอย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"คิดอะไร?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ท่านดูทิวทัศน์สองฟากฝั่งงดงามเพียงไหน บันดาลให้ผู้คนไม่ต้องการนึกถึงบุญคุณความแค้นและการเข่นฆ่าล่าล้างทางโลกอีก"

กู่เซี่ยนเหลียนกวาดตาคู่งามไปยังริมฝั่ง เห็นต้นไม้เขียวชะอุ่มสดใส งอกเงยบนภูเขาที่สะท้อนขึ้นลงดุจแพรพรรณพับหนึ่ง ยื่นขยายไปยังสองฟากข้าง ทั้งแต่งแต้มด้วยกระท่อมหลายหลัง ควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยอ้อยอิ่ง นับเป็นทิวทัศน์ธรรมชาติอันรื่นรมย์อย่างแท้จริง

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยแง่งอนอยู่บ้างว่า

"เหตุใดยังถอนหายใจอีก การศึกเมื่อครู่ได้ชัยอย่างงดงามดูว่าปู่ตี้ สำนักกระบี่เงาภูตและพวกยังกล้าดูแคลนพวกเราหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณหนูกู่อย่าได้ยินดีเร็วเกินไป เรื่องราวเพียงเพิ่งเริ่มต้น ครั้งนี้พวกมันแพ้ที่ประมาทศัตรูและไม่ตื่นตัวพอ ครั้งต่อไปคงไม่ง่ายดายปานนั้น ท่านก็เห็นเตียวฮูหยินนั้นร้ายกาจเพียงไหน ภายหน้าจะรับมือพวกมันอย่างไร เพียงแค่นึกก็ปวดเศียรเวียนเกล้า"

กู่เซี่ยนเหลียนยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เรื่องที่นึกไม่ออก ข้าพเจ้าจะไม่นึกถึงมัน ใช่แล้ว ก่อนหน้านี้ท่านยังเรียกข้าพเจ้าเป็นเซี่ยนเหลียน ไฉนลืมเลือนแล้ว?"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ตอนนั้นคล้ายไม่เหมาะกับการเรียกท่านเป็นคุณหนูกู่กระมัง?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างดึงดันว่า

"เมื่อเรียกเซี่ยนเหลียนก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลง ต่อให้ท่านนึกเสียใจก็ไม่ได้"

ระหว่างนี้ฟงสิงเลี่ยกับนางเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายด้วยกัน หากบอกว่าไม่ได้เพาะสร้างความรู้สึกอันลึกล้ำกับหญิงสาวสะคราญโฉมนางนี้ แม้แต่มันเองยังไม่ยอมเชื่อ เพียงแต่นั่นเป็นความรักฉันบุรุษสตรีหรือไม่ กู่เซี่ยนเหลียนสามารถแทนที่จิ้นปิงหวินหรือไม่ ยามกะทันหันมันยังไม่แน่ใจได้แต่ยกมือยอมแพ้ กล่าวว่า

"คุณหนูกู่บอกว่าอย่างไรก็อย่างนั้นเถอะ"

กู่เซี่ยนเหลียนขยี้เท้า กล่าวว่า

"ท่านยังเรียกข้าพเจ้าเป็นคุณหนูกู่อีก?"

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าไม่อาจโต้แย้งนางได้ จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"ตกลง เซี่ยนเหลียน ทะเลสาบผอหยางปรากฏแก่สายตาพวกเราควรทำอย่างไร?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"ช่วยคนรีบร้อนดั่งดับไฟ พวกเราย่อมต้องรีบรุดถึงตำหนักอลงกรณ์ แจ้งให้กงจู้เตรียมพร้อมรับมือ"

ฟงสิงเลี่ยหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"ปู่ตี้ยกกำลังมารุกราน ย่อมไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของหน่วยสอดแนมของตำหนักท่าน หรือพวกมันไม่ได้คาดคิดว่าตำหนักท่านจะอพยพหลบภัย? ด้วยความละเอียดรอบคอบของฟางเยี่ยหวี่ ไหนเลยเกิดช่องโหว่เช่นนี้?"

กู่เซี่ยนเหลียนผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตอนแรกที่พวกเราหลบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะหินแอบฟังคำสนทนาของเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตสองพ่อลูก พวกมันก็บอกว่าคนของฟางเยี่ยหวี่ปิดเส้นทางบกและทางน้ำที่มุ่งสู่ตำหนักอลงกรณ์...โอย แย่แล้ว"

พลางหันไปร้องบอกต่อลูกเรือว่า

"รีบนำเรือจอดเทียบฝั่ง"

ลูกเรือคนหนึ่งหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"คิดจอดเทียบกับริมน้ำอันตรายยิ่ง อย่างน้อยต้องลดใบเรือลงก่อน"

กู่เชี่ยนเหลียนกระซากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจ"

ฟงสิงเลี่ยสอดคำขึ้น

"ขอเพียงบังคับเรือเข้าใกล้ฝั่ง พวกเรามีหนทางขึ้นฝั่งเอง"

ลูกเรือทั้งหลายอับจนปัญญา หันเหทิศทางใบเรือ ขยับหางเสือ บังคับเรือใหญ่เข้าหาฝั่งทีละน้อย

กู่เชี่ยนเหลียนกุมมือฟงสิงเลี่ย ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ตอนกระโดดขึ้นฝั่ง ท่านต้องฉุดดึงข้าพเจ้าอีกแรงหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยถูกมือเรียวงามของนางยึดกุมไว้ ในใจบังเกิดความเวทนาขึ้น เห็นว่าไม่ว่าอย่างไร ตนเองต้องคุ้มครองส่งโฉมสะคราญผู้รู้ใจนางนี้กลับตำหนักอลงกรณ์ หากหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยสามารถรักษาอาการบาดเจ็บที่แปลกประหลาดของตนเอง ต่อให้ผังปานรุดมา อย่างมากก็ต่อสู้จนตัวตาย ยังดีกว่าใช้ชีวิตหนีกระเซอะกระเซิง

นึกถึงตอนนี้ อดนึกถึงหานป๋อกับโจรท่องโลกเดี่ยวที่เป็นเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยากมิได้ หวังว่าฟ้าดินคุ้มครองคนทั้งสอง วันหน้ามีโอกาสพบกัน

ยามนั้นเรือใหญ่ห่างจากฝั่งเพียงเจ็ดแปดวา หลังจากหลบหิน

โสโครกแถบหนึ่ง ยังเทียบเข้าฝั่งอย่างช้าๆ

ฟงสิงเลี่ยตวาดคำ "ขึ้น" ทั้งสองลอยตัวพ้นจากพื้นเรือ ทิ้งตัวลงบนฝั่งอันเขียวชะอุ่ม

เสียงฝีเท้าดังถี่ยิบ ม้าสิบหกตัวเบิกทาง สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนสัญจรบนท้องถนนพากันหลบไปข้างทาง

แว่วเสียงตวาดดังว่า

"ท่านข้าหลวงออกตรวจ ให้รักษาความสงบหลบเลี่ยง"

ผู้คนบนท้องถนนพากันหลบเข้าร้านรวงและตรอกขวาง บนถนนที่ความจริงมีผู้คนขวักไขว่ กลายเป็นเงียบสงัดงัน

ถัดจากสิบหกม้าเป็นอีกสิบหกม้า จากนั้นถึงเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมืองแต่งเครื่องแบบร้อยกว่านาย แยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวา คุ้มครองรถม้าสิบกว่าคันมุ่งหน้าไปยังประตูเมือง สำหรับกับทางเมืองอู่ชางสภาพเช่นนี้น้อยครั้งจะเคยปรากฏมาก่อน

ภายในรถม้าคันหนึ่งนั่งไว้คนเดียวหานป๋อซึ่งปลอมเป็นทูตพิเศษโคกุเรียวนามปักมุนจอง

โจรท่องโดดเดี่ยวก็อาศัยอยู่ในรถ กล่าวด้วยความลิงโลดว่า

"ต่อให้เด็กแซ่ฟางขบคิดจนสมองแทบแตก ก็คิดไม่ถึงท่านข้าหลวงจะคุ้มครองส่งพวกเราออกนอกเมืองด้วยตัวเอง"

หานป๋อยังกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"หากฟางเยี่ยหวี่ตัดสินใจส่งคนมาสืบดูว่าคนในรถเป็นใคร จะทำประการใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ท่านวางใจร้อยครั้งพันครั้งหมื่นครา ตอนนี้ผู้ที่ฟางเยี่ยหวี่กลัวเกรงที่สุดคือทางการ ต่อให้มันมีขวัญเทียมฟ้า ก็ไม่ก่อเรื่องกับคน

ของทางการ"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"อย่างนั้นประหลาดแท้ ฟางเยี่ยหวี่คิดกบฏชัดๆ ไฉนกลับกลัวเกรงต่อทางการ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลียวหน้ามามองดูหานป๋อ กล่าวว่า

"บอกแล้วว่าเด็กน้อยอ่อนด้อยประสบการณ์ ตอนนี้มีเวลาว่างเราจะทดสอบท่านดู ลองบอกมาว่าผู้ที่ฮ่องเต้หวั่นเกรงที่สุดเป็นใคร?"

โหยวโหยวที่ด้านข้างทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวคิดจัดการกับหานป๋อ โทษฐานหานป๋อไม่ยอมรั้งอยู่ที่ถ้ำสมบัติแต่โดยดี ต้องกลั้นหัวร่อเอาไว้

หานป๋อทราบว่าตนเองตกเป็นเบี้ยล่างอีกแล้ว จึงกล่าว

"ย่อมกลัวว่าไม่อาจครองแผ่นดินไว้ได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวงงงันวูบหนึ่ง ประเมินขีดความสามารถในการโต้ตอบของหานป๋อใหม่ แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยตอบได้แยบคาย แต่คำตอบที่เราต้องการคือ จูหยวนจางกลัวกลุ่มบุคคลใดที่สุด ยกตัวอย่างเช่นชาวมองโกล? ค่ายพรรคฝ่ายอธรรม? ขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์? หรือว่าค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ?"

หลังจากที่หานป๋อหลอมรวมร่างกับพันธุมาร บวกกับความฉลาดปราดเปรื่องส่วนตัว ช่วยให้มีความคิดอ่านเหนือคน น่าเสียดายที่ยังไม่รู้จักใช้ให้เกิดประโยชน์ มีแต่ตอนคับขันค่อยแสดงออก ยามนี้เพื่อมิให้ถูกโจรท่องโดดเดี่ยวเย้ยหยัน รีบใช้ความคิดใคร่ครวญ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"ย่อมมิใช่ชาวมองโกลของฟางเยี่ยหวี่ ไม่เช่นนั้นไหนเลยลืมตาข้างหลับตาข้าง ปล่อยให้ฟางเยี่ยหวี่ฮุบกลืนค่ายพรรคฝ่ายอธรรม อ้อ ข้าพเจ้าทราบแล้ว ต้องเป็นค่ายพรรคอธรรม จู...จูหยวนจางกริ่งเกรงค่ายพรรคฝ่ายอธรรมที่สุด"

นี่เป็นครั้งแรกที่มันเรียกพระนามเดิมของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน รู้สึกสมใจที่สามารถทำลายข้อห้ามได้

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ท่านตอบถูกเพียงครึ่งหนึ่ง จูหยวนจางกริ่งเกรงขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์เข้าร่วมกับขุมกำลังฝ่ายอธรรม กล่าวถึงที่สุด ขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์เช่นภูตบดีซวีเย่อู๋ก็ถือกำเนิดจากฝ่ายอธรรม มีความสัมพันธ์กับฝ่ายอธรรมอย่างแนบแน่น"

หานป๋อเกาศีรษะ กล่าวว่า

"นี่นับว่ายากขบคิดเข้าใจจริงๆ จูหยวนจางสมควรเกรงกลัวชาวมองโกลคืนสู่บัลลังก์จึงถูกต้อง เหตุใด..."

ในที่สุดโจรท่องโดดเดี่ยวสบโอกาสเหมาะ แค่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

"ยุคเรืองรองของชาวมองโกลผ่านไปแล้ว ระหว่างที่ปกครองประเทศ สร้างความลำบากแก่ราษฎรอย่างแสนสาหัส คิดกลับเข้าปกครองดินแดนภาคกลาง ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก จูหยวนจางเจ้าอุบายอย่างที่ไม่มีผู้ใดเทียม พานปล่อยให้ฟางเยี่ยหวี่คงอยู่ เพื่อยืมมือมันกำจัดขุมกำลังฝ่ายอธรรมที่ยึดครองพื้นที่ไว้เมื่อตอนก่อตั้งราชวงศ์ ทั้งสะกดขุนนางบุ๋นบู๊ในบ้านเมืองไม่กล้ากระด้างกระเดื่อง นับเป็นแผนกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว ฟางเยี่ยหวี่ก็เห็นซึ้งถึงข้อนี้ จึงพยายามเก็บตัวไม่ตอแยทางการ จูหยวนจางเล่นกับไฟเช่นนี้ หวังว่าอย่าได้จุดไฟเผาตัวเอง"

หานป๋อเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวแยกแยะอย่างลึกซึ้ง พลอยสะกิดความสนใจขึ้น เรียนถามว่า

"จูหยวนจางไฉนกริ่งเกรงต่อขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์ถึงเพียงนี้ แผ่นดินต้าหมิงมิใช่พวกมันบุกเบิกให้แก่จูหยวนจางหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นี่เป็นเงื่อนที่คาใจจูหยวนจาง กล่าวไปเขาเพียงเป็นเด็กที่อาศัยในวัดหวงเจี๋ย ไม่มีคุณสมบัติเป็นหลวงจีน ทำงานหาบน้ำถูพื้น หากเขาสามารถเป็นฮ่องเต้ ผู้ใดไม่อาจเป็นฮ่องเต้? เขาไหนเลยไม่กลัวผู้อื่นคาดคิดเช่นนี้?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่จูหยวนจางที่สามารถปกครองผู้กล้าจำนวนมาก เป็นเพราะหลอกใช้เสี่ยวหมิงอ๋อง ผู้เป็นทายาทเจ้าเรืองโรจน์ ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้กล้าทั้งแผ่นดิน ครั้งกระโน้นเขาแสร้งต้อนรับเสี่ยวหมิงอ๋องเข้าเมืองอิ่งเทียนฝู่ ระหว่างข้ามแม่น้ำทำเรือพลิกคว่ำ ใช้คนฉุดลากเสี่ยวหมิงอ๋องลงน้ำจมน้ำตายทั้งเป็น สร้างความโกรธแค้นแก่เหล่าอธรรม จนยึดครองพื้นที่ต่างๆ เอาไว้ จูหยวนจางแม้มีบัญชาให้เหล่าแม่ทัพปราบปรามเหล่าอธรรม แต่ทั้งหมดถือกำเนิดจากต้นตอเดียวกัน มีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง ไหนเลยยอมลงแรงจริงๆ ท่านว่าจูหยวนจางไม่กริ่งเกรงได้หรือ?"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"เฒ่าทารกยอดเยี่ยมยิ่ง กลับมองทะลุปรุโปร่งถึงเพียงนี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวกำลังบอกกล่าวจนน้ำลายกระเซ็นซ่าน จึงไม่ถือสาที่หานป๋อเรียกมันเป็นเฒ่าทารก ยื่นมือตบท้องของหานป๋อ กล่าวว่า

"เซ่อจุนซิ่นในท้องท่าน ก่อนหน้านี้ก็เป็นโจรโพกผ้าแดงดุจเดียวกับจูหยวนจาง ตอนแรกจูหยวนจางเป็นไพร่พลเล็กๆ ต่อมาตบแต่งบุตรีบุญธรรมของกว๋อจื่อซิ่งเป็นภรรยา ค่อยไต่เต้าขึ้นมา แต่ตอนหลังยกทัพสู้รบกับจางซื่อเฉิง ในคำประกาศของเขากลับด่าประณามโจรโพกผ้าแดงเผาเมืองเข่นฆ่าราษฎร ขีดเส้นแบ่งเขตไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย หลังจากตั้งราชวงศ์ ก็ไม่ใช้สอยหลี่สั้งฉาง ฉีต๋า ซวีเย่ออู๋ หลิวจีซึ่งมี

ประวัติการสู้รบอย่างโชกโชน หันไปแต่งตั้งหูอุ้ยหยงกับเหลิงเอี้ยนซึ่งไม่มีชื่อเสียงเรียงนามมาก่อน แสดงว่ากริ่งเกรงเหล่าแม่ทัพร่วมก่อตั้งราชวงศ์อย่างยิ่งยวด เด็กน้อยเข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อขณะจะตอบคำ โหยวโหยวพลันโห่ร้องว่า

"ออกจากเมืองแล้ว"

ภายใต้สายตาทุกผู้คนที่จับจ้องมองดู ฉินเมิ่งเหยาพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ได้คิดว่าตัวเองที่พาตัวถลำลึก เป็นเพราะตนเองมาด้วยจุดมุ่งหมายนั่นเอง

เนื่องด้วยนางคิดค้นหาฆาตกรแท้จริงที่ฆ่าเซียะชิงเหลียน คลี่คลายความขัดแย้งของสหพันธ์แปดสำนัก ดังนั้นยิ่งถลำยิ่งลึก หากแม้นนางรักษาขอบเขตขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้ง ก็จะเป็นเช่นเดียวกับหานป๋อซึ่งแม้ถูกปรักปรำให้ร้ายยังไม่ใส่ใจ จึงจะบรรลุถึงแก่นแท้ของมรรคากระบี่

การรู้แจ้งอย่างฉับพลัน ทำให้จิตใจที่พลุ่งพล่านอยู่บ้างของนางสงบนิ่งลง สะท้อนภาพลักษณ์ของผู้คนเบื้องหน้าอย่างชัดแจ้ง

การบำเพ็ญปฏิบัติของนางก้าวล้ำไปอีกขั้นหนึ่ง นี่ก็เป็นเจตนาที่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยให้นางย่างเท้าเข้าสู่ทางโลก

ทุกผู้คนที่จ้องมองฉินเมิ่งเหยาตาไม่กะพริบ พลันเกิดความรู้สึกว่าทุกประการคล้ายสงบนิ่ง นั่นเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาด ไม่อาจบ่งบอกบรรยายได้

ผู้ที่ทำลายความเงียบคือเจ้าสำนักฉางไป่ มันส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"แม่นางเมิ่งเหยา ทุกคนในที่นี้กำลังรอฟังคำพูดของท่าน"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านทั้งหลายเคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงดาบสันหนา ของจอมยุทธ์

ฟู่อิงเมื่อร้อยปีก่อนหรือไม่?"

คำพูดนี้คล้ายหินใหญ่ก้อนหนึ่งทุ่มลงยังบึงน้ำที่สงบราบเรียบ บังเกิดเป็นระลอกขยายวงออกไป

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป หรือว่าอิงเตา (ดาบเหยี่ยว) ซึ่งหายสาบสูญไปเกือบร้อยปีปรากฏขึ้นอีกแล้ว?

ตามคำร่ำลือ ดาบสันหนาเล่มนี้ซ่อนความลับของฟู่อิง ซึ่งค้นพบวิถีตามธรรมชาติ ผู้ใดได้ครอบครองดาบเล่มนี้ จะมีโอกาสเป็นฟู่อิงคนที่สอง

ครั้งกระโน้นฟู่อิงฝ่าไปในทัพมองโกล จู่โจมสังหารซืออั่นเฟย หาได้พกสะพายดาบสันหนาไม่ ดังนั้นบังเกิดคำร่ำลือต่างๆ นานา เช่น ฟู่อิงซ่อนดาบอยู่ในภูเขา รอคอยผู้มีวาสนา บ้างบอกว่าฟู่อิงทิ้งดาบลงสู่ท้องทะเล จนจับต้นชนปลายไม่ถูก

หลวงจีนกระบี่ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หรือว่าคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับดาบเล่มนี้?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ไม่ทราบเพราะเหตุใด ดาบเล่มนี้ตกไปในวังปูตาลา ซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งปาซือปาแห่งทิเบตมรณภาพ และตกอยู่ในมือไป่เหลียนเจี๋ย ซึ่งเคยมีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยากับฟู่อิง ชาวทิเบตเชื่อว่าดาบเล่มนี้ซ่อนความลับขานไขมรรคาฟ้า แต่ในร้อยปีนี้มีเพียงคนผู้หนึ่งค้นพบความพิสดารซึ่งซ่อนอยู่ภายใน"

เซียนเท้าเปล่ากล่าวอย่างจริงจังว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาล่วงรู้ความลับที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินนี้ได้อย่างไร? และคนผู้นั้นเป็นใคร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"หากดาบสันหนาของฟู่อิงถูกเก็บรักษาในวังปูตาลาตลอดไป ความลับนี้ก็จะลบเลือนหายสิ้น แต่แล้วมีคนผู้หนึ่งพกพาดาบเข้าสู่ดินแดนภาคกลาง คนผู้นี้คือบุตรชายที่เกิดจากฟู่อิงกับไป่เหลียนเจี๋ย... ดาไลลามะอิงหยวน ผู้ซึ่งเป็นสังฆราชของลามะทิเบต ทั่วทั้งทิเบตมีแต่ท่านสามารถนำดาบเหยี่ยวเล่มนี้ออกมา เพราะว่าท่านเป็นสังฆราชเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถทำลายมนต์ขลังของดาบเหยี่ยว มีแต่ท่านจึงเข้าใจดาบของบิดาของท่าน ขณะที่ดาไลลามะอิงหยวนนำดาบเล่มนี้ออกจากทิเบต ในดินแดนทิเบตไม่มีผู้ใดเข้าใจว่าท่านไฉนทำเช่นนี้ ดังนั้นจัดการประชุมเพื่อลงมติที่ไม่เคยมีมาก่อน เห็นพ้องต้องกันว่าจะนำดาบเล่มนี้กลับมา"

ทุกผู้คนรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ลืมเรื่องคดีฆาตกรรมเซียะชิงเหลียนไปชั่วคราว ที่แท้ดาบเหยี่ยวมาถึงดินแดนภาคกลาง ทั้งอาจเก็บรักษาอยู่ที่คลังศัสตราของตระกูลหาน นี่เป็นเรื่องราวที่สั่นสะท้านจิตใจผู้คนถึงเพียงไหน

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ดาไลลามะอิงหยวนหนีรอดจากการตามล่าของลามะทั่วทั้งทิเบตได้อย่างไร ได้แต่บอกว่าเป็นปาฏิหาริย์ประการหนึ่ง ทั้งนี้เพราะท่านเป็นคนไม่มีวิชาฝีมือติดตัว เพียงข้อนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า บิดาพยัคฆ์ไม่มีบุตรสุนัข ดาไลลามะนับเป็นสุดยอดบรรพชิตที่แม้แต่ผังปานกับล่างฟานหวินยังไหวหวั่น แม้แต่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ยังหวั่นไหวใจ"

ทุกผู้คนรับฟังจนลมหายใจแทบชะงักค้าง

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายพิสดาร คล้ายเพชรลูกที่งดงามที่สุดสองลูก แสดงว่าดาไลลามะอิงหยวนก็สร้างความหวั่นไหวใจแก่นาง เพียงเพราะท่านเป็นบุตรชายของฟู่อิง เป็นผู้สืบสายเลือดของยอดคนผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดล้วนหวั่นไหวใจ

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ลี่เย่อไห่พบพานดาไลลามะอิงหยวนอย่างไร เหตุใดคุมขังท่านเอาไว้ จากคำบอกเล่าของฟงสิงเลี่ย นั่นเป็นการประลองปัญญาที่ซับซ้อนฉากหนึ่ง ลี่เย่อไห่ต้องการพิสูจน์ว่า มันสามารถฆ่าดาไลลามะอิงหยวน โดยปราศจาก 'จิตหวั่นไหว' แต่อย่างไร แต่ฟงสิงเลี่ยไม่ได้บอกเล่ารายละเอียดออกมา เพียงทราบว่าฟงสิงเลี่ยเป็นคนช่วยเหลือดาไลลามะอิงหยวนออกจากที่คุมขัง แต่ภายหลังฟงสิงเลี่ยประหวัดหวนนึก พบว่าดาไลลามะอิงหยวนเป็นคนช่วยเหลือมัน ทั้งนี้เพราะมันมีแต่ไปจากลี่เย่อไห่ จึงมีความหวังล้ำหน้าลี่เย่อไห่ ความนัยของเรื่องราวช่างเร้าใจยิ่ง"

ไม่ว่าผู้คนที่ไม่เป็นมิตร หรือปราศจากความคิดเป็นศัตรูกับฉินเมิ่งเหยา ฟังจากถ้อยคำของนาง ล้วนทราบว่านางมีมุมมองต่อเรื่องนี้อย่างหลุดพ้นจากกรอบทางโลก

เจี้ยนเจิ้งหมิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ลี่เย่อไห่คงคิดครอบครองดาบเหยี่ยวเล่มนั้น"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ลี่เย่อไห่หลุดพ้นจากความ 'ละโมบ' ใคร่ครอบครองวัตถุธาตุตั้งแต่แรก ไม่เหลือบแลดาบเหยี่ยว ไม่เอ่ยถึงดาบเหยี่ยว แม้แต่ตอนที่ฟงสิงเลี่ยช่วยเหลือดาไลลามะอิงหยวนออกไป ดาบเล่มนั้นยังอยู่ข้างกายดาไลลามะอิงหยวน ฟงสิงเลี่ยบอกต่อหลวงจีนกว่างตู้แห่งนิกายฌานวิสุทธิ์ว่า หากลี่เย่อไห่ออกติดตามมัน มันต้องไม่มีความหวังเอาชนะยิ่งไม่กล้าต่อสู้ขัดขืน แต่ลี่เย่อไห่เพียงส่งสิบสามอาชาไนยออกติดตามด้วยสายตาของลี่เย่อไห่ ไหนเลยดูไม่ออกว่าสิบสามอาชาไนยสู้ศิษย์ของมันไม่ได้? ความนี้คงต้องมีเลศนัยที่คนภายนอกยากเข้าใจได้ ข้าพเจ้าคาดเดาว่าการประลองปัญญาครั้งนี้ ลี่เย่อไห่เป็นฝ่ายพ่ายแพ้

เพราะว่ามันไม่อาจฆ่าดาไลลามะโดยปราศจาก 'จิตหวั่นไหว' ดังนั้น ฟงสิงเลี่ยกลับเป็นฝ่ายช่วยให้มันพ้นจากสภาพอันอิหลักอิเหลื่อที่รุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่"

หลวงจีนกระบี่เงยหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เราทั้งเลื่อมใสพระคุณเจ้าอิงหยวน ยิ่งเลื่อมใสลี่เย่อไห่ เพราะว่ามันกล้าที่จะยอมรับความพ่ายแพ้"

ฉินเมิ่งเหยาเล่าสืบต่อ

"ดาไลลามะอิงหยวนมอบดาบให้แก่ฟงสิงเลี่ย ตัวท่านเดินเข้าสู่ถ้ำศิลาบนภูเขาลูกหนึ่ง ไม่กลับออกมาอีก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าท่านอยู่ภายในทำอะไร"

ทุกผู้คนบังเกิดความปั่นป่วนอีกครา

ดาไลลามะที่มีอายุร้อยพรรษา บุตรชายของจอมยุทธ์ฟู่อิงมาถึงดินแดนภาคกลางจริงๆ

ฉินเมิ่งเหยากล่าวสืบต่อ

"ที่เล่ามาทั้งหมด ยังมิใช่ตอนที่พิสดารที่สุด ที่แปลกพิสดารคือ ฟงสิงเลี่ยได้รับกระแสพลังประหลาด ซึ่งถ่ายเทจากดวงตาดาไลลามะอิงหยวน ช่วยให้มันรอดพ้นจากชะตากรรม 'กระถางรองรับแตกดับสลาย' ทั้งเป็นเหตุให้วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปานไม่สำเร็จสมบูรณ์ นี่ดูไปคล้ายเป็นการศึกที่ต่อเนื่องจากการต่อสู้ระหว่างจอมยุทธ์ฟู่อิงกับเมิ่งเซ่อสิงแห่งมองโกล เพียงแต่เปลี่ยนเป็นบุตรชายต่อสู้กับศิษย์เท่านั้น"

หม่าจิ้นเซิงกัมศีรษะลง แต่ยังยากปกปิดความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าได้

ฉินเมิ่งเหยากวาดตาคู่งาม พบเห็นความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าทุกผู้คนในบริเวณ ทราบว่านางสะกดอารมณ์ของทั้งหมดเอาไว้

กล่าวถึงที่สุด นับตั้งแต่นางใช้เนตรทิพย์ส่องปีศาจสำรวจดูทุกผู้คน กระบี่ของนางก็ชักจากฝัก ใช้กระบวนท่าที่มองไม่เห็นออกตามลำดับ

นางใช้น้ำเสียงที่แผ่วเบาในห้องโถงที่เข็มตกสักเล่มยังได้ยิน กล่าวว่า

"ด้วยเหตุผลที่ฟงสิงเลี่ย 'ไม่ยอมบอกออกมา' มันมอบดาบเหยี่ยวให้แก่หานชิงฟงผู้อาวุโส ผู้เฒ่าหานก็จัดส่งดาบมายังคลังศัสตรา มอบให้หานป๋อดูแล หานป๋อบอกว่านั่นเป็นดาบที่แปลกพิสดารเล่มหนึ่ง"

ทุกผู้คนค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง ทำความเข้าใจกับเรื่องราวอันซับซ้อนและเหลือเชื่อนี้

ฉินเมิ่งเหยาไม่เปิดโอกาสให้ทั้งหมดหยุดพักหายใจ กล่าวอีกว่า

"เมื่อวันที่ข้าพเจ้าเข้าสู่คลังศัสตรา เพิ่งก้าวเข้าประตู ก็รู้สึกถึงพลังธาตุดาบเล่มนั้น แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หวั่นไหวใจ และไม่อาจหวั่นไหวใจไม่เช่นนั้นการบำเพ็ญเพียรในหลายปีนี้ ต้องแตกดับในชั่วพริบตา พระคุณเจ้าสามารถอธิบายข้อนี้เพิ่มเติมหรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"หากเปลี่ยนเป็นผังปานหรือล่างฟานหวิน ก็จะประพฤติเช่นลี่เย่อไห่ ไม่เหลือบมองดาบเล่มนั้นแม้สักแวบเดียว เพราะว่าพวกมันต่างเดินทางเป็นระยะทางอันยาวไกล แทบจะหลุดพ้นจากขอบเขตระหว่างมนุษย์กับเทวะ ทั้งได้แต่เดินตามเส้นทางที่ตัวเองถากถางขึ้นต่อไป หาไม่หากได้รับผลสะท้อนจากวัตถุธาตุอื่น หรือมีจิตมุ่งมาดปรารถนาทางอื่น พลังฝีมือจะถดถอยอย่างมาก ได้ไม่เท่ากับเสีย"

ทุกผู้คนแม้ไม่เข้าใจคำพูดของหลวงจีนกระบี่อย่างถ่องแท้ แต่ทราบว่าคำพูดเหล่านี้แฝงหลักเหตุผลของการแสวงหาด้านมรรคาบู๊

เจ้าสำนักฉางไป่บังเกิดความท้อแท้ ในที่สุดมันทราบแล้วว่าตนเองไม่อาจเทียบเปรียบกับหลวงจีนกระบี่ ทั้งนี้เพราะหลังจากได้ยิน

เรื่องของดาบเหยี่ยวก็คิดชมดูดาบเหยี่ยวสักครา

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมื่อพวกเราออกจากคลังศัสตรา พี่จิ้นเซิงกับพี่ชิงเหลียนทยอยเหลือบเห็นดาบเล่มนั้น แต่ล้วนแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด พี่ซีเหวินกับคุณหนูฮุ่ยจื่อคงไม่ถึงกับไม่ทันสังเกตกระมัง?"

หานซีเหวินกับหานฮุ่ยจื่ออุทานดัง 'อา' ออกมา แสดงว่านึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้น

ฉินเมิ่งเหยาคล้ายดึงเส้นใยลอกเปลือกรังไหม คลายเงื่อนปมของคดีฆาตกรรมอันลึกลับซับซ้อนนี้ออกทีละเปลาะ ควบคุมช่วงจังหวะเป็นมั่นเหมาะ มีอำนาจในการโน้มน้าวใจ จนบัดนี้ทั้งหมดค่อยรับรู้ถึงภูมิปัญญาอันสูงส่งของนาง

ฉินเมิ่งเหยากล่าวสืบต่อ

"หลังจากออกจากคลังศัสตรา ข้าพเจ้าได้รับสัญญาณขอความช่วยเหลือของพระคุณเจ้ากว่างตู้แห่งนิกายฌานวิสุทธิ์ จึงรีบออกเดินทาง คุ้มครองฟงสิงเลี่ยไปรักษาบาดเจ็บยังที่ลับเฉพาะ และจากปากคำพระคุณเจ้ากว่างตู้ ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับดาบเหยี่ยว มิคาดพี่ชิงเหลียนกลับถูกฆ่าในตึกตระกูลหาน"

นางเล่าถึงตอนนี้ ในที่สุดคลายข้อสงสัยสองประการ

ก่อนอื่น ฉินเมิ่งเหยาหามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมไม่ ควรทราบว่าเหลิ่งเถี่ยซินกับซาเชียนหลี่ "บังอาจ" ระแวงสงสัยฉินเมิ่งหยา เป็นเพราะตอนอยู่ในดงหลิว นางขัดขวางมิให้หลวงจีนกระบี่ท้าสู้กับผังปาน เข้าใจผิดคิดว่านางปกป้องผังปาน แต่ดูจากข้อที่นางช่วยเหลือฟงสิงเลี่ย แสดงว่าฉินเมิ่งเหยากับผังปานอยู่ในสภาพเผชิญหน้า

ยังมีฉินเมิ่งเหยาใช้วิธีการอันแยบคาย ผ่านลมปากของหลวงจีนกระบี่ พิสูจน์ว่านางไม่มีความคิดครอบครองดาบเหยี่ยว

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ นางเปิดเผยความสัมพันธ์อันแนบแน่นกับนิกายฌานวิสุทธิ์ ไม่เช่นนั้นหลวงจีนกว่างตู้ไหนเลยขอความช่วยเหลือจากนางได้?

ยามนี้ยังมีผู้ใดกล้าระแวงสงสัยนางอีก?

ประการต่อมา นางยังระบุจุดประสงค์ในการฆ่าคนที่ตึกตระกูลแห่งนี้ว่า สืบเนื่องจากดาบเหยี่ยวที่สะท้านทั้งดินฟ้าเล่มนี้

ฉินเมิ่งเหยาเพ่งตาจ้องจับบนใบหน้าหม่าจิ้นเซิง ซึ่งปราศจากสีเลือดแม้แต่น้อย แต่ไม่กล่าววาจา

หลวงจีนกระบี่แหงนหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากเราคาดเดาไม่ผิด ตอนที่จิ้นเซิงกับชิงเหลียนพบพานพี่ชิงฟงที่เมืองจี้หนัน พี่ชิงฟงคงบอกเรื่องของดาบเหยี่ยวให้ทราบ ใช้ให้พวกมันกลับไปแจ้งต่อสำนักอาจารย์ เพื่อจัดการกับดาบเหยี่ยวเล่มนี้ แต่ไม่ได้มอบดาบแก่พวกมัน หากแต่นำกลับมายังตึกตระกูลหาน แต่ว่าจิ้นเซิงกับชิงเหลียนมิเพียงไม่แจ้งต่อสำนักอาจารย์ กลับติดตามพี่ชิงฟงมาถึงตึกตระกูลหาน จนกระทั่งพบเห็นดาบเหยี่ยวในคลังศัสตรา เป็นเหตุให้เกิดเรื่องขึ้น เรากล่าวผิดหรือไม่? จิ้นเซิง"

หม่าจิ้นเซิงก้มศีรษะ หาเอ่ยปากไม่

เจ้าสำนักฉางไป่หน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก หากเป็นเช่นนั้นจริง การตายของบุตรชายตัวเองมีความผิดสาสมแล้ว

ประมุขตึกตระกูลหานกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"พี่ใหญ่ที่แท้ไปยังที่ใด?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ผู้ใดหยิบฉวยดาบเหยี่ยวไป ผู้นั้นเป็นคนควบคุมตัวผู้เฒ่าหานไว้ เพราะฝ่ายตรงข้ามระแวงสงสัยว่า ผู้เฒ่าหานล่วงรู้ความลับของดาบเหยี่ยวจากฟงสิงเลี่ย"

ยามนั้นบังเกิดปัญหาอีกประการหนึ่งขึ้น ด้วยพลังฝีมือและประสบการณ์ของหานชิงฟง อาศัยหม่าจิ้นเชิงคนเดียว ไหนเลยคร่ากุมคนคุมขังไว้ได้

เซียนเท้าเปล่าซึ่งแก้ต่างให้กับหม่าจิ้นเชิงตลอดมา กล่าวว่า

"นี่เป็นหัวข้อสำคัญประการหนึ่ง หากหลานจิ้นเชิงกับหลานชิงเหลียนล้วนคิดครอบครองดาบเหยี่ยว ขณะที่หลานชิงเหลียนเข้าสู่คลังศัสตรา ไหนเลยปราศจากการระแวดระวัง จนถูกหลานจิ้นเชิงลอบทำร้ายได้ ดังนั้นฆาตกรสมควรเป็นคนอื่น"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านผู้เฒ่ากล่าวถูกต้อง ฆาตกรเป็นอีกคนหนึ่ง"

พริบตานั้นสายตาทุกคู่จ้องจับบนร่างฉินเมิ่งเหยา ทราบว่านางยังมีคำพูดคิดบอกกล่าว

ฉินเมิ่งเหยามองดูหม่าจิ้นเชิง กล่าวว่า

"ฆาตกรคือคุณหนูรองตระกูลหม่า...หม่าซินอิ๋ง"

คำพูดประโยคนี้สะท้านทั่วบริเวณ

หม่าจิ้นเชิงสะท้านทั้งร่าง หน้าผากปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปนพลันเงยหน้าขึ้น ตวาดว่า

"เหลวไหล"

จนบัดนี้มันค่อยสบสายตากับฉินเมิ่งเหยา หวนนึกถึงตนเองเคยติดพันหญิงงามนางนี้ วันนี้กลับมีสภาพไม่ต่างกับผู้ต้องหา สร้างความสะท้อนใจยิ่งนัก

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"วันที่ข้าพเจ้ากับพี่ชิงเหลียนและพี่หม่าเดินทางมายังตึกตระกูลหาน ระหว่างทางพบกับคุณหนูซินอิ๋ง รู้สึกว่าประจวบเหมาะจนเหลือเชื่อ พี่ชิงเหลียนก็ระแวงว่า พี่หม่าเรียกระดมน้องสาวมาช่วยเหลือ

ต่อมาคุณหนูซินอิ๋งแสดงความนิยมชมชื่นต่อพี่ชิงเหลียน พี่ชิงเหลียนค่อยคลายความหวาดระแวงไป"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ดูจากเปลือกนอกคุณหนูซินอิ๋งคล้ายคุณหนูที่ดื้อรั้นเจ้าอารมณ์ แต่จากการสังเกตของข้าพเจ้าล้วนเป็นการแสดงออกเพื่อกลบเกลื่อน แท้ที่จริงพลังฝีมือและสติปัญญาของนาง หาเป็นรองพี่หม่าไม่ และมีแต่นางสามารถเข้าใกล้พี่ชิงเหลียน"

หม่าจิ้นเซิงพลันผุดลุกขึ้น สูญเสียความเยือกเย็นที่มีอยู่ ชี้หน้าฉินเมิ่งเหยาร้องว่า

"ท่านปรักปรำข้าพเจ้ายังไม่พอ ยังให้ร้ายน้องสาวเรา"

ทุกผู้คนจับจ้องมองหม่าจิ้นเซิงอย่างเย็นชา ทราบว่ามันยังปากแข็ง แต่ก็หาหลักฐานรุกฆาตหม่าจิ้นเซิงไม่ได้

เซียนเท้าเปล่ากล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"คำพูดของคุณหนูเมิ่งเหยา แม้มีอำนาจโน้มน้าวใจ แต่ส่วนใหญ่เกิดจากการสันนิษฐาน หากคิดกล่าวโทษหลานจิ้นเซิงในลักษณะนี้ เราหยางเฟิงเป็นคนแรกที่ไม่ยอมรับนับถือ"

ทุกผู้คนล้วนนิ่งเงียบงัน ทั้งนี้เพราะหากสองพี่น้องตระกูลหม่า ล้วนมีส่วนร่วมกับคดีฆาตกรรม อย่างนั้นหม่าเยิ่นหมิงผู้เป็นบิดาของสองพี่น้อง ครั้งกระโน้นได้รับการขนานนามร่วมกับเซียนเท้าเปล่าและหลวงจีนกระบี่เป็นสามผู้กล้าภูตบดี อาจบงการอยู่หลังฉาก ไม่แน่ว่าเป็นคนคร่ากุมหานชิงฟงไว้ อย่างนั้นเรื่องราวจะลุกลามใหญ่โตแล้ว

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เรื่องราวเกี่ยวพันถึงชื่อเสียงผู้อื่น เมิ่งเหยาไหนเลยกล้าคาดเดาวุ่นวาย ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงขอให้พี่หม่าตอบคำถามข้าพเจ้าข้อหนึ่ง วันที่หานป๋อถูกคุมตัวไปยังคุกใหญ่เมืองหวงโจว กูจู่แห่งสำนักรื่นรมย์

ชิงตัวหานป่อไป คิดรับมันเป็นศิษย์ เหอฉีหยางและพวกย่อมมิใช่คู่มือของกูจู๋ พี่หม่ากลับนำตัวหานป่อกลับมาโดยไม่ลำบากยากเย็น ขอถามพี่หม่ากล่าวกับกูจู๋ว่าอย่างไร?"

ทุกผู้คนเพิ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก เข้าใจว่าเป็นหานป่อบอกต่อฉินเมิ่งเหยา หาทราบไม่ว่าเป็นโจรท่องโลดเดี่ยวบอกเล่าอีกทอดหนึ่ง มิหนำซ้ำเพียงบอกเล่าโดยคร่าวๆ หาล่วงรู้รายละเอียดการสนทนาของหม่าจิ้นเซิงกับกูจู๋ไม่

หม่าจิ้นเซิงกลับเข้าใจว่า วันนั้นหานป่อได้ยินคำสนทนาระหว่างมันกับกูจู๋ ตอนนั้นตั้งใจว่าพอไปถึงคุกใหญ่เมืองหวงโจว เหอฉีหยางจะฆ่าคนปิดปาก ไหนเลยคาดคิดหานป่อได้รับวาสนาในคราเคราะห์รอดตายราวปาฏิหาริย์ ตอนนี้ฉินเมิ่งเหยาตั้งคำถามนี้ต่อมัน จะให้มันตอบอย่างไร?

ทันใด เสียงอาวุธปะทะปลุกทุกผู้คนในห้องโถงสะท้านตื่นจากห้วงความคิด

ต่อจากนั้นเป็นเสียงฟาดฟันดาบ ตามด้วยเสียงกระบี่ต้านทานรับไว้ เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ

ทุกผู้คนสบตาด้วยความตื่นตระหนก ภายในตึกตระกูลหานจัดการประชุมครั้งสำคัญ ศิษย์ของทุกค่ายสำนักล้วนเฝ้ารักษาเส้นทางต่างๆ ไว้ ป้องกันมิให้คนนอกบุกรุกเข้ามา คนผู้นี้กลับบุกฝ่าอย่างหักโหม โดยที่ศิษย์ของสหพันธ์แปดสำนักไม่อาจสกัดขัดขวางไว้ เป็นผู้ใดมีกำลังวังชาเพียงนี้ มีฝีมือถึงขั้นนี้?

ธรรมาจารย์อาทิตย์

ฟางเยี่ยหวี่ยืนอยู่ตรงตำแหน่งที่ผังปานเคยมองดูผีเสื้อ ภายในเก๋งกลางสวนไม้ดอก รับฟังรายงานที่ส่งมาไม่ขาดสาย

ลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเซิงซึ่งถูกโจรท่องโดดเดี่ยวทำร้ายบาดเจ็บนั่งอยู่บนม้าหินภายในเก๋ง มองดูควันร้อนกรุ่นที่ลอยขึ้นจากชามยาน้ำสีดำเข้มซึ่งจัดวางบนโต๊ะ แสดงว่ายังไม่ทุเลาหายดี

มนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ยเดินทอดน่องบนทางน้อยในพุ่มไม้ดอกข้างเก๋ง ชมดูกล้วยไม้ที่ผลิบานหลายกระถาง คล้ายไม่มีวัตถุเรื่องราวสะกิดความสนใจของมันกว่านี้อีก

เฉียนว่างเซิงพึมพำว่า

"ไฉนหาตัวหานป๋อไม่พบ?"

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่เด็กน้อยนี้ยากควานหา หากแต่โจรท่องโดดเดี่ยวยากควานหา หากมิใช่ฉินเมิ่งเหยาทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวรอรับตัวหานป๋ออยู่

คงไม่ปล่อยให้หลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) จากมา"

เฉียนว่างเซิงพอได้ยินชื่อฉายาโจรท่องโดดเดี่ยว ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ขณะจะด่าทอสักหลายคำ แว่วเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลของหลี่เช่อเม่ยดังมาว่า

"เหล่าซือ (คนที่สี่) อาการบาดเจ็บบอบช้ำถือสาอารมณ์พลุ่งพล่าน ยารักษาบาดเจ็บควรดื่มทั้งที่ยังร้อน"

เฉียนว่างเซิงงงงันวูบหนึ่ง ค่อยสูดลมหายใจลึกๆ ข่มเพลิงโทสะไว้ ยกชามยาน้ำดื่มลงไป

ฟางเยี่ยหวี่ขมวดคิ้ว กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"โจรท่องโดดเดี่ยวที่แท้ซ่อนตัวหานป๋อไว้ที่ใด ตามเหตุผลเมื่อมีสนมรักรื่นรมย์นางหนึ่ง หานป๋อก็รับบาดเจ็บ พวกมันคิดซ่อนตัวไว้ไม่ง่ายนัก"

ยามนั้นปรากฏบริวารรุดมารายงานว่า การตรวจค้นทางเขตตัวเมืองด้านในไม่พบเห็นอันใด ทั้งไม่พบพานคนแปลกหน้า

หลี่เช่อเม่ยคีบกล้วยไม้ช่อหนึ่งเดินเข้าเก๋ง กล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"คนทั้งสามใช่หลบหนีออกนอกเมืองแล้วหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"พวกเราปิดล้อมอย่างแน่นหนาถึงเพียงนี้ ต่อให้พวกมันสามารถหลบหนีออกนอกเมือง ก็ไม่อาจรอดพ้นจากหูตาพวกเรา นอกจาก..."

หลี่เช่อเม่ยกล่าวเสริมว่า

"นอกจากพวกมันสามารถปะปนอยู่ในขบวนรถของข้าหลวงหลันนั่นเป็นขบวนรถที่ออกจากเมืองเพียงหนึ่งเดียวที่พวกเราไม่ได้แตะต้อง"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"หากโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อสามารถใช้สอยข้าหลวงเมืองอู่ชาง คุ้มกันพวกมันออกจากเมือง พวกเราได้แต่ยอมรับความพ่ายแพ้

แล้ว"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวว่า

"เรื่องนี้จะได้รับคำตอบโดยเร็ว หูตาที่ท่านวางอยู่ในจวนข้าหลวงสมควรมีรายงานมาแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏบริวารเข้ามารายงานว่า

"มีข่าวจากจวนข้าหลวงว่า ปรากฏทูตต่างแดนนำเครื่องราชบรรณาการเตรียมถวายต่อฮ่องเต้ต้าหมิงผ่านเมืองอู่ชาง ดังนั้นข้าหลวงหลันจึงคุ้มครองส่งด้วยตัวเอง"

ฟางเยี่ยหวิ่งงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"เป็นทูตจากแคว้นใด?"

บริวารนั้นกล่าวว่า

"ข้าหลวงหลันตื่นเต้นตึงเครียด ดังนั้นคนข้างกายมันล้วนไม่ยอมกล่าวมากความ สามารถล่วงรู้เพียงนี้เท่านั้น"

ฟางเยี่ยหวิ่ขับไล่บริวารล่าถอยไป กล่าวกับหลี่เซ่อเม่ยว่า

"ดูท่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโจรท่องโดดเดี่ยวและหานป๋อ"

หลี่เซ่อเม่ยเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ไม่ว่าพวกมันมีสามหัวหกกร ยามฉุกละหุกก็ไม่สามารถปลอมเป็นทูตต่างแดน ยิ่งไม่สามารถแสดงพระราชสาส์นและเครื่องราชบรรณาการที่ทำให้ข้าหลวงหลันเชื่อโดยสนิทใจ ดังนั้นคนทั้งสองสมควรยังอยู่ในเมือง"

ฟางเยี่ยหวิ่นิ่งเงียบงันไม่ตอบคำ

คนผู้นี้มีนิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว เรื่องราวยิ่งยากลำบาก ยิ่งกระตือรือร้นยินดี

หลี่เซ่อเม่ยโยนกล้วยไม้ในมือ ลงในธารน้ำที่ขุดลอกโดยน้ำมือมนุษย์ใต้เก๋ง ปล่อยให้กล้วยไม้ไหลไปตามน้ำ ปากกล่าวว่า

"เมื่อครู่เราฟังว่าพรรคมังกรพิโรธระดมเรือรบที่มีสมรรถนะในการรบหลายลำ ดูท่าตระเตรียมช่วยเหลือตำหนักอลงกรณ์ ท่านคิดทำศึกขั้นแตกหักกับพวกมันหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"การระดมลำเรือไม่ใช่เหตุการณ์ในตอนนี้ หลังจากที่ล่างฟานหวินออกจากเกาะ พรรคมังกรพิโรธก็เข้าสู่ภาวะเตรียมพร้อม เรือรบยี่สิบแปดลำแล่นออกจากท่า โดยไม่ทราบจุดหมายปลายทาง"

เฉียนว่างเซิงโคจรพลังเสร็จสิ้น ค่อยคึกคักกว่าเดิม กล่าวว่า

"หากพวกเราสามารถยึดครองกองกำลังทางน้ำของพรรคมังกรพิโรธ เท่ากับควบคุมแม่น้ำแยงซีเกียงทั้งสายไว้ มีส่วนช่วยต่อกิจการล้มล้างหมิงกอบกู้มองโกลของพวกเรา"

หากฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"เฉียนเหล่าซือ (ครูมวยแซ่เฉียน) กล่าวไม่ผิด ตอนนี้ค่ายพรรคฝ่ายอธรรมตกเป็นของพวกเรากว่าครึ่ง แต่หากยังไม่พิชิตพรรคมังกรพิโรธ เท่ากับเป็นมังกรที่ไร้นัยน์ตา อย่าว่าแต่ตราบใดที่พรรคมังกรพิโรธควบคุมเส้นทางน้ำอยู่ พวกเราก็ไม่สามารถก่อการได้ ดังนั้นภารกิจอันดับแรกของพวกเราคือฮุบกลืนพรรคมังกรพิโรธ"

เฉียนว่างเซิงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"พวกเราใช่สมควรรอจนผ่านการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ค่อยชำแหละพรรคมังกรพิโรธหรือไม่?"

สีหน้าฟางเยี่ยหวี่ปรากฏแววซับซ้อนยุ่งเหยิงขึ้น ทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวว่า

"หากซือจุน (ท่านอาจารย์) เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ พวกเราควรทำอย่างไร?"

เฉียนว่างเซิงงงงันวูบใหญ่ แสดงว่าไม่เคยคาดคิดถึงข้อนี้มาก่อน

หลี่เซ่อเม่ยก็กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ผู้เฒ่าผังไหนเลยแพ้ได้?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"มิใช่พวกเราไม่มีความเชื่อมั่นต่อซือจุน ตรงกันข้ามข้าพเจ้าเชื่อมั่นต่อท่านผู้เฒ่ายิ่งกว่าผู้ใด แต่ข้าพเจ้าเมื่อเป็นแม่ทัพใหญ่มองโกลผูกพันถึงความมั่นคงปลอดภัยของเพื่อนร่วมชาตินับพันๆ หมื่นๆ ข้าพเจ้ามิอาจไม่นึกถึงความเป็นไปได้ทุกประการ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ราชวงศ์หมิงตั้งประเทศถึงบัดนี้ เป็นเวลาเพียงสิบกว่าปี ยังไม่มั่นคงสถาพร แต่ผ่านไปหนึ่งวัน บัลลังก์ของจูหยวนจางจะเพิ่มความมั่นคงอีกหนึ่งส่วน ดังนั้นพวกเราต้องแย่งชิงเวลาให้เร็วที่สุด"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวว่า

"นับตั้งแต่ซ่างกวนเฟยก่อตั้งพรรคมังกรพิโรธอาศัยความชำนาญการศึกทางน้ำสร้างชื่อลือเลื่อง หากมิใช่จูหยวนจางได้รับความช่วยเหลือจากมัน ก็ไม่อาจโค่นเฉินโหย่วเหลียง ซึ่งมีชื่อในการทำศึกทางน้ำพ่ายแพ้ คราครั้งนี้พวกเราทำสงครามกับพรรคมังกรพิโรธ ย่อมยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้กับพวกมันบนลำน้ำ ไยมิใช่ซ้ำรอยเดิมของเฉินโหย่วเหลียง?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"เพื่อจัดการกับพรรคมังกรพิโรธ ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือจากพรรคฮวงโห ซึ่งเป็นศัตรูคู่แค้นกับพรรคมังกรพิโรธ สามารถห้ำหั่นสักครา แต่ทางที่ดียังคงวางแผนแล้วค่อยดำเนินการรุก ขอเพียงกำจัดหลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือไป พรรคมังกรพิโรธจะช้าเร็วต้องตกเป็นของข้าพเจ้า"

เฉียนว่างเซิงกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"หรือชาวฮั่นเหล่านี้ ไม่ทราบว่าพวกเราคิดกลับเข้าครอบครองแผ่นดินภาคกลาง เหตุใดยังยินดีร่วมมือกับพวกเรา?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ประมุขพรรคฮวงโหหลันเทียนหวินเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเฉินโหย่วเหลียง ดังนั้นมีความแค้นกับจูหยวนจาง บวกกับแม่น้ำฮวงโหตัดแบ่งดินแดนเหนือใต้ กลายเป็นหนามทิ่มตำหลังของจูหยวนจาง สั่งให้เร่งปราบปรามพรรคฮวงโห ดังนั้นเพื่อความอยู่รอด ย่อมภาวนาให้ยิ่งยุ่งเหยิงยิ่งดี คราครั้งนี้พวกเราพอกวักมือชักชวน พอดีสบอารมณ์ของมัน หากแผ่นดินภาคกลางกลับคืนสู่สภาพแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ อีก มันไม่แน่ว่าจะได้ตั้งตัวเป็นเจ้า ไหนเลยคำนึงว่าพวกเราเป็นใคร?"

หลี่เซ่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าเยี่ยหวี่วางแผนเป็นมั่นเหมาะ อย่างนั้นบอกต่อเราว่าหลี่เซ่อเม่ยจะช่วยเหลืออย่างไร?"

ฟางเยี่ยหวี่ตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหวังว่าหลี่เหล่าซือสามารถฆ่าหลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือก่อนที่พรรคมังกรพิโรธจะเข้าสู่ทะเลสาบผอหยาง"

หลี่เซ่อเม่ยมองดูสวนไม้ดอกใต้แสงอาทิตย์ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ขอเพียงพวกมันออกจากเกาะมังกรพิโรธ เราหลี่เซ่อเม่ยจะให้พวกมันไม่มีวันกลับไป"

หลวงจีนกระบี่ถ่ายทอดเสียงออกไปว่า

"เป็นยอดคนสารทิศใดให้เกียรติมา?"

แว่วเสียงปะทะอาวุธอีกครา **สุ้มเสียงบุรุษหนุ่มเสียงหนึ่ง**

ดังว่า

"ชิฉางเจิงแห่งพรรคมังกรพิโรธ เดินทางมาทวงหนี้บัญชีกับหม่าจิ้นเซิงแห่งสำนักเส้าหลิน"

ขณะกล่าว เสียงอาวุธปะทะอย่างต่อเนื่องเคลื่อนใกล้เข้ามากว่าเดิม

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นตระหนก ชิฉางเจิงผู้นี้สามารถกล่าวพลางสู้พลาง สุ้มเสียงไม่ชะงักขาดตอน แสดงว่ามีฝีมือเหนือล้ำกว่าศิษย์ของสหพันธ์แปดสำนักที่ขวางทางมากนัก

หลวงจีนกระบี่เลิกคิ้ว กล่าวว่า

"ปล่อยให้มันเข้ามา"

เสียงอาวุธเงียบสงบลง จากนั้นบุรุษหนุ่มที่ล่ำสันกำยำ หน้าตาองอาจหาญกล้า ทั้งน่านิยมยินดีผู้หนึ่ง เสียบดาบไว้ที่กลางหลัง เดินเข้าห้องโถงมาอย่างผ่าเผย

มันหามีท่าทีไม่สบายใจที่ตกเป็นเป้าสายตาของทุกผู้คนไม่ ยังยิ้มอย่างสง่างาม กวาดตามองทั่วบริเวณ เมื่อพบเห็นฉินเมิ่งเหยาผู้งามเลิศล้ำ ต้องงงงันวูบหนึ่ง ค่อยเบือนสายตามาจ้องจับบนร่างหม่าจิ้นเซิงแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"พี่หม่าเห็นวันนี้เราชิฉางเจิงมาถึงที่นี้โดยปลอดภัย ใช่รู้สึกผิดหวังหรือไม่?"

ทุกผู้คนฟังจากน้ำเสียงมัน แสดงว่าหม่าจิ้นเซิงเคยกระทำผิดต่อชิฉางเจิง

หลวงจีนกระบี่ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"สหายน้อยทราบหรือไม่ว่า ในห้องโถงกำลังจัดการประชุมวาระสำคัญของสหพันธ์แปดสำนัก..."

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ตัดบทว่า

"ข้าพเจ้าเลือกเวลานี้รุดมา เพื่อให้เหล่าผู้ที่อ้างตัวเป็นชาวธัมมะได้รับรู้พฤติการณ์ของหม่าจิ้นเซิง"

หยุดเล็กน้อยอดมองดูฉินเมิ่งเหยามิได้ ประสานมือกล่าวว่า

"ขอถามแม่นางผู้นี้ ใช่เป็นแม่นางฉินเมิ่งเหยาแห่งเรือนฌานเมตไตรยหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยผงกศีรษะรับ

ชิฉางเจิงแหงนหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ในโลกกลับมีโฉมงามถึงเพียงนี้ ชิฉางเจิงได้เปิดหูเปิดตาแล้ว"

หากเป็นบุคคลอื่นกล่าวคำพูดเช่นนี้ ทุกผู้คนต้องตำหนิมันมีราคะจิตเทียมฟ้า ไม่รู้จักมารยาท แต่ชิฉางเจิงกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงใจกลับสะท้อนถึงนิสัยอันเปิดเผยสัตย์ซื่อ

เจ้าสำนักฉางไป่ฉุกใจคิด ถามว่า

"สหายน้อยกับหม่าจิ้นเซิงมีข้อบาดหมางใด ไยไม่ระบุบอกออกมา?"

ชิฉางเจิงกวาดตาไปยังใบหน้าหม่าจิ้นเซิงอีกครา แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เสียทีที่ข้าพเจ้ายึดถือท่านเป็นสหายที่ควักหัวใจดีแผ่ให้ เปิดเผยร่องรอยของพวกเรา หวังให้ท่านส่งข่าวให้ผู้คนรุดมาช่วยเหลือ สุดท้ายพวกเรากลับเผชิญกับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดและเจ้าสำนักรื่นรมย์ หม่าจิ้นเซิง ท่านมีคำอธิบายอย่างไร?"

เจ้าสำนักฉางไป่ตบโต๊ะผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"หม่าจิ้นเซิง ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ทุกผู้คนบังเกิดความสะท้อนใจ เหตุการณ์ช่างประจวบเหมาะนัก ฉินเมิ่งเหยาซักถามหม่าจิ้นเซิงเสนอเงื่อนไขใดแลกตัวหานป๋อจากเงื้อมมือกู่จู๋แห่งสำนักรื่นรมย์ ชิฉางเจิงก็รุดมาทวงถามความผิด

ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า หม่าจิ้นเซิงแพร่งพรายร่องรอยของพวกพรรคมังกรพิโรธต่อกูจู๋ เจ้าสำนักรื่นรมย์กับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดค่อยรุดไปซุ่มรอคนหรือว่าตาข่ายฟ้าถี่ยิบ ไม่มีรูให้เล็ดลอดจริงๆ?

หากหม่าจิ้นเซิงทราบว่าฉินเมิ่งเหยาไม่ล่วงรู้คำโต้ตอบระหว่างมันกับกูจู๋ อาจยังบ่ายเบี่ยงแก้ตัว แต่ตอนนี้ทราบว่าไม่ว่าแก้ตัวอย่างไรก็ไม่มีคนเชื่อ มันความจริงเข้าใจว่าคราครั้งนี้ขาดหลักฐานมัดตัว ช่วยให้มันรอดพ้นจากข้อหา แต่แล้วหาเป็นไปตามที่คาดคิดไม่ กล่าวถึงที่สุดเป็นเพราะหานป๋อยังไม่ตาย นับว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิตจริงๆ

หวินชิงผุดลุกขึ้น คารวะต่อหลวงจีนกระบี่กับเจ้าสำนักฉางไป่กล่าวว่า

"ตอนนี้เรื่องราวกระจ่างชัด หวินชิงสมควรกลับอารามแล้ว"

น้ำเสียงแฝงความท้อแท้หดหู่ การมายังตึกตระกูลหานของนางครั้งนี้ ความจริงคิดดูว่าจะช่วยเหลือหม่าจิ้นเซิงพันมลทินอย่างไรครั้นเมื่อนางทราบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับโจรท่องโดดเดี่ยวอาจเป็นหม่าจิ้นเซิงแพร่งพรายต่อฟางเยี่ยหวี่ ค่อยนึกคิดว่าสำหรับตระกูลหม่า นางเป็นเพียงคนนอก หัวใจถึงกับเย็นเฉียบลง และสองพี่น้องตระกูลหม่าที่นางรักเอ็นดูตั้งแต่เล็ก กลับกระทำเรื่องต่ำช้าเช่นนี้ทำให้นางไม่อาจทนฟังต่อไป และทนดูต่อไป

ไม่มีผู้ใดออกปากเหนี่ยวรั้ง และไม่ทราบใช้คำพูดใดเหนี่ยวรั้งนาง ได้แต่ใช้สายตาส่งเงาหลังนางออกจากประตูห้องโถง

ชิฉางเจิงพลันชักดาบจากฝัก กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมื่อสามปีก่อน การศึกที่ท่าข้าม ข้าพเจ้าพ่ายแพ้ครึ่งกระบวนท่า วันนี้คิดขอทดสอบกระบี่ของพี่หม่า ดูว่ายังแกร่งกล้าเช่นกาลก่อนหรือไม่?"

หม่าจิ้นเซิงปั้นหน้าเคร่งเครียดถึงที่สุด หาตอบคำไม่

หลวงจีนกระบี่ถอนใจเบาๆ กวาดตาไปยังเจ้าสำนักฉางไป่ เจ้าสำนักฉางไป่เข้าใจความหมาย ผงกศีรษะแล้วทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ ในใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาด เมื่อเปรียบความผิดหวังของหลวงจีนกระบี่กับความผิดหวังที่สูญเสียบุตรชายของตัวเอง พลันบังเกิดความท้อแท้ ความเป็นตายของหม่าจิ้นเซิง คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเองอีก

หม่าจิ้นเซิงเกี่ยวข้องกับการสูญหายไปของดาบเหยี่ยว อย่างนั้นไม่ใช่เรื่องระหว่างสำนักเส้าหลินกับฉางไป่อีก และไม่เพียงเป็นเรื่องภายในของสหพันธ์แปดสำนัก หากแต่เกี่ยวพันถึงยุทธจักรภาคกลางกับทิเบตแล้ว

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างสำรวมว่า

"จิ้นเซิงคุกเข่าลง"

หม่าจิ้นเซิงหน้าแปรเปลี่ยนหลายครั้งครา เดินช้าๆ ถึงกลางห้องโถง งอเข่าคุกลง

ชิฉางเจิงรู้สึกไร้รสชาติ ซ่อนดาบไว้ที่ด้านหลัง ยืนดูอยู่ด้านข้าง

สุ้มเสียงหลวงจีนกระบี่ยะเยียบเย็นชาลง กล่าวว่า

"ปู้เส่อในฐานะผู้ชำระสำนักขอประกาศคำตัดสิน ถึงแม้เจ้าไม่ได้ฆ่าคนกับมือ แต่ก็ปกป้องฆาตกรทั้งปรักปรำคนดี ดีที่ฟ้าดินคุ้มครอง ผู้ถูกปรักปรำไม่ได้เสียชีวิตในคุก นับแต่นี้เป็นต้นไปเราขอขับเจ้าออกจากสำนักอาจารย์ ทั้งทวงถามพลังฝีมือกลับคืน เจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงัน เข้าใจความรู้สึกของหลวงจีนกระบี่ การตายของเซียะชิงเหลียน กล่าวถึงที่สุดคือเข้าร่วมช่วงชิงดาบเหยี่ยว สุดท้ายตายใต้เงื้อมมือสองพี่น้องตระกูลหม่า มิใช่เรื่องของการฆาตกรรม

เพราะสาเหตุเพียงเล็กน้อย มิหนำซ้ำหม่าจิ้นเซิงเป็นคนล่วงรู้ร่องรอยของดาบเหยี่ยว กลายเป็นเป้าหมายของผู้ที่คิดครอบครองดาบเหยี่ยวต้องการตัว หลวงจีนกระบี่ย่อมไม่อาจฟาดมันตกตายในฝ่ามือเดียว

การขับมันออกจากสำนัก เท่ากับตัดขาดความสัมพันธ์ระหว่างสำนักเส้าหลินกับมัน นับแต่นี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน มิให้ทางทิเบตหรือยอดฝีมือดินแดนภาคกลางมาทวงถามคนอีก

ส่วนการทวงถามพลังฝีมือกลับคืน หมายถึงการทำลายพลังฝีมือที่หม่าจิ้นเซิงเพียรฝึกปรือมายี่สิบกว่าปี สำหรับกับนักบู๊ผู้หนึ่งยังทรมานยิ่งกว่าความตายอีก

หม่าจิ้นเซิงก้มศีรษะ กล่าวว่า

"ปู้เส่อไต้ซือ เชิญลงมือเถอะ"

มันไม่เรียกอาจารย์อา แต่เรียกฉายานามของหลวงจีนกระบี่ตรงๆ แสดงว่าไม่ยอมรับว่าเป็นศิษย์สำนักเส้าหลินอีก

หลวงจีนกระบี่ทอดถอนใจคำหนึ่ง ขณะจะลงมือพลันฉุกใจคิด เงยหน้ามองหลังคาห้องโถง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ฉินเมิ่งเหยาร้องบอกว่า

"ระวัง เบื้องบนมีคน"

ทุกผู้คนในห้องโถงตื่นตระหนกยิ่ง ควรทราบว่าที่นี้ชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง ยังมียอดฝีมือชั้นสูงเช่นฉินเมิ่งเหยากับหลวงจีนกระบี่อยู่ด้วย แต่ผู้คนมาถึงหลังคาห้องโถงค่อยรู้สึกตัว หรือว่าผู้มาคือผังปาน? คือล่างฟานหวิน? หรือมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ยซึ่งเคยเผยโฉมครั้งหนึ่ง? หรือว่าภูตบดีชวีเย่ออู๋ซึ่งอาจเป็นคนบงการอยู่หลังฉาก?

เสียงโครมเมื่อหลังคาห้องโถงแตกเป็นช่อง พร้อมกับแสงอาทิตย์สาดส่อง ปรากฏเศษหินชิ้นส่วนกระเบื้องพร่างพรูลงมาดุจห่าฝน มีแต่ตำแหน่งที่หม่าจิ้นเซิงคุกเข่าอยู่ปราศจากสะเก็ดหินแม้แต่น้อย

ชิฉางเจิงอยู่ใกล้กับหม่าจิ้นเซิงที่สุด พลันพุ่งตัวไปเบื้องหน้า จี้ดาบใส่หม่าจิ้นเซิง แต่ไม่ได้ฆ่ามัน เพียงคิดสยบจุดของมัน

ทุกผู้คนตวาดด้วยโทสะ พากันชักอาวุธจากฝัก แต่ต้องปัดป่ายเศษหินชิ้นส่วนกระเบื้องที่สาดพุ่งลงมาก่อน คนที่ฝีมืออ่อนด้อยถึงกับถูกทำร้ายศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล แสดงว่าพลังของฝ่ายตรงข้ามน่าตระหนกถึงเพียงไหน

หลวงจีนกระบี่ลอบสูดลมหายใจคำหนึ่ง โคจรพลังกระแทกเศษกระเบื้องที่สาดพุ่งลงมาปลิวกระเด็น ลอยตัวขึ้นจากที่นั่ง พุ่งปราดเข้าหาหม่าจิ้นเซิงดุจคว้านเบาบางสายหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาชักกระบี่โบราณจากฝัก ก่อเกิดเป็นประกายกระบี่เหนือศีรษะ จากนั้นลอยตัวโผพุ่งไปยังช่องแตกบนหลังคาห้องโถง

ยามนั้นหม่าจิ้นเซิงชักกระบี่ออก ในเสียงเคร้งเคร้ง ต้านทานรับสองดาบของชิฉางเจิงไว้ ในที่สุดคู่แค้นประมือกันอีกครั้ง

เงาสีแดงถลันวูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งทิ้งตัวลงจากช่องแตกของหลังคาห้องโถง ด้วยระดับความเร็วที่น่าตระหนก แม้แต่ฉินเมิ่งเหยายังจู่โจมใส่อากาศธาตุ ตำแหน่งที่คนผู้นี้ทิ้งตัวลง พอดีขวางทางหลวงจีนกระบี่ไว้ ฟาดฝ่ามือใส่หลวงจีนกระบี่

หลวงจีนกระบี่ค่อยเห็นชัดตาว่า ฝ่ายตรงข้ามเป็นลามะรูปกายกำยำ คิ้วเคราล้วนขาวโพลนรูปหนึ่ง หัตถ์ฝ่ามือที่ประทับมา ตอนแรกไม่มีสภาพผิดปรกติใด แต่แล้วฝ่ามือเปลี่ยนจากสีขาวเป็นสีแดง จากเล็กขยายใหญ่ขึ้น ดังนั้นทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีวิชาฝ่ามือพิเศษเฉพาะ จึงกู่ร้องดังยาวนาน ชักกระบี่มาถือมั่น ฟันใส่ฝ่ามือสีแดงเลือดของฝ่ายตรงข้าม

เสียงตังคราหนึ่ง คล้ายกระทบถูกเหล็กศิลาก็มิปาน

หลวงจีนกระบี่แค่นเสียงหนักๆ คราหนึ่งถอยปราดไปด้านหลัง

เพื่อสลายพลังประหลาดที่ฝ่ายตรงข้ามแฝงมากับท่าฝ่ามือ

ลามะจีวรแดงนั้นก็อุทานดัง 'เอ๊ะ' ลอยพลิ้วไปตามสภาวะมาถึงด้านหลังของหม่าจิ้นเชิง ประจวบกับหม่าจิ้นเชิงถูกชิฉางเจิงรุกไล่จนไม่มีปัญญาตีโต้กลับไป เห็นแน่ชัดว่าต้องพ่ายแพ้ กลับถูกลามะชุดแดงนั้นรวบเอวโอบอุ้มขึ้นมา

ชิฉางเจิงรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง หม่าจิ้นเชิงเปลี่ยนเป็นลามะชุดแดง รับฟาดฟันดาบออกอย่างสุดกำลัง

ลามะชุดแดงสองตาสาดประกายเจิดจ้าวูบหนึ่ง ไม่ทราบใช้ฝีมืออันใด งอนิ้วดีดใส่คมดาบ

ชิฉางเจิงรู้สึกสั่นสะเทือนที่ง่ามมือ แทบไม่อาจถือดาบมั่นร่างถอยร่นไป ลามะชุดแดงนั้นกลับหมุนตัวฝ่าไปในขบวนของเหลิ่งเถี่ยซินและเหล่าศิษย์สระกระบี่โบราณ

ฉินเมิ่งเหยายื่นเท้าเกี่ยวใส่ขื่อขวาง แขวนร่างอยู่กลางอากาศจับจ้องมองลามะชุดแดงที่อาละวาดอยู่ในกลุ่มคน

หลวงจีนกระบี่พุ่งปราดเข้าหาอีกครา มิคาดปรากฏเงาดำกดทับลงยังศีรษะ จึงยื่นมือรับไว้ ที่แท้เป็นบุตรีของเจ้าสระกระบี่โบราณนามเหลิ่งฟ่ง เพิ่งวางร่างนางลงยังด้านข้าง ลามะชุดแดงซึ่งกระแทกคนของสระกระบี่โบราณล้มระเนระนาด ก็หนีบร่างหม่าจิ้นเชิงโผพุ่งขึ้นฟ้า

ฉินเมิ่งเหยาทะยานเข้าสกัดกลางอากาศ

ลามะชุดแดงนั้นหัวร่อดังยาวนาน กวัดแกว่งร่างหม่าจิ้นเชิงราวอาวุธ เข้าหาท่ากระบี่สายฟ้าของฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว รั้งสภาวะกระบี่กลับมาพลิ้วร่างลงสู่พื้น

ลามะชุดแดงนั้นเหวี่ยงร่างหม่าจิ้นเชิงขึ้นไปอีก หยิบยืมสภาวะ

ดีดพุ่งตัวขึ้นไปราวลูกธนูหลุดจากแหล่ง เสียงโครมเมื่อชนหลังคาห้องโถงแตกเป็นช่องใหญ่อีกช่องหนึ่ง กู่ร้องดังยาวนานจากไป

ทุกผู้คนมองดูสะเก็ดหินผงคลีที่ร่วงพรูลงมา ยืนตะลึงลานกับที่ เซียนเท้าเปล่าซึ่งนิ่งเฉยอยู่ด้านข้างพลันตวาดก้อง ทะลวงผ่านช่องแตกติดตามไป ขณะที่เจ้าสำนักฉางไป่ยังรับร่างศิษย์สระกระบี่โบราณผู้หนึ่งค้างเอาไว้

เหลิ่งเถี่ยซินพลันถอยกายไปสองก้าว กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า

"นับเป็นยอดฝีมืออย่างแท้จริง"

หลวงจีนกระบี่กวาดตามอง เห็นศิษย์ของสหพันธ์แปดสำนักล้มลงกับพื้น ล้วนถูกลามะชุดแดงแผ่พุ่งพลังกระแทกกระเด็น เพื่อสกัดยับยั้งยอดฝีมืออื่น เพียงรับบาดแผลภายนอก กล่าวได้ว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามยั้งมือไว้ไมตรี ค่อยคลายใจลงบ้าง กวาดตาไปยังฉินเมิ่งเหยาเป็นเชิงถามไถ่

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว นี่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทิเบตเหนือ...ธรรมาจารย์อาทิตย์"

หลวงจีนกระบี่แหงนมองช่องแตกบนหลังคาห้องโถงทั้งสองช่อง เห็นแสงอาทิตย์สองลำสาดลอดช่องแตกลงมา ต้องลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น 'ดาบเหยี่ยวปรากฏแล้ว ไม่ทราบว่าจะนำมาซึ่งคราเคราะห์ใดแก่ยุทธจักร?'

ยามสนธยา

ในห้องโถงที่เงียบสงบของหอนางโลมเมืองหนันคัง ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลสาบผอหยาง หัตถ์พิษเฉียนหลอนั่ง

บนเก้าอี้ มือขวาถือถ้วยชา มือซ้ายใช้ฝาถ้วยเขี่ยใบอ่อนซึ่งลอยอยู่บนน้ำชา จิบชาหลงจิ่งก่อนฝนแรก* ที่หอมเข้มข้นคำหนึ่ง

บุรุษหน้าตาองอาจ ท่วงท่ากระปรี้กระเปร่า สวมชุดบัณฑิตเนื้อแพรเลิศหรู อายุสามสิบเศษผู้หนึ่ง ยืนห้อยมือสำรวมอยู่ทางซ้ายมือของมัน

ใบหน้าหัตถ์พิษเฉียนหลอปราศจากริ้วรอยของการตรากตรำเดินทาง จิบชาหลงจิ่งอีกคำหนึ่ง ค่อยวางถ้วยชาลงบนต้นขา ถือถ้วยสองมือ ให้ความร้อนของชาถ่ายทอดเข้าสู่สองมือและเท้า คล้ายสัมผัสกับชีวิตอันล้ำค่า จากนั้นมองดูบุรุษนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เสี่ยวจาง (จางน้อย) ไฉนไม่นั่งลง?"

บุรุษนั้นรับคำ ขยับเก้าอี้ที่อีกฟากหนึ่งของโต๊ะเตี้ยออกห่างเล็กน้อย ค่อยทรุดนั่งลง เป็นความหมายว่าไม่กล้านั่งเคียงคู่กับเฉียนหลอ

หลี่เส้าจางผู้นี้เป็นผู้ห้าวหาญชาวยุทธจักรในแถบหนันชาง เป็นเจ้าของกิจการบ่อนพนันกับหอนางโลมหลายแห่ง พอมีชื่อเสียงอยู่ในยุทธจักร คิดไม่ถึงกลับเป็นหมากลับที่เฉียนหลอวางไว้เม็ดหนึ่ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอถามว่า

"ที่เบื้องนอกมีข่าวคราวใด?"

หลี่เส้าจางกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เรื่องที่ครึกโครมที่สุดคือ เรือรบของมนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ทั้งห้าลำถูกฟงสิงเลี่ยเผาทำลายบนแม่น้ำจิ่วเจียง แม้แต่เรือใหญ่ที่เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตจัดมาสมทบ ก็ถูกฟงสิงเลี่ยยึดครองไป สร้างความอับอายขาย

---

* หลงจิ่งเป็นพันธุ์ชาเขียวที่มีชื่อที่สุดของเมืองหังโจว ชาหลงจิ่งที่เก็บเกี่ยวก่อนฝนแรกของวสันตฤดูหรือก่อนเทศกาลเช็งเหม็งยิ่งมีรสดีเป็นพิเศษ

หน้าแก่เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตถึงที่สุด"

ห้วงสมองหัตถ์พิษเฉียนหลอปรากฏภาพใบหน้าอันโอ่อ่าเปิดเผยของฟงสิงเลี่ยขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคาดการณ์ไม่ผิด ฟางเยี่ยหวี่คิดลงมือต่อพรรคมังกรพิโรธแล้ว"

หลี่เส้าจางงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"จุดหมายของปู่ตี้คล้ายเป็นทะเลสาบผอหยาง มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับพรรคมังกรพิโรธที่อยู่ห่างไป?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางมองดูมัน ทดสอบภูมิปัญญาของมัน

หลี่เส้าจางขมวดคิ้วครุ่นคิด ค่อยอุทานดัง 'อา' กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว แต่ว่า...ปู่ตี้อาศัยอะไรชักนำพรรคมังกรพิโรธออกจากทะเลสาบตังถิง? อย่าว่าแต่...อย่าว่าแต่พรรคมังกรพิโรธมีล่างฟานหวินประจำอยู่ ก่อนการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ปรมาจารย์มารผังปานคงไม่ลงมือ ฟางเยี่ยหวี่ไฉนโง่เขลาถึงขั้นตอแยมัน?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้าก็กระทำความผิดพลาดเช่นเดียวกับเรา นั่นคือประเมินฟางเยี่ยหวี่ต่ำทรามไป"

เอ่ยถึงตอนนี้ กวาดตาไปยังประตูห้องโถงตวาดเบาๆ ว่า

"เหล่าเจี๋ย (เฒ่าเจี๋ย) เจ้ามาแล้ว"

ประตูห้องโถงเปิดออกราวถูกลมโชยพัด จากนั้นเงาคนถลันวูบหนึ่ง ชายชราร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นผู้หนึ่งคุกเข่าลงที่เบื้องหน้าเฉียนหลอ กล่าวว่า

"นายน้อย เรามาแล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอประคองบ่าวผู้ซื่อสัตย์ซึ่งมีอายุสูงวัยกว่ามัน

ยี่สิบปีขึ้นมา หัวร่อดังกังวานกล่าวว่า

"สี่สิบปีแล้ว พวกเราไม่ได้พบหน้ากันสี่สิบปีเต็ม การพบกันในวันนี้แม้มิใช่เรื่องดีอันใด แต่ได้พบหน้านับเป็นที่น่ายินดี เหล่าเจี๋ยสบายดีหรือ?"

เหล่าเจี๋ยแม้งอหลังห่อศีรษะ ยังสูงกว่าเฉียนหลอครึ่งศีรษะ สีหน้าหนักแน่นเยือกเย็น กวาดมองหลี่เส้าจางที่ลุกขึ้นประสานมือคารวะ ค่อยกล่าวกับเฉียนหลอว่า

"ขอเพียงนายน้อยยังปลอดภัยแข็งแรง ต่อให้เป็นเรื่องใหญ่เทียมฟ้า พวกเราก็สามารถค้ำยันไว้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวกับหลี่เส้าจางว่า

"เสี่ยวจาง เข้ามารู้จักกับเหล่าเจี๋ย หากในโลกนี้คิดหาคนที่เราเฉียนหลอไว้วางใจได้โดยสนิทใจจะต้องเป็นมัน วิชาฝีมือของเราแม้รับสืบทอดจากตระกูล แต่หากไม่มีเหล่าเจี๋ยคอยชี้แนะ ก็ไม่มีความสำเร็จเช่นวันนี้"

หลี่เส้าจางลอบตื่นตระหนก เห็นว่าเฉียนหลอคิดอ่านวางแผนลึกล้ำ กลับซ่อนตัวบุคคลอันร้ายกาจเช่นนี้ไว้ถึงสี่สิบปี ดังนั้นรีบแสดงความเคารพใหม่

เหล่าเจี๋ยมองดูมันอย่างเย็นชา หัตถ์พิษเฉียนหลอจึงกล่าว

"เส้าจางเป็นกำพร้าที่เราเลี้ยงดูตั้งแต่เล็ก ด้านความซื่อสัตย์ไม่มีปัญหา"

ใบหน้าเหล่าเจี๋ยค่อยปรากฏรอยยิ้มขึ้น ผงกศีรษะเล็กน้อยถือเป็นการคารวะตอบ

หลี่เส้าจางทราบว่าชายชราผู้นี้ถือเป็นอาจารย์ครึ่งหนึ่งของเฉียนหลอ มาตรว่าเพียงแสดงความเป็นมิตรเล็กน้อย แต่ก็เป็นเกียรติอย่างสูง สีหน้าท่าทียิ่งเคารพนบนอบกว่าเดิม

หัตถ์พิษเฉียนหลอบอกไป๋ให้ทั้งสองนั่งลงทางซ้ายขวา หลี่เส้าจางจัดน้ำชาให้กับเหล่าเจี๋ยด้วยตัวเอง คนทั้งสามค่อยหารือสืบต่อ

หัตถ์พิษเฉียนหลอวกกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาเดิมว่า

"เด็กน้อยฟางเยี่ยหวิ่คงมีวิธีชักนำล่างฟานหวินออกจากรัง ไม่เช่นนั้นคงไม่เปิดศึกกับพรรคมังกรพิโรธโดยผลีผลาม"

จากนั้นหันไปกล่าวกับเหล่าเจี๋ยว่า

"ด้านขุมกำลังของฟางเยี่ยหวิ่ มีข้อมูลอันใด?"

เหล่าเจี๋ยกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ขุมกำลังของฟางเยี่ยหวิ่มาจากสามทาง หนึ่งเป็นกำลังพื้นฐานของวังปรมาจารย์มาร คนเหล่านี้เป็นหลิวเหยาจีกับฮัวเจี๋ยหวิ่คัดเลือกมาจากนอกด่านและดินแดนภาคกลาง ผ่านการฝึกอย่างเข้มงวด จนเป็นชนชั้นมือดี บวกกับถนัดในการตั้งขบวนพยุหกลุ้มรุมจู่โจม แม้แต่ยอดฝีมือภาคกลางเผชิญกับพวกมัน ยังต้องพลาดท่าเสียที"

หลี่เส้าจางเพียงฟังคำแยกแยะเช่นนี้ ก็ทราบว่าเหล่าเจี๋ยมีข้อมูลข่าวสารอันละเอียดลึกซึ้ง จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า คนผู้นี้มีกำลังความสามารถช่วยให้เฉียนหลอกลับฟื้นคืนมาใหม่

หัตถ์พิษเฉียนหลอนึกถึงพิฆาตฟ้ากับทำลายล้างดินทั้งสอง ต้องผงกศีรษะกล่าวว่า

"เหล่าเจี๋ยกล่าวไม่ผิด เราเคยเผชิญกับสองในสิบเทพอสูรวังปรมาจารย์มาร นับว่าไม่อาจดูแคลนจริงๆ"

เหล่าเจี๋ยกล่าวสืบต่อ

"ขุมกำลังสายที่สองมาจากมองโกลกับทิเบต ฝ่ายมองโกลประกอบด้วยห้ายอดฝีมือที่หลบหนีออกจากดินแดนภาคกลางกลับไปนอกด่าน ในจำนวนนี้นับมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ยมีฝีมือกล้าแข็งที่สุด ห่างจากปรมาจารย์มารผังปานไม่ไกลนัก ในดินแดนภาคกลาง

นอกจากนายน้อยและพวกอีกไม่กี่คนเกรงว่าไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน ส่วนมือดีรุ่นใหม่ของมองโกลแม้ยังไม่เผยโฉม แต่เชื่อว่ามีคนที่โดดเด่นไม่น้อย"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากมิใช่ฟางเยี่ยหวี่มีมือดีคับคั่ง ไหนเลยกล้าท้าสู้กับยุทธจักรภาคกลาง?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ผู้มีฝีมือจากทิเบตล้วนเป็นชนชั้นลามะ ทั้งหมดฝึกวิชาแนวทางมนตรยาน แต่ไม่มีความกระตือรือร้นเข้าสู่ดินแดนภาคกลางมาช่วงชิงความเป็นใหญ่"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"พวกมันใช่มีคนเข้าสู่ดินแดนภาคกลางหรือไม่ จะทราบได้โดยเร็ว"

หลี่เส้าจางงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ฟังจากปากคำผู้เฒ่าเจี๋ย คล้ายทราบระแคะระคายอันใด?"

เหล่าเจี๋ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"จากข่าวที่หูตาในทิเบตส่งมา ธรรมาจารย์อาทิตย์แห่งทิเบตเหนือกับสี่ลามะชิงจั้งล้วนเดินทางเข้าสู่ดินแดนภาคกลางอย่างลับๆ น่าเสียดายที่เรายังสืบหาร่องรอยพวกมันไม่พบ จากข้อนี้แสดงว่า ผู้ที่ให้การคุ้มกันพวกมันต้องเป็นฟางเยี่ยหวี่แน่นอน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เด็กแซ่ฟางร้ายกาจจริงๆ แม้แต่ธรรมาจารย์อาทิตย์ยังเชื้อเชิญมาได้ เพียงไม่ทราบมันมีของวิเศษอันใด? ธรรมาจารย์อาทิตย์เอยเราเฉียนหลอ กลับคิดชั่งน้ำหนักมันดู"

เหล่าเจี๋ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ฟังว่าความสำเร็จของคนผู้นี้ ไล่กวดตามราชครูมองโกลรุ่นก่อน ปาซือปา มาตรว่ายังไม่เทียบเท่าผังปาน แต่ว่า..."

หัตถ์พิษเฉียนหลอโบกมือ กล่าวว่า

"ยุทธจักรภาคกลางกับทิเบต เพาะความแค้นอย่างลึกล้ำ จะช้าเร็วต้องพิสูจน์ฝีมือกัน เฉียนหลอเมื่ออยู่ในเหตุการณ์ แม้ตายก็ขอเข้าร่วมด้วย"

เหล่าเจี๋ยหัวร่อดังยาวนาน บังเกิดความฮึกหาญประดัง ร้องว่า

"ประเสริฐ สมเป็นบุตรชายของคุณชายเฉียนซัน เราเหล่าเจี๋ยแม้กระดูกผุกร่อนแหลกสลาย ก็ขอเล่นเป็นเพื่อนกับนายน้อย"

หลี่เส้าจางถูกทั้งสองกระตุ้นจนเลือดลมพลุ่งพล่าน กล่าวเสียงกังวานว่า

"อย่าลืมนับเราหลี่เส้าจางเข้าไปด้วย"

หัตถ์พิษเฉียนหลอมองดูหลี่เส้าจาง ดวงตาทอแววเมตตาปรานีวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เส้าจางเจ้ามีบุตรภรรยา มีชีวิตที่พูนสุข แม้คิดติดตามเราเข้าสู่ยุทธจักร เราก็ไม่อนุญาต อย่าว่าแต่เจ้ารั้งอยู่ที่นี้ มีส่วนช่วยต่อพวกเรายิ่งกว่า"

หลี่เส้าจางไม่เคยถูกเฉียนหลอมองดูด้วยสายตาเช่นนี้ สร้างความตื้นตันใจยิ่ง กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"เฉิงจู่ (เจ้าเมือง)..."

หัตถ์พิษเฉียนหลอแสร้งดุว่า

"อย่าได้พิรี้พิไร เราตัดสินใจแล้ว เจ้ามิสู้คลอดบุตรอีกสองคนภายหน้าค่อยบอกเล่าตำนานของเรากับผังปานต่อพวกมัน"

จากนั้นหันไปกล่าวกับเหล่าเจี๋ยว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ยังมีผู้ใด?"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"ขุมกำลังสายที่สามของฟางเยี่ยหวี่ซับซ้อนกว่าเดิม ถึงแม้ส่วนใหญ่เป็นชนชาวบู๊แดนภาคกลาง แต่ครอบคลุมถึงนักฆ่ามหาโจรที่ถูกทางการติดตามจับกุม รวมทั้งคนของค่ายพรรคที่ถูกมันซื้อตัวหรือเกลี้ยกล่อมเข้าร่วม สุดท้ายเป็นชาวอธรรมที่ยอมสวามิภักดิ์ต่อมัน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอพอฟังถึงตอนท้าย ต้องเงยหน้าขึ้น เงียบงันชั่วขณะจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ไม้เท้าขยี้ใจเก๋อป้ากับดาบตัดคอหอยเซียะเชียนผานใช่ทรยศต่อเราหรือไม่?"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"สมควรไม่ จากปากคำของบริวารเก่านายน้อยที่หลบหนีออกมาบอกว่า เก๋อป้าถูกลอบทำร้ายเสียชีวิต ส่วนเซียะเชียนผานสาบสูญไร้ร่องรอย ขอเพียงนายน้อยออกมาประกาศชักชวน เซียะเชียนผานต้องรุดมารับใช้แน่นอน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอลอบทอดถอนใจ ในการศึกกับล่างฟานหวินเมื่อสามปีก่อน ไม้เท้าขยี้ใจเก๋อป้ารับบาดเจ็บบอบช้ำภายใน จนบัดนี้ยังไม่ทุเลา ส่วนดาบตัดคอหอยเซียะเชียนผานสูญเสียมือขวา ตนเองก็รับบาดเจ็บบอบช้ำ เป็นเหตุให้อำนาจใหญ่ตกไปในมือร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี๋ยนเม่ย กับเหมาไป่อี้ที่ตนเองไม่ไว้วางใจมาก่อน ไม่เช่นนั้นฟางเยี่ยหวี่คิดชักชวนคนของเมืองภูเขาแหฟ้าทรยศต่อตนเอง ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก

เหล่าเจี๋ยกล่าวอีกว่า

"มีเรื่องประหลาดประการหนึ่ง นั่นคืออี้เอี๋ยนเม่ยแยกตัวออกจากฟางเยี่ยหวี่ เดินทางเพียงลำพังเลียบแม่น้ำมา ทิ้งรหัสของเมืองภูเขาตลอดทาง ดูท่า... ดูท่า..."

ดวงตาหัตถ์พิษเฉียนหลอทอประกายประหลาดวูบหนึ่ง ชั่วครู่จึงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นางมาหาเรา เจ้าไม่ได้แตะต้องนางกระมัง?"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"นางมีท่าทีผิดปรกติธรรมดา เราต้องเรียนต่อนายน้อยค่อยเคลื่อนไหว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอบังเกิดความพึงพอใจต่อความรอบคอบของเหล่าเจี๋ยยิ่ง พึมพำว่า

"เอี๋ยนเม่ยเอี๋ยนเม่ย หวังว่าเราดูท่านไม่ผิด"

คนทั้งสองมองดูมันอย่างงุนงง หัตถ์พิษเฉียนหลอยกถ้วยชาจิบน้ำชาคำหนึ่ง แล้วกล่าว

"นับแต่นี้เป็นต้นไป พวกเราจะเปิดศึกกับฟางเยี่ยหวี่อย่างเต็มรูปแบบ"

เมืองอู่ชาง

หน้าตึกตระกูลหาน

บนทางหลวงมีผู้สัญจรบางตา มาตรว่ามีคนเดินทาง ก็เดินทางอย่างรีบร้อน เพื่อกลับบ้านไปรับประทานอาหาร

หลวงจีนกระบี่ส่งฉินเมิ่งเหยาถึงหน้าประตู ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"พระคุณเจ้าเชิญกลับไป คนของสหพันธ์แปดสำนักล้วนรอท่านอยู่"

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"หากแม่นางฉินไม่ถือสา อาตมาคิดส่งท่านอีกระยะหนึ่ง"

ฉินเมิ่งเหยาไม่ได้ปฏิเสธ เดินลงบันไดตึก เลียบถนนไปอย่าง

ช้าๆ

หลวงจีนกระบี่ตามหลังห่างประมาณเชียะเศษ เดินเป็นเพื่อนอย่างเงียบงัน

เดินไปสิบกว่าก้าว หลวงจีนกระบี่ค่อยกล่าวว่า

"แม่นางฉินอนุญาตอาตมาถามอย่างอุกอาจประการหนึ่งหรือไม่?"

ใต้แสงสีสนธยา ใบหน้าฉินเมิ่งเหยาเปล่งประกายอันบริสุทธิ์สูงส่ง เผยอยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีคำพูดใด ขอพระคุณเจ้าอย่าได้เก็บงำไว้ในใจ"

หลวงจีนกระบี่ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"อาตมาถือกำเนิดในยุคสมัยที่ชาวมองโกลครองเมือง บิดามารดากับพี่ชายพี่สาวล้วนตายใต้เงื้อมมือพวกมัน อาตมาดีที่ได้รับการช่วยเหลือจากอาจารย์ผู้มีพระคุณ ค่อยรอดชีวิตมาได้ ใช้ชีวิตบนวัดเส้าหลิน เข้าใจว่าชั่วชีวิตไม่ลงจากเขา แต่การมรณภาพของอาจารย์ผู้มีพระคุณกลับเปลี่ยนแปลงชีวิตของอาตมาโดยสิ้นเชิง"

พลางถอนใจเบาๆ อีกครา ค่อยกล่าวต่อ

"อาจารย์ผู้มีพระคุณพ่ายแพ้ใต้เงื้อมมือผังปาน พกพาอาการบาดเจ็บกลับวัด พวกเราล้วนเข้าใจว่าท่านผู้เฒ่าจะทุเลาหายดีทีละน้อย แต่แล้วพลันมรณภาพไม่ทิ้งคำสั่งเสียแม้สักคำเดียว ตอนนั้นเราเพียงครุ่นคิดว่าเพื่ออาจารย์ผู้มีพระคุณ เพื่อวัดเส้าหลิน เราต้องกำจัดฆ่าผังปาน"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่าหลังจากที่หลวงจีนเจี๋ยแจมรณภาพ หลวงจีนกระบี่อาจไม่เคยบอกความในใจนี้ต่อผู้ใด อดหดหู่ใจมิได้ มีความรู้สึกว่าหลวงจีนกระบี่ยึดถือนางเป็นโฉมสะคราญผู้รู้ใจ

หลวงจีนกระบี่กล่าวสืบต่อ

"ตอนนั้นอาตมาครุ่นคิด พลังฝีมือของอาจารย์ผู้มีพระคุณบรรลุ

ถึงขอบเขตขั้นสูงสุดของวิทยายุทธ์วัดเส้าหลิน ต่อให้อาตมาจมอยู่ที่วัดเส้าหลินต่อไป ไม่ว่าพยายามฝึกปรืออย่างไร อย่างมากสำเร็จเป็นอาจารย์ผู้มีพระคุณอีกรูปหนึ่ง ดังนั้นตัดใจออกไปแสวงหาจากภายนอก...โอ"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่า สุดท้ายหลวงจีนกระบี่เลือกฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ซึ่งเน้นหลักการร่วมสัมพันธ์ของบุรุษสตรี ขณะที่บรรพชิตซึ่งบำเพ็ญเพียรตั้งแต่เด็กเช่นท่านตัดสินใจเช่นนี้ ในใจคงบังเกิดความขัดแย้งและต่อสู้กันเองอย่างรุนแรง

หลวงจีนกระบี่ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"แม่นางฉินทราบหรือไม่ว่า อาตมาไฉนพลันรื้อฟื้นเอ่ยถึงเรื่องราวหนหลังเหล่านี้?"

ฉินเมิ่งเหยาเพ่งตามองหลวงจีนกระบี่ กล่าวว่า

"สำหรับผู้อื่น นี่อาจเป็นเรื่องราวหนหลัง แต่สำหรับพระคุณเจ้า กลับชัดเจนราวปรากฏขึ้นตรงหน้าตลอดไป เมิ่งเหยากล่าวถูกต้องหรือไม่?"

ดวงตาหลวงจีนกระบี่ทอแววปวดร้าววูบหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เรื่องเหล่านี้คล้ายเพิ่งเกิดขึ้น ไม่อาจปัดพ้นไป...เอาเถอะ เราขอส่งแม่นางฉินแต่เพียงนี้"

กล่าวจบหยุดยั้งยืนหยัด ฉินเมิ่งเหยาเดินไปหลายก้าว ค่อยเหลียวหน้ามา กล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้พระคุณเจ้าคงคิดถามว่า ข้าพเจ้าไฉนไม่ขัดขวางการคร่ากุมคนไปของธรรมาจารย์อาทิตย์กระมัง?"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เพราะว่าอาตมาพลันได้คิดถึงสาเหตุ ซึ่งความจริงอาตมาก็ไม่ได้ลงมืออย่างสุดกำลัง เพียงแต่เหตุผลที่ไม่ลงมืออย่างจริงจัง อาจต่างจากแม่นางฉินอยู่บ้าง"

ฉินเมิ่งเหยาจับจ้องมองหลวงจีนกระบี่อย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"พระคุณเจ้าไม่ยอมทุ่มเทอย่างสุดกำลัง เพราะต้องการให้ธรรมาจารย์อาทิตย์ออกตามหาดาบเหยี่ยว จนไม่มีเวลาคำนึงถึงเรื่องอื่นกระมัง?"

ดวงตาหลวงจีนกระบี่ทอแววชื่นชม กล่าวอย่างเปิดอกว่า

"อาตมากระทำไปเพราะคำนึงถึงแต่ผลได้ผลเสีย เมื่อคืนอาตมาเพิ่งได้รับรายงานลับว่า ปู่ตี้นำโจรโพกผ้าแดงกับชาวอธรรมขบวนหนึ่งมุ่งหน้าสู่ตำหนักอลงกรณ์ อาตมาแม้ทราบว่านี่เป็นหลุมพรางที่ฟางเยี่ยหวี่ขุดล่อไว้ ยังมิอาจไม่ก้าวลงไป หากปราศจากธรรมาจารย์อาทิตย์ ซึ่งมีฝีมือระดับเดียวกับผังปานหรือล่างฟานหวิน ย่อมส่งผลดีต่ออาตมาอย่างมาก"

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายพิสดาร ขบคิดแล้วกล่าว

"เมิ่งเหยาก็มีปัญหาประการหนึ่งคิดสอบถามพระคุณเจ้า"

หลวงจีนกระบี่กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"แม่นางโปรดบอกมา"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"การเผชิญหน้าที่ป่าหลิวในวันนั้น ขณะที่ผังปานคิดจากไป พระคุณเจ้ามีโอกาสขัดขวางผังปาน ขอเพียงพวกท่านประมือกัน เมิ่งเหยาย่อมไม่อาจนิ่งดูดาย เหตุใดพระคุณเจ้าปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดีนั้น?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ใช่แล้ว เหตุใดอาตมาปล่อยปละละเว้นโอกาสเช่นนั้น?"

ฉินเมิ่งเหยาตอบคำถามแทนว่า

"เพราะว่าในใจพระคุณเจ้ามีปู้เส่อ (ไร้ซึ่งจาคะ) อยู่สองรูป หนึ่งคือปู้เส่อที่ตัดสินใจจู่โจมสังหารผังปานเพื่อสำนักอาจารย์และฝ่าย

ธัมมะ ปู้เส่ออีกรูปหนึ่งเป็นตัวตนที่แท้จริงของท่าน ปู้เส่อที่ไม่ยอมฉวยโอกาสซ้ำเติม ขอสู้กับศัตรูอย่างเปิดเผยเที่ยงธรรม โดยไม่คำนึงถึงความเป็นตาย สุดท้ายปู้เส่อที่แท้จริงเป็นฝ่ายชนะ"

กล่าวจบหันกายเดินช้าๆ จากไป

หลวงจีนกระบี่มองดูเงาหลังนางเคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย สีหน้ายิ่งอ้างว้างกว่าเดิม การไปยังตำหนักอลงกรณ์ครั้งนี้ ใช่จะพบพาน "นาง" ซึ่งท่านกลัวพบหน้าที่สุดหรือไม่?

ท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว

เมฆดำแผ่ปกคลุม เห็นแน่ชัดว่าจะเกิดฝนตกลงมาห่าใหญ่

กู่เซี่ยนเหลียนกับฟงสิงเลี่ยเข้าสู่ทางเข้าเมืองหนันคัง ซึ่งหัตถ์พิษเฉียนหลอใช้ซ่อนตัว อาศัยความมืดค่ำเร่งรุดถึงดงไม้ที่อยู่ทางทิศเหนือของตัวเมือง ในดงไม้มีอารามที่เงียบสงบหลังหนึ่ง ปรากฏแสงไฟวับแวมสาดลอดออกมา

กู่เซี่ยนเหลียนฉุดดึงมือฟงสิงเลี่ย กล่าวเบาๆ ว่า

"มา พวกเรากระโดดเข้าทางด้านข้าง"

ฟงสิงเลี่ยคุ้นกับพฤติการณ์ที่ไม่คำนึงถึงข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรีของกู่เซี่ยนเหลียน แต่หากให้มันบุกรุกเข้าสถานบำเพ็ญภาวนาแห่งหนึ่งกลับบังเกิดความลังเล ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากท่านไม่บอกต่อข้าพเจ้าว่าเข้าไปทำอะไร ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไปเด็ดขาด"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"อย่าได้พิรี้พิไร ตามข้าพเจ้ามา"

พลางฉุดลากฟงสิงเลี่ยอ้อมถึงด้านซ้ายมือ ฉุดดึงฟงสิงเลี่ยกระโดดขึ้นบนกำแพง

ฟงสิงเลี่ยย่อมสามารถรั้งดึงกู่เชี่ยนเหลียนกลับมา แต่ทำเช่นนี้อาจเป็นเหตุให้พลังลมปราณของกู่เชี่ยนเหลียนโคจรย้อนกลับ ได้รับบอบช้ำภายใน ยามอับจนปัญญาได้แต่เกร็งลมปราณบังคับตัวเบากระโดดขึ้นบนกำแพงพร้อมกับนาง

กู่เชี่ยนเหลียนคล้ายรบชนะรอบหนึ่ง ชม้ายมองมันด้วยความกระหยิ่มใจ คลายมือจากการยึดกุมมัน กระโดดลงบนพื้นที่ว่างเขตตึกใน

ฟงสิงเลี่ยทราบดีว่าต่อกรกับนางไม่สำเร็จ ได้แต่ฝืนยิ้ม กระโดดลงยังข้างกายนาง

กู่เชี่ยนเหลียนวางมือลงบนหัวไหล่มัน ยื่นหน้าถึงข้างใบหูมัน กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าจะนำท่านไปพบกับคนผู้หนึ่ง ไม่ว่านางกล่าวกับท่านว่ากระไร หรือไม่เกรงอกเกรงใจเพียงไหน ท่านอย่าได้จดจำใส่ใจยิ่งอย่าได้โทษว่านาง อืมม์ ท่านต้องรับปากข้าพเจ้าก่อน ข้าพเจ้าค่อยนำท่านไปพบกับนาง"

ฟงสิงเลี่ยแม้บังเกิดความสงสัยอยากรู้ แต่ยังอดกล่าวด้วยความขุ่นข้องใจมิได้ว่า

"ท่านทางที่ดีทำความเข้าใจว่า เป็นท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปพบนาง มิใช่ข้าพเจ้าร้องขอต้องการพบนาง ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องรับปากเงื่อนไขอันใด"

กู่เชี่ยนเหลียนขยี้เท้า กล่าวว่า

"ท่านใช่เป็นลูกผู้ชายชาตรีหรือไม่ เพียงคำร้องขอนี้ก็ไม่ยอมโอนอ่อนให้แก่เด็กหญิงนางหนึ่ง?"

ฟงสิงเลี่ยใจอ่อนลง สั่นศีรษะฝืนยิ้ม แต่หาได้โต้แย้งอีก

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ข้าพเจ้าถือว่าท่านรับปากแล้ว ตามข้าพเจ้ามา"

พลางเดินนำหน้าผ่านด้านข้างของอารามไปทางตึกหลัง

ฟงสิงเลี่ยยักไหล่คราหนึ่ง ติดตามหลังนางไป เห็นอารามหลังนี้ยึดครองบริเวณกว้างขวาง หลังตึกหน้าตัดทางร่มรื่นผ่านดงไม้แถบหนึ่งไปยังตึกหลัง

สุดทางน้อยเป็นลานตึกอีกแห่งหนึ่ง ส่วนลึกของลานตึกแว่วเสียงเคาะไม้มู่หวี่* ดังลอดออกมา ช่วยชะล้างธุลีใจของผู้คน

กู่เชี่ยนเหลียนผลักประตูตึกตรงเข้าไป

สตรีชราสิบกว่านางกำลังสาละวนกับการงาน บ้างพับกระดาษเงินกระดาษทองเป็นรูปลิ่มแทนเงินตรา บ้างกำลังปะชุนเสื้อผ้า เห็นทั้งสองบุกรุกเข้ามาโดยไม่รับเชิญ ล้วนจับจ้องมองอย่างตื่นเต้นสงสัย

กู่เชี่ยนเหลียนย่อกายคารวะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผอผอ (คำเรียกสตรีชรา) ทุกท่านสบายดี"

แว่วเสียงแค่นหนักๆ ดังจากมุมหนึ่งของตึกหลัง

ฟงสิงเลี่ยกวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นสตรีชราอ้วนฉุ สีหน้ากระด้างเย็นชานางหนึ่งนั่งบนเก้าอี้มีที่เท้าแขนตรงมุมตึกตัวหนึ่ง มาตรว่าเป็นฤดูสารทที่เย็นสบาย ยังโบกพัดใบลานเบาๆ เพ่งตาเจิดจ้าจ้องจับมาที่มัน

สตรีชราอื่นพอได้ยินเสียง พากันก้มศีรษะทำงานต่อไป คล้ายกับฟงสิงเลี่ยและกู่เชี่ยนเหลียนไม่ได้เข้ามา

กู่เชี่ยนเหลียนหันมาหัวร่อให้กับฟงสิงเลี่ย ค่อยเดินเข้าหาสตรีชราอ้วนฉุที่โบกพัดนางนั้น ย่อตัวลงที่ข้างกายนาง กระซิบกระซาบที่ข้างหูนางไม่หยุดยั้ง

---

* แปลตรงตัวว่าปลาไม้ เป็นอุปกรณ์เคาะเสียงซึ่งทำจากไม้รูปตัวปลา ตรงกลางกลวง เหล่าหลวงจีนแม่ชีใช้เคาะตอนสวดมนต์

ดวงตาสตรีชราอ้วนฉุปรากฏรอยยิ้มขึ้น ผุดลุกขึ้นยืน กลับมีรูปร่างสูงกว่าฟงสิงเลี่ย ลักษณะคล้ายภูเขาเนื้อลูกหนึ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนกวักมือต่อฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"อย่าได้ยืนเซื่องซึมเซาอยู่ที่นั้น เข้ามาเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกเป็นรสชาติสุดทนทาน ได้แต่เดินเข้าไป เข้าใจว่ากู่เซี่ยนเหลียนจะแนะนำให้รู้จัก สตรีชราอ้วนฉุชิงหมุนตัวเดินเข้าด้านหลัง กู่เซี่ยนเหลียนกวักมือต่อมันอีกครา ติดตามเข้าไป

ฟงสิงเลี่ยอับจนปัญญา ได้แต่ตามหลังคนทั้งสองเข้าสู่ด้านหลัง

ด้านหลังเป็นห้องพระหลังหนึ่ง ประดิษฐานพระนิรวาณองค์หนึ่ง สองฟากข้างเป็นสิบแปดอรหันต์ โต๊ะบูชาหน้าพุทธรูปจุดธูปกระถางหนึ่ง ควันเบาบางลอยอ้อยอิ่ง คลี่คลุมดวงโคมที่สองฟากข้างอยู่ในโลกที่ไม่จริงแท้

ฟงสิงเลี่ยไม่กล้าย่างเหยียบลงบนพรมหน้าพุทธรูป เดินอ้อมไปทางด้านข้าง ยามนั้นสตรีชราอ้วนฉุกับกู่เซี่ยนเหลียนพากันเดินออกจากประตูหลังพุทธรูปไปแล้ว

เสียงเคาะไม้มู่หวี่ดังจากหลังประตูนั้นเอง

ฟงสิงเลี่ยพอเดินออกจากประตู เสียงเคาะไม้มู่หวี่พลันชะงักขาดหาย

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน หลังห้องพระเป็นห้องสงบรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าหลังหนึ่ง ทางโรยกรวดยาวประมาณร้อยก้าวเชื่อมต่อสิ่งปลูกสร้างทั้งสองหลังเข้าด้วยกัน มาตรว่าอยู่ในระยะห่างถึงเพียงนี้ คนเคาะไม้มู่หวี่คล้ายทราบว่ามีคนมาถึง มันพอหยั่งเท้าลงบนทางโรยกรวด ก็หยุดการเคาะไม้มู่หวี่ จากข้อนี้แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นยอดฝีมือผู้หนึ่งที่แท้เป็นผู้ใด? กู่เซี่ยนเหลียนไฉนชักนำตนเองมาพบกับอีกฝ่าย?

ยามนั้นกู่เซี่ยนเหลียนหยุดลงที่หน้าประตูห้องสงบ มีแต่สตรีชรา

อ้วนฉุผลักประตูหายลับเข้าไป

ฟงสิงเลี่ยมาถึงข้างกายกู่เชี่ยนเหลียน ขณะจะสอบถาม กู่เชี่ยนเหลียนชิงยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก เป็นความหมายอย่าได้ส่งเสียง

ชั่วครู่ให้หลัง สตรีชราอ้วนฉุนั้นค่อยกลับออกมา กวาดมองฟงสิงเลี่ยอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง ไม่กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว เดินอ้อมผ่านคนทั้งสอง ใช้เส้นทางเดิมกลับไป

ฟงสิงเลี่ยมองดูกู่เชี่ยนเหลียนเป็นเชิงถาม กู่เชี่ยนเหลียนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวเบาๆ ว่า

"เข้าไปได้แล้ว"

คราครั้งนี้ถึงรอบฟงสิงเลี่ยบังเกิดความลังเล ขณะจะตอบปฏิเสธ กู่เชี่ยนเหลียนก็ยื่นมือยึดจับแขนเสื้อมัน ดวงตาทอแววววิงวอนขอร้องที่ทำให้มันใจอ่อนลง

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ติดตามนางเดินผ่านประตูที่เปิดอ้าออกเข้าห้องไป

กลิ่นหอมของไม้จันทน์อย่างดีอบอวลทั่วทั้งห้อง

ห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าลึกและกว้างเป็นพิเศษ ความลึกอย่างน้อยมากกว่าความกว้างสี่เท่า ให้ความรู้สึกที่แปลกประหลาดอยู่บ้าง

สุดปลายของห้องปรากฏสตรีผมยาว ครองชุดแม่ชีนางหนึ่งนั่งบนอาสนะ หันหน้าหาผนังห้องซึ่งปราศจากการตกแต่งอันใด ที่อยู่คู่กับนางมีแต่ตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง ไม้จันทน์กระถางหนึ่งทางขวามือกับไม้มู่หวี่ทางซ้ายมือ ให้ความรู้สึกที่เงียบสงบสงัดแก่ผู้คน

ที่ฟงสิงเลี่ยเห็นแม้เพียงเป็นส่วนหลังของสตรี แต่รู้สึกว่าอีกฝ่ายทรงเสน่ห์อย่างประหลาด ผมดำขลับเป็นประกายที่ปล่อยสยายลงมา ไม่รับกับชุดแม่ชีที่เรียบง่าย แต่ก็แฝงแรงดึงดูดใจอีกชนิดหนึ่ง ทำให้บังเกิดความคิดชมดูว่า สตรีที่มีเงาหลังอันงดงามนางนี้ มีเค้าใบหน้า

อย่างไร?

นางที่แท้เป็นใคร?

กู่เชี่ยนเหลียนน้อมกายกล่าวด้วยความหวั่นวิตกอยู่บ้างว่า

"ฮูหยิน (ท่านผู้หญิง)"

สตรีผมยาวแค่นเสียงเบาๆ ตวัดมือกลับหลัง ซัดเงาดำสายหนึ่งพุ่งใส่กู่เชี่ยนเหลียน

เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน แม้แต่ฟงสิงเลี่ยก็ไม่ทันรับเหตุเปลี่ยนแปลง

กู่เชี่ยนเหลียนเพิ่งเงยหน้าขึ้น ต้องงงงันวูบหนึ่ง เงาสีดำก็พุ่งผ่านมวยผมซึ่งนางเกล้าขึ้น ทำให้ศีรษะนางเพิ่มเครื่องประดับอีกชิ้นหนึ่ง ที่แท้เป็นไม้เคาะเล็กๆ ที่ฮูหยินนั้นใช้เคาะไม้มู่หวี่

ฟงสิงเลี่ยระบายลมจากปากคำหนึ่ง เพียงช่วงเวลาและพลังซัดครั้งนี้ ฮูหยินนางนี้นับเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้าโดยมิต้องสงสัย อย่าว่าแต่กู่เชี่ยนเหลียนอยู่ห่างจากนางสามสิบกว่าก้าว เพียงแค่นางคำนวณช่วงเวลาที่กู่เชี่ยนเหลียนเงยหน้าขึ้น และพลังที่ไม้เคาะเล็กๆ พุ่งผ่านมุ่นมวยผมเข้ามา ก็เป็นที่น่าตื่นตระหนกแล้ว ที่ยากลำบากที่สุดคือนางไม่ได้เหลียวหน้ามา เพียงอาศัยโสตประสาทถ่ายเดียวก็ดำเนินการเคลื่อนไหวที่ยากเย็นถึงเพียงนี้สำเร็จ

กู่เชี่ยนเหลียนคล้ายล่วงรู้นิสัยใจคอของฮูหยินนางนี้ สีหน้าปราศจากแววแตกตื่นตระหนก แต่ปั้นท่าทีเป็นน่าเวทนาสงสาร ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ฮูหยินนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราสั่งแต่แรกแล้วว่านางปีศาจน้อยเจ้าไม่ต้องมาอีก เจ้ามิเพียงกล้าขัดคำสั่ง ยังชักนำบุรุษโสโครกมาคนหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยเพิ่งถูกเรียกหาต่อหน้าเป็นบุรุษโสโครก รู้สึกเป็น

รสชาติสุดทนทาน หากมิใช่กู่เซี่ยนเหลียนใช้แววตาที่วิงวอนขอร้องชม้ายมองมา นึกถึงคำพูดที่นางบอกให้อย่าได้ถือสา คงสะบัดหน้าจากไปแล้ว

ฮูหยินนั้นกล่าวอีกว่า

"นางปีศาจน้อยเป็นใบ้แล้วหรือ? ไฉนไม่พูดจา?"

หางตากู่เซี่ยนเหลียนปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่าพอเอ่ยปาก จะสร้างความไม่พอใจแก่ฮูหยินอีก"

ฮูหยินนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เจ้าเมื่อไม่มีความกล้าเอ่ยปาก ไฉนกล้ามายังที่นี้?"

ฟงสิงเลี่ยกลัวนางหยิบฉวยไม้มู่หวี่หรือตะเกียงน้ำมันขว้างใส่กู่เซี่ยนเหลียนอีก ต้องลอบเกร็งกำลังตระเตรียมพร้อม

ฮูหยินนั้นรู้สึกตัวในบัดดล แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"บุรุษหนุ่ม หากเจ้าคิดจัดการกับเรา คงต้องชักทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะออกมา"

จากนั้นเปลี่ยนเป็นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"วางใจเถอะ หนิงชิงจะไม่ลงมือต่อศิษย์ของเย่อไห่ตลอดกาล"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง ทราบแล้วว่าสตรีนางนี้เป็นใคร มิน่าเล่ากู่เซี่ยนเหลียนกล้าขัดคำสั่ง ชักนำตนเองมายังที่นี้ เพราะยึดถือว่ามันเป็นศิษย์อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ เพราะว่าอีกฝ่ายเป็นประมุขตำหนักอลงกรณ์รุ่นก่อน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับอธรรมศักดิ์สิทธิ์อย่างลึกซึ้ง ฉายาฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิง

ฟงสิงเลี่ยประสานมือคารวะ กล่าวว่า

"ฟงสิงเลี่ยคำนับฮูหยิน"

ฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิงทอดถอนใจคำหนึ่ง ถามว่า

"อาจารย์ท่านสบายดี?"

ฟงสิงเลี่ยทราบแต่แรกว่านางต้องถามคำถามที่มันไม่ต้องการให้ถามข้อนี้ จึงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"อาจารย์ผู้ล่วงลับหาญสู้กับผังปานที่ช่องเขาปะทะลม พบความพ่ายแพ้เสียชีวิต"

ฮูหยินอลงกรณ์นิ่งเงียบงันไม่เคลื่อนไหว ชั่วครู่ค่อยกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ตอนที่เย่อไห่เสียชีวิต ท่านใช่อยู่ข้างกายมันหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยถูกสะกิดถึงความหลังเศร้าสลด ต้องบังเกิดความหดหู่ใจ กลั้นกลืนน้ำตาไว้ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนั้นสิงเลี่ยอยู่ข้างกายท่านผู้เฒ่า"

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เขากล่าวว่ากระไร?"

น้ำตาของฟงสิงเลี่ยไหลหลั่งลงมา เงยหน้าทอดถอนใจกล่าวว่า

"อาจารย์ผู้ล่วงลับบอกว่า 'จนบัดนี้เราค่อยทราบว่าตัวเองอ้างว้างเพียงไหน เส้นทางชีวิตยากเดินผ่าน ทั้งเกิดแล้วตายจาก สุขเศร้าโศกศัลย์ สร้างความสลดหดหู่แก่ผู้คนนัก มีผู้ใดล่วงรู้ความปวดร้าวของเราได้?'"

ฮูหยินอลงกรณ์แหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ค่อยกล่าวเสียงราบเรียบผิดธรรมดาว่า

"เกิดแล้วตายจาก สุขเศร้าโศกศัลย์ เกิดแล้วตายจาก สุขเศร้าโศกศัลย์ เย่อไห่เอย เมื่อยี่สิบปีก่อนเราก็เห็นถึงความปวดร้าวของท่าน ไม่ว่าท่านทำตัวเข้มแข็งเพียงไหน ก็ไม่อาจปกปิดเด็กหญิงที่ชมชอบดูผีเสื้อบินเคียงคู่ ซึ่งท่านเห็นว่ารู้จักแต่เพ้อฝันเช่นหนิงชิงได้"

ฟงสิงเลี่ยสั่นศีรษะทอดถอนใจ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าว

เบาๆ ว่า

"เมื่อสิงเลี่ยอายุสิบเจ็ดปี มีอยู่วันหนึ่งเห็นอาจารย์ผู้ล่วงลับชื่นชมกับภาพลายปักของผีเสื้อบินเคียงคู่ใบหนึ่งในห้องหนังสือ ไม่ทราบเป็นผลงานของฮูหยินหรือไม่?"

ฮูหยินอลงกรณ์ที่ดูไปคล้ายสงบนิ่งพลันสะท้านคราหนึ่ง หันขวับมาโดยที่ยังอยู่ในท่านั่งสมาธิ หันหน้าหาฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ในที่สุดฟงสิงเลี่ยเห็นโฉมหน้านางแล้ว เห็นใบหน้างามสดใสของนางประดับด้วยรอยน้ำตา สองตาดำประดุจนิล ยามกลิ้งกลอกสามารถกร่อนวิญญาณผู้คน มิเพียงปราศจากเค้าความชรา ทั้งยังทรงเสน่ห์เต็มสาวที่กู่เซี่ยนเหลียนไม่มี ความงดงามของรูปโฉม หาด้อยกว่าจิ้นปิงหวินที่งามสุดฟ้าสุดดินไม่

กู่เซี่ยนเหลียนกลายเป็นคนนอกวง มองดูฮูหยินอลงกรณ์เหลียวดูฟงสิงเลี่ย อดหลั่งน้ำตาออกมามิได้

อารมณ์ของฟงสิงเลี่ยค่อยสงบลงบ้าง สีหน้าทอแววหวนรำลึก กล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าถามซือฟู่ (ท่านอาจารย์) ภาพลายปักนี้เป็นฝีมือของหญิงบ้านใด ซือฟู่ทอดถอนใจคำหนึ่ง สั่นศีรษะไม่ตอบคำ แต่เมื่อข้าพเจ้าเดินออกจากห้องหนังสือ ท่านผู้เฒ่ากลับกล่าวว่า 'อย่ารอให้ไร้บุปผาฝืนหักกิ่ง* สิงเลี่ยเจ้าจดจำคำพูดของเรานี้ให้ดี โอกาสพอผ่านเลย จะไม่มีวันหวนกลับมาอีก'"

ฮูหยินอลงกรณ์พริ้มตาลง พึมพำว่า

---

* จากวรรคทองของบทกวีชื่อภูษาใยทองของกวีหญิงผู้ชิวเหนียง มีข้อความดังนี้ ขอเตือนอย่าอาวรณ์อาภรณ์ใยทอง ท่านต้องหวงแหนวัยสาวอันสดใส มีบุปผาควรเด็ดดมชมชื่นใจ อย่ารอให้ไร้บุปผาฝืนหักกิ่ง

"เย่อไห่เอย ครั้งกระโน้นขอเพียงท่านกล่าวคำพูดนี้ หนิงชิงจะละทิ้งความแค้นของแว่นแคว้น ภารกิจของการกู้ชาติไปโดยไม่แยแส แต่เหตุใดท่านจึงตระหนี่กระทั่งกล่าวคำพูดนี้?"

กล่าวจบลืมตาขึ้น ดวงตาทอประกายยินดี แต่แล้วถูกความเศร้าสลดเข้าแทนที่ สลับสับเปลี่ยนกันเช่นนี้ สุดท้ายหมุนตัวหันหาผนัง กล่าวเบาๆ ว่า

"เชี่ยนเหลียนเจ้านำคุณชายฟงไปเถอะ"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ฮูหยิน ข้าพเจ้ายังมีคำพูดสำคัญคิดกล่าว"

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวว่า

"ไปเถอะ ไม่ว่าคำพูดใด ตอนนี้เราไม่คิดรับฟัง"

กู่เชี่ยนเหลียนฟังออกว่าน้ำเสียงนางแฝงแววเด็ดเดี่ยว จึงแลบลิ้นออกมา ปรายตาบอกใบ้ต่อฟงสิงเลี่ย ล่าถอยออกจากห้อง พร้อมกับปิดประตูลง

ฟงสิงเลี่ยติดตามอยู่ด้านหลังนาง ถามว่า

"ตอนนี้ใช่จะรีบรุดกลับตำหนักอลงกรณ์หรือไม่?"

กู่เชี่ยนเหลียนสั่นศีรษะ หันหน้าหาห้องหับกล่าวว่า

"ฮูหยิน เชี่ยนเหลียนกับสิงเลี่ยจะรอที่หน้าห้อง รอจนฮูหยินยอมรับฟังคำพูดข้าพเจ้า ค่อยเรียกตัวพวกเราเข้าไปเถอะ"

กล่าวจบแสยะหน้าล้อเลียนต่อฟงสิงเลี่ย ชี้มือไปยังไม้เคาะมู่หวี่ซึ่งเสียบอยู่บนมวยผม เป็นความหมายว่าเมื่ออยู่ที่นี้ ไม่กลัวถูกฮูหยินอลงกรณ์จู่โจมเช่นเป้านิ่งอีก

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา จากนั้นอดขมวดคิ้วมิได้ ไม่ทราบต้องรอถึงเมื่อใด จึงได้รับคำเรียกหาให้ "เข้าพบ"

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด หยาดฝนขนาดเท่าเม็ดถั่วเม็ดหนึ่งตกลง

บนใบหน้า จากนั้นฝนห่าใหญ่เทกระหน่ำลงมา

เรือใบขนาดกลางลำหนึ่งแล่นไปตามกระแสน้ำยามวิกาล

ผู้ที่นั่งอยู่ที่หัวเรือ คือยอดยุทธ์ในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม...กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน กับบุตรีของเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยนนามจั่วซือ

จั่วซือดื่มสุราในถ้วยจนหมด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"สุรานี้เหมาะกับข้าพเจ้า รสเข้มข้นแต่ไม่รุนแรง หอมกลมกล่อมชวนดื่ม มาตรว่าดื่มอีกสองถ้วยก็ไม่เมามาย"

ยามนี้เรือใบเพิ่งแล่นถึงเมืองจิ่วเจียง ล่างฟานหวินมองดูเรือหลวงของขุนนางเฉินลิ่งฟาง ซึ่งจอดทอดสมอค้างคืนอยู่ริมฝั่ง ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ต้องเร่งรุดเดินทาง ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไปหยิบยืมจากเหล่าเฉิน (คนแซ่เฉิน) สักสองไห ให้ซือเอ๋อท่านดื่มจนหนำใจ"

จั่วซือก้มศีรษะหัวร่อเบาๆ รู้สึกว่าคำเหล่าเฉิน* ของล่างฟานหวินกล่าวอย่างมีความหมายนัก

เห็นแน่ชัดว่าเรือใบจะแล่นผ่านท่าเรือไป หัวหน้ากลุ่มของพรรคมังกรพิโรธที่ทำหน้าที่คัดท้ายเรือนามฟั่นป้าพลันเดินเข้ามากล่าวว่า

"ท่านล่าง ผู้น้อยมีเรื่องเรียนบอก"

คนผู้นี้เพิ่งมาถึงเมืองอู่ชาง เป็นมือดีในคลื่นลูกหลังของพรรค มีความสามารถรับมือกับงานใหญ่ คราครั้งนี้สามารถรับใช้ล่างฟานหวินยิ่งระมัดระวังตัว ไม่กล้ามีข้อผิดพลาด

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ใช่เป็นเพราะอากาศเปลี่ยนแปลง ท่านคิดนำเรือจอดเทียบท่า

---

* คำเหล่าเฉินแปลว่าคนแซ่เฉิน ยังสามารถแปลอีกความหมายหนึ่งว่าสุราเก่าเก็บ

รอจนลมฝนพัดผ่าน ค่อยเดินทางต่อหรือไม่?"

พลางมองดูจั่วซือ หวนนึกถึงนางไม่อาจทนทานรับคลื่นลมได้ จึงกล่าว

"ดูท่าได้แต่ทำเช่นนี้"

ฟั่นป้ารับคำสั่งล่าถอยไป

เรือใบเข้าเทียบท่าทางตอนล่างของลำน้ำ

จั่วซือปรบมือ กล่าวว่า

"สวรรค์กำหนดให้ซือเอ๋อมีสุราดื่มแล้ว"

เมื่อครู่ล่างฟานหวินเพียงกล่าวล้อเล่น คิดไม่ถึงจั่วซือเป็นจริง เห็นนางทำท่าราวเด็กหญิงเยาว์วัย ทั้งเรียกตัวเองเป็นซือเอ๋อ เปรียบกับสีหน้า

"ดื่มสุราชมสายฝน เพียงความคิดนี้ก็สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คน ซือเอ๋อรออยู่ที่นี้ คอยรับสุราเก่าเก็บ"

จั่วซือกล่าวด้วยความผิดหวังอยู่บ้างว่า

"ท่านไม่นำข้าพเจ้าไปหรือ?"

ล่างฟานหวินชิงพุ่งปราดลงจากเรือ กลืนหายกับความมืดริมฝั่งแล้ว

แว่วเสียงฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิงดังจากภายในห้องว่า

"นางปีศาจน้อยยังไม่นำคุณชายฟงเข้ามาอีก?"

กู่เชี่ยนเหลียนยินดียิ่ง ฉุดลากฟงสิงเลี่ยฝ่าลมฝนกลับเข้าห้อง

ฮูหยินอลงกรณ์หันกายกลับมาแต่แรก กล่าวด้วยสีหน้าสงบราบเรียบว่า

"นางปีศาจน้อยนี้ได้รับการตามใจจากเราและบุตรีตั้งแต่เล็ก เป็นเหตุให้คุณชายต้องเผชิญกับลมฝน ต้องขออภัยจริงๆ"

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงว่าฮูหยินอลงกรณ์เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนชวนใกล้ชิดถึงเพียงนี้ รีบบอกว่าไม่เป็นไร

กู่เซี่ยนเหลียนมองดูหยดน้ำบนเส้นผมใบหน้าของมัน ต้องหัวร่อคิกออกมา

ฟงสิงเลี่ยกวาดมองนางอย่างขุ่นข้องใจ เห็นเสื้อผ้าที่ใกล้เปียกปอนแนบติดกับร่างนาง เปิดเผยส่วนเว้าซัดตา กลับคิดมองดูให้มากกว่านี้ แต่ภายใต้สายตาอันแวววาวของฮูหยินอลงกรณ์ ได้แต่แสร้งเป็นมองไม่เห็น รั้งสายตากลับมา

แต่ทว่าส่วนสัดที่ชวนรัดรึงของกู่เซี่ยนเหลียน ได้ประทับอยู่ในห้วงสมองมัน ต้องลอบทอดถอนใจ หรือว่าความรักที่ตนเองมีต่อจิ้นปิงหวินไม่ลึกล้ำพอ เหตุใดพออยู่ร่วมกับกู่เซี่ยนเหลียน ความรู้สึกที่รักแค้นยากจำแนกซึ่งมีต่อจิ้นปิงหวิน คล้ายจางเบาบางลงมากนัก

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นางปีศาจน้อย หากยังไม่รีบบอกออกมา เราจะขับไล่เจ้าออกไปอีก"

กู่เซี่ยนเหลียนแสร้งเป็นแตกตื่นลนลาน รับคำคราหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"เขาใกล้จะมาแล้ว"

ฮูหยินอลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทวนคำ "เขา?" กู่เซี่ยนเหลียนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เป็นเขา"

ฟงสิงเลี่ยมึนงงสงสัย "เขา" ที่แท้เป็นใคร?

ดวงตาฮูหยินอลงกรณ์เป็นประกายแวววับ กล่าวว่า

"เจ้าอย่าได้หลอกเรา เขาไหนเลยกล้ามา? หรือไม่กลัวเราฆ่าเขา? ครั้งกระโน้นเราลั่นปากว่า หากเขากลับมาเราจะต้องฆ่าเขา"

สีหน้าท่าทีของกู่เชี่ยนเหลียนกลับคืนสู่ความกลิ้งกลอกปราดเปรียว หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"มิต้องให้ฮูหยินฆ่าคน ย่อมมีคนฆ่าเขาเอง"

ฮูหยินอลงกรณ์สะท้านขึ้นเล็กน้อย ดวงตาทอแววห่วงใยกังวล กล่าวว่า

"ผู้ใดคิดฆ่าเขา? ผู้ใดฆ่าเขาได้?"

ฟงสิงเลี่ยฉุกใจได้คิด ทราบแล้วว่า "เขา" ที่ว่าคือยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์อันดับหนึ่งของสหพันธ์แปดสำนัก...หลวงจีนกระบี่ปู้เส่อไต้ซือ จดหมายซึ่งกู่เชี่ยนเหลียนส่งมอบต่อหลวงจีนกระบี่แทนกงจู้อลงกรณ์จ่าหน้าว่า "กราบเรียนท่านพ่อจงเต้า" ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าหลวงจีนกระบี่เป็นสามีของฮูหยินอลงกรณ์ที่เบื้องหน้า คิดไม่ถึงมหาสมณะที่หลุดพ้นรูปนี้ เคยมีบาปรักอันยุ่งเหยิงรายหนึ่ง

ฮูหยินอลงกรณ์ก็บังเกิดความรู้สึกรักแค้นยากจำแนกต่อหลวงจีนกระบี่ นางทั้งคิดฆ่าเขา พอฟังว่าผู้อื่นคิดฆ่าเขา ก็บังเกิดความห่วงใยขึ้นมา

พร้อมกันนั้นมันยังได้คิดว่า กู่เชี่ยนเหลียนมีความคิดอ่านอันละเอียดอ่อน พอฟังว่าฟางเยี่ยหวี่สั่งคนรุกรานตำหนักอลงกรณ์ ก็ดูออกว่ามีจิตเจตนาประการหนึ่งคือล่อลวงหลวงจีนกระบี่มา เพื่อจู่โจมสังหาร

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นเรื่องส่วนตัว หลวงจีนกระบี่ทั้งไม่อาจ และไม่ต้องการเรียกระดมสหพันธ์แปดสำนักมาช่วยเหลือตำหนักอลงกรณ์ ดังนั้นแผนอุบายของฟางเยี่ยหวี่นี้ทั้งชั่วร้ายทั้งรอบคอบนัก

กู่เชี่ยนเหลียนทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ฮูหยินหลุดพ้นจากทางโลกแล้ว ทางที่ดีอย่าได้รับฟังเรื่องราวเกี่ยวกับหลวงจีนปลอมนี้ และอย่าได้สนใจต่อการดำรงหรือล่มสลายของตำหนักอลงกรณ์ จะได้ไม่รบกวนการบำเพ็ญภาวนา"

ฮูหยินอลงกรณ์แค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง ตวัดมือวูบ กลับตะปบไม้มู่หวี่ขึ้นมา คล้ายคิดขว้างใส่กู่เซี่ยนเหลียน แต่แล้วเปลี่ยนความตั้งใจซุกเก็บไว้ในชุดแม่ชี ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากนางปีศาจน้อยเจ้าไม่ต้องการให้เราทราบเรื่องนี้ ไฉนมาบอกต่อเรา หากว่าเจ้าไม่สามารถให้คำตอบที่น่าพอใจแก่เรา ไม้มู่หวี่นี้จะกระแทกใส่หน้าผากเจ้า ทำลายเจ้าเสียโฉมไป"

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อฮิฮะ กลับหลบวูบไปด้านหลังฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ฮูหยินบอกว่าจะไม่ลงมือต่อศิษย์ของลี่เย่อไห่ หากท่านทำร้ายข้าพเจ้า สิงเลี่ยย่อมต้องคุ้มครองข้าพเจ้า ถือว่าท่านลงมือต่อมัน ดังนั้นท่านไม่ทำร้ายข้าพเจ้าหรอก"

ฟงสิงเลี่ยสงสัยใจยิ่ง เมื่อครู่กู่เซี่ยนเหลียนยังประหวั่นต่อฮูหยินอลงกรณ์ กลัวล่วงเกินนาง ตอนนี้ไฉนหักเหแปรเปลี่ยน ใช้ไม้ตายประจำตัวก่อกวนฮูหยินอลงกรณ์

ฮูหยินอลงกรณ์มิเพียงไม่มีโทสะ บนใบหน้ายังปรากฏรอยยิ้มขึ้นเป็นครั้งแรก ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ปีศาจน้อยผู้นี้ ไม่มีความรุดหน้าแม้แต่น้อย หรือว่าจือเซียนไม่ควบคุมบังคับเจ้ามาก่อน?"

จนบัดนี้ฟงสิงเลี่ยค่อยเข้าใจกระจ่าง กู่เซี่ยนเหลียนร้ายกาจจริงๆ ก่อนอื่นอาศัยข่าวจากการตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ เจาะทำลายป้อมปราการที่ปิดล้อมอารมณ์ความรู้สึกของฮูหยินอลงกรณ์แตกเป็นช่อง ตนเองก็แจ้งต่อฮูหยินอลงกรณ์ว่า ในใจของอธรรมศักดิ์สิทธิ์มิใช่ไม่มีเงาร่างของนาง เท่ากับจุดถ่านไฟเก่าของยอดหญิงนางนี้ขึ้น จากนั้นใช้หลวงจีนกระบี่เป็นเครื่องโน้มน้าว จู่โจมใส่ช่องแตกนั้นอีก ตอนนี้ยังใช้ความดื้อดึงซุกซนของนาง กระตุ้นให้ฮูหยินอลงกรณ์นึกถึงช่วงเวลา

ในตำหนักอลงกรณ์ ดำเนินการรุกทุกฝีก้าว นับเป็นสงครามจิตวิทยาอันสูงส่งนัก

กู่เซี่ยนเหลียนซ่อนตัวอยู่ด้านหลังฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ฮูหยินอย่าคิดหมายใช้ท่าทีที่อ่อนโยนล่อลวงข้าพเจ้าออกมา นางปีศาจน้อยของท่านจึงไม่หลงกล"

ฮูหยินอลงกรณ์หัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้อยู่บ้าง กล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"หากท่านไม่ควบคุมนางให้ดี วันหน้าท่านต้องทนทานรับไม่ได้แน่นอน"

ฟงสิงเลี่ยหน้าแดงวูบหนึ่ง ไม่ทราบตอบนางอย่างไร พลันรู้สึกคันยุบยิบที่กลางหลัง ที่แท้กู่เซี่ยนเหลียนใช้นิ้วมือเขียนตัวหนังสือบนแผ่นหลังมัน

มันย่อมตั้งใจจดจ่อ กู่เซี่ยนเหลียนเขียนช้ายิ่ง ตอนแรกเขียนคำ "หนี่" (หญิง) ต่อจากนั้นเพิ่มคำว่า "เจีย" (บ้าน) ที่ด้านข้าง เมื่อประกบรวมกัน เป็นคำ "เจี้ย" (ตบแต่ง)

ฟงสิงเลี่ยเข้าใจว่านางบอกใบ้ให้ตนเองกล่าววาจาใดต่อฮูหยินอลงกรณ์ หรือเอ่ยถึงเรื่องราวใด เห็นว่าหลังจากคำ "เจี้ย" (ตบแต่ง) ต้องมีข้อความตามหลัง เพื่อไม่ถูกฮูหยินอลงกรณ์พบเห็น จึงกล่าว

"ฮูหยินไยไม่บำเพ็ญภาวนาในตำหนักอลงกรณ์ที่นั้นมิใช่ประเสริฐเลิศกว่าที่นี้หรอกหรือ?"

ยามนั้นกู่เซี่ยนเหลียนเขียนตัวหนังสืออีกคำหนึ่ง กลับเป็นคำ "หนี่" (ท่าน)* เมื่อรวมกันเข้าเป็นคำ "เจี้ยหนี่" (ตบแต่งแก่ท่าน)

ฟงสิงเลี่ยแม้ทราบว่ากู่เซี่ยนเหลียนใจกล้าบังอาจ ทั้งมีรักแท้

---

* คำว่าหนี่ในที่นี้ แม้ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนคนละแบบ และคนละความหมาย

ต่อมัน แต่คิดไม่ถึงว่าในสถานการณ์เช่นนี้กลับบอกรักต่อตนเอง รู้สึกสมองลั่นอึงอล ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนได้ยินฮูหยินอลงกรณ์กล่าวว่า

"สถานที่เศร้าโศกไหนเลยรั้งตัวผู้วิปโยคอยู่ได้ กู่หนิงชิงหวังว่าตัวเองไม่เคยดำรงคงอยู่มาก่อน"

กู่เชี่ยนเหลียนพุ่งตัวออกจากด้านหลังฟงสิงเลี่ย ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง ทั้งไม่กล้ามองดูฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ฮูหยินกลับคืนสู่สภาพเดิมแล้ว"

ฮูหยินอลงกรณ์ถลึงตาใส่ ตวัดมือวูบ ไม้มู่หวี่กลับกลายเป็นเงาดำสายหนึ่ง พุ่งถึงเบื้องบนศีรษะกู่เชี่ยนเหลียนแล้ว

เสียงทึบเบาๆ ไม้มู่หวี่พุ่งชนใส่ไม้เคาะซึ่งยังเสียบอยู่ในมวยผมของกู่เชี่ยนเหลียน ไม้มู่หวี่กับไม้เคาะปะทะชนกันจนแหลกละเอียด คงเหลือแต่ด้ามไม้ที่ยังค้างคาอยู่

เศษผงร่วงพร่างพรู กู่เชี่ยนเหลียนระบายลมจากปากคำหนึ่ง เหลือกตาขึ้นไป เป็นท่วงท่ารอดพ้นจากคราเคราะห์อย่างหวุดหวิด

ฮูหยินอลงกรณ์ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากนางปีศาจน้อยคิดให้เรากลับสู่ตำหนักอลงกรณ์ กระทั่งเอ่ยถึงก็ไม่ต้องเอ่ยถึง ตราบใดที่เรากู่หนิงชิงมีชีวิตอยู่ จะไม่ขอกลับไปยังที่นั้น"

กู่เชี่ยนเหลียนชม้ายมองฟงสิงเลี่ยด้วยความหมายอันลึกซึ้งแวบหนึ่ง ค่อยกล่าวกับฮูหยินอลงกรณ์ว่า

"คราครั้งนี้เชี่ยนเหลียนมาพบกับฮูหยิน มิใช่คิดขอร้องให้ฮูหยินกลับตำหนัก หากแต่..."

ชม้ายมองฟงสิงเลี่ยอีกครา ค่อยกล่าวว่า

"เชี่ยนเหลียนคิดขอให้ฮูหยินยับยั้งกงจู้ อย่าได้ซ้ำรอยของฮูหยิน"

ฟงสิงเลี่ยลอบร้องผิดท่าในใจ เรื่องราวที่กู่เซี่ยนเหลียนเอ่ยถึงคล้ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเอง หญิงสาวนางนี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย ตนเองมิใช่คู่มือของนาง หนึ่งเดียวที่แน่ใจได้คือ นางต้องไม่คิดร้ายต่อมัน แต่ว่าเพียงข้อนี้ไม่อาจคลายความสงสัยของมัน

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวอย่างงุนงงว่า

"เราไหนเลยสั่งให้บุตรีตัวเองขัดคำสั่งเสียของอ๋องผู้ล่วงลับได้?"

ฟงสิงเลี่ยก็เป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง นึกถึงก่อนหน้านี้ฮูหยินอลงกรณ์เอ่ยถึงภารกิจกู้ชาติยามนี้ไม่เรียกบรรพชน แต่ยกย่องเป็นอ๋องผู้ล่วงลับ ดังนั้นคาดเดาออกว่าตำหนักอลงกรณ์อาจเป็นเชื้อพระวงศ์ที่หลงเหลือของแว่นแคว้นใด ตกระกำลำบากถึงที่นี้ เรื่องการคัดเลือกเขยขวัญฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกู้ชาติ

ดังนั้นมันพิศดูฮูหยินอลงกรณ์โดยละเอียดเห็นนางมีเค้าใบหน้าที่ชัดเจน ดั้งจมูกโด่งกว่าสตรีภาคกลาง สองตาเป็นสีฟ้าคราม ตอนแรกยังเข้าใจว่านี่เป็นผลจากการฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ยามนี้กลับได้คิดว่า นางอาจสืบสายเลือดของชนเผ่านอกกำแพงใหญ่ มิน่าเล่ากู่เซี่ยนเหลียนจึงเปิดเผยถึงเพียงนี้ ที่แท้ได้รับอิทธิพลมากรักนอกกำแพงใหญ่ ในสายตาของคนภาคกลาง ย่อมแตกตื่นตระหนกอย่างมากแล้ว

กู่เซี่ยนเหลียนหันมาแย้มยิ้มให้กับฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"คุณชายฟงโปรดหลบไปก่อน เซี่ยนเหลียนคิดสนทนากับฮูหยินเป็นการส่วนตัวสักหลายคำ หลังจากนั้นค่อยเรียนบอกต่อคุณชายท่าน"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ สั่นศีรษะทอดถอนใจ น้อมกายคารวะต่อฮูหยินอลงกรณ์ จากนั้นล่าถอยออกนอกห้อง

ช่วยโดยไม่ตั้งใจ

ล่างฟานหวินพุ่งปราดเลียบริมฝั่ง เห็นเรือหลวงของขุนนางเฉินลิ่งฟางจุดไฟสว่างไสว อดประหลาดใจมิได้

ขุนนางเฉินและครอบครัวปรกติมีความเป็นอยู่อย่างเลอเลิศ ย่อมไม่คุ้นกับการเดินทางทางเรือ แต่ดูจากสภาพการณ์ กลับไม่ได้ขึ้นฝั่งไปค้างแรม อย่าว่าแต่ด้วยศักดิ์ฐานะของขุนนางเฉิน เหล่าขุนนางท้องถิ่นสมควรแย่งกันประจบสอพลอ เหตุใดไม่เป็นเจ้าภาพเลี้ยงต้อนรับ ความนี้คงต้องมีสาเหตุ

ล่างฟานหวินฉุกใจคิด ลอยตัวขึ้นบนหลังคาบ้านเรือนราษฎรหลังหนึ่ง กวาดมองแต่ไกล เห็นที่ข้างเรือหลวงยืนไว้ด้วยไพร่พลทหารร้อยกว่านาย รักษาการณ์อย่างแข็งขัน

ล่างฟานหวินลอบหัวร่อในใจ ตนเองสัพยอกจั่วซือคำเดียว คิดไม่ถึงต้องออกปฏิบัติการ ตอนนี้ได้แต่ลอบขึ้นเรือไป ขโมยสุราสักสองไห จากนั้นล่าถอยกลับไป หวนนึกถึงเมื่อคืนเพิ่งประพฤติเป็น

"โจรเปิดเผย" คืนนี้กลับต้องเป็น "โจรลับๆ ล่อๆ" หากเป็นเช่นนี้สืบไปความสามารถในการลักเล็กขโมยน้อยคงยิ่งมายิ่งสูงส่งแล้ว

พอตกลงใจ จึงหักกิ่งไม้หยาบหลายกิ่ง ริดใบไม้ส่วนเกินทิ้ง มาถึงตอนล่างของลำน้ำ ลอยตัวดุจวิหคมหึมาอยู่เหนือน้ำ โยนกิ่งไม้ออก ขณะเดียวกันพลิกตัวพุ่งปราดไปเบื้องหน้า สะกิดเท้ากับกิ่งไม้พุ่งเลียดผิวน้ำไป โยนกิ่งไม้อีกท่อนหนึ่งออก หยิบยืมพลังเคลื่อนตัวถึงเงามืดข้างเรือหลวง

ที่ข้างเรือหลวงจอดไว้ด้วยเรือเร็วสามลำ ล้วนจุดไฟสว่างไสวกระจายเต็มไปด้วยไพร่พลทหาร บนเรือหลวงก็เห็นคนเฝ้ารักษาอยู่รำไร

ตอนนี้ล่างฟานหวินไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ขุนนางเฉินคงเพิ่งได้รับข่าวว่ามีคนคิดร้ายต่อมัน ไม่เช่นนั้นก่อนหน้านี้มันยังขึ้นเหลาไปดื่มสุรา ยามนี้กลับจัดวางกำลังรักษาการณ์ถึงเพียงนี้

ควรทราบว่าหากคิดลอบฆ่าขุนนางเฉิน ปฏิบัติการที่โง่เขลาที่สุดคือลงมือกลางแม่น้ำ ทั้งนี้เพราะเรือหลวงนี้เป็นเรือรบของต้าหมิง มีความสามารถในการป้องกันอย่างเข้มแข็ง หากยอดฝีมือทั่วไปแล่นเรือมา เกรงว่าไม่ทันบุกขึ้นเรือก็ถูกโจมตีจมลง ต่อให้มีฝีมือติดตัว ก็ไม่สามารถใช้ออก ดังนั้นช่วงเวลาที่ดีที่สุด ไม่มีใดเกินกว่าฉวยโอกาสที่เรือเทียบฝั่งลอบจู่โจมทำร้าย

ล่างฟานหวินอดเป็นห่วงขุนนางเฉินมิได้ ทั้งนี้เพราะฝ่ายตรงข้ามไม่มากก็แล้วกันไป หากรุดมาต้องมีความสามารถในการทำลายการปิดล้อม เปิดฉากจู่โจมสังหาร ทหารทางการดูไปแม้มีพวกมากน่าเสียดายที่ขาดยอดฝีมือ ไม่อาจรับมือกับการโจมตีอย่างรุนแรง หากว่าเป้าหมายของฝ่ายตรงข้ามเพียงมุ่งมาที่ขุนนางเฉินคนเดียว มันนับว่าตกอยู่ในสถานะอันตรายกว่าเดิม

นึกถึงตอนนี้ ล่างฟานหวินถ่วงลมปราณดิ่งลงในน้ำ

เมื่อเขาโผล่ศีรษะขึ้นมาอีก ก็ดำผ่านใต้ท้องเรือมาถึงบริเวณหัวเรือ

ล่างฟานหวินใช้วิชาสำรวจฟ้าสดับดิน เพียงชั่วขณะก็ทำความเข้าใจกับสภาพบนเรือและริมฝั่ง เกร็งกำลังใส่สองมือ ดูดติดกับตัวเรือใช้วิชาจิ้งจกไต่ผนังไต่ตัวขึ้นไป มาถึงริมขอบของหัวเรือ

ในบรรดา "โจรลักขโมย" นอกจากโจรท่องโดดเดี่ยวแล้ว เกรงว่าไม่มีผู้ใดสามารถพาตัวขึ้นเรือโดยไม่พบเห็นเช่นนี้ ทั้งหลบรอดจากแสงโคมที่สาดส่อง ทั้งอาศัยความลาดเทของตัวเรือ หลบเลี่ยงจากหูตาบนดาดฟ้า

ล่างฟานหวินย่อมไม่วู่วามจนพลิกตัวขึ้นบนดาดฟ้าเรือที่รักษาการณ์อย่างเข้มงวด หากแต่ทาบใบหูกับตัวเรือ ผนึกพลังใบหู สดับตรับฟังสุ้มเสียงทั้งในและนอกลำเรือ

หากเปลี่ยนเป็นยอดฝีมือที่มีหูตาปราดเปรียวทั่วไป ต่อให้ได้ยินสรรพเสียงบนเรือ อย่างมากก็จำแนกความหนักเบาของน้ำเสียง แต่สำหรับสุดยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวิน รวมทั้งโจรท่องโดดเดี่ยว มีหูตาปราดเปรียวถึงขีดสุด สามารถจัดแบ่งกลุ่มของสุ้มเสียงก่อเกิดเป็นสนามคลื่นเสียง ใช้กำหนดตำแหน่งและความสัมพันธ์ของเสียง

ดังนั้นล่างฟานหวินพอฟังดู ก็ทำความเข้าใจกับแนวป้องกันบนเรืออย่างแจ่มแจ้ง

แว่วเสียงฝีเท้าของผู้คนสองคนเดินใกล้เข้ามา สุดท้ายมาถึงเหนือศีรษะ

ล่างฟานหวินซุกงำพลัง ป้องกันว่าหากในฝ่ายตรงข้ามมีคนที่โสตประสาทปราดเปรียวมาแต่กำเนิด จะ "รู้สึก" ถึงการคงอยู่ของเขา

บนดาดฟ้าเหนือศีรษะแว่วเสียงหัวร่ออันลำพองของบุรุษดังขึ้น จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"ปีศาจเฒ่าเฉินมีหน้ามีตานัก พอถ่ายทอดวาจาไป ขุนนางท้องถิ่นนั้นถึงกับระดมไพร่พลทหารทั้งหมดมาอารักขามัน"

อีกคนหนึ่งลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ช่างขบคิดไม่เข้าใจว่าเบื้องบนคิดอ่านวางแผนอันใด ทั้งให้เหล่าต้า (อันดับหนึ่ง) ฆ่าคน ทั้งปล่อยข่าวล่วงหน้า ให้ผู้คนระวังป้องกัน"

คนแรกนั้นกล่าวว่า

"อย่าได้คิดฟุ้งซ่านแล้ว เพียงดูจากการที่ขุนนางเฉินยังไม่ถูกเรียกตัวขึ้นสู่นครหลวง พวกเราทั้งสามก็ถูกวางตัวเป็นครูมวยอารักขาขุนนางเฉิน แสดงว่าทางเบื้องบนวางแผนอย่างรอบคอบ ทุกฝีก้าวล้วนมีแผนตามหลัง พวกเราเคลื่อนไหวตามแผนก็แล้วกัน"

จากนั้นหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ไพร่พลทหารกองเล็กๆ ไหนเลยขัดขวางพวกเราแปดสหายเช่นฆ่าสังหารครูมวยพิทักษ์ตึกรวมทั้งเด็กและสตรีได้"

จากนั้นคนทั้งสองหันเหหัวเรื่อง สนทนาถึงนางคณิกาหอนางโลมแถบซูหัง (หมายถึงเมืองซูโจวกับหังโจว) ล้วนเป็นถ้อยคำที่ต่ำช้าลามก

ยามนั้นล่างฟานหวินที่แนบร่างกับตัวเรือด้านหลังไม่มี "อารมณ์" ขโมยสุราอีก หวนนึกถึงหากขุนนางเฉินถูกฆ่า คงกระทบถึงเรื่องสำคัญของหงอู่ฮ่องเต้ ในจำนวนนี้เกี่ยวพันถึงการแก่งแย่งชิงอำนาจอันซับซ้อนในบ้านเมือง ก่อกวนเป็นมรสุมวุ่นวาย

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนใจ หากมิใช่ขุนนางเฉินมีน้ำใจมอบ "สุรา" ให้ เขาจึงไม่มีความสนใจยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงของทางการ แต่ตอนนี้มิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว ถือเป็นค่าตอบแทนแลกกับสุราแล้ว

พอตกลงใจ ก็กวาดตาขึ้นไปก่อน หลังจากจดจำสารรูปของ

ทั้งสอง ค่อยเคลื่อนไปทางขวาง นับว่าทำความเข้าใจกับศักดิ์ฐานะของทั้งสองอยู่บ้าง

ล่างฟานหวินเคลื่อนไหวเลียบผนังเรือด้วยความคล่องแคล่วว่องไวกว่าจิ้งจก ชั่วพริบตาก็ถึงข้างเรือด้านที่ติดกับฝั่ง

เขาแทนที่จะเลือกด้านที่ติดแม่น้ำ หากแต่เลือกด้านที่ติดกับฝั่ง เพราะเกาะกุมจุดอ่อนด้านจิตใจผู้คนทั่วไป ทั้งนี้เพราะเรือน้อยที่จอดชิดกับแม่น้ำทั้งสามลำ ต้องจับตาดูความเคลื่อนไหวบนแม่น้ำกับข้างเรือหลวง เพื่อป้องกันผู้คนปีนป่ายขึ้นเรือ ตรงกันข้ามกับไพร่พลทหารบนฝั่ง เพียงจับตาดูผู้คนเข้าใกล้ กลับละเลยข้างเรือไป

เมื่อล่างฟานหวินมาถึงรอบนอกของแสงไฟ ก็ชะโงกศีรษะมองไปบนดาดฟ้า เห็นปากทางเข้าห้องท้องเรือ ยืนรักษาการณ์ด้วยทหารสี่นายกับครูมวยพิทักษ์ตึกสามคน กำลังสนทนากันเบาๆ

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย เลื้อยขึ้นดาดฟ้าเรือราวกับปลาไหล ถลันวูบหนึ่งถึงกองเชือกข้างห้องท้องเรือ ครูมวยผู้หนึ่งคล้ายรู้สึกตัว กวาดมองมาทางด้านนี้ ล่างฟานหวินก็สาบสูญจนไร้ร่องรอยแล้ว

ครูมวยพิทักษ์ตึกไม่ทันระแวงสงสัย ยังสนทนาสืบต่อ

ล่างฟานหวินใจสั่นสะท้าน ทราบว่าคนผู้นี้ต้องมีฝีมือมิใช่ชั่ว ไม่สมควรลดตัวลงเป็นนักบู๊พิทักษ์ตึก ที่แท้สายตาของผู้คนทั่วไปแม้มองไปที่จุดจุดหนึ่ง แต่หางตาสามารถรู้สึกถึงสิ่งที่เข้าสู่คลองจักษุ ชนชาวบู๊หลังจากผ่านการฝึกอย่างเข้มงวด ความรู้สึกที่หางตาปราดเปรียวกว่าผู้คนธรรมดาหลายเท่า ตำแหน่งมุมที่ล่างฟานหวินพุ่งตัวออกไป เป็นจุดที่หางตาคนเหล่านั้นมองไม่ถึง มิคาดคนผู้นี้ยังรู้สึกได้ จากข้อนี้เป็นที่คำนวณความตื้นลึกหนาบางของฝีมือมันออก ทั้งเป็นที่ทราบได้ว่าคนผู้นี้ต้องเป็นหนึ่งในสามไส้ศึกที่คนเมื่อครู่ทั้งสองเอ่ยถึง

ที่ท้ายเรือบังเกิดเสียงฝีเท้าอันพรักพร้อมดังมา แสดงว่าเป็น

ทหารลาดตระเวนผ่านมา

ล่างฟานหวินเป็นคนเติบโตขึ้นจากทะเลสาบ ย่อมเป็นผู้ชำนาญการด้านโครงสร้างของเรือรบ ยามนั้นไม่ขบคิดใคร่ครวญ เลื้อยปราดตามผนังห้องท้องเรือขึ้นถึงชั้นที่สอง มุดเข้าหน้าต่างที่เปิดออกบานหนึ่ง

ภายในห้องไม่มีคน ตรงกับที่เขาตรวจสอบก่อนเข้ามา แต่ดูจากการตกแต่ง และกลิ่นหอมจางๆ ที่โชยกระทบจมูก ทราบว่าเป็นห้องหับของสตรีนางหนึ่ง เพียงไม่ทราบเป็นที่อยู่ของภรรยานางบำเรอหรือบุตรีของขุนนางเฉิน?

ภายในห้องมืดมิดสนิททั่ว มีแต่แสงไฟสาดลอดมาจากนอกหน้าต่าง แต่ด้วยสายตาอันแหลมคมของล่างฟานหวิน ย่อมไม่ได้รับผลกระทบอันใด

ขณะที่ทหารลาดตระเวนเดินผ่านดาดฟ้าเรือใต้หน้าต่าง แว่วเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบามาถึงหน้าห้อง

ล่างฟานหวินฟังออกว่าผู้มามีเพียงคนเดียว ดังนั้นเยือกเย็นไม่ลนลาน ล่าถอยถึงข้างประตู

ประตูถูกผลักเปิดออก สตรีที่มีรูปร่างสูงโปร่งนางหนึ่งเดินเข้ามา

ขณะที่นางปิดประตูลง ล่างฟานหวินก็ถลันถึงด้านหลังนาง เมื่อนางปิดประตูเสร็จสิ้น หมุนตัวกลับมา ล่างฟานหวินก็มาถึงด้านหลังนางอีกครา

อย่าได้บอกว่าสตรีนางนี้ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ต่อให้เป็นมือดีชาวยุทธจักร ในแสงสว่างเช่นนี้ นอกจากเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายพบเห็นเงาร่างของล่างฟานหวิน ซึ่งควบคุมอุณหภูมิของร่างกายเอาไว้

สตรีนางนั้นเดินถึงกลางห้อง โดยที่จิตใจไม่อยู่กับตัว ยืนอยู่ในความมืด คล้ายกับมีความในใจเต็มอก อย่าว่าแต่ล่างฟานหวิน

แม้กระทั่งบุคคลธรรมดายืนอยู่ด้านหลังนางยังไม่รู้สึกตัว

ล่างฟานหวินขณะจะฉวยโอกาสเปิดประตูถลันออกไป สตรีนางนั้นพลันล่าถอยมาทางด้านหลัง

ล่างฟานหวินขมวดคิ้ว รีบล่าถอยตาม ไม่เช่นนั้นเรือนร่างอันหอมกรุ่นคงปะชนกับอ้อมอกของเขา

มิคาดสตรีนางนั้นล่าถอยตลอดเวลา ดูท่าหากไม่ปะทะกับผนังห้องจะไม่หยุดลง

ล่างฟานหวินย่อมไม่อาจถลันหลบออกทางซ้ายขวาของนางได้แต่ล่าถอยจนแนบติดกับผนัง ค่อยลอยตัวขึ้นไป แผ่พุ่งพลังจากฝ่ามือ แขวนร่างกับเพดานห้อง ทั้งยังงอพับเท้า เกรงว่าอีกฝ่ายจะชนถูกเท้าของเขา

สตรีนางนั้นถอยร่นจนแผ่นหลังกระทบถูกผนังห้อง ค่อยพิงกับผนังอย่างอ่อนล้า

ล่างฟานหวินก้มศีรษะลงมองดู เห็นสตรีนางนี้งามเฉิดฉายแฝงเสน่ห์อันหยาดเยิ้ม เรือนร่างก็ยวนยั่วใจนัก ดูท่าเป็นนางบำเรอของขุนนางเฉิน ต้องลอบทอดถอนชมเชยขุนนางเฉินมีบุญวาสนานัก

สตรีนางนั้นหลับตาลง ขนตาเต้นระริก น้ำตาสุกใสสองหยดไหลหลั่งลงมา ไหล่กลมมนสั่นสะท้าน สะอื้นไห้โดยไร้เสียง

ล่างฟานหวินบังเกิดความเวทนาขึ้น แต่เรื่องภายในของตระกูลขุนนางเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจยุ่งเกี่ยวได้ ฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายหลับตาลง ทั้งจมอยู่ในห้วงอารมณ์อันเศร้าโศก กระโดดถึงข้างประตูโดยไร้เสียง สดับฟังเล็กน้อย ค่อยเปิดประตูปิดประตู มาถึงทางระเบียงด้านนอก บนผนังสองฟากข้างแขวนโคมลมคลั่งตายหลายดวง สาดส่องทางระเบียงจนสว่างไสวดุจกลางวัน

เสียงแอ๊ดเมื่อประตูบานหนึ่งในประตูสองฟากข้างทางระเบียง

ถูกผลักเปิดออก แสดงว่ามีคนเดินออกมา ภายใต้แสงสว่างเช่นนี้ ต่อให้แมลงวันสักตัวยังไม่อาจรอดพ้นจากสายตาผู้อื่น อย่าว่าแต่ลูกผู้ชายอันองอาจเช่นล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินไม่แตกตื่นลนลาน เงี่ยหูฟังเล็กน้อย จากนั้นสะอึกกายไปสองก้าว ผลักประตูด้านขวามือออก หลบวูบเข้าไป

บนโต๊ะเตี้ยภายในห้องจุดตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง หลังม่านมุ้งที่ปล่อยห้อยลง มีเด็กชายคนหนึ่งนอนหลับใหลบนเตียง พอดีหันหน้าหาล่างฟานหวิน เผยเห็นคิ้วคางที่หมดจดไม่น้อย

ล่างฟานหวินลอบประหลาดใจ ทายาทขุนนางทั่วไปได้รับการทะนุถนอมเลี้ยงดู น้อยคนที่ยอมนอนคนเดียว จากข้อนี้แสดงว่าเด็กผู้นี้มีลักษณะนิสัยพิเศษอยู่บ้าง

แว่วเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่เบื้องบน สตรีนางหนึ่งกล่าวว่า

"ครั้งนี้เพียงพอให้นางปีศาจจิ้งจอกทนทานรับได้แล้ว ดูว่านายผู้เฒ่ายังจะโปรดปรานนางหรือไม่?"

สตรีอีกนางหนึ่งกล่าวว่า

"คนแบกของผู้หนึ่งหกล้มรับบาดเจ็บ ไม่นับเป็นอย่างไร นางพานพันบาดแผลให้ แสดงว่าบังเกิดจิตกระสันรัญจวน คิดลุบคลำบุรุษอื่นดู"

เสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างออกไป จากนั้นเป็นเสียงเปิดปิดประตูทางระเบียงเบื้องนอกเงียบสงบลง

ล่างฟานหวินพอฟังก็ทราบต้นสายปลายเหตุ สตรีที่หลั่งน้ำตาอยู่ภายในห้องเมื่อครู่ คงเป็นคนโปรดของขุนนางเฉิน เป็นที่อิจฉาตาร้อนของนางบำเรออื่น หาเหตุโจมตีนาง ในใจนึกเวทนา แต่ไม่อาจช่วยเหลือได้ ทั้งไม่มีกะใจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในครอบครัวของผู้อื่น

หลังม่านมุ้งปรากฏแสงสว่างวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ล่างฟานหวินทราบว่าเป็นดวงตาที่ลืมขึ้น ฉุกคิดว่าผิดท่า ชิงเลิกม่านมุ้งเข้าไป ยื่นมืออันใหญ่โตออก พอดีปิดปากน้อยๆ ที่อ้าออกของเด็กชายซึ่งตื่นขึ้นมาเอาไว้

เด็กนั้นขัดขืนดิ้นรน พอทราบว่าไม่อาจทานกำลังของล่างฟานหวิน กลับสงบนิ่งลง แต่ลืมตากลมโตทั้งคู่จ้องมองดูล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เราเป็นสหายของบิดาเจ้า ครั้งนี้รุดมาช่วยเหลือพวกเจ้า เจ้าเชื่อถือเราหรือไม่?"

เด็กชายนั้นเหม่อมองเขา ไม่ทราบว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ

ดวงตาล่างฟานหวินทอแววรักเวทนา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราจะคลายมือที่ปิดปากเจ้า เจ้าจะร้องหรือไม่?"

เด็กชายนั้นสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

ล่างฟานหวินผงกศีรษะเป็นเชิงชื่นชม คลายมือจากการปิดปากเด็กชาย

เด็กชายนั้นหายใจเข้าติดต่อกันหลายคำ กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านอาไม่ใช่คนร้าย"

ครั้งนี้ถึงรอบล่างฟานหวินประหลาดใจ เด็กชายนี้ดูไปอายุเพียงสิบสองสิบสามปี เหตุใดมีสายตาอันหลักแหลมถึงเพียงนี้ จึงถามว่า

"เจ้าทราบได้อย่างไร? ลองบอกมาฟังดู"

เด็กชายนั้นกล่าวด้วยความไร้เดียงสาว่า

"ท่านปิดปากข้าพเจ้าอย่างแผ่วเบาและอ่อนโยน คล้ายกับตอนที่พี่เสี่ยวจวีและพวกเล่นกับข้าพเจ้า อย่าว่าแต่ท่านคิดทำร้ายข้าพเจ้าง่ายดายยิ่ง ไม่จำเป็นต้องเจรจากับข้าพเจ้า"

ล่างฟานหวินบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ขณะจะกล่าววาจา

โสตประสาทอันปราดเปรียวพอดีได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ห้องข้างติดกันว่า

"นายผู้เฒ่า เฉาเสียมีชาติตระกูลใด พวกเราล้วนทราบแน่แก่ใจ หากท่านไม่ควบคุมบังคับ วันหน้ากระทำเรื่องอับอายขายหน้าอันใด ดูว่าท่านจะเอาหน้าไว้ที่ใด?"

จากนั้นแว่วเสียงขุนนางเฉินดังว่า

"บุรุษดูแลภายนอกสตรีดูแลภายใน เรื่องในบ้านเป็นท่านตกลงใจ ท่านเห็นว่าเฉาเสียทำผิดอันใด ก็บอกต่อนางอย่างชัดแจ้งไยต้องมารบกวนเรา?"

สตรีนั้นคือเฉินฮูหยิน นางกล่าวว่า

"สตรีใจโลเลนางนี้คงเป็นนางปีศาจจิ้งจอกกลับชาติมาเกิด ทุกครั้งที่เราดุว่านาง เรามิใช่อยู่ดีๆ ก็หกล้ม ก็ปรากฏสิ่งของขว้างใส่ศีรษะเรา นายผู้เฒ่าควบคุมนางเองเถอะ"

ด้วยสติปัญญาของล่างฟานหวิน คราครั้งนี้ยังตีความไม่ออกเขาไหนเลยคาดคิดว่านี่เป็นฝีมือก่อกวนของโจรท่องโดดเดี่ยว

เฉินฮูหยินยังพิรี้พิไร จาระไนความผิดพลาดเฉาเสียไม่เลิกรา

ล่างฟานหวินตบศีรษะของคุณชายน้อยตระกูลเฉินคราหนึ่ง คำนวณตำแหน่งของขุนนางเฉินเป็นมั่นเหมาะ ถ่ายทอดเสียงไปว่า

"ผู้เฒ่าเฉิน เราคือล่างฟานหวิน ขออย่าได้แตกตื่น"

คุณชายน้อยตระกูลเฉินเบิ่งตากลมโต มองดูล่างฟานหวินอย่างตะลึงลาน

ล่างฟานหวินทราบว่ามันแตกตื่นสงสัยต่อวิชาถ่ายทอดเสียงถึงห้องข้างของตนเอง จึงยื่นมือตบไหล่น้อยๆ ของมัน ถ่ายทอดเสียงสืบต่อ

"ตอนนี้เราอยู่ในห้องของบุตรชายท่าน ท่านหาข้ออ้างเข้ามา

อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้"

กล่าวจบกระซิบถามคุณชายน้อยตระกูลเฉินว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร? ปีนี้อายุเท่าใด?"

คุณชายน้อยตระกูลเฉินตอบว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าเฉินเหนียนเหยา ปีนี้อายุสิบเอ็ดปี"

จากนั้นลืมตากลมกว้าง กล่าวว่า

"เหตุใดท่านอาหันหน้าหาผนังห้อง อ้าปากกล่าววาจา แต่ปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา?"

ล่างฟานหวินขณะจะอธิบาย ขุนนางเฉินลิ่งฟางก็ผลักประตูเข้ามา

ล่างฟานหวินลุกขึ้นจากขอบเตียง ชิงกล่าวว่า

"มิต้องกล่าวเกรงอกเกรงใจแล้ว เราความจริงคิดมาขอสุราจากท่านสักหลายไห กลับพบเห็นแผนอุบายที่มุ่งเป้าต่อท่านประการหนึ่ง"

คุณชายน้อยเฉินเหนียนเหยากระโดดปราดขึ้น โผไปในอ้อมอกของบิดาชรา

ขุนนางเฉินลูบศีรษะบุตรชาย ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"เมื่อวานเราพอร่ำลาพี่ล่าง ก็ได้รับข่าวจากนครหลวงว่า ศัตรูคู่อริที่หมายปองตำแหน่งลิ่วปู้ของเรา เตรียมทุ่มเทสรรพกำลัง ขัดขวางมิให้เราขึ้นสู่นครหลวง โดยส่งคนลงใต้มา แต่เราเมื่อล่วงรู้แผนร้ายของพวกมัน ย่อมไม่ปล่อยให้พวกมันสัมฤทธิผล"

ล่างฟานหวินสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"พี่เฉินหลงกลแล้ว เท็จนั้นคือจริง จริงนั้นคือเท็จ หากเราคาดการณ์ไม่ผิด นี่เป็นแผนป้ายความผิด พุ่งเป้าไปที่ฝ่ายที่ไม่ต้องการให้ท่านรับตำแหน่งนี้"

ขุนนางเฉินงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ผู้ที่ช่วงชิงตำแหน่งสำคัญนี้ให้แก่เรา เป็นผู้บัญชาการทหารองครักษ์เหลิงเอี้ยน มันกับเรามีผลประโยชน์ร่วมกัน ไม่มีเหตุผลที่..."

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"พี่เฉินไม่เคยได้ยินคำว่าปลาเล็กตกปลาใหญ่มาก่อนหรือ?"

ขุนนางเฉินขณะจะตอบคำ พลันได้ยินเสียงร้องเอะอะดังมาจากบนฝั่ง

ล่างฟานหวินถลันวูบถึงริมหน้าต่างห้องท้องเรือมองออกไปเห็นบ้านเรือนติดกับฝั่งสองหลังลุกไหม้ขึ้นมา ทั้งลุกลามอย่างรวดเร็วเพียงดูจากอัคคีที่รุนแรง แสดงว่าอาจเป็นการวางเพลิง

ขุนนางเฉินโอบอุ้มบุตรชายมาถึงริมหน้าต่าง แต่เมื่อมีล่างฟานหวินอยู่ด้านข้าง นอกจากผู้มาเป็นผังปาน ไม่เช่นนั้นไม่ต้องหวั่นวิตกแม้แต่น้อย

ทหารที่ริมฝั่งแม้มีหน้าที่รักษาการณ์ แต่ไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ ดังนั้นแบ่งกำลังครึ่งหนึ่งไปดับไฟ อีกครึ่งหนึ่งชักอาวุธเฝ้ารักษาท่าที่ทอดสู่เรือหลวงอย่างเนืองแน่น

เสียงโครมเมื่อประตูห้องถูกผลักเปิดออก ครูมวยหยางอู่ซึ่งล่างฟานหวินระแวงสงสัยอยู่ก่อนชะโงกศีรษะเข้ามา กล่าวว่า

"นายผู้เฒ่ากับคุณชายลงไปยังห้องท้องเรือชั้นล่าง รวมตัวอยู่ที่เดียว เพื่อสะดวกกับการอารักขา"

ขุนนางเฉินถามว่า

"ฮูหยินกับคุณหนูทั้งหลายเล่า?"

หยางอู่กล่าวว่า

"ผู้น้อยกำลังคุ้มครองพวกนางลงไป นายผู้เฒ่าเชิญ"

ขุนนางเฉินประหลาดใจที่มันคล้ายไม่เห็นล่างฟานหวิน จึงเหลียวมองไปทางล่างฟานหวิน พบว่าล่างฟานหวินหายสาบสูญ ไม่ทราบ

หลบซ่อนอยู่ที่ใดแล้ว

หยางอู่ส่งเสียงเร่งรัด ขุนนางเฉินยังลังเล แว่วเสียงล่างฟานหวินดังขึ้นที่ข้างหูมันว่า

"ผู้เฒ่าเฉินตามมันไปอย่างวางใจ อย่าลืมเตือนสติเหนียนเหยาห้ามเอ่ยถึงเราต่อผู้ใด"

เมื่อขุนนางเฉินพอออกนอกประตู ได้ยินล่างฟานหวินกล่าวอีกว่า

"ครูมวยที่เข้ามาเรียกท่านเป็นไส้ศึก แต่เรือยังไม่ออกจากฝั่งพวกมันจะไม่ลงมือ"

ขุนนางเฉินใจเต้นตูมตามขึ้นมา ติดตามหยางอู่ปะปนอยู่ในครอบครัวที่แตกตื่นลนลาน ลงบันไดไปยังห้องท้องเรือชั้นล่าง

บ่าวไพร่ที่ซื่อสัตย์สองคนเดินเข้ามารับหน้า อุ้มเฉินเหนียนเหยาไป

เฉินฮูหยินเดินตัวสั่นงันงกออกจากห้อง โดยมีหญิงรับใช้สองนางประคับประคอง นางอายุอ่อนกว่าขุนนางเฉินสิบกว่าปี มีหน้าตาหมดจดไม่น้อย พอเห็นหน้าขุนนางเฉิน ก็หลั่งน้ำตากล่าวว่า

"นายผู้เฒ่า ประการสำคัญต้องจัดคนคุ้มครองเหนียนเหยา"

หัวหน้าครูมวยเซียะซื่อ ซึ่งติดสอยห้อยตามขุนนางเฉินสิบกว่าปี ก็ทราบว่าเรื่องราวหนักหนาสาหัส จึงกล่าว

"ฮูหยินวางใจ นอกจากพวกมันฆ่าผู้ต่ำต้อยทั้งหลายไป ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายแตะต้องนายน้อยแม้สักขุมขนหนึ่ง"

หยางอู่เหลียวมองหัวหน้าครูมวยเซียะซื่อแวบหนึ่ง ดวงตาทอแววเย้ยหยัน ปากกลับกล่าวว่า

"ฮูหยินวางใจ เมื่อมีผู้ต่ำต้อยทั้งหลายอยู่ด้วย จะไม่ปล่อยให้โจรร้ายแสดงฝีมือเด็ดขาด"

ขุนนางเฉินเมื่อได้รับการชี้แนะจากล่างฟานหวิน ย่อมสังเกต

เห็นสีหน้าแววตาของหยางอู่

หยางอู่ตากระจ่างวูบ มองไปที่ด้านหลังขุนนางเฉิน ที่แท้เฉาเสียมาถึงด้านหลังขุนนางเฉิน กล่าวเบาๆ ว่า

"นายผู้เฒ่าเดินให้ดี"

ครั้นแล้ว ขุนนางเฉินและครอบครัวลงมาถึงห้องท้องเรือหลักอันกว้างขวางที่ชั้นล่าง และเป็นสถานที่รับแขกของเรือหลวง

เห็นทั้งสี่ด้านจัดตั้งโต๊ะเตี้ยและเก้าอี้ บนผนังแขวนภาพวาดตัวหนังสือ ตรงกลางยังปูพรมแดงจากเปอร์เซีย ตกแต่งอย่างเลิศหรู แต่ตอนนี้กลายเป็นที่หลบภัยของคนในครอบครัวขุนนางเฉินห้าสิบกว่าคน

โดยสัญชาตญาณ ทุกผู้คนรวมตัวที่ห้องท้องเรือช่วงหลัง ซึ่งอยู่ห่างจากประตูที่สุด เกิดการเบียดเสียดวุ่นวาย นางบำเรอหญิงรับใช้ที่ขวัญอ่อนถึงกับร้องไห้ออกมา

ขุนนางเฉินย่อมเป็นคนที่หนักแน่นที่สุด บงการบ่าวไพร่หญิงรับใช้ ประคองเฉินฮูหยิน บุตรชายและสามนางบำเรอรวมทั้งเฉาเสียนั่งบนเก้าอี้ติดผนัง จากนั้นกล่าวกับหัวหน้าครูมวยเซียะซื่อว่า

"เจ้ากับไป่ไค ฉีเจิ้ง หวงซือสง เฉาฟงและซื่อหลี่เฝ้าอยู่ในห้องท้องเรือ ที่เหลืออีกสามคนเฝ้าอยู่หน้าห้อง"

นอกจากเซียะซื่อแล้ว บุคคลที่มันเอ่ยถึงทั้งสี่ล้วนเป็นครูมวยที่ติดสอยห้อยตามมันนานปี ความซื่อสัตย์ไม่เป็นที่น่าสงสัย จากข้อนี้แสดงเห็นถึงความรอบคอบของขุนนางเฉิน

หยางอู่งงงันวูบหนึ่ง เรียกคำ "นายผู้เฒ่า" เซียะซื่อไม่ชมชอบหยางอู่ที่มาใหม่ผู้นี้ จึงตวาดว่า

"คำสั่งของนายผู้เฒ่า ยังมิรีบปฏิบัติตามอีก?"

ดวงตาหยางอู่ทอประกายดุร้ายวูบหนึ่ง ปรากฏวูบแล้วหายวับสะกดกลั้นกลืนไม่อาละวาด ชักชวนพวกพ้องอีกสองคนล่าถอยออกจาก

ห้องท้องเรือ

เซียะซื่อเดินตามไปปิดประตู ขณะจะลั่นกลอน ขุนนางเฉินชิงกล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว"

เซียะซื่อนึกดูก็เห็นว่าเกินความจำเป็น หากเป็นยอดฝีมือรุดมาประตูบานนี้ไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมได้ ในใจนึกเลื่อมใสขุนนางเฉินตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ หาทราบไม่ว่าขุนนางเฉินมีที่ถือดีเปี่ยมล้น

ขุนนางเฉินเหลียวมองสมาชิกในครอบครัว พลันบังเกิดความฮึกหาญ เดินออกไปยังแถวหน้าสุด ร้องสั่งว่า

"ยกเก้าอี้มา"

ทุกผู้คนงงงันวูบหนึ่ง สรรพสุ้มเสียงกลับสงบลง เซียะซื่อกล่าวเกลี้ยกล่อมว่า

"นายผู้เฒ่า"

ขุนนางเฉินแม้ไม่เคยฝึกวิชาบู๊ เพียงศึกษาอักษรศาสตร์ แต่ในใจใฝ่ฝันถึงชีวิตหลั่งเลือดเลียคมดาบของชาวยุทธจักร ดังนั้นชมชอบคบหานักสู้ผู้กล้า หวนนึกถึงคราครั้งนี้มีล่างฟานหวินหนุนหลัง จึงเกิดความฮึกหาญประดัง กล่าวว่า

"เรามีความคิดอ่านเอง นำเก้าอี้มา"

เหล่าครูมวยอับจนปัญญา ยกเก้าอี้มีที่เท้าแขนพนักพิงออกมา จัดวางอยู่เบื้องหน้าทั้งหมดตามคำสั่งขุนนางเฉิน

ขุนนางเฉินนั่งลงอย่างโอ่อ่าอาจหาญ

เฉินเหนียนเหยาซึ่งนั่งอยู่ข้างกายเฉินฮูหยินกระโดดปราดขึ้นเบียดเสียดออกไป นั่งลงบนตักของขุนนางเฉิน กล่าวว่า

"เหนียนเหยาก็จะรับมือศัตรูคู่กับท่านพ่อ"

ขุนนางเฉินหัวร่อออกมา หวนนึกถึงคำพูดก่อนหน้านี้ของล่างฟานหวิน ร้องดังๆ ว่า

"ทั้งหมดยืนให้มั่น รอสักครู่เรือออกจากฝั่งอาจเกิดการปะทะชน"

ทุกผู้คนงุนงงสงสัยกว่าเดิม เรือไหนเลยออกจากฝั่งได้ นอกจากถูกโจรร้ายบุกขึ้นเรือ แต่ตอนนี้นอกห้องท้องเรือสงบเงียบ นอกจากเสียงร่ำร้องเสียงร้องไห้จากจุดที่เกิดเพลิงไหม้บนฝั่งแล้ว ทุกประการล้วนเป็นปรกติ

ความคิดนี้ยังวนเวียนอยู่ในสมองทุกผู้คน ตัวเรือพลันสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงสองครา ส่ายโคลงเคลงไปมา

ผู้คนที่ยืนอยู่มีอยู่กว่าครึ่งที่ล้มลงกับพื้น เกลือกกลิ้งวุ่นวาย ส่งเสียงร้องร่ำไห้ดังระงม

เหล่าครูมวยก็บังเกิดความปั่นป่วน เซียะซื่อร้องโพล่งว่า

"เรือกำลังเคลื่อนไหว"

ขณะจะโถมออกไปชมดู ขุนนางเฉินโอบกอดบุตรชายนั่งบนเก้าอี้ ตวาดว่า

"ไม่ต้องออกไป รั้งอยู่ที่นี้"

ยามนั้นขอเพียงเป็นคนที่ตื่นตระหนกจนด้านชา ล้วนทราบว่าเรือแล่นไปยังตอนล่างของแม่น้ำ ทราบว่าโจรร้ายบุกขึ้นเรือมาแล้ว ผู้ที่ร่ำไห้ยิ่งร่ำไห้สาหัสกว่าเดิม ที่หลงเหลือตระหนกจนหน้าถอดสี

ขุนนางเฉินตวาดว่า

"หุบปากให้กับเรา ผู้ที่คืบคลานขึ้นได้ก็คืบคลานขึ้นมา ที่ลุกไม่ขึ้นก็ให้ผู้คนประคองขึ้นมา

ภายใต้การ "บัญชาการ" ของขุนนางเฉิน ทั้งหมดเบียดเสียดกันเป็นกลุ่มก้อนที่ด้านหลังมัน คล้ายฝูงแพะแกะที่รอรับการเชือดเฉือน

ครูมวยทั้งห้าหน้าขาวซีด ชักอาวุธออก ยืนเรียงรายเป็น

แถวเดียวอยู่หน้าสุด

นอกห้องท้องเรือพลันบังเกิดเสียงอาวุธปะทะกัน จากนั้นเป็นเสียงดูมตูม มีผู้คนถูกขับไล่ลงน้ำไป

ภายในห้องท้องเรือบังเกิดเสียงร้องอุทานอย่างไม่อาจควบคุมบังคับอีกครา

ขุนนางเฉินขณะจะตวาดห้าม ภายในห้องท้องเรือเปลี่ยนเป็นเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน แม้แต่ครูมวยที่เตรียมพร้อมทั้งห้าก็เหลียวหน้าไปอย่างงุนงง

พวกมันสะท้อนทั้งร่าง สีหน้าปรากฏแววตื่นตระหนกถึงขีดสุด มองไปที่ด้านหลังของขุนนางเฉิน

เฉินเหนียนเหยารวดเร็วกว่าขุนนางเฉินวูบหนึ่ง มองไปที่หลังเก้าอี้ โห่ร้องว่า

"ท่านอามาอีกแล้ว"

ขุนนางเฉินชิงตวาดห้ามมิให้เหล่าครูมวยโถมเข้ามาอารักขาหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เรายังเป็นห่วง ไม่ทราบพี่ท่านไปยังที่ใด"

มันอยู่ในแวดวงการเมืองหลายปี มีความสันทัดจัดเจน จนบัดนี้ยังไม่เอ่ยชื่อแซ่ล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินซึ่งยืนพิงเก้าอี้ทางด้านหลัง ยื่นมือตบศีรษะเฉินเหนียนเหยาเบาๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"รบกวนพี่เฉินเป็นห่วงแล้ว เราฉวยโอกาสที่เรือล่องลงสู่ตอนล่างแม่น้ำ แจ้งให้พวกมันติดตามมาฝึกฝนหาประสบการณ์"

ขุนนางเฉินหัวร่อด้วยความเบิกบาน กล่าวว่า

"พวกเรา นำสุราเซียนหอมจรุงมา ในเวลาเช่นนี้ไหนเลยขาดสุราได้?"

ทุกผู้คนหันไปมองหน้าอย่างงุนงง รู้สึกว่าคืนนี้ขุนนางเฉินช่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด อยู่ดีๆ ปรากฏบุคคลลึกลับเช่นล่างฟานหวินแสดงตนขึ้น ควรทราบว่าประตูหน้าต่างห้องท้องเรือล้วนปิดสนิท แต่เมื่อครู่ละลานตาวูบหนึ่ง ชายฉกรรจ์ที่สูงตระหง่านดุจขุนเขาผู้นี้ก็ยืนอยู่หลังเก้าอี้ของขุนนางเฉิน นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ

แว่วเสียงเฉาเสียดังขึ้นที่ข้างกายขุนนางเฉินว่า

"นายผู้เฒ่า สุรามาแล้ว"

ล่างฟานหวินจ้องมองหญิงงามนางนี้อย่างลึกซึ้ง หวนนึกถึงสภาพที่นางหลั่งน้ำตาในห้องหับ สร้างความสะท้อนใจ ยื่นมือรับไหสุราจากเฉาเสีย กล่าวขอบคุณคำหนึ่ง

ที่นอกห้องท้องเรือเงียบสงบลง

ขุนนางเฉินงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ล้วนจัดการกับพวกมันแล้ว?"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พวกมันไม่ได้ทำร้ายทหารที่เฝ้าเรือ เพียงไล่ต้อนทหารลงน้ำไม่เช่นนั้นเราจะไม่นิ่งดูพวกมันก่อการฆ่าฟันแน่นอน"

จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"รอสักครู่ศัตรูเข้ามา พี่เฉินก็พิจารณาว่าจะสั่งสอนพวกมันอย่างไร"

กล่าวพลางทรุดนั่งกับพื้นหลังเก้าอี้ บีบจุกไหออก ดื่มสุราติดต่อกันหลายอึก

ขุนนางเฉินสั่งครูมวยทั้งห้าล่าถอยไปสองฟากข้าง นั่งคู่กับล่างฟานหวินเพื่อไม่บดบังสายตาของเขา พลางกล่าวว่า

"รอสักครู่โจรร้ายทลายประตูเข้ามา พวกเจ้าอย่าได้ร่ำร้องแตกตื่นไป"

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงครืนใหญ่ดังขึ้นที่ข้างลำเรือ มีผู้คนกว่าครึ่งที่ส่งเสียงร้องออกมา

ในที่สุดฝนตกลงมาแล้ว เรือหลวงโคลงเคลงกว่าเดิม เพิ่มสภาพอันหวาดเสียวเป็นทวีคูณ

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"นี่เป็นเสียงฟ้าร้อง มิใช่เสียงทลายประตู ดังนั้นไม่อาจนับได้"

เฉาเสียหัวร่อคิกออกมา จากนั้นเห็นทั้งหมดเซื่องซึมตะลึงลาน ไหนเลยมีอารมณ์หัวร่อ จึงรีบปิดปากไว้

เสียงโครมเมื่อประตูห้องถูกกระแทกเปิดออก

คราครั้งนี้ไม่มีผู้คนร้องอุทานออกมา มิใช่ขวัญกล้ากว่าเดิม หากแต่แตกตื่นจนไม่กล้าร้องออกมา

หยางอู่เซถลาเข้ามา ร้องว่า

"นายผู้เฒ่า แย่แล้ว"

ขุนนางเฉินตวาดว่า

"อย่าได้เข้ามา"

หยางอู่ยืนตะลึงลาน ค่อยพบว่าขุนนางเฉินที่ปรกติอ่อนแอนั่งกับพื้นเบื้องหน้าทั้งหมด โอบอุ้มบุตรชายแนบกับอก คล้ายมีที่ถือดีเปี่ยมล้น

หยางอู่กวาดตาไปยังเซียะซื่อและพวกทั้งห้า พบว่าไม่มีผู้คนเพิ่มขึ้น ค่อยคลายใจลง

แว่วเสียงหัวร่อดังยาวนาน ชายกลางคนซูบผอม มือโบกพัดจีบที่สร้างจากเหล็กเล่มหนึ่ง เดินเข้าประตูมา กล่าวเป็นเชิงเยาะเย้ยหยางอู่ว่า

"เหล่าซื่อ (คนที่สี่) ชะล่าใจนัก กลับถูกผู้เฒ่าเฉินพบเห็น

ศักดิ์ศรีแท้จริง"

พลางชำเลืองมองเฉาเสียที่ยืนชดช้อยอยู่ด้านข้างก่อน ค่อยประสานมือคารวะขุนนางเฉินจนจรดพื้น กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"คนป่าคนดอยคำนับผู้เฒ่าเฉิน ฟังว่าท่านผู้เฒ่ามีนางบำเรอเลอโฉมนางหนึ่ง ไม่ทราบหลังจากที่ท่านผู้เฒ่าขึ้นสวรรค์สามารถหยิบยืมให้พวกเราเหล่าพี่น้องหลับนอนสักหลายคืนหรือไม่?"

เหล่าครูมวยพากันร่ำร้องด่าทอออกมา

ขุนนางเฉินทางหนึ่งตวาดห้ามเซียะซื่อและพวก ทางหนึ่งสดับฟังคำชี้แนะของล่างฟานหวิน จากนั้นแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าผู้มาเป็นใคร ที่แท้เป็นแปดปีศาจซูหัง คิดไม่ถึงพวกเจ้าไม่รักความก้าวหน้า กลับลดตัวเป็นสุนัขรับใช้ของเหลิงเอี้ยน"

คราครั้งนี้ถึงรอบพี่ใหญ่นั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป

พวกมันที่ได้รับคัดเลือกให้มาปฏิบัติภารกิจครั้งนี้ เป็นเพราะพวกมันเพียงเคลื่อนไหวที่แถบซูโจวหังโจว บวกกับร่องรอยลึกลับดังนั้นไม่กลัวถูกผู้คนเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริง มิคาดพอเผยโฉมก็ถูกระบุฉายานาม ทั้งเปิดโปงคนบงการอยู่หลังฉาก ความตื่นตระหนกที่ได้รับมิต้องกล่าวถึงแล้ว

ขุนนางเฉินพอเห็นสีหน้ามันก็ทราบกระจ่างแก่ใจ ส่วนเซียะซื่อและพวกทั้งห้าหน้าแปรเปลี่ยนไป พวกมันจะอย่างไรเป็นชาวยุทธจักรย่อมล่วงรู้ความอำมหิตของฝีมือ และความร้ายกาจของวิทยายุทธ์แปดปีศาจซูหังเป็นอย่างดี

เฉินเหนียนเหยากลับถามขุนนางเฉินด้วยความไร้เดียงสาว่า

"ท่านพ่อ พวกมันเป็นคนชัดๆ ไฉนเรียกว่าปีศาจ?"

หยางอู่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ร้องว่า

"ปีศาจน้อย รอสักครู่เราจะให้เจ้าล่วงรู้รสชาติ"

ชายฉกรรจ์ร่างหยาบกร้านดำคล้ำดุจเจดีย์เหล็กผู้หนึ่งเดินเข้ามา กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหล่าต้า (อันดับหนึ่ง) เหล่าซื่อ (อันดับสี่) พวกท่านไฉนยังไม่ลงมือ? ทางเบื้องบนมิใช่สั่งให้รีบเผด็จศึกหรือ?"

เงาคนถลันวูบหนึ่ง คนต่ำเตี้ยอีกผู้หนึ่งสะอึกเข้ามาไม่กล่าวว่ากระไร ดาบยาวในมือกลับกลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง ฟันใส่ขุนนางเฉินอย่างหักโหม

เซียะซื่อและพวกตื่นตระหนกยิ่ง ขณะจะเสี่ยงตายคุ้มครองผู้เป็นนายที่ข้างหูแว่วเสียงตวาดของล่างฟานหวินดังว่า

"ถอยไป"

เซียะซื่อและพวกเพิ่งงงงันวูบหนึ่ง เรื่องราวที่เหลือเชื่อก็อุบัติขึ้น

เสียงตังคราหนึ่ง รุ้งยาวกลับคืนเป็นดาบซึ่งหักเหลือครึ่งหนึ่งผนึกค้างอยู่เหนือศีรษะขุนนางเฉินสองพ่อลูกห่างประมาณเซียะเศษ

เฉินเหนียนเหยาซึ่งนั่งอยู่บนตักของขุนนางเฉินพลันรู้สึกข้อมือร้อนผ่าว ต้องต่อยหมัดน้อยๆ ออกอย่างลืมตัว พอดีต่อยถูกทรวงอกคนต่ำเตี้ยนั้น

คนต่ำเตี้ยนั้นเซถอยไปด้านหลัง ล้มหงายลงบนพรมแดง ทรวงอกยังสะท้อนขึ้นลง กลับถูกสยบจุดเอาไว้

คนร้ายอีกสามคนชมดูจนเบิกตาค้าง หรือว่าเด็กผู้ชายผู้นี้เป็นยอดฝีมือ สามารถจู่โจมพลังลมปราณเข้าสู่เส้นชีพจรของเหล่าปา (อันดับแปด) ฉายาเตี้ยประหลาด สยบจุดของมันไว้ เพียงประการนี้ สามปีศาจสำนึกตัวว่าทำไม่ได้

เฉินเหนียนเหยาโห่ร้องว่า

"ข้าพเจ้าต่อยมันล้มลง"

ขุนนางเฉินฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ลูกเรา เจ้าได้รับการถ่ายทอดจากเราสามส่วน คิดโค่นปีศาจเตี้ยล้มลงย่อมไม่ลำบากยากเย็น"

เบื้องสูงเบื้องต่ำของตระกูลเฉินล้วนตะลึงลานคาดเดาออกว่านี่เป็นลวดลายของล่างฟานหวิน ค่อยคลายใจลงบ้าง

ดวงตาทั้งหกข้างของสามปีศาจทอประกายแตกตื่น ตระหนกและเคลือบแคลงสงสัย เหล่าต้า (อันดับหนึ่ง) ปรายตาบอกใบ้ต่อคนด้านข้างทั้งสองคนแวบหนึ่ง หยางอู่กับชายฉกรรจ์กร้านดำนั้นตวาดก้องหนึ่งกระบองหนึ่งขวานจู่โจมจากทางซ้ายขวาใส่ขุนนางเฉิน เหล่าต้านั้นโบกพัดจีบ ใช้ฝีมือพิเศษเฉพาะบังคับก้านพัดซี่หนึ่งพุ่งวาบออกมุ่งใส่ท้องน้อยของเฉินเหนียนเหยา

ทุกผู้คนร้องอุทานออกมา กลัวว่าล่างฟานหวินลำพังคนเดียวไม่อาจต้านทานสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามทั้งสามทาง

เบื้องหน้าสายตาของขุนนางเฉินสองพ่อลูกมีแต่เงาขวานประกายกระบอง ปรากฏพลังความเย็นปะทะหน้า ขณะที่กระทั่งเห็นยังไม่อาจเห็นชัดตา

ขุนนางเฉินพลันพบว่าในมือเพิ่มไหสุราใบหนึ่งลำสุราสองสายฉีดพุ่งออกจากปากไห พุ่งใส่ใบหน้าหยางอู่กับชายฉกรรจ์กร้านดำนั้นดุจสายฟ้า

ขณะเดียวกันข้อศอกของเฉินเหนียนเหยาร้อนวูบอีกครา ตวัดมือน้อยๆ ขึ้น ก้านพัดที่ทำจากเหล็กซี่นั้นถูกพลังไร้สภาพที่แผ่พุ่งออกจากมือน้อยๆ ของมันกระแทกใส่ เปลี่ยนเป็นปักใส่เพดานห้องท้องเรือ

หยางอู่กับชายฉกรรจ์กร้านดำนั้นไม่ทันแผดเสียงร้องออกมาก็ปลิวลิ่วไปด้านหลัง ล้มหงายลงที่ข้างกายเตี้ยประหลาด ถูกสยบจุดไว้เช่นกัน

ในที่สุดเหล่าต้าของแปดปีศาจหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดว่า

"ผู้ใดเล่นลวดลาย?"

มันนับว่าพบเห็นข้อพิรุธแล้ว ในชีวิตมันไม่เคยตกอยู่ในสภาพอีหลักอีเหลื่อถึงเพียงนี้มาก่อน เห็นน้องร่วมสาบานของตัวเองทั้งสามล้วนถูกโค่นล้มลง ย่อมไม่อาจหลบหนีจากไป พานตัดใจกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก คิดเรียกระดมสี่ปีศาจที่ยึดครองเรือหลวงอยู่ที่เบื้องนอกอีกสี่คนมาช่วยเหลือ ที่เบื้องนอกหามีปฏิกิริยาใดไม่

ล่างฟานหวินบิดขี้เกียจคราหนึ่ง เห็นเฉาเสียซึ่งยืนอยู่ด้านข้าง สำรวจมองตนเองด้วยความประหลาดใจ จึงยิ้มให้กับนาง สร้างความตื่นตระหนกแก่เฉาเสียจนรีบก้มศีรษะลง ล่างฟานหวินค่อยยืดกายขึ้น กล่าวกับเหล่าต้านั้นว่า

"ไม่ต้องร่ำร้องไปแล้ว พี่น้องของท่านยังเอาตัวไม่รอด ไหนเลยมีเวลาสนใจท่าน?"

เมื่อครู่นี้เขาใช้วิธีการพิเศษเฉพาะแจ้งต่อจั่วซือกับบริวารพรรคมังกรพิโรธที่อยู่บนเรือโดยสารให้รุดมาสมทบ คราครั้งนี้บริวารพรรคมังกรพิโรธที่ติดตามฟั่นป้ามาทั้งสิบสองคน ล้วนเป็นชนชั้นมือดีในละแวกนี้ คิดจัดการกับผู้คนในแปดปีศาจ ย่อมไม่ลำบากเกินแรง

เหล่าต้านั้นเห็นผิดท่า พลันตวาดก้องตวัดพัดจีบขึ้น ก้านพัดเหล็กกลับกลายเป็นเงาดำสิบกว่าสาย ครอบคลุมใส่ทุกผู้คนดุจลมพิรุณเต็มฟ้า

ล่างฟานหวินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ถลันวูบหนึ่งบรรลุถึงหว่างกลางของเหล่าต้ากับทุกผู้คน กวัดแกว่งสองมือดุจผีเสื้อล้อบุปผา ร่างโยกซ้ายย้ายขวาราวภูตพราย ก้านพัดเหล็กทั้งสิบกว่าซี่ล้วนตกอยู่ในมือของเขา

ยามนั้นเหล่าต้าถอยปราดถึงหน้าประตูเห็นแน่ชัดว่าจะหลบหนีออกจากห้องท้องเรือแล้ว ล่างฟานหวินพลันกล่าวว่า

"คืนก้านพัดแก่ท่าน"

ไม่เห็นเขามีความเคลื่อนไหวใด ก้านพัดทั้งสิบกว่าซี่ก็พุ่งกลับคืนใส่ฝ่ายตรงข้ามด้วยระดับความเร็วกว่าเมื่อขามาสิบกว่าเท่า

เหล่าต้านั่นสะท้านทั้งร่าง มองดูก้านพัดที่ปักใส่จุดเส้นต่างๆ บนร่างมันทั้งสิบกว่าซี่อย่างเหลือเชื่อ จากนั้นค่อยล้มหงายลง โดยที่ครึ่งซีกร่างอยู่นอกประตู เป็นสภาพที่ประหลาดพิกลยิ่ง

ล่างฟานหวินเหลียวหน้าไปยังขุนนางเฉิน กล่าวว่า

"หากพวกเรายังมิรีบดื่มสุราคงมีคนรอจนร้อนรุ่มรำคาญแล้ว"

ภายในห้องท้องเรือบังเกิดเสียงชนถ้วยสุราดังติง

หานป่อกับข้าหลวงหลันแยกย้ายดื่มสุราในถ้วยลงไป

นี่เป็นครั้งแรกที่หานป่อดื่มสุรา พอไหลผ่านลำคอก็ทนทานไม่ได้ แทบฉีดพ่นสุราออกมา แต่ก็ไอจนน้ำตาเล็ดหลั่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวที่นั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง หัวร่อดังกล่าวว่า

"ท่านทูต ก่อนเดินทางผู้น้อยบอกต่อท่านแล้วว่า สุราของเทียนกว๋อ* เผ็ดร้อนฉุนเฉียวกว่าสุราโสมของแคว้นเรามากนัก ตอนนี้ท่านเชื่อแล้วกระมัง?"

ข้าหลวงหลันกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"ท่านทูตปักไม่เป็นไรกระมัง? พวกเรา นำน้ำชามาถอนฤทธิ์สุรา"

ผู้ดูแลเอกสารฟางหยวนกับแม่ทัพหม่าสงซึ่งนั่งร่วมโต๊ะก็กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ใต้เท้าดื่มน้ำชาชะล้างลำคอก็ไม่เป็นไรแล้ว"

---

* แปลว่าแว่นแคว้นเทพ หมายถึงประเทศจีน

หานป๋อโบกมือสลัดศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ต้องน้ำชาแล้ว...สุราดี สุราในแดนภาคกลางล้วนเป็นสุราดีเปรียบกับสุรา...อันใดของโคกุเรียวเรา..."

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านทูต เป็นสุราโสม"

จากนั้นหันไปทางข้าหลวงหลันและพวกทั้งสามชี้มือไปที่สมองตัวเอง เป็นความหมายว่าความทรงจำของหานป๋อยังไม่ฟื้นฟู

ข้าหลวงหลันและพวกทั้งสามผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ

หานป๋อเพิ่งหยุดไอ โจรท่องโดดเดี่ยวก็รินสุราให้กับหานป๋ออีกถ้วยหนึ่ง หยีตาลงยิ้มอย่างชั่วช้ากล่าวว่า

"ใต้เท้าท่านได้ชื่อว่าเป็นนักดื่มในแว่นแคว้น ไม่เช่นนั้นแทวัง* คงไม่คัดเลือกท่านมายังเทียนกว๋อ เพื่อคบหากับเหล่าขุนนาง รับดื่มสุราถ้วยนี้ลงไป แสดงความสามารถในการดื่มสุราสักครา"

ข้าหลวงหลันเพิ่งได้รับ "ยอดโสมหมื่นปี" จากหานป๋อต้นหนึ่งในใจนึกสำนึกขอบคุณ พอฟังไม่อาจหักใจได้ ขณะเดียวกันก็ประหลาดใจที่โจรท่องโดดเดี่ยวบังอาจกล้าล่วงเกินหานป๋อถึงเพียงนี้ อาจบางทีผู้บังคับบัญชากับผู้น้อยของโคกุเรียวมีความสัมพันธ์เช่นนี้ จึงกล่าว

"ท่านทูตปักดื่มน้ำชาสักถ้วยก่อนดีหรือไม่?"

หานป๋อแทบคิดบีบคอโจรท่องโดดเดี่ยวให้ตายคามือ แต่ใบหน้ามิอาจไม่ปั้นรอยยิ้มแสร้งเป็นไม่นำพา กล่าวว่า

"ไหนเลยต้องดื่มน้ำชา เราหาน...อ้อ...เราปักมุนจองมีชื่อเสียงด้านสุราในโคกุเรียว เมื่อครู่เพียงไม่คุ้นกับฤทธิ์สุรานี้ จึงพลาดท่าเสียที คอยดูเราให้ดี"

---

* คำเรียกกษัตริย์เกาหลี

พลางยกถ้วยดื่มสุราวดเดียวหมดสิ้น กลับมีลักษณะท่าทางของคอสุราจริงๆ

โจรท่องโดดเดี่ยวทราบว่า หานป๋าถ่ายทอดพลังลมปราณมายังลำคอ บังคับสุรา "เท" ลงท้อง จึงหัวร่อประจบกล่าวว่า

"ใต้เท้า สุรานี้เปรียบกับสุราโสมของพวกเราเป็นอย่างไร?"

หานป๋อกำลังควบคุมอาการของสุราที่ตกถึงท้อง พอฟังต้องงงงันวูบจึงกล่าว

"รสชาติลึกซึ้งยิ่ง ลึกซึ้งยิ่งนัก"

โจรท่องโดดเดี่ยวทราบว่ามันไม่อาจบ่งบอกบรรยายได้ ดังนั้นจงใจกลั่นแกล้งมัน โดยกล่าวกับข้าหลวงหลันว่า

"ท่านข้าหลวง ใต้เท้าพวกเราชมชอบดื่มสุราที่สุด ท่านต้องกำชับสหายตามรายทาง จัดเตรียมสุราไว้ต้อนรับใต้เท้าพวกเรา"

ข้าหลวงหลันรับคำไม่ขาดปาก จากนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน ซึ่งเคยมีชื่อเลื่องลือทั่วนครหลวงไม่ทราบไปยังแห่งหนใด ไม่เช่นนั้นจะร้องขอสุราจากมันสักไหรับรองว่าใต้เท้าปักกับท่านองครักษ์ต้องพึงพอใจ"

ฟางหยวนกระตุ้นเตือนว่า

"บนเรือหลวงของผู้เฒ่าซีฮัว ก็เก็บตุนสุราเซียนหอมจรุง ซึ่งปรุงกลั่นจากโหลวซัน..."

ข้าหลวงหลันยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

"เราแทบลืมเลือนไป อีกสักครู่ไปถึงจิ่วเจียง ท่านทูตเปลี่ยนเป็นโดยสารเรือหลวง จะได้ซ่องเสพสุราดีแล้ว"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวล้วนงงงันวูบหนึ่ง ทวนคำ "เรือหลวง?" ข้าหลวงหลันกล่าวว่า

"เราลืมบอกต่อท่านทั้งสอง เรือหลวงที่มีความปลอดภัยสูงสุด

ของเมืองอู่ชาง พอดีบรรทุกขุนนางท่านหนึ่งขึ้นสู่นครหลวง ดังนั้นเราจัดม้าเร็วส่งสารไป ให้เรือหลวงหยุดรอที่จิ่วเจียง เราจะส่งโต้เท้าปักกับท่านองครักษ์ถึงจิ่วเจียง เปลี่ยนเป็นโดยสารเรือ หลังจากนั้นต้องขอตัวกลับจวน ระหว่างทางท่านฟางจะคอยอำนวยความสะดวก ส่วนแม่ทัพหม่ารับหน้าที่อารักขา"

หม่าสงลูบคลำของขวัญในอกเสื้อ ซึ่งโจรท่องโดดเดี่ยวส่งมอบให้ กล่าวประจบว่า

"หากโต้เท้าปักกับท่านองครักษ์ไม่โดยสารเรือหลวงที่ใหญ่ที่สุดและสะดวกสบายที่สุดของพวกเราไป ฝ่าบาทไม่พอพระทัยขึ้นมา พวกเราคงย่ำแย่แล้ว"

ฟางหยวนกลัวว่า "สหาย" ที่ใจกว้างทั้งสองนี้ ไม่ยินดีโดยสารเรือลำเดียวกับผู้อื่น จึงกล่าวเสริมว่า

"ผู้เฒ่าซีฮัวชมชอบคบหาสหาย ระหว่างทางมีท่านผู้เฒ่าคอยดูแลท่านทั้งสาม ท่านข้าหลวงก็จะวางใจแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ผู้เฒ่าซีฮัวผู้นี้มีชื่อเรียงเสียงใด?"

ข้าหลวงหลันกล่าวว่า

"พวกเราล้วนเรียกหาเป็นผู้เฒ่าซีฮัวจนติดปาก ความจริงแซ่เฉินนามลิ่งฟาง คราครั้งนี้เดินทางขึ้นสู่นครหลวง เพื่อรับตำแหน่งลิ่วปู้ซึ่งแต่งตั้งขึ้นใหม่ หากท่านผู้เฒ่าช่วยบอกต่อท่านผู้เฒ่าสักหลายประการทุกประการจะราบรื่นกว่าเดิม"

มันรับราชการเป็นเวลานาน ย่อมรู้จักกระตุ้นเตือนสติต่อหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว

โจรท่องโดดเดี่ยวตาเป็นประกาย หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่มีการดำเนินการใดที่วิเศษกว่านี้อีกแล้ว"

ยามลิงโลดลำพอง ต้องยกมือตบไหล่หานป๋อ ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ใต้เท้าพวกเราก็เป็นชนชั้นซีฮัว* ลองพิสูจน์ดูว่าในคนทั้งสองผู้ใดรู้จักถนอมบุปผากว่า"

ข้าหลวงหลันและพวกคลายใจลง มองดูโหยวโหยวที่งามเฉิดฉาย เหลียวดูหานป๋อที่เป็น "ทูตตัวปลอม" ส่งเสียงหัวร่อคล้อยตาม

หานป๋อใจเต้นระทึกตุมตาม หากโจรท่องโดดเดี่ยวบังคับมันล่อลวงอนุภรรยาของผู้อื่น ตนเองจะรับมืออย่างไร?

สายฝนเทกระหน่ำ ฟ้าร้องดังครืนครั่น สายวิชชุแลบแปลบแล้วแลบแปลบเล่า สว่างวูบวาบที่หน้าดงไม้

ร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ยยืนพิงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ปล่อยให้หยาดฝนโปรยปรายลงจากกิ่งใบอันหนาทึบ หยดลงบนเรือนผมและร่างกายของนาง

ฟ้าดินแม้ไพศาล แต่นางไม่ทราบไปยังแห่งหนใด

ด้วยประสบการณ์ที่นางอยู่ร่วมกับหัตถ์พิษเฉียนหลอนานปี นางคาดเดาว่าเฉียนหลออาจหลบหนีมายังทะเลสาบผอหยาง แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นตัวเมืองใด หมู่บ้านชนบทไหน

ตามรายทางนางทิ้งรหัสของเมืองภูเขาแหฟ้าไว้ แต่ไม่มีความมั่นใจว่าสามารถชักนำเฉียนหลอออกมา ถึงกับไม่ทราบว่าเหตุใดทำเช่นนี้ ด้วยความชืดชาไร้น้ำใจ และโหดเหี้ยมอำมหิตของเฉียนหลอการกระทำเช่นนี้ใช่เป็นแมลงเม่าบินเข้ากองไฟหรือไม่? แต่ค่ำคืนนั้น

---

* แปลว่าถนอมบุปผา

หลังจากที่ลงมือลอบทำร้าย เหตุใดเฉียนหลอยังปล่อยปละละเว้นนางภายใต้ความหวังอันริบหรี่นี้ หนุนนำให้นางกระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้

เสียงครืนเมื่อฟ้าร้องดังขึ้นบนยอดไม้ อี้เอี้ยนเม่ยเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ ต้องรูดตัวนั่งลงที่โคนต้นไม้อย่างช่วยตัวเองไม่ได้ ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง ถูกความคิดคำนึงนานัปการรุมเร้าใส่

นับตั้งแต่ก้าวขึ้นเป็นหนึ่งในสามยอดฝีมือเมืองภูเขาแหฟ้า ได้รับขนานฉายาเป็นร่ายรำบนฝ่ามือ อี้เอี้ยนเม่ยนับว่าอาละวาดอย่างลำพองผยอง แต่พริบตานี้นางเพียงรู้สึกว่าตนเองเป็นตัวหนอนที่น่าสมเพชตัวหนึ่ง

แสงไฟที่สาดลอดออกจากบ้านเรือนที่ห่างไป บ่งบอกถึงโลกที่ต่างกับนางโดยสิ้นเชิง รูปแบบการดำรงชีวิตอีกชนิดหนึ่ง เมื่อเปรียบกับการเข่นฆ่าล่าล้างในยุทธจักร ทำให้นางบังเกิดความเบื่อหน่ายจับใจ

ทันใด เสียงฝีเท้าดังสวบสาบปลุกให้นางสะท้านตื่นจากห้วงความคิด

ใต้ลมฝนกระหน่ำ คนหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย สวมหมวกเล้ย ใส่เสื้อฟางกันฝนสองคนเคลื่อนใกล้เข้ามา พอบรรลุถึงพื้นที่ว่างริมดงไม้ก็หยุดยั้งลง เพียงดูจากฝีเท้าที่มั่นคงของพวกมัน ก็ทราบว่าเป็นชาวยุทธจักร

คนร่างต่ำเตี้ยกว่ามองดูก้อนหินหลักหินซึ่งปักตั้งอยู่ด้านข้างก้อนหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านพ่อ นี่เป็นหมู่บ้านสงเจียเจี้ย เป็นที่นี้เอง"

สุ้มเสียงไพเราะอ่อนหวาน ที่แท้เป็นสตรีนางหนึ่ง

ด้วยประสบการณ์ยุทธจักรของอี้เอี้ยนเม่ยบอกต่อนางว่า สองพ่อลูกคู่นี้แฝงกลิ่นอายอันลี้ลับผิดธรรมดา ดังนั้นฉุกใจคิด หลบวูบไปในพุ่มใบไม้อันหนาทึบ ภายใต้ลมฝนกลบเกลื่อน บวกกับรูปร่างอ้อนแอ้นของอี้เอี้ยนเม่ย ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านาง

ก็ยากจะพบเห็นความเคลื่อนไหวของนาง

บิดานั้นกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เจ้ารออยู่ที่นี้"

พลางขยับกายวูบหนึ่ง พุ่งตัวเข้าดงไม้ตรวจค้นไปมาเที่ยวหนึ่ง ค่อยกลับถึงข้างกายสตรีนั้น กล่าวว่า

"เมื่อครู่เรามีความรู้สึกว่าถูกแอบดู ที่แท้เพียงเป็นความรู้สึกหลอน"

อี้เอี้ยนเม่ยที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดใจสั่นสะท้าน บุรุษที่หน้าดงไม้ผู้นี้นับเป็นยอดฝีมือโดยมิต้องสงสัย มีแต่ชนชั้นเช่นนี้ค่อยบังเกิดปฏิกิริยาว่าถูกคนอื่นแอบดู ฝ่ายตรงข้ามที่แท้เป็นใคร?

สตรีนางนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"นับตั้งแต่พี่ใหญ่ส่งข่าวของดาบเหยี่ยวมาตระกูลหม่าเราคล้ายตกอยู่อีกโลกหนึ่ง ตลอดทั้งวันเฝ้าอกสั่นขวัญแขวน นี่ใช่คู่ควรหรือไม่? พี่ใหญ่..."

บิดานั้นกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"ผู้ที่สำเร็จกิจการใหญ่ ล้วนต้องผ่านคราเคราะห์ เสียสละนานัปการ หากสามารถค้นพบความลับของดาบเหยี่ยว สืบทอดวิชาของฟู่อิง เมื่อถึงเวลานั้นทั่วหล้าล้วนเทิดทูนตระกูลหม่าเรา ต่อให้พวกเราคิดนั่งบัลลังก์ของจูหยวนจางมิใช่เป็นไปไม่ได้ หากพวกเราพบกับความสำเร็จ จะทราบว่าการเสียสละและความลำบากในตอนนี้ล้วนคู่ควร"

อี้เอี้ยนเม่ยในดงไม้สะท้านใจอีกครา ทราบแล้วว่าสองพ่อลูกที่นอกดงไม้ คือประมุขป้อมตระกูลหม่านามหม่าเยี่นหมิง กับบุตรีหม่าซินอิ๋ง

หม่าซินอิ๋งตอบว่า

"ท่านพ่อกล่าวถูกต้อง หากผ่านชีวิตอย่างราบเรียบธรรมดา

มิสู้กระทำการใหญ่ที่ลือลั่น เพียงแต่พี่ใหญ่..."

ประมุขป้อมตระกูลหม่ากล่าวอย่างลิงโลดว่า

"ลูกเซิงมีเซียนเท้าเปล่าคอยดูแล บวกกับพวกมันไม่มีหลักฐานมัดตัว สามารถทำอย่างไรลูกเซิง? มีเรื่องหนึ่งที่เรายังไม่ได้บอกต่อพวกเจ้า เคยมีหมอดูผู้หนึ่งบอกว่า ฝ่ามือเราปรากฏลายมังกรเป็นภาพลักษณ์ของเจ้าชีวิต ตอนนี้เราได้ครอบครองดาบเหยี่ยว มิใช่หมายความว่าแผ่นดินต้องตกเป็นของตระกูลหม่าเราหรอกหรือ? อืมม์ มีคนมาแล้ว"

ยามนั้นแม้แต่อี้เอี้ยนเม่ยในดงไม้ก็ฟังออกว่ามีเสียงชายเสื้อปะทะลมเคลื่อนใกล้เข้ามา

ประมุขป้อมตระกูลหม่าร้องถามว่า

"ใช่เป็นพี่หยางรุดมาแล้วหรือไม่?"

แว่วเสียงเซียนเท้าเปล่าหยางเพิ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"รบกวนพี่หม่ารอนานแล้ว"

เงาคนถลันวูบหนึ่ง เซียนเท้าเปล่าที่ร่างเปียกชุ่มโชกหยุดยืนที่ข้างกายประมุขป้อมตระกูลหม่าสองพ่อลูก เท้าเปล่าทั้งคู่แช่อยู่ในน้ำฝน

ประมุขป้อมตระกูลหม่ากล่าวว่า

"ผู้น้องก็เพิ่งมาถึง"

อี้เอี้ยนเม่ยไม่กล้ามองออกไป กลัวว่าจะสร้างความตื่นตัวแก่ประมุขป้อมตระกูลหม่าอีก

เสียงเครั้งพลันดัง แว่วเสียงประมุขป้อมตระกูลหม่ากับหม่าซินอิ๋งร่ำร้องด้วยโทสะคำหนึ่ง

เซียนเท้าเปล่าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"พี่หม่ามีฝีมือรุดหน้ากว่ากาลก่อน แต่ยังไม่ถึงขั้นสร้างความ

นับถือเลื่อมใสแก่เรา กลับเป็นความระแวดระวังของพี่หม่า นับว่าเหนือความคาดหมายของเรานัก"

ประมุขป้อมตระกูลหม่าตวาดด้วยโทสะว่า

"พวกเราเคยเป็นพี่น้องกัน เหตุใดท่านพอมาถึงก็ลอบทำร้ายเรา?"

เชียนเท้าเปล่าแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ยังบอกว่าเคยเป็นพี่น้องกัน เมื่อครอบครองดาบเหยี่ยว กลับไม่บอกต่อเราสักคำ เสียทีที่เราลงทุนลงแรงช่วยเหลือหม่าจิ้นเซิงผู้เป็นบุตรชายสุดวิเศษของท่าน"

หม่าซินอิ๋งกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า..."

ประมุขป้อมตระกูลหม่าชิงตวาดคำ "ซินอิ๋ง" เป็นเชิงห้ามปราม เชียนเท้าเปล่าหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"บอกหรือไม่บอกก็ไม่มีความสลักสำคัญแล้ว ตอนนี้ในยุทธจักรผู้ใดไม่ทราบว่าดาบเหยี่ยวตกเป็นของพวกท่านสองพ่อลูก บุตรชายสุดวิเศษของท่านก็ถูกธรรมาจารย์อาทิตย์แห่งทิเบตเหนือคร่ากุมตัวไปโลกหล้าแม้กว้างไพศาล ดูท่าไม่มีที่ให้หม่าเยิ่นหมิงท่านยืนหยัดทรงกายแล้ว"

จากนั้นเป็นเสียงเคร้งเคร้งของอาวุธปะทะกันหลายสิบครั้งคราผสานกับเสียงตวาดด้วยความตระหนกของหม่าซินอิ๋ง และเสียงหอบหายใจของประมุขป้อมตระกูลหม่า ดูท่าสองพ่อลูกผนึกรวมกำลังยังมิใช่คู่มือของเชียนเท้าเปล่า

เชียนเท้าเปล่าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พี่หม่าหดหัวอยู่ในป้อมตระกูลหม่านานเกินไปแล้ว ต่อให้ฝึกฝีมือทั้งเช้าค่ำ ยังสู้เราผู้แซ่หยางที่ถือพสุธาเป็นบ้าน ตระเวนเยือน

ยอดฝีมือทั้งแผ่นดินไม่ได้ ครั้งกระโน้นฝีมือของท่านเป็นรองเราขั้นหนึ่ง ตอนนี้ยิ่งห่างไกลกว่าเดิม"

ประมุขป้อมตระกูลหม่ากล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เราดูท่านผิดไป พอได้ยินชื่อดาบเหยี่ยวก็คิดครอบครอง ไม่คำนึงถึงคุณธรรมน้ำมิตรแล้ว"

เซียนเท้าเปล่าแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เพื่ออาวุธวิเศษที่ผู้คนทั้งแผ่นดินคิดครอบครอง อย่าว่าแต่คุณธรรมน้ำมิตร แม้แต่ความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาหรือพ่อลูก สำหรับกับท่านนับเป็นอย่างไรได้ ขอเพียงเราฆ่าพวกท่านทั้งสอง เสาะหาพื้นที่รกร้างจัดแจงกลบฝัง ชาวยุทธจักรยังเข้าใจว่าพวกท่านซ่อนตัวไว้ เมื่อถึงเวลาเราสามารถค้นหาความลับของดาบเหยี่ยวอย่างวางใจ..."

ในเสียงกล่าว แว่วเสียงเคร้งเคร้งของอาวุธปะทะกันไม่ขาดหู

ประมุขป้อมตระกูลหม่าร้องดังๆ ว่า

"ลูกอิ๋ง รีบหนี"

หม่าซินอิ๋งร้องคำ "ท่านพ่อ" ประมุขป้อมตระกูลหม่าตวาดว่า

"ยังมิรีบหนี คิดตกตายตามกันหรือ?"

อี้เอี้ยนเม่ยในดงไม้ตื่นตระหนกยิ่ง เซียนเท้าเปล่ากลับมีฝีมือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ แม้แต่ประมุขป้อมตระกูลหม่าสองพ่อลูกผนึกกำลังยังสู้มันไม่ได้ ดังนั้นกวาดตามองออกไป

เห็นหมวกเลัยของหม่าซินอิ๋งร่วงหลุดลงมา กำลังพุ่งปราดเข้าดงไม้ ประมุขป้อมตระกูลหม่าถือกระบี่ต้านทานสภาวะจู่โจมของเซียนเท้าเปล่าอย่างไม่คิดชีวิต

อี้เอี้ยนเม่ยครุ่นคิด 'ประมุขป้อมตระกูลหม่านับเป็นบิดาอันประเสริฐ ยามคับขันยินยอมเสียสละตัวเอง เพื่อช่วยชีวิตบุตรี' เพิ่งนึกถึงตอนนี้ประมุขป้อมตระกูลหม่าตวาดว่า

"ลูกอิ๋งรีบหนี แม้ตายก็อย่าให้โจรร้ายนี้ได้ครอบครองดาบเหยี่ยวในตัวเจ้า"

หม่าซินอิ๋งเพิ่งโถมเข้าดงไม้พลันสะท้านทั้งร่าง พลังลมปราณสะดุดติดขัด ล้มฟุบลงกับพื้น

อี้เอี้ยนเม่ยชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด

จริงดังคาดหมาย เชียนเท้าเปล่าตวาดก้อง หวดจู่โจมไม้เท้าติดต่อกัน คุกคามประมุขป้อมตระกูลหม่าพันห่าง จากนั้นโถมเข้าดงไม้มา

เชียนเท้าเปล่าเพิ่งเข้าสู่ดงไม้ ประมุขป้อมตระกูลหม่าก็หลบหนีไปยังทิศทางตรงกันข้าม ชั่วพริบตาก็หายสาบสูญกับสายฝน

หม่าซินอิ๋งที่ผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราดเพิ่งคืบคลานขึ้นจากพื้นโคลน เชียนเท้าเปล่าก็ติดตามมาถึง กระแทกไม้เท้าใส่หม่าซินอิ๋ง

หม่าซินอิ๋งคล้ายสูญเสียชีวิตจิตใจ กลับไม่ปิดป้องต้านทานวิ่งต่อไปอย่างไม่คิดชีวิต

เสียงโครมครามหนึ่ง หม่าซินอิ๋งปลิวลิ่วไปตามพลังไม้เท้าร่วงฟาดลงในพุ่มไม้แถบหนึ่ง

เชียนเท้าเปล่าวิ่งปราดไป ไม่คำนึงถึงข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรีเปลื้องเสื้อฟางกันฝนของนางออก ตบค้นอย่างละเอียด จากนั้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องว่า

"ผิดท่า หลงกลของโจรโฉดแล้ว"

พลางพุ่งปราดออกจากดงไม้ ไล่กวดไปยังทิศทางที่ประมุขป้อมตระกูลหม่าหลบหนีไป

ที่แท้ประมุขป้อมตระกูลหม่าจงใจบอกว่าดาบเหยี่ยวอยู่ที่หม่าซินอิ๋ง หลอกลวงให้เชียนเท้าเปล่ามุ่งเป้ามาที่นาง ตัวมันกลับฉวยโอกาส

หลบหนีจากไป

ยามนั้นอี้เอี้ยนเม่ยค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก รุดถึงที่ซึ่งหม่าซินอิ๋งนอนฟุบอยู่

ขณะที่เซียนเท้าเปล่าคันตัวหม่าซินอิ๋ง ได้พลิกตัวนางอยู่ในท่านอนหงาย เห็นดวงตา ใบหู จมูก ปากของนางปรากฏโลหิตไหลซึม เบิ่งตาแตกซ่านไร้ประกาย หลงเหลือลมหายใจอันรวยริน

อี้เอี้ยนเม่ยทราบว่า แม้แต่เซียนวิเศษก็ไม่อาจช่วยชีวิตนางดังนั้นย่อกายลง กล่าวเบาๆ ว่า

"คุณหนูหม่า ท่านมีคำพูดใดคิดกล่าว?"

หยาดฝนตกลงบนใบหน้าที่ขาวซีดไร้สีเลือดของหม่าซินอิ๋ง โลหิตคละเคล้าในน้ำฝน ละลายเจือจางลง ริมฝีปากกลับสั่นสะท้านเล็กน้อย

อี้เอี้ยนเม่ยโน้มหน้าไป ได้ยินหม่าซินอิ๋งกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

"ท่านพ่อ ท่านอำมหิตนัก"

อี้เอี้ยนเม่ยบังเกิดความหดหู่ใจ ใช้ปลายนิ้วเช็ดหยดน้ำตาที่หางตาหม่าซินอิ๋ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คุณหนูหม่านอนตาหลับเถอะ ทุกประการในโลกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนเดินออกจากห้องของฮูหยินอลงกรณ์ถึงพื้นที่ว่างกลางลมฝน ก้มศีรษะเดินผ่านข้างกายฟงสิงเลี่ยไป คล้ายกับมองไม่เห็นฟงสิงเลี่ยก็มิปาน

ฟงสิงเลี่ยมองดูสีหน้าอันซึมเซาของนาง บังเกิดความเวทนาจิตติดตามอยู่ด้านหลังนาง แต่ไม่ทราบสมควรกล่าวกระไรดี เพียงยืนตากฝนเป็นเพื่อนนาง

กู่เซี่ยนเหลียนหยุดยั้งลง ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวเสียง

อ้อยอิ่งว่า

"สิงเลี่ย ข้าพเจ้าว้าวุ่นใจยิ่ง"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ท่านใช้วิธีการต่างๆ มากมาย ยังไม่บรรลุจุดประสงค์หรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนส่ายหน้า กล่าวว่า

"ไม่ ฮูหยินรับปากแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยคิดถามนางว่าฮูหยินอลงกรณ์รับปากเรื่องอันใด แต่มันมีนิสัยถือดี มาตรว่าเกิดความพลุ่งพล่านเช่นนี้ ยังหักห้ามใจไม่ถามไถ่รอให้กู่เซี่ยนเหลียนบอกต่อมันเอง ยามนั้นเพียงกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"เมื่อบรรลุจุดประสงค์ ท่านไฉนยังว้าวุ่นใจอีก?"

กู่เซี่ยนเหลียนหันหลังให้กับมัน ก้มศีรษะกล่าวว่า

"สิงเลี่ย หากท่านมีโฉมสะคราญผู้รู้ใจที่เพียบพร้อมกว่าเซี่ยนเหลียนในทุกด้าน หลังจากนี้ใช่ไม่สนใจข้าพเจ้าหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบใหญ่ ไม่ทราบสมควรตอบนางอย่างไร ทั้งทราบว่าไม่ว่าตอบอย่างไรก็ไม่ถูกต้อง

กู่เซี่ยนเหลียนทอดถอนใจ รำพึงว่า

"กู่เซี่ยนเหลียนเอย ผู้คนล้วนบอกว่าเจ้ารู้จักคิดอ่านเพื่อตัวเอง แต่เจ้าใช่เป็นตัวโง่งมที่เปลือกนอกเฉลียวฉลาด โง่งมจนรู้จักแต่สำรอกไหมพันธนาการตัวเองหรือไม่?"

น้ำฝนสาดซัดใส่ศีรษะร่างกายของทั้งสองจนร่างเปียกชุ่มโชก แม้แต่เสื้อผ้าก็ปรากฏน้ำฝนหยดหยาดลงมา

กู่เซี่ยนเหลียนยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ทราบหรือไม่ นับแต่ครั้งแรกที่พบพานท่านที่โรงเตี๊ยมซึ่งคุณชายกระบี่ภูตพำนักอยู่ ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร ในใจก็คิดถึงท่าน นึกถึงแววตาที่ซ่อนไว้ด้วยความหลังฝังใจของท่าน

ตลอดจนธาตุทระนงของท่านที่แม้ตอนตกยากยังไม่จางหายไปจากท่าน ท่านใช่ไม่มีความรู้สึกต่อความในใจของเซี่ยนเหลียนหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยถูกสะกิดถึงความหลังที่ผ่านมา ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง กลับรู้สึกว่าน้ำฝนอันเย็นฉ่ำที่สาดซัดใส่ร่าง เป็นการทรมานตัวเองชนิดหนึ่ง

มันนึกถึงวันที่ออกจากอารามกลางป่าเขา แววตาที่แม่ชีเสียนจิ้งมองดูมัน ก็สั่นสะท้านจิตใจผู้คนนัก วันนั้นฝนตกหนักเช่นกัน เพียงแต่ปราศจากฟ้าแลบฟ้าร้องเช่นตอนนี้ ทั้งเป็นทิวาวารมิใช่ราตรีกาล

มันยังนึกถึงจิ้นปิงหวิน

มันสมควรทำอย่างไรดี?

ฟงสิงเลี่ยต้องการพบกับจิ้นปิงหวินอีก แต่ก็กลัวพบหน้านาง มันคิดอยู่ร่วมกับกู่เซี่ยนเหลียน แต่ก็คิดปฏิเสธของวิเศษอันล้ำค่าที่พอยื่นมือออกก็ได้ครอบครองชิ้นนี้

แว่วเสียงกู่เซี่ยนเหลียนกระทบโสตอีกว่า

"สิงเลี่ย บอกต่อเซี่ยนเหลียนเถอะ ท่านทราบหรือไม่ว่านอกจากท่านแล้ว นางจะไม่เหลือบแลบุรุษคนที่สองอื่นอีก?"

ฟงสิงเลี่ยยื่นสองมือออก วางลงบนหัวไหล่ของกู่เซี่ยนเหลียน พลิกตัวนางกลับมาอย่างแช่มช้า

กู่เซี่ยนเหลียนแหงนเงยหน้าขึ้น แววดวงตาทอแววละห้อยหดหู่และอับจนปัญญา

คิดไม่ถึงนางมีความในใจที่ไม่อาจคลี่คลายมากมายถึงเพียงนี้

ฟงสิงเลี่ยใช้น้ำเสียงอันนุ่มนวลที่ไม่เคยเอื้อนเอ่ยมาก่อนกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านจะชมชอบข้าพเจ้าจริงๆ จวบกระทั่งท่านเสี่ยงตายช่วยเหลือข้าพเจ้าจากเงื้อมมือของปู่ตี้แห่งสำนักเกริกเกียรติ ข้าพเจ้าค่อยล่วงรู้จิตใจท่าน แต่ท่านล่วงรู้อดีตที่ผ่านมาของข้าพเจ้า

หรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนส่ายหน้าอย่างเลื่อนลอย จากนั้นผงกศีรษะกัมศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดใคร่ทราบ ท่านก็ไม่ต้องบอกต่อข้าพเจ้า ขอเพียงนับแต่นี้เป็นต้นไป พวกเราอยู่ด้วยกันอย่างสุขสันต์ก็พอ เรื่องที่ผ่านมาข้าพเจ้าไม่สนใจ เรื่องของภายหน้าข้าพเจ้าก็ไม่ใส่ใจ...อืมม์ สิงเลี่ย"

พลางโถมเข้าอ้อมอกฟงสิงเลี่ยราววิหคน้อยตัวหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความตื้นตันใจ โอบกอดเรือนร่างอันร้อนผ่าวของนางไว้ เสื้อผ้าที่เปียกปอนทำให้ทั้งสองสนิทสนมแนบชิดกัน ทำให้มันบังเกิดความรู้สึกหลอมกลืนเข้ากับเลือดเนื้อของหญิงงามนางนี้

มันคล้ายได้รับสิ่งที่สูญเสียไปกลับคืนมา และคล้ายกับยังไม่ได้ครอบครองอันใด ความรู้สึกที่ปวดร้าว ขัดแย้งและแค้นใจตัวเองนี้ ทำให้มันแทบแหงนหน้าก่ร้องคร่ำครวญออกมา

กู่เซี่ยนเหลียนซุกศีรษะกับไหล่บ่าอันผึ่งผายของมัน พึมพำว่า

"กลับตำหนักอลงกรณ์เถอะ ข้าพเจ้าไม่ได้หลอกลวงท่าน ตอนนี้สิ่งที่เซี่ยนเหลียนไม่คิดกระทำที่สุดคือกลับไปยังตำหนักอลงกรณ์"

ลงเรือลำเดียวกัน

ในที่สุดฟ้าพิโรธค่อยๆ สงบลง แปลงความโกรธเกรี้ยวเป็นอ่อนโยน โปรยหยาดพิรุณลงมา

ขุนนางเฉินปลีกตัวไปพบปะสนทนากับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่รุดมาแสดงความห่วงใย จากนั้นกลับมายังเรือหลวงซึ่งจอดทอดสมอกับที่เดิม เข้าห้องท้องเรือดื่มสุรากับล่างฟานหวินและจั่วซือ

ยามนี้ห่างจากเวลาฟ้าสางอีกช่วงหนึ่ง

ห้องท้องเรือเงียบสงบ ให้ความรู้สึกที่โดดเดี่ยวอ้างว้างชนิดหนึ่ง

จั่วซือเป็นห่วงเป็นใยตลอดทั้งคืน บวกกับตรากตรำเดินทางทั้งทางรถและเรือ หลังจากดื่มสุราสองถ้วย ก็ไม่อาจต้านทานฤทธิ์สุรา เอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้ม่อยหลับไป

เฉาเสียผลักประตูเข้ามา พร้อมกับหอบสุราเซียนหอมจรุงอีกไหหนึ่ง เดินก้มศีรษะถึงหน้าโต๊ะ กล่าวเบาๆ ว่า

"นายท่าน ต้องการให้เฉาเสียอยู่ปรนนิบัติหรือไม่?"

ขุนนางเฉินกล่าวด้วยความรำคาญอยู่บ้างว่า

"พวกเรายังมีเรื่องหารือ วางไหสุราแล้วไปพักผ่อนเถอะ"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าก่อน เส้าฮูหยิน (คำยกย่องอนุภรรยาผู้อื่น) ช่วยรินสุราให้แก่เรากับพี่เฉิน"

เฉาเสียงงงันวูบหนึ่ง ขุนนางเฉินก็กล่าวด้วยความกระอักกระอ่วนเล็กน้อยว่า

"รินสุราเถอะ"

เฉาเสียบังเกิดความประหม่า คิดเปิดจุกไหสุรา ยามว้าวุ่นกลับทำไม่ได้

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างอ่อนโยน ยื่นมือออกดึงจุกไม้ของไหสุราให้กับนาง

เฉาเสียหน้าแดงเข้มถึงใบหู มือสั่นระริกเล็กน้อย รินสุราให้กับคนทั้งสอง วางไหสุราปิดจุกลง ค่อยล่าถอยออกไป

ขุนนางเฉินมองดูเงาหลังนางจนหายลับกับนอกประตู ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พี่ล่างอาจตำหนิเราชาเย็นต่ออนุภรรยาผู้นี้ โอ ตอนแรกที่เราไถ่ตัวนางออกจากหอนางโลม เพราะชมชอบนางจนลุ่มหลงลืมตัว แต่ไม่ถึงสิบวันก็ลาออกจากราชการกลับบ้านเกิด สามปีมานี้ ภรรยานางบำเรออื่นอิจฉาตาร้อนนาง ก่อกวนจนไม่มีวันอยู่อย่างสุขสงบ นี่ใช่เป็นความผิดของการมัวเมาราคะหรือไม่?"

ล่างฟานหวินไม่ต้องการฟังข้อพิพาทภายในครอบครัวเช่นนี้อีก จึงกล่าว

"หลังจากนี้ผู้เฒ่าเฉินคิดอ่านอย่างไร?"

ดวงตาขุนนางเฉินทอแววละอายวูบหนึ่ง สั่นศีรษะทอดถอนใจ

กล่าวว่า

"เราต้องการรับตำแหน่งเกินไป บางครั้งถึงกับไม่เลือกวิธีที่ใช้ เหตุการณ์ในคืนนี้เฉกเช่นไม้พลองฟาดใส่แสกหน้า ปลุกเราตื่นจากความฝัน ตอนนี้เพียงคิดหาข้ออ้าง ปฏิเสธตำแหน่งพระราชทาน กลับบ้านเกิดไปอยู่อย่างสงบสุข"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ผู้เฒ่าเฉินดีดลูกคิดรางแก้วเลิศลอย แต่คิดหวังตำแหน่งแม้ยากเย็น คิดลาออกจากตำแหน่งก็ไม่ง่ายดาย บวกกับห้องท้องเรือชั้นล่างยังกักขังปีศาจร้ายแปดตน เรื่องราวยังไม่ยุติเลิกรา"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"เรารับราชการนานปี ในบ้านเมืองมีคนมากหลายเป็นลูกศิษย์ลูกหา ทั้งพอมีวิธีการอยู่บ้าง แปดปีศาจซูหังไม่อาจปล่อยปละละเว้น หลังจากฆ่าพวกมัน เราจะปล่อยข่าวออกไปว่า พวกมันถูกยอดฝีมือที่เราเชิญมาอย่างลับๆ ฆ่าทิ้ง หลังจากนี้จะไม่ปริปากเอ่ยถึงอีก คาดว่าเหลิงเอี้ยนคงยอมปลดปล่อยเรา"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ท่านแน่ใจว่าคนบงการอยู่หลังฉากคือเหลิงเอี้ยนแล้ว"

ขุนนางเฉินกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ครูมวยขบวนใหม่ที่ปลอมชื่อเป็นหยางอู่และพวกทั้งสาม เป็นซาเซียนหลี่แห่งสำนักซีหนิงแนะนำต่อเรา ดังนั้นเราปราศจากความระแวดระวังมาก่อน..."

ล่างฟานหวินฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า กลุ่มของหูอุ้ยหยง เหลิงเอี้ยน จับมือกับสำนักซีหนิง คิดโค่นภูตบดีซวีเย่อ๋และพวกที่เป็นขุนนางร่วมก่อตั้งราชวงศ์แล้ว...ไม่แน่ว่า...ไม่แน่ว่าคนบงการอยู่หลังฉากเป็นจูหยวนจาง อย่างนั้น

เรื่องราวยิ่งยากคลี่คลายแล้ว"

ขุนนางเฉินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"หากเราถูกลอบสังหาร ฝ่าบาทมีพระบัญชาให้เหลิงเอี้ยนสร้างหลักฐานเท็จ จากนั้นเปิดฉากเข่นฆ่าคนของภูตบดี ลิดรอนกำลังของภูตบดี ถึงกับประจันหน้ากับภูตบดีโดยตรง หมากตานี้นับว่าชั่วร้ายจริงๆ"

ล่างฟานหวินขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"เราความจริงไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อจูหยวนจาง แต่เห็นแก่การที่จูหยวนจางปกครองบ้านเมืองได้ไม่เลว..."

ขุนนางเฉินยิ้มเย้ยหยัน ชิงกล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาลมา ภายหลังความวุ่นวาย ทุกคนหวังมีผู้ปกครองคนใหม่ อย่าว่าแต่ภายหลังการเข่นฆ่าประหัตประหาร ประชากรลดลงอย่างมาก ราษฎรมีที่ดินทำกินอย่างเหลือเฟือ ย่อมไม่มีข้อเรียกร้องอื่นอีก เรื่องนี้ทุกคนต่างทราบกระจ่างแก่ใจ เพียงแต่ไม่กล้าบอกออกมาเท่านั้น"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะเป็นเชิงเห็นด้วย กล่าวว่า

"หากเกิดความเคลื่อนไหวมิสู้สงบนิ่ง ตำแหน่งโอรสสวรรค์ยังคงอย่าได้เปลี่ยนแปลงประเสริฐสุด"

จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า

"อภัยที่เรากล่าวตรงๆ ตอนนี้ผู้เฒ่าเฉินตกอยู่ในสถานะลำบากรุกก็ใช่ที่ถอยก็ใช่ที่ หากใช้วิธีการทั่วไปเข้าแก้ไข เกรงว่าต้องตายไม่มีหนทางรอดได้ หากท่านผู้เฒ่ากล้าเดิมพันสักครา พาตัวเข้าสู่จุดอับอาจพลิกฟื้นคืนชีพได้"

ขุนนางเฉินคึกคักอักโข กล่าวว่า

"เราล้างหูรอรับฟัง"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ก่อนอื่นพี่เฉินอ้างว่าฮูหยินกับคุณชายได้รับความตระหนกตกใจ จัดส่งไปยังสถานที่อันปลอดภัย เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่เราเอง"

ขุนนางเฉินเพียงเป็นห่วงบุตรโทนเฉินเหนียนเหยาคนเดียว พอฟังจึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พี่ล่างกล่าวเช่นนี้ เราก็วางใจแล้ว"

จากนั้นขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"แต่หากเราไม่นำคนในครอบครัวออกเดินทางแม้สักคนเดียว ศัตรูอาจใช้เป็นข้ออ้างว่าเรามีจิตคิดเป็นอื่น"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ท่านสามารถนำนางบำเรอคนโปรดขึ้นสู่นครหลวงสักคนสองคน จากนั้นให้คนของเราปลอมเป็นครูมวยบ่าวไพร่ของท่าน อาศัยกระบี่คลุมวรุณของเราล่างฟานหวิน คิดคุ้มครองส่งผู้คนไม่กี่คน ยังมีปัญหาอันใด?"

ขุนนางเฉินค่อยวางใจ จากนั้นนึกถึงปัญหาอีกข้อหนึ่ง กล่าวว่า

"หลังจากขึ้นสู่นครหลวง พวกเราสามารถกระทำเรื่องราวใด?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เรายังไม่เข้าใจสถานการณ์ที่นครหลวงอย่างถ่องแท้ แต่ดูจากสภาพที่เกิดขุมกำลังมากมายหลายกลุ่มเช่นนี้ คงต้องมีจุดอ่อนให้ฉกฉวย หากสามารถโค่นหูอุ้ยหยงและเหลิงเอี้ยนลง อำนาจของจูหยวนจางจะถูกลิดรอน พี่เฉินไม่แน่ว่ามีความก้าวหน้าในทางราชการ สามารถทำงานให้กับราษฎรทั้งแผ่นดิน"

ขุนนางเฉินยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าพาตัวเข้าจุดอับค่อยพลิกฟื้นคืนชีพจริงๆ เรากับพี่ล่างจะร่วมกันกระทำการใหญ่สักครา เพียงด้วยศักดิ์ฐานะของพี่ล่าง..."

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราจะเก็บซ่อนกระบี่คลุมวรุณ ปลอมเป็นที่ปรึกษาของท่านในยุทธจักรมีคนพบหน้าเราไม่มากนัก ยิ่งอย่าว่าแต่คนที่ชี้นิ้วบงการอยู่ในนครหลวง หากเรามีเจตนาซุกงำ ยังมีผู้ใดล่วงรู้ศักดิ์ศรีเรา และมีผู้ใดคาดคิดว่าเรากลับคลุกคลีอยู่กับผู้เฒ่าเฉินท่าน?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"แต่แปดปีศาจซูหังพลาดพลั้งถูกคร่ากุม ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าที่ข้างกายเรามียอดฝีมือคอยอารักขา..."

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"จริงก็คือเท็จ เท็จก็คือจริง ผู้เฒ่าเฉินพานปล่อยข่าวออกไปว่าแปดปีศาจซูหังถูกยอดฝีมือที่ท่านเชิญมาคร่ากุมไว้ ตอนนี้อยู่ระหว่างคุมตัวสู่นครหลวง หากเหลิงเอี้ยนใช้คนมาช่วยคนหรือฆ่าคนปิดปากการละเล่นครั้งนี้จะยิ่งสนุกสนานกว่าเดิมแล้ว"

ขุนนางเฉินขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แต่ยอดฝีมือนั้นสมควรเป็นใคร?"

ล่างฟานหวินย้อนถามว่า

"เมื่อครู่ท่านมิใช่พบกับมันแล้วหรือ? มันคือฟั่นป้าแห่งพรรคมังกรพิโรธเรา"

ขุนนางเฉินขณะจะกล่าวกระไร พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น ผู้ที่เข้ามาคือพ่อบ้านตระกูลเฉิน มันน้อมกายคารวะ กล่าวว่า

"นายผู้เฒ่า เรือของใต้เท้าหลันจื้อเอี้ยนมาถึงแล้ว"

ริมแม่น้ำแยงซีเกียง

ฉินเมิ่งเหยาสีหน้าสงบราบเรียบ มาถึงถนนใหญ่ติดกับท่าเรือที่ริมฝั่งจอดไว้ด้วยเรือใหญ่น้อยสิบกว่าลำ เหล่ากรรมกรแบกหาม

เริ่มทำงาน พ่อค้าวาณิชที่ออกเดินทางก็รุดมาตั้งแต่เช้า หวังว่าก่อนฟ้ามืดค่ำสามารถบรรลุถึงเมืองจิ่วเจียงทางตอนล่างของแม่น้ำ

ที่ต่างจากปรกติคือ ที่ท่าเรือเพิ่มเจ้าหน้าที่กรมเมืองหลายสิบนายทำการตรวจค้นบุคคลที่น่าสงสัย แสดงว่าเพิ่งเกิดเรื่องราวขึ้น

ฉินเมิ่งเหยาไม่รีบร้อนหาเรือโดยสาร สำหรับกับนาง การเดินทางทางบกหรือทางน้ำล้วนไม่มีปัญหา

นางเห็นเวลายังเช้า จึงเดินขึ้นเหลาเคียงคู่ธารที่ริมแม่น้ำ เลือกห้องส่วนตัวที่หันหาแม่น้ำหลังหนึ่ง สั่งอาหารเจจานหนึ่ง และข้าวต้มชามหนึ่ง

ผู้รับใช้เหลาสุราเห็นนางงามปานหยาดฟ้า บุคลิกงามสง่า จึงต้อนรับด้วยความนอบน้อมเป็นพิเศษ ทั้งอาสาจับจองเรือโดยสารให้กับนาง

ที่ท่าเรือแว่วเสียงร้องอย่างมีจังหวะจะโคนของกรรมกรแบกหามดังมา ทำให้นางรู้สึกถึงชีวิตและท่วงทำนองของชาวบ้านที่อาบเหงื่อต่างน้ำและขยันขันแข็ง

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกผ่อนคลาย เอนกายพิงกับหน้าต่างห้อง มองดูกิจกรรมที่ริมน้ำ

ในจำนวนนี้มีเรือใหญ่ลำหนึ่ง พาดไม้กระดานห้าหกแผ่นลงมา บนฝั่งจอดไว้ด้วยรถเทียมล่อสิบกว่าคัน บรรทุกข้าวสารสิ่งของเต็มกระสอบ เรียงรายเป็นทิวแถว รอให้กรรมกรทั้งหลายขนถ่ายลงเรือ จัดส่งไปยังสถานที่อื่น เพื่อแลกกับผลกำไรมากกว่านี้

หากเปรียบกับที่นี้ เรือนฌานเมตไตรยเป็นดินแดนอันสุขสงบที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางโลก ดำรงชีพด้วยการพึ่งตัวเอง ปลูกผักเก็บกินเอง นอกจากอาหารวันละสองมื้อแล้ว ไม่มีความมุ่งมาดปรารถนาอื่นอีก

แต่ทุกผู้คนที่ท่าเรือแห่งนี้ล้วนมีความหวังของตัวเอง นับตั้งแต่แต่งภรรยาเลี้ยงดูบุตร ซื้อบ้านซื้อที่นา มีชีวิตอย่างสมบูรณ์พูนสุขมากด้วยทรัพย์สินเงินทอง ตลอดจนยศถาบรรดาศักดิ์ และอิทธิพลอำนาจ

ความต้องการทั้งหลายทั้งปวง ผลักดันให้แต่ละคนต่อสู้ดิ้นรนในโลกหล้าอันไพศาล

เสียงเคาะประตูพลันดัง ฉินเมิ่งเหยากล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"พี่ฟางเชิญเข้า"

ประตูห้องถูกผลักเปิดแล้วปิดลง แว่วเสียงฟางเยี่ยหวี่กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยามักสร้างความตะลึงลานแก่ข้าพเจ้า เหตุใดท่านไม่เหลียวหน้ากลับมา ก็ทราบว่าข้าพเจ้ารุดมาเยือน?"

ฉินเมิ่งเหยายังเพ่งตามองสภาพที่นอกหน้าต่าง ปากกล่าวว่า

"คุณชายเชิญนั่ง"

ฟางเยี่ยหวี่นั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับฉินเมิ่งเหยา ผู้รับใช้ที่มีน้ำใจนั้นเดินเข้ามา จัดถ้วยตะเกียบให้แก่ฟางเยี่ยหวี่ และสอบถามว่าต้องการสั่งสุราอาหารเพิ่มเติมหรือไม่

ฟางเยี่ยหวี่ปฏิเสธอย่างนิ่มนวล ทั้งกำนัลเงินให้หนึ่งตำลึง ผู้รับใช้โชคดีนั้นปิดประตูห้องลง ล่าถอยไปด้วยความยินดี

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนนี้ผู้รับใช้สำนึกขอบคุณต่อท่าน แต่หากมันทราบว่าคุณชายฟางสามารถทำให้มันบ้านช่องพินาศผู้คนล้มตาย กลายเป็นคนสิ้นชาติไม่ทราบมันมีความรู้สึกอย่างไร?"

ฟางเยี่ยหวี่ก็ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาตำหนิได้ถูกต้อง แต่คุณหนูทราบหรือไม่ว่า นับตั้งแต่ฮั่นอู่ตี้ฮ่องเต้เป็นต้นมา ทุกครั้งที่แว่นแคว้นกล้าแข็งขึ้น จะทำการปราบปรามพวกเราที่เป็นชนเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนที่นอกกำแพงใหญ่ ความป่าเถื่อนโหดร้ายของทหารชาวฮั่น ถูกบันทึกไว้ในตำนานของพวกเราไม่ขาดตอน เมื่อถึงเวลาที่พวกเรายืมหอกคืนสนองผู้ใช้ ก็กล่าวหาพวกเราต่างๆ นานา คุณหนูเมิ่งเหยาเห็นว่านี่ใช่ยุติธรรมหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาหมุนตัวมาช้าๆ ใช้ดวงตาที่สุกใสประสานสบกับสายตาอันร้อนระอุของฟางเยี่ยหวี่ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นับตั้งแต่มีการจัดทำบันทึกประวัติศาสตร์เป็นต้นมา มนุษยชาติก็ทำสงครามและเข่นฆ่ากัน แต่ในโลกนอกจากความแค้นแล้ว ยังมีความรักและใจภักดิ์อันยิ่งใหญ่ พี่ฟางลองดูผู้คนที่นอกประตูกับนอกหน้าต่างที่เป็นสุจริตชน ยังยืนกรานที่จะเลือกด้านความแค้น โดยปราศจากดวงใจแห่งรักหรือ?"

ฟางเยี่ยหวี่ถอนหายใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีทางเลือกได้ ระหว่างมองโกลกับชาวฮั่นผูกพันความแค้นอย่างลึกล้ำ จูหยวนจางก็ไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา รอให้เขารักษาความสงบภายในลงได้ จะต้องส่งทัพใหญ่ตามเข่นฆ่าพวกเราให้สิ้นซาก คราครั้งนี้ข้าพเจ้าก่อมรสุมยุทธจักรขึ้น หากคิดหวังให้มองโกลปกครองแผ่นดินอีกครั้ง ยังเป็นความฝันอันยาวไกล แต่หากสามารถก่อกวนให้ต้าหมิงเกิดความไม่สงบภายใน ทำให้จูหยวนจางไม่มีเวลาปราบปรามศัตรูภายนอก ข้าพเจ้าถือว่าบรรลุจุดประสงค์ ฟางเยี่ยหวี่กระทำเพื่อชนเผ่าตัวเอง คุณหนูเมิ่งเหยายังตำหนิข้าพเจ้าเป็นฝ่ายผิดหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาลอบทอดถอนใจ แต่ละคนมีจุดยืนและเหตุผลของ

ตัวเอง เรื่องที่ดีของคนผู้หนึ่ง จะกลายเป็นเรื่องร้ายของอีกคนหนึ่ง

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอีกว่า

"พวกเราอาศัยอยู่ที่ดินแดนนอกกำแพงใหญ่อันเหน็บหนาวกันดาร หาแหล่งน้ำและต้นหญ้าพักอาศัย ความยากลำบากของชีวิตสุดที่คนภาคกลางที่สมบูรณ์พูนสุขจะคาดคิดได้ พวกเรายกทัพมารุกรานสามารถอธิบายว่าเพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีกว่า ดังนั้นข้าพเจ้ายิ่งไม่เข้าใจว่า เหตุใดชาวฮั่นยังคิดบีบคั้นพวกเรา ผืนดินอันอุดมสมบูรณ์ถูกพวกท่านยึดครองแล้ว เหตุใดยังคิดลงมือต่อพวกเราที่ไร้ซึ่งทุกสิ่ง?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเบาๆ ว่า

"ตอนนี้ทั่วทั้งยุทธจักรถูกพี่ฟางจูงจมูกไป พี่ฟางใช่รู้สึกพึงพอใจหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้าได้รับผลสะท้อนจากซือจุน (ท่านอาจารย์) เห็นซึ้งถึงการแย่งชิงอำนาจทางโลก เพียงเข้าสู่การแข่งขันที่จวบจนตายจึงเลิกรา คุณหนูเมิ่งเหยาทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าคิดหวังคุกเข่าต่อหน้าท่าน ร้องไห้ฟูมฟาย ขอให้คุณหนูละทิ้งวิถีแห่งเซียน แต่งงานกับข้าพเจ้า แต่ว่าข้าพเจ้าแบกภาระอันหนักอึ้งไว้ ได้แต่นึกฝันเท่านั้น คุณหนูเมิ่งเหยาเห็นว่าฟางเยี่ยหวี่รู้สึกพึงพอใจหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาคาดฝันไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะเอ่ยปากบอกรักต่อนางเช่นนี้ นางมองดูบุรุษรูปงามที่เพียบพร้อมทั้งบุ๋นและบู๊ที่เบื้องหน้าในใจอดบังเกิดเวทนาจิตมิได้ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"พี่ฟางอย่าได้สร้างความลำบากใจแก่เมิ่งเหยาแล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่ตาเป็นประกาย ฉินเมิ่งเหยากล่าวเช่นนี้ แสดงว่าในใจนางมิใช่ไม่มีที่ว่างสำหรับมัน สร้างความพลุ่งพล่านใจจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ฉินเมิ่งเหยาเบือนหน้าไปยังนอกหน้าต่าง เรือบรรทุกลำนั้นพอดีปลดเชือกผูกโยงเรือออกจากฝั่ง แล่นสู่ตอนล่างของแม่น้ำ จึงกล่าว

"พี่ฟางเตรียมการบุกตำหนักอลงกรณ์ การมาหาเมิ่งเหยาคงไม่เพียงเพื่อบอกความในใจกระมัง?"

ฟางเยี่ยหวี่พบว่าน้ำเสียงของนางกลับคืนสู่ความราบเรียบเฉื่อยชา ทราบว่าไม่สมควรเปิดฉากรุกเรื่องความรักอีก ดังนั้นหักห้ามใจกล่าวว่า

"ครั้งนี้ข้าพเจ้ามาพบกับคุณหนู เพื่อต้องการทราบว่าคุณหนูคิดไปที่ใด?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ท่านใช้ให้สี่ลามะชิงจั้งกับธรรมาจารย์อาทิตย์มาจัดการกับเมิ่งเหยา ยังเป็นห่วงอันใด?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างจริงจังว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาอย่าได้เข้าใจข้าพเจ้าผิดไป ข้าพเจ้ายินยอมเป็นฝ่ายแพ้ แต่จะไม่ส่งคนมาจัดการกับคุณหนูเมิ่งเหยา การมาครั้งนี้เพียงหวังว่าคุณหนูเมิ่งเหยาสามารถเข้าใจความคับแค้นจำเป็นของข้าพเจ้า วางตัวอยู่เหนือการช่วงชิงทางโลก โอ ต่อให้ไม่มีพวกเรา ข้อพิพาทในยุทธจักรจะสงบลงหรือ? คุณหนูเมิ่งเหยาไยต้องวุ่นวายใจกับเรื่องทางโลกไป?"

ฉินเมิ่งเหยาใจสั่นสะท้าน ทราบว่าคำพูดของฟางเยี่ยหวี่นี้จู่โจมใส่จิตใจนาง นับตั้งแต่ออกจากเรือนฌานเมตไตรย การเดินทางเข้าสู่ทางโลกถือเป็นบททดสอบประการหนึ่ง แต่หากนางม้วนเข้าสู่วังวนครั้งนี้ใช่สามารถถอนตัวออกมาหรือไม่?

นางอดนึกถึงหานป๋อมิได้ คนผู้นี้ก็เป็น "บ่วงมาร" ที่ยากหลุดพ้นได้

ฉินเมิ่งเหยาเหลียวหน้ามา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากพี่ฟางสามารถปล่อยปละละเว้นคนผู้หนึ่ง เมิ่งเหยารับปากว่าภายในสิบวันจะไม่เหยียบย่างเข้าสู่ทะเลสาบผอหยางแม้สักก้าวเดียว"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านใช่ต้องการให้ข้าพเจ้าปล่อยปละละเว้นหานป๋อหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาส่ายหน้าปฏิเสธคำหนึ่ง สร้างความประหลาดใจแก่ฟางเยี่ยหวี่ กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาโปรดบอกว่านั่นเป็นใคร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ชิฉางเจิงแห่งพรรคมังกรพิโรธ"

ฟางเยี่ยหวี่หน้าแปรเปลี่ยนไป ทราบว่าการเจรจากับฉินเมิ่งเหยาถึงจุดแตกหัก ฉินเมิ่งเหยาดูออกว่า การบุกตำหนักอลงกรณ์ของพวกมันครั้งนี้ เป้าหมายหลักอยู่ที่พรรคมังกรพิโรธ ดังนั้นชิฉางเจิงที่เพิ่งผุดขึ้นมาพลอยตกเป็นเป้าจู่โจม หากปล่อยให้ชิฉางเจิงสมทบกับซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือ คนทั้งสามผนึกรวมกำลังกัน การจัดการกับพรรคมังกรพิโรธจะเพิ่มความยากลำบากเป็นทวีคูณ

ฉินเมิ่งเหยาเสนอข้อเรียกร้องที่มันไม่อาจรับปากได้ แสดงว่านางจะไม่นิ่งเฉยดูดาย

ฟางเยี่ยหวี่ยืดกายขึ้น ประสานมือทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาสร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้านัก"

ทอดถอนใจอีกคำหนึ่ง เดินไปยังประตูห้อง

ฉินเมิ่งเหยามองดูเงาหลังอันผึ่งผายของฟางเยี่ยหวี่ ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ในที่สุดฟางเยี่ยหวี่ปฏิเสธข้อเรียกร้องของนางที่ให้มันล่าถอยออกจากดินแดนภาคกลาง

ฟางเยี่ยหวี่ผลักประตูห้องออก พลันเหลียวหน้ามา กล่าวถามว่า

"แม่นางเมิ่งเหยาใช่หลงรักหานป๋อหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาไม่ทันระวังป้องกัน ต้องตะลึงลานวูบหนึ่งจึงกล่าว "ขออภัย ข้าพเจ้าไม่มีคำตอบต่อท่าน"

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อฮาฮา เสียงหัวร่อเต็มไปด้วยความคับแค้นขุ่นเคือง จากนั้นค่อยออกจากห้อง พร้อมกับปิดประตูลง

ขณะที่ฉินเมิ่งเหยากับฟางเยี่ยหวี่ถกถึงความเป็นความตายของชิฉางเจิงบนเหลาเคียงคู่ธาร ชิฉางเจิงเพิ่งตื่นจากความฝัน บิดขี้เกียจคราหนึ่ง

เมื่อวานตอนที่ธรรมาจารย์อาทิตย์คร่ากุมคนจากไป มันฉวยโอกาสที่ชุลมุน หลบออกจากห้องโถง หลบเข้าคลังเสบียงเขตตีกหลังของตระกูลหาน พอดีซ่อนตัวบนชั้นลอยซึ่งหานป๋อเคยหลบซ่อนอยู่

ผลจากการเหน็ดเหนื่อยทั้งวันและคืน ชิฉางเจิงล้มตัวลงหลับใหล จนบัดนี้ค่อยตื่นขึ้นมา รู้สึกคึกคักแจ่มใส มั่นใจว่าสามารถรับวิกฤตการณ์ทั้งมวล

ก่อนหน้าที่มันจะมารังควานหม่าจิ้นเซิงที่ตีกตระกูลหาน มันได้ติดต่อกับคนของพรรคมังกรพิโรธ ในใจทั้งลิงโลดยินดี พร้อมกันนั้นฉุกคิดว่าผิดท่า

เมืองอู่ชางเป็นที่ซ่องสุมกำลังของฟางเยี่ยหวี่ อาศัยมันเพียงลำพัง คิดหลบหนียังเป็นปัญหา ดังนั้นสั่งให้พี่น้องพรรคมังกรพิโรธที่ประจำอยู่ที่นี้สลายกำลัง หลบลงใต้ดิน

เมื่อธรรมาจารย์อาทิตย์บุกตีกตระกูลหาน ชิฉางเจิงนึกได้อุบายหนึ่ง เห็นว่าที่ซ่อนตัวอันประเสริฐไม่มีใดเกินตีกตระกูลหาน

คนของฟางเยี่ยหวี่เข้าใจว่ามันยังอยู่ร่วมกับตัวแทนของสหพันธ์แปดสำนัก ไม่มีเหตุผลที่บุกรุกจัดการกับผู้คน รอจนตัวแทนของสหพันธ์

แปดสำนักแยกย้ายจากไป คนของฟางเยี่ยหวี่ย่อมคาดคิดว่ามันหลบหนีไปแล้ว ไม่ให้ความสนใจกับตึกตระกูลหานอีก อย่างนั้นจะถึงเวลาที่มันหลบหนีออกจากเมืองอู่ชาง รุดสู่แม่น้ำแยงซีเกียง สมทบกับกองกำลังของพรรคมังกรพิโรธแล้ว

ความจริงหากหลบซ่อนตัวอยู่อีกสองวัน จะปลอดภัยกว่าเดิม แต่ชิฉางเจิงมีนิสัยชอบกระโดดโลดเต้น หากให้มันจับเจ่าอยู่กับที่นี้อีกครึ่งชั่วยาม คงทนทานไม่ได้

ชิฉางเจิงเสียบดาบยาวที่กลางหลัง กระโดดลงจากชั้นลอยลงสู่พื้น

หวนนึกถึงที่เบื้องนอกอาจมีศัตรูเช่นคฤธรอิ๋วชือตี้รอคอยมันอยู่ ชิฉางเจิงต้องเพิ่มความระมัดระวัง มาถึงข้างประตู มองลอดร่องประตูออก เห็นคนเลี้ยงม้าสองคนกำลังแปรงอานม้าอยู่บนพื้นที่ว่างทางเบื้องนอก ปากก็สนทนากันอย่างปลอดโปร่ง

หากมันผลักประตูออกไป คนเลี้ยงม้าทั้งสองไม่ร้องเอะอะก็แปลกไปแล้ว ชิฉางเจิงรีบเหลียวมองรอบข้าง ดูว่ามีประตูหน้าต่างบานอื่นหรือไม่ แต่นี่เป็นคลังเสบียงอันมิดชิด นอกจากประตูทางเข้าแล้ว กระทั่งช่องถ่ายเทอากาศยังไม่มี นึกถึงตอนนี้ พลันบังเกิดความตื่นตัว กวาดตามองออกไป

เห็นคนเลี้ยงม้าทั้งสองล้มระทวยลงกับพื้น ดูท่าถูกผู้คนจี้สกัดจุดไว้ ฝีมือของฝ่ายตรงข้ามรวดเร็วจนน่าตระหนกนัก

ชิฉางเจิงลอบร้องผิดท่า ทราบว่าคนของฟางเยี่ยหวี่เข้ามาสืบหาร่องรอยของมัน พร้อมกันนั้นแสดงว่าตัวแทนของสหพันธ์แปดสำนักล้วนจากไปแล้ว ไม่เช่นนั้นฝ่ายตรงข้ามคงไม่กล้าเคลื่อนไหวอย่างเปิดเผยเช่นนี้

ชิฉางเจิงรีบถอยปราดกลับมา ลบรอยเท้าที่ตนเองทิ้งอยู่บน

พื้น ทั้งจัดแจงสถานที่ที่ตนเองเคยนอน มิให้ผู้คนสังเกตออกว่ามันเคยล้มตัวลงนอน จากนั้นสอดส่ายสายตามองหาที่ซ่อนตัว สุดท้ายหยุดนิ่งที่หลังไม้ไผ่ขนาดใหญ่ที่มุมห้องจำนวนสิบกว่าใบ ภายในหลังไม้ไผ่กองสุมด้วยเปลือกข้าวรำข้าว คาดว่าใช้เป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงในบ้าน

ชิฉางเจิงลอบขอบคุณฟ้าดิน พุ่งปราดเข้าไป เลือกหลังไม้ไผ่ที่บรรจุเปลือกข้าวครึ่งหนึ่งมุดลงไป ใช้เปลือกข้าวปิดคลุมตัวเองเอาไว้

มาตรว่ามันชมชอบต่อยตี ก็ทราบว่านี่มิใช่การต่อสู้ด้วยกำลังหากแต่ช่วงชิงด้วยปัญญา

เสียงแอ๊ดเมื่อประตูคลังเสบียงถูกผลักเปิดออก

เงาดำถลันวูบหนึ่ง คล้ายมีสิ่งมีชีวิตใดกระโดดเข้ามา

ชิฉางเจิงเพ่งตามอง ที่แท้เป็นสัตว์ประหลาดตัวเล็กๆ คล้ายแมวคล้ายกระรอก จมูกใหญ่เป็นพิเศษตัวหนึ่ง ลำตัวของมันคล้ายแมว แต่ส่วนหางคล้ายกระรอก กระดิกอย่างเป็นจังหวะจะโคน ตาทั้งคู่เป็นประกายแวววาว

ชิฉางเจิงทราบว่าแย่แล้ว ทั้งล่วงรู้สาเหตุที่ค่ำคืนนั้นอิ๋วซือตี้ติดตามมาถึง เพราะไม่อาจรอดพ้นจากจมูกอันปราดเปรียวของสัตว์สี่เท้าตัวนี้เอง

แมวประหลาดพลันส่ายหัวมาทางด้านนี้ เบิ่งตาจ้องมองหลังไม้ไผ่ที่มันซ่อนตัวอยู่ ขาหน้าตะกุยใส่พื้นดิน

ชิฉางเจิงลอบร้องในใจ 'เข้ามาเถอะ ให้เรากำนัลเจ้าดาบหนึ่งไม่เช่นนั้นไม่ว่าเราหลบหนีถึงที่ใด ก็ต้องถูกเจ้าหาพบ'

จนบัดนี้มันค่อยเข้าใจว่า คนของฟางเยี่ยหวี่ไฉนแน่ใจว่ามันยังอยู่ในตึกตระกูลหาน กลับยกกำลังมาค้นหา ทั้งนี้เพราะครั้งก่อนที่แมวประหลาดตัวนี้ออกตามหา มีความคุ้นเคยกับกลิ่นอายของมันตั้งแต่แรก

เงาคนถลันวูบหนึ่ง เงาร่างอันงดงามสายหนึ่งโถมปราดเข้ามาที่แท้เป็นบุคคลในขุนพลห้าธาตุ ฉายาขุนพลน้ำสุ่ยโหยวจิง

ชิฉางเจิงลอบร้องคำ 'จบสิ้นกัน' ในใจ เลื่อนมือแตะด้ามดาบ

สุ่ยโหยวจิงส่งเสียงกู่ร้องที่แหลมเล็กกระชั้นสั้นเสียงหนึ่ง แมวประหลาดตัวนั้นก็กระโดดไปในอ้อมอกของนาง

สุ่ยโหยวจิงอุ้มแมวประหลาดพาดบนหัวไหล่ พุ่งตัวถึงข้างหลังไม้ไผ่ที่ชิฉางเจิงใช้ซ่อนตัว กล่าวเบาๆ ว่า

"ตอนนี้ตึกตระกูลหานถูกพวกเราโอบล้อมไว้ ท่านต้องหาทางอยู่ที่นี้อีกหนึ่งชั่วยาม เมื่อถึงเวลานั้นข้าพเจ้าอาจชักจูงคนของพวกเราไป ต่อจากนั้นขึ้นอยู่กับท่านแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ท่านทางที่ดีปะปนอยู่ในห้องหับของผู้คนตระกูลหาน พวกเราได้รับคำสั่งมิให้แตะต้องคนในตระกูลหาน เช่นนี้เราสุ่ยโหยวจิงไม่ติดค้างท่านอันใดอีก อย่าได้เข้าใจผิดว่าข้าพเจ้าหลงรักท่าน"

กล่าวจบหน้าแดงวูบหนึ่ง ถลันไปยังอีกมุมหนึ่งของคลังเสบียง

ยามนั้นปรากฏบุรุษหนึ่งอ้วนหนึ่งผอมจำนวนสองคนพุ่งปราดเข้ามา คนอ้วนนั้นถามว่า

"แมวป่าประเปรียวไม่พบเห็นอันใดหรือ?"

คนผอมนั้นกล่าวเสริมว่า

"นี่เป็นสถานที่ซ่อนตัวอันประเสริฐ"

ชิฉางเจิงมองผ่านหลังไม้ไผ่ออกไป เห็นคนทั้งสองสวมใส่ชุดขาว แต่เสื้อผ้าของคนอ้วนนั้นขลิบริมสีทอง ที่กลางหลังสะพายกงล้อทองคู่หนึ่ง คนผอมนั้นสูงราวท่อนไม้ เสื้อผ้าขลิบริมสีเขียว อาวุธในมือกลับเป็นป้ายไม้แผ่นหนึ่ง ต้องใจสั่นสะท้าน หากคนทั้งสองนี้เป็นธาตุทองกับไม้ อย่างนั้นสุ่ยโหยวจิงคงเป็นธาตุน้ำ สมควรมีอีกสองคนเป็น

ธาตุไฟกับดิน ขอเพียงผู้คนทั้งสี่นี้มีฝีมือไล่เลี่ยกับสุ่ยโหยวจิง มันคงไม่อาจต้านทานรับได้

สุ่ยโหยวจิงยื่นมืออ่อนนุ่มราวไร้กระดูกบีบคอของแมวป่าประเปรียวเบาๆ กล่าวว่า

"ไม่พบเห็น มา พวกเราไปตรวจค้นที่โรงม้า"

พลางถลันออกไปก่อน ขุนพลทองกับขุนพลไม้กวาดตาสำรวจมองคลังเสบียงเที่ยวหนึ่ง ค่อยติดตามออกไป

ชิฉางเจิงหลับตาลงทันเวลา มิให้คนทั้งสองพบเห็นประกายในดวงตามัน พร้อมกันนั้นครุ่นคิดขึ้น 'ตอนนี้สถานที่ปลอดภัยที่สุดคือหลบซ่อนอยู่ที่นี้ เรามิสู้หลับใหลอีกงีบหนึ่ง'

ขณะจะหลับใหล พลันสะท้านตื่นขึ้น กระโดดออกจากหลังไม้ไผ่ พุ่งตัวถึงข้างประตูที่เปิดอ้าออก ชะโงกศีรษะมองออกไป

ที่แท้มันพลันนึกถึงวิธีการตรวจค้นของมือปราบแถบลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง กล่าวคือล้อมสถานที่ที่คิดค้นหาเอาไว้ จากนั้นตรวจค้นไปมาหลายเที่ยว ต่อให้ผู้ถูกค้นหาหลบนั่นซ่อนนี่ สุดท้ายต้องเผยพิรุธออกมา หากเข้าใจว่าสถานที่ตรวจค้นแล้วปลอดภัยไร้อันตราย เข้าไปซ่อนตัวไว้ ยิ่งตกหลุมพรางกว่าเดิม

หากฝ่ายตรงข้ามไม่ดำเนินวิธีการเช่นนี้ สุ่ยโหยวจิงคงไม่เตือนภัยมัน ให้มันปะปนอยู่ในห้องหับของคนในตระกูลหาน

ที่เบื้องนอกนอกจากคนเลี้ยงม้าที่นอนทอดร่างกับพื้นทั้งสองนั้น ทุกที่ทางเงียบสงบ ดูท่าสุ่ยโหยวจิงและพวกทั้งสามไปยังโรงม้าแล้ว

ชิฉางเจิงขณะจะโถมออกไป แต่ในใจรู้สึกไม่ถูกต้อง พอครุ่นคิดก็เข้าใจในบัดดล

มันหวนนึกถึงสุ่ยโหยวจิงและพวกเมื่อได้รับคำสั่งมิให้รบกวนคนในตระกูลหาน ย่อมต้องจัดคนดูลาดเลา ป้องกันว่าบุคคลในตระกูลหาน

รุดมาพบเห็นคนเลี้ยงม้าที่ถูกจี้สกัดจุดทั้งสอง ทั้งนี้เพราะมีคนมาถึงคนที่ดูลาดเลาจะจี้จุดฝ่ายตรงข้ามล้มลง ก่อนจากไปค่อยตบคลายจุดให้รับรองว่าคนผู้นั้นไม่ทราบว่าตัวเองถูกสยบไว้

ชิฉางเจิงลอบร้อนรุ่มใจ ในยามนั้นทางด้านโรงม้าบังเกิดเสียงนกร้องดังขึ้นสองครา

เสียงชายเสื้อปะทะลมพลันดัง บุรุษเสื้อขาวขลิบริมสีแดงเพลิงผู้หนึ่ง สะพายอาวุธประหลาดรูปคบเพลิงอันหนึ่ง พุ่งผ่านหน้าไปโดยที่เท้าไม่แตะสัมผัสพื้น ลดเลี้ยวไปยังทิศทางที่ตั้งของโรงม้า

คนผู้นี้มิต้องบอกก็ทราบว่าเป็นขุนพลไฟ เช่นนี้เป็นว่า ผู้ที่เข้าตึกตระกูลหานมาค้นหามันเป็นขุนพลทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน นอกจากนี้อาจไม่มีบุคคลอื่น ทั้งนี้เพราะหากคิดค้นหาผู้คนโดยไม่ถูกคนของตระกูลหานพบเห็น ต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือ จากข้อนี้แสดงว่า ผู้ที่โอบล้อมตึกตระกูลหานสมควรมีฝีมือต่ำต้อยกว่าบุคคลทั้งห้า หากตนเองคิดบุกฝ่าออกไป อาจมีความหวังทะลวงฝ่าออกจากวงล้อม

แน่นอน นี่เป็นแผนชั้นต่ำ ทั้งนี้เพราะขอเพียงเปิดเผยร่องรอยออกไป ด้วยขุมกำลังของฟางเยี่ยหวี่ โอกาสหลบหนีออกจากเมืองอู่ชางยังเลือนรางยิ่ง

แผนเฉพาะหน้าคือทำตามคำบอกของสุ่ยโหยวจิง หาทางปะปนเข้าห้องหับของคนในตระกูลหาน เมื่อถึงเวลานั้นขุนพลห้าธาตุคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย โอกาสที่จะเสาะพบมันยิ่งยากลำบากกว่าเดิม

หากตอนนี้มีเพียงขุนพลดินดูลาดเลาอยู่จุดใดจุดหนึ่งที่เบื้องนอกมันจะมีโอกาสหนีรอดจากหูตาของฝ่ายตรงข้ามเพิ่มขึ้น เพราะว่าทิศทางที่มันอาศัยอยู่ ไม่สมควรเป็นสถานที่ซึ่งขุนพลดินจับตาดู

ชิฉางเจิงพอตกลงใจ ก็ชะโงกศีรษะมองไปทางขวามือ ซึ่งเป็นทิศทางตรงกันข้ามกับโรงม้า

ถัดจากสิ่งปลูกสร้างหลายหลังเป็นสวนไม้ดอกของตึกตระกูลหาน ปรากฏเงาไม้ร่มรื่น ทางน้อยทอดคดเคี้ยว เหมาะกับการปกปิดร่องรอย ข้างสวนล้วนมีทางระเบียง เชื่อมระหว่างตึกหน้ากับตึกหลัง

เมื่อวานตอนที่ชิฉางเจิงสืบเสาะถึงที่นี้ ได้ทำความเข้าใจกับสภาพของตึกตระกูลหานโดยคร่าวๆ จำได้ว่าหากมุ่งหน้าไปจะเป็นคลังศัสตราของตึกตระกูลหาน หากถอยหลังจะเป็นที่อยู่ของบ่าวไพร่หญิงรับใช้ จากนั้นเป็นสวนไม้ดอกขนาดย่อมอีกแห่งหนึ่ง ภายในสวนเป็นห้องหับของประมุขตึกตระกูลหานและบุตรธิดา

หากคิดปะปนอยู่ในกลุ่มของตระกูลหาน ทางที่ดีคือไปยังตึกหน้า แต่ตอนกลางวันมีกิจกรรมเคลื่อนไหว ยากแก่การซ่อนตัว ดังนั้นได้แต่มุ่งเป้าไปยังตึกหลัง

ชิฉางเจิงเพ่งสายตาสำรวจดูต้นไม้ภายในสวน หากขุนพลดินซ่อนตัวอยู่ สมควรหลบซ่อนในดงต้นไม้หรือพุ่มไม้ดอก

ยามนั้นปรากฏหญิงรับใช้สองนางตัดผ่านทางโรยกรวดในสวนไม้ดอก เดินพลางใช้กรรไกรในมือตัดแต่งต้นไม้ใบหญ้าพลาง

ชิฉางเจิงฉุกใจคิด เห็นพุ่มไม้ดอกภายในสวนแห่งหนึ่งสั่นไหวเล็กน้อย ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าขุนพลดินซ่อนตัวอยู่ที่นั้น เห็นมีคนผ่านมาจึงซ่อนตัวอยู่ลึกกว่าเดิม

ชิฉางเจิงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมุ่งความสนใจอยู่ที่หญิงรับใช้ทั้งสองนั้น ดังนั้นไม่กล้ารีรอ ถลันวูบออกไป เคลื่อนไหวเลียบกำแพงผ่านห้องเก็บของเบ็ดเตล็ดที่ข้างคลังเสบียง ถีบเท้าโถมขึ้นบนกระเบื้องหลังคาเหนือทางระเบียง โลดแล่นบนหลังคา ผ่านที่อยู่ของบ่าวไพร่หญิงรับใช้ มาถึงเขตตึกหลัง

ส่วนลึกของสวนหลังปลูกสร้างตึกหลังหนึ่ง และหอน้อยสูงสองชั้นจำนวนสามหลัง ที่ตัวตึกแว่วเสียงคนดังมา คำนวณนับเวลา

สมควรเป็นเวลารับประทานอาหารเช้าของคนในตึกตระกูลหาน

ชิฉางเจิงเลือกหอน้อยหลังหนึ่ง โถมจากต้นไม้หนึ่งไปยังต้นไม้อีกต้นหนึ่ง ชั่วพริบตาก็พุ่งผ่านหน้าต่างหอ เข้าสู่ชั้นบนของหอ

ชิฉางเจิงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กวาดตามองรอบข้าง

หอน้อยตกแต่งอย่างมีรสนิยม ข้างเตียงใหญ่ซึ่งปล่อยม่านมุ้งลายปักลงมา มีโต๊ะเครื่องแป้งตัวหนึ่ง ติดกระจกทองเหลืองจัดเรียงชาดแดง แป้งฝุ่น ดินสอเขียนคิ้วและหวีที่ทำจากกระดูกวัว ริมหน้าต่างจัดตั้งโต๊ะเตี้ยเก้าอี้นั่งชุดหนึ่ง บนโต๊ะเตี้ยจัดวางพิณโบราณ ยังกางหนังสือลำนำกวีเล่มหนึ่ง บนผนังแขวนภาพลายปักรูปดอกเหมย กล้วยไม้เบญจมาศและต้นไผ่สี่ใบ ภายในหอยังอบอวลด้วยกลิ่นหอมของดอกมะลิ ไม่ทราบเป็นห้องส่วนตัวของคุณหนูลำดับที่เท่าใดของตระกูลหานมาตรว่ายังไม่พบพานคน แต่ก็ประทับความรู้สึกที่ดีอยู่ในจิตใจของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงเคลื่อนกายถึงริมหน้าต่าง แอบมองออกไป แว่วเสียงคนดังจากลานตึกหลัง หอน้อยทั้งสามหลังกลับเงียบสงบสงัด

ชิฉางเจิงพลันตื่นตัวขึ้น ระงับสติเพ่งตามอง เห็นเงาร่างสองสายเคลื่อนไหวตามหลังคาระเบียงเช่นเดียวกับมัน ถลันหายลับเข้าสวนหลัง

ชิฉางเจิงลอบก่นด่าในใจ ศัตรูเมื่อมาถึงที่นี้ ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นหอน้อยทั้งสามหลังนี้แน่นอน

ในห้องส่วนตัวนี้ มีที่หลบซ่อนตัวเพียงหนึ่งเดียวคือใต้เตียง มันขบคิดแล้วมาถึงข้างเตียง ขณะจะก้มกายมุดเข้าไป แต่แล้วเปลี่ยนความตั้งใจ เลิกม่านมุ้งขึ้นเตียง ดึงผ้าห่มมาคลุมกาย ขดตัวเอาไว้ เพียงเผยเห็นผมเผ้าอยู่นอกผ้าห่ม นอกจากฝ่ายตรงข้ามเลิกผ้าห่มขึ้นไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่า คนที่นอนอยู่บนเตียงเป็นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง

มันที่เปลี่ยนความตั้งใจ เพราะคาดคิดว่าหากฝ่ายตรงข้ามพบว่าภายในหอไม่มีคน ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสเข้ามาตรวจค้นดู เมื่อถึงเวลามันยังจะหลบซ่อนอยู่ที่ใดได้ มิสู้ตัดใจปลอมเป็นคุณหนูตระกูลหานยังหลับใหลไม่ตื่น ฝ่ายตรงข้ามได้รับคำสั่งมิให้รบกวนคนในตระกูลหาน ย่อมไม่มีเหตุผลที่จะเลิกม่านมุ้งตรวจดู

ชิฉางเจิงนอนไม่ถึงชั่วน้ำเดือด ที่กรอบหน้าต่างบังเกิดสุ้มเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่งดังขึ้น

ชิฉางเจิงจงใจเอี้ยวตัว ทำท่าหันกลับไปชมดู

เสียงชายเสื้อปะทะลมพลันดัง คนผู้นั้นชิงผละจากไป

ชิฉางเจิงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก เปลี่ยนจากนอนข้างเป็นนอนหงาย รู้สึกสุขสบายยิ่ง นึกไม่ออกว่าไม่ได้นอนเตียงเช่นนี้มานานเท่าใดแล้ว

คนผู้นี้ไม่ยึดถือข้อปลีกย่อยอันคร่ำครึ ไม่เห็นว่าการนอนเตียงของคุณหนูบ้านอื่นมีอันใดไม่ถูกต้อง

ชิฉางเจิงอ้าปากหาวคำหนึ่ง เห็นว่ามิสู้นอนสักครึ่งชั่วยามรอจนสุ่ยโหยวจิงชักนำพวกพ้องจากไป ค่อยออกจากตึกตระกูลหาน

ขณะจะเคลิ้มหลับใหล พลันถูกเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาปลุกตื่นขึ้นมา

ชิฉางเจิงผุดลุกขึ้นนั่ง คิดมุดลงใต้เตียง ประตูห้องก็ถูกผู้คนผลักเปิดออกแล้ว

ข้าหลวงหลันและพวกเป็นเพื่อนนำหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวลงจากเรือโดยสาร ขุนนางเฉินพร้อมด้วยขุนนางท้องถิ่นสิบกว่านายรอต้อนรับที่ท่าเรือโดยพร้อมเพรียง

หลังจากแนะนำตัว มีคนฉุดลากข้าหลวงหลันไปด้านข้าง

บอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้ทราบ ข้าหลวงหลันค่อยทราบว่าในขบวนต้อนรับไฉนจัดทหารนับพันนาย บนแม่น้ำก็มีเรือลาดตระเวนอยู่สองลำ

ภายหลังปฏิสันถาร ขุนนางเฉินค่อยกล่าวกับหานป๋อว่า

"เมื่อยี่สิบปีก่อน เราเคยได้รับพระบัญชาฝ่าบาท ไปเยือนแว่นแคว้นท่านอย่างลับๆ ได้รับการต้อนรับจากท่านแม่ทัพซองชิงจี นำเราไปตามสำนักศิลปะต่างๆ สภาพอันเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำนั้นยังตราตรึงใจมิรู้ลืม ตอนนี้ได้พบกับท่านทูต สามารถไต่ถามทุกข์สุขของสหายนับเป็นเรื่องราวที่น่ายินดีนัก"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพากันหัวร่อออกมา แต่เสียงหัวร่อของทั้งสองหนึ่งแห้งแล้งหนึ่งฝืดฝาด ล้วนหัวร่อกลบเกลื่อนความประหวั่นลนลาน โจรท่องโดดเดี่ยวยังกลัวอีกฝ่ายกล่าวสืบต่อ รีบกล่าวว่า

"ที่แท้ผู้เฒ่าเฉินเคยไปยังแว่นแคว้นเรา อย่างนั้นประเสริฐแท้ พวกเราขึ้นเรือไปก่อนจะได้โอภาปราศรัยกัน"

ยามนั้นหานป๋อเพียงครุ่นคิดว่าจะหลบหนีอย่างไร พลันได้ยินเสียงม้าร้องดังขึ้นที่ด้านหลัง ที่แท้ม้าสีเทาถูกจูงลงเรือ จึงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"หากมิใช่ม้าดีตัวนี้ เราคงไม่อาจหนีรอดจากชะตากรรม ดังนั้นไม่ว่าไปถึงที่ใด เราต้องนำมันไปด้วย"

เอ่ยถึงตอนนี้ ข้าหลวงหลันเดินกลับมา ห้อมล้อมหานป๋อโจรท่องโดดเดี่ยวและโหยวโหยวขึ้นเรือหลวง

โจรท่องโดดเดี่ยวกลัวขุนนางเฉินสอบถามถึงเรื่องของโคกุเรียว พอขึ้นเรือก็แจ้งต่อทั้งหมดว่า หานป๋อเคยได้รับความกระทบกระเทือนที่ศีรษะ ตอนนี้รู้สึกไม่สบาย ต้องการพักผ่อนสักครา

เหล่าขุนนางพอฟัง ได้แต่กล่าวคำอำลา ฟางหยวนและ

แม่ทัพหม่าสงเป็นผู้ติดตาม ย่อมรั้งอยู่บนเรือ

หานป๋อกับโหยวโหยวเข้าห้องพักอาคันตุกะ ซึ่งขุนนางเฉินยกให้กับมัน จากนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวผลักประตูเข้ามา กล่าวว่า

"เรากับเฒ่าแซ่เฉินนัดรับประทานอาหารค่ำกัน ท่านนึกดูว่าจะรับมือกับการ 'สอบถาม' ของมันอย่างไร?"

หานป๋อร้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยเที่ยวซ่องของโคกุเรียวมาก่อน จะให้ข้าพเจ้าตอบต่อมันอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"บอกต่อมันว่าศีรษะอันใหญ่โตของท่านถูกผู้คนเคาะใส่คราหนึ่งจำอันใดไม่ได้แล้ว"

โหยวโหยวอดกล่าวมิได้ว่า

"พี่ใหญ่ หากคุณชายจำอันใดไม่ได้ จะทำหน้าที่ทูตได้อย่างไร?"

หานป๋อแค่นเสียงหนักๆ ว่า

"เฒ่าแซ่เฉินเมื่อเคยไปเป็นทูตที่โคกุเรียว ไม่แน่ว่าสามารถพูดภาษาโคกุเรียว ยามสนทนากับข้าพเจ้าหรือท่านองครักษ์ ข้าพเจ้าสามารถอ้างว่าศีรษะได้รับความกระทบกระเทือน ส่วนท่านองครักษ์ไหนเลยแก้ต่างได้?"

ยามนั้นตัวเรือสั่นสะเทือนเล็กน้อย เริ่มออกเดินทางแล้ว

โจรท่องโดดเดี่ยวได้แต่ยอมรับว่า

"ผู้ใดคาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ แต่พวกเรานับว่าหลบหนีออกจากเมืองอู่ชางแล้ว อย่างมากท่านร้องบอกว่าปวดศีรษะขึ้นมา พวกเรากลับห้องไปพักผ่อน เฒ่าแซ่เฉินสามารถทำอย่างไรพวกเราได้?"

หานป๋อเห็นว่านี่เป็นวิธีการในขณะที่ไม่มีวิธีการ ดังนั้นถามว่า

"เสาะพบเฉาเสียแล้วหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ห้องท้องเรือชั้นบนนี้พักไว้ด้วยผู้ใด เราล้วนสืบทราบได้แล้ว"

พลางยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านทูตพักผ่อนสักครู่ เราจะไปสำรวจตามที่ต่างๆ เพื่อความปลอดภัยของท่าน"

หานป๋อกระซากเสียงว่า

"ชั่วครู่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากท่านมีอายุร้อยปี เวลาหลายชั่วยามมิใช่เท่ากับ 'ชั่วครู่' หรอกหรือ?"

กล่าวจบออกจากห้องไป

ยามนั้นที่ห้องท้องเรือชั้นล่าง ขุนนางเฉินแวะมาหาล่างฟานหวินถามว่า

"แม่นางซือเล่า?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"นอนอยู่ที่ห้องข้าง นางต้องพักผ่อนให้เต็มที่ อย่างน้อยนอนหลับหลายชั่วยาม"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างจริงจังว่า

"พี่ล่างมีความเห็นต่อผู้คนที่มาจากโคกุเรียวทั้งสองนั้นอย่างไร?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ก่อนที่พวกมันจะขึ้นเรือ เรายืนอยู่ริมหน้าต่างห้องท้องเรือจับตาดูพวกมันโดยละเอียด ผู้เฒ่าเฉินลองบอกความเห็นของท่านต่อเราก่อน"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"คนทั้งสองนี้ไม่คล้ายเป็นชาวโคกุเรียว ไม่เช่นนั้นไม่ถึงกับพูด

ภาษาโคกุเรียวไม่ได้แม้สักคำเดียว หากเป็นตัวปลอม นับว่ามีขวัญบังอาจเทียมฟ้า ในบ้านเมืองมีคนรู้จักชาวโคกุเรียวไม่มากนัก แต่มิใช่ไม่มีเลย เราถือเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่สุด คนทั้งสองนี้พอเข้าเฝ้าฝ่าบาทต้องถูกเปิดโปงในบัดดล เราประหลาดใจที่พวกมันไฉนกล้าทำเช่นนี้?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนทั้งสองบังอาจถึงเพียงนี้ เพราะว่าพวกมันมีทุนรอน"

ขุนนางเฉินทวนคำ "ทุนรอน" อย่างงุนงง ล่างฟานหวินอธิบายว่า

"คนทั้งสองล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ หากคิดหลบหนี แม้แต่ภูตบดีไม่แน่ว่าจะสกัดขัดขวางพวกมันได้"

ขุนนางเฉินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ยอดฝีมือเช่นนี้ไยต้องปลอมตัว หรือว่าเป็น..."

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"นี่ยากบอกได้ พวกมันไม่คล้ายเป็นบุคคลที่เหลิงเอี้ยนใช้สอยได้ คนหนุ่มนั้นมีรูปลักษณ์พิเศษ ไม่คล้ายเป็นชนชั้นอันกลอกกลิ้ง...อืมม์ เราคล้ายเคยเห็นคนผู้นี้มาก่อน..."

ขุนนางเฉินบังเกิดความประหลาดใจ อาศัยสุดยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวิน ไฉนไม่แน่ใจว่าเคยพบเห็นอีกฝ่ายหรือไม่

ล่างฟานหวินย่อมสังเกตความเคลือบแคลงสงสัยของมันออก จึงกล่าวว่า

"เรื่องนี้โอกาสหน้าค่อยอธิบายต่อท่าน แต่เราเคยเห็นม้าสีเทาตัวนั้น ดังนั้นนึกปะติดปะต่อเรื่องราว..."

ขุนนางเฉินกล่าวถามว่า

"ตอนนี้เราควรทำอย่างไรดี?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"อย่าเพิ่งเปิดโปงพวกมัน ทางที่ดีให้ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องจากไป ปล่อยให้เราพบหน้าพวกมัน ทดสอบพวกมันดู"

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังจากปากห้องท้องเรือ ไม่ทราบทักทายกับผู้ใด ล่างฟานหวินจึงกล่าว

"หากพี่เฉินเดินออกไป เรารับรองว่ามันต้องหาข้ออ้างปลีกตัวไป"

อี้เอี้ยนเม่ยเดินเหม่อลอยบนเส้นทาง นางความจริงไม่มีจุดหมายปลายทางเป็นพิเศษ เพียงแต่ตอนอยู่ที่เมืองภูเขาแหฟ้า ได้ยินหัตถ์พิษเฉียนหลอเอ่ยถึงทิวทัศน์ทะเลสาบผอหยาง คล้ายรักชอบทะเลสาบแห่งนี้เป็นพิเศษ ทั้งทราบจากฟางเยี่ยหวี่ว่าเฉียนหลอหลบหนีมายังเมืองจิ่วเจียง เห็นว่าเฉียนหลออาจมายังทะเลสาบผอหยาง

ดังนั้นนางรุดมาเสี่ยงโชคดู ความจริงแล้วความหวังที่จะพบกับเฉียนหลอเลือนรางยิ่ง เมื่อครู่เห็นหม่าซินอิ๋งตกตายตำตา สร้างความสะท้อนใจ ยามนี้ยิ่งคล้ายวิญญาณเร่ร่อน ไม่ทราบสมควรไปที่ใด

เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นที่ด้านหลัง อี้เอี้ยนเม่ยจะอย่างไรมากด้วยประสบการณ์ มาตรว่าอยู่ในห้วงอันหดหู่ ยังหลบเข้าพงหญ้าข้างทางตามสัญชาตญาณ

ท่ามกลางผงคลีคละคลุ้ง ชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมร้อยกว่าคนควบม้าผ่านไป กลับเป็นบริวารเมืองภูเขาแหฟ้า ซึ่งตอนนี้ทรยศต่อหัตถ์พิษเฉียนหลอ ติดตามเท้าบินเหม่าไป่อี้เข้าสังกัดฟางเยี่ยหวี่

อี้เอี้ยนเม่ยอ่อนเพลียทั้งกายและใจ ฉวยโอกาสทรุดนั่งลงหวนนึกถึงฟางเยี่ยหวี่ระดมไพร่พลเช่นนี้ แสดงว่าเตรียมบุกตำหนักอลงกรณ์ตามที่วางแผนมานาน

ก่อนหน้านี้พอนึกถึงการช่วงชิงความเป็นใหญ่ อี้เอี้ยนเม่ยจะลิงโลดยินดี แต่ตอนนี้เพียงหวังว่าอย่าได้พบเห็นการเข่นฆ่าล่าล้าง

ใดๆ อีก

หากแม้นตนเองปล่อยวางการต่อสู้ ปลีกตัวอยู่ในเมืองน้อยหมู่บ้านชนบท ใช่สามารถผ่านวันเวลาอย่างสุขสงบหรือไม่?

ทันใดนั้น เท้าเปล่าคู่หนึ่งปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้านาง

อี้เอี้ยนเม่ยสะท้านใจอย่างรุนแรง คิดถอยไปด้านหลัง กลับปะทะชนกับต้นไม้ต้นหนึ่ง สำหรับกับนางซึ่งมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ นี่เป็นเรื่องที่ไม่สมควรเกิดขึ้น แสดงว่านางแตกตื่นลนลานถึงเพียงไหน

ผู้มาคือเซียนเท้าเปล่าหยางเฟิง มันหัวร่อฮาฮา กราดฟาดฝ่ามือมา

อี้เอี้ยนเม่ยบิดเอวอ้อนแอ้น อ้อมไปหลังต้นไม้ เพิ่งชักกระบี่สั้นทั้งคู่ออกมา พลันพบว่าผิดท่า ที่แท้เซียนเท้าเปล่ายังใช้ออกด้วยกระบวนท่าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ประทับฝ่ามือใส่ลำต้นไม้

ดีที่อี้เอี้ยนเม่ยตื่นตัวแต่แรก ฉุกคิดว่าฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือถึงขั้นถ่ายทอดพลังข้ามวัตถุ รีบใช้กระบี่สั้นยันใส่ลำต้นไม้ พุ่งถอยไปด้านหลัง

ร่างของนางเพิ่งถอยห่างจากลำต้นไม้นิ้วเศษ พลังฝ่ามืออันกล้าแกร่งของเซียนเท้าเปล่าก็แล่นจู่โจมใส่กระบี่สั้นทั้งคู่ อี้เอี้ยนเม่ยคราง หนักๆ คำหนึ่ง โซซัดโซเซล่าถอย จวบกระทั่งแผ่นหลังปะทะชนกับต้นไม้ใหญ่อีกต้นหนึ่ง ค่อยหยุดนิ่งลง

เซียนเท้าเปล่าอ้อมออกจากหลังต้นไม้ หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"แม่นางซะล่าใจไปแล้ว เพียงนึกถึงแต่เรื่องขุดหลุมฝังศพผู้คน ลืมนึกถึงรอยเท้าตัวเอง ช่วยให้เราติดตามมาโดยง่ายดาย ท่านเข้าใจว่าเราจะปล่อยให้ผู้ที่ล่วงรู้เรื่องราวมีชีวิตอยู่ในโลกหรือ?"

อี้เอี้ยนเม่ยนึกสำนึกเสียใจที่ตนเองเซื่องซึมเลื่อนลอย ไม่ได้คาดคิดว่าเซียนเท้าเปล่าจะย้อนกลับมาทำลายศพลบร่องรอย มันพอ

พบเห็นรอยเท้าของนาง ย่อมไม่ปล่อยให้ผู้คนล่วงรู้ว่ามันเป็นคนฆ่าหม่าซินอิ๋ง

ดวงตาเชียนเท้าเปล่าทอประกายดุร้าย ปากกล่าวว่า

"ในชีวิตเราหยางเฟิ่งแสวงหาจุดสุดยอดของวิชาบู๊ จึงเดินทางออกนอกด่าน หวังว่ามีประสบการณ์พิสดาร สิบกว่าปีนี้ไม่มีผลรับอันใด ความจริงบังเกิดความสิ้นหวัง น่ายินดีที่สวรรค์ประทานดาบเหยี่ยวแก่เรา ตอนนี้ขอเพียงเราฆ่าท่าน ทั่วทั้งแผ่นดินจะไม่มีผู้ใดล่วงรู้เรื่องดี ขอเพียงเรามีเวลาพอ ต่อให้เป็นสิบปีหรือยี่สิบปี สักวันหนึ่งเราจะค้นพบความลับของดาบเหยี่ยว สำเร็จเป็นเชียนสืบต่อจากฟู่อิง ฮา..."

มันบังเกิดความลิงโลดลำพอง ทั้งไม่กลัวอี้เอี้ยนเม่ยหนีรอดจากเงื้อมมือมัน กลับบอกความในใจออกมา

อี้เอี้ยนเม่ยรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ทรวงอกอึดอัดขัดข้อง ทราบว่าถูกพลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามกระแทกทำร้าย ไม่อาจใช้พลังฝีมือเท่ากับยามปรกติครึ่งหนึ่ง สำนึกตัวว่าต้องตาย กลับสงบเยือกเย็นลง กล่าวช้าๆ ว่า

"ท่านฆ่าประมุขป้อมตระกูลหม่าแล้วหรือ?"

เชียนเท้าเปล่าแหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้เสียทีที่เราปฏิบัติต่อมันฉันพี่น้อง กลับกล้าหลอกลวงเรา เราถูกหลอกครั้งหนึ่ง ยังมีครั้งที่สองหรือ? ก่อนที่เราจะเข้าดงไม้หมายตามล่าบุตรีมัน มันถูกเราใช้เพลงฝ่ามือที่เราร่ำเรียนจากชมพูทวีปชนิดหนึ่งฟาดใส่ หากยืนหยัดกับที่ โคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ภายในชั่วน้ำเดือดจะทุเลาหายดี มิคาดมันรีบร้อนคิดหลบหนี ใช้พลังโดยพลการ รอจนรู้สึกตัวก็สายเกินการณ์ ฮาฮา..."

อี้เอี้ยนเม่ยเห็นมันมีสภาพคล้ายเสียสติ ทราบว่าเพื่อดาบเหยี่ยว คนผู้นี้ไม่ยอมรับนับญาติใดๆ นางกวาดตามองเห็นเหนือไหล่มันปรากฏ

ด้ามดาบโผล่พ้นออกมา คาดว่านี่คงเป็นอาวุธวิเศษที่ผู้คนทั้งแผ่นดินคิดครอบครองแล้ว

ลมมรสุมก่อหวอด เซียนเท้าเปล่าตวัดไม้เท้าเหล็ก ทิ่มสกัดใส่ทรวงอกนาง ปลายไม้เท้าขยับไปทางซ้ายขวา เท่ากับปิดเส้นทางหลบหนีไปทางซ้ายขวาหรือขึ้นบนของนางเอาไว้

อี้เอี้ยนเม่ยทราบว่าต่อให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์ ก็ไม่อาจรับมือคนผู้นี้สิบกระบวนท่า อย่าว่าแต่ตอนนี้ ดังนั้นหลับตาลง เพียงคิดตายอย่างรวบรัดชัดเจน

ท้องถนนของเมืองหนันคัง ย่อมไม่ครึกครื้นเท่ากับเมืองใหญ่เช่นหวงโจวหรืออู่ชาง แต่ก็เป็นภาพลักษณ์ของเมืองน้อยที่ร่มเย็น บนพื้นที่ว่างใจกลางเมือง มีแผงลอยที่ชาวบ้านตามที่ต่างๆ นำผลไม้และสิ่งของเครื่องใช้มาจำหน่ายในราคาย่อมเยา ชักจูงให้ผู้คนละแวกใกล้เคียงรุดมาเลือกซื้อกัน

ยังมีพ่อค้าขายอาหารปรุงสุกทันที ฉวยโอกาสก่อกระโจมอยู่สองฟากข้าง ตั้งโต๊ะหลายโต๊ะ กลับมีผู้คนมาอุดหนุนไม่น้อย

กู่เซี่ยนเหลียนกลับคืนสู่ความซุกซนกระปรี้กระเปร่า ฉุดลากฟงสิงเลี่ยเตร็ดเตร่ไปตามที่ต่างๆ พอเห็นสถานที่ดื่มกินเช่นนี้ รีบฉุดลากฟงสิงเลี่ยถึงโต๊ะว่างตัวหนึ่ง สั่งบะหมี่เนื้อสองชาม รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

ฟงสิงเลี่ยก็หิวโหยเช่นกัน ชั่วพริบตาก็รับประทานจนหมดชาม แม้กระทั่งน้ำซุปก็เทลงท้องจนหมดสิ้น

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านรับประทานเช่นนี้ จะล่วงรู้รสชาติของหมี่ชามนี้ได้อย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยแทบไม่เชื่อว่ากู่เซี่ยนเหลียนที่เริงร่าดุจสกุณาน้อยที่

เบื้องหน้า คือหญิงสาวที่ละห้อยหดหู่เมื่อครู่ พอฟังยกมือลูบท้อง กล่าวว่า

"เร็วมีรสชาติของเร็ว ช้ามีรสชาติของช้า ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่านรับประทานช้าไม่ทันใจ ท่านยังติเตียนข้าพเจ้า"

กู่เซี่ยนเหลียนคีบบะหมี่ขึ้นมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มีแต่รับประทานช้าจึงยืดความสุขของการรับประทานให้ยาวออกไป วิธีรับประทานของท่านแม้ทันใจ แต่ช่วงเวลากระชั้นสั้นไปแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง รู้สึกว่าคำพูดของนางมักมีเหตุผลข้างๆ คูๆ อยู่บ้าง ยามนั้นกลัวประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ไม่กล้าถกเถียงกับนางต่อไป มองดูนางรับประทานอีกหลายคำ ค่อยกล่าวว่า

"ท่านคล้ายไม่รีบร้อนกลับตำหนักอลงกรณ์แม้แต่น้อย"

กู่เซี่ยนเหลียนวางตะเกียบลง ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ไม่รีบร้อน พวกเราไยต้องรีบร้อน อย่าว่าแต่..."

นางชม้ายมองมันอย่างตัดพ้อ กล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าก็ไม่คิดรีบกลับไป"

ฟงสิงเลี่ยอับจนปัญญาต่อนาง พานปิดปากลง สั่งน้ำชาป้านหนึ่ง จิบดื่มอย่างสบายอารมณ์

กู่เซี่ยนเหลียนทางหนึ่งจิบชา ทางหนึ่งมองดูมัน ใบหน้าแย้มยิ้มพริ้งพราย คล้ายกับว่าขอเพียงอยู่ร่วมกับมัน ก็พึงพอใจแล้ว

ฟงสิงเลี่ยเห็นกู่เซี่ยนเหลียนยินดีปรีดาถึงเพียงนี้ พลอยเบิกบานใจขึ้นมา กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านทิ้งรหัสเครื่องหมายอยู่ตามมุมถนนตลอดเวลา เหตุใดจนบัดนี้ยังไม่เห็นมีคนมาติดต่อกับท่าน?"

กู่เซี่ยนเหลียนไม่ตอบคำถามข้อนี้ กลับกล่าวว่า

"จำได้หรือไม่ว่า ค่ำคืนก่อนที่จะเผาเรือโจรของปู่ตี้ ข้าพเจ้าเคยบอกความลับของตำหนักอลงกรณ์ต่อท่านประการหนึ่ง ท่านยังจำ

ได้หรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยหวนนึกถึงค่ำคืนนั้นหลังจากช่วยเหลือนางจากเงื้อมมือผมขาวหลิวเหยาจี ก็เข้าพักโรงเตี๊ยมกลางวิกาล ทั้งสองกระซิบกระซาบกัน ในใจบังเกิดความวาบหวาน หลังจากผ่านการสวมกอดกลางสายฝน เขื่อนป้องกันที่ฟงสิงเลี่ยเคยก่อไว้ เพื่อกางกั้นมันกับนาง ได้ถูกกระแสน้ำใจที่เพาะสร้างจากการร่วมฟันฝ่าอันตราย และแรงดึงดูดซึ่งกันและกันของบุรุษสตรีทะลวงทำลายแตกเป็นช่องใหญ่ พอฟังกู่เซี่ยนเหลียนรื้อฟื้นเอ่ยถึงความลับซึ่งยังไม่มีโอกาสบอกออกมา ฟงสิงเลี่ยจึงตอบว่า

"ย่อมจำได้"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนกระทั่งถามยังไม่ถาม หรือว่าท่านไม่กังวลสนใจต่อเรื่องของเซี่ยนเหลียนแม้แต่น้อย?"

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงว่าจะมีโทษฐานรุนแรงถึงเพียงนี้ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากท่านคิดบอกย่อมบอกออกมา ด้วยแบบฉบับของคุณหนูท่าน ข้าพเจ้าคิดไม่ฟังก็ไม่ได้ แต่หากข้าพเจ้าถามท่าน ไม่ทราบท่านจะเล่นลวดลายใดกลั่นแกล้งก่อกวนข้าพเจ้าอีก?"

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อคิกออกมา ค้อนมันวงหนึ่ง ท่วงท่าที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ดึงดูดใจของฟงสิงเลี่ย ถึงกับใจสั่นสะท้าน หรือว่าตนเองสลัดลืมเลือนจิ้นปิงหวินไปแล้ว?

กู่เซี่ยนเหลียนเห็นมันมีสีหน้าท่าทีผิดปรกติ จึงถามว่า

"ท่านคิดอะไร?"

ฟงสิงเลี่ยมองดูกู่เซี่ยนเหลียน ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง จิ้นปิงหวินกับกู่เซี่ยนเหลียนมีนิสัยใจคอและบุคลิกลักษณะอยู่คนละ

สุดปลาย ฝ่ายแรกคล้ายถูกกักขังอยู่ในห้วงความผิดหวังและเศร้าสร้อยตลอดกาล ฝ่ายหลังกลับมุ่งมั่นแสวงหา เต็มไปด้วยพลังชีวิตอันกระตือรือร้น

กู่เชี่ยนเหลียนค่อยๆ ทับถมความว่างเปล่าในจิตใจของมันอันเนื่องมาจากการจากไปของจิ้นปิงหวินทีละน้อย

ภายใต้แรงกดดันของศัตรู ไม่มีผู้ใดทราบว่าพรุ่งนี้ใช่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ในเมื่อวันข้างหน้าไม่ยาวนาน เหตุใดไม่ทะนุถนอมช่วงเวลาเฉพาะหน้าให้ดี?

หากว่าอาการบาดเจ็บที่แปลกประหลาดของตนเองสามารถรักษาทุเลา ภารกิจแรกคือท้าสู้กับผังปาน เพื่อชดเชยความปวดร้าวรันทดจากการที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ต่อสู้จนตัวตายเพื่อช่วยชีวิตมัน รวมทั้งแผลหัวใจที่ได้รับจากการถูกจิ้นปิงหวินหลอกลวง

เมื่อนึกได้เช่นนี้ ประตูหัวใจที่ปิดตายของมันค่อยเปิดออก เห็นว่ามันสมควรดีต่อหญิงสาวที่รักมั่นต่อมัน ขณะที่กู่เชี่ยนเหลียนก็กอปรด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจ สามารถมอบความรักซึ่งจิ้นปิงหวินไม่เคยให้แก่มันอย่างเด่นชัด

กู่เชี่ยนเหลียนยกนิ้วมือแตะริมฝีปาก เป็นความหมายว่าอย่าได้เอ่ยปาก ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าคาดเดาดูว่า ในสมองของคุณชายฟงบรรจุสิ่งของใด?"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความคึกคะนองขึ้น หวนนึกถึงตนเองเป็นลูกผู้ชายชาตรี หากสู้จอมเจ้าเล่ห์น้อยนางนี้ไม่ได้ ไหนเลยสู้หน้าผู้คนได้ ดังนั้นใช้สมองความคิดว่า จะเอาชนะนางอย่างไร

แม้แต่มันเองก็ไม่รู้ตัวว่า หลังจากผ่านเส้นทางชีวิตอันยาวไกลช่วงหนึ่ง ในที่สุดมันเปลี่ยนจากชืดชาไม่สนใจและพยายามปฏิเสธ

กลายเป็นยอมรับและทุ่มเท ซ่องเสพกับความสุขของการอยู่ร่วมกับหญิงงามเบื้องหน้านี้

นี่มิใช่หมายความว่ามันปันใจเป็นอื่น หากแต่ในชีวิตผู้คนไม่อาจจมอยู่ในห้วงความปวดร้าวและทอดอาลัยตายอยากตลอดไป การตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์และความรักของกู่เซี่ยนเหลียน เป็นหลักเหตุผลที่กระตุ้นให้มันเข้มแข็งขึ้นมา

กู่เซี่ยนเหลียนทำท่าครุ่นคิดคาดเดา กล่าวว่า

"ท่านกำลังคิดว่า..."

นางไม่ทันบอกออกมา ฟงสิงเลี่ยก็สั่นศีรษะเป็นการใหญ่ จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ผู้อื่นไม่ทันบอกออกมา ท่านทราบได้อย่างไรว่าคาดเดาไม่ถูก?"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คุณหนูกู่มีอิทธิฤทธิ์สักเท่าใด ยังปิดบังเราฟงสิงเลี่ยได้หรือ? ย่อมทราบว่าท่านคาดเดาผิด"

มันน้อยครั้งจะ "ปฏิบัติการตอบโต้" เช่นนี้ กู่เซี่ยนเหลียนต้องลืมตากลมกว้าง กล่าวว่า

"บอกมาเถอะ หากคาดเดาจิตใจข้าพเจ้าออก เซี่ยนเหลียนจะ...จะให้ท่าน..."

ฟงสิงเลี่ยเห็นกู่เซี่ยนเหลียนตกเป็นเบี้ยล่างเป็นครั้งแรก รู้สึกสมใจยิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ให้เราฟงสิงเลี่ยได้ดิบได้ดีหรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนขบริมฝีปากล่าง ขยี้เท้ากล่าวว่า

"คิดรังแกผู้อื่นหรือ? รีบบอกออกมา"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ที่บรรจุอยู่ในสมองข้าพเจ้ามิใช่สิ่งของ หากแต่เป็นคำสองคำ

ตอนนั้นเพียงจำแนกออกว่า ซีกซ้ายเป็นคำ 'หนี่' (หญิง) ถัดจากนั้นคล้ายเป็นยันต์ปีศาจ ยุ่งเหยิงจนข้าพเจ้าจำแนกไม่ออก"

กู่เชี่ยนเหลียนหน้าแดงวูบหนึ่ง ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ไม่ทราบว่าฟงสิงเลี่ยจำแนกข้อความที่นางเขียนที่กลางหลังมันไม่ออกจริงๆ หรือจงใจกลั่นแกล้งนาง

ฟงสิงเลี่ยกล่าวสืบต่อ

"คำข้างล่างคล้ายเป็นคำ 'หนี่' (ท่าน) สำหรับคำข้างบนไม่ว่าอย่างไรก็จำแนกไม่ออก เพราะซีกขวาของคำ 'หนี่' (หญิง) สามารถเขียนเป็นอักษรมากมาย ที่แท้เป็นตัวหนังสือใด?"

กู่เชี่ยนเหลียนเห็นฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วทำท่าครุ่นคิด ในที่สุดทราบว่าหลงกลอีกฝ่าย ต้องกล่าวกระเง้ากระงอดว่า

"สิงเลี่ยเอย ผู้อื่นยังไม่ทันแต่งให้กับท่าน ท่านก็รังแกผู้อื่น..."

ยากนักที่กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวคำพูดที่เปิดเผยเช่นนี้ออกมา ฟงสิงเลี่ยต้องงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นได้คิดว่ากู่เชี่ยนเหลียนกำลังตอบโต้กลับมา พานตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยกมือตบหน้าผากตัวเอง จากนั้นยกมือทำท่ายอมแพ้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าผู้นี้ช่างโง่เขลาสุดเยียวยาจริงๆ ลืมเลือนว่ามี 'หนี่' (สตรี) จึงมี 'เจีย' (ครอบครัว) ได้ เมื่อผสมเข้าด้วยกันเป็นคำ 'เจี้ย' (แต่งงาน) ตกลง ข้าพเจ้าจะประกาศต่อยุทธจักรว่า ไม่อาจทนรับการเย้ายวนของคุณหนูกู่ ในที่สุดพลัดตกหลุมรัก"

มันความจริงเป็นบุคคลกรุ้งกริ่งกรุยกราย เพียงแต่ได้รับความกระทบกระเทือนใจจากจิ้นปิงหวิน บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย ยามนี้สลัดหลุดจากเครื่องผูกมัด กลับคืนสู่บุคลิกลักษณะเดิม

กู่เชี่ยนเหลียนก้มศีรษะอย่างเอียงอาย กล่าวเบาๆ ว่า

"อย่าลืมว่าลูกผู้ชายมีวาจาเป็นสัจจะ"

จากนั้นนึกถึงอีกเรื่องหนึ่ง กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ผู้ใดเย้ายวนท่าน?"

เมื่อครู่นางยังคิดบอกความลับนั้นต่อฟงสิงเลี่ย ยามนี้พูดจาในเชิงชู้สาว ไม่ว่าเรื่องใดล้วนสลัดลืมเลือนไป

ฟงสิงเลี่ยนับว่าหลุดพ้นจากเคราะห์กรรมอันขมขื่นเป็นครั้งแรก ปลุกปลอบความกล้าหาญขึ้น แต่ไม่เกี่ยวข้องกับการช่วงชิงความเป็นใหญ่ในยุทธจักร เพียงแต่คิดกำราบหญิงสาวที่น่ารักไว้ชั่วคราว ยามนั้นเรียกเสียงนุ่มนวลว่า

"เซี่ยนเหลียน"

กู่เซี่ยนเหลียนไม่เคยได้ยินฟงสิงเลี่ยเรียกหาด้วยความนุ่มนวลถึงเพียงนี้มาก่อน ต้องสะท้านขึ้นเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นมา กล่าวด้วยความปีติเอียงอายว่า

"เรื่องอันใด?"

ฟงสิงเลี่ยทราบว่านางปราศจากการระวังป้องกันจึงกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าจุมพิตท่านได้หรือไม่?"

ต่อให้กู่เซี่ยนเหลียนเติบโตเต็มสาว จะอย่างไรยังเป็นอิสตรีที่ไม่เคยผ่านเรื่องราวของชายหญิงมาก่อน ต่างกับฟงสิงเลี่ยที่มากด้วยประสบการณ์ ฟงสิงเลี่ยก็เล็งเห็นถึงข้อนี้ เปิดฉากเป็นฝ่ายรุก

นับตั้งแต่ทั้งสองรู้จักกันมา เป็นกู่เซี่ยนเหลียนดำเนินการรุกตลอด ยามนี้ฟงสิงเลี่ยชิงเป็นฝ่ายรุก สร้างความเบิกบานสำราญใจเหนี่ยวรั้งหัวใจของทั้งสองเข้าใกล้กว่าเดิม

กู่เซี่ยนเหลียนหน้าแดงเข้มจรดใบหู หัวใจบังเกิดเป็นระลอก แอบมองผู้ดื่มกินละแวกใกล้เคียงซึ่งเริ่มจับตาดูพวกนาง กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ที่นี้หรือ?"

อาศัยคำพูดนี้เป็นที่เห็นได้ว่า กู่เซี่ยนเหลียนใจกล้ากว่าดรุณีในหอห้องนับร้อยพันเท่า ทั้งนี้เพราะนางไม่ได้ปฏิเสธ เพียงลังเลว่าที่นี้ใช่เหมาะสมหรือไม่

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจังว่า

"ย่อมเป็นที่นี้"

กู่เซี่ยนเหลียนกลอกตาอันประเปรียวตลบหนึ่ง ดูออกว่าฟงสิงเลี่ยแสร้งเป็นขู่ขวัญ ดังนั้นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน พานไม่สนใจสายตารอบข้าง แหงนเงยหน้าเล็กน้อย แย้มริมฝีปากรูปกระจับปล่อยให้อีกฝ่ายชื่นชมอย่างเต็มที่

คราครั้งนี้ถึงรอบฟงสิงเลี่ยเป็นฝ่ายตะลึงลาน

จากนั้นมันบังเกิดความขุ่นเคืองใจ หรือว่าทุกครั้งที่ตนเองประมือกับนาง ล้วนพบกับความพ่ายแพ้? ยามนั้นกัดฟันกรอดสองมือยันขอบโต๊ะ คิดหมายข้ามโต๊ะไปกลืนกินนาง

ตาคู่งามที่หลับพริ้มเล็กน้อยของกู่เซี่ยนเหลียนทอแววแตกตื่นลนลาน ส่งเสียงในลำคอคำหนึ่งแทบถึงกับมุดลงใต้โต๊ะ กล่าววิงวอนว่า

"ครั้งนี้คุณชายฟงปล่อยปละละเว้นเซี่ยนเหลียนเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮา กลับคืนสู่ท่านั่งเดิม สีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง เต็มไปด้วยความรู้สึกพิชิตชัยมาครอบครอง

นับตั้งแต่จิ้นปิงหวินแยกจากมัน ไม่เคยลืมทุกข์ลืมโศกเช่นยามนี้มาก่อน

กู่เซี่ยนเหลียนนั่งเรียบร้อยใหม่ สีหน้าขุ่นเคืองแง่งอน ทั้งยินดีทั้งหวาดกลัว เป็นอิริยาบถของหญิงสาวมากรักที่โน้มน้าวใจผู้คนนัก

ทั้งสองเกี้ยวพาราสีอย่างเปิดเผย ผู้คนรอบข้างชมดูจนเบิกตาค้าง ฟงสิงเลี่ยยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร กู่เซี่ยนเหลียนจะอย่างไรเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ ทั้งกลัวฟงสิงเลี่ยประพฤติตนนอกลู่นอกทางอีก จึง

อ้อนวอนว่า

"สิงเลี่ย ไปกับเชี่ยนเหลียนเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยคล้ายไม่รู้สึกตัวว่าตกเป็นเป้าสายตาของผู้อื่น กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"หากท่านไม่บอกต่อข้าพเจ้าว่าจะไปที่ใด ข้าพเจ้าจึงไม่ปล่อยให้ท่านพาไปราวกับตัวโง่งมตนหนึ่ง"

ระหว่างทำ "สงครามความรัก" กับกู่เชี่ยนเหลียนมันไม่เคยช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบมาก่อน จึงหวงแหนเป็นพิเศษ

กู่เชี่ยนเหลียนระงับขวัญอันแตกตื่นแล้วกล่าวว่า

"ผู้อื่นกลัวแล้ว เมื่อคืนเชี่ยนเหลียนตากฝน รู้สึกตะครั่นตะครอไม่ใคร่สบาย คิดไปยังร้านขายยา เจียดยาไล่ลมสักเทียบหนึ่ง ท่านที่แท้จะไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้าหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มออกมา ทราบว่าถึงแม้ตัวเองได้ชัยอยู่บ้าง จะอย่างไรมิใช่คู่มือของหญิงสาวเจ้าเล่ห์นี้ ได้แต่แบมืออย่างอับจนปัญญากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าบอกว่า 'ไม่' หากเป็นเหตุให้อาการป่วยของคุณหนูกู่เลวร้ายลง ผู้ใดรับผิดชอบได้?"

จบเล่ม 5

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เปาฟง

ผ้าขาวม้า

๓๑

๖

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

จินเม่งเหยา

เป็นศิษย์เอกแห่งเรือนฌานเมตไตรย ร่ำเรียนวิชาฝีมือของเรือนฌานเมตไตรยกับนิกายฌานวิสุทธิ์ ซึ่งเป็นสองสถานศักดิ์สิทธิ์ของดินแดนภาคกลาง ได้รับคำสั่งอาจารย์ให้เข้าสู่ทางโลก คือเป็นบททดสอบการบำเพ็ญเพียรบทหนึ่ง

พบกันในหอห้อง

ประตูห้องถูกผลักเปิดออก คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อในชุดเสื้อกระโปรงเนื้อแพรสีน้ำทะเลสาบ คลุมผ้าคลุมไหล่ลายปักสีเหลืองอ่อนเดินเข้ามา

นางคล้ายมองไม่เห็นชิฉางเจิงซึ่งนั่งอยู่บนเตียงหลังม่านมุ้งที่ปล่อยห้อยลง เดินถึงหน้าพิณโบราณตัวนั้น วางมือลงบนสายพิณ บังเกิดเสียงติงดังสดใส ค่อยเคลื่อนตัวถึงริมหน้าต่าง ทอดตามองออกไป ถอนหายใจคำหนึ่ง

ชิฉางเจิงสมองพองโต ต่อให้มันเผชิญกับทหารทั้งกองทัพยังสามารถรับมือง่ายกว่าสภาพอันกระอักกระอ่วนเบื้องหน้านี้

หานฮุ่ยจื่อพลันหมุนตัวกลับ เดินมาทางด้านชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ ตลอดทั้งร่างชาด้าน ลอบร้องคำ "สวรรค์ของเรา" ขณะที่หานฮุ่ยจื่อรู้สึกตัว ชะงักเท้าด้วยความตระหนก เงยหน้ามองมาที่เตียง

ชิฉางเจิงลอบร้องคำ 'จบสิ้นกัน' ในใจ ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามกรีดร้องออกมา ความพยายามของการหลบซ่อนตัวล้วนสิ้นสูญสลาย

หานฮุ่ยจื่อหน้าซีดเผือด อ้าปากหมายร้องอุทานออกมา แต่แล้วยกมือปิดปากทันเวลา เพียงอุทานดัง 'อา' เบาๆ

ชิฉางเจิงไม่กล้าเคลื่อนไหว กลัวนางเกิดการไม่เข้าใจ ยกมือเป็นความหมายว่าไม่มีความประสงค์ร้าย ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชิฉางเจิง"

หานฮุ่ยจื่อค่อยระงับขวัญอันแตกตื่น กอดอกที่สะท้อนขึ้นลง กล่าวด้วยโทสะอยู่บ้างว่า

"ท่านไฉนอยู่บนเตียงข้าพเจ้า? ยังมิรีบลงมาอีก?"

ชิฉางเจิงกล่าวเบาๆ ว่า

"กล่าวเบากว่านี้ คุณหนูหานโปรดแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด เคลื่อนกายถึงริมหน้าต่าง มิให้คนร้ายที่ติดตามหาข้าพเจ้าดูออกว่าข้าพเจ้าซ่อนตัวอยู่ที่นี้"

หานฮุ่ยจื่อลังเลเล็กน้อย หวนนึกถึงหากฝ่ายตรงข้ามคิดร้ายต่อนาง เมื่อครู่สามารถลงมือโดยง่ายดาย ดังนั้นผงกศีรษะรับ เคลื่อนกายถึงริมหน้าต่าง

ชิฉางเจิงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กระโดดลงจากเตียง ถลันถึงซอกมุมที่มองจากนอกหน้าต่างเข้ามาไม่อาจเห็นได้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ขอบคุณคุณหนู ข้าพเจ้ายังกลัวท่านกรีดร้องออกมา อย่างนั้นข้าพเจ้าคงจบสิ้นแล้ว"

หานฮุ่ยจื่อกล่าวว่า

"หากมิใช่ข้าพเจ้าจดจำท่านออก คงกรีดร้องออกมา"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"พวกท่านชนชาวธัมมะยึดถือพรรคมังกรพิโรธเป็นเช่นอุทกภัย

สัตว์ดุร้าย เหตุใดคุณหนูพอเห็นข้าพเจ้า กลับไม่ร้องออกมา?"

หานฮุ่ยจื่อกลัวถูกผู้คนดูออกว่านางสนทนากับผู้คน ดังนั้นทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง มองดูบุรุษอันองอาจเบื้องหน้า กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าจำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นคนดี ผู้ใดเป็นคนร้าย เพียงทราบว่าผู้คนส่วนใหญ่นึกถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว...โอ"

ชิฉางเจิงทราบว่านางสะท้อนใจที่หม่าจิ้นเซิงหลงเดินทางผิด และคนของสหพันธ์แปดสำนักนึกถึงแต่ผลประโยชน์ตัวเอง ไม่ทราบสมควรปลอบโยนนางอย่างไรดี ได้แต่ยืนอยู่ที่มุมห้องอย่างเงียบงัน

หานฮุ่ยจื่อกล่าวว่า

"พวกเรามิสู้ไปที่ทางโค้งของบันไดหอ รับรองไม่ถูกผู้คนพบเห็น"

ชิฉางเจิงมองดูนางอย่างตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงนางคิดอ่านรอบคอบถึงเพียงนี้ ทั้งไม่เกรงกลัวมัน รีบผงกศีรษะรับ

ทั้งสองซ่อนตัวที่บันได ซึ่งเชื่อมระหว่างหอทั้งสองชั้น เพื่อสะดวกกับการสนทนา จึงนั่งบนบันไดขั้นเดียวกัน ชิฉางเจิงบอกเล่าสภาพของตัวเองให้ทราบ แต่ปกปิดเรื่องที่สุ่ยโหยวจิงช่วยมันเอาไว้ ทั้งนี้เพราะนี่ต้องรักษาเป็นความลับ หากฟางเยี่ยหวี่ล่วงรู้ รับรองไม่ปล่อยปละละเว้นสุ่ยโหยวจิง

มันพอบอกเล่าจบ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง คล้ายกับหญิงสาวที่สภาพอ่อนโยนเบื้องหน้าเป็นเพื่อนเล่นของมัน ต่างคนต่างบอกเล่าเรื่องของตัวเอง

หานฮุ่ยจื่อรับฟังด้วยความสนใจ ไม่สอดแทรกแม้สักคำเดียว พร้อมกับเหตุการณ์ที่ชิฉางเจิงประสบ นางบางครั้งแลบลิ้นด้วยความตระหนก บางครายิ้มโดยไร้เสียง พอฟังจบจึงเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านนับว่าขวัญบังอาจเทียมฟ้า ทั้งที่ทราบว่าฟางเยี่ยหวี่ไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน ยังเดินทางมายังเมืองอู่ชาง แม้ทราบว่าคนของ

สหพันธ์แปดสำนักชุมนุมอยู่ที่นี้ ยังกล้าสืบเสาะมา"

นางคล้ายกล่าวตำหนิชิฉางเจิง แต่ดวงตากลับทอแววนิยมชมชื่น

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ข้าพเจ้านึกออกแล้ว ตอนที่เข้าสู่ห้องโถงท่านยืนอยู่ด้านหลังท่านประมุขตึกตระกูลหาน ถลึงมองข้าพเจ้า ราวกับมองดูตัวโง่งมตนหนึ่ง"

หานฮุ่ยจื่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเสียสติแล้ว คิดไม่ถึงท่านยังสังเกตเห็นข้าพเจ้า ยังเข้าใจว่าในสายตาท่านมีแต่คุณหนูฉินเท่านั้น ขออภัยข้าพเจ้าไม่ได้ตำหนิท่าน คุณหนูฉินงามปานหยาดฟ้าจริงๆ"

ชิฉางเจิงจำได้ว่าตนเองกล่าวชมเชยฉินเมิ่งเหยาต่อหน้าผู้คนตอนนั้นเข้าใจว่าชอบด้วยเหตุผล ยามนี้หานฮุ่ยจื่อพอบอกออกมา กลับสร้างความกระอักกระอ่วนแก่มันจนหน้าแดงวูบหนึ่ง อธิบายว่า

"ฉินเมิ่งเหยามีความงามของนาง คุณหนูหานก็มี...มีความงามของท่าน อืมม์ ข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าวกระไรดี พวกท่านล้วนแต่งดงาม แต่ความงามของท่านเกิดขึ้นอย่างช้าๆ"

มันยามว้าวุ่นใจ กลับกล่าววาจาสับสนเลอะเลือน ใช้คำพูดไม่ถูกต้อง แต่ก็ถ่ายทอดความรู้สึกของมันว่าหานฮุ่ยจื่องดงามยิ่ง

หานฮุ่ยจื่อหน้าแดงสดใส นึกตำหนิคนผู้นี้เปิดเผยนัก กล่าวโดยปราศจากข้อห้ามใด แต่อีกทางหนึ่งทั้งวาบหวานทั้งยินดี ตอนอยู่ในห้องโถงที่ชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง ชิฉางเจิงกอปรด้วยบุคลิกภาพอันองอาจหาญกล้า กลับประทับอยู่ในความทรงจำของนางอย่างลึกล้ำ ดังนั้นเมื่อครู่พอพบพานชิฉางเจิง จึงปราศจากความกลัวแต่อย่างไร

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ตอนนี้หม่าจิ้นเชิงถูกลามะนั้นคร่ากุมตัวไป น้องห้าของท่านไย

มิใช่เศร้าเสียใจยิ่ง?"

หานฮุ่ยจื่อกล่าวว่า

"เรื่องนี้ประหลาดแท้ นับตั้งแต่น้องห้าทราบชัดว่าเสี่ยวป้อ (ป้อน้อย) ยังไม่ตาย ท่าทีพลันเปลี่ยนไป ไม่เอ่ยถึงหม่า...หม่าจิ้นเซิงอีก กลับร่ำร้องว่าจะไปหาเสี่ยวป้อ"

เมื่อเอ่ยถึงหม่าจิ้นเซิง สุ้มเสียงนางแผ่วเบาลง คล้ายกับกลัวว่าชิฉางเจิงพบว่านางเคยหลงรักหม่าจิ้นเซิงก็มิปาน

ชิฉางเจิงกลับสังเกตไม่ออก กล่าวว่า

"เสี่ยวป้อไยยังไม่ตาย?"

หานฮุ่ยจื่อตั้งใจบอกเล่าเรื่องราวของหานป้ออย่างละเอียด ชิฉางเจิงจึงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เป็นไปได้หรือไม่ว่า คนที่น้องห้าของท่านรักคือหานป้อ?"

หานฮุ่ยจื่อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เป็นไปได้อย่างไร? ตอนนั้นเสี่ยวป้อเพียงเป็นบ่าวไพร่ผู้หนึ่ง"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"คนไหนเลยมีการแบ่งแยกฐานันดร?"

หานฮุ่ยจื่อก้มศีรษะกล่าวว่า

"พี่ชิสั่งสอนถูกต้อง คนไม่สมควรแบ่งแยกฐานันดรสูงล้ำต่ำต้อย หลังจากนี้ฮุ่ยจื่อจะไม่มีความคิดเช่นนี้อีก"

นางโอนอ่อนผ่อนตาม กล้าที่ยอมรับผิด สร้างความกระดากแก่ชิฉางเจิงยิ่ง ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้าผู้นี้ปากไวใจตรง ขอคุณหนูหานอย่าได้โทษว่าดำหนิ"

หานฮุ่ยจื่อมองดูมัน ตาคู่งามทอประกายอันนุ่มนวล กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าจึงคิดหวังมีสหายเช่นพี่ชิ จะได้สอนให้ข้าพเจ้ารู้หลักเหตุผลที่ไม่ทราบมาก่อน"

พอกล่าวจบคำ ค่อยฉุกคิดว่าคำพูดซ่อนความนัย สร้างความอับอายจนก้มศีรษะลง

ชิฉางเจิงคล้ายลอยอยู่บนปุยเมฆ ระหว่างที่มันอยู่ในพรรคมังกรพิโรธ คลุกคลีกับซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือและพวก บางครั้งใช้คารมเชือดเฉือนกัน ไหนเลยเคยกระซิบกระซาบเช่นนี้ นับเป็นรสชาติอีกประการหนึ่ง

พริบตานั้นทั้งสองต่างครุ่นคิดคำนึง นิ่งเงียบงันไป พอสบสายตากัน ทั้งสองรีบเบือนสายตาไปทางอื่น

ชิฉางเจิงฉุกคิดว่านั่งจับเจ่าอยู่บนบันไดเป็นเวลานาน แต่ก็ไม่คิดจากไป ขบคิดแล้วถามว่า

"ตอนนี้เรื่องของหม่าจิ้นเชิงมีข้อยุติในระดับหนึ่ง พวกท่าน..."

หานฮุ่ยจื่อกล่าวว่า

"ตอนนี้ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของพวกเราคือ ท่านลุงใหญ่สามารถกลับมาโดยปลอดภัย หลวงจีนกระบี่รับปากว่าจะหาตัวท่านผู้เฒ่าจนพบให้จงได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ท่านพ่อคิดนำพวกเราไปพำนักอยู่ที่อื่นสักระยะหนึ่ง แท้ที่จริงเพราะเพื่อน้องห้า หวังว่านางหลังจากไปจากที่นี้ จะได้ลืมเรื่องที่เกิดขึ้น"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึงถามว่า

"พวกท่านคิดไปที่ใด?"

หานฮุ่ยจื่อก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านจะไปหาข้าพเจ้าหรือ?"

ชิฉางเจิงพอฟังวาจาที่เปิดอกนี้ ในใจแม้บังเกิดความคิดฟุ้งซ่าน แต่หวนนึกถึงตนเองเป็นชาวอธรรม ที่แล้วมาตั้งประจันหน้ากับฝ่ายธัมมะ ในสายตาของสหพันธ์แปดสำนักที่สนับสนุนจูหยวนจาง ยิ่งเป็นโจรกบฏ

ร้ายแรง หากรักซอบหานฮุ่ยจื่อ ต้องประสบอุปสรรคขวากหนาม ตนเองยังไม่นับเป็นอย่างไร แต่หานฮุ่ยจื่อไหนเลยทนทานรับแรงกดดันได้ คิดตัดใจกล่าวคำ "ไม่" แต่ก็ไม่อาจหักใจบอกออกไป

หานฮุ่ยจื่อพลันเงยหน้าขึ้น ปั้นสีหน้าเป็นกระด้างเย็นชา กล่าวว่า

"ฮุ่ยจื่อเป็นหญิงสาวธรรมดา คุณชายไหนเลยเหลือบแล ฮุ่ยจื่อเพ้อฝันไปแล้ว"

ชิฉางเจิงความจริงไม่เกรงกลัวสิ่งใด รู้สึกว่าในชีวิตไม่เคยตกอยู่ในสภาพอีหลักอีเหลื่อถึงเพียงนี้มาก่อน ความปวดร้าวที่ได้รับ กัดกร่อนจนด้านชาขึ้นมา

หานฮุ่ยจื่อลุกขึ้นยืน กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พี่ชิต้องการใช้สอยฮุ่ยจื่ออันใดหรือไม่?"

ชิฉางเจิงขบกรามกรอด ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"บุญคุณน้ำใจของคุณหนู ชิฉางเจิงขอจดจำมิลืมเลือน"

ประสานมือคารวะแล้วลงจากหอ โดยไม่กล้าจ้องมองดวงตาของอีกฝ่าย

หานฮุ่ยจื่อย่อกายคารวะตอบ ปากกล่าวว่า

"ท่านเดินออกไปเช่นนี้ ต้องเผชิญกับศัตรู"

สีหน้าชิฉางเจิงปรากฏแววเลื่อนลอยขึ้น ฝืนใจปลุกปลอบสมาธิ กล่าวว่า

"คุณหนูเป็นห่วงไปแล้ว ข้าพเจ้าย่อมมีหนทางเอง"

พลางทาบใบหูกับประตูที่ทอดออกสู่ภายนอก จากนั้นเปิดประตูถลันออกไป ค่อยปิดประตูห้องลงเบาๆ

หานฮุ่ยจื่อร่างอ่อนระทวย เอนพิงกับผนัง ในที่สุดน้ำตาไหลซึมออกจากหางตา

ไม้เท้ายังไม่บรรลุถึง พลังลมปราณก็ปกคลุมพื้นที่รัศมีหนึ่งวา

อี้เอี้ยนเม่ยลอบร้องในใจ 'ตายแล้วประเสริฐสุด ไม่ต้องรับรู้อันใดอีก' พานหลับตาพริ้มลง

พลังลมปราณพลันสลายคลายสิ้น สร้างความประหลาดใจแก่อี้เอี้ยนเม่ยจนลืมตาขึ้นมา

เห็นเซียนเท้าเปล่าหยางเฟิ่งแยกเท้าเปล่าทั้งคู่ออก คล้ายงอกรากติดกับพื้น ไม้เท้าเหล็กในมือจ่อจี้ใส่นางแต่ไกล ตาโปนดุร้ายทั้งคู่เป็นประกายคล้ายมองดูนาง และคล้ายไม่เหลือบแลนาง

อี้เอี้ยนเม่ยสงสัยใจยิ่ง ได้ยินเซียนเท้าเปล่ากล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ผู้ใด?"

แว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังขึ้นที่ด้านหลังเซียนเท้าเปล่าว่า

"พี่หยางไยไม่ฆ่าคนต่อไป?"

เซียนเท้าเปล่าแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"หากท่านไม่ต้องการให้นางตกตาย ให้ถอยหลังไปสิบก้าวแล้วค่อยว่ากล่าว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอปรากฏกายขึ้นที่ด้านหลังเซียนเท้าเปล่า อยู่ในสภาพมือไพล่หลัง

อี้เอี้ยนเม่ยร้องเรียก "เฉิงจู่" (เจ้าเมืองภูเขา) เซียนเท้าเปล่ารับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง ทวนคำว่า

"เฉิงจู่? ผู้มาใช่เป็นหัตถ์พิษเฉียนหลอหรือไม่?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"พี่หยางจำเสียงของเราไม่ได้หรือ? ท่านแม้มีฝีมือรุดหน้าความทรงจำกลับเสื่อมถอยลง"

เซียนเท้าเปล่าตวาดว่า

"ท่านยังไม่ไสหัวไป เราจะฆ่านางในบัดดล"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ความทรงจำของท่านใช้การไม่ได้จริงๆ เราเฉียนหลอเป็นชนชั้นใด ไหนเลยรับการข่มขู่จากท่าน? รับหอก"

เซียนเท้าเปล่าใจหายวาบ มันแม้มั่นใจว่าสามารถฆ่าอี้เอี้ยนเม่ยแต่ก็ทราบว่าไม่อาจหลบรอดจากสภาวะจู่โจม ที่เฉียนหลอฉกฉวยโอกาสโหมใส่ ยามตื่นตระหนกก็รีบหันขวับไปรับศึก

หาคาดไม่ว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอยังยืนมือไพล่หลัง หอกอันลือลั่นยังสะพายที่กลางหลัง

คราครั้งนี้เซียนเท้าเปล่ากลับเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง อดบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจมิได้

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"บอกแล้วว่าความทรงจำของท่านใช้การไม่ได้ ผู้ใดเคยได้ยินมาว่าเราลงมือต่อผู้คนทางด้านหลัง?"

เซียนเท้าเปล่าสะกดเพลิงโทสะที่ถูกเย้ยหยันเอาไว้ ยามเผชิญหน้ากับบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม มันมิกล้าไม่ผนึกสติสมาธิเพิ่มความระมัดระวังอีกเท่าตัว

อี้เอี้ยนเม่ยฉวยโอกาสร้องบอกว่า

"เฉิงจู่ ดาบสั้นหนาของฟู่อิงอยู่บนหลังมัน"

เซียนเท้าเปล่าแค้นจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"หากทราบแต่แรก พานบดขยี้นางแพศยาเจ้าในไม้เท้าเดียว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกลับงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"อย่างนั้นพี่หยางเชิญเถอะ"

คราครั้งนี้ถึงรอบเซียนเท้าเปล่าตะลึงลาน กล่าวคำ "ว่ากระไร?" หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คนไม่มีผิด ผิดที่ครอบครองหยก เพียงดาบเล่มนี้ก็เพียงพอ

กับการให้พี่หยางทนทานรับได้ เราความจริงคิดรั้งตัวพี่หยางไว้ ทำการเคี่ยวกรำทรมาน เป็นการระบายแค้นที่ท่านหยามหยันสตรีของเรา แต่ตอนนี้ไม่มีความจำเป็นเช่นนี้อีก ไสหัวไป"

อี้เอี้ยนเม่ยได้ยินเฉียนหลอบอกว่านางเป็นสตรีของมัน ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องเรียกอย่างเหลือเชื่อว่า

"เฉิงจู่ เอี้ยนเม่ย..."

ดวงตาเซียนเท้าเปล่าทอประกายดุร้าย ถลึงมองหัตถ์พิษเฉียนหลอไม่กะพริบ พลันโน้มตัวไปเบื้องหน้า คล้ายคิดโถมเข้าไปลงมือ แต่แล้วเปลี่ยนทิศทางเป็นเคลื่อนขวาง ถลันหายลับเข้าดงไม้

อี้เอี้ยนเม่ยกระโดดปราดขึ้น วิ่งตรงเข้าหาหัตถ์พิษเฉียนหลอ

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มเล็กน้อย กางแขนออกโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก

อี้เอี้ยนเม่ยทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี น้ำตาไหลหลั่งไม่ขาดสาย หยดหยาดลงบนปกเสื้อของหัตถ์พิษเฉียนหลอ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เฉิงจู่ ในที่สุดท่านมาแล้ว ท่านไม่กลัวเอี้ยนเม่ยหลอกท่านอีกหรือ?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"เราเฉียนหลอเพียงถูกหลอกครั้งหนึ่ง เชื่อมั่นว่าไม่มีครั้งที่สองอีก"

อี้เอี้ยนเม่ยยินดีจนสะอื้นไห้ เรียกหา "เฉิงจู่ เฉิงจู่" ไม่อาจกล่าววาจาอื่นอีก

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมื่อครู่ช่างหวาดเสียวนัก คิดไม่ถึงเซียนเท้าเปล่ามีฝีมือรุดหน้าถึงขั้นนี้"

อี้เอี้ยนเม่ยงงงันวูบใหญ่ กล่าวว่า

"เฉิงจู่ ท่าน..."

หัตถ์พิษเฉียนหลอผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด อาการบอบช้ำภายในของเรายังไม่ทุเลา หากต่อสู้กับมันไม่แน่ว่าจะกำชัยเป็นมั่นเหมาะ"

อี้เอี้ยนเม่ยกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"เชียนเท้าเปล่าร้ายกาจถึงเพียงนี้?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ว่ามันร้ายกาจเพียงนี้ ยังสู้ชาวยุทธจักรทั้งแผ่นดินไม่ได้ เราจะกระจายข่าวที่ดาบเหยี่ยวตกอยู่ในมือมันออกไป เมื่อถึงเวลานั้น ฟ้าดินแม้กว้างไพศาล ยังไม่มีที่ให้มันยืนหยัดทรงกาย รอจนเราทุเลาจากอาการบอบช้ำภายใน พบกับมันใหม่ จะให้มันหลั่งโลหิตในห้าก้าว"

หานป๋อนั่งขัดสมาธิบนเตียง สีหน้าเคร่งขรึมราวกับหลวงจีนเข้าฌาน

โหยวโหยวนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง มองดูบุรุษที่มีพระคุณช่วยชีวิตตนเอง ทั้งเป็นที่หลงรักของตนเองผู้นี้ ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกที่เป็นสุข

ตอนแรกนางยังเป็นห่วงว่าจะสร้างความลำบากแก่หานป๋อ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงจิตใจอันคับแคบของเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนยิ่งกว่านาง แต่ตอนนี้มีโจรท่องโดดเดี่ยวอยู่ด้วย นางก็ปราศจากความกังวลอีก

หลังจากที่นางติดตามรับใช้เจ้าสำนักรื่นรมย์ ความจริงเข้าใจว่าชีวิตนี้จบสิ้นแล้ว มีอยู่หลายครั้งที่นางคิดใคร่ตายให้หมดเรื่องสิ้นราว แต่นางยังเยาว์วัย ยังไม่ยินยอมตาย

บัดนี้ ในโลกสีเทามืดของนาง พลันปรากฏบุรุษที่นางพอแรกพบก็นึกรักผ่านเข้ามา มันยังเบิกบานและดีงามถึงเพียงนั้น ทำให้นางทะนุถนอมต่อบุญวาสนาที่ฟ้าประทานนี้เป็นพิเศษ

เมื่ออยู่ร่วมกับหานป๋อและโจรท่องโดดเดี่ยว ไม่ว่าตกอยู่ในสภาพแวดล้อมลำบากถึงเพียงไหน ยังคงมีความหวังและสนุกสนาน

คุณธรรมน้ำมิตรของคนทั้งสอง ยังสร้างความตื้นตันและอบอุ่นแก่นาง นางนึกไม่ออกว่าหากปราศจากพวกมัน ชีวิตยังมีความหมายอันใด?

ในยามนั้น หานป๋อตื่นจากการนั่งกรรมฐานรักษาบาดเจ็บของตัวเอง

หานป๋อพอลืมตาขึ้น เห็นโหยวโหยวจับจ้องมองมันด้วยความรักอันลึกล้ำ จึงถามโพล่งว่า

"ฟ้ามืดค่ำแล้วหรือไม่?"

คำพูดพอกล่าว ค่อยเห็นแสงอาทิตย์ที่นอกหน้าต่าง ต้องกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"เมื่อใดฟ้าค่อยมืดค่ำลง?"

โหยวโหยวทราบว่ามันต้องรั้งอยู่ภายในห้อง สร้างความอึดอัดแทบตาย จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คุณชาย โหยวโหยวอยู่ที่นี้เป็นเพื่อนท่าน"

หานป๋อคล้ายค่อยสังเกตเห็นอีกฝ่าย เหม่อมองนางชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"โหยวโหยว ท่านงดงามยิ่ง"

โหยวโหยวกล่าวด้วยความปีติยินดีว่า

"ขอบคุณท่าน"

หานป๋อยังจดจำเรือนร่างในร่มผ้าที่ชวนรัดรึงประดุจสวรรค์สร้างของโหยวโหยวได้ พร้อมกันนั้นนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ร่วมรักกับฮัวเจี๋ยหวี่ รู้สึกมีความอบอุ่นพลุ่งขึ้น หวนนึกถึงหญิงงามเบื้องหน้าเป็นคนของมันอยู่แล้ว ตอนนี้ไม่มีเรื่องใดกระทำ ยังมีเรื่องใดบรรเจิดกว่าบุรุษสตรีหาความสุขกัน ดังนั้นกล่าวว่า

"โหยวโหยว ท่านปิดประตูลงก่อน อย่าให้วานรเฒ่านั้นเข้ามาทำลายเรื่องดีงามของพวกเรา"

โหยวโหยวมีท่าทีลังเล หานป๋อเร่งรัดคำหนึ่ง นางค่อยเดินไปปิดประตู จากนั้นยืนอยู่ที่นั้น

หานป๋อบอกให้เข้ามา โหยวโหยวเดินก้มศีรษะเข้ามา นั่งลงที่ขอบเตียง

หานป๋อเคลื่อนกายมานั่งเคียงคู่กับนาง ยื่นมือโอบไหล่ของนาง มองดูเค้าใบหน้าอันงามเปล่งปลั่งของนาง สูดดมกลิ่นกายหอมจรุงของนาง พลันหวนนึกถึงฉินเมิ่งเหยา คาดคิดว่าสักวันหนึ่งสามารถครองรักกับฉินเมิ่งเหยา ต่อให้ทอนอายุสิบปีก็ยินยอมพร้อมใจ

โหยวโหยวเรียกหา "คุณชาย" คำหนึ่ง หานป๋อพอฟังสุ้มเสียงสดใสดุจระฆังเงินของนาง ต้องหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

โหยวโหยวกล่าวด้วยความประหวั่นอยู่บ้างว่า

"พี่ใหญ่เคยสั่งไว้ว่า คุณชายยังไม่ทุเลาจากอาการบอบช้ำ ทางที่ดีอย่าได้ประกอบกิจบนเตียงไม่เช่นนั้น..."

หานป๋อด่าทอ "ปีศาจเฒ่านั้นอีกแล้ว" จากนั้นขบคิดแล้วกล่าว

"พวกเราไม่แน่ว่าต้อง...ต้องประกอบกิจเช่นนั้น...มา ให้ข้าพเจ้าจุมพิตก่อน"

โหยวโหยวชม้ายมองมันแวบหนึ่ง ค่อยโน้มหน้ามา ยื่นริมฝีปากแตะสัมผัสกับริมฝีปากของมันราวแมลงปอแตะผิวน้ำ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ร่างกายของโหยวโหยวเป็นของคุณชายตั้งแต่แรก คุณชายพอใจทำอย่างไรก็ได้ แต่หากคุณชายสนิทสนมกับข้าพเจ้า กระทบถึงอาการบอบช้ำภายใน ข้าพเจ้าจะมีคำบอกกล่าวกับพี่ใหญ่อย่างไร?"

หานป๋อขบคิดดูมีเหตุผล จึงสะกดไฟราคะลง กล่าวว่า

"คล้อยตามปีศาจเฒ่านั้นก็ได้ ใช่แล้ว เราท่านอยู่ด้วยกันเป็นเวลานาน คล้ายไม่ได้สนทนาอย่างเปิดใจมาก่อน"

โหยวโหยวค้อนมันวงหนึ่ง เป็นสื่อความหมายว่า "ท่านทราบก็ดี"

หานป๋อตะลึงลานวูบหนึ่ง ทอดถอนชมเชยว่า

"โหยวโหยวท่านมีดวงตาที่พูดได้ ข้าพเจ้าเห็นว่ามิต้องสนทนาอันใด ปล่อยให้ท่านมองดูข้าพเจ้าสักหลายคราก็พอ"

โหยวโหยวอดหัวร่องอหายมิได้ หานป๋อชมดูจนบังเกิดเพลิงราคะขึ้นอีกครา แม้แต่ตัวเองยังตระหนกตกใจ เหตุใดมีตัณหาราคะรุนแรงถึงเพียงนี้?

ได้ยินเสียงผลักเปิดประตู ย่อมผลักเปิดไม่ออก แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวร้องว่า

"เด็กน้อย...อืมม์ ใต้เท้า ไม่ทราบบริวารเข้าไปได้หรือไม่?"

หานป๋อกลั้นหัวร่อเอาไว้ โบกมือให้โหยวโหยวไปเปิดประตู

โหยวโหยวเปิดประตูห้องออก โจรท่องโดดเดี่ยวพอเดินเข้ามาก็กวาดตาสำรวจมองคนทั้งสอง

โหยวโหยวใบหน้าแดงซ่าน ส่ายหน้าเล็กน้อย เป็นความหมายว่าไม่ได้กระทำอันใด

สีหน้าโจรท่องโดดเดี่ยวค่อยผ่อนคลาย แค่นเสียงคำหนึ่ง ถลึงตาใส่หานป๋อ

หานป๋อถลึงมองตอบ บิดขี้เกียจอ้าปากหาวคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านองครักษ์มีเรื่องใดรีบรายงาน อย่าได้ขัดขวางการพักผ่อนของผู้บังคับบัญชาของท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวหาเก้าอี้ทรุดนั่งลง กล่าวว่า

"แน่นอน หากว่าท่านคิดพักผ่อนจริงๆ มิใช่ 'พักผ่อน'

เช่นนั้น"

พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น สร้างความแตกตื่นแก่โจรท่องโดดเดี่ยวจนกระโดดปราดขึ้น มันย่อมได้ยินเสียงฝีเท้า แต่คิดไม่ถึงว่าจะมาหาพวกมัน

โหยวโหยวเปิดประตูออก เห็นหญิงรับใช้หน้าตาคมขำนางหนึ่งยืนที่หน้าประตู บอกว่าเฉินฮูหยินเชิญโหยวโหยวไปสนทนาสักครา

โหยวโหยวเหลียวหน้ามาขออนุญาต โจรท่องโดดเดี่ยวโบกมือให้นางไปอย่างวางใจ โหยวโหยวค่อยติดตามหญิงรับใช้นั้นออกไป

ประตูห้องพอปิดลง โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเบาๆ ว่า

"ที่ห้องท้องเรือชั้นล่างคุมขังด้วยผู้คนหลายคน หม่าสงบอกต่อเราว่าเมื่อคืนมีคนคิดลอบสังหารขุนนางเฉิน"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ไฉนมีคนต้องการชีวิตขุนนางเฉิน?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"หม่าสงกล่าวอย่างคลุมเครือแสดงว่ามีเลศนัย แปดปีศาจซูหังพอมีชื่อเสียงในยุทธจักร อาศัยครูมวยทั่วไปไม่อาจจัดการได้ ผู้ใดสามารถคร่ากุมพวกมันทั้งหมด ทั้งไม่ส่งมอบตัวต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น นี่เป็นเหตุผลกลใด?"

เห็นหานป๋อเหลียวซ้ายแลขวา คล้ายไม่มีเรื่องใดกระทำ ต้องบันดาลโทสะ ตวาดว่า

"ท่านทำอะไร? ยังไม่ช่วยเราครุ่นคิดอีก?"

หานป๋อทราบว่ามันยังไม่คลายโทสะที่ตนเองถูกราคะจิตครอบงำ ดังนั้นยิ้มประจบกล่าวว่า

"ขณะที่ท่านใช้สมองทองคำครุ่นคิด ไหนเลยมีที่ให้ผู้เยาว์สอดเท้าเข้าไป?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยังคิดปั้นหน้าขู่ขวัญมัน แต่ในที่สุดอดหัวร่อมิได้ พึมพำว่า

"เด็กน้อยนี้ทำให้ผู้คนอับจนปัญญาจริงๆ"

แว่วเสียงฝีเท้าดังมา ประตูห้องถูกเคาะอีกครา หานป๋อเข้าใจความหมาย ผุดลุกขึ้นเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง โจรท่องโดดเดี่ยวค่อยบอกให้อีกฝ่ายเข้ามา

ผู้มาเป็นบ่าวไพร่คนหนึ่ง บอกว่าขุนนางเฉินจัดเตรียมน้ำชาอาหารว่างที่ห้องโถง เรียนเชิญท่านทูตกับหัวหน้าองครักษ์ไป

หานป๋อกำลังอัดอั้นตันใจ หวนนึกถึงสะใภ้อัปลักษณ์ต้องพบหน้าพ่อสามีอยู่แล้ว หากศักดิ์ศรีถูกเปิดโปง จะสะบัดหน้าจากไป โจรท่องโดดเดี่ยวไม่อาจโทษว่ามันได้ ดังนั้นผุดลุกขึ้นไปตามคำเชิญ

ดูจากเปลือกนอก ร้านอันเหอถังไม่นับเป็นร้านขายยาใหญ่โต แต่ฟงสิงเลี่ยพอติดตามกู่เชี่ยนเหลียนเข้าไป ค่อยพบว่าร้านขายยานี้ทั้งลึกทั้งยาว ภายในไม่เพียงมีคลังเก็บยา ลานตากสมุนไพร ยังมีโรงงานที่สกัดตัวยา

กู่เชี่ยนเหลียนตรงเข้าไป ผ่านลานตากสมุนไพร ผลักประตูเข้าห้องโถงข้างที่เงียบสงบหลังหนึ่ง ที่น่าประหลาดคือ ร้านขายยามีพนักงานและคนงานมากมาย กลับไม่มีผู้ใดมาต้อนรับหรือขัดขวาง

กู่เชี่ยนเหลียนวางท่าราวกับเจ้าบ้าน เชื้อเชิญฟงสิงเลี่ยนั่งลง เม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ต้องการให้ข้าพเจ้าปิดประตูหรือไม่ คุณชายฟงจะได้สนิทสนมกับเชี่ยนเหลียน ขอเพียงไม่นานเกินไป รับรองไม่มีผู้ใดมารบกวนพวกเรา"

ฟงสิงเลี่ยไหนเลยกล้ารับคำท้า ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"ที่แท้ที่นี้เป็นรังลับแห่งหนึ่งของตำหนักอลงกรณ์"

พร้อมกันนั้นหวนนึกถึงตำหนักอลงกรณ์เมื่อวางแผนกู้ชาติ สมควรมีขุมกำลังมากกว่าค่ายสำนักยุทธจักรธรรมดา สมมติเช่นรังลับเช่นนี้ไม่ทราบมีอยู่เท่าใด ฟางเยี่ยหวี่อาจประเมินพวกนางต่ำทรามไป

กู่เชี่ยนเหลียนกลับไม่ยอมเลิกรากับมัน หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"คุณชายฟงอย่าได้เฉไฉไปทางอื่น ความกล้าของท่านเมื่อครู่ไปที่ใดแล้ว?"

ฟงสิงเลี่ยทราบว่านางยังขุ่นข้องใจที่เมื่อครู่ถูกมันก่อกวนจนมีสภาพทุลักทุเล ต้องลอบหัวร่อในใจ ผุดลุกขึ้นเดินไปที่ข้างประตู มองออกไปแวบหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มีคนจริงๆ พวกเราสมควรมีเวลาสนิทสนมกันสักครา แม้ไม่มีเตียงก็ไม่เป็นไร"

พอหันกายกลับมา เห็นกู่เชี่ยนเหลียนนั่งระทวยบนเก้าอี้ ลืมตากลมโตมองดูมัน ไม่ทราบจะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอย่างไร

ฟงสิงเลี่ยเดินเข้าหานางอย่างยิ้มแย้ม กู่เชี่ยนเหลียนรีบกล่าวว่า

"คนกำลังจะมาแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าไม่มีคนมารบกวนหรอกหรือ?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"เชี่ยนเหลียนหลอกท่าน"

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา คนซูบผอมร่างปานกลาง อายุห้าสิบเศษ ลักษณะคล้ายพ่อค้าวาณิชผู้หนึ่งเดินเข้าห้องมากล่าวกับกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) ท่านกลับมาแล้ว คุณหนูไม่ทราบเป็นห่วงถึงเพียงไหน"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"ม่อป๋อ (ลุงแซ่ม่อ) เข้ามาพบกับคุณชายฟงสิงเลี่ย"

ม่อป๋อฉุกใจคิดกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นศิษย์รักของท่านลี่ มิน่าเล่ามีบุคลิกภาพเหนือธรรมดา"

จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดาย...น่าเสียดายท่านลี่..."

กู่เซี่ยนเหลียนไม่ต้องการให้มันสะกิดความเศร้าเสียใจของฟงสิงเลี่ย จึงเชื้อเชิญทั้งสองมานั่งโต๊ะกลางห้องโถง ถามม่อป๋อว่า

"ทางด้านฟางเยี่ยหวี่มีความเคลื่อนไหวอันใด?"

ม่อป๋อหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"บอกไปแทบไม่มีคนเชื่อ นอกจากมีคนพบเห็นกองเรือของพรรคฮวงโหแล่นเข้าสู่ทะเลสาบผอหยางเมื่อห้าวันก่อน แทบไม่มีผู้ใดพบเห็นร่องรอยของพรรคฮวงโหอีก ตอนนี้ทะเลสาบผอหยางสงบสันติ หากเสี่ยวเหลียนคิดนำคุณชายฟงกลับตำหนักอลงกรณ์ เราคาดว่าไม่มีปัญหา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"พวกเราพบเห็นรหัสเครื่องหมายที่เสี่ยวเหลียนทิ้งเอาไว้ สั่งคนออกสำรวจดูว่ามีคนสะกดรอยตามพวกท่านหรือไม่ แต่ไม่พบเห็นแต่อย่างไร"

ฟงสิงเลี่ยค่อยล่วงรู้เจตนาที่กู่เซี่ยนเหลียนทิ้งรหัสเครื่องหมายไว้ ยามนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ทางด้านปู่ตี้มีความเคลื่อนไหวอันใด?"

ม่อป๋อกล่าวว่า

"ปู่ตี้ถูกคุณชายเผาเรือเสียหาย ต้องหยุดซ่อมแซมเรือที่เมืองจิ่วเจียง หลังจากนั้นแล่นเรือเข้าทะเลสาบผอหยางพร้อมกับสำนักกระบี่เงาภูต แล้วหายสาบสูญเช่นกัน ไม่ทราบว่าทำได้อย่างไร นอกจากที่

ทะเลสาบผอหยางมีคนกลบเกลื่อนให้กับพวกมัน แต่เรานึกไม่ออกว่าผู้ใดมีขีดความสามารถเช่นนี้?"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนขมวดคิ้วครุ่นคิด มิเพียงนึกหาสาเหตุเลศนัยไม่ออก ยังขบคิดไม่ออกว่าฟางเยี่ยหวี่ใช้แผนยุทธศาสตร์อันใดสรุปแล้วสำหรับตำหนักอลงกรณ์ต้องมิใช่เรื่องดี

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"คุณหนูมีความคิดอ่านใด?"

ม่อป๋อกล่าวว่า

"นับตั้งแต่พรรคฮวงโหเคลื่อนเข้าสู่ทะเลสาบผอหยาง พวกเราก็เข้าสู่ภาวะเตรียมพร้อมเต็มอัตรา แต่ว่า...แต่ว่าพวกเราที่อยู่รอบนอกไม่ต้องการแตกหักกับศัตรู คิดรักษาขุมกำลังไว้..."

มันกวาดตามองฟงสิงเลี่ยแวบหนึ่ง ไม่ได้กล่าวสืบต่อ เพียงกล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียนพอกลับถึงตำหนัก ลองเกลี้ยกล่อมคุณหนูดูเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยย่อมคาดเดาว่า ม่อป๋อคงคิดบอกว่า "รักษาขุมกำลังไว้ สำหรับกู้ชาติในภายหน้า" ต้องลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง คราครั้งนี้ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ต้องส่งผลกระทบถึงการกู้ชาติของตำหนักอลงกรณ์ นี่เป็นเรื่องที่ไม่ว่าผู้ใดก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้ นอกจากตำหนักอลงกรณ์จะสลายตัวไปหลบภัยยังที่อื่น แต่ด้วยฝีมือของฟางเยี่ยหวี่ ต่อให้คิดทำเช่นนี้ยังยากเย็นยิ่ง

มันมีความรู้สึกว่า ฟางเยี่ยหวี่กำลังวางแผนอุบายอันยิ่งใหญ่เพื่อบดขยี้ทำลายพรรคมังกรพิโรธ สำหรับตำหนักอลงกรณ์เพียงเป็นเป้าหมายรองลงไป

กู่เชี่ยนเหลียนผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพลันร้อนรุ่มใจดุจถูกไฟเผา คิดกลับตำหนักไปในบัดดล"

ฟงสิงเลี่ยสบตากับนางแวบหนึ่ง ในใจบังเกิดความร้อนรุ่มกังวลที่ไม่สามารถอธิบายได้

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวตามหลังบ่าวไพร่นั้นเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ของเรือหลวง

ทั้งสองพอกวาดตามอง ล้วนงงงันวูบใหญ่

บ่าวไพร่นั้นไม่ได้ติดตามเข้ามา หากแต่ปิดประตูห้องลง

ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่พวกมันมิใช่ขุนนางเฉินลิ่งฟาง หากแต่เป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ที่นั่งเป็นเพื่อนอยู่กับขุนนางเฉิน

คนผู้นี้แต่งกายประหลาดพิกล สวมหมวกเล้ยซึ่งไม่สอดรับกับสถานที่เช่นนี้ ทั้งยังปล่อยผ้าลงมาปกปิดโฉมหน้าไว้ หากแต่กอปรด้วยบุคลิกภาพอันหนักแน่นมั่นคงชนิดหนึ่ง

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวหันไปมองหน้ากัน บังเกิดความไม่สบายใจขึ้น

ขุนนางเฉินลุกขึ้นต้อนรับ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านทูตกับท่านองครักษ์เชิญนั่ง เราขอแนะนำสหายผู้หนึ่งต่อพวกท่าน"

คนผู้นั้นยังนั่งแน่วนิ่งบนเก้าอี้ หาได้ลุกตามขุนนางเฉินไม่

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพอสบตากัน ตกลงใจว่าเมื่อมาแล้วมิต้องกลัวเกรง ดังนั้นทรุดนั่งลงที่ข้างโต๊ะ สายตาจ้องจับที่คนผู้นั้นเป็นจุดเดียว

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"ท่านทูตกับท่านองครักษ์คงประหลาดใจ เหตุใดเราแนะนำสหายผู้นี้ต่อพวกท่านเป็นพิเศษ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"แนะนำสหายให้รู้จักเป็นเรื่องธรรมดา เราเพียงประหลาดใจว่าที่นี้ปราศจากแสงแดดแผดจ้า ทั้งไม่ได้อยู่กลางทะเลทราย คน...สหายผู้นี้ยังสวมหมวกใบนี้ ใช่มีความจำเป็นที่ไม่อาจพบพานคนหรือไม่?"

มันกล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจ หลังจากกล่าวจบก็ล้วงกล้องยาสูบจากอกเสื้อ บรรจุยาเส้นเข้าไป แต่ไม่ได้จุดขึ้น

หานป๋อเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวล้วงอาวุธประจำตัวออกมา สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ทราบว่าปีศาจเฒ่าดูออกว่าบุรุษลึกลับผู้นี้ยากตอแยได้

ขุนนางเฉินกลับกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ท่านทั้งสองยังไม่ทราบ หากมิใช่จอมยุทธ์ท่านนี้ เราคงไม่สามารถนั่งสนทนากับพวกท่านในที่นี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวพอฟังคำ "จอมยุทธ์" ก็เหลียวมองหานป๋อแวบหนึ่ง คล้ายกับบอกว่าจอมยุทธ์ช่างดาษดื่นนัก ที่นี้ก็มีจอมยุทธ์ผู้หนึ่ง

หานป๋อเห็น "จอมยุทธ์" นั้นยังคงนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว นับว่าลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ หรือว่าขุนนางเฉินล่วงรู้ศักดิ์ศรีของพวกมัน จงใจเล่นลวดลายออกมา ยามนั้นอดเป็นห่วงโหยวโหยวซึ่งถูกเฉินฮูหยินเชื้อเชิญไปมิได้ หากเกิดการต่อสู้ขึ้น นางกับม้าสีเทาจะทำอย่างไร?

ขุนนางเฉินลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ท่านองครักษ์คงทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเรือเมื่อคืนนี้ ตอนนี้คนร้ายถูกควบคุมตัวอยู่ก้นห้องท้องเรือ คาดว่าคนวางแผนต้องส่งคนมาช่วยเหลือผู้ต้องหาทั้งแปดคนนี้ เพื่อมิให้ศัตรูหยั่งความตื้นลึกหนาบางของพวกเราออก ท่านจอมยุทธ์จึงปกปิดโฉมหน้าไว้ ขอท่านทูตกับท่านองครักษ์โปรดให้อภัย"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่รับคำขออภัย แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"อย่างนั้นจอมยุทธ์ท่านนี้สมควรหลบซ่อนไว้ไม่พบหน้าผู้ใด เหตุใดปล่อยให้พวกเราเห็นเปลือกนอกของมัน?"

มันกลับกล่าววาจาเราะร้าย ขุนนางเฉินไม่ถือสาหาความ อธิบายว่า

"เพราะว่าท่านทั้งสองมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง เรามิอาจไม่ให้ท่านทั้งสองทราบว่ามีบุคคลเช่นนี้อยู่ ไม่เช่นนั้นพอเกิดเรื่องขึ้น อาจเกิดการเข้าใจผิด กลายเป็นต่อสู้กันเอง"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงมองขุนนางเฉินตาไม่กะพริบแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินสมเป็นขุนนาง ยามพูดจากลับมีมากกว่าสองปาก"

ขุนนางเฉินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านองครักษ์ล้อเล่นแล้ว ทั้งหมดล้วนเป็นขุนนาง เรียกว่าฉันใดฉันนั้น"

โจรท่องโดดเดี่ยวค่อยนึกออกว่าตัวเองปลอมเป็นขุนนาง เมื่อครู่กลับด่าว่าตัวเอง ต้องฝืนหัวร่อ จุดยาสูบกลบเกลื่อนความกระดากของตัวเอง

ขณะที่ทั้งสองประคารมกัน หานป๋อจับจ้องมองดูจอมยุทธ์ที่ไม่พูดไม่จา คล้ายรูปสลักจากศิลานั้น ในใจบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่งขึ้น

หานป๋อก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังสำรวจดูมัน มาตรว่าไม่เห็นดวงตาของฝ่ายตรงข้าม แต่มันมีความรู้สึกคล้ายเปลือยเปล่าล่อนจ้อนไม่อาจปิดบังอำพรางอันใด นอกจากคราก่อนตอนที่ถูกผังปานจ้องมองมีความรู้สึกเช่นนี้แล้ว มันไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน

คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

ขุนนางเฉินมองดูหานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านทูตคล้ายบังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อสหายของเราผู้นี้กระมัง?"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"สหายของผู้เฒ่าเฉินผู้นี้คงมีสุ้มเสียงที่มีชื่อ พอเอ่ยปากจะถูกผู้คนจดจำออกว่ามันเป็นใคร ไม่เช่นนั้นไฉนกระทั่งเอ่ยปากยังไม่เอ่ยปาก?"

หนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คู่นี้หนึ่งกล่าวนำหนึ่งขานรับ รุกเร้าทุกฝีก้าวไม่ยอมปล่อยปละละเว้นขุนนางเฉินกับล่างฟานหวินแม้แต่น้อย

ขุนนางเฉินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทูตโปรดให้อภัย สหายผู้นี้เรียนเชิญท่านทั้งสองมา เพราะคิดสนทนาอย่างเปิดอก"

จากนั้นโน้มหน้ามา กล่าวเบาๆ ที่ข้างหูหานป๋อว่า

"ท่านทูตคงเข้าใจดี ยอดคนเหนือโลกเหล่านี้ล้วนมีนิสัยประหลาดพิกล ครั้งนี้ยอมช่วยเหลือเรา นับเป็นการให้เกียรติอย่างสูง เขาคิดเอื้อนโอษฐ์เมื่อใด สุดที่เราจะควบคุมบังคับได้"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันวูบหนึ่ง รู้สึกว่าเรื่องทั้งหมดเหลวไหลจนเหลือเชื่อ

หานป๋อยกมือตบท้อง จงใจกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินบอกว่าจะจัดน้ำชาอาหารว่างเลี้ยงดูพวกเรา เหตุใดบนโต๊ะไม่มีถ้วยแม้สักใบเดียว?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"เรามีอนุภรรยานางหนึ่ง ถนัดในการชงชาปรุงสุราทำอาหารว่าง ตอนนี้สมควรจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวฉวยโอกาสกล่าวกับหานป๋อว่า

"ใต้เท้า ฟังว่าโหยวโหยวฮูหยินชมชอบรับประทานอาหารว่าง..."

หานป๋อเข้าใจความหมาย ตบโต๊ะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราแทบลืมเลือนไป ผู้เฒ่าเฉินสามารถใช้คนไปเชิญฮูหยินเรามาลิ้มลองรสมือของหยูฮูหยิน (คำเรียกอนุภรรยาผู้อื่น)

หรือไม่?"

ทั้งสองคิดอ่านตรงกันว่า เมื่อพบพานขุนนางเฉิน คงไม่อาจสวมรอยเป็นทูตพิเศษจากโคกุเรียวอีกต่อไป ที่เบื้องหน้ายังปรากฏจอมยุทธ์ที่ลึกลับสุดจะหยั่งขึ้น วิธีที่ดีที่สุด และก็เป็นวิธีเพียงหนึ่งเดียว คือหลบหนีขึ้นฝั่ง ดังนั้นการตามตัวโหยวโหยวกลับมา นับเป็นภารกิจเฉพาะหน้า

ขุนนางเฉินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน แต่พวกเราสนทนากันสักหลายคำ ค่อยเชิญโหยวโหยวฮูหยินมาก็ไม่สาย"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ขุนนางเฉินกล่าวเช่นนี้ มิใช่หมายความว่าคิดรั้งตัวโหยวโหยวไว้เป็นตัวประกันหรอกหรือ?

โจรท่องโดดเดี่ยวก็ปรายตาบอกใบ้ต่อหานป๋อแวบหนึ่ง หานป๋อร่วมงานกับมันมานาน ไหนเลยไม่เข้าใจได้ พลันผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"เราแทบลืมเลือนม้าช่วยชีวิตของเราไป คิดปลีกตัวไปดูมันค่อยกลับมารับน้ำชาอาหารว่าง"

มันนึกหาข้ออ้างจากไปไม่ได้ พานกล่าวเหลวไหลวุ่นวาย ดูว่าขุนนางเฉินกับจอมยุทธ์ผู้นี้จะรั้งตัวมันไว้อย่างไร

เสียงแอ๊ดเมื่อประตูห้องโถงถูกผลักเปิด เฉาเสียถือน้ำแร่ขวดหนึ่ง ชักนำหญิงรับใช้ที่หอบเตาใบเล็กๆ เครื่องมือชงชา กระปุกดีบุก และอาหารว่างถาดหนึ่งเข้ามา

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อล้วนครุ่นคิด 'ไฉนประจวบเหมาะถึงเพียงนี้?'

เฉาเสียนำเหล่าหญิงรับใช้ย่อกายคารวะ จากนั้นสั่งหญิงรับใช้

จัดถ้วยตะเกียบให้กับคนทั้งสี่ เรียงรายอาหารว่างลงบนโต๊ะ ทั้งยังขนย้ายโต๊ะเตี้ยไม้จันทน์ม่วงมาตัวหนึ่ง จัดวางเตากับเครื่องมือชงชาไว้บนโต๊ะเตี้ย ค่อยพบว่าหานป๋อยืนตะลึงลาน เหม่อมองดูนาง อดไม่พอใจมิได้ ครุ่นคิดว่าทูตต่างแดนผู้นี้ไฉนเสียมารยาทถึงเพียงนี้?

นางกวาดตามอง เห็นคนผู้นี้มีบุคลิกลักษณะที่โดดเด่น สองตากระจ่างสุกใส ปราศจากเค้าความหื่นกระหาย ตรงกันข้ามกลับแสดงออกถึงความเปิดเผยจริงใจ บันดาลให้ผู้คนไม่คิดตำหนิติเตียน หรือคาดเดาว่ามันบังเกิดอคติอันบัดสี

โจรท่องโดดเดี่ยวก็อดแอบดูนางมิได้ ดวงตาทอแววรักเวทนา

ขุนนางเฉินแนะนำว่า

"อนุภรรยาของเราผู้นี้เรียกว่าเฉาเสีย..."

เฉาเสียย่อกายคารวะ จากนั้นก้มศีรษะลง ไม่กล้าสบสายตากับหานป๋อ นับตั้งแต่เข้าสู่บ้านตระกูลเฉิน นางไม่เคยถูกชายหนุ่มอายุเยาว์จ้องมองมาก่อน อดใจเต้นตูมตามมิได้

หญิงรับใช้ทั้งสองนางล่าถอยออกไป ทิ้งให้เฉาเสียยืนอยู่ข้างโต๊ะ

ขุนนางเฉินกล่าวอีกว่า

"ท่านทูตกับท่านองครักษ์เคยพบหน้าเฉาเสียมาก่อนหรือ?"

หานป๋อบังเกิดความกระอักกระอ่วน ไม่อาจตอบคำ โจรท่องโดดเดี่ยวพอสูบยาคำหนึ่ง ก็ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"เฉาเสียฮูหยินช่างคล้ับคล้ายยอดหญิงที่มีศิลปะการขับร้องของแว่นแคว้นเราคนหนึ่ง ดังนั้นพวกเราทั้งสองชมดูจนตาค้าง"

ขุนนางเฉินบังเกิดความระแวงสงสัย แต่ไม่กล่าวเปิดโปง เพียงกล่าวกับหานป๋อซึ่งยังยืนตะลึงลานว่า

"อาหารว่างมาแล้ว ท่านทูตมิต้องรีบร้อนไป รับน้ำชาอาหารว่างก่อน ค่อยแวะไปดูม้าเถอะ"

ล่างฟานหวินซึ่งสงบปากคำตลอดเวลา พลันดัดสุ้มเสียงกล่าวว่า

"นั่นเป็นอาชาที่เป็นพันธุ์ม้าเกาชาง เป็นม้าดีจริงๆ"

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดสุดบรรยายชนิดหนึ่ง มาตรว่ายังจดจำสุ้มเสียงของล่างฟานหวินไม่ออก แต่ยังเหม่อมองดูฝ่ายตรงข้าม โจรท่องโดดเดี่ยวกลับกระตุกชายเสื้อมัน เป็นความหมายให้นั่งลง

หานป๋อเหลียวมองมัน โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือทำท่าที่ใต้โต๊ะเป็นตะปบใส่เฉาเสีย บอกใบ้ว่าหากถึงคราจำเป็น ให้คร่ากุมเฉาเสียเป็นตัวประกัน เพื่อแลกเปลี่ยนกับโหยวโหยว

หานป๋อทรุดนั่งลง กล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"จอมยุทธ์เป็นคนรู้ลักษณะของม้าจริงๆ"

ขุนนางเฉินผงกศีรษะต่อเฉาเสีย เฉาเสียเริ่มตั้งเตาจุดไฟตระเตรียมต้มน้ำ ท่วงท่าของนางชำนิชำนาญ มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นนักชงชา

เฉาเสียเห็นสายตาทุกผู้คนจ้องจับที่นาง โดยเฉพาะสายตาอันแวววาวของท่านทูตกับหัวหน้าองครักษ์นั้น ยิ่งสร้างความไม่สบายใจแก่นาง ใบหน้าแดงซ่านเล็กน้อย เทน้ำใส่หม้อซึ่งมีขา ต้มน้ำเตรียมชงชา

หานป๋อไม่เข้าใจเรื่องอื่น แต่มันเติบโตจากครอบครัวตระกูลใหญ่ พอมีความรู้เกี่ยวกับการชงชาอยู่บ้าง จึงกล่าวชมเชยว่า

"เพียงดูจากระยะห่างระหว่างเตาไฟกับป้านน้ำชานี้ ก็ทราบว่าหยูฮูหยินเป็นนักชงชา ทั้งนี้เพราะหากจัดตั้งอยู่ใกล้ น้ำจะร้อนเกินไป หากอยู่ไกลกว่านี้ ขณะที่เทน้ำร้อนลงในป้าน อุณหภูมิของน้ำจะผิดเพี้ยน สีและกลิ่นของชาจะเกิดความแตกต่าง ตอนนี้นับว่าจัดวางในระยะพอดีเป็นที่สุด"

โจรท่องโดดเดี่ยวกวาดมองหานป๋ออย่างตื่นเต้นสงสัยแวบหนึ่ง

ครุ่นคิดว่าเด็กน้อยกลับคล้ายเป็นผู้ชำนาญการ แต่ในใจไม่เชื่อว่าอุณหภูมิของน้ำเดือดที่แตกต่าง จะเกิดผลต่างได้

เฉาเสียยิ้มให้กับหานป๋อเป็นเชิงขอบคุณ กะพริบตากลมโตคิดกล่าววาจา แต่ไม่ได้กล่าวออกมา นางถือกำเนิดจากหอนางโลมนครหลวง ได้รับการชี้แนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ แต่ที่แล้วมาชงชาให้กับขุนนางเฉินนับครั้งไม่ถ้วน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้รับคำชมเกี่ยวกับระยะห่างของเตากับป้านน้ำชา ต้องบังเกิดความรู้สึกว่าพบพานผู้รู้ใจ

ขุนนางเฉินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เราแทบลืมเลือนว่าโคกุเรียวก็มีศิลปะในการชงชา เฉาเสียให้ท่านทูตดูใบชาที่เราเก็บรักษาเป็นเวลาสิบกว่าปี"

เฉาเสียหยิบกระปุกดีบุกอันประณีตที่จัดวางอยู่ด้านข้างส่งมา โจรท่องโดดเดี่ยวชิงรับไป เปิดฝากระปุก ดึงจุกดีบุกออก กลิ่นหอมของใบชาก็พลุ่งมากระทบจมูก ต้องชมเชยว่า "ชาที่ดี" พลางยื่นส่งให้แก่หานป๋อ ปากกล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"แว่นแคว้นท่านมีชื่อในการผลิตใบชา ชาที่ผู้เฒ่าเฉินลิ้มลองต้องเป็นยอดใบชาแน่นอน"

ขุนนางเฉินลอบหัวร่อในใจ ใบชานี้เรียกว่าไป่หยาฉา (ชาใบอ่อนขาว) คัดจากใบอ่อนของชา แหล่งผลิตมาจากโคกุเรียว มันคิดใช้ทดสอบคนทั้งสองดู โจรท่องโดดเดี่ยวกลับเผยพิรุธออกมา

หานป๋อเห็นรอยยิ้มของขุนนางเฉินประหลาดพิกลอยู่บ้าง ลอบร้องว่าผิดท่า เห็นใบชาในกระปุกดีบุกมีลักณษะแปลกประหลาด กลิ่นใบชาไม่คุ้นเคย หวนนึกถึงคำพูดของฝ่ายตรงข้ามที่ว่าเก็บรักษามาสิบกว่าปี พลันฉุกใจคิดกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงผู้เฒ่าเฉินยังเก็บใบชาของพวกเราอยู่"

ขุนนางเฉินงงงันวูบหนึ่ง หรือว่ามันมิใช่ตัวปลอม ยามนั้น

หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ไม่อาจตบตาท่านทูตได้จริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบร้องคำ 'หวาดเสียว' ในใจ แต่ไม่เข้าใจว่าหานป่อล่วงรู้แผนการของขุนนางเฉินได้อย่างไร

ล่างฟานหวินหลังจากกล่าวชมม้าสีเทา ก็ปิดปากลง เพียงมองดูการทำงานของเฉาเสียอย่างเงียบงัน

ยามนั้นฝาหม้อที่มีชาปรากฏควันสีขาวพวยพุ่งออกมา เฉาเสียอุทานว่า "น้ำเดือดแล้ว" ท่าทางน่ารักไร้เดียงสา เมื่ออยู่กับเครื่องมือชงชา คล้ายเด็กเล็กอยู่กับของเล่นที่โปรดปรานก็มิปาน

ล่างฟานหวินลอบสะท้อนใจ ความเชื่ออย่างงมงายของขุนนางเฉินที่เห็นว่า มันพอรับเฉาเสียเป็นนางบำเรอ ชีวิตทางราชการก็ดับวูบลง นับว่าไม่ยุติธรรมต่อนางอย่างยิ่ง

เฉาเสียยกหม้อที่มีขา เทน้ำร้อนลงในป้านซึ่งบรรจุใบชาไว้ ต่อจากนั้นเททิ้งไป ค่อยเทน้ำร้อนลงไปใหม่ หลังจากปิดฝาป้าน ก็ราดน้ำร้อนลงบนป้านน้ำชา ค่อยวางหม้อที่มีขาลงบนเตา จากนั้นรินน้ำชาออกมา พอดีได้สี่ถ้วยเล็กๆ

ขุนนางเฉินเชิญชวนให้ดื่มชา ยื่นมือหยิบขึ้นมาถ้วยหนึ่งโดยไม่กลัวลวกมือ ซดน้ำชาที่ร้อนลวกจนหมดถ้วย เห็นทุกผู้คนยังนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว จึงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านทั้งหลายไม่ต้องเกรงใจ ชาพอเย็นลงจะไม่อาจลิ้มลองรสชาติแท้จริงได้"

หานป่อกล่าวสนับสนุนคำหนึ่ง ยื่นมือหยิบถ้วยชาใบหนึ่ง กลับหยิบยกไม่ขึ้น ที่แท้ล่างฟานหวินก็ยื่นมือออก ใช้นิ้วสองนิ้วทำท่าคีบจับถ้วยชาแต่ไกล มิน่าเล่าจึงยกไม่ขึ้น

หานป่อใจสั่นสะท้านครุ่นคิดขึ้น 'จอมยุทธ์ประหลาดผู้นี้มีฝีมือ

รวดเร็วอย่างที่ไม่เคยพบพานมาก่อน' ยามนั้นเกร็งกำลังถอนดึง แต่ถ้วยชาคล้ายงอกรากติดกับโต๊ะ ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

หานป๋อขณะจะเอ่ยปาก ล่างฟานหวินก็หัวร่อฮาฮาราวกับไม่มีเรื่องราวใด หดมือกลับไปหยิบถ้วยชาอีกใบหนึ่งขึ้น สาดเทน้ำชาเข้าปาก ทอดถอนชมเชยว่า

"ชาเป็นชาดี แต่หากปราศจากนักชงชาเช่นหยูฮูหยิน ก็ไม่อาจชงชาที่มีกลิ่นสีและรสชาติสุดยอดเช่นนี้"

เฉาเสียได้รับคำชมจากล่างฟานหวิน รีบกล่าวขอบคุณด้วยความยินดี

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นหานป๋อพลาดท่าครั้งหนึ่ง ในใจทั้งตื่นเต้นตระหนกที่จอมยุทธ์ลึกลับผู้นี้มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด ทั้งบังเกิดเป็นรสชาติสุดทนทาน ยื่นมือหยิบถ้วยชาใบที่เหลือขึ้นมาจิบดื่มคำเล็กๆ ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ชาที่ดีต้องจิบช้าๆ จึงล่วงรู้ถึงรสชาติที่แท้จริง"

คำพูดนี้มิเพียงมุ่งเป้าไปที่ล่างฟานหวิน ทั้งยังด่ากระทบถึงขุนนางเฉิน

คราครั้งนี้แม้แต่หานป๋อยังขมวดคิ้ว ลอบด่าโจรท่องโดดเดี่ยวแสดงความทุเรศโดยไม่รู้ตัว ที่แท้นักดื่มชาจะดื่มชาหมดถ้วยในคำเดียวโดยไม่กลัวลวกปาก โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเช่นนี้ ทำให้หานป๋อไม่ทราบจะดื่มชาในมือด้วยวิธีใดดี

โจรท่องโดดเดี่ยววางถ้วยชาลง หยิบยกกล้องยาสูบ สูบยาเข้าไปลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"ท่านจอมยุทธ์เป็นจอมยุทธ์จริงๆ ไม่ทราบยอมแสดงฝีมืออีกครั้งให้พวกเรารับทราบดูหรือไม่?"

พออ้าปากขึ้น ปรากฏควันยาสายหนึ่งพวยพุ่งใส่หมวกเลัย

ของฝ่ายตรงข้ามดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง หากแม้นพวยพุ่งถูก รับรองว่าหมวกเล้ยต้องถูกกระแทกหลุดกระเด็นแน่นอน

หานป๋อทราบว่ามันได้รับความอัดอั้นตันใจ ในที่สุดลงมือทดสอบดู ตนเองก็คิดใคร่ชมดูว่าฝ่ายตรงข้ามจะรับมืออย่างไร พร้อมกับฉวยโอกาสดื่มชาจนหมดถ้วยในคำเดียว

ขุนนางเฉินนั่งอย่างปลอดโปร่ง ราวกับเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย กลับเป็นเฉาเสียเบิกตาจนกลมกว้าง คิดชมดูว่าล่างฟานหวินจะรับมืออย่างไร

ล่างฟานหวินหามีปฏิกิริยาใดไม่

ควันยาพอพุ่งถึงปลายแหลมของหมวกเล้ย พลันแยกออกเป็นสองสายราวคุ้งน้ำ อ้อมผ่านปลายแหลมของหมวกเล้ย ค่อยบรรจบรวมเป็นสายเดียว พวยพุ่งใส่ผนังห้องท้องเรือทางด้านหลัง โดยที่ควันยาไม่แตกกระจาย ทั้งสวยงามน่าดู ทั้งแปลกประหลาดนัก

ขุนนางเฉินกับเฉาเสียไม่ล่วงรู้ถึงความพิสดาร เพียงเห็นว่าควันยาของโจรท่องโดดเดี่ยวแม้ประหลาดพิกล แต่ไม่ส่งผลคุกคามต่อล่างฟานหวินแม้แต่น้อย

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ควรทราบว่าควันยาสายหนึ่งแฝงพลังลมปราณหลายสิบปีของโจรท่องโดดเดี่ยว แม้กระทั่งแผ่นไม้หนังสัตว์ยังถูกทะลวงทะลุ ฝ่ายตรงข้ามกลับนั่งแน่วนิ่ง ยืมวัตถุถ่ายทอดพลัง ใช้เคล็ดวิชาสลายเข้าคลี่คลาย ไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่ทั้งสองได้

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ลงมือก็แล้วไป พอลงมือก็กระทำถึงที่สุดตวาดคำ "ประเสริฐ" ใช้กล้องยาสูบเขี่ยใส่ขอบล่างของหมวกเล้ยของล่างฟานหวิน

ร่วมกำหนดแผนการ

เรือรบมังกรพิโรธของพรรคมังกรพิโรธ แล่นผ่านน่านน้ำซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะร้างหลันเจียงทะเลสาบตังถิง มุ่งหน้าสู่ทางน้ำอู่ชาง ซึ่งเป็นจุดบรรจบพบกันของทะเลสาบตังถิงกับแม่น้ำแยงซีเกียง

เรือมังกรพิโรธมีลำเรือสูงเป็นพิเศษ ที่หัวเรือฝังเหล็กหมาดปลายแหลม หากเรือรบธรรมดาแล่นเข้าชนใส่ ต้องถูกเจาะเป็นช่องแตก ยามนี้ใบเรือบนเสากระโดงทั้งห้าเสาล้วนถูกชักขึ้น กินลมเต็มที่เรือรบแล่นไปข้างหน้าโดยไม่ลำบากกินแรง

บนดาดฟ้าชั้นที่สาม บุคคลสำคัญของพรรคมังกรพิโรธ อันได้แก่ซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือ กับหลิงจ้านเทียนยืนเกาะราวลูกกรง ทอดตามองเกาะร้างหลันเจียงซึ่งไม่มีผู้คนอยู่อาศัย

คนทั้งสามล้วนคิดอ่านตรงกัน คืนเพ็ญเดือนแปดของปีหน้าเกาะร้างแห่งนี้จะเป็นสถานที่ถูกจับตาดูจากผู้คนทั้งแผ่นดิน

ที่นั้นจะเกิดการต่อสู้ที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินที่สุด หลังจากการ

ทำศึกระหว่างฟู่อิงกับเมิ่งเซ่อสิงเมื่อร้อยปีก่อน

เมื่อถึงเวลานั้นผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ?

เกาะหลันเจียงถูกทอดทิ้งล้าหลัง จนกลายเป็นจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง

หลิงจ้านเทียนพลันตวาดว่า

"พี่ใหญ่ เราพนันว่าท่านต้องชนะ"

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือเงียบงันไม่กล่าววาจา

หลิงจ้านเทียนมองดูคนทั้งสองแวบหนึ่ง สีหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"หวี่สือ ตั้งแต่บ่ายวันนี้ท่านคล้ายมีความในใจอยู่บ้าง"

ตี้หวี่สือผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เพราะข่าวล่าสุดที่ได้รับ ทำให้เรารู้สึกไม่ถูกต้อง"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่มีฝีมืออยู่บ้าง หลังจากที่เรือรบของพรรคฮวงโหทั้งสิบกว่าลำ กองกำลังของปู่ตี้ และเหล่าคนทรยศของเมืองภูเขาแหฟ้าพอเข้าสู่ทะเลสาบผอหยาง กลับเร้นหายสาบสูญไป แต่ไม่ว่าพวกมันซ่อนตัวอย่างไร จะช้าเร็วต้องถูกพวกเราหาพบจนได้"

หลิงจ้านเทียนสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เสี่ยวอิง (อิงน้อย) เราทราบว่าท่านคิดปลอบโยน แต่การปลอบโยนไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว เมื่อสองทัพตั้งประจัน ที่สำคัญต้องคาดการณ์ศัตรูออก คิดซ่อนกองเรือและไพร่พลถึงเพียงนั้นเอาไว้ไม่ง่ายดาย แต่พรรคฮวงโหหายสาบสูญไปหลายวัน ตอนนี้ถึงรอบปู่ตี้กับคนทรยศของเมืองภูเขาแหฟ้า สำหรับฟางเยี่ยหวี่ พวกเราไม่ทราบว่าในมือมันมีขุมกำลังเท่าใด การศึกเช่นนี้จะสู้รบได้อย่างไร?"

มันไม่เรียกซ่างกวนปางจู่ (ประมุขพรรคแซ่ซ่างกวน) หากแต่เรียกชื่อเล่นของอีกฝ่าย แฝงความหมายผู้อาวุโสสั่งสอนผู้เยาว์ ซ่างกวนอิง

กลับรับฟังด้วยความเบิกบานใจ ทราบว่าหลิงจ้านเทียนคิดฝึกฝนให้มันเป็นผู้นำ ดังนั้นรับคำว่า

"อารองสั่งสอนถูกต้อง"

ตี้หวี่สือกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ฟางเยี่ยหวี่หากคิดใช้กลยุทธ์พรางตัว ต้องมีรากฐานอยู่ที่ทะเลสาบผอหยาง มีกองกำลังที่คุ้นกับภูมิประเทศและผู้คนท้องถิ่นให้ความช่วยเหลือค่อยกระทำได้ แต่เรานึกไม่ออกว่าผู้ใดมีขีดความสามารถถึงเพียงนี้?"

คนทั้งสามล้วนนิ่งเงียบงันไป

ลมหอบหนึ่งพัดผ่าน โชยพัดเสื้อผ้าของคนทั้งสามพัดพลิ้ว ดังพึ่บพั่บ

หลิงจ้านเทียนเงยหน้ามองท้องฟ้า กล่าวว่า

"หากคาดเดาข้อนี้ไม่ออก พวกเราเท่ากับไปหาที่ตาย ฟางเยี่ยหวี่สามารถซ่อนตัว ขณะที่พวกเราทำไม่ได้ ศัตรูซ่อนเร้นฝ่ายเราเปิดเผย จะสู้รบได้อย่างไร?"

หยุดเล็กน้อยจึงระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"ที่ทะเลสาบผอหยางผู้ใดมีขีดความสามารถเช่นนี้?"

ซ่างกวนอิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถูกแล้ว นอกจากทางการผู้ใดมีขีดความสามารถเช่นนี้?"

คำพูดพอกล่าว หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองมาที่มัน ซ่างกวนอิงกลับเป็นฝ่ายงงงันวูบใหญ่ กล่าวว่า

"เป็นทางการ? นี่เป็นไปไม่ได้กระมัง? ในสายตาของบ้านเมืองพรรคฮวงโหกับโจรโพกผ้าแดงล้วนถือเป็นกบฏแผ่นดิน..."

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ปางจู่กล่าวโดยไม่ตั้งใจ กลับช่วยชีวิตของพรรคมังกรพิโรธ

เพราะว่าเป็นไปไม่ได้ เรากับหวี่สือจึงคาดคิดไม่ถึง"

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"นี่พิสูจน์ว่าข้อสันนิษฐานของเราในตอนแรกไม่ผิด ผู้บัญชาการทหารองครักษ์เหลิงเอี้ยนเป็นศิษย์พี่ของฟางเยี่ยหวี่ นับตั้งแต่มันชักนำท่านอาออกจากเกาะมังกรพิโรธ มันกับฟางเยี่ยหวี่ทำงานผสานหนุนเสริมผลักดันพวกเราเดินเข้าสู่หลุมพรางที่พวกมันขุดล่อไว้"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"ทางบ้านเมืองจัดตั้งกำลังทหารเรือฤทธิไกร ประจำการที่ทะเลสาบผอหยาง ผู้บัญชาการทหารฉายาผีน้ำหูเจี๋ย เป็นน้องร่วมปู่เดียวกับเสนาบดีโฉดหูอุ้ยหยง อาจเป็นคนของเหลิงเอี้ยน เช่นนี้เป็นว่าหูอุ้ยหยงคิดเพ้อฝันเป็นฮ่องเต้สืบแทน"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"หากบอกว่าจูหยวนจางไม่ได้หนุนหลัง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเชื่อ หากเป็นเช่นนั้นจริง การศึกครั้งนี้พวกเราต้องพ่ายแพ้แน่นอน อาจต้องเสียเกาะมังกรพิโรธไป"

ซ่างกวนอิงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"พวกเราสมควรกลับเกาะมังกรพิโรธหรือไม่?"

หลิงจ้านเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้เฉกเช่นขี่บนหลังเสือ ไม่สามารถกลับไป ผีน้ำหูเจี๋ยเคยยกกำลังบุกเกาะมังกรพิโรธสามครั้ง ล้วนพบกับความล้มเหลวกลับไป แม้กระทั่งบุตรชายก็ถูกพวกเราฆ่าทิ้ง สาเหตุหลักเพราะพวกมันขาดยอดฝีมือที่แท้จริง ตอนนี้ฟางเยี่ยหวี่พอดีเสริมจุดอ่อนข้อนี้ ขณะที่กระบี่คลุมวรุณของพวกเราไม่อยู่บนเกาะ เรียกว่าอีกฝ่ายเข้มแข็งพวกเราอ่อนลง หากคิดอยู่เฝ้าเกาะมังกรพิโรธ สุดท้ายอาจพินาศย่อยยับสิ้น"

ตี้หวี่สือทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่เป็นการศึกที่ทั้งสองฝ่ายมีขุมกำลังต่างกันอย่างเทียบไม่ติด หากพวกเราแล่นเรือเข้าสู่แม่น้ำแยงซีเกียงตามกำหนดการเดิม ต้องไม่อาจรอดพ้นจากการสกัดจู่โจมของฟางเยี่ยหวี่กับหูเจี๋ย เกรงว่ายังไม่ทันเข้าสู่ทะเลสาบผอหยาง ก็จบชีวิตกลางแม่น้ำแยงซีเกียงก่อน...โอ"

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสริมว่า

"ที่สำคัญคือฟางเยี่ยหวี่มีเป้าหมายเด่นชัด คิดยึดครองเกาะมังกรพิโรธ บุกตีตำหนักอลงกรณ์ ต่อให้พวกเรารอดพ้นปลอดภัย ก็กลายเป็นวิญญาณเร่ร่อน ตกอยู่ภายใต้การตามล่าของศัตรู จะช้าเร็วต้องถูกกำจัดฆ่าสิ้น"

ตี้หวี่สือขมวดคิ้วกล่าวว่า

"วิธีกอบกู้เพียงหนึ่งเดียวคือ โค่นเหลิงเอี้ยนกับหูอุ้ยหยงลง พวกเราจึงมีความหวังพิชิตชัย ไม่เช่นนั้นไม่เพียงพวกเราประสบเคราะห์กรรม จูหยวนจางก็ไม่อาจรักษาราชบัลลังก์ไว้ แต่เรื่องนี้จะกระทำได้อย่างไร? ด้านเวลาก็เป็นปัญหา"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"หนทางดิ้นรนเอาชีวิตรอดคือ แจ้งต่อเรือรบกับพี่น้องทั้งหมดให้ชะลอการเดินทางสู่ทะเลสาบผอหยาง เปลี่ยนเป็นซ่อนตัวที่ดังถิง นี่จะอย่างไรเป็นสถานที่ที่พวกเราคุ้นเคย ชาวประมงตามหมู่เกาะและชายฝั่งล้วนเป็นคนของพวกเรา ต่างกับทะเลสาบผอหยางที่แปลกถิ่นไม่คุ้นเคย"

ซ่างกวนอิงกล่าวถามว่า

"พวกเราจะนิ่งดูดายไม่เกี่ยวข้องกับตำหนักอลงกรณ์หรือ?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"รีบติดต่อกับฉางเจิง ให้มันลอบเข้าสู่ทะเลสาบผอหยาง ไปยังตำหนักอลงกรณ์ แจกแจงผลได้ผลเสีย ให้พวกมันหลบภัยเป็นการ

ชั่วคราว"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"นี่นับเป็นวิธีในยามไม่มีหนทาง จะอย่างไรเป้าหมายหลักของฟางเยี่ยหวี่อยู่ที่พวกเรา หาใช่ตำหนักอลงกรณ์ไม่ มันคงต้องรอจนแน่ใจว่า พวกเราไม่ใช้เส้นทางน้ำสายอื่นเข้าสู่ทะเลสาบผอหยาง แล้วค่อยปฏิบัติการ ดังนั้นในเวลาอันสั้นตำหนักอลงกรณ์กลับไม่มีอันตรายใด"

ตี้หวี่สือกล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้ท่านอาล่างกับฟั่นป้ากำลังใช้เส้นทางแม่น้ำแยงซีเกียงมุ่งสู่นครหลวง พวกเราจะรายงานสถานการณ์อันเลวร้ายนี้ต่อท่านผู้เฒ่าด้วยสติปัญญาของท่านอาล่าง ต้องนึกหาแผนอันแยบคายได้"

ซ่างกวนอิงตัดสินใจในบัดดล ร้องสั่งต่อบริวารที่บังคับเรือว่า

"เดินทางกลับโดยด่วน"

สำหรับกับขุนนางเฉินกับเฉาเสีย ท่ากล้องยาสูบที่โจรท่องโดดเดี่ยวเขี่ยใส่หมวกนี้ราบเรียบธรรมดา เพียงแต่รวดเร็วเท่านั้น

แต่ในสายตาของล่างฟานหวินกับหานป๋อ พื้นโต๊ะตัวนี้มีระยะเพียงหกเชียะ ท่ากล้องยาสูบของโจรท่องโดดเดี่ยวกลับแปรเปลี่ยนตลอดเวลา ทั้งซุกงำพลังไม่ปล่อยออก ใช้พลังกระทบกระแทกสลับกัน ปิดกั้นตำแหน่งซ้ายขวาที่ล่างฟานหวินอาจใช้หลบหลีก หนทางถอยเพียงหนึ่งเดียวคือมุดลงใต้โต๊ะ หรือล้มหงายไปด้านหลัง จากข้อนี้แสดงว่า ท่าจู่โจมของโจรท่องโดดเดี่ยวนี้เพียงต้องการให้ล่างฟานหวินอับอายขายหน้าเท่านั้น

ล่างฟานหวินเงียบงันไม่ส่งเสียง มือเรียวยาวดีดพุ่งออกจากใต้โต๊ะ ตะเกียบคู่ที่จัดวางอยู่เบื้องหน้า ไม่ทราบตกอยู่ในมือเขาอันหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด จัดแจงขีดวาดเป็นวงเล็กๆ ที่เบื้องหน้าก่อน ค่อยจี้ใส่

กล้องยาสูบที่ขยับสั่นไหวไม่แน่นอนของโจรท่องโดดเดี่ยว

หานป๋อพอเห็นความเคลื่อนไหวที่เป็นหนึ่งไม่มีสองของล่างฟานหวินพลันร้องอุทานออกมา ค้นพบความทรงจำจากส่วนลึกของสมอง แต่ยังนึกไม่ออกว่านี่เป็นมือของผู้ใด

โจรท่องโดดเดี่ยวรู้สึกว่า ท่าวงกลมที่ฝ่ายตรงข้ามใช้ตะเกียบขีดวาดขึ้น มิเพียงแฝงท่วงท่าที่ปลอดโปร่งสบายอารมณ์ มิหนำซ้ำร่างแหพลังที่ตัวเองเพียรสร้างขึ้นคล้ายก้อนหินถมลงสู่ทะเล สาบสูญไปจนไร้ร่องรอย ต้องแค่นเสียงหนักๆ กล้องขโมยชีวิตเกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครา

เห็นแน่ชัดว่าตะเกียบของล่างฟานหวินกำลังจะจี้ถูกกล้องยาสูบ ตัวกล้องยาสูบพลันสั่นสะท้านคราหนึ่ง กลายเป็นเงากล้องยาสูบหลายสิบสาย ปกคลุมพื้นที่ว่างบนโต๊ะรัศมีสามเชียะ เสียงพลังลมดังซี่ซี่ แต่ไม่รั่วไหลออกนอกไปทำร้ายขุนนางเฉินกับเฉาเสีย ซึ่งหนึ่งนั่งหนึ่งยืนอยู่ข้างโต๊ะไม้

ล่างฟานหวินเห็นกล้องยาสูบกับตะเกียบห่างกันเพียงนิ้วเศษ โจรท่องโดดเดี่ยวยังสามารถพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ต้องนึกชมเชยในใจ หดรั้งตะเกียบกลับมาห้านิ้ว จากนั้นแตกตัวดุจห่าฝน เงาตะเกียบสิบกว่าสายแผ่กระจายเข้าปะทะกับเงากล้องยาสูบของฝ่ายตรงข้าม

โจรท่องโดดเดี่ยวแสดงออกถึงความหนักแน่นเยือกเย็นของยอดฝีมือที่แท้จริง ปราศจากความแตกตื่นลนลาน เพียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา เงากล้องยาสูบทั้งสิบกว่าสายรวมตัวเป็นสายเดียว เลียบพื้นโต๊ะแผ่พุ่งจากล่างขึ้นบน ยังคงมุ่งใส่ริมขอบของหมวกเล้ยของล่างฟานหวิน

ชั่วพริบตากล้องขโมยชีวิตฝ่าเข้ามาในเงาตะเกียบของล่างฟานหวิน กล้องยาสูบเกิดความเปลี่ยนแปลงอีก เคาะใส่ข้อมือที่ถือตะเกียบของล่างฟานหวินอย่างไม่คาดหมาย

ล่างฟานหวินลอบนับถือเลื่อมใสต่อยุทธการและฝีมือของโจรท่องโดดเดี่ยว ตวาดคำ "ประเสริฐ" ควงข้อมือแล้วลดวูบลง เงาตะเกียบเต็มโต๊ะสลายหายวับ กลับคืนสู่ตะเกียบงาช้างที่ขาวสะอาดคล้ายเชื่องช้าคล้ายรวดเร็ว ยังคงจี้ใส่กล้องยาสูบของฝ่ายตรงข้าม

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา กล่าวคำ "มาได้ประเสริฐ" พลันเร่งความเร็วจองกล้องขโมยชีวิต พุ่งใส่ตะเกียบของฝ่ายตรงข้าม คิดใช้ความมีเปรียบที่ตะเกียบเปราะบาง ไม่แข็งแกร่งเท่ากับกล้องยาสูบเข้าเผด็จศึก

การประมือบนโต๊ะของทั้งสองครั้งนี้ ล้วนรวดเร็วดุจประกายไฟชั่วขณะก็ผ่านไปหลายกระบวนท่า แม้แต่หานป๋อยังชมดูจนตาลายพร่าพราย เป็นที่เห็นได้ว่าทั้งสองหักล้างกระบวนท่าอย่างรวดเร็วพิสดาร

ตะเกียบกล้องยาสูบพอกระทบกัน แว่วเสียงดังเพียะ ตะเกียบหักไปท่อนหนึ่ง ดีดพุ่งใส่กล้องยาสูบ

มือที่ถือกล้องยาสูบของโจรท่องโดดเดี่ยวขยับคราหนึ่ง ปลายตะเกียบที่ดีดพุ่งมาถึงระเบิดเป็นผุยผง

ล่างฟานหวินตวาดคำ "รับกระบวนท่า" ตะเกียบส่วนที่เหลืออยู่พลันเร่งระดับความเร็วขึ้น จี้ใส่กล้องยาสูบ

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบตื่นตระหนก ฝ่ายตรงข้ามใช้พลังแยบคายกระแทกตะเกียบหักไปท่อนหนึ่ง พอดีสลายพลังแกร่งกร้าวชั้นแรกของตนเอง ส่วนตะเกียบที่จี้ตามติดมา กลับมุ่งใส่พลังหยุ่นเยือกชั้นที่สองของตนเอง

ด้วยปฏิกิริยาอันปราดเปรียวของมัน ยังไม่ทันเปลี่ยนกระบวนท่า ปากแค่นเสียงเบาๆ พลังหยุ่นเยือกเปลี่ยนเป็นแกร่งกร้าว ผลักดันออกอย่างสุดกำลัง แต่ไม่เข้มแข็งแกร่งกร้าวเช่นกับตอนแรกแล้ว

ตะเกียบกล้องยาสูบกระทบกันอย่างถนัดถนี่ กลับบังเกิดเสียง

เพียะเพียะพะพะ ทำให้ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจว่า ผลการปะทะครั้งเดียวไฉนบังเกิดเสียงปะทะอย่างถี่ยิบถึงเพียงนี้

ทั้งสองสะท้านขึ้นพร้อมกันโจรท่องโดดเดี่ยวรั้งกล้องยาสูบกลับส่งมาถึงมุมปาก สูบลึกและยาวคำหนึ่ง ใบยาซึ่งบรรจุที่กล้องยาสูบเกิดประกายสีแดงวาบขึ้น

โจรท่องโดดเดี่ยวทางหนึ่งสูบยา ทางหนึ่งเพ่งตาเจิดจ้าจับจ้องมองล่างฟานหวินโดยไม่กะพริบ

ล่างฟานหวินคล้ายไม่มีเรื่องราวใด วางตะเกียบลงบนโต๊ะ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"กล้องขโมยชีวิตของพี่ฟั่นยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือจริงๆ"

ครั้งนี้เขาไม่ดัดสุ้มเสียงอีก หานป๋อจึงจดจำออก ต้องผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"จอมยุทธ์ล่าง เป็นจอมยุทธ์ล่างท่าน ท่านยังจำข้าพเจ้าได้หรือไม่? ค่ำคืนนั้นพวกเรากับพระคุณเจ้ากว่างตู้ดื่มสุรารับประทานเนื้อด้วยกัน"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา ปลดหมวกเลัยเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงมองอีกฝ่าย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราสมควรทราบว่าเป็นท่านตั้งแต่แรก บุคคลเช่นท่านต่อให้พุ่งชนวุ่นวาย ก็สามารถชนคนตายไปหลายคน"

เฉาเสียได้ยินมันกล่าววาจาน่าขบขัน ต้องหัวร่อคิกออกมา จากนั้นรีบยกมือปิดปากไว้

ขุนนางเฉินกวาดมองนางเป็นเชิงตำหนิติเตียน

โจรท่องโดดเดี่ยวจงใจแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"หยูฮูหยินหัวร่อได้ประเสริฐ เราชมชอบคนที่เปิดเผยตรงกับใจที่สุด"

มันด่ากระทบขุนนางเฉินที่ปล่อยให้ล่างฟานหวินกลั่นแกล้งก่อกวนมัน แต่ไม่ตำหนิตนเองที่ปลอมตัวเป็นตัวแทนจากโคกุเรียว

ล่างฟานหวินยิ้มให้กับโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"ให้เราผู้แซ่ล่างคารวะน้ำชาพี่ฟั่นถ้วยหนึ่ง ขออภัยที่เราผู้แซ่ล่างมีตาแต่ไร้แวว"

จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"น้องแซ่หานเชิญนั่งลง"

น้ำเสียงสนิทสนม คล้ายกลับคืนสู่สภาพตอนที่อุ่นสุรารับประทานเนื้อในศาลเจ้าร้างคืนนั้น

หานป๋อได้รับเกียรติอย่างสูง นั่งลงอย่างเรียบๆ ร้อยๆ ลอบร้องในใจ 'ล่างฟานหวินกลับจดจำเราออก เรียกเราเป็นน้องแซ่หาน'

ขุนนางเฉินคลายความหวั่นวิกตกกังวล มาตรว่ายังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ของคนทั้งสาม โดยเฉพาะล่างฟานหวินกับหานป๋อคล้ายรู้จักคล้ายไม่รู้จักกัน แต่นับเป็นสหายมิใช่ศัตรู ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ที่แท้เป็นพวกเดียวกัน อย่างนั้นสามารถสนทนากันแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น ผู้ใดเป็นพวกเดียวกับท่าน แต่ล่างฟานหวินให้เกียรติแก่มัน ทำให้บังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น

เฉาเสียชงชาด้วยขั้นตอนเดียวกับเมื่อครู่อีกเที่ยวหนึ่ง ชั่วพริบตาก็รินชาไป่หยาฉาที่หอมกรุ่นมาสี่ถ้วย

ล่างฟานหวินหยิบถ้วยชาใบหนึ่งส่งให้กับโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"พี่ฟั่นเชิญรับน้ำชา"

พลางหยิบถ้วยชาให้กับตัวเองถ้วยหนึ่ง

ใบหน้าอันเคร่งเครียดของโจรท่องโดดเดี่ยวปรากฏรอยยิ้มขึ้น

รับถ้วยชามา ปากกล่าวว่า

"พี่ล่างเกรงใจไปแล้ว เราฟั่นเหลียงจี๋ไม่กล้ารับ"

ขุนนางเฉินรับฟังตะลึงลาน ค่อยทราบว่า "หัวหน้าองครักษ์" ผู้นี้กลับเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ฉายาโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋

เฉาเสียส่งถ้วยชาถึงเบื้องหน้าหานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านทูตเชิญรับน้ำชา"

นางเรียกท่านทูตจนติดปาก ยามกะทันหันไม่สามารถเปลี่ยนคำเรียกหา

หานป๋อรีบรับถ้วยชามา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคือหานป๋อ มิใช่ท่านทูต นั่นเป็นตัวปลอม"

เฉาเสียเห็นมันไม่สวมรอยเป็นทูตโคกุเรียวอีก ก็แสดงออกถึงความสัตย์ซื่อโง่งม อดก้มศีรษะแย้มยิ้มมิได้ ค่อยส่งถ้วยชาให้กับขุนนางเฉิน ขุนนางเฉินใช้แววตาคมรุ่นคิดมองดูนาง สร้างความแตกตื่นแก่นางจนสลายรอยยิ้ม ล่าถอยไปด้านข้าง

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มให้แก่นางอย่างเมตตา กล่าวว่า

"เฉาเสีย อภัยที่เราอวดอ้างตัวเป็นผู้ใหญ่ ท่านลืมชงชาให้แก่ตัวเองแล้ว"

พลางยกเท้าลอดใต้โต๊ะ เตะใส่หานป๋อเท้าหนึ่ง หานป๋อรีบวางถ้วยชากระโดดปราดขึ้น ยกเก้าอี้ที่จัดวางอยู่เชิงผนังตัวหนึ่งมาให้เฉาเสียนั่งลง

ล่างฟานหวินยิ้มพลางมองดูโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อและเฉาเสีย รอจนทั้งหมดนั่งเรียบร้อย ค่อยยกชูถ้วยชาขึ้น กล่าวว่า

"เราผู้แซ่ล่างขอใช้น้ำชาแทนสุรา คารวะต่อทุกท่านถ้วยหนึ่ง หวังว่าคณะทูตโคกุเรียวสามารถเปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้กับแว่นแคว้น

ทั้งสอง"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ยังจะสวมรอยต่อไปหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นเท้าลอดใต้โต๊ะ เตะใส่หานป๋ออีกเท้าหนึ่ง กล่าวว่า

"ดื่มหมดถ้วย"

คนทั้งสี่ยืดคอดื่มน้ำชาหมดถ้วย เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ทุกผู้คนล้วนรู้สึกว่าชีวิตคล้ายการละเล่นอันเหลวไหลรอบหนึ่ง

เมื่อมีเฉาเสียกับล่างฟานหวินอยู่ด้วย โจรท่องโดดเดี่ยวบังเกิดความกระตือรือร้นเป็นพิเศษ บอกเล่าประสบการณ์อันพิสดารของหานป๋อ และอธิบายเรื่องที่สวมรอยเป็นทูตโคกุเรียวให้ทราบ แน่นอนมันย่อมปกปิดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเฉาเสียเอาไว้

ยามนั้นโหยวโหยวถูกเชื้อเชิญมาร่วมวงสนทนา นางพอทราบความเปลี่ยนแปลงที่คาดคิดไม่ถึงเช่นนี้ สร้างความปีติยินดียิ่งกว่า

การบอกเล่าของโจรท่องโดดเดี่ยว มิเพียงสะกดเฉาเสียจนปากอ้าตาค้าง ขุนนางเฉินตบโต๊ะส่งเสียงร้องออกมา แม้แต่ล่างฟานหวินยังรับฟังจนหน้าเปลี่ยนสี

รายละเอียดส่วนใหญ่นี้ โหยวโหยวเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก เมื่อเกิดขึ้นกับบุรุษที่นางนิยมชมชื่น ยิ่งรับฟังอย่างจดจ่อ

เมื่อโจรท่องโดดเดี่ยวบอกเล่าถึงตอนที่หานป๋อต่อสู้กับหลี่เซ่อเม่ยที่คลังศัสตราตึกตระกูลหาน ยิ่งต่อเติมเสริมแต่ง ราวกับเห็นการต่อสู้ของทั้งสองอยู่ด้านข้างก็มิปาน

เมื่อมันบอกเล่าว่า ตอนที่หานป๋อถีบเท้ายันใส่ท้องน้อยของหลี่เซ่อเม่ย ล่างฟานหวินฉุกใจคิดถามหานป๋อว่า

"ขณะที่น้องแซ่หานถีบยันถูกหลี่เซ่อเม่ย มีความรู้สึกว่าอ่อน

หรือแข็ง?"

หานป๋อขบคิดแล้วตอบว่า

"ความรู้สึกนั้นแปลกประหลาดยิ่ง มิใช่อ่อนและมิใช่แข็ง ยากจะบ่งบอกบรรยายได้"

ล่างฟานหวินระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ในที่สุดมันฝึกวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นสำเร็จแล้ว หากไม่สามารถกำจัดฆ่าทิ้ง ดินแดนภาคกลางจะถูกเหยียบย่ำทำลายถัดจากผังปานเมื่อครั้งกระโน้น"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป ล่างฟานหวินกล่าวเช่นนี้ ดูท่าหลี่เช่อเม่ยยังร้ายกาจกว่าที่เขาคาดคิดไว้อีก

โจรท่องโดดเดี่ยวสูญเสียความกระตือรือร้นบอกเล่าเรื่องราวอย่างรีบร้อนจนจบ สุดท้ายกล่าวว่า

"คณะทูตของพวกเราสมควรสลายตัวแล้ว ขอเพียงในบ้านเมืองมีคนที่รู้จักโคกุเรียวเช่นผู้เฒ่าเฉินสักครึ่งคน พวกเราได้แต่ม้วนเสื่อไป"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ฟั่นผิดแล้ว ก่อนหน้านี้พี่ฟั่นกับน้องแซ่หานขาดการชี้แนะจากผู้ชำนาญการ ตอนนี้เมื่อมีผู้เฒ่าเฉินอยู่ด้วย ไหนเลยปล่อยให้พวกท่านอับอายขายหน้าที่เบื้องหน้าจูหยวนจางได้?"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างลังเลว่า

"แต่ด้านเวลา..."

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ฟั่นกับน้องแซ่หานมิใช่ชนชั้นธรรมดา ขอเพียงไปถึงนครหลวงหาข้ออ้างยืดเวลาไปอีกสิบกว่าวันค่อยเข้าเฝ้าจูหยวนจาง ฉวยโอกาสร่ำเรียนภาษาโคกุเรียวสักหลายคำ สมควรไม่มีปัญหา"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"พวกเราสวมรอยปลอมแปลงอย่างยากเย็นเพื่อประโยชน์อันใด?"

เฉาเสียกับโหยวโหยวมองดูท่าทางอันโง่งมของมัน อดลอบหัวร่อในใจมิได้

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างจริงจังว่า

"การเดินทางขึ้นนครหลวงของเราครั้งนี้ จุดประสงค์ใหญ่เพื่อจัดการกับเหลิงเอี้ยน คนผู้นี้สุมหัวรวมกับหูอุ้ยหยง รวบอำนาจบริหารราชการแผ่นดินไว้ โดยที่จูหยวนจางไม่ทราบระแคะระคาย นับเป็นชนวนเภทภัยของยุทธจักรภาคกลาง เราความจริงหวั่นวิตกว่า ลำพังคนเดียวมีจำกัด ไม่อาจเหลียวแลรอบด้าน ตอนนี้เพิ่มพี่ฟันกับน้องแซ่หาน เรื่องที่ก่อนหน้านี้ไม่มีความมั่นใจ ตอนนี้มีหวังที่จะพบกับความสำเร็จ ไม่ทราบพี่ฟันกับน้องแซ่หานคิดเห็นอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาคำหนึ่ง พ่นควันออกช้าๆ กล่าวว่า

"ข้อเสนอของพี่ล่างนี้มีอำนาจเย้ายวนที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ขอถามยังมีเรื่องใดที่สนุกสนานกว่านี้อีก?"

หานป๋อกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"ขอเพียงจอมยุทธ์ล่างบอกมา หานป๋อแม้จะบุกน้ำลุยไฟก็ไม่บ่ายเบี่ยง"

โจรท่องโดดเดี่ยวหันไปกล่าวกับโหยวโหยวว่า

"น้องเราแบ่งแยกให้ชัดเจน นี่จึงเป็นจอมยุทธ์ที่แท้จริง จอมยุทธ์ของท่านเป็นตัวปลอม เช่นเดียวกับฐานะทูตพิเศษของมัน"

โหยวโหยวหัวร่อพลางก้มศีรษะลง แต่ลอบชำเลืองมองหานป๋อ

หานป๋อกระดากจนหน้าแดงฉาน เห็นเฉาเสียก็มองมาที่ตนเอง ยิ่งไม่ทราบมุดตัวอยู่ที่ใดดี

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา มองดูคู่หูคู่นี้ ในใจบังเกิดความอบอุ่นและความฮึกหาญขึ้น

หลังจากที่ภรรยารักเสียชีวิต นอกจากคำนัดของผังปานที่สั่นไหวจิตใจของเขาแล้ว อื่นๆ ล้วนเฉกเช่นควันเมฆผ่านตา

แต่หากจับมือกับคนทั้งสองบุกนครหลวง นับเป็นความสนุกสนานอีกแบบหนึ่ง

ขุนนางเฉินทราบว่าล่างฟานหวินพอได้รับการช่วยเหลือจากยอดฝีมือทั้งสองนี้ เฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก ในใจคลายความวิตกกังวลลง มีอารมณ์ดีขึ้นมา หัวร่อพลางกล่าวว่า

"พี่ฟั่นพี่หาน พวกเราเริ่มเรียนบทที่หนึ่งกัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อหันไปมองหน้ากัน ขุนนางเฉินเมื่อวางท่าเป็นครูสอนหนังสือ หากวันหน้าพวกมันล่อลวงเฉาเสียไป ไยมิใช่เท่ากับลักลอบได้เสียกับ "อาจารย์หญิง"?

ชิฉางเจิงออกจากตึกตระกูลหาน ด้วยความระมัดระวังอย่างเต็มเปี่ยม

มันกลัวว่าคนของฟางเยี่ยหวี่ยังเฝ้าอยู่นอกตึก ไม่กล้าออกทางตึกหน้าหรือตึกหลัง ทั้งนี้เพราะตึกตระกูลหานถูกหนีบอยู่ระหว่างถนนใหญ่สองสาย ตอนนี้เป็นยามเที่ยง บนถนนมีผู้คนคับคั่ง หากศัตรูปะปนอยู่ในกลุ่มคน จับตาดูความเคลื่อนไหวของตึกตระกูลหาน ตนเองยากจะพบเห็นฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นเลือกกระโดดข้ามกำแพงออกทางด้านข้าง เหลียวดูรอบข้างไร้ผู้คน ค่อยกระโดดเข้าตัวตึกอีกหลังหนึ่งซึ่งกั้นด้วยตรอกสายหนึ่ง นอกจากฝ่ายตรงข้ามจับตาดูอยู่เบื้องสูงไม่เช่นนั้นไม่มีทางพบเห็นร่องรอยของมัน

ขณะที่มันลอยข้ามกำแพงตึก พลันบังเกิดความไม่สบายใจรีบกวาดตาสำรวจมอง แต่ไม่พบเห็นร่องรอยศัตรู เพียงเหลือบเห็นด้านตรงข้ามกับประตูใหญ่ของตึกตระกูลหาน มีหอสูงเป็นพิเศษหลัง

หนึ่ง หากอยู่ด้านบนสุด สามารถมองเห็นความเคลื่อนไหวของตึกตระกูลหาน

ชิฉางเจิงค่อยคลายใจลง นอกจากมีคนซ่อนตัวอยู่ด้านบนสุดของหอสูง แอบมองผ่านช่องหน้าต่างลงมา ไม่เช่นนั้นไม่มีผู้ใดสามารถจับตาดูมันโดยไม่ถูกพบเห็น

ชิฉางเจิงย่อมไม่ทราบว่า นั่นเป็นหอสูงที่หานป๋อกับฮัวเจี๋ยหวี่อภิรมย์สมสู่กัน ต้องลอบหัวร่อตนเองหวาดระแวงคลางแคลงโดยใช่เหตุ ยามนั้นกระโดดออกทางด้านข้างของตึก ทิ้งตัวลงในตรอกซอยค่อยวิ่งไปทางถนนหลัง

มันไม่กล้าชะล่าใจ ปะปนอยู่ในกลุ่มคนบนท้องถนน ลอบใช้ท่าร่างเคลื่อนผ่านถนนตรอกซอย บางครั้งถึงกับทะลุร้านค้าของผู้อื่นเข้าทางประตูหน้าออกทางประตูหลัง โดยไม่สนใจต่อเสียงร่ำร้องด่าทอของคนในร้าน เดินเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม แน่ใจว่าต่อให้มีคนสะกดรอยก็ตามไม่ทัน มาถึงย่านที่อยู่อาศัยค่อนข้างเงียบสงบทางตัวเมืองตะวันออก

เด็กชายกลุ่มหนึ่งวิ่งเล่นบนพื้นที่ว่าง ด้วยความสนุกสนานร่าเริง

ชิฉางเจิงหวนนึกถึงตอนอยู่ที่เมืองจิ่วเจียง หัตถ์พิษเฉียนหลอได้ยินเสียงเด็กวิ่งเล่นกันบังเกิดความสะท้อนใจ ต้องฝืนยิ้มในใจ ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ล้วนอยู่ในการละเล่นประลองกำลังประลองปัญญา ดูว่าใครแพ้ใครชนะ เพียงแต่การละเล่นของผู้ใหญ่มากอันตราย หากประมาทพลาดพลั้งต้องทิ้งชีวิตไว้

ชิฉางเจิงพานทุ่มเทท่าร่างวิ่งปราดไปทางตะวันออก โดยไม่สนใจต่อสายตาที่ตื่นเต้นสงสัยของผู้อื่น ชั่วครู่ก็ออกจากเมืองอู่ชาง โลดแล่นไปตามท้องทุ่งนอกเมือง

ท่ามกลางนาดำที่สุดลูกหูลูกตา ปรากฏลำธารเล็กลำธารน้อยไหลผ่าน ต้นหยางย้อยดกดื่น ทิวทัศน์สงบรื่นรมย์ หากมิใช่มันรีบร้อน

เดินทาง เปลี่ยนเป็นเดินทอดน่องตามคันนา คงมีความสุขนัก หากแม้นมีหญิงงามที่สุภาพอ่อนโยนเช่นคุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อเดินเป็นเพื่อน ไม่ว่ากิจการช่วงชิงความเป็นใหญ่หรือชื่อเสียงลาภยศ สามารถสลัดละทิ้งไป

นึกถึงตอนนี้ต้องใจหายวาบ ตนเองเคยตั้งเป้าหมายว่าจะมีความสำเร็จเช่นปรมาจารย์วิชาดาบฟู่อิง เหตุใดตอนนี้กลับบังเกิดความคิดเช่นนี้ หรือว่าความรักจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของชีวิต?

พอนึกถึงหานฮุ่ยจื่อ หัวใจมันต้องปวดแปลบปลาบ แทบคิดกลับไปหานาง

ขณะที่เหม่อลอยซึมเซา ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้านเหลียวหน้ามอง เห็นท่ามกลางผงคลีคละคลุ้ง ปรากฏม้าสามตัวควบขับตามเส้นทางดินโคลนระหว่างนาดำไล่กวดตามมา

มันแค่นเสียงหนักๆ พานหยุดยืนบนเนินดินริมนาดำ ยกสองมือกอดอก ดูว่าคนทั้งสามใช่กำลังตามล่ามันหรือไม่

ชิฉางเจิงมิใช่ไม่คิดหลบหนี หากแต่เมื่ออยู่กลางนาดำอันเวิ้งว้าง หากคิดใช้ฝีเท้าแข่งขันกับม้าเร็ว ในที่สุดต้องหมดเรี่ยวสิ้นแรงถูกตามทันเมื่อถึงเวลานั้นกระทั่งทุนรอนในการต่อสู้เสี่ยงชีวิตก็ไม่มี

ม้าทั้งสามตัวเข้าใกล้โดยเร็ว ขณะห่างจากมันสามสิบวา ก็กระจายกำลังออกเป็นหนึ่งหน้าสองหลังดาหน้ามา

นี่เป็นม้าอันพ่วงพี พอเหยียบย่ำใส่นาดำก็เตะตันกล้าซึ่งเพิ่งปักไว้จนปลิวกระจาย แต่ฝีเท้ายังมั่นคงมีพลัง

ชิฉางเจิงจับจ้องมองคนบนหลังม้าทั้งสามอย่างเย็นชา ทุกคนอยู่ในวัยสามสิบเศษ มีรูปกายกำยำ มือซ้ายถือโล่มือขวากระชับหอก แสดงว่าถนัดในการต่อสู้แตกหัก

คนบนหลังม้าตัวแรกสุดตวาดก้อง "หยุดม้าเอาไว้" คนบนหลังม้าอีกสองตัวกระจายมาจากสองปีก เตรียมโอบล้อมเข้ามา หากชิฉางเจิงสะบัดหน้าหลบหนี พวกมันจะใช้ม้าเร็วไล่กวดตาม ช่วงชิงสภาวะที่เหนือกว่า

ถึงอย่างไรหนีไม่รอด ชิฉางเจิงกลับสงบนิ่งลง เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"สามารถติดตามเราผู้แซ่ชิทัน นับว่ามีฝีมืออยู่บ้าง ประกาศนามมา ดูว่าเป็นไพร่ราบทหารเลวใดของฟางเยี่ยหวี่?"

คนบนหลังม้าที่กึ่งกลางกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ความตายกรายถึงศีรษะยังไม่รู้ตัว พวกเราทั้งสามเป็นบุคคลในสิบเทพอสูรสังกัดท่านปรมาจารย์น้อย ฉายาอสูรสุริยัน จันทรา ดารา หลังจากที่ท่านลงถึงปรภพ อย่าได้ลืมเลือนพวกเรา"

ชิฉางเจิงสังเกตเห็นแต่แรกว่า ที่ปกเสื้อของชุดขาวรัดกุมพวกมัน แยกย้ายปักเครื่องหมายรูปอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวสีเหลือง คนที่กึ่งกลางคืออสูรสุริยัน คนทางซ้ายคืออสูรจันทรา คนทางขวาคืออสูรดารา ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ต้องการชีวิตข้าพเจ้าหรือ? นั่นต้องดูว่าพวกท่านมีความสามารถหรือไม่?"

กล่าวจบพลันเคลื่อนขวางไปทางขวา

อสูรดาราทางขวาตวาดก้อง กระตุ้นม้าเข้ามาเสือกหอกเขี่ยใส่ชิฉางเจิงอย่างรวดเร็วรุนแรง

ชิฉางเจิงพอเห็นสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม ต้องใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงว่าบริวารของฟางเยี่ยหวี่กลับมีฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้ ดังนั้นชักดาบจากกลางหลัง ขวางดาบเข้าต้านทาน

เสียงเคร้งเมื่อหอกอันหนักหน่วงถูกดาบปัดป่ายพ้นห่าง อสูรดารา

ยังถาโถมไม่หยุด มาถึงด้านขวามือของชิฉางเจิง ชิงปิดสกัดเส้นทางเคลื่อนขวางของชิฉางเจิงเอาไว้

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ควงดาบกลางอากาศเป็นวง บรรจุพลังเปี่ยมล้น ค่อยฟาดฟันใส่อสูรดารา

เสียงตังคราหนึ่ง อสูรดารากวัดแกว่งโล่ต้านรับดาบของชิฉางเจิงไว้ มาถึงด้านหลังขวามือของชิฉางเจิง พร้อมกับตวัดรั้งหอกกลับมา

ยามนั้นอสูรสุริยันกับอสูรจันทราล้วนจู่โจมมาถึง หอกอันหนักอึ้งทั้งสองเล่มโถมแทงมาจากเบื้องหน้าทางซ้ายกับเบื้องหลังทางซ้ายอย่างดุร้าย

ชิฉางเจิงบิดร่างลอยตัว หลบหลีกจากสองหอกค่อยโถมใส่อสูรดารา เมื่อครู่มันฟันดาบใส่โล่ของอสูรดาราอย่างสุดกำลัง คาดว่าฝ่ายตรงข้ามสมควรถูกกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ดังนั้นไม่สนใจฝ่ายตรงข้ามวกม้ากลับมากลุ้มกระหนาบใส่ โถมเข้าต่อสู้ระยะประชิดใกล้ หากสามารถกำจัดศัตรูคนหนึ่ง มิให้พวกมันผนึกกำลังกลุ้มรุมได้ จะมีโอกาสหลบหนีเพิ่มมากกว่าเดิม

พริบตานั้น ชิฉางเจิงลอยตัวถึงเหนือศีรษะของฝ่ายตรงข้าม ฟาดฟันดาบลงดุจสายฟ้า พอดีฟันถูกหัวหอก

อสูรดาราครางหนักๆ คำหนึ่ง สะท้านขึ้นทั้งร่าง หอกเบี่ยงเบนไปด้านข้าง ทรวงอกเปิดกว้างออก

ชิฉางเจิงทราบว่าตนเองคำนวณไม่ผิด พลังฝีมือฝ่ายตรงข้ามเป็นรองตนเองขั้นหนึ่ง ยามนี้ยังไม่อาจสะกดเลือดลมที่พลุ่งพล่านลงเป็นเหตุให้พละกำลังไม่เหมือนก่อน ดังนั้นไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดี พลิกตัวกลางอากาศ ยื่นเท้าเตะใส่ท้ายทอยของอสูรดารา

อสูรดารายามคับขันไม่ลนลาน ฟุบร่างบนหลังม้า ยกโล่ป้องกันศีรษะร่างกายไว้

ชิฉางเจิงหัวร่อดังยาวนาน สะกิดเท้าใส่หางม้าที่กระพือพัดขึ้น หยิบยืมพลังดีดตัวขึ้นเชียะเศษ บิดเอววูบหนึ่ง หยิบยืมกำลังที่เอวฟาดฟันดาบใส่ริมขอบโล่ของฝ่ายตรงข้าม

เสียงตังดังสะท้านอีกครา โล่ของอสูรดาราถูกกระแทกหลุดจากมือ

มันความจริงไม่ถึงกับใช้ไม่ได้ถึงเพียงนี้ เพียงแต่ยามคับขันยกโล่คุ้มครองด้านหลัง ไม่อาจเห็นสภาวะดาบของชิฉางเจิง ทั้งเข้าใจว่าชิฉางเจิงลอยตัวอยู่กลางอากาศ พอเตะพลาดผิดต้องตกลงสู่พื้น ภายใต้เหตุปัจจัยหลายประการนี้ เป็นเหตุให้โล่ของมันถูกกระแทกหลุดจากมือ

อสูรดาราสูญเสียโล่คุ้มกัน ทั้งไม่ทันรั้งหอกกลับมา ยามตื่นตระหนกพาตัวลื่นไหลลงจากหลังม้า ทิ้งตัวลงในนาดำ ยินดีแปดเปื้อนดินโคลน ยังดีกว่าจบชีวิตใต้คมดาบของศัตรู

ม้าศึกอยู่ในท่วงท่าโถมไปข้างหน้า จึงเผ่นโผนไปอีกหนึ่งวา ชิฉางเจิงตีลังกาตลบหนึ่ง พอดีทิ้งตัวลงบนหลังม้า

อสูรสุริยันกับอสูรจันทราเห็นอสูรดาราพลาดท่าเสียที พากันควบม้าติดตามมา

ชิฉางเจิงใช้เท้าหนีบท้องม้า คิดควบม้าออกไป หาคาดไม่ว่าม้าตัวนี้กลับแสนรู้ ทราบว่าคนบนหลังม้ามิใช่ผู้เป็นนาย พลันยกขาหน้าขึ้น แทบสลัดชิฉางเจิงลงจากหลังม้า

ชิฉางเจิงด่าคำ "เจ้าเดียรัจฉาน" ตวัดดาบกลับหลัง ปัดป่ายหอกที่อสูรสุริยันกับอสูรจันทราจู่โจมมา ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะรวบรวมสภาวะจู่โจมใหม่ก็แทงดาบใส่ตะโพกม้าคราหนึ่ง

ม้าพ่วงพีเจ็บปวดจนแผดเสียงร้องก้อง ตะกุยเท้าทั้งสี่วิ่งห้อไป

ชิฉางเจิงควบม้าที่ตกอยู่ในสภาพบ้าคลั่ง พุ่งโถมไปสิบกว่าวา

สลัดทอดทิ้งอสูรสุริยันกับอสูรจันทราไว้ด้านหลัง น่าสมเพชเจ้าของที่นา ไม่ทราบถูกเกือกม้าเหยียบย่ำต้นกล้าเสียหายไปเท่าใด

เพียงชั่วน้ำเดือด ผ่านนาดำมากมายสุดคณานับ ม้าที่เสียสติบรรทุกชิฉางเจิงโถมเข้าป่าโปร่งแถบหนึ่ง ยังไม่ชะลอความเร็วลงตัดผ่านป่าโปร่งไป

เสียงปงเมื่อท้องฟ้าด้านหลังปรากฏพลุไฟดอกหนึ่งพวยพุ่งขึ้น ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า คนปล่อยพลุสัญญาณเป็นอสูรสุริยัน จันทรา ดารา แจ้งให้พวกพ้องเบื้องหน้าสกัดขัดขวางชิฉางเจิง

หลังจากตัดผ่านป่าโปร่ง ม้าเริ่มมีน้ำลายสีขาวแตกฟอง วิ่งขึ้นเนินเล็กๆ ลูกหนึ่ง

ชิฉางเจิงเห็นม้ากำลังจะล้มตายลง ไม่อาจหักใจได้ ชิงกระโดดลงจากหลังม้า

ม้าแสนรู้วิ่งต่อไปอีกเจ็ดแปดวา ก็หยุดลงช้าๆ หายใจฟืดฟาดออกมา

ชิฉางเจิงลอบชมเชยว่าม้าที่ดี หวนนึกถึงหากอสูรสุริยัน จันทรา ดารา ทั้งสามสู้กับมันตัวต่อตัว ไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน แต่หากฝ่ายตรงข้ามสองคนจัดการกับมัน จะมีโอกาสเอาชนะมัน หากคนทั้งสามผนึกกำลัง มันต้องพ่ายแพ้แน่นอน

ลูกผู้ชายไม่ถือสาพลาดท่าตำตา ชิฉางเจิงเลือกหลบหนีไปตามป่าเขาที่กันดาร ป้องกันมิให้อสูรทั้งสามควบม้าติดตามมา

สองชั่วยามให้หลัง ชิฉางเจิงแม้มีร่างกายอันแข็งแรง ยังทนทานไม่ได้ ฝืนใจวิ่งต่อไปอีกสิบกว่าลี้ ผ่านหมู่บ้านที่เงียบสงบสองแห่ง ปรากฏแม่น้ำสายหนึ่งทอดขวางหน้า อาจบางทีหลังฝนตก น้ำในแม่น้ำจึงไหลเชี่ยวเป็นพิเศษ

ชิฉางเจิงยินดียิ่ง ตลอดรายทางที่หลบหนี มันมีความวิตกกังวล

สองประการ หนึ่งคืออสูรสุริยัน จันทรา ดารา ควบขับม้าเร็ว คนเหล่านี้สามารถติดตามมันทัน คงมีวิธีสะกดรอยเป็นพิเศษ ตอนนี้ย่อมสามารถติดตามมา

ยังมีแมวป่าที่มีจมูกอันปราดเปรียวของสุ่ยโหยวจิงตัวนั้น ฝ่ายตรงข้ามอาจมีมากกว่าหนึ่งตัว หรือว่าในสถานการณ์เช่นนี้ ต่อให้สุ่ยโหยวจิงคิดปกป้องมันก็ทำไม่ได้

ตอนนี้เมื่อมาถึงแม่น้ำสายนี้ ทั้งสามารถบรรทุกมันจากไป โดยไม่เกรงกลัวม้าเร็วของฝ่ายตรงข้าม ทั้งสามารถรอดพ้นจากการสูดดมกลิ่นของแมวป่าตัวนั้น

ชิฉางเจิงรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือ เลือกต้นการบูรซึ่งมีคุณสมบัติในการลอยอยู่เหนือน้ำ ฟันกิ่งก้านหยาบมาท่อนหนึ่ง โยนลงในน้ำ กู่ร้องดังยาวนาน ทิ้งตัวลงบนกิ่งก้าน ประคับประคองตัวปล่อยให้ไหลไปตามกระแสน้ำ

กลเม็ดนี้เป็นล่างฟานหวินเคยสอนแก่มัน ในเด็กหนุ่มรุ่นหลังมันมีฝีมือดีที่สุด คิดไม่ถึงยามนี้สามารถช่วยชีวิตได้

ชั่วพริบตาชิฉางเจิงก็หายลับกับทางโค้งของสายน้ำ

หลังจากที่ฟางเยี่ยหวี่ไปพบกับฉินเมิ่งเหยา ก็อยู่ในเก๋งพักร้อนเขตสวนหลัง บังเกิดความคิดพลุ่งพล่าน ไม่อาจสงบลงได้

ยี่สิบกว่าปีมานี้ มันเข้ารับการฝึกจากผังปานอย่างเข้มงวด ซึ่งมันก็ไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่ผังปาน สามารถตอบสนองข้อเรียกร้องของผังปานทุกประการ

ช่วงเวลาอันยากลำบากนี้ ส่งเสริมมันจากคนธรรมดาผู้หนึ่งกลายเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า หากมิใช่หลังอายุสิบแปดปี มันต้องแบ่งแยกสมาธิไปวางแผนล้มล้างราชวงศ์หมิง มันอาจมีพลังฝีมือรุดหน้า

ถึงระดับเดียวกับช่วงวัยฉกรรจ์ของผังปาน

- แต่ภาระที่แบกไว้ ทำให้มันมิอาจไม่ปล่อยวางวิชาบู๊ชั่วคราว นี่นับเป็นความเสียใจประการแรกของมัน

ความเสียใจประการสองเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อครู่นี้

ที่แล้วมามันเชื่อมั่นตัวเองอย่างเต็มเปี่ยม เห็นว่าตนเองไม่ปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือสติสัมปชัญญะ แต่เช้าวันนี้เมื่อฉินเมิ่งเหยาปฏิเสธข้อเสนอของมัน นับเป็นครั้งแรกที่มันลิ้มลองกับรสชาติของความขมขื่น

ทั้งนี้เพราะมันทราบแล้วว่า หญิงงามเพียงหนึ่งเดียวที่มันหลงรักกลับไร้วาสนากับมันอย่างสิ้นเชิง

นับแต่นี้มันได้แต่เก็บกู้อารมณ์ความรู้สึก ลบเลือนเรื่องนี้ไปจากใจ โดยไม่ทิ้งริ้วรอยใดไว้

โชคชะตาบันดาลให้มันต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างกิจการใหญ่กับความรัก

ในวันเวลาหลังจากนี้ มันอาจสามารถเลือกสรรหญิงงามในต่ำใต้ได้ตามอำเภอใจ แต่มันทราบว่าไม่มีผู้ใดแทนที่ฉินเมิ่งเหยาได้

มาตรว่าสำเร็จกิจการใหญ่ แผ่นดินตกเป็นของมัน แต่ความเสียใจทั้งสองประการนี้ไม่มีวันชดเชยได้

ตอนนี้หนึ่งเดียวที่กระทำได้คือ ซุกซ่อนเงาร่างที่งามพิสุทธิ์ดุจนางเซียนไว้ส่วนลึกของจิตใจ จวบกระทั่งถึงวันใดวันหนึ่ง ค่อยนำออกมาหวนรำลึกนึกถึง

แว่วเสียงมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ยดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"หลังจากกลับจากพบกับฉินเมิ่งเหยา คล้ายมีความในใจกระมัง?"

ฟางเยี่ยหวี่ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวโดยไม่ปิดบังว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยรับรู้ถึงความปวดร้าวในใจของซือจุน (ท่านอาจารย์)"

หลี่เซ่อเม่ยเอ่ยเอื้อนลำนำเพลงออกมาบทหนึ่ง ฟางเยี่ยหวี่เรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมฮั่นและมองโกล ทราบว่าหลี่เซ่อเม่ยเอื้อนลำนำของจางเสี้ยวเสียง บรรยายถึงราชวงศ์น่ำซ้องประคองตัวอยู่ทางตอนใต้เสียทีที่มีคมศัสตรา แต่ปล่อยให้ฝุ่นละอองจับเกรอะกรัง ชั่วลัดนิ้วมือเดียวโอกาสพ้นผ่าน คงได้แต่สะอื้นรำพัน

หลี่เซ่อเม่ยทอดถอนใจยาว เอื้อนอีกว่า

"หวนรำลึกเรื่องหนหลัง เป็นชะตาฟ้า สุดกอบกู้แก้ไข ชลเนตรไหลรินหลั่ง"

ฟางเยี่ยหวี่ยกมือตบใส่โต๊ะหิน กล่าวว่า

"หลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) สั่งสอนถูกต้อง เพื่อเพื่อนร่วมชาติชาวมองโกลนับพันๆ หมื่นๆ เรื่องราวความรัก ผลได้ผลเสียของเราฟางเยี่ยหวี่นับเป็นอย่างไรได้?"

หลี่เซ่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่จึงเป็นลูกผู้ชายชาตรี คนมีอายุขัยเพียงร้อยปี หากไม่กำหนดเป้าหมาย ลงมือกระทำอย่างเต็มที่ ยังมีความสมใจอันใด? สมมติเช่นเราผู้แซ่หลี่ คิดเสาะหาแดนสุขาวดี ใช้ชีวิตที่หลงเหลืออย่างสุขสันต์ เพียงเอื้อมมือก็ได้มา เหตุใดยังตรากตรำลำบาก จมปลักอยู่ในดินแดนภาคกลางซึ่งเคยปวดร้าวรันทด? นั่นเพราะต้องการชีวิตที่มีความหมายมีรสชาติยิ่งกว่า"

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อฮาฮา หันเหหัวเรื่องว่า

"เมื่อครู่หลี่เหล่าซือออกไปรอบหนึ่ง ใช่มีข่าวคราวของหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวหรือไม่?"

เอ่ยถึงหานป๋อ น้ำเสียงมันเยือกเย็นยะเยียบลง หลี่เซ่อเม่ยก็กล่าวว่า

"บอกไปยากที่จะเชื่อได้ พวกมันทั้งสองคล้ายพลันสาบสูญไป

ไม่ทิ้งร่องรอยใดได้"

ฟางเยี่ยหวี่ขบคิดชั่วขณะ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"หากหลี่เหล่าซือกล่าวเช่นนี้ คนทั้งสองคงหลบหนีออกจากเมืองอู่ชางแล้ว แต่พวกมันล้วนไม่ยอมอยู่นิ่งเฉย มิหนำซ้ำ...มิหนำซ้ำ..."

มันไม่เคยอ้ำๆ อึ้งๆ เช่นนี้มาก่อน หลี่เซ่อเม่ยพอครุ่นคิดก็ล่วงรู้สาเหตุ จึงกล่าว

"มิหนำซ้ำหานป๋อชมชอบพัวพันฉินเมิ่งเหยา ขอเพียงทราบว่าฉินเมิ่งเหยาต้องอยู่ในอันตรายต้องรุดมาช่วยเหลือ หากพวกเราสามารถใช้จุดอ่อนของมันข้อนี้ให้เป็นปรกติ มันจะหลบหนีไปที่ใดได้?"

มุมปากฟางเยี่ยหวี่ปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ขบคิดแล้วกล่าวอีกว่า

"เด็กน้อยชิฉางเจิงนับว่าเก่งกล้าสามารถ ภายใต้แหฟ้าตาข่ายดินของพวกเรา ยังสามารถกระเสือกกระสนดิ้นรนคงอยู่ ตอนนี้แม้แต่ข้าพเจ้ายังเป็นห่วงว่ามันจะหนีรอดได้"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวว่า

"เส้าจู่ (นายน้อย) วางใจ ตอนนี้แม่น้ำแยงซีเกียงตกอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเรา ต่อให้มันติดปีก ก็ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือพวกเรา อิ๋วซือตี้กับเมิ่งต้าเมิ่งเอ้อล้วนรุดไปสมทบ ยามเมื่อพบเห็นร่องรอยของมัน จะเป็นเวลาที่มันจบสิ้นชีวิต"

ฟางเยี่ยหวี่ระบายลมจากปากยาวๆ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"หลังจากที่จูหยวนจางเข้าร่วมกับกว๋อจื่อซิงก็มีดวงชะตารุ่งโรจน์ประสบโชคสามสิบปี จนบัดนี้ชะตายังไม่เสื่อมโทรมกระมัง?"

หลี่เซ่อเม่ยพอได้ยินชื่อจูหยวนจาง ดวงตาก็ทอประกายความแค้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"สร้างกิจการง่ายดาย รักษาไว้ยากเย็น คิดสร้างสรรค์ลำบาก ทำลายล้างง่ายดาย นี่เป็นหลักเหตุผลที่จริงแท้แน่นอน จนบัดนี้เรา

ค่อยเห็นแสงสว่างลำแรกบนเส้นขอบฟ้ามองโกลเรา หากพวกเราเกาะกุมโอกาสเหมาะ คิดเฉือนแบ่งดินแดนภาคกลางไป มิใช่เป็นไปไม่ได้"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"เหตุผลสำคัญอยู่ที่พรรคมังกรพิโรธ ตอนนี้พวกมันละทิ้งเกาะมังกรพิโรธไป มาตรว่าเป็นยุทธวิธีอันสูงส่ง แต่ต้องคิดไม่ถึงว่าพวกเรายังมีฝีมืออันเฉียบขาดจัดการกับพวกมัน"

หลี่เซ่อเม่ยแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"เราไม่ได้พบพานยอดฝีมือที่แท้จริงมานาน หวังว่าหลวงจีนกระบี่ไม่สร้างความผิดหวังแก่เรา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวถามว่า

"หากพบกับฉินเมิ่งเหยาอีก เส้าจู่เห็นว่าเราสมควรจัดการอย่างไร?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยเรียนถามปัญหาข้อนี้ต่อซือจุน ท่านทราบหรือไม่ว่าท่านผู้เฒ่าตอบว่าอย่างไร?"

หลี่เซ่อเม่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเราเป็นผู้เฒ่าผัง คงไม่อาจตอบคำถามข้อนี้ได้"

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มอย่างเฉื่อยชากล่าวว่า

"นี่ก็เป็นคำตอบของข้าพเจ้า หลี่เหล่าซือจัดการตามที่เห็นสมควรเถอะ"

หลี่เซ่อเม่ยผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ หวนนึกถึงไร้พิษมิใช่ชายชาติหากคิดสำเร็จการใหญ่ บุคคลแรกที่ต้องกำจัดไปมิใช่หลวงจีนกระบี่ มิใช่หานป๋อ และมิใช่ฟงสิงเลี่ย หากแต่เป็นวีรสตรีที่รวมปมเด่นของเรือนฌานเมตไตรยกับนิกายฌานวิสุทธิ์...ฉินเมิ่งเหยา

หากทำลายนาง เท่ากับทำลายจิตวิญญาณของฝ่ายธัมมะ สหพันธ์

แปดสำนักจะแตกพ่ายโดยมิต้องจู่โจมทำลาย ทั้งหมดเป็นความรู้สึกด้านจิตใจชนิดหนึ่ง

ทั้งยังตัดความคิดห่วงพะวงของฟางเยี่ยหวี่ไป

หลี่เซ่อเม่ยคารวะแล้วล่าถอยไป

ทอดทิ้งให้ฟางเยี่ยหวี่นั่งอยู่ภายในเก๋งเพียงลำพัง หลอมกลืนเข้ากับแสงสีสนธยา

ชิฉางเจิงเหยียบกิ่งก้านต้นไม้ ลื่นไหลไปตามกระแสน้ำ เพียงหนึ่งชั่วยามก็มาถึงตอนล่างของแม่น้ำห่างประมาณหกสิบลี้ คาดว่าผ่านเมืองหวงโจวมาแล้ว

ชิฉางเจิงค่อยคลายใจลง เห็นเส้นทางน้ำหดแคบลงทีละน้อย หินโสโครกบนทางน้ำยิ่งมายิ่งมาก ยามอับจนปัญญา ได้แต่กระโดดกลับขึ้นฝั่ง มองดูกิ่งก้านของต้นไม้พัดพาไปตามน้ำ

เมื่อครู่มันท่องตามกระแสน้ำ ดูไปคล้ายปลอดโปร่งสบาย แท้ที่จริงกินแรงยิ่งนัก ยามนี้พอผ่อนคลาย รู้สึกเหน็ดเหนื่อยยิ่ง

สายตายามกวาดมอง เห็นด้านซ้ายเป็นเทือกเขาสลับซับซ้อน ที่เชิงเขามีหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง แว่วเสียงร้องของวัวแพะดังมา ด้านขวามือเป็นดงไม้สุดลูกหูลูกตา ในพงหญ้าปรากฏทางน้อยตัดผ่าน ไม่ทราบว่าทอดถึงที่ใด

หากเดินเลียบริมน้ำต่อไป ภายในสองวันอาจบรรลุถึงเมืองจิ่วเจียง แต่จิ่วเจียงเป็นเมืองสำคัญริมแม่น้ำแยงซีเกียง ฟางเยี่ยหวี่ต้องวางกำลังอยู่ที่นั้น หากไปยังที่นั้นไม่แน่ว่าจะดีกว่ารั้งอยู่ที่เมืองอู่ชางสักเท่าใด

หากไปทางขวาเป็นทิศทางที่ตั้งของแม่น้ำแยงซีเกียง ขอเพียงเสาะพบสาขาลับของพรรคมังกรพิโรธ จะทราบความเคลื่อนไหวล่าสุด

ของพรรคมังกรพิโรธ ช่วยให้ตนเองกลับเข้าขบวนรับใช้ต่อพรรค

พอตกลงใจ ชิฉางเจิงเหยียบย่างสู่ทางน้อยขวามือ มุ่งหน้าไปทางแม่น้ำแยงซีเกียง

เดินทางหนึ่งชั่วยาม ชิฉางเจิงไม่อาจทนรับความเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ เห็นบนเนินหญ้าข้างทางมีต้นไม้ใหญ่หลายต้น ให้ความร่มรื่นสามารถต้านทานแสงแดดอันร้อนแรง สร้างความยินดียิ่ง วิ่งต่อไปอีกลี้เศษ ค่อยวกกลับมากระโดดขึ้นบนยอดไม้ต้นหนึ่ง เช่นนี้ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีสัตว์หน้าขนที่คุ้นกับกลิ่นของมัน ก็จะถูกล่อลวงให้ล่วงหน้าไป เปิดโอกาสให้มันได้พัก

ชิฉางเจิงสำรวจดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยเลือกใต้ร่มไม้ที่รกครึ้มที่สุดแห่งหนึ่งมุดเข้าไป กระแทกนั่งลงพักผ่อน

พอนั่งพักผ่อน ค่อยทราบว่าการหนีเตลิดครั้งนี้สิ้นเปลืองเรี่ยวแรงมากมาย กระดูกทั่วร่างคล้ายกับจะหลุดสลาย เท้าทั้งสองข้างแทบไม่เป็นของมันอีก หากเปลี่ยนเป็นคนธรรมดาทั่วไป คงสิ้นสติสมประดี

แต่ผู้ที่ฝึกพลังลมปราณเช่นพวกมัน ถือสาสภาพเช่นนี้ เพราะอาจกระทบถึงพลังฝีมือและความตั้งใจ

เมื่อวันก่อนหานป๋อรับประทานน้ำมันพุฉังเกาลงไป ไม่รู้จักหนักเบาคิดล้มตัวลงนอน กลับถูกโจรท่องโดดเดี่ยวตวาดห้ามไว้ ก็สืบเนื่องจากเหตุผลนี้เอง

ชิฉางเจิงขบกรามกรอด ใช้จิตใจที่เด็ดเดี่ยวสะกดอาการเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ตั้งใจโคจรพลังลมปราณ ชั่วครู่ค่อยเข้าสู่ห้วงความเคลิบเคลิ้ม

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ชิฉางเจิงพลันสะดุ้งตื่นขึ้นมา พอเงี่ยหูฟัง แว่วเสียงสุนัขเห่าดังมาแต่ไกล

ชิฉางเจิงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง เหตุใดศัตรูมาเร็วถึงเพียงนี้ พอมอง

ท้องฟ้า ที่แท้อาทิตย์ลับกับขุนเขา ท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย ตนเองนั่งโคจรพลังอย่างน้อยสองชั่วยาม

ยามนั้นเสียงสุนัขเห่าดังกังวานกว่าเดิม ยังมีเสียงร้องของผู้คนมุ่งมายังทิศทางด้านนี้

ชิฉางเจิงตรวจสอบสภาพร่างกายตัวเอง คาดว่าฟื้นคืนสู่ปรกติประมาณเจ็ดแปดส่วน หากสามารถโคจรพลังอีกครึ่งชั่วยาม อาจฟื้นฟูสู่สภาพเดิม เมื่อถึงเวลานั้นฟ้ามืดมิดลง โอกาสหนีเอาชีวิตรอดก็เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นตัดใจโคจรพลังพักผ่อนสืบต่อ

เพียงชั่วขณะ บนเส้นทางเชิงเนินเบื้องล่างแว่วเสียงคนและสุนัขติดตามผ่านไป

ชิฉางเจิงทราบว่าไม่ถึงเวลาธูปไหม้ครึ่งดอก ศัตรูจะตรวจค้นกลับมา แต่ตอนนั้นตนเองคงหลบหนีไปไกลแล้ว

ขณะครุ่นคิด บนเส้นทางบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ชิฉางเจิงได้แต่ลืมตามองทะลุพงหญ้าลงไป

บนทางน้อยปรากฏขบวนม้าสิบกว่าตัว คนบนหลังม้าตัวแรกกลับเป็นคฤธรอิ๋วซือตี้ ที่ด้านหลังตามติดด้วยอสูรสุริยัน จันทรา ดารา ขุนพลห้าธาตุทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน ในจำนวนนี้สุ่ยโหยวจิงอุ้มแมวป่าประเปรียวตัวนั้นมาด้วย

ที่นี้ห่างจากแมวป่าประเปรียวตัวนั้นอย่างน้อยยี่สิบกว่าวา บวกกับตนเองอยู่ที่สูง กลิ่นอายกระจายเป็นวงกว้าง ไม่กลัวว่ามันจะสูดดมกลิ่นของมันออก ชิฉางเจิงขณะภาวนาให้ผู้คนขบวนนี้รีบติดตามต่อไป ขบวนม้าพลันหยุดชะงักลง แว่วเสียงอิ๋วซือตี้ดังว่า

"ขุนพลน้ำ แมวป่าประเปรียวใช่มีท่าทีผิดปรกติหรือไม่?"

สุ่ยโหยวจิงตอบว่า

"บริวารก็ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด พอมาถึงที่นี้ แมวป่า

ประเปรียวก็ขยับจมูกเป็นการใหญ่"

ชิฉางเจิงบนเนินลอบร้องว่าเดียรัจฉานอันร้ายกาจ เป็นเพราะตนเองเดินไปกลับเส้นทางสายนี้สองเที่ยว กลิ่นอายทวีความรุนแรง มันจึงสูดดมออก

อิ๋วซือตี้กล่าวว่า

"ท่านยังไม่วางแมวป่าประเปรียวลง ดูว่ามันมีปฏิกิริยาใด?"

สุ่ยโหยวจิงรับคำเบาๆ ทิ้งแมวป่าประเปรียวลงกับพื้น แมวป่าประเปรียวก็วิ่งไปข้างหน้า ชั่วครู่ยังวิ่งย้อนกลับมา ส่งเสียงร้องประหลาดพิกลคำหนึ่ง

อิ๋วซือตี้กล่าวกับสุ่ยโหยวจิงว่า

"มีแต่ท่านจึงเข้าใจความหมายของมัน บอกต่อเราว่ามันพบเห็นอันใด?"

สุ่ยโหยวจิงขบคิดแล้วกล่าวว่า

"ศัตรูอาจหยุดยั้งอยู่ที่นี้ครู่หนึ่ง จึงมีกลิ่นอายแรงเป็นพิเศษ"

อิ๋วซือตี้ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ดูท่าเป็นเช่นนี้"

อสูรสุริยันกล่าวเสริมว่า

"เด็กน้อยนี้หนีเตลิดราวสุนัขสูญเสียเจ้าของ โดยเฉพาะที่นี้ห่างจากตำแหน่งที่มันขึ้นฝั่งไม่ไกลเป็นไปไม่ได้ที่จะหยุดลง ความนี้ต้องมีปัญหาแน่นอน"

อิ๋วซือตี้กล่าวว่า

"แต่สุนัขล่าเหยื่อล้วนล่วงหน้าไปแล้ว ท่านเมื่อคาดคิดเช่นนี้ ลองส่งคนตรวจค้นละแวกใกล้เคียงดู แล้วค่อยติดตามไป"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"เรื่องนี้มอบต่อข้าพเจ้า มีแมวป่าประเปรียวอยู่ด้วย รับรองว่า

เด็กน้อยนั้นหนีไม่รอด"

อิ๋วซือตี้กล่าวว่า

"ท่านลำพังคนเดียวมิใช่คู่มือของมัน พวกเราปล่อยให้เด็กน้อยนั้นหนีรอดไปสองครั้ง ครั้งนี้ไม่อาจผิดพลาด ขุนพลทอง ไม้ ไฟ ดิน พวกท่านทั้งสี่รั้งอยู่ช่วยเหลือขุนพลน้ำ เรากับอสูรสุริยัน จันทรา ดารา จะติดตามต่อไป หากเกิดเรื่องขึ้นให้ส่งพลุสัญญาณแจ้งเหตุ"

กล่าวจบใช้เท้าหนีบท้องม้าควบขับไปเบื้องหน้า

อสูรสุริยัน จันทรา ดารา ส่งเสียงร้อง ควบม้าติดตามไป คงเหลือแต่ขุนพลทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน ทั้งห้า

ชิฉางเจิงบนเนินลอบคร่ำครวญในใจ หากทราบเช่นนี้แต่แรก เมื่อครู่ชิงหลบลี้หนีหายไป คงไม่ตกอยู่ในห้วงคับขันเช่นนี้แล้ว

ขุนพลห้าธาตุกระโดดลงจากหลังม้า ผูกม้าเอาไว้ ขุนพลทองกล่าวว่า

"เอ่ยถึงวิชาสะกดรอย พวกเราสู้น้องสามไม่ได้ น้องสามสั่งการมาเถอะ"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"พวกเราแยกย้ายออกค้นหา จำกัดพื้นที่รัศมีสองลี้ หากไม่พบเห็นอันใด ก็กลับมาสมทบกันในที่นี้"

ขุนพลทองและพวกทั้งสี่เห็นพ้องด้วย หลังจากนั้นแยกย้ายออกตรวจค้นตามทิศทางที่สุ่ยโหยวจิงกำหนด คงเหลือแต่สุ่ยโหยวจิงอยู่ที่เดิมแต่ผู้เดียว ยืนกัมศีรษะต่ำ ไม่ทราบครุ่นคิดอันใด

ชิฉางเจิงทราบว่าสุ่ยโหยวจิงพบเห็นมันแล้ว ตอนนี้บังเกิดความคิดขัดแย้งกัน ไม่ทราบจะจัดการกับตนเองอย่างไร

ชั่วครู่ให้หลัง สุ่ยโหยวจิงทอดถอนใจคำหนึ่ง อุ้มแมวป่าประเปรียวเดินขึ้นเนินมา จนถึงข้างพุ่มไม้ ก็กัมตัวชะโงกศีรษะเข้ามา

พอดีประสาน สายตาของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

"ชิฉางเจิงไร้ความสามารถ ในที่สุดหนีไม่รอด สร้างความผิดหวังแก่คุณหนู"

สุ่ยโหยวจิงมองดูมันอย่างเงียบงัน แววตาเปลี่ยนแปลงไม่หยุดยั้ง บัดเดี๋ยวนุ่มละมุนละไมบัดเดี๋ยวเกรี้ยวกราดดุร้าย บันดาลให้ผู้คนคาดเดาจิตใจของนางไม่ออก

อานุภาพความรัก

ชิฉางเจิงเผยยิ้ม เผยเห็นฟันขาวแวววาวเปรียบกับผิวหน้าที่ถูกเปลวแดดแผดเผาจนเกรียม กอปรเป็นบุคลิกภาพที่องอาจหาญกล้าชนิดหนึ่ง

สุ่ยโหยวจิงชมดูจนตะลึงลาน เห็นว่าชายหนุ่มหยาบกร้านผู้นี้เวลายิ้ม ยังมีเสน่ห์ยิ่งกว่าบุรุษรูปงามอีก พร้อมกันนั้นนางจวบจนบัดนี้ค่อยเข้าใจความรู้สึกนี้อย่างชัดแจ้ง

ชิฉางเจิงเห็นนางครุ่นคิดไม่ตอบคำ เข้าใจว่านางยังบังเกิดความคิดหักล้างกัน ไม่สามารถตกลงใจว่าจะจัดการกับมันอย่างไร หาทราบไม่ว่าที่สุ่ยโหยวจิงนึกถึงคือปัญหาว่ามันน่าดูหรือไม่น่าดู

มันพานคืบคลานเข้าหาสุ่ยโหยวจิง จวบจนใบหน้าห่างจากวงหน้านางเพียงห้านิ้ว กล่าวว่า

"แม่นางยังไม่หลีกไป ข้าพเจ้าจะมุดออกไปแล้ว"

สีหน้าสุ่ยโหยวจิงกลับคืนสู่ความกระด้างเย็นชาดุจเดิม ปาก

กล่าวว่า

"มุดออกมาทำอะไร? คิดคลานออกไปหาที่ตายหรือ?"

เอ่ยถึงคำ "คลาน" มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่ยากจะพบพานวูบหนึ่ง

ชิฉางเจิงชมดูจนงงงันเล็กน้อย ค่อยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้ายังไม่ไป รอสักครู่ผู้บังคับบัญชากับพวกพ้องของท่านกลับมา เราเหล่าชิ (คำเรียกตัวเองของคนแซ่ชิ) แทนที่จะไปหาที่ตาย จะกลายเป็นรอความตายแล้ว"

สุ่ยโหยวจิงขมวดคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ถอดเสื้อผ้าของท่านแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอาจมีวิธีช่วยให้เหล่าชิท่านหนีเอาชีวิตรอดได้"

เอ่ยถึงคำ "เหล่าชิ" อดเผยอยิ้มอีกครามิได้ นางปล่อยแมวป่าประเปรียวลงมา ผิวปากส่งเสียงดั่งดนตรี ออกคำสั่งติดต่อกัน แมวป่าประเปรียวเงี่ยหูทำท่ารับฟัง จากนั้นพุ่งสวบไปในพุ่มไม้

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านสั่งสัตว์หน้าขนตัวนี้ไปทำอะไร?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวเป็นเชิงตำหนิว่า

"ท่านยังไม่ถอดเสื้อผ้าอีก?"

ชิงฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทั้งไม่คุ้นกับการถอดเสื้อผ้าต่อหน้าสตรี ยิ่งไม่เคยชินกับการเปิดเผยแก้มก้นออกเดินทาง"

สุ่ยโหยวจิงถลึงตาใส่ หวนนึกถึงห้วงคับขันเป็นตายเช่นนี้ คนผู้นี้ยังมีกะใจกล่าวล้อเล่น ไม่ทราบว่าสมองทำจากอะไรจริงๆ พลันยื่นมือตะปบคว้าปกเสื้อของมัน กระชากขาดออกมาแถบหนึ่ง กล่าวว่า

"เพียงนี้ก็พอแล้ว"

จากนั้นล้วงขวดเล็กๆ จากอกเสื้อใบหนึ่ง เทวัตถุที่คล้าย

ผงสีขาวลงบนร่างของชิฉางเจิง ปากกล่าวอย่างรีบร้อนว่า

"ท่านอยู่ที่นี้ แมวป่าประเปรียวจะจับสัตว์เล็กๆ เช่นกระต่ายมาตัวหนึ่ง ข้าพเจ้าจะผูกเศษผ้าของท่านกับตัวมัน บังคับให้ทันวิ่งเตลิดหนี หอบเอากลิ่นของท่านไปไกล ส่วนผงซ่อนเร้นกลิ่นบนร่างท่านจะทำให้สุนัขล่าเหยื่อยึดถือท่านเป็นต้นไม้ก้อนหิน สูดตำแหน่งของท่านไม่ออก นี่เป็นการช่วยเหลือท่านเป็นครั้งสุดท้ายของข้าพเจ้า หลังจากนี้มีแต่ท่านติดค้างข้าพเจ้าแล้ว"

เห็นชิฉางเจิงเหม่อมองนาง จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ยังไม่กลับไปยังถ้ำสุนัขของท่านอีก?"

กล่าวจบถอยปราดออกจากพุ่มไม้ เหลียวหน้ามากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าหลงรักท่าน ข้าพเจ้าเพียงแต่คิดช่วยคน ช่วยถึงที่สุดเท่านั้น"

จากนั้นถลันหายลับไปยังทิศทางที่แมวป่าประเปรียวจากไป

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะฝืนยิ้มออกมา พึมพำว่า

"หากท่านไม่ได้หลงรักเรา เราเหล่าชิยินยอมวางศีรษะเป็นเดิมพัน"

จั่วซือนั่งอยู่ริมหน้าต่าง มองดูทิวทัศน์ริมฝั่งที่เปลี่ยนแปลงไม่หยุดยั้ง ทิวทัศน์ป่าเขาอันงดงามสร้างความเบิกบานใจแก่นาง เห็นว่าหากวันข้างหน้ากระทำได้ ต้องพาเหวินเหวินออกมาชมดู โอ ไม่ทราบเหวินเหวินร้องไห้หรือไม่? ยามค่ำคืนหลับสนิทหรือไม่?

ล่วงฟานหวินทาบฝ่ามือกับกลางหลังนาง ถ่ายทอดพลังความร้อนเข้าไป แต่แล้วพลันหยุดชะงักไว้ กล่าวเป็นเชิงตำหนิว่า

"ซือเอ๋อ อย่าได้นึกถึงเรื่องราวที่ไม่เบิกบานใจ"

จั่วซือกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"พี่ใหญ่ทราบได้อย่างไรว่าซือเอ๋อมีความในใจ?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราพบว่าเส้นชีพจรของท่านมีอาการติดขัด ดังนั้นทราบว่าท่านนึกถึงเรื่องราวที่ไม่เบิกบานใจ"

จั่วซือทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อไม่มีเหวินเหวินอยู่ข้างกาย ข้าพเจ้าคล้ายไร้ซึ่งทุกสิ่ง ยิ่งไกลจากทะเลสาบตังถิง ยิ่งเป็นห่วงนาง นางอายุยังเยาว์ ข้าพเจ้าก็ตามใจนางเกินไป"

ล่างฟานหวินถอนมือจากแผ่นหลังนาง จั่วซือรู้สึกว่างเปล่า ความรู้สึกนั้นยังทรมานจิตใจนางยิ่งกว่าความคิดถึงเหวินเหวินอีก คล้ายกับจนบัดนี้จึงไร้ซึ่งทุกสิ่ง

จั่วซือคิดเหลียวหน้าไป พลันปวดแปลบที่กลางหลัง ที่แท้ล่างฟานหวินที่มนิ้วใส่ตำแหน่งนั้น ต่อจากนั้นทั่วทั้งแผ่นหลังมีจุดเส้นสิบกว่าแห่งปวดแปลบราวถูกมดกัด ล้วนเป็นผลจากการที่ล่างฟานหวินจี้นิ้วใส่

นางบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดกรีดมือวาดเท้า ขณะจะลุกขึ้น ฝ่ามือทั้งสองของล่างฟานหวินก็กดลงยังสองไหล่ของนาง พลังลมปราณสองสายถ่ายเทเข้ามายังจุดเจียนจิ่ง ให้ความรู้สึกที่ปลอดโปร่งสบายอย่างบอกไม่ถูก

ล่างฟานหวินยื่นหน้าถึงข้างใบหูนาง กล่าวว่า

"ซือเอ๋อ ท่านรู้จักบทเพลงชาวเรือของประมงทะเลสาบตังถิงหรือไม่?"

จั่วซือกล่าวด้วยความเบิกบานใจว่า

"ย่อมรู้จัก แม้แต่เหวินเหวินน้อยยังร้องได้ ไม่ทราบไพเราะ

ถึงเพียงไหน"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"อย่างนั้นฮัมออกมาให้พี่ใหญ่ฟังดู"

จั่วซือยินยอมพร้อมใจโดยไม่ขวยเขินเอียงอาย ฮัมเพลงออกเสียงทางจมูกเบาๆ เมื่อถึงเนื้อร้องที่เบิกบานหรรษา ยังร้องเบาๆ ออกมา แววตายิ่งมายิ่งอ่อนโยนนุ่มนวล

ลมแม่น้ำโชยมาปะทะหน้า พัดปอยผมของนางลูบไล้กับฝ่ามือล่างฟานหวินที่วางอยู่บนหัวไหล่นาง

ในใจล่างฟานหวินบังเกิดความอบอุ่น หลังจากที่ซีซีเสียชีวิต เขาไม่เคยบังเกิดความรู้สึกที่สนิทสนมต่อเพศตรงข้ามถึงเพียงนี้มาก่อน แม้แต่วันที่โอบอุ้มร่างเปลือยของเฉียนหงชิง ต่อสู้กับหัตถ์พิษเฉียนหลอก็ไม่มีความรู้สึกอันดื่มด่ำเช่นนี้

จั่วซือฮัมเพลงไปร้องคลอไป ใบหน้ายิ่งมายิ่งร้อนผ่าว ร่างกายยิ่งมายิ่งอ่อนระทวย หากมิใช่ฝ่ามือของล่างฟานหวินประคองร่างของนางเอาไว้ คงหงายร่างล้มตัวไปในอ้อมอกของล่างฟานหวินแล้ว

ในยามนั้น พลังความร้อนที่รุนแรงกว่าตอนแรกสองสาย ถ่ายทอดผ่านใจกลางฝ่ามือล่างฟานหวินเข้าสู่จุดเจียนจิ่ง จั่วซือถึงกับสะท้านทั้งร่าง เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน หลังจากนั้นกลับคืนสู่ความสว่าง ตลอดทั้งร่างสบายอย่างบอกไม่ถูก

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ยาเม็ดภูตบดีมีเพียงนี้เอง ในที่สุดเราสะกดพิษเอาไว้ได้อย่างมากสิบวันจะถูกเราขับสลายสิ้น"

ไม่ทราบเพราะเหตุใด จั่วซือบังเกิดความรู้สึกสูญเสียชนิดหนึ่งคล้ายกับเมื่อปราศจากยาเม็ดภูตบดี นางก็สูญเสียความผูกพันกับล่างฟานหวินไป

ในใจจั่วซือบังเกิดความคิดขัดแย้ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"อย่างนั้นไม่ต้องเข้าสู่นครหลวงแล้ว?"

ล่างฟานหวินล่วงรู้ถึงจิตใจนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยไม่เข้าสู่นครหลวง ท่านยังต้องนำเราไปชมดูเครื่องมือปรุงกลั่นสุราที่ตรอกตระกูลจั่ว ไม่แน่ว่าเราจะออกทุนให้ท่านเปิดร้านสุราเล็กๆ จำหน่ายสุราธารน้ำใสไหลริน ให้ผู้คนที่นครหลวงลิ้มลองรสชาติของสุราที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน"

จั่วซือทั้งยินดี ทั้งไม่สบายใจ กล่าวว่า

"แต่เหวินเหวินน้อย..."

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วงเหวินเหวิน เราได้รับรายงานว่านางมีลิ่งเอ๋อ อยู่เป็นเพื่อน ไม่ทราบเล่นสนุกถึงเพียงไหน ยังบอกให้ท่านไม่ต้องเป็นห่วงนาง รอจนท่านเปิดร้านสุราที่นครหลวง เรารับรองว่านางสามารถเป็นผู้ช่วยของท่าน"

ดวงตาจั่วซือทอประกายความหวัง ปากกล่าวว่า

"เหวินเหวินน้อยรู้จักแต่ก่อกวน สามารถช่วยเหลือข้าพเจ้าอันใด?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"นางเป็นเจ้าตัวน้อยที่น่ารักจริงๆ บอกต่อเรา หากเปิดร้านสุราเล็กๆ เช่นนั้น ต้องเพิ่มเติมเครื่องไม้เครื่องมือมากน้อยเท่าใด?"

จั่วซือหงายหน้าไปด้านหลังเล็กน้อย ช่วงคอที่ยาวระหงแนบติดกับฝ่ามือล่างฟานหวินซึ่งยังวางอยู่บนหัวไหล่ของนาง กล่าวด้วยความลิงโลดว่า

"ให้ซือเอ๋อนึกดูก่อน"

เสียงเคาะประตูพลันดัง ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ฟั่นป้า เข้ามาเถอะ"

จั่วซือใจเต้นตูมตามขึ้นมา มีคนมาแล้วเหตุใดล่างฟานหวินยังไม่ดึงมือกลับไป หากถูกผู้คนพบเห็นว่านางสนิทสนมกับเขาถึงเพียงนี้ช่างน่าอายแทบตาย อย่าว่าแต่ฟั่นป้ายังเป็นสหายกับสามีผู้ล่วงลับ

ฟั่นป้าผลักประตูเข้ามา พอเห็นสภาพอันสนิทสนมของทั้งสองดวงตาทอแววปลาบปลื้มประโลมใจ น้อมกายคารวะแล้วกล่าว

"เพิ่งได้รับสาส์นของปางจู่ (ประมุขพรรค) ทางนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ ขอท่านล่างอ่านดูด้วยตัวเอง"

ล่างฟานหวินค่อยดึงมือจากหัวไหล่จั่วซือ รับจดหมายมาคลี่อ่านดู พออ่านจบต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่มีฝีมือจริงๆ คล้ายกับกำลังเล่นมายากล"

จากนั้นกล่าวถามฟั่นป้าว่า

"ผู้เฒ่าเฉินกับโจรท่องโดดเดี่ยวและพวกยังอยู่ในห้องโถงหรือไม่?"

ฟั่นป้าตอบว่า

"ผู้เฒ่าเฉินคล้ายเพิ่งสอนท่านฟั่นกับท่านหานรู้จักตัวหนังสือโคกุเรียวเสร็จ ขอตัวกลับห้องไป"

ล่างฟานหวินยื่นมือตบไหล่จั่วซือ กล่าวว่า

"ซือเอ๋อ เราจะแนะนำสหายหลายคนต่อท่าน"

จั่วซือเห็นล่างฟานหวินไม่ถือมารยาทอันคร่ำครึต่อนาง ในใจทั้งภาคภูมิทั้งยินดี ผงกศีรษะรับติดต่อกัน

พริบตานั้นโลกภายในของนางซึ่งปกคลุมด้วยเมฆหมอกอันมืดครึ้มบรรจุพลังชีวิตเข้าไปอย่างเต็มเปี่ยม แต่นางหาทราบไม่ว่าเส้นชีพจรที่ตีบตันเพราะความกลัดกลุ้มหม่นหมองของนางทั้งสิบแปดเส้น ถูกล่างฟานหวินใช้ภูมิปัญญาและพลังลมปราณอันสูงล้ำ กรุยปรุโปร่งไปแปดเส้นแล้ว

เรือใบกรีดผ่านผิวทะเลสาบที่ราบเรียบดุจกระจกของทะเลสาบผอหยาง บ่ายหน้าสู่ทิศตะวันออก

กู่เซี่ยนเหลียนครึ่งนั่งครึ่งนอนที่ท้ายเรืออย่างอ่อนล้า ตาดำขลับที่ปราดเปรียวจับจ้องมองดูฟงสิงเลี่ย ขณะที่ฟงสิงเลี่ยรับหน้าที่บังคับเรือ

ฟงสิงเลี่ยไม่ทราบครุ่นคิดอันใด มองดูหมู่เกาะเล็กๆ บนเส้นขอบฟ้าที่ไกลตา นิ่งเงียบงันไป

ด้านซ้ายมือที่ห่างไปมีเรือหาปลาแถวหนึ่งแล่นผ่านไปช้าๆ บันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงบรรยากาศอันสงบสันติของทะเลสาบผอหยาง

ใบเรือที่กินลมเต็มที่สั่นไหวดังพึ่บพั่บ แสดงว่าทิศทางลมเกิดการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ฟงสิงเลี่ยรีบปรับตำแหน่งทิศของเรือใบใหม่

กู่เซี่ยนเหลียนชมเชยว่า

"สิงเลี่ย ท่านมีความสันทัดในการบังคับเรือยิ่ง"

ฟงสิงเลี่ยเหลียวหน้าไป กู่เซี่ยนเหลียนใต้แสงสีสนธยา ยิ่งงามผุดผาดเหลือคณา ต้องลอบร้องในใจ 'ที่แท้นางงดงามถึงเพียงนี้ เหตุใดก่อนหน้านี้เราคล้ายมองไม่เห็นก็มิปาน?' ยามกะทันหันลืมตอบคำถาม สายตาก็ไม่รั้งกลับคืน

กู่เซี่ยนเหลียนยกมือตบหน้าตัวเองเบาๆ กล่าวตำหนิตัวเองว่า

"ดูเจ้าโง่งมถึงเพียงไหน สำนักอธรรมลี้ลับมีชื่อสะท้านค่ายน้ำอู่จอดเรือ ย่อมเป็นผู้ชำนาญการบังคับเรือ อ้อ ท่านถลึงมองข้าพเจ้าทำอะไร? หรือตอนอยู่ที่เมืองอู่ชางยังรังแกข้าพเจ้าไม่พอ ตอนนี้คิดรังแกข้าพเจ้าสืบต่อ?"

นางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม ด้วยทีท่าน่าประทับใจ บันดาลให้ผู้คนคาดคิดว่านางต้องการให้ "รังแก"

ฟงสิงเลี่ยถูกนางดึงดูดเอาไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เหตุใดไม่เข้าห้องท้องเรือไปพักผ่อนสักครู่ ไม่กลัวแสงแดด

แผดเผาผิวพรรณที่ขาวนวลเนียนของท่านกลายเป็นดำหรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"หากเข้าห้องท้องเรือ ก็ไม่อาจจ้องมองท่านแล้ว"

สุดรับได้คือน้ำใจหญิงงาม กู่เซี่ยนเหลียนมีความรักต่อมันถึงเพียงนี้ ฟงสิงเลี่ยไหนเลยไม่ตื้นตันใจ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าก็จะจ้องมองท่าน"

ใบหน้ากู่เซี่ยนเหลียนทองแวววีติอย่างไม่คาดฝัน ชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"คุณชายฟงมีกะใจรับฟังตำนานของตำหนักอลงกรณ์เราหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยปั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"หากไม่บอกแผนอุบายที่ท่านวางไว้ต่อข้าพเจ้า อื่นๆ ก็ไม่ต้องบ่งบอกแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ไม่ว่าอย่างไร ท่านสมควรเชื่อว่าข้าพเจ้าไม่ทำร้ายท่าน"

สุ้มเสียงฟงสิงเลี่ยเปลี่ยนเป็นเย็นชาลง กล่าวว่า

"เซี่ยนเหลียนท่านอย่าคิดหมายจัดการให้ข้าพเจ้ากับกงจู้อลงกรณ์พบกัน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่ให้อภัยท่าน"

มันมิใช่ชนชั้นโง่งม เมื่อประมวลจากร่องรอยที่มีอยู่ ย่อมคาดเดาได้หลายส่วน จึงกล่าวเตือนกู่เซี่ยนเหลียนก่อน กล่าวตามความสัตย์ การจากไปของจิ้นปิงหวิน ทำให้มันเบื่อหน่ายต่อความรัก ดังนั้นตอนแรกเริ่มถึงแม้พบกับหญิงสาวที่สดใสน่ารักเช่นกู่เซี่ยนเหลียน ยังบังเกิดความรังเกียจอยู่บ้าง

หากกู่เซี่ยนเหลียนคิดผลักไสมันฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์คู่กับกงจู้อลงกรณ์ มันจะบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น

นี่มิใช่เรื่องที่จะคล้อยตามโดยง่ายดาย

กู่เซี่ยนเหลียนแลบลิ้นออกมา ทำท่าเกรงกลัว กล่าวด้วยสีหน้าน่าเวทนาว่า

"ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ ข้าพเจ้าเพียงขอร้องท่านไปพบหน้านางสักครา อื่นๆ แล้วแต่ท่านตัดสินใจ เช่นนี้ก็ไม่ได้หรือ?"

ฟงสิงเลี่ยแม้ทราบว่านางเสแสร้งแกล้งตัด ยังพบกับความพ่ายแพ้ได้แต่ฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ เลิกล้มความคิดบีบบังคับต่อกู่เซี่ยนเหลียน

กู่เซี่ยนเหลียนผุดลุกขึ้น เดินถึงข้างกายฟงสิงเลี่ย เลียบเคียงถามว่า

"สิงเลี่ย ตอนนี้ท่านยังมีกะใจรับฟังตำนานหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"สุ้มเสียงท่านคล้ายนกขมิ้นกลางไพร คิดไม่ฟังก็ไม่อาจหักห้ามใจได้"

กู่เซี่ยนเหลียนค้อนมันวงหนึ่ง คล้ายบอกว่าท่านผู้นี้ใจคับแคบยังเซ็ดปากน้อยๆ ไม่กล่าววาจา

ฟงสิงเลี่ยทราบว่านางขุ่นเคืองที่มันกล่าวคำ "จะไม่ให้อภัยท่าน" ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เซี่ยนเหลียน ไม่ทราบท่านคิดตรงกับข้าพเจ้าหรือไม่ ทุกครั้งที่ท่านเตรียมบอกความลับอันยิ่งใหญ่ของตำหนักอลงกรณ์ต่อข้าพเจ้ามักเกิดเรื่องราวขึ้น"

กู่เซี่ยนเหลียนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้มีเรื่องอันใด?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ที่ด้านหลังมีเรือเร็วปักธงของทางการหกลำกำลังไล่กวดตามพวกเรามา"

ทั้งสองสบสายตากัน ล้วนพบเห็นความหวาดหวั่นในใจอีกฝ่าย

ทั้งสองร้อยคำนวณพันคำนวณ ก็คาดคิดไม่ถึงว่าทางการจะสอดเท้าเข้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ หากทางการกับฟางเยี่ยหวี่จับมือกันจัดการกับตำหนักอลงกรณ์ ต่อให้พวกนางผนึกกำลังกับพรรคมังกรพิโรธก็สูญเปล่า

บนโต๊ะใหญ่คลี่ม้วนพระราชสาส์นจากโคกุเรียวออก หานป๋อกัดฟันท่องจำสิ่งที่ขุนนางเฉินสอนให้ กลับเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวนั่งไขว่ห้างสูบยาอย่างสบายอารมณ์ ต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ท่านคิดนิ่งดูดายหรือ? รีบมาศึกษาร่วมกับข้าพเจ้า นอกจากท่านยอมรับว่าชรา ความทรงจำเสื่อมถอย อย่างนั้นข้าพเจ้าอาจอภัยละเว้นปีศาจเฒ่าท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องเพ้ย กล่าวกับโหยวโหยวซึ่งนั่งอยู่ข้างกาย หานป๋อว่า

"โหยวโหยวดูจอมยุทธ์ของท่าน ตัวเองใช้การไม่ได้ กลับฉุดลากผู้อื่นลงน้ำ บอกว่าเราชราหรือ? ท่านกระทั่งคำ 'ชรา' ยังไม่ทราบว่าเขียนอย่างไร?"

หานป๋อถามย้ำว่า

"ท่านกล้าบอกว่าข้าพเข้าไม่ทราบว่าคำ 'ชรา' เขียนอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ท่านเขียนได้หรือ? ลองเขียนคำ 'ชรา' เป็นภาษาโคกุเรียวให้เราชมดู"

หานป๋อร้องว่า

"แล้วท่านเขียนได้หรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรายังไม่ชรา ย่อมไม่ทราบว่าเขียนอย่างไร แต่เราเพิ่งเรียนรู้

ว่าคำ 'หนุ่มสาว' เขียนอย่างไร ต้องการให้เราเขียนออกมาเพื่อพิสูจน์ความทรงจำของเราหรือไม่?"

หานป๋อจำได้ว่า เมื่อครู่โจรท่องโดดเดี่ยวเพิ่งสอบถามคำนี้จากขุนนางเฉินจริงๆ ถึงกับอับจนถ้อยคำ

โหยวโหยวเอื้อมมือแตะไหล่ของหานป๋อ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คุณชาย ให้โหยวโหยวช่วยท่านทบทวนแบบเรียนที่ผู้เฒ่าเฉินสอนให้ ดีหรือไม่?"

หานป๋อยังมีโทสะไม่คลาย จึงกล่าวว่า

"โหยวโหยว ท่านเปรียบกับพี่ร่วมสาบานที่ไม่มีอุปนิสัยของคนของท่าน นับว่าดีกว่ามากนัก"

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันยื่นกล้องยาสูบ เคาะใส่ศีรษะหานป๋อสองครา แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"อุปนิสัยของคน? ในอุปนิสัยของคนมีอยู่ข้อหนึ่งคือถือคำมั่นสัญญา ไม่ว่าเรื่องราวดำเนินไปอย่างไร ท่านต้องครอบครองเฉาเสียให้จงได้ ทราบหรือไม่?"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าล่อลวงอนุภรรยาของผู้อื่น จอมยุทธ์ล่างจะมองข้าพเจ้าอย่างไร? อย่าว่าแต่ตอนนี้พวกเรากำลังร่วมงานกับขุนนางเฉิน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ถึงอย่างไรขุนนางเฉินคิดยกเฉาเสียแก่ผู้คนแล้ว ตอนนี้ท่านเพียงรับมอบแทนเท่านั้น ขอเพียงท่านเห็นว่าตัวเองกระทำถูกต้องล่างฟานหวินคาดคิดอย่างไร ล้วนแล้วแต่มันเถอะ"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ตอนนี้สัมพันธภาพระหว่างขุนนางเฉินกับเหลิงเอี้ยนเลวร้ายลง ไหนเลยยกเฉาเสียให้ อย่าว่าแต่ในภรรยาใหญ่น้อยของขุนนางเฉิน

เฉาเสียเป็นหนึ่งเดียวที่ทราบเรื่องทั้งหมด ขุนนางเฉินต้องไม่ยกนางให้แก่ผู้คน จนอาจเป็นเหตุให้ความลับรั่วไหลออกไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านคิดทวนคำมั่นสัญญาหรือ?"

หานป๋อยักไหล่แบมือทั้งสองข้าง กล่าวว่า

"เรื่องนี้ต้องให้เฉาเสียยินยอมพร้อมใจจึงกระทำได้"

สีหน้าโจรท่องโดดเดี่ยวค่อยผ่อนคลาย มองดูโหยวโหยวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านไม่เบิกบานใจหรือ? ไฉนก้มหน้านิ่งไม่พูดจา"

โหยวโหยวกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"คุณชายกับพี่ใหญ่หารือเรื่องสำคัญ ไหนเลยมีที่ให้ข้าพเจ้าสอดปากคำ?"

หานป๋อค่อยทราบว่า โหยวโหยวได้ยินพวกมันวางแผนล่อลวงอนุภรรยาผู้อื่น บังเกิดความเสียใจ ยามกะทันหันไม่ทราบอธิบายอย่างไร โจรท่องโดดเดี่ยวพลันยืนเท้าลอดใต้โต๊ะ เตะใส่มันเท้าหนึ่ง จึงยื่นมือโอบไหล่โหยวโหยว บอกเล่าเรื่องราวให้ทราบ

โหยวโหยวรับฟังจนอ้าปากค้าง รู้สึกว่าคุณชายกับพี่ร่วมสาบานของตัวเองมีพฤติการณ์ประหลาดพิสดาร ไม่ทราบว่าขุ่นเคืองหรือขบขันดี

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันกล่าวว่า

"มีคนมาแล้ว"

อาทิตย์สนธยาลาลับฟ้า

ซิฉางเจิงฟังเสียงสุ่ยโหยวจิงพุ่งห่างหายไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ค่อยถลันออกนอกพุ่มไม้วิ่งกลับเส้นทางเมื่อขามา จวบจนถึงริมฝั่งน้ำ ยังเร่งรุดอีกสิบกว่าลี้ ค่อยชะลอฝีเท้าลง

ยามนี้มันพบว่าหลงทาง ไม่ทราบว่าตนเองอยู่แห่งหนใด ระหว่างการไล่ล่าของศัตรูและฝ่ายตน นี่เป็นข้อห้ามที่ถือสาในยุทธจักร

ตอนนี้หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือ เสาะหาบ้านเรือนผู้คน สอบถามถึงตำแหน่งแห่งที่ ดูว่าห่างจากเมืองจิ่วเจียงเท่าใด?

ชิฉางเจิงเดินทางต่ออีกหลายลี้ มิคาดเส้นทางยิ่งมายิ่งเปลี่ยวร้าง ดีที่แสงจันทร์กระจ่างสดใส สามารถเห็นสภาพใกล้ไกล

พอข้ามเนินเขาลูกหนึ่ง ที่เบื้องหน้าปรากฏหมู่บ้านชนบทเล็กๆ แห่งหนึ่ง แต่ไร้แสงโคมไฟ ทั้งไม่ได้ยินเสียงสุนัขเห่า หรือว่าเป็นหมู่บ้านร้างไร้ผู้คน?

บนเส้นทางปรากฏหญ้าท่วมรกร้าง ชิฉางเจิงเพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม เพียงสะกิดเท้ากับก้อนหินที่โผล่พ้นออกมา ไม่ทิ้งร่องรอยไว้

เมื่อมันเข้าสู่หมู่บ้าน เห็นบ้านช่องที่ชำรุดทรุดโทรมทั้งสามสิบกว่าหลังไม่มีชีวิตชีวา ประตูหน้าต่างทุกบานล้วนปิดสนิท

ชิฉางเจิงครุ่นคิด 'หากเรามีหนทางเข้าห้องหับโดยไม่ผ่านประตูหน้าต่าง อย่างนั้นต่อให้ศัตรูติดตามมา ก็ไม่เสียเวลาตรวจค้นทีละบ้าน' นึกถึงตอนนี้พลันบังเกิดความสนใจ นึกใคร่ครวญปัญหาข้อนี้อย่างจริงจัง

ซึ่งความจริงมันต้องการพักผ่อนอย่างเต็มที่ ไม่เช่นนั้นหากเผชิญกับศัตรู ก็ไม่มีปัญญารับมือ

ชั่วครู่ให้หลัง ชิฉางเจิงค่อยสั่นศีรษะทอดถอนรำพึงว่า

"หากหวี่สืออยู่ที่นี้ก็ดี เอ่ยถึงการใช้สมอง เราเหล่าชิสู้มันไม่ได้จริงๆ...เอ๊ะ"

มันพลันบังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่ง ตนเองเพียงนึกหาวิธีหลบซ่อนอยู่ภายในบ้าน เหตุใดไม่หาทางหลบซ่อนอยู่นอกบ้าน หากแม้นศัตรูติดตามมา ย่อมคาดเดาว่า มันซ่อนตัวอยู่ภายในห้อง พอเห็นประตู

หน้าต่างไม่ถูกแตะต้อง ย่อมไม่ยอมเสียเวลาสืบต่อ เร่งผละจากไป

ชิฉางเจิงกวาดตามองรอบข้าง หมู่บ้านชนบทนี้นอกจากทางหลวงสายหนึ่ง และบ้านช่องสองฟากข้างแล้ว หลังบ้านเป็นหญ้ารกรุงรังและเถาวัลย์ไม้เลื้อยตามผนังผาข้างเคียง ข้างบ้านบนเส้นทางปกคลุมด้วยตะไคร่เขียวและรั้วชำรุดกิ่งไม้แห้ง ไหนเลยมีที่ซ่อนตัว ตนเองแม้โรยผงซ่อนเร้นกลิ่นของสุ่ยโหยวจิง สามารถหลบรอดจากจมูกอันปราดเปรียวของสุนัขล่าเหยื่อ แต่ไม่แน่ว่าจะรอดพ้นจากสายตาที่มองเห็นวัตถุยามวิกาลของพวกมัน หากซ่อนตัวในหมู่บ้าน มิสู้เสาะหาป่าเขาดงดอยแห่งหนึ่ง ล้มตัวลงนอนจะเหมาะกว่า

หลังเนินทางขวามือของหมู่บ้านร้าง แว่วเสียงน้ำไหลรินดังมาบันดาลให้ผู้คนรู้สึกสงบเป็นสุข

ชิฉางเจิงขณะจะจากไป แต่แล้วฉุกคิดถึงหลักเหตุผลของเท็จก็คือจริง จริงก็คือเท็จ ที่นี้มิใช่ที่ซ่อนตัวอันประเสริฐ หากมีวิธีซ่อนตัวอยู่ที่นี้ ศัตรูคงคาดคิดไม่ถึง ละเลยผ่านไป ตนเองสามารถพักผ่อนสักครา เรียกพละกำลังและพลังลมปราณกลับคืนมา

นึกถึงตอนนี้ ชิฉางเจิงต้องยกมือตบหน้าผากตำหนิสมองตนเองไม่ปราดเปรียวพอ จากนั้นปฏิบัติตามวิธีเดิม เพียงใช้ปลายเท้าแตะหยั่งก้อนหินรายทาง มาถึงตำแหน่งที่กองสุมด้วยกิ่งไม้แห้งรั้วล้อมชำรุดกลางเส้นทางแห่งหนึ่ง เคลื่อนย้ายข้าวของออกอย่างระมัดระวัง เปลื้องเสื้อท่อนบนซึ่งถูกสุ่ยโหยวจิงกระชากขาดไปแถบหนึ่งออกปลงบนพื้นเกร็งกำลังใส่นิ้วทั้งสิบ ขุดคุ้ยดินโคลนขึ้นมากองบนเสื้อผ้า เก็บห่อไปหลังบ้านเททิ้ง เพียงชั่วขณะก็ขุดหลุมดินเพียงพอให้มันซ่อนตัวหลุมหนึ่ง

ชิฉางเจิงไม่ลืมว่าบนเสื้อผ้าโรยผงซ่อนเร้นกลิ่น ดังนั้นปัดคราบดินโคลน สวมเสื้อท่อนบนใหม่ ความรู้สึกที่สกปรกทำให้มันแทบถอด

ทิ้งไป แต่พอหวนนึกถึงว่าอาจเป็นเหตุให้เกิดความผิดพลาด ได้แต่หักห้ามความคิดเอาไว้

มันกระโดดลงในหลุม เคลื่อนย้ายรั้วล้อมชำรุดปิดปากหลุมไว้ ค่อยนั่งขัดสมาธิคิดโคจรพลัง

แต่แล้วสมองคิดฟุ้งซ่าน บัดเดี๋ยวนึกถึงคุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อ บัดเดี๋ยวนึกถึงสุ่ยโหยวจิงที่มากรักมากบุญคุณ ในที่สุดไม่อาจสงบจิตใจลงได้

เสียงฝีเท้าม้าพลันดัง ผสานกับเสียงสุนัขเห่าดังใกล้เข้ามาทีละน้อย

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน ผนึกสติสมาธิโดยไม่ลำบากยากเย็นแม้แต่น้อย

ชั่วครู่ให้หลังบนเส้นทางเต็มไปด้วยเสียงฝีเท้าม้าและเสียงสุนัขเห่า เคลื่อนผ่านไปโดยแทบไม่หยุดยั้งรั้งรอแต่อย่างไร

ชิฉางเจิงระบายลมจากปากคำหนึ่ง เห็นว่าวิธีของตนเองยอดเยี่ยมจริงๆ แต่หากปราศจากผงซ่อนเร้นกลิ่นของสุ่ยโหยวจิง คงทำไม่ได้ นึกถึงตอนนี้ในใจเพิ่มความสำนึกขอบคุณต่อสุ่ยโหยวจิงอีกหนึ่งส่วน

ครั้งนี้มันรวมรั้งจิตสมาธิยิ่งกว่า แทบเข้าสู่ห้วงอันสงบว่างเปล่าบรรลุถึงภาวะแห่งฌานที่ไม่เคยบรรลุถึงมาก่อน

เสียงฝีเท้าม้า เสียงสุนัขเห่ามาแล้วผ่านไป ไม่ทราบปรากฏศัตรูกี่ขบวน มันคล้ายไม่รู้ไม่เห็นแต่อย่างไร

สองชั่วยามให้หลัง มันโคจรพลังลุล่วง ค่อยฟื้นสติมา

ชิฉางเจิงรู้สึกว่าพลังฝีมือพละกำลังบรรลุอีกขอบเขตขั้นหนึ่ง สร้างความประหลาดใจยิ่ง หากเป็นเมื่อกาลก่อน สูญเสียพลังและกำลังวังชามากมายถึงเพียงนี้ อย่างน้อยต้องใช้เวลาหลายวัน จึงค่อยๆ ฟื้นฟู เหตุใดตอนนี้เพียงนั่งโคจรพลังหนึ่งชั่วยาม ยังมีสภาพสมบูรณ์กว่ากาลก่อน ยังดีที่นี่เป็นเรื่องดีหาใช่เรื่องร้ายไม่

ยามนี้ ชิฉางเจิงกลับไม่ต้องการจากไป ที่นี้แม้อึดอัดไปบ้าง แต่เป็นโลกใบน้อยที่สุขสงบ พานหลับตาคร่ำคิด นึกทบทวนเหตุการณ์ประมือกับศัตรูเข้มแข็งในสิบกว่าวันนี้เที่ยวหนึ่ง นึกถึงตอนนี้ลิงโลดแทบกระโดดขึ้นจากหลุมไปเสาะหาศัตรูที่อยู่ใกล้ที่สุด เข่นฆ่าให้สมใจ

แม้แต่มันเองก็ไม่ทราบว่า สองชั่วยามในหลุมดินนี้ นับเป็นจุดเปลี่ยนของการค้นคว้าวิถีดาบของมัน หนุนเสริมให้มันย่างเข้าสู่ขั้นสูงสุด

เสียงฝีเท้าพลันดัง ชิฉางเจิงมองลอดรอยร่องของข้าวของออกไป พอเพ่งสายตามองดู ต้องลอบร้อง 'แย่แล้ว' ในใจ

ที่แท้ผู้นำขบวนกลับเป็นคฤธรอิ๋วซือตี้ คนสองฟากข้างมัน มองปราดเดียวก็ทราบว่าสองมารตระกูลเมิ่งนามเมิ่งต้า เมิ่งเอ้อ ที่ด้านหลังตามติดด้วยอสูรสุริยัน จันทรา ดารา กับขุนพลทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน และชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมอีกสามสิบกว่าคน

ชิฉางเจิงรู้สึกสมองพองโต คล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้ายที่ไม่มีวันตื่น เหตุใดประจวบเหมาะถึงเพียงนี้ คนที่มันกลัวเกรงที่สุดล้วนรุดมาพร้อมหน้า

ชั่วพริบตาเหล่ามารร้ายมาถึงสองฟากข้างหลุมดินที่ชิฉางเจิงซ่อนตัวอยู่ หยุดยั้งยืนหยัดมั่น ผู้ที่อยู่ใกล้ที่สุด ประจวบเป็นสุ่ยโหยวจิงทางขวามือ

อสูรจันทราถามว่า

"ผู้เฒ่าอิ๋ว ต้องการให้ทั้งหมดแยกย้ายเข้าบ้านไปตรวจค้นหรือไม่?"

เมิ่งต้าชิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่ต้องแล้ว ฝุ่นละอองตามประตูหน้าต่างไม่กระเทาะหลุดร่วง กระทั่งแมลงสักตัวยังบินเข้าไปไม่ได้"

เมิ่งเอ้อกล่าวเสริมว่า

"คิดซ่อนตัวก็ไม่โง่เขลาจนหลบซ่อนในหมู่บ้านร้างเช่นนี้ ป่าเขาดงดอยละแวกใกล้เคียงยังปลอดภัยกว่ามากนัก"

ชิฉางเจิงลอบหัวร่อครุ่นคิด 'ท่านกล่าวมีเหตุผลนัก'

อิ๋วซือตี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เหล่าซื่อเหล่าอู่ (อันดับสี่และห้า) พวกเจ้าใช่ประหลาดใจหรือไม่ ด้วยไพร่พลและวิชาสะกดรอยของพวกเรา เหตุใดติดตามถึงร้อยลี้ยังหาตัวเด็กน้อยนี้ไม่พบ?"

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน เหลียวดูสุ่ยโหยวจิงอดเป็นห่วงมิได้

เมิ่งต้ากล่าวว่า

"เหล่าอิ๋ว (คนแซ่อิ๋ว) กล่าวถูกต้อง คาดว่าปล้องข้อต่อใดของพวกเรามีปัญหา"

อิ๋วซือตี้หันขวับมา เพ่งตาจ้องจับบนใบหน้าสุ่ยโหยวจิง แสยะยิ้มกล่าวว่า

"โหยวจิง เจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ชิฉางจิงเลื่อนมือแตะด้ามดาบ แม้ทราบว่าเป็นการหาที่ตาย แต่สุ่ยโหยวจิงมีภัย มันไหนเลยนิ่งดูดาย?

สุ่ยโหยวจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"โหยวจิงไม่ทราบว่าผู้เฒ่าอิ๋วกล่าวอันใด?"

อิ๋วซือตี้แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงนับตั้งแต่ตรวจค้นตึกตระกูลหานไม่พบพานคน ภายหลังพิสูจน์ว่าเด็กน้อยนั้นอยู่ในตึกตระกูลหาน เราก็เริ่มระแวงสงสัยเจ้า หากมิใช่เจ้า แมวป่าประเปรียวไหนเลยดมกลิ่นมันไม่ออก ตอนนี้พวกเราก็ไม่ปล่อยให้มันหนีรอดได้"

สุ่ยโหยวจิงล่วงรู้ฝีมืออันอำมหิตของอิ๋วซือตี้เป็นอย่างดี ทราบ

ว่าหากตกไปในมือมัน นับว่ามีชีวิตมิสู้ตกตาย นึกถึงตอนนี้บังคับกล้ามเนื้อหดตัวแล้วดีดออก มีดสั้นที่ติดอยู่กับข้อแขนลื่นไหลลงมายังใจกลางฝ่ามือนาง จ่อใส่ท้องน้อยตัวเอง ค่อยกล่าวว่า

"โหยวจิงยังไม่เข้าใจคำพูดของท่านผู้เฒ่า"

ชิฉางเจิงเห็นความเคลื่อนไหวของนางอย่างชัดเจน เห็นนางยอมตายไม่ยอมถูดหยามอัปยศ ในใจนึกเลื่อมใส ทราบว่าวันนี้ยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ รีบสงบจิตใจลง กลับเข้าสู่ขอบเขตขั้นอาทิตย์ท้องฟ้าโปร่ง ซึ่งล่างฟานหวินเคยบรรยายไว้ นับว่าทุกวัตถุธาตุล้วนแจ่มชัด ใต้อาทิตย์ส่องไม่มีวัตถุธาตุใดปิดบังซ่อนเร้นได้

นี่เป็นชะตาวาสนาของชิฉางเจิง ซึ่งถูกบีบคั้นเข้าสู่จุดอับ กลับกระตุ้นให้วิชาจิตดาบของมันลึกล้ำขึ้นอีกขั้นหนึ่ง

ที่ด้านหลังสุ่ยโหยวจิงห่างไปเจ็ดแปดเชียะ ยืนไว้ด้วยขุนพลไฟบุคคลอื่นล้วนอยู่ห่างสิบกว่าก้าว ยามนั้นขุนพลไฟยกมือทำท่า แสดงว่าแจ้งต่ออิ๋วซือตี้ว่าสุ่ยโหยวจิงคิดฆ่าตัวตาย ทั้งนี้เพราะมันเป็นบุคคลหนึ่งเดียวที่เห็นสุ่ยโหยวจิงซ่อนมีดไว้บนฝ่ามือ

อิ๋วซือตี้ตาทอประกายวูบหนึ่ง น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นอ่อนลง กล่าวว่า

"ดูจากท่าทางของโหยวจิง ไม่คล้ายมีพฤติกรรมช่วยเหลือศัตรู หรือว่าเกิดรู้รั่วทางอื่น?"

สุ่ยโหยวจิงเห็นมันเปลี่ยนน้ำเสียงรวดเร็วถึงเพียงนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง

ขุนพลไฟที่ด้านหลังฉวยโอกาสสะอึกเข้ามา จี้นิ้วใส่จุดเอียวเอี่ยนที่ข้างเอวสุ่ยโหยวจิง ดรรชนีนี้แฝงพลังดีดกระแทก ต่อให้สุ่ยโหยวจิงจ้วงแทงมีดใส่ท้องน้อยตัวเอง ก็ถูกมันกระแทกกระดอนออกมา

สุ่ยโหยวจิงพอรู้สึกตัว ก็ไม่ทันฆ่าตัวตายแล้ว หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือพุ่งตัวไปเบื้องหน้า แต่แทบเป็นเวลาเดียวกัน อสูรสุริยัน

จันทรา ดารา พากันเสือกหอกยาวออก ปิดสกัดหนทางข้างหน้าของนางไว้

สีหน้าสุ่ยโหยวจิงปรากฏแววตื่นตระหนก ทราบว่าตอนนี้กระทั่งคิดฆ่าตัวตายยังทำไม่ได้ ต้องนึกแค้นใจตัวเองไม่ลงมือแต่เนิ่นๆ ยามนั้นกรีดมีดสั้นไปด้านหลัง คิดคุกคามขุนพลไฟพ้นห่าง จะได้ยุติชีวิตของตัวเอง

เสียงดวาดดังเพ้ย ดังจากกองกิ่งไม้แห้งรั้วล้อมชำรุดข้างกายสุ่ยโหยวจิง จากนั้นประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง เมื่อฟันมือขวาของขุนพลไฟขาดเสมอข้อ ประกายดาบแลบแปลบอีกครา อสูรสุริยัน จันทรา ดารา ล้วนหลั่งโลหิตล่าถอยไป

ชิฉางเจิงปรากฏขึ้นที่ข้างกายสุ่ยโหยวจิง แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"สมใจสมใจนัก คนศีรษะล้านท่านกล้าสู้กับข้าพเจ้าตัวต่อตัวหรือไม่ ข้าพเจ้ารับประกันว่ารอจนพิสูจน์ผลแพ้ชนะค่อยจากไป แต่ในช่วงเวลานี้ท่านไม่อาจส่งคนจัดการกับสุ่ยโหยวจิง"

เหล่ามารร้ายรายล้อมหนุ่มสาวทั้งสองไว้อย่างแน่นหนา เพียงรออิ๋วซือตี้ออกคำสั่งคำเดียว

คฤธรอิ๋วซือตี้มองดูเศษชิ้นส่วนของรั้วล้อมปลิวมาถึงแทบเท้า ร้องโพล่งว่า

"เจ้ามิเพียงขวัญกล้ากว่าเดิม แม้แต่พลังฝีมือพลันกล้าแข็งขึ้น แสดงว่าคำวิจารณ์ที่ท่านปรมาจารย์มารกล่าวไว้ไม่ผิดพลาด แต่หากบอกว่าคราครั้งนี้เจ้ายังหนีรอดได้ แม้แต่เจ้าเองก็ไม่เชื่อกระมัง?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวเบาๆ ที่ด้านหลังชิฉางเจิงว่า

"ท่านหนีเถอะ ข้าพเจ้าจะคุ้มกันท่าน"

ชิฉางเจิงบังเกิดพลุ่งพล่านใจ ยื่นมือซ้ายกลับหลัง คว้าจับมือ

ของสุ่ยโหยวจิง โดยไม่สนใจต่อสายตาอันแวววาวของศัตรูรอบข้างแม้แต่น้อย

สุ่ยโหยวจิงทราบว่าทั้งสองต้องตายแน่นอน พานตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ปล่อยให้บุรุษผู้นี้เกาะกุมมืออันนุ่มนิ่มราวไร้กระดูกของนางไว้

เมิ่งต้าแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวกับอิ๋วซือตี้ว่า

"สตรีเติบใหญ่รั้งไว้ไม่ได้ เป็นเช่นนี้จริงๆ"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"พอลงมืออย่าได้ไว้ไมตรี เด็กน้อยนี้สามารถซ่อนตัวอยู่ในระยะใกล้ โดยไม่ถูกพวกเราพบเห็น สมควรเบียดเสียดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมแล้ว"

เมิ่งเอ้อกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เด็กน้อยนี้ยังน่ากลัวกว่าที่เราคาดคิดไว้ เพียงดูจากเพลงดาบของมัน ก็ล่วงรู้ถึงความน่ากลัวของล่างฟานหวิน"

ขุนพลไฟถูกฟันมือขาด ดวงตาแทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ยามนั้นล่าถอยไปด้านหลัง ปล่อยให้บริวารพอกทายา พันผ้าพันแผล ไม่มีความสามารถสู้สืบต่อ

ที่ด้านหลังเป็นขุนพลทอง ไม้ ดิน ที่เบื้องหน้าเป็นอสูรสุริยันจันทรา ดารา ส่วนรอบนอกอิ๋วซือตี้ยืนอยู่ตรงกลาง เมิ่งต้า เมิ่งเอ้ออยู่ทางซ้ายขวา รอบนอกสุดเป็นเหล่าชายฉกรรจ์ชุดรัดกุม หากชิฉางเจิงคิดทะลวงฝ่าวงล้อม ต้องสำแดงดาบไวออกมา ไม่อาจฉาบฉวยได้

ภายใต้วงล้อมของอิ๋วซือตี้ สองมารตระกูลเมิ่ง และสามในสิบเทพอสูร กระทั่งคิดหนีก็หนีไม่รอด

ชิฉางเจิงตวาดเสียงเย็นชาว่า

"เหล่าอิ๋ว (คนแซ่อิ๋ว) ท่านกลัวแล้วหรือ?"

อิ๋วซือตี้แหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"หุบปาก ปลาในร่างแหไหนเลยมีคุณสมบัติร้องขอ...ลงมือ"

ขุนพลทอง ไม้ ดิน พลันกระจายกำลังไปด้านหลัง อสูรสุริยัน จันทรา ดารา ใช้หอกยาวทั้งสามเล่มดุจสายฟ้าสามสาย แหวกจู่โจมใส่ชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงยังคงใช้มือซ้ายกุมมือสุ่ยโหยวจิง ดาบในมือขวาแผ่พุ่งประกายดาบคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าอย่างรัดกุม

ด้วยสายตาของอิ๋วซือตี้กับสองมารตระกูลเมิ่งล้วนชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป โดยเฉพาะอิ๋วซือตี้เมื่อหลายวันก่อนเพิ่งประมือกับชิฉางเจิง พบว่าจากกันไม่กี่วัน ต้องประเมินฝีมือใหม่ ยิ่งหมายมั่นกำจัดชิฉางเจิงกว่าเดิม

อสูรสุริยัน จันทรา ดารา ย่อมมิใช่ชนชั้นต่ำทราม พอเห็นเช่นนั้นแผ่ประกายหอก ปกคลุมพื้นที่กว้างขวางกว่าเดิม

มิคาดก่อนที่ประกายหอกจะทะลุร่างชิฉางเจิง ประกายดาบพลันกระจายจ้า เข้าปะทะกับหอกทั้งสามเล่ม

เสียงติงติงติงสามครา ชิฉางเจิงถอยกายไปสามก้าว สลายพลังที่จู่โจมมา

อสูรสุริยัน จันทรา ดารา ล้วนถูกคุกคามล่าถอย คนทั้งสามถูกท่าสภาวะของชิฉางเจิงสะกดไว้แต่แรก เปรียบกับยามปรกติสามารถใช้พลังฝีมือเพียงเจ็ดส่วน

เมิ่งต้า เมิ่งเอ้อ พากันแค่นเสียงอย่างเย็นชา พุ่งผ่านข้างกายสามในสิบเทพอสูรเข้ามา สองมือจับประสานกัน จากนั้นหมุนคว้างละลิ่วร่าง ม้วนจู่โจมใส่ชิฉางเจิงดุจพายุร้าย

พลังลมปกคลุมทั่วท้องฟ้า บังเกิดเสียงดังซี่ซี่ ผมเผ้าเสื้อผ้าของชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงล้วนถูกโชยพัดพลิ้ว

สุ่ยโหยวจิงร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เป็นวิชาสลาตันสังหารของพวกมัน รีบถอย"

พลางฉุดลากชิฉางเจิงพุ่งถอยไปด้านหลัง

ชิฉางเจิงผลักมือที่เกาะกุมมือนางตามสภาวะ ร่างของสุ่ยโหยวจิงก็พัดพลิ้วไปยังที่ห่างไป

ยามนั้นสองมารตระกูลเมิ่งหมุนคว้างจนจำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นพี่ใหญ่ ผู้ใดเป็นน้องรอง พลังหมุนวนอันรุนแรงกระโชกถึง แทบม้วนพัดชิฉางเจิงหมุนตามไป

พริบตาที่จะตัดสินความเป็นความตาย ชิฉางเจิงพลันสงบลง

นั่นเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง

ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายกับไร้เสียง ภายในร่างของมันเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นและความกล้าหาญ ปราศจากความว้าวุ่นแม้แต่น้อย

มันจำแนกออกว่าสองมารตระกูลเมิ่งพอหมุนตัวรอบหนึ่ง จะอาศัยมือที่จับประสานกัน ก่อเกิดเป็นพลังทางตรงและย้อนกลับ ทำให้พวกมันยิ่งหมุนคว้างยิ่งเร่งร้อน

พริบตาที่พลังดังกล่าวก่อเกิด จะเป็นเวลาที่พลังเก่าสิ้นสุด

นั่นเป็นช่องว่างเพียงหนึ่งเดียวของสองมารตระกูลเมิ่ง

ผู้ที่เข้าห้องมาคือล่างฟานหวิน จั่วซือ กับขุนนางเฉิน

ขุนนางเฉินมีท่าทางอ่อนเพลีย แสดงว่าการสอนลูกศิษย์ที่ไม่รักดีทั้งสองเมื่อครู่สิ้นเปลืองพลังงานมากมาย

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อเห็นจั่วซือ ล้วนตากระจ่างวูบความงามของจั่วซือเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวชนิดหนึ่ง มาดว่าไม่ถึงกับหลุดพ้นจากทางโลกเช่นฉินเมิ่งเหยา แต่ก็มีลักษณะความงามที่พิสุทธิ์สดใส

โจรท่องโดดเดี่ยวระงับสติโดยเร็ว เห็นหานป๋อยังจับจ้องมองผู้อื่นตาไม่กะพริบ ต้องลอบด่าทอเด็กน้อยที่มักมากกามคุณ ลอบเตะ

ใส่มันเท้าหนึ่ง

ล่างฟานหวินชมดูจนยิ้มเล็กน้อย แนะนำว่า

"นี่เป็นบุตรีของเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน...แม่นางจั่วซือ"

จั่วซือถูกหานป๋อจ้องมองจนใจเต้นถี่เร็ว ลอบตำหนิ คนผู้นี้ไฉนเสียมารยาทถึงเพียงนี้ แต่เมื่อเป็นสหายของล่างฟานหวิน ได้แต่ย่อกายคารวะ

ขุนนางเฉินชักชวนทั้งหมดนั่งลง ทุกผู้คนจึงนั่งล้อมโต๊ะไว้ หลังจากโอภาปราศรัยกันหลายคำ ล่างฟานหวินจึงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เราเพิ่งได้รับจดหมายจากนกพิราบปราดเปรียวพันลี้ของพรรคเรา รับทราบข่าวร้ายประการหนึ่ง"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"จอมยุทธ์ล่างอยู่บนเรือ เหตุใดยังสามารถติดต่อสื่อสารกับพรรคท่าน?"

จั่วซือไม่กล้ามองดูมัน แต่เห็นว่าบุรุษหนุ่มนี้ช่างสงสัยอยากรู้นัก แทนที่จะซักถามถึงข่าวร้าย กลับไล่เลียงข้อปลีกย่อยเหล่านี้

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวแดกดันว่า

"ท่านผู้นี้ไม่รู้ความจริงๆ นกพิราบปราดเปรียวพันลี้ล้วนรับการฝึกเป็นพิเศษ สามารถจำแนกเครื่องหมายจำเพาะบนเรือได้ เอาเถอะ ท่านพร่ำพิไรจบแล้วหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"ข้าพเจ้าไม่ชราเท่ากับท่าน ไหนเลยมีความรู้ประสบการณ์มากมายปานนั้น?"

โจรท่องโดดเดี่ยวขุ่นแค้นจนเหลือกตาขึ้น ขณะจะตีฝีปากตอบประจวบกับเฉาเสียยกน้ำชาป้านหนึ่งเข้ามารับแขก ค่อยสงบศึกลง

ยามนั้นแม้แต่ล่างฟานหวินก็มีความรู้สึกว่า ขุนนางเฉินคล้าย

จงใจเปิดโอกาสให้เฉาเสียพบกับพวกเขา

จั่วซือกับโหยวโหยวผุดลุกขึ้น ช่วยเหลือเฉาเสียปรนนิบัติบุรุษทั้งสี่

หานป๋อครุ่นคิด 'หากฉินเมิ่งเหยากับจิ้นปิงหวินยอมปรนนิบัติเราเช่นนี้ ต่อให้เราอายุสั้นลงยี่สิบปีก็ยินยอม'

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"หากมีข่าวที่สร้างความสะท้านสะเทือนแก่พี่ล่าง ต้องเป็นเรื่องราวที่น่าตระหนกแล้ว"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่จีบมือกับจูหยวนจาง เพื่อกวาดล้างฝ่ายอธรรม ท่านว่านี่เป็นเรื่องที่น่าตระหนกหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรับฟังจนตะลึงลาน

ขุนนางเฉินกระทั่งถ้วยน้ำชายังถือไม่มั่น ทำถ้วยชาตกลงบนโต๊ะ น้ำชากระเซ็นซ่าน เฉาเสียรีบเช็ดให้กับมัน

สายตาหานป๋อกลับจ้องจับที่มือเรียวงามของเฉาเสีย เห็นว่าสตรีที่โจรท่องโดดเดี่ยวแนะนำให้รู้จักยังไม่เลว

เฉาเสียเห็นมันจับจ้องมองมือของนาง ต้องนึกตำหนิคนผู้นี้เปิดเผยเกินไป ปราศจากข้อกริ่งเกรงใด แต่ในใจไม่มีความขุ่นเคืองใด ตรงกันข้ามกลับบังเกิดความรู้สึกสมใจที่ได้ทรยศต่อขุนนางเฉิน

ท่าทีของหานป๋อไหนเลยตบตาล่างฟานหวินได้ เขาดูออกแต่แรกว่าโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อมีท่าทีต่อเฉาเสียเป็นพิเศษ ยามนั้นยิ้มพลางกล่าวกับหานป๋อว่า

"เมื่อได้เห็นน้องแซ่หาน คล้ายมองเห็นตัวเองเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนนั้นเรากับหลิงจ้านเที่ยนท่องไปทุกแห่งหน เที่ยวเด็ดดมบุปผา มีความรักต่อหญิงงามทั้งแผ่นดิน"

จั่วซือพอฟังล่างฟานหวินบอกว่า ตนเองเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ เที่ยวเด็ดดมบุปผา หัวใจถึงกับเต้นเร่าขึ้นมา

หานป๋อค่อยรู้สึกตัว มันแม้มีใบหน้าหนา ยังหน้าแดงฉานขึ้นมา ไม่ทราบมีปฏิกิริยาอย่างไรดี

ขุนนางเฉินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พี่ล่างจี้ถูกใจดำเราพอดี เราเรียกตัวเองว่าซีฮัว (ถนอมบุปผา) เพราะต้องการสื่อความหมายเช่นนี้เอง"

จากนั้นยิ้มให้กับหานป๋ออย่างลึกลับ กล่าวว่า

"หลังจากไปถึงนครหลวง เราที่เป็นม้าแก่ชำนาญทาง จะนำท่านตระเวนตามซ่องคณิกาหอนางโลมที่เลื่องชื่อ รับรองว่าท่านทูตไม่คิดจากไปอีก"

เฉาเสียชม้ายมองขุนนางเฉินอย่างตัดพ้อแวบหนึ่ง คล้ายตำหนิว่าชื่อรอง "ซีฮัว" (ถนอมบุปผา) ของขุนนางเฉินไม่ตรงกับความเป็นจริง

โจรท่องโดดเดี่ยวที่ลอบจับตาสังเกตเฉาเสียชมดูจนหดหู่ใจ เพิ่มความตั้งใจที่จะ "ช่วยเหลือ" เฉาเสียกว่าเดิม

จั่วซือกลับถูกก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัย ไม่เข้าใจความสัมพันธ์อันสลับซับซ้อนของคนเหล่านี้

ล่างฟานหวินวกเข้าสู่หัวข้อสำคัญ แยกแยะสถานการณ์เฉพาะหน้าให้ทราบ

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าจะรับมือกับสถานการณ์ที่ตกเป็นรองนี้อย่างไร

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงกล้องขโมยชีวิตออกมาสูบยา พลันหัวร่อแห้งๆ กล่าวว่า

"จูหยวนจางช่างไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำกลับกล้าตอแยล่างฟานหวินท่าน รับรองว่าต้องได้เห็นดีแน่นอน"

หานป๋อรับฟังจนขนลุกเกรียว ครุ่นคิดว่าเหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) ท่านประจบสอพลอเกินไป จูหยวนจางเป็นฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน คุมทหารนับพันๆ หมื่นๆ ไหนเลยจัดการได้โดยง่ายดาย?

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างปลอดโปร่ง หันไปกล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"ตำแหน่งลิ่วปู้ที่ว่า ขอให้ผู้เฒ่าเฉินบอกเล่าเบื้องหลังที่จัดตั้งขึ้นให้ทราบ"

ขุนนางเฉินมีสีหน้าเลื่อมใส กล่าวว่า

"พี่ล่างแม้ไม่ได้รับราชการ แต่ก็คาดเดาออกว่าตำแหน่งลิ่วปู้มีความสำคัญใหญ่หลวง เกี่ยวพันถึงความรุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรมของราชวงศ์หมิงในภายหน้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อล้วนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ยามนี้แม้แต่หานป๋อยังถูกสะกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น ตั้งใจสดับฟัง

ขุนนางเฉินทอดถอนใจกล่าวว่า

"หลังจากที่ฮ่องเต้ครองแผ่นดิน เรื่องที่เป็นห่วงที่สุดคือจะรักษาแผ่นดินไว้อย่างไร หากคิดบรรลุถึงข้อนี้ ผู้ที่ฮ่องเต้กริ่งเกรงที่สุดคือขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์ ตลอดจนกองกำลังที่เคยขับไล่มองโกล เช่นพรรคมังกรพิโรธของพี่ล่าง เมืองภูเขาแหฟ้าของเฉียนหลอ โจรโพกผ้าแดงของเซ่อจุนซิ่น เป็นหนามตำตาของเขาที่สุด"

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าทอว่า

"จูหยวนจางที่ทรยศลืมพระคุณ ความจริงถือกำเนิดจากค่ายพรรค แต่ย้อนกลับมาจัดการกับค่ายพรรค"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"ตอนเริ่มตั้งราชวงศ์ จูหยวนจางมิอาจไม่ใช้สอยขุนนางตงฉิน เช่นหลี่สั่งฉางกับฉีต๋า ทั้งสองช่วยร่างกฎหมาย กำจัดขุนนางทุจริต ช่วยให้ประชาราษฎร์เป็นสุข มิคาดหลังจากที่รากฐานมั่นคง กลับแต่งตั้ง

หูอุ้ยหยงแทนที่หลี่สั้งฉางกับฉีต๋า รวบอำนาจไว้ในมือ ทั้งจัดตั้งกองทหารองครักษ์ให้เหลิงเอี้ยนดูแลรับผิดชอบ ใช้จัดการกับผู้มีความดีความชอบช่วงชิงแผ่นดินให้กับเขา"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่สนใจว่ามีสตรีสามนางอยู่ด้วย ด่าทอคำหยาบคายออกมาชุดใหญ่ ร้องว่า

"หูอุ้ยหยงเป็นตัวอะไร ตอนแรกเพียงเป็นเจ้าหน้าที่เล็กๆ คนหนึ่ง มีคุณสมบัติใดเป็นมหาเสนาบดี โอ เพียงแต่จูหยวนจางยังเป็นฮ่องเต้ ไม่ว่าผู้ใดก็เป็นมหาเสนาบดีได้"

หานป๋อเห็นมันกล่าวโดยไม่ปิดบังซ่อนเร้น ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน ตรงกันข้ามกับขุนนางเฉินชมเชยว่า

"พี่ฟันมีวาจารวบรัดชัดเจน เราชมชอบคบหาลูกผู้ชายที่เปิดเผยเช่นท่านที่สุด สำหรับแวดวงราชการที่หักเล่ห์ชิงเหลี่ยม เรากลับเหนื่อยหน่ายถึงที่สุด"

มิคาดโจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นผู้เฒ่าเฉินไฉนไม่อยู่บ้านเสพสุขสำราญ พอฟังว่ามีตำแหน่งทางราชการ ก็กระดกก้นรีบรุดเข้านครหลวงไปคำนับกราบกราน"

มันยิ่งกล่าวยิ่งหยาบคาย สตรีทั้งสามรับฟังจนก้มศีรษะลง ไม่กล้ามองดูมัน

มีแต่หานป๋อทราบว่า มันเห็นเฉาเสียได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ดังนั้นไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อขุนนางเฉิน หาเหตุอาละวาดออกมา

ล่างฟานหวินรู้สึกตั้งแต่แรกว่า โจรท่องโดดเดี่ยวไม่เป็นมิตรกับขุนนางเฉิน จงใจสงบปากคำไว้ ดูว่าขุนนางเฉินที่คร่ำหวอดในวงราชการจะรับมืออย่างไร

ขุนนางเฉินกลับไม่ถือสาหาความ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราแม้ยังวาดหวังต่อตำแหน่ง แต่ประการสำคัญคือไม่รับ

ตำแหน่งไม่ได้ ฝ่าบาทตรากฎว่า 'ซื่อต้าฟู* ไม่รับใช้เจ้าชีวิต มีโทษยึดทรัพย์ฟาดโบย' หากพระองค์เลือกท่าน คิดปฏิเสธก็ไม่ได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวอับจนถ้อยคำ ปัญญาชนเมืองซูโจวนามเหยาหยุนและหวังม่อได้รับหนังสือเชิญ ไม่เดินทางเข้านครหลวง มิเพียงแต่ถูกประหาร แม้กระทั่งสมบัติพัสถานก็ถูกริบเข้าหลวง เรื่องนี้ทั่วทั้งแผ่นดินล้วนทราบดี ดังนั้นคำกล่าวของขุนนางเฉินไม่แปลกปลอม

ล่างฟานหวินแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ตอนแรกที่จูหยวนจางใช้สอยหูอุ้ยหยง คงเห็นว่ามันตำแหน่งต้อยต่ำ ไม่มีพื้นฐานจากขุนนางเก่า มิคาดเจ้าผู้นี้ลอบเพาะสร้างกำลังขยายอิทธิพลอย่างรวดเร็ว ผู้ที่วิ่งเต้นต่างเข้าร่วมด้วย นี่ไหนเลยเป็นเรื่องที่จูหยวนจางคาดคิดมาก่อน?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"แต่ฝ่าบาทก็บรรลุจุดประสงค์ที่ต้องการ ท่านฉีต๋ากับหลิวจีเพราะล่วงเกินหูอุ้ยหยง ล้วนถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต ตอนนี้นอกจากภูตบดีซวีเย่อู๋แล้ว ผู้ใดกล้าแข็งข้อต่อมัน?"

หานป๋อฉุกใจคิดถามว่า

"คราครั้งนี้จูหยวนจางตั้งตำแหน่งลิ่วปู้ ใช่มีความคิดสะกดควบคุมหูอุ้ยหยงหรือไม่?"

เฉาเสียกับจั่วซือพากันประเมินค่าของบุรุษหนุ่มแต่ชมชอบจ้องมองสตรีผู้นี้ใหม่ คิดไม่ถึงว่ามันยามใช้ความคิด กลับละเอียดรอบคอบถึงเพียงนี้

ขุนนางเฉินผงกศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นเงื่อนสำคัญของเรื่องทั้งหมด และเป็นเรื่องที่ขัดแย้งกันเอง"

---

* หมายถึงขุนนางทั้งหลาย บางครั้งหมายถึงปัญญาชนที่ยังไม่เป็นขุนนาง

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"กรมปกครอง ทะเบียน วัฒนธรรม กลาโหม ราชทัณฑ์ แรงงาน ทั้งหกมิใช่ขึ้นตรงต่อมหาเสนาบดีหรอกหรือ ไฉนตั้งตำแหน่งใหม่ขึ้นมา?"

ดวงตาขุนนางเฉินทอแววตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงว่ามือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินที่ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลกนานปี กลับทราบเรื่องในบ้านเมืองถึงเพียงนี้ จึงตอบว่า

"ปัญหาอยู่ที่นี้เอง ที่แล้วมาฮ่องเต้ควบคุมมหาเสนาบดี มหาเสนาบดีดูแลทั้งหกกรม แต่ในการปฏิรูปครั้งนี้ ตำแหน่งลิ่วปู้ (หกกรม) ยกระดับฐานะสูงขึ้น กลายเป็นขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ราชวงศ์หมิง เมื่อเป็นเช่นนี้ อำนาจของมหาเสนาบดีถูกลดลง เท่ากับว่ามีมหาเสนาบดีเพิ่มเป็นเจ็ดคน ดังนั้นทุกฝ่ายในบ้านเมืองล้วนต้องการได้ตำแหน่งลิ่วปู้นี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่างนั้นต้องแสดงความยินดีต่อผู้เฒ่าเฉินแล้ว"

คราครั้งนี้แม้แต่ขุนนางเฉินก็ฟังออกว่าอีกฝ่ายกล่าวเยาะเย้ย ดังนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ฟั่นอย่าได้หัวร่อเยาะเราแล้ว ตอนนี้ดูจากสภาพการณ์ เรื่องนี้เป็นคราเคราะห์มิใช่วาสนา"

ล่างฟานหวินขมวดคิ้วกล่าวว่า

"จูหยวนจางไฉนทำเช่นนี้ ไยมิใช่นั่งดูทุกฝักฝ่ายแบ่งแยกอำนาจซึ่งเคยเป็นของบริวารมันคนเดียว?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่านี่เป็นแผนอุบายที่เปิดเผยของจูหยวนจาง ไม่เช่นนั้นคงไม่เกิดเรื่องลอบสังหารผู้เฒ่าเฉินขึ้น"

โจรท่องโดดเดี่ยวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้บางครั้งก็รู้จักใช้สมอง คิดค้นเรื่องราวที่แปลกใหม่ออกมา"

ล่างฟานหวินคล้ายนึกถึงข้อนี้แต่แรก ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"จูหยวนจางอันร้ายกาจ เราจะให้เรื่องเท็จกลายเป็นจริง เฉกเช่นสำรอกไหมพันธนาการตัวเอง"

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ มองดูล่างฟานหวินด้วยความประหลาดใจ

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"พวกเราพอบรรลุถึงนครหลวง ต้องไม่เลือกวิธีทั้งมวล โค่นล้มเหลิงเอี้ยนกับหูอุ้ยหยง เมื่อมหาเสนาบดีถูกลดอำนาจ ตำแหน่งลิ่วปู้จะเป็นศูนย์กลางอำนาจการปกครองประเทศ เมื่อถึงเวลานั้น แม้แต่จูหยวนจางก็ยากที่จะยืมมือหูอุ้ยหยงก่อการตามอำเภอใจ ยกตัวอย่างเรื่องที่จับมือกับฟางเยี่ยหวี่ จะไม่เกิดขึ้นอีก"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้มีเวลาไม่มากนัก ที่นี้มอบให้พี่ฟั่นกับน้องแซ่หานจัดการ หากเราคำนวณไม่ผิด เหลิงเอี้ยนจะยืมมือทางการ รุดมาทวงถามคนอย่างเปิดเผย ท่านทั้งหลายเตรียมรับมือเถอะ"

จั่วซือกล่าวอย่างงุนงงว่า

"พี่ใหญ่คิดไปที่ใด?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เมื่อถึงทะเลสาบผอหยาง เราจะแวะไปยังตำหนักอลงกรณ์สักครา หลังจากเสร็จเรื่อง ค่อยกลับมาดื่มสุราเป็นเพื่อนกับซือเอ๋อ"

กู่เชี่ยนเหลียนเหลียวมองไปด้านหลังติดต่อกัน กล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ที่ว่าเรือของทางการ นอกจากปักธงเป็นเครื่องหมายแล้ว ไม่มีคนแต่งเครื่องแบบของทางการแล้ว นี่เป็นเรื่องราวใด...ยังมิรีบเร่งความเร็วขึ้นอีก?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ท่านไม่เห็นเรือของศัตรูนอกจากชักใบเรือขึ้น ที่ท้ายเรือยังจัดชายฉกรรจ์สี่คนจ้วงพายเร่งเรือหรือ? หากมิใช่เรือน้อยของท่านมีขนาดเบา และรวดเร็วเป็นพิเศษ คงถูกพวกมันติดตามทันตั้งแต่แรก แต่คิดสลัดหลุดจากพวกมัน เกรงว่าเป็นไปไม่ได้"

กู่เซี่ยนเหลียนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยเหลียวดูเรือของทางการที่ไล่กวดใกล้เข้ามาทีละน้อย ทั้งหกลำ พบว่าบนเรือแต่ละลำยืนไว้ด้วยผู้คนหลายคน เนื่องจากท้องฟ้าใกล้มืดค่ำลง บวกกับยังอยู่ห่างไกล จำแนกไม่ออกว่าใช่มีคนรู้จักหรือไม่ ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขณะที่พวกเราออกจากฝั่ง เรือเร็วทั้งหกลำก็กระจายกำลังออกติดตามแต่ไกล จนบัดนี้ค่อยปักธงของทางการ รวมตัวแล้วเร่งความเร็วติดตามมา หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด ยังมีเรื่องสนุกสนานรอพวกเราอยู่ข้างหน้า"

พลางชี้มือไปยังหมู่เกาะเล็กๆ เบื้องหน้า กล่าวว่า

"พวกมันคิดบีบบังคับพวกเราพุ่งผ่านเกาะเล็กๆ เหล่านั้นไป"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวตำหนิว่า

"ท่านยังยิ้มอีก ผู้อื่นแทบขวัญฝ่อตายแล้ว พวกเราช่างชะล่าใจนัก ปีศาจผมขาวนั้นประกาศว่าพวกเราไม่อาจบรรลุถึงตำหนักอลงกรณ์ พวกเรากลับไม่ใส่ใจ"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากพวกมันมีทางการหนุนหลัง ไม่ว่าพวกเราระมัดระวังอย่างไรสุดท้ายก็ไม่ต่างกับตอนนี้"

เอ่ยถึงตอนนี้ ลดใบเรือลงเล็กน้อย ชะลอความเร็วของเรือลง กู่เซี่ยนเหลียนชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านไม่ทราบว่าผู้อื่นไล่กวดตามมาราวกับต้อนฝูงเป็ดหรอกหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่ศัตรูทั้งหน้าหลังยังไม่สมทบกัน พวกเราจะฉวยโอกาสทำกำไรก่อน มา ท่านรับหน้าที่บังคับเรือ"

กู่เซี่ยนเหลียนถือท้ายแทน ฉวยโอกาสหอมแก้มฟงสิงเลี่ยฟอดหนึ่ง แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"เมื่ออยู่ร่วมกับท่าน ข้าพเจ้าไม่กลัวอันใดทั้งสิ้น"

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงว่านางมีความเคลื่อนไหวอย่างอุกอาจถึงเพียงนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง ค่อยหยิบฉวยทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน ยืนหยัดอยู่ที่ท้ายเรือ

หมากตานี้เหนือความคาดหมายของเรือศัตรู จึงชะลอความเร็วลงเช่นกัน โอบล้อมมาจากทางด้านหลังเป็นรูปพัด

ในจำนวนนั้นปรากฏเรือลำหนึ่งแล่นล้ำหน้า ไล่กวดตรงมาจวบกระทั่งห่างจากเรือเร็วของพวกมันวาเศษ

ที่หัวเรือศัตรูยืนไว้ด้วยหนึ่งซราสองฉกรรจ์จำนวนสามคน ล้วนแปลกหน้าไม่คุ้นเคย เพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก

ฟงสิงเลี่ยไม่ประหลาดใจ ด้วยศักดิ์ฐานะของผมขาวหลิวเหยาจีกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต ย่อมไม่อาจปะปนอยู่ในเรือประมงริมฝั่งเฝ้ารอพวกมันปรากฏกาย ดังนั้นคนเหล่านี้เพียงเป็นมือชั้นรองลงไป แต่ทางด้านผมขาวหลิวเหยาจีกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตคงได้รับรายงาน อยู่ระหว่างเร่งรุดมา ไม่แน่ว่ารออยู่บนหมู่เกาะเล็กๆ ที่อยู่ห่างไปสองลี้ รอให้

พวกมันไปติดกับ

ชายชรานั้นตวาดว่า

"หยุดเรือ เราเป็นกองหน้าขวาในสังกัดผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ย นามเซียะอี้ฟง ตอนนี้ระแวงสงสัยว่าบนเรือพวกเจ้าซุกซ่อนสินค้าเถื่อน ให้ทิ้งอาวุธ หยุดเรือรับการตรวจค้น ไม่เช่นนั้นฆ่าโดยไม่ละเว้น"

ฟงสิงเลี่ยเหลียวหน้าไปยังกู่เซี่ยนเหลียน กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าพอกระโดดขึ้นเรือศัตรูลงมือ ให้ท่านหันหัวเรือกลับมารับข้าพเจ้า"

ชายชรานั้นตวาดสำทับว่า

"ยังไม่ทิ้งอาวุธยอมจำนนอีก?"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อดังยาวนาน กระจายเป็นเงาทวนเต็มท้องฟ้า ถลันวูบเดียวก็พุ่งปราดถึงหัวเรือของฝ่ายตรงข้าม

เซียะอี้ฟงและชายฉกรรจ์ทั้งสองสะดุ้งเฮือกหนึ่ง พากันชักดาบฟันใส่ฟงสิงเลี่ย โดยเฉพาะดาบของเซียะอี้ฟงรวดเร็วดุจสายฟ้า แม้แต่ฟงสิงเลี่ยก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย

กู่เซี่ยนเหลียนชักใบเรือขึ้นอีก บังคับเรือแล่นปราดไปเบื้องหน้าเรือของศัตรูรีบบรรจบรวมกันไล่ตามมา

เสียงดังเมื่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเซียะชิงเขี่ยใส่ดาบของเซียะอี้ฟงคุกคามฝ่ายตรงข้ามถอยไปสามก้าว จากนั้นตวัดเขี่ยส่วนปลายของทวนกระทบถูกดาบอีกสองเล่ม เขี่ยดาบทั้งสองเล่มหลุดจากมือ ร่วงหล่นลงในทะเลสาบ

คนทั้งสองแม้มีฝีมือห่างไกลกว่าเซียะอี้ฟง แต่ไม่ถึงกับใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ เพียงเพราะพวกมันไม่ทราบว่า นี่เป็นวิชาในเพลงทวนไฟลามทุ่ง เรียกว่ายืมพลังสะท้อนกลับ

เมื่อทวนสีแดงเขี่ยใส่ดาบยาวของเซียะอี้ฟงกลับดูดรั้งพลังดาบ

ของเซียะอี้ฟงเข้ามา บังคับพลังแล่นไปตามคันทวน ส่งออกทางส่วนปลายของทวน ดังนั้นพอเขี่ยถูกดาบทั้งสองเล่ม คนทั้งสองเท่ากับรับพลังของเซียะอี้ฟงกับฟงสิงเลี่ยสองคน ขอถามพวกมันไหนเลยทนทานรับได้

ชายฉกรรจ์ทั้งสองถูกกระแทกง่ามมือฉีกขาด โซซัดโซเซล่าถอย ฟงสิงเลี่ยยืนหยัดที่หัวเรือตั้งแต่แรก

ยามนี้เรือใบของกู่เชี่ยนเหลียนตีวงรอบหนึ่ง แล่นกลับเข้าหาพวกมัน เป็นเหตุให้เรือเร็วอื่นโอบล้อมเข้ามา

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อดังยาวนาน ร่ายรำเพลงทวนไฟลามทุ่งถึงขีดสุด พริบตานั้นเงาทวนเกลื่อนกลาด ประทุนเรือเสากระโดงเรือถูกบดทำลายเป็นผุยผง เหล่าชายฉกรรจ์บนเรือที่รับศึกอย่างรีบร้อน ไม่มีผู้ใดต้านทานรับได้แม้สักท่าเดียว ถูกเขี่ยลงน้ำไป

เซียะอี้ฟงร่ายรำดาบต้านรับ แต่ฟงสิงเลี่ยพอสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว มันมิอาจไม่ถอยไปหนึ่งก้าว เมื่อมันล่าถอยถึงท้ายเรือ เรือทั้งลำมีสภาพเตียนโล่ง ไม่เพียงแต่ห้องท้องเรือหางเสือถูกทำลาย แม้แต่ใบเรือก็ร่วงหล่นลงทะเลสาบพร้อมกับเสากระโดงที่หักโค่นลง

เซียะอี้ฟงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าพลังฝีมือตนเองห่างไกลจากฝ่ายตรงข้าม คิดฉวยโอกาสหมุนตัวกระโดดลงน้ำ เงาทวนเบื้องหน้าพลันขยายตัวออก ก่อเกิดเป็นพลังวังวนกลุ่มหนึ่งครอบคลุมใส่

ใจกลางของวังวนมีพลังดึงดูดที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ทำให้มันคิดหลบหนียังทำไม่ได้ ยามตื่นตระหนกจึงฟาดฟันดาบออกอย่างสุดกำลัง

เสียงตังดังขึ้น ในที่สุดดาบของเซียะอี้ฟงหลุดจากมือ ขณะที่รอบข้างเต็มไปด้วยเงาทวน คุกคามผิวกายจนเย็นเฉียบ ต้องลอบร้องคำจบสิ้นกัน

เงาทวนพลันสลายวับ ฟงสิงเลี่ยถือทวนยืนหยัดอย่างทระนง จับจ้องมองมันอย่างเย็นชา

เซียะอี้ฟงทราบว่ายามนี้คิดหนีก็หนีไม่รอด ความเข้มแข็งของฝีมือฟงสิงเลี่ย นับว่าเหนือความคาดหมายของมันนัก

เรือใบของกู่เชี่ยนเหลียนมาถึงข้างเรือเร็ว หยุดลงอย่างช้าๆ ร้องบอกว่า

"ทางด้านหมู่เกาะมีเรือใหญ่ลำหนึ่งเร่งความเร็วตรงมา"

ฟงสิงเลี่ยคล้ายไม่ได้ยิน เพ่งตาเจิดจ้ากล่าวกับเซียะอี้ฟงว่า

"หูเจี๋ยไฉนร่วมมือกับฟางเยี่ยหวี่ หรือไม่ทราบว่าฟางเยี่ยหวี่เป็นกากเดนของมองโกล?"

เซียะอี้ฟงกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ผู้น้อยไม่ทราบชัด แต่ทราบว่านี่เป็นคำสั่งเบื้องบน อื่นๆ เราไม่ทราบ"

ฟงสิงเลี่ยซ่อนทวนไว้ที่ด้านหลัง กระโดดกลับไปยังเรือของกู่เชี่ยนเหลียน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พี่เซียะ ทางที่ดีอย่าได้ติดตามมา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะบังเกิดความผิดหวังในตัวท่านอย่างมาก"

พริบตานั้นเรือใบแล่นห่างออกไป

เซียะอี้ฟงเข่าอ่อนระทวย แทบคุกลงกับหัวเรือ โบกมือห้ามมิให้บริวารไล่ติดตาม ฝ่ายตรงข้ามเมื่อปล่อยปละละเว้น ตนเองย่อมไม่อาจบากหน้าติดตาม ตอนนี้ฟงสิงเลี่ยปรากฏกาย ผมขาวหลิวเหยาจีและพวกจะออกตามล่าเอง

ชิฉางเจิงหน้าเคร่งขรึมสำรวม ฟาดฟันดาบออกราวอสนีบาตฟาดฟ้า

สองมารตระกูลเมิ่งบังเกิดความตื่นตระหนก คิดไม่ถึงบุรุษหนุ่มยอดฝีมือผู้นี้กลับค้นพบรอยต่อระหว่างพลังเก่ากับใหม่ใช้ดาบออก ต้องแค่นเสียงหนักๆ แยกย้ายผละจากกัน

เมิ่งต้าดึงบรรทัดเหล็กดำออกมา ต้านทานดาบของศัตรู เมิ่งเอ้อเสือกแทงหอกสั้นห้าเชียะจากด้านข้าง พุ่งใส่ชายโครงชิฉางเจิง

ทั้งสองพอลงมือ แม้ไม่สามารถผนึกพลังลมปราณอีก แต่ก็บันดาลให้ผู้คนไม่อาจทนทานรับได้ สองมารตระกูลเมิ่งมีกฎประจำตัวข้อหนึ่ง นั่นคือไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนมากน้อยเท่าใด ล้วนผนึกกำลังจู่โจม

ชิฉางเจิงหัวร่อดังยาวนาน ดาบแผ่พุ่งเป็นประกายบุปผาออก

เสียงดังตังสองครา ดังสะท้านทั่วทั้งบริเวณ

สภาวะจู่โจมดุจสายน้ำของสองมารตระกูลเมิ่งพลันถูกตัดขาด จากนั้นดาบกรีดเป็นเงาดาบอันแน่นขนัด แตกตัวที่เบื้องหน้าคนทั้งสอง ชั่วพริบตาก็ม้วนคนทั้งสองเอาไว้ภายใน

หมู่มารร้ายรวมทั้งอิ๋วซือตี้ล้วนชมดูจนปากอ้าค้าง แม้กระทั่งสุ่ยโหยวจิงที่ยืนอยู่ด้านหลังชิฉางเจิง พวกมันก็ไม่เวลาสนใจ เพียงเฝ้าดูการต่อสู้ของคนทั้งสามภายในวง

ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่า ชิฉางเจิงพอต่อสู้กับสองมารตระกูลเมิ่ง กลับสามารถสร้างปาฏิหาริย์ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก

ชิฉางเจิงแสดงออกถึงบุคลิกภาพอันองอาจหาญกล้าชนิดหนึ่ง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าต่อให้สู้จนตัวตาย คนผู้นี้ก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย

ต่อให้สองมารตระกูลเมิ่งโกรธแค้นจนกระโดดโลดเต้น แต่ยามกะทันหันได้แต่แยกย้ายสู้ศึก หวังว่าสามารถต้านทานจนสภาวะจู่โจมดุจน้ำตกโกรกกระแทกของฝ่ายตรงข้ามผ่านพ้นไป

ความสูงส่งของชิฉางเจิงคือทำลายพลังมารสะพานต่อเชื่อมของ

ทั้งสองไปได้ ทำให้ทั้งสองเปล่งอานุภาพฝีมือได้เพียงห้าส่วน ไม่เช่นนั้นตอนนี้มันอาจนอนทอดกายกับพื้นแล้ว

อิ๋วซือตี้ลอบร้อนรุ่มใจ คิดสั่งคนกลุ้มรุมจู่โจม หรือโจมตีสุ่ยโหยวจิง เพื่อแบ่งแยกสมาธิซิฉางเจิง แต่หวนนึกถึงหากเรื่องนี้แพร่กระจายออกไป ผู้คนในบริเวณนี้ไม่อาจสู้หน้าชาวยุทธจักรอีก ดังนั้นคิดชมดูเหตุการณ์ไปก่อน หากถึงคราจำเป็น มันจะลงมือด้วยตัวเอง พอตกลงใจเช่นนี้ ก็เคลื่อนกายเข้าใกล้วงต่อสู้อย่างช้าๆ

สุ่ยโหยวจิงลืมเลือนว่าตัวเองตกอยู่ในวงล้อม ใช้สายตาที่เหลือเชื่อมองดูซิฉางเจิงร่ายรำใช้ดาบประดุจอาชาสวรรค์พาดผ่าน ไปมาไร้ร่องรอย ทุกดาบที่ใช้ออกบ้างฟาดบ้างฟัน บ้างเขี่ยบ้างปาด ล้วนมุ่งใส่จุดสำคัญของศัตรู มิหน้ำซ้ำรวดเร็วดุจประกายสายฟ้า ด้วยพลังฝีมือและประสบการณ์ของสองมารตระกูลเมิ่ง ก็ถูกเข่นฆ่าจนตกเป็นฝ่ายตั้งรับ กระทั่งคิดหลบลี้ออกจากรัศมีดาบก็ทำไม่ได้

แต่แล้วนางสังเกตเห็นอิ๋วซือตี้สืบเท้าเข้าใกล้วงต่อสู้ของคนทั้งสาม

ผู้คนรอบข้างเริ่มโอบล้อมเข้าไป

กลิ่นอายฆ่าฟันปกคลุมทั่วบริเวณ

จิตใจซิฉางเจิงยังคงกระจ่างใส ประดุจอาทิตย์ท้องฟ้าโปร่ง

เมื่อสามปีก่อน หลังจากที่มันพ่ายแพ้แก่เซ่อจุนชิ่นในสามกระบวนท่า ซิฉางเจิงก็มิใช่ซิฉางเจิงคนเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยังได้รับการชี้แนะจากปรมาจารย์เพลงกระบี่ล่างฟานหวิน ต่อมาสู้ศึกกับกูจู่ ค้นพบขบวนพยุหร่วมกับซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือ ผนึกกำลังต่อสู้กับเจ้าสำนักรื่นรมย์กับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด หลังจากนั้นสู้เสมอกับอิ๋วซือตี้ แต่แล้วพ่ายแพ้แก่ธรรมาจารย์อาทิตย์ในหนึ่งกระบวนท่า ประสบการณ์แต่ละครั้ง ล้วนมีส่วนผลักดันยอดฝีมืออายุเยาว์ ที่หมายมั่นเป็นฟู่อิงคนที่สอง

รุดหน้าไปอีกขั้นหนึ่ง

ในหมู่บ้านร้างใต้แสงจันทร์เลือนราง ท่ามกลางศัตรูล้อมรอบ ชิฉางเจิงตัดสินใจต่อสู้แบบหลังพิงฝา ในใจปราศจากความห่วงพะวง เฉกเช่นท้องฟ้าหมื่นลี้ไร้ปุยเมฆ กลับก้าวล้ำอีกขั้นหนึ่ง บรรลุถึงระดับขั้นเดียวกับสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม

ต่อให้ครั้งกระโน้นดาบมือซ้ายฟงหานท้าสู้กับล่างฟานหวิน ก็มีฝีมือเพียงนี้เอง

ชิฉางเจิงรู้สึกว่าความคิดคำนึงยิ่งมายิ่งกระจ่างแจ่มชัด ดาบในมือใช้ออกโดยไม่สิ้นเปลืองกำลังแม้แต่น้อย พลังลมปราณภายในกายหมุนเวียนไม่ขาดตอน พลันตวาดก้อง ดาบยาวแหวกพุ่งใส่เมิ่งต้าดุจสายฟ้า พร้อมกับเอี้ยวตัวตวัดเท้า พอดีเตะถูกปลายหอกของเมิ่งเอ้อ

เมิ่งต้าขวางบรรทัดอยู่เหนือออก เห็นพริบตาที่ดาบยาวฝ่ายตรงข้ามมุ่งมา เกิดการเปลี่ยนแปลงไม่หยุดยั้ง กลับไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคิดจู่โจมใส่ตำแหน่งใด ไม่ทราบสมควรต้านทานอย่างไรต้องถอยปราดไปด้วยความตระหนก

ขณะที่เมิ่งเอ้อสะท้านทั้งร่าง หอกสั้นถูกปัดป่ายเบนเบือน

อิ๋วซือตี้เห็นสถานการณ์คับขัน ไม่คำนึงถึงการรักษาศักดิ์ศรี เลื่อนมือมาที่หว่างเอว ดึงห่วงเชือกออกมา จี้พุ่งใส่ใบหน้าชิฉางเจิง

อสูรสุริยัน จันทรา ดารา ก็โถมมาจากทางด้านหลัง จู่โจมหอกใส่ชิฉางเจิง

ส่วนขุนพลทอง ไม้ ดิน ก็เร้นกายมาจากทางด้านหลัง โถมใส่สุ่ยโหยวจิง คิดแบ่งแยกสมาธิของชิฉางเจิง

การต่อสู้ตะลุมบอนเปิดฉากขึ้น

บนทะเลสาบผอหยางที่เวิ้งว้างสุดสายตา เรือหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก

ไล่กวดกันอย่างรวดเร็ว

ฟงสิงเลี่ยนั่งไขว่ห้างอยู่ที่ท้ายเรือ มองดูกู่เซี่ยนเหลียนคัดหางเสือบังคับเรือใบแล่นหลบหนีอย่างปลอดโปร่ง

บนเรือใหญ่จุดไฟสว่างไสว สาดส่องผิวทะเลสาบ รัศมีสิบกว่าวาราวกับเวลากลางวัน

กู่เซี่ยนเหลียนค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ยังเอ้อระเหยอยู่อีก คนร้ายใกล้ตามทันแล้ว ท่านมั่นใจว่าลำพังคนเดียว สามารถเอาชนะหลิวเหยาจี ปู่ตี้ เจ้าสำนักกระบี่เงาภูต เตียวฮูหยิน ยังมีโจรน้อยแซ่เตียวกับศิษย์ของกระบี่อสูรอะไรนั่นหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า หลังจากที่อาจารย์เรารับข้าพเจ้าเป็นศิษย์ คำพูดประโยคแรกที่กล่าวคือ 'ไม่ต้องเกรงกลัว' และนี่เป็น..."

ฝืนยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"เป็นคำพูดเพียงหนึ่งเดียวที่ใช้ปลอบใจตัวเองในยามนี้ โอหากเหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) กับเสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) อยู่ด้วยก็ประเสริฐ พวกมันสามารถแปรความปวดร้าวเป็นหรรษา"

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อคิกออกมา ชม้ายมองมันแวบหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านชมชอบเซี่ยนเหลียนหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เกรงว่ามิใช่เวลาที่เหมาะกับการแบ่งแยกสมาธิ ออกปากฝากรักกันกระมัง?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ไม่ หากท่านไม่บอกออกมา ข้าพเจ้าเกรงว่าไม่มีโอกาสได้ยิน

คำพูดที่ข้าพเจ้าต้องการได้ยินที่สุด ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่ยอมตกไปในเงื้อมมือของปีศาจราคะผมขาวนั้นอีก"

ดวงตาฟงสิงเลี่ยทอประกายนุ่มนวล วางมือลงบนหัวไหล่ของกู่เซี่ยนเหลียน ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าชมชอบท่าน"

เรือใหญ่แล่นใกล้เข้ามาอีกครึ่งลี้ ครอบคลุมพวกมันอยู่ใต้ประกายของโคมไฟบนเสากระโดงเรือ สามารถดูออกว่าบนหัวเรือยืนเต็มไปด้วยผู้คน ในจำนวนนั้นนับผมขาวของหลิวเหยาจีสะท้อนประกายใต้แสงจันทร์

กู่เซี่ยนเหลียนเงยหน้าขึ้น กล่าวด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"สิงเลี่ย ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านจูบข้าพเจ้า"

ฟงสิงเลี่ยขณะจะปฏิบัติตาม หางตาพลันเหลือบเห็นบนผิวทะเลสาบดำมืดเบื้องหน้ามีแสงไฟจุดหนึ่ง ซึ่งขยายใหญ่ไม่หยุดยั้ง แสดงว่าเป็นเรือประมงอีกลำหนึ่งแล่นตรงเข้าหาพวกมัน

กู่เซี่ยนเหลียนก็พบเห็น พอเพ่งตามอง ต้องส่งเสียงร้องด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ท่านเจิ้นเป่ย เป็นเสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) ท่านเจิ้นเป่ย"

ใต้แสงจันทร์อ่อนจาง เรือน้อยลำหนึ่งปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าที่ท้ายเรือยืนไว้ด้วยบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ฉายาหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย ร่างผอมซูบของมันยืนหยัดอย่างทระนง กอปรด้วยบุคลิกภาพของผู้คงแก่เรียน ใบหน้าขาวซีดแฝงกลิ่นอายของหนอนตำรา ดูไปยังหนุ่มแน่น แต่จอนผมหงอกขาวแล้ว กำลังจ้วงพายแจวเข้าหาพวกมัน ชุดนักศึกษาที่สวมใส่ม้วนแขนเสื้อขึ้น เผยเห็นข้อแขนที่ขาวผ่องนิ้วมือทั้งสิบที่จับพายเรียวยาวกว่าสตรีอีก

ที่สะดุดตาผู้คนที่สุดคือ ใบหูมันทัดเข็มสีเงินแวววาวยาวห้านิ้ว

เล่มหนึ่ง นั่นคือเข็มฮูโต๋* ซึ่งสร้างชื่อลือเลื่องให้กับมัน

ขณะที่เรือทั้งสองลำยังอยู่ห่างกว่าสิบวา หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"สหายที่เสี่ยวเหลียนเจ้าชักนำมา คงเป็นศิษย์ของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ไม่เช่นนั้นต่อให้ถือทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ก็ไม่มีบุคลิกภาพคล้ายกับลี่เย่อไห่ถึงเพียงนี้"

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน เพียงสายตาของอีกฝ่ายนี้ นับว่าเพียงพอกับการจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ยามนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ศิษย์ไม่รักดีของลี่เย่อไห่คำนับท่านเจิ้นเป่ย"

กู่เซี่ยนเหลียนคลายความวิตกกังวล ร้องออดอ้อนว่า

"ท่านเจิ้นเป่ย ท่านไม่เห็นที่ด้านหลังมีเรือไล่กวดตามมาหรือ?"

ยามนั้นเรือน้อยของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยเพิ่งเฉียดผ่านเรือใบของฟงสิงเลี่ยไป หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยพลันสะกิดเท้าลอยตัวขึ้น เรือน้อยที่ใต้เท้าพอถูกยันใส่ พลันเร่งความเร็วขึ้นราวกับปลาบินตัวหนึ่ง พุ่งชนใส่หัวเรือของเรือใหญ่ที่ไล่กวดตามมา ด้วยระดับความเร็วที่ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถหลบหลีกเลี่ยงพ้น

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยพอดีดตัวขึ้น ก็เคลื่อนขวางกลางอากาศทิ้งตัวลงบนเรือใบของฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนอย่างสบายอารมณ์

เสียงโครมเมื่อเรือน้อยพุ่งชนทะลุหัวเรือ ฝังอยู่ในตัวเรือของเรือใหญ่

เรือใหญ่ยังแล่นสืบต่อ คล้ายไม่ได้รับผลกระทบแม้แต่น้อย แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่า เรือที่ลงน้ำแล่นด้วยระดับความเร็วถึงเพียงนี้ ใน

---

* ฮูโต๋คือหมอเทวดาสมัยสามก๊ก

ที่สุดต้องไม่อาจทรงตัวอยู่ได้

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยทราบได้อย่างไรว่าพวกเราเดินทางกลับมา?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"พวกเราได้รับข่าวที่ม่อป๋อ (ลุงม่อ) ส่งมา ล่วงรู้เวลาและเส้นทางเดินเรือของพวกเจ้า จึงออกมาชมดู บนเรือใหญ่ที่ติดตามมาประกอบด้วยผู้ใด ขอเพียงไม่มีผังปานอยู่ด้วย เราจะขึ้นเรือไปพบกับพวกมันพร้อมกับรักษาบาดเจ็บให้แก่หลานแซ่ฟง"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บ?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"เรื่องที่ท่านกลายเป็นกระถางรองรับสำหรับฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปาน ตอนนี้แพร่กระจายทั่วยุทธจักร เมื่อดูจากสีหน้าแววตาของท่าน ก็ทราบว่าอาการบาดเจ็บบอบช้ำภายในยังคงอยู่ เพียงแต่ถูกอาจารย์ท่านใช้ยอดวิชาลมปราณเชื่อมต่อเส้นชีพจรเข้าด้วยกัน"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดไม่รอจนกลับตำหนักอลงกรณ์ค่อยรักษา บนเรือโจรมียอดฝีมือคับคั่ง ท่านกลับคิดรักษาบาดเจ็บให้แก่มันในที่นั้น หรือว่าท่านสามารถเกลี้ยกล่อมหลิวเหยาจียกห้องหับแก่ท่านหลังหนึ่ง?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เราศึกษาวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารมาเป็นเวลาสี่สิบกว่าปี กล่าวได้ว่านอกจากผังปานกับเซ่อจุนซิ่นแล้ว ไม่มีผู้ใดสันทัดจัดเจนกว่าเรา เอ่ยถึงการประคารม ไม่ว่าผู้ใดก็มิใช่คู่มือของนางปีศาจน้อยเจ้าส่วนเรื่องการรักษา ต้องดูฝีมือของเราแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนพลันร้องว่า

"ท่านดู พวกมันชะลอความเร็วลงแล้ว"

เรือใหญ่ที่ไล่กวดตามมาจมลงต่ำกว่าเส้นระดับน้ำเดิมหลายเชียะ ทั้งเอนเอียงเล็กน้อย ระดับความเร็วก็ไม่เหมือนเดิม ระยะห่างเริ่มยืดยาวออกไป

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยตวาดสั่งให้กลับเรือ กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวอย่างลังเลว่า

"ทำเช่นนี้จริงหรือ?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"นับแต่ออกท่องเที่ยวเป็นต้นมา เราไม่ทราบว่าคำ 'หลบหนี' เขียนอย่างไร...กลับไป"

เรือใบอ้อมเป็นวง วกกลับเข้าหาเรือใหญ่ที่แล่นตรงมา

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียนเจ้ารั้งอยู่ในเรือคอยประสานงาน หลานแซ่ฟงพวกเราขึ้นไปชมดูว่าพวกมันมีความร้ายกาจอันใด?"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความฮึกหาญประดัง กู่ร้องดังยาวนาน โผพุ่งขึ้นฟ้า พุ่งปราดเข้าหาเรือใหญ่ของศัตรู

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยก็เคียงคู่อยู่ข้างกายมัน ปล่อยให้ชายเสื้อโชยพัดพลิ้ว โถมไปยังหัวเรือของเรือใหญ่

ประกายดาบบรรลุถึง เมิ่งต้าพลันทุ่มเทใช้วิชากันหีบ กวัดแกว่งบรรทัดเหล็กดำเขี่ยใส่คมดาบ แต่แล้วสะท้านทั้งร่าง เซถอยไปด้านหลัง

มันความจริงมีพลังฝีมือเหนือกว่าชิฉางเจิง แต่เสียเปรียบที่รอถึงวินาทีสุดท้าย ค่อยคำนวณสภาวะดาบของฝ่ายตรงข้ามออก ไม่สามารถสะสมพลังอย่างเต็มที่ จึงตกเป็นรองอย่างมาก

เมิ่งเอ้อก็ถูกชิฉางเจิงเตะถูกปลายแหลมของหอก มันความจริง

สามารถจัดตั้งสภาวะจู่โจมใหม่ จนใจที่เท้าของชิฉางเจิงนี้พอดีสะกดสภาวะหอกของมันไว้ ทำให้มันเผยช่องโหว่วูบหนึ่ง หากชิฉางเจิงฉวยโอกาสรุกไล่ ไม่แน่ว่าสามารถทำร้ายมันรับบาดเจ็บแพ้พ่าย ดังนั้นรีบถอยปราดไปตั้งรับ

จนบัดนี้สภาวะจู่โจมของสองมารตระกูลเมิ่งล้วนล่มสลายสิ้น

ประกายดาบของชิฉางเจิงยืดขยายออก เข้าปะทะกับหอกยาวของอสูรสุริยัน จันทรา ดารา และห่วงเชือกของอิ๋วซือตี้

ขณะเดียวกันสุ่ยโหยวจิงที่ด้านหลังก็ตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว แสดงว่าด้านทานรับการจู่โจมของจุนพลทอง ไม้ ดิน อย่างสุดกำลัง

เสียงติงติงตังตังของโลหะปะทะกันดังขึ้นอย่างถี่ยิบ

ชิฉางเจิงแค่นเสียงอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง ถอยร่นไปด้านหลัง

มันแม้ปัดป่ายหอกยาวของอสูรสุริยัน จันทรา ดารา ทั้งสาม แต่ก็ถูกห่วงเชือกของอิ๋วซือตี้ทำลายสภาวะดาบเข้ามา จี้ใส่ตำแหน่งคอหอย ยามคับขันใช้ไหล่ซ้ายชนห่วงเชือกพันหนึ่ง แต่แล้วอิ๋วซือตี้กระชากห่วงเชือกตามสภาวะ จนเสื้อผ้าหัวไหล่ขาดกระจุย กรีดเป็นบาดแผลลึกเห็นกระดูกสายหนึ่ง

อิ๋วซือตี้มีฝีมือกล้าแข็งเพียงไหน ยามนั้นตามติดดุจเงาตามตัว คุกคามเข้าหาชิฉางเจิงซึ่งกำลังล่าถอย

สุ่ยโหยวจิงกรีดร้องคำหนึ่ง ถูกพลังลมของกงล้อทองของขุนพลทองกวาดใส่ต้นแขนขวา กระบองแส้อ่อนหลุดจากมือร่วงลงสู่พื้น

ยามนั้นชิฉางเจิงรุดมาถึง ยื่นมือโอบรอบเอวของสุ่ยโหยวจิงกลิ้งไปตามพื้นดินพร้อมกัน

ขุนพลทอง ไม้ ดิน ยินดียิ่ง หวดกงล้อทองป้ายไม้และเจดีย์เหล็กใส่คนทั้งสอง พลังลมที่แผ่งไปกับอาวุธทั้งสามชนิด ก่อกวนจนผงคลีคละคลุ้ง เศษสิ่งของปลิวกระจายออกรอบข้าง

อิ๋วซือตี้ที่ติดตามมาถึงกลับไม่อาจสอดมือเข้าไป เพราะชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงกอดเป็นก้อนกลมกลิ้งไปยังหว่างกลางของขุนพลทั้งสาม

สองมารตระกูลเมิ่งค่อยระงับขวัญอันแตกตื่น เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ล้ำหน้าอสูรสุริยัน จันทรา ดารา มาถึง

เห็นแน่ชัดว่าชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงต้องจบสิ้นชีวิต ชิฉางเจิงพลันตวาดก้อง ม้วนกวาดประกายดาบรับสภาวะจู่โจมของขุนพลทั้งสามเอาไว้ พร้อมกับใช้ปลายเท้ายันพื้น ดีดพุ่งใส่ขุนพลทองที่ขวางอยู่ทางด้านหลังดุจเกาทัณฑ์

ขุนพลไม้กับขุนพลดินเห็นชิฉางเจิงมุ่งจู่โจมใส่ขุนพลทอง ยามลิงโลดยินดีรีบรั้งอาวุธที่ถูกกระแทกกระเด็นกลับมา จู่โจมใส่ปีกข้างของชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิง

ชิฉางเจิงยามรีบร้อนคับขัน ใช้ดาบเขี่ยเจดีย์เหล็กที่ทุบใส่เท้าซ้ายของสุ่ยโหยวจิงพ้นห่าง แต่ไม่อาจหลบรอดจากป้ายไม้ดำมะเมื่อมที่ขุนพลไม้ฟาดใส่ชายโครงของมัน ได้แต่บิดเอววูบหนึ่ง ใช้ส่วนตะโพกที่แน่นหนารับแผ่นไม้ที่ฟาดหวดลงมา

แผ่นไม้เพิ่งหวดถูกตะโพกมัน ชิฉางเจิงก็ยืดเอวขึ้น หยิบยืมสภาวะถาโถม สลายพลังที่ฝ่ายตรงข้ามกระแทกใส่อวัยวะภายในของตนเอง มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง แต่ก็อาศัยพลังฟาดหวดเร่งระดับความเร็วพุ่งเลียดดิน หลบหนีออกจากวงล้อมของขุนพลทั้งสาม มาถึงวงล้อมรอบนอกของเหล่าชายฉกรรจ์ชุดรัดกุม

อิ๋วซือตี้กับสองมารตระกูลเมิ่งล้ำหน้าขุนพลทั้งสามติดตามมาถึง คนทั้งสามล้วนถูกกระตุ้นสันดานอันดุร้ายของชนเผ่ามองโกล ซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิด เพื่อต่อสู้กับสภาพแวดล้อมอันเลวร้ายขึ้นมาลืมเลือนศักดิ์ฐานะตัวเอง หมายมั่นทำลายล้างยอดฝีมืออายุเยาว์นี้ให้จงได้

ชิฉางเจิงข่มความเจ็บปวดของไหล่ซ้าย สะกดอาการของอวัยวะ

ภายในที่ปั่นป่วน กระอักโลหิตอีกคำหนึ่ง พ่นใส่ใบหน้าศัตรูที่อยู่ใกล้ที่สุด ต่อจากนั้นประกายดาบวูบขึ้นอีกครา

สุ่ยโหยวจิงยกมือโอบรอบคอของชิฉางเจิง เอวอ้อนแอ้นถูกอีกฝ่ายโอบรั้งไว้ สูดดมกลิ่นอายของบุรุษหนุ่ม มาตรว่าตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ยังเคลิบเคลิ้มกับความปลอดภัยชั่วคราวที่ตกอยู่ในอ้อมอกของชิฉางเจิง ถึงแม้ว่านางทรยศต่อสำนักอาจารย์ แต่เห็นว่าไม่ว่าต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างไรก็คู่ควร

ชายฉกรรจ์ที่ถูกโลหิตฉีดพุ่งใส่หน้าตกเป็นเป้าจู่โจมก่อน กลับถูกชิฉางเจิงใช้ศีรษะชนใส่ทรวงอก ในเสียงกระดูกหักเกรียวกราว ตลอดทั้งร่างกระเด็นไปด้านหลัง ชนใส่พวกพ้องที่อยู่ทางด้านหลังล้มลงสองคน

ชายฉกรรจ์ที่โถมมาจากทางซ้ายขวาอีกสี่คนขณะจะใช้ดาบ พลันรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง ชิฉางเจิงดีดกายขึ้น หลบหนีออกนอกวงล้อมพร้อมกับชายฉกรรจ์ที่ถูกมันชนกระเด็นกระดอนไป

อิ๋วซือตี้กับสองมารตระกูลเมิ่งแค่นหัวร่อในใจ ชิฉางเจิงลำพังคนเดียว เมื่อรับบาดเจ็บถึงเพียงนี้ เกรงว่าไม่อาจหลบหนีไปไกล อย่าว่าแต่ยังต้องดูแลสุ่ยโหยวจิงที่รับบาดเจ็บอีกคนหนึ่ง ดังนั้นเร่งความเร็วติดตามไป

เข็มของหมอพิษ

เมื่อหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกับฟงสิงเลี่ยทิ้งตัวลงบนหัวเรือดุจขุนพลสวรรค์ร่อนลงจากฟ้า ผมขาวหลิวเหยาจี เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและพวกชิงถอยห่างออกไป ก่อเกิดเป็นรูปครึ่งวงกลม รายล้อมคนทั้งสองเอาไว้

ผมขาวหลิวเหยาจีถลึงมองหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย กล่าวว่า

"เลี่ยเจิ้นเป่ยท่านไม่ขึ้นเขาไปขุดหาสมุนไพร พานมาเกลือกกลั้วมากับปลักน้ำนี้ เราจะให้ท่านชื่อเสียงย่อยยับอัปราเสียชีวิต"

ใบหน้าอันคมคายหากแต่ขาวซีดราวกับป่วยเป็นโรคของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยปรากฏแววเหยียดหยามขึ้น สำรวจดูผมขาวหลิวเหยาจีแล้วกล่าว

"พี่เลี่ยได้รับบาดเจ็บที่เส้นชีพจรตับ ขณะที่พลังลมปราณโคจรถึงจุดตันเถียนลงสู่จุดชี่ไห่เกิดการสะดุดติดขัด หากฝืนใจลงมือ เกรงว่าภายในสามปียากจะฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม ไม่ทราบพี่หลิวเชื่อคำพูดของเราผู้เป็นหมอหรือไม่?"

เปลือกนอกของผมขาวหลิวเหยาจีคล้ายไม่มีเรื่องราวใด แต่ใจสั่นสะท้านหวาดหวั่น หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยสำรวจดูมันเที่ยวหนึ่ง ก็ล่วงรู้ถึงอาการบาดเจ็บของมัน ซึ่งถูกฟงสิงเลี่ยแทงทำร้ายได้กระจ่างกว่าตัวมันอีก ด้วยศักดิ์ฐานะของมัน เมื่อถูกฝ่ายตรงข้ามกล่าวเปิดโปงย่อมไม่สมควรปฏิเสธ

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเตียวเซี่ยงซึ่งยืนอยู่ข้างกายมันแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านหลิวเพียงชมดูอยู่ด้านข้าง พวกมันเมื่อกล้าขึ้นเรือมา พวกเราจะให้มันกลับไปไม่ได้"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่มันกลับไม่มีท่าทีลงมือ มิเพียงแต่พวกมันทราบความร้ายกาจของฟงสิงเลี่ย โดยเฉพาะด้วยศักดิ์ฐานะของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย ซึ่งจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมบวกกับฝีมือบังคับเรือน้อยชนทะลุหัวเรือ ก็ข่มขวัญพวกมันจนต้องกล้ำกลืนโทสะไว้

เสียงหัวร่ออันยาวนานพลันเปล่งจากปากคนศีรษะล้านอายุห้าสิบเศษ คลุมชุดแพรต่วนสีเหลืองเลิศหรู แต่ปกเสื้อที่แบะอ้าออก เผยเห็นชุดดำรัดกุมขลิบทองซึ่งสวมทับอยู่ด้านใน ไม่ว่ารูปโฉมและการแต่งกายล้วนประทับอยู่ในความทรงจำผู้คน

ตาโปนของมันรับกับคิ้วหยาบทั้งคู่ จับจ้องมองหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยอย่างดุร้าย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ฟังว่าท่านป่วยเป็นโรคร้ายยากรักษาตั้งแต่เล็ก ตอนนี้ดูจากสีหน้าของท่าน แสดงว่ายังถูกโรคภัยรุมเร้า กลับกล้าอวดโอ่อำนาจต่อหน้าเราผู้แซ่หลัน?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหามีโทสะต่อคำพูดของฝ่ายตรงข้ามไม่ กวาดตามองดูอีกฝ่าย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านนี้คงเป็นประมุขพรรคฮวงโหหลันเทียนหวินแล้ว เมื่อสี่สิบปีก่อน พี่หลันอาศัยพลังลมปราณธารสวรรค์อันเที่ยงธรรมสร้างชื่อเสียง พร้อมกับวัยที่สูงขึ้น สมควรมีพลังฝีมือเพิ่มพูน เหตุใดจนบัดนี้ยังไม่สามารถเข้าสู่ทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม วันนี้เห็นพี่หลันขอบตาดำกลางโหนกแก้มอมเขียว ค่อยทราบว่าพี่หลันหมกมุ่นกับสุรานารีเกินควร ไม่เหมาะกับแนววิชาอันเที่ยงธรรม จึงไม่อาจหลุดพ้นจากข้อจำกัดทางร่างกาย น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

ด้านซ้ายมือของประมุขพรรคฮวงโห ยืนไว้ด้วยบุตรชายของมันนามหลันหมัง และขุนพลหมายเลขหนึ่งฉายาก้างปลาเสิ่นล่าง ด้านขวามือชุมนุมด้วยผู้ช่วยอันเข้มแข็งของมัน ฉายาฉลามเกลียวคลื่นหวี่เต่า ดาบพายุเฉินถิง และสตรีชุดแดงเกล้าผมทรงสูงนามอิ๋วชุนอ่วน คนเหล่านี้ล้วนอาละวาดในน่านน้ำฮวงโหมานานปี พอฟังบันดาลโทสะคิดฮือออกไปกลุ้มรุมใส่ฝ่ายตรงข้าม

ประมุขพรรคฮวงโหกลับรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง ยื่นมือขวางกันทั้งหมดไว้ กลับไม่มีโทสะอันใด กล่าวว่า

"สี่สิบปีมานี้ พี่เลี่ยเป็นบุคคลแรกที่บ่งชี้ปัญหาของเรา เห็นแก่ข้อนี้ให้ท่านไสหัวไป แต่ชายโฉดหญิงแพศยาคู่นี้ต้องรั้งอยู่"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยสั่นศีรษะหัวร่อออกมา กล่าวเบาๆ กับฟงสิงเลี่ยที่ข้างกายว่า

"เมื่อสิบห้าปีก่อน เรากับพี่ลี่เคยผนึกกำลังถล่มรังของมหาโจรภาคตะวันออกเฉียงหนือของสิบสามพี่น้อง หวังว่าคืนนี้หลานเราไม่สร้างความผิดหวังแก่เรา"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง อีกฝ่ายทราบดีว่าตนเองยังไม่ทุเลาจากการบาดเจ็บบอบช้ำ เหตุใดยังบีบบังคับตนเองขึ้นเรือศัตรูมาลงมือ แต่ตอนนี้มีสภาพขี่บนหลังเสือ จึงแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้หลานจะทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ"

ขาดคำ ทวนสีแดงในมือก่อเกิดเป็นเงาสีแดงนับร้อยพันสายแทงใส่ผมขาวหลิวเหยาจีดุจสายฟ้า

อิ๋วชือตี้กับสองมารตระกูลเมิ่งทุ่มเทท่าร่าง ล้ำหน้าบริวารรอบนอกไล่กวดตามชิฉางเจิงซึ่งโอบอุ้มสุ่ยโหยวจิงวิ่งตะบึงสู่ความมืดนอกหมู่บ้านไป

ผลจากการทุ่มเทอย่างสุดกำลัง สะท้อนเห็นถึงความเหลื่อมล้ำต่ำสูงของฝีมือคนทั้งสาม

ชั่วพริบตาอิ๋วชือตี้ล้ำหน้าไป อยู่ห่างจากด้านหลังของชิฉางเจิงประมาณสิบห้าก้าว ฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังชิฉางเจิง

สุ่ยโหยวจิงหันหน้าไปทางด้านหลังชิฉางเจิงเห็นความเคลื่อนไหวของอิ๋วชือตี้อย่างชัดเจน ต้องกรีดร้องคำ "ระวัง" ออกมา

ชิฉางเจิงกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ใบหน้าเป็นสีแดงฉาน เกร็งลมปราณเพิ่มความเร็วกว่าเดิมอีกเท่าตัว เคลื่อนไปทางขวาง

อิ๋วชือตี้ฟาดฝ่ามือใส่อากาศ เนื่องจากมันเกร็งกำลังฟาดฝ่ามือความเร็วเชื่องช้าลงเล็กน้อย สองมารตระกูลเมิ่งล้วนติดตามมาถึง

คนทั้งสามล้วนรำพึงในใจ 'เด็กน้อยนี้กำลังดื่มยาพิษดับกระหาย'

ที่แท้วิธีการเพิ่มความเร็วเช่นนี้ ล้วนอาศัยลมปราณอึดหนึ่งสิ้นเปลืองพลังลมปราณยิ่ง เมื่อใช้พลังลมปราณหมดสิ้น ร่างกายจะอ่อนล้าระทวย ดังนั้นนอกจากถึงคราคับขันเป็นตาย ชนชั้นยอดฝีมือไม่ยอมกระทำเช่นนี้ ตอนนี้ชิฉางเจิงใช้วิธีเช่นนี้หนีเอาชีวิตรอด แสดงว่ามีสภาพเฉกเช่นคันธนูน้าวจนสุดล้าแล้ว

นอกจากสุดยอดฝีมือเช่นผังปานหรือล่างฟานหวิน ซึ่งฝึกปรือฝีมือถึงขอบเขตขั้นหลอมรวมกับธรรมชาติ สามารถใช้พลังลมปราณไม่

หมดสิ้น จึงไม่ตกอยู่ภายใต้ข้อห้ามนี้

คนทั้งสามพอเห็นชิฉางเจิงใช้วิธีการนี้หลบหนี กลับบังเกิดความปลอดโปร่ง ไล่กวดตามไป รอจนชิฉางเจิงใช้เรี่ยวแรงถึงที่สุด จะเป็นเวลาที่มันจบสิ้นชีวิต

ชิฉางเจิงพุ่งขวับขึ้นบนเนินหญ้าแถบหนึ่ง ถาโถมเข้าสู่ความมืดกลืนหายไป

คนทั้งสามไม่รีบร้อนลนลาน เพียงไล่ติดตามไป

เมื่อขึ้นถึงยอดเนิน ชิฉางเจิงก็อุ้มสุ่ยโหยวจิงวิ่งถึงภูเขาเล็กๆ ที่ฝั่งตรงข้ามลูกหนึ่ง

คนทั้งสามบังเกิดความตื่นตระหนก เด็กน้อยนี้นับว่าเข้มแข็งเหนือคน เพียงอาศัยลมปราณอึดหนึ่ง สามารถประคองตัวเป็นเวลานานถึงเพียงนี้โดยไม่ล้มลง

ทั้งสามรู้สึกว่าผิดท่า พลันตวาดก้อง เกร็งลมปราณเร่งระดับความเร็วโถมใส่

ชิฉางเจิงหายลับกับหลังเขาแล้ว

คนทั้งสามมีท่าร่างรวดเร็วถึงเพียงไหน ชั่วพริบตาก็ติดตามถึงบนยอดเนิน

ที่ด้านล่างบังเกิดเสียงน้ำไหลเชี่ยวดังมา

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากัน ค่อยทราบว่าเด็กน้อยนี้มิเพียงหาญกล้า ทั้งยังกอปรด้วยปัญญา ที่ไม่เสียดายกับการสิ้นเปลืองลมปราณเพื่ออาศัยทางน้ำหลบหนีไป

เพียงชั่วขณะเช่นนี้ ชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงคงว่ายน้ำหลบหนีไปไกลกว่าห้าลี้

ยามนั้นมารร้ายอื่นทยอยเร่งรุดถึง

ดวงตาอิ๋วชือตี้ทอแววโกรธแค้น กล่าวว่า

"พวกมันทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บสาหัส เรากลับคิดใคร่ดูว่าพวกมันหนีไปได้ไกลเท่าใด สั่งคนจูงม้ามา"

ทุกผู้คนรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก พร้อมกันนั้นตั้งใจว่าต้องตามล่าสังหารชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงให้จงได้

ใต้เงาทวนเกลื่อนฟ้า ผู้ที่ฝีมืออ่อนด้อยกว่าพากันถอยร่นไปด้านหลัง คงเหลือแต่ผมขาวหลิวเหยาจี เจ้าสำนักกระบี่เงาภูต เดียวฮูหยินเดียวปี้เฮิ่น กับคุณชายกระบี่ภูต ศิษย์ของกระบี่อสูรนามเว่ยชิง กับศิษย์ของเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตนามหลี่โส่ว ประมุขพรรคฮวงโหนำขุนพลทั้งห้าเฝ้าอยู่แถวหน้าสุด กวัดแกว่งอาวุธเตรียมรับมือกับทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ

คราครั้งนี้ฟงสิงเลี่ยใช้ออกด้วยท่าแรกเริ่มต้นของเพลงทวนไฟลามทุ่งร้อยจู่โจม นามจู่โจมไม่แน่นอน คราก่อนอธรรมศักดิ์สิทธิ์เคยใช้ท่านี้หาญสู้กับฟางเยี่ยหวี่ ปู่ตี้ และพวกสิบกว่าคน ทั้งหมดล้วนคำนวณเป้าจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก ยามนี้ฟงสิงเลี่ยใช้กระบวนท่านี้ออกบนเรือใหญ่แม้ชุมนุมด้วยยอดฝีมือ แต่ไม่มีผู้ใดกล้าชิงลงมือ

เพลงทวนไฟลามทุ่งยังมีปมเด่นประการหนึ่ง นั่นคือไม่ลงมือก็แล้วกันไป พอลงมือจะใช้ออกอย่างต่อเนื่องไม่ขาดตอน เหมาะกับการใช้คนน้อยสู้พวกมาก แต่ก็สิ้นเปลืองลมปราณอย่างมาก

ฟงสิงเลี่ยรั้งสภาวะทวนแล้วใช้ออกอีกครา กลับปกคลุมพื้นที่เพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว จากท่าแรกเริ่มต้นนามจู่โจมไม่แน่นอน เข้าสู่ท่าที่สองนามลมคลุ้มฝนบ้าคลั่ง เงาทวนยืดหดแปลบปลาบ ราวกับว่าแต่ละคนล้วนตกเป็นเป้าจู่โจม

ผมขาวหลิวเหยาจีทราบว่าหากตนเองไม่ลงมือ จะเสื่อมเสียหน้าของผังปานกับฟางเยี่ยหวี่ ดังนั้นจี้ขลุ่ยในมือออก พอดีจี้ถูกปลายแหลม

ของทวน ปากร้องสั่งว่า

"บุกเข้าไป"

เสียงดิงเมื่อขลุ่ยทวนกระทบกัน

ประมุขพรรคฮวงโหตวาดก้อง ดึงกระบองเจ็ดท่อนที่สร้างชื่อแก่มันออกมา ฉวยโอกาสที่ฟงสิงเลี่ยรั้งทวนกลับไป เพื่อสลายพลังขลุ่ยของหลิวเหยาจีกวาดกระบองใส่ร่างท่อนล่างของฟงสิงเลี่ยดุจอสรพิษร้าย

คุณชายกระบี่ภูตเพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บบวกกับเผชิญหน้ากับศัตรู ยามนั้นไม่ปริปากกล่าววาจา ถลันถึงด้านขวามือของฟงสิงเลี่ย กระบี่เงาภูตฟันใส่แขนขวาฟงสิงเลี่ย ขอเพียงฟงสิงเลี่ยวกทวนกลับไปปิดป้อง จะเปิดเผยช่องโหว่ทางซ้ายมือ เปิดโอกาสให้ฝ่ายตนฉกฉวยได้

ฟงสิงเลี่ยลดทวนสีแดง ต้านทานท่าจู่โจมของประมุขพรรคฮวงโหไว้ รู้สึกกระบองเจ็ดท่อนของฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังแกร่งกร้าว กระบองกับทวนเพียงกระทบกัน พลังลมปราณก็หนุนเนื่องมาดุจสายธารแม่น้ำใหญ่ สมกับเป็นผู้นำสำนักหนึ่งอย่างแท้จริง

มันขณะจะล่าถอยทั้งที่ไม่คิดล่าถอย ฝ่ามือของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยก็ทาบกับกลางหลังมัน ถ่ายทอดพลังอ่อนหยุ่นสายหนึ่งเข้ามา พอดีสลายพลังลมปราณธารสวรรค์ของประมุขพรรคฮวงโหไป พร้อมกันนั้นที่ข้างหูแว่วเสียงหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยดังว่า

"ท่านจดจ่อกับด้านหน้า ใช้ออกอย่างสุดกำลัง ด้านซ้ายขวากับทางด้านหลังปล่อยให้เป็นหน้าที่เรา"

ฟงสิงเลี่ยคึกคักขึ้นอักโข พานไม่สนใจกระบี่ที่คุณชายกระบี่ภูตฟันมา ใช้เพลงทวนไฟลามทุ่งท่าที่สามนามคลื่นหนุนเนื่องพันชั้นออกไป ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ถูกมันร่ายรำเป็นคลื่นทวนเป็นชั้นๆ เริ่มจากซ้ายไปขวา ทิ่มแทงเขี่ยใส่เหล่ามือดีพรรคฮวงโหกับสำนักกระบี่เงาภูตที่โถมเข้ามา

คุณชายกระบี่ภูตเห็นแน่ชัดว่าจะฟันถูกฟงสิงเลี่ย พลันปรากฏวัตถุคล้ายอ่อนคล้ายแข็งชนิดหนึ่งปัดใส่ตัวกระบี่ หัวใจคล้ายถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่ ต้องคร่างหนักๆ คำหนึ่งเซถอยไป พอเพ่งตามอง ที่แท้เป็นแขนเสื้อของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"สหายน้อยเพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บบอบช้ำ แต่ถูกพิษบุปผากร่อนหัวใจของเรา หากฝืนใจใช้พลังลมปราณ เราขอใช้ศีรษะบนบ่ารับประกันว่า ภายในสิบกระบวนท่าท่านยังหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดเสียชีวิต"

คุณชายกระบี่ภูตรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง ล่าถอยไปด้านข้าง ไม่กล้าโถมเข้ามาอีก

ที่ล่าถอยไปชั่วคราวยังมีผมขาวหลิวเหยาจีกับประมุขพรรคฮวงโห

ผมขาวหลิวเหยาจีต้านทานรับทวนของฟงสิงเลี่ย สลายท่าจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามไป แต่ตนเองก็ไม่ดีกว่าเท่าใด ปากแผลได้รับความกระทบกระเทือนจนปริแตก มิอาจไม่ล่าถอยไปจี้จุดห้ามโลหิต ความรู้สึกที่คับข้องใจ ทำให้จอมมารร้ายผู้นี้แทบคิดไปยังมุมมืดร่ำไห้สักคราว

กระบองเจ็ดท่อนของประมุขพรรคฮวงโหพอปะทะกับทวนสีแดงของฟงสิงเลี่ย ก็ทดสอบกำลังภายในกัน จากนั้นถอยกายไปสามก้าว ฝ่ายตรงข้ามกลับยืนหยัดกับที่เดิม มันไม่เห็นหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยลอบช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยอีกแรงหนึ่ง ดังนั้นบังเกิดความตื่นตระหนกจนลืมจู่โจมลงมือสืบต่อ

ยามนี้ผู้ที่โถมใส่ฟงสิงเลี่ย ทางด้านซ้ายเป็นมือดีพรรคฮวงโหได้แก่หลันหมัง เสิ่นล่าง หวี่เต่า เฉินถิง และอิ๋วชุนอ่วน ทางด้านขวาเป็นเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต เตียวฮูหยิน เตียวปี้เฮิ่น เว่ยซิง กับหลี่โส่ว แม้ขาดผมขาวหลิวเหยาจี ประมุขพรรคฮวงโห กับคุณชาย

กระบี่ภูต แต่ขุมกำลังนี้เพียงพอกับการสะกดยอดฝีมือทุกรูปนามได้

แต่ว่าฟงสิงเลี่ยหาหวาดหวั่นไม่ มาตรว่าถูกพลังลมของมือดีทั้งสิบกดดันจนเส้นโลหิตพองโต เสื้อผ้าโชยพัดพลิ้ว แต่พอหวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์หาญสู้กับผังปาน ต้องบังเกิดความฮึกหาญประดัง ขวางทวนกวาดใส่ศัตรูอย่างสุดกำลัง

ยังจำได้ว่าตอนที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ถ่ายทอดกระบวนท่านี้แก่มัน กล่าวว่า "กระบวนท่านี้พอใช้ออก ต้องกอปรด้วยพลังสภาวะหมายตกตายร่วมกับศัตรู จึงสามารถเปล่งอานุภาพของกระบวนท่านี้ ไม่เช่นนั้นก็ไม่ต่างกับชนชั้นต่ำในยุทธจักรใช้ท่ากวาดล้างทั้งกองทัพ ไม่มีคุณสมบัติเป็นกระบวนท่าหนึ่งในเพลงทวนไฟลามทุ่งของเรา"

หลังจากที่รับบาดเจ็บประหลาด นี่เป็นครั้งแรกที่ฟงสิงเลี่ยใช้กระบวนท่าหมายมั่นตกตายพร้อมกับศัตรูท่านี้ออก

ผู้ที่ปะทะกับท่าทวนนี้ก่อนคือมือดีพรรคฮวงโหนามอิ๋วซุนอ่วน กับดาบพายุเฉินถิง อิ๋วซุนอ่วนอยู่ใกล้กับฟงสิงเลี่ยกว่าเฉินถิง ความจริงจู่โจมตาขอทั้งคู่ออก แต่พอเห็นสภาวะทวน ทราบว่าไม่อาจต้านทานรับได้ บวกกับพลังฝีมือของนางเดินในแนวทางสู้ฉาบฉวย จึงถอยปราดไปด้านหลัง

เฉินถิงกลับถือดีในกำลังแขน ขวางดาบต้านทานรับไว้ หาคาดไม่ว่าเงาทวนพอถึงตัว ค่อยพบว่าเงาทวนม้วนตัว ไม่อาจหยั่งคำนวณได้ ขณะจะล่าถอย เอ็นข้อมือข้างขวาก็ถูกปลายทวนกรีดขาด ในเสียงแผดร้องโหยหวน ร่างถูกพลังทวนกระชากเหวี่ยงออกไป

มือดีที่หลงเหลือของพรรคฮวงโห ซึ่งประกอบด้วยหวี่เต่าเสิ่นล่างกับหลันหมัง สำนึกตัวว่าฝีมือไม่ได้เหนือกว่าเฉินถิง พอเห็นเช่นนั้นรีบถอยปราดไปด้วยความตระหนก

ทวนสีแดงม้วนตัวดุจระลอกคลื่นบรรลุถึงตัวเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเป็นชนชั้นเจ้าสำนักหนึ่ง ผู้คนล่าถอยได้ แต่ว่ามันทำไม่ได้ พลันใช้กระบี่ฟันใส่ปลายทวนสีแดงเจ็ดครั้งคราว ความคมกล้าของสายตา ความรวดเร็วเผ็ดร้อนของเพลงกระบี่ สมกับเป็นหนึ่งในสามผู้นำรังมารสามสาทิศ

เตียวฮูหยินที่ด้านข้างเห็นสามีลงมือสะกดทวนที่สะท้านฟ้าดินของฟงสิงเลี่ยเอาไว้ ก็หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กระบี่สั้นในมือกลับกลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง แหวกพุ่งถึงช่องโหว่ที่ใต้ซอกแขนขวาของฟงสิงเลี่ย

พลังฝีมือของเตียวฮูหยินได้รับถ่ายทอดจากกระบี่อสูรผู้เป็นพี่ชาย คนทั้งสองแม้เป็นพี่น้อง แต่บิดามารดาของทั้งสองแยกทางกัน กระบี่อสูรมีอายุมากกว่าน้องสาวสิบห้าปี แต่ให้ความรักถนอมน้องสาวผู้นี้ยิ่ง กลับส่งเสริมเตียวฮูหยินเป็นยอดฝีมือเหนือกว่าเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตอีก

ฟงสิงเลี่ยเห็นเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตมีเพลงกระบี่ลึกล้ำถึงเพียงนี้ ก็ใช้ออกท่าสภาวะตวัดเฉียง เงาทวนแตกซ่านกระจาย เขี่ยจากล่างขึ้นบน อาศัยความยาวของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ เขี่ยใส่ข้อมือที่ถือกระบี่ของศัตรู

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตความจริงมีท่าตามหลังคิดสังหาร พอเผชิญกับสภาวะทวนเช่นนี้ กลับไม่อาจใช้ออก ได้แต่ลากกระบี่ลดวูบ ฟาดฟันต้านทานอย่างสุดกำลัง

ฟงสิงเลี่ยกำลังต้องการให้มันทำเช่นนี้ ทวนกระบี่พอกระทบกันก็ใช้ออกด้วยเคล็ดหยิบยืมพลังย้อน โคจรพลังดูดวูบ มิคาดพลังของเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตรวมรั้งไม่แตกกระจาย ไม่อาจ "หยิบยืม" พลังจากมันแม้แต่น้อย

ยามนั้นกระบี่สั้นของเตียวฮูหยินมาถึงแล้ว

ฟงสิงเลี่ยตวาดก้อง วกปลายทวนกลับมาหวดใส่คมกระบี่สั้น

เสียงติงพลันดัง คนทั้งสองสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เตียวฮูหยินพลิ้วกายออกไป ส่วนฟงสิงเลี่ยหักหาญกับยอดฝีมือสำนักกระบี่เงาภูตสองคน ถูกกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน เส้นชีพจรทั่วร่างคล้ายกับจะฉีกขาด คิดถอยกายไปด้านหลัง ฝ่ามือของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยก็ทาบกับกลางหลังมันอีกครั้ง ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้ามาสลายพลังจู่โจมให้กับมัน

ความเคลื่อนไหวนานัปการเหล่านี้ ล้วนสำเร็จเสร็จสิ้นในบัดดล มีแต่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ จึงล่วงรู้สภาพอันหวาดเสียวได้

มือดีอื่นของสำนักกระบี่เงาภูตหนุนเนื่องมาจากทางขวา ในเตียวปี้เฮิ่น เว่ยชิง และหลี่โส่ว นับเว่ยชิงมีกระบี่รวดเร็วรุนแรงที่สุด กระบี่ยังไม่มาถึง พลังกระบี่อันเย็นเยียบก็ครอบคลุมฟงสิงเลี่ยเอาไว้

ในที่สุดประมุขพรรคฮวงโหดูออกว่า หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยจากทางด้านหลัง ทั้งโกรธแค้นที่บริวารถูกฟันเอ็นมือขาด จึงสะอึกเข้ามาจากทางซ้าย กระบองเจ็ดท่อนบังคับเหยียดตรง ทิ่มใส่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเห็นเช่นนั้น ก็ปรายตาบอกใบ้ต่อภรรยาทั้งสองใช้กระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นบุกมาจากตรงกลาง กลุ้มรุมใส่ฟงสิงเลี่ย

มือดีอื่นของพรรคฮวงโหเห็นปางจู่ (ประมุขพรรค) จู่โจมใส่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย พากันผสานเสริม บุกมาจากด้านซ้ายมือของฟงสิงเลี่ย

พริบตานั้นฟงสิงเลี่ยสูญเสียปมเด่นในตอนแรกเริ่ม นอกจากผมขาวหลิวเหยาจีกับคุณชายกระบี่ภูตแล้ว ทั้งหมดล้วนเข้าร่วมวงต่อสู้

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกว่าพลังลมปราณที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยถ่ายทอดเข้าสู่ร่างเที่ยวนี้แปลกประหลาดยิ่ง ตอนแรกเพียงสลายพลังหยุ่นเยียบของเตียวฮูหยิน แต่ต่อจากนั้นพลังลมปราณหนึ่งขาดช่วงหนึ่งหนุนเนื่อง

มิเพียงไม่เสริมพลังลมปราณของมัน ตรงกันข้ามเป็นเหตุให้เส้นเลือดตีบตัน ทรมานยิ่งนัก น่าเสียดายที่ตอนนี้มิใช่เวลาถามไถ่ พลันกู่ร้องดังยาวนาน ใช้ออกด้วยท่าสังหารในเพลงทวนไฟลามทุ่งนามประกาศศักดายิ่งใหญ่

พริบตานั้นพื้นที่ว่างเบื้องหน้าปกคลุมด้วยเงาทวน เสียงพลังลมดังซี่ซี่ ก่อเกิดเป็นพลังสภาวะคุ้มครองกาย

เมื่อเป็นท่าทวนอันเกรี้ยวกราด ย่อมสิ้นเปลืองกำลังที่สุด วันที่จุดไฟเผาเรือโจรของปู่ตี้ เตียวฮูหยินติดตามขึ้นเรือ ฟงสิงเลี่ยอาศัยกระบวนท่านี้คุกคามฝ่ายตรงข้ามตกน้ำ หลังจากนั้นตัวเองสิ้นเรี่ยวแรงใจเต้นถี่เร็ว แทบสะกิดอาการบาดเจ็บเก่ากำเริบ การลงมือครั้งนี้ เพราะถูกพลังของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยก่อกวนจนเส้นเลือดตีบตัน บวกกับหลายกระบวนท่าที่ผ่านมาสิ้นเปลืองพลังลมปราณ ยามนี้จำต้องใช้ท่าไม้ตายออก ถึงกับคล้ายถูกปลิงสูบพลังลมปราณไปจนหมดสิ้น

สภาวะทวนพอขยายวงออก แม้แต่เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและเตียวฮูหยินก็ไม่คำนึงหน้าตา พากันล่าถอยหลบเลี่ยง บุคคลอื่นยิ่งถอยปราดไปด้านหลัง

มีแต่เว่ยชิงที่เฉกเช่นโคถึกไม่กลัวพยัคฆ์ เคียดแค้นที่ครั้งก่อนถูกฟงสิงเลี่ยบังคับลงจากเรือ จึงใช้กระบี่เข้าไปปะทะกับทวนสีแดงอย่างสุดกำลัง

ยามนั้นกระบองเจ็ดท่อนของประมุขพรรคฮวงโหก็ทิ่มแทงถึงใต้ซอกแขนซ้ายของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อดังๆ โบกแขนเสื้อทั้งสองออก หนึ่งครอบใส่ปลายกระบอง หนึ่งคลุมใส่ตัวกระบอง ไม่ทราบใช้พลังอย่างไร ประมุขพรรคฮวงโหรู้สึกมีพลังประหลาดแล่นมาตามกระบองเจ็ดท่อน ทั้งไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคิดกระชากมันไปข้างหน้าหรือเสือกส่งไป

ด้านหลัง ยามดื่นตระหนกบังคับพลังลมปราณธารสวรรค์จากตรงเป็นย้อน จากแกร่งกร้าวเป็นเยือกเย็น กระบองเจ็ดท่อนที่เหยียดตรงกลายเป็นอ่อนนุ่มราวผ้าพับ ม้วนพันแขนเสื้อฝ่ายตรงข้ามไว้ ส่วนด้ามของกระบองจี้ใส่ซีพจรข้อมือขวาของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

เสียงดังเมื่อกระบี่ของเว่ยชิงบิดปะทะกับทวนสีแดงของฟงสิงเลี่ย

เว่ยชิงคลายมือปล่อยกระบี่หลุดลอยออกไป อ้าปากกระอักโลหิตถอยไปด้านหลัง

ฟงสิงเลี่ยก็สะท้านทั้งร่าง ใบหน้างามสง่าไร้สีเลือด รั้งทวนหมุนตัวกลับ ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยพลันตวาดก้อง ดังสะท้านไปทั่วบริเวณ มือขวารั้งกลับมา หลบเลี่ยงจากส่วนด้ามของกระบอง จิ้มนิ้วทั้งห้าใส่กลางหลังฟงสิงเลี่ยดุจหยาดฝน แต่ละนิ้วพอจิ้มใส่ ฟงสิงเลี่ยก็ดีดกระดอนขึ้นจากพื้น เป็นสภาพประหลาดพิกลยิ่ง

ขณะเดียวกันหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยโบกแขนเสื้อกวาดใส่กระบองเจ็ดท่อน กลับบังเกิดเสียงติงของโลหะปะทะกัน ประมุขพรรคฮวงโหรู้สึกมีพลังแหลมคมสายหนึ่งแล่นมาตามกระบอง แทงใส่พลังลมปราณธารสวรรค์ดุจเข็มยาว ซอนไชใส่ปอดหัวใจ ยามดื่นตระหนกรีบฝืนใจเกร็งลมปราณถอยปราดไป

ผู้ที่สามารถฉกฉวยโอกาสเฉพาะหน้า ย่อมเป็นเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกับเตียวฮูหยิน ทั้งสองพากันจู่โจมกระบี่ออก เห็นแน่ชัดว่าฟงสิงเลี่ยไม่สามารถตีโต้ได้ ฟงสิงเลี่ยพลันลอยตัวขึ้นไป ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะปักตรึงกับพื้นเรือ

ประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง หมอพิษเลี่ยจิ้นเป่ยม้วนแขนเสื้อข้างซ้ายขึ้น เผยเห็นเข็มยาวสีเงิน ซึ่งใช้นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือคีบจับไว้

เสียงติงติงเมื่อเข็มเงินจี้ใส่กระบี่ยาวสั้นของเจ้าสำนักกระบี่เงาภูต

กับเตียวฮูหยิน พลังแหลมคมสองสายแล่นมาตามตัวกระบี่ ซอนไซเข้าฝ่ามือ แล่นไปตามเส้นชีพจร อาศัยลมปราณคุ้มครองกายของทั้งสอง ยังไม่อาจสกัดเอาไว้

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกับเตียวฮูหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป คิดไม่ถึงในโลกหล้ากลับมีพลังประหลาดยากป้องกันเช่นนี้ ได้แต่ถอยห่างไปโคจรพลังขับสลาย

ฟงสิงเลี่ยทิ้งตัวลงบนพื้นเรือ เท้าไม่ทันแตะสัมผัสพื้น หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยก็วกมือซ้ายกลับหลัง เข็มเงินแทงใส่จุดอิ้นถัง เหยินจง โหวเจี๋ย ถันจง ตันเถียน ชี่ไห่ ผังกวง ของฟงสิงเลี่ยเจ็ดแห่งดุจสายฟ้า

ฟงสิงเลี่ยดีดตัวขึ้นไปไม่หยุดยั้ง จนแล้วจนรอดไม่ตกลงมา

ทุกผู้คนถูกเข็มเงินของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยสะกดไว้ ยามกะทันหันไม่มีผู้ใดกล้าโถมเข้ามาลงมือ

ผมขาวหลิวเหยาจีความจริงคิดร้องชักชวนให้ทุกผู้คนฉวยโอกาสลงมือ แต่หวนนึกถึงตนเองเพียงนิ่งดูดาย ดังนั้นไม่สะดวกกับการร้องบอกออกไป

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยพลันตวาดก้อง ร้องคำ "หาพบแล้ว" ถีบเท้ากลับหลังยันใส่ทรวงอกฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยอ้าปากกระอักเลือดคั่งออกมาคำโต ฉีดพุ่งใส่เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกับเตียวฮูหยินที่คิดโถมเข้ามาอีก ตลอดทั้งร่างลอยลิ่วพ้นจากหัวเรือ ร่วงหล่นลงบนเรือใบของกู่เซี่ยนเหลียน ซึ่งรอคอยด้วยความร้อนรุ่ม

ทุกผู้คนไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ฮือเข้ามาดุจฝูงผึ้ง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อฮาฮา ยื่นเท้าเขี่ยทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะขึ้น ยึดจับด้วยสองมือ เข็มเงินที่สยบผู้คนไม่ทราบทัดกับใบหู

ตั้งแต่เมื่อใด

เห็นเงาทวนเกลื่อนฟ้า เสียงปะทะอาวุธดังอย่างถี่ยิบ อิ๋วซุนอ่วนถูกกระแทกอาวุธหลุดจากมือ ก้างปลาของเสิ่นล่างหักกลาง หวี่เต่าถูกแทงใส่น่องขา หลันหมังถูกพลังทวนกระแทกเซถอย หลี่โส่วแห่งสำนักกระบี่เงาภูตถูกคันทวนหวดกระดูกแขนขวาหัก หากมิใช่เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตกับเตียวฮูหยินและประมุขพรรคฮวงโหเข้าสกัดไว้ เกรงว่ามือรองลงไปเหล่านี้ ไม่อาจรักษาชีวิตได้

สภาวะทวนขยายวงออกไปอีก เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตและพวกทั้งสามถูกรุกไล่จนเป็นฝ่ายตั้งรับ ไม่อาจรุกไล่กลับไปแม้แต่น้อย

เงาทวนสลายวับ หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยถือทวนยืนหยัด หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"สมใจ สมใจนัก กลับสามารถต้านทานรับเราร้อยทวน น่าเสียดายที่มิใช่เพลงทวนไฟลามทุ่ง ไม่เช่นนั้นพวกท่านรับรองไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว...พี่เย่อไห่ หากท่านตายแล้วมีญาณรับรู้สมควรรับรู้ถึงความเคารพที่เราใช้ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะสยบศัตรูพิชิตชัย"

มันแหงนหน้ามองท้องฟ้า หลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า

ทุกผู้คนอ่อนแรงลง แม้แต่ยอดฝีมือเช่นประมุขพรรคฮวงโหและพวก ยังไม่กล้าเข้าไปท้าสู้ เพียงตั้งท่าตระเตรียมพร้อม เตรียมรับมือกับสภาวะจู่โจมระลอกต่อไปของบุคคลในตำนานยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นี้

จนบัดนี้หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยังไม่เหลียวมองฟงสิงเลี่ย ซึ่งถูกกู่เชี่ยนเหลียนรับร่างเอาไว้แม้สักแวบหนึ่ง คล้ายทราบแต่แรกว่าเท้าของตนเองต้องส่งศิษย์รักของสหายเก่ากลับถึงเรือแน่นอน

ที่หัวเรือเงียบสงบถึงที่สุด

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยปล่อยให้น้ำตาไหลหลั่ง เหลียวมองทุกผู้คน น้ำเสียงกระด้างเย็นชาลง กล่าวว่า

"หากต้องการศีรษะบนบ่าเรา ให้ผังปานหรือหลี่เซ่อเม่ยมาหยิบฉวยเถอะ พวกท่านยังทำไม่ได้"

กู่ร้องดังยาวนานแล้วลอยตัวพุ่งถอย ทิ้งตัวลงบนเรือใบของกู่เชี่ยนเหลียน

ทุกผู้คนรู้สึกสมองพองโต ในสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยไม่เข้าร่วมแก่งแย่งช่วงชิง ดังนั้นนึกดูแคลนตลอดมา คิดไม่ถึงว่ามันเป็นยอดฝีมือที่น่ากลัวถึงเพียงนี้

เรือใบแล่นห่างออกไป กลืนหายกับความมืดที่แสงไฟส่องไม่ถึง

ในสายน้ำไหลเชี่ยวอยู่ใต้ม่านวิกาล ชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงยึดจับอีกฝ่ายไว้อย่างสุดชีวิต พร้อมกับแหวกว่ายไปยังตอนล่างของแม่น้ำ

ทางน้ำช่วงนี้ลาดเทเป็นพิเศษ บวกกับก่อนหน้านี้เกิดฝนตกหนักน้ำลำธารบนภูเขาไหลลงสู่แม่น้ำ ดังนั้นกระแสน้ำไหลเชี่ยว ดีที่มีแก่งหินไม่มากนัก แต่ก็เพียงพอให้หนุ่มสาวที่รับบาดเจ็บภายนอกและบอบช้ำภายในคู่นี้ทนทานรับแล้ว

ในเสียงอุทานด้วยความตระหนก ทั้งสองมาถึงธารน้ำตกสายใหญ่ ดังนั้นกอดเป็นก้อนกลม หล่นตูมลงในน้ำที่อยู่ต่ำลงไปสองวา

เพิ่งระงับขวัญอันแตกตื่นลง ก็เผชิญกับน้ำตกอีกชั้นหนึ่ง กระแทกกระทั้นจนทั้งสองหัวหมุนงุนงง

ที่เบื้องหน้าปรากฏเงาดำกลุ่มหนึ่ง ชิฉางเจิงตวาดก้อง ฝืนใจโอบกอดสุ่ยโหยวจิงพลิกตัวหลบเลี่ยง พร้อมกับรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลืองอตัวขึ้น

เสียงโครมเมื่อกระดูกสันหลังมันปะทะชนกับเหลี่ยมมุมของหินใหญ่ที่โผล่พ้นน้ำก้อนหนึ่ง

ชิฉางเจิงอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง แทบสิ้นสติไป มือเท้า

ตกห้อยลง

สุ่ยโหยวจิงทราบว่ามันเสียสละตัวเองช่วยเหลือนาง ต้องร่ำร้องว่า

"ท่านเป็นไรแล้ว? หน้าโง่"

ในเสียงร้อง สายน้ำพัดพาทั้งสองลงไปอีกหลายลี้ แสดงให้เห็นว่ากระแสน้ำเชี่ยวกรากยิ่ง

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงแหบพร่าที่ข้างหูสุ่ยโหยวจิงว่า

"มิต้องกลัว ที่กลางหลังข้าพเจ้ามีห่อผ้าใบหนึ่ง ส่วนท่านไม่มี ดังนั้นข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิใช่หน้าโง่"

มาตรแม้นกล่าวเช่นนั้น หากมิใช่สุ่ยโหยวจิงช้อนร่างมันไว้อย่างไม่คิดชีวิต บุรุษหนุ่มยอดฝีมือผู้นี้คงจมลงสู่ก้นแม่น้ำแต่แรกแล้ว

เสียงตูมเมื่อทั้งสองถูกธารน้ำตกพัดร่วงหล่นลงยังบึงน้ำ ซึ่งอยู่ต่ำลงไปวาเศษ เห็นผิวน้ำขยายกว้างออก กระแสน้ำไหลเอื่อยลง

สุ่ยโหยวจิงเป็นห่วงอาการบาดเจ็บของชิฉางเจิง เมื่อลอยถึงริมน้ำ ก็ยื่นมือคว้าจับกิ่งขวางของต้นไม้ใหญ่ ซึ่งยื่นออกจากฝั่งต้นหนึ่งไว้ อีกมือหนึ่งโอบรอบคอของชิฉางเจิง เคลื่อนเข้าใกล้ฝั่ง

อย่างลำบากยากเย็น สุ่ยโหยวจิงฉุดลากชิฉางเจิงขึ้นบนพื้นหญ้าริมฝั่ง ตัวเองร่างอ่อนระทวย ล้มลงที่ข้างกายชิฉางเจิง กระทั่งนิ้วมือยังไม่อาจกระดิกได้

ยามเหนื่อยล้าถึงที่สุด แม้ทราบว่าศัตรูอาจรุดมาได้ทุกเมื่อ คนยังสิ้นสติสมประดีไป

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด สุ่ยโหยวจิงพลันสะท้านตื่นขึ้น ดีที่รอบข้างเงียบสงบ มีแต่เสียงแมลงร่ำร้อง กับเสียงน้ำรี่ไหล ไม่ได้ยินเสียงคนเสียงสุนัขเห่า พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง รีบล้วงมือไปในถุงผ้า แต่แมวป่าประเปรียวไม่ทราบไปยังที่ใด อาจบางทีจมน้ำตายแล้ว

สุ่ยโหยวจิงกล้ำกลืนความเศร้าเสียใจ คืบคลานลุกขึ้น เห็น

ชิฉางเจิงซึ่งนอนอยู่ข้างกายยังมีลมหายใจอยู่ ค่อยปลาบปลื้มประโลมใจได้บ้าง

นางยื่นหน้าถึงข้างใบหน้าชิฉางเจิง ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่ทราบตัวเองไฉนกระทำเรื่องโง่งม กลับทรยศต่อสำนักอาจารย์ที่อบรมบ่มเพาะนางตั้งแต่เล็ก เพียงเพราะบุรุษเบื้องหน้าที่รู้จักกันไม่กี่วัน

ใช่เป็นบาปรักแต่ชาติปางก่อนหรือไม่?

แต่นางไม่สำนึกเสียใจ หากยังบังเกิดความหวานชื่นชนิดหนึ่ง

ลมหายใจของชิฉางเจิงเชื่องช้ายาวนาน ไม่คล้ายเป็นคนที่รับบาดเจ็บสาหัส

สุ่ยโหยวจิงบังเกิดความประหลาดใจ ยื่นมือแตะชีพจรของมัน พบว่านอกจากชีพจรที่ม้ามกับหัวใจซึ่งอ่อนล้าอยู่บ้างแล้ว ชีพจรอื่นล้วนมีพลัง อดสงสัยใจมิได้ หรือว่าคนผู้นี้หล่อหลอมจากเหล็ก?

นางมองดูใบหน้าอันองอาจของอีกฝ่าย นึกถึงรอยยิ้มอันเฉิดฉันดุจแสงอาทิตย์ของมัน ในใจก่อเกิดเป็นใยรักอันนุ่มนวล อุทานเบาๆ ว่า

"โอ ตัวมารที่ทำร้ายคน"

ชิฉางเจิงคล้ายรู้สึกตัว ส่งเสียงครางคำหนึ่งเปลือกตาเต้นระริกกำลังจะลืมขึ้น

สุ่ยโหยวจิงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ไม่ทราบว่าอีกฝ่ายได้ยินคำตัดพ้อด้วยความรักของนางหรือไม่ หัวใจถึงกับเต้นระทึกตูมตาม

ชิฉางเจิงส่งเสียงครางอีกคำหนึ่ง ลืมตาขึ้นมา พอเห็นสุ่ยโหยวจิงกลับยิ้มออกมา แต่คล้ายกระทบถูกปากแผล กลายเป็นแยกเขี้ยวยิงฟันด้วยความเจ็บปวด

สุ่ยโหยวจิงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านรู้สึกปวดที่ใด?"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะ เป็นความหมายว่าไม่เป็นไร กล่าวเสียง

อ่อนล้าว่า

"ข้าพเจ้าสลบไปนานเท่าใด?"

สุ่ยโหยวจิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เพิ่งฟื้นตื่นมา"

ชิฉางเจิงมองดูเรือนผมที่ปรากฏสายน้ำหยดหยาด และเสื้อผ้าเปียกโชกที่แนบติดกับร่างนาง กล่าวว่า

"คาดว่าคงไม่นาน ไม่เช่นนั้นเราท่านยังมีสภาพคล้ายเป็ดน้ำสองตัว ดีที่ไม่นานเกินไป ไม่เช่นนั้นเราท่านคงไม่อาจรักษาชีวิตไว้"

สุ่ยโหยวจิงคล้ายเพิ่งนึกออกว่ากำลังถูกตามล่าดังนั้นลุกขึ้นนั่งกล่าวว่า

"ท่านเดินเหินได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงเหม่อมองนางชั่วขณะ มาตรว่าเป็นยามวิกาลมืดครึ้ม สุ่ยโหยวจิงยังถูกจ้องมองจนเอียงอาย กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านมองดูอันใด?"

ชิฉางเจิงถามว่า

"ตัววิเศษน้อยที่ฟังภาษาของท่านออกตัวนั้นไม่ได้ตามมาหรือ?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวเสียงละห้อยว่า

"คงจมน้ำตายไปแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ไม่ ก่อนที่จะกระโดดลงน้ำ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันมุดออกจากถุงผ้าของท่าน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าต้องช่วยมันแน่นอน"

สุ่ยโหยวจิงคิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้ขวัญกล้าใจละเอียดอ่อน ทั้งทราบว่าแมวป่าประเปรียวยังไม่ตาย ค่อยบังเกิดความยินดี ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"พวกเรารีบไปกันเถอะ"

พลางยื่นมือประคองชิฉางเจิง ชิฉางเจิงก็หยิบยื่มกำลังลุกขึ้นยืน

พอมองดูตัวเอง ต้องกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านดู เสื้อผ้าข้าพเจ้าใกล้แห้งแล้ว ส่วนท่านยังเปียกชุ่ม เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้?"

สุ่ยโหยวจิงลืมตากลมกว้าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินผังปานบอกว่า ผู้ที่ฝึกพลังลมปราณเข้าสู่ขอบเขตธรรมชาติ จะมีความสามารถในการรักษาอาการบาดเจ็บเอง ดูจากสภาพของท่านตอนนี้ อาจก้าวข้ามขอบเขตการฝึกฝนในภายหลังเข้าสู่ขอบเขตขั้นธรรมชาติแรกกำเนิดแล้ว"

ชิฉางเจิงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ในใจบังเกิดความลิงโลดยินดี ชั่วครู่จึงถามว่า

"อาการบาดเจ็บของท่านเป็นอย่างไร?"

สุ่ยโหยวจิงตอบว่า

"ไม่เป็นไร เพียงแต่พอถูกน้ำชะล้าง ผงซ่อนเร้นกลิ่นก็ไร้ผล หากไม่รีบหนี สุนัขล่าเหยื่อจะหาพวกเราพบ"

ชิฉางเจิงดึงมือของนางมา ใช้นิ้วมือสามนิ้วแตะกับชีพจรข้อมือของนาง จากนั้นกล่าวว่า

"อย่าได้หลอกข้าพเจ้า ชีพจรของท่านได้รับความกระทบกระเทือน หากไม่พักรักษาตัวไม่มีวันหายดี มา รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแห้ง"

สุ่ยโหยวจิงเห็นมันห่วงใยนางถึงเพียงนี้ สร้างความปลาบปลื้มยินดียิ่ง กล่าวอย่างแง่งอนอยู่บ้างว่า

"ผู้อื่นไหนเลยมีเสื้อผ้าแห้ง?"

ชิฉางเจิงปลดห่อผ้าลงจากกลางหลัง แก้ห่อผ้าออก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดีที่ในห่อผ้ามีผ้าน้ำมันสำหรับกันฝนอยู่ชั้นหนึ่ง"

สุ่ยโหยวจิงมองดูมันหยิบฉวยเสื้อผ้าบุรุษที่แฝงความชื้นเล็กน้อย

ออกมาชุดหนึ่ง รับมาด้วยความยินดี หันหลังให้กับมัน จากนั้นถอดเสื้อผ้าที่เปียกน้ำออก

ชิฉางเจิงมองดูแผ่นหลังเปลือยเปล่าที่นวลเนียนของนาง เห็นว่าสตรีนางนี้ยังใจกล้ากว่านางคณิกาหอนางโลมอีก รู้สึกว่าช่วงเอวของนางเรียวยาวเป็นพิเศษ ทั้งอ่อนช้อยน่าดู เพียงพบเห็นครั้งเดียวก็ยากลืมเลือน

สุ่ยโหยวจิงสวมใส่เสื้อผ้าของมัน พับแขนเสื้อที่ยาวเท่าฝ่ามือขึ้น มาตรว่าหลวมกว้างไปบ้าง แต่ยังไม่อาจปกปิดรูปทรงอันอ้อนแอ้นแช่มช้อย ยามนั้นหันกายมากล่าวว่า

"รู้สึกสบายขึ้นมากนัก"

ชิฉางเจิงฉุดดึงมือนาง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะนำท่านไปหาสหายสองคน โอ หากมิใช่เราท่านล้วนรับบาดเจ็บบอบช้ำ ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่รบกวนพวกเขา แต่ตอนนี้ไม่มีทางเลือกได้"

เรือหลวงที่บรรทุกขุนนางเฉินกับหานป๋อและพวกจอดเทียบท่าของเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง เรือรบที่ติดตามมาจากเมืองจิ่วเจียง ทำหน้าที่คุ้มกันทั้งสี่ลำ แยกย้ายจอดอยู่ทางหน้าหลังของเรือหลวงและฝั่งตรงข้าม ทั้งจุดไฟสว่างไสว สาดส่องลำน้ำราวกับงูทองนับพันๆ หมื่นๆ ตัว

ที่ท่าเรือจัดทหารรักษาเมืองซึ่งโยกย้ายมาจากค่ายทหารละแวกใกล้เคียง ทำหน้าที่เฝ้ารักษา นอกจากเป็นชนชั้นยอดฝีมือบุกมาไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายผ่านแนวป้องกันนี้ได้

ที่ห้องท้องเรือจัดงานเลี้ยง นอกจากขุนนางเฉิน หานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวแล้ว ยังมีผู้ดูแลเอกสารฟางหยวนกับแม่ทัพหม่าสง

ระหว่างงานเลี้ยง ขุนนางเฉินกับหานป๋อและโจรท่องโดดเดี่ยว

สนทนาถึงสถานบันเทิงที่โคกุเรียว ฟางหยวนกับหม่าสงล้วนคลายความสงสัยต่อตัวปลอมทั้งสองนี้ ไหนเลยคาดคิดว่าขุนนางเฉินและพวกทั้งสามสมคบคิดกันหลอกลวงพวกมัน

หลังจากดื่มกินครู่ใหญ่ หม่าสงกล่าวว่า

"เมื่อครู่เราได้รับสารทางม้าเร็วของท่านผู้บัญชาการทหารเรือซึ่งประจำอยู่ที่ทะเลสาบผอหยาง..."

ขุนนางเฉิน หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวฉุกใจคิด เพ่งตาจ้องจับที่หม่าสงเป็นจุดเดียว

หม่าสงรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"เราไม่ถนัดในการพูดจา ขอให้ผู้ดูแลฟางบอกแทนจะเหมาะสมกว่า"

ฟางหยวนส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องทางทหาร ยังคงให้แม่ทัพหม่าบอกออกมาประเสริฐกว่า"

โจรท่องโดดเดี่ยวและพวกทั้งสามเห็นคนทั้งสองผลักไสบ่ายเบี่ยงก็ทราบว่าคำร้องขอของผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ยต้องไม่ชอบด้วยเหตุผล ขุนนางเฉินหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ในเมื่อแม่ทัพหม่าเอ่ยถึงเรื่องนี้ ก็ให้แม่ทัพหม่าบอกออกมา"

หม่าสงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินกับพวกเราเป็นพวกเดียวกัน เราไม่กล้าปิดบังอำพรางท่านผู้บัญชาการหูส่งท่านรองตวนมู่เจิ้งมาถึงที่นี้ หวังว่าสามารถเบิกตัวโจรกบฏที่คิดร้ายของผู้เฒ่าเฉินทั้งแปดคนไปสอบปากคำ ทั้งต้องการพบหน้าผู้กล้าที่คร่ากุมโจรกบฏ เพื่อถ่ายทอดความนิยมชมชื่นของท่านผู้บัญชาการหูให้ทราบ"

ขุนนางเฉินกล่าวคำ "ที่แท้เป็นเช่นนี้" จากนั้นสุ้มเสียงเปลี่ยน

เป็นกระด้างเย็นชา กล่าวว่า

"ตวนมู่เจิ้งมิใช่ไม่รู้จักเรา เหตุใดไม่มาบอกต่อเราเอง?"

หม่าสงตะกุกตะกักว่า

"บอกไปผู้เฒ่าเฉินอย่าได้ตำหนิ ใต้เท้าตวนมู่บอกว่าผู้เฒ่าเฉินยังไม่เข้ารับตำแหน่งอย่างเป็นทางการ ถือเป็นราษฎรธรรมดา ผู้ดูแลรับผิดชอบเรือหลวงลำนี้เป็นเรา ดังนั้น..."

มันแม้ไม่ได้บอกกล่าวจนจบความ แต่ทุกผู้คนทราบว่าตวนมู่เจิ้งคิดใช้ตำแหน่งที่สูงกว่า บีบบังคับหม่าสงส่งมอบแปดปีศาจซูหังออกไป

ขุนนางเฉินหัวร่อออกมา สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เพียงต้องการตัวผู้คนไม่กี่คน นับเป็นอย่างไรได้ แม่ทัพหม่านำไปเถอะ ส่วนวีรบุรุษผู้กล้าที่คร่ากุมเหล่าโจรเพียงเป็นราษฎรธรรมดาไม่ต้องพบปะแล้ว"

หม่าสงยินดียิ่ง พูดจาคล่องแคล่วดังเดิม ผุดลุกขึ้นน้อมคำนับกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินเข้าใจและเห็นใจเช่นนี้ เฉกเช่นเมฆพันผ่านเห็นจันทร์ฉาย รบกวนผู้เฒ่าเฉินแจ้งต่อผู้คนที่เฝ้าห้องท้องเรือชั้นล่างสักคำ เมื่อใต้เท้าตวนมู่มาเบิกตัวผู้คนไป จะได้ไม่เกิดการเข้าใจผิดขึ้น"

ขุนนางเฉินตอบว่า

"เมื่อตวนมู่เจิ้งมาถึง คนของเราจะถอนกำลังไปเอง"

หม่าสงยินดียิ่ง ชักชวนฟางหยวนออกจากห้องท้องเรือ

คนทั้งสองพอจากไป หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวล้วนหัวร่องงอหาย ขุนนางเฉินพลอยหัวร่อออกมา

โหยวโหยวเดินเข้าห้องท้องเรือ เห็นทั้งสามยินดีปรีดาถึงเพียงนี้จึงกล่าวว่า

"เหตุการณ์เพิ่งเริ่มต้น พี่ใหญ่กับคุณชายคล้ายทำสงครามรบ

ชนะรอบหนึ่ง ทำให้ผู้คนเป็นห่วงว่า พวกท่านจะเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงออกไป"

ขุนนางเฉินแสดงความเป็นผู้ถนอมบุปผาออกมา ผุดลุกขึ้นดึงเก้าอี้ให้โหยวโหยวนั่งลง กล่าวว่า

"มีท่านทูตกับท่านองครักษ์อยู่ที่นี้ แม้แต่คนขวัญอ่อนเช่นเรายังไม่กลัว เห็นว่ามีโอกาสเล่นสนุกสักครา นับเป็นความสมใจนัก"

โจรท่องโดดเดี่ยวชะงักเสียงหัวร่อ ถามโหยวโหยวว่า

"ปฏิบัติการลับเป็นอย่างไร?"

โหยวโหยวกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เฉินฮูหยินกับคุณชายน้อยฉวยโอกาสที่ฟางหยวนกับหม่าสงมาร่วมงานเลี้ยง โดยสารรถจากไป โดยมีจอมยุทธ์ล่างติดตามคุ้มกันด้วยตัวเอง จนบัดนี้ยังไม่กลับมา"

ขุนนางเฉินทอดถอนใจกล่าวว่า

"จอมยุทธ์ล่างให้การดูแล ช่วยให้เราไม่ต้องห่วงพะวงอีก พานพัวพันกับฝ่าบาท...ไม่ พานพัวพันกับจูหยวนจางถึงที่สุด"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"พี่เฉินยังคงเรียกฝ่าบาทดังเดิม เรากับท่านทูตมีประสบการณ์อย่างหนึ่ง นั่นคือเมื่อกล่าวจนติดปาก ยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ท่านทูตเห็นว่าใช่หรือไม่?"

หานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านหมายถึงนางเฒ่าหวินชิงกระมัง? เอ๊ะ ท่านไฉนเตะข้าพเจ้าอีก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวปั้นหน้าขึงขัง กล่าวว่า

"ขออภัย เราเตะท่านเตะจนเคยชิน ขอท่านทูตอย่าได้ตำหนิ"

ขุนนางเฉินกล่าวขอบคุณต่อโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ท่านองครักษ์กล่าวถูกต้อง จูหยวนจาง...ไม่ ฝ่าบาทชิงชังผู้ที่กล่าววาจาไม่คารวะที่สุด หากพูดผิดหรือเขียนผิดคำเดียว ต้องถูกตัดศีรษะ"

หานป๋อกับโหยวโหยวรับฟังจนตะลึงลาน ค่อยทราบว่าคำกล่าวที่ว่า "เคียงคู่เจ้าชีวิตเฉกเช่นอยู่คู่กับพยัคฆ์" เป็นความจริงไม่แปลกปลอม

พลันแว่วเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมา โจรท่องโดดเดี่ยวจึงกล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"คู่ขาของท่านตวนมู่เจิ้งมาแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ นายทหารในเครื่องแบบ สะพายกระบี่ที่หว่างเอว ใบหน้ากลมร่างอ้วนเตี้ยผู้หนึ่งโถมเข้าห้องมา ที่ด้านหลังตามติดด้วยหม่าสง ฟางหยวนกลับหลบหน้าไม่ติดตามมา

ขุนนางเฉินหัวร่อฮาฮา ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ใต้เท้าตวนมู่สบายดี หลังจากพบกันที่นครหลวง จนบัดนี้เป็นเวลาสี่ปี ใต้เท้าท่านยังมีสง่าราศีกว่าเก่าก่อน เป็นที่น่ายินดี"

ตวนมู่เจิ้งนั้นโถมถึงเบื้องหน้าขุนนางเฉิน กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"พี่เฉิน ท่านที่แท้ใช้ฝีมือใดซ่อนตัวโจรกบฏทั้งแปดไว้?"

ขุนนางเฉินโกรธกริ้วเป็นการใหญ่ ร้องว่า

"อะไร พวกท่านปล่อยให้ผู้คนหนีรอดได้ เรื่องนี้จะกราบทูลต่อฝ่าบาทอย่างไร?"

ดวงตาตวนมู่เจิ้งทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง เหลียวหน้าไปทางหม่าสง หม่าสงรีบกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉิน เรื่องราวเป็นเช่นนี้..."

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"แม่ทัพหม่า ขุนนางที่บุกรุกเข้ามาโดยไม่รู้มารยาทผู้นี้เป็นใคร?"

หม่าสงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ไม่ทราบตอบอย่างไรดี ขุนนางเฉิน

ตอบแทนว่า

"ท่านองครักษ์ นี่เป็นรองแม่ทัพในสังกัดผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ย นามตวนมู่เจิ้ง"

หานป๋อแค่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

"การเดินทางมาของเราครั้งนี้ มาในฐานะตัวแทนของจองต๊อกวังไหนเลยรับการลบหลู่ได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสริมว่า

"พวกเรามาตามคำเชิญของฮ่องเต้ต้าหมิง เพื่อถวายโสมหมื่นปีต่อพระองค์ ตวนอะไรมู่ผู้นี้บังอาจสามหาวถึงเพียงนี้ แสดงว่าไม่เห็นฮ่องเต้ตัวเองอยู่ในสายตา พวกเราพอไปถึงนครหลวง จะฟ้องร้องมันสักครา"

หานป๋อปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"ยังไปยังนครหลวงทำอะไร? คนผู้นี้พกพากระบี่บุกเข้ามา แสดงว่าคิดขู่ขวัญพวกเรา ผู้เฒ่าเฉินกับแม่ทัพหม่าเป็นพยาน คนผู้นี้แสดงว่าไม่ต้องการให้ฮ่องเต้ต้าหมิงมีพระชนมายุยืนยาว จงใจขู่ขวัญพวกเราจากไป"

โหยวโหยวกลั้นหัวร่ออย่างยากเย็น ก้มศีรษะต่ำลง ทราบว่าหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คู่นี้ได้ยินว่าจูหยวนจางชิงชังคนที่ไม่คารวะที่สุด ดังนั้นจงใจสร้างเรื่องขึ้น เพื่อป้ายผิดต่อตวนมู่เจิ้ง

ตวนมู่เจิ้งแม้บังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม แต่คำพูดของคนทั้งสองคล้ายน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะมัน มันรับราชการนานปี ไหนเลยไม่ล่วงรู้พระอุปนิสัยของจูหยวนจาง หากปล่อยให้ทั้งสองกราบทูลต่อจูหยวนจางเช่นนี้ แม้แต่มหาเสนาบดีหูอุ้ยหยงก็ปกป้องมันไม่ได้

ที่หนักหนาสาหัสยิ่งกว่าคือ หากคนทั้งสองเดินทางกลับโคกุเรียว จูหยวนจางไม่ได้เสวยโสมหมื่นปี มิเพียงแต่มันไม่อาจรักษาชีวิตไว้

เกรงว่ายังต้องถูกประหารเก้าชั่วโคตร นึกถึงตอนนี้เรื่องเบิกตัวแปดปีศาจซูหังไปได้หรือไม่ กลายเป็นเรื่องอันเล็กน้อยแล้ว

ตวนมู่เจิ้งหลั่งเหงื่อโซมกาย ปราศจากอำนาจบารมีที่มีอยู่อีกน้อมคำนับกล่าวว่า

"ผู้น้อยหุนหันพลันแล่น ขอท่านทูตกับท่านองครักษ์อย่าได้ตำหนิ ผู้น้อยทราบความผิดแล้ว"

หานป๋อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไสหัวออกไปให้กับเรา หากเราเห็นใบหน้ากลมของท่านอีกเราทูตพิเศษจะเดินทางกลับโคกุเรียวในบัดดล"

ตวนมู่เจิ้งปาดเหงื่อเย็นเยียบ ติดตามแม่ทัพหม่าล่าถอยออกไป เรื่องที่นึกถึงคือมันจะรายงานต่อผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ยอย่างไร

ตวนมู่เจิ้งกับหม่าสงพอออกไป คนในห้องท้องเรือทั้งสี่พากันหัวร่อดังๆ ออกมา

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"หูเจี๋ยผู้นี้มีใจคับแคบ พวกเรากลั่นแกล้งมันเช่นนี้ มันต้องไม่ยอมเลิกราแน่นอน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ไม่ว่ามันมาอย่างเปิดเผยหรือลอบเร้น ตราบใดที่เราองครักษ์ปักยังอยู่ จะจับตัวพวกมันเอาไว้ ขอผู้เฒ่าเฉินโปรดวางใจ"

นี่เป็นครั้งแรกที่โจรท่องโดดเดี่ยวเกรงอกเกรงใจต่อขุนนางเฉินถึงเพียงนี้ ขุนนางเฉินรีบรินสุราให้กับโจรท่องโดดเดี่ยวด้วยตัวเอง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย์กระโดดลงที่ท้ายเรือ กู่เชี่ยนเหลียนโอบกอดฟงสิงเลี่ยที่สิ้นสติเอาไว้ กล่าวว่า

"ท่านเจิ้นเปย์"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยโบกมือห้ามมิให้นางเอ่ยปาก รอจนเรือใบแล่นห่างจากเรือของศัตรู ร่างของมันพลันสั่นสะท้านอย่างรุนแรง อาศัยทวนสีแดงยันกายเอาไว้ไม่ล้มลง รีบล้วงขวดเคลือบโบราณจากอกเสื้อใบหนึ่ง เปิดจุกเทยาเม็ดสีแดงออกมาสองเม็ดส่งเข้าปาก ผนึกสมาธิโคจรพลัง

เรือใบแล่นฝ่าความมืดไปอย่างรวดเร็ว

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยสะท้านขึ้นอีกครา ค่อยระบายลมจากปากยาวๆ ออกมา

กู่เชี่ยนเหลียนคล้ายพบเห็นจนชาชิน จึงกล่าว

"ท่านเจิ้นเป่ยไม่เป็นไรแล้ว"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"หวาดเสียวนัก คนเหล่านี้ยากจัดการได้"

พลางมองดูฟงสิงเลี่ยในอ้อมอกกู่เชี่ยนเหลียน ถามว่า

"เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) รักมันหรือ?"

กู่เชี่ยนเหลียนก้มศีรษะอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยหัวร่อเยาะเสี่ยวเหลียนแล้ว"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทรุดนั่งลง พร้อมกับวางทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะลง เพ่งสายตาไปยังเบื้องหน้า กล่าวว่า

"ใกล้ถึงแม่น้ำเตี๋ยหลิวแล้ว เจ้าวางของวิเศษของเจ้าลงก่อนปลดใบเรือลงมา เราจะรับหน้าที่ค้ำถ่อ"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"มันไม่เป็นไรกระมัง?"

ใบหน้าคมคายขาวซีดของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทอแววครุ่นคิดชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"มันพอฟื้นตื่นมา ฝันร้ายที่ผังปานฝากไว้กับมันจะลบเลือนหาย

โดยไม่ทิ้งริ้วรอยใดไว้"

กู่เชี่ยนเหลียนโห่ร้องด้วยความยินดี เคลื่อนย้ายฟงสิงเลี่ยไปบนพรมใต้ประทุนเรือ จัดให้นอนลง ค่อยปลดใบเรือลงมา แย่งทำหน้าที่โยกถ่อเอง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยจุดตะเกียงลมคลั่งตายแขวนที่เสากระโดงเรือ เดินถึงหัวเรือ ยืนมือไพล่หลัง ไม่ทราบนึกถึงปัญหาอันใด

กู่เชี่ยนเหลียนพอทราบว่าฟงสิงเลี่ยทุเลาหายดี ก็บังเกิดความปีติยินดี ยามกะทันหันไม่ทันสังเกตสภาพของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

เรือน้อยแล่นเข้าดงอ้อซึ่งสูงท่วมศีรษะคนที่ริมฝั่ง ใต้แสงจันทร์เลือนราง คล้ายเข้าสู่โลกอีกโลกหนึ่ง

พอตัดผ่านดงอ้อ แม่น้ำสายหนึ่งปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า เมื่อแล่นเรือต่อไปอีกสิบกว่าวา ทางน้ำก็แยกออกเป็นสองสาย

กู่เชี่ยนเหลียนบังคับเรือเข้าสู่ทางน้ำซ้ายมือซึ่งแคบกว่า สองฟากข้างปรากฏต้นหลิวห้อยย้อย เมื่อเรือน้อยแล่นผ่าน กิ่งหลิวที่ลู่ลงกวาดใส่ตัวเรือ บังเกิดเป็นเสียงสวบสาบดังขึ้น

ยิ่งล่วงล้ำเข้าไป ทางน้ำยิ่งแยกตัวออกไป หากมิใช่คนคุ้นเคยกับเส้นทาง รับรองต้องหลงทางอยู่ในน่านน้ำเตี๋ยหลิวแห่งนี้

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง

ในที่สุดกู่เชี่ยนเหลียนพบเห็นท่าทีที่ผิดปรกติของอีกฝ่าย จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยสามารถขจัดวิชามารของผังปาน ตามเหตุผลสมควรยินดีจึงถูกต้อง เหตุใดคล้ายมีความในใจอยู่เต็มอก?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าวช้าๆ ว่า

"พวกเราผนึกกำลังสามคน ค่อยทำลายวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของผังปานไปได้ มีอันใดน่ายินดี?"

กู่เชี่ยนเหลียนทวนคำอย่างงุนงงว่า "สามคน?" หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย์กล่าวว่า

"ปราดแรกที่เราเห็นฟงสิงเลี่ย ก็ดูออกว่าภายในร่างมันบรรจุพลังลมปราณของพี่เย่อไห่ ซึ่งช่วยกรุยเส้นชีพจรพิเศษทั้งแปดเส้นคอยกระตุ้นพลังลมปราณของมัน ไม่เช่นนั้นมันอย่าคิดหมายใช้พลังได้แม้สักครึ่งส่วน"

กู่เชี่ยนเหลียนถามว่า

"อย่างนั้นอีกคนหนึ่งเป็นใคร?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย์ทรุดนั่งลงที่หัวเรือ หันหน้าหากู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"เราไม่ทราบว่าคนผู้นั้นเป็นใคร เพียงทราบว่านั่นต้องเป็นยอดคนสถาบันสงฆ์ บรรจุพลังชีวิตสายหนึ่งอยู่ในชีพจรหัวใจของหลานแซ่ฟง อาศัยพลังชีวิตสายนี้ ช่วยให้มันรอดพ้นจากชะตากรรมของกระถางรองรับแตกดับ และเป็นเหตุให้ผังปาน ไม่อาจฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารสำเร็จโดยสมบูรณ์"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวถามว่า

"วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารเป็นเรื่องราวใด?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย์สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนี้เราไม่มีอารมณ์สนทนาถึงปัญหาข้อนี้"

กู่เชี่ยนเหลียนขบคิดชั่วขณะ ในที่สุดอดถามมิได้ว่า

"สิงเลี่ยทุเลาหายดีจริงหรือ?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย์ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้ามิใช่เชื่อมั่นต่อคำพูดและขีดความสามารถของเราตลอดมาหรอกหรือ? นี่แสดงว่าเจ้าห่วงใยต่อหลานแซ่ฟงจริงๆ"

หยุดเล็กน้อยจึงอธิบายว่า

"เราจงใจบีบบังคับให้หลานแซ่ฟงต่อสู้กับศัตรูเข้มแข็ง เพื่อให้พลังที่พี่เย่อไห่ถ่ายทอดเข้าสู่ร่างมัน หลอมรวมเข้ากับลมปราณของมันเอง เป็นการเพิ่มพลังฝีมือของมัน หลังจากนั้นพอพลังชั่วร้ายอันสืบเนื่องจากการตกเป็นกระถางรองรับวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารปะทุขึ้น ก็ชักจูงพลังชีวิตของยอดคนสถาบันสงฆ์นั้นเข้าผสมกลมกลืนกลายเป็นวัตถุอีกสิ่งหนึ่ง สรุปแล้วฟงสิงเลี่ยได้รับวาสนาในคราเคราะห์สะสมพลังของลี่เย่อไห่ผู้เป็นอาจารย์ ปรมาจารย์มารผังปาน และยอดคนสถาบันสงฆ์ที่ไม่ทราบนามนั้นอยู่ในร่างเดียว ประสบการณ์ปาฏิหาริย์ที่ยากจะพบพานนี้ จะส่งเสริมให้มันมีความสำเร็จถึงขั้นใด สุดที่เราจะทราบได้"

กู่เชี่ยนเหลียนเพ่งตามองไปยังเบื้องหน้า อุทานว่า

"ถึงหุบเขาน้ำแล้ว"

สุ่ยโหยวจิงพลันกรีดร้องคำหนึ่ง สะดุดล้มลงกลิ้งไปตามพื้นดิน

ซิฉางเจิงเหลียวหน้ามา ประคองนางลุกขึ้นนั่งกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"หกล้มรับบาดเจ็บหรือไม่?"

สุ่ยโหยวจิงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ เพียงแต่ข้าพเจ้าเดินต่อไม่ไหวแล้ว"

ซิฉางเจิงก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า บวกกับปากแผลล้วนปริแตกออก สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง ดีที่อาการบอบช้ำภายในกลับทุเลาหายดีกว่าครึ่ง

ดังนั้นพานทรุดนั่งลง ยื่นมือดึงข่วงขาเรียวยาวของสุ่ยโหยวจิงมาพาดกับต้นขาตัวเอง กล่าวว่า

"มา ให้ข้าพเจ้าใช้พลังธาตุสัมมาสมาธินวดเฟ้นให้แก่ท่าน"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"อันใดเรียกว่าพลังธาตุสัมมาสมาธิ?"

ชิฉางเจิงยื่นมือนวดเฟ้นขาอ่อนอันกลมกลึงของนาง โดยหลีกเลี่ยงจากปากแผลของนาง ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ เพียงทราบว่าบุคคลชั้นเซียนสามารถใช้วิชาเช่นนี้"

สุ่ยโหยวจิงถูกมือที่ร้อนลวกของมัน นวดเฟ้นจนทั้งสุขสบายทั้งระทดระทวย อดหลับตาส่งเสียงครางออกมามิได้

ชิฉางเจิงรับฟังจนวาบหวิวใจ ต้องหยุดมือลง สุ่ยโหยวจิงจึงลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"อย่าได้หยุดมือ รู้สึกสบายอย่างประหลาด มือของท่านคล้ายสามารถบังเกิดธาตุไฟขึ้นก็มิปาน"

ชิฉางเจิงหน้าแดงขึ้นมา แต่มิใช่เพราะเอียงอาย เพียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช่เป็นคนมักมากกามคุณหรือไม่? เหตุใดพอได้ยินเสียงครางของท่าน สมองก็นึกถึงเรื่องอันลามกบัดสีที่ไม่สมควรนึกถึง?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นั่นเป็นเพราะท่านชมชอบข้าพเจ้า น่าเสียดายที่ตอนนี้มิใช่ช่วงเวลาที่เหมาะสม ไม่เช่นนั้นท่านสามารถครอบครองร่างกายข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ข้าพเจ้าลืมเลือนว่าท่านมิใช่สตรีภาคกลาง สตรีของพวกเราในที่นี้ แม้คิดมอบร่างกายให้แก่บุรุษ ก็ต้องแสดงจริตมารยา ไม่เปิดเผยชัดเจนเช่นท่าน"

กล่าวจบดึงขาอ่อนของนางอีกข้างหนึ่ง ลงมือนวดเฟ้นสืบต่อ

ครั้งนี้สุ่ยโหยวจิงไม่ได้หลับตาลง และไม่ได้ครวญคราง หากแต่มองดูมืออันใหญ่โตที่ทำให้นางร่างอ่อนระทวยจิตใจไหวหวั่นคู่นั้น ยิ้มพลาง

กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นชาวมองโกล แท้ที่จริงข้าพเจ้าเป็นชนเผ่านีเจิน* เมื่อถึงงานเทศกาล หนุ่มสาวในวัยเจริญพันธุ์จะเต้นรำรอบกองไฟ หากชอบพออีกฝ่าย จะมีการแสดงออก จากนั้นจูงมือกันไปหาความรักในป่า นอกจากตั้งครรภ์ขึ้นมา ไม่เช่นนั้นไม่ต้องตบแต่งสู่ขอ หากมีโอกาสข้าพเจ้าจะพาท่านไปชมดู"

ชิฉางเจิงลอบประหลาดใจ เหตุใดในปฏิบัติการกู้ชาติของชาวมองโกล จึงมีคนของเผ่านีเจินเข้าร่วม อาจบางทีหลังจากที่ชาวมองโกลพบกับความปราชัยในดินแดนภาคกลาง ขุมกำลังได้รับความกระทบกระเทือน มิอาจไม่ดึงตัวบุคคลเช่นเผาอื่น ดังนั้นหากครั้งนี้ฟางเยี่ยหวี่ก่อการล้มเหลว ชาวมองโกลจะไม่มีโอกาสประกาศศักดาอีก

สุ่ยโหยวจิงยกมือกดหัวไหล่อันผึ่งผายของมัน โน้มหน้าไปจูบปากของมันเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านมีสตรีกี่นาง?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง ถามว่า "ว่ากระไร?" สุ่ยโหยวจิงอธิบายว่า

"ในชนเผ่าเรา ความมั่งคั่งของแต่ละคนนับจากจำนวนของสตรีและวัวแพะม้าลา สตรีที่สาวรุ่นแข็งแรงนางหนึ่ง สามารถแลกกับม้ามากมายหลายตัว ท่านผู้นี้ดีงามถึงเพียงนี้ ทั้งอ่อนโยนนุ่มนวลต่อสตรี มีฝีมือกล้าแข็ง บวกกับไม่กลัวตาย คงต้องมีสตรีจำนวนมากยินดีเป็นสมบัติส่วนตัวของท่าน"

ชิฉางเจิงได้ยินตัวเองมีคุณสมบัติมากมายถึงเพียงนี้ ถึงกับ

---

* ชื่อชนเผ่าโบราณ ในสมัยราชวงศ์ซ้อง ได้สถาปนาเป็นประเทศต้าจิน (ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าไต้กิม) และเป็นบรรพบุรุษของชาวแมนจู

เคลิบเคลิ้มขึ้นมา แต่หัวงสมองพอปรากฏภาพเงาร่างของหานฮุ่ยจื่อ ต้องนิ่งเงียบงันไป สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่มีสตรี"

สุ่ยโหยวจิงลืมตากลมกว้างอย่างเหลือเชื่อ กล่าวว่า

"นี่เป็นไปได้อย่างไร? ท่าน....ท่านเคยกระทบถูกสตรีมาก่อนหรือไม่?"

ชิฉางเจิงหวนนึกถึงเมื่ออายุสิบห้าปี ชักชวนเหลียงชิวเว่ยสวมรอยเป็นผู้ใหญ่เที่ยวหอนางโลม แต่ถูกขวางกันไว้ ยามอับอายกลายเป็นโทสะกลับทุบตีชายฉกรรจ์ที่เฝ้าประตูหลายคนจนล้มระเนระนาด ภายหลังเหตุการณ์ต้องให้คนของพรรคมังกรพิโรธออกไปไกล่เกลี่ย เรื่องราวค่อยสงบลง ต้องยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อย่างได้ดูแคลนข้าพเจ้า เมื่อตอนหนุ่มแน่น บรรดาแม่นางที่หอนางโลมไม่ทราบชอบพอข้าพเจ้าเพียงไหน ระหว่างที่ออกท่องยุทธจักรก็สนุกสนานตามประสานับครั้งไม่ถ้วน เพียงแต่สองสามปีนี้ค่อยสงบจิตใจบ่มนิสัยตัวเอง"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ตอนนี้ท่านเมื่อไม่มีสตรี ก็รับข้าพเจ้าไว้เถอะ"

ชิฉางเจิงรู้สึกหัวใจร้อนวูบคราหนึ่ง ขณะจะรับคำ พลันแว่วเสียงสุนัขเห่าดังมาตามลม รีบฉุดดึงสุ่ยโหยวจิงขึ้นมา กล่าวว่า

"รีบหนี"

ทั้งสองวิ่งหนีเอาชีวิตรอดอีกครา

ชิฉางเจิงลอบทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น 'หากมิใช่ทั้งสองคนล้วนรับบาดเจ็บ คิดสลัดหลุดจากสุนัขล่าเหยื่อเหล่านี้ เพียงกระโดดขึ้นบนยอดไม้ จากต้นไม้หนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่ง รับรองว่าสุนัขดุเหล่านั้นหาพวกเราไม่พบ'

ทั้งสองจูงมือกัน ประคับประคองกันในป่าไม้อันมืดมิด มุ่งสู่จุดหมายปลายทางที่ชิฉางเจิงกำหนดขึ้น

มันมีความทรงจำดียิ่ง เพียงเดินผ่านสถานที่แห่งหนึ่งจะจดจำขึ้นใจ เมื่อมาถึงที่นี้ จดจำออกว่าด้านซ้ายมือที่ห่างไป เป็นที่อยู่ของดาบมือซ้ายฟงหานกับเฉียนหงชิง ซึ่งตนเองเคยบุกรุกเข้าไปหลบฝนเมื่อสิบกว่าวันก่อน

เสียงสุนัขเห่าดังกว่าเดิม ยังแว่วเสียงม้าร้องดังมา ศัตรูสันทัดจัดเจนยิ่ง อาศัยม้าพาหนะลิดรอนพละกำลังพวกมัน ขณะที่พวกมันต้องประลองความอดทนกับสัตว์สี่เท้า รอจนถูกศัตรูติดตามทัน ทั้งสองกระทั่งยืนยังยืนไม่มั่น อย่าว่าแต่ต่อสู้เสี่ยงชีวิตแล้ว

คราก่อนมันมีสภาพร่างกายที่สมบูรณ์ ยังต้องใช้เวลาสองสามชั่วยาม ค่อยบรรลุถึงที่พักพิงของดาบมือซ้ายกับเฉียนหงชิง ตอนนี้คนรับบาดเจ็บหมดสิ้นเรี่ยวแรง อาจบางทีแม้ตอนฟ้าสางยังไม่บรรลุถึงที่นั้น ขณะที่ศัตรูใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วยามก็สามารถติดตามทัน ในใจอดมิได้เกิดความท้อแท้สิ้นหวังมิได้

ตนเองแม้ตายไม่นับเป็นอย่างไร แต่มันไหนเลยปล่อยให้สุ่ยโหยวจิงตกไปในเงื้อมมือพวกมันได้

นึกถึงตอนนี้ ชิฉางเจิงพลันหยุดลงที่หน้าดงไม้แถบหนึ่ง

สุ่ยโหยวจิงกำลังวิ่งตะบึง ไม่ทันยั้งสภาวะ จึงพุ่งชนใส่มัน

ชิฉางเจิงหมุนตัวกลับมาโอบกอดนางเอาไว้

สุ่ยโหยวจิงพอถูกมันโอบกอดระยะประชิด ถึงกับร่างอ่อนระทวย พลอยตำหนิคนผู้นี้ยามหนีเอาชีวิต ยังมีอารมณ์เช่นนี้ ชิฉางเจิงกลับกระซิบที่ข้างหูนางว่า

"ท่านยังมีผงซ่อนเร้นกลิ่นหรือไม่?"

สุ่ยโหยวจิงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ล้วนโปรยใส่ร่างท่านแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้ชำนาญการสะกดรอย ย่อมล่วงรู้วิธีหลบหลีกจากจมูกดมกลิ่นของสุนัขล่าเหยื่อ รีบนึกหาหนทางดู"

นับตั้งแต่สุ่ยโหยวจิงถูกอิ๋วซือตี้พบว่านางลอบช่วยเหลือฟงสิงเลี่ยจิตใจก็สับสนยุ่งเหยิง ความคิดอ่านไม่เท่ากับยามปรกติห้าส่วน ยามนี้ถูกชิฉางเจิงโอบกอดไว้ พลันสงบเยือกเย็นลง สมองกลับคืนสู่ความประเปรียวดังเดิม ขบคิดแล้วกล่าว

"ตอนนี้พวกเรามุ่งหน้าไปหลายสิบก้าว พอเข้าดงไม้ ค่อยเหยียบย่ำรอยเท้าล่าถอยกลับมา เมื่อถึงเวลานั้นข้าพเจ้าย่อมมีหนทางเอง"

ชิฉางเจิงเห็นนางกล่าวด้วยความเชื่อมั่นถึงเพียงนี้ รีบฉุดดึงนางเดินไปยังเบื้องหน้า พอเข้าสู่ดงไม้ ก็เดินถอยกลับออกมา ใช้เวลามากกว่าตอนเดินไปถึงสามเท่า

ยามนั้นกระทั่งเสียงคนกับเสียงฝีเท้ามายังดังกระทบโสต ศัตรูติดตามเข้าใกล้กว่าเดิม

ยังมีสุ้มเสียงดังจากทางด้านหลังทุกตำแหน่งทิศ แสดงว่าศัตรูคำนวณร่องรอยพวกมันออก ระดมกำลังไล่ตามมา

เมื่อกลับถึงที่เดิม สุ่ยโหยวจิงชี้มือไปยังพุ่มไม้รวกที่งอกเงยออกจากดงโขดหินกับร่องหินทางขวามือที่ห่างไปแถบหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราต้องกระโดดไปยังที่นั้น โดยที่เท้าไม่แตะพื้น

ชิฉางเจิงศึกษาสภาพแวดล้อมโดยรอบแล้วกล่าว

"นี่ไม่ยากนัก มา"

พลางฉุดดึงนางกระโดดขึ้นบนกิ่งขวางของต้นไม้ข้างเคียงต้นหนึ่งก่อน

สุ่ยโหยวจิงฝืนใจใช้กำลัง กระทบกระเทือนถึงอวัยวะภายใน

จนปวดแปลบปลาบ หากมิใช่ชิฉางเจิงฉุดดึงนางไว้ ค่อยร่วงหล่นลงกับพื้นแล้ว

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว ขอเพียงพวกมันกระโดดไปยังต้นไม้อีกต้นหนึ่ง ซึ่งอยู่ระหว่างที่นี้กับดงโขดหิน ก็จะทิ้งตัวลงยังดงโขดหินได้ แต่มันอาจกระทำได้ ส่วนสุ่ยโหยวจิงทำไม่ได้เด็ดขาด ช่วงระยะซึ่งปรกติกระโดดไปได้โดยง่ายดาย ยามนี้กลายเป็นช่องว่างที่ไม่สามารถก้าวล่วงไปได้

สุ่ยโหยวจิงเรียกเสียงนุ่มนวลว่า

"ชิฉางเจิง"

ชิฉางเจิงมองดูสุ่ยโหยวจิง เห็นดวงตานางทอแววเศร้าสร้อยสุดเปรียบปานชนิดหนึ่ง ขณะนึกหาสาเหตุ สุ่ยโหวยจิงก็กล่าวว่า

"จูบข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงบังเกิดความประหลาดใจ เหตุใดในยามนี้นางกลับเรียกร้องให้จูบนาง พลันสังเกตพบเห็น ยื่นมือคว้าจับมือขวาของนาง พบว่าในมือนางซ่อนมีดสั้นไว้ ต้องร้องว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"หากปราศจากข้าพเจ้าเป็นเครื่องถ่วง ท่านต้องสามารถหลบหนีถึงที่อยู่ของสหายท่าน"

ชิฉางเจิงดึงมีดสั้นจากมือนาง พลันฉุกใจคิด ตัดเส้นเถาวัลย์ที่รัดพันลำต้นไม้มาเส้นหนึ่ง จากนั้นกล่าวกับสุ่ยโหยวจิงว่า

"ห้ามมิให้ท่านละทิ้งชีวิต หากท่านตายไปข้าพเจ้าจะกลับไปเสาะหาศัตรู ต่อสู้จนตัวตายค่อยเลิกรา ท่านเข้าใจหรือไม่?"

สุ่ยโหยวจิงผงกศีรษะอย่างเชื่อฟัง

ชิฉางเจิงใช้เส้นเถาวัลย์ผูกติดกับหว่างเอวของสุ่ยโหยวจิง

ทดลองความหยุ่นเหนียวของเถาวัลย์จนพึงพอใจ ค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะโยนท่านไปยังต้นไม้ต้นนั้น ท่านไม่ต้องทำอะไรก็สำเร็จลุล่วง"

ยามนั้นกองกำลังติดตามประชิดใกล้เข้ามาอีก

ชิฉางเจิงไม่รีรอลังเล สูดลมหายใจลึกๆ รวบรวมพลังฝีมือที่หลงเหลือ โอบอุ้มสุ่ยโหยวจิงขึ้น ทุ่มเหวี่ยงออกไปโดยแรง

ร่วงอันอ่อนนุ่มของสุ่ยโหยวจิงลอยวืดเข้าหาต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างสามวาต้นนั้น พอลอยถึงกลางคัน พลังของเส้นเถาวัลย์หมดสิ้น ชิฉางเจิงกลับหยิบยืมพลังขุมนี้ เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อนพุ่งขวางออกไป

สุ่ยโหยวจิงขณะจะร่วงลงสู่พื้น ชิฉางเจิงก็ล้ำหน้านาง สาวดึงเส้นเถาวัลย์ กระตุกสุ่ยโหยวจิงลอยขึ้นอีก จนตกลงบนต้นไม้นั้น

ชิฉางเจิงรู้สึกศีรษะมึนงง ทราบว่าเป็นอาการของการสิ้นเปลืองลมปราณมากเกินไป

สุ่ยโหยวจิงอุทานว่า

"พวกมันมาแล้ว"

ชิฉางเจิงปลุกปลอบสมาธิ กระโดดลงยังพุ่มไม้กลางดงโขดหินพร้อมกับสุ่ยโหยวจิง

สุ่ยโหยวจิงฉุดลากมันหลบซ่อนอยู่ในพุ่มไม้แน่นหนาแถบหนึ่ง หักกิ่งไม้หลายท่อน ขยำใบไม้สิบกว่าใบจนแหลก จากนั้นกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าสูดออกว่าที่นี้งอกเงยด้วยต้นไม้หยดน้ำหอม ใบไม้เหล่านี้มีน้ำซุ่มฉ่ำ ส่งกลิ่นหอมจางๆ แต่สุนัขกลัวกลิ่นชนิดนี้ที่สุด พอสูดได้จะหนีห่างไป"

ชิฉางเจิงก็สูดกลิ่นที่ระเหยออจากกิ่งไม้หักใบไม้แหลกละเอียดได้แต่แรก พอฟังต้องหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านสมเป็นผู้ชำนาญการหลบหนีจริงๆ"

สุ่ยโหยวจิงพอได้รับการชมเชยจากมัน ต้องขดตัวอยู่ในอ้อมอกของมัน สองมือโอบเอวของมันไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยแทบตายแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"นอนเถอะ หลังจากนอนตื่นขึ้นมา ทุกประการจะไม่เหมือนเดิม"

แสงสว่างของคบไฟปรากฏขึ้นแต่ไกล กองกำลังติดตามมาถึงแล้ว

ชิฉางเจิงลอบแค่นหัวร่อในใจ เมื่อศัตรูติดตามเข้าดงไม้ เนื่องจากไม่พบเห็นรอยเท้าและกลิ่นอาย คงเข้าใจว่าพวกมันปีนป่ายขึ้นต้นไม้หรือมันคงฟื้นฟูพลังฝีมือกว่าครึ่ง หลบหนีด้วยความง่ายดายกว่าเดิม

นึกถึงตอนนี้ มันสลัดความในใจทั้งมวลโคจรพลังพักผ่อนจนเข้าสู่ห้วงความเคลิบเคลิ้มลืมตน

กระบี่ของเมิ่งเหยา

ใต้แสงจันทร์เลือนราง ฉินเมิ่งเหยามาถึงหมู่บ้านร้างซึ่งชิฉางเจิงต่อสู้กับอิ๋วชือตี้

นางเห็นหลุมดินที่ขุดขึ้นมาใช้ซ่อนตัว รอยเท้าและริ้วรอยเสียดสีกับพื้นของยอดฝีมือทั้งหลาย ลอบร้องว่าผิดท่า แสดงว่าชิฉางเจิงถูกผู้คนโอบล้อมกลุ้มรุมจู่โจมในที่นี้ ไหนเลยหนีรอดได้?

บุรุษหนุ่มนี้ทั้งโอ่อ่าผ่าเผย ทั้งฉลาดหลักแหลม ให้ความรู้สึกที่ดีแก่นาง สำหรับกับนางโลกนี้อาจมีการแบ่งแยกคนดีกับคนเลว หามีการแบ่งแยกค่ายพรรคกับสำนักไม่

จิตใจที่สงบนิ่งของนางพลันสังเกตออก ติดตามรอยเท้าขึ้นเนินที่หลังหมู่บ้าน พอข้ามภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง ที่เบื้องล่างปรากฏแม่น้ำไหลเชี่ยวดังครืนครั่น

ฉินเมิ่งเหยาลอบชมเชยชิฉางเจิงกอปรด้วยปัญญาความกล้าหาญในสถานการณ์เช่นนี้ ยังสามารถอาศัยเส้นทางน้ำหลบหนีไป

นางสำราจดูรอยเท้า ต้องลอบสงสัยใจ เหตุใดรอยเท้าของชิฉางเจิงจึงลึกถึงเพียงนี้ มาตรว่ารับบาดเจ็บก็ไม่สมควรเป็นเช่นนี้นอกจากแบกของหนักไว้

หรือว่าชิฉางเจิงไม่ได้มีเพียงคนเดียว?

หลังจากแยกจากฟางเยี่ยหวี่ นางทราบว่าการช่วยเหลือชิฉางเจิงไม่อาจเนิ่นช้าไป แต่ฟางเยี่ยหวี่ทุ่มเทไพร่พลมหาศาล จับตาดูความเคลื่อนไหวของนาง เพื่อสลัดหลุดจากผู้คนที่ติดตามนาง ทำให้นางต้องเสียเวลาช่วงหนึ่ง ค่อยหลุดรอดได้ จนบัดนี้จึงอาศัยร่องรอยเบาะแสต่างๆ ติดตามถึงที่นี้

หากนางคาดเดาไม่ผิด ค่ำคืนนั้นสี่ลามะชิงจั้งสกัดขัดขวางนางไม่สำเร็จ คงพอกพูนความแค้นต่อนางกว่าเดิม หลังจากที่ฟางเยี่ยหวี่เจรจาแตกหักกับนาง สี่ลามะชิงจั้งก็ปราศจากข้อกริ่งเกรงใดๆ อีก ต้องทำลายนางซึ่งเป็นตัวแทนของสองสถานศักดิ์สิทธิ์ดินแดนภาคกลางให้จงได้ รวมทั้งธรรมาจารย์อาทิตย์อาจมาท้าสู้กับนางได้ทุกเมื่อ

ในสภาพเช่นนี้ ชิฉางเจิงกลายเป็นเป้าหมายที่ทั้งสองฝ่ายล้วนต้องการตัว

นางคิดช่วยเหลือชิฉางเจิง

ศัตรูกลับคิดฆ่าชิฉางเจิง

ผู้ที่คิดจัดการกับนาง จะใช้ชิฉางเจิงเป็นเหยื่อล่อให้นางมาติดกับ

ฉินเมิ่งเหยาลอบทอดถอนใจ ทุ่มเทวิชาท่าร่างเลียบริมแม่น้ำไป แต่ไม่ว่านางรีบร้อนปานใด ยังคงรักษาท่วงท่าที่สงบนิ่งไม่ช่วงชิง

ครึ่งชั่วยามให้หลัง นางมาถึงแม่น้ำช่วงที่ปรากฏน้ำตกสาดเทลงมาเป็นชั้นๆ

ฉินเมิ่งเหยาพลันหยุดยั้งลง

ใต้แสงจันทร์อ่อนจาง ในพงหญ้ามีลูกตาที่แวววาวคู่หนึ่งจ้อง

มองนาง

นางผนึกพลังที่สองตา ก็ดูออกว่าในพงหญ้ามีสัตว์หน้าขนคล้ายแมวคล้ายกระรอก จมูกใหญ่เป็นพิเศษตัวหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาบำเพ็ญเพียรนานปี รักชอบอ่านหนังสือ ทั้งอ่านไม่เลือกประเภท ดังนั้นจำได้ว่าในบันทึกการเดินทางของหลวงจีนภิกขาจารรูปหนึ่งมีภาพวาดของสัตว์ที่หายากตัวนี้ นี่เป็นแมวป่าขนาดเล็กที่มีถิ่นกำเนิดจากทางชิงไห่* มีจมูกที่ปราดเปรียว ทั้งยังแสนรู้ หากนายพรานท้องถิ่นล่าได้ตัวหนึ่ง จะรักถนอมราวแก้วตา เลี้ยงดูเป็นอย่างดี เวลาออกล่าสัตว์ยังฉลาดเฉลียวกว่าสุนัขล่าเหยื่อ ยามนั้นอดประหลาดใจมิได้ เหตุใดแมวป่าตัวนี้มาถึงดินแดนภาคกลางที่อยู่ห่างนับพันลี้

ฉินเมิ่งเหยาคุกเข่าลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"แมวป่าน้อย เจ้าไฉนอยู่ที่นี้ เจ้ามีจู่เหยิน (นาย) หรือไม่?"

แมวป่าน้อยพลันกระโจนออกมา จนถึงเบื้องหน้านางห้าเชียะ จากนั้นหมุนตัววิ่งเลียบแม่น้ำไป จนถึงริมฝั่งน้ำค่อยลง หันหาฝั่งตรงข้ามส่งเสียงร้องที่ชวนให้ผู้รับฟังบังเกิดความเวทนา

ฉินเมิ่งเหยาพุ่งปราดไป มือข้างหนึ่งช้อนตัวแมวป่าน้อยขึ้นมา อีกมือหนึ่งลูบคลำส่วนหลังของมัน ถีบเท้าลอยตัวขึ้น ชายเสื้อโชยพัดพลิ้วดุจเทพธิดาลงสู่หล้า ทิ้งตัวลงบนเนินหญ้าฝั่งตรงข้ามอย่างแผ่วเบา

แมวป่าน้อยส่งเสียงร้องเบาๆ กระโดดลงสู่พื้น ใช้จมูกสูดดมกลิ่น เท้าทั้งสี่ข้างเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ไปได้สิบกว่าวา ก็เหลียวมองดูนาง

จิตใจอันสงบนิ่งของฉินเมิ่งเหยาบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาด

---

* ชื่อมณฑลทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน มีลักษณะภูมิประเทศสูง จึงได้ชื่อว่าที่ราบสูงชิงไห่

ชนิดหนึ่ง คล้ายกับว่าแมวป่าน้อยตัวนี้มีส่วนเกี่ยวพันกับชิฉางเจิง ดังนั้นฉุกใจคิด ติดตามแมวป่าน้อยไป

ในห้องท้องเรือมีสภาพอีกแบบหนึ่ง

ขุนนางเฉินพลันบังเกิดอารมณ์สนุกคิดวางหมาก ประจวบกับโจรท่องโดดเดี่ยวก็รักชอบหมากล้อม ทั้งคิดเอาชนะคนเลวในสายตามัน ในเชิงหมาก จึงเล่นหมากล้อมด้วย มิคาดทั้งสองมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง พันตูถึงกลางวิกาลยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ

โหยวโหยวกับหานป๋อนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง

โหยวโหยวชมดูจนจดจ่อ หานป๋อไม่อาจทนอุดอู้ได้ หาข้ออ้างเดินออกมา ขึ้นสู่ห้องท้องเรือชั้นบน ยามกระตือรือร้นยังขึ้นถึงดาดฟ้าบนสุด นั่นเป็นที่ซึ่งไม่ได้จัดวางเวรยามรักษาการณ์

ล่างฟานหวินปลีกตัวไปหลายชั่วยามแล้ว

ขณะครุ่นคิด หานป๋อขึ้นถึงบนดาดฟ้า เงาหลังอันอ้อนแอ้นแซ่มช้อยสายหนึ่งพลันผ่านเข้ามายังคลองจักษุ

หานป๋อลอบร้องคำมารดาของเรา แทบคิดสะบัดหน้าจากไป ที่แท้เฉาเสียยืนเกาะราวลูกกรง ทอดตามองไกลอยู่ตามลำพัง ไม่ทราบมีความในใจอันใด

เฉาเสียพอได้ยินเสียงฝีเท้า จึงเหลียวหน้ามองมา พอเห็นเป็นหานป๋อ บังเกิดความตื่นตระหนก รีบย่อกายคารวะ ใบหน้าปรากฏสีแดงซ่านขึ้น

หานป๋อไม่สะดวกกับการหนีหน้า ซึ่งความจริงมันคิดหลีกหนีคำรับรองอันเหลวไหลที่ให้ไว้กับโจรท่องโดดเดี่ยว มิคาดภูตผีดลบันดาลเปิดโอกาสให้มันสามารถ “ล่อลวง” หญิงงามนางนี้

เฉาเสียก้มศีรษะต่ำ คิดเดินกลับเข้าห้องท้องเรือ

หานป๋อเหลือบเห็นแต่แรกว่า ใบหน้านางประดับด้วยคราบน้ำตา ทราบว่านางเพิ่งร้องไห้มา หวนนึกถึงขุนนางเฉินเคยคิดยกนางให้กับผู้คนราวกับของขวัญชิ้นหนึ่ง รู้สึกหัวใจร้อนวูบ ขวางกันนางเอาไว้กล่าวว่า

"หยูฮูหยิน (คำเรียกอนุภรรยาผู้อื่น) คิดไปที่ใด?"

เฉาเสียแม้ถูกมันยื่นมือขวางกันไว้อย่างเสียมารยาท แต่ความโกรธเคืองในใจอย่างมากมีเพียงสามส่วน นอกจากนั้นเป็นสับสนว้าวุ่นอยู่ห้าส่วน ตัดพ้อรันทดอยู่สองส่วน

ตัดพ้อรันทดที่มันทราบดีว่านางเป็นนางบำเรอของผู้อื่น เหตุใดไม่ปล่อยให้นางไป?

หานป๋อเห็นนางก้มศีรษะไม่ตอบคำ อับอายจนใบหูแดงก่ำ ท่วงท่าอันงดงามของสตรีเต็มสาว ทำให้มันกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา บังเกิดความพลุ่งพล่านคิดโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก

หากว่าความเย้ายวนของโหยวโหยวเป็นฝ่ายกระทำ

อย่างนั้นความเย้ายวนของเฉาเสียคือถูกกระทำ

ซึ่งต้องการความรักความเวทนาจากมัน

นับตั้งแต่โจรท่องโดดเดี่ยวฉุดลากมันไปแอบดูเฉาเสียเป็นต้นมา จวบจนบัดนี้มันค่อยบังเกิดความคิดครอบครองหญิงงามที่น่าเวทนานางนี้

หานป๋อซึ่งมีจิตใจดีงาม ไม่ต้องการให้เฉาเสียถูกขุนนางเฉินทำร้ายอีกต่อไป

ทั้งนี้เพราะขุนนางเฉินมีแต่ความใคร่ต่อเฉาเสีย หามีความรักไม่

ไม่เช่นนั้นเฉาเสียไหนเลยร้องไห้ตามลำพัง?

หานป๋อถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หยูฮูหยินร้องไห้แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็เคยทดลองร้องไห้ และทดลองถูกจับกุมคุมขังฟาดโบยเฆี่ยนตี ท่านว่าข้าพเจ้าไหนเลยไม่ร้องไห้

ได้?"

เฉาเสียคล้ายไม่ได้ยินคำพูดของมัน ส่งเสียงแผ่วเบาราวปึกแมลงหวี่ว่า

"ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปเถอะ จะได้ไม่รบกวนความสงบสุขของท่านทูต"

หานป๋อยกมือที่ขวางกันไว้เปลี่ยนเป็นเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแทบลืมเลือนศักดิ์ฐานะทูตพิเศษไป ยังเข้าใจว่าท่านกล่าวกับผู้อื่นเสียอีก"

เฉาเสียเห็นมันยกมือขึ้น ความจริงสมควรฉวยโอกาสหนีลงบันไดไป แต่เท้าทั้งคู่พานไม่อาจก้าวออกไป ต้องกล่าวเป็นเชิงตำหนิว่า

"ท่านทูต"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เหตุใดหยูฮูหยินชมชอบเรียกข้าพเจ้าเป็นท่านทูต เพราะว่าข้าพเจ้าปลอมแปลงได้ละม้ายเหมือน ดังนั้นคล้ายท่านทูตมากกว่าคล้ายหานป๋อ?"

เฉาเสียหน้าแดงเข้มกว่าเดิม ยามนั้นแว่วเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาขึ้นบันไดมา

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ดึกป่านนี้ยังมีผู้ใดมายังที่นี้?

เฉาเสียหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม่สนใจว่าหานป๋อยังขวางปากทางเข้าอยู่ครึ่งหนึ่ง รีบวิ่งลงไป

หัวไหล่ของเฉาเสียขณะจะชนถูกทรวงอกหานป๋อ หานป๋อชิงเปิดทางให้

แว่วเสียงจั่วซือดังขึ้นที่เบื้องล่างว่า

"เสียฮูหยิน"

เฉาเสียไม่ได้ตอบคำ รีบเดินลงบันไดราวหลบหนีก็มิปาน

หานป๋อลอบร้องผิดท่า เฉาเสียไม่รู้จักปกปิด บวกกับสองแก้มแดงซ่าน ผู้อื่นมองปราดเดียวก็ทราบว่านางเคยถูกมัน "ลวนลาม" มา

ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียงขึ้นบันไดอีกครา จากนั้นจั่วซือเดินขึ้นบนดาดฟ้า กวาดมองหานป๋ออย่างเย็นชาแวบหนึ่ง ปั้นหน้าเคร่งเครียดเดินถึงข้างราวลูกกรง ทอดตามองไปยังริมฝั่ง

หานป๋อกัดฟันเดินถึงข้างจั่วซือ ทักทายว่า

"แม่นางจั่วนอนไม่หลับหรือ?"

จั่วซือหลังจากโยกย้ายจากห้องท้องเรือชั้นล่างขึ้นมายังห้องอาคันตุกะของห้องท้องเรือชั้นบน นอนหลับงีบหนึ่ง พอตื่นขึ้นมาเป็นห่วงล่างฟานหวิน แวะเข้าห้องของอีกฝ่าย เห็นยังไม่กลับมา ยามร้อนรุ่มกลัดกลุ้ม คิดขึ้นไปสูดอากาศบริสุทธิ์บนดาดฟ้า พร้อมกับรอคอยล่างฟานหวิน มิคาดพอดีพบเห็นละครฉากนี้

จั่วซือมีความรู้สึกที่ดีต่อ "สหายสุรา" เช่นขุนนางเฉิน ย่อมยืนอยู่ฝ่ายขุนนางเฉิน ไม่พอใจต่อพฤติการณ์ที่ "ผิดศีลธรรม" ของหานป๋อ แต่อีกด้านหนึ่งเห็นว่าหานป๋อมีความเปิดเผยจริงใจ ด้วยสัญชาตญาณของสตรีบอกต่อนางว่า บุรุษเบื้องหน้าอาจรักชอบความงาม แต่มิใช่คนชั่วช้ามากราคะ ความคิดนี้สร้างความว้าวุ่นใจแก่นางอยู่บ้าง

หานป๋อเห็นนางไม่สนใจไยดี รู้สึกเป็นรสชาติที่สุดทนทาน ดังนั้นลอกเลียนคำพูดที่เฉาเสียกล่าวกับมันเมื่อครู่ว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่รบกวนความสงบสุขของแม่นางจั่วแล้ว"

จั่วซือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่าได้ไป"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง หรือว่าตัวเองคิดล่อลวงสตรีของล่างฟานหวินด้วย เรื่องนี้ทำไม่ได้เด็ดขาด ทั้งนี้เพราะล่างฟานหวินเป็นวีรบุรุษผู้กล้าที่มันเคารพรักที่สุด

จั่วซือทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่หานทำเช่นนี้ จะตอบต่อผู้เฒ่าเฉินอย่างไร?"

หานป๋อไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน แต่หลังจากถูกคุมขังในคุก ก็กลัวถูกปรักปรำที่สุด โดยเฉพาะหญิงงามเช่นจั่วซือ ยามนั้นแทบบอกเรื่องราวทั้งหมดออกไป แต่หวนนึกถึงหากจั่วซือทราบว่ามันกับโจรท่องโดดเดี่ยวเคยไปแอบดูเฉาเสีย อาจดูแคลนมันกว่าเดิม ดังนั้นคำพูดมาถึงมุมปากกลับไม่บอกออกไป อัดอั้นจนหน้าแดงก่ำขึ้นมา

จั่วซือมองดูมันแวบหนึ่ง จากนั้นเบือนหน้าไป กล่าวว่า

"ท่านคงคิดบอกว่าผู้เฒ่าเฉินไม่ดีต่อเสียฮูหยิน ดังนั้นท่านทำเช่นนี้ไม่ถือเป็นฝ่ายผิด โอ พวกท่านเหล่าบุรุษยามกระทำเรื่องเลวร้ายล้วนสรรหาข้ออ้างที่สวยงาม อย่าว่าแต่ท่านมีแม่นางโหยวโหยวที่งามปานหยาดฟ้าแล้ว ยังไม่พึงพอใจหรือ?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าขุนนางเฉินไม่ดีต่อนาง?"

จั่วซือลอบทอดถอนใจคำหนึ่งครุ่นคิดว่าเราไหนเลยไม่ทราบเฉาเสียยามอยู่เบื้องหน้าขุนนางเฉินตัวสั่นงันงก กลัวว่าจะกระทำผิด ไหนเลยตบตาผู้คนที่สังเกตการณ์อยู่ด้านข้างได้?

อย่าว่าแต่นางก็เป็นผู้เสียหาย จวบกระทั่งพบพานล่างฟานหวินนางค่อยได้คิดว่าสำหรับกับสามีผู้ล่วงลับ นางมีแต่น้ำใจปราศจากความรัก

นางหมุนตัวกลับมาช้าๆ ถลึงมองหานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านรู้จักผู้เฒ่าเฉินก่อน ถึงอย่างไรเป็นสหายกัน เคยได้ยินหรือไม่ว่าภรรยาสหายไม่อาจลักลอบ?"

หานป๋อกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"มิใช่เช่นนี้ หากแต่..."

จั่วซือหวนนึกถึงคนผู้นี้กระทำเรื่องเลวร้าย เหตุใดยังคล้ายได้

รับความคับแค้นเต็มอก สร้างความขุ่นข้องใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"ไฉนอ้ำๆ อึ้งๆ?"

หานป๋อบังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่นางจั่ว ท่านยินยอมฟังข้าพเจ้าเล่านิทานเรื่องหนึ่งหรือไม่?"

จั่วซือมีความรู้สึกที่ดีต่อบุรุษหนุ่มที่แฝงความไร้เดียงสาสามส่วน ความโง่งมอีกสามส่วนผู้นี้อยู่บ้าง หาไม่คงสะบัดหน้าจากไปแต่แรกแล้ว พอฟังต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า

"ท่านบอกเถอะ"

หานป๋อเกาศีรษะอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยบอกเล่าตั้งแต่ต้น เพียงปกปิดชื่อแซ่ไว้ ใช้คำเด็กน้อยแทนตัวเอง เรียกโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นปีศาจเฒ่า เรียกเฉาเสียเป็นฮูหยิน

เมื่อจั่วซือได้ยินว่า "นายผู้เฒ่า" เตรียมยก "ฮูหยิน" ตนเองให้กับผู้อื่นต่างของขวัญ ต้องอุทานดัง 'อา' ออกมา ความรู้สึกที่ดีต่อ "นายผู้เฒ่า" ผู้นี้ลดน้อยถอยลง

หลังจากเล่าจบ หานป๋อยืนอยู่เบื้องหน้าจั่วซือราวกับนักโทษที่รอรับคำตัดสิน

จั่วซือกลับรับฟังจนปากอ้าตาค้าง เรื่องราวแม้ประหลาดเหลือเชื่อ แต่หากบังเกิดแก่หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวที่กล้าสวมรอยเป็นทูตพิเศษทั้งที่กล่าวภาษาโคกุเรียวไม่ได้ นับว่าพบเห็นเรื่องประหลาดไม่แปลกประหลาดแล้ว

จั่วซือค้อนมันวงหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านบอกความลับเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า ใช่ต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยท่านหรือไม่?"

หานป๋อผงกศีรษะรับคำ จั่วซือกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ไม่ว่าพวกท่านมีเหตุผลสมบูรณ์เพียงไหน แต่การล่อลวงภรรยา

ผู้อื่นเป็นเรื่องผิดศีลธรรม ไหนเลยบากหน้าร้องขอให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกับพฤติกรรมอันเหลวไหลของพวกท่านได้ เรื่องของพวกท่านข้าพเจ้าอย่างมากไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย"

หานป๋อโบกมือกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"แม่นางจั่วเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่ต้องการให้ท่านช่วยข้าพเจ้าล่อ...ล่อลวง..."

จั่วซือมีโทสะไม่คลาย ขยี้เท้าหมายจากไป หานป๋อยื่นมือขวางกันนางไว้ กล่าวว่า

"แม่นางจั่ว"

จั่วซือหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่าอย่างไร?"

หานป๋อแตกตื่นจนรีบหดมือกลับ เกาศีรษะเกาใบหู กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดขอให้แม่นางจั่วบอกเรื่องนี้ต่อจอมยุทธ์ล่างดูว่าเขาบอกว่าอย่างไร หากจอมยุทธ์ล่างเห็นสมควร ข้าพเจ้าจะบากหน้ากระทำ หากเขาบอกว่าไม่สมควร ข้าพเจ้ายินยอมให้ปีศาจเฒ่านั่นฆ่าตายก็...ก็..."

สีหน้าจั่วซือค่อยผ่อนคลาย ถลึงมองมันกล่าวว่า

"บอกต่อข้าพเจ้า ท่านชมชอบเสียฮูหยินจริงๆ หรือว่าเพียงปฏิบัติตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับผู้เฒ่าฟั่น ค่อยคิดครอบครองผู้อื่น?"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ อาจบางทีทั้งสองประการล้วนมีส่วนอยู่บ้าง"

มันกล่าวเช่นนี้ กลับช่วงชิงความรู้สึกที่ดีจากจั่วซือ เพราะว่าเช่นนี้จึงสมเหตุสมผล ยามนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องของท่านเอง ไหนเลยปล่อยให้ผู้อื่นตัดสินได้ สำหรับกับท่านกับเสียฮูหยินล้วนไม่ยุติธรรม ตอนนี้ข้าพเจ้าจะกลับห้องแล้ว

ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของท่านอีก"

ปากบอกว่าไม่ยุ่งเกี่ยว แท้ที่จริงแฝงความหมายว่าไม่โทษว่ามันอีก โดยเฉพาะคำ "สำหรับกับท่านกับเสียฮูหยินล้วนไม่ยุติธรรม" กลับให้กำลังใจอยู่หลายส่วน

หานป่อรับฟังจนตะลึงลาน นับตั้งแต่รับปากข้อขอร้องของโจรท่องโดดเดี่ยว ในใจมันเฝ้าต่อสู้กันเอง ด้านหนึ่งเป็นแรงกดดันจากศีลธรรมจรรยา อีกด้านหนึ่งเกิดจากจิตใจอันดีงามของมันที่คิด "ช่วยเหลือ" เฉาเสีย ตอนนี้ยังเพิ่มความหวั่นไหวใจต่อหญิงงามนางนี้อีกส่วนหนึ่ง

ยามนี้เมื่อได้รับการสนับสนุนจากคนนอกวงเช่นจั่วซือ คล้ายคนที่อยู่ทะเลทรายอันแห้งแล้งเป็นเวลานาน มีคนหยิบยื่นน้ำอันชุ่มฉ่ำแก่มันป้านหนึ่ง

จั่วซือเดินถึงปากทางลงบันได เหลียวหน้ามายิ้มให้ กล่าวว่า

"เสียฮูหยินชมชอบท่าน ระหว่างที่อยู่บนโต๊ะอาหาร ข้าพเจ้าดูออกแต่แรกแล้ว"

จากนั้นค่อยเดินลงบันไดไป

หานป่อพึมพำว่า

"เราไม่ผิด เราไม่ผิดจริงๆ"

ทันใด มีคนตบไหล่มันคราหนึ่ง

หานป่อหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา นับตั้งแต่มันรองรับพันธุมารของเช่อจุนซิ่น นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนมาถึงด้านหลังมันโดยที่มันไม่รู้สึกตัว มาตรว่ายามนี้แบ่งแยกสมาธิครุ่นคิด แต่ก็ไม่สมควรเป็นเช่นนี้

มันหันขวับไป เห็นผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังแย้มยิ้มเล็กน้อยคือล่างฟานหวินเอง

หานป่อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า

"จอมยุทธ์กลับมาแล้ว ข้าพเจ้าแทบถูกท่านขู่จนขวัญฝ่อตาย"

ล่างฟานหวินเพียงแต่ยิ้ม ไม่กล่าวว่ากระไร

หานป๋อแอบดูอีกฝ่าย กล่าวถามราวกับเด็กที่กระทำผิดว่า

"จอมยุทธ์มานานเท่าใด?"

ล่างฟานหวินย้อนถามว่า

"ในความเห็นของท่านเล่า?"

เพียงคำพูดนี้ หานป๋อก็ทราบว่าล่างฟานหวินได้ยินคำสนทนาระหว่างมันกับจั่วซือแล้ว ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี

ล่างฟานหวินมาถึงข้างกายมัน ยืนเกาะราวลูกกรงคู่กับมัน หัวร่อพลางกล่าวว่า

"น้องเรามีวิธีจัดการกับสตรียิ่งกว่าเราเมื่อตอนหนุ่มฉกรรจ์ แม้แต่คนที่ปากแข็งเช่นซือเอ๋อยังถูกท่านเกลี้ยกล่อมคล้อยตาม"

ลมหายใจของหานป๋อกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมากล่าวเป็นเชิงอ้อนวอนว่า

"จอมยุทธ์โปรดสอนผู้น้องทำอย่างไรดี ขอเพียงท่านบอกออกมา ข้าพเจ้าล้วนปฏิบัติตาม"

ล่างฟานหวินหวนนึกถึงขุนนางเฉินเชื่อเรื่องดวงชะตาว่าด้วยบุรุษสตรีข่มกัน หากหานป๋อล่อลวงเฉาเสียไป ขุนนางเฉินอาจสำนึกขอบคุณต่ออีกฝ่าย ดังนั้นยักไหล่กล่าวว่า

"ซือเอ๋อกล่าวถูกต้อง นี่เป็นเรื่องของท่านเอง สมควรตัดสินใจและรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นเอง"

หานป๋อเมื่อมีที่ปรึกษาเช่นนี้ ไหนเลยยอมเลิกรา รีบกล่าวว่า

"ท่านจอมยุทธ์ วิงวอนท่านทำบุญกุศลสักครั้ง ข้าพเจ้าก็ลำบากใจยิ่ง เฒ่าแซ่ฟั่นบีบบังคับข้าพเจ้าจนสาหัสนัก"

ล่างฟานหวินหวนนึกถึงโจรท่องโดดเดี่ยวยื่นเท้าลอดใต้โต๊ะ

เตะสะกิดมันตลอดเวลา ทราบว่าหานป๋อกล่าวไม่แปลกปลอม จึงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อันว่าศีลธรรมจรรยาทั่วไป เพียงเป็นสิ่งที่ผู้คนสร้างขึ้นมาป้องกันตัวเอง ผู้เข้มแข็งใช้ตักตวงผลประโยชน์ คนอ่อนแอถูกเคี่ยวคุมเคี่ยวกรำ แต่หากปราศจากข้อบังคับเช่นนี้ แผ่นดินคงปั่นป่วนวุ่นวาย เจ้าชีวิตมิใช่เจ้าชีวิต ขุนนางมิใช่ขุนนาง สามีมิใช่สามี ภรรยามิใช่ภรรยา ท่านจะให้เราสอนท่านอย่างไร?"

หานป๋อกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"อย่างนั้นแม้แต่ท่านก็ไม่ทราบแล้ว"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา วางมือลงบนหัวไหล่หานป๋ออย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"ประเสริฐประเสริฐ ตอนแรกเรายังเป็นห่วงว่าท่านจะถูกธาตุมารของเซ่อจุนซิ่นระบาดใส่ ตอนนี้แสดงว่าท่านยังเป็นเด็กชายที่เราพบพานในศาลเจ้าร้างคืนนั้น จดจำไว้ ลูกผู้ชายอยู่ในโลกหล้าควรรู้จักควบคุมที่เหมาะที่ควร ขอเพียงกระทำด้วยความสบายใจ ก็ไม่ละอายต่อฟ้าดิน ท่านเข้าใจคำพูดของเราหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่าเข้าใจเข้าใจ ในโลกนี้นอกจากฉินเมิ่งเหยาแล้ว มันกลัวถูกล่างฟานหวินตำหนิติเตียนที่สุด

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"จิตใจของบุรุษประหลาดแท้ หากให้ยกสตรีของตัวเองออกไปเป็นความยินยอมพร้อมใจเพราะเป็นมันเลือกเอง แต่หากให้มันเบิ่งตาดูสตรีของตัวเองถูกผู้อื่นแย่งชิงไป จะรู้สึกเสื่อมเสียหน้า ท่านกระทำการต้องระมัดระวังให้ดี"

หานป๋อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่ลืมคำกำชับกำชาของจอมยุทธ์ท่าน"

หัวงสมองมันนึกวาดภาพความสุขและความเร้าใจของการล่อลวงเฉาเสียขึ้น เห็นว่าล่างฟานหวินไม่แน่ว่ากล่าวถูกต้องทั้งสิ้น ที่ว่าตนเองเป็นเด็กหนุ่มที่ดีงาม แท้ที่จริงในสายเลือดอาจมีเผ่าพันธุ์มารร้ายเจือปนอยู่

ท้องฟ้ารุ่งสางร่ำไร

ชิฉางเจิงฉุดลากสุ่ยโหยวจิง เดินเข้าสู่หุบเขาเล็กๆ ที่ดาบมือซ้ายฟงหานกับเฉียนหงชิงพำนักพักพิงอยู่

ภายในหุบเขาสงบสันติ

ดาบมือซ้ายฟงหานสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ ม้วนแขนเสื้อขากางเกงกำลังทำงานในนาดำ

ชิฉางเจิงเพิ่งมาถึงข้างนาดำ ดาบมือซ้ายก็ถลันวูบหนึ่ง มาถึงเบื้องหน้าคนทั้งสอง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ผู้ใดตามล่าพวกท่าน?"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความไม่สบายใจว่า

"เป็นคนของฟางเยี่ยหวี่ ข้าพเจ้า..."

ดาบมือซ้ายกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่าได้พร่ำไร้สาระ พวกท่านทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บซ้ำ รีบตามเราเข้าห้อง"

ยามนั้นเฉียนหงชิงได้ยินเสียงคน จึงเดินออกจากห้อง พอเห็นสภาพเสื้อผ้าขาดวิ่นโลหิตหลั่งไหลของหนุ่มสาวทั้งสอง รีบวิ่งออกมาชักนำทั้งสองเข้าห้อง

ดาบมือซ้ายทาบฝ่ามือกับกลางหลังสุ่ยโหยวจิง ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าไป รักษาบาดเจ็บให้กับนางก่อน

เฉียนหงชิงสยายเสื้อผ้าโลหิตของชิฉางเจิง ล้างปากแผลพันผ้าพันแผลให้กับมัน พอเห็นปากแผลที่ทั้งลึกและยาวบนไล่ซ้ายของมัน

ต้องกล่าวด้วยความเจ็บปวดใจว่า

"ท่านผู้นี้...โอ"

ชิฉางเจิงโต้แย้งว่า

"ครั้งนี้มิใช่ข้าพเจ้ารุกรานคน แต่เป็นคนรุกรานข้าพเจ้า"

เฉียนหงชิงถลึงตาใส่มันคราหนึ่ง ไม่ได้ตำหนิมันอีก

ดาบมือซ้ายรั้งมือกลับจากกลางหลังสุ่ยโหยวจิง ร้องเรียกว่า

"หงชิง ท่านเข้ามาประคองแม่นางสุ่ย"

สุ่ยโหยวจิงอดกล่าวมิได้ว่า

"ข้าพเจ้ามิต้องให้ท่านพี่ประคอง"

เฉียนหงชิงเดินเข้ามาประคองนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ฟงหานให้เราประคองท่าน ย่อมมีเหตุผลของเขา"

ดาบมือซ้ายใช้มือซ้ายจี้สกัดจุดที่กลางหลังสุ่ยโหยวจิงอย่างว่องไวสี่แห่ง สุ่ยโหยวจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร่างอ่อนระทวย ล้มลงในอ้อมอกของเฉียนหงชิง

ดาบมือซ้ายผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"หงชิง อุ้มนางไปนอนพักผ่อนภายในห้อง พร้อมกับพันบาดแผลที่เท้านาง หากนางไม่นอนพักผ่อนสักสิบสองชั่วยาม จะป่วยหนักเที่ยวหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะทุเลาหายดีหรือไม่?"

ชิฉางเจิงบังเกิดความตื่นตระหนก คิดไม่ถึงว่าอาการของสุ่ยโหยวจิงจะหนักหนาสาหัสถึงเพียงนี้ ดีที่ตนเองพานางมายังที่นี้

ดาบมือซ้ายเดินถึงด้านหลังชิฉางเจิง นั่งในตำแหน่งของเฉียนหงชิง ทาบฝ่ามือกับกลางหลังมัน ทางหนึ่งรับฟังชิงฉางเจิงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนอย่างเงียบงัน

เนิ่นนานให้หลัง ดาบมือซ้ายค่อยรั้งมือกลับมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อน้องแซ่ชิ พลังฝีมือของท่านเข้าสู่ขอบเขต

ขั้นฝึกปรือในภายหลังกลับคืนสู่ธรรมชาติแรกกำเนิด อายุยังเยาว์มีความสำเร็จถึงขั้นนี้ นับว่าหายากยิ่ง ทั้งไม่ต้องรบกวนให้เรารักษาพยาบาล ขอเพียงท่านนั่งโคจรพลังสักระยะหนึ่งก็จะทุเลาหายดี"

จนบัดนี้ชิฉางเจิงไม่เคลือบแคลงสงสัยที่ตัวเองมีพลังฝีมือรุดหน้าดุจติดปีกบินอีกต่อไป สร้างความลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง ผุดลุกขึ้นคิดกล่าวขอบคุณ ดาบมือซ้ายกลับตวาดว่า

"นั่งลง"

ชิฉางเจิงสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบทรุดนั่งลง ดาบมือซ้ายกล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าเมื่อก้าวสู่วิถีธรรมชาติแรกกำเนิดก็จะขึ้นฟ้าในก้าวเดียว เส้นทางของท่านยังยืดยาวไกล ยิ่งตกเป็นที่ริษยาของผู้คนอย่าว่าแต่ต่อให้กอปรด้วยลมปราณธาตุธรรมชาติ ยังต้องผสมผสานเพลงดาบและประสบการณ์ต่อสู้ ไม่เช่นนั้นพอเผชิญกับยอดฝีมือที่แท้จริงแม้มีพละกำลังก็ไม่อาจใช้ออกได้"

ชิฉางเจิงรับคำด้วยความละอาย ทั้งนี้เพราะเมื่อครู่มันบังเกิดความลำพองผยองอยู่บ้างจริงๆ

ดาบมือซ้ายกล่าวสืบต่อ

"นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านนั่งอยู่ที่นี้ โคจรพลังอย่างจดจ่อต่อให้ศัตรูติดตามมาก็ไม่ต้องสนใจ ไม่เช่นนั้นพลังฝีมือของท่านจะถดถอยอย่างมาก รอจนโคจรพลังสำเร็จสมบูรณ์ จะฟื้นตื่นมาเอง"

ชิฉางเจิงบังเกิดความตื้นตันใจ รับคำอย่างหนักแน่น จากนั้นหลับตาลงโคจรพลัง

เฉียนหงชิงเดินออกจากห้อง โผไปในอ้อมอกดาบมือซ้ายซึ่งเพิ่งลุกขึ้นยืน กล่าวเบาๆ ว่า

"ขออภัย"

ดาบมือซ้ายตบไหล่นางเป็นเชิงปลอบโยน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เด็กโง่เขลาไฉนกล่าวเช่นนี้? อืมม์ เราลืมเลือนว่าเก็บซ่อนดาบไว้ที่ใด สามารถค้นหาให้กับเราหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยได้รับความสั่นสะเทือนจนฟื้นตื่นมา พบว่าศีรษะหนุนอยู่บนต้นขาของกู่เชี่ยนเหลียนซึ่งหลับไหลอยู่ด้านข้าง แสงอาทิตย์อุทัยสาดส่องเข้ามา ค่อยพบว่าทั้งสองนอนอยู่บนหญ้าฟางอันอ่อนนุ่มของรถล่อ

สายตาอันแวววาวคู่หนึ่งจับจ้องมองมาที่มัน

ฟงสิงเลี่ยกวาดตามอง ต้องบังเกิดความตระหนกตกใจ ที่แท้หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทางหนึ่งขับรถ ทางหนึ่งเหลียวหน้ามายิ้มให้กับมัน

มันคิดลุกขึ้นนั่ง หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยชิงกล่าวว่า

"นอนหนุนต้นขาเสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) ไม่สบายหรือ? ไยต้องลุกขึ้นนั่ง?"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความกระอักกระอ่วน ลุกขึ้นนั่งก็ใช่ที่ คิดนอนต่อไปยิ่งไม่สมควร

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"คนไม่สุขสำราญเสียทีที่หนุ่มฉกรรจ์ พอย่างเข้าวัยชราเช่นเรา มีแต่ทอดอาลัยตายอยาก สูญเสียความกระตือรือร้นทั้งมวล"

จากนั้นทอดถอนใจยาว ไม่กล่าวกระไรอีก

ฟงสิงเลี่ยนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน ทราบว่าเป็นหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยช่วยเหลือมันกลับมา พอทดลองโคจรพลัง มิคาดเส้นชีพจรสะดวกปลอดโปร่ง ตำแหน่งซึ่งก่อนหน้านี้พลังลมปราณไม่สามารถบรรลุถึงความคิดพอบังเกิด พลังก็บรรลุถึง ยังประเสริฐเลิศล้ำกว่ากาลก่อน

ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ พลังลมปราณที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ผู้เป็นอาจารย์บรรจุเข้าสู่ร่างมัน กลับสาบสูญจนไร้ร่องรอย สร้างความยินดียิ่ง

ไม่คำนึงถึงคำตักเตือนของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย กระโดดปราดขึ้น คุกเข่าโขกศีรษะต่ออีกฝ่ายสามครั้ง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า

"ด้วยไมตรีคบหาระหว่างเรากับพี่เย่อไห่ รับการโขกศีรษะจากท่านสามครั้งไม่ถือว่ามากเกิน ตอนนี้ชนวนเภทภัยของการตกเป็นกระถางรองรับวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารภายในกายท่านได้รับการขจัดสิ้น ทั้งได้รับวาสนาในคราเคราะห์ มีพลังฝีมือรุดหน้า หวังให้กระทำในสิ่งที่ถูกที่ควร"

กู่เซี่ยนเหลียนยังหลับสนิท ฟงสิงเลี่ยจึงเคลื่อนย้ายนางถึงกลางรถ ให้นางหนุนหญ้าฟางให้สบาย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"หลังจากตัดผ่านดงอบเชย จะเห็นตำหนักอลงกรณ์แล้ว"

ฟงสิงเลี่ยกวาดตามอง เห็นรถล่อกำลังแล่นลงจากเนินลาดเทเขาแห่งหนึ่ง ที่เชิงเนินเป็นต้นอบเชยอันแน่นขนัด รอบบริเวณปรากฏขุนเขาโอบล้อมไม่เห็นร่องรอยผู้คน ตำหนักอลงกรณ์ตั้งอยู่ในสถานที่เร้นลับถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าชาวยุทธจักรน้อยคนที่ล่วงรู้สถานที่ตั้ง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่ยังมีเวลา เราจะบอกต่อท่านว่าอันใดคือวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร เพื่อที่ความลับซึ่งเราค้นคว้ามาชั่วชีวิต จะได้ไม่ถูกลบเลือนหายไปพร้อมกับการดับสิ้นสูญของเรา"

ฟงสิงเลี่ยใจหายวูบ น้ำเสียงของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแฝงกลิ่นอายอันอัปมงคลชนิดหนึ่ง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวสืบต่อ

"คิดเข้าใจวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร ต้องทำความเข้าใจกับธรรมชาติแรกกำเนิดและพลังที่ฝึกฝนในภายหลัง พี่เย่อไห่เป็นผู้รอบรู้

ทางด้านนี้ คงเคยบ่งบอกเหตุผลต่อท่านโดยละเอียด ท่านสามารถบอกให้เราฟังดูหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"คนเกิดจากครรภ์ พลังและสิ่งหล่อเลี้ยงทั้งหมดได้รับจากมารดาผ่านทางสายสะดือ เรียกว่าพลังธรรมชาติแรกกำเนิด เมื่ออยู่ในครรภ์ครบสิบเดือน ทารกหลุดจากร่างมารดา หายใจด้วยจมูกปาก นับแต่นั้นที่สูดเข้าไปเป็นพลังที่ก่อเกิดในภายหลัง แต่พลังธรรมชาติแรกกำเนิด ยังคงอยู่ภายในกาย ดังนั้นลูกตาของเด็กดำขลับสุกใส เมื่อเจริญวัยทีละน้อย พลังธรรมชาติแรกกำเนิดจะสิ้นสุด สายตาเปลี่ยนเป็นขุ่นมัว จวบกระทั่งแก่เฒ่าเสียชีวิตคืนสู่ธุลีดิน"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"กล่าวได้ไม่ผิด สรรพสิ่งเปลี่ยนแปลงไม่พ้นจากต้นกำเนิด ต่ำใต้แม้ประกอบด้วยร้อยค่ายพันสำนัก มีวิธีการฝึกปรือที่แตกต่าง สุดท้ายต่างหวังว่าสามารถกลับจากพลังที่ฝึกฝนในภายหลังสู่ธรรมชาติแรกกำเนิด การฝึกพลังที่ก่อเกิดในภายหลังมีวิถีทางให้มุ่งไป พลังธรรมชาติแรกกำเนิดต้องกอปรด้วยส่วนสัดคุณสมบัติเหนือคน ทั้งยังต้องมีบุญพาวาสนาช่วยค่อยบรรลุถึงได้"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"อาจารย์ผู้มีพระคุณมักบอกว่า ผู้คนนับหมื่นฝึกวิชาบู๊ มีเพียงหนึ่งเดียวที่บรรลุวิถีทางธรรมชาติแรกกำเนิด นักบู๊ทั่วไปอย่างมากเป็นยอดฝีมือที่ครองความเป็นใหญ่ ไม่ว่าฝึกปรืออย่างไร พลังลมปราณภายในกายล้วนก่อเกิดในภายหลัง มีข้อจำกัดทางสภาพร่างกาย มีแต่ฝึกพลังธรรมชาติแรกกำเนิด จึงสามารถลุล่วงถึงจุดสุดยอดของฝีมือ"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยเงียบงันชั่วขณะ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"อาจารย์ท่านกล่าวไม่ผิด อันว่าพลังที่ฝึกฝนในภายหลังล้วนเกิด

จากการกระทำ มีแต่พลังธรรมชาติแรกกำเนิด จึงเป็นสิ่งที่ไร้ซึ่งการกระทำ แต่กระทำได้ทุกสิ่ง เฉกเช่นทารกในครรภ์มารดา ซึ่งไม่รู้ความ แต่เต็มเปี่ยมด้วยพลังชีวิต โคจรหมุนเวียนโดยไม่ขาดตอน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ยามใดที่เข้าสู่ขอบเขตขั้นธรรมชาติแรกกำเนิด คนคล้ายออกจากครรภ์ผลัดเปลี่ยนกระดูก หลุดพ้นจากทางโลก เห็นซึ้งถึงลาภยศสรรเสริญในต่ำใต้ หวนนึกถึงพี่เย่อไห่ก่อนอายุสี่สิบ กวาดพิชิตฝ่ายอธรรมก่อตั้งสำนักอธรรมลี้ลับ ชาวยุทธจักรล้วนเกรงขาม แต่พอเพาะสร้างพลังธรรมชาติแรกกำเนิดสำเร็จ ก็สลัดหลุดจากกรอบความคิดอันคร่ำครึ จดจ่ออยู่กับมรรคาบู๊ ไม่แยแสสนใจเรื่องอื่นใด ท่านทราบหรือไม่ว่าเขาไฉนเกิดความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้?"

อย่างมึนงง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกู่ร้องดังยาวนาน สุ้มเสียงพลุ่งพล่านรันทด แม้กระทั่งกู่เชี่ยนเหลียนยังถูกปลุกตื่นขึ้น พอเห็นฟงสิงเลี่ย ก็คืบคลานขึ้นมา มุดไปยังอ้อมอกของมันม่อยหลับต่อ

ฟงสิงเลี่ยโอบร่างอันหอมกรุ่นกับอก ได้แต่เหม่อมองดูหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

ยามนั้นรถล่อควบขับเข้าสู่ดงอบเชย รู้สึกมีกลิ่นหอมพลุ่งมากระทบจมูก

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยรั้งดึงล่อ บังคับรถหยุดลง หมุนตัวมาเพ่งตาแวววาวจับจ้องมองฟงสิงเลี่ย กล่าวช้าๆ ว่า

"ขั้นตอนของการฝึกพลังธรรมชาติแรกกำเนิดยังยาวไกลกว่าการฝึกพลังที่ก่อเกิดในภายหลัง ทั้งคดเคี้ยวอันตราย หากประมาทเลินเล่อ อาจพลัดตกลงสู่ห้วงกัปกัลป์ ดังนั้นในยุทธจักรมีผู้ที่บรรลุถึงระดับเดียวกับอาจารย์ท่านเพียงไม่กี่คน"

ฟงสิงเลี่ยครุ่นคิด 'ในจำนวนนั้นมีอยู่สองคนคือผังปานกับล่างฟานหวิน'

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย์หน้าเคร่งขรึมจริงจัง ดวงตาทอประกายมุ่งหวัง กล่าวย้ำทีละคำว่า

"หากว่าขั้นตอนในการฝึกพลังธรรมชาติแรกกำเนิด เป็นเส้นทางอันยาวไกล อย่างนั้นอาจารย์ท่าน ผังปาน ล่างฟานหวิน ล้วนเดินถึงสุดทาง ขอเพียงก้าวออกไปอีกก้าวหนึ่ง จะเข้าสู่ขุมพลังอันเป็นบ่อเกิดของฟ้าดินทุกสรรพสิ่ง จากมหาไพศาลคืนสู่ไร้ที่สิ้นสุด นั่นตรงกับคำกล่าวของปรมาจารย์เหลาจื๊อคืออู๋* หรืออีกนัยหนึ่งคือเต๋า** ซึ่งเป็นบ่อเกิดอันเร้นลับของจักรวาล"

ฟงสิงเลี่ยสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เมื่อคนที่เดินถึงที่สุด จะรู้สึกถึงขุมพลังอันลึกลับซึ่งคงอยู่นอกจุดสุดนั้น ดังนั้นเรื่องราวในโลกหล้าล้วนไม่คู่ควรกับการเหลือบแล"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย์ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากให้ไม่แยแสเหลือบแลต่อเรื่องราว เป็นสิ่งที่ยากกระทำได้ ขอเพียงเป็นคน ต้องมีอารมณ์ความรู้สึก ดังนั้นคิดก้าวล้ำออกไปอีกก้าวหนึ่ง ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?"

จากนั้นแหงนหน้ามองท้องฟ้า กล่าวสืบต่อ

"นับแต่โบราณกาลมา มีผู้ทรงภูมิปัญญามากมายนับมิถ้วน ทุ่มเทพลังงานชั่วชีวิต เค้นสมองครุ่นคิดว่า ทำอย่างไรจึงก้าวข้ามเส้น

---

* หมายถึง อ ซึ่งเป็นอักษรตัวแรกของบาลีและสันสกฤต บอกความปฏิเสธ แปลว่าไม่หรือไม่ใช่

** แปลตรงตัวว่าวิถี

แบ่งระหว่างมนุษย์กับเทวะไปได้ สุดท้ายได้ข้อสรุปที่เป็นสุดขั้วสองประการ ซึ่งความจริงมุ่งสู่วิถีทางเดียวกัน นั่นคือครรภธรรมของฝ่ายธัมมะ กับการปลูกฝังมารของฝ่ายอธรรม"

หลังจากอารัมภบทอย่างยืดยาว จนบัดนี้หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยค่อยวกเข้าสู่หัวข้อสนทนา จากความนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารซ่อนความลึกล้ำพิสดาร ยากที่จะเข้าใจได้โดยง่ายดาย

ฟงสิงเลี่ยรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คิดถามไถ่ยังไม่ทราบเริ่มต้นถามอย่างไร

ดวงตาหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทอประกายวาดหวังขึ้น กล่าวว่า

"อันว่าครรภธรรมกับปลูกฝังมาร แท้ที่จริงล้วนเป็นรูปแบบที่สมมติขึ้น จุดประสงค์เพื่อเปลี่ยนแปลงร่างกายเลือดเนื้อธรรมดากลายเป็นรูปเซียนร่างกายมาร ซึ่งครั้งกระโน้นฟู่อิงทะยานสู่อากาศธาตุสำเร็จกลายเป็นเซียน ถือว่าก้าวล้ำออกไปก้าวใหญ่ ตัวอย่างแห่งความสำเร็จนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า วิถีแห่งเซียนมิใช่เรื่องอันเลื่อนลอย"

ฟงสิงเลี่ยตะกุกตะกักถามว่า

"ผู้อาวุโสใช่กำลังเข้าสู่เส้นทางสายนี้หรือไม่?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยไม่ตอบคำถามนี้ หากแต่เอ่ยเอื้อนว่า

"ฝึกจิตแปรเป็นพลัง ฝึกพลังแปรเป็นสมาธิ ฝึกสมาธิคืนสู่ว่างเปล่า ฝึกความว่างเปล่าหลอมรวมเข้ากับวิถี ทั้งสี่ประโยคนี้เป็นบทสรุปของขั้นตอนจากพลังในภายหลังเข้าสู่พลังธรรมชาติแรกกำเนิด จากพลังธรรมชาติแรกกำเนิดเข้าสู่ความเป็นเทพเทวะ แต่ระหว่างนี้แฝงความปวดร้าว หยาดเหงื่อโลหิต สติปัญญา การเฝ้ารอคอย ความร้อนรุ่มมุ่งหวังและสละละทิ้งอย่างมากมาย"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันบังเกิดความท้อแท้ผิดหวัง หันกายกลับไปใช้กิ่งไผ่หวดใส่ตะโพกของล่อเบาๆ รถล่อก็แล่นช้าๆ อีกครา

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดปมปัญหามากหลาย แต่เห็นหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทอดอาลัยถึงเพียงนี้ ได้แต่กล้ำกลืนคำพูดเอาไว้

ดาบมือซ้ายฟงหานโอบดาบนั่งอยู่บนเก้าอี้ เฝ้าอยู่หน้าประตูห้อง จับจ้องมองผู้คนที่มีสารรูปผิดแผกแตกต่างเก้าคน เดินเข้าสู่หุบเขาอย่างเย็นชา

คนทั้งเก้าเดินถึงเบื้องหน้ามัน ยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว คนศีรษะล้านที่อยู่กลางตวาดถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ดาบมือซ้ายกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คนป่าคนดอยไหนเลยมีชื่อเสียงเรียงนาม?"

คนศีรษะล้านนั้นย่อมเป็นคฤธรอิ๋วซือตี้ ในชีวิตมันกรำศึกนับครั้งไม่ถ้วน มีสายตาแหลมคมถึงเพียงไหน แม้ไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นดาบมือซ้ายในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม แต่ไหนเลยดูไม่ออกว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นชนชั้นยอดฝีมือ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

สองมารตระกูลเมิ่งที่ข้างกายมันร่วมงานกับมันนานปี พอเห็นสีหน้าท่าทีของมัน ก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ เพียงแต่เตรียมพร้อมเต็มที่

ตรงกันข้ามกับบุคคลอื่นที่ไม่อาจสะกดกลั้นใจได้

อสูรสุริยันมีอารมณ์ราวอาทิตย์ร้อนแรง เจ้าอารมณ์ที่สุด นับตั้งแต่ชิฉางเจิงนำสุ่ยโหยวจิงฝ่าออกจากวงล้อม ก็สร้างความอัดอั้นตันใจแก่มัน หลังจากนั้นติดตามตลอดทั้งคืน กระทั่งเงาของศัตรูยังควานหาไม่พบ ยามนี้ทราบว่าชิฉางเจิงหลบซ่อนอยู่ที่นี้ ไหนเลยข่มเพลิงโทสะไว้ได้ พลันตวาดก้อง มือซ้ายถือโล่มือขวากระชับหอกตระเตรียมจู่โจมใส่ดาบมือซ้าย ปากตวาดว่า

"บังอาจกล้าเสียมารยาทต่อผู้เฒ่าอิ๋ว เราจะปลิดชีวิตสุนัขของท่าน"

อสูรจันทรากับอสูรดาราประสานงานกับมันนับครั้งไม่ถ้วน ย่อมถลันออกไป คุกคามเข้าหาดาบมือซ้ายจากทางสองปีก

อิ๋วซือตี้เห็นว่าถึงอย่างไรต้องลงมือ ปล่อยให้คนทั้งสามนี้ทดสอบความตื้นลึกหนาบางของฝ่ายตรงข้ามก็ดี ดังนั้นไม่ขัดขวางแต่อย่างไร

ดาบมือซ้ายหน้าเคร่งขรึมสำรวม มองดูหอกยาวทั้งสามเล่มอย่างเย็นชา เห็นหอกยาวจู่โจมจากทางซ้ายกลางขวา แยกย้ายแทงใส่ไหล่ซ้าย ทรวงอก และใต้ซอกแขนขวาของมัน หอกยังไม่บรรลุถึงพลังลมก็แหวกฝ่าอากาศถึงก่อน

เห็นแน่ชัดว่าร่างผอมสงบของดาบมือซ้ายต้องถูกทิ่มแทงเป็นรูใหญ่สามรู ประกายดาบพลันวูบขึ้น

เสียงเคร้งเคร้งเคร้งสามครา ด้วยสายตาของอิ๋วซือตี้ เพียงเห็นมือซ้ายของฝ่ายตรงข้ามขยับวูบหนึ่ง ประกายเย็นเยียบสามสายก็พวยพุ่งออกจากอกเสื้อ ฟันถูกปลายหอกทั้งสามเล่ม

ควรทราบว่าอสูรสุริยัน จันทรา ดารา ทั้งสามคล้ายลงมือโดยไม่นัดหมาย แท้ที่จริงซ่อนความพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง แม้แต่ลำดับก่อนหลังของหอก ก็แปรเปลี่ยนไม่หยุดยั้ง ทำให้ศัตรูไม่อาจหยั่งคาดคำนวณได้ ดาบมือซ้ายคิดฟันใส่หอกของศัตรูในดาบเดียว ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก

แต่ดาบมือซ้ายในท่านั่งกลับกระทำได้

อสูรสุริยัน จันทรา ดารา สะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ง่ามมือฉีกขาดจากกัน รีบถอยปราดไป ไม่อาจใช้สภาวะจู่โจมที่ตามหลังออกได้

ดาบมือซ้ายก็ใจสั่นสะท้าน สามดาบของมันนี้ใช้ออกอย่างสุด

กำลัง ความจริงคาดคำนวณว่าฝ่ายตรงข้ามไม่อาจถือหอกมั่น จะได้ฉวยโอกาสจู่โจมสังหารศัตรู ข่มขวัญผู้บุกรุก มิคาดฝ่ายตรงข้ามพาตัวล่าถอยไปได้

หลังจากทำศึกกับล่างฟานหวินสองครั้ง เร้นกายบำเพ็ญจิตใจสามปี ดาบมือซ้ายมิใช่ดาบมือซ้ายคนเดิม เพลงดาบของมันบรรลุถึงขอบเขตที่ไม่เคยมีมาก่อน

อิ๋วซือตี้พลันตวาดว่า

"กลับมา"

อสูรสุริยัน จันทรา ดารา ก็ถูกสามดาบของดาบมือซ้ายข่มจนขวัญฝ่อ พอฟังล่าถอยกลับไปแต่โดยดี

อิ๋วซือตี้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ดาบมือซ้ายของพี่ฟงพอใช้ออก ในโลกไม่มีผู้ใดจดจำไม่ออก... เฮอะ"

สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นเย็นชากล่าวว่า

"เมื่อทราบว่าพี่ฟงอยู่ที่นี้ เรามิอาจไม่ทักทายล่วงหน้า หากพี่ฟงวางมือไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของชิฉางเจิง พวกเราจะแสดงความเคารพต่อท่าน แต่หากพี่ฟงคิดแข็งข้อต่อปรมาจารย์มาร รอสักครู่เกิดการต่อสู้ พวกเราจะไม่คำนึงถึงกฎของยุทธจักร กลุ้มรุมสังหารท่าน ด้วยสายตาของท่าน สมควรดูออกว่าเราไม่ได้กล่าวข่มขู่"

แก้วตาของดาบมือซ้ายหดเล็กลง สาดประกายดุจสายฟ้าสองสาย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกท่านอาจมีขีดความสามารถฆ่าเรา แต่เรารับรองว่าในรายชื่อผู้คนที่ร่วมกลบฝัง ต้องมีคฤธรอิ๋วซือตี้ท่าน"

อิ๋วซือตี้ใจหายวูบ ทราบว่าดาบมือซ้ายมีความสามารถเช่นนี้ ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"หากขุมกำลังพวกเรามีเพียงนี้ คำพูดของท่านนี้นับว่าส่งผลคุกคามต่อเรา แต่ว่าท่านผิดแล้ว"

สุ้มเสียงอันอ่อนโยนนุ่มนวล ไพเราะเสนาะหูเสียงหนึ่งดังมาแต่ไกลว่า

"ใช่แล้ว พี่ฟงผิดแล้ว"

เงาคนถลันวูบหนึ่ง มนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ยที่สูงระหงหยุดยืนที่ข้างกายอิ๋วซือตี้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรารับประกันว่าพวกมันจะไม่ได้รับความเสียหายแม้ปลายเล็บนิ้วพี่ฟงหากไม่ได้ขาเป๋ ขอให้ลุกขึ้นมาลงมือ"

ดาบมือซ้ายยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ไม่พบกันนานปี พี่หลี่มีบุคลิกเหนือกว่ากาลก่อน ใช่ฝึกปรือวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็น สำเร็จแล้วกระมัง?"

ประกายตาของหลี่เซ่อเม่ยผนึกรวมตัว กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า พี่ฟงตกลงใจนั่งต่อสู้กับเราแล้ว"

ดาบมือซ้ายหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"หากไม่ทำเช่นนี้ ไยมิใช่เป็นที่ดูแคลนของพี่หลี่?"

มันพอกล่าวถึงคำสุดท้าย หลี่เซ่อเม่ยก็ลงมือ

มันก็ฟันดาบในมือซ้ายออก

'หลี่เซ่อเมยขยับเคลื่อนกาย ประชิดใกล้ดาบมือซ้ายห่างประมาณสามก้าว จี้นิ้วใส่หว่างคิ้วของดาบมือซ้าย

เสียงติงคราหนึ่ง ปลายดาบกลับฟันใส่ปลายนิ้ว บังเกิดเป็นเสียงโลหะกระทบกัน จากความนี้เป็นที่ทราบได้ว่า ปลายนิ้วของหลี่เซ่อเม่ยบรรจุพลังอย่างเปี่ยมล้น

เสียงโครมโครมดังตามติด ทั้งสองปะทะหักหาญกันสิบกว่าเท้าทุกเท้าล้วนปะทะตรงๆ ปราศจากลวดลายใด

หลี่เช่อเม่ยพลันถอยปราดกลับไปยังที่เดิม ราวกับไม่ได้ลงมือมาก่อน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ทราบพี่ฟงเชื่อหรือไม่ว่า ภายในร้อยกระบวนท่าเราสามารถปลิดชีวิตท่าน?"

ดาบมือซ้ายกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อาจจะใช่ แต่พี่หลี่ก็ไม่อาจประคองตัวล่าถอยกลับไป ไม่ทราบพี่หลี่เชื่อหรือไม่?"

คนทั้งสองหนึ่งถามหนึ่งตอบ ในถ้อยคำซ่อนความนัย ก่อนอื่นเป็นหลี่เช่อเม่ยเปิดฉากรุก คุกคามเข้าไปทุกฝีก้าว แต่ดาบมือซ้ายรับแฝงการรุก หาเพลี่ยงพล้ำเป็นรองไม่

หลี่เช่อเม่ยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"พี่ฟงมีความเชื่อมั่นต่อตัวเองนัก แต่หากเราหลี่เช่อเม่ยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรี สั่งให้พี่น้องเรากลุ้มรุมจู่โจมท่านก่อน เมื่อท่านอ่อนเปลี้ยเพลียแรง เราค่อยค้นหาช่องว่างลงมือ ท่านเข้าใจว่าสามารถทำร้ายเราแม้สักขุมขนหนึ่งหรือ?"

ดาบมือซ้ายหัวร่อออกมากล่าวว่า

"หากหลี่เช่อเม่ยไม่คิดรักษาหน้าไว้ เราผู้แซ่ฟงมอบชีวิตให้ก็ไม่นับเป็นอย่างไร"

จนบัดนี้หลี่เช่อเม่ยค่อยยอมรับนับถือต่อคู่มือที่ปราศจากความหวาดหวั่นผู้นี้ ประสานมือกล่าวว่า

"ดังนั้นหากไม่ถึงคราจำเป็น เราก็ไม่คิดฆ่าพี่ฟงโดยไม่รักษาหน้าตาตัวเอง พวกเรามิสู้หารือกัน พวกเราทั้งสิบรวมทั้งท่านเป็นสิบเอ็ดคน นับแต่นี้ภายในสิบสองชั่วยาม จะไม่เข้าร่วมการลงมือหรืออารักขาชิฉางเจิง ปล่อยให้ชิฉางเจิงหลบหนีไป พี่ฟงเห็นว่าข้อเสนอนี้มีแนวทางสร้างสรรค์หรือไม่?"

ดาบมือซ้ายลอบร้องคำ 'ร้ายกาจ' ในใจ หลี่เซ่อเม่ยกล่าวเช่นนี้ แสดงว่านอกจากพวกมันทั้งสิบแล้ว ยังมีพลังที่จะเข่นฆ่าสังหารชิฉางเจิง หากแม้นเป็นเช่นนั้น ด้วยขุมกำลังของฝ่ายตรงข้าม สุดที่ดาบมือซ้ายจะต้านทานรับมือได้

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ด้วยสติปัญญาของพี่ฟง ย่อมเข้าใจหลักเหตุผลที่เคลือบแฝงอยู่ หากพวกเรามีขุมกำลังเช่นนี้จริง พี่ฟงต้องพ่ายแพ้แน่นอน ชิฉางเจิงก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ หากว่าพวกเราเพียงข่มขู่โคมลอย ชิฉางเจิงก็สามารถจากไป ต่อให้พวกเรามีมือดีฆ่ามันได้ มันยังมีโอกาสหนีเอาชีวิตรอด อย่าว่าแต่เรายังมีของกำนัลให้ นั่นคือยอมปล่อยปละละเว้นสุ่ยโหยวจิง ให้นางกลับสู่นอกกำแพงใหญ่ โดยไม่ทำร้ายนางแม้สักขุมขนหนึ่ง เงื่อนไขเช่นนี้คิดว่าท่านคงไม่ปฏิเสธกระมัง?"

ภายในห้องบังเกิดเสียงชิฉางเจิงดังว่า

"ไม่มีผู้ใดปฏิเสธได้ รวมทั้งเราเหล่าชิ (คนแซ่ชิ)"

ดาบมือซ้ายกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เด็กน้อยจี้สกัดจุดของเฉียนหงชิงกระมัง?"

ชิฉางเจิงรับคำคราหนึ่ง ผลักประตูเดินออกมาหยุดยืนที่ด้านหลังดาบมือซ้าย ซ่อนดาบแนบติดกับกลางหลัง สองตาสาดประกายเจิดจ้าปราศจากเค้าความอิดโรยแม้แต่น้อย

ดาบมือซ้ายเหลียวมองมันแวบหนึ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เรื่องราวยิ่งมายิ่งสนุกสนานน่าสนใจ ข้อเสนอของพี่หลี่ อภัยที่เราไม่ยอมรับ เพราะว่าเราคันไม้คันมือขึ้นมาแล้ว"

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"คำ 'คันไม้คันมือ' อันประเสริฐ ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกเช่นนี้"

หลี่เซ่อเม่ยสำรวจดูชิฉางเจิงโดยละเอียด ผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิน่าเล่าพรรคมังกรพิโรธยืนหยัดอยู่บนเส้นทางอธรรมอย่างมั่นคงดุจขุนเขา แม้แต่คลื่นลูกที่สองของพวกมันก็มีชนชั้นเช่นท่านอยู่ด้วย ประเสริฐมาก"

หางเสียงยังไม่ขาดหาย มันก็ใช้วิชาภูตพรายแปลง มาถึงด้านขวามือของชิฉางเจิง กระทุ้งศอกใส่ไหล่ขวาของอีกฝ่าย

ชิฉางเจิงก็มีปฏิกิริยาอันรวดเร็ว ขยับมือขวาเคลื่อนย้ายดาบจากกลางหลังมาถึงไหล่ขวา หันคมดาบออกนอก ขณะจะใช้กำลังข้อฟันดาบออก ศอกของหลี่เซ่อเม่ยก็กระทุ้งใส่คมดาบ จนสันดาบชนถูกไหล่ขวาของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงรีบบิดหัวไหล่ใช้กำลัง เสียงปงเมื่อข้อศอกหัวไหล่ของทั้งสองปะทะกันคราหนึ่ง

ชิฉางเจิงส่ายร่างโงนเงน เห็นแน่ชัดว่าจะล้มมาทางดาบมือซ้าย ดาบมือซ้ายยื่นมือขวากดใส่หว่างเอวของมัน ค่อยสลายสภาวะเซถลาของมันได้

หลี่เซ่อเม่ยล่าถอยกลับไปที่เดิม ด้วยสีหน้าปลอดโปร่งดุจเดิม

ชิฉางเจิงสะกดเลือดลมภายในที่พลุ่งพล่านลง ในใจบังเกิดความตื่นตระหนก คิดไม่ถึงพลังฝีมือของหลี่เซ่อเม่ยน่ากลัวถึงขั้นนี้ ตนเองไม่แน่ใจว่าต้านทานรับมือมันได้สิบกระบวนท่าหรือไม่?

หลี่เซ่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้อเสนอของเราเมื่อครู่ยังมีผลบังคับใช้ ไม่ทราบพี่ฟงยอมรับหรือไม่?"

ดาบมือซ้ายกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"พวกท่านมีพลังที่จะฆ่าพวกเราทั้งสองได้ เหตุใดต้องยอกย้อนเสียเวลาถึงเพียงนี้?"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวว่า

"เหตุผลจะได้รับการเปิดเผยโดยเร็ว เรื่องนี้โปรดตัดสินใจว่าจะรับปากหรือไม่รับปาก?"

ชิฉางเจิงสอดดาบคืนฝัก กล่าวกับดาบมือซ้ายว่า

"ข้อเสนอนี้เย้ายวนใจยิ่ง หากว่าผู้ที่รออยู่นอกหุบเขาคือผังปาน ข้าพเจ้าได้แต่ยอมรับชะตากรรม หากว่าผู้ที่รอคอยเพียงเป็นฟางเยี่ยหวี่หรือโฉมตรูผมขาว ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าสามารถรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้อย่างมากก็ถูกฆ่าตาย แต่ยังแลกกับความปลอดภัยในภายหน้าของสุ่ยโหยวจิงได้ ไม่ถึงกับขาดทุนย่อยยับ ผู้อาวุโสเห็นว่าข้าพเจ้าดีดลูกคิดรางแก้วถูกต้องหรือไม่?"

ดาบมือซ้ายหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"นับว่าวีรชนเกิดจากบุรุษหนุ่ม เราฟงหานถือหางว่าท่านต้องไม่ตาย ไปเถอะ"

หลี่เซ่อเม่ยนำหมู่มารร้ายเปิดทางให้ ประสานมือกล่าวคำ "เชิญ" คำหนึ่ง

ชิฉางเจิงก้าวยาวๆ จากไป

เมื่อชิฉางเจิงเดินถึงข้างกายหลี่เซ่อเม่ย หลี่เซ่อเม่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"พี่ชิ ระหว่างทางถนอมตัวให้ดี"

ชิฉางเจิงถลึงมองมันชั่วขณะ ค่อยสั่นศีรษะหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้น่าสนใจนัก"

จากนั้นทุ่มเทฝีเท้า วิ่งตะบึงออกจากปากหุบเขา

ชิฉางเจิงพอออกนอกหุบเขา ที่น่าประหลาดคือไม่พบเห็นเงาร่างผู้คนแม้สักครึ่งคน ยามนี้เป็นปลายฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้จำนวนมากกลาย

เป็นเหี่ยวโกร๋น บนพื้นปูลาดด้วยใบไม้เหลืองซีด

ชิฉางเจิงปราศจากความยินดีแม้แต่น้อย

ผู้คนที่ออกตามล่ามันเมื่อคืน อย่างน้อยมิจำนวนหลายร้อยคน ตอนนี้ไม่พบเห็นพวกมัน ได้แต่บอกว่าพวกมันถูกจัดวางกำลังไว้ รอจนถึงช่วงเวลาหนึ่งจะเปิดฉากจู่โจมใส่มัน

หลังจากวิ่งตะบึงเป็นระยะทางหลายลี้ มาถึงพื้นที่ราบแถบหนึ่ง พลันปรากฏชายฉกรรจ์ชุดดำรัดกุมถือดาบยาวสิบกว่าคน กระโดดออกจากพุ่มไม้แถบหนึ่ง กระจายรายล้อมเข้าหามัน

ชิฉางเจิงบังเกิดความฮึกหาญประดัง ชักดาบยาวออก กรีดเป็นคลื่นดาบอันแน่นขนัด ชิงจู่โจมลงมือ คนนำหน้าสุดยกดาบต้านทาน เสียงเช้งคราหนึ่ง ดาบของคนผู้นั้นหักเหลือครึ่งหนึ่ง เพิ่งงงงันวูบดาบไวของชิฉางเจิงก็บรรลุถึง ฟันใส่หว่างคิ้วมัน พลังความเย็นแล่นเข้าสู่สมอง คนผู้นั้นล้มตายลงในบัดดล

เสียงหวีดสัญญาณดังจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

คนชุดดำจำนวนมากฮือออกจากดงไม้ ชั่วพริบตาก็โอบล้อมชิฉางเจิงไว้เป็นชั้นๆ

ชิฉางเจิงขยับเคลื่อนกายอย่างรวดเร็ว มิให้ศัตรูก่อตั้งวงล้อมเป็นผลสำเร็จ หาไม่หากฝ่ายตรงข้ามผลักดันขบวนพยุหะออก จะเปล่งอานุภาพถึงขีดสุด

เห็นมันบัดเดี๋ยวอยู่หน้าบัดเดี๋ยวอยู่หลัง ทุกดาบที่ฟาดฟันออกต้องมีคนส่งเสียงแผดร้อง ถูกฟันล้มตายลง เพียงชั่วขณะก็สังหารฝ่ายตรงข้ามไปสิบกว่าคน บนทุ่งราบปรากฏประกายดาบเงาโลหิต การต่อสู้ดำเนินไปอย่างดุเดือด

ทันใด ดาบยาวสี่เล่มแยกย้ายจากสี่ทิศทาง ฟันใส่มันดุจประกายสายฟ้า

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าพบพานมือดีเป็นพิเศษ รีบกรีดออกเป็นประกายดาบวงหนึ่งคุ้มครองอยู่รอบกาย

เสียงดิงตังดังไม่ขาดหู ดาบทั้งสี่เล่มถูกปัดป่ายพ้นห่างไป

ชิฉางเจิงกระโดดปราดขึ้นจากพื้น ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปสองวา เท้าพอสัมผัสพื้น ก็ตวัดดาบฟาดฟัน ปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งหลั่งโลหิตล้มตายลง

มันทราบว่าศัตรูมีกำลังพวกมาก ไม่สมควรปะทะต่อไป ดังนั้นหวังว่าสามารถบุกฝ่าเข้าป่าโปร่งที่อยู่ถัดจากทุ่งราบ เมื่อถึงเวลานั้นสามารถหลบซ่อนตัวไว้

ดาบสองเล่มจู่โจมมาจากด้านหลัง ชิฉางเจิงกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ฟันดาบกลับหลัง สังหารศัตรูอีกสองคน ตวัดเท้าเตะไปด้านหน้า พอดีเตะถูกข้อมือคนถือดาบผู้หนึ่ง คนผู้นั้นถูกเตะกระดูกนิ้วหัก ดาบใหญ่ร่วงหล่นลงสู่พื้นดังตัง ต้องถอยปราดไปด้วยความตระหนก

ชิฉางเจิงกู่ร้องดังยาวนาน ประกายดาบหนุนเนื่อง ทะลวงใส่เงาดาบประกายกระบี่ของศัตรูทางเบื้องหน้า

ดาบยาวพอพุ่งผ่าน ชายฉกรรจ์ที่ขวางทางสองคนหงายร่างล้มลง

ชิฉางเจิงไม่รีรอชักช้า ควงดาบคุ้มครองกาย คนและดาบหลอมรวมเป็นหนึ่ง บุกฝ่าออกไป

ศัตรูล้มระเนระนาด ถูกมันฝ่าเป็นช่องแตกแห่งหนึ่ง ชิฉางเจิงฉวยโอกาสถีบเท้าทั้งสอง พุ่งปราดไปยังป่าโปร่ง

ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันสกัดขัดขวาง ปล่อยให้มันทิ้งตัวลงในป่าโปร่ง

พลันปรากฏหนึ่งดาบหนึ่งกระบี่จู่โจมออกจากในป่าโปร่ง ดาหน้าเข้าหากัน

ชิฉางเจิงพอเห็นเช่นนั้น ต้องลอบคร่ำครวญในใจ มิน่าเล่า

หลี่เซ่อเม่ยมั่นใจว่าสามารถรั้งตัวมันเอาไว้ ที่แท้ฝ่ายตรงข้ามมียอดฝีมือถึงเพียงนี้

หากเป็นยามปรกติ มันอาจสามารถบุกฝ่าออกไป แต่ก่อนหน้านี้มันเข่นฆ่าประหัตประหาร สิ้นเปลืองกำลังอักโข ตอนนี้มีสภาพคล้ายคันธนูที่น้าวจนสุดล้า ได้แต่ถ่วงลมปราณทิ้งตัวลงกับพื้น ค่อยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ดาบยาวแยกย้ายฟันใส่ดาบกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

เสียงเคร้งเคร้งสองครา คนทั้งสองพลิ้วกายลงสู่พื้น กลับเป็นบุคคลในสิบเทพอสูร ฉายาพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน

การบุกจู่โจมหยุดยั้งลง เพียงรายล้อมอยู่ที่ริมทุ่งราบอย่างแน่นหนา

ชิฉางเจิงทางหนึ่งโคจรพลัง ทางหนึ่งจับจ้องมองพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินซึ่งถือดาบกระบี่คุกคามเข้ามา ตวาดว่า

"ผู้มาประกาศนาม"

พิฆาตฟ้ากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราพิฆาตฟ้า มันทำลายล้างดิน ได้รับคำสั่งเส้าจู่ (นายน้อย) ให้มาปลิดชีวิตท่าน"

ชิฉางเจิงสะท้านใจขึ้นมา ฟางเยี่ยหวี่ไม่ทราบมียอดฝีมืออยู่มากน้อยเท่าใด แต่เพียงขุมกำลังเฉพาะหน้า มันก็ยากที่จะหลบหนีออกไป

จุดอ่อนของคนน้อยสู้พวกมากคือ คนน้อยไม่มีช่องว่างฟื้นฟูกำลัง ขณะที่ศัตรูสามารถถอนตัวล่าถอยไปเท่าที่ต้องการ รอจนสะสมกำลังใหม่ค่อยลงมือ

ดังนั้นยามใดที่ตกอยู่ในวงล้อม ผลสุดท้ายคือคนน้อยต่อสู้จนตัวตาย ขณะที่พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินพอลงมือ เท่ากับต้อนชิฉางเจิงเข้าสู่จุดอับมรณะ

คราก่อนหัตถ์พิษเฉียนหลอแม้เข้มแข็งเพียงไหน ยังต้องหลบ

หนีไป แสดงว่าพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินเป็นมือดีอันร้ายกาจจริงๆ

ชิฉางเจิงแม้ทราบว่าคราครั้งนี้คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนายังไม่ประหวั่นพรั่นพรึง ถือดาบเข้าหาพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน คมดาบแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันม้วนเข้าใส่

พลังดาบพอบรรลุถึง แม้แต่บุคคลอันป่าเถื่อนดุร้าย เช่นพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินยังต้องถอยกายไปครึ่งก้าว ค่อยตวัดดาบกระบี่เข้าหา

พลันปรากฏพลังลมจู่โจมมาจากรอบข้าง ชิฉางเจิงลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง พลันถอยปราดไป ต้านทานรับสองหอกหนึ่งดาบที่จู่โจมมาจากทางซ้ายขวาและด้านหลัง กรีดดาบสังหารคนผู้หนึ่ง ดาบของพิฆาตฟ้ากับกระบี่ของทำลายล้างดินก็จู่โจมถึงเบื้องหน้าแล้ว

ชิฉางเจิงคุมดาบเคลื่อนกาย ฝ่าไปยังหว่างกลางของคนทั้งสอง หลบเลี่ยงจากอาวุธอื่นที่จู่โจมมา ใช้ออกด้วยเพลงดาบประชิดติดตัวชั่วพริบตาคนทั้งสามหักหาญกันสิบกว่ากระบวนท่า

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินโซซัดโซเซล่าถอย บุคคลแรกถูกดาบไวของชิฉางเจิงกรีดใส่ไหล่ซ้ายคราหนึ่ง จนเสื้อผ้าขาดวิ่นโลหิตหลั่งไหล ฝ่ายหลังปรากฏโลหิตไหลรินลงจากมุมหน้าผากซ้าย หากชิฉางเจิงฟันลึกเข้าไปอีกเล็กน้อย คงต้องจบชีวิตของมันไป

ชิฉางเจิงก็ไม่ดีเลิศกว่าเท่าใด ที่น่องขวาถูกกระบี่ของทำลายล้างดินฟันใส่ ดีที่ไม่ทำร้ายถึงเส้นเอ็น แต่ก็กระทบถึงความเคลื่อนไหว ส่วนแขนซ้ายแม้ถูกคมดาบของพิฆาตฟ้ากวาดใส่ ได้รับบาดเจ็บทางผิวกาย ถึงแม้ไม่หนักหนา แต่ก็มีปัญหาที่เสียโลหิตมากมาย

มันกระทั่งเวลาจี้จุดห้ามโลหิตก็ไม่มี ต้องรับมือศัตรูที่จู่โจมจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

พริบตานั้นมันกัดฟันสู้ศึกอีกครา

หากมิใช่ชิฉางเจิงเริ่มเข้าสู่ขอบเขตธรรมชาติแรกกำเนิด พลัง

ลมปราณภายในกายหมุนเวียนไม่ขาดตอน เพียงแต่การฆ่าฟันหากดำเนินต่อไปมันคงหมดเรี่ยวสิ้นแรงเสียชีวิต

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินคอยหาช่องว่างลงมือ แต่ละครั้งล้วนก่อเกิดสภาวะจู่โจมระลอกใหม่ ไม่นานก็เพิ่มบาดแผลแก่ชิฉางเจิงอีกหลายแห่ง

อย่างแช่มช้าชิฉางเจิงจำแนกทิศออกตกเหนือใต้ไม่ออก เพียงนึกถึงแต่การเข่นฆ่าสังหารศัตรูรอบข้าง ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์โดยรวมเช่นตอนแรกอีก

แต่ความทรหดของชิฉางเจิง ก็สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินนัก

ทั้งนี้เพราะบนทุ่งราบเหมาะกับการกลุ้มรุมจู่โจม บริวารของพวกมันล้วนเป็นนักบู๊ที่ผ่านการฝึกอย่างเข้มงวด ประกอบด้วยขบวนละสามสิบคน นำโดยหัวหน้าขบวนผู้หนึ่ง สิบขบวนรวมเป็นหนึ่งหมู่ สิบหมู่รวมเป็นหนึ่งกอง คราครั้งนี้ปรมาจารย์มารน้อยจัดกำลังสองหมู่จำนวนหกร้อยคน บวกกับพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน ยามอยู่ในสมรภูมิโล่งกว้างเช่นนี้ แม้แต่บุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ก็มั่นใจว่าทำลายล้างได้ แต่ตอนนี้ชิฉางเจิงสังหารพวกมันสี่สิบกว่าคน ยังไม่ปรากฏลางแพ้ ไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่พวกมัน

ทันใด ในป่าโปร่งบังเกิดเสียงกระหึ่มเบาๆ จากนั้นประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง เหล่าชายฉกรรจ์ชุดดำล้มหงายเกลื่อนกลาดผู้มา บรรลุถึงวงล้อมชั้นในสุดแล้ว

มาตรว่าหมู่มารร้ายมุ่งความสนใจอยู่ที่ชิฉางเจิงใจกลางวงล้อม แต่เพลงกระบี่อันน่าแตกตื่นสะท้านโลกของผู้มา ก็เพียงพอกับการขู่ขวัญพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน

กระบี่บรรลุถึง พลังกระบี่อันกล้าแข็งสะกดจนผู้คนหายใจติดขัดลำบาก

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินผละจากชิฉางเจิง ใช้ดาบกระบี่จู่โจมใส่ผู้มาโดยพร้อมเพรียง

ประกายกระบี่พลันกระจายจ้า ที่สร้างความประหลาดใจแก่ผู้คน คือ กระบี่ของศัตรูแม้กอปรด้วยอานุภาพทวงชีวิตปลิดวิญญาณ หากยังประกอบด้วยท่วงท่าอันรื่นรมย์ชนิดหนึ่ง

ด้วยพลังฝีมือของพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน ยามกะทันหันยังคำนวณแนวทางกระบี่ที่คล้ายนกกาบินผ่าน มัจฉาลงน้ำ ปราศจากริ้วรอยให้สืบสาวไม่ออก สร้างความตื่นตระหนกจนรั้งอาวุธกลับมาป้องกันตัว ไม่กล้าชิงจู่โจมออก

เสียงติงติงสองครา พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินกลับถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกถอยไปสี่ห้าก้าว ชนใส่ผู้คนฝ่ายตน วงล้อมที่ก่อตั้งขึ้นล่มสลายสิ้น

ประกายกระบี่ขยายวงกว้างออก ชายฉกรรจ์ชุดดำที่โอบล้อมอยู่ข้างกายชิฉางเจิง เริ่มปั่นป่วนรวนเรขึ้นมา หากมิใช่ถูกกระแทกอาวุธหลุดจากมือ ก็ถูกพลังกระบี่ปิดสกัดจุดไว้ ผู้คนผงะหงายล้มลง แตกพ่ายไม่เป็นขบวน

นับตั้งแต่เสียงกระหึ่มดังขึ้น จวบกระทั่งสถานการณ์พลิกกลับตาลปัตร เป็นเวลากะพริบตาไม่กี่ครั้ง เป็นที่คาดคิดได้ว่าผู้มามีเพลงกระบี่สูงส่งสุดยอดถึงเพียงไหน

ประกายกระบี่สลายวับ ผู้มาปรากฏเงาร่าง ที่แท้เป็นฉินเมิ่งเหยา ผู้สูงส่งประดุจนางเซียน

ชิฉางเจิงปักดาบกับพื้น ประคับประคองร่างที่ส่ายโงนเงนเอาไว้ หอบหายใจอย่างหนักหน่วง มองดูฉินเมิ่งเหยา ดวงตาทอแววสำนึกขอบคุณ

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินเห็นบริวารที่ล้มลงเพียงถูกปิดสกัดจุดไว้ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น โบกมือสั่งผู้คนที่หลงเหลือกระจายกำลังออก

รายล้อมคนทั้งสองไว้อย่างแน่นหนา

ฉินเมิ่งเหยามาถึงข้างกายชิฉางเจิง วางมือลงบนหัวไหล่มัน ถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างมัน ต้องกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ที่แท้พี่ชิย่างเข้าสู่ขั้นแรกของลมปราณธาตุธรรมชาติแรกกำเนิด แต่ตอนนี้เกิดอาการพลังลมโคจรย้อนกลับ ไม่ควรลงมืออีก ไม่เช่นนั้นอวัยวะภายในจะแตกระเบิดเสียชีวิต"

ชิฉางเจิงสำนึกตัวดี ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่คิดลงมือ"

พิฆาตฟ้าน้อมกายคารวะ กล่าวว่า

"พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินในสิบเทพอสูรสังกัดปรมาจารย์มารน้อย คำนับแม่นางเมิ่งเหยา"

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ดูท่าทีพวกท่านยังไม่ยอมเลิกรา นี่ไยต้องเป็นเช่นนี้?"

ทำลายล้างดินกล่าวอย่างนอบน้อมผิดธรรมดาว่า

"หากมีทางเลือก พวกเราไม่ต้องการตั้งตัวเป็นศัตรูกับคุณหนูเมิ่งเหยา"

พิฆาตฟ้ากล่าวเสริมว่า

"ไม่ทราบคุณหนูเมิ่งเหยาเชื่อหรือไม่ว่า นายเหนือเราคาดคำนวณว่าคุณหนูจะมายังที่นี้ ดังนั้นเตรียมการไว้แต่แรก?"

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"พี่ชินั่งขัดสมาธิ โคจรพลังกลับคืนสู่สภาพเดิม ไม่ต้องสนใจอันใดทั้งสิ้น ทุกประการปล่อยให้ข้าพเจ้ารับมือเอง"

ชิฉางเจิงจับจ้องมองฉินเมิ่งเหยาอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง จากนั้นทรุดนั่งลง เพ่งตาสำรวมแน่วนิ่ง เข้าสู่ภาวะเคลิบเคลิ้มลืมตน

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันไม่พิรี้พิไรแม้แต่น้อย สร้างความปลาบปลื้ม

ยินดี กวาดตาคู่งามไปยังพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน จากนั้นเคลื่อนกายถึงพงหญ้าซึ่งอยู่ตรงข้ามกับป่าโปร่ง ปากกล่าวว่า

"สี่ลามะชิงจั้งเมื่อมาถึงที่นี้ ยังรออันใด?"

รถล่อตัดผ่านดงอบเชยไป

นอกดงเป็นเนินลาดเทแห่งหนึ่ง จากนั้นปรากฏลำธารไหลผ่านเหนือลำธารสร้างสะพานหิน เชื่อมต่อทางโรยกรวดทั้งสองด้าน ทอดถึงหุบเขาที่เขียวชอุ่มสดใสแห่งหนึ่ง

ในหุบเขาปลูกสร้างบ้านเรือน แทรกแซมอยู่ในสีสันฤดูสารทคล้ายบทกวีคล้ายภาพวาด เต็มไปด้วยความสงบสันติ

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"สถานการณ์รีบร้อนคับขัน เหตุใดตำหนักอลงกรณ์คล้ายไม่มีการระวังป้องกัน ทั้งไม่เห็นผู้คนออกมาทักทาย?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย์กล่าวว่า

"ทิวทัศน์อันงดงามเช่นนี้ บันดาลให้ผู้คนลืมความวุ่นวายทางโลก หากจัดชายฉกรรจ์ถือดาบกระบี่เดินลาดตระเวนไปมา ไยมิใช่ทำลายบรรยากาศนัก เราหวังให้ตำหนักอลงกรณ์เป็นเช่นนี้ตลอดไป"

มันกลับไม่ได้ตอบคำถามของฟงสิงเลี่ย

รถล่อแล่นข้ามสะพานหินไป

ใต้สะพานแว่วเสียงน้ำไหลริน ฟงสิงเลี่ยรู้สึกปลอดโปร่งใจ ทอดตามองทิวทัศน์อันรื่นรมย์เบื้องหน้า ลืมความทุกข์ร้อนไป

กู่เซี่ยนเหลียนตื่นขึ้นมาในอ้อมอกของฟงสิงเลี่ย ยามนั้นรถล่อแล่นเข้าสู่ซ่องหุบเขา เห็นสองฟากข้างปรากฏธารน้ำไหลริน ริมธารงอกเงยด้วยต้นไม้ดอกหญ้า เสียงนกร้องประชันขันแข่งอย่างครื้นเครง

พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง เบื้องหน้าปักจัดสร้างหลักหินป้ายขวาง

บนป้ายขวางแกะสลักอักษรคำ "ซวงซิวปี้ฟู่" (ตำหนักลับอลงกรณ์) บนเสาหินสองฟากข้าง ป้ายขวางแขวนโคมสีแดงขนาดใหญ่ข้างละดวง บนโคมเขียนคำ "มงคลคู่" แสดงว่าเตรียมจัดงานมงคล

กู่เซี่ยนเหลียนขมวดคิ้ว ใบหน้าขาวซีดลง เหม่อมองโคมแดงที่เป็นเครื่องหมายงานมงคลอย่างตะลึงลาน

ฟงสิงเลี่ยกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"เซี่ยนเหลียน ท่านใช่ไม่สบายหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนขบริมฝีปากล่าง กล่าวถามหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยว่า

"งานวิวาห์จัดขึ้นเมื่อใด?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยตอบว่า

"พรุ่งนี้เป็นวันมงคลสมรสของจือเซียน"

กู่เซี่ยนเหลียนหลั่งน้ำตาออกมา ร้องด้วยความคับแค้นใจว่า

"ไยต้องรีบร้อนถึงเพียงนี้ คุณหนูมิใช่บอกว่าจะรอจนข้ามปีหรอกหรือ?"

ในใจฟงสิงเลี่ยไม่ทราบเป็นรสชาติอย่างไร รู้สึกว่าเรื่องราวคล้ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเอง ได้แต่ตบหลังกู่เซี่ยนเหลียนเบาๆ หวังว่าสามารถปลอบโยนนางบ้าง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"จือเซียนต้องการให้เราเห็นงานมงคลสมรสของนาง"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"ว่ากระไร?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยคล้ายบอกกล่าวเรื่องราวของผู้อื่นว่า

"เรามีชีวิตอีกเพียงสามวัน ไม่เช่นนั้นจือเซียนคงไม่รีบร้อนคิดแต่งงาน"

กู่เซี่ยนเหลียนพลันคืบคลานขึ้นมา ก้าวขึ้นบนที่ว่างข้างกาย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย โถมไปในอ้อมอกของอีกฝ่าย ร้องไห้โฮออกมา กล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) กำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก ตอนนี้ท่านยังคิดไปจากข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหยุดรถลง ยื่นมือลูบคลำผมนุ่มสลวยของกู่เซี่ยนเหลียนด้วยความรักเวทนา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กโง่เขลา สตรีเติบใหญ่ย่อมต้องไปจากบิดามารดา วันหน้าย่อมมีสามีรักถนอมเจ้า...หลานแซ่ฟง เรากล่าวถูกต้องหรือไม่?"

มันกล่าวเช่นนี้ เท่ากับยึดถือกู่เซี่ยนเหลียนเป็นบุตรี

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความหดหู่ใจ กล่าวว่า

"ตราบใดที่เราฟงสิงเลี่ยมีชีวิตอยู่ จะดูแลเซี่ยนเหลียนเป็นอย่างดี"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยผงกศีรษะรับด้วยความปลาบปลื้มปีติ

กู่เซี่ยนเหลียนร้องคร่ำครวญว่า

"ด้วยวิชาแพทย์ขั้นสุดยอดของท่านผู้เฒ่า หรือไม่อาจยืดอายุไปอีกหลายปี?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เราสมควรตายตั้งแต่สี่สิบปีก่อน เท่ากับขโมยอายุขัยมาสี่สิบปี จนบัดนี้เราบังเกิดความเหนื่อยหน่าย ยังคงแล้วกันไปเถอะ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ในสามวันสุดท้ายนี้ เราต้องการเห็นเสี่ยวเหลียนของเราสุขสันต์หรรษาเช่นที่ผ่านมา ทุกวันมาที่บ้านน้อยบนเขาของเรา เป็นเพื่อนเราออกขุดหาหญ้าสมุนไพรกัน"

กู่เซี่ยนเหลียนร่ำไห้ดังกว่าเดิม

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยอับจนปัญญา บังคับรถล่อมุ่งหน้าต่อไป

พอออกพ้นจากช่องเขา เบื้องหน้าขยายกว้างออก เป็นที่นา

ขั้นบันได นับพันมู่ (ไร่จีน) ขึ้นไปเป็นชั้น บนสุดเป็นดงไม้แถบใหญ่ บ้านเรือนปลูกสร้างในดงไม้ บนที่นามีผู้คนทำงานอยู่เป็นจำนวนมาก พอเห็นหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนกลับมา พากันเข้ามาทักทายด้วยความสนิทสนม ทั้งไม่ได้แสร้งมารยาแต่อย่างไร

คนทั้งสามกระโดดลงจากรถล่อ เดินขึ้นบันไดศิลาข้างที่นาขั้นบันไดไป

กู่เชี่ยนเหลียนค่อยสงบนิ่งลง แต่ขอบตาบวมแดง ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่านางผ่านการร้องไห้มา

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยชี้มือไป แนะนำต้นไม้ใบหญ้าตามรายทางต่อฟงสิงเลี่ย ที่แท้พืชส่วนใหญ่เป็นมันย้ายจากที่อื่นมาปลูกยังที่นี้

ฟงสิงเลี่ยรับรู้ถึงความผูกพันที่มันมีต่อต้นไม้ใบหญ้าเหล่านี้ หวนนึกถึงมันมีชีวิตอีกเพียงสามวัน อดสะทกสะท้อนมิได้

กู่เชี่ยนเหลียนเดินเป็นเพื่อนอย่างเงียบงันไม่ปริปากกล่าววาจา

ชั่วครู่ให้หลัง คนทั้งสามมาถึงเขตต้นไม้บริเวณไหล่เขา ทิวทัศน์ก็แปรเปลี่ยนไป เป็นความลึกล้ำและร่มรื่นอีกแบบหนึ่ง

ชายชราแต่งกายเช่นพ่อบ้านผู้หนึ่งออกมารับหน้า น้อมคำนับกล่าวว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยกับเสี่ยวเหลียนกลับมาแล้ว คุณหนูอยู่ในตำหนักรอจนร้อนรุ่มใจนัก"

จากนั้นคารวะต่อฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"พี่ท่านนี้มีรูปโฉมไม่ธรรมดา คงเป็นคุณชายฟงผู้เป็นศิษย์ของท่านลี่แล้ว"

ฟงสิงเลี่ยรับคารวะตอบ หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแนะนำว่า

"นี่เป็นพ่อบ้านตำหนักอลงกรณ์นามถันตง ผลการเก็บเกี่ยวในที่นี้ เป็นมันจดบันทึกไว้อย่างละเอียด ทุกคนเรียกมันเป็นท่านอาถัน"

ถันตงกล่าวว่า

"ท่านทั้งสามโปรดตามผู้น้อยมา"

กล่าวจบทำหน้าที่นำทาง

เห็นตัวตึกอันโอ่อ่าโอฬารหลังหนึ่งปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า สองฟากปลูกสร้างห้องหับติดกัน บันดาลให้ผู้คนคาดคิดว่า การก่อสร้างในสถานที่อันเปลี่ยวร้างเช่นนี้ ไม่ทราบต้องทุ่มเทแรงงานและวัตถุมากมายถึงเพียงไหน

เมื่อบรรลุถึงเชิงบันไดหน้าตึก หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหยุดยั้งลงกล่าวว่า

"เราจะกลับบ้านซอมซ่อบนเขาก่อน หากพวกเจ้าอยู่ว่างไร้เรื่องราว ก็ขึ้นไปหาเรา เรายังมีคำพูดคิดกล่าวกับหลานแซ่ฟง"

กู่เซี่ยนเหลียนขอบตาแดงก่ำ ฉุดดึงแขนเสื้อหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยไว้ ไม่ยอมให้มันไป

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"รอสักครู่เจ้าก็มาด้วย ดูว่าเรามีของขวัญใดให้แก่เจ้า?"

ฟงสิงเลี่ยเข้ามาพูดปลอบกู่เซี่ยนเหลียน หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยิ้มพลางพลิ้วกายจากไป เป็นลักษณะของการชืดชาต่อความเป็นตาย

ประตูใหญ่ของตำหนักอลงกรณ์ทำการประดับประทีปธงทิว ชายฉกรรจ์หลายคนกำลังทำงานวุ่นวาย พอเห็นกู่เซี่ยนเหลียนล้วนทักทายอย่างสนิทสนม

เพิ่งก้าวขึ้นบนบันไดศิลา ปรากฏชายหนุ่มร่างสูงตระหง่านดุจขุนเขา หน้าตาสัตย์ซื่อโง่งมผู้หนึ่ง เร่งรุดออกมาด้วยฝีเท้าอันแผ่วพลิ้ว พอพบเห็นกู่เซี่ยนเหลียน สีหน้าไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง ตะกุกตะกักว่า

"เสี่ยวเหลียน ท่านกลับมาแล้ว เรายินดียิ่ง"

กู่เซี่ยนเหลียนแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวโดยไม่เกรงอก

เกรงใจว่า

"ไม่ยินดีต่างหาก"

พลางหันมากล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"มา ไม่ต้องสนใจมัน"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความกระอักกระอ่วน ประสานมือต่อชายหนุ่มร่างสูงราวเจดีย์เหล็กนั้น ค่อยติดตามกู่เชี่ยนเหลียนเข้าไป

ยามนั้นภายใจตึกบังเกิดสุ้มเสียงสดใสไพเราะของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"เฉิงหัง รีบนำแพรหลากสีมาอีกหลายเส้น ที่นี้ไม่เพียงพอ"

กู่เชี่ยนเหลียนพอได้ยินสุ้มเสียงของสตรีนางนั้นพลันหน้าเครียดลง เร่งรุดเดินเข้าไป

ภายในห้องโถงอันกว้างขวางปกคลุมด้วยบรรยากาศอันมงคล หญิงสาวอ้อนแอ้นแช่มช้อยนางหนึ่งยืนเท้าสะเอว บงการบ่าวบุรุษหญิงรับใช้สิบกว่าคน ตกแต่งห้องโถงใช้เป็นที่ประกอบพิธีมงคลสมรส

ฟงสิงเลี่ยครุ่นคิด 'หรือว่านางเป็นกงจู้อลงกรณ์?'

จากนั้นมันทราบว่าตัวเองคาดเดาผิดแล้ว กู่เชี่ยนเหลียนกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลนาง ฉุดดึงแขนเสื้อฟงสิงเลี่ยเดินไปยังห้องโถง

หญิงสาวคือเฉิงลี่เอง นางหารู้ตัวไม่ว่าทั้งสองเดินผ่านข้างกายไป กลับตรงเข้าสกัดพ่อบ้านถัน เรียกร้องขอสิ่งต่างๆ มากมาย ทำให้พ่อบ้านถันไม่อาจปลีกตัวได้

กู่เชี่ยนเหลียนคลายมือจากการยึดจับแขนเสื้อฟงสิงเลี่ย เดินเข้าห้องโถงชั้นใน ปรากฏหญิงรับใช้สิบกว่านางกำลังจัดชุดวิวาห์ ส่งเสียงสดใสเซ็งแซ่ พอเห็นกู่เชี่ยนเหลียนพากันตรงเข้ามา ทั้งจับจ้องมองฟงสิงเลี่ย สีหน้าทอแววนิยมชมชื่น

กู่เชี่ยนเหลียนอารมณ์ไม่ดี เพียงทักทายไม่กี่คำ แนะนำฟงสิงเลี่ย

ต่อหญิงรับใช้ทั้งหลาย จากนั้นชักนำฟงสิงเลี่ยออกทางประตูหลัง เข้าสู่เขตตึกหลังอันเงียบสงบ

เสียงขลุ่ยพลันดังขึ้น บทเพลงที่เป่าคล้ายมีท่วงทำนองคล้ายไร้ท่วงทำนอง ราวกับสายลมพัดผ่านทุ่งหญ้า 'แฝงแววอ้อยส้อยหดหู่

ฟงสิงเลี่ยกวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นท่ามกลางเงาไม้ปรากฏสตรีนางหนึ่งนั่งบนก้อนหิน เป่าขลุ่ยเป็นเสียงดัง

คนทั้งสองเดินถึงด้านหลังสตรีนางนั้น

เสียงขลุ่ยพลันขาดหาย แต่หางเสียงยังคลอเคล้าไม่คลาย

สตรีนางนี้มีรูปทรงเรียวงามนุ่มนวล แฝงลักษณะราศีอันสูงส่าชนิดหนึ่ง

นางลดขลุ่ยในมือลง หมุนตัวมาช้าๆ

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา เห็นสตรีนางนี้มีรูปโฉมสวยซึ้งสูงส่า จนผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ ดวงตาที่คล้ายน้ำค้างกลางหาวทั้งคู่ คล้ายแฝงน้ำใจไมตรี แต่ก็คล้ายกระด้างเย็นชา ดึงดูดใจผู้คนยิ่งนัก

กู่เซี่ยนเหลียนเรียกเบาๆ ว่า

"คุณหนู"

สตรีนางนี้จึงเป็นกงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียน

กงจู้อลงกรณ์เพ่งตาคู่งามจ้องจับบนร่างฟงสิงเลี่ย กลับสำรวจมองมันอย่างเปิดเผย ซั่วครู่จึงกล่าวว่า

"นับเป็นมังกรในมวลมนุษย์ มิน่าเล่าลี่เหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ลี่) จึงตั้งความหวังไว้อย่างสูง"

กู่เซี่ยนเหลียนเรียก "คุณหนู" ดังกว่าเดิม กงจู้อลงกรณ์ตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พรุ่งนี้เป็นวันมงคลสมรสของข้าพเจ้า เสี่ยวเหลียนท่านแม้ไม่

ยอมช่วยประดับตกแต่ง ก็ห้ามมิให้ก่อกวนทำลาย หากขัดคำสั่งข้าพเจ้าต่อให้เป็นท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่อภัยละเว้น"

กู่เชี่ยนเหลียนตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว สวนคำว่า

"กงจู้เคยบอกว่าไม่มีทางเลือกดีกว่านี้ ตอนนี้ข้าพเจ้าชักนำทางเลือกที่เหนือกว่าเฉิงหังร้อยเท่าพันทวีมาแล้ว ท่านรีบไล่เด็กโง่งมนั้นไปเถอะ"

กงจู้อลงกรณ์ดุว่า "บังอาจ" จากนั้นกล่าวเสียงอ่อนลงต่อฟงสิงเลี่ยว่า

"คุณชายฟงอย่าได้ตำหนิ ข้าพเจ้าตามใจหญิงรับใช้นางนี้ตลอดมา ดังนั้นจึงเสียมารยาทถึงเพียงนี้ คุณชายฟงเดินทางมาจากแดนไกล ขอเชิญไปพักผ่อนยังห้องข้าง ค่ำคืนนี้อนุญาตจือเซียนจัดงานเลี้ยงรับรองท่าน"

ฟงสิงเลี่ยกำลังกระอักกระอ่วนเห็นนางมีอัธยาศัยไมตรีเช่นนี้ บังเกิดความสำนึกตื้นตันรีบกล่าวขอบคุณ

มิคาดกู่เชี่ยนเหลียนร้องว่า

"อย่าได้ไป"

กงจู้อลงกรณ์หน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ที่นี้ไหนเลยมีที่ให้ท่านกล่าววาจา?"

กู่เชี่ยนเหลียนยืดอกขึ้น กล่าวว่า

"หากมิใช่เสี่ยวเหลียนกล่าววาจา คุณหนูก็ฟาดข้าพเจ้าตายในฝ่ามือเดียว"

ฟงสิงเลี่ยยืนตัวแข็งที่อกับที่ ไม่ทราบทำอย่างไรดี

กงจู้อลงกรณ์ตาสาดประกายเย็นเยียบ จับจ้องมองกู่เชี่ยนเหลียน แม้แต่ฟงสิงเลี่ยยังหวั่นวิตกว่า นางจะฆ่ากู่เชี่ยนเหลียน กงจู้อลงกรณ์กลับถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียน ข้าพเจ้าไม่ได้มีอารมณ์ดีกว่าท่าน ท่านคงไม่สร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้ากระมัง?

กู่เชี่ยนเหลียนกลับไม่ได้ร้องไห้ เพียงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"คุณหนูไฉนปล่อยให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย เดิมพันความสุขชั่วชีวิตกับเป้าหมายอันเลื่อนลอย ต่อให้คิดเลือกเขยขวัญ ก็สมควรเลือกคนที่ท่านชมชอบ บอกต่อข้าพเจ้า ฟงสิงเลี่ยมีที่ใดสู้เฉิงหังไม่ได้?"

คราครั้งนี้กงจู้อลงกรณ์กลับไม่มีโทสะ มองดูคนทั้งสองกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อัจฉริยบุรุษเช่นคุณชายฟง ในโลกหล้ายากที่จะพบพาน แต่เสี่ยวเหลียนมิใช่ไม่เข้าใจ เนื่องด้วยคุณชายฟงมีคุณสมบัติเลิศล้ำถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่อาจเลือกเขาเป็นเขยขวัญ เอาเถอะ เรื่องนี้ยุติแต่เพียงนี้ นับแต่นี้เป็นต้นไป เสี่ยวเหลียนอย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มในใจ ถึงแม้ว่ามันไม่คิดเป็นเขยขวัญของกงจู้อลงกรณ์ แต่ในฐานะบุรุษ กลับถูกผู้คนปฏิเสธต่อหน้าเช่นนี้ ไม่ว่าอีกฝ่ายกล่าวอย่างสวยหรูเพียงไหน ยังรู้สึกเป็นรสชาติสุดทนทาน ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"กงจู้อย่าได้ใส่ใจกับเรื่องนี้ คราครั้งนี้ฟงสิงเลี่ยมายังที่นี้ เพียงหวังว่าสามารถรับใช้ตำหนักท่าน รับมือกับทัพใหญ่ของปรมาจารย์มารน้อย นอกจากนี้ไม่มีจุดประสงค์อื่นอีก"

กงจู้อลงกรณ์ย่อกายคารวะขอบคุณ จากนั้นกล่าวกับกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"ยังไม่นำคุณชายฟงไปพักผ่อนยังห้องข้างอีก?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"ก่อนที่จะเดินทางมา เสี่ยวเหลียนไปพบกับฮูหยินแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"นางยอมพบกับท่านหรือ?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวอย่างองอาจว่า

"นางมิเพียงยอมพบกับข้าพเจ้า ยังสนทนากับข้าพเจ้า ทั้งมอบประกาศิตผีเสื้อคู่แก่ข้าพเจ้า ให้ถ่ายทอดคำพูดต่อคุณหนู"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านไม่ต้องบอกออกมาแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าถือครองประกาศิตผีเสื้อคู่หรือ? ท่านดู"

พลางแบมือออก บนฝ่ามือเพิ่มป้ายคำสั่งสลักลวดลายผีเสื้อสองตัวสีทองแวววาวอันหนึ่ง

กงจู้อลงกรณ์ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตามกฎของแว่นแคว้น ก่อนพิธีมงคลสมรสสามวัน ข้าพเจ้าจะขึ้นครองตำแหน่งโดยกลไกของมันเอง ไม่ต้องรับคำสั่งจากฮูหยินอีก เสี่ยวเหลียนเลิกเปลืองเรี่ยวแรงสมองแล้ว นำคุณชายฟงไปเถอะ"

มือของกู่เชี่ยนเหลียนสั่นสะท้านคราหนึ่ง ปล่อยให้ป้ายคำสั่งร่วงหล่นลงสู่พื้น น้ำตาก็ทะลักจากเบ้า ร่ำร้องว่า

"คุณหนู เพียงเพราะเป้าหมายอันเลื่อนลอยยาวไกล ท่านไยต้องย่ำยีตัวเองถึงเพียงนี้ เรื่องราวเหล่านั้นเกิดขึ้นเมื่อร้อยปีก่อน ตอนนี้ชาติมาตุภูมิไม่ทราบเปลี่ยนเป็นสภาพใด คนเหล่านั้นลืมเลือนพวกเราแต่แรกแล้ว..."

กงจู้อลงกรณ์ตวาดว่า

"หุบปาก พวกมันตกอยู่ภายใต้การปกครองอันป่าเถื่อน ตั้งหน้ารอคอยพวกเรากลับไป เสี่ยวเหลียนกำเริบเสิบสานพอแล้ว รีบไสหัวกลับไปให้แก่ข้าพเจ้า"

จากนั้นส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"พวกเรา"

เงาร่างสี่สายกระโดดข้ามกำแพงล้อมทางซ้ายขวาเข้ามา คุกเข่าลงที่ข้างกายกงจู้อลงกรณ์

ฟงสิงเลี่ยเพ่งตามอง เห็นชายฉกรรจ์ทั้งสี่นี้สะพายกระบี่ ท่วงท่าฮึกหาญองอาจ ล้วนมิใช่มือชั้นธรรมดา

กงจู้อลงกรณ์ออกคำสั่งว่า

"นำตัวเสี่ยวเหลียนไปให้กับเรา หากมิใช่เห็นแก่หน้าคุณชายฟง วันนี้เราจะให้ท่านเห็นดีแน่นอน"

จากนั้นยิ้มให้กับฟงสิงเลี่ยอย่างเสียใจ กล่าวว่า

"คุณชายฟงขออย่าได้ตำหนิ ก่อนงานเลี้ยงในคืนนี้ จือเซียนค่อยขอคำแนะนำจากท่าน"

ขณะที่ฟงสิงเลี่ยเดินออกจากตึกหลัง ยังไม่ลืมเลือนสำเนียงอันเศร้าสร้อยในเสียงขลุ่ยของนาง

ฉินเมิ่งเหยาพอกล่าวจบ ในพงหญ้าบังเกิดเสียงสรรเสริญพระคุณเป็นภาษาทิเบตหลายเสียงดังขึ้นโดยพร้อมพรัก

สี่ลามะชิงจั้งนำโดยผู้วิเศษไท่หยางมี่ฮาเซ่อเจอเสียน ตัดผ่านเส้นทางที่เหล่าชายฉกรรจ์ชุดดำเปิดทางให้ มาถึงเบื้องหน้าฉินเมิ่งเหยายืนเรียงรายเป็นแถวเดียว ตั้งประจันกับฉินเมิ่งเหยาและชิฉางเจิงซึ่งนั่งหลับตาโคจรพลัง

เสียงสวดชะงักขาดหาย สี่ลามะชิงจั้งประนมมือต่อฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาย่อกายคารวะตอบ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ผู้วิเศษทั้งสี่ท่องบทสวดปราบปีศาจของมหาสมณะหลงจั้ง ใช่ยึดถือเมิ่งเหยาเป็นภูตผีปีศาจร้ายหรือไม่?"

ผู้วิเศษไท่หยินหนิงเอ่อจือหลันที่งดงามราวสตรีทำท่าปางมือ

กล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"ขอคุณหนูเมิ่งเหยาอย่าได้ตำหนิ ผลที่สุดเซียนพุทธภูตปีศาจล้วนคืนสู่ความว่างเปล่า ไยต้องจดจำใส่ใจ?"

ลามะรูปนี้พอมาถึง ก็ทำสงครามคารมกับฉินเมิ่งเหยา ระบุว่าฉินเมิ่งเหยาถือสาว่าตนเองเป็นภูตปีศาจ แสดงว่ายังไม่บรรลุถึงสัจธรรมคำสอน

ฉินเมิ่งเหยายิ้มโดยไม่นำพา กล่าวว่า

"ผู้ยึดติดกับความว่างเปล่าไม่ว่างเปล่า ตรงกันข้ามล้วนแต่ว่างเปล่า หากพวกเราสามารถปล่อยวางความยึดติด ยังมีเรื่องใดต้องช่วงชิง?"

ผู้วิเศษเส้าหยินหยงไปเจิ้นหยาทางหนึ่งนับเม็ดประคำ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ยึดติดก็แบ่งเป็นจริงเท็จ ยึดติดจริงเป็นเท็จ ยึดติดเท็จเป็นจริง พระธรรมแม้มีพันหมื่นชนิด แต่มีเพียงชนิดเดียวที่เป็นจริง หากสามารถยึดติดกับจริงล้วน มาตรว่ายึดติดจะเป็นไร?"

การโต้ตอบดำเนินถึงตอนนี้ พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินและพวกที่ห้อมล้อมรับฟังล้วนไม่เข้าใจ เพียงทราบว่าทั้งสองฝ่ายซ่อนคำคมทำสงครามคารมกัน

ผู้วิเศษไท่หยางมี่ยังอยู่ในท่วงท่าตามสบาย คล้ายกับเป็นผู้สังเกตการณ์มากกว่าผู้อยู่ในเหตุการณ์

ผู้วิเศษเส้าหยางขู่เปี้ยสิงปั้นสีหน้าอมทุกข์ ราวกับว่าทุกผู้คนในแผ่นดินล้วนติดค้างท่าน

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง เสียงเชิงเมื่อชักกระบี่โบราณนามปีกบิน จ่อจี้ใส่ลามะทั้งสี่

สี่ลามะชิงจั้งกระจายกำลังออกไปเป็นรูปวงกลม รายล้อมฉินเมิ่ง

เหยาซึ่งยืนอยู่ข้างกายชิฉางเจิงเอาไว้

ผู้วิเศษไท่หยางมี่ลดสองมือลง ผู้วิเศษเส้าหยางยกบาตรเหล็กขึ้นเสมออก ผู้วิเศษไท่หยินทำท่าปางมือ ส่วนผู้วิเศษเส้าหยินนับเม็ดประคำ ลามะทั้งสี่แม้มีท่วงท่าที่แตกต่าง แต่ต่างกอปรด้วยพลังสภาวะสะกดผู้คนจนระย่นย่อ

ทุกผู้คนขยายวงกว้างออกไป เว้นพื้นที่ว่างอันกว้างขวาง เปิดโอกาสให้สุดยอดฝีมือจากชิงจั้ง (ชิงไห่ทิเบต) ทั้งสี่ ต่อสู้กับทายาทสองสถานศักดิ์สิทธิ์ดินแดนภาคกลางอย่างเต็มที่

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาสงบราบเรียบ ทั้งไม่ทุกข์ร้อนและไม่ยินดีคล้ายเทพธิดาลงสู่โลกหล้า ไม่หวั่นไหวต่อทางโลกแม้แต่น้อย

สี่ลามะชิงจั้งใจสั่นสะท้าน พวกท่านทั้งสี่แม้ไม่ลงมือ แท้ที่จริงเปิดฉากจู่โจมแล้ว โดยผนึกกำลังเร่งเร้าพลังลมปราณธาตุธรรมชาติใส่ฝ่ายตรงข้ามระลอกแล้วระลอกเล่า คาดว่าอย่างน้อยฉินเมิ่งเหยาต้องสะบัดกระบี่คลี่คลาย ทั้งนี้เพราะหากล่าถอย ชิฉางเจิงต้องตกเป็นเป้าจู่โจม เส้นโลหิตทั่วร่างแตกระเบิดเสียชีวิตแล้ว

มิคาดฉินเมิ่งเหยาเพียงใช้มือเรียวงามยึดกุมกระบี่โบราณปีกบินก็แผ่พุ่งพลังกระบี่ออก ทำลายร่างแหลมปราณของพวกท่านแตกเป็นช่อง คุ้มครองนางกับชิฉางเจิงเอาไว้

ที่สร้างความขุ่นเคืองใจแก่พวกท่านคือ พวกท่านย่อมไม่อาจแผ่พุ่งพลังโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน ยามใดที่พลังขาดช่วง กระบี่ของฉินเมิ่งเหยาจะเร่งเร้าพลังสภาวะถึงขีดสุด เป็นกระบี่ที่ไม่มีผู้ใดต้านทานรับได้

ดังนั้นวิธีเพียงหนึ่งเดียวคือ พวกท่านต้องฉกฉวยโอกาสจู่โจมทั้งผนึกจู่โจมอย่างสุดกำลัง หวังทำลายล้างสภาวะกระบี่ของฉินเมิ่งเหยา ทั้งสองฝ่ายใช้ความแข็งปะทะความแข็ง อาจพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันในไม่

กี่กระบวนท่า

ซึ่งความจริงเคล็ดลับสำคัญอยู่ที่ฉินเมิ่งเหยาไม่ได้ใช้กระบี่ก่อนจึงปรากฏสภาพเช่นนี้ขึ้น

ซึ่งก็หมายความว่ากระบี่พอชักจากฝัก ฉินเมิ่งเหยาก็ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ เป็นเช่นเดียวกับครั้งก่อนที่จูงจมูกสี่ลามะชิงจั้งไป

ความรู้สึกของประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ทำให้สี่ลามะชิงจั้งบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

หรือว่าไม่มีผู้ใดเหนือล้ำกว่านางจริงๆ?

เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังสภาวะอันกล้าแข็งของสี่ลามะชิงจั้งจึงอ่อนโทรมลงเล็กน้อย

กระบี่ของฉินเมิ่งเหยาบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง เริ่มกรีดเป็นรูปวงกลมเล็กๆ อย่างสมบูรณ์เพียบพร้อม ชายเสื้อก็โชยพัดพลิ้วดุจเทพธิดาที่จะเหาะเหินขึ้นฟ้าไป

เมื่อนางกรีดวาดถึงกลางคัน สี่ลามะชิงจั้งทราบว่าผิดท่า หากปล่อยให้นางกรีดเป็นรูปวงกลมครบถ้วน พลังของพวกท่านจะถูกทำลายไป ถึงกับถูกวงกลมกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามดูดสลายไปครึ่งหนึ่ง แล้วค่อยวกกลับมาจัดการกับพวกท่าน

พริบตานั้นหญ้าคาบนพื้นที่ว่างถูกถอนขึ้นมาทั้งร่าง ปลิวเวียนว่อนพร้อมกับผงธุลีคละคลุ้ง

ผู้วิเศษไท่หยางมี่ประสานมือทั้งสอง หันใจกลางฝ่ามือเข้าหาด้านใน ตอนแรกยกขึ้นเสมออก จากนั้นผลักดันออกไปช้าๆ ใต้เท้าก้าวย่างด้วยท่าเท้าพิสดาร คล้ายรุกหน้าคล้ายถอยหลัง แท้ที่จริงยังหยุดยืนกับที่เดิม

จีวรสีเหลืองที่ครองร่างของท่านเบ่งพองขึ้น ก่อเกิดเป็นพลังวังวนอันกล้าแข็งม้วนใส่ฉินเมิ่งเหยา กลายเป็นสภาวะจู่โจมอันรุนแรง

ต่อฉินเมิ่งเหยาในทางตรง

ผู้วิเศษเส้าหยางบังคับบาตรเหล็กหลุดจากมือ บินวนอยู่กลางอากาศหว่างกลางทั้งสองฝ่าย บังเกิดเป็นเสียงเสียดประสาท ขณะที่สายตาของผู้วิเศษเส้าหยางจ้องจับที่กระบี่ของฉินเมิ่งเหยาโดยไม่กะพริบ

ส่วนผู้วิเศษเส้าหยินกับผู้วิเศษไท่หยินแยกย้ายอยู่ทางรอบนอกประจำอยู่ทางซ้ายขวาของฉินเมิ่งเหยา ผู้วิเศษเส้าหยินตวัดมือขึ้นเม็ดประคำถูกตัดผ่ากลางเหยียดตรงเป็นเส้นเดียว แหวกพุ่งใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของฉินเมิ่งเหยา ทั้งสวยงามทั้งแปลกประหลาดยิ่ง

มือเรียวงามขาวสะอาดของผู้วิเศษไท่หยินกรีดวาดร่ายรำ มือขวาฟันตรงอย่างหนักหน่วง มือซ้ายหมุนควงอย่างคล่องแคล่ว ให้ความรู้สึกที่ขัดกัน ก่อเกิดเป็นพลังหนึ่งหนักหนึ่งเบา พอบรรลุถึงด้านขวามือของฉินเมิ่งเหยาห่างประมาณห้าก้าว กลับหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว ก่อเกิดเป็นลมพายุทั้งตรงและย้อนกระโชกใส่ฉินเมิ่งเหยา หากฝ่ายตรงข้ามไม่รู้จักรับมือ เพียงใช้พลังแกร่งกร้าวล้วนหรืออ่อนหยุ่นล้วนเข้าคลี่คลาย ต้องพลาดท่าเสียทีแน่นอน

สี่ลามะชิงจั้งล้วนมีพลังฝีมือถึงขอบเขตขั้นธรรมชาติแรกกำเนิด ยามนี้ลงมืออย่างสุดกำลัง ล้วนจู่โจมในระยะไกล เพื่อหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับกระบี่ของฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาเผชิญกับสภาวะจู่โจมทางด้านหน้าสามทิศทาง ทั้งเป็นวิธีการรุกสี่รูปแบบ ยังคงรักษาท่วงท่าอันสงบราบเรียบไว้

จิตฌานที่สงบนิ่งทำให้นางมองซึ้งถึงสถานการณ์อันเลวร้ายทั้งหมดอย่างปรุโปร่ง ทั้งทราบว่าฝ่ายตรงข้ามที่สามารถบีบคั้นนางตกอยู่ในสภาพอันเลวร้ายเช่นนี้ เพราะมองทะลุปรุโปร่งว่านางต้องรั้งอยู่กับที่ เพื่อคุ้มครองชิฉางเจิงซึ่งกระแทกนั่งกับพื้น

หากมองจากมุมมองหนึ่ง สี่ลามะชิงจั้งออกจะไม่เลือกวิธีที่ใช้

อยู่บ้าง จุดประสงค์เพื่อช่วงชิงชัยชนะจากการศึกของสถาบันสงฆ์ภาคกลางกับฝ่ายลามะทางทิเบต

ซึ่งก็หมายความว่า หากเป็นการต่อสู้อย่างยุติธรรม ฝ่ายตรงข้ามไม่มีความมั่นใจเอาชัยฉินเมิ่งเหยา

ความเชื่อมั่นของพวกท่านถูกลิดรอนลง

ฉินเมิ่งเหยาถือกระบี่แย้มยิ้ม ประกายกระบี่ยืดขยายออกแผ่พุ่งใส่ผู้วิเศษไท่หยางมี่ทางด้านหน้าดุจสายฟ้า

สี่ลามะชิงจั้งเห็นฉินเมิ่งเหยายังรักษาอยู่ที่เดิม แต่กระบี่ปีกบินคล้ายยืดยาวอีกหลายวา แหวกทะลวงไปในพายุพลังของผู้วิเศษไท่หยางมี่ถึงกับสะท้านใจอย่างรุนแรง

จนบัดนี้พวกท่านค่อยทราบว่า เหตุใดในรอบสามร้อยปีนี้ฉินเมิ่งเหยาจึงเป็นศิษย์เรือนฌานเมตไตรยคนแรกที่ย่างเท้าเข้าสู่ทางโลก

ที่แท้นางฝึกปรือวิชากระบี่สูงสุดในตำนานกระบี่เมตไตรย...พลังกระบี่ธาตุธรรมชาติสำเร็จ

นี่เป็นเคล็ดวิชากระบี่ที่ใช้จิตสมาธิบังคับกระบี่ ใช้จิตใจเคลื่อนย้ายวัตถุ

ต่ำใต้นอกจากกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินแล้ว นางเป็นบุคคลแรกที่บรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้

ประกายเย็นเยียบยืดยาวแล้วรั้งกลับ จากนั้นหมุนวนอยู่รอบกาย

ฉินเมิ่งเหยาถือกระบี่ปีกบินแนบติดกับร่างหมุนคว้างอย่างเร่งร้อนแผ่พุ่งพลังกระบี่เป็นชั้นๆ โอบล้อมนางกับชิฉางเจิงเอาไว้

เสียงปงคราหนึ่ง พลังที่ผู้วิเศษไท่หยางมี่แผ่พุ่งออกจากจีวรปะทะกับพลังกระบี่ธาตุธรรมชาติของฉินเมิ่งเหยาอย่างถนัดถนี่

แขนจีวรตั้งแต่ช่วงไหล่ลงไปขาดกระจุยกระจาย บินเวียนว่อนอยู่บนพื้นที่ว่างเบื้องหน้าผู้วิเศษไท่หยางมี่ ผู้นำของสี่ลามะชิงจั้งรูปนี้

หน้าขาวซีด เปลือยแขนทั้งสอง ถอยกายไปครึ่งก้าว

ผู้วิเศษเส้าหยางส่งเสียงสรรเสริญพระคุณ บาตรเหล็กพุ่งจากบนลงล่าง กระแทกใส่กลางขม่อมของฉินเมิ่งเหยา นั่นเป็นช่องว่างจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของนาง

เม็ดประคำเป็นเส้นสายรวมทั้งพลังทั้งหนักและเบาก็พุ่งจู่โจมมาจากทางซ้ายขวา

แว่วเสียงเพียะเพียะพะพะ เม็ดประคำทั้งหนึ่งร้อยแปดลูกพอปะทะกับร่างแหกระบี่ ก็ระเบิดเป็นผุยผง พุ่งวนผ่านข้างกายนางไป เห็นแน่ชัดว่าจะสาดพุ่งใส่ผู้วิเศษไท่หยินทางขวามือแล้ว

ภายใต้พลังของคนกระบี่หลอมรวมเป็นหนึ่งของฉินเมิ่งเหยากระตุ้นชักนำ กลับสลายพลังหนักเบาทั้งสองประการ ทั้งอ้อมผ่านข้างกายนาง พอดีปะทะกับเม็ดประคำที่แหลกสลาย

เสียงระเบิดหนักๆ ปานฟ้าร้องสองครั้งดังขึ้นทางซ้ายขวาของฉินเมิ่งเหยา

ผู้วิเศษเส้าหยินกับผู้วิเศษไท่หยินสะท้านขึ้นพร้อมกัน กลับโซซัดโซเซโถมไปเบื้องหน้าสองก้าว

พลังลมหมุนวนเวียน ผงคลีคละคลุ้งอบอวล สี่ลามะชิงจั้งคล้ายเดินทวนลมพายุ จีวรที่ครองร่างพัดพลิ้วไปด้านหลัง

เสียงติงเมื่อกระบี่ปีกบินของฉินเมิ่งเหยาพวยพุ่งขึ้นฟ้า จี้ใส่กันบาตร บาตรเหล็กกลับแนบติดกับปลายกระบี่

ประกายเย็นเยียบรอบกายสลายวับ เผยเห็นรูปร่างอันแช่มช้อยงดงามของฉินเมิ่งเหยา

สี่ลามะชิงจั้งถูกกระตุ้นชักนำ พากันพลิกฝ่ามือทั้งแปดข้าง จู่โจมใส่ฉินเมิ่งเหยาอย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง

ในที่สุดพวกท่านไม่อาจเฝ้ารักษาอีกต่อไป ได้แต่เปลี่ยนจาก

จู่โจมไกลเป็นจู่โจมระยะใกล้

ปลายกระบี่ของฉินเมิ่งเหยาสั่นสะท้านเล็กน้อย บาตรเหล็กก็หมุนวนขึ้น บินคว้างใส่ผู้วิเศษไท่หยางมี่

จากนั้นกระบี่ปีกบินกลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบนับร้อยพันสาย ม้วนใส่สี่ลามะชิงจั้งดุจน้ำป่าไหลทะลักเข้าหา

ผู้วิเศษไท่หยางมี่แม้รุกคืบจู่โจม ยังคงรักษาท่วงท่าอันปลอดโปร่งบันดาลให้ผู้คนคาดคิดว่าต่อให้ถูกศัตรูจู่โจมสังหาร ท่วงท่าอันปลอดโปร่งยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

บาตรบินมาถึงแล้ว ผู้วิเศษไท่หยางมี่ยื่นสองมือออก รับบาตรบินที่หมุนคว้างมาเอาไว้

เห็นแน่ชัดว่าท่านรับบาตรเหล็กไว้แล้ว แต่กลับบินคว้างอยู่ในมือท่านอีกครึ่งรอบ

ผู้วิเศษไท่หยางมี่สะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ถอยกายไปหลายก้าว ถูกคุกคามล่าถอยออกนอกวงต่อสู้

ขณะเดียวกันพลังกระบี่ฝ่ามือพบกัน บังเกิดเสียงปะทะดังอย่างถี่ยิบ

เห็นในเงากระบี่พร่าพราย ผู้วิเศษทั้งสามรุกถอยอย่างรวดเร็ว แต่ในที่สุดไม่อาจหลุดพ้นจากวงกลมกระบี่

ใบหน้าผู้วิเศษไท่หยางมี่กลับกลายเป็นขาวซีด บนหน้าผากปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมออกมา ถือบาตรเหล็กค้างไว้ คล้ายไม่ล่วงรู้ว่าฝ่ายของท่านกำลังหักหาญเสี่ยงชีวิตกับศัตรู ท่วงท่าอันปลอดโปร่งไม่ปรากฏขึ้นอีก

เสียงพลังกระบี่แหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ กลบสรรพสำเนียงทั้งหมดไป

ผู้ที่พลังฝีมืออ่อนด้อยต้องยกมือขึ้นอุดหู

เงากระบี่สลายหายวับ ผู้วิเศษเส้าหยาง ผู้วิเศษไท่หยิน ผู้วิเศษเส้าหยินโซซัดโซเซล่าถอยกลับไปที่เดิม

ฉินเมิ่งเหยาสอดกระบี่คืนฝัก สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม เปล่งประกายรัศมีอันสูงส่ง สะกดให้ผู้คนแทบหมอบกราบกราน

เสียงดังเมื่อบาตรเหล็กร่วงหล่นจากมือผู้วิเศษไท่หยางมี่ตกลงสู่พื้น

สีหน้าผู้วิเศษไท่หยางมี่กลับคืนสู่สภาพเดิม

สี่ลามะชิงจั้งประนมมือคำนับฉินเมิ่งเหยา ผู้วิเศษไท่หยางมี่กล่าวว่า

"พวกเราทั้งสี่ยอมรับการพ่ายแพ้ หลังจากนี้จะเดินทางกลับชิงจั้ง ไม่กลับเข้าสู่ทางโลกอีก เรื่องของดาบเหยี่ยว ให้ธรรมาจารย์อาทิตย์ชำระสะสาง"

ผู้วิเศษไท่หยินกล่าวเสริมว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาทำให้พวกเรารับรู้ถึงวิถีกระบี่ เป็นประโยชน์ไม่น้อย ขอได้รับการคำนับขอบคุณจากพวกเรา"

พลางประนมมือคำนับนางอีกครา

ผู้วิเศษเส้าหยินก็กล่าวว่า

"นับตั้งแต่ท่านปาซือปาเป็นต้นมา ธรรมาจารย์อาทิตย์เป็นอัจฉริยบุรุษที่โดดเด่นที่สุดของทิเบตเรา คุณหนูเมิ่งเหยาพอพบพานต้องระวังให้มากไว้"

ใบหน้าผู้วิเศษเส้าหยางปรากฏรอยยิ้มที่น้อยครั้งจะพบพานขึ้น กล่าวว่า

"การพ่ายแพ้ของพวกเราครั้งนี้มิใช่เพราะพลังฝีมือ หากแต่เพลี่ยงพล้ำด้านบำเพ็ญเพียร และจะนำผลการต่อสู้กลับสู่ชิงจั้ง บอกเล่าตามความเป็นจริงทุกประการ"

ในเสียงสวดเป็นภาษาทิเบต สี่ลามะชิงจั้งพุ่งถอยไปด้านหลังจนหายลับกับส่วนลึกของพงหญ้า

มาจากสถานที่ใด

กลับไปสถานที่นั้น

พิฆาตฟ้าส่งเสียงกระแอม ประสานมือคารวะกล่าวว่า

"ที่นี้หากไม่มีเรื่องของผู้น้อย พวกเราก็ขออำลา"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวคำ "เชิญ" คำหนึ่ง

หมู่มารร้ายมาอย่างฉับพลัน ไปอย่างกะทันหัน ชั่วพริบตาก็ล่าถอยไปจนหมดสิ้น

ฉินเมิ่งเหยายืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกมา อ้าปากเล็กน้อย บ้วนโลหิตคำหนึ่งลงบนผ้าเช็ดหน้า

นางมองดูคราบโลหิตที่ชวนสะท้านขวัญบนผ้าเช็ดหน้าสีขาว อดนึกถึงผ้าเช็ดหน้าสีขาวอีกผืนหนึ่งที่ตกอยู่ในมือหานป๋อมิได้

ลมหายใจของชิฉางเจิงหนักหน่วงขึ้นมา

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่ามันจะฟื้นคืนสติมาโดยเร็ว จึงพับเก็บผ้าเช็ดหน้า สีหน้ากลับคืนสู่ความสดใสเย็นชาดุจเดิม

ชิฉางเจิงกู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง กระโดดปราดขึ้นมา เห็นรอบข้างไร้ผู้คน ต้องกล่าวกับฉินเมิ่งเหยาอย่างเหลือเชื่อว่า

"พวกมันไปแล้ว?"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนี้พี่ชิคิดไปที่ใด?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"พระคุณยิ่งใหญ่ไม่ขอกล่าวขอบคุณ แม่นางเมิ่งเหยายื่นมือช่วยเหลือ ชิฉางเจิงไม่มีวันลืมเลือน"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หากมิใช่พี่ชิรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ยังไม่ฟื้นฟูพลังฝีมือ ไยต้องให้เมิ่งเหยาช่วยเหลือ นับแต่วันนี้เป็นต้นไป หากพี่ชิกักตัวเองร้อยวัน จะมีพลังฝีมือรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง สามารถเข้าสู่วิถีแห่งดาบ"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายข้าพเจ้าถูกภารกิจผูกมัดตัว ไม่อาจเป็นเช่นคุณหนูที่ไร้ห่วงหาไร้กังวล ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องรีบรุดกลับไปหาสหาย ติดตามดูสถานการณ์พวกมัน ไม่ทราบคุณหนูเมิ่งเหยาคิดไปแห่งหนใด มีที่ใช้สอยเราชิฉางเจิงหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านทางที่ดีพักผ่อนสักสิบวัน อย่าได้มีความคิดเป็นอื่น ไม่เช่นนั้นหากเผชิญกับยอดฝีมือเช่นหลี่เซ่อเม่ย ฝ่ายตรงข้ามสามารถดำเนินกลยุทธ์ สะกิดให้อาการบอบช้ำของท่านกำเริบขึ้น ทำให้ท่านไม่อาจสำเร็จเป็นปรมาจารย์ทางวิถีดาบตลอดกาล"

ชิฉางเจิงสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"มนุษย์บัณเฑาะก์ผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ คุณหนูมีความมั่นใจจัดการกับมันหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาส่ายหน้ากล่าวว่า

"มันฝึกวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นสำเร็จ ทำให้ผู้คนต้องปวดเศียรเวียนเกล้านัก พี่ชิเชิญเถอะ"

ชิฉางเจิงน้อมกายคารวะ จากไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

ฉินเมิ่งเหยาฝืนยิ้มออกมา สี่ลามะชิงจั้งพกความพ่ายแพ้กลับทิเบตไปแล้ว ขั้นต่อไปจะเป็นการศึกระหว่างนางกับธรรมาจารย์อาทิตย์

นางทอดถอนใจคำหนึ่ง ระงับความรู้สึกเดินทางสู่ทิศทางที่ตั้งของตำหนักอลงกรณ์

จากมารมุ่งสู่ธรรม

ในห้องพักรับรองของตำหนักอลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียนร่ำไห้ในอ้อมอกฟงสิงเลี่ยจนกลายเป็นมนุษย์น้ำตา

ปกเสื้อฟงสิงเลี่ยล้วนเปียกชุ่ม อดหดหู่ใจมิได้ รับรู้ว่าการตายที่ใกล้กรายมาของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย การที่กงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนยอมสละความสุขส่วนตัว แต่งให้กับคนที่ไม่ได้รัก เพราะภารกิจของการกู้ชาติ สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่กู่เชี่ยนเหลียนนัก

กู่เชี่ยนเหลียนสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ไม่มีแล้ว ไม่มีแล้ว ทุกสิ่งไม่มีแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยโอบหลังโอบไหล่นาง กล่าวเบาๆ ว่า

"ร้องไห้เถอะ ร้องไห้อย่างเต็มที่เถอะ"

กู่เชี่ยนเหลียนเงยหน้าที่นองน้ำตาขึ้น ถามว่า

"ท่านใช่คิดไปจากข้าพเจ้าหรือไม่ หากใช่ก็บอกต่อข้าพเจ้าแต่แรก ให้เชี่ยนเหลียนรับไว้ในคราเดียวเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยไม่ทราบขุ่นเคืองหรือขบขันดี แต่ตะโพกของนางผึ่งผายยวนใจผู้คน จึงยกมือตบใส่ บังเกิดเป็นเสียงฉาดดังสดใส

กู่เซี่ยนเหลียนเจ็บปวดจนกระโดดปราดขึ้นมายืนอยู่ข้างเตียง มองดูฟงสิงเลี่ยที่นั่งอยู่ขอบเตียง ชั่วครู่จึงกล่าวอย่างตัดพ้อว่า

"เบิกบานใจกระมัง ผู้อื่นถูกท่านตบตีจนเรียกสติกลับมาแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยใช้แผนอุบายประสบผล จึงยืดกายขึ้น เปลี่ยนจากไม้แข็งเป็นไม้นวม ยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้านาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เจ็บหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนผงกศีรษะกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ย่อมเจ็บ แต่ก็ยินดียิ่ง สิงเลี่ย หากข้าพเจ้าสร้างความขุ่นเคืองใจแก่ท่าน ท่านก็ตบตีข้าพเจ้าเถอะ แต่ห้ามมิให้ตบตีตำแหน่งอื่น"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความวาบหวามใจ โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ถามว่า

"ดีขึ้นหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนรับคำ ดวงตาทอประกายแห่งความรัก แหงนเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"สิงเลี่ย ข้าพเจ้าขอมอบร่างกายอันบริสุทธิ์แก่ท่าน ดีหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้เป็นกลางวันแสกๆ"

กู่เซี่ยนเหลียนเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"กลัวอันใด ไม่มีคนมาหรอก ข้าพเจ้าลงกลอนประตูแล้ว ท่านไม่ชมชอบข้าพเจ้าหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ชมชอบท่าน?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"คนของฟางเยี่ยหวี่อาจรุดมาได้ทุกเมื่อ ยังมีโจรราคะหลิวเหยาจีไม่ทราบว่าวันพรุ่งจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ชีวิตนี้ไม่ได้ครอบครองสิ่งใด สิงเลี่ยเอย ให้แก่ข้าพเจ้าเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยเข้าใจอารมณ์รักของกู่เชี่ยนเหลียนเป็นอย่างดี นั้นเป็นพฤติกรรมอันสืบเนื่องจากความผิดหวัง และปวดร้าวถึงที่สุดชนิดหนึ่ง

นางหวังว่าขณะที่ตกอยู่ในห้วงเหวอันสิ้นหวัง สามารถไขว่คว้าถูกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นั่นคือความรักที่เป็น "เนื้อแท้" ของมัน เป็นการร่วมรวมกันทางร่างกาย

ด้วยหญิงสาวแรกรุ่นที่งามเฉิดฉันเช่นกู่เชี่ยนเหลียน ไม่มีบุรุษใดสามารถปฏิเสธการเสนอตัวของนางได้ อย่าว่าแต่ทั้งสองฝ่ายยังเพาะสร้างรักแท้จากการเผชิญภัยร่วมกัน

ฟงสิงเลี่ยตัดสินใจโอบอุ้มหญิงงามในอ้อมอกขึ้น เดินไปที่เตียงนอน

กู่เชี่ยนเหลียนสองแก้มร้อนผ่าว กระซิบที่ข้างหูของมันว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการความนุ่มนวลและความเวทนาจากท่าน เพียงต้องการให้ท่านข่มขืนและย่ำยี เช่นนี้จึงค่อยลดทอนความปวดร้าวของข้าพเจ้าลงบ้าง"

ฟงสิงเลี่ยวางร่างนางลงบนเตียง จากนั้นโถมทับลงไป ปากกล่าวว่า

"ขออภัย ตอนนี้เป็นท่านเชื่อฟังข้าพเจ้า มิใช่ข้าพเจ้าเชื่อฟังท่าน"

เรือหลวงแล่นสู่ทะเลสาบผอหยาง โดยมีเรือรบของทัพเรือสี่ลำคุ้มครองส่ง

วันนี้อากาศดียิ่ง แสงแดดสาดส่องทั่วทุกแห่งหน

เมื่อคืนนี้โจรท่องโดดเดี่ยวอ้างว่าหานป๋อยังไม่ทุเลาจากอาการบอบช้ำ บวกกับเฉินฮูหยิน คุณชายเฉิน นางบำเรออีกสองนาง และครูมวยหญิงรับใช้ล้วนจากไป ปรากฏห้องว่างมากมาย ดังนั้นสั่งให้โหยวโหยวแยกไปนอนที่ห้องข้างติดกัน สร้างความเคียดแค้นแก่หานป๋อจนคิดกัดกินเนื้อของโจรท่องโดดเดี่ยว

ยามนี้โหยวโหยวย่อมกลับเข้าห้องของหานป๋อ ปรนนิบัติมันล้างหน้าเกล้าผมเผ้า โจรท่องโดดเดี่ยวรอเป็นเวลานาน ยังไม่เห็นคนทั้งสองออกจากห้องไปสมทบกันที่ห้องโถง จึงคิดรุดไปเคาะประตู

เพิ่งก้าวออกจากห้อง เฉาเสียพอดีเดินผ่านมา โจรท่องโดดเดี่ยวจึงทักทายถามไถ่ด้วยท่าทีสนิทสนม

มิคาดเฉาเสียมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน ผงกศีรษะรับ จากนั้นรีบเดินลงบันไดไป

โจรท่องโดดเดี่ยวบังเกิดความสงสัยเต็มอก ขบคิดไม่เข้าใจว่าเมื่อคืนเฉาเสียยังเป็นปรกติดี วันนี้ไฉนเปลี่ยนเป็นเช่นนี้

มันทางหนึ่งมองดูเฉาเสียเดินลงบันไดไป ทางหนึ่งเคาะประตูห้องของหานป๋อ

ภายในห้องบังเกิดเสียงซุลมุนวุ่นวายและเสียงจัดแจงเสื้อผ้า

โจรท่องโดดเดี่ยวกระซากเสียงว่า

"รีบเปิดประตู"

ประตูถูกเปิดออก หานป๋อคล้ายคนกระทำผิดนึกกลัวเกรงคิดฉวยโอกาสถลันหลบออกไป กลับถูกโจรท่องโดดเดี่ยวคร่ากุมไว้บังคับให้กลับเข้าห้อง

โหยวโหยวผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย ใบหน้าแดงสดใสนั่งก้มศีรษะอยู่บนเตียง มองปราดเดียวก็ทราบว่าเพิ่งถูกหานป๋อใช้กำลัง

ลวนลาม

โจรท่องโดดเดี่ยวกระซิบถามที่ข้างหูมันว่า

"กระทำแล้วหรือไม่?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่รู้จักมาสายกว่านี้หรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับไม่มีโทสะ กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) อดทนอีกหลายวันเถอะ"

จากนั้นฉุกลากมันออกจากห้อง กระซิบถามว่า

"ท่านเปิดฉากรุกต่อเฉาเสียแล้วหรือ?"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรับฟังจนเบิกบานใจ ตบไหล่มันโดยแรง กล่าวว่า

"ประเสริฐ สมเป็นเผ่าพันธุ์มากรักที่รักษาคำมั่นสัญญา การดำเนินการเป็นอย่างไร? จดจำไว้ว่าอย่าได้รีบร้อนผลีผลาม อย่าให้นางเข้าใจผิดคิดว่าท่านเป็นชนชั้นหมกมุ่นโลกีย์ ถึงแม้ว่าท่านอาจเป็นชนชั้นหมกมุ่นโลกีย์ก็ตาม"

หานป๋อร้องว่า

"ท่านยังกล่าววาจาผีสางเช่นนี้อีก อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าลงมือต่อเฉาเสียอีก ผลสุดท้ายท่านรับผิดชอบทั้งสิ้น"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮิ กล่าวว่า

"เอาเถอะ เปิดใจให้กว้างกว่านี้ได้หรือไม่? รีบบอกต่อเราท่านเปิดฉากรุกอย่างไร?"

หานป๋อขณะจะตอบคำ จั่วซือก็เดินออกจากห้อง เห็นทั้งสองทำท่าลับๆ ล่อๆ ทราบว่าไม่มีเรื่องดีงามอันใด ดังนั้นถลึงตาใส่ทั้งสอง

ด้วยความขุ่นเคืองแง่งอน ค่อยเคาะประตูเดินเข้าห้องซึ่งอยู่ท้ายทางระเบียง

โจรท่องโดดเดี่ยวเบิกตาค้าง ชั่วครูค่อยระงับสติ กล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านที่แท้กระทำผิดคิดร้ายอันใด แม้แต่นางยังใช้สายตาที่จ้องมองโจรราคะมองดูพวกเรา?"

หานป๋อกระซากเสียงว่า

"ท่านกล่าววาจาผีสางอีกแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวยักไหล่เป็นความหมายว่าครั้งนี้ไม่เกี่ยวข้องกับมัน ปากซักถามว่า

"รีบบอก"

หานป๋อคิดกล่าวกระไร ได้ยินเสียงขึ้นบันได เฉาเสียเดินขึ้นมา

คนทั้งสองเป็นโจรใจหวั่นหวาด สร้างความแตกตื่นจนผละจากกันแสร้งเป็นยืนอยู่กลางระเบียงทางเดินราวกับไม่มีเรื่องราวใด

เฉาเสียเดินก้มศีรษะถึงเบื้องหน้าคนทั้งสอง กล่าวเสียงแผ่วเบาที่ไม่อาจเบากว่านี้ว่า

"นายผู้เฒ่าใช้ให้ข้าพเจ้าขึ้นมาสอบถามว่า นายผู้เฒ่าฟั่นมีเวลาวางหมากกับเขาสักกระดานหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"กระดานนี้เราจะไม่อ่อนข้อให้กับมันอีก"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เป็นไร ที่แท้เมื่อคืนท่านเล่นแพ้"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องว่า

"แพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อคืนเราขาดสมาธิ เราจะไป

รุกไล่มันให้กระเจิงให้เด็กน้อยท่านชมดู"

กล่าวจบโถมลงบันไดไป

เฉาเสียรีบหลบหน้า หานป๋อเรียกเบาๆ ว่า

"หยูฮูหยิน (คำยกย่องอนุภรรยาผู้อื่น)"

เฉาเสียหยุดเท้าไว้ ใบหน้าแดงจรดใบหู แต่ไม่ได้หลบลี้หนีหน้าต่อไป

หานป๋อเดินถึงด้านหลัง นางอ้าปากขึ้น แต่สมองขาวว่างเปล่าไม่ทราบกล่าวอย่างไรดี

มันสามารถกล่าวอันใดได้?

ยามนั้นโหยวโหยวเดินออกจากห้อง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"พี่ใหญ่ไปเดินหมากกับผู้เฒ่าเฉินอีกหรือ? ข้าพเจ้าจะไปเป็นกองหนุน"

เฉาเสียพอเห็นโหยวโหยวออกมา ถึงกับสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบลงบันไดไป

โหยวโหยวค่อยพบว่ายังมีเฉาเสียอยู่ด้วย ดังนั้นเดินถึงข้างกายหานป๋อ ยิ้มพลางกล่าวเบาๆ ว่า

"ขอเพียงท่านใช้วิธีเล้าโลมเช่นที่กระทำกับข้าพเจ้าเมื่อครู่ ข้าพเจ้ารับรองว่าเสียฮูหยินแม้ทราบว่าท่านเป็นเสือร้ายตัวหนึ่ง ยังยินยอมให้ท่านกลืนลงท้องไป"

พลางชม้ายชายตายั่วยวนมัน ค่อยเดินชดช้อยจากไป

หานป๋อทราบว่าโหยวโหยวตำหนิมันสนิทสนมต่อนาง จนถูกโจรท่องโดดเดี่ยวจับได้ ต้องสั่นศีรษะฝืนยิ้ม หวนนึกถึงเช่อจุนซินยามมีชีวิตคงมักมากกามคุณ เป็นเหตุให้ตนเองต้องเจริญรอยตาม แต่เป็นที่ยอมรับว่านี่เป็นเรื่องอันบรรเจิดที่สุด หากฉินเมิ่งเหยายินยอมปล่อยให้มันกระทำอำเภอใจเช่นเดียวกับโหยวโหยว มันแม้ตายก็ยิน

ยอมพร้อมใจ

จั่วซือพลันผลักประตูยื่นหน้าออกมา กล่าวว่า

"นี่ ท่านเข้ามา"

หานป๋อชี้มือมาที่ปลายจมูกตนเอง กล่าวว่า

"ท่านเรียกข้าพเจ้า?"

จั่วซือกล่าวว่า

"ผู้ใดเรียกหาท่าน? เป็นพี่ใหญ่ล่างเรียกหาท่าน"

หานป๋อรีบเดินเข้าห้องไป

ล่างฟานหวินนั่งบนเก้าอี้ข้างโต๊ะเตี้ยริมหน้าต่าง ผายมือเชิญหานป๋อนั่งลงบนเก้าอี้อีกด้านหนึ่ง

หานป๋อได้รับเกียรติจนลนลาน รีบทรุดนั่งลง

ห้องหับนี้เล็กกว่าห้องพิเศษของหานป๋อกว่าครึ่ง หานป๋อพอนั่งเก้าอี้ จั่วซือย่อมนั่งบนเตียง นางเดิบโตที่เกาะมังกรพิโรธ ไม่ขวยเขินเอียงอายเช่นกุลสตรีในหอห้องทั่วไป แต่ถึงอย่างไรเป็นเตียงของล่างฟานหวิน ท่าทีนี้แสดงออกถึงความสนิทสนมกับล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินกล่าวถามจั่วซือก่อนว่า

"ซือเอ๋อรับประทานอาหารเช้าแล้วหรือไม่?"

จั่วซือกล่าวว่า

"รับประทานแล้ว แต่ท่านยังไม่"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่อาหารเช้า บางครั้งเราไม่รับประทานสิ่งใดแปดวันสิบวัน เพียงดื่มสุรา ต่อให้รับประทาน วันหนึ่งรับประทานเพียงหนึ่งมื้อเท่านั้น"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่หิวหรือ?"

ล่างฟานหวินสำรวจมองมันขึ้นๆ ลงๆ หลายตลบ ถามว่า

"ท่านเคยไม่มีข้าวสักเม็ดตกถึงท้องหลายวันหรอกหรือ?"

หานป๋อทบทวนหวนนึก ตบขาอ่อนแล้วกล่าว

"เคยเป็นเช่นนั้น แต่ตอนนั้นข้าพเจ้าเอาแต่หนีเอาชีวิตรอด ลืมความหิวไป"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"มิใช่ลืมไป หากแต่ท่านสามารถดูดรับพลังธาตุของฟ้าดินแล้ว ท่านลองดื่มแต่น้ำรับประทานผลไม้สักแปดวันสิบวัน ดูว่ามีความรู้สึกอย่างไร?"

หานป๋อกล่าวด้วยสีหน้าลำบากใจว่า

"ละทิ้งของเอร็ดอร่อยไม่รับประทานหรือ? ข้าพเจ้า..."

จั่วซือด่าเบาๆ ว่า

"พี่ใหญ่ชี้แนะพลังฝีมือต่อท่าน ยังเลอะเลือนงมงายราวกับตัวโง่งมอีก"

หานป๋อคล้ายตื่นจากความฝัน ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ที่แท้การไม่รับประทานอาหาร อาหารก็เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกฝีมือ นึกดูนับว่า..."

พลางมองดูล่างฟานหวินแวบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ไม่ มีเหตุผลอย่างมาก อย่างน้อยสามารถฝึกความอดทนที่อยู่ต่อหน้าอาหารโอชะไม่หวั่นไหวใจ"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"น้องเรามีนิสัยใจคอน่านิยมยินดี แม้แต่ซือเอ๋อยังสนิทสนมกับท่านได้โดยง่าย มา ท่านบอกเล่าคำพูดที่เช่อจุนซิ่นเคยกล่าว ตลอดจนเรื่องที่กระทำต่อท่านอย่างละเอียด ให้เราดูว่ามีวิธีใดส่งเสริมท่านรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง จึงไม่สร้างความผิดหวังแก่พี่เช่อ"

หานป๋อรับคำ บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดออกไปอย่างละเอียด

มันบัดเดี๋ยวดัดสุ้มเสียงสวมรอยเป็นขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น บัดเดี๋ยวกลับคืนสู่ความเป็นตัวของตัวเองที่ใสซื่อบริสุทธิ์ เต็มไปด้วยชีวิตชีวา แม้แต่จั่วซือซึ่งไม่กระตือรือร้นสนใจต่อวิชาฝีมือ ยังรับฟังอย่างสนุกสนาน

ล่างฟานหวินตั้งคำถามตลอดเวลา ทุกคำถามล้วนเป็นสิ่งที่หานป๋อไม่เคยนึกถึงมาก่อน ยกตัวอย่างเมื่อมันบอกเล่าว่าซ่อนตัวอยู่ในดิน แอบฟังคำโต้ตอบระหว่างปรมาจารย์มารผังปานกับจิ้นปิงหวินบนผิวดิน ล่างฟานหวินก็ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เรื่องนี้ประหลาดแท้ ด้วยอิทธิฤทธิ์ของผังปาน ไหนเลยไม่ทราบว่าคนในดินตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่? หรือว่าจงใจปล่อยปละละเว้นท่าน? ความนี้ต้องมีเงื่อนงำสำคัญยิ่ง"

ประมาณหนึ่งชั่วยามเต็มๆ หานป๋อค่อยบอกเล่าเรื่องราวจบลง จากนั้นฉวยโอกาสถามว่า

"หลังจากที่ต่อสู้กับหลี่เซ่อเม่ย ข้าพเจ้ามีความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือถึงแม้ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของมัน แต่ความสามารถในการรับการทุบตีคล้ายเหนือกว่ามัน หากมุ่งไปทางนี้ ใช่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่มันหรือไม่?"

จั่วซือยิ้มเย้ยหยันกล่าวว่า

"ช่างไม่รักดีนัก ไม่คิดเอาชนะผู้อื่น พานึกถึงการรับการทุบตี"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือเอ๋อ ท่านต้องการมีน้องชายเช่นนี้หรือไม่?"

จั่วซือรีบปฏิเสธว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการมีน้องชายเช่นนี้"

ปากแม้กล่าวเช่นนี้ แต่บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้น

ถึงแม้ว่าจั่วซือเป็นหญิงงามที่หานป๋อไม่กล้าแตะต้อง ยังชมดูจนวาบหวิวใจ มีความรู้สึกว่าจั่วซือเพิ่มความสนิทสนม มีความรู้สึกที่ดีต่อมัน ดังนั้นแสร้งเป็นทอดถอนใจด้วยความผิดหวังคำหนึ่ง

ล่างฟานหวินวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า

"หากน้องเราเป็นยอดฝีมือทั่วไป เราคิดชี้แนะแก่ท่าน ย่อมง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่ท่านเป็นบุคคลแรกที่ได้รับพันธุมารนอกเหนือจากผังปาน มีแต่ท่านเองจึงทราบว่าสมควรเดินสู่เส้นทางสายใด"

หานป๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบสมควรเดินทางสายนี้อย่างไร?"

ล่างฟานหวินขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว

"เมื่อครู่ท่านเล่าว่าวันที่อยู่บนเหลาสุรา พลันบังเกิดความคิดใคร่ฆ่าเหอฉีหยาง ไม่อาจสะกดระงับได้ ภายหลังพบกับฉินเมิ่งเหยา ค่อยสะกดความคิดฆ่าคนลง ใช่หรือไม่?"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ถูกแล้ว ไม่ทราบเพราะเหตุใด นับตั้งแต่ฉินเมิ่งเหยาอยู่ในจิตใจ ข้าพเจ้าคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน"

จั่วซือถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ท่านใช่พบพานคนหนึ่งก็ชมชอบคนหนึ่งหรือไม่? หากสะสมเช่นนี้สืบไป จะเป็นสภาพเยี่ยงไร?"

หานป๋อแบมือสารภาพว่า

"ซึ่งความจริงข้าพเจ้าชมชอบฉินเมิ่งเหยาตั้งแต่แรก หลังจากนั้นค่อยพบพานโหยวโหยว ทั้งถูกบังคับให้รับตัวเฉาเสียไว้ แต่สุดท้ายข้าพเจ้ายอมรับว่าชมชอบพวกนาง"

เอ่ยถึงตอนนี้คล้ายนึกได้อันใด อุทานออกมาคำหนึ่ง แต่พอ

มองดูจั่วซือ ก็กล้ำกลืนคำพูดไว้

จั่วซือกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ใช่มีเรื่องราวใดที่กลัวถูกผู้คนล่วงรู้ ต้องการให้ข้าพเจ้าหลบหน้าไปหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้เห็นว่าบอกไปไม่นับเป็นอย่างไร แต่กลัวแม่นางซือรู้สึกระคายหู"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือเอ๋อ ที่น้องแซ่หานคิดกล่าว คงเป็นเรื่องราวของบุรุษสตรี กลัวว่าบอกออกมา จะสร้างความกระอักกระอ่วนแก่ท่าน"

จั่วซือหน้าแดงซ่าน แต่ก็คิดใคร่รับฟัง กัดฟันกล่าวว่า

"ขอเพียงมันไม่จงใจบ่งบอกเรื่องราวที่ต่ำช้าลามก ซือเอ๋อหากลัวไม่"

หานป๋อโอดครวญว่า

"ข้าพเจ้าหาใช่คนหมกมุ่นโลกีย์ไม่ ไหนเลยจงใจบอกเรื่องราวที่ต่ำช้าลามก?"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"สมเป็นบุตรีของเจ้าสุรา ปราศจากการเสแสร้งแกล้งดัดเช่นสตรีทั่วไป น้องแซ่หานบอกเล่ามาเถอะ"

ครั้นแล้วหานป๋อบอกเล่าสัมพันธ์รักกับฮัวเจี๋ยหวี่ โดยผ่อนหนักเป็นเบาออกมา สุดท้ายกล่าวว่า

"หลังจากเกิดเรื่องนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองเปลี่ยนไป เพิ่มความเชื่อมั่นต่อตัวเองกว่าเดิม ไม่อย่างนั้นคงไม่รอดชีวิตจากเงื้อมมือหลี่เซ่อเม่ย ยิ่งไม่กล้าหน้าด้านรบเร้าพัวพันฉินเมิ่งเหยา"

จั่วซือความจริงรับฟังจนหน้าแดงฉานจรดใบหู แต่พอฟังหานป๋อ

บอกว่าตัวเอง "หน้าด้าน" เห็นว่าคนผู้นี้มีความสำนึกตัวอยู่บ้าง อดหัวร่อคิกออกมามิได้

ล่างฟานหวินพลันถามถึงการคบหาระหว่างหานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาซักถามอย่างล่วงลึกและละเอียดยิบ สุดท้ายยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องเราช่างมีบุญพาวาสนาส่ง ได้ประสบเรื่องราวอันวาบหวามหากเราดูไม่ผิด ภายใต้หลักเหตุผลที่บุรุษสตรีหยางหยินดึงดูดซึ่งกันและกัน สังขารเซียนของฉินเมิ่งเหยา ประจวบกับเกิดการดึงดูดตามธรรมชาติกับพันธุมารของท่าน ดังนั้นถึงแม้นางกอปรด้วยจิตแห่งเซียนอันสูงส่ง ยังยากต่อต้านแข็งขืนท่าน นี่อาจเป็นสิ่งอันลึกล้ำยิ่งกว่าความรัก หรือว่านี่จึงเป็นความรักที่แท้จริง?"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"หากเป็นเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้าคงเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลกแล้ว"

จากนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

"ไม่ ถึงแม้ว่านางมีความรู้สึกที่ดีต่อข้าพเจ้า แต่อย่างมากยึดถือข้าพเจ้าเป็นสหายของนาง อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไม่กล้ากระทบถูกนางเช่นที่ปฏิบัติต่อโหยวโหยว นางเพียงถลึงมองข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็นึกขลาดเขลาขึ้นมา"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็บังเกิดความหวั่นวิตกต่อผลได้ผลเสียเช่นท่าน แต่ท่านเองก็ต้องระวัง ภายใต้ผลสะท้อนของวิชาเสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณของยัวเจี๋ยหวี่ จิตวิญญาณของพันธุมารแม้หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับท่าน แต่เนื่องจากขั้นตอนแห่งการหลอมรวม เกิดจากการอภิรมย์สมสู่ระหว่างบุรุษสตรี ทำให้ท่านมีแรงดึงดูดใจต่อเพศตรงข้ามอย่างรุนแรง เรื่องนี้เป็นความละเอียดยิ่ง ละเอียดอ่อนยิ่งนัก"

หานป๋อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ ย่อมเข้าใจคำพูดของท่านจอมยุทธ์ เพราะว่าหลังจากกระทำเรื่องเช่นนั้นกับฮัวเจี๋ยหวี่ ข้าพเจ้ามักบังเกิดความต้องการสุดระงับ แต่ว่าข้าพเจ้าก็ระมัดระวังตัว เชื่อว่าสามารถควบคุมตัวเอง"

จั่วซือมองดูหานป๋อแวบหนึ่ง ครุ่นคิดอย่างจริงจัง มิอาจไม่ยอมรับว่า มันกอปรด้วยบุคลิกลักษณะที่ดึงดูดเพศตรงข้ามเป็นพิเศษจริงๆ หากมิใช่นางทุ่มเทจิตใจต่อล่างฟานหวิน ไม่แน่ว่าจะถูกมันดึงดูดไป มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น นางยังชมชอบหยอกล้อเล่นกับมัน ชมชอบมองดูสภาพอันโง่งมอับจนปัญญาของมัน ถึงกับชมชอบความรู้สึกเมื่อตอนอยู่ร่วมกับมัน

ล่างฟานหวินพลันกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง"

หนุ่มสาวทั้งสองมองดูเขาอย่างงุนงง ล่างฟานหวินตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เราพลันพบว่าปัญหาของน้องแซ่หานเกิดจากที่ใดแล้ว"

มิเพียงแต่หานป๋อกระหายใคร่อยากรู้ จั่วซือก็บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ กล่าวว่า

"พี่ใหญ่ยังไม่บอกออกมาอีก?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"นี่เป็นสภาพที่แม้แต่เซ่อจุนซิ่นก็คาดคิดไม่ถึง กล่าวคือความขัดแย้งของนิสัยใจคอที่แตกต่างกันสองประการ ก่อให้เกิดการสะกดข่มกันเอง ลองนึกดู นิสัยใจคอของเซ่อจุนซิ่นกับน้องแซ่หานเฉกเช่นสุดเหนือสุดใต้ ไม่มีส่วนคล้ายกันแม้แต่น้อย หากมิใช่ฉินเมิ่งเหยาปรากฏกายขึ้น น้องแซ่หานคงกลายเป็นคนบ้าคลั่งที่มีนิสัยแปลกแยก

ไปตั้งแต่แรกแล้ว"

หานป๋อกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"วางใจเถอะ ท่านพันขีดอันตรายมาแล้ว ทั้งยังต้องขอบใจโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ เป็นเพราะนางชักนำความเหมือนเพียงหนึ่งเดียวของท่านกับเซ่อจุนซิ่นออกมา พันธุมารจึงเพาะสร้างพลังชีวิตแก่ท่านอย่างแรงกล้า ทำให้ท่านรู้สึกว่าตัวเองสามารถทนทานรับการทุบตีได้"

จั่วซือกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มันกับเซ่อจุนซิ่นมีความเหมือนอันใด?"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นคือราคะจิตของบุรุษ"

จั่วซือหน้าแดงวูบหนึ่ง ค้อนล่างฟานหวินเชิงแง่งอนและตำหนิวงหนึ่ง

หานป๋อกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"แล้วนี่จะทำอย่างไรดี?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เมื่อสมัยบรรพกาล เกิดอุทกภัยร้ายแรง กษัตริย์หยูแทนที่จะใช้วิธีสร้างเขื่อนปิดกั้นเช่นเดียวกับผู้เป็นบิดา กลับใช้วิธีขุดลอกคลองเจาะภูเขาให้น้ำไหลอย่างสะดวก ค่อยแก้ปัญหาน้ำท่วมได้ พันธุมารภายในกายน้องแซ่หานเฉกเช่นน้ำป่า หากเพียงใช้วิธีปิดกั้น ไม่อาจขจัดเภทภัยได้ มีแต่ใช้วิธีลอกคลอง ค่อยชักนำน้ำป่าไหลถ่ายเทโดยสะดวก บังเกิดประโยชน์แก่ตัวเอง เข้าใจแล้วหรือไม่?"

จั่วซือขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นหานป๋อไยมิใช่ต้องเลียนเยี่ยงเซ่อจุนซิ่น พอใจฆ่าคน

ก็ฆ่าคน พอใจข่มขืนกระทำชำเราก็ข่มขืนกระทำชำเราสตรีหรือ?"

หานป๋อก็กล่าวว่า

"ดูท่านี่ทำไม่ได้ ไม่เช่นนั้นในวันหน้าผู้ที่กำจัดข้าพเจ้าอาจเป็นจอมยุทธ์ท่าน"

จั่วซือรับฟังจนหัวร่อออกมา ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นี่คือวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร เพียงแต่ 'มาร' นี้เกิดความแตกต่าง เป็นมารที่ประกอบด้วยจิตแห่งธรรม เรามิใช่เสนอให้น้องเรากระทำผิดด้วยการก่อคดี ลองนึกดู เช่อจุนซิ่นเป็นชนชั้นผู้เหี้ยมหาญ มีพฤติการณ์อันโอ่อ่าผ่าเผย เพียงแต่กระทำการตามอำเภอใจ จึงถูกยึดถือเป็นชนชาวอธรรม ขอเพียงน้องเราเปิดใจให้กว้าง พอถึงห้วงสำคัญรู้จักควบคุมตัวเอง ใช้วิธีขุดลอกคลอง ชักนำพันธุมารเข้าสู่วิถีเที่ยงธรรม จากจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร แล้วจากมารเข้าสู่จิตแห่งธรรม อย่างนั้นความสำเร็จในภายหน้าจะบรรลุถึงขั้นไร้ขอบเขตจำกัด"

หานป๋อรับฟังจนปลอดโปร่งใจ รู้สึกผ่อนคลาย มองดูจั่วซือแวบหนึ่งแล้วกล่าวเบาๆ ว่า

"หากข้าพเจ้าเกิดความสัมพันธ์กับสตรีที่รักชอบ ไม่ทราบจะหมกมุ่นในกาม กระทบกระเทือนถึงร่างกาย หรือว่าภายหน้าจมอยู่ในกามราคะ กลายเป็น...เป็นมารราคะตนหนึ่งหรือไม่?"

จั่วซือขมวดคิ้ว กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ท่านกล่าวอันใด? ข้าพเจ้าฟังไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว"

หานป๋อครุ่นคิด 'เราจึงไม่ต้องการให้ท่านเข้าใจ'

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"หลังจากที่ท่านได้รับการปลูกฝังพันธุมาร เรามองปราดเดียว

ก็ดูออกว่าท่านกอปรด้วยพลังธาตุหยางตามธรรมชาติ อันว่าหยางโดดเดี่ยวไม่ยั่งยืนยาว ดังนั้นท่านผู้นี้ไม่มีความอดทน มักคิดหาทางก่อเรื่องราว ท่านยังมีความต้องการต่อสตรีเป็นพิเศษ เพราะเป็นผลสืบเนื่องจากพันธุมารที่ฝังตัวอยู่ภายในกาย หากเป็นผู้ฝึกปรือวิชาบู๊อื่น จะประสบปัญหากามราคะทำร้ายร่างกาย แต่สำหรับกับท่านกลับตรงกันข้าม ร่างกายของสตรีเกิดประโยชน์แก่ท่าน โดยไม่เกิดผลร้าย เพียงจดจำไว้ว่าอย่าได้กระทำการตามอารมณ์ พอได้แล้วก็ทิ้งขว้าง หากเป็นความยินยอมทั้งสองฝ่าย หาความสุขใส่ตัวเอง ก็หาเป็นไรไม่ ชนชาวเราเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ ผู้ใดไม่กรุ้งกริ่งกรุยกราย ท่านความจริงมีจิตใจที่ดีงาม เราไม่หวั่นวิตกว่าท่านจะสร้างความวุ่นวาย ตอแยบาปรักใส่ตัว"

จั่วซือพอฟังล่างฟานหวินกล่าวคำ "ความยินยอมทั้งสองฝ่าย หาความสุขใส่ตัวเอง" ต้องหน้าแดงอีกครา ชม้ายมองล่างฟานหวินแวบหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะต่ำลง

หานป๋อหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ได้สนทนากับท่านจอมยุทธ์ ยังดีกว่าอ่านหนังสือหมื่นเล่ม ถึงกับดีกว่าเดินทางหมื่นลี้ แทบคิดจับตัวปีศาจเฒ่าแซ่ฟั่นมาร่วมรับฟังด้วย เมื่อเกิดประโยชน์โดยไม่เกิดผลร้าย รอสักครู่ข้าพเจ้ากับโหยวโหยว...อืมม์"

ในที่สุดจั่วซือไม่อาจทนฟัง "วาจาผีสาง" ของหานป๋ออีกต่อไป ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังคงไปสนทนากับเสียฮูหยิน"

ประจวบกับยามนั้น โจรท่องโดดเดี่ยวกระทั่งประตูยังไม่เคาะก็ผลักประตูเข้ามา แทบปะทะชนกับจั่วซือ

จั่วซือรีบวิ่งหนีจากไป

โจรท่องโดดเดี่ยวก้าวยาวๆ ถึงเบื้องหน้าหานป๋อ ยื่นสองมือ

รวบคว้าปกเสื้อของหานป๋อ กระชากตัวขึ้นมา กล่าวอย่างดุร้ายหมายขวัญว่า

"เมื่อครู่ผู้ใดบอกว่าจะจับตัวปีศาจเฒ่าแซ่ฟั่น?"

ล่างฟานหวินยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ดูจากสีหน้าท่าทีของพี่ฟั่น คงเล่นแพ้อีกกระดานหนึ่ง"

โจรท่องโดดเดี่ยวคลายมือจากการกระชากปกเสื้อหานป๋อ กล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"ปีศาจเฒ่าแซ่เฉินไม่มีความสามารถด้านอื่น แต่สามารถพูดภาษาโคกุเรียว ทั้งยังมีวิชาหมากล้อมเหนือกว่าเรา"

พลางทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้ใดสามารถสอนเราเล่นชนะมันสักครา เรายินดียกข้าวของที่ขโมยมาให้แก่มัน"

หานป๋อกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"พวกท่านสนทนากัน ข้าพเจ้ามีเรื่องออกไปสักครา"

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นมือกลับหลังคว้าจับมันเอาไว้ กล่าวว่า

"คิดไปหาโหยวโหยวหรือ?"

หานป๋อรับคำคราหนึ่ง จากนั้นรีบกล่าวปฏิเสธ โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ขออภัย ถึงเวลาเรียนภาษาโคกุเรียวแล้ว"

ทะเลสาบตังถิง

ในห้องศิลาแถบหมู่บ้านประมงใกล้ลำน้ำ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะมังกรพิโรธประมาณห้าสิบลี้จุดไฟสว่างไสว กลิ่นสุราอาหารหอมอบอวล ประมุขพรรคมังกรพิโรธช่างกวนอิง หลิงจ้านเทียนกับชนชั้นผู้นำของพรรคอีกแปดคนกำลังรับประทานอาหารกัน

ตี้หวี่สือเดินเข้ามา ย่อมมีคนเพิ่มเก้าอี้ที่นั่ง เชื้อเชิญมันนั่งลง

ตี้หวี่สือหน้าเคร่งขรึมจริงจัง หามีท่าทีคิดรับประทานอาหารไม่

ทุกผู้คนพากันวางชามตะเกียบลง สายตาสิบกว่าคู่จ้องจับบนร่างมัน ซ่างกวนอิงถามว่า

"มีข่าวล่าสุดอันใด?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ยังไม่มีข่าวของฉางเจิง หลังจากที่มันบุกเข้าตึกตระกูลหานคล้ายหายสาบสูญจากโลกมนุษย์ แต่ว่ามีคนเห็นคนของฟางเยี่ยหวี่เคลื่อนไหวอย่างคึกคัก ไปยังซานเมืองอู่ชาง คล้ายกับออกตามล่าฉางเจิง"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"น้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้ได้ ตอนนี้ได้แต่หวังให้ฟ้าดินคุ้มครองเด็กน้อยนี้แล้ว"

ซ่างกวนอิงถามอีกว่า

"สถานการณ์ที่เกาะมังกรพิโรธเป็นอย่างไร?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"แผนอุบายของฟางเยี่ยหวี่บันดาลให้ผู้คนคาดเดาไม่ออก ละแวกเกาะมังกรพิโรธไม่มีร่องรอยศัตรู แต่ทัพเรือของหูเจี๋ย เรือรบของพรรคฮวงโหกับมนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้ทยอยออกจากทะเลสาบผอหยาง มุ่งมาทางทะเลสาบตังถิง ดูท่าทีพวกมันคิดปิดปากทางเข้าทะเลสาบตังถิงทั้งหมดแล้วค่อยบุกโจมตีเกาะมังกรพิโรธโดยการจับตะพาบในไห"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"นอกจากพวกเราสามารถสละเรือขึ้นฝั่ง ไม่เช่นนั้นด้วยขุมกำลังอันมหาศาลซึ่งเกิดจากการรวมพลังของพวกมัน จะช้าเร็วต้องหาพวกเราจนพบ"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"ยังมีปัญหาอยู่ที่พวกเราไม่อาจรวบรวมกองเรือภายในพรรคให้อยู่รวมกัน หาไม่จะถูกพวกมันหาพบในบัดดล"

หยุดเล็กน้อยจึงสอบถามความเห็นว่า

"ก่อนที่เกาะมังกรพิโรธจะตกอยู่ในมือศัตรู พวกเราสมควรยกกำลังกลับเกาะมังกรพิโรธ ต่อสู้เสี่ยงชีวิตกับศัตรูหรือไม่?"

ตี้หวี่สือสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ต้องการให้พวกเราทำเช่นนี้ ด้านขุมกำลังพวกเราตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบกว่ามากนัก"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"การปะทะแตกหักกับศัตรูเป็นยุทธวิธีชั้นต่ำ แต่หากพวกมันคิดเสาะหาพวกเรา ถึงแม้ว่าจะได้รับการช่วยเหลือจากทางการยังมิใช่เป็นเรื่องง่าย ขอเพียงพี่ใหญ่กลับมา พวกเราจะเพิ่มความมั่นใจกว่าเดิม"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"หูเจี๋ยกับพวกเมื่อมุ่งมายังที่นี้ หมายความว่าวงล้อมของตำหนักอลงกรณ์คลายออกแล้วหรือ?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"กองทัพเรือของหูเจี๋ยกับพรรคฮวงโหที่รับใช้ฟางเยี่ยหวี่ มุ่งเป้ามาที่พวกเราตั้งแต่แรก พวกเราเมื่อไม่ไปยังทะเลสาบผอหยาง พวกมันย่อมไม่จำเป็นต้องใช้เส้นทางน้ำปิดล้อมตำหนักอลงกรณ์อีก แต่มิใช่หมายความว่าพวกมันยอมปล่อยปละละเว้นตำหนักอลงกรณ์ หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด ภายในวันสองวันนี้ตำหนักอลงกรณ์จะเกิดการศึกขึ้น"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป บังเกิดความรู้สึกคิดช่วยเหลือแต่ทำไม่ได้

หลิงจ้านเทียนปลอบใจว่า

"วางใจเถอะ พี่ใหญ่ต้องไม่ปล่อยให้คนชั่วช้าก่อการสำเร็จแน่นอน"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ยังมีข่าวอีกสามเรื่อง หนึ่งในจำนวนนั้นส่งผลคุกคามต่อพวกเรา แต่อีกสองเรื่องยังไม่ทราบเป็นโชคหรือเคราะห์"

ทุกผู้คนงงงันวูบหนึ่ง รีบซักถามรายละเอียด ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ข่าวแรกมาจากหูตาที่นครหลวง หน่วยพิฆาตมังกรในสังกัดเหลิงเอี้ยนทุ่มเทกำลังออกมาทั้งรัง นอกจากเหลิงเอี้ยนแล้ว ยอดฝีมือชั้นพิเศษรวมทั้งหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ ล้วนอยู่ระหว่างการเดินทางมายังทะเลสาบตังถิง เป็นเหตุให้พวกเรายิ่งมีกำลังอ่อนด้อยกว่าอย่างเทียบไม่ติด"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป หน่วยพิฆาตมังกรเป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นมาจัดการกับพรรคมังกรพิโรธโดยเฉพาะ สมาชิกในหน่วยงานล้วนปกปิดเป็นความลับ แต่เมื่อผ่านการคัดเลือกจากเหลิงเอี้ยน ทั้งยังมีหอกพลั่วเหินบินคู่ซึ่งอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมอยู่ด้วย บุคคลอื่นย่อมเป็นมือดีที่ยากต่อกรด้วย

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"ดูท่าพวกมันคิดฉวยโอกาสที่พี่ใหญ่ขึ้นสู่นครหลวง ทำลายล้างพวกเราในคราเดียว"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ยังมีอีกข่าวหนึ่งคือ การประชุมผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนักกำหนดจัดขึ้นที่นครหลวง ส่วนเวลาสถานที่และวัตถุประสงค์ยังไม่ได้รับการเปิดเผย"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"เรื่องนี้ไม่อาจเพิกเฉยดูดาย การประชุมผู้อาวุโสของสหพันธ์

แปดสำนัก เมื่อจัดขึ้นที่นครหลวง ซึ่งเป็นท้องที่ของสำนักซีหนิง แสดงว่าเป็นสามผู้เฒ่าซีหนิงนัดประชุมทั้งหมด"

ทุกผู้คนเข้าใจคำพูดของหลิงจ้านเทียน ทั้งนี้เพราะสำนักซีหนิงมีความใกล้ชิดกับจูหยวนจาง ไม่แน่ว่าการประชุมครั้งนี้เป็นจูหยวนจางรับสั่งให้จัดขึ้น หากสหพันธ์แปดสำนักคิดจัดการกับพรรคมังกรพิโรธต่อให้เพิ่มล่างฟานหวินเข้ามา พรรคมังกรพิโรธคงต้องพินาศย่อยยับ

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ข่าวสุดท้ายคือ มีข่าวลือว่าดาบสันหนาของจอมยุทธ์ฟู่อิงตกเป็นของเซียนเท้าเปล่าหยางเฟิ่ง ซึ่งเคยเป็นมือดีของภูตบดีซวีเย่อู๋ ตอนนี้ทั่วทั้งยุทธจักรถึงกับเดือดพล่านขึ้นมา ลองถามดู ผู้ใดไม่คิดครอบครองดาบสันหนา แม้แต่จูหยวนจางยังต้องการ หวังว่าอาจช่วยให้ตนเองเป็นเซียนวิเศษไม่ตาย เมื่อถึงเวลานั้นจะได้เป็นฮ่องเต้ไปตลอดกาลนาน โอ เรื่องนี้ไม่ทราบมีผลสรุปอย่างไร?"

ยามนั้นมีคนเดินเข้าห้องมา จนถึงข้างกายตี้หวี่สือ กระซิบที่ข้างหูมันหลายคำ

ตี้หวี่สือหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"หมอใหญ่ฉังชวีไปหายสาบสูญแล้ว"

ซ่างกวนอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"คนที่จับตาดูมันไฉนชะล่าใจถึงเพียงนี้?"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"เสี่ยวอิง (อิงน้อย) อย่าได้พลุ่งพล่านใจ เราคาดเดาแต่แรกว่าจิ้งจอกเฒ่านี้ต้องเคลื่อนไหวเช่นนี้"

ซ่างกวนอิงหวนนึกถึงความแค้นของบิดาที่ถูกวางยาสังหาร ถึงกับหน้าแดงก่ำ ขบกรามกล่าวว่า

"พวกเราทุ่มเทกำลังทั้งหมด ตามหามันให้พบ"

หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือพากันร้องทัดทาน ซ่างกวนอิงถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด หน่วยพิฆาตมังกรคงบรรลุถึงทะเลสาบตังถิง ไม่เช่นนั้นต่อให้หมอใหญ่ฉังมีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าหลบหนีออกไป"

ซ่างกวนอิงตบโต๊ะจนถ้วยชามกระดอนขึ้นมา ตวาดว่า

"มาเถอะ หากเราซ่างกวนอิงหวาดหวั่นแม้แต่น้อย ก็มิใช่ลูกผู้ชายชาตรี"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป ในประวัติศาสตร์ของพรรคมังกรพิโรธไม่เคยมีครั้งใดที่ทำให้ผู้คนท้อแท้สิ้นหวังถึงเพียงนี้มาก่อน

เวลายามเที่ยง ในดงไม้ซึ่งห่างจากที่พักพิงของดาบมือซ้ายห่างประมาณสิบลี้

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินพุ่งปราดเข้าดงไม้ คุกเข่าคำนับต่อมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เช่อเม่ย พิฆาตฟ้ารายงานว่า

"ท่านผู้เฒ่าคาดการณ์ไม่ผิด ฉินเมิ่งเหยารุดมาทันเวลา เกิดการต่อสู้กับสี่ลามะชิงจั้ง"

หลี่เช่อเม่ยสอดคำขึ้น

"ฉินเมิ่งเหยาเป็นฝ่ายแพ้หรือ?"

พิฆาตฟ้ากล่าวว่า

"ตรงกันข้าม สี่ลามะชิงจั้งล้วนรับบาดเจ็บ ประกาศยอมรับความพ่ายแพ้ เดินทางกลับทิเบตไป ฉินเมิ่งเหยาคล้ายร่ายรำกระบี่อย่างสวยงามรอบหนึ่งเป็นฝ่ายชนะ"

คฤธรอิ๋วชือตี้ที่ข้างกายหลี่เช่อเม่ยกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"กระบี่ของฉินเมิ่งเหยาคงประทับอยู่ในความทรงจำของพิฆาตฟ้าอย่างลึกล้ำ ไม่เช่นนั้นคงไม่บ่งบอกบรรยายถึงเพียงนี้"

ทำลายล้างดินกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ผู้เฒ่าอิ๋ว เรารับรองว่าพิฆาตฟ้าไม่ได้กล่าวเกินเลย กระบี่ของฉินเมิ่งเหยาบรรลุถึงขอบเขตขั้นดาบเซียนเทพกระบี่ เชื่อว่ามีแต่กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินจึงเทียบเปรียบได้"

สองมารตระกูลเมิ่ง อสูรสุริยัน จันทรา ดารา และขุนพลทั้งสี่รับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง หลี่เซ่อเม่ยสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"นางบรรลุถึงขอบเขตขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้งในตำนานกระบี่เมตไตรย การศึกครั้งนี้หนุนส่งให้นางก้าวขึ้นสู่ขอบเขตขั้นสูงสุดของเรือนฌานเมตไตรย น่าเสียดายที่นางคล้ายดอกโบตั๋นที่บานสะพรั่งแต่แล้วใกล้จะโรยรา"

อิ๋วซือตี้กล่าวอย่างงุนงงว่า

"นอกจากผู้เฒ่าผังแล้ว เราเลื่อมใสท่านที่สุด แต่คำพูดนี้กลับไม่เห็นด้วย หากฉินเมิ่งเหยาร้ายกาจถึงเพียงนี้ มีแต่วิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของท่านจึงสามารถหักล้างกับนาง เหตุใดกลับบอกว่าทำลายนางร่วงโรยราได้?"

หลี่เซ่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเมื่อครู่พิฆาตฟ้าบอกว่าไม่เห็นมีผู้ใดรับบาดเจ็บ เราจะสั่งให้ถอนกำลังทั้งหมดทันที ทั้งนี้เพราะการเข้าร่วมของฉินเมิ่งเหยาจะกอบกู้สถานการณ์ให้กับตำหนักอลงกรณ์ได้ แต่ตอนนี้เราสามารถบอกต่อพวกท่านว่า ใจกระบี่กระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยายังมีจุดอ่อน จุดอ่อนนั้นคือหานป๋อ เพราะว่าฉินเมิ่งเหยาหลงรักเด็กแซ่หานแล้ว"

ปากกล่าววาจา อดนึกถึงท่าเท้าที่หานป๋อถีบยันใส่ท้องน้อยมันมิได้

ทุกผู้คนรับฟังจนมีนงงสงสัย เหตุใดบอกว่าไม่เห็นมีคนรับบาดเจ็บกลับแสดงว่าวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยาบรรลุถึงขั้นสุดยอด?

หลี่เช่อเม่ยกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าผังเคยพลิกดูตำนานกระบี่เมตไตรย ภายหลังบอกต่อเราว่าวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งเป็นความสำเร็จขั้นสูงสุด กล่าวคือ 'ไร้คำนึงเหนือกว่าคิดคำนึง ไร้ร่องรอยเหนือกว่ามีร่องรอย' หากพิฆาตฟ้ายังเห็นริ้วรอยผู้คนรับบาดเจ็บ แสดงว่าฉินเมิ่งเหยายังห่างจากความสำเร็จขั้นสูงสุดอยู่ช่วงหนึ่ง เราสามารถระบุว่านางต้องรับบาดเจ็บบอบช้ำในระดับหนึ่ง สี่ลามะชิงจั้งล้วนฝึกฝีมือถึงขั้นแรกธรรมชาติ ไหนเลยจัดการได้โดยง่าย?"

ทุกผู้คนรับฟังจนยอมรับนับถือ ไม่ว่าวาจาจะกล่าว ยอดฝีมือเช่นฉินเมิ่งเหยาจะไม่ได้รับบาดเจ็บโดยง่าย หากว่ารับบาดเจ็บคงต้องหนักหนาสาหัส ยากที่จะทุเลาหายดี

หลี่เช่อเม่ยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราความจริงคิดสกัดฉินเมิ่งเหยาด้วยตัวเอง แต่ตอนนี้ไม่จำเป็นแล้ว อย่าว่าแต่ธรรมาจารย์อาทิตย์พอได้รับการสื่อสารทางจิตจากสี่ลามะชิงจั้ง ทราบข่าวการพ่ายแพ้ของฝ่ายทิเบต ต้องปล่อยวางทุกสิ่งรุดไปพิสูจน์ฝีมือกับฉินเมิ่งเหยา พวกเราไม่จำเป็นต้องแย่งชิงศึกรอบแรกกับธรรมาจารย์อาทิตย์ เพียงรอจนสบโอกาสค่อยสอดมือเข้าไป"

อิ๋วชือตี้กล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่ตอนนี้ยังมีเวลา พวกเรามิสู้ไปกำจัดซิฉางเจิง"

ทุกผู้คนล้วนสนับสนุน แสดงว่าความแค้นที่มีอยู่กับซิฉางเจิงพอกพูนลึกล้ำถึงที่สุด

อิ๋วชือตี้สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ทำไม่ได้ อย่างนั้นเท่ากับบีบบังคับดาบมือซ้ายออกมา หากเพิ่ม

ศัตรูตึงมือเช่นนี้ หาเป็นผลดีต่อพวกเราไม่"

เมิ่งต้าขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราใช่สมควรเสาะหาสถานที่ดื่มสุราสักถ้วย รับประทานหมี่สักชาม ทั้งพักผ่อนสักคราหรือไม่?"

หลี่เช่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นข้อเสนอที่ดี พวกเราจะเดินทางเข้าเมืองหนันคังเพราะว่าหลวงจีนกระบี่ก็ไปถึงที่นี้ คืนนี้พวกเราจะแวะไปดูว่ามันคิดจะทำอะไร พรุ่งนี้ค่อยมุ่งสู่ตำหนักอลงกรณ์"

จากนั้นดวงตาทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่งกล่าวอีกว่า

"ขอเพียงอิงเฟยทราบว่าชิฉางเจิงยุ่งเกี่ยวกับสตรีของมัน เรารับรองว่ามันจะออกตามล่าคนทั้งสอง ใช้วิธีการเช่นแมวจับมุสิก จัดการกับพวกมันจนตาย"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อทั้งสองคู่หูเสร็จจากการเรียนภาษาโคกุเรียว ปั้นสีหน้าละห้อยเดินขึ้นสู่ห้องท้องเรือชั้นบน

ตำแหน่งนี้อยู่ใกล้กับห้องท้องเรือทั้งสองชั้นกับดาดฟ้าบนสุด เนื่องจากอยู่ใกล้กับหัวเรือ จึงถูกกำหนดเป็นเขตหวงห้าม อยู่ในความดูแลของฟั่นป้ากับมือดีพรรคมังกรพิโรธที่เรียกระดมมายี่สิบแปดคน โดยปลอมตัวเป็นครูมวยและบ่าวไพร่ ฟั่นป้ายังจัดศิษย์สตรีที่ฉลาดเฉลียวสี่นางปลอมตัวเป็นหญิงรับใช้ คอยปรนนิบัติทั้งหมด

หานป๋อทางหนึ่งขึ้นบันได ทางหนึ่งตัดพ้อว่า

"ยังปลอมเป็นทูตพิเศษอันใด เป็นเหตุให้พลาดโอกาสไปร่วมวงที่ตำหนักอลงกรณ์"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"ท่านคงคิดไปหาฉินเมิ่งเหยา ฉวยโอกาสหาเศษหาเลย

กระมัง?"

หานป๋อกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"อย่าได้ใช้จิตใจคนต่ำช้า คำนวณความคิดของวิญญูชน ข้าพเจ้านึกถึงทั้งหมดต่างหาก หากมิใช่คิดปลอมตัว ไม่เพียงไม่ต้องเรียนภาษาโคกุเรียว ท่านก็ไม่ถูกกักอยู่ที่นี้ ถูกปีศาจเฒ่าเฉินเดินหมากชนะกระดานแล้วกระดานเล่า"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"กล่าวมีเหตุผล แม้แต่ปราชญ์หมากล้อมเฉินก็สอนนักเรียนเช่นเราสองจนอิดหนาระอาใจ กลับห้องไปนอนกลางวันแล้ว"

ทั้งสองขึ้นมายังห้องท้องเรือชั้นบน บนทางระเบียงเงียบสงัดไร้ผู้คน เป็นความสงบสุขหลังอาหารเที่ยง

หานป๋ออ้าปากหาวคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เหน็ดเหนื่อย ในเมื่ออีกสองชั่วยามค่อยถึงทะเลสาบผอหยาง ข้าพเจ้าขอนอนกลางวันสักงีบด้วย"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ท่านคิดไปเข้านอนจริงๆ?"

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่งกล่าวว่า

"ไม่ว่าเรื่องราวใดสมควรรักษาเป็นความลับไว้บ้าง"

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ตกลง จอมยุทธ์หานกลับไปหลับนอนกับโหยวโหยว ส่วนเราได้แต่เป็นคนเฝ้าประตูของล่างฟานหวินสักครา"

หานป๋อคว้าจับมันเอาไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านไม่กลัวว่าล่างฟานหวินกำลังนอนกลางวันหรอกหรือ?"

พลางขยิบตาซ้ายสองครา โจรท่องโดดเดี่ยวกลับด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านเรียกว่าใช้จิตใจของชนชั้นหมกมุ่นโลกีย์ คำนวณความคิดของปราชญ์ผู้บรรลุจริงๆ ท่านดูไม่ออกว่าล่างฟานหวินกำลังรักษาโรคให้กับจั่วซือหรือ? ยังมีล่างฟานหวินไม่เคยใช้สายตาของมารราคะเช่นท่าน มองดูจั่วซือมาก่อน"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"รักษาโรคอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ท่านกลับดูไม่ออกว่าเส้นชีพจรของจั่วซือเกิดตีบตัน ด้วยสายตาที่เล็กหยีดุจเม็ดถั่วของท่าน วันหน้าจะรับมือกับขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ได้อย่างไร?"

หานป๋อตกเป็นเบี้ยล่าง จึงตีฝีปากตอบว่า

"หากคนทั้งสองกระทำจริงๆ ท่านคงไม่ล่วงรู้กระมัง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวราวกับผู้ชำนาญการว่า

"ไหนเลยดูไม่ออก สตรีที่ขึ้นเตียงกับบุรุษจะฉายเสน่ห์ความงามที่ปกปิดไม่อยู่ออกมา อ้อ เราแทบลืมบอกต่อท่าน นับตั้งแต่เราพบกับเฉาเสีย ไม่เคยเห็นขุนนางเฉินค้างคืนในห้องของนาง ดังนั้นหากท่านสังเกตดูเฉาเสีย จะพบเห็นเค้าความเศร้าหมองที่หางคิ้วของนาง"

พลางกระทุ้งศอกใส่ หัวร่อเสียงประหลาดพิกล กล่าวว่า

"สตรีที่เติบโตเต็มสาว ไหนเลยทนอ้างว้างได้ แสดงฝีไม้ลายมือของท่านสักคราเถอะ"

หานป๋อรับฟังจนตะลึงลาน หรือว่าขุนนางเฉินกำลังอ่อนด้อยไม่เช่นนั้นไหนเลยทอดทิ้งนางบำเรอผู้เลอโฉมเช่นนี้?

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าขุนนางเฉินใช้การไม่ได้ เมื่อมันค้างคืนที่ห้อง

ของนางบำเรออื่น ไม่ทราบเข้มแข็งถึงเพียงไหน ดังนั้นเราจึงคิดเสาะหาหลักแหล่งที่ดีให้กับนาง ยามไม่มีทางเลือกอื่น ได้แต่เลือกตัวเลวร้ายเช่นท่าน"

คราครั้งนี้หานป๋อกลับไม่โต้แย้ง ดวงตาทอประกายอันเด็ดเดี่ยวเงียบงันชั่วขณะจึงเดินกลับห้องพักตัวเอง

ส่วนโจรท่องโดดเดี่ยวปลีกตัวไปหาล่างฟานหวิน

หานป๋อสำรวจดูห้องพักตัวเองกับโหยวโหยว พบว่าห้องหับทั้งสองห้องล้วนว่างเปล่า โหยวโหยวไม่ทราบไปยังที่ใด

มันเดินออกจากห้อง ขณะรีรอลังเลไม่ทราบสมควรไปร่วมวงสนทนากับล่างฟานหวินและโจรท่องโดดเดี่ยวหรือไม่ พลันได้ยินเสียงเปิดประตู จั่วซือเดินออกจากห้องของเฉาเสีย พอพบเห็นมัน ต้องกล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า

"ตามหาฮูหยินของท่านทูตหรือ?"

กล่าวจบหน้าแดงเข้มกว่าเดิม แสดงว่าล่วงรู้จุดประสงค์ของหานป๋อ

หานป๋อต้องการหาโหยวโหยว จึงด้านหน้ากล่าวว่า

"ขอพี่สาวโปรดชี้แนะ"

จั่วซือกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้ใดเป็นพี่สาวของท่าน?"

หานป๋อแสดงความดื้อด้านของมันออกมา กล่าวว่า

"ย่อมเป็นพี่จั่วซือท่าน เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) เป็นกำพร้า หากแม้นมีพี่สาวคนหนึ่งคอยดุว่าอบรมข้าพเจ้า อย่างนั้นคงประเสริฐแท้"

ซึ่งความจริงคำพูดเหล่านี้กล่าวจากใจจริงไม่ได้เสแสร้งแกล้งดัดแม้แต่น้อย

จั่วซือค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่สาวเช่นข้าพเจ้ามีอันใดดี ข้าพเจ้าชมชอบควบคุมคนด่าว่าคนวานรน้อยเช่นท่านทนทานรับได้หรือ?"

หานป๋อยินดียิ่ง การเคารพจั่วซือเป็นพี่สาว ความจริงเป็นคำสัพยอกของล่างฟานหวิน แต่สำหรับกับเด็กกำพร้าเช่นมัน พอดีเกาถูกที่คัน อย่าว่าแต่พี่สาวผู้เลอโฉมเช่นนี้ หากถูกนางดุด่าควบคุมไม่ทราบสุขสมใจถึงเพียงไหน ดังนั้นรีบกราบกรานกับพื้น ร้องเรียกว่า

"ซือเจี่ยแจ (พี่สาวซือ) ที่เคารพ โปรดรับการกราบจากผู้น้อง"

จั่วซือเพียงหยอกล้อมันเล่น คิดไม่ถึงคนดื้อด้านผู้นี้ฉวยโอกาสเลื้อยขึ้นมา ถึงกับมือไม้ปั่นป่วน คิดประคองมันขึ้นมาก็ใช่ที่ แต่หากปล่อยให้มันกราบกรานเช่นนี้ มีคนผ่านมาพบเข้ายิ่งไม่ดี ได้แต่ร้องว่า

"รีบลุกขึ้นมา"

หานป๋อมีความสุขยิ่ง กล่าวว่า

"ซือเจี่ยแจรับข้าพเจ้าเป็นน้องชายก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

จั่วซือขยี้เท้ากล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านไม่เชื่อฟังแล้ว ยังจะให้ข้าพเจ้าเป็นเจี่ยแจท่านได้อย่างไร?"

หานป๋อผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี เรียก "ซือเจี่ยแจ" ติดต่อกันสามคำ ขอบตาถึงกับแดงก่ำ กล่าวเบาๆ ว่า

"ในที่สุดข้าพเจ้ามีญาติคนหนึ่งแล้ว"

จั่วซือก็บังเกิดความพลุ่งพล่านใจ หวนนึกถึงนางเอง นอกจากเหวินเหวินน้อยแล้ว ก็อยู่ตัวคนเดียว ถึงแม้ว่าล่างฟานหวินให้ความเอื้ออาทรต่อนาง แต่เขาคล้ายจันทร์ในวารี คล้ายเป็นจริงคล้ายเลื่อนลอย ยากที่จะไขว่คว้าได้

ทั้งสองต่างมีความในใจ นิ่งเงียบงันไปชั่วขณะ จั่วซือค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้ายอมรับท่านเป็นน้องชายแล้ว ข้าพเจ้ายังต้องตรวจสอบความประพฤติของท่านค่อยตัดสินใจ"

หานป๋อหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นเด็กกำพร้า ไม่รู้กฎเกณฑ์ ซือเจี่ยแจทางที่ดีสั่งสอนข้าพเจ้าควรทำอย่างไรจึงถูกต้อง"

จั่วซือหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้เป็นเช่นนี้ ท่านทำได้ไม่เลวอยู่แล้ว เพียงแต่ตะกละตะกลามไปบ้าง"

จากนั้นหมุนตัวเดินไปยังห้องของล่างฟานหวินหยุดลงที่หน้าประตู ค่อยเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"โหยวโหยวของท่านอยู่ในห้องของเสียฮูหยิน"

พลางแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ค่อยเคาะประตูเข้าห้องไป

หานป๋อยินดีจนกระโดดปราดขึ้นมา รู้สึกว่าตนเองยิ่งมายิ่งโชคดี ยิ่งมีวาสนา ที่น่าเสียดายคือฉินเมิ่งเหยาไม่อยู่ข้างกาย

มันสวมใส่เครื่องแบบขุนนางโคกุเรียว เดินถึงหน้าประตูห้องของเฉาเสีย งอนิ้วหมายเคาะประตู

จากนั้นครุ่นคิด 'นี่เป็นห้องส่วนตัวของเฉาเสีย นอกจากขุนนางเฉินแล้ว ถือเป็นเขตหวงห้ามของบุรุษทุกคน เราบุกรุกเข้าไปเช่นนี้ ไยมิใช่กลายเป็นชายเจ้าชู้คนเสเพลจริง'

ขณะรีรอลังเล ประตูห้องถูกเปิดออกจากภายใน ลมหอมหอบหนึ่งโชยมาปะทะหน้า ร่างอันอบอุ่นนุ่มนิ่มชนใส่มันอย่างถนัดถนี่

หานป๋อกลัวอีกฝ่ายถลาล้มลง จึงยื่นแขนออกโอบรั้งนางเอาไว้

ผู้ที่ติดตามหลังกลับเป็นโหยวโหยว เหม่อมองมันอย่างตะลึงลาน

เฉาเสียในอ้อมอกถูกมันโอบรั้งจนร่างอ่อนระทวย ส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง หากมิใช่ถูกหานป๋อโอบไว้ คงลื่นไหลลงกับพื้นแล้ว

ยามนี้แม้เป็นฤดูใบไม้ร่วงเย็นสบาย แต่หนึ่งนั้นเป็นเวลาเที่ยงสอง ในห้องท้องเรือมีอุณหภูมิสูงกว่า ทั้งสองล้วนใส่เสื้อผ้าเบาบาง การสัมผัสอย่างเต็มตัวเช่นนี้ ขอเพียงเป็นหนุ่มสาวเจริญวัยล้วนไม่อาจทนทานรับได้ อย่าว่าแต่ทั้งสองล้วนบังเกิดความนิยมชมชอบอยู่บ้าง

ควรทราบว่าหานป๋อหลังจากได้รับการชี้แนะจากล่างฟานหวินก็ไม่หักห้ามอารมณ์ปรารถนาในใจอีก บวกกับบังเกิดความต้องการกำลังคิดเสาะหาโหยวโหยว จึงมีสภาพเฉกเช่นลูกธนูพาดสายเตรียมปล่อยออก

ขณะที่เฉาเสียเป็นสตรีที่เติบโตเต็มสาว ต้องอยู่เฝ้าหอห้องร้างคู่เคียงกาย

นี่เฉกเช่นไม้ฟืนแห้งเผชิญกับไฟแรงกล้า ผลจากการเสียดสีสัมผัสทางร่างกาย ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นนับเป็นที่คาดคิดได้

หานป๋อไม่อาจทนรับการปลุกเร้าได้ บังเกิดไฟราคะลุกฮือโหม หากมิใช่โหยวโหยวยืนขวางอยู่หลังประตู มันคงโอบอุ้มเฉาเสียเข้าห้องไป ไม่ว่าศีลธรรมจรรยาอันใด ล้วนสลัดลืมเลือนสิ้น อย่าว่าแต่ภรรยามิสู้นางบำเรอ นางบำเรอมิสู้ลักลอบขโมย ยามนี้ถือว่าลักลอบนางบำเรอของผู้อื่นโดย “ชอบด้วยเหตุผล” ยิ่งกระตุ้นพันธุมารภายในกายมันลุกโชนขึ้น

เฉาเสียหน้าแดงจรดใบหู โดยเฉพาะนางมิใช่หญิงสาวพรหมจรรย์ที่ไม่เคยผ่านมือชาย ร่างกายได้สัมผัสกับความ “องอาจ” ของหานป๋อรู้สึกปากคอแห้งผาก หลงลืมตัวอยู่ในอ้อมอกที่เต็มไปด้วยอำนาจยวนใจของชายหนุ่มที่น่ารักผู้นี้

โหยวโหยวอุทานดัง ‘อา’ เรียกหาว่า

“คุณชาย”

เฉาเสียสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มีสติแจ่มใสขึ้นมา มือเรียวงาม

ทาบกับทรวงอกหานป๋ออย่างอ่อนแรง ผลักไสพอเป็นพิธี ส่งเสียงคราง ราวกับวิงวอนขอความกรุณาว่า

"ท่านทูต"

หานป๋อสะกดข่มเพลิงราคะที่คล้ายกับจะระเบิดออก ยื่นมือคว้าแขนของเฉาเสีย ประคับประคองนางยืนให้ดี กล่าวอย่างเสียใจว่า

"เป็นข้าพเจ้าไม่ดี ขณะจะเคาะประตูท่านก็..."

เฉาเสียยืนตรงอย่างอ่อนแรง ขยับดิ้นรนเบาๆ เป็นความหมายให้หานป๋อคลายมือออก

หานป๋อคลายมือทั้งที่ไม่ยินยอม ถอยกายไปครึ่งก้าว

เฉาเสียแหงนเงยหน้าที่ร้อนผ่าวขึ้น เผยอริมฝีปาก หอบหายใจเบาๆ กล่าวว่า

"ไม่เกี่ยวกับท่านทูต เป็นเฉาเสียไม่ดีเอง ไม่ทันตรวจดูให้แน่ชัดก็เปิดประตูออกมา"

ยามนี้นางลืมเลือนแต่แรกว่า หานป๋อไม่ว่ามีเหตุผลกลใด ก็ไม่สมควรมาที่ห้องของนาง ทั้งลืมเลือนว่าด้วยฝีมือของหานป๋อ ไหนเลยไม่สามารถถลันหลบไปด้านข้าง

หนุ่มสาวทั้งสองพอสบสายตากัน สร้างความตื่นตระหนกจนรีบเบือนหน้าไป

โหยวโหยวยืนอยู่ด้านหลังเฉาเสียค้อนหานป๋อวงหนึ่ง กล่าวว่า

"กงจื้อตามหาข้าพเจ้าหรือ?"

หานป๋อตะกุกตะกักว่า

"อ้อ ถูกแล้ว"

เฉาเสียฉวยโอกาสปลีกตัวไป เดินไปยังห้องครัว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปจัดหาอาหารว่างมาให้กับคุณชายและฮูหยิน"

จวบกระทั่งเงาหลังอันยวนใจของนางหายลับกับมุมโค้งของทาง

ระเบียง หานป๋อค่อยเรียกวิญญาณคืนสู่ร่าง ฉุดลากโหยวโหยวกลับห้อง ทั้งยังลงกลอนประตูอย่างแน่นหนา

โจรท่องโดดเดี่ยวสาวเท้าเข้าห้อง เห็นล่างฟานหวินนั่งจิบสุราธารน้ำใสไหลรินซึ่งไม่ได้ผ่านล่วงเข้าลำคอมานานอยู่ที่ริมหน้าต่าง

ล่างฟานหวินเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวเข้ามาจึงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ฟันเชิญนั่ง เราคิดสนทนากับท่านพอดี"

โจรท่องโดดเดี่ยวรับสุราที่ล่างฟานหวินยื่นส่งให้ ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น ร้องโพล่งว่า

"ในโลกกลับมีน้ำอมฤตเช่นนี้ คล้ายกับสูดเอาความหอมของสายน้ำแร่ทั้งแผ่นดินเข้าไปก็มิปาน"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นี่เป็นสุราที่เจ้าสุราหญิงจั่วซือปรุงกลั่นออกมา โดยใช้ธารน้ำแร่ของเกาะมังกรพิโรธ ตั้งชื่อว่าธารน้ำไสไหลริน ฟั่นป้ารู้ใจเรา บรรทุกมาสองไห เราเห็นว่ากำลังจะออกเดินทางสู่ตำหนักอลงกรณ์ ไหนเลยไม่ดื่มให้เต็มที่ได้ ค่อยกัดฟันเปิดดื่มไหหนึ่ง พี่ฟันนับว่ามาได้เวลาจริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ต่อให้พี่ล่างไม่อาจหักใจดื่ม เราขอบอกกล่าวตามตรงว่าเมื่อท่านกลับจากตำหนักอลงกรณ์ รับรองว่าไม่มีสุราเหลือแม้สักหยดเดียว ไม่ว่าท่านเก็บซ่อนสุราไว้ใต้เตียงใด เราสาบานว่าจะขโมยดื่มให้จงได้"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านไยมิใช่บีบบังคับให้เราดื่มจนหมดสิ้น?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"นี่ยังต้องบอกหรือ?"

ทั้งสองหัวร่อดังๆ พร้อมกัน บังเกิดความรู้สึกว่าพบพานผู้รู้ใจสุราพันจอกน้อยเกินไป

ล่างฟานหวินคล้ายกลับคืนสู่อดีตอันไกลโพ้น ที่ดื่มสุราโก่งคอร้องเพลงร่วมกับประมุขพรรคมังกรพิโรธรุ่นก่อนและเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน รวมทั้งหลิงจ้านเทียน สัมผัสกับน้ำใสใจจริงจากในถ้วยสุราอีกครั้ง

โจรท่องโดดเดี่ยวปล่อยให้ล่างฟานหวินรินสุราธารน้ำใสไหลรินจนปริ่ม ชนถ้วยสุราแล้วดื่มลงไป ค่อยกล่าวว่า

"มิน่าเล่าท่านสนิทสนมกลมเกลียวกับจั่วซือถึงเพียงนี้ เพราะว่าคนหนึ่งเป็นเจ้าสุราหญิง คนหนึ่งเป็นปีศาจสุรา มารดามันเถอะ เป็นสุราดีจริงๆ เรารู้สึกตลอดทั้งร่างล้วนผ่อนคลาย ปราศจากความวิตกทุกข์ร้อนใดๆ"

ล่างฟานหวินรับฟังวาจาหลังเมามายของจอมขโมยอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินอย่างยิ้มแย้ม เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"มีแต่ธารน้ำใสไหลรินจึงบันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงรสชาติของความ 'เมามาย' อื่นๆ ล้วนทำไม่ได้ รวมทั้งสุราอาทิยต์แดงเพลิง ของจั่วป๋อเอี๋ยนผู้เป็นบิดานาง ซึ่งออกจะร้อนแรงไปบ้าง"

โจรท่องโดดเดี่ยวเอนร่างกับพนักเก้าอี้ ล้วงกล้องขโมยชีวิตออกมา บรรจุยาเส้นจุดสูบ พ่นควันวงแล้ววงเล่า จากนั้นสลัดรองเท้าออก กลับนั่งยองๆ บนเก้าอี้

ล่างฟานหวินมองไปในถ้วยสุรา ครุ่นคิดขึ้น 'ต่ำใต้ยังมีสิ่งใดบรรเจิดกว่าสุราอีก? มีแต่จมอยู่ในโลกของเมรัย จึงช่วยให้เรานึกถึงซีซีอย่างเต็มที่'

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่ออย่างชั่วช้า กล่าวว่า

"พี่ล่างเพราะรักชอบสุราธารน้ำใสไหลริน พลอยนึกรักเจ้าของที่ปรุงกลั่นมันออกมาหรือไม่?"

ล่างฟานหวินเพียงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ควันยาสูบของท่านหอมยิ่ง ให้เราลองสูบสักคำ"

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมีคนชื่นชมต่อสิ่งของของมัน มิหนำซ้ำยังเป็นกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน ถึงกับหัวร่อร่า รีบบรรจุยาเส้นใหม่ยื่นส่งให้กับล่างฟางหวิน กล่าวว่า

"นอกจากสุราธารน้ำใสไหลรินแล้ว รับรองว่าไม่มีสิ่งใดเทียบติด"

ล่างฟานหวินสูบยาคำหนึ่ง จากนั้นโคจรพลังชักนำเข้าปอดหมุนเวียนอยู่หลายรอบ ค่อยพ่นออกทางรูจมูกใบหู ร้องโพล่งว่า

"นี่เป็นใบยาฟ้าหอมภูเขาอู่อี๋"

พลางส่งกล้องขโมยชีวิตคืนให้กับโจรท่องโดดเดี่ยว

ยามนั้นจั่วซือผลักประตูเข้ามา เห็นทั้งสองโอภาปราศรัยกันจึงทรุดนั่งลงที่ขอบเตียงอย่างยิ้มแย้ม

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ซือเอ๋อ เหตุใดยิ้มย่องผ่องใสถึงเพียงนี้?"

จั่วซือลอบสะดุ้งเฮือกหนึ่ง หรือว่านางเบิกบานใจที่มีน้องร่วมสาบานเช่นหานป๋อ? ยามนั้นรีบกล่าวว่า

"ไม่มีใด เพียงแต่เมื่อครู่สนทนากับโหยวโหยวและเสียฮูหยินอย่างเบิกบานใจ"

มุมปากล่างฟานหวินปรากฏรอยยิ้มอันลึกซึ้งวูบหนึ่ง ค่อยกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ไม่ทราบพี่ฟันนึกถึงปัญหาข้อหนึ่งหรือไม่ นั่นคือเมื่อบริวารของเหลิงเอี้ยนรุดมาช่วยคน ขอเพียงท่านกับหานป๋อลงมือ ก็จะเปิดเผยศักดิ์ศรีออกไป เพราะว่าพวกมันกำลังตามหาพวกท่าน จึงจับตาดูเป็นพิเศษ"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มอย่างภาคภูมิ กล่าวว่า

"เราไหนเลยไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้ ทั้งนึกหาวิธีรับมือแต่แรก รับรองว่าฝ่ายตรงข้ามดูพวกเราไม่ออก น่าเสียดายที่ล่างฟานหวินท่านไม่อยู่ ได้แต่พึ่งพาป๋อตี้ตี้ (น้องชายป๋อ) ผู้เป็นน้องร่วมสาบานของซือเจี่ยแจแล้ว"

จั่วซือความจริงรับฟังอย่างจดจ่อ พอฟังถึงตอนท้าย ค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน อุทานดัง 'อา' ออกมา เพิ่งทราบว่าคำสนทนาของนางกับหานป๋อ ล้วนล่วงรู้ถึงหูยอดฝีมือทั้งสองนี้ ต้องนึกแค้นใจหานป๋อ เห็นว่าสมควรควบคุมตัวเลวร้ายที่ทำร้ายคนผู้นี้จริงๆ

นึกถึงตอนนี้ จั่วซือใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่านางชมชอบหานป๋ออยู่บ้างจริงๆ มิหนำซ้ำล่างฟานหวินที่ด้านข้างคอยให้กำลังใจราวพี่ใหญ่บอกต่อนางว่านี่จึงเป็นที่พึ่งอันประเสริฐ นึกไปนึกไป ต้องมองดูล่างฟานหวินอย่างตัดพ้อแวบหนึ่ง

ล่างฟานหวินยืดกายขึ้น เดินถึงข้างกายจั่วซือ วางมือลงบนหัวไหล่นาง กล่าวว่า

"ซือเอ๋อ ขณะที่มีทางเลือกเพียงหนึ่ง อย่าได้ตัดสินใจใดๆ เมื่อมีทางเลือกเพิ่มขึ้น ท่านจะพบว่านั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุด"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ไม่ว่าท่านเลือกอันใด ขอเพียงท่านเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ล่างฟานหวินรับรองว่ามันจะยอมรับ ส่วนพี่ฟั่นจะเป็นคนรับประกันเอง"

กู่เชี่ยนเหลียนลบภาพอันเศร้าหมอง กุมมือฟงสิงเลี่ยโดยไม่คำนึงถึงคำครหา เดินไปตามทางน้อยที่ทอดสู่หลังเขา ฮัมเพลงในท่วงทำนองของเจียงหนัน* ชม้ายชายตามองชายหนุ่มเพิ่งครอบครองร่างกายของ

---

* ลุ่มแม่น้ำตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง

นางอยู่บ่อยครั้ง

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความรู้สึกที่ผ่อนคลายชนิดหนึ่ง

อาการบาดเจ็บทุเลาหายดี โซ่ตรวนในใจก็ค้นพบกุญแจเปิดไขผ่านทางเรือนร่างอันงดงามของกู่เซี่ยนเหลียน นั่นมิใช่หมายความว่าในใจมันปราศจากจิ้นปิงหวินอีก หากแต่เก็บกู้ความเชื่อมั่นซึ่งถูกบดขยี้ทำลายไปกลับคืนมา ไม่เช่นนั้นมันไหนเลยครอบครองหญิงสาวอันงดงามที่ข้างกายทั้งกลางวันแสกๆ

การรองรับตอบสนองของกู่เซี่ยนเหลียน ความลิงโลดหฤหรรษ์ที่ตนเองไม่เคยมีมาก่อน ทำให้มันตระหนักว่าทั้งสองมีความรักต่อกันอย่างจริงแท้แน่นอน

จนบัดนี้มันค่อยแน่ใจว่า มันกับกู่เซี่ยนเหลียนล้วนตกหลุมรักจริงๆ ก่อนหน้านี้มันเพียงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ยามนี้ทั้งสองมาถึงที่สูงของภูเขาซวงซิว ก้มลงมองดูตึกรามที่ไหล่เขา มีความรู้สึกหลุดพ้นจากทางโลกอันวุ่นวาย

กู่เซี่ยนเหลียนคลอเคลียเคียงข้างมัน ใช้น้ำเสียงที่สดใสดุจขมิ้นเหลืองกลางไพร แนะนำโครงสร้างของตำหนักอลงกรณ์ต่อมัน

ฟงสิงเลี่ยมองดูหญิงงามที่เปลี่ยนเป็นสตรีมีเจ้าของครอบครองนางนี้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากการศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ พวกเราโชคดีรอดตาย สมควรไปยังที่ใดดี?"

กู่เซี่ยนเหลียนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แหงนหน้าเล็กน้อย หนุนกับหัวไหล่ที่ให้ความรู้สึกที่ปลอดภัยของฟงสิงเลี่ย กล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"สิงเลี่ย นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านสนทนาถึงอนาคตของพวกเรากับเซี่ยนเหลียน อืมม์ วิงวอนท่านจูบข้าพเจ้าเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยประทับจูบอย่างหนักหน่วง สัมผัสกับความรู้สึกอันวาบหวามจากปลายลิ้นของหญิงงามนางนี้

กู่เซี่ยนเหลียนหน้าแดงซ่านร้อนผ่าวราวอัคคี ร่างอ้อนแอ้นบิดไหวด้วยความรัญจวนใจ

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความลิงโลดขึ้นมา ต้องถอนริมฝีปากจากอีกฝ่าย ทอดถอนชมเชยว่า

"เซี่ยนเหลียนท่านงามยิ่ง แต่ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าจูบท่าน ท่านมีปฏิกิริยาร้อนแรงถึงเพียงนี้ เกรงว่าข้าพเจ้าจะกลายเป็นคนหมกมุ่นในกามแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความอับอายแง่งอนว่า

"ล้วนเป็นท่านกระตุ้นผู้อื่นบังเกิดอารมณ์รักขึ้น เป็นท่านไม่ดียังโทษว่าผู้อื่นอีก"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮา ไม่สนใจต่อคำคัดค้านของกู่เซี่ยนเหลียน โอบอุ้มร่างของนางขึ้นมา เดินไปยังหลังเขาสืบต่อ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหวังว่าหลังจากเสร็จเรื่องที่ตำหนักอลงกรณ์ สามารถเสาะหาสถานที่อันรื่นรมย์ ครองคู่อยู่ร่วมกับท่าน ใช้ชีวิตประดุจเซียนวิเศษ พร้อมกับฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ รอจนการศึกระหว่างผังปานกับล่างฟานหวินผ่านพ้น ค่อยตัดสินใจว่าจะไปยังแห่งหนใด"

กู่เซี่ยนเหลียนยกมือโอบรอบคอของมัน กล่าวด้วยความปีติว่า

"เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) จะเป็นภรรยาที่ดีของท่าน ตั้งอกตั้งใจปรนนิบัติท่าน ซักเสื้อผ้าหุงข้าว ชงชาอุ่นสุราให้กับท่าน"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านไม่สนใจกงจู้ของท่านแล้วหรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าแค้นนาง แค้นนางมอบร่างกายอันสูงศักดิ์แก่เด็กโง่งมนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจทนรั้งอยู่ที่นี้อีกต่อไป"

ฟงสิงเลี่ยจูบนางด้วยความรักเวทนา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของท่าน ไม่ต้องเศร้าเสียใจไป ไม่ว่าข้าพเจ้าไปที่ใด จะนำท่านไปด้วย ไม่ทอดทิ้งท่านตลอดกาล"

กู่เซี่ยนเหลียนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เป็นฝ่ายประทับจูบมันเอง ถ่ายทอดความรักกับเพลิงพิศวาสซึ่งปะทุจากใจออกมา

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ริมฝีปากทั้งสี่ข้างค่อยแยกออกจากกัน แต่คนยังหอบหายใจอย่างรุนแรง

กู่เซี่ยนเหลียนยื่นริมฝีปากถึงข้างใบหูมัน หอบหายใจพลางกล่าวเบาๆ ว่า

"สิงเลี่ย ท่านยังจะแสดงความสนิทสนมต่อข้าพเจ้าอยู่เสมอหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อด้วยความปลอดโปร่งใจ ปีนป่ายขึ้นบนยอดเขา ร้องตอบว่า

"คุณหนูกู่วางใจ ท่านสะกิดไฟรักเปลวสวาทของข้าพเจ้าขึ้นมาแล้ว หลังจากนี้ไม่กระทำก็ทำไม่ได้"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นี่เป็นความปรารถนาของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการให้ท่านหักโหมเกินไป ส่งผลกระทบถึงการฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ หากทว่ากลัวท่านใช้เป็นข้ออ้างชาเย็นต่อผู้อื่น เซี่ยนเหลียนบังเกิดความขัดแย้งกันเองนัก"

ฟงสิงเลี่ยรับรู้ความรักความห่วงใยของหญิงงามในอ้อมอก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้คิดบำเพ็ญเพียรสำเร็จเป็นเซียน เพียงหวังอยู่

อย่างมีความสุขไปชั่วชีวิตก็พอ หากสร้างความวิตกทุกข์ร้อนแก่เด็กหญิงเช่นท่าน ยังนับเป็นลูกผู้ชายชาตรีอันใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนบังเกิดความปีติยินดี พรมจูบไปทั่วใบหน้าของบุรุษที่มีความสัมพันธ์ทางร่างกายกับนางดุจหยาดฝน ค่อยชี้มือไปยังบ้านศิลาซึ่งอยู่ท่ามกลางสุมทุมพุ่มไม้ที่เบื้องล่างหลังหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นเป็นกระท่อมลืมเซียนของท่านเจิ้นเป่ย"

สุ่ยโหยวจิงฟื้นตื่นมาอย่างช้าๆ พบเห็นด้วยความยินดีว่านางหลับไหลอยู่ในอ้อมอกของชิฉางเจิง ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้มุมห้องตัวหนึ่ง

ดาบมือซ้ายฟงหานสวมหมวกเล้ย ทำงานอยู่ในนา ใต้แสงแดดแผดจ้า ภาพฉากวิวทั้งหมดถูกยกระดับอยู่เหนือความเป็นจริง

เฉียนหงชิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเคียง กำลังสนทนากับชิฉางเจิงอย่างสนิทสนม

ในหุบเขาแว่วเสียงแมลงร่ำร้อง เป็นบรรยากาศที่สร้างความเกียจคร้านแก่ผู้คนจนไม่คิดเคลื่อนไหวอันใด

สุ่ยโหยวจิงพลันฉุกคิดว่ากำลังถูกไล่ล่า สร้างความตื่นตระหนกจนลุกขึ้นนั่งบนตักของชิฉางเจิง พลันพบว่าในวงแขนมีวัตถุขนปุกปุยกลุ่มหนึ่ง ต้องอุทานดัง 'อา' ร้องด้วยความยินดีว่า

"แมวป่าประเปรียว"

แมวป่าประเปรียวกระดิกหางตอบ ใช้จมูกใหญ่เสียดสีสูดดมกับข้างแก้มนาง

เฉียนหงชิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"โหยวจิงท่านฟื้นแล้ว รีบขอบคุณฉางเจิงเถอะ หากมิใช่มันใช้พลังร่างกายช่วยให้ท่านฟื้นฟูเร็วกว่าเดิม เกรงว่าต้องรอถึงคืนนี้ค่อยฟื้นตื่นมา"

สุ่ยโหยวจิงอุ้มแมวป่าประเปรียวขึ้น ให้มันคลอเคลียกับนางอย่างเต็มที่ แต่ไม่มีท่าทีลุกจากตักชิฉางเจิง กล่าวกับเฉียนหงชิงว่า

"ข้าพเจ้าเพียงขอบคุณพี่ชิง ไม่ขอบคุณมัน เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นสตรีของมันแล้ว มันมีภาระหน้าที่ต้องขอบคุณข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจคำสั่งสอนของท่านอาหลิง ซึ่งให้พวกเรายามเด็ดดมบุปผาต้องระมัดระวัง เพราะหากไม่ระวัง จะเพิ่มภาระหน้าที่อีกมากมาย"

เฉียนหงชิงถลึงตาใส่น้องชายที่ซุกซนผู้นี้ ดุว่า

"ท่านไม่ทราบสร้างสมวาสนามาแต่ชาติปางใด โหยวจิงจึงยอมมอบกายให้ ยังกล่าววาจาเหน็บแนมอีก?"

สุ่ยโหยวจิงขยับตัวออกห่าง หันหาเฉียนหงชิง ปล่อยให้แมวป่าประเปรียวสนิทสนมกับชิฉางเจิงแทน

เมื่อเห็นแมวป่าประเปรียวยื่นจมูกใหญ่เข้าใกล้ชิฉางเจิง สร้างความกระอักกระอ่วนแก่ชายคนรัก สุ่ยโหยวจิงต้องหัวร่อด้วยความแจ่มใสออกมา

ยามนั้นดาบมือซ้ายกลับมาจากท้องนา ถอดหมวกเล้ยออก ดึงผ้าซับเหงื่อที่พาดอยู่บนหัวไหล่เช็ดหยาดเหงื่อบนใบหน้า มองดูสุ่ยโหยวจิงที่บริสุทธิ์ราวกับเด็กสาว ผงกศีรษะกล่าวว่า

"มีแต่คนหนุ่มสาวจึงเบิกบานหรรษา ลืมความวิตกทุกข์ร้อน เมื่อเห็นแม่นางสุ่ย เราค่อยพบว่าตัวเองชราแล้ว"

ซึ่งความจริงในใจมันกลับครุ่นคิด สุ่ยโหยวจิงต้องเป็นคนมองโลกในแง่ดี ไม่เช่นนั้นพอฟื้นตื่นมา กลับลืมเลือนว่านางทรยศต่อฟางเยี่ยหวี่ ทั้งลืมเลือนว่ายังตกอยู่ท่ามกลางอันตรายรายล้อม

สุ่ยโหยวจิงลุกขึ้นยืน วางพาดแมวป่าประเปรียวไว้บนหัวไหล่

เดินถึงเบื้องหน้าดาบมือซ้าย กลับยื่นหน้าไปหอมแก้มดาบมือซ้ายฟอดหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านอา สุ่ยโหยวจิงขอบคุณท่าน"

จากนั้นค่อยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กลับมานั่งตักของชิฉางเจิงใหม่

ดาบมือซ้ายตะลึงลานชั่วขณะ พลันหัวร่อฮาฮา เดินถึงเก้าอี้ข้างกายเฉียนหงชิงทรุดนั่งลง กล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"คนของหลี่เซ่อเม่ยล่าถอยไปแล้ว เราทราบว่าท่านร้อนรุ่มคิดกลับพรรคมังกรพิโรธ แต่ในความเห็นเรา ท่านทางที่ดีรั้งอยู่ที่นี้อีกสองสามวัน"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็คิดรั้งอยู่ในหุบเขาอันสวยงามนี้ แต่ว่าทำไม่ได้ ก่อนหน้านี้โหยวจิงบอกต่อข้าพเจ้า พรรคเราตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย"

เฉียนหงชิงเห็นดาบมือซ้ายเหม่อมองท้องนาอย่างซึมเซา จึงยื่นมือออกไป ปล่อยให้ดาบมือซ้ายเกาะกุมไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านใช่ไม่อาจตัดใจจากสถานที่นี้หรือไม่?"

ดาบมือซ้ายยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราก็ไม่อาจเป็นมือดาบอีก เพราะสูญเสียความนึกคิดเช่นกาลก่อนที่สามารถปล่อยวางทุกสิ่ง แต่ก็ปราศจากความทะเยอทะยานคิดช่วงชิงความเป็นใหญ่ หงชิง ติดตามเราออกนอกกำแพงใหญ่เถอะ เราวาดวิมานตั้งแต่เล็กว่า จะไปใช้ชีวิตกลางทุ่งกว้างที่มีแหล่งน้ำต้นหญ้า นั่งดูอาทิตย์อุทัยลอยขึ้นจากเส้นขอบฟ้า และมองดูแสงสีสนธยาอันงามตระการ"

เฉียนหงชิงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ว่าท่านไปยังที่ใด เราจะติดตามอยู่ข้างกายท่านจวบจนตาย"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความเสียใจว่า

"ผู้อาวุโส..."

ดาบมือซ้ายตวาดตัดบทว่า

"มิต้องกล่าววาจามากความ ถึงอย่างไรต้องจากไป พวกเราจะไปในบัดดล"

เฉียนหงชิงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เราจะไปเก็บข้าวของ"

พลางเดินเข้าห้องชั้นใน สุ่ยโหยวจิงก็ลุกตามกล่าวว่า

"พี่ชิง ให้ข้าพเจ้าช่วยท่าน"

พลางอุ้มแมวป่าประเปรียวติดตามเข้าไป

คงเหลือแต่บุรุษทั้งสอง ซึ่งเป็นยอดฝีมือในเชิงดาบ หนึ่งซราหนึ่งฉกรรจ์นั่งอยู่ด้วยกันอย่างเงียบงัน

ดาบมือซ้ายหยิบฉวยดาบวิเศษที่วางพิงอยู่ข้างเก้าอี้ ยื่นส่งต่อชิฉางเจิง กล่าวว่า

"ดาบเล่มนี้มีชื่อว่าศัสตราฟ้า เป็นช่างฝีมือดีเมื่อร้อยปีก่อนนามเป่ยเซิ่งเทียน นำเหล็กเย็นซึ่งหายากยิ่งจากธารน้ำภูเขาเทียนซานจัดสร้างขึ้น มีความคมกล้าสุดเปรียบปาน ได้รับขนานนามร่วมเป็นกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน ง้าวคู่สามเชียะแปดซึ่งเคยเป็นของผังปาน กระบี่ปีกบินของเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ รวมเป็นห้าศัสตราวุธยุทธจักร แต่วันนี้ไม่มีความสำคัญต่อเราอีก เราขอตกทอดแก่ท่าน ชิฉางเจิงท่านอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่เราเด็ดขาด"

ชิฉางเจิงรีบกระโดดปราดขึ้น คุกเข่าลงตรงหน้าดาบมือซ้ายยกสองมือขึ้นสูง น้อมรับดาบศัสตราฟ้ามา ปากรับคำอย่างแข็งขัน

มุมปากดาบมือซ้ายปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่ตอนนี้ยังมีเวลาอยู่บ้าง เราจะถ่ายทอดเคล็ดลับ

ในการใช้ดาบด้วยมือซ้ายต่อท่านจนหมดสิ้น แต่ท่านอย่าได้ยึดถือเราเป็นอาจารย์ เข้าใจหรือไม่?"

ชิฉางเจิงรับคำด้วยความยินดีว่า

"ผู้น้อยเข้าใจ"

จบเล่ม 6

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพ

มังกร

ทะลุ

7

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

ฟงหาน

บุคคลในตำนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม อาศัยเพลงดาบมือซ้ายสร้างชื่อลือลั่น พ่ายแพ้แก่ล่างฟานหวินสองครั้ง รับไหว้วานให้ดูแลอดีตภรรยาประมุขพรรคมังกรพิโรธคือเฉียนหงชิง ทั้งยังมอบดาบตัดสตราฟ้า และถ่ายทอดเพลงดาบมือซ้ายให้แก่ฮีฉางเจิง

วิชาปลูกฝังมาร

โหยวโหยวนั่งอยู่หน้ากระจกบนโต๊ะเครื่องแป้ง จัดแจงมุ่นมวยผมที่เกล้าสูง ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดสตรีโคกุเรียวสีแดงเข้มซ่อนลายหงส์ชุดหนึ่ง ที่หว่างคิ้วหางตาล้วนฉายเสน่ห์ความงามที่ปกปิดไม่อยู่ ตาสุกใสทอประกายของความสุข

หานป๋อนั่งอยู่ด้านข้าง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เฒ่าแซ่ฟันกล่าวไม่ผิด ตอนนี้แม้แต่ข้าพเจ้าก็ดูออกแล้ว"

โหยวโหยวชม้ายชายตายั่วยวน กล่าวว่า

"พี่ใหญ่สอนอะไรให้กับท่าน?"

หานป๋อบอกกล่าวตามตรงว่า

"พี่ใหญ่ของท่านสอนให้ข้าพเจ้าจำแนกแยกแยะสตรีที่ได้รับความรักจากบุรุษ"

โหยวโหยวค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวอย่างแง่งอนและปีติว่า

"พวกท่านล้วนเป็นตัวเลวร้าย"

หานป๋อบังเกิดความวาบหวิวใจ ผุดลุกขึ้นเดินมาโอบกอดนางจากทางด้านหลัง กล่าวว่า

"ดูท่าท่านคล้ายยังไม่เพียงพอ"

โหยวโหยวอ้อนวอนว่า

"ตอนนี้ผู้อื่นกระทั่งขยับแทบขยับไม่ได้ ผู้ที่ไม่รู้จักพอเป็นท่านจึงถูกต้อง วิงวอนท่าน อย่าได้ทำเสื้อผ้าของข้าพเจ้าชุดนี้ยับย่น ไม่เช่นนั้นทุกผู้คนล้วนทราบว่าท่านกระทบถูกส่วนใดของข้าพเจ้า"

หานป๋อทอดถอนใจ คิดบอกว่าหากทำเสื้อผ้ายับย่นทั้งชุด มิใช่ไม่มีปัญหาหรอกหรือ? พลันแว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังขึ้นที่หน้าประตูว่า

"ล่างฟานหวินจะไปยังตำหนักอลงกรณ์แล้ว พวกท่านไม่ออกมาส่งหรือ?"

ในเสียงครืนครืน เรือหลวงจอดเทียบท่าอย่างแช่มช้า

หานป๋อรับคำคราหนึ่ง เปิดประตูออกไป เห็นล่างฟานหวินกับจั่วซือล้วนยืนอยู่บนทางระเบียง

จั่วซือพอเห็นมันออกมา ต้องหรุบตาลง สีหน้าท่าทีผิดปรกติอยู่บ้าง หานป๋อถึงกับชมดูจนบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

ล่างฟานหวินยิ้มให้กับมัน ถามว่า

"น้องเรานอนกลางวันดีหรือไม่?"

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่ง ไม่ตอบคำถามโดยตรง กล่าวตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีนิสัยนอนกลางวันเช่นนี้"

ยามนั้นโหยวโหยวก็เดินออกมา คล้องแขนจั่วซือไว้อย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"จอมยุทธ์ล่างต้องรีบกลับมา อย่าให้แม่นางซือเป็นห่วงไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวสอดคำขึ้น

"เพื่อสุราธารน้ำใสไหลริน ล่างฟานหวินย่อมต้องเร่งรุดกลับมา"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พี่ฟั่นช่างรู้ใจเรานัก"

พลางหันไปกล่าวกับจั่วซือว่า

"ฟังว่าตำหนักอลงกรณ์มีไม้ดอกพิเศษชนิดหนึ่ง เรียกว่าผ้าห่มหอม เราจะเด็ดมาทัดกับจอนผมซือเอ๋อ"

จั่วซือกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านต้องเด็ดมาอย่างน้อยสามช่อ ข้าพเจ้าจะได้มอบต่อโหยวโหยวกับเสียฮูหยิน"

แว่วเสียงหัวร่อของขุนนางเฉินดังมาว่า

"ช่างเป็นคนรักถนอมบุปผา เราเลื่อมใสนัก"

ผู้ที่ตามติดอยู่ด้านหลังคือเฉาเสียซึ่งก้มศีรษะต่ำ

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันวูบ ล้วนคาดเดาจิตใจอีกฝ่ายออก

ตอนนี้ทางตระกูลเฉินคงเหลือแต่ขุนนางเฉินกับเฉาเสีย งานดูแลการกินอยู่นอนหลับของขุนนางเฉิน ย่อมตกเป็นของเฉาเสีย ทำให้ทั้งสองมีโอกาสพบปะกันเพิ่มขึ้น ไม่แน่ว่าจะจุดไฟรักของขุนนางเฉินที่มีต่อเฉาเสียขึ้นมาใหม่

หากแม้นเฉาเสียมิใช่สตรีที่ร้างคู่ พวกมันก็ปราศจากพื้นฐานสนับสนุนด้านศีลธรรม ในอันที่จะล่อลวงเฉาเสียมา

ล่างฟานหวินทักทายว่า

"ผู้เฒ่าเฉินดูไปอารมณ์ดียิ่ง"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"เราความจริงอารมณ์ไม่สู้ดี แต่พอเห็นพวกท่าน ก็ลืมความ

กลัดกลุ้มทั้งมวล กลายเป็นสุขสันต์หรรษา"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ความกลัดกลุ้มมาจากหูเจี๋ยกระมัง?"

ขุนนางเฉินทอดถอนใจกล่าวว่า

"คืนพรุ่งนี้เรือหลวงลำนี้จะครึกครื้นยิ่งกว่าหอนางโลมตามริมน้ำใด เพราะว่าผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ยรวมทั้งข้าหลวงรอบทะเลสาบผอหยางทั้งห้าเมือง กวาดต้อนหญิงงามมาเลี้ยงต้อนรับพวกเราบนเรือ ท่านว่าพวกเราสมควรกลัดกลุ้มใจหรือไม่?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา ยื่นมือตบไหล่ของโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"อย่าลืมว่าท่านเคยรับรองว่ามีวิธีรับมือ ขออภัย เราต้องขอตัวแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนพอเหยียบย่างเข้าสู่ห้องรับแขกของกระท่อมลืมเซียน หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกำลังจับพู่กันขีดเขียนตัวหนังสือลงบนกระดาษ

มือของมันยึดจับส่วนปลายของกระบอกพู่กัน ข้อศอกห่างจากโต๊ะ ใช้พู่กันขนาดกลางเขียนตัวหนังสือขนาดเล็กได้อย่างเหลือเชื่อ พอเห็นคนทั้งสอง จึงวางพู่กันลง ใบหน้าที่ขาวซีดคมคายปรากฏรอยยิ้มขึ้น เพ่งตาจ้องจับที่กู่เชี่ยนเหลียน กล่าวด้วยความเมตตาปรานีว่า

"พอพักอยู่ที่นี้ ก็อยู่เป็นเวลาเจ็ดปี เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) เปลี่ยนจากยาโถว* ที่เอาแต่กลั่นแกล้งคน เป็นหญิงสาวที่งามระหงอย่างโดดเด่น ตอนนี้ยังมีสามีแล้ว"

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเอียเท้า หมายถึงเด็กหญิงอายุเยาว์

กู่เชี่ยนเหลียนลืมเลือนว่าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยมีชีวิตอีกเพียงสองวัน กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยหยอกล้อผู้อื่น"

ฟงสิงเลี่ยเป็นโจรใจหวั่นหวาดอยู่บ้าง หันเหหัวเรื่องว่า

"เช้าวันนี้ท่านผู้เฒ่าเอ่ยถึงวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร แต่กล่าวถึงกลางคัน ไม่ได้บอกต่อไป..."

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยโบกมือตัดบทมัน ขบคิดชั่วขณะจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่นับเป็นหมากตาสุดท้ายของฝ่ายพุทธและเต๋า กับสำนักมารที่ร่ำลือกัน"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนพากันกล่าวอย่างงุนงงว่า

"หมากตาสุดท้าย?"

ดวงตาหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทอประกายวาดหวังขึ้น ผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว หมากตาสุดท้าย"

หนุ่มสาวทั้งสองทราบว่ามันยังมีคำพูดคิดกล่าวสืบต่อ ดังนั้นสงบจิตใจรอรับฟัง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยมองดูทิวทัศน์ขุนเขาใต้แสงอาทิตย์เฉิดฉันนอกหน้าต่าง ระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"ไม่ว่าเป็นฝ่ายธัมมะหรือมารอธรรม ขั้นตอนในการฝึกปรือนับตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงขอบเขตขั้นสูงสุด ล้วนพึ่งพาตำรับตำราที่ทางบรรพชนทิ้งเอาไว้ สมมติเช่นตำนานกระบี่ของเรือนฌานเมตไตรย หนังสือภูมิปัญญามนตรยานของทิเบต ม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่ร่ำลือกัน เคล็ดวิชาโพธิธรรมสำนักเส้าหลิน ตำราเซนของนิกายฌานวิสุทธิ์ หรือแม้แต่พระคัมภีร์ทางพุทธศาสนาที่ตกทอดกันมา มีแต่หมากตา

สุดท้ายที่สามารถหลุดพ้นจากความเป็นความตาย สำเร็จเป็นเซียนบรรลุถึงพุทธะ หาได้ปรากฏในตำรับตำราเล่มใดไม่"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เพราะว่าคนที่ล่วงรู้หมากตาสุดท้ายนี้ คล้ายกับค้นพบรอยแตกของกรงขังเป็นตาย พลิ้วผละจากไปโดยไม่กลับมาอีก หรือบางทีกลับมาไม่ได้ เฉกเช่นพระศากยมุนีดับขันธ์ปรินิพพาน จอมยุทธ์ฟู่อิงควบม้าบินหายลับกับนภากาศ สำหรับกับคนที่ค้นหาวิถีแห่งเซียนหมากตาสุดท้ายนี้นับเป็นปริศนาตลอดกาล"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนรับฟังจนปากอ้าตาค้าง นับแต่โบราณกาลมา ผู้ที่บำเพ็ญเพียรค้นหาวิถีมีมากมายดุจเม็ดทราย แต่ผู้ที่รู้แจ้งถึงหมากตาสุดท้าย สำเร็จกลายเป็นเซียน บรรลุความเป็นเทพที่แท้มีสักกี่คน?

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"อันวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของสำนักมาร คือหลักวิชาอันยิ่งใหญ่ซึ่งเกิดจากจินตนาการความคิดที่ทรงภูมิปัญญา เพื่อค้นหาหมากตาสุดท้ายนี้ แต่สามารถบรรลุถึงขอบเขตขั้นทลายฟ้า กลายเป็นเซียนเหาะเหินจากไปหรือไม่ ยังไม่เคยมีการทดลองมาก่อน"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนสูดลมหายใจเข้าไปราวกับนัดแนะกันไว้ เพื่อสะกดความพลุ่งพล่านและตื่นตระหนกในใจ

ดวงตาหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทอแววหวนรำลึกและเศร้าอาดูร ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อสิบหกปีก่อน เราเคยขึ้นสู่เรือนฌานเมตไตรย เข้าพบเอี๋ยนจิ้งอัน น่าเสียดายที่เราไปสายกว่าผังปานเจ็ดปี ไม่เช่นนั้นเรากับเอี๋ยนจิ้งอันคงไม่เพียงเป็นผู้รู้ใจกัน"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนสบตากันวูบหนึ่ง ที่แท้หมอพิษ

เลี่ยเจิ้นเป่ยเคยหลงรักเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอัน พร้อมกันนั้นยังเข้าใจความรู้สึกของผู้พลาดรักของอีกฝ่าย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยจมอยู่ในห้วงความหลังที่ทั้งดื่มด่ำทั้งเจ็บปวดใจ ต้องระบายลมจากปากยาวๆ เพื่อถ่ายเทความคับแค้นแน่นอกออกมา กล่าวช้าๆ ว่า

"จิ้งอันบอกต่อเราว่า พลังมารของผังปานบรรลุถึงขั้นสูงสุดยอดเพียงขาดหมากตาสุดท้าย ก็จะหลุดพ้นจากทางโลก สำเร็จเป็นเซียนบรรลุความเป็นเทพ"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนสมองพองโต คำวิจารณ์ที่มีต่อผังปานเมื่อกล่าวจากปากเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ผู้คนกระทั่งเคลือบแคลงสงสัยก็ไม่สงสัย เมื่อเป็นเช่นนี้ ล่างฟานหวินคงมิใช่คู่มือของผังปานแล้ว

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"ผังปานแม้ถือกำเนิดจากสำนักมาร แต่มิใช่คนชมชอบฆ่าฟัน หากทว่าในความเป็นจริง ยอดฝีมือที่ตายใต้เงื้อมมือมันมีมากมายสุดคณานับ"

กู่เซี่ยนเหลียนขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"คำพูดของท่านผู้เฒ่านี้มิใช่ขัดแย้งกันเองหรอกหรือ?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"สิงเลี่ย ท่านเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังของคำพูดของเราหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นจอมยุทธ์ฝู่อิงต่อสู้กับปาซือปาบนหน้าผา เหตุการณ์ในตอนนั้นแม้ไม่มีผู้ใดทราบได้ แต่หลังจากนั้นปาซือปาปล่อยวางทุกสิ่งเดินทางกลับวังปูตาลา จนสำเร็จเป็นพุทธะ แสดงว่าในช่วงเวลาแห่งการต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย แรงบันดาลใจของผู้ที่ต่อสู้จะถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด

บังเกิดเรื่องราวที่ยามปรกติทำไม่ได้ ถึงกับค้นพบความลึกล้ำของหมากตาสุดท้าย"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยชมเชยว่า

"กล่าวได้ประเสริฐ หากสิบปีมานี้ ผังปานเฝ้าค้นหาคู่มือที่ทัดเทียมมีคนหนึ่ง ในที่สุดมันหาพบแล้ว นั่นคือล่างฟานหวิน"

จากนั้นหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง แหงนเงยหน้าขึ้นร้องว่า

"จิ้งอันเอย ท่านทำสำเร็จแล้ว มีแต่ท่านจึงช่วยให้ผังปานฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารสำเร็จได้"

ฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนล้วนงงงันวูบใหญ่ เหตุใดเจ้าเรือนฌานเมตไตรยกลับช่วยให้ผังปานฝึกวิชามารอันชั่วร้ายนี้?

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยนิ่งเงียบงันไป รอจนอารมณ์สงบลง ค่อยกล่าวว่า

"อันวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร เป็นเคล็ดวิชาที่ลี้ลับที่สุดของสำนักมาร มีชื่อว่าวิชาขังวิญญาณ วิชาขังวิญญาณทั่วไปคล้ายกับวิชาสะกดจิตของชมพูทวีป ใช้เวลาอันสั้น เชื่อมโยงจิตวิญญาณของผู้คนสองคนเข้าด้วยกัน แต่วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารยังลึกล้ำยิ่งกว่า สามารถกักขังชีวิตจิตใจของผู้คนสองคนเอาไว้ หนึ่งเป็นเมล็ดพันธุ์ หนึ่งเป็นกระถางรองรับ กระถางแตกดับเมล็ดพันธุ์ก่อเกิด เมล็ดพันธุ์ดึงดูดพลังงานอันมหาศาลที่กระถางรองรับปลดปล่อยออกมาเมื่อตอนเสียชีวิต ส่งเสริมให้ตัวเอง หลุดพ้นจากความเป็นตาย เข้าสู่เทพเทวะ นับเป็นยอดวิชาที่ข้ามเส้นแบ่งระหว่างความเป็นกับความตายอย่างแท้จริง"

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาลมา ยังไม่เคยมีคนทดลองฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารสำเร็จ ทั้งยังเป็นวิธีการที่เกิดจากจินตนาการความคิด

เหตุใดผังปานยอมเสียเวลาถึงยี่สิบปี ทำการค้นคว้าวิชาที่เลื่อนลอยเช่นนี้?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ในโลกยังมีอันใดที่ไม่จริงแท้ ไม่อาจควบคุมยิ่งกว่าวิถีแห่งเซียน ผู้ที่บำเพ็ญเพียรค้นหาวิถี คล้ายถูกกักอยู่ในเรือนจำทางโลกที่ไม่มีทางออกหลังหนึ่ง ขอเพียงทราบว่าตำแหน่งใดมีทางออกแห่งหนึ่ง ต้องมุ่งไปทดลองดู วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารคือทางออกอันลึกลับที่อาจเป็นไปได้"

มันไม่สนใจความตื่นตระหนกของหนุ่มสาวทั้งสอง กล่าวสืบต่อ

"เคล็ดลับสำคัญของวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร มาจากวิธีการฝึกครรภธรรมกับพันธุมาร ซึ่งอยู่คนละสุดปลาย กล่าวโดยสรุปคือทำอย่างไรจึงหลอมรวมครรภธรรมกับพันธุมารเป็นหนึ่งเดียว ถึงแม้ว่าภายในกายสิงเลี่ยแฝงพลังชีวิตอันพิสดาร ทำให้ผังปานไม่อาจทำลายกระถางรองรับใบนี้ไป แต่มันก็เปลี่ยนแปลงพันธุมารเป็นครรภธรรมเป็นผลสำเร็จ ชุบชีวิตขึ้นมาใหม่ อีกเพียงครึ่งก้าวก็จะก้าวข้ามเส้นแบ่งระหว่างมนุษย์กับเทวะ เราผู้แซ่เลี่ยยอมรับนับถือจนหมดใจจริงๆ"

หนุ่มสาวทั้งสองรับฟังจนจับต้นชนปลายไม่ถูก กระทั่งถามยังไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นถามอย่างไรดี

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"พวกท่านย่อมยากที่จะเข้าใจความพิสดารที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน เพราะว่านี่เกี่ยวพันถึงพลังจิตวิญญาณอันเร้นลับของมนุษยชาติ อาจบางทีหลังจากที่เราบอกขั้นตอนของการฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารต่อพวกท่านโดยคร่าวๆ จะมีส่วนช่วยให้พวกท่านทำความเข้าใจเพิ่มขึ้น"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทั้งนี้เพราะมันทราบว่าเรื่องราวที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกำลังจะบอกออกมา มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันโดยตรง และมีส่วนเกี่ยวข้องกับจิ้นปิงหวิน

ภายในห้องของหานป๋อ ขุนนางเฉิน โจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อกับฟั่นป้าหารือแผนรับมือกับงานเลี้ยงรับรองในคืนพรุ่งนี้

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"เราความจริงอ้างเหตุผลด้านความปลอดภัย ปฏิเสธงานเลี้ยงรับรอง ซึ่งผู้ตรวจการไป่จือลี่คิดจัดขึ้นในสถานที่ราชการของมัน แต่พวกมันบอกว่าจะขึ้นเรือมา เราก็ยากผลักไสได้ เพราะว่านี่เป็นพิธีรีตองชนิดหนึ่ง เราคิดปฏิเสธก็ไม่อาจกล่าวจากปาก"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่กล่าวว่า

"วิเศษแท้ ผู้คนหลายร้อนคนฮือขึ้นมา จะให้พวกเรารับมืออย่างไร ฟั่นป้าท่านมีหนทางหรือไม่?"

ฟั่นป้าฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อมีท่านผู้เฒ่าอยู่ด้วย เราความจริงไม่กลัวอันใดทั้งสิ้น แต่หูเจี๋ยคิดมาชิงตัวแปดปีศาจซูหังกลับไป พวกเรากลับอับจนปัญญา หากใช้เส้นทางน้ำเคลื่อนย้ายคนไป ก็ไม่อาจหนีรอดจากกรงเล็บของพวกมัน"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"มิสู้ฆ่าพวกมันทิ้งให้หมดเรื่องสิ้นราว"

โจรท่องโดดเดี่ยวหยีตาสำรวจดูมันชั่วขณะ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"นี่นับเป็นวิธีการหนึ่ง อย่างน้อยยังดีกว่าปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ความลับที่พี่ล่างอยู่บนเรือลำนี้"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา ผุดลุกขึ้นเดินไปที่ประตู ปากกล่าวว่า

"มีคนประโคมโอ่ต่อหน้าจอมยุทธ์ล่างว่ามีวิธีรับมือ ข้าพเจ้ากลับต้องการดูว่ามันจะทำได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้ โถมไปตะปบคร่ากุมหานป๋อไว้ ขณะจะอบรมสั่งสอนมันสักรอบหนึ่ง หานป๋อชิงกระซิบที่

ข้างหูอีกฝ่ายว่า

"ท่านเหนี่ยวรั้งปีศาจเฒ่าแซ่เฉินอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะฉวยโอกาสไปล่อลวงเฉาเสีย"

โจรท่องโดดเดี่ยวงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นคลายมือออก ปล่อยให้หานป้อออกจากห้องไป

หานป้อเดินตามทางระเบียงไปยังห้องของเฉาเสีย เมื่อผ่านหน้าห้องของจั่วซือ พลันได้ยินเสียงโหยวโหยวดังขึ้นภายในห้องว่า

"ท่านใช่หลงรักจอมยุทธ์ล่างหรือไม่?"

หานป้อทราบว่าการแอบฟังคำสนทนาของสตรีเป็นเรื่องเสียมารยาท จนใจคำพูดนี้มีมนต์ขลังอย่างยิ่งยวด บวกกับความห่วงใยที่มีต่อพี่สาวบุญธรรมคนใหม่ ทำให้มันไม่อาจก้าวเท้าออกไป

หลังความเงียบงันชั่วขณะ จั่วซือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่า ระหว่างพวกเรามีความรักฉันพี่น้องมากกว่า หรือมีความรักฉันบุรุษสตรีมากกว่า แต่ข้าพเจ้าทราบว่าเขารักถนอมข้าพเจ้า ยินยอมกระทำทุกสิ่งเพื่อข้าพเจ้า น้องโหยว ข้าพเจ้าว้าวุ่นใจนัก"

โหยวโหยว กล่าวว่า

"จอมยุทธ์ล่างกล่าวถูกต้อง พี่ซือให้เวลาแก่ตัวเองบ้างเถอะ ปล่อยให้เรื่องราวดำเนินต่อไป สักวันหนึ่งท่านจะพบทางเลือกที่ดีที่สุด"

จั่วซือทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตราบใดที่ยังไม่ถึงกำหนดนัดต่อสู้ที่เกาะร้างหลันเจียง ข้าพเจ้าคงไม่มีวันสงบสุขได้ เพียงแค่ห่วงใยก็กลัดกลุ้มใจแทบตาย โอ นี่ก็เป็นส่วนที่ข้าพเจ้าหวั่นวิตกที่สุด ก่อนการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้พี่ใหญ่แบ่งแยกสมาธิมายังเรื่องของข้าพเจ้า ไม่ต้องการให้เขาห่วงพะวงอันใด"

หานป๋อรับฟังถึงตอนนี้ ความจริงคิดจากไป แต่แล้วโหยวโหยวถามเบาๆ ว่า

"หากจอมยุทธ์ล่างพลาดท่าต่อสู้จนตัวตาย ท่านจะทำอย่างไร?"

จั่วซือกล่าวเสียงราบเรียบแต่เด็ดเดี่ยวว่า

"ข้าพเจ้าจะพลีชีพตายตาม"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"นี่เป็นส่วนที่จอมยุทธ์ล่างกังวลที่สุด หรือท่านต้องการให้เหวินเหวินน้อยกำพร้ามารดาด้วย?"

จั่วซือกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าไม่ฆ่าตัวตาย ก็จะตรอมใจตายทั้งเป็น ข้าพเจ้าเข้าใจตัวเองเป็นอย่างดี"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนยังเคลือบแคลงสงสัยต่อความรักที่ตัวเองมีต่อจอมยุทธ์ล่าง?"

จั่วซือทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจ ข้าพเจ้ากับจอมยุทธ์ล่างมีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน เขาเป็นตำนานอันงดงามที่ซ่อนอยู่ในจิตใจข้าพเจ้าตั้งแต่เล็ก เป็นเพื่อนสุราของท่านพ่อ และเป็นนักดื่มผู้ยิ่งใหญ่ที่ชื่นชมต่อสุราที่ข้าพเจ้าปรุงกลั่นออกมา ขณะที่อยู่ร่วมกับเขา ทุกช่วงเวลาช่างบรรเจิดนัก แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่านั่นเป็นความรักฉันบุรุษสตรีหรือไม่"

โหยวโหยวกล่าวเบาๆ ว่า

"อย่างนั้นท่านใช่ต้องการให้เขาแสดงความรักต่อท่านหรือไม่?"

คำถามนี้ตรึงหานป๋อซึ่งความจริงคิดจากไปจนรั้งอยู่กับที่เดิมอีก ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันต้องการทราบคำตอบที่ชวนตื่นเต้นเร้าใจนี้

จั่วซือเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"พี่ใหญ่มีบุคลิกลักษณะที่หลุดพ้นจากความรักความใคร่ฉันบุรุษสตรีชนิดหนึ่ง ถึงแม้ว่าเขาเคยกระทบถูกร่างกายข้าพเจ้า ถึงกับโอบอุ้มข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขยิ่ง พึงพอใจยิ่ง แต่ไม่เคยนึกถึงความต้องการฉันบุรุษสตรี แต่ว่าหากเขาไม่รังเกียจเดียดฉันท์ข้าพเจ้ายินดีมอบทุกสิ่งแก่เขาโดยไม่ลังเล หากทว่าข้าพเจ้าทราบว่าเขาไม่ทำเช่นนี้ ในจิตใจของเขามีแต่จี้ซีซีคนเดียว ไม่อาจรองรับหญิงอื่นอีก แต่อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าตัดพ้อเขาตำหนิเขา ข้าพเจ้าหามีความคิดเช่นนี้ไม่ ขอเพียงพี่ใหญ่ยินยอมดื่มสุราที่ข้าพเจ้าปรุงกลั่นให้กับเขา ข้าพเจ้าก็ไม่มีความมุ่งมาดปรารถนาอื่นอีก"

หานป่อรับฟังจนเกิดความเคารพยกย่อง ทั้งนี้เพราะฉินเมิ่งเหยาก็กอปรด้วยบุคลิกลักษณะเช่นนี้ แต่ว่ามันยังคิดครอบครองร่างกายของนาง ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ในที่สุดเดินไปยังห้องท้องเรือของเฉาเสีย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"วิชาปลูกฝังมารประกอบด้วยเงื่อนไขสามข้อได้แก่ ผู้ปลูกฝังมาร กระถางรองรับและสื่อชักนำมาร"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ก่อนอื่นผู้ปลูกฝังมารต้องบรรลุถึงขั้นบังคับจิตใจหลุดพ้นจากร่างจึงมีคุณสมบัติหยิบยืมกระถางแพร่เมล็ดพันธุ์ สำหรับครั้งนี้ผู้ปลูกฝังมารคือผังปาน กระถางรองรับคือสิงเลี่ย"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่งจึงถามว่า

"สื่อชักนำมารคือจิ้นปิงหวินหรือไม่?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตามธรรมเนียมปฏิบัติของวิชาปลูกฝังมาร สื่อชักนำมารเป็นวัตถุธาตุมิใช่ผู้คน ไม่ว่าเป็นป้ายหยกก้อนหนึ่ง หรือผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง

หรือว่าตาบเล่มหนึ่ง ล้วนกอปรด้วยพลังจิตของผู้ปลูกฝังมาร ทำการเชื่อมโยงผู้ปลูกฝังมารกับคนเป็นที่ถูกกำหนดให้เป็นกระถางรองรับเข้าด้วยกัน ไม่ว่าคนที่เป็นกระถางรองรับอยู่ไกลถึงเพียงไหน ก็ไม่อาจหนีรอดจากการเรียกหาของผู้ปลูกฝังมาร ดังนั้นทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา ผู้ที่ฝึกยอดวิชานี้ ล้วนเป็นชนชั้นอันโดดเด่นที่ทรงภูมิปัญญาของสำนักมาร"

กู่เซี่ยนเหลียนยื่นมือเรียวงามออก ยึดกุมมือที่สั่นสะท้านของฟงสิงเลี่ยเอาไว้

เรื่องราวที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกำลังบอกกล่าว ล้วนเป็นวิชามารที่หลุดพ้นจากขอบเขตของวิชาฝีมือทั่วไป ผู้รับฟังไหนเลยไม่อกสั่นขวัญแขวนได้

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแหงนหน้าหัวร่อสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"สำหรับการใช้คนเป็นสื่อ ใช้ความรักเป็นเครื่องน้าวนำ เป็นสะพานเชื่อมจิตใจของผู้ปลูกฝังมารกับกระถางรองรับ เป็นการริเริ่มของผังปาน ยากนักที่มันนึกออกได้ แต่หากมิใช่จิ้งอัน ผังปานก็ไม่คิดค้นสื่อชักนำมารเช่นนี้ขึ้น"

กู่เซี่ยนเหลียนมองดูฟงสิงเลี่ยที่หน้าขาวซีด พอเข้าใจได้หลายส่วน ร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง ไม่คำนึงว่ามีหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยอยู่ด้วย พบร่างท่อนบนกับอ้อมอกของฟงสิงเลี่ย โอบกอดมันแนบแน่น ใช้ร่างกายตัวเองปลอบประโลมต่อชายคนรัก

ฟงสิงเลี่ยพอโอบร่างอันร้อนผ่าวของกู่เซี่ยนเหลียนไว้ ค่อยรู้สึกดีขึ้น สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานเมตไตรยไฉนช่วยเหลือมัน? ปิงหวินกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยมีความสัมพันธ์อันใด?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"จิ้งอัน ดูออกว่าตอนนั้นไม่มีผู้ใดรับมือผังปานได้ร้อยกระบวนท่า หากปล่อยให้มันท้าสู้ทีละสำนักต่อไป ไม่ถึงสิบปียุทธจักรจะเสื่อมทรุดสุดที่จะกอบกู้แก้ไข มิหนำซ้ำหากปล่อยให้ผังปานอาละวาดต่อไป แม้แต่ขุมกำลังที่คิดล้มล้างมองโกลในตอนนั้นจะล่มสลายไป ดังนั้นหนทางเพียงหนึ่งเดียวคือ ช่วยให้มันฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารอย่างน้อยดินแดนภาคกลางมีเวลาพักหอบหายใจ และความจริงพิสูจน์ว่าผังปานถอนตัวจากการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร ทัพมองโกลค่อยถูกขับไล่ออกไป จากข้อนี้แสดงว่าหมากของจิ้งอันตานี้ร้ายกาจปานใดเกิดผลสะท้อนเป็นวงกว้างเพียงไหน"

ฟงสิงเลี่ยหลับตาลง ชั่วครู่ค่อยลืมขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ดูท่าผังปานหลงรักเจ้าเรือนฌานเมตไตรย เหตุใดเจ้าเรือนฌานเมตไตรยไม่ใช้สายใยรักผูกมัดมันเอาไว้?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"จิ้งอันทราบว่านี่มิใช่วิธีที่ดีที่สุด ดังนั้นอาศัยความรักที่ผังปานมีต่อมัน บีบบังคับมันถอนตัวเร้นกายยี่สิบปี ผังปานก็อาศัยโอกาสนี้ฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร ความนี้หากมีรายละเอียดอื่นอีก สุดที่คนนอกจะทราบได้"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวถามว่า

"เหตุใดปิงหวินจึงถูกม้วนเข้ามา กลายเป็นสื่อชักนำมาร?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกวาดตามองออกนอกหน้าต่าง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาทิตย์ใกล้ลับฟ้าแล้ว พวกเราออกไปชมดูแสงสีสนธยาดีหรือไม่?"

หัวใจของฟงสิงเลี่ยกับกู่เซี่ยนเหลียนสั่นกระตุกคราหนึ่ง ฉุกคิดว่านี่เป็นสนธยาก่อนวาระสุดท้ายของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

หานป๋อมาถึงหน้าประตูห้อง ปลุกปลอบความกล้าหาญ เคาะประตูเบาๆ สองครั้ง

ภายในห้องบังเกิดเสียงเสื้อผ้าสวบสาบดังขึ้น แว่วเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบามาถึงหลังประตู จากนั้นเฉาเสียกล่าวว่า

"ขอถามเป็นท่านใด?"

หานป๋อฟังออกว่าน้ำเสียงเฉาเสียแฝงการระวังป้องกัน ถึงกับคิดหนีหน้า แต่รอสักครู่โจรท่องโดดเดี่ยวคงต้องถามความคืบหน้าจากมัน ได้แต่กัดฟันกล่าวว่า

"หยูฮูหยิน เป็นข้าพเจ้า เป็นหานป๋อ"

เฉาเสียที่หลังประตูนิ่งเงียบงันไป

หานป๋อเร่งรัดว่า

"เปิดประตูเถอะ"

เฉาเสียที่หลังประตูกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ไม่ได้ ท่านทูตรีบไปเถอะ หาไม่จะมีผู้คนมาถึง"

หานป๋อกล่าวว่า

"หยูฮูหยินไม่ต้องเป็นห่วง ท่านเปิดประตูให้กับข้าพเจ้าก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

เฉาเสียทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คุณชาย วิงวอนท่านอย่าได้ทำเช่นนี้ เฉาเสียลำบากใจยิ่ง"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ในที่สุดท่านไม่เรียกข้าพเจ้าเป็นท่านทูตแล้ว รีบเปิดประตู ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านไม่กี่คำ จากนั้นจะจากไป ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะเคาะประตู จนกว่าท่านเปิดประตู"

ยามอับจนปัญญา มันได้แต่แสดงวิธีอันดื้อด้านออกมา

เฉาเสียกล่าวอย่างลังเลว่า

"เพียงกล่าววาจาไม่กี่คำจริงหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ข้าพเจ้าขอใช้ตำแหน่งทูตพิเศษแห่งโคกุเรียวเป็นเครื่องรับประกัน"

เฉาเสียหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้อื่นไหนเลยเชื่อท่านได้ แม้แต่ตำแหน่งทูตพิเศษของท่านก็เป็นของปลอม ยังใช้รับประกันอันใดได้?"

หานป๋อฟังออกว่าน้ำเสียงของนางเปลี่ยนไป รีบกล่าวว่า

"ถึงแม้ตำแหน่งปลอม แต่คำพูดเป็นความจริง หานป๋อสามารถรับประกัน"

ประตูห้องเปิดออกดังแอ๊ด เฉาเสียยืนชดช้อยอยู่เบื้องหน้า ตาสุกใสบวมแดง แสดงว่าเพิ่งร้องไห้มา หานป๋อถึงกับคิดหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง แต่ในที่สุดไม่กล้า เดินผ่านข้างกายนางเบียดเข้าห้อง

เฉาเสียปิดประตูลง หมุนตัวยืนพิงกับประตูอย่างอ่อนแรง ก้มสายตาลง ไม่กล้ามองดูมัน

ภายในห้องอบอวลด้วยกลิ่นหอมของเฉาเสีย หลังม่านมุ้งเห็นผ้าห่มถูกตลบขึ้น บรรยากาศชวนวาบหวาม ความรู้สึกอันลิงโลดของการลักลอบชโมยรักปะทุขึ้นในจิตใจ

หานป๋อหันกายเดินกลับไป จวบจนร่างใกล้กระทบถูกตัวเฉาเสีย ค่อยยกมือข้างหนึ่งยันกับประตูเหนือไหล่ซ้ายของเฉาเสีย โน้มร่างท่อนบนไป จนใบหน้าทั้งสองห่างกันไม่ถึงหนึ่งเชียะ

ลมหายใจของเฉาเสียกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา หน้าอกซึ่งตูมตั้งกว่าโหยวโหยวสะท้อนขึ้นลง ริมฝีปากเผยออก สองข้างแก้มแดงซ่าน แต่ไม่ว่าอย่างไรไม่ยอมมองดูหานป๋อ หากทว่าไม่ได้ประท้วงที่หานป๋อใกล้ชิดกับนางถึงเพียงนี้

หานป๋อลอบด่าทอขุนนางเฉินทำลายสิ่งอันมีค่า ไม่รู้จักรักถนอมหญิงงามที่ทั้งรัดรึงใจและดีงามเช่นนี้ ปล่อยให้นางนอนกอดหมอนเพียงเดียวดาย

ขณะที่มันคิดผดุงธรรมแทนฟ้า เฉาเสียก็ส่งเสียงอันแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินว่า

"วิงวอนท่านรีบบอกเถอะ หากนายผู้เฒ่าล่วงรู้เข้า ข้าพเจ้าคงย่ำแย่แล้ว"

หานป๋อกล่าวด้วยความถือดีว่า

"ล่วงรู้เข้าจะเป็นไร? เมื่อมีข้าพเจ้าอยู่ด้วย รับรองท่านไร้เรื่องราว ข้าพเจ้ายังจะด่ามันทอดทิ้งท่านหลายปี"

เฉาเสียช้อนตาที่กลมโตขึ้น กล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

หานป๋อลอบร้องว่าแย่แล้ว แต่เปลือกนอกแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด เห็นว่ามิสู้ป้ายความผิดไปที่โจรท่องโดดเดี่ยว จึงตอบว่า

"เป็นเหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) บอกต่อข้าพเจ้า วิชาเดินหมากของมันใช้การไม่ได้ แต่มีความสามารถทางดูลักษณะราศี ดูออกว่าปรกติท่านชมชอบใส่เสื้อผ้าใด ป้อนนกกระจิบหรือไม่"

เฉาเสียกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"นี่ก็เป็นเขาบอกต่อท่าน"

หานป๋อผงกศรีษะรับ เฉาเสียขบคิดแล้วกัดริมฝีปาก กล่าวว่า

"เขายอมดูลักษณะราศีให้กับข้าพเจ้า?"

หานป๋อกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"มีเราทูตพิเศษอยู่ที่นี้ ไหนเลยถึงรอบให้หัวหน้าองครักษ์เช่นมันแสดงความเห็น?"

เฉาเสียหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านไหนเลยคล้ายทูตพิเศษ เพียงคล้ายเด็กที่ซุกซนผู้หนึ่ง"

หานป๋อเห็นนางเผยอยิ้ม พ่นลมหายใจรวยริน สร้างความว้าวุ่นใจจนโน้มหน้าลงหาริมผีปากของเฉาเสีย

เฉาเสียตื่นตระหนก ยามร้อนรุ่มยกมือปิดปากของหานป๋อ แต่หานป๋อยังกดใบหน้าลงมา จนหลังมือแนบติดกับริมฝีปากตัวเอง ทั้งสองกลายเป็นประทับจูบโดยที่กั้นด้วยมือเรียวงามของเฉาเสีย

เฉาเสียยกมืออีกข้างหนึ่งยันใส่ทรวงอกหานป๋อ คิดผลักมันออกไป แต่ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย

หานป๋อเพียงจูบใจกลางฝ่ามือของเฉาเสีย ก็ให้ความรู้สึกที่กระสันต์รัญจวน เห็นว่าเมื่อกระทำก็กระทำถึงที่สุด ขอจูบให้สมใจ ขณะจะดึงมือที่เฉาเสียปิดบังริมฝีปากตัวเองออก พลันรู้สึกผิดปรกติอยู่บ้าง

น้ำตาสองสายไหลรินลงจากดวงตาเฉาเสีย

หานป๋อใจหายวาบ รีบล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนหนึ่งซับน้ำตาให้กับเฉาเสีย ร้องว่า

"อย่าร้องไห้ อย่าได้ร้องไห้"

จากนั้นพบว่านี่เป็นผ้าเช็ดหน้าเนื้อแพรของฉินเมิ่งเหยา ถึงกับคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ เพลิงราคะมอดดับไปจนหมดสิ้น

หากตนเองกึ่งบังคับขืนใจครอบครองร่างกายของเฉาเสีย อย่างนั้นมันมีข้อแตกต่างใดกับโจรปล้นสวาท ฉินเมิ่งเหยาก็จะดูแคลนมัน

ยามนั้นมือที่ปิดปากตัวเองของเฉาเสียยันใส่ทรวงอกมันอย่างอ่อนแรง หากมันยังคิดลิ้มรสริมฝีปากของหญิงงามนางนี้ ขอเพียงโน้มหน้าไปสักเล็กน้อยก็กระทำได้

หานป๋อเต็มไปด้วยความรู้สึกเสียใจ เช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้า

นางจนเหือดแห้ง รอจนไม่มีน้ำตาไหลหลั่งออกมาอีก ค่อยขยับเคลื่อนกายออกห่าง พับเก็บผ้าเช็ดหน้าของฉินเมิ่งเหยาไว้อย่างทะนุถนอม

มันพอเคลื่อนกายออกไป มือของเฉาเสียก็ตกห้อยลงแนบลำตัว ลืมตาคู่งามขึ้นช้าๆ ใช้สายตาที่ตัดพ้อกวาดมองมันแวบหนึ่ง ค่อยก้มศีรษะลงกล่าวว่า

"ท่านใช่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นหญิงร่านราคะที่ชมชอบคบชู้สู่ชายหรือไม่? ไม่เช่นนั้นไฉนลวนลามผู้อื่น ไม่ให้เกียรติผู้อื่นถึงเพียงนี้?"

ข้อหานี้หนักหนาสาหัสนัก หานป๋อรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีความคิดไม่ให้เกียรติท่านเด็ดขาด โปรดเชื่อข้าพเจ้า ขอให้ท่านเชื่อข้าพเจ้าเถอะ"

เฉาเสียเงยหน้าขึ้น มองดูมันเป็นเชิงดิเตียน กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านมิใช่รับประกันว่าจะกล่าววาจาไม่กี่คำก็จากไปหรอกหรือ? ตอนนี้ดูท่านปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร จะให้ผู้คนเชื่อท่านได้อย่างไร?"

หานป๋อบังเกิดความเสียใจที่กระทำผิดไป กล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าไม่ดี ท่านลงโทษข้าพเจ้าเถอะ"

เฉาเสียเห็นมันมีท่าทีที่จริงใจ โทสะค่อยสลายคลายไปกว่าครึ่ง ทอดถอนใจคำหนึ่ง เปิดประตูออกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยมีคุณสมบัติลงโทษท่านทูต ท่านออกไปก่อนเถอะ ข้าพเจ้าคิดอยู่คนเดียวอย่างเงียบๆ"

หานป๋อเดินก้มหน้าออกไปอย่างท้อแท้ หยุดยืนบนทางระเบียงยังไม่ได้ยินเสียงปิดประตู จึงเหลียวหน้ากลับไปอย่างงุนงง เห็นเฉาเสียปิดประตูแง้มไว้ เผยเห็นวงหน้าที่งามผุดผาด เพ่งตามองมา กล่าวว่า

"หานป๋อ"

นี่เป็นครั้งแรกที่นางเรียกชื่อของมันตรงๆ หานป๋อรับฟังจนใจสั่นสะท้าน รีบตอบว่า

"พี่เสีย"

เฉาเสียถูกมันเรียกจนก้มศีรษะลง ชั่วครู่จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"บอกต่อข้าพเจ้า ท่านเพียงยึดถือเฉาเสียเป็นเครื่องเล่นกระมัง?"

หานป๋อร้องโพล่งออกไปว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าคิดรับท่านเป็นอนุภรรยา"

คำพูดกล่าวจากปากค่อยฉุกคิดว่าผิดท่า อีกฝ่ายไหนเลยทราบว่ามันทำความตกลงกับโจรท่องโดดเดี่ยวเช่นนี้ นี่แสดงว่ามันเพียงคิดรับนางเป็นนางบำเรอ มีผู้ใดทนทานรับได้

มิคาดเฉาเสียมิเพียงไม่ได้ปิดประตูใส่หน้ามัน ยังเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้ากลับเชื่อท่าน เพราะว่าไม่มีผู้ใดใช้คำพูดโง่เขลาเช่นนี้หลอกลวงสตรี"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ในใจท่านใช่มีความคิดเช่นนี้ จึงอดร้องโพล่งออกมามิได้หรือไม่?"

หานป๋อสำนึกขอบคุณเฉาเสียที่รู้ใจผู้คน หลังจากปาดเหงื่อคราหนึ่ง รีบผงกศีรษะรับ

เฉาเสียกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเฉาเสียมีเจ้าของ ไม่มีอิสระในการแต่งงานอีก?"

หานป๋อครุ่นคิด 'เราไหนเลยไม่ทราบ ตอนนี้กำลังคิดล่อลวงอนุภรรยาของผู้อื่น' ปากกลับกล่าวว่า

"ศีลธรรมจรรยาเป็นของตาย คนกลับมีชีวิต เราหานป๋อจึงไม่ยอมรีบเรื่องราวเช่นนี้"

ทั้งสองกั้นด้วยประตูที่ปิดแง้มไว้ ต่างฝ่ายต่างบอกความในใจออกมา

ดวงตาเฉาเสียทอแววว้าวุ่นถึงที่สุด

ถึงแม้นางมาจากหอนางโลม แต่กลับสูญเสียความสาวให้แก่ขุนนางเฉิน ต่อจากนั้นขุนนางเฉินไถ่ตัวนางออกมา จึงไม่มีความสัมพันธ์กับชายอื่น ความจริงตั้งใจว่าชั่วชีวิตนี้จะขอเป็นอนุภรรยาของบุรุษที่อายุมากกว่านางเกือบสามสิบปี มิคาดผ่านไปสิบกว่าวัน ขุนนางเฉินก็ชาเย็นต่อนาง สุดท้ายไม่ยอมเหยียบย่างเข้าหอห้องของนาง ทิ้งให้นางร้างคู่เชย ความเศร้าเสียใจที่ได้รับ มีแต่ตัวเองรู้แน่แก่ใจ ยามนี้กลับพบพานชายหนุ่มที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้าม แต่ก็บริสุทธิ์สดใสผู้นี้ ไหนเลยไม่สร้างความวุ่นวายใจแก่นาง

ทุกช่วงเวลาที่อยู่ร่วมกับคนที่ทั้งน่าชังและคล้ายน่ารักผู้นี้ ล้วนอกสั่นขวัญแขวน แต่ไม่มีความรู้สึกอึดอัดอ้างว้างเช่นหลายปีที่ผ่านมา

ทุกครั้งที่คิดถึงอีกฝ่าย ส่วนลึกของจิตใจนางทั้งหวาดกลัวทั้งยินดี โลกของอารมณ์เปลี่ยนจากฤดูหนาวที่น้ำแข็งผนึกแข็งตัว เป็นฤดูคิมหันต์ที่ร้อนระอุ แต่ว่านางกลับต้องหักห้ามไฟแห่งความรักที่ลุกโชนอยู่ในอกเอาไว้

ความรู้สึกเหล่านี้นางไม่ได้รับจากขุนนางเฉินแม้สักส่วนเสี้ยว แต่นางก็กลัวว่าหานป๋อเพียงสนุกไปตามประสา หาความสุขแค่ชั่วแล่นอย่างนั้นชีวิตหลังจากนี้คงต้องคับแค้นกว่าเดิมแล้ว

นี่ยังมิใช่ความขัดแย้งที่สุดของนาง ไม่ว่าขุนนางเฉินทอดทิ้งนางอย่างไร จะอย่างไรเป็นสามี การทรยศต่อสามีเป็นความผิดร้ายแรง แต่ความรู้สึกทำผิดเช่นนี้ กลับให้ความสมใจที่ได้แก้แค้นขุนนางเฉิน

จิตใจเฉาเสียว้าวุ่นถึงที่สุด หากให้ปิดประตูลง ก็ไม่อาจตัดใจได้

ได้ยินเสียงเปิดประตู สุ้มเสียงดังจากห้องพักของหานป๋อ

ซึ่งขุนนางเฉินกับโจรท่องโดดเดี่ยวนั่งหารือกัน สร้างความตื่นตระหนกแก่เฉาเสียจนรีบปิดประตูลง

หานป๋อระงับสติเพ่งตามอง ที่แท้ผู้มาเป็นโหยวโหยว

โหยวโหยวกวักมือเรียกหาว่า

"กงจื้อ ท่านเข้ามา"

หานป๋อเดินเข้าหา ถามว่า

"พวกมันอยู่ภายในห้องทำอะไร?"

โหยวโหยวยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"วางหมากกัน"

หานป๋อออดแสยะหน้าล้อเลียนมิได้ ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวยอมอดทนเพื่อเฉาเสีย นั่งเล่นหมากล้อมกับขุนนางเฉิน

โหยวโหยวฉุดดึงมือมัน กล่าวว่า

"ท่านตามข้าพเจ้ามา"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ที่แท้ท่านไม่อาจสะกดกลั้นได้"

โหยวโหยวชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่อาจสะกดกลั้นใจได้?"

หานป๋อถูกนางฉุดลากถึงหน้าห้องของจั่วซือต้องงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"เข้าไปภายในหรือ?"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องการฟังคำอบรมสั่งสอนของซือเจี่ยแจของท่านหรอกหรือ?"

อาทิตย์สนธยาฉายแสงอันเรืองรองที่ขอบฟ้าประจิม

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยชมดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าว

"ยามสนธยาของสิบหกปีก่อน เรากับจิ้งอันชมดูอาทิตย์สนธยาที่หลังเขาเรือนฌานเมตไตรย เราถามนางว่า 'หากเรามาก่อนผังปานก้าวหนึ่ง ท่านจะชมชอบเราหรือไม่?' จิ้งอันยิ้มพลางตอบว่า 'หน้าโง่จิ้งอันไหนเลยทราบเรื่องสมมติได้?' สิบหกปีให้หลังของวันนี้ เรายังจดจำริ้วรอยอันเวทนาที่หางตาของนางได้ จิ้งอันเอย ท่านเป็นสตรีที่เลี่ยเจิ้นเป่ยเคารพรักที่สุด"

กู่เซี่ยนเหลียนบังเกิดความหดหู่ใจ คล้องแขนของอีกฝ่าย แอบอิงชิดใกล้มันราวกับบุตรีที่น่ารักนางหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยก็บังเกิดความสะท้อนใจ ลืมซักถามเรื่องของจิ้นปิงหวิน

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"วิธีการถ่ายทอดวิชาฝีมือของเรือนฌานเมตไตรยแปลกพิเศษยิ่ง เน้นหลัก 'จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้' ดังนั้นผู้เป็นอาจารย์จะคัดเลือกศิษย์อย่างเข้มงวด จิ้งอันใช้เวลาสามปี ตระเวนไปสิบแปดมณฑลค่อยเสาะพบจิ้นปิงหวิน"

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน ล่วงรู้ความหมายของอีกฝ่าย เนื่องจากจิ้นปิงหวินสามารถติดต่อสื่อสารทางจิตกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ดังนั้นบุคลิกลักษณะท่าทางถูกหล่อหลอมทีละน้อย กลายเป็นเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ผังปานจึงร้องขอจิ้นปิงหวินจากเจ้าเรือนฌานเมตไตรย หากมองจากมุมมองหนึ่ง เท่ากับได้ครอบครองเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ขณะที่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยก็ยกบางส่วนของนางให้แก่ผังปาน นับเป็นเรื่องราวอันละเอียดอ่อนนัก

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแหงนหน้าหัวร่ออย่างไม่อาจข่มกลั้น กล่าวว่า

"ผังปานสมเป็นยอดคน กลับใช้วิธีการนี้ครอบครองจิ้งอัน โดยที่ไม่ต้องตกอยู่ในห้วงรัก ใช้ความรักควบคุมความรัก นับเป็นหมากอัน

ประเสริฐ"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านทั้งร่าง ร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการฟังแล้ว"

ในที่สุดมันเข้าใจต้นสายปลายเหตุของเรื่องราว ผังปานพอได้ครอบครองจิ้นปิงหวิน จงใจรับนางเป็นศิษย์ ปลูกฝังความรักต่อนาง ก่อเกิดเป็นรักพิลึกพิลั่นที่ผิดศีลธรรม ทำให้ความรักนี้เพิ่มความเร้าใจและลึกล้ำกว่าเดิม สุดท้ายใช้จิ้นปิงหวินเป็นสื่อชักนำกับสะพานเชื่อม ทำให้มันกลายเป็นกระถางรองรับการปลูกฝังมารของผังปาน

จิ้นปิงหวินไม่มีความผิด เพียงเพราะนางต้องทำตามคำสั่งของสำนักอาจารย์ และอาจบางทีนางไม่อาจต้านทานเสน่ห์ดึงดูดใจของผังปาน

กู่เซี่ยนเหลียนสวมกอดมันจากทางด้านหลังร้องว่า

"สิงเลี่ย ยังมีเซี่ยนเหลียนเป็นห่วงท่าน"

ฟงสิงเลี่ยหอบหายใจคำหนึ่ง ในใจเพียงครุ่นคิด ไม่ว่าอย่างไรจะขอพบหน้าจิ้นปิงหวินอีกครั้ง

หมอพิษมองดูท้องนภาซึ่งมืดค่ำลงทีละน้อย กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พวกท่านต้องออกเดินทางไปยังภูเขาหน้า ไม่เช่นนั้นคงไม่ทันเข้าร่วมงานเลี้ยงต้อนรับที่จือเซียนจัดให้กับสิงเลี่ยแล้ว"

หานป๋อนั่งร่วมกับจั่วซือและโหยวโหยวในห้องหับ คนหนึ่งเป็นพี่ร่วมสาบานเพิ่งรู้จัก คนหนึ่งเป็นสตรีที่ตนรัก อดบังเกิดความรู้สึกที่เป็นสุขมิได้

แต่ขณะเดียวกัน มันก็เป็นห่วงความสัมพันธ์ระหว่างจั่วซือกับล่างฟานหวิน หากล่างฟานหวินเอาแต่ดื่มสุรา โดยไม่ปลอบประโลม

จั่วซือ จั่วซือไยมิใช่กลายเป็นเฉาเสียคนที่สอง?

ขณะคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล จั่วซือก็กล่าวกับมันว่า

"ท่านมิใช่ช่างพูดช่างจาหรอกหรือ เหตุใดพอเข้าห้องมากลับกลายเป็นใบ้?"

หานป๋อกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ผู้น้องตั้งใจรับฟังคำอบรมสั่งสอนของเจี่ยแจจนลืมกล่าววาจา"

จั่วซือหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้ใดเป็นเจี่ยแจของท่าน? ข้าพเจ้ายังไม่ได้ตกปากรับคำ"

โหยวโหยวที่ด้านข้างกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซือเจี่ยแจก็ยอมลดศักดิ์ศรีรับมันเป็นน้องชายเถอะ"

ไม่มีผู้ใดเข้าใจความรู้สึกของจั่วซือยิ่งกว่านาง เพียงดูจากการที่จั่วซือใช้ให้นางตามตัวหานป๋อเข้าห้องมาสนทนา แสดงว่าจั่วซือนิยมชมชอบหานป๋ออยู่บ้าง

แต่หากคิดลึกกว่านี้ คนที่จั่วซือรักที่สุดยังคงเป็นล่างฟานหวินไม่ว่าเป็นความรักเยี่ยงไรก็ตาม ดังนั้นนางเชื่อฟังวาจาล่างฟานหวินทำตามคำชี้แนะของเขา ทดลองดูว่าสามารถค้นพบความรักที่แท้จริงหรือไม่ เพื่อที่ล่างฟานหวินจำได้ไม่ต้องเป็นห่วงเป็นใยนาง เตรียมตัวรับศึกที่เกาะร้างหลันเจียงอย่างเต็มที่

โหยวโหยวเชื่อมั่นว่าจั่วซือจะช้าเร็วต้องถูกน้องชายผู้นี้ดึงดูดไป เพราะว่าหานป๋อกอปรด้วยมนต์เสน่ห์ต่อเพศตรงข้าม โดยเฉพาะนิสัยใจคอที่สัตย์ซื่อของมัน ยิ่งเพิ่มความลุ่มหลงต่ออิสตรี นี่เป็นสิ่งที่นางประสบด้วยตัวเอง รับรองไม่ผิดพลาด

หานป๋อมิใช่คนทะเยอทะยานคิดการใหญ่ เพียงปล่อยตัวตามสบาย ทั้งไม่ถือสาข้อปลีกย่อยเล็กน้อย นิสัยเช่นนี้ทำให้มันสามารถลิ้มลองรสชาติของความรักมากกว่าเดิม บวกกับมันถือคุณธรรม

ไม่เกรงกลัวอิทธิพล ขวัญบังอาจเทียมฟ้า ซุกซนมากน้ำใจ สามารถสร้างความหวั่นไหวใจแก่สตรีที่ชาญฉลาด

มันเป็นบุรุษที่สามารถให้ความสุขที่แท้จริงแก่สตรี

หลังจากที่มีความสัมพันธ์ทางร่างกายกับหานป๋อ โหยวโหยวยิ่งรับรู้ถึงรสชาติอันน่าลุ่มหลงซึ่งมันมอบให้แก่สตรี

เจ้าสำนักรื่นรมย์เป็นผู้ชำนาญการด้านบุรุษสตรี แต่ความสามารถทางด้านนี้ยังสู้หานป๋อไม่ได้

แว่วเสียงหานป๋อดังว่า

"เหตุใดซือเจี่ยแจกับโหยวโหยวล้วนไม่พูดจา?"

โหยวโหยวมองดูจั่วซือ จั่วซือก็หน้าแดงวูบหนึ่ง ก้มศีรษะต่ำลงไม่ทราบครุ่นคิดอันใด จึงเร่งรัดว่า

"เจี่ยแจ ท่านมีคำพูดใดไยไม่บอกออกมา?"

จั่วซือชม้ายมองหานป๋อแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าพลันฉุกคิดว่าหากบอกออกไป ไยมิใช่ส่งเสริมยุยงให้มันล่อลวงสตรีดีงาม?"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"เจี่ยแจบอกเถอะ เสียฮูหยินน่าเวทนาสงสารนัก"

จั่วซือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกต่อท่านแล้ว ให้ท่านถ่ายทอดบอกต่อคุณชายของท่านเถอะ"

โหยวโหยวยิ้มอย่างกลอกกลิ้ง ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องของพวกท่านสองพี่น้อง ข้าพเจ้าไหนเลยยุ่งเกี่ยวได้?"

นางไม่สนใจปฏิกิริยาของจั่วซือ ผลักประตูออกไป ทิ้งให้หนุ่มสาวทั้งสองอยู่ภายในห้อง

จั่วซือบังเกิดความเอียงอาย คิดหลบหนีตามโหยวโหวยออกไป แต่ก็กลัวว่ายิ่งเปิดเผยร่องรอยออกมา

หานป๋อเป็นคนชาญฉลาดปราดเปรื่อง มีปฏิกิริยาที่ปราดเปรียวต่อวัตถุเรื่องราวเป็นพิเศษ ฉุกคิดว่าเรื่องราวผิดปรกติวิสัย มองดูพี่สาวบุญธรรมผู้งามซึ้ง อดใจเต้นตูมตามมิได้ ลอบร้องในใจ 'โหยวโหยวทำอะไร หรือไม่ทราบว่าจั่วซือเป็นของล่างฟานหวิน?'

พลันหวนนึกถึงก่อนหน้านี้โหยวโหยวเกลี้ยกล่อมจั่วซือทำตามคำพูดของล่างฟานหวิน ให้เวลาแก่ตัวเอง ทำการเลือกให้ดี ตอนนั้นฟังแล้วผ่านเลยไป ไม่ได้ครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง ยามนี้ประหวัดหวนนึกคล้ายกับว่าทางเลือกนั้นคือมัน

สวรรค์ นี่เป็นเรื่องราวใด เหตุใดจึงได้ครอบครองความรักแต่ผู้เดียว บนเรือมีหญิงงามสามนาง นางหนึ่งเป็นของมันแล้ว อีกสองนางคล้ายรอให้มันไปรับช่วง แม้แต่พี่สาวบุญธรรมก็ไม่มีข้อยกเว้น

หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ไยมิใช่มีภรรยานางบำเรอนับสิบนาง อย่าว่าแต่จูหยวนจากทรงยกราชบัลลังก์แก่มันเป็นการแลกเปลี่ยนยังไม่รับปาก ต่อให้เป็นเซียนวิเศษก็คร้านที่จะสนใจ

ยิ่งครุ่นคิดยิ่งลิงโลดลืมตัว อดสำรวจดูจั่วซือมิได้ สายตาที่มองดูปราศจากความเคารพที่พึงมีต่อพี่สาวบุญธรรมอีก

จั่วซือกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

"ท่านมองดูอันใด? ห้ามมิให้คิดฟุ้งซ่านเหลวไหล"

คำพูดนี้นับว่าคิดปกปิดกลับเปิดเผย พอกล่าวจบแม้แต่นางก็หน้าแดงจรดใบหู

หานป๋อไม่ทราบว่านางมีโทสะจริงหรือแสร้งมีโทสะ ถึงกับสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรตาย สมควรตายจริงๆ"

มันกล่าวเช่นนี้ เท่ากับว่ามันยึดถือจั่วซือเป็นเป้าหมายที่คิดฟุ้งซ่านเหลวไหล คราครั้งนี้ถึงรอบจั่วซือลอบร้องคร่ำครวญในใจ น้องชายผู้นี้ไฉนรู้จักล่อลวงผู้คน แต่พานแสดงออกอย่างจริงใจ ทำให้ผู้คนยากที่จะตำหนิติเตียนได้

นางรีบนึกถึงล่างฟานหวินเพื่อต่อต้าน แต่เพียงครุ่นคิดว่าหากนางแต่งให้กับหานป๋อ ล่างฟานหวินคงยิ้มด้วยความปลาบปลื้มประโลมใจ

เหวินเหวินน้อยคงอยู่ร่วมกับน้องชายที่ปล่อยตัวตามสบายผู้นี้อย่างกลมเกลียว

นึกถึงตอนนี้ จั่วซือต้องตำหนิตัวเองในใจ 'จั่วซือเอย เจ้าใช่หวั่นไหวใจหรือไม่? เจ้าไม่รู้จักอับอายหรือไร?'

หานป๋อเห็นนางมีสีหน้าทั้งยินดีทั้งขุ่นเคือง ค่อยบังเกิดความเคารพยำเกรงต่อพี่สาวบุญธรรมนางนี้ใหม่ กล่าวถามว่า

"เจี่ยแจ ท่านมิใช่มีคำพูดคิดกล่าวกับข้าพเจ้าหรือ?"

จั่วซือสูดลมหายใจคำหนึ่ง สะกดอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน กล่าวด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบเท่าที่กระทำได้ว่า

"ท่านต้องการทราบสาเหตุที่ขุนนางเฉินชาเย็นต่อเสียฮูหยินหรือไม่?"

หานป๋องงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ย่อมต้องการ"

จั่วซือค้อนมันวงหนึ่ง หวนนึกถึงเด็กน้อยนี้พอได้ยินเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหญิงงาม ก็แสดงความกระตือรือร้นสนใจ วันหน้าไม่ทราบจะตกแต่งภรรยารับนางบำเรอมากน้อยเท่าใด แต่นี่สืบเนื่องจากนิสัยใจคอที่มากน้ำใจของมัน สร้างความลุ่มหลงแก่สตรีได้โดยง่าย ต่างกับผู้คนบางคนคร่ำครึงมงาย ขาดอารมณ์รักอันอ่อนหวาน ยามนั้น

ทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินหลงเชื่องมงายเกินไป เห็นว่าเฉาเสียโชคลางไม่ดี พอเข้าบ้านก็เป็นเหตุให้มันหลุดจากตำแหน่ง จึงคิดยกเฉาเสียให้แก่ผู้อื่น"

หานป๋อตาสาดประกายเจิดจ้า รูปลักษณะเปลี่ยนเป็นเหี้ยมหาญดุร้าย กระชากเสียงว่า

"เรื่องเช่นนี้ยังเกิดขึ้นด้วย มันยึดถือเฉาเสียเป็นตัวอะไร?"

จั่วซือไม่เคยเห็นด้านที่เหี้ยมหาญองอาจของหานป๋อมาก่อน ถึงกับชมดูจนตากระจ่างจ้า จับจ้องมองมันโดยไม่คลาดครา

จากนั้นหานป๋อกลับคืนสู่สภาพอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ พึมพำว่า

"เช่นนี้เป็นว่า หากข้าพเจ้ารับตัวเฉาเสียไว้ เฒ่าแซ่เฉินกลับถือเป็นเรื่องดีแล้ว"

มันความจริงมีจิตใจดีงาม ถึงแม้เห็นว่าการติดพันเฉาเสียเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล แต่ถึงอย่างไรขุนนางเฉินเป็นแนวร่วมเดียวกัน หากไม่ต้องทำร้ายจิตใจมันย่อมประเสริฐสุด

จั่วซือเห็นมันยินดีจนลืมตัว อยู่ดีๆ บังเกิดความหึงหวงขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้หลงดีใจ จนกระทำเรื่องโง่เขลาออกมา จิตใจของบุรุษประหลาดแท้ มันยินดียกเฉาเสียแก่ท่าน แต่หากมันพบว่าท่านคิดล่อลวงอนุภรรยาของมัน อาจกลายเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

หานป๋อรับคำติดต่อกัน เป็นลักษณะของการน้อมรับคำสั่งสอน ไม่ทราบเพราะเหตุใด จั่วซือเห็นมันเป็นที่ขัดตา จึงกล่าวว่า

"ข่าวนี้เป็นพี่ใหญ่บอกต่อข้าพเจ้า เขาไม่ได้ให้ข้าพเจ้าบอกต่อท่าน เพียงแต่ข้าพเจ้ากลัวท่านก่อเรื่องขึ้น จึงตัดสินใจบอกต่อท่าน"

หานป๋อกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าซือเจี่ยแจรักและปกป้องข้าพเจ้า"

จั่วซือขยี้เท้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นพี่บุญธรรมของท่าน"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านต้องการเป็น...อ้อ ขออภัย"

มันลอบร้องว่าแย่แล้ว เมื่อกล่าวโดยไม่ยั้งคิดเช่นนี้ ด้วยแบบฉบับของจั่วซือ หลังจากนี้อาจไม่แยแสสนใจมันอีก

หาคาดไม่ว่าจั่วซือแม้โกรธเคืองจนหน้าแดง แต่ไม่ได้อาละวาดเพียงถลึงตามองมัน

หานป๋อกล่าวเสียงโอนอ่อนว่า

"เจี่ยแจอย่าได้ไม่ยอมรับข้าพเจ้าเป็นน้องชาย หากข้าพเจ้าทำผิดอันใด โปรดด่าข้าพเจ้าได้อย่างเต็มที่"

จั่วซือทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านทางที่ดีอดทนไว้ อย่าได้รีบร้อนเกินไป หากท่านกับเสียฮูหยิน...ก่อเรื่องขึ้นจริงๆ จะทำให้เรื่องราวเพิ่มความซับซ้อนกว่าเดิม"

หานป๋อรู้ตัวดีว่ายากกระทำได้ หลังจากบังเกิดสัมพันธ์สวาทกับโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ แทบทุกครั้งที่ใกล้ชิดกับสตรีที่รักชอบ ล้วนคิดสร้างความสัมพันธ์ทั้งร่างกาย แต่จั่วซือเมื่อกล่าวเช่นนี้ ได้แต่รับคำว่า

"เมื่อถึงช่วงสำคัญ ผู้น้องจะนึกถึงคำเตือนของเจี่ยแจ หยุดม้าที่ริมหน้าผา"

จั่วซือไม่อาจต้านทานรับ "คำหยาบคาย" ของมัน ผุดลุกขึ้นคิดหนีออกจากห้อง หานป๋อชิงเปิดประตูห้องให้กับนาง

จั่วซือใจเต้นตูมตาม ถลึงตาใส่มันกล่าวว่า

"ในสภาพเช่นนั้น ห้ามมิให้คิดถึงข้าพเจ้า"

กล่าวจบหน้าแดงสดใส จากไปพร้อมกับลมหอบหนึ่ง ทอดทิ้ง

หานป้อยืนอยู่ข้างประตู ไม่ทราบเป็นรสชาติอย่างไร

ท้องฟ้านอกหน้าต่างมืดสลัวลง ภายในห้องจุดตะเกียงน้ำมันขึ้น

อี้เอี้ยนเม่ยเปลือยกายกอดผ้าห่ม สายตากลับจ้องจับที่หัตถ์พิษเฉียนหลอ ซึ่งพลิกดูหนังสือรายงานจากทุกสารทิศที่ข้างโต๊ะริมหน้าต่าง

นางมองดูผู้เหี้ยมหาญฝ่ายอธรรมซึ่งเต็มไปด้วยแรงดึงดูดเพศตรงข้าม ในใจบังเกิดความรู้สึกเป็นสุขและความพึงพอใจหลังการอภิรมย์สมสู่กัน

นางรู้สึกอย่างชัดแจ้งว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอรักและโปรดปรานนาง

มาตรว่าเป็นฤดูใบไม้ร่วง หัตถ์พิษเฉียนหลอเพียงสวมกางเกงขายาว แต่เปลือยร่างท่อนบน เผยเห็นร่างที่ซูบผอมแต่ไม่เห็นกระดูกซี่โครง ปราศจากเค้าความชราแม้แต่น้อย

เมื่อฝึกฝีมือถึงขั้นหัตถ์พิษเฉียนหลอ จะหลุดพ้นจากสภาพเจ็บป่วยชราภาพ

อี้เอี้ยนเม่ยพาร่างที่แช่มช้อยและงดงามสมส่วนลงจากเตียงมาถึงด้านหลังของหัตถ์พิษเฉียนหลอ สวมกอดมันแนบแน่น การสัมผัสทางร่างกายให้ความรู้สึกที่ร้อนลวก อดครวญครางออกมามิได้

หัตถ์พิษเฉียนหลอซึ่งเป็นนักรักที่เจนสนามยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เพิ่งปรนนิบัติท่านเสร็จสิ้น ยังไม่พอหรือ?"

อี้เอี้ยนเม่ยขบกัดติ่งหูของหัตถ์พิษเฉียนหลอเบาๆ หอบหายใจกล่าวว่า

"เอี้ยนเม่ยเป็นของเฉิงจู่ (เจ้าเมือง) ทั้งหมด หลังจากนี้ก็เป็นของท่าน เฉิงจู่ไม่ต้องสนใจว่าเราพอหรือไม่ เพียงถามตัวเองว่าพอหรือไม่และต้องการหรือไม่"

หัตถ์พิษเฉียนหลอทำท่าเงี่ยหูฟัง จากนั้นกล่าวว่า

"เหล่าเจี๋ยมาแล้ว ท่านคลุมเสื้อผ้าไว้เถอะ"

อี้เอี้ยนเม่ยรีบกลับไปที่ข้างเตียง หยิบฉวยชุดยาวซึ่งหัตถ์พิษเฉียนหลอถอดทิ้งไว้กับพื้นขึ้นมาห่อหุ้มคลุมร่างเอาไว้

เสียงเคาะประตูดังขึ้น หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"เหล่าเจี๋ยเข้ามา"

เหล่าเจี๋ยผลักประตูเข้ามา หาเหลือบแลอี้เอี้ยนเม่ยไม่ เดินถึงเก้าอี้ข้างกายหัตถ์พิษเฉียนหลอทรุดนั่งลง ถามว่า

"อาการบาดเจ็บของเส้าจู่ (นายน้อย) มีความคืบหน้าอย่างไร?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เพียงฟังจากคำถามของท่าน ก็ทราบว่ามีเรื่องรีบร้อนคับขันเกิดขึ้นแล้ว"

เหล่าเจี๋ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"เส้าจู่โปรดตอบคำถามของเราก่อน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ดีที่เราฝึกวิชาดึงดูดธาตุพลังของบุรุษสตรี บวกกับธาตุหยินอันสมบูรณ์ของเอี้ยนเม่ยหล่อเลี้ยงธาตุหยางของเรา ไม่ถึงสิบวันจะทุเลาหายดีดังเดิม แต่หากตอนนี้ต่อสู้กับผู้คน จะส่งผลกระทบในด้านร้าย"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"เส้าจู่ทุเลารวดเร็วถึงเพียงนี้ นับเป็นข่าวดีอันยิ่งใหญ่ ช่วยให้พวกเราจัดวางมาตรการด้วยความคล่องตัวกว่าเดิม"

หัตถ์พิษเฉียนหลอถามว่า

"ทางด้านพรรคมังกรพิโรธเป็นอย่างไร?"

ยามนั้นอี้เอี้ยนเม่ยมาถึงด้านหลังหัตถ์พิษเฉียนหลอ นวดเฟ้นหลังไหล่ให้กับมัน

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"ระหว่างนี้ในยุทธจักรมีข่าวลือว่า จูหยวนจางจับมือกับกากเดนที่หลงเหลือของมองโกล กวาดล้างขุมกำลังท้องถิ่นหลังจากที่ราชวงศ์หมิงตั้งประเทศ หลังจากนั้นจูหยวนจางจะยกมณฑลแห่งหนึ่งให้แก่ชาวมองโกลเป็นการตอบแทน แต่เป็นมณฑลใดไม่มีผู้ใดทราบได้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"นี่คงเป็นข่าวที่พรรคมังกรพิโรธปล่อยออกมา ให้ผู้คนท้องถิ่นต่างๆ ไม่สบายใจ จากนั้นให้ขุนนางท้องถิ่นรายงานขึ้นไป เพื่อสร้างความกดดันแก่จูหยวนจาง หมากตานี้ร้ายกาจยิ่ง คงเป็นแผนการที่หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือครุ่นคิดขึ้น ฉางเจิงหาได้เรียนรู้หลักจิตวิทยานี้ไม่"

เหล่าเจี๋ยกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้คนของพรรคมังกรพิโรธเปลี่ยนเป็นเคลื่อนไหวใต้ดิน ละแวกทะเลสาบต้งถิงกระจายเต็มไปด้วยคนของฟางเยี่ยหวี่ สร้างความยากลำบากแก่การสืบหาข่าวของพวกเรา หากข่าวลือนี้เป็นจริง พรรคมังกรพิโรธอาจถึงกาลล่มสลาย"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"มีข่าวของฉางเจิงลูกเราหรือไม่?"

เหล่าเจี๋ยสั่นศีรษะเป็นความหมายว่าไม่มี ปากกล่าวว่า

"เราต้องการพบหน้าเด็กน้อยนี้ยิ่งนัก"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านต้องชมชอบมัน เด็กน้อยนี้เป็นชาวยุทธจักรขนานแท้ มีอนาคตยาวไกลสุดจะหยั่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ดูท่าภารกิจเฉพาะหน้าคือช่วยเหลือพรรคมังกรพิโรธ ต่อให้ยกความสัมพันธ์ฉันพ่อลูกของเรากับฉางเจิงไม่เอ่ยถึง เพียงไมตรี

คบหาระหว่างเรากับล่างฟานหวิน พวกเราก็ไม่อาจนิ่งดูดายได้"

อี้เอี้ยนเม่ยกล่าวถามว่า

"ผู้เฒ่าเจี๋ย เหตุการณ์ที่ตำหนักอลงกรณ์เป็นอย่างไร?"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"หากเราคาดการณ์ไม่ผิด การศึกที่ตำหนักอลงกรณ์อย่างช้าจะปะทุขึ้นในวันพรุ่งนี้ เมื่อครู่เราได้รับข่าวจากเส้าจางว่า มีกลุ่มบุคคลหน้าตาแปลกประหลาดเดินทางถึงเมืองหนันคัง จากนั้นหายสาบสูญไป หนึ่งในจำนวนนั้นมีเฒ่าฝาแฝดคู่หนึ่ง คล้ายเป็นเมิ่งต้าเมิ่งเอ้อ อีกคนหนึ่งไม่แน่ว่าเป็นมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เช่อเม่ย"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวคำ "หลี่เช่อเม่ย" อี้เอี้ยนเม่ยกล่าวเบาๆ ด้วยความเป็นห่วงว่า

"ก่อนที่เฉิงจู่จะทุเลาหายดี อย่าได้ประมือกับมันเด็ดขาด"

เหล่าเจี๋ยผงกศีรษะเห็นพ้อง ฉวยโอกาสถามอี้เอี้ยนเม่ยว่า

"คุณหนูอี้เคยติดตามฟางเยี่ยหวี่ระยะเวลาหนึ่ง ทราบหรือไม่ว่ามันยังมีมือดีอันใด?"

อี้เอี้ยนเม่ยพอได้ยินชื่อฟางเยี่ยหวี่ สีหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ไม่เคยปริปากเอ่ยถึงเรื่องของตัวเอง บันดาลให้ผู้คนหยั่งความตื้นลึกหนาบางของมันไม่ออก แต่ข้าพเจ้าบังเอิญได้ยินพวกมันเอ่ยถึงชายหนุ่มนามอิงเฟย สาเหตุที่ข้าพเจ้ามีความทรงจำอย่างลึกล้ำ เพราะว่าคนผู้นี้เป็นเหลนของนักฆ่าเลือดเย็นเถี่ยเอี๋ยน แม้แต่โฉมตรูผมขาวก็ให้การยกย่องมัน เห็นว่ามันเป็นยอดฝีมือรุ่นใหม่ของมองโกลจากปากคำพวกมัน คนผู้นี้สมควรมาถึงดินแดนภาคกลางแล้ว"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"ข่าวนี้มีความสำคัญยิ่ง หากคนผู้นี้มีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกับฟางเยี่ยหวี่

ก็ยากที่จะรับมือได้"

เห็นหัตถ์พิษเฉียนหลอขมวดคิ้วครุ่นคิด จึงถามว่า

"เส้าจู่นึกถึงปัญหาอันใด?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"เรากำลังครุ่นคิด หลี่เซ่อเม่ยเหตุใดไม่กลับเปิดเผยร่องรอยหยุดแวะที่เมืองหนันคัง ที่แท้มีจุดประสงค์ใด?"

ฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิงนั่งสงบอยู่ภายในห้องนับเม็ดประคำท่องสวดมนต์ พลันหยุดมือไว้ เพ่งตามองม่านวิกาลนอกห้อง ถามว่า

"เป็นยอดคนท่านใดให้เกียรติมา?"

สุ้มเสียงอันสุภาพอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังขึ้นที่เบื้องนอกว่า

"ฮูหยิน เป็นปู้เส่อมาแล้ว"

เมื่อเอ่ยถึงคำสุดท้าย หลวงจีนกระบี่ปู้เส่อได้ซือที่ครองจีวรสีขาวสูงส่งอย่างหลุดพ้นก็ปรากฏขึ้นที่ปากทางเข้าประตู

ฮูหยินอลงกรณ์ตาทอประกายอำมหิต พลิ้วกายขึ้นมา ผมยาวดำขลับพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย ชุดแม่ชีที่หลวมกว้างสั่นกระเพื่อมพุ่งปราดเข้าหาหลวงจีนกระบี่โดยที่เท้าไม่แตะพื้น มือขวาอันเรียวงามประทับใส่ทรวงอกอีกฝ่าย

มุมปากหลวงจีนกระบี่ปรากฏรอยยิ้มอย่างหดหู่วูบหนึ่ง ยกมือไพล่หลัง ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เงาร่างฮูหยินอลงกรณ์ถลันวูบหนึ่ง ฝ่ามือก็ประทับใส่ทรวงอกหลวงจีนกระบี่อย่างถนัดถนี่

หลวงจีนกระบี่โซซัดโซเซล่าถอย จวบจนถึงพื้นที่ว่างหน้าห้องหับ มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านไฉนไม่หลบ?"

นางไม่โทษว่าตัวเองฟาดทำร้ายคน กลับตำหนิผู้อื่นไม่หลบฝ่ามือนาง

หลวงจีนกระบี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฮูหยินไฉนรั้งพลังกลับไปห้าส่วน หากฟาดปู้เส่อตายในฝ่ามือเดียว บุญคุณความแค้นของพวกเราไยมิใช่ชำระสะสางสิ้น?"

ฮูหยินอลงกรณ์เคลื่อนกายไปช้าๆ จวบจนถึงระยะที่กระทบถูกหลวงจีนกระบี่ค่อยหยุดนิ่งลง ยื่นมือทาบกับทรวงอกของอีกฝ่าย กล่าวเบาๆ ว่า

"ขอเพียงเราแผ่พุ่งพลังฝ่ามือออก เรื่องราวที่ท่านคิดล้างแค้นแทนอาจารย์ ท้าสู้กับผังปานล้วนไม่ต้องเอ่ยถึง ท่านไม่กลัวว่าปณิธานไม่บรรลุตัวตายก่อนหรือ?"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มสู้กับประกายตาอันเกรี้ยวกราดของนาง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เราพอเหยียบย่างเข้าสู่สถานบำเพ็ญภาวนาของหนิงชิง ก็คาดคำนวณว่าท่านพอพบหน้าอาตมา จะลงมือด้วยอำมหิต ทั้งเตรียมตัวหลบหลีก แต่เมื่อหนิงชิงท่านจู่โจมลงมือจริงๆ อาตมากลับไม่คิดหลบหลีกแล้ว"

ฮูหยินอลงกรณ์กดฝ่ามือลง ก็รับรู้ถึงการไหลเวียนของโลหิตของบุรุษซึ่งเคยมีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยากับนาง ในใจกลับสั่นสะท้านอย่างบอกไม่ถูก จากนั้นบังเกิดเป็นความแค้นขึ้น กล่าวว่า

"ท่านยังเรียกตัวเองเป็นอาตมาอีก เราจะฆ่าท่าน"

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างสุภาพว่า

"ปู้เส่อไหนเลยจงใจกระตุ้นโทสะของฮูหยิน?"

ฮูหยินอลงกรณ์ตาทอประกายอำมหิตอีกครา กล่าวย้ำทีละคำว่า

"กาลก่อนท่านมิใช่ฉายาคงเหลี่ยว (ว่างเปล่า) หรอกหรือ? ไฉนเปลี่ยนเป็นปู้เส่อ (ไร้ซึ่งจาคะหรือไม่อาจตัดรอน)? ท่านไม่อาจตัดรอนความคิดกอบกู้สำนักเส้าหลิน หรือความฝันคิดโค่นผังปานลง?"

หลวงจีนกระบี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขณะที่เราเปลี่ยนเป็นฉายาปู้เส่อ เพียงนึกถึงกู่หนิงชิงคนเดียว"

ฮูหยินอลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง เซถอยไปหลายก้าว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่าน..."

หลวงจีนกระบี่เดินถึงเบื้องหน้าฮูหยินอลงกรณ์ รักษาระยะห่างดุจเดิม พิศดูใบหน้าอันโศกซึ้งของนาง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"หนิงชิง ท่านเข้าใจว่าเราสามารถลืมท่านหรือ? มาตรว่าพระคัมภีร์ในเส้าหลินรวมกัน ยังไม่เท่ากับเสน่ห์ของท่าน"

ดวงตาฮูหยินอลงกรณ์ปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ร้องว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่ปฏิบัติหน้าที่ของสามี ทำหน้าที่ของบิดาเดินทางกลับไปเป็นหลวงจีน ไม่สนใจภารกิจกู้ชาติของพวกเรา ทำให้เรากลายเป็นคนบาปของแคว้นอู๋ซวงเรา ท่านเมื่อจากไป ไฉนยังกลับมา? ท่านบอกว่าไม่ได้ลืมเรา เหตุใดยี่สิบปีนี้จึงไม่สนใจไต่ถามถึงเราสองแม่ลูก?"

หลวงจีนกระบี่ยกแขนจีวรคิดซับน้ำตาที่ไหลรินลงจากใบหน้าฮูหยินอลงกรณ์ ฮูหยินอลงกรณ์ชิงร้องว่า

"อย่ากระทบถูกเรา ตอบคำถามเราก่อน"

หลวงจีนกระบี่หดมือกลับมา มองดูโฉมงามแห่งยุคซึ่งเคยร่วมเรียงเคียงคู่กับท่าน ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ร่วมกันเป็นเวลาหนึ่งปี สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นเย็นชาลง กล่าวว่า

"เพราะว่าท่านไม่ได้รักเรา"

ฮูหยินอลงกรณ์งงงันวูบหนึ่ง ใบหน้ากลายเป็นขาวซีด เซถอยไปสองก้าว กล่าวว่า

"กลับเป็นเหตุผลข้อนี้ คราก่อนท่านไยไม่บอกออกมา?"

หลวงจีนกระบี่แหงนหน้าหัวร่อด้วยความคับข้องใจ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"สีจงเต้าเป็นคนที่ร้องขอให้เจือจานความรักจากผู้อื่นหรือ?"

ฮูหยินอลงกรณ์ทิ้งสองมือลงแนบลำตัว สีหน้ากลับคืนสู่ความกระด้างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่างนั้นตอนนี้ท่านไฉนบอกออกมา?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"เราถูกท่านฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ รับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส คาดว่าหากเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ต้องตายโดยไม่มีทางรอด หากยังไม่ให้ท่านกับจือเซียนทราบว่า เรามิใช่สามีกับบิดาที่ไม่รับผิดชอบเกรงว่าไม่มีโอกาสอีกแล้ว คำตอบนี้ท่านพอใจหรือไม่?"

ฮูหยินอลงกรณ์หมุนตัวหันหลังให้กับหลวงจีนกระบี่ มิให้อีกฝ่ายเห็นน้ำตาบนใบหน้านาง ปากกล่าวว่า

"เหตุใดคราก่อนท่านบอกว่า ในโลกไม่มีเรื่องใดสำคัญกว่าการค้นหาทางธรรม ยังบอกว่าเรื่องราวทางโลกล้วนไม่จีรัง นี่นับเป็นความรับผิดชอบหรือ?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"เพราะว่าตอนนั้นเราคิดทำร้ายจิตใจท่าน เราต้องการเห็นสภาพของท่านที่ถูกเราทอดทิ้ง เพราะว่าเราหึงหวงจนแทบคลุ้มคลั่ง ตอนนี้ลี่เย่อไห่ตายแล้ว แต่ยังอิจฉามัน เหตุใดเราเพียงได้ครอบครองร่างกายท่าน หากทว่าไม่สามารถแบ่งปันพื้นที่ในจิตใจท่าน?"

ฮูหยินอลงกรณ์พลันหันขวับมา น้ำตาไหลหลั่งไม่ขาดสาย

ชั่วครู่ค่อยสงบลงบ้าง ส่ายหน้ากล่าวว่า

"สีจงเต้า ท่านไม่เข้าใจหรอก"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"ไม่เข้าใจก็แล้วกันไป การมาของเราครั้งนี้ เพียงเพื่อพบหน้าท่านสักครั้ง ไม่มีข้อเรียกร้องอื่นอีก ฮูหยินเชิญเถอะ"

ฮูหยินอลงกรณ์ร้องว่า "ห้ามมิให้ไป" หลวงจีนกระบี่จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ฮูหยินมีคำสั่งใด?"

ฮูหยินอลงกรณ์รับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง ครั้งก่อนทั้งสองอยู่ร่วมกัน หลวงจีนกระบี่ชมชอบกล่าวคำพูดนี้ที่สุด ยามนี้บอกออกมาคล้ายกับยั้งหยุดอยู่ในช่วงเวลานั้น ต้องใจอ่อนลงกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราไม่อาจบังเกิดความรักต่อท่าน?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างงุนงงว่า

"หมายความว่าอย่างไร?"

ฮูหยินอลงกรณ์เคลื่อนกายเข้าแนบชิดใกล้กับหลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"จนบัดนี้เรามิต้องปิดบังท่านอีก ขณะที่ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์บุรุษต้อง 'มีความรักไร้ความใคร่' ส่วนสตรีต้อง 'มีความใคร่ไร้ความรัก' จึงจะสำเร็จลุล่วง ครั้งกระโน้นเราถามใจตัวเองไม่อาจไร้ซึ่งความรักต่อท่าน จึงบังคับตัวเองคิดถึงเย่อไห่ แม้แต่ในฝันยังละเมอเรียกชื่อของเขา ตั้งใจว่าพอฝึกปรือเคล็ดวิชาอลงกรณ์สำเร็จ ค่อยเปิดเผยความจริงต่อท่าน หลังจากนั้นจะรักท่าน เป็นภรรยาที่ดีของท่าน มิคาดท่านพอสำเร็จเคล็ดวิชาก็จากไป"

หลวงจีนกระบี่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถอยกายไปหกเจ็ดก้าว สีหน้าปรากฏแววปวดร้าวขึ้น ครวญครางว่า

"มีความรักไร้ความใคร่ มีความใคร่ไร้ความรัก"

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวว่า

"เราพบเห็นรอยธูปจี้ในร่องผมของท่านตั้งแต่แรก ดูออกว่าท่านเป็นหลวงจีน แต่นี่นับว่าสอดคล้องเคล็ดฝึกเคล็ดวิชามีความรักไร้ความใคร่ จึงไม่กล่าวเปิดโปง ในที่สุดพวกเราฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์สำเร็จ เห็นแน่ชัดว่าสามารถกู้ชาติ แต่ท่านกลับจากไป ท่านว่าเราสมควรแค้นท่านหรือไม่?"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้เราปราศจากความเคียดขึ้งต่อท่านแม้แต่น้อย โอครั้งกระโน้นหากเราบอกต่อท่านว่าเราอุ้มท้องของจือเซียน จงเต้าท่านคงไม่ผละจากไปโดยไม่แยแสกระมัง?"

หลังการแยกจากยี่สิบกว่าปี ในที่สุดบุรุษสตรีที่ผูกพันบุญคุณความแค้นคู่นี้ต่างบอกความในใจของตัวเองออกมา

ฮูหยินอลงกรณ์เคลื่อนกายออกไปอีกครา แนบชิดกับหลวงจีนกระบี่ ยื่นมือโอบรอบเอวของอีกฝ่าย เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ยี่สิบกว่าปีมานี้ ทุกวันเราเฝ้าแค้นท่าน จวบกระทั่งคืนนี้เราค่อยทราบว่าที่เราแค้นท่าน เป็นเพราะเราหลงรักท่าน ความชื่นชมที่มีต่อเย่อไห่กลายเป็นความหลังแต่ปางก่อนแล้ว มา ไปยังห้องของเรา ให้หนิงชิงมอบร่างกายให้ เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บของท่าน"

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"หนิงชิง ก่อนหน้านี้เป็นเราเชื่อฟังท่าน ตอนนี้ท่านยอมเชื่อฟังเราสักครั้งหรือไม่?"

ฮูหยินอลงกรณ์ให้อีกฝ่ายบอกออกมา หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"กลับไปยังห้องของท่าน ถือว่าไม่ได้เกิดเรื่องราวใดขึ้น หากปู้เส่อไม่ตาย ต้องกลับมาหาท่าน หลังจากนั้นจะละทิ้งทุกสิ่ง ใช้ชีวิต

ที่เหลือร่วมกับท่าน"

ฮูหยินอลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"น้ำเสียงท่านแฝงความเศร้าอาดูรที่ไปแล้วไม่กลับมา เพราะมีศัตรูเข้มแข็งจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ท่านทราบว่าตัวเองไม่มีชีวิตยืนยาว จึงคิดหลอกให้เรากลับเข้าห้องหรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่ยื่นมือโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เราช่างโง่งมนัก กลับคิดหลอกสติปัญญาของท่าน"

ฮูหยินอลงกรณ์ร่างสั่นสะท้าน ใบหน้าแดงซ่านขึ้นมา กล่าวราวกับครวญครางว่า

"จงเต้า นี่เป็นครั้งแรกที่เราพบว่าท่านทั้งมีรัก ทั้งมีความใคร่ต่อเรา"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"นี่ก็เป็นครั้งแรกที่เรารู้สึกถึงความรักที่หนิงชิงมีต่อเรา...ไป"

ทั้งสองสวมกอดกัน โผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ศิษย์เอกกุ้ยกู่จื่อ

หานป๋อพอกลับเข้าห้อง เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวนั่งยองๆ บนเก้าอี้ มองดูหมากดำขาวบนกระดานหมากล้อม ครุ่นคิดทบทวนถึงความพ่ายแพ้ หาทางเอาชนะในกระดานต่อไป

หานป๋อไม่มีความสนใจเรื่องการเดินหมาก จึงถามว่า

"โหยวโหยวไปที่ใดแล้ว?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เฉาเสียตามตัวนางไปช่วยหุงหาอาหาร เด็กน้อยยอดเยี่ยมยิ่ง ที่หว่างคิ้วหางตาของเฉาเสียเริ่มฉายประกายความรัก ท่านกระทบถูกนางแล้วหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวด้วยความถือดีว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าจะพิชิตใจของนางก่อน สำหรับร่างกายของนางรอไว้วันหน้าข้าพเจ้าตบแต่งสู่ขอค่อย...เฮอะ ท่านคงเข้าใจแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เด็กน้อยบอกต่อเราว่าท่านใช้ฝีมืออันใด นางพลอยให้ความเคารพต่อเรา ยังบอกว่ามีเรื่องคิดเรียนถามเรา วันหน้าหากท่านพิชิตนาง อย่าลืมให้นางเรียกเราเป็นพี่ใหญ่"

หานป๋อบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา ทราบว่าเฉาเสียที่ว่ามีเรื่องคิดเรียนถาม แท้ที่จริงต้องการให้โจรท่องโดดเดี่ยวดูลักษณะราศีให้กับนาง จึงกัดฟันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกต่อนางว่าท่านเป็นศิษย์รุ่นที่หนึ่งร้อยแปดของกุ้ยกู่จื่อ* มีความสามารถในการดูลักษณะราศี หากนางต้องการให้ท่านทำนายโชคชะตา ก็ตอบสนองนางสักครา อย่าได้ทำลายภาพลักษณ์ของข้าพเจ้าไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อย่างนั้นภาพลักษณ์ของเราจะทำอย่างไร หากวันหน้านางทราบว่าเราหลอกลวงนาง ยังจะให้ความเคารพต่อเราหรือ?"

หานป๋อร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ผู้ใดให้ท่านดูลักษณะราศีจริงๆ? ขอเพียงท่านคัดเลือกเรื่องที่ท่านแอบดูแอบฟังในสองปีนี้บอกออกมา รับรองว่าเฉาเสียจะเคารพเลื่อมใสท่านกว่าเดิม"

โจรท่องโดดเดี่ยวขบคิดดูก็มีเหตุผล ค่อยอารมณ์ดีขึ้น กระโดดปราดถึงเบื้องหน้าหานป๋อ วางมือลงบนหัวไหล่ของอีกฝ่าย พิศดูใบหน้าหานป๋อจากแง่มุมต่างๆ อย่างละเอียด

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านคิดดูอะไร?"

---

* นามของยอดคนโบราณ แปลตรงตัวว่าผู้พำนักที่หุบเขาปีศาจ ซึ่งเจนรบทุกศาสตร์สาขา เช่นวิชาพิชัยสงครามและโหราพยากรณ์

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เราผู้เป็นศิษย์เอกรุ่นที่หนึ่งร้อยแปดของกุ้ยกู่จื่อจะดูลักษณะราศีของท่านว่า เหตุใดมีบุญวาสนาถึงเพียงนี้ ไม่ว่าหญิงงามใหญ่เล็กล้วนกวาดรวบกินเรียบ?"

หานป๋อผลักไสมันออก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีข่าวสำคัญประการหนึ่งคิดบอกต่อท่าน ไม่ทราบสนใจฟังหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"มีลมรืบผายออกมา อย่าได้อุดอู้อยู่ภายใน หาไม่พอกล่าววาจาพลอยแฝงกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง"

หานป๋อคุ้นกับวาจาหยาบคายของมันตั้งแต่แรก ครั้นแล้วบอกเล่าเรื่องที่ขุนนางเฉินเห็นว่าเฉาเสียโชคลางไม่ดีออกไป

โจรท่องโดดเดี่ยวเดือดดาลเป็นการใหญ่ ด่าทอเป็นเวลาชั่วธูปไหม้ครึ่งดอก ค่อยระบายโทสะออกไปบ้าง สุดท้ายทอดถอนใจกล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่าแซ่เฉินความจริงยังไม่เลว เพียงแต่หลงเชื่องมงายเกินไป แต่นี่กลับเป็นประโยชน์แก่เด็กน้อยท่าน ขอเพียงพวกเราเบนเข็มมุ่งไปทางด้านนี้ ท่านอาจสามารถครอบครองเฉาเสีย โดยไม่ต้องหนีตามกันไป"

หยุดเล็กน้อยจึงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"แต่นี่ต้องดำเนินการโดยเร็ว ในความเห็นเรา ขุนนางเฉินมีท่าทีที่ดีต่อเฉาเสียกว่าเดิม ตอนนี้ภรรยานางบำเรอของมันล้วนจากไป หากมันไม่อาจทนรับความเปล่าเปลี่ยว หันไปคืนดีกับเฉาเสีย อาจลืมเรื่องโชคลางไป"

หานป๋อกลับไม่ได้คิดอ่านอย่างรอบคอบเช่นมัน หัวงสมองนึก

วาดภาพที่ขุนนางเฉินโอบกอดเฉาเสียขึ้นเตียง รู้สึกคับข้องใจยิ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูมันตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"เราจะบอกข่าวดีต่อท่านเรื่องหนึ่ง นั่นคือซือเจี่ยแจชมชอบท่าน"

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกวาบหวาน แต่เปลือกนอกแสร้งกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล คนที่ซือเจี่ยแจรักคือจอมยุทธ์ล่าง ข้าพเจ้าไหนเลยเปรียบกับจอมยุทธ์ล่างได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่แยแสสนใจมัน โคลงศีรษะกล่าวว่า

"ล่างฟานหวินเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่เรายอมรับนับถือทั้งปากและใจ ไม่คล้ายเด็กน้อยท่านมีปมเด่นเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือโง่งม ดังนั้นจึงมีบุญวาสนา"

หานป๋อประท้วงว่า

"อย่าได้กล่าววาจาไม่ตรงกับใจ ท่านทราบแน่แก่ใจว่าข้าพเจ้ามีปมเด่นนับไม่ถ้วน เพราะบุญบารมีของข้าพเจ้า ค่อยเปลี่ยนชีวิตอันโดดเดี่ยวพิกลของท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวถูกย้อนกลับมาจนอับจนถ้อยคำ เปลี่ยนเป็นถอนหายใจ กล่าวว่า

"เราหิวแล้ว ลองไปยังเบื้องล่างดูว่าอาหารเสร็จแล้วหรือไม่ จะได้บำรุงกระเพาะบ้าง"

หานป๋อทราบว่ายอดฝีมือเช่นโจรท่องโดดเดี่ยว ต่อให้ไม่มีข้าวสักเม็ดตกถึงท้องนานแปดวันสิบวัน ก็ไม่หิวโหย ดังนั้นคว้าไหล่ของมันไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ต้องการทราบว่าจอมยุทธ์ล่างยิ่งใหญ่เพียงไหน เมื่อถึงเวลาที่ข้าพเจ้าให้ความเคารพต่อเขา จะได้มีข้อมูลเพิ่มมากกว่าเดิม"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"เกรงว่าท่านต้องการทราบข้อมูลเพิ่มมากขึ้น เพื่อใช้ล่อลวงซือเจี่ยแจของท่าน"

หานป๋อต่อให้หน้าหนากว่านี้ ก็รับไว้ไม่ได้ จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ไม่บอกก็ไม่บอก แต่ข้าพเจ้าก็จะไม่บอกต่อท่านว่าเฉาเสียกล่าววาจาใดต่อข้าพเจ้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวรักเวทนาเฉาเสียอย่างจริงใจ พอฟังจึงยอมจำนน กล่าวว่า

"ป๋อเอ๋อไยต้องยึดถือเป็นจริงเป็นจัง โปรดฟังเราบอกกล่าวโดยละเอียด"

พลางชักชวนหานป๋อนั่งลงบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง ล้วงกล้องขโมยชีวิตออกมา พ่นควันติดต่อกัน

บนฝั่งที่ไกลตาจุดไฟวับแวม เป็นความเงียบสงบและกลมกลืนหลังจากที่ท้องฟ้ามืดค่ำลง

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ทราบครุ่นคิดอันใด สั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"ล่างฟานหวินท่านยอดเยี่ยมยิ่ง"

หานป๋อคันที่หัวใจยากจะเกา อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านที่แท้บอกหรือไม่บอก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวช้าๆ ว่า

"ซือเจี่ยแจของท่านไม่ทราบมีความเศร้าเสียใจอันใด เป็นเหตุให้เส้นชีพจรตีบตัน ทั้งยังถูกพิษของยาเม็ดภูตบดี ความจริงป่วยเป็นโรคที่เซียนวิเศษยังไม่อาจรักษา ดีที่ล่างฟานหวินนึกค้นเทียบยาที่แปลกพิสดาร ใช้ตัวเองเป็นกระสายยา เปิดประตูหัวใจที่ปิดตายของซือเจี่ยแจของท่าน สะกิดความรักของนาง ชุบชีวิตชีวาของนางขึ้นใหม่

ฉวยโอกาสกรุยเส้นชีพจรที่ตีบตันของนางตามลำดับ"

หานป๋อพอฟังบังเกิดความท้อใจ กล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้น หลังจากนี้ท่านอย่าได้บอกว่าซือเจี่ยแจชมชอบข้าพเจ้า บุคคลที่เราหานป๋อเคารพที่สุดคือจอมยุทธ์ล่าง"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ฟังเรื่องราวอย่าได้ฟังเพียงครึ่งเดียว ล่างฟานหวินมีความรักต่อจั่วซือเพียงสามส่วน แต่มีน้ำใจฉันพี่ชายน้องสาวอยู่เจ็ดส่วน ดังนั้นพอพัฒนาถึงขั้นนี้ จึงเข้าสู่ช่วงอันกระอักกระอ่วน ที่จั่วซือต้องการคือความรักและคำมั่นสัญญา ความใกล้ชิดและสัมพันธ์รักฉันบุรุษสตรีเด็กน้อยเข้าใจแล้วหรือไม่? สิ่งที่โหยวโหยวร้องขอต่อท่าน ก็เป็นสิ่งที่จั่วซือร้องขอต่อล่างฟานหวิน"

หานป๋อกล่าวด้วยความท้อแท้ว่า

"คนที่ซือเจี่ยแจรักคือจอมยุทธ์ล่าง พวกเรามิสู้นึกหาทางส่งเสริมพวกเขา เราท่านล้วนอย่าได้คิดเฉไฉไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"อาจบางทีท่านยังอ่อนประสบการณ์ด้อยฝีมือ ดังนั้นไม่ล่วงรู้ว่าล่างฟานหวินมีความสำเร็จถึงขั้นจากกระบี่เข้าสู่วิถี ที่น่าตื่นตระหนกคือ เขาไม่ต้องมุ่งศาสนาเช่นยอดคนวิถีแห่งเต๋า ก็บรรลุถึงขอบเขตดังกล่าวเอง ดังนั้นหลุดพ้นจากความรักความใคร่ฉันบุรุษสตรี เข้าสู่สภาวะมีความรักไร้ความใคร่ ลองนึกดู เขาไหนเลยให้สิ่งที่จั่วซือต้องการได้ ผู้ที่ซือเจี่ยแจของท่านต้องการคือคนที่หมกมุ่นโลกีย์เช่นท่าน"

หานป๋อร้องว่า

"หากท่านบอกว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่หมกมุ่นโลกีย์อีก ข้าพเจ้าจะขอต่อสู้กับท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวรีบกล่าวว่า

"ใต้เท้าโปรดระงับโทสะ รอให้เราหัวหน้าองครักษ์นึกหาคำศัพท์ที่เหมาะสมสำหรับท่าน ค่อยยกเลิกคำคนที่หมกมุ่นโลกีย์ ได้หรือไม่?"

หานป๋อหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ อับจนปัญญาต่อมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ่งว่ากล่าวยิ่งกระตือรือร้น กล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นตอนนี้ล่างฟานหวินเผชิญปัญหายุ่งยากประการหนึ่ง หากจั่วซือพบว่าเขามีแต่ความรักฉันพี่ชายน้องสาว หรือน้ำใจฉันพ่อลูกกับนาง จะนึกสมเพชตัวเอง เส้นชีพจรเกิดการตีบตันอีก อย่างนั้นก็จบสิ้นแล้ว ยังดีที่คนหมกมุ่น...ไม่ สมควรบอกว่าเป็นเผ่าพันธุ์มากรักเช่นท่านปรากฏกายขึ้น จั่วซือก็นึกชมชอบท่าน ดังนั้นล่างฟานหวินนึกแผนทาบกิ่ง หมายความว่าจั่วซือเป็นดอกไม้ ส่วนท่านเป็นกิ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น หานป๋อจึงร้องบอกให้เข้ามา

ผู้ที่ผลักประตูเข้ามาคือฟั่นป้า มันกล่าวกับคนทั้งสองว่า

"อาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญใต้เท้าทั้งสอง"

ฟงสิงเลี่ยถือโคมส่องทาง อีกมือหนึ่งโอบเอวอ้อนแอ้นของกู่เซี่ยนเหลียนลงจากเขา

ตำหนักอลงกรณ์จุดไฟสว่างไสวที่เบื้องล่าง

กู่เซี่ยนเหลียนพลันหยุดร่างลง โผไปในอ้อมอกของฟงสิงเลี่ย กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"สิงเลี่ย ข้าพเจ้ากลัวยิ่ง ท่านสงบเงียบงันตลอดเวลา ข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่สามารถทำความเข้าใจกับท่านเช่นกาลก่อน"

ฟงสิงเลี่ยวางโคมลง ใช้กำลังกอดรัดนาง กล่าวว่า

"เด็กโง่งมกลัวอันใด ไม่ว่าภายภาคหน้าเป็นอย่างไร เราฟงสิงเลี่ยขอสาบานว่าจะไม่ทอดทิ้งท่าน และไม่อาจหักใจทอดทิ้งท่าน"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ท่านไม่หลอกข้าพเจ้าจริงๆ?"

ฟงสิงเลี่ยรับรู้ถึงความรักที่ร้อนระอุของหญิงงามในอ้อมอก ความปวดร้าวในใจค่อยลดทอนลง กล่าวว่า

"หลังจากเสร็จเรื่องในที่นี้ ข้าพเจ้าจะนำท่านไปหาคนผู้หนึ่ง กล่าววาจาสักหลายคำ หลังจากนั้นจะเร้นกายกับท่าน รอจนถึงกำหนดนัดต่อสู้ที่เกาะหลันเจียง ค่อยกลับเข้าสู่ยุทธจักร ท่านคัดค้านหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนถามเบาๆ ว่า

"ท่านใช่คิดไปหาจิ้นปิงหวินหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยรับคำ กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"ท่านยินยอมนำข้าพเจ้าไปพบกับนาง แสดงว่าท่านต้องการข้าพเจ้าจริงๆ สิงเลี่ย เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) เบิกบานใจยิ่ง ขอเพียงท่านไม่ทอดทิ้งข้าพเจ้า อื่นๆ ล้วนไม่เป็นไร"

ฟงสิงเลี่ยประทับจูบนาง ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกตื้นตัน กู่เซี่ยนเหลียนช่างรู้ใจผู้คน บันดาลให้มันรู้สึกเป็นสุข

ฟงสิงเลี่ยหยิบฉวยโคมขึ้นใหม่ เปลี่ยนเป็นกุมมือกู่เซี่ยนหลียน ใช้ฝีเท้าที่ปลอดโปร่งกว่าเดิมเดินลงจากเขา

กู่เซี่ยนเหลียนพลันกล่าวว่า

"สิงเลี่ย ข้าพเจ้าไม่ไปร่วมงานเลี้ยงได้หรือไม่ ท่านจะตำหนิข้าพเจ้าหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ย่อมตำหนิท่าน มิหนำซ้ำศัตรูอาจรุดมาได้ทุกเมื่อ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านอยู่ห่างจากรัศมีความคุ้มครองของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ส่วนยามค่ำคืนข้าพเจ้าจะโอบกอดท่านเข้านอน"

กู่เซี่ยนเหลียนยิ้มระรื่นออกมา จูบตอบมันคราหนึ่ง กล่าวว่า

"สิงเลี่ย ท่านดียิ่ง ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังวาจาท่านทั้งสิ้น"

ฟงสิงเลี่ยถามว่า

"คืนนี้มีผู้ใดเข้าร่วมงานเลี้ยง?"

กู่เซี่ยนเหลียนงอนิ้วนับดู กล่าวว่า

"มีท่านอาถันตง ภรรยาของเขาถันซ้อ ถันซ้อเป็นคนดียิ่ง หญิงรับใช้ทั้งหมดล้วนชมชอบนาง มีขุนพลซ้ายขวาท่านอาเจ้าเยี่ยกับท่านอาเฉินโส่วฮู่ ซึ่งดูแลกิจการภายนอก หากไม่มีเรื่องสำคัญจะไม่กลับมา"

ขบคิดแล้วกล่าวอีกว่า

"ไม่ทราบพี่ซู่เซียงกลับมาแล้วหรือไม่ นางก็เป็นกำพร้าที่ฮูหยินชุบเลี้ยงไว้เช่นเดียวกับข้าพเจ้า แต่ไม่ได้แซ่กู่ หากแต่แซ่ไป่ นางสนิทสนมกับข้าพเจ้าที่สุด ท่านต้องชมชอบนางแน่นอน อย่าได้เห็นว่าปรกติพี่ซู่เซียงอ่อนโยนนุ่มนวล ยามซุกซนชอบปลอมเป็นสตรีอัปลักษณ์ ดัดสุ้มเสียงกลั่นแกล้งบุรุษ"

ฟงสิงเลี่ยถามว่า

"เขยขวัญของตำหนักอลงกรณ์เล่า?"

กู่เซี่ยนเหลียนหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เด็กน้อยนั้นกับพี่สาวที่ดุร้ายย่อมต้องมา สิงเลี่ยเอย ข้าพเจ้าพอนึกถึงพวกมัน ถึงกับคิดหนีไปให้ไกลแสนไกล ไม่ต้องการได้ยินได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับตำหนักอลงกรณ์อีก"

ฟงสิงเลี่ยเข้าใจความรู้สึกของนาง เฉินหังนั้นดูไปเป็นคนดีที่สัตย์ซื่อ แต่รูปร่างหน้าตาหาคู่ควรกับกงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนไม่

ตึกใหญ่ปรากฏแก่สายตา ถันตงออกมารับหน้า กล่าวว่า

"คุณชายกับเสี่ยวเหลียนกลับมาแล้ว"

ที่ประตูตึกบังเกิดเสียงร้องเรียก "เสี่ยวเหลียน" เงาร่างอ้อนแอ้น

เรียวยาวสายหนึ่งพุ่งปราดออกมา

กู่เชี่ยนเหลียนร้องด้วยความเสียใจคำหนึ่ง โถมไปในอ้อมอกของสตรีนางนั้น กลับร้องไห้ออกมา สตรีนางนี้สูงกว่ากู่เชี่ยนเหลียนครึ่งศีรษะ เท้าทั้งคู่ยาวเป็นพิเศษ บันดาลให้ผู้คนพอพบพานก็ยากลืมเลือน

สตรีนางนั้นพูดปลอบตลอดเวลา กู่เชี่ยนเหลียนกลับร่ำไห้ดังกว่าเดิม ฟงสิงเลี่ยจึงเดินเข้าไปดูว่า

"เชี่ยนเหลียน อย่าได้เป็นเช่นนี้"

สตรีนางนั้นเงยหน้ามองดูฟงสิงเลี่ย ตาคู่งามกระจ่างวูบ กล่าวว่า

"ท่านนี้คงเป็นคุณชายฟงแล้ว"

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ฟงสิงเลี่ยเห็นสตรีนางนี้มีใบหน้างดงาม กอปรด้วยความองอาจที่กู่เชี่ยนเหลียนไม่มี แต่ไม่อ่อนหวานเท่ากับกู่เชี่ยนเหลียน สมควรเปรียบเป็นกล้วยไม้วสันต์เบญจมาศฤดูสารท จึงคารวะพลางกล่าวว่า

"ท่านนี้คงเป็นพี่ซู่เซียงที่เชี่ยนเหลียนเอ่ยถึงแล้ว"

สตรีนางนี้คือไป่ซู่เซียง นางสำรวจมองมันอย่างเปิดเผย จากนั้นกล่าวกับกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"ท่านร้องไห้อีก ข้าพเจ้าจะเปิดเผยเรื่องซุกซนของท่านต่อคุณชายฟง"

กู่เชี่ยนเหลียนหยุดการร้องไห้ กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราเข้าไปในบัดดล"

ไป่ซู่เซียงกล่าวด้วยความเวทนาว่า

"ดูท่านร้องไห้จนตาบวมแดง ไหนเลยพบพานผู้คนได้?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความดื้อดึงว่า

"ร้องไห้ก็ร้องไห้ ไยต้องปิดบังผู้คน พวกเราเข้าไป"

พลางเดินนำเข้าตึกไปก่อน

ในห้องโถงของตัวตึกจุดโคมไฟสว่างไสว เพิ่งบรรลุถึงหน้าประตู ก็แว่วเสียงที่เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นของเฉิงลี่ดังกระทบโสต ที่ข้างกายนางมีผู้คนสี่คน หนึ่งคือเฉิงหังผู้เป็นน้องชายของนาง หนึ่งเป็นหญิงงามกลางคนที่มีหน้าตาเมตตาปรานี อีกสองคนเป็นบุรุษหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย อายุระหว่างสี่สิบถึงห้าสิบปี เพียงดูจากบุคลิกท่วงท่า ก็ทราบว่าเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

เฉิงลี่กำลังบรรยายว่าจะตกแต่งห้องโถงซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดพิธีอย่างไร กู่เซี่ยนเหลียนก็เดินตรงเข้าไป ร้องว่า

"ถันซ้อ ท่านอาเจ้า ท่านอาเฉิน เสี่ยวเหลียนมาแล้ว"

นางคล้ายมองไม่เห็นเฉิงลี่เฉิงหังสองพี่น้อง บุรุษสตรีทั้งสามก็ผละจากเฉิงลี่ ตรงเข้ามารับหน้า

กู่เซี่ยนเหลียนคล้องแขนชายกลางคนทั้งสอง แนะนำต่อฟงสิงเลี่ย คนร่างสูงคือเจ้าเยี่ย คนต่ำเตี้ยคือเฉินโส่วฮู่ หญิงงามกลางคนเป็นภรรยาของถันตง จึงเรียกว่าถันซ้อ

ถันตงก็เชิญตัวเฉิงลี่กับเฉิงหังเข้ามา แนะนำพวกมันต่อฟงสิงเลี่ย

เฉิงลี่ใช้สายตาที่ระแวดระวังสำรวจดูฟงสิงเลี่ย สีหน้าปรากฏแววเหยียดหยาม เชิดหน้าวางท่าว่าไม่มีความสนใจในตัวมัน

เฉิงหังเห็นฟงสิงเลี่ยมีท่วงท่าองอาจ กอปรด้วยบุคลิกของยอดฝีมือ ก็บังเกิดความละอายที่ไม่อาจเทียบเปรียบได้ กล่าวว่า

"เฉิงหังไม่เข้าใจอันใด พี่ฟงโปรดชี้แนะให้มากไว้"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความเห็นใจต่อชายหนุ่มที่ถูกกีดกันผู้นี้ ขณะจะกล่าวกระไร เฉิงลี่ชิงตวาดว่า

"เฉิงหังจดจำไว้ พรุ่งนี้เจ้าถือเป็นเจ้าของตำหนักอลงกรณ์ครึ่งหนึ่ง คิดกล่าวกระไรต้องใคร่ครวญเสียก่อน"

กู่เซี่ยนเหลียนแค่นเสียงอย่างเย็นชา ขณะจะอาละวาด ฟงสิงเลี่ย

กวาดมองนางแวบหนึ่ง สะกดจนกู่เซี่ยนเหลียนไม่กล้าส่งเสียง จากนั้นจึงกล่าวกับเฉิงหังว่า

"พี่เฉิงมีหน้าตาเที่ยงธรรม วันหน้าต้องจรรโลงตำหนักอลงกรณ์ระบือไกล ขอให้พยายามให้มากไว้"

เฉิงหังมีสีหน้าสำนึกขอบคุณ กล่าวว่า

"ขอบคุณพี่ฟงที่ชี้แนะ"

เฉิงลี่เห็นฟงสิงเลี่ยกล่าวชมน้องชาย ก็เปลี่ยนสีหน้าท่าทียิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณชายฟงเป็นผู้มีชื่อเสียงในยุทธจักร เฉิงหังไม่เข้าใจอันใดขอคุณชายช่วยชี้นำด้วย"

ยามนั้นหญิงรับใช้นางหนึ่งเข้ามาเชื้อเชิญทั้งหมดไปยังห้องโถงข้าง บอกว่ากงจู้อลงกรณ์รอคอยทั้งหมดอยู่

ทุกผู้คนเดินไปยังห้องโถงข้าง

ไป่ซู่เซียงเดินถึงอีกฟากหนึ่งของฟงสิงเลี่ย ปากกล่าวว่า

"คุณชายฟงเก่งกล้าสามารถ มีแต่ท่านจึงจัดการกับปีศาจน้อยของตำหนักอลงกรณ์เราได้"

กล่าวพลางชำเลืองมองกู่เซี่ยนเหลียนซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของฟงสิงเลี่ยแวบหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ซู่เซียงกล่าวเร็วเกินไปแล้ว"

ไป่ซู่เซียงเห็นมันเรียกนางเป็นพี่ซู่เซียงตามกู่เซี่ยนเหลียนสร้างความยินดียิ่ง เปลี่ยนเป็นเรียกหาว่า

"สิงเลี่ยไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเสี่ยวเหลียนอยู่ในโอวาทถึงเพียงนี้มาก่อน"

กู่เซี่ยนเหลียนยิ้มเล็กน้อยตีฝีปากตอบว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นพี่ซู่เซียงโอภาปราศรัยกับบุรุษด้วยดีถึงเพียงนี้มาก่อน สิงเลี่ยท่านมิสู้ตบแต่งนางด้วย เราสองพี่น้องจะได้ไม่ต้องแยกจากกัน"

คำพูดนี้สร้างความกระอักกระอ่วนแก่ฟงสิงเลี่ยยิ่ง ไป่ซู่เซียงยิ่งหน้าแดงสดใส ดีที่มาถึงห้องโถงข้างแล้ว กงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนยืนรอต้อนรับอย่างแช่มช้อย

เฉิงหังพอเห็นกงจู้อลงกรณ์ ตากลมโตถึงกับเป็นประกายขึ้นมา

กงจู้อลงกรณ์ยืนอยู่ข้างกายเฉิงหังอย่างเปิดเผยยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเรานั่งประจำโต๊ะแล้วค่อยสนทนาเถอะ"

ทุกผู้คนติดตามกงจู้อลงกรณ์ถึงหน้าโต๊ะสุราซึ่งจัดอยู่มุมห้องโถงข้าง ทยอยทรุดนั่งลง

กงจู้อลงกรณ์กับเฉิงหังนั่งในตำแหน่งเจ้าภาพ พอดีหันหน้าหาฟงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียน

เฉิงลี่ไม่รู้มารยาทธรรมเนียม กลับนั่งติดกับกงจู้อลงกรณ์ ไป่ซู่เซียงคล้ายจงใจคล้ายไม่เจตนา นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งของฟงสิงเลี่ย ส่วนบุคคลอื่นนั่งตามสบาย

นี่เป็นโต๊ะอาหารเจ หญิงรับใช้พอยกอาหารมา ก็ล่าถอยไปห้องโถงข้างคงมีแต่ผู้คนที่นั่งล้อมโต๊ะทั้งสิบคน

สุราผ่านไปสามรอบ ฟงสิงเลี่ยก็รับการคารวะสุราสามครั้ง

ฟงสิงเลี่ยคารวะตอบต่อกงจู้อลงกรณ์ตามมารยาท จากนั้นแสดงความยินดีต่องานมงคลสมรสของเฉิงหังในวันพรุ่งนี้

เฉิงหังยกชูถ้วยสุราด้วยความขวยเขินอยู่บ้าง

ทุกผู้คนพากันยกชูถ้วยสุรา มีแต่กู่เชี่ยนเหลียนปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่ร่วมดื่มด้วย

กงจู้อลงกรณ์ถลึงมองนางแวบหนึ่ง สะกดกลั้นใจไม่อาละวาด

เฉิงลี่กลับกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"คุณชายฟง เสี่ยวเหลียนเป็นหญิงรับใช้ของที่นี้ ได้รับการตามใจตลอดมา ท่านสมควรอบรมสั่งสอนนาง ให้นางรู้มารยาทกว่านี้"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป คำพูดนี้แฝงความหมายลดศักดิ์ศรีกู่เชี่ยนเหลียนไหนเลยทนทานได้ ยามนั้นนางเงยหน้าขึ้น ตาคู่งามทอประกายคมกล้า ขณะจะโต้ตอบ กงจู้อลงกรณ์ชิงตวาดห้ามว่า

"เสี่ยวเหลียน"

กู่เชี่ยนเหลียนค่อยกลั้ำกลืนคำพูดเอาไว้ ก้มศีรษะลง

กงจู้อลงกรณ์ระงับน้ำเสียงเป็นปรกติ กล่าวว่า

"พวกเราเพิ่งได้รับข่าวจากเมืองหนันคังว่า กองทัพเรือของหูเจี๋ยยกเลิกการปิดทางน้ำพวกเราเช้าวันนี้ถอนกำลังออกจากทะเลสาบผอหยาง เข้าสู่แม่น้ำแยงซีเกียง จุดหมายปลายทางคล้ายเป็นทะเลสาบต้งถิง"

เจ้าเยี่ยกล่าวเสริมว่า

"เมื่อคืนนี้เรือรบของพรรคฮวงโหทั้งสามสิบลำก็แล่นจากไป ดูท่าพรรคมังกรพิโรธมีสถานะอันคับขัน"

เฉิงลี่กล่าวว่า

"กลัวอันใด มีกระบี่คลุมวรุณพี่ล่างอยู่ด้วยยังกลัวผู้ใด?"

น้ำเสียงคล้ายสนิทสนมกับล่างฟานหวินยิ่ง เฉินโส่วฮู่จึงกล่าวว่า

"คุณหนูเฉิงยังไม่ทราบ ล่างฟานหวินออกจากเกาะมังกรพิโรธระยะเวลาหนึ่ง แต่ว่ามันไฉนออกจากที่ตั้ง คิดไปยังที่ใด ไม่มีผู้ใดทราบ"

ฟงสิงเลี่ยมีสายตาคมกล้าเพียงไหน เมื่อเฉิงลี่เอ่ยถึงกระบี่คลุมวรุณ กงจู้อลงกรณ์กลับสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตาคู่งามทอแววเลื่อนลอยอยู่บ้าง ดังนั้นฉุกใจคิด หรือว่านางกับมือกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่น

ดินผู้นี้มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง?

กู่เซี่ยนเหลียนแค่นเสียงเบาๆ กล่าวว่า

"ช่างไม่รู้ความนัก"

คำ "ไม่รู้ความ" นี้ย่อมมุ่งเป้าไปที่เฉิงลี่ กงจู้อลงกรณ์บันดาลโทสะขึ้นมา กล่าวว่า

"หากมิใช่เห็นแก่หน้าคุณชายฟง เสี่ยวเหลียนไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงเช่นนี้ เราจะขับเจ้าออกจากตำหนักอลงกรณ์"

กู่เซี่ยนเหลียนร้องไห้โฮออกมา ยกมือปิดหน้าวิ่งออกไป กระทั่งเก้าอี้ก็ชนล้มลง

ฟงสิงเลี่ยกล่าวคำ "ขออภัย" ติดตามออกไป

กงจู้อลงกรณ์ใช้สายตาส่งทั้งสองออกจากห้องโถงบ้าง ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

"งานเลี้ยงต้อนรับในคืนนี้ยุติในลักษณะนี้เถอะ"

ห้องโถงของเรือรบจัดโต๊ะตัวหนึ่ง

แม่ทัพหม่าสงกับผู้ดูแลเอกสารฟางหยวนล้วนขึ้นฝั่งไปเตรียมงานในคืนพรุ่งนี้ คงเหลือแต่พวกเดียวกันล้อมโต๊ะรับประทานอาหารกัน

จั่วซือ โหยวโหยว เฉาเสียด่างประทินโฉมเป็นพิเศษ ขุนนางเฉินหานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวชมดูจนลานตา ยังไม่ดื่มสุราก็เมามายก่อนสามส่วน หลังจากสุราตกถึงท้อง ยิ่งโอภาปราศรัยเป็นการใหญ่

จั่วซือกับโหยวโหยวแยกย้ายนั่งอยู่สองฟากข้างของหานป๋อ ถึงกับสะกิด "พันธุมาร" ของหานป๋อขึ้นมา พลันได้ยินเฉาเสียกล่าวว่า

"ฟังว่าท่านฟั่นแตกฉานวิชาโหราศาสตร์ ไม่ทราบสามารถดูลักษณะราศีเฉาเสียหรือไม่?"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าเฉาเสียที่ขลาดเขลา กลับกล้าร้องขอเช่นนี้

ต่อหน้าขุนนางเฉิน จากนั้นครุ่นคิด ค่อยเข้าใจว่าเฉาเสียจงใจกล่าวให้ขุนนางเฉินได้ยิน

ขุนนางเฉินงงงันวูบหนึ่ง ใช้สายตาที่ประหลาดใจมองดูเฉาเสียเที่ยวหนึ่ง จากนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพี่ฟั่นรักชอบเช่นเดียวกับเรา เราก็นิยมศึกษาวิชาโหราศาสตร์"

จั่วซือกับโหยวโหยวสบตากันวูบหนึ่ง ทั้งประหลาดใจที่เฉาเสียไฉนทราบเรื่องที่พวกนางไม่ล่วงรู้ ทั้งได้คิดว่าขุนนางเฉินรักชอบศาสตร์แขนงนี้ มิน่าเล่าจึงงมงายถึงเพียงนี้

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวหันไปมองหน้ากัน ที่แท้ขุนนางเฉินกลับเรียนรู้วิชาโหราศาสตร์ อย่างนั้นไยมิใช่เปิดโปงได้ว่าโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นหมอดูปลอม?

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงกระแอมแล้วกล่าว

"เอ่ยถึงวิชาหมากล้อม ตอนนี้เรายังสู้ท่านไม่ได้ แต่ด้านโหราศาสตร์ ท่านไม่มีวันเห็นหลังเราได้"

ขุนนางเฉินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นพี่ฟั่นชี้แนะทางสว่างแก่เรา ช่วยได้ให้เราแคล้วคลาดพบสิ่งมงคล"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"สำนักกุ่ยกู่เราบัญญัติกฎไว้ ทุกครั้งดูลักษณะราศีเพียงคนเดียว หลังจากนั้นภายในร้อยวันห้ามดูลักษณะราศีคนที่สอง ตอนนี้หยูฮูหยิน (คำยกย่องอนุภรรยาผู้อื่น) ร้องขอก่อน อภัยที่เราไม่อาจดูลักษณะราศีของพี่เฉินแล้ว"

หานป๋อแทบตบโต๊ะชมเชยไหวพริบของโจรท่องโดดเดี่ยว มิคาดขุนนางเฉินหันไปกล่าวกับเฉาเสียว่า

"เฉาเสีย เจ้ายกสิทธิ์ในการดูลักษณะราศีแก่เราเถอะ"

เฉาเสียสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ก้มศีรษะด้วยความคับแค้น ผงกศีรษะอย่างอับจนปัญญา

ขุนนางเฉินหันไปยังโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"พี่ฟันทำนายอดีตของเราก่อนเถอะ"

มันก็เป็นจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ เห็นว่าหากอีกฝ่ายปั้นเรื่องอนาคตมันย่อมไม่สามารถเปิดโปง แต่หากเป็นอดีตที่ผ่านพ้น สามารถเปรียบเทียบยืนยันได้

โจรท่องโดดเดี่ยวก็สูบยาอย่างปลอดโปร่งหลายคำ พลันตวาดว่า

"ยกมือขวาขึ้น"

ขุนนางเฉินงงงันวูบหนึ่ง ค่อยยกมือขวาขึ้นจากนั้นรีบลดลง

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขึงขังว่า

"พี่เฉินก่อนอายุยี่สิบแปดปีได้รับความลำบากยากแค้น พออายุยี่สิบแปดปี ค่อยก้าวหน้าในทางราชการ เป็นไปโดยราบรื่นถึงอายุสี่สิบเก้าปี ถูกต้องหรือไม่?

ขุนนางเฉินงงขึ้นวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"พี่ฟันดูออกได้อย่างไร?"

ตามตำราดูลักษณะราศี ช่วงอายุยี่สิบแปดปีของคนจะเดินถึงตำแหน่งอิ้นถัง* ขณะที่ตำแหน่งอิ้นถังของขุนนางเฉินถูกคิ้วทั้งสองข้างบีบรัดไว้ ชะตาจึงไม่สมหวัง ดังนั้นหมอดูทำนายว่าต้องรอจนอายุสามสิบเอ็ดปี ชะตาเดินถึงช่วงหัวคิ้ว ค่อยประสบโชค คำวิจารณ์ของโจรท่องโดดเดี่ยวนี้ แสดงว่ายังเหนือกว่าหมอดูที่เคยผ่านพบมา

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า

---

* ตำแหน่งที่หว่างคิ้ว

"ความลับของฟ้าไม่อาจแพร่งพราย นอกจากท่านเข้าสำนักเรา ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายล้วงถามเคล็ดวิชาจากเรา"

หานป๋อลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก หวนนึกถึงขโมยเฒ่าผู้นี้มีหูตาปราดเปรียว สองปีมานี้รับฟังคำสนทนาของผู้คนทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำในตึกตระกูลเฉิน ความเข้าใจในตัวขุนนางเฉิน อาจยังยิ่งกว่าขุนนางเฉินเองเสียอีก

จั่วซือกับโหยวโหยวย่อมได้คิดถึงข้อนี้ ต้องก้มศีรษะกลั้นหัวร่อเอาไว้

เฉาเสียทอดถอนชมเชยว่า

"ท่านฟั่นทำนายทายทักราวตาเห็นจริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอีกว่า

"พี่เฉินเคยประสบอุบัติเหตุสามครั้ง ครั้งแรกตอนอายุแปดขวบแทบจมน้ำตาย ครั้งที่สองตอนอายุสามสิบพลัดตกบันได สมควรนอนพักรักษาตัวสิบวัน ครั้งที่สามตอนอายุสามสิบห้าปี ถูกผู้คนฟันใส่ดาบหนึ่ง รอยแผลเป็นต้องยาวไม่ต่ำกว่าสามนิ้ว"

ขุนนางเฉินรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวว่า

"พี่ฟั่นสมเป็นหมอดูที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน เรายอมรับนับถือจนหมดใจ โปรดรับเราเป็นศิษย์เถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ท่านสายไปอีกแล้ว เมื่อวานเราเพิ่งรับศิษย์ซึ่งก็คือมัน"

พลางใช้กล้องยาสูบเคาะศีรษะหานป๋อ กล่าวว่า

"ยังมิรีบเรียกซือฟู่ (อาจารย์) อีก?"

หานป๋อลอบแผดด่าในใจ เปลือกนอกกลับเรียกอย่างนอบน้อมว่า

"ซือฟู่ผู้เฒ่า"

จั่วซือกับโหยวโหยวไม่อาจสะกดกลั้นอีกต่อไป ฉวยโอกาสที่ขุนนางเฉินเหม่อมองโจรท่องโดดเดี่ยวด้วยความผิดหวัง ก็ยกมือปิดปากหัวร่อเบาๆ ออกมา

ขุนนางเฉินหอบหายใจแล้วกล่าว

"อย่างนั้นพี่ฟั่นโปรดชี้แนะเราว่า วันหน้าสมควรเดินทางสายใดดี?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ตอนนี้ท่านมีคราเคราะห์ข้างหน้า เกรงว่ายากผ่านพ้นได้"

ขุนนางเฉินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"มีวิธีปัดเป่าหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เห็นแก่เราท่านลงเรือลำเดียวกัน เราขอแพร่งพรายความลับของฟ้า ทอนอายุตัวเองสี่สิบเก้าวัน ช่วยให้ท่านกลับกลายจากร้ายเป็นดี ก้าวย่างสู่เส้นทางรับราชการใหม่"

ขุนนางเฉินกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พี่ฟั่นโปรดบอกมา"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พี่เฉินไม่เคยได้ยินคำว่า เคล็ดลับไม่อาจเข้าหูข้างที่ห้าหรอกหรือ?"

หานป่อใจเต้นระทึกขึ้น คาดเดาว่าโจรท่องโดดเดี่ยวคิดทำอะไรแล้ว

ขณะที่โผพุ่งขึ้นฟ้า ฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิงยกเท้าทั้งสองข้างสูงขึ้น หนีบรัดกับช่วงเอวของหลวงจีนกระบี่ เป็นลักษณะของชายหญิงเกาะเกี่ยวรัดพันกัน

---

* หมายถึงวิชากามสูตร

เคล็ดวิชาอลงกรณ์มีต้นกำเนิดมาจากวิชาเร้นลับจากชมพูทวีป* เน้นหลักการอภิรมย์สมสู่ระหว่างชายหญิง ดังนั้นผู้ที่ฝึกเคล็ดวิชานี้ต้องเป็นสามีภรรยา สองคนรวมเป็นใจเดียว จึงจะฝึกปรือสำเร็จ

เคล็ดวิชาที่ฝึกยิ่งประหลาดพิกล ให้สตรีเป็นฝ่ายกระทำ ดังนั้นจวบกระทั่งหลวงจีนกระบี่ฝึกปรือสำเร็จ ยังไม่ทราบว่าเคล็ดลับสำคัญของวิชาอลงกรณ์คือบุรุษมีความรักไร้ความใคร่ ส่วนสตรีมีความใคร่ไร้ความรัก เป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิด แทบพกความคับแค้นลงสู่ปรภพ

ก่อนหน้านี้ฮูหยินอลงกรณ์ประทับฝ่ามือใส่ทรวงอกหลวงจีนกระบี่มาตรวจใช้พลังเพียงห้าส่วน แต่ก็ทำร้ายหลวงจีนกระบี่บาดเจ็บบอบช้ำ ดังนั้นฮูหยินอลงกรณ์แม้ทราบว่าศัตรูเข้มแข็งรายล้อมรอบ ยังใช้ออกด้วยเคล็ดวิชาอลงกรณ์ แสดงท่วงท่าอภิรมย์สมสู่ "ยืม" พลังฝีมือให้ทางหนึ่งช่วยสะกดอาการบาดเจ็บของหลวงจีนกระบี่มิให้เลวร้ายลง อีกทางหนึ่งหลวงจีนกระบี่สามารถใช้พลังลมปราณของนางรับมือศัตรู

ขอเพียงหลบหนีออกไปได้ นางยินดีที่จะมอบร่างกายให้ เพื่อรักษาบาดเจ็บของชายคนรัก

สีหน้าฮูหยินอลงกรณ์ฉายประกายแห่งความรัก ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากหลวงจีนกระบี่ สีหน้าหลวงจีนกระบี่กลับเปล่งประกายอันศักดิ์สิทธิ์ ดูดพลังลมปราณธาตุธรรมชาติที่ฮูหยินอลงกรณ์ถ่ายเทจากริมฝีปากและตำแหน่งสำคัญของร่างกายหลายแห่งพลันเคลื่อนขวางกลางอากาศ ข้ามกำแพงล้อมหมายหลบหนีไปยังเงามืดที่ไกลตา

เสียงตวาดดังขึ้นสามครา ประกายหอกสามสายแทงจากล่างขึ้นบนใส่คนทั้งสอง

ร่างกายฮูหยินอลงกรณ์บังเกิดพลังประหลาดสายหนึ่ง ถ่ายทะลักใส่หลวงจีนกระบี่ หลวงจีนกระบี่กลับม้วนตีลังกากลางอากาศ เปลี่ยน

เป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน

ผมเผ้าของฮูหยินอลงกรณ์สยายลงมาดุจธารน้ำตก งดงามน่าดูยิ่ง จากนั้นม้วนพันกับลำคอหลวงจีนกระบี่ดุจงูอันปราดเปรียว นับเป็นภาพอันแปลกประหลาดยิ่ง

หอกจู่โจมถึงแล้ว

หลวงจีนกระบี่อ้าปากดูดรับ หยิบยืมพลังลมปราณสายหนึ่งปาดมือขวาไปด้านหลัง กระบี่ที่สร้างชื่อถือมั่นกับมือ กลับกลายเป็นประกายเจิดจ้านับหมื่นจุดพร่างพรมลงหา

แว่วเสียงดิงตังดังไม่ขาดหู

ผู้ที่ซุ่มจู่โจมพวกท่านคืออสูรสุริยัน จันทรา ดารา พวกมันเห็น หลวงจีนกระบี่มีกำลังเพียงลำพัง บวกกับอยู่กลางอากาศยากจะใช้พลัง ไหนเลยต้านทานท่าจู่โจมจากภาคพื้นดินของพวกมันได้ ดังนั้นใช้ ความแข็งปะทะความแข็ง คิดทำลายร่างแหกระบี่ที่หลวงจีนกระบี่ใช้คุ้มครองกายไป เปิดโอกาสให้ที่หลงเหลือจู่โจมซ้ำเติม

มิคาดหอกทั้งสามเล่มพอปะทะกับร่างแหกระบี่ กลับบังเกิดความรู้สึกอ่อนนุ่ม ไม่อาจใช้กำลังได้ ยามดื่นตระหนกเปลี่ยนเป็นใช้พลังอ่อนหยุ่น คิดชำแรกไปในร่างแหกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม แต่แล้วกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามบังเกิดพลังอันแกร่งกร้าวรุนแรงขุมหนึ่ง พุ่งฝ่า อาวุธหอกมาถึง ต้องสูดลมหายใจ ทิ้งตัวตกลงกับพื้น

พลังอันรุนแรงถ่ายทะลักเข้ามาทางสองมือที่ยึดจับหอก คนทั้งสามไม่ทันตกถึงพื้น รับโคจรพลังต่อต้าน เกิดการปะทะหักล้างกันภายในกาย พลังอันรุนแรงที่หลวงจีนกระบี่ถ่ายทอดมาตามตัวกระบี่กลับกลายเป็นพลังเล็กเรียวนับร้อยพัน วิ่งพลุกพล่านวุ่นวาย สร้างความแตกตื่นแก่พวกมันทั้งสามจนขวัญหนีดีฝ่อ ยามรีบร้อนไม่ทันขับสลายได้แต่รั้งพลังกลับมาคุ้มครองเส้นชีพจรสำคัญของอวัยวะภายใน

อสูรสุริยัน จันทรา ดารา พอตกถึงพื้น ล้วนซวนเซเสียหลัก กระอักโลหิตจากปาก เพียงกระบวนท่าเดียวก็รับบาดเจ็บบอบช้ำไม่เบา

เคล็ดวิชาอลงกรณ์ร้ายกาจสมคำร่ำลือ คนทั้งสามเพิ่งเผชิญกับวิชาลมปราณสองที่สุดรวมเป็นหนึ่งเป็นครั้งแรก จึงเพลี่ยงพล้ำเสียที

หลวงจีนกระบี่หอบหิ้วฮูหยินอลงกรณ์ หยิบยืมพลังปะทะของหอกกระบี่ เร่งความเร็วเคลื่อนขวางไป

เงาร่างสองสายจูงมือกันพุ่งตัวขึ้นจากพื้นเข้าสกัดกลางอากาศ เป็นสองมารตระกูลเมิ่งที่ถนัดจัดเจนวิชาสะพานเชื่อมรวมร่างนั่นเอง

ครั้งนี้ เมิ่งต้า เมิ่งเอ้อใช้ศอกซ้ายชนกับศอกขวา หมุนคว้างละลิ่วร่าง ชั่วพริบตาก็กลายเป็นลมสลาตันหอบหนึ่ง

ครั้งก่อนพวกมันต่อสู้กับชิฉางเจิง เพราะประมาทศัตรู ปล่อยให้ชิฉางเจิงชิงเป็นฝ่ายรุก ดังนั้นครั้งนี้พวกมันพอลงมือก็ใช้ออกอย่างสุดกำลัง ไม่ปล่อยให้หลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์ช่วงชิงมีเปรียบได้

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า หลักการต่อสู้ช่วงชิงของชาวยุทธ์ร้อยเปลี่ยนพันแปลง ยุทธวิธีและสายตา สามารถเปลี่ยนผู้เข้มแข็งเป็นอ่อนแอ ผู้อ่อนแอกลายเป็นเข้มแข็ง ครั้งก่อนที่คลังศัสตรา หานป๋อก็ใช้เล่ห์อุบาย หนีรอดจากเงื้อมมือของหลี่เซ่อเม่ย

ขณะเดียวกัน คฤธรอิ๋วชือตี้บินคว้างลงจากต้นไม้ใหญ่ซ้ายมือกรีดเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงาม มุ่งใส่ด้านหลังของฮูหยินอลงกรณ์ ซึ่งกอดรัดร่างท่อนบนของหลวงจีนกระบี่ไว้ ห่วงเชือกในมือบังคับเหยียดตรง แทงออกดุจกระบี่เล่มหนึ่ง

ขอเพียงดูจากเส้นทางที่อิ๋วชือตี้ บินคว้างลงหา ก็ทราบว่ามันเกาะกุมหลักธรรมชาติ อาศัยเส้นโค้งที่พุ่งตัวลงมา เร่งเร้าพลังและความเร็วของสภาวะจู่โจมถึงที่สุด

ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ หากสภาพการณ์ดำเนินต่อไป ห่วงเชือกของอิ๋วซือตี้พอไล่กวดตามฮูหยินอลงกรณ์ทัน จะเป็นเวลาเดียวกับที่สองมารตระกูลเมิ่งจู่โจมถึงตัวหลวงจีนกระบี่ จากข้อนี้แสดงว่า คนทั้งสามผนึกกำลังจู่โจม โดยที่คำนวณเวลาเป็นมั่นเหมาะ ทั้งมุ่งเป้าจัดการกับเคล็ดวิชาอลงกรณ์ บังคับให้ทั้งสองแยกย้ายรับมือศัตรู

หลวงจีนกระบี่ได้รับการขนานนามจากผังปานว่า เป็นที่หนึ่งของแปดสำนัก จนใจที่รับบอบช้ำภายในใช้พลังฝีมือเท่ากับยามปรกติเพียงหกส่วน ตอนนี้จึงต้องนึกหาแผนรับมือให้ดี

ทั้งสองยังประกบริมฝีปากติดกัน หลังจากสบสายตาด้วยความรักอันลึกซึ้งแวบหนึ่ง ร่างของทั้งสองพลันแยกจากกัน

หลวงจีนกระบี่ยังประกบริมฝีปากของฮูหยินอลงกรณ์ไว้ ดูดรั้งพลังธาตุธรรมชาติที่นางถ่ายเทให้ ร่างดีดขวับเหยียดตรง แทบพุ่งเลียดไปตามพื้นดิน สองเท้างอแล้วดีดปราด โถมใส่เมิ่งต้าเมิ่งเอ้อซึ่งคุกคามเข้ามาในรัศมีวาเศษ พร้อมกับจับกระบี่ด้วยสองมือ เข้าปะทะกับห่วงเชือกของอิ๋วซือตี้

ร่างอันเรียวงามของฮูหยินอลงกรณ์ยืนค้างอยู่กลางอากาศ ล้วนอาศัยเรือนผมที่รัดพันกับลำคอหลวงจีนกระบี่ รักษาสภาพจูบปากที่ชวนวาบหวามเอาไว้

สภาพเช่นนี้ทั้งลี้ลับทั้งน่าดู

โดยเฉพาะท่วงท่าพุทธะของหลวงจีนกระบี่ บวกกับความแช่มช้อยงดงามของฮูหยินอลงกรณ์ ไม่ว่าผู้ใดมองเพียงแวบเดียว รับประกันว่าชั่วชีวิตนี้ไม่ลืมเลือน

เมิ่งต้าเมิ่งเอ้อคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ แต่ภายใต้ปฏิกิริยารับเหตุเปลี่ยนแปลงของชนชั้นยอดฝีมือ ทั้งสองพากันแยกจากกัน บรรทัดเหล็กหอกสั้นหนึ่งกวาดใส่ข้อเท้าหลวงจีนกระบี่

หนึ่งเขี่ยใส่ส้นเท้าของหลวงจีนกระบี่ หวนนึกถึงหลวงจีนกระบี่ต่อให้ฝึกลมปราณคุ้มครองกาย ก็ไม่อาจกระจายไปทั่วร่าง ยิ่งอย่าว่าแต่หลวงจีนกระบี่ยังต้องแบ่งแยกสมาธิไปรับมือคฤธรอิ๋วซือตี้

หากเปรียบเทียบสะพานเชื่อมของเมิ่งต้าเมิ่งเอ้อ กับเคล็ดวิชาอลงกรณ์ของหลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ ฝ่ายแรกถือเป็นที่สุดของการฝึกปรือในภายหลัง ฝ่ายหลังบรรลุถึงขอบเขตขั้นแรกธรรมชาติ หลวงจีนกระบี่จึงใช้ลมปราณสองที่สุดรวมเป็นหนึ่งได้

ฮูหยินอลงกรณ์เนื่องจากพรสวรรค์และพลังฝีมือขั้นพื้นฐานไม่เทียมเท่ากับหลวงจีนกระบี่ ยังไม่บรรลุถึงขั้นที่สุดรวมเป็นหนึ่ง ดังนั้นจึงไม่ลงมือ หากแต่หยิบยืมพลังแก่หลวงจีนกระบี่ ปล่อยให้อีกฝ่ายลงมืออย่างเต็มที่

กระบี่ห่วงเชือกพอกระทบกัน บังเกิดเสียงดังปง อิ๋วซือตี้พุ่งถอยไปด้านหลัง ร่างบัดเดี๋ยวเย็นบัดเดี๋ยวร้อน อึดอัดขัดข้องยิ่ง

ขณะเดียวกัน หอกเขี่ยใส่ส้นเท้า หลวงจีนกระบี่ไม่ทราบทำอย่างไร ข้อเท้าบิดวูบแล้วเตะออก ปลายเท้ากลับถีบถูกริมขอบของหอก

รู้สึกมีพลังประหลาดสายหนึ่งแล่นมาตามหอกสั้น เมิ่งเอ้อรู้สึกร่างเวิ้งว่างเปล่า ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย ต้องตกวูบลง ฉุดดึงให้เมิ่งต้าล้มมาทางด้านนี้ บรรทัดเหล็กสูญเสียความแม่นยำ เปลี่ยนเป็นกวาดถูกส้นเท้าฝ่ายตรงข้าม

บรรทัดเหล็กกวาดถูกอย่างถนัดถนี่ แต่คล้ายหวดใส่หนังสัตว์เปื่อยผุ ไม่บังเกิดเสียงที่พึงมีขึ้น

ร่างที่พุ่งเลียดดินของหลวงจีนกระบี่พัดพลิ้วลง ส่วนร่างของฮูหยินอลงกรณ์ลอยขึ้นรับหน้า กลับคืนสู่สภาพเกาะเกี่ยวรัดพันที่ชวนวาบหวามเช่นตอนแรก

ทั้งสองหมุนคว้างลอยสูงขึ้นเล็กน้อย จากนั้นหยิบยืมพลังทางตรงและย้อนภายในกาย เคลื่อนขวางไปสามวา ค่อยตกลงสู่พื้น

ทั้งสองพิชิตชัยอย่างงดงาม แต่ปลายเท้าหลวงจีนกระบี่พอแตะสัมผัสพื้น กลับซวนเซเสียหลัก แทบถลาล้มลง

เงาร่างสายหนึ่งคุกคามถึงด้านหลังทั้งสองโดยไร้เสียง ทั้งรวดเร็วดุจภูตพราย

หลวงจีนกระบี่กระทั่งเหลียวมองยังไม่เหลียวมอง ก็แทงกระบี่ไปหลัง ดูไปคล้ายราบเรียบธรรมดา แต่แฝงท่วงท่าสภาวะอันเกรี้ยวกราดชนิดหนึ่ง

ผู้ที่ลอบทำร้ายแค่นเสียงอย่างเย็นชา โยกร่างคราหนึ่ง กลับฝ่าเข้ามาในสภาวะกระบี่ พันมือใส่ข้อมือขวาที่ถือกระบี่ของหลวงจีนกระบี่ อีกมือหนึ่งยื่นนิ้วกลางออก จี้ปราดใส่กลางหลังของหลวงจีนกระบี่

หลวงจีนกระบี่ใจสั่นสะท้าน ทราบว่าผู้มามีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าผู้คนเมื่อครู่ทั้งสาม ยังยิ่งกว่าผู้คนทั้งสามผนึกรวมกำลังกันอีก ต้องลอบทอดถอนใจ รั้งกระบี่กลับ พุ่งตัวใช้แผ่นหลังชนใส่ฝ่ายตรงข้าม

ผู้ที่ลอบทำร้ายคือมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย หากมันจี้นิ้วสืบไป จะทำร้ายหลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ชีพจรแตกระเบิดเสียชีวิต แต่มันก็ต้องถูกทั้งสองชนใส่ ถึงแม้ท่าตอบโต้ก่อนตายของทั้งสองไม่ถึงกับทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต แต่ต้องนอนพักฟื้นเป็นเวลาปีสองปี ในช่วงเวลาที่ช่วงชิงแผ่นดินเช่นนี้ ไหนเลยเกิดเรื่องเช่นนี้ได้ พลันบิดตัวอีกครา ถลันหลบถึงด้านข้างของหลวงจีนกระบี่ ใช้หัวไหล่ชนใส่หัวไหล่ของฝ่ายตรงข้าม

ในที่สุดหลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ถอนริมฝีปากออกจากกัน พากันกระอักโลหิตคำหนึ่ง ปลิวลิ่วไปทางขวาง โถมเข้าสู่ดงไม้

หลี่เซ่อเม่ยหัวร่อฮาฮา ตามติดดุจเงาตามตัว ไล่ตามทั้งสองไป

กลับเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน เห็นแน่ชัดว่าจะตามทันแล้ว

ที่หลังต้นไม้ต้นหนึ่งพลันบังเกิดเสียงตวาดก้อง ภูเขาเนื้อลูกหนึ่งเคลื่อนขวางหน้าหลี่เซ่อเม่ยเอาไว้

หลี่เซ่อเม่ยเพ่งตามอง ที่แท้เป็นสตรีอ้วนฉุนางหนึ่ง ยกพัดใบลานที่ถืออยู่ในมือโบกใส่มัน

พริบตาที่ชักช้า หลวงจีนกระบี่ก็หอบหิ้วฮูหยินอลงกรณ์หายลับกับส่วนลึกของดงไม้

หลี่เซ่อเม่ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ ใช้ฝ่ามือกวาดพัดใบลาน ของฝ่ายตรงข้ามออกห่าง จากนั้นพุ่งโถมไปยังอ้อมอกของสตรีอ้วนฉุนั้น สองมือทยอยกราดฟาดออก ฟาดใส่ร่างของนางสิบกว่าฝ่ามือ

สตรีอ้วนฉุนั้นกลับไม่กระเด็นไปไกล กลับกระโดดโลดเร่าไม่หยุดยั้ง ที่ดวงตา ใบหู จมูก ปาก ปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน เมื่อหลี่เซ่อเม่ยถอยห่างไป กระดูกทั่วร่างของสตรีชรานั้นก็ถูกฟาดหักหมดสิ้น หงายร่างล้มลงตายอย่างอเนจอนาถ

แต่หลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์หลบหนีไปแล้ว

หลี่เซ่อเม่ยร้องบอกต่ออิ๋วซือตี้และพวกที่เร่งรุดมาว่า

"ไม่ต้องตามแล้ว คนทั้งสองนี้อย่าคิดหมายไปขอความช่วยเหลือจากตำหนักอลงกรณ์ได้ คิดฆ่าพวกมันมีโอกาสอีกมาก ยังคงทำงานเรื่องสำคัญ รีบรุดไปยังตำหนักอลงกรณ์กัน"

กู่เชี่ยนเหลียนโถมออกจากตัวตึก วิ่งเตลิดเข้าสวนผลไม้ข้างตัวตึก ฟุบร่างกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งร่ำไห้ออกมา

ฟงสงเลี่ยมาถึงด้านหลังนาง ตบไหล่ที่สั่นสะท้านของนางเบาๆ

กู่เชี่ยนเหลียนหมุนตัวกลับมา โถมเข้าอ้อมอกของมัน ร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าแค้นนาง แค้นนาง แค้นนาง"

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางร่ำไห้จนแทบสิ้นสติไป ทราบว่าความคับแค้นเสียใจอย่างรุนแรงนี้อาจเกิดผลเสียร้ายแรง คิดถ่ายทอดพลังเข้าไป ตอนนี้เส้นชีพจรของนางสับสน กลัวว่ากลับทำร้ายนางธาตุไฟเข้าแทรก ได้แต่ยกมือตบใส่ตะโพกกลมกลึงของกู่เซี่ยนเหลียนฉาดหนึ่ง

หาคาดไม่ว่าครั้งนี้ไม่ได้ผล กู่เซี่ยนเหลียนกลับร่ำไห้ด้วยความเศร้าโศกกว่าเดิม

ฟงสิงเลี่ยคิดช้อนหน้านางขึ้น แต่กู่เซี่ยนเหลียนไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมแหงนเงยหน้าที่ซุกกับอ้อมอกของมันขึ้นมา

ฟงสิงเลี่ยอับจนปัญญา ได้แต่เลื่อนมือลงลูบไล้ช่วงตะโพกของนางอยู่ไปมา ช่วยให้นางเลือดลมไหลเวียนสะดวก ทั้งแฝงความหมายกระตุ้นยั่วยุ

เพียงชั่วขณะ กู่เซี่ยนเหลียนก็ถูกมันลูบไล้จนร่างอ่อนระทวย ค่อยชะงักเสียงร่ำไห้ ที่ดังขึ้นแทนที่คือเสียงสะอึกสะอื้นครวญครางเบาๆ

ฟงสิงเลี่ยมิใช่ชนชั้นต่ำช้าลามก จิตใจกระจ่างแจ่มใส ปราศจากราคะจิตอันใด เห็นนางฟื้นฟูดังเดิมก็หยุดการลูบไล้ต่อนาง

กู่เซี่ยนเหลียนสองตาบวมแดง สองข้างแก้มแดงซ่าน หอบหายใจพลางกล่าวว่าขึ้น กล่าวว่า

"สิงเลี่ยเอย คิดไม่ถึงท่านเลวถึงเพียงนี้ ผู้อื่นกำลังเศร้าเสียใจ ท่านกลับเล้าโลมผู้อื่นจนร้องไห้ไม่ออก"

พลันแว่วเสียงเหยียบย่ำใบไม้แห้งดังขึ้นที่ด้านหลัง

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน ทราบว่าอีกฝ่ายมาได้ระยะเวลาหนึ่ง ตอนนี้จงใจส่งเสียงกระตุ้นเตือนพวกมัน ด้วยหูตาของมัน ยามปรกติต้องไม่ถูกผู้คนมาถึงด้านหลังโดยที่ไม่รู้สึกตัว แต่เมื่อครู่มันทุ่มเทจิตใจอยู่ที่กู่เซี่ยนเหลียน จึงชะล่าใจเช่นนี้

คนทั้งสองแยกย้ายผละจากกัน ฟงสิงเลี่ยหันกายไป เห็น

ไป่ซู่เซียงเดินช้าๆ เข้ามา โดยหลบสายตาของฟงสิงเลี่ย มาถึงข้างกายกู่เซี่ยนเหลียน กล่าวว่า

"ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

เพียงคำพูดนี้แสดงว่า หญิงงามท่าทางองอาจนางนี้เห็น "พฤติกรรม" ของฟงสิงเลี่ยจนหมดสิ้น สร้างความกระดากแก่ฟงสิงเลี่ยอยู่บ้าง ยังดีที่มันไม่คิดลวนลาม หากสัมผัสส่วนสัดอื่นของกู่เซี่ยนเหลียนไม่เช่นนั้นคงอับอายแทบชำแรกพสุธาหนีแล้ว

กู่เซี่ยนเหลียนโผไปในอ้อมอกของไป่ซู่เซียง กล่าวเบาๆ ว่า

"ดีขึ้นมาแล้ว"

ไป่ซู่เซียงหันมากล่าวว่า

"คุณชายฟง คุณหนูต้องการพบท่านเพียงลำพัง"

นางความจริงเรียกหามันเป็นสิงเลี่ยอย่างสนิทสนม ตอนนี้เปลี่ยนเป็นเรียกคุณชายฟงใหม่

ภายในห้องโถงของเรือรบคงเหลือโจรท่องโดดเดี่ยวกับขุนนางเฉินสองคน

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาพ่นควันใส่อีกฝ่ายคำแล้วคำเล่า ขุนนางเฉินกลับคล้ายคนไข้ป่วยเป็นโรคร้าย รอคอยหมอวิเศษจ่ายเทียบยาชุบชีวิต

ขุนนางเฉินเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวไม่มีท่าทีเอ่ยปาก จึงกล่าวว่า

"พี่ฟัน ไม่ต้องกลั่นแกล้งเราแล้ว"

มันความจริงมิใช่คนถูกหลอกได้โดยง่าย เพียงแต่คาดฝันไม่ถึงว่า โจรท่องโดดเดี่ยวเคยเฝ้าดูความเคลื่อนไหวในตึกตระกูลเฉินเป็นเวลาสองปี จึงยอมจำนนต่อคำทำนายปลอมที่ได้จากข้อมูลจริงของอีกฝ่าย

โจรท่องโดดเดี่ยวแสร้งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"พี่เฉินเผชิญกับดาวร้ายดอกท้อ สมควรเกิดขึ้นเมื่อตอน

ที่ท่านอายุสี่สิบเก้าปี หากเราดูไม่ผิด ดาวร้ายนี้มาเยือนสิบสองวัน ท่านก็หลุดจากตำแหน่ง นี่เรียกว่าดาวดอกท้อที่สิบสองล่าวิญญาณ"

ขุนนางเฉินตบโต๊ะร้องว่า

"เราดูไม่ผิดจริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบด่าทออีกฝ่ายงมงาย ปากแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ดาวดอกท้อนี้ไม่มีผู้ใดดูออก ด้วยวิชาแมวสามขาของท่านสามารถส่องเห็นหรือ?"

ขุนนางเฉินกล่าวด้วยความละอายว่า

"เราย่อมไม่มีฝีมือเช่นพี่ฟัน แต่รับทราบความร้ายกาจของดาวดอกท้อที่...ที่สิบสองล่าวิญญาณนี้ด้วยตัวเอง เราความจริงคิดยกนางออกไป แต่หลายวันนี้อยู่ร่วมกัน กลับไม่อาจตัดใจอยู่บ้าง"

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบร้องคำหวาดเสียวในใจ ปากแสร้งถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ขุนนางเฉินทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราหมายถึงเฉาเสีย พี่ฟันทำนายแม่นยำยิ่ง นางพอเข้าบ้านมาสิบสองวัน เราก็หลุดจากตำแหน่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"คราครั้งนี้เราหอบหิ้วนางขึ้นสู่นครหลวง ความจริงคิดว่านางมาจากที่ใด ก็กลับไปยังที่นั้น ดูว่าขจัดคราเคราะห์ได้หรือไม่ แต่ตอนนี้นางทราบเรื่องราวของพวกเรามากมาย คล้ายไม่สมควรยกให้แก่ผู้คนตามอำเภอใจ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"หากท่านยกนางให้แก่ผู้คนตามอำเภอใจ มิเพียงทำลายบุญกุศลที่เคยสร้างไว้ มิหนำซ้ำไม่อาจขจัดคราเคราะห์ดอกท้อนี้ ตรงกันข้าม

ยังจะเกิดเป็นภัยร้ายแรงกว่าเดิม"

ขุนนางเฉินหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา กล่าวว่า

"อย่างนั้นจะทำอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแทบหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"วิธีแก้มีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือเสาะหาคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ผู้หนึ่ง จึงรองรับเคราะห์ได้"

ขุนนางเฉินปรบมือ กล่าวว่า

"มีแล้ว มิสู้ยกให้แก่ท่านทูต เขามีหน้าผากกว้าง สองตางำประกาย ซันเกิน* สูงเด่น พลังมังกรปกคลุมตั้งแต่หน้าผาก หว่างคิ้ว จนถึงสันจมูก ตำแหน่งเหยินจง** ลึกสมส่วน นอกจากคนผู้นี้แล้วไม่มีผู้ใดเหมาะสมกว่าอีก"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่อาจสะกดกลั้นอีกต่อไป พานหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งออกมา

ขุนนางเฉินใจเต้นระทึกขึ้น หรือว่าครั้งนี้กล่าวผิดอีก?

โจรท่องโดดเดี่ยวชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"เฒ่าชราท่านจึงมีบุญวาสนา กระทั่งคนผู้นี้ก็ถูกท่านหาพบช่วยขจัดเคราะห์ให้กับท่าน ด้วยสายตายอดหมอดูเช่นเรา ในโลกมีแต่หานป๋อรองรับเฉาเสียได้ หลังจากนี้ช่วงแรกอาจสะดุดติดขัด แต่รับรองว่าเส้นทางราชการของท่านจะไหลลื่นกว่าอุจจาระของเรา"

จากนั้นขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง ปีนี้ท่านอายุเท่าใด?"

ขุนนางเฉินถูกถามจนอกสั่นขวัญแขวน กล่าวว่า

---

* คำศัพท์ของหมอดู หมายถึงจมูก

** เส้นร่องเหนือริมฝีปาก

"ปีนี้เราอายุห้าสิบปี พอดีเดินมาถึงตำแหน่งเหยินจง มี...มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องโพล่งว่า

"หากท่านไม่สามารถยกเฉาเสียแก่หานป๋อก่อนวันเกิดของท่านสี่สิบเจ็ดวัน ต่อให้เซียนวิเศษก็ไม่อาจช่วยเหลือท่าน"

ขุนนางเฉินตัวสั่นงันงก งอนิ้วนับกลับไปกลับมา พลันกระโดดปราดขึ้น โถมไปที่ประตูห้อง

โจรท่องโดดเดี่ยวพลิกตัวขวางทางไว้ ร้องว่า

"ท่านเสียสติแล้วหรือ?"

ขุนนางเฉินกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"วันนี้พอดีเป็นวันที่สี่สิบแปดก่อนวันเกิดของเรา เราจะไปหาหานป๋อ คุกเข่าอ้อนวอนเขารับตัวเฉาเสียไป"

จั่วซือกับโหยวโหยวพอออกจากประตูห้องโถงก็ผลักดันกันไปยังชั้นบน ทอดทิ้งหานป๋อกับเฉาเสียอยู่ทางด้านหลัง

เฉาเสียมองดูเงาหลังพวกนางอ้อมไปยังบันไดที่ทอดขึ้นสู่ห้องท้องเรือด้วยความประหลาดใจ ไม่ทราบพวกนางไฉนลิงโลดยินดีถึงเพียงนี้?

หานป๋อกลัวนางล่วงรู้แผนการของพวกมัน จึงชวนสนทนาว่า

"พวกเรามิสู้ขึ้นไปยังดาดฟ้าบนสุด ชมทิวทัศน์ราตรีบนฝั่งสูดอากาศบริสุทธิ์สักสองคำดีหรือไม่?"

เฉาเสียก้มศีรษะต่ำ ขบคิดเล็กน้อย กลับผงกศีรษะเห็นพ้อง

หานป๋อยินดียิ่ง แทบฉุดดึงมือนาง แต่พอยื่นมือออกก็หดกลับมา กล่าวอย่างโง่งมว่า

"หยูฮูหยินเชิญ"

มุมปากเฉาเสียปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง เดินขึ้นบันไดไป

หานป๋อติดตามอยู่ด้านหลัง มองดูร่างที่เยื้องย่างอย่างเย้ายวนของนาง หวนนึกถึงหากสามารถโอบกอดนางเข้านอน คงเป็นความสุขประการหนึ่งในชีวิต

เฉาเสียพอขึ้นถึงห้องท้องเรือชั้นบน ก็เหลียวหน้ามายิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"กลัวว่าเบื้องบนลมแรง ข้าพเจ้าขอเข้าห้องไปหยิบฉวยเสื้อคลุมตัวหนึ่ง"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าไปเป็นเพื่อนท่าน"

เฉาเสียสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบตอบปฏิเสธ เร่งฝีเท้าจากไป

หานป๋อไม่เห็นร่องรอยจั่วซือกับโหยวโหยว คาดว่าพวกนางกลับเข้าห้องไปหัวร่อจนสาสมใจ มิสู้ขึ้นไปยังดาดฟ้าก่อน

เพิ่งเดินขึ้นบันไดไปไม่กี่ขั้น แว่วเสียงหัวร่อของจั่วซือกับโหยวโหยวดังจากเบื้องบน ที่แท้พวกนางขึ้นไปยังดาดฟ้าชั้นบนก่อน

หานป๋อเดินถึงบันไดขั้นบนสุด หยุดยืนอยู่ข้างประตูมองออกไป เห็นจั่วซือกับโหยวโหยวสวมกอดกันหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ ลมแม่น้ำคืนฤดูสารทโชยพัดผมเผ้าเสื้อผ้าของหญิงสาวทั้งสองกระพือพลิ้ว คล้ายเทพธิดาเหินร่อนลงจากฟ้า ยามกะทันหันกลับลืมเดินออกไป

โหยวโหยวหันหลังให้กับหานป๋อ กล่าวกับจั่วซือว่า

"เจี่ยแจ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านเบิกบานใจถึงเพียงนี้มาก่อน ดูท่าท่านยิ่งมายิ่งชมชอบอยู่ร่วมกับน้องบุญธรรมของท่านกับพี่ใหญ่ของเรา"

จั่วซือองงันวูบหนึ่ง จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้ากลั้นหัวร่ออย่างยากเย็นนัก เมื่อร่วมทางกับคนทั้งสอง เกรงว่าจะหัวร่อจนขาดใจตาย"

โหยวโหยวถามเบาๆ ว่า

"เจี่ยแจ ท่านเพียงคิดเป็นพี่สาวบุญธรรมของหานป๋อหรือ?"

ใบหน้าจั่วซือแดงซ่านขึ้นมา ค้อนโหยวโหยววงหนึ่ง ก้มศีรษะครุ่นคิดชั่วขณะ ค่อยเงยหน้าขึ้นคิดหมายกล่าววาจา พอดีเหลือบเห็นหานป๋อยืนอยู่ปากทางเข้าราวกับนกโง่งมตัวหนึ่ง สร้างความแตกตื่นจนหน้าถอดสี กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"หานป๋อท่านยืนอยู่ที่นั้นนานเท่าใดแล้ว?"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"เพิ่งมาถึง เห็นซือเจี่ยแจหน้าแดงสดใส ไม่ทราบคิดถึงผู้ใดจึงไม่กล้าเดินออกมา กลัวรบกวนความคิดของท่าน"

จั่วซือค่อยคลายใจลงบ้าง จากนั้นอับอายจนแทบซำแรกพื้นดาดฟ้าเรือเข้าไป ทั้งนี้เพราะเมื่อครู่นางคิดถึงหานป๋อจริง

หานป๋อมองดูพี่สาวบุญธรรมถูกตัวเองหยอกเย้าจนเอียงอาย ทั้งกระหยิ่มยิ้มย่อง ทั้งวาบหวามใจ เดินมาถึงข้างกายหญิงสาวทั้งสอง กล่าวกับจั่วซือว่า

"ซือเจี่ยแจเหตุใดยิ่งมายิ่งหน้าแดง ใช่เป็นเพราะผู้น้องเข้ามาร่วมวงหรือไม่?"

คำพูดนี้เบี่ยงเบนความสัมพันธ์ของพี่น้องบุญธรรม แฝงความหมายเกี้ยวพาราสีฉันบุรุษสตรี

สีแดงซ่านที่ปรางแก้มของจั่วซือ ลามถึงใบหูจรดลำคอราวกับโรคระบาด คิดดุด่ามันสักรอบ ในใจพานปราศจากความโกรธเคือง คิดขยี้เท้าสักครา จนใจที่ก้าวเท้าไม่ออก

นางพลันพบว่าหานป๋อรู้หลักของบุรุษสตรี ทั้งเปิดเผยจริงใจบันดาลให้ผู้คนต้องการให้มันเกี้ยวพาราสีไปชั่วชีวิต

รอยยิ้มของหานป๋อเฉิดฉันราวแสงอาทิตย์

ความคิดประการหนึ่งผุดขึ้นในจิตใจนาง เหตุใดหลังจากที่ล่างฟานหวินจากไป นางไม่ได้คิดถึงล่างฟานหวินเช่นกาลก่อน?

พริบตานั้น จั่วซือทราบว่าตัวเองรักชอบหานป๋อแล้ว

แว่วเสียงเฉาเสียดังขึ้นที่ด้านหลัง กล่าวอย่างเหนือความคาดหมายอยู่บ้างว่า

"ที่แท้แม่นางซือกับโหยวฮูหยินล้วนอยู่ที่นี้"

หญิงสาวทั้งสองพอฟัง ทราบว่าหานป๋อชักชวนเฉาเสียมาสนทนาในที่นี้เป็นผลสำเร็จ

หานป๋อหันกายไป ต้องลอบร้องว่าสวรรค์ของเรา นางกลับงดงามถึงเพียงนี้

เฉาเสียคลุมเสื้อคลุมสีเหลืองอ่อน ขับเน้นใบหน้าผุดผาดดั่งบุปผา ตาคู่งามทอประกายซุกซนชนิดหนึ่ง

นางเดินเข้ามาอย่างผ่าเผย ทักทายกับจั่วซือและโหยวโหยวอย่างสนิทสนม

หานป๋อมองดูสตรีทั้งสาม แทบลืมเลือนฉินเมิ่งเหยาไป

โหยวโหยวกล่าวขึ้นก่อนว่า

"คุณชายไฉนไม่ส่งเสียง?"

หานป๋อบอกกล่าวตามตรงว่า

"ข้าพเจ้าเพียงหวังว่าสามารถยืนคู่กับพี่สาวทั้งสามตลอดไป"

จั่วซือเห็นว่าไม่สมควรปล่อยให้เด็กน้อยนี้กำเริบเสิบสานอีกต่อไป จึงร้องว่า

"หานป๋อ..."

หานป๋อตัดบทของนางว่า

"นี่เป็นคำพูดจากใจจริงข้าพเจ้า หากไม่บอกออกมา เกรงว่าจะเป็นท่าน ที่กลั้นหัวร่อจนขาดใจตาย หากเจี่ยแจคิดโทษว่าตำหนิ

ก็ตีข้าพเจ้าดุด่าข้าพเจ้าเถอะ"

จั่วซือหน้าแดงเข้มอีกครา ทราบว่าเด็กน้อยนี้แอบฟังคำสนทนาของนางกับโหยวโหยว จึงรุกคืบเข้ามา หยอกล้อตนเองเช่นนี้ น่าแค้นใจที่ยิ่งถูกมันหยอกล้อ ตนเองยิ่งมีความสุข ต้องลอบร้องคำแล้วกันไปเถอะ ในใจซม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ใดโทษว่าตำหนิท่าน?"

กล่าวจบก้มศีรษะลงด้วยความเอียงอาย

หานป๋อคิดไม่ถึงว่านางจะเปิดเผยความรักต่อตนเองโดยเร็วถึงเพียงนี้ หัวใจแทบโบยบินออกจากร่างแต่แล้วยามนั้นแว่วเสียงขึ้นบันไดขุนนางเฉิน "โลดแล่น" เข้าหาหานป๋อด้วยระดับความเร็วที่สุดในชีวิต พอพบหน้าก็หมอบกราบกราน สร้างความแตกตื่นแก่หานป๋อจนรีบประคองมันขึ้นมา กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ผู้เฒ่าเฉินทำอะไร?"

เฉาเสียก็หน้าถอดสี เรียก "นายผู้เฒ่า" คำหนึ่ง ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"พี่หาน เรามีข้อขอร้องประการหนึ่ง ขอท่านรับปากในบัดดล ไม่เช่นนั้นพอล่วงเลยยามเที่ยงคืน เราคงจบสิ้นแล้ว"

ยามนั้นหานป๋อทราบกระจ่างแก่ใจว่าเป็นเรื่องราวใด ปากกล่าวว่า

"หากสามารถช่วยเหลือผู้เฒ่าเฉิน ข้าพเจ้าต้องช่วยเหลือแม้บุกน้ำลุยไฟก็ไม่บ่ายเบี่ยง"

ขุนนางเฉินระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า

"เราคิดยกเฉาเสียเป็นอนุภรรยาของท่าน"

เฉาเสียอุทานดัง 'อา' คำหนึ่ง ยกแขนเสื้อปิดบังใบหน้าที่แดงฉานสดใส

ในใจนางทั้งโกรธเคืองทั้งยินดี ที่โกรธเคืองมีเพียงหนึ่งส่วน นึกตัดพ้อขุนนางเฉินยึดถือตนเองเป็นเช่นสินค้ายกให้แก่ผู้คน ถึงแม้นางทราบว่าในแวดวงขุนนางชั้นผู้ใหญ่ มีเรื่องยกนางบำเรอยกหญิงรับใช้กัน แต่คิดไม่ถึงว่าจะบังเกิดแก่ตัวเอง

ที่ยินดีกลับมีถึงเก้าส่วน สวรรค์ นางได้เป็นอนุภรรยาของ หานป๋อจริงๆ

หานป๋อรับคำว่า

"นี่เป็นเรื่องที่เราหานป๋อสามารถช่วยเหลือได้ ตกลงตามนี้"

แว่วเสียงหัวร่อของโจรท่องโดดเดี่ยวดังมาว่า

"พี่เฉิน ขอแสดงความยินดีต่อท่าน"

จากนั้นปรายตาบอกใบ้ต่อขุนนางเฉิน ขุนนางเฉินเข้าใจดี กล่าวกับหานป๋อว่า

"ให้เราส่งตัวพวกท่านเข้าหอในบัดดล"

ชายหญิงผูกพันรักใคร่

ฟงสิงเลี่ยพบหน้ากงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนในเก๋งน้อยกลางสวนดอกไม้

กงจู้อลงกรณ์เคร่งขรึมสำรวม แต่ฟงสิงเลี่ยดูออกว่าเป็นเพียงเปลือกนอก ในใจกลับกอปรด้วยความอ่อนโยนนุ่มนวลและน้ำใจไมตรี

กงจู้อลงกรณ์นั่งอยู่ข้างโต๊ะหิน หันหน้าหาฟงสิงเลี่ย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าแม้เกรี้ยวกราดต่อเสี่ยวเหลียน แต่ว่าเพียงขู่นางมิให้นางกำเริบเสิบสาน ขอคุณชายฟงอย่าได้จดจำใส่ใจ"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้"

ตาคู่งามของกงจู้อลงกรณ์ทอแววตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงฟงสิงเลี่ยมีใจกว้างถึงเพียงนี้ จากนั้นกล่าวว่า

"คุณชายเคยเผชิญหน้ากับศัตรูหลายครั้ง คงล่วงรู้ขุมกำลัง

ของฝ่ายตรงข้ามแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยเห็นเป็นหน้าที่ที่ไม่พึงปฏิเสธ บอกเล่าเรื่องราวเท่าที่ล่วงรู้ออกไป จากนั้นนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"หลังจากที่ผมขาวหลิวเหยาจีไปเยือนเรือใหญ่ของสำนักกระบี่เงาภูต หนันผอกับเป่ยกงก็หายสาบสูญ คาดว่าคงไปตามตัวกระบี่อสูรสือจงเทียนมา คนผู้นี้ยากที่จะรับมือได้"

กงจู้อลงกรณ์ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากเพิ่มยอดฝีมือจากสำนักกุสุมาลย์ คราครั้งนี้เกรงว่าพวกเราประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"สำนักกุสุมาลย์? เหตุใดข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินค่ายสำนักนี้มาก่อน?"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"คุณชายย่อมไม่เคยได้ยินมา แต่สำนักกุสุมาลย์มีชื่อเลื่องลือที่นอกด่าน เจ้าสำนักฉายาเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน ได้รับการยกย่องเป็นสามปรมาจารย์ร่วมกับธรรมาจารย์อาทิตย์กับมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย

"ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินอาจารย์ผู้ล่วงลับเอ่ยถึงเหนียนเหลียนตันนับว่าเป็นบุคคลไม่ธรรมดา แต่มันไฉนรุดมารังควานตำหนักอลงกรณ์ด้วย?"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"เพราะว่ามันคิดขุดรากถอนโคน ถึงแม้ว่าพลังเซียนกุสุมาลย์ของมันบรรลุถึงชั้นที่สิบแปด แต่ยังบังเกิดข้อกริ่งเกรงต่อเคล็ดวิชาอลงกรณ์ของพวกเรา"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างได้คิดว่า

"หมายความว่าพวกมันยึดครองแว่นแคว้นที่อยู่นอกด่านของพวกท่าน"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"สำนักกุสุมาลย์เพียงเป็นผู้ร่วมก่อการ แต่หากพวกเราสามารถกำจัดฆ่าเหนียนเหลียนตัน เรื่องการกู้ชาติก็ลำบากเพียงยกมือเท่านั้น"

ฟงสิงเลี่ยค่อยเข้าใจว่าเรื่องราวเป็นเช่นนี้ จากนั้นนึกถึงปัญหาอีกข้อหนึ่ง จึงถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกมันมาแล้ว?"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"เพราะว่าผู้คนในแคว้นอู๋ชวงยังจงรักภักดีต่อพวกเรา ดังนั้นเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันพอได้รับจดหมายเชิญจากปรมาจารย์มารผังปาน นำสองสนมกุสุมเดินทางมายังดินแดนภาคกลาง ก็มีคนส่งข่าว จากแดนไกลนับหมื่นลี้มา คราครั้งนี้ ฟางเยี่ยหวี่โจมตีพวกเราย่อมบรรลุข้อตกลงกับเหนียนเหลียนตันว่าด้วยการให้มันออกแรงช่วยเหลือ ดังนั้นในผู้คนของฟางเยี่ยหวี่ที่รุดมา ต้องมีเหนียนเหลียนตันและสนมที่ร่านสวาททั้งสองรวมอยู่ด้วย"

ฟงสิงเลี่ยสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ในตำหนักอลงกรณ์ผู้ที่จัดเป็นยอดฝีมือ คงมีแต่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกับมันสองคน ส่วนกงจู้อลงกรณ์อาจพอนับได้ ด้วยขุมกำลังเพียงนี้ ไหนเลยรับมือศัตรูที่มียอดฝีมือคับคั่งได้?

กงจู้อลงกรณ์ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ฟงอย่าได้สิ้นหวัง พวกเราอาจมีผู้ช่วยอันเข้มแข็งคนหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ผู้ใด?"

ตาคู่งามของกงจู้อลงกรณ์ทอประกายพิสดาร กล่าวด้วยความมั่นใจว่า

"จอมยุทธ์ล่างฟานหวิน ข้าพเจ้าคาดว่าเขาต้องรุดมาทันเวลา"

ที่แท้เป็นมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้

ฟงสิงเลี่ยกัดฟันกล่าวว่า

"กงจู้ ข้าพเจ้ามีข้อขอร้องประการหนึ่ง"

กงจู้อลงกรณ์งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"คุณชายฟงโปรดบอกมา"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"รอจนล่างฟานหวินพบกับกงจู้ กงจู้ค่อยตกลงใจว่าสมควรแต่งให้กับเฉิงหัง ได้หรือไม่?"

พริบตานั้น มันทราบว่าในโลกมีแต่กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินจึงสามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของกงจู้อลงกรณ์

ชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงนั่งคลอเคลียกันอย่างสนิทสนม รับประทานซาลาเปาไส้เนื้อซึ่งเฉียนหงชิงปรุงให้กับพวกมัน

แสงสีแดงหม่นจากกองฟืน สาดส่องผนังศาลเจ้าร้างที่ชำรุดและพุทธรูปที่ปกคลุมด้วยหยากไย่ใยแมงมุม

แมวป่าประเปรียวขดตัวอยู่ในอ้อมอกของสุ่ยโหยวจิง ถูกนิ้วมือเรียวงามของผู้เป็นนายลูบคลำขนคอจนหลับตาพริ้มไม่ยอมลืมขึ้น

หลังจากผ่านการรีบรุดเดินทางหนึ่งวัน ทั้งสองรู้สึกถึงความสุขสบายของการหยุดพักผ่อนเป็นพิเศษ

จากปากคำสุ่ยโหยวจิง ชิฉางเจิงล่วงรู้สถานการณ์อันคับขันของพรรคมังกรพิโรธ ปรารถนาใคร่รีบรุดกลับถึงข้างกายซ่างกวนอิงร่วมต่อต้านศัตรูเข้มแข็ง แต่มันกับสุ่ยโหยวจิงยังไม่ทุเลาหายดี หาก

รีบร้อนกลับไม่บรรลุถึง ได้แต่ค้างแรมที่ศาลเจ้าร้างแห่งนี้

สุ่ยโหยวจิงจูบมันครั้งหนึ่ง ค่อยอุ้มแมวป่าประเปรียวผุดลุกขึ้นเดินถึงข้างถุงสัมภาระ ล้วงที่นอนซึ่งเฉียนหงชิงจัดเตรียมให้ออกมาสำหรับเป็นรังอันสุขสบายในคืนนี้ ส่วนเตียงของแมวป่าประเปรียวคือห่อผ้าใบที่ชิฉางเจิงพกติดตัว

ชิฉางเจิงมองดูเงาหลังอันแช่มช้อยของสุ่ยโหยวจิง หวนนึกถึงสตรีนางนี้ฝึกวิชาฝีมือแนวทางอ่อนโยนประดุจน้ำ ตลอดทั้งร่างคล้ายไร้กระดูก หากร่วมสัมพันธ์รักกับนาง รสชาตินั้นคงน่าประทับใจนักถึงกับลำคอแห้งผาก ท้องน้อยร้อนวูบขึ้นมา

สุ่ยโหยวจิงจัดที่นอนเสร็จ ก็กลับมาที่ข้างกายชิฉางเจิง ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งกว่าเดิม แสดงว่าจิตประหวัดคิดฟุ้งซ่านถึงชิฉางเจิงเช่นกัน

นางทรุดนั่งลงแนบชิดกับชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงยกมือหนึ่งโอบไหล่ของนาง อีกมือหนึ่งเกาะกุมสองมือของนางเอาไว้

สุ่ยโหยวจิงเพ่งตามองมา ตาดำขลับที่หยาดเยิ้มฉายประกายที่ชวนเย้ายวน

ชิฉางเจิงขณะจะจูบนาง สุ่ยโหยวจิงชิงกล่าวเบาๆ ว่า

"ฉางเจิง ข้าพเจ้ามีข้อขอร้องประการหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือเป็นเหตุให้ตำหนิข้าพเจ้า หรือพานไม่สนใจข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เรื่องอันใด?"

สุ่ยโหยวจิงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านจัดหาสถานที่ให้แก่ข้าพเจ้าสักแห่ง หลังจากที่เสร็จเรื่องค่อยมารับตัวข้าพเจ้า โอ นี่เป็นการตัดสินใจที่ยากลำบากนัก ข้าพเจ้า

ไม่ต้องการอยู่ห่างจากท่านแม้ชั่วครู่ชั่วยาม"

ชิฉางเจิงขบคิดแล้วเข้าใจว่าสุ่ยโหยวจิงไม่ต้องการเป็นศัตรูซึ่งหน้ากับฟางเยี่ยหวี่ ถึงแม้ว่านางมิใช่ชาวมองโกล แต่ถึงอย่างไรมีความผูกพันกับสำนักอาจารย์ที่ได้รับการฝึกอบรมมา คราก่อนเพื่อช่วยเหลือชิฉางเจิง นางมิอาจไม่ทรยศต่อสำนักอาจารย์ แต่หากให้นางเป็นศัตรูกับสำนักอาจารย์อย่างเปิดเผย เป็นเรื่องยากลำบากนัก

นี่แสดงว่านางเป็นบุคคลถือน้ำใจ ชิฉางเจิงนึกยกย่องในใจกล่าวว่า

"นี่ไม่มีปัญหาทั้งสิ้น"

สุ่ยโหยวจิงก้มศีรษะลง ร้องเบาๆ ว่า

"ฉางเจิงท่านไม่อาจตาย ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะติดตามท่านลงสู่ปรภพ"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"วางใจเถอะ เราเหล่าชิ (คนแซ่ชิ) ชะตากล้าแข็ง ไหนเลยถูกฆ่าโดยง่ายดาย ขอเพียงข้าพเจ้ามีเวลาว่าง จะไปหาท่าน รักถนอมท่าน"

สุ่ยโหยวจิงหลับตาลง กล่าวราวครวญครางว่า

"เพียงคำพูดเหล่านี้ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าต้องตายในบัดดล ก็พึงพอใจแล้ว"

ชิฉางเจิงร้องว่า

"ห้ามมิให้กล่าวคำ 'ตาย' ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่ให้อภัยท่าน"

สุ่ยโหยวจิงลืมตาขึ้น กล่าวด้วยความยินดีว่า

"โหยวจิงเชื่อฟังท่าน นับแต่นี้เพียงเชื่อฟังท่านคนเดียว"

เอ่ยถึงตอนนี้คล้ายนึกได้อันใด กล่าวว่า

"หากท่านพบพานชายหนุ่มมองโกลนามอิงเฟย ต้องระวังให้มาก

ไว้"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"คนผู้นี้ถือเป็นอาวุธลับของฟางเยี่ยหวี่ และเป็นสหายที่ฟางเยี่ยหวี่ให้การยกย่อง ไม่ว่าพลังฝีมือสติปัญญาล้วนสูงส่ง แม้แต่ผังปานยังให้ความนิยมชมชื่น"

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน เห็นว่าความน่ากลัวของฟางเยี่ยหวี่คือผู้คนดูไม่ออกว่ามันมีขุมกำลังเท่าใด ในเมื่อคนผู้นี้ได้รับความนิยมชมชื่นจากผังปาน ย่อมมิใช่ชนชั้นธรรมดา

สุ่ยโหยวจิงกล่าวอีกว่า

"คนผู้นี้หล่อเหลาอย่างชั่วร้าย ในความทรงจำของข้าพเจ้าไม่มีสตรีใดที่ไม่ลุ่มหลงต่อมัน แต่มันก็เป็นปีศาจร้ายที่ไร้น้ำใจ ไม่ว่าเป็นสตรีที่งดงามเพียงไหน หลังจากที่มันได้ครอบครองเชยชมจนเบื่อหน่ายแล้วจะผละจากไป โดยไม่ย้อนกลับมาอีก"

ชิฉางเจิงบังเกิดความอึดอัดขัดข้องอยู่บ้างคิดถามว่าสุ่ยโหยวจิงลุ่มหลงต่อมันหรือไม่? เคยถูกมันเชยชมแล้วหรือไม่? แต่ก็กลัวต่อคำตอบที่ได้รับ ดีที่มันไม่ยึดติดกับทุกเรื่องราว สามารถสลัดความคิดที่รบกวนจิตใจพ้นจากห้วงสมองในบัดดล

สุ่ยโหยวจิงเงียบงันชั่วขณะ จึงกัดฟันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคิดว่าข้าพเจ้าเคยถูกมันจัดการหรือไม่ใช่หรือไม่?"

หัวใจชิฉางเจิงคล้ายถูกเข็มแหลมทิ่มแทงใส่คราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านมิต้องบอกออกมา ข้าพเจ้าทราบคำตอบแล้ว

พร้อมกันนั้นได้คิดว่า สุ่ยโหยวจิงที่ต้องการหาสถานที่รอคอย

มัน คาดว่าไม่ต้องการพบกับอิงเฟยผู้นี้ นี่เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าคนผู้นี้มีแรงดึงดูดใจต่อนางอย่างยิ่งยวด

นึกถึงตอนนี้บังเกิดความหงุดหงิดกลัดกลุ้ม นึกแค้นสุ่ยโหยวจิงไม่สมควรบอกเรื่องราวความหลังที่น่ารำคาญนี้ต่อมัน

พลันหวนนึกถึงชนชั้นที่แสวงหาวิถีแห่งเซียน เหตุใดจึงสะบั้นความรู้สึกฉันบุรุษสตรี เป็นเพราะเรื่องนี้แฝงอารมณ์ความรู้สึกในด้านลบ บันดาลให้ผู้คนสูญเสียความสมดุลทางจิตใจ

นึกถึงตอนนี้ต้องใจหายวาบ หวนนึกถึงตนเองไฉนเคียดขึ้งริษยาเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป อย่าว่าแต่ตอนนั้นสุ่ยโหยวจิงยังไม่รู้จักมัน หากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในอดีตของนาง ไยมิใช่แส่หาความกลัดกลุ้มใส่ตัว?

ครั้นแล้วชิฉางเจิงปล่อยใจให้เปิดกว้าง ยื่นมือโอบรั้งสุ่ยโหยวจิงเข้ามาในอ้อมอก จูบอย่างหนักหน่วง มือทั้งคู่เริ่มไม่เรียบร้อย เสื้อผ้าของสุ่ยโหยวจิงเริ่มหลุดลุ่ยไปทีละชิ้น เมื่อนางเปลือยเปล่าไร้การปกปิด สั่นสะท้านหอบหายใจอยู่ในอ้อมอกของมัน ชิฉางเจิงค่อยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เรื่องที่แล้วมาเราเหล่าชิล้วนไม่สนใจ แต่นับแต่คืนนี้เป็นต้นไป ท่านได้แต่รักข้าพเจ้าคนเดียว หากข้าพเจ้าพบว่าท่านมีความประพฤติที่ไม่ซื่อสัตย์ จะขับไล่ท่านไป โดยไม่ยกโทษให้เด็ดขาด"

สุ่ยโหยวจิงหอบหายใจ กล่าวว่า

"ผู้อื่นบอกแต่แรกแล้วว่าจะเชื่อฟังท่าน"

พลางยื่นหน้าถึงข้างใบหูมัน กระซิบบอกว่า

"ปราดแรกที่ข้าพเจ้าพบเห็นท่าน ก็ทราบว่าท่านสามารถทำให้ข้าพเจ้าลืมปีศาจร้ายนั้น หลายวันนี้ในใจข้าพเจ้ามีแต่ท่าน ขอได้โปรดเชื่อข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงบังเกิดความหงุดหงิดใจอีกครา เห็นว่าไฟริษยายาก

ดับลงได้ หากตนเองไม่สามารถผ่านด่านนี้ เพลงดาบยากที่จะรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง หากวันหน้าได้พบกับล่างฟานหวิน ต้องเรียนถามเขาดู

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"ฉางเจิง ครอบครองโหยวจิงเถอะ หลังจากนี้ข้าจะเป็นของท่านทั้งสิ้น ร่างกายเป็นเช่นนั้น หัวใจก็เป็นเช่นนั้น"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มในใจ เรื่องนี้ยามบอกกล่าวง่ายดาย มันไม่เชื่อว่านางสามารถลืมเลือนอิงเฟยนั้น ไม่เช่นนั้นคงไม่กลัวพบกับอิงเฟยอีก ตอนนี้ยังเอ่ยถึงอิงเฟยไม่ขาดปาก

เมื่อครุ่นคิดในเชิงลึก การทรยศของสุ่ยโหยวจิง ไม่แน่ว่าส่วนลึกของจิตใจคิดแก้แค้นต่ออิงเฟย ต้องการให้อิงเฟยทราบว่านางสามารถหลงรักบุรุษอีกคนหนึ่ง

หากอิงเฟยทราบว่าสุ่ยโหยวจิงตกเป็นของมัน ไม่แน่ว่าจะแค้นมันจับใจ ดังนั้นสุ่ยโหยวจิงจึงตักเตือนมันระวังให้มากไว้

นึกไปนึกไป ค่อยพบว่ามือที่ "ลูบไล้เล้าโลม" ของมันได้หยุดความเคลื่อนไหว เมื่อมองดูหญิงงามในอ้อมอก พบว่าสุ่ยโหยวจิงแอบมองมันอย่างประหวั่นลนลาน

ชิฉางเจิงหัวร่อดังยาวนาน โอบอุ้มนางลุกขึ้นยืน เดินไปยังที่นอนซึ่งปูไว้ ในใจกลับนึกถึงคุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อ

หญิงสาวที่บริสุทธิ์ราวผ้าพับนางนี้ คงไม่สร้างปัญหาที่ชวนให้หงุดหงิดเช่นเดียวกับสุ่ยโหยวจิง

มันต้องการพบกับหานฮุ่ยจื่ออีก

หานป๋อปิดประตูห้องลงเบาๆ มองดูเฉาเสียที่เอียงอาย นั่งหันหลังให้กับมัน หลีกเลี่ยงไม่สบตากับมัน

เงาหลังอันกลมกลึงของเฉาเสียชวนรัดรึงนัก กาลก่อนทุกครั้ง

ที่มองดู มันล้วนบังเกิดความพลุ่งพล่านสุดระงับ คิดไม่ถึงว่าเจ้าของเงาหลังอันงดงามนางนี้ ตอนนี้จะเป็นของมันอย่างถูกทำนองคลองธรรม สามารถเชยชมตามใจปรารถนา ความรู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกา ทำให้มันแทบโก่งคอร้องเพลงเป็นการเฉลิมฉลอง

เฉาเสียปูผ้าปูที่นอนภายในห้องซึ่งตกแต่งเป็นห้องส่งตัวของทั้งสองเสร็จสิ้น นั่งอยู่ที่ขอบเตียงหันหลังให้กับมัน

หานป๋อเดินเข้าไปด้วยความประหวั่นอยู่บ้าง พอถึงด้านหลังนาง ก็เลียนแบบนางนั่งหันข้างที่ขอบเตียง วางมือทั้งสองลงบนหัวไหล่นาง ที่กระทบถูกเป็นความนุ่มนิ่มราวกับไร้กระดูก กลิ่นหอมจากเรือนผมเฉาเสียโชยกระทบจมูกมันตั้งแต่แรก

ร่างของเฉาเสียสั่นสะท้านอย่างรุนแรง กล่าวเสียงแผ่วเบาที่แทบไม่ได้ยินว่า

"เมื่อครู่ตอนลงมา ท่านฟั่นกระซิบที่ข้างหูท่านว่ากระไร?"

หานป๋อครุ่นคิด 'โจรท่องโดดเดี่ยวให้เราหุงข้าวสารเป็นข้าวสุกมิให้ขุนนางเฉินกลับคำ' แต่คำพูดเช่นนี้ไหนเลยบอกต่อนางได้ จึงกล่าวว่า

"มันต้องการให้ข้าพเจ้ายกท่านให้เป็นน้องสาวบุญธรรมของมัน"

เฉาเสียกล่าว

"พวกท่านไม่เห็นว่าการหลอกลวงคนเป็นเรื่องไม่ถูกต้องหรือ?"

คำพูดนี้คล้ายน้ำเย็นราดรดยังศีรษะ สะกดดับความลิงโลดที่หานป๋อได้ครอบครองหญิงงามไป หลังจากการงงงันไปวูบหนึ่งจึงครุ่นคิดตนเองกระทำเพื่อนาง กลับถูกนางใช้คำ "หลอกลวงคน" สรุปรวบยอดถึง "วีรกรรมอันยิ่งใหญ่" ของมันกับโจรท่องโดดเดี่ยว ดังนั้นสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ผุดลุกขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง มองดูแสงไฟที่บางตาของเมืองหนันคังที่ไกลตา ปากกล่าวว่า

"เพราะเพื่อท่าน ข้าพเจ้ายอมฆ่าคนวางเพลิง อย่าว่าแต่เพียง

หลอกลวงคน"

เฉาเสียเงยหน้าที่งามเปล่งปลั่งขึ้น หัวร่อคิกกล่าวว่า

"เซี่ยงกง* ไหนเลยเป็นคนฆ่าคนวางเพลิง แต่การหลอกลวงคนกระทำได้ทุกเมื่อทุกสถานที่ ไม่เช่นนั้นเฉาเสียไหนเลยถูกท่านหลอกสำเร็จได้?"

หานป๋อได้ยินนางเรียกมันเป็นเซี่ยงกง สร้างความตื่นเต้นยินดีจนหันกายมา สมองกลับคืนสู่ความประเปรียว กล่าวถามว่า

"ท่านชมชอบถูกข้าพเจ้าหลอกลวงหรือ?"

สายตาของทั้งสองพอประสานสบกัน คล้ายขอเกี่ยวสองอันคล้องเกี่ยวเข้าด้วยกัน

ดวงตาเฉาเสียทอประกายลุ่มหลงงมงายต่อมัน ผงกศีรษะยืนยัน กล่าวว่า

"ชมชอบ"

หานป๋อยินดีจนกระโดดปราดขึ้นมา จากนั้นคุกเข่าลงตรงหน้าเฉาเสีย เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ขอเหนียงจื่อ** เรียกเซี่ยงกงอีกสามคำ"

เฉาเสียบิดกายด้วยความกระบิดกระบวนสองครา จากนั้นขบริมฝีปากล่างเรียกเบาๆ ว่า

"เซี่ยงกง เซี่ยงกง เซี่ยงกง"

หานป๋อสุขสมใจยิ่ง ยื่นมือหมายคว้าจับข้อมือเฉาเสีย แต่แล้วหดกลับมา กล่าวอย่างขึงขังว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่กระทบท่านโดยเร็ว ข้าพเจ้าจะชมดูท่านให้พอ

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเชียงกง เป็นคำที่ภรรยาใช้เรียกสามีในสมัยโบราณ

** คำที่สามีใช้เรียกภรรยาในสมัยโบราณ

บอกกล่าวกับท่านให้พอ ค่อยกระทบถูกท่านทีละนิ้ว รับรองว่าจะไม่ตกหล่นแม้สักครึ่งนิ้ว"

เฉาเสียมองดูชายหนุ่มที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า รู้สึกว่าตลอดทั้งร่างร้อนลวกราวถูกไฟสุม จนบัดนี้นางค่อยเข้าใจว่าอันใดคือความรัก อันใดคือความสุข ขอเพียงได้เป็นสตรีของบุรุษเจ้าสำราญเบื้องหน้า ไม่ว่ามันใช้วิธีการใดได้ตัวนาง นางล้วนไม่ถือสา เมื่อความสุขสมย่างกรายมา ยังมีผู้ใดสนใจเรื่องอื่นอีก?

เฉาเสียผุดลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย ฉุดดึงมันขึ้นจากพื้น กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เซี่ยงกง ข้าพเจ้าถอดเสื้อผ้าให้แก่ท่านดีหรือไม่? วิกาลคล้อยดึกแล้ว"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"คล้อยดึกจะเป็นอย่างไร? คืนนี้ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้ท่านเข้านอน เซี่ยงกงของท่านจะให้ความสุขแก่ท่านไปตลอดทั้งคืน"

เฉาเสียหน้าแดงเข้มกว่าเดิม มือสั่นสะท้านเล็กน้อย ไม่ว่าอย่างไรก็ปลดกระดุมเสื้อผ้าที่ปลายนิ้วไม่ออก

นับตั้งแต่รู้ความ ไม่เคยมีคำพูดเกี้ยวพาราสีของบุรุษใดที่สร้างความปั่นป่วนรัญจวนแก่นางจนหน้าแดงใจเต้นแรง มือไม้สั่นระริกเช่นนี้มาก่อน

ที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่นางยิ่งกว่าคือ ทุกถ้อยทุกคำ ทุกความเคลื่อนไหวของหานป๋อเกิดจากใจจริง บันดาลให้ผู้คนเชื่อถือจนสนิทใจ

เฉาเสียค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"เซี่ยงกงไม่อนุญาตข้าพเจ้าเข้านอน เฉาเสียได้แต่กัดฟันไม่นอนตลอดคืนแล้ว"

ในที่สุดความอดทนอดกลั้นของหานป๋อพังครืนลง โอบรั้งนาง

เข้ามาด้วยความหยาบกระด้างอยู่บ้าง ให้เรือนร่างอันอวบอิ่มของนางแนบสนิทกันมัน

เฉาเสียส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง มือเรียวงามทั้งคู่ที่เตรียมเปลื้องเสื้อผ้าให้กับมัน ถูกหนีบอยู่หว่างกลางทรวงอกทั้งสอง ต้องกล่าวอย่างแง่งอนกับหานป๋อ ซึ่งอยู่ห่างจากนางไม่ถึงสามนิ้วว่า

"ท่านชมดูพอบอกกล่าวพอแล้วหรือ?"

หานป๋อยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"ครั้งนี้ท่านไม่สามารถดึงมือออกมาปิดปากข้าพเจ้าที่จะจูบปากท่านแล้ว"

เฉาเสียดันหน้าอกขึ้น ดึงมือออกมาโอบรอบคอของหานป๋อ กล่าวด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า

"ครั้งนี้ไหนเลยยังต้องให้ท่านก่อการร้ายอีก?"

พลางเขย่งปลายเท้าขึ้น เป็นฝ่ายประทับจูบเอง ปล่อยให้ชายเจ้าชู้ที่สร้างความลุ่มหลงแก่นางได้ลิ้มรสอย่างเต็มที่

ความรักของหนุ่มสาวทั้งสองปะทุออกมาราวลาวาที่ไหลออกจากปล่องภูเขาไฟ แผดเผาพื้นที่กายใจของกันและกันจนไหม้เกรียม

ร่างที่ยังหนุ่มยังสาวทั้งสองตวัดรัดพันและเสียดสีสัมผัสกันอย่างรุนแรง

สมองของหานป๋อพลันแจ่มใสขึ้นมา ตลอดทั้งร่างผ่อนคลายเตียงเก้าอี้ภายในห้องใต้แสงไฟคล้ายชัดเจนขึ้น มันถึงกับมองทะลุถึงคุณค่าอันลึกลับที่ซ่อนเร้นอยู่หลังวัตถุสิ่งของทุกชิ้น

ตาคู่งามของเฉาเสียไม่อาจลืมขึ้นอีก ลิ้นน้อยๆ ของนางยื่นออกมาม้วนพันลิ้นของมันเอาไว้

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น นั่นคือนับแต่นี้หญิงงามนางนี้จะไม่ไปจากมัน หากแต่อยู่ในความควบคุมของมันโดยสิ้น

เชิง มันให้นางมีความสุข นางก็จะมีความสุข ต้องการให้นางปวดร้าว นางก็จะเผชิญกับการเคี่ยวกรำทรมาน นึกถึงตอนนี้บังเกิดความรักเวทนา ถอนริมฝีปากจากมา กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าขอใช้ตำแหน่งทูตพิเศษและศักดิ์ฐานะของหานป๋อรับประกันว่า ข้าพเจ้าจะให้ความสุขแก่ท่านไปชั่วชีวิต"

เฉาเสียสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาทอประกายสำนึกขอบคุณ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ยังมีศักดิ์ฐานะอีกอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าค่อยเชื่อท่านอย่างวางใจ"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ข้าพเจ้ายังมีศักดิ์ฐานะอื่นหรือ?"

เฉาเสียผงกศีรษะอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

"ย่อมมี นั่นคือสามีอันประเสริฐของเฉาเสีย"

หานป๋อบังเกิดความลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง

ทันใดนั้น ความรู้สึกอันกระจ่างแจ่มชัดยิ่งรุนแรงกว่าเดิม เป้าหมายคือเฉาเสีย ทุกตำแหน่งแห่งที่ ทั้งบนล่างและภายนอกภายในความสงบนิ่งและเคลื่อนไหว ล้วนถูกมันมองทะลุปรุโปร่ง

จนบัดนี้ มันค่อยเข้าใจความหมายในวาจาที่ล่างฟานหวินบอกต่อมันเมื่อเช้าวันนี้

การฝึกพันธุมารของมัน มีอยู่วิธีหนึ่งสามารถดำเนินการขณะที่ชายหญิงร่วมสัมพันธ์รักกัน มีแต่ตอนที่ชีวิตบรรลุถึงขั้นที่เข้มข้น มันค่อยรับรู้และเกาะกุมพลังซ่อนเร้นของพันธุมารเอาไว้ ทำการขยับขยายและดูดรับเอาไว้ แต่จะทำได้อย่างไร ในโลกมีแต่มันสืบเสาะค้นหาเอง เพียงแต่ตอนนี้นับว่ามีเบาะแสอยู่บ้างแล้ว

เฉาเสียยื่นมือหมายเปลื้องเสื้อผ้าให้กับมันต่อไป กลับถูกหานป๋อคว้ามือเอาไว้ จากนั้นใช้สายตาที่คล้ายจ้องมองเหยื่อมองดูนาง กล่าวว่า

"เหนียงจื่อ ให้ผู้เป็นสามีปรนนิบัติท่านเอง"

ในสภาพเช่นนี้ มีแต่สตรีจึงเข้าใจความหมายที่บุรุษบอกว่าจะ "ปรนนิบัติ" นาง เฉาเสียถึงกับร่างอ่อนระทวย ล้มตัวไปในอ้อมอกของบุรุษที่รักถนอมนางอย่างแท้จริง

ฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง ทุกสิ่งเต็มไปด้วยความหวังและชีวิตชีวา

ความสุขล้นเต็มเปี่ยมในจิตใจที่เปล่าเปลี่ยวมานานปีของนาง

นับตั้งแต่รู้ความเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่นางมุ่งหวังให้บุรุษรุกราน ต้องการถูกบุรุษยึดครอง

หานป๋อก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลันรู้สึกถึงลักษณะที่ถ่องแท้ของเส้นชีพจรภายในกายทุกเส้น ทำความเข้าใจกับเส้นทางของพลังลมปราณของตัวเองโดยไม่ผิดพลาด

มันใช้มือเชยคางของเฉาเสีย ประคองวงหน้าที่แดงซ่านร้อนผ่าวของนางไว้ จุมพิตนางเบาๆ แล้วกล่าว

"ข้าพเจ้ายังชมดูไม่พอ บอกกล่าวไม่พอ แต่คิดทางหนึ่งรักท่านทางหนึ่งชมดูและบอกกล่าวกับท่าน"

ฟงสิงเลี่ยออกจากสวนดอกไม้หลังที่กงจู้อลงกรณ์พักอาศัยอยู่ ไป่ซู่เซียงถือโคมไฟรอคอยมัน ชักนำมันกลับไปยังห้องรับรอง

ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ เหยียบย่ำบนเส้นทางที่โรยกรวด ไป่ซู่เซียงกล่าวเบาๆ ว่า

"เชี่ยนเหลียนได้รับความรักจากคุณชาย ข้าพเจ้าผู้เป็นพี่สาวพลอยดีใจแทนนาง หากมิใช่ท่านอยู่ด้วย พวกเรากลัวว่านางจะใช้ความตายขัดขวางพิธีวิวาห์ของคุณหนู"

ฟงสิงเลี่ยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวถามโพล่งว่า

"ตอนนี้มีคนดูแลนางหรือไม่?"

ไป่ซู่เซียงตอบว่า

"วางใจเถอะ ตอนนี้ถันซ้ออยู่เป็นเพื่อนนาง คุณชายมากรักมากน้ำใจ เซี่ยนเหลียนโชคดีมากแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยหล่อเหลาสง่างาม เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ นับตั้งแต่ออกท่องเที่ยว ไม่ทราบมีธิดายุทธจักรมากน้อยเท่าใดที่บอกรักมัน แต่ว่ามันมีนิสัยถือดี หาเหลือบแลพวกนางไม่ จวบกระทั่งพบพานจิ้นปิงหวินผู้งามเฉิดโฉม ค่อยตกหลุมรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

แม้แต่กู่เซี่ยนเหลียนที่มีความรักต่อมันอย่างลึกล้ำ ก็ต้องผ่านเคราะห์กรรมนานัปการ ค่อยแง้มประตูหัวใจของมันทีละน้อย

ไป่ซู่เซียงแม้มีความงามเป็นเลิศ ยังไม่อาจสร้างความหวั่นไหวใจแก่มัน หากว่านางมิใช่พี่น้องที่เติบโตมาด้วยกันกับกู่เซี่ยนเหลียน มันคงแสดงท่าทีปฏิเสธต่อนาง แต่ตอนนี้รักบ้านช่องเผื่อแผ่ถึงนกกาที่อาศัย ไม่อาจกล่าววาจาที่แล้งน้ำใจจากปากได้

ยามนี้มาถึงหน้าห้องรับรอง ไป่ซู่เซียงพลันชะงักเท้า ยกโคมส่องดอกไม้ข้างทาง กล่าวว่า

"สิงเลี่ย ท่านดู"

ภายใต้แสงโคมสาดส่อง ฟงสิงเลี่ยเห็นในพุ่มไม้ดอกงอกเงยด้วยกล้วยไม้หลายต้น ดอกเป็นสีม่วงสวยงามสะดุดตา

ไป่ซู่เซียงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ดอกสีม่วงที่งอกเงยออกจากกล้วยไม้ม่วงชนิดนี้เรียกว่าผ้าห่มหอม หากทัดที่ข้างจอนผม ทุกวันพรมน้ำเพียงหยดสองหยด ภายในสิบวันครึ่งเดือนจะไม่เหี่ยวเฉา ส่งกลิ่นหอมยวนใจ เป็นไม้ดอกที่มีชื่อของตำหนักเรา สถานที่อื่นหามีไม่ ท่านสูดได้กลิ่นหอมนั้นหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยสูดได้กลิ่นหอมอันสดใสจรุงใจตั้งแต่แรก จึงผงก

ศีรษะกล่าวคำ "หอมยิ่ง" คำพูดกล่าวจากปาก ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ไป่ซู่เซียงแสดงว่าบอกรักต่อมันอย่างแนบเนียน ทั้งนี้เพราะชื่อของนางประจวบมีคำ "เซียง" (หอม) ผ้าห่มหอมไยมิใช่เป็นผ้าห่มคลุมกายของนาง?

ไป่ซู่เซียงกล่าวด้วยความเอียงอายอยู่บ้างว่า

"สิงเลี่ยคิดเด็ดสักสองดอก มอบให้แก่คนที่ตนรักหรือไม่?"

นางไม่บอกว่าดอกหนึ่ง แต่บอกว่าสองดอก แสดงว่านับนางกับกู่เซี่ยนเหลียนเข้าไปด้วย

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าในช่วงเวลาเช่นนี้ต้องแสดงความชัดเจนออกมา จึงกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ดอกไม้เด็ดลงมา ในที่สุดต้องเหี่ยวเฉาโรยรา มิสู้ทิ้งให้มันอยู่ที่นั้น รอให้แสงแดดวันพรุ่งนี้ส่องลูบไล้ไม่ดีกว่าหรือ?"

ไป่ซู่เซียงหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"ดอกไม้หากไม่ได้รับความชื่นชมจากผู้ถนอมบุปผา ไม่ว่าหอมอย่างไรงามเพียงไหนก็ไม่มีความหมาย ท่านเจิ้นเป่ยบอกต่อพวกเราว่าผ้าห่มหอมที่หอมเพียงนี้ เพื่อชักจูงหมู่ภมรมาดมดอม จะได้แพร่เกสรดอกไม้ฟุ้งกระจาย ขยายพันธุ์ออกไปจนผลิดอกออกผล"

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงว่านางเปิดเผยถึงเพียงนี้ ต้องมองดูนางอย่างงุนงง ภายใต้แสงโคมสาดส่อง ไป่ซู่เซียงที่ก้มศีรษะต่ำ แฝงความเศร้าสร้อยอย่างลึกลับชนิดหนึ่ง กลับมีลักษณะคล้ายคลึงกับจิ้นปิงหวินอยู่หลายส่วน

มันลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง คิดเด็ดผ้าห่มหอมสักซ่อมาเสียบกับจอนผมของนาง ช่วยให้นางยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ก็ทราบว่าเช่นนี้รังแต่ตอแยบาปรักใส่ตัว ตนเองยังไม่มีความคิดตบแต่งอนุภรรยอีกนางหนึ่ง

ขณะรีรอลังเล ไป่ซู่เซียงยื่นมือออกเด็ดผ้าห่มหอมช่อหนึ่ง

เสียบกับปกเสื้อของมันอย่างนุ่มนวล กล่าวว่า

"สิงเลี่ย หอมหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยไม่สามารถปฏิเสธบอกปัด ดังนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หอมยิ่ง"

มันมิเพียงสูดได้กลิ่นหอมของผ้าห่มหอม ยังมีกลิ่นกายสาวที่ระเหยจากร่างหญิงงามนางนี้

ไป่ซู่เซียงชม้ายมองมันอย่างตัดพ้อแวบหนึ่ง เดินนำเข้าสู่ห้องรับรอง ปากกล่าวว่า

"มาเถอะ อย่าให้ผู้อื่นรอจนร้อนรุ่มแล้ว"

คำพูดแฝงความนัย สร้างความวาบหวามใจแก่ฟงสิงเลี่ย

กงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนนั่งอยู่ภายในเก๋ง มือถือขลุ่ยหยก ตาคู่งามเปลี่ยนแปลงไม่หยุดยั้ง บัดเดี๋ยวทอแววรำลึกนึกถึง บัดเดี๋ยวเศร้าหมองอับจนปัญญา สร้างความเวทนาแก่ผู้พบเห็น

เงาร่างของล่างฟานหวินผุดขึ้นในห้วงสมองของนางตลอดเวลา

เขาใช่จะรุดมาทันเวลาหรือไม่?

ไม่รุดมาก็แล้วกันไป ตนเองแม้ต้องตาย ขอเพียงเขาสามารถนึกถึงนางเป็นครั้งคราว นางแม้ตายก็นอนตาหลับ

ความรู้สึกทอดอาลัยตายอยากยึดครองจิตใจนาง สำหรับกับนางในตอนนี้ ภารกิจกู้ชาติหามีคุณค่าความหมายที่จริงแท้ไม่ แต่นางทราบว่า ตัวเองจะฟื้นฟูโดยเร็ว นางมีจิตปณิธานอันเด็ดขาด มีแต่ล่างฟานหวินที่ทำให้นางใจอ่อนลง

เหตุใดชีวิตของนางจึงขมขื่นกว่าผู้อื่น? นับตั้งแต่จำความได้ นางทราบว่าตัวเองไม่มีความสุข ถูกกำหนดให้แต่งงานกับคนที่ไม่อาจมีความรักได้

เฉิงหังเป็นชายหนุ่มที่สัตย์ซื่อ เคารพยำเกรงต่อนาง แต่นางทราบว่าอีกฝ่ายไม่มีวันได้หัวใจของนาง มีแต่ความใคร่ไร้ซึ่งความรัก นี่เป็นเงื่อนไขสำคัญที่สุดที่นางเลือกมันเป็นคู่ครอง

แน่นอน เฉิงหังก็มีคุณสมบัติในการฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์

นึกถึงตอนนี้ นางพลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"คุณชายเฉิง ใช่เป็นท่านมาแล้วหรือไม่?"

แว่วเสียงเฉิงหังดังจากทางน้อยข้างเก๋งว่า

"ถูกแล้ว กงจู้"

กงจู้อลงกรณ์ฟังออกว่าน้ำเสียงของมันแฝงความเด็ดเดี่ยวชนิดหนึ่ง ต้องบังเกิดความประหลาดใจขึ้น

เงาร่างอันสูงตระหง่านของเฉิงหังมาถึงเบื้องหน้านาง ก่อนหน้านี้กระทั่งมองดูยังไม่กล้ามองดูนาง ยามนี้กลับจ้องจับบนใบหน้าอันงามซึ้งของนาง

กงจู้อลงกรณ์กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คุณชายเชิญนั่ง จือเซียนก็คิดสนทนากับท่าน"

เฉิงหังสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ต้องนั่งแล้ว ข้าพเจ้าเพียงคิดกล่าวกับกงจู้ไม่กี่คำ"

กงจู้อลงกรณ์ประสานสบกับสายตาที่เพิ่มความกล้าหาญกว่าเดิมของมัน ผงกศีรษะกล่าวว่า

"คุณชายมีวาจาโปรดบอกมา อย่าได้ซุกงำไว้ในใจ"

ในที่สุดเฉิงหังไม่อาจต่อสู้กับสายตาที่กระจ่างสุกใสของนาง ต้องก้มศีรษะต่ำลง ปลุกปลอบความกล้าหาญกล่าวว่า

"กงจู้ ข้าพเจ้าคิดไปแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"การแต่งงานเป็นเรื่องของเราท่าน ไยต้องสนใจกับความคิดเห็น

ของบุคคลที่สาม?"

เฉิงหังกล่าวด้วยความปวดร้าวว่า

"เฉิงหังไม่คู่ควรกับกงจู้"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คุณชายไฉนมีความคิดเช่นนี้ หากท่านไม่คู่ควร จือเซียนคงไม่เลือกท่านเป็นสามี วันหน้าท่านฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ทะยานขึ้นเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ท่านจะพบว่าความคิดนี้ช่างน่าหัวร่อนัก"

เฉิงหังรวบมือกำเป็นหมัด พลันเงยหน้าขึ้น บนหน้าผากปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน ส่งเสียงร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่คู่ควร ทุกครั้งที่ยืนอยู่เบื้องหน้ากงจู้ ล้วนบังเกิดความละอายในตัวเอง ข้าพเจ้า..."

กงจู้อลงกรณ์ลุกขึ้นช้าๆ มาถึงเบื้องหน้ามัน ยื่นนิ้วมือปิดปากของมัน ดวงตาเปี่ยมแววเวทนาเห็นใจ กล่าวเสียงแผ่วเบาอย่างนุ่มนวลว่า

"พวกเราขาดการพบปะและทำความเข้าใจกันคุณชายเฉิง จูบข้าพเจ้าเถอะ"

เมื่อนิ้วมือของกงจู้อลงกรณ์เคลื่อนห่างออกจากมุมปากของมัน ขวัญวิญญาณของเฉิงหังแทบกระเจิดกระเจิงจากร่างจนหมดสิ้น

กงจู้อลงกรณ์แหงนเงยหน้าขึ้น หลับตาพริ้มลง รอคอยการจูบจากมัน

เฉิงหังยกมือขึ้น คิดโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก แต่แล้วปล่อยมือตกห้อยลง ถอยกายไปหลายก้าว หอบหายใจกล่าวว่า

"กงจู้เป็นเทพธิดาในดวงใจข้าพเจ้าที่ไม่อาจลบหลู่ได้ ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าทำไม่ได้"

กงจู้อลงกรณ์ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"กลับไปนอนให้เต็มตาเถอะ พอผ่านวันพรุ่งนี้ ท่านจะเป็นสามีของจือเซียน อย่างนั้นจือเซียนมิใช่เทพธิดาผู้สูงส่งอีกต่อไป หากแต่เป็นภรรยาที่ร่วมเรียงเคียงหมอนกับท่าน"

เฉิงหังกล่าวด้วยความท้อแท้ว่า

"แต่ข้าพเจ้าทราบว่าคนที่กงจู้รักคือล่างฟานหวิน มิใช่เฉิงหัง"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวอย่างงุนงงว่า

"เหตุใดท่านมีความคิดเช่นนี้?"

เฉิงหังกล่าวว่า

"เครื่องมือชงชาที่กงจู้ใช้ชงชาให้กับจอมยุทธ์ล่าง จนบัดนี้ยังวางอยู่บนโต๊ะเตี้ยข้างเตียง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ได้ตำหนิท่าน เฉิงหังไม่มีปัญญาเทียบเปรียบกับจอมยุทธ์ล่าง มิหนำซ้ำข้าพเจ้าเคารพจอมยุทธ์ล่างที่สุด ไหนเลยแย่งชิงกับเขาได้?"

ตาคู่งามของกงจู้อลงกรณ์ทอแววคิดถึงที่ชวนให้ผู้คนใจสลาย ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินไหนเลยแย่งชิงตัวข้าพเจ้ากับท่าน อย่าได้คิดฟุ้งซ่านวุ่นวายแล้ว พรุ่งนี้ยังมีงานอีกมากนัก"

เฉิงหังคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ สุดท้ายผงกศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยวจากไป

กงจู้อลงกรณ์ทอดถอนใจอีกครา เรื่องลับเฉพาะนี้เป็นผู้ใดบอกต่อเฉิงหัง?

สมควรมิใช่กู่เซี่ยนเหลียน เพราะว่ากู่เซี่ยนเหลียนหาล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับล่างฟานหวินไม่

หรือว่าเป็นไป่ซู่เซียง?

บนเตียงนอนอันอ่อนนุ่ม หานป๋อเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง

ภายใต้ความต้องการอันร้อนแรง และความรู้สึกที่เป็นสุข เฉาเสีย แปรเปลี่ยนท่าทีที่ปรกติขลาดเขลาเอียงอาย กลายเป็นร่ำร้องอย่างลืมตัว รวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมด ถ่ายทอดความรักเท่าที่มีสนองตอบมอบให้ทั้งร่างกายและวิญญาณ

หลังจากที่ความรักความใคร่ไต่ขึ้นถึงจุดสุดยอด หานป๋อสั่นสะท้านคราหนึ่ง จากนั้นหยุดนิ่งลงฟุบกายบนเรือนร่างอันอวบอิ่มที่ขาวผ่องของเฉาเสีย

หานป๋อสงบนิ่งอย่างประหลาด

ทุกการสัมผัส ทำให้พลังลมปราณภายในกายมันรวมตัวยิ่งกว่าจริงแท้ยิ่งกว่า หากการฝึกฝีมือของผู้อื่นต้องนั่งกรรมฐาน การฝึกฝีมือของมันกลับกระทำโดยการร่วมสัมพันธ์รักกับเพศตรงข้าม หล่อหลอมธาตุหยินและหยางเข้าด้วยกัน

มันรู้สึกว่าพลังของตัวเองไหลเข้าสู่เฉาเสีย และไหลกลับจากเฉาเสียเข้าสู่ร่างมัน ทำให้กายใจของมันบรรลุถึงขอบเขตที่สุขสบายอย่างไม่เคยมีมาก่อน รู้สึกโปร่งโล่งอย่างบอกไม่ถูก

นี่ต้องขอบคุณล่างฟานหวินที่ชี้แนะจริงๆ

หลังจากนั้นโหยวโหยว เฉาเสีย อึมม์ อาจยังมีจั่วซือจะเป็นเป้าหมายฝึกฝีมืออย่างสุขสันต์ของมัน ตนเองช่างโชคดีนัก

มันความจริงมิใช่คนขยันหมั่นเพียร รูปแบบของการฝึกฝีมือเช่นนี้พอดีสบอารมณ์ของมัน

เฉาเสียกอดรัดมันแนบแน่น กล่าวว่า

"ป๋อหลาง (ชายคนรักชื่อป๋อ) เฉาเสียไม่เคยมีความสุขถึงเพียงนี้มาก่อน ฟ้าดินทั้งหมดคล้ายอยู่ในอ้อมอกพวกเรา ป๋อหลางคือฟ้า เฉาเสียคือดิน"

เฉาเสียยันกายลุกขึ้น ใช้สายตาที่กรุ้งกริ่งสำรวจมองร่างเปลือย

ดุจดอกตูมของนางสลับไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ความสุขเพิ่งเริ่มต้น ข้าพเจ้ายังจะดำเนินต่อไป อย่าได้ด่วนสรุปถึงเพียงนี้"

เฉาเสียอุทานว่า

"ท่านทูตโปรดละเว้นเฉาเสีย เฉาเสียสุขล้นจนแทบสิ้นใจไม่อาจรองรับการเจือจานจากท่านอีก มิสู้ให้ข้าพเจ้าเรียกโหยวโหยวหรือซือเจี่ยแจของท่านมาแทนที่เถอะ"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านก็ทราบเรื่องของข้าพเจ้ากับซือเจี่ยแจ?"

เฉาเสียค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"แม้แต่คนตาบอดยังล่วงรู้ความรักที่ซือเจี่ยแจมีต่อท่าน ไหนเลยปิดบังคนสายตาแจ่มใสได้?"

หานป๋อเห็นนางรู้ใจผู้คนนัก ต้องบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ ทราบว่าเฉาเสียเรียกความเชื่อมั่นในตัวเองที่สูญเสียไปเพราะขุนนางเฉินกลับคืนมา จึงถามว่า

"ท่านไม่เห็นว่าข้าพเจ้าทำเช่นนี้ เป็นการผิดต่อจอมยุทธ์ล่างหรือ?"

เฉาเสียกล่าวว่า

"เป็นไปได้อย่างไร? ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับพวกเขาเห็นว่าพวกเขาคล้ายพี่ชายน้องสาวที่กลมเกลียวคู่หนึ่ง จอมยุทธ์ล่างแสดงความรักของพี่ชายต่อซือเจี่ยแจ ซือเจี่ยแจก็เคารพจอมยุทธ์ล่างเป็นพี่ใหญ่ เพียงแต่ซือเจี่ยแจเองไม่รู้สึกตัว"

หานป๋อเห็นว่าความรู้สึกและความละเอียดอ่อนของสตรีคงไม่ผิดพลาด โดยเฉพาะเฉาเสียเป็นหญิงงามที่มีอารมณ์อ่อนไหว สร้างความเบิกบานใจยิ่ง ข้อกริ่งเกรงที่มีต่อจั่วซือเพียงหนึ่งส่วนถูกขจัดทิ้งไป ตั้งใจว่าวันพรุ่งนี้จะพิชิตพี่สาวบุญธรรมนางนี้ ยามลิงโลดยินดีต้องแหงน

หน้าหัวร่อ ค่อยโน้มตัวลงหาเฉาเสีย พรมจูบบนหน้าอกที่คล้ายดอกไม้บานสะพรั่งของนาง ปากกล่าวว่า

"หากท่านตอนนี้มีเรี่ยวแรงลงจากเตียง ก็ไปเชิญพวกนางมาแทนที่ท่านเถอะ"

เฉาเสียได้แต่ครวญครางหอบหายใจ ไหนเลยสามารถตอบคำ

จิตวิญญาณของพันธุมารภายในกายหานป๋อถูกปลุกขึ้นมาอีกครา

จิตใจของมันลอยล่องถึงฉินเมิ่งหยา หาก "รูปแห่งเซียน" ของนางสัมผัสกับ "สังขารมาร" ของมันจะเป็นความสุขเยี่ยงไร?

ใต้แสงจันทร์เลือนราง ฉินเมิ่งเหยาเดินทางถึงทะเลสาบผอหยาง*

นางความจริงสมควรมาถึงท่าข้ามก่อนยามสนธยา หาเรือส่งนางไปยังตำหนักอลงกรณ์ แต่ตั้งแต่ยามเที่ยง นางพบว่าถูกยอดฝีมือผู้หนึ่งสะกดรอยตาม เพื่อสลัดหลุดจากผู้ติดตาม จึงทุ่มเทใช้วิชาตัวเบาเร่งรุดเดินทาง มาตรว่าสลัดหลุดได้หลายครั้ง แต่ไม่นานก็ถูกฝ่ายตรงข้ามสะกดรอยตามอีก เป็นเช่นนี้จนถึงยามเที่ยงคืน ค่อยสลัดหลุดจากฝ่ายตรงข้ามเป็นการชั่วคราว ฉวยโอกาสรุดถึงท่าข้าม

ที่ท่าข้ามจอดไว้ด้วยเรือประมงใหญ่น้อยห้าหกสิบลำ แต่ดูจากแสงตะเกียงที่ริบหรี่ แสดงว่าคนบนเรือล้วนเข้านอน อดขมวดคิ้วมิได้

นางอาจสามารถปลุกเรียกผู้คนบนเรือลำใดลำหนึ่งตื่นขึ้นมาเสนอรางวัลอย่างงาม ให้ส่งนางถึงตำหนักอลงกรณ์ แต่เช่นนี้จะเสียเวลาอันล้ำค่าของนาง ไม่แน่ว่าคนที่สะกดรอยติดตามมาจนทัน

---

* **ทะเลสาบน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดของจีน อยู่ทางตอนเหนือของมณฑลเจียงซี ที่ราบบริเวณทะเลสาบเป็นส่วนหนึ่งของที่ราบลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง ได้ชื่อว่าเป็นอู่ข้าวอู่น้ำของแม่น้ำแยงซีเกียงตอนใต้**

จิตปัญญาของนางมีความรู้สึกว่า ผู้ที่ติดตามนางเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทิเบต ฉายาธรรมาจารย์อาทิตย์ การไล่กวดติดตามเช่นนี้ถือเป็นการซ้อมมือก่อนที่จะประลองยุทธ์กัน

หลี่เช่อเม่ยเมื่อทราบว่านางคิดรุดไปช่วยเหลือตำหนักอลงกรณ์ไหนเลยไม่สกัดขัดขวางนาง ขอเพียงยับยั้งนางชั่วระยะเวลาหนึ่ง รอจนตำหนักอลงกรณ์ถูกทำลายล้างสิ้น นางก็ไม่อาจทำอย่างไรได้ เมื่อถึงเวลานั้นศัตรูสามารถวกกลับมาจัดการกับนางอย่างเต็มที่

ด้วยฝีมืออันสูงส่งของหลี่เช่อเม่ยกับธรรมาจารย์อาทิตย์ เพียงฟังคำบ่งบอกบรรยายของผู้อื่น ย่อมคาดเดาออกว่าในการปะทะกับสี่ลามะชิงจั้ง นางรับบาดเจ็บบอบช้ำไม่เบา ดังนั้นสถานการณ์ตอนนี้ไม่เป็นผลดีต่อนาง

ลมทะเลสาบโชยลูบไล้ บนผิวทะเลสาบด้านตรงข้าม ปรากฏแสงโคมไฟจุดหนึ่งเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว

ฉินเมิ่งเหยารวมพลังที่สองตา เห็นเรือใบขนาดเล็กที่แคบยาวลำหนึ่ง กรีดผ่านผิวทะเลสาบด้วยระดับความเร็วสูงยิ่ง

นางมองเพียงแวบเดียว ก็ทราบว่าคนบังคับเรือต้องเป็นผู้ชำนาญการทางน้ำ ทั้งนี้เพราะหากไม่มีความรู้เกี่ยวกับทิศทางการไหลเวียนของน้ำทะเลสาบ ตลอดจนกระแสลมบนทะเลสาบ ไม่สามารถบังคับเรือใบด้วยระดับความเร็วถึงขั้นนี้

ขณะครุ่นคิด เรือใบแล่นถึงเบื้องหน้า เห็นแน่ชัดว่าจะผ่านเลยไป ฉินเมิ่งเหยาพลันเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง โผพุ่งกายขึ้นดุจนกน้อยที่สวยงามตัวหนึ่ง ผมเผ้าชายเสื้อโชยพัดพลิ้ว เคลื่อนขวางผ่านผิวน้ำทิ้งตัวลงบนหัวเรือของเรือใบ โดยที่ตัวเรือไม่โคลงเคลงแม้แต่น้อย

ชายฉกรรจ์หน้าตาหยาบกร้าน บุคลิกท่วงท่าหนักแน่นเยือกเย็นผู้หนึ่งนั่งอยู่ที่ท้ายเรือ มือหนึ่งคัดใบเรือ อีกมือหนึ่งถือสุราป้านหนึ่ง

ดื่มอึกๆ ลงไป ที่แทบเท้าจัดวางกระบี่แคบยาวเป็นพิเศษเล่มหนึ่ง คล้ายมองไม่เห็นอาคันตุกะไม่รับเชิญบนหัวเรือก็มิปาน

จิตใจที่สงบไร้ระลอกของฉินเมิ่งเหยาพลันสั่นสะท้าน จับจ้องมองอีกฝ่ายอย่างเงียบงัน จากนั้นทรุดนั่งลงบนหัวเรือ

คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

เหตุใดกระตุ้นให้จิตใจนางบังเกิดปฏิกิริยาอย่างรุนแรงถึงเพียงนี้?

ชายฉกรรจ์นั้นดื่มสุราในป้านจนหมดสิ้น ค่อยโยนป้านเปล่าทิ้งลงในทะเลสาบ ยกแขนเสื้อเช็ดคราบสุราที่มุมปาก จากนั้นจึงเพ่งตาสำรวจมองฉินเมิ่งเหยา

สายตาทั้งสองกระทบพบกัน

ดวงตาของชายฉกรรจ์นั้นคล้ายเมามายคล้ายแจ่มใส ดั่งราวกับจะมองทะลุซึ้งถึงวัตถุเรื่องราวทางโลก ทอประกายวูบแล้วหายวับ มุมปากปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย

ด้วยการบำเพ็ญเพียรของฉินเมิ่งเหยา ยังถูกอีกฝ่ายจ้องมองจนใจสั่นสะท้าน บังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น

ยามนั้นเรือใบหันห่างจากฝั่ง แหวกคลื่นสู่ใจกลางทะเลสาบ

บนผิวทะเลสาบดำมืดเป็นแผ่นผืน มีแต่โคมโดดเดี่ยวที่แขวนบนเสากระโดงเรือสาดแสงอย่างจำกัด

นี่เป็นโลกน้อยๆ ของนางกับเขา

ชายฉกรรจ์นั้นสำรวจมองเรือนร่างอันงดงามของนาง คล้ายกับไม่ปล่อยให้มีตำแหน่งแห่งที่รอดพ้นจากสายตา แต่ไม่ได้ให้ความรู้สึกที่ต่ำช้าลามกแก่นาง

ดวงตาชายฉกรรจ์นั้นทอแววชื่นชม ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม่นางคิดไปที่ใด สู่แห่งหนไหน?"

สุ้มเสียงของเขาแฝงความปลอดโปร่งสบายชนิดหนึ่ง ให้ความ

รู้สึกที่สุขใจแก่ผู้คน

นอกจากเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ผังปาน กับหานป๋อที่ดื้อด้านแล้ว นางไม่เคยมีความยินดีที่จะจับเข่าพูดคุยกับบุคคลอีกคนหนึ่งมาก่อน แต่นับตั้งแต่นั่งลงบนหัวเรือ นางมีความรู้สึกต้องการอยู่ร่วมกับคนผู้นี้อย่างจริงใจ

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านคิดไปที่ใด ข้าพเจ้าก็ไปแห่งหนนั้น"

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น จะเห็นว่าฉินเมิ่งเหยาพอแรกพบก็ถูกชะตากับเขา จึงกล่าววาจาเช่นนี้ แต่ชายฉกรรจ์นั้นเพียงยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"แม่นางงามผุดผาดตามธรรมชาติอย่างที่เราไม่เคยพบพานมา ขอให้เราคารวะท่านป้านหนึ่ง"

พลางสอดมือไปในอกเสื้อ ล้วงสุราออกมาอีกใบหนึ่ง มองดูด้วยความหวงแหน ค่อยโยนให้แก่ฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยายื่นมือรับไว้ ขมวดคิ้วเรียวงามกล่าวด้วยความกระเง้ากระงอดอยู่บ้างว่า

"ล่างฟานหวินเอย เมิ่งเหยาไม่รู้จักดื่มสุรา ไม่เคยแตะต้องแม้สักครั้งเดียว ท่านคิดบีบบังคับเมิ่งเหยาละเมิดศีลข้อห้ามหรือ?"

ชายฉกรรจ์ผู้นี้คือล่างฟานหวินเอง ล่างฟานหวินไม่ประหลาดใจที่อีกฝ่ายเรียกชื่อของนางได้ เพียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"สุรานี้เรียกว่าธารน้ำใสไหลริน เป็นบุตรีของเจ้าสุราจั่วป๋อเอี้ยน ปรุงกลั่นขึ้น รับรองว่าท่านพอดื่มคำหนึ่ง จะไม่สนใจสุราเมรัยอื่นอีก"

ฉินเมิ่งเหยาถือป้านสุรา ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากเมิ่งเหยาเสพจนติด ไยมิใช่ต้องร้องขอสุราจากท่านตลอดเวลา?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นสุราป้านสุดท้ายของข้าพเจ้า ที่เหลือคงถูกโจรลักขโมยดื่มหมดแล้ว ดังนั้นท่านไม่งดเว้นก็ไม่ได้"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อออกมา จ้องมองปีศาจสุราผู้นี้อย่างลึกซึ้ง ค่อยเปิดจุกป้าน ยกป้านสุราขึ้นสูง อ้าปากขึ้นรองรับสุราเลิศรสที่ไหลรินออกจากปากป้านราวกับเส้นสายสีเงินเส้นหนึ่ง

หลังจากดื่มเสร็จ นางผลักป้านสุราออก ลอยกลับไปในมือล่างฟานหวินอย่างมั่นคง

ล่างฟานหวินรับป้านสุรามาเขย่าดู ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนละครึ่งป้าน ไม่มากไม่น้อย ยุติธรรมยิ่งนัก"

พลางดื่มสุราที่เหลือจนหมดสิ้น

สุราเลิศรสพอตกถึงท้อง ใบหน้าอันสวยซึ้งของฉินเมิ่งเหยาปรากฏสีแดงซ่านขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

"ช่างหอมกลมกล่อมจริงๆ หากนับแต่นี้กลายเป็นนักดื่มสุราหญิง เมิ่งเหยาจะคิดบัญชีกับท่าน"

ล่างฟานหวินสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราตั้งใจให้ท่านจิบดื่มคำหนึ่ง ตอนนี้เมิ่งเหยาดื่มรวดเดียวครึ่งป้าน ถูกพิษแทรกซึมลึกล้ำ ไหนเลยโทษว่าเราได้?"

นอกจากหานป๋อแล้ว ฉินเมิ่งเหยาไม่เคยอยู่ร่วมกับบุรุษด้วยความปลอดโปร่งเบิกบานถึงเพียงนี้มาก่อน ต้องหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เลี้ยงสุราผู้คน ไหนเลยตระหนี่ถึงเพียงนี้?"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา กวาดตาไปยังริมฝั่งขวามือที่ดำทะมึนแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"มีคนกล้าสะกดรอยตามเมิ่งเหยาหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาบังเกิดความนับถือเลื่อมใส เมื่อล่างฟานหวินเอ่ยปากเช่นนี้ จิตปัญญาของนางก็บังเกิดความรู้สึกว่าถูกติดตาม ยามนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นธรรมาจารย์อาทิตย์"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทิเบตธรรมาจารย์อาทิตย์?"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะรับ เอนกายที่หัวเรืออย่างเกียจคร้านอยู่บ้าง ยกมือเรียวงามรวบปอยผมที่ยุ่งเหยิง อิริยาบถอันแช่มช้อยชวนให้ผู้คนไม่อาจเบือนสายออกห่าง

ล่างฟานหวินชมดูจนตากระจ่างวูบ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาอย่าได้ดื่มสุราต่อหน้าหานป๋อ ไม่เช่นนั้นเด็กน้อยนั้นอดเสียมารยาทต่อท่านมิได้"

ฉินเมิ่งเหยาพอได้ยินหานป๋อ ต้องสะท้านขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าเพิ่มสีแดงซ่านขึ้น ถามเบาๆ ว่า

"คนดื้อด้านนั้นตอนนี้อยู่ที่ใด?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา ทวนคำ "คนดื้อด้าน?" จากนั้นกล่าวว่า

"มันความจริงโดยสารเรือลำเดียวกับเรามุ่งสู่นครหลวง หลังจากเสร็จเรื่องที่ตำหนักอลงกรณ์ เมิ่งเหยาติดตามเราไปพบกับมันเถอะ"

ฉินเมิ่งเหยาตากระจ่างวูบ จับจ้องมองล่างฟานหวินอย่างลึกซึ้ง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เหตุใดล่างฟานหวินให้เราไปพบกับมัน?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไม่ชมชอบพบกับมันหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาหรุบสายตาลง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คำเชิญของล่างฟานหวิน จะให้เมิ่งเหยาปฏิเสธได้อย่างไร?"

ล่างฟานหวินกล่าวรุกเร้าว่า

"เมิ่งเหยาไฉนหลีกเลี่ยงจากการตอบคำถามเรา?"

ฉินเมิ่งเหยาสบสายตากับเขา กล่าวช้าๆ ว่า

"ถูกแล้ว เมิ่งเหยาชมชอบพบกับหานป๋ออีก แต่ล่างฟานหวินไฉนสะกิดความในใจของเมิ่งเหยาเล่า?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากภายหน้าเมิ่งเหยาค้นพบวิถี จะเข้าใจจิตเจตนาของเราเองมา นั่งลงที่ข้างกายเรา ให้เราชมดูศิษย์อันประเสริฐที่เอี๋ยนจิ้งอันฝึกอบรมออกมา"

หากเปลี่ยนเป็นบุรุษสตรีธรรมดา คงเข้าใจผิดว่านี่เป็นคำเกี้ยวพาราสี แต่สำหรับกับมือกระบี่ขั้นสุดยอดที่นิยมชมชื่นกันและกันทั้งสองนี้ หามีความหมายเช่นนี้ไม่

ฉินเมิ่งเหยาเชื่อฟังวาจาเป็นอย่างดี ขยับเคลื่อนกายมานั่งอยู่ข้างกายล่างฟานหวิน ตัวเรือที่แคบเรียวทำให้หัวไหล่ของทั้งสองกระทบถูกกัน

นอกจากหานป๋อแล้ว ล่างฟานหวินเป็นบุรุษคนแรกที่กระทบถูกร่างกายของฉินเมิ่งเหยา

ล่างฟานหวินยื่นมือออก เกาะกุมมือขาวผ่องทั้งคู่ของฉินเมิ่งเหยาอยู่ในฝ่ามืออันใหญ่โตของเขา

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาบริสุทธิ์สดใส ปล่อยให้บุรุษผู้นี้เกาะกุมสองมือไว้ ปราศจากเค้าความตื่นตระหนกหรือผิดปรกติแต่อย่างไร

ล่างฟานหวินสีหน้าสงบราบเรียบ ทำท่าตรวจสอบอย่างละเอียดชั่วครู่ค่อยแบมือออก ให้สองมือของฉินเมิ่งเหยาคืนสู่อิสระภาพ

ฉินเมิ่งเหยาก้มศีรษะไร้วาจา ถึงแม้นางล่วงรู้จุดประสงค์ที่อีก

ฝ่ายเกาะกุมมือนาง แต่ยังครุ่นคิดว่านอกจากหานป๋อแล้ว ล่างฟานหวินเป็นบุรุษคนแรกที่นางยินยอมให้แตะต้องสัมผัส

นี่หามีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักใคร่ของบุรุษสตรีไม่

มิหนำซ้ำนับตั้งแต่นางทิ้งตัวลงที่หัวเรือ นางก็บังเกิดความผูกพันทางจิตกับสุดยอดฝีมือในเชิงกระบี่ผู้นี้อย่างลึกซึ้ง มีสภาพคล้ายกับนางกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยและผังปาน แต่ว่านางไม่ยอมให้ผังปานกระทบถูกนางเด็ดขาด

ล่างฟานหวินเบือนหน้ามองดูนาง กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านเพิ่งประมือกับผู้คนหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวกับล่างฟานหวินซึ่งอยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อมว่า

"เป็นสี่ลามะชิงจั้ง พวกเขากลับทิเบตไปแล้ว คงเหลือแต่ธรรมาจารย์อาทิตย์ที่สะกดรอยตามข้าพเจ้าอยู่"

ดวงตาล่างฟานหวินทอแววรักเวทนา กล่าวว่า

"ขอเพียงเมิ่งเหยาออกปากคำเดียว เราจะขับไล่ธรรมาจารย์อาทิตย์กลับสู่ทิเบตไป"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาฉายแววสำนึกขอบคุณ เอียงศีรษะซบกับไหล่บ่าที่สามารถรองรับทุกเรื่องราวของล่างฟานหวิน กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"น่าเสียดายที่เมิ่งเหยาไม่อาจทำเช่นนี้ เรื่องระหว่างข้าพเจ้ากับเขา ต้องให้ข้าพเจ้าคลี่คลาย ไม่เช่นนั้นข้อพิพาทด้วยทิฐิระหว่างดินแดนภาคกลางกับทิเบตจะยืดเยื้อต่อไป โดยไม่มีวันสิ้นสุด"

ล่างฟานหวินหามีท่าทีผิดปรกติต่อความเคลื่อนไหวที่สนิทสนมของฉินเมิ่งเหยาไม่ เพียงกล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"หากเมิ่งเหยารับบาดเจ็บซ้ำสอง เกรงว่าอาการบาดเจ็บบอบช้ำไม่มีวันทุเลาหายดี ด้วยอาการบาดเจ็บของท่านตอนนี้ เรามีความมั่นใจ

อยู่เก้าส่วนว่า สามารถรักษาให้กับท่านก่อนการศึกที่เกาะหลันเจียง"

ฉินเมิ่งเหยาหนุนไหล่บ่าของล่างฟานหวิน พลันบังเกิดความรู้สึกอันอ่อนแออย่างไม่เคยมีมาก่อน กล่าวเบาๆ ว่า

"การคลี่คลายข้อพิพาทระหว่างดินแดนภาคกลางกับทิเบต เป็นภาระหน้าที่ของเมิ่งเหยา จะได้มีคำว่ากล่าวกับท่านอาจารย์ ไม่ว่านำมาซึ่งผลสุดท้ายอันใด เมิ่งเหยายินยอมแบกรับไว้"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ไม่มีสุรา ไม่เช่นนั้นจะแบ่งปันกับท่านอีกคนละครึ่งป้าน"

พลางยื่นมือออกโอบกระชับนางเบาๆ ค่อยตบไหล่ของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เด็กที่น่ารัก ที่เบื้องหน้ามีคนรอคอยพวกเราอยู่"

ฉินเมิ่งเหยาค่อยละจากหัวไหล่ของเขาด้วยความอาลัยอาวรณ์ จับจ้องมองล่างฟานหวินอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"นอกจากท่านอาจารย์แล้ว เมิ่งเหยาไม่เคยมีความรู้สึกกระเง้ากระงอดและนิยมชมชื่นต่อผู้ใดเช่นที่บังเกิดต่อท่านมาก่อน"

ล่างฟานหวินหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ หยิบเสื้อฟางที่แทบเท้ามาคลุมลงบนร่าง จากนั้นสวมใส่หมวกเล้ย ก็กลับกลายเป็นชาวประมงพื้นเมืองคนหนึ่ง ปากกล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

"อย่างนั้นไม่อาจเรียกเราเป็นล่างฟานหวินอีก ให้เรียกเราเป็นพี่ใหญ่ล่าง"

ฉินเมิ่งเหยาคล้อยตามเขา เรียกเสียงอ่อนหวานว่า

"พี่ใหญ่ล่าง"

ในที่สุดนางทราบแล้วว่า ปรมาจารย์มารผังปานผู้ยิ่งใหญ่เหตุใดจึงบังเกิดความชื่นชมต่อสุดยอดมือกระบี่ผู้นี้ บุคลิกภาพที่ปล่อย

ตัวตามสบายอย่างหลุดพ้นของล่างฟานหวิน แม้แต่นางที่บำเพ็ญจิตแห่งเซียนยังลุ่มหลงอาวรณ์

นั่นมิใช่ความรักชอบฉันบุรุษสตรีทางโลก หากแต่เป็นความรู้สึกอันลึกล้ำที่อยู่เหนือวัตถุ เฉกเช่นกับระหว่างการค้นหาวิถีแห่งฟ้าได้พบพานผู้รู้ใจที่แท้จริง

ล่างฟานหวินล่วงรู้ถึงข้อนี้ นางก็เข้าใจเช่นกัน

บนผิวทะเลสาบที่ห่างไกลซึ่งหัวเรือมุ่งไป ปรากฏแสงไฟขึ้นสิบกว่าจุด กระจายเป็นรูปพัดโอบล้อมใส่พวกเขา

หนึ่งในจำนวนนั้นใช่เป็นธรรมาจารย์อาทิตย์หรือไม่?

ชิฉางเจิงพลันดื่นขึ้นมา

สุ่ยโหยวจิงทอดแขนหนีบขารัดพันมันเอาไว้

กองไฟที่ก่อไว้คงเหลือแต่เถ้าถ่านสีแดงไม่กี่ก้อน ความเย็นของคืนฤดูสารทคุกคามผิวกาย

มันรู้สึกผิดปรกติอยู่บ้าง จากนั้นล่วงรู้สาเหตุ...แมวป่าประเปรียวหายไปแล้ว

ชิฉางเจิงปลุกสุ่ยโหยวจิงตื่นขึ้น กระซิบที่ข้างหูของนางว่า

"แมวป่าประเปรียวหายไปแล้ว"

สุ่ยโหยวจิงสะท้านตื่นขึ้นมา ผ่อนคลายจากการรัดพันร่างมันผิวปากส่งเสียงเรียกหา

แมวป่าประเปรียวยังคงไร้วี่แวว

ชิฉางเจิงคืบคลานขึ้นมา สวมใส่เสื้อผ้าอย่างรีบร้อน

สุ่ยโหยวจิงนั่งตะลึงลาน ไม่ทราบทำอย่างไรดี

ชิฉางเจิงกลับมาข้างกายนาง ถามเบาๆ ว่า

"มันออกไปหาอาหารที่เบื้องนอกหรือไม่?"

สุ่ยโหยวจิงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ อย่าว่าแต่มันรับประทานอาหารวันละหนึ่งมื้อก็พอ ไม่ต้องออกไปหาอาหารอีก"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ท่านรีบใส่เสื้อผ้า ข้าพเจ้าจะออกไปชมดู จดจำไว้หากเกิดเรื่องขึ้น ให้ส่งสัญญาณแจ้งเหตุ ข้าพเจ้าจะไม่ไปไกล"

สุ่ยโหยวจิงฉุดมือมันไว้ กล่าวว่า

"ระวังให้มากไว้ อาจบางทีมันมาแล้ว"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึงถามว่า

"ท่านหมายถึงอิงเฟยนั้น?"

ดวงตาสุ่ยโหยวจิงทอแววปวดร้าว กล่าวว่า

"เป็นปีศาจร้ายนั้น คนผู้นี้มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ความคิดครอบครองรุนแรง สตรีที่ผ่านมือมันแม้ถูกมันทิ้งขว้าง แต่หากมันทราบว่าสตรีที่ถูกมันทอดทิ้งรักชอบชายอื่น ต้องฆ่าชายผู้นั้น เพราะมันต้องการให้สตรีที่เคยเป็นของมัน ต้องคิดถึงมันด้วยความปวดร้าวไปชั่วชีวิต"

ฉิชางเจิงรับฟังจนแทบร่ำร้องออกมา เมื่อครู่ขณะที่มันร่วมรักกับสุ่ยโหยวจิง ก็รู้สึกได้ว่าหญิงงามนางนี้มีประสบการณ์ทางเพศอย่างช่ำชอง ตอนนั้นมันรู้สึกคับข้องใจอยู่แล้ว ยามนี้สุ่ยโหยวจิงกล่าวเช่นนี้ ทำให้มันยิ่งทนทานไม่ได้

ดีที่มันยังรักษาบุคลิกไว้ อาศัยความเคลื่อนไหวลุกขึ้นยืนกลบเกลื่อนอารมณ์ที่แทบแตกระเบิดออก กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"รีบใส่เสื้อผ้า"

พลางหยิบฉวยดาบศัสตราฟ้าของดาบมือซ้าย ถลันออกจากศาลเจ้าร้าง

ภายใต้แสงจันทร์เลือนราง ท้องทุ่งป่าเขาทั้งใกล้ไกลดำทะมึนเป็นแผ่นผืน

ลมฤดูสารทโชยพัด ทำให้สมองที่แทบระเบิดของมันค่อยสงบเยือกเย็นลงบ้าง สงบจิตใจโคจรพลัง กวาดสำรวจมองรอบข้าง

แว่วเสียงติ๊กติ๊กที่ผิดปรกติดังจากบนต้นไม้เบื้องหน้า

ชิฉางเจิงเข้าสู่ภาวะเตรียมพร้อมเต็มที่ พุ่งปราดไปยังต้นเสียง

เมื่อบรรลุถึงหน้าต้นไม้ต้นหนึ่ง มันพลันหยุดชะงักลง มองดูวัตถุขนปุกปุยบนลำต้นไม้ต้นหนึ่งด้วยความตระหนก

แมวป่าประเปรียวถูกลูกธนูในแขนเสื้อดอกหนึ่งปักตรึงกับลำต้นไม้ถึงแม้ตายไปนานโข โลหิตยังหยดหยาดลงมา บังเกิดเป็นเสียงผิดปรกติที่เมื่อครู่กระทบโสต

ชิฉางเจิงลอบร้องผิดท่า หมุนตัวพุ่งย้อนกลับไป

ยามนั้น ภายในศาลเจ้าร้างกลับจุดไฟขึ้น

ชิฉางเจิงยกดาบคุ้มครองอยู่เบื้องหน้า เร่งความเร็วถึงขีดสุด ชั่วพริบตาก็พุ่งผ่านประตูศาลเจ้าเข้าไป

สภาพที่เบื้องหน้าทำให้มันเบิ่งตาแทบฉีกขาด

บุรุษหนุ่มร่างผอมสูงในชุดขาวผู้หนึ่งโอบกอดสุ่ยโหยวจิงเอาไว้ประทับจูบอย่างร้อนแรง

สาเหตุที่มันไม่อาจลงมือคือ สุ่ยโหยวจิงก็โอบกอดตอบ ร่างเปลือยบิดไปมา ดวงตาที่ครึ่งลืมเต็มไปด้วยเปลวสวาท ร้องครวญครางราวเสียสติ

ชิฉางเจิงสะท้านทั้งร่าง ฤทธิ์หึงรุมเร้าจนแทบกระอักโลหิตออกมา

สุ่ยโหยวจิงพลันร่างอ่อนระทวย ลื่นไหลลงกับพื้น แสดงว่าถูกฝ่ายตรงข้ามจี้สกัดจุดไว้

บุรุษหนุ่มชุดขาวปล่อยให้สุ่ยโหยวจิงล้มลง หันกายมาช้าๆ

ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ชิ นางร่านสวาทนี้ยังไม่เลวกระมัง?"

ดีที่ชิฉางเจิงเป็นคนปล่อยตัวตามสบาย ทราบว่าศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ดังนั้นสลัดลบเลือนสุ่ยโหยวจิงกับไฟริษยาที่สุมทรวงไปตวัดดาบขึ้นเล็กน้อย พลังดาบอันเยียบเย็นสายหนึ่งก็แผ่พุ่งออกครอบคลุมฝ่ายตรงข้ามไว้แต่ไกล

บุรุษหนุ่มชุดขาวผู้นี้ย่อมเป็นอิงเฟย มันหน้าตาหล่อเหลาน่าดู สองตากะพริบดุจดวงดาว แฝงเค้าความชั่วร้ายอยู่สามส่วน กอปรด้วยเสน่ห์กระชากวิญญาณเพศตรงข้ามอย่างแท้จริง

มันดูไปไม่คล้ายเป็นชาวมองโกล ผิวกายขาวนวลเนียนราวสตรี ริมฝีปากมีเหลี่ยมมุมชัดเจน แต่ออกจะเบาบางไป ประดับด้วยรอยยิ้มจางๆ ยิ่งเป็นทุนรอนที่สร้างความลุ่มหลงแก่สตรี

เหนือไหล่มันเสียบตาขอคู่ไขวัสลับกัน ร่างอันผอมสูงที่ตั้งตรงแฝงท่วงท่าที่เกียจคร้านชนิดหนึ่ง แต่ก็เปี่ยมความทะนงองอาจ กอปรเป็นภาพรวมที่ดึงดูดใจคน

ที่สร้างความตื่นเต้นตระหนกแก่ชิฉางเจิง มิใช่เค้าใบหน้าที่งามคมคายของมัน หากแต่อาวุธของมันยังไม่ชักออกมา เพียงยืนอย่างปลอดโปร่ง ก็สามารถหักล้างกับพลังดาบที่ชิฉางเจิงคุกคามใส่ ทำให้มันไม่อาจฟาดฟันดาบออก

ต่อให้พลังฝีมือคนผู้นี้ไม่เทียบเท่าหลี่เซ่อเม่ย แต่ก็ไม่ด้อยกว่าเท่าใด

ชิฉางเจิงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านหรือคืออิงเฟย?"

อิงเฟยยิ้มพลางผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าเอง"

ในใจมันก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ตามแผนการของมัน คิดอาศัยสุ่ยโหยวจิงสะกิดความหึงหวงของชิฉางเจิงจนเสียสติ ค่อยฉวยโอกาสลงมือ สยบฝ่ายตรงข้ามไว้ ให้ชิฉางเจิงมองดูมันข่มขืนสุ่ยโหยวจิง เพื่อระบายความแค้นในอกมัน มิคาดฝ่ายตรงข้ามคล้ายไม่ได้รับผลสะท้อน ตั้งรับอย่างมั่นคงดุจขุนเขาบรรพต ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนใด

มันมีสายตาแหลมคม จากพลังดาบที่ฝ่ายตรงข้ามหนุนเนื่องมาดูออกว่าพลังฝีมือฝ่ายตรงข้ามย่างเข้าสู่ขอบเขตแรกธรรมชาติ บวกกับเต็มเปี่ยมด้วยความคิดต่อสู้ มาตรว่ามันมั่นใจว่าสามารถจัดการกับฝ่ายตรงข้าม แต่ยากรับรองว่าจะไม่ได้รับบาดเจ็บ ถือว่าไม่คู่ควรพอขบคิดก็นึกแผนอุบายอีกประการหนึ่ง

เสียงเช้งเมื่ออิงเฟยชักตาขอออกมาข้างหนึ่ง กรีดขวางไปเบื้องหน้าดุจสายฟ้า

ชิฉางเจิงตื่นตระหนกยิ่ง คิดไม่ถึงภายใต้พลังดาบอันมหาศาลของตนเอง ฝ่ายตรงข้ามคิดลงมือ ก็ลงมือได้ตามใจปรารถนา จากข้อนี้แสดงว่า ฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าตนเองขั้นหนึ่ง

ในสภาพที่ชวนให้ท้อใจเช่นนี้ นิสัยอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวของมัน ส่งผลให้มันบังเกิดความคิดต่อสู้อย่างแรงกล้า หาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ โน้มร่างท่อนบนไปเบื้องหน้า ฟาดฟันดาบศัสตราฟ้าออก ฟันถูกตาขอเหล็กของฝ่ายตรงข้าม

เสียงตังคราหนึ่ง อิงเฟยกลับถูกดาบของมันฟาดฟันลอยพลิ้วไปด้านหลังดุจใบไม้แห้งกลางลมพายุใบหนึ่ง

ชิฉางเจิงลอบร้องผิดท่า ฝ่ายตรงข้ามก็ทะลวงผ่านหน้าต่างที่แตกชำรุดทางด้านหลังออกนอกศาลเจ้าร้าง กลืนหายกับป่าเขาของรัตติกาลในบัดดล

ชิฉางเจิงรู้สึกมีความเย็นสายหนึ่งแผ่ซ่านจากกลางหลัง มันไม่เคยเผชิญศัตรูที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดเช่นนี้มาก่อน ยิ่งไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไฉนจากไป

คบไฟที่ปักกับโต๊ะบูชายังลุกไหม้ สาดส่องร่างเปลือยอันงดงามที่นอนอยู่บนพื้นของสุ่ยโหยวจิง

ชิฉางเจิงมาถึงข้างกายสุ่ยโหยวจิง เพลิงริษยาที่สะกดข่มไว้พลุ่งขึ้นอีกครา หวนนึกถึงภาพที่นางกอดจูบกับอิงเฟยอย่างร้อนแรง ต้องครุ่นคิด 'หากเราฆ่าสตรีนางนี้ในดาบเดียว ไยมิใช่หมดเรื่องสิ้นราว?'

ฟงสิงเลี่ยกับไป่ซู่เซียงเดินเข้าห้องรับแขกในเรือนรับรอง ถันซ้อตรงเข้ามารับหน้า กล่าวเบาๆ ว่า

"เสี่ยวเหลียนเหน็ดเหนื่อยยิ่ง ล้มตัวหลับใหลบนเตียง"

ฟงสิงเลี่ยลอบร้องว่าผิดท่า โถมเข้าห้องไป

บนเตียงว่างเปล่าไร้ผู้คน

ฟงสิงเลี่ยพลันฉุกใจได้คิด มองไปทางขวามือ

กู่เซี่ยนเหลียนแอบอยู่ริมหน้าต่าง พอดีหันกายมา เห็นมันร้อนรุ่มกระวนกระวาย ต้องเผยอแย้มยิ้ม โถมเข้ามาในอ้อมอกมันร้องว่า

"ท่านตื่นเต้นแทนกู่เซี่ยนเหลียนนัก"

ไป่ซู่เซียงกับถันซ้อพอดีโถมเข้ามา เห็นทั้งสองสวมกอดกันสร้างความกระอักกระอ่วนยิ่ง

ฟงสิงเลี่ยก็บังเกิดความกระดาก แต่ความปีติยินดีที่ได้รับหลังจากเข้าใจว่าสูญเสีย ทำให้ไม่อาจตัดใจผลักไสกู่เซี่ยนเหลียนออก

ถันซ้อกล่าวคำขอตัว ล่าถอยออกไป ไป่ซู่เซียงความจริงคิด

ล่าถอยตาม แต่เท้าทั้งสองคล้ายงอกรากกับพื้น ไม่อาจก้าวขาออก

ฟงสิงเลี่ยทราบว่านางยังไม่ไป จึงผลักไสกู่เซี่ยนเหลียนออกเบาๆ

กู่เซี่ยนเหลียนอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"ที่ปกเสื้อท่านไฉนเสียบผ้าห่มหอมดอกหนึ่ง ดูเถอะ แทบถูกข้าพเจ้ากดทับบี้แบนแล้ว"

ไป่ซู่เซียงอับอายจนหน้าแดง กลัวถูกกู่เซี่ยนเหลียนกลั่นแกล้งก่อกวน รีบกล่าวว่า

"ดึกมากแล้ว ข้าพเจ้าสมควรไปแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนติดตามออกไป ฉุดดึงนางเอาไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไปอันใด คืนนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่นอน พวกเรามิสู้ไปแช่น้ำพุร้อนที่ก้อนหินนักบวชกัน"

ฟงสิงเลี่ยไม่ง่วงเหงา มันเคยได้ยินอธรรมศักดิ์สิทธิ์บอกว่าตำหนักอลงกรณ์มีสถานที่ขึ้นชื่อสามแห่ง ประกอบด้วยน้ำพุร้อนเนินกล้วยไม้กับสระใบไม้วิเศษ พอฟังจึงขานรับว่า

"คุณหนูกู่มีอารมณ์สนุก ข้าพเจ้าย่อมต้องน้อมสนอง"

กู่เซี่ยนเหลียนคล้องแขนไป่ซู่เซียงถึงเบื้องหน้ามัน ลบเค้าความเศร้าโศกไป กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านดู ข้าพเจ้ากับพี่ซู่เซียงที่ผิวพรรณนวลเนียนถึงเพียงนี้เพราะแช่ร่างที่น้ำพุร้อนอยู่เสมอ"

ฟงสิงเลี่ยกวาดตามองใบหน้าและช่วงคอของสตรีทั้งสอง กู่เซี่ยนเหลียนย่อมปล่อยให้ชายคนรักชมดูจนพอใจ ไป่ซู่เซียงกลับสะเทิ้นอาย พานไม่อาจดิ้นหลุดจากการคล้องรัดของกู่เซี่ยนเหลียน

ฟงสิงเลี่ยมองดูใบหน้าผุดผาดทั้งสองใบประชันขันแข่งกัน

ต้องครุ่นคิด 'หากคนทั้งสามประกอบเข้าด้วยกันเป็นครอบครัวเล็กๆ นับว่าเป็นความสุขอย่างหาที่เปรียบไม่ได้'

จากนั้นมันตำหนิตัวเองในใจ 'ฟงสิงเลี่ย ก่อนที่จะคลี่คลายเรื่องของจิ้นปิงหวิน เจ้าไหนเลยประพฤติกรุ้งกริ่งกรุยกรายได้?'

ไป่ซู่เซียงถูกฟงสิงเลี่ยจ้องมองจนก้มศีรษะต่ำลง กล่าวเบาๆ ว่า

"เสี่ยวเหลียน ท่านไปเป็นเพื่อนคุณชายฟงเถอะ"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ไหนเลยขาดเจี่ยแจ(พี่สาว) อันประเสริฐเช่นท่านได้ พวกเราไปยังน้ำพุร้อน แช่ร่างจนฟ้าสางสว่าง มิใช่วิเศษยิ่งหรอกหรือ?"

ไป่ซู่เซียงกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"นั่นจะได้อย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยความจริงเพียงคิดไปชมดู คิดไม่ถึงว่า กู่เชี่ยนเหลียนต้องการให้คนทั้งสามสรงสนานด้วยกัน อย่างนั้นไยมิใช่บังคับให้ตนเองตบแต่งไป่ซู่เซียงอีกคนหนึ่ง นั่นจะได้อย่างไรกัน?

แต่มันเห็นกู่เชี่ยนเหลียนสุขสันต์หรรษา ก็ไม่คิดขัดใจนาง

หากบอกว่าตนเองไม่หวั่นไหวใจต่อไป่ซู่เซียง เพียงเป็นการหลอกตัวเอง จากนั้นหวนนึกถึงทัพใหญ่ของศัตรูมาได้ทุกเมื่อ ล่างฟานหวินใช่รุดมาทันเวลาหรือไม่ เพียงเป็นความหวังอันริบหรี่ ด้วยขุมกำลังของศัตรู ถึงแม้มีหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกับตนเอง ยังคงต้องพ่ายแพ้แน่นอน ไม่แน่ว่าวันพรุ่งนี้ตำหนักอลงกรณ์ต้องถูกเข่นฆ่าทำลายล้างจนไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง ยามนี้ตนเองยังอิดๆ เอื้อนๆ ไยมิใช่น่าหัวร่อนัก?

ร่ำสุราขับสังคีต ชีวิตคนเป็นไฉน ดั่งน้ำค้างอโณทัย หนทางไกลมากทุกข์เข็ญ

กล่าวถึงที่สุด ไม่ว่าจิ้นปิงหวินมีเหตุผลเพียงใด ถึงอย่างไรก็หลอกลวงความรักของมัน ตนเองคิดทำอะไร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจยุ่งเกี่ยวได้

นึกถึงตอนนี้ ฟงสิงเลี่ยขณะจะกล่าวกระไร กู่เซี่ยนเหลียนชิงกล่าวว่า

"พี่เซียง หากสักวันหนึ่งร่างกายของท่านต้องให้บุรุษชมดู ท่านไม่ต้องการให้บุรุษนั้นเป็นสิงเลี่ยหรือ?"

ไป่ซู่เซียงก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"ด้วยสังขารอันร่วงโรยของข้าพเจ้า คุณชายฟงไหนเลยแยแสเหลือบแล?"

สำหรับกับสตรีเพศ ไม่มีคำพูดใดถ่ายทอดบอกความนัยขอมอบกายให้เท่ากับสองประโยคนี้ หากฟงสิงเลี่ยตอบปฏิเสธ ไป่ซู่เซียงนอกจากฆ่าตัวตายแล้ว ไม่มีวิธีรักษาหน้าตาอื่นอีกได้

ฟงสิงเลี่ยเข้าใจในบัดดล ทราบว่าหญิงสาวทั้งสองอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียว ส่งกระแสจิตถึงกัน ดังนั้นจับมือกัน ต้อนมันเข้าสู่มุมอับที่ไม่มีทางถอยได้ มิหนำซ้ำเพียงเป็นเรื่องราวชั่วค่ำคืนเดียว พร้อมกันนั้นยังครุ่นคิด หากแยกสตรีทั้งสองจากกัน พวกนางไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีความสุข

ไม่แน่ว่ากู่เซี่ยนเหลียนคิดอ่านตั้งแต่แรก หวังให้มันตบแต่งกงจู้อลงกรณ์เป็นภรรยา จากนั้นนางกับไป่ซู่เซียงขอเป็นอนุภรรยามีสามีคนเดียวกัน

โอ ถึงอย่างไรตนเองสู้นางปีศาจน้อยนี้ไม่ได้

ในเมื่อไม่ทราบยังมีวันพรุ่งนี้หรือไม่ เหตุใดไม่หาความสุขอย่างทันการณ์?

ฟงสิงเลี่ยพลันหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"มา ฉวยโอกาสที่ฟ้ายังไม่รุ่งสาง พวกเราไปแช่น้ำพุร้อนให้สบาย"

หลังจากที่จิ้นปิงหวินไปจากมัน จนบัดนี้มันค่อยกลับคืนสู่ความเป็นบุรุษเจ้าสำราญ ผู้ที่มีความดีความชอบใหญ่หลวงที่สุดคือนางปีศาจ

น้อยนี้

เฉาเสียกรีดร้องคำหนึ่ง นอนระทดระทวยบนเตียง

หานป๋อซุกศีรษะกับช่วงคออันเรียบลื่นและเรือนผมของนาง สูดดมกลิ่นกายสาวของนาง ทราบว่าพันธุมารของตนเองรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

เฉาเสียตาหรี่ปรือ อ้อนวอนว่า

"ป๋อหลาง ข้าพเจ้าไม่อาจทนทานรับอีกต่อไป วิงวอนท่านปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้าเถอะ"

พลังชีวิตภายในกายหานป๋อโชติช่วงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน เห็นว่าตนเองสมควรตบแต่งภรรยาสักหลายนางจริงๆ

พลังธาตุหยินและหยางซึ่งบรรจบพบกันขณะที่บุรุษสตรีร่วมสัมพันธ์รัก นับเป็นประโยชน์ต่อพันธุมารอย่างคาดไม่ถึง

หากถามว่าพันธุมารของมันต้องการอันใด อย่างนั้นคงเป็นการหล่อเลี้ยงซึ่งเกิดจากธาตุหยินและหยางบรรจบพบกัน

การบำรุงหล่อเลี้ยงของสำนักมาร กับเคล็ดวิชาร่วมรสรักของทิเบต ล้วนแสวงหาพลังแห่งชีวิตซึ่งเกิดจากบุรุษสตรี ตนเองเมื่อเพาะสร้างพันธุมาร ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดของสำนักมาร ย่อมสามารถดูดรับ "พลังชีวิต" เช่นนี้มาเป็นของตน จากข้อนี้แสดงว่าวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารมีความลี้ลับพิสดารถึงเพียงไหน

ขอเพียงนึกถึงหลี่เช่อเม่ย หานป๋อจะไม่กล้าทอดทิ้งการฝึกฝีมือ ดังนั้นครุ่นคิด ฉวยโอกาสที่ตนเองยามนี้อยู่ในภาวะอันเข้มแข็ง มิสู้ไปหาโหยวโหยวที่ห้องข้างติดกัน เพื่อฝึกฝีมือต่อไป ไยมิใช่วิเศษแท้ ยามนั้นจูบเฉาเสียคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่อาจทนทานรับได้อีก ก็นอนอยู่ที่นี่แต่โดยดี ดีหรือ

ไม่?"

เฉาเสียผงกศีรษะอย่างอ่อนแรง หลับตาพริ้มลง

หานป๋อครุ่นคิด'หากตอนนี้ย่องเข้าห้องของจั่วซือ นางจะมีปฏิกิริยาอย่างไร?'

จากนั้นเลิกล้มความคิดนี้ ทั้งนี้เพราะจั่วซือหน้าเปราะบางกว่าเฉาเสีย ทั้งยึดถือเป็นจริงเป็นจัง หากบุกจู่โจมนาง คงตำหนิตนเองไม่ให้เกียรตินาง หากแม้นแตกหัก อาจบังเกิดผลตรงกันข้าม

มันผละจากร่างกายของเฉาเสีย หยิบเสื้อผ้ามาคลุมกายไว้

แว่วเสียงเฉาเสียหายใจอย่างสม่ำเสมอ กลับม่อยหลับไป คาดว่าหลับฝันดีแน่นอน

หานป๋อบังเกิดความภาคภูมิใจ เห็นว่าตนเองเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง เป็นบุรุษที่สามารถให้ความสุขแก่สตรีอย่างเต็มที่

มันผลักประตูเดินย่องออกจากห้อง ยังไม่ทันสำรวจชัดตา ก็ถูกคนรวบคว้าไว้ แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังว่า

"เด็กน้อยคิดไปที่ใด?"

หานป๋อกล่าวเบาๆ ว่า

"อย่าได้ส่งเสียงดังไป หาไม่จะปลุกคนตื่นขึ้นมา"

เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวหนีบไหสุราใบหนึ่งอยู่ใต้ซอกแขน ปากส่งกลิ่นสุราคละคลุ้ง ต้องกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ท่านขโมยดื่มสุราของจอมยุทธ์ล่างจนหมดสิ้น ไม่กลัวเขากลับมาคิดบัญชีกับท่านหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับฉุดลากหานป๋อนั่งลงบนทางระเบียงช่วงติดกับผนังห้อง ยื่นส่งไหสุราให้ กล่าวว่า

"ให้ท่านดื่มสักหลายอึก เห็นแก่ท่านปรนนิบัติเฉาเสียอย่างดีเลิศ สมควรให้รางวัลบ้าง"

หานป๋อรับไหสุรามา ยกขึ้นหมายดื่มกิน พลันชะงักค้างไว้ กล่าวว่า

"ท่านแอบฟังพวกเราร่วมรักกันหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราเป็นหนอนราคะที่วิตถารหรือ? เพียงได้ยินเสียงร้องของเฉาเสีย เราก็ปิดใบหูตัวเอง จวบกระทั่งได้ยินเสียงเหยียบย่ำพื้นห้องของท่าน ค่อยสะดุ้งตื่นขึ้นมา"

หานป๋อไม่สืบสาวราวเรื่องต่อไป ยกไหสุราขึ้นดื่มอึกหนึ่ง รู้สึกมีความหอมสายหนึ่งไหลผ่านลำคอจนถึงส่วนลึกของอวัยวะภายใน กระทั่งวิญญาณก็แทบโบยบินออกมา ต้องร้องชมเชยว่า

"สุราที่ดี"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ลองดื่มอีกสองอึก รับรองว่าท่านจะกระทำเรื่องชั่วร้ายทั้งมวล"

หานป๋อยกไหสุราดื่มอีก พอวางไหสุราลง โลกทั้งโลกล้วนเปลี่ยนไป

ปราศจากความวิตกกังวล ไม่มีความห่วงใยอีก

ที่แท้การดื่มสุราดีเลิศถึงเพียงนี้

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"หลังจากลิ้มลองธารน้ำใสไหลริน ล้วนไม่สนใจสุราอื่นอีก ดังนั้นท่านต้องพิชิตจั่วซือ ให้นางกลั่นสุราให้พวกเราดื่ม"

หานป๋อผงกศีรษะเห็นพ้อง ลอบร้องในใจ'ซือเจี่ยแจ เราต้องทำให้ท่านเรียกเราเป็นเซี่ยงกง เรียกเป็นสามี คั่นด้วยน้องชายอันประเสริฐ'

โจรท่องโดดเดี่ยวโอบไหล่ของมัน กล่าวว่า

"ป๋อเอ๋อ เราต้องขอบใจเจ้าจริงๆ"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านก็สามารถกล่าวภาษามนุษย์หรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อครู่นับว่าได้ยินเสียงหัวร่อของเฉาเสีย เรามีความสุขยิ่ง"

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อบังเกิดความตื้นตันใจ ความเอื้ออาทรที่โจรท่องโดดเดี่ยวมีต่อเฉาเสียเกิดจากความจริงใจ ไม่แสแสร้งแกล้งทำแม้แต่น้อย นับตั้งแต่มันชักนำตนเองไปแอบดูเฉาเสีย จวบกระทั่งถึงตอนนี้ รายละเอียดทั้งหมดมีแต่พวกมันทั้งสองที่เข้าใจ

โจรท่องโดดเดี่ยวตบไหล่มันโดยแรงคราหนึ่ง จากนั้นชักมือกลับไป กล่าวว่า

"ไปเถอะ"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ไปที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวย้อนถามอย่างเป็นมิตรว่า

"เมื่อครู่ท่านคิดไปที่ใด?"

หานป๋อค่อยนึกถึงโหยวโหยว รู้สึกน่าหัวร่อนัก ต้องหัวร่อคิกคักออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวความจริงคิดถามว่ามีอันใดน่าหัวร่อ แต่ไม่ทันถามไถ่ ตัวเองก็หัวร่องอหาย

คนที่ดื่มสุราเมามาย เวลาหัวร่อไหนเลยต้องมีเหตุผลที่หัวร่อ

หานป๋อทางหนึ่งหัวร่อ ทางหนึ่งเกาะผนังลุกขึ้นยืน เดินเลียบผนังถึงหน้าประตูห้องของโหยวโหยว ยกมือผลักเบาๆ กลับผลักเปิดไม่ออก ที่แท้ลั่นกลอนภายใน

หานป๋อเพียงแผ่พุ่งพลังเล็กน้อย กลอนประตูก็หักเป็นสองท่อน มันผลักประตูเข้าไปแล้วปิดประตูลง จากนั้นร้องเบาๆ ว่า

"โหยวโหยว เซี่ยงกงของท่านมาแล้ว"

บนเตียงใหญ่ปล่อยม่านมุ้งลง โหยวโหยวที่หลับใหลอยู่ภายในหามีปฏิกิริยาใดไม่

หานป๋อตั้งใจสดับฟัง พบว่าหลังม่านมุ้งแว่วเสียงลมหายใจอย่างแผ่วเบาสองเสียง

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง สร่างเมาไปกว่าครึ่ง เดินย่องฝีเท้าเข้าไป เลิกม่านมุ้งเพ่งตามอง ต้องลอบร้องมารดาของเรา คราครั้งนี้เป็นสวรรค์ส่งเสริมเราแล้ว

ที่แท้หลังม่านมุ้งมีหญิงงามคู่หนึ่งนอนเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

ผู้ที่นอนอยู่ข้างกายโหยวโหยว มิใช่ซือเจี่ยแจของมันยังมีผู้ใด?

โหยวโหยวนอนหันหน้าหาผนัง เรือนร่างในผ้าห่มสะท้อนขึ้นลงอย่างสวยงาม จั่วซือนอนแหงนเงยหน้าขึ้น ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกาย ทำให้มันต้องนึกวาดภาพอันเย้ายวนที่อยู่ใต้ผ้าห่มในใจ

แสงจันทร์สาดเฉียงๆ เข้ามาจากนอกหน้าต่างหญิงสาวทั้งสองล้วนงดงามสุดพรรณา

เมื่อคืนหญิงงามทั้งสองคงนอนกอดก่ายโอภาปราศรัยกัน คาดว่าหัวข้อสนทนาต้องเอ่ยถึงมัน สร้างความวาบหวามใจแก่มัน ทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง ก้มหน้าลงพิศดูใบหน้าอันสวยซึ้งของจั่วซืออย่างละเอียด

พลันพบว่าใบหน้าจั่วซือเริ่มแดงขึ้นมา เพียงไม่นานก็แดงจรดใบหู

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง พึมพำว่า

"ซือเจี่ยแจประหลาดแท้ แม้แต่ยามนอนยังหน้าแดง อาจบางทีล่วงรู้ล่วงหน้า ฝันว่าเราลวนลามนาง"

หางตายามเหลือบแล เห็นมือที่อยู่นอกผ้าห่มของจั่วซือยึดกุมผ้าห่มแน่น สั่นสะท้านอยู่เล็กน้อย ค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้พี่สาว

บุญธรรมผู้เลอโฉมแกล้งนอนนั่นเอง

หานป๋อเบิกบานใจยิ่ง อาศัยฤทธิ์สุราโน้มหน้าลง หอมแก้มซ้ายขวาของนางข้างละฟอด เรียกเบาๆ ว่า

"ซือเจี่ยแจ ผู้น้องรักท่านจนแทบคลั่งไคล้แล้ว"

ตลอดทั้งร่างของจั่วซือเกิดการสั่นสะท้าน แม้แต่ผ้าห่มก็ปิดบังไม่ได้ อกอูมที่หันหามันสะท้อนขึ้นลง อ้าปากน้อยๆ หอบหายใจ แต่ไม่ว่าอย่างไรไม่ยอมลืมตาขึ้น

หานป๋อถูกสะกิดความต้องการขึ้น โน้มริมฝีปากลง จูบริมฝีปากสีแดงสดที่เผยอออกของจั่วซือ อีกมือหนึ่งล้วงไปในผ้าห่ม ล่วงเกินพี่สาวบุญธรรมซึ่งรู้จักไม่ถึงสามวันด้วยความย่ามใจ

จั่วซือถูกมือมารของมันรุกเร้าจนร่างสั่นไหวบิดปั่นป่วน ส่งเสียงอู้อี้ในลำคอ ริมฝีปากกลับมีปฏิกิริยาตอบสนอง สอดลิ้นเข้ามาม้วนพันกับลิ้นของมัน สร้างความรัญจวนใจแก่หานป๋อนัก

โหยวโหยวซึ่งนอนหันหน้าหาผนัง ลมหายใจเปลี่ยนจากสม่ำเสมอเป็นกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ ที่แท้พวกนางล้วนแกล้งนอน โหยวโหยวย่อมไม่กลัวถูกมันรุกราน ถึงกับยินดีต้อนรับ ยามนี้ที่แกล้งนอน เพื่อเปิดโอกาสให้มันปล้นสวาทได้อย่างเต็มที่

ยามนั้นมันลืมเลือนพันธุมาร ลืมเลือนการฝึกฝีมือไปสิ้น ลุ่มหลงอยู่กับเรือนร่างของจั่วซือ

จั่วซือถือว่าสำรอกไหมพันธนาการตัวเอง หากมิใช่หานป๋อดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินของนางเข้าไป อาจยังไม่อุกอาจสามหาวถึงเพียงนี้

แม้แต่หานป๋อเองก็ไม่ทราบว่า ยามนี้มันอยู่ในขั้นตอนของวิถีธรรมมุ่งสู่มาร

จิตแห่งธรรมปลูกฝังมารเป็นเคล็ดวิชาอันลี้ลับสุดยอดของสำนักมารอย่างแท้จริง พันธุมารที่เช่อจุนซิ่นบังคับถ่ายเทเข้าสู่ร่างของหานป๋อ ก็หลอมรวมเข้ากับสังขารเลือดเนื้อและพลังชีวิตจิตวิญญาณของมันทั้งสองทาง

สำหรับกับเช่อจุนซิ่น การหลอมรวมทางสังขารเลือดเนื้อเป็นสิ่งที่อยู่ในการควบคุมของมัน กล่าวคือมันใช้วิชาลึกลับของพรรคมาร ซึ่งคล้ายคลึงกับวิชาเปิดขม่อมของนิกายมนตรยาน ถ่ายเทพลังชีวิตกับพลังลมปราณมารอันกล้าแข็งของมันเข้าสู่ร่างหานป๋อจนหมดสิ้น ทำให้รูปลักษณ์ภายนอกกับลักษณะร่างกายของหานป๋อ เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน จนกลับกลายเป็นรูปโฉมและร่างกายที่เต็มไปด้วยแรงดึงดูดใจอย่างประหลาดเช่นในปัจจุบัน

ส่วนการหลอมรวมทางพลังชีวิตจิตวิญญาณ กลับเกี่ยวพันถึงดวงจิตที่แตกต่างกันสองดวง สุดที่เช่อจุนซิ่นจะควบคุมหรือครอบครองได้ ได้แต่ฝากไว้กับโชคชะตา เท่ากับว่าในจิตใจของหานป๋อมีดวงจิตสองดวงทำการต่อสู้และขับออก เพื่อช่วงชิงสิทธิการครอบครอง ขั้นตอนนี้มีความเสี่ยงสูง อาจทำร้ายหานป๋อกลายเป็นคนวิกลจริตไป

ดีที่หานป๋อมีบุญวาสนา ได้พบพานฉินเมิ่งเหยา ค่อยสะกดจิตมารของมันเอาไว้ แต่มีผลดีก็ต้องมีผลเสีย หากพลังของพันธุมารถูกควบคุมโดยสิ้นเชิง พันธุมารนั้นก็ไม่สามารถยืดขยายออกไป ความสำเร็จของหานป๋อจะมีเพียงนี้ ยากที่จะรุดหน้าไปได้

หาคาดไม่ว่าโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่คิดดึงดูดหยินแท้ในธาตุหยางของหานป๋อ กลับกลายเป็นสะพานเชื่อมให้ดวงจิตซึ่งคิดขับกันและกันออกไป ทั้งสองดวงหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว หมายความว่าหานป๋อคือพันธุมาร พันธุมารคือหานป๋อ ไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเราอีก

พันธุมารนี้ฟูมฟักจากความรักความใคร่ของบุรุษสตรี มีแต่อยู่

ในสภาพเช่นนั้น พันธุมารจึงเป็นรูปเป็นร่าง คล้ายกับทารกอยู่ในครรภ์มารดา ต้องอาศัยสายสะดือจึงได้รับสารหล่อเลี้ยงและเจริญเติบโต

หานป๋อที่บังเกิดความต้องการทางเพศไม่หยุดหย่อน เป็นเพราะตัวพันธุมาร คิดแสวงหาความรักความใคร่ฉันบุรุษสตรีนั่นเอง

มีแต่อยู่ในสภาพเช่นนั้น พันธุมารจึงจะเจริญงอกงาม หลักเหตุผลนี้ช่างละเอียดอ่อนนัก

ยิ่งมีความต้องการที่ยิ่งรุนแรง ยิ่งช่วยให้พันธุมารเติบใหญ่ขึ้น

ขั้นตอนของการเติบใหญ่นี้ มิใช่ก้าวกระโดดครั้งเดียวก็บรรลุถึงได้

ตั้งแต่โหยวโหยวถึงเฉาเสีย จนกระทั่งจั่วซือในตอนนี้ ล้วนนำเสนอความรักใคร่ที่พันธุมารภายในกายหานป๋อต้องการที่สุด ทั้งนี้เพราะสตรีทั้งสามนางล้วนหลงรักมัน เมื่อมีรักก็มีความต้องการ ช่วยหล่อเลี้ยงพันธุมารของมัน หากเป็นหานป๋อก่อนที่จะร่วมสัมพันธ์รักกับฮัวเจี๋ยหวี่เกรงว่าไม่อาจกล่าววาจาเกาะแกะแทะโลมเฉาเสียหรือจั่วซือแม้สักคำเดียว ยิ่งอย่าแต่จะกระตุ้นปลุกเร้าอารมณ์ รุกรานด้วยความย่ามใจแล้ว

หมายความว่าความเจ้าชู้กรุ้งกริ่งของมัน เป็นส่วนต่อขยายจากพันธุมาร ทำให้สตรีทั้งสามนางหลงรักมันจนหมดใจ

ความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรีความจริงปราศจากการควบคุมบังคับกระทำไปตามอารมณ์สำหรับกับพันธุมาร การร่วมรักยิ่งเป็นเสมือนหนึ่งการหายใจเข้าออก ถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ขณะเดียวกันก็มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด

ปฏิกิริยาที่คิดปฏิเสธการตอบสนองของมัน ยิ่งมีส่วนในการปลุกเร้าพันธุมารของหานป๋อ ทำให้มันเล้าโลมและตอบโต้ต่อพวกนาง

การขึ้นๆ ล่องๆ ไปๆ มาๆ เช่นนี้ ทำให้พันธุมารคล้ายกับหิมะ

ที่กลิ้งตกจากที่สูง พอกพูนขยายใหญ่ขึ้นไม่หยุดยั้ง

ดีที่ล่างฟานหวินบอกว่า พันธุมารนี้มิใช่พันธุมารที่เช่อจุนซิ่นปลูกฝังอยู่ภายในของมัน เพราะว่าใจกลางของพันธุมาร คือหานป๋อที่ถือคุณธรรมด้วยจิตใจดีงาม จึงไม่ถลำลึกลงสู่เส้นทางมารอันชั่วร้าย

สักวันหนึ่งเมื่อดวงจิตของหานป๋อซึ่งอยู่ใจกลางพันธุมารเติบโตถึงที่สุด พันธุมารจะกลายเป็นครรภธรรม ครรภธรรมนี้ก็เป็นพันธุมารจึงเป็นขอบเขตขั้นสูงสุดของวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร

สำหรับกับหานป๋อ หนึ่งเดียวที่จิตแห่งธรรมจะห่อหุ้มกลับกลายพันธุมารทั้งหมด มีแต่ความรักฉันบุรุษสตรี ซึ่งเป็นส่วนที่หล่อเลี้ยงพันธุมารให้เติบใหญ่อย่างแท้จริง

มันคิดครอบครองฉินเม่งเหยา เฉาเสียกับจั่วซือ ก็สืบเนื่องจากเหตุผลนี้เอง

แต่ในสายตาของคนนอก จะเข้าใจว่ามันเป็นคนเสเพลที่มักมากกามคุณ ไหนเลยล่วงรู้ถึงเหตุผลกลใน

จากวิถีธรรมเข้าสู่มาร แล้วจากมารเข้าสู่วิถีธรรม ธรรมและมารหล่อหลอมประสานเข้าด้วยกัน จึงเป็นขั้นตอนและความคาดหวังของวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร

ริมฝีปากของทั้งสองแยกออกจากกัน

จั่วซือหลับตาแนบแน่น หอบหายใจอย่างรุนแรง ไม่สามารถแกล้งนอนอีกต่อไป

หานป๋อลุกขึ้นยืน เปลื้องเสื้อผ้าออก มุดไปในผ้าห่ม กดทับพี่สาวบุญธรรมผู้เลอโฉมอยู่ใต้ร่าง ปลดเปลื้องเสื้อผ้าให้กับนาง

จั่วซือรู้สึกว่าเครื่องปกปิดกายบนร่างลดน้อยลงทีละชิ้น เพลิงพิศวาสกับลุกโชนขึ้น ลอบร้องในใจ 'มาเถอะ น้องอันประเสริฐของเรา ซือเจี่ยแจยินยอมเป็นภรรยาของท่าน ยินยอมมอบร่างกายให้แก่ท่าน

ปล่อยให้ท่านล่วงเกิน ปล่อยให้ท่านกระทำตามอำเภอใจ'

เมื่อร่างกายของหานป๋อล่วงลึกไปในร่างกายของนาง นางต้องตวัดแขนขารัดพันมันไว้ ที่หางตาหลั่งน้ำตาแห่งความสุขออกมา เพราะว่าพริบตานั้น นางทราบว่าความเวิ้งว่างเปล่าและความทุกข์เข็ญล้วนผ่านไปแล้ว

นางนึกขอบคุณล่างฟานหวินด้วยใจจริง หากปราศจากเขา จะไม่มีความสุขที่เอ่อล้นเช่นคืนนี้

พริบตานั้นนางยังทราบกระจ่างว่าตัวเองหลงรักล่างฟานหวินหาได้น้อยกว่าที่นางรักหานป๋อไม่

เพื่อล่างฟานหวิน นางยิ่งต้องรักหานป๋ออย่างหมดหัวใจ

คนทั้งสามเดินไปตามทางภูเขาหลังห้องรับรอง ไป่ซู่เซียงถือโคมเดินนำทางอย่างเงียบงัน

กู่เซี่ยนเหลียนกุมมือฟงสิงเสี่ยอย่างสนิทสนม กลับคืนสู่ความสดใสร่าเริงเช่นปรกติ คล้ายลืมพิธีแต่งงานของกงจู้อลงกรณ์ในวันพรุ่งนี้ไป กล่าวกับไป่ซู่เซียงที่เดินอยู่เบื้องหน้าว่า

"พี่เซียงโยนโคมทิ้งไปเถอะ แสงจันทร์คืนนี้แม้ไม่สว่างนัก พวกเรายังเห็นชัดตา สิงเลี่ยท่านไปประคองพี่เซียงเถอะ"

ไป่ซู่เซียงแสร้งกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"นางปีศาจน้อยอย่าได้รังแกข้าพเจ้า"

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"สิงเลี่ยรีบไปรังแกนาง พี่เซียงไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้ารังแก เพียงชมชอบถูกท่านรังแก"

พลางฉุดดึงมันรุดถึงข้างกายไป่ซู่เซียง

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความคึกคะนอง ยื่นมือขวางกันไป่ซู่เซียง

แย่งชิงโคมในมือนาง เป่าจนดับแล้วเสียบกับต้นไม้ข้างทาง จากนั้นกุมมือไป่ซู่เซียงไว้

ไป่ซู่เซียงก้มศีรษะ ปล่อยให้มันกระทำตามความพอใจ ท่าทีที่โอนอ่อนผ่อนตาม ชวนให้บุรุษหัวใจพองโต

ฟงสิงเลี่ยกุมมือสตรีทั้งสองเดินขึ้นไป ในใจพลันบังเกิดความคิดประหลาดขึ้น

หลังจากที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยรักษาอาการบาดเจ็บของมันจนทุเลา มันรู้สึกว่าตัวเองคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน หากเป็นเมื่อกาลก่อน ต่อให้เป็นการร้องขอของกู่เซี่ยนเหลียน มันก็ไม่เกี่ยวก้อยกู่เซี่ยนเหลียนหาความสุขด้วยกันกลางวันแสกๆ ยิ่งไม่จับมือถือแขนหญิงงามที่รู้จักกันไม่ถึงหนึ่งวันเช่นไป่ซู่เซียงนี้

ความรักของมันเมื่อกาลก่อนจุดติดช้ายิ่ง แม้แต่จิ้นปิงหวินที่พอแรกพบก็นึกรัก มันยังอยู่ร่วมกับนางทุกเช้าค่ำวันคืนสามเดือนจวบกระทั่งถึงค่ำคืนฝนตกฟ้าร้อง มันค่อยครอบครองเรือนร่างอันบริสุทธิ์ของนาง

ค่ำคืนนี้มันกลับบังเกิดความต้องการคิดใคร่ครอบครองไป่ซู่เซียง เหตุใดมันจึงเกิดความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้? เป็นเพราะพลังลมสามสายที่บรรจบรวมอยู่ภายในกายหรือ?

ดูท่าสมควรเรียนถามหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยดู

หนึ่งบุรุษสองสตรีเดินขึ้นไปอย่างเงียบงัน สัมผัสกับความสุขสงบของรัตติกาล

หลังจากตัดผ่านพุ่มไม้แถบหนึ่ง ต้นไม้เริ่มบางตาทีละน้อย ที่ข้างทางเพิ่มหินใหญ่ลักษณะประหลาดมากมาย ยามวิกาลคล้ายสัตว์ประหลาดที่หมอบซุ่มอยู่

ฟงสิงเลี่ยบีบมืออันนุ่มนิ่มของไป่ซู่เซียง กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"ตอนอยู่ในดงไม้นอกตึก ท่านใช่เห็นข้าพเจ้าสนิทสนมกับเชี่ยนเหลียนหรือไม่?"

ไป่ซู่เซียงผงกศีรษะเล็กน้อยจนแทบสังเกตไม่ออก ฟงสิงเลี่ยหัวใจร้อนผ่าว กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าสนิทสนมกับท่านเช่นนั้นหรือไม่?"

ไป่ซู่เซียงอับอายสุดเปรียบปาน แต่ยังผงกศีรษะรับอีกครา

กู่เชี่ยนเหลียนเบือนหน้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พี่เซียง สิงเลี่ยชมชอบท่านจริงๆ มนุษย์ตอไม้เช่นมันรู้จักกับข้าพเจ้าสิบชาติภพ ยังไม่เคยกล่าววาจาที่สนิทสนมกับข้าพเจ้าดูท่าคืนนี้พี่เซียงยากรักษาความบริสุทธิ์ไว้แล้ว ใช่หรือไม่สิงเลี่ย?"

หากเปลี่ยนเป็นฟงสิงเลี่ยเมื่อกาลก่อน ยากที่จะยอมรับคำพูดที่เปิดเผยของกู่เชี่ยนเหลียนเช่นนี้ ยามนี้กลับรู้สึกว่าคำพูดของกู่เชี่ยนเหลียนน่าสนใจยิ่ง ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวกับไป่ซู่เซียงว่า

"ข้าพเจ้าก็คาดคิดเช่นนี้"

ไป่ซู่เซียงเผชิญการบุกจู่โจมจากคนทั้งสอง ไม่ว่านางมีจิตใจองอาจเพียงไหน จะอย่างไรยังเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ ถึงกับหน้าแดงซ่านใจเต้นถี่เร็ว กลับล้มฟุบกับอ้อมอกของฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮา คลายมือจากการยึดกุมมือของกู่เชี่ยนเหลียน โอบอุ้มไป่ซู่เซียงขึ้นมา วิ่งขึ้นเขาไป ปากกล่าวว่า

"พวกท่านเดินช้าไปแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนหัวร่อพลางไล่กวดตาม พลางร้องว่า

"พี่เซียงไม่ต้องร้อนใจ พอเลี้ยวขึ้นไปก็เป็นก้อนหินนักบวชแล้ว"

นางไม่บอกว่าฟงสิงเลี่ยร้อนใจ กลับบอกว่าไป่ซู่เซียงร้อนใจ แสดงว่ามีเจตนากลั่นแกล้งก่อกวน

ไป่ซู่เซียงร่างอ่อนระทวย ซุกศีรษะกับซอกคอฟงสิงเลี่ย ยามนี้

หากฟงสิงเลี่ยวางร่างนางลง รับรองว่านางไม่อาจทรงกายมั่น

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความลิงโลดอย่างไม่เคยมีมาก่อน พออ้อมหินใหญ่ก้อนหนึ่งมองขึ้นไป ต้องหยุดยั้งลงแต่กลางคัน

กู่เชี่ยนเหลียนที่ไล่กวดตามมาจึงชนใส่แผ่นหลังมัน รีบยื่นมือโอบเอวมันไว้ ขณะจะร่ำร้องอาละวาด พอเงยหน้าขึ้น กลับเห็นหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยนั่งอยู่บนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง มองดูพวกนางกอดเป็นก้อนกลมอย่างยิ้มแย้ม เหนือขึ้นไปประมาณห้าสิบก้าว เป็นสระน้ำพุร้อนที่อยู่ท่ามกลางก้อนหินล้อมรอบ หลังสระเป็นผนังผาอันลาดชัน

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คนไม่กรุ้งกริ่งเสียทีที่หนุ่มฉกรรจ์ หลานเราไม่ต้องกระดากนึกถึงเราเมื่อวัยหนุ่มโอบซ้ายตระกองกอดขวา หลานเรายังห่างไกลอีกมากนัก"

ไป่ซู่เซียงดิ้นหลุดจากอ้อมกอดฟงสิงเลี่ยลงสู่พื้น จากนั้นวิ่งขึ้นไปพร้อมกับกู่เชี่ยนเหลียนซึ่งเดินอ้อมจากด้านหลังฟงสิงเลี่ย จนถึงสองฟากข้างหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย คล้องแขนมันอย่างสนิทสนม

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยโอบเอวอ้อนแอ้นของพวกนาง แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ทั้งสองนี้ล้วนเป็นบุตรีที่น่ารักของเรา เชี่ยนเหลียนสืบทอดวิชาแพทย์ ส่วนซู่เซียงสืบทอดวิชาฝังเข็มของเรา เรายังมีความเสียใจอันใด?"

ฟงสิงเลี่ยน้อมคารวะกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านเจิ้นเป่ยพักผ่อนในที่นี้ พวกเรามารบกวนแล้ว"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นึกถึงศัตรูเข้มแข็งใกล้มาถึง ไหนเลยยังอุดอู้อยู่หลังเขาได้?"

ฟงสิงเลี่ยนึกถึงปัญหาเมื่อก่อนหน้านี้ จึงกล่าวกับสตรีทั้งสองว่า

"พวกท่านไปที่น้ำพุร้อนก่อน ข้าพเจ้าหลังจากเรียนถามท่านเจิ้นเป่ย ค่อยขึ้นไปหาพวกท่าน"

สตรีทั้งสองเห็นมันกล่าวราวกับสามีสั่งต่อภรรยา ในใจทั้งวาบหวามทั้งยินดี รับคำพลางวิ่งไล่กวดกันขึ้นไป เสียงหัวร่อที่สดใสดุจระฆังเงินดังสะท้อนอยู่บนขุนเขา

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"สิงเลี่ยจดจำไว้ บุรุษที่ทำให้สตรีมีความสุข จึงเป็นบุรุษที่แท้จริง"

ฟงสิงเลี่ยหวนนึกถึงกาลก่อนชาเย็นต่อกู่เชี่ยนเหลียน เป็นเพราะตนเองถืออารมณ์ความรู้ของตัวเองเป็นใหญ่หรือไม่? นี่ถือเป็นความเห็นแก่ตัวหรือไม่? ในใจบังเกิดความเสียใจ ตกลงใจว่ารอสักครู่จะชดเชยให้กับพวกนาง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"ท่านใช่คิดถามถึงเรื่องปลูกฝังมารหรือไม่ หวังว่าอารมณ์ของท่านไม่พลุ่งพล่านเช่นครั้งก่อน"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวคำขออภัย พร้อมกับถ่ายทอดบอกความเปลี่ยนแปลงของตนเองออกไป

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยรับฟังอย่างตั้งใจ จากนั้นกล่าวว่า

"ขอบใจหลานเราบอกข้อมูลอันล้ำค่านี้ต่อเรา ช่วยให้เราก่อนตายทำความเข้าใจกับวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความหดหู่ใจ หวนนึกถึงหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยมีชีวิตอีกเพียงสองวัน ที่หายากยิ่งคือท่านผู้เฒ่ายังรักษาความปลอดโปร่งโล่งใจไว้ ยามนั้นขบคิดแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อเป็นกระถางรองรับของวิชาปลูกฝังมาร ตอนนี้ยังไม่ตาย ใช่ถูกเชื้อมาระบาดใส่ จนนิสัยใจคอเปลี่ยนไป กระทำเรื่องราว

ที่กาลก่อนไม่กระทำหรือไม่?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"สามารถกล่าวเช่นนี้ และไม่อาจกล่าวเช่นนี้ เรื่องนี้ซ่อนความนัยพิสดารนัก"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"คิดทำความเข้าใจกับคำพูดของเราสองประโยคนี้ ก่อนอื่นต้องเข้าใจถึงหลักแห่งฟ้าดิน การแบ่งเป็นหยินและหยาง ดังนั้นมีเกิดต้องมีตาย มีด้านหน้าต้องมีด้านกลับกัน มีบุรุษต้องมีสตรี มีครรภธรรมก็ต้องมีพันธุมาร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสภาพเช่นนี้"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"ไม่ว่าครรภธรรมหรือพันธุมาร ล้วนมาจากพลังชีวิตที่เป็นบ่อเกิดของมนุษยชาติ พลังชีวิตนี้ต่างกับพลังชีวิตธรรมดา หากแต่เป็นพลังชีวิตแรกธรรมชาติ และเป็นพลังที่ผู้บำเพ็ญพรตเสาะแสวงหา"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"อย่างนั้นไฉนมีการแบ่งแยกครรภธรรมกับพันธุมาร?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"การแบ่งแยกอยู่ที่ขั้นตอนการฝึก ครรภธรรมมาจากธาตุหยินและหยางในร่างกายมนุษย์ ส่วนพันธุมารเกิดจากการร่วมสัมพันธ์ของบุรุษสตรี"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องคำ "ว่ากระไร?" หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"ท่านคงได้คิดแล้ว ดังนั้นสื่อชักนำมารเช่นจิ้นปิงหวินจึงมีความสำคัญถึงเพียงนี้ เมื่อเรือนร่างอันบริสุทธิ์ของนางร่วมสัมพันธ์รักกับท่าน ขณะที่พลังธาตุของชีวิตหลอมรวมกัน พลังแรกธรรมชาติก็ก่อตัวขึ้น ผังปานอาศัยวิชาอันลี้ลับของสำนักมาร ใช้สอยพลังชีวิตนี้โปรยหว่าน

พันธุมารไว้ หลังจากนั้นทุกครั้งที่พวกท่านร่วมรักกัน มันจะซ่อนเร้นอยู่ในจิตวิญญาณของพวกท่าน เพาะสร้างเมล็ดพันธุ์ขึ้น เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม ก็หลอมรวมกับพันธุมาร ดึงดูดสุดยอดของแก่นสารมาเป็นของตน แต่มีเกิดต้องมีตาย ผู้ที่ประสบสภาพแตกดับคือท่าน นี่เป็นผลสุดท้ายของกระถางรองรับทุกตัวตน"

ฟงสิงเลี่ยสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริง ๆ"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้เอง แต่ว่าภายในร่างของท่านมีพลังประหลาดสายหนึ่ง ช่วยให้ท่านรอดจากชะตากรรมกระถางรองรับแตกดับ ตอนนี้พลังเป็นนั้นหลอมรวมกับพลังตาย บวกกับพลังพิสดารของพี่เย่อไห่ พลังทั้งสามสายรวมบรรจบกัน กลายเป็นท่านในปัจจุบัน ขอให้เชื่อเรา อย่าได้ถูกวัตถุเรื่องราวใดผูกมัดไว้ และอย่าปล่อยให้คำวิพากษ์วิจารณ์ของผู้อื่นมัดมือมัดเท้าท่าน เพราะว่านับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ท่านเป็นหนึ่งเดียวที่มีประสบการณ์เช่นนี้ ดังนั้นมีแต่ท่านที่ค้นหาเส้นทางเดินให้กับตัวเอง"

ฟงสิงเลี่ยหมอบกราบกรานด้วยความสำนึกขอบคุณ หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขึ้นไปยังน้ำพุร้อน ค้นหาความสุขของท่านเถอะ เราจะรับลมชมจันทร์ในที่นี้ต่อไป"

ฟงสิงเลี่ยโขกศีรษะคำนับสามครั้งครา ค่อยเดินขึ้นไป พอตัดผ่านหินใหญ่ที่สูงสองวาจำนวนสองก้อน ที่เบื้องหน้าพลันขยายกว้างออก

ท่ามกลางหมู่หินรายล้อมรอบ ปรากฏสระน้ำที่มีความยาวโดยรอบร่วมสิบวาแห่งหนึ่ง ท่ามกลางไอร้อนลอยกรุ่น กู่เซี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงเปลือยกายแช่อยู่ในสระ ลอยกระเพื่อมขึ้นลงดั่งราวกับอยู่

กลางทิพยวิมานในแดนดิน

กู่เซี่ยนเหลียนแหวกว่ายมา กวักมือกล่าวว่า

"สิงเลี่ย รีบถอดเสื้อผ้าลงมา น้ำพุร้อนคืนนี้ไม่ร้อนเท่าใด สุขสบายกายยิ่ง"

ฟงสิงเลี่ยทางหนึ่งถอดเสื้อผ้า ทางหนึ่งสำรวจดู เห็นในซอกหินด้านที่ติดกับผนังผา ปรากฏน้ำพุพวยพุ่งออกมาสองสาย น้ำพุทางซ้ายมีควันร้อนลอยกรุ่น น้ำพุทางขวาไม่มีไอร้อน คล้ายกับธรรมชาติสร้างความสมดุลแก่น้ำพุร้อนเย็นทั้งสองสาย สมเป็นสถานที่อันเลื่องชื่อของตำหนักอลงกรณ์

ในที่สุดฟงสิงเลี่ยถอดผ้าผ่อนชิ้นสุดท้ายออก ยืนเปลือยกายอยู่ริมสระ เรือนร่างที่ตั้งตรงสะท้อนประกาย กล้ามเนื้อสมส่วนที่มีพลังไม่มีไขมันส่วนเกินแม้แต่น้อย

สตรีที่เล่นน้ำกันทั้งสองคล้ายถูกสะกดจิตเอาไว้ หยุดการเคลื่อนไหว เหม่อมองดูมัน สีหน้าทอแววลุ่มหลงขึ้น

ที่ดึงดูดใจพวกนางของฟงสิงเลี่ย มิใช่เรือนร่างที่สมชายเค้าใบหน้าที่หล่อเหลา หากทว่ามันกอปรด้วยบุคลิกภาพที่บ่งบอกบรรยายไม่ถูก ทั้งแฝงความองอาจของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ทั้งยังมีราศีเชียนอันสูงส่ง ยังมีมนต์ขลังอันลี้ลับอีกชนิดหนึ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนคล้ายเห็นมันอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก ต้องลอบร้องในใจ 'เลี่ยหลางเอย ท่านไฉนเปลี่ยนเป็นน่าดูถึงเพียงนี้?'

ไป่ซู่เซียงก็ลืมความเอียงอาย ร่างสั่นสะท้านขึ้นมา นางทราบว่า นับแต่นี้จะไม่ไปจากมัน ชั่วชีวิตนี้จะลุ่มหลงต่อมัน

ฟงสิงเลี่ยสะกิดเท้าเล็กน้อย ศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน พุ่งตัวลงในน้ำพุร้อนที่อุ่นสบาย ดำดิ่งเข้าหาสตรีทั้งสอง เมื่อโผล่ขึ้นบนผิวน้ำ สองมือก็โอบเอวคอดกิ่วของพวกนางเอาไว้

สตรีทั้งสองโอบกอดตอบอย่างลืมตัว

ฟงสิงเลี่ยซักนำพวกนางมาถึงบริเวณน้ำตื้นริมสระ รู้สึกว่ารูขุมขนทุกแห่งเปิดรับความร้อนของน้ำพุ ความปลอดโปร่งสบายที่ได้รับ สุดที่จะบรรยายได้ ต้องเบือนหน้าไปจูบริมฝีปากของไป่ซู่เซียง จากนั้นเป็นกู่เซี่ยนเหลียน

ในน้ำพุที่ร้อนพอดี ท่ามกลางไอร้อนที่ลอยขึ้น พร้อมทั้งเสียงหอบหายใจของพวกนาง ฟงสิงเลี่ยจดจำคำพูดของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยผ่อนคลายตัวเอง ซ่องเสพกับความสุขอันเนื่องมาจากการสัมผัสทางร่างกาย

ภายใต้คลื่นแห่งความรักของทั้งสองฝ่าย ฟงสิงเลี่ยครอบครองกู่เซี่ยนเหลียนอีกครั้ง ขณะเดียวกันก็พิชิตพรหมจรรย์ของไป่ซู่เซียงในเวลาไม่ถึงสิบสองชั่วยาม มันยึดครองร่างกายของหญิงงามถึงสองนาง นี่เป็นเรื่องที่มันคาดฝันไม่ถึงมาก่อน

สุดท้ายพวกมันนั่งเคียงคู่กันบนหินใหญ่ที่เรียบลื่นริมสระ แช่เท้าอยู่ในน้ำ

ฟงสิงเลี่ยโอบไหล่ของพวกนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าต้องตาย ก็ไม่รู้สึกว่าสวรรค์อยุติธรรมต่อเราฟงสิงเลี่ย"

สตรีทั้งสองส่งเสียงสนับสนุน กู่เซี่ยนเหลียนยังกล่าวว่า

"สิงเลี่ย ข้าพเจ้าขอบอกความลับของตำหนักอลงกรณ์ต่อท่าน"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ท่านไม่กลัวเกิดเรื่องอีกหรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่เซียง ให้ท่านบ่งบอก"

ไป่ซู่เซียงงงงันวูบหนึ่งจึงถามว่า

"ความลับอันใด?"

กู่เซี่ยนเหลียนมุดเข้ามาในอ้อมอกของฟงสิงเลี่ย ยื่นหน้าไปถลึงตาใส่ไป่ซู่เซียง กล่าวว่า

"หมายถึงข้อตกลงของเราท่าน"

ไป่ซู่เซียงแอบอิงกับฟงสิงเลี่ย ยื่นหน้าถึงข้างใบหูมัน กล่าวว่า

"ซู่เซียงกับเสี่ยวเหลียนมีข้อตกลงว่า หากพวกเราคนใดคนหนึ่งเสาะพบชายในฝัน ต้องนำมาให้อีกคนหนึ่งชมดู หากตอนนั้นข้าพเจ้าหรือเสี่ยวเหลียนไม่มีตัวเลือกอื่น จะเลียนเยี่ยงเอ้อหวงหนี่อิง* มีสามีคนเดียวกัน เพื่อที่เราสองพี่น้องจะไม่แยกจากกัน ปราดแรกที่ซู่เซียงพบเห็นคุณชาย ก็ยอมศิโรราบแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยร้องถามกู่เซี่ยนเหลียนว่า

"นี่เป็นความลับของตำหนักอลงกรณ์หรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนยื่นมือลูบไล้ใบหน้าของมันกล่าวว่า

"คุณชายฟงเอย ที่นี้มิใช่ตำหนักอลงกรณ์หรือ? นี่ทั้งเกี่ยวพันถึงความสุขชั่วชีวิตของเราสองพี่น้อง ทั้งเป็นความลับที่มีแต่ท่านล่วงรู้ได้"

ฟงสิงเลี่ยอับจนถ้อยคำ หันเหหัวเรื่องว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่วิตกทุกข์ร้อนต่อพิธีมงคลสมรสของคุณหนูท่านในวันพรุ่งนี้?"

กู่เซี่ยนเหลียนเผยอริมฝีปากต่อฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ท่านจูบปากข้าพเจ้าสิบครั้ง ข้าพเจ้าจะบอกความลับนี้ต่อท่าน"

*** เอ้อหวงเป็นราชธิดาของกษัตริย์เหยาสมัยตึกตำบรรพ์ ชักชวนน้องสาวนามหนี่อิงแต่งให้กับสุ้น เมื่อสุ้นได้เป็นโอรสสวรรค์ ทรงแต่งตั้งเอ้อหวงเป็นฮองเฮา ส่วนหนี่อิงเป็นพระสนม**

ฟงสิงเลี่ยขณะจะกล่าววาจา ไปซู่เซียงที่ด้านข้างกล่าวเบาๆ ว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนจดหมายฉบับหนึ่งถึงเฉิงหัง บอกต่อมันว่าคนที่คุณหนูรักเป็นใคร?"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบใหญ่ เหลียวมองไปซู่เซียง

ที่แล้วมาไปซู่เซียงไม่แสดงความเห็นต่อเรื่องการแต่งงานของกงจู้อลงกรณ์ หาคาดไม่ว่านางเดินหมากตานี้อย่างลับๆ ต้องประเมินฝีมือของนางใหม่

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวเบาๆ ว่า

"สิงเลี่ย หากศัตรูยกกำลังมา ท่านมิต้องนึกถึงพวกเราทั้งสอง เพียงรับศึกอย่างสุดกำลัง หากท่านเป็นไรไป เราสองพี่น้องจะตามท่าน มิให้ตระกูลฟงต้องมัวหมองเด็ดขาด"

ระลอกคลื่นบนพอหยาง

ขบวนเรือที่ดาหน้ามาจุดไฟขึ้น

จิตใจฉินเมิ่งเหยาสงบนิ่ง กระจ่างดั่งกระจก เรือเร็วที่โอบล้อมเข้ามาทั้งยี่สิบแปดลำ ดูไปคล้ายวุ่นวายไม่เป็นระเบียบ แท้ที่จริงแบ่งเป็นสามกลุ่ม ปีกซ้ายขวาข้างละสิบลำ กลุ่มตรงกลางที่ล้าหลังมีเพียงแปดลำ

มือดีที่แท้จริงสมควรอยู่ที่แปดลำนั้น

ฉินเมิ่งเหยายืนอยู่ที่หัวเรือ ลมราตรีโชยพัดชายเสื้อกระพือพลิ้วคล้ายเทพธิดาที่จะเหาะเหินขึ้นฟ้า

ที่ท้ายเรือของเรือเร็วแต่ละลำ ประกอบด้วยชายฉกรรจ์หกคนจ้วงพายอย่างเร่งร้อน คุกคามใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว

ธนูเพลิงพาดกับคันธนู เตรียมพร้อมที่จะปล่อยออก

ล่างฟานหวินสวมหมวกเล้ย ใส่เสื้อฟางกันฝน ท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชา คล้ายไม่รู้สึกถึงสถานการณ์ที่รีบร้อนคับขัน

ในที่สุดมาถึงรัศมีการยิงแล้ว

เสียงขวับเขวี้ยวดังไม่ขาดหู

ลูกธนูกล้าแข็งที่ชุบน้ำมันจุดไฟลุกไหม้ของขบวนเรือเร็วทางขวาร้อยกว่าดอก กรีดผ่านท้องฟ้าราตรีของทะเลสาบผอหยางเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงาม พร่างพรมใส่เรือใบขนาดเล็กของล่างฟานหวินกับฉินเมิ่งเหยาดุจฝนอัคคี สาดส่องผิวทะเลสาบโดยรอบเป็นสีแดงเพลิงทั้งน่าดูทั้งน่ากลัว

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกได้ว่า ที่ท้ายเรือมีพายอันหนึ่งแหย่ไปในน้ำทะเลสาบ

นางเพ่งตาไปยังเบื้องหน้า ย่อมไม่เห็นล่างฟานหวินจ้วงพายถึงกับไม่ได้ยินสุ้มเสียงใด แต่ร่างกายคล้ายยืดขยายออกไป รับรู้ถึงพลังของพายไม้ที่ยื่นลงในน้ำทะเลสาบ

ล่างฟานหวินเคลื่อนไหวแล้ว

ที่เบื้องหน้ามีแต่แสงไฟเป็นจุดแต้ม ระดมยิงใส่ฉินเมิ่งเหยาที่ตกเป็นเป้าจู่โจมก่อน

เรือใบขนาดเล็กพลันเร่งความเร็วขึ้น

เป็นระดับความเร็วที่น่าตระหนก

เรือน้อยคล้ายถูกยกพ้นจากผิวทะเลสาบ พุ่งเฉียงๆ ออกไปดุจปลาบินตัวหนึ่ง

ธนูเพลิงล้วนยิงใส่อากาศธาตุ

บนเรือของศัตรูบังเกิดเสียงร้องอุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัยดังขึ้น

ฉินเมิ่งเหยาลอบหัวร่อในใจ หากผู้ชำนาญการเดินเรือเช่นล่างฟานหวินถูกชนชั้นผู้เยาว์เหล่านี้สะกดไว้ คงเป็นเรื่องที่น่าหัวร่อแล้ว

บนเรือศัตรูแว่วเสียงกลองดังขึ้น

เรือทั้งสามกลุ่มแยกออกจากกัน

กลุ่มที่อยู่ทางขวาเปลี่ยนทิศทาง เคลื่อนขวางเข้าสกัดกั้นเรือที่อยู่กลางทั้งแปดลำตีวงโค้ง เปลี่ยนเป็นไล่กวดตามหลังมา กลุ่มที่อยู่ทางซ้ายกลับหันหัวแล่นเฉียงๆ ออกไป เตรียมคลี่ร่างแหบนเส้นทางเมื่อขามา

ขอเพียงสกัดพวกนางได้ชั่วขณะ เรือที่ด้านหลังจะตามมาถึงกลุ้มกระหนาบทั้งหน้าหลัง

ด้านยุทธการสู้รบ เรือของศัตรูปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์เพียงดูจากข้อนี้แสดงว่า ฝ่ายตรงข้ามมีชนชั้นยอดฝีมือคอยสั่งการ

น่าเสียดายที่คู่มือเป็นล่างฟานหวินที่ไร้ผู้ต่อต้าน

ฉินเมิ่งเหยาหลับตาพริ้มลง ไม่สนใจธนูเพลิงชุดที่สองที่ศัตรูระดมยิงมา หากแต่รับรู้ถึงเส้นสายของพายไม้ที่ล่างฟานหวินกรีดวาดบนผิวทะเลสาบ

รู้สึกว่าพายสั่นสะเทือนคราหนึ่ง บังเกิดเป็นคลื่นลับ กระแทกใส่ก้นเรือ

เรือใบลำน้อยถูกหนุนส่งพ้นจากผิวทะเลสาบอีกครา ทั้งยังเปลี่ยนทิศทางของเรือ เบี่ยงไปทางซ้ายมือ

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา พายไม้หดแล้วยื่นออก ฟาดหวดใส่ผิวทะเลสาบท้ายเรือ

ปรากฏคลื่นปะทุขึ้นฟ้า ขับสะท้อนแสงสว่างของธนูเพลิงที่ระดมยิงมา เรือน้อยสาดพุ่งใส่เรือของศัตรูที่ตัดขวางมา ธนูเพลิงชุดที่สองล้วนยิงใส่อากาศธาตุ ตกลงยังด้านหลังของเรือ

เมื่อคลื่นร่วงกราวลงมา กลับไม่กระเซ็นถูกเรือใบลำน้อยแม้แต่น้อย เป็นที่เห็นได้ว่าเรือน้อยพุ่งด้วยความเร็วเพียงไหน

ดวงตาที่หลับพริ้มของฉินเมิ่งเหยาปรากฏน้ำตาสุกใสไหลซึมออกมา เพราะว่าในที่สุดนางได้ "เห็น" กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินแล้ว

เพียงแต่ครั้งนี้เป็นพายไม้พายหนึ่ง

นั่นมีข้อแตกต่างอันใด?

ฉินเมิ่งเหยาเพียงอาศัยความรู้สึก ก็ทราบว่าล่างฟานหวิน เกาะกุมแก่นแท้ของวิถีกระบี่แล้ว

นั่นเป็นวิถีแห่งฟ้า และเป็นวิถีธรรมชาติ หลักเหตุผลของธรรมชาติ

แก่นแท้ของเพลงกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินมาจากน้ำทะเลสาบของทะเลสาบตังถิง

ความรู้แจ้งนี้สร้างความตื้นตันใจแก่นางนัก

เมื่อเกาะกุมลักษณะของน้ำ เท่ากับเกาะกุมวิถีแห่งฟ้า

ดังนั้นล่างฟานหวินอาศัยลักษณะของน้ำ สำแดงฝีมือราววิชามายากล กระทำเรื่องราวที่คาดฝันไม่ถึงออกมา

กองเรือของศัตรูเกิดความวุ่นวายขึ้นมา

ใจกระบี่กระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยา ถึงกับรู้สึกถึงความประหวั่นของผู้คนบนเรือศัตรู

ดังนั้นเกิดสภาพอันวุ่นวายโดยไม่ทันสู้รบขึ้นมา

ล่างฟานหวินแผ่พุ่งพลังสภาวะสะกดพวกมันโดยสิ้นเชิง

สายน้ำสายแล้วสายเล่าแตกปะทุจากท้ายเรือพลุ่งขึ้นฟ้า

ล่างฟานหวินหัวร่อดังยาวนานอีกครา ทิ้งน้ำหนักตัวลงที่ช่วงเอว หัวเรือพลันกระดกขึ้น เร่งความเร็วกว่าเดิม ศัตรูไม่ทันยิงธนูเพลิงชุดที่สามออก เรือใบลำน้อยก็พุ่งผ่านเรือที่อยู่กลางไป

เสียงเซ้งเมื่อฉินเมิ่งเหยาชักกระบี่ปักบินจากฝัก

พลังกระบี่เกลื่อนฟ้าแผ่พุ่งจากมือนาง แหวกจู่โจมใส่เรือซ้ายขวาราวกับลำแสงของอาทิตย์

เรือของศัตรูทั้งสองลำบรรทุกผู้คนยี่สิบกว่าคน แต่ไม่ทันเห็นชัด

ตาว่ากระบี่ของฉินเมิ่งเหยายาวหรือสั้น หากมิใช่ถูกพลังกระบี่กระแทกอาวุธหลุดจากมือ ร่างหล่นตูมลงในน้ำ ก็ชิงหมอบฟุบร่างลงหลบเลี่ยงนี่เป็นฉินเมิ่งเหยายั้งกระบี่ไว้ไมตรีต่อพวกมัน

เรือใบลำน้อยตัดผ่านกองเรือศัตรูไปดุจลมพายุหอบหนึ่ง ไม่หยุดยั้งชะงักแม้แต่น้อย ยืดระยะห่างเป็นห้าวา

เรือเร็วอีกสองกลุ่มที่กลุ้มกระหนาบมาจากทางหน้าหลังล้วนพุ่งใส่อากาศธาตุ รีบหันหางเสือติดตามมา แล่นเลียดผ่านกองเรือที่พลาดท่าเสียทีไป

ล่างฟานหวินบังคับพายไม้กระดอนขึ้นกลางอากาศ พลันกลับกลายเป็นเงาพายหลายสิบสาย ฟาดใส่ผิวน้ำด้วยระดับความเร็วที่ไม่อาจเห็นด้วยตาเปล่า แต่ครั้งนี้ไม่ได้ก่อเกิดเป็นสายน้ำแตกปะทุ กระทั่งสะเก็ดน้ำสักหยดก็ไม่มี

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกมีคลื่นลับหลายสายแหวกจู่โจมใส่เรือของศัตรูที่ติดตามมา

เสียงโครมครามดังไม่ขาดหู เรือเร็วแถวหน้าสุดทั้งสิบสองลำถูกคลื่นลับกระชากหัวเรือขึ้น จากนั้นพลิกตลบไปด้านข้าง เหล่าศัตรูถูกสลัดร่วงหล่นลงน้ำ เรือเร็วที่ตามหลังมาชนใส่เรือที่พลิกคว่ำแตกพ่ายไม่เป็นขบวน

ที่ท้ายเรือของเรือใบลำน้อยปรากฏสายน้ำพวยพุ่งขึ้นอีกครา แล่นจากไปอย่างรวดเร็ว

เสียงเช้งอีกครา ฉินเมิ่งเหยาสอดกระบี่คืนฝัก

ทันใด ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง

ล่างฟานหวินแค่นเสียงหนักๆ กรีดวาดพายคราหนึ่ง เรือใบลำน้อยเคลื่อนขวางไปห้าเชียะราวกับปาฏิหาริย์

เสียงตูมพร้อมกับสะเก็ดน้ำสาดกระจาย ธรรมาจารย์อาทิตย์งอ

หลังดีดพุ่งขึ้นจากใต้น้ำ หากเรือใบลำน้อยยังใช้เส้นทางเดินเรือเดิม ต้องถูกส่วนหลังของท่านกระแทกชนใส่ รับรองว่าเรือต้องหักกลางเป็นสองท่อน

เห็นธรรมาจารย์อาทิตย์ใช้กำลังรุนแรงเกินไป ต้องโผพุ่งขึ้นฟ้าแล้ว ท่านพลันหยุดค้างอยู่กลางอากาศ ในระดับความสูงกว่าเสากระโดงเรือ

ควรทราบว่าธรรมาจารย์อาทิตย์กำลังทะยานขึ้นไปอย่างสุดแรง ยามนี้คิดหยุดก็หยุดลง นับว่าขัดกับหลักธรรมชาติอย่างยิ่ง

การหยุดลงเป็นไปเพียงชั่วกะพริบตาครึ่งเดียว ต่อจากนั้นธรรมาจารย์อาทิตย์เคลื่อนขวางด้วยระดับความเร็วกว่าตอนที่ดีดพุ่งขึ้นฟ้า ยื่นเท้าสะกิดใส่เสากระโดงเรือ

หากเปลี่ยนเป็นยอดฝีมือทั่วไป คงเข้าใจว่าธรรมาจารย์อาทิตย์คิดเตะเสากระโดงเรือหัก แต่ฉินเมิ่งเหยากับล่างฟานหวินฟังจากเสียงลมเมื่อร่างของท่านเคลื่อนผ่าน ทราบว่าหากเท้านี้เตะถูกเสากระโดง พลังจู่โจมจะแล่นมาตามเสากระโดงถึงตัวเรือ กระแทกเรือใบลำน้อยหักเป็นสองท่อน

จุดประสงค์ของธรรมาจารย์อาทิตย์ยังคงคิดแยกฉินเมิ่งเหยากับล่างฟานหวินจากกัน จะได้จู่โจมใส่คนใดคนหนึ่งอย่างสุดกำลัง

แน่นอน เป้าหมายของท่านอยู่ที่ฉินเมิ่งเหยา

จากข้อนี้แสดงเห็นถึงยุทธการอันสูงส่งของท่าน ดูออกว่าล่างฟานหวินยากตอแย

ฉินเมิ่งเหยายืนสงบที่หัวเรือ ไม่มีทีท่าลงมือขัดขวางแต่อย่างไร

มุมปากล่างฟานหวินปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง สลัดศีรษะคราหนึ่ง หมวกเล้ยก็หลุดลอยขึ้นจากศีรษะ บินคว้างเข้าหาธรรมาจารย์อาทิตย์

ธรรมาจารย์อาทิตย์อุทานดังเอ๊ะ มิอาจไม่ชักเท้าที่สะกิดใส่

เสากระโดงกลับมา ฝ่ามือพลันขยายใหญ่ขึ้น ตบฟาดใส่ริมขอบของหมวกเล้ยที่บินคว้างมาถึง

หากธรรมาจารย์อาทิตย์ไม่ชักเท้ากลับ ขณะที่ปลายเท้าของท่านสะกิดถูกเสากระโดง หมวกเล้ยจะบาดใส่หว่างเอวของท่าน เมื่อท่านแบ่งแยกกำลังไปที่เท้า ต้องไม่อาจต้านทานรับพลังที่แฝงมากับหมวกเล้ยได้

เสียงปง เมื่อหมวกเล้ยถูกประทับหัตถ์ใหญ่ของท่านกระแทกเป็นผุยผง

ล่างฟานหวินได้รับผลสะท้อนระยะไกล ร่างท่อนบนส่ายโงนเงนคราหนึ่ง

คิ้วขาวของธรรมาจารย์อาทิตย์ตั้งชันขึ้น กวาดตาเจิดจ้ามองไปยังล่างฟานหวิน กู่ร้องดังยาวนาน เหวี่ยงตัวไปทางด้านหน้าของหัวเรือ เพื่อสลายพลังที่จู่โจมมา

เรือใบลำน้อยแหวกฝ่าสายน้ำไปยังเบื้องหน้า ชนใส่ตำแหน่งที่ธรรมาจารย์อาทิตย์ตกวูบลง

ชุดลามะสีแดงสดของธรรมาจารย์อาทิตย์พัดพลิ้วดังพึบพับ อาศัยการสั่นพลิ้วสลัดหยดน้ำออกจากชุดลามะที่เปียกชุ่ม กลายเป็นประกายน้ำนับพันหมื่นจุด ครอบคลุมใส่ฉินเมิ่งเหยาที่หัวเรือ

ฉินเมิ่งเหยายืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ประกายหยดน้ำพอพร่างพรมถึงเบื้องหน้านางสามเชียะ คล้ายกระทบถูกผนังกำแพงที่มองไม่เห็น เปลี่ยนเป็นตกลงบนผิวทะเลสาบ

ยามนี้ร่างอันสูงใหญ่ดุจเทพวชิระของธรรมาจารย์อาทิตย์หันหลังให้กับหัวเรือ สองเท้าแตะสัมผัสกับผิวทะเลสาบแล้ว

เรือใบลำน้อยแหวกพุ่งถึงด้านหลังของท่านห่างประมาณวาเศษ

ธรรมาจารย์อาทิตย์แหงนหน้าหัวร่อ สองเท้าสะกิดใส่ผิวทะเลสาบ

ดีดตัวขึ้นราวกับอยู่บนภาคพื้นดิน บิดเอวหมุนตัวกลางอากาศ ฝ่ามือเบ่งพองโตขึ้น ตะปบใส่ใบหน้าฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยายกมือชักกระบี่ปีกบินที่สะพายอยู่ด้านหลัง ผลักออกไปอย่างที่คล้ายเชื่องช้าคล้ายรวดเร็ว ปะทะกับท่าตะปบที่รวดเร็วจนไม่อาจเห็นชัดตาของธรรมาจารย์อาทิตย์ พอดีปิดสกัดท่าจู่โจมอันรุนแรงของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้

ควรทราบว่าทั้งสองไม่ได้ประมือกันบนภาคพื้นดิน พร้อมกับการแล่นรุดหน้าของเรือ ตำแหน่งระยะห่างเกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังนั้นท่าจู่โจมที่ดูไปไม่ลำบากกินแรง แท้ที่จริงผ่านการคำนวณอย่างละเอียด สุดที่ยอดฝีมือทั่วไปจะคาดคิดได้

ธรรมาจารย์อาทิตย์กางนิ้วทั้งห้า ทุกดรรชนีล้วนเคลื่อนไหวอย่างพิสดารในพื้นที่อันจำกัด คล้ายอาวุธห้าชนิดจู่โจมใส่กระบี่ปีกบินของฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว กระบี่ปีกบินขยับสั่นพลิ้วก่อเกิดเป็นประกายกระบี่ห้าสาย ปิดสกัดท่าจู่โจมอันรุนแรงของฝ่ายตรงข้ามไว้

เสียงติงติงตังตังดังอย่างถี่ยิบ

บนพื้นที่ว่างอันแคบเล็กของหัวเรือ ปรากฏเงาร่างสองสายเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

เงาร่างหนึ่งแดงหนึ่งขาวพันตูกัน จนจำแนกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

เสียงนิ้วมือกับกระบี่ปะทะกันไม่ได้หยุดชะงักแม้แต่น้อย

ทันใด ประกายกระบี่สาดกระจายจ้าออก

ธรรมาจารย์อาทิตย์หงายร่างถอยห่างจากรัศมีกระบี่ของฉินเมิ่งเหยาจนถึงตำแหน่งที่อยู่ห่างจากหัวเรือสองวา พุ่งเฉียงๆ ตกลงน้ำไป

กลางอากาศเหนือหัวเรือไปปรากฏกาสาวพัสตร์สีแดงชิ้นหนึ่ง

พัดพลิ้วลงมา กลับเป็นชิ้นส่วนหนึ่งของชุดลามะธรรมาจารย์อาทิตย์ที่ถูกตัดขาดออก

เรือใบลำน้อยแล่นไปยังเบื้องหน้า พุ่งผ่านด้านข้างที่ธรรมาจารย์อาทิตย์ตกน้ำห่างประมาณวาเศษ

เรือของศัตรูที่ด้านหลังชุลมุนวุ่นวาย ไม่สามารถติดตามมาและไม่กล้าติดตามมา

หลังจากที่ธรรมาจารย์อาทิตย์ตกน้ำ ก็ไม่ปรากฏร่องรอยขึ้นอีก

ฉินเมิ่งเหยาสอดกระบี่คืนฝัก ยืนสงบนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง จึงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หากมิใช่ธรรมาจารย์อาทิตย์ถูกหมวกเล้ยของพี่ใหญ่กระแทกใส่ ไม่ทันฟื้นฟูพลังฝีมือ เมิ่งเหยาสามารถบังคับมันตกน้ำหรือไม่ ยังไม่อาจทราบได้"

ชิฉางเจิงมองดูหญิงเปลือยซึ่งเพิ่งรวมร่างกับมันซึ่งนอนอยู่บนพื้น ในใจบังเกิดความหึงหวงปวดร้าว จนแทบแหงนหน้าแผดเสียงร้องออกมา

ภาพที่สุ่ยโหยวจิงโอบรอบคอของอิงเฟย คอยหลอกหลอนมันดุจวิญญาณร้าย

มันทอดถอนใจคำหนึ่ง ขณะจะสะบัดหน้าจากไป หางตาเหลือบเห็นมีดสั้นซึ่งสุ่ยโหยวจิงผูกติดกับข้อเท้า พลันฉุกคิดขึ้น 'นางเตรียมฆ่าตัวตายเพื่อเรา แสดงว่าความรักที่มีต่อเราไม่ได้เสแสร้งแกล้งดัด เห็นแก่ข้อนี้ไม่อาจทอดทิ้งนางโดยไม่แยแส' ดังนั้นจึ้ดาบออกกระทบถูกเรือนร่างของสุ่ยโหยวจิง

สุ่ยโหยวจิงได้รับการคลายจุด ยังอ้าปากน้อยๆ ขึ้น ร้องเรียกอย่างเลอะเลือนว่า

"ฉางเจิง"

นางลุกขึ้นนั่ง เห็นชิฉางเจิงจับจ้องมองนางอย่างเย็นชาปราศจากความรู้สึกอันใด คล้ายกำลังมองดูคนแปลกหน้าก็มิปาน

สุ่ยโหยวจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ผุดลุกขึ้นยืน ขณะจะโถมไปในอ้อมอกของชิฉางเจิง ชิฉางเจิงชิงตวาดห้ามว่า

"นางแพศยาใจรวนเร นับแต่นี้ท่านเป็นท่าน ข้าพเจ้าเป็นข้าพเจ้า อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าถูกหลงกลอีก"

สุ่ยโหยวจิงหน้าขาวซีดไร้สีเลือด ยกมือกุมอกถอยกายไปสองก้าว หวนนึกถึงเหตุการณ์ก่อนที่จะสิ้นสติล้มลง ต้องร้องว่า

"ฉางเจิง ท่านเข้าใจผิดแล้ว"

ชิฉางเจิงแหงนหน้าหัวร่อด้วยความรันทด กล่าวว่า

"ทั้งที่เห็นกับตายังเข้าใจผิดอีก นางแพศยา พอเห็นคนรักเก่าทั้งที่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามชั่วช้าสามานย์ ยังโผไปในอ้อมอก เสนอเรือนร่างประทับรอยจูบให้ นี่เรียกว่าเข้าใจผิดอีก? คาดว่าท่านคงคิดไม่ถึงว่าข้าพเจ้าจะกลับมาโดยเร็ว"

น้ำตาของสุ่ยโหยวจิงทะลักจากเบ้าอย่างสุดระงับ ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ตะเบ็งเสียงร้องว่า

"อย่าได้เป็นเช่นนี้ ท่านฟังข้าพเจ้าอธิบายก่อน"

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เรื่องที่ท่านกระทำไป ต่อให้ท่านพลิกลิ้นอย่างไร อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความคิด หลังจากนี้ท่านเดินทางของท่าน ข้าพเจ้าเดินตามทางของข้าพเจ้า ต่างฝ่ายต่างไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน"

กล่าวจบหันกายหมายจากไป

สุ่ยโหยวจิงได้รับความคับแค้นแน่นอก คล้ายถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่หน้าอก ต้องเซถอยไปด้านหลัง จวบกระทั่งแผ่นหลังเปลือยเปล่ากระทบถูกผนังชำรุดของศาลเจ้าร้าง

เห็นแน่ชัดว่าชิฉางเจิงจะออกจากศาลเจ้าไปแล้ว ที่ริมโสตของนางพลันแว่วเสียงทางลมปราณของชิฉางเจิงดังว่า

"โหยวจิง ข้าพเจ้ารักท่าน รีบแสร้งเป็นคิดฆ่าตัวตาย แต่อย่าได้ฆ่าตัวตายจริงๆ"

สุ่ยโหยวจิงงงงันวูบหนึ่ง ชิฉางเจิงก็จากไปจนไร้ร่องรอย

นางสะกดความลิงโลดยินดีไว้ โถมถึงข้างประตูศาลเจ้า แสร้งเป็นร้องร่ำคร่ำครวญว่า

"ฉางเจิง อย่าได้ไป"

นอกศาลเจ้าร้างเงียบวังเวง มีแต่เสียงลมฤดูสารทโชยพัดดังหวีดหวิว

สุ่ยโหยวจิงล่าถอยกลับมากลางศาลเจ้า ชักมีดสั้นออกมา จ่อใส่ตำแหน่งหัวใจตรงหว่างกลางหน้าอก ส่งเสียงหัวร่อราวเสียสติร้องว่า

"ท่านไปเถอะ ไปเถอะ ข้าพเจ้าจะตายให้ท่านดู"

"โหยวจิง"

เสียงเรียกอันนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังขึ้นที่นอกศาล แฝงอำนาจชักจูงให้ผู้คนยินยอมคล้อยตาม

จนบัดนี้สุ่ยโหยวจิงมิอาจไม่นับถือเลื่อมใสสติปัญญาและยุทธวิธีของชิฉางเจิง แสร้งเป็นหันมีดสั้นไปทางต้นเสียงด้วยความตระหนก

เงาคนถลันวูบหนึ่ง อิงเฟยยิ้มที่มุมปากอย่างเกียจคร้าน ยืนอยู่เบื้องหน้านาง กล่าวว่า

"ความตายเป็นเรื่องสะดวกดายถึงเพียงนี้หรือ?"

พลางเพ่งตาแวววาวจ้องจับบนร่างเปลือยที่ยวนใจของนาง

สุ่ยโหยวจิงกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"ปีศาจร้ายเมื่อครู่ใช้ฝีมืออันต่ำช้า ทำให้ฉางเจิงเข้าใจผิดต่อข้าพเจ้าผละจากไป ข้าพเจ้าขอเสี่ยงชีวิตกับท่านแล้ว"

อิงเฟยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คำเดียวก็ฉางเจิง สองคำก็ฉางเจิง ท่านไม่กลัวข้าพเจ้ายามหึงหวง อีกสักครู่ตอนร่วมสวาทไม่รู้จักรักถนอมบุปผาหรือ?"

พลางสำรวจมองร่างเปลือยของนางขึ้นๆ ลงๆ เที่ยวหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ร่างกายของท่านยังงดงามถึงเพียงนั้น มิน่าเล่าเด็กน้อยนั้นลุ่มหลงจนโงหัวไม่ขึ้น แม้แต่ตัวข้าพเจ้า ถ่านไฟเก่ายังคุโชนขึ้นมา"

สุ่ยโหยวจิงถอยกายไปหลายก้าว พิงกับผนังศาลเจ้า กรีดร้องว่า

"อย่าได้เข้ามา"

อิงเฟยหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"ท่านเมื่อเป็นสตรีของข้าพเจ้า ก็เป็นสตรีของข้าพเจ้าตลอดไป ข้าพเจ้าให้ท่านมีชีวิตก็มีชีวิต ให้ท่านตายก็ตาย"

ดวงตาสุ่ยโหยวจิงทอแววอันเด็ดเดี่ยวขึ้น

อิงเฟยเห็นเช่นนั้น พลันขยับเคลื่อนกาย ตะปบใส่นางแต่ไกล

สุ่ยโหยวจิงร้องอุทานคำหนึ่ง พลิกข้อมือปักมีดสั้นใส่ทรวงอกตัวเอง

อิงเฟยลอบหัวร่อในใจ เห็นว่าหากนางฆ่าตัวตายที่เบื้องหน้ามันสำเร็จ นับแต่นี้มันคงต้องเขียนชื่อกลับหัวแล้ว ยามนั้นงอนิ้วดีดพุ่งพลังดรรชนีสองสายใส่จุดเส้นบนข้อมือสุ่ยโหยวจิง

หาคาดไม่ว่าสุ่ยโหยวจิงพลิกมีดสั้นผลักใส่มัน บังเกิดเสียงลมแหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ จู่โจมอย่างสุดกำลัง

อิงเฟยฉุกคิดว่าผิดท่า หรือว่าการฆ่าตัวตายเป็นการแสร้งแกล้ง ขณะจะพลิกแพลงกระบวนท่าคร่ากุมสุ่ยโหยวจิง พลันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

พลังดาบที่กล้าแข็งสุดเปรียบปานสายหนึ่งทะลักจากประตูศาลเจ้า

จากนั้นประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ชิฉางเจิงคุมดาบเข่นฆ่าใส่มัน

อิงเฟยผิดที่จิตใจจดจ่ออยู่กับเรือนร่างสุ่ยโหยวจิง กระทั่งตาขอคู่ที่กลางหลังก็ไม่ทันดึงออกมา ยามรีบร้อนแบ่งกำลังครึ่งหนึ่งฟาดฝ่ามือใส่สุ่ยโหยวจิงอีกฝ่ามือหนึ่งรับคมดาบของชิฉางเจิงไว้

พริบตานั้นสถานการณ์พลิกผัน มันกลายเป็นรับศึกสองด้าน

ดาบของชิฉางเจิงนี้แฝงความเคียดแค้นที่สตรีตัวเองถูกหยามอัปยศ เปล่งอานุภาพของเพลงดาบถึงที่สุด ส่วนอิงเฟยรับศึกอย่างฉุกละหุก ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงปรากฏชัดแจ้ง อย่าว่าแต่มันมิอาจไม่รับมือกับมีดสั้นของสุ่ยโหยวจิง ด้านจิตวิทยาตกเป็นเบี้ยล่างกว่าเดิม

มันความจริงวางแผนหลอกลวงคน ยามนี้กลับติดกับของฝ่ายตรงข้าม ไหนเลยไม่สร้างความเคียดแค้นแก่มัน?

อิงเฟยแค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง ฝ่ามือทั้งสองฟาดใส่มีดสั้นกับดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิง

เงาร่างสามสายสัมผัสวูบก็ผละจากกัน

อิงเฟยกู่ร้องพลางเคลื่อนขวาง ชนผนังศาลเจ้าแถบหนึ่งพังทลายหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว

สุ่ยโหยวจิงโห่ร้องด้วยความยินดี โผไปในอ้อมอกของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงโอบกอดนางเอาไว้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในสภาพเช่นนี้ มันเพียงถูกพลังดาบของเราทำร้ายบาดเจ็บเล็กน้อย คนผู้นี้นับว่าน่ากลัวจริงๆ"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"ภายในวันสองวัน มันไม่มีปัญญาติดตามพวกเรา ฉางเจิงข้าพเจ้ากลัวท่านเข้าใจข้าพเจ้าผิดไปจริงๆ เมื่อครู่มัน..."

ชิฉางเจิงยกมือปิดปากนาง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"หากมิใช่ท่านพอฟื้นตื่นมาเรียกชื่อเราเหล่าชิ (คนแซ่ชิ) ทำให้

ข้าพเจ้าทราบว่าท่านยามสลบไสลยังคิดถึงข้าพเจ้า อาจเป็นสภาพตรงกันข้าม มา รีบสวมใส่เสื้อผ้า พวกเราไป ในบัดดล"

สุ่ยโหยวจิงถามเบาๆ ว่า

"แมวป่าประเปรียวตายแล้วหรือ?"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะด้วยความปวดร้าวใจ กล่าวว่า

"วางใจเถอะ สักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะทวงถามหนี้โลหิตจากคนทมิฬหินชาติผู้นี้ แต่ตอนนี้มิอาจไม่ไป"

น้ำตาสุ่ยโหยวจิงหยดหยาดลงบนปกเสื้อชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงที่มองโลกในแง่ดี พลันรู้สึกว่าหนทางเบื้องหน้ามืดหม่นนัก

วันนี้สามารถขับไล่อิงเฟยไป เพราะฝ่ายตรงข้ามประมาทศัตรูครั้งหน้าหากเผชิญพบกัน เกรงว่าพวกมันยากจะโชคดีเช่นคืนนี้

แสงอุทัยแรกปรากฏ

ฟงสิงเลี่ยกับสตรีทั้งสองจัดแจงเสื้อผ้า ออกจากน้ำพุร้อนซึ่งนำความสุขล้นแก่มัน เดินทางลงจากเขา

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยไม่ทราบไปที่ใดแล้ว

กู่เชี่ยนเหลียนแอบมองมันด้วยความตื่นเต้นสงสัย ฟงสิงเลี่ยจึงกล่าวว่า

"เชี่ยนเหลียน ท่านคิดอ่านวางแผนอันใดอีก?"

กู่เชี่ยนเหลียนคล้องแขนมันไว้ กล่าวว่า

"สิงเลี่ยในตอนนี้น่าดูยิ่ง ไม่ทราบเป็นเพราะว่าในสายตาคนรักถือเป็นพานอาน* หรือไม่ แต่ว่าท่านเป็นคนรักข้าพเจ้าตั้งแต่แรก

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าพัวอัน เป็นชายรูปงามของจีน

เหตุใดจนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยพบเห็น?"

ไป่ซู่เซียงโอบกอดฟงสิงเลี่ยทางอีกฟากหนึ่ง กล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียนกล่าวไม่ผิด เลี่ยหลางเพิ่มประกายราศีชนิดหนึ่งกลายเป็นบุคลิกภาพที่บ่งบอกบรรยายไม่ถูก"

ฟงสิงเลี่ยฉุกใจคิด ทราบว่าเมื่อคืนยุ่งเกี่ยวกับสตรีทั้งสองคงเกิดประโยชน์ต่อพลังลมปราณภายในกายทั้งสามสาย ทั้งนี้เพราะเพลงทวนไฟลามทุ่งเน้นที่ท่วงท่าสภาวะ สะท้อนความแกร่งกร้าวออกมา ยกตัวอย่างเช่นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ขอเพียงยืนหยัดปักหลัก ก็สามารถพิชิตศัตรูโดยมิต้องสู้รบ สตรีทั้งสองพบว่ามันเปลี่ยนไป แสดงว่าตนเองทะลุทุลวงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง

พริบตานั้นบังเกิดความห้าวหาญประดัง นับแต่นี้มันจะตั้งต้นใหม่กระทำการอย่างเต็มที่ จึงไม่เสียทีที่ท่านอาจารย์อบรมเลี้ยงดู

จิ้นปิงหวิน เราจะขอพบหน้านางอีกครั้ง บอกกล่าวกับนางให้ชัดแจ้ง

หากนางยังต้องการเป็นภรรยามัน มันจะไม่สืบสาวราวเรื่องไม่เช่นนั้นถือว่าเรื่องราวยุติลง ตนเองไหนเลยถูกสตรีที่ไม่ได้รักมันคนหนึ่งเหนี่ยวรั้งไปชั่วชีวิตได้?

นึกถึงตอนนี้ รู้สึกปลอดโปร่งสบายอารมณ์

สตรีทั้งสองคลายมือจากการคล้องแขนมัน ที่แท้มาถึงหน้าประตูตึกแล้ว

คนทั้งสามเดินเข้าไป

กงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนยืนอยู่กลางห้องโถงเพียงลำพัง ภายใต้การประดับตกแต่งจัดงานมงคล รู้สึกเปลี่ยวเหงาวังเวงเป็นพิเศษ

นางมองดูคนทั้งสามอย่างเย็นชา สีหน้าสงบราบเรียบผิดธรรมดา

ฟงสิงเลี่ยลอบประหลาดใจ เหตุใดไม่พบเห็นบ่าวไพร่หญิงรับใช้

แม้สักคนเดียว?

ไป่ซู่เซียงกับกู่เซี่ยนเหลียนมาถึงเบื้องหน้ากงจู้อลงกรณ์ คล้ายประพฤติเป็นโจรใจหวั่นหวาด พากันคุกเข่าลง ก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงสตรีทั้งสองจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ ต้องตะลึงลานกับที่

กงจู้อลงกรณ์กวาดตาผ่านหน้าสตรีทั้งสองอย่างช้าๆ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เขาไปแล้ว พวกท่านคงพอใจแล้วกระมัง?"

ไป่ซู่เซียงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่เกี่ยวข้องกับเสี่ยวเหลียน เป็นซู่เซียงคิดอ่านกระทำเอง"

กงจู้อลงกรณ์กวาดตามายังฟงสิงเลี่ย พลันฉุกใจคิด สำรวจมองมันโดยละเอียด ตาคู่งามทอประกายพิสดาร ชั่วครู่ค่อยสลายคลาย ถามว่า

"คุณชาย เมื่อคืนหลับสบายหรือไม่?"

หากเป็นเมื่อกาลก่อน ฟงสิงเลี่ยถูกหญิงงามที่เจริญวัยเช่นนี้มองดูอย่างอุกอาจ คงวางตัวไม่ถูก ยามนี้กลับรับไว้อย่างปลอดโปร่ง เพียงกล่าวว่า

"พี่เฉิงหังจากไปโดยไม่ร่ำลาจริงหรือ? ข้าพเจ้าจะไปตามตัวมันกลับมา"

กงจู้อลงกรณ์ชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ไปก็ไปเถอะ หรือว่ากู่จือเซียนยังจะอ้อนวอนให้ผู้คนตบแต่งข้าพเจ้า?"

กู่เซี่ยนเหลียนโห่ร้องด้วยความยินดี กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"วิเศษแท้ วิเศษจริงๆ พี่สาวของมันเล่า?"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวด้วยความท้อใจว่า

"ติดตามไปด้วย ท่านคงเบิกบานใจกระมัง?"

กู่เซี่ยนเหลียนกระโดดโลดเต้นถึงข้างกายไป่ซู่เซียง คิดฉุดดึงนางขึ้นมา ไป่ซู่เซียงดิ้นหลุดจากมือนาง กล่าวกับกงจู้อลงกรณ์ว่า

"คุณหนู ลงโทษข้าพเจ้าเถอะ"

กงจู้อลงกรณ์ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ศัตรูคงบรรลุถึงป่าหลิวผีเสื้อแล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยมีกะใจสืบสาวราวเรื่องพวกท่าน? ล่างฟานหวินเอย ท่านอยู่ที่ใด?"

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน ทราบว่ากงจู้อลงกรณ์ที่ปล่อยให้เฉิงหังกับพี่สาวจากไป เพราะไม่ต้องการให้พวกมันยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราว อดตื้นตันใจมิได้ กล่าวว่า

"ตอนนี้ซู่เซียงเป็นสตรีของข้าพเจ้า ความผิดพลาดของนางข้าพเจ้ายอมรับผิดชอบทั้งหมด ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้จักเคล็ดวิชาอลงกรณ์แต่ตราบใดที่ยังมีลมหายใจอยู่ สาบานว่าจะกำจัดเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน ช่วยเหลือคุณหนูกอบกู้แคว้นอู๋ซวง"

กงจู้อลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กวาดมองมาที่มัน ไม่ทราบว่าคนผู้นี้ไฉนกลายเป็นเข้มแข็งองอาจกล้าทำกล้ารับ จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ครั้งกระโน้นตอนสิ้นชาติ บรรพชนเราสาบานว่าจะกอบกู้ด้วยตัวเอง กุศลเจตนาของคุณชาย จือเซียงขอรับด้วยใจ แต่คุณชายเมื่อมีความคิดเช่นนี้ สามารถหักกลบลบล้างพฤติการณ์อันอุกอาจของซู่เซียง ซู่เซียงลุกขึ้นเถอะ"

ภายใต้การประคองของกู่เซี่ยนเหลียน ไป่ซู่เซียงค่อยลุกขึ้นยืน ในใจตื่นเต้นยินดีเหลือประมาณ ฟงสิงเลี่ยกลับบอกต่อกงจู้อลงกรณ์ว่านางเป็นคนของมัน ไหนเลยไม่สร้างความอิ่มเอมใจแก่นาง

กงจู้อลงกรณ์เห็นเช่นนั้น บังเกิดความสะท้อนใจ นางกับ

กู่เซี่ยนเหลียนและไป่ซู่เซียงอยู่ร่วมกันตั้งแต่เล็ก สนิทสนมกันฉันพี่น้อง ตอนนี้สตรีทั้งสองกลับเสาะพบชายในฝัน ตัวเองกลับไม่มีบุญวาสนา เหตุใดสวรรค์จึงอยุติธรรมถึงเพียงนี้

นึกถึงตอนนี้ อดกวาดตามายังฟงสิงเลี่ยมิได้ หวนนึกถึงด้วยสายตาของตัวเอง เหตุใดเมื่อคืนนี้ไม่สังเกตเห็นเสน่ห์ของบุรุษและบุคลิกลักษณะอันอาจหาญของอีกฝ่าย ตอนนั้นเพียงรู้สึกว่าฟงสิงเลี่ยเป็นบุรุษที่น่าดู ยามนี้มันกอปรด้วยลักษณะพิเศษเช่นนี้ แทบสั่นไหวจิตใจนางเช่นเดียวกับล่างฟานหวิน

หากแม้นนางพบพานมันก่อนล่างฟานหวิน ใช่หลงรักมันหรือไม่?

กู่เซี่ยนเหลียนเข้ามาพัวพันนาง กล่าวว่า

"คุณหนูมิสู้แต่งให้กับสิงเลี่ย ส่วนพวกเราเป็นอนุภรรยาของเขาอย่างนั้นจะเป็นครอบครัวเดียวกัน เรื่องการกู้ชาติปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเขา ยังดีกว่าเสาะหาผู้คนมาฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ซึ่งไม่ทราบว่าจะฝึกสำเร็จหรือไม่"

ฟงสิงเลี่ยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวโดยไม่ยั้งคิดไม่คำนึงถึงศักดิ์ฐานะและหน้าตาของคุณหนูตัวเอง กงจู้อลงกรณ์คงต้องให้นางเห็นดีแน่นอน

หาคาดไม่ว่ากงจู้อลงกรณ์ตากระจ่างวูบ มองมาที่มันชั่วครู่ค่อยรั้งสายตากลับไป ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเราสามารถมีชีวิตรอดจากวันนี้หรือไม่ ยังไม่ทราบชัดรอไว้ภายหน้าค่อยคิดอ่านกันเถอะ"

คำพูดเหล่านี้แสดงว่านางไม่ปฏิเสธข้อเสนอของกู่เซี่ยนเหลียน

กู่เซี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงพากันโห่ร้องด้วยความยินดี

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าโฉมสะคราญนางนี้หวั่นไหวใจต่อตนเองแล้วในใจบังเกิดความคิดกู้หน้า ชดเชยกับการที่กงจู้อลงกรณ์ชืดชาต่อมัน

จึงกล่าวว่า

"กงจู้ยินยอมแต่งให้กับข้าพเจ้าหรือไม่ หาเป็นไรไม่ แต่เซี่ยนเหลียนกับซู่เซียงเป็นคนของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าถือเป็นคนของตำหนักอลงกรณ์ครึ่งหนึ่ง บวกกับเหลียนเหนียนตันช่วยเหลือฟางเยี่ยหวี่ก่อหวอดในดินแดนภาคกลาง ถือเป็นศัตรูของข้าพเจ้า นอกจากข้าพเจ้าทำไม่ได้ ไม่เช่นนั้นจะไม่ปล่อยให้มันมีชีวิตรอดจากดินแดนภาคกลางอย่างนั้นถือว่ามีส่วนช่วยต่อภารกิจกู้ชาติของคุณหนู เมื่อถึงเวลาคุณหนูพอใจแต่งให้กับผู้ใด ก็สามารถแต่งกับผู้นั้น มิต้องถูกเคล็ดวิชาที่ทำร้ายคนผูกมัดไว้อีกต่อไป"

กงจู้อลงกรณ์ฟังออกว่าน้ำเสียงมันแฝงความถือดี หวนนึกถึงบุรุษผู้นี้ทำการตอบโต้ต่อท่าทีของนางเมื่อคืน ดังนั้นแสดงออกว่าไม่ถือสานางรักชอบหรือไม่ หรือจะมอบกายมอบใจให้หรือไม่ ดังนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่กล่าวกระไร

ยามนั้นถันตงรีบรุดมารายงานว่า

"คนของตำหนักอพยพเข้าถ้ำลับที่หลังเขา ขณะที่ศัตรูผ่านป่าหลิวผีเสื้อ กำลังรุดมายังที่นี้"

จนบัดนี้ฟงสิงเลี่ยค่อยทราบว่าเหตุใดไม่พบเห็นบ่าวไพร่หญิงรับใช้แม้แต่เงา

จากนั้นถันตงหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"ได้รับข่าวจากเมืองหนันคังว่า ห้องสงบของฮูหยินเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด ผังผอจื่อ (สตรีชราอ้วน) เสียชีวิตอย่างอนาถ ส่วนฮูหยินไม่ทราบอยู่แห่งหนใด"

กงจู้อลงกรณ์หันขวับไป ร้องคำ "ว่ากระไร?" ฟงสิงเลี่ยและพวกทั้งสามตะลึงลานกับที่ กู่เซี่ยนเหลียนนึกถึงผังผอจื่อ ต้องหลั่งน้ำตาออกมา

ถันตงกล่าวว่า

"คุณหนูมิต้องเป็นห่วงฮูหยิน ตามข่าวที่ส่งมาจากเมืองหนันคัง อาจเป็นไปได้ว่านายผู้เฒ่าไปเยี่ยมฮูหยินถูกซุ่มโจมตี แต่ดูจากสภาพการณ์ พวกเขาทะลวงฝ่าวงล้อมหลบหนีไปได้"

กงจู้อลงกรณ์หวนนึกถึงจดหมายที่นางเขียนถึงบิดา ก็ต้องการให้ท่านไปเยี่ยมฮูหยินอลงกรณ์ ยามนั้นทอดถอนใจยาว หักห้ามจิตใจกล่าวว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยไปยังที่ใด?"

ถันตงกล่าวว่า

"เราพบพานท่านเจิ้นเป่ยในระหว่างทาง เขาบอกว่าจะออกไปรับแขก"

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน ร้องว่า

"ว่ากระไร ข้าพเจ้าจะไปช่วยเหลือท่านเจิ้นเป่ย"

ไป่ซู่เซียงฉุดดึงมันเอาไว้ กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าท่านเจิ้นเป่ยเป็นคนถือทิฐิดึงดันหรือ?"

จากนั้นหน้าซีดเผือดลง หวนนึกถึงหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยมีชีวิตอีกเพียงวันเดียว

ทุกผู้คนพลอยสะทกสะท้อนหม่นหมอง

กงจู้อลงกรณ์บังเกิดความคิดถึงล่างฟานหวินอย่างแรงกล้า นางปฏิเสธไม่ยอมล่าถอยออกจากตำหนักอลงกรณ์ไปหลบภัย เพียงเพราะต้องการพบหน้ามือกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่นี้อีกครั้งหรือไม่?

มนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ยกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตเดียวเซี่ยงเดินเคียงคู่นำหน้า ตัดผ่านดงอบเชย เหยียบย่างขึ้นสะพานศิลา มุ่งสู่ตำหนักอลงกรณ์

ผู้ที่ติดตามหลังคือผมขาวหลิวเหยาจีกับเตียวฮูหยิน สุดท้ายเป็นคฤธรอิ๋วซือตี้กับสองมารตระกูลเมิ่ง ส่วนผู้เยาว์ของสำนักกระบี่เงาภูตกับพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินหาได้ร่วมทางไม่

คนทั้งเจ็ดมุ่งสู่จุดหมายปลายทางอย่างปลอดโปร่ง คล้ายผู้มีอารมณ์อันสุนทรีย์เดินทางมาท่องชมทิวทัศน์ก็มิปาน

หลี่เซ่อเม่ยพลันหยุดเท้าลง

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตที่ข้างกายมันงงงันวูบหนึ่ง ค่อยหยุดชะงักลง มองไปยังเบื้องหน้า เห็นหมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย่เดินช้าๆ ออกจากมุมโค้งของช่องเขา ประสานมือกล่าวว่า

"อาคันตุกะจากแดนไกลมาถึงที่นี้ ไม่ได้ออกไปรอต้อนรับ โปรดให้อภัยด้วย"

ขณะกล่าว เดินถึงเบื้องหน้าพวกมันสิบกว่าก้าวหยุดยั้งยืนหยัดไว้

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตสองสามีภรรยากับหลิวเหยาจีพอเห็น หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย่ หวนนึกถึงวันนั้นมันบุกขึ้นเรือไปอาละวาด โดยที่ทั้งหมดไม่อาจทำอย่างไรได้ สร้างความกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง

หลี่เซ่อเม่ยเพ่งตาแวววาวสำรวจดูหมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย่ชั่วขณะจึงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเลี่ยออกมารับแขกถึงที่นี้ นับเป็นเกียรติแก่พวกเรานัก หลี่เซ่อเม่ยขอขอบพระคุณแล้ว"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปย่ยืนมือไขว้หลังขวางทางไว้ กล่าวว่า

"การมาของพี่หลี่ครั้งนี้หมายมั่นหวังผล เหตุใดจึงขาดเจ้าสำนักกุสุมาลย์เหนียนเหลียนตันไป?"

หลี่เซ่อเม่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เหนียนไพ่จู่ (เจ้าสำนักแซ่เหลียน) เป็นคนรักชอบบุปผา เห็นพี่เลี่ยเพาะปลูกไม้ดอกหญ้าพิสดารทั่วภูเขา อดนำสนมกุสุมไปชมดูมิได้

แต่พี่เลี่ยวางใจ รอสักครู่เราต้องแนะนำให้รู้จัก พวกท่านจะได้สนิทสนมให้มากไว้"

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"พี่เลี่ยขวางทางเช่นนี้ ใช่คิดอาศัยกำลังเพียงลำพัง รั้งตัวพวกเราทั้งเจ็ดไว้ที่นี้หรือไม่?"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง"

หลี่เช่อเม่ยเพ่งตามอง ประกายเจิดจ้าพอวูบขึ้นก็ประชิดเข้าใกล้หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยด้วยความรวดเร็วดุจภูตพราย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยิ้มเล็กน้อย ตวัดสองมือขึ้น

แว่วเสียงพรืบพรืบ ต้นหญ้าสองฟากข้างปรากฏเปลวอัคคีพวยพุ่งขึ้นฟ้า ควันดำม้วนคละคลุ้ง เส้นทางช่วงนี้ถูกกลืนไปในกลุ่มควันหนาทึบ มองไม่เห็นศัตรูและฝ่ายตนอีก

ตำแหน่งที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกับหลี่เช่อเม่ยเผชิญหน้ากัน บังเกิดเสียงพลังลมปะทะกันหลายสิบคราแต่ควันหนาทึบยังรวมตัวไม่กระจายหาย

จากนั้นเป็นเสียงหัวร่ออันยาวนานของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยดังขึ้น

ยามนี้เปลวไฟลามใส่ต้นหญ้าซึ่งกินพื้นที่ร่วมครึ่งลี้ เปลวไฟร้อนแรงกับควันดำหนาทึบปกคลุมเป็นบริเวณกว้างหลายลี้

ไม่มีผู้ใดเข้าใจว่าเหตุใดอัคคีเพลิงลุกลามรวดเร็วรุนแรงถึงเพียงนี้ เพียงทราบว่าเลี่ยเจิ้นเป่ยเมื่อมีฉายาหมอพิษ ควันดำนี้ต้องมิใช่สิ่งที่ดีแน่นอน

ในม่านควันแว่วเสียงแค่นหนักๆ และเสียงประกระบวนท่าดังมา แสดงว่าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยเคลื่อนไหวในควันดำ เปิดฉากจู่โจมใส่ทุกผู้คน

ควันดำนี้แปลกประหลาดยิ่ง ลมพัดไม่กระจาย มิหนำซ้ำต่อให้กลั้นลมหายใจไว้ ก็จะซึมแรกผ่านทางดวงตาใบหูและผิวกายเข้าสู่ร่าง นอกจากหลี่เซ่อเม่ยที่ไม่เกรงกลัวพิษแล้ว บุคคลอื่นต้องโคจรพลังต่อต้านพิษ เป็นเหตุให้พลังฝีมือลดทอนลง บวกกับจำแนกศัตรูสหายไม่ออก ความได้เปรียบจึงตกแก่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

เมิ่งเอ้อแผดร้องคำหนึ่ง แสดงว่าพลาดท่าเสียที จากนั้นเมิ่งต้าก็ร้องออกมา

หลี่เซ่อเม่ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ อาศัยโสตประสาทคำนวณตำแหน่ง รุดถึงด้านหลังของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย จี้นิ้วปราดออก

ได้ยินเสียงซี่ เข็มฮูโต๋ของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแทงถูกปลายนิ้วของมัน

รู้สึกมีพลังอันแหลมคมสายหนึ่งซึมแรกเข้าสู่ร่าง หลี่เซ่อเม่ยลอบร้องคำร้ายกาจในใจ ขณะที่พลังประหลาดของฝ่ายตรงข้ามแล่นมาตามชีพจรข้อมือจนถึงข้อศอก ก็ใช้พลังลมปราณขับสลายไป

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแค่นเสียงหนักๆ ขยับเคลื่อนขวางถึงด้านหลังของอีกคนหนึ่ง ตวัดเท้าเตะใส่ข้อเท้าของฝ่ายตรงข้าม

หลี่เซ่อเม่ยโยกซ้ายย้ายขวา มาถึงเบื้องซ้ายของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย หักศอกกระทุ้งใส่

เสียงปังเมื่อหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกับคนผู้นั้นปะทะเพลงเท้าฉราหนึ่ง จากนั้นค่อยต่อสู้กับหลี่เซ่อเม่ย มันทราบว่าหากมิใช่หลี่เซ่อเม่ยตามพัวพัน บุคคลอื่นอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดได้

มันเพาะปลูกหญ้ามังกรพิษอยู่บนเส้นทางสายนี้ เช้าวันนี้มันใช้วิชาลับเฉพาะดูดส่วนที่เป็นน้ำออก พร้อมกับโรยยาผงที่จุดติดได้โดยง่าย ควันที่เกิดจากการเผาไหม้มีพิษร้ายแรง ขอเพียงสะกดศัตรูไว้ยามชะล่าใจไม่ทันโคจรพลังต่อต้านพิษ ก็จะถูกพิษแทรกซึมเข้าอวัยวะภายในทั้งชีวิต

ไว้ที่นี้

นึกถึงตอนนี้ ที่หัวไหล่ส่ายไหวคราหนึ่ง เมื่อรับท่าฝ่ามือของหลี่เซ่อเม่ยไว้ ฉวยโอกาสโถมไปในขบวนศัตรูที่ชุลมุนวุ่นวาย เข็มฮูโต๋ทิ่มซ้ายแทงขวา บังเกิดเสียงร้องอุทานเสียงครางหนักๆ ดังติดต่อกัน

หลี่เซ่อเม่ยตวาดก้อง ไล่กวดตามหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยไป

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อดังยาวนาน เคลื่อนจากไปอย่างรวดเร็ว

หญ้ามังกรพิษพอดีเผาไหม้หมดสิ้น ควันหนาทึบเริ่มจางหาย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยจากไปจนไร้ร่องรอยแล้ว

หลี่เซ่อเม่ยเหลียวมองทุกผู้คน เห็นเมิ่งต้าเมิ่งเอ้อซึ่งฝีมือเป็นรองกว่าล้วนกระแทกนั่งกับพื้น บนหน้าผากปรากฏหยาดเงื่อผุดพราย แสดงว่าถูกพิษแทรกซึม กำลังโคจรพลังรีดเร้นพิษ เมิ่งเอ้อ (อันดับสอง) รับบาดเจ็บสาหัสกว่า ที่ใบหู จมูก ปากมีโลหิตไหลซึมออกมา

เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตดีกว่าเล็กน้อย แต่ไม่กล้าขยับเคลื่อนกาย ใบหน้าขาวซีด ดูท่าต้องใช้เวลาสักระยะหนึ่งค่อยทุเลาหายดี

หลี่เซ่อเม่ยเดินถึงด้านหลังเมิ่งต้าเมิ่งเอ้อ ทาบฝ่ามือกับกลางหลังทั้งสอง ถ่ายทอดพลังเข้าไปช่วยพวกมันขจัดพิษ

บุคคลอื่นโคจรพลังอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยทุเลาตามลำดับ

เตียวฮูหยินรีบช่วยสามีขจัดพิษ

หลิวเหยาจีกับอิ๋วซือตี้สบตาแวบหนึ่ง ดวงตาทอแววทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยมีฝีมือน่าตระหนกจริงๆ อาศัยกำลังเพียงลำพัง กลับตรึงพวกมันอยู่ที่นี้

หลี่เซ่อเม่ยลุกขึ้นยืน ดวงตาทอแววเศร้าโศกวูบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"เมิ่งต้ากับเมิ่งเอ้อไม่สามารถต่อสู้กับผู้คนอีกแล้ว"

อิ๋วซือตี้ร้องว่า

"หากไม่ฆ่าเลี่ยเจิ้นเป่ย เราสาบานไม่ยอมเลิกรา"

เตียวฮูหยินกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"พิษนี้ร้ายกาจจริงๆ เราต้องเสาะหาสถานที่รักษาบาดเจ็บของฟูจวิน* หาไม่ผลสุดท้ายเลวร้ายสุดคาดคิด"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เลี่ยเจิ้นเป่ยถูกเราฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ มาตรว่าสลายพลังของเราไปกว่าครึ่ง แต่ก็เพียงพอกับการให้มันรับไว้ เมื่อพบกับมันอีกจะเป็นเวลาที่มันล้มตาย"

จากนั้นกล่าวกับหลิวเหยาจีว่า

"เหยาจี ท่านกับเตียวฮูหยินคุ้มครองคนบาดเจ็บทั้งสามกลับไปที่เรือ ซือตี้ เราท่านรออยู่ที่นี่สักครู่"

จากนั้นยิ้มออกมา กล่าวว่า

"นอกจากเราแล้ว ยังมีเหนียนไพ่จู่ (เจ้าสำนักแซ่เหนียน) ธรรมาจารย์อาทิตย์กับสือเหล่าซือ (ครูมวยแซ่สือ) แม้แต่ล่างฟานหวินกับฉินเมิ่งเหยารุดมาก็ไม่ต้องกลัว"

โจรท่องโดดเดี่ยวโอบไหล่หานป๋อ พกความยินดีกลับมายังห้องของหานป๋อ

โจรท่องโดดเดี่ยวชมเชยว่า

"คิดไม่ถึงเด็กหญิงที่นัยน์ตาสูงเช่นจั่วซือ ยังถูกท่านพิชิตได้ นับว่ามีวิชาแมวสามขาอยู่บ้างจริงๆ"

หานป๋อกล่าวด้วยความถือดีว่า

---

* คำเรียกสามี

"นั่นย่อมแน่นอน"

โจรท่องโดดเดี่ยวอารมณ์ดียิ่ง ล้วงกล้องยาสูบออกมาคาบที่มุมปาก หยีตาลงกล่าวว่า

"ท่านเคยได้ยินฟั่นป้าและพวกเอ่ยถึงสิบยอดหญิงงาม ซึ่งในยุทธจักรเพิ่งคัดเลือกออกมาหรือไม่?"

หานป๋อตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"สิบยอดหญิงงามอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นี่เป็นการละเล่นของชาวยุทธจักรที่ยามอยู่ว่างชมชอบก่อเรื่องคิดค้นออกมา ท่านต้องการฟังหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งยกภรรยานางหนึ่งเป็นน้องสาวบุญธรรมของท่าน ท่านยังคิดกลั่นแกล้งข้าพเจ้าอีก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรีบขอโทษขอโพยแล้วกล่าว

"ซึ่งความจริงการคัดเลือกอย่างไม่เป็นทางการนี้ เกิดจากศิษย์หนุ่มฉกรรจ์ของสหพันธ์แปดสำนัก แต่ก็แพร่กระจายไปทั่วยุทธจักรโดยเร็ว ได้รับความสนใจจากผู้คนยิ่งกว่าพวกเราสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมอีก นับว่าสตรีช่างมีมนต์ขลังจริงๆ"

หานป๋อกล่าวด้วยความรำคาญว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าเป็นผู้ใดเอ่ยถึง เพียงต้องการทราบว่าสิบยอดหญิงงามนั้นเป็นใครกันแน่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทำท่าสูบยาแล้วกล่าวว่า

"ท่านต้องไม่มีความเห็นเป็นอื่นแน่นอน หญิงงามที่ได้รับการวางตัวอยู่อันดับหนึ่ง คือฉินเมิ่งเหยาที่ท่านละเมอเพ้อฝัน แต่ไม่มีความหวังได้ครอบครอง"

หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนวูบคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่สามารถครอบครอง ข้าพเจ้าต้องให้นางอยู่ร่วมกับข้าพเจ้าให้จงได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"ยามกล่าวง่ายดาย แต่พอเห็นท่านเผชิญหน้านางต้องมือไม้ปั่นป่วน เราจึงลำบากใจแทนท่าน...หญิงงามอันดับสองคือคนรักเก่าของฟงสิงเลี่ย นามจิ้นปิงหวิน เราเคยพบหน้าเด็กหญิงนี้ครั้งหนึ่ง มีรูปโฉมโนมพรรณเทียบเปรียบกับฉินเมิ่งเหยาได้"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"นางเป็น...เป็นของฟงสิงเลี่ย..."

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ภรรยาสหายห้ามแตะต้อง เรามักกระตุ้นเตือนท่าน ท่านกลับลืมเลือนอยู่เสมอ"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีฉินเมิ่งเหยาก็พึงพอใจแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ฉินเมิ่งเหยาเป็นของท่านหรือ?"

หานป๋อบังเกิดความท้อแท้อยู่บ้าง ถามว่า

"อันดับสามเป็นใคร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ท่านจะได้พบกับสตรีนางนี้โดยเร็ว นางเป็นบุตรีโทนของภูตบดีซวีเย่ออู๋ นามซวีเยี่ยเวี่ย แต่ท่านต้องระมัดระวังไว้ ฟังว่าสตรีนางนี้ชมชอบกลั่นแกล้งบุรุษ ในยุทธจักรไม่ทราบมีคนมีชื่อเสียงมากน้อยเท่าใดที่เสื่อมเสียชื่อเสียงใต้ชายกระโปรงนาง หานป๋อท่านเกรงว่าไม่มีข้อยกเว้น"

หานป๋อแค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"อย่าได้ดูแคลนข้าพเจ้า แม้แต่จอมยุทธล่างยังบอกว่าข้าพเจ้ามีวิธีการกับสตรี วันหน้าข้าพเจ้าพิชิตนาง จะให้นางเป็นน้องสาวบุญธรรมของท่านอีกคนหนึ่ง เมื่อถึงเวลาท่านค่อยล่วงรู้ฝีมือข้าพเจ้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"กลัวว่าเมื่อถึงเวลามีสภาพยับเยิน อย่าได้กลับมาร้องไห้ครำ่ครวญต่อเรา ขอให้เราผู้ชำนาญการเรื่องความรักชี้แนะหนทาง"

จากนั้นกล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า

"หากท่านสามารถทำให้ฉินเมิ่งเหยาเป็นน้องสาวบุญธรรมเรา เราฟั่นเหลียงจี๋ จึงยอมรับนับถือท่าน"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านคล้ายติดนิสัยรับน้องสาวบุญธรรม ตอนนี้มีสินค้าสำเร็จรูปชิ้นหนึ่ง ท่านมีความสนใจหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวคันที่หัวใจยากจะเกา กล่าวว่า

"ท่านหมายถึงจั่วซือหรือ? ย่อมมีความสนใจ เพียงแต่ตอนที่ให้เฉาเสียเรียกเราเป็นพี่ชายบุญธรรม เหตุใดไม่แจ้งต่อนางด้วย?"

หานป๋อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้ง่ายดายยิ่ง ตอนนี้นอกจากจอมยุทธ์ล่างแล้ว ซือเจี่ยแจเชื่อฟังข้าพเจ้าที่สุด มา บอกว่าผู้ใดเป็นหญิงงามอันดับสี่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวนึกวาดอนาคตอันสวยงาม ถึงกับยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า

"อันดับสี่คือกงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียน น่าเสียดายที่พวกท่านไม่มีวาสนาพบพาน ต่อให้ท่านมีความสามารถเทียมฟ้า ก็อับจนปัญญา"

หานป๋อกล่าวตัดพ้อว่า

"ล้วนเป็นท่านใช้ให้ข้าพเจ้าปลอมตัว เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าไม่

อาจปลีกตัวไป ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าจะได้เชยชม"

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชนชั้นหมกมุ่นโลกีย์เช่นท่านยากเปลี่ยนนิสัยจริงๆ ยังไม่พบพานคนก็คิดถึงเรื่องนั้น เราช่างเป็นห่วงแทนน้องสาวบุญธรรมทั้งสามนัก"

หานป๋อถูกสะกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น ถามว่า

"หญิงงามอันดับห้าเป็นใคร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นี่ยิ่งมีชื่อลือกระฉ่อน เชี่ยวชาญวิชาพิณหมากล้อม ตัวหนังสือภาพวาด มีนามว่าเหลียนซิ่วซิ่ว นางขายศิลปะไม่ขายตัว ฟังว่าเมื่อนางร้องขับขานบทเพลงบนเวที แม้แต่เด็กสามขวบจนถึงผู้เฒ่าอายุร้อยปียังหวั่นไหวใจ"

หานป๋อกล่าวด้วยความหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าต้องเปิดหูเปิดตาสักครา"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวสืบต่อ

"อันดับหกและเจ็ดท่านเพียงแต่รับฟัง กระทั่งนึกฝันยังไม่ต้องนึกฝัน"

หานป๋อกล่าวด้วยความอยากรู้ว่า

"พวกนางเป็นใคร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทำท่าสูบยาทั้งที่ไม่ได้จุดไฟอีก หานป๋ออดกล่าวมิได้ว่า

"สูบเช่นนี้มีรสชาติอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"สองวันนี้ช่างเร้าใจนัก เป็นเหตุให้เสบียงร่อยหรอ คงเหลือใบยาฟ้าหอมอยู่ไม่ถึงสิบคำ ไม่สูบเช่นนี้จะทำอย่างไร?"

หานป๋อผงกศีรษะด้วยความเห็นใจ แต่ไม่อาจช่วยเหลือได้

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"หญิงงามทั้งสองนี้หนึ่งเป็นพระสนมเฉินกุ้ยเฟยของจูหยวนจาง หนึ่งเป็นบุตรีคนสุดท้องของเจ้าสำนักซีหนิง ฉายากระบี่หอมจวงซิงซวง สนมรักของจูหยวนจางไม่ต้องเอ่ยถึง ส่วนเจ้าสำนักซีหนิงถือเรื่องหน้าตาที่สุด ท่านว่ามันยินยอมให้คนเสเพลที่ไม่ทราบมุดจากที่ใดเช่นท่านกระทบถูกบุตรีของมันหรือ?"

หานป๋อกล่าวด้วยความเสียดายว่า

"โอ พลาดโอกาสไปอีกสองครั้ง รีบบอกว่าอีกสามคนเป็นใคร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"หญิงงามอันดับแปดเป็นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของสหพันธ์แปดสำนัก ฟังว่าเป็นแม่ชีนางหนึ่ง ท่านสมควรไม่มีโอกาสเช่นกัน"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"คนเหล่านี้คัดเลือกอย่างไร แม่ชีก็เข้ารอบด้วยหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"แม่ชีนางนี้เป็นศิษย์น้องคนเล็กของหวินชิงน้องเรา ท่านไม่เคยพบหน้า จึงกล่าววาจาโง่เขลาเช่นนี้ หากแม้นพบหน้านาง รับรองว่าต้องคัดเลือกนางผ่านเข้ารอบ แม่ชีที่งดงามเช่นนี้ยากจะพบพานจริงๆ"

หานป๋อกล่าวโดยไม่กระตือรือร้นสนใจว่า

"ที่เหลืออีกสองนางเป็นใคร? หวังว่ามิใช่แม่ชีหรือพระสนมเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"อันดับเก้าเรียกว่าหานปี้ฉุ่ย เป็นเจ้าสำนักตันชิง ซึ่งเป็นสำนักนอกสหพันธ์แปดสำนัก สตรีนางนี้พอมีอายุสิบแปดปี ก็มีเพลงกระบี่ลือเลื่องทั่วสำนัก อายุยี่สิบสองปีก้าวขึ้นเป็นเจ้าสำนัก ปีนี้อายุยี่สิบห้าปี ฟังว่านางสัตย์สาบานว่าจะไม่แต่งงาน ตั้งใจจรรโลงสำนัก

ตันชิง ประชันขันแข่งกับสหพันธ์แปดสำนัก หากท่านสามารถพิชิตนางเรายินดีโขกศีรษะคำนับต่อท่าน"

หานป๋อกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"ไฉนเป็นสินค้าเยี่ยงนี้ อันดับสิบคงไม่เป็นเช่นนี้กระมัง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตรงกันข้าม ผู้ที่รั้งอันดับสุดท้ายเป็นสตรีร่านสวาทอันอื้อฉาว ผู้ที่มีความสัมพันธ์กับนางหาน้อยไม่"

หานป๋อกลับต้องการข้อมูลมากกว่านี้ แสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"สตรีเช่นนี้ก็ได้รับเลือกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่คัดเลือกสิบสตรีถือพรหมจรรย์ เหตุใดนางไม่ได้รับเลือก ซึ่งความจริงรูปโฉมความงามของนางหาด้อยกว่าหญิงงามอื่นไม่ เพียงแต่ชื่อเสียงไม่สู้ดีนัก ผู้คนจึงจงใจให้นางรั้งท้ายสุด หากไม่เลือกนางออกจะไม่ถูกต้องแล้ว"

หานป๋อเกาศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทนทานไม่ได้แล้ว รีบบอกว่าหญิงงามนางนี้เป็นใคร? ท่านเคยเห็นมาหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้กล่าวว่า

"ท่านรับปากเราเรื่องหนึ่ง เราค่อยบอกต่อท่าน"

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ทูตพิเศษปลอมแปลงแล้ว เฉาเสียก็ตบแต่งแล้ว ท่านยังต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ก่อนงานเลี้ยงคืนนี้ เราต้องการให้ท่านเรียนรู้สิบท่าไร้คำนึงที่

หม่าจิ้นเชิงเขียนคัดลอกขึ้น"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ในพวกเราต้องเสาะหาคนผู้หนึ่งปลอมเป็นยอดฝีมือลึกลับที่คร่ากุมแปดปีศาจซูหัง จึงคลายความสงสัยของศัตรู เราชราแล้ว ความทรงจำไม่เทียบเท่าพวกท่านเหล่าผู้เยาว์ ได้แต่พึ่งพาท่านปลอมเป็นยอดฝีมือเส้าหลิน"

หานป๋อขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"จนบัดนี้ท่านค่อยยอมรับว่าชราหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เวลามีไม่มาก หญิงงามอันดับสุดท้ายคือรานีบุปผาอิ๋งซ่านฮัว สตรีนางนี้มีร่องรอยไม่แน่นอน ความเป็นมาลึกลับเป็นปริศนา"

จากนั้นกะพริบตากล่าวว่า

"เรามิเพียงเคยพบเห็นนาง ทั้งยังขโมยสิ่งของของนาง ล่วงรู้ความลับสำคัญของนาง"

เอ่ยถึงตอนนี้กระโดดปราดขึ้นเดินออกไป กล่าวว่า

"เราจะแจ้งให้พวกนางทั้งหลายอย่าได้มารบกวนท่าน ท่านขังตัวเองฝึกฝีมือภายในห้อง คืนนี้ล้วนพึ่งพาท่านแล้ว"

หานป๋อเบิ่งตาดูมันจากไป นอกจากฝืนยิ้มแล้ว ยังจะทำอย่างไรได้ จอมขโมยอันดับหนึ่งผู้นี้ ที่แท้ขโมยสิ่งของใดของอิ๋งซ่านฮัว? นางมีความลับอันใดที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน?

ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียน ไป่ซู่เซียงและถันดง ยืนอยู่หน้าห้องโถง มองดูควันหนาทึบซึ่งพวยพุ่งขึ้นจากปากช่องเขา

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยใช้ค่ายกลอัคคีมังกรพิษแล้ว นับเป็นที่เลื่องลือของ

ผู้คนนัก"

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรรุดไปช่วยเหลือเขาอีกแรงหนึ่ง"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"หากท่านสามารถช่วยเหลือเขา เขาย่อมต้องชักชวนท่านไป ดังนั้นไม่ต้องไม่สบายใจต่อเรื่องนี้"

ฟงสิงเลี่ยฉวยโอกาสถามเรื่องที่ค้างคาใจว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยไฉนเร้นกายอยู่ที่นี้?"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เชี่ยนเหลียนไม่ได้บอกต่อท่านหรือ? เป็นท่านลี่เย่อไห่ผู้เป็นอาจารย์ท่านเชื้อเชิญเขามายังที่นี้ ไม่เช่นนั้นไหนเลยเชิญเขามาได้?"

จากนั้นแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ดีที่เขาพอมาถึงนึกรักสถานที่นี้ ทั้งยังรับพวกนางทั้งสองเป็นบุตรีบุญธรรม ทั้งหมดอยู่ร่วมกันด้วยดี"

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางยามแย้มยิ้ม เผยเห็นรอยลักยิ้มสองรอย อดหวั่นไหวใจมิได้ หวนนึกถึงนางคล้ายอารมณ์ดีขึ้น จึงมีอิริยาบถอันงดงามเช่นนี้ หาด้อยกว่าจิ้นปิงหวินไม่

กงจู้อลงกรณ์พลันพบว่าอีกฝ่ายจับจ้องมองนาง ต้องหน้าแดงระเรื่อ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความกระดาก มองดูกู่เชี่ยนเหลียนที่ข้างกาย กล่าวว่า

"ท่านอาโส่วฮู้กับท่านอาเยี่ยไปยังที่ใดแล้ว?"

ถันตงกล่าวโดยที่จิตใจที่ไม่อยู่กับตัวว่า

"พวกมันไปรอรับท่านเจิ้นเป่ยในระหว่างทาง"

หยุดเล็กน้อยจึงขอตัวออกไปชมดู

ฟงสิงเลี่ยเห็นพวกนางทั้งสามไม่มีท่าทีคิดเคลื่อนไหว ได้แต่สะกดควบคุมตัวเองไว้ กล่าวกับกู่เซี่ยนเหลียนว่า

"ท่านไม่สบายหรือไม่ ไฉนไม่กล่าววาจา?"

กู่เซี่ยนเหลียนกระซิบที่ข้างหูว่า

"พวกเราต้องการให้ท่านสนทนากับคุณหนูให้มาก สื่อสารให้มากกว่านี้ เป็นการกระชับความสัมพันธ์"

สุ้มเสียงนางแม้แผ่วเบา กงจู้อลงกรณ์ยังได้ยินอย่างชัดเจน ดุว่า

"เซี่ยนเหลียน"

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าหากกู่เซี่ยนเหลียนคิดบรรลุจุดหมาย มักไม่เลือกวิธีที่ใช้ จึงกล่าว

"กงจู้มีใจรักชอบอยู่ก่อน เซี่ยนเหลียนท่านอย่าได้ไม่รู้จักดีชั่ว กล่าวเหลวไหลวุ่นวาย ข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจต่อท่าน"

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"สิงเลี่ยโปรดระงับโทสะ คุณหนูกับล่างฟานหวินเพียงคบหาด้วยใจ ตอนนี้เป็นเช่นนี้ ภายหน้าก็เป็นเช่นนี้...คุณหนู เสี่ยวเหลียนกล่าวถูกต้องหรือไม่?"

กงจู้อลงกรณ์ปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"เรื่องของเรามิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว หากท่านไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง กล่าวเหลวไหลวุ่นวายอีก หลังจากที่คุณชายฟงนำท่านไปแล้ว ห้ามมิให้กลับมาอีก"

กู่เซี่ยนเหลียนสงบปากคำไว้ สีหน้าแสดงว่าได้รับความคับแค้นใจ

ฟงสิงเลี่ยชมดูจนเจ็บปวดใจ พร้อมกับสะกิดความถือดีขึ้น กล่าวว่า

"กงจู้แสดงจุดยืนอย่างรวบรัดชัดเจน ข้าพเจ้าไม่กล้าอาจเอื้อม

จริงๆ นับแต่นี้เชี่ยนเหลียนกับซู่เซียงไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก หาไม่ข้าพเจ้าจะสะบัดหน้าจากไป"

กงจู้อลงกรณ์สะท้านขึ้นเล็กน้อย ทราบว่านางใช้คำพูดรุนแรงไป กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวไม่ผิด ล่างฟานหวินอยู่เหนือความรักความใคร่ฉันบุรุษสตรี เพียงคบหากับนางด้วยใจ หากวันหน้าฟงสิงเลี่ยฆ่าเชียนกุสุมเหนียนเหลียนตันจริงๆ นางไม่แต่งให้กับมันจะแต่งกับผู้ใด?

นางฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ขั้นพื้นฐานตั้งแต่เล็ก ในเคล็ดวิชามีอยู่บทหนึ่งคือวิชาพิเคราะห์บุรุษ เป็นปฏิกิริยาดึงดูดซึ่งกันและกันระหว่างบุรุษสตรี ดังนั้นคราก่อนนางแรกพบล่างฟานหวินก็ถูกชะตาเกิดจากเหตุผลข้อนี้เอง

เมื่อวานตอนที่นางพบกับฟงสิงเลี่ย หัวใจยังถูกล่างฟานหวินยึดครอง จึงไม่ใส่ใจต่อฟงสิงเลี่ย จวบกระทั่งวันนี้พบหน้าอีกครั้ง พลันพบว่าฟงสิงเลี่ยมีแรงดึงดูดใจต่อนางไม่ด้อยกว่าล่างฟานหวิน อย่าว่าแต่สถานการณ์เกิดการเปลี่ยนแปลง เฉิงหังจากไปแล้ว มหาภัยใกล้กรายมาถึง การฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ร่วมกันกลายเป็นเรื่องอันเลื่อนลอย นางมีสิทธิ์ในการเลือกคนที่ชมชอบ สัมผัสกับความสุขทางเพศรสเช่นเดียวกับคนทั่วไป ตอนนี้กลับบังคับให้บุรุษหนุ่มที่ทะนงตนกล่าววาจาที่เด็ดขาดออกมา นับว่าไยต้องเป็นเช่นนี้ ต้องลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

ไป่ซู่เซียงที่ข้างกายกงจู้อลงกรณ์ตาเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ กล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"เลี่ยหลาง คุณหนูไม่มีเจตนาเช่นนี้ ท่าน..."

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น กวาดตาไปที่นาง คิดส่งเสียงตวาดห้าม กลับเห็นหว่างคิ้วกงจู้อลงกรณ์ซ่อนความหม่นหมอง ตาคู่งามทอแววว้าวุ่นตกตัดพ้อ ถึงกับใจสั่นสะท้าน ทราบว่าหญิงงามนางนี้มิใช่ไร้น้ำใจต่อตนเอง คำพูดที่มาถึงลำคอไม่อาจเปล่งออกไป

หลังจากที่มันพบปะสนทนากับหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยเกี่ยวกับวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร มันค่อยทราบว่าไม่ว่าผังปาน ล่างฟานหวิน หรืออธรรมศักดิ์สิทธิ์ ที่แสวงหามิใช่วัตถุธาตุทางโลก ซึ่งครอบคลุมถึงความรักที่ชนชาวโลกแซ่ซ้องสดุดี ดังนั้นต่อให้เปิดฉากรุกต่อกงจู้อลงกรณ์ก็ไม่ถือว่าเป็นการชิงรักจากล่างฟานหวิน

เหตุใดตนเองล่วงรู้ถึงเหตุผล ยังนำล่างฟานหวินมาเป็นข้ออ้างคิดทำร้ายจิตใจของหญิงสาวซึ่งซ่อนความงามอยู่ภายในเฉกเช่นกับจิ้นปิงหวิน นี่นับว่าขัดกับบุคลิกของสุภาพชนเช่นมันยิ่งนัก

หรือว่าตนเองรักนางโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นรักลึกล้ำแค้นก็ลึกล้ำ?

กงจู้อลงกรณ์เห็นมันเหม่อมองดูนาง อดชำเลืองมองมันมิได้

สายตาของทั้งสองพอประสานสบ ล้วนบังเกิดความตื่นตกใจพากันเบือนหน้าไป หัวใจเต้นตูมตาม บังเกิดความรู้สึกหวานชื่นอย่างไม่คาดหมาย คล้ายกับสวรรค์ประทานสิ่งอันล้ำค่ามา

กู่เชี่ยนเหลียนพลันโห่ร้องว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยกลับมาแล้ว เอ๊ะ ยังมีหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ไม่ทราบเป็นใคร?"

กงจู้อลงกรณ์รีบสงบจิตใจมองลงไป ต้องกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ล่างฟานหวินมาแล้ว"

ประตูห้องเปิดออก โหยวโหยวถลันวูบเข้ามา

หานป๋อถือบันทึกสิบท่าไร้คำนึงฉบับคัดลอกจำนวนสิบกว่าแผ่นกำลังอ่านดูจนหน้านิ่วคิ้วขมวด พอเห็นโหยวโหยวเข้ามา สร้างความยินดียิ่ง โอบรั้งนางนั่งลงบนตัก กล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ท่านผ่านด่านของปีศาจเฒ่ามาได้อย่างไร?"

โหยวโหยวหอมแก้มมันด้วยความรักเวทนา กล่าวว่า

"ท่านต้องขอบใจซือเจี่ยแจให้มาก นางบอกว่าหากท่านไม่มีพวกเราอยู่เคียงข้าง ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนไม่อาจปลุกปลอบความกระตือรือร้นขึ้น"

หานป๋อหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นับว่ารู้ซึ้งถึงนิสัยใจคอผู้เป็นสามีจริงๆ พวกนางไฉนไม่มา?"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"พวกนางไปยังห้องครัว จัดเตรียมอาหารว่างมาให้กับท่าน รีบตั้งใจอ่านดู นี่เป็นเรื่องที่พวกเรารับปากพี่ใหญ่ไว้ มีข้อความใดที่ดูไม่เข้าใจหรือไม่?"

หานป๋อโยนฉบับคัดลอกลงบนโต๊ะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิชาฝีมือเช่นนี้ ข้าพเจ้าพอร่ำเรียนก็เรียนรู้ได้"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"พี่ใหญ่ก็กล่าวเช่นนี้ เพราะว่าท่านรับถ่ายทอดพันธุมารของเช่อจุนซิ่น ดังนั้นวิชาฝีมือทั้งแผ่นดินพอผ่านตาท่านก็เรียนรู้ได้ กลัวแต่ว่าท่านพอรับมือศัตรู ลืมใช้วิชาฝีมือแนวทางสำนักเส้าหลิน อย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"เกรงว่าเหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) เปลืองสมองสูญเปล่าแล้ว สิบท่าไร้คำนึงล้วนเป็นเคล็ดวิชากำลังภายใน ไม่มีกระบวนท่าอันใดไหนเลยหลอกลวงผู้คนได้?"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"ท่านดูแคลนพี่ใหญ่เกินไป ซึ่งความจริงเขาคิดอ่านมองการณ์ไกลนึกถึงข้อนี้แต่แรก ขอเพียงท่านใช้กำลังภายในอันเที่ยงแท้ของสำนักเส้าหลินประมือกับผู้คน ศัตรูจะเข้าใจผิดคิดว่าท่านจงใจปกปิดศักดิ์ศรีของ

ศิษย์เส้าหลินไว้ กลายเป็นเชื่อโดยสนิทใจ"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"พี่ใหญ่ของท่านมีความคิดอ่านจริงๆ มา ถึงอย่างไรข้าพเจ้าฝึกฝีมือสำเร็จแล้ว เมื่อคืนท่านไม่ได้รับความรักจากข้าพเจ้า พวกเราหาความสุขกันก่อน"

โหยวโหยวหน้าแดงสดใส กล่าวว่า

"ไม่ ซือเจี่ยแจของท่านกับเสียเจี่ยแจใกล้จะมาแล้ว หากถูกพวกนางเห็นเข้าจะทำอย่างไร?"

หานป๋อกล่าวว่า

"พบเห็นจะเป็นไร ไยต้องเอียงอายด้วย?"

โหยวโหยวรับมือไม่ไหว ดีที่ยามนั้นประตูห้องถูกผลักเปิดออก จั่วซือกับเฉาเสียยกน้ำชาอาหารว่างเข้ามา ที่ด้านหลังตาตามติดด้วยโจรท่องโดดเดี่ยวกับขุนนางเฉิน

โหยวโหยวรีบกระโดดลงจากตักของหานป๋อ แสร้งเป็นเข้าไปช่วยถือสิ่งของ กลบเกลื่อนสภาพที่สนิทสนมกับหานป๋อ

จั่วซือกับเฉาเสียล้วนยินดีปรีดา โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มจนตาหยีเป็นเส้นเดียว ขุนนางเฉินคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ลบคราบหมองคล้ำที่มีอยู่ไปจนหมดสิ้น

ทุกผู้คนไม่ถือมารยาทอันคร่ำครึ แยกย้ายทรุดนั่งลง สตรีทั้งสามจัดแจงยกน้ำชาอาหารว่างวางลงที่ข้างโต๊ะเตี้ยของบุรุษทั้งสาม

เมื่อเฉาเสียจัดวางน้ำชาอาหารว่างลงบนโต๊ะเตี้ยข้างกายขุนนางเฉิน ก็กล่าวเบาๆ ว่า

"นายผู้เฒ่าเชิญรับน้ำชา"

ขุนนางเฉินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"หลังจากนี้หานฮูหยิน (คำยกย่องภรรยาของคนแซ่หาน)

เรียกเราเป็นผู้เฒ่าเฉิน ผู้เฒ่าซีฮั่ว (ถนอมบุปผา) หรือเรียกอะไรก็ได้ แต่ไม่อาจเรียกนาย...ไม่อาจใช้คำเรียกหาเช่นเมื่อครู่อีก"

เฉาเสียกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ข้าพเจ้าจะเรียกท่านเป็นผู้เฒ่าเฉินตามป๋อหลาง"

หานป๋อจับจ้องมองขุนนางเฉิน ปากกล่าวว่า

"วันนี้ผู้เฒ่าเฉินไฉนคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน?"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรื่องนี้เรากำลังคิดเรียนถามอาจารย์ฟั่นพอดี"

โจรท่องโดดเดี่ยวเพิ่งรับน้ำชาจากจั่วซือ ซึ่งในอนาคตจะเป็นน้องสาวบุญธรรม พอฟังต้องสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่เฉินลืมแล้วหรือว่าเราทอนอายุขัยสี่สิบเก้าวันไปเพราะท่านภายในหนึ่งปีไม่อาจดูลักษณะราศีของผู้คนอีก?"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มิใช่ร้อยวันหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ดูลักษณะราศีธรรมดามีกำหนดร้อยวัน แต่หากปัดเป่าคราเคราะห์ให้กับผู้คน อย่างน้อยภายในหนึ่งปีไม่อาจดูลักษณะราศี"

จั่วซืออดหัวร่อเป็นคนแรกมิได้ หาเหตุออกจากห้อง จากนั้นเป็นเฉาเสียกับโหยวโหยว ล้วนตามหลังจั่วซือออกไป ราวกับหลบหนีอันใด

ขุนนางเฉินส่งเสียงดังอ้อด้วยความผิดหวัง จากนั้นลิงโลดยินดีขึ้นมา กล่าวว่า

"เมื่อคืนเราส่องกระจกสิบกว่าครั้ง พบว่าสีหน้าดีขึ้นตลอดเวลา นับตั้งแต่หลุดจากตำแหน่ง ปรากฏเค้าสีดำปกคลุมใบหน้าตลอดเวลา จวบกระทั่งเมื่อคืนส่งตัวพี่หานเข้าหอ เค้าสีดำก็เสื่อมถอย เรายังนึกว่าใต้แสงโคมไฟไม่อาจเห็นชัดตา เช้าวันนี้ส่องดูใหม่ พบว่าเคราะห์ร้าย

ของเราผ่านพ้นไปแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อหันไปมองหน้ากันล้วนครุ่นคิด หรือมีเรื่องประหลาดเช่นนี้จริงๆ?

ขุนนางเฉินพินิจพิจารณาดูหานป๋อชั่วขณะ จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พี่หานไม่กลัวอาถรรพ์ สีหน้ามีราศีกว่าเดิม อย่างนั้นเราก็วางใจแล้ว"

หานป๋อเพ่งมองจ้องหน้าขุนนางเฉินอีกครา กล่าวว่า

"แต่ปลายจมูกและโหนกแก้มทั้งสองของผู้เฒ่าเฉินมีสีแดงชาดนี่เป็นเรื่องราวใด?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"มิน่าเล่าพี่ฟั่นยอมรับท่านเป็นศิษย์ พี่หานมีพรสวรรค์เป็นเลิศจริงๆ สีแดงชาดนี้สมควรเป็นเรื่องเฉพาะหน้า ดูท่าค่ำคืนนี้มีอันตรายอยู่บ้าง ดีที่อิ้นถัง (ตำแหน่งหว่างคิ้ว) ของเราเป็นประกาย เมื่อถึงเวลาย่อมมีผู้อุปถัมภ์ ซึ่งคือพวกท่านทั้งสองช่วยปัดเป่าคลี่คลาย"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อเห็นมันยินดีถึงเพียงนี้ ก็ไม่รู้สึกผิดต่อมโนธรรมที่หลอกลวงมัน พากันยกถ้วยชาแสดงความยินดีต่อมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวรับประทานอาหารว่างอันโอชะที่จั่วซือกับเฉาเสียปรุงออกมา จากนั้นกล่าวถามหานป๋อว่า

"ท่านฝึกสิบท่าไร้คำนึงสำเร็จหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวด้วยความถือดีว่า

"เคล็ดวิชาสิบท่าไร้คำนึงพอดีตรงกันข้ามกับเส้นทางโคจรพลังภายในกายข้าพเจ้า ยกตัวอย่างเมื่อหมุนเวียนผ่านตำแหน่งรก พลังลมปราณของข้าพเจ้าเคลื่อนจากชีพจรเยิ่น เบื้องบนถึงหนีอวน เบื้องล่างถึงชีพจรตู ส่วนเคล็ดวิชาสิบท่าไร้คำนึงย้อนทวนจากจุดซี่ไห่ ขึ้นสู่ชีพจร

ตูบนกระดูกสันหลัง แล้วจากชีพจรตูผ่านอุ้ยเจินกลับสู่ชีพจรเยิ่น ดังนั้นข้าพเจ้าพอร่ำเรียนก็รู้ได้...เอ๊ะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับขุนนางเฉินเห็นมันจมอยู่ในห้วงความคิดจึงไม่กล้ารบกวน

นับตั้งแต่รองรับพันธุมารของเซ่อจุนซิ่น พลังลมปราณภายในกายหานป๋อเพียงโคจรตามเส้นทางการโคจรพลังเดิมของเซ่อจุนซิ่น ก็ใช้พลังได้เอง แต่ภายในกายมีเส้นชีพจรใดหาล่วงรู้ไม่ หลังจากพลิกอ่านสิบท่าไร้คำนึง ประโยชน์ที่ได้รับคล้ายเพียงล่วงรู้ตำแหน่งของจุดเส้นชีพจรเท่านั้น

แต่ยามนี้มันพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ หวนนึกถึงตอนที่ประมือกับหลี่เซ่อเม่ย ทุกครั้งที่ฝ่ายตรงข้ามจู่โจมพลังเข้ามา ล้วนเป็นพลังย้อนจู่โจม จึงทำร้ายมันบาดเจ็บบอบช้ำ ยามนี้มันเมื่อเรียนรู้เคล็ดวิชากำลังภายในอันเที่ยงแท้มาตรฐานของสำนักเส้าหลินนี้ ไยมิใช่สามารถโคจรพลังทั้งทางตรงและย้อนกลับ ปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ได้?

หากฝ่ายตรงข้ามใช้พลังย้อนจู่โจมใส่อวัยวะภายใน ตนเองโคจรพลังย้อนตาม เท่ากับหลอมรวมกับพลังลมปราณภายในกาย ลดทอนอาการบาดเจ็บลง

แน่นอน มันย่อมไม่อาจปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามใช้พลังทางตรงจู่โจมเข้าสู่อวัยวะภายใน เมื่อถึงเวลาตนเองสามารถเปลี่ยนแปลงพลังลมปราณจากทางตรงเป็นย้อนกลับ ก็จะสลายพลังจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามได้?

นึกถึงตอนนี้ หานป๋อตบโต๊ะร้องว่า

"ข้าพเจ้าได้คิดแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"มิใช่บอกว่าพอร่ำเรียนพอเรียนรู้หรอกหรือ ที่แท้จนบัดนี้

ค่อยได้คิด"

หานป๋อกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"ที่ข้าพเจ้าได้คิดมิใช่สิบท่าไร้คำนึง หากแต่เป็นวิชารับการทุบตีอย่างไร"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องเพ้ยกล่าวว่า

"คนที่ไม่รักดี ไม่คิดทุบตีคน แต่นึกหาวิธีรับการทุบตี หากต้องการเราจะทุบตีท่านสักครา"

ยามนี้ขุนนางเฉินสำนึกขอบคุณที่หานป๋อรับคราเคราะห์แทนมัน จึงแก้ต่างว่า

"น้องหานเป็นคนพิสดารเรื่องพิสดาร หากเขาสามารถรับการทุบตี เมื่อแลกหมัดกับผู้อื่น ไยมิใช่เป็นฝ่ายมีเปรียบ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ต้องการให้หานป๋อประโคมโอ่ จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"มา พวกเราหารือกันว่าคืนนี้จะรับมือศัตรูอย่างไร?"

ขุนนางเฉินคึกคักอักโข กล่าวว่า

"พี่ฟั่นวางแผนเตรียมการอย่างแนบเนียน เรานึกไม่ออกว่าหูเจี่ยยังมีของวิเศษอันใด?"

หานป๋อกล่าวว่า

"เด็กน้อยวางแผนเตรียมการอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องออกมาว่า

"ท่านเรียกเราว่าอะไร?"

หานป๋ออธิบายอย่างยิ้มแย้มว่า

"เด็กน้อยหมายถึงความหนุ่มแน่น ท่านยังหนุ่มแน่นไม่คลาย สมควรเรียกว่าเด็กน้อยหนุ่มแน่น"

โจรท่องโดดเดี่ยวอับจนปัญญาต่อมัน กล่าวว่า

"เราใช้ให้ฟั่นป้าและพวกสร้างเวทียกพื้นอยู่ในห้องโถง ซ่อนแปดปีศาจซูหังอยู่ใต้เวทียกพื้น พวกเรานั่งบนเวทียกพื้น ผู้ใดสามารถขโมยผู้คนไปได้?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ไม่กลัวพวกมันตายเพราะขาดอากาศหายใจหรือ?"

ขุนนางเฉินอธิบายแทนว่า

"หลังเวทียกพื้นด้านที่ติดกับผนังเจาะช่องระบายอากาศไว้ บนเวทียกพื้นหุ้มแผ่นเหล็ก ศัตรูคิดทำลายเวที ต้องเสียเวลาอักโข"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า คราครั้งนี้ศัตรูมาหาผู้เฒ่าเฉิน หาใช่ปีศาจน้อยทั้งแปดตนนั้นไม่"

คำพูดนี้มีเหตุผลรองรับ หากปราศจากขุนนางเฉิน ยังมีผู้ใดกล้าเสนอหน้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่าว่าแต่ตอนแรกศัตรูคิดวางแผนกำจัดฆ่าขุนนางเฉิน

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ดังนั้นเราจึงใช้ให้ท่านปลอมเป็นยอดฝีมือเส้าหลินที่ปกปิดศักดิ์ศรีของยอดฝีมือเส้าหลินเอาไว้ เด็กน้อยเข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถูกกักอยู่ที่นี่ตั้งแต่เช้า สมควรออกไปยืดเส้นยืดสาย อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปดูเจ้าเทา"

โจรท่องโดดเดี่ยวหยิบฉวยบันทึกสิบท่าไร้คำนึงฉบับคัดลอกขึ้นกล่าวว่า

"ท่านลืมแบบเรียนบทนี้ไปแล้ว"

หานป๋อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านสามารถสูบยาเส้นลงท้อง ข้าพเจ้าก็บันทึกสิ่งเหล่านี้อยู่ใน

สมองจนหมดสิ้น"

ในเสียงด่าทออย่างยิ้มแย้มของโจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อโลดแล่นออกจากห้อง อ้างว่าไปดูม้าสีเทา ฉวยโอกาสไปหาสตรีทั้งสามแล้ว

วันสุดท้ายของชีวิต

กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินกับหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยเดินเคียงคู่กันขึ้นบันไดมา โอภาปราศรัยกันอย่างยิ้มแย้ม

สีหน้าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกลับแดงระเรื่อผิดธรรมดา หาได้ขาวซีดเช่นยามปรกติไม่ ชวนให้ผู้คนชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน นึกหวาดหวั่นวิตก

ฉินเมิ่งเหยาเดินอยู่ด้านหลังทั้งสอง รับฟังคำโต้ตอบของยอดฝีมือฝ่ายอธรรมทั้งสองด้วยความสนใจ เผยอยิ้มเป็นเชิงรู้ใจ บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น

ขุนพลตำหนักอลงกรณ์นามเฉินโส่วฮู่กับเจ้าเยี่ย พ่อบ้านถันตงเดินรั้งท้ายสุด คอยกวาดตาไปยังเชิงเขา ตรวจสอบดูว่าปรากฏร่องรอยศัตรูหรือไม่

กงจู้อลงกรณ์จับจ้องมองล่างฟานหวินตาไม่กะพริบ ใบหน้าเต็มไปด้วยเค้าความยินดี ออกไปต้อนรับพร้อมฟงสิงเลี่ย

ล่างฟานหวินกวาดตามายังใบหน้ากงจู้อลงกรณ์ ยิ้มอย่างสนิทสนมกล่าวว่า

"กงจู้ยิ่งมายิ่งงดงามแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์ก้มศีรษะด้วยความปีติ แสดงออกถึงความเอียงอายของอิสตรี

ล่างฟานหวินยื่นมือประคองฟงสิงเลี่ยที่คิดกราบกรานต่อเขาเอาไว้ แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"พี่เย่อไห่มีศิษย์เช่นนี้ สมควรนอนตาหลับแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความรู้สึกคิดใกล้ชิดกับญาติผู้อาวุโสขึ้นมา กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"คราก่อนตอนที่สิงเลี่ยตกยาก จอมยุทธ์ล่างให้การช่วยเหลือสิงเลี่ยไม่มีวันลืมเลือน"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความสนิทสนมว่า

"ได้พบท่านคล้ายพบกับหานป๋อ ในใจเราบังเกิดความชื่นชมยินดีขึ้น"

พลางกวาดตาไปยังกู่เซี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงที่สองฟากข้าง กล่าวกับกู่เซี่ยนเหลียนก่อนว่า

"แม่นางที่งามสดใสนี้คงเป็นน้องสาวที่ฟั่นเหลียงจี้กับหานป๋อทั้งปวดเศียรเวียนเกล้าทั้งรักถนอมแล้ว สิงเลี่ยมีภรรยาเช่นนี้ ยังมุ่งมาดปรารถนาสิ่งใดอีก?"

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่าล่างฟานหวินทราบเรื่องของพวกมันอย่างชัดแจ้งถึงเพียงนี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ท่านจอมยุทธ์อย่าได้ฟังพวกมันทั้งสองนินทาว่าร้ายเสี่ยวเหลียนข้าพเจ้าความจริงเชื่อฟังวาจายิ่ง"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา กล่าวกับไป่ซู่เซียงว่า

"แม่นางผู้นี้ พวกเราเคยมีวาสนาพบหน้ากันครั้งหนึ่งกระมัง?"

ไป่ซู่เซียงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง คราก่อนนางปลอมเป็นสตรีอัปลักษณ์ทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงแทนกงจู้อลงกรณ์ในงานชุมนุมเลือกเขยขวัญที่หุบเขาน้ำ คิดไม่ถึงว่าไม่อาจตบตาล่างฟานหวินจึงแจ้งชื่อตัวเองให้ทราบ

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยมีอารมณ์ดียิ่ง กล่าวกับทั้งหมดว่า

"มา เราขอแนะนำทุกท่านรู้จักกับนางเซียนคนแรกในรอบสามร้อยปีของเรือนฌานเมตไตรยที่เหยียบย่างเข้าสู่ทางโลก...คุณหนูฉินเมิ่งเหยา"

กงจู้อลงกรณ์กับฟงสิงเลี่ยและพวกล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เดินเข้าไปคารวะทักทายฉินเมิ่งเหยา

ฟงสิงเลี่ยพอเห็นฉินเมิ่งเหยา ในใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่ง นึกถึงจิ้นปิงหวินขึ้นมา

พวกนางล้วนประกอบด้วยบุคลิกภาพที่บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความนิยมชมชื่น แต่ก็มีข้อแตกต่างอย่างที่ยากบ่งบอกบรรยายได้

กงจู้อลงกรณ์กลับครุ่นคิดว่า นางไฉนร่วมทางมากับล่างฟานหวิน คนทั้งสองมีความสัมพันธ์อันใด?

ฉินเมิ่งเหยาทักทายกับทั้งหมดอย่างเกรงอกเกรงใจ แต่บุคลิกภาพที่หลุดพ้นจากทางโลกของนาง กลายเป็นระยะห่างที่ยากจะสนิทชิดใกล้ชนิดหนึ่ง

และช่วงระยะห่างเช่นนี้ ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่าหากได้รับความชื่นชมจากนาง นับเป็นเรื่องอันล้ำค่าเป็นพิเศษ

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยวางมือลงบนหัวไหล่ของล่างฟานหวิน หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงในวันสุดท้ายของชีวิตผู้แซ่เลี่ยสามารถเดินเคียงคู่กับพี่ล่าง นับเป็นเรื่องราวอันสมใจนัก มิสู้เข้าตัวตึกไป ดื่มสุราพลางรอคอยอาคันตุกะมาเยือนพลาง"

ล่างฟางหวินยิ้มพลางกล่าวกับกงจู้อลงกรณ์ว่า

"เรากลับนึกถึงยอดใบชาที่กงจู้ชงด้วยมือเอง หวังว่ากงจู้ไม่สร้างความผิดหวังแก่ล่างฟานหวิน"

กงจู้อลงกรณ์กลับกลายจากผู้นำค่ายสำนักหนึ่ง เป็นหญิงสาวที่บริสุทธิ์สดใส กล่าวด้วยความร่าเริงว่า

"เครื่องมือชงชานั้นยังเก็บรักษาอยู่ในห้องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะนำออกมาต้อนรับท่าน แต่อย่าได้หัวร่อเยาะข้าพเจ้าฝีมือถดถอยลง"

กู่เซี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงพากันร้องว่า

"พวกเราไปนำมา"

พลางแย่งกันเข้าสู่ตึกใน ลบความกลัดกลุ้มกังวลของศัตรูใกล้กรายไปจนหมดสิ้น

ทุกผู้คนชมดูจนยิ้มออกมา

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกล่าวว่า

"จือเซียนสิงเลี่ย พวกท่านเป็นเพื่อนพี่ล่างกับคุณหนูเมิ่งเหยาเข้าไปก่อน เรารับประทานยาแล้วจะไปสมทบ"

กล่าวพลางปลีกตัวไป

ถันตงกับเฉินโส่วฮู่และเจ้าเยี่ยบอกว่าจะรั้งอยู่ที่นี้ เพื่อจับตาดูความเคลื่อนไหวของศัตรู กงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนกำชับว่าอย่าได้ประมือกับศัตรูจากนั้นกล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"ท่านจอมยุทธ์เชิญ"

ล่างฟานหวินจับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง นึกถึงภรรยาผู้ล่วงลับจี้ซีซี ยิ่งสร้างความสะท้อนใจ กล่าวคำ "กงจู้เชิญ" จากนั้นเดิน

เคียงคู่กับนางเข้าสู่ห้องโถง

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาเชิญ"

ฉินเมิ่งเหยาแย้มยิ้มตอบ ติดตามอยู่ข้างกายมัน ตามหลังกงจู้อลงกรณ์กับล่างฟานหวินอย่างเงียบงัน

กงจู้อลงกรณ์ที่เบื้องหน้า กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องมา แต่ก็กังวลว่าท่านไม่มา ตอนนี้ท่านมาแล้ว ช่างประเสริฐแท้"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เมื่อทราบว่ากงจู้เกิดเรื่องขึ้น ไม่ว่าอย่างไรเราต้องรุดมา"

กงจู้อลงกรณ์แอบมองมา กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าหลังจากแยกจากกันที่แยงซีเกียง นับแต่นี้ไม่มีวาสนาพบหน้า แต่หากไม่ได้พบหน้ากันอีก ใช่งามพร้อมยิ่งกว่าหรือไม่? ข้าพเจ้าจะได้ประทับภาพลักษณ์ที่ดีที่สุดอยู่ในจิตใจท่านตลอดไป"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางมองดูนาง กล่าวว่า

"ในสายตาของเรา ท่านอ้อนแอ้นแช่มช้อยชวนรัดรึงใจตลอดไป ไม่ว่าอะไรก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความทรงจำนี้ ขอกงจู้โปรดวางใจ"

กงจู้อลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อได้ยินคำพูดเหล่านี้ จือเซียนแม้ต้องตายในบัดดล ก็พึงพอใจแล้ว"

กล่าวพลางแอบอิงเข้าไป ใช้หัวไหล่กระทบกับหัวไหล่ของล่างฟานหวิน

ฟงสิงเลี่ยที่ด้านหลังรับรู้ถึงความรักอันลึกซึ้ง ท่าทีที่สนิทสนม

ซึ่งกงจู้อลงกรณ์มีต่อล่างฟานหวิน ที่น่าประหลาดคือในใจปราศจากความหึงหวงแม้แต่น้อย ทราบว่าระหว่างคนทั้งสองก้าวข้ามความรักความใคร่ของบุรุษสตรี มีแต่ความนิยมชมชื่นเท่านั้น

ฉินเมิ่งเหยาที่ด้านข้างกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"พี่ฟงสามารถขจัดภัยที่สืบเนื่องจากวิชาปลูกฝังมาร ได้รับวาสนาในคราเคราะห์ เมิ่งเหยายินดีแทนพี่ฟงนัก"

ฟงสิงเลี่ยมองดูนาง ลังเลเล็กน้อยจึงถามว่า

"ขอถามศิษย์พี่ของท่านอยู่ที่ใด?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ศิษย์พี่ปิงหวินสมควรกลับถึงเรือนฉานแล้ว พี่ฟงมีความคิดอ่านอันใด?"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกถึงความเศร้าสร้อยและอับจนปัญญาในจิตใจมัน ต้องบังเกิดความเวทนาเห็นใจขึ้น ในบุรุษหนุ่มที่นางผ่านพบมา นอกจากหานป๋อ ฟางเยี่ยหวี่และชิฉางเจิงแล้ว ฟงสิงเลี่ยเป็นบุคคลที่สี่ที่นางพอพบหน้าก็บังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น หลังจากถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง ก็กลับคืนสู่ดวงจิตที่สงบไร้ระลอก ต่อจากนั้นภายในใจปรากฏภาพใบหน้าที่น่าขุ่นเคืองของหานป๋อขึ้น

ฟงสิงเลี่ยจมอยู่ในห้วงความคิดถึงต่อจิ้นปิงหวิน นิ่งเงียบงันไร้วาจา พอก้าวข้ามธรณีประตูของห้องโถง พลันถามว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาใช่รู้จักหานป๋อผู้เป็นสหายข้าพเจ้าหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาที่สงบนิ่งพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามว่า

"พี่ฟงไฉนพลันเอ่ยถึงหานป๋อ?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่ายอดฝีมืออายุเยาว์ผู้นี้รับรู้ถึงความคิดถึงที่นางมีต่อหานป๋อ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"รู้จัก"

ไม่ทราบเพราะเหตุใด หลังจากที่นางรับบาดเจ็บ กลับไม่อาจหักห้ามความคิดถึงที่มีต่อหานป๋อ นึกถึงความรู้สึกที่ปลอดโปร่ง ลืมความวิตกทุกข์ร้อนเมื่อถูกคนดื้อด้านนี้เกี้ยวพาราสี

ตอนที่ล่างฟานหวินพบพานนาง ก็บีบบังคับนางเปิดเผยท่าทีที่มีต่อหานป๋อ ล่างฟานหวินมิใช่ชนชั้นธรรมดา คงต้องมีเจตนาอันลึกล้ำ

หรือว่านางหลงรักคนดื้อด้านน้อยผู้นี้จริงๆ? ช่างเป็นบาปรักนัก

ฟงสิงเลี่ยพอเอ่ยถึงหานป๋อ ท่าทีที่เย็นชาของฉินเมิ่งเหยาก็สิ้นสูญสลาย ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คืออารมณ์ความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่งต้องใจสั่นสะท้านครุ่นคิด 'ที่แท้นางรักชอบหานป๋อเด็กน้อยนี้ช่างมีบุญวาสนานัก'

ฉินเมิ่งเหยาใช้สายตาที่โกรธขึ้งแง่งอนจ้องมองมัน กล่าวว่า

"พี่ฟงอย่าได้คิดฟุ้งซ่านเหลวไหล"

ฟงสิงเลี่ยถูกนางจ้องมองดุว่าเช่นนี้ กลับบังเกิดความรู้สึกสมใจที่ทำลายช่วงระยะห่างของนางเซียนผู้นี้กับทางโลกลงได้ อดหัวร่อฮาฮาออกมามิได้

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงระเรื่อโดยไร้สาเหตุ ประจวบกับล่างฟานหวินได้ยินเสียงหัวร่อเหลียวหน้ามา พอเห็นลักษณะท่าทางของฉินเมิ่งเหยานี้ ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราชมชอบลักษณะที่เป็นอยู่ของเมิ่งเหยาในตอนนี้"

ฉินเมิ่งเหยากลับคืนสู่ความสงบไร้คลื่นลม กล่าวเสียงราบเรียบ

ว่า

"หานป๋อซื้อตัวพี่ใหญ่ไปตั้งแต่เมื่อใด?"

ยามนี้คนทั้งสี่มาถึงข้างโต๊ะใหญ่ที่มุมห้องโถง ล่างฟานหวินดึงเก้าอี้ออกมาให้กับกงจู้อลงกรณ์ให้นางนั่งลง จากนั้นกล่าวว่า

"มีรักคือไร้รัก ไร้รักคือมีรัก กับกัลป์ยากหลีกพ้น สักวันหนึ่งเมิ่งเหยาจะเข้าใจคำพูดของคนนอกเช่นเรา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาเชิญนั่ง สิงเลี่ยดึงเก้าอี้ให้กับท่านแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงอีกครา ที่แท้นางกลับลืมนั่งลง ต้องลอบร้องในใจ 'เหตุใดหลังจากที่เรารับบาดเจ็บ กลับหน้าแดงเพราะคนดื้อด้านนั้นอยู่บ่อยครั้ง ฉินเมิ่งเหยาเอย นี่เป็นเรื่องราวใด?'

ยอดฝีมือเช่นนางไม่ว่าตกอยู่ในสถานการณ์เช่นใด จะไม่ถึงกับจิตใจไม่อยู่กับตัว แต่เมื่อครู่พอฟังคำ "กับกัลป์ยากหลีกพ้น" ของล่างฟานหวิน กลับเสียสมาธิไปวูบหนึ่ง ไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่นาง?

ล่างฟานหวินผู้น่าชังจงใจระบุเช่นนี้ ทำให้นางยิ่งวางตัวไม่ถูก จิตใจสับสนว้าวุ่น หรือว่าการบำเพ็ญเพียรเป็นเวลานานนับยี่สิบปีต้องล่มสลายแต่เพียงนี้?

ดีที่ยามนั้นกู่เซี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงหอบเครื่องมือซงซาวิ่งออกมา ช่วยคลี่คลายบรรยากาศอันกระอักกระอ่วนของนาง

กงจู้อลงกรณ์ผุดลุกขึ้นรับหน้า ภายใต้การช่วยเหลือของสตรีทั้งสอง เริ่มตั้งหม้อมีขาต้มน้ำบนโต๊ะเตี้ยข้างเคียง

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยพลิ้วกายมาถึง ใบหน้ากลับคืนสู่สีขาว นั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"วันนี้เมิ่งเหยาไม่สมควรลงมือ"

ฟงสิงเลี่ยมองดูฉินเมิ่งเหยาด้วยความตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น 'ในโลกนอกจากผังปานกับล่างฟานหวินแล้ว ยังมีผู้ใดทำร้ายนางได้?'

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"กุศลเจตนาท่านเลี่ยขอรับด้วยใจ ความเป็นตายไยต้องเอ่ยอ้าง การต่อสู้ระหว่างเมิ่งเหยากับธรรมาจารย์อาทิตย์ต้องเปิดฉากขึ้น นี่เป็นภารกิจเพียงหนึ่งเดียวที่เมิ่งเหยารับมาจากสำนักอาจารย์ ไม่ต้องการหลบหลีกเลี่ยงหนี"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ประเสริฐ มีแต่จิ้งอันจึงสามารถอบรมฉินเมิ่งเหยาออกมา"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

ตอนแรกล่างฟานหวินไม่ใส่ใจกับเรื่องที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยมีชีวิตอีกเพียงหนึ่งวัน ยามนี้หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยเปล่งเสียงหัวร่อต่อการที่ฉินเมิ่งเหยาไม่นำพากับความเป็นตาย ล้วนแสดงออกถึงจิตใจที่เห็นชี้งชีดชาต่อความเป็นความตาย

กู่เซี่ยนเหลียนยกถาดน้ำชา บนถาดจัดเรียงถ้วยชาเล็กๆ สี่ใบ บรรจุน้ำชาร้อนกรุ่น ส่งกลิ่นหอมกำจาย ติดตามหลังกงจู้อลงกรณ์ถึงข้างโต๊ะ

กงจู้อลงกรณ์ยื่นมือเรียวงามขาวผ่องทั้งสองข้าง หยิบถ้วยชาใบหนึ่งยื่นส่งต่อฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาเดินทางจากแดนไกลมาช่วยเหลือ จือเซียนขอเป็นตัวแทนของเบื้องสูงเบื้องต่ำในตำหนักอลงกรณ์ คารวะต่อคุณหนูถ้วยหนึ่ง"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางรับมาดื่มรวดเดียวหมดสิ้น ค่อยวางถ้วยชาลง

ทั้งสองนางล้วนกอปรด้วยรูปโฉมกิริยาอันงดงาม ล่างฟานหวิน

และหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยที่จิตใจสงบนิ่งดุจน้ำบ่อโบราณ ยังชมดูจนทอดถอนชมเชยในใจ

ฟงสิงเลี่ยยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง ล้วนชมดูจนเบิกตาค้าง

กงจู้อลงกรณ์ยกน้ำชาถ้วยที่สอง งอเข่าคุกลงที่เบื้องหน้าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย กล่าวว่า

"สำหรับท่านเจิ้นเป่ย จือเซียนไม่กล้ากล่าวขอบคุณ ท่านเจิ้นเป่ยเป็นผู้อาวุโสที่จือเซียนเคารพรักที่สุด จือเซียนกับเซี่ยนเหลียนและซู่เซียนล้วนเป็นบุตรีของท่านผู้เฒ่า"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยิ้มพลางรับถ้วยชามาดื่มจนหมดสิ้น กล่าวว่า

"เมื่อมีบุตรีที่น่ารักสามนาง เรายังมีความเศร้าเสียใจอันใด?"

จากนั้นหันไปกล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"พี่ล่างย่อมเข้าใจความรู้สึกอันลิงโลดยินดีของเรา นี่เป็นวันสำคัญที่เรารอคอยมาชั่วชีวิต"

ไป่ซู่เซียงร้องไห้โฮออกมา ฟุบกับแผ่นหลังของกู่เซี่ยนเหลียนสะอึกสะอื้นไม่หยุดยั้ง เป็นเหตุให้กู่เซี่ยนเหลียนขอบตาแดงก่ำ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยสั่นศีรษะ กล่าวคำ "เด็กโง่เขลา" กงจู้อลงกรณ์ก็ยื่นใบหน้าถึงข้างใบหูไป่ซู่เซียง กล่าวปลอบโยนหลายคำ ค่อยยกน้ำชาถ้วยที่สามส่งถึงเบื้องหน้าล่างฟานหวิน ออดอ้อนว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป จือเซียนจะเลียนแบบคุณหนูเมิ่งเหยาเรียกท่านเป็นพี่ใหญ่ หลังจากที่ดื่มชาถ้วยนี้ พี่ใหญ่ต้องรักข้าพเจ้าเอ็นดูข้าพเจ้า ห้ามมิให้แปรผัน"

ล่างฟานหวินแหงนหน้าหัวร่อด้วยความเบิกบานหรรษา รับถ้วยชามาสูดดมคราหนึ่ง กล่าวคำ "หอมยิ่งนัก" พลางดื่มรวดเดียวหมดถ้วย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เคล็ดวิชาอลงกรณ์ไม่ธรรมดาจริงๆ ขอดูว่าบุรุษบ้านใดมีวาสนาคู่ควรกับน้องสาวที่เฉลียวฉลาดของเราผู้นี้ อย่างนั้นมันคงเสพสุขประดุจเซียนวิเศษแล้ว"

เมื่อเอ่ยถึงประโยคสุดท้าย ก็กวาดตาไปยังฟงสิงเลี่ย ยิ้มด้วยความหมายอันลึกซึ้ง

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นพอฟังล่างฟานหวินกล่าวเช่นนี้ คงจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่คนในห้องโถงล้วนเข้าใจว่า ล่างฟานหวินหมายถึงกงจู้อลงกรณ์ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ขั้นพื้นฐานตั้งแต่เล็ก ต่างกับหญิงสาวทั่วไปที่สังเกตดูเพศตรงข้ามเพียงผิวเผิน หากแต่สัมผัสกับสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในของอีกฝ่าย ดังนั้นดูออกว่าล่างฟานหวินเป็นยอดคนที่หลุดพ้นจากความรักใคร่ปรารถนาทางโลก

ล่างฟานหวินที่ชมเชยว่านางฉลาดเฉลียว เพราะว่านางเปิดเผยแสดงออกว่า ความรักที่มีต่อล่างฟานหวินแปรเปลี่ยนความรักฉันน้องสาวกับพี่ชายนั่นเอง

ล่างฟานหวินยังนึกถึงจั่วซือ หวังว่าตอนนี้นางได้พบกับความสุขที่แท้จริงแล้ว

ฟงสิงเลี่ยพอฟังคำ "เสพสุขประดุจเซียนวิเศษ" หัวใจก็เต้นตูมตามขึ้นมา หวนนึกถึงกงจู้อลงกรณ์ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ หากสามารถร่วมอภิรมย์กับนาง รสรักนั้นคงทำให้ไม่มีใจคิดถึงอื่นอีก

ยามนั้นกงจู้อลงกรณ์ยกน้ำชาถ้วยสุดท้ายถึงเบื้องหน้ามัน กัมศีรษะกล่าวว่า

"กาลก่อนจือเซียนกล่าววาจาล่วงเกิน ขอคุณชายฟงอย่าได้ถือสาหาความ น้ำชาถ้วยนี้ถือว่า ข้าพเจ้าขอขมาต่อท่าน"

กู่เซี่ยนเหลียนแปรความเศร้าโศกเป็นยินดี กล่าวว่า

"เลี่ยหลางพอดื่มน้ำชาถ้วยนี้ หลังจากนี้ห้ามมิให้กล่าววาจาแข็ง

กระด้างต่อคุณหนู ให้รักนางเอ็นดูนางเช่นเดียวกับจอมยุทธ์ล่าง"

ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์ล้วนถูกนางว่ากล่าวจนกระอักกระอ่วนยิ่ง หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกลับเร่งรัดว่า

"ยังมิรีบดื่มน้ำชาลงไปอีก?"

ฟงสิงเลี่ยรับถ้วยชาจากมือกงจู้อลงกรณ์ เมื่อปลายนิ้วกระทบถูกทั้งสองฝ่ายล้วนสะท้านขึ้นเล็กน้อย พริบตาที่ประกายตาประสานสบกันพากันรั้งสายตากลับมา

ฟงสิงเลี่ยยกชูถ้วยชา กล่าวเสียงกังวานว่า

"กงจู้โปรดให้อภัยที่ข้าพเจ้าวู่วามไป น้ำชาถ้วยนี้ข้าพเจ้าดื่มเพียงครึ่งหนึ่ง อีกครั้งหนึ่งขอคารวะตอบต่อท่าน"

กล่าวพลางตาสาดประกายดุจสายฟ้า สาดครอบคลุมกงจู้อลงกรณ์แน่วนิ่ง

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ คิดไม่ถึงฟงสิงเลี่ยที่สุภาพอ่อนโยนกลับกระทำการอย่างอุกอาจเช่นนี้

มาตรว่าบุตรธิดายุทธจักรไม่อยู่ภายใต้กรอบของมารยาทธรรมเนียม แต่ยังส่งผลสะท้อนต่อความรักชอบของบุรุษสตรี

การดื่มสุราร่วมกัน เพียงจำกัดอยู่ที่บุรุษสตรีที่ตกลงใจใช้ชีวิตคู่เรียกว่าสุราเหอเจี่ยน*

คราก่อนล่างฟานหวินอาศัยสุราที่ดื่มด้วยกัน เปิดประตูหัวใจของจั่วซือ วันนี้ฟงสิงเลี่ยกลับใช้น้ำชาครึ่งถ้วย บังคับให้กงจู้อลงกรณ์รับปากแต่งงานกับมัน

ผู้ที่ทราบสาเหตุเลศนัยที่สุดคือหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย ฟงสิงเลี่ยเมื่อรวมพลังภายในกายทั้งสามสายเป็นหนึ่งเดียว ก็เปลี่ยนแปลง

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าสุราฮะกิ๋น เป็นสุราที่คู่บ่าวสาวดื่มในวันวิวาห์

บุคลิกลักษณะของมัน แม้แต่ความเคลื่อนไหวของมัน ก็บันดาลให้ผู้คนไม่สามารถปฏิเสธแข็งขืนได้

ฟงสิงเลี่ยดื่มน้ำชาครึ่งถ้วย ยื่นส่งถ้วยชาที่เหลือน้ำชาครึ่งหนึ่งถึงเบื้องหน้ากงจู้อลงกรณ์ ซึ่งอับอายจนหน้าแดงซ่านก้มศีรษะต่ำ

กู่เชี่ยนเหลียนวางถาดน้ำชาลง ชักชวนไป่ซู่เซียงที่ใบหน้ายังประดับด้วยคราบน้ำตา สะอึกถึงด้านซ้ายขวาของกงจู้อลงกรณ์ มิให้นางหลบลี้หนีหน้าไป

ล่างฟานหวินตบโต๊ะร้องชมเชยว่า

"เด็กน้อยนี้ยอดเยี่ยมจริงๆ ใช้ดาบไวฟันกองปอ เปิดฉากรุกโดยไม่รั้งรอ"

มุมปากฉินเมิ่งเหยาประดับด้วยรอยยิ้ม มองดูหนุ่มสาวที่คล้ายมีรักคล้ายไร้รักคู่นี้ ในใจบังเกิดความรู้สึกอันอบอุ่นขึ้น หวนนึกถึงหากหานป๋อที่อุกอาจสามหาวบังคับนางแต่งงานด้วย ไม่ทราบจะรับมืออย่างไรดี

กงจู้อลงกรณ์ชำเลืองมองน้ำชาที่เหลืออยู่ครึ่งถ้วย ในใจทั้งตัดพ้อทั้งยินดี

ที่ตัดพ้อคือคนผู้นี้ถือดีว่าเป็นบุรุษ กลับบังคับนางต่อหน้าผู้คนให้นางยอมแต่งงานด้วย ที่ยินดีคือบุคลิกภาพของสิงเลี่ยนี้ มีส่วนคลับคล้ายกับล่างฟานหวิน เป็นรูปแบบของชายในฝันของนาง ทำให้นางใจสั่นสะท้านร่างอ่อนระทวย สุดที่จะตอบปฏิเสธได้

ฟงสิงเลี่ยกลับบังเกิดความรู้สึกที่สมใจ จนบัดนี้ค่อยพบว่าตัวเองกำลังเสพสุขกับชีวิต คล้ายกับตอนที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ถ่ายทอดเพลงทวนให้ ในใจเต็มไปด้วยความฮึกเหิม กล้าเผชิญหน้ากับทหารทั้งกองทัพ ถึงแม้ถูกอีกฝ่ายปฏิเสธ ก็ถือเป็นเรื่องอันสมใจ

ในที่สุดกงจู้อลงกรณ์เงยหน้ามองดูฟงสิงเลี่ยแวบหนึ่ง จากนั้น

ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยื่นมือออกคล้องแขนฟงสิงเลี่ย ก้มศีรษะดื่มน้ำชาในมือมันจนหมดถ้วย จากนั้นกลับมานั่งลงบนเก้าอี้ข้างกายล่างฟานหวิน ค้อนฟงสิงเลี่ยวงหนึ่ง กล่าวว่า

"คุณชายฟงพอใจแล้วหรือไม่?"

ล่างฟานหวินกับหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยล้วนปรบมือโห่ร้องราวกับชาวบ้านร้านตลาด ไม่หลงเหลือบุคลิกภาพของยอดฝีมืออีก

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"ยามนี้หากมีสุราธารน้ำใสไหลรินก็ประเสริฐ จอมยุทธ์ล่างว่าใช่หรือไม่?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา จากนั้นฉุกใจคิด หันหน้าออกนอกห้องโถง ตวาดว่า

"อาคันตุกะเมื่อมาถึง ไยไม่ขึ้นมาพบหน้าค่าตากัน?"

แว่วเสียงหลี่เซ่อเม่ยดังจากเชิงเขาไกลตาว่า

"พี่ล่างเกรงอกเกรงใจถึงเพียงนี้ พวกเราไม่อาจรับได้"

จากนั้นเป็นเสียงมโหรีดีดบรรเลงดังขึ้น

อาทิตย์ฤดูสารทประดับอยู่กลางหาว

ชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงเดินทางตลอดคืน มาถึงเมืองฉางซาริมแม่น้ำเซียงสุ่ย และอยู่ทางด้านทิศใต้ของทะเลสาบต้งถิง

ยังไม่ทันเข้าเมือง ก็รู้สึกถึงบรรยากาศที่ผิดปรกติวิสัย

ที่แท้หน้าประตูเมืองเพิ่มด่านตรวจ ทำการตรวจค้นและสอบปากคำพ่อค้าวาณิชที่เข้าเมืองโดยไม่ละเว้น

ชิฉางเจิงเดินส่ายอาดๆ ไปยังประตูเมือง สร้างความแตกตื่นแก่สุ่ยโหยวจิงจนรีบประชิดติดตัว กล่าวเบาๆ ว่า

"ไพร่พลเหล่านี้แสดงว่ามุ่งเป้ามาที่พรรคมังกรพิโรธของพวกท่าน

ท่านเดินเข้าไปเช่นนี้ ใช่คิดต่อยตีกับผู้คนหรือไม่?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เราเหล่าชิ (คำเรียกตัวเองของคนแซ่ชิ) คลุกคลีอยู่ในยุทธจักรนานปี กระทั่งด่านตรวจยังผ่านไม่ได้ ยังมีหน้าพบพานคนอีกหรือ?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"พวกเราสามารถปีนป่ายข้ามกำแพงเมืองที่อื่นเข้าไป ไยต้องสละความง่ายเลือกความยาก?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ปีนป่ายข้ามกำแพงจึงอันตราย ศัตรูขอเพียงวางกำลังคนอยู่ตามตำแหน่งที่สูงภายในเมือง ยามกลางวันแสกๆ เช่นนี้ พวกเราไม่สามารถปกปิดร่องรอยได้ ยังคงเข้าทางประตูเมืองจะเหมาะกว่า"

สุ่ยโหยวจิงใจเต้นตูมตาม ได้แต่กัดฟันติดตามมันไปยังประตูเมือง

ยามนี้ที่ประตูเมืองมีผู้คนสิบกว่าคน กับรถล่อบรรทุกสินค้าหลายคันเข้าแถวรอรับการตรวจค้น

ชิฉางเจิงวางท่าเชื่องโข ไม่ปฏิบัติตามกฎ นำสุ่ยโหยวจิงเดินอ้อมมาถึงหน้าแถว คล้ายคิดเข้าด่านเป็นคนแรก

ทหารรักษาการณ์เห็นเช่นนั้น พากันตวาดว่า

"ยังมิรีบกลับไปเข้าแถวอีก?"

ชิฉางเจิงเหลือกตาขึ้น ยกมือทำท่าสองครา ทหารนายหนึ่งชมดูจนงงงันวูบ จึงกล่าวว่า

"ที่แท้พี่ท่านเป็นคนของพรรคฉางซา ไม่ทราบเป็นพี่น้องตีกใด? หญิงสาวข้างกายท่านอยู่หอนางโลมใด พวกเราจะได้ไปอุดหนุน"

ชิฉางเจิงหัวร่อดังๆ กล่าวกับสุ่ยโหยวจิงว่า

"ท่านตอบคำถามพวกมันเองเถอะ"

สุ่ยโหยวจิงลอบแค้นต่อท่าทีที่ไม่อีนังขังขอบของชิฉางเจิง พานไม่อาจทำอย่างไรมัน ได้แต่ก้มศีรษะกล่าวว่า

"เขาเป็นสามีของข้าพเจ้า"

เหล่าทหารรักษาการณ์มีสีหน้าอิจฉาเลื่อมใส

ชิฉางเจิงเข้าไปใช้ถ้อยคำของชาวยุทธจักร สนทนาโต้ตอบกับเหล่าทหารรักษาการณ์ ทั้งหมดล้วนมีท่าทีเคารพนบนอบ

ชิฉางเจิงฉุดลากสุ่ยโหยวจิงเข้าเมืองอย่างผ่าเผย สุ่ยโหยวจิงบังเกิดความนับถือเลื่อมใส ถามว่า

"ท่านตบตาพวกมันได้อย่างไร?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"นี่เป็นฝีมือของเหล่าตี้ (คนแซ่ตี้) มันคัดเลือกบุคคลที่มีหน้ามีตา ซึ่งแม้แต่ขุนนางท้องถิ่นยังไม่กล้าตอแยหลายคน ให้ข้าพเจ้าสวมรอยเป็นคนเหล่านั้น ยามนี้พอนำออกใช้จึงบังเกิดผล"

สุ่ยโหยวจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านปลอมแปลงได้แนบเนียนยิ่ง คล้ายอันธพาลดุร้ายในยุทธจักร ข้าพเจ้าถึงกับกลัวว่าท่านจะขายข้าพเจ้าให้กับหอนางโลมจริงๆ"

เห็นบนถนนมีผู้คนสัญจรไปมา ครึกครื้นไม่น้อย ชิฉางเจิงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าขายท่านให้กับหอนางโลม ท่านจะเสี่ยงชีวิตกับข้าพเจ้าหรือไม่?"

สุ่ยโหยวจิงยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ไม่เด็ดขาด ท่านตัดใจได้ก็ขายไปเถอะ ปล่อยให้ท่านเผชิญการติเตียนจากมโนธรรมเอง"

ชิฉางเจิงบังเกิดความวาบหวามใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจตัดใจได้ มา"

พลางฉุดลากนางเข้าสู่ตรอกขวางตรอกหนึ่ง หลังจากลดซ้ายเลี้ยวขวาในตรอกขวาง มาถึงสถานที่อันเปลี่ยวร้างแห่งหนึ่ง ชิฉางเจิงค่อยกล่าวว่า

"พวกเรามีรังลับแห่งหนึ่งอยู่ในเมืองนี้ พวกมันทิ้งรหัสเครื่องหมายที่หน้าประตูเมือง แสดงว่าพวกมันมีปัญหา เพราะตั้งแต่เมื่อวานพวกมันก็หยุดการขีดเส้นขวางซึ่งหมายถึงช่วงเวลา"

สุ่ยโหยวจิงทราบว่าในยุทธจักรใช้เส้นขีดหรือรูปภาพพิเศษ บอกช่วงเวลาอย่างได้ผล จึงกล่าวว่า

"พวกมันอาจถอนกำลังไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"หลังจากที่พวกเราเข้าเมือง กลับไม่ปรากฏบุคคลในค่ายพรรคมาสอบปากคำหรือสะกดรอยพวกเรา นับว่าขัดกับเหตุผล แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามจงใจไม่กระตุ้นความตื่นตัวของพวกเรา รอจนพวกเราสืบเสาะถึงรังลับ ค่อยล้อมสังหารพวกเรา"

ยามนี้สุ่ยโหยวจิงบังเกิดความไว้วางใจต่อความคิดอ่านและสติปัญญาของชิฉางเจิง ดังนั้นถามว่า

"พวกเราซ่อนตัวอยู่ที่นี้ มิใช่บอกต่อผู้อื่นว่าท่านล่วงรู้แผนอุบายของพวกมันหรอกหรือ? ตอนนี้ยังไม่ไป จะรอถึงเวลาใด?"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"พวกเราไม่ไป"

สุ่ยโหยวจิงใจหายวาบ เบิกตากลมโตทวนคำ "ไม่ไป?" ชิฉางเจิงจูบนางคราหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราจะรอพวกมันมา"

สุ่ยโหยวจิงแนบใบหน้ากับใบหน้ามัน เสียดสีพลางกล่าวว่า

"เจิงหลาง ทุกความเคลื่อนไหวของท่านล้วนเหนือความคาดหมายของข้าพเจ้า แต่ครั้งนี้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ท่านกระทั่งศัตรูมียอดฝีมือใดยังไม่ทราบ ทั้งยังมีกำลังของทางการ หรือท่านมั่นใจว่าสามารถเอาชนะศัตรูซึ่งส่งกำลังหนุนมาโดยไม่ขาดสายได้?"

ใบหน้าชิฉางเจิงปรากฏรอยยิ้มอันเฉิดฉายขึ้น กล่าวว่า

"นี่เป็นวิธีพาตัวเข้าจุดอับ ค่อยพลิกสถานะเอาชัย หากภายในเวลาอันสั้น ข้าพเจ้าไม่มีเพลงดาบรุดหน้า ก่อนที่จะกลับถึงทะเลสาบต้งถิง ต้องถูกอิงเฟยฆ่าตาย ท่านก็ถูกมันหยามย่ำยี ดังนั้นข้าพเจ้าต้องช่วงชิงเวลา หล่อหลอมเพลงดาบมือซ้ายของฟงหาน รวมเข้ากับเพลงดาบของข้าพเจ้า ดังนั้นมิอาจไม่ล่อลวงศัตรูมาทดสอบดาบ มีแต่เพลงดาบที่ได้จากการต่อสู้อาบเลือด จึงเป็นความสำเร็จที่จริงแท้แน่นอน"

สุ่ยโหยวจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้ามองดูบุรุษที่ทำให้นางลืมเลือนอิงเฟยโดยสนิทใจ ในใจบังเกิดความเคารพรักอย่างสุดซึ้ง

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"มาตรว่าข้าพเจ้ายังไม่อาจเทียบเปรียบกับมัน แต่มันไม่มีความดุดันเท่ากับข้าพเจ้า และไม่กลัวตายเช่นเดียวกับข้าพเจ้า โหยวจิง ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าสามารถคุ้มครองท่าน มิให้ท่านได้รับอันตรายใด นี่เป็นคำรับรองที่สามีให้ไว้กับภรรยา"

ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้พลันบังเกิดเสียงซายเสื้อปะทะลมดังแว่วมา

สุ่ยโหยวจิงคล้ายไม่ได้ยิน ดวงตาทอประกายความรักที่ชวนให้สะท้านใจ อ้อนวอนว่า

"เจิงหลาง จูบภรรยาของท่านเถอะ ไม่ว่านางเป็นหรือตาย ล้วนเป็นสมบัติส่วนตัวของท่านแต่ผู้เดียว"

ในเสียงมโหรีที่อึกทึก ในที่สุดศัตรูสาวเท้าเข้าห้องโถง ถันตงกับขุนพลตำหนักอลงกรณ์ทั้งสองก็ล่าถอยเข้ามา หยุดยืนที่ด้านหลังกงจู้อลงกรณ์

ทุกผู้คนเพ่งตาจ้องจับไปยังผู้มา เห็นคนนำหน้าคือหลี่เซ่อเม่ย มุมปากประดับด้วยรอยยิ้ม ฝีเท้าเนิบนาบไม่เร่งร้อนแต่อย่างไร

ผู้ที่เดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับมัน เป็นชายกลางคนร่างสูงโปร่ง คิ้วดกหนาจมูกโด่ง สองแก้มซูบเซียว ดวงตางำประกาย กลางหลังสะพายกระบี่ยาว กอปรด้วยบุคลิกท่วงท่าและอำนาจบารมีที่สยบขวัญบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

ที่ด้านหลังคนทั้งสอง ประกอบด้วยหนึ่งบุรุษสองสตรี

บุรุษนั้นจมูกโด่งเบ้าตาลึก มองปราดเดียวก็ทราบว่ามิใช่คนภาคกลาง สวมใส่เสื้อผ้าเลิศหรูตัดเย็บอย่างรับรูป แสดงว่ามันให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตา ดูไปสบายตา ไม่คร่ำครึธรรมดา

คนผู้นี้มีหน้าตาหล่อเหลา มองแต่ไกลคล้ายบุรุษอายุสามสิบเศษ พอเพ่งดูให้ดี ค่อยพบเห็นรอยตีนกาที่หางตา สะท้อนให้เห็นว่าอายุจริงของมันสูงกว่ารูปโฉมภายนอกมากนัก

ยังมีคนผู้นี้ตาเป็นประกายวูบวาบวาววับ แสดงว่ามันมิใช่ชนชั้นอันเที่ยงธรรม หากแต่เป็นบุคคลอันกลอกกลิ้งที่ลึกซึ้งน่ากลัว

ส่วนสูงของมันไล่เลี่ยกับหลี่เซ่อเม่ย แต่เนื่องจากศีรษะสวมหมวกบันฑิต จึงสูงเด่นกว่า สะดุดตายิ่งนัก

สตรีที่สองฟากข้างล้วนเกล้าผมเป็นมวยสูง ใส่กระโปรงยาวระพื้น บวกกับรูปร่างอ้อนแอ้นงดงาม กิริยาท่าทางที่แช่มช้อยอ่อนไหวน่าเสียดายที่บนใบหน้าใช้ผ้าแพรผืนหนึ่งปิดบังจมูกปากไว้ ทำให้ผู้คนไม่อาจเห็นรูปโฉมชัดตา แต่ดูจากส่วนคิ้วและดวงตา แสดงว่าพวกนางงดงามยิ่ง

พวกนางคนหนึ่งเป่าหูเจีย* คนหนึ่งใช้ห่วงทองเหลืองที่สวมบนข้อมือทั้งสองข้างกระทบกัน ก่อเกิดเป็นเสียงสูงต่ำหนักเบาไม่เท่ากัน เต็มไปด้วยท่วงทำนองของดนตรี และชวนให้ผู้คนบังเกิดความวาบหวิวหวั่นไหว

คนที่รั้งท้ายสุดคือคฤธรอิ๋วซือตี้ หน้าตาที่เยือกเย็นแฝงท่าทีที่ดุร้ายเอาเรื่อง

เมื่ออาคันตุกะอันดุร้ายทั้งหมดเข้าสู่ห้องโถง สายตาล้วนจ้องจับบนใบหน้ามือกระบี่อันดับหนึ่งล่างฟานหวิน หากเปลี่ยนเป็นยอดฝีมือทั่วไป เพียงถูกสายตาอันกราดเกรี้ยวหลายสายนี้จับจ้องมองดูก็หวาดหวั่นขวัญผวา พ่ายพินาศโดยมิต้องต่อสู้แล้ว

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา ปฏิบัติตามมารยาทธรรมเนียมยุทธจักร นำทั้งหมดผุดลุกขึ้น เดินออกไปรับหน้า มีแต่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกับฉินเมิ่งเหยายังนั่งกับที่เดิม ฝ่ายแรกรินน้ำชาดื่มเอง คล้ายไม่ล่วงรู้มีแขกไม่รับเชิญมาถึง ฝ่ายหลังหลับตาพริ้มลง ไม่ลดตัวลงยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวทางโลก

ทั้งสองฝ่ายอยู่ห่างกันสิบกว่าก้าวก็หยุดยั้งลง ยืนเรียงรายเป็นแนวทาง กลายเป็นตั้งประจันหน้ากัน

เสียงดนตรีชะงักขาดหาย ในห้องโถงเงียบสงัดงัน

หลี่เซ่อเม่ยลอบสำรวจมองล่างฟานหวิน พบว่า ขณะที่เขาขยับมือเท้า คล้ายหลอมกลืนกับธรรมชาติ มันความจริงคิดแสดงฝีมือข่มขวัญ ใช้ท่าร่างภูตพรายแปลงต่อฝ่ายตรงข้าม แต่จวบกระทั่งล่างฟานหวินหยุดยั้งยืนหยัด มันยังไม่สามารถลงมือ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ก่อนหน้านี้มีแต่ผังปานที่สะกดมันไว้ คิดไม่ถึงยามนี้เพิ่ม

---

* ปี่ของชนเผ่าทางภาคเหนือของประเทศจีน

ล่างฟานหวินอีกคนหนึ่ง

แต่ว่าคนทั้งสองให้ความรู้สึกที่แตกต่างแก่มัน

ผังปานไม่อาจหยั่งคาดคำนวณ ส่วนล่างฟานหวินไม่มีช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจม

ล้วนแต่น่ากลัวดุจเดียวกัน

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย มองดูบุรุษชูบเซียวที่ข้างกายหลี่เซ่อเม่ยประสานมือกล่าวว่า

"อภัยที่เรารอบรู้จำกัด ยุทธจักรปรากฏมือกระบี่สูงส่งถึงเพียงนี้ ผู้แซ่ล่างกลับตาต่ำไม่รู้จัก ขอถามชื่อแซ่อันยิ่งใหญ่"

บุรุษชูบเซียวนั้นยิ้มอย่างเกรงอกเกรงใจ กล่าว

"เราสือจงเทียน ที่แล้วมาทำตัวเช่นกระเรียนกลางไพร หลบซ่อนตัวในป่าเขา ฟังเสียงนกร้องขับขาน ไม่ชมชอบพบพานคนพี่ล่างไม่ทราบว่ามีบุคคลเช่นเรา เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล"

แว่วเสียงหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยดังว่า

"กระบี่อสูรชือจงเทียน เมื่อไม่ต้องการพบพานคน เหตุใดเดินทางไกลมาเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี่ หรือว่ายามชราหลงเลอะเลือนคิดเป็นขุนนางมองโกล?"

หลี่เซ่อเม่ยกับอิ๋วชือตี้พอฟังเสียงมัน ดวงตาล้วนทอประกายความแค้น นึกถึงเมิ่งต้าเมิ่งเอ้อที่ถูกพิษทำร้ายรับบาดเจ็บ

บุรุษชูบเซียวนี้คือพี่ชายของเตียวฮูหยินแห่งสำนักกระบี่เงาภูต พอฟังหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พี่เลี่ยตำหนิถูกต้อง แต่เกรงว่าเข้าใจผิดอยู่บ้าง การเดินทางของเราครั้งนี้ เพราะเพื่อรับคำชี้แนะจากกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน หากรอจนผ่านการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง เกรงว่าจะสูญเสียโอกาสครั้งสำคัญของชีวิต ส่วนข้อพิพาทระหว่างภาคกลางกับมองโกล เราไม่คิด

สอดมือยุ่งเกี่ยว และไม่มีอารมณ์ยุ่งเกี่ยว"

มันกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าไม่เล็งผลเลิศว่าล่างฟานหวินจะมีชีวิตรอดจากการนัดต่อสู้กับผังปาน แต่ล่างฟานหวินทราบว่าคนผู้นี้เจ้าความคิด คิดอาศัยผังปานสะกดข่มตนเอง พร้อมทั้งยกศักดิ์ฐานะของมันให้สูงกว่าเดิม

บุรุษสวมหมวกบัณฑิตใส่ชุดเลิศหรู ซึ่งไม่คล้ายเป็นคนภาคกลางแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวภาษาฮั่น แฝงสำเนียงของชาวต่างแดนว่า

"สือเหล่าซือ (ครูมวยแซ่สือ) มีบุคลิกอันองอาจ เซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันนับถือเลื่อมใสนัก"

จากนั้นกวาดตาไปยังฉินเมิ่งเหยาที่ห่างไป พลันตากระจ่างวูบชั่วครู่ค่อยกวาดสำรวจดูเรือนร่างของไป่ซู่เซียงกับกู่เซี่ยนเหลียนอย่างลวนลาม แล้วค่อยจ้องจับที่ร่างของกงจู้อลงกรณ์ ซึ่งอยู่หว่างกลางของล่างฟานหวินกับฟงสิงเลี่ย สุดท้ายจ้องมองดวงตานาง ประกายตาเปลี่ยนจากเจิดจ้าเป็นสลัว จากสลัวเป็นเจิดจ้า คล้ายเกิดแรงดึงดูดสะกดดวงตาของกงจู้อลงกรณ์ไว้ มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่ยากบ่งบอกบรรยาย แต่บันดาลให้ผู้คนมิอาจไม่ยอมรับว่าน่าดูขึ้น กล่าวว่า

"หากกงจู้รับปากแต่งงานกับเรา เราเซียนกุสุมกับกงจู้จะเดินทางกลับชายแดนตะวันตก บุตรชายที่พวกเราถือกำเนิดเกิดมาจะได้สืบบัลลังก์เป็นเจ้าแห่งแว่นแคว้น"

เมื่อสายตาของมันจ้องจับที่ไป่ซู่เซียงกับกู่เซี่ยนเหลียน พวกนางล้วนบังเกิดความรู้สึกคล้ายเปลือยเปล่าล่อนจ้อน สายตานั้นคล้ายจับต้องได้ พอกวาดผ่านร่างกาย กลับบังเกิดความรู้สึกอันอบอุ่นซ่ำแรกเข้าสู่จิตใจ ยามตื่นตระหนกต้องหลบไปทางด้านหลังฟงสิงเลี่ย

กงจู้อลงกรณ์ที่ตกเป็นเป้าจู่โจมยิ่งมีจิตใจเลอะเลือน คิดเบือนสายตาไปก็ทำไม่ได้ ดีที่เคล็ดวิชาอลงกรณ์ที่นางฝึกปรือ สามารถสะกด

ข่มวิชาเซียนวิญญาณกุสุมของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นกัดฟันรักษาจิตใจอันแจ่มใสไว้ แต่ว่าสุ้มเสียงอันไพเราะเพราะพริ้งของมันพอดัง นางกลับบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดติดตามฝ่ายตรงข้ามไป รู้สึกว่าเป็นการดำเนินการที่เหมาะสมที่สุด แทบตกปากรับคำไป

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยยื่นมือมากุมมือนาง พลังลมปราณอันกล้าแข็งถ่ายเทเข้าสู่ร่างนาง

กงจู้อลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง มีสติแจ่มใสขึ้น พลิกข้อมือยึดกุมมือของฟงสิงเลี่ยไว้

เซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันลอบแตกตื่นเดือดดาล มันความจริงคิดฉวยโอกาสที่สตรีทั้งหลายไม่ทันระวัง ใช้อวิชชาอันเร้นลับผ่านทางดวงตาสะกดจิตฉินเมิ่งเหยาก่อน มิคาดฉินเมิ่งเหยาคล้ายบึงน้ำใสไม่ได้รับผลสะท้อนแต่อย่างไร จึงเปลี่ยนเป็นมุ่งเป้าไปยังไป่ซู่เซียงกับกู่เซี่ยนเหลียน พวกนางล้วนต้านทานรับไม่ได้ บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง เหนียนเหลียนตันก็อาศัยปฏิกิริยาตอบรับของพวกนาง เร่งเร้าอวิชชาถึงขีดสุด จู่โจมต่อกงจู้อลงกรณ์ มิคาดถูกฟงสิงเลี่ยสังเกตออก ทำลายอวิชชาของมัน หลังจากนี้คิดล่อลวงกงจู้อลงกรณ์มาติดกับ คงลำบากมากแล้ว จึงกล่าวเสียงเป็นเย็นชาว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

ฟงสิงเลี่ยตาสาดประกายเจิดจ้า แทงไปในดวงตามัน กล่าวว่า

"มารปีศาจอันสามานย์ ไหนเลยมีคุณสมบัติถามชื่อแซ่ข้าพเจ้า?"

ดวงตาเหนียนเหลียนตันทอประกายอันชั่วร้าย ชุดเลิศหรูที่สวมใส่กระพือพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย ตระเตรียมลงมือแล้ว

ล่างฟานหวินพลันแค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง

ผู้อื่นพอได้ยินเสียง เพียงรู้สึกว่าเสียงแค่นนี้ทรงพลังเป็นพิเศษคล้ายกระทบถึงส่วนลึกของจิตวิญญาณ แต่พอเข้าหูเหนียนเหลียนตัน

กลับคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ สะท้านขึ้นทั้งร่าง เปลี่ยนเป็นกวาดมองไปยังล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินก็สะท้านใจเล็กน้อย

เสียงแค่นของเขาครั้งนี้แฝงพลังลมปราณอันลึกล้ำ พอเข้าหูเหนียนเหลียนตัน เพียงสร้างความสั่นสะเทือนแก่ฝ่ายตรงข้าม แสดงว่าคนผู้นี้มีพลังฝีมือที่น่าตื่นตระหนกนัก

ตอนแรกเหนียนเหลียนตันยังไม่รับรู้ถึงความร้ายกาจของล่างฟานหวินเช่นที่หลี่เช่อเม่ยประจักษ์แก่ใจ ดังนั้นพอเริ่มต้นก็คิดใช้อวิชชาสะกดจิตใจผู้คน หาคาดไม่ว่าถูกฟงสิงเลี่ยทำลายไปก่อน ยามนี้ยังพลาดพลั้งเสียทีแก่ล่างฟานหวิน มันก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือ เมื่อเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ก็สะกดจิตใจ พาตัวเข้าสู่ขอบเขตนิรทุกข์ไร้สุขสันต์ ยิ้มพลางประสานมือกล่าวว่า

"ล่างฟานหวินสูงส่งสมคำร่ำลือ ได้รับคำแนะนำสั่งสอนแล้ว"

พลางถอยกายไปสองก้าว ยืนอยู่หว่างกลางของสนมกุสุมทั้งสอง เปลี่ยนเป็นสังเกตการณ์ คล้ายกับไม่ได้ลงมือมาก่อน

มุมปากล่างฟานหวินปรากฏรอยยิ้มที่กระตือรือร้นสนใจขึ้น กวาดตาไปยังหลี่เช่อเม่ยและพวก กล่าวว่า

"ผู้ใดคิดเล่นกับเราก่อนสักรอบ?"

ที่นอกห้องโถงบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น ผมขาวหลิวเหยาจีพุ่งปราดเข้ามา

กู่เซี่ยนเหลียนพอเห็นมารร้ายผู้นี้ สร้างความแตกตื่นจนหลบซ่อนอยู่ด้านหลังฟงสิงเลี่ย ไม่กล้าสู้หน้ากับมัน

หลิวเหยาจีมาถึงข้างกายหลี่เช่อเม่ย ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมิ่งเอ้อจบสิ้นแล้ว"

อิ๋วซือตี้ร้องคำ "ว่ากระไร?" หลี่เช่อเม่ยยกมือห้ามปรามอิ๋วซือตี้

ไว้ หันไปกล่าวกับล่างฟานหวินว่า

"พี่ล่างโปรดรอสักครู่ ให้เราสะสางความแค้นกับพี่เลี่ยก่อน"

จากนั้นหันไปตวาดต่อหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยว่า

"พี่เลี่ยโปรดแนะนำสั่งสอน"

ล่างฟานหวินลอบชมเชยหลี่เซ่อเม่ยรู้จักทำสงครามจิตวิทยานัก

ควรทราบว่าล่างฟานหวินเป็นยอดฝีมือระดับเดียวกับผังปาน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าท้าสู้กับเขาโดยตรง

กระบี่อสูรสือจงเทียนคล้ายมาเพื่อประลองกระบี่โดยเฉพาะ แต่ดูจากการที่มันไม่ท้าสู้กับล่างฟานหวินตัวต่อตัว หากทว่ามาพร้อมกับหลี่เซ่อเม่ยและพวก แสดงว่าคิดฉกฉวยเอาเปรียบ

เหนียนเหลียนตันพอประมือกับล่างฟานหวินอย่างแยบคายหนึ่งท่า ก็ถอยร่นไปยังแนวรบกองหนุน แสดงว่าไม่คิดทำศึกรอบแรกกับล่างฟานหวิน

ที่หลงเหลือคือมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย ซึ่งอยู่ในฐานะแม่ทัพใหญ่ หากไม่มีผู้ใดรับศึก มันก็มิอาจไม่ลงมือ แต่ตอนนี้มันอาศัยข่าวการตายของเมิ่งเอ้อ ท้าสู้กับหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย อย่างนั้นทั้งสองฝ่ายไม่อาจโทษว่ามัน ดังนั้นมันสามารถหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้กับล่างฟานหวินเป็นคนแรก

จากข้อนี้แสดงว่า ต่อให้มันไม่ได้รับข่าวการตายของเมิ่งเอ้อก็ต้องหาข้ออ้างท้าสู้กับหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

ฉินเมิ่งเหยาซึ่งนั่งอยู่ทางด้านหลังถัดจากหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกลับมีความคิดอีกประการหนึ่ง

หลังจากที่หลับตาลง นางทางหนึ่งผนึกลมปราณ ทางหนึ่งใช้วิชาสดับฟ้า ดูดซับรับความเคลื่อนไหวในบริเวณ ทำความเข้าใจกับสภาพของศัตรูและฝ่ายตน

ดูเผินๆ ทั้งสองฝ่ายมีขุมกำลังคู่คี่ก้ำกึ่งกัน

ยอดฝีมือของฝ่ายตรงข้ามประกอบด้วยหลี่เซ่อเม่ย เหนียนเหลียนตันกับกระบี่อสูร รองลงไปคือหลิวเหยาจีกับอิ๋วซือตี้ จากนั้นเป็นสองสนมกุสุม

ฝ่ายนางประกอบด้วยล่างฟานหวิน หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย ฟงสิงเลี่ยและนาง ส่วนกงจู้อลงกรณ์อ่อนด้อยกว่าสองขั้น สำหรับกู่เชี่ยนเหลียน ไป่ซู่เซียง ถันตง เฉินโส่วฮู่และพวกยิ่งไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมจากหลี่เซ่อเม่ยแม้สักท่าเดียว

บวกกับนางและหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยล้วนรับบาดเจ็บบอบช้ำไม่เหมาะกับการสู้ศึกยาวนาน

ในสถานการณ์เช่นนี้ หากศัตรูใช้วิธีต่อสู้ตะลุมบอน จะช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ทั้งนี้เพราะล่างฟานหวินกับฟงสิงเลี่ยต้องแบ่งแยกสมาธิไปดูแลผู้ที่ฝีมืออ่อนด้อยกว่า ยากที่จะลงมืออย่างสุดกำลัง ล่างฟานหวินอาจมีกำลังเหลือเฟือ ฟงสิงเลี่ยกลับทำไม่ได้ อย่าว่าแต่ฟงสิงเลี่ยยังไม่มีฝีมือเทียบเท่ากับหลี่เซ่อเม่ยและพวกทั้งสาม

ที่น่าหวั่นวิตกคือฝ่ายนางเปิดเผยกำลังจนหมดสิ้น ฝ่ายตรงข้ามอย่างน้อยยังมีพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน ซึ่งอาจเข้าร่วมวงต่อสู้ได้ทุกเมื่อ

สุดท้ายคือธรรมาจารย์อาทิตย์ซึ่งเฉกเช่นมังกรเทพยดาเห็นหัวมิเห็นหาง ความสูงส่งของฝีมือคนผู้นี้ ต้องไม่เป็นรองหลี่เซ่อเม่ยธรรมาจารย์อาทิตย์ใช่ซุ่มรอโอกาสลงมือหรือไม่?

นางที่มีความสำเร็จถึงขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้ง พลันดูออกว่าการศึกของตำหนักอลงกรณ์ครั้งนี้ คนที่ฝ่ายตรงข้ามคัดจัดการแท้ที่จริงเป็นล่างฟานหวิน

ด้วยความสัมพันธ์กับกงจู้อลงกรณ์ ล่างฟานหวินมิอาจไม่มา

ฟางเส้นหวีคิดค่านางแผนเร้าเสน่หาจริงๆ

หากเป็นเสาเมาประดิษฐกรรมเดา ต่อให้หลี่เซ่อเมย เหนียนแหลกเท่าเกาะเล็กสุดและกรรมาจาวิตาทิตย์ลุกลุ่มลุกโชนใส่ฟางฟานเหวิน เกรงว่าไม่เสาจะรั้งตัวฟางฟานเหวินเสาไว้ แต่ในเสาฟานเสาวเน็ตฟานนี้ ฟางฟานเหวินไม่เสาเมาวิธีหนีเสาเช่นวิธีตกแต่ผู้เดียว

นี่เป็นเหตุผลเพราะที่ขุดล่อฟางฟานเหวินใจดีเฉพาะ

นี่เสาถึงตอนนี้ จิตแห่งกรรมาเสาองฉินเมื่องเหยาเข้าสู่ห้วงสงสาเมื่องวิตกกังวลเสาใดมาถึง

ภาพน้ำหมอกพิษเลือนเลื่อนเข้าใกล้ฟางฟานเหวินอย่างรวดเร็ว ลอยเข้าใกล้จากเข้าเรื่อ มาถึงเบื้องหน้าหลี่เซ่อเมย ที่เพราะกล่าวว่า

"พี่หลี่เซียน"

ผู้คาเท้งสองฝ่ายล่าถอยไปด้านหลัง ปล่อยให้ยอดฝีมือทั้งสองเผชิญหน้ากันกลางหุบเขา

ความเงียบงันที่คุกคามเสนหนึ่งแผ่คลุมลงมาอย่างช้าๆ

ใบหน้าหลี่เซ่อเมยประดับด้วยรอยยิ้ม ทั้งสองมือลงแนบลำตัว

สีหน้าหมอกพิษเลือนเลื่อนเข้าใกล้จนน้ำนิ่ง เข็มพุ่งเข้าหาผู้หลังไปหู ก็นมือไพล่หลังอย่างทระนง

คนหนึ่งเคยเป็นยอดฝีมือดันดับหนึ่งขุมกำลังสิบสองใกล้ คนหนึ่งจัดอยู่ในหาอันดับยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ไม่ว่าศักดิ์ฐานะพลังฝีมือน้ำเป็นคู่มือที่หาดเทียมกัน

นับตั้งแต่พลังลึกลับมือขุมกำลังผู้ลงกรณีก็ไม่ได้ลงมือกันหนึ่งนั้นมันไม่อาจตัดใจลงมือ ถึงประการขุมกำลังผู้ลงกรณีกล้าเป็นฝ่ายมุ่งมือกันเสาไว้ ไม่ยอมให้มันถึงมือกล้าไป

ขณะที่ล่าถอย มันเพราะมือขุมหญิงงามนางนี้สั่นสะท้านสร้างความแข็งแกร่งให้แก่มัน ทรามป่านางตกอยู่ในสถานการณ์ไม่เป็น

ผลดีต่อฝ่ายตน

หากเกิดการต่อสู้ตะลุมบอน อาจบางทีนอกจากล่างฟานหวินแล้ว ไม่มีผู้ใดมีชีวิตรอดจากไป ยามนี้มันมิอาจไม่นับถือเลื่อมใสหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยมองการณ์ไกล หากปล่อยให้สองมารตระกูลเมิ่งกับเจ้าสำนักกระบี่เงาภูตสองสามีภรรยาร่วมทางมา สถานการณ์อาจเลวร้ายกว่านี้

ฟงสิงเลี่ยกล่าวเบาๆ กับกู่เซี่ยนเหลียนและไป่ซู่เซียงที่ข้างกายว่า

"หากเกิดการตะลุมบอนขึ้น เซี่ยนเหลียนกับพี่เซียงคอยติดตามอยู่ข้างกายเรา อื่นๆ ไม่ต้องสนใจ"

กู่เซี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงผงกศีรษะรับ

ล่างฟานหวินยังคงคล้ายเมามายคล้ายแจ่มใส ไม่นำพาปรารมภ์คล้ายกับในโลกไม่มีเรื่องราวที่เขากลัดกลุ้มกังวลใจ

ถันตง เฉินโส่วฮู่และเจ้าเยี่ยแห่งตำหนักอลงกรณ์ ล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นตึงเครียด วางมือในตำแหน่งที่สามารถชักอาวุธออกมาได้ทุกเมื่อ

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกับหลี่เซ่อเม่ยจับจ้องมองหน้ากันอย่างสงบไม่มีวี่แววว่าจะโรมรันพันตูกัน

ทั้งสองถึงกับไม่มีท่าทีเกร็งกำลังแต่อย่างไร

ตาหงส์ของหลี่เซ่อเม่ยพลันกระจ่างจ้า รอยยิ้มที่มุมปากขยายกว้างออก เสื้อผ้าก็โชยพัดพลิ้ว บวกกับเรือนร่างที่สูงโปร่ง ใบหน้าที่คมคายของมัน แฝงมนต์ขลังอันลี้ลับชั่วร้ายชนิดหนึ่ง

ใบหน้าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยปรากฏรอยยิ้มที่ชวนฉงนสนเท่ห์ขึ้น

จากนั้นทั้งสองเคลื่อนไหวพร้อมกัน

ระดับความเร็วของหลี่เซ่อเม่ย บันดาลให้ผู้คนยากที่จะยอมเชื่อแต่พานเป็นความจริง

ความเร็วคือแก่นแท้ของวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็น

ภูตพรายฟ้าหมายถึงระดับความเร็วดุจภูตพราย ผนึกความเย็นเป็นเคล็ดวิชากำลังภายใน

ทั้งสองสิ่งเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน

ความเร็วยิ่งเร่งร้อน พลังลมปราณที่ผนึกขึ้นยิ่งกราดเกรี้ยว

เหตุการณ์ที่หานป๋อวางแผนแยบคายถีบยันใส่มันคราหนึ่ง แทบไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โดยทั่วไปแล้ว แม้แต่ดาบกระบี่ที่ฟาดฟันออกยังไม่เร็วเท่ากับท่าร่างรุกถอย

ต่อให้ความเร็วของอาวุธฝ่ายตรงข้ามไล่กวดตามทัน เนื่องจากระดับความเร็วต่างกันไม่มากนัก ยากที่จะฟันถูกได้ มันสามารถใช้ลมปราณคุ้มครองกายขับสลาย ดังนั้นคราก่อนฉินเมิ่งเหยาจึงบอกต่อหลวงจีนกระบี่ว่า ต่อให้ทั้งสองผนึกกำลัง ไม่แน่ว่าจะรั้งมันไว้ได้

วิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของหลี่เซ่อเม่ย บรรลุถึงขอบเขตขั้นสูงสุดเท่าที่เคยมีคนฝึกปรือมา เมื่อผนึกพลังเย็นขึ้น ร่างแทบกลับกลายเป็นลมหอบหนึ่ง ระดับความเร็วนับเป็นที่คาดคิดได้

ดังนั้นทุกผู้คนพอเห็นมันเริ่มเคลื่อนไหว คนก็ประชิดถึงเบื้องหน้าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยห้าเชียะ

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยกมือขึ้น คล้ายคิดถอนดึงเข็มฮูโต๋ซึ่งทัดอยู่ที่ใบหูลงมา เมื่อหลี่เซ่อเม่ยประชิดเข้าใกล้ มันค่อยก้าวเท้าซ้ายออก

ระหว่างหนึ่งเร็วหนึ่งช้า เป็นภาพตัดกันอย่างรุนแรง

หลี่เซ่อเม่ยแค่นเสียงอย่างเย็นชา บิดตัวคราหนึ่ง กลายเป็นหันไหล่ขวาหาหน้าด้านตรงของฝ่ายตรงข้าม ยกศอกขวากระทุ้งใส่ทรวงอกของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย โดยไม่สนใจหมัดซ้ายขวาที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยต่อยออกมา

กู่เชี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงเป็นห่วงบิดาบุญธรรมผู้นี้ที่สุด ชมดูจนร้องอุทานออกมา หรือว่าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยไม่ทันดึงเข็มฮูโต๋ออกรับ

มือศัตรู?

ยามนี้หนึ่งเดียวที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยพึงกระทำคือถอยปราดไปหลบเลี่ยงจากท่าศอกที่หลี่เซ่อเม่ยกระทุ้งใส่อย่างสุดกำลัง ทั้งนี้เพราะด้วยท่าร่างดุจภูตพรายของหลี่เซ่อเม่ย หลังจากกระทุ้งถูกทรวงอกมันสามารถถอยห่างไปก่อนที่หมัดของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยจะต่อยถูกทรวงอกกลางหลังมัน

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าหากหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยล่าถอยหลบเลี่ยงต้องเผชิญกับการจู่โจมโหมกระหน่ำดุจฟ้าถล่มดินทลาย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยแค่นเสียงอย่างเย็นชา แทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา เสนอทรวงอกรับศอกเหล็กของหลี่เซ่อเม่ย

ไม่ว่าศัตรูหรือฝ่ายตน นอกจากผู้คนไม่กี่คนแล้ว ล้วนชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ผู้ที่ตื่นตระหนกที่สุดคือหลี่เซ่อเม่ย ยามนี้มันไม่อาจรั้งกระบวนท่ากลับคืน ทั้งขบคิดไม่เข้าใจว่าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยไฉนหยิบยื่นศอกของมันฆ่าตัวตาย

เสียงโครมเมื่อข้อศอกของมันกระทุ้งใส่ทรวงอกหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยต่อให้อีกฝ่ายสวมเกราะเหล็กไว้ ก็ยากจะรอดพ้นจากชะตากรรมอวัยวะภายในแหลกละเอียดได้

หลี่เซ่อเม่ยตั้งใจว่าพอกระแทกถูกจะล่าถอย มิคาดข้อศอกพอกระทุ้งถูกทรวงอกของฝ่ายตรงข้าม กลับลื่นไหลคราหนึ่ง ไม่อาจจู่โจมถูกตำแหน่งหัวใจ ที่น่าตื่นตระหนกยังไม่เพียงนี้ ที่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้ามกลับบังเกิดพลังดึงดูดอันกล้าแข็ง ทำให้ท่าร่างที่ล่าถอยของมันต้องเซื่องช้าลงวูบหนึ่ง

หลี่เซ่อเม่ยยามคับขันไม่ลนลาน เลื่อนมือซ้ายมาป้องอกไว้ จากนั้นโยกตัวคราหนึ่ง มือที่ป้องอกปะทะกับหมัดขวาของฝ่ายตรงข้าม

ทั้งยืดเวลาที่หมัดซ้ายของฝ่ายตรงข้ามต่อยใส่กลางหลัง ศอกขวาที่กระทุ้งใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้ามก็แผ่พุ่งพลังออกอย่างสุดกำลัง

หมัดขวาของหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย กับมือซ้ายที่ป้องอกของหลี่เซ่อเม่ยพอปะทะ บังเกิดเสียงโครมอีกครา

หลี่เซ่อเม่ยรีบถอยปราดไป หมัดซ้ายของหมอพิษเพียงต่อยถูกไหล่ขวาด้านหลังของมัน มันอาศัยการโยกตัวสลายพลังไปแปดส่วน

ยามนั้นหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยค่อยโซซัดโซเซล่าถอย

หลี่เซ่อเม่ยถอยปราดไปยี่สิบกว่าก้าว ค่อยหยุดยั้งลง จากนั้นถอยไปอีกสองก้าว อ้าปากกระอักโลหิตคำเล็กๆ ใบหน้าขาวซีดลง ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า จ้องจับมาที่หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย

ล่างฟานหวินสะอึกถึงด้านหลังหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ย ซ้อนรองคนจากทางด้านหลัง ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าไป

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยกระซิบบอกที่ข้างหูล่างฟานหวินว่า

"อาการบาดเจ็บของหลี่เซ่อเม่ยไม่หนักหนาเช่นเปลือกนอก ท่านต้องระมัดระวังให้มากไว้"

ล่างฟานหวินมิอาจไม่ให้ความสำคัญกับคำพูดของมัน เพราะว่าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทั้งเป็นยอดฝีมือ และเป็นจอมแพทย์แห่งยุค

แว่วเสียงหลี่เซ่อเม่ยดังมาว่า

"พี่เลี่ยอวัยวะภายในแหลกละเอียด ความแค้นระหว่างเราท่านเป็นอันสิ้นสุด"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยืนตัวตรง กล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"หลักการแพทย์ไหนเลยเป็นสิ่งที่พี่หลี่ล่วงรู้ ก่อนที่จะมายังที่นี้เรารับประทานตัวยาที่ปรุงขึ้นเองห้าชนิด แม้ตายแล้วยังฟื้นคืนชีพ หากพี่หลี่ไม่เชื่อ พวกเราลองสู้กันอีกรอบหนึ่ง"

หลี่เซ่อเม่ยตาทอประกายวูบ บังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

ล่างฟานหวินหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"พี่เลี่ยเชิญไปพักผ่อนที่ด้านข้าง ดื่มน้ำชาสักถ้วย เรารู้สึกคันไม้คันมือ คิดหาคนมาทดสอบกระบี่ดู"

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ เราได้ยินชื่อเพลงกระบี่คลุมวรุณมานาน แต่ไม่เคยพบพาน วันนี้คงได้เปิดหูเปิดตาแล้ว"

กล่าวจบเดินกลับไปทรุดนั่งลงอย่างปลอดโปร่ง

ฉินเมิ่งเหยาที่ด้านตรงข้ามพลันลืมตาขึ้น กวาดมองมันด้วยความห่วงใย

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวเบาๆ ว่า

"เราไม่มีวันลุกขึ้นด้วยลำแข้งตัวเองอีกแล้ว"

ทางด้านหลี่เซ่อเม่ยมองดูหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทรุดนั่งลง ต้องสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เสื่อมใสเลื่อมใส ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ในสายตาของเรา พี่เลี่ยเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็งตลอดกาล"

ล่างฟานหวินและพวกอดบังเกิดความยกย่องต่อการแสดงออกของหลี่เซ่อเม่ยมิได้

ฟงสิงเลี่ยพลันคลายมือจากการยึดกุมกงจู้อลงกรณ์ เชื่อมต่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเข้าด้วยกัน วาดทวนตั้งท่า ตวาดใส่เหนียนเหลียนตันว่า

"เหนียนไพ่จู่ (เจ้าสำนักแซ่เหนียน) ฟงสิงเลี่ยผู้เป็นศิษย์ลี่เย่อไห่ขอรับคำแนะนำสั่งสอนจากท่าน"

เหนียนเหลียนตันยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าเราไม่มีคุณสมบัติถามชื่อแซ่ท่านหรอกหรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนชะโงกศีรษะออกจากด้านหลังฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ตอนนี้มิใช่ท่านถามเขา แต่เป็นเขาบอกต่อท่าน ไหนเลยคล้ายเหมือนกัน?"

หลิวเหยาจีแค้นฟงสิงเลี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนจับใจ ดังนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"เด็กแซ่ฟงมีฝีมือรวดเร็วนัก เพียงไม่กี่วันก็พิชิตหญิงรับใช้นางนี้ ให้เราเล่นกับท่านก่อนเถอะ"

เหนียนเหลียนตันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ขออภัย เด็กน้อยนี้เป็นของเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจแย่งชิงไป"

ฟงสิงเลี่ยท้าสู้กับมัน พอดีสบอารมณ์ของมัน การเดินทางเข้าสู่ภาคกลางของมันครั้งนี้ เพื่อกำจัดผู้คนและวัตถุที่เกี่ยวข้องกับเคล็ดวิชาอลงกรณ์ มิให้มีวิชากำลังภายในที่สะกดข่มสำนักกุสุมาลย์ของมันดำรงคงอยู่สืบไป หากกำจัดฆ่าฟงสิงเลี่ยได้ เท่ากับทำลายโอกาสที่กงจู้อลงกรณ์จะฝึกปรือเคล็ดวิชาอลงกรณ์ไป

เมื่อเป็นการต่อสู้อย่างยุติธรรม แม้แต่ล่างฟานหวินก็ไม่อาจสอดมือเข้ามา มันไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสเช่นนี้

สนมกุสุมทั้งสองมาถึงข้างกายมัน หอมแก้มมันเป็นเชิงให้กำลังใจ

เหนียนเหลียนตันหัวร่อฮาฮา รับกระบี่หนักสีดำมะเมื่อมจากมือสนมกุสุมนางหนึ่ง พาดอยู่บนหัวไหล่ เดินออกไปอย่างปลอดโปร่ง

กู่เชี่ยนเหลียนสบตากับไป่ซู่เชียงแวบหนึ่งพากันเดินถึงข้างกายฟงสิงเลี่ย เลียนแบบสนมกุสุม โดยการจุมพิตฟงสิงเลี่ย ค่อยล่าถอยกลับไป

กงจู้อลงกรณ์ลังเลเล็กน้อยค่อยเดินออกไป ประทับริมฝีปากลงที่ข้างแก้มฟงสิงเลี่ย กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านระมัดระวังด้วย จดจำไว้ ท่านหนุ่มฉกรรจ์กว่ามัน"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ

ความหมายของกงจู้อลงกรณ์คือ ต่อให้ฟงสิงเลี่ยตอนนี้สู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ แต่มีเปรียบที่หนุ่มฉกรรจ์ ยังมีอนาคตไกล สักวันหนึ่งสามารถล้ำหน้าฝ่ายตรงข้าม

แต่นางไม่เข้าใจว่าแก่นแท้ของเพลงทวนไฟลามทุ่ง คือบุกตะลุยไปข้างหน้า ไม่ล่าถอยด้วยจิตขลาดเขลา

นี่เป็นเหตุผลที่เซ่อจุนซิ่นสามารถมีชีวิตรอดจากเงื้อมมือผังปานส่วนอธรรมศักดิ์สิทธิ์ต่อสู้จนตัวตาย นั่นมิใช่เป็นเพราะเซ่อจุนซิ่นเหนือกว่าอธรรมศักดิ์สิทธิ์ หากแต่เพลงทวนไฟล่ามทุ่งไม่เว้นทางถอยไว้

เหนียนเหลียนตันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"กระบี่บนหัวไหล่เราหลอมสร้างจากเหล็กเย็นไม่กลัวเกรงอาวุธใดหนักสามร้อยแปดสิบชั่ง พี่ฟงระวังให้มากไว้"

ฟงสิงเลี่ยขวางทวนยืนหยัดมั่น

ทุกผู้คนในบริเวณชมดูจนงงงันวูบใหญ่

ฟงสิงเลี่ยคล้ายเปลี่ยนจากมนุษย์ปุถุชนเป็นขุนพลสวรรค์ แผ่ซ่านพลังสภาวะคุกคามคน

กงจู้อลงกรณ์ชมดูจนตาเป็นประกาย ในใจบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ ทราบว่าความรู้สึกที่นางมีต่อบุรุษผู้นี้เปลี่ยนจากไม่สนใจเป็นนิยมชมชื่นจนถึงขั้นไม่อาจถอนตัวได้

หากว่ามันต่อสู้จนตัวตาย นางก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่สืบไป

ชีชะตาแดวันอู่ชวง

โหยวโหยวผลักประตูกลับเข้าห้อง

เฉาเสียนั่งประทินโฉมอยู่หน้ากระจก จั่วซือช่วยเกล้ามวยผมให้กับนาง สีหน้าทั้งสองเต็มไปด้วยความสุข

โหยวโหยวร้องบอกต่อหานป๋อที่นอนอยู่บนเตียงว่า

"พวกเขาเดินหมากใกล้เสร็จแล้ว ท่านยังไม่ลุกขึ้นอีก?"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ทุกครั้งที่โจรท่องโดดเดี่ยวเล่นหมากล้อมกับขุนนางเฉิน ล้วนอารมณ์ไม่ดี หากเข้ามาเห็นมันเพิ่งลุกจากเตียง ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ดังนั้นรีบลุกขึ้นมา

สตรีทั้งสามพากันเข้ามาปรนนิบัติมันสวมใส่เสื้อผ้า

หานป๋อถามว่า

"ตอนนี้เป็นเวลาใดแล้ว?"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"ล่วงเลยยามเที่ยงแล้ว"

หานป๋อกล่าวว่า

"เวลาผ่านไปเร็วยิ่ง เอ๊ะ พวกท่านหิวแล้วหรือ?"

เฉาเสียกล่าวว่า

"รับประทานอาหารว่างลงไปมากมาย จนบัดนี้ยังไม่รู้สึกหิว"

หานป๋อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลืมเลือนว่าเพิ่งป้อนพวกท่านจนอิ่มหนำ สมควรไม่หิว จึงถูกต้อง"

สตรีทั้งสองพากันร้องเพ้ยออกมา จั่วซือกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"วิงวอนท่านอย่าได้พูดจาลวนลามพวกเราตลอดทั้งวัน ได้หรือไม่?"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทางหนึ่งพูด อีกทางหนึ่งไม่พูด พวกท่านเลือกทางใด?"

สตรีทั้งสามงงงันวูบหนึ่ง หากหานป๋อกลายเป็นคนเรียบๆ ร้อยๆ ยังมีอันใดน่าสนใจ หากสนับสนุนให้มันพูดจาลวนลาม ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ได้แต่ปิดปากไว้

หานป๋อส่งเสียงหัวร่อเช่นผู้ชนะ กล่าวกับจั่วซือว่า

"ซือเจี่ยแจ เมื่อครู่ตอนอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นฟูจวิน* ข้าพเจ้ารู้สึกยังไม่หนำใจ ตอนนี้โหยวโหยวกับเสียเจี่ยแจล้วนอยู่ด้วย ท่านเรียกดังๆ ให้ข้าพเจ้าฟังอีกครั้ง"

จั่วซือกำลังกลัดกระดุมเสื้อให้กับมันทางด้านหน้า พอฟังร่างอ่อนระทวย ฟุบลงบนร่างของมัน ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

"ไม่เรียก"

หานป๋อทำท่าโอบอุ้มนางขึ้น กล่าวว่า

"ไม่เรียกก็ได้ ข้าพเจ้าจะโอบอุ้มท่านขึ้นเตียงใหม่..."

---

* ภาษาจีนแต้จิ๋วอ่านฮูกุน เป็นคำเรียกสามี

จั่วซือทั้งอับอายทั้งหวาดกลัว ในที่สุดเรียกคำ "ฟูจวิน" ค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า

"ตลอดทั้งวันรู้จักแต่รังแกผู้อื่น"

หานป๋อทำท่าเป็นเงี่ยหูฟัง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ที่เบื้องล่างไฉนมีเสียงเคลื่อนย้ายข้าวของ?"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"ผู้ดูแลเอกสารฟางกำลังจัดห้องโถงชั้นล่าง เป็นที่จัดงานเลี้ยงในคืนนี้ ตอนนี้กำลังเคลื่อนย้ายเครื่องดนตรีเข้ามา คืนนี้คงครึกครื้นยิ่ง"

หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนวูบคราหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่นางที่มาในคืนนี้ไม่ทราบมีรูปโฉมอย่างไร?"

จั่วซือปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"หากท่านแทะโลมแม่นางอื่นวุ่นวาย พวกเราจะไม่เกรงอกเกรงใจต่อท่าน"

หานป๋อรีบกล่าวว่า

"ผู้น้องไหนเลยกล้าไม่เชื่อฟังซือเจี่ยแจ?"

จากนั้นยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวว่า

"แต่หลังจากนี้ท่านก็ต้องเรียกข้าพเจ้าเป็นฟูจวิน นี่เป็นเงื่อนไขแลกเปลี่ยน"

จั่วซือค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทางหนึ่งเรียกฟูจวิน ทางหนึ่งเรียกป๋อตี้ (น้องชายป๋อ) ท่านเลือกสักอย่างเถอะ"

โหยวโหยวกับเฉาเสียพากันปรบมือสนับสนุนบีบบังคับให้มันเลือก หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชมชอบทั้งสองคำ ไม่อาจตัดใจทิ้งคำใดคำหนึ่งไป"

หยุดเล็กน้อยจึงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ผู้ใดเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปดูเจ้าเทา?"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับซือเจี่ยแจยังไม่จัดแจงผมเผ้า เฉาเสียไปเป็นเพื่อนท่านเถอะ"

หานป๋อฉุดดึงมือเฉาเสียออกจากห้อง เมื่อเหยียบย่างบนทางระเบียง เพราะกลัวพบกับโจรท่องโดดเดี่ยว ถูกโจรท่องโดดเดี่ยวจับได้ว่าบัดนี้มันค่อยไปดูม้าสีเทา จึงรีบเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

เมื่อถึงทางบันได เฉาเสียกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"หากแม่ทัพหม่ากับผู้ดูแลเอกสารฟางเห็นพวกเราอยู่ด้วยกันเกรงว่าไม่ดีนัก"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เช้าวันนี้ผู้เฒ่าเฉินบอกความสัมพันธ์ของพวกเราต่อพวกมันแล้ว นี่เป็นเรื่องปรกติธรรมดาในระหว่างชุนนาง ไม่มีผู้ใดประหลาดใจ เพียงนึกอิจฉาเท่านั้น"

เฉาเสียค่อยคลายใจ เดินลงบันไดไป

หานป๋อเคลื่อนกายไป ใช้มือยันผนังข้างบันได โน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย แต่ไม่กระทบถูกร่างเฉาเสีย พิศดูเฉาเสียที่เงยหน้าขึ้นมา หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เมื่อวานบังคับนางอยู่หลังประตูห้อง ไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว สร้างความสะท้อนใจยิ่ง ไม่ทราบว่าสิบปีให้หลังทั้งสองจะเป็นอย่างไร

พลันได้ยินเสียงเดินลงบันไดมา ทั้งสองรีบผละจากกัน เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวเดินลงมา พอเห็นคนทั้งสองก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เด็กน้อยมักมากกามคุณนัก ไม่ว่าอยู่ที่ใดล้วนกระทำได้"

เฉาเสียอับอายจนแทบชำแรกพสุธาไป กัมศีรษะกล่าวว่า

"พี่ใหญ่อย่าได้ตำหนิป๋อหลาง เป็นผู้น้องไม่ดีเอง"

โจรท่องโดดเดี่ยวงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"นี่สมควรกล่าวอีกแบบหนึ่ง บุรุษสตรีรักชอบกัน ความจริงไม่อยู่ภายใต้การควบคุมบังคับ ภายหน้าเรากับนางโจรหวินชิงก็...เฮอะ"

หานป๋อกล่าวว่า

"ท่านอารมณ์ดีนัก หรือว่าครั้งนี้เล่นชนะผู้เฒ่าเฉินแล้ว?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความเบิกบานใจว่า

"ใกล้เข้าไปแล้ว ครั้งนี้ปีศาจเฒ่าเฉินมีชัยเราเพียงสามเม็ดเท่านั้น มา พวกเราลงไปที่ชั้นล่างกัน"

เฉาเสียชิงขอตัวกลับเข้าห้อง โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือโอบไหล่หานป๋อเดินลงไป พอถึงปากทางออกค่อยปลดปล่อยคน

ที่เชิงบันไดเฝ้ารักษาด้วยมือดีพรรคมังกรพิโรธ ซึ่งปลอมเป็นครูมวยตีกตระกูลเฉินสองคน พอเห็นทั้งสองลงมา รีบแสดงความเคารพ

ภายในห้องโถงชั้นล่างครึกครื้นยิ่ง ฟั่นป้าและพวกอยู่พร้อมหน้าควบคุมดูแลผู้คนที่ตกแต่งห้องโถงและเคลื่อนย้ายสิ่งของ

ที่ติดกับบันไดจัดสร้างเวทียกพื้น บนเวทีจัดตั้งเก้าอี้สองแถวรวมแปดตัว หันหาประตูห้องด้านซ้ายขวาสร้างเวทียกพื้นขนาดเล็กกว่าฟากละสามเวที จัดวางเก้าอี้ไว้ บนโต๊ะเตี้ยข้างเก้าอี้จัดตั้งแจกันปักดอกไม้สด ส่งกลิ่นหอมซาบซ่าน

หานป๋อจับตาดูเวทียกพื้น พบว่าด้านที่หันหาด้านนี้ เจาะช่องระบายอากาศหลายรู แต่ถูกเส้นไหมของผืนพรมที่ปูอยู่บนเวทีปิดบังไว้ยากที่สังเกตเห็น จึงผลักไสโจรท่องโดดเดี่ยวคราหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวผงกศีรษะกล่าวว่า

"แปดปีศาจซูหังถูกเราใช้ฝีมือประจำตัวสยบไว้ อยู่ในสภาพกึ่งหลับไหล นอกจากโสตประสาทเช่นเราแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้ยิน

เสียงลมหายใจของพวกมัน หมากตานี้เป็นอย่างไร?"

หานป๋อเดินออกไป ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดไปสูดอากาศบริสุทธิ์สักครา"

มันไม่สนใจเสียงร้องของโจรท่องโดดเดี่ยวปลีกตัวจากมา

ระหว่างทางกลับสวนทางกับแม่ทัพหม่าสง หม่าสงน้อมคำนับแล้วกล่าว

"ท่านทูตคิดไปที่ใด?"

หานป๋อไม่ต้องปิดบังมัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดไปหาม้าช่วยชีวิตข้าพเจ้า"

หม่าสงเห็นว่าหากหานป๋อเกิดเหตุอันใด มันเองคงไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าไว้ รีบตามติดอยู่ด้านข้าง พร้อมกับเรียกหาทหารนอกเครื่องแบบสี่นายตามอารักขา พลางกล่าวว่า

"ทหารบนเรือเปลี่ยนเป็นมือดี ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามเป็นยอดฝีมือก็ไม่อาจต้านทานพวกเราหมู่มาก"

หานป๋อไหนเลยให้ความสนใจต่อมือดีที่ว่าเหล่านี้ เพียงถามว่า

"คืนนี้มีแม่นางที่งดงามใดรุดมา?"

หม่าสงกล่าวด้วยความลิงโลดว่า

"ผู้มาในคืนนี้ล้วนเป็นแม่นางเลอโฉมละแวกทะเลสาบผอหยาง ฟังว่าแม้แต่ไป่ฟางหัวแห่งหอหงส์ขาวที่เอี่ยนเจียงก็ให้เกียรติมา นอกจากเหลียนซิ่วซิ่วแล้ว นับนางมีชื่อลือกระฉ่อนที่สุด"

หานป๋อกล่าวด้วยความสนใจว่า

"แม่นางนี้ขายตัวหรือไม่?"

หม่าสงกล่าวด้วยความท้อแท้ว่า

"นอกจากนางแยแสเหลือบแล ไม่เช่นนั้นไป่ฟางหัวไม่ไว้หน้าผู้ใดทั้งสิ้น"

หานป๋อกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นมีคนรับการเหลือบแลจากนางหรือไม่?"

หม่าสงกล่าวว่า

"คุณหนูไป่มีนัยน์ตาสูงอยู่เหนือศีรษะ จนบัดนี้ยังไม่ได้ยินว่านางพึงตาต้องใจผู้ใด แต่วิชาเป่าขลุ่ยขวางกับพิณเจ็ดสายของนาง ได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นสองสุดยอด ไม่ว่าผู้ใดได้ยินได้ฟังล้วนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ"

หานป๋อไม่มีความรู้ด้านดนตรีการ ดังนั้นไม่มีความสนใจกระทั่งถามยังไม่ถาม

ยามนี้ทั้งสองมาถึงท้ายเรือ ซึ่งเป็นที่เลี้ยงดูม้าสีเทา ม้าสีเทาพอเห็นหานป๋อ ก็ยื่นหัวมาอย่างสนิทสนม

หานป๋อโอบคอม้า ทั้งจูบทั้งลูบคลำ ค่อยหยิบหญ้าอ่อนมัดหนึ่งป้อนแก่มัน พลางถามหม่าสงว่า

"ไป่ฟางหัวเมื่อเย่อหยิ่งถึงเพียงนี้ เหตุใดยินยอมมา?"

หม่าสงกล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจ ความจริงพวกเราเชิญแม่นางอื่นในหอนางมิคาดนางแสดงความจำนงว่าจะมาเอง"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"หากท่านทูตมีความสนใจต่อแม่นางอื่น ขอให้บอกต่อเรา ท่านทูตมีบุญคุณน้ำใจต่อหม่าสงอย่างลึกล้ำ เราย่อมต้องจัดการให้อย่างดี"

คำพูดเหล่านี้กลับไม่ได้เสแสร้ง หานป๋อเป็นคนที่น่านิยมยินดีโดยเฉพาะไม่วางก้ามเชื่องโข ยิ่งให้ความรู้สึกที่ดีแก่หม่าสงกว่าเดิม

หานป๋อขบคิดแล้วกล่าว

"ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่า สตรีที่หอนางโลมคิดรักษาความบริสุทธิ์ไว้ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์ ไป่ฟางหัวทำได้อย่างไร?"

หม่าสงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ฟังว่าที่นครหลวงมีคนปกป้องนาง ส่วนคนผู้นั้นเป็นใครเราไม่ทราบชัด"

หานป๋อลอบตื่นตระหนก หรือว่าไป่ฟางหัวเป็นคนของผู้บัญชาการทหารองครักษ์เหลิงเอี้ยน หากเป็นเช่นนี้ เหตุการณ์ในคืนนี้คงไม่รวบรัดดังที่โจรท่องโดดเดี่ยวประเมินไว้แล้ว

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดจูงเจ้าเทาขึ้นฝั่งไปเดินเล่น"

หม่าสงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ขบคิดแล้วกล่าว

"เพื่อความปลอดภัยของท่านทูต ทางที่ดีเพียงเดินเล่นที่ริมฝั่งก็พอ"

หานป๋อคล้อยตามมันคำหนึ่ง

ชิฉางเจิงเงี่ยหูสดับฟัง พลันร้องโพล่งว่า

"ไม่ถูกต้อง"

สุ่ยโหยวจิงถามว่า

"มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่านี่เป็นเมืองใหญ่ที่อยู่ห่างจากทะเลสาบต้งถิง ศัตรูคงไม่วางมือดีอยู่ที่นี้ แต่ตอนนี้ฟังจากเสียงความเคลื่อนไหวของศัตรู ทั้งโอบล้อมเข้ามาโดยไม่ลังเล แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามมีชนชั้นมือดี ทั้งยังได้รับข่าวเป็นมั่นเป็นเหมาะ ดักรอพวกเราบนเส้นทางที่ต้องสัญจรผ่าน อย่างนั้นข้าพเจ้าต้องปรับเปลี่ยนแผนการแล้ว"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"ไม่ว่าท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าล้วนปฏิบัติตาม"

ชิฉางเจิงทางหนึ่งสดับฟังเสียงชายเสื้อปะทะลมรอบข้าง จากนั้นระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามมีเพียงเก้าคน หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด ผู้คนขบวนนี้คงเป็นคนของทางการ รับคำสั่งจากเหลิงเอี้ยน"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ปกครองยอดฝีมือภาคกลางสองขบวน ขบวนหนึ่งนำโดยปู่ตี้ อีกขบวนหนึ่งขึ้นตรงต่อฟางเยี่ยหวี่ ตอนนี้ผู้คนที่มาจัดการกับพวกเราไม่แน่ว่าเป็นคนเหล่านี้ ท่านไฉนระบุว่าเป็นพวกพ้องของเหลิงเอี้ยน?"

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างเฉิดฉันกล่าวว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง ยอดฝีมือที่สวามิภักดิ์ต่อฟางเยี่ยหวี่ ส่วนใหญ่มีชื่ออื้อฉาว เป็นคนร้ายที่ทางการต้องการตัว หากคนเหล่านี้ร่วมมือกับทางการ ต้องมีปัญหาในเชิงปฏิบัติ หากเป็นชนชั้นยอดฝีมือที่มีชื่อเสียงดีงาม เพียงเคลื่อนไหวอย่างลับๆ ไม่เปิดเผยความสัมพันธ์กับฟางเยี่ยหวี่ ตอนนี้ดูจากปฏิบัติการร่วมกับทางทหาร แสดงว่าเป็นคนของเหลิงเอี้ยน"

สุ่ยโหยวจิงบังเกิดความเลื่อมใส กล่าวว่า

"บอกต่อข้าพเจ้าว่าตอนนี้ควรทำอย่างไร?"

ยามนี้บนพื้นที่ว่างในดงไม้ปรากฏชายกลางคนผู้หนึ่งขึ้น มันคลุมเสื้อยาว ใบหน้าขาวไร้หนวดเครา ท่าทางสุภาพเรียบร้อย ปากตวาดว่า

"ชิฉางเจิงยังไม่ไสหัวออกมารับความตาย คิดซุกหัวหดหางเป็นเต่าหรือ?"

ชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิงสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนได้คิดว่าฝ่ายตรงข้ามเมื่อล่วงรู้ศักดิ์ศรีของพวกมัน ยังกล้าท้าสู้ แสดงว่ามั่นใจว่าสามารถปลิดปลงสังหารพวกมัน ซึ่งก็หมายความว่า ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ร่องรอย

พวกมันตั้งแต่แรก หลังจากคลี่แหฟ้าตาข่ายดิน ค่อยเปิดฉากจู่โจมต่อพวกมัน

ดวงตาชิฉางเจิงทอประกายเชื่อมั่น กล่าวว่า

"อีกสักครู่ข้าพเจ้าพอโถมออกไป จะชักจูงให้ศัตรูติดตาม ท่านฉวยโอกาสหลบหนี มิให้ข้าพเจ้าต้องพะวงหลัง หลังจากเสร็จเรื่องข้าพเจ้าจะไปสมทบกับท่านที่เก๋งพักร้อนปากทางเข้าเมืองหลันฮัว ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ยี่สิบลี้"

สุ่ยโหยวจิงผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ กล่าวด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า

"ข้าพเจ้าจะรอท่านสามวัน หากยังไม่เห็นท่าน ข้าพเจ้าจะฆ่าตัวตายไปเป็นเพื่อนท่าน"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"วางใจเถอะ เราเหล่าชิ (คำเรียกตัวเองของคนแซ่ชิ) ไหนเลยถูกฆ่าตายได้โดยง่ายดาย ข้าพเจ้าจะสร้างความตื่นตระหนกแก่พวกมันมา พวกเราไป"

พลางถือดาบด้วยมือซ้าย กู่ร้องดังยาวนาน คุมดาบโถมออกจากดงไม้ จู่โจมใส่ชายกลางคนนั้น

ขณะเดียวกันสุ่ยโหยวจิงชักมีดสั้นออก โถมไปยังอีกฟากหนึ่งของดงไม้ ยังไม่ออกพ้นจากดงไม้ ที่เบื้องหน้าแว่วเสียงปะทะอาวุธและเสียงร้องตวาดด้วยความตระหนกของชายกลางคนนั้นดังขึ้น

สุ่ยโหยวจิงโถมออกไปอย่างสุดกำลัง

นางจัดอยู่ในสิบเทพอสูรสังกัดฟางเยี่ยหวี่ ได้รับการฝึกอย่างเข้มงวดตั้งแต่เล็ก นอกจากมีฝีมือกล้าแข็ง ยังสามารถรับมือกับสถานการณ์อันเลวร้ายทุกรูปแบบ มาตรว่าศัตรูรายล้อมรอบ ยังปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

เพิ่งโถมออกจากดงไม้ พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง หลวงจีน

ศีรษะล้านเลี่ยนรูปหนึ่งถือดาบพระขวางทางไว้

สุ่ยโหยวจิงกัดฟันไม่ส่งเสียง จ้วงแทงมีดสั้นออกอย่างดุร้าย

หลวงจีนนั้นคิดไม่ถึงว่านางเหี้ยมหาญถึงเพียงนี้ รีบควงดาบพระเป็นประกายดาบผืนหนึ่ง คิดข่มเหงฝ่ายตรงข้ามเป็นสตรีเพศอ่อนแอบวกกับมีดสั้นเป็นอาวุธขนาดสั้น เอาเปรียบต่อนาง

แต่สุ่ยโหยวจิงขุนพลน้ำ วิชาฝีมือเดินในแนวทางธาตุน้ำตามหลักห้าธาตุ

น้ำอ่อนได้แข็งได้ ยามทะลักทลายไม่มีสิ่งใดต้านทานได้

สุ่ยโหยวจิงตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว บิดเอวอ้อนแอ้นสะอึกเข้าไป มีดสั้นกรีดบนปักล่าง คิดตัดข้อมือควักหัวใจ ลงมืออย่างเผ็ดร้อนดุร้าย

หลวงจีนนั้นก็ร้ายกาจยิ่ง มาตรว่าถูกฝ่ายตรงข้ามรุกไล่โดยไม่ทันตั้งตัว ยังใช้ท่าพิสดารต้านรับเอาไว้

ยามนี้สุ่ยโหยวจิงดูจากเพลงดาบของฝ่ายตรงข้าม จดจำออกว่าเป็นยอดฝีมือสำนักเอี้ยนตัง ซึ่งเป็นค่ายสำนักนอกเหนือจากสหพันธ์แปดสำนัก เจ้าสำนักเอี้ยนตัง ฉายาจื้อสั้งฉานซือทำงานรับใช้ทางการตลอดมา คิดชิงดีชิงเด่นกับสหพันธ์แปดสำนัก ดังนั้นมีคนเข้าร่วมกับกองกำลังของเหลิงเอี้ยนเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล ดังนั้นยอมรับนับถือต่อข้อวินิจฉัยของชิฉางเจิงกว่าเดิม

ความเคลื่อนไหวของสุ่ยโหยวจิงพลันเปลี่ยนแปรคล้ายคนไม่มีกระดูก โยกหน้าหงายร่าง บิดไปทางซ้ายส่ายไปทางขวา มีดสั้นจ้วงแทงจากตำแหน่งทิศที่คาดไม่ถึง ทุกกระบวนท่าล้วนแม่นยำอำมหิตเข่นฆ่าจนหลวงจีนสำนักเอียนตังกระโดดหลบหลีกถอยร่นเป็นพัลวัน

พลันปรากฏกระแสลมคุกคามจากด้านหลังสุ่ยโหยวจิง กลับลอบหัวร่อในใจ นางกำลังต้องการให้ศัตรูที่ซุ่มอยู่ด้านข้างปรากฏตัวขึ้น

ยามนั้นนางแสร้งเผยช่องโหว่ เคลื่อนย้ายไปทางซ้ายก่อน ค่อย

โยกย้ายมาทางขวา พุ่งเฉียงๆ ขึ้นบนกำแพงต่ำเตี้ยที่หักพังแถบหนึ่ง สะกิดเท้าคราหนึ่งลอยตัวขึ้น หลบหนีจนไร้ร่องรอย

ศัตรูที่โถมออกมาเป็นคนร่างผอมเล็กอายุสี่สิบเศษ มือถือกระบองเขี้ยวสุนัขป่าผู้หนึ่ง มันพอสมทบกับหลวงจีนนั้น ล้วนรู้สึกอับอายขายหน้า รุดไปยังทิศทางที่ชิฉางเจิงโถมออกไป

ชิฉางเจิงพอปรากฏออกจากที่ซ่อน ก็ร่ายรำเพลงดาบมือซ้ายเข่นฆ่าจนชายกลางคนนั้นไม่มีปัญญาตอบโต้ได้

ในส่วนของผู้คนทั่วไป มือขวาคล่องแคล่วกว่ามือซ้าย ในทางกลับกันก็มีคนถนัดซ้าย แต่สำหรับกับชิฉางเจิงที่ฝึกฝีมือตั้งแต่เล็ก ไม่ว่ามือซ้ายหรือขวา ล้วนใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว

ดาบมือซ้ายของฟงหานที่มีชื่อเลื่องลือทั่วยุทธจักร เคล็ดความสำคัญอยู่ที่วิธีโคจรพลังพิเศษเฉพาะ กับตำแหน่งทิศที่ใช้ดาบผาดโผนเสี่ยงภัยถึงที่สุด

ผู้อื่นคิดฝึกเพลงดาบมือซ้ายของฟงหาน อาจใช้เวลาชั่วชีวิตยังไม่เรียนรู้ถึงแก่นแท้ แต่สำหรับชิฉางเจิงซึ่งเริ่มก้าวสู่ขอบเขตแรกธรรมชาติ พอได้รับการบอกกล่าวก็เข้าใจ เพียงขาดพลังการฝึกปรือและอารมณ์ความผูกพันเท่านั้น

ดังนั้นมีความจำเป็นต้องหาเป้าซ้อมดาบ

อย่าได้ดูแคลนส่วนที่เป็นอารมณ์ความผูกพัน เมื่อไม่เรียนรู้ก็ปราศจากอารมณ์ความผูกพัน

ต้องใช้เพลงดาบมือซ้ายประดุจลมหายใจเข้าออก จึงบังเกิดอารมณ์ความผูกพัน นั่นต้องผ่านการฝึกช่วงหนึ่ง เมื่อบังเกิดอารมณ์ความผูกพัน แก่นแท้ของเพลงดาบมือซ้ายจะหลอมรวมเข้ากับเพลงดาบดั้งเดิมของชิฉางเจิง เกิดการทะลุทะลวงจากขอบเขตที่เป็นอยู่

ในเสียงเครังเครัง ชายกลางคนนั้นแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด กระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น ที่หัวไหล่ต้นแขนปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน โซซัดโซเซล่าถอย

ยามนี้พวกพ้องของมันค่อยรุดมาช่วยเหลือแสดงว่าระดับความเร็วและอานุภาพการจู่โจมของชิฉางเจิงครั้งนี้ อยู่เหนือความคาดหมายของศัตรูนัก

ชิฉางเจิงพลันพุ่งถอย หมุนตัวฟาดฟันดาบออก ฟันจนชายฉกรรจ์ร่างกำยำถือไม้พลองคุกคามมาจากด้านหลังผู้หนึ่งลอยลิ่วไปด้านข้าง

ส่วนทางด้านซ้ายขวาเป็นหนึ่งชายชราผมขาวกับหนึ่งชายฉกรรจ์อ้วนเตี้ย คนแรกถือไม้เท้าเหล็กหนักนับร้อยชั่ง คนหลังใช้ขวานจามภูเขาเห็นชิฉางเจิงคล้ายคิดหลบหนี จึงตวาดพลางโอบล้อมเข้ามา

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา เปลี่ยนจากพุ่งถอยเป็นรุกไปข้างหน้าสะอึกเข้าหาคนทั้งสอง ฟาดฟันดาบมือซ้ายออกดุจสายฟ้า

แว่วเสียงดังดัง คนทั้งสองไม่ทันระวัง ถูกชิฉางเจิงรุกไล่จนได้แต่ปิดป้อง ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้กลับไป

ชายฉกรรจ์ที่ถูกชิฉางเจิงฟาดฟันล่าถอยในตอนแรกขยับไม้พลองกระโจนเข้าวงต่อสู้

ชิฉางเจิงกู่ร้องดังยาวนาน บังเกิดความฮึกหาญประดัง ม้วนคนทั้งสามเข้ามาในสภาวะดาบ ดาบศัสตราฟ้าบัดเดี๋ยวใช้เพลงดาบมือซ้ายบัดเดี๋ยวใช้เพลงดาบที่จัดเจน ไม่นานก็หลอมรวมเพลงดาบทั้งสองชนิดเข้าด้วยกัน แม้แต่มันเองยังจำแนกไม่ออกว่าใช้เพลงดาบอันใด เพียงแต่ความคิดพอบังเกิดก็ใช้ออกตามความต้องการ ให้ความรู้สึกที่สมใจยิ่ง

สามารถมียอดฝีมือเช่นนี้มาให้ซ้อมดาบ นับเป็นโอกาสที่หา

ยากยิ่ง

ยามนั้นรอบบริเวณปรากฏผู้คนห้าคนขึ้น รวมทั้งหลวงจีนกับคนร่างผอมเล็กนั้น

อีกสามคนประกอบด้วยสตรีเกล้าผมเป็นมวยผม รูปกายอ้อนแอ้นแช่มช้อย กลับเป็นสตรีสาวสะพรั่งนางหนึ่ง ที่กลางหลังสะพายกระบี่ยาว

อีกสองคนอยู่ในวัยไล่เลี่ยกับชิฉางเจิง คนหนึ่งถือค้อนดาวตกคู่หนึ่ง บนใบหน้ามีไฝดำเม็ดเขื่อง อีกคนหนึ่งหน้าตาสัตย์ซื่อถือมั่นมือถือง้าวยาวเล่มหนึ่ง

ชิฉางเจิงชมดูจนเบิกบานใจ มันสามารถประลองกับยอดฝีมือค่ายสำนักต่างๆ ซึ่งมีแนวทางกำลังภายในกับอาวุธที่แตกต่าง ยังได้ผลกว่าซักซ้อมกับซ่างกวนอิงและพวกในพรรคมังกรพิโรธอีก

นึกถึงตอนนี้ ชิฉางเจิงต้องหัวร่อฮาฮา ดาบศัสตราฟ้าเปล่งประกายเจิดจ้า ศัตรูสามคนแทบถูกทำร้ายบาดเจ็บไม่เบา เซถอยไปด้านหลัง

ชิฉางเจิงไม่รุกไล่ซ้ำเติม รั้งดาบกลับยืนหยัดมั่น รู้สึกเลือดลมโคจรปลอดโปร่ง สมใจยิ่งนัก

ในศัตรูทั้งเก้า จนบัดนี้มีอยู่สี่คนรับบาดเจ็บถอนตัวออกไป ไม่สามารถจัดการกับมัน

ที่หลงเหลืออีกห้าคนถูกท่วงท่าสภาวะของมันสะกดข่มไว้ กลับไม่กล้าบุกเข้ามา เพียงโอบล้อมมันอยู่กลางวง

ชิฉางเจิงทราบว่าเพลงดาบของตนเองอยู่ในขั้นทะลุทะลวงรุดหน้า ต่อให้ผู้อื่นเปิดทางให้มันจากไป มันยังไม่ยอมไป พลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เป็นยอดฝีมือเส้นทางใด ประกาศนามมา"

ยอดฝีมือทั้งห้าล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย การมาของพวกมันครั้งนี้ ได้รับคำสั่งให้จู่โจมสังหารมือดีรุ่นหลังของพรรคมังกรพิโรธผู้นี้ จึงหารือวิธีรับมือกับดาบไวของมันเป็นพิเศษ มิคาดฝ่ายตรงข้ามไม่เพียงเปลี่ยนเป็นใช้มือซ้าย เพลงดาบก็แปรเปลี่ยนไม่มีที่สิ้นสุด ทำให้วิธีที่พวกมันกำหนดขึ้นไม่อาจใช้ออกได้

ที่สร้างความประหวั่นใจแก่พวกมันที่สุดคือ ชิฉางเจิงปราศจากสภาพอันทุลักทุเลเช่นสุนัขสูญเสียบ้านช่อง จะให้พวกมันไม่ท้อแท้ใจได้อย่างไร?

คนร่างผอมเล็กนั้นตวาดว่า

"ท่านเอาชนะพวกเราแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

ภายใต้หลักเหตุผลที่บุรุษสตรีดึงดูดซึ่งกันและกัน ชิฉางเจิงย่อมกวาดตาไปยังใบหน้าสตรีสาวสะพรั่งนั้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้ล้วนเป็นชนชั้นปราศจากกำลังวัญ อย่างนั้นไฉนยังกล้ามาท้าสู้กับพรรคเรา?"

คำพูดนี้มิใช่กล่าวหาอย่างเลื่อนลอย ควรทราบว่าต่อให้ยอดฝีมือเหล่านี้ยอมรับใช้ทางการ จะอย่างไรเป็นชาวยุทธจักร ต่อให้จู่โจมสังหารชิฉางเจิงเป็นผลสำเร็จ ภายหลังเหตุการณ์ก็ต้องปกปิดเป็นความลับ กลัวว่าเรื่องราวแพร่กระจายออกไป ชักนำให้ล่างฟานหวินหรือหลิงจ้านเทียนรุดมารังควานล้างแค้น เข่นฆ่าจนค่ายสำนักไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง

ดังนั้นหากไม่มีความมั่นใจว่าจะฆ่าชิฉางเจิงได้ ยังมีผู้ใดกล้าประกาศนามค่ายสำนักออกไป?

ไม่ทราบเพราะเหตุใด สตรีสาวสะพรั่งนั้นไม่อาจทนทานรับการเหยียดหยามจากชิฉางเจิง ร้องว่า

"ท่านรับฟังไว้ เราคือฉู่หงอี้แห่งพรรคเซียงสุ่ย ผู้อื่นกลัวท่าน

ล้างแค้น เราหากลัวไม่"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับว่าท่านมีความเข้มแข็ง สั้งฮูหยิน (คำยกย่องภรรยาของคนแซ่สั้ง) งามเฉิดฉันเพียงนี้หากข้าพเจ้าเป็นสั้งถิง จะไม่ยอมให้ท่านออกมาเสี่ยงภัย

สั้งถิงเป็นหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย ฉู่หงอี้เป็นศิษย์น้องของมัน ภายหลังแต่งงานเป็นสามีภรรยากัน นางมีฝีมือมิใช่ชั่ว ยิ่งมีชื่อเสียงกระเดื่องดัง สาเหตุสำคัญเพราะนางมีรูปโฉมงดงามปานบุปผา ง่ายแก่การจดจำ ดังนั้นนางพอประกาศนาม ชิฉางเจิงก็ทราบว่านางเป็นใคร

บุคคลอื่นได้ยินชิฉางเจิงพูดจาลวนลาม พากันร่ำร้องด่าทอออกมา

ฉู่หงอี้หน้าเคร่งเครียดลง ชักกระบี่ยาวแทงใส่ชิฉางเจิง

บุคคลอื่นก็ลงมือผสานเสริมจู่โจมมาถึง

ชิฉางเจิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ดาบศัสตราฟ้ากรีดเป็นเงาดาบเต็มท้องฟ้า ม้วนคนทั้งห้าเข้าไปจนหมดสิ้น

ฟงสิงเลี่ยสืบเท้าออกไปสามก้าว ทุกฝีก้าวให้ความรู้สึกที่มั่นคงดั่งขุนเขา

ถึงกับมีความรู้สึกว่า เมื่อมันเหยียบย่ำลงสู่พื้น ห้องโถงทั้งหลังถึงกับสั่นคลอนขึ้นมา

นี่ย่อมเป็นความรู้สึกหลอนชนิดหนึ่ง

ที่สั่นคลอนมิใช่ห้องโถง หากแต่เป็นจิตใจของผู้ที่ชมดู

เซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันที่พาดกระบี่หนักเหล็กดำบนหัวไหล่สลายรอยยิ้มอันเหยียดหยาม ที่บังเหิดขึ้นแทนที่คือสีหน้าอันเคร่งเครียด สองตาสาดประกายพิสดาร จ้องมองไปในดวงตาของฟงสิงเลี่ย

วิชาเชียนวิญญาณบุปผาของมัน คล้ายกับเคล็ดวิชาทางจิตของสำนักมาร ใช้สะกดจิตพิชิตวิญญาณผู้คน

สีหน้าฟงสิงเลี่ยปรากฏแววเลื่อนลอย ฝีเท้าสะดุดหยุดลงวูบหนึ่ง

เหนียนเหลียนตันลิงโลดยินดียิ่ง ส่งเสียงตวาดก้อง กระบี่หนักเหล็กดำเหนือไหล่ตวัดวูบ เปลี่ยนเป็นจ่อจี้ไปข้างหน้า โน้มตัวไปดีดพุ่งร่างราวกระสุนที่ถูกยิง คุมกระบี่แทงใส่ฟงสิงเลี่ย

กู่เชี่ยนเหลียนและพวกที่สายตาเป็นรองชมดูจนหน้าขาวซีด กระทั่งร้องยังร้องไม่ออก

พร้อมกับท่าร่างของเหนียนเหลียนตัน ปรากฏพลังลมอันมหาศาลกดคุกคามใส่ฟงสิงเลี่ย

ดวงตาอันเลื่อนลอยของฟงสิงเลี่ยกลับคืนสู่ความคมกล้า กู่ร้องคำหนึ่ง ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะม้วนจู่โจมขึ้นไปดุจมังกรกราดเกรี้ยวตัวหนึ่ง

ทวนนี้ไม่อยู่ในกระบวนท่าใดของเพลงทวนไฟลามทุ่ง หากแต่ปรับตัวตามสถานการณ์ ใช้ออกตามใจนึก แต่ก็แฝงท่วงท่าพิสดารของเพลงทวนไฟลามทุ่ง

เหนียนเหลียนตันเห็นมันกลับคืนสู่ความกระจ่างแจ่มใส ถึงกับใจสั่นสะท้าน

ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่มันคือ ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้รับผลกระทบจากวิชาเชียนวิญญาณบุปผาของมัน สีหน้าอันเลื่อนลอยเมื่อครู่เพียงเสแสร้งแกล้งแสดงออก ล่อลวงให้มันลงมือ

เสียงขวับขวับเมื่อทวนกระบี่บิดปะทะกัน

ทั้งสองพากันถอยกายไปครึ่งก้าว

จากนั้นเงาทวนทวีความเจิดจ้าขึ้น

เหนียนเหลียนตันตวาดก้อง ฟาดฟันกระบี่ออก

ในระยะเพียงไม่กี่เชียะ กระบี่หนักเหล็กดำที่หนักหลายร้อยชั่งกลับบังเกิดความเปลี่ยนแปลงหลายประการ บัดเดี๋ยวคล้ายเหล็กหนักหมื่นชั่ง บัดเดี๋ยวคล้ายขนนกอันเบาบาง บันดาลให้ผู้คนคำนวณความเปลี่ยนแปลงของพลังกระบี่หนักไม่ออก

ผู้คนทั้งสองฝ่ายล้วนหวั่นไหวใจ คิดไม่ถึงว่าเพลงกระบี่ของเหนียนเหลียนตันจะสูงส่งถึงขั้นนี้

ได้ยินเสียงเครังเครังเครัง กระบี่หนักเหล็กดำใช้ความเร็วดุจสายฟ้า ฟันใส่ปลายทวนของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะสามครั้งครา

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะคิดเปิดฉากจู่โจม ล้วนถูกเพลงกระบี่อันลึกล้ำของเหนียนเหลียนตันปิดตายเอาไว้

ที่สร้างความลำบากยิ่งกว่าคือ กระบี่ของฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังบัดเดี๋ยวหนักบัดเดี๋ยวเบา ทำให้ผู้คนแทบกระอักโลหิตออกมา มีความรู้สึกว่ามีเรี่ยวแรงไม่อาจใช้ออกได้

เงาทวนแตกกระจาย เหนียนเหลียนตันหัวร่อดังยาวนานบุกเข้าทางด้านตรง ใช้กระบี่หนักเหล็กดำติดต่อตามกัน

เรื่องราวที่น่าตระหนกยิ่งกว่าบังเกิดขึ้นแล้ว

ทุกผู้คนในบริเวณไม่ว่ามีฝีมือสูงล้ำหรือต่ำต้อย ล้วนรู้สึกถึงตำแหน่งที่จู่โจม ตลอดจนจุดมุ่งหมายของเหนียนเหลียนตัน ความรู้สึกนั้นชัดเจนแจ่มแจ้ง แต่ถึงแม้เป็นเช่นนั้น กลับยากที่จะต้านทานรับได้

ฟงสิงเลี่ยหน้าเคร่งขรึมสำรวม ใช้ออกอย่างสุดฝีมือ ต้านทานฝ่ายตรงข้ามติดต่อกันเจ็ดกระบี่ และถอยกายไปเจ็ดก้าว สูญเสียความสามารถในการตอบโต้ ความมีเปรียบในตอนแรกสิ้นสูญไป

ไม่เพียงแต่คนของตำหนักอลงกรณ์ชมดูจนใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก แม้แต่เหนียนเหลียนตันก็ตื่นตระหนกไม่น้อยกว่า

พวกมัน

เกือบยี่สิบปีมานี้ ทั่วทั้งดินแดนตะวันตกแทบไม่มีผู้ใดรับมือมันได้ครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง ดังนั้นคราครั้งนี้มันเข้าสู่ดินแดนภาคกลางตามคำเชิญ นอกจากคิดกำจัดตำหนักอลงกรณ์ให้สิ้นซาก ยังต้องการประกาศศักดายิ่งใหญ่ คิดไม่ถึงว่าคู่ต่อสู้วัยหนุ่มคนแรก กลับต้านทานรับการจู่โจมโหมรุกของมันได้ ดังนั้นสะกิดความคิดฆ่าฟันของมันกว่าเดิม

พลังลมปราณเริ่มที่คนทั้งสองม้วนตัวออกไป ปกคลุมพื้นที่ว่างทั่วห้องโถง โคมไฟที่แขวนไว้หลุดลอยแหลกลาญดุจใบไม้ร่วงกลางพายุ ปลิวเวียนว่อนอยู่เหนือศีรษะคนทั้งสอง เป็นสภาพที่น่าตระหนกนัก

กู่เซี่ยนเหลียนชมดูจนแทบร้องไห้ออกมา มองไปยังล่างฟานหวินเห็นล่างฟานหวินยืนพิงผนัง ชมดูอย่างปลอดโปร่ง ค่อยคลายใจลงบ้าง

ยามนั้นกงจู้อลงกรณ์ล่าถอยถึงข้างกายหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยน้ำตาไหลรินทั่วใบหน้าโดยไม่รู้ตัว ไม่มีผู้ใดทราบความร้ายกาจของเหนียนเหลียนตันยิ่งกว่านาง แต่ยังคิดไม่ถึงว่ามันกล้าแข็งถึงเพียงนี้

ฉินเมิ่งเหยาลืมตาขึ้น ชมดูการต่อสู้ด้วยสีหน้าที่สงบไร้ระลอก

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยื่นมือที่สั่นระริกออกกุมมือของกงจู้อลงกรณ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ไม่ต้องกลัว มันต้องไม่แพ้โดยง่ายดาย"

พลันบังเกิดเสียงเครั้ง ซึ่งนับตั้งแต่ประมือกัน ดังสะท้อนสะท้านที่สุด

ที่แท้เหนียนเหลียนตันขณะจะฟาดฟันกระบี่ที่แปดออก ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลับหายวับไป

เป็นท่วงท่าไร้ทวน

เหนียนเหลียนตันตวัดกระบี่หมายฟันออก ทวนสีแดงหนึ่งวา

สองเชียะก็เคลื่อนจากชายโครงข้างขวาของฟงสิงเลี่ย หลบเร้นไปทางด้านหลังของฟงสิงเลี่ย

เหนียนเหลียนตันแค่นหัวร่อในใจ คาดคิดว่าเด็กน้อยนี้คิดหาที่ตาย กระบี่หนักเหล็กดำผนึกพลังการฝึกปรือหกสิบปี ฟาดฟันกระบี่ลง

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะพลันแลบแปลบออกจากชายโครงข้างซ้ายของฟงสิงเลี่ย

ท่วงท่าไร้ทวนเป็นสุดยอดกระบวนท่าที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่คิดค้นขึ้น

นั่นคืออาศัยการสับเปลี่ยนมือจากขวาเป็นซ้ายทางด้านหลัง รวมพลังสมาธิจิตวิญญาณทั้งมวลอยู่ในทวนนี้

คราก่อนแม้แต่ผังปานยังถูกทำร้ายบาดเจ็บ

เหนียนเหลียนตันแม้เป็นปรมาจารย์วิชาบู๊แห่งยุค แต่ยังยากที่จะยกขึ้นวิจารณ์ร่วมกับผังปาน มันต้านทานรับได้หรือไม่?

ปลายทวนจู่โจมถูกปลายกระบี่แล้ว

เหนียนเหลียนตันขณะจะพลิกเพลงกระบวนท่าคลี่คลาย แต่ความคิดเพิ่งบังเกิด ปลายทวนก็พวยพุ่งใส่ปลายกระบี่

เสียงแตกระเบิดที่สะท้านทั่วบริเวณดังขึ้นในบัดดล

คนทั้งสองล้วนสะท้านทั้งร่างพร้อมกัน

เหนียนเหลียนตันพุ่งถอยไปด้านหลังดุจว่าวขาดป่าน พอตกถึงพื้นยังซวนเซสองครา ค่อยยืนหยัดมั่น กวาดสายตาเหลียวมองมา

ฟงสิงเลี่ยเพียงถอยกายไปสามก้าว ก็ยืนหยัดดุจขุนเขา ใบหน้าขาวซีดราวคนตาย ชั่วครู่ค่อยมีสีเลือดขึ้นมาบ้าง

ที่กลางอากาศปรากฏเศษผงโลหะพร่างพรูดุจหยาดฝน ตกลงบนร่างทั้งสองกับพื้นดิน

ทั้งสองสู้สายตากัน ไม่ลดราวาศอกแม้แต่น้อย

ล่างฟานหวินหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"การศึกรอบนี้ยุติเลิกราเถอะ"

เหนียนเหลียนตันขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ล่างฟานหวินท่านไม่เห็นว่าป่าเถื่อนไปหรือ?"

ล่างฟานหวินไม่แยแสสนใจมัน เดินถึงข้างกายฟงสิงเลี่ยกล่าวกับสตรีที่ห้อมล้อมเข้ามาทั้งสามว่า

"สิงเลี่ยไปยังตึกหลัง ให้จือเซียนใช้เคล็ดวิชาอลงกรณ์ ถ่ายทอดพลังธาตุหยินบริสุทธิ์เข้าสู่ร่างท่าน"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะเล็กน้อย ปล่อยให้กงจู้อลงกรณ์ซึ่งหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้าฉุดลากเข้าสู่ตึกหลัง

กู่เซี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงย่อมติดตามเข้าไป

ล่างฟานหวินค่อยกวาดตาไปยังเหนียนเหลียนตัน กล่าวว่า

"พี่เหนียนอย่าได้พร่ำไร้สาระอีก หากท่านล่าถอยไปนั่งขัดสมาธิโคจรพลังที่มุมห้อง จะไม่มีผู้ใดตำหนิท่าน ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดจากไป"

ดวงตาเหนียนเหลียนตันสาดประกายเกรี้ยวกราด จากนั้นสลายวับ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง เมื่อพี่ล่างห่วงใยเราถึงเพียงนี้ เราย่อมทำตามคำสั่ง แต่เราต้องการดูว่าอีกสักครู่พี่ล่างจะฆ่าเราอย่างไร?"

พลางสะบัดแขนเสื้อเดินถึงมุมห้อง ทรุดนั่งขัดสมาธิโคจรพลังสนมกุสุมทั้งสองยืนอยู่สองฟากข้าง พิทักษ์คุ้มครองมัน

ขณะที่ทั้งสองโต้ตอบกัน ในบริเวณเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียงบรรยากาศหนักอึ้งเคร่งเครียด

สองตาล่างฟานหวินสาดประกายเจิดจ้าอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ตวาดว่า

"สือจงเทียน ลงมือ"

กระบี่อสูรสือจงเทียนพลันพบว่า ล่างฟานหวินคล้ายเปลี่ยนเป็นกระบี่อันคมกล้า ต้องใจหายวูบ กัดฟันชักกระบี่ในศิลาของมันออกมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พี่ล่างโปรดแนะนำสั่งสอน"

เสียงขาดคำ กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินก็หลุดจากฝัก

ในศัตรูผู้บุกรุกนอกจากเหนียนเหลียนตันที่หลับตานั่งขัดสมาธิแล้ว นับหลี่เช่อเม่ยตาแหลมคมที่สุด พอเห็นเช่นนั้นลอบร้องผิดท่า ทราบว่ากระบี่อสูรไม่ทันลงมือ สมาธิจิตใจก็ถูกล่างฟานหวินสะกดไว้ หากลงมือคงต้องตายไม่มีทางรอดได้

แต่ทุกประการสายเกินไปแล้ว

ล่างฟานหวินไม่ทราบคุกคามถึงเบื้องหน้ากระบี่อสูรห่างเพียงสิบก้าวตั้งแต่เมื่อใด ในอ้อมอกแตกปะทุประกายจุดแต้มที่ชวนให้ตาลายพร่าพราย บานเบ่งราวดอกไม้สด

กระบี่อสูรส่งเสียงตวาดปานฟ้าถล่ม สะบัดกระบี่ในศิลาออก กระบี่ยังไม่ทันบรรลุถึง พลังกระบี่ที่แกร่งกร้าวสุดเปรียบปานก็แหวกจู่โจมออกไป

ทุกผู้คนล้วนบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดอุดหูไม่ฟัง

เพียงกระบี่ที่คล้ายทื่อด้านแท้จริงแยบคายนี้ คล้ายดูออกว่ากระบี่อสูรมีคุณสมบัติในการท้าสู้กับกระบี่คลุมอรุณ

ประกายจุดแต้มที่แตกกระจายพลันรวมตัวกลายเป็นลูกกลมกลุ่มหนึ่ง

กระบี่คลุมวรุณสาบสูญจากกลางอากาศโดยไร้ร่องรอย ให้ความรู้สึกที่พิสดารจนเหลือเชื่อ

ประกายลูกกลมเคลื่อนตัวด้วยระดับความเร็วที่ไม่อาจเห็นด้วย

ตาเปล่า เข้าปะทะกับคมกระบี่ที่กระบี่อสูรกวาดจู่โจมมา

เสียงเพียะคราหนึ่ง ประกายลูกกลมคล้ายถูกคมกระบี่กวาดแตกกระจาย กลายเป็นประกายจุดแต้มสาดพุ่งใส่ทุกซอกมุมของห้องโถง

ทุกผู้คนแม้ทราบว่าประกายจุดแต้มไม่พวยพุ่งมาจริงๆ แต่ยังอดถอยห่างไปมิได้

ฉินเมิ่งเหยาซึ่งนั่งอยู่มุมห้องตาทอประกายเจิดจ้า จับจ้องมองเพลงกระบี่คลุมวรุณที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง คล้ายมองดูปาฏิหาริย์ประการหนึ่งอุบัติขึ้น

ไม่มีผู้ใดได้รับประโยชน์จากการนี้ยิ่งกว่านาง

เพลงกระบี่ของกระบี่อสูรนับว่าบรรลุถึงระดับชั้นปรมาจารย์ แต่เปรียบกับล่างฟานหวินยังเป็นรองอยู่ช่วงใหญ่

กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน บรรลุถึงขอบเขตขั้นเดียวกับจอมยุทธ์ฟู่อิงเมื่อร้อยปีก่อน

ที่ต่างกันเพียงเป็น "หมากตาสุดท้าย" เท่านั้น

แว่วเสียงติงตังดังไม่ขาดหู

พริบตานั้นใจกลางห้องโถงเต็มไปด้วยประกายจุดแต้มและเสียงหวีดหวิวเหลือจะคณานับ

เสียงเช้งเมื่อกระบี่คลุมวรุณสอดคืนฝัก

กระบี่อสูรถือกระบี่จ่อจี้ใส่ล่างฟานหวินแต่ไกล ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดสลด

ภาพลักษณ์ที่หลงเหลือของประกายจุดแต้มค่อยสลายหายวับ

ในห้องโถงเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

กระบี่อสูรชวนเซคราหนึ่ง ค่อยสอดกระบี่คืนฝัก พุ่งถอยไปด้านหลัง ทะลวงผ่านประตูออกไป กลับจากไปโดยไม่ทิ้งคำพูดไว้แม้สักคำเดียว

ล่างฟานหวินกวาดตาคมกล้าไปยังหลี่เซ่อเม่ย

มุมปากหลี่เซ่อเม่ยปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับวูบหนึ่งขึ้น

เสียงโครมเมื่อผนังห้องขวามือของล่างฟานหวินพังทลายลงทั้งแถบ เงาสีแดงถลันวูบเข้ามา

ขณะเดียวกัน เหนียนเหลียนตันที่นั่งหลับตาอยู่ก็กระโดดปราดขึ้นคุมกระบี่มาถึง

หลี่เซ่อเม่ยไม่ชักช้าแม้แต่น้อย กระแทกหมัดทั้งสองใส่ล่างฟานหวิน อย่างสุดกำลัง

พริบตาที่เงาร่างสีแดงซึ่งคือธรรมาจารย์อาทิตย์ทลายผนังห้องโถงเข้ามา ยอดฝีมือนอกกำแพงใหญ่ทั้งสามกลับเปิดฉากจู่โจมใส่ล่างฟานหวิน

นี่เป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่จะฉกฉวยได้ ระหว่างการต่อสู้กับกระบี่อสูร ล่างฟานหวินเร่งเร้าพลังสภาวะถึงที่สุด ยามนี้ค่อยลดน้อยถอยลง ตามหลักเหตุผลของจักรวาล เมื่อมีขึ้นก็มีลง ล่างฟานหวินก็ไม่มีข้อยกเว้น

พริบตาก่อนที่ธรรมาจารย์อาทิตย์จะทลายผนังห้องเข้ามา ฉินเมิ่งเหยาซึ่งนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวตลอดมาพลันลอยตัวขึ้น กระบี่ปีกบินตกเข้ามาอยู่ในมือ คนหลอมรวมกับกระบี่ ใช้อิริยาบถที่งดงามสุดเปรียบปาน เข้ารับหน้าธรรมาจารย์อาทิตย์ซึ่งเพิ่งพุ่งทะลวงผ่านผนังห้องเข้ามา

เรื่องที่นางเฝ้ารอคอยว่าจะเกิดขึ้น ในที่สุดบังเกิดขึ้นแล้ว

บุคคลอื่นกระทั่งใช้ความคิด ยังติดตามเหตุแปรเปลี่ยนที่เกิดขึ้นไม่ทัน อย่าว่าแต่คิดตอบโต้กลับไป

หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว คล้ายไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด

ล่างฟานหวินกระทั่งเหลือบแลยังไม่ชำเลืองแลธรรมาจารย์อาทิตย์กระบี่คลุมวรุณถูกชักออกอีกครา สาดพุ่งเป็นประกายจุดแต้มนับพันหมื่นเข้าปะทะกับเหนียนเหลียนตันและหลี่เซ่อเม่ย

ม้าสีเทาพอขึ้นจากเรือ เหยียบย่างสู่ฝั่ง บังเกิดความลิงโลดจนยกขาหน้าขึ้น

หานป๋อเลี้ยงดูมันหลายปี เฝ้าดูมันตั้งแต่เป็นลูกม้าจนถึงตอนนี้ ไหนเลยไม่รู้นิสัยของมัน พอเห็นเช่นนั้นต้องใจอ่อนลง กล่าวกับแม่ทัพหม่าสงที่ข้างกายว่า

"ม้าของข้าพเจ้าตัวนี้ไม่ได้ออกวิ่งนานวัน ข้าพเจ้าต้องปล่อยให้มันวิ่งห้ออย่างเต็มที่สักครู่ ไม่เช่นนั้นมันจะไม่สบาย"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"มันเป็นผู้มีบุญคุณช่วยชีวิตข้าพเจ้า และเป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดี หากเป็นไรไป โชคของข้าพเจ้าคงสิ้นสุดลงด้วย"

มันจงใจกล่าวอย่างหนักหนาสาหัส มิให้หม่าสงปฏิเสธได้ มิคาดหม่าสงกล่าวว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง เราใช้ให้บริวารขี่มันไปยังทุ่งหญ้านอกอำเภอที่อยู่ทางตอนล่างของลำน้ำ วิ่งวนสักหลายรอบ รับรองว่ามันจะกลับคืนสู่ความคึกคักเข้มแข็ง"

หานป๋อลอบด่าทอในใจ 'นั่งเรือหลายวันเช่นนี้ เราทูตพิเศษไม่อึดอัดจนไม่สบายหรือ?' ยามนั้นนึกได้อุบายหนึ่ง กล่าวว่า

"โคกุเรียวเราเรียกวิธีนี้ว่า 'ขนถ่ายม้า' ไม่อาจให้ผู้อื่นขี่ กระทั่งจูงก็ไม่ได้ ดังนั้นต้องให้ข้าพเจ้าขับขี่เอง ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"

หม่าสงทราบว่าไม่อาจล่วงเกินทูตพิเศษนี้ จึงออกคำสั่งไปกองกำลังที่ประจำอยู่ที่ท่าเรือก็จูงม้าศึกมาห้าตัว ให้หม่าสงกับทหาร

นอกเครื่องแบบอีกสี่คนขับขี่

หานป๋อเบิกบานใจยิ่ง สอดเท้าไปในบังโกลน ก้าวขึ้นบนหลังม้าอย่างสง่างาม บอกว่าประลองความเร็วดู จากนั้นบังคับม้าสีเทาพุ่งขวับออกไป

หม่าสงและพวกไม่ทันห้ามปราม รีบขึ้นม้าไล่กวดตาม

ม้าสีเทาถูกขังอยู่ในห้องท้องเรือนานวัน ยามนี้คล้ายกับมังกรคืนสู่สมุทร ตะกุยเท้าทั้งสี่ วิ่งห้ออย่างสุดฝีเท้า เพียงชั่วขณะก็สลัดทอดทิ้งหม่าสงและพวกอยู่ด้านหลัง

หานป๋อรู้สึกมีลมพัดผ่านสองหู ชั่วพริบตาก็พ้นจากเขตบ้านเรือนริมฝั่ง มาถึงท้องทุ่งชานเมือง หานป๋อบังเกิดอารมณ์สนุก ควบขับม้าสีเทาตัดผ่านดงไม้ขึ้นลงเนินเขา พอเหลียวหน้ามอง กระทั่งเงาของหม่าสงก็ไม่พบพาน

ยามนี้มันกับม้าสีเทามาถึงริมลำธารสายหนึ่ง เห็นทิวทัศน์รอบข้างงดงาม จึงชะลอความเร็วของม้าเลียบลำธารขึ้นไป ที่เบื้องหน้าแว่วเสียงน้ำตกโกรกกระแทกดังมา มาตรว่าถูกดงไม้บดบังสายตา ยังคาดคิดได้ว่าที่นั้นต้องมีธารน้ำตกบึงน้ำใสแห่งหนึ่ง

ม้าสีเทาไม่อาจทนความเย้ายวนของลำธาร ไม่ยอมมุ่งหน้าต่อไป ก้มหัวลงดื่มน้ำลำธาร

หานป๋อกระโดดลงจากหลังม้า เลียบลำธารขึ้นไป พอตัดผ่านดงไม้ ภูมิประเทศสูงชันขึ้นทีละน้อย หินประหลาดสุมซ้อนกัน ตามร่องหินปรากฏต้นหญ้างอกเงย ทิวทัศน์ฤดูสารทงามรื่นรมย์

หานป๋อเดินขึ้นไปอีก หมายตาก้อนหินที่อยู่สุงที่สุด จะได้ทอดทัศนาทิวทัศน์ทั้งหมด พลันปรากฏเงาสีขาวถลันวูบหนึ่ง มีคนเดินออกจากหลังก้อนหิน

หานป๋อมองขึ้นไปอย่างงุนงง เห็นเด็กหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่งกางแขน

ออก ร้องว่า

"ล่าถอยกลับไป"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่มิใช่สถานที่ของท่าน เหตุใดห้ามไม่ให้ข้าพเจ้าขึ้นไป?"

เด็กหนุ่มชุดขาวมองดูเครื่องแบบทูตอันเลิศหรูที่มันสวมใส่ สีหน้าทอแววประหลาดพิกลขึ้น จากนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"สรุปแล้วห้ามไม่ให้ท่านขึ้นมา และไม่ต้องบอกเหตุผลต่อท่าน"

หานป๋อสำรวจมองมัน พบว่ามันไม่เพียงมีหน้าตาหมดจด ผิวพรรณก็ทั้งนวลเนียนทั้งขาวผ่อง สะอาดสะอ้านยิ่ง พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"หากท่านเปลี่ยนเป็นสวมชุดสตรี คงน่าดูยิ่ง"

เด็กหนุ่มชุดขาวหน้าแดงระเรื่อวูบหนึ่ง จากนั้นกลับคืนสู่เค้าความดุร้ายเช่นตอนแรก ร้องว่า

"ท่านไม่ไสหัวกลับไป ระวังจะประสบเคราะห์กรรม"

ยามนี้หานป๋อปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ฝ่ายตรงข้ามคงเป็นหญิงสาวปลอมเป็นบุรุษ ดังนั้นสะกิดความสนใจ ลืมตากลมโตจ้องจับบนหน้าอกของอีกฝ่าย พบว่าเสื้อผ้าส่วนนั้นนูนขึ้นเป็นพิเศษ แสดงว่ารัดแถบผ้าไว้ ทำให้ตำแหน่งที่สมควรตูมตั้งกลายเป็นแบนราบขึ้นมา

ดวงตาเด็กหนุ่มชุดขาวทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง ยกสองมือไปที่ด้านหลัง ชักกระบี่สั้นออกมาคู่หนึ่ง

แต่แล้วยามนั้น ที่หลังก้อนหินบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนหวานเสียงหนึ่งดังว่า

"สิ้วเอ๋อ* ปล่อยให้คนอุกอาจสามหาวนี้ขึ้นมาเถอะ ให้เราชม

---

* คำว่าเอ๋อตรงกับคำว่าหนูของไทย

ดูว่ามันมีสารรูปอย่างไร"

เด็กหนุ่มชุดขาวถลึงมองมันอย่างดุดัน ค่อยล่าถอยกลับไป หานป๋อหัวร่อฮาฮา ก้าวขึ้นบนก้อนหินที่ใหญ่ที่สุด

มาตรว่ามันเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน สภาพที่หลังก้อนหินยังสะกดจนหานป๋อปากอ้าตาค้าง

เห็นน้ำตกเล็กๆ แห่งหนึ่งสาดเทลงจากผนังผาตกลงยังบึงน้ำกว้างวาเศษที่อยู่หลังก้อนหิน น้ำในบึงใสจนเห็นก้น

แต่ที่สั่นสะท้านจิตใจของมันคือ บนก้อนหินที่อยู่อีกด้านหนึ่งของบึงน้ำ นั่งไว้ด้วยหญิงงามชุดขาวนางหนึ่ง

นางนั่งอย่างสบายอารมณ์ มือถือผ้าแห้งผืนหนึ่ง เช็ดผมเผ้าสีดำขลับซึ่งสะท้อนประกายน้ำ แสดงว่าเพิ่งขึ้นจากบึงน้ำมา

ใบหน้านางเป็นรูปแตง ดวงตาดำขลับสุกใสแฝงแววหยาดเยิ้มอย่างบอกไม่ถูกชนิดนี้ ยามนี้ยังมองดูหานป๋ออย่างเปิดเผย ทั้งแฝงความลึกลับที่ซ่อนเร้น

ผิวพรรณที่ขาวผ่องยองใยเป็นสีชมพู บ่งบอกถึงสุขภาพที่สมบูรณ์บันดาลให้ผู้คนหาคำค่อนขอดไม่ได้

ที่เย้ายวนใจผู้คนที่สุดคือท่วงท่าอันเกียจคร้านของนาง คล้ายกับว่าในโลกไม่มีวัตถุเรื่องราวที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่นาง

สายตาของหานป๋อเริ่มตั้งแต่เรือนผมของนาง เลื่อนต่ำลงไปทีละน้อย จวบกระทั่งถึงขาอ่อนอันขาวผ่องที่โผล่พ้นชุดสีขาวของนางออกมา สูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าขึ้นมาตั้งแต่แรกก็ดี"

หญิงงามชุดขาวหัวร่อคิกคักออกมา

เด็กหนุ่มชุดขาวซึ่งมาถึงด้านหลังของนางตาทอประกายอำมหิตตวาดว่า

"ท่านคงรำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว"

หญิงงามนั้นโบกมือห้ามเด็กหนุ่มชุดขาวที่หมดจด ซึ่งคล้ายเป็นหญิงรับใช้ของนาง สำรวจมองหานป๋อตอบ กล่าวช้าๆ ว่า

"ท่านมาที่นี้ทำอะไร?"

หานป๋อเห็นนางพอขยับมือ ปกเสื้อก็แบะอ้าออกเล็กน้อย เผยเห็นหน้าอกอันเต่งตึง ต้องกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่มีใด เพียงขึ้นมาเดินเล่น"

หญิงงามนั้นดึงผ้าเช็ดผมลงมา ปล่อยให้ผมเผ้าสยายลงดุจสายน้ำตกเล็กๆ สลัดศีรษะสองคราผมยาวที่กระพือพลิ้วสลัดหยาดน้ำที่เหลือลงมา

หานป๋อลอบร้องในใจ 'ในโลกกลับมีหญิงงามที่เย้ายวนถึงเพียงนี้'

หญิงงามนั้นเพ่งตาคู่งามราวกับประกายดาวกลางนภาราตรีสองจุดจ้องจับมาที่มัน กล่าวว่า

"ผู้อื่นสามารถออกมาเดินเพ่นพ่าน ท่านทูตไหนเลยทำเช่นนี้ได้?"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?"

หญิงงามนั้นลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย ยิ้มพลางเผยอริมฝีปากกล่าวภาษาที่แปลกประหลาดออกมา

หานป๋อลอบร้องคำมารดาของเรา นางไฉนรู้จักภาษาโคกุเรียวทั้งกล่าวอย่างคล่องแคล่วกว่าขุนนางเฉินอีก น่าแค้นที่ตนเองนอกจากฟังคำ 'เรา" กับ 'ท่าน' ที่รวบง่ายออกแล้ว อื่นๆ ล้วนฟังไม่เข้าใจ จึงกัดฟันกล่าวว่า

"ท่านไฉนรู้จักภาษาของพวกเรา?"

หญิงงามนั้นหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ปลายเท้าสะกิดพื้น พลิ้วข้าม

บึงน้ำใส ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าหานป๋อ ยื่นสองมือรวบคว้าปกเสื้อของมันไว้

สตรีนางนี้ร่างสูงยิ่ง เพียงเตี้ยกว่าหานป๋อครึ่งศีรษะ ยามนี้เงยหน้าเล็กน้อย ยื่นหน้าอันงามงดถึงเบื้องหน้าหานป๋อห่างไม่ถึงห้านิ้ว พร้อมทั้งรวบสองมือ รั้งดึงร่างหานป๋อขึ้นมาเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านที่แท้เป็นใคร?"

หานป๋อตัดใจกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ทราบแล้วหรอกหรือ?"

สายตาของหญิงงามนั้นเย็นเยียบลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านบอกต่อข้าพเจ้าว่า เมื่อครู่ข้าพเจ้ากล่าวว่าอะไร?"

หานป๋อหัวร่อฮาฮากลบเกลื่อนความประหวั่นลนลานในใจ กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากล่าวก็กล่าวหรือ? นอกจากพระบัญชาของจองต๊อกวังแล้ว เราปักมุนจองไม่ฟังคำสั่งผู้ใดทั้งสิ้น"

หญิงงามนั้นพลันคลายมือออก พลิ้วถอยกลับไปที่เดิม หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"มิต้องหลอกข้าพเจ้า ท่านเป็นทูตตัวปลอม เฮอะ คิดหลอกผู้อื่นยังทำได้ เมื่อเผชิญกับข้าพเจ้าก็เผยโฉมออกมา"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านพอใจกล่าวอย่างไรก็กล่าวเช่นนั้น ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว"

หญิงงามนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ใช้การไม่ได้จริงๆ ต้องการให้ข้าพเจ้าถอดเสื้อผ้าลงน้ำอาบน้ำให้ท่านชมดูอีกเที่ยวหนึ่งหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ยามนั้นแว่วเสียงหม่าสงร้องเรียก "ท่านทูต" ดังมาแต่ไกล

หญิงงามนั้นกล่าวว่า

"หากท่านไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเปิดโปงศักดิ์ศรีของท่าน ก็ทิ้งโสมให้แก่ข้าพเจ้าต้นหนึ่ง ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะผลักไสท่านลงสู่ห้วงกัลป์ที่ไม่มีวันผุดเกิดอีก"

จากนั้นยิ้มให้แก่มันอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านเชื่อฟังวาจา ข้าพเจ้าสามารถให้ท่านได้ครอบครองร่างกายข้าพเจ้า จดจำไว้ ข้าพเจ้าจะเสาะหาท่านโดยเร็ว หวังว่าคงไม่สร้างความผิดหวังแก่ข้าพเจ้า"

พลางหันกายไปยังอีกฟากหนึ่งของภูเขาพร้อมกับหญิงรับใช้ที่ปลอมเป็นบุรุษ ก่อนจากไปยังชม้ายชายตาให้ โปรยหว่านเสน่ห์ที่ชวนลุ่มหลง

หานป๋อเหม่อมองพวกนางจนหายลับกับใต้โขดหินฝั่งตรงข้าม ทอดถอนใจคำหนึ่ง หันกายไปยังทิศทางที่บังเกิดเสียงร้องของหม่าสงดังมา

คราครั้งนี้เรียกว่าแส่หาเอง กลับประสบเรื่องอับโชคเคราะห์ร้ายเช่นนี้

ชิฉางเจิงถือดาบศัสตราฟ้าด้วยมือซ้าย เขี่ยแล้วฟาดฟันดุจฟ้าแลบลั่นอสนีบาตคะนอง จู่โจมใส่อาวุธของศัตรู

ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามใช้กระบวนท่าพลิกแพลงเพียงไหน จู่โจมจากแง่มุมที่คาดไม่ถึงเพียงไหน ล้วนถูกดาบของมันปิดตาย ไม่สามารถใช้ท่าตามหลังออก ได้แต่ล่าถอยไป ให้อีกคนหนึ่งเข้ามาแทนที่

มาตรว่าตกอยู่ภายใต้การกลุ้มรุมจู่โจมของศัตรูห้าคน ชิฉางเจิงยังเคลื่อนไหวได้ตามที่ต้องการ บัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย ไม่ปล่อยให้ศัตรูโอบล้อมเป็นผลสำเร็จ กลายเป็นการต่อสู้กันตัวต่อตัวแทน

ชิฉางเจิงยิ่งต่อสู้ยิ่งองอาจ ยิ่งต่อสู้ยิ่งสมใจ รู้สึกว่าเรียนรู้ถึงแก่นแท้ของเพลงดาบมือซ้ายของฟงหาน พลันกู่ร้องดังยาวนาน ตวัดดาบศัสตราฟ้าฟันลง เสียงเคร้งเมื่อฟันค้อนดาวตกในมือซ้ายของคนมีไฝดำบนใบหน้าหักสะบั้น คนผู้นั้นเสียหลักการทรงตัว จึงเอนเอียงไปทางขวา

ชิฉางเจิงตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยฝ่ายตรงข้าม เตะคนผู้นั้นปลิวลิ่วไป จากนั้นวกดาบฟาดฟัน ฟันชายหนุ่มหน้าตาสัตย์ซื่อที่ถือง้าวยาวจ้วงแทงจากทางด้านหลังกระดอนไป

แต่ท่าร่างที่คล่องแคล่วไม่ติดขัดของมันก็สะดุดหยุดลงวูบหนึ่ง

ที่เบื้องหน้าปรากฏประกายกระบี่เต็มท้องฟ้า ครอบคลุมใส่มัน คนลงมือคือฉู่หงอี้ที่งามสะพรั่งนั้น

หลวงจีนที่ถือดาบพระกับคนร่างผอมเล็กที่ถือกระบองเขี้ยวสุนัขป่าไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดี พากันบุกจู่โจมมาจากทางซ้ายขวา

ชิฉางเจิงทราบว่าคนทั้งห้าล้วนเป็นยอดฝีมือ เมื่อครู่ที่เสียทีเพราะพ่ายแพ้แก่พลังสภาวะ ถูกตนเองจูงจมูกไป หากปล่อยให้พวกมันช่วงชิงโอกาสรุก คงไม่มีชีวิตรอดไปจากที่นี้

ชิฉางเจิงเป็นคนที่มีการตัดสินใจที่เด็ดขาด ความคิดเหล่านี้เพิ่งผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมอง ก็ตวาดก้องร้องขึ้น เคลื่อนไหวตามสภาวะดาบ ฝ่าไปในร่างแหกระบี่ของฉู่หงอี้อย่างหักโหม

แว่วเสียงดาบกระบี่ปะทะดังราวกับฝนสาดซัดใส่ใบกล้วย

ฉู่หงอี้แค่นหัวร่อพลางถอยปราดไป ก่อเกิดเป็นบุปผากระบี่ ขวางเส้นทางรุกของชิฉางเจิงเอาไว้

ชิฉางเจิงส่ายร่างโงนเงน ท่าร่างยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

กระบี่แหลมคมเฉียดผ่านหัวไหล่ของมันไป

ฉู่หงอี้คิดไม่ถึงว่ามันมีท่าร่างพิสดารถึงเพียงนี้ ยามตื่นตระหนก

ถูกชิฉางเจิงโถมเข้ามาในอ้อมอกแล้ว

หลวงจีนนั้นกับคนร่างผอมเล็กร้องว่าผิดท่า พุ่งขวับดุจลูกเกาทัณฑ์ ดาบพระกับกระบองเขี้ยวสุนัขป่าโหมจู่โจมใส่กลางหลังชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ถลันวูบหนึ่ง ก็บรรลุถึงด้านหลังฉู่หงอี้ ยื่นมือขวาออกโอบเอวอ้อนแอ้นของนางไว้

เป้าจู่โจมของหลวงจีนกับคนร่างผอมเล็กกลายเป็นฉู่หงอี้ สร้างความตื่นตระหนกจนรั้งอาวุธกลับคืน

ชิฉางเจิงโอบฉู่หงอี้ซึ่งถูกปิดสกัดจุดไว้ถอยปราดไป ลอยตัวขึ้นบนกำแพง ตวาดใส่ศัตรูที่ไล่ติดตามมาว่า

"ผู้ใดกล้าติดตามมา ข้าพเจ้าจะฆ่าสตรีนางนี้ก่อน ดูว่าพวกท่านจะมีคำว่ากล่าวกับสั้งถิงอย่างไร?"

ทุกผู้คนงงงันวูบหนึ่ง หยุดร่างเอาไว้ ชิฉางเจิงจึงหัวร่อดังยาวนาน โอบกอดฉู่หงอี้ถลันหายลับกับนอกกำแพง

ขณะที่ฉินเมิ่งเหยาลอยตัวขึ้นจากเก้าอี้ ทราบว่าข้อสันนิษฐานของนางในตอนแรกไม่ผิดพลาด การศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ในวันนี้มุ่งเป้าไปที่ล่างฟานหวิน

ตัวละครสำคัญคือกระบี่อสูรสือจงเทียน

ช่วงเวลาที่พวกมันลงมือ เป็นพริบตาเดียวกับที่ล่างฟานหวินโค่นกระบี่อสูรพ่ายแพ้

เพียงแต่พวกมันก็คำนวณผิดไปสี่ประการ

ประการแรกคือคิดไม่ถึงว่ากระบี่อสูรจะพ่ายแพ้อย่างยับเยินถึงเพียงนั้น ทั้งไม่อาจริดรอนพลังลมปราณของล่างฟานหวินไปอย่างมากมาย

ความผิดพลาดอีกสองประการคือ หลี่เช่อเม่ยกับเหนียนเหลียนตันล้วนรับบาดเจ็บ

ความผิดพลาดประการสุดท้ายคือ คิดไม่ถึงว่าฉินเมิ่งเหยาจะอาศัยสติปัญญาอันสูงส่ง มองทะลุถึงแผนการ จับตาดูความเคลื่อนไหวของธรรมาจารย์อาทิตย์ตลอดเวลา เมื่อธรรมาจารย์อาทิตย์เปิดฉากจู่โจมนางก็ชิงสกัดขัดขวางไว้

ไม่เช่นนั้นต่อให้ล่างฟานหวินมีความสามารถเลิศภพจบพสุธาหลังจากที่ทำศึกกับกระบี่อสูร ต้องไม่อาจต้านทานรับการกลุ้มรุมจู่โจมของปรมาจารย์นอกกำแพงใหญ่ทั้งสามคนได้

เมื่อฉินเมิ่งเหยาตวัดกระบี่ปีกบิน แผ่พุ่งพลังกระบี่อันกล้าแข็งแทงใส่ฝ่ามือมหึมาสีแดงเพลิงของธรรมาจารย์อาทิตย์ กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินก็กลับกลายเป็นฝนประกายเต็มฟ้า เข้าปะทะกับกระบี่หนักเหล็กดำของเหนียนเหลียนตันกับสองหมัดของหลี่เช่อเม่ย

การศึกเพิ่งเริ่มต้นก็ปิดฉากลง

แขนจีวรของธรรมาจารย์อาทิตย์กลายเป็นผุยผง ร่างพุ่งถอยออกไปทางช่องแตกที่ทะลุทะลวงเข้ามา แผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"หากคุณหนูเมิ่งเหยาไม่ตายในร้อยวัน การศึกครั้งนี้ถือว่าเราเป็นฝ่ายแพ้ เราธรรมาจารย์จะกลับสู่ทิเบต โดยไม่กลับคำเด็ดขาด"

เมื่อกล่าวถึงคำสุดท้าย เปลี่ยนเป็นไอเสียงแหบพร่าออกมา

สุ้มเสียงเคลื่อนห่างไปอย่างรวดเร็ว

ล่างฟานหวินกับฉินเมิ่งเหยาสอดกระบี่คืนฝัก ยืนหันหลังชนกัน

ขณะที่เหนียนเหลียนตันกับหลี่เช่อเม่ยถอยห่างไปสิบกว่าก้าวค่อยทรงกายมั่น

อิ๋วซือตี้กับหลิวเหยาจี และสนมกุสุมทั้งสองเคลื่อนตัวถึงข้างกายคนทั้งสอง ชักอาวุธออกมา

สนมกุสุมทั้งสองล้วนใช้กระบี่ เพียงดูจากท่าถือกระบี่ของพวกนาง ก็ทราบว่าเป็นชนชั้นมือดี

ล่างฟานหวินแหงนหน้าก่ำร้องคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ประเสริฐ ไสหัวไปให้กับเราเถอะ"

หลี่เซ่อเม่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินท่านกลัวหรือ?"

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราบังเกิดความกลัวจริง แต่หากพวกท่านยืนกรานก่อการร้าย เป็นเหตุให้ที่นี้ไม่มีคนรอดชีวิตสืบไป เราสาบานว่าจะรักษาชีวิตรอดจากไป ต่อจากนั้นตามล่าสังหารพวกท่านทีละคน หากผิดจากคำนี้ ขอให้ฟ้าพิฆาตดินทำลายม้วยมอด"

เหนียนเหลียนตันยิ้มเย้ยหยัน กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินท่านถือดีไปแล้ว ต่อให้ท่านร้ายกาจเพียงไหน ยังไม่บรรลุถึงขอบเขตขั้นเซียน ถึงอย่างไรเป็นเรือนร่างเลือดเนื้อ พวกเราในที่นี้ล้วนแต่เป็นยอดฝีมือ หากกลุ้มรุมจู่โจมท่านก่อน ท่านเนื่องจากคิดคุ้มครองผู้อื่น ต้องไม่หนีเอาชีวิตรอดไปเพียงลำพัง อย่างนั้นท่านสมควรทราบว่าเป็นผลสุดท้ายอย่างไร"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราลั่นปากไปแล้ว หากท่านไม่เชื่อ พวกเราก็พิสูจน์ฝีมือขั้นแตกหักกัน"

ตอนนี้สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง ในยอดฝีมือของตำหนักอลงกรณ์ทั้งสี่ หมอพิษเลี่ยเจิ้นเปยรับบาดเจ็บสาหัสจนนิ่งเงียบงันไป ฟงสิงเลี่ยรับการรักษาจากกงจู้ลงกรณ์ ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี ฉินเมิ่งเหยารับบาดเจ็บซ้ำสอง ยังไม่ทราบมีชีวิตรอดสืบไปหรือไม่ ส่วนถันตง เฉินโส่วฮู่เจ้าเยี่ยกระทั่งช่วยเหลือยังไม่อาจช่วยเหลือได้ คงเหลือแต่ล่างฟานหวิน

คนเดียว ต้องรับมือศัตรูเข้มแข็งทั้งหก ซึ่งมีหลี่เช่อเม่ยกับเหนียนเหลียนตันอยู่ด้วย ทั้งไม่อาจหลบหนีไปตามลำพัง สถานการณ์นับว่าคับขันอย่างมาก

ในห้วงคับขันจวนเจียน ที่ประตูใหญ่แว่วเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"หลี่เช่อเม่ยท่านร้อยคำนวณพันคำนวณ กลับลืมคำนวณเราสองสามีภรรยาไป"

นางกลับเป็นฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิง

หลี่เช่อเม่ยจับจ้องมองล่างฟานหวิน กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"เคล็ดวิชาอลงกรณ์ไม่ธรรมดาจริงๆ ทั้งที่รับบาดเจ็บสาหัสเพียงนั้นยังรักษาได้ เราผู้แซ่หลี่นับถือเลื่อมใสนัก"

แว่วเสียงหลวงจีนกระบี่ดังว่า

"พี่ล่างกับกระบี่คลุมวรุณของท่าน เป็นที่เลื่อมใสของสีจงเต้ามานาน ขออภัยที่มาสายก้าวหนึ่ง"

พลางจูงมือฮูหยินอลงกรณ์ เดินอ้อมผ่านศัตรูมาถึงข้างกายล่างฟานหวิน ค่อยคลายมือออก แยกย้ายยืนหยัดอยู่สองฟากข้างของล่างฟานหวิน

หลี่เช่อเม่ยเพ่งตาแวววาว สำรวจดูหลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกท่านเพียงสะกดอาการบาดเจ็บเอาไว้ ดีที่เป็นเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นกระทั่งคุณสมบัติในการเจรจากับเรายังไม่มี พี่ล่างคิดเห็นอย่างไร?"

คนผู้นี้สมเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค สามารถยกขึ้นวางลงได้ พอเห็นสถานการณ์เกิดการเปลี่ยนแปลง ก็เสนอเจรจาอย่างสันติ

ล่างฟานหวินกล่าวกับฉินเมิ่งเหยาซึ่งยังยืนสงบอยู่ด้านหลังว่า

"เมิ่งเหยาคิดเห็นอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ให้พวกมันไปเถอะ"

สายตาล่างฟานหวินเปลี่ยนเป็นคมกล้าขึ้นมา กวาดผ่านหน้าศัตรูอย่างช้าๆ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องในวันนี้ยุติแต่เพียงนี้ ครั้งหน้าหากเราพบพานพวกท่านผู้หนึ่งผู้ใด จะจู่โจมสังหารอย่างสุดกำลัง ไม่ไว้ไมตรีเด็ดขาด เชิญเถอะ"

เหนียนเหลียนตันหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ตกลง วันนี้นับว่ารับทราบเพลงกระบี่คลุมวรุณ และยอมรับว่าท่านมีคุณสมบัติในการกล่าววาจาเหล่านี้ วันหน้าเมื่อเราฟื้นฟูพลังฝีมือต่อให้ท่านไม่เสาะหาเรา เราก็จะเสาะหาท่าน เมื่อถึงเวลาค่อยพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกัน"

หลี่เซ่อเม่ยประสานมือกล่าวว่า

"หากมิใช่พวกเราอยู่ในสภาพเผชิญหน้า พี่ล่างเป็นสหายที่เราคิดใคร่คบหาที่สุด เชิญเถอะ"

กล่าวพลางหันกายไปก่อน

ชั่วพริบตาคนของหลี่เซ่อเม่ยกับเหนียนเหลียนตันจากไปจนหมดสิ้น ถันตงและพวกทั้งสามทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี พากันเข้ามาคารวะต่อหลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์

ล่างฟานหวินหันกายไป วางมือทั้งสองลงบนหัวไหล่ของฉินเมิ่งเหยา กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"เมิ่งเหยาดีขึ้นหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาหมุนตัวกลับมา หันหน้าหาล่างฟานหวิน หลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้เมิ่งเหยาเพียงคิดกลับเรือนฌาน คุกเข่าสำนึกผิดที่หน้า

หลุมฝังศพของอาจารย์ บอกต่อนางว่าข้าพเจ้าล้มเหลวแล้ว"

นางกล่าวเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่านางไม่อาจมีชีวิตรอดเกินร้อยวันตามกำหนดเวลาที่ธรรมาจารย์อาทิตย์ประกาศไว้

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาอย่าได้สิ้นหวัง เราสามารถรับรองว่าการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างภาคกลางกับทิเบต ท่านต้องเป็นผู้ชนะ"

พลันได้ยินกู่เชี่ยนเหลียนกรีดร้องคำ "ท่านเจิ้นเป่ย" ทุกผู้คนกวาดตาไปตามเสียง เห็นนางไม่ทราบคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยตั้งแต่เมื่อใด ใบหน้าเปี่ยมแววเศร้าสลด หลั่งน้ำตาเนืองนอง

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พริบตาที่พี่ใหญ่ใช้กระบี่ออก เป็นเวลาเดียวกับที่ท่านเจิ้นเป่ยนั่งวิปัสสนา สู่สวรรคาลัยไป ท่านเจิ้นเป่ยสมควรนอนตาหลับแล้ว"

ทุกผู้คนบังเกิดความรู้สึกที่พิสดารจนเหลือเชื่อชนิดหนึ่ง

ฮูหยินอลงกรณ์กุมมือของฉินเมิ่งเหยา แตะปลายนิ้วกับชีพจรข้อมือของนาง ผ่านไปเนิ่นนานจึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ต่อให้ใช้เคล็ดวิชาอลงกรณ์ เกรงว่าไม่อาจช่วยเหลือได้"

ฉินเมิ่งเหยาชม้ายมองล่างฟานหวินแวบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมิ่งเหยาทราบดีว่าชีวิตใกล้สิ้นสุด เมื่อครู่อาศัยพลังลมปราณธาตุธรรมชาติอึดหนึ่งเชื่อมต่อชีพจรหัวใจ รักษาชีวิตไว้ชั่วคราว หวังว่าก่อนล้มตายลงสามารถเร่งรุดกลับเรือนฌาน พี่ใหญ่ไม่ต้องปลอบโยนเมิ่งเหยาแล้ว"

ล่างฟานหวินกล่าวกับหลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์ว่า

"พวกท่านทางที่ดีไปดูว่าสิงเลี่ยกับจือเซียนเป็นอย่างไรบ้าง พร้อมกับนำเชี่ยนเหลียนไปด้วย บอกต่อนางว่าพี่เลี่ยก่อนจากไป บรรลุถึง

ขอบเขตขั้นมหาปรินิพพาน ดังนั้นไม่ต้องเศร้าเสียใจแทนเขา เราคิดสนทนากับเมิ่งเหยาเป็นส่วนตัวสักหลายคำ"

หลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์ผงกศีรษะด้วยความหม่นหมอง นำกู่เชี่ยนเหลียน ถันตงและพวกทั้งสี่เข้าสู่ตึกใน

ล่างฟานหวินยื่นมือโอบไหล่ฉินเมิ่งเหยาเดินถึงนอกห้องโถงใต้แสงอาทิตย์อันเจิดจ้า

เห็นที่นาเป็นขั้นบันไดชั้นๆ ตำหนักอลงกรณ์กลับคืนสู่ความสงบสันติดังเดิม

ฉินเมิ่งเหยาแอบอิงเข้าหาล่างฟานหวิน กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ไม่ทราบเพราะเหตุใด เมื่อพี่ใหญ่อยู่ข้างกาย ข้าพเจ้ามักบังเกิดความรู้สึกที่อ่อนแอ"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะเมิ่งเหยารับบาดเจ็บ บอกต่อเราว่าในใจท่านคิดถึงคนผู้นั้นหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เรื่องราวถึงขั้นนี้ ข้าพเจ้ายิ่งไม่ปิดบังท่าน หลังจากที่ถูกธรรมาจารย์อาทิตย์ทำร้ายบาดเจ็บข้าพเจ้าคิดถึงหานป๋อตลอดเวลา ต้องการพบหน้ามันอีกครั้ง ค่อยกลับเรือนฌานไปหาที่ฝังสังขารสักแห่งหนึ่ง"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่เชื่อแม้แต่คำพูดของล่างฟานหวินว่า ท่านเป็นคนดีที่ฟ้าดินคุ้มครอง?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หากเคล็ดวิชาอลงกรณ์ยังไม่อาจช่วยเหลือเมิ่งเหยา ยังมีวิธีใดช่วยเหลือได้?"

จนบัดนี้นางยังไม่แสดงอาการเศร้าโศกที่ตัวเองไม่อาจมีชีวิต

ยืนยาวแม้แต่น้อย แต่สีหน้าท่าทีต่างกับท่วงท่าที่หลุดพ้นเมื่อกาลก่อน ที่เด่นชัดคือส่วนที่มีต่อล่างฟานหวิน กับความอาลัยอาวรณ์ต่อหานป๋อ

ล่างฟานหวินบีบมือของนาง กล่าวว่า

"เคล็ดวิชาอลงกรณ์ย่อมไม่อาจเชื่อมต่อชีพจรหัวใจที่ขาดไป แต่หากเพิ่มอีกคนหนึ่งจะกระทำได้"

ฉินเมิ่งเหยาสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หากให้เมิ่งเหยามอบพรหมจรรย์ต่อคนผู้หนึ่งโดยง่ายดาย ข้าพเจ้ายอมตายไม่ขอมีชีวิตอยู่ในสภาพเยี่ยงนั้น"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หากท่านทราบว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ต้องคืนคำพูดสองประโยคนี้แน่นอน"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงซ่านขึ้นมา กล่าวด้วยความเอียงอายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนว่า

"เจ้าผู้นั้นคือหานป๋อหรือ?"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างจริงจังว่า

"มีแต่พันธุมารของมันจึงสามารถกระตุ้นครรภธรรมของท่านฟื้นคืนชีพ เชื่อมต่อชีพจรหัวใจที่ขาดไป ไม่แน่ว่ายังจะเกิดเรื่องราวที่พิสดารยิ่งกว่าขึ้น"

ฉินเมิ่งเหยาหลับตาพริ้มลง ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าตั้งครรภ์ของมัน จะทำประการใด?"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ถึงอย่างไรบุญวาสนาระหว่างท่านกับมันก็สิ้นสุดภายในร้อยวัน ยกบุตรชายให้กับมันคนหนึ่งเป็นของขวัญ มิใช่ประเสริฐเลิศหรอกหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาลืมตาขึ้น ตากระจ่างสุกใสคล้ายกลับกลายเป็นจันทร์ฉายที่ถูกเมฆบดบัง กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าไม่อาจไปจากมัน ไยมิใช่ถูกคนเลวร้ายนั้นรังแกไปชั่วชีวิต?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมิ่งเหยามิใช่บอกว่าเพื่อคำสั่งของสำนักอาจารย์ ไม่ว่าอันใดล้วนไม่ถือสาหรอกหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความแง่งอนว่า

"พี่ใหญ่บีบบังคับเมิ่งเหยาหรือ?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ต่อให้ชีพจรหัวใจท่านเป็นปรกติ ในที่สุดต้องพิสูจน์กับหานป๋อว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ นี่มิใช่เป็นเส้นทางที่ท่านต้องเดินทางระหว่างการเข้าสู่ทางโลกของท่านหรอกหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไม่ยอมรับจริงๆ โอ นับว่าปล่อยให้คนดื้อด้านนั้นได้กำไรแล้ว"

ในห้องส่วนตัวของกงจู้อลงกรณ์ เสียงหอบหายใจของฟงสิงเลี่ยกับเสียงครวญครางของกงจู้อลงกรณ์ดังขึ้นอย่างรุนแรง

เรือนร่างที่เปลือยเปล่าขาวผ่องของกงจู้อลงกรณ์อยู่บนร่างของฟงสิงเลี่ย เคลื่อนไหวบิดส่ายด้วยอิริยาบถอันแช่มช้อยไม่สิ้นสุด

บนร่างของทั้งสองล้วนชุ่มไปด้วยหยาดเหงื่อ

กงจู้อลงกรณ์พลันกรีดร้องคำหนึ่ง ฟุบร่างอยู่บนร่างของฟงสิงเลี่ย เรือนร่างของทั้งสองยังแนบสนิทชิดกัน

ฟงสิงเลี่ยลืมตาขึ้น โอบกอดนางกลิ้งตัวทอดหนึ่ง เปลี่ยนเป็นกดทับกงจู้อลงกรณ์อยู่ใต้ร่าง

กงจู้อลงกรณ์กลับเป็นฝ่ายกอดรัดมัน หอบหายใจกล่าวว่า

"สิงเลี่ย รักเรือนร่างของจื่อเซียนหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยพรมจูบไปบนช่วงคอของกงจู้อลงกรณ์ดุจหยาดฝน ส่งเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจนว่า

"คลั่งไคล้แทบตายแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์พลันกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าพวกเราไม่มีวันฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ได้?"

ฟงสิงเลี่ยผงกหัวขึ้นอย่างงุนงง จ้องมองตาของกงจู้อลงกรณ์ กล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

กงจู้อลงกรณ์พบว่าฟงสิงเลี่ยแสดงความเป็นลูกผู้ชายออกมาไม่หยุดยั้ง ทราบว่ามันหลังจากได้รับธาตุหยินบริสุทธิ์ ซึ่งนางถ่ายทอดให้แก่มัน เริ่มฟื้นฟูพลังฝีมือทีละน้อย จึงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เงื่อนไขของเคล็ดวิชาอลงกรณ์คือ บุรุษต้องมีความรักไร้ซึ่งความใคร่ สตรีต้องมีความใคร่ไร้ซึ่งความรัก เมื่อครู่ข้าพเจ้าใช้เคล็ดวิชารักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ท่าน โดยมอบธาตุหยินบริสุทธิ์ออกไป แต่ในความใคร่ยังเกิดความรักสุดระงับ ดังนั้นธาตุหยินบริสุทธิ์ไปแล้วไม่รับไปกลับมา ไม่มีวันใช้ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์กับท่านอีก"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไสหัวมารดามันไป หากทำเช่นนี้ระหว่างสามีภรรยายังมีความสุขอันใด? อืมม์ ข้าพเจ้าคิดออกไปชมดู"

กงจู้อลงกรณ์ไขว้ขารัดพันร่างมันไว้ กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ท่านไม่อาจไป หาไม่ความพยายามที่แล้วมาล้วนสูญเปล่า"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"แต่ว่า..."

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

'พวกเราต้องปลุกเร้าอารมณ์ใคร่ รอจนธาตุหยินบริสุทธิ์ของข้าพเจ้ากับธาตุหยางบริสุทธิ์ของท่านหลอมรวมเข้าด้วยกัน ท่านค่อยฟื้นฟูสุขภาพดังเดิม แต่ยังมีช่วงเวลาหนึ่งที่ไม่อาจใช้พลังลมปราณโดยวู่วาม โอ เลี่ยหยาง"

ซึ่งความจริง ฟงสิงเลี่ยไหนเลยต้องการผละจากเรือนร่างอันเย้ายวนของนาง พอฟังจึงเคลื่อนไหวใหม่ กรีธาทัพจู่โจมต่อหญิงงามนางนี้อีกครั้ง

หวนนึกถึงตอนแรกที่พบพาน นางแสดงความกระด้างเย็นชาต่อตนเอง ยามนี้ยิ่งบังเกิดความสมใจที่ได้พิชิตโดยราบคาบ

ภายใต้การกรีธาทัพจู่โจมของฟงสิงเลี่ย กงจู้อลงกรณ์ส่งเสียงร้องครวญคราง ทุกสีหน้าท่าทีที่แสดงออก ล้วนกระชากจิตวิญญาณผู้คนให้หลุดลอยตาม

บุรุษสตรีที่มีรักคู่นี้ไต่เต้าสู่จุดสุดยอดไม่หยุดยั้ง เมื่อถึงความสุขสุดยอดครั้งสุดท้าย ฟงสิงเลี่ยก็ถ่ายทะลักยอดอุทกที่เป็นพลังชีวิตเข้าสู่ร่างที่เดิบโตเต็มสาวร่างนี้จนหมดสิ้น

ในยามนั้น คนทั้งสองรู้สึกมีพลังงานประหลาดราวกระแสไฟฟ้าสายหนึ่ง พุ่งย้อนไปมาอยู่ในร่างกายของทั้งสอง ความรู้สึกอันบรรเจิดนั้นยิ่งกว่าความสุขใดๆ จากประสาทสัมผัสทุกประการ

"โอ"

หนุ่มสาวทั้งสองร่ำร้องโดยพร้อมเพรียง แขนขาตวัดรัดพันกันราวกับหนวดของปลาหมึก

นั่นเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถบ่งบอกบรรยายได้

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกจิตใจกระจ่างดั่งกระจก บังเกิดความรู้แจ้งชนิดหนึ่ง ทราบว่าประสิทธิผลของเคล็ดวิชาอลงกรณ์ หลอมรวมพลังลมปราณทั้งสามชนิดหนึ่งภายในกายเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน ส่งเสริม

ให้เส้นทางบู๊มรรคาบู๊มันก้าวล้ำไปอีกก้าวหนึ่ง

กงจู้อลงกรณ์ก็บังเกิดความรู้สึกอันพิสดารอีกแบบหนึ่ง รู้สึกว่าเคล็ดวิชาที่ฝึกฝนมานานปี เมื่อหลอมรวมเข้ากับพลังลมปราณที่ฟงสิงเลี่ยถ่ายทอดให้ ก็มิใช่เคล็ดวิชาอลงกรณ์แรกสำเร็จอีก หากแต่เป็นผลรับอีกประการหนึ่ง มีส่วนยกระดับชั้นของเคล็ดวิชาอลงกรณ์สูงล้ำกว่าเดิม

ทั้งสองกอดรัดพัวพันกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมผ่อนคลายแม้แต่น้อย

ที่นอกห้องบังเกิดสุ้มเสียงไปซู่เซียงกล่าวอย่างแผ่วเบาราวกับกลัวรบกวนคนทั้งสองดังว่า

"คุณหนู ฮูหยินกับนายผู้เฒ่ามาแล้ว พวกท่าน...อืมม์ พวกท่าน..."

กงจู้อลงกรณ์กล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ท่านพ่อกับท่านแม่...โอ"

พลางหลั่งน้ำตาอุ่นระอุออกมา ในที่สุดวิกฤตการณ์ผ่านไปแล้ว

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"บอกให้พวกท่านรอสักครู่ พวกเราจะออกไปกราบพบท่านผู้เฒ่าทั้งสองในบัดดล"

แว่วเสียงฝีเท้าของไป่ซู่เซียงเคลื่อนห่างออกไป

ทั้งสองผละจากกันด้วยความอาลัยอาวรณ์ ล้วนหลั่งเหงื่อโซมกาย

ฟงสิงเลี่ยกระโดดลงจากเตียงก่อน ค่อยประคองหญิงงามซึ่งเพิ่งร่วมสัมพันธ์รักกับตนเองขึ้นมา

กงจู้อลงกรณ์มองดูเลือดพรหมจรรย์ที่ชวนสะท้านใจบนผ้าปูที่นอนขาวสะอาด กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"สิงเลี่ย ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านรักข้าพเจ้า ทะนุถนอมข้าพเจ้าชั่วชีวิต ห้ามมิให้เกิดความชะล่าเลินเล่อแม้แต่น้อยนิด"

ฟงสิงเลี่ยรับคำว่า

"เหนียงจื่อ (คำเรียกภรรยา) วางใจเถอะ มา รีบสวมใส่เสื้อผ้า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านเจิ้นเป่ยจะเกิดเรื่องขึ้น"

กงจู้อลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง สภาพความจริงอันโหดร้ายทำลายความฝันอันหวานชื่นไป

เสียงโครมเมื่อประตูห้องถูกกระแทกเปิดออก กู่เซี่ยนเหลียนโถมเข้ามาโดยไม่สนใจทุกสิ่ง โผไปในอ้อมอกของฟงสิงเลี่ย ร้องร่ำครำครวญว่า

"ท่านเจิ้นเป่ยจากไปแล้ว"

คำพูดนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง ถึงแม้ทราบว่าหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยยากจะมีชีวิตผ่านพ้นจากวันนี้ แต่คนทั้งสองยังถูกสะกดจนตะลึงลานกับที่

(จบเล่ม 7)

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพ กระบี่ ภพ

8

ฉบับปรับปรุงใหม่

ทวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

เจ็นชู่สั้ง

เป็นสาวงามชนเผ่าฮั่วซื่อจื่อม่อ (อาณาจักรดอเรมส์) ยังครองตัวเป็นโสด หากแต่ทุกผู้คนเรียกขานด้วยความเคารพว่าท่านผู้หญิงเจ็น นางกับฟางเยี่ยหวี่หมั้นหมายกันทางการเมือง หากแต่ตัวเองรู้จักเกาะกุมอำนาจ รักษาผลประโยชน์ให้กับชนเผ่าตัวเอง

ขี่มาของหญิงงาม

หานป๋อขี่ม้าสีเทากลับมายังเรือหลวง เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวอยู่บนไม้กระดานพาดระหว่างหัวเรือกับบนฝั่ง บงการทหารขบวนหนึ่ง ขนถ่ายหีบไม้ซึ่งไม่ทราบบรรจุของใดขึ้นเรือ

หานป๋อพลิกตัวลงจากหลังม้า กล่าวว่า

"ท่านองครักษ์ทำอะไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยามอยู่ต่อหน้าผู้คนหมู่มาก กล่าวกับหานป๋ออย่างนอบน้อมว่า

"ภายในหีบบรรจุน้ำแร่เซียน ซึ่งมีชื่อที่สุดของที่นี้สิบกว่าไห พร้อมด้วยเครื่องมือและวัตถุดิบสำหรับปรุงกลั่นสุรา ล้วนจัดซื้อตามรายการที่เจ้าสุราหญิงสั่งไว้"

หานป๋อสอนหม่าสงซักจูงม้าสีเทาอย่างไร ให้จูงกลับขึ้นเรือก่อน จากนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่ทราบบอกเรื่องประหลาดเมื่อครู่ต่อโจรท่องโดดเดี่ยวอย่างไร

ในที่สุดโจรท่องโดดเดี่ยวสังเกตเห็นท่าทีที่ผิดปรกติของมัน จึงถามว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) ใช่ไม่สบายหรือไม่?"

หานป๋อจึงบอกเรื่องราวที่พบพานหญิงงามชุดขาวนั้นออกไป โจรท่องโดดเดี่ยวก็ฉุดลากหานป๋อมาด้านข้าง กล่าวเสียงราบเรียบผิดธรรมดาว่า

"เสี่ยวป๋อไม่ต้องตำหนิตัวเอง ต่อให้ท่านไม่พบพานนาง นางต้องสืบเสาะหาท่าน"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง กล่าวถามว่า

"คำพูดนี้หมายความอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นางเมื่อรู้จักภาษาโคกุเรียว ทั้งเรียกร้องโสมหมื่นปี ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับโคกุเรียว ทั้งล่วงรู้คุณประโยชน์ของโสมหมื่นปีที่พวกเราไม่ทราบได้"

จากนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเราวิตกกังวลเรื่องนี้ตลอดมา จูหยวนจางเมื่อร้องขอโสมหมื่นปีจากกษัตริย์โคกุเรียว ย่อมทราบเรื่องเกี่ยวกับโสม ตรงกันข้ามกับที่พวกเราทูตพิเศษกับหัวหน้าองครักษ์ ไม่ทราบว่าจะรับประทานโสมอย่างไร มีคุณประโยชน์เพียงไหน เมื่อถึงเวลาไม่แน่ว่าศักดิ์ศรีจะถูกเปิดโปง"

หานป๋อกล่าวว่า

"หญิงงามชุดขาวนั้นเป็นใครพวกเราล้วนไม่ทราบ อย่าว่าแต่พวกเราไหนเลยมีโสมหมื่นปีมอบให้กับนาง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

"ท่านดูแคลนเราไปแล้ว เราฟั่นเหลียงจี๋เป็นชนชั้นใด ไหนเลย

โง่เขลาจนถึงกับประคองส่งมอบสิ่งของที่ขโมยมาให้แก่จูหยวนจางทั้งหมด นอกจากมอบโสมหมื่นปีต้นหนึ่งให้แก่ขุนนางหลันแล้ว โสมหมื่นปีที่เหลืออีกสิบหกต้น ถูกเรากักเอาไว้แปดต้น ท่านคิดมอบให้แก่สตรีชุดขาวต้นหนึ่งเป็นเรื่องง่ายดายยิ่ง เพียงแต่อิ๋งซ่านฮัวคิดช่วงชิงสิ่งของ เราโจรท่องโดดเดี่ยวต้องจ่ายค่าตอบแทนมากกว่าโสมหมื่นปีอีก"

หานป๋อกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"นางกลับเป็นบุคคลในสิบยอดหญิงงาม ซึ่งได้ชื่อว่าร่านสวาทที่สุดนามอิ๋งซ่านฮัว?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"รับรองไม่ผิดพลาด โดยเฉพาะสตรีที่ปลอมเป็นบุรุษนั้นไม่เคยคลาดจากนางมาก่อน ดังนั้นจดจำได้โดยง่าย ในสิบยอดหญิงงามเราล่วงรู้ความลับของนางโดยกระจ่างที่สุด"

หานป๋อเหม่อมองมัน โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มอย่างภาคภูมิ กล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่า เราแอบดูหญิงงามอีก แท้ที่จริงอิ๋งซ่านฮัวประกอบอาชีพเดียวกับเรา เป็นนางโจรโดยสมบูรณ์แบบ ดังนั้นเราคิดพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับนาง โดยขโมยหยกวิเศษที่นางพกติดตัวมาให้นางทราบว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือโจรยังมีโจร"

หานป๋อปากอ้าตาค้างกว่าเดิม ตะกุกตะกักว่า

"ที่แท้เป็นนางโจรผู้หนึ่ง"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราสะกดรอยตามนางสามเดือน หลังจากลัมเหลวสิบกว่าครั้งค่อยพบความสำเร็จ ความสามารถในการลักขโมยของนางเพียงเป็นรองเรา พลังฝีมือของนางก็สามารถเบียดเสียดเป็นชนชั้นยอดฝีมือเพียงแต่สู้พวกเราไม่ได้"

หานป๋อกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้นางสยบจุดตายของพวกเราไว้ หากปล่อยให้นางเปิดโปงศักดิ์ศรีพวกเราออกมา เหลิงเอี้ยนยังไม่ทราบว่าพวกเราเป็นใครหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวบังเกิดความลิงโลดขึ้นมา กล่าวว่า

"คราครั้งนั้นเราแม้เอาชนะนาง ยังไม่สมใจ ครั้งนี้นางเสนอตัวมา เราจะให้นางสูญเสียพรหมจรรย์อันล้ำค่าของนางให้จงได้"

หานป้อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หญิงร่านสวาทนี่ยังมีพรหมจรรย์อันใดให้สูญเสีย ท่านมิใช่บอกว่ามีผู้คนมากมายที่มีความสัมพันธ์กับนางหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกวาดตามองรอบข้าง แล้วกล่าวว่า

"พวกเราขึ้นเรือไปแล้วค่อยสนทนา"

ทั้งสองกลับขึ้นเรือ ยามนั้นห้องโถงของเรือหลวงประดับตกแต่งอย่างสวยงาม แตกต่างไปจากเดิม

เมื่อขึ้นถึงห้องท้องเรือชั้นบน บนทางระเบียงเงียบสงบ แว่วเสียงโหยวโหยวและพวกดังจากห้องของจั่วซือ ส่วนห้องของขุนนางเฉินบังเกิดเสียงกรนดังออกมา

หลังจากเข้าห้องปิดประตูลง โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป้อแยกย้ายนั่งลงบนเก้าอี้ไม้จันทน์ริมหน้าต่าง โจรท่องโดดเดี่ยวค่อยกล่าวว่า

"เราเคยติดตามอิ๋งซ่านฮัวเป็นเวลานาน ผลลัพธ์ข้อหนึ่งคือล่วงรู้ความลับของนาง บุรุษที่ขึ้นเตียงกับนางล้วนหลงกลนาง"

หานป้องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"หรือว่าการขึ้นเตียงสามารถใช้เล่ห์กลด้วย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ย่อมสามารถ ผู้ที่ขโมยสิ่งของคืออิ๋งซ่านฮัว ผู้ที่ขึ้นเตียงคือคู่หูของนางนามสิ้วเซ่อ ท่านเข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อค่อยเข้าใจ จากนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นสิ้วเซ่อไยมิใช่เป็นฝ่ายเสียเปรียบ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"สิ้วเซ่อเป็นทายาทสำนักอิตถีเพศแถบฮกเกี้ยน เน้นที่วิชาดูดเชื้อพลังเพศตรงข้าม ยังเสียเปรียบอันใด นี่เป็นเรื่องราวที่เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ดังนั้นร่วมมือกันด้วยดี"

หานป๋อกล่าวว่า

"อิสตรีไม่คำนึงถึงชื่อเสียงหรือ? ยังมีผู้ใดกล้าตบแต่งนางอีก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"หากอิ๋งซ่านฮัวคิดเลือกเขยขวัญ รับรองว่าคู่ขาทั้งเก่าและใหม่ตลอดจนผู้ที่ได้ยินกิตติศัพท์ความงามของนางต้องเข้าแถวยาวเหยียดตั้งแต่ดินแดนภาคกลางถึงทิเบต โดยเฉพาะนางได้ชื่อว่าหลังจากมีสัมพันธ์สวาทกับบุรุษ จะไม่ปล่อยให้มันกระทบถูกนางเป็นครั้งที่สอง หากแม้นบุรุษนั้นสามารถครอบครองนางเป็นครั้งที่สอง ต้องมีชื่อลือเลื่อง ไล่กวดตามผังปานกับล่างฟานหวิน"

หานป๋อหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงนางไม่เคยขึ้นเตียงกับผู้คนมาก่อน ดังนั้นไม่ตกเป็นเชลยแห่งความรัก เฮอะ หากแม้นนางถูก...ถูกข้าพเจ้า..."

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่ออย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า

"ถูกท่านจัดการเสร็จสรรพ รับรองว่านางจะไม่ไปจากท่านใช่หรือไม่?"

หานป๋อยืนยันด้วยความเชื่อมั่น โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"สตรีนางนี้แทบเจ้าเล่ห์กว่าเรา คิดล่อลวงสิ้วเซ่อขึ้นเตียงไม่ยากเย็น หากให้อิ๋งซ่านฮัวทอดกายบนเตียงให้ท่านเชยชม เป็นเรื่อง

เปลืองสมองนัก หากสามารถพิชิตนาง จะส่งผลดีต่อการมุ่งสู่นครหลวงของนาง หากไม่อาจพิชิตนาง หลังจากนี้ไม่ทราบนางจะก่อกวนลวดลายใด กลัวแต่ว่า..."

หานป๋อถามว่ากลัวแต่ว่าอันใด โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เรามีลางสังหรณ์ประการหนึ่ง กล่าวคือโสมหมื่นปีเพียงเป็นเป้าหมายแรกของนาง สตรีนางนี้มีนัยน์ตาสูง ทั้งทะเยอทะยาน ต้องกระทำเรื่องราวร้ายกาจกว่านี้อีก"

หานป๋อกล่าวว่า

"ไปๆ มาๆ ยังมิใช่คิดขโมยสิ่งของหรอกหรือ? โอ"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านได้คิดแล้ว หากนางต้องการโสมหมื่นปี สามารถขึ้นเรือมาหยิบฉวย นางไม่ทราบว่าบนเรือมีล่างฟานหวินกับเราอยู่ด้วย ยังเข้าใจว่าด้วยวิชาลักขโมยของนาง สามารถหยิบฉวยไป ดังนั้นนางเพียงทดสอบหยั่งดูปฏิกิริยาของพวกเรา ดูว่าพวกเราตกอยู่ภายใต้การควบคุมของนางหรือไม่"

หานป๋ออ้าปากค้าง กล่าวว่า

"นางคิดขโมยสิ่งของในวังหลวง มีแต่พวกเราจึงสามารถคุ้มกันนางเข้าไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันหัวร่อจนน้ำตาเล็ดออกมา กล่าวว่า

"ยังมีเรื่องใดเหลวไหลกว่านี้อีก กลับมีนางโจรรุ่นหลังบีบบังคับเราโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋ กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน และโจรราคะหานป๋อเข้าวังไปขโมยสิ่งของ ท่านว่าในโลกยังมีเรื่องน่าหัวร่อกว่านี้อีกหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ท่านยังเรียกข้าพเจ้าเป็นโจรราคะอีก ข้าพเจ้าจะตัดเส้นทางรับน้องสาวบุญธรรมของท่าน อย่าลืมว่าจั่วซือยังไม่ได้คารวะน้ำชาเรียกท่านเป็นพี่ใหญ่"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับยอมจำนน กล่าวว่า

"ให้เราตั้งฉายาแก่ท่านใหม่ เรียกว่าผู้เสเพลหานป๋อ เป็นอย่างไร?"

หานป๋อท่องทบทวนอยู่หลายเที่ยว จากนั้นกล่าวว่า

"ฉายานี้ยังไม่เลว รีบเผยแพร่ออกไปให้กับข้าพเจ้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง ขอเพียงแจ้งต่อหม่าสงว่า มีโสมหมื่นปีต้นหนึ่งถูกผู้เสเพลหานป๋อขโมยไป รับรองว่าทุกตรอกซอกซอยจะปิดประกาศให้รางวัลนำจับท่าน สร้างชื่อของท่านขจรขจายออกไป...ฮา ฮา"

หานป๋อตอนแรกบันดาลโทสะ จากนั้นอดหัวร่องอหายมิได้

เสียงแอ๊ดเมื่อประตูห้องถูกผลักเปิดออก จั่วซือเดินเข้ามากล่าวว่า

"ป๋อตี้ (น้องป๋อ) กับผู้เฒ่าฟั่นไฉนหัวร่อด้วยความเบิกบานใจถึงเพียงนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลั้นหัวร่ออย่างยากเย็น กวักมือเรียกหาว่า

"ซือเอ๋อรีบเข้ามาคารวะน้ำชาเรียกเราเป็นพี่ใหญ่ นี่เป็นเรื่องที่เซี่ยงกงฟูจวินป๋อหลางบวกกับป๋อตี้ของท่านรับปากเราไว้"

จั่วซือหน้าแดงสดใส ทราบว่าคำสนทนาของพวกนางล้วนเข้าหูมัน อีกฝ่ายค่อยทราบว่าพวกนางเรียกหาหานป๋ออย่างไร จึงเดินชดช้อยเข้ามา รินน้ำชาจากป้านลงในถ้วย ยื่นส่งต่อโจรท่องโดดเดี่ยวย่อกายคารวะ กล่าวว่า

"พี่ใหญ่เชิญรับน้ำชา"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มระรื่น รับถ้วยชาไปดื่มรวดเดียวหมดสิ้น กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าซื้อหนึ่งได้ถึงสอง เจ้าสุราหญิงกลายเป็นน้องสาวเรา เหวินเหวินน้อยพลอยเป็นหลานสาวบุญธรรมเรา นับว่าคุ้มค่ายิ่ง"

จั่วซือกล่าวกระเง้ากระงอดว่า

"พี่ใหญ่ที่แท้แอบฟังคำพูดของซือเอ๋อไปมากน้อยเท่าใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแบมือทั้งสองข้าง ทำท่าอับจนปัญญา กล่าวว่า

"เราหัวหน้าองครักษ์มีหน้าที่รักษาความปลอดภัยบนเรือ ย่อมต้องเงี่ยหูสดับฟังทุกสิ่ง"

จั่วซือนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถึงกับหน้าแดงซ่าน หมุนตัวหมายหลบหนี กลับถูกหานป๋อคว้าจับมือน้อยๆ ไว้ ถามว่า

"ซือเจี่ยแจคิดไปที่ใด?"

จั่วซือถูกมันฉุดลากถึงข้างกาย กลับเบือนหน้าไปที่ประตูห้อง ไม่กล้ามองดูทั้งสอง ขยี้เท้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูเครื่องมือปรุงกลั่นสุราเหล่านั้น"

โจรท่องโดดเดี่ยวแสร้งตวาดใส่หานป๋อว่า

"ลงไม้ลงมือต่อน้องสาวบุญธรรมเรา นับเป็นมารยาทอันใด? ยังมิรีบปล่อยให้ซือเจี่ยแจของท่านไปปรุงกลั่นสุราธารน้ำใสไหลริน หาไม่ล่างฟานหวินพอกลับมา คงต้องถือกระบี่คลุมวรุณไล่ฆ่าเรา"

หานป๋อลุกขึ้นอย่างยิ้มแย้ม ยังคงกุมมือจั่วซือไม่ปล่อย กล่าวว่า

"ซือเจี่ยแจ ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนท่านไปปรุงกลั่นสุรา"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านรั้งอยู่ให้กับเรา ไม่เช่นนั้นยามนี้ของปีหน้า ซือเอ๋อคงไม่

สามารถปรุงกลั่นสุราธารน้ำใสไหลรินแม้สักครึ่งหยด"

หานป๋อได้แต่คลายมือจากการยึดกุมจั่วซือ จั่วซือยิ้มพลางผลักประตูห้องออกไป

หานป๋อหันมากล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"เราทูตพิเศษมีภารกิจวุ่นวาย ท่านยังมีลมอันใดรีบผายออกมา"

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงกล้องยาสูบ บรรจุใบยาฟ้าหอมเพียงเล็กน้อย จุดสูบคำเดียวหมดสิ้น ค่อยกล่าวว่า

"ย่อมต้องชี้แนะทางสว่างแก่ท่าน ให้ท่านสามารถเสพสุขกับสิบยอดหญิงงาม รวมทั้งแม่ชีน้อยผู้เลอโฉมนั้นด้วย"

ชิฉางเจิงแบกเชลยศึกทึ่งดงามอยู่บนไหล่ จวบกระทั่งออกจากตัวเมืองมาไกลโข ค่อยหยุดยั้งลงในดงไม้รกครึ้มแห่งหนึ่ง ยกมือตบใส่ตะโพกอันกลมกลึงของฉู่หงอี้ฉาดใหญ่ ค่อยโยนร่างนางลงบนพุ่มไม้เตี้ยๆ จนนอนหงายขาชี้ฟ้า

ฉู่หงอี้โกรธแค้นจนหลั่งน้ำตานองหน้า คืบคลานลุกขึ้นมาตวาดพลางโถมใส่มัน เพิ่งถาโถมออกก็กระแทกนั่งลงกับพื้น แสดงว่ายังถูกสยบจุดไว้ ปากร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าต้องสับร่างโจรโฉดท่านเป็นหมื่นท่อนให้จงได้"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮิฮะ ทำท่าราวกับอันธพาลป่าเถื่อน พลันชักมีดสั้นออกมา โยนมีดขึ้นลงที่เบื้องหน้านาง

ฉู่หงอี้พยายามขยับเคลื่อนตัวด้วยความตระหนก จวบกระทั่งแผ่นหลังปะทะชนกับต้นไม้เตี้ยๆ ต้นหนึ่ง ไม่มีทางถอยอีก ค่อยหยุดยั้งลง

ชิฉางเจิงย่อกายลง ยื่นมีดสั้นออก จ่อมีดใส่ปลายคางนาง ตวัดเขี่ยขึ้น ฉู่หงอี้กรีดร้องคำหนึ่ง แหงนเงยหน้าขึ้นเป็นการหลบเลี่ยง

กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

ชิฉางเจิงเลื่อนมีดสั้นลง เสียงคว้ากเมื่อกรีดเสื้อผ้าที่ทรวงอกนางขาดออก แต่ไม่สะกิดทำร้ายผิวกายนาง

ฉู่หงอี้หน้าถอดสี ก้มศีรษะมองดูหน้าอกตัวเอง พบว่าเสื้อผ้ารวมทั้งตัวเอี๊ยมที่สวมทับอยู่ชั้นในล้วนถูกกรีดขาด มิเพียงเผยเห็นเนินอกอันอวบอิ่ม กระทั่งร่องอกที่ลำลึกก็ปรากฏแก่สายตาผู้คน

นางขณะจะร่ำร้อง มีดสั้นก็แนบชิดกับปลายคาง ช้อนหน้านางขึ้นมา ฉู่หงอี้ถูกคมมีดสะกดข่มขู่ ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร? สั้งถิงต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

ชิฉางเจิงมองไปในปกเสื้อที่แบะอ้าออกของนาง ผิวปากคำหนึ่งกล่าวว่า

"สั้งถิงย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า แต่ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ายอมปล่อยปละละเว้นท่านหรือ?"

ฉู่หงอี้กลับคืนสู่ความกล้าหาญอีกครา กัดฟันกล่าวว่า

"ท่านประพฤติต่ำช้าลามกเช่นนี้ ไหนเลยคู่ควรเป็นนักสู้ผู้กล้า?"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าเป็นนักสู้กล้า ขอถามสั้งฮูหยินไฉนคิดร้ายหมายชีวิตข้าพเจ้า? เราท่านไม่มีความแค้นต่อกัน ในเมื่อต้องการชีวิตข้าพเจ้าโดยปราศจากเหตุผล ข้าพเจ้าก็จะทำลายพรหมจรรย์ของท่านหาความสุขสักครา ท่านสามารถโทษว่าผู้ใดได้? หรือว่ามีแต่ท่านจัดการข้าพเจ้าได้อย่างเต็มที่ เราเหล่าชิยังต้องวางตัวเป็นนักสู้ผู้กล้าไม่กระทบถูกท่าน?"

ฉู่หงอี้อับจนถ้อยคำ ครานี้พรรคเซียงสุ่ยตอบรับคำเชิญ

ของเหลิงเอี้ยน จัดการกับพรรคมังกรพิโรธ กล่าวถึงที่สุดเพียงเพื่อผลประโยชน์ของพรรคเซียงสุ่ย หากพรรคมังกรพิโรธถูกล้มล้าง พรรคเซียงสุ่ยสามารถแผ่อิทธิพลขึ้นเหนือ ยึดครองพื้นที่ของพรรคมังกรพิโรธ

ชิฉางเจิงจ้องมองตาเรียวงามของนาง ยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวแวววาว กล่าวว่า

"พวกท่านทราบดีว่า คราครั้งนี้เหลิงเอี้ยนกับฟางเยี่ยหวี่ร่วมมือกันจัดการกับพวกเรา หากกระทำสำเร็จ แม่น้ำแยงซีเกียงทั้งสายจะตกอยู่ในความควบคุมของฟางเยี่ยหวี่ กากเดนที่เหลือของมองโกลจะอาศัยชัยภูมิที่ได้เปรียบนี้เปิดฉากทำสงคราม ทำลายล้างชีวิตผู้คน พวกท่านช่วยกระพือความชั่วร้าย นับเป็นนักสู้ผู้กล้าเส้นทางใด?"

ฉู่หงอึ้งงันวูบหนึ่ง หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยสั้งถิงลงมือตามคำเชิญ เพียงเพื่อผูกสัมพันธ์กับทางการ ตักตวงผลประโยชน์ใส่ตน หาได้คำนึงถึงผลสุดท้ายที่อาจบังเกิดขึ้นตามคำบ่งบอกของชิฉางเจิงในตอนนี้ไม่ ยามกะทันหันถึงกับอับจนถ้อยคำ

ชิฉางเจิงแนบมีดสั้นกับใบหน้านางเลื่อนขึ้นไป จนถึงปรางแก้มของนาง ใช้ตัวมีดตบใส่เบาๆ สองครา ชมเชยว่า

"นับว่าขาวผ่องปานจะปริจริงๆ เราเหล่าชิมีเวลาไม่มากนัก ขอเสพสุขกับเรือนร่างอันงดงามนี้สักครา ให้สั้งถิงทราบว่าผลสุดท้ายที่ตอแยพวกเรา กลับไม่อาจรักษาภรรยาตัวเองไว้ได้"

ฉู่หงอี้กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"อย่า...วิงวอนท่านอย่าได้...อื่นๆ ข้าพเจ้าสามารถบอกต่อท่านทั้งสิ้น"

ชิฉางเจิงพานทรุดนั่งลง รั้งมีดสั้นกลับมา กล่าวว่า

"หากท่านนำเสนอข้อมูลอันมีค่า ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าจะปล่อยปละละเว้นท่าน"

ฉู่หงอี้คับแค้นใจจนแทบร้องไห้ออกมา แต่แล้วทบทวนหวนนึกพลันพบว่าจวบจนถึงบัดนี้ คนผู้นี้เปลือกนอกดุร้ายหมายขวัญ ทำท่าราวกับอันธพาลชั่วช้า แท้ที่จริงยังไม่มีพฤติการณ์ที่เกินเลยขอบเขตอันใด หากเปลี่ยนเป็นชนชั้นอันต่ำช้าลามกทั่วไป อย่างน้อยต้องลงมือลวนลามก่อนเที่ยวหนึ่ง

นางระงับสติ มองดูมันเป็นครั้งแรก เห็นฝ่ายตรงข้ามมีสายตากระจ่างแจ่มใส ปราศจากเพลิงราคะใดๆ จึงผงกศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านคิดถามอันใดก็ถามเถอะ"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามคำหนึ่ง ท่านตอบคำหนึ่ง อย่าได้รีรอลังเล หากข้าพเจ้าพบว่าท่านกำลังแต่งนิทาน ข้าพเจ้าจะยึดครองท่านในบัดดล เมื่อถึงเวลาท่านวิงวอนขอความกรุณาก็ไม่มีประโยชน์ เข้าใจหรือไม่?"

ฉู่หงอี้ก้มศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านถามเถอะ"

ชิฉางเจิงจึงถามว่า

"คนของเหลิงเอี้ยนมาหาสั้งถิงเมื่อใด ใช้ให้ผู้ใดรุดมา?"

ฉู่หงอี้กลัวมันเข้าใจผิดว่านางปรุงแต่งถ้อยคำ รีบตอบว่า

"เป็นร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงแห่งสำนักซีหนิง นั่นเป็นเรื่องเมื่อครึ่งปีก่อน ตอนนั้นฟางเยี่ยหวี่ยังไม่ได้จัดการกับสำนักเกริกเกียรติและเมืองภูเขาแหฟ้า พวกเราเห็นว่าเจี้ยนเจิ้งหมิงเป็นคนของสหพันธ์แปดสำนัก ค่าควรเชื่อถือไม่มีปัญหา จึงรับปากมัน ตอนนี้คิดกลับใจก็ไม่ทันการณ์ ยังมีผู้ใดกล้าล่วงเกินฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี้ยนพร้อมกัน?"

นางลอบชมเชยชิฉางเจิงคร่ำโลกเจนจัด คำถามข้อแรกสุดที่นางจะบ่ายเบี่ยงว่าไม่ทราบ ขณะที่จิตใจผู้คนแปลกประหลาดยิ่ง เมื่อ

บอกความจริงก็จะบอกต่อไป

ต่อจากนั้นชิฉางเจิงถามปัญหาอีกชุดหนึ่ง ประกอบด้วยรายละเอียดที่คนของเหลิงเอี้ยนจะติดต่อกับพวกนางอย่างไร ค่ายสำนักต่างๆ รวมตัวกันจัดการกับพรรคมังกรพิโรธอย่างไร มีรหัสติดต่ออันใด บางครั้งยังถามคำถามที่เคยถาม ดูว่ามีส่วนที่ขัดแย้งกันหรือไม่ ฉู่หงอี้ล้วนไม่กล้าปิดบังอำพราง ตอบคำถามแต่โดยดี

ชิฉางเจิงยังถามถึงความเคลื่อนไหวของบริวารฟางเยี่ยหวี่ในท้องที่นี้ จากนั้นยื่นมือตบคลายจุดให้แก่นาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับว่าท่านเชื่อฟัง ฮูหยินคืนสู่อิสระแล้ว"

ในใจฉู่หงอี้บังเกิดความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง คล้ายกับต้องการให้มันคาดคั้นเค้นถามต่ออีกครู่หนึ่ง

ชิฉางเจิงผุดลุกขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หน้าอกของท่านงดงามยิ่ง ข้าพเจ้ากลับต้องการให้เมื่อครู่หลอกลวงข้าพเจ้า"

ฉู่หงอี้ก้มสายตามองไปที่หน้าอก สร้างความอับอายจนรีบดึงปกเสื้อเข้าหากัน ที่แท้เมื่อครู่นางตั้งใจตอบคำถาม กลับเปิดปกเสื้อเผยเห็นหน้าอกซ้ายขวาซีกละครึ่งหนึ่ง

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"หวังว่าไม่ต้องพบกันอีก ไม่เช่นนั้นอย่าได้โทษว่าใต้ดาบของเราเหล่าชิไร้ไมตรี"

พลางหันกายหมายจากไป

ฉู่หงอี้ร้องคำ "ช้าก่อน" ชิฉางเจิงเหลียวหน้ามา กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ยังมีเรื่องใด?"

ฉู่หงอี้ชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าจะกลับไปหารือกับสั้งถิง ถ่ายทอดคำบอกของท่านเมื่อครู่ต่อเขา"

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างเฉิดฉัน เดินกลับมาหยิกแก้มนางคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านทางที่ดีอย่าได้ไร้เดียงสาไป พวกเราเคยวิเคราะห์ชนชั้นผู้นำของค่ายสำนักใหญ่น้อยในดินแดนภาคกลาง อภัยที่ข้าพเจ้ากล่าวตรงๆ สามีท่านจัดเป็นบุคคลจิตใจคับแคบ สายตาไม่กว้างไกลพอ หากมันทราบว่าท่านเคยกล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า จะระแวงสงสัยว่าท่านไม่ซื่อสัตย์ต่อมัน ดังนั้นทางที่ดีปั้นเรื่องราวกลบเกลื่อนส่วนภายภาคหน้ามีความคืบหน้าอย่างไร มีแต่สวรรค์จึงทราบได้"

มันมองดูดวงตาอันเลื่อนลอยของนาง โน้มหน้าลงประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากนางเบาๆ ในเสียงกู่ร้องดังยาวนาน ร่างพุ่งปราดจากไปอย่างรวดเร็ว

ฉู่หงอี้ตะลึงลานกับที่ นางเป็นสตรีที่มีสามี ก่อนหน้านี้ถูกสยบจุด ไม่อาจขัดขืนดิ้นรน แต่ยามนี้ไฉนปล่อยให้ชายหนุ่มผู้องอาจนี้หยิกแก้มและจุมพิตริมฝีปากตัวเองได้

คำวิจารณ์ที่ชิฉางเจิงมีต่อหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย ไม่ได้สร้างความโกรธขึ้งแก่นาง เพราะว่าหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยเป็นบุคคลเช่นนั้น มิหนำซ้ำนางเห็นว่าพรรคมังกรพิโรธเป็นค่ายสำนักที่มองการณ์ไกลทำการศึกษาทุกค่ายสำนักตั้งแต่แรก ต่างกับพรรคเซียงสุ่ยที่นึกถึงผลประโยชน์เฉพาะหน้า

คราครั้งนี้นางเข้าร่วมปฏิบัติการคร่ากุมชิฉางเจิง แท้ที่จริงคิดหาโอกาสไปจากหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยเป็นการชั่วคราว สำหรับกับศิษย์พี่ผู้นี้ นางปราศจากความเร่าร้อนเช่นเมื่อตอนแรกรักกันอีก ดังนั้นนางแต่งให้กับมันสองปี นางยังรับประทานตัวยาหลีกเลี่ยงการตั้งครรภ์

ไม่ยอมกำเนิดบุตรให้กับมัน เป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองเสื่อมทรามลง

นางหวนนึกถึงก่อนที่ชิฉางเจิงจะโยนร่างนางลงในพุ่มไม้ ยังตบตะโพกอันกลมกลึงของนางฉาดใหญ่ ในใจบังเกิดรสชาติชนิดหนึ่งอดหน้าแดงขึ้นมามิได้

ล่างฟานหวินชักมือกลับจากกลางหลังฟงสิงเลี่ย กวาดตาไปยังกงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียนและไป่ซู่เซียงที่เฝ้ารอคอย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อหลานเรา ครั้งนี้ท่านได้รับวาสนาในคราเคราะห์ พลังฝีมือแทนที่จะเสื่อมถอยกลับรุดหน้า ลมปราณธาตุธรรมชาติก้าวล้ำอีกขั้นหนึ่ง วันหน้าถึงแม้เผชิญกับเหนียนเหลียนตันอีกไม่แน่ว่าจะสู้แพ้"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้"

ฟงสิงเลี่ยก็หันกายมา แสดงความขอบคุณต่อล่างฟานหวิน

นี่เป็นห้องโถงข้างซึ่งกงจู้อลงกรณ์เคยจัดเลี้ยงต้อนรับฟงสิงเลี่ย ยามนี้เป็นเวลาใกล้สนธยา แสงอาทิตย์อันนุ่มนวลสาดลอดหน้าต่างเข้ามา ให้ความรู้สึกที่สงบรื่นรมย์เป็นพิเศษ

ล่างฟานหวินยังกุมมือของกงจู้อลงกรณ์ไว้ชั่วครู่ค่อยคลายมือออกกล่าวว่า

"เคล็ดวิชาอลงกรณ์เป็นยอดวิชาเลิศภพจริงๆ ตอนนี้ชีพจรพิเศษของจือเซียนทั้งแปดเส้นสะดวกปลอดโปร่ง หากฉวยโอกาสฝึกปรือในเวลาอันสั้นสามารถก้าวเข้าสู่ขอบเขตแรกธ่รรมชาติ ความสำเร็จในวันหน้าไม่อาจหยั่งวัดได้"

กงจู้อลงกรณ์หวนนึกถึงสภาพที่นางกรุยเส้นชีพจรพิเศษทั้งแปด

เส้น สร้างความเอียงอายจนก้มศีรษะต่ำลง

ยามนั้นหลวงจีนกระบี่เดินเข้ามา นั่งลงที่ข้างกายล่างฟานหวินกล่าวว่า

"พี่ล่างคิดอ่านอย่างไรต่อไป?"

ล่างฟานหวินทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวช้าๆ ว่า

"ตอนนี้เราเพียงหวังว่าสามารถแบ่งภาคร่างคนหนึ่งรุดสู่นครหลวงพันตูกับจูหยวนจางสักครา อีกคนหนึ่งกลับสู่ทะเลสาบต้งถิง รับมือกับฟางเยี่ยหวี่และเหลิงเอี้ยนที่จับมือกันบุกพรรคมังกรพิโรธ ทางด้านฟางเยี่ยหวี่มีหลี่เช่อเม่ยกับเหนียนเหลียนตัน ตลอดจนธรรมาจารย์อาทิตย์ให้ความช่วยเหลือ แม้แต่เราก็ไม่กล้าลั่นปากว่าสามารถเอาชัย"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ธรรมาจารย์อาทิตย์คิดเสาะหาดาบเหยี่ยว บวกกับมีกำหนดนัดร้อยวันกับคุณหนูเมิ่งเหยา คงไม่ทำงานให้กับฟางเยี่ยหวี่ หากเราคาดการณ์ไม่ผิด ธรรมาจารย์อาทิตย์เพียงรับปากฟางเยี่ยหวี่ว่าจะจัดการกับท่าน ตอนนี้แผนการของพวกมันพบกับความล้มเหลว ธรรมาจารย์อาทิตย์ก็ถูกพลังกระบี่ของคุณหนูเมิ่งเหยาทำร้าย สมควรไม่เข้าร่วมการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างฟางเยี่ยหวี่กับพรรคมังกรพิโรธ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"สำหรับเหนียนเหลียนตัน ให้มอบต่อเราสองสามีภรรยา มันคิดกำจัดพวกเรา พวกเราไยมิใช่คิดกำจัดฆ่ามันเช่นกัน?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"พระคุณเจ้าคิดสละเพศบรรพชิตแล้ว?"

กงจู้อลงกรณ์มีสีหน้ากังวลสนใจ จับจ้องมองดูบิดาผู้ให้กำเนิด

หลวงจีนกระบี่ยื่นมือออกลูบคลำศีรษะกงจู้อลงกรณ์ด้วยความรักเวทนา กล่าวว่า

"หากเรายังครองเพศบรรพชิตอีก จือเซียนยอมยกโทษให้แก่เราหรือ? ขอพี่ล่างอย่าได้หัวร่อเยาะเรา"

ล่างฟานหวินปรบมือ กล่าวว่า

"กล้าทำกล้ารับ จึงเป็นพฤติการณ์ของลูกผู้ชาย เราไหนเลยกล้าหัวร่อเยาะพี่ท่าน?"

จากนั้นกล่าวสืบต่อ

"แต่ว่าพี่ท่านกับซ้อฮูหยินสะกดอาการบาดเจ็บไว้ เพื่อจะได้รุดมายังที่นี้ทันเวลา เป็นเหตุให้อาการบอบช้ำทรุดหนักลง วันหน้าหากต่อสู้กับเหนียนเหลียนตัน ไม่อาจเล็งผลเลิศได้"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"พี่ใหญ่วางใจ ท่านพ่อท่านแม่ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์สำเร็จขอเพียง...ขอเพียงพวกเขาครองรักกัน...อืมม์ ข้าพเจ้าไม่กล่าวแล้วสิงเลี่ยไฉนใช้สายตาเช่นนั้นมองดูผู้อื่น?"

กล่าวถึงตอนท้าย ต้องก้มศีรษะลงอย่างเอียงอาย ดังนั้นทั้งหมดอดยิ้มมิได้

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ปัญหาที่น่าปวดเศียรเวียนเกล้าคือ หากหลี่เซ่อเม่ยคิดหลบหนีเราก็ไม่มั่นใจว่าจะรั้งมันไว้ได้ คู่มือที่รุกได้ถอยได้เช่นนี้น่ากลัวที่สุด หากมันคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นกระทั่งโอกาสหนีเอาชีวิตรอดยังไม่มี ดังนั้นเราไม่อาจวางใจได้"

ทุกผู้คนได้ยินล่างฟานหวินกล่าวเช่นนี้ ล้วนมีจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด

ล่างฟานหวินหันไปr ล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"รอสักครู่เราจะบอกวิธีการติดต่อกับพรรคเราต่อท่าน หากมีสิงเลี่ย บวกกับเชือกปีศาจของหลิงจ้านเทียน สติปัญญาของตี้หวี่สือ

ดาบของชิฉางเจิง อาจยืดเวลาได้อีกช่วงหนึ่ง จดจำไว้ อย่าได้ปะทะกับพวกมันโดยตรง ขอเพียงเราสามารถโยกคลอนการจับมือกันของเหลิงเอี้ยนกับฟางเยี่ยหวี่ที่นครหลวง ก็จะวกกลับมาจัดการกับหลี่เซ่อเม่ย ส่วนเรื่องอื่นได้แต่มอบให้พวกท่านเหล่าผู้เยาว์ไปจัดการแล้ว"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"หากพี่ล่างลงมือ ผังปานใช่จะนิ่งดูดายหรือไม่?"

ล่างฟานหวินตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า

"หากผังปานไม่อาจรอถึงคืนเพ็ญเดือนแปดปีหน้า เราจะน้อมสนองถึงที่สุด"

ยามนั้นฉินเมิ่งเหยากับฮูหยินอลงกรณ์เดินออกจากตึกหลังเข้าสู่ห้องโถง ฮูหยินอลงกรณ์มาถึงข้างกายหลวงจีนกระบี่ กล่าวว่า

"จนบัดนี้เราค่อยเข้าใจว่า คุณหนูเมิ่งเหยาไฉนเป็นบุคคลแรกในรอบสามร้อยปีของเรือนฌานเมตไตรยที่เข้าสู่ทางโลก เมื่อครู่เราอธิบายเคล็ดวิชาอลงกรณ์ต่อนาง ไม่ว่าวิธีการอันซับซ้อนเพียงไหน นางล้วนเรียนรู้ได้"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ฮูหยินชมเชยเกินไป"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ตอนนี้เวลามีค่า หลังจากที่เรากับเมิ่งเหยาฌาปนกิจศพพี่เล็ ต้องเร่งรุดกลับไปแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงพอฟัง พากันร้องไห้ออกะ ฟงสิงเลี่ยรีบกล่าวปลอบโยนพวกนาง

ล่างฟานหวินสั่นศีรษะฝืนยิ้ม เดินไปยังตึกหลัง ฉินเมิ่งเห ติดตามอยู่ข้างกาย เปิดโอกาสให้สามีภรรยาพ่อลูกที่แยกจากกันนา ได้สนทนาปราศรัยกัน

ทั้งสองมาถึงเก๋งพักร้อนในตึกหลัง ล่างฟานหวินนั่งพิงราวลูกกรง พลันกล่าวว่า

"เราพี่ใหญ่มีปัญหาข้อหนึ่ง ไม่ทราบเมิ่งเหยาสามารถแสดงความเห็นหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยานั่งลงบนเก้าอี้หินข้างโต๊ะหินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ด้วยสติปัญญาของพี่ใหญ่หากคลี่คลายไม่ได้ เมิ่งเหยายังสามารถแสดงความเห็นอันใด?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นปัญหาทางเลือกที่รวบรัดยิ่ง"

ทอดถอนใจคำหนึ่ง แล้วกล่าวต่อ

"ตอนนี้เรากับผังปานดำรงคงอยู่ในสภาพที่สมดุลประการหนึ่งจึงปราศจากเรื่องราวใด จวบกระทั่งถึงการศึกที่เกาะหลันเจียง ค่อยพิสูจน์ฝีมือกัน แต่หากเราลงมือจัดการกับหลี่เซ่อเม่ย สภาพสมดุลนี้จะถูกทำลายไป ผังปานคงเลื่อนกำหนดนัดต่อสู้ของพวกเราเร็วขึ้น ท่านเห็นว่าเราควรทำอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ ขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าวว่า

"ทอดตาทั่วแผ่นดิน มีแต่กระบี่คลุมวรุณของพี่ใหญ่ จึงเอาชัยวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของหลี่เซ่อเม่ยได้"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เราเชื่อมั่นหลักเหตุผลข้อหนึ่งว่า คิดเค้นบทกวีจึงเกิดพลังสร้างสรรค์ มีแต่สถานการณ์ที่บีบคั้น จึงเพาะสร้างบุคคลที่เด่นล้ำวันเวลาที่ผ่านมา เพราะปรากฏสุดยอดฝีมือเช่นผังปาน จึงก่อเกิดลี่เย่อไห่ ฟงสิงเลี่ย หานป๋อ ชิฉางเจิง หลวงจีนกระบี่ และเมิ่งเหยาท่านตอนนี้ผังปานแสดงว่าไม่มีกะใจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลกและไม่มีผู้ใดโง่เขลาถึงขั้นไปตามตอแยมัน...โอ"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะ กล่าวว่า

"พี่ใหญ่วางใจ เรื่องของหลี่เซ่อเม่ยปล่อยให้พวกเราจัดการเถอะ นอกจากสำเร็จเป็นเซียน มีผู้ใดไม่ตาย ระหว่างช้าหรือเร็วมีข้อแตกต่างอันใด? ประการสำคัญคือลงมือกระทำอย่างเต็มที่ ไม่ปล่อยให้เวลาสูญเปล่า ซึ่งหานป๋อพิสูจน์แล้วว่าหลี่เซ่อเม่ยมิใช่ปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจม พี่ใหญ่โอ่อ่าผ่าเผยตลอดมา เหตุใดไม่มองทะลุปรุโปร่ง?"

ล่างฟานหวินยิ้ม พลางกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาใช่รู้สึกหรือไม่ว่า หลังจากที่ท่านตัดสินใจให้คนดื้อด้านนั้นได้เปรียบ คนก็เบิกบานใจขึ้นมา มิใช่นางเซียนที่หลุดพ้นจากโลกียวิสัย หากแต่บังเกิดจิตหวั่นไหวขึ้นมา"

ฉินเมิ่งเหยาไม่อาจรับมือการจู่โจมของมือกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินได้ สองข้างแก้มแดงซ่านขึ้นมา กล่าวว่า

"พี่ใหญ่หัวร่อเยาะข้าพเจ้า"

ล่างฟานหวินปรบมือคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ในที่สุดเราทำลายวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของเมิ่งเหยาได้แล้ว เกรงว่าแม้แต่ผังปานยังทำไม่ได้"

สีแดงซ่านบนใบหน้าฉินเมิ่งเหยายังไม่เสื่อมคลาย แต่สีหน้ากลับคืนสู่ความสงบ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดีที่ตอนซือจุน (ท่านอาจารย์) ส่งข้าพเจ้าลงจากเรือนฌานเมตไตรย สั่งให้ข้าพเจ้ากระทำอย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องสนใจกับคำครหา เมิ่งเหยาจึงไม่ตำหนิตัวเองที่บังเกิดน้ำใจต่อบุรุษผู้หนึ่ง"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พันธุมารของหานป๋อมีคุณสมบัติพิเศษก่อเกิดเป็นแรงดึงดูดใจต่อท่านตั้งแต่แรก เพียงแต่ท่านอยู่ในเหตุการณ์ จึงไม่รู้สึกตัว อย่าว่าแต่รูปโฉมและนิสัยใจคอของหานป๋อล้วนเป็นที่น่านิยมยินดี หาก

เมิ่งเหยาบังคับตัวเองไม่รักมัน กลับต้องเผชิญกับความคิดถึงคะนึงหา เป็นเหตุให้ไม่บรรลุถึงวิถีที่แท้"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"นี่คือความกลัวของข้าพเจ้า หากใกล้ชิดสนิทสนมกับมัน ไม่แน่ว่าเมิ่งเหยาไม่อาจควบคุมตัวเองได้ อย่าว่าแต่คนผู้นี้ฝากรักไปทุกแห่งหน หากข้าพเจ้าบังเกิดจิตหึงหวง กลายเป็นทาสอารมณ์ ไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่งกว่า?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เราไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่า นางเซียนเช่นท่านมีข้อพะวงมากมายถึงเพียงนี้ องค์พระศากยมุนีก่อนดับขันธ์ปรินิพพาน เคยย้ำเตือนให้ชนชาวโลกนึกถึงการเกิดแก่เจ็บตาย แสดงว่าการที่มีรักไร้รักมีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่จะก้าวข้ามขอบเขตระหว่างมนุษย์กับเทวะ หากคนมีรักไม่สามารถผ่านหมากตาสุดท้ายนี้ เรากับผังปานคงต้องเลิกล้มความคิดก้าวสู่จุดสุดยอดแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"พี่ใหญ่สั่งสอนได้ประเสริฐ นับตั้งแต่เมิ่งเหยาทราบว่า วันข้างหน้าต้องใช้ชีวิตฉันสามีภรรยากับหานป๋อร้อยวัน ในใจก็เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ปรารถนาใคร่โผไปในอ้อมอกมัน ยี่สิบปีมานี้ เมิ่งเหยาเฝ้าบำเพ็ญเพียร แปรพลังแห่งชีวิต ตลอดจนอารมณ์ปรารถนาเป็นพลังธาตุของจิตวิญญาณ เข้าใจว่าไร้ซึ่งอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหก มิคาดยามนี้พอบังเกิดความรัก กลับก่อเกิดเป็นจิตปฏิพัทธ์สุดทนทาน โอ นับเป็นบาปรักอย่างแท้จริง"

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"เมื่อได้ยินเมิ่งเหยากล่าวเช่นนี้ ค่อยทราบว่าเมิ่งเหยาบังเกิดความรักต่อหานป๋ออย่างลึกล้ำ ดีที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น ไม่เช่นนั้น

เมิ่งเหยาไม่มีวันค้นพบสุดยอดแห่งวิถี ท่านสมควรขอบคุณธรรมาจารย์อาทิตย์ที่ทำร้ายท่านบาดเจ็บ เป็นเหตุให้ท่านต้องไปเสาะหาหานป๋อ"

จากนั้นยิ้ม พลางกล่าวว่า

"นี่เรียกว่ากระทำสิ่งเดียวเกิดประโยชน์สองสถาน ไยไม่น่านิยมยินดี?"

ใบหน้าฉินเมิ่งเหยาแดงซ่านอีกครา กล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"พี่ใหญ่มักไม่ยอมปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า"

ล่างฟานหวินหัวร่อ พลางกล่าวว่า

"มิใช่เราไม่ยอมปล่อยปละละเว้นท่าน หากแต่ท่านทำให้เราไม่ยอมปล่อยปละละเว้นท่าน เพราะว่านางเซียนที่บังเกิดจิตหวั่นไหวงดงามที่สุด ดึงดูดใจผู้คนที่สุด เราล่างฟานหวินไหนเลยมีข้อยกเว้น?"

ฉินเมิ่งเหยาถูกยั่วเย้าจนเผยอยิ้มออกมา รอยยิ้มอันอ่อนหวานยังเฉิดฉันกว่าบุปผาบานอีก นางทอดตามองขุนเขาไกลตา เห็นอาทิตย์สนธยาลับหายกับขุนเขาครึ่งหนึ่ง ตาคู่งามของนางทอประกายพิสดาร คิ้วเรียวโค้งเลิกขึ้นเล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ตอนนี้ไม่ทราบคนดื้อด้านนั้นลวนลามสตรีดีงามบ้านใดอีก?"

หานป๋อยืนหยัดอยู่กลางห้อง บังเกิดความรู้สึกอันสดชื่นหลังอาบน้ำชำระกาย ปล่อยให้หญิงสาวทั้งสามสวมใส่ชุดรัดกุม คลุมทับด้วยเครื่องแบบขุนนางโดกุเรียวให้กับเขา

เสียงเคาะประตูพลันดัง เฉาเสียเดินไปเปิดประตู ผู้ที่เข้ามาคือโจรท่องโดดเดี่ยว

หญิงสาวทั้งสามพากันเรียกพี่ใหญ่ โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มจนตาเล็กหยีเหลือเพียงเส้นเดียว เฉาเสียยังคล้องแขนมันถึงหน้าเก้าอี้ริม

หน้าต่าง รินน้ำชาคารวะต่อมัน

ยามนั้นหานป๋อจัดแจงหมวกเสื้อผ้า นั่งลงบนเก้าอี้ริมหน้าต่างอีกตัวหนึ่ง ปล่อยให้จั่วซือกับโหยวโหยวย่อตัวลงที่เบื้องหน้า สวมใส่รองเท้าหนังพื้นบางให้กับมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องเพ้ย กล่าวว่า

"เด็กน้อยคนนี้ไม่ทราบสร้างสมบุญวาสนามาแต่ปางใด หญิงงามทั้งสามนางกลับยอมปรนนิบัติรับใช้ถึงเพียงนี้"

หานป๋อบังเกิดความสะท้อนใจ หวนนึกถึงกาลก่อนเป็นบ่าวไพร่ในตึกตระกูลหาน ถูกผู้คนใช้สอยบงการ ไหนเลยคาดคิดว่าจะมีวันเช่นนี้ คล้ายกับฝันไปก็มิปาน

แว่วเสียงเคาะประตู จากนั้นประตูห้องถูกผลักเปิดออก ขุนนางเฉินเดินเข้ามาอย่างรีบร้อน

ทุกผู้คนตื่นตัวขึ้นมองดูมัน ขุนนางเฉินมาถึงเบื้องหน้าโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อแต่ไม่นั่งลง กระซิบบอกว่า

"ขุนนางปู้เจิ้งซื่อ* แห่งชานตุงนามเซียะถิงสือเดินทางมาเยือน ต้องการพบเรากับท่านทูต"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ขุนนางปู้เจิ้งซื่อแห่งชานตุงเป็นของเล่นเช่นใด ใช่เป็นหนึ่งในแขกเหรื่อคืนนี้หรือไม่?"

ขุนนางเฉินสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"มันมิใช่แขกเหรื่อในคืนนี้ การสืบเสาะมาเช่นนี้นับว่าขัดกับเหตุผล เราไม่เคยคาดคิดว่ามันจะรุดมา คาดว่าคงมีเรื่องสำคัญยิ่งยวด"

หานป๋อไม่มีความรู้เรื่องระบบราชการ จึงถามว่า

---

* ยศตำแหน่งขุนนางสมัยราชวงศ์หมิง

"ตำแหน่งของมันใหญ่โตหรือไม่?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"ใหญ่โตยิ่ง ต้าหมิงเรานอกจากนครหลวงแล้ว ประกอบด้วยขุนนางปู้เจิ้งซื่อสิบสามตำแหน่ง ขุนนางปู้เจิ้งซื่อแห่งซานตุงปกครองเมืองจี้หนัน ตงชาง เสี่ยนโจว ชิงโจว เติงโจว ไหลโจว เป็นพื้นที่สำคัญทางเหนือ ตะวันออกติดกับโคกุเรียว ทิศเหนือติดกับเผ่านีเจิน ทิศตะวันตกเฉียงเหนือติดกับชาวตาดมองโกล ดังนั้นเซียะถิงสือมีตำแหน่งสูงคุมกำลังทหารสำคัญ เป็นขุนนางใหญ่ประจำชายแดน"

โจรท่องโดดเดี่ยวฟังว่าซานตุงอยู่ติดกับโคกุเรียว พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"คราครั้งนี้แย่แล้ว ไม่แน่ว่ามันล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกเรา รุดมาเปิดโปงพวกเรา มันอยู่ที่ใด?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"คราครั้งนี้มันมาเป็นการลับ ขุนนางดูซือที่นี้นามว่านเหยินจือ ซึ่งเป็นหนึ่งในแขกเหรื่อคืนนี้ เป็นคนกลางชักนำมา ว่านเหยินจือใช้คนมาบอกต่อเรา ให้พวกเราเตรียมตัวล่วงหน้า"

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวว่า

"ด้วยประสบการณ์ในการรับราชการของเรา เซียะถิงสือไม่คล้ายมาเปิดโปงพวกเรา ไม่เช่นนั้นสามารถแจ้งต่อกรมราชทัณฑ์โดยตรงมิต้องแอบเดินทางมา ดูท่ามีเรื่องขอร้องต่อพวกเรามากกว่า"

โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

"หรือว่ามันคิดลิ้มลองรสชาติของโสมหมื่นปีด้วย แต่มันก็ทราบว่าพวกเราทำหนังสือกราบทูลจูหยวนจาง แจ้งจำนวนไปแล้ว ต่อให้กำนัลให้มันก็ไม่กล้ารับประทาน"

คนทั้งสามขมวดคิ้วครุ่นคิด นึกไม่ออกว่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่เช่นนี้

มาหาพวกมันด้วยเรื่องใด

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"ชานตุงอยู่ห่างไกลจากที่นี้ ต่อให้ขุนนางหลันพอพบพวกท่านก็ส่งข่าวถึงมัน อย่างน้อยต้องใช้เวลาหนึ่งเดือนค่อยไปถึงชานตุง หากมันทราบข่าวเดินทางมา ก็ต้องใช้เวลาอีกหนึ่งเดือน ดังนั้นหากมันสามารถสกัดพวกเราในที่นี้ คาดว่าคงอยู่ละแวกใกล้เคียง จึงรุดมาได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ เหตุใดมันออกจากชานตุง หากไม่มีราชโองการขุนนางปู้เจิ้งซื่อห้ามออกจากพื้นที่ที่รับผิดชอบ"

โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือกุมศีรษะ กล่าวว่า

"เราไม่ขบคิดอีกแล้ว สรุปแล้วทหารมาตั้งทัพสู้ เข้ามาก่อทำนบกั้นเราฟั่นเหลียงจี๋ยังเกรงกลัวผู้ใด?"

หานป๋อก็หยุดครุ่นคิด กล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"วิตกอันใด? ตำแหน่งอิ้นถัง (กลางหว่างคิ้ว) ของผู้เฒ่าเฉินเป็นประกาย ไม่ว่าเภทภัยใดก็ไม่อาจกล้ำกรายถึงตัวท่าน"

ขุนนางเฉินกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เมื่อครู่เราพอทราบข่าว ก็ส่องกระจกดู ตอนนี้ท่านทูตกล่าวเช่นนี้ เรายิ่งสบายใจกว่าเดิม"

พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น หานป๋อวางก้ามขุนนางร้องบอกให้เข้ามา มือดีพรรคมังกรพิโรธผู้หนึ่งเข้ามารายงานว่า

"แม่ทัพหม่าใช้ให้ผู้น้อยมาเรียนบอกต่อนายผู้เฒ่าว่า ว่านเหยินจือกับพวกอีกห้าคนมาขอเข้าพบ"

คนทั้งสามสบตากันวูบ ทราบแน่แก่ใจว่าเป็นเรื่องราวใด

ขุนนางเฉินสั่งให้พวกมันมายังที่นี้ มือดีนั้นรับคำสั่งล่าถอยไป หญิงสาวทั้งสามรีบจากไปด้วย

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

ชนชั้นอันต่ำช้า

นอกเมืองฉางซา ในดงไม้มืดครึ้ม

ฉู่หงอี้ติดตามซิฉางเจิงถึงริมดง ค่อยหยุดยั้งลง มองดูบุรุษหนุ่มยอดฝีมือที่ประทับอยู่ในจิตใจของนางผู้นี้ เคลื่อนไหวอยู่กลางทุ่งกว้างจวบกระทั่งหายลับสาบสูญ

นางอดบังเกิดความเลื่อนลอยมิได้ นึกแค้นใจที่เหตุใดไม่พบพานมันเมื่อยังครองตัวเป็นโสด

หากแม้นนางพบพานบุรุษผู้นี้ตั้งแต่แรก คงต้องติดตามมันไปแต่ตอนนี้ได้แต่แอบหวนรำลึกในหอห้องเพียงลำพัง

ที่ดึงดูดใจนางเป็นพิเศษ คือจิตใจที่เปิดกว้าง โดยไม่ถูกวัตถุเรืองราวใดผูกมัดไว้ของมัน ขณะที่นางคล้ายถูกสายโซ่ที่มองไม่เห็นล่ามปีกทั้งสองไว้ ไม่มีอิสระในการโบยบินโดยเสรี

ขณะที่สะท้อนใจ ที่ต้นคอพลันเกิดอาการคันซา นางยกมือลูบต้นคอตามสัญชาตญาณ พลันพบว่าผิดท่า ยังไม่ทันหลบหนีก็ซาวูบ

ที่หว่างเอว ล้มระทวยไปด้านหลัง

ล้มไปในอ้อมอกของชายหนุ่มที่แข็งแรงผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นยื่นแขนโอบรัดเอวอ้อนแอ้นของนางไว้ ใช้ฝ่ามือเสียดสีกับหน้าท้องนาง ร่างท่อนบนแนบติดกับสะโพกผึ่งผายของนาง เป็นการล่วงเกินที่ต่ำช้าลามก

มันยื่นใบหน้าถึงข้างใบหูนาง ขบกัดติ่งหูของนางเบาๆ จุ๊ปากดังจิ๊กจั๊ก ชมเชยว่า

"ช่างเป็นโฉมสะคราญที่สวรรค์สร้างจริงๆ เด็กน้อยซิฉางเจิงไม่รู้สึกเสพสุขเกินไป กลับละทิ้งอาหารอันโอชะเช่นนี้โดยไม่ลิ้มลอง"

สุ้มเสียงของมันแฝงสำเนียงของชาวต่างชาติ พานนุ่มนวลชวนฟัง ทำให้ผู้คนไม่อาจบังเกิดความแค้นขึ้น

ฉู่หงอี้กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านเป็นใคร?"

คนผู้นั้นใช้มือขวายึดจับปลายคางของนางหันใบหน้านางมาเผชิญหน้ากับมันโดยตรง

ใบหน้าอันหล่อเหลาจนแทบเป็นความชั่วร้าย ประดับด้วยรอยยิ้มอันเกียจคร้านของชายหนุ่มใบหนึ่งจึงปรากฏแก่สายตานาง

ฉู่หงอี้ชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง หวนนึกถึงคนผู้นี้ทั้งมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งหล่อเหลาน่าดู กอปรด้วยคุณสมบัติที่สร้างความลุ่มหลงแก่สตรีเพศ เหตุใดต้องใช้ฝีมือเช่นนี้ลวนลามอิสตรี

ดวงตาของชายหนุ่มนั้นทอประกายชนิดหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอิงเฟย ปางจู่ฮูหยิน (ภรรยาหัวหน้าพรรค) สบายดี?"

ฉู่หงอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร ยังไม่ปลดปล่อยข้าพเจ้าอีก?"

อิงเฟยจูบริมฝีปากของนาง มือทั้งคู่เคลื่อนไหวอยู่บนเรือนร่าง

ของนางอยู่ไปมา จากนอกร่มผ้ารุกล้ำไปในร่มผ้า ใจกลางฝ่ามือถ่ายเท กระแสความร้อนที่ปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกของฉู่หงอี้ แล่นเข้าสู่ร่างกายของนาง

ฉู่หงอี้สติเลอะเลือน ลืมเลือนว่าถูกฝ่ายตรงข้ามล่วงเกินอย่างหยาบช้า กลับยื่นปลายลิ้นออกมา ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามม้วนพันไว้

เมื่ออิงเฟยถอนริมฝีปากจากริมฝีปากนาง ร่างของนางยังบิดไหวสะท้านอยู่ใต้ฝ่ามือของมัน อ้าปากน้อยๆ หอบหายใจออกมา

อิงเฟยชื่นชมกับใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งของนาง กล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

"หากชิฉางเจิงทราบว่าท่านกลายเป็นร่านสวาทถึงเพียงนี้ คงนึกเสียใจที่เมื่อครู่ปลดปล่อยท่าน"

ฉู่หงอี้พอได้ยินชื่อชิฉางเจิง พลันมีสติแจ่มใสขึ้นมาวูบหนึ่ง ปลุกปลอบสมาธิตัวเองอ้อนวอนว่า

"ปลดปล่อยข้าพเจ้าเถอะ"

อิงเฟยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"นี่จะให้ข้าพเจ้าตัดใจได้อย่างไร?"

ฉู่หงอี้หักห้ามความรู้สึกอันกระสันรัญจวนที่ถูกฝ่ายตรงข้ามกระตุ้นปลุกเร้า กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านไฉนปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้?"

อิงเฟยแสดงว่าพึงพอใจต่อท่าทีที่คิดปัดป้องหากแต่เสนอสนองของฉู่หงอี้ในตอนนี้ยิ่ง ยามนั้นหยุดการรุกล้ำต่อนาง กล่าวว่า

"เพราะว่าท่านหลงรักชิฉางเจิง ต้องการเป็นสตรีของมัน ดังนั้นข้าพเจ้าต้องทำให้ท่านทรยศต่อมัน ให้มันปวดร้าวใจ"

ฉู่หงอี้น้ำตาทะลักจากเบ้า พลันเรียกสติกลับคืนมา ร่ำร้องว่า

"ปีศาจขวัญอ่อนท่านไม่กล้าท้าสู้กับชิฉางเจิง กลับใช้ฝีมืออัน

ต่ำช้าเช่นนี้"

อิงเฟยกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ท่านผิดแล้ว ผู้ที่ไม่กล้าเผชิญกับข้าพเจ้าคือชิฉางเจิง มันแม้มีเพลงดาบมิใช่ชั่ว แต่ยังห่างไกลจากตาขอคู่วิญญาณร่วงของเราช่วงหนึ่ง"

ฉู่หงอึ้งงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไยไม่ท้าสู้กับมันอย่างเปิดเผย?"

อิงเฟยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าคิดจับเป็นมัน เคี่ยวกรำทรมานมันกลายเป็นคนพิการ จากนั้นปลดปล่อยมันกลับไปยังพรรคมังกรพิโรธ เช่นนี้จะส่งผลกระทบต่อพรรคมังกรพิโรธยิ่งกว่าวิธีการใดๆ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"เด็กน้อยนี้มีธาตุแท้อันแกร่งกร้าวห้าวหาญมาแต่กำเนิด ข้าพเจ้าแม้สามารถเอาชนะมัน แต่ยากรับรองว่าจะไม่ถูกมันตอบโต้ก่อนตายจนรับบาดเจ็บ คิดคร่ากุมมันทั้งเป็นยิ่งเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นมิอาจไม่ใช้วิธีการทำลายความเชื่อมั่นและความหนักแน่นของมัน ค่อยขุดหลุมพรางล่อให้มันมาติดกับ นี่เป็นการละเล่นของนายพรานกับเหยื่อ มิใช่น่าสนใจยิ่งหรอกหรือ?"

ฉู่หงอึ้กล่าวว่า

"มันไปแล้ว เหตุใดท่านไม่ไล่ตามมันไป?"

มุมปากอิงเฟยปรากฏรอยยิ้มอันเยือกเย็นวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"มันหนีไม่รอดหรอก ไม่ว่าไปที่ใดล้วนหนีไม่รอด"

ฉู่หงอึ้หัวใจเย็นเฉียบลง กล่าวว่า

"ท่านที่แท้เป็นใคร มีความแค้นใดกับชิฉางเจิง?"

ดวงตาอิงเฟยทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับฟางเยี่ยหวี่ล้วนเป็นชาวมองโกล ท่านเข้าใจแล้วหรือ

ไม่?"

ฉู่หงอี้คิดไม่ถึงว่ามันจะเปิดเผยถึงเพียงนี้ ยอมตอบคำถามทุกข้อ ต้องงงงันวูบ จึงกล่าว

"ท่านไฉนบอกความลับเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า?"

อิงเฟยจูบริมฝีปากของนางเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวว่าหลังจากข่มขืนท่าน กลับไม่อาจหักใจฆ่าท่าน จึงจงใจให้ท่านล่วงรู้ความลับเหล่านี้ บีบบังคับให้ตัวเองลงมือต่อท่านด้วยอำมหิต ให้ท่านทิ้งศพเปลือยในดงไม้ เพื่อป้ายความผิดต่อชิฉางเจิง"

มือที่น่าชังของมันทำการเคลื่อนไหวอีกครา จงใจปลุกเร้าอารมณ์ของสตรีเต็มสาวนางนี้

ดวงตาฉู่หงอี้ทอแววทั้งหวาดหวั่นทั้งลิงโลด อาการซาทางร่างกาย ผสมผสานกับความประหวั่นปวดร้าวใจ เคี่ยวกรำทรมานนางจนแทบร่ำร้องออกมา ทางหนึ่งหลั่งน้ำตา ทางหนึ่งหอบหายใจ กล่าวว่า

"เจ้าปีศาจร้ายที่ต่ำช้าสามานย์"

อิงเฟยลงมือเปลื้องสายรัดเอวของนาง ยิ้มอย่างชั่วช้า กล่าวว่า

"ด่าให้เต็มที่เถอะ ข้าพเจ้ารับประกันว่าขณะที่จัดการกับท่าน ท่านจะต้อนรับข้าพเจ้าทั้งกายและใจ"

ฉู่หงอี้คร่ำครวญในใจ 'สวรรค์ เราไฉนเผชิญกับมารร้ายเช่นนี้?'

อิงเฟยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"แต่ทุกเรื่องราวหารือกันได้ ขอเพียงท่านยินยอมทำงานให้กับข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าเพียงครอบครองร่างกายท่าน แต่ไม่ฆ่าท่าน"

ฉู่หงอี้จุดความหวังขึ้น กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร?"

อิงเฟยไม่บ่งบอกในบัดดล หากแต่ใช้ริมฝีปากปิดปากของ

นางไว้

ฉู่หงอี้พบว่าอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองตกอยู่ภายใต้การควบคุมของฝ่ายตรงข้าม ถึงกับไม่กล้าขัดขืนมัน ปล่อยให้มันกระทำตามอำเภอใจ

เมื่อริมฝีปากแยกจากกัน ฉู่หงอี้หอบหายใจ กล่าวว่า

"ท่านอย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าเชื่อท่าน ท่านมิใช่บอกว่าข้าพเจ้าพอล่วงรู้ความลับของท่าน มิอาจไม่ฆ่าข้าพเจ้าหรอกหรือ? อย่าว่าแต่ท่านยังคิดใช้ข้าพเจ้าเป็นเครื่องมือป้ายความผิดต่อชิฉางเจิง"

อิงเฟยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านสามารถด่าข้าพเจ้าเป็นคนร้ายที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาหรือว่าเป็นโจรราคะปล้นสวาท แต่ชาวมองโกลผู้สูงศักดิ์ล้วนมีวาจาเป็นสัจจะ ข้าพเจ้าจะใช้ฝีมือพิเศษเฉพาะ ทำให้ท่านหลับใหลไปสามสิบวัน เมื่อถึงเวลานั้นชิฉางเจิงคงตกอยู่ในมือข้าพเจ้าตั้งแต่แรก อย่างนั้นมันถูกผู้คนตราหน้าว่าเป็นโจรราคะหรือไม่ หามีความสำคัญแต่อย่างไรไม่"

ฉู่หงอี้กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านไม่กลัวข้าพเจ้าพอฟื้นตื่นมา จะเปิดโปงพฤติการณ์ของท่านหรือ?"

อิงเฟยยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ท่านไม่หรอก เพราะว่าตอนนั้นท่านจะพบว่าตัวเองหลงรักข้าพเจ้า ไม่สามารถลืมเลือนความสุขที่ข้าพเจ้ามอบให้แก่ท่าน อย่าว่าแต่หากข้าพเจ้าทราบว่าท่านเปิดโปงความลับของพวกเราออกไป ข้าพเจ้าจะเสาะหาท่าน ข่มขืนท่านแล้วฆ่าทิ้ง จากนั้นเข่นฆ่าญาติสนิทของท่านให้สิ้นซาก รวมทั้งสามีของท่าน ท่านคงไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อขีดความสามารถของข้าพเจ้ากระมัง?"

ฉู่หงอี้กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

ภายใต้ไม้อ่อนและไม้แข็งของอิงเฟย นางสูญเสียความสามารถในการรับมือกับฝ่ายตรงข้าม ไม่อาจใช้สมองความคิดได้

อิงเฟยจัดแจงเปลื้องเสื้อผ้าอาภรณ์ รวมทั้งตัวเอี๊ยมที่ปกปิดกายชิ้นสุดท้ายของนางออก เผยเห็นเรือนร่างอันเปล่งปลั่งงดงาม ทั้งพลิกตัวนางจัดให้อยู่หลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ลงมือเล้าโลมนางด้วยความชำชองชำนาญ

ฉู่หงอี้ถูกปลุกเร้าจนบังเกิดอารมณ์ปรารถนาสุดห้ามใจ ส่งเสียงหอบหายใจไม่หยุดยั้ง บิดกายด้วยความกระสันรัญจวน แม้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นปีศาจร้าย ยังอดบังเกิดปฏิกิริยาอันร้อนแรงมิได้

อิงเฟยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เป็นข้าทาสของข้าพเจ้าเถอะ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้ให้ท่านไปฆ่าชิฉางเจิง เพียงต้องการให้ท่านตอบคำถามข้าพเจ้าสักหลายข้อต่อให้บอกออกมา ข้าพเจ้าก็ไม่แน่ว่าจะใช้จัดการกับชิฉางเจิง เพียงต้องการพิสูจน์ว่าท่านยอมทรยศต่อมันเพราะข้าพเจ้า ถึงแม้ว่ามันทราบว่าท่านตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ จะกระทำผิดต่อมัน ก็ไม่อาจโทษว่าท่าน ใช่หรือไม่?"

ฉู่หงอี้ทางหนึ่งถูกอารมณ์รักอันปั่นป่วนภายในกายก่อกวนจนรุ่มร้อนลืมตัว ทางหนึ่งเห็นว่าคำพูดของฝ่ายตรงข้ามมีเหตุผล พร้อมกันนั้นได้คิดว่าหากไม่คล้อยตามฝ่ายตรงข้าม จะมีผลสุดท้ายอย่างอนาถ ในที่สุดแนวป้องกันเส้นสุดท้ายพังทลายลง หอบหายใจกล่าวว่า

"ท่านถามเถอะ"

อิงเฟยกล่าวว่า

"ชิฉางเจิงเคยถามถึงตำแหน่งที่พักเท้าของพวกเรา ท่านบอกต่อมันว่าอย่างไร? อย่าได้พูดปดเด็ดขาด เพราะว่าข้าพเจ้าแอบฟัง

คำสนทนาของพวกท่านอยู่ด้านข้าง ดังนั้นขอเพียงท่านพูดปดแม้สักครึ่งคำ ท่านจะตกอยู่ในห้วงกับกัลป์ที่ไม่มีวันผุดเกิดได้"

ฉู่หงอี้พลันกรีดร้องคำหนึ่ง พบว่าฝ่ายตรงข้ามชำแรกร่างเข้ามาแล้ว ความรู้สึกที่เป็นสุขอย่างรุนแรงแล่นไปทั่วร่าง ต้องร้องว่า

"วิงวอนท่านรีบถามเถอะ"

มุมปากอิงเฟยปรากฏรอยยิ้มอันอำมหิตสาสมใจขึ้น ทราบว่าสตรีเต็มสาวนางนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือมันแล้ว นางมิเพียงทรยศต่อสามี ทรยศต่อชิฉางเจิง ยังช่วยให้มันทราบว่าจะขุดหลุมพรางดักล่อชิฉางเจิงอย่างไร

ยังมีสิ่งใดให้ความรู้สึกที่สมใจแก่มันยิ่งกว่ายามนี้อีก?

หานป๋อพอฟังว่าขุนนางปู้เจิ้งซื่อแห่งชานตุงนามเซียะถิงสือ กับขุนนางตู้ซือนามว่านเหยินจือมาถึง ก็กระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้ คิดติดตามขุนนางเฉินกับโจรท่องโดดเดี่ยวออกไปต้อนรับ

โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นมือขวางมันไว้ เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"ตอนนี้เรายิ่งแน่ใจว่าชาติก่อนท่านต้องเป็นวานร นอกจากเกาหัวเกาหูแล้ว ยังดีดกายปราดขึ้นมาได้อย่างละม้ายเหมือนนัก ท่านทูตพิเศษกระโดดปราดเช่นนี้ นับเป็นมารยาทธรรมเนียมอันใด ยังไม่นั่งลงให้กับเราอีก?"

หานป๋อทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน หวนนึกถึงชาติก่อนอาจไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นวานร แต่ชาตินี้ไม่มีสารรูปของผู้ใดคล้ายกับวานรเฒ่าเท่ากับโจรท่องโดดเดี่ยวอีก ยามนั้นทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ วางท่าของขุนนางโคกุเรียวตามที่ขุนนางเฉินสอนให้ กลับละม้ายเหมือนนัก

ซึ่งความจริงหานป๋อมีหน้าตาไม่ธรรมดา โดยเฉพาะบุคลิกภาพที่ปล่อยตัวตามสบาย เป็นที่น่านิยมยินดี ทำให้ผู้คนบังเกิดความไว้วางใจ

ขุนนางเฉินคิดเปิดประตูออก โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือห้ามไว้ รอจนแว่วเสียงฝีเท้ามาถึงหน้าประตู ค่อยเปิดประตูห้องออก

ที่เบื้องนอกยืนไว้ด้วยคนร่างอ้วนในเครื่องแบบขุนนาง ไม่ต้องถามก็ทราบว่าเป็นขุนนางว่าน ยังมีทหารองครักษ์อีกห้าหกนาย

ทหารองครักษ์นายหนึ่งปรายตาบอกใบ้ต่อผู้คนอีกสี่คน ทั้งสี่ไม่กล่าวกระไร กระจายกำลังไปทางซ้ายขวา ทำหน้าที่เฝ้ารักษา

ขุนนางเฉินไม่เอ่ยปาก ชักนำทั้งสองเข้าห้องผู้เหย้ากับผู้เยือนแยกย้ายนั่งลง

ทหารองครักษ์นั้นถอดหมวกลงมา กล่าวกีลีกูลูกับหานป๋อหลายคำ

ขุนนางเฉินรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป คิดไม่ถึงขุนนางปู้เจิ้งซื่อแห่งชานตุงนามเซียะถิงสือ ซึ่งปลอมเป็นทหารองครักษ์กลับกล่าวภาษาโคกุเรียวอย่างคล่องแคล่วถึงเพียงนี้ เนื้อความอ้างว่าเป็นสหายกับมหาเสนาบดีคนปัจจุบันของโคกุเรียว ไม่ทราบว่าอีกฝ่ายสบายดีหรือไม่ ทั้งยังแสดงความปรารถนาดีต่อทูตตัวปลอมเช่นหานป๋ออีกด้วย

หานป๋อยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวตอบเป็นภาษาโคกุเรียวว่า

"คิดไม่ถึงภาษาโคกุเรียวของใต้เท้ากล่าวได้จับใจถึงเพียงนี้ สะกิดให้เรานึกถึงบ้านเกิด แต่เข้าสู่ชนบทคล้อยตามธรรมเนียม พวกเรากล่าวเป็นภาษาของเขตแคว้นท่าน จะสอดรับกับพิธีรีตองกว่า"

นี่เป็นหนึ่งในคำโต้ตอบด้วยภาษาโคกุเรียวที่ขุนนางเฉินกับโจรท่องโดดเดี่ยวและหานป๋อร่วมกันคิดค้นขึ้น ควรทราบว่าไม่ว่าหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวขยันหมั่นเพียรถึงเพียงไหน ภายในเวลาสิบกว่าวันคิดเรียนภาษาโคกุเรียวมากมาย นับเป็นเรื่องเพ้อฝัน แต่หากซักซ้อมเพียงไม่กี่ประโยค กลับง่ายดายยิ่ง แม้กระทั่งสำเนียงเสียงกล่าว ก็ควบคุมได้ไม่ยากนัก

สมมติเช่นตอนนี้หานป๋อไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่ากระไร กลับโต้ตอบอย่างแนบเนียน ทั้งแสดงออกถึงบุคลิกและศักดิ์ฐานะของทูตพิเศษโคกุเรียว

เซียะถิงสือไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ยกมือลูบหนวดเหนือริมฝีปาก ใบหน้าซูบยาวปรากฏรอยยิ้มขึ้น กวาดตาสำรวจมองหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสองเที่ยว กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราขอใช้ภาษายั่นสนทนากับใต้เท้าทั้งสองแล้ว"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวผ่านด่านมาได้ สร้างความยินดียิ่ง หลังจากปฏิสันถาร ขุนนางเฉินก็วกเข้าสู่หัวข้อสำคัญว่า

"ไม่ทราบใต้เท้าปู้เจิ้งซื่อ ลอบมาเยือนด้วยเหตุใด? หากมีอันใดคิดใช้สอย ขอให้บอกออกมา ท่านทูตปักกับหัวหน้าองครักษ์ล้วนเป็นสหายเรา กล่าวได้ว่าเป็นพวกเดียวกัน"

มันความจริงมิใช่คนที่เจรจาพาทีโดยง่ายดาย เพียงแต่ตอนนี้ล่วงเกินเหลิงเอี้ยนกับหูอุ้ยหยง ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ทั้งยังทราบว่าเซียะถิงสือเป็นคนของเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้* ย่อมต้องผูกสัมพันธ์ไมตรี ลดศัตรูคนหนึ่ง เพิ่มสหายอีกคนหนึ่ง

ขุนนางว่านรีบกล่าวว่า

"เราบอกแต่แรกว่าผู้เฒ่าเฉินกับเราเคยทำงานกับท่านหลิวจี้ชมชอบคบหาสหาย ใต้เท้าเซียะมีปัญหาผู้เฒ่าเฉินต้องไม่นิ่งดูดายแน่นอน"

เซียะถิงสือทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง เราสำนึกตัวว่าคราครั้งนี้ไม่อาจรอดพ้นจากเคราะห์กรรม มิคาดระหว่างที่เดินทางสู่นครหลวง พลันได้รับ

---

* โอรสองค์ที่สี่ของจูหยวนจาง ถูกส่งไปดูแลแว่นแคว้นทางตอนเหนือ

รายงานลับที่ใต้เท้าหลันใช้คนส่งสารถึงนครหลวง ทราบว่าท่านทูตยังมีชีวิตอยู่ ค่อยทราบว่ามีหนทางรอด"

หานป๋อและพวกทั้งสามรับฟังจนมึนงงสงสัย หันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง

หานป๋อบังเกิดความสงสัยอยากรู้ กล่าวว่า

"ใต้เท้ามีเรื่องราวใดรีบบอกมา หาไม่งานเลี้ยงพอเริ่มต้นพวกเราต้องออกไปยังเบื้องนอกแล้ว"

เซียะถิงสือกล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง เมื่อหนึ่งปีก่อนเราอัญเชิญราชโองการส่งไปยังแคว้นท่าน เชื้อเชิญแว่นแคว้นท่านส่งคณะทูตมาเจริญสัมพันธไมตรี ดังนั้นเราพอทราบข่าวพวกท่านเดินทางมายังแคว้นเราก็นำกำลังทหารออกไปต้อนรับแต่ไกล มิคาดไปสายก้าวหนึ่ง ขบวนรถของท่านทูตถูกโจรร้ายซุ่มโจมตี นอกจากทิ้งซากศพเกลื่อนกลาดเอกสารกับเครื่องราชบรรณาการทั้งหมดล้วนหายสาบสูญ เราเศร้าเสียใจจนร่ำไห้ถึงสามวัน รีบส่งคนไปยังแว่นแคว้นท่าน ดูว่าสามารถจัดส่งคณะทูตชุดใหม่มาหรือไม่ ค่อยทราบว่าโสมโคกุเรียวที่ฝ่าบาททรงต้องการ ล้วนถูกส่งมาแล้ว เราพอฟังถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ หากฝ่าบาททรงทราบ เราไหนเลยยังมีชีวิตอยู่ได้?"

หานป๋อและพวกทั้งสามลอบปาดเหงื่อเย็นเยียบ หากโคกุเรียวส่งคณะทูตมาอีกชุดหนึ่ง ความเพียรพยายามของพวกมันคงสูญเปล่าแล้ว

หานป๋อสูดลมหายใจคำหนึ่ง ระงับจิตใจอันพลุ่งพล่าน กล่าวว่า

"ขอใต้เท้ารีบกราบทูลต่อกษัตริย์แคว้นเราว่า เรากับหัวหน้าองครักษ์ปลอดภัยดี มิต้องจัดส่งคณะทูตมาอีก ต่อให้ส่งคนมา ก็สกัดมันเอาไว้ จะได้ไม่เสียเที่ยวเปล่า"

เซียะถิงสือกล่าวว่า

"ท่านทูตมีคำสั่ง เราย่อมไม่กล้าชักช้า"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างสงสัยว่า

"ตอนนี้โสมวิเศษไม่ได้สูญหาย ใต้เท้าเป็นห่วงอันใด?"

เซียะถิงสือทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากฝ่าบาททรงทราบว่าเราไม่อาจคุ้มกันคณะทูต ทั้งเป็นเหตุให้โสมวิเศษแทบสูญหาย ต่อให้ฝ่าบาทยอมอภัยโทษเรา หูอุ้ยหยงคงไม่ปล่อยปละละเว้นเรา สถานเบาคือปลดจากตำแหน่ง สถานหนักคือตัดศีรษะ ท่านว่าเราสมควรเป็นห่วงหรือไม่?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันแวบหนึ่ง ครุ่นคิดว่าที่แท้เป็นเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ จะอย่างไรคิดหลอกลวงจูหยวนจางอยู่แล้ว หลอกลวงเพิ่มอีกประการหนึ่งจะเป็นไรไป

ขุนนางเฉินขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ฝ่าบาททรงโปรดเจ้าเอี้ยนอ๋องตลอดมา มีเจ้าเอี้ยนอ๋องปกป้องท่าน ยังกลัวอันใด?"

ขุนนางว่านที่รับฟังอยู่ด้านข้างสอดคำขึ้น

"ผู้เฒ่าเฉินออกจากนครหลวงมานาน ไม่ล่วงรู้ความเปลี่ยนแปลงในบ้านเมือง อี้เหวินไทจือซึ่งเตรียมสืบราชบัลลังก์สิ้นบุญไปเมื่อหกเดือนก่อน ฝ่าบาทความจริงคิดแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นไทจือ แต่หูอุ้ยหยงเหลิงเอี้ยนและภูตบดีซวีเย่ออู๋ล้วนคัดค้าน ตอนนี้ฝ่าบาททรงแต่งตั้งบุตรชายของอี้เหวินไทจือ คือจูหวิ่นเหวินเป็นพระราชนัดดา เพียงแต่ยังไม่ประกาศเป็นทางการเท่านั้น"

ขุนนางเฉินค่อยเข้าใจในบัดดล ในราชโอรสของจูหยวนจางทั้งยี่สิบหกพระองค์ นับเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้มีความรู้ความสามารถ และทรงอิทธิพลที่สุด หากจูหยวนจางตัดสินพระทัยให้จูหวิ่นเหวิน ซึ่งมีศักดิ์เป็นหลานสืบราชบัลลังก์ คงต้องลดทอนอำนาจของเจ้าเอี้ยนอ๋อง

เจ้าเอี้ยนอ๋องถูกส่งไปประจำที่เป่ยผิง* ซึ่งเป็นเขตปกครองของขุนนางปู้เจิ้งซื่อเซียะถิงสือ หากคิดลิดรอนคน เป้าหมายอันดับแรกย่อมเป็นเซียะถิงสือ ดังนั้นหากเซียะถิงสือกระทำข้อผิดพลาด ให้หูอุ้ยหยงกับพวกใช้เป็นข้ออ้างลงโทษ คงไม่เพียงปลดออกจากตำแหน่ง มิน่าเล่ามันจึงตื่นเต้นถึงเพียงนี้

เหลิงเอี้ยนคิดอ่านล้มล้างหมิงกอบกู้มองโกล ย่อมไม่ต้องการให้เจ้าเอี้ยนอ๋องที่ปรีชาสามารถขึ้นครองราชย์ หากสามารถแต่งตั้งจูหวิ่นเหวินเป็นพระราชนัดดา เท่ากับเป็นแผนลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว ทางที่ดีหลังจากที่จูหยวนจางสวรรคต เกิดเหตุการณ์ช่วงชิงราชบัลลังก์ขึ้น

หานป๋อยกมือตบอก ให้คำรับรองว่า

"ใต้เท้ามีข้อเสนอใด ขอเพียงเรากระทำได้ย่อมต้องช่วยเหลืออย่างเต็มที่"

เซียะถิงสือผุดลุกขึ้น ประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"พระคุณยิ่งใหญ่ไม่ขอกล่าวขอบคุณ ภายหน้าเราจะรับใช้ต่างม้าลา เป็นการตอบแทนท่านทูต"

หานป๋อรีบประคองอีกฝ่ายให้ลุกขึ้น

ทั้งหมดนั่งลงใหม่ เซียะถิงสือส่งเสียงกระแอมสองคราแล้วกล่าว

"เราทบทวนหวนนึก เห็นว่าขอเพียงท่านทูตอย่าได้กราบทูลเรื่องที่ถูกซุ่มโจมตีต่อฝ่าบาท ก็จะไม่มีปัญหา"

ขุนนางเฉินขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"แต่ข้าหลวงหลันรายงานเรื่องนี้ไปยังนครหลวงตั้งแต่แรกต่อให้พวกเรามีเจตนาปกปิด เกรงว่าทำไม่ได้"

---

* กรุงปักกิ่งในปัจจุบัน

เซียะถิงสือกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินโปรดวางใจ ข้าหลวงหลันพอพบกับท่านทูต ก็ฉุกคิดว่าเรื่องราวเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของเรา ดังนั้นในหนังสือกราบทูลตัดรายละเอียดที่ท่านทูตถูกซุ่มโจมตีไป ทั้งสั่งห้ามมิให้ผู้คนระดับล่างบอกเรื่องนี้ต่อผู้ใด ดังนั้นขอเพียงพวกเรานึกหาเหตุผลที่ท่านทูตไฉนมายังเมืองอู่ชางได้ ปัญหาทั้งหมดล้วนคลี่คลายไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เรื่องนี้รวบรัดยิ่ง จู...ไม่ ฝ่าบาทท่านเพียงสนพระทัยแต่โสมวิเศษ ขอเพียงพวกเราบอกว่าได้รับคำแนะนำจากใต้เท้าท่าน เดินทางไปยังสถานที่แห่งหนึ่งในเมืองอู่ชาง นำน้ำแร่มาปรุงกลั่นเป็นสุราพิเศษชนิดหนึ่ง ใช้แช่โสมวิเศษ จะมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าเดิม อย่างนั้นใต้เท้าท่านมิเพียงไม่มีความผิด ตรงกันข้ามกลับมีความดีความชอบ"

เซียะถิงสือตบโต๊ะร้องชมเชยออกมา จากนั้นขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"แต่หากฝ่าบาททรงเสวยน้ำจันฑ์ พบว่านั่นเพียงเป็นสุราที่แว่นแคว้นท่านเคยนำมาถวาย หรือว่าเพียงเป็นสุราธรรมดา คำเท็จทูลของพวกเราไยมิใช่ถูกเปิดโปงแล้ว?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันแวบหนึ่งต่างพากันหัวร่อดังๆ ออกมา

เซียะถิงสือกับข้าหลวงว่านล้วนจับต้นชนปลายไม่ถูก หานป๋อก็กล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเรา ขอเพียงโอรสสวรรค์แคว้นท่านยอมลิ้มลองสักคำ จะไม่ระแวงสงสัยว่านั่นเป็นสุราที่เป็นยอดอมฤตของแผ่นดิน"

เซียะถิงสือกับข้าหลวงว่านเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่เห็นมันมั่นใจถึงเพียงนี้ ก็ไม่สะดวกกับการซักถามสืบไป

ขุนนางเฉินกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"ดูท่าใต้เท้าสมควรร่วมทางเป็นเพื่อนกับท่านทูตถึงชานตุงถึงอู่ชาง ตอนนี้ยังเป็นเพื่อนโดยสารเรือหลวงมุ่งสู่นครหลวง ไม่ทราบเรากล่าวผิดไปหรือไม่?"

เซียะถิงสือรับคำว่า

"แน่นอน แน่นอน ไม่เช่นนั้นฝ่าบาทรับสั่งตำหนิลงมา เราไหนเลยรับไว้ได้?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวลอบโห่ร้องในใจ เมื่อมีขุนนางชั้นผู้ใหญ่เช่นนี้อยู่ด้านข้าง ยังมีผู้ใดระแวงสงสัยว่าพวกมันเป็นตัวปลอมอีก

โจรท่องโดดเดี่ยวยังไม่วางใจ กล่าวว่า

"ใต้เท้าโปรดจำไว้ว่า อย่าล่อลวงให้พวกเรากล่าวภาษาบ้านเกิด เพราะว่าก่อนออกเดินทางแทวัง (กษัตริย์) แควันเรามีคำสั่งให้พวกเราเข้าสู่ชนบทคล้อยตามธรรมเนียม กล่าวภาษาฮั่นเพียงภาษาเดียว"

เซียะถิงสือยามปีติยินดี ไหนเลยสนใจว่ามารดามันกล่าวภาษาอันใด รีบผงกศีรษะรับคำ

ยามนั้นหม่าสงรุดมารายงานว่าแขกเหรื่อมาถึงแล้ว ทั้งหมดจึงพกพาความกระหยิ่มยินดีออกจากห้อง

ชิฉางเจิงวิ่งตะบึงอย่างสุดกำลัง รู้สึกว่าพลังลมปราณภายในกายโคจรหมุนเวียนไม่ขาดตอน

มันทดลองหลอมรวมเคล็ดวิชากำลังภายในที่ได้รับการถ่ายทอดจากล่างฟานหวิน รวมเข้ากับเคล็ดวิชาของดาบมือซ้ายฟงหาน ตอนแรกคล้ายมาจากคนละทิศละทาง ไม่ยอมรับซึ่งกันและกัน เมื่อโคจรเคล็ดวิชาหนึ่ง อีกเคล็ดวิชาหนึ่งจะหักล้างย้อนกลับ แต่เมื่อมันไม่ตั้งอกตั้งใจโคจรเคล็ดวิชาใดเคล็ดวิชาหนึ่ง กลับรู้สึกว่าทั้งสองประกาย

เกิดการเชื่อมโยงกันเอง

ชิฉางเจิงค่อยได้คิด ปล่อยให้พลังลมปราณภายในกายหมุนเวียนเอง เพียงรักษาชีพจรเยี่ยนและตูไว้ ส่วนเส้นชีพจรพิเศษทั้งแปดสายปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ คล้ายกับแม่น้ำใหญ่สายหนึ่ง ลำธารปลีกย่อยอื่นล้วนไหลมาบรรจบกันเอง

มันทางหนึ่งวิ่งตะบึง ทางหนึ่งนึกถึงเพลงดาบ พลันลืมเลือนกระบวนท่าไป รู้สึกว่าไร้กระบวนท่ายังเหนือกว่ามีกระบวนท่า มีวิถีทางจะบรรลุถึงขั้นไร้วิถี

ชิฉางเจิงตัดทะลุดงไม้ผ่านทุ่งกว้าง ขึ้นภูเขาลงเนินดิน ใต้แสงสีสนธยา ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินเคลื่อนไหวร่วมกับมัน

มันก้าวเข้าสู่วิถีดาบฟ้าใสไร้ขอบเขตโดยบังเอิญ

เก๋งพักร้อนปรากฏแก่สายตา เมืองหลันฮัวซึ่งอยู่ที่เชิงเขาไกลตาจุดไฟวับแวม

ทันใด ชิฉางเจิงบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น

เก๋งพักร้อนปลูกโดดเด่น แต่หามีร่องรอยของสุ่ยโหยวจิงไม่

ชิฉางเจิงใจหายวูบ พุ่งปราดเข้าเก๋งพักร้อน ดูว่านางทิ้งคำพูดไว้หรือไม่

พริบตานั้นมันหลุดพ้นจากโลกแห่งความฝัน กลับคืนสู่สภาพความจริงอันโหดร้าย

หัวใจมันตกวูบลง หนึ่งเดียวที่น่ายินดีคือ ไม่พบเห็นคราบโลหิตหรือร่องรอยการต่อสู้ใดแน่นอน ไม่มีอักษรข้อความของสุ่ยโหยวจิงเช่นกัน

'โหยวจิง โหยวจิง'

หลังจากที่มันค้นหาพื้นที่รัศมีร้อยวาจนทั่ว ในที่สุดกระแทกนั่งลงยังภายในเก๋งอย่างท้อแท้

มันเตือนสติตัวเองให้เยือกเย็นไว้ แต่ในใจนึกคับแค้นเสียใจไม่

เสื่อมคลาย

มันไม่สมควรให้สุ่ยโหยวจิงไปจากข้างกาย

เสียงฉาดเมื่อมันฟาดฝ่ามือใส่โต๊ะหินใจกลางเก๋ง อาการเจ็บปวดทำให้มันมีสติแจ่มใสขึ้นมาบ้าง ครุ่นคิดขึ้น 'เรายังประเมินโจรชั่วช้าอิงเฟยต่ำทรามไป ไม่แน่ว่าวันนั้นมันแสร้งเป็นรับบาดเจ็บหลบหนี แท้ที่จริงติดตามหลังพวกเรา พอเห็นโหยวจิงไปจากเรา ก็ลงมือคร่ากุมนางไว้ ตอนนี้มันนำตัวโหยวจิงไปยังที่ใด? มารร้ายนี้จัดการกับนางอย่างไร?'

นึกถึงตอนนี้ ไม่ต้องการครุ่นคิดสืบต่อ

หากตี้หวี่สืออยู่ด้วย มันคงนึกหาวิธีช่วยเหลือสุ่ยโหยวจิงได้

ไม่ ชิฉางเจิงท่านได้แต่พึ่งพาตัวเอง

มันพลันสงบเยือกเย็นลง นึกสมมติว่าหากตัวเองเป็นอิงเฟยย่อมต้องรอให้สุ่ยโหยวจิงไปจากมันค่อยลงมือคร่ากุมคน

เมื่อเป็นเช่นนี้ อิงเฟยสมควรลงมือคร่ากุมนางที่เมืองฉางซาแต่สมควรทิ้งนางอยู่ที่นั่นแล้วค่อยออกตามล่ามัน

แต่เหตุใดจนบัดนี้อิงเฟยยังไม่ปรากฏกาย?

กล่าวถึงที่สุด เป้าหมายของอิงเฟยคือตนเอง

นึกถึงตอนนี้ ชิฉางเจิงบังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่ง กระโดดปราดขึ้นวิ่งตะบึงลงจากเขา มุ่งสู่เมืองหลันฮัว

ชิฉางเจิงมุ่งตรงเข้าเมือง โดยไม่สนใจสายตาที่ตื่นเต้นสงสัยของผู้คนสัญจร ถลันวูบเข้าตรอกขวาง ค่อยกระโดดขึ้นบนหลังคาบ้านที่สูงที่สุดหลังหนึ่ง ฟุบกายบนกระเบื้องหลังคา มองไปยังนอกเมือง

หากอิงเฟยติดตามอยู่ด้านหลัง เห็นมันเคลื่อนไหวเช่นนี้คงเข้าใจว่ามันคิดหลบหนี

หากแม้นอิงเฟยปรากฏกายติดตามมา ยากจะรอดพ้นจากสายตา

ของมัน

หนึ่งชั่วยามให้หลัง ท้องทุ่งร้างนอกเมืองยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด

ความเชื่อมั่นของชิฉางเจิงเริ่มโยกคลอน จากนั้นขบกรามหักห้ามความคิดกลับเมืองฉางซา ครุ่นคิดขึ้น 'เราเหล่าชิไม่เชื่อว่าท่านไม่ติดตามอยู่ด้านหลังเรา ท่านอดทนได้ เราก็อดทนได้ พวกเราประลองความอดทนสักครา'

พอตกลงใจ จึงสงบจิตระงับใจ ไม่นานก็เข้าสู่ห้วงฟ้าใสไร้ขอบเขต รู้สึกว่าจิตใจหลอมรวมกับวิญญาณ ความร้อนรุ่มเสียใจอันสืบเนื่องจากการหายสาบสูญของสุ่ยโหยวจิง ถูกขจัดออกจากใจโดยสิ้นเชิง

ภายใต้จิตสำนึกที่แจ่มกระจ่าง พลันฉุกใจคิด เงยหน้ากวาดมองไปทางขวามือ

ใต้แสงสีสายัณห์ เห็นเงาร่างสายหนึ่งถลันออกจากพุ่มไม้ข้างตัวเมือง ชั่วพริบตาก็พุ่งปราดเข้าเมือง

ชิฉางเจิงลอบชมเชยความโชคดีต่อตัวเอง ยามนั้นไม่รีรอลังเล พุ่งเลียดกระเบื้องหลังคาทิ้งตัวลงบนหลังคาบ้านฝั่งตรงข้าม กระโดดขึ้นลงอีกหลายคราค่อยตกถึงพื้น ใช้เส้นทางเมื่อขามา โลดแล่นสู่เมืองฉางซา

มันไม่วิตกว่าจะถูกอิงเฟยพบเห็น ก่อนอื่นฝ่ายตรงข้ามคิดไม่ถึงว่าตนเองจะพบเห็นอิงเฟยเข้าเมือง อีกประการ ตำแหน่งของฝ่ายตรงข้ามไม่อาจมองเห็นตนเอง เมื่ออิงเฟยมาถึงตำแหน่งที่มองเห็นมัน มันมั่นใจว่าหลุดพ้นจากสายตาของฝ่ายตรงข้ามแล้ว

จนบัดนี้ชิฉางเจิงค่อยฟื้นคืนสู่ความเชื่อมั่น เห็นว่าการต่อสู้กับอิงเฟยไม่ได้ตกเป็นฝ่ายรับสถานเดียว

ครึ่งชั่วยามให้หลัง เมืองฉางซาปรากฏแก่สายตา

ที่ไกลตาจุดไฟวับแวม

ชิฉางเจิงกระโดดขึ้นบนต้นไม้ กวาดตาไปยังทิศทางของแสงไฟ นั่นมิใช่ดงไม้ที่มันปลดปล่อยฉู่หงอี้หรอกหรือ?

ชิฉางเจิงมือเท้าเย็นเฉียบ นึกถึงเรื่องอันน่ากลัวประการหนึ่ง

เจ้าโจรโฉดอิงเฟยคงข่มขืนย่ำยีต่อฉู่หงอี้ จากนั้นป้ายความผิดใส่มัน

ชิฉางเจิงไม่เคยแค้นคนผู้หนึ่งถึงเพียงนี้มาก่อน

มันหวนนึกถึงชะตากรรมของฉู่หงอี้ ถึงกับคิดฆ่าตัวตายเพื่อขอขมาโทษ หากมิใช่ตนเองหยอกเย้าหญิงงามนางนี้ จงใจคร่ากุมนางเป็นเชลย คงไม่เกิดเรื่องเศร้าเช่นนี้ขึ้น

แต่ตอนนี้กระทั่งเวลาสำนึกเสียใจก็ไม่มี มันหักห้ามความปวดร้าวรันทด อ้อมตำแหน่งที่มีแสงไฟเจิดจ้า ข้ามกำแพงเมืองตะวันออกเข้าสู่เมืองฉางซา

มันไม่ต้องค้นหาสะเปะสะปะ แต่จากปากคำฉู่หงอี้ ล่วงรู้การจัดวางกำลังภายในเมืองของศัตรู หนึ่งในจำนวนนั้นอาจเป็นรังของฟางเยี่ยหวี่

ควรทราบว่าคราครั้งนี้เหลิงเอี้ยนเรียกระดมยอดฝีมือล้อมปราบพรรคมังกรพิโรธ ส่วนใหญ่เป็นผู้คนของค่ายสำนักละแวกใกล้เคียง ล้วนเป็นขุมกำลังที่ลงหลักปักฐานอยู่ที่นี่

ยกตัวอย่างพรรคเซียงสุ่ยที่ฉู่หงอี้สังกัดอยู่ เหล่าอันธพาลท้องที่นี้มิอาจไม่เห็นแก่หน้าพวกมัน ขณะที่การศึกใกล้ปะทุ ทุกค่ายสำนักต้องเร่งมือหาข่าวสาร ดังนั้นฉู่หงอี้เมื่อระบุว่านั่นอาจเป็นรังของฟางเยี่ยหวี่ สมควรมีส่วนถูกต้อง

ชิฉางเจิงใช้วิธีการเคลื่อนไหวยามวิกาล บัดเดี๋ยวขึ้นสูงบัดเดี๋ยวหมอบต่ำ บัดเดี๋ยวเดินบัดเดี๋ยวหยุด ต่อให้มีคนพบเห็นมัน ผู้ที่สะกด

รอยตามมันอย่าคิดหมายปกปิดร่องรอยได้

ประมาณครึ่งชั่วน้ำเดือด มันหมอบฟุบร่างบนชายคาบ้าน มองไปยังตัวตึกฝั่งตรงข้าม

ภายในตึกดับไฟหมดสิ้น ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหว แต่ชิฉางเจิงพบว่าหลังหน้าต่างหลายบาน มีดวงตาหลายคู่สะท้อนประกายที่แทบสังเกตไม่ออก

ศัตรูวางกำลังอย่างแยบคาย ไม่ว่ามันลอบเข้าตัวตึกจากตำแหน่งทิศใด ยากที่จะรอดพ้นจากการถูกพบเห็น

ชิฉางเจิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา พุ่งปราดไปอย่างเปิดเผย ลอยข้ามกำแพงล้อม ทิ้งตัวลงบนพื้นที่ว่างหน้าประตู พุ่งตัวไปเบื้องหน้า

เสียงโครมเมื่อประตูใหญ่ถูกเตะจนกลอนประตูหักสะบั้นเปิดผางออก

หอกยาวสองเล่มแทงสวนออกมา

พริบตานั้นชิฉางเจิงเข้าสู่ขอบเขตฟ้าใสไร้ขอบเขตอีกครา จิตสำนึกกระจ่างดังกระจก ร่างโยกซ้ายย้ายขวาอย่างรวดเร็ว หอกยาวทั้งสองเล่มเฉียดผ่านใบหน้าและข้างเอวของมันไป ไม่อาจสะกิดทำร้ายมันแม้สักขุมขนหนึ่ง

ชิฉางเจิงแน่ใจว่าตนเองมาถึงรังของศัตรูแล้ว

เมื่อหลายวันก่อน ขณะสู้อาบเลือดกับคนของฟางเยี่ยหวี่ที่นอกหุบเขาของดาบมือซ้ายฟงหาน มันคุ้นเคยกับยุทธวิธีบุกจู่โจมที่ได้รับการฝึกจากวังปรมาจารย์มาร พอเห็นการลงมือของทั้งสอง วิธีการต่อสู้อันห้าวหาญดุดัน โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเอง ก็แน่ใจว่าเป็นนักรบเดนตายของฟางเยี่ยหวี่

คนทั้งสองเห็นแน่ชัดว่าหอกยาวจะแทงทะลุร่างศัตรูเข้าไป มิคาดกลับแทงใส่อากาศธาตุ ยามตื่นตระหนกคิดล่าถอย ดาบศัสตราฟ้าที่

มือซ้ายของชิฉางเจิงพลันแผ่ประกายเย็นเยียบ จู่โจมดุจสายฟ้า แทงทะลุอกคนทั้งสองไป คล้ายกับใช้ดาบเดียวปลิดปลงสังหารศัตรูสองคน

คนทั้งสองคลายมือละทิ้งหอก หลั่งโลหิตล้มหงายไปด้านหลัง

ชิฉางเจิงเหยียบย่ำซากศพเข้าไป ตรงเข้าสู่ห้องโถง

ประตูกลางและประตูข้างซ้ายขวาของห้องโถงปรากฏชายฉกรรจ์ถือขวานฮือออกมาบานละเจ็ดแปดคน รวมเป็นยี่สิบกว่าคน ล้วนแต่สวมใส่ชุดรัดกุมสีทึบสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล ก่อตั้งขบวนค่ายกลเฝ้าอยู่ข้างประตู คล้ายกับยอมตายไม่ยอมให้ชิฉางเจิงล่วงล้ำเข้าไป

คบเพลิงสี่อันแยกย้ายปักกับผนังสามด้าน สาดส่องห้องโถงจนสว่างไสว

ภายในห้องโถงไม่มีเครื่องเรือนแม้สักชิ้นเดียว ถึงแม้ชุมนุมด้วยผู้คนเกือบสามสิบคน แต่ไม่รู้สึกเบียดเสียดแต่อย่างไร

ชิฉางเจิงตวาดก้อง คุมดาบบุกฝ่าไปยังหว่างกลางของศัตรู เท้าซ้ายเหยียบใส่พื้นดิน ร่างหมุนคว้างอย่างรวดเร็ว ประกายดาบคล้ายระลอกคลื่นหนุนเนื่องใส่ศัตรู

ชายฉกรรจ์สี่คนหลั่งโลหิตกระเซ็นซ่าน จบสิ้นชีวิตไป

ชิฉางเจิงตั้งใจเร่งมือสังหาร พลันเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ร่างบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย ดาบศัสตราฟ้าแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟัน ม้วนจู่โจมใส่ศัตรู

เหล่าชายฉกรรจ์ชุดดำพากันผงะหงายออกไป ทุกคนจบชีวิตในดาบเดียว

ชิฉางเจิงพกความคั่งแค้นรุดมา บวกกับได้คิดถึงหลักการไร้กระบวนท่าเหนือกว่ามีกระบวนท่า เพลงดาบรุดหน้าก้าวไกล อาศัยคนเหล่านี้ไหนเลยต้านทานรับได้

เพียงชั่วขณะ ฝ่ายตรงข้ามเหลือเพียงหกคน กัดฟันเฝ้าอยู่

หน้าประตู

ชิฉางเจิงรักษาสภาวะจู่โจมไว้ ขณะเดียวกันยังสามารถแบ่งแยกสมาธินึกถึงเรื่องอื่น นี่เป็นขอบเขตที่ก่อนหน้านี้คาดคิดไม่ถึงว่าจะบรรลุได้

นับตั้งแต่พบพานอิงเฟย มันตกเป็นเบี้ยล่างตลอดมา มาตรว่าชนะเป็นครั้งคราว แต่หลังจากนั้นพิสูจน์ว่าเป็นหลุมพรางที่อิงเฟยขุดล่อไว้ เหตุใดคราครั้งนี้อิงเฟยจึงปรากฏช่องโหว่ให้ตนเองฉกฉวยได้?

หลังเสียงแผดร้องคำหนึ่ง ศัตรูที่เฝ้าอยู่หน้าประตูถูกดาบทำร้ายสิ้นลมปราณ เสียงโครมเมื่อกลางหลังปะทะชนกับประตูที่ด้านหลัง ปลิวกระเด็นเข้าไป

ชิฉางเจิงขณะจะฝ่าเข้าไป พลันรู้สึกมีพลังลมปะทะหน้า ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งมือขวาถือดาบ มือซ้ายยกโล่เหล็กคุ้มครองกายที่พุ่งชนใส่อย่างหักโหม

เพียงดูจากท่วงท่าสภาวะก็ทราบว่า คนผู้นี้มีพลังฝีมือเหนือกว่าเหล่าชายฉกรรจ์ที่ถือขวาน โดยเฉพาะฝ่ายตรงข้ามสวมใส่ชุดสีเทาแสดงว่ามีศักดิ์ฐานะสูงกว่าคนชุดดำ

ชิฉางเจิงลอบร้องในใจ 'มาได้ประเสริฐ' บังเกิดความฮึกเหิม ขยับข้อมือฟาดฟันดาบออก

เสียงดังดังสะท้าน กลับฟาดฟันคนผู้นั้นกลับไป

ชิฉางเจิงไม่ละเว้นโอกาสอันดี ควงดาบคุ้มครองกาย ตามติดเข้าหาคนผู้นั้นดุจเงาตามตัว

ทางด้านซ้ายขวาปรากฏกระบี่สองเล่มทิ่มแทงมา ลัวนปะทะกับร่างแหดาบคุ้มครองกายของมัน กระบี่ยาวสะท้อนกลับไป

ภายในเป็นห้องด้านในที่มีขนาดเล็กกว่าหลังหนึ่ง

นอกจากมือกระบี่ทั้งสองกับคนชุดเทาถือดาบและโล่ที่เฝ้าอยู่

ข้างประตูแล้ว ยังมีมือขวานชุดดำอีกสิบคนเฝ้าอยู่หน้าประตูซ้ายมืออีกบานหนึ่ง

ชิฉางเจิงไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ศัตรูจัดรูปขบวนเช่นนี้แสดงว่าบอกต่อมันว่าหลังประตูมีปัญหา นี่มิใช่หลุมพรางเป็นอะไร? บทวิเคราะห์ของมันนี้ดูไปรวบรัด แต่หากมิใช่จิตใจบรรลุถึงขั้นฟ้าใสไร้ขอบเขต ในห้วงความเป็นตายเช่นนี้ ไหนเลยคิดอ่านรอบคอบถึงเพียงนี้

ชิฉางเจิงแม้แบ่งแยกสมาธิครุ่นคิด ความเคลื่อนไหวหาชักช้าไม่ ดาบศัสตราฟ้าคล้ายอสนีบาตฟาดฟ้า แฝงพลังอันกล้าแข็ง ฟันใส่โล่ของศัตรูติดต่อกันสิบเจ็ดดาบ ทั้งยังต้านทานการจู่โจมจากสองฟากข้างอีกหลายสิบกระบี่

คนชุดเทานั้นแผดร้องคำหนึ่ง กระอักโลหิตจากปาก ปลิวกระเด็นไปด้านหลัง กลับถูกมันกระแทกทำร้ายจนชีพจรหัวใจขาดสะบั้นเสียชีวิต

ต่อจากนั้นชิฉางเจิงหมุนตัวร่ายรำเพลงดาบ ม้วนมือกระบี่ทั้งสองอยู่ในสภาวะดาบ

มือกระบี่ทั้งสองหลบซ้ายเลี่ยงขวา ถูกมันเข่นฆ่าจนไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้กลับคืน

ชิฉางเจิงเห็นคนทั้งสองแม้หลั่งเหงื่อโซมกายแต่มีกำลังเหนียวแน่นสภาวะกระบี่ไม่ขาดตอนไม่เผยช่องโหว่แม้แต่น้อย ต้องลอบชมเชยในใจ พลันโคจรลมปราณกระจายไปทั่วร่าง เสียงดังเมื่อฟันถูกกระบี่ของศัตรูทางซ้ายมือ

กระบี่เล่มนั้นถูกฟันหัก ดาบศัสตราฟ้าแหวกฝ่าเข้าไป ฟันใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม คนผู้นั้นล้มลงตามพลังดาบ ขาดใจตายทันที ก่อนตายกระทั่งเสียงแผดร้องยังไม่ทันเปล่งออกมา

มือกระบี่อีกคนหนึ่งหน้าแปรเปลี่ยนไป ก่อนที่จะล่าถอย ชิฉางเจิงเปลี่ยนจากการถือดาบศัสตราฟ้าด้วยมือซ้ายเป็นมือขวา แทงทะลุอกฝ่ายตรงข้ามไป

ชิฉางเจิงกู่ร้องดังยาวนาน ถีบเท้าลอยตัวโถมใส่ศัตรูที่เฝ้าอยู่หน้าประตูทางซ้ายมือทั้งสิบคน

คนเหล่านั้นเห็นชิฉางเจิงดุร้ายอำมหิตถึงเพียงนี้ ล้วนบังเกิดจิตระย่นย่อ ล่าถอยไปยังสองฟากข้าง

ดาบในมือขวาชิฉางเจิงเปล่งประกายเจิดจ้า พลิกแพลงเปลี่ยนแปรอย่างที่ศัตรูไม่อาจหยั่งคำนวณได้ ชั่วพริบตาปรากฏคนชุดดำอีกสี่คนถูกฟันขวานร่วงหล่นล้มตายลง

ที่หลงเหลืออีกหกคนส่งเสียงร้องคำหนึ่ง แตกฮือหลบหนีไปรอบข้าง

ชิฉางเจิงไม่ไล่ล่าตาม หันด้ามดาบออกนอกกระทุ้งใส่ประตูห้อง

เสียงโครมเมื่อประตูถูกกระแทกเปิดออก

ภายใต้แสงตะเกียงน้ำมันสาดส่อง บนเพดานห้องห้อยโซ่เหล็กเส้นหนึ่งลงมา แขวนร่างสตรีนางหนึ่งเอาไว้ ผมยาวที่ปรกลงปิดบังใบหน้าไว้ แต่จากรูปร่างที่สูงระหง ตลอดจนเสื้อผ้าที่สวมใส่ นางมิใช่สุ่ยโหยวจิงจะเป็นผู้ใดได้?

ภายในห้องไม่มีศัตรูอื่นอีก ความคิดประการหนึ่งผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมองของมัน...เหตุใดฝ่ายตรงข้ามไม่ฉวยโอกาสที่มันถูกขวางกันอยู่หน้าห้องโถง เคลื่อนย้ายผู้คนจากไป?

ชิฉางเจิงลอบแค่นหัวร่อในใจ เปลือกนอกแสร้งเป็นร้องอย่างร้อนรุ่มว่า

"โหยวจิง ข้าพเจ้ามาช่วยท่านแล้ว"

พลางลอยตัวโถมใส่ สะบัดดาบฟันใส่โซ่เหล็ก

เสียงเช้งเมื่อโซ่เหล็กขาดสะบั้น สตรีนางนั้นร่วงหล่นใส่มัน

ชิฉางเจิงลอบโคจรพลัง บังคับเส้นชีพจรย้อนกลับ

จริงดังคาดหมาย สตรีนางนั้นพอล้มลงยังอ้อมอกมัน ก็ตวัดสองมือ ฟาดใส่จุดสำคัญของมันสิบแปดแห่ง

ชิฉางเจิงปล่อยให้ดาบศัสตราฟ้าหลุดจากมือ แสร้งเป็นถูกจี้สกัดจุด หงายร่างล้มลงกับพื้นหินเย็นเฉียบ

สตรีนางนั้นหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพุ่งปราดมา ยกมือถอนดึงเข็มเงินจากเรือนผมสองเล่ม แยกย้ายคีบอยู่หว่างกลางนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ ก้มกายลงกางมือออก แทงใส่จุดเอ่อกู่ที่หลังใบหูซ้ายขวา

ชิฉางเจิงลอบร้องคำร้ายกาจในใจ หากแม้นถูกฝ่ายตรงข้ามแทงใส่จุดเอ่อกู่ ซึ่งควบคุมความสมดุลทางร่างกายผู้คนจริงๆ อย่างนั้น ต่อให้ตนเองมีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ก็ไม่สามารถคลายจุดได้

หากเปลี่ยนเป็นเมื่อกาลก่อน ยามนี้คงลุกขึ้นมารับศึก แต่มันมิใช่ชิฉางเจิงเมื่อกาลก่อน รีบรวมพลังมายังจุดเอ่อกู่

เข็มเงินที่มแทงเข้ามา ชิฉางเจิงเหลือกตาขึ้นสิ้นสติไป

สตรีนางนั้นหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพลางล่าถอยไป

ยามนั้น พลังลมปราณของชิฉางเจิงที่ซ่อนอยู่บังคับเข็มเงินเคลื่อนออกไปสามหุน

ชิฉางเจิงฟื้นคืนสติมา ลอบชมเชยวาสนาตัวเองที่แผนการสัมฤทธิผล

แว่วเสียงฝีเท้าดังทั่วทั้งห้อง คนผู้หนึ่งกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า

"คนผู้นี้ฆ่าพี่น้องพวกเราเกือบสี่สิบคน อย่างน้อยต้องให้พวกเราฟันแขนขามันออกมา ค่อยระบายความแค้นได้"

สตรีนางนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ห้ามมิให้แตะต้องมัน คำสั่งของท่านเฟยผู้ใดกล้าไม่ปฏิบัติตาม

รีบดำเนินการตามแผน"

อีกผู้หนึ่งหัวร่ออย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"มันพอตกไปในมือท่านเฟย ยังเผชิญกับความเจ็บปวดยิ่งกว่าแขนขาขาดด้วน พวกท่านคอยดูไปเถอะ"

ชิฉางเจิงรู้สึกว่าร่างถูกยกขึ้นมา จับโยนลงในหีบยาวใบหนึ่ง หลังจากนั้นหีบถูกเคลื่อนย้ายออกจากตัวตึก จัดวางในรถม้า ต่อมาเกิดการสั่นสะเทือน แสดงว่ามุ่งสู่จุดหมายปลายทางแห่งหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยนั่งขัดสมาธิบนโต๊ะหินภายในเก๋งกลางสวนดอกไม้หลังตึก โคจรพลังพักผ่อน

นับตั้งแต่ได้รับธาตุหยินบริสุทธิ์จากกงจู้อลงกรณ์ พลังลมปราณอันปั่นป่วนภายในกายค่อยสงบลง ในความสงบแฝงเค้าความเคลื่อนไหวเป็นลักษณะอีกประการหนึ่ง

เช้าวันนี้มันหาญสู้กับเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน นับว่าเฉียดผ่านประตูนรกรอบหนึ่งจริงๆ

ตอนนั้นรู้สึกว่าพลังลมปราณแตกซ่าน เส้นชีพจรทั่วร่างสับสนยุ่งเหยิง หากมิใช่จุดตันเถียนท้องน้อยยังรักษาลมปราณอึดหนึ่งไว้ เกรงว่าขาดใจตายไปแล้ว ดังนั้นล่างฟานหวินตัดสินใจให้กงจู้อลงกรณ์ลดตัวลงมาช่วยชีวิตมัน กงจู้อลงกรณ์ก็สลัดความถือตัวเอียงอายมอบร่างกายแก่มัน

ที่ยากรับได้คือบุญคุณหญิงงาม หลังจากนี้มันต้องทำให้นางมีความสุขอย่างสุดความสามารถ

หลังภัยพิบัติของตำหนักอลงกรณ์ ผู้คนที่หลบซ่อนอยู่หลังเขาพากันกลับมา มันฉวยโอกาสที่กงจู้อลงกรณ์กับพวกทั้งสามวุ่นวายนั่นวุ่นวายนี่ ปลีกตัวมานั่งโคจรพลังในที่นี้ เตรียมรับมือกับเรื่องราวที่อาจอุบัติขึ้น การศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ เพียงบ่งบอกถึงการเริ่มต้นของการ

ต่อสู้ช่วงชิงรายหนึ่ง

แว่วเสียงฝีเท้าดังมา กู่เซี่ยนเหลียนรุดมาถึง ฉุดดึงมันขึ้นมาเดินไปยังประตูหลัง ปากกล่าวว่า

"คิดหลบหน้าพวกเราแล้วหรือ? เหตุใดแอบวิ่งหนีมายังที่นี้?"

ฟงสิงเลี่ยกุมมือนุ่มนิ่มของนาง ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ดีเลิศ กล่าวว่า

"บอกต่อข้าพเจ้า ก่อนหน้านี้ท่านมิใช่หวั่นวิตกว่าข้าพเจ้าพออยู่ร่วมกับคุณหนูท่าน จะไม่สนใจท่านหรอกหรือ? เหตุใดตอนนี้ไม่เป็นห่วงแล้ว?"

กู่เซี่ยนเหลียนผลักประตูหลังออก ฉุดลากมันเดินออกไป

หลังประตูเป็นเส้นทางอันราบเรียบสายหนึ่งสุดทางเป็นบันไดศิลาทอดขึ้นเขาซึ่งปรากฏต้นไม้รกครึ้ม

นางเหลียวหน้ามายิ้มให้กับมัน กล่าวว่า

"ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยเดินขึ้นบันไดไปกับนาง ตามรายทางมีทิวทัศน์รื่นรมย์ต้องหัวร่ออย่างอารมณ์ดี กล่าวว่า

"เปลี่ยนเป็นอย่างไร?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"หากเป็นเช่นปัจจุบัน คุณหนูเป็นประมุขแว่นแคว้นหนึ่ง ข้าพเจ้ากับพี่ซู่เซียงกระทั่งคุณสมบัติแต่งเป็นอนุภรรยาท่านยังไม่มี อย่างมากเพียงเป็นหญิงรับใช้ที่แต่งตามคุณหนูพวกเรา ทั้งไม่อาจกำเนิดบุตรให้กับท่าน ท่านว่าข้าพเจ้าใช่รู้สึกว่าซะตาอาภัพหรือไม่? ยิ่งกลัวว่าท่านเห็นพวกเรามีฐานะต่ำต้อย บังเกิดความคิดดูแคลน ดังนั้น..."

ฟงสิงเลี่ยดุเบาๆ ว่า

"ท่านไม่เข้าใจอุปนิสัยใจคอข้าพเจ้าไปแล้ว"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวเบาๆ ว่า

"เซี่ยนเหลียนบังเกิดความคิดขัดแย้ง เพียงเพราะรักท่านอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ยังดุว่าผู้อื่นอีก?"

ฟงสิงเลี่ยใจอ่อนลง รีบปลอบประโลมนาง จากนั้นกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"อย่างนั้นสถานการณ์ไฉนเปลี่ยนไป?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ตอนนี้ฮูหยินกับนายผู้เฒ่ากลับมาแล้ว คุณหนูยืนกรานคืนตำแหน่งประมุขแว่นแคว้นให้ ข้าพเจ้าทราบว่าคุณหนูทำเช่นนี้เพราะท่าน นางดูออกว่าท่านผู้นี้เฉกเช่นกระเรียนกลางพงไพร กลัวถูกควบคุมบังคับที่สุด ตอนนี้คุณหนูเมื่อไม่ได้ดำรงตำแหน่งประมุขแว่นแคว้น ข้าพเจ้ากับพี่ซู่เซียงก็สามารถแต่งเป็นอนุภรรยาท่าน กำเนิดบุตรให้กับท่าน ท่านว่าเซี่ยนเหลียนยังหวั่นวิตกอันใด?"

ยามนั้นทั้งสองขึ้นถึงสุดทางบันได มาถึงลานหญ้าแถบหนึ่งที่เบื้องหน้าปรากฏต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้า ภายในดงไม้ปลูกสร้างหออันวิจิตรงดงามหลังหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยฉุดรั้งกู่เซี่ยนเหลียนไว้ ถามว่า

"ฮูหยินรับปากหรือไม่?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"นางความจริงไม่ยอมรับปาก เป็นคุณหนูกล่าวเกลี้ยกล่อมนาง โดยมีเงื่อนไขว่าภายหน้าท่านกับคุณหนูกำเนิดบุตรคนแรก ไม่ว่าเป็นบุรุษหรือสตรี ล้วนต้องสืบทอดตำแหน่งประมุขแว่นแคว้น มาเถอะอย่าปล่อยให้ฮูหยินกับคุณหนูรอนานแล้ว"

พลางฉุดดึงฟงสิงเลี่ยไปที่หอ

ฟงสิงเลี่ยใจเต้นระทึกขึ้นมา ที่แท้การมายังที่นี้ เพื่อกราบพบ

เยี่ยจั้งกับเยี่ยหมู่ (พ่อตาแม่ยาย) ในอนาคต ดูจากการที่กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง กงจู้อลงกรณ์ก็ปรึกษาหารือกับมารดาแล้ว ไม่ต้องถามก็ทราบว่า รอสักครู่คงสนทนาถึงเรื่องการกู้ชาติของตำหนักอลงกรณ์ และอนาคตเป็นฝั่งฝาของหญิงสาวทั้งสาม ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันกลับตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นมา

สุดทางเดินในดงไม้ เห็นบนพื้นที่ว่างในดงไม้ปลูกสิ่งปลูกสร้างเรือนไม้แบบโบราณหลังหนึ่งชายคาหองอนขึ้นยื่นยาวออกไป คล้ายกับจะโบยบินขึ้นฟ้า สง่าภูมิฐานยิ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"หอหลังนี้ปลูกสร้างตามแบบของแว่นแคว้นอู๋ซวงเรา ท่านว่างดงามหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะชมเชย จากนั้นกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดเค้าโครงคล้ายกับแบบแปลนของดินแดนภาคกลางถึงเพียงนี้ นอกจากสีสันโดดเด่นเป็นพิเศษแล้ว หากท่านไม่บอกออกมา ข้าพเจ้ายังคาดเดาไม่ออกว่านี่เป็นหอของแคว้นอู๋ซวง"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"แคว้นอู๋ซวงเราก่อตั้งขึ้นเมื่อตอนที่แม่ทัพใหญ่ราชวงศ์ฮั่นคือฮั่วชวี่ปิ้ง* รอนแรมถึงนอกด่าน ย่อมได้รับอิทธิพลจากดินแดนภาคกลาง จวบกระทั่งบรรพชนรุ่นต่อมาตบแต่งชนเผ่าอัวซื่อ** เป็นภรรยา จึงค่อยๆ หลอมกลืนเข้ากับท้องถิ่น"

ฟงสิงเลี่ยค่อยเข้าใจในบัดดล เห็นว่าต่อให้ภายภาคหน้าพำนัก

---

* ชาวเมืองผิงหยางสมัยราชวงศ์ฮั่น ในรัชสมัยฮั่นอู่ตี้ฮ่องเต้ ได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพใหญ่ ยกทัพไปปราบพวกซงหนูรวมหกครั้ง

** ชนเผ่าที่อาศัยอยู่ทางมองโกเลียตะวันตก

ที่แคว้นอู๋ซวงจนแก่เฒ่า สมควรไม่มีปัญหาเรื่องความคุ้นเคย

กู่เซี่ยนเหลียนแอบอิงเข้ามา จุมพิตมันคราหนึ่ง ค่อยคลายมือจากการยึดกุมมือของมัน ชักนำมันเข้าหอไป

ชั้นล่างของหอเป็นห้องโถง ตกแต่งอย่างพิถีพิถันกว่าที่ตำหนักอีก ไม่ว่าโต๊ะเตี้ยหรือเก้าอี้ล้วนประณีตงดงาม บนผนังแขวนภาพวาดประกอบด้วยภาพหอเก๋ง และทิวทัศน์ทุ่งหญ้า แสดงว่าคัดสรรมาจากแคว้นอู๋ซวง

หลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์นั่งอยู่กลางห้องโถง หันหน้าหาประตู ด้านขวามือนั่งไว้ด้วยกงจู้อลงกรณ์ที่กัมศีรษะเอียงอาย ที่หลังเก้าอี้ยืนไว้ด้วยไป่ซู่เซียง

ด้านซ้ายมือเว้นเก้าอี้ไว้ตัวหนึ่ง ที่เท้าแขนแกะสลักเป็นรูปมังกรสองตัว พนักพิงของเก้าอี้เป็นรูปเหยี่ยวที่กางปีกคิดโผบินตัวหนึ่ง

กู่เซี่ยนเหลียนย่อกายคารวะต่อหลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ จากนั้นกระโดดโลดเต้นถึงหลังเก้าอี้ของกงจู้อลงกรณ์ ยืนเคียงคู่กับไป่ซู่เซียง

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวเสียงนุ่มนวลต่อฟงสิงเลี่ยว่า

"สิงเลี่ยเชิญนั่ง"

ฟงสิงเลี่ยคารวะทักทายตามมารยาท จากนั้นทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ซ้ายมือ ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อน เห็นว่าตนเองมีบ้านอันอบอุ่นแล้ว

นอกจากช่วงเวลาก่อนตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ มันไม่เคยได้รับความรู้สึกเช่นนี้จากอาจารย์มาก่อน

วัยเด็กของมันผ่านไปภายใต้การฝึกอย่างเข้มงวดของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ เพาะเป็นนิสัยอันยโสเย็นชาแก่มัน

หลังจากที่พบพานจิ้นปิงหวิน มันความจริงสมควรได้รับสิ่งที่

ขาดพร่อง แต่ไม่ว่าใกล้ชิดกับจิ้นปิงหวินเพียงไหน แต่จิ้นปิงหวินให้ความรู้สึกแก่มันราวกับเมฆหลากสีบนท้องฟ้า แม้นว่าสวยงามแต่ไม่เป็นจริง ทำให้จิตใจของมันไม่อาจสงบลงได้

แต่ยามนี้มันรู้สึกว่าได้ครอบครองทุกสิ่ง สวรรค์ไม่ได้ติดค้างมันแม้แต่น้อย

ยามนั้นปรากฏหญิงรับใช้ตาสุกใสปากจิ้มลิ้มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีนางหนึ่งยกถาดเดินออกมา บนถาดจัดวางน้ำชาสี่ถ้วย ยกให้แก่ผู้คนที่นั่งอยู่ทั้งสี่คน

เมื่อหญิงรับใช้คมขำนางนี้ยกน้ำชาให้กับมัน ใบหน้าพลันแดงเข้มขึ้นมา มือไม้สั่นระริก จนน้ำชากระเซ็นใส่ถาดเกือบครึ่งถ้วย ปากกล่าวเบาๆ ว่า

"คุณชายเชิญรับน้ำชา"

ฟงสิงเลี่ยเห็นนางมีหน้าตาน่ารัก หลังจากรับน้ำชามาจึงถามว่า

"พี่สาวผู้นี้มีคำเรียกหาอย่างไร?"

หญิงรับใช้คมขำนั้นกล่าวด้วยความประหม่าว่า

"คุณชายยกย่องบ่าวเกินไปแล้ว เรียกข้าพเจ้าว่าหลิงหลงเถอะ"

พลางหมุนตัวไปยกน้ำชาให้กับหลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์ พอยกน้ำชาให้กับกงจู้อลงกรณ์ กงจู้อลงกรณ์ก็โอบเอวน้อยๆ ของนางไว้ ยิ้มให้กับฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"นี่เป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของจือเซียน ตอนนี้สิงเลี่ยคงทราบว่าเหตุใดนางจึงมือไม้ปั่นป่วนต่อหน้าท่านแล้ว"

หญิงรับใช้คมขำนั้นเอียงอายจนก้มศีรษะแทบจรดกับหน้าอกแล้ว

ฟงสิงเลี่ยค่อยเข้าใจกระจ่าง ที่แท้นี่เป็นหญิงรับใช้ที่จะตบแต่งเข้าตระกูลฟงตามกงจู้อลงกรณ์ ต้องนึกชมเชยตนเองมีบุญวาสนานัก

กงจู้อลงกรณ์พอคลายมือออก หญิงรับใช้คมขำนามหลิงหลง

ก็หลบหนีเข้าห้องด้านในราวสายลมหอบหนึ่ง

หลวงจีนกระบี่ยิ้มพลางชมดูภาพเบื้องหน้าในใจบังเกิดความอบอุ่นขึ้น อดยื่นมือออกกุมมือของฮูหยินอลงกรณ์มิได้

ฮูหยินอลงกรณ์เหลียวหน้าไป จับจ้องมองบุรุษของนางด้วยความรักอันลึกซึ้ง ค่อยกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"หากกฎเกณฑ์ของแคว้นอู่ซวง ราชโอรสหรือราชธิดาเข้าพิธีวิวาห์ ทั่วแว่นแคว้นจะจัดงานเฉลิมฉลองเป็นเวลาสามวัน แต่ตอนนี้สถานการณ์ไม่ปรกติ ทุกประการกระทำอย่างเรียบง่าย เราสั่งคนจัดห้องด้านในแล้ว อีกสักครู่สิงเลี่ยกับจือเซียนกราบไหว้ฟ้าดินและบุรพกษัตริย์ทุกพระองค์ เป็นสามีภรรยากัน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"สำหรับเชี่ยนเหลียนกับซู่เซียง เราละเมิดกฎรับพวกนางเป็นบุตรีบุญธรรม ยกให้เป็นอนุภรรยาของท่าน สิงเลี่ยมีความเห็นอย่างไร?"

หญิงสาวทั้งสามทั้งเอียงอายทั้งปีติ กัมศีรษะต่ำ แต่ก็อดชำเลืองมองมัน แอบดูปฏิกิริยาของมันมิได้

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าตอนนี้ไม่อาจแสดงท่าทีอิดเอื้อนแม้แต่น้อย จึงยืดกายขึ้น มาถึงเบื้องหน้าหลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ หมอบกราบกรานกับพื้น โขกศีรษะคำนับอย่างนอบน้อม

หญิงสาวทั้งสามรีบรุดถึงข้างกายฟงสิงเลี่ยคุกเข่ากราบกรานพร้อมกับมัน

เรื่องราวกำหนดแน่นอน เพียงรอถึงเวลาเข้าห้องด้านในไปกราบไหว้ฟ้าดิน หญิงสาวทั้งสามจะเป็นคนของตระกูลฟงแล้ว

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"สิงเลี่ยนั่งลง พวกเรายังมีเรื่องหารือกัน"

ทั้งหมดพอนั่งเรียบร้อย หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"หากสิงเลี่ยเผชิญกับเหนียนเหลียนตัน ใช่มีโอกาสเอาชัยหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยขบคิดชั่วขณะ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากสามารถให้เวลาข้าพเจ้าหนึ่งปี สิงเลี่ยมั่นใจว่าสู้สัประยุทธ์กับมันได้"

มันกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าตอนนี้ยังสู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ หลวงจีนกระบี่จึงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"สิงเลี่ยผิดแล้ว แต่ก็ไม่อาจโทษว่าท่าน เพราะว่าตอนนั้นท่านไม่อยู่ในเหตุการณ์ ยามนั้นจอมยุทธ์ล่างต้านรับหลี่เซ่อเม่ยครึ่งหมัด แต่ใช้พลังกระบี่ทำร้ายเส้นชีพจรของเหนียนเหลียนตัน จากการประเมินของจอมยุทธ์ล่าง มันต้องใช้เวลาพักรักษาตัวสามเดือน ดังนั้นหากคิดกำจัดมารร้ายนี้ ต้องกระทำภายในสามเดือนนี้ หากปล่อยให้มันทุเลาหายดี โอกาสได้ชัยของพวกเราจะลดน้อยถอยลง"

กงจู้อลงกรณ์ร้องโพล่งว่า

"พี่ใหญ่ได้รับบาดเจ็บหรือ? เหตุใดข้าพเจ้าสังเกตไม่ออก?"

หลวงจีนกระบี่ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินมีชื่อสมดังคำร่ำลือ ดูออกว่าหลี่เซ่อเม่ยมีนิสัยเห็นแก่ตัว ไม่ยอมลงมือย่างสุดกำลัง บวกกับหลี่เซ่อเม่ยถูกท่านเจิ้นเป่ยทำร้ายบาดเจ็บก่อน จอมยุทธ์ล่างจึงยอมพาตัวรับมันครึ่งหมัด แลกกับการใช้พลังกระบี่ทำร้ายเหนียนเหลียนตัน ทำให้ในเวลาอันสั้นมันไม่กล้ารุกรานตำหนักเราอีก"

กู่เซี่ยนเหลียนอดถามด้วยความสงสัยอยากรู้มิได้ว่า

"เหตุใดเป็นครึ่งหมัด มิใช่หนึ่งหมัด?"

ดวงตาหลวงจีนกระบี่ทอแววนิยมชมชื่น ผงกศีรษะกล่าวว่า

"คำถามนี้ถามได้ประเสริฐ ในโลกมีแต่ล่างฟานหวินเปลี่ยนแปลง

หนึ่งหมัดของหลี่เซ่อเม่ยเป็นครึ่งหมัด และมีแต่ท่าร่างของจอมยุทธ์ล่างจึงรวดเร็วกว่าหลี่เซ่อเม่ยวูบหนึ่ง อาศัยการเคลื่อนย้ายที่รวดเร็วสลายพลังครึ่งหมัดของมัน"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"มาตรว่าหลี่เซ่อเม่ยรับบาดเจ็บอยู่ก่อน แต่วิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของมันแฝงพิษเย็นชั่วร้าย แม้เพียงครึ่งหมัดก็ยากทนทานรับได้ พี่ใหญ่คงไม่เป็นไรกระมัง?"

ฟงสิงเลี่ยตอบว่า

"จือเซียนวางใจ พี่ใหญ่ท่านบรรลุถึงขอบเขตขั้นจิตใจหลอมรวมเข้ากับฟ้า ไม่มีอาการบาดเจ็บใดโค่นเขาลงได้"

หลวงจีนกระบี่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"สิงเลี่ยกล่าวถูกต้อง เราเคยสอบถามแม่นางเมิ่งเหยา นางบอกว่าหากล่างฟานหวินรับบาดเจ็บบอบช้ำจริง หลี่เซ่อเม่ยไหนเลยยอมล่าถอยแต่โดยดี เพียงข้อนี้แสดงว่าอาการบาดเจ็บของพี่ใหญ่เจ้าไม่เป็นไร หลี่เซ่อเม่ยผู้นี้ไม่ธรรมดา ถึงแม้ว่ามันใช้ฝีมืออันชั่วช้า แต่นับเป็นบุคคลแรกที่ทำร้ายล่างฟานหวิน จากนั้นถอนตัวล่าถอยไปได้"

กงจู้อลงกรณ์ค่อยคลายใจลง หันไปกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"เลี่ยหลาง วันพรุ่งนี้พวกเราออกตามล่าสังหารเหนียนเหลียนตัน..."

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่งจึงทวนคำ "พวกเรา?" กงจู้อลงกรณ์กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ย่อมเป็นพวกเรา ท่านอย่าคิดหมายละทิ้งภรรยาและอนุภรรยาออกเดินทางเพียงลำพัง"

กู่เชี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงเห็นกงจู้อลงกรณ์ควบคุมมันถึงเพียงนี้ต้องลอบหัวร่อในใจ

ฟงสิงเลี่ยยักไหล่อย่างอับจนปัญญา กล่าวตามความสัตย์

ยามนี้เป็นช่วงแรกวิวาห์ มันไหนเลยละทิ้งหญิงสาวทั้งสามไปได้ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า

"อาการบาดเจ็บของท่านผู้เฒ่าทั้งสองเป็นอย่างไร?"

หลวงจีนกระบี่จับจ้องมองฮูหยินอลงกรณ์ด้วยความรักอันลึกซึ้งแล้วกล่าว

"พวกเราดีที่มีวิธีการรักษาบาดเจ็บอันแยบคาย หลังจากนี้ย่อมทุเลาหายดี แต่ต้องใช้เวลาหลายเดือน เมื่อถึงเวลานั้น จะถึงวาระที่พวกเรากลับคืนสู่แคว้นอู๋ซวงแล้ว"

ฮูหยินอลงกรณ์หน้าแดงซ่าน ค้อนหลวงจีนกระบี่ด้วยความรักและแง่งอนวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้กล่าวโดยไม่ระวังคำพูด เรื่องเหลวไหลเช่นนี้ยังกล่าวจากปากได้"

หลวงจีนกระบี่หัวร่อ พลางกล่าวว่า

"สิงเลี่ยอย่าได้โทษว่าเราไม่สำรวม อาจบางทีเราสะกดข่มไว้นานเกินไป พอได้รับการปลดปล่อยจึงร้อนแรงกว่าผู้ใด"

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวเสริมว่า

"ถึงเวลาเข้าห้องด้านในไปประกอบพิธีแล้ว"

ในเสียงมโหรีบรรเลงขับกล่อม หานป๋อสาวเท้าก้าวเดินอย่างองอาจ ห้อมล้อมด้วยโจรท่องโดดเดี่ยว จั่วซือ โหยวโหยวกับเฉาเสียที่สวมใส่เสื้อผ้าของสตรีชาวโคกุเรียว ขุนนางปู้เจิ้งซื่อแห่งชานตุงนามเซียะถิงสือที่เปลี่ยนเป็นสวมเครื่องแบบขุนนาง ขุนนางเฉิน ขุนนางตูซื่อนามว่านเหยินจือ แม่ทัพหม่าสง ผู้ดูแลเอกสารฟางหยวน เข้าสู่ห้องโถงเรือหลวงซึ่งตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงาม

ยามนั้นบนเวทีที่ยกพื้นทั้งหกเวที นอกจากเวทีหลักทางขวามือ

แล้ว ล้วนนั่งไปด้วยขุนนางใหญ่น้อยจากที่ทำการข้างเคียง และหญิงงามเมืองที่นั่งเป็นเพื่อน พอเห็นทั้งหมดเข้ามา พากันลุกขึ้นคารวะต้อนรับ

นักดนตรีสวมใส่เสื้อลาย ยืนอยู่ข้างประตูซ้ายมือเกือบยี่สิบคน พากันบรรเลงมโหรีอย่างแข็งขัน

หานป๋อและพวกพอก้าวขึ้นเวทีหลัง หยุดยืนที่เบื้องหน้าที่นั่งเซียะถิงสือกับขุนนางว่านก็กลับไปยังที่นั่งอาคันตุกะซึ่งจัดไว้ให้

เหล่าขุนนางคิดไม่ถึงว่า เซียะถิงสือซึ่งมีตำแหน่งสูงกว่าพวกมันอย่างน้อยสามขั้นจะปรากฏตัว ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง

ควรทราบว่าขุนนางท้องถิ่นทั้งหกที่จัดงานเลี้ยงต้อนรับหานป๋อกับพวกในคืนนี้ รวมทั้งผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ยเพียงเป็นขุนนางชั้นที่หก ส่วนเซียะถิงสือเป็นขุนนางใหญ่ชั้นที่สาม เปรียบกับมหาเสนาบดีหูอุ้ยหยงซึ่งเป็นขุนนางชั้นที่หนึ่ง เพียงต่ำกว่าสองระดับชั้น อย่างนั้นเหล่าขุนนางชั้นที่เจ็ดถึงแปดและต่ำลงไป ไหนเลยไม่ยืนสำรวมได้

ขุนนางที่ขานพิธีร้องขานว่า

"ขอต้อนรับทูตพิเศษปักมุนจอง ในกษัตริย์จองต๊อกวัง...คารวะสุรา"

ยามนั้นปรากฏหญิงงามเมืองมาถึงเบื้องหน้าหานป๋อและพวกยื่นส่งสุราให้ พลางชายหูชายตาต่อทุกผู้คน

หานป๋อหัวร่อฮาฮา ชักชวนโจรท่องโดดเดี่ยวยกชูถ้วยสุราต่อขุนนางใหญ่น้อยบนเวทียกพื้นอีกห้าเวที หลังจากดื่มติดต่อกันสามจอกค่อยพากันทรุดนั่งลง

หานป๋อย่อมนั่งอยู่กลาง เบื้องซ้ายเป็นโจรท่องโดดเดี่ยว เบื้องขวาเป็นขุนนางเฉิน สตรีทั้งสามนั่งอยู่แถวหลัง หญิงงามเมืองหกนางแยกย้ายปรนนิบัติอยู่สองฟากข้าง หลังเวทีชุมนุมด้วยฟั่นป้าและพวกเหล่ามือดี

โจรท่องโดดเดี่ยวกระซิบที่ข้างหูหานป๋อว่า

"ประหลาด หูเจี๋ยกับพวกไฉนยังไม่มาถึง?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ใช่ไปค้นหาผู้คนที่ก้นห้องท้องเรือหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่างนั้นมันคงมีนิสัยใฝ่ต่ำมาแต่กำเนิด กระทั่งล้างห้องน้ำยังกระทำด้วยตัวเอง"

ทั้งสองรู้สึกว่าในงานเลี้ยงเช่นนี้กลับกล่าวคำหยาบคาย นับเป็นความสมใจยิ่ง พากันหัวร่อฮาฮาออกมา

เสียงมโหรีชะงักขาดหาย ขุนนางว่านผุดลุกขึ้น หลังจากกล่าวอารัมภบท ค่อยอธิบายเหตุผลที่เชียะถิงสือปรากฏกายอย่างคร่าวๆ จากนั้นแนะนำขุนนางต่างๆ ตามลำดับ โดยเริ่มจากเวทีหลังที่สองขวามือ คือไป่จือลี่แห่งเมืองเหยาโจว เล่อกุ้ยแห่งเมืองหลินเจียง หลี่เฉาเซิงแห่งเมืองจิ่วเจียง จางล่างแห่งเมืองอันชิ่ง และเหอโส่วจิ้งแห่งเมืองฝู่โจว รวมทั้งขุนนางว่านเหยินจือ เป็นหกขุนนางที่จัดเลี้ยงต้อนรับหานป๋อ

หลังจากแนะนำเสร็จสิ้น ปรากฏคณะกายกรรมชุดหนึ่งเดินเข้ามา เปิดการแสดงที่ทั้งผาดโผนอันตราย ทั้งชวนตลกขบขัน ในจำนวนนั้นมีสองสาวฝาแฝดคู่หนึ่ง แสดงท่วงท่าราวกับไร้กระดูก เรียกเสียงปรบมือและเสียงโห่ร้องชมเชย เหล่าหญิงงามเมืองที่ปรนนิบัติรับใช้ยิ่งหัวร่องอหาย เพิ่มความครึกครื้นสนุกสนานไม่น้อย

มีแต่เวทีของหูเจี๋ยยังเว้นเก้าอี้ว่างไว้สิบกว่าตัว จึงสะดุดตายิ่ง

หานป๋อกวาดตามอง รู้สึกว่าในหญิงงามเมืองที่นั่งเป็นเพื่อนต่อให้เป็นผู้ที่งดงามที่สุด เพียงแต่พอดูได้เท่านั้น รู้สึกไร้รสชาติอย่างยิ่ง กล่าวถามขุนนางเฉินว่า

"ไป่ฟางหัวนั้นอยู่ที่ใด?"

ขุนนางเฉินกล่าวเบาๆ ว่า

"ยังไม่มา สตรีนางนี้ได้ชื่อว่าวางก้ามเขื่องโข ไม่เคยมาตรงเวลาทั้งไม่ให้เกียรติผู้ใดทั้งสิ้น"

ขุนนางว่านเห็นหานป๋อเหลียวซ้ายแลขวา เข้าใจว่ามันสอบถามถึงร่องรอยหูเจี๋ย รอจนคณะกายกรรมล่าถอยไป จึงกล่าวเสียงกังวานว่า

"เราเพิ่งได้รับข่าวจากใต้เท้าหูเจี๋ยว่า เขาต้องน้อมรอบุคคลสำคัญที่เดินทางจากนครหลวงมาพบกับท่านทูต ดังนั้นอีกสักครู่ค่อยมาถึงสำหรับบุคคลสำคัญนั้นเป็นใคร ใต้เท้าหูเจี๋ยไม่เอ่ยถึง คาดว่าคิดสร้างความตื่นตะลึงแก่ท่านทูต"

เหล่าขุนนางล้วนงงงันวูบใหญ่ คาดเดาไม่ออกว่าหูเจี๋ยน้อมรอผู้ใด

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนแต่ใจสั่นสะท้านนั่นที่แท้เป็นใคร?

โจรท่องโดดเดี่ยวผุดลุกขึ้น ร้องดังๆ ว่า

"คราครั้งนี้ท่านทูตพวกเราเดินทางลงใต้มา จุดประสงค์สำคัญคือถวายโสมวิเศษหมื่นปีต่อโอรสสวรรค์ราชวงศ์ท่าน จุดประสงค์รองลงมาคือคบหาสหาย"

พลางเหลียวหน้าไปหลังเวที ตวาดว่า

"พวกเรา เสนอของขวัญ"

ศิษย์สตรีพรรคมังกรพิโรธที่ปลอมตัวเป็นหญิงรับใช้สี่นางเดินชดช้อยออกมาหลังเวที ประคองกล่องแพรเจ็ดใบมาถึงบริเวณงาน

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวจนน้ำลายกระเซ็นซ่านว่า

"ก่อนที่จะเดินทางมา ท่านทูตหารือกับเราว่าสมควรจัดหาของขวัญใด จึงได้รับความชื่นชมจากสหายพวกเรา สุดท้ายได้ข้อสรุปว่าสมควรส่งของขวัญของเจ้าของให้แก่ผู้เป็นเจ้าของ นับตั้งแต่ราชวงศ์ฮั่นเป็นต้นมา มีของล้ำค่าของเขตแคว้นท่านตกไปถึงแคว้นเรา ท่านทูต

เป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งแห่งโคกุเรียว จึงเปิดคลังสมบัติ คัดสรรของมีค่าหลายร้อยชิ้นนำมายังดินแดนภาคกลาง เพื่อมอบเป็นของขวัญแรกพบหน้าแก่สหายทุกท่าน พวกเรา เสนอของขวัญ"

หญิงรับใช้ทั้งสี่เสนอของขวัญแก่ขุนนางทั้งหลาย เซียะถิงสือหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ท่านทูตมีน้ำใจถึงเพียงนี้ เราขอเป็นตัวแทนเพื่อนร่วมรับราชการขอบพระคุณล่วงหน้า"

พลางยกกล่องแพรขึ้น ปากกล่าวว่า

"ภายในกล่องเป็นของขวัญใด จึงหนักมือถึงเพียงนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อ พลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องเกรงใจ เชิญเปิดกล่องออกดู"

เหล่าขุนนางรับเปิดกล่องแพรออก ล้วนแต่ปากอ้าตาค้าง

ที่ไป่จือลี่และพวกทั้งห้าได้รับ เป็นม้าเคลือบหลากสีสัน ซึ่งเป็นประติมากรรมสมัยราชวงศ์ถัง มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นของมีค่า

ของขวัญของขุนนางว่านเป็นแจกันเคลือบ ซึ่งผลิตจากเตาเผาของทางการสมัยราชวงศ์ซ้อง ควรทราบว่าเครื่องเคลือบของเตาเผาทางการ ตกเข้ามาสู่ท้องตลาดน้อยกว่าน้อย แจกันเคลือบใบนี้นับว่ามีค่าควรเมือง

เซียะถิงสือได้รับม้าหยกสมัยฮั่นคู่หนึ่ง ยังมีค่ายิ่งกว่า

ในเสียงชมเชยด้วยความอิจฉาของเหล่าขุนนางชั้นผู้น้อย ขุนนางที่ได้รับของขวัญทั้งเจ็ดล้วนยิ้มระรื่นแจ่มใส นึกขอบคุณอย่างจริงใจ

บรรยากาศในงานเลี้ยงเพิ่มความกลมเกลียวกว่าเดิม

สุราผ่านไปอีกสามรอบ ขุนนางขานพิธีที่เฝ้าประตูร้องขานว่า

"แม่นางไป่ฟางหัวมาถึง"

ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบลง สายตาทุกคู่จ้องจับไปที่ประตู

หานป่อยิ่งเบิกตากลมกว้าง จับจ้องมองดูด้วยความลิงโลด

เสียงมโหรีต้อนรับดังขึ้น หญิงสาวสะคราญโฉมอายุยี่สิบเศษ รูปกายอ้อนแอ้นแช่มช้อยนางหนึ่งยกมือขวาเกาะหัวไหล่ของหญิงรับใช้นางหนึ่ง เดินชดช้อยเข้าสู่งานเลี้ยง ที่ด้านหลังตามติดด้วยหญิงรับใช้อีกสองนาง หนึ่งถือขลุ่ยหยก หนึ่งหอบพิณเจ็ดสายตัวหนึ่ง ลักษณะการวางท่าเช่นนี้ แสดงให้เห็นว่านางมีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่าหญิงงามเมืองในงานเลี้ยงมากนัก

หานป่อใช้สายตาของผู้เชี่ยวชาญสำรวจดู ยังอดใจสะท้านหวั่นไหวมิได้ รู้สึกว่าอีกฝ่ายมีบุคลิกลักษณะที่ดึงดูดใจผู้คนเป็นพิเศษชนิดหนึ่ง รีบนึกหาสาเหตุ พลันพบว่าท่าเดินเหินของไป่ฟางหัวน่าดูเป็นพิเศษ บวกกับรูปร่างที่สมส่วน กลายเป็นเสน่ห์ความงามที่หลุดพ้นจากความคร่ำครึจำเจชนิดหนึ่ง

ถึงแม้ว่าตกเป็นเป้าสายตาของทุกผู้คน แต่ไป่ฟางหัวหาได้เสียกิริยาแม้แต่น้อยไม่ กวาดตากระจ่างสุกใสมายังใบหน้าหานป่อก่อนย่อกายคารวะ กล่าวว่า

"ฟางหัวคำนับท่านทูต ขอท่านทูตโปรดให้อภัยที่ฟางหัวมาสาย"

หานป่อถูกสายตาของนางกวาดกระชากวิญญาณไปแทบหมดสิ้น รีบกล่าวว่า

"ไม่โทษว่าตำหนิ ไม่โทษว่าตำหนิ"

พลันรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง ที่แท้จั่วซือถอนปิ่นปักผมออกมา แทงใส่แผ่นหลังของมันคราหนึ่ง

ไป่ฟางหัวเห็นมันบังเกิดจิตพิศวาสถึงเพียงนี้ ต้องลอบด่าคำปีศาจราคะในใจ ค่อยคารวะต่อขุนนางอื่น

ขุนนางอื่นก็ไม่มีเลิศกว่าเท่าใด ล้วนแต่ลุ่มหลงงมงาย แม้แต่เซียะถิงสือก็ไม่มีข้อยกเว้น

ขุนนางเฉินทอดถอนใจกล่าวที่ข้างหูหานป๋อว่า

"นางยิ่งทำให้เราต้องการพบเหลียนซิ่วซิ่ว"

ค่ำคืนที่ผังปานจัดงานเลี้ยงรับรองหัตถ์พิษเฉียนหลอ มันไม่มีวาสนาได้พบหน้าเหลียนซิ่วซิ่ว จนบัดนี้ยังไม่คลายความคิดถึง

หานป๋อย่อมเข้าใจความรู้สึกของมัน ไป่ฟางหัวยังทรงเสน่ห์ถึงเพียงนี้ เหลียนซิ่วซิ่วซึ่งมีกิตติศัพท์ความงามยิ่งกว่านาง ย่อมเป็นที่คาดคิดคำนวณได้ ถึงกับคันที่หัวใจเช่นกัน

สตรีที่ด้านหลังทั้งสาม กลับคิดทุบตีสามีที่กรุ้งกริ่งผู้นี้สักเที่ยวหนึ่ง

ยามนั้นมีคนยกโต๊ะเตี้ยรูปยาวรีและเบาะรองนั่งมา ให้หญิงรับใช้ทั้งสองจัดตั้งพิณและวางขลุ่ยไว้

ที่หว่างคิ้วของไป่ฟางหัวทอแววหม่นหมองหยิบขลุ่ยหยกขึ้นมา

หญิงรับใช้ทั้งสามนางล่าถอยออกไป คงเหลือแต่นางยืนแช่มช้อยอยู่กลางงานเลี้ยง

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่าไป่ฟางหัวพอมาถึง ก็แสดงศิลปะการแสดงล้วนแล้วแต่กลั้นลมหายใจรอคอย

หัวคิ้วของไป่ฟางหัวคลายออก คล้ายกับวสันต์มาเยือนใหม่ ผิวปากเป่าใส่เลาขลุ่ย

สำเนียงอันสดใสพลันดัง จากไกลเคลื่อนใกล้เข้ามา จากเชื่องช้าเป็นเร่งเร็วขึ้น

ท่วงทำนองอันกระปรี้กระเปร่าแจ่มใส ดังสะท้อนอยู่ในห้องโถง จากนั้นสำเนียงเสียงขลุ่ยแปรเปลี่ยนไป สีหน้าจากเบิกบานหรรษาเป็นเศร้าเสียใจ เสียงขลุ่ยก็กลายเป็นอ้อยสร้อยระทมทุกข์ คล้ายหญิงงามที่ถวิลหาความรัก เฝ้ารอคอยชายในดวงใจที่ร่อนเร่อยู่เบื้องนอกชั่วชีวิต

ทุกผู้คนรับฟังจนคล้ายเคลิบเคลิ้มคล้ายเมามาย แม้แต่จั่วซือและพวกทั้งสามก็ไม่มีข้อยกเว้น

ติงติงตังตัง

ไป่ฟางหัวทรุดนั่งลงแล้ว กรีดนิ้วลงบนสายพิณ ร้องขับขานบทเพลงรำลึกถิ่นเกิดออกมา ถ่ายทอดความคิดถึงต่อบ้านเกิดเมืองนอนชวนให้ซาบซึ้งใจนัก

จวบกระทั่งเสียงพิณขาดหาย ทุกผู้คนยังรู้สึกมีเสียงสะท้อนไม่เสื่อมคลาย ชั่วครู่ค่อยปรบมือร้องชมเชยออกมา

ไป่ฟางหัวลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้า หญิงรับใช้ทั้งสามและบ่าวไพร่รีบเข้ามาเคลื่อนย้ายขลุ่ยพิณและสิ่งของออกไป

หานป๋อกับขุนนางเฉินปรบมือไม่หยุด โจรท่องโดดเดี่ยวยิ่งร้องเสียงพิกล บรรยากาศถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด

ไป่ฟางหัวกลอกตาคู่งาม สุดท้ายหยุดนิ่งบนใบหน้าหานป๋อ

หานป๋อค่อยนึกออกว่า นางอาจเป็นไส้ศึกที่เหลิงเอี้ยนส่งมารีบสงบจิตใจ กล่าวว่า

"วิชาขลุ่ยพิณของคุณหนูไป่เป็นเอกในแผ่นดินอย่างแท้จริง"

โจรท่องโดดเดี่ยวที่ด้านข้างกล่าวเสริมว่า

"แม่นางในสำนักศิลปะของแคว้นเรา ล้วนถูกข่มจนด้อยค่า"

ไป่ฟางหัวกล่าวว่า

"ขอบคุณท่านทูต ขอให้ฟางหัวคารวะท่านทูตจอกหนึ่ง"

เหล่าขุนนางทราบว่าที่แล้วมานางเย่อหยิ่งถือดีไม่เคยเหลือบแลบุรุษมาก่อน ยามนี้กลับแปรเปลี่ยนท่าที อดประหลาดใจมิได้

ครั้นแล้วหนึ่งในสามหญิงรับใช้ที่ร่วมทางมากับนางถือสุรามาถึงข้างกายนาง จากนั้นสองนายบ่าวเดินมายังเวทีหลัก

นางเดินอย่างแช่มช้อย ทุกฝีก้าวล้วนอ่อนช้อยประทับใจคล้ายหญ้าวิเศษไหวโอนเอนกลางสายลมที่โชยพัดอย่างแผ่วเบา ชวนให้ผู้คนบังเกิดความรักถนอม

รู้สึกมีกลิ่นหอมโชยมาปะทะหน้า ไป่ฟางหัวหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าหานป่อ

ยามมองไกลช่างอ่อนช้อยงดงาม เมื่อมองใกล้เห็นผิวพรรณขาวผ่องปานจะปริ โดยเฉพาะนางแฝงลักษณะท่าทางที่อ่อนแอไม่อาจต้านแรงลม หานป่อถึงกับชมดูจนแทบร้องครำ่ครวญออกมา

ไป่ฟางหัวยื่นมือขาวผ่องถือป้านสุรา รินสุราถ้วยหนึ่ง ประคองด้วยสองมือ ส่งถึงเบื้องหน้าหานป่อ กล่าวว่า

"ท่านทูตเชิญ"

หานป่อเห็นแขนเสื้อนางพอลื่นไหลลง เผยเห็นข้อแขนราวเหง้าบัวทั้งคู่ จมูกสูดได้กลิ่นหอมพิเศษเฉพาะของนาง ต้องกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ขณะจะรับสุรามา พลันเห็นดวงตาที่หรุบตำ่ลงของนางทอแววหยามเหยียดที่แทบสังเกตไม่ออกวูบหนึ่ง ถึงกับใจสั่นสะท้านทราบว่าหญิงงามนี้นึกดูแคลนตนเองมักมากราคะ ต้องบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้นลอบแค่นเสียงในใจ รับถ้วยสุรามาดื่มอย่างเฉยเมย จงใจไม่กระทบถูกปลายนิ้วที่ยวนใจของนาง

ทุกผู้คนพากันโห่ร้องออกมา

หลังจากที่ไป่ฟางหัวคารวะสุรา ยังไม่มีท่าทีจากไป

ขุนนางเฉินผุดลุกขึ้นด้วยความลุ่มหลง กล่าวว่า

"แม่นางไป่เชิญนั่ง"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง ตาคู่งามสื่อความหมายว่า นางไหนเลยนั่งเก้าอี้ที่มันนั่งจนอุ่นร้อนได้

ขุนนางเฉินจะอย่างไรเป็นผู้ช่ำชองในสถานเริงรมย์ รีบสั่งคนจัดเก้าอี้ตัวหนึ่งอยู่หว่างกลางมันกับหานป่อ

ไป่ฟางหัวไม่ผลักไสปฏิเสธ นั่งลงที่ด้านข้างของหานป่ออย่างผ่าเผย

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป่อสบตากันแวบหนึ่ง ล้วนบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย แต่หวนนึกถึงไป่ฟางหัวอยู่ข้างเคียง ไม่สะดวกกับการสนทนา

เซียะถิงสือยกชูถ้วยสุรา กล่าวว่า

"ได้ยินชื่อไหนเลยสู้พบหน้าได้ เราขอคารวะคุณหนูไป่ถ้วยหนึ่ง"

ไป่ฟางหัวยิ้มพลางรับสุราที่หญิงรับใช้ยื่นส่งมา ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น อิริยาบถที่ปล่อยตัวเต็มที่ เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากผู้คนบรรยากาศเริ่มครื้นเครงอีกครา

ในเสียงดนตรีคลอเคล้า ปรากฏคณะนางระบำซึ่งประกอบด้วยหญิงงามสิบกว่านาง พลิ้วกายเข้าสู่งานเลี้ยงดุจผีเสื้อหลากสี มือโบกพัดขนนก ทั้งร้องเพลงทั้งร่ายรำ ให้ความบันเทิงทั้งทางสายตาและโสตประสาท

หานป่อไหนเลยเคยเห็นภาพนี้มาก่อน รู้สึกว่าได้เปิดหูเปิดตาเห็นว่าตำแหน่งทูตพิเศษนี้ยังไม่เลว

มันจงใจไม่มองดูไป่ฟางหัว เหลียวหน้าไปยังสตรีทั้งสาม

จั่วซือและพวกทั้งสามเห็นมันยังไม่ลืมเลือนพวกนาง พากันยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน ทั้งชม้ายชายตายั่วยวน หานป่อต้องหักห้ามความคิดหยิกแก้มพวกนางไว้ ถามว่า

"พวกท่านดื่มสุราหรือไม่?"

โหยวโหยวส่ายหน้า กล่าวว่า

"หากดื่มจนเมามาย ไหนเลยเป็นเพื่อนท่านชมดูสิ่งที่สวยงามมากมายถึงเพียงนี้ได้?"

ยามนั้นไป่ฟางหัวยื่นหน้ามา กล่าวที่ริมโสตของมันว่า

"ท่านทูตกับฮูหยินทั้งหลายไฉนกล่าวภาษาฮั่นได้อย่างคล่องแคล่วถึงเพียงนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเสนอหน้ามาตอบคำถามแทนว่า

"แม่นางไป่ยังไม่ทราบ บรรพบุรุษของท่านทูตพวกเราเป็นชาวฮั่น หนีภัยสงครามในดินแดนภาคกลางไปถึงแคว้นเรา จากนั้นลงหลักปักฐาน ย่อมกล่าวภาษาฮั่นได้เป็นอย่างดี สำหรับฮูหยินทั้งสามล้วนเป็นอนุภรรยาที่เขาเพิ่งรับไว้ ความจริงเป็นชาวฮั่น"

ไป่ฟางหัวกวาดมองสตรีทั้งสาม ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัย เห็นว่าทูตพิเศษผู้นี้คงมีความสามารถในการพิชิตใจสตรี ไม่เช่นนั้นไหนเลยมีหญิงงามยอมทอดกายให้ มิหนำซ้ำมีถึงสามนาง ยามนั้นกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ท่านหัวหน้าองครักษ์ไฉนกล่าวภาษาฮั่นได้ดีถึงเพียงนี้ด้วย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"เราได้ตำแหน่งที่หนึ่งจากการแข่งขันคัดเลือกเป็นตัวแทนมายังเขตแคว้นของท่าน ย่อมมีน้ำหนักอยู่บ้าง"

หานป๋อและสตรีที่ด้านหลังทั้งสาม รับฟังจนแทบฉีดพ่นสุราออกมา

ไป่ฟางหัวยิ้มอย่างลึกลับ นั่งตัวตรงบนเก้าอี้มองไปที่กลางลานเลี้ยง บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด

ในงานเลี้ยงบังเกิดเสียงปรบมืออีกครา ที่แท้เหล่านางระบำโยนพัดขนนกทิ้ง ดึงสายแพรหลากสียาวสามวาออกมา ควงสายแพรร่ายระบำใต้แสงโคมสาดส่อง สายแพรหลากสีหลากสันสะท้อนเป็นภาพอันหลากหลาย เป็นภาพอันน่าดูอีกประการหนึ่ง

หานป๋ออดชำเลืองมองไป่ฟางหัวมิได้ เห็นหน้าด้านข้างของนางกระจ่างชัดเจน หาเป็นรองสตรีที่ด้านหลังทั้งสามนางไม่ อดคันที่หัวใจมิได้ จงใจยื่นหน้าเข้าใกล้ ฉวยโอกาสสูดดมกลิ่นหอมจากเรือนผมนาง กล่าวว่า

"คุณหนูไป่เปลือกนอกให้ความเคารพนอบน้อมต่อเราผู้เป็นทูต แท้ที่จริงในใจนึกดูแคลนเรา"

ไป่ฟางหัวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกลับคืนสู่ความสงบ เหลียวหน้ามาจับจ้องมองอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ท่านทูตไฉนมีความคิดประหลาดเช่นนี้?"

หานป๋อทราบว่าตนเองเดินหมากพิสดาร กระตุ้นให้นางบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น นับว่าระบายความคับข้องใจไปบ้าง จงใจนั่งตัวตรงมองดูการแสดงในงานเลี้ยง ยักไหล่กล่าวว่า

"ท่านให้ความรู้สึกเช่นนั้นแก่เรา"

ไป่ฟางหัววิ้วรุ่นใจขึ้นมา ทั้งนี้เพราะนางนึกดูแคลนบุรุษที่มักมากกามคุณเช่นฝ่ายตรงข้ามจริงแต่นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกผู้คนกล่าวเปิดโปงต้องกล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"ท่านทูตต้องมีคำอธิบายต่อข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นฟางหัวจะลุกจากไป"

ยามนั้นบังเกิดเสียงดนตรีครึกโครม บวกกับทุกผู้คนปรบมือโห่ร้องชมเชยอย่างลืมตัว นอกจากโจรท่องโดดเดี่ยวแล้ว แม้แต่ขุนนางเฉินที่ชมดูการแสดงอยู่อีกด้านหนึ่ง ยังไม่ได้ยินคำโต้ตอบของคนทั้งสอง

หานป๋อหวนนึกถึงอีกฝ่ายงดงามถึงเพียงนี้ พานทำงานให้กับเหลิงเอี้ยน ต้องบังเกิดเพลิงโทสะขึ้น เหลียวหน้าไปยังนาง ตาทอประกายพิสดารทิ่มแทงไปในดวงตาที่เย็นชาปานน้ำแข็งของนาง ปากกล่าวว่า

"ต่อให้เราไม่ตอบคำถามของคุณหนูไป่ คุณหนูก็ไม่อาจหักใจจากไปกระมัง?"

ไป่ฟางหัวตากระจ่างจ้าขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านทูตเชื่อมั่นในตัวเองถึงเพียงนี้หรือ?"

หานป๋อบังเกิดราคะจิตขึ้นอีกครา แทบคิดยื่นหน้าเข้าไปจุมพิตนาง หากแต่สะกดข่มกลั้นไว้ กล่าวว่า

"ค่ำคืนนี้คุณหนูไปไฉนรุดมา? ที่นี้มีวัตถุเรื่องราวที่โยกคลอนจิตใจท่านอันใด? แน่นอน นั่นมิใช่เราเด็ดขาด"

โจรท่องโดดเดี่ยวที่ด้านข้างตบร่างมันคราหนึ่งเป็นความหมายชมเชย

ไป่ฟางหัวงงงันวูบหนึ่ง อดสำรวจมองคนผู้นี้มิได้ พบว่าฝ่ายตรงข้ามหลังจากที่ไม่บังเกิดจิตพิศวาส กลับกอปรด้วยท่วงท่าอันงามสง่าประการหนึ่ง ดวงตาทอประกายสยบขวัญ ทั้งยังแฝงความบริสุทธิ์ที่ยากบ่งบอกบรรยายได้ กลายเป็นบุคลิกภาพอันโดดเด่น ถึงกับใจสั่นสะท้าน ก้มศีรษะลง ใช้กลเม็ดอันนุ่มนวล กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ผู้อื่นไม่ได้ล่วงเกินท่านกระมัง? เหตุใดจึงรุกเค้นทุกฝีก้าว ใช่คิดบีบบังคับผู้คนจากไปจึงพึงพอใจกระมัง?"

หานป๋อพอหวนนึกถึงนางเป็นคนของเหลิงเอี้ยนก็มีโทสะขึ้นมาไม่ใจอ่อนแม้แต่น้อย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่ได้ล่วงเกินเราจริงหรือ? แม่นางไปทบทวนดูสักคราเถอะ"

คำพูดสองประโยคนี้กล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจแม้แต่น้อย

ไป่ฟางหัวถือดีในรูปโฉมโนมพรรณและศิลปะการแสดง ไม่ว่าคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ผู้ยิ่งใหญ่ในยุทธจักรพอพบพานนาง ล้วนประจบเอาใจ นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกผู้คนกล่าวโทษต่อหน้า ไม่ทราบว่าเป็นรสชาติอย่างไร พลันกัดฟันกรอด คิดลุกขึ้นยืน

มิคาดร่างเพิ่งพ้นจากเก้าอี้ ก็ถูกหานป๋อคว้าแขนไว้ ฉุดดึงให้นั่งลงใหม่

ไป่ฟางหัวหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง ร้องเบาๆ ว่า

"ปล่อยมือ"

หานป๋อยิ้มพลางคลายมือออก กล่าวว่า

"เรารั้งท่านครั้งหนึ่ง หากท่านคิดจากไปอีก เราจะไม่เหนี่ยวรั้งท่านแล้ว"

ไป๋ฟางหัวถูกมันก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัย กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านที่แท้ต้องการให้ผู้อื่นทำอย่างไร?"

คำพูดพอกล่าว หัวใจสั่นสะท้าน ทราบว่าตัวเองถูกฝ่ายตรงข้ามช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ควบคุมอารมณ์ความรู้สึกไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณต่อหานป๋อว่า

"เด็กร้ายกาจมีฝีมืออันเผ็ดร้อน ใช้จัดการกับสตรีจริงๆ"

หานป๋อบังเกิดความกระหยิ่มยิ้มย่อง ซึ่งความจริงมันไม่มีฝีมืออันใด เพียงคิดก่อกวนหญิงงามที่ไม่ประสงค์ดี หยอกล้อเล่นสักคราจะอย่างไรนางเป็นศัตรูมิใช่สหาย ล่วงเกินนางแล้วจะเป็นไร?

ไป๋ฟางหัวเร่งรัดว่า

"ท่านทูตยังไม่ตอบคำถามของข้าพเจ้า"

หานป๋อแบมือทั้งสองข้างออก กล่าวว่า

"ฉันใดฉันนั้น ท่านไม่ตอบคำถามเรา เราไม่ตอบคำถามท่าน ถือว่าหักกลบลบล้าง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ติดค้างคำตอบอีกฝ่าย"

ไป๋ฟางหัวขุ่นเคืองจะสะบัดหน้าไปไม่มองดูมัน แต่ไม่ได้ลุกผละจากไป

ยามนั้นเหล่านางระบำร่ายรำเสร็จสิ้น พากันย่อกายคารวะเก็บพัดขนนกขึ้น หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพลางล่าถอยออกนอกประตู

เสียงมโหรีหลังจากย่ำกลองอย่างเร่งร้อนพลันชะงักขาดหาย

เสียงปรบมือโห่ร้องชมเชยดังขึ้น

หานป๋อจงใจร้องชมเชยด้วยเสียงอันดัง สายตากลับจ้องจับที่

ไป่ฟางหัว คล้ายกับบอกว่า "เรากล่าวไม่ผิดกระมัง ท่านไม่อาจตัดใจจากไป" สร้างความโกรธแค้นแก่ไป่ฟางหัวจนคิดใคร่กัดกินเนื้อของมัน

ขุนนางขานพิธีที่เฝ้าประตูร้องขานว่า

"ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ใต้เท้าเหลิงเอี้ยนกับผู้บัญชาการทหารเรือใต้เท้าหูเจี๋ยมาถึง"

ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

นี่เป็น "บุคคลสำคัญ" ที่ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าจะมาปรากฏกาย

นอกจากมหาเสนาบดีหูอุ้ยหยงแล้ว นี่เป็นคนโปรดของโอรสสวรรค์องค์ปัจจุบัน กลับให้เกียรติรุดมา

ขุนนางเฉินหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย มองไปยังหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงว่าจะเผชิญหน้ากับบุคคลที่ตึงมือที่สุดโดยเร็วถึงเพียงนี้

ผู้กล้าช่วยหญิงงาม

ชิฉางเจิงนอนอยู่ภายในหีบ ฉวยโอกาสหลับตาพักผ่อน สลัดความกลัดกลุ้มกังวล นึกหาหนทางอย่างเงียบงัน

รถม้าควบขับอย่างรวดเร็ว รอบข้างยังมีเสียงฝีเท้าม้ากระทบพื้น

ชิฉางเจิงเข้าสู่ห้วงลืมตนโดยเร็ว กำลังภายในกายโคจรรอบแล้วรอบเล่า พลังชีวิต ลมปราณ จิตวิญญาณบรรลุถึงจุดสูงสุด

ล่างฟานหวินกล่าวคำวิจารณ์ไว้ไม่ผิด มีแต่สภาพแวดล้อมอันลำเข็ญ จึงเพาะสร้างมันเป็นมือดาบแห่งยุค

สมมติเช่นตอนนี้ หากมิใช่มีศัตรูเข้มแข็งเช่นอิงเฟยจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง บังเกิดเป็นความกดดันต่อมันอย่างใหญ่หลวง มันอย่าคิดหมายตีความเคล็ดวิชาเพลงดาบมือซ้ายของฟงหานได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

ไม่ทราบเดินทางไกลเท่าใด ชิฉางเจิงพลันตื่นขึ้นมา ประการสำคัญคือเสียงล้อรถเปลี่ยนไป ตัวรถสั่นสะเทือนจนแทบทนทานรับไม่ได้

ชิฉางเจิงสงสัยใจยิ่ง ดูท่าตอนนี้รถม้าแล่นไปตามทางเปลี่ยวร้างของท้องทุ่ง ที่แท้รังของศัตรูหาได้อยู่ในเมืองฉางซาไม่

ยามนี้มันบังเกิดความกลัวประการหนึ่ง หากศัตรูแยกย้ายส่งมันกับสุ่ยโหยวจิงไปยังสถานที่สองแห่ง โอกาสที่มันจะช่วยเหลือสุ่ยโหยวจิงกลับมาคงเลือนรางมากแล้ว

จากนั้นมันหักล้างความคิดเช่นนี้ ด้วยนิสัยใจคอของอิงเฟย เมื่อคว่ากุมมันได้ ต้องเคี่ยวเข็ญทรมานมัน เพื่อระบายความแค้นที่มันช่วงชิงสุ่ยโหยวจิงไป วิธีที่ดีที่สุดคือย่ายีสุ่ยโหยวจิงต่อหน้ามัน ให้ทั้งสองปวดร้าวสุดทนทาน

หากอิงเฟยไม่ทำเช่นนี้ แสดงว่าคนผู้นี้สามารถสลัดละทิ้งอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัว อย่างนั้นมันจะยิ่งน่ากลัวกว่าเดิม

ไม่ว่าโดยส่วนตัวหรือส่วนรวม มันต้องฆ่าอิงเฟยโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

สติปัญญาและพลังฝีมือคนผู้นี้น่ากลัวไปแล้ว

เสียงล้อรถเปลี่ยนไปอีก รถม้าแล่นบนผิวดินอันราบเรียบอย่างมั่นคง

หลังจากนั้นเสียงล้อรถเกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง เสียงสะท้อนที่บังเกิดขึ้น ทำให้ชิฉางเจิงทราบว่ารถม้าแล่นเข้าสู่พื้นที่ว่างซึ่งถูกปิดล้อมแห่งหนึ่ง จากนั้นหยุดนิ่งลง

หีบถูกผู้คนยกขึ้น เคลื่อนย้ายส่ายไหว ชั่วครู่ให้หลังค่อยถูกวางลงกับพื้นโดยแรง

แสงโคมไฟสาดลอดผ่านรอยร่องของหีบเข้ามา

แว่วเสียงลมหายใจของผู้คนหลายคน จากนั้นเป็นเสียงอิงเฟยดังว่า

"โหยวจิง คนรักของท่านถูกส่งมาแล้ว"

ได้ยินสุ่ยโหยวจิงหายใจอย่างเร่งร้อน แต่หาได้ตอบคำไม่

สตรีที่ปลอมเป็นสุ่ยโหยวจิงสยบมันไว้ กล่าวว่า

"น้องจิง ความสามารถบนเตียงของเด็กน้อยนี้ใช่เหนือกว่าท่านเฟยหรือไม่ ไม่เช่นนั้นท่านไหนเลยปันใจเป็นอื่น? บอกต่อเอี้ยนเหนียงด้วย"

อิงเฟยแค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง

ชิฉางเจิงบันดาลโทสะ สตรีที่เรียกว่าเอี้ยนเหนียงนี้แสดงว่าอิจฉาริษยาสุ่ยโหยวจิง จึงจงใจเอ่ยถึงหัวข้อที่อิงเฟยไม่อาจทนทานรับได้

มันผนึกรวมกำลังไม่หยุดยั้ง แต่พยายามสะกดเพลิงอำมหิตมิให้ฝ่ายตรงข้ามรู้สึกได้ พร้อมกันนั้นก็ตระเตรียมลงมือ

ควรทราบว่าอิงเฟยมีสายตาแหลมคม ไม่แน่ว่าดูออกว่ามันไม่ได้ถูกสยบจุดได้ หากลงมือโดยไม่บอกกล่าว มันคงพลาดท่าเสียทีแล้ว

อย่าว่าแต่ดาบศัสตราฟ้าและดาบคู่มือเมื่อก่อนของมันล้วนถูกฝ่ายตรงข้ามยึดไป หากใช้มือเปล่าสู้กับตาขอคู่ของอิงเฟย คงตกเป็นรอง ดังนั้นวิธีเพียงหนึ่งเดียวคือ ฉวยโอกาสที่อิงเฟยไม่ทันระวัง ลงมือลอบทำร้าย

เอี้ยนเหนียงหัวร่อ พลางกล่าวอีกว่า

"น้องจิงไยไม่อ้อนวอนแทนคนรัก ขอให้ท่านเฟยไว้ไมตรี ไม่แน่ว่าท่านเฟยเห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าก่อน เพียงควักดวงตา ทำลายพลังฝีมือของมัน จากนั้นปลดปล่อยมันไป"

สุ่ยโหยวจิงร้องคำ "หุบปาก" อิงเฟยก็กล่าวด้วยความรำคาญว่า

"เอี้ยนเหนียงท่านกล่าวให้น้อยลงได้หรือไม่?"

กล่าวพลางเดินช้าๆ มายังข้างหีบ

ชิฉางเจิงรู้สึกมีรังสีการฆ่าฟันหนุนเนื่องมา ฉุกคิดว่าผิดท่า

รีบโคจรพลังคุ้มครองเส้นชีพจรทั่วร่างไว้

เสียงโครมพร้อมกับเสียงกรีดร้องของสุ่ยโหยวจิงดังขึ้น อิงเฟยฟาดฝ่ามือใส่หีบไม้

รู้สึกมีพลังอันรุนแรงสายหนึ่งทะลุผ่านหีบไม้ แล่นเข้าสู่ร่าง หากมิใช่ชิฉางเจิงโคจรพลังคุ้มครองกายไว้ก่อน เส้นชีพจรทั่วร่างคงถูกกระแทกทำร้าย แม้ไม่ตายก็กลายเป็นคนพิการ

หีบไม้แตกสลายสิ้น ชิฉางเจิงกลิ้งตัวตามพลังจู่โจม ฟุบร่างอยู่ที่มุมห้อง

สุ่ยโหยวจิงร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง โถมเข้าหามัน ใช้ร่างบดบังมันไว้ ป้องกันมิให้อิงเฟยจู่โจมซ้ำเติม

อิงเฟยหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"สายเกินไปแล้ว เส้นชีพจรทั่วร่างของมันถูกพลังลมปราณของข้าพเจ้ากระแทกทำร้าย ไม่มีวันฟื้นฟูพลังฝีมือได้"

ชิฉางเจิงกัดปลายลิ้นเป็นบาดแผล โคจรพลังบังคับโลหิตไหลออกทางดวงตา ใบหู จมูก ปาก สุ่ยโหยวจิงพอพลิกตัวมันขึ้นมา จึงเห็นสภาพโลหิตไหลหลั่งทั่วใบหน้า ต้องคร่ำครวญว่า

"เจิงหลาง โหยวจิงเป็นคนทำร้ายท่าน หากท่านไม่กลับมาช่วยข้าพเจ้า คงไม่พลัดตกหลุมพรางกับดัก"

พลางฟุบร่างกับทรวงอกมัน ร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ

อิงเฟยโอบกอดสตรีที่เรียกว่าเอี้ยนเหนียง นั่งอยู่บนเก้าอี้กลางห้องโถงด้านใน มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่พึงพอใจขึ้น กล่าวว่า

"พี่ชิหล่อเหลาเจ้าสำราญ คงเป็นที่รักชอบของสตรีเพศ ข้าพเจ้าจะหาตัวพวกนาง ยึดครองร่างกายและจิตใจพวกนาง คนแรกคือฉู่หงอี้ จากนั้นเป็นสุ่ยโหยวจิง ส่วนบุคคลสาม ข้าพเจ้ามีวิธีทำให้ท่านบอกออกมา ไม่ทราบพี่ชิเชื่อหรือไม่?"

ชิฉางเจิงฝืนใจลืมตาขึ้น สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่เชื่อเด็ดขาด"

อิงเฟยยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวเย้ยหยันว่า

"รอสักครู่ข้าพเจ้าจะจัดการกับสุ่ยโหยวจิงต่อหน้าท่าน เมื่อท่านเห็นนางถูกปลุกเร้าความต้องการบังเกิดปฏิกิริยาอันเร่าร้อน ไม่ทราบว่าท่านจะมีความรู้สึกอย่างไร?"

สุ่ยโหยวจิงกรีดร้องว่า

"มารร้ายที่วิปริต ฆ่าพวกเราเถอะ"

อิงเฟยหัวร่อฮาฮา กล่าวกับเอี้ยนเหนียงที่นั่งอยู่บนตักว่า

"มา พวกเราจูบปากสักครา"

เอี้ยนเหนียงหัวร่ออย่างร้อนร่าน กล่าวกับสุ่ยโหยวจิงว่า

"ตอนนี้ให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติท่านเฟยก่อน ต่อจากนั้นค่อยถึงรอบของท่าน...อืมม์"

ชิฉางเจิงฉวยโอกาสที่บุรุษสตรีทั้งสองจูบปากกัน ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าสู่ร่างสุ่ยโหยวจิง

สุ่ยโหยวจิงมองดูมันอย่างงุนงง

ชิฉางเจิงกะพริบตาให้กับนาง ใช้พลังลมปราณทะลวงจุดที่นางถูกปิดสกัดไว้

สุ่ยโหยวจิงรู้สึกผ่อนคลาย ฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม แต่ยังมองดูชิฉางเจิงอย่างเหลือเชื่อ

อิงเฟยถอนริมฝีปากจากเอี้ยนเหนียง ตบตะโพกอันผึ่งผายของนางคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านลงมาก่อน ให้ข้าพเจ้าจัดการกับสุ่ยโหยวจิงค่อยถึงรอบของท่าน"

เอี้ยนเหนียงขณะจะกระเง้ากระงอด พอถูกอิงเฟยถลึงตาใส่

สร้างความแตกตื่นจนรีบกระโดดลงมา

ยามนั้นชิฉางเจิงถอนเข็มเงินทั้งสองเล่มจากจุดเอ่อกู่ตั้งแต่แรก ซ่อนอยู่ในมือ คอยหาโอกาสเคลื่อนไหว

สุ่ยโหยวจิงคล้ายร่ำไห้จนหมดเรี่ยวสิ้นแรง ฟุบกายอยู่บนร่างชิฉางเจิง

อิงเฟยผุดลุกขึ้น บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เด็กน้อยมีความสามารถไม่น้อย ข้าพเจ้าต้องเปลืองมือเปลืองเท้ามากมาย ค่อยคร่ากุมท่านเอาไว้ เห็นแก่ข้อนี้ ข้าพเจ้าจะละเมิดกฎไม่ฆ่าท่าน โหยวจิง ข้าพเจ้าใจกว้างถึงเพียงนี้ ท่านสมควรตอบแทนข้าพเจ้าอย่างไร?"

สุ่ยโหยวจิงลุกขึ้นนั่ง หันหลังให้กับมัน กล่าวว่า

"ตอนนี้เขากลายเป็นคนครึ่งพิการแล้ว หากท่านยินยอมปลดปล่อยเขาไป ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้นเถอะ"

อิงเฟยหัวร่อฮาฮา สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องสะดวกดายปานนั้น แต่หากท่านยินยอมแสดงบทรักร่วมกับข้าพเจ้าต่อหน้าคนรักของท่าน ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าจะรับปากข้อขอร้องของท่าน"

คนผู้นี้มีจิตในชั่วช้าสามานย์ ชมชอบใช้วิธีการทั้งจริงทั้งเท็จก่อกวนผู้อื่น คล้ายกับแมวหยอกเย้ามุสิก ต้องจัดการจนอีกฝ่ายหนึ่งคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดใคร่ตายก็ไม่สมปรารถนา

สุ่ยโหยวจิงยื่นมือลูบคลำใบหน้าชิฉางเจิงด้วยความรักเวทนา ราวกับว่าอิงเฟยกับเอี้ยนเหนียงไม่ได้ดำรงคงอยู่ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เจิงหลาง ในโลกนี้มีแต่ท่านที่บันดาลให้โหยวจิงยินยอมมอบทุกสิ่งให้ บุคคลอื่นล้วนไม่ได้"

ชิฉางเจิงทราบว่า สุ่ยโหยวจิงฉวยโอกาสที่เล่นละครฉากหนึ่ง

เปิดเผยความจริงใจต่อตนเองว่านางไม่ได้รักอิงเฟย สร้างความตื้นตันใจยิ่ง ดวงตาทอประกายแห่งความรัก กล่าวว่า

"สุ่ยโหยวจิงเป็นสตรีของข้าพเจ้า เป็นสมบัติส่วนตัวของเรา เหล่าชิ ไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นหรือตายจะรักท่านตลอดไป"

เอี้ยนเหนียงส่งเสียงร้องอย่างโกรธแค้นคำนึงหนึ่งคิดโถมเข้ามา อิงเฟยยื่นมือขวางกันนางไว้ หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ท่านร้อนรุ่มอันใด? พวกมันยิ่งรักใคร่ ขณะที่ข้าพเจ้าจัดการกับนางแพศยานี้ต่อหน้าพี่ชิยิ่งมีรสชาติ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"พี่ชิ ข้าพเจ้ารับรองว่าท่านจะได้เห็นสภาพอันเร่าร้อนรุนแรงของคนรักท่านอย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน โหยวจิง อย่าลืมว่ากาลก่อนท่านลิงโลดที่ได้ร่วมกับข้าพเจ้าถึงเพียงไหน ข้าพเจ้ามิเพียงเป็นบุรุษคนแรกของท่าน ยังเป็นบุรุษคนสุดท้ายของท่าน"

สุ่ยโหยวจิงหันขวับมา ร่ำร้องว่า

"หุบปาก"

ดวงตาอิงเฟยทอแววโกรธเกรี้ยว ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะสอนให้นางแพศยาท่านลิ้มลองรสชาติปาน จะขาดใจอีกครั้ง ดูว่าท่านยังปากแข็งหรือไม่?"

กล่าวจบพุ่งปราดเข้าหาคนทั้งสอง ยื่นมือหมายจิกผมของสุ่ยโหยวจิง

เห็นแน่ชัดว่าสุ่ยโหยวจิงต้องถูกมันจิกกระชากผมขึ้น สุ่ยโหยวจิงพลันกลิ้งตัวไปทางขวาง

อิงเฟยงงงันวูบหนึ่ง

ชิฉางเจิงตวัดเท้าขึ้น เตะถูกท้องน้อยของมันดังโครม

อิงเฟยแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด โซซัดโซเซล่าถอย

เอี้ยนเหนียงก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว ชักดาบศัสตราฟ้าที่สะพายอยู่กลางหลังของนางออกมา คิดสกัดยับยั้งท่วงท่ากระโดดปราดขึ้นของชิฉางเจิง พลันรู้สึกปวดแปลบที่มุมหน้าผากทั้งสองอย่างรุนแรง ที่แท้ถูกเข็มเงินซึ่งเคยปักอยู่ที่จุดเอ่อกู่ของชิฉางเจิงทั้งสองเล่มแทงใส่ กระทั่งกรีดร้องยังไม่ทันกรีดร้องออกมา ก็หงายร่างไปด้านหลัง สิ้นใจตายในบัดดล

ก่อนที่ซากศพของนางจะล้มลงกับพื้น ชิฉางเจิงชิงพุ่งปราดเข้ามา ช่วงชิงดาบศัสตราฟ้าจากมือนาง

อิงเฟยพอถอยถึงก้าวที่เจ็ด ก็อ้าปากฉีดพุ่งหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่งครอบคลุมใส่ชิฉางเจิง ขณะเดียวกันก็ชักตาขอคู่จากกลางหลัง

ชิฉางเจิงตื่นตระหนกยิ่ง เมื่อครู่มันฉวยโอกาสที่อิงเฟยไม่ทันระวัง เตะใส่อิงเฟยหนึ่งเท้า รู้สึกว่าท้องน้อยฝ่ายตรงข้ามบังเกิดพลังกระแทกสะท้อนขึ้นเอง สลายพลังจู่โจมของมันกว่าครึ่ง ตอนนี้อาศัยการกระอักโลหิตทางหนึ่งสกัดขัดขวางการรุกของมัน อีกทางหนึ่งก็ลดทอนอาการบาดเจ็บ พลังฝีมือเช่นนี้ออกจะพิสดารไปแล้ว

มันกรีดควงดาบศัสตราฟ้าเป็นวง ขับสลายหมอกโลหิตไป

ใต้แสงโคมสว่างไสว ภายในห้องโถงอันกว้างขวาง อิงเฟยถอยกายไปอีกสองก้าว จากนั้นโน้มตัวไปเบื้องหน้า จ่อตาขอคู่ใส่ เปลี่ยนจากถอยเป็นรุก โถมจู่โจมใส่ชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงรู้สึกมีรังสีการฆ่าฟันคุกคามมาปะทะหน้า ฝ่ายตรงข้ามไม่มีท่าทีว่ารับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส พลันหัวร่อฮาฮา บังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้น ไม่สนใจตาขอคู่ของฝ่ายตรงข้ามที่ปักมายังซายโครงซ้ายขวา ตวัดดาบศัสตราฟ้าฟันใส่ข้างแก้มของฝ่ายตรงข้าม ท่วงท่าสภาวะทั้งดุร้ายรุนแรง แต่พานคล่องแคล่วปราดเปรียว ไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน

เพียงดาบนี้ก็สะท้อนเห็นถึงนิสัยอันองอาจหาญกล้า สายตาที่

สูงส่งของชิฉางเจิง

ควรทราบว่าอิงเฟยในยามนี้ไม่ว่าถาโถมอย่างดุดันเพียงไหน จะอย่างไรรับบาดเจ็บอยู่ก่อน พลังสภาวะถูกชิฉางเจิงสะกดไว้ ตกเป็นรองอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นผู้ที่คิดเสี่ยงชีวิตมิใช่ชิฉางเจิง หากแต่เป็นอิงเฟยซึ่งคล้ายสุนัขดุถูกต้อนเข้าตรอก

อิงเฟยก็อาศัยความรู้สึกอันละเอียดอ่อนข้อนี้ ทำการตอบโต้ใส่ชิฉางเจิง ขอเพียงชิฉางเจิงแสดงความขลาดกลัวออกมา มันก็จะฉกฉวยสภาวะจู่โจมปลิดปลงสังหารชิฉางเจิง

หาคาดไม่ว่าชิฉางเจิงไม่นำพากับความเป็นความตาย พอลงมือก็ใช้ยุทธวิธีคิดตกตายตามกัน

หากอิงเฟยไม่เปลี่ยนท่าจู่โจม จะเป็นสภาพตกตายทั้งสองฝ่าย

ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ แสดงนิสัยใจคอของทั้งสองออกมา

อิงเฟยไหนเลยยอมสละชีวิตอันมีค่าของตัวเอง เข้าแลกกับชีวิตของฝ่ายตรงข้าม พลันเปลี่ยนแปลงกระบวนท่า ไขว้สลับตาขอคู่ปิดป้อง

เสียงดังเมื่อดาบศัสตราฟ้าฟันถูกตำแหน่งที่ไขว้ตัดกันของตาขอคู่

คนหนึ่งฟาดฟันอย่างสุดกำลัง คนหนึ่งต้านทานอย่างฉุกละหุก จึงปรากฏผลแพ้ชนะในบัดดล

อิงเฟยแผดร้องออกมา กระอักโลหิตอีกคำหนึ่ง ถูกดาบศัสตราฟ้ากระแทกถอยไปด้านหลัง

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวคำ "ปีศาจขวัญอ่อน" พลางถือดาบคุกคามเข้าหาดุจเงาตามตัว ดาบศัสตราฟ้าแผ่พุ่งพลังเย็นเยียบม้วนจู่โจมใส่ดุจระลอกคลื่นหนุนเนื่อง

อิงเฟยล่าถอยถึงประตูหลัง หยิบยืมพลังดาบของฝ่ายตรงข้ามเร่งความเร็วพุ่งถอยออกนอกประตู ตวาดว่า

"เด็กร้ายกาจ ครั้งนี้นับว่าท่านดุดัน เราผู้แซ่อิงไม่น้อมสนองแล้ว"

หลังจากถลันวูบหนึ่ง ก็หายสาบสูญไร้ร่องรอย

ชิฉางเจิงก็บังเกิดความตื่นตระหนกต่อความเข้มแข็งของศัตรู หลับตาทั้งสองลง สดับฟังอิงเฟยหลบหนีจากไปอย่างรวดเร็ว

ยามนั้นปรากฏชายฉกรรจ์จำนวนมากฮือเข้ามา

สุ่ยโหยวจิงพุ่งตัวถึงข้างกายชิฉางเจิง ชิฉางเจิงยื่นมือออกโอบกอดนาง สะบัดดาบศัสตราฟ้าเหล่าศัตรูพากันล่าถอยไป

มันกู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง พุ่งชนหลังคาห้องทะยานขึ้นฟ้า เห็นตำแหน่งที่อาศัยอยู่ ที่แท้เป็นตัวตึกที่ปลูกโดดเดี่ยวอยู่กลางทุ่งร้างแห่งหนึ่ง ดังนั้นหัวร่อดังยาวนาน เหินร่อนไปยังดงไม้ที่ห่างไป

สุ่ยโหยวจิงพรมจูบใส่ใบหน้ามันดุจหยาดฝน

ชิฉางเจิงโอบกอดหญิงงามในอ้อมอก หัวร่อด้วยความห้าวหาญ ความรู้สึกที่สูญเสียแล้วได้รับกลับคืน สร้างความเบิกบานใจแก่มัน

มันวิ่งตะบึงอย่างเต็มที่ ทะลุดงไม้ผ่านท้องทุ่ง สุดท้ายขึ้นถึงบนภูเขาลูกหนึ่ง กอดรัดสุ่ยโหยวจิงไว้ ประทับจูบอย่างยาวนาน

จวบกระทั่งคนทั้งสองแทบหายใจไม่ออก ค่อยแยกออกจากกัน สุ่ยโหยวจิงหอบหายใจ กล่าวว่า

"ฉางเจิง โหยวจิงรักท่าน รักจนแทบคลุ้มคลั่ง ในที่สุดท่านโค่นปีศาจร้ายนั้นพ่ายแพ้แล้ว"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้ม พลางกล่าวว่า

"อย่าเพิ่งดีใจเร็วถึงเพียงนั้น ในสภาพอันเลวร้ายเช่นนั้น มันยังหลบหนีไปได้ เกรงว่าข้าพเจ้ายังเป็นรองมันอยู่บ้าง ใช่แล้ว มันไม่ได้ทำอย่างไรท่านกระมัง?"

สุ่ยโหยวจิงโอบรอบคอของมัน ดวงตาทอประกายอันปีติ

สั่นศีรษะเป็นความหมายว่าไม่ กล่าวว่า

"มันคิดจัดการกับข้าพเจ้าต่อหน้าท่าน นี่เป็นคนบ้าคลั่งที่วิปริต ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าท่านตบตาเอี้ยนเหนียงได้อย่างไร นางเป็นผู้ชำนาญด้านจุดเส้น ไม่เคยมีคนหนีรอดจากวิชาเข็มเงินสยบจุดของนาง ดังนั้นแม้แต่อิงเฟยยังไม่เคลือบแคลงสงสัยท่านไม่ได้ถูกนางสยบเอาไว้"

ชิฉางเจิงพิศดูนางด้วยความรักเวทนา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อิงเฟยกระทำความผิดพลาดอย่างมหันต์ คือคร่ากุมพวกเราทั้งเป็น หากมันเพียงคิดฆ่าพวกเรา เกรงว่าแผนแยบคายของข้าพเจ้าไม่อาจใช้ออกได้ ดังนั้นหากครั้งหน้ามันลงมือต่อพวกเรา พวกเราคงไม่โชคดีเท่ากับครั้งนี้อีก"

ดวงตาสุ่ยโหยวจิงทอแววเทิดทูนลุ่มหลง ชมเชยจากใจจริงว่า

"บุคคลที่ชนะไม่ลำพอง พ่ายแพ้ไม่ท้อถอยเช่นท่าน โหยวจิงเพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่านแม้สักครึ่งก้าว"

ชิฉางเจิงแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าคิดเสาะหาสถานที่ซ่อนตัวไว้หรอกหรือ?"

สุ่ยโหยวจิงก้มศีรษะด้วยความละอายเสียใจ กล่าวว่า

"เจิงหลางยกโทษให้แก่โหยวจิงเถอะ เพราะว่าตอนนั้นข้าพเจ้ากลัวเผชิญกับอิงเฟย อดกลับไปยังข้างกายมันมิได้ วิงวอนท่านยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าเถอะ"

ชิฉางเจิงยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านไม่กลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นหรือ?"

สุ่ยโหยวจิงเงยหน้าขึ้น ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"หลังจากที่ข้าพเจ้าถูกมันคร่ากุมมา ในใจเฝ้าคิดถึงแต่ท่าน เป็นห่วงแทนท่าน โดยเฉพาะเมื่อพวกท่านทั้งสองปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายิ่งแน่ใจว่าหัวใจของตัวเองมุ่งไปที่ท่านคนเดียว เจิงหลางข้าพเจ้านึกแค้นใจตัวเองที่เสียตัวให้กับมัน แทนที่จะมอบให้แก่ท่าน..."

ชิฉางเจิงเช็ดคราบน้ำตาที่ทะลักจากเบ้าตาของนางให้อย่างนุ่มนวล กล่าวว่า

"ทุกประการผ่านไปแล้ว ขอเพียงหลังจากนี้ท่านเพียงเชื่อฟังเราเหล่าชิคนเดียว ข้าพเจ้ารับรองว่าจะให้ความสุขวาสนาแก่ท่าน"

สุ่ยโหยวจิงเสนอจูบด้วยความตื้นตันใจ นางพลันพบว่าตัวเองครอบครองทุกสิ่งที่เคยฝันใฝ่ไว้...เป็นบุรุษที่คู่ควรให้นางรักอย่างแท้จริงคนหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยนำเชื้อไฟออกมา จุดกับกิ่งไม้ที่สุมอยู่บนก้อนหินข้างน้ำพุร้อน กล่าวกับสตรีที่ล้อมรอบกายทั้งสามนางว่า

"ใช้กองไฟต่างเทียนไข ใช้แผ่นฟ้าต่างผ้าห่ม น้ำพุร้อนต่างเตียง ชีวิตคนเป็นเช่นนี้ ยังปรารถนาสิ่งใด?"

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง สตรีทั้งสามยิ้มพริ้งพราย ดวงตาทอประกายความรัก ต่างคนต่างมีเสน่ห์น่าประทับใจ

ไป่ซู่เซียงทางซ้ายมือเอนพิงกับก้อนหิน แผ่งท่วงท่าตามสบายและเกียจคร้าน รูปร่างประกอบด้วยเส้นโค้งเส้นเว้า ประหนึ่งขุนเขาสะท้อนขึ้นลง ในสตรีทั้งสามนับนางสูงระหงที่สุด โดยเฉพาะช่วงขาเรียวยาวยวนยั่วใจยิ่ง

กู่เชี่ยนเหลียนยกสองมือกอดเข่า พาดคางกับหว่างกลางหัวเข่าตากลมโตดำขลับจ้องมองแสงไฟที่ลุกช่วงโชติอยู่ด้านตรงข้าม เปลวไฟที่ถูกลมภูเขาโชยพัดสั่นไหว คล้ายวิญญาณอันลี้ลับกลางไพร ถ่ายทอดความงามอย่างสงบที่น้อยครั้งจะพบพาน

กงจู้อลงกรณ์นั่งอยู่ทางขวามือของมัน วางมือข้างหนึ่งกับ

ไหล่บ่ามัน ยื่นเหยียดเท้าซ้ายออก นั่งทับเท้าขวาเอาไว้ อีกมือหนึ่งถือกิ่งไม้คอยเขี่ยกองไฟ แสงไฟขับเน้นใบหน้าจนงามละลานกว่าเดิม

บนภูเขาสูงกลางวิกาล กิ่งไม้เผาไหม้ดังเพียะพะ หลอมกลมกลืนเป็นพิเศษ บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกที่สันติสุข

ลมฤดูสารทโชยพัด เสื้อผ้าของหนุ่มสาวทั้งสี่กระพือพลิ้วเปลวไฟแลบอยู่แปลบปลาบ

ฟงสิงเลี่ยนึกถึงความหลังที่ผ่านมา ทั้งยังนึกถึงวันเวลาข้างหน้า ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เหนียนเหลียนตันหลังจากไปจากที่นี่ จะไปยังที่ใด?"

กงจู้อลงกรณ์วางกิ่งไม้ลง แอบอิงเข้ามา กล่าวที่ข้างหูมันว่า

"ข้าพเจ้าคิดรอถึงวันพรุ่งนี้ค่อยบอกต่อท่านแต่ว่า..."

กู่เซี่ยนเหลียนตัดบทของนางว่า

"คุณหนูไฉนไม่บอกต่อสิงเลี่ยในคืนนี้? เพราะกลัวว่าเขาแบ่งแยกสมาธิ ไม่รักท่านอย่างหมดจิตหมดใจหรือ?"

กงจู้อลงกรณ์ถลึงตาใส่กู่เซี่ยนเหลียน กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านยิ่งมายิ่งสามหาวต่อข้าพเจ้าแล้ว ตอนนี้ทุกประการสมดังที่ท่านปรารถนา ยังไม่พอใจหรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนแสยะหน้าล้อเลียน กล่าวว่า

"มิใช่สมดังที่คุณหนูปรารถนาด้วยหรือ?"

กงจู้อลงกรณ์หน้าแดงสดใส ขุ่นเคืองจนไม่แยแสสนใจนาง กล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"ปีศาจเฒ่าเหนียนอาจขึ้นสู่นครหลวง"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"อะไร มันขึ้นสู่นครหลวงไปทำอะไร"

ไป่ซู่เซียงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ยังมีเรื่องดีงามอันใด นอกจากเพื่อช่วงชิงดาบเหยี่ยว"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มันต้องการครอบครองดาบเหยี่ยวหรือ? นี่นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจ เหตุใดดาบเหยี่ยวจึงตกไปยังนครหลวง?"

กงจู้อลงกรณ์อธิบายว่า

"นอกจากธรรมาจารย์อาทิตย์ บุคคลอื่นที่คิดครอบครองดาบเหยี่ยวล้วนต้องการเป็นฟู่อิงคนที่สอง แต่ปีศาจเฒ่าเหนียนคิดครอบครองดาบเหยี่ยว เพื่อทำความตกลงแลกเปลี่ยนกับจูหยวนจาง เพราะมันดูออกว่าจูหยวนจางก็ต้องการครอบครองดาบเหยี่ยวอันลึกลับเล่มนี้ คราครั้งนี้ปีศาจเฒ่าเหนียนเดินทางมายังดินแดนภาคกลาง นอกจากคิดจัดการกับพวกเราแล้ว ยังมีจุดมุ่งหมายนี้"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

"จูหยวนจางต้องการดาบเหยี่ยวไปไย?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"สิงเลี่ยเคยถือครองดาบเหยี่ยว ดาบเล่มนี้มีความพิเศษพิสดารอันใด?"

ฟงสิงเลี่ยขบคิดชั่วขณะ จึงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าถือดาบกับมือ ล้วนบังเกิดความรู้สึกพิเศษชนิดหนึ่ง แต่บอกไม่ถูกว่าเป็นอะไร"

หยุดเล็กน้อยจึงซักถามกงจู้อลงกรณ์ว่า

"จูหยวนจางไฉนต้องการครอบครองดาบเหยี่ยว? ปีศาจเฒ่าเหนียนคิดทำความตกลงแลกเปลี่ยนอันใด?"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"จือเซียนขอฉวยโอกาสบอกเรื่องของเหนียนเหลียนตันต่อท่าน"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังฟัง"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"พวกเรากับเหนียนเหลียนตันล้วนเป็นชาวอัวซื่อ แต่อยู่คนละชนเผ่า ครั้งกระโน้นตอนที่ชาวมองโกลแผ่ขยายอิทธิพล บิดาของเหนียนเหลียนตันนามเหนียนเยี่ยยอมสวามิภักดิ์ต่อมองโกล รับใช้ชาวมองโกล ฉวยโอกาสยึดครองแคว้นอู่ซวงเรา บังคับพวกเราอพยพหลบหนีมายังดินแดนภาคกลาง"

ฟงสิงเลี่ยเห็นดวงตานางทอแววหวนรำลึกเศร้ารันทด รับรู้ถึงความรู้สึกของการสิ้นชาติสิ้นแผ่นดิน ต้องบังเกิดความรักเวทนาขึ้น

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"เมื่อจูหยวนจางทำศึกกับชาวมองโกล เหนียนเหลียนตันนำชนเผ่าอัวซื่อสามพันคนลอบสังหารจูหยวนจางสามครั้งสามคราหากมิใช่ยอดฝีมือเช่นภูตบดีซวีเย่อู๋ถวายการอารักขา จูหยวนจางคงจบสิ้นไปแล้ว แต่จูหยวนจางต้องสูญเสียขุนพลไปหลายนาย รวมทั้งสนมรักที่มีวิชาฝีมือสูงเยี่ยมนางหนึ่ง ดังนั้นจูหยวนจางแค้นชนเผ่าอัวซื่อจับใจ หลังจากสถาปนาราชวงศ์หมิง มีบัญชาให้แม่ทัพหลันอี้รวมพลที่ชายแดนหาโอกาสเหมาะทำการปราบปราม เป้าหมายต่อไปอาจเป็นชนเผ่าอัวซื่อคราครั้งนี้เหนียนเหลียนตันยอมช่วยเหลือฟางเยี่ยหวี่ กล่าวถึงที่สุดเพราะเพื่อตัวเอง"

ไป่ซู่เซียงกล่าวเสริมว่า

"แต่หากมันสามารถจับจุดอ่อน ข่มขู่มิให้จูหยวนจางกรีธาทัพบุกรุกเผ่าอัวซื่อ ย่อมมีโอกาสมากกว่าปะทะแตกหักกับจูหยวนจาง"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"จุดอ่อนนั้นคือดาบเหยี่ยวเอง ขอถามผู้ใดไม่คิดหวังเป็นเซียน

วิเศษไม่ตาย ตอนนี้จูหยวนจางครอบครองแผ่นดิน หนึ่งเดียวที่โยกคลอนจิตใจจูหยวนจางคือดาบเหยี่ยวซึ่งอาจช่วยให้สำเร็จเป็นเซียน"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"นี่สมควรเป็นเรื่องลับสุดยอด ท่านล่วงรู้ได้อย่างไร?"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นตอนขับไล่ชาวมองโกล พวกเราก็ส่งคนปลอมเป็นชาวฮั่น ช่วยเหลือจูหยวนจางทำศึก ตอนนี้มีบางคนกลายเป็นคนใกล้ชิดของจูหยวนจาง ดังนั้นพวกเราทราบเรื่องในบ้านเมืองอย่างละเอียด"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวบ้างว่า

"ดาบเหยี่ยวมิใช่สูญหายไปหรอกหรือ? เหตุใดตกไปถึงนครหลวง?"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"ระหว่างนี้ในยุทธจักรเล่าลือว่า ดาบเหยี่ยวตกไปอยู่ในมือเซียนเท้าเปล่าหยางเฟิ่ง ความจริงผู้คนไม่ยอมเชื่อ จวบกระทั่งพบศพของหม่าเยิ่นหมิง ผู้เป็นบิดาของหม่าจิ้นเชิง พบว่าตายใต้วิชาฝ่ามือพิเศษเฉพาะของมัน บวกกับมันสาบสูญจนไร้ร่องรอย ยิ่งเพิ่มความระแวงสงสัยแก่ผู้คน ดังนั้นผู้ที่คิดค้นหาดาบเหยี่ยว ล้วนมุ่งเป้าไปที่เซียนเท้าเปล่าหยางเฟิ่ง"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"กล่าวไปมันน่าเวทนาสงสารนัก"

ไป่ซู่เซียงเพิ่มกิ่งไม้ไปในกองไฟ ปากกล่าวว่า

"เนื่องจากตามหาเซียนเท้าเปล่าไม่พบ ดังนั้นทุกผู้คนระแวงสงสัยว่า มันหลบซ่อนตัวในคฤหาสน์ไร้ใจของภูตบดีซวีเย่อู๋ มีแต่ที่นั้นจึงให้ที่หลบซ่อนแก่เซียนเท้าเปล่าได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้ที่ไม่ละความพยายามล้วนมุ่งสู่นครหลวง"

ฟงสิงเลี่ยร้องชักชวนสตรีทั้งสามคำหนึ่งประคองพวกนางลุกขึ้นยืน แหงนมองท้องฟ้าราตรี ระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"ตกลง วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะนำภรรยารักทั้งสามเดินทางสู่นครหลวงร่วมมือกับล่างฟานหวิน โจรท่องโดดเดี่ยวและหานป๋ออาละวาดให้ฟ้าถล่มดินทลายสักครา"

ในเสียงมโหรีต้อนรับ ผู้คนกลุ่มหนึ่งเคลื่อนเข้าสู่งานเลี้ยง

คนนำขบวนเป็นชายกลางคนอายุสี่สิบเศษ สีหน้ากระด้างเย็นชา สองตาเป็นประกายแวววับ รูปร่างผอมสูง สวมใส่เสื้อยาวสีเขียวสองมือไพล่อยู่ด้านหลัง คาดว่าคงเป็นผู้บัญชาการทหารองครักษ์เหลิงเอี้ยน

ที่คล้อยหลังครึ่งก้าว เป็นชายฉกรรจ์ไว้เคราครึ้มอยู่ข้างแก้ม แต่งเครื่องแบบนายทหาร สะพายกระบี่ที่หว่างเอว ตัดกับเสื้อยาวลำลองของเหลิงเอี้ยน ยิ่งขับเน้นศักดิ์ฐานะของมัน คนผู้นี้สมควรเป็นผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ย

ผู้ที่ติดตามอยู่ด้านหลังคนทั้งสอง เป็นบุรุษสตรีสวมชุดรัดกุมคู่หนึ่ง

บุรุษสะพายดาบยาวที่กลางหลัง รูปร่างผอมเล็กต่ำเตี้ย แต่ดวงตาทั้งคู่สุกใสเป็นพิเศษ สตรีสะพายกระบี่ที่กลางหลัง ทั้งองอาจทั้งงดงามสะดุดตา เค้าความงามแทบประชันกับไป่ฟางหัว เพียงแต่ขาดเสน่ห์อันอ่อนช้อยเช่นไป่ฟางหัว หากทว่าเพิ่มความแข็งแรงสมบูรณ์ซึ่งไป่ฟางหัวไม่มี

ถัดจากนั้นเป็นคนที่ดูเผินๆ เข้าใจว่าเป็นเด็กชายอายุสิบสองสิบสามขวบผู้หนึ่ง พอเพ่งดูให้ดีพบว่าศีรษะและมือเท้าล้วนใหญ่กว่าเด็กชาย ที่แท้เป็นคนแคระผู้หนึ่ง

สุดท้ายเป็นนายทหารแต่งเครื่องแบบแปดนาย

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อเห็นฝ่ายตรงข้ามจัดขบวนทัพมาถึงเพียงนี้ อดตื่นเต้นตึงเครียดอยู่บ้างมิได้

ขุนนางใหญ่น้อยในงานเลี้ยงต่างพากันลุกขึ้นต้อนรับ

หานป๋อก็คิดลุกขึ้น แต่โจรท่องโดดเดี่ยวชิงเคลื่อนไหว โดยกระตุกชายเสื้อของมันค่อยรู้สึกตัว นั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

สุดท้ายนอกจากหานป๋อแล้ว ผู้คนในงานเลี้ยงล้วนลุกขึ้นยืนแสดงความเคารพต่อเหลิงเอี้ยนและคณะ

เหลิงเอี้ยนกับหูเจี๋ยมายังเวทีหลักที่หานป๋อนั่งอยู่ แย้มยิ้มคารวะตอบ แต่ทั้งสองพอพบว่าเซียะถิงสือก็ร่วมโต๊ะด้วย ล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย

สายตาเหลิงเอี้ยนจ้องจับบนใบหน้าหานป๋อ ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า พลันผละจากขบวน เดินตรงเข้าหาหานป๋อ

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบใหญ่ ไม่ทราบว่ามันมีจุดมุ่งหมายใด

หานป๋ออยู่ในคราบปลอมแปลง ถูกมันจ้องมองจนอกสั่นขวัญแขวน ฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้น

ใบหน้าเหลิงเอี้ยนประดับด้วยรอยยิ้มอันลึกล้ำสุดหยั่งคาด ก้าวขึ้นเวทีหลัก ยื่นสองมือต่อหานป๋อ กลับขอสัมผัสมือกับหานป๋อ

ยามนั้นแม้แต่โจรท่องโดดเดี่ยวก็ไม่ทราบรับมืออย่างไร ควรทราบว่าการสัมผัสมือซึ่งเป็นมารยาทแรกพบหน้านี้ นิยมกระทำในฝ่ายอธรรมจุดประสงค์เพื่อทดสอบชั่งน้ำหนักดู ด้วยพลังฝีมือของเหลิงเอี้ยน เพียงจับมือถือแขนสมควรล่วงรู้พื้นฐานกำลังภายใน ตลอดจนความตื้นลึกหนาบางของหานป๋อออกได้

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า เหลิงเอี้ยนบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยต่อพวกมัน ถึงกับดูออกว่าพวกมันคือหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว จึงไม่กลัวเสียมารยาทด้านการทูต

หานป๋อกลับสงบเยือกเย็นลง กัดฟันยื่นมือออก สัมผัสมือกับมือที่ผอมเกร็งของเหลิงเอี้ยน

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบร้องคำจบสิ้นกัน

ขุนนางเฉิน จั่วซือ ฟั่นป้าและพวกล้วนใจระทึกแทบกระดอนจากปาก

เหลิงเอี้ยนกุมมือหานป๋อไว้ หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เราถือกำเนิดจากยุทธจักร วันนี้เห็นท่านทูตมีสง่าราศี แสดงว่าเป็นมือหนึ่งแห่งแว่นแคว้นท่าน จึงอดแสดงความใกล้ชิดตามธรรมเนียมยุทธจักรต่อท่านทูตมิได้ ขอท่านทูตอย่าได้ตำหนิ"

เหล่าขุนนางใหญ่น้อยค่อยทราบว่ามีเหตุผลความนัยเช่นนี้ ไหนเลยคาดคิดถึงภัยอันตรายที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน

หานป๋อรู้สึกว่าสองมือของฝ่ายตรงข้ามแผ่พุ่งพลังที่คล้ายมีคล้ายไม่มีสายหนึ่ง ซอนไซเข้าสู่เส้นชีพจรของตนเอง ยามอับจนปัญญาได้แต่โคจรพลังของสิบท่าไร้คำนึงสำนักเส้าหลินเข้ารับมือ พร้อมกับยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้บัญชาการเข้มแข็งองอาจ เราปักมุนจองมีแต่คิดใคร่ครบหา ไหนเลยมีความคิดตำหนิ?"

เหลิงเอี้ยนมีพลังฝีมือสูงส่งเพียงไหน พอสัมผัสกับพลังลมปราณของฝ่ายตรงข้าม ก็ทราบว่าเป็นแนวทางสำนักเส้าหลินอันมาตรฐานอดงงงันมิได้

ควรทราบว่ามันทราบจากฟางเยี่ยหวี่ว่า คณะทูตโคกุเรียวชุดนี้ปรากฏกายในเวลาเดียวกับที่หานป๋อและโจรท่องโดดเดี่ยวหายสาบสูญ ดังนั้นสะกิดความสงสัยขึ้น จึงลงมือทดสอบดู คาดว่าหานป๋อรองรับพันธุมารไว้ วิชาฝีมือเดินในแนวทางฝ่ายมาร ด้วยความสำเร็จในวิชามารของเหลิงเอี้ยนพอทดสอบหยั่งดู ฝ่ายตรงข้ามต้องไม่อาจ

ปิดบังไว้ได้ หาคาดไม่ว่ากลับทดสอบทราบว่าเป็นวิชากำลังภายในสำนักเส้าหลิน

นี่เป็นความโชคดีของหานป๋อ บังเอิญฝึกเคล็ดวิชาไร้คำนึงสำเร็จ ไม่เช่นนั้นหากเป็นเคล็ดวิชาค่ายสำนักอื่น ก็ไม่อาจคลายความสงสัยของเหลิงเอี้ยน มีคำกล่าวว่าหมื่นวิถีทางรวมตัวที่เส้าหลิน บรรดาแว่นแคว้นที่นิยมเลื่อมใสวิทยายุทธ์ของดินแดนภาคกลาง ล้วนเดินทางมาฝึกฝีมือที่สำนักเส้าหลิน เท่าที่เหลิงเอี้ยนทราบ หลายร้อยปีมานี้มีคนเดินทางจากโคกุเรียวมาขอฝึกฝีมือที่เส้าหลิน ดังนั้น "ปักมุนจอง" ผู้นี้เรียนรู้วิชาฝีมือสำนักเส้าหลิน ไม่เป็นที่น่าประหลาดใจแต่อย่างไร

แน่นอน หากเหลิงเอี้ยนหักล้างกำลังภายในกับหานป๋อ หานป๋อเพื่อรักษาชีวิตไว้ มิอาจไม่ใช้วิชาฝีมือแท้จริงออกมา ย่อมต้องเปิดเผยความจริง แต่นี่เพียงเป็นการทดสอบหยั่งดู มันเพียงใช้เคล็ดวิชาเส้าหลินก็รับมือได้

สีหน้าเหลิงเอี้ยนเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง คลายมือจากการยึดกุมมือหานป๋อ หันไปประสานมือต่อไป่ฟางหัว กล่าวว่า

"ไม่พบกันแรมปี คุณหนูไป่มีรูปโฉมงดงามกว่าก่อน เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

ไป่ฟางหัวย่อกายคารวะตอบ กัมศีรษะ กล่าวว่า

"ฟางหัวไหนเลยรับคำชมจากท่านผู้บัญชาการได้?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวที่ด้านข้างลอบแค่นเสียงในใจ ที่แท้คนทั้งสองมีส่วนเกี่ยวข้องกันจริงๆ

ขุนนางเฉินกับเหลิงเอี้ยนมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ยามใดที่ยังไม่แตกหัก เปลือกนอกถือเป็นพวกเดียวกัน จึงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เฉินลิ่งฟางคำนับท่านผู้บัญชาการ"

เหลิงเอี้ยนยิ้มพลางผงกศีรษะรับ ไม่กล่าวว่ากระไร หันกายเดิน

กลับเข้าขบวนของมัน จากนั้นสาวเท้าไปยังโต๊ะบนเวทีทางขวา ซึ่งยังว่างอยู่

เหลิงเอี้ยนและคณะพอนั่งเรียบร้อย ทุกผู้คนพากันทรุดนั่งลง เหล่าหญิงงามเมืองรินสุราเสนอยกอาหารว่างมา การระบำรำฟ้อนก็ดำเนินต่อไป

ไป่ฟางหัวชะโงกศีรษะถึงข้างใบหูหานป๋อ กระซิบบอกว่า

"หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีกับคนแคระนั้น เป็นองครักษ์ประจำตัวของท่านผู้บัญชาการ ล้วนมีไม้ตายเฉพาะตัว โดยเฉพาะคนแคระนั้นมีของวิเศษเต็มตัว อย่าได้นึกดูแคลนว่ามันเตี้ยแคระ"

หานป๋อตบตาเหลิงเอี้ยนเป็นผลสำเร็จ ความจริงนึกกระหยิ่มยินดี พอฟังไป่ฟางหัวกล่าวเช่นนี้ กลับเลอะเลือนสงสัย ไม่เข้าใจว่านางไฉนเตือนสติตนเอง กำชับให้มันระมัดระวัง หรือว่านางมิใช่คนของเหลิงเอี้ยน?

หานป๋อขณะจะหันไปสบสายตากับโจรท่องโดดเดี่ยว ชายฉกรรจ์เคราครึ้มซึ่งคือผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ยก็ผุดลุกขึ้น ยกชูถ้วยสุราต่อมัน ส่งเสียงก้องกังวานปานฟ้าร้องว่า

"สุราถ้วยนี้ขอขมาต่อท่านทูตเป็นพิเศษ คนของเราเป็นห่วงความปลอดภัยของท่านทูต กระทำการหุนหันวู่วาม ขอท่านทูตเป็นผู้ใหญ่ไม่ถือสาผู้น้อย ให้อภัยสักครา"

หานป๋อรีบยกชูถ้วยสุราดื่มร่วมกับมัน ปากบอกว่าไม่เป็นไร

หูเจี๋ยทรุดนั่งลง หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงบนแม่น้ำใหญ่กลับมีโจรเล็กโจรน้อยเหิมเกริมถึงเพียงนี้ ไม่ทราบว่าโจรน้อยที่ท่านทูตจับตัวไว้ทั้งแปดตอนนี้อยู่ที่ใด หากสามารถส่งมอบตัวให้เราจัดการ ไม่แน่ว่าจะเค้นถามถึงรังโจรของพวกมัน ทำการล้อมปราบให้สิ้นซาก นี่เป็นพระประสงค์ที่ฝ่าบาทบัญชาให้เรามาดูแล

ทหารเรือเช่นกัน"

หานป๋อลอบด่าทอในใจ หูเจี๋ยทราบดีว่ามันไม่ได้เป็นคนคร่ากุมแปดปีศาจซูหัง พานบอกว่าเป็นเรื่องของมัน ทวงถามผู้คนอย่างเปิดเผย หากตนเองผลักไสว่าไม่เกี่ยวข้องกับมัน อย่างนั้นภาระรับผิดชอบจะตกอยู่ที่หม่าสงกับฟางหยวน ขอถามขุนนางชั้นผู้น้อยเช่นทั้งสองไหนเลยขัดขวางการทวงถามคนของฝ่ายตรงข้ามได้ ขุนนางเฉินยังไม่มีตำแหน่ง ยิ่งไม่มีสิทธิ์มีเสียงในการกล่าววาจา

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา ชิงตอบว่า

"เรื่องการรักษาความปลอดภัย ท่านผู้บัญชาการสอบถามจากเราได้ โจรน้อยทั้งแปดนั้นดูไปคล้ายลงมือต่อผู้เฒ่าเฉิน แต่พวกเราระแวงสงสัยว่า พวกมันมีจุดประสงค์ต่อเครื่องราชบรรณาการที่คณะทูตเรานำมาถวายต่อโอรสสวรรค์แว่นแคว้นท่าน ลองถามดู โสมวิเศษหมื่นปีเมื่อเป็นยอดยาอายุวัฒนะ รักษารูปโฉมไม่แก่เฒ่า มีผู้ใดไม่ต้องการ? ดูจากเวลาที่ปฏิบัติการ การคำนวณเป็นมั่นเหมาะ แสดงว่ามีคนของทางการลอบส่งข่าวให้ทราบ นี่เป็นเรื่องลบหลู่เบื้องบนคิดก่อกบฏ ดังนั้นพวกเราคิดคุมตัวโจรน้อยทั้งแปดนี้ขึ้นสู่นครหลวง ส่งมอบตัวต่อโอรสสวรรค์แว่นแคว้นท่าน ไม่ทราบผู้บัญชาการเหลิงกับใต้เท้าหูมีความเห็นเป็นอื่นหรือไม่?"

หานป๋อกับขุนนางเฉินลอบโห่ร้องชมเชย โจรท่องโดดเดี่ยวเมื่อกล่าวเช่นนี้ หมายความว่านอกจากจูหยวนจางแล้ว ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องสงสัย หากมีคนมาทวงถามแปดปีศาจซูหัง มิใช่แสดงว่าเป็นผู้บงการอยู่หลังฉากหรอกหรือ?

หูเจี๋ยอับจนถ้อยคำ ได้แต่กล่าวว่า

"ที่แท้มีเบื้องหลังเช่นนี้ อย่างนั้นรบกวนท่านหัวหน้าองครักษ์แล้ว เพียงไม่ทราบองครักษ์บนเรือเพียงพอหรือไม่? ต้องการให้เราจัด

ส่งมือดี เสริมความปลอดภัยหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวขณะจะหาคำพูดปฏิเสธ เซียะถิงสือชิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ท่านหูโปรดวางใจ โสมวิเศษหมื่นปีเป็นเครื่องราชบรรณาการที่เตรียมถวายฝ่าบาท เราไหนเลยกล้าชะล่าเลินเล่อได้?"

เหลิงเอี้ยนกล่าวบ้างว่า

"ก่อนหน้านี้ไม่ทราบว่าท่านขุนนางปู้เจิ้งซื่ออยู่บนเรือด้วย ไม่เช่นนั้นคงไม่ต้องวิตกเกินกว่าเหตุแล้ว"

เซียะถิงสือกล่าวว่า

"ฝ่าบาทมีรับสั่ง ให้เรารับผิดชอบความปลอดภัยในระหว่างทางของท่านทูต เราไหนเลยกล้าไม่ติดตามดูแลได้?"

เหลิงเอี้ยนแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ใต้เท้าเซียะนำท่านทูตอ้อมเป็นวง มายังเมืองอู่ชางท่องชมทิวทัศน์ ก่อนหน้านี้ไม่ได้ทูลขอ ไม่กลัวฝ่าบาททรงรอจนร้อนพระทัยหรือ?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวลอบร้องคำร้ายกาจในใจ เหลิงเอี้ยนไม่สอบถามโดยตรงว่าคณะทูตไฉนไปยังเมืองอู่ชาง กลับบอกว่าเซียะถิงสือไม่แจ้งต่อบ้านเมือง กระทำตามอำเภอใจ ปล่อยให้ฮ่องเต้ต้าหมิงทรงรอจนร้อนพระทัย นับว่ารุกเร้าจนเซียะถิงสือยากจะรับมือได้

เซียะถิงสือหน้าแปรเปลี่ยนไป หานป๋อหัวร่อฮาฮา ตอบคำถามแทนว่า

"ท่านผู้บัญชาการกล่าวหนักเกินไปแล้ว เรื่องนี้ไม่อาจโทษว่าท่านขุนนางปู้เจิ้งซื่อ หากแต่เป็นการร้องขอของพวกเรา ทั้งกระทำเพื่อฝ่าบาทแคว้นท่าน เนื่องจากโสมวิเศษหมื่นปีแม้ทรงคุณค่า หากขาดน้ำแร่ของแคว้นท่านเป็นกระสาย ประสิทธิภาพจะลดลง ดังนั้นพวกเรา

ไม่เสียดายกับการอ้อมเป็นวง สืบเสาะค้นหาตามรายทาง ดีที่ฟ้าส่งเสริมผู้เพียรพยายาม ในที่สุดถูกพวกเราหาพบได้"

ขุนนางหลี่เฉาเซิงแห่งเมืองจิ่วเจียงกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ที่แท้ท่านหัวหน้าองครักษ์สั่งเราขนถ่ายน้ำแร่เซียนมาสิบสองไห เพราะมีเหตุผลสำคัญเช่นนี้เอง"

เหลิงเอี้ยนเห็นฝ่ายตรงข้ามคล้ายจริงคล้ายเท็จ ในใจเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ทราบว่าซักถามต่อไปก็ไม่มีความคืบหน้าอันใด จึงหันหัวเรื่องว่า

"เมื่อสามปีก่อน แคว้นท่านส่งทูตมายังดินแดนภาคกลาง เราเคยสนทนากับเขาตลอดทั้งคืน บังเกิดความสนใจต่อศิลปะวัฒนธรรมของแคว้นท่านอย่างสูง โอ ความทรงจำของเราใช้การไม่ได้จริงๆ กลับลืมชื่อของเขา..."

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวและขุนนางเฉินใจสั่นสะท้าน ขุนนางเฉินหลุดจากตำแหน่งมานาน ไหนเลยทราบว่าเมื่อสามปีก่อนโคกุเรียวเคยส่งผู้ใดมายังต้าหมิง ตอนนี้แสดงว่าเหลิงเอี้ยนคิดทดสอบอีกครั้งว่าหานป๋อเป็นทูตแท้จริงหรือตัวปลอม

หากหานป๋อมาจากโคกุเรียวจริง ไหนเลยไม่ทราบว่าแคว้นของตนเองส่งผู้ใดมายังนครหลวง?

เห็นแน่ชัดว่าศักดิ์ศรีแท้จริงต้องถูกเปิดโปง ที่ริมโสตหานป๋อแว่วเสียงทางลมปราณของไป่ฟางหัว ดังว่า

"เป็นขุนนางผู้ใกล้ชิดกับกษัตริย์แคว้นท่านใต้เท้าชิกแฮ"

หานป๋อไม่ทราบว่านางคิดกลั่นแกล้งมันหรือช่วยเหลือมัน ยามไม่มีหนทางเลือก ได้แต่กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ใต้เท้าคงหมายถึงขุนนางใกล้ชิดกับแทวังแคว้นเราใต้เท้าชิกแฮ เรากับท่านผู้เฒ่ามิเพียงคุ้นเคยกับชิกฟูจิน (ท่านผู้หญิงชิก) ยังเป็น

มารดาบุญธรรมของเรา ไม่ทราบมาก่อนว่าท่านผู้เฒ่ากับผู้บัญชาการเหลิงมีการคบหาอย่างลึกซึ้งถึงเพียงนี้ กล่าวไปล้วนเป็นพวกเดียวกันแล้ว"

กับเรื่องที่ไป่ฟางหัวให้ความช่วยเหลือ ในใจทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย ทั้งกังวลทั้งยินดี

ที่กังวลคือนางล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกมันแล้ว ที่ยินดีคือเป็นที่แน่ใจว่านางมิใช่คนของเหลิงเอี้ยน

เหตุใดนางจึงช่วยเหลือพวกมัน?

นางไฉนทราบเรื่องในบ้านเมืองอย่างละเอียดถึงเพียงนี้?

โจรท่องโดดเดี่ยว ขุนนางเฉิน จั่วซือ ฟั่นป้าและพวกล้วนตะลึงลานกับที่ ไม่เข้าใจว่าหานป่อไฉนเอ่ยชื่อของขุนนางโคกุเรียวได้ นอกจากหานป่อผู้นี้เป็นปักมุนจองตัวจริงปลอมแปลงขึ้น

ผู้ที่เคลือบแคลงสงสัยยิ่งกว่าคือเหลิงเอี้ยน มันอาศัยข่าวสารที่ฟางเยี่ยหวี่แจ้งต่อมัน ลงความเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามทั้งสองเป็นหานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยวปลอมแปลงขึ้น แต่ก่อนอื่นขุนนางเฉินซึ่งรู้จักคุ้นเคยกับเรื่องของโคกุเรียวไม่ระแวงสงสัยต่อคนทั้งสอง ต่อมาขุนนางใหญ่ชายแดนเซียะถิงสือซึ่งดูแลรับผิดชอบกิจการของคณะทูตโคกุเรียว ยังร่วมทางกับพวกมันจากชานตุงถึงที่นี้ ตนเองก็ทดสอบทราบว่า วิชากำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพันธุมาร ตอนนี้ยังเรียกขานนามของชิกแฮอย่างถูกต้อง มันความจริงเป็นบุคคลเชื่อมั่นในตัวเอง จนบัดนี้ความมั่นใจอดโยกคลอนมิได้

เมื่อครั้งที่ชิกแฮเดินทางมา เพราะต้องการปกปิดหูตาของชาวมองโกล จึงเป็นความลับสุดยอด แม้แต่เซียะถิงสือยังไม่ทราบทางบ้านเมืองมีคนล่วงรู้เรื่องนี้น้อยกว่าน้อย ดังนั้นหากหานป่อทราบเรื่องนี้ คำอธิบายเพียงหนึ่งเดียวคือ มันเป็นทูตโคกุเรียวที่จริงแท้

แน่นอน

เหลิงเอี้ยนลอบขุ่นข้องใจ ปากถามว่า

"ไม่ทราบระหว่างนี้ใต้เท้าชิกแฮเป็นอย่างไร? ได้เลื่อนตำแหน่งหรือไม่?"

คราครั้งนี้แม้แต่ไป่ฟางหัวก็หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ไม่อาจช่วยเหลือได้

ผู้ใดทราบว่าเหลิงเอี้ยนกับชิกแฮ มีการติดต่อส่งข่าวหรือไม่? เหลิงเอี้ยนยิ่งถามอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา หานป๋อยิ่งต้องเค้นสมองครุ่นคิด กลัวว่าเป็นหลุมพรางที่ขุดล่อไว้

หานป๋อลอบครำ่ครวญในใจ โจรท่องโดดเดี่ยวจึงปรายตาบอกใบ้ต่อเซียะถิงสือซึ่งนั่งอยู่อีกเวทีหนึ่ง

ยกมือตบศีรษะตัวเอง บอกใบ้ว่าหานป๋อได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง จดจำเรื่องราวมากมายไม่ได้

เซียะถิงสือรับราชการนานปี บวกกับกลอกกลิ้งจนกลมเกลี้ยง พอเห็นเช่นนั้นย่อมเข้าใจเจตนาของโจรท่องโดดเดี่ยว ทราบว่าหากคิดปกปิดเรื่องที่ท่านทูตพิเศษถูกโจรปล้นชิงทรัพย์ จนสมองได้รับความกระทบกระเทือน ต้องช่วยเหลือท่านทูตพิเศษอีกแรงหนึ่ง จึงกล่าวเสริมว่า

"ก่อนที่ท่านทูตจะเดินทางมายังดินแดนภาคกลาง ใต้เท้าชิกจัดงานเลี้ยงส่งท่านทูต เราก็ได้รับเชิญให้เข้าร่วม ใต้เท้าชิกมีคอสุราแข็งกว่าพวกเราทั้งสองร่วมกัน ร่างกายแข็งแรงราวคนหนุ่มฉกรรจ์ มิน่าเล่ายิ่งมีอายุสูงวัย เส้นทางรับราชการยิ่งรุ่งเรือง เมื่อครึ่งปีก่อนได้เลื่อนเป็นรองเสนาบดี"

จนบัดนี้เหลิงเอี้ยนค่อยคลายความสงสัย ทั้งนี้เพราะไม่ว่าเหตุผลกลใด เซียะถิงสือต้องไม่ช่วยเหลือหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว

เสี่ยงกับความผิดฐานเท็จทูลฮ่องเต้ มันไหนเลยคาดคิดว่าเรื่องราวมีเบื้องหลังอันซับซ้อนถึงเพียงนี้

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวและขุนนางเฉินต่างพากันปาดเหงื่อเย็นเยียบพร้อมกัน

ขุนนางเฉินกลัวเหลิงเอี้ยนถามต่อ ชิงยกชูถ้วยสุราซักชวนดื่ม บรรยากาศค่อยกลมกลืนและครึกครื้นขึ้นมา

หานป๋อฉวยโอกาสกระซิบถามไป่ฟางหัวว่า

"คุณหนูไป่ไฉนกระตุ้นเตือนเรา?"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ข้าพเจ้าเห็นท่านคล้ายตอบไม่ได้ กลัวว่าสมองของท่านถูกกระทบทำร้าย ลืมเรื่องนี้ไป จึงกระตุ้นเตือนท่านคำหนึ่ง ท่านทูตอย่าได้โทษว่าฟางหัวปากมากไป"

จากนั้นเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ผู้ใดทราบว่าชิกฟูจินเป็นมารดาบุญธรรมของท่านทูต นั่นย่อมไม่ลืมเลือนโดยง่ายดาย"

หานป๋อถูกก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัยขึ้นมา

ก่อนอื่น ไป่ฟางหัวทราบได้อย่างไรว่าสมองของมันเคย "ถูกกระทบทำร้าย" แสดงว่าได้รับทราบข่าวจากข้าหลวงหลันหรือผู้ใต้บังคับบัญชา

แต่นี่อาจเป็นข้ออ้าง แท้ที่จริงแล้วนางทราบว่ามันเป็นตัวปลอมยามคับขันจึงช่วยเหลือมันคราหนึ่ง

หากนางมิใช่คนของเหลิงเอี้ยน สมควรสังกัดค่ายสำนักใดไม่เช่นนั้นไหนเลยทราบเรื่องเมื่อสามปีก่อนที่โคกุเรียวส่งทูตเดินทางมายังดินแดนภาคกลางเป็นการลับได้?

ไม่ว่านางสังกัดค่ายสำนักใด เหตุใดจึงช่วยเหลือมัน? เมื่อครู่

มันล่วงเกินนางโดยไม่เกรงอกเกรงใจชัดๆ

หานป๋อแทบกุมศีรษะร้องโอดโอยออกมา

ไป่ฟางหัวยื่นหน้ามา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าที่แท้ช่วยเหลือท่านหรือไม่?"

หานป๋อปวดศีรษะกว่าเดิม หากตอบว่าช่วยเหลือ เท่ากับบอกต่อนางว่ามันเป็นตัวปลอม ไม่เช่นนั้นกระทั่งนามของสามีมารดาบุญธรรมยังไม่ทราบ ยามนั้นตอบอย่างคลุมเครือว่า

"ขอเพียงเป็นกุศลเจตนาของคุณหนูไป่ เราขอจารึกซึ้งใจไม่ลืมเลือน"

ไป่ฟางหัวคล้ายไม่ถือสาเรื่องที่แล้วมา หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ท่านทูตคิดขอบคุณข้าพเจ้าอย่างไร?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"คุณหนูไป่ต้องการให้เราขอบคุณท่านอย่างไร?"

ไป่ฟางหัวชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ฟางหัวคิดร้องขอโสมวิเศษหมื่นปีต้นหนึ่ง"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นจะได้อย่างไร?"

ไป่ฟางหัวหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจ หากท่านไม่หาทางจัดหาให้ข้าพเจ้าต้นหนึ่ง ฟางหัวจะไม่ยอมเลิกราเด็ดขาด"

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับหานป๋อว่า

"รับปากนางเถอะ เด็กหญิงนี้มองพวกเราจนทะลุปรุโปร่ง แต่ทางที่ดีเพิ่มเงื่อนไขบางข้อ ให้นางไม่แน่ใจว่าท่านรับปากนางเพราะกลัวถูกเปิดโปง"

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง ยื่นหน้าถึงข้างใบหน้านาง กล่าวว่า

"ตกลง แต่ว่ามีเงื่อนไขข้อหนึ่ง นั่นคือ...นั่นคือ..."

ไป่ฟางหัวเร่งรัดว่า

"คืออะไร?"

หานป๋อรออีกครู่หนึ่ง ไม่ได้ยินคำชี้แนะจากโจรท่องโดดเดี่ยว ทราบว่าอีกฝ่ายยามกะทันหันนึกหาเงื่อนไขผนวกไม่ออก

ไป่ฟางหัวกล่าวด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า

"ลูกผู้ชายชาตรีอ้ำๆ อึ้งๆ อันใด?"

ยามนั้นมีคนเข้ามาคารวะสุราต่อหานป๋อหลังความวุ่นวายผ่านพ้น หานป๋อค่อยมองดูไป่ฟางหัว เห็นนางขมวดคิ้วเรียวงาม รอให้มันบอกเงื่อนไขออกมา เห็นว่าหากเงื่อนไขของมันคือขอให้นางอย่าได้เปิดเผยศักดิ์ศรีพวกมัน เท่ากับยอมรับว่าตนเองเป็นตัวปลอม ดังนั้นเงื่อนไขเช่นนี้ไม่อาจบอกออกไป แต่หากให้ส่งมอบโสมวิเศษหมื่นปีแก่นางต้นหนึ่ง เท่ากับเปิดเผยศักดิ์ศรีเช่นกัน ไม่เช่นนั้นไยต้องกลัวนางข่มขู่ด้วย?

เมื่อขบคิดลึกซึ้งกว่านี้ ไม่แน่ว่าไป่ฟางหัวยังไม่แน่ใจว่าพวกมันเป็นสินค้าจริงหรือของปลอม ดังนั้นอาศัยการทวงถามโสมวิเศษทดสอบหยั่งความตื้นลึกหนาบางของพวกมัน หานป๋อนึกถึงตอนนี้ พลันฉุกใจคิด กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"เงื่อนไขคือคุณหนูไป่ต้องยินยอมให้ข้าพเจ้าจูบปากคราหนึ่ง"

ไป่ฟางหัวงงงันวูบหนึ่ง ถลึงตาใส่มันชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"เงื่อนไขที่รวบรัดเช่นนี้ ท่านทูตไฉนครุ่นคิดเป็นเวลานานถึงเพียงนี้?"

หานป๋อขมวดคิ้ว จากนั้นนึกได้อุบายหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงคิดเชยชิดสักครา แต่ก็กลัวคุณหนูตอบปฏิเสธ อย่างนั้นจะเผชิญพบกับความผิดหวัง จึงเปลี่ยนเป็นจูบปาก ไม่ทราบคุณหนูคิดเห็นอย่างไร?"

ไป่ฟางหัวจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง จากนั้นยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ตกลง แต่นอกจากจูบปากแล้ว ท่านไม่อาจกระทบถูกส่วนอื่นของข้าพเจ้า"

หานป๋อเห็นนางยามกล่าววาจาประโยคนี้ คล้ายเกิดความแง่งอน คล้ายยินดี กิริยาท่าทางชวนลุ่มหลง ต้องบังเกิดความวาบหวามใจ ขณะจะกล่าววาจาแทะโลม เช่นการจูบปากครั้งนี้ต้องจูบนานนับชั่วยาม พลันบังเกิดเสียงปรบมือดังสดใส ดึงดูดความสนใจของมันไป

ทั่วทั้งงานเลี้ยงเงียบสงบลง

ที่แท้คนปรบมือคือเหลิงเอี้ยน

สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับไปที่มันเป็นจุดเดียว

เหลิงเอี้ยนนั่งบนเก้าอี้ เพ่งตามองหานป๋อ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คืนนี้ยากนักที่พบปะด้วยความยินดี เราจะให้คนของเราแสดงฝีมือเพิ่มความสนุกสนาน ดีหรือไม่? เสี่ยวไอ้ (เตี้ยน้อย)"

คนแคระที่นั่งอยู่ด้านหลังมันร้องเสียงแหลมเล็กคำหนึ่ง ดีดตัวพ้นจากเก้าอี้ ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง ทิ้งตัวลงยังกลางห้อง

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันวูบหนึ่ง ฉุกคิดว่าผิดท่า จนใจที่ไม่อาจห้ามปรามได้

กลางป่าเขาที่ริมลำธาร

สุ่ยโหยวจิงคุกเข่าอยู่ริมธาร กอบสองมือแทนภาชนะ วักน้ำล้างหน้า ความเย็นชุ่มฉ่ำชำแรกเข้าสู่ผิวพรรณ ความตรากตรำลำบาก

ในวันเวลาที่ผ่านมาคล้ายถูกชำระล้างสิ้น ทั้งยังดื่มน้ำสองอีกเหลียวหน้าไปคิดชักชวนชิฉางเจิงดื่มน้ำด้วยกัน เห็นมันยืนหยัดดุจขุนเขา แหงนมองท้องฟ้าราตรีใช้สมองครุ่นคิด จึงไม่รบกวนอีกฝ่าย

ชิฉางเจิงหน้าเคร่งขรึมสำรวม รูปกายที่กำยำไหล่บ่าที่ผายกว้างทำให้นางรู้สึกว่าไม่มีความทุกข์ยากลำบากใดสามารถโค่นมันลงได้

สุ่ยโหยวจิงนั่งกับพื้น จิตใจบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น กล่าวคือนับตั้งแต่แรกพบบุรุษผู้นี้ จนถึงบัดนี้เพียงผ่านไปไม่ถึงหนึ่งเดือนแต่ชิฉางเจิงคล้ายเดินผ่านเส้นทางชีวิตอันยาวนานช่วงหนึ่งผ่านการผลัดกระดูกเปลี่ยนเค้าโครงกลายเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง ส่วนที่เด่นชัดที่สุด มิใช่เปลี่ยนเป็นองอาจหาญกล้า เต็มไปด้วยเสน่ห์สมชายชาตรี หากทว่าเปลี่ยนเป็นลึกล้ำสุดจะหยั่งยิ่งกว่าเดิม

ก่อนที่จะพบพานชิฉางเจิง ในใจนางมีแต่อิงเฟยคนเดียว

หลังจากที่ถูกอิงเฟยสลัดละทิ้งโดยไม่มีเยื่อใยนางเคยทดลองใกล้ชิดกับบุรุษหลายคน หวังว่าสามารถลืมเลือนอิงเฟย หลุดพ้นจากมนต์มารที่ควบคุมจิตวิญญาณของนาง แต่ในที่สุดพบกับความล้มเหลวหลังความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนไม่เคยมีผู้ใดบันดาลให้นางหวนกลับไปอีก

นางความจริงเข้าใจว่าถูกอิงเฟยทำลายชีวิตนี้ไปแล้ว จวบกระทั่งพบพานชิฉางเจิง ค่อยมีโอกาสชุบชีวิตขึ้นมาใหม่

ยามนี้ภาพใบหน้าของอิงเฟยที่ประทับอยู่ในห้วงดวงใจของนางกลายเป็นพร่ามัวเลอะเลือน ไม่อาจควบคุมความรู้สึกนึกคิดของนางอีกทำให้นางกลับคืนสู่ขีดความสามารถเช่นนกน้อยที่โบยบินโดยเสรี

ตอนนี้นางเพียงคิดเทียบปีกบินเคียงคู่ไปกับชิฉางเจิง

นางถอนปิ่นเงินที่เสียบผมเผ้า ปล่อยให้ผมเผ้าสยายลงมาพร้อมกันนั้นแก้สายรัดเปลื้องเสื้อผ้าออกจนปราศจากผ้าผ่อนปกปิดกาย ค่อยโห่ร้องคำหนึ่ง กระโจนลงในลำธาร แหวกว่ายอย่างเบิกบานใจ

ชิฉางเจิงถูกการกระทำอันอุกอาจของนางปลุกตื่นจากห้วงความคิด เดินถึงริมลำธาร นั่งยองๆ อยู่บนก้อนหินก้อนหนึ่ง อาศัยแสงเดือนประกายดาวรำไรสาดชื่นชมกับนางเงือกที่ลอยคออยู่ในลำธาร

สุ่ยโหยวจิงร่าเริงราวกับเด็กหญิงนางหนึ่ง กวักมือเรียกหาว่า

"เจิงหลาง รีบลงมา ในน้ำสุขสบายจนแทบหลอมละลายผู้คนไป"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หากข้าพเจ้าลงไป คงอดรุกรานท่านมิได้"

สุ่ยโหยวจิงอาศัยช่วงเอวอันอ่อนช้อยเรียวงามของนางพลิกตัวในน้ำ แสดงอิริยาบถท่วงท่าอันเย้ายวนหลายประการ กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"โหยวจิงจึงต้องการยั่วยวนให้ท่านรุกรานข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงเลียริมฝีปาก รู้สึกปากคอแห้งผากท้องน้อยร้อนวูบวาบ หากยังต้านทานเสน่ห์ความงามของนาง สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"พวกเรายังตกอยู่ในห้วงอันตราย หากข้าพเจ้ากระโดดลงน้ำไม่แน่ว่าเสียเวลาอยู่ในลำธารหลายชั่วยาม หากปล่อยให้อิงเฟยฟื้นฟูพลังฝีมือ พวกเราจะคับขันอันตรายแล้ว"

สุ่ยโหยวจิงแหวกว่ายถึงข้างก้อนหิน ยืดกายอยู่ในท่ายืนร่างท่อนบนที่งามดุจบุปผาบานท้าทายสายตาของมัน หยดน้ำหยดหยาดลงมาไม่หยุดยั้ง อิริยาบถท่วงท่าที่ปล่อยตัวเช่นนี้ ขอเพียงเป็นบุรุษต้องไม่ยอมปลดปล่อยนาง

สุ่ยโหยวจิงยื่นมือช้อนปลายคางของมันพลิกใบหน้ามันไปอีกทางหนึ่ง แย้มยิ้มยั่วยวน กล่าวว่า

"หากท่านไม่คิดรุกรานผู้อื่น ก็อย่าได้ใช้สายตาเช่นนี้จ้องมองคน กลับจ้องมองจนผู้คนจิตใจว้าวุ่น ลำบากยากใจนัก"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจคำหนึ่ง ถอดเสื้อผ้าออกอย่างรวดเร็ว พุ่งตัวลงในน้ำ ท่ามกลางสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน บุรุษสตรีคู่นี้ร่วมรวมกันอย่างลืมตัว

เนิ่นนานให้หลัง ทั้งสองค่อยโอบกอดกันในลำธาร หลังจากจุมพิตอย่างร้อนแรง จึงแยกออกจากกัน

ยิ่งอยู่ร่วมกับสุ่ยโหยวจิง ชิฉางเจิงยิ่งพบว่าความรักที่ตัวเองมีต่อนางมีแต่เพิ่มพูน หาได้ลดน้อยถอยลงไม่

สุ่ยโหยวจิงที่ตกอยู่ในธารรัก ยิ่งแสดงออกถึงเสน่ห์ความงามของนาง ทุกแย้มยิ้มทุกอิริยาบถล้วนแต่งดงามเฉิดฉัน สร้างความเคลิบเคลิ้มงมงายแก่มัน เพียงคิดโอบกอดนางกับอ้อมอก ให้ความรักอย่างเต็มที่

มันพลันบังเกิดความคิดประการหนึ่ง ถามว่า

"ข้าพเจ้าในขบคิดไม่เข้าใจว่าอิงเฟยไฉนยอมละทิ้งท่าน?"

สุ่ยโหยวจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าในยามนี้ไม่ต้องการเอ่ยถึงมัน ในใจข้าพเจ้านอกจากเจิงหลางแล้ว ไม่อาจรองรับสิ่งอื่นๆ"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ครั้งนี้เป็นข้าพเจ้าต้องการให้ท่านนึกถึงมันอีก เรื่องราวมีความสำคัญ ท่านต้องตอบคำถามข้าพเจ้า"

สุ่ยโหยวจิงเพ่งพิศดูมัน จวบจนแน่ใจว่ามันยืนกรานความตั้งใจ จึงกล่าวว่า

"อิงเฟยมิอาจไม่ละทิ้งข้าพเจ้า ทั้งนี้เพราะมันฝึกวิชาฝีมือลี้ลับชั่วร้าย หลังจากปลูกความรักค่อยลืมรัก พลังฝีมือค่อยมีความรุดหน้า ซึ่งความจริงมันมีความรักยืนยาวต่อข้าพเจ้าเป็นพิเศษ ครอบครองข้าพเจ้าร่วมสามเดือนค่อยละทิ้งข้าพเจ้า หากเป็นสตรีอื่นเพียงไม่กี่คืน

ก็ไม่แยแสเหลือบแลแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ไม่ทราบว่าท่านเชื่อหรือไม่ ส่วนลึกของจิตใจมันยังรักท่าน ไม่เช่นนั้นคงไม่ฆ่าแมวป่าประเปรียว นั่นแสดงว่าคิดแก้แค้นต่อท่าน มันคิดทำร้ายท่านเพราะท่านปันใจเป็นอื่น"

สุ่ยโหยวจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาทอแววเลื่อนลอย กล่าวราวกับครวญครางว่า

"มันยังรักข้าพเจ้าหรือ? ไม่ ไม่เป็นความจริง"

ชิฉางเจิงลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ทราบว่าถึงแม้สุ่ยโหยวจิงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว แท้ที่จริงยังไม่อาจตัดรักจากอิงเฟย ดังนั้นเมื่อมันระบุว่าอิงเฟยยังรักนาง ก็สะกิดเยื่อใยที่นางมีต่อบุรุษซึ่งนางมอบความบริสุทธิ์ให้ขึ้นมา

สุ่ยโหยวจิงพลันสะท้านตื่นขึ้น พอประสานสบกับสายตาอันแวววาวของชิฉางเจิง ถึงกับร่างสั่นสะท้าน รัดพันเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต กล่าวอย่างลนลานว่า

"ไม่ เจิงหลาง ตอนนี้ข้าพเจ้ามีแต่ท่าน ขออย่าได้เข้าใจโหยวจิงผิดไป"

ร่างของชิฉางเจิงแข็งทื่อเย็นเฉียบ สูญเสียความกระตือรือร้นในใจบังเกิดความสำนึกเสียใจเห็นว่าหากตนเองไม่เอ่ยถึงข้อนี้ มันคงไม่ค้นพบโลกในจิตใจของสุ่ยโหยวจิง ทำให้ระหว่างคนทั้งสองเกิดข้อคลางแคลงใจ

สุ่ยโหยวจิงคลายมือจากการโอบกอดมัน อยู่ห่างจากร่างมัน ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เจิงหลาง ท่านคงไม่เชื่อถือข้าพเจ้าอีกกระมัง"

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า

"เหตุใดท่านจึงเอ่ยถึงมัน ทั้งยังระบุว่ามันยังรักข้าพเจ้าอยู่?"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะ ฝืนยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ ที่ทำเช่นนี้มีสาเหตุสองประการ ก่อนอื่นข้าพเจ้าคิดทดสอบดูว่ามันมีน้ำหนักอยู่ในจิตใจท่านเพียงไหน ข้อนี้มีความสำคัญยิ่งเพราะว่าเมื่อครู่ข้าพเจ้าพลันได้คิดว่า หากพวกเราหลบๆ ซ่อนๆ เช่นนี้ หาใช่วิธีที่ดีไม่ เกรงว่ายังไม่บรรลุถึงทะเลสาบตังถิง ก็ถูกอิงเฟยฆ่าตาย ดังนั้นคิดพลิกสถานะจากรับเป็นรุกจู่โจมสังหารอิงเฟย จึงต้องการทราบความคิดในใจท่าน"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"สาเหตุประการที่สองเล่า?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"สาเหตุประการที่สองคือ หากข้าพเจ้าดูออกว่า ท่านยังไม่สิ้นเยื่อใยต่ออิงเฟย มันก็ต้องดูออก เช่นนี้จะสร้างความเชื่อมั่นและความเยือกเย็นแก่มันต่อไป ทั้งนี้เพราะบนสนามรักมันไม่ได้พ่ายแพ้แก่ข้าพเจ้า อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไม่เข้าใจผิดคิดว่ามันบังเกิดความหึงหวงสุดทนทาน จนประเมินฝีมือของมันต่ำทรามไป"

สุ่ยโหยวจิงรับฟังจนตะลึงลาน จนบัดนี้นางค่อยเข้าใจว่าชายหนุ่มที่ดูไปฮึกหาญองอาจ ยังกอปรด้วยสติปัญญาที่สามารถชิงชัยกับอิงเฟย หาใช่อาศัยความโชคดีชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบไม่ ดังนั้นในใจบังเกิดความรักและชื่นชม เงาร่างของอิงเฟยเลอะเลือนพร่ามัวไปอีกครา

หลังจากที่นางถูกอิงเฟยสลัดละทิ้ง นางเคยเฝ้าฝันคิดถึงอีกฝ่าย ดังนั้นตอนแรกคิดอาศัยชิฉางเจิง ทำการแก้แค้นและทรยศต่ออิงเฟย แต่หลังจากร่วมฝ่าฟันอันตราย นางพบว่าตัวเองยิ่งมายิ่งทุ่มเทความรักต่อชิฉางเจิง ก่อนหน้านี้เมื่อบุรุษทั้งสองคนปรากฏขึ้น

ที่เบื้องหน้า ในใจนางมีแต่ชิฉางเจิงดำรงคงอยู่แต่ผู้เดียว

แต่เมื่อชิฉางเจิงระบุว่าอิงเฟยยังรักนาง ทำให้นางอดนึกถึงความดีต่างๆ ของมันมิได้ โดยเฉพาะขณะที่มันย่ำยีนาง บทรักที่สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่นาง ก่อนที่จะพบกับชิฉางเจิง นางเพียงคิดหวังต้องการรักแท้จากอิงเฟยเท่านั้น

แต่ความรู้สึกนี้พอบังเกิดขึ้นก็ลบเลือนหายไป สำหรับอิงเฟยกลายเป็นไม่สลักสำคัญต่อนาง ทั้งนี้เพราะแรงดึงดูดใจของบุรุษเบื้องหน้าได้ทำลายกุญแจใจที่อิงเฟยคล้องรัดนางไป

หากทว่าตอนนี้เจิงหลางเข้าใจผิดต่อนาง ไม่ว่านางบอกกล่าวอย่างไร อีกฝ่ายล้วนไม่ยอมเชื่อ

นี่ควรทำประการใด?

ชิฉางเจิงเห็นนางนิ่งเงียบงัน ทั้งไม่ปฏิเสธว่ายังไม่สิ้นเยื่อใยต่ออิงเฟย ดังนั้นบังเกิดความหงุดหงิดกลัดกลุ้มที่ถูกทำร้ายจิตใจ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เวลาไม่ช้าแล้ว พวกเราใส่เสื้อผ้าออกเดินทางเถอะ"

พลางหมุนตัวขึ้นจากลำธาร เดินขึ้นสู่ฝั่ง

สุ่ยโหยวจิงหัวใจสลาย ติดตามอยู่ด้านหลังมัน

ชิฉางเจิงกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ โคจรพลังรีดหยดน้ำบนร่างกายเลือนหายไป หยิบฉวยเสื้อผ้าสวมใส่อย่างรวดเร็ว

สุ่ยโหยวจิงเข่าอ่อนระทวยคุกลง กอดขาของชิฉางเจิงไว้ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เจิงหลาง วิงวอนท่านเชื่อโหยวจิงเถอะ ตอนนี้ในใจข้าพเจ้ามีแต่ท่านคนเดียว วันหน้าก็จะเป็นเช่นนี้"

ชิฉางเจิงประคองนางขึ้นมา โอบกอดนางด้วยความรักเวทนา กล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าเชื่อท่าน จนบัดนี้ค่อยเชื่อท่านโดยสนิทใจ โหยวจิง โปรดอภัยที่ข้าพเจ้าทดสอบท่านด้วยอำมหิต เพราะว่าข้าพเจ้ากับอิงเฟยอยู่ในสภาพไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน มิใช่มันตายก็เป็นข้าพเจ้าสิ้น ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ในจิตใจท่านยังมีเงาของมันอยู่แม้สักน้อยนิด ท่านยอมเข้าใจและยกโทษให้กับข้าพเจ้าหรือไม่?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ที่แท้ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าตลอดมา อย่างนั้นไฉนเชื่อแล้ว?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"นั่นเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าไม่เชื่อท่าน เพราะสืบเนื่องจากความรู้สึกชนิดนี้ ตอนนี้เชื่อท่าน ก็เกิดจากความรู้สึกชนิดนี้ หากข้าพเจ้าพบว่าท่านยังมีเยื่อใยต่ออิงเฟย ข้าพเจ้าจะไม่เปิดฉากรุกต่ออิงเฟย เพราะว่าความเอนเอียงไม่แน่นอนของท่าน รังแต่ชักนำความแตกดับแก่ข้าพเจ้า สมมติเช่นคืนที่อยู่ในศาลเจ้าร้าง หากมิใช่ท่านยังรักอิงเฟย ไหนเลยตกไปในเงื้อมมือมันโดยง่ายดาย ทั้งไม่อาจทนรับการปลุกเร้าของมัน หลังจากนั้นผนึกกำลังกับข้าพเจ้าจู่โจมใส่มัน ก็แสดงฝีมือเทียบเท่ากับยามปรกติไม่ถึงครึ่งหนึ่ง"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวด้วยความละอายว่า

"หลังจากนี้โหยวจิงจะไม่เป็นเช่นนี้อีกแล้ว"

ชิฉางเจิงยิ้ม พลางกล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยรู้สึกว่า ตัวเองรบชนะอิงเฟยอย่างสวยงาม และเชื่อมั่นว่าสามารถต่อกรกับมันถึงที่สุด แต่โหยวจิงท่านแม้รู้ตัวว่าตัวเองมีนิสัยอ่อนไหวเปลี่ยนแปร หากข้าพเจ้าพบว่าท่านลอบช่วยเหลืออิงเฟย ข้าพเจ้าจะละทิ้งท่านโดยไม่แยแส เพื่อมิให้ถูก

ความริษยาฉุดรั้งวิถีดาบไว้ ไม่อาจรุดหน้าต่อไป ท่านต้องจดจำให้มั่น"

ดวงตาสุ่ยโหยวจิงทอแววเด็ดเดี่ยว กล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"เจิงหลางวางใจ โหยวจิงจะใช้ความเป็นจริงพิสูจน์ความรักที่มีต่อท่าน"

ปฏิบัติการฆ่าปิดปาก

คนแคระเตี้ยเล็กยืนอยู่กลางงานเลี้ยง พลันดีดตัวขึ้นอีกคราตวัดสองมือขึ้น ในเสียงซี่ซี่ไม่ขาดหู โคมไฟบนผนังห้องท้องเรือพากันดับวูบไป

เหลิงเอี้ยนหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เสี่ยวไอ้ถนัดจัดเจนวิชาปล่อยดอกไม้ไฟ รับรองว่าจะสร้างความตื่นใจแก่ท่านทูต"

ไม่ทันขาดคำ ทั่วทั้งห้องโถงตกอยู่ในความมืด

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวคาดฝันไม่ถึงว่า เหลิงเอี้ยนจะเดินหมากตานี้ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

ตอนนี้ปัญหาสำคัญคือโจรท่องโดดเดี่ยวไม่อาจลงมือ ฟั่นป๋าและพวกก็ไม่สมควรลงมือ แต่ผู้ที่ต้องอารักขานอกจากแปดปีศาจซูหังที่ซ่อนอยู่ใต้เวทีแล้ว ยังมีขุนนางเฉิน อาศัยหานป๋อเพียงลำพัง

ไหนเลยดูแลได้โดยทั่วถึง?

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณต่อหานป๋อว่า

"ไม่ต้องสนใจอันใด ประการสำคัญคือคุ้มครองขุนนางเฉิน"

หานป๋อครุ่นคิด ตนเองกับขุนนางเฉินกั้นด้วยไป่ฟางหัวคนหนึ่ง หากฝ่ายตรงข้ามใช้อาวุธลับ ยามนี้มืดมิดจนยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า พอได้ยินเสียงอาวุธลับแหวกฝ่าอากาศมา ขุนนางเฉินคงจบชีวิตไปแล้ว คนยามคับขันบังเกิดไหวพริบ เคลื่อนกายถึงที่นั่งของขุนนางเฉิน ส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อมันคำหนึ่ง หิ้วร่างมันขึ้นมา ยัดไว้ที่เก้าอี้ของตนเอง ส่วนตนเองนั่งแทนที่ขุนนางเฉิน

ความเคลื่อนไหวอันหลายหลากนี้ หานป๋อกระทำสำเร็จในเวลาชั่วพริบตา โดยที่ปราศจากสุ้มเสียง แม้แต่ไป่ฟางหัวยังไม่พบเห็น

เสียงปงเมื่อฝนประกายสีม่วงกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้นจากกลางงานเลี้ยง ชนใส่เพดานห้องท้องเรือ ค่อยตกถึงพื้น เห็นอย่างเลือนรางว่า คนแคระเตี้ยเล็กกรีดมือวาดเท้าอยู่ท่ามกลางฝนประกาย ชวนให้ผู้คนตาลายพร่าพราย บังเกิดความรู้สึกอันลี้ลับคล้ายความฝันคล้ายภาพหลอน

ในความมืดนอกฝนประกาย ทุกผู้คนปรบมือโห่ร้องชมเชย

แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวถ่ายทอดเข้าหูหานป๋อว่า

"เด็กร้ายกาจมากไหวพริบ ขุนนางเฉินอยู่ในความดูแลของเราเอง...อืมม์ ระวัง"

ฝนประกายเปลี่ยนจากสีม่วงเป็นฟ้าคราม

หานป๋อพอได้ยินโจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวคำระวัง ก็พบว่ามีอาวุธลับแหวกจู่โจมมาถึง นั่นมิใช่เสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศ ถึงกับไม่มีสุ้มเสียงใด หากแต่เป็นพลังอันแหลมคมสายหนึ่ง

ที่ข้างกายพลันบังเกิดเสียงลมดังขึ้น

หานป๋อตื่นตระหนกยิ่ง ขณะครุ่นคิดว่าไป่ฟางหัวจงเป็นมือสังหารขุนนางเฉินตัวจริงหรือไม่ รู้สึกมีลมหอมโชยมาปะทะหน้า ไป่ฟางหัวกลับขวางอยู่เบื้องหน้า "ขุนนางเฉิน" ต้านทานรับพลังแหลมคมคร่าชีวิตให้กับมัน

เสียงปงเมื่อบนร่างคนแคระเตี้ยเล็กแตกระเบิดเป็นลูกไฟสีแดงลูกแล้วลูกเล่า พุ่งวนอยู่รอบกาย

พลังลมปราณพอปะทะ ไป่ฟางหัวคราง หนักๆ คำหนึ่ง ล้มตัวมาทางด้านข้างของหานป๋อ

ยามนี้ทุกผู้คนถูกการแสดงดอกไม้ไฟของคนแคระเตี้ยเล็กสะกดไว้ ปรบมือหนุนเนื่อง ไหนเลยได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติอย่างแผ่วเบาเหล่านี้

หานป๋อทราบว่าไป่ฟางหัวพลาดท่าเสียที ขณะจะประคองนางเอาไว้ ไป่ฟางหัวชิงยันกายยืนตรง ไม่ได้ล้มเข้ามาในอ้อมอกมัน

พลังลมปราณอันแหลมคมอีกสองสายแหวกจู่โจมมาถึง

ยามนี้หานป๋อแน่ใจว่าคนจู่โจมลอบทำร้ายคือเหลิงเอี้ยนเอง ไม่เช่นนั้นยังมีผู้ใดสามารถแผ่พุ่งพลังดรรชนีอันร้ายกาจทั้งที่อยู่ห่างถึงสองวา ทราบว่าด้วยพลังฝีมือของไป่ฟางหัว เกรงว่าไม่อาจรับมือพลังดรรชนีสองสายพร้อมกัน พลันพุ่งตัวไปเบื้องหน้า แนบชิดกับตะโพกแผ่นหลังของไป่ฟางหัว

ไป่ฟางหัวคิดไม่ถึงว่า "ขุนนางเฉิน" ที่ด้านหลังจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ ยามว้าวุ่นใจพลังดรรชนีทั้งสองสายก็คุกคามถึงตัว แทงใส่ทรวงอกชายโครงซ้ายขวาของนาง

มืออันใหญ่โตทั้งสองข้างของหานป๋อลอดผ่านใต้ซอกแขนของนาง รับพลังดรรชนีเอาไว้

แว่วเสียงดังเบาๆ สองคราว พลังดรรชนีสะท้อนกลับไป

หานป๋อรู้สึกว่าพลังดรรชนีเย็นเยือกถึงขีดสุด แทบสั่นสยิวด้วยความหนาวเหน็บ รีบโคจรพลังขับสลาย

ลูกไฟสีแดงรอบกายคนแคระเตี้ยเล็กพลันดับไป ห้องโถงตกอยู่ในความมืดอีกครา

หานป๋อฉวยโอกาสยื่นหน้าถึงข้างใบหูไป่ฟางหัว กระซิบว่า "เป็นข้าพเจ้า" ยามนี้สองมือของมันยังค้ำอยู่ใต้ซอกแขนของอีกฝ่าย ร่างท่อนบนแนบชิดกับแผ่นหลังนาง แทบเท่ากับโอบรั้งหญิงงามนางนี้กับอ้อมอก รู้สึกตื่นเต้นเร้าใจยิ่ง ไม่อาจตัดใจล่าถอยไป

ไป่ฟางหัวได้ยินสุ้มเสียงหานป๋อ ตอนแรกสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นร่างอ่อนระทวย ล้มตัวลงมาในอ้อมอกของมัน

หานป๋อย่อมโอบมือทั้งสอง กอดรัดช่วงเอวของนางไว้

ไป่ฟางหัวไม่อาจทนทานรับการปลุกเร้า ส่งเสียงครางออกมา

แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมอย่างแผ่วเบาดังขึ้นจากทางขวามือในความมืดปรากฏศัตรูที่ไม่ทราบนามผู้หนึ่งประทับฝ่ามือใส่โดยไร้เสียง

ลมฝ่ามือที่แฝงความร้อนผ่าวสายหนึ่งแหวกพุ่งอย่างเชื่องช้ากดคุกคามถึงตัว

หานป๋อแน่ใจว่าผู้ที่อาศัยความมืดเร้นกายเข้ามาลอบทำร้ายมิใช่เหลิงเอี้ยน หนึ่งนั้นเป็นเพราะแนวทางกำลังภายในแตกต่างกันประการสำคัญยิ่งกว่าคือพลังฝ่ามือเป็นรองคนที่ใช้พลังดรรชนีจู่โจมทำร้ายระยะไกลมากนัก

พลังดรรชนีสายหนึ่งลงมือผสานเสริมจู่โจมมาจากด้านหน้า

พริบตาดุจประกายไฟ หานป๋อบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น...ไม่ว่าเหลิงเอี้ยนบังอาจเทียมฟ้าเพียงไหน ก็ไม่กล้าฆ่าขุนนางเฉินซึ่งสูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ ต่อหน้าคณะทูตโคกุเรียวและเหล่าขุนนาง ดังนั้นฝ่ามือที่ใช้ต้องลอบทำร้ายขุนนางเฉินโดยไม่รู้สึกตัว ภายหลัง

เหตุการณ์ค่อยตายอย่างปัจจุบันทันด่วน หากรอให้ผ่านไปสักหลายวัน ย่อมไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยเหลิงเอี้ยน

ดังนั้นพลังดรรชนีที่จู่โจมจากระยะไกล เพียงจัดการกับไป่ฟางหัว ทำให้นางไม่สามารถแบ่งแยกสมาธิรับมือกับคนร้ายที่สะอึกจู่โจมจากด้านข้าง

นึกถึงตอนนี้ หานป่อส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับไป่ฟางหัวว่า "ครั้งนี้ให้ท่านต้านรับพลังดรรชนี"

พลางกระแทกนั่งลงยังเก้าอี้ดังเดิม

ฝ่ามือศัตรูบรรลุถึง มาตรว่าไม่ได้ประทับถูกมุมหน้าผากของมันอย่างถนัดถนี่ แต่ก็ปรากฏพลังความร้อนสายหนึ่งแล่นเข้าทางเส้นชีพจร

หานป่อแค่นเสียงในใจ โคจรพลังย้อนกลับ ดูดรับพลังความร้อนของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้ ค่อยพลิกย้อนพลังตลบกลับ กระทำเช่นนี้ติดต่อกัน ก่อนที่พลังความร้อนของฝ่ายตรงข้ามจะแล่นถึงชีพจรหัวใจมันก็ขับสลายไปจนไร้ร่องรอยแล้ว

จนบัดนี้หานป่อไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ฝ่ามือของศัตรูนี้เป็นไปตามที่มันคาดการณ์ไว้ สามารถซ่อนเร้นอยู่หลายวันค่อยกำเริบขุนนางเฉินไม่รู้จักวิชาฝีมือ หากถูกลอบทำร้ายก็ไม่รู้สึกตัว

ไป่ฟางหัวต้านทานรับพลังดรรชนีไว้ ครั้งนี้ไม่อาจทรงกายมั่นเซถอยมากระแทกบนตักของหานป่อ กลายเป็นว่ามันโอบร่างอันอบอุ่นหอมกรุ่นเต็มอก

เสียงปงเมื่อประกายวงกลมก่อตัวขึ้น จากมืดสลัวเปลี่ยนเป็นสว่างเรืองรอง สีสันเปลี่ยนแปลงไม่หยุดยั้ง

หานป่อทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่าลอบทำร้ายสัมฤทธิผลไม่ต้องพึ่งพาความมืดอีก จึงใช้ดอกไม้ไฟชุดที่สว่างไสว มาตรว่าไม่

อาจตัดใจวางมือจากหญิงงามในอ้อมอก แต่ก็มิอาจไม่เคลื่อนไหว ยามนั้นโอบอุ้มไป่ฟางหัวที่ระทดระทวยขึ้น วางลงบนเก้าอี้ข้างกาย แล้วค่อยยัดเยียดขุนนางเฉินกลับมายังเก้าอี้เดิม สุดท้ายตัวเองนั่งเก้าอี้ของตัวเอง เพิ่งกระทำเสร็จสิ้น ดอกไม้ไฟในงานเลี้ยงพลันขยายใหญ่ขึ้นพวยพุ่งไปรอบบริเวณ

ทั่วทั้งห้องโถงเต็มไปด้วยฝนประกายดอกไม้ไฟหลายหลากมากสี สวยงามน่าดูยิ่ง

ท่ามกลางสีสันที่เปลี่ยนแปลง ทุกผู้คนปรบมือโห่ร้อง เหล่าหญิงงามเมืองถึงกับอุทานดังระงม บรรยากาศครึกครื้นยิ่ง

หานป๋อยื่นมือออก ยึดกุมมือนุ่มนิ่มของไป่ฟางหัว ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป ช่วยเหลือนางฟื้นฟูลมปราณ พร้อมกับกระซิบที่ข้างหูนางว่า

"ร่างกายของท่านหอมยิ่ง"

ไป่ฟางหัวปล่อยให้มันยึดกุมมือไว้ หลังจากค้อนมันวงหนึ่ง ใบหน้ากลายเป็นแดงสดใส ก้มศีรษะต่ำลง

คนแคระเตี้ยเล็กตวาดก้อง ลอยตัวตีลังกา ส่งประกายไฟออกไปตลอดเวลา ตกลงบนไส้ตะเกียงของโคมไฟติดผนัง

ดอกไม้ไฟกระจายหายสิ้น หานป๋อรีบคลายมือจากการยึดกุมมือของไป่ฟางหัว

แสงโคมไฟสว่างวูบขึ้น ห้องโถงกลับคืนสู่ความสว่างไสวดังเดิม

โจรท่องโดดเดี่ยวชะโงกศีรษะมา ชมเชยหานป๋อเบาๆ ว่า

"ทำได้ดียิ่ง"

ในเสียงปรบมือร้องชมเชยของทุกผู้คน คนแคระเตี้ยเล็กกลับไปยังเวทียกพื้นของมัน

เหลิงเอี้ยนผุดลุกขึ้นราวกับไม่มีเรื่องราวใด กวาดตามายังโต๊ะ

ของหานป๋อ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คืนนี้น่ายินดีจริงๆ วันหน้าท่านทูตไปถึงนครหลวง เราต้องจัดเลี้ยงต้อนรับด้วยตัวเอง เมื่อถึงเวลาชนถ้วยสุราโอภาปราศรัยคงเป็นความสมใจในชีวิต สำหรับคืนนี้ขอยุติแต่เพียงนี้"

หานป๋อฉวยโอกาสลุกตามทุกผู้คน ยืนส่งแขกเหรื่อ เหลิงเอี้ยนก่อนจากไปเหลือบมองหานป๋อแวบหนึ่ง แสดงว่าทราบว่าหานป๋อลงมือ หานป๋อก็ยิ้มตอบต่อมัน

หลังจากร่ำลาตามธรรมเนียม เหลิงเอี้ยนกับหูเจี๋ยจากไปก่อน ต่อจากนั้นเป็นขุนนางทั้งหลาย สุดท้ายเป็นไป่ฟางหัว

หานป๋อปรายตาบอกใบ้ต่อโจรท่องโดดเดี่ยว ให้อีกฝ่ายตรึงจั่วซือและพวกทั้งสามไว้ ตนเองเดินเป็นเพื่อนไป่ฟางหัวออกจากห้องโถง หญิงรับใช้ทั้งสามนางติดตามอยู่ด้านหลัง

ไป่ฟางหัวกล่าวเบาๆ ว่า

"คิดไม่ถึงท่านทูตมีฝีมือสูงส่งถึงเพียงนี้ ฟางหัวกลับห่วงใยโดยเปล่าประโยชน์แล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ไม่ ล้วนพึ่งพาคุณหนูลงมือ หาไม่เหตุการณ์อาจเลวร้ายสุดคาดคิด"

ยามนั้นทั้งสองขึ้นจากเรือมาถึงริมฝั่ง เห็นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งขับรถม้าเลิศหรูคันหนึ่งมาน้อมรออยู่

หานป๋อฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"คุณหนูไม่กลัวเหลิงเอี้ยนแก้แค้นหรือ?"

สีหน้าไป่ฟางหัวปรากฏแววเหยียดหยามขึ้น กล่าวว่า

"วางใจเถอะ มันยังไม่กล้าแตะต้องข้าพเจ้าตามอำเภอใจ"

จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคิดส่งโสมวิเศษหมื่นปีให้แก่ข้าพเจ้าเมื่อใด?"

หานป๋อตอบว่า

"นั่นต้องดูว่าท่านยอมให้ข้าพเจ้าจูบปากเมื่อใด"

ไป่ฟางหัวขยี้เท้ากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"เมื่อครู่ท่านโอบกอดผู้อื่นเช่นนั้นยังไม่พอหรือ?"

หานป๋อยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวว่า

"จูบปากส่วนจูบปาก โอบกอดส่วนโอบกอด ไหนเลยปะปนร่วมกันได้ พวกเรามิสู้ขึ้นรถม้าไปจูบปากอย่างยาวนาน จากนั้นข้าพเจ้ากลับลงเรือไปนำโสมวิเศษมามอบแก่ท่าน เป็นอันบรรลุข้อแลกเปลี่ยนอันวาบหวามนี้"

ไป่ฟางหัวกล่าวด้วยใบหน้าแดงสดใสว่า

"ท่านทูตใจร้อนแทบตายจริงๆ เรื่องรับมอบโสมวิเศษ ฟางหัวย่อมต้องจัดเตรียมการให้เรียบร้อย วิกาลคล้อยดึก ฟางหัวไปแล้ว"

หานป๋อกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"เมื่อใดจึงสามารถโอบกอดท่านอีก?"

ไป่ฟางหัวชม้ายมองมันแวบหนึ่ง ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"โอ ไม่ทราบเป็นบาปรักแต่ปางก่อนหรือไร กลับพบพานบุคคลเช่นท่าน"

พลางหมุนตัวขึ้นรถม้า โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

หญิงรับใช้ทั้งสามมุดตามเข้ารถไป

หานป๋อขณะจะจากไป ภายในรถพลันบังเกิดเสียงไป่ฟางหัวเรียกหาดังขึ้น

หานป๋อยินดียิ่ง มาถึงข้างหน้าต่างรถ เห็นมือเรียวงามคู่หนึ่งเลิกม่านรถขึ้น เผยเห็นวงหน้าอันสวยซึ้งของไป่ฟางหัว

หญิงงามนางนี้เพ่งตาคู่งามจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ถนอมตัวด้วย"

จากนั้นม่านรถถูกปล่อยลง รถม้าแล่นออกไป

หานป๋อเบิกบานใจจนกระโดดโลดเต้น ภายใต้สายตาของทหารเวรยามเกือบร้อยคนที่เฝ้าอารักขาอยู่ริมฝั่งเดินกลับลงเรือ พอเข้าสู่ห้องโถง ขุนนางเฉิน โจรท่องโดดเดี่ยว เซียะถิงสือ ขุนนางว่าน หม่าสง ฟางหยวนยังจับกลุ่มกันสนทนา ส่วนจั่วซือและพวกทั้งสามขึ้นไปยังห้องท้องเรือชั้นบนแล้ว

เซียะถิงสือเห็นหานป๋อกลับมา ย่อมกล่าววาจาแสดงความขอบคุณ จากนั้นหม่าสงและพวกค่อยชักนำไปยังห้องนอน ส่วนขุนนางว่านเดินทางกลับไป

ทุกผู้คนพอจากไป โจรท่องโดดเดี่ยวค่อยหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า

"แปดปีศาจซูหังถูกคนของเหลิงเอี้ยนฆ่าตายแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าคนซ่อนอยู่ใต้เวที ไม่มีข้อผิดพลาดหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจคำหนึ่ง ชักนำหานป๋อมาถึงใต้เวที เลิกผืนพรมที่ปิดคลุมพื้นเวทีขึ้น ชี้มือไปยังกระบอกเหล็กที่ฝังตัวอยู่ข้างเวทีอันหนึ่ง กล่าวว่า

"กระบอกอันนี้ส่วนหน้าเรียวแหลมส่วนปลายขยายกว้าง ตัวกระบอกเจาะเป็นรู สามารถทะลวงทะลุแผ่นเหล็ก ซอนไซไปใต้พื้นเวทีปล่อยควันพิษสังหารปีศาจน้อยทั้งแปดตนนั้น"

พลางทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ เราได้ยินสตรีนั้นเดินเข้าใกล้มาลงมือ ยังได้ยินเสียงแปดปีศาจซูหังลมหายใจขาดห้วง พานไม่อาจขัดขวางนาง

นี่นับเป็นความอัปยศในชีวิต หากมีโอกาสเราจะขโมยเสื้อผ้าของนางให้หมดสิ้น ให้นางอับอายขายหน้า"

หานป๋อนึกถึงขุนพลหญิงที่องอาจงดงามของเหลิงเอี้ยน เห็นว่าหากนางปราศจากเสื้อผ้าปกปิดกาย คงงามละลานยิ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนหัวร่อ กล่าวอีกว่า

"แต่พวกเรานับว่าตบตาเหลิงเอี้ยน ทำให้มันเข้าใจว่าลอบทำร้ายผู้เฒ่าเฉินสำเร็จ ไม่มารังควานพวกเราชั่วคราว แต่ไป่ฟางหัวไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย ลึกล้ำสุดหยั่งคาด พวกเราต้องรับมือด้วยความระมัดระวัง เด็กน้อยทราบชื่อของชิกแฮได้อย่างไร?"

หานป๋อจึงอธิบายให้ทราบ

ขุนนางเฉินเดินเข้ามาขอบคุณหานป๋อที่ช่วยชีวิต กล่าวว่า

"ท่านทูตทางที่ดีขึ้นไปหาฮูหยินทั้งสาม ดูจากท่าทีพวกนางคล้ายไม่พอใจ งานชำระสะสางในที่นี้ปล่อยให้พวกเราจัดการเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้ม พลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยพบเห็นหญิงงามก็คิดเกาะแกะแทะเล็ม พวกนางไหนเลยพอใจได้?"

หานป๋อร้องว่า

"ท่านสมควรทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ไฉนไม่ช่วยพูดจาให้กับข้าพเจ้าสักหลายคำ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือโอบไหล่หานป๋อ เดินขึ้นห้องท้องเรือชั้นบน จากนั้นปลีกตัวไปข้างทางระเบียง ยืนกอดอกดูว่าหานป๋อมีของวิเศษใดดับเพลิงโทสะของสตรีทั้งสามอย่างไร

หานป๋อมายังห้องพักตัวเอง เงี่ยหูสดับฟัง ภายในปราศจากสุ้มเสียงใด ต้องหันไปถลึงมองโจรท่องโดดเดี่ยว ตำหนิมันไม่กระตุ้นเตือนตนเอง

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมันมีท่าทีกระดาก บังเกิดความรู้สึกสมใจ ยกมือทำท่าว่าสตรีทั้งสามแยกย้ายกลับห้องตัวเอง แนะนำให้มันเคาะประตูทีละห้อง

หานป๋อเห็นเช่นนั้น กลับคลายใจลง หากสตรีทั้งสามอยู่ห้องเดียวกัน คงผนึกกำลังจัดการกับมัน ตอนนี้แยกกันอยู่สามห้อง ด้วยความสามารถมัน ย่อมแยกย้ายจู่โจมทีละคนได้

จำได้ว่าห้องของโหยวโหยวถูกกระแทกกลอนประตูหัก หานป๋อจึงลอบหัวร่อในใจ เดินไปยกมือผลักประตู กลับผลักเปิดไม่ออก

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะ พลางเดินเข้ามากระซิบบอกว่า

"ท่านไม่ทราบว่าเปลี่ยนเป็นกลอนเหล็กแล้วหรือ ในโลกอาจมีแต่ผังปานกับล่างฟานหวินใช้กำลังภายในกระแทกกลอนเหล็กหัก ส่วนตัวอุบาทว์เสเพลหานป๋อท่านต้องฟาดประตูบานนี้ให้แตกทลายแทน"

หานป๋อร้องว่า

"มิใช่ตัวอุบาทว์เสเพล แต่เป็นผู้เสเพล ท่านชราแล้ว ความทรงจำกลับเลอะเลือนถึงเพียงนี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"อย่าได้อาละวาดไป อดออมเรี่ยวแรงไว้ทลายประตูดีกว่า เรากำลังรอชมอยู่"

หานป๋อกล่าวคำ "คอยดูฝีมือข้าพเจ้าเถอะ" จากนั้นงอนิ้วเคาะประตูห้องของโหยวโหยวสามครา ใช้น้ำเสียงที่นุ่มนวลมากรักกล่าวว่า

"โหยวโหยว เป็นข้าพเจ้า เปิดประตูเถอะ"

แว่วเสียงโหยวโหยวดังว่า

"ข้าพเจ้าง่วงแล้ว ท่านไปยังห้องของซือเจี่ยแจเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวสาแก่ใจยิ่ง ข่มกลั้นเสียงหัวร่อไว้ ส่งเสียงประหลาดในลำคอ พอกระทบโสตหานป๋อช่างระคายหูนัก

หานป๋อกล่าวเสียงอ่อนว่า

"โหยวโหยว เปิดประตูให้แก่ข้าพเจ้าเถอะ ข้าพเจ้าเข้าไปห่มผ้าห่มให้กับท่าน แล้วจะจากไป"

โหยวโหยวตอบเสียงเย็นชาว่า

"ไม่กล้ารบกวน ข้าพเจ้าห่มผ้าห่มตั้งแต่แรก ข้าพเจ้าง่วงนอนคิดเข้านอนแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกระหยิ่มยิ้มย่อง โอบไหล่ของหานป๋อ หัวร่อเสียงประหลาดพิกล กล่าวว่า

"มา คนต่อไปเป็นผู้ใด?"

หานป๋อรู้สึกเสียหน้านัก หวนนึกถึงในสตรีทั้งสาม มันกลัวจั่วซือที่สุด ส่วนเฉาเสียสมควรจัดการได้ง่ายกว่า อาจบางทีสามารถกู้หน้าจากนาง จึงตอบว่า

"เป็นเฉาเสียเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวชมชอบก่อเรื่องราว รีบผลักไสหานป๋อถึงหน้าประตูของเฉาเสีย เคาะประตูแทนมัน

แว่วเสียงเฉาเสียดังว่า

"ผู้ใด?"

หานป๋อสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่เสีย หานป๋อรักท่านหรือไม่?"

เฉาเสียนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่จึงตอบเสียงแผ่วเบาว่า

"รัก"

หานป๋อยินดียิ่ง กวาดมองโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นเชิงประกาศศักดาแวบหนึ่ง จากนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวลกับเฉาเสียภายในห้องว่า

"ให้ผู้เป็นสามีเข้าไปหาท่านเถอะ"

เฉาเสียผ่านไปครู่หนึ่ง จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"แต่คืนนี้ท่านไม่ได้รักผู้อื่น ตลอดทั้งคืนเพียงแวะมาสนทนากับพวกเราครั้งเดียว ตอนนี้เฉาเสียเพียงคิดอยู่ตามลำพัง ท่านไปหาโหยวโหยวหรือซือเจี่ยแจเถอะ"

หานป๋อกล่าวด้วยความเจ็บปวดใจว่า

"เป็นข้าพเจ้าผิดไปแล้ว แต่นี่มีสาเหตุ ให้ข้าพเจ้าเข้าไปอธิบายต่อท่านเถอะ"

เฉาเสียนิ่งเงียบงันไม่ตอบคำ

โจรท่องโดดเดี่ยวปั้นสีหน้าปลอบโยนว่า

"เราเห็นใจท่าน ยังมีโอกาสอีกครั้งหนึ่ง"

หานป๋อลอบร้องว่าผิดท่า แม้แต่เฉาเสียยังเกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จ ยิ่งอย่าว่าแต่จั่วซือ ยามนั้นพานไม่ยอมไป กล่าวว่า

"พี่เสีย ท่านใช่ร้องไห้มาหรือไม่?"

เฉาเสียภายในห้องหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไปของท่าน ข้าพเจ้าจึงไม่ร้องไห้เพราะท่านล่อลวงหญิงงามไม่เช่นนั้นคงต้องล้างหน้าด้วยน้ำตาทุกวัน ไปหาซือเจี่ยแจของท่านเถอะ คืนนี้เฉาเสียจะจุดโคมอ่านหนังสือ ไม่มีเวลาอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงว่าเฉาเสียที่อ่อนแอน่าเวทนา กลับกลายเป็นคารมแหลมคมถึงเพียงนี้

ยามนั้นหานป๋อค่อยคลายใจลงบ้าง ทราบว่าสตรีทั้งสามเพียงลงโทษสั่งสอนมันเล็กน้อย หวนนึกถึงหากไปหาจั่วซือ คงถูกปฏิเสธมิให้เข้าพบอีก ขณะจะกลับห้องตัวเอง กลับถูกโจรท่องโดดเดี่ยวคว้าจับไว้ กล่าวว่า

"หากท่านไม่ไปหาจั่วซือ ให้นางระบายโทสะสักครา วันพรุ่งนี้ท่านคงได้เห็นดีแน่นอน"

พลางผลักไสมันมายังห้องนอนของจั่วซือ จากนั้นเคาะประตู

ห้องแทนมัน

หานป๋อสูญเสียความเชื่อมั่น ยืนคอตกอยู่หน้าประตู ครุ่นคิดว่าหรือคืนนี้ต้องนอนคนเดียว?

แว่วเสียงจั่วซือดังลอดออกมาว่า

"เป็นป๋อตี้ (น้องชายป๋อ) หรือ?"

หานป๋อได้ยินนางกล่าวเสียงอ่อนโยน สร้างความยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า

"เป็นน้องชายอันประเสริฐของซือเจี่ยแจ"

จั่วซือกล่าวว่า

"น้องชายอันประเสริฐไฉนกลับมาเร็วถึงเพียงนี้ ไม่ต้องส่งแม่นางไปนั้นกลับบ้านไปหรือ? หรือว่านางเพียงอนุญาตท่านขบกัดใบหูกับยึดจับมือของนาง น้องชายอันประเสริฐเห็นว่าหากำไรไม่ได้ ได้แต่กลับมานอนคนเดียว?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรับฟังจนกรีดมือวาดเท้า ลูบหลังลูบไหล่หานป๋อ ราวกับกลัวว่าอีกฝ่ายจะกระอักโลหิตเสียชีวิต

หานป๋อได้แต่กล้ำกลืนฝืนทนต่อพฤติการณ์ของโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวอ้อนวอนว่า

"ซือเจี่ยแจโปรดฟังน้องชายอันประเสริฐอธิบายสักครา"

จั่วซือส่งเสียงหาวคำหนึ่ง กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"วันนี้ดึกแล้ว พรุ่งนี้ค่อยอธิบายเถอะ"

ต่อจากนั้นไม่ว่าหานป๋ออ้อนวอนอย่างไร นางหาตอบคำไม่

หานป๋อกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

"ยังมีสุราธารน้ำใสไหลรินหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงฝีมือจัดการกับสตรีของท่านย่ำแย่ถึงเพียงนี้ ยังคิด

อาศัยสุราราดรดทุกข์ ในความเห็นเรา ท่านมิสู้เปลี่ยนฉายาใหม่เถอะ"

หานป๋อกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"หากท่านมีฝีมือร้ายกาจ ก็สอนข้าพเจ้าว่าทำอย่างไรให้พวกนางเปิดประตู"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวราวกับมีแผนเป็นมั่นเหมาะว่า

"เราเพียงกล่าวไม่กี่คำ พวกนางจะโถมออกมาหาท่าน"

หานป๋อกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"อย่าได้คุยโอ่โอ้อวด ระวังจะถูกลมตัดลิ้นขาดไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ต้องการพนันสักคราหรือไม่?"

หานป๋อถามว่าพนันอะไร โจรท่องโดดเดี่ยวเลียนแบบหานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"พนันอันใดดี? ใช่แล้ว หากท่านแพ้พนันภายในสามวันท่านต้องเรียกเราอย่างนอบน้อมเป็นนายท่าน หากเราแพ้พนัน นับแต่นี้จะเรียกท่านเป็นผู้เสเพลหานป๋อ ไม่ตั้งฉายาใหม่อีก"

หานป๋อขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้านอบน้อมต่อท่าน เป็นเรื่องสนุกสนานหรือชอบด้วยเหตุผลหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวขบคิดดูรู้สึกมีเหตุผล จึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นแล้วกันไปเถอะ แต่หลังจากนี้ท่านต้องจัดหาสุราธารน้ำใสไหลรินให้แก่เราตลอดไป"

หานป๋อต้องการดูว่ามันมีของวิเศษใดล่อลวงให้สตรีทั้งสามออกจากห้อง จึงตัดสินใจรับคำว่า

"ตกลงตามนี้"

ใบหน้าโจรท่องโดดเดี่ยวปรากฏรอยยิ้มอันลึกลับขึ้น พลัน

ทิ่มนิ้วใส่จุดถันจงของหานป๋อคราหนึ่ง

หานป๋อแผดร้องออกมา ล้มหงายไปด้านหลัง โจรท่องโดดเดี่ยวก็ร่ำร้องว่า

"หานป๋อ ท่านเป็นไรแล้ว สวรรค์ที่แท้ท่านถูกไป่ฟางหัวลอบทำร้ายด้วยอำมหิต"

แว่วเสียงโครมคราม ประตูห้องของสตรีทั้งสามนางล้วนเปิดออก

จั่วซือ โหยวโหยวกับเฉาเสียทยอยโถมออกจากห้อง ตรงเข้าหาหานป๋อซึ่งถูกสยบจุดเอาไว้

หานป๋อต้องนับถือเลื่อมใสเฒ่าทารกนี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย เหตุใดตนเองกลับนึกวิธีนี้ไม่ออก

โจรท่องโดดเดี่ยวกลั้นหัวร่อไว้ กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"มา รีบประคองมันเข้าไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับสตรีทั้งสามช่วยกันยกร่างหานป๋อขึ้น เคลื่อนย้ายเข้าห้องของทูตพิเศษ วางคนลงบนเตียง

โจรท่องโดดเดี่ยวฉวยโอกาสลอบคลายจุดให้กับหานป๋อ

จั่วซือปลดกระดุมเสื้อให้กับหานป๋อ กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ป๋อตี้ (น้องป๋อ) ท่านเป็นไรแล้ว อย่าได้ขู่ขวัญเจี่ยแจ (พี่สาว)ไป"

เฉาเสียถอดครองเท้าให้กับมัน ในดวงตาปรากฏประกายน้ำตาเอ่อคลอหน่วย

มีแต่โหยวโหยวล่วงรู้นิสัยของโจรท่องโดดเดี่ยว เห็นมุมปากมันประดับด้วยรอยยิ้ม สีหน้ากระหยิ่มยินดี ทราบว่าเรื่องราวมีเลศนัยจึงไม่กล่าวเปิดโปง เพียงจับตาดูอยู่ด้านข้าง

โจรท่องโดดเดี่ยวบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ต้องแตกตื่น พิษชนิดนี้ขจัดได้โดยง่าย ขอเพียงถอด

กางเกงของมันออกมา ฟาดโบยกันหนึ่งร้อยฉาด ก็จะขับพิษออกได้ แต่อย่าลืมอุดจมูกไว้ พวกท่านก็ได้ระบายความคับข้องในอก เด็กน้อยยอมรับการพ่ายแพ้ทั้งปากและใจแล้วกระมัง?"

พลางถลันออกนอกประตู พร้อมกับปิดประตูลง

จั่วซือกับเฉาเสียสบตากันวูบ ทราบว่าหลงกลคนเจ้าเล่ห์ ขณะจะหลบหนี ก็ถูกหานป๋อโอบซ้ายกอดขวาเอาไว้

เสียงเคาะประตูดังขึ้น หานป๋อถามอย่างงุนงงว่า

"เป็นผู้ใด?"

แว่วเสียงล่างฟานหวินดังว่า

"ผู้น้องล่างฟานหวิน"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านจอมยุทธ์กลับมาแล้ว"

พลางคืบคลานลงจากเตียง

ล่างฟานหวินยืนอยู่หน้าประตู ชมเชยว่า

"น้องเรามีความสามารถนัก เรียกว่าคลื่นลูกหลังไล่คลื่นลูกแรกอย่างแท้จริง"

หานป๋อรับฟังจนหน้าแดงวูบหนึ่ง

จั่วซือปรากฏขึ้นที่ด้านหลังหานป๋อ เรียกพี่ใหญ่เบาๆ คำหนึ่ง

ล่างฟานหวินเห็นหัวคิ้วนางฉายเสน่ห์ความงาม คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ปรกติเกล้าผมเรียบร้อย กลายเป็นปล่อยผมยาวประบ่า นับเป็นรูปโฉมอีกแบบหนึ่ง จึงชมเชยจากใจจริงว่า

"นี่จึงเป็นซือเอ๋ออันประเสริฐของเรา ท่านสมควรมีท่วงท่าอันน่าประทับใจ และรู้จักเลือกสรรเช่นนี้จึงถูกต้อง"

จิตใจอันเขม็งตึงเครียดของจั่วซือพลันผ่อนคลาย ไม่อาจ

ข่มกลั้นความปลื้มปีติและความสุขที่ทะลักขึ้นจากส่วนลึกของจิตใจ ปราศจาก ท่าทีที่กระดากกระเดื่องและไม่สบายใจยิ่ง ตรงเข้าไปกระเง้ากะงอดว่า

"ดอกไม้ผ้าห่มหอมของซือเอ๋อเล่า?"

ล่างฟานหวินพลิกฝ่ามือวูบหนึ่ง บนฝ่ามือจัดวางชามเคลือบกะทัดรัดใบหนึ่ง ภายในชามบรรจุน้ำครึ่งใบ ลอยไว้ด้วยดอกไม้เล็กๆ สีม่วงสามดอก ส่งกลิ่นหอมโชยมากระทบจมูก

โหยวโหยวกับเฉาเสียเกล้าผมเสร็จสิ้น ยามนี้มาถึงด้านหลังหานป๋อ พอเห็นเช่นนั้นพากันโห่ร้องด้วยความยินดี

ล่างฟานหวินดึงดอกไม้ผ้าห่มหอมดอกหนึ่งทัดกับจอนผมของจั่วซือ ดอกไม้สะพรั่งคนยิ่งงดงาม ล่างฟานหวินชมดูจนตากระจ่างจ้าวูบหนึ่ง

เฉาเสียกับโหยวโหยวไม่ยอมล้าหลัง พากันห้อมล้อมเข้ามาขอให้ล่างฟานหวินทัดดอกไม้ผ้าห่มหอมแก่พวกนาง

ล่างฟานหวินปฏิบัติตามคำร้องขอ จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"น้องเราออกมาเถอะ พี่ฟั่นกำลังรอท่านอยู่"

หานป๋อกำลังประหลาดใจ เหตุใดไม่พบเห็นโจรท่องโดดเดี่ยว พอฟังงงงันวูบหนึ่ง ในใจบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาด สังหรณ์ใจว่าเกิดเรื่องขึ้น

จั่วซือเห็นอีกฝ่ายรีรอลังเล จึงผลักดันมันออกไป พร้อมกันนั้นยังขุ่นเคืองเรื่องของไป่ฟางหัวไม่คลาย ดังนั้นกล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า

"รีบออกไป พวกเรากับพี่ใหญ่ล่างจะสนทนาถึงฟ้าสาง ท่านไม่ต้องกลับมาแล้ว"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ สาวเท้าไปยังทางระเบียง

เงาคนถลันวูบหนึ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ทราบมุดออกจากที่ใด โอบไหล่มันไว้อย่างสนิทสนม หนุนดันมันไปยังบันไดซึ่งทอดสู่ดาดฟ้าเรือ

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านคิดนำข้าพเจ้าไปยังที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวนิ่งเงียบงัน จวบกระทั่งถึงเชิงบันได ค่อยสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ไม่ทราบมีแรงดึงดูดใจอันใด แม้แต่นางเซียนบนฟากฟ้ายังลงสู่หล้ามาหาท่าน"

หานป๋อใจเต้นระทึกอย่างรุนแรง กล่าวว่า

"อย่าได้ล้อเล่นไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"ตอนนี้เราอิจฉาแทบตาย ไหนเลยมีกะใจล้อเล่นกับท่าน รีบไสหัวขึ้นไปเถอะ"

พลางผลักไสหานป๋อขึ้นบันไดไป

หานป๋อพยายามระงับสติ แต่ถึงอย่างไรถูกก่อกวนจนหัวหมุนงุนงง พกความเคลือบแคลงสงสัยขึ้นบันไดไปทีละขั้น

พอขึ้นถึงบนดาดฟ้าเรือ หานป๋อสมองลั่นอึงอล เหม่อมองฉินเมิ่งเหยาซึ่งยืนอยู่ข้างราวลูกกรงอย่างเหลือเชื่อ

หญิงงามที่มันเฝ้าฝันถึงนางนี้สวมเสื้อผ้าสีขาวสะอาด เพียงยืนตามสบาย ก็อยู่ในอิริยาบถที่งดงาม กอปรด้วยสง่าราศีประดุจนางเซียนจุติลงสู่หล้า ไม่แปดเปื้อนผงธุลีดินแม้แต่น้อย

หานป๋อตลอดทั้งร่างร้อนผ่าว ทุกรูขุมขนคล้ายดูดซับรับเอากลิ่นอายนางเซียนซึ่งระเหยจากร่างฉินเมิ่งเหยาเอาไว้

ความรู้สึกนั้นทำให้พลังชีวิตจิตวิญญาณของมันไต่เต้าขึ้นถึงขอบเขตขั้นสูงสุด

ฉินเมิ่งเหยาคล้ายรู้สึกตัว เหลียวหน้ามองมา ใต้แสงเดือนประกายดาว วงหน้านางงดงามจนผู้คนตาลายละลาน แต่ก็สงบสันติบันดาลให้ผู้คนหลุดพ้นจากความรู้สึกอันคร่ำครึ

นางเพ่งตาสุกใสจ้องจับบนใบหน้าหานป๋อ ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัย ฉายประกายพิสดารอย่างไม่เคยมีมาก่อน จากนั้นแย้มยิ้มเล็กน้อย เผยเห็นฟันขาวสะอาดราวเปลือกหอยที่เรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย

นี่เป็นสภาพความจริงที่เหลือเชื่อ ฉินเมิ่งเหยามิเพียงมาหามันทั้งยังจัดให้มันพบปะกันสองต่อสอง นับเป็นเรื่องราวซึ่งแม้แต่ตอนที่หานป๋อหลับฝันดีที่สุดยังไม่กล้าวาดหวัง

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ เรียกหาว่า

"หานป๋อ ท่านมาแล้ว"

ตอนแรกหานป๋อบังเกิดความละอายในตัวเอง จากนั้นลบเลือนหายไป เดินถึงข้างกายนาง ยืนพิงราวลูกกรง เพ่งพิศใบหน้าอันงามเฉิดฉันของฉินเมิ่งเหยาโดยละเอียด

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านไฉนขวัญกล้าบังอาจขึ้นมา กลับจ้องมองคนอย่างเสียมารยาทถึงเพียงนี้?"

นี่แม้เป็นถ้อยคำที่ฉินเมิ่งเหยากล่าวกับมันตลอดมา แต่หานป๋อมีความรู้สึกว่าต่างจากกาลก่อน มันพบว่าอีกฝ่ายลดท่าทีที่ไม่อาจรุกล้ำก้ำเกินเพิ่มความอ่อนโยนนุ่มนวล และความใกล้ชิดสนิทสนมอีกหลายส่วน

หานป๋อลิงโลดยินดีจนแทบกล่าววาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ ออกไป หาคาดไม่ว่าฉินเมิ่งเหยาแบมือต่อมัน กล่าวว่า

"มอบมา"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านต้องการอะไร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ย่อมเป็นผ้าเช็ดหน้าสีขาวของเมิ่งเหยา"

หานป๋อร้องออกมาว่า

"ท่านมาเยี่ยมกราย เพียงเพื่อทวงถามผ้าเช็ดหน้าจากข้าพเจ้าหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมาแม้แต่น้อย กล่าวว่า

"ไฉนไม่ได้?"

หานป๋อยักไหล่ กล่าวว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา ทุกครั้งที่คิดถึงเมิ่งเหยาผู้น้องต้องหลั่งน้ำตาด้วยความปวดร้าว อดล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำตามิได้ เป็นเหตุให้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวกลายเป็นสีเหลือง ต่อให้ข้าพเจ้าคืนแก่ท่าน เกรงว่าท่านคงไม่ต้องการ นางเซียนบนฟากฟ้าไหนเลยปล่อยให้น้ำมูกน้ำตาอันโสโครกแปดเปื้อนอ้อมอกอันบริสุทธิ์ผุดผ่องได้?"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันแรกพบนาง บังเกิดอาการสะท้านหวั่นไหว ต่อจากนั้นกลับคืนสู่สภาพเดิมอีก ในใจต้องบังเกิดความขุ่นเคือง กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่นางเซียน กลัวแปดเปื้อนอันใด อย่าว่าแต่แม่น้ำแยงซีเกียงทั้งสายอยู่ใต้เท้า ขอเพียงข้าพเจ้าซักล้างผ้าเช็ดหน้ากับแม่น้ำ ไม่ว่าคราบน้ำมูกน้ำตาของหานป๋อล้วนลบเลือนหายสิ้น ไม่ทิ้งร่องรอยเอาไว้"

คำพูดนางแฝงความหมายลึกล้ำ บอกใบ้ว่าต่อให้ถูกหานป๋อแปดเปื้อนอันใด ก็ไม่ทิ้งร่องรอยไว้

หานป๋อกล่าวด้วยความคับข้องใจว่า

"ข้าพเจ้าหลงรักข้างเดียวต่อท่าน ท่านหักใจซักล้างให้หมดสิ้นหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน จงใจปั้นสีหน้าเย็นชา แสร้งเป็นกล่าวอย่างเคืองขุ่นว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีกะใจรับฟังวาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ ของท่าน รีบมอบคืนมา"

หานป๋อเห็นว่าถึงแม้ถูกฉินเมิ่งเหยาดุด่าว่ากล่าว ก็เป็นความสุขเหลือประมาณ ยามนั้นหัวร่อฮิฮะ ล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนนั้นออกมาแสดงที่เบื้องหน้าสายตาฉินเมิ่งเหยาวูบหนึ่ง แล้วซุกเก็บไว้ในอกเสื้อหน้าด้านกล่าวว่า

"หากต้องการให้เราหานป๋อจอมอะไรนั่นคืนผ้าเช็ดหน้าอันล้ำค่าแก่ท่าน ต่อให้ชาติหน้ายังทำไม่ได้ หากต้องการก็ไสม้าเข้ามา สยบข้าพเจ้าไว้ ค่อยล้วงจากอกเสื้อข้าพเจ้าไป"

ฉินเมิ่งเหยามองดูมันแวบหนึ่ง ค่อยชักมือกลับไปตกแต่งจอนผมที่ถูกลมแม่น้ำโชยพัดยุ่งเหยิง ค่อยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านคิดเก็บไว้ก็เก็บไว้เถอะ ตอนนั้นในเมื่อข้าพเจ้ายินยอมมอบต่อท่าน วันนี้ก็ไม่อาจช่วงชิงกลับมา"

หานป๋อบังเกิดความพลุ่งพล่านอย่างไม่เคยมีมาก่อน แทบคิดล่วงเกินนาง ที่คิดหมายต้องการแม้เพียงจุมพิตริมฝีปากของนางเบาๆ แต่คนที่ปล่อยตัวไม่สำรวมเช่นมันยังใจหายวาบ เพราะว่าหากกระทำเรื่องเช่นนั้นต่อนางเซียนเช่นฉินเมิ่งเหยา เท่ากับทำลายความบริสุทธิ์สูงส่งและพรหมจรรย์ของนางอย่างรุนแรง

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันจ้องมองนางอย่างไม่คิดชีวิต ต้องหัวร่อคิก

คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านพอพบเห็นข้าพเจ้า กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ ไม่รู้สึกเมื่อยล้าหรือ?"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"สวรรค์ หากเมิ่งเหยาใช้ท่าทีเช่นนี้กล่าวกับข้าพเจ้า อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าอดล่วงเกินท่านมิได้"

คำพูดกล่าวจากปาก ต้องลอบร้องว่าแย่แล้ว เมื่อกล่าวกับหญิงงามที่คล้ายครองเพศบรรพชิตเช่นนี้ หลังจากนี้นางยังจะสนใจมันหรือ?

มิคาดฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงระเรื่อ หลังจากค้อนมันวงหนึ่ง เพียงเบือนหน้าไป เพ่งตามองฝั่งตรงข้าม

หานป๋อรู้สึกมีโลหิตอันอุ่นระอุพลุ่งขึ้นถึงสมอง เคลื่อนเข้าใกล้ฉินเมิ่งเหยาอย่างลืมตัว จนแทบกระทบถูกตัวนางค่อยหยุดยั้งลง โน้มตัวออกไปเล็กน้อย ชื่นชมกับใบหน้าฉินเมิ่งเหยาอยู่ห่างไม่ถึงสามนิ้ว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"สวรรค์เป็นพยาน นี่เป็นครั้งแรกที่เมิ่งเหยาท่านหน้าแดง นี่เป็นเพราะข้าพเจ้าหรือ?..."

ฉินเมิ่งเหยาหันหน้ากลับมา คิ้วขนงวงพักตร์กลับคืนสู่ความสงบดุจเดิม ยื่นมือออกเชยคางของมัน ผลักใบหน้ามันไปทางอื่นมิให้มันจ้องมองนางอีก กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านเข้าใจว่าฉินเมิ่งเหยาเป็นตอไม้ไร้ความรู้สึกหรือ? พานมองดูผู้อื่นเช่นนี้"

หานป๋อถูกมือเรียวงามไร้ตำหนิของนางเชยคางไว้ ดวงวิญญาณแทบหลุดลอยจากร่าง บวกกับนางอ้าปากน้อยๆ พวยพุ่งความหอมใส่จมูกข้างแก้มมัน ไหนเลยสะกดข่มกลั้นได้ คว้ามือนุ่มนิ่มที่เชยคาง

มันเอาไว้ ดึงมือมาแนบกับใบหน้าตัวเอง การสัมผัสที่กัดกร่อนกินใจสร้างความลุ่มหลงงมงายแก่มัน

ฉินเมิ่งเหยาคล้ายไม่อาจอดทนรับได้ ร่างอ้อนแอ้นสั่นสะท้านดุเบาๆ ว่า

"หานป๋ออย่าได้ทำเช่นนี้ได้หรือไม่? ถือว่าเมิ่งเหยาขอร้องท่านเถอะ"

หานป๋อเห็นฉินเมิ่งเหยาปราศจากความโกรธเคืองแม้แต่น้อยไหนเลยยอมปล่อยมือ กลับหลับตาอย่างสุขสม กล่าวว่า

"ต่อให้เมิ่งเหยาฆ่าข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าเสียมารยาท เราหานป๋อก็ยินยอมพร้อมใจ ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

ฉินเมิ่งเหยาลอบร้องในใจ 'สวรรค์ เหตุใดเราจึงเคลิบเคลิ้มกับการสัมผัสของมัน ไม่อาจปลุกปลอบเรี่ยวแรงดิ้นหลุดจากเงื้อมมือมัน หากเราร่วมอภิรมย์กับมัน ใช่จะหลงงมงายกับความรักของมันจนละเลยการค้นหาวิธีไปหรือไม่?'

หานป๋อพลันคลายมือจากการยึดกุมมือนาง

ฉินเมิ่งเหยาเพิ่งมีสติแจ่มใส ก็ถูกสองมือหานป๋อคว้าจับหัวไหล่ไว้ พร้อมกับถูกมันรั้งดึงเข้าไป

นางส่งเสียงคร่างคำหนึ่ง ยกมือขึ้นทาบกับทรวงอกอันผึ่งผายของหานป๋อ ยับยั้งมิให้เรือนร่างทั้งสองแบนชิดกัน

หานป๋อหน้าแดงฉาน ดวงตาสาดประกายอันร้อนแรงที่สามารถหลอมละลายนาง ก้มศีรษะลงจุมพิตกับริมฝีปากสีแดงสดของนาง

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงดัง อืมม์ คำหนึ่ง ร่างสั่นสะท้านราวกับนกน้อยที่ได้รับความตื่นตระหนก สองมือผลักไสหานป๋ออย่างอ่อนแรง

แต่ปฏิกิริยาของนางนี้ กลับปลุกเร้าพันธุมารภายในกายหานป๋อยามนี้ต่อให้นางดิ้นรนอย่างรุนแรง หานป๋อก็ไม่ยอมปล่อยปละละเว้น

นาง อย่าว่าแต่เพียงเป็นการขัดขืนพอเป็นพิธี

หานป๋อในยามนี้คิดรักษามารยาทก็ทำไม่ได้ ถึงกับจูบริมฝีปากสีแดงสดอันอ่อนนุ่มของนางราวกับเสียสติ

หานป๋อรวบกระชับสองมือ ในที่สุดโอบกอดฉินเมิ่งเหยาเป็นผลสำเร็จ

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงครางอีกครา คล้ายไม่อาจต้านทานการบุกรุกของหานป๋อ กำแพงป้องกันอันแข็งแกร่งแตกเป็นช่อง พลังความร้อนที่เต็มเปี่ยมประหนึ่งน้ำป่าม้วนกวาดพสุธา ทะลักเข้าสู่เส้นชีพจรของฉินเมิ่งเหยา ฉินเมิ่งเหยาถึงกับลืมสิ้นทุกสิ่ง ยกมือเรียวงามโอบรอบคอหานป๋อไว้

หานป๋อจมอยู่ในโลกอันเลื่อนลอย รู้สึกว่าตนเองปลดปล่อยโดยสิ้นเชิง ถ่ายทอดพลังชีวิตและลมปราณเข้าสู่ร่างฉินเมิ่งเหยาไม่หยุดยั้ง ขณะที่ฉินเมิ่งเหยาคล้ายผืนปฐพีอันไพศาล ดูดซับอุทกธารที่มันถ่ายเทเข้ามา พร้อมกันนั้นภายในร่างฉินเมิ่งเหยาบังเกิดพลังความร้อนที่เล็กละเอียดสายหนึ่ง ถ่ายทอดเข้าสู่ร่างมันเช่นกัน

ทั้งสองล้วนรู้สึกว่าจิตวิญญาณยกระดับสูงขึ้น คล้ายดำรงคงอยู่คู่ฟ้าดิน เกิดการก่อเกิดไม่หยุดยั้ง หมุนเวียนโดยไม่ขาดตอน

แม่น้ำแยงซีเกียงไหลหลั่งผ่านใต้เท้าทั้งสอง

ประสาทสัมผัสของทั้งสองเปลี่ยนเป็นปราดเปรียวสุดเปรียบปาน ทุกสายลมที่โชยโบกพัดมา ล้วนให้ความรู้สึกแก่ทั้งสองอย่างรุนแรง

การเสียดสีสัมผัสทางร่างกาย นำมาซึ่งความรู้สึกที่สมใจแก่หานป๋อ แม้แต่เสื้อผ้าอาภรณ์คล้ายถูกหลอมละลาย ไม่บังเกิดผลในการกีดกั้นขวางกลาง

เนิ่นนานให้หลัง ฉินเมิ่งเหยาพลันคลายมือจากการโอบรอบคอหานป๋อ ผลักไสมันออกโดยแรง

หานป๋อถอนห่างจากริมฝีปากของนางราวกับสูญเสียวิญญาณไป

ฉินเมิ่งเหยาหันกายไป หอบหายใจอย่างรุนแรง ยกมือข้างหนึ่งคว้าจับราวลูกกรง ประคองร่างที่ส่ายโงนเงนแทบล้มลงเอาไว้

หานป๋อแนบชิดเข้าไป วางมือลงบนหัวไหล่นาง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยา เป็นข้าพเจ้าไม่ดี ท่านด่าข้าพเจ้าฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

มันคาดฝันไม่ถึงว่าตัวเองจะล่วงเกินฉินเมิ่งเหยา ต้องบังเกิดความรู้สึกเป็นบาป ที่ทำลายการบำเพ็ญภาวนาของฉินเมิ่งเหยา

แต่นี่เป็นความจริงที่ไม่อาจกอบกู้กลับกลาย

ฉินเมิ่งเหยาแอบอิงกับอ้อมอกหานป๋อ ร่างหยุดการสั่นสะท้าน ลมหายใจกลับคืนเป็นปรกติ หงายหน้าไปด้านหลัง กลับเป็นฝ่ายแนบชิดกับใบหน้าหานป๋อ ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้ตำหนิตัวเอง เมิ่งเหยาก็สมควรรับผิดชอบ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้บุรุษที่ได้รับจูบแรกจากข้าพเจ้า ต้องบังเกิดความปวดร้าวและเสียใจไปชั่วชีวิต"

หานป๋อกล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

"เมิ่งเหยา ท่านคาดคิดเช่นนั้นจริงๆ ก็ประเสริฐ ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าจูบท่านอีกหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ดิ้นหลุดจากอ้อมอกของมัน กล่าวด้วยความแง่งอนว่า

"ท่านผู้นี้รู้จักได้คืบเอาศอกที่สุด ผู้อื่นเพียงวิตกว่าท่านนึกตำหนิตัวเอง มิคาดท่านกลับคืนสู่รูปเดิมอีก"

หานป๋อเห็นหัวคิ้วนางฉายเสน่ห์ความงามอย่างที่ปรากฏมาก่อน นับเป็นความเย้ายวนใจอย่างที่แม้แต่หลวงจีนที่หันหน้าพิงฝาร้อยปียังละเมิดศีล ถึงกับคิดใคร่โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอกอีกครา ยามคันที่หัวใจยากจะเกา ต้องถูมือกล่าวว่า

"หากท่านยังมีท่าทีเช่นนี้อีก อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าล่วงเกินท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาใจหายวาบ ปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ทำไม่ได้เด็ดขาด หากท่านมีพฤติการณ์หรือการเพ้อฝันที่ไม่เรียบร้อยต่อข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าจะสะบัดหน้าจากไป ไม่ขอกลับมายังข้างกายท่านตลอดกาล"

หานป๋อกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"ท่านทุบตีข้าพเจ้าด่าว่าข้าพเจ้าล้วนไม่มีปัญหา แต่อย่าได้ไม่แยแสสนใจข้าพเจ้า โอ ข้าพเจ้าจะพยายามควบคุมตัวเองไว้ แต่ขออย่าได้ตำหนิข้าพเจ้าไม่บอกกล่าวให้กระจ่างชัดว่า หลังจากลิ้มรสจูบท่าน ข้าพเจ้ายากที่จะห้ามใจได้"

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หานป๋อเอย ให้เวลาเมิ่งเหยาบ้างได้หรือไม่? เมื่อช่วงเวลานั้นมาถึง เมิ่งเหยาจะให้ท่านสมปรารถนาแน่นอน"

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง ถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ฉินเมิ่งเหยาแหงนมองท้องฟ้า ตอบเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ไม่ได้ยินถือเป็นความเสียหายของท่าน ฟ้าใกล้สว่างแล้ว เป็นเพื่อนเมิ่งเหยาไปเดินเล่นบนฝั่ง ดีหรือไม่?"

หานป๋อรับคำด้วยความยินดี ฉินเมิ่งเหยาเป็นฝ่ายฉุดดึงมือมัน กล่าวเสียงราบเรียบดุจเดิมว่า

"ไปกันเถอะ"

หานป๋อกุมมืออันนุ่มนิ่มของนาง บังเกิดความรู้สึกอันเคลิบเคลิ้มลอบร้องในใจ 'สวรรค์ ที่แท้ฉินเมิ่งเหยาหลงรักเราแล้ว'

กลางป่าเขา ริมลำธาร

สุ่ยโหยวจิงตื่นขึ้นมาในอ้อมอกชิฉางเจิง ฟ้าเพิ่งขาวโพลนรำไร ชิฉางเจิงตื่นก่อนแล้ว กัมศีรษะถามนางว่า

"เมื่อคืนหลับสบายหรือไม่?"

สุ่ยโหยวจิงทราบว่ามันจงใจไม่ลุกขึ้น เพราะกลัวปลุกนางตื่นขึ้นมา ดังนั้นลุกขึ้นนั่ง เสนอจูบต่ออีกฝ่าย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยหลับสนิทถึงเพียงนี้มาก่อน เจิงหลาง ท่านคิดอะไร?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านึกถึงปัญหาที่น่าสนใจบางประการ พลันไม่รีบร้อนกลับทะเลสาบตังถิงแล้ว"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่เป็นห่วงพี่น้องพรรคมังกรพิโรธของท่านแล้วหรือ?"

ชิฉางเจิงกล่าวโดยที่มีความคิดอ่านในใจอยู่ก่อนว่า

"ไม่ทราบว่าโหยวจิงคาดคิดหรือไม่ว่า การหลบหนีของเราเหล่าชิครั้งนี้ กลายเป็นเรื่องที่ล่วงรู้ไปทั่วแผ่นดิน หากฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี้ยนไม่อาจทำอย่างไรกับเด็กน้อยเช่นข้าพเจ้า จะสูญเสียศักดานุภาพค่ายสำนักใหญ่น้อยที่เข้าร่วมกับพวกมันล้วนเอาใจออกห่าง ดังนั้นฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี้ยนจะหันเหเป้าหมายจากพรรคมังกรพิโรธมายังข้าพเจ้าทีละน้อย"

สุ่ยโหยวจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับไม่ได้นึกถึงข้อนี้ แต่ความจริงเป็นเช่นนี้จริง หากท่านถูกพวกมันฆ่าตาย จะกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงและขุมกำลังของพรรคมังกรพิโรธอย่างใหญ่หลวง"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง ดังนั้นฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี้ยนต้องจู่โจมสังหารข้าพเจ้าโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ถึงกับปล่อยปละละเว้นพรรคมังกรพิโรธชั่วคราว ออกตามล่าข้าพเจ้าอย่างสุดกำลัง"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"แต่ด้วยกำลังของเราท่าน ไหนเลยต้านทานขุมกำลังอันมหาศาลของฝ่ายตรงข้ามได้ อย่าว่าแต่หากฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทยอดฝีมือเช่นหลี่เช่อเม่ยหรือหอกพลั่วเหินบินคู่ พวกเราจะไม่มีโอกาสแม้แต่น้อยเพียงอิงเฟยคนเดียวก็ยากรับมืออยู่แล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความฮึกเหิมว่า

"พวกเราไม่ได้สู้ศึกเพียงลำพัง"

สุ่ยโหยวจิงรับฟังไม่เข้าใจ ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอเพียงพวกเราขยายเรื่องราวลุกลามใหญ่โต ด้วยสติปัญญาของเหล่าตี้ (คนแซ่ตี้) ต้องล่วงรู้เจตนาที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลัง ความเคลื่อนไหวของข้าพเจ้าออก ย่อมต้องเคลื่อนไหวประสานเสริม โจมตีกองกำลังผสมของฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี้ยน อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ายังมีท่านพ่อบุญธรรมหนุนหลัง หากท่านผู้เฒ่าออกศึก สามารถต่อกรกับหลี่เช่อเม่ย"

สุ่ยโหยวจิงงงงันวูบหนึ่ง ถามว่า

"ผู้ใดเป็นท่านพ่อบุญธรรมของท่าน?"

ดวงตาชิฉางเจิงทอแววเคารพยกย่อง กล่าวว่า

"คือหัตถ์พิษเฉียนหลอ"

สุ่ยโหยวจิงอุทานดัง อา ดวงตาจุดประกายความหวังขึ้นหลังจากก้มศีรษะชั่วขณะ จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"เจิงหลาง พวกเราคงต้องแยกจากกันช่วงหนึ่งแล้ว"

ครั้งนี้ถึงรอบชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"ย่อมเพราะเพื่อท่าน หากปราศจากข้าพเจ้าอยู่ข้างกาย ท่านก็ไม่ต้องห่วงพะวง สามารถแสดงพลังและภูมิปัญญาของท่านอย่างเต็มที่"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"อย่าเพิ่งบอกว่าข้าพเจ้าไม่อาจหักใจจากท่าน กลัวว่าท่านตกไปในเงื้อมมืออิงเฟยอีก อย่างนั้นข้าพเจ้าคงถูกความสำนึกเสียใจและขุ่นข้องเคืองใจเคี่ยวกรำจนตายแล้ว"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ข้าพเจ้าชมชอบฟังถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความรักของท่านนี้ที่สุด แต่ว่าท่านวางใจ หลังจากผ่านเมื่อคืนนี้ ข้าพเจ้าก็ปลดแอกของอิงเฟยออกจากใจ อื่นๆ ยังใช้การไม่ได้ แต่ด้านการสะกดรอยและหลบหลีกจากการสะกดรอย ข้าพเจ้านับเป็นผู้เชี่ยวชาญ มิหนำซ้ำข้าพเจ้ารับการฝึกจากการใช้ชีวิตกลางป่าเขา ขอเพียงเสาะหาถ้ำศิลาซ่อนตัวไว้ รับรองว่าไม่มีผู้ใดพบเห็นข้าพเจ้า โหยวจิงจะรออยู่ที่นั้นหนึ่งปี หากไม่เห็นท่านมาหาข้าพเจ้า โหยวจิงจะถือว่าท่านตายแล้วและจะตายตามไป ดีหรือไม่?"

ชิฉางเจิงบังเกิดความดื้นดันใจ โอบกอดจุมพิตนาง กล่าวว่า

"วางใจเถอะ ข้าพเจ้าต้องมีชีวิตรอดกลับมาหาท่าน มิหนำซ้ำไม่ปล่อยให้ท่านรอนานถึงหนึ่งปี"

ทั้งสองกอดรัดพัวพันกันอีกครา สุ่ยโหยวจิงขบคิด แล้วกล่าวว่า

"นอกจากอิงเฟยแล้ว ยังมีสตรีนางหนึ่งที่ท่านต้องระวังเป็นพิเศษ"

ชิฉางเจิงกล่าวถามว่าผู้ใด

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"พวกเราล้วนเรียกขานนางด้วยความเคารพว่าเจินฮูหยิน (ท่านผู้หญิงเจิน) แท้ที่จริงนางยังครองตัวเป็นโสด มีรูปโฉมงดงาม พลังฝีมือสติปัญญาหาเป็นรองอิงเฟยไม่ ทั้งยังใจดำอำมหิต นางมิใช่ชาวมองโกล หากแต่เป็นชาวเซ่อมู่* ที่มีความสัมพันธ์กับชาวมองโกลอย่างลึกซึ้ง ทั้งยังนำมือดีชาวเซ่อมู่จำนวนหนึ่งเข้าสู่ดินแดนภาคกลางเพื่อช่วยเหลือฟางเยี่ยหวี่ ฟังว่าชาวมองโกลกับชาวเซ่อมู่มีข้อตกลงอย่างลับๆ นั่นคือหากฟางเยี่ยหวี่สามารถช่วงชิงแผ่นดินชาวฮั่น ต้องแต่งตั้งเจินฮูหยินเป็นฮองเฮา หากฟางเยี่ยหวี่คิดจัดการกับท่าน ต้องใช้ให้นางออกศึก ทั้งนี้เพราะสตรีนางนี้ถนัดในการสะกดรอย มีขุนพลสองคน หนึ่งนามเอี๋ยนมู่เหลียง หนึ่งเรียกว่าจั่วย่วนย่วน ล้วนเป็นยอดฝีมือชาวเซ่อมู่ สามารถเทียบเปรียบกับอิ๋วซือตี้ ท่านต้องระมัดระวังพวกมันเป็นพิเศษ"

ชิฉางเจิงระบายลมหายใจออกมาคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ร้ายกาจจริงๆ ทั้งที่กอปรด้วยขุมกำลังเช่นนี้ยังซุกงำอย่างลึกล้ำ ราวกับบึงน้ำที่ลึกสุดจะหยั่ง ไม่ทราบว่านอกจากชาวเซ่อมู่เหล่านั้นแล้วยังมีผู้ใด?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบเพียงนี้เท่านั้น สาเหตุที่ล่วงรู้ขุมกำลังของเจินฮูหยิน เพราะว่าข้าพเจ้าเคยได้รับการแนะนำจากพวกมัน ทำการฝึกวิธีควบคุมแมวป่าประเปรียว"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

---

* แปลตรงตัวว่า คนตามีสี เป็นคำที่ชนชั้นปกครองของมองโกลเรียกหาชนชาติต่างๆ ที่อยู่ทางทิศตะวันตกของจีน รวมทั้งชาวซีเซี่ยด้วย

"อย่างนั้นหมายความว่าพวกมันถนัดในการใช้สัตว์แสนรู้สะกดรอยของศัตรูยิ่งกว่าท่าน กลัวหรือไม่ว่าพวกมันจะหาตัวท่านพบ?"

สุ่ยโหยวจิงกล่าวว่า

"วางใจเถอะ หากไม่มีความมั่นใจ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าคุยโอ่ว่าสามารถซ่อนตัวไว้ พวกเราเคลื่อนไหวเถอะ"

ชิฉางเจิงโอบรั้งสุ่ยโหยวจิงเข้ามาในอ้อมอกกล่าวด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า

"พวกเราทำความตกลงร่วมกัน สาบานว่าจะมีชีวิต เพื่อที่ภายหน้าจะได้ครองคู่อยู่ร่วมเสพสุขยิ่งกว่าเซียนวิเศษ"

สุ่ยโหยวจิงนึกถึงว่ากำลังจะพรากจากกัน น้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้

หานป๋อถอดเครื่องแบบขุนนาง เผยเห็นชุดรัดกุมที่สวมใส่อยู่ภายใน เดินเคียงคู่กับฉินเมิ่งเหยา มาถึงใจกลางเมืองหนันคัง

ยามนี้ฟ้ายังไม่สว่างสดใส นอกจากแผงอาหารยามเช้าแล้ว ร้านรวงยังไม่เปิดประตู บนเส้นทางมีผู้คนบางตา แต่คนสัญจรล้วนจับตาดูทั้งสอง ทางหนึ่งเพราะว่าฉินเมิ่งเหยางามปานหยาดฟ้า ที่กลางหลังสะพายกระบี่โบราณปีกบิน อีกทางหนึ่งสืบเนื่องจากหานป๋อรูปกายสูงใหญ่ องอาจผึ่งผาย นับเป็นคู่สร้างคู่สมนัก

ฉินเมิ่งเหยาบังเกิดอารมณ์สนุกสนาน ฉุดลากหานป๋อเดินถึงเหลาสุราแห่งหนึ่ง เสาะหาห้องข้างที่เงียบสงบหลังหนึ่งหยุดเท้าพักผ่อน

ฉินเมิ่งเหยาบำเพ็ญเพียรถึงขั้นงดเว้นอาหาร บางครั้งแม้รับประทาน ก็เป็นผักเจผลไม้ ดังนั้นเพียงรับน้ำชาถ้วยหนึ่ง หานป๋อกลับตะกละตะกลาม สั่งอาหารว่างรวดเดียวหลายอย่าง ยังรับประทานบะหมี่เนื้อใส่ต้นหอมหั่นฝอยชามหนึ่ง กระทั่งน้ำแกงก็ซดจนหมดชาม

ฉินเมิ่งเหยามองดูมันรับประทานด้วยความมูมมาม มุมปากเผยอยิ้ม สีหน้าสงบเป็นสุข

หานป๋อลูบท้องด้วยความพึงพอใจ ค่อยกล่าวอย่างกระดากว่า

"ท่านไม่ต้องรับประทานอาหารจริงหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาเผยอยิ้ม ชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"รับประทานก็รับประทานเถอะ ไม่ต้องกระดากเพราะว่าข้าพเจ้าไม่รับประทาน"

หานป๋อถูกนางชม้ายมองจนกระดูกอ่อนระทวย มีความสุขยิ่งนัก หวนนึกถึงรสชาติอันซาบซึ้งเมื่อคืน สายตาต้องจ้องจับที่ริมฝีปากสีแดงสดของนาง

ฉินเมิ่งเหยาแม้บำเพ็ญเพียรถึงขั้นไร้ตัณหาไร้แสวงหา ยังไม่อาจต่อต้านกับสายตาที่ "ไม่เป็นมิตร" ของมัน กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านดูอะไร?"

คำพูดกล่าวจากปาก ฉุกคิดว่าผิดท่า นางกล่าวเช่นนี้ไยมิใช่กระตุ้นให้มันพรั่งพรูวาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ ออกมาหรือ?

หานป๋อไม่สร้างความผิดหวังให้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามองดูริมฝีปากของเมิ่งเหยา ดูว่ามีส่วนที่พิเศษอันใดเหตุใดจึงให้รสชาติอันเลิศล้ำแก่ข้าพเจ้าถึงเพียงนั้น?"

ฉินเมิ่งเหยาหวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่มันบุกจู่โจมเมื่อคืน ต้องลอบแค้นใจ ปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านกล่าววาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ อีกคำเดียว ข้าพเจ้าจะไปจากท่านในบัดดล"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าไม่กล่าววาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ เมิ่งเหยาอันประเสริฐจะไม่ทอดทิ้งข้าพเจ้าไปกระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยาอับจนปัญญาต่อมัน ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หานป๋อท่านยิ่งมายิ่งอุกอาจต่อเมิ่งเหยาแล้ว เรียบร้อยกว่านี้ได้หรือไม่?"

หานป๋อได้ยินน้ำเสียงนางแฝงแววิงวอนขอร้อง สำหรับกับเมิ่งเหยา นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน จึงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ไม่ว่าข้าพเจ้ากล่าววาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ อันใด ขอเมิ่งเหยาอย่าได้ถือสา เพราะว่าในใจข้าพเจ้าบังเกิดความเคารพต่อท่านอย่างสูง"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"หมายความว่าท่านจะยังกล่าวอุกอาจต่อผู้อื่นต่อไป"

หานป๋อกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ถูกแล้ว หากเมิ่งเหยาไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้ากล่าววาจาอุกอาจข้าพเจ้าคงอึดอัดใจตาย"

ฉินเมิ่งเหยาลอบร้องคำบาปรักในใจ นับแต่เหยียบย่างเข้าสู่ทางโลก ถึงแม้มีชายหนุ่มมากมายบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อนาง แต่ล้วนถูกสง่าราศีของนางสะกดไว้ บังเกิดความละอายในตัวเอง ยามอยู่เบื้องหน้านาง ล้วนประหวั่นลนลาน กลัวลบหลู่ล่วงเกินนาง มีแต่เด็กน้อยเบื้องหน้านี้ไม่เกรงกลัวนาง ยังถือการลวนลามนางเป็นความสุข ตั้งแต่แรกเริ่มก็แสดงบทดื้อด้าน ตามรบเร้าพัวพัน น่าแค้นใจตัวเองยินยอมปล่อยให้มันก่อกวนเหลวไหล...ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) เอย ท่านใช่เคยคาดคิดหรือไม่ว่า ศิษย์คนโปรดของท่านจะใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้?

หานป๋อเห็นนางขมวดคิ้วเรียวงาม สีหน้าบัดเดี๋ยวยินดีบัดเดี๋ยวกังวล แต่ไม่ว่าสีหน้าท่าทีใดล้วนเกาะกุมจิตใจ ประทับใจผู้คน อดยื่นมือลอดใต้โต๊ะไปกุมมือนุ่มนิ่มของนางมิได้ ทั้งยังทิ้งหลังมือลงบนต้นขาของนาง

ฉินเมิ่งเหยาสะท้านขึ้นเล็กน้อย ที่น่าแปลกคือไม่ได้ดิ้นหลุด

จากมือของมัน เพียงขมวดคิ้วดุว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่านี่เป็นที่สาธารณะ?"

ฉินเมิ่งเหยายินยอมให้มันประพฤติเหลวไหลเช่นนี้ สร้างความเบิกบานใจแก่หานป๋อยิ่ง ชี้มือไปยังผ้าม่านที่ปิดบังประตู ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวว่า

"ยามอยู่ภายในห้องผู้ใดเห็นพวกเรา? แม้แต่จูบปากยังกระทำได้"

ฉินเมิ่งเหยาพบว่ามือของมันบีบคลึงนิ้วฝ่ามือของนางโดยไม่ยอมปล่อยวาง ผลจากการเคลื่อนไหวหลังมือจึงเสียดสีกับต้นขาของนางเบาๆ นับเป็นที่ทนทานไม่ได้ เมื่อดิ้นรนอย่างอ่อนล้า ย่อมไม่อาจหลุดพ้นได้ ต้องกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ในสมองของท่านนอกจากบรรจุเรื่องเหล่านั้นแล้วไม่มีสิ่งอื่นหรือ?"

หานป๋อกล่าวรุกเร้าว่า

"เมิ่งเหยาไม่เห็นว่าการจูบปากของพวกเราเมื่อคืน บังเกิดเรื่องราวอันบรรเจิดที่สุดหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาคาดฝันไม่ถึงว่ากลับมีบุรุษกล่าววาจาอันโจ่งแจ้งต่อผู้บำเพ็ญเพียรเช่นนาง ตอนนี้นับว่าได้ยินกับหูแล้ว ถึงกับหน้าแดงเข้มจรดใบหู

หลังจากที่รับบาดเจ็บบอบช้ำภายใน ถึงแม้นางบังเกิดความเอียงอาย แต่ก็เพียงหน้าแดงระเรื่อ พอเกิดขึ้นก็เสื่อมคลาย นับเป็นครั้งแรกที่บังเกิดอาการเช่นนี้ แสดงว่านางไม่อาจต่อต้านขัดขืนมนต์ขลังของหานป๋อจริงๆ

พร้อมกันนั้นจิตใจประหวัดนึกถึงจูบแรกเมื่อคืน

เมื่อปลายลิ้นกระทบกัน นางก็ผนึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ซึ่งเรียนรู้จากฮูหยินอลงกรณ์ ให้ครรภธรรมกับพันธุมารของทั้งสองหลอมกลืน

เข้าด้วยกัน อาการบอบช้ำภายในที่หนักหนาสาหัสก็ดีขึ้นทันตาเห็น แสดงว่าล่างฟานหวินคาดการณ์ไม่ผิด ในโลกหล้ามีแต่พันธุมารของหานป๋อ กับเคล็ดวิชาอลงกรณ์จึงสามารถช่วยชีวิตนาง

หานป๋อไม่อาจทนทานรับท่วงท่าอันอุธัจเอียงอายของฉินเมิ่งเหยาที่สุด ยิ่งอย่าว่าแต่สภาพที่หน้าแดงจรดใบหูเช่นนี้ ไหนเลยหักห้ามใจได้ ยื่นหน้ามาหมายจุมพิตนาง

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแปรเปลี่ยนไป ยื่นนิ้วสองนิ้วกดใส่ริมฝีปากที่เปียกชื้นของหานป๋อ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"อย่าได้เหลวไหลในที่นี้"

หานป๋อฟังจากน้ำเสียงนาง เพียงแต่เห็นว่าสถานที่ไม่เหมาะสม หาได้ปฏิเสธมันไม่ จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พวกเรามิสู้เสาะหาสถานที่ลับตาคน หรือไปยังโรงเตี๊ยมเปิดห้องพิเศษสักหลัง จะได้สนิทสนมคลอเคลียกัน"

ฉินเมิ่งเหยาอุธัจเอียงอายกว่าเดิม ยามอับจนปัญญาได้แต่กล่าวว่า

"ตกลง เมิ่งเหยาปล่อยให้ท่านชักนำไป ให้ท่านกระทำตามความปรารถนา แต่หลังจากนั้นข้าพเจ้าจะไม่กลับมา ท่านใคร่ครวญดูเองเถอะ"

นางกล่าวอย่างราบเรียบธรรมดา คล้ายบอกกล่าวเรื่องราวที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเอง กลับทำให้ผู้คนไม่กล้าเคลือบแคลงสงสัยต่อความตั้งใจไปแล้วไปลับไม่กลับมาของนาง

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ท่านเคยบอกว่าจะให้ข้าพเจ้าสมปรารถนา เป็นเรื่องเช่นนี้หรือ?"

หานป๋อไม่อาจทนดูกิริยาท่าทางของอิสตรีของฉินเมิ่งเหยา ฉินเมิ่งเหยากลับไม่อาจทนเห็นท่าทางอันโง่งมของมัน ยามนั้นเป็น

ฝ่ายกุมมือหานป๋อไว้ สีหน้าอันเคร่งเครียดสลายคลาย กล่าวว่า

"ดูท่านหวาดกลัวถึงเพียงนี้ ไยต้องรุกเร้าผู้คนด้วย?"

หานป๋อกล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า

"เมิ่งเหยายังไม่ตอบคำถามข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ย่อมไม่เป็นเช่นนั้น ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่มีอารมณ์ความรู้สึกหรือ? แต่นั่นต้องเป็นความยินยอมพร้อมใจของข้าพเจ้า หาใช่ท่านบังคับแข็งขืนไม่"

หานป๋อค่อยคลายใจลง จากนั้นบังเกิดราคะจิตอีกครา กล่าวหยั่งเชิงดูว่า

"หากเป็นเช่นเดียวกับเมื่อคืน ข้าพเจ้ากระทำการต่อไป ได้ครอบครองร่างเซียนของเมิ่งเหยาถือเป็นการบังคับแข็งขืนหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ย่อมถือว่าบังคับแข็งขืน เพราะท่านเป็นฝ่ายกระทำ หาใช่ข้าพเจ้าไม่"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงทอดถอนใจด้วยความผิดหวัง กล่าวว่า

"อย่างนั้นในชีวิตข้าพเจ้าอย่าคิดหมายมีโอกาสเชยชิดที่แท้จริงแล้ว เมิ่งเหยาไหนเลยให้ความสะดวกสบายแก่ข้าพเจ้าถึงเพียงนี้?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้ม พลางกล่าวว่า

"หานป๋อจอมอะไรนั่นโปรดวางใจ ต้องมีวันนั้นแน่นอน"

หานป๋อสงสัยใจยิ่ง เพ่งพิศนางโดยละเอียด ยื่นมือที่เป็นอิสระอีกข้างหนึ่งออกอย่างแช่มช้า คิดหมายลูบคลำใบหน้าอันงามซึ้งของฉินเมิ่งเหยา มันจงใจเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้า ให้เวลาฉินเมิ่งเหยาขบคิดใคร่ครวญหรือหลบหลีกเลี่ยงหนี

ฉินเมิ่งเหยามีสีหน้าสงบราบเรียบ จับจ้องมองดูมัน จวบจน

กระทั่งฝ่ามือมันลูบไล้ใบหน้านาง ค่อยคราง เบาๆ คำหนึ่ง หลับตาพริ้มลง กลับเป็นฝ่ายใช้ใบหน้าเสียดสีกับฝ่ามือของมัน

สีหน้าหานป๋อเคร่งขรึมจริงจังอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ถามเบาๆ ด้วยความเจ็บปวดใจว่า

"เมิ่งเหยาท่านใช่ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำภายในหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาลืมตาขึ้น ตาสุกใสทั้งคู่คล้ายบึงน้ำที่ลึกจนไม่เห็นก้น ระบายลมจากปากเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านดูออกแล้วหรือ?"

หานป๋อสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เปลือกนอกดูไม่ออกแม้แต่น้อย แต่นับตั้งแต่ปราดแรกที่พบเห็นท่านเมื่อคืน ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า ท่านอ่อนแอจนต้องการความคุ้มครองจากข้าพเจ้า เมื่อคืนขณะที่ดูดลิ้นของท่าน ยิ่งรู้สึกว่าร่างกายของท่านต้องการพลังชีวิตของข้าพเจ้า เมิ่งเหยาเอย หานป๋อยินยอมกระทำทุกเรื่องราวเพื่อท่าน ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่า มีแต่พันธุมารของข้าพเจ้าจึงสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาคว้าจับมือของหานป๋อที่ลูบไล้ใบหน้านาง ดึงลงมาวางบนต้นขาตัวเอง ปล่อยให้มือทั้งคู่ตกอยู่ในอุ้งมือของหานป๋อ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หากเมิ่งเหยามาหาท่านเพียงเพื่อคิดรักษาบาดเจ็บ ท่านจะโกรธเคืองเมิ่งเหยาหรือไม่?"

หานป๋อสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่โกรธเคืองท่าน อย่าว่าแต่ตอนที่พวกเราซ่อนตัวบนชายคาตึก ลอบคุ้มครองเหอฉีหยาง ข้าพเจ้านับว่าพิชิตใจของเมิ่งเหยาแล้ว แต่ตอนนั้นยังไม่กล้าแน่ใจ ทั้งไม่เชื่อว่าจะได้รับการเหลือบแลจากนางเซียนชั้นฟ้า แต่ตอนนี้ประหวัด

หวนนึก ค่อยปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีก ใช่หรือไม่? เมิ่งเหยาน้อยอันเป็นที่รักของข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาก้มศีรษะต่ำ ผงกศีรษะรับเบาๆ

ในที่สุดหานป๋อได้รับการยอมรับจากฉินเมิ่งเหยาว่ารักมัน สร้างความยินดีแทบคลุ้มคลั่ง ส่งเสียงร้องดังพิกล ฉุดดึงมือนางขึ้นมาโยกคลอน พลางกล่าวว่า

"พวกเรากลับไปที่เรือ ให้ข้าพเจ้าใช้วิชาพันธุมารรักษาอาการบาดเจ็บของท่าน อย่างมากปล่อยให้ท่านเป็นฝ่ายกระทำ"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงสดใส อุทานดัง อา พลางสลัดมือของมันทิ้ง เชิดปากน้อยๆ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านผู้นี้นับว่าสันดานเดิมยากกลับกลายจริงๆ นอกจากคิดล่อลวงเมิ่งเหยาขึ้นเตียงแล้ว ในสมองอันโสโครกของท่านยังคิดอันใด?"

หานป๋อมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง ขณะจะรุกเร้าหญิงงามที่สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่มันต่อไป ที่นอกห้องบังเกิดเสียงฝีเท้าเดินใกล้เข้ามา จากนั้นเป็นเสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วของสตรีหลายนาง สร้างความแตกตื่นแก่มันจนขวัญหนีดีฝ่อ

ชิฉางเจิงหลังจากแยกทางกับสุ่ยโหยวจิง จงใจวนเวียนอยู่ในป่าเขาหลายรอบ มิให้ศัตรูอาศัยร่องรอยของมันสืบหาที่ซ่อนตัวของสุ่ยโหยวจิงพบได้

มันตั้งใจว่าจะไม่ปล่อยให้สุ่ยโหยวจิงรอนาน อาจบางทีอีกสิบวันครึ่งเดือน จะกลับมาหานาง

เมื่อมันออกจากป่าเขาวกเข้าสู่ทางหลวง กลับย้อนกลับไปยังเมืองฉางซา

หมากตานี้คงเหนือความคาดหมายของอิงเฟย มาตรการที่คิดสกัดมิให้มันเดินทางสู่ทะเลสาบตังถิงซึ่งวางไว้ล้วนสูญเปล่า ส่วนมันมีโอกาสพักหอบหายใจ

บนทางหลวงมีรถราผู้คนสัญจรไปมา ชิฉางเจิงกลัวสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คน ไม่กล้าใช้ท่าร่างโลดแล่น ในใจครุ่นคิด หากมีม้าเป็นพาหนะแทนเท้าก็ประเสริฐ

เดินทางอยู่ครู่หนึ่ง ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นจุดเปลี่ยนม้าแห่งหนึ่ง ที่ข้างกายมีร้านรวงเล็กๆ ทำการค้ากับคนสัญจรอยู่หลายร้าน

ชิฉางเจิงครุ่นคิด มิสู้ดูว่าซื้อหาม้าหรือลาจากที่นี้ได้หรือไม่ แต่แล้วฉุกคิดว่าในกระเป๋ามีเงินไม่มากนัก ขณะที่ลังเล พบว่าที่ข้างจุดเปลี่ยนม้าจอดไว้ด้วยรถม้าสำหรับรับส่งแขกหลายคัน พลันฉุกใจคิดเข้าไปสอบถามคนขับรถว่ามีที่นั่งว่างหรือไม่

สอบถามติดต่อกันหลายคัน จนถึงคันสุดท้าย คนขับรถชำเลืองมองมัน บอกว่าถึงแม้ขึ้นรถกลางทาง ยังต้องจ่ายค่าโดยสารเป็นเหรียญสตางค์สามพวงรวมสิบสองเหรียญ

ชิฉางเจิงรีบชำระเงินให้ มุดเข้าตัวรถ ภายในรถนั่งไว้ด้วยบุรุษเก้าคน ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าเล็กๆ ที่อาศัยส่วนต่างของราคาระหว่างเมืองกับเมืองทำการค้าขาย หามีชาวยุทธจักรไม่

ชิฉางเจิงรู้สึกผ่อนคลาย เบียดเสียดนั่งลงบนที่ว่างซึ่งเหลืออยู่เพียงครึ่งที่นั่ง ผู้คนสองฟากข้างล้วนส่งเสียงด้วยความไม่พอใจ แต่เห็นชิฉางเจิงรูปกายกำยำ ทั้งยังสะพายดาบ ไหนเลยกล้ากล่าวตำหนิติเตียน

รอคอยอยู่ครู่หนึ่ง รถม้าแล่นเดินทาง ชิฉางเจิงหลับตาพักผ่อน เร่งฟื้นฟูพละกำลังและพลังลมปราณ

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ชิฉางเจิงรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา ที่แท้

รถม้าชะลอความเร็ว จวบจนหยุดนิ่งลง คนขับรถม้าที่เบื้องหน้าร้องบอกว่าเข้าเมืองแล้ว

ชิฉางเจิงสำรวจตรวจสอบภายใน พบว่าการพักผ่อนเมื่อครู่มีประโยชน์ยิ่ง หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ล้วงถุงเงินจากอกเสื้อมานับดู อดขมวดคิ้วมิได้ ที่แท้เหลือเหรียญสตางค์ไม่ถึงสองก้วน

นับตั้งแต่จูหยวนจางขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามหงอู่ฮ่องเต้ ทรงดำริว่าปลายราชวงศ์มองโกลจัดพิมพ์เงินธนบัตรอย่างพร่ำเพรื่อ เป็นเหตุให้ข้าวของราคาแพงลิบลิ่ว ราษฎรเดือดร้อนทั่วหน้า จึงออกเหรียญสตางค์ใหม่ กำหนดให้สี่ร้อยเหรียญเป็นหนึ่งก้วน สี่สิบเหรียญเป็นหนึ่งเหลี่ยง สี่เหรียญเป็นหนึ่งเตี้ยว เงินเหรียญหนึ่งก้วนสามารถซื้อข้าวสารราวหนึ่งหาบ ด้วยเงินที่ชิฉางเจิงพกติดตัว หากเข้าพักโรงเตี๊ยมบวกกับรับประทานอาหาร อย่างมากจับจ่ายได้สามสี่วัน

หากเป็นยามปรกติ ด้วยศักดิ์ฐานะของมันสามารถไปยังสาขาพรรคมังกรพิโรธ เบิกเงินมาใช้สอย แต่ตอนนี้สำนักสาขาสลายสิ้นไม่อาจขอรับการอุดหนุนได้ นี่เป็นครั้งแรกที่บุรุษหนุ่มซึ่งจับจ่ายอย่างมือเติบเกิดความอัตคัดขัดสน

รู้สึกมีดวงตาดำขลับคู่หนึ่งมองดูมัน ชิฉางเจิงเงยหน้าขึ้นเห็นด้านตรงข้ามนั่งไว้ด้วยเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ใช้สายตาที่เห็นอกเห็นใจมองมา

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มตอบต่อมัน ซุกเก็บถุงเงินไว้

เด็กหนุ่มนั้นก็ยิ้มเล็กน้อย กลอกตาดำขลับสองตลบ จากนั้นก้มศีรษะลง ไม่มองดูมัน

ชิฉางเจิงเห็นมันหน้าตามอมแมม เสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง ดูท่ามีความเป็นอยู่ไม่ดีกว่าตนเองเท่าใด ต้องบังเกิดความรู้สึกว่าต่างเป็น

คนตกทุกข์ได้ยาก พบพานไยต้องเคยรู้จัก ต้องสั่นศีรษะฝืนยิ้มออกมา

เด็กหนุ่มนั้นมองมายังมัน ดวงตากระจ่างจ้าวูบหนึ่ง

ยามนั้นทหารรักษาเมืองกวาดมองเข้ามาภายในรถ ต่อจากนั้นอนุญาตให้รถม้าเข้าเมือง

ชิฉางเจิงลอบยินดี ทราบว่าตนเองคำนวณถูกต้อง ศัตรูคิดไม่ถึงว่ามันจะวกกลับเข้าเมือง

รถม้าแล่นอีกช่วงหนึ่ง หยุดลงที่จุดจอดรถม้าข้างประตูเมือง ทุกผู้คนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก พากันลงจากรถ

ชิฉางเจิงกระโดดลงจากรถ บิดขี้เกียจคราหนึ่ง ลูบคลำหยกประดับที่คล้องคอ คาดว่าของสิ่งนี้คงจำนำได้เงินสักสิบก้วน อย่างนั้นจะแก้ปัญหาด้านที่พักอาหารได้ชั่วคราว พอกำหนดเป้าหมาย จึงเดินตามกลุ่มคนไปยังใจกลางเมือง

มันผ่านถนนสองสาย พลันขมวดคิ้ว ลดเลี้ยวเข้าตรอกขวางตรอกหนึ่ง

ไม่นานให้หลัง เด็กหนุ่มที่โดยสารรถร่วมกับมันวิ่งเข้ามา เห็นชิฉางเจิงยืนขวางอยู่เบื้องหน้า จับจ้องมองมันอย่างเย็นชา ต้องสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวอย่างกระดากว่า

"ที่แท้ท่านพบว่าข้าพเจ้าสะกดรอยตามท่าน"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง ครุ่นคิดว่าเด็กน้อยนี้กลับมีไหวพริบปราดเปรียว ยามนั้นไม่กล่าววาจา เพียงสำรวจมองมันอย่างเย็นชา

เด็กหนุ่มนั้นถูกจ้องมองจนตะครั่นตะครอออยู่บ้าง โบกมือกล่าวว่า

"อย่าได้มองดูข้าพเจ้าเช่นนั้น ผู้น้อยหามีเจตนาร้ายไม่"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านติดตามข้าพเจ้ามาทำอะไร?"

เด็กหนุ่มนั้นคิดกล่าวแต่แล้วกลั้นกลืนไว้ ชั่วครู่ค่อยกล่าวอย่างกระดากว่า

"ข้าพเจ้าคิดเลี้ยงอาหารท่านมื้อหนึ่ง"

ชิฉางเจิงมีสายตาแหลมคมเพียงไหน เมื่อครู่ไม่ได้ตั้งใจสำรวจดูมัน ยามนี้พอเพ่งพิศดู เห็นอีกฝ่ายแม้หน้าตามอมแมม แต่ดวงตาทั้งคู่เรียวยาวสุกใส เสื้อผ้าที่ขาดวิ่นไม่อาจปกปิดรูปร่างที่สูงโปร่งสมส่วนของ "มัน" บวกกับถึงแม้ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง ยังน่าฟังกว่าชายหนุ่มทั่วไป ยามนั้นทราบแน่แก่ใจว่านางเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ ต้องครุ่นคิดว่าตนเองเพิ่งปล่อยวางจากสุ่ยโหยวจิง เหตุใดบังเกิดภาระอีกชั้นหนึ่งพาดผ่านมา ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม่นางไฉนหมายตาข้าพเจ้า?"

เด็กหนุ่มนั้นตอนแรกงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นตาหงส์กระจ่างจ้า แม้กระทั่งรูปร่างคล้ายยืดสูงขึ้น เพ่งตามองชิฉางเจิง เปลี่ยนเป็นกล่าวด้วยสุ้มเสียงสตรีว่า

"ชิฉางเจิงอันยอดเยี่ยม ไม่ธรรมดาจริงๆ มิน่าเล่าฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี๋ยนคลี่กางแหฟ้าตาข่ายดิน ยังคร่ากุมท่านไม่สำเร็จ"

ชิฉางเจิงเห็นนางไม่ปิดบังอีกต่อไป ก็กลับคืนสู่บุคลิกท่วงท่าของการชี้นิ้วบงการ เป็นลักษณะของชนชั้นยอดฝีมือ ถึงกับใจสะท้านหวั่นไหว กล่าวว่า

"แม่นางใช่มาเพราะเราชิฉางเจิงโดยเฉพาะ หรือว่าพบพานโดยบังเอิญ จดจำข้าพเจ้าออก?"

มันต้องทำความเข้าใจกับปัญหาข้อนี้ หากฝ่ายตรงข้ามสามารถสืบทราบร่องรอยของมัน ทั้งยังจัดรถม้าไว้คอยท่า อย่างนั้นฝ่ายตรงข้ามมิเพียงมีภูมิปัญญาอันสูงส่ง ทั้งยังกอปรด้วยขุมกำลังอันไพศาล

สตรีนางนั้นยิ้มเล็กน้อย บนใบหน้าที่มอมแมมเผยเห็นฟันซี่เล็กๆ ที่ขาวราวกับมุก ขับเน้นจนน่าดูเป็นพิเศษ ปากกล่าวว่า

"ไหนเลยมีความบังเอิญถึงเพียงนี้ หากมิใช่ข้าพเจ้าจัดรถม้าบรรทุกท่านเข้าเมือง ทั้งสั่งการต่อทหารเฝ้าประตูเมืองพิเศษ ท่านอย่าคิดหมายเข้าเมืองโดยราบรื่น แต่หากท่านเดินส่ายอาดๆ อยู่ภายในเมืองเช่นนี้ ไม่ถึงชั่วธูปไหม้หมดดอก จะถูกศัตรูของท่านพบเห็น เกรงว่าท่านยังไม่ทราบว่าใบประกาศจับที่วาดภาพเหมือนของท่านติดไปทั่วทั้งเมืองตั้งแต่แรก"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าจะโดยสารรถม้าของท่านคันนั้น?"

สตรีนางนั้นยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ท่านไม่โดยสารรถม้า ย่อมต้องหาพาหนะอย่างอื่น สรุปแล้วข้าพเจ้าวางมาตรการไว้หลายประการ ไม่วิตกว่าท่านจะไม่ติดกับ แต่ว่าข้าพเจ้ากระทำด้วยกุศลเจตนา เพียงคิดช่วยเหลือท่าน"

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าจะย้อนกลับมายังเมืองฉางซา?"

สตรีนางนั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านแสดงออกแต่แรกว่าเป็นคนหาญกล้าเจ้าปัญญา เมื่อทราบว่าบนภูเขามีพยัคฆ์ เหตุใดขึ้นเขาพยัคฆ์ อย่าว่าแต่ท่านแหวกทำลายตาข่ายร่างแหของฟางเยี่ยหวี่หลายครั้งคราว มีชื่อลือกระฉ่อนตั้งแต่แรก หากปล่อยให้ท่านปรากฏตัวอย่างเปิดเผย ฟางเยี่ยหวี่จะรักษาหน้าได้อย่างไร? ดังนั้นฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี้ยนย้ายปฏิบัติการต่อพรรคมังกรพิโรธมุ่งมาที่ตัวท่าน ด้วยสติปัญญาของท่านสมควรดูออกและที่ซ่อนตัวอันประเสริฐสุดต้องเป็นเมืองฉางซา ที่นี้มีพื้นที่กว้างขวางผู้คนมากมายสับสน เอื้อประโยชน์ต่อท่านที่สุด"

ชิฉางเจิงมิอาจไม่ยอมรับนับถือ กล่าวว่า

"แม่นางที่แท้เป็นใคร หรือไม่กลัวล่วงเกินฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี๋ยน?"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องสนใจว่าข้าพเจ้าเป็นใคร เพียงทราบว่าข้าพเจ้ายินยอมช่วยเหลือท่านด้วยใจจริง"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"หากแม่นางคิดช่วยเหลือข้าพเจ้าจริง รบกวนท่านปล่อยข่าวออกไปว่าข้าพเจ้ามาถึงเมืองฉางซาก็พอ"

สตรีนางนั้นตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนธาตุทระนง ไม่ชมชอบรับบุญคุณผู้คน แต่ตอนนี้ท่านเป็นตัวละครสำคัญของการต่อสู้ช่วงชิงทั้งหมด ทางที่ดีใคร่ครวญข้อเสนอของข้าพเจ้า ขอเพียงท่านรับปาก ข้าพเจ้าจะบ่งบอกศักดิ์ศรีที่แท้จริง และมาตรการที่วางไว้ต่อท่าน ให้ท่านเข้าใจว่าพวกเราเป็นสหาย หาใช่ศัตรูไม่"

ชิฉางเจิงสืบเท้าออกไปสองก้าว ก้มหน้าพิศดูใบหน้านาง พบว่าวงหน้านางงดงามยิ่ง จึงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการดูว่าท่านมีโฉมหน้าอย่างไร"

สตรีนางนั้นมีสีหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง กล่าวว่า

"หากมิใช่เห็นว่าท่านรับศึกรอบด้าน ต้องหลบซ้ายซ่อนขวา เมื่อบังอาจเสียมารยาทต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ ข้าพเจ้าต้องสั่งสอนท่านสักครา"

ชิฉางเจิงยืดกายขึ้น หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้ากลับเชื่อว่าท่านยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าจริงๆ แต่ขออภัยที่เราเหล่าซิไม่อาจรับไว้ นี่ไม่เกี่ยวข้องกับ

ความเย่อหยิ่งของข้าพเจ้า อย่าว่าแต่ผู้ที่เย่อหยิ่งถือดีจริงๆ เป็นแม่นาง หาใช่ข้าพเจ้าไม่"

สตรีนางนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่ยอมรับความช่วยเหลือของพวกเรา?"

ชิฉางเจิงยิ้ม พลางกล่าวว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง ข้าพเจ้าตัวคนเดียว ไปมาตามอำเภอใจ สามารถรุกได้รับได้ หากมีพวกพ้องกลับขัดมือขวางเท้า ไม่อาจเปล่งอานุภาพของเราเหล่าชิ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าผู้นี้นิยมความงาม หากมีหญิงงามร่วมทาง คงอดลงไม้ลงมือมิได้ ท่านกลับดุร้ายถึงเพียงนี้ ไม่แน่ว่าอาจชะล่าเลินเล่อ ถูกท่านฟันมือออกมาข้างหนึ่ง ก็เป็นความคับแค้นใจมากแล้ว"

กล่าวจบหันกายหมายจากไป

สตรีนางนั้นตวาดคำ "หยุดไว้" ชิฉางเจิงหยุดร่างลง กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"แม่นางมีกิจธุระใด?"

สตรีนางนั้นตวาดว่า

"คนโอหังบังอาจ กล่าววาจาหยาบคาย ข้าพเจ้าต้องการดูว่าท่านมีฝีมือแท้จริงอันใด?"

ชิฉางเจิงหมุนตัวกลับมา ประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"แม่นางโปรดให้อภัยที่เหล่าชิเป็นคนหยาบ กล่าววาจาตรงกับใจ ไม่รู้จักเรียงร้อยถ้อยคำ ในเมื่อแม่นางความจริงคิดช่วยเหลือ ข้าพเจ้าถึงแม้ว่าตอนนี้ไม่มีความคิดเช่นนี้ ก็อย่าได้ย้อนมาสร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้า อย่าว่าแต่คมดาบไร้น้ำใจ หากทำร้ายแม่นาง เหล่าชิยิ่งไม่สบายใจกว่าเดิม"

สตรีนางนั้นความจริงมีสีหน้าผ่อนคลาย พอฟังถึงตอนท้าย

แสดงว่ามันระบุว่านางสู้มันไม่ได้ สองตาพลันสาดประกายคมวาว พลิกสองมือวูบดึงกระบี่สั้นเย็นเยียบออกมาคู่หนึ่ง แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังจ่อใส่ชิฉางเจิง

รู้สึกมีพลังกระบี่คุกคามมา ชิฉางเจิงกลับถูกกระแทกถอยไปครึ่งก้าว ถึงกับใจสั่นสะท้าน ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"แม่นางมีฝีมือสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ คงต้องเป็นคนมีหน้ามีตาในยุทธจักร ขอถามชื่อแซ่อันสูงส่ง"

ในใจมันนึกถึงสตรียอดฝีมือหลายนาง ถึงแม้มีคนที่ถนัดในการใช้กระบี่สั้น ก็ไม่มีฝีมือสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ หาไม่ก็ไม่ตรงกับอายุและรูปโฉม แต่อย่างน้อยแน่ใจว่าฝ่ายตรงข้ามมิใช่เจินฮูหยินที่สุ่ยโหยวจิงเอ่ยถึง ทั้งนี้เพราะสตรีเบื้องหน้าฝึกฝีมือในแนวทางของยุทธจักรภาคกลาง นึกถึงตอนนี้ พลันฉุกใจได้คิดขึ้น

สตรีนางนั้นความจริงเข้าใจว่าชิฉางเจิงยามไม่ทันระวัง อย่างน้อยต้องถูกนางคุกคามถอยไปห้าก้าว ยามนี้เพียงถอยไปครึ่งก้าว จากนั้นตั้งรับโดยที่ปราศจากช่องว่างจุดอ่อน ทำให้นางไม่กล้าบุกรุกโดยผลีผลาม ในใจก็บังเกิดความตื่นตระหนกเช่นกัน กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าไม่บอกต่อท่าน ยังถามไถ่มากความแสดงว่าท่านผู้นี้ดื้อรั้นยืนกรานจริงๆ"

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ดูจากพลังกระบี่ที่เพิ่มพูนโดยไม่ลดลงของท่าน แสดงว่าคิดลงมือ นี่ไยต้องทำเช่นนี้?"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"ท่านไม่ยอมรับการช่วยเหลือจากพวกเราก็ได้ แต่ต้องเอาชนะกระบี่คู่ในมือข้าพเจ้า จึงปล่อยให้ท่านผ่านไป"

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หากท่านคิดเอาชนะข้าพเจ้า ทางที่ดีชักกระบี่ตันชิง ซึ่งเป็นอาวุธคู่มือของคุณหนูหานปี้ฉุ่ยท่านออกมา หากใช้กระบี่สั้นที่ไม่ถนัดมือคู่นี้ เกรงว่าอาจถูกเราเหล่าชิพลั้งมือทำร้าย"

ในสิบยอดหญิงงาม มีหญิงงามอันดับเก้าเป็นเจ้าสำนักตันชิง ซึ่งเป็นค่ายสำนักที่อยู่นอกเหนือจากสหพันธ์แปดสำนัก มีนามว่าหานปี้ฉุ่ย สตรีนางนี้คือหานปี้ฉุ่ยจริงๆ พอฟังบังเกิดความตื่นตระหนก ขณะจะถามชิฉางเจิงว่าไฉนดูออกว่าเป็นนาง ชิฉางเจิงพลันตวาดก้องชักดาบจากฝัก กลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่งฟาดฟันใส่หน้านาง

หานปี้ฉุ่ยยามคับขันไม่ลนลาน กรีดกระบี่คู่ออก เฝ้ารักษาจนสายลมไม่อาจพัดผ่านเข้ามา

ชิฉางเจิงฉวยโอกาสที่นางถูกตนเองเปิดเผยศักดิ์ศรีจนเสียสมาธิชั่ววูบชิงลงมือ ชั่วพริบตาก็ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ฟาดฟันออกสิบเจ็ดดาบ รุกไล่จนหานปี้ฉุ่ยหลั่งเหงื่อโซมกาย ไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้ได้ แต่นางก็มีเพลงกระบี่แน่นหนาถี่ยิบ ชิฉางเจิงหากคิดทำร้ายนาง ต้องลงมือเกินร้อยกระบวนท่า อาศัยพลังลมปราณที่ยาวนานกว่านางค่อยกระทำได้ ต้องนึกชมเชยนางมีชื่อสมดังคำร่ำลือ นับเป็นมือกระบี่หญิงที่มีชื่อเสียงรองจากฉินเมิ่งเหยา

หากนางถือกระบี่ตันชิงที่ถนัดจัดเจน ต่อสู้กับมันในสภาพที่ยุติธรรม อย่างนั้นผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ยังไม่อาจทราบได้

ชิฉางเจิงพลันรั้งดาบกลับถอยกายปราด ยิ้มพลางมองดูนาง

หานปี้ฉุ่ยขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด กล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่ผู้อื่นเสียสมาธิลงมือ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด นับว่าข้าพเจ้าดูท่านผิดไป ยังเข้าใจว่าท่านเป็นบุคคลคนหนึ่ง"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะยิ้ม พลางกล่าวว่า

"เราเหล่าชิไม่เคยยกตนเป็นนักสู้ผู้กล้ามาก่อน แต่เมื่อเผชิญ

หน้ากัน ไม่ว่าด้วยเหตุผลกลใด ล้วนไม่อาจเสียสมาธิ เปิดโอกาสให้ศัตรูฉกฉวย ขอหานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) จดจำให้มั่น"

หานปี้ฉุ่ยหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องให้ท่านสั่งสอน เพียงโทษว่าข้าพเจ้ามีตาแต่ไร้แวว ดูท่านผิดไป"

ชิฉางเจิงยักไหล่ กล่าวว่า

"หานจั่งเหมินพอใจคาดคิดอย่างไรก็คาดคิดเช่นนั้นเถอะ ข้าพเจ้าไปได้แล้วหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น กล่าวว่า

"ท่านบอกต่อข้าพเจ้าไฉนทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร ข้าพเจ้าจะปล่อยให้ท่านไป ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะสั่งให้แปดยอดฝีมือสำนักเรารั้งท่านเอาไว้ ข้าพเจ้าก็จะใช้กระบี่ตันชิงรับทราบฝีมือของท่านอีก"

ชิฉางเจิงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นท่านถือกระบี่คู่ด้วยท่วงท่าที่ขัดเขิน จึงทราบว่าท่านเพราะต้องการปกปิดศักดิ์ศรี ละทิ้งอาวุธคู่มือไม่ใช้ หากวิจารณ์ตามเหตุผล ต่อให้ท่านเลือกอาวุธชนิดอื่น ก็ไม่สมควรเลือกประเภทของอาวุธที่แตกต่างเกินไป ดังนั้นคาดเดาว่าปรกติท่านคงใช้กระบี่ ในยุทธจักรมีมือกระบี่หญิงมากมาย แต่ผู้ที่ทั้งงดงามทั้งสูงส่งเช่นท่าน คงมีแต่หานจั่งเหมินเท่านั้น ข้าพเจ้าไปได้แล้วหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยขยี้เท้า กล่าวว่า

"ไสหัวไป อย่าให้ข้าพเจ้าพบพานท่านอีก"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะฝืนยิ้ม เป็นท่วงท่าที่สง่างามไม่เสแสร้ง หันกายจากไป

หานปี้ฉุ่ยตวาดว่า

"ฉู่หงอี้แห่งพรรคเซียงสุ่ยใช่ถูกท่านย่ำยีหรือไม่?"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่งหยุดยั้งลง ถามว่า

"นางตายแล้วหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวว่า

"ยังไม่ตาย แต่ถูกฝีมือปิดสกัดจุดที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งสยบไว้ จนบัดนี้ยังหลับใหลไม่ตื่น"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"โจรโฉดนั้นไฉนไม่ฆ่าคนปิดปาก? หากแม้นเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้ายิ่งยากจะล้างมลทินได้ คาดว่ามันมั่นใจว่าสามารถจับเป็นหรือจับตายข้าพเจ้า จึงไม่ทำร้ายข้าพเจ้าเช่นนั้น เฮอะ มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น"

หานปี้ฉุ่ยถามว่า

"ท่านรำพึงรำพันอันใด?"

ชิฉางเจิงแหงนหน้าก่ำร้องด้วยความคับแค้น พุ่งขวับไปยังท้ายตรอก ถลันวูบแล้วหายวับ

หานปี้ฉุ่ยตะลึงลานชั่วขณะ พลันขยี้เท้าคราหนึ่ง พุ่งปราดไปยังทิศทางตรงกันข้าม

ผู้เสเพลมากรัก

เสียงหัวร่อที่นอกห้องพลันชะงักขาดหาย

หลังจากที่นางอุทานดัง เอ๊ะ ก็ไม่ได้กล่าวสืบต่อ แสดงว่านางพลันพบเห็นสิ่งผิดปรกติ แต่ผู้อื่นไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

ฉินเมิ่งเหยาชำเลืองมองหานป๋อแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายเกาศีรษะเหลียวมองรอบข้าง คล้ายกำลังนึกหาหนทางหลบหนี เด็กน้อยนี้ไม่ทราบติดค้างหญิงสาวอื่นอันใด ไม่เช่นนั้นพอได้ยินเสียงผู้อื่นก็ประหม่าลนลานขึ้นมา

นางอาศัยเสียงฝีเท้าที่หนักเบา จำแนกออกว่าที่เบื้องนอกมีหนึ่งสตรีสามบุรุษ ต้องลอบประหลาดใจที่เหตุใดนัดชุมนุมกันตั้งแต่เช้า ทั้งยังคล้ายชักชวนกันมาจากที่ใด หรือว่าคนทั้งสี่อยู่ร่วมกันตลอดทั้งคืน พอฟ้าสางสว่างค่อยมารับประทานอาหารเช้าในที่นี้?

สตรีที่นอกห้องย่อมมิใช่ธิดายุทธจักรทั่วไป นึกถึงตอนนี้ นางถลึงตาใส่หานป๋อครุ่นคิดขึ้น ไม่ทราบเด็กน้อยนี้ข้องแวะกับสตรีนางนี้

หรือไม่?

หานป๋อก็สังเกตดูปฏิกิริยาของนาง รีบโบกมือสั่นศีรษะเป็นความหมายว่าตนเองไร้ความผิด

สีหน้าฉินเมิ่งเหยากลับคืนสู่ความสดใสเย็นชา ทำให้ผู้คนไม่ทราบว่านางยินดีหรือโกรธเคือง ท่าทีบันดาลให้ผู้อื่นไม่ทราบลบหลู่ล่วงเกินปรากฏขึ้นอีกครั้ง เท่ากับแสดงปฏิกิริยาต่อพฤติการณ์อันกรุ้งกริ่งของหานป๋อ

ผู้คนที่เบื้องนอกทั้งสี่หยุดยั้งลง บุรุษผู้หนึ่งกล่าวว่า

"แม่นางอิ๋งมายังที่นี้ด้วยเรื่องใด?"

จิตใจฉินเมิ่งเหยาเข้าสู่ขอบเขตขั้นใจกระจ่างแจ้ง สะท้อนภาพทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ฟังจากถ้อยคำของคนผู้นี้ แสดงว่าสตรีที่ไม่ทราบว่ามีความสัมพันธ์ใดกับหานป๋อนางนี้ต้องมีรูปโฉมงดงาม คนผู้นี้จึงแสดงออกเพื่อดึงดูดความในใจของอีกฝ่าย

บุรุษอีกคนหนึ่งชิงกล่าวว่า

"คุณหนูซ่านฮัวคล้ายไม่ต้องการบอกสาเหตุที่ตื่นเต้นสงสัย พวกเรามิสู้เข้าห้องไปดื่มน้ำชาถอนพิษสุราก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

จนบัดนี้ฉินเมิ่งเหยาไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ทราบว่าหนึ่งสตรีสามบุรุษที่เบื้องนอกคงดื่มสุราตลอดคืน ต่อให้เป็นบุตรธิดายุทธจักร ยังนับเป็นพฤติการณ์ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้พบเห็น

สตรีนามอิ๋งซ่านฮัวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านทั้งสามเชิญเข้าห้องไปก่อน หากซ่านฮัวคาดเดาไม่ผิด คนที่ห้องข้างต้องเป็นสหายที่ซ่านฮัวรู้จัก แต่ไม่ต้องการถูกข้าพเจ้าพบเห็น ข้าพเจ้าคิดทักทายกับมันสักคำ"

หานป๋อลอบร้องคำ 'จบสิ้นกัน' มันความจริงคิดจากไป แต่ฉินเมิ่งเหยาไม่ยอมไป มันไหนเลยจากไปได้ แต่ว่าไม่ไปยิ่งมีปัญหา

หากอิ๋งซ่านฮัวพบว่าตนเองอยู่ร่วมกับฉินเมิ่งเหยา ไม่แน่ว่าจะคาดเดาออกว่ามันคือหานป๋อ อย่างนั้นยิ่งมีน้ำหนักในการขู่กรรโชกมันแล้ว

ไม่ ไม่อาจให้อิ๋งซ่านฮัวคาดเดาศักดิ์ฐานะของฉินเมิ่งเหยาออกเด็ดขาด

บุรุษที่ไม่ได้เอ่ยปากมาก่อนอดกล่าวมิได้ว่า

"คุณหนูอิ๋งไม่ต้องชมดู ไฉนทราบว่าภายในห้องมีสหายที่ไม่ต้องการพบคุณหนูท่าน? มันใช่ล่วงเกินคุณหนูหรือไม่ อย่างนั้นพวกเราจะระบายโทสะให้กับท่านสักครา"

บุรุษที่กล่าววาจาคนแรกกล่าวว่า

"เราอิ๋วผู้กล้าท้าพนันว่าภายในห้องต้องมีแม่นางอีกนางหนึ่งเฮอะ ในโลกนี้นอกจากทารกแรกเกิดกับเฒ่าชราไม้ใกล้ฝั่งแล้ว ขอเพียงเป็นบุรุษที่ปรกติธรรมดา ไม่มีผู้ใดไม่ต้องการพบกับคุณหนูอิ๋ง"

ในบุรุษทั้งสามนับมันปากหวานที่สุดไม่ยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสประจบเอาใจนางในดวงใจ อิ๋งซ่านฮัวคล้ายถูกมันยกยอจนเบิกบานใจยิ่ง ส่งเสียงหัวร่ออย่างปล่อยตัวปล่อยใจ เพียงเสียงหัวร่อที่สดใสดุจระฆังเงิน ก็สั่นไหวจิตใจผู้คน

หานป๋อภายในห้องกวาดตามองฉินเมิ่งเหยา ฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ทอดถอนใจคำหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาชมดูจนใจสั่นสะท้าน ทราบว่าหานป๋อตัดสินใจสู้หน้ากับอิ๋งซ่านฮัว ดังนั้นแสดงท่วงท่าที่ปลอดโปร่ง กอปรเป็นบุคลิกภาพที่ดึงดูดใจผู้คน เปรียบกับท่วงท่าอันงามสง่าของล่างฟานหวินหาได้ด้อยกว่าไม่ ทั้งยังแฝงลักษณะที่บริสุทธิ์และเป็นผู้ใหญ่ แม้แต่นางยังไม่อาจหักห้ามใจได้

ยามนั้นหานป๋อส่งเสียงหัวร่ออันยาวนานทำลายความเงียบสงัดภายในห้องไป ได้ยินมันใช้น้ำเสียงที่ไม่อีนังขังขอบ กล่าวว่า

"พี่อิ๋วทั้งกล่าวถูกและกล่าวผิดแล้ว ภายในห้องมีสตรีนางหนึ่งจริง แต่ผู้ที่แม่นางซ่านฮัวเอ่ยถึงกลับเป็นผู้น้อง นางที่คาดเดาออกว่าผู้น้องไม่ต้องการพบกับนาง เป็นเพราะผู้น้องพอได้ยินเสียงหัวร่อที่ปล่อยตัวปล่อยใจของนาง ก็แตกตื่นจนสงบเสียงลง ดังนั้นคาดเดาออกว่า คนที่ส่งเสียงร้องดังพิกลภายในห้องต้องเป็นผู้น้อง"

ทุกผู้คนที่เบื้องนอกคิดไม่ถึงว่ามันจะส่งเสียงหัวร่อออกมา ต้องงงงันวูบใหญ่ รับฟังจนจบความ

ฉินเมิ่งเหยาแทบหัวร่อออกมา เด็กน้อยนี้กลับยอมรับว่ากลัวอิ๋งซ่านฮัว ขณะเดียวกันก็ตื่นเต้นตระหนกต่อวิธีรับเหตุเปลี่ยนแปลงของมัน ยอมรับว่าเด็กน้อยนี้ร้ายกาจนัก

หานป๋อกะพริบตาต่อฉินเมิ่งเหยา ทำท่าซุกซนซอบสนุก จากนั้นเงี่ยใบหูเป็นลักษณะที่สดับฟังความเคลื่อนไหวทางเบื้องนอก

ความรู้สึกที่ปราศจากทุกข์ร้อนชนิดหนึ่งแล่นเข้าสู่จิตใจอันกระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยา นี่เป็นสิ่งที่หานป๋อสามารถให้แก่นาง และเป็นมนต์ขลังของหานป๋อที่นางไม่อาจต่อต้านแข็งขืนได้

ม่านประตูห้องเลิกวูบ หญิงสาวชุดขาวนางหนึ่งเดินชดช้อยเข้ามา นางเป็นนางงามที่รั้งอันดับท้ายสุดในสิบยอดหญิงงามนามอิ๋งซ่านฮัวจริงๆ

นางพอเข้ามา ก็ปล่อยม่านประตูลง มองดูฉินเมิ่งเหยาแวบหนึ่ง ค่อยเหลียวมองหานป๋อ ขณะจะเอ่ยปาก หานป๋อชิงกล่าวว่า

"แม่นางไยไม่อยู่ที่เบื้องนอกสื่อสารกับข้าพเจ้า ท่านไม่เห็นว่าสนุกสนานน่าสนใจกว่าสนทนาซึ่งหน้าหรอกหรือ? มีเรื่องใดสามารถหารือกัน หรือว่าต่อรองราคากัน"

ยามนี้แม้แต่ฉินเมิ่งเหยายังเลื่อมใสหานป๋อ ทั้งนี้เพราะมันยิ่งอุกอาจ ผู้คนยิ่งไม่ระแวงสงสัยว่านางเป็นฉินเมิ่งเหยา ลองนึกดูมีผู้ใด

เชื่อว่าหานป๋อกล้าเกี้ยวพาราสีสตรีต่อหน้ายอดหญิงที่สูงศักดิ์เช่นนาง?

อิ๋งซ่านฮัวถลึงตาใส่หานป๋อคราหนึ่ง ค่อยทรุดนั่งลงที่ด้านขวามือของหานป๋ออย่างผ่าเผย สำรวจดูฉินเมิ่งเหยาที่ด้านตรงข้ามดวงตาทอประกายตื่นเต้นสงสัยต่อความงามของอีกฝ่าย ถามเบาๆ ว่า

"พี่สาวท่านนี้เป็นใคร?"

ฉินเมิ่งเหยาก็ชื่นชมต่อความงามตามธรรมชาติของอีกฝ่าย โดยเฉพาะมนต์เสน่ห์ที่อ่อนช้อยของอิ๋งซ่านฮัว มิน่าเล่าจึงมีหมู่ภมรมากมายสยบอยู่ใต้ชายกระโปรงของอีกฝ่าย เพียงไม่ทราบว่ามีส่วนเกี่ยวพันใดกับหานป๋อ ยามนั้นตอบว่า

"ข้าพเจ้าเป็นฮูหยินของเขา คุณหนูมาหาฟูจวิน (คำเรียกสามี) เราไม่ทราบมีกิจธุระใด?"

หานป๋อแม้ทราบว่าฉินเมิ่งเหยาเล่นละครช่วยกลบเกลื่อนให้กับมัน ยังบังเกิดความวาบหวานใจ นิสัยมารกำเริบขึ้นมา ยื่นหน้าไปกระซิบที่ข้างหูอิ๋งซ่านฮัวว่า

"ฮูหยินเราดุร้ายยิ่ง อย่าได้บอกต่อนางว่าท่านมีครรภ์กับข้าพเจ้า"

นอกจากหานป๋อบังคับเส้นเสียงกล่าวให้ผู้หนึ่งผู้ใดได้ยิน โดยเฉพาะเจาะจง ไม่เช่นนั้นฉินเมิ่งเหยาไหนเลยไม่ได้ยิน พอฟังถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ แทบชักกระบี่ฟันใส่เด็กน้อยอันดื้อด้านผู้นี้ที่กล่าวหานางเป็นแม่เสืออันดุร้าย

อิ๋งซ่านฮัวตอนแรกรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นหัวร่อคิกออกมา หัวคิ้วฉายเสน่ห์ความงาม ค้อนหานป๋อที่นั่งตัวตรงกับที่ดังเดิมเหลียวหน้าไป ร้องบอกว่า

"พี่อิ๋ว พวกท่านไปนั่งที่ห้องข้าง รับประทานอาหารว่างก่อน ซ่านฮัวสนทนากับพี่ชายพี่สะใภ้ที่รักสนุกทั้งสองท่านนี้ แล้วค่อยไปอยู่เป็นเพื่อนกับพวกท่าน"

บุรุษที่ติดพันนางทั้งสามพอฟังว่านี่เป็นสามีภรรยาคู่หนึ่ง ค่อยคลายใจลงบ้าง เดินเข้าห้องข้างไป

อิ๋งซ่านฮัวมองดูฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"เจี่ยแจ (พี่สาว) ซ่านฮัวมีครรภ์กับเขาแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาค่อยทราบว่า ตอนแรกหานป๋อไฉนกริ่งเกรงต่ออิ๋งซ่านฮัว ทั้งนี้เพราะหญิงงามเบื้องหน้ากับหานป๋อเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน ล้วนเป็นคนดื้อด้านที่กระทำการตามอำเภอใจ

ฉินเมิ่งเหยามีสายตาหลักแหลมเพียงไหน มองดูไม่กี่คราก็เกาะกุมนิสัยใจคอของอิ๋งซ่านฮัวได้ ทั้งยังนึกหาวิธีรับมือออก นั่นคือปล่อยให้หานป๋อรับผิดชอบ ดำเนินการ "ใช้พิษจู่โจมพิษ" ยามนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดให้แม่นางงดงามถึงเพียงนี้? ฟูจวินของเราไม่อาจทนเห็นสตรีที่งามเฉิดฉันที่สุด"

กล่าวพลางจับจ้องมองหานป๋อ แฝงความหมายเล่นละครกลายเป็นจริง

หานป๋อถูกฉินเมิ่งเหยาจ้องมองจนวิญญาณแทบหลุดลอยจากร่าง หวนนึกถึงหากสามารถทำให้ฉินเมิ่งเหยาหึงหวงสตรีอื่นเพราะมัน อย่างนั้นนับเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของมัน เพียงไม่ทราบนางเป็นจริงหรือแสร้งแกล้ง พร้อมกันนั้นก็นับถือเลื่อมใสสติปัญญาของฉินเมิ่งเหยาจนหมดหัวใจ ก่อนหน้านี้นางไม่ทราบว่ามันกับอิ๋งซ่านฮัวมีความเกี่ยวพันอันใด แต่รับมือด้วยฝีมือทั้งจริงทั้งหลอกล่อ บันดาลให้อิ๋งซ่านฮัวบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ ยื่นมือลูบหน้าท้องอันราบเรียบของอิ๋งซ่านฮัว กล่าวว่า

"มา ให้ข้าพเจ้าลูบคลำเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกเรา ดูว่า

แม่นางยังชมชอบพูดปดเช่นกาลก่อนหรือไม่?"

คนทั้งสามหนึ่งถามหนึ่งตอบ ล้วนผนึกพลังบังคับสุ้มเสียงออกมา ไม่กลัวถูกคนห้องข้างเคียงแอบได้ยิน

อิ๋งซ่านฮัวความจริงคิดเข้ามาข่มขู่หานป๋อ เพื่อบรรลุจุดประสงค์ มิคาดเด็กน้อยนี้กล่าววาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ ก่อกวนจนเลอะเทอะเหลวไหล ทำให้นางสูญเสียความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ จากฝ่ายรุกกลายเป็นฝ่ายรับ ยามกะทันหันไม่ทราบสอดมือเข้าไปอย่างไร

วันเวลาที่ผ่านมา ทุนรอนที่นางใช้ท่องยุทธจักร คือรูปโฉมความงามที่แทบไร้ผู้ทัดเทียม ทำให้นางไม่เห็นบุรุษทั้งแผ่นดินอยู่ในสายตา แต่วันนี้พบพานฉินเมิ่งเหยา สง่าราศีประดุจเซียน และบุคลิกท่วงท่าที่ไร้ช่องโหว่ให้จู่โจมของอีกฝ่าย แม้แต่นางยังสำนึกตัวว่าสู้ไม่ได้ หวนนึกถึงหากทูตจอมปลอมผู้นี้มีภรรยาเช่นนี้ จึงไม่แยแสเหลือบแลนาง ดังนั้นทำลายความเชื่อมั่นในการสะกดบุรุษทั้งแผ่นดินของนางไป

อีกด้านหนึ่ง นางยังประเมินค่าของหานป๋อใหม่ หนึ่งนั้นสืบเนื่องจากการเอะอะอาละวาดที่ทำให้สถานการณ์กลับตาลปัตรของมัน ประการสำคัญคือนางบังเกิดความสงสัยอยากรู้ว่า เด็กน้อยนี้มีมนต์ขลังดึงดูดหญิงงามที่สูงส่งเบื้องหน้านี้ได้อย่างไร?

เห็นมือของหานป๋อยื่นมาจนแทบกระทบถูกหน้าท้องของนางแล้ว อิ๋งซ่านฮัวจึงร้องด้วยความขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านกล้า?"

พลางประกบนิ้วมือแนบชิดกัน ปลายนิ้วกวาดใส่หลังมือของหานป๋อ

หานป๋อรู้สึกว่าพลังลมจากปลายนิ้วของนางแหลมคมดุจมีดดาบ ต้องครุ่นคิดว่าโจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวไม่ผิด สตรีนางนี้มีฝีมือสูงเยี่ยม หากปล่อยให้นิ้วเรียวงามของนางกวาดถูกหลังมือ เส้นเอ็นบนหลังมือ

คงขาดหมดสิ้น ยามนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ในเมื่อมีเลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้า ลูบคลำดูจะเป็นไร?"

มันชิงหดมือกลับ หลบรอดจากท่ากรีดปาด จากนั้นยื่นมือตะปบใส่ คิดหมายยึดกุมมือของนางไว้

อิ๋งซ่านฮัวคิดไม่ถึงว่าทูตจอมปลอมผู้นี้มีวิชาฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้ ถึงกับใจสั่นสะท้าน มือเรียวงามทั้งห้านิ้วคลี่กางออกราวกล้วยไม้ แผ่พุ่งพลังดรรชนีห้าสาย จู่โจมใส่จุดเส้นที่ใจกลางฝ่ามือข้อมือ และข้อแขนของหานป๋อห้าแห่ง ปากกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ใจโลเล ไม่รักษาคำมั่นสัญญา ข้าพเจ้าจะให้ท่านเห็นดีแน่นอน"

น้ำเสียงแผงแววข่มขู่ หานป๋อก็หดมือกลับ ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยกล่าวว่า

"แม่นางอย่าได้ขุ่นเคือง เราผู้เป็นสามีไหนเลยเป็นคนใจโลเล หลังจากที่ท่านคลอดทารกออกมาเราผู้เป็นสามีจะมอบโสมวิเศษต้นหนึ่งให้ท่านบำรุงร่างกายหลังคลอดบุตร"

พร้อมกันนั้นยื่นมืออีกข้างหนึ่งออกกุมมือนุ่มนิ่มของฉินเมิ่งเหยาไว้ เห็นว่าหากไม่ฉวยโอกาสเอาเปรียบนางเซียนฉิน ออกจะไร้เหตุผลเกินไป

ยามนี้ฉินเมิ่งเหยาค่อยฟังออกว่าอิ๋งซ่านฮัวกำลังข่มขู่หานป๋อ ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าอีกฝ่ายดูออกว่าหานป๋อเป็นทูตตัวปลอม ขณะจะช่วยเหลือมันรับมือหญิงงามทรงเสน่ห์นางนี้ มิคาดเด็กน้อยนี้เอารัดเอาเปรียบนางต่อหน้าบุคคลอื่น ต้องลอบทอดถอนใจ ปล่อยให้คนดื้อด้านนี้กุมมือไว้ ผู้ใดให้นางยอมรับว่าเป็นภรรยามัน?

อิ๋งซ่านฮัวเห็นหนุ่มสาวทั้งสองกุมมือกัน ในใจกลับบังเกิดความหึงหวงวูบหนึ่ง ถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวว่า

"รีบบอก ท่านคิดวางตัวผู้อื่นอยู่ในฐานะใด?"

หานป๋อยามอยู่ร่วมกับหญิงงามที่มีบุคลิกลักษณะแตกต่างโดยสิ้นเชิงสองนาง รู้สึกสุขสมใจยิ่ง ดวงตาทอประกายพิสดาร ตลอดทั้งร่างแผ่ซ่านมนต์เสน่ห์ของลูกผู้ชายออกมา จับจ้องมองฉินเมิ่งเหยาด้วยความรักอันลึกซึ้งก่อน ค่อยกล่าวกับอิ๋งซ่านฮัวว่า

"คล้ายกับว่าโสมวิเศษยังไม่อาจตอบสนองความต้องการของแม่นาง โอ รอจนแม่นางคลอดบุตรของพวกเราออกมา เราผู้เป็นสามีย่อมต้องคล้อยตามแม่นาง จัดวางตำแหน่งของพวกท่านสองแม่ลูกอย่างเหมาะสม แต่อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าต้องใช้วิธีหยดเลือดทดสอบยืนยันว่าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้าหรือไม่"

รูปลักษณะของมันพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง อย่าว่าแต่อิ๋งซ่านฮัวชมดูตากระจ่างวูบ จิตใจสะท้านหวั่นไหว แม้แต่ฉินเมิ่งเหยาซึ่งผ่านการบำเพ็ญเพียรยังใจเต้นระทึกขึ้นมา ทราบว่าพันธุมารของมันชำแรกเข้าสู่ส่วนลึกของจิตใจนาง กระตุ้นให้ครรภธรรมของนางเกิดปฏิกิริยาขึ้น แทบถึงกับโผเข้าไปในอ้อมอกมัน

การพบกับหานป๋อใหม่ครั้งนี้ ปราดแรกของฉินเมิ่งเหยาก็ดูออกว่า พันธุมารของมันมีส่วนยืดขยายออก ทำให้นางยากจะต่อต้านขัดขืน และไม่คิดต่อต้านแข็งขืน ไม่เช่นนั้นไหนเลยปล่อยให้เด็กน้อยนี้ได้รับจูบแรก ซึ่งมีค่าเทียบเท่ากับพรหมจรรย์ของนาง

ดวงตาอิ๋งซ่านฮัวทอแววสับสนวุ่นวาย ชั่วครู่ค่อยกลับคืนสู่ความกระจ่างใส ขยี้เท้ากล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

"เจี่ยแจ (พี่สาว) ท่านเป็นคนตัดสิน มันเสพสุขวาสนาไม่สิ้นผู้น้องกลับต้องระหกระเหินในยุทธจักร มันนับเป็นคนใจโลเลหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาฉวยโอกาสดิ้นหลุดจากเงื้อมมือหานป๋อ ผุดลุกขึ้นยืน จับจ้องมองอิ๋งซ่านฮัวอย่างลึกซึ้ง ค่อยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นับแต่นี้พวกเราอย่าได้สนใจมันแล้ว"

พลางเดินผ่านข้างกายอิ๋งซ่านฮัว เลิกม่านประตูออกไป

อิ๋งซ่านฮัวถูกนางจ้องมองจนอกสั่นขวัญแขวน ตลอดทั้งร่างคล้ายถูกนางมองทะลุปรุโปร่ง ไม่อาจเก็บรักษาความลับไว้ ไหนเลยทราบว่านี่เป็นเคล็ดวิชาของนิกายฌานวิสุทธิ์ นามเนตรทิพย์ส่องปีศาจ

ซึ่งความจริงนับตั้งแต่พบพานฉินเมิ่งเหยา นางก็ถูกสง่าราศีของอีกฝ่ายสะกดไว้ อดบังเกิดความเคารพยำเกรงต่อฉินเมิ่งเหยามิได้ ดังนั้นหาทางทดสอบหยั่งฉินเมิ่งเหยา คิดล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของหญิงงามนางนี้ แต่ในที่สุดไม่มีผลรับอันใด

หานป๋อจงใจส่งเสียงร้องคร่ำครวญ ละล่ำละลักว่า

"ฮูหยินเข้าใจผิดแล้ว ไม่..."

พลางกระโดดปราดขึ้น คิดติดตามออกจากห้อง

อิ๋งซ่านฮัวนับว่าเสาะพบเป้าหมายระบายโทสะ พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา ในแขนเสื้อปรากฏเส้นเชือกเล็กละเอียดสีขาวราวกับใยแมงมุมเส้นหนึ่งพุ่งวาบออก ม้วนพันใส่รอบเอวหานป๋อ ใช้กำลังกระตุกวูบ ก็ฉุดกระชากมันหมุนคว้างเข้าหานาง

นางใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่าลงมือประสบผลง่ายดายเกินไป หรือว่าเด็กน้อยนี้ไม่ล่วงรู้ความร้ายกาจของใยไหมน้ำแข็งเส้นนี้ ยามนั้นขยับข้อมือสามครั้งสามคราแผ่พุ่งพลังผ่านใยไหมน้ำแข็งสามส่วน แล่นใส่ชีพจรข้อมือฝ่ายตรงข้าม ขอเพียงสยบหานป๋อเอาไว้ คราครั้งนี้ถือว่านางเป็นฝ่ายชนะ

หานป๋อคร่างหนักๆ คำหนึ่ง มาถึงข้างเก้าอี้ของนาง พลันหัวร่อฮิฮะ ยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง จากนั้นหมุนคว้างกลับออกไป พุ่งขวับออกนอกม่านประตู ส่งเสียงดังมาว่า

"รบกวนท่านชำระบัญชีแทนเราผู้เป็นสามี ในกระเป๋าข้าพเจ้า

ไม่มีเศษเงินแม้แต่น้อย ยังมีระวังเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกเราด้วย..."

สุ้มเสียงเคลื่อนห่างออกไป จวบจนไม่ได้ยิน

อิ๋งซ่านฮัวไม่ทันระวัง ได้แต่มองดูฝ่ายตรงข้ามหมุนคว้างเข้ามาแล้วหมุนคว้างออกไป โดยไม่อาจทำอย่างไรได้

นางยกมือลูบคลำข้างแก้มที่ถูกมันลวนลาม ขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด ตาคู่งามทอประกายเย็นเยียบออกมา

ยามนั้นเหล่าบุรุษที่ห้องข้างติดกันพบว่าผิดท่า พากันฮือเข้ามาสอบถามว่าเกิดเรื่องใด

อิ๋งซ่านฮัวกวาดมองพวกมันแวบหนึ่ง พลันหัวร่อคิกคำหนึ่ง เค้าความเย็นชาบนใบหน้าสลายคลาย เผยอยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวกับทั้งหมดว่า

"นี่เรียกว่าบนกระดานหมากพบพานคู่มือ ขุนพลได้พบผู้มีความสามารถ ในที่สุดซ่านฮัวเสาะพบคู่มืออันประเสริฐคนหนึ่ง พวกท่านไม่ยินดีแทนซ่านฮัวหรือ?"

หานป๋อติดตามฉินเมิ่งเหยาจนทัน เดินเคียงคู่กับนางกลับไปยังท่าที่เรือหลวงจอดเทียบอยู่

หานป๋อคิดฉุดดึงมือฉินเมิ่งเหยา พบว่านางกลับคืนสู่สภาพสดใสเย็นชา สร้างความแตกตื่นจนรีบหดมือกลับ ทั้งไม่กล้าลบหลู่ ถึงกับไม่กล้ากล่าววาจา

ฝีเท้าของทั้งสองไม่เร็วนัก แท้ที่จริงรวดเร็วยิ่ง ไม่นานก็มาถึงท่าเรือ เหล่าทหารเวรยามพอพบเห็นท่านทูต รีบคำนับอย่างนอบน้อม

เมื่อลงเรือหลวง ฉินเมิ่งเหยาเหลียวหน้ามายิ้มให้กับหานป๋อ กลับเป็นฝ่ายฉุดดึงมือหานป๋อเดินเข้าห้องท้องเรือพร้อมกับมัน

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก แลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าสวรรค์มีตา ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าเมิ่งเหยาโกรธเคืองข้าพเจ้าเสียอีก"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"ผู้ใดมีกะใจโกรธเคืองท่าน แต่หากท่านพบเห็นคนหนึ่งหยอกเย้าคนหนึ่งเช่นนี้ เกรงว่าวันหน้าท่านจะมีความยุ่งยากมากหลาย"

ยามนั้นทั้งสองขึ้นบันไดซึ่งทอดขึ้นสู่ห้องท้องเรือชั้นบน หานป๋อฉุดรั้งนางเอาไว้ ยึดกุมมืออีกข้างหนึ่งของนาง คุกคามนางถึงตำแหน่งที่มันเคยใกล้ชิดกับเฉาเสียเมื่อวันก่อน กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เมื่อมีเจี่ยแจ (พี่สาว) ทั้งสามกับเมิ่งเหยาท่าน เราหานป๋อก็พึงพอใจแทบตายแล้ว ไม่ขอมีความคิดเป็นอื่น เมื่อครู่เพียงแต่จำต้องใช้วิธีอันดื้อด้าน รับมือกับนางโจรที่กลอกกลิ้งนั้น ขอเมิ่งเหยาอย่าได้เข้าใจผิด"

ฉินเมิ่งเหยาแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน เพิ่มความงามเฉิดฉันกว่าเดิม

หานป๋อใจสั่นสะท้าน เห็นว่าเมิ่งเหยาอันประเสริฐมีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างตรงกันข้ามสองประการ ทั้งบริสุทธิ์สูงส่งประดุจพระโพธิสัตว์กวนอิม ทั้งกอปรด้วยเสน่ห์ความงามอันหยาดเยิ้ม ถึงกับเหม่อมองจนซึมเซา

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ด้วยเหตุผลอันละเอียดอ่อนบางประการ เมิ่งเหยาไม่อาจใกล้ชิดสนิทสนมกับท่านโดยเร็ว รอสักครู่หลังจากขึ้นไป ข้าพเจ้าจะเสาะหาห้องสงบหลังหนึ่งกักตัวเองเป็นเวลาหนึ่งวัน เมื่อออกมาค่อยสนทนากับท่านโดยละเอียด ดีหรือไม่?"

หานป๋อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะทำตามความประสงค์ของเมิ่งเหยา แต่ข้าพเจ้าคิด

ถามเมิ่งเหยาเรื่องหนึ่ง"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านคิดถามว่าเมื่อครู่เมิ่งเหยาไฉนยอมรับว่าเป็นภรรยาของท่านกระมัง? บอกความจริงต่อท่านเถอะ อาจบางทีในใจข้าพเจ้าครุ่นคิดเช่นนี้ตลอดเวลา จึงตอบโพล่งออกไป แต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้สำนึกเสียใจอะไร คำตอบเช่นนี้เป็นที่พอใจของหานป๋อจอมอะไรนั่นหรือไม่?"

หานป๋อยินดีจนกระโดดปราดขึ้นมา ส่งเสียงร้องดังพิกล ขณะจะกล่าววาจา โจรท่องโดดเดี่ยวก็ส่งเสียงดังมาจากชั้นบนว่า

"ท่านทูดใช่เป็นโรคหยางเสียนเจิ้ง* อยู่ที่เบื้องล่างหรือไม่ ยังมิรีบขึ้นมาให้เราหัวหน้าองครักษ์ทุบตีรักษาโรคให้กับท่านอีก?"

หานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาสบสายตายิ้มให้แก่กัน จากนั้นเดินขึ้นไป

หานป๋อกระซิบที่ข้างหูฉินเมิ่งเหยาว่า

"รอสักครู่เมิ่งเหยาไม่เรียกผู้อาวุโสฟั่น หากแต่เปลี่ยนเป็นเรียกพี่ใหญ่ฟั่นหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันลิงโลดจนคันที่หัวใจยากจะเกา คาดว่าคงวางเดิมพันกับโจรท่องโดดเดี่ยว โดยมีเป้าหมายอยู่ที่นาง หวนนึงถึงคู่หูคู่นี้คงยึดถือนางเป็นหัวข้อกล่าววาจาระคายหู ยังมีนางเคยบอกต่อโจรท่องโดดเดี่ยวว่าจะไม่รักชอบหานป๋อ อดเอียงอายมิได้ กัดฟันติดตามหานป๋อขึ้นบันไดไป

ผู้ที่ยืนต้อนรับบนบันไดมิเพียงมีโจรท่องโดดเดี่ยว ยังมีขุนนางเฉิน จั่วซือ โหยวโหยวกับเฉาเสีย

โจรท่องโดดเดี่ยวพอเห็นฉินเมิ่งเหยา ก็เปลี่ยนเป็นเรียบๆ ร้อยๆ

---

* โรคลมบ้าหมู

น้อมกายกล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาสบายดี?"

ขุนนางเฉินถึงกับเบิกตาค้าง คิดไม่ถึงในโลกกลับมีหญิงงามที่กอปรด้วยสง่าราศีถึงเพียงนี้

จั่วซือและพวกทั้งสามตอนแรกถลึงตาใส่หานป๋อ ค่อยสำรวจมองฉินเมิ่งเหยาอย่างตะลึงลาน ครุ่นคิดว่ามิน่าเล่าสามีพวกนางจึงลุ่มหลงมงมายต่อนาง แม้แต่พวกนางเองยังบังเกิดความชื่นชมคิดสนิทชิดใกล้

ฉินเมิ่งเหยาย่อกายคารวะต่อทุกผู้คน จากนั้นกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"พี่ใหญ่ฟันสบายดี ห้ามมิให้หัวร่อเยาะเมิ่งเหยา"

โจรท่องโดดเดี่ยวไหนเลยเคยเห็นฉินเมิ่งเหยาแสดงท่วงท่าเอียงอายเช่นนี้มาก่อน ด้วยสมองอันปราดเปรียวของมัน ย่อมเข้าใจความหมายของฉินเมิ่งเหยา ขอให้มันอย่าได้หัวร่อเยาะนางพูดอย่างหนึ่งกระทำอย่างหนึ่ง ยามนี้กลับโผเข้าอ้อมอกหานป๋อเอง บวกกับมันได้ยินนางเรียกมันเป็นพี่ใหญ่ฟัน ถึงกับหัวใจพองโตตั้งแต่แรก ตบไหล่หานป๋อโดยแรง แย้มยิ้มจนตาเล็กหยีเหลือเพียงเส้นเดียว

ฉินเมิ่งเหยารับทราบสภาพบนเรือจากล่างฟานหวินก่อน จึงกล่าวกับขุนนางเฉินด้วยมารยาทอันดีว่า

"เมิ่งเหยาคำนับผู้เฒ่าเฉิน"

ขุนนางเฉินค่อยคลายตื่นจากความฝัน รีบคารวะตอบ

ต่อจากนั้นฉินเมิ่งเหยาเดินถึงหว่างกลางของสตรีทั้งสาม คล้องแขนของจั่วซือกับโหยวโหยว ค่อยยิ้มให้กับเฉาเสีย กล่าวว่า

"เจี่ยแจทั้งสาม พวกเราเข้าห้องไปสนทนาดีหรือไม่?"

จากนั้นค้อนใส่หานป๋อวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ห้ามมิให้ท่านเข้าไป ทราบหรือไม่?"

สตรีทั้งสามความจริงหวั่นวิตกว่า ฉินเมิ่งเหยามีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ยากที่จะใกล้ชิดได้ ยามนี้เห็นฉินเมิ่งเหยาปล่อยตัวตามสบาย ทั้งเรียกหาพวกนางเป็นเจี่ยแจ (พี่สาว) ล้วนปีติยินดียิ่ง ชักนำนางไปยังห้องของโหยวโหยว

หานป๋อลอบประหลาดใจ โหยวโหยวห้องหับคับแคบ เหตุใดสตรีทั้งหลายไม่ไปยังห้องพิเศษของท่านทูตที่กว้างขวางกว่า ยามนั้นกล่าวถามโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"จอมยุทธ์ล่างเล่า?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เขาคล้ายได้รับบาดเจ็บ ต้องขังตัวเองรักษาตัวอยู่ภายในห้องสามวัน"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ในโลกกลับมีคนทำร้ายจอมยุทธ์ล่างกับเมิ่งเหยารับบาดเจ็บหรือว่าเป็นผังปานลงมือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาว โอกาสหน้าค่อยบอกกล่าว ท่านกลับห้องไปก่อน รับมือกับไป่ฟางหัว พวกเรายังต้องรีบออกเรือ"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องคำ "ว่ากระไร?" ขุนนางเฉินที่ด้านข้างกล่าวด้วยความอิจฉาเลื่อมใสว่า

"น้องเรามีความสามารถทางด้านสตรีเหนือกว่าเรา ตอนที่เราหนุ่มฉกรรจ์ ยังไม่มีบุญวาสนาเท่ากับท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นางรุดมาตั้งแต่ตอนฟ้าสาง คล้ายไม่อาจทนรับความคิดถึงหรืออาจเสแสร้งแสดงออก ท่านต้องรับมือด้วยความระมัดระวัง ทางที่ดีหยั่งคำนวณความเป็นมาและจุดประสงค์ของนาง"

ยามนี้ จิตใจของหานป๋อล้วนจดจ่ออยู่ที่ฉินเมิ่งเหยา ลอบสำนึกเสียใจที่เมื่อคืนไม่สมควรเล่นกับไฟ ชักจูงไป่ฟางหัวเข้ามาในวิถีชีวิต ยามนั้นได้แต่กัดฟันเดินมาถึงห้องท่านทูตของตัวเอง เคาะประตูสองครา ได้ยินไป่ฟางหัวส่งเสียงตอบรับ ค่อยผลักประตูเข้าไป

ไป่ฟางหัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ ย่อกายคารวะกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านทูตสบายดี?"

วันนี้นางเปลี่ยนเป็นสวมกระโปรงยาวพื้นสีน้ำทะเลสาบ เกล้ามวยผมประทินโฉมอ่อนจาง บนหัวไหล่คลุมผ้าคลุมไหล่ขนแกะป้องกันความหนาว ร่างสูงระหงงามแช่มช้อย หานป๋อถึงกับชมดูจนใจสั่นสะท้าน เห็นว่าการเกี้ยวพาราสีหญิงงามหาใช่เรื่องอันปวดร้าวไม่เพียงแต่อย่าให้ส่งเสียงดังไป หากฉินเมิ่งเหยาที่ห้องข้างติดกันได้ยินก็ย่ำแย่แล้ว

หานป๋อเดินเข้าไป จวบกระทั่งอยู่ห่างจากยอดหญิงงามที่แม้แต่ท่ายืนยังน่าดูถึงเพียงนี้เชียะเศษ จ้องมองตาคู่งามของนาง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"คุณหนูไป่มาจูบปากกับข้าพเจ้าโดยเฉพาะหรือ?"

ไป่ฟางหัวเม้มปากหัวร่อ ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านกลัวผู้อื่นได้ยินหรือ ไฉนพูดเบาถึงเพียงนี้?"

หานป๋อเห็นหญิงงามออดอ้อน กระทั่งการควบคุมตัวเองเพียงส่วนเสี้ยวก็หลุดลอยไปสิ้น โน้มหน้าถึงข้างหูนาง หักห้ามความต้องการขบกัดติ่งหูของนาง กล่าวเบาๆ ว่า

"ถูกแล้ว ฮูหยินของเราทั้งสี่ล้วนอยู่ที่ห้องข้าง ดังนั้นได้แต่ลักลอบจูบๆ คลำๆ อย่าได้เอิกเกริกไป"

เพิ่งกล่าวจบ ที่ริมโสตแว่วเสียงทางลมปราณของฉินเมิ่งเหยาดังว่า

"หานป๋ออย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าเตือนสติท่าน เมิ่งเหยายังไม่แต่งเข้าตระกูลหานของท่าน ท่านไม่อาจบอกต่อชู้รักของท่านว่าข้าพเจ้าเป็นฮูหยินของท่าน"

ไป่ฟางหัวคล้ายไม่ได้ยินอันใด กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ไฉนเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่ง?"

หานป๋อรู้สึกสมองพองโต หวนนึกถึงฉินเมิ่งเหยาอยู่ในห้องข้างซึ่งกั้นด้วยผนังหลายชั้น ยังคำนวณตำแหน่งของมันออก ถ่ายทอดเสียงทางลมปราณเข้าหูมัน โดยที่ไป่ฟางหัวซึ่งอยู่ใกล้แค่เอื้อมไม่ล่วงรู้ นับว่าตนเองไม่อาจเทียบเปรียบได้

อีกด้านหนึ่งมันลอบคร่ำครวญในใจ ฉินเมิ่งเหยามีน้ำเสียงไม่เป็นมิตร ย่อมไม่พอใจที่มันเที่ยวและเล็มดอกไม้ริมทาง หนึ่งเดียวที่ประโลมใจคือ ฉินเมิ่งเหยากลับกังวลสนใจมัน ติดตามความเคลื่อนไหวของมัน

ไป่ฟางหัวเห็นมันหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ต้องกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านเป็นไรแล้ว?"

หานป๋อส่งเสียงกระแอมกลบเกลื่อน กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าออกไปเพื่อ...เฮอะ ท่านคงเข้าใจแล้ว ดังนั้นเพิ่ม...เพิ่ม...ท่านคงเข้าใจแล้ว"

ไป่ฟางหัวพิจารณาดูมัน กล่าวว่า

"ท่านทูตไฉนกลายเป็นพูดติดๆ ขัดๆ คิดกล่าว แต่แล้วกลั้กลืนไว้?"

แว่วเสียงของฉินเมิ่งเหยาดังขึ้นที่ข้างหูหานป๋ออีกว่า

"โอ ใต้เท้าหานป๋อ กระทำเรื่องเลวร้ายที่ท่านชมชอบไปเถอะ ขอเพียงท่านจิตใจดีงาม ไม่คิดล่อลวงผู้อื่น เมิ่งเหยาจะไม่ตำหนิท่าน

ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปยังห้องของซือเจี่ยแจ จวบกระทั่งคืนนี้ค่อยพบกับท่าน"

หานป๋อเงี่ยหูฟัง จวบจนได้ยินเสียงฉินเมิ่งเหยาเปิดประตูปิดประตูจากไป ค่อยกลับคืนสู่ความปลอดโปร่ง กล่าวกับไป่ฟางหัวว่า

"คุณหนูมาทวงถามโสมวิเศษหมื่นปีหรือ?"

ไป่ฟางหัวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นั่นใช่สร้างความลำบากแก่ท่านหรือไม่? ข้าพเจ้าทราบว่าท่านแจ้งบอกจำนวนของโสมวิเศษหมื่นปีขึ้นไปแต่แรกแล้ว"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านคิดอ่านแทนข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ตอนแรกไฉนบีบบังคับข้าพเจ้ามอบโสมแก่ท่าน?"

ไป่ฟางหัวยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เพราะว่าตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่รู้จักท่าน ไหนเลยคิดอ่านแทนท่านทูตได้?"

หานป๋อบังเกิดความวาบหวามใจ กล่าวว่า

"พวกเรานั่งลงแล้วค่อยสนทนา"

ไป่ฟางหัวกล่าวว่า

"พวกเรายืนสนทนากันเถอะ ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นต้นเหตุพลาดเวลาออกเรือของเรือหลวง"

หานป๋อกล่าวด้วยความผิดหวังอยู่บ้างว่า

"คิดไปโดยเร็วถึงเพียงนี้หรือ?"

ไป่ฟางหัวกล่าวว่า

"วางใจเถอะ พวกเราคงได้พบกันที่นครหลวง เพราะว่าฟางหัวก็จะเดินทางสู่นครหลวงเช่นกัน"

หานป๋อค่อยฉุกคิดว่าโจรท่องโดดเดี่ยวกำชับให้สืบหยั่งความ

เป็นมาของนาง จึงถามอีกว่า

"ข้าพเจ้ายังคงถามคำเดิม ตอนแรกท่านไฉนทวงถามโสมวิเศษหมื่นปีจากข้าพเจ้า?"

ไป่ฟางหัวกล่าวว่า

"ฟางหัวเพียงคิดทดสอบดูว่า ท่านใช่เป็นทูตพิเศษตัวจริงหรือไม่?"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านทดสอบทราบแล้วหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวกล่าวว่า

"ท่านเป็นตัวจริงหรือแปลกปลอม ตอนนี้ไม่มีความสำคัญแล้ว ขอเพียงทราบว่าท่านเป็นพวกเดียวกับขุนนางเฉิน และเป็นศัตรูกับเหลิงเอี้ยนก็ใช้การได้แล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านที่แท้เป็นคนของฝ่ายใด?"

ไป่ฟางหัวยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"จะช้าเร็วท่านจะทราบเอง เอาเถอะ ฟางหัวไปแล้ว"

หานป๋อใจหายวูบ ยื่นมือคว้าไหล่ของนาง กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ข้อแลกเปลี่ยนของพวกเราหรือจะยกเลิกในลักษณะนี้?"

ไป่ฟางหัวหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"หากท่านเก็บซ่อนโสมวิเศษหมื่นปีไว้หลายต้น ก็มอบแก่ข้าพเจ้าสักต้น ฟางหัวย่อมไม่ปฏิเสธ ข้าพเจ้าจะชมชอบให้ท่านกำนัลสิ่งของแก่ข้าพเจ้า"

หานป๋อกล่าวว่า

"เพียงเห็นแก่น้ำใจที่เมื่อคืนคุณหนูไป่ช่วยเหลือข้าพเจ้า มิให้โจรโฉดเหลิงเอี้ยนดูออกว่าศีรษะข้าพเจ้าได้รับความกระทบกระเทือน

สมควรมอบโสมวิเศษหมื่นปีแก่ท่านต้นหนึ่ง ให้ฟางหัวรักษาความงามไว้ตลอดไป อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าก็คิดมอบสิ่งของแก่ท่าน"

ไป่ฟางหัวเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ไม่ต้องจูบปากแล้วหรือ?"

หานป่อหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่ามิต้องใช้โสมวิเศษแลกเปลี่ยน เราปักมุนจองคงสามารถจูบปากคุณหนูไป่แล้ว"

ไป่ฟางหัวหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ฟางหัวขอบอกความจริงต่อท่าน ข้าพเจ้าพลันเลิกล้มความคิดร้องขอโสมวิเศษ เพราะกลัวจูบปากกับท่าน เพราะว่าฟางหัวไม่เคยทดลองจูบปากกับบุรุษมาก่อน กลัวว่าหลังจากนี้ไม่อาจลืมเลือนท่านทั้งไม่สามารถติดตามท่านกลับโคกุเรียว คงต้องเผชิญการเคี่ยวกรำที่คิดถึง ดังนั้นเมื่อคืนครุ่นคิดอยู่คืนหนึ่ง ในที่สุดมาพบท่านก่อนกำหนดขอยกเลิกข้อแลกเปลี่ยนรายนี้"

หานป่อรับฟังจนปลอดโปร่งโล่งใจ ที่แท้นางไม่ได้เคลือบแคลงสงสัยต่อฐานะทูตพิเศษของตนเอง ถึงกับแทบบอกต่อนางว่าตนเองเป็นตัวปลอม แต่แล้วฉุกคิดว่าความคิดป้องกันคนมิอาจไม่มี ผู้ใดทราบว่านางไม่ได้มาทดสอบหยั่งดูมันอีก ยามนั้นหักห้ามความคิดไว้ยืดอกขึ้น กล่าวว่า

"อย่างนั้นไม่ต้องจูบปาก ข้าพเจ้าจะมอบโสมวิเศษแก่ท่านต้นหนึ่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความรู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกาว่า

"ตอนนี้ท่านสามารถลืมข้าพเจ้าหรือ?"

ไป่ฟางหัวชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นสมควรง่ายดายกว่า ฟางหัวต้องไปแล้วจริงๆ"

หานป๋อกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นโสมวิเศษเล่า?"

ไป่ฟางหัวกล่าวว่า

"เมื่อท่านทูตไปถึงนครหลวง ฟางหัวย่อมส่งคนไปขอรับจากท่าน"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าจะไปหาข้าพเจ้าหรอกหรือ?"

ดวงตาไป่ฟางหัวทอแววเศร้าหมองหดหู่ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่าพอพบกับท่านทูต จะไม่ไปจากท่านทูต แต่สุดท้ายต้องจากกัน อย่างนั้นฟางหัวคงย่ำแย่แล้ว"

หานป๋อกุมมือของนางไว้ กล่าวว่า

"ติดตามข้าพเจ้ากลับโคกุเรียวมีอันใดไม่ดีหรือ?"

ไป่ฟางหัวเพียงส่ายหน้า ชักดึงมือกลับไปเบาๆ เดินก้มศีรษะผ่านข้างกายมันถึงข้างประตู ค่อยหยุดยั้งลงกล่าวเบาๆ ว่า

"ลาก่อน ท่านทูต ไม่ต้องส่งฟางหัวแล้ว"

พลางผลักประตูออกไป

หานป๋อรับฟังเสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างออกไป มีอยู่หลายครั้งคิดตามนางกลับมา บอกความจริงต่อนาง สุดท้ายหักห้ามความคิดไว้ วันใดที่ยังไม่ทำความเข้าใจกับจุดประสงค์และความเป็นมาที่แท้จริงของไป่ฟางหัว มันไม่อาจเปิดเผยศักดิ์ศรีของตนเองต่อนาง ทั้งนี้เพราะนี่มิใช่ปัญหาของความเป็นความตายเกียรติยศอัปยศส่วนตัว หากแต่เกี่ยวพันถึงการต่อสู้ช่วงชิงของชาวฮั่นกับมองโกล ความรุ่งเรืองหรือการแทนที่ของราชวงศ์ มันได้แต่ปล่อยวางความรู้สึกส่วนตัวเอาไว้

ชิฉางเจิงหลังจากสลัดจากหานปี้ฉุ่ย ซึ่งได้รับการยกย่องเป็น

หนึ่งในสิบยอดหญิงงาม ก็เสาะหาศาลเจ้าค้างแรมหนึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นเสาะหาร้านขายเกี๊ยวที่อยู่ใกล้เคียงแห่งหนึ่ง เลือกโต๊ะที่มุมห้องนั่งหันหน้าหาผนัง พยายามไม่สะกดความสนใจของผู้คน

มันสั่งเกี๊ยวเนื้อใส่ผักชามพิเศษ รับประทานจนหมดสิ้นไม่เหลือหลอ ล้วงถุงเงินที่เบาหวิว กัดฟันสั่งอีกชามหนึ่ง เห็นว่าต่อให้รับประทานจนเงินทองหมดสิ้นก็ไม่กลัว รอสักครู่ไปจำนำหยกประดับก็สามารถดื่มกินอีก

นึกถึงตอนนี้ ย่อมยื่นมือไปยังหยกประดับที่คล้องคอ ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันดึงเชือกด้ายสีแดงที่ผูกหยกประดับออกจากปกเสื้อ พบว่าหยกประดับกลายเป็นเศษหินที่ไม่มีราคาชิ้นหนึ่ง

เมื่อสำรวจดูหน้าอก ค่อยพบว่าเสื้อผ้าถูกกรีดขาดเป็นเส้นเล็กๆ เส้นหนึ่ง

มันออกท่องยุทธจักรนานปี ไม่เคยเคราะห์หามยามร้ายถึงเพียงนี้มาก่อน

ด้วยประสาทสัมผัสและพลังฝีมือของมัน ผู้ใดสามารถสับเปลี่ยนข้าวของติดตัวไปโดยที่มันไม่รู้สึกตัว?

หากฝ่ายตรงข้ามคิดลอบทำร้ายมัน ไยมิใช่ลงมือสำเร็จตั้งแต่แรก?

เมื่อครู่ตอนเข้าร้านขายเกี๊ยว เคยชนถูกหญิงชรานางหนึ่ง ตนเองยังประคองนางไว้ เรื่องการสลับสับเปลี่ยนสิ่งของคงเกิดขึ้นในตอนนั้นหญิงชราถลาล้มลง มันย่อมยื่นมือประคับประคอง หาคาดไม่ว่ากลับเป็นหลุมพรางประการหนึ่ง

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะฝืนยิ้ม ลอบชมเชยฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือร้ายกาจนัก พร้อมกันนั้นฉุกคิดว่าหากฝ่ายตรงข้ามคิดลอบทำร้ายมัน ตนเองคงรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันของนาง บังเกิดความตื่นตัวขึ้น แต่นี่

เพียงเป็นการลักขโมย จึงเกิดผลเช่นนี้

โอ กระทั่ง "ข้าวของ" ใช้จำนำก็ไม่มีแล้ว

นี่คงเป็นฝีมือของหานปี้ฉุ่ย คิดแก้แค้นที่มันหยอกเย้านาง อย่าว่ามีแต่นาง จึงทราบว่าหยกประดับมีความสำคัญต่อมันถึงเพียงไหน ทั้งนี้เพราะนางล่วงรู้ความอัตคัดขัดสนของมันเป็นอย่างดี

ในฝ่ายอธรรมผู้ที่ถนัดชัดเจนในการลักขโมยย่อมเป็นโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋ สำหรับฝ่ายธัมมะเป็นสตรีกลางคนฉายามือวิเศษไป่อี้เหนียง หญิงชรานั้นคงเป็นนางปลอมตัวมา ไม่เช่นนั้นมันไหนเลยพลาดท่าเสียทีได้

คาดว่านางคงกำเศษหินอยู่ในมือ จนบังเกิดความอุ่นขึ้น ค่อยสับเปลี่ยนกับหยกประดับของมัน หากแม้นวัตถุทั้งสองชิ้นมีอุณหภูมิต่างกัน จะสร้างความตื่นตัวแก่มัน

ฟังว่าหานปี้ฉุ่ยเคยสัตย์สาบานว่าจะไม่แต่งงาน หากมีโอกาสมันจะจับตัวนางมาดีกันสักครา ดูว่านางจะแบกหน้าพบพานคนอย่างไร?

มารดามันเถอะ แต่วันเวลาเฉพาะหน้าจะผ่านพ้นอย่างไร หรือต้องลงมือลักขโมยปล้นชิงจริงๆ?

ยามนั้นคำสนทนาของผู้คนที่โต๊ะถัดไปสองคนดึงดูดความสนใจของมัน ทั้งนี้เพราะหนึ่งในสองเอ่ยถึงคำ "ค่าตอบแทนอย่างงาม" สำหรับตอนนี้นับเป็นแรงดึงดูดใจที่สุด จึงเงี่ยหูฟังให้แน่ชัด

ที่แท้คนทั้งสองบอกว่า มีบุคคลนามหวงเสี้ยวหัวคิดว่าจ้างครูสอนหนังสือให้กับบุตรชายมัน ยินดีให้ค่าตอบแทนวันละสองตำลึง เพียงแต่ครูสอนหนังสือต้องมีฝีมือป้องกันตัวได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อวันก่อนมีครูสอนหนังสือที่เคยฝึกเพลงหมัดมวยจากสำนักกระเรียนเหลืองเข้าไปสอนหนังสือ กลับถูกคุณชายหวงทุบตีจนถูกหามออกมา

ชิฉางเจิงบังเกิดความสนใจ เข้าไปสอบถามว่าบ้านตระกูลหวง

อยู่ที่ใด คนทั้งสองบอกว่าเป็นตึกใหญ่ที่สุดบนถนนฟุหนิง หน้าประตูจัดตั้งสิงโตหินสองตัว หาง่ายยิ่งนัก

ชิฉางเจิงกัดฟันชำระค่าอาหาร เดินออกจากร้านแวะร้านค้าเสื้อผ้าเก่าที่อยู่ละแวกใกล้เคียง ซื้อเสื้อยาวราคาย่อมเยาที่สุดตัวหนึ่งคลุมลงบนร่าง

ยามนี้เงินที่เหลือในตัวมัน ได้แต่ซื้อหมั่นโถวไม่กี่ใบ ดูท่าไม่คิดเป็นครูสอนหนังสือที่ต้องรับหมัดเท้าของคุณชายหวงก็ทำไม่ได้ เช่นนี้หากหาเงินได้หลายตำลึงก็ไม่เลว ทั้งยังสามารถหลบซ่อนตัวสักคราถือว่ากระทำครั้งเดียวได้ประโยชน์สองทาง

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะอีกคราเดินตามคำบอกของคนทั้งสองนั้นไปยังบ้านตระกูลหวง

ไป่ฟางหัวเพิ่งจากไป โจรท่องโดดเดี่ยวก็ถลันเข้ามา ทรุดนั่งลง ถามว่า

"ไฉนไม่จูบปากนาง?"

หานป๋อนั่งลงที่ข้างกายมัน ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นางบอกว่าไม่เคยจูบปากผู้คนมาก่อน กลัวว่าไม่อาจต้านทานมนต์ขลังของข้าพเจ้า กระทั่งโสมวิเศษหมื่นปีก็ไม่ต้องการแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ผู้อื่นบอกว่าอย่างไร ตัวโง่งมท่านก็เชื่อเช่นนั้นหรือ?"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"หากท่านสามารถชักชวนนางขึ้นเตียง จะพบว่าความสามารถบนเตียงของนางยังซ่ำชองกว่าท่านร้อยเท่า"

หานป๋อร้องโพล่งว่า

"แต่ทุกผู้คนบอกว่านางขายศิลปะไม่ขายตัว"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้ม พลางกล่าวว่า

"นางไม่ขายตัว หมายความว่านางไม่ขึ้นเตียงกับบุรุษหรือไม่? เราเหล่าฟั่นมีความสามารถในการพิเคราะห์ผู้คน นางปีศาจนี้ยามยกมือวางเท้า เต็มไปด้วยเสน่ห์อันยั่วยวน หากบอกว่านางยังเป็นสตรีบริสุทธิ์ เรายินยอมวางศีรษะบนบ่าเป็นเดิมพัน"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง มันมิใช่ชนชั้นอันโง่งม พอนึกทบทวนอิริยาบถของไป่ฟางหัว นับว่าแฝงความหมายยั่วยุตลอดเวลา ไม่คล้ายเป็นหญิงสาวที่ไม่รู้ความมาก่อนจริงๆ

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"สตรีนางนี้ยังยากรับมือกว่าอิ๋งซ่านฮัว ที่น่าปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุดคือ ไม่ทราบว่านางมีจุดมุ่งหมายใดต่อพวกเรา แต่ฝีมือที่ใช้ร้ายกาจยิ่ง กลับหลอกล่อจนท่านหัวหมุน แทบลืมเลือนฉินเมิ่งเหยาไปนางมาจากสารทิศใดกันแน่?"

หานป๋อรู้สึกปากคอขมฝาด ถึงแม้ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวมีเหตุผล แต่ก็ยากจะหักล้างความรู้สึกอันดีที่มันมีต่อไป่ฟางหัวไปโดยสิ้นเชิง

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมันยังไม่ยอมเชื่อ จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ลองนึกดู ตอนแรกนางคล้ายเห็นว่าการจูบปากเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุใดพลิกกลับตาลปัตร เปลี่ยนเป็นรักถนอมตัว นางทราบดีว่านามชิกแฮเป็นนางกระตุ้นเตือนท่าน ค่อยบอกวาจาเหลิงเอ้ียนได้ ทั้งเห็นเรายกมือทำท่าให้เซียะถิงสือคลายสถานการณ์ให้แก่ท่าน เหตุใดเปลี่ยนเป็นเชื่อว่าท่านคือปักมุนจองจากโคกุเรียว ที่ร่ำลาท่านด้วยความอาลัยอาวรณ์ เพราะต้องการกลั่นแกล้งท่านเท่านั้น"

หานป๋อแบมือทั้งสองข้าง กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่า ข้าพเจ้าถูกนางก่อกวนจนหัวหมุนปรับตัวไม่ทัน ให้เวลาแก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"หลังจากที่นางไปถึงนครหลวง ต้องเสาะหาท่านอีก เพราะการหลอกลวงคนเป็นสิ่งเสพติดชนิดหนึ่ง เมื่อถึงเวลาท่านค่อยกระทำในสิ่งที่ถูกต้องเถอะ ใช่แล้ว ท่านกับฉินเมิ่งเหยาไปยังที่ใด?"

หานป๋อรีบบอกเล่าเรื่องที่พบพานอิ๋งซ่านฮัวต่อโจรท่องโดดเดี่ยว โจรท่องโดดเดี่ยวพอฟังจบ ถึงกับเบิกตาจ้องมองมัน หานป๋อต้องตะกุกตะกักว่า

"ครั้งนี้ข้าพเจ้ากระทำผิดอันใดอีก?"

โจรท่องโดดเดี่ยววางมือลงบนหัวไหล่หานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านยังไม่ทราบ ในหลายเดือนที่เราสะกดรอยตามอิ๋งซ่านฮัว เพียงพบเห็นบุรุษถูกนางชักใยบงการไม่ว่าความลับใดล้วนแพร่งพรายต่อนาง มีแต่ตัวอุบาทว์เสเพลท่านที่ตอนแรกตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำพอพบหน้าเป็นคำรบสอง ก็พลิกเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ว่าสตรีนางนี้ชมชอบเอาชนะ คงต้องมีฝีมือตอบโต้อันร้ายกาจ"

หานป๋อผงกศีรษะรับ โอบไหล่โจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่า หลังจากนี้ท่านกล่าววาจารวบรัดกว่านี้ อย่าได้ยืดเยื้อราวกับกำลังสั่งเสียก่อนตายแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวผลักไสมันออก เดินออกจากห้อง พลางกล่าวว่า

"เราหวังดีต่อท่าน จึงกล่าวมากกว่าเดิมหลายประโยค ช่างไม่รู้จักจำแนกคนดีจริงๆ"

หานป๋อกลั้นหัวร่อพลางติดตามออกไป เหยียบย่างสู่ทางระเบียง ประจวบกับยามนั้นเรือหลวงแล่นออกจากฝั่ง

ขุนนางเฉินได้ยินสุ้มเสียงทั้งสอง จึงชะโงกศีรษะออกจากห้องกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าองครักษ์ ต้องการเข้ามาเดินหมากสักกระดานหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เรายามเดินหมากต้องสูบยา สมองจึงปราดเปรียว ตอนนี้เหลือใบยาฟ้าหอมไม่กี่คำ หากสูบหมดสิ้นจะผ่านวันเวลาอย่างไร?"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราบอกให้ไป่จือลี่ส่งใบยามืนเมาจากภูเขาต้าเปี่ยซันมาสามชั่ง รับรองว่าท่านสูบจนสมอยาก"

โจรท่องโดดเดี่ยวโห่ร้องคำหนึ่ง โถมเข้าห้องไป

ขุนนางเฉินหันมากล่าวกับหานป่อว่า

"ท่านทูต ฮูหยินทั้งสามของท่านลงไปปรุงกลั่นสุราที่ก้นห้องท้องเรือ กำชับเราสั่งห้ามมิให้ท่านไปรบกวน ไม่เช่นนั้นจะฟ้องร้องต่อจอมยุทธ์ล่าง"

กล่าวจบปิดประตูห้องลง ทอดทิ้งหานป่อยืนอยู่บนทางระเบียงแต่ผู้เดียว

หานป่อทอดถอนใจคำหนึ่ง ล่างฟานหวินขังตัวเองอยู่ภายในห้องสามวัน โจรท่องโดดเดี่ยวกับขุนนางเฉินเล่นหมากล้อม สตรีทั้งสามคงมีโทสะไม่คลาย ไม่อนุญาตตนเองไปหานาง

นึกไปนึกไป มาถึงหน้าห้องที่ฉินเมิ่งเหยานั่งบำเพ็ญเพียรถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน ตนเองเข้าไปดูนางแวบเดียว คงไม่เป็นไรกระมัง?

หานป่อยื่นมือยึดจับห่วงประตู บิดหมุนเบาๆ ประตูหาได้ปิดลงไม่ จึงเปิดออกตามแรงมือ

หานป๋อกลับตื่นตระหนกตกใจ มันความจริงเข้าใจว่าฉินเมิ่งเหยาจะปิดประตูลงกลอน อย่างนั้นมันคงได้แต่กลับห้องตัวเองไป ดูว่าจะฆ่าเวลาอย่างไร หาคาดไม่ว่าผลักประตูออกได้โดยง่ายดาย จึงย่องฝีเท้าเดินเข้าไป จากนั้นปิดประตูลง

บนเตียงปล่อยม่านมุ้งลง เห็นเงาร่างที่นั่งขัดสมาธิของฉินเมิ่งเหยาอย่างเลือนราง

หานป๋อเดินเข้าไปด้วยหัวใจเต้นระทึก เลิกมุมม่านมุ้งแอบมองดู

การมองครั้งนี้ถึงกับสะท้านใจอย่างรุนแรง แทบคุกเข่าขอบคุณฟ้าดิน ที่ดลบันดาลให้เห็นภาพอันงดงามถึงเพียงนี้

ฉินเมิ่งเหยาถอดเสื้อผ้าชั้นนอกออก เพียงสวมเสื้อชั้นในอันเบาบางห่อหุ้มร่างไว้ มาตรว่าไม่ได้เปลือยช่วงแขนช่วงไหล่ แต่เส้นโค้งเส้นเว้าอันอ่อนช้อยงดงาม สะกดมันจนปากอ้าตาค้าง

ส่วนหน้าของเสื้อผ้าไม่มีปกเสื้อ เปิดเผยช่วงคอที่ขาวผ่องเรียวระหง และเนินอกที่เรียบลื่นละมุนไม่เป็นพิเศษของนาง

แต่หานป๋อไม่มีความคิดบัดสีแม้แต่น้อย

ฉินเมิ่งเหยาที่หลับตาพริ้มสงบสำรวม ใบหน้าเปล่งประกายอันบริสุทธิ์สูงส่ง เข้าสู่ภาวะฌานอันสงบนิ่ง ไม่ปนเปื้อนโลกียวิสัยแม้แต่น้อย

แม้แต่บุคคลที่ได้รับพันธุมารเช่นหานป๋อ ยิ่งไม่มีความคิดต่ำช้าลามก

มันเพียงบังเกิดความรู้สึกที่สงบสวยงามสุดบรรยายชนิดหนึ่ง เรื่องกลัดกลุ้มนานัปการเมื่อครู่ปลาสนาการสิ้น ในที่สุดคุกเข่าลง สองมือกดขอบเตียง ยื่นศีรษะไปหลังม่านมุ้ง แหงนมองฉินเมิ่งเหยาผู้สูงส่งสง่า

ความรู้สึกที่เต็มตื้นเป็นเหตุให้น้ำตาไหลซึมจากหางตาของมัน

ไม่ทราบคุกเข่าอยู่นานเท่าใด ขนตาอันงอนยาวของฉินเมิ่งเหยา

เต้นระริก จากนั้นลืมตาขึ้น สาดประกายอันเจิดจ้า จับจ้องมองใบหน้าที่ประดับด้วยคราบน้ำตาของหานป๋ออย่างลึกซึ้ง

ในชีวิตหานป๋อไม่เคยบังเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่สะท้านสะเทือนจิตใจเช่นเมื่อครู่มาก่อน จนบัดนี้ยังไม่อาจระงับสติได้ ขยับเขยื้อนริมฝีปาก ไม่อาจเปล่งวาจาแม้สักครึ่งคำ

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาทอแววทั้งรักทั้งเวทนา โน้มตัวไปเบื้องหน้า ยื่นมือเรียวงามออก ใช้ปลายนิ้วเช็ดคราบน้ำตาให้กับหานป๋อ กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"หานป๋อ เหตุใดจึงหลั่งน้ำตา?"

หานป๋อมีจิตใจกระจ่างแจ่มใส ปราศจากความคิดเฉไฉ กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"เมิ่งเหยา ข้าพเจ้าไม่คู่ควรกับท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เด็กโง่งม"

หานป๋อสะท้านคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้น ถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ไม่ได้ยินก็แล้วกันไป จูบแม่นางไป๋ของท่านแล้วหรือไม่?"

หานป๋อสั่นศีรษะ กล่าวด้วยความละอายว่า

"ข้าพเจ้าแทบถูกนางหลอกลวง"

ฉินเมิ่งเหยายิ้ม พลางกล่าวว่า

"นางกลัวว่าท่านพอจูบนาง นางจะอดรักท่านมิได้ จึงหลอกท่านด้วยความยากลำบากนัก"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านพลอยทราบได้อย่างไรว่านางหลอกข้าพเจ้า?"

หวนนึกถึงโจรท่องโดดเดี่ยวคาดเดาได้ว่าไปฟางหัวหลอกลวงมัน เพราะพิเคราะห์จากเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่ฉินเมิ่งเหยาไม่ล่วงรู้เรื่องระหว่างมันกับไปฟางหัว ถึงกับไม่เคยพบหน้าอีกฝ่ายมาก่อน อาศัยอะไรคาดเดาว่าไปฟางหัวหลอกลวงมัน?

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านพอเข้าห้อง หลอดเลือดภายในกายนางเกิดการหดตัว หัวใจเต้นเร็วขึ้น ขณะที่นางกล่าววาจาไม่ตรงกับใจ การหลั่งสารภายในกายก็เพิ่มขึ้น แสดงว่านางไม่อาจใช้จิตใจที่สงบรับมือกับท่าน"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คาดฝันไม่ถึงว่าฉินเมิ่งเหยาสามารถใช้เคล็ดวิชานี้ คำนวณอารมณ์ความรู้สึกภายในของอีกคนหนึ่งทำให้ไม่อาจปิดบังซ่อนเร้นได้

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านกลับต้องระวังแม่นางอิ๋งนั้น นางมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยว ถึงแม้บังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อท่าน แต่ความคิดเอาชนะอยู่เหนือทุกสิ่ง ต้องไม่ยอมสยบต่อท่านโดยง่ายดาย"

พลันเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านคุกเข่าอยู่หน้าเตียงข้าพเจ้าทำอะไร? ขึ้นมาเถอะ"

หานป๋อลังเลเล็กน้อย ค่อยคืบคลานขึ้นเตียงอย่างระมัดระวัง นั่งขัดสมาธิอยู่ด้านตรงข้ามกับฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันไม่ฉวยโอกาสกระทบถูกร่างนาง ต้องบังเกิดความพึงพอใจ หมุนตัวมานั่งหันหน้าหามัน ผงกศีรษะชมเชยว่า

"นี่จึงเป็นเด็กที่น่ารัก ข้าพเจ้าก็คิดสนทนากับท่าน"

หานป๋อถูกคำ "เด็กที่น่ารัก" ของนางเรียกหาจนสบายไปทั่วร่าง ใช้จมูกสูดดมหลายครา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาหอมยิ่ง"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันเริ่มกลับคืนสู่สภาพเดิม ไม่ทราบเพราะเหตุใดในใจปราศจากความขุ่นเคืองแต่อย่างไร ทั้งยังดื่มด่ำกับการลืมความทุกข์ร้อนเมื่อตอนอยู่ร่วมกับมัน มีความรู้สึกที่กระจ่างสดใส ปากกล่าวว่า

"ท่านเมื่อจูบแม่นางไป่ไม่สำเร็จ ต้องการให้เมิ่งเหยาตามตัวเจี่ยแจของท่านทั้งสามมา เป็นการชดเชยความเสียหายหรือไม่?"

หานป๋อเบิกตามองดูฉินเมิ่งเหยาอย่างเหลือเชื่อ กล่าวว่า

"คำพูดนี้เป็นท่านกล่าวจริงหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยายักไหล่อย่างสง่างาม กล่าวอย่างซุกซนว่า

"ข้าพเจ้าดูไม่ออกว่าเหตุใดข้าพเจ้าไม่อาจกล่าวคำพูดเช่นนี้?"

หานป๋อตะลึงลานต่ออิริยาบถอันอ่อนหวานของนาง ชั่วครู่ค่อยรู้จักกล่าวว่า

"ไยไม่ให้ท่านชดเชยแก่ข้าพเจ้าเอง?"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่านิสัยมารของอีกฝ่ายเริ่มกำเริบทีละน้อย สีหน้าพลันเย็นชาลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถูกผู้คนรบกวนความสงบสุข จะให้ผู้ใดชดเชยข้าพเจ้า?"

หานป๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เป็นข้าพเจ้าไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าไปแล้ว"

กล่าวจบทำท่าน่าเวทนา แอบมองดูฉินเมิ่งเหยา แต่หาได้เคลื่อนไหวไม่

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาทราบแต่แรกว่าเมื่อเรียกท่านขึ้นเตียง ก็ยากจะขับไล่ท่านลงไป"

หานป๋อยินดียิ่ง สองตาสาดประกายเจิดจ้า สำรวจมองฉินเมิ่งเหยาขึ้นๆ ลงๆ ทั้งยังยื่นมือออกยึดกุมสองมือของฉินเมิ่งเหยาบีบเค้นเบาๆ กล่าวว่า

"ยินยอมถอดเสื้อผ้าเองหรือไม่? เมิ่งเหยาเพียงสวมเสื้อเบาบางตัวเดียว"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงสดใส กล่าวด้วยความขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"บอกต่อข้าพเจ้าตามตรง เมื่อครู่ท่านรวมพลังที่สายตา ใช่มองทะลุร่างข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อใจหายวาบ เห็นว่าตนเองเสียมารยาทถึงที่สุด กลับเชยชมร่างเชียนหลังร่มผ้าทางสายตา นับว่าไม่สมควรจริงๆ จึงตะกุกตะกักว่า

"เมิ่งเหยา ขออภัย หานป๋อใช้สายตาสามัญชนลบหลู่ท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันยอมรับตามตรง ถึงกับหน้าแดงจรดใบหู ก้มศีรษะ กล่าวว่า

"หานป๋อ เมิ่งเหยาแค้นท่านแทบตาย"

ปากแม้กล่าวเช่นนี้ แต่ไม่มีท่าทีดึงมือออกจากมือมารทั้งคู่แม้แต่น้อย

หานป๋อรู้ว่านางไม่ได้โกรธเคืองจริงๆ จึงบังเกิดราคะจิตอีกครา ยื่นหน้าเข้าหาริมฝีปากของฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"ให้พวกเราใช้วิธีที่ดีที่สุดชดเชยกันและกันเถอะ"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"หากท่านจูบข้าพเจ้าเช่นนี้ หลังจากนี้ข้าพเจ้าจะไม่แยแสสนใจท่านอีกหลายวัน"

หานป๋อแตกตื่นจนรีบนั่งตัวตรง ฉินเมิ่งเหยาฉวยโอกาสฉุดดึงมือกลับมา เห็นมันทำท่าราวกับนักโทษรอประหาร กลับไม่อาจหักใจได้ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"หานป๋อเอย อย่าลืมว่านี่เป็นเตียงเตียงหนึ่ง ข้าพเจ้าก็สวมเสื้อผ้าเบาบาง เราท่านมิใช่บุรุษสตรีที่ไร้น้ำใจต่อกัน หากสนิทสนม

ยากที่จะไม่เกินเลยขอบเขต แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา"

หานป๋อกล่าวว่า

"วางใจเถอะ ขอเพียงข้าพเจ้าทราบว่ายังไม่ถึงเวลา ต่อให้เมิ่งเหยาไม่อาจควบคุมตัวเอง ข้าพเจ้าก็สามารถหยุดม้าริมหน้าผาเอง"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ผู้ใดควบคุมตัวเองไม่ได้ ข้าพเจ้าเพียงกลัวท่านบังคับแข็งขืน เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าต้องทำตามที่รับปากกับตัวเอง โดยไปจากท่าน"

หานป๋อยังหน้าด้านกล่าวว่า

"ในเมื่อพวกเราต่างมีความสามารถในการหยุดม้าริมหน้าผาอย่างนั้นเพียงจูบปากลูบคลำ สมควรไม่มีปัญหา"

ฉินเมิ่งเหยาพานชี้มือไปที่ประตู ร้องว่า

"คนดื้อด้านไสหัวออกไป"

หานป๋อทราบว่าในใจนางไม่ได้โกรธเคือง ดังนั้นหัวร่อฮิฮะยื่นมือหมายลูบคลำใบหน้านาง

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาพลันกลายเป็นสงบราวน้ำนิ่ง ต่อจากนั้นคล้ายโยนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งลงไป บังเกิดเป็นระลอก ขยายวงกว้างออกทีละน้อย กลายเป็นรอยยิ้มอันหลุดพ้น ซึ่งไม่อาจบ่งบอกเป็นถ้อยร้อยวาจาได้

หานป๋อพอเห็นเช่นนั้น ต้องหดมือกลับมาด้วยความตระหนก ถามโพล่งว่า

"นี่เป็นวิชาเซียนอันใด?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ขออภัย เมิ่งเหยาเห็นท่านบังเกิดอารมณ์ปรารถนา มิอาจไม่ใช้ยอดวิชาสถาบันสงฆ์ นามคีบบุปผาแย้มโอษฐ์ สลายการรุกรานของท่าน นี่เกิดจากความจำเป็น ไม่เช่นนั้นไม่ต้องการลงมือต่อท่าน"

ห้วงสมองของหานป๋อยังประทับความทรงจำที่นางแย้มยิ้มเอาไว้ จิตใจกระจ่างแจ่มใส กล่าวตำหนิตัวเองว่า

"ข้าพเจ้าตอแยเมิ่งเหยามีโทสะ ช่างสมควรตาย"

ฉินเมิ่งเหยากลับยื่นมือออกลูบคลำใบหน้าหานป๋อด้วยความรักเวทนา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านยังไม่ล่วงรู้ผลของพันธุมารกับครรภธรรมพบกัน หากเริ่มต้นขึ้น พวกเราไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจหยุดลง มาตรว่าไม่ได้อยู่บนเตียง พวกเรายังอาจควบคุมบังคับได้ แต่ภายในบรรยากาศเช่นนี้ สุดท้ายชายหญิงต้องอภิรมย์สมสู่กัน โอ ท่านเข้าใจว่าเมิ่งเหยาไม่คิดดีต่อท่านหรือ?"

หากเป็นยามปรกติ คำพูดของฉินเมิ่งเหยานี้ต้องกระตุ้นให้หานป๋อลวนลามนาง แต่หานป๋อซึ่งถูกเคล็ดวิชาสถาบันสงฆ์สลายตัณหาราคะ กลับไม่มีจิตคิดบัดสีแม้แต่น้อย เพียงถามว่า

"ในเมื่อทั้งสองฝ่ายคิดจนคลั่งไคล้ ข้าพเจ้ายังต้องรักษาอาการบาดเจ็บให้กับท่าน เหตุใดข้าพเจ้ายังไม่อาจแนบสนิทชิดกับท่าน?"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงเข้มกว่าเดิม ชักดึงมือกลับ กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ผู้ใดคิดจนคลั่งไคล้? ข้าพเจ้าที่บอกว่าไม่อาจข่มกลั้นได้เพียงหมายถึงการโผเข้าอ้อมอกท่าน หาใช่กระทำเรื่องเลวร้ายที่น่าอับอายดังที่ท่านคาดคิดไม่"

หานป๋อถูกกิริยาท่าทางอันอุธัจงดงามของนางสะกิดความคิดทางโลกอีกครา ยื่นสองมือออกยึดกุมสองมือของนาง ให้แนบสนิทกับสองแก้ม กล่าวว่า

"วิงวอนท่านบอกต่อข้าพเจ้า เมื่อใดค่อยมีโอกาสเชยชมท่าน?"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอประกายความรักอันสุดซึ้ง เผยอริม

ฝีปาก กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาชีพจรหัวใจขาดสะบั้น หลงเหลือเพียงครึ่งชีวิต ล้วนอาศัยพลังลมปราณธาตุธรรมชาติ กับพลังลมปราณที่พี่ใหญ่ล่างถ่ายทอดเข้ามา เชื่อมต่อชีพจรหัวใจ หากเกี่ยวก้อยท่านขึ้นเขาวูซัน* ไม่แน่ว่าชีพจรจะขาดสะบั้นเสียชีวิต ดังนั้นได้แต่ดำเนินทีละขั้นตามลำดับ"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่านางรับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัสถึงเพียงนี้ สร้างความตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี คลายมือจากการยึดกุมนาง เปลี่ยนเป็นนั่งตัวตรง กล่าวว่า

"เหตุใดไม่บอกต่อข้าพเจ้าแต่แรก ยามนี้ต่อให้ข้าพเจ้ามีขวัญเทียมฟ้า ก็ไม่กล้ากระทบถูกท่านแม้สักปลายนิ้ว"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันสามารถฝืนนิสัยมาร โอนอ่อนผ่อนตามนาง ต้องบังเกิดความยินดี ขยับกายแอบอิงกับอ้อมอกมัน ศีรษะหนุนกับไหล่บ่ามัน เงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"อย่าว่าแต่เมิ่งเหยายังไม่บรรลุถึงขอบเขตขั้นมีความใคร่ไร้ความรักในเคล็ดวิชาอลงกรณ์ หากร่วมรวมกับท่านโดยวู่วาม จะล้าหลังสู่แนวทางที่ฝึกฝนในภายหลัง ไม่อาจบรรลุขั้นธรรมชาติแรกกำเนิดอย่างนั้นเมิ่งเหยาก็ไม่มีวันฟื้นฟูพลังฝีมือได้"

หานป๋อไม่กล้าโอบกอดนาง พยายามต่อต้านกับความวาบหวามดื่มด่ำที่ได้รับ ปากทวนคำ "เคล็ดวิชาอลงกรณ์?" ฉินเมิ่งเหยาก็ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ถูกแล้ว เพียงพันธุมารกับครรภธรรม ยังไม่อาจรักษาอาการบาดเจ็บบอบช้ำของข้าพเจ้า แต่ต้องฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ จึงสามารถ

---

* หมายถึงการร่วมรักระหว่างชายหญิง ที่มาของคำนี้อยู่ในเทพมารสะท้านภพเล่ม 4

กระตุ้นธาตุหยินแท้กับหยางแท้ออกมา และเงื่อนไขสำคัญของเคล็ดวิชานี้คือ บุรุษมีความรักไร้ความใคร่ ส่วนสตรีมีความใคร่ไร้ความรัก"

หานป๋อตะลึงลานชั่วขณะ คิดกล่าวแต่แล้วไม่บอกออกมา ฉินเมิ่งเหยาจึงให้กำลังใจว่า

"คิดอะไรก็บอกออกมา ระหว่างพวกเรายังมีข้อห้ามอันใด?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่าบอกออกมา จะระคายหูของท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาเบียดเสียดเข้ามาในอ้อมอกมัน ปากกล่าวว่า

"ทางด้านจิตใจ เมิ่งเหยาไม่ได้ยึดถือท่านเป็นอื่นตั้งแต่แรก ดังนั้นไม่ว่าคำพูดใดสามารถเปิดเผยต่อข้าพเจ้า"

ในที่สุดหานป๋อไม่อาจข่มกลั้นได้ โอบรัดนางเอาไว้ ก้มหน้าลงจุมพิตริมฝีปากนางเบาๆ จากนั้นบังคับตัวเองจากมา กล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

"เมิ่งเหยากล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนโชคดีที่สุดในโลกแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"น้ำใจที่เมิ่งเหยามีต่อท่าน เพียงรับรู้ระหว่างเราท่านสองคน หากท่านปล่อยให้บุคคลที่สามล่วงรู้ หรือเสียมารยาทต่อข้าพเจ้าต่อหน้าผู้คน ข้าพเจ้าจะไม่แยแสสนใจท่านอีก"

ยามนี้มือของหานป๋อโอบที่ว่างเอวของนาง พอฟังฉินเมิ่งเหยากล่าวตำหนิด้วยความแง่งอน ถึงกับใจฟุ้งซ่านวุ่นวาย แต่ต้องควบคุมข่มกลั้นความพลุ่งพล่านอย่างยากเย็น ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าผู้นี้ยามอยู่เบื้องหน้าเมิ่งเหยา มักควบคุมตัวเองไม่ได้ เมิ่งเหยาต้องคอยกระตุ้นเตือนข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"เอาเถอะ บอกความคิดเฉไฉที่เมื่อครู่ท่านนึกถึงออกมาได้แล้ว"

หานป๋อยื่นหน้าถึงข้างใบหูนาง กล่าวเบาๆ ว่า

"ในเมื่อข้าพเจ้าไม่มีความใคร่ จะร่วมรวมกับเมิ่งเหยาได้อย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยาอับอายจนครวญครางออกมา หมุนตัวซุกใบหน้ากับซอกคอหานป๋อ มิให้หานป๋อสังเกตเห็นแววตาที่เยิ้มปานจะหยดของนาง

หานป๋ออุทานดัง อา คำหนึ่ง นิสัยมารกำเริบขึ้น มาตรว่าสองมือยังไม่กล้ารุกรานฉินเมิ่งเหยา แต่ร่างกายกลับบังเกิดความเปลี่ยนแปลงตามสันดานดิบของบุรุษเพศขึ้น

ฉินเมิ่งเหยานั่งชิดติดกับมัน ไหนเลยไม่ล่วงรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของมัน ต้องส่งเสียงครวญครางอีกครา ตลอดทั้งร่างร้อนผ่าวอ่อนระทวย ทั้งกายและใจไม่มีเรี่ยวแรงต่อต้านแข็งขืนแม้แต่น้อย

ระหว่างคนทั้งสองบังเกิดเพลิงพิศวาสลุกโชนขึ้น

หานป๋อพลันกัดปลายลิ้นตัวเอง เรียกสติสัมปชัญญะกลับคืนมาบ้าง ฉินเมิ่งเหยาแม้พบว่าไฟราคะของมันลดถอยลง แต่ตลอดทั้งร่างยังร้อนผ่าวหอบหายใจออกมา

ชั่วครู่ให้หลัง ฉินเมิ่งเหยาค่อยสงบลงบ้าง แต่ยังไม่กล้าเงยหน้ามองมัน กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ตอนนี้ท่านสมควรทราบว่า เมิ่งเหยาไม่อาจต่อต้านการรุกรานของท่าน ดังนั้นล้วนพึ่งพาการควบคุมตัวเองของท่าน"

หานป๋อร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

"สวรรค์ เมิ่งเหยาไหนเลยให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบทั้งหมดได้?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไม่สนใจ สรุปแล้วต้องเป็นเช่นนี้"

หานป๋อไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า นางเซียนเช่นฉินเมิ่งเหยาจะอาละวาดอย่างแง่งอน ถึงกับบังเกิดเพลิงราคะลุกฮือโหม สองมือโอบรัดหน้าท้องที่เต็มไปด้วยแรงดีดสะท้อนของฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาร้องโอยออกมา ตำหนิว่า

"หานป๋อ"

หานป๋ออ้อนวอนว่า

"ใช้ท่าไม้ตายของท่านอีกเถอะ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าข้าพเจ้าไม่อาจข่มกลั้นได้"

ฉินเมิ่งเหยาก็คิดผละจากอ้อมอกมัน แต่ว่าทำไม่ได้ จึงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ในสภาพเช่นนี้ จะให้ผู้คนใช้กระบวนท่าได้อย่างไร?"

หานป๋อรีบนึกถึงอาการบาดเจ็บของนาง ใช้สะกดข่มความต้องการที่ประดังขึ้นมา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยายังไม่ตอบคำถามเมื่อก่อนหน้านี้ของข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาพอนึกถึง ก็ใจวาบหวิวหวั่นไหว ครวญครางว่า

"หานป๋อเอย วิงวอนท่านผลักไสข้าพเจ้าออก หากเป็นเช่นนี้สืบไป เกรงว่าจะเกินเลยขอบเขตไป"

หานป๋ออาศัยสติสัมปชัญญะที่หลงเหลืออยู่ครึ่งหนึ่ง โอบอุ้มร่างฉินเมิ่งเหยาขึ้น จัดวางลงที่อีกฟากหนึ่งของเตียง จากนั้นใช้ความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยวคืบคลานถึงอีกมุมหนึ่งของเตียง จึงกล้ากวาดมองไปยังฉินเมิ่งเหยา

ใบหน้าลำคอตลอดจนมือเท้าของฉินเมิ่งเหยา สะท้อนสีแดงที่ชวนสะท้านจิตใจ หอบหายใจเบาๆ สภาพอันยวนยั่วใจนั้น แทบชักนำให้หานป๋อคืบคลานเข้าหานาง

หานป๋อหยิกต้นขาตัวเองอย่างหนักหน่วง ค่อยมีสติแจ่มใส

ขึ้นมาบ้าง

ฉินเมิ่งเหยากลับคืนสู่ความสงบทีละน้อย ดังนั้นผงกศีรษะต่อหานป๋อด้วยความสำนึกขอบคุณ

หานป๋อบังเกิดความคึกคะนองขึ้นมา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยา ครั้งนี้ข้าพเจ้าถือว่าเชื่อฟังวาจา ท่านสมควรขอบคุณข้าพเจ้าอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยาถูกมันสะกิดความรักขึ้นมาอีก กลับสูญเสียความสามารถในการถือตัว ได้แต่ตำหนิว่า

"เช่นนี้ก็ต้องขอบคุณท่านหรือ? หากท่านเพียงคำนึงถึงความสุขเมิ่งเหยาก็ขอสละชีวิตเพื่อท่าน"

หานป๋อสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความเช่นนั้น เพียงต้องการให้หลังจากนี้ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นป๋อหลาง (ชายคนรักป๋อ) ด้วย"

ฉินเมิ่งเหยาถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่เรียกต่อหน้าผู้คนเด็ดขาด"

หานป๋อสุขใจยิ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ไม่มีผู้คนอยู่ด้านข้าง ท่านทดลองเรียกข้าพเจ้าสักคำเถอะ"

ฉินเมิ่งเหยาหลังจากค้อนมันวงหนึ่ง ก็ก้มศีรษะเรียกเบาๆ ว่า

"ป๋อหลาง"

หานป๋อเคลิบเคลิ้มงมงาย คืบคลานเข้าหาอย่างลืมตัว สร้างความแตกตื่นแก่ฉินเมิ่งเหยาจนผลักดันหน้าอกของมัน แต่ลืมนึกถึงริมฝีปากของมัน พอส่งเสียงอืมม์คำหนึ่ง ก็ถูกมันจูบจุมพิตอย่างถนัดถนี่ สองมือกลับเปลี่ยนจากผลักไสเป็นโอบรอบคอของอีกฝ่าย

หลังการจุมพิตที่ดื่มด่ำดวงจิต หานป๋อตัดใจคืบคลานกลับมาที่เดิม พอนั่งเรียบร้อย ค่อยกล่าวอย่างหลงใหลว่า

"ปากน้อยๆ ของเมิ่งเหยาคงเป็นสิ่งที่หวานที่สุดในโลก"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างเอียงอายว่า

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล หากถูกเจี่ยแจอันประเสริฐทั้งสามของท่านได้ยิน จะไม่ยินดีแล้ว"

หานป๋อเห็นนางไม่ได้ดุว่ามันที่บุกรุกจู่โจม สร้างความสุขล้นจนทอดถอนใจออกมา กล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจว่า คำกล่าวที่ว่าอิจฉายวนยาง* ไม่อิจฉาเซียนหมายความอย่างไร เซียนวิเศษไหนเลยมีความสุขเท่าพวกเรา?"

ฉินเมิ่งเหยารับฟังจนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ ประกายตากลับคืนสู่ความแจ่มใส นั่งขัดสมาธิเรียบร้อย กล่าวว่า

"หานป๋อ ให้เมิ่งเหยาตอบคำถามของท่านเมื่อครู่ ดีหรือไม่?"

หานป๋อเห็นนางกลับคืนสู่สภาพเดิม ทราบว่าเป็นเพราะตนเองเอ่ยถึงวิถีเซียน ทำให้จิตธรรมของนางคืนสู่ความกระจ่างแจ้งต้องกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"เมิ่งเหยาบอกเถอะ"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้ทำท่าน่าเวทนาสงสาร ท่านคิดสร้างความว้าวุ่นใจแก่เมิ่งเหยา ยังไม่ง่ายดายหรอกหรือ?"

หานป๋อครุ่นคิดดูแล้วเห็นด้วย ค่อยกลับคืนสู่เค้าความยินดี

ฉินเมิ่งเหยาแม้เรือนผมยุ่งเหยิง แต่สีหน้ากลับคืนสู่ความสงบ

---

* คือนกเป็ดน้ำหรือมีชื่อหนึ่งว่าเป็ดแมนดาริน เป็นสัญลักษณ์ของความรักที่ยึดมั่นจวบจนตาย

ดุจน้ำนิ่ง กล่าวว่า

"ระหว่างการกระทำโดยที่เกิดความคำนึงกับกระทำโดยที่ไร้ความคำนึง บังเกิดผลต่างของการฝึกฝนในภายหลังกับธรรมชาติแรกกำเนิด หานป๋อท่านเข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อสั่นศีรษะอย่างมึนงง ฉินเมิ่งเหยาอดหน้าแดงระเรื่อมิได้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ผู้บำเพ็ญพรตมีคำกล่าวคำหนึ่งว่า 'ยามจื่อ (เที่ยงคืน) ขับเคลื่อน' หมายความว่าขณะที่บุรุษหลับใหล โดยเฉพาะยามใกล้สว่าง ขอเพียงผ่านการพักผ่อนอย่างเพียงพอ จะตั้งผงาดขึ้นเอง นั่นเป็นปรากฏการณ์ของพลังชีวิตที่เต็มเปี่ยม หากสามารถโคจรพลังชักนำอย่างเหมาะสม จะแปรพลังชีวิตเป็นลมปราณ แม้นว่าดำเนินการโดยไร้ความคิดคำนึง จะก่อเกิดเป็นพลังธาตุธรรมชาติ แต่หากกระทำโดยที่เกิดความคิดคำนึง รังแต่เกิดราคะจิต สะสมพลังชั่วร้าย สร้างความเสียหายโดยไม่เกิดประโยชน์"

ทางหนึ่งกล่าว ใบหน้าที่แดงระเรื่อค่อยๆ กลับกลายสีแดงเข้มราวดอกกุหลาบ ภาพอันเย้ายวนใจนี้ แม้กระทั่งคนตายด้านไร้ความรู้สึกยังไม่อาจยับยั้งใจได้

ฉินเมิ่งเหยามีชีวิตอย่างเรียบง่าย มิเพียงไม่เอ่ยถึงเรื่องราวฉันบุรุษสตรี แม้กระทั่งจิตใจก็ไม่เคยครุ่นคิดไปทางด้านนี้ ยามนี้อยู่บนเตียงเคียงคู่บุรุษผู้หนึ่ง พานบอกกล่าวเรื่องราวที่น่าอับอายเช่นนี้ นับเป็นลิขิตสวรรค์อย่างแท้จริง

หานป๋อจ้องมองนางตาไม่กะพริบ ชั่วครู่ค่อยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง เมิ่งเหยานอนอยู่ข้างกายข้าพเจ้า พอเห็นข้าพเจ้าบังเกิดสภาพเช่นนั้น ก็ดำเนินการชักจูง ไยมิใช่สำเร็จสมความ

มุ่งหมาย หลังจากที่รักษาอาการบาดเจ็บของท่าน พวกเราค่อยหาความสุขที่แท้จริงกัน"

ฉินเมิ่งเหยาทนทานรับไม่ได้ ถึงกับอับอายจนแทบมุดเข้าผ้าห่ม ร้องเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ท่านเรียกว่าในปากสุนัขไม่มีงาช้างงอกเงยจริงๆ คำสกปรกโสโครกเช่นนี้ ก็กล่าวจากปากได้"

หานป๋อชมชอบเห็นนางว้าวุ่นใจที่สุด ดังนั้นจงใจกล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าเมื่อพวกเราอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ไม่ว่าคำพูดใดล้วนสามารถบอกต่อท่านหรอกหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาไหนเลยตำหนิมันจริงๆ เพียงแต่ไม่อาจทนทานรับความอุธัจเอียงอายที่แทบท่วมท้นผู้คนจนตายเท่านั้น พอฟังทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้อื่นไม่ได้โทษว่าท่านจริงๆ เพียงแต่วิธีการของท่านทำไม่ได้ เพราะว่าท่าน...ท่านพอเห็นข้าพเจ้า...อย่างนั้น...ในใจบังเกิดความคิดบัดสี พลังธาตุธรรมชาติอันเนื่องมาจากการกระทำโดยไร้ความคิดคำนึงจะลดระดับลงสู่พลังที่ฝึกฝนในภายหลังอันเนื่องจากเกิดความคิดคำนึง เป็นเหตุให้พบกับความล้มเหลว"

หานป๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ข้าพเจ้าจะลองควบคุมตัวเอง ขอเพียงนึกถึงอาการบาดเจ็บของเมิ่งเหยา ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าบังเกิดความคิดบัดสี?"

ฉินเมิ่งเหยามองดูมันด้วยความสำนึกขอบคุณแวบหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะ กล่าวว่า

"ปัญหาของท่านอาจไม่ใหญ่โต ข้าพเจ้ามีเคล็ดวิชาแขนงหนึ่งช่วยให้ท่านบรรลุข้อเรียกร้องของข้าพเจ้า แต่ปัญหาเกิดจากเมิ่งเหยา ขอถามข้าพเจ้าไหนเลยมีแต่ความใคร่โดยไร้ความรักต่อท่านได้ หากกลับ

ตาลปัตรข้าพเจ้าอาจกระทำได้"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"หากให้ท่านมีแต่ความใคร่ ข้าพเจ้าอาจมีวิธี แต่หากแม้นท่านไร้ซึ่งความรักต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคงลำบากยากใจนัก"

ฉินเมิ่งเหยาหลับตาพริ้มลง ชั่วครู่ค่อยลืมขึ้น กล่าวว่า

"ป๋อหลาง ให้เมิ่งเหยาบอกต่อท่านเถอะ เมิ่งเหยาบำเพ็ญเพียรตั้งแต่แรก ตัดขาดจากอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหก แม้กระทั่งรอบเดือนของอิสตรีก็หยุดไปแล้ว ที่หวั่นไหวใจต่อท่าน เพียงไม่อาจต้านทานรับการกระตุ้นของพันธุมาร นอกจากท่านแล้วไม่มีบุรุษใดทำให้ข้าพเจ้าบังเกิดความรัก ข้าพเจ้าคิดกักตัวในห้องสงบ มิใช่เพื่อรักษาบาดเจ็บ เพียงหวังว่าเมื่อสงบนิ่งถึงที่สุด หลอมรวมใจฟ้าเข้ากับร่างจะนึกหาวิธีคลี่คลายได้ ดังนั้นป๋อหลางท่านต้องให้เวลาเมิ่งเหยาบ้าง"

หานป๋อถูกฉินเมิ่งเหยาเรียกป๋อหลางติดต่อกันสองคำ สร้างความตื้นตันใจจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา คืบคลานเข้าไปโอบรั้งฉินเมิ่งเหยากับอ้อมอก กล่าวด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า

"เมิ่งเหยาอันประเสริฐของข้าพเจ้า ไม่ว่าต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ขอเพียงช่วยให้ท่านฟื้นฟูดังเดิม ข้าพเจ้าจะกระทำอย่างสุดจิตสุดใจ ข้าพเจ้าต้องทุ่มเทกำลังทั้งหมด ทำให้ท่านมีความสุขไม่ให้ท่านได้รับอันตรายใดๆ"

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจคำหนึ่ง หมุนตัวล้มไปในอ้อมอกมัน มือเรียวงามกดใส่มือข้างที่โอบรัดหน้าท้องของนาง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคู่กับท่าน ท่านคู่กับข้าพเจ้า ล้วนเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างยิ่ง หากพลาดพลั้งต้องตกอยู่ในห้วงกัปกัลป์ ท่านทราบหรือไม่?"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เพ่งตาถามนางว่า

"คำพูดนี้หมายความอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ยังมิใช่เพราะครรภธรรมกับพันธุมาร พันธุมารของท่านจะถูกครรภธรรมของข้าพเจ้าสะกดไว้ ยากที่จะมีความคืบหน้า ส่วนครรภธรรมของข้าพเจ้าก็ได้รับการกระตุ้นจากพันธุมารของท่าน ทำให้เมิ่งเหยาไม่อาจรักษาสภาพของใจกระบี่กระจ่างแจ้งเอาไว้"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"แล้วจะทำอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ไม่ต้องกังวลใจ ทุกเรื่องราวล้วนมีสองด้าน หากพวกเราทำได้ดี รักษาความสมดุลระหว่างธรรมกับมาร พวกเราจะก้าวล้ำจากสภาพที่เป็นอยู่ จนบัดนี้เมิ่งเหยาค่อยเข้าใจจิตเจตนาที่ซือฟู่ส่งข้าพเจ้าเข้าสู่ทางโลก มีแต่ผ่านกัลป์มาร ครรภธรรมของเมิ่งเหยาค่อยเป็นรูปเป็นร่าง บรรลุถึงขั้นมนุษย์กับเทวะหลอมรวมเป็นหนึ่ง เมิ่งเหยาช่างโชคดีที่พบพานบุรุษซึ่งสร้างความหวั่นไหวใจแก่ข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าไม่อาจผ่านกัลป์มารก็ตายตาหลับ"

หานป๋อร่ำร้องว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้ท่านตาย"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงกล่าวสมมติ ให้ท่านล่วงรู้ถึงจิตใจที่เมิ่งเหยามีต่อท่าน ป๋อหลางเอย ท่านไม่อาจเปลี่ยนเป็นตัวหนอนนุ่มนิ่มที่ขยับคล้อยตาม ไม่เช่นนั้นพันธุมารของท่านจะศิโรราบต่อครรภธรรมของข้าพเจ้า มิเพียงแต่พลังฝีมือถดถอย ทั้งไม่สามารถช่วยเหลือข้าพเจ้า"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นหมายความว่าข้าพเจ้าอุกอาจต่อท่านอย่างไร ท่านก็ไม่โทษว่าข้าพเจ้า และไม่ถึงกับไม่แยแสสนใจข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะอย่างอับจนปัญญา กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ดูท่าเป็นเช่นนี้ นี่เป็นการประลองความรักฉากหนึ่ง ท่านสามารถรังแกข้าพเจ้าอย่างเต็มที่ ข้าพเจ้าก็จะพยายามรักษาจิตแห่งปัญญาไว้ หากแม้นจบลงโดยไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ พวกเราถือว่าประสบความสำเร็จ พวกเราจะเป็นคู่ครองอันประเสริฐที่สุดในโลก"

หานป๋อเลื่อนสายตาลงจากใบหน้า ลงมายังภาพอันงดงามที่เล็ดลอดออกจากปกเสื้อของนาง

ฉินเมิ่งเหยาดีดกายขึ้นด้วยความตระหนกคิดหมายหลบหนี กลับถูกหานป๋อโน้มตัวมากอดรัดไว้ ระดมจูบใส่ซอกคอนาง ทั้งยังจูบต่ำลงไป

ฉินเมิ่งเหยาพบว่าตัวเองเป็นผู้อ่อนแอในการแข่งขันครั้งนี้ จนใจที่จิตปั่นป่วนรัญจวน เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกหานป๋อแบะปกเสื้อออกซุกไซ้ใบหน้ากับหน้าอกแล้ว

เสียงเคาะประตูพลันดัง แว่วเสียงทางลมปราณของโจรท่องโดดเดี่ยวกระทบโสตว่า

"หานป๋อ ความยุ่งยากมาแล้ว"

การประลองความรัก

เมืองเยี่ยโจวที่ริมแม่น้ำแยงซีเกียง อยู่ทางทิศเหนือของทะเลสาบต้งถิง

ฟางเยี่ยหวี่ หลี่เช่อเม่ย อิ๋วซือตี้ เฉียนว่างเซิงและหลิวเหยาจี ยังมีหญิงงามชุดชาววังนางหนึ่งนั่งล้อมโต๊ะในห้องโถงของคฤหาสน์หลังหนึ่งรับประทานรังนกกัน

หญิงงามนี้มีขนคิ้วดุจขุนเขาวสันต์ ดวงเนตรราวกับน้ำค้างกลางหาว รูปกายอ้อนแอ้นแช่มช้อย น่าเสียดายที่ใบหน้าขาดสีเลือดออกจะขาวซีดไปบ้าง แต่เป็นความงามที่อมโรคชนิดหนึ่งกลายเป็นเสน่ห์อีกแบบหนึ่ง

คนทั้งหกรับประทานรังนกอย่างเงียบงัน ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มให้กับหญิงงามอย่างนุ่มนวล หญิงงามนั้นก็เผยอยิ้มตอบ ใบหน้าปรากฏสีแดงซ่านขึ้น ทำให้ใบหน้าขาวซีดของนางยิ่งทรงเสน่ห์เป็นพิเศษ

ฟางเยี่ยหวี่ชมดูจนตะลึงลานวูบหนึ่ง รีบระงับสติ แล้วกล่าวว่า

"เฉียนเหลา (ผู้เฒ่าเฉียน) อาการบาดเจ็บของท่านเป็นอย่างไร?"

ลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเชิงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อย่างมากอีกสามวัน เราจะฟื้นฟูสุขภาพดังเดิม"

คฤธรอิ๋วชือตี้กล่าวว่า

"ระหว่างที่ขาดท่านช่างลำบากนัก ตอนนี้นับว่าดีขึ้นแล้ว"

ที่แท้คนทั้งสองร่วมมือกันตลอดมา พอผนึกกำลัง แม้แต่โจรท่องโดดเดี่ยวยังถูกพวกมันเข่นฆ่าจนต้องหนีเอาชีวิตรอด ค่ำคืนที่กลุ้มรุมชิฉางเจิงหากมีเฉียนว่างเชิงอยู่ด้วย ชิฉางเจิงไม่มีวันหนีรอดได้เด็ดขาด

ฟางเยี่ยหวี่หันไปกล่าวถามหลิวเหยาจีว่า

"พิษภายในกายเมิ่งต้าเป็นอย่างไร?"

ผมขาวหลิวเหยาจีกล่าวเสียงละห้อยว่า

"สภาพของมันยิ่งมายิ่งเลวร้ายลง โอ พวกเราประเมินหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยต่ำทรามไป พิษที่มันผสมขึ้นมา เกรงว่าในโลกไม่มีผู้ใดขจัดได้"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวว่า

"ถึงแม้ว่ามันเป็นศัตรูของพวกเรา ตอนนี้ก็ตายแล้ว แต่ความกล้าหาญ ภูมิปัญญาและพลังฝีมือของมันเป็นที่เลื่อมใสของเรานัก"

หลิวเหยาจีกล่าวสืบต่อ

"เจ้าสำนักกระบี่เงาภูตก็คับขันจนร่อแร่ ตอนนี้เตียวฮูหยินนำศิษย์เดินทางสู่นครหลวง หวังว่าภูตบดีซวีเย่อจู๋เห็นแก่น้ำใจเก่าก่อนยื่นมือรักษาเยียวยาสามีของนาง ดูท่าหลังจากที่นางผ่านเหตุการณ์ครั้งนั้นคงท้อแท้ใจ ไม่คิดช่วงชิงความเป็นใหญ่ในยุทธจักร อย่าว่าแต่กระบี่อสูรผู้เป็นพี่ชายของนางก็พ่ายแพ้ใต้กระบี่ของล่างฟานหวิน นับแต่นี้สำนักกระบี่เงาภูตเสื่อมทรุดยากกอบกู้ได้"

หลี่เช่อเม่ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เหยาจีดูตกหล่นไป คุณชายกระบี่ภูตสามารถด้านทานรับล่างฟานหวินหนึ่งกระบี่ นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ตอนนี้ฟื้นฟูสุขภาพดังเดิม ไหนเลยยอมอยู่นิ่งเฉย คนผู้นี้จะเป็นศัตรูที่น่ากลัวของตำหนักอลงกรณ์"

ฟางเยี่ยหวี่บิดขี้เกียจคราหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"บนสมรภูมิยากหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บล้มตาย ถึงอย่างไรผู้คนไม่อาจรอดพ้นจากความตาย ขอเพียงตายอย่างลือลั่น ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา"

เฉียนว่างเซิงมีสีหน้าลิงโลดยินดี กล่าวว่า

"ช่วงเวลาของเต่าหดหัวน่าอึดอัดนัก หวังว่าสามารถยืดเส้นยืดสายโดยเร็ว"

หญิงงามนั้นยิ้มพลางรับฟัง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่านางเป็นผู้ฟังที่ดีคนหนึ่ง

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ครั้งนี้แม้ฆ่าล่างฟานหวินไม่สำเร็จ แต่ก็แลกกับกำจัดหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยไป บวกกับ...โอ"

ดวงตามันทอแววปวดร้าวรันทด ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ฉินเมิ่งเหยาเกรงว่ามีชีวิตไม่เกินร้อยวัน นับว่าส่งผลกระทบกระเทือนต่อยุทธจักรภาคกลางอย่างใหญ่หลวง"

ทุกผู้คนทราบว่ามันบังเกิดความรักต่อฉินเมิ่งเหยา ต่างพากันนิ่งเงียบงันไว้

ฟางเยี่ยหวี่หันไปทางหญิงงามชุดชาววังนั้น กล่าวว่า

"เจินฮูหยิน (ท่านผู้หญิงเจิน) ใช่ไม่พอใจที่เยี่ยหวี่ไม่อาจลืมรักได้หรือไม่?"

หญิงงามชุดชาววังเจินฮูหยินจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้งแล้วจึงกล่าวว่า

"หากปรมาจารย์มารน้อยลืมรัก ซู่สั้งจึงรู้สึกไม่พอใจ"

ที่แท้นางนามเจินซู่สั้ง จนบัดนี้ยังครองตัวเป็นโสด เพียงแต่ทุกผู้คนเรียกขานนางด้วยความเคารพเป็นเจินฮูหยิน

ดวงตาฟางเยี่ยหวี่ทอแววสำนึกขอบคุณ ยื่นมือออกเกาะกุมมือขาวผ่องของนางเบาๆ ค่อยคลายมือออก กล่าวกับทั้งหมดว่า

"ตอนนี้ยุทธจักรปรากฏสมรภูมิสองแห่ง หนึ่งคือนครหลวง อีกหนึ่งคือทะเลสาบตังถิงที่พวกเราอาศัยอยู่ สถานการณ์แม้แบ่งแยกอย่างชัดเจน แท้ที่จริงเต็มไปด้วยความสลับซับซ้อน ไม่ทราบทุกท่านมีความเห็นอย่างไร?"

ทุกผู้คนพากันมองดูหลี่เซ่อเม่ย แสดงว่านอกจากฟางเยี่ยหวี่แล้ว ทั้งหมดยกให้หลี่เซ่อเม่ยเป็นผู้นำ

หลี่เซ่อเม่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนนี้เราเพียงคิดมีปีกงอกเงย โบยบินไปยังที่มั่นของจูหยวนจาง เข้าร่วมการชุมนุมครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ยุทธจักร ลิ้มลองรสชาติของการชิงชัยระหว่างมังกรพยัคฆ์ และตัดสินผลแพ้ชนะกับภูตบดีซวีเย่อู๋ ดูว่าวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของเราร้ายกาจหรือว่าวิชาเปลวปีศาจวิญญาณร้ายของมันยอดเยี่ยมกว่า?"

ทุกผู้คนมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มคล้อยตาม หลิวเหยาจีผงกศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าเป็นฟ้าส่งเสริมพวกเราหรือไม่ ดาบเหยี่ยวพอดีปรากฏขึ้นในยามนี้ ทั้งถูกเชียนเท้าเปล่าพกพามุ่งสู่นครหลวง เป็นเหตุให้ฝ่ายธัมมะและอธรรมปั่นป่วนวุ่นวาย สหพันธ์แปดสำนักระแวงสงสัยกันเอง ยามใดที่ค่ายสำนักไม่สมัครสามัคคี จะส่งผลดีต่อ

พวกเรา"

อิ๋วซือตี้ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เหนียนเหล่าซือ (ครูมวยแซ่เหนียน) กับท่านธรรมาจารย์ล้วนเดินทางสู่นครหลวง สุดท้ายดาบเหยี่ยวตกอยู่ในมือผู้ใด เกรงว่าแม้แต่เทพคำนวณแห่งนครหลวงยังคำนวณไม่ออก"

เจินซู่สั้งขมวดคิ้วเรียวงามเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ เชียนเท้าเปล่าเมื่อได้รับดาบเหยี่ยวเหตุใดไม่หลบหนีออกนอกด่าน กลับมุ่งสู่นครหลวง ไยมิใช่พาตัวไปติดกับ?"

เฉียนว่างเชิงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ฮูหยินเพิ่งมาถึงดินแดนภาคกลาง ยังไม่เข้าใจสถานการณ์อย่างถ่องแท้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"เนื่องด้วยทุกคนคาดเดาว่าเชียนเท้าเปล่าต้องหลบหนีออกนอกด่าน ดังนั้นมาตรการทั้งหมดล้วนมุ่งไปที่จุดนี้ บีบบังคับให้เชียนปีศาจมิอาจไม่หลบหนีไปยังนครหลวง"

ฟางเยี่ยหวี่หันเหหัวเรื่องว่า

"เพิ่งได้รับข่าวจากศิษย์พี่ว่า คณะทูตโคกุเรียวไม่มีปัญหา แต่ข้าพเจ้ายังไม่คลายความสงสัย นอกจากข้าพเจ้าเห็นพวกมันกับตาไม่เช่นนั้นเห็นว่าพวกมันคือหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว"

เจินซู่สั้งพอได้ยินชื่อหานป๋อ ตาคู่งามพลันกระจ่างจ้าขึ้นมา

หลี่เซ่อเม่ยจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ฮูหยินคล้ายบังเกิดความสนใจในตัวหานป๋อเป็นพิเศษ"

เจินซู่สั้งยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"มีสตรีใดที่ไม่สนใจบุรุษซึ่งทำให้ฉินเมิ่งเหยาหวั่นไหวใจได้

หากมีโอกาส ข้าพเจ้าจะขอพบหน้ามันสักครา"

ดวงตาฟางเยี่ยหวี่ทอประกายปวดร้าววูบหนึ่ง มีความรู้สึกว่านี่เป็นการตอบโต้ของเจินซู่สั้ง อันสืบเนื่องจากตนเองหลงรักฉินเมิ่งเหยา

หลิวเหยาจีนึกถึงเรื่องที่โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ยังหลงรักหานป๋อ จึงกล่าวเตือนสติว่า

"เด็กน้อยมีมนต์มารซึ่งใกล้เคียงกับผังเหลา (ผู้เฒ่าผัง) ทำให้ผู้คนอดชมชอบมันมิได้ ฮูหยินอย่าได้จุดไฟเผาตัวเอง"

หลี่เซ่อเม่ยกับฟางเยี่ยหวี่ลอบร้องผิดท่า หลิวเหยาจีกล่าวเช่นนี้ เกรงว่าจะบังเกิดผลตรงกันข้าม ยิ่งกระตุ้นความสงสัยอยากรู้และความคิดเอาชนะของเจินซู่สั้งที่มีต่อหานป๋อ ยิ่งต้องการพบหน้าฝ่ายตรงข้ามกว่าเดิม

เจินซู่สั้งหวั่นไหวใจขึ้นมาจริงๆ แต่ทราบว่าไม่อาจแสดงต่อหน้าคนเหล่านี้ เพียงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เรื่องงานสำคัญกว่า ข้าพเจ้ายังไม่มีกะใจสนใจมัน นอกจากปรมาจารย์มารน้อยสั่งให้ข้าพเจ้าจัดการมัน"

หลี่เซ่อเม่ยกับฟางเยี่ยหวี่ ได้ยินนางกล่าวเช่นนี้ ค่อยคลายใจลงบ้าง

อิ๋วซือตี้กล่าวด้วยความขุ่นข้องใจว่า

"พวกเราแม้ทราบว่าล่างฟานหวินมุ่งหน้าสู่นครหลวง เหตุใดสืบหาร่องรอยของมันไม่พบ?"

หลี่เซ่อเม่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านแส่หาความกลัดกลุ้มใส่ตัวจริงๆ หากคำนวณร่องรอยของมันได้ ล่างฟานหวินนั้นคงเป็นตัวปลอมแล้ว ตรงกันข้ามกับหานป๋อยังขาดประสบการณ์ ถึงแม้ว่ามีโจรท่องโดดเดี่ยวช่วยเหลือมันยังมีวี่แววให้สืบสาว เราเห็นด้วยกับคำพูดของเส้าจู่ (นายน้อย)

ปักมุนจอง แห่งโคกุเรียวคงเป็นมันสวมรอยขึ้น เพียงแต่ด้วยภูมิปัญญาและสายตาของคุณชายใหญ่ เหตุใดยังดูไม่ออก นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"หากพวกเราสามารถเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกมัน จากนั้นใช้เป็นเครื่องมือ ก็จะก่อกวนเป็นมรสุมอันปั่นป่วน กระทบถึงขุนนางใหญ่มากหลาย แม้แต่เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้ก็ไม่อาจรอดพ้น สร้างความระส่ำระสายแก่ราชวงศ์หมิง เมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กน้อยหานป๋อกลับมีส่วนช่วยต่อพวกเรา ศิษย์พี่เองก็ยังไม่คลายความสงสัย ให้เราส่งคนมุ่งสู่นครหลวง ดูว่าพวกมันเป็นใครกันแน่?"

หลี่เช่อเม่ยกล่าวว่า

"อย่างนั้นตัวเลือกนี้สมควรเป็นใคร?"

พลางกวาดตาไปยังเจินซู่สั้งแวบหนึ่ง

เจินซู่สั้งสีหน้าสงบราบเรียบ ไม่สะท้อนความต้องการในจิตใจออกมา นางบังเกิดความหวั่นไหวใจต่อหานป๋อจริงๆ ทั้งนี้เพราะนางนึกไม่ออกว่าบุรุษที่มีแรงดึงดูดใจกว่าฟางเยี่ยหวี่ ทั้งสามารถหนีรอดจากเงื้อมมือหลี่เช่อเม่ยมีรูปลักษณะอย่างไร?

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดไปยังนครหลวงด้วยตัวเอง หลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) ไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้าสักครา"

เจินซู่สั้งลอบยินดี ฟางเยี่ยหวี่ยึดถือนางเป็นสตรีของมันตั้งแต่แรก ย่อมต้องนำพานางร่วมทางไป

มิคาดฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"เรื่องจัดการกับพรรคมังกรพิโรธในที่นี้ ขอมอบหมายต่อฮูหยิน เมื่อมีเหล่าซือ (ครูมวย) ทั้งสาม บวกกับฮูหยินและมือดีในสังกัด

ทั้งยังมีอิงเฟยคอยช่วยเหลือ สมควรจัดการกับพรรคมังกรพิโรธกับชิฉางเจิงได้"

เจินซู่สั้งบังเกิดความผิดหวัง แต่เปลือกนอกกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"พรรคมังกรพิโรธไม่ทราบใช้วิธีการใด ผู้คนภายในพรรคล้วนหายสาบสูญ จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ตี้หวี่สือคงคิดอ่านวางแผนจัดวางมาตรการตั้งแต่แรก ทั้งหมดจึงสามารถหลบซ่อนตัวไว้ ดังนั้นข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจจัดการกับพรรคมังกรพิโรธได้"

หลี่เซ่อเม่ยกับฟางเยี่ยหวี่ล้วนทราบว่า นางมีพลังฝีมือภูมิปัญญาสูงส่ง เมื่อกล่าวเช่นนี้แสดงว่าไม่พอใจที่ฟางเยี่ยหวี่ไม่นำนางมุ่งสู่นครหลวง หลังจากสบตากันวูบหนึ่ง ฟางเยี่ยหวี่จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เยี่ยหวี่ไหนเลยคิดแยกจากฮูหยิน เพียงแต่การกวาดล้างพรรคมังกรพิโรธมีความสำคัญยิ่งยวด มิอาจไม่พึ่งพาพลังฝีมือภูมิปัญญาของฮูหยินและมือดีในสังกัด เรื่องทางนครหลวงพอเกิดความชัดเจนขึ้น เยี่ยหวี่จะรีบรุดกลับมาอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

เจินซู่สั้งกล่าวเบาๆ ว่า

"ปรมาจารย์มารน้อยใช่คิดไปพบหน้าคุณหนูฉินเป็นครั้งสุดท้ายหรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันวูบหนึ่ง มีท่าทีไม่สบายใจที่ถูกอีกฝ่ายสังเกตความในใจออก

ทุกผู้คนรู้สึกว่าบรรยากาศไม่เป็นปรกติ แต่ไม่ทราบเอ่ยปากสอดคำอย่างไร

หลี่เซ่อเม่ยลอบทอดถอนใจ กล่าวขึ้นว่า

"เรื่องงานสำคัญกว่า ความรักฉันบุรุษสตรีได้แต่ปล่อยวางไว้ หากไม่ได้รับอนุญาตจากเส้าจู่ พวกเราก็ไม่กล้าเปิดฉากจู่โจมต่อ

ฉินเมิ่งเหยา ฮูหยินสมควรล่วงรู้จิตใจของเส้าจู่"

มุมปากเจินซู่สั้งปรากฏรอยยิ้มอันงามซึ้งขึ้น กล่าวกับฟางเยี่ยหวี่ว่า

"ปรมาจารย์มารน้อยโปรดให้อภัยที่ข้าพเจ้าไม่อาจสะกดความหึงหวงได้ เรื่องจัดการกับพรรคมังกรพิโรธปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"ตอนนี้ชิฉางเจิงกลายเป็นตัวตัดสินการต่อสู้ช่วงชิงครั้งนี้ พรรคมังกรพิโรธจะถูกบีบบังคับให้ออกมาช่วยเหลือมัน ต่อให้พวกมันสามารถต้านทานรับมือกับหน่วยพิฆาตมังกรที่อยู่ภายใต้การนำของหอกพลั่วเหินบินคู่ ก็ไม่อาจรอดพ้นจากการล้อมปราบของข้าพเจ้ากับเหล่าซือทั้งสามและอิงเฟย ขอปรมาจารย์มารน้อยโปรดวางใจ"

ทุกผู้คนเห็นนางรับปาก ล้วนมีสีหน้าปลาบปลื้มยินดี จากข้อนี้แสดงว่าพวกมันบังเกิดความเชื่อมั่นต่อนางถึงเพียงไหน

เจินซู่สั้งกลับครุ่นคิด นางต้องสร้างโอกาสไปพบกับหานป๋อดูว่าตัวเองจะหลงรักบุรุษที่สามารถพิชิตใจฉินเมิ่งเหยากับฮัวเจี๋ยหวี่หรือไม่?

ทั้งนี้เพราะนางมีความเชื่อมั่นว่า ตัวเองจะไม่รักชอบผู้ใดจนหมดใจ รวมทั้งฟางเยี่ยหวี่ด้วย

ชิฉางเจิงมาถึงหน้าบ้านตระกูลหวงอันเลิศหรู สลัดฝุ่นละอองบนชุดนักศึกษาที่เก่าขาด จัดแจงหมวกนักศึกษาบนศีรษะ สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ค่อยใช้ท่วงท่าที่สุภาพเรียบร้อยเดินขึ้นบันไดไป

บ่าวไพร่ที่เฝ้าประตูสองคนสกัดขัดขวางไว้

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"จวีเหยิน* แห่งเมืองชิงเอี่ยนนามหานจิง เดินทางมาสมัครเป็นครูสอนหนังสือคุณชายท่าน"

บ่าวไพร่ทั้งสองงงงันวูบหนึ่ง ค่อยเชื้อเชิญชิฉางเจิงเข้าบ้าน บอกให้รอสักครู่ จากนั้นปรากฏบุคคลคล้ายพ่อบ้านผู้หนึ่งเดินออกมาสอบถามประวัติการศึกษาเล็กน้อย ก็ชักนำชิฉางเจิงผ่านห้องโถง มาถึงหน้าประตูห้องเขตตึกหลัง เคาะประตู แล้วกล่าวว่า

"นายผู้เฒ่า หานจวีเหยิน (บัณฑิตหาน) มาแล้ว"

ชิฉางเจิงบังเกิดความรู้สึกที่ขมฝาด ตนเองร้องโพล่งออกไปว่าแซ่หาน แสดงว่าในใจยังไม่อาจลืมเลือนคุณหนูหานฮุ่ยจื่อ ไม่ทราบระหว่างนี้นางเป็นอย่างไร?

ภายในห้องบังเกิดเสียงเซิญ ชิฉางเจิงค่อยระงับจิตใจ ติดตามพ่อบ้านนั้นเข้าไป

พอเหยียบย่างเข้าห้อง ก็กวาดตามองแวบหนึ่ง ถึงกับสมองพองโต แทบสะบัดหน้าจากไป

ที่แท้ภายในห้องจัดเรียงตู้หนังสือ เก็บสะสมตำราบทกวี หนังสือประวัติศาสตร์มากมาย มันสำนึกตัวว่ามีความรู้จำกัด หากถูกซักถามสักหลายคำเกรงว่าไม่มีปัญญาตอบได้

ยามนี้ปรากฏวัตถุที่คล้ายลูกหนังดีดตัวขึ้นจากเก้าอี้หลังโต๊ะหนังสือขนาดใหญ่มาถึงเบื้องหน้ามัน ที่แท้เป็นพ่อค้าทั้งอ้วนและทั้งต่ำเตี้ย หน้าตาคร่ำครึธรรมดาผู้หนึ่ง คาดว่าคงเป็นหวงเสี้ยวหัว ดูจากฝีมืออันปราดเปรียวนี้ สมควรฝึกเพลงหมัดมวยมาหลายปี

หวงเสี้ยวหัวโบกมือไล่พ่อบ้านนั้นออกไป เดินวนอยู่รอบกายชิฉางเจิงหลายรอบ ค่อยกล่าวว่า

---

* ผู้สอบได้ตำแหน่งบัณฑิตประจำหมู่บ้าน

"หานจวีเหยิน ท่านพกสะพายดาบ คงเคยฝึกวิทยายุทธ์มาไม่ทราบเป็นศิษย์ค่ายสำนักใด?"

ชิฉางเจิงบังเกิดความรู้สึกเลอะเทอะเหลวไหล ตนเองมาสมัครเป็นครูสอนหนังสือ อีกฝ่ายไฉนสอบถามวิทยายุทธ์ก่อน ยามนั้นกล่าวโป้ปดว่า

"ผู้น้องฝึกวิชาภูษาเหล็กจากตระกูล ไม่เช่นนั้นคงไม่กล้ามารับสมัครแล้ว"

หวงเสี้ยวหัวกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นฝีมือในการรับการทุบตีของท่านคงยอดเยี่ยมยิ่ง สามารถให้เราทดสอบดูสักสองหมัดหรือไม่?"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะรับ หวงเสี้ยวหัวไม่เกรงอกเกรงใจ ย่อกายลงส่งเสียงร้อง ต่อยหมัดใส่ท้องน้อยชิฉางเจิงติดต่อกันสามหมัด ยังมากกว่าที่บอกไว้หนึ่งหมัด

ชิฉางเจิงยังยืนแน่วนิ่ง ไม่ส่ายโงนเงนแม้แต่น้อย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นายผู้เฒ่ามีหมัดแข็งยิ่ง"

หวงเสี้ยวหัวหน้าแดงวูบหนึ่ง ล่าถอยกลับไปนั่งเก้าอี้ที่หลังโต๊ะหนังสือ หอบหายใจ กล่าวว่า

"เชิญนั่ง"

ชิฉางเจิงทราบว่าผ่านด่านบู๊ ตอนนี้คงทดสอบด่านบุ๋น ต้องลอบทอดถอนใจ เดินไปทรุดนั่งลงที่หน้าโต๊ะ

หวงเสี้ยวหัวหยีตาสำรวจดูว่าชิฉางเจิงใช่รับบอบช้ำภายในหรือไม่ ค่อยผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจ กล่าวว่า

"ฝีมือประจำตระกูลของหานจวีเหยินร้ายกาจยิ่ง ยังเหนือกว่าตัวอุบาทว์จากสำนักกระเรียนเหลืองนั้นมากนัก"

ชิฉางเจิงได้ยินมันกล่าววาจาหยาบคายกว่าตนเอง ต้องลอบประหลาดใจ หรือว่าหนังสือหนังหาภายในห้องเพียงจัดตั้งไว้เท่านั้น?

มันพอระแวงสงสัย ก็ใช้จมูกสูดดมดู รู้สึกมีกลิ่นหอมจางๆ โชยกระทบจมูก

หวงเสี้ยวหัวเห็นมันสำรวจดูหนังสือหนังหาภายในห้องด้วยความสนใจ จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"นี่เป็นหนังสือที่ฮูหยินเราเก็บรักษาไว้ เป็นพวกมันรู้จักเรา เราหารู้จักพวกมันไม่"

ชิฉางเจิงค่อยคลายความสงสัย มิน่าเล่าจึงมีกลิ่นหอมของสตรีวนเวียนอยู่ภายในห้อง ปากกล่าวว่า

"ฮูหยินท่านเมื่อทรงภูมิความรู้ เหตุใดไม่สอนหนังสือแก่คุณชายเอง?"

หวงเสี้ยวหัวกล่าวด้วยความขุ่นข้องใจว่า

"มารดากรุณาเกิดบุตรเหลวแหลก ฮูหยินเราผู้นี้...ดีเลิศทุกสิ่ง เพียงแต่ตามใจบุตรชายเรา ดังนั้น...หานจวีเหยินคงเข้าใจแล้ว"

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า

"คิดเป็นครูสอนหนังสือที่นี้ ยังมีกฎข้อหนึ่งนั่นคือเมื่อบุตรชายเราซุกซนขึ้นมา ห้ามมิให้ตอบโต้ แต่อาศัยวิชาภูษาเหล็กของหานจวีเหยิน ย่อมไม่มีปัญหา"

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว ขณะจะกล่าวกระไร พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังใกล้เข้ามา เด็กชายอ้วนท้วนอายุสิบกว่าขวบผู้หนึ่งโถมเข้าห้องหนังสือ พอบรรลุถึงด้านหลังชิฉางเจิง ก็ยื่นมือคว้าใส่หัวไหล่ของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงย่อมยกมือปิดป้อง ฉุดกระชากคราหนึ่ง เด็กชายนั้นไม่อาจทรงกายมั่น ถูกกระชากขึ้นบนโต๊ะหนังสือ ลื่นไหลข้ามพื้นโต๊ะ

เกลือกกลิ้งไปในอ้อมอกของหวงเสี้ยวหัว

เด็กชายผู้นี้หนักนับร้อยชั่ง แรงพุ่งชนรุนแรงเพียงไหน กลับชนจนเก้าอี้ของหวงเสี้ยวหัวล้มไปด้านหลัง สองพ่อลูกกลิ้งหลุนๆ ไปตามพื้นดิน

คุณชายน้อยกระโดดปราดขึ้น ชี้หน้าร้องว่า

"ท่านไฉนตอบโต้ได้?"

หวงเสี้ยวหัวก็คืบคลานขึ้นมา ร้องว่า

"ท่านไหนเลยลงไม้ลงมือต่อบุตรชายเราได้?"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"หากต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นครูสอนหนังสือ ต้องชำระค่าเล่าเรียนก่อน"

หวงเสี้ยวหัวงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ตกลง ชำระก่อนสามวัน"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"หนึ่งเดือน"

หวงเสี้ยวหัวกัดฟัน กล่าวว่า

"เจ็ดวัน"

ชิฉางเจิงแบมือออก กล่าวว่า

"สิบห้าวัน หาไม่ก็ยกเลิก"

หวงเสี้ยวหัวล้วงมือไปในอกเสื้อทีละน้อย ล้วงเงินสิบห้าตำลึงออกมา วางลงบนฝ่ามือของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงกำเงินไว้ ซุกเก็บไปในอกเสื้อ กล่าวว่า

"นี่เป็นข้อตกลงระหว่างเราท่าน ต่อให้ฮูหยินท่านไม่ว่าจ้างข้าพเจ้า เพียงเป็นปัญหาของฮูหยินท่าน ข้าพเจ้าจะไม่คืนเงินให้"

หวงเสี้ยวหัวหน้าแดงก่ำ ขณะจะถกเหตุผลกับชิฉางเจิง คุณชาย

น้อยนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านพ่อ ครูท่านนี้น่าเล่นยิ่ง ท่านรีบออกไป ให้เขาสอนหนังสือข้าพเจ้าในบัดดล"

จากนั้นฉุดกระชากลากดึงบิดาของมันออกจากห้อง ทั้งยังปิดประตูลง

ชิฉางเจิงลอบหัวร่อในใจ ตวาดว่า

"เด็กน้อย หากไม่ต้องการถูกทุบตี ก็นั่งที่ด้านตรงข้ามแต่โดยดี"

คุณชายน้อยกระทืบเท้า กล่าวว่า

"หากท่านกล้าลงมือ ทำลายกฎเกณฑ์ ต้องคืนเงินให้"

ชิฉางเจิงครุ่นคิด เด็กน้อยนี้ไม่โง่งม รู้จักใช้จุดอ่อนของตนเป็นเครื่องข่มขู่ ได้แต่กล่าวว่า

"เด็กน้อยคิดทำอะไร?"

คุณชายน้อยหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ลุกขึ้นยืนให้ข้าพเจ้าต่อยสักสามหมัด ดูว่าท่านมีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ข้าพเจ้าหรือไม่?"

ชิฉางเจิงครุ่นคิด 'นี่ง่ายดายยิ่ง' ดังนั้นลุกขึ้นยืน เดินถึงกลางห้อง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มาเถอะ ให้เด็กน้อยรับทราบดูว่ายอดฝีมือที่แท้จริงเป็นอย่างไร"

เพิ่งกล่าวจบ รู้สึกมีเสียงลมดังขึ้นที่ด้านหลัง

ชิฉางเจิงฉุกคิดขึ้น เด็กน้อยนี้คงถูกทุบตีจนกลัวเกรง กลับไม่กล้าลงมือทางเบื้องหน้า

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนจากรุนแรงเป็นอ่อนหยุ่น จากเชื่องช้าเป็นรวดเร็ว ชั่วพริบตาฟาดใส่กลางหลังมันสิบแปดฝ่ามือ

ชิฉางเจิงเพิ่งลอบร้องว่าแย่แล้ว พลังรุนแรงก็เร่งเร้าเข้ามา กระแทกร่างของมันลอยขึ้น ร่วงฟาดลงยังที่ห่างไปสิบก้าว ยามกะทันหันลุกไม่ขึ้น ตลอดทั้งร่างชาด้าน แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามควบคุมการใช้พลังเอาไว้

คุณชายน้อยพุ่งปราดมา ยื่นเท้าเขี่ยร่างชิฉางเจิงนอนหงายจี้นิ้วทั้งสิบออก สยบจุดสำคัญของมันห้าแห่ง ค่อยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วออกมา

ชิฉางเจิงคับข้องใจจนแทบถึงกับร้องไห้ หากเรื่องนี้แพร่กระจายออกไป มันยังมีหน้าพบพานคนหรือ?

แต่หลุมพรางของฝ่ายตรงข้ามนี้ลึกซึ้งยิ่ง กลับล่อลวงมันมารับการสยบเอง

คุณชายน้อยเปลื้องชุดยาวออกอย่างแช่มช้า แก้ผ้านวมที่มัดติดกับตัวเป็นชั้นๆ สุดท้ายเผยเห็นรูปร่างมันเรียวงาม ทั้งยังแกะ "แผ่นเนื้อ" ที่ติดอยู่บนใบหน้าออก เผยเห็นใบหน้าอันหมดจดงดงามใบหนึ่ง

ชิฉางเจิงชมดูจนลอบร้องในใจ 'นางงดงามยิ่ง'

ดวงตาของหญิงงามนั้นทอประกายอันยินดี แต่จงใจกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ชิจวีเหยิน (บัณฑิตชิ) ของเรา ครั้งนี้ไม่มีคำพูดจะกล่าวแล้วกระมัง?"

ชิฉางเจิงนอนกับพื้น ฝืนยิ้ม พลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงหานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักหาน) แห่งสำนักตันชิงกลับใช้เล่ห์เหลี่ยมลวดลายเช่นนี้"

ที่แท้หญิงงามนี้คือเจ้าสำนักตันชิงที่ครองตัวเป็นโสด นามหานปี้ฉุ่ย ยามนั้นนางไม่ถือสาหาความ ก้มสายตามองดูมัน ยิ้มพลาง

กล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าหลักการต่อสู้ช่วงชิง เพียงแบ่งแยกความสำเร็จล้มเหลว ไม่เลือกวิธีที่ใช้หรอกหรือ? ตอนนี้ไฉนโทษว่าเราเจ้าสำนัก?"

ชิฉางเจิงอับจนถ้อยคำ แต่ไม่ยินยอมพร้อมใจ กล่าวว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร?"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"วางใจเถอะ ข้าพเจ้าจะไม่ทำร้ายท่าน อย่างมากขนย้ายท่านไปต่างสุกร ทำให้ท่านไม่อาจอวดโอ่ความสามารถต่อหน้าฟางเยี่ยหวี่"

ชิฉางเจิงพบว่ากำลังภายในกายไม่อาจรวมรั้งแม้แต่น้อย ต้องลอบตื่นตระหนกที่ฝีมือจี้จุดของหานปี้ฉุ่ยร้ายกาจนัก ปากกล่าวว่า

"ท่านทางที่ดีฆ่าข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นหากปล่อยให้ข้าพเจ้าได้รับอิสระ ต้องฉุดลากท่านขึ้นเตียง ค่อยขายท่านให้กับซ่องนางโลม กำไรเงินทองแลกกับที่สูญเสียหยกประดับไป"

หานปี้ฉุ่ยหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง ตวัดมือผุดผ่องแต่ไกล ปรากฏพลังลมโบกใส่ใบหน้าชิฉางเจิง ปรากฏเป็นริ้วรอยสีเลือดห้ารอย จมูกปากมีโลหิตไหลซึมออกมา

หลังความเจ็บปวดผ่านพ้น ชิฉางเจิงค่อยหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ท่านไม่รักษาคำพูดที่บอกว่าไม่ทำร้ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายิ่งต้องขายท่านให้กับซ่องนางโลม ให้ยึดอาชีพเก่าแก่ที่สุดในโลก หากมีอารมณ์สนุกจะไปอุดหนุนท่าน"

ดวงตาหานปี้ฉุ่ยทอประกายอำมหิต ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดหาที่ตายหรือ?"

ชิฉางเจิงยิ้ม พลางกล่าวว่า

"อยู่อย่างอนาถมิสู้ตายดี หากต้องรับโทสะจากท่าน ตายไป

ยังรวบรัดชัดเจนกว่า"

หานปี้ฉุ่ยทราบว่ามันจงใจกระตุ้นโทสะนาง แต่ยังอดเคืองขุ่นมิได้ ตวัดฝ่ามือฟาดใส่หัวไหล่ของมันแต่ไกล

ชิฉางเจิงร้องโอยคำหนึ่ง ถูกฟาดกลิ้งไปด้านข้าง จวบกระทั่งปะทะชนกับขาตู้หนังสือใบหนึ่งค่อยหยุดลง ในใจแทนที่จะโกรธแค้นกลับยินดี ที่แท้มันกระตุ้นให้หานปี้ฉุ่ยลงมือ เพื่อคิดอาศัยคุณลักษณะของพลังธาตุธรรมชาติคลายจุดที่ถูกสยบไว้

ข้อแตกต่างระหว่างพลังธาตุธรรมชาติกับพลังที่ฝึกฝนในภายหลังคือ ประเภทแรกสามารถโคจรหมุนเวียนเอง ทำหน้าที่ต่อต้านเองเมื่อครู่หานปี้ฉุ่ยแม้สยบจุดของมัน แต่พลังธาตุธรรมชาติภายในกายทำหน้าที่ต่อต้านเอง ทำให้การสยบจุดของนางไม่บรรลุจุดมุ่งหมายถึงที่สุด

ต่อให้ชิฉางเจิงไม่ทำอะไรทั้งสิ้น จุดเส้นจะคลายออกเอง แต่นั่นอาจต้องใช้เวลาสิบกว่าชั่วยาม

ชิฉางเจิงไม่อาจรั้งรอแม้ชั่วครู่ชั่วยาม ดังนั้นยั่วยุให้หานปี้ฉุ่ยลงมือ อาศัยพลังของนางที่แล่นเข้าสู่ร่าง กระตุ้นพลังธาตุธรรมชาติภายในกายขึ้น เพราะเหตุนี้ฝ่ามือลมของนางแม้ฟาดมันจนต้องแยกเขี้ยวยิงฟัน แต่ที่จุดตันเถียนท้องน้อยกลับปรากฏพลังลมปราณสายหนึ่งรวมตัวขึ้นทีละน้อย

มันคาดคำนวณว่าหานปี้ฉุ่ยแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ยังไม่บรรลุถึงขอบเขตขั้นธรรมชาติแรกกำเนิด สมควรดูแผนการของมันไม่ออก

หานปี้ฉุ่ยพอลงมือ ก็ระบายโทสะไปกว่าครึ่ง เดินเข้ามายื่นปลายเท้าเขี่ยวูบ เขี่ยชิฉางเจิงกลิ้งกลับมาที่กลางห้อง นอนกางแขนเหยียดขา ที่ดวงตาใบหูจมูกปากล้วนมีโลหิตไหลซึม สารรูปน่ากลัวยิ่ง

หานปี้ฉุ่ยไม่อาจหักใจอำมหิตได้ ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ไยต้องบีบบังคับข้าพเจ้าลงมือ? ท่านไม่ทราบว่าข้าพเจ้าคิดช่วยเหลือท่านหรือ?"

น้ำเสียงของนางอ่อนลง ซึ่งความจริงนางไม่ทราบว่าเหตุใดจึงบังเกิดโทสะถึงเพียงนี้ เมื่อโทสะสงบลงก็นึกเสียใจขึ้นมา

ชิฉางเจิงผ่อนคลายจิตใจ รอให้พลังลมปราณที่จุดตันเถียนท้องน้อยรวมตัวทีละน้อย ไหนเลยมีกะใจปะทะคารมกับนาง พานหลับตาลง

หานปี้ฉุ่ยอยู่ดีๆ มีโทสะขึ้นมาอีก ดึงดาบศัสตราฟ้าจากกลางหลังมัน จ่อใส่คอหอยมัน กล่าวว่า

"หากท่านไม่ลืมตาขึ้น ข้าพเจ้าจะฟันท่านในดาบเดียว"

ชิฉางเจิงตอบทั้งที่หลับตาว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่าท่านกล้าฆ่าเราเหล่าชิ"

หานปี้ฉุ่ยได้ยินมันเรียกตัวเองเป็นเหล่าชิ (คนแซ่ชิ) ก็บังเกิดโทสะขึ้น แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คอยดูข้าพเจ้าตัดนิ้วมือของท่านออกมาข้างละนิ้ว ดูว่าท่านยังจับดาบได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงลืมตาขึ้นหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ตกลง ดูว่าท่านยังกล้าฆ่าข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยตีฝีปากตอบว่า

"ท่านมิใช่ลืมตาขึ้นหรอกหรือ? เพราะกลัวตายหรือไม่?"

ชิฉางเจิงหยีตาสำรวจมองนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมกลัวตาย แต่ก็คิดอ่านแทนท่าน หากเหล่าชิตายไป ยังมีผู้ใดกล้าหลับนอนกับนางเฒ่าที่เผ็ดร้อนดุร้ายเช่นท่าน?"

หานปี้ฉุ่ยตวาดด้วยโทสะคำหนึ่ง ตวัดเตะเท้าออก พอดีเตะถูก

ตะโพกของมัน แท้ที่จริงยั้งเท้าไว้ไม่ตรี

ชิฉางเจิงลอยตัวขึ้น พอดีร่วงฟาดลงบนโต๊ะหนังสือ ร่วงฟาดจนอวัยวะภายในปั่นป่วน แต่พลังธาตุธรรมชาติภายในกายกลับกล้าแข็งขึ้น

มันขณะจะโคจรพลังทะลวงจุด หานปี้ฉุ่ยชิงเคลื่อนกายถึงข้างโต๊ะ สร้างความแตกตื่นแก่มันจนไม่กล้าโคจรพลัง กลัวว่านางจะสังเกตออก

นางลืมตากลมโต อกอูมสะท้อนขึ้นลง เป็นลักษณะท่าทางที่ไม่ทราบว่าจะจัดการกับมันอย่างไรดี

นางพลันยื่นมือแตะตรวจชีพจรข้อมือของชิฉางเจิง ชั่วครู่ค่อยคลายมือออก ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านไม่มีความสามารถคลายวิชาสยบจุดอันพิเศษเฉพาะของสำนักตันชิงเรา มา พวกเราตกลงเงื่อนไขกัน ขอเพียงท่านรับปากร่วมมือกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะปล่อยตัวท่านในบัดดล"

ชิฉางเจิงยิ้ม พลางกล่าวว่า

"นอกจากหานจั่งเหมินยินยอมขึ้นเตียงกับข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นไม่ต้องสนทนาอะไรทั้งสิ้น"

หานปี้ฉุ่ยชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง มาตรว่าใบหน้ามันแปดเปื้อนคราบโลหิต ยังไม่อาจลบรอยยิ้มอันเฉิดฉันของมัน ยามกะทันหันกลับลืมมีโทสะ

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ที่แท้หานจั่งเหมินรักชอบข้าพเจ้า มิน่าเล่าจึงติดตามพัวพันเพราะรักกลายเป็นแค้น ลงมือลงเท้าต่อข้าพเจ้า..."

เสียงฉาดเมื่อหานปี้ฉุ่ยตบหน้ามันอย่างถนัดถนี่ โชคดีที่ไม่ได้ใช้กำลังภายใน ไม่เช่นนั้นวันหน้าที่มันหัวร่อ ฟันในปากคงไม่ครบถ้วน

เช่นปัจจุบันแล้ว

ดวงตานางทอประกายวูบดุจสายฟ้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราหานปี้ฉุ่ยตั้งใจแต่แรกว่าจะไม่แต่งงาน ยิ่งไม่เหลือบแลอันธพาลร้ายฝ่ายมิจฉาชีพที่กล่าววาจาหยาบคายเช่นท่าน หากมิใช่คิดจัดการกับชาวมองโกลและต้องการพิสูจน์ว่านอกจากสหพันธ์แปดสำนักที่มุ่งช่วงชิงอำนาจกันแล้ว ยังมีคนที่รู้จักจำแนกความผิดถูก ข้าพเจ้าจึงไม่แยแสเหลือบแลท่าน"

พลางหันหน้าออกไป ตวาดสั่งว่า

"พวกเรา จับมัดเด็กน้อยนี้ คุมขังอยู่ภายในคุก ดูว่ามันจะปากแข็งอีกนานเท่าใด?"

หานป๋อผลักประตูออกจากห้อง เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวมองดูมันอย่างยิ้มแย้ม พลันบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"หากท่านหลอกให้ข้าพเจ้าออกมา ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านนับเป็นตัวอะไร เราไหนเลยมีอารมณ์หลอกลวงท่าน? ดูให้ดี"

พลางยกมือกวัดแกว่งที่เบื้องหน้ามันวูบหนึ่ง จากนั้นเก็บซ่อนไว้ที่ด้านหลัง

หานป๋อมีสายตาคมกล้า ดูออกว่าเป็นซองสีชมพูใบหนึ่ง จ่าหน้าว่า "เรียนใต้เท้าปักมุนจอง" ต้องกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ไฉนมีคนส่งจดหมายถึงข้าพเจ้า ที่นี้มิใช่แม่น้ำแยงซีเกียงอันเวิ้งว้างหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยัดจดหมายเข้ามาในมือมัน ปากกล่าวว่า

"มีคนโดยสารเรือ ผูกจดหมายติดกับลูกธนูยิงมา ทั้งยังปักใส่ห้องของท่านทูต แสดงว่าคุ้นกับสภาพบนเรือเป็นอย่างดี ท่านว่าใช่เป็นความยุ่งยากหรือไม่?"

หานป๋อบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ก้มลงมองดูเห็นซองจดหมายถูกฉีกซองออกแต่แรก ต้องกล่าวว่า

"นี่เป็นจดหมายส่วนตัวที่ส่งถึงข้าพเจ้า ผู้ใดเสียมารยาทฉีกออกดูก่อน?"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องว่า

"อย่าได้ระบายสีให้แก่ตัวเองไป ปักมุนจองท่านเพียงเป็นศักดิ์ศรีที่เราอุปโลกน์ให้แก่ท่าน เราผู้จัดสร้างทูตพิเศษมีคุณสมบัติเปิดดูจดหมายนี้ หากทักท้วงจะเชือดท่านทิ้ง นำมาแกล้มสุรา"

หานป๋อหัวร่อออกมา ด่าทอมันคำหนึ่ง ค่อยดึงจดหมายออก

รู้สึกมีกลิ่นหอมจางเบาบางโชยกระทบจมูก บนจดหมายเขียนว่า

"มุนจองอันเป็นที่รักของเรา คืนนี้ซ่านฮัวจะน้อมรอที่เมืองอันชิ่ง โดยสารเรือมุ่งนครหลวงด้วยกัน ประหนึ่งเทียบปีกบินเคียงคู่ โปรดจำไว้ให้มั่น ไม่เช่นนั้นให้รับผิดชอบผลสุดท้ายที่เกิดขึ้นเอง"

หานป๋ออ่านดูจนปวดศีรษะขึ้นมา โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ไม่ต้องสนใจนาง หากนางเห็นพวกเรายอมรับการข่มขู่ของนาง พอได้คืบต้องเอาศอก"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากนางเที่ยวป่าวประกาศว่าพวกเราเป็นตัวปลอม จะทำอย่างไรดี?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"นี่ต้องชั่งน้ำหนักแยกแยะความหนักเบา หากปล่อยให้นางโจร

นี้ขึ้นเรือ มิเพียงเท่ากับยอมรับว่าพวกเราเป็นตัวปลอม ไม่แน่ว่านางยังพบว่า ล่างฟานหวินกับฉินเมิ่งเหยาล้วนอยู่ที่นี้ เมื่อถึงเวลาพวกเราจะถูกนางจูงจมูกไป ดังนั้นยินยอมปล่อยให้นางป่าวประกาศไป แต่หากนางเป็นคนชาญฉลาด จะไม่กระทำการที่ทำร้ายผู้คนโดยไม่เกิดประโยชน์กับตัวเองเช่นนี้"

หานป๋อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"นางสมควรทราบว่าพลังฝีมือของข้าพเจ้าหาด้อยกว่านางไม่ อย่าว่าแต่นางยังถูกบุคลิกของเมิ่งเหยาสยบไว้ สมควรทราบว่าหากก่อกวนทำลายเรื่องของพวกเรา ต้องไม่อยู่สุขสบาย"

ฉินเมิ่งเหยาผลักประตูออกมา ใบหน้ากลับคืนสู่ความสงบรื่นรมย์ กวาดตาสุกใสผ่านหน้าคนทั้งสอง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านไม่เข้าใจสตรีไปแล้ว เมื่อพวกนางถูกหยามอัปยศไม่ว่าพฤติการณ์อันบ้าคลั่งใดล้วนกระทำได้ ไม่ใคร่ครวญถึงผลสุดท้ายเช่นบุรุษเพศ"

โจรท่องโดดเดี่ยวพอพบหน้าฉินเมิ่งเหยาคล้ายมุสิกพบพานแมว รีบยืนสำรวม กล่าวว่า

"เมิ่งเหยากล่าวถูกต้อง"

หานป๋อจงใจกล่าว

"ท่านมิใช่ต้องการเรียกเมิ่งเหยาเป็น..."

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแปรเปลี่ยนไป ยื่นเท้าเตะใส่เท้ามัน หานป๋อยกเท้าคลี่คลายเท้า ต้านทานท่าเท้าอันดุร้ายของโจรท่องโดดเดี่ยว แต่ไม่อาจหลบพ้นจากสายตาที่ฉินเมิ่งเหยาถลึงมองใส่

นั่นเป็นสายตาอันลึกล้ำ ซ่อนความรักไร้ที่สุด ไม่เพียงสายตาที่แฝงความรักฉันบุรุษสตรี หากแต่ครอบคลุมความรักในห้วงจักรวาล

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง รู้สึกว่าสายตาฉินเมิ่งเหยาคล้าย

น้ำเย็นราดรดใส่หัวใจที่ร้อนลวกของมัน หนุนส่งจิตใจมันถึงอีกระดับหนึ่ง ขจัดความคิดคำนึงทางโลก กลับลืมเยาะเย้ยโจรท่องโดดเดี่ยวไป

ขณะเดียวกันหานป๋อได้คิดว่า ฉินเมิ่งเหยาท้าสู้กับมันโดยตรง หากมันยอมจำนนตั้งแต่แรก ฉินเมิ่งเหยาจะดูแคลนมัน เป็นเหตุให้ความรักที่มีต่อมันลดทอนลง ดังนั้นวิธีพิชิตใจของนางคือเอาชนะนาง ดูว่าผู้ใดมีแรงดึงดูดใจมากกว่า หรืออีกนัยหนึ่งคือ "ที่แท้พันธุมารจะศิโรราบต่อครรภธรรม หรือว่าครรภธรรมยอมสยบต่อพันธุมาร?"

โอ นี่นับเป็นการท้าทายอันยิ่งใหญ่นัก

ฉินเมิ่งเหยาอาจเป็นมือกระบี่หญิงและผู้บำเพ็ญเพียรที่โดดเด่นที่สุดของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง มันสำนึกตัวว่าพลังฝีมือสติปัญญาล้วนไม่อาจเทียบเปรียบกับนาง เพียงอาศัยพันธุมารภายในกายและหัวใจที่ฉินเมิ่งเหยามีต่อมัน

ไม่ เราต้องเอาชนะนางให้จงได้ ดังนั้นมันระงับสติ ยิ้มพลางครุ่นคิดแผนการรับมือ

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูหานป๋อ เหลียวดูฉินเมิ่งเหยา ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าเราระแวงไปหรือไม่ คล้ายกับมีเรื่องอันละเอียดลึกซึ้งบังเกิดแก่เมิ่งเหยากับเสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย)"

ยามอยู่เบื้องหน้าฉินเมิ่งเหยา มันนับว่ามีมารยาทกว่าเดิม เพียงดูจากการที่ "ยกย่อง" หานป๋อเป็นเสี่ยวป๋อ นับเป็นที่คาดคิดได้

ฉินเมิ่งเหยาเพียงยืนชดช้อย มุมปากประดับด้วยรอยยิ้ม แต่ก็ให้ความรู้สึกที่สุขสงบกลมกลืน บุคลิกที่ครองตัวอยู่เหนือโลกยังเด่นชัดกว่ากาลก่อน

หานป๋อพลันรู้สึกว่าปัญหาของอิ๋งซ่านฮัวกลายเป็นเรื่องเล็กน้อย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาใช่คิดทดสอบภูมิปัญญาของป๋อหลางหรือไม่?"

มันจงใจเรียกตัวเองเป็นป๋อหลางต่อหน้าบุคคลที่สามเช่นโจรท่องโดดเดี่ยว แสดงว่าไม่ได้ใส่ใจจดจำคำเตือนของฉินเมิ่งเหยา

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ป๋อหลาง? สวรรค์ของเรา เมิ่งเหยาต้องการให้เราผู้เป็นพี่ใหญ่ลงมือสั่งสอนเด็กน้อยที่โอหังนี้แทนท่านหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ท่านมิใช่แอบฟังคำสนทนาของข้าพเจ้ากับหานป๋อหรอกหรือ? ไม่เช่นนั้นไหนเลยถูกหมากของผู้เฒ่าเฉินรุกฆาต? ตอนนี้ยังแสร้งเป็นไม่ทราบว่าข้าพเจ้ายามอยู่ภายในห้อง ถูกมันบีบบังคับให้เรียกมันเป็นป๋อหลาง"

นางกล่าวราวแฝงความเอียงอาย และคล้ายไม่มีเรื่องราวใดเป็นห่วงท่ายวนยั่วใจนัก

หานป๋อสะท้านใจอย่างรุนแรง ที่แท้เมื่อครู่ตอนอยู่ภายในห้องฉินเมิ่งเหยาเป็นฝ่าย "แอบฟังกลับ" ติดตามดูพฤติการณ์อันวิตถารของโจรท่องโดดเดี่ยว ตนเองมิเพียงไม่รู้สึกตัว ยังเข้าใจว่าพิชิตใจของนางได้เสียอีก

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวด้วยความกระอักกระอ่วน

"เมิ่งเหยาไม่คล้ายกับเด็กน้อยนี้ที่ร่ำร้องตะโกนก้อง เราเพียงได้ยินคำพูดของท่านอย่างกระท่อนกระแท่นไม่กี่คำ"

จากนั้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูฉินเมิ่งเหยาอย่างตื่นตระหนก กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านจงใจให้เราได้ยินคำพูดหลายประโยคนั้น อื่นๆ ที่ไม่ต้องการให้เราได้ยิน ล้วนใช้พลังลมปราณก่อกวนจนเลอะเลือนไม่ชัดเจน"

หานป๋อลอบร้องคร่ำครวญในใจ ที่แท้ฉินเมิ่งเหยารักษาจิตปัญญาอันกระจ่างแจ้งตลอดเวลา ดูท่านอกจากตอนที่มันลงมือลวนลามนาง จึงสร้างความสับสนว้าวุ่นแก่นาง

ฉินเมิ่งเหยาค้อนหานป๋อวูบหนึ่ง ค่อยกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"เมิ่งเหยาเพียงปล่อยให้พี่ใหญ่ได้ยินถ้อยคำที่ว่า 'น้ำใจที่เมิ่งเหยามีต่อท่าน เพียงรับรู้ระหว่างเราท่านสองคน' 'เอาเถอะ' 'หานป๋อเอย' 'เมิ่งเหยาก็ขอสละชีวิตเพื่อท่าน' 'อย่าได้ทำท่าน่าเวทนาสงสาร' 'หานป๋อท่านเข้าใจแล้วหรือไม่?' 'นี่เป็นการประลองความรักฉากหนึ่ง' 'พวกเราจะเป็นคู่ครองอันประเสริฐที่สุดในโลก' รวมเก้าประโยค พอดีครบจำนวนเลขเก้า และเป็นความรักที่สูงสุด"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวมองหน้ากันอย่างงุนงง ฉินเมิ่งเหยากลับใช้วิธีการอันลึกล้ำก่อกวนพวกมันจนหัวหมุน และจัดการจนพวกมันยอมรับความพ่ายแพ้

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคิกคำหนึ่ง คล้ายหมื่นบุปผาบานพร้อมพรักแนบชิดกับอ้อมอกหานป๋อ พลันกระทุ้งศอกใส่ท้องน้อยหานป๋อคราหนึ่ง ปากกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"พี่ใหญ่ฟัน นับตั้งแต่เมื่อคืนที่เด็กน้อยนี้บังคับจูบข้าพเจ้า ก็คิดทุบตีมันสักเที่ยว ระบายความแค้นที่ถูกมันรังแก ดังนั้นไม่ต้องการให้ท่านเสพสุขเพียงลำพัง"

โจรท่องโดดเดี่ยวปากอ้าตาค้าง ไม่อาจตอบคำได้

จากนั้นนางยิ้มให้กับหานป๋ออย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"หานป๋อจอมอะไรนั่น รอบแรกท่านเป็นฝ่ายแพ้"

ยามนี้ไม่มีผู้ใดนึกถึงอิ๋งซ่านฮัวอีก เพราะว่าหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว ล้วนถูกหญิงงามคนแรกในรอบสามร้อยปีแห่งเรือนฌาน

เมตไตรยที่เหยียบย่างสู่ทางโลกนางนี้สะกดจิตใจเอาไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวดึงกล้องยาสูบออกมา บรรจุใบยามึนเมาซึ่งเพิ่งได้มา ตีหินเหล็กไฟจุดขึ้นสูบติดต่อกันสิบกว่าคำ บนทางระเบียงถึงกับปรากฏกลุ่มควันอบอวล กลิ่นหอมโชยมากระทบจมูก

หานป๋อจับจ้องมองดวงตาที่กระจ่างสุกใสของฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่ไม่ยุติธรรม ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่าเมิ่งเหยาถือว่านี่เป็นการประลองความรักระหว่างครรภธรรมกับพันธุมาร"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอประกายแห่งความรักประดุจมหานที กล่าวว่า

"ท่านเป็นลูกผู้ชาย ถือว่าอ่อนข้อแก่เมิ่งเหยาบ้างเถอะ ข้าพเจ้ากลัวท่านพ่ายแพ้อย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ จึงคิดกระตุ้นจิตปณิธานผู้กล้าของท่านขึ้นมา อย่าได้เพียงใช้แต่วิธีการอันดื้อด้านจัดการกับเมิ่งเหยา"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นสองดาสาดประกายพิสดาร กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ เราหานป๋อต้องเอาชนะอย่างรวบรัดหมดจดและโอ่อ่าผ่าเผย นับแต่นี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าจะไม่กระทบถูกร่างเซียนของท่าน ท่านก็ถือว่าไม่ได้ถูกข้าพเจ้าจูบก่อน ข้าพเจ้าต้องให้ท่านโผเข้าสู่อ้อมอกของข้าพเจ้าเอง"

โจรท่องโดดเดี่ยวโห่ร้องว่า

"เด็กร้ายกาจ เราผู้แซ่ฟั่นนับถือเลื่อมใสนัก เฮอะ เราถือหางท่าน เพราะว่าเราต้องการให้ท่านชนะ"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความแง่งอนว่า

"พี่ใหญ่ ท่านไฉนช่วยเหลือเด็กน้อยนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาลึกๆ อึกคำ ปล่อยให้ควันออกทางสองหู จับจ้องมองฉินเมิ่งเหยาโดยไม่กะพริบ กล่าวว่า

"เพราะว่าน้องเหยาในยามนี้จึงเป็นสมบัติเซียนที่คงอยู่คู่โลกหล้าที่น่ารักที่สุด"

ในที่สุดมันเรียก "น้องเหยา" ออกไปแล้ว

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวช่วยจู่โจมอีกแรงหนึ่ง จอมขโมยผู้นี้ทรงภูมิปัญญา พอเอ่ยปากก็จู่โจมจุดอ่อนของนางว่าวิถีแห่งเซียนอันเวิ้งว้างเลื่อนลอย ไหนเลยเท่ากับความรักฉันบุรุษสตรี

ฉินเมิ่งเหยายิ้มอย่างสงบ ไม่กล่าวว่ากระไร

สำหรับกับฉินเมิ่งเหยา หานป๋อยิ่งพิศดู ยิ่งนึกรัก ยิ่งอยู่ร่วมเป็นเวลานาน ยิ่งรับรู้ถึงสติปัญญาของนาง เพียงคิดโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก แต่แค้นใจที่ตนเองเพิ่งลั่นปากว่าจะไม่กระทบถูกนางอีก ได้แต่ดำเนินรูปแบบที่สองเข้าร่วมการละเล่นของความรักกับนาง จึงกล่าว

"เมิ่งเหยากล้าตอบคำถามของข้าพเจ้าข้อหนึ่งหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ไม่ต้องบอกแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคิดถามเมิ่งเหยาว่าขณะที่อยู่ร่วมกับท่าน ใช่เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดหรือไม่? บอกต่อท่าน คำตอบคือใช่ หานป๋อจอมอะไรนั่นพอใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวลอบคร่ำครวญในใจ ฉินเมิ่งเหยาแสดงว่าไม่ได้รับผลกระทบจากคำพูดของทั้งสอง ยังรักษาจิตปัญญาอันแจ่มใสไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวเคลื่อนกายถึงอีกฟากหนึ่งของหานป๋อ เขย่งปลายเท้าขึ้น วางข้อศอกลงบนไหล่บ่าของหานป๋อ กล่าวด้วยความเห็นใจว่า

"ป๋อเอ๋อ ดูท่าพวกเราผนึกกำลัง ยังสู้น้องเหยาของเราและ

ดวงใจของท่านไม่ได้"

ฉินเมิ่งเหยายิ้ม พลางกล่าวว่า

"พี่ใหญ่คิดช่วยมัน ก็ไม่ต้องช่วยอย่างแข็งขันถึงเพียงนี้"

หานป๋อยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของฉินเมิ่งเหยา กล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"ซึ่งความจริง เมิ่งเหยาไม่ได้คิดประลองความรักกับข้าพเจ้าเพียงแต่จำเป็นต้องกระทำ เพราะว่าท่านคิดกระตุ้นพันธุมารภายในกายของข้าพเจ้าให้ขึ้นถึงขีดสุด จนบรรลุข้อเรียกร้องของท่าน ค่อยช่วยเหลือท่านได้ ดังนั้นแสดงความเมตตาชักชวนข้าพเจ้าขึ้นเตียง โอ เพื่อช่วยเหลือท่าน ข้าพเจ้าต้องโค่นท่านพ่ายแพ้ให้จงได้"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"เพิ่งบอกว่าจะไม่กระทบถูกข้าพเจ้า ตอนนี้ไฉนโอบเอวของผู้อื่น? เป็นเพราะทราบดีว่าข้าพเจ้าสู้วิธีการอันดื้อด้านของท่านไม่ได้กระมัง?"

หานป๋อหน้าด้านกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อเป็นผู้กำหนดข้อห้าม ย่อมยกเลิกได้ทุกเมื่อ"

ฉินเมิ่งเหยาขยี้เท้าคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปดูว่าการปรุงกลั่นสุราดำเนินถึงขั้นใดแล้ว?"

พลางดิ้นหลุดจากเงื้อมมือหานป๋อ เดินชดช้อยออกไป

คนทั้งสองเหม่อมองเงาหลังที่ชวนรัดรึงของนางอย่างตะลึงลาน จวบกระทั่งหายลับตา โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ช่างร้ายกาจนัก นี่เป็นครั้งแรกที่เราลืมเลือนหวินชิงไป"

หานป๋อหักห้ามความต้องการไล่ตามนางไปเอาไว้ เพราะว่าหากทำเช่นนั้น เท่ากับไม่อาจต้านทานเสน่ห์ความงามของนาง

โจรท่องโดดเดี่ยวพึมพำว่า

"ยังดีที่จะได้พบกับหวินชิงโดยเร็ว ไม่เช่นนั้นหากหลงรักน้องสาวบุญธรรมตัวเอง ก็ย่ำแย่แล้ว"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"เหตุใดท่านจะได้พบกับหวินชิงโดยเร็ว นัดหมายกับนางแล้วหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวลิงโลดขึ้นมา โอบไหล่ของมัน กล่าวว่า

"สหพันธ์แปดสำนักกำลังจะจัดการชุมนุมผู้อาวุโสที่นครหลวง ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ทั้งหมดล้วนต้องเข้าร่วม เมื่อถึงเวลามิเพียงแต่หวินชิง แม้แต่แม่ชีน้อยที่เป็นศิษย์น้องของนางก็ต้องมาด้วย แม่ชีน้อยผู้เลอโฉมนั้นรับรองว่าท่านพอพบพาน นิสัยมารต้องกำเริบขึ้น"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"มิน่าเล่าท่านไม่รีบร้อนออกตามหาหวินชิง ที่แท้ทราบแต่แรกว่าจะได้พบหน้านางที่นครหลวง"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะดังพิกล ยามนั้นล่างฟานหวินซึ่งมีกำหนดขังตัวเองรักษาบาดเจ็บอยู่ภายในห้องสามวันก็ส่งเสียงออกมาว่า

"ฉวยโอกาสที่น้องเหยาไม่อยู่ ล่างฟานหวินจะสอนเสี่ยวป๋อจัดการกับนางปีศาจอิ๋งซ่านฮัว ไม่เช่นนั้นน้องสาวจะดูแคลนต่อหานป๋อ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"เราท่านล้วนเป็นเสนาธิการของป๋อตี้ (น้องป๋อ) แต่ไม่อาจจะละเมิดกฎช่วยเหลือมัน หากแต่กระตุ้นพันธุมารของป๋อตี้ขึ้นถึงขีดสุด ทะลุทะลวงขอบเขตที่เป็นอยู่ ให้มันมีขีดความสามารถเพียงพอที่จะเชื่อมต่อชีพจรหัวใจของเมิ่งเหยา"

จากนั้นจึงกล่าวสืบต่อ

"ป๋อตี้เพียงจดจำคำ 'กระทำการอำเภอใจ ไร้ซึ่งการควบคุมบังคับ'

ก็จะกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ เพราะไม่ว่าเมิ่งเหยาสูงส่งถึงเพียงไหน ถึงกับร้ายกาจกว่าพวกเราทั้งสามรวมกัน ถึงอย่างไรมีน้ำใจต่อท่าน ดังนั้นขอเพียงจุดไฟรักของนางขึ้นโดยไม่หยุดยั้ง จะช้าเร็วนางต้องยอมจำนนต่อท่าน แต่นั่นต้องดูว่าท่านมีมนต์ขลังบรรลุถึงขอบเขตขั้นนั้นหรือไม่?"

หานป๋อตะลึงลานชั่วขณะ พลันสาวเท้าไปยังบันไดที่ลาดสู่ห้องท้องเรือชั้นล่าง กล่าวว่า

"ผู้น้องเข้าใจแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่า

"อย่างนั้นพวกเราจะออกเรือเทียบฝั่งที่เมืองอันชิ่งหรือไม่?"

หานป๋อเหลียวหน้าไปยิ้มอย่างลึกลับสุดหยั่งคาด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีรับมือกับนางโจรนี้เอง"

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูเงาหลังอันผึ่งผายของอีกฝ่าย พึมพำว่า

"เด็กน้อยนี้เริ่มมีความสามารถบ้างแล้ว"

ชิฉางเจิงถูกจับแขวนร่างในคุกใต้ดิน มือเท้าถูกเชือกที่ถักสานจากเอ็นวัว ผ่านการแช่ชุบน้ำยามัดพันไว้อย่างแน่นหนา ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ก็ดิ้นไม่หลุด อย่าว่าแต่แขนขายังถูกเครื่องกว้านที่ดิดตั้งอยู่เชิงผนังสองเครื่อง กระชากดึงจนกางแขนเหยียดขาออก มิเพียงไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย ทั้งยังเจ็บปวดสุดทนทาน

ตอนแรกชิฉางเจิงรู้สึกว่ากล้ามเนื้อทั่วร่างคล้ายกับจะฉีกกระชากออก เผชิญกับความเจ็บปวดทรมานแต่มันใช้จิตใจอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวกัดฟันฝืนทนไม่นานก็เข้าสู่ขอบเขตแรกธรรมชาติขั้นอาทิตย์ท้องฟ้าโปร่ง

ลมปราณธาตุธรรมชาติที่รวมตัวในตอนแรกเริ่มกล้าแข็งขึ้นทีละน้อย ภายในหนึ่งชั่วยามทยอยทะลวงจุดที่ถูกหานปี้ฉุ่ยปิดสกัดไว้

สี่แห่ง เมื่อบรรลุถึงจุดอุ่ยจุยซึ่งเป็นจุดสุดท้ายค่อยประสบปัญหา

ที่แท้ฝีมือจี้สกัดจุดของหานปี้ฉุ่ยแปลกประหลาดยิ่ง ทุกครั้งที่พลังกระแทกทะลวงใส่จุดอุ่ยจุยที่ถูกปิดสกัดไว้ จะกระทบถึงกระดูกสันหลังทั้งเส้น บังเกิดอาการปวดแปลบราวถูกเข็มแหลมทิ่มแทง

เพียงชั่วขณะ ชิฉางเจิงก็หลั่งเหงื่อดุจหยาดฝน ตลอดทั้งร่างเปียกชุ่มโชก แทบบังเกิดความคิดล้มเลิก

แต่พอนึกถึงหานปี้ฉุ่ย มันก็บันดาลโทสะ ได้แต่กัดฟันกรอดใช้ความคิดควบคุมลมปราณทะลวงใส่จุดสำคัญบนเส้นกระดูกสันหลังครั้งแล้วครั้งเล่า

หลังจากนั้นมันเจ็บปวดจนร่างชาด้าน สติสัมปชัญญะเลอะเลือน แต่จุดอุ่ยจุยไม่มีวี่แววว่าจะคลายออก ขณะที่ลมปราณธาตุธรรมชาติที่สะท้อนกลับมา ย้อนสู่เส้นชีพจรอื่น กลายเป็นความเจ็บปวดอีกชนิดหนึ่ง

ชิฉางเจิงกัดฟันกล้ำกลืนฝืนทน สาบานว่าต้องทะลวงจุดสุดท้ายที่ถูกสยบไว้ให้จงได้

"ชิเส้าเสีย (ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่ชิ)"

สุ้มเสียงเรียกหาเสียงหนึ่งดังขึ้น สร้างความตื่นตระหนกแก่ชิฉางเจิง หวนนึกถึงตัวเองทุ่มเทสมาธิกับการคลายจุด กลับไม่ล่วงรู้ว่ามีคนเข้ามาในห้องขัง ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ชะลอการทะลวงคลายจุด ลืมตาขึ้นช้าๆ

ที่ใต้ร่างยืนไว้ด้วยผู้คนสองคน จับจ้องมองมันด้วยความห่วงใย

คนหนึ่งเป็นชายชราอายุประมาณหกสิบปี ใบหน้าเมตตาปรานี ไว้เคราคางแพะกระจุกหนึ่ง ดวงตาทั้งคู่ประเปรียวยิ่ง อีกคนหนึ่งเป็นชายกลางคนหน้าตาโอ่อ่าอาจหาญผู้หนึ่ง

คนทั้งสองล้วนสะพายกระบี่ที่หว่างเอว มีบุคลิกไม่ธรรมดา คาดว่าเป็นยอดฝีมือสำนักตันชิง

ชายชราแนะนำตัวเองว่า

"เราคือกระบี่อ่อนพลิ้วกงฝังเชิง ท่านนี้คือสายฟ้าหน่าถิงฟาง ขอน้อมพบเส้าเสีย"

ชิฉางเจิงเคยได้ยินชื่อคนทั้งสองมา ทราบว่าเป็นยอดฝีมือสำนักตันชิง กงฝังเชิงยังมีศักดิ์เป็นอาของหานปี้ฉุ่ย ให้ความเกรงอกเกรงใจต่อมัน

กงฝังเชิงส่งเสียงกระแอม กล่าวอย่างกระอักกระอ่วนอยู่บ้างว่า

"เรื่องนี้เกิดการเข้าใจผิดอยู่บ้าง เจ้าสำนักเราความจริงมีเจตนาดีต่อเส้าเสีย ไม่ทราบไฉนก่อกวนเป็นเช่นนี้"

หน่าถิงฟางก็กล่าวเสียงกังวานว่า

"เส้าเสียนับเป็นลูกผู้ชายชาตรี ทัณฑ์แขวนร่างลอยตัวนี้ไม่เคยมีผู้ใดทนทานรับได้หนึ่งชั่วยาม โดยไม่ร้องขอความกรุณา ตอนนี้ผ่านไปสองชั่วยาม เส้าเสียกลับไม่แค่นเสียงครวญครางแม้แต่น้อย พวกเราทั้งสองไม่ต้องการให้ความเข้าใจผิดพอกพูนลึกล้ำ คิดปล่อยตัวเส้าเสียลงมา โดยมิให้ท่านเจ้าสำนักล่วงรู้"

ยามนี้ชิฉางเจิงหยุดการโคจรพลัง กำลังภายในกายกลับรวมตัวที่จุดตันเถียนท้องน้อย พลังที่ย้อนเข้าสู่เส้นชีพจรอื่น ก็ไหลกลับคืนสู่ธารน้ำนับร้อยพันสาย ร่างปลอดโปร่งสบาย มีพลังฝีมือเหนือกว่ากาลก่อน พอฟังจึงใจหายวาบ ตวาดว่า

"ไม่ หากคิดปล่อยข้าพเจ้าลงมา ก็เรียกหานปี้ฉุ่ยมา ข้าพเจ้าต้องการให้นางแก้มัดแก่ข้าพเจ้าด้วยตัวเอง ทั้งยังนวดเฟ้นร่างกายให้กับข้าพเจ้า หาไม่ไหนเลยระบายโทสะในอกได้?"

กงฝังเซิงกับหน่าถิงฟางคิดไม่ถึงว่ามันมีเงื่อนไขเช่นนี้ ต้องตะลึงลานกับที่

ในยามนั้น ชิฉางเจิงได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงแค่นเบาๆ ต้องลอบหัวร่อในใจ ที่แท้คนทั้งสองนี้เป็นหานปี้ฉุ่ยใช้สอยมาเป็นทูตเจรจา เพื่อที่นางจะได้มีข้ออ้างยุติเลิกรา

กงฝังเซิงกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"เส้าเสียโปรดระงับโทสะ เรื่องที่ให้เจ้าสำนักเราแก้มัดให้สามารถหารือกัน อย่างมากพวกเราคุกเข่าอ้อนวอนนางรับปาก แต่เรื่องนวดเฟ้นมีปัญหาอยู่บ้าง เจ้าสำนักเราจะอย่างไรเป็นอิสตรี มิสู้ให้พวกเราทั้งสองกระทำแทน เป็นอย่างไร?"

กำลังภายในกายชิฉางเจิงพลันโคจรหมุนเวียนเร็วขึ้น จนท้องนูนออกมา ด้วยจิตใจอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวของมันยังทนทานรับไม่ได้ ต้องแค่นเสียงครวญคราง หลับตาทั้งสองลง

กงฝังเซิงกับหน่าถิงฟางเข้าใจว่ามันไม่อาจรับทัณฑ์ทรมานแขวนร่างลอยตัวนี้ รีบโถมถึงข้างเครื่องกว้าน คิดปล่อยตัวมันลงมา

ชิฉางเจิงส่งเสียงตวาดห้ามคนทั้งสองไว้ ขณะเดียวกัน พลังลมปราณที่จุดตันเถียนยืดขยายออก มิเพียงทะลวงจุดอุ่ยจุย ทั้งยังหนุนเนื่องไปยังเส้นชีพจรทั่วร่าง กรุยเส้นชีพจรซึ่งยามปรกติพลังลมปราณไม่อาจบรรลุถึงได้ ตลอดทั้งร่างอบอุ่นสบาย ลมปราณหมุนเวียนไม่ขาดตอน

หากเปรียบกับเมื่อครู่นี้ นับว่าต่างกันดุจสรวงสวรรค์กับนรกโลกันตร์

ชิฉางเจิงมีความรู้สึกว่า ความเจ็บปวดครั้งนี้ไม่ได้เสียเปล่า ลมปราณธาตุธรรมชาติของมันมีความรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

โดยทั่วไปแล้ว การใช้ความเจ็บปวดทางร่างกายกระตุ้น

พลังจิตและฝึกจิตใจ มีวิธีที่ดีกว่านี้มากมาย ชนชั้นยอดฝีมือที่บรรลุถึงขอบเขตขั้นแรกธรรมชาติ ยิ่งไม่ต้องการใช้ความทุกข์ทรมานยกระดับชั้นของตัวเอง

แต่คราครั้งนี้ชิฉางเจิงตกอยู่ในสถานการณ์พิเศษ จุดประสงค์ของมันเพียงเพื่อคลายจุด หากโคจรพลังต่อไป ไม่แน่ว่าจะถูกธาตุไฟเข้าแทรก เส้นชีพจรทั่วร่างแตกระเบิดเสียชีวิต ทั้งนี้เพราะลมปราณธาตุธรรมชาติปล่อยให้เป็นไปตามวิถีธรรมชาติ หากมุ่งมั่นตั้งใจกลับกลายเป็นวิชาชั้นต่ำ จนใจที่ยามคับขันสำคัญ ยอดฝีมือสำนักตันชิงทั้งสองนี้แบ่งแยกความสนใจของมัน พลังลมปราณภายในกายเกิดการรวมตัวแล้วปล่อยออกเอง กลับกรุยเส้นชีพจรหลายเส้น ได้รับวาสนาในคราเคราะห์

ชิฉางเจิงรู้สึกมีพลังสมบูรณ์เปี่ยมล้นอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน จึงกล่าวกับคนทั้งสองว่า

"รีบเรียกหานปี้ฉุ่ยมาแก้มัดให้กับข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นไม่ต้องกล่าวอีกแล้ว"

กล่าวจบหลับตาโคจรพลัง รับรู้ถึงความรู้สึกของพลังลมปราณที่โคจรหมุนเวียนอย่างปลอดโปร่ง

นิสัยของชิฉางเจิงไม่ผูกใจเจ็บแค้น โดยเฉพาะกับหญิงงาม ไม่ว่านางกระทำผิดคิดร้ายต่อมันอย่างไร มันล้วนไม่ค้างคาอยู่ในใจ นั่นมิใช่หมายความว่ามันจะปล่อยปละละเว้นหานปี้ฉุ่ย แต่ว่ามันเพียงหยอกล้อเล่น ระบายความอัดอั้นตันใจสักครา

กงฝังเซิงกับหน่าถิงฟางเงียบงันชั่วขณะ สบตากันวูบหนึ่งแล้วล่าถอยออกจากห้อง

ไม่นานให้หลัง หานปี้ฉุ่ยปรากฏกายขึ้นที่เบื้องหน้ามัน

ทั้งสองสู้สายตากันโดยไม่ยอมอ่อนข้อให้แม้แต่น้อย

ชิฉางเจิงแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า

"ยังจำคำพูดที่เราเหล่าชิบอกว่าจะจัดการกับท่านอย่างไรได้หรือไม่? เหตุใดเข้ามาพบข้าพเจ้า กลับไม่พกพากระบี่ ท่านนำดาบวิเศษของข้าพเจ้าไปยังที่ใดแล้ว?"

หานปี้ฉุ่ยงงงันเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าบุรุษที่น่าชังผู้นี้ตกเป็นเชลย ยังปากแข็งและเยือกเย็นถึงเพียงนี้ ต้องแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากท่านยังเป็นเช่นนี้อีก ข้าพเจ้าได้แต่ฆ่าท่านแล้ว"

ชิฉางเจิงยิ้ม พลางกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าค่ายสำนักฝ่ายธัมมะที่รู้จักจำแนกความผิดถูกหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยขยี้เท้าอย่างขุ่นเคือง กล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่ถือหลักความสันติ ผู้อื่นปล่อยตัวท่านจะถูกขายไปยังซ่องนางโลม ท่านต้องการให้ผู้อื่นทำอย่างไร?"

คำพูดเหล่านี้พอกล่าว มิเพียงแต่หานปี้ฉุ่ยตะลึงลานกับที่ แม้แต่ชิฉางเจิงก็เบิกตามองดูนาง

นี่ไหนเลยคล้ายเป็นศัตรูคู่หนึ่ง กลับคล้ายเป็นสตรีกระเง้ากระงอดต่อบุรุษของนาง

หานปี้ฉุ่ยหน้าแดงวูบหนึ่ง แม้แต่ตัวเองก็ไม่เข้าใจว่า เหตุใดจึงร้องโพล่งคำพูดที่แสดงความอ่อนแอออกมา

ชิฉางเจิงสำรวจดูนาง กล่าวช้าๆ ว่า

"ดูท่าท่านหลงรักข้าพเจ้าแล้ว แต่พานไม่ยอมรับ"

หานปี้ฉุ่ยหน้าแดงเข้มกว่าเดิม แต่ไม่ได้ลงมือสั่งสอนมันดังเช่นกาลก่อน หลังจากถลึงมองมัน จึงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะปล่อยตัวท่านลงมาเอง แต่เรื่องนวดเฟ้นอย่าได้คิดหมาย อย่างมากต่อสู้กับท่านอย่างยุติธรรม หากข้าพเจ้าชนะ

ท่านต้องร่วมมือกับข้าพเจ้าแต่โดยดี"

ชิฉางเจิงกล่าวถามว่า

"หากหานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) เป็นฝ่ายแพ้จะเป็นอย่างไร?"

หานปี้ฉุ่ยหน้าแดงวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"แล้วแต่ท่านจะจัดการ"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากท่านไม่คิดถูกขายให้กับซ่องนางโลม ทางที่ดีฆ่าข้าพเจ้าในบัดดล"

หานปี้ฉุ่ยตวาดว่า

"คนโอหังที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ เอาชนะข้าพเจ้าแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"คุณหนูหานที่แท้จงใจ หรือลืมปฏิเสธว่าหลงรักข้าพเจ้า?"

หานปี้ฉุ่ยบันดาลโทสะ โถมเข้ามาตบฝ่ามือใส่ใบหน้าชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงหัวร่อดังยาวนาน ด้วยสุ้มเสียงเปี่ยมพลัง ไหนเลยมีอาการของการถูกสยบจุดไว้ เชือกเอ็นวัวที่มัดพันธนาการมือเท้าขาดหลุดลุ่ยเป็นท่อนๆ ยื่นมือตะปบคว้าข้อมือหานปี้ฉุ่ยไว้

หานปี้ฉุ่ยความจริงมีฝีมือสูงเยี่ยม มาตรว่าเอาชนะชิฉางเจิงไม่ได้ ก็ไม่เป็นรองเท่าใด การพลาดพลั้งครั้งนี้เกิดจากคาดคิดไม่ถึง ทั้งสิ้น

ชิฉางเจิงแผ่พุ่งพลังแล่นไปตามข้อมือ หานปี้ฉุ่ยอุทานด้วยความตระหนกคำหนึ่ง ร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ล้มเข้ามาในอ้อมอกชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงโอบกอดนางไว้อย่างถนัดถนี่ จูบริมฝีปากนางอย่าง

หนักหน่วงคราหนึ่ง ค่อยปลดปล่อยนาง ทั้งคลายจุดให้กับนาง

หานปี้ฉุ่ยหน้าแดงฉานสดใส ตวัดมือผุดผ่องจู่โจมใส่มัน

ชิฉางเจิงเห็นนางคล้ายร่ำสุราเมามาย กระทั่งยืนยังเป็นปัญหา กลับลงมือต่อมัน ดังนั้นหัวร่อฮาฮา ใช้ฝีมืออันแยบคาย ยึดกุมข้อมือทั้งสองของนางไว้อีกครา

หานปี้ฉุ่ยแค้นใจจนกัดฟันกรอด งอเข่ากระทุ้งใส่ท้องน้อยมัน ชิฉางเจิงรวมพลังที่ท้องน้อย รับท่ากระทุ้งที่หนักหน่วงไม่เบาของนางไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังบอกว่าไม่รักข้าพเจ้า นี่เป็นท่ากระทุ้งที่พิศวาสที่สุดในโลก"

หานปี้ฉุ่ยโกรธแค้นจนแทบร้องไห้ออกมา อาละวาดว่า

"ปล่อยข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงเชื่อฟังวาจายิ่ง คลายมือจากการยึดกุมข้อมือของนาง

หานปี้ฉุ่ยถอยปราดถึงข้างประตู กล่าวด้วยใบหน้าเย็นชาปานน้ำแข็งว่า

"ชิฉางเจิง ท่านกลัวต่อสู้กับข้าพเจ้าหรือไม่?"

ชิฉางเจิงคุกคามเข้าหานาง จวบกระทั่งคนทั้งสองห่างกันไม่ถึงสองเชียะ ค่อยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ดาบของข้าพเจ้าใช้สังหารศัตรู ไม่ได้ใช้ล้อเล่นกัน"

หานปี้ฉุ่ยแสดงว่าใจสับสนว้าวุ่น กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เป็นอย่างไร นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าปฏิบัติต่อท่านเช่นนี้ ยังไม่ถือเป็นศัตรูหรือ?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านเพียงแปรจากรักกลายเป็นแค้น ข้าพเจ้าไหนเลยนับเป็นศัตรู?"

หานปี้ฉุ่ยโกรธแค้นจนแทบสิ้นสติไป สำนึกตัวว่ายามว้าวุ่นใจ

ได้แต่ใช้พลังฝีมือเท่ากับยามปรกติเพียงห้าส่วน อย่างนั้นเกรงว่ามิใช่คู่มือของชายหนุ่มที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวผู้นี้ ในเมื่อไม่อาจลงมือ หรือจะปล่อยให้อีกฝ่ายหยอกเย้าเช่นนี้?

ก่อนที่จะเข้ามา นางสั่งให้คนในสำนักออกจากคุกใต้ดิน แต่ต่อให้สามารถเรียกระดมผู้คนเข้ามาช่วยเหลือ นางก็ไม่ทำเช่นนั้น ความรู้สึกที่ขัดแย้งยิ่งทำให้นางมือไม้ปั่นป่วนกว่าเดิม

นางไม่เคยถูกบุรุษผู้หนึ่งก่อกวนจนตกอยู่ในสภาพรุกก็ใช่ที่ถอยก็ใช่ที่ถึงเพียงนี้มาก่อน

ชิฉางเจิงพลันยื่นสองมือออก คว้าใส่หัวไหล่นาง

หานปี้ฉุ่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหม่อมองดูอีกฝ่าย ลืมร้องบอกให้มันปล่อยมือ

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"การละเล่นของพวกเรายุติแต่เพียงนี้ หยกประดับของข้าพเจ้าถือว่ากำนัลให้กับท่าน ส่วนท่านมอบเงินร้อยตำลึงให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าเดินทาง ความแค้นของพวกเราเป็นอันหักกลบลบล้างกัน"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านไม่ขายข้าพเจ้าให้กับซ่องนางโลมแล้วหรือ?"

ชิฉางเจิงคลายมือออก หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"หานจั่งเหมินไหนเลยจริงจังกับคำหยอกล้อของเราเหล่าชิ ต่อให้ท่านยินยอม เราเหล่าชิก็ไม่อาจตัดใจได้ เอาเถอะ ดาบวิเศษกับเงินทองอยู่ที่ใด?"

หานปี้ฉุ่ยกลับคืนสู่สภาพปรกติดังเดิม ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ชิฉางเจิงเอย เหตุใดท่านไม่ยอมรับการช่วยเหลือของผู้อื่น? เพียงแต่เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจแบกหน้าโอ้อวดว่าสามารถช่วยเหลือท่าน ตกลง ข้าพเจ้ายอมรับการแลกเปลี่ยนครั้งนี้"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นี่ค่อยเชื่อฟัง วันหน้ามีเวลาว่าง เราเหล่าชิต้องมาเยี่ยมท่าน"

หานปี้ฉุยกลอกตาคู่งามตลบหนึ่ง ปรากฏรอยยิ้มขึ้นเป็นครั้งแรก กล่าวว่า

"ถูกแล้ว พวกเราต้องมีโอกาสพบกันอีก"

ชิฉางเจิงมองดูใบหน้านางด้วยความหลงใหล ครุ่นคิดว่าโฉมสะคราญเช่นนี้กลับตั้งใจว่าจะไม่แต่งงาน นับเป็นที่น่าเสียดายจริงๆ ไม่เช่นนั้นมันอาจเปิดฉากรุกเร้าพัวพันนาง แต่การบังคับแข็งขืนผู้คนหาใช่ความประสงค์ของมันไม่ จึงลอบทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ลาก่อน"

เมืองเยี่ยโจว

ในห้องโถงของคฤหาสน์เลิศหรู แขวนภาพฉากวิวทิวทัศน์ภาพหนึ่ง ท่ามกลางควันเมฆเลื่อนราง เห็นสะพานน้อยธารน้ำไหลอย่างเลื่อนราง เป็นผลงานสำหรับมองไกลชิ้นหนึ่ง

ที่หน้าโต๊ะยาวกลางห้องโถงจัดตั้งเก้าอี้ไท่ซือ* ปูหนังเสือตัวหนึ่ง เจินซู่สั้งซึ่งทุกผู้คนเรียกขานเป็นเจินฮูหยินผู้งามสง่า นั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างปลอดโปร่ง

ภายในห้องโถงตกแต่งอย่างเลิศหรู ภายในตู้โบราณวัตถุสองฟากข้างโต๊ะยาวจัดเรียงหยกโบราณ รูปแกะสลักจากงาช้าง ชามเคลือบโบราณและด้นปะการัง ล้วนเป็นของมีค่าที่หายาก

ยามนี้ด้านขวามือของเจินซู่สั้งยืนไว้ด้วยผู้คนสี่คน ล้วนมีหน้า

---

* เก้าอี้ที่มีที่เท้าแขนกับพนักพิง

ตาแปลกประหลาด อาภรณ์การแต่งกายแสดงว่าไม่ใช่คนภาคกลาง หากแต่เป็นยอดฝีมือแคว้นฮัวชื่อจื่อม่อ* ซึ่งติดตามเจินซู่สั้งมายังดินแดนภาคกลาง

บุคคลแรกเป็นชายชราอายุห้าสิบเศษ เบ้าตาลึกจมูกโด่ง โดยเฉพาะที่ประทับอยู่ในความทรงจำผู้คนคือผมเงินที่ยาวประบ่า เค้าหน้าเหี้ยมหาญดุร้าย ขอบตาปรากฏเป็นสีแดงคล้ำอย่างประหลาดดวงหนึ่ง แสดงว่าฝึกวิชาฝีมือชั่วร้าย

คนผู้นี้มีชื่ออื้อฉาวอยู่นอกเขตแคว้น พลังฝีมือเพียงเป็นรองหลี่เซ่อเม่ย ฉายาจอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้า สำหรับชนเผ่าตนเองพลังฝีมือและภูมิปัญญาจัดอยู่อันดับสองรองจากเจินซู่สั้ง มีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของเจินซู่สั้ง

คนถัดมาเป็นชายกลางคนท่าทางดุร้าย ที่กลางหลังสะพายค้อนทองเหลืองขนาดใหญ่ด้ามหนึ่ง เพียงดูจากการที่มันสะพายอาวุธหนักนับร้อยชั่งโดยไม่เป็นเครื่องถ่วงแม้แต่น้อย เป็นที่ทราบได้ว่าวิชากำลังภายในกับภายนอกของมันล้วนบรรลุถึงขั้นสุดยอด

คนผู้นี้เรียกว่าเจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ย มีนิสัยอันเหี้ยมหาญดุดัน สร้างชื่อในท้องทะเลทราย ต่อให้เป็นคนที่มีฝีมือเหนือล้ำกว่ามัน เมื่อถึงคราต่อสู้เสี่ยงชีวิต กลับต้องตายเพราะไม่ดุดันอำมหิตเท่ากับมัน

เพียงบุคคลทั้งสองนี้ ก็สามารถอาละวาดในดินแดนภาคกลางนอกจากพบพานสุดยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวิน ฉินเมิ่งเหยาหรือภูตบดีชวีเย่อู๋ ไม่เช่นนั้นแม้แต่เจ้าสำนักทางภาคกลางหรือยอดฝีมือฝ่าย

---

* ฮัวชื่อจื่อม่อคืออาณาจักรคอเรมส์ ซึ่งเคยเป็นอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ ต่อมาถูกเจ็งกิสข่านล้มล้างไป ปัจจุบันเป็นประเทศคาซัคสถาน

อธรรม คิดเอาชนะพวกมันยังไม่ง่ายนัก

อีกสองคนเป็นบุรุษสตรีคู่หนึ่ง เพียงดูจากการที่พวกมันยืนด้วยกันอย่างสนิทสนมก็ทราบว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ฉันคู่รักกัน

บุรุษสะพายดาบเดียวด้ามยาว หน้าตาหยาบกร้านกระด้าง ให้ความรู้สึกว่ากร่ำแดดลมมานาน ส่วนสตรีแช่มช้อยงดงาม ที่เอวสะพายกระบี่ยาว

คนทั้งสองมีรูปโฉมท่าทางแตกต่างตรงกันข้าม แต่เมื่อยืนคู่กันกลับเหมาะสมยิ่ง

ซึ่งความจริงบุรุษสตรีคู่นี้ถนัดในการผนึกกำลังจู่โจม ประกอบด้วยหนึ่งแข็งกร้าวหนึ่งอ่อนหยุ่น บุรุษเรียกว่ากว่างอิ้งเฉิง สตรีเรียกว่าหยาหานชิง ยุทธจักรนอกเขตแคว้นเรียกขานทั้งสองเป็นบุรุษห้าวสตรีแช่มช้อย

เมื่อมีคนทั้งสี่รับใช้เจินซู่สั้ง มิน่าเล่าฟางเยี่ยหวี่จึงไว้วางใจนางมอบหมายเรื่องจัดการกับพรรคมังกรพิโรธแก่นาง

อีกฟากหนึ่งนอกจากยืนไว้ด้วยอิ๋วชือตี้ เฉียนว่างเซิงกับหลิวเหยาจีแล้ว ยังมีชายชราชุดดำร่างผอมสูงอีกคนหนึ่ง

คนที่สูงราวไม้รวกผู้นี้หน้าตาเหี่ยวย่น อย่างน้อยมีอายุเจ็ดสิบปี เบ้าตาที่ลึกกลวงสาดประกายเจิดจ้า ใต้ซอกแขนยันไม้เท้าเหล็กเย็นด้ามหนึ่ง

คนผู้นี้มีชื่อเสียงที่นอกเขตแคว้นคู่กับจอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้า เป็นศิษย์น้องของเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน เดินทางมาช่วยเหลือด้วยความสมัครใจ ฉายาไม้เท้าเย็นจู่โส่ว

ยอดฝีมือนอกเขตแคว้นขบวนนี้ ล้วนแสดงท่าทีเคารพนอบน้อมต่อเจินซู่สั้งที่นั่งบนเก้าอี้ แสดงว่าเจินซู่สั้งมิเพียงมีศักดิ์ฐานะสูงส่งด้านพลังฝีมือภูมิปัญญาก็เป็นที่ยอมรับของผู้คน

จากข้อนี้เป็นที่คาดคำนวณความน่ากลัวของเจินซู่สั้งได้

หลิวเหยาจีส่งเสียงกระแอม แล้วกล่าวว่า

"จากข่าวที่ส่งมาจากที่ต่างๆ ยังไม่พบร่องรอยของชิฉางเจิงกับสุ่ยโหยวจิง"

เจินซู่สั้งยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"สภาพของอิงเฟยเป็นอย่างไร?"

เฉียนว่างเซิงมองดูนายหญิงที่มาใหม่ ตอบว่า

"ท่านเฟยถูกชิฉางเจิงทำร้ายบาดเจ็บ ตอนนี้ขังตัวเองฝึกฝีมือภายในไม่กี่วันนี้ยากจะลงมือจัดการกับศัตรู"

อิ๋วซือตี้กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"นางแพศยาสุ่ยโหยวจิงกลับกล้าทรยศต่อวังปรมาจารย์มาราเสาบานต้องสับร่างนางเป็นหมื่นท่อน"

เจินซู่สั้งสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตักเตือนอิงเฟยแล้วว่าอย่าได้แตะต้องพวกเดียวกันนี่เป็นผลที่มันก่อขึ้น"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป ยอมรับว่าคำกล่าวของเจินซู่สั้งมีเหตุผล หากสุ่ยโหยวจิงมิใช่กลับกลายจากรักเป็นแค้น ต้องไม่โผเข้าอ้อมอกชิฉางเจิงโดยง่ายดาย

เจินซู่สั้งกล่าวกับไม้เท้าเย็นจู๋โส่วว่า

"จู๋เหล่าซือ (ครูมวยแซ่จู๋) มีความเห็นต่อการหายสาบสูญของคนทั้งสองอย่างไร?"

ในผู้คนทั้งหมดนี้ นับไม้เท้าเย็นจู๋โส่วกับจอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้ามีศักดิ์ศรีเกียรติภูมิสูงสุด แต่ฮัวจ่าเอ้าเป็นพวกเดียวกับนาง ดังนั้นโดยมารยาทควรสอบถามจู๋โส่วที่เป็นชนเผ่าอื่น

จู๋โส่วกับฮัวจ่าเอ้ามีความสัมพันธ์ส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง พอฟัง

จึงกล่าวว่า

"มีเหล่าเอ้าอยู่ด้วย ไหนเลยต้องให้เราเปลืองสมองขบคิด?"

ฮัวจ่าเอ้าหัวร่อพลางบอกว่า "พี่จู๋เกียจคร้านไปแล้ว" พลางเหลียวหน้ามายังเจินซู่สั้ง ดวงตาทอประกายรักถนอม ปากกล่าวว่า

"เราเห็นว่าชิฉางเจิงเมื่อสามารถช่วยเหลือคนทรยศสุ่ยโหยวจิงจากเงื้อมมือคุณชายอิง แสดงว่าพลังฝีมือภูมิปัญญาต้องไม่เป็นรองคุณชายอิง จากข้อนี้เป็นที่คาดคำนวณได้ว่า มันสมควรรู้จักผ่อนหนักเป็นเบา ไม่หนีเตลิดกลับทะเลสาบตังถิง พาตัวเข้าสู่ร่างแหที่พวกเราคลี่กางไว้"

ทุกผู้คนผงกศีรษะเห็นพ้องกับคำกล่าวนี้ เจินซู่สั้งกล่าวว่า

"อาจารย์อากล่าวไม่ผิด มันอาจยังอยู่ในเมืองฉางซา เพราะนั่นเป็นที่ซ่อนตัวเพียงหนึ่งเดียวในละแวกนี้"

เจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ยกล่าวด้วยภาษาฮั่นที่แปร่งหูว่า

"หากเปลี่ยนเป็นเรา ต้องหลีกเลี่ยงจากเมืองใหญ่ที่มีผู้คนมากหน้าหลายตา เสาะหาสถานที่ซ่อนตัวในป่าเขา นั่นไม่ปลอดภัยกว่าหรือ?"

ทุกผู้คนนอกจากหลิวเหยาจี จู๋โส่วและหญิงสาวหยาหานชิงแล้ว ดวงตาล้วนทอแววเห็นพ้องด้วย เพียงแต่ไม่ได้ผงกศีรษะ เพราะนั่นเท่ากับไม่คล้อยตามคำบอกของเจินซู่สั้ง

เจินซู่สั้งกล่าวโดยที่มีความคิดอ่านในใจว่า

"ก่อนอื่นนี่ขัดกับนิสัยใจคอของชิฉางเจิง คนผู้นี้กล้าทำกล้ารับ หากให้มันหลบซ่อนตัวราวมุสิก ยังทรมานกว่าฆ่ามันเสียอีก"

หยุดเล็กน้อยจึงสำรวจดูปฏิกิริยาทุกผู้คน ค่อยกล่าวสืบต่อ

"คนผู้นี้ถือคุณธรรมความกล้าหาญ ไม่นำพากับความเป็นความตาย ดังนั้นต้องใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อพวกเรา คาดว่าพวกเราจะ

ได้รับข่าวเกี่ยวกับร่องรอยของมัน ซึ่งมันเป็นคนเปิดเผยออกมาเอง"

จู๋โส่วแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้เฉกเช่นแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ พวกเราจะให้มันหลั่งโลหิตจบสิ้นชีวิต"

ยอดฝีมือหนุ่มแห่งฮัวชื่อจื่อม่อนามกว่างอิ้งเฉิงกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"มันเมื่อมีฝีมือคู่คี่ก๋ากึ่งกับท่านเฟย ทั้งยังเหนือกว่าเล็กน้อย พวกเราไม่อาจประมาทศัตรูไป"

เจินซู่สั้งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เมื่อเอ่ยถึงข้อนี้ เราต้องขอเพิ่มเติมว่าอิงเฟยไม่ได้พ่ายแพ้ต่อพลังฝีมือภูมิปัญญา หากแต่ไม่อาจลืมรักที่มีต่อสุ่ยโหยวจิง จึงสูญเสียโอกาสรุก ถูกมัดมือมัดเท้าไว้ ไม่สามารถแสดงฝีมือที่แท้จริงออกมา เมื่อมันตัดใจได้คิด จะถึงวาระสุดท้ายของชิฉางเจิงแล้ว"

หากแม้นชิฉางเจิงกับอิงเฟยอยู่ที่นี้ ต่างต้องยอมรับนับถือต่อคำวินิจฉัยแยกแยะของเจินซู่สั้ง ทั้งนี้เพราะหากอิงเฟยเพียงคิดฆ่าชิฉางเจิง คงลงมือประสบผลตั้งแต่แรก

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ชิฉางเจิงทำเช่นนี้ กลับช่วยเหลือต่อพวกเรา พวกเราจะกระจายข่าวที่มันยังอยู่ที่เมืองฉางซาออกไป คนของพรรคมังกรพิโรธพอทราบข่าว ต้องออกจากที่ซ่อนมาช่วยเหลือ อย่างนั้นจะถึงกาลอวสานของพวกมัน ต่อให้พวกมันผ่านด่านของหอกพลั่วเหินบินคู่ ก็ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือพวกเรา"

จากนั้นทอดถอนใจด้วยความพึงพอใจ กล่าวว่า

"ฟังว่าตี้หวี่สือเป็นมันสมองของพรรคมังกรพิโรธ ข้าพเจ้าจะขอต่อกรกับขงเบ้งที่กลับชาติมาเกิดผู้นี้เอง"

หลิวเหยาจีขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ถึงแม้ว่าพวกเราปิดเส้นทางที่มุ่งสู่ทะเลสาบตังถิงเอาไว้ แต่หากชิฉางเจิงคิดเล็ดลอดจากหูตาพวกเราซึ่งกระจายอยู่ที่เมืองฉางซา มิใช่เป็นไปไม่ได้ อาจบางทีมันไม่ได้ไปยังเมืองฉางซาจริงๆ"

เจินซู่สั้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าก็นึกถึงปัญหาข้อนี้ ก่อนอื่นข้าพเจ้าที่แน่ใจว่ามันยังอยู่ที่เมืองฉางซา เพราะว่ามันเมื่อสามารถเล็ดลอดจากหูตาพวกเราย่อมต้องได้รับความช่วยเหลือจากค่ายสำนักท้องถิ่นนั้น พวกท่านคาดเดาว่าเป็นค่ายสำนักใด?"

ในทุกผู้คนนับหลิวเหยาจีล่วงรู้เรื่องราวของยุทธจักรภาคกลางที่สุด ยามนั้นตัดค่ายพรรคเล็กๆ ทิ้งไป ทั้งยกเว้นฝ่ายอธรรมที่มีข้อบาดหมางกับพรรคมังกรพิโรธ ก็เหลือค่ายสำนักไม่กี่แห่ง จึงกล่าวว่า

"คงเป็นสำนักตันชิงแล้ว โดยเฉพาะเจ้าสำนักหญิงหานปี้ฉุ่ย คิดกระทำการอันลือลั่น สร้างชื่อสำนักตันชิงให้เทียบเทียมกับสหพันธ์แปดสำนัก หากมีคนกล้าช่วยเหลือชิฉางเจิง ต้องเป็นสำนักตันชิงแน่นอน"

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"นี่ตรงกับความคิดและแผนการของข้าพเจ้า พวกเราปล่อยข่าวออกไปก่อนว่า จะกวาดล้างสำนักตันชิง เข่นฆ่าจนไม่เหลือแม้แต่สัตว์เลี้ยง หากชิฉางเจิงทราบเรื่องนี้ ไม่ว่าสำนักตันชิงเคยช่วยเหลือมันหรือไม่ ต้องไม่นิ่งดูดาย อย่างนั้นพวกเราจะกำจัดพวกมันในคราเดียว ประกาศศักดาทั่วแผ่นดิน"

ทุกผู้คนล้วนส่งเสียงร้องชมเชย เจินซู่สั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีแต่วิธีนี้ พวกเราจึงสามารถรวมสรรพกำลัง เปลี่ยนจากถูกกระทำเป็นฝ่ายกระทำ จู่โจมใส่ศัตรูอย่างหนักหน่วง ข้าพเจ้า

กลับคิดใคร่ดูว่า ครั้งนี้ชิฉางเจิงจะเอาตัวรอดอย่างไร?"

ขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าวสืบต่อ

"อิงเฟยฟื้นฟูพลังฝีมือเมื่อใด จะเป็นเวลาที่พวกเราโจมตีต่อสำนักตันชิง ส่วนพรรคมังกรพิโรธให้หอกพลั่วเหินบินคู่จัดการก่อนคนของพรรคมังกรพิโรธที่ขึ้นฝั่ง เฉกเช่นเหยี่ยวปีกหัก แม้โบยบินก็บินไปไม่ไกล"

ทุกผู้คนค่อยยอมรับนับถือจนหมดหัวใจ หลิวเหยาจีกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะสั่งการให้ปู่ตี้แห่งสำนักเกริกเกียรติ เหมาไป่อี้ แห่งเมืองภูเขาแหฟ้า เว่ยลี่เตี๋ยแห่งป้อมทรายหมื่นโฉด และเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนที่แค้นพรรคมังกรพิโรธจับใจ นำกำลังโอบล้อมเมืองฉางซาไว้ เพื่อที่จะจับตะพาบในไห มิให้สำนักตันชิงกับชิฉางเจิงเล็ดลอดไปได้"

เจินซู่สั้งตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"อย่าลืมแจ้งต่ออิงเฟย ไม่ว่ามันยินยอมหรือไม่ ข้าพเจ้าต้องการให้มันฆ่าชิฉางเจิง มิให้วิกาลยืนยาวฝันยุ่งเหยิง"

หานป๋อกลับมายังห้องทูตพิเศษ ขณะจะผลักประตูเข้าไป กลับถูกโจรท่องโดดเดี่ยวผลักดันจากทางด้านหลัง จนถึงอีกปลายหนึ่งของทางระเบียงเข้าห้องของโจรท่องโดดเดี่ยว

หานป๋อนึกขอบคุณโจรท่องโดดเดี่ยวที่เมื่อครู่ช่วยมันรับมือฉินเมิ่งเหยา จึงไม่แสดงความไม่พอใจออกมา ถามว่า

"มีเรื่องใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวปั้นหน้าเคร่งเครียด ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ได้รับสารฉบับที่สองของนางปีศาจที่ผูกติดมากับลูกธนู ท่านดู"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" รับจดหมายมาอ่านดู เห็นมี

ข้อความว่า

"มุนจองอันเป็นที่รัก หากท่านนอกใจผละจากไป เราจะเป่าประกาศไปทั่วแผ่นดินว่า เชียนเท้าเปล่ากับดาบเหยี่ยวล้วนซุกซ่อนอยู่บนเรือหลวง โปรดใคร่ครวญให้ดี"

หานป๋อกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"นางปีศาจนี้ไฉนร้ายกาจถึงเพียงนี้ คล้ายแอบฟังคำพูดของข้าพเจ้าด้านข้างก็มิปาน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความลิงโลดอยู่บ้างว่า

"เราบอกแต่แรกว่านางปีศาจนี้ทั้งกลอกกลิ้งทั้งเผ็ดร้อน เป็นอย่างไร พานซักนำนางขึ้นเรือมาต่อสู้สักคราหรือไม่?"

หานป๋อเหม่อมองมันชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"นางเขียนจดหมายเช่นนี้ แสดงว่าไม่เปิดโปงศักดิ์ศรีพวกเราโดยพลการ หรือทราบว่าต่อให้เปิดโปงพวกเรา ผู้อื่นอาจไม่เชื่อเหตุใดท่านกลับยอมจำนนต่อนาง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวงอนิ้วเคาะศีรษะของมัน กล่าวว่า

"หากท่านยังไม่ยอมใช้สมอง จะเอาชนะน้องเหยาได้อย่างไร รีบนึกดูว่าอิ๋งซ่านฮัวไฉนเขียนจดหมายรักถึงท่าน?"

คราครั้งนี้หานป๋อเชื่อฟังวาจายิ่ง พอตั้งใจครุ่นคิด ก็นึกถึงปัญหาหลายประการ

หากพวกมันเป็นคณะทูตจากโคกุเรียวจริง การข่มขู่เช่นนี้ย่อมไม่บังเกิดผลต่อพวกมัน อาจบางทีพวกมันไม่ทราบว่า "เชียนเท้าเปล่า" กับ "ดาบเหยี่ยว" เป็นเรื่องราวใด

หากให้พวกมันรับการขู่กรรโชก ได้แต่เปลี่ยนแปลงรูปแบบอีกชนิดหนึ่งยอมรับว่าตัวเองเป็นตัวปลอม

แต่นี่นับว่าประหลาดแท้ เหตุใดอิ๋งซ่านฮัวยังคิดทดสอบว่าพวก

มันเป็นตัวจริงหรือตัวปลอม?

หนึ่งเดียวที่อธิบายได้คือ นางสืบทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นในงานเลี้ยงเมื่อคืน เห็นว่าแม้แต่เหลิงเอี้ยนยังไม่เคลือบแคลงสงสัย ดังนั้นความเชื่อมั่นเริ่มสั่นคลอน จึงทดสอบหยั่งดูพวกมันใหม่

หานป๋อนึกถึงตอนนี้ ถึงกับใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"แย่แล้ว นางปีศาจนี้อาจคาดเดาศักดิ์ศรีของข้าพเจ้ากับเมิ่งเหยาออก"

ดวงตาโจรท่องโดดเดี่ยวทอแววชื่นชม กล่าวว่า

"ท่านยังไม่โง่เขลาเกินไป นางปีศาจนี้มีหูตาปราดเปรียว จึงส่งจดหมายรักติดต่อกันสองฉบับ ดูไปไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน แท้ที่จริงต้องการให้พวกเราทราบว่านางมีทุนรอนในการข่มขู่พวกเรา จนพวกเรามิอาจไม่ยอมสยบ"

หานป๋อตาสาดประกายเจิดจ้า แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะขึ้นจากเรือไปต่อสู้กับนาง ดูว่านางร้ายกาจเพียงไหน หากเกลี้ยกล่อมนางไม่สำเร็จ พานกำจัดฆ่านาง เมื่อปราศจากนาง ต่อให้ผู้อื่นได้รับคำสั่งนางให้กระจายข่าวลือ สมควรรับมือได้โดยง่ายดายกว่าเดิม"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ก่อนที่จะได้รับจดหมายฉบับที่สอง เราคงเห็นพ้องกับวิธีนี้ แต่หากใน 'ข่าวลือ' ระบุว่า คณะทูตนี้เป็นจอมยุทธ์ตัวอุบาทว์เสเพล ท่านกับเราจอมขโมยปลอมแปลงขึ้น ทั้งยังมียอดหญิงอันดับหนึ่งฉินเมิ่งเหยาอยู่บนเรือ พวกเราก็ยากที่จะผ่านด่านได้"

เห็นหานป๋อขมวดคิ้วครุ่นคิด จึงถามว่า

"นี่ ท่านคิดอะไร?"

หานป๋อกล่าวด้วยสีหน้าประหลาดพิกลอยู่บ้างว่า

"ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าตัวเลือกที่จะจัดการกับนางปีศาจนี้มิใช่ข้าพเจ้า แต่เป็นเมิ่งเหยา เพราะว่าตอนที่พวกเราทั้งสามอยู่ด้วยกัน นางคล้ายบังเกิดความสนใจต่อเมิ่งเหยามากกว่าข้าพเจ้าเสียอีก"

โจรท่องโดดเดี่ยวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"นางรักชอบน้องเหยาแล้ว"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนยิ้ม พลางกล่าวว่า

"เราความจริงไม่คิดบอกความลับนี้ต่อท่าน กลัวว่าจะส่งผลกระทบถึงความสนใจที่ท่านมีต่อนางปีศาจนี้"

หานป๋อหวนนึกถึงวันที่แรกพบอิ๋งซ่านฮัวที่ธารน้ำตก สิ้วเซ่อที่เป็นคู่หูของนางแสดงความเป็นศัตรูต่อมันอย่างชัดแจ้ง ค่อยกล่าวอย่างได้คิดว่า

"มิน่าเล่าวันนั้นสิ้วเซ่อทั้งที่ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร ยังดุร้ายต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนั้น ที่แท้กลัวว่าข้าพเจ้าจะแย่งชิง 'คนรัก' ของนางไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"สิ้วเซ่อเป็นศิษย์สำนักอิตถีเพศ ย่อมบังเกิดปฏิกิริยาต่อพันธุมารของท่าน ทราบว่าท่านเป็นหนึ่งเดียวที่จะเปลี่ยนแปลงนิสัยของอิ๋งซ่านฮัวที่ไม่รักชอบบุรุษ เพียงรักชอบสตรีเพศเดียวกัน"

หานป๋อกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ปีศาจเฒ่าทั้งที่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ของพวกนาง ยังคิดอ่านทำลายข้าพเจ้า นับเป็นสหายอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้ม พลางกล่าวว่า

"เป็นไร หากท่านสามารถพิชิตสตรีที่ไม่รักชอบบุรุษโดยราบคาบ มิใช่มีความรู้สึกที่พบกับความสำเร็จยิ่งกว่าหรือ?"

หานป๋อเห็นว่าตนเองไม่ถือสาเรื่องเช่นนี้จริง จึงกล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า

"ความผิดพลาดของนางปีศาจทั้งสองนี้คือ ไม่ทราบว่าท่านล่วงรู้ความลับของพวกนางทั้งสอง ขอเพียงมุ่งเป้าไปที่จุดนี้ ไม่แน่ว่าพวกเราสามารถพลิกสถานการณ์ พิชิตพวกนางโดยราบคาบ"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ดังนั้นเราเห็นว่ามิสู้ปล่อยให้พวกนางขึ้นเรือมา ให้ท่านแยกย้ายจู่โจมทำลายพวกนางทีละคน"

หานป๋อกล่าวราวกับมีความคิดอ่านอยู่ในใจว่า

"ไม่อาจให้พวกนางขึ้นเรือมา แต่ข้าพเจ้ามีวิธีจัดการกับพวกนางเอง"

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่าวิธีอันใด หานป๋อเดินไปที่ประตู ปาก กล่าวว่า

"ตอนนี้มีแต่เค้าอันเลือนราง ยังไม่มีวิธีปฏิบัติจริง ปมสำคัญยังอยู่ที่ความสัมพันธ์ของนางปีศาจทั้งสอง"

พลางผลักประตูห้องออกไป ค่อยเหลียวหน้ามา กล่าวว่า

"รอสักครู่ข้าพเจ้าจะขึ้นฝั่งไปยึดเส้นยึดสาย พวกท่านไปรอรับข้าพเจ้าที่เมืองอันชิ่งเถอะ"

กล่าวจบเดินออกจากห้อง กลับไปยังห้องนอนของทูตพิเศษ

เมื่อผลักประตูเข้าไป ภายในห้องคงเหลือแต่ฉินเมิ่งเหยายืนอยู่ริมหน้าต่าง มองดูทิวทัศน์ที่ริมฝั่ง

หานป๋อลอบประหลาดใจ ไม่ทราบว่าจั่วซือและพวกทั้งสามไปที่ใด ฉินเมิ่งเหยาพลันกล่าวโดยที่ไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า

"พวกนางเข้าครัวไปหุงหาอาหารค่ำแล้ว หากท่านไม่อาจหักห้ามนิสัยมาร ก็ไปหาพวกนาง"

หานป๋อฟังออกว่าน้ำเสียงนางแฝงแววตำหนิต้องนึกละอายในใจ เห็นว่าหากไม่สามารถควบคุมพันธุมารภายในกาย กลายเป็นคนหมกมุ่นในกาม ไม่ว่าด้วยเหตุผลกลใด รังแต่เป็นเหตุให้นางดูแคลนมัน ยามนั้นลอบตกลงใจ ค่อยเดินเข้าหานาง

เมื่อถึงข้างกายนาง หานป๋อหักห้ามความต้องการที่คิดแนบชิดกับร่างนาง สงบจิตใจจนกระจ่างดั่งกระจก ค่อยยืนเคียงคู่กับนาง มองไปยังนอกหน้าต่าง

พร้อมกันนั้นมันได้คิดว่า ทุกครั้งที่ร่วมอภิรมย์กับจั่วซือและพวกทั้งสาม เมื่อพันธุมารโคจรถึงขอบเขตขั้นสูงสุด จะเข้าสู่สภาพจิตวิญญาณแจ่มกระจ่าง สงบนิ่งถึงที่สุด คล้ายสามารถมองทะลุถึงฟ้าดินสรรพวัตถุธาตุ แสดงว่านั่นจึงเป็นพันธุมารขั้นสูงสุด หาใช่สภาพชั้นต่ำที่ลุ่มหลงอยู่กับเรือนร่างเลือดเนื้อไม่ หากตนเองสามารถพาตัวอยู่ในขอบเขตระหว่างจิตธรรมกับภาวะมารอันพิสดารล้ำ ไยมิใช่เปล่งอานุภาพของพันธุมารถึงขีดสุด เทียบเท่ากับเป็นท่วงท่าสุดท้ายของสิบท่าไร้คำนึงนามกระจ่างภายใน

นึกถึงตอนนี้บังเกิดความลิงโลดยินดี รีบกระทำตามเคล็ดความกระจ่างภายใน รักษาความแจ่มกระจ่างของภาวะจิตใจไว้

แม้แต่หานป๋อเองก็ไม่ทราบว่า คำกล่าวที่แฝงหลัก "รู้แจ้ง" ของฉินเมิ่งเหยาเหล่านี้ มีความสำคัญต่อมันถึงเพียงไหน

เคล็ดความสำคัญของวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร คือจากมารเข้าสู่จิตธรรม จนบัดนี้หานป๋อค่อยอาศัยการ "ฝึกฝน" ที่แล้วมา ค้นพบจิตธรรมที่อยู่ภายในพันธุมาร

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกได้ในบัดดล ร่างสะท้านขึ้นเล็กน้อย มองมาที่หานป๋อ ดวงตาทอประกายพิสดารอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ในใจหานป๋อปราศจากความคิดฟุ้งซ่านใดๆ จิตใจจดจ่ออยู่กับ

ทิวทัศน์นอกหน้าต่าง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ที่แท้ภายนอกงดงามถึงเพียงนี้"

ฉินเมิ่งเหยาฟังน้ำเสียงที่ประหลาดใจของมันออก รับรู้ถึงดวงใจอันบริสุทธิ์ที่เต็มไปด้วยความสงสัยอยากรู้และไร้รอยตำหนิของมัน จิตใจถึงกับยกระดับชั้นสูงขึ้น เชื่อมสัมพันธ์กับหานป๋อ เฉกเช่นกับเมื่อตอนที่นางกับหานป๋อจับตาดูเหอฉีหยางบนหลังคาตึก พลันทราบข่าวการตายของอาจารย์ จิตใจนางก็หลอมรวมเข้ากับหานป๋อ

พริบตานั้น นางค่อยบังเกิดความรักต่อหานป๋อ

การเชื่อมสัมพันธ์ทางจิตใจนี้ เปรียบกับสภาพที่ปราศจากความวิตกทุกข์ร้อนเมื่อตอนอยู่ร่วมกับหานป๋อ ยังสูงล้ำกว่าอีกขั้นหนึ่ง

นางเคลื่อนกายถึงเบื้องหน้าหานป๋อ แอบอิงกับอ้อมอกของมันอย่างลืมตัว

หานป๋อคล้ายไม่รู้สึกตัว และไม่ฉวยโอกาสโอบกอดนาง ดวงตาทอประกายพิสดาร ทอดถอนชมเชยว่า

"เหตุใดกาลก่อนข้าพเจ้าไม่ได้สังเกตเห็นว่าธรรมชาติมีรายละเอียดและความเปลี่ยนแปลงที่น่าประทับใจถึงเพียงนี้ เมิ่งเหยาเอย ข้าพเจ้าถึงกับคิดปล่อยวางเรื่องราวในยุทธจักร เสาะดินแดนอันสวยงาม บินเทียบปีกคู่กับท่าน ใช้ชีวิตดุจยวนยางเซียนวิเศษ ทุกวันจะครุ่นคิดหาวิธีหยอกเย้าท่านจนยินดีปรีดา ลืมความวิตกทุกข์ร้อนใดๆ"

ฉินเมิ่งเหยาดื่มด่ำกับโลกแห่งความสงบและสวยงามของหานป๋อ หลับตาพริ้มลง กล่าวว่า

"หากท่านสามารถปฏิบัติต่อเมิ่งเหยาเช่นนั้นเมิ่งเหยาจะรั้งอยู่ข้างกายท่าน เป็นภรรยาที่ดีของท่าน"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูฉินเมิ่งเหยา จิตใจพลันสั่นสะท้าน กล่าวด้วยลมหายใจที่ติดขัดลำบากว่า

"นอกจากช่วงเวลาแห่งความสุขที่อยู่ร่วมกับข้าพเจ้า เมิ่งเหยาสามารถใช้ช่วงเวลาอื่นบำเพ็ญเพียรสู่วิถีแห่งเซียน มิใช่ดีพร้อมทั้งสองฝ่ายหรอกหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาส่ายหน้า ยิ้มพลางกล่าวคำ "ไม่" หมุนตัวมายกมือโอบรอบคอของมัน แนบร่างกับเรือนร่างมัน เงยหน้าขึ้นจับจ้องมองหานป๋อด้วยความรักอันลึกซึ้ง มุมปากปรากฏริ้วรอยอันปีติสุขขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

"เมิ่งเหยาจะอุทิศเวลาทั้งหมดให้กับฟูจวิน (คำเรียกสามี) อันประเสริฐของข้าพเจ้า โอ จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจคำพูดของพี่ใหญ่ล่าง เมื่ออยู่ร่วมกับท่าน การแสวงหาวิถีแห่งเซียนของข้าพเจ้าแทนที่จะเกิดประโยชน์ กลับเป็นผลเสียหาย เมิ่งเหยาถึงกับคิดเกี่ยวก้อยขึ้นเขาวูซันกับท่านในบัดดล"

หานป๋อตื้นตันใจยิ่ง กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ทำไม่ได้ ตอนนี้ข้าพเจ้าได้แต่ควบคุมตัวเอง ไม่สามารถสะกิดความต้องการทางด้านตัณหาราคะของท่าน แต่ว่าเมิ่งเหยาวางใจนับแต่นี้เป็นต้นไป ทั้งร่างกายและจิตใจของท่านไม่อาจต่อต้านแข็งขืนข้าพเจ้าอีก ดังนั้นยกให้ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายกระทำ ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีทำให้ท่านไม่อาจควบคุมตัวเองได้ ไม่คล้ายกับตอนนี้ที่จิตปัญญาของท่านกระจ่างแจ้งกว่าที่ผ่านมา ปราศจากความต้องการแม้แต่น้อย"

ฉินเมิ่งเหยากัมศีรษะต่ำ ขบริมฝีปากกล่าวเบาๆ ว่า

"ขออภัย"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่มีอันใดต้องกล่าวคำขออภัย?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"เมิ่งเหยาไม่ได้ขออภัยที่ไม่บังเกิดความต้องการ หากแต่นึก

ละอายที่ประเมินท่านต่ำทรามไป เมิ่งเหยามีความถือดีตลอดมา คิดไม่ถึงว่าพรสวรรค์ของท่านหาเป็นรองข้าพเจ้าไม่ มิน่าเล่าเซ่อจุนซิ่นท่านผู้เฒ่าพอพบพานท่าน ก็เสียสละตัวเองส่งเสริมท่าน"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าที่สามารถก้าวข้ามขอบเขตเฉพาะหน้า ล้วนเป็นผลจากเมิ่งเหยา หากมิใช่ท่านใช้สติปัญญาดำเนินการต่างๆ นานากระตุ้นพันธุมารของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยสามารถบรรลุถึงระดับเช่นตอนนี้อย่างมากเพียงเป็นข้าทาสที่หมกมุ่นกับดัณหาราคะ เมิ่งเหยาข้าพเจ้ารักท่านจนแทบคลั่งไคล้แล้ว"

จากนั้นอุทานดังอา ร้องว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เข้าใจอันใด?"

ดวงตาหานป๋อทอแววรำลึกนึกถึง กล่าวว่า

"วันที่อยู่ในคุกคุมขัง เซ่อจุนซิ่นท่านผู้เฒ่าให้ความสนใจท่านเป็นพิเศษ แสดงว่าตอนนั้นท่านผู้เฒ่าได้คิดแต่แรกว่าครรภธรรมของท่านจะบังเกิดผลต่อข้าพเจ้า เพียงแต่ไม่ได้บอกออกมาเท่านั้น"

ฉินเมิ่งเหยาคิดกล่าวกระไร หานป๋อก็ประทับริมฝีปากลงปิดปากของนางไว้

ฉินเมิ่งเหยาเปิดปากกว้างออก ปล่อยให้มันกระทำตามอำเภอใจ

ความรักอันลึกล้ำท่วมท้นนาง จนจมอยู่ในทะเลรักอันสวยงาม พลังลมปราณธาตุธรรมชาติอันบริสุทธิ์สายหนึ่งถ่ายทอดเข้ามาตามเส้นชีพจรอย่างแช่มช้าและทรงพลัง ยื่นขยายถึงชีพจรหัวใจที่ขาดไปของนาง หลอมรวมกับลมปราณธาตุธรรมชาติในตัวนาง ทำให้พลังลมปราณ

ที่เริ่มแห้งขอดของนางพลันฟื้นคืนชีวิต เพิ่มขีดความสามารถในการยืดโยงส่วนที่ขาดไป

พลังลมปราณทั้งสองสายคล้ายชายหญิงที่ร่วมอภิรมย์สมสู่ก่อเกิดพลังงานใหม่ขึ้น ยืดชีวิตของฉินเมิ่งเหยาออกไป

หานป๋อถอนริมฝีปาก ผลักไสนางออกห่างด้วยความอาลัย พลันม้วนแขนเสื้อทั้งสองขึ้น เพ่งตาแวววาวสำรวจมองนาง

ฉินเมิ่งเหยาได้สติจากความเคลิบเคลิ้ม รู้สึกว่าสายตาของอีกฝ่ายพอกวาดผ่าน บนร่างนางบังเกิดปฏิกิริยาที่น่าอับอายขึ้น ต้องกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

หานป๋อกลับคืนสู่สภาพกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาสมควรเชื่อว่าตอนนี้ข้าพเจ้ามีความสามารถในการควบคุมตัวเอง เมิ่งเหยาก็แสดงว่ายอมลดตัวลงแต่งกับข้าพเจ้า ย่อมไม่ปฏิเสธการลูบคลำของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังใคร่ครวญว่าสมควรลูบคลำท่านจากตำแหน่งใดดี?"

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกว่าวิชามารของมันมีแต่เพิ่มพูนขึ้น แม้ทราบว่ามันตั้งใจยั่วเย้านาง ยังทนทานรับไม่ได้ เห็นดวงตามันจ้องจับที่อกอูมของนาง ต้องกล่าวด้วยมือไม้ปั่นป่วนว่า

"ผู้อื่นบำเพ็ญเพียรตั้งแต่เล็ก ต่อให้ท่านคิดรังแกผู้อื่น ก็สมควรดำเนินการตามลำดับ กล่าวคำหวานหูมากกว่านี้ มิใช่พอเริ่มต้นก็ใช้วิธีการอันดื้อด้านเช่นนี้"

หานป๋อรู้สึกว่าตนเองก้าวเข้าสู่ขอบเขตอันโปร่งโล่ง ไม่ตกอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ใดๆ ทางโลก ไม่ว่าเรื่องราวใดสามารถกระทำตามใจปรารถนา แม้แต่กับนางเซียนเช่นฉินเมิ่งเหยาก็ไม่มีข้อยกเว้น ดังนั้นจงใจกล่าวว่า

"ดำเนินการตามลำดับ? พวกเราขึ้นเตียงกันแล้ว นอกจากร่วมอภิรมย์ ยังมีเรื่องใดไม่ได้กระทำ ลูบๆ คลำๆ นับเป็นอย่างไรได้?"

ฉินเมิ่งเหยาพอฟัง ถึงกับสองแก้มร้อนผ่าว ขยี้เท้ากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"นั่นแตกต่างกัน เช้าวันนี้ตอนอยู่บนเตียง...เช้าวันนี้ตอนอยู่บนเตียง...โอ เมิ่งเหยาไม่ทราบกล่าวอย่างไรดี สรุปแล้วตอนนี้ยังไม่ได้ อย่าลืมว่าท่านเคยรับปากว่าจะไม่กระทบถูกผู้อื่น"

หานป๋อย่อมทราบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับฉินเมิ่งเหยาแม้ก้าวข้ามเส้นแบ่งที่ขีดคั่นเอาไว้ แต่คิดพิชิตฉินเมิ่งเหยา ยังต้องเดินเส้นทางอีกยาวไกล ดังนั้นไม่บีบบังคับนาง เพียงยืนกอดอก มองดูนางอย่างยิ้มแย้ม

ความรู้สึกปีติที่บอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง พลันแล่นเข้าสู่จิตใจฉินเมิ่งเหยา นางสงบเยือกเย็นลง ชำเลืองมองหานป๋อแวบหนึ่ง โผเข้าอ้อมอกหานป๋อ กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"ท่านจงใจรวมเส้นเสียงกล่าวกับเมิ่งเหยา ระวังว่าอีกสักครู่พี่ใหญ่ฟั่นจะคิดบัญชีกับท่าน"

หานป๋อยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ไหนเลยสนใจถึงเพียงนั้น เมิ่งเหยาบอกต่อข้าพเจ้าก่อนว่าสามารถลงไม้ลงมือต่อท่านหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"วันที่ข้าพเจ้าลงจากเรือนฌานเมตไตรย ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) เคยถามข้าพเจ้าว่า ที่แท้มีบุรุษที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่ข้าพเจ้าหรือไม่? ข้าพเจ้าตอบว่านอกจากวิถีแห่งเซียนแล้ว ในโลกไม่มีวัตถุเรื่องราวที่สามารถสั่นไหวจิตใจข้าพเจ้า โอ ตอนนั้นซือฟู่ยังชมเชยข้าพเจ้า ดังนั้นหวังให้ป๋อหลางเข้าใจความรู้สึกของข้าพเจ้า ให้เวลาเมิ่งเหยา

เตรียมตัวเตรียมใจบ้าง...สวรรค์ ท่านทำอะไร?"

ที่แท้มือของหานป๋อล้วงเข้ามาในร่มผ้าของนาง ลูบคลำหน้าอกหน้าใจของนาง โดยที่กั้นด้วยเสื้อชั้นในสีขาวชั้นหนึ่ง

เสียงคว้ากเมื่อหานป๋อฉีกกระชากเสื้อชั้นในออกมาส่วนหนึ่ง ยื่นส่งให้แก่ฉินเมิ่งเหยาซึ่งหอบหายใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มา ผูกไว้บนศีรษะข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ค้อนบุรุษที่ล่วงล้ำหน้าอกอันศักดิ์สิทธิ์ของนาง รับแถบผ้าซึ่งฉีกกระชากจากเสื้อชั้นในแผ่งความหอมกรุ่นของนางไป ผูกติดกับศีรษะของมัน ปากกล่าวว่า

"หากท่านใช้ผ้าเช็ดหน้าของข้าพเจ้าคลุมหน้าไว้ ระวังอย่าได้ทำตกหล่นไป"

จากนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"รีบกลับมา อย่าให้ผู้อื่นเป็นห่วงไป"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เมื่ออยู่ร่วมกับเมิ่งเหยาช่างสมใจนัก ไม่ต้องบอกออกมา ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าคิดทำอะไร"

ฉินเมิ่งเหยาพอผูกแถบผ้ากับศีรษะของมันเสร็จสิ้น ก็ถอยกายไปสองก้าว สำรวจดูสารรูปมันหัวร่อคิก พลางกล่าวว่า

"หากท่านคิดปลอมตัวเพื่อตบตาอิ๋งซ่านฮัว เกรงว่าเปลืองสมองสูญเปล่า ไม่ว่าผู้ใดดูจากบุคลิกท่วงท่าของท่าน ก็จดจำออกว่าท่านเป็นใคร"

หานป๋อมองดูอิริยาบถอันแช่มช้อยงดงาม ตาหยาดเยิ้มที่กลิ้งกลอกไปมาของนาง อดนึกถึงเนินอกที่ขาวนวลดุจงาช้าง ริมฝีปากลิ้นหอมหวานของนางมิได้ แทบไม่อาจควบคุม "จิตมาร" เอาไว้ พลันประหวัดนึกถึงท่าทีหนึ่งในสิบท่าไร้คำนึงนามหยุดคำนึง จากนั้น

ประนมมือ กล่าวว่า

"สีกา อาตมามีของสิ่งหนึ่งให้ท่านชมดู"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นหานป๋อคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ถึงกับใจสั่นสะท้าน ทราบว่ามันเริ่มควบคุมคุณลักษณะที่ร้อยเปลี่ยนพันแปลงของพันธุมารได้แล้ว

ควรทราบว่ามารกับธรรมเป็นสุดปลายที่ตรงข้ามกันสองประการ วิชามารเป็นของตาย วิชาธรรมคือชีวิต มารเน้นที่พันแปรหมื่นแปลง ธรรมคือความจดจ่อเป็นหนึ่งเดียว

ยามนี้หานป๋อคล้ายเปลี่ยนแปลงเป็นหลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรม เพราะว่ามันสามารถแสดงออกซึ่งคุณลักษณะของพันธุมาร ประการสำคัญยิ่งกว่าคือมันกอปรด้วย "จิตธรรม"

ฉินเมิ่งเหยาถามโพล่งว่า

"มีอันใดน่าดู?"

แววตาของหานป๋อแปรเปลี่ยนเป็นลึกล้ำสุดจะหยั่ง ยิ้มเล็กน้อยแล้วเริ่มปลดกระดุมเสื้อออก

ฉินเมิ่งเหยาใจสั่นสะท้าน หรือว่าเด็กน้อยนี้คิดถอดเสื้อผ้าใช้ร่างเปลือยของมันยั่วยวนนาง?

หานป๋อหัวร่อดังกังวาน สลัดเครื่องแบบขุนนางโคกุเรียวออก เผยเห็นชุดรัดกุมที่สวมอยู่ภายใน

เห็นมันไหล่บ่ากว้างเอวคอด รูปร่างทั้งสวยงาม ท่วงท่าก็องอาจ กอปรเป็นเสน่ห์ของความเป็นชายชาติชาตรี

ฉินเมิ่งเหยาไม่เคยถูกร่างกายของบุรุษเพศดึงดูดใจมาก่อน ต้องเหม่อมองมัน ยามกะทันหันลืมกล่าววาจา

หานป๋อใช้ออกด้วย "วิชามาร" รุกล้ำหน้าอกของนาง ทำลายวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของนาง จากนั้นแปลงเป็นหลวงจีนสูงส่ง ใช้

ความเคลื่อนไหวถอดเสื้อผ้าสะกิดความเอียงอายของฉินเมิ่งเหยา สุดท้ายสำแดงพลังมาร อวดร่างกายเลือดเนื้อต่อนาง ทุกประการที่ดำเนินการเพื่อประทับภาพลักษณ์ของตัวเองอยู่ในจิตธรรมของฉินเมิ่งเหยา รูปแบบวิธีที่ใช้พอนึกได้ก็กระทำเช่นนี้ แม้แต่ชนชั้นผังปานหรือล่างฟานหวินยังยอมรับนับถือ

หานป๋อกางมือออก สองตาสาดประกายเจิดจ้าครอบคลุมใส่หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินนางนี้

ฉินเมิ่งเหยาไม่อาจยับยั้งใจ สูญเสียความถือดี โผเข้าอ้อมอกมัน กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"หานป๋อเอย เมิ่งเหยาจะกระเง้ากระงอดต่อท่านแล้ว"

หานป๋อโอบกอดนางเต็มอก หัวร่อพลางกล่าวว่า

"กระเง้ากระงอดอันใด?"

ฉินเมิ่งเหยาบิดกายอย่างไม่ยินยอม กล่าวว่า

"ผู้อื่นไม่ยอมจำนนต่อท่าน"

หานป๋อใช้ความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวผลักไสนางออก หอมแก้มซ้ายขวาของนาง ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าตรวจสอบชีพจรหัวใจของท่าน หากภายในสิบวันไม่สามารถเชื่อมต่อมันในขั้นแรก ยามใดที่เหี่ยวแฟบหดตัวจะไม่มีความหวังเชื่อมต่อได้อีก ดังนั้นไม่ว่าวิธีใดพวกเราล้วนต้องทดลองดูดีหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง ผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน

หานป๋อจูบริมฝีปากนางเบาๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปจัดการกับนางปีศาจนั้น ท่านนอกจากนึกถึงเรื่องนี้ อย่าได้ลืมหวนรำลึกถึงความรู้สึกที่ถูกข้าพเจ้ารุกล้ำหน้าอกหน้าใจของท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงซ่าน ก้มศีรษะลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"วางใจเถอะ เมิ่งเหยาคิดลืมเลือนก็ทำไม่ได้"

หานป๋อกล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

"ข้าพเจ้ายังต้องจัดหาหมวกใบหนึ่ง และทวงถามสิ่งของหนึ่งจากฟั่นเหลียงจี๋ ข้าพเจ้าไปแล้ว"

จบเล่ม 8

SIAM INTER BOOKS

ดาบมังกรหยก ตอน ยอดยุทธจักรกำลังภายใน

กิมย้ง

9

ฉบับปรับปรุงใหม่

ดาบมังกรหยก

ตอน ยอดยุทธจักรกำลังภายใน

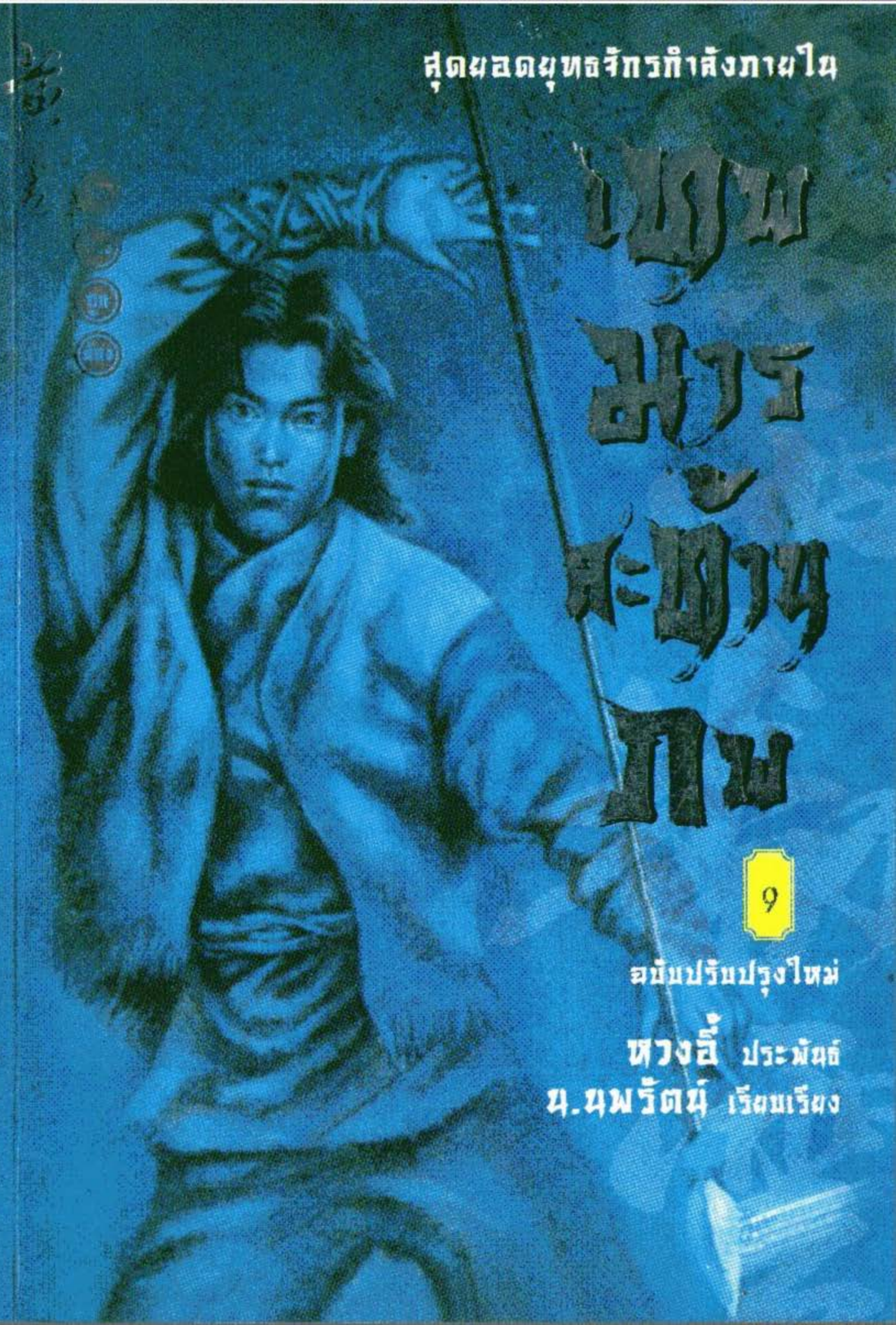

9

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

ฟงสิงเลี่ย

ได้รับการถ่ายทอดวิทยายุทธ์จากอธรรมตักตี๋สีทธิ์ สี่เย่อไห่ กนัดจัดเจนในการใช้ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ถูกผังปานวางตัวเป็นกระดางรองรับ สำหรับฝึกวิชาอิดแห่งธรรมปลูกฝังมาร จนสูญเสียพลังฝีมือ ต่อมาด้วยวาสนาบันดาล ได้รับการวางตัวเป็นสามยอดฝีมือรุ่นใหม่คู่กับฮีฉางเจิงและหานป๋อ

เดิมพันสตรีค้างคืน

เมืองฉางซา ยามได้เข้าไฟ

ชิฉางเจิงออกจากตัวตึกซึ่งความจริงเป็นของสำนักตันชิง เหยียบย่างสู่ถนนยาว สายตายามกวาดมอง ต้องลอบชมเชยว่าเป็นสภาพอันรุ่งเรืองนัก

ภายใต้ข้อเสนอของหานปี้ฉุ่ย นางใช้เคล็ดวิชาประจำสำนักตกแต่งขนคิ้วมันหยาบหนาขึ้น ติดหนวดปลอมกระจุกหนึ่ง ถึงกับคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน

บนถนนเต็มไปด้วยผู้คนและรถรา ภายใต้แสงโคมไฟสาดส่องที่นี้คล้ายกับเป็นตัวเมืองที่ไม่มีราตรีกาล

ชิฉางเจิงปะปนไปในคลื่นมนุษย์ ไม่นานก็มาถึงถนนใหญ่ฉางซาที่ครึกครื้นที่สุด และเป็นแดนบุปผางามที่มีชื่อที่สุด

สองฟากข้างปรากฏหอนางโลมแน่นขนัด แว่วเสียงเครื่องสายขับกล่อม และเสียงร้องทายนิ้วมือดังลอดออกมา

ชิฉางเจิงคึกคักขึ้นอักโข พานเดินไปยังหอนางโลมที่ใหญ่โตที่สุดแห่งหนึ่ง ตั้งใจอาละวาดก่อกวน โดยหาความสุขใส่ตัวก่อน ค่อยเสาะหาค่ายพรรคท้องถิ่นที่เป็นศัตรูกับพรรคมังกรพิโรธ ลงมือสั่งสอนสักครา

ชิฉางเจิงก้าวขึ้นบันได เดินส่ายอาดๆ เข้าหอนางโลม แม่เล้าซึ่งยังมีเค้าความงามหลงเหลือนางหนึ่งออกมารับหน้าอย่างยิ้มแย้ม ยังไม่ทันเอ่ยปาก ชิฉางเจิงชิงแบะปกเสื้อของนางออก มองดูแวบหนึ่ง ยัดเงินหนึ่งตำลึงไปในร่องอกของนาง กล่าวว่า

"แม่นางที่มีชื่อเสียงที่สุดของที่นี้เป็นใคร อย่าได้หลอกข้าพเจ้า หาไม่จะให้ท่านเห็นดีแน่นอน"

แม่เล้านั้นก้มศีรษะมองดู เห็นเป็นเงินขาวๆ หนักหนึ่งตำลึงจริงๆ ต้องลอบร้องว่านายท่านนี้มือเติบนัก ความไม่พอใจที่ถูกลวนลามถึงกับปลาสนาการสิ้น อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามรูปกายแข็งแรง หว่างคิ้วแฝงแววอันธพาลดุร้าย ไหนเลยกล้าอาละวาด รีบโน้มหน้าไป กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"ย่อมเป็นแม่นางหงสิ้ว (แขนเสื้อแดง) ของพวกเรา แต่ท่านก็ทราบ..."

ชิฉางเจิงตัดบทนางด้วยความรำคาญว่า

"ไม่ต้องพร่ำพิไรมากความ คืนนี้ให้นางค้างคืนกับข้าพเจ้า ก่อนอื่นเปิดห้องพิเศษให้แก่ข้าพเจ้า ค่อยตามตัวนางมารินสุราร้องเพลงขับกล่อม"

แม่เล้านั้นกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"หงสิ้วไม่รับแขกโดยง่ายดาย คุณชายหวงที่ทรงอิทธิพลในที่นี้ตามพัวพันนางสามเดือน นางค่อยยอมค้างกับมันคืนหนึ่ง ท่าน..."

ยามตื่นตระหนกลืมยืดอกขึ้น เงินหนึ่งตำลึงนั้นจึงลื่นไหลลง

ยังหน้าท้อง สร้างความกระอักกระอ่วนแก่นางนัก

ชิฉางเจิงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"มิต้องให้ท่านเป็นห่วง ขอเพียงให้ท่านปล่อยให้ข้าพเจ้าพบกับนาง บิดารับรองว่านางยินยอมขึ้นเตียงกับข้าพเจ้าเอง"

แม่เล้านั้นกล่าวด้วยสีหน้าลำบากใจว่า

"ตอนนี้หงสิ้วเป็นเพื่อนหัวหน้าพรรคฉางซาไปยังบ่อนพนันจี่เสียง (สิริมงคล) คืนนี้คงไม่กลับมาแล้ว"

ชิฉางเจิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ครุ่นคิดว่านี่เป็นคราเคราะห์ของพรรคฉางซา ตนเองจะไปรังควานหาเรื่องกับมัน และชิงตัวหงสิ้วกลับมา ยามนั้นสอบถามเส้นทางไปยังบ่อนพนัน ทำความเข้าใจว่าคืนนี้หงสิ้วสวมใส่เสื้อผ้าสีใดแบบไหน จากนั้นก้าวยาวๆ จากไป

แม่เล้านั้นลอบร้องผิดท่า รีบใช้คนเดินทางลัดแจ้งต่อหัวหน้าพรรคฉางซา ฉายางูคุร้ายซาเอี่ยน ป้องกันว่าหากเกิดเรื่องขึ้น นางจะได้ไม่ถูกตำหนิ

ชิฉางเจิงจงใจเดินส่ายราวกับอันธพาลร้านถิ่น สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนที่เดินสวนมาจนหลีกทางให้ ถึงแม้ถูกมันชนใส่ ก็ไม่กล้าต่าตอบ

ยามนี้ในใจมันกลับคิดถึงหานปี้ฉุ่ย ในหญิงงามที่มันประสบพบพาน นอกจากฉินเมิ่งเหยาแล้ว นับนางงดงามที่สุด หานฮุ่ยจื่อกับสุ่ยโหยวจิงยังเป็นรองนางขั้นหนึ่ง แต่ว่านางตั้งใจไม่แต่งงาน นับเป็นเรื่องน่าเสียดายจริงๆ

พร้อมกันนั้นมันลอบด่าตัวเองในใจ สามปีนี้มันไม่ยุ่งเกี่ยวกับสตรี แต่หลังจากแยกจากสุ่ยโหยวจิง เพียงสองวันก็เปลี่ยวเหงาสุดทนทาน คล้ายกับไม่อาจปราศจากสตรี

ยามนั้นชิฉางเจิงลดเลี้ยวเข้าถนนขวางที่กว้างขวางอีกเส้นหนึ่ง

สองฟากข้างเต็มไปด้วยร้านค้าช่องนางโลม โดยเฉพาะร้านอาหารมีมากเป็นพิเศษ ป้ายยี่ห้อ "จี้เสียงตู่ฟาง" (บ่อนพนันสิริมงคล) ยื่นขวางออกมา สะดุดตายิ่งนัก

ชิฉางเจิงเร่งฝีเท้าถึงหน้าประตูบ่อนพนัน เดินขึ้นบันไดไป พลันปรากฏชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมสี่คนยืนเรียงรายขวางทางไว้ หนึ่งในจำนวนนั้นตวาดว่า

"สหายแปลกหน้ายิ่งนัก ประกาศนามมา"

อีกคนหนึ่งกวาดตามองดาบศัสตราฟ้าที่สะพายอยู่กลางหลังมัน แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ดาบเล่มนี้คงมีราคาค่างวดอยู่หลายหุน ปลดออกมาเป็นค่าผ่านเข้าประตูเถอะ"

ชิฉางเจิงท่องยุทธจักรมานาน ไหนเลยไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด พลันยื่นสองมือปราดออก บีบคอชายฉกรรจ์ที่กึ่งกลางทั้งสองคนไว้ ยกขึ้นราวกับเป็นวัตถุไร้น้ำหนัก

ชายฉกรรจ์ที่ด้านข้างทั้งสองตวาดด้วยโทสะ ขณะจะลงมือชิฉางเจิงยื่นเท้าซ้ายเตะกราดออก เตะคนทั้งสองลอยลิ่วไป กลิ้งเข้าประตูบ่อน

ชิฉางเจิงแผ่พุ่งพลังผ่านปลายนิ้ว ชายฉกรรจ์ที่ถูกมันบีบคอไว้ทั้งสองเหลือกตาขึ้น สิ้นสติไป ดังนั้นมันพอคลายมือออก คนทั้งสามก็ล้มระทวยกับพื้นดุจดินเหลวสองกอง

ชิฉางเจิงแหงนหน้าหัวร่อ ก้าวยาวๆ เข้าบ่อนไป

หลังประตูยังมีคนเฝ้าดูแลหลายคน เห็นมันดุร้ายถึงเพียงนี้จัดการกับคนของพรรคฉางซาทั้งสี่อย่างรวดเร็ว ไหนเลยกล้าเข้ามาขัดขวางอีก

ห้องโถงของบ่อนพนันตกแต่งอย่างเลิศหรู จัดตั้งโต๊ะพนัน

สามสิบกว่าตัว มีผู้คนสองร้อยกว่าคนยังรู้สึกกว้างขวาง แต่ละคนห้อมล้อมเครื่องมือเล่นพนันนานาชนิด เล่นได้เสียอย่างคร่ำเคร่งไหนเลยล่วงรู้ว่าที่หน้าประตูเกิดเรื่องต่อยตี

ชิฉางเจิงกวาดตามอง เห็นหญิงงามเมืองแต่งตัวฉูดฉาดสิบกว่านางปะปนอยู่รวมกับนักพนัน แต่หามีแม่นางหงสิ้วดังที่แม่เล้านั้นบ่งบอกบรรยายไม่ จึงเดินเข้าห้องโถงข้างช่วงตึกใน

ขณะอยู่ห่างจากประตูตึกในสิบกว่าก้าว ปรากฏชายกลางคนท่าทางดุร้ายผู้หนึ่ง นำสมุนบริวารสองคนดาหน้ามา ตวาดใส่มันว่า

"สหายชะงักเท้า"

ชิฉางเจิงเหลือกตาขึ้น หาแยแสสนใจไม่ เดินไปยังด้านข้างของพวกมัน

ชายกลางคนนั้นปรายตาบอกใบ้แวบหนึ่ง คนทั้งสามพากันชักดาบโดยพร้อมเพรียง

ชิฉางเจิงพลันเร่งความเร็วขึ้น

เสียงติงติงติงสามครา ดาบสามเล่มมีอยู่สองเล่มถูกกระแทกหลุดลอยจากมือ มีแต่ชายกลางคนที่กึ่งกลางยังถือดาบไว้ได้ เซถอยไปสองก้าว แต่แขนทั้งข้างชาด้าน มิเพียงไม่อาจฟาดฟันดาบที่สองออกกระทั่งยกดาบขึ้นยังยากลำบากยิ่ง

ชิฉางเจิงถลันถึงหว่างกลางของสมุนบริวารทั้งสองนั้น หักศอกกระทุ้งใส่ คนทั้งสองล้วนล้มไปยังด้านข้าง พร้อมกันนั้นมันยกเท้าขึ้นคลี่คลายท่าเท้าที่ชายกลางคนนั้นเตะกราดมา ตวัดสองมือตบฉาดใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม

ชายกลางคนนั้นถูกตบจนเลือดกบปาก โซซัดโซเซล่าถอย

ชิฉางเจิงไม่แยแสสนใจมันอีก สาวเท้าเข้าห้องโถงชั้นใน

การตกแต่งในที่นี้ยิ่งวิจิตรงดงาม ที่ดึงดูดสายตามันคือ คน

รับแขกมิใช่บุรุษเช่นที่ห้องโถงด้านนอก หากแต่เป็นพนักงานหญิงวัยแรกรุ่น แต่งกายอย่างยั่วยวน ยกผลไม้อาหารว่างสุราเลิศรสเดินไปมาอยู่ระหว่างโต๊ะพนันแปดโต๊ะ เพิ่มเติมสีสันความงามแก่สถานที่แสดงว่าแขกเหรื่อหลายสิบคนนี้มีศักดิ์ฐานะสูงกว่านักพนันที่เบื้องนอกมากนัก

ผู้คนในที่นี้มีจำนวนน้อยกว่าห้องโถงด้านนอก แต่หญิงงามเมืองที่อยู่เป็นเพื่อนกับแขกเหรื่อ กลับมีจำนวนมากกว่าที่เบื้องนอกมากนัก

เสียงการต่อสู้ดึงดูดสายตาทุกผู้คนจ้องจับมาที่ชิฉางเจิง

ชายกลางคนที่ถูกมันตบหน้าสองฉาด ล่าถอยถึงโต๊ะพนันกลางห้องโถงตัวหนึ่ง หยุดยืนอยู่ด้านหลังบุรุษที่แต่งกายเช่นบัณฑิตนักศึกษาอายุสี่สิบเศษผู้หนึ่ง

คนผู้นี้หน้าสี่เหลี่ยมใบหูใหญ่ ความจริงมีหน้าตาองอาจ น่าเสียดายที่ข้างแก้มเพิ่มรอยแผลเป็นจากคมดาบยาวร่วมสามนิ้วเส้นหนึ่ง ทำให้มันกลายเป็นบิดเบี้ยวน่ากลัว

ที่ข้างกายมันนั่งไว้ด้วยหญิงงามร่างสูงระหง มีรูปโฉมโนมพรรณสะดุดตา โดยเฉพาะเสื้อผ้าที่สวมใส่ตัดเย็บรับกับรูปร่าง ขับเน้นส่วนโค้งส่วนเว้าของนาง แม้แต่ชิฉางเจิงยังชมดูจนใจเต้นระทึกขึ้น

ที่ด้านหลังบัณฑิตหน้ามีรอยแผลเป็นยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์หลายคน เห็นฝ่ายตนพลาดท่าเสียที ขณะจะโถมออกไปลงมือ บัณฑิตหน้ามีรอยแผลเป็นก็ยื่นมือขวางกันไว้

ชิฉางเจิงแหงนหน้าหัวร่อ ดึงดูดความสนใจของผู้คนในบริเวณค่อยประสานมือต่อหญิงสาวร่างสูงระหงนั้น กล่าวว่า

"ท่านนี้คงเป็นแม่นางหงสิ้วแล้ว เราผู้แซ่หานตามหาท่านอย่างยากเย็นนัก"

ผู้คนในบริเวณล้วนตะลึงลาน คาดคิดว่าคนผู้นี้ช่างไม่รู้จักดีชั่ว กลับลวนลามสตรีของหัวหน้าพรรคฉางซาอย่างเปิดเผย คล้ายมองไม่เห็นงูดุร้ายซาเอี่ยน นับว่าไม่ต่างกับการหาที่ตาย

แม่นางหงสิ้วนั้นกลอกตาคู่งาม ดวงตาทอแววกระตือรือร้นสนใจ เผยอยิ้มไม่กล่าวกระไร

เหล่าชายฉกรรจ์ที่ด้านหลังหัวหน้าพรรคฉางซาพากันตวาดด่าทอ ตรงกันข้ามกับหัวหน้าพรรคฉางซาผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง ทราบว่าผู้มาไม่มีเจตนาดี เพียงสำรวจดูชิฉางเจิงอย่างเย็นชา

ชิฉางเจิงสาวเท้าก้าวยาวๆ มายังโต๊ะของหัวหน้าพรรคฉางซา

นักพนันที่ร่วมโต๊ะกับหัวหน้าพรรคฉางซาเห็นผิดท่า พากันลุกจากโต๊ะล่าถอยไปด้านข้าง

ยามนั้นภายในห้องโถงเงียบสงบลง ทุกคนเฝ้าดูความเปลี่ยนแปลงของเรื่องราว

เมื่อชิฉางเจิงนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับหัวหน้าพรรคฉางซา นอกจากหัวหน้าพรรคฉางซา หงสิ้ว กับบริวารพรรคฉางซาที่ด้านหลังทั้งห้าคนแล้ว คงเหลือแต่เจ้าหน้าที่หญิงประจำโต๊ะพนันซึ่งตัวสั่นงันงกอยู่แต่ผู้เดียว

สองตาชิฉางเจิงสาดประกายดุจสายฟ้า สู้สายตากับหัวหน้าพรรคฉางซา

หัวหน้าพรรคฉางซาถูกมันจ้องมองจนสั่นสยิว ครุ่นคิดว่าคนผู้นี้มีประกายตาสมบูรณ์อย่างที่ในชีวิตน้อยครั้งจะพบพาน คาดว่าคงมีกำลังภายในแกร่งกร้าว ตนเองบวกกับบริวารที่ด้านหลังมิใช่คู่มือด้วย อดบังเกิดจิตขลาดเขลามิได้ เพียงแค้นใจที่อยู่ท่ามกลางผู้คนหมู่มาก หากแสดงความอ่อนแอออกมา เกรงว่ายากจะหยั่งเท้าอยู่ที่นี้สืบไป จึงกัดฟัน กล่าวว่า

"สหายมีนามสูงส่งใด?"

ชิฉางเจิงหาตอบคำไม่ กวาดตาไปยังใบหน้าหงสิ้ว เค้าความดุร้ายแปรเป็นนุ่มนวล เผยอยิ้มพลางผงกศีรษะ ค่อยกล่าวกับหัวหน้าพรรคฉางซาว่า

"ท่านไม่ต้องสนใจว่าข้าพเจ้าเป็นใคร ควรทราบว่าข้าพเจ้าสืบเสาะหาท่านในท้องที่ของท่าน ย่อมมิใช่ชนชั้นไร้นาม เพียงถามท่านกล้าเดิมพันกับข้าพเจ้าสักตาหรือไม่?"

หัวหน้าพรรคฉางซาถูกท่วงท่าสภาวะของมันสะกดไว้ ทราบว่าหากไม่รับปาก จะฉีกหน้าลงมือในบัดดล ยามนั้นฝืนหัวร่อ กล่าวว่า

"เราผู้แซ่ซามายังที่นี้เพื่อเล่นพนันเงินทอง ไม่ว่ากับผู้ใดล้วนยินดีน้อมสนอง"

มันจะอย่างไรเป็นคนคลุกคลีในยุทธจักร ยามพูดจาย่อมรู้จักรักษาศักดิ์ศรีและหน้าตา มิให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่ามันถูกบังคับให้รับปาก

หงสิ้วชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววดูถูกเหยียดหยามขึ้น แต่พอปรากฏก็สลายวับ

ชิฉางเจิงเอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้อย่างปลอดโปร่ง บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กวาดตาสำรวจมองใบหน้าอันงดงาม และอกอูมที่ตูมตั้งของหงสิ้ว ค่อยกล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้มาเล่นพนันเงินทอง"

ผู้คนในบริเวณล้วนงงงันวูบใหญ่

หงสิ้วคล้ายบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อมันกว่าเดิม

เมื่อครู่ขณะที่ถูกมันสำรวจมอง หงสิ้วพบว่าในสายตาอันกระจ่างใสของฝ่ายตรงข้าม เต็มไปด้วยมนต์เสน่ห์ของลูกผู้ชาย มีแต่ความชื่นชม ปราศจากความใคร่อยากได้ ต่างกับบุรุษที่นางเคยผ่านพบ

มาโดยสิ้นเชิง

หัวหน้าพรรคฉางซาขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"สหายบอกก่อนว่าจะเดิมพันกับเราหนึ่งตา ตอนนี้กลับบอกว่าไม่ได้มาเล่นพนันเงินทอง ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ชิฉางเจิงตาสาดประกายเย็นเยียบสองสายสาดครอบคลุมหัวหน้าพรรคฉางซา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดเดิมพันผู้คนกับท่าน"

หัวหน้าพรรคฉางซาร้องโพล่งคำ "เดิมพันผู้คน?" ชิฉางเจิงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว หากข้าพเจ้าเป็นฝ่ายชนะ คืนนี้แม่นางหงสิ้วต้องเป็นของข้าพเจ้า"

ในบริเวณบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย เห็นว่าหัวหน้าพรรคฉางซาต้องไม่ยอมรับเงื่อนไขเช่นนี้แน่นอน

หงสิ้วไม่อาจนิ่งเฉยอีกต่อไป กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"หงสิ้วมิใช่ทรัพย์สิน ท่านคิดเดิมพันก็เดิมพันได้หรือ?"

ชิฉางเจิงยิ้มให้กับนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"แม่นางวางใจ ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นคนล่วงละเมิดหญิงงาม หากข้าพเจ้าชนะพนัน คืนนี้แม่นางจะคืนสู่อิสระ แต่ว่าจะดื่มสุราเป็นเพื่อน หรือค้างคืนกับข้าพเจ้าหรือไม่ แล้วแต่แม่นางจะตัดสินใจ ข้าพเจ้าไม่บังคับแข็งขืนแม้แต่น้อย"

หงสิ้วงงงันวูบหนึ่ง เห็นว่าคนผู้นี้ประหลาดแท้ ความจริงมาเพราะนางชัดๆ ถึงกับไม่เสียดายกับการล่วงเกินหัวหน้าพรรคฉางซา กลับไม่ถือสาว่าจะได้ครอบครองนางหรือไม่

ยามนั้นทุกผู้คนมุ่งความสนใจมายังหัวหน้าพรรคฉางซา ดูว่ามันมีปฏิกิริยาอย่างไร

หัวหน้าพรรคฉางซามีความลับคับใจยากจะกล่าว ถึงแม้ว่าฝ่ายตรงข้ามนั่งโดยที่กั้นด้วยโต๊ะพนัน แต่กลับแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันใส่มัน นั่นมีแต่ชนชั้นยอดฝีมือค่อยกระทำได้ มันสำนึกตัวว่าสู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ คาดว่าเรื่องที่ค่ำคืนนี้คิดเชยชิดหญิงงาม คงสลายเป็นอากาศธาตุ หากผิดพลาดอาจต้องทิ้งชีวิตไว้ ดังนั้นสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากสหายแพ้พนันจะเป็นอย่างไร?"

ชิฉางเจิงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน สุ้มเสียงสะท้านกระเบื้องหลังคา กล่าวอย่างอาจหาญว่า

"หากข้าพเจ้าแพ้พนัน ขอมอบชีวิตให้กับท่าน"

ในบริเวณเงียบกริบลง ทุกผู้คนครุ่นคิดว่าคนผู้นี้คงเสียสติแล้ว

หงสิ้วมองดูบุคลิกท่วงท่าอันโอ่อ่าอาจหาญของมัน ถึงกับใจเต้นระทึกตุมตาม ทราบว่าหากมันชนะพนัน นางจะยอมรับการจัดการจากมัน นางแม้ผ่านพบผู้คนมากมาย เพิ่งพบพานนักสู้ผู้กล้าเช่นนี้เป็นครั้งแรก

หัวหน้าพรรคฉางซาลอบขอบคุณฟ้าดิน ตอบรับว่า

"ตกลงตามนี้ ในเมื่อสหายมีกำลังขวัญเช่นนี้ ทั้งไม่บังคับแม่นางหงสิ้วกระทำเรื่องที่นางไม่ยินยอม เราจะเดิมพันกับท่านสักครั้ง หากเป็นฝ่ายแพ้ รับรองไม่เหนี่ยวรั้งสร้างความลำบากให้"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างสวยงาม จนผู้คนดูไม่ออกว่ามันหาทางถอยให้กับตัวเอง

คนทั้งสองมองดูเจ้าหน้าที่หญิงประจำโต๊ะพนันพร้อมกัน

โต๊ะตัวนี้เล่นพนันทายแต้ม โดยเจ้าหน้าที่หญิงบรรจุลูกเต๋างาช้างลูกหนึ่งลงในกล่องแพร ปิดฝากล่องลง เขย่าแล้วเปิดออก ด้านที่อยู่บนคือแต้มที่ทายกัน หากแทงถูกถือเป็นฝ่ายพนัน หาก

สองคนเล่นพนันกัน สามารถแทงว่าออกแต้มคู่หรือแต้มคี่

หัวหน้าพรรคฉางซาสำนึกตัวว่าพลังฝีมือเป็นรองฝ่ายตรงข้าม แต่ช่ำชองเรื่องการพนัน จึงกล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"สหายผู้นี้หากไม่ดัดค้าน พวกเราไม่พนันทายแต้ม เปลี่ยนเป็นใช้ลูกเต๋าสามลูกพนันตาเดียว ไม่ทราบคิดเห็นอย่างไร?"

ชิฉางเจิงลอบด่าคำจิ้งจอกเฒ่า ทราบว่ามันกลัวตนเองใช้กำลังภายในบังคับจำนวนแต้มของลูกเต๋า จึงเสนอให้ใช้ลูกเต๋าสามลูกเพิ่มความยากเป็นทวีคูณ แต่ฝ่ายตรงข้ามไหนเลยทราบว่าพลังฝีมือตนเองบรรลุถึงขอบเขตขั้นแรกธรรมชาติ จึงกล่าวโดยไม่ลังเลว่า

"ตกลง ทอดลูกเต๋าสามลูกเถอะ"

ครั้นแล้วเจ้าหน้าที่หญิงหยิบลูกเต๋ามาอีกสามลูก ส่งให้คนทั้งสองตรวจสอบดู ค่อยโยนลงในถ้วยเคลือบ

ลูกเต๋าไม่ได้กระเด็นกระดอนขึ้น แต่หมุนกลิ้งอยู่ภายในถ้วย บังเกิดเป็นสุ้มเสียงที่เร้าอารมณ์นักพนันทุกรูปนาม

เจ้าหน้าที่หญิงร้องเสียงดังว่า

"อยู่ห่างจากโต๊ะครึ่งเชียะ"

หัวหน้าพรรคฉางซากับชิฉางเจิงพากันชักมือที่วางบนโต๊ะพนันกลับมา มิให้ผู้คนเข้าใจผิดว่าฉวยโอกาสเล่นคดโกง

หัวใจทุกผู้คนเต้นกระดอนขึ้นถึงลำคอ รู้สึกตื่นเต้นเร้าใจยิ่ง

หงสิ้วตาทอประกายพิสดาร จ้องจับบนร่างชิฉางเจิง

เจ้าหน้าที่หญิงปิดฝาถ้วยลง ยกถ้วยที่บรรจุลูกเต๋าขึ้น ตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว เขย่าอย่างรวดเร็ว

เสียงลูกเต๋าดังอยู่ภายในถ้วย สั่นสะท้านหัวใจทุกผู้คน

เสียงปังเมื่อถ้วยถูกวางลงที่กลางโต๊ะ

หงสิ้วตื่นเต้นตึงเครียดจนอ้าปากน้อยๆ ขึ้น ครุ่นคิดว่าหาก

บุรุษแปลกหน้านี้เป็นฝ่ายแพ้ ใช่จะฆ่าตัวตายเพราะนางหรือไม่?

หัวหน้าพรรคฉางซากับชิฉางเจิงสบสายตากัน

"ข้าก่อน"

สุ้มเสียงหนึ่งพลันดัง สร้างความตะลึงลานแก่ทุกผู้คน แม้แต่ชิฉางเจิงก็ไม่มีข้อยกเว้น

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังต้นเสียง พบว่าในบริเวณไม่ทราบเพิ่มคุณชายรูปงาม หน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่งตั้งแต่เมื่อใด มันสาวเท้าก้าวปราดถึงข้างโต๊ะพนัน ใช้สุ้มเสียงที่เสนาะหูกล่าวว่า

"นี่เป็นการเดิมพันผู้คนและเดิมพันชีวิต ข้าพเจ้าไหนเลยไม่มีส่วนร่วมได้?"

ชิฉางเจิงมองปราดเดียวก็จดจำออกว่า "มัน" คือหานปี้ฉุ่ย ต้องลอบร้องผิดท่า ตนเองลงแรงมากมาย ทั้งสะกิดความรักของหงสิ้วขึ้น อาจถูกสตรีนางนี้ก่อกวนทำลาย จึงกล่าวว่า

"หากท่านมีอารมณ์สนุก ข้าพเจ้าจะเล่นพนันกับท่านอีกตาหนึ่ง"

หานปี้ฉุ่ยเดินอย่างผ่าเผยมานั่งลงที่ข้างกายคนทั้งสอง กล่าวว่า

"พวกท่านบอกก่อนว่าผู้ใดแทงคู่ ผู้ใดแทงคี่? ข้าพเจ้าค่อยบอกวิธีเดิมพันและเค้าพนันของข้าพเจ้าออกมา"

ไม่ว่าสุ้มเสียงและท่าทางของนาง ล้วนลอกเลียนแบบของบุรุษ มิให้ผู้คนระแวงสงสัยว่านางเป็นสตรี

ยามนั้นหัวหน้าพรรคฉางซามิต้องลงมือต่อชิฉางเจิง ค่อยปลอดโปร่งโล่งใจ ทั้งเห็นว่าการเดิมพันตานี้เร้าใจยิ่ง จึงจับตาดูถ้วยลูกเต๋าที่ปิดฝาไว้ จงใจกล่าวอย่างใจกว้างว่า

"สหายผู้นี้เลือกก่อนเถอะ"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มต่อหานปี้ฉุ่ย ค่อยหันไปกล่าวกับหงสิ้วว่า

"แม่นางหงสิ้วเลือกแทนข้าพเจ้าเถอะ"

หงสิ้วหน้าแดงวูบหนึ่ง กัมศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"หากเลือกผิดจะทำอย่างไร?"

นางเมื่อกล่าวเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนทราบว่านางให้ความสนใจต่อชิฉางเจิง

หัวหน้าพรรคฉางซารู้สึกเสียหน้านัก แต่หงสิ้วเป็นนางโลมที่มีชื่อเสียงที่สุดของเมืองฉางซา มาตรว่ามันไม่พอใจ ภายหลังเหตุการณ์ก็ไม่กล้าคิดบัญชีกับนาง

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างโอ่อ่าว่า

"เป็นตายแล้วแต่ลิขิต แม่นางเลือกอย่างวางใจเถอะ"

หงสิ้วเพ่งตาคู่งามจ้องจับที่ฝาถ้วย กล่าวเบาๆ ว่า

"แต้มคู่"

ชิฉางเจิงหัวร่อยาวนาน กล่าวว่า

"เงาร่างรวมเป็นคู่ นับเป็นนิมิตหมายอันดี ข้าพเจ้าแทงแต้มคู่"

มันเมื่อแทงแต้มคู่ หัวหน้าพรรคฉางซาย่อมแทงแต้มคี่

สายตาของทุกผู้คนจ้องจับบนร่างหานปี้ฉุ่ยที่ปลอมเป็นคุณชายรูปงาม ดูว่า "มัน" มีคำพูดใดจะกล่าว

หานปี้ฉุ่ยไม่รีบร้อนลนลาน จับจ้องมองชิฉางเจิงก่อน ค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแทงประตูสิบแปดแต้ม"

ทุกผู้คนบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา

ควรทราบว่าลูกเต๋าทั้งสามลูกแต่ละลูกมีหกประตู รวมเป็นสิบแปดประตู หานปี้ฉุ่ยแทงแต้มสิบแปด อย่างนั้นลูกเต๋าทั้งหมดต้องหงายขึ้นทั้งหกแต้ม นับว่ามีโอกาสน้อยกว่าน้อย

มีแต่ชิฉางเจิงลอบทอดถอนใจ

มันถือกำเนิดจากฝ่ายอธรรม คลุกคลีในบ่อนพนันซ่องนางโลมตั้งแต่เล็ก บนเกาะมังกรพิโรธก็มีบ่อนพนันหลายแห่ง ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนล้วนเป็นนักพนันชั้นเซียน

ส่วนในชนชั้นผู้เยาว์ นับมันมีวิชาพนันเก่งกาจที่สุด เพียงใช้ใบหูก็ฟังจำนวนแต้มของลูกเต๋าออก ดังนั้นมันทราบแต่แรกว่าลูกเต๋าภายในถ้วยออกแต้มหกทั้งหมด เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าหานปี้ฉุ่ยก็มีใบหูที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้

เมื่อครู่มันขอให้หงสิ้วเลือกแทน แท้ที่จริงเพียงเป็นวิชาพรางตาในกลโกง ต่อให้หงสิ้วเลือกเลขคี่ มันก็จะผลักไสว่านิมิตหมายไม่ดี มันไม่ชมชอบจำนวนเลขคี่เดี่ยวเอกา เปลี่ยนเป็นเลขคู่ หาได้ส่งผลกระทบถึงแพ้ชนะไม่ ตอนนี้หงสิ้วเมื่อเลือกถูกต้อง ย่อมเป็นความงามสมบูรณ์พร้อม

หัวหน้าพรรคฉางชาระงับสติแล้วกล่าวกับหานปี้ฉุ่ยว่า

"คุณชายวางเค้าพนันอันใด?"

หานปี้ฉุ่ยค้อนชิฉางเจิงวงหนึ่ง ค่อยกล่าวอย่างอาจหาญว่า

"หากข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้ เชิญเลือกระหว่างต้องการตัวคนหรือทองคำร้อยแท่ง"

ทุกผู้คนบังเกิดความปั่นป่วนอีกครา ทองคำจำนวนร้อยแท่งนี้มีบ้างบางคนเกิดมาอีกหลายชาติยังหาไม่ได้ คุณชายผู้นี้ช่างกล้าได้กล้าเสียนัก

ชิฉางเจิงทราบแน่แก่ใจว่าหานปี้ฉุ่ยมีเจตนาก่อกวน ทำลายเรื่องของมันกับหงสิ้ว ไม่ทราบว่านางมีความคิดอ่านใดกันแน่ หากมิใช่นางตั้งใจว่าจะไม่แต่งงาน มันคงคาดเดาว่านางเกิดความหึงหวง

หัวหน้าพรรคฉางซากล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

"หากคุณชายชนะเล่า?"

หานปี้ฉุ่ยถลึงตาใส่ชิฉางเจิง กล่าวว่า

"คืนนี้ไม่ว่าผู้ใดไม่อาจกระทบถูกแม่นางหงสิ้ว...เพียงนี้เท่านั้น"

ทุกผู้คนโห่ร้องออกมา ล้วนคาดเดาออกว่า "มัน" ตั้งใจมาก่อกวนทำลายความฝันของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับเค้าพนันนี้"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างป่าเถื่อนว่า

"อย่างนั้นท่านมีเงื่อนไขอันใด?"

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดเดิมพันกับท่านอีกตาหนึ่ง ท่านกล้ารับคำท้าหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ไฉนพิรี้พิไรถึงเพียงนี้ ตัดสินแพ้ชนะในตาเดียวไม่รวบรัดหมดจดกว่าหรือ?"

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าเพียงบอกว่าคิดเดิมพันกับท่านอีกตาหนึ่ง แต่ยังอยู่ในรอบนี้ ไม่ทราบพิรี้พิไรที่ใด?"

มิเพียงแต่หานปี้ฉุ่ยมึนงงสงสัย แม้แต่หัวหน้าพรรคฉางซาหงสิ้วและพวกก็รับฟังไม่เข้าใจ

ดวงตาชิฉางเจิงสาดประกายเกรี้ยวกราด จ้องมองไปที่ตาคู่งามของหานปี้ฉุ่ย กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ข้าพเจ้าพนันว่าท่านชนะ ลูกเต๋าภายในถ้วยทั้งสามลูกล้วนออกแต้มหก หากท่านเป็นฝ่ายแพ้ ก็มีทางเลือกสองประการ หนึ่งนั้นให้แม่นางหงสิ้วตัดสินใจว่ายอมค้างคืนกับข้าพเจ้าหรือไม่ หาไม่

ก็ให้ท่านค้างคืนกับข้าพเจ้า"

พลางบิดขี้เกียจ อ้าปากหาวคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อไม่มีสตรี เสาะหาบุรุษที่คล้ายกับสตรีเป็นเพื่อนข้าพเจ้าก็ไม่เลว"

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง คิดไม่ถึงว่ามันมีความ "รักชอบ" เช่นนี้

หานปี้ฉุยหน้าแดงเข้ม ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง พลันขยี้เท้าคราหนึ่ง พุ่งผ่านห้องโถง ถลันไปยังประตูดุจสายลมหอบหนึ่ง

ผู้คนในบริเวณที่มีวิทยายุทธ์ติดตัว พอเห็นท่าร่างที่รวดเร็วดุจภูตพรายของนาง ล้วนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

ชิฉางเจิงผงกศีรษะต่อเจ้าหน้าที่หญิงนั้น เป็นความหมายให้เปิดฝาถ้วย

เสียงลมพลันดัง เงาคนถลันวูบหนึ่ง หานปี้ฉุยกลับมานั่งที่เดิม ใบหน้าเย็นชาราวน้ำแข็ง ไม่มองดูผู้ใดทั้งสิ้น

เจ้าหน้าที่หญิงนั้นลังเลเล็กน้อย ค่อยยื่นมือที่สั่นระริกเปิดฝาถ้วยขึ้นมา

ยามนั้นผู้คนในบริเวณคลายความเกรงกลัวต่อชิฉางเจิง พากันยื่อเข้ามา มองไปภายในถ้วย ต้องส่งเสียงโห่ร้องออกมา

ลูกเต๋าทั้งสามลูกล้วนออกแต้มหก

หัวหน้าพรรคฉางซาคาดเดาแต่แรกว่าต้องเป็นเช่นนี้ พลันผุดลุกขึ้นประสานมือต่อชิฉางเจิง กล่าวว่า

"เราเป็นฝ่ายแพ้ ย่อมประคองส่งแม่นางหงสิ้วให้ ถึงแม้สหายยังไม่ยอมประทานบอกชื่อแซ่ แต่เรายังคิดคบหาท่านเป็นสหาย"

ชิฉางเจิงกวาดมองมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นศัตรูหรือสหาย ต้องดูท่าทีในภายภาคหน้าของท่าน"

หัวหน้าพรรคฉางซาฟังออกว่าคำพูดของมันซ่อนความนัย ขบคิดแล้วประสานมือคารวะอีกครา นำสมุนบริวารจากไป

ชิฉางเจิงตวาดใส่ผู้คนที่ยืนล้อมโต๊ะพนันว่า

"ไม่มีเรื่องราวแล้ว ยังไม่กลับไปเล่นพนันของพวกท่านอีก?"

ทุกผู้คนเห็นมันสะกดพรรคฉางซาจนราบคาบ ไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง มาตรว่าต้องการทราบว่าหานปี้ฉุ่ยเลือกทางสายใดก็ได้แต่กลับไปที่โต๊ะพนันตัวเอง เพียงชั่วขณะก็เล่นพนันจนหน้าดำคร่ำเครียดใหม่

ชิฉางเจิงยิ้มให้กับเจ้าหน้าที่หญิงนั้น บอกให้นางล่าถอยไปพักผ่อน คงเหลือแต่หนึ่งบุรุษ "สองสตรี" นั่งล้อมโต๊ะพนันเป็นรูปสามเส้า

สภาพเช่นนี้แปลกประหลาดยิ่ง ห้องโถงทั้งหลังเล่นพนันจนอึกทึกวุ่นวาย มีแต่โต๊ะตัวนี้ที่เงียบสงบนิ่งลง

หานปี้ฉุ่ยที่นั่งอยู่กลางขบริมฝีปาก พลันกล่าวกับหงสิ้วว่า

"คืนนี้แม่นางไม่ต้องสนใจคนเสเพลผู้นี้ ข้าพเจ้ายอมไถ่ตัวให้กับแม่นาง คืนอิสระแก่ท่าน"

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา หานปี้ฉุ่ยถลึงตาใส่มัน ตวาดเบาๆ ว่า "หัวร่ออะไร?" จากนั้นถามหงสิ้วว่า

"แม่นางตกลงใจอย่างไร?"

หงสิ้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นพรุ่งนี้เล่า?"

ชิฉางเจิงรับฟังจนวาบหวานใจ หงสิ้วผู้นี้แสดงว่ามีน้ำใจต่อมันสำหรับกับบุรุษผู้หนึ่ง ไม่มีการ "ยกยอ" ที่ดีกว่านี้อีก

หานปี้ฉุ่ยเค้นเสียงว่า

"ข้าพเจ้าเพียงยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในคืนนี้ คืนพรุ่งนี้พวกท่าน

พอใจทำอะไร หามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่"

หงสิ้วหัวร่อคิกคำหนึ่ง ชำเลืองมองชิฉางเจิง แล้วค่อยกล่าวเสียงนุ่มนวลกับหานปี้ฉุ่ยว่า

"คุณชายไยต้องร้อนรนถึงเพียงนี้? หากข้าพเจ้าไม่มีความสนใจอยู่เป็นเพื่อนกับนายท่านนี้ ท่านไยมิใช่เสียเงินไถ่ตัวสูญเปล่านั่นเป็นจำนวนที่มากมายยิ่ง"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ขอเพียงมิใช่คนตาบอด จะทราบว่าท่านหวั่นไหวใจต่ออันธพาลร้ายผู้นี้ ข้าพเจ้าพูดผิดหรือไม่?"

หงสิ้วเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"คุณชายพูดไม่ผิด ข้าพเจ้าตั้งใจค้างคืนกับเขาจริง ส่วนเรื่องการไถ่ตัวไม่กล้ารบกวนแล้ว ข้าพเจ้าหาเงินมากพอ สามารถไถ่ตัวเองคืนสู่อิสรภาพได้ทุกเมื่อ"

คราครั้งนี้ถึงรอบชิฉางเจิงประหลาดใจ ถามว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนยังรั้งอยู่ในซ่องนางโลม?"

ดวงตาหานปี้ฉุ่ยทอดแววเหยียดยาม เห็นว่าหงสิ้วยอมใฝ่ต่ำเอง

หงสิ้วทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เพราะว่าทุกค่ำคืนข้าพเจ้าได้สัมผัสกับบุรุษ ดังนั้นรู้จักพวกมันอย่างชัดแจ้ง ยกตัวอย่างเช่นเหล่าปีศาจราคะมีแต่ตะกละตะกลามหงสิ้วทนทานรับไม่ได้ หากเป็นคนดีที่ซื่อสัตย์ ข้าพเจ้าก็ตำหนิพวกมันคร่ำครึ ไร้อารมณ์สนุกสนาน ที่กลัวที่สุดคือผู้ที่รักษาศีลธรรมจอมปลอม เปลือกนอกวางท่าน่านับถือ แท้ที่จริงในสมองบรรจุแต่ความคิดอันต่ำช้าสามานย์ ขอเพียงดีต่อพวกมันสักเล็กน้อยจะเผยโฉมเดิมออกมา"

ทอดถอนใจอีกครา แล้วกล่าวว่า

"หากแม้นมีคนที่ช่วยให้หงสิ้วกลับตัวเป็นคนดี ข้าพเจ้าไหนเลยจมอยู่ในหอนางโลม คงแต่งงานมีครอบครัวแต่แรกแล้ว"

หานปี้ฉุ่ยงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อ สมควรมีคนที่กอปรด้วยคุณสมบัติที่ท่านพึงพอใจอยู่บ้าง"

หงสิ้วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้ายอมรับว่าพบพานบุรุษที่พึงตาต้องใจหลายคน ในจำนวนนี้มีอยู่คนหนึ่งเป็นปัญญาชนที่มีชื่อในด้านบทกวี แต่พอครุ่นคิดว่าหากแต่งเข้าบ้านมัน ต้องถูกดูถูกเหยียดหยาม หลังจากที่ความพิศวาสที่มันมีต่อข้าพเจ้าผ่านพ้น อาจทอดทิ้งข้าพเจ้าอยู่ในหอห้องมิสู้รั้งอยู่หอนางโลม รับการพะเน้าพะนอเอาอกเอาใจจากบุรุษ วันหน้าแก่ชราร่วงโรย ก็ยึดอาชีพเป็นแม่เล้า นอกจากนี้จะให้ข้าพเจ้าทำอะไร?"

นางบ่งบอกเหตุผลเหล่านี้ออกมา มิเพียงแต่ชิฉางเจิงใช้สายตาอีกแบบหนึ่งมองดูนาง แม้แต่หานปี้ฉุ่ยก็เปลี่ยนมุมมองต่อนางใหม่

หงสิ้วหันไปกล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"หงสิ้วผ่านพบผู้คนนับไม่ถ้วน เพิ่งพบพานบุคคลเช่นคุณชายท่านเป็นคนแรก"

กล่าวพลางหน้าแดงซ่าน ก้มศีรษะต่ำลง

หานปี้ฉุ่ยลอบร้องผิดท่า เลียบเคียงถามว่า

"อย่างนั้นมันใช่ต้องการให้ท่านกลับตัวเป็นคนดีหรือไม่?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"กลับตัวเป็นคนดีปีศาจอันใด? ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการภรรยาที่เป็นกุลสตรี นอกจากห้ามคบชู้สู่ชายแล้ว ข้าพเจ้ากลับต้องการให้นาง

โปรยหว่านรอยยิ้มต่อข้าพเจ้าเช่นเหล่าหญิงงามเมือง อย่างนั้นจึงมีรสชาติ"

หานปี้ฉุยโกรธแค้นจนหน้าขาวซีด ตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ท่านหุบปาก ข้าพเจ้าไม่ได้สนทนากับท่าน"

นางยามโกรธเคือง ลืมเลือนว่ากำลังปลอมเป็นบุรุษ กลับเปิดเผยท่าทีและใช้สุ้มเสียงของสตรีออกมา

หงสิ้วงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นค่อยเข้าใจกระจ่าง เม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"พี่สาวท่านนี้วางใจ ข้าพเจ้ายังต้องทดสอบมัน ค่อยตัดสินใจว่าจะติดตามมันหรือไม่ มีคนมากมายที่เปลือกนอกน่าดู แท้ที่จริงเป็นทวนขี้ผึ้งที่ใช้การไม่ได้"

หานปี้ฉุยหน้าแดงจรดใบหู ตะลึงลานกับที่

ชิฉางเจิงหัวร่องอหาย กล่าวว่า

"หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) รีบตัดสินใจ ที่แท้ต้องการให้ข้าพเจ้ายืนยันต่อผู้ใดว่าข้าพเจ้ามิใช่ทวนขี้ผึ้ง ข้าพเจ้าอัดอั้นมานานแล้ว"

หานปี้ฉุยบันดาลโทสะ ตวัดมือตบใส่ใบหน้าชิฉางเจิง

หานป๋อวิ่งตะบึงเลียบริมฝั่ง พร้อมกับจับตาดูเรือบนลำน้ำ

อิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่ออยู่ที่ใด?

หากเป็นผู้คนทั่วไป ต้องคาดเดาว่าพวกนางสมควรล่วงหน้าไปยังเมืองอันชิ่ง รอจนเรือหลวงมาถึง ค่อยมาสมทบ

แต่หานป๋อหาได้ว่าอิ๋งซ่านฮัวต้องไม่ทำเช่นนี้ เพราะหากเป็นเช่นนั้น ร่องรอยจะตกอยู่ในเงื้อมมือมัน คิดจัดการกับพวกนางย่อมง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

ที่เป็นไปได้ยิ่งกว่าคือพวกนางไม่ขึ้นเรือ เพียงคิดตามดูปฏิกิริยาของพวกมัน ทดสอบหยั่งว่าพวกมันรับการข่มขู่หรือไม่ แล้วค่อยกำหนดแผนจัดการกับพวกมัน

ชนชาวอธรรมล้วนทราบว่า ความยากลำบากของเรื่องราวอยู่ที่ตอนเริ่มต้น ขอเพียงสยบฝ่ายตรงข้ามได้ครั้งหนึ่ง ก็สามารถข่มขู่ต่อไปด้วยความง่ายดาย

นึกถึงตอนนี้ หานป๋อไม่แบ่งแยกสมาธิสืบเสาะหาร่องรอยอิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่ออีก พลันเร่งระดับความเร็วพุ่งปราดไปยังเมืองอันชิ่ง

รู้สึกว่าพลังมารภายในกายหมุนเวียนไม่ขาดตอน ก่อเกิดไม่หยุดยั้ง ที่ต่างกับกาลก่อนคือสมาธิจิตใจผนึกรวมตัว ผู้คนและเรื่องราวทั้งใกล้ไกลไม่อาจเล็ดลอดจากโสตประสาทความรู้สึกของมัน

หานป๋อทางหนึ่งแบ่งแยกสมาธิครุ่นคิดถึงฉินเมิ่งเหยา

คนช่างประหลาดแท้ โดยเฉพาะบุรุษสตรี ก่อนที่มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง ต่างฝ่ายต่างขีดเส้นแบ่ง ห้ามมิให้ล่วงล้ำ ถึงกับปั้นโฉมหน้าที่เย่อหยิ่ง เย็นชา และถือดี แต่ยามใดที่ก้าวข้ามเส้นแบ่งจะเป็นลักษณะท่าทีที่แตกต่าง กลายเป็นคนละเรื่องราว

ฉินเมิ่งเหยาย่อมมิใช่คนเสแสร้งแกล้งดัด แต่หลังจากที่จุมพิตนาง นางก็เปิดเผยส่วนที่ซ่อนเร้นต่อมัน กลายเป็นนุ่มนวลมากรัก ชวนให้เคลิบเคลิ้มงมงาย ท่าทางที่คล้ายปิดป้องหากแต่เสนอสนอง ช่างน่าประทับใจนัก

มิน่าเล่าพันธุมารของตนเองถูกนางกระตุ้นออกมาจนหมดสิ้น

ทุกแย้มยิ้มพริ้งพราย การยกมือวางเท้าของนาง ล้วนทำให้มันยากที่จะลืมเลือน ถึงกับคิดปล่อยวางเรื่องของอิ๋งซ่านฮัว หวนกลับไปหานาง

ยามนี้อาทิตย์ลาลับกับภูเขาประจิมแล้ว ท้องฟ้ามืดค่ำลง หานป๋อสามารถวิ่งตะบึงเลียบริมฝั่ง โดยไม่กลัวสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คน

แต่มันเห็นว่างานการสำคัญกว่า จึงไม่กล้าคิดฟุ้งซ่านเหลวไหลอีก ทุ่มเทสมาธิจิตใจตรวจสอบเรือบนแม่น้ำที่มุ่งสู่เมืองอันชิ่ง

หนึ่งชั่วยามให้หลัง ในที่สุดหานป๋อมาถึงเมืองอันชิ่ง แต่ยังหาร่องรอยของสตรีทั้งสองไม่พบ

หานป๋อหาท้อถอยไม่ กวาดตามองรอบข้าง เห็นสองฟากฝั่งแม้จุดไฟวับแวม แต่ละแวกท่าเรือไม่มีบ้านเรือนราษฎร บ้านเรือนที่อยู่ใกล้ที่สุดห่างไปครึ่งลี้ หามีสถานที่หลบซ่อนตัวอันประเสริฐไม่

นึกถึงตอนนี้ มันยกมือตบหน้าผากตัวเอง มองไปยังฝั่งตรงข้าม ครุ่นคิดว่าสถานที่ซึ่งพวกนางใช้จับตาดูมัน ย่อมต้องเป็นฝั่งตรงข้าม

หานป๋อไม่ลังเลอีกต่อไป เก็บกิ่งไม้หยาบหลายท่อนโยนลงบนผิวน้ำ หยิบยืมกำลังในการลอยข้ามผิวน้ำ พุ่งปราดไปยังฝั่งตรงข้าม พร้อมกันนั้นโคจรพลังมาร ใช้วิชาย่อกระดูก ย่อตัวเล็กลงสองนิ้ว

ยังไม่ทันขึ้นฝั่ง ในใจหานป๋อก็รู้สึกได้ ทราบว่าบนเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง มีดวงตาสุกใสสองคู่จับตาดูมันอยู่

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ พอกระโดดขึ้นฝั่ง ก็ล้วงหมวกของบ่าวทาสซึ่งเคยสวมใส่ที่ตึกตระกูลหานออกมา สวมทับลงบนศีรษะ ซึ่งห่อหุ้มด้วยเศษผ้าซึ่งฉีกกระชากจากเสื้อชั้นในของฉินเมิ่งเหยา กดขอบหมวกลงมาปิดบังขนคิ้ว และล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาปิดคลุมใบหน้า เพียงเผยเห็นแต่ดวงตาทั้งคู่

ควรทราบว่าต่อให้เป็นยอดฝีมือยุทธจักร นอกจากสุดยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวินกับผังปาน ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดตกอยู่ในความมืด

ความสามารถในการมองเห็นจะลดลง ดังนั้นมันพอห่อหุ้มศีรษะไว้ เมื่อปรากฏแก่สายตาอิ๋งซ่านฮัว จะเกิดแสงสะท้อน ทำให้นางเข้าใจผิด คิดว่าเห็นศีรษะล้านหัวหนึ่ง บวกกับเห็นความเคลื่อนไหวที่มันสวมหมวก ย่อมเข้าใจว่ามันคิดปิดบัง "ศีรษะล้าน" เอาไว้

หานป๋อไม่หยุดยั้งท่าร่าง ถลันเข้าป่าโปร่งริมฝั่งแถบหนึ่ง ชั่วครู่ให้หลังค่อยอาศัยตำแหน่งทิศอีกด้านหนึ่งเร้นกายเข้าหาเนินเขาเล็กๆ ลูกนั้น

เมื่อขึ้นถึงบนเนินเขา สตรีทั้งสองล้วนหายสาบสูญ มีแต่ลมราตรีที่โชยพัดจากแม่น้ำ หอบเอากลิ่นของแม่น้ำซึ่งคุ้นจมูกมากระทบนาสิก

หานป๋อไม่พบเห็นพวกนาง หาประหลาดใจไม่ แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

ประจวบกับเมฆดำพัดผ่าน เผยเห็นเดือนเต็มดวงที่สุกสกาวอดนึกถึงฉินเมิ่งเหยามิได้

นางคล้ายเดือนเต็มดวงที่ถูกเมฆดำบดบัง หากตนเองรักษาอาการบอบช้ำภายในของนางได้ นางมิเพียงกลับคืนสู่ประกายนวลใยเช่นกาลก่อน ทั้งยังจะสุกสกาวแวววาวกว่าเดิม

เพียงเพราะเหตุผลนี้ มันแม้ตายก็ต้องช่วยชีวิตนางกลับคืนมา

ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงลมแหวกฝ่าอากาศดังขึ้น

หานป๋อสลัดความคิดฟุ้งซ่าน ใช้ท่าแรกเริ่มต้นของสิบท่าไร้คำนึง นามหยุดคำนึง โบกมือไปด้านหลัง งอนิ้วดีดออก

เสียงทึบเมื่อก้อนหินเล็กๆ ที่ซัดพุ่งใส่มันแหลกสลายเป็นผุยผง ขณะที่มันยังหันหลังให้กับศัตรู

อิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อร้องอุทานดังเอ๊ะพร้อมกัน

เสียงลมผิดปรกติ กลิ่นหอมโหมหอบมา

สตรีทั้งสองนางแยกย้ายจู่โจมจากทางซ้ายขวาที่ด้านหลัง

หานป๋อผนึกท่าที่สองในสิบท่าไร้คำนึง นามสงบจิต สองมือทำท่าปางมือ พลันหมุนตัวไป

กระบี่สั้นสองเล่มของสิ้วเซ่อกรีดเป็นแหประกายปากหนึ่ง ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง คล้ายสะเก็ดดาวระยิบระยับสาดครอบคลุมลงยังศีรษะ พร้อมกับพลังความเย็นคุกคามคน

หานป๋อคิดไม่ถึงว่ากระบี่สั้นของนางคู่นี้สามารถเปล่งอานุภาพถึงเพียงนี้ เปรียบกับมีดสั้นประกายคู่ของหวินชิงหาได้ด้อยกว่าไม่ ถึงกับใจสั่นสะท้าน สลัดความคิดประมาทศัตรูไป

อิ๋งซ่านฮัวที่อีกด้านหนึ่งหาได้ปั้นหน้าเย็นชาเช่นสิ้วเซ่อไม่ ยังคงแย้มยิ้มยั่วยวน ด้วยท่วงท่าอันเกียจคร้าน กอปรกับพุ่งทวนลมแม่น้ำ เสื้อผ้าสีขาวโชยพัดพลิ้ว ความเคลื่อนไหวอันแช่มช้อยสะกิดจนหานป๋อคันที่หัวใจยากจะเกา คาดคิดว่าไม่ว่าวิชามารของตนเองบรรลุถึงขอบเขตขั้นใด ยังไม่อาจทนเห็นหญิงงามอันรัดรึงได้

แม้แต่มือขาวผ่องของนางที่ก่อเกิดเป็นเงาฝ่ามือเต็มท้องฟ้าก็น่าดูถึงเพียงนั้น ปราศจากความคิดฆ่าฟันแม้แต่น้อย คล้ายกับคิดโผเข้ามาเปลื้องเสื้อผ้าแก้สายรัดเอวให้กับมันก็มิปาน

จนบัดนี้หานป๋อค่อยเข้าใจว่า เหตุใดโจรท่องโลดเดี่ยวจึงกริ่งเกรงต่อสตรีนางนี้ถึงเพียงนี้ เพราะว่าพลังฝีมือของนางบรรลุถึงขอบเขตแรกธรรมชาติ จึงสามารถสร้างความรู้สึกที่เคลิบเคลิ้มรัญจวนให้แก่ผู้คนเช่นนี้

ตอนอยู่ที่เหลาสุรา ตนเองสามารถหยิกแก้มของนาง เป็นเพราะนางจงใจซุกงำฝีมือที่แท้จริงเอาไว้ ให้ตนเองประเมินนางต่ำทรามไป

คู่หูอันประเสริฐนี้พอลงมือ ก็เป็นสภาวะจู่โจมที่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน

หานป๋อพลันเคลื่อนกายไปเบื้องหน้า ยื่นสองมือออกไป

แว่วเสียงติงติงตังตังกับเสียงปงปงดังไม่ขาดหู

เงาร่างสามสายกระโดดขึ้นลง พุ่งสวนไปมาเคลื่อนไหวอยู่บนพื้นที่ว่างอันจำกัด ชั่วพริบตาก็ประมือกันสิบกว่ากระบวนท่า

ไม่ว่าสิ้วเซ่อใช้กระบี่สั้นทั้งคู่แทงใส่หานป๋อด้วยระดับความเร็วเพียงไหน หานป๋อยังคงงอนิ้วดีดใส่ตัวกระบี่ แผ่พุ่งพลังกระแทกกระบี่สั้นพ้นห่าง ส่วนอิ๋งซ่านฮัวถูกบังคับให้ปะทะกับมันสิบกว่าฝ่ามือ

เงาร่างสามสายแยกย้ายผละจากกัน ยืนหยัดเป็นรูปสามเส้า

ดวงตาสิ้วเซ่อกับอิ๋งซ่านฮัวทอประกายเย็นเยียบ ถลึงจ้องมองหานป๋อ

หานป๋อคล้ายหลวงจีนเข้าฌาน ผนึกเป็นท่าที่สามในสิบท่าไร้คำนึง นามจิตมุ่งหมาย สองตากลายเป็นลึกล้ำสุดจะหยั่ง เป็นท่วงท่าที่สงบนิ่งถึงที่สุด

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"พระคุณเจ้าสูงส่งถึงเพียงนี้ ย่อมมิใช่ชนชั้นไร้นาม โปรดบอกฉายานามมา"

หานป๋อผนึกพลังที่ลำคอ เปลี่ยนแปลงลักษณะของลูกกระเดือก กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

"คุณหนูอิ๋งไม่จำเป็นต้องทราบว่าเราเป็นใคร เพียงทราบว่าเราล่วงรู้จุดประสงค์ของพวกท่านโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ"

ซึ่งความจริง มันไหนเลยทราบว่าพวกนางมีจุดประสงค์ใดเพียงคิดก่อกวนให้พวกนางเลอะเลือนลงสัยเท่านั้น

สิ้วเซ่อจ่อกระบี่สั้นทั้งคู่ใส่มันแต่ไกล แค่นเสียงอย่างเย็นชา

กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงด้วยพลังฝีมือของพระคุณเจ้า ยังยินยอมเป็นสุนัขรับใช้ของปักมุนจอง ท่านทางที่ดีกลับไปบอกต่อมันว่า หากเข้าใจว่าเมื่อดำเนินการฆ่าคนปิดปาก สามารถบรรลุจุดประสงค์ของมันเท่ากับเพ้อฝันไป พวกเราแม้ตายก็มีวิธีเปิดโปงศักดิ์ศรีของมันออกมา"

อิ๋งซ่านฮัวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่าว่าแต่ด้วยพลังฝีมือของท่าน ยังไม่อาจฆ่าพวกเรา ดังนั้นท่านทางที่ดีบอกให้มันมาหาพวกเรา อาจบางทีสามารถหารือกัน"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ สตรีทั้งสองนางนี้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าที่มันคาดคิดไว้ ตนเองอาจสามารถเอาชนะลิ้วเซ่อในสิบกระบวนท่า แต่สำหรับอิ๋งซ่านฮัว เกรงว่าในร้อยกระบวนท่ายังไม่อาจพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ดังนั้นอาศัยกำลังเพียงลำพัง คิดเอาชนะสตรีทั้งสองซึ่งร่วมมือกันจนคุ้นเคย ยิ่งไม่กล้าคาดหวังชัยชนะ เรื่องฆ่าปิดปากพวกนาง ยิ่งอย่าได้คิดหมายไป วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือเอาชนะด้วยอุบาย แต่อิ๋งซ่านฮัวคล้ายยังกลอกกลิ้งกว่ามัน นับเป็นเรื่องที่เปลืองสมองความคิดอย่างมาก ปากกลับกล่าวว่า

"แม่นางทั้งสองประสบเภทภัยกรายกล้ำยังไม่รู้สึกตัว เรามิใช่บรรพชิต และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปักมุนจองอะไรนั่น เพียงแต่ได้รับคำสั่งลับ ให้มาตรวจสอบพวกท่าน โดยสะกดรอยตามพวกท่านตั้งแต่สามปีก่อน เพียงแต่พวกท่านฝีมืออ่อนด้อยหารู้สึกตัวไม่"

ลิ้วเซ่องงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"คำสั่งลับ?"

หานป๋อดูจากสีหน้านาง แสดงว่าบังเกิดความรู้สึกอ่อนไหวต่อคำ "คำสั่งลับ" เป็นพิเศษ ดังนั้นฉุกใจคิด ตนเองกล่าวเหลวไหลวุ่นวายบังเอิญค้นพบเบาะแสที่เป็นประโยชน์โดยไม่ตั้งใจ

อิ๋งซ่านฮัวตวาดว่า

"อย่าได้ฟังมันกล่าวเหลวไหล พวกเรากำจัดฆ่ามัน มิใช่หมดเรื่องสิ้นราวหรอกหรือ? ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่ามันไม่ใช่คนของปักมุนจอง"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เรามีกุศลเจตนาต่อพวกท่าน ดังนั้นเคยตักเตือนต่อคุณหนูอิ๋งหวังให้พวกท่านรู้ตัวล่าถอย มิคาดคุณหนูอิ๋งไม่ยินดียินร้าย สร้างความลำบากใจแก่เรานัก ไม่ทราบสมควรรายงานขึ้นไปตามความสัตย์จริงหรือไม่?"

คราครั้งนี้ถึงรอบอิ๋งซ่านฮัวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"คำเตือนอันใด?"

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ ล้วงหยกประดับประจำตัวที่โจรท่องโดดเดี่ยวเคยลักขโมยจากนาง และมันเพิ่งทวงถามจากโจรท่องโดดเดี่ยวออกมา แกว่งไกวแสดงที่เบื้องหน้าอิ๋งซ่านฮัว แล้วซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

อิ๋งซานฮัวสะท้านทั้งร่าง ร้องโพล่งว่า

"ที่แท้เป็นท่านขโมยไป"

สิ้วเซ่อตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ขณะจะลงมือ อิ๋งซ่านฮัวตวาดห้ามไว้ ดวงตาสาดประกายเย็นเยียบ ใบหน้ากลายเป็นขาวซีด กล่าวว่า

"ท่านเมื่อสะกดรอยตามพวกเราตลอดมา เหตุใดไม่ฆ่าพวกเราทิ้งไป?"

หานป๋อเพียงต้องการให้พวกนางเชื่อว่า ตนเองกับ "ปักมุนจอง" ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน ไหนเลยนึกถึงเหตุผลที่ไม่ฆ่าพวกนาง ยามนั้นได้แต่ทอดถอนใจคำหนึ่ง คิดกลบเกลื่อนผ่านไป

ในความมืดเห็นอิ๋งซ่านฮัวขยับมือคราหนึ่ง

หานป๋อทราบว่าผิดท่า ลอยตัวขึ้นกลางอากาศ ใยไหมน้ำแข็ง

ที่เล็กละเอียดจนแทบสังเกตไม่ออกก็พุ่งผ่านใต้เท้าไป จากนั้นมันค่อยทิ้งตัวลงสู่พื้น

อิ๋งซ่านฮัวรั้งใยไหมน้ำแข็งกลับไป ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านสามารถหลบรอดจากไหมวิเศษของข้าพเจ้า แสดงว่าเป็นคนที่ลอบจับตาดูพวกเราจริงๆ รีบบอกมาว่าท่านเป็นใคร? เหตุใดไม่ลงมือจัดการกับพวกเรา? ผู้ใดใช้สอยให้ท่านสะกดรอยตามพวกเรา?"

หานป๋อระงับสติลง สมองก็กลับคืนสู่ความปราดเปรียว กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ท่านคิดจัดการกับผู้ใด ผู้นั้นก็เป็นคนส่งเรามา ส่วนเหตุใดที่เรารักหยกถนอมบุปผาขึ้นมา นับเป็นบาปรักจริงๆ เพราะว่าเราหลงรักพวกท่านคนหนึ่ง จนไม่อาจไถ่ถอนตัว จึงขัดคำสั่งเบื้องบน"

สตรีทั้งสองนางงงงันวูบหนึ่ง สบสายตากันแวบหนึ่ง

ควรทราบว่าพวกนางเชื่อโดยสนิทใจว่ามันเป็นบรรพชิต นอกจากเข้าใจผิดคิดว่า ใต้หมวกที่มันสวมใส่เป็นศีรษะล้านเลี่ยนแล้ว ประการสำคัญคือมันกอปรด้วยบุคลิกภาพของหลวงจีนสูงศักดิ์ ทั้งเรียนรู้เคล็ดวิชาสำนักเส้าหลิน

จนใจที่ศักดิ์ฐานะเช่นนี้ ยิ่งทำให้พวกนางเชื่อว่า บุคคลเยี่ยงนี้พอบังเกิดความรัก จะคลั่งไคล้กว่าผู้คนธรรมดาทั่วไป

ในที่สุดเรือหลวงแล่นถึงเมืองอันชิ่ง จอดเทียบท่าอย่างช้าๆ

คนทั้งสามล้วนไม่กล้าเสียสมาธิไปมองดู เพียงจดจ่ออยู่ที่ฝ่ายตรงข้าม

หานป๋อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เรือที่พวกท่านรอคอยมาถึงแล้ว แต่เราขอน้อมเตือนพวกท่าน อย่าได้บีบบังคับเรารายงานเรื่องของพวกท่านขึ้นไป เมื่อบรรลุ

ถึงนครหลวง พวกท่านยิ่งไม่มีหนทางหลบหนีได้"

สิ้วเซ่อตวาดด้วยโทสะว่า

"เจ้าสุนัขรับใช้ศัตรูษะล้าน ดอยดูเราปลิดชีวิตสุนัขของท่าน"

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าพวกนางหลงเชื่อว่าตนเองเป็นบรรพชิตโดยสนิทใจ

อิ๋งซ่านฮัวเผยอยิ้มต่อมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"กุศลเจตนาของพระคุณเจ้า ซ่านฮัวซึ้งใจยิ่งนัก แต่ว่า..."

หานป๋อทราบว่านางแม้กล่าวอย่างน่าฟัง แท้ที่จริงบังเกิดเพลิงอำมหิตคิดลงมือ รีบกล่าวว่า

"คุณหนูอิ๋งเข้าใจผิดแล้ว คนที่เรารักคือคุณหนูสิ้วเซ่อ"

อิ๋งซ่านฮัวกรีดร้องคำ "ว่ากระไร?" หานป๋อลอบหัวร่องอหาย ได้แต่ข่มกลั้นไว้ กล่าวว่า

"แม่นางสิ้วเซ่อคลับคล้าย... คลับคล้ายสตรีที่เราเคยแอบหลงรัก เพียงแต่งดงามกว่านางมากนัก...โอ"

อิ๋งซ่านฮัวฉวยโอกาสที่มันเสียสมาธิ "รำลึกถึงความหลัง" บังคับใยไหมน้ำแข็งพุ่งวาบออกโดยไร้เสียง ม้วนพันใส่เท้าซ้ายของมัน

คราครั้งนี้หานป๋อจงใจปล่อยให้นางม้วนพัน เพียงแต่เท้าซ้ายชิงขยับเคลื่อนขวางเล็กน้อย ให้ไหมวิเศษแนบติดกับเท้า ไม่ได้ม้วนพันเอาไว้

รู้สึกมีพลังลมปราณแล่นมาตามใยไหม หานป๋อแสร้งเป็นแตกตื่นลนลาน ผนึกเคล็ดวิชารับการทุบตี ซึ่งคิดค้นจากสิบท่าไร้คำนึง สลายพลังจู่โจมนั้นไป แต่แสร้งเป็นทนทานรับไม่ได้ แค่นเสียงด้วยความเจ็บปวด โซซัดโซเซไปทางสิ้วเซ่อ

อิ๋งซ่านฮัวรั้งใยไหมน้ำแข็งกลับคืน พลางติดตามมาดุจเงา

ตามตัว

กระบี่สั้นของสิ้วเซ่อก็แยกย้ายแทงใส่ก้านคอและข้างเอวของหานป๋อ หาได้ยั้งมือไว้ไมตรีเพราะเหตุที่หานป๋อหลงรักนางไม่

หากไม่ฆ่าคนที่ล่วงรู้ "ความลับ" ของพวกนาง อย่าคิดหมายกระทำการใหญ่แล้ว

หาทราบไม่ว่าหานป๋อไม่ล่วงรู้เรื่องราวของพวกนางแม้แต่น้อย

หานป๋อแสร้งเป็นมือไม้ปั่นป่วน ยกมือปาดใส่ข้อมือสิ้วเซ่อ

สิ้วเซ่อเห็นอิ๋งซ่านฮัวประทับฝ่ามือทั้งสองใส่กลางหลังหานป๋อ ต้องครุ่นคิด 'เราไม่เชื่อว่าท่านไม่หลบหลีก' พลันกัดฟันกรอด เปลี่ยนแปลงสภาวะกระบี่เป็นฟันใส่ฝ่ามือหานป๋อ

หาคาดไม่ว่าหานป๋อคล้ายไม่รู้สึกตัวว่าอิ๋งซ่านฮัวฟาดฝ่ามือใส่ พลันเร่งความเร็วขึ้น สองมือกลับกลายเป็นกรงเล็บเต็มท้องฟ้า คล้ายคิดปะทะแตกหักกับสิ้วเซ่อ

เสียงปงปงเมื่อฝ่ามือทั้งสองของอิ๋งซ่านฮัวประทับใส่กลางหลังหานป๋อ

หานป๋อโคจรพลังรับการทุบตี ทั้งคล้อยตามและย้อนทวนสลายพลังของฝ่ายตรงข้ามไปกว่าครึ่ง ยังรู้สึกลำคอหวานวูบ อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ฉีดพุ่งใส่ใบหน้าสิ้วเซ่อ

สิ้วเซ่อใจหายวาบ ไหนเลยปล่อยให้โลหิตสกปรกของหลวงจีนทุศีลนี้แปดเปื้อนใบหน้านาง ทั้งคาดคิดว่าฝ่ายตรงข้ามใกล้ตายแล้ว จึงรั้งกระบี่เคลื่อนขวางไปด้านข้าง

มิคาดเงาคนถลันวูบหนึ่ง หานป๋อไม่ทราบมาถึงข้างกายได้อย่างไร นางกลับคล้ายเสนอตัวแอบอิงกับอ้อมอกของฝ่ายตรงข้ามก็มิปาน

ได้ยินอิ๋งซ่านฮัวร้องเตือนว่า

"สิ้วเซ่อระวัง"

หานป๋อหัวร่อดังยาวนาน สะอึกถึงด้านหลังสิ้วเซ่อ หลบหลีกสองกระบี่ที่แทงออกอย่างรีบร้อน ขณะเดียวกันฟาดฝ่ามือใส่จุดสำคัญที่กลางหลังสิ้วเซ่อสามแห่ง ค่อยกางมือออก สวมกอดนางอย่างถนัดถนี่ ถอยปราดไปอย่างรวดเร็ว

อิ๋งซ่านฮัวตวาดด้วยความตระหนก ไล่กวดตามมาอย่างเร่งร้อน

หานป๋อหัวร่อดังยาวนานอีกครา แบกเชลยสาวผู้งดงามไว้บนบ่า ทุ่มเทฝีเท้าใช้ความรวดเร็วกว่าอิ๋งซ่านฮัววูบหนึ่ง ถลันหายลับเข้าดงไม้ที่เชิงเนิน

เสียงฉาดดังสดใส ผู้คนในบริเวณล้วนเหลียวมองมาเป็นจุดเดียว

บนใบหน้าชิฉางเจิงปรากฏรอยนิ้วมืออย่างชัดเจน หากแม้นฝ่ามือของหานปี้ฉุ่ยนี้บรรจุกำลังภายในเข้าไป มันคงหลงเหลือใบหน้าครึ่งซีกแล้ว

หงสิ้วกล่าวด้วยความเจ็บปวดใจว่า

"ท่านไฉนลงไม้ลงมือตบตีคน?"

หานปี้ฉุ่ยยกมือซ้ายขึ้นคว้าจับมือขวาซึ่งเพิ่งตบหน้าผู้คน กล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่ามันไม่หลบหลีก?"

ชิฉางเจิงกวาดกราดสายตาไปยังผู้คนที่มองมาทางด้านนี้ขู่ขวัญทั้งหมดจนเบือนหน้ากลับไป ค่อยกล่าวว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้าถูกท่านตบจนชาชิน จึงไม่รู้จักหลบหลีก"

หานปี้ฉุ่ยหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?"

หงสิ้วกล่าวเสริมว่า

"ราตรีหฤหรรษ์กระชั้นสั้น ดูท่าพี่สาวท่านคงไม่ยอมค้างคืนกับนายท่านนี้ คืนนี้ปล่อยให้หงสิ้วปรนนิบัติเขาเถอะ"

หานปี้ฉุ่ยขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าขึ้นเตียงกับมัน อย่าได้เพ้อฝันไป แต่ข้าพเจ้าสามารถเป็นเพื่อนเที่ยวของมันคืนหนึ่ง"

พลางชูมือไปยังชิฉางเจิง กล่าวว่า

"ตกลง ท่านเป็นคนเลือกว่า จะเลือกข้าพเจ้าหรือนาง?"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เมื่อเล่นพนันต้องยอมรับความพ่ายแพ้ คืนนี้ข้าพเจ้าต้องเสาะหาสตรีอยู่เป็นเพื่อน หากท่านไม่ยินยอม ข้าพเจ้าจะเสาะหาหงสิ้ว"

หานปี้ฉุ่ยโกรธเคืองจนแทบร้องไห้ออกมา กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้บังคับแข็งขืนผู้คน"

หงสิ้วกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"พี่สาวท่านหลงรักนายท่านนี้ชัดๆ เหตุใดไม่ยอมรับปากเขา? ต่อให้ท่านขัดขวางคืนนี้เป็นผลสำเร็จ ก็ไม่อาจขัดขวางคืนพรุ่งนี้ก่อกวนเช่นนี้มีประโยชน์อันใด?"

ซึ่งความจริงหานปี้ฉุ่ยก็ไม่ทราบว่าตัวเองกำลังทำอะไร นับตั้งแต่พบพานชิฉางเจิง นางล้วนเสียขบวนรวนเร ทั้งรับปากไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของชิฉางเจิง แต่ก็อดติดตามมามิได้ พอเห็นชิฉางเจิงแย่งชิงหงสิ้วกับหัวหน้าพรรคฉางซา กลับสอดมือเข้ามาก่อกวนทำลาย รู้สึกว่าทุกประการล้วนชอบด้วยเหตุผล เมื่อหงสิ้วกล่าวเช่นนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง พลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รักมันแน่นอน เพียงเพราะเหตุผลบางประการ ไม่ต้องให้มันในตอนนี้ข้องแวะกับถิ่นนางโลม กระทบถึงเรื่องสำคัญ"

คำพูดเหล่านี้กล่าวได้ว่า ยกอ้างเหตุผลข้างๆ คูๆ นางบอกออกมา เพียงเพื่ออธิบายต่อพฤติการณ์ที่ผิดปรกติวิสัยต่อตัวเองเท่านั้น

ชิฉางเจิงผุดลุกขึ้น มาถึงด้านหลังหงสิ้ว ยื่นหน้าถึงข้างใบหูนาง กระซิบบอกว่า

"ท่านรอคอยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะหาเวลามาแสดงขีดความสามารถต่อท่าน ให้ท่านประทับตราตรึงไปชั่วชีวิต"

หงสิ้วหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มีวิธีเหนี่ยวรั้งท่านเอาไว้ ไปเถอะ เป็นเพื่อนเที่ยวกับพี่สาวท่านนี้คืนหนึ่ง"

ชิฉางเจิงฉวยโอกาสขบกัดติ่งหูของนางคำหนึ่ง ค่อยเดินถึงข้างกายหานปี้ฉุ่ย ซึ่งสะบัดหน้าไปโดยไม่ต้องการเห็นทั้งสองเกี้ยวพาราสีกัน ยื่นมือออกกล่าวว่า

"คุณหนูยื่นมือมา"

หานปี้ฉุ่ยตื่นตระหนกจนซ่อนสองมือไว้ กล่าวว่า

"บุรุษสตรีจับมือถือแขนในที่สาธารณะ นับเป็นรูปแบบอันใด?"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"พานมีข้อกริ่งเกรงมากมาย แล้วกันไปเถอะ ไปได้แล้ว"

พลางกะพริบตาให้กับหงสิ้ว ค่อยเดินออกไป

หานปี้ฉุ่ยหน้าแดงวูบหนึ่ง จึงติดตามออกจากบ่อนพนัน

หมวกของสิ้วเซ่อร่วงหล่นลงสู่พื้น ผมยาวที่ดำขลับสยายลงมา

หานป๋อโอบเอวของนาง หวนนึกถึงสิ้วเซ่อนางนี้ปรกติสวมใส่

เสื้อผ้าบุรุษยังไม่นับเป็นอย่างไร แต่ตอนนี้คืนสู่สภาพสตรีที่ปล่อยผมยาวประบ่า ที่แท้งามเฉิดฉันถึงเพียงนี้

โดยเฉพาะมันโอบกอดนางวิ่งตะบึง เกิดการสัมผัสที่สนิทสนม ยิ่งพบว่านางหาเป็นรองโฉมสะคราญเช่นอิ๋วซ่านฮัวไม่ เพียงแต่ยามปรกตินางจงใจสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษปกปิดความงามเอาไว้

ซึ่งความจริงชื่อเสียงของอิ๋งซ่านฮัวครึ่งหนึ่งพึ่งพานางช่วงชิงได้มา

ยกตัวอย่างเช่นช่วงเอวของนางคอดกิ่วถึงเพียงนี้ ทั้งแฝงแรงดีดสะท้อน คล้ายเพียงแค่หยิบมือเดียว เป็นที่คาดคิดได้ว่าระหว่างที่อยู่บนเตียงให้รสชาติถึงเพียงไหน มิน่าเล่าจึงเป็นศิษย์ของสำนักอิตถีเพศ ซึ่งรับศิษย์เพียงรุ่นละคนเท่านั้น

หานป๋อโอบกอดสิ้วเซ่อวิ่งอย่างน้อยยี่สิบกว่าลี้ วนเวียนในป่าเขา ดงไม้รอบแล้วรอบเล่า ยังไม่อาจสลัดหลุดจากอิ๋งซ่านฮัว สร้างความคับข้องใจยิ่ง พลันหยุดยั้งลง โอบรั้งสิ้วเซ่อไว้ในอ้อมอก

สิ้วเซ่อถลึงมองมันโดยปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ดวงตาสื่อสารอย่างชัดแจ้งว่า...ท่านหนีไม่รอดหรอก

หานป๋อแทบท้อถอยหมดกำลังใจ เมื่อครู่สองฝ่ามือของอิ๋งซ่านฮัวแทบปลิดชีวิตน้อยๆ ของมันไป คิดไม่ถึงนางปีศาจนี้มีพลังฝีมือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ แม้กระทั่งวิชารับการทุบตีที่มันเพิ่งเรียนรู้ยังแทบรับไว้ไม่ได้

ผลจากการวิ่งตะบึง ทำให้อาการบอบช้ำภายในยิ่งทรุดหนักลง ดังนั้นยิ่งวิ่งยิ่งเชื่องช้า หากถูกอิ๋งซ่านฮัวติดตามทัน คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือเร่งฟื้นฟูพลังฝีมือ

และ "โอสถ" ที่ใช้คือหญิงงามที่ถนัดในการดึงดูดธาตุพลังเพศ

ตรงข้ามนางนี้

ดังนั้นมันต้องช่วงชิงช่วงเวลาชั่ววูบนี้ให้ดี

หานป๋อพลันยิ้มด้วยความประสงค์ร้ายออกมา

สิ้วเซ่อย่อมไม่เห็นรอยยิ้มหลังผ้าคลุมหน้า แต่จากดวงตาของมันดูออกว่าบุรุษลึกลับที่มีแรงดึงดูดใจต่อนางชนิดหนึ่งบังเกิดจิตมุ่งหมายในทางร้าย

เสียงคว้ากเมื่อเสื้อผ้าท่อนบนของสิ้วเซ่อถูกมันกระชากขาดออกมาแถบหนึ่ง เผยเห็นช่วงแขนที่ขาวผ่องกลมกลึง ที่แถบผ้ารัดหน้าอกที่ปักทอลวดลายอย่างประณีต

หานป๋อไม่หยุดแต่เพียงนี้ ยังฉีกกระชากกางเกงของนางออกมา ช่วงขาที่เรียวยาวของนางก็ปรากฏแก่สายตา

สิ้วเซ่อขมวดคิ้วไม่เข้าใจ คนผู้นี้เมื่อรับบาดเจ็บบอบช้ำ ยังถูกผู้คนไล่กวดราวสุนัขสูญเสียเจ้าของ หรือยังมีอารมณ์ล่วงเกินนาง?

หานป๋อโยนเศษผ้าของนางทิ้งลงกับพื้น จากนั้นวางร่างนางลงบนพื้น หัวร่อฮิฮะแล้วพุ่งไปทางขวาง

ในเสียงเพียะเพียะพะพะ มันไม่ทราบชนจนกิ่งไม้หักไปเท่าใด

ชั่วครู่ให้หลัง หานป๋อค่อยกระโดดปราดมา ก้มเอวลงโอบอุ้มนางขึ้น ลอยตัวขึ้นสูงสามวา ทิ้งตัวลงบนกิ่งง่ามของต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างไปวาเศษต้นหนึ่ง จากนั้นพบต้นไม้ข้ามต้นไม้ ไม่นานก็ซ่อนอยู่ในกิ่งใบอันแน่นหนา สูงจากระดับพื้นประมาณสองวา

สิ้วเซ่อถูกมันโอบรัดแนบชิดติดกัน ในสภาพหันหน้าหากัน รู้สึกว่าคลื่นความร้อนและกล้ามเนื้อที่เข้มแข็งมีพลังของอีกฝ่ายกดทับใส่นาง ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น

นี่เป็นชายหนุ่มอายุเยาว์ผู้หนึ่ง

หรือว่าเป็นหลวงจีนหนุ่มรูปหนึ่ง?

นึกถึงตอนนี้ ในใจนางบังเกิดความเร้าใจอย่างรุนแรง เกิดความพลุ่งพล่านคิดกระตุ้นให้มันกระทำผิดศีลข้อห้ามขึ้น

เสียงลมดังขึ้นตรงตำแหน่งที่เมื่อครู่คนทั้งสองหยุดยั้งลง

อิ๋งซ่านฮัวหยุดชะงักลง แสดงว่าตรวจสอบเศษผ้าที่หานป๋อฉีกกระชากจากร่างสิ้วเซ่อ จากนั้นด่าคำ "หลวงจีนทุศีล" เสียงลมดังอีกครา คนพุ่งปราดจากไป

นี่เป็นปฏิกิริยาที่หานป๋อเฝ้ารอคอย

มันคิดฉกฉวยสัมพันธ์รักอันวิตถารระหว่างอิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อให้เป็นประโยชน์

อิ๋งซ่านฮัวพอเห็น "คนรัก" ถูกหยามย่ำยี ต้องบังเกิดความร้อนรุ่มขุ่นแค้น สูญเสียสติสัมปชัญญะที่พึงมี ไม่ทันครุ่นคิดโดยละเอียดก็ไล่กวดตามร่องรอยที่มันทิ้งเอาไว้

หานป๋อไม่เกรงอกเกรงใจอีก ฉีกกระชากตัวเอี๊ยมและกางเกงชั้นในของสิ้วเซ่อ จากนั้นแก้สายรัดกางเกงให้กับตัวเอง

มาตรว่านี่ไม่ต่างกับการข่มขืน แต่มันไม่มีความรู้สึกกระทำผิดแต่อย่างไร

ทั้งนี้เพราะศิษย์สำนักอิตถีเพศไหนเลยกลัวมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุรุษ ตรงกันข้ามยังเป็นที่ปรารถนาอีก

ขณะที่มันต้องการธาตุหยินแท้ของอิตถีเพศรักษาอาการบาดเจ็บให้กับตนเอง

จริงดังคาดหมาย สองตาสิ้วเซ่อปราศจากแววหวาดหวั่นเพียงจ้องมองมันอย่างเย็นชา จวบกระทั่งหานป๋อรุกรานเข้าสู่ร่างนางดวงตานางค่อยทอแววตื่นตระหนก เพิ่งพบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคู่มืออันเข้มแข็งที่นางไม่เคยเผชิญมาก่อน

ใต้ราตรีจันทร์ บนกิ่งไม้ของต้นไม้บังเกิดฉากพิศวาสชวน

วาบหวาม

หานป๋อใช้วิธีการที่เรียนรู้จากโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ ทุ่มเทอย่างสุดฝีมือ ปลุกเร้าอารมณ์รักของสิ้วเซ่อขึ้นมา

สิ้วเซ่อแม้ชำชองชำนาญเรื่องระหว่างบุรุษสตรี แต่เปรียบกับหานป๋อซึ่งได้รับพันธุมาร ยังอยู่ห่างไกลอย่างลิบลับ บวกกับจุดสยบจุดไว้ ไม่อาจเร่งเร้าเคล็ดวิชาอิตถีเพศอย่างเต็มที่ เพียงชั่วขณะก็ทนทานไม่ได้ ในดวงตาเต็มไปด้วยอารมณ์ความต้องการ ถ่ายเทธาตุหยางแท้ต่อหานป๋อทีละน้อย ให้อีกฝ่ายดูดพลังไปตามความพอใจ

หานป๋อฉวยโอกาสดูดรับธาตุหยางแท้ แล้วถ่ายทอดพลังธาตุหยินแท้กลับคืนใส่ร่างสิ้วเซ่อ

การหมุนเวียนแต่ละรอบ ช่วยให้พลังลมปราณภายในกายของมันผนึกรวมตัว จิตสำนึกกระจ่างแจ่มชัดกว่าเดิม

ความรู้สึกที่ปลอดโปร่งสบายหวานชื่น ให้ความสุขแก่คนทั้งสอง

สิ้วเซ่อถึงแม้มีประสบการณ์ด้านบุรุษเพศอย่างช่ำชอง นี่เป็นครั้งแรกที่ลิ้มลองรสชาติอันบรรเจิดงดงามเช่นนี้

แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมเคลื่อนใกล้เข้ามา ที่เบื้องล่างบังเกิดสุ้มเสียงอึ่งซ่านฮัวดังว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านอยู่เบื้องบน ยังมิรีบไสหัวลงมาให้กับข้าพเจ้า?"

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง ดึงกางเกงขึ้น โน้มหน้าถึงข้างใบหูสิ้วเซ่อ กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านยังไม่เพียงพอ เราก็ไม่เพียงพอ โอกาสหน้าเราค่อยมาหาท่าน"

เสียงลมดังเร่งร้อน อึ่งซ่านฮัวโถมขึ้นมา กราดฟาดสองมือ

จู่โจมใส่

พริบตานั้นเศษกิ่งใบกระเด็นเซ็นซ่าน เป็นสภาพที่น่าตระหนกนัก

หานป๋อฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว จึงโอบกอดสิ้วเซ่อใช้วิชาถ่วงพันชั่งทิ้งร่างลง

อิ๋งซ่านฮัวตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว บังคับใยไหมน้ำแข็งพุ่งวาบออกม้วนใส่คนทั้งสอง

หานป๋อจูบปากสิ้วเซ่อ ไม่กล้ามองดูแววตาที่สะท้านจิตใจผู้คนของนาง เลือกส่งร่างเปลือยของสิ้วเซ่อออกไป ปล่อยให้ใยไหมน้ำแข็ง ม้วนพันนางไว้ ตัวเองพุ่งถอยไปด้านหลัง กลืนหายกับความมืดในบัดดล

ผู้เสเพลเพลี่ยงพล้ำ

ชิฉางเจิงพอก้าวออกจากบ่อนพนัน ก็ชะงักเท้าลง

หานปี้ฉุ่ยติดตามถึงข้างกายมัน พลอยหยุดยั้งลง

เห็นที่เบื้องนอกชุมนุมด้วยชายฉกรรจ์นับร้อย ล้วนถืออาวุธครบมือขวางทางเอาไว้

ชิฉางเจิงเหลียวหน้ามอง พบว่าบนบันไดของบ่อนพนันก็ยืนเต็มไปด้วยชายฉกรรจ์ชุดรัดกุม ทุกคนตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

คิดไม่ถึงเพิ่งออกจากบ่อนพนัน ก็ตกไปในวงล้อมอย่างแน่นหนา

ชิฉางเจิงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"หัวหน้าพรรคฉางซาอันร้ายกาจ ข้าพเจ้าปลดปล่อยท่านท่านกลับไม่รู้สถานการณ์ อย่างนั้นพวกเราพิสูจน์ฝีมือกัน"

บุรุษผอมสูงโบกพัดจีบ ลักษณะท่าทางคล้ายที่ปรึกษาผู้หนึ่ง แหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา กล่าวว่า

"พี่ชิเข้าใจผิดแล้ว เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับซาปางจู่ (หัวหน้าพรรคแซ่ซา) เราเป็นเสนาธิการพรรคเซียงสุ่ยนามอู๋เจี๋ย ได้รับคำสั่งจากสั้งถิงผู้เป็นหัวหน้าพรรค รุดมาเชิญพี่ชิไปพบปะ เพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องบางประการ"

ชิฉางเจิงยกมือตบดาบศัสตราฟ้าที่กลางหลัง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คิดเชิญข้าพเจ้าไปหรือ? ถามอาวุธที่กลางหลังข้าพเจ้าก่อน"

แว่วเสียงขยับอาวุธดังจากรอบข้าง อู๋เจี๋ยยกมือห้ามสมุนบริวารที่กระเหี้ยนกระหือคิดลงมือไว้ กล่าวอย่างแช่มช้าเนิบนาบว่า

"พี่ชิโปรดใคร่ครวญให้ดี มีคำกล่าวว่าสองหมัดยากต้านทานสี่ฝ่ามือ อย่าว่าแต่ที่นี้มีคู่มือทั้งสิ้นสองร้อยหกคน ขอเพียงพี่ชิวางอาวุธติดตามพวกเราไปพบหน้าปางจู่ (หัวหน้าพรรค) สักครา ต่อให้พูดจาไม่เป็นที่ตกลง พวกเราก็ไม่ฉวยโอกาสซ้ำเติม ทั้งยังจะส่งมอบอาวุธคืนแก่ท่าน"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ให้เราเหล่าชิวางดาบ ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นทารกอมมือหรือ? หากเก่งกล้าสามารถก็คร่ากุมข้าพเจ้าไปพบกับปางจู่ของท่านเถอะ"

อู๋เจี๋ยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ในเมื่อไม่ดื่มสุราคารวะ คิดดื่มสุราจับกรอก จะให้ท่านรับทราบฝีมือแท้จริงของพรรคเซียงสุ่ยเรา"

กล่าวจบถอยปราดไปด้านหลัง กลืนหายไปในกลุ่มคน

หานปี้ฉุ่ยพลันตวาดเสียงสดใส ขวางอยู่เบื้องหน้าชิฉางเจิง

อู๋เจี๋ยเห็นเช่นนั้น รีบสั่งให้อย่าเพิ่งลงมือ

ชิฉางเจิงมองดูหานปี้ฉุ่ยอย่างงุนงง กล่าวว่า

"หากท่านไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็จากไปได้ ข้าพเจ้าไม่เชื่อ

ว่าท่านพอเปิดเผยศักดิ์ศรี พวกมันยังกล้าล่วงเกินท่าน"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ชิฉางเจิงท่านหากก่อการฆ่าฟัน มิใช่จากหลุมพรางของศัตรูหรอกหรือ?"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลุมพรางไม่หลุมพรางอันใด พรรคเซียงสุ่ยเป็นศัตรูกับข้าพเจ้าอย่างเปิดเผย ข้าพเจ้าฆ่าพวกมันสักร้อยสองร้อยคน ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

เหล่าชายฉกรรจ์พากันตวาดด่าทอ บรรยากาศเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

อู๋เจี๋ยกู่ร้องแหลมเล็กสักครา เหล่าชายฉกรรจ์ค่อยสงบนิ่งลง อู๋เจี๋ยกล่าวถามว่า

"คุณชายท่านนี้เป็นใคร?"

หานปี้ฉุ่ยพานถอดหมวกลงมา เผยเห็นผมเผ้าที่นุ่มสลวย ตอบว่า

"ข้าพเจ้าหานปี้ฉุ่ยแห่งสำนักตันชิง"

อู๋เจี๋ยสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

หานปี้ฉุ่ยกล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"ชิฉางเจิง เชื่อฟังปี้ฉุ่ยสักครั้ง หากท่านฆ่าคนวุ่นวาย มิเพียงกระทบถึงชื่อเสียงของท่าน หม้อก้นดำที่ท่านแบกไว้ก็ไม่มีวันปลดลงมา ตอนนี้พวกมันเชิญท่านไปตอบวาจา หาได้คิดฆ่าท่านในบัดดลไม่"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจคำหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ทำไม่ได้ ท่านหลีกทางเถอะ ข้าพเจ้าเมื่อไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อพวกมัน ก็ไม่สนใจว่าผู้อื่นมองข้าพเจ้าอย่างไร"

อู๋เจี๋ยส่งเสียงร้องจากในกลุ่มสมุนบริวารว่า

"มันเมื่องมงายไม่รู้สำนึก หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) ไม่ต้องสนใจมันแล้ว ให้พวกเราสั่งสอนมันเอง"

หานปี้ฉุ่ยร้องว่า

"หุบปาก ข้าพเจ้าเพียงคิดอ่านแทนพวกท่าน"

จากนั้นเกลี้ยกล่อมชิฉางเจิงอีกว่า

"ถือว่าปี้ฉุ่ยขอร้องท่าน ได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงแหงนหน้าคู่ร้องด้วยความคับแค้น ยกมือแตะด้ามดาบที่กลางหลัง รังสีการฆ่าฟันก็แผ่ทะลักออกรอบข้าง ปากตวาดว่า

"ไม่ได้ คืนนี้ข้าพเจ้าจะเข่นฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น ให้ผู้คนทราบว่าพรรคมังกรพิโรธยากตอแยได้"

เหล่าชายฉกรรจ์ไม่อาจต้านทานรับรังสีการฆ่าฟันของมันต้องล่าถอยไปด้วยความตระหนก เว้นพื้นที่ว่างตรงกลางแถบใหญ่

หานปี้ฉุ่ยทราบว่าการประหัตประหารฆ่าฟันใกล้ปะทุ ต้องขยี้เท้ากล่าวว่า

"ตกลง คืนนี้ข้าพเจ้าคล้อยตามเจตนาของท่าน พอใจแล้วกระมัง?"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูหานปี้ฉุ่ยอย่างเหลือเชื่อกล่าวว่า

"ท่านยินยอมเป็นเพื่อนข้าพเจ้า..."

หยุดเล็กน้อยจึงส่งเสียงทางลมปราณกล่าวให้นางได้ยินแต่ผู้เดียวว่า

"ขึ้นเตียงจริงๆ?"

หานปี้ฉุ่ยสองแก้มแดงซ่าน ผงกศีรษะเล็กน้อย อับอายจนก้มศีรษะต่ำลง

ชิฉางเจิงเคลื่อนกายไปเบื้องหน้า ถามเบาๆ ว่า

"ท่านมิใช่สัตย์สาบานว่าจะไม่แต่งงานหรอกหรือ?"

หานปี้ฉุยกล่าวด้วยความแง่งอนว่า

"ผู้อื่นเพียงรับปากปล่อยให้ท่านก่อการร้าย ไม่ได้บอกว่าจะแต่งงานให้ท่าน อย่าได้นำมาผสมปนเปกัน"

ชิฉางเจิงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน พลันปลดดาบศัสตราฟ้าลงจากกลางหลัง โยนให้กับอู๋เจี๋ยที่อยู่ห่างไป ร้องว่า

"เก็บรักษาให้กับข้าพเจ้าให้ดี หากเกิดการสูญหาย ต่อให้ท่านไปถึงสุดหล้าฟ้าดิน เราเหล่าชิจะทวงถามชีวิตท่านเป็นการชดใช้"

อู๋เจี๋ยรับดาบศัสตราฟ้าไว้ ร้องบอกว่า

"ยังมีกระบี่ของหานจั่งเหมิน"

หานปี้ฉุยยังก้มศีรษะต่ำ ปลดกระบี่โยนออกไป ส่งถึงอีกมือหนึ่งของอู๋เจี๋ย จากนั้นยิ้มอย่างอ่อนหวาน คล้องแขนของชิฉางเจิง กล่าวว่า

"ชิฉางเจิง พวกเราไปกันเถอะ"

ริมทะเลสาบต้งถิง

มือดีพรรคมังกรพิโรธเหลียงชิวเว่ยมาถึงท่าเรือ ก้าวลงเรือเร็วเรียวยาวลำหนึ่ง

บริวารพรรคมังกรพิโรธที่ปลอมตัวเป็นชาวประมง น้อมรออยู่ก่อนสองคนไม่กล่าวกระไร แก้เชือกผูกเรือออก บังคับเรือออกจากท่า

เรือเร็วแล่นเลียบริมฝั่งครึ่งชั่วยาม ค่อยมุ่งหน้าไปยังหมู่เกาะเล็กๆ ในทะเลสาบแห่งหนึ่ง หลังจากตัดผ่านหมู่เกาะเล็กๆ ค่อยลดเลี้ยวไปทางตะวันตก ไม่นานก็บรรลุถึงฝั่งตะวันออกของทะเลสาบต้งถิง

ในที่สุดพวกมันเข้าสู่อ่าวที่จอดเต็มไปด้วยเรือหาปลาแห่งหนึ่ง เรือเร็วซอกซอนไปตามฝูงเรือหาปลาอย่างคล่องแคล่ว เมื่อเรือเร็วแล่น

จากไป บนเรือก็ปราศจากร่องรอยของเหลียงชิวเว่ยอีก

มาตรว่ามีคนสะกดรอยตามพวกมัน ยามนี้ก็ไม่ทราบว่ามันอยู่บนเรือหาปลาลำใด

ต่อให้ศัตรูมีขีดความสามารถปิดล้อมอ่าวเอาไว้ ตรวจค้นเรือทีละลำ ก็ไม่อาจสกัดยับยั้งพวกมันดำน้ำจากไป เอ่ยถึงวิชาทางน้ำ ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดกล้าประชันขันแข่งกับพรรคมังกรพิโรธ

ทะเลสาบตังถิงอันเวิ้งว้างไพศาล มีอ่าวที่จอดไว้ด้วยเรือหาปลานับพันแห่ง ดังนั้นเป็นที่คาดคิดได้ว่า อาศัยขุมกำลังของฟางเยี่ยหวี่กับเหลิงเอี้ยนคิดหาตัวผู้คนของพรรคมังกรพิโรธยากเย็นยิ่ง

ยามนี้เหลียงชิวเว่ยขึ้นเรือหาปลาลำหนึ่ง พบหน้าประมุขพรรคมังกรพิโรธช่างกวนอิง ตี้หวี่สือ กับหลิงจ้านเทียน

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"หูเจี๋ยส่งกองเรือสังกัดทัพเรือปิดน่านน้ำที่มุ่งสู่เกาะมังกรพิโรธทั้งส่งคนขึ้นฝั่งไปจัดวางกำลัง แสดงว่าคิดประจำการระยะยาว ระหว่างนี้ยังขนถ่ายเสบียงอาหารขึ้นเกาะ นับเป็นที่น่าคลั่งใจนัก"

ช่างกวนอิงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"มิต้องคลั่งใจ ขอเพียงพวกเรายังอยู่ ยังมีโอกาสฟื้นคืนมาใหม่"

เหลียงชิวเว่ยมองดูมันด้วยความประหลาดใจแวบหนึ่ง ช่างกวนอิงซึ่งเป็นทั้งประมุขพรรคและสหายให้ความสำคัญกับกิจการที่บิดาตกทอดทิ้งไว้ตลอดมา วันนี้ไฉนปล่อยวางกว่ามันอีก?

หลิงจ้านเทียนกะพริบตาต่อมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชิวเว่ยคงประหลาดใจที่ปางจู่ (ประมุขพรรค) อารมณ์ดีถึงเพียงนี้ เราจะเปิดถ้วยหงายไพ่ต่อท่านเอง"

ช่างกวนอิงหน้าแดงวูบหนึ่ง เรียกหา "อารอง" หลิงจ้านเทียน

หัวร่ออย่าง กล่าวว่า

"ตกลง เราไม่บอกแล้ว ชิวเว่ยถามมันเองเถอะ"

เหลียงชิวเว่ยพอเห็นสภาพเช่นนี้ ก็ทราบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องราวฉันบุรุษสตรี ในใจนึกยินดี กล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้ที่ค้นหาพวกเราอย่างแข็งขัน เป็นหน่วยพิฆาตมังกรที่นำโดยหอกพลั่วเหินบินคู่ และมือดีฝ่ายธัมมะและอธรรมร้อยกว่าคน นับเป็นขุมกำลังที่ไม่อาจดูแคลน เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ในจำนวนนี้มีอยู่สิบกว่าคนเป็นชนชั้นผู้นำค่ายสำนัก"

จากนั้นสาธยายชื่อแซ่ออกมาสิบกว่าชื่อ ตี้หวี่สือยังยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"หากมิใช่เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงประหลาดใจ ข้าพเจ้าแม้ไม่ประมาทศัตรู แต่ยังไม่ให้ความสำคัญแก่หอกพลั่วเหินบินคู่ นี่มิใช่ข้าพเจ้าเห็นว่ามันไม่มีน้ำหนักพอ หากแต่เห็นว่ามันไม่กล้าจู่โจมต่อพวกเราอย่างสุดกำลัง"

ทุกผู้คนพอได้รับการสะกิดกล่าวก็เข้าใจ

"ควรทราบว่าในยุทธจักรภาคกลาง ไม่ว่าผู้ใดได้รับคำสั่งฝ่ายมองโกลหรือจูหยวนจางมาจัดการกับพรรคมังกรพิโรธ ล้วนมิอาจไม่คำนึงถึงล่างฟานหวิน โดยเฉพาะชนชั้นผู้นำขบวนเช่นหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ หากพรรคมังกรพิโรธเกิดเรื่องขึ้น ล่างฟานหวินจะเสาะหามันเป็นบุคคลแรก เมื่อถึงเวลานั้นไม่ว่าได้รับการปูนบำเหน็จรางวัลเป็นชื่อเสียง ลาภยศ เงินตรา หญิงงาม ล้วนแต่เปล่าประโยชน์"

ตี้หวี่สือกล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นเป็นที่คาดคิดได้ว่า ก่อนที่เหลิงเอี้ยนจะเกลี้ยกล่อมหอกพลั่วเหินบินคู่ หรือผู้ทรงอิทธิพลอื่นๆ มาจัดการกับพวกเรา ต้องรับปากว่าจะจัดการกับท่านอาล่างก่อน ดูจากการที่หอกพลั่วเหินบินคู่ตรึงกำลัง

ไม่เคลื่อนไหว แสดงว่าการศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ซึ่งเพิ่งผ่านไป ท่านอาล่างคงประกาศศักดา ทำลายขุมกำลังที่เหลิงเอี้ยนจัดตั้งขึ้นมาจัดการกับพวกเราไป"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"แต่ว่าเพียงทหารเรือของหูเจี๋ย ก็ทำให้พวกเราสูญเสียที่มั่นของพรรคมังกรพิโรธ นับเป็นที่ปวดเศียรเวียนเกล้านัก"

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้น เหลิงเอี้ยนเพื่อกอบกู้หน้ากลับคืน ต้องนึกหาวิธีจัดการกับท่านอาล่าง"

ใบหน้าหลิงจ้านเทียนปรากฏรอยยิ้มอันเชื่อมั่นขึ้น กล่าวว่า

"ด้วยขุมกำลังของฟางเยี่ยหวี่ เท่าที่ทราบมานับว่ากล้าแข็งยิ่ง แต่ที่ข้างกายพี่ใหญ่มีทั้งโจรท่องโคดเดี่ยวกับหานป๋อ รวมทั้งยอดหญิงฉินเมิ่งเหยา นอกจากผังปานนำกำลังออกล้อมปราบแล้ว เรานึกไม่ออกว่ายังมีผู้ใดจัดการกับเขาได้"

ตี้หวี่สือก็กล่าวว่า

"เหลิงเอี้ยนวางแผนชักนำท่านอาล่างไปยังนครหลวง ย่อมบังเกิดจิตคิดร้าย แต่ท่านอาล่างผ่านคลื่นลมมาอย่างโชกโชน ข้าพเจ้าก็บังเกิดความเชื่อมั่นต่อท่านผู้เฒ่า"

หลิงจ้านเทียนกล่าวถามเหลียงชิวเว่ยว่า

"มีข่าวล่าสุดของฉางเจิงหรือไม่?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวด้วยความกระตือรือร้นคึกคักว่า

"เด็กน้อยนี้ร้ายกาจยิ่ง หนีรอดจากร่างแหของฟางเยี่ยหวี่ครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนนี้กลายเป็นเป้าหมายที่ทั้งหมดเฝ้าจับตาดู จากรายงานล่าสุด มันเคลื่อนไหวอยู่ที่เมืองฉางซา คาดว่าเพื่อตรึงกำลังของฟางเยี่ยหวี่ไว้"

ซ่างกวนอิงทั้งยินดีทั้งกังวล กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ไม่ชั่งน้ำหนักของตัวเอง หวี่สือ พวกเราต้องหาทางประสานงานกับมัน"

ตี้หวี่สือทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่คิดรีบรุดไปยังเมืองฉางซา สู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับมัน แต่หากทำเช่นนั้น เท่ากับตกหลุมพรางของศัตรู เมื่อถึงเวลามิเพียงกาจล่มสลายทั้งกองทัพ ทั้งส่งผลกระทบถึงภารกิจมุ่งนครหลวงของท่านอาล่าง ดังนั้นไม่อาจทำเช่นนี้เด็ดขาด"

ซ่างกวนอิงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"พวกเราไหนเลยเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือได้?"

หลิงจ้านเทียนกล่าวด้วยความสงบนิ่งว่า

"เสี่ยวอิง (อิงน้อย) อย่าได้ปล่อยให้อารมณ์ทำลายแผนการโดยรวม หากพวกเราไม่เดินทัพทางไกล ฉางเจิงกลับมีหนทางรอดสายหนึ่ง"

ตี้หวี่สือผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านอารองกล่าวถูกต้อง ฉางเจิงรับศึกเพียงลำพัง ดูไปคับขันกันตราย แท้ที่จริงไม่ถูกหน่วงเหนี่ยวไว้ หากศัตรูอ่อนแอก็รุกฆาตศัตรูเข้มแข็งก็ถอยร่น ดูจากการที่จนบัดนี้ฟางเยี่ยหวี่ยังไม่อาจทำอย่างไรมันได้ แสดงว่าข้าพเจ้ากล่าวไม่ผิด ยามใดที่พวกเราสอดมือเข้าไป มันจะสูญเสียปมเด่นเช่นนี้"

ซ่างกวนอิงคิดกล่าวกระไร สุดท้ายไม่ได้บอกออกมา

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"การศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ หลี่เซ่อเม่ยและพวกที่มาจากนอกเขตแคว้นพลาดท่าเสียที ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนพลิก หากฉางเจิงสามารถตรึงฟางเยี่ยหวี่ไว้ หอกพลั่วเหินบินคู่ก็ตรึงกำลังไม่เคลื่อนไหว

พวกเราไยมิใช่สามารถทำสงครามกับหูเจี๋ย ช่วงชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา?"

ตี้หวี่สือยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นี่เป็นความคิดที่เย้ายวนใจนัก แต่ท่านอาล่างเคยส่งข่าวมากำชับพวกเราว่า หากไม่ถึงคราจำเป็นอย่าได้ปะทะแตกหักกับศัตรู รอจนท่านผู้เฒ่ากลับจากนครหลวงก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว ดังนั้นเรื่องที่พึงกระทำในตอนนี้คือซุ่มฝึกซ้อมไพร่พล ยามมีเวลาว่างก็หาความสุขกับหญิงงามในที่นี้"

กล่าวจบชำเลืองมองช่างกวนอิงแวบหนึ่ง

ในที่สุดเหลียงชิวเว่ยไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ กล่าวถามช่างกวนอิงว่า

"ปางจู่ใช่มีสตรีที่พึงตาต้องใจหรือ?"

ช่างกวนอิงทุบหมัดใส่หัวไหล่ตี้หวี่สือ ค่อนอย่างยิ้มแย้มว่า

"เด็กน้อยชมชอบหยอกล้อข้าพเจ้าที่สุด"

หลิงจ้านเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เสี่ยวอิงมิสู้แต่งงานแต่เนิ่นๆ สาวงามในหมู่บ้านประมงเช่นนี้ยากพบพานจริงๆ"

ตี้หวี่สือลูบคลำตำแหน่งที่ถูกต่อย หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านอารองมีเจตนาลึกล้ำ เพราะหากฟางเยี่ยหวี่ทราบว่าพวกเราซ่อนตัวไว้ คงทุ่มกำลังออกตามหาพวกเรา เมื่อถึงยามนั้นพวกเราต้องหลบๆ ซ่อนๆ อีก ไม่มีเวลานึกถึงเรื่องอื่นแล้ว"

หลิงจ้านเทียนผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เสี่ยวอิงตามเราไปสักครา เราอาศัยศักดิ์ศรีญาติอาวุโสของท่านสู่ขอต่อเยี่ยจั้ง (พ่อตา) ในอนาคตของท่าน ไม่ต้องกระบิดกระบวนไปแล้ว"

ทุกผู้คนพากันตบขาอ่อนร้องสนับสนุน

หัวงสมองช่างกวนอิงปรากฏภาพเงาร่างของเฉียนหงชิงขึ้นลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ทุกประการแล้วแต่ท่านอารองตัดสินใจให้กับเสี่ยวอิงเถอะ"

ภายในห้องทูตพิเศษของเรือหลวง ซึ่งจอดเทียบท่าเมืองอันชิ่งริมแม่น้ำแยงซีเกียง

โจรท่องโดดเดี่ยวพอฟังคำบอกเล่าของหานป๋อ ถึงกับตบขาอ่อนดังฉาด ร้องเสียงพิกลว่า

"เราถึงกับคิดชมดูกับตาว่า เมื่อท่านบอกว่ารักสิ้วเซ่อ แทนที่จะเป็นนางปีศาจอิ๋ง นางโจรนั้นมีสีหน้าอย่างไรกันแน่ นางปีศาจนี้ก่อกวนบุรุษจนหัวปั่น ท่านถือว่าระบายโทสะให้กับพวกเราเหล่าบุรุษสมกับเป็นตัวอุบาทว์เสเพลจริงๆ"

แว่วเสียงเคาะประตูดังขึ้น จั่วซือที่หน้าประตูร้องถามว่า

"พี่ใหญ่ พวกเราเข้าไปได้หรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หากเข้ามาได้เราย่อมเรียกหาพวกท่านเอง น้องสาวทั้งหลายคอยทนไว้ พวกเราเหล่าบุรุษยังมีเรื่องลับเฉพาะคิดหารือกัน"

หานป๋อกลับต้องการพบพวกนาง โดยเฉพาะฉินเมิ่งเหยา ไม่ทราบว่าการบำเพ็ญตนในห้องสงบของนางมีความคืบหน้าอย่างไร?

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ดูท่าทีวันใดที่นางปีศาจอิ๋งหาตัวหลวงจีนทุศีลปลอมเช่นท่านไม่พบ คงไม่ขึ้นเรือมาพัวพันพวกเรา แต่ก็อย่าได้ประเมินพวกนางต่ำทรามไป นางปีศาจอิ๋งเพราะไม่ทราบว่าท่านได้รับพันธุมาร ครั้งนี้จึงพลาดท่าเสียที"

หยุดเล็กน้อยจึงหัวร่ออย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"ท่านคาดเดาสิ้วเซ่อใช่กลับใจหลงรักบุรุษ สูญเสียความสนใจในตัวนางปีศาจอิ๋งหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า

"นี่ยังต้องกล่าวอีก เมื่อถึงตอนท้ายนางให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ไม่เช่นนั้นอาการบาดเจ็บของข้าพเจ้าคงไม่ทุเลาหายดีรวดเร็วถึงเพียงนี้"

ขบคิดแล้วถาม

"พวกเราไยไม่ออกเรือยามค่ำคืน?"

โจรท่องโคดเดี่ยวกล่าวว่า

"ไม่ได้ ท่านพอกลับมาหากออกเรือในบัดดล นางปีศาจอิ๋งคงคาดเดาออกว่า หลวงจีนทุศีลนั้นต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเรา หากรอสักครู่ค่อยออกเรือ พวกนางจะเข้าใจผิดคิดว่าพวกเรายอมรับการข่มขู่จากนางรอให้นางขึ้นเรือ ดังนั้นพานค้างแรมคืนหนึ่ง คล้ายกับไม่ต้องการเดินเรือยามวิกาล มิให้พวกนางคาดเดาพวกเราออก"

หานป๋อยิ่งขบคิดยิ่งรู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถึงกับคิดติดตามอยู่ข้างกายพวกนาง ดูว่าพวกนางกล่าวถึงข้าพเจ้าอย่างไร?"

โจรท่องโคดเดี่ยวตบไหล่ของมัน กล่าวว่า

"ท่านล่วงรู้ความต้องการเช่นนี้ก็ดี วันหน้าตอนกล่าววาจาหากจงใจรวมรั้งเส้นเสียงไม่ให้เราได้ยิน เราจะจัดการกับชีวิตน้อยๆ ของท่าน"

หานป๋อร้องว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าไยมิใช่ไม่มีความลับเป็นส่วนตัวแล้ว?"

โจรท่องโคดเดี่ยวกล่าวว่า

"ความลับส่วนตัวอันใด เราต้องล่วงรู้ความคับหน้าของเรื่องราวค่อยช่วยเหลือท่านได้ เอาเถอะ เราจะมอบของที่ดีเลิศแก่ท่านสิ่งหนึ่ง ท่านจะเข้าใจเอง"

หานป๋อเห็นมันล้วงกล่องแพรจากอกเสื้อใบหนึ่ง จึงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"นี่เป็นของอุบาทว์อันใด?"

โจรท่องโคดเดี่ยวยิ้มอย่างลึกลับ เปิดกล่องแพรออก ที่แท้เป็นสมุดภาพที่จัดทำอย่างประณีตเล่มหนึ่ง หน้าปกเขียนคำว่า "ภาพลับเฉพาะหญิงงามสิบแปดลูกโซ่"

หานป๋อมองดูโจรท่องโคดเดี่ยวอย่างงุนงง กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านจึงเป็นเฒ่าราคะตัวจริง หวังว่าท่านไม่ได้ทางหนึ่งแอบฟังข้าพเจ้ากับเหล่าภรรยาเกี่ยวก้อยขึ้นสู่วูซัน ทางหนึ่งพลิกดูภาพเงามกเหล่านี้"

โจรท่องโคดเดี่ยวตบศีรษะมันฉาดหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้คิดฟุ้งซ่านไป เมื่อครู่เราเดินทางเกือบร้อยลี้ ไปยังคลังสมบัติหนึ่งในยี่สิบแห่งของเรา นำผลงานภาพศิลปะขั้นสุดยอดนี้มาให้ท่านหยิบยืมใช้ชั่วคราว ท่านมิเพียงไม่สำนึกขอบคุณ ยังใช้จิตใจของชนชั้นหมกมุ่นโลกีย์ คำนวณความคิดของนักปราชญ์เช่นเรา"

หานป๋อรีบขอโทษขอโพย พร้อมกันนั้นบังเกิดความสงสัยอยากรู้ พลิกดูสมุดภาพอยู่หลายหน้า ถึงกับบังเกิดความต้องการทางเพศขึ้นทุทานดังอาออกมา ใบหน้าแดงฉานจรดใบหู

โจรท่องโคดเดี่ยวกล่าวว่า

"อย่าได้รู้สึกกระดาก วันที่เราพลิกดูสมุดภาพเล่มนี้ มีสภาพดีกว่าท่านอยู่บ้าง โอ นี่นับเป็นผลงานขั้นสุดยอด เป็นของอันล้ำค่าอย่างแท้จริง เพียงไม่ทราบเป็นผลงานของจิตรกรยุคสมัยใด แต่ว่า

คนผู้นี้ต้องทำความเข้าใจกับความรักความใคร่ของบุรุษสตรีถึงขั้นสูงส่ง จึงสามารถวาดภาพที่กระตุ้นปลุกเร้าเช่นนี้ โดยไม่รู้สึกต่ำช้าหรือลามกอนาจารแม้แต่น้อย"

หานป๋อไม่อาจหักห้ามใจได้ พลิกดูต่อไปทีละหน้า ทั้งหมดรวมสิบแปดภาพ สตรีในภาพวาดงามหยาดเยิ้ม บุรุษแข็งแรงสูงใหญ่ โดยเฉพาะเป็นภาพเหตุการณ์ที่ดำเนินอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่บุรุษสตรีแรกพบกัน ตามด้วยรายละเอียดตอนต่อมา วาดได้ราวกับมีชีวิตจริงๆ

ที่ดึงดูดใจยิ่งกว่าคือ ตั้งแต่ภาพแรกจนถึงภาพสุดท้าย ไม่เห็นใบหน้าด้านตรงของบุรุษ หากแต่ขับเน้นเห็นถึงคิ้วขนงวงพักตร์ ประกายสายตา เรือนร่างเลือดเนื้อ และอิริยาบถอันกระสันรัญจวนของหญิงงามในภาพวาดออกมาจนหมดสิ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แต่ละภาพวาดด้วยสีสันสดใส ให้ความตื่นเต้นเร้าใจทางจักษุสัมผัสอย่างยิ่งยวด

หานป๋อพอพลิกดูจนจบ ต้องหลับตาลงสงบจิตใจชั่วขณะค่อยลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"ไม่ว่าท่านยินยอมหรือไม่ นับตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไป สมุดภาพเล่มนี้เป็นของข้าพเจ้าแล้ว หากท่านคิดนำไปให้หวินชิงชมดู ข้าพเจ้าจะหยิบยืมให้แก่ท่านชั่วคราว"

โจรท่องโลดเดี่ยวหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

"นี่มิใช่แก่งแย่งช่วงชิงหรอกหรือ?"

หานป๋อซุกเก็บสมุดภาพไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม กล่าวว่า

"ผู้ใดสามารถแย่งชิงสิ่งของของท่าน อย่าลืมว่าข้าพเจ้าช่วยให้ท่านรับน้องเหยาเพิ่มอีกนางหนึ่ง ท่านยังไม่ได้ดารวะน้ำชาขอบคุณข้าพเจ้า ตอนนี้ท่านมอบสมุดภาพเล่มนี้แก่ข้าพเจ้า หนี้บัญชีระหว่างพวกเราเป็นอันหักกลบลบล้างไป"

กล่าวจบผุดลุกขึ้น ผลักประตูออกไป โดยไม่สนใจสายตาที่โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงมองแต่อย่างไร

หานป๋อเหยียบย่างสู่ทางระเบียง หวนนึกถึงในโลกกลับมีภาพศิลปะที่งามวิจิตรถึงเพียงนี้ แม้แต่นางเซียนฉินเมิ่งเหยาคงทนทานไม่ได้ ตอนนี้นางนั่งบำเพ็ญตนในห้องสงบ ไม่ทราบนึกหาวิธีรับมือกับวิชามารของมันได้หรือไม่?

ประการนี้มันไว้วางใจยิ่ง แม้แต่ล่างฟานหวินยังบอกว่า ขอเพียงนางปลูกฝังความรักต่อมัน ต่อให้นางมีสติปัญญาเทียมฟ้า ยังไม่อาจหนีรอดจาก "กรงเล็บมาร" ของมัน ตอนนี้ฉวยโอกาสที่มีเวลาว่างมีสู้ไปหาพี่สาวที่เลอโฉมทั้งสาม นับเป็นความสุขในชีวิตประการหนึ่ง

หานป๋อผนึกพลังที่สองหู สืบเสาะถึงห้องของสตรีทั้งสาม ผลักประตูเข้าไป

สตรีทั้งสามรวมตัวอยู่ในห้องของโหยวโหยวรอคอยด้วยความร้อนรุ่มใจ พอเห็นหานป๋อมาถึง ย่อมห้อมล้อมเข้ามา

จั่วซือตัดพ้อว่า

"ท่านไฉนรอถึงตอนนี้ค่อยกลับมา?"

โหยวโหยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"หลังจากนี้ท่านคิดไปจากพวกเรา ต้องบอกต่อพวกเรา ท่านเข้าใจว่าพวกเราเป็นอะไรหรือ?"

เฉาเสียกลับกล่าวว่า

"ฟังว่าท่านรับบาดเจ็บ ตอนนี้ดีขึ้นหรือไม่?"

หานป๋อรีบขออภัย จากนั้นทั้งปลอบทั้งหลอก ใช้ฝีปากสะกดสตรีทั้งสามนาง ยินยอมนั่งลงบนเตียงเป็นเพื่อนมัน

หานป๋อล้วงกล่องแพรจากอกเสื้อ วางลงบนเตียง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"พวกท่านลองคาดเดาว่าภายในเป็นของวิเศษอันใด?"

จั่วซือคาดเดาว่า

"คงเป็นข้าวของอิสตรีจำพวกชาดหรือแป้งน้ำ"

โหยวโหยวสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ป๋อหลางไม่เคยสนใจเรื่องส่วนตัวของอิสตรี เขาเองตะกละตะกลาม สมควรเป็นของกิน"

เฉาเสียกล่าวอย่างลังเลว่า

"คงมิใช่ของวิเศษที่ขโมยมากระมัง?"

หานป๋อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เป็นภาพวาดด้วยลายเส้นอันวิจิตรสิบแปดภาพ"

สตรีทั้งสามล้วนงุนงงสงสัย ฟูจวิน (สามี) ของพวกนางไม่มีความสนใจต่อบทกวีภาพวาด เหตุใดหยิบฉวยสมุดภาพมาร่วมชื่นชมกับพวกนาง

เฉาเสียยื่นมือเปิดกล่องแพรออก พอเห็นอักษรบนหน้าปกถึงกับใบหน้าแดงซ่าน ร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ตัวเลวร้ายอันดับหนึ่ง"

นี่เป็นครั้งแรกที่จั่วซือสัมผัสกับภาพลามก ยามกะทันหันยังไม่เข้าใจ กล่าวถามเฉาเสียว่า

"ไฉนบอกว่าเขาเลวร้าย?"

ระหว่างที่โหยวโหยวติดตามรับใช้เจ้าสำนักรื่นรมย์ เคยเห็นสมุดภาพเหล่านี้มา ดังนั้นกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ให้ข้าพเจ้าชมดูได้หรือไม่?"

พลางพลิกเปิดหน้าแรกของสมุดภาพ บุรุษสตรีในภาพนี้ล้วนสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย หญิงงามในภาพวาดเรียบร้อยสำรวม สูงส่าจนไม่อาจรุกล้ำก้ำเกิน

เฉาเสียยังคาดคิดว่าตัวเองเข้าใจหานป๋อผิดไป จั่วซือก็กล่าวว่า

"พวกท่านดู แม้แต่ลายปักและรอยยับบนเสื้อผ้ายังวาดออกมา นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นภาพวาดอันงามวิจิตรถึงเพียงนี้"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"สีหน้าของหญิงงามในภาพวาดจึงมีชีวิต หลายครั้งที่เมิ่งเหยามีสีหน้าท่าทีเช่นนี้ มีแต่ความงามของนางจึงเหนือกว่าหญิงงามในภาพวาด"

หานป๋อกล่าวว่า

"ไม่ เจี่ยแจ (พี่สาวทั้งสาม) งดงามยิ่งกว่า"

สตรีทั้งสามได้รับคำชมเชยจากมัน ล้วนบังเกิดความยินดีแก่งกันเปิดดูหน้าที่สอง

ภาพนี้เปลี่ยนแปลงไม่มากนัก เพียงแต่บุรุษยืดกุมมือของสตรีหญิงงามนั้นคล้ายปัดป้องหากเสนอสนอง ไม่ว่าสีหน้าและอิริยาบถล้วนแสดงปฏิกิริยาอย่างชัดแจ้ง

สตรีทั้งสามชมดูจนตะลึงลาน ใบหน้าเริ่มแดงซ่านขึ้นมา เริ่มเข้าใจความหมายของคำ "ลูกโซ่" แต่ก็ถูกดึงดูดใจไว้ แม้ทราบว่าภาพวาดอีกสิบหกภาพยิ่งมายิ่งอุจาดตา แต่ไม่อาจตัดใจไม่ชมดู

หานป๋อแม้ชมดูเป็นคำรบสอง ยังอดวาบหวิวใจมิได้ พลิกเปิดหน้าที่สาม

เห็นบุรุษในภาพวาดมายังด้านหลังของหญิงงาม ซุกศีรษะกับซอกคอของนาง ไม่อาจเห็นโฉมหน้ามัน หากทว่ามือหนึ่งโอบเอวคอดกิ่วของหญิงงาม อีกมือหนึ่งรุกล้ำไปในอกเสื้อนาง แม้แต่ความเคลื่อนไหวของนิ้วมือหลังร่มผ้า ก็อาศัยรอยนูนของเสื้อผ้าขับเน้นออกมา

สตรีทั้งสามชมดูจนหน้าแดงจรดใบหู พานไม่อาจเบือนสายตาจากมา เป็นที่คาดคิดได้ว่าภาพลับเฉพาะมีแรงดึงดูดใจถึงเพียงไหน

จั่วซือครวญครางคำหนึ่ง ล้มตัวเข้ามาในอ้อมอกหานป๋อ หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คืนนี้ดูเพียงสามภาพ หากพวกท่านเชื่อฟังวาจา คืนพรุ่งนี้ค่อยให้พวกท่านดูสามภาพถัดไป"

พลางปิดสมุดภาพ วางลงบนโต๊ะเตี้ยข้างเตียง

เมื่อมันมุดกลับไปในผ้าห่ม สตรีทั้งสามเป็นฝ่ายโผเข้าอ้อมอกของมันเอง ความวาบหวามของเหตุการณ์ แม้กระทั่งยอดจิตรกรในแผ่นดินก็ยากที่จะวาดออกมาได้

เมื่อยามฟ้าสาง โจรท่องโดดเดี่ยวรุดมาเคาะประตูอีก

สตรีทั้งสามหลับเป็นตาย แม้แต่หานป๋อลุกขึ้นมา พวกนางยังไม่รู้สึกตัว

หานป๋อเปิดประตูห้องออกไป โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยใบหน้าเคร่งเครียดว่า

"อิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อมาหาท่านแล้ว"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" คำหนึ่ง

ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุยพบปะหัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยสั้งถิงที่ตึกใหญ่หลังหนึ่ง

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยแต่งกายเช่นบัณฑิตคงแก่เรียน รูปร่างผอมเรียว สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ดวงตาทั้งคู่ซ่อนประกาย แสดงว่าฝึกวิชากำลังภายนอกและภายใน มิน่าเล่าพรรคเชียงสุ่ยทะยานขึ้นเป็นพรรคใหญ่ในละแวกทะเลสาบตังถิงรองจากพรรคมังกรพิโรธ

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยต้อนรับคนทั้งสองแต่ผู้เดียว สมุนบริวารอื่นล้วนถูกไล่ออกจากห้องโถง

มันทักทายกับคนทั้งสองตามมารยาทหลายคำ จากนั้นชักนำ

ทั้งสองเข้าสู่ตึกใน มาถึงห้องทับหลังสุดท้าย เห็นฉู่หงอี้ผู้เป็นภรรยามันนอนอยู่บนเตียง สีหน้าสงบราบเรียบ คล้ายหลับไหลไม่ตื่น

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยไล่หญิงรับใช้ที่อยู่ปรนนิบัติฉู่หงอี้ทั้งสองนางออกไป จากนั้นจับตาดูสีหน้าท่าทีของชิฉางเจิงโดยละเอียด

ดวงตาชิฉางเจิงทอแววเวทนาเสียใจ ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าสร้างความลำบากแก่นาง"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราเพียงคิดถามพี่ชิคำหนึ่ง นี่เป็นฝีมือของท่านหรือไม่?"

ชิฉางเจิงตอบอย่างเปิดอกว่า

"ไม่ใช่"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยกล่าวโดยไม่ตื่นเต้นสงสัยแต่อย่างไรว่า

"เราทราบคำตอบแต่แรกแล้ว หงอี้แสดงว่ามีร่องรอยถูกข่มขืน และฝีมือที่สยบจุดนางแปลกประหลาดยิ่ง มิใช่แนววิชาค่ายสำนักดินแดนภาคกลาง เราเชิญยอดฝีมือแต่ละสำนักมาคลายจุดแก่นาง กลับไม่มีผู้ใดกล้าลงมือโดยวู่วาม ครั้งนี้ที่เชิญพี่ชิมา เพื่อสอบถามพี่ชิว่านี่เป็นพฤติการณ์ชั่วของโจรราคะใด?"

หานปี้ฉุ่ยนั่งลงที่ขอบเตียง ยื่นมือแตะตรวจชีพจรข้อมือของฉู่หงอี้ จมอยู่ในห้วงความคิด

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยก็มองดูฉู่หงอี้ กล่าวว่า

"ตอนนี้เราสูญเสียความคิดช่วงชิงความเป็นใหญ่ในยุทธจักร เพียงคิดครองคู่กับหงอี้ ผ่านครึ่งชีวิตหลังอย่างสงบ ก็พึงพอใจแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ปางจู่ (หัวหน้าพรรค) มิใช่คนที่ไม่เคยผ่านคลื่นลมมา เหตุใดท้อแท้ใจถึงเพียงนี้?"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ ครั้งนี้เราที่ตอบรับคำเชิญของเหลิงเอี้ยน เพราะเหลิงเอี้ยนรับรองว่ากำจัดฆ่าล่างฟานหวิน แต่หลังการศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ ล่างฟานหวินยิ่งมีชื่อกระเดื่องดัง จ่อคุกคามผังปาน ผู้ที่ตอนแรกรับปากจัดการกับพรรคท่าน ผู้ใดไม่คิดถอนตัว นอกจากวังปรมาจารย์มารแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ตอแยล่างฟานหวินไม่ได้ เราผู้แซ่สั้งยังมีความสำนึกตัว ดังนั้นเชื้อเชิญพี่ชิมาพบปะ ถามไถ่ว่าคนที่ข่มขืนหงอี้เป็นใคร จากนั้นจะถอนตัวออกจากวังวนแห่งการต่อสู้ช่วงชิง"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้คนสองร้อยกว่าคนโอบล้อมข้าพเจ้าอย่างแน่นหนา นับเป็นการเชื้อเชิญอันใด?"

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยกล่าวว่า

"พี่ชิโปรดให้อภัย ตอนนั้นเราซ่อนตัวในความมืด จับตาดูปฏิกิริยาของพี่ชิ เห็นพี่ชิดับแค้นแน่นอก ยิ่งยืนยันความคิดของเรา หากเกิดการต่อสู้จริงๆ เราย่อมปรากฏกายห้ามปราม"

ชิฉางเจิงลอบใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงหัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยเป็นชนชั้นมากด้วยประสบการณ์ ดูท่าตนเองประเมินมันต่ำทรามไป

หานปี้ฉุ่ยมองมายังพวกมัน กล่าวว่า

"วิชาจี้สกัดจุดนี้แสดงว่าคนลงมือเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ใช้ฝีมือลับเฉพาะ เปลี่ยนแปลงการไหลเวียนของชีพจร ซึ่งความจริงพลังชีพจรภายในกายผู้คนเคลื่อนไหวตามช่วงเวลา ในเส้นชีพจรทั้งสิบสองเส้น มีการหมุนเวียนโดยรอบ ยามอิ๋น (สี่นาฬิกา) ผ่านชีพจรปอด ยามเม่า (หกนาฬิกา) ผ่านชีพจรลำไส้ใหญ่ ยามเฉิน (แปดนาฬิกา) ผ่านชีพจรกระเพาะ ยามเว่ย (สิบนาฬิกา) ผ่านชีพจรม้าม ยามอู่ (เที่ยงวัน) ผ่านชีพจรหัวใจ ยามเว่ย (สิบสี่นาฬิกา) ผ่านชีพจรลำไส้เล็ก

ยามเฉิน (สิบหกนาฬิกา) ผ่านชีพจรกระเพาะปัสสาวะ ยามอิ่ว (สิบแปดนาฬิกา) ผ่านชีพจรไต ยามซวี (ยี่สิบนาฬิกา) ผ่านชีพจรเยื่อหุ้มหัวใจ ยามไฮ่ (ยี่สิบสองนาฬิกา) ผ่านชีพจรซันเจียว* ยามจื่อ (เที่ยงคืน) ผ่านชีพจรดี ยามโฉ่ว (สองนาฬิกา) ผ่านชีพจรตับ ความร้ายกาจของคนผู้นี้คือลดระดับความเร็วลง ดังนั้นสั้งฮูหยินจึงหลับใหลไม่ตื่น ต้องผ่านเวลายี่สิบแปดวัน การหมุนเวียนของชีพจรค่อยคืนสู่สภาพปรกติ แล้วจึงฟื้นตื่นมา ความพิสดารของฝีมือ เป็นที่น่านิยมชมเชยนัก"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยกล่าวด้วยความตื่นเต้นตระหนกว่า

"หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) สมเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านจุดเส้น ท่านเป็นคนแรกที่สังเกตวิชาฝีมือของฝ่ายตรงข้ามออก"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่มีผู้ใดทราบความร้ายกาจของฝีมือจี้จุดของหานจั่งเหมินกว่าข้าพเจ้า เพียงไม่ทราบมีวิธีคลายจุดหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยค้อนมันวงหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"ฝีมือสยบจุดนี้ไม่ส่งผลร้ายแรงต่อสั้งฮูหยิน หลังจากฟื้นตื่นมาเพียงรู้สึกอ่อนเพลีย หลายวันให้หลังจะฟื้นฟูดังเดิม แต่หากเสี่ยงภัยช่วยเหลือนาง อาจเกิดข้อผิดพลาด คนผู้นี้คำนวณแน่ว่าต่อให้มีคนสามารถตบคลายจุด ก็ไม่กล้าเสี่ยงอันตรายลงมือ"

ชิฉางเจิงสำนึกตัวว่าความรู้ด้านจุดเส้นไม่เทียบเท่าหานปี้ฉุ่ย จึงกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

"ตัวบัดซบอิงเฟยเสียเวลาลงมือเช่นนี้ ต้องมีแผนอุบายแน่นอน"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยตาสาดประกายเกรี้ยวกราดทวนคำ "อิงเฟย?"

---

* ตามหลักการแพทย์ของจีน หมายถึงช่องตั้งแต่โคนลิ้น ผ่านลำคอจนถึงช่องทรวงอก

ชิฉางเจิงก็บอกเล่าพฤติการณ์ของอิงเฟยออกไป จากนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ทราบว่าไม่สมควรกล่าวเช่นนี้ แต่ยังคิดน้อมเตือนปางจู่กล้ำกลืนโทสะเอาไว้ อย่างน้อยรอจนฮูหยินท่านฟื้นตื่นมาค่อยกำหนดแผนการ"

สีหน้าหัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก คล้ายแก่ชราลงสิบกว่าปี กล่าวด้วยความท้อแท้ว่า

"พี่ชิกล่าวถูกต้อง ตอนนี้พวกเรายากตอแยฟางเยี่ยหวี่ แต่ความแค้นของการหยามย่ำยีภรรยาไหนเลยไม่ชำระล้างได้ เพียงหวังว่าพรรคท่านสามารถเอาชนะ ล่างฟานหวินสามารถโค่นผังปานลง เมื่อถึงเวลานั้นเราค่อยดูว่าล้างแค้นรายนี้ได้หรือไม่?"

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป พรรคเราจะช่วยเหลือพี่ชิจัดการกับอิงเฟย ถือเป็นการระบายความคับแค้นทางอ้อม"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ขอเพียงพี่สั้งช่วยเหลือด้านข่าวสาร เราเหล่าชิก็พึงพอใจแล้ว"

ครั้นแล้วทั้งสองแลกเปลี่ยนวิธีการติดต่อ และหารืออีกครู่หนึ่ง ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ยค่อยอำลาจากมา

เมื่อทั้งสองจากมา ท้องฟ้าก็สว่างมากแล้ว

ชิฉางเจิงใช้หัวไหล่กระทบหานปี้ฉุ่ย กล่าวว่า

"หานจั่งเหมิน พวกเราสมควรไปยังโรงเตี๊ยมใดหาความสุขกัน ท่านย่อมรู้จักคุ้นเคยกับที่นี้กว่าข้าพเจ้า"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"กลางวันแสกๆ ไปยังโรงเตี๊ยมทำอะไร?"

ชิฉางเจิงร้องออกมาว่า

"ย่อมกระทำเรื่องที่ท่านรับปากข้าพเจ้า"

หานปี้ฉุ่ยส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงรับปากค้างคืนกับท่าน ไม่ได้บอกว่า 'ค้างกลางวัน' ท่านทางที่ดีทำความเข้าใจอย่างชัดแจ้ง"

ยามนี้บนถนนมีผู้คนสัญจรมากขึ้น ยามเช้าตรู่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา

ชิฉางเจิงพลันหยุดยั้งยืนหยัด หันขวับมามองดูหานปี้ฉุ่ย กล่าวว่า

"มาตรว่าถูกท่านหลอกลวง ข้าพเจ้าก็ไม่โทษว่าท่าน หากบังคับแข็งขืนก็ไร้ความหมาย นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านเดินทางของท่าน ข้าพเจ้าเดินทางของข้าพเจ้า ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันอีก"

หานปี้ฉุ่ยก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"กล่าววาจาตัดรอนเช่นนี้ ยังบอกว่าไม่โทษว่าปี้ฉุ่ยหรือ?"

ชิฉางเจิงพลันหัวร่องอหาย สะกิดให้ผู้คนสัญจรหยุดเท้ามองดู

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ?"

ชิฉางเจิงหมุนตัวก้าวยาวๆ ไปอย่างผ่าเผย ไม่แยแสสนใจนางอีก

หานปี้ฉุ่ยติดตามถึงข้างกายมัน กล่าวด้วยความขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ชิฉางเจิง หากท่านแสดงท่าทีเช่นนี้ต่อข้าพเจ้าอีก ปี้ฉุ่ยจะโกรธเคืองท่านไปชั่วชีวิต"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางหยุดยั้งลง พลันยื่นมือคว้าจับไหล่ของนาง จ้องมองนาง กล่าวว่า

"ยอมรับความจริงเถอะ ท่านรักชอบข้าพเจ้า พอใจอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า ทั้งไม่เสียดายกับการแสดงความหึงหวง เหตุใดยังหลอกตัวเอง?"

สองข้างแก้มหานปี้ฉุยปรากฏสีแดงซ่านที่ชวนสะท้านใจ ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"แล้วกันไปเถอะ จากที่นี้ลดเลี้ยวเข้าถนนขวาง ห้องสุดท้ายเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของข้าพเจ้า ท่านนำข้าพเจ้าไปยังที่นั้น ต่อจากนั้นคิดทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับขุนนางเฉินเข้าสู่ห้องข้างติดกับห้องพิเศษของท่านทูต ส่วนอีกฟากหนึ่งเป็นห้องของโหยวโหยว

ขุนนางเฉินมองดูโจรท่องโดดเดี่ยวล้วงเหล็กหมาดตัวหนึ่ง เจาะผนังเป็นรูเล็กๆ จากนั้นเคลื่อนกายถึงหน้าช่องเจาะนั้น ทดลองส่งเสียงคำหนึ่งค่อยหันไปถามโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"สามารถส่งเสียงดังหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ให้ส่งเสียงเบาลง"

พลางทาบฝ่ามือกับกลางหลังขุนนางเฉิน ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป

ขุนนางเฉินรู้สึกหูตาปราดเปรียวกว่าเดิม ได้ยินเสียงฝีเท้าผู้คนสามคนเดินใกล้เข้ามา จากนั้นประตูห้องพิเศษของท่านทูตถูกผลักเปิดออก แว่วเสียงฟั่นป้าดังว่า

"คุณหนูทั้งสองนั่งสักครู่ ท่านทูตจะมาถึงในบัดดล"

จากนั้นมันปิดประตูจากไป

ภายในห้องบังเกิดเสียงสตรีนางหนึ่งนั่งลงบนเก้าอี้ อีกนางหนึ่งเดินถึงริมหน้าต่าง

ขุนนางเฉินรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ ถึงแม้เป็นการหยิบยืมพลังฝีมือของโจรท่องโดดเดี่ยว แต่สามารถลิ้มรสของยอดฝีมือ บรรลุ

ความใฝ่ฝันประการหนึ่ง

ยามนั้นหานป๋อผลักประตูเข้าไปแล้ว

สิ้วเซ่อกลับคืนสู่รูปโฉมของสตรี นั่งก้มศีรษะอยู่บนเก้าอี้ ความงามเฉิดฉันหาเป็นรองอิ๋งซ่านฮัวไม่

อิ๋งซ่านฮัวคุกเข่าข้างหนึ่งบนเก้าอี้ สองมือกดใส่พนักเก้าอี้ หันหลังให้กับประตูห้อง ชมดูทิวทัศน์ริมฝั่ง

หานป๋อกัดฟันเดินถึงเบื้องหน้าสตรีทั้งสอง ก้มศีรษะมองดูสิ้วเซ่อก่อน หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านเมื่อไม่ปลอมเป็นบุรุษกลับงดงามถึงเพียงนี้"

สิ้วเซ่อหน้าแดงวูบหนึ่ง แต่ไม่เงยหน้ามองดูมัน

หานป๋อลอบร้องว่าแย่แล้ว ดูท่าทีตนเองคงเผยพิรุธ ถูกสิ้วเซ่อดูออกว่าผู้ที่ข่มขืนนางเมื่อคืนเป็นมัน

อิ๋งซ่านฮัวหมุนตัวมา ส่งเสียงหัวร่อดังสดใสดุจระฆังเงิน ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวว่า

"ท่านทูตไฉนไม่ต้อนรับพวกเราที่ห้องโถงชั้นล่าง กลับชักนำพวกเรามายังที่นี้? ใช่คิดฆ่าคนปิดปากหรือไม่?"

หานป๋อยักไหล่กล่าวว่า

"แม่นางต้องการพบข้าพเจ้า ย่อมต้องโปรยหว่านเสน่ห์ต่อข้าพเจ้า ที่ห้องโถงไหนเลยสะดวกเท่ากับที่นี้ อย่างน้อยที่นี้มีเตียงหนึ่ง"

กล่าวพลางเดินถึงข้างเตียงทรุดนั่งลง ที่ด้านหลังเป็นช่องเจาะนั้นเอง

อิ๋งซ่านฮัวทรุดนั่งลงอย่างยิ้มแย้ม มองดูสิ้วเซ่อที่ก้มศีรษะต่ำแวบหนึ่ง ถามว่า

"คุณชายหานคิดวางตัวเราสองพี่น้องอยู่ในตำแหน่งใด?"

หานป๋อแทบกระโดดปราดขึ้นด้วยความตระหนก ดีที่เปลือก

นอกยังไม่แสดงท่าทีผิดปรกติ กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านเรียกข้าพเจ้าว่าอะไร?"

อิ๋งซ่านฮัวเดินชดช้อยถึงข้างกายมัน นั่งคู่กันอย่างสนิทสนม สองมือทับซ้อนกัน วางบนไหล่บ่าของมัน ค่อยวางปลายคางลงบนหลังมือ มองดูมันด้วยความรักอันลึกซึ้ง กล่าวว่า

"หานป๋อไม่ต้องหลอกลวงซ่านฮัวแล้ว ยอดหญิงที่อยู่ร่วมกับท่านในวันนั้นต้องเป็นฉินเมิ่งเหยา หลวงจีนทุศีลเมื่อคืนก็เป็นผู้เสเพลไร้น้ำใจท่าน ซ่านฮัวยอมรับนับถือในฝีมือปลอมตัวของท่าน แต่ว่าท่านกระทำข้อผิดพลาดอย่างมหันต์ นั่นคือยืมตัวสิ้วเซ่อรับบาดเจ็บ ในโลกมีแต่ผู้ที่กอปรด้วยพันธุมารจึงพิชิตสิ้วเซ่อได้ อย่าว่าแต่ท่านไม่รู้สึกว่าช่วงเวลาที่มาหาพวกเราประจวบบังเอิญเกินไปหรอกหรือ? เมื่อประกอบเหตุผลหลายทางเข้าด้วยกัน ท่านยังไม่ยอมรับว่าเป็นหานป๋ออีกหรือ?"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ หากปล่อยให้นางปีศาจนี้นั่งอยู่ตำแหน่งนี้ ขุนนางเฉินคงไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้ ยามนั้นเหลียวหน้ามายังอิ๋งซ่านฮัว ริมฝีปากของทั้งสองห่างกันไม่ถึงหนึ่งนิ้ว สามารถสัมผัสถูกลมหายใจ ความเย้ายวนเช่นนี้แทบทำให้มันไม่อาจหักห้ามใจได้ ยามนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านกล่าวอันใด? ผู้ใดเป็นหานป๋อ?"

อิ๋งซ่านฮัวความจริงไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งคือหานป๋อ โดยเฉพาะผู้ที่บำเพ็ญเพียรเช่นฉินเมิ่งเหยา สมควรไม่ใกล้ชิดสนิทสนมกับหานป๋อถึงเพียงนั้น แต่ว่าสิ้วเซ่อยืนกรานว่าเป็นมัน จึงลองทดสอบหยั่งดูยามนั้นย่อมไม่เลิกราโดยง่ายดายยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ตกลง ท่านเมื่อไม่ยอมรับ อย่างนั้นท่านเป็นใคร? อย่าได้บอกว่าท่านเป็นทูตโคกุเรียวที่ไม่รู้จักภาษาโคกุเรียว"

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่นางยังไม่ทราบ ก่อนที่พวกเราจะเดินทางมายังภาคกลาง แคว้น (กษัตริย์) แคว้นเราสั่งให้พวกเราเข้าสู่ชนบทคล้อยตามธรรมเนียม ห้ามกล่าวภาษาแคว้นเรา ดังนั้นแม่นางจึงเข้าใจผิดไป"

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว พลันกล่าวภาษาโคกุเรียวออกมาชุดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"มา แปลให้ข้าพเจ้าฟังว่าเมื่อครู่ข้าพเจ้ากล่าวว่ากระไร?"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านนั่งที่เก้าอี้ให้เรียบร้อยก่อน ข้าพเจ้าค่อยบอกต่อท่าน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าไม่อาจทนทานรับการยั่วยวนจากท่าน เกรงว่าผลักไสท่านนอนเตียง จูบท่านให้สาแก่ใจ"

ดวงตาอิ๋งซ่านฮัวทอแววตื่นตระหนก กระโดดขึ้นจากเตียง เดินไปยืนที่ข้างกายสิ้วเซ่อ

หานป๋อแสร้งมองดูนางด้วยความตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"ท่านเขียนจดหมายเรียกข้าพเจ้าเป็นมุนจองอันเป็นที่รัก ที่แท้กลัวข้าพเจ้าจูบท่าน"

อิ๋งซ่านฮัวหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"อย่าได้เฉไฉไป รีบแปลให้ข้าพเจ้าฟัง"

หานป๋อหัวร่อดังยาวนาน กลบสุ้มเสียงที่ขุนนางเฉินถ่ายทอดผ่านช่องเจาะนั้น กล่าวว่า

"ท่านด่าข้าพเจ้าเป็นตัวบัดซบ ไม่คู่ควรให้สิ้วเซ่อรักข้าพเจ้า ทั้งบอกว่าข้าพเจ้าเป็นตัวหนอนราคะอันเหม็นคลุ้ง พบสตรีนางหนึ่งชมชอบนางหนึ่ง มารดาท่านเถอะ คำพูดเช่นนี้กลับกล่าวจากปากท่านได้"

คำพูดตอนท้ายไม่ใช่คำแปล หากแต่เป็นวาจาที่เปล่งจากใจ

มันเอง

อิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูมันอย่างเหลือเชื่อ

สิ้วเซ่อพอสบสายตามัน ดวงตาทอแววตัดพ้อต่อว่า ค้อนมันวงหนึ่งแล้วค่อยก้มศีรษะลงอีกครา

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเผยพิรุธที่ใดแล้ว นั่นคือแววตาของมันเอง

ขณะที่มันร่วมรวมกับสิ้วเซ่อ ไม่อาจรักษาภาวะจิตใจของ "บรรพชิต" เปิดเผยศักดิ์ฐานะออกมา

แต่มันมีความรู้สึกว่าสิ้วเซ่อไม่ขายมัน นั่นเป็นความรู้สึกอันละเอียดอ่อนชนิดหนึ่ง เป็นดวงตาของสิ้วเซ่อบอกต่อมัน

อิ๋งซ่านฮัวเหม่อมองดูมัน ชั่วครู่ค่อยกล่าวภาษาโคกุเรียวด้วยความคับข้องใจ

หานป๋อรับฟังคำบอกกล่าวของขุนนางเฉินทางด้านหลัง ถ่ายทอดบอกออกไป แล้วกล่าว

"คุณหนูอิ๋งเมื่อประกาศเจตนารมณ์ต่อบุรุษโสโครกเช่นข้าพเจ้า พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องพัวพันต่อไป นับแต่นี้เราท่านสิ้นบุญคุณน้ำใจไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันอีก หากข้าพเจ้าพบกับท่านอีก ต้องถอดเสื้อผ้าของท่านตีกันสักหลายที ท่านใคร่ครวญดูเองเถอะ"

อิ๋งซ่านฮัวหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉานบัดเดี๋ยวขาวซีด พลันขยี้เท้าคราหนึ่ง ผลักประตูห้องออกไปโดยไม่ร้องชักชวนสิ้วเซ่อแต่อย่างไร

สิ้วเซ่อผุดลุกขึ้น เดินช้าๆ ถึงเบื้องหน้าหานป๋อ มองดูมันแล้วกล่าวว่า

"บอกต่อสิ้วเซ่อ ท่านคิดสะบั้นบุญคุณน้ำใจ ไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าอีกหรือไม่?"

หานป๋อแทบร้องโอดโอยออกมา มันไหนเลยตัดใจกล่าววาจาไร้น้ำใจเช่นนั้นได้ รีบโอบรั้งสิ้วเซ่อเข้ามาในอ้อมอก ประทับจูบอย่างยาวนาน ค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยตัดใจได้ คำพูดเหล่านั้นเพียงกล่าวกับอิ๋งซ่านฮัว ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน"

สิ้วเซ่อกล่าวอย่างเชื่อฟังว่า

"หานป๋อ นับแต่นี้สิ้วเซ่อเป็นของท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่คลุกคลีกับบุรุษอื่นอีก โอ ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว หวังว่าเมื่อพบกันใหม่ ท่านยังไม่ปันใจเป็นอื่น ต่อให้คิดหลอกสิ้วเซ่อ ขอให้หลอกต่อไป"

หานป๋อคิดกล่าวกระไร สิ้วเซ่อชิงปิดปากมันไว้ กล่าวเสียงค้อยอิ่งว่า

"อย่าได้กล่าววาจา สิ้วเซ่อคิดจากไปอย่างเงียบงัน หากท่านเผยปาก ข้าพเจ้าคงอดรั้งอยู่มิได้ อย่างนั้นพี่ฮัวจะดูออกว่าท่านเป็นใครแล้ว"

กล่าวจบผละจากมันอย่างช้าๆ หานป๋อโอบรั้งนางเอาไว้ใหม่ กล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ตำหนิข้าพเจ้าเมื่อคืนครอบครองท่าน โดยไม่ได้รับความยินยอมจากท่านหรือ?"

สิ้วเซ่อกล่าวกระซิบว่า

"ย่อมตำหนิท่าน ไม่เห็นผู้อื่นร้องไห้จนตาบวมแดงหรือ?"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ดวงตาของท่านไม่มีวี่แววว่าร้องไห้มาก่อน"

สิ้วเซ่อพลันหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ต่างกับเมื่อครู่คล้ายเป็นคนละคน

หานป๋อฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง

เสียงโครมเมื่อประตูห้องถูกผลักเปิดออก อิ๋งซ่านฮัวไปแล้วย้อนกลับมา สองมือหิ้วห่อผ้าข้างละใบ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ป๋อหลาง เราสองพี่น้องนอนที่ใดดี?"

หานป๋อมองดูสิ้วเซ่ออย่างงุนงง จิตใจสับสนวุ่นวาย

สิ้วเซ่อกลับเป็นฝ่ายโอบกอดมันเอาไว้ หัวร่ออิอะ กล่าวว่า

"วางใจเถอะ หากพี่ฮัวคิดทำร้ายท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ยอมปล่อยปละละเว้นนาง เมื่อมีพวกเรา การเดินทางสู่นครหลวงของพวกท่านมีแต่เกิดผลดี หาเป็นรองผลร้ายไม่"

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่อจนหอบหายใจ กล่าวว่า

"ป๋อหลางเอย ท่านวางแผนของท่าน ข้าพเจ้าก็มีอุบายของข้าพเจ้า ต่างฝ่ายต่างหลอกลวงคนละครั้ง ถือว่าหักกลบลบล้างกัน"

นี่เป็นครั้งแรกที่หานป๋อรู้สึกว่าตัวเองเป็นตัวโง่งมอันดับหนึ่งในโลก

แว่วเสียงทางลมปราณของโจรท่องโลดเดี่ยวกระทบโสตมันว่า

"ยอมรับความพ่ายแพ้เถอะ เราบอกแต่แรกว่านางร้ายกาจยิ่ง"

อิ๋งซ่านฮัวยกมือปิดปากหัวร่อ กล่าวว่า

"คนที่ห้องข้างติดกันใช่เป็นหัวหน้าโจรฟั่นเหลียงจี๋หรือไม่ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ยังสูดได้กลิ่นใบยาเหม็นคลุ้งที่โชยออกจากช่องเจาะนั้น"

แว่วเสียงโจรท่องโลดเดี่ยวดังอย่างโกรธแค้นว่า

"อย่าลืมว่าท่านอยู่บนเรือของเรา คอยดูเราจัดการกับนางปีศาจท่านจนปางตาย"

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เมื่อมีอาชีพเดียวกัน ถือเป็นญาติอยู่สามส่วน รับรองว่าท่านจะรักเอ็นดูข้าพเจ้าโดยเร็ว ไม่แน่ว่าจะหลงรักข้าพเจ้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องคำ "น่าคลั่งใจแทบตายแล้ว" พลางกระแทกประตูออกไป ไม่ทราบไปยังที่ใดแล้ว

อิ๋งซ่านฮัวขมวดคิ้วกล่าวกับสิ้วเซ่อว่า

"ท่านยังจะโอบกอดมันอีกนานเท่าใด?"

สิ้วเซ่อพรมจูบไปบนใบหน้าหานป๋อดุจหยาดฝน กล่าวว่า

"ป๋อหลางอย่าได้โกรธเคืองข้าพเจ้า สิ้วเซ่อจะชดเชยให้กับท่าน"

หานป๋อพลันรู้สึกว่าทุกประการไม่เป็นจริง

เพียงหวังว่าตอนนี้เป็นฝันร้ายตื่นหนึ่ง

เมื่อตื่นขึ้นมาทุกประการจะกลับคืนสู่สภาพเดิม

ฟงสิงเลี่ยนำภรรยารักทั้งสามกับหญิงรับใช้หลิงหลง เดินทางถึงเมืองหนันคังอย่างเงียบเชียบ

คนทั้งห้าสละเรือขึ้นฝั่ง เปลี่ยนเป็นโดยสารรถม้าซึ่งบริวารตำหนักอลงกรณ์ท้องถิ่นจัดเตรียมไว้ให้เดินทางเข้าเมือง พอดีกับเป็นยามเช้าตรู่

ภายในรถมีที่นั่งสามแถว กู่เซี่ยนเหลียนกับไป่ซู่เซียงนั่งแถวหน้า ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์อยู่แถวกลาง หญิงรับใช้หลิงหลงอยู่แถวหลัง

กงจู้อลงกรณ์เหลียวหน้าไปยังหลิงหลงซึ่งมองลอดม่านหน้าต่างรถออกไปด้วยความกระตือรือร้นสนใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลิงหลงออกจากตำหนักอลงกรณ์เป็นครั้งแรก มีความรู้สึกอย่างไร?"

หลิงหลงร้องเบาๆ ด้วยความยินดีว่า

"บ่าวได้ยินได้ฟังมามากมาย ที่แท้ครึกครื้นถึงเพียงนี้จริงๆ"

ฟงสิงเลี่ยได้ยินนางกล่าวอย่างไร้เดียงสา จึงหันไปกล่าวเสียง

นุ่มนวลว่า

"เมื่อถึงนครหลวง ท่านจึงทราบว่าอันใดเป็นโลกอันศิวิไลซ์"

หลิงหลงไหนเลยกล้าสบสายตากับฟงสิงเลี่ย รีบก้มศีรษะลงอับอายจนหน้าแดงสดใส ส่งเสียงดังอึมม์ถือเป็นคำตอบ

กู่เชี่ยนเหลียนรั้งสายตากลับจากผู้คนสัญจรบนท้องถนน กล่าวกับหลิงหลงว่า

"รอสักครู่ให้พี่เซียงตกแต่งพวกเราเป็นบุรุษ ข้าพเจ้าจะนำท่านไปเดินเล่นบนท้องถนน ให้คนชนบทท่านได้เปิดหูเปิดตา"

หลิงหลงร้องอุทานว่า

"ไม่ หลิงหลงต้องปรนนิบัติกูแหย (คำเรียกเขยขวัญผู้เป็นนาย)"

กงจู้อลงกรณ์ถลึงตาใส่กู่เชี่ยนเหลียน ตำหนิว่า

"เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) ทางที่ดีอยู่อย่างสงบเสงี่ยมเรียบร้อย ท่านเข้าใจว่าพวกเรามาท่องเที่ยวชมทิวทัศน์หรือ?"

กู่เชี่ยนเหลียนแลบลิ้นออกมา ทำท่าอับจนปัญญาต่อหลิงหลงค่อยหันหน้ากลับไป

ฟงสิงเลี่ยเห็นมีคนสามารถกำราบตัวซุกซนน้อยที่ชมชอบก่อเรื่องอดยิ้มออกมามิได้

กู่เชี่ยนเหลียนเปลี่ยนเป็นกระซิบกระซาบที่ข้างหูของไป่ซู่เซียง ได้ยินสตรีทั้งสองนางหัวร่อเบาๆ ฟงสิงเลี่ยพลอยบังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจ ยื่นมือออกกุมมือกงจู้อลงกรณ์ไว้

กงจู้อลงกรณ์กลับเป็นฝ่ายกุมมือมัน ชม้ายมองมันด้วยความรักอันลึกซึ้ง กล่าวว่า

"สิงเลี่ย จือเซียนเป็นห่วงอยู่บ้าง"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านใช่นึกถึงฟางเยี่ยหวิ่หรือไม่?"

กงจู้อลงกรณ์ผงกศีรษะรับ ไม่กล่าวกระไรอีก

ยามนั้นรถม้าแล่นเข้าตึกหลังของร้านอันเหอถง ค่อยหยุดนิ่งลง

นี่เป็นครั้งที่สองที่ฟงสิงเลี่ยมายังร้านอันเหอถง ซึ่งด้านนอกเป็นร้านขายยา ด้านในเป็นที่อยู่อาศัยกับโรงงานปรุงยา อดนึกถึงครั้งก่อนที่กู่เชี่ยนเหลียนชักนำมันมามิได้

ชั่วครู่ให้หลัง คนทั้งห้ามาถึงห้องโถงข้างซึ่งคราก่อนมันหยอกเอินกู่เชี่ยนเหลียน ม่อป๋อ (ลุงม่อ) น้อมรออยู่แต่แรก ทุกผู้คนแยกย้ายนั่งลง ม่อป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อคุณหนู ตอนนี้ทุกผู้คนล้วนวางใจแล้ว"

จากนั้นทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"หวนนึกถึงเราม่อซังยังมีโอกาสเหยียบมาตุภูมิถิ่นเกิด ถึงกับแทบหลั่งน้ำตาออกมา"

ฟงสิงเลี่ยรับรู้ถึงความรู้สึกที่ม่อป๋อมีต่อบ้านเกิดเมืองนอน ลอบตั้งใจว่าต้องช่วยเหลือทั้งหมดโค่นเหนียนเหลียนตัน ช่วงชิงแคว้นอู๋ซวงกลับมา

อารมณ์ม่อป๋อค่อยสงบลง กล่าวว่า

"พวกเราทำตามคำสั่งคุณหนู เผยแพร่ผลการศึกระหว่างตำหนักเรากับหลี่เซ่อเม่ยและพวกออกไปให้ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนล่วงรู้ ล่วงฟานหวินพอลงมือ ก็สะกดทั่วทั้งยุทธจักรไว้ ทอนอิทธิพลของฟางเยี่ยหวี่ลง นอกจากผังปานลงมือต่อล่างฟานหวินในบัดดล ไม่เช่นนั้นเหล่าค่ายสำนักที่ลังเลไม่แน่ใจคงประคับประคองตัว นั่งบนภูผาชมดูพยัคฆ์ต่อสู้กัน ขอถามผู้ใดคิดล่วงเกินล่างฟานหวินด้วย?"

กงจู้อลงกรณ์ครุ่นคิด หากผังปานเลื่อนกำหนดการต่อสู้กับพี่ใหญ่ล่างเร็วขึ้น ที่แท้เป็นวาสนาหรือคราเคราะห์?

ม่อป๋อกล่าวสืบต่อ

"มิหนำซ้ำคุณหนูเมิ่งเหยายังลงมือต่อคนของฟางเยี่ยหวี่ นางเป็นตัวแทนของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง เท่ากับเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของฝ่ายธัมมะ สหพันธ์แปดสำนักไหนเลยไม่มีปฏิกิริยาได้ ดังนั้นการประชุมผู้อาวุโสที่สหพันธ์แปดสำนักกำหนดจัดขึ้นในนครหลวงคงลงมติว่าจะสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิง ซึ่งตอนนี้ยังจำกัดอยู่ในฝ่ายอธรรมหรือไม่"

กงจู้อลงกรณ์ถามเบาๆ ว่า

"หูตาที่พวกเราวางอยู่ในสหพันธ์แปดสำนัก ใช่ส่งข่าวมาว่าสหพันธ์แปดสำนักมีปฏิกิริยาต่อเรื่องที่ท่านพ่อคืนสู่เพศฆราวาสอย่างไร?"

ม่อป๋อกล่าวว่า

"ผู้อื่นกล่าวว่ากระไรไม่ขอเอ่ยถึง สรุปแล้วมิใช่คำพูดที่ดี กลับเป็นหลวงจีนไร้คำนึงแห่งสำนักเส้าหลินมีปฏิกิริยาแปลกประหลาดที่สุด เพียงด่าคำ 'เด็กร้ายกาจ' จากนั้นไม่แสดงความเห็นใดๆ"

กงจู้อลงกรณ์ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านพ่อบอกว่าบรรพชิตท่านนี้เลอะเทอะต่อเรื่องเล็กน้อย แต่เมื่อถึงเรื่องสำคัญ จะไม่คลุมเครือเด็ดขาด ดูจากการที่ท่านผู้เฒ่ายินยอมให้ท่านพ่อจัดการกับเรื่องของหม่าจิ้นเซิง นับเป็นที่คาดคำนวณได้"

ฟงสิงเลี่ยหวนนึกถึงตนเองเคยรับปากล่างฟานหวินว่าจะช่วยเหลือพรรคมังกรพิโรธ ดังนั้นให้ความสนใจต่อเรื่องราวด้านนั้น จึงถามว่า

"ตอนนี้สถานการณ์ของพรรคมังกรพิโรธเป็นอย่างไร?"

ม่อป๋อไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใดดี ลำดับความคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"สถานการณ์สับสนยุ่งเหยิงถึงที่สุด สมควรแบ่งรายงานออกเป็นสามส่วน ก่อนอื่นพรรคมังกรพิโรธพลันสาบสูญไร้ร่องรอย ขอเพียงนึกถึงกองเรืออันยิ่งใหญ่ของพวกมัน ก็ทราบว่านี่เป็นปาฏิหาริย์

ประการหนึ่ง จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือมิใช่ชนชั้นธรรมดา สมควรคาดการณ์แต่แรกว่าต้องมีวันนี้ จึงเตรียมการอยู่ก่อน ค่อยทำเช่นนี้ได้"

ไป่ซู่เซียงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"อย่างนั้นเหตุใดม่อป๋อคล้ายมีท่าทางวิตกกังวล?"

ม่อป๋อรักเมตตาต่อไป่ซู่เซียงกับกู่เซี่ยนเหลียนตลอดมา พอฟังจึงยิ้มอย่างอ่อนโยน กล่าวว่า

"ที่เราวิตกกังวลคือชิฉางเจิง เด็กน้อยนี้เก่งกล้าสามารถทำลายแหฟ้าตาข่ายดินที่ฟางเยี่ยหวี่คลี่กางต่อมันครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนนี้ยังแสดงตัว ท้าทายฟางเยี่ยหวี่อย่างเปิดเผย หากฟางเยี่ยหวี่ไม่อาจทำอย่างไรมัน อย่างนั้นฟางเยี่ยหวี่คงไม่สามารถดลุกคลีในยุทธจักรสืบไป เพราะเหตุนี้เราเป็นห่วงความปลอดภัยของมัน หากมันประสบเหตุเภทภัย จะส่งผลกระทบต่อพรรคมังกรพิโรธ เพียงรองจากล่างฟานหวินเท่านั้น"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตอนนี้ชิฉางเจิงตกอยู่ในห้วงคับขันอันตรายจริงๆ หากข้าพเจ้าคาดการณ์ไม่ผิด ฟางเยี่ยหวี่จงใจสร้างสถานการณ์เช่นนี้ เพื่อบีบบังคับให้พรรคมังกรพิโรธแสดงตัว เพื่อเข่นฆ่าสังหารให้หมดสิ้น"

ม่อป๋อกล่าวว่า

"ในยุทธจักรมีข่าวลือว่าชิฉางเจิงแม้ไม่ธรรมดา แต่ขอเพียงฟางเยี่ยหวี่ส่งยอดฝีมือระดับโฉมตรูผมขาวออกมา ชิฉางเจิงต้องพบจุดจบแน่นอน แต่ว่าเราพอตรวจสอบในเชิงลึก ประเมินจากขุมกำลังของฟางเยี่ยหวี่และเหลิงเอี๋ยน สรุปว่าชิฉางเจิงเข้าสู่ขอบเขตยอดฝีมือที่แท้จริงแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยและพวกบังเกิดความตื่นเต้นตระหนกขึ้นมา

จนบัดนี้ฟงสิงเลี่ยค่อยทราบว่า ม่อป๋อเป็นผู้ชำนาญการด้านข้อมูลสื่อสาร ไม่เช่นนั้นไม่สามารถหลุดพ้นจากคำเล่าลือในยุทธจักรทำการแยกแยะสถานการณ์อย่างถูกต้อง

ม่อป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่ยังมิใช่เรื่องที่เราหวั่นวิตกที่สุด"

กู่เชี่ยนเหลียนรบเร้าให้ม่อป๋อบอกออกมา ม่อป๋อจึงกล่าวว่า

"เมื่อวันก่อนเราได้รับข่าวที่น่าตระหนกว่า ฟางเยี่ยหวี่กับหลี่เช่อเม่ยลอบออกจากเมืองอู่ชาง ดูท่าทีสมควรไปยังนครหลวง ดังนั้นเราคิดขอให้คุณหนูกับกูแหยหลบหน้าไปชั่วคราว เพราะว่าพวกมันอาจรุดมาจัดการกับพวกเรา"

ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์และพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เข้าใจว่าม่อป๋อหวั่นวิตกเรื่องอันใด

ควรทราบว่าฟางเยี่ยหวี่กับหลี่เช่อเม่ยหากสามารถจากไป แสดงว่าต่อให้ไม่มีพวกมันอยู่ด้วย ขุมกำลังที่รั้งอยู่ก็สามารถจัดการกับพรรคมังกรพิโรธและทุกค่ายสำนักที่คิดช่วยเหลือผู้ครอบครองทะเลสาบต้งถิงนี้ รวมทั้งตำหนักอลงกรณ์ด้วย

หากเอ่ยถึงพลังฝีมือ พรรคมังกรพิโรธมีหลิงจ้านเทียบกับชิฉางเจิง ด้านสติปัญญามีตี้หวี่สือ บวกกับตำหนักอลงกรณ์และฟงสิงเลี่ย แต่ฟางเยี่ยหวี่และหลี่เช่อเม่ยยังกล้าปลีกตัวจากไป หมายความว่าผู้คนที่รั้งอยู่มีบุคคลอันร้ายกาจคอยบัญชาการศึก

กงจู้อลงกรณ์มองดูฟงสิงเลี่ย มอบสิทธิ์ในการตัดสินใจแก่บุรุษของนาง

ม่อป๋อจึงกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ควบคุมขุมกำลังหลายขุม ประกอบด้วยสำนักเกริกเกียรติของปู่ตี้กับเหมาไปอี้ สมุนเก่าของหัตถ์พิษเฉียนหลอ

ป้อมทรายหมื่นโฉดกับสำนักรื่นรมย์ ยังมีมหาโจรที่ทางการตั้งรางวัลนำจับอีกกลุ่มหนึ่ง กำลังรุดสู่เมืองฉางซาที่ชิฉางเจิงเผยโฉมอยู่"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ประหลาดแท้ ตามเหตุผลชิฉางเจิงสมควรปกปิดร่องรอยไว้ เหตุใดคล้ายต้องการให้ทุกผู้คนทราบว่ามันอยู่ที่ใด?"

สตรีทั้งสามหวั่นไหวคล้อยตาม บังเกิดความเลื่อมใสต่อความคิดอ่านอันรอบคอบของฟงสิงเลี่ย และไม่เข้าใจต่อพฤติการณ์ของชิฉางเจิง

ม่อป๋อก็กล่าวด้วยความเลื่อมใสว่า

"กูแหยมองปราดเดียวก็พบเห็นเงื่อนปมสำคัญ พวกเราสืบสาวที่มาของข่าว แม้ยังไม่มีข้อสรุป แต่แน่ใจว่ามีคนจงใจกระพือร่องรอยของชิฉางเจิงออกไป"

ไป่ซู่เซียงกล่าวว่า

"ผู้อยู่เบื้องหลังการกระพือข่าวนี้อาจเป็นคนของฟางเยี่ยหวี่ จุดประสงค์เพื่อล่อลวงให้พรรคมังกรพิโรธไม่ยอมอยู่นิ่งเฉย"

กงจู้อลงกรณ์ถามว่า

"ทางการมีความเคลื่อนไหวอันใด?"

ม่อป๋อกล่าวว่า

"ทูเจี๋ยทุ่มกำลังทัพเรือโอบล้อมเกาะมังกรพิโรธ ทั้งส่งคนไปยึดครองเกาะไว้ ส่วนยอดฝีมือที่รับใช้ทางการ รวมทั้งหอกพลั่วเหินบินคู่ยังไม่เปิดเผยร่องรอย ทำให้ผู้คนคำนวณแผนขั้นต่อไปของพวกมันไม่ออก"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือที่สุดคล้ายเป็นชิฉางเจิง"

พลางหันไปกล่าวกับกงจู้อลงกรณ์ว่า

"พวกเราเปลี่ยนเส้นทางเถอะ ไปยังเมืองฉางซาก่อน ดูว่าสามารถช่วยเหลือชิฉางเจิงอย่างไร ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ารู้สึกผิดที่ได้รับการฝากฝังจากพี่ใหญ่ล่างของท่าน"

กงจู้อลงกรณ์รับปากคล้อยตาม หันไปกล่าวกับม่อป๋อว่า

"พรุ่งนี้เช้าพวกเราจะใช้เส้นทางทางบกไปยังเมืองฉางซา ม่อป๋อเตรียมการให้กับพวกเราเถอะ"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวกับหลิงหลงด้วยความผิดหวังว่า

"ตอนนี้ไม่อาจนำท่านไปเปิดหูเปิดตาที่นครหลวงแล้ว"

ไป่ซู่เซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียนก็ไม่ได้พบกับโจรเฒ่าฟั่นกับโจรน้อยหาน เมื่อวานท่านมิใช่บอกต่อข้าพเจ้าว่า พวกมันเป็นบุคคลที่สนุกสนานน่าสนใจหรอกหรือ?"

กู่เซี่ยนเหลียนกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"หลังจากนี้ข้าพเจ้าจะไม่บอกเล่าเรื่องราวต่อท่านอีก กลับหัวร่อเยาะผู้อื่นต่อหน้าสิงเลี่ย"

ฟงสิงเลี่ยอดยิ้มมิได้ กล่าวถามม่อป๋อว่า

"มีข่าวของเหนียนเหลียนตันหรือไม่?"

ดวงตาม่อป๋อสาดประกายแห่งความแค้น กล่าวว่า

"มันสมควรไปยังนครหลวงแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวเสริมว่า

"สิงเลี่ย ให้หลิงหลงนำท่านไปพักผ่อนยังห้องพัก พวกเรากับม่อป๋อจะหารือเรื่องปลีกย่อยไปยังเมืองฉางซา"

กู่เซี่ยนเหลียนหัวร่อฮิฮะ โอบกอดหลิงหลง กล่าวว่า

"ท่านปรนนิบัติสิงเลี่ยแทนพวกเราด้วย"

ฟงสิงเลี่ยมองดูหลิงหลงที่อับอายจนหน้าแดงสดใส ในใจบังเกิด

เป็นรสชาติสุดบรรยาย

ชิฉางเจิงเดินเชิดหน้ายืดอก ล่วงลึกเข้าสู่ตรอกซอย

หานปี้ฉุ่ยติดตามอยู่ข้างกายมัน ในใจนึกถึงฝีมือสยบจุดของฉู่หงอี้ ครุ่นคิดว่าหากไม่อาจคลายจุดแก่นาง คงถูกอิงเฟยหัวร่อเยาะว่าดินแดนภาคกลางไร้ผู้มีฝีมือ น่าแค้นใจที่นางไม่มีความมั่นใจคลี่คลายได้

ชิฉางเจิงหยุดลงที่หน้าบ้านเรือนเล็กๆ หลังหนึ่ง กล่าวถามนางว่า "ใช่เป็นหลังนี้หรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยสะท้านตื่นจากห้วงความคิด ค่อยนึกออกว่ามายังที่นี้ด้วยเรื่องใด ถึงกับหน้าแดงฉานจรดใบหู กัดฟันกระโดดข้ามกำแพงท้านเข้าไป กล่าวเบาๆ ว่า

"มาเถอะ"

ชิฉางเจิงติดตามอยู่ด้านหลังนาง มองดูเงาหลังที่ชวนรัดรึงของนาง กลับไม่อาจหักห้ามใจได้ ครุ่นคิดขึ้น 'หญิงงามที่สูงด้วยศักดิ์ฐานะเช่นนี้หากไม่ครอบครอง วันหน้าคงต้องสำนึกเสียใจ แต่หากยึดครองนางในลักษณะนี้ คล้ายกับไม่ถูกต้อง เราเหล่าชิสมควรเลือกเฟ้นอย่างไร?'

ทั้งสองมาถึงห้องรับแขกภายในบ้าน หานปี้ฉุ่ยหมุนตัวมาซ่อนมือไว้ด้านหลัง ยืดอกขึ้นหลับตาลง กล่าวว่า

"ชิฉางเจิงท่านหากถามมโนธรรมตัวเองเห็นว่าไม่มีปัญหา ก็ยังแก่ปี้ฉุ่ยตามอำเภอใจเถอะ"

ชิฉางเจิงบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ที่แท้หญิงงามที่เติบโตเต็มสาวนางนี้ จนบัดนี้ยังไม่ยินยอมมอบกายให้ ตนเองสมควรฉวยโอกาสหยอกเย้านาง จนถึงขั้นสุดท้ายค่อยหยุดลง ดูว่านางมีสภาพอย่างไร แต่ทำ

เช่นนี้ออกจะขาดบุคลิกภาพไป จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"มโนธรรมของข้าพเจ้าไม่เห็นมีอันใดไม่ถูกต้อง แต่เราเหล่าชิไม่เคยบังคับอิสตรีมาก่อน ข้าพเจ้าจะไปหาหงสิ้ว ท่านกลับไปเป็นเจ้าสำนักถือพรหมจรรย์ที่ไม่ขอแต่งงานกับผู้คนของท่านเถอะ"

หานปี้ฉุ่ยพลันลืมตาขึ้น ขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด กล่าวว่า

"ไปเถอะ ไปยังท้องถนนเสาะหาสตรีนางหนึ่ง กระทำเรื่องเลวร้ายของท่าน เราหานปี้ฉุ่ยจะไม่สนใจท่านอีกแล้ว โอ"

เสียงอุทานในตอนท้ายเป็นเพราะชิฉางเจิงเคลื่อนกายมาโอบอุ้มนางขึ้นมา เดินเข้าห้องด้านใน

หานปี้ฉุ่ยร่างอ่อนระทวย ยกมือพาดกับลำคอชิฉางเจิงอย่างอ่อนแรง ซุกใบหน้ากับไหล่บ่าของมัน ตลอดทั้งร่างร้อนผ่าวราวถูกไฟลวก

ชิฉางเจิงหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ กล่าวว่า

"ในที่สุดยอมรับว่ารักเราเหล่าชิแล้ว เช่นนี้ข้าพเจ้าค่อยกระทำอย่างมีรสชาติ"

หานปี้ฉุ่ยใจเต้นระทึกตูมตาม อย่าว่าแต่ส่งเสียงโต้แย้งกระทั่งนิ้วมือยังกระดิกไม่ได้

ชิฉางเจิงนั่งลงที่ขอบเตียง วางร่างนางลงบนตัก เชยคางนางขึ้นมา กล่าวว่า

"หากท่านไม่ลืมตาขึ้น มือของข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจต่อท่านแล้ว"

หานปี้ฉุ่ยแตกตื่นจนลืมตาขึ้น กล่าวด้วยใบหน้าแดงซ่านว่า

"ท่านโอบอุ้มผู้อื่นเช่นนี้ ถือเป็นการให้เกียรติหรือ?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"เป็นไร ท่านนำข้าพเจ้ามายังสถานที่สำหรับพลอดรักเช่นนี้

เพื่อให้ข้าพเจ้าให้เกียรติแก่ท่านหรือ?"

หานปี้ฉุ่ยไม่สามารถโต้เถียงได้ พานไม่อาจเบือนหน้าไปยิ่งไม่กล้าหลับตาลง เห็น "อันธพาลร้าย" ผู้นี้เพ่งตาจ้องจับที่หน้าอกซึ่งใช้แถบผ้ารัดเอาไว้ เพื่อปลอมเป็นบุรุษ ถึงกับร่างอ่อนระทวยหัวใจเต้นแรง ทางหนึ่งพบว่าร่างกายสัมผัสกับอีกฝ่ายอย่างสนิทสนม ทั้งยังสูดได้กลิ่นอายบุรุษของอีกฝ่าย ต้องนิ่งเงียบงันไป

ชิฉางเจิงจูบริมฝีปากนางเบาๆ คำหนึ่ง แล้วกล่าว

"มิสู้เป็นเช่นนี้ ท่านรับปากแต่งให้กับข้าพเจ้า อย่างนั้นวันนี้ข้าพเจ้าถือว่าเบิกจ่ายคืนแรกของท่านเจ้าสำนักเป็นการล่วงหน้า อ้อสมควรบอกว่าเป็น 'วันแรก' จึงถูกต้อง อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอายต่อมโนธรรมแล้ว"

หานปี้ฉุ่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลันมีสติแจ่มใส กดไหล่ของมันนั่งตัวตรง ชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้รู้จักได้คืบเอาศอกจริงๆ"

จากนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ต่อให้ตอนนี้ท่านยอมเลิกรา แต่ผู้อื่นถูกท่านโอบอุ้มเช่นนี้หากคิดแต่งกับผู้คน ได้แต่ยอมแต่งกับท่าน แต่เราหานปี้ฉุ่ยมิใช่หญิงสาวในหอห้องธรรมดา หากคิดแต่งกับท่าน ยังต้องทำความตกลงกันนี่ล้วนเป็นการชวนสนทนา เพราะว่าจนถึงยามนี้ ข้าพเจ้ายังไม่คิดทวนคำสาบานแต่งงานกับผู้คน"

ชิฉางเจิงบังเกิดความรู้สึกทำร้ายจิตใจ ครุ่นคิดว่าเรายอมตบแต่งท่านเป็นภรรยา สมควรถือเป็นวาสนาของท่าน แต่ตอนนี้ยังแสดงเจตจำนงไม่ยอมแต่งกับเรา หากเราเหล่าชิยึดครองนาง ไยมิใช่กลายเป็นคนต่ำช้าที่ฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบผู้คน ดังนั้นตัดสินใจเคลื่อนย้ายนางไปนั่งที่ด้านข้าง ตัวเองยืดกายขึ้น เดินไปที่ประตู

สีหน้าหานปี้ฉุ่ยปรากฏแววรักแค้นยากจำแนกขึ้น เรียกเบาๆ ว่า

"ชิฉางเจิง ท่านคิดไปที่ใด?"

ชิฉางเจิงหยุดยั้งยืนหยัด บอกกล่าวตามตรงว่า

"ไปเสาะหาสตรีที่ข้าพเจ้าไม่รู้สึกละอายต่อมโนธรรม เกี่ยวก้อยสู่เขาวูซัน"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวว่า

"ท่านโฉนไม่รู้จักหักห้ามใจถึงเพียงนี้? ต้องบรรลุความต้องการจึงยอมเลิกรา?"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หวังว่าข้าพเจ้าสามารถบอกเหตุผลต่อท่าน อาจบางทีเป็นปัญหาด้านจิตใจ หรือเป็นปัญหาด้านกายภาพ ตอนนี้ศึกใหญ่ใกล้ประทุ เราเหล่าชิไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร จึงคิดเหลวแหลกสักครั้ง เพื่อผ่อนคลายประสาทอันตึงเครียด คำตอบนี้เป็นที่พอใจของท่านเจ้าสำนักหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยมองดูเงาหลังของบุรุษที่ผึ่งผายผู้นี้ ดวงตาทอประกายพิสดาร แต่ไม่กล่าวกระไร

ชิฉางเจิงกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า

"หากท่านเจ้าสำนักไม่มีปัญหาอื่น ข้าพเจ้าคิดไปแล้ว"

หานปี้ฉุ่ยร้องโพล่งว่า

"หากท่านจากไปเช่นนี้ หานปี้ฉุ่ยจะแค้นท่านไปชั่วชีวิต"

ชิฉางเจิงหันขวับกลับมา ไม่ทราบวางตัวอย่างไรดี

หานปี้ฉุ่ยนั่งก้มศีรษะที่ขอบเตียง กล่าวเบาๆ ว่า

"บอกต่อข้าพเจ้า เป็นบุรุษรักหน้าตา หรือว่าสตรีรักหน้าตา?"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีล้วนรักหน้าตา แต่สตรีสมควรหน้าเปราะ

บางกว่า อย่างน้อยนวลเนียนกว่า"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ตอนนี้หน้าเปราะบางหน้านวลเนียนของผู้อื่นล้วนถูกท่านฉีกกระชากขาด ยินยอมมั่วสุมกับท่าน ท่านยังต้องการให้ผู้อื่นทำอย่างไร?"

จากนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินว่า

"หากสตรีถูกท่านพรากความบริสุทธิ์ไป ภายหน้าจะเป็นคนของท่าน ปี้ฉุ่ยไหนเลยมีข้อยกเว้น หรือท่านยังไม่เข้าใจจิตใจของผู้อื่นอีก?"

ชิฉางเจิงบังเกิดความยินดี เดินมานั่งลงที่ข้างกายนาง โอบหัวไหล่ของนาง หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่จึงเป็นคำหวานหูของสตรีที่ตกอยู่ในห้วงความรัก ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่คิดครอบครองท่านแล้ว"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านเปลี่ยนนิสัยใจคอแล้ว?"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ที่แล้วมาข้าพเจ้าติดพันสตรี ชมชอบใช้ดาบไวฟันกองปอรวบรัดตรงๆ แต่เมื่ออยู่ร่วมกับท่านเจ้าสำนัก รู้สึกว่าเพียงคลอเคลียเคล้าคู่กัน ก็เป็นความสุขล้นเหลือแล้ว ดังนั้นไม่ร้อนใจ"

หานปี้ฉุ่ยรับฟังจนใบหน้าร้อนผ่าว กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ชักมือของท่านกลับไป หากตอนนี้ท่านไม่ครอบครองข้าพเจ้าวันหน้าอย่าคิดหมายมีโอกาสอีก"

ชิฉางเจิงหัวร่อดังๆ ถอดรองเท้าหนังหุ้มแข้งออก จากนั้นคุกเข่าลงถอดรองเท้าให้กับหานปี้ฉุ่ย ลอบหัวร่อในใจ...ด้วยฝีมือจัดการกับสตรีของเรา อาศัยหญิงสาวที่ไม่มีประสบการณ์ด้านบุรุษสตรีเช่นท่าน

ไหนเลยรับมือได้?

หานปี้ฉุ่ยเห็นมันคล้ายคิดถอดเสื้อผ้าแก้สายรัดของนาง ถึงกับมือไม้ปั่นป่วน กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านบอกว่าไม่ ตอนนี้...กลับต้องการหรือ?"

ชิฉางเจิงเกาะกุมเท้าเปล่าของนางอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยโอบอุ้มนางขึ้นวางลงบนเตียง จากนั้นคืบคลานขึ้นไป นอนที่ข้างกายนาง โอบกอดนางเต็มมือ ทั้งยังพาดต้นขากับช่วงขาของนาง ใช้ฟันขบกัดติ่งหูของนางเบาๆ กล่าวว่า

"เราเหล่าชิเหนื่อยแล้ว นอนเป็นเพื่อนข้าพเจ้าสักงีบหนึ่งเถอะ"

หานปี้ฉุ่ยใจวาบหวิวร่างระทดระทวย เสียทีที่มีฝีมือติดตัวพานไม่มีเรี่ยวแรงผลักไสบุรุษผู้นี้ออกไป

ชิฉางเจิงไม่ทราบเสแสร้งหรือเป็นจริง ลมหายใจเปลี่ยนเป็นสม่ำเสมอ กลับหลับไหลไป

หานปี้ฉุ่ยลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง หลับตาพริ้มลง

ชิฉางเจิงบิดพลิกตัวอย่างเป็นสุข วางมือลงบนอกอูมของนาง

หานปี้ฉุ่ยเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน บวกกับวุ่นวายมาหนึ่งวันหนึ่งคืน จมูกสูดกลิ่นกายของชิฉางเจิง กลับหลับไหลอย่างสนิท

บุรุษสตรีคู่นี้กลับสวมกอดกันฝันนิทรายามกลางวันแสกๆ

เคล็ดวิชาอิตถีเพศ

หานป๋อผลักประตูห้องพิเศษของท่านทูตออกไป ทิ้งให้อิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อฉลองชัยอยู่ในห้องของมัน เพิ่งเดินไปสองก้าว ก็ถูกโจรท่องโดดเดี่ยวตะปบคร่ากุมเข้าห้องว่างอีกหลังหนึ่ง

ขุนนางเฉินติดตามเข้ามา ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าล้มเหลวในนาทีสุดท้ายจริงๆ"

หานป๋อแบมือต่อโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"ไม่อาจโทษว่าข้าพเจ้า แม้แต่โจรเฒ่าท่านก็ดูแผนการของพวกนางไม่ออก"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"ไม่โทษว่าท่านโทษว่าผู้ใด? ตัวอุบาทว์เสเพลท่านพอถูกสิ้วเซ่อเผด็จอ้อนสักสองคำ ขวัญวิญญาณก็หลุดลอยจากร่าง ลืมเลือนว่าบิดามารดาเป็นใคร"

หานป๋อหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าบิดามารดาเป็นใครจริงๆ ต่อให้คิดจดจำก็ไม่ได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวทราบว่ากล่าวหนักเกินไป จึงกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"ซึ่งความจริงไม่อาจโทษว่าท่าน เราทราบแต่แรกว่านางโจรนี้กลอกกลิ้งยิ่ง แต่คิดไม่ถึงว่านางเห็นซึ้งถึงจุดอ่อนที่ทั้งมากรักทั้งใจอ่อนของท่าน เป็นเหตุให้เราพลอยพ่ายแพ้"

หานป๋อพึมพำว่า

"มิสู้ให้ข้าพเจ้าใช้วิธีหักโหม พลอยพิชิตนางปีศาจอิ๋งด้วย"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

"ขอท่านอย่าได้ใช้คำว่า 'ด้วย' ท่านพิชิตสิ้วเซ่อแล้วหรือ? เป็นนางพิชิตท่านจึงถูกต้อง ตัวอุบาทว์เสเพลเอย ผู้อื่นใช้วิธีบุ่นเอาชนะพวกเรา หากเราท่านยังมีธาตุแท้ลูกผู้ชายอยู่บ้าง ได้แต่ใช้วิธีอันสุภาพสวยงาม ช่วงชิงชัยชนะกลับมารอบหนึ่ง"

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เฒ่าทารกท่านบางครั้งมีเหตุผลอยู่บ้าง"

ยามนั้นประตูห้องถูกผลักเปิดออก สิ้วเซ่อชะโงกศีรษะเข้ามากล่าวว่า

"คุณหนูใช้ข้าพเจ้ามาถามนายท่านทั้งสามว่า ห้องใดเป็นของพวกเรา?"

พลางเพ่งตาจ้องจับบนใบหน้าหานป๋อ คล้ายครุ่นคิดอันใด

ขุนนางเฉินพอเห็นสิ้วเซ่อชัดตา ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงายเดินออกไป กล่าวว่า

"เราจะจัดสรรให้เอง ห้องข้างติดกับเราสมควรว่างอยู่"

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูมันปิดประตู รับฟังเสียงฝีเท้าคนทั้งสอง

เดินห่างออกไป ค่อยกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราหลงเหลือเบี้ยอยู่ในมือไม่มากนัก อาจสู้พวกนางไม่ได้จริงๆ วันหน้าแพร่กระจายออกไป เรากับล่างฟานหวินไม่อาจแบกหน้าอยู่ในยุทธจักร ส่วนน้องเหยาต้องกลับเรือนฌานเมตไตรยไปสำนึกผิด สำหรับตัวอุบาทว์เสเพลที่ถูกลดระดับชั้นลง สมควรถูกจับขังไว้"

หานป๋อมีความรู้สึกอ่อนไหวต่อคุกคุมขัง พอฟังคำ "ถูกจับขังไว้" พลันบันดาลโทสะ กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่า คอยดูข้าพเจ้าเถอะ ข้าพเจ้าต้องพิชิตนางปีศาจทั้งสองโดยราบคาบให้จงได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคล้ายลืมเลือนว่านางปีศาจอิ๋งไม่ชมชอบบุรุษ"

หานป๋อกล่าวด้วยความถือดีว่า

"เช่นนี้ค่อยแสดงเห็นถึงความสามารถของข้าพเจ้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวคิดกล่าวกระไร พลันแว่วเสียงฉินเมิ่งเหยากระทบโสตคนทั้งสองว่า

"พี่ใหญ่ขอให้หานป๋อมาที่ห้องของข้าพเจ้า"

คนทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนประหลาดใจที่ฉินเมิ่งเหยาเหตุใดเชื้อเชิญหานป๋อไปหารือลับที่ห้องของนาง

โจรท่องโดดเดี่ยวปรายตาบอกใบ้ต่อหานป๋ออย่างมีลับลมคมในชี้มือไปยังภาพลับเฉพาะซึ่งซ่อนอยู่ในแขนเสื้อของอีกฝ่าย

หานป๋อผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ ยิ้มอย่างประสงค์ร้าย ค่อยออกจากห้องไป

ก๊อกก๊อกก๊อก

หานป๋อเคาะประตูห้อง ภายในห้องบังเกิดเสียงฉินเมิ่งเหยาดังว่า

"เชิญเข้า"

หานป๋อลืมเลือนอิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อไปชั่วคราว หัวใจเต้นระทึกตูมตามโดยที่ไม่อาจควบคุมบังคับได้ ผลักประตูเข้าไป

ฉินเมิ่งเหยาในชุดขาวสะอาด นั่งบนเก้าอี้ไท่ซือใกล้กับหน้าต่างยิ้มพลางมองดูมัน

หานป๋อทรุดนั่งลงบนเก้าอี้อีกฟากหนึ่งของโต๊ะเตี้ย ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หานป๋อเป็นที่ผิดหวังของผู้คน สู้นางปีศาจทั้งสองไม่ได้"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"การศึกเพิ่งเริ่มต้น ผู้ใดทราบผลแพ้ชนะ ข้าพเจ้าเห็นว่าสุดท้ายไม่มีผู้ใดจำแนกออกว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ"

คำพูดของนางแฝงความหมายลึกล้ำ หานป๋อออดครุ่นคิดมิได้

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"หานป๋อท่านแม้พ่ายแพ้สมควรภาคภูมิ เพราะว่าพวกนางหลอกใช้ปมเด่นของท่านให้เป็นประโยชน์หาใช่จุดอ่อนไม่ นั่นคือนิสัยที่ดีงามและมากรักของท่าน ดังนั้นขอเพียงท่านเข้าใจเงื่อนไขที่พวกนาง เอาชนะท่าน ก็จะพลิกกลับไปจัดการกับพวกนาง"

หานป๋อแยกแยะคำพูดของนางโดยละเอียด พลันตบขาอ่อนฉาดหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว พวกนางสามารถเอาชนะข้าพเจ้า เพราะเห็นซึ้งว่าข้าพเจ้าทั้งดีงามทั้งมากรัก หมายความว่าพวกนางมีความรู้สึกที่ดีต่อข้าพเจ้า เฮอะ"

เอ่ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านไฉนไม่เรียกข้าพเจ้าเป็นป๋อหลาง (ชายคนรัก) หากแต่เรียกข้าพเจ้าว่าหานป๋อ?"

จากนั้นกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"สวรรค์ ท่านกลับคืนสู่สภาพนางเซียนก่อนที่จะลงสู่หล้าแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านพบกับความเพลี่ยงพล้ำ วิชามารเสื่อมถอยลง ดังนั้นไม่อาจส่งผลสะท้อนต่อจิตปัญญาของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ากลับคืนสู่สภาพใจกระบี่กระจ่างแจ้ง ไม่แน่ว่าไม่ต้องรับความช่วยเหลือจากท่านอาจเชื่อมต่อชีพจรหัวใจที่ขาดไปได้"

หานป๋อบังเกิดความผิดหวัง ยิ่งไม่กล้าอวดภาพลับเฉพาะเล่มนั้นพลันรู้สึกทอดอาลัยตายอยาก ผุดลุกขึ้นเดินไปที่ประตู

เงาคนถลันวูบหนึ่ง ฉินเมิ่งเหยายืนขวางอยู่หลังประตู เงยหน้าที่งามงดขึ้น ตำหนิด้วยความรักเวทนาว่า

"เมิ่งเหยาเพียงคิดกระตุ้นหานป๋อจอมอะไรนั่นบังเกิดจิตปณิธานขึ้น มิคาดกลับบังเกิดผลตรงกันข้าม เมิ่งเหยาขอทวนคำพูดเมื่อครู่ หากปราศจากท่าน เมิ่งเหยาจะไม่มีชีวิตเกินร้อยวัน และไม่รู้สึกสมมาดปรารถนา"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คว้าจับสองไหล่ของนาง กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านหลอกข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าตัวเองไม่มีประโยชน์ต่อท่านแม้แต่น้อย มิหนำซ้ำท่านคล้ายไม่ทุ่มเทหัวใจต่อข้าพเจ้าอีก นับว่าขู่ขวัญข้าพเจ้าแทบตาย ท่านต้องชดใช้ความเสียหายแก่ข้าพเจ้า"

พลางกวาดตาสำรวจดูร่างกายของนาง

ฉินเมิ่งเหยาตากระจ่างแจ่มใส กล่าวว่า

"หากท่านสามารถลงมือ ต้องการให้เมิ่งเหยาชดใช้อย่างไรก็ชดใช้เช่นนั้นเถอะ"

หานป๋อพอสบสายตากับนาง เพลิงราคะพลันมอดดับลง ทั้งบังเกิดความละอายในตัวเอง คลายมือออกถอยกายไปสองก้าว กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ยามอยู่เบื้องหน้าเมิ่งเหยา ข้าพเจ้าใช้การไม่ได้จริงๆ นี่จะทำอย่างไรดี?"

พลันแว่วเสียงล่างฟานหวินกระทบโสตคนทั้งสองว่า

"น้องเรามาทางด้านนี้"

หลิงหลงเปิดหน้าต่างของห้องรับแขกในบริเวณห้องพักออก กัมศีรษะหันหลังให้กับฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"บ่าวจะเข้าห้องไปจัดแจงผ้าปูที่นอน ค่อยปรนนิบัติคุณชายอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า"

ฟงสิงเลี่ยมองดูเงาหลังอันอ่อนช้อยของนางหายลับเข้าห้องด้านใน ค่อยปลดทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะลงจากกลางหลัง จัดวางบนโต๊ะเตี้ย บิดตัวยืดเส้นสาย ล้มตัวลงบนเก้าอี้ ยกมือหนุนต้นคอแทนหมอน ครุ่นคิดถึงปัญหาบางประการ

ด้วยขุมกำลังของฟางเยี่ยหวี่ บวกกับพลังฝีมือและภูมิปัญญาของเหนียนเหลียนตัน เหตุใดม่อป่อล่วงรู้ร่องรอยของเหนียนเหลียนตันกับสนมบุปผาทั้งสองนาง?

หากฟางเยี่ยหวี่จงใจสร้างสถานการณ์ ให้ผู้คนทราบว่าเหนียนเหลียนตันไปยังนครหลวง อย่างนั้นจุดประสงค์อยู่ที่ใด?

ฟงสิงเลี่ยใช้สมองครุ่นคิด ยังนึกหาเลศนัยไม่ออก พานหลับตาลงพักผ่อน

ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียงฝีเท้าของหลิงหลงเดินเข้าหามัน

ฟงสิงเลี่ยครุ่นคิด เด็กหญิงนี้มีฝีเท้าแผ่วเบา แสดงว่าพลังฝีมือมิใช่ชั่ว มิน่าเล่ากงจู้อลงกรณ์นำนางเข้าสู่ยุทธจักรด้วย

หลิงหลงมาถึงข้างกายมัน ไม่ทราบทำอย่างไรต่อไป

ฟงสิงเลี่ยลืมตาขึ้น มองดูหญิงรับใช้รูปงามนางนี้อย่างเกียจคร้าน

หลิงหลงกำลังเบิกตาที่ทั้งกลมโตทั้งสุกใส ทั้งบริสุทธิ์ทั้งน่ารักมองดูมัน พอสบสายตากับมันต้องสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ก้มศีรษะลงอย่างเอียงอาย กล่าวด้วยความประหม่าว่า

"กูแหย (คำเรียกเขยขวัญผู้เป็นนาย) โปรดตามบ่าวเข้าห้องไป"

มุมปากฟงสิงเลี่ยปรากฏรอยยิ้มขึ้น ผุดลุกขึ้นหยิบฉวยถุงหนังที่บรรจุทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะติดมือไป

หลิงหลงรีบทำหน้าที่นำทาง

ฟงสิงเลี่ยสาวเท้าเข้าห้อง เห็นภายในห้องจัดตั้งถังไม้ใบใหญ่บรรจุน้ำครึ่งถัง มุมหนึ่งของห้องตั้งเตาถ่าน บนเตาจัดวางหม้อกำลังต้มน้ำอยู่

มันลอบประหลาดใจ หรือว่าหลิงหลงที่เอียงอายกล้าอาบน้ำให้กับมัน? อย่างนั้นคงเป็นเรื่องราวที่เย้ายวนใจยิ่ง

หลิงหลงมาถึงข้างถังน้ำ ยืนหันหลังให้กับมัน

ฟงสิงเลี่ยทราบว่านางเขินอาย จึงเดินถึงด้านหลังนาง กล่าวเบาๆ ว่า

"หลิงหลงท่านไปพักผ่อนที่ห้องข้างเถอะ ข้าพเจ้าจัดการกับตัวเองได้"

หลิงหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่งเหลียวหน้ามา กล่าวด้วยความประหม่าว่า

"ไม่ คุณหนูให้บ่าวปรนนิบัติกูแหย"

พลางยื่นมือที่สั่นระริก ถอดชุดยาวชั้นนอกให้กับมัน

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความวาบหวามใจ โน้มหน้าไปจนห่างจากใบหน้านางไม่ถึงสองนิ้ว กล่าวว่า

"ท่านคิดปรนนิบัติข้าพเจ้าลงน้ำจริงๆ?"

หลิงหลงคล้ายตัดสินใจ ผงกศีรษะด้วยความกล้าหาญ กล่าวว่า

"บ่าวจะปรนนิบัติคุณหนูกับกูแหยไปชั่วชีวิต"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความเวทนาสงสาร ยื่นมือเกาะกุมหัวไหล่นางที่สัมผัสถูกเป็นผิวพรรณอันลื่นนุ่ม ต้องนึกชมเชยในใจ คิดไม่ถึงนางดูไปอ่อนช้อยเยาว์วัย แท้ที่จริงมีรูปร่างเติบโตเต็มสาวแล้ว

หลิงหลงส่งเสียงครางออกมา ล้มตัวไปในอ้อมอกมัน ร่างร้อนผ่าวราวถูกไฟสุม

ฟงสิงเลี่ยโอบรัดนางไว้ แต่ในใจปราศจากราคะจิต มีแต่ความรักเวทนา

หลิงหลงเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ให้บ่าวถอดเสื้อผ้าอาบน้ำให้แก่กูแหยก่อน ไม่เช่นนั้นคุณหนูจะตำหนิข้าพเจ้าปรนนิบัติไม่ทั่วถึง"

ร่างของฟงสิงเลี่ยพลันกลับกลายเป็นแข็งทื่อ

หลิงหลงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง เข้าใจว่าสร้างความไม่พอใจแก่กูแหยผู้งามสง่านี้ ขณะจะกล่าววาจา ฟงสิงเลี่ยชิงยกมือปิดปากนาง กระซิบบอกว่า

"มียอดฝีมือมาแล้ว"

หานป๋อนั่งอยู่ด้านตรงข้ามกับล่างฟานหวินด้วยความละอายใจที่สร้างความผิดหวังให้

ล่างฟานหวินยิ้มพลางมองดูมันชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"เหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) กล่าวไม่ผิด หากพวกเราไม่ช่วยเหลือท่านจัดการกับอิ๋งซ่านฮัว พวกเราเหล่านักเลงเก่าคงไม่อาจคลุกคลีอยู่ในยุทธจักรอีกต่อไป"

หานป๋อกล่าวโดยสูญเสียความเชื่อมั่นว่า

"นางปีศาจทั้งสองร้ายกาจถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้ากลัวว่ามิใช่คู่มือของพวกนาง"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"วัตถุเรื่องราวในฟ้าดินไม่เคยยืดขยายเป็นเส้นตรง หากไม่เชื่อลองดูสิ่งต่างๆ ตามธรรมชาติไหนเลยมีเส้นตรง ดังนั้นภูเขามีสูงต่ำ สายน้ำเกิดระลอก ต้นไม้มีข้อคดเคี้ยว การฝึกฝีมือก็เช่นกัน โดยเฉพาะวิถีแรกธรรมชาติ ยิ่งดำเนินในรูปแบบสูงต่ำขึ้นลง"

หานป๋อคล้ายกับได้คิด น้อมรับคำสั่งสอน

ล่างฟางหวินกล่าวสืบต่อ

"ก่อนที่ท่านจะจัดการกับพวกนาง เพราะได้รับการปลุกเร้าจากเมิ่งเหยา กลับก้าวล้ำไปก้าวใหญ่ ขึ้นถึงยอดสูงสุดที่ไม่เคยบรรลุถึงมาก่อน ดังนั้นพอประสบความเพลี่ยงพล้ำ จึงพลัดตกหนักหน่วงกว่าทุกครั้ง หาทราบไม่ว่าหากสามารถผ่านกันเหวนี้ จะทะลุทะลวงอีกครั้งเมื่อถึงเวลาจะทำลายวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของเมิ่งเหยาได้"

หานป๋อตอนแรกบังเกิดความยินดี จากนั้นกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าสูญเสียความเชื่อมั่น คล้ายไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย"

ล่างฟานหวินขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"น้องเราบางครั้งใช่บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย ไม่คิดทำอะไร และไม่อาจรวบรวมเรี่ยวแรงเข้าช่วงชิงหรือไม่?"

หานป๋อผงกศีรษะรับคำ ล่างฟานหวินกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นั่นเป็นเพราะพันธุมารของท่านเป็นเช่อจุนชิ่นถ่ายทอดเข้าสู่ร่างท่าน โดยไม่ผ่านการฝึกฝนอย่างตั้งใจมาก่อน เมื่อเข้าใจถึงข้อนี้ ท่านสมควรทราบถึงความสำคัญของการปลุกปลอบจิตใจ ไม่เช่นนั้นความพยายามทั้งมวลล้วนสูญเปล่า"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นตอนนี้ข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เมิ่งเหยากล่าวถูกต้อง ท่านดูไปคล้ายพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง แท้ที่จริงไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้ หากเราคาดเดาไม่ผิด แผนอุบายนี้คงเป็นสิ้วเช่อครุ่นคิดขึ้นขณะที่นางร่วมรวมกันท่าน อาศัยสามัญสำนึกรู้สึกถึงธาตุแท้ที่ดีงามมากรักของท่าน หมายความว่านางทำความเข้าใจท่านอย่างถ่องแท้ โดยทุ่มเทอย่างสุดจิตสุดใจค่อยรู้สึกได้ โดยเฉพาะในสภาพที่พวกท่านเผชิญหน้ากันเช่นนั้น"

ท่าทีของหานป๋อเปลี่ยนเป็นเหี้ยมหาญขึ้นมา แต่ยังกล่าวอย่างลังเลอยู่บ้างว่า

"ท่านจอมยุทธ์ใช่บอกใบ้หรือไม่ว่านางความจริงรักข้าพเจ้า แต่ว่าเหตุใดจึงร่วมมือกับนางปีศาจอิ่งมาก่อกวนข้าพเจ้า?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ปัญหานี้สลับซับซ้อนยิ่ง หากสิ้วเช่อรักท่านจริง หรือบังเกิดจิตนึกรักต่อท่าน ย่อมต้องสะสางว่าผู้ที่ครอบครองร่างกายของนางใช่เป็นท่านหรือไม่ มีแต่กล่าวเปิดโปงท่าน นางจึงสามารถรั้งอยู่ข้างกายดูว่ามีหนทางขับไล่ท่านออกจากจิตใจนางหรือไม่?"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"มิต้องประหลาดใจ สิ้วเช่อฝึกวิชาอิดถีเพศ ย่อมไม่อาจบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อบุรุษใด ไม่เช่นนั้นหากมอบกายมอบใจให้ จะขึ้น

เตียงกับบุรุษอื่นได้อย่างไร?"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าถูกก่อกวนจนเลอะเลือนแล้ว ที่แท้ทำอย่างไรดี?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ท่านต้องหาทางทำร้ายจิตใจสิ้วเซ่อ ให้นางปวดร้าวเพราะรัก จึงทำให้นางยอมจำนนได้ หากทำลายห่วงข้อของสิ้วเซ่อ อิ๋งซ่านฮัวพอสูญเสียเพื่อนคู่คิด จะไม่อาจสงบลงได้ บังเกิดความแค้นท่านจับใจ เมื่อถึงเวลานั้นขอเพียงท่านทำให้ความรักของนางกลายเป็นแค้น ก็จะเอาชนะกลับคืนรอบเดิม ไม่แน่ว่าจะกินทุนรอนเก่าของพวกนางจนหมดสิ้น"

หานป๋อตาสาดประกายเจิดจ้า คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน มองดูล่างฟานหวิน กล่าวอย่างยอมรับนับถือว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่าผู้ใดเป็นผู้ชำนาญการด้านความรักที่แท้จริง สรุปแล้วมิใช่ปีศาจเฒ่าฟั่นที่กำลังแอบฟังแน่นอน"

แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังขึ้นที่ข้างหูว่า

"เด็กน้อยกลับกล้าสบประมาทเราต่อหน้าล่างฟานหวิน ช่างเสียทีที่เราตามตัวน้องสาวบุญธรรมทั้งสามมาช่วยเหลือท่านจริงๆ"

พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูสองครา ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือเอ๋อเข้ามาเถอะ"

จั่วซือผลักประตูเข้ามา มองดูหานป๋อด้วยความรักเวทนาแวบหนึ่ง แสดงว่าทราบจากโจรท่องโดดเดี่ยวว่าชายคนรักพลาดท่าเสียทีหญิงอื่นมา

นางมาถึงข้างกายล่างฟานหวิน ถามว่า

"อาการบาดเจ็บของพี่ใหญ่เป็นอย่างไร?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"พักผ่อนอีกหลายวันก็ไม่เป็นไรแล้ว พาป๋อตี้ (น้องป๋อ) ของท่านไปเถอะ"

จั่วซือขยี้เท้า กล่าวว่า

"พี่ใหญ่หัวร่อผู้อื่น ซือเอ๋อตั้งใจมาเยี่ยมพี่ใหญ่ หานป๋อเพียงเป็นเรื่องเสริมเท่านั้น"

ล่างฟานหวินกับหานป๋อสบสายตากัน หัวร่อออกมาพร้อมกัน

จั่วซือหน้าแดงระเรื่อ ถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านกลับกล้าหัวร่อข้าพเจ้า ต้องการให้ข้าพเจ้าบอกเรื่องที่ท่านรังแกข้าพเจ้าต่อพี่ใหญ่ ให้พี่ใหญ่สั่งสอนท่านหรือไม่?"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา ยื่นมือโอบเอวคอดกิ่วของจั่วซือ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซือเอ๋อหักใจซ้ำเติมฟูจวิน (สามี) ของตัวเองหรือ? มันหากไม่อาจผ่านด่านนี้ มิเพียงแต่เมิ่งเหยาไม่มีชีวิตยืนยาว เซ่อจุนชิ่นก็ตายตาไม่หลับ เรากับพี่ฟั่นก็ไม่ต้องคลุกคลีในยุทธจักรสืบต่อมา พาป๋อตี้ไปใช้ความรักของพวกท่านเรียกความเชื่อมั่นของมันกลับมาเถอะ"

แว่วเสียงห่วงทองเหลืองเคาะใส่ประตูบ้านดังหนึ่งครั้ง ดังสองครั้ง และดังอีกหนึ่งครั้ง

ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ยตื่นขึ้นมาพร้อมกัน

หานปี้ฉุ่ยลุกขึ้นอย่างไม่ยินยอม กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"นี่เป็นวิธีเคาะประตูของสำนักตันชิงเรา แสดงว่ามีเรื่องรีบด่วนมาหาข้าพเจ้า ท่านนอนรอสักครู่ ปี้ฉุ่ยค่อยมาอยู่เป็นเพื่อน

ท่าน"

ชิฉางเจิงฉุดดึงนางไว้ กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"เป็นเพื่อนอะไร?"

หานปี้ฉุ่ยหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"แม้กระทั่งนอนยังนอนเป็นเพื่อนท่าน ยังต้องการให้ผู้อื่นเป็นเพื่อนท่านทำอะไร?"

พลางดิ้นหลุดจากเงื้อมมือมัน ออกจากห้องด้านในไป

ชิฉางเจิงบังเกิดความหวานวูบ ครุ่นคิดว่าหญิงงามนางนี้มีความหมายนัก โดยเฉพาะความดื้อรั้นที่ไม่ยอมสยบของนางเย้ายวนใจผู้คนจริงๆ

หลังเสียงเปิดประตูปิดประตู แว่วเสียงที่แปลกหูเสียงหนึ่งดังว่า

"หลี่ส่วงตำนับท่านเจ้าสำนัก"

แว่วเสียงหานปี้ฉุ่ยดังขึ้นที่ห้องรับแขกว่า

"ไม่ต้องมากมารยาท ศิษย์พี่มาหาข้าพเจ้าคงมีเรื่องรีบด่วนแล้ว"

หลี่ส่วงคล้ายทราบว่าชิฉางเจิงอยู่ภายในห้อง จึงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าววาจาอยู่ครู่หนึ่ง

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าคำบอกกล่าวของหลี่ส่วงต้องเกี่ยวข้องกับตนเอง เพียงแต่นใจที่ไม่ได้ยินข้อความที่พวกมันสนทนากัน

ทั้งสองสนทนากันอีกครู่หนึ่ง หลี่ส่วงค่อยอำลาจากไป

หานปี้ฉุ่ยปั้นหน้าเคร่งเครียดเดินกลับเข้าห้อง ทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง

ชิฉางเจิงไม่เกรงอกเกรงใจ โอบรั้งนางล้มลงบนเตียง พลิกตัว

กดทับนางเอาไว้ ประทับจูบลงบนริมฝีปากนางอย่างยาวนาน

ที่เหนือความคาดหมายคือ หานปี้ฉุ่ยใช้ความเคลื่อนไหวที่อ่อนหัดของนาง บังเกิดปฏิกิริยาต่อ "จูบแรก" นี้อย่างร้อนแรง

เนิ่นนานให้หลัง ทั้งสองค่อยแยกจากกัน สายตาทั้งสองคู่ยังตวัดรัดพันกันอย่างแนบแน่น

ชิฉางเจิงคิดจูบนางอีก หานปี้ฉุ่ยชิงกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าหยุดพักสักครู่ได้หรือไม่? ปี้ฉุ่ยมีเรื่องคิดบอกต่อท่าน"

ชิฉางเจิงผ่านการนอนงับหนึ่ง ก็กลับคืนสู่ความคึกคักเข้มแข็ง รู้สึกมีไฟรักลุกโชนขึ้น กล่าวว่า

"หากเป็นเรื่องความปลอดภัยของเราเหล่าชิ ก็ไม่ต้องบอกแล้ว นั่นเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าคาดหมายแต่แรก ตอนนี้ในสมองข้าพเจ้าบรรจุด้วยความคิดอันต่ำช้า ไม่ว่าท่านยอมแต่งกับข้าพเจ้าหรือไม่ ก็ต้องครอบครองท่านให้จงได้"

หานปี้ฉุ่ยไหนเลยไม่รู้สึกถึงความต้องการอันรุนแรงของมัน ถึงกับหน้าแดงสดใส แต่ยังระงับจิตใจกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ตอนนี้มิใช่เรื่องส่วนตัวของท่านแล้ว ฟางเยี่ยหวี่ส่งสาส์นท้ารบถึงพวกเรา กำหนดรุดมาคิดบัญชีกับพวกเราโทษฐานช่วยเหลือท่านเวลาเที่ยงคืนของวันนี้"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เพลิงราคะมอดดับสิ้น ร้องคำ "ว่ากระไร?" หานปี้ฉุ่ยกล่าวว่า

"ตอนนี้คนของพวกมันปิดล้อมเมืองฉางซาเอาไว้ คิดหนีก็หนีไม่รอด"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นต้นเหตุทำร้ายพวกท่าน"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านกล่าวผิดแล้ว เป็นพวกเราทำร้ายท่านจึงถูกต้อง"

ชิฉางเจิงย่อมเข้าใจความหมายของนาง ในสถานการณ์เช่นนี้มันถูกบีบบังคับให้ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับหานปี้ฉุ่ย ทำสงครามซึ่งมีความหวังเอาชัยที่ริบหรี่ เท่ากับว่ามันสูญเสียความคล่องตัวที่รุกจู่โจมได้ล่าถอยหลบหนีได้

ชิฉางเจิงจุมพิตนางคราหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตอนนี้ห่างจากยามเที่ยงคืนอีกช่วงใหญ่ พวกเราสมควรหาความสุขกันก่อนหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยยกมือโอบกอดมันเอาไว้ ร่ำร้องว่า

"ฉางเจิง หากท่านไม่ครอบครองปี้ฉุ่ย ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้ท่านลงจากเตียง"

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน ในที่สุดเข้าใจว่าเมื่อครู่ตอนที่หานปี้ฉุ่ยถูกจูบปาก ไฉนมีปฏิกิริยาร้อนแรงถึงเพียงนั้น

ทั้งนี้เพราะนางทราบว่าอาจไม่มีวันพรุ่งนี้อีกแล้ว

เสียงเครังเมื่อฟงสิงเลี่ยเชื่อมต่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเข้าด้วยกัน

พริบตานั้นฟงสิงเลี่ยบังเกิดความคิดมากมายหลายประการ สุดท้ายตกลงใจว่าจะไม่ไล่กวดไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งบังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติดังมา

เหตุผลรวบรัดยิ่ง ร้านอันเหอถงมิใช่สถานที่ซึ่งปราศจากการระวังป้องกัน ตรงกันข้าม เนื่องจากพวกมันเดินทางมาถึง ม่อป๋อจึงเรียกระดมมือดีละแวกใกล้เคียงสามสิบหกคนมาคุ้มกันพวกมันทั้งกลางวันกลางคืน

สำหรับบริเวณโดยรอบของร้านอันเหอถง คลี่ตาข่ายระวังโดยที่ประกอบด้วยผู้คนร้อยกว่าคน คอยจับตาดูบุคคลที่น่าสงสัยซึ่งเข้าใกล้สถานที่นี้

ยามนี้เมื่อศัตรูสามารถเร้นกายเข้าร้านอันเหอถงโดยไร้สุ้มไร้เสียงย่อมต้องกำจัดเวรยามจุดใดจุดหนึ่ง เร้นกายเข้ามาทางช่องแตกนั้น จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า ฝ่ายตรงข้ามต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

หากฝ่ายตรงข้ามมุ่งเป้ามาที่มันหรือกงจู้อลงกรณ์ อาจเป็นชนชั้นหลี่เซ่อเม่ยหรือเหนียนเหลียนตัน ไม่เช่นนั้นไหนเลยกล้ามารังควานหาเรื่อง

เมื่อครุ่นคิดต่อไป หากเป้าหมายของฝ่ายตรงข้ามเป็นมันสามารถท้าสู้อย่างเปิดเผย ไม่ต้องลับๆ ล่อๆ เช่นนี้ อย่างนั้นเหยื่อของฝ่ายตรงข้ามต้องเป็นกงจู้อลงกรณ์แล้ว

ฟงสิงเลี่ยแทบแน่ใจว่าคนร้ายต้องเป็นเหนียนเหลียนตัน ทั้งนี้เพราะมันถูกล่างฟานหวินกระแทกทำร้ายบาดเจ็บ ยังไม่ทุเลาหายดีจึงใช้ลวดลายเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นหลี่เซ่อเม่ย สามารถบุกเข้ามาอย่างเปิดเผย ยังมีผู้ใดขัดขวางมันได้?

ดังนั้นฟงสิงเลี่ยพอได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติดังจากชายคาตึกด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ ก็แน่ใจว่านี่เป็นแผนล่อเสือออกจากถ้ำ

ฟงสิงเลี่ยโอบกอดหลิงหลงผลักประตูออกไปจนถึงกลางลานบ้าน เกร็งลมปราณขึ้นตวาดว่า

"เหนียนเหลียนตันมาแล้ว รีบคุ้มกันกงจู้"

สุ้มเสียงถ่ายทอดไปทั่วทั้งร้านอันเหอถงในบัดดล

เสียงโครมเมื่อฟงสิงเลี่ยพุ่งตัวเข้าห้องอีกหลังหนึ่ง โดมออกทางประตูอีกด้านหนึ่ง ที่เบื้องหน้าเป็นทางระเบียงยื่นขยายออกไป ขอเพียงลดเลี้ยวซ้ายจะบรรลุถึงลานกว้างที่ใช้ตากยาสมุนไพรหน้าห้อง

โถงข้าง ซึ่งกงจู้อลงกรณ์และพวกรวมตัวอยู่

แว่วเสียงผู้คนดังจากรอบข้าง แสดงว่าพากันรุดไปคุ้มกันกงจู้อลงกรณ์

ฟงสิงเลี่ยค่อยคลายใจลงบ้าง แต่ยังไม่กล้าชักช้า ฉุดลากหลิงหลงพุ่งปราดไปยังเบื้องหน้า

ประกายกระบี่สองสายแหวกจู่โจมจากหลังคาตึกสองฟากข้างลงมา

ฟงสิงเลี่ยคำนวณสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ทราบว่าหากไม่หยุดยั้งลงปิดป้อง ถูกฝ่ายตรงข้ามช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ยิ่งยากเอาตัวรอด ได้แต่สลัดมือส่งหลิงหลงออกไปตวาดว่า

"รีบไปคุ้มกันคุณหนู ข้าพเจ้าจะตามหลังไป"

หลิงหลงกลับเชื่อฟังวาจา หยิบยืมสภาวะพุ่งปราดไปเบื้องหน้าโดยไม่เหลียวหน้ากลับมา

ยามนั้นกระบี่ทั้งสองเล่มทิ่มแทงใกล้เข้ามา พลังกระบี่คุกคามถึงตัว บังเกิดเสียงดังซี่ซี่สยบขวัญผู้คน

ฟงสิงเลี่ยกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล ใช้ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะในเพลงทวนไฟลามทุ่ง นามกระแสลมทั้งซ้ายขวา ปลายแหลมของทวนจี้ไปทางซ้ายก่อน พอกระทบถูกปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม ส่วนด้ามทวนก็แลบแปลบไปอีกด้านหนึ่ง

เสียงเช้งเช้งดังสองครา ผู้มาแยกย้ายพลิ้วกายไปทางหน้าหลังของฟงสิงเลี่ย ตระเตรียมกลุ้มรุมจู่โจมใส่

หญิงงามที่เบื้องหน้าสวมชุดแพรม่วง ใบหน้าคลุมแพรเบาบาง เป็นหนึ่งในสองสนมกุสุมสังกัดเหนียนเหลียนตัน ทั้งงดงามทั้งลี้ลับ

สนมกุสุมที่ด้านหลังสวมชุดแพรเหลือง ใช้แพรเบาบางคลุมหน้า

เช่นกัน รูปร่างยังงดงามกว่าสนมแพรม่วงอีกสามส่วน

สตรีทั้งสองไม่ทันยืนหยัดมั่น ก็ประกบนิ้วทำท่าปลายกระบี่ขยับสั่นพลิ้วในพื้นที่ว่างอันคับแคบจำกัด ปิดสกัดหนทางรุกถอยของฟงสิงเลี่ยเอาไว้

ขณะเดียวกัน ทางด้านห้องโถงข้างบังเกิดเสียงอาวุธปะทะและเสียงแผดร้องดังมา

ฟงสิงเลี่ยพอเห็นสภาวะกระบี่ของสตรีทั้งสอง ต้องลอบปวดเศียรเวียนเกล้า ทั้งนี้เพราะหากสู้กันตัวต่อตัว สนมกุสุมทั้งสองไม่อาจรับมือมันร้อยกระบวนท่า แต่หากพวกนางผนึกกำลัง สามารถต้านทานมันไว้ชั่วครู่ชั่วยาม

สนมแพรม่วงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"คุณชายเล่นเป็นเพื่อนเราสองพี่น้องสักครู่เถอะ"

ฟงสิงเลี่ยเป็นห่วงภรรยา ไหนเลยมีเวลาหยอกล้อเล่นกับพวกนาง พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายในเพลงทวนไฟลามทุ่ง นามประกาศศักดายิ่งใหญ่ พริบตานั้นเงาทวนหนุนเนื่องดุจแม่น้ำใหญ่ใส่สนมแพรม่วง

สนมแพรม่วงหาหวาดหวั่นไม่ ตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ก่อเกิดเป็นเงากระบี่นับพันชั้นเข้าปะทะ

ทวนกระบี่กระทบกันดังติงติง สนมแพรม่วงเสียเปรียบที่พลังฝีมือตกเป็นรอง สภาวะกระบี่เริ่มสับสนยุ่งเหยิง

ฟงสิงเลี่ยขณะจะฉกฉวยช่องว่างจู่โจมเข้าไป พลันรู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามจากด้านหลัง

มันใจสั่นสะท้าน ทราบว่าสนมแพรเหลืองทางด้านหลังมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่า ยามอับจนปัญญาได้แต่ละทิ้งโอกาสเฉพาะหน้า เคลื่อนขวางออกจากทางระเบียง เท้าเหยียบย่ำพื้นหญ้า เปลี่ยนเป็นเผชิญหน้า

กับสองสนมกุสุม

สองสนมกุสุมตวาดด้วยโทสะ กระบี่ทั้งสองเล่มดีดกระดอนขึ้นสานเป็นแหกระบี่ปากหนึ่งครอบคลุมใส่มัน

ฟงสิงเลี่ยทราบแต่แรกว่าฝ่ายตรงข้ามต้องฝึกวิชาผนึกกำลังจู่โจม แต่ยังคาดไม่ถึงว่ามีอานุภาพเพิ่มพูนเป็นเท่าตัวเช่นนี้ ขณะที่ที่ห่างไป แว่วเสียงแผดร้องติดต่อกันสามครา แสดงว่าสถานการณ์ร่อแร่คับขัน

ฟงสิงเลี่ยขบกรามกรอด คนและทวนผนึกรวมเป็นหนึ่งเดียวฝ่าไปในร่างแหกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามอย่างหักโหม

ปลายกระบี่ของสนมแพรม่วงกรีดผ่านไหล่ขวาของฟงสิงเลี่ยเป็นแผลลึกถึงกระดูก กระบี่ของสนมแพรเหลืองก็เฉียดผ่านชายโครงข้างขวาของมัน สะกิดผิวชั้นนอกหลุดลอกไปชั้นหนึ่ง

แต่ร่างแหกระบี่ถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง พริบตาดุจประกายไฟส่วนปลายแหลมของทวนกับด้ามทวนสีแดงแยกย้ายเคาะใส่กระบี่ทั้งสองเล่มนับสิบครั้ง รุกไล่สตรีทั้งสองจนมือไม้ปั่นป่วนขึ้นมา

คนทั้งสามผละจากกันแล้วรวมตัว กลายเป็นต่อสู้ระยะประชิดใกล้ เท่ากับว่าฟงสิงเลี่ยทำลายค่ายกลกระบี่ที่สองสนมกุสุมก่อตั้งขึ้น ทั้งสองนางถูกบังคับให้แยกย้ายสู้ศึก

เมื่อกระบี่ของสนมแพรม่วงถูกฟงสิงเลี่ยปัดป่ายพันห่าง พลันยื่นมืออีกข้างหนึ่งออก งอนิ้วทั้งห้าตะกุยใส่ทรวงอกฟงสิงเลี่ย

สนมแพรเหลืองประสานความร่วมมือกับสนมแพรม่วงจนคุ้นเคยเป็นอย่างดี ดังนั้นผสานหนุนเสริม สละกระบี่ไม่ใช้ เคลื่อนกายถึงด้านหลังขวามือของฟงสิงเลี่ย จี้นิ้วใส่กลางหลังฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยยิ่งต่อสู้ยิ่งตระหนก คิดไม่ถึงว่าสองสนมกุสุมร้ายกาจถึงเพียงนี้ พานพาตัวเข้าเสี่ยง ไม่สนใจท่ากรงเล็บที่ตะกุยใส่

ทรวงอก เอี้ยวตัวใช้ทวนเข้ารับมือท่าดรรชนีของสนมแพรเหลืองซึ่งมีฝีมือกล้าแข็งกว่า

สนมแพรม่วงตวาดด้วยโทสะ ฟงสิงเลี่ยพอเอี้ยวตัว ท่ากรงเล็บจึงเปลี่ยนเป็นตะกุยใส่ไหล่บ่า ดังนั้นแผ่พุ่งพลังใส่นิ้วทั้งห้า คิดตะกุยกระดูกหัวไหล่ให้แหลกละเอียดไป

มิคาดหัวไหล่ของฝ่ายตรงข้ามบังเกิดพลังกระแทกสะท้อน มิเพียงไม่อาจตะกุยกระดูกหัวไหล่ฝ่ายตรงข้ามให้แหลกลาญ กลับถูกกระแทกจนคลายมือออก ในใจนางแม้ตื่นตระหนก ยังเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างรวดเร็ว ปาดนิ้วใส่หน้าผากของฟงสิงเลี่ยอย่างรุนแรง

ส่วนสนมแพรเหลืองคิดไม่ถึงว่าฟงสิงเลี่ยจะมุ่งสภาวะจู่โจมมาที่นาง ไหนเลยกล้าใช้นิ้วมือต้านทานท่าทวนอันดุร้าย ได้แต่ล่าถอยไปด้านหลัง รั้งกระบี่กลับมาคุ้มครองป้องกันตัว

เสียงดังเมื่อนางต้านทานท่าจู่โจมของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะคราหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยใช้ทวนอย่างสุดกำลัง ส่วนนางรับศึกอย่างฉุกละหุก ความสูงล้ำต่ำต้อยจึงพิสูจน์ชัดแจ้งในบัดดล

มือที่ถือกระบี่ของสนมแพรเหลืองอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง โซซัดโซเซล่าถอย

ฟงสิงเลี่ยหงายหน้าไปด้านหลัง หลบรอดจากท่าโบกปาดของสนมแพรม่วง เสือกแทงทวนออกจากใต้ซอกแขน แหวกจู่โจมใส่สนมแพรม่วง

สนมแพรม่วงก็ร้ายกาจยิ่ง กระบี่ในมือขวาฟาดฟันใส่ศีรษะฟงสิงเลี่ย

สนมแพรเหลืองเปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้าย พุ่งปราดเข้ามา

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าตนเองสามารถฝ่าออกจากวงล้อมหรือไม่ ขึ้นอยู่กับชั่วพริบตานี้ พลันสลัดความห่วงใยที่มีต่อภรรยาพ้นจากสมอง เพ่งเล็งสภาวะกระบี่ ยื่นมือปราดคุจสายฟ้า คว้าจับคมกระบี่ไว้ ทวนสีแดงแทงใส่ท้องน้อยฝ่ายตรงข้าม

สนมแพรม่วงคิดไม่ถึงว่าฟงสิงเลี่ยมีฝีมือที่ทั้งรวดเร็วทั้งพิสดารล้ำถึงเพียงนี้ ต้องอุทานด้วยความตระหนก ถอนดึงกระบี่ถอยปราดไป

นี่พอดีสบอารมณ์ฟงสิงเลี่ย แผ่พุ่งพลังประหลาดที่เกิดจากสามรวมเป็นหนึ่งผ่านตัวกระบี่ออกไป

สนมแพรม่วงรู้สึกมีพลังแล่นเข้าสู่ร่าง ทรวงอกคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ร่างลอยลิ่วไปคุจว่าวขาดป่าน

กระบี่ของสนมแพรเหลืองจู่โจมมาถึง

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮา กระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ถาโถมไปเบื้องหน้า คล้ายคิดไล่ติดตามล่าสังหารสนมแพรม่วง

สนมแพรเหลืองยามร้อนรุ่มใจ จึงติดตามฟงสิงเลี่ยไปอย่างสุดกำลัง หาคาดไม่ว่าสภาวะถาโถมไปข้างหน้าของฟงสิงเลี่ยเปลี่ยนเป็นพุ่งถอย ด้ามทวนพุ่งลอดออกจากใต้ซอกแขน พัวพันกับกระบี่ของสนมแพรเหลือง

สนมแพรเหลืองกรีดร้องคำหนึ่ง กระบี่หลุดลอยจากมือ

ฟงสิงเลี่ยถีบเท้ากลับหลัง ยันใส่ท้องน้อยของนาง

สนมแพรเหลืองกระอักโลหิตปลิวลิ่วไป นี่เป็นฟงสิงเลี่ยเบี่ยงเบนเท้าออกด้านข้าง ไม่เช่นนั้นคงถีบนางตายคาเท้าแล้ว

ฟงสิงเลี่ยไหนเลยกล้าชักช้า พุ่งปราดไปยังอีกฟากหนึ่งของระเบียงยาว ไม่มีเวลาสนใจบาดแผลกระบี่บนหัวไหล่แล้ว

เพิ่งลดเลี้ยวเข้าลานบ้าน ต้องลอบร้องว่าผิดท่า เห็นบนพื้นนอนเกลื่อนกลาดด้วยชายฉกรรจ์สิบกว่าคน บ้างถูกกระบี่ทำร้าย

บ้างถูกฟาดฝ่ามือเตะเท้าใส่ ล้วนจบชีวิตในท่าเดียว

แว่วเสียงอาวุธปะทะกันดังจากสวนหลังซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของห้องโถงข้าง

ฟงสิงเลี่ยโถมเข้าห้องโถง เห็นกรอบหน้าต่างโต๊ะเก้าอี้พังทลายบนพื้นนอนฟุบด้วยซากศพอีกสิบกว่าซาก ความสยดสยองของการต่อสู้เป็นที่คาดคิดได้

ฟงสิงเลี่ยพุ่งผ่านประตูหลังที่พังทลายเข้าสู่บริเวณสวน เห็นม่อป๋อนอนตายกับพื้น ดวงตาเบิกโพลง ที่ทรวงอกยุบหายเข้าไป

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความหดหู่ใจ ในที่สุดผู้เฒ่าท่านนี้ไม่อาจบรรลุความฝันกลับคืนสู่มาตุภูมิถิ่นเกิด

สวนรอบนอกปรากฏซากศพเกลื่อนกลาด ดูท่ามือดีจำนวนสามสิบหกคน ตอนนี้หลงเหลือไม่กี่คนแล้ว

ฟงสิงเลี่ยสะกดความคับแค้นรันทด เกร็งกำลังทั่วร่าง พุ่งผ่านป่าหลิวแถบหนึ่ง โลดแล่นไปยังที่ซึ่งบังเกิดเสียงการต่อสู้กับเสียงแผดร้องดังมา

เพิ่งออกจากป่าหลิว สภาพที่ปรากฏแก่สายตาทำให้มันเบิ่งตาแทบฉีกขาด

เซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันใช้กระบี่หนักเหล็กเย็นฟันมือดีที่หลงเหลือสองคนล้มตายลง ดุกคามเข้าหากงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียนไปซู่เซียงกับหลิงหลง

หญิงสาวทั้งสี่ล้วนผมเผ้ายุ่งเหยิง ใบหน้าขาวซีด มุมปากมีโลหิตไหลซึม แสดงว่าถูกกระแทกทำร้ายรับบาดเจ็บไม่เบา

ฟงสิงเลี่ยตวาดก้อง เหยียบย่ำพื้นที่ว่างที่ปราศจากซากศพเสือกแทงทวนใส่กลางหลังเหนียนเหลียนตันอย่างสุดกำลัง

เหนียนเหลียนตันลอบใจสั่นสะท้าน คาดคิดไม่ถึงว่าฟงสิงเลี่ย

สามารถหลุดพ้นจากสนมกุสุมทั้งสองได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

มันความจริงคิดคร่ากุมกงจู้อลงกรณ์ ฉุดคร่าไปยังที่ลับตาหยามย่ำยีสักครา ยามนั้นพลันเปลี่ยนใจโถมไปข้างหน้า รับกระบี่สายโซ่ของกู่เซี่ยนเหลียนกับท่าฝ่ามือของหลิงหลง สะอึกถึงเบื้องหน้ากงจู้อลงกรณ์ ฟาดฟันกระบี่หนักเหล็กเย็นลงบนกระบี่ของกงจู้อลงกรณ์

กระบี่สายโซ่ของกู่เซี่ยนเหลียนเห็นแน่ชัดว่าจะแทงทะลุหัวไหล่มันเข้าไป หาคาดไม่ว่าร่างเหนียนเหลียนตันบังเกิดพลังกระแทกสะท้อนเพียงกรีดเป็นริ้วรอยโลหิตจางๆ เส้นหนึ่ง

หลิงหลงยิ่งใช้การไม่ได้ ฟาดฝ่ามือถูกหัวไหล่ด้านข้างของฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามกลับหดกระดูกหัวไหล่แล้วกระดกขึ้นกระแทกสะท้อนใส่นางปลิวกระเด็นไป

กงจู้อลงกรณ์ถูกกระบี่หนักเหล็กเย็นของมันฟันใส่ตัวกระบี่จนง่ามมือฉีกขาด กระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้นดังตัง

เหนียนเหลียนตันตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยนาง กลับคิดขยี้บุปผาด้วยอำมหิต

ยามนั้นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลี่ยยังอยู่ห่างวาเศษ

ส่วนกู่เซี่ยนเหลียนพุ่งตัวถึงด้านหลังเหนียนเหลียนตันสามก้าวไม่ทันวกกลับมา

คงเหลือไป่ซู่เซียงอยู่ทางด้านซ้ายของกงจู้อลงกรณ์ แต่กระบี่ของนางถูกเหนียนเหลียนตันกระแทกกระเด็นตั้งแต่แรก คิดใช้มือเปล่าเท้าเปล่าคลี่คลายท่าเท้านี้ เท่ากับเพ้อฝันไป

เห็นแน่ชัดว่ากงจู้อลงกรณ์ต้องจบชีวิตแล้ว ไป่ซู่เซียงพลันกรีดร้องคำหนึ่ง สอดแทรกเข้ามายังหว่างกลางของเหนียนเหลียนตันกับกงจู้อลงกรณ์

เสียงโครมเมื่อเท้าของเหนียนเหลียนตันเตะใส่ท้องน้อยไป่ซู่เซียง

อย่างถนัดถนี่

ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าไปซู่เซียงปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา ล้มฟุบลงในอ้อมกอดกงจู้อลงกรณ์

ฟงสิงเลี่ยแผดเสียงร่ำร้องที่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน ยามคับแค้นเดือดดาลใช้เพลงทวนถึงขีดสุดจู่โจมใส่เหนียนเหลียนตัน

เหนียนเหลียนตันยามคับขันไม่ลนลาน ใช้เท้าข้างหนึ่งยันพื้นเท้าอีกข้างหนึ่งหมุนขวับกลับมา กระบี่หนักเหล็กเย็นคล้ายที่อด้านแท้จริงแยบคายฟันใส่ทวนสีแดง

เสียงพลังลมปะทะดังสะท้านทั่วบริเวณ

ฟงสิงเลี่ยโซซัดโซเซล่าถอย

เหนียนเหลียนตันแม้ยังปักหลักยืนหยัด แต่ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด เลือดลมภายในกายพลุ่งพล่านปั่นป่วน แสดงว่าถูกท่าทวนที่จู่โจมด้วยความคับแค้นเดือดดาลสะกิดอาการบอบช้ำภายในกำเริบขึ้น ไหนเลยกล้ารั้งอยู่นาน พลันโผพุ่งขึ้นฟ้า ข้ามกำแพงตึกจากไป

ฟงสิงเลี่ยพอติดตามถึงบนกำแพง มันก็หายลับกับคลื่นมนุษย์บนท้องถนนตั้งแต่แรก

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงร่ำไห้ดังมา กู่เซี่ยนเหลียนร้องคร่ำครวญว่า

"พี่เซียง ท่านตายอย่างอนาถนัก"

ฟงสิงเลี่ยมือเท้าเย็นเฉียบ ดวงตาทอประกายแห่งความแค้นออกมา

แสงอาทิตย์หลังเที่ยงสาดลอดหน้าต่างห้องเข้ามา

ที่นอกกำแพงผ่านแว่วเสียงรถราม้าต่างดังมายิ่งเน้นเห็นถึงความสงบสุขภายในห้อง

หานปี้ฉุ่ยเปลือยร่างฟุบอยู่บนเตียง เผยเห็นแผ่นหลังที่เรียบลื่นละมุนไม และช่วงขาอันเรียวยาวแฝงแรงดีดสะท้อน

ชิฉางเจิงนอนหันข้าง ใช้มือหนุนศีรษะต่างหมอน อีกมือหนึ่งลูบไล้แผ่นหลังของหญิงงามซึ่งเพิ่งมอบร่างกายแก่มัน หวนรำลึกถึงความรักอันร้อนระอุที่นางทุ่มเทให้แก่มัน

ปลายคางของหานปี้ฉุ่ยนอนหนุนท่อนแขนตัวเองที่ไข้วทับกันหลับตาพริ้มอย่างเป็นสุข สีหน้าเต็มเปี่ยมไปด้วยริ้วรอยหลังเมฆฝนพ้นผ่าน

ชิฉางเจิงพลันถามว่า

"เหตุใดท่านตั้งใจไม่แต่งงาน? ต่อให้แต่งงาน มิใช่สามารถจรรโลงสำนักตันชิงระบือไกลได้หรอกหรือ?"

หานปี้ฉุ่ยส่งเสียงครางคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้หยุดมือ ท่านลูบคลำผู้อื่นจนสุขสบายยิ่ง ต่อให้ลูบคลำต่อก็ไม่โทษว่าท่าน"

ชิฉางเจิงลอบหัวร่อในใจ สตรีเป็นเช่นนี้เอง ก่อนที่จะมีความสัมพันธ์กัน กระทั่งกระทบถูกก็ไม่ได้ แต่หลังจากมีความสัมพันธ์ทางร่างกาย กลับกลัวมันไม่ยอมกระทบถูก ดังนั้นเคลื่อนไหวสืบต่อเปลี่ยนจากลูบไล้ด้วยความชื่นชมเป็นลามปาม

การลูบไล้ยืดขยายเป็นสภาพที่ไม่อาจสะกดควบคุมได้

หลังจากเริงรักเป็นคำรบสอง ทั้งสองสวมกอดกันแนบแน่น

หานปี้ฉุ่ยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ก่อนอายุสิบแปดปี ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าจะไม่แต่งงาน ผู้คนที่มาสู่ขอต่อท่านพ่อมีมากมายนับไม่ถ้วน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้เหลือบแลแม้สักคนเดียว"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ท่านคงมีนัยน์ตาสูงเกินไป ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่าในจำนวนนี้ไม่มีนักสู้ผู้กล้าที่ไม่คู่ควรกับท่าน"

หานปี้ฉุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งข้อเรียกร้องสูงเกินไป ขอเพียงมันมีบุคลิกผู้กล้าเทียบเท่าท่านพ่อ มีพลังฝีมือสติปัญญาเหนือกว่าข้าพเจ้าย่อมมีรูปโฉมต้องตาข้าพเจ้า น่าเสียดายที่บุคคลเช่นนี้ไม่ได้ปรากฏกายขึ้นที่เบื้องหน้าข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงอับจนถ้อยคำ

บิดาของหานปี้ฉุยเป็นเจ้าสำนักตันชิงรุ่นก่อน ฉายาธาตุแท้ผู้กล้าหานผอ คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ พลังฝีมือภูมิปัญญาและรูปโฉมล้วนประเสริฐเลิศล้ำ แต่เมื่อหกปีก่อนต่อสู้กับหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ พบกับความพ่ายแพ้เสียชีวิต เนื่องจากเป็นการประลองยุทธ์อย่างยุติธรรม ภายหลังเหตุการณ์ฝ่ายธัมมะไม่มีข้ออ้างรังควานหอกพลั่วเหินบินคู่ หากให้ท้าสู้กับมันตัวต่อตัว น้อยคนที่มีกำลังขวัญเช่นนั้น

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"มารดาท่านก็เป็นวีรสตรีในยุทธจักร เหตุใดระหว่างนี้ไม่ได้ยินข่าวคราวของนาง?"

หานปี้ฉุยกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านพ่อกับท่านแม่ครองรักกันมาครึ่งชีวิต หลังจากที่ท่านพ่อเสียชีวิต นางก็ท้อแท้ทอดอาลัยเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ก่อนออกเดินทางบอกต่อข้าพเจ้าว่า หากข้าพเจ้าเสาะพบชายในฝัน ก็นำไปให้นางชมดู"

ชิฉางเจิงบังเกิดความรักเวทนา แต่นึกหาคำปลอบโยนนางไม่ได้ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ท่านมีต่อข้าพเจ้า เราเหล่าชิต้องตัด

ศีรษะของหอกพลั่วเหินบินคู่ นำไปเซ่นสังเวยที่หน้าหลุมฝังศพของไหวัฟู่*"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้ใดรับปากว่าจะแต่งกับท่าน?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบใหญ่ ตรุ่นคิดว่าตนเองแสดงความรับผิดชอบเช่นนี้ หานปี้ฉุ่ยสมควรยินดีจึงถูกต้อง คิดไม่ถึงยังกล่าววาจาน่าคลั่งใจออกมา ยามขุ่นเคืองจึงยันกายขึ้น คิดหมายลงจากเตียง

หานปี้ฉุ่ยสวมกอดมันเอาไว้ ฉุดดึงมันฟุบลงบนร่างนาง หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เจ้าอารมณ์ยิ่ง ตอนนี้หานปี้ฉุ่ยไม่แต่งกับท่านจะแต่งกับผู้ใด ล้อท่านเล่นไม่ได้หรือ?"

ชิฉางเจิงค่อยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เช่นนี้ค่อยใช้ได้ แต่ว่าคำสาบานที่ท่านให้ไว้จะทำอย่างไร?"

ในใจกลับคิดว่ารุ่นคิดว่าตนเองรักชอบนางจริงๆ ไม่เช่นนั้นคงไม่มีโทสะโดยง่ายดายถึงเพียงนี้

หานปี้ฉุ่ยกล่าวว่า

"คราก่อนข้าพเจ้าสาบานว่า หากเราหานปี้ฉุ่ยไม่พบพานบุรุษที่กอปรด้วยธาตุแท้ผู้กล้าเช่นท่านพ่อ และมีพลังฝีมือสติปัญญาเหนือกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่แต่งงานชั่วชีวิต มิคาดรอเป็นเวลาเจ็ดปีค่อยพบพานอันธพาลดุร้ายที่สู้ก็สู้ไม่ได้ พานกอปรด้วยความกล้าหาญเช่นท่าน ท่านว่าเราหานปี้ฉุ่ยโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่?"

ชิฉางเจิงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ย่อมเป็นความโชคดี บุรุษที่เต็มเปี่ยมด้วยรสนิยมเช่นข้าพเจ้า

---

* คำไหวัฟู่มีความหมายเดียวกับเยี่ยฟู่ แปลว่าพ่อตา

จะหาพบได้จากที่ใด?"

หานปี้ฉุยแค่นเสียงออกทางจมูก จากนั้นหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ความรักของพวกเราอาจมีอายุเพียงครึ่งวันเท่านั้น"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"อย่าได้มองโลกในแง่ร้ายปานนั้น ข้าพเจ้าทราบว่าท่านพ่อบุญธรรมต้องมาช่วยเหลือข้าพเจ้า เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้ฝ่ายตรงข้ามประกอบด้วยยอดฝีมือเช่นหลี่เช่อเม่ย พวกเราก็ไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้"

หานปี้ฉุยกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ผู้ใดเป็นท่านพ่อบุญธรรมของท่าน เหตุใดในยุทธจักรไม่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงมาก่อน?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งกราบท่านพ่อบุญธรรมไม่นาน ท่านผู้เฒ่าคือหัตถ์พิษเฉียนหลอ"

หานปี้ฉุยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นท่านผู้เฒ่า มิน่าเล่าท่านมีความเชื่อมั่นถึงเพียงนี้"

ชิฉางเจิงจูบปากนางอย่างหนักหน่วง จากนั้นพบว่าริมฝีปากล่างของนางถูกกัดขาด มีโลหิตไหลซึมออกมาเล็กน้อย จึงกล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ที่นี้ไฉนมีริ้วรอยบาดแผล? เป็นข้าพเจ้าจูบท่านรุนแรงไปหรือไม่?"

หานปี้ฉุยกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ไม่ เมื่อครู่ท่านปลุกเร้าผู้คนเกินไป ยามลิงโลดจึงกัดริมฝีปากล่างจนแตก หาเกี่ยวข้องกับท่านไม่"

หานป๋อติดตามจั่วซือมายังห้องของโหยวโหยว

โหยวโหยวกับเฉาเสียห้อมล้อมเข้ามาด้วยความเป็นห่วง แยกย้ายกันคลองแขนของมัน

โหยวโหยวกล่าวด้วยความขุ่นเคืองว่า

"พี่ใหญ่ฟั่นบอกเรื่องทั้งหมดต่อพวกเราแล้ว เฮอะ นางปีศาจทั้งสองนี่ต่ำช้ายิ่งกลับอาศัยจิตใจที่ดีงามของฟูจวิน (คำเรียกสามี) หลอกลวงท่าน"

เฉาเสียซึ่งมีจิตใจดีงามกลัวเกิดเรื่องราวก็อดกล่าวมิได้ว่า

"นางปีศาจทั้งสองนี้น่าชังถึงเพียงนี้ ดูว่าสวรรค์จะลงโทษพวกนางอย่างไร?"

หานป๋อเห็นว่าจอมยุทธ์ล่างกล่าวถูกต้อง ตนเองมีจิตใจอ่อนไหวเกินไป สมมติเช่นรับปากฉินเมิ่งเหยาว่าจะไม่แตะต้องนาง แต่หลังจากนั้นไม่นานก็กลับคำ แสดงว่าจิตใจไม่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวพอ ยามนี้พบกับความเพลี่ยงพล้ำเล็กน้อย ก็ไม่อาจปลุกปลอบความกล้าแข็งขึ้น นับเป็นลูกผู้ชายชาตรีได้อย่างไร?

สตรีทั้งสามเห็นมันนิ่งเงียบงัน ล้วนลอบตื่นตระหนก เข้าใจว่ามันสูญเสียความเชื่อมั่นไปจริงๆ หลังจากสบตากันแวบหนึ่ง จั่วซือจึงกล่าวว่า

"ป๋อตี้ (น้องป๋อ) มิสู้ขึ้นเตียงไปพักผ่อนหรือแช่น้ำอุ่นสักครา แล้วค่อยให้พวกเรานวดเฟ้นให้กับท่านดีหรือไม่?"

หานป๋อพอฟังลอบยินดี แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า จงใจบึ้งหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"นอนคนเดียวมีรสชาติอันใด?"

จั่วซือกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ไหนเลยนอนคนเดียว พวกเราสามพี่น้องอยู่เป็นเพื่อนท่าน

หรือยังจะทอดทิ้งท่านด้วย?"

หานป๋อถามย้ำว่า

"ไม่ทอดทิ้งจริงหรือ?"

ในที่สุดสตรีทั้งสามฟังความหมายในวาจาของมันออก กลับบังเกิดความยินดี ไม่ว่าหานป๋อเลวอย่างไร ยังดีกว่าก้มศีรษะท้อแท้เช่นนี้

โหยวโหยวหัวร่อคิก กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้พวกเราทำอย่างไรก็บอกมา ตอนนี้ผู้ใดกล้าไม่คล้อยตามท่าน?"

หานป๋อหัวร่อฮาฮาออกมา ในใจบังเกิดความเชื่อมั่นและพลังชีวิตที่เต็มเปี่ยม ขณะจะฉวยโอกาสรุกเร้าจั่วซือ พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น

แว่วเสียงอิ๋งซ่านฮัวดังเข้ามาว่า

"ท่านทูตอยู่ภายในห้องหรือไม่?"

สตรีทั้งสามเปลี่ยนเป็นหน้าเย็นชาราวน้ำแข็ง โหยวโหยวกล่าวเสียงกระด้างว่า

"ท่านทูตอยู่ที่นี่จริง แต่ไม่มีเวลาสนใจผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน"

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"พี่สาวนางนี้ดุร้ายยิ่ง คาดว่าคงเข้าใจซ่านฮัวผิดไปแล้ว ไม่ทราบว่าซ่านฮัวสามารถเข้าไปขอขมาโทษ พร้อมทั้งรับฟังคำสั่งสอนของพี่สาวหรือไม่?"

จั่วซือรับฟังจนขุ่นเคืองใจ ร้องว่า

"ผู้ใดมีเวลาสอนท่านเป็นคนดี หากต้องการพบฟูจวิน (สามี) พวกเรา ก็ลงมือทุบตีพวกเราก่อน"

อิ๋งซ่านฮัวกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ซ่านฮัวร่างกายอ่อนแอ ไม่ทราบพี่สาวท่านนี้ยอมผ่อนปรนเพียงใช้ไม้บรรทัดตีฝ่ามือหรือไม่?"

สตรีทั้งสามหันไปมองหน้ากัน ค่อยเข้าใจว่าพบพานสตรีดื้อด้านนางหนึ่ง

หานป๋อทราบว่าหากประคารมกัน ต่อให้สตรีทั้งสามรวมตัวกันยังมิใช่คู่มือของอิ๋งซ่านฮัว ดังนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"แม่นางไม่ต้องแสร้งเป็นน่าเวทนาสงสารแล้ว มีเรื่องใดก็ไสหัวเข้ามา หากไม่มีลมก็ไม่ต้องผายออกมา"

อิ๋งซ่านฮัวผลักประตูเข้ามา ย่อกายคารวะต่อสตรีทั้งสามกล่าวว่า

"พี่สาวที่เคารพทั้งสาม โปรดรับการคารวะจากผู้น้อง"

หานป๋อผละจากสตรีทั้งสาม ตวาดว่า

"รีบรินน้ำชาขอขมาต่อพี่สาวทั้งสามกับเราทูตพิเศษ"

จั่วซือแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำชาถ้วยนี้"

พลางถลึงตาใส่หานป๋อด้วยความไม่พอใจ

อิ๋งซ่านฮัวยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวกับหานป๋อว่า

"รอจนพี่สาวทั้งสามโทสะสลายคลาย ซ่านฮัวค่อยรินน้ำชามาขอขมาโทษ"

สตรีทั้งสามแม้ไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อนาง แต่เห็นนางงามดุจบุปผาบานสะพรั่ง ทั้งมีมารยาทอันดี ยากที่จะบังเกิดความชิงชังได้ ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดแม้แต่หานป๋อกับโจรท่องโลกเดี่ยวจึงไม่อาจทำอย่างไรนางได้

ยังคงเป็นโหยวโหยวที่รู้หลักการต่อสู้ช่วงชิง กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เข้ามาแล้ว ยังเสแสร้งแกล้งมารยาอันใด มีเรื่องใด

ก็บอกมาเถอะ"

อิ๋งซ่านฮัวชม้ายมองหานป๋อแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้เรือแล่นตามกระแสลมสายน้ำ คาดว่าหลังเที่ยงวันพรุ่งนี้จะบรรลุถึงนครหลวง ดังนั้นรุดมาหารือกับท่านทูตว่า จะจัดสรรตำแหน่งให้กับเราสองพี่น้องอย่างไร เมื่อถึงเวลาจะได้มีคำบอกกล่าวผู้คน"

ขณะที่นางกล่าววาจาประดานี้ ที่ข้างหูหานป๋อบังเกิดเสียงล่างฟานหวินดังอย่างเร่งร้อนว่า

"สิ้วเซ่อกับอิ๋งซ่านฮัวผลัดเปลี่ยนกันหาข้ออ้างมาหาท่าน เพื่อคิดตรวจสอบดูว่าวิชามารของท่านเสื่อมถอยถึงระดับใด หากท่านสามารถหลอกให้พวกนางเห็นว่าวิชามารของท่านไม่ส่งผลคุกคามต่อพวกนาง สิ้วเซ่อจะเสนอตัวมาประลองกับท่านบนเตียงอีกรอบหนึ่ง หากควบคุมจิตใจท่านเป็นผลสำเร็จ กุญแจใจของท่านที่คล้องรัดหัวใจนางจะคลายออกเอง นางสามารถใช้เคล็ดวิชาอิตถีเพศใหม่ น้องเราคงมิต้องให้ เราสอนท่านควรทำอย่างไรกระมัง?"

เมื่อกล่าวจบคำ ประจวบกับอิ๋งซ่านฮัวพูดจบลง แม้แต่ล่างฟานหวินยังระมัดระวังถึงเพียงนี้ แสดงว่าเขาไม่กล้าดูแคลนอิ๋งซ่านฮัว

หานป๋อบังเกิดไหวพริบปฏิภาณ ดวงตาแสร้งทอแววอับจนปัญญา ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านต้องการศักดิ์ศรีอันใด?"

เฉาเสียที่สงบปากคำตลอดเวลากล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"พวกท่านอย่าคิดหมายเป็นฮูหยินของเขา แม้แต่ฮูหยินปลอมก็ไม่ได้"

อิ๋งซ่านฮัวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราสองพี่น้องไม่กล้าเพ้อฝันถึงเพียงนั้น ให้พวกเราเป็นสตรี

โคกุเรียว เป็นของขวัญที่กษัตริย์โคกุเรียวถวายต่อจูหยวนจางเถอะ"

ที่ข้างหูหานป๋อบังเกิดเสียงโจรท่องโคดเดี่ยวดังว่า

"ระวัง พวกนางคิดลอบสังหารจูหยวนจาง"

หานป๋อก็ใจสั่นสะท้าน เน้นเสียงว่า

"ไม่ได้ ข้าหลวงหลันจัดทำรายการของขวัญของคณะทูตนี้ไว้ตั้งแต่แรก ไหนเลยเพิ่มขึ้นมาอีกสองสิ่ง ดังนั้นไม่ได้เด็ดขาด"

อิ๋งซ่านฮัวจับจ้องมองหานป๋ออย่างลึกซึ้ง

หานป๋อแสร้งเป็นหวาดหวั่นขลาดเขลาอีก

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ไม่ว่าเรื่องใดล้วนมีวิธีคลี่คลาย ตอนนี้ยังมีเวลาหนึ่งวันครึ่ง ท่านทูตนึกให้ดีเถอะ ซ่านฮัวไม่กล้ารบกวนท่านทูตและฮูหยินทั้งสามแล้ว"

นางเดินถึงข้างประตู ค่อยเหลียวหน้ามา กล่าวว่า

"ท่านทูตยังมีฮูหยินอีกนางหนึ่ง ไม่ทราบไปที่ใดแล้ว?"

หานป๋อทำท่าท้อแท้อีกครา โบกมือกล่าวว่า

"ไสหัวไปให้กับข้าพเจ้า"

อิ๋งซ่านฮัวไม่ถือสาหาความ แย้มยิ้มยั่วยวนแล้วค่อยจากไป

สตรีทั้งสามเห็นความผิดปรกติของหานป๋อ เพ่งตาจ้องจับบนใบหน้ามันเป็นจุดเดียว

หานป๋อรอจนอิ๋งซ่านฮัวจากไปไกล คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน กระโดดปราดถึงเบื้องหน้าจั่วซือ กล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

"รีบด่วน ฉวยโอกาสก่อนที่นางปีศาจสิ้วเซ่อมาหาข้าพเจ้า พวกเราหาความสุขกันก่อน"

สิ้วเซ่อมาถึงหน้าห้องพักของหานป๋อ ขณะจะเคาะประตูหานป๋อชิงผลักประตูออกมา ด้วยท่าทางหงอยเหงาซึมเซา

สิ้วเซ่อบังเกิดความเลื่อนลอยขึ้นมา

นางสมควรทำตามคำสั่งอิ๋งซ่านฮัว ใช้เคล็ดวิชาอิตถีเพศทำลายบุรุษที่มีบุคลิกลักษณะพิเศษผู้นี้ ให้มันจมอยู่ในทะเลแห่งความปรารถนาตลอดไปหรือไม่

มันเป็นบุรุษคนแรกที่นางมอบความรักออกไปในระหว่างที่ร่วมสัมพันธ์กัน ทำให้นางรู้สึกว่านี่อาจเป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่นางจะพบรักฉันบุรุษสตรีเช่นบุคคลทั่วไป

หานป๋อแสร้งเป็นวิชามารเสื่อมถอยจนไม่ทราบว่านางมาถึงหน้าประตู ถึงกับสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านมารอข้าพเจ้าหรือ?"

สิ้วเซ่อกัดฟันกรอด ด้อนมันวงหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ผู้อื่นมาหาท่านเป็นพิเศษ ท่านไฉนไม่แยแสสนใจสิ้วเซ่อ?"

หานป๋อกวาดตาผ่านอกอูมเอวคอดกิ่วช่วงขาเรียวขาวของนาง แม้ไม่ต้องเสแสร้ง ดวงตาก็ทอแววลุ่มหลงงมงาย กลืนน้ำลายคำหนึ่ง เห็นว่าขณะที่สิ้วเซ่อไม่ปลอมตัวเป็นบุรุษ ความงามของนางแทบทัดเทียบกับอิ๋งซ่านฮัว ยามร่วมอภิรมย์กับนาง นับเป็นความสุขอย่างแท้จริง

สิ้วเซ่อพอเห็นสารรูปอันลุ่มหลงของมัน ในใจก็บังเกิดความรังเกียจขึ้น ลอบร้องในใจ 'แล้วกันไปเถอะ นี่เพียงเป็นปีศาจราคะตนหนึ่ง ยังรีรอลังเลอันใด?' ในใจครุ่นคิด ใบหน้ากลับปรากฏรอยยิ้มอันอ่อนหวานขึ้น กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านดูอะไร?"

เปลือกนอกนางห้ามมิให้อีกฝ่ายมองดู แท้ที่จริงกลับกระตุ้น

เตือนอีกฝ่ายว่าสามารถเชยชมด้วยสายตาอย่างเต็มที่

หานป๋อรู้สึกว่านางบิดตัวสองครา ทรวงอกก็สะท้อนขึ้นลงเร่งร้อนกว่าเดิม ทราบว่านางทุ่มเทใช้วิชาอิตถีเพศต่อตนเอง ต้องลอบหัวร่อในใจ ผู้ใดตกเป็นเหยื่อ ต้องรอถึงตอนท้ายค่อยทราบได้ ปากกลับกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

"ท่านยังหลอกลวงข้าพเจ้าไม่พอหรือ?"

สิ้วเซ่อตาทอประกายพิสดาร ปั้นสีหน้ารันทดหดหู่ จากนั้นก้มศีรษะ กล่าวว่า

"ผู้อื่นคิดติดตามอยู่ข้างกายท่าน จึงจำต้องร่วมมือกับพี่ซ่านฮัว โดยเปิดโปงศักดิ์ศรีของท่าน แท้ที่จริงแล้วจิตใจของผู้อื่นมุ่งอยู่ที่ท่าน"

คำพูดหลายประโยคนี้ ทั้งจริงทั้งลวง กล่าวอย่างแนบเนียนไร้ช่องโหว่ หากมิใช่หานป๋อได้รับการกระตุ้นเตือนจากล่างฟานหวิน คงเข้าใจว่าเป็นจริง

หานป๋อลอบตื่นตระหนก ทุกอิริยาบถของนางปีศาจนี้ล้วนเกาะกุมจิตใจผู้คน เหตุใดก่อนหน้านี้ไม่รู้สึกตัว แสดงว่าวิชามารของตนเองเสื่อมถอยจริงๆ จึงได้รับผลกระทบจากเคล็ดวิชาอิตถีเพศของนาง การศึกครั้งนี้ไม่อาจชะล่าใจเด็ดขาด

ยามนี้บนทางระเบียงเงียบสงบไร้ผู้คน บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องจงใจหลบหน้า เปิดโอกาสให้บุรุษสตรีที่ไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหายกอปรด้วยความรักหรือแค้นคู่นี้ ทำศึกที่แปลกพิสดารเพื่อพิสูจน์ผลแพ้ชนะกัน

หานป๋อแสร้งเป็นร้อนรุ่มสุดทนทาน ฉุดดึงมือของนางเดินไปยังห้องพิเศษของท่านทูตซึ่งอยู่ติดกัน

สิ้วเซ่อกรีดร้องคำ "ไม่" หานป๋อลอบหัวร่อต่อการแสร้งมารยาของนาง ฉุดรั้งโดยแรง จนนางแทบปะทะชนกับร่างมัน

มันผลักประตูดันนางเข้าไป ปิดประตูลงกลอน โอบอุ้มนางขึ้นมา โยนลงบนเตียง

สิ้วเซ่อร้องเสียงเจื้อยแจ้ว ร่วงลงบนเตียงอยู่ในท่านอนหงายหลับตาพริ้มลง งอเข่าข้างหนึ่งขึ้น สองมือตกห้อยอยู่ข้างกาย ทำให้หน้าอกที่สะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรงเย้ายวนใจกว่าเดิม

หานป๋อมองดูสีแดงซ่านบนใบหน้านาง ลอบชมเชยว่าเป็นหญิงงามอันหยาดเยิ้มจริงๆ มิน่าเล่าได้รับเลือกเป็นทายาทสำนักอิตถีเพศทางฮกเกี้ยน

หานป๋อยึดกุมมือนางเอาไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"บอกต่อข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าพิชิตท่าน ใช่บังเกิดผลร้ายต่อท่านหรือไม่?"

สิ้วเซ่อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เบือนหน้ามาทางหานป๋อ กล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ที่แท้เมื่อครู่ท่านแสร้งเป็นวิชามารเสื่อมถอยเพื่อหลอกลวงข้าพเจ้ากับพี่ซ่านฮัว"

หานป๋อลอบตื่นเต้นตระหนกต่อปฏิกิริยาอันปราดเปรียวของนาง ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เคล็ดวิชาอิตถีเพศร้ายกาจจริงๆ รีบตอบคำถามข้าพเจ้ามา"

สิ้วเซ่อหลับตาพริ้มลง ที่หางตาปรากฏน้ำตาสุกใสไหลซึมออกมา กล่าวเบาๆ ว่า

"หากข้าพเจ้าบอกต่อท่านว่า ท่านจะเป็นคนทำลายเคล็ดวิชาอิตถีเพศของข้าพเจ้า ท่านจะยอมปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อทราบแน่แก่ใจว่านางกำลังใช้เคล็ดวิชาอิตถีเพศต่อมัน แต่ไม่กล่าวเปิดโปง ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ขอเพียงเห็นน้ำตาหยดนี้ ข้าพเจ้าก็ยินยอมกระทำทุกเรื่อง

ราวเพื่อท่าน"

สิ้วเซ่อลุกขึ้นนั่งด้วยความยินดี ขยับตัวถึงข้างกายมัน ยกมือโอบไหล่บ่าของมัน ชุกศีรษะกับหัวไหล่มัน กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงในโลกยังมีคนดีเช่นท่าน บอกต่อสิ้วเซ่อ เหตุใดท่านยอมปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้?"

หานป๋อกล่าวว่า

"เพราะว่าเมื่อครู่ท่านพอเห็นข้าพเจ้าคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความปลาบปลื้มยินดีในใจท่าน ค่อยทราบว่าที่แท้ท่านรักชอบข้าพเจ้า ดังนั้นบังเกิดความผิดหวังที่วิชามารของข้าพเจ้าเสื่อมถอย และยินดีที่ข้าพเจ้ามีฝีมือฟื้นฟู"

สิ้วเซ่อสะท้านทั้งร่าง สีหน้าแปรเปลี่ยนหลายครั้งครา ค่อยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแพ้แล้ว แพ้แก่ท่านโดยสิ้นเชิง แล้วนี่จะให้ข้าพเจ้าบอกกล่าวกับพี่ซ่านฮัวอย่างไร?"

หานป๋อครุ่นคิด 'ท่านไหนเลยแพ้แล้ว ท่านกำลังใช้เคล็ดวิชาอิตถีเพศต่อเรา ยังเข้าใจว่าพันธุมารของเราไม่รู้สึกสำนึก เฮอะ เราจะให้ท่านยอมจำนนโดยราบคาบ' ยามนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ ไยต้องบอกกล่าวต่อนาง มา ให้ข้าพเจ้าจูบปากท่าน ดูว่าเคล็ดวิชาอิตถีเพศของท่าน สามารถเอาชนะวิชามารสูงสุดของสำนักมารหรือไม่?"

แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวกระทบโสตมันว่า

"เด็กร้ายกาจยอดเยี่ยมยิ่ง"

สิ้วเซ่อย่อมไม่ได้ยินคำพูดของโจรท่องโดดเดี่ยว พอฟังอดนิ่งครุ่นคิดมิได้

ไม่ว่าเคล็ดวิชาอิตถีเพศร้ายกาจเพียงไหน เพียงเป็นแดวน้ำ

เล็กๆ ของวิถีทางสำนักมาร หากเปรียบกับยอดวิชาปลูกฝังมาร ซึ่งมีแต่มันกับผังปานที่ฝึกปรือสำเร็จได้ กล่าวได้ว่าเป็นดวงอาทิตย์กับแสงหิ่งห้อย นางอาศัยอะไรเอาชนะหานป๋อที่พื้นฟูพลังฝีมือ มิหนำซ้ำนางพ่ายแพ้ก่อนครั้งหนึ่ง ยามนี้จึงคล้ายถูกมัดมือมัดเท้า ตกอยู่ในสภาพถูกกระทำถ่ายเดียว

ทุกถ้อยคำของหานป๋อทำให้นางรู้สึกยากปิดป้องต้านทานได้

แม้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคิดทำลายจิตใจและความเชื่อมั่นของนาง ก็ไม่มีปัญญาพลิกสถานการณ์เช่นนี้ได้

นางกับอิ๋งซ่านฮัวล้วนประเมินฝ่ายตรงข้ามต่ำทรามไป

นี่เป็นผลพวงของชัยชนะท่วมทำลายสติสัมปชัญญะไป

นางพลันบังเกิดความคิดยอมจำนนขึ้น

หานป๋อกลับเป็นฝ่ายโอบกอดนาง สลัดรองเท้าออก กดทับนางลงบนเตียง จุมพิตริมฝีปากของนางอย่างนุ่มนวล มือทั้งคู่ปลดเปลื้องเสื้อผ้าแก้สายรัดเอวให้กับนาง

หานป๋อถอนริมฝีปากออกมา ชื่นชมกับหญิงงามใต้ร่าง เห็นคิ้วขนงวงพักตร์ของนางคล้ายจิตรกรบรรจงวาด เป็นแบบพิมพ์ของนางงาม แต่ที่รัดรึงใจผู้คนที่สุดของนางมิใช่วงหน้านาง หากทว่าเป็นเสน่ห์ความงามซึ่งซ่อนอยู่ภายในของนาง

เคล็ดวิชาอิตถีเพศของนางก็สูงส่งยิ่ง ไม่ได้กระตุ้นให้ผู้คนรู้สึกว่าต่ำช้าลามก แต่อาศัยอิริยาบถเล็กๆ น้อยๆ ชักจูงจิตใจผู้คนไปจนตกเป็นเชลยรักของนาง

นางรู้จักใช้มือขาวผ่องเรียวงามทั้งคู่ที่สุดสมมติเช่นลูบไล้หน้าอกเบาๆ หรือเฉกเช่นตอนนี้ที่ยึดจับผ้าปูที่นอนแนบแน่น ลักษณะของความเย้ายวนนั้นทำให้ผู้คนยากจะต้านทานรับได้

แต่ว่าหานป๋อรองรับพันธุมารไว้ ไม่จำเป็นต้องประพฤติตน

เช่นผู้บำเพ็ญพรตที่ปฏิเสธโดยสิ้นเชิง ตรงกันข้ามสามารถอาศัยการกระตุ้นปลุกเร้านี้เพิ่มพูนวิชามาร จึงตักตวงช่องเสพได้ตามความพอใจ

นี่เป็นข้อแตกต่างระหว่างธรรมกับมาร

ผู้บำเพ็ญพรตเน้นที่บำเพ็ญเพียร ยึดถือพลังธาตุบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่ล้ำค่าที่สุด ดังนั้นห้ามขาดมิให้บังเกิดอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหก เพียรพยายามรักษาพลังธาตุไว้ เพื่อฝึกพลังชีวิตแปรเป็นลมปราณ ฝึกลมปราณเพื่อหลอมรวมเข้ากับจิตวิญญาณ ฝึกจิตวิญญาณจนคืนสู่ความว่างเปล่า จวบจนสำเร็จเป็นเซียน

ผู้ฝึกวิชาบู๊แม้ไม่อาจสำเร็จเป็นเซียนทุกคน แต่กำลังภายในมีส่วนเกี่ยวข้องกับพลังชีวิตลมปราณ นับเป็นหลักเหตุผลที่ยึดถือสืบต่อกันมา ดังนั้นฝ่ายธัมมะตั้งข้อรังเกียจต่อวิธีการดูดเชื้อพลังของบุรุษสตรี เห็นว่าเป็นการทำลายผู้อื่นเพื่อประโยชน์ต่อตัวเองของสำนักมาร

เคล็ดวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารกลับเป็นเคล็ดวิชาขั้นสูงสุดของสำนักมาร อาศัยวิชาอิตถีเพศที่ทำลายผู้อื่นเพื่อประโยชน์ต่อตัวเองยังไม่อาจทำอย่างไรได้ ดังนั้นแม้แต่โฉมตรูชัวเจี๋ยหวี่ที่สูงส่งกว่าสิ้วเซ่อยังยอมศิโรราบต่อหานป๋อ ทั้งนี้เพราะวิชาปลูกฝังมารธาตุธรรมชาติหาเกรงกลัวแนววิชาใดของสำนักมารไม่

ดังนั้นยามใดที่วิชามารของหานป๋อฟื้นคืนมา สิ้วเซ่อมีแต่รับการเชือดเฉือนถ่ายเดียว

สิ้วเซ่ออ้าปากน้อยๆ หายใจเข้าด้วยความตื่นเต้นตึงเครียดอยู่บ้าง ความเย้ายวนนี้สุดที่จะบรรยายเป็นถ้อยร้อยวาจาได้

ยามนี้ที่นางนึกถึง มิใช่เอาชนะหานป๋ออย่างไร หากแต่เป็นชาติกำเนิดของนาง

จำได้ว่าครั้งกระโน้นบิดาทอดทิ้งพวกนางสองแม่ลูกไป ต่อมา

มารดาล้มป่วยเสียชีวิตอยู่ข้างถนน นางถูกอันธพาลร้ายข่มขืน จากนั้นขายให้กับซ่องนางโลม หากมิใช่อาจารย์ผู้มีพระคุณยื่นมือช่วยเหลือถ่ายทอดเคล็ดวิชาอิดถีเพศให้ นางจะมีสภาพอย่างไร?

นางไม่เคยทดลองว่าขณะที่ขึ้นเตียงกับบุรุษ จะนึกถึงเรื่องราวความหลังอันน่าเศร้าสลดซึ่งตั้งใจลืมเลือนเหล่านี้

หานป๋อพอถอดเสื้อผ้าชิ้นสุดท้ายออก พลันเห็นสิ้วเซ่อหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า ต้องกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดท่านบังเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงขึ้น? นี่ยังโยกคลอนจิตใจข้าพเจ้ายิ่งกว่าเคล็ดวิชาอิดถีเพศอีก"

สิ้วเซ่อกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"หวังว่าข้าพเจ้าทราบว่าตัวเองกำลังกระทำเรื่องโง่งมอันใด"

พลันจี้นิ้วใส่ใต้ซอกแขนหานป๋อ

หานป๋อร่างอ่อนระทวย กลับถูกร่างเปลือยของสิ้วเซ่อทับอยู่ใต้ร่าง ต้องลอบคร่ำครวญในใจ คิดไม่ถึงว่านางเดินหมากเช่นนี้

นิ้วมือของสิ้วเซ่อจี้ปราดใส่ร่างหานป๋อดุจหยาดฝน ปลายนิ้วแผ่พุ่งพลังที่ทำให้ผู้คนด้านชาแล่นเข้าสู่ร่างอีกฝ่าย ชั่วครู่ค่อยหยุดชะงักลงหน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม แสดงว่าพลังดรรชนีนี้ สิ้นเปลืองพลังลมปราณนัก

นางพลิกตัวลงจากร่างมัน เปลี่ยนเป็นนอนหันข้าง โอบกอดมันเอาไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมา เคยสาบานต่อหน้าพี่ซ่านฮัวว่าจะจัดการกับท่านอย่างสุดความสามารถ เพื่อสะกดควบคุมท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าแม้บังเกิดความรัก แต่มิอาจไม่ใช้ฝีมือขั้นสุดท้ายต่อท่าน หากยังพ่ายแพ้แก่ท่าน พี่ซ่านฮัวก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

หานป๋อพลันกลับคืนสู่ความสามารถในการเคลื่อนไหว ผุดลุก

ขึ้นนั่ง กล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ท่านที่แท้ใช้ฝีมือใดต่อข้าพเจ้า?"

สิ้วเซ่อลุกขึ้นนั่งเป็นเพื่อนมัน หงายร่างไปด้านหลังเล็กน้อย ขับเน้นส่วนนูนส่วนเว้าออกมา ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียนรู้วิชาปลุกสวาทอย่างน้อยหลายสิบชนิด แต่ไม่เทียบเท่าวิชาจิตเชียนหวั่นไหวที่เมื่อครู่ใช้ออก ท่านพอทดสอบดูจะทราบเอง"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ที่แท้มีวิชาดรรชนีอันวิเศษสุดเช่นนี้ รีบให้ข้าพเจ้าลิ้มลองรสชาติดู"

สิ้วเซ่องงงันวูบใหญ่ นางความจริงเข้าใจว่าหานป๋อจะบันดาลโทสะ มิคาดกลับเป็นปฏิกิริยาเช่นนี้

ที่แท้วิชาจิตเชียนหวั่นไหว เป็นวิชาปลุกสวาทขั้นสูงสุดของสำนักอิตถีเพศ แต่ว่าไม่ปลุกเร้าความต้องการของอีกฝ่ายโดยตรง หากแต่ "ยืมความรักก่อเกิดความใคร่" ขอเพียงอีกฝ่ายบังเกิดโทสะหรือบังเกิดความรัก ไม่ว่าเดือดดาล หวั่นวิตกหรือสมเพชเวทนา ล้วนแปรเปลี่ยนเป็นเพลิงราคะ แต่เพียงจำกัดที่อารมณ์ความรู้สึกด้านลบ หากเป็นความยินดีเช่นหานป๋อในตอนนี้ จะไม่เกิดผลในการปลุกสวาท

ไม่ว่าผู้ใดหากถูกสิ้วเซ่อใช้วิชาสยบไว้ ย่อมต้องแตกตื่นเดือดดาล ซึ่งเป็นอารมณ์ด้านลบ จวบจนพลาดพลั้งติดกับ ที่แล้วมายังไม่เคยมีคนมีปฏิกิริยาเช่นหานป๋อมาก่อน

หานป๋อโอบกอดนางหอมแก้มฟอดหนึ่ง เร่งรัดว่า

"รีบให้ข้าพเจ้าลิ้มลองรสชาติดู"

ผู้ที่มันนึกถึงย่อมเป็นฉินเมิ่งเหยา

สิ้วเซ่อขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลอบทำร้ายท่านเช่นนี้ ท่านไม่โกรธเคืองสิ้วเซ่อหรือ?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ของเล่นที่ดีเลิศเช่นนี้ ไหนเลยโกรธเคืองท่าน แต่ดูท่าวิชาดรรชนีนี้ไม่นับเป็นอย่างไร ถึงแม้ข้าพเจ้าบังเกิดความต้องการ แต่ไม่ถึงกับไม่สามารถควบคุมตัวเองได้"

สิ้วเซ่อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงข้าพเจ้าไม่ได้รักท่าน จึงหักใจใช้ฝีมือนี้ต่อท่าน ที่ว่าวิชาปลุกสวาทเพียงหลอกลวงท่าน ประโยชน์ของดรรชนีนี้คือทำให้ท่านสูญเสียความเป็นลูกผู้ชาย สิ้วเซ่อก็จะหลุดพ้นจากมือมารของท่าน"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" รู้สึกมีเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น จากนั้นกลับกลายเป็นเพลิงราคะลุกฮือโหม

สาเหตุที่มันบันดาลโทสะเพราะสืบเนื่องจากฉินเมิ่งเหยา หากสูญเสียความเป็นลูกผู้ชาย จะรักษาอาการบาดเจ็บแก่ฉินเมิ่งเหยาได้อย่างไร

หลังจากนั้นมันบังเกิดเพลิงราคะขึ้น อดบังเกิดความหวาดหวั่นวิตกมิได้ ไม่ทราบว่าตนเองหมกมุ่นกับเรื่องทางเพศเกินไป ทำให้ภายภาคหน้ากลายเป็นบุรุษที่ไร้สมรรถภาพหรือไม่

ความรู้สึกทางด้านลบเหล่านี้พอประดังเข้ามา เพลิงปรารถนาพลันลุกโชนขึ้นสู่ห้วงสมอง

ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนถูกสิ้วเซ่อรั้งดึงล้มลงบนเตียง ผ้าห่มลายปักผืนหนึ่งคลุมลงบนร่าง จากนั้นร่างอันเรียบลื่นร้อนลวกของนางมุดเข้ามาในผ้าห่ม โอบกอดมันเอาไว้

อุณหภูมิในผ้าห่มเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในเคล็ดวิชาอิตถีเพศ อาวุธที่ร้ายกาจที่สุดคือเรือนร่างเลือดเนื้อของผู้ใช้เคล็ดวิชา

ยามนี้ วิธีที่สิ้วเซ่อใช้จัดการกับหานป๋อ เป็นวิธีการแรกในหกวิธีการแปดท่วงท่าของเคล็ดลับในหอหยกสำนักอิตถีเพศ นามผ้าห่มซ่อนสวาท อาศัยพื้นที่อันจำกัดในผ้าห่ม แผ่ซ่านไอรักออกจากผิวพรรณ ซึมซาบเข้าสู่ร่างกายเพศตรงข้าม แม้แต่คนใจหินผาก็ไม่อาจทนรับการยั่วยวนเช่นนี้ได้

ในผ้าห่มที่อุ่นร้อน เรือนร่างเลือดเนื้อที่เรียบลื่นละมุนเสียดสีกับหานป๋อไม่หยุดยั้ง

หานป๋อความจริงบังเกิดเพลิงราคะลุกฮือโหม ไหนเลยทนทานรับกระตุ้นปลุกเร้าได้ พลันร่ำร้องคำหนึ่ง พลิกตัวกดทับหญิงงามนางนี้อยู่ใต้ร่าง

ใบหน้างามงดของสิ้วเซ่อบ่งบอกอารมณ์ความรู้สึกที่กระสันรัญจวน ทุกอิริยาบถคล้ายน้ำมันราดรดลงบนกองไฟ ชักจูงหานป๋อไต่เต้าสู่จุดสุดยอด

จนบัดนี้หานป๋อค่อยรับรู้ถึงมนต์เสน่ห์ที่แท้จริงของสิ้วเซ่อ เข้าใจว่าอันใดจึงเป็นโฉมตรูยั่วสวาท สิ้วเซ่อบนเตียงยังชวนลุ่มหลงกว่าสิ้วเซ่อในที่สาธารณะร้อยเท่าพันทวี

สิ้วเซ่อพวยพุ่งลมหายใจหอมกรุ่นดุจกล้วยไม้ ครวญครางหอบหายใจ คล้ายบังเกิดความรักความพิศวาสขึ้นมา

ทั้งสองกอดจูบอย่างลืมตัว

ความรักอันร้อนแรงของสิ้วเซ่อในยามนี้ เกิดจากการเสแสร้งแสดงออกครึ่งหนึ่ง ในใจอดประหลาดใจมิได้ เหตุใดหานป๋อลิงโลดจนแทบระเบิดออก ยังสามารถควบคุมตัวเอง ไม่ครอบครองนาง?

หานป๋อกลับมีสภาพอีกประการหนึ่ง

ตอนแรกมันถูกเพลิงราคะเผาผลาญกายจริง แต่พริบตาต่อมาเพลิงราคะแปรเป็นพลังชีวิต ทำให้ตลอดทั้งร่างกระปรี้กระเปร่าเปี่ยมพลัง จิตสำนึกกลับยิ่งมายิ่งกระจ่างแจ่มใส

อย่าว่าแต่สิ้วเซ่อไม่ล่วงรู้สาเหตุความนัย แม้แต่หานป๋อเองก็ไม่เข้าใจ

ที่แท้ความสำเร็จขั้นต้นของพันธุมารหานป๋อ มาจากการร่วมอภิรมย์กับฮัวเจี๋ยหวี่ ดังนั้นไม่กลัวเกิดความต้องการ

ความต้องการยิ่งรุนแรง ยิ่งสามารถเร่งเร้าพันธุมารภายในกาย

นี่ต่างกับผู้บำเพ็ญพรต หากบังเกิดความต้องการ พลังธาตุหยางรั่วไหลออกไป ความบำเพ็ญเพียรทั้งมวลล้วนสูญสลาย

หานป๋อลืมตาขึ้น ถอนริมฝีปากออกจากริมฝีปากนาง จากนั้นยืดกายอย่างเยือกเย็น เข้าสู่ร่างกายที่ร้อนผะผ่าวของนาง

สิ้วเซ่อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ตวัดแขนขารัดพันมันเอาไว้

หลังความเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง และเสียงครวญครางหอบหายใจของบุรุษสตรี ความเคลื่อนไหวทั้งหมดล้วนหยุดนิ่งลง

หานป๋อแหงนเงยหน้าเล็กน้อย พิศดูนางอย่างละเอียด พลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านความจริงไม่รักข้าพเจ้า เพียงแค่คิดทำร้ายข้าพเจ้าใช่หรือไม่?"

ดวงตาที่หลับพริ้มของสิ้วเซ่อปรากฏน้ำตาไหลหลั่งออกมาเกลือกกลิ้งผ่านข้างแก้มหยดหยาดลงบนหมอน หากยังกัดฟันแน่นไม่ร้องไห้ออกมา เพียงสั่นศีรษะโดยแรง เป็นการประท้วงคำกล่าวหาของหานป๋อ

หานป๋อทราบว่าตนเองทำตามคำแนะนำของล่างฟานหวินทำร้ายจิตใจของนางอย่างสาหัส หลังการอภิรมย์สมสู่ที่กัดกร่อนกินใจ

คำกล่าวหาที่โหดร้ายไร้น้ำใจของมัน ยิ่งทำให้อีกฝ่ายยากทนทานรับได้

คำแนะนำของล่างฟานหวินที่ให้หานป๋อจู่โจมต่อสิ้วเซ่อ มิใช่โจมตีอย่างสะเปะสะปะ ทั้งนี้เพราะหากมิใช่สิ้วเซ่อบังเกิดความรักต่อหานป๋อ ไหนเลยเศร้าเสียใจถึงเพียงนี้?

หานป๋อตลบผ้าห่มขึ้น เผยเห็นเรือนร่างที่ขาวละลานของสิ้วเซ่อ ในใจบังเกิดความรู้สึกของชัยชนะขึ้น ในที่สุดมันพิชิตนางปีศาจ นี้โดยราบคาบแล้ว

มันผละจากร่างกายของนางอย่างช้าๆ มาถึงข้างเตียง หยิบฉวยเสื้อผ้าสวมใส่ทีละชิ้น

สิ้วเซ่อยังนอนอยู่บนเตียง คล้ายสูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหวแล้ว

หานป๋อขณะจะจากไป สิ้วเซ่อพลันร้องเรียกว่า

"หานป๋อ"

หานป๋อเดินกลับมา นั่งลงที่ข้างเตียง ยื่นมือลูบไล้เรือนร่างเลือดเนื้ออันอวบอิ่มของนาง

ร่างของสิ้วเซ่อสั่นสะท้านโดยไม่อาจควบคุมได้ ครวญครางว่า

"ท่านแค้นข้าพเจ้าหรือ?"

หานป๋อชักมือกลับมา ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ถูกต้อง ข้าพเจ้าไม่มีความเชื่อมั่นต่อความรักของท่านแม้แต่น้อย ลองนึกดู หากข้าพเจ้าต้องคอยระวังป้องกันท่าน ยังมีความสุขอันใด?"

สิ้วเซ่อฝืนใจลุกขึ้นนั่ง กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านจงใจทำร้ายจิตใจข้าพเจ้า ทั้งที่ทราบว่าผู้อื่นถูกท่านพิชิตโดยสิ้นเชิงแล้ว ยังหักใจจัดการกับผู้อื่น"

จากนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านสมควรขอบใจสิ้วเซ่อจึงถูกต้อง ตอนนี้วิชามารของท่านรุดหน้ากว่าเดิม เกรงว่าแม้แต่พี่ซ่านฮัวจะช้าเร็วต้องสยบต่อท่าน เหตุใดยังไม่เชื่อข้าพเจ้าที่เป็นผู้แพ้ด้วย?"

ตอนนี้นางแสดงออกถึงความอ่อนโยนนุ่มนวล ไม่ได้ใช้ออกด้วยเสน่ห์อันใด

แต่ว่าหานป๋อไม่รับน้ำใจ หลังจากถูกนางหลอกลวงหลายครั้ง ความรักความเวทนาที่มีต่อนางล้วนสิ้นสูญสลาย คงเหลือแต่ความสนใจต่อเรือนร่างที่ชวนรัดรึงของนางตามสัญชาตญาณของบุรุษ กล่าวได้ว่ามีแต่ความใคร่ไร้ซึ่งความรัก ยามนั้นกล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้าต้องขอบคุณคือผู้เฒ่าเซ่อจุนซิ่น หาใช่ท่านไม่ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงกลายเป็นคนพิการ หลังจากนี้ต้องตกอยู่ใต้อาณัติของพวกท่านทั้งสอง แต่ว่าท่านพอใจครุ่นคิดอย่างไร ล้วนขึ้นอยู่กับท่าน"

กล่าวจบผุดลุกขึ้นเดินออกจากห้อง โดยไม่เหลียวหน้ากลับไปอีก

ไม่พิสูจน์แพ้ชนะ

ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ยจูงมือกันออกจากบ้านเรือนที่เป็นรังรักอันวาบหวามของมันกับนาง

ทั้งสองสบตายิ้มให้แก่กัน ค่อยคลายมือออก เหยียบย่างสู่ท้องถนน

ใต้แสงอาทิตย์อันเจิดจ้า บนท้องถนนมีผู้คนรถราสัญจรอย่างคับคั่ง

ทั้งสองเดินทอดน่องบนท้องถนน ผ่านช่วงเวลาอันรื่นรมย์ก่อนศึกใหญ่จะปะทุขึ้น

หานปี้ฉุ่ยชักนำมันมายังร้านเกี๊ยวที่ขึ้นชื่อ เลือกโต๊ะที่มุมห้องทรุดนั่งลง สั่งเกี๊ยวผักสองชาม เกี๊ยวเนื้ออีกชามหนึ่ง รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

หานปี้ฉุ่ยชำเลืองมองชิฉางเจิงที่ก้มหน้าก้มตารับประทานเป็นการใหญ่ หัวใจที่อ้างว้างมานานปีได้รับการทับถมจนเต็มและหวานชื่น

ดื่มด่ำ

คิดไม่ถึงนางซึ่งถือมารยาทสำรวมตัวตลอดมา กลับเกลือกกลั้วกับบุรุษหนุ่มเบื้องหน้าหนึ่งวันหนึ่งคืน สุดท้ายยังชักชวนกันขึ้นเตียง แสดงว่าเมื่อความรักอย่างกรายมาถึง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจรอดพ้นจากโชคชะตาที่ถูกทะเลรักท่วมบดบัง

หลังจากที่แต่งกับมัน จะรบเร้าพัวพันมันเช่นเมื่อครู่ไปทุกค่ำคืน นึกถึงตอนนี้ อดหน้าแดงมิได้

ชิฉางเจิงชำเลืองมองนางแวบหนึ่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงที่ปลอดโปร่งว่า

"นึกถึงความสุขเมื่อครู่หรือ?"

หานปี้ฉุยหน้าแดงฉานสดใส ขยี้เท้าอย่างไม่ยินยอม แต่ก็อับจนปัญญาต่อมัน

ชิฉางเจิงพลันฉุกใจคิด กวาดตาไปยังประตูร้าน

นักพรตร่างอ้วนเตี้ย อายุสี่ห้าสิบปี ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันบริสุทธิ์ผู้หนึ่ง เดินตรงเข้าหาพวกมัน

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นักพรตเสี่ยวปั้น (ซีกน้อย)"

หานปี้ฉุยครุ่นคิด ที่แท้เป็นยอดฝีมือสำนักอู่ตัง* ฉายานักพรตเสี่ยวปั้น ไม่ทราบมาหาพวกนางด้วยเรื่องใด ยามนั้นอดบังเกิดความกระดากมิได้ นางนั่งโต๊ะเดียวกับชิฉางเจิงเช่นนี้ คนที่สายตาแจ่มใสมองปราดเดียวก็ทราบว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดา

นางเป็นเจ้าสำนักตันชิง ซึ่งอยู่นอกเหนือสหพันธ์แปดสำนัก ส่วนชิฉางเจิงเป็นมือดีอันดับหนึ่งของพรรคมังกรพิโรธ ไม่มีเหตุผลที่

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าบู๊ตึง

ร่วมทางกัน

นักพรตเสี่ยวปั้นหัวร่อฮิฮะพลางทรุดนั่งลงยังเก้าอี้ว่างข้างกายทั้งสองตัวหนึ่ง กล่าวอย่างสนิทสนมว่า

"หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) กับพี่ชิทำร้ายเสี่ยวปั้นสาหัสนัก ปล่อยให้ยืนอยู่หน้าร้านครึ่งค่อนวัน ทั้งรอจนพวกท่านรับประทานอิ่มหนำ ค่อยเข้ามาสนทนากับพวกท่าน"

ใบหน้าที่แดงซ่านของหานปี้ฉุ่ยยิ่งแดงเข้มกว่าเดิม ถึงกับคิดเตะนักพรตผู้นี้สักเท้าหนึ่ง

ชิฉางเจิงกลับตรงกันข้าม รู้สึกมีรสนิยมตรงกัน ดังนั้นยื่นมือตบไหล่นักพรตเสี่ยวปั้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่จึงเป็นผู้บำเพ็ญพรตผู้หนึ่ง เราเหล่าชิชิงชังผู้ที่แอบอ้างลัทธิเต๋า ยกอ้างหลักเมตตาธรรม แท้ที่จริงลอบประพฤติต่ำช้าสามานย์ที่สุด"

นักพรตเสี่ยวปั้นหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เห็นแก่คำ 'ผู้บำเพ็ญพรต' เสี่ยวปั้นมิอาจไม่ขายชีวิตให้กับเหล่าชิท่าน"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"สหพันธ์แปดสำนักยอมลงมือจัดการกับฟางเยี่ยหวี่แล้วหรือ?"

นักพรตเสี่ยวปั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มดุจเดิมว่า

"เสี่ยวปั้นเคลื่อนไหวเป็นส่วนตัว แต่หากเราต่อสู้จนตัวตายอาจจะเปลี่ยนแปลงแนวความคิดของเหล่าผู้อาวุโสได้"

ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ยบังเกิดความเคารพยกย่อง จนบัดนี้ค่อยเข้าใจหลักการ 'เราไม่ลงนรก ผู้ใดลงนรก' ของนักพรตเสี่ยวปั้น

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างเปิดเผย กล่าวว่า

"เราเหล่าชิขอคบหาท่านเป็นสหายแล้ว"

นักพรตเสี่ยวปั้นกล่าวด้วยความชื่นชมว่า

"ครั้งแรกที่เราพบพานเหล่าชิท่าน ก็บังเกิดความคิดใกล้ชิดท่านชิงชังผู้บำเพ็ญพรตจอมปลอม เรากลับชิงชังผู้คนที่พิรี้พิไรที่สุดดีที่พวกเราล้วนมิใช่บุคคลสองประเภทนั้น ค่ำคืนนี้พวกเราจะเช่นฆ่าสักครา ต่อให้ต้องจบชีวิตจะเป็นไร?"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"พวกเราจะไม่จบชีวิตโดยง่ายดาย ตอนนี้ให้ภรรยาเรานำพวกเราไปพักผ่อนยังที่มั่นของนาง หากท่านไม่งดเว้นการดื่มสุรา พวกเราจะร่ำดื่มมารดามันสักสิบไห"

หานปี้ฉุ่ยเอียงอายยิ่ง กล่าวด้วยความแง่งอนว่า

"ชิฉางเจิง ข้าพเจ้าพอบอกกล่าวให้กระจ่างชัด ตราบใดที่ท่านไม่มาตบแต่งสู่ขอ ห้ามมิให้บอกต่อผู้คนว่าข้าพเจ้าเป็นอะไรกับท่าน"

นักพรตเสี่ยวปั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากเล่าชิท่านสามารถทำให้หานจั่งเหมินรับปากแต่งกับท่านในโลกก็ไม่มีเรื่องราวใดสร้างความลำบากแก่ท่านอีกแล้ว"

หานป๋อเพิ่งก้าวออกจากประตูห้อง โจรท่องโดดเดี่ยวก็โถมเข้ามาโอบไหล่มันด้วยความยินดี คิดเดินไปยังห้องของโหยวโหยว

ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงอิ๋งซ่านฮัวดังว่า

"ท่านทั้งสองอย่าเพิ่งไป"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวหันกายไปอย่างงุนงง

อิ๋งซ่านฮัวผลักประตูห้องเดินออกมา นางสวมชุดต่วนสีเหลืองเข้ม อยู่ในอิริยาบถอันเฉิดฉาย หยุดยืนที่เบื้องหน้าคนทั้งสอง กลอกตาดำขลับสำรวจดูคนทั้งสองเที่ยวหนึ่ง สุดท้ายหยุดนิ่งบนใบหน้าหานป๋อ ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เพียงดูจากท่าทางอันลำพองของท่าน ก็ทราบว่าท่านรบชนะรอบหนึ่ง ดูท่าพวกเราประเมินท่านต่ำทรามไป"

คนทั้งสองคิดไม่ถึงว่านางจะกล่าวอย่างเปิดเผยตรงๆ เช่นนี้กลับไม่ทราบรับมืออย่างไร

โจรท่องโลดเดี่ยวหยีตาสำรวจดูนางชั่วขณะ ค่อยกล่าวว่า

"เมื่อปราศจากลิ้วเซ่อ ท่านเท่ากับสูญเสียแขนขวาไป ยังคิดพึ่งพาผู้ใดขึ้นเตียงกับบุรุษแทน?"

อิ๋งซ่านฮัวก็คิดไม่ถึงว่าโจรเฒ่าผู้นี้จะกล่าวโดยไม่ไว้หน้าถึงเพียงนี้ ต้องขยี้เท้ากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"พวกท่านคิดยกเลิกข้อตกลงกระมัง อย่างนั้นสั่งให้เทียบฝั่ง ให้พวกเราลงจากเรือ สำหรับผลสุดท้ายเป็นอย่างไร พวกท่านลองไตร่ตรองให้ดีเถอะ"

หานป๋อทราบว่าความพ่ายแพ้ของลิ้วเซ่อ ทำให้นางเสียขบวนรวนเร จึงหงายไพ่ต่อพวกมัน บังคับพวกมันรับปากข้อเรียกร้องของนาง ดังนั้นหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"มิใช่พวกท่าน หากแต่เป็นท่าน ลิ้วเซ่อไม่ขอติดตามท่านอีกต่อไปแล้ว"

อิ๋งซ่านฮัวหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แต่ยังกล่าวอย่างแข็งกร้าวว่า

"มีนางหรือไม่ล้วนไม่มีข้อแตกต่าง ข้าพเจ้าคนเดียวก็สามารถเปิดโปงแผนอุบายของพวกท่านเหล่าทูตจอมปลอม"

หานป๋อตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า

"ลิ้วเซ่อบอกความจริงต่อข้าพเจ้าแล้ว เรื่องทั้งหมดมีแต่พวกท่านรู้เห็นกันสองคน ดังนั้นหากพวกเรารั้งท่านเอาไว้ ย่อมไม่กลัวว่าความลับรั่วไหลออกไป"

คำพูดเหล่านี้เพียงกล่าวทดสอบหยั่งดู ในที่สุดอิ๋งซ่านฮัวหน้า

แปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

"สิ้วเซ่อบอกจริงๆ?"

ประตูห้องพลันถูกผลักเปิดออก สิ้วเซ่อเดินออกมาอย่างสงบ บนร่างเพียงคลุมชุดยาวตัวหนึ่ง เปิดเผยส่วนสัดเรือนร่างรำไร ปากกล่าวว่า

"ท่านพี่ถูกมันหลอกลวงแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้บอกอันใดทั้งสิ้น"

อิ๋งซ่านฮัวระงับสีหน้าเป็นปรกติ หมุนตัวไปถามเบาๆ ว่า

"ท่านเมื่อแอบฟังคำสนทนาของพวกเรา เหตุใดไม่กระตุ้นเตือนข้าพเจ้า?"

สิ้วเซ่อกล่าวว่า

"มีเหตุผลอยู่สองประการ ก่อนอื่นข้าพเจ้าต้องการดูว่าท่านยังมีความเชื่อมั่นต่อข้าพเจ้าหรือไม่ สอง ข้าพเจ้าไม่คิดกล่าวเปิดโปงป๋อหลาง"

อิ๋งซ่านฮัวร้องอย่างขุ่นเคืองว่า

"อย่างนั้นท่านไยมิใช่ทรยศต่อข้าพเจ้า?"

สิ้วเซ่อพลิกข้อมือวูบ ในมือเพิ่มมีดสั้นคมกล้าเล่มหนึ่ง จ่อใส่หัวใจตัวเอง กล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่ได้ทรยศต่อท่าน หากไม่เชื่อลองถามหานป๋อดู"

จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"ป๋อหลาง ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านบอกมาคำเดียว ที่แท้ยอมช่วยเหลือเราสองพี่น้องหรือไม่?"

หานป๋อกับโจรท่องโลกเดี่ยวล้วนปวดเศียรเวียนเกล้า ทราบว่าหากหานป๋อกล่าวคำ "ไม่" สิ้วเซ่อจะจ้วงแทงมีดสั้นตัดขั้วหัวใจไม่ว่าผู้ใดดูจากสีหน้าอันสงบนิ่งของนาง ล้วนล่วงรู้การตัดสินใจของนาง

หานป๋อลอบทอดถอนใจ ทราบว่าการตัดรอนของมันทำร้าย

จิตใจนาง ดังนั้นนางคิดใคร่ตายจริงๆ

แต่หากนี่เพียงเป็นแผนอีกประการหนึ่งของนาง หลอกลวงจิตใจที่ทั้งดีงามทั้งอ่อนไหวของมัน ไยมิใช่พลาดท่าเสียทีอีกครา

อิ๋งซ่านฮัวกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"อย่าได้โง่งมถึงเพียงนี้ พวกมันไม่ยอมร่วมมือก็แล้วกันไป"

พลางเคลื่อนกายเข้าหาสิ้วเซ่ออย่างแช่มช้า

ไม่มีผู้ใดเข้าใจสิ้วเซ่อยิ่งกว่านาง ตอนนี้สิ้วเซ่อตกอยู่ในห้วงความขัดแย้ง ไม่ทราบคิดเลือกนางหรือหานป๋อดี ดังนั้นยินยอมตายเพื่อยุติเรื่องราว

สิ้วเซ่อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านพี่เดินเข้ามาอีกก้าวหนึ่ง ข้าพเจ้าจะขอตายให้ท่านดู"

หานป๋อพลันสืบเท้าออกไปสองก้าว จนถึงข้างกายอิ๋งซ่านฮัว ยกมือโอบไหล่ของนาง ฉวยโอกาสที่นางเสียสมาธิ หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"นอกจากยกพวกท่านให้กับจูหยวนจางแล้ว ไม่ว่าเงื่อนไขใดข้าพเจ้าล้วนรับปาก"

สิ้วเซ่อชมดูจนใจสั่นสะท้าน

อิ๋งซ่านฮัวถูกหานป๋อโอบไหล่ไว้ หอมแก้มฟอดหนึ่ง เพียงแต่หน้าแดงระเรื่อ ไม่ได้ผลักไสมันออกห่าง

สาเหตุที่สิ้วเซ่อตื่นตระหนกคือ อิ๋งซ่านฮัวนึกรังเกียจบุรุษมาแต่กำเนิด ต่อให้ถูกปลายนิ้วของบุรุษสัมผัสถูกยังทนทานไม่ได้ เหตุใดจึงบังเกิดสภาพผิดวิสัยเช่นนี้

อิ๋งซ่านฮัวก็บังเกิดความสับสนเลอะเลือน

เมื่อหานป๋อยื่นมือออกโอบไหล่ของนาง ความรู้สึกอันแปลกประหลาดบอกไม่ถูกว่าเป็นความสุขหรือนึกรังเกียจชนิดหนึ่งก็แล่นไป

ทั่วสรรพางค์กาย สร้างความสะท้านหวั่นไหวแก่นาง จนลืมบังเกิดปฏิกิริยาเช่นที่ผ่านมา ดังนั้นถูกฝ่ายตรงข้ามหอมแก้มคราหนึ่ง

ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

วันที่อยู่บนเหลาสุรา หานป๋อก่อนจากไปหยิกแก้มนางคราหนึ่ง นางก็บังเกิดความรู้สึกที่แปลกใหม่ ซึ่งไม่เคยได้รับจากบุรุษเพศใด ทำให้นางไม่สามารถลืมเลือนมัน

โจรท่องโคดเดี่ยวไหนเลยล่วงรู้สภาพอันลึกซึ้งของหนึ่งบุรุษสองสตรี ดังนั้นมาถึงอีกด้านหนึ่งของหานป๋อ ใช้ศอกกระทุ้งใส่ต้นแขนหานป๋อ กล่าวว่า

"หากพวกนางเสนอเงื่อนไขที่พวกเราล้วนรับไม่ได้ พวกเรายังต้องปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา ไยมิใช่แส่หาความลำบากใส่ตัว?"

หานป๋อยกแขนอีกข้างหนึ่งโอบไหล่ของโจรท่องโคดเดี่ยว กลายเป็นใช้มือซ้ายโอบนางโจรหญิง มือขวาโอบจอมขโมยแห่งยุค ยืนด้วยเท้าข้างเดียว เท้าข้างหนึ่งงอพับขึ้น ซ่อนอยู่หลังเท้าอีกข้างหนึ่ง ท่วงท่างามสง่าอย่างบอกไม่ถูก มองดูสิ้วเซ่อซึ่งจ่อมืดสั้นใส่ทรวงอกตัวเอง กล่าวว่า

"เราหานป๋อเพียงถูกหลอกครั้งหนึ่ง ไม่มีครั้งที่สอง คราครั้งนี้ขอวางตำแหน่งทูตพิเศษเป็นเดิมพัน หากสิ้วเซ่อไม่คำนึงสถานภาพของพวกเรา แสดงว่าไม่รักข้าพเจ้า หากว่าเสนอเงื่อนไขที่พวกเรารับไม่ได้ ข้าพเจ้าพานสลายคณะทูตนี้ ต่างฝ่ายต่างแยกย้ายกันไป ตอนนี้บอกมาว่าพวกท่านทั้งสองคิดทำอย่างไร?"

คราครั้งนี้แม้แต่โจรท่องโคดเดี่ยวยังลอบโห่ร้องชมเชยในใจ การจัดการเรื่องราวอย่างเด็ดขาด ยังดีกว่าพัวพันวุ่นวายเช่นนี้ พร้อมกันนั้นทราบว่าวิชามารของหานป๋อรุดหนาอีกขั้นหนึ่ง จึงแสดงออกถึงบุคลิกท่วงท่าที่สะกดจิตใจผู้คนเช่นนี้

อิ๋งซ่านฮัวถูกมันโอบกระชับกว่าเดิม ครึ่งซีกร่างแนบชิดติดกับร่างมัน จมูกสูดได้แต่กลิ่นอายบุรุษของมัน แต่ไม่อาจสะกิดความรังเกียจเดียดฉันท์ที่เคยมีต่อบุรุษขึ้นมา

สิ้วเซ่อมองดูผู้คนเบื้องหน้าทั้งสาม พลันบังเกิดความรู้สึกอันเหลวไหลขึ้น หัวร่อคิกออกมาซุกเก็บมีดสั้นไว้ มองดูอิ๋งซ่านฮัวก่อนค่อยถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ท่านพี่บอกเองเถอะ ข้าพเจ้าไม่ขอช่วยเหลือทั้งสองฝ่าย"

กล่าวจบหันกายกลับเข้าห้องพิเศษของท่านทูต ปิดประตูห้องลง ทอดทิ้งคนทั้งสามตะลึงลานกับที่

หานป๋อมองดูโจรท่องโดดเดี่ยว เหลียวดูอิ๋งซ่านฮัวที่คล้ายถูกผู้คนจี้สกัดจุดไว้ ขณะจะส่งเสียงหัวร่อ โจรท่องโดดเดี่ยวชิงหัวร่องอหายโถมเข้าห้องของล่างฟานหวินไป

หานป๋อกลับหัวร่อไม่ออก มองดูอิ๋งซ่านฮัว อิ๋งซ่านฮัวจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ท่านเอารัดเอาเปรียบข้าพเจ้าพอแล้วหรือไม่?"

หานป๋อจับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง ยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าท่านเชื่อหรือไม่ ท่านถูกลิขิตให้ถูกข้าพเจ้าเอารัดเอาเปรียบ ไม่เช่นนั้นคงไม่เสนอตัวมาเช่นนี้"

พลางคลายมือออก เดินถึงห้องพิเศษของท่านทูต สายตาจับจ้องมองอิ๋งซ่านฮัวโดยไม่กะพริบ กล่าวว่า

"ท่านกับสิ้วเซ่อล้วนเป็นสตรีที่ดี เพียงแต่ยังไม่ได้พบพานบุรุษที่ดีเช่นข้าพเจ้าเท่านั้น"

กล่าวจบผลักประตูเข้าไปหาสิ้วเซ่อ

อิ๋งซ่านฮัวยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว แววตาแปรเปลี่ยนหลายครั้งครา สุดท้ายเผยอยิ้มอย่างอ่อนหวาน เดินกลับเข้าห้องตัวเอง

ท่วงท่าที่ปล่อยวางความระแวดระวังป้องกัน ทำให้นางดูไปยิ่งงามเฉิดฉันน่าประทับใจกว่าเดิม

เมื่อชิฉางเจิง หานปี้ฉุ่ย กับนักพรตเสี่ยวปั้นมาถึงตึกใหญ่ของสำนักตันชิง ซึ่งเคยถูกอุปโลกน์ว่าเป็นบ้านตระกูลหวง หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยนามสั้งถิงกำลังรอคอยด้วยความกระวนกระวาย

หานปี้ฉุ่ยทราบว่าอีกฝ่ายต้องมีเรื่องสำคัญ รีบเชื้อเชิญเข้าห้องลับไป

ทั้งสี่พอนั่งเรียบร้อย หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยกล่าวว่า

"เราทราบว่าพี่ชิเป็นลูกผู้ชายที่ยอมตายไม่ยอมสยบ แต่การศึกครั้งนี้ไม่ควรปะทะด้วยกำลัง ตอนนี้ขุมกำลังที่ปิดล้อมอยู่นอกเมืองฉางซา ประกอบด้วยเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียน ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดเว่ยลี่เตี๋ย สมุนเก่าของเมืองภูเขาแหฟ้า สำนักเกริกเกียรติของปู่ตี้ และชาวมิจฉาชีพอื่นอีก มีจำนวนสามพันคน มือดีนับร้อยคน นี่ยังไม่นับคนของฟางเยี่ยหวี่ ต่อให้รวมกำลังทุกค่ายพรรคภายในเมืองและกำลังของทางการ ยังมิใช่คู่มือพวกมัน ดังนั้นไม่อาจทำศึกเด็ดขาด"

ชิฉางเจิงและพวกรับฟังจนหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงว่าฟางเยี่ยหวี่จะวางเดิมพันถึงเพียงนี้ เพื่อจัดการกับชิฉางเจิงและสำนักตันชิง

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"สั้งปางจู่ (หัวหน้าพรรคแซ่สั้ง) ส่งข่าวอันล้ำค่ามาเช่นนี้ สำนักตันชิงกับชิฉางเจิงขอจารึกซึ้งใจ พวกเราย่อมมีวิธีรับมือ ไม่รบกวนให้ปางจู่กังวลใจ"

มันกล่าวเช่นนี้ เพราะต้องการให้หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยถอนตัว

อยู่นอกวง อย่าได้ม้วนเข้าสู่วังวนอันลึกล้ำนี้

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"แม้นทราบว่าภูเขามีพยัคฆ์ พานมุ่งสู่ภูเขาพยัคฆ์ เรื่องของหงอี้ให้บทเรียนแก่เราว่า หากกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตอยู่ มิสู้ต่อสู้จนตัวตายอย่างลือลั่น พี่ชิไม่ต้องเกลี้ยกล่อมเราแล้ว"

ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ยล้วนนิ่งเงียบงัน ทราบว่าเรื่องที่ภรรยารักถูกหยามอัปยศ สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่มัน จนไม่คำนึงถึงความเป็นความตายส่วนตัวอีกต่อไป

นักพรตเสี่ยวปั้นหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่ทุ่มเทกำลังเช่นนี้ ย่อมต้องก่อกวนจนผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนทราบเรื่อง เราจึงไม่เชื่อว่าทั่วทั้งยุทธจักรมีแต่เรากับสั่งปางจู่ที่ไม่เกรงกลัวต่ออิทธิพลกล้าแข็งเพียงสองคน ไม่แน่ว่ายังมีกำลังหนุนมาอีก"

สีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใสของมัน ช่วยให้ประสาทความรู้สึกอันเขม็งตึงเครียดของทั้งสามผ่อนคลายลงบ้าง

ชิฉางเจิงยิ้มเล็กน้อย เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางที่ปลอดโปร่งสง่างามอย่างบอกไม่ถูก

หานปี้ฉุ่ยชมดูจนลอบยินดี กล่าวว่า

"ท่านคิดอะไร เหตุใดจึงปลอดโปร่งสบายอารมณ์ถึงเพียงนี้?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถูกสั่งปางจู่กระตุ้นเตือนให้ได้คิดว่า ก่อนที่ฟางเยี่ยหวี่จะปกครองฝ่ายอธรรมทั้งหมด กลัวการปะทะกับทางการที่สุด ไม่ว่าเหลิงเอี้ยนกุมอำนาจเพียงไหน ก็ไม่สามารถสั่งการให้เจ้าหน้าที่เมืองฉางซาร่วมมือกับฝ่ายอธรรมจัดการกับค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ เพราะว่ากฎหมายบ้านเมืองยากยอมรับได้"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ดังนั้นขอเพียงพวกเราดำเนินการบีบบังคับให้ทางการมิอาจไม่สอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่างนั้นฟางเยี่ยฟวี่ก็ยากจะเข้าเมืองมาก่อการร้ายอย่างเปิดเผย เมื่อถึงเวลาพวกเราก็ไม่ต้องรับมือกับโจรร้ายนับพันแล้ว"

มันคล้ายลืมเลือนว่าตัวเองก็เป็นผู้นำฝ่ายมิจฉาชีพเช่นกัน

นักพรตเสี่ยวปั้นยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

"ขอเพียงพวกเราปล่อยข่าวออกไปว่า ที่นอกเมืองชุมนุมด้วยโจรร้าย เตรียมเข้าเมืองมาฆ่าคนวางเพลิงในคืนนี้ บวกกับที่นอกเมืองมีสภาพเช่นนี้จริง อย่างนั้นทางการไม่คิดยุ่งเกี่ยวก็ทำไม่ได้"

หานปี้ฉุ่ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"นี่เพียงสกัดไพร่พล ไม่อาจต้านทานแม่ทัพได้ ขอเพียงฟางเยี่ยหวี่คัดเลือกยอดฝีมือเช่นหลี่เช่อเม่ยหรือเจ้าสำนักรื่นรมย์มาพวกเรายังคงพบกับความพ่ายแพ้"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ตอนนี้ไม่สนใจมากความแล้ว ข้าพเจ้าจะขอเลียนแบบผังปานที่เคยจัดเลี้ยงหัตถ์พิษเฉียนหลอ แต่ต้องขออนุญาตปี้ฉุ่ยท่านก่อน"

มันเมื่อกล่าวเช่นนี้ แม้แต่หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยก็ทราบว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดา อดชำเลืองมองเจ้าสำนักหญิงซึ่งเคยสาบานว่าจะไม่แต่งงานผู้นี้มิได้

หานปี้ฉุ่ยลอบแค้นใจ ความจริงคิดบอกว่าเรื่องของท่านไยต้องถามเรา แต่ก็ไม่อาจตัดใจสละสิทธิ์เช่นนี้ จึงกล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"บอกมาเถอะ"

ชิฉางเจิงยินดีจนยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เราเหล่าชิคิดจับจองโต๊ะสุราที่หอนางโลม เชิญคุณหนูหงสิ้วมาดื่มเป็นเพื่อน เพื่อเลี้ยงดูเหล่านักสู้ผู้กล้าที่กล้าแข็งข้อกับฟางเยี่ยหวี่"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยถูกความฮึกเหิมของมันระบาดใส่ ผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เรื่องนี้มอบให้เราจัดการ เราจะกระจายข่าวเป็นวงกว้างออกไป ต่อให้พวกเราต้องสู้จนตัวตาย ก็จะสร้างตำนานให้ชนรุ่นหลังกล่าวขานกัน"

นักพรตเสี่ยวปั้นหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"สั้งปางจู่อย่าเพิ่งรีบร้อนไป คุณหนูเจ้าสำนักยังไม่ได้อนุญาต"

หานปี้ฉุ่ยถลึงมองชิฉางเจิง ครุ่นคิดว่าเด็กน้อยนี้ยังไม่ลืมหญิงงามเมืองหงสิ้ว แต่แล้วหวนนึกถึงคืนนี้ ไม่ทราบมีชีวิตรอดสืบไปหรือไม่ จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านกระเป๋าว่างเปล่า ไหนเลยมีเงินเลี้ยงแขก?"

ชิฉางเจิงหน้าด้านกล่าวว่า

"ท่านคงไม่ทนดูข้าพเจ้าดื่มกินโดยไม่ชำระเงินกระมัง?"

หานปี้ฉุ่ยค้อนมันอีกวงหนึ่ง กล่าวกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยว่า

"รบกวนสั้งปางจู่แล้ว"

หานป๋อกับโหยวโหยว เฉาเสียและจั่วซือยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ ชมดูทิวทัศน์สองฟากฝั่งซึ่งเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาอย่างปลอดโปร่ง

สตรีทั้งสามเห็นมันกลับคืนสู่สภาพเดิม จึงรบเร้าพัวพันมันชวนสนทนาด้วยความเบิกบานใจ

ยามนั้นโจรท่องโคดเดี่ยวเดินขึ้นมาสมทบ กล่าวว่า

"เซียะถิงสือร้องขอรับประทานอาหารค่ำกับพวกเราในคืนนี้ เราหาเหตุผลปฏิเสธไม่ได้ จึงรับปากแทนท่าน"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนแรกข้าพเจ้าเห็นว่านั่งเรือน่าเบื่อหน่าย แต่หลังจากที่มีพี่สาวทั้งสาม เวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วกว่าฝีเท้าของเจ้าเทาอีก กลับภาวนาว่าไม่มีวันบรรลุถึงนครหลวง ใช่แล้ว เมิ่งเหยากับจอมยุทธ์ล่างเป็นอย่างไร?"

สตรีทั้งสามได้ยินชายคนรักกล่าวเช่นนี้ ก็มีสีหน้ายินดี โจรท่องโคคเดี่ยวกล่าวว่า

"พวกมันล้วนขังตัวเองอยู่ในห้อง อิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อก็ปิดประตูห้อง ไม่ทราบทำอะไร?"

จั่วซือกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านไฉนไม่เรียกพวกนางเป็นนางปีศาจแล้ว?"

โจรท่องโคคเดี่ยวกล่าวอย่างกระดากว่า

"ตอนนี้เราพบว่าพวกนางไม่เลวร้ายถึงเพียงนั้น"

โหยวโหยวกล่าวเตือนหานป๋อว่า

"หากท่านมั่วสุมกับพวกนาง จนละเลยพวกเรา พวกเราจะไม่ยอมยกโทษแก่ท่านแน่นอน"

เฉาเสียก็กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอเห็นพวกนาง ก็รู้สึกสะอิดสะเอียน"

โจรท่องโคคเดี่ยวร้องบอกเบาๆ ว่า

"สิ้วเซ่อมาแล้ว"

สตรีทั้งสามเบือนหน้าไป จงใจไม่มองดูนาง

สิ้วเซ่อปรากฏกายบนบันได เดินตรงมาหาพวกมัน เห็นสตรีทั้งสามเบือนหน้าไป ดวงตาทอแววหม่นหมองวูบหนึ่ง ย่อกายคารวะต่อโจรท่องโคคเดี่ยว จากนั้นคำนับทักทายสตรีทั้งสาม

สตรีทั้งสามจะอย่างไรเป็นคนใจอ่อน ฝืนใจทักทายนางคำหนึ่ง

จากนั้นชักชวนกันไปยังที่ห่างไป ซุบซิบสนทนากัน

สิ้วเซ่อมองดูหานป๋อ ตวงตาทอแววห่วงใยที่ยากจะบอกกล่าว กล่าวเบาๆ ว่า

"พี่ซ่านฮัวมีเรื่องคิดสนทนากับท่าน"

หานป๋อมองดูโจรท่องโดดเดี่ยว โจรท่องโดดเดี่ยวปรายตาบอกใบ้ให้มันไปอย่างวางใจ มันจะรับมือสตรีทั้งสามเอง

หานป๋อกับสิ้วเซ่อเดินเคียงคู่ลงไปยังห้องท้องเรือชั้นล่าง

เมื่อเหยียบย่างลงบนบันได หานป๋อก็ยื่นมือโอบเอวคอดกิ่วของสิ้วเซ่อไว้ สูดดมกลิ่นหอมที่จอนผมนาง กล่าวว่า

"ท่าทางของท่านไฉนไม่มีความสุข?"

สิ้วเซ่อถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง แอบอิงร่างแนบชิดกับมัน กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"หากข้าพเจ้าขึ้นเตียงกับบุรุษอื่น ป๋อหลางจะมองข้าพเจ้าอย่างไร นับแต่นี้ใช่ไม่แยแสสนใจข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อวุ่นวายใจขึ้นมา ครุ่นคิดว่านางไฉนถามปัญหาข้อนี้ หลังจากสงบจิตใจใคร่ครวญ แล้วกล่าวว่า

"ย่อมต้องคับข้องใจ แต่ไม่ถึงกับไม่แยแสสนใจท่าน"

สิ้วเซ่อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลันหยุดยั้งลง เพ่งตาถามมันว่า

"เป็นเพราะท่านไม่รักข้าพเจ้า ดังนั้นไม่ถือสาว่าข้าพเจ้าจะเกลือกกลั้วกับบุรุษอื่นหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวว่า

"มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อตัวเองสามารถขึ้นเตียงกับสตรีอื่น เหตุใดท่านไม่อาจขึ้นเตียงกับบุรุษอื่น ดังนั้นข้าพเจ้านึกหาเหตุผลที่ไม่แยแสสนใจท่านไม่ได้"

ในสังคมที่บุรุษถืออำนาจเป็นใหญ่ยุคนั้น หานป๋อมีความคิด

เช่นนี้ นับเป็นคำวิจารณ์ที่ไม่อาจรับได้

สิ้วเซ่อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานบุรุษที่มีความคิดเช่นท่านมาก่อน ในบุรุษที่ข้าพเจ้าผ่านพบมา ไม่ว่าจิตใจเปิดกว้างเพียงไหน พอประสบปัญหาข้อนี้ ล้วนเปลี่ยนเป็นเห็นแก่ตัว เพียงหวังให้สตรีรักษาพรหมจรรย์ให้กับมัน ขณะที่ตัวเองสามารถเริงรักกับสตรีทุกรูปนามนี่นับว่าไม่ยุติธรรมนัก"

ทั้งสองเดินต่อไป จวบจนถึงหน้าประตูห้องของอิ๋งซ่านฮัว สิ้วเซ่อจึงกล่าวว่า

"ท่านเข้าไปเถอะ พี่ซ่านฮัวคิดสนทนากับท่านสองต่อสอง"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงยกมือผลักประตู สิ้วเซ่อก็กล่าวเบาๆ ว่า

"แต่แม้ทราบว่าไม่ยุติธรรม ข้าพเจ้ายังจะพยายามรักษาพรหมจรรย์เพื่อท่าน ให้ท่านรู้สึกดีขึ้น"

หานป๋อรู้สึกไม่ถูกต้อง ขณะจะซักถามโดยละเอียด สิ้วเซ่อชิงผลักไสมัน เป็นความหมายให้เข้าไป ทั้งกล่าวกระซิบที่ริมโสตของมันว่า

"ไม่ว่าภายหน้าเป็นอย่างไร สิ้วเซ่อเพียงรักป๋อหลางคนเดียว"

หานป๋อผลักประตูเข้าไป

สิ้วเซ่อปิดประตูให้กับมัน

อิ๋งซ่านฮัวลุกจากเก้าอี้ มาถึงเบื้องหน้ามันกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หานป๋อ คืนนี้พวกเราจะไปแล้ว ตอนนี้คิดกล่าวคำอำลาท่าน"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" อิ๋งซ่านฮัวจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"วางใจเถอะ พวกเราจะปิดปากสนิท ไม่เปิดเผยความลับของท่านออกไปแม้แต่น้อย"

หานป๋อขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"พวกท่านมิใช่คิดอาศัยการคุ้มกันของข้าพเจ้าดำเนินแผนการของพวกท่านหรอกหรือ? เหตุใดจึงเลิกล้มแต่กลางคัน?"

อิ๋งซ่านฮัวทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เพราะว่าสิ้วเซ่อไม่ยอมกระทำเรื่องราวที่ส่งผลร้ายต่อท่าน ข้าพเจ้าผู้เป็นพี่สาวได้แต่รับปาก อืมม์ ท่านทำอะไร?"

ที่แท้หานป๋อยื่นสองมือออก มือหนึ่งโอบรอบคอ มือหนึ่งโอบรัดเอว รั้งดึงร่างของนางเข้ามาแนบชิดติดกัน

หานป๋อจุมพิตริมฝีปากของนางเบาๆ ดุจแมลงปอแตะผิวน้ำ จ้องมองดวงตานาง กล่าวว่า

"แม่นางไม่ต้องหลอกข้าพเจ้าอีกต่อไป ท่านกลัวว่าอยู่ร่วมกับข้าพเจ้าเป็นเวลานาน ยากที่จะไม่รักข้าพเจ้า ดังนั้นรีบร้อนคิดหลบหนีไป ข้าพเจ้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?"

อิ๋งซ่านฮัวสู้สายตากับมันโดยมิหวาดหวั่น กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หานป๋อท่านถือดีไปแล้ว"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"ไม่ว่าปากน้อยๆ ของท่านเสียงแข็งปานใด แต่ร่างกายของท่านบอกต่อข้าพเจ้าว่าชมชอบให้ข้าพเจ้ากอดรัดเช่นนี้ หากตอนนี้ข้าพเจ้าคิดครอบครองท่าน รับรองว่ากระทำได้โดยง่ายดาย"

อิ๋งซ่านฮัวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หานป๋อ วิงวอนท่านปล่อยปละละเว้นเถอะ ข้าพเจ้ายอมรับว่าสู้ท่านไม่ได้ อย่าได้บังคับข้าพเจ้าอีกได้หรือไม่? อืมม์..."

หานป๋อปิดปากของนาง ประทับจูบอย่างร้อนแรง

อิ๋งซ่านฮัวคล้ายภูเขาน้ำแข็งละลาย บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง สองมือคล้ายงูน้ำรัดพันลำคอหานป๋อเอาไว้

เมื่อริมฝีปากแยกออกจากกัน หานป๋อก็พรมจูบไปทั่วไปหน้านาง ทั้งเปลือกตา จมูก ใบหู และช่วงคอที่ขาวผ่อง

อิ๋งซ่านฮัวสั่นสะท้านและครวญครางอย่างไม่อาจข่มกลั้น ใบหน้าเป็นสีแดงสดใสสะดุดตาดุจกุหลาบแดง

เมื่อหานป๋อหยุดการจู่โจม อิ๋งซ่านฮัวก็อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงครวญครางว่า

"หานป๋อทราบหรือไม่? ท่านเป็นบุรุษคนแรกที่ซ่านฮัวยินยอมให้ลวนลามเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะอนุญาตให้บุรุษใดปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้"

หานป๋อกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านยังคิดจากไปหรือ?"

อิ๋งซ่านฮัวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้ายิ่งต้องไป ถือว่าซ่านฮัวขอร้องท่านเถอะ แผนการของพวกเราต้องปฏิบัติให้ลุล่วงเป็นจริง"

หานป๋อกล่าวว่า

"บอกแผนการของท่านต่อข้าพเจ้าเถอะ ดูว่าข้าพเจ้าสามารถช่วยเหลือพวกท่านหรือไม่?"

อิ๋งซ่านฮัวสั่นศีรษะกล่าวคำ "ไม่" หานป๋อร้องว่า

"หากท่านไม่บอกต่อข้าพเจ้า อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าปลดปล่อยพวกท่านไป"

อิ๋งซ่านฮัวชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กลับเป็นฝ่ายจูบปากมันกล่าวว่า

"วิงวอนท่านอย่าได้สร้างความลำบากแก่ซ่านฮัวแล้ว หลังจาก

ไปถึงนครหลวง พวกเราไม่แน่ว่ามีโอกาสพบกันอีก กล่าวตามความสัตย์ ท่านทำให้ข้าพเจ้าคิดลิ้มลองรสชาติของบุรุษดู แต่อีกฝ่ายต้องเป็นท่าน"

หานป๋อตอบโพล่งว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง ข้าพเจ้า..."

อิ๋งซ่านฮัวยกมือปิดปากมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ไม่ได้ ข้าพเจ้าทราบว่าหากร่วมรวมกับท่าน จะเป็นเช่นเดียวกับสิ้วเซ่อที่ยากไปจากท่าน สรุปแล้วผู้อื่นยอมรับว่าสู้จอมมารท่านไม่ได้ ซ่านฮัวขอร้องต่อท่านอีกครั้ง ปลดปล่อยพวกเราไปเถอะ เช่นนี้ล้วนเป็นผลดีต่อทั้งสองฝ่าย"

หานป๋อลดสายตาลงมองดูห่อสัมภาระซึ่งจัดวางบนพื้นเรือ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าพวกท่านตัดสินใจแล้ว และไม่คิดบังคับพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าคิดบอกต่อพวกท่านว่า หานป๋อจะรำลึกถึงช่วงเวลาที่พวกเราอยู่ร่วมกันตลอดไป"

สีหน้าอิ๋งซ่านฮัวปรากฏแววละห้อยหดหู่ ทราบว่าหานป๋อดูออกว่าพวกนางไปแล้วไม่กลับมา หลังจากนี้จะพยายามไม่พบกับมันอีก

นางก้มศีรษะลง ผละจากอ้อมอกหานป๋อ หันกายไปกล่าวเบาๆ ว่า

"คืนนี้เรือพอเทียบท่าที่หนิงกว๋อฝู่ พวกเราจะขึ้นฝั่งอย่างเงียบเชียบ ท่านอย่าได้ส่งพวกเรา นั่นจะสร้างความปวดร้าวแก่พวกเรากว่าเดิม รับปากหรือไม่?"

หานป๋อบังเกิดความคิดอำลาอาลัยขึ้น กล่าวว่า

"ตกลง ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรข้าพเจ้าจะทำ

เช่นนั้น"

พลางสะบัดหน้าหมายจากไป

แว่วเสียงอิ๋งซ่านฮัวดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"หานป๋อ"

หานป๋อบังเกิดความยินดี หมุนตัวกลับไป

อิ๋งซ่านฮัวก็บิดกายโถมเข้าอ้อมอกหานป๋อดุจสายลมหอบหนึ่ง อ้าปากกัดใส่หัวไหล่มันอย่างดุดันคำหนึ่ง

หานป๋อเจ็บปวดจนส่งเสียงร้องออกมา

ดวงตาอิ๋งซ่านฮัวกลับคืนสู่แววอันซุกซนเช่นที่ผ่านมา กล่าวว่า

"รอยฟันนี้เป็นของที่ระลึกที่ข้าพเจ้าฝากไว้กับท่าน ท่านสามารถกัดตอบคำหนึ่ง ไม่ว่าตำแหน่งใดก็ได้ วันหน้าพอเห็นรอยฟันข้าพเจ้าจะนึกถึงท่าน"

หานป๋อบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ยื่นมือสยายปกเสื้อของนาง เผยเห็นหน้าอกอันอวบอิ่มของนาง มองดูนางอย่างประสงค์ร้าย

อิ๋งซ่านฮัวมิเพียงไม่มีท่าทีขัดขืน ทั้งยังประทับจูบต่อมันอย่างยาวนาน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"กัดผู้อื่นยิ่งเจ็บปวดยิ่งดี นั่นจึงไม่ลืมเลือน การประมือกับท่านนับเป็นเรื่องราวที่สนุกสนานน่าสนใจที่สุด"

หานป๋อบังเกิดนิสัยมารกำเริบ ก้มหน้าลงขบกัดปลายถันของนางคำหนึ่ง กัดจนอิ๋งซ่านฮัวน้ำตาไหลหลั่งออกมา แต่ยังกัดฟันแน่นไม่แค่นเสียงครวญครางแต่อย่างไร

หานป๋อมองดูรอยฟันบนหน้าอกนาง กล่าวว่า

"ท่านทางที่ดีอย่าให้ข้าพเจ้าประสบพบพานอีก เมื่อถึงเวลานั้นไม่ว่าท่านยินยอมหรือไม่ ข้าพเจ้าจะครอบครองท่านให้จงได้"

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วผละจากมัน กล่าวว่า

"วางใจเถอะ การต่อสู้ช่วงชิงของพวกเรายังไม่ยุติ ไม่แน่ว่าวันพรุ่งนี้ ไม่อาจทนทานรับความคิดถึง มาหาท่านอีก"

กล่าวจบบังคับมันหมุนตัว ผลักไสออกนอกประตู

สิ้วเซ่อยังยืนซึมเซาอยู่ข้างประตู ก้มศีรษะไม่กล้ามองดูมัน

อิ๋งซ่านฮัวยื่นมือออกฉุดลากสิ้วเซ่อเข้าไป ยิ้มให้กับมันอย่างอ่อนหวาน ค่อยปิดประตูลง

เมืองฉางซา

ยามสนธยาตราสายัณห์

ชิฉางเจิงยืนพิงราวลูกกรงบนดาดฟ้าชั้นสองของหอฝันเมามาย ทอดตามองทิวทัศน์บนถนนสายบันเทิง

ที่ด้านหลังเป็นห้องข้างที่วิจิตรงดงามที่สุดของหอฝันเมามาย จัดตั้งโต๊ะสุราอยู่ตัวหนึ่ง ยังกว้างขวางยิ่งนัก

ที่มุมห้องจัดตั้งโต๊ะยาว วางพิณเจ็ดสายตัวหนึ่ง ผู้ที่ถูกวางตัวให้ดีดพิณร้องขับกล่อมย่อมเป็นหญิงงามเมืองที่มีชื่อเสียงที่สุดของเมืองฉางซานามหงสิ้ว

หอฝันเมามายมิใช่หอนางโลมที่หงสิ้วประจำอยู่ หากแต่เป็นของพรรคเซียงสุ่ย

เมื่อหงสิ้วทราบว่าคนเชื้อเชิญเป็นชิฉางเจิง แม้ทราบว่าเกี่ยวพันถึงการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร ยังปฏิเสธการนัดหมายทั้งหมด ตอบรับคำเชิญด้วยความยินดี

ยามนั้นนักพรตเสี่ยวปั้นมาถึงข้างกายมัน สีหน้ายังปลอดโปร่งดุจเดิม

ชิฉางเจิงบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากไม่บอกออกมา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าท่านเพิ่งเหยียบย่างเข้าหอนางโลมเป็นครั้งแรก ข้าพเจ้าถึงกับต้องการดูว่าศิษย์ร่วมสำนักท่านพอทราบว่าท่านเข้าหอนางโลม จะมีสีหน้าอย่างไร"

นักพรตเสี่ยวปั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราเมื่อไม่ได้มาเที่ยวสตรี ขอเพียงไม่ละอายต่อมโนธรรมในใจต้องสนใจผู้อื่นคาดคิดอย่างไร?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"เหล่าชิท่านทราบหรือไม่ว่าหลวงจีนกระบี่คืนสู่เพศฆราวาสแล้ว? เรื่องนี้ครึกโครมยิ่งนัก"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"หลวงจีนกระบี่นับเป็นลูกผู้ชายที่กล้าทำกล้ารับอย่างแท้จริง หากท่านพบพานหญิงงามที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่ท่าน ใช่จะเลียนเยี่ยงหลวงจีนกระบี่หรือไม่?"

นักพรตเสี่ยวปั้นหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ยากนักที่ท่านกล่าวคำพูดเช่นนี้ต่อเรา เสี่ยวปั้นบวชเป็นนักพรตเข้าสู่ลัทธิเต๋า มิใช่หลีกหนีอันใด หากแต่เห็นว่าทางโลกไม่มีสิ่งใดน่าอาวรณ์ เพียงแค้นใจที่ไม่อาจเข้าสู่วิถีแห่งฟ้า จึงเลือกกระทำเรื่องราวที่มีคุณค่าความหมาย อย่างน้อยยังดีกว่าผ่านชีวิตโดยสูญเปล่า"

ชิฉางเจิงชื่นชมต่อบุคลิกลักษณะที่ไม่แสร้งมารยาของอีกฝ่ายยิ่ง พอฟังกล่าวว่า

"ท่านยังเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้า อย่างน้อยยังทราบว่าอันใดเป็นเรื่องราวที่มีคุณค่าความหมาย สำหรับกับข้าพเจ้า ชีวิตเฉกเช่นงานเลี้ยงในคืนนี้ ท่านไม่ทราบว่ามีผู้ใดปรากฏกาย มีเรื่องใดบังเกิดขึ้น ทราบแต่เพียงว่าเกิดความครื้นเครง ไม่น่าเบื่อก็พอแล้ว"

นักพรตเสี่ยวปั้นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เรากลับไม่ได้มองโลกในแง่ดีเช่นท่าน ทางด้านฟางเยี่ยหวี่อาจครื้นเครงยิ่ง แต่ฝ่ายพวกเราอาจโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา ผู้ที่ยินยอมตายเพื่ออุดมการณ์ยิ่งมายิ่งมีน้อยแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"มีท่านกับสั้งถิงสองคนก็พอแล้ว"

นักพรตเสี่ยวปั้นหัวร่อออกมา ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ กล่าวประเสริฐ"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงสั้งถิงมีความฮึกหาญถึงเพียงนี้ ทำให้เราต้องเปลี่ยนมุมมองต่อมัน"

เอ่ยถึงโจโฉ โจโฉมาพอดี

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยสั้งถิงเดินเข้าห้องมาจนถึงข้างกายคนทั้งสอง กล่าวเบาๆ ว่า

"ห้องข้างติดกับพวกเราถูกผู้คนจับจองไว้แล้ว พวกท่านคาดเดาว่าเป็นใคร?"

ชิฉางเจิงกับนักพรตเสี่ยวปั้นสบตากันแวบหนึ่ง ล้วนนึกไม่ออกว่าเป็นผู้ใดมีอารมณ์ครื้นเครงถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะพวกมันล้วนทราบว่า หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยยกเลิกโต๊ะสุราที่จับจองไว้ทั้งหมด และไม่รับแขกอันใดทั้งสิ้น เหตุใดคนผู้นี้กลับทรงอิทธิพลจนหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยไม่อาจปฏิเสธได้?

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม...หอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ มันจับจองโต๊ะสุราสิบโต๊ะ โอ หมากของมันตานี้ทำให้เรื่องราวยิ่งซับซ้อนกว่าเดิม"

ชิฉางเจิงคิดกล่าวกระไร พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่ง

ดังจากบนท้องถนนว่า

"ฉางเจิง"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นตามเสียง มองไปยังทางสัญจรนอกกำแพงหอ เห็นบุรุษสตรีคู่หนึ่งเงยหน้ามองดูมันอย่างยิ้มแย้ม

ชิฉางเจิงโห่ร้องด้วยความยินดีว่า

"สวรรค์ เป็นพวกท่านมาแล้ว"

พลางโถมลงจากหอไปชักนำคนทั้งสองขึ้นมา

นักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยล้วนไม่ทราบว่าผู้มาเป็นใคร แต่ดูจากท่าทางของชิฉางเจิง ก็ล่วงรู้ว่ามิใช่ชนชั้นธรรมดา

ชิฉางเจิงพกความปีติยินดีราวกับเด็ก เป็นเพื่อนคนทั้งสองขึ้นมา

นักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยเห็นสตรีที่มางามเฉิดโฉม ส่วนบุรุษซูบเรียวตั้งตรง สองตาคมวาวราวมีดดาบ รีบสะอึกเข้ารับหน้า

ชิฉางเจิงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง แนะนำว่า

"ท่านนี้เป็นฟงหานผู้อาวุโส เป็นผู้มีพระคุณของฉางเจิง อีกท่านหนึ่งเป็นบุคคลที่ฉางเจิงยึดถือเป็นพี่สาว...คุณหนูเฉียนหงชิง"

นักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยพอฟังยินดียิ่ง เมื่อปรากฏยอดฝีมือเช่นดาบมือซ้ายฟงหานรุดมาช่วยเหลือ เท่ากับเพิ่มกำลังทหารทั้งกองทัพ

ชิฉางเจิงยังแนะนำนักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยต่อผู้มาทั้งสอง

ดาบมือซ้ายฟงหานผงกศีรษะเล็กน้อย ถือเป็นการทักทาย

ส่วนเฉียนหงชิงคารวะต่อคนทั้งสองด้วยอัธยาศัยอันดี

นักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยทราบว่าดาบมือซ้ายมีนิสัยโลเย็นชา จึงไม่ถือสาหาความ

ชิฉางเจิงเชื้อเชิญดาบมือซ้ายกับเฉียนหงชิงนั่งประจำที่นั่งอันทรงเกียรติ คนทั้งสามค่อยทรุดนั่งลง

เฉียนหงชิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฉางเจิงตอนนี้เป็นบุคคลที่ทั่วทั้งแผ่นดินล้วนจับตาดู แม้แต่หานป๋อที่เตะใส่หลี่เซ่อเม่ยเท้าหนึ่งกับฟงสิงเลี่ย ยังไม่กระเดื่องดังเท่า"

ชิฉางเจิงกล่าวถามว่า

"พวกท่านเพิ่งมาถึง หรือว่ามาได้ระยะเวลาหนึ่ง?"

ใบหน้าดาบมือซ้ายปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกท่านกลับรู้จักหยิบยืมใช้กำลังทางการ ทำลายวงล้อมที่ปิดล้อมเมืองฉางซาของฟางเยี่ยหวี่ นับว่ายอดเยี่ยมยิ่ง เมื่อวานพวกเราอยู่ที่เมืองหวงหลัน ทราบข่าวว่าท่านอยู่ที่เมืองฉางซา ก็รีบเดินทางมา ความจริงเข้าใจว่าต้องผ่านการต่อสู้อย่างดุเดือด จึงได้พบท่าน มิคาดพบพานแต่ไพร่พลทหาร คิดเสาะหาลิ่วล้อของฟางเยี่ยหวี่สักคนยังไม่พบพาน"

มันกล่าวเช่นนี้แสดงว่าเพิ่งมาถึง เฉียนหงชิงกล่าวเสริมว่า

"หลังจากเข้าเมืองจึงน่าขบขัน ที่แท้ฉางเจิงจัดงานเลี้ยงที่หอนางโลมรอคอยศัตรู ดังนั้นรุดมาหาท่าน นับว่าประเสริฐแท้ ในที่สุดพวกเราได้พบท่านแล้ว นอกจากตัวเรา เราไม่เคยเห็นฟงหานดีต่อผู้คนถึงเพียงนี้"

ชิฉางเจิงขณะจะกล่าววาจาแสดงความขอบคุณจากใจจริง ดาบมือซ้ายชิงกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวมากความ งานเลี้ยงที่หอนางโลมเช่นนี้ ไหนเลยขาดเราฟงหานได้ ต่อให้ฉางเจิงเป็นคนที่เราไม่รู้จัก เราก็จะรุดมา"

นักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยสบตากันวูบ ล้วนพบเห็นเค้าความเคารพยกย่องที่อีกฝ่ายมีต่อบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่าย

อธรรมผู้นี้

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า

"ฉางเจิงขอมอบดาบศัสตราฟ้าคืนแก่ผู้อาวุโสชั่วคราวเถอะ"

ดาบมือซ้ายยกมือตบดาบยาวธรรมดาที่สะพายอยู่กลางหลังคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอเพียงเป็นดาบที่เราฟงหานใช้ออกด้วยมือซ้าย ล้วนเรียกว่าดาบมือซ้าย ไม่ว่าดาบอันใดก็ไม่มีข้อแตกต่าง ไม่เช่นนั้นเกรงว่าเรากับหงชิงต้องกลับหุบเขาไปทำไร่ไถนาแล้ว"

ชิฉางเจิง หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย กับนักพรตเสี่ยวปั้นพากันหัวร่อดังๆ ออกมา

คนทั้งสามล้วนรู้สึกผ่อนคลาย

ยามนั้นหานปี้ฉุ่ยสะสางเรื่องภายในสำนักเสร็จสิ้นรุดมา เห็นเพิ่มดาบมือซ้ายกับเฉียนหงชิงอีกสองคน ต้องกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มีคนกล้ามาช่วยเหลือพวกเราจริงๆ"

คำพูดกล่าวจากปากค่อยพบว่าไม่ถูกต้อง แต่ก็ไม่มีโอกาสแก้ไขแล้ว

ชิฉางเจิงผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ปี้ฉุ่ยมิต้องกระดากที่พลั้งปากไป นี่เป็นหนึ่งในผู้อาวุโสที่ข้าพเจ้าให้ความเคารพที่สุด...ดาบมือซ้ายฟงหาน"

หานปี้ฉุ่ยตอนแรกสะดุ้งเฮือกหนึ่ง จากนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เมื่อมีผู้อาวุโสแซ่ฟงอยู่ด้วยก็ประเสริฐ"

เฉียนหงชิงกล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"ฉางเจิง ท่านเพียงเคารพฟงหาน อย่างนั้นข้าพเจ้าเล่า?"

ชิฉางเจิงยิ้มประจบ กล่าวว่า

"ปี้ฉุ่ยเข้ามาคำนับพี่หงชิง ขอให้ท่านยึดถือนางเป็นพี่สาวข้าพเจ้า"

คำพูดนี้คล้ายความแง่งอนของเฉียนหงชิง แต่หานปี้ฉุ่ยแทบถูกชิฉางเจิงก่อกวนจนแทบคลั่งใจตาย มันแสดงความสนิทสนมต่อนางราวกับสามีปฏิบัติต่อภรรยา จะให้นางวางตัวอย่างไรดี ยามอับจนปัญญาได้แต่เรียกหาอย่างนอบน้อมว่า

"พี่หงชิง"

เฉียนหงชิงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ยังมิรีบนั่งลง พวกเราล้วนหิวแล้ว สั่งกับแกล้มมาสักหลายจานก่อนดีหรือไม่?"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยรีบเรียกหาสมุนบริวาร สั่งให้ยกสุราอาหารมา

เฉียนหงชิงยิ้มพลางกล่าวกับหานปี้ฉุ่ยว่า

"หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) ต้องระวังปากหวานของฉางเจิงอย่าได้ถูกกล่อมจนหัวหมุน"

"หานปี้ฉุ่ยยิ้มอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

"ปี้ฉุ่ยลิ้มรสชาตินั้นแล้ว"

กล่าวพลางค้อนชิฉางเจิงด้วยเสน่ห์อันซาบซึ้งคราหนึ่ง

ทุกผู้คนหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ

หานปี้ฉุ่ยค่อยกล่าวว่า

"สำนักตันชิงเรากับพรรคเซียงสุ่ยของสั้งปางจู่ (หัวหน้าพรรคแซ่สั้ง) ล้วนหยั่งรากฝังลึกอยู่ในเมืองฉางซา มีคนของพวกเราอยู่ในแวดวงราชการ ดังนั้นร่วมมือกับเศรษฐีท้องถิ่น ขอให้ท่านข้าหลวงเรียกระดมกำลังทหารคลายวงล้อมรอบเมือง ไม่เช่นนั้นเกรงว่ามันต้องถูกตั้งข้อหาว่าปล่อยปละละเลยต่อคนร้าย อาจมีโทษถึงตัดศีรษะ"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา บรรยากาศอันเขม็งตึงเครียดในตอนแรกล้วนผ่อนคลาย ทั้งหมดบังเกิดความลิงโลดอย่างบอกไม่ถูก

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยกับนักพรตเสี่ยวปั้นเห็นดาบมือซ้ายไม่ได้กระด้างเย็นชาดังที่ร่ำลือกัน ดังนั้นสนทนากับมันด้วยความกระตือรือร้นยินดี

เฉียนหงชิงฉวยโอกาสกระซิบถามชิฉางเจิงว่า

"โหยวจิงเล่า?"

ชิงฉางเจิงรีบบอกเรื่องราวที่แยกจากสุ่ยโหยวจิงให้ทราบ

ยามนั้นมีคนมารายงานว่า ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์มาขอพบชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงกระโดดปราดขึ้นด้วยความยินดี ถาโถมออกไป

เฉียนหงชิงยิ้มพลางสั่นศีรษะต่อหานปี้ฉุ่ย กล่าวว่า

"มันเป็นเด็กชายที่ไม่มีวันเติบใหญ่ หานจั่งเหมินต้องควบคุมมันให้ดี"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"พี่หงชิงเรียกข้าพเจ้าว่าปี้ฉุ่ยเถอะ สั้งปางจู่กับท่านนักพรตก็เรียกเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นฉางเจิงจะโกรธเคืองข้าพเจ้า"

พร้อมกับลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง คำพูดเช่นนี้กลับกล่าวจากปาก เท่ากับว่านางเป็นภรรยาชิฉางเจิงแล้ว

เสียงดิงเมื่อถ้วยสุราสี่ใบกระทบกัน

ในห้องโถงของเรือหลวง หานปิ่อ โจรท่องโลดเดี่ยว ขุนนางเฉินกับเซียะถิงสือนั่งล้อมโต๊ะ ยกชูถ้วยสุราแสดงความยินดีให้แก่กัน

สุราผ่านไปสามรอบ อาหารส่งมาหลายจาน หญิงรับใช้ที่ปรนนิบัติรับใช้ค่อยล่าถอยออกจากห้องโถง คงเหลือบุคคลทั้งสี่คน

เชียะถิงสือกล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านทูต คราครั้งนี้ทางบ้านเมืองให้ความสำคัญกับการเดินทางมายังนครหลวงยิ่ง ฝ่าบาทเคยรับสั่งถามถึงท่านทูตสองครั้ง แสดงว่าสนพระทัยยิ่ง"

หานป๋อยังครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ที่มองผ่านหน้าต่างห้องท้องเรือจวบจนอิ๋งซ่านฮัวกับลิ้วเซ่อขึ้นฝั่งจากไป พอฟังเพียงรับคำดังอืมม์ยังไม่เรียกสติกลับคืนมา

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ย่องเต้พวกท่านเพียงสนใจโสมวิเศษทั้งแปดต้นกระมัง?"

เชียะถิงสือฝืนหัวร่อคำหนึ่ง พลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"เราคิดถามปัญหาข้อหนึ่ง ล้วนเป็นความสงสัยอยากรู้เท่านั้น"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"ตอนนี้เป็นพวกเดียวกันแล้ว ใต้เท้าเชียะถามได้อย่างเต็มที่"

สีหน้าเชียะถิงสือไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง กล่าวว่า

"เราต้องการทราบว่าโสมวิเศษหมื่นปีมีประสิทธิภาพในการชุบชีวิตยืนยาวจริงหรือไม่?"

ขุนนางเฉินกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนนึกออกว่าคำพูดของเชียะถิงสือนี้ถามแทนเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้ และดูออกว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องคิดครองราชบัลลังก์ แต่ต้องรอจนจูหยวนจางสิ้นพระชนม์จึงมีโอกาสช่วงชิงราชบัลลังก์ ดังนั้นกังวลสนใจต่อพระชนมายุของจูหยวนจางที่สุด

หานป๋อเห็นเชียะถิงสือเพียงมองมาที่ตนเอง ได้แต่หักห้ามความคิดถึงต่ออิ๋งซ่านฮัวกับลิ้วเซ่อ กล่าวโป้ปดไปตามเรื่องว่า

"ย่อมมีประสิทธิภาพยอดเยี่ยม พอรับประทานลงไป แม้แต่

ศีรษะล้านยังมีเส้นผมงอกเงย ผมขาวกลับกลายเป็นดำ บุรุษคึกคักเข้มแข็ง สตรีคืนสู่วัยสาว สรุปแล้วมีคุณประโยชน์มากมาย บรรยายไม่หมดสิ้น"

เซียะถิงสองงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"มิน่าเล่ากษัตริย์แคว้นท่านจองตือกวังมีพระชนมายุกว่าเจ็ดสิบพรรษา ยังเข้มแข็งประหนึ่งมังกรพยัคฆ์ ที่แท้พึ่งพาโสมวิเศษนี้เอง"

หานป๋อกับพวกทั้งสามลอบหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ทั้งนี้เพราะพวกมันไม่ล่วงรู้พระพลานามัยของกษัตริย์จองตือกวังมาก่อน ดีที่กล่าวเปะปะกลับถูกต้อง ได้แต่รับคำกลบเกลื่อนผ่านไป

เซียะถิงสือพอล่วงรู้ "ประสิทธิภาพ" ของโสมวิเศษหมื่นปี แสดงว่ามีความในใจกว่าเดิม ดื่มสุราสองอึก ค่อยกล่าวว่า

"ค่ำคืนนั้นผู้บัญชาการเหลิงกับไป่ฟางหัวมาร่วมงานเลี้ยงบนเรือล้วนผิดปรกติวิสัย ดังนั้นเราส่งข่าวทางนกพิราบสื่อสาร กำชับให้สหายในบ้านเมืองตรวจสอบดู ในที่สุดมีความคืบหน้าอยู่บ้าง"

หานป๋อกับพวกทั้งสามบังเกิดความตื่นตระหนก ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า สหายในบ้านเมืองของเซียะถิงสือคือเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้ คนผู้นี้เป็นราชโอรสที่ปรีชาสามารถของจูหยวนจาง ย่อมมีอิทธิพลอยู่ในบ้านเมือง ข่าวที่ได้รับสมควรมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ

หานป๋อกังวลสนใจไป่ฟางหัวที่สุด จึงถามว่า

"แม่นางไป่มีความสัมพันธ์กับผู้ใดในบ้านเมือง?"

เซียะถิงสือจับจ้องมองหานป๋ออย่างลึกซึ้ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ฝีมืออันกรุ้งกริ่งของท่านทูต ควรที่เราต้องเรียนรู้ให้มาก มิเพียงแต่แม่นางไป่ให้ความสำคัญกับท่าน ยังมีหญิงงามอีกสองนางขึ้นเรือมาเป็นเพื่อนท่านทูตระยะทางหนึ่ง ฟังว่านอกจากฮูหยินทั้งสามนางแล้ว บนเรือยังมีหญิงงามปานหยาดฟ้านางหนึ่ง เป็นที่อิจฉา

เลื่อมใสของเรานัก"

หานป๋อและพวกทั้งสามได้ยินมันกล่าวอย่างปลอดโปร่ง แต่ทราบว่ามันเลียบเคียงถามถึงความเป็นมาของอิ๋งซานฮัว สิ้วเซ่อ กับฉินเมิ่งเหยา

โจรท่องโลดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"แม่นางที่เพิ่งจากไปทั้งสองเป็นนายบ่าวคู่หนึ่ง นายสาวเป็นหญิงงามของแคว้นท่าน เรียกว่ารานีเฉิดฉันอิ๋งซ่านฮัว นางขึ้นเรือมาเพียงคิดและเล็มโสมวิเศษ ต่อมาพบว่าท่านทูตกับเรามีฝีมือสูงเยี่ยมค่อยถอนตัวล่าถอย เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ ความจริงไม่ต้องการให้ใต้เท้ากังวลใจ"

เซียะถิงสือทราบแต่แรกว่าในสตรีทั้งสองมีอยู่คนหนึ่งคืออิ๋งซ่านฮัว ในบริวารที่ร่วมทางมากับมันทั้งสี่ ล้วนเป็นมือดีชาวยุทธจักร เป็นเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้จัดส่งมาปฏิบัติภารกิจครั้งนี้ ย่อมรู้จักหญิงงามเช่นอิ๋งซ่านฮัวเป็นอย่างดี โจรท่องโลดเดี่ยวบอกกล่าวตามความสัตย์ กลับคลายข้อสงสัยของมัน

สำหรับฉินเมิ่งเหยาเก็บเนื้อเก็บตัว ร่องรอยลี้ลับ บริวารของมันทั้งสี่ล้วนคาดเดาไม่ออกว่านางเป็นใคร โดยเฉพาะฉินเมิ่งเหยาฝึกปรือถึงขั้นซุกง่ำประกาย นอกจากชนชั้นล่างฟานหวินหรือผังปานที่สังเกตความลึกล้ำของนางออกแล้ว บุคคลอื่นเพียงเห็นเป็นหญิงงามที่สูงส่งเท่านั้น

โจรท่องโลดเดี่ยวย่อมทราบว่า เซียะถิงสือต้องการให้หานป๋อตอบคำถามมัน แต่ก็กลัวหานป๋อตอบผิด จึงยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

"คราครั้งนี้ท่านทูตเรามายังแคว้นท่าน ย่อมคิดเชื่อมสัมพันธไมตรี แต่ยังมีภารกิจอีกประการหนึ่ง กล่าวคือผู้เฒ่าปักผู้เป็นบิดาของท่านทูตปักชมชอบหญิงงามภาคกลาง ดังนั้นกำชับให้ท่านทูตกวาดต้อนหญิงงาม

แควันท่านกลับไปสักแปดคนสิบคน... ใต้เท้าเชียะเข้าใจแล้วกระมัง?"

มันกล่าววาจาอย่างยืดยาว กลับหลีกเลี่ยงจากการเอ่ยถึงฉินเมิ่งเหยา

เชียะถิงสือค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"มิน่าเล่าท่านทูตกับหัวหน้าองครักษ์ขึ้นฝั่งไปอยู่บ่อยครั้ง ที่แท้มีจุดประสงค์เช่นนี้"

หานป๋อต้องการทราบเรื่องของไป่ฟางหัว จึงเร่งรัดว่า

"ใต้เท้าเชียะยังไม่ได้บอกเรื่องของแม่นางไป่ให้ทราบ"

เชียะถิงสือกล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"ผู้เฒ่าเฉินออกจากนครหลวงนานปี ดังนั้นแม้แต่เรื่องที่ทุกคนล้วนทราบดีนี้ยังไม่ทราบ"

จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"ผู้ที่มีความสัมพันธ์กับแม่นางไป่อย่างแนบแน่น เป็นขุนนางผู้ร่วมก่อตั้งราชวงศ์ ปัจจุบันได้รับอวยยศเป็นเจ้าเว่ยอู่ ชาวยุทธจักรขนานนามว่าภูตบดีซวีเย่อู่ คฤหาสน์เจ้าเว่ยอู่ของมันก็คือ คฤหาสน์ภูตบดี นามนี้น่ากลัวอยู่บ้างกระมัง?"

หานป๋อกับพวกทั้งสามใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงว่าไป่ฟางหัวเป็นคนของภูตบดีซวีเย่อู่ มิน่าเล่าจึงกล้าแข็งข้อต่อเหลิงเอี้ยน

เชียะถิงสือลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"หากพวกเราดูไม่ผิด ไป่ฟางหัวเป็นชู้รักของเจ้าเว่ยอู่ เรื่องนี้ปกปิดเป็นความลับ มีคนล่วงรู้ไม่กี่คน"

หานป๋อกับพวกทั้งสามสะดุ้งเฮือกหนึ่ง หันไปมองหน้ากัน

เชียะถิงสือจงใจบ่งบอกความสัมพันธ์ของไป่ฟางหัวกับภูตบดีซวีเย่อู่ แสดงว่าเป็นกุศลเจตนาไม่ต้องการให้เกิดเหตุแทรกซ้อนกลายเป็นศัตรูคู่ความรักของขุนนางผู้ร่วมก่อตั้งราชวงศ์เช่นภูตบดีซวีเย่อู่

นั่นมิใช่เรื่องล้อเล่นได้

ในใจหานป๋อไม่ทราบเป็นรสชาติใด ลอบแค้นใจที่ไป่ฟางหัวล่อลวงมัน ปากถามว่า

"อย่างนั้นผู้บัญชาการเหลิงไฉนมาร่วมงานเลี้ยงบนเรือ?"

เซียะถิงสือกล่าวว่า

"ผู้บัญชาการเหลิงออกจากนครหลวง ความจริงคิดหารือกับแม่ทัพหูเจี๋ยถึงเรื่องกวาดล้างชาวอธรรม ค่ำคืนที่มาร่วมงานเลี้ยงบนเรืออาจเพียงผ่านทางมา ไม่มีจุดประสงค์เป็นพิเศษ"

หานป๋อกับพวกทั้งสามพอฟัง ล้วนคลายใจลง ทั้งนี้เพราะหากเซียะถิงสือทราบว่า เหลิงเอี้ยนนึกระแวงสงสัยต่อหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว ไม่แน่ว่าจะสะกิดความสงสัยขึ้นมาด้วย

บรรยากาศในงานเลี้ยงเพิ่มความกลมเกลียวกว่าเดิม

หลังจากคารวะสุราอีกสองรอบ เซียะถิงสือกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านทั้งสามอย่าได้หัวร่อเยาะเรา เรารับราชการมาชั่วชีวิต พบเห็นแต่เรื่องหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับถูกชะตากับท่านทูตและหัวหน้าองครักษ์ นี่ไม่เพียงเพราะท่านทั้งสองมีส่วนช่วยชีวิตเรา ประการสำคัญคือท่านทั้งสองไม่ได้วางก้ามเป็นขุนนาง ทำให้เราคิดใคร่ครวญหา"

จากนั้นกล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"ผู้เฒ่าเฉินก็คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ต่างกับที่เราเคยรู้จักมา ขอผู้เฒ่าเฉินโปรดอภัยที่เรากล่าวตรงๆ"

หานป๋อกับพวกทั้งสามบังเกิดความกระอักกระอ่วน ทั้งนี้เพราะพวกมันปิดบังความจริงต่ออีกฝ่ายตลอดมา

ขุนนางเฉินฝืนหัวร่อ แล้วกล่าวว่า

"ใต้เท้าเซียะมีตาแหลมคมนัก หลังจากที่เราอยู่ร่วมกับท่านทูต

และหัวหน้าองครักษ์ นับว่าเปลี่ยนไปมากหลาย มา พวกเราดื่มจอกหนึ่ง อวยพรให้การร่วมมือสำเร็จลุล่วง"

ภายใต้บรรยากาศที่เปลี่ยนเป็นจริงใจ คนทั้งสี่ชนถ้วยสุราอีกครั้ง

หานป่อดื่มสุรารวดเร็วหมดสิ้น ลอบชื่นชมกับความสามารถในเชิงสุราที่ฝึกขึ้นมา โจรท่องโดดเดี่ยวก็ล้วงกล้องยาสูบ บรรจุใบยาจุดสูบขึ้น กล่าวกับเซียะถิงสือว่า

"คราครั้งนี้พวกเราเดินทางไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทแคว้นท่านที่นครหลวง นอกจากถวายโสมวิเศษแล้ว ยังคิดหาวิธีข้อราชการกัน ใต้เท้าเซียะคุ้นเคยกับสภาพในบ้านเมืองเป็นอย่างดี ไม่ทราบสามารถชี้แนะเพื่อที่พวกเราจะได้เตรียมตัวเตรียมใจหรือไม่?"

เซียะถิงสือยกมือตบอก กล่าวว่า

"เราย่อมต้องบ่งบอกจนหมดสิ้น แต่ตอนนี้มีข้อเสนอประการหนึ่ง..."

ขุนนางเฉินเห็นอีกฝ่ายคิดกล่าวแต่แล้วกลับกลืนไว้ จึงกล่าวว่า

"ใต้เท้าเซียะมีคำพูดใดโปรดบอกมา"

หานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยวมองดูมันอย่างประหลาดใจ ไม่ทราบมันมีข้อเสนออันใด

เซียะถิงสือส่งเสียงกระแอม แล้วกล่าวว่า

"ความคิดอันอุกอาจของเรา สืบเนื่องจากคำ 'พวกเดียวกัน' ของผู้เฒ่าเฉิน บวกกับเห็นท่านทูตกับหัวหน้าองครักษ์สนิทสนมกันฉันพี่น้อง จึงฉุกคิดว่าพวกเราทั้งสี่สาบานเป็นพี่น้องกัน ไยมิใช่เป็นเรื่องอันดีงาม?"

หานป่อกับพวกทั้งสามค่อยเข้าใจในบัดดล

เมื่อครู่พวกมันบังเกิดความไม่สบายใจที่หลอกลวงเซียะถิงสือ

แต่ตอนนี้คนผู้นี้กลับโผล่หางจิ้งจอกออกมาว่า คิดชักชวนพวกมันเข้าเป็นพวก เพื่อที่พวกมันจะได้เป็นแนวร่วมกับเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้

ซึ่งความจริงเซียะถิงสือเป็นแม่ทัพใหญ่ชายแดน มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ไม่ถือว่า "อาจเอื้อม" นอกจากนั้นมันดูออกว่าความสัมพันธ์ระหว่างขุนนางเฉินกับเหลิงเอี้ยนเสื่อมทรามลง กลายเป็นคนไร้สังกัด ย่อมเป็นตัวเลือกที่เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้คิดเกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวก

สำหรับหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวเดินทางมาในฐานะทูต ย่อมมีอิทธิพลอยู่ในโคกุเรียว การสาบานเป็นพี่น้องกับพวกมัน ย่อมเป็นประโยชน์ต่อเซียะถิงสือ หามีผลร้ายไม่

หานป๋อขณะจะปฏิเสธ โจรท่องโดดเดี่ยวชิงยื่นเท้าลอดใต้โต๊ะเตะใส่มันเท้าหนึ่ง ดังนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้อเสนอนี้ดียิ่ง"

คนทั้งสี่ต่างมีความคิดอ่านของตัวเอง สั่งคนนำธูปเทียนมาสาบานเป็น "พี่น้อง" กัน

คราครั้งนี้โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ยอมรับว่าชราก็ทำไม่ได้ มีศักดิ์เป็นพี่ใหญ่ ถัดมาเป็นขุนนางเฉินกับเซียะถิงสือ น้องเล็กย่อมเป็นหานป๋อ

คนทั้งสี่นั่งประจำที่ใหม่ เซียะถิงสือกล่าวว่า

"พี่น้องทั้งสาม เพื่อหลีกเลี่ยงคำครหา เรื่องที่พวกเราสาบานเป็นพี่น้องยังคงปกปิดเป็นความลับ"

หานป๋อกับพวกทั้งสามก็มีเจตนาเช่นนี้ ย่อมผงกศีรษะรับ

เซียะถิงสือกล่าวด้วยความสนิทสนมกว่าเดิมว่า

"หลังจากไปถึงนครหลวง ยากจะมีเวลาว่างเช่นนี้ มิสู้ให้เราบรรยายสถานการณ์ในบ้านเมืองปัจจุบันให้ทราบ"

หานป๋อกับพวกทั้งสามสบตากันแวบหนึ่ง ทราบว่าเซียะถิงสือ

สาบานเป็นพี่น้องกับพวกมัน เพราะมีเจตนาเคลือบแฝง ยามนี้คงคิดฉวยโอกาสเกลี้ยกล่อมพวกมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรามีเวลาเหลือเฟือ แต่ว่าน้องสี่หากไม่ไปอยู่เป็นเพื่อนกับภรรยาทั้งสาม เกรงว่าต้องรับความลำบากแล้ว"

หานป่อรับฟังจนขนลุกเกรียว ปากกล่าวว่า

"พี่สามบอกกล่าวโดยรวบรัดเถอะ แม่เสือสาวของข้าพเจ้าทั้งสี่ตัวยากรับมือจริงๆ"

ราวหยิบส้มในสัง

ชิฉางเจิงพอลงมายังห้องโถงของหอฝันเมามาย เห็นนักศึกษาสูงสง่าผู้หนึ่ง พร้อมด้วยหญิงงามอีกสามนางกำลังยิ้มให้กับมัน

หญิงงามทั้งสามล้วนมีรูปโฉมโนมพรรณงดงาม โดยเฉพาะหญิงสาวชุดขาวมีร่างสูงกว่าเล็กน้อย กอปรด้วยลักษณะราศีอันสูงส่งยังงดงามกว่าหานปี้ฉุยอีก ทราบว่าคงเป็นกงจู้อลงกรณ์แล้ว

สีหน้าพวกนางยังแฝงเค้าความเศร้าโศกเสียใจ สตรีอีกสองนางขอบตาบวมแดง แสดงว่าผ่านการร่ำไห้มา

ชิฉางเจิงลอบเคลือบแคลงสงสัย สะอึกเข้ารับหน้า ยื่นมือออกสัมผัสมือกับนักศึกษานั้น กล่าวว่า

"พี่ฟง ผู้น้องเลื่อมใสมานาน ในที่สุดวันนี้ได้พบพานแล้ว"

นักศึกษานั้นย่อมเป็นฟงสิงเลี่ย พอฟังฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดีที่พวกเราไม่ได้มาสาย คำพูดเกรงอกเกรงใจไม่ต้องกล่าวแล้ว พวกเราจะทำตามคำสั่งพี่ชิทุกประการ"

จากนั้นแนะนำว่า

"นี่เป็นภรรยาเราจือเซียนกับเชี่ยนเหลียน นั่นเป็นหญิงรับใช้หลิงหลง"

กงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียน กับหลิงหลงพากันย่อกายคารวะ

ชิฉางเจิงเห็นพวกนางมีสีหน้าหดหู่ จึงคารวะตอบแล้วกล่าว

"ผู้อาวุโสฟงหานกับสหายที่รุดมาช่วยเหลือล้วนอยู่บนหอ..."

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราขึ้นไปกราบพบ"

บุรุษทั้งสองเดินขึ้นบันไดไปก่อน ฟงสิงเลี่ยกล่าวเบาๆ ว่า

"พวกเราเพิ่งประสบการสูญเสียรายหนึ่ง ส่วนรายละเอียดขอบอกกล่าวในภายหลัง ขอพี่ชิอย่าได้เข้าใจผิดคิดว่าพวกเราชาเย็นต่อสหาย"

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"วันหน้าหากพี่ฟงต้องการใช้สอยเราเหล่าชิ ขอได้โปรดสั่งมา"

ยามนั้นคนทั้งห้าขึ้นถึงชั้นบน หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยและนักพรตเสี่ยวปั้นล้วนลุกขึ้นต้อนรับ

หลังจากทักทายตามธรรมเนียม ทั้งหมดค่อยแยกย้ายนั่งลง

ดาบมือซ้ายกับพวกล้วนเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง พอเห็นสีหน้าบุรุษสตรีทั้งสี่ ก็ทราบว่าทางด้านฟงสิงเลี่ยประสบเหตุการณ์สูญเสียญาติสนิท นักพรตเสี่ยวปั้นเป็นห่วงหลวงจีนกระบี่ อดถามมิได้ว่า

"หลวงจีนกระบี่สบายดีหรือ?"

กงจู้อลงกรณ์ตอบว่า

"ท่านผู้เฒ่ากับท่านแม่ล้วนรับบาดเจ็บ อยู่ระหว่างการพักรักษาตัว"

กู่เชี่ยนเหลียนที่นั่งก้มศีรษะตลอดเวลาพลันร้องไห้โฮออกมา

โถมไปในอ้อมอกฟงสิงเลี่ยอย่างลืมตัว หลิงหลงพลอยแบะปากคิดร้องไห้ ตรงกันข้ามกับกงจู้อลงกรณ์สีหน้าสงบราบเรียบ ซ่อนความเศร้าโศกไว้ภายใน

ฟงสิงเลี่ยสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ขออภัย เมื่อวันก่อนในการต่อสู้กับเหนียนเหลียนตัน ภรรยาเราไปซู่เซียงเสียชีวิตอย่างอนาถ เชี่ยนเหลียนจึงเสียกิริยาเช่นนี้"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยกล่าวว่า

"มิสู้จัดส่งฮูหยินท่านไปพักผ่อนภายในห้องดีหรือไม่?"

กู่เชี่ยนเหลียนสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าขออยู่ที่นี้"

เฉียนหงชิงเร้นกายนานปี นิสัยใจคอแปรเปลี่ยนไป พอทราบความจริงพลอยหดหู่ใจ แทบร้องไห้เป็นเพื่อนกู่เชี่ยนเหลียน

ดวงตาคาบมือซ้ายสาดประกายเจิดจ้า แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"คิดไม่ถึงด้วยศักดิ์ฐานะของเหนียนเหลียนตัน กลับรุดมาก่อการร้ายในภาคกลาง เรากลับต้องการดูว่ามันสามารถมีชีวิตรอดกลับไปหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยตาทอประกายเย็นเยียบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ความแค้นของการสังหารภรรยา ไม่ว่ามันไปถึงที่ใด ข้าพเจ้าสาบานต้องทวงถามจากมัน แต่คืนนี้พักเรื่องนี้ไว้ชั่วคราว เพื่อรับมือกับเขี้ยวเล็บของฟางเยี่ยหวี่"

หานปี้ฉุยกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ฟังจากปากคำพี่ฟง คล้ายกับว่าคืนนี้ฟางเยี่ยหวี่ไม่มาจัดการกับพวกเราด้วยตัวเอง"

ฟงสิงเลี่ยค่อยมีโอกาสเพ่งพิศมือกระบี่หญิงผู้เลอโฉมนางนี้

สิ่งที่ประทับอยู่ในความทรงจำผู้คนของนางคือ ก้าวขึ้นเป็นเจ้าสำนักตันชิงตั้งแต่อายุสิบแปดปี แต่ว่านางมิใช่สาบานว่าไม่แต่งงานหรอกหรือ? เหตุใดมีท่าทีสนิทสนมกับชิฉางเจิงถึงเพียงนี้?

หานปี้ฉุ่ยมีความรู้สึกอ่อนไหว เห็นชายหนุ่มที่มีบุคลิกลักษณะคนละแบบกับชิฉางเจิงผู้นี้มองดูนางอย่างประหลาดใจ ก็ล่วงรู้ความนัยอดเหยียบเท้าชิฉางเจิงที่ใต้โต๊ะอย่างหนักหน่วงมิได้

ชิฉางเจิงเจ็บปวดจนแทบร้องออกมา แต่ก็จับต้นชนปลายไม่ถูก

กงจู้อลงกรณ์ตอบวาจาแทนฟงสิงเลี่ยว่า

"พวกเราทราบข่าวว่าฟางเยี่ยหวิ่กับหลี่เซ่อเม่ยเดินทางสู่นครหลวงแล้ว"

ชิฉางเจิงตบโต๊ะร้องว่า

"อย่างนั้นพวกเราในคืนนี้คงเผชิญหน้ากับชู้รักของฟางเยี่ยหวิ่แล้ว"

ทุกผู้คนรีบถามไถ่รายละเอียด ยามนั้นพนักงานรับใช้หญิงยกกับแกล้มอันโอชะมาหลายถาด ทั้งหมดทางหนึ่งรับประทาน ทางหนึ่งรับฟังชิฉางเจิงบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเจินซู่สั้งกับอิงเฟย

พลันปรากฏคนของพรรคเซียงสุ่ยผู้หนึ่งเดินถึงข้างกายหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย ก้มกายลงกระซิบบอกที่ข้างหูมันหลายคำ

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยโบกมือให้บริวารล่าถอย กล่าวกับทั้งหมดว่า

"หอกพลั่วเหินบินคู่มาแล้ว"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันลง แม้แต่กู่เชี่ยนเหลียนก็ชะงักเสียงสะอื้นให้นั่งตัวตรง

ที่ห้องข้างติดกันแว่วเสียงเลื่อนเก้าอี้ และเสียงโอภาปราศรัย

ดังมา

หานปี้ฉุ่ยยังไม่ทราบเรื่องที่หอกพลั่วเหินบินคู่จับจองห้องข้างติดกัน พอฟังว่าศัตรูที่สังหารบิดาอยู่ในสถานที่กั้นด้วยผนังชั้นเดียว พลันสะท้านทั้งร่าง มองมายังชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงยิ้มให้แก่นาง จากนั้นหันหน้าหาห้องข้างติดกันตวาดว่า

"หอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ ท่านกล้าต่อสู้กับเราดาบไวชิฉางเจิงก่อนรอบหนึ่งหรือไม่?"

ห้องข้างติดกันเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

มีแต่ทางท้องถนนที่บังเกิดเสียงดังมา

เซียะถิงสือกล่าวกับหานป้อและพวกทั้งสามว่า

"ก่อนที่อี้เหวินไทจือจะล้มป่วยเสียชีวิต การแบ่งฝักแบ่งฝ่ายในบ้านเมืองยังไม่เด่นชัด เพียงประกอบด้วยขุมกำลังเก่ากับใหม่เช่น ภูตบดีซวีเย่ออู๋กับหูอุ้ยหยง ทางด้านราชโอรสมีเจ้าฉินอ๋อง เจ้าจิ้นอ๋องกับเจ้าเอี้ยนอ๋องถูกส่งไปปกครองเมืองซีอาน ไท่หยวน กับเป่ยผิง (ปักกิ่งในปัจจุบัน) ส่วนทหารรักษาพระองค์ของเหลิงเอี้ยนกับราชองครักษ์ของเยี่ยซู่ตงล้วนขึ้นตรงต่อฝ่าบาท แต่อี้เหวินไทจือพอเสียชีวิต ความขัดแย้งก็ผุดเด่นขึ้นมา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความคับข้องใจว่า

"ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนทราบว่า มีแต่เจ้าเอี้ยนอ๋องประกอบด้วยความรู้ความสามารถเป็นที่ยอมรับนับถือ แม้แต่ฝ่าบาทก็ทรงดำริยกราชบัลลังก์ให้กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง มิคาดหูอุ้ยหยงกับเหลิงเอี้ยนมีเจตนาร้ายเคลือบแฝง พากันคัดค้าน แม้แต่ชนชั้นไร้ยางอายที่เคยประจบเอาใจเจ้าเอี้ยนอ๋องก็เปลี่ยนเป็นคล้อยตาม จนฝ่าบาทเปลี่ยนพระทัย

ทรงแต่งตั้งเด็กน้อยจูหวินเหวินผู้เป็นบุตรชายของอี้เหวินไทจือเป็นรัชทายาท โอ หรือแผ่นดินต้าหมิงเราต้องจบสิ้นเพราะเด็กน้อยเยาว์วัยคนหนึ่ง?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวรับฟังจนรำคาญอยู่บ้าง พวกมันทราบเรื่องเหล่านี้แต่แรก ไยต้องให้เซียะถิงสือบรรยายออกมา

ขุนนางเฉินพอเห็นคนทั้งสองขมวดคิ้ว ก็ล่วงรู้ความนึกคิดของทั้งสอง จึงกล่าวกับเซียะถิงสือว่า

"ตอนนี้พวกเราสาบานเป็นพี่น้องแล้ว น้องสามมีความในใจใดขอให้บอกออกมา ต่อให้พวกเราไม่เห็นด้วย ก็ไม่แพร่งพรายออกไป"

เซียะถิงสือถูกผู้คนเปิดโปงความในใจ ต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง ขบคิดแล้วกล่าวว่า

"ตอนนี้หูอุ้ยหยง เหลิงเอี้ยน และเยี่ยซู่ตงล้วนเข้าร่วมกับรัชทายาท มิหนำซ้ำฝ่าบาททรงยินยอมให้ตัดทอนอำนาจของเจ้าเอี้ยนอ๋องกับพวก เมื่อถึงเวลาเกิดภัยรุกรานจากภายนอก บวกกับความวุ่นวายภายใน มิเพียงแต่ราษฎรได้รับความลำบาก แม้แต่โคกุเรียวของพี่ใหญ่กับน้องสี่ก็ไม่มีวันสุขสงบได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หนักหนาถึงเพียงนี้หรือ?"

เซียะถิงสือกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"ผู้น้องไม่ได้กล่าวเกินเลยแม้แต่น้อย หูอุ้ยหยงผู้นี้มีใจทะเยอทะยาน พวกเรามีหลักฐานว่ามันลอบติดต่อกับชาวมองโกลและวอเหยิน*..."

ขุนนางเฉินยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

---

* คำที่ชาวจีนเรียกชาวญี่ปุ่น

"อย่างนั้นไยไม่กราบทูลต่อฝ่าบาท ให้มันชื่อเสียงย่อยยับคนล้มตาย ทั้งเป็นการล้างแค้นชำระอาฆาตให้แก่คนดีที่ถูกมันทำร้ายเสียชีวิต"

เซียะถิงสือทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ฆ่ามันมีประโยชน์ใด กลับหนุนส่งให้เหลิงเอี้ยนกับเยี่ยซู่ตงเติบโตกล้าแข็งขึ้น หาไม่ฝ่าบาททรงเพาะสร้างหูอุ้ยหยงอีกคนหนึ่ง ถึงอย่างไรไม่ใช่วิธีที่ยั่งยืนยาว"

หานป๋อรับฟังจนอัดอั้นตันใจ เห็นว่าการแก่งแย่งชิงอำนาจน่าเบื่อหน่าย อดนึกถึงจั่วซือและพวกทั้งสามมิได้ หลังจากไปหาสตรีทั้งสาม ค่อยขึ้นเตียงของฉินเมิ่งเหยา โอบกอดนางเข้านอน คงไม่ได้รับการปฏิเสธแล้ว

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาคำหนึ่ง พ่นควันออกมาช้าๆ กล่าวว่า

"ในการช่วงชิงราชบัลลังก์ครั้งนี้ ภูตบดีซวีเย่อู๋รับบทบาทอันใด?"

หานป๋อรับฟังจนคึกคักอักโข ผู้ที่มันกังวลสนใจมิใช่ภูตบดีซวีเย่อู๋ หากแต่เป็นบุตรีของมันนามซวีเยี่ยเวี่ย ซึ่งได้รับการจัดอันดับเป็นหญิงงามรองจากฉินเมิ่งเหยากับจิ้นปิงหวิน

เซียะถิงสือทำท่าปวดศีรษะ กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่านี้ทั้งจริงทั้งหลอก บันดาลให้ผู้คนรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด หากพวกเราคาดการณ์ไม่ผิด มันบังเกิดความผิดหวังต่อฝ่าบาทเพียงแต่ยังไม่ตกลงใจว่าจะทำอย่างไร"

หานป๋อคิดรีบกลับห้องไปหาจั่วซือและพวก จึงตัดบทว่า

"พี่สามใช่บอกไบ้หรือไม่ว่า วิธีที่ดีที่สุดคือกำจัดจูหวินเหวิน เพื่อให้เจ้าเอี้ยนอ้องของท่านสืบราชบัลลังก์ ค่อยกวาดล้างเหลิงเอี้ยนกับหูอุ้ยหยง อย่างนั้นแผ่นดินก็สงบสันติแล้ว"

ขุนนางเฉินรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เซียะถิงสือเบิกตาจ้องมองหานป๋อชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"ต่อให้จูหวินเหวินด่วนเสียชีวิต ฝ่าบาทยังสามารถแต่งตั้งราชนัดดาอื่นขึ้นแทน สถานการณ์ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง"

ขุนนางเฉินยิ่งตระหนกจนหน้าถอดสี กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"น้องสามหมายความว่า..."

เซียะถิงสือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พี่น้องทั้งหลายโปรดเห็นใจถิงสือ เรากับเจ้าเอี้ยนอ๋องผูกชะตาร่วมกัน หากนายท่านเป็นไรไป พวกเราก็ต้องจบสิ้นชีวิต"

พลางกล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"พี่รองทราบเรื่องในบ้านเมืองเป็นอย่างดี หากจูหวินเหวินขึ้นครองราชย์ ก่อนอื่นต้องจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋องและเรา ต่อจากนั้นก็ถึงรอบของท่านที่รับตำแหน่งในลิ่วปู้"

จากนั้นหันไปกล่าวกับหานป๋อและโจรท่องโลดเดี่ยวว่า

"หากภายในเกิดความวุ่นวาย ชาวมองโกลต้องฉวยโอกาสรุกรานเข้ามา วอเหยินก็ไม่ยอมปล่อยปละละเว้นเนื้ออันโอชะเช่นโคกุเรียว ดังนั้นพวกเราผูกชะตาร่วมกันอย่างแนบแน่น"

โจรท่องโลดเดี่ยวครุ่นคิด 'สนใจเรื่องของโคกุเรียวไยกัน?' ปากกลับกล่าวว่า

"ท่านกล่าวมีเหตุผล มีเหตุผลอย่างยิ่ง"

เซียะถิงสือกล่าวว่า

"สองคืนนี้เราครุ่นคิดจนฟ้าสาง ในที่สุดนึกได้แผนอันแนบเนียนประการหนึ่ง พี่ใหญ่และพวกทั้งสามเชิญกลับไปใคร่ครวญผลได้ผลเสียกันก่อน หากเห็นว่าถิงสือกล่าววาจาไร้สาระ ก็ถือว่าเราไม่ได้กล่าวอันใดทั้งสิ้น"

หานป๋อชิงลุกขึ้นก่อน ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"พี่สามโปรดวางใจ ให้พวกเรากลับไปครุ่นคิดหารือกัน ค่อยบอกการตัดสินใจของพวกเราต่อท่าน"

ที่ห้องข้างติดกันบังเกิดสุ้มเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ชิฉางเจิงห้าวหาญสมคำร่ำลือ แต่คืนนี้จั่นหวี่มายังที่นี้ เพียงเพื่อหาความสำราญ หากจับดาบดวงกระบี่ ออกจะทำลายบรรยากาศไป มาตรว่าพี่ชิมีอารมณ์ดีเช่นนี้ หลังจากผ่านคืนนี้ ขอเพียงท่านบอกเวลาและสถานที่มา เราผู้แซ่จั่นจะรุดไปตามนัด"

เพียงคำพูดเหล่านี้ก็สะท้อนเห็นถึงบุคลิกภาพของบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ทั้งบอกว่าเราไม่กลัวชิฉางเจิงท่าน ทั้งแสดงจุดยืนว่าคืนนี้เพียงคิดนั่งอยู่บนภูผาชมดูพยัคฆ์ต่อสู้กัน หากชิฉางเจิงท่านมีชีวิตรอดพ้นจากคืนนี้ ค่อยมาเสาะหาเรา

แต่ว่าหอกพลั่วเหินบินคู่ยอมรับคำท้าของชิฉางเจิง แสดงว่าให้เกียรติแก่คู่มือแล้ว

ฟงสิงเลี่ยแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ที่แท้จั่นหวี่เพียงเป็นชนชั้นหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า หากท่านกลัวว่าพี่ชิไม่มีเวลาจัดการกับท่าน มิสู้เล่นกับเราฟงสิงเลี่ยก่อนรอบหนึ่ง ดูว่าหอกพลั่วของท่านหรือทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของข้าพเจ้าผู้ใดเหนือล้ำกว่า?"

ดาบมือซ้ายรับฟังจนยิ้มพลางผงกศีรษะชมเชย

นักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยล้วนมีสีหน้าเลื่อมใส เห็นว่าฟงสิงเลี่ยกอปรด้วยความห้าวหาญ หาเป็นรองชิฉางเจิงไม่

กู่เชี่ยนเหลียนยื่นมือออก วางลงบนหลังมือฟงสิงเลี่ย หัวใจเต้นระทึกตุมตาม หอกพลั่วเหินบินคู่จัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่าย

อธรรม ฟงสิงเลี่ยท้าสู้เช่นนี้ หากหอกพลั่วเหินบินคู่ไม่รับคำท้า นับแต่นี้ก็ไม่อาจพบหน้าผู้คนแล้ว

ดังนั้นการศึกครั้งนี้ยากหลีกเลี่ยงได้

แต่กงจู้อลงกรณ์ทราบว่า การตายของไป่ซู่เซียงสร้างความคับแค้นแน่นอกแก่ฟงสิงเลี่ย ยึดถือหอกพลั่วเหินบินคู่เป็นเป้าระบายโทสะ อดดับแค้นใจมิได้

เฉียนหงชิงกับหานปี้ฉุ่ยมองดูชิฉางเจิง เหลียวดูฟงสิงเลี่ย เห็นว่าชายหนุ่มยอดฝีมือทั้งสองนี้ ล้วนกอปรด้วยบุคลิกอันองอาจหาญกล้า ยากจำแนกออกว่าผู้ใดเหนือล้ำกว่า

หานปี้ฉุ่ยยังครุ่นคิด 'เหตุใดจนบัดนี้เราค่อยพบพานบุคคลเช่นนี้ มิหนำซ้ำมีถึงสองคน เพียงไม่ทราบหานป๋อที่เล่าลือกันเป็นบุคคลเยี่ยงไร?'

หอกพลั่วเหินบินคู่ไม่ทันตอบคำ พลันบังเกิดสุ้มเสียงประหลาดแหลมสูงคล้ายบุรุษคล้ายสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่แท้ในยุทธจักรมีชนรุ่นหลังที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำมากมายถึงเพียงนี้ เป็นเหตุให้เราเยี่ยต้ากู (อาหญิงแซ่เยี่ย) คันไม้คันมือขึ้นมา พี่จั่นมิสู้ให้เราเล่นก่อนรอบหนึ่ง หาไม่หากท่านพลั้งมือฆ่าคน เราก็ไม่มีโอกาสทดสอบผู้เยาว์รุ่นหลังเหล่านี้แล้ว"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"เป็นพี่สาวของเยี่ยซู่ตง ฉายากระบี่หญิงบ้าเยี่ยชิวเสียน"

ผู้ที่ขมวดคิ้วแนบแน่นที่สุดคือนักพรตเสี่ยวปั้น

เยี่ยต้ากูนางนี้ครองตัวเป็นโสด มีจิตใจคับแคบ อารมณ์วู่วามร้อนแรง มีศักดิ์ตำแหน่งในสำนักซีหนิงสูงยิ่ง แต่มนุษยสัมพันธ์ย่ำแย่นัก ในสหพันธ์แปดสำนักไม่มีผู้ใดชมชอบนาง แต่นางจะอย่างไรเป็นคนในสหพันธ์แปดสำนัก หากนางเพลี่ยงพล้ำอันใด นักพรต

เสี่ยวปั้นยากปฏิเสธความรับผิดชอบได้ มิหนำซ้ำด้วยพลังฝีมือของนาง หากเกิดการต่อสู้ยากจะออมรั้งยั้งมือ หากไม่ทำร้ายนาง อย่าคิดหมายเลิกราได้

แว่วเสียงหอกพลั่วเหินบินคู่ดังว่า

"ตอนนี้ยังห่างจากยามจื่อ (เที่ยงคืน) อีกชั่วยามเศษ ลงมือยืดเส้นยืดสายนับเป็นเรื่องราวอันสมใจ แต่ตามกฎระเบียบยุทธจักรสมควรแนะนำตัวทั้งสองฝ่ายโดยที่กั้นด้วยผนังชั้นหนึ่ง จะได้ไม่เกิดการต่อยตี ทั้งที่ไม่ทราบว่าใครเป็นใคร"

มันหยุดเล็กน้อย พบว่าทางด้านชิฉางเจิงไม่มีคนส่งเสียง จึงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"นอกจากเยี่ยต้ากูกับเราผู้แซ่จั่นแล้ว พวกเราทางด้านนี้ยังมีสหายหกท่าน คนที่นั่งอยู่ทางซ้ายมือเราคือ..."

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มแหบพร่าเสียงหนึ่งตัดบทมันว่า

"เรากรรไกรทองทังเจิ้งเหอ หากมีเด็กน้อยรุ่นหลังคิดรับคำแนะนำสั่งสอน ยินดีน้อมสนอง"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ทังจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่ทัง) ไม่ดูแลสำนักเหิงซาน เข้าร่วมกับหน่วยพิฆาตมารดามันเช่นนี้ แสดงว่าละเลยคำสอนของปรมาจารย์สำนักท่านที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับทางการ ต้องการรับตำแหน่งนายอำเภอเมืองเหิงซาน วันหน้าลงไปพบกับปรมาจารย์สำนักท่านในปรภพ ย่อมมีคนสั่งสอนท่านเอง เราเหล่าชิเพียงส่งท่านถึงที่นั้นก็พอ"

กู่เซี่ยนเหลียนที่คราบน้ำตายังไม่เหือดแห้ง ได้ยินมันกล่าววาจาน่าขบขัน อดหัวร่อคิกออกมามิได้

เจ้าสำนักเหิงซานทังเจิ้งเหอแค่นเสียงด้วยโทสะ ขณะจะลงมือสุ้มเสียงสตรีอีกเสียงหนึ่งก็หัวร่อดังเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ทังจั่งเหมินไยต้องมีโทสะต่อผู้เยาว์เหล่านี้ พวกมันต้องไม่มีชีวิตพ้นจากคืนนี้ ยังคงอ่อนข้อแก่พวกมันเถอะ"

สุ้มเสียงบุรุษที่สมบูรณ์เปี่ยมพลังเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"คุณหนูต้านซู่เจินกล่าวถูกต้อง พวกเราไยต้องถือสาหาความกับอันธพาลร้ายเหล่านี้ มา ให้เราเสิ่นชิวเหยินดารวะทังจั่งเหมินกับคุณหนูต้านจอกหนึ่ง"

หานปี้ฉุ่ยได้ยินเสิ่นชิวเหยินผู้นี้เรียกชิฉางเจิงเป็นอันธพาลร้ายอดยิ้มพลางค้อนชิฉางเจิงวงหนึ่งมิได้

ชิฉางเจิงยื่นมือออกยึดกุมมือหานปี้ฉุ่ยไว้ พลางกะพริบตาคราหนึ่ง

หานปี้ฉุ่ยปัดมือของมันออกด้วยความเอียงอาย

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยเห็นเช่นนั้น อดเลื่อมใสต่อความหนักแน่นเยือกเย็นของชิฉางเจิงมิได้ ทั้งนี้เพราะต้านซู่เจินกับเสิ่นชิวเหยินล้วนเป็นยอดฝีมือฝ่ายธัมมะในที่นี้ แต่ไม่สังกัดสำนักใด

ควรทราบว่ารวมตัวจักเข้มแข็ง แยกจากกันอ่อนแอ ผู้ที่มีชื่อเสียงในยุทธจักร โดยไม่มีค่ายสำนักหนุนหลัง ต้องมีฝีมือเหนือธรรมดา จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ต้านซู่เจินซึ่งมีฉายากระบี่ยิงห่านป่ากับเสิ่นชิวเหยินซึ่งมีฉายาคนแก้ต่างเทียมล้วนเป็นบุคคลที่ไม่อาจดูแคลนได้

ดูจากบุคคลที่ประกาศนามมาทั้งห้า แสดงว่าหน่วยพิฆาตมังกร ซึ่งหอกพลั่วเหินบินคู่เป็นผู้นำขบวนมีขุมกำลังอันกล้าแข็งมิน่าเล่าจึงกล้าจับจองห้องข้าง ประชันขันแข่งกับพวกมัน

ดาบมือซ้ายหลับตาพักผ่อน สีหน้ายโสเย็นชา หาหวั่นไหวแต่อย่างไรไม่

ส่วนฟงสิงเลี่ยดื่มสุราอย่างเงียบงัน ดวงตาซ่อนความหม่นหมอง

ไว้

แว่วเสียงหอกพลั่วเหินบินคู่ดังว่า

"ยังมีสหายอีกสามท่าน เป็นยอดฝีมือสำนักลั่วเสีย ฉายายอดกระบองหงตัง หัวหน้าพรรคอู่หลิงฉายาคนตัดฟืนเจียวป้า กับผู้ยิ่งใหญ่แห่งฮกเกี้ยน ฉายาคนไร้เงาไป่ฉิน"

มันพอประกาศฉายานามของคนทั้งสาม แม้แต่หานปี้ฉุ่ยก็หน้าแปรเปลี่ยนไป ยอดกระบองหงตังกับคนตัดฟืนเจียวป้าล้วนเป็นยอดฝีมือนามกระเดื่อง โดยเฉพาะคนไร้เงาไป่ฉินเป็นคนกึ่งธัมมะกึ่งอธรรม ไม่ไว้หน้าผู้ใด ย่อมเป็นเพราะมีฝีมือกล้าแข็ง คิดไม่ถึงว่าจะเข้าร่วมกับหน่วยงานของเหลิงเอี้ยน

ดาบมือซ้ายพอได้ยินชื่อคนไร้เงาไป่ฉิน พลันลืมตาขึ้น ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า ตวาดเบาๆ ว่า

"ไป่ฉิน"

ที่ห้องข้างบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษที่เสนาะหูเสียงหนึ่งดังว่า

"ผู้ใดเรียกหาเรา?"

ดาบมือซ้ายหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"กฎแห่งกรรมสนองไม่พลาด วันนี้นับว่าได้มาโดยไม่ลำบากยากเย็นจริงๆ"

ไม่ทันขาดคำ มันพลันดีดตัวขึ้นจากเก้าอี้ เคลื่อนไปทางขวาง เสียงโครมเมื่อชนผนังไม้แตกทะลุ เข้าไปยังห้องข้าง

ชิฉางเจิงและพวกถูกเหตุแปรเปลี่ยนสะกดจนตะลึงลานกับที่

ที่ห้องข้างบังเกิดเสียงโต๊ะเก้าอี้พังทลาย เสียงปะทะอาวุธและเสียงลมฝ่ามือดังติดต่อตามกัน

จากนั้นเป็นเสียงคร่างหนักๆ เสียงแผดร้องและเสียงตวาดด้วยโทสะดังขึ้น

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยกระโดดปราดขึ้นแต่แรก ขณะจะโถมเข้าห้องข้าง ดาบมือซ้ายพลันพุ่งถอยกลับออกมาทางช่องแตกบนผนัง ขณะลอยอยู่กลางอากาศ ก็ยกดาบหมายสอดคืนฝักที่กลางหลัง

หอกยาวเล่มหนึ่งแทงทะลุช่องแตกบนผนังใส่ด้านหลังดาบมือซ้ายดุจสายฟ้า

เสียงเช้งเมื่อฟงสิงเลี่ยตวัดทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะขึ้นตวาดเสียงเย็นชาคำหนึ่ง ทวนสีแดงคล้ายสายวิชชุ บิดพัวพันกับหอกยาวเป็นพัลวัน

เจ้าของหอกอุทานดังเอ๊ะ ขณะจะพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ชิฉางเจิงก็ฟาดฟันดาบศัสตราฟ้าใส่ฝ่ายตรงข้าม คมดาบแผ่ซ่านความเย็นจับใจ

เจ้าของหอกถอยกายไปหนึ่งก้าว พลิกหอกยาวกลับมา กลายเป็นพลั่วเหล็กเล่มหนึ่ง ต้านปะทะกับดาบที่คล้ายอสนีบาตฟาดฟ้าของชิฉางเจิงเอาไว้

คนทั้งสองล่าถอยไปพร้อมกัน

ดาบมือซ้ายกระทั่งเหลียวมองก็ไม่เหลียวมองกลับไป ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ เสียงเช้งเมื่อสอดดาบคืนฝัก

มุมหน้าผากมันมีริ้วรอยโลหิตยาวสามนิ้วสายหนึ่ง เสื้อผ้าบนหัวไหล่ขาดวิ่น แต่สีหน้าท่าทีปลอดโปร่งเฉื่อยชา พอทรุดนั่งลงหยิบฉวยสุราบนโต๊ะดื่มรวดเดียวหมดสิ้น แหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"สมใจ สมใจนัก ไป่ฉินท่านเข้าใจว่าเราเก็บดาบเร้นกาย จึงกล้าออกมาอาละวาดอีก มิคาดเพิ่งเข้าสู่ยุทธจักรก็จบชีวิตใต้คมดาบเรา สมควรทราบว่ากรรมสนองไม่พลาดกระมัง?"

ยามนี้ทุกผู้คนค่อยทราบว่า ระหว่างดาบมือซ้ายกับคนไร้เงาไป่ฉินผูกพันความแค้นอันลึกล้ำกัน

ภายในห้องข้างเงียบกริบลง

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงสบตายิ้มให้แก่กัน แยกย้ายทรุดนั่งลง

ผู้ที่ไม่ได้ลงมือมองลอดช่องแตกบนผนังเข้าไป เห็นบนพื้นเต็มไปด้วยเศษชิ้นส่วนของโต๊ะเก้าอี้ ถ้วยถาดและอาหาร มีสภาพเลอะเทอะวุ่นวาย

บุรุษร่างผอมสูงผู้หนึ่งถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า นอนจมกองเลือดอยู่

บุคคลอื่นถูกสะกดจนระย่นย่อ ถอยร่นถึงซอกมุมที่ช่องแตกบนผนังมองไม่ถึง

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย นักพรตเสี่ยวปั้น หานปี้ฉุ่ย และพวกตอนแรกเข้าใจว่า ดาบมือซ้ายพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของล่างฟานหวินสองครั้งสองคราว คงมีฝีมือเสื่อมถอย ยามนี้เห็นมันทั้งที่อยู่ต่อหน้าหอกพลั่วเหินบินคู่ ยังจู่โจมสังหารคนไร้เงาไปฉินราวหยิบส้มในลังค่อยคลายใจลง

เฉียนหงชิงตรวจดูอาการบาดเจ็บของดาบมือซ้ายด้วยความรักเวทนา

แว่วเสียงร้องอย่างโกรธเกรี้ยวของหอกพลั่วเหินบินคู่ดังจากห้องข้างว่า

"พี่ฟงมีเพลงดาบรุดหน้า เราผู้แซ่จั่นคิดขอรับคำแนะนำสั่งสอน"

ดาบมือซ้ายตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเพียงคิดเป็นสุนัขรับใช้ของจูหยวนจาง เป็นเหตุให้ไม่มีความก้าวหน้า ในสภาพเมื่อครู่ได้แต่ฝากริ้วรอยโลหิตที่มุมหน้าผากเรา ยังมีคุณสมบัติใดท้าสู้กับเรา ฉางเจิง ท่านใช้ดาบศัตราฟ้าของเราปลิดชีวิตมัน ตำแหน่งในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมของมันจะ

เป็นของท่านแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮากล่าวเสริมว่า

"เมื่อครู่มิใช่ยังมีเหล่าผู้อาวุโสที่คุยโอ่โอ้อวดอยู่มากมายหรอกหรือ? ก่อนที่อาหารหลักจะยกมาถึง ผู้ใดมีอารมณ์เล่นสนุกกับข้าพเจ้าก่อนรอบหนึ่ง?"

แว่วเสียงลมพุ่งผ่านไป เยี่ยต้ากูส่งเสียงร้องดังมาจากบนพื้นที่ว่างชั้นล่างว่า

"ฟงสิงเลี่ย เราเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายธัมมะ จึงให้ความอดกลั้นต่อท่าน มิคาดท่านไม่รู้จักดีชั่วถึงเพียงนี้ ลงมาเถอะ ให้เราชมดูว่าอธรรมศักดิ์สิทธิ์อบรมสั่งสอนท่านเป็นตัวอะไร?"

ฟงสิงเลี่ยขณะจะตอบคำ นักพรตเสี่ยวปั้นชิงกล่าวว่า

"พี่ฟง หญิงบ้านี้แม้เจ้าอารมณ์ จะอย่างไรเป็นคนของสหพันธ์แปดสำนัก ขอให้ไต้ทวนไว้ไมตรี"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง ได้ยินเยี่ยต้ากูร้องสำทับว่า

"เด็กแซ่ฟงกลัวแล้วหรือ?"

กงจู้อลงกรณ์ถือกระบี่ผุดลุกขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เลี่ยหลาง ให้จือเซียนจัดการนางเอง"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ระวังให้มากไว้"

ที่แท้ทวนสีแดงมันพอใช้ออก ยากที่จะยั้งทวนไว้ไมตรีได้

กงจู้อลงกรณ์ย่อกายคารวะต่อทุกผู้คน จากนั้นลอยตัวขึ้นใช้อิริยาบถอันแช่มช้อยพุ่งผ่านหน้าต่างห้องออกไป

หานป๋อกับพวกทั้งสามอำลาเซียะถิงสือผู้เป็น "พี่น้อง" ของพวกมัน กลับมายังที่พัก

ขุนนางเฉินพอถึงหน้าห้องตัวเอง ก็หยุดเท้าลง กล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"พี่ใหญ่ เจ้าเอี้ยนอ๋องคงตกอยู่ในสถานะอันล่อแหลม ไม่เช่นนั้นรับรองไม่กล้ากระทำการอย่างอุกอาจถึงเพียงนี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เมื่อเกี่ยวพันถึงการสืบบัลลังก์ฮ่องเต้ ก็เกิดเรื่องผู้บุตรกระทำปิตุฆาต บิดาสังหารบุตรไม่ขาดสาย"

เอ่ยถึงตอนนี้ถลึงมองขุนนางเฉิน กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านเรียกเราว่าอะไร?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"ย่อมเป็นพี่ใหญ่"

โจรท่องโดดเดี่ยวขนลุกเกรียวขึ้นมา ร้องว่า

"นั่นนับได้อย่างไร?"

ขุนนางเฉินหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"พี่ใหญ่ราตรีสวัสดิ์ เราคิดเข้าไปรับประทานยาระงับประสาทสักสองชุด หาไม่คืนนี้อย่าคิดหมายหลับลงได้"

พลางผลักประตูเข้าห้องไป

โจรท่องโดดเดี่ยวอยู่ตีๆ เพิ่มน้องร่วมสาบานผู้หนึ่ง รู้สึกอึดอัดขัดข้อง กวาดตาไปยังหานป๋อที่แอบหัวร่ออยู่ด้านข้าง

หานป๋อชิงกล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่า อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าเป็นพี่ใหญ่แทนท่าน"

พลางผละจากมาอย่างรีบร้อน

จั่วซือได้ยินเสียงฝีเท้า จึงผลักประตูห้องของท่านทูตออกมา กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"รับประทานอาหารมื้อหนึ่ง กลับรับประทานตลอดทั้งคืน

ป๋อตี้ (น้องป๋อ) ยังมิรีบเข้ามาอีก?"

หานป๋อลิงโลดยินดียิ่ง ถลันวูบเข้าห้อง ลงกลอนประตูอย่างแน่นหนา โอบกอดจั่วซือหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง ทางหนึ่งล้วงแผ่นภาพลับเฉพาะจากในแขนเสื้อ กวัดแกว่งแสดงต่อเฉาเสียกับโหยวโหยวที่นั่งบนเก้าอี้ ยิ้มอย่างประสงค์ร้าย กล่าวว่า

"พลิกดูภาพอันเร้าใจก่อน แล้วค่อยขึ้นเตียง"

เฉาเสียกับโหยวโหยวมองดูของวิเศษในมือมัน ถึงกับหน้าแดงก่ำใจเต้นแรง พกความเอียงอายเข้ามารับหน้า ถอดเครื่องแบบขุนนางให้กับมัน

จั่วซือกดร่างหานป๋อนั่งลงที่ขอบเตียง ย่อกายลงถอดรองเท้าให้กับมัน

หานป๋อฉวยโอกาสยื่นมือหากำไรจากเรือนร่างของสตรีทั้งสาม ปากกล่าวว่า

"เมื่อไปถึงนครหลวง ข้าพเจ้าต้องร้องขออ่างน้ำขนาดใหญ่ใบหนึ่ง เพื่อที่จะอาบน้ำกับพี่สาวทั้งสาม"

โหยวโหยวกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ไม่กลัวสมุดภาพที่ทำร้ายคนของท่านเปียกชุ่มหรอกหรือ?"

หานป๋อตอบว่า

"พลิกดูเสร็จค่อยลงน้ำ ก็ไม่ต้องหวั่นวิตก ถึงอย่างไรตอนที่ข้าพเจ้าสนิทสนมกับพวกท่าน พวกท่านต่างลืมตาไม่ขึ้นอยู่แล้ว"

สตรีทั้งสามถูกมันยั่วเย้าจนหน้าแดงสดใส ปั่นป่วนในอารมณ์ไม่รอให้มันลงมือ พากันเปลื้องเสื้อผ้าแก้สายรัด ขึ้นเตียงพร้อมกับมัน

การร่วมอภิรมย์ครั้งนี้ หานป๋อเข้มแข็งดุดันเป็นพิเศษ

ยามนี้แม้แต่หานป๋อยังทราบว่า วิชามารของตัวเองรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

หานป๋อทดลองใช้วิชามารปลุกเร้าความต้องการของสตรีทั้งสาม ฝีมือที่ใช้ขโมยร่ำเรียนจากสิ้วเซ่อซึ่งชำชองชำนาญเรื่องบนเตียงเป็นพิเศษ

สตรีทั้งสามถูกกระตุ้นจนบังเกิดคลื่นรักท่วมทัน ความวาบหวามของเหตุการณ์ ไม่อาจบรรยายได้หมดสิ้น

กงจู้อลงกรณ์พลิ้วกายลงบนพื้นที่ว่างหน้าหออย่างสวยงาม

เยี่ยต้ากูซึ่งยืนรออยู่ก่อนผมเผ้าเป็นสีเงิน แต่รูปโฉมคล้ายสตรีอายุสามสิบเศษ ความจริงมีหน้าตาดีไม่น้อย เพียงแต่หน้ายาวประดุจม้า ทำให้ผู้คนรู้สึกดับข้องใจ ยามนั้นเห็นผู้มาเป็นกงจู้อลงกรณ์ถึงกับหน้าเคร่งเครียดลง ตวาดว่า

"ฟงสิงเลี่ยหวาดหวั่นขลาดเขลาแล้วหรือ กลับส่งเด็กหญิงนางหนึ่งมาตายแทน?"

กงจู้อลงกรณ์กวาดตาสำรวจมองเที่ยวหนึ่ง

ผู้คนในห้องข้างชั้นบนทั้งสองห้อง ล้วนเดินออกมาที่ราวระเบียงเกาะราวลูกกรงชมดูการต่อสู้ คนของสำนักตันชิงกับพรรคเซียงสุ่ยที่เฝ้าบริเวณประตู ก็สะอึกเข้ามาชมดูแต่ไกล

กงจู้อลงกรณ์ย่อกายคารวะต่อเยี่ยต้ากู กล่าวว่า

"จือเซียนรับศึกแทนสามี ขอต้ากูโปรดแนะนำสั่งสอน"

เยี่ยต้ากูกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านเป็นบุตรีของหลวงจีนกระบี่ ผู้เป็นศิษย์ทรยศสำนักเส้าหลิน เรามิเพียงจะสั่งสอนท่าน ยังจะสั่งสอนบิดาท่าน"

กงจู้อลงกรณ์หามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"ในโลกผู้ที่มีคุณสมบัติวิพากษ์ท่านพ่อ มีแต่คณะผู้อาวุโสสำนักเส้าหลิน"

นางวางตัวสมเป็นกุลสตรี ทั้งถือเหตุผลอันชอบธรรม เยี่ยต้ากูอับจนถ้อยคำ เมื่อครู่นางถูกดาบมือซ้ายฟาดฝ่ามือใส่ จนทั้งคนทั้งกระบี่กระเด็นไปปะทะกับผนัง บังเกิดโทสะอัดอกตั้งแต่แรก ยามนี้จึงชักกระบี่หญิงบ้าออกมา ใช้ออกด้วยท่าลมอสนีหาญหัก บัดเดี๋ยวแทงซ้ายบัดเดี๋ยวแทงขวาใส่กงจู้อลงกรณ์

กงจู้อลงกรณ์ยิ้มเล็กน้อย กระบี่ตกอยู่ในมือทั้งยังกลอกตาไปยิ้มให้กับฟงสิงเลี่ย ปลายกระบี่กลับจี้ใส่คมกระบี่เยี่ยต้ากู เป็นกระบวนท่าที่ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน

เยี่ยต้ากูสะท้านทั้งร่าง กระบี่แทบหลุดจากมือ รู้สึกว่าพลังกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามหนุนเนื่องไม่ขาดสาย คล้ายยังไม่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ต้องครุ่นคิด...หรือนางอายุยังเยาว์ ก็ฝึกลมปราณแรกธรรมชาติสำเร็จ?

ดาบมือซ้าย ชิฉางเจิง และพวกบนหอล้วนคลายใจลง พวกมันความจริงกลัวว่ากงจู้อลงกรณ์อ่อนประสบการณ์ด้อยพลังฝีมือ สู้เยี่ยต้ากูไม่ได้ มิคาดเหตุการณ์กลับตรงกันข้าม

แต่ฟงสิงเลี่ยทราบว่า พลังฝีมือกงจู้อลงกรณ์ได้รับการชักจูงจากเหนียนเหลียนตัน จนรุดหน้าราวติดปีกบิน

ทางฝ่ายหอกพลั่วเหินบินคู่กลับขมวดคิ้ว กงจู้อลงกรณ์ยังร้ายกาจถึงเพียงนี้ ฟงสิงเลี่ยยังต้องบอกอีกหรือ?

กงจู้อลงกรณ์รุกไล่ตามเยี่ยต้ากูที่ถอยร่น ร่ายรำกระบี่ม้วนฝ่ายตรงข้ามอยู่ในประกายกระบี่ เพลงกระบี่อลงกรณ์ของนาง ทุกท่วงท่าล้วนสวยงามน่าดู อ่อนหวานรัดรึงอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็เกรี้ยวกราดสยบขวัญ

ความรู้สึกที่แตกต่างตรงกันข้ามสองประการ ทำให้ผู้คนทราบว่านี่เป็นเพลงกระบี่ชั้นที่หนึ่ง

กู่เขี่ยนเหลียนปรบมือร้องว่า

"เยี่ยต้ากูกลายเป็นหญิงบ้าจริงๆ แล้ว"

ทุกผู้คนเพ่งตามอง เห็นเยี่ยต้ากูถูกรุกไล่จนหลบหน้าซ่อนหลัง เบี่ยงซ้ายย้ายไปทางขวา คล้ายเสียสติไปแล้ว อดยิ้มออกมามิได้

เยี่ยต้ากูยิ่งขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง จนใจที่ทุกกระบี่ที่กงจู้อลงกรณ์ทิ่มแทงมา ล้วนเป็นช่องว่างจุดอ่อนของนาง ได้แต่ปิดป้องต้านทาน กระทั่งกระบวนท่าแลกชีวิตตกตายตามกันก็ไม่อาจใช้ออกได้

ประกายกระบี่สลายหายวับ กงจู้อลงกรณ์พลิ้วถอยไป รั้งกระบี่กลับกล่าวว่า

"ได้รับการออมมือแล้ว"

เยี่ยต้ากูถือกระบี่ยืนตะลึงลานกับที่ ใบหน้ายาวดุจม้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด พลันขยี้เท้าคราหนึ่ง ลอยตัวกระโดดข้ามกำแพงจากไป

หอกพลั่วเหินบินคู่รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก เห็นว่าหากไม่ช่วงชิงชัยชนะกลับมารอบหนึ่ง หน่วยพิฆาตมังกรนี้ ก็ไม่ต้องออกมาคลุกคลีอีกต่อไปแล้ว ขณะจะท้าสู้กับชิฉางเจิง มิคาดชิฉางเจิงกล่าวว่า

"พี่ฟง ยามจัดการกับสุนัขรับใช้ของเหลิงเอี้ยน พวกเราไม่ต้องถือกฎระเบียบยุทธจักร ขอให้เฉียนหลอท่านพ่อบุญธรรมเรากับฟงหาน ผู้อาวุโสลงมือเชือดคนที่เหลือ ข้าพเจ้ากับท่านและปี้ฉุ่ยผนึกกำลังกำจัดหอกพลั่วอะไรนั่นให้หมดเรื่องสิ้นราว"

หอกพลั่วเหินบินคู่รับฟังจนร่างเย็นเฉียบ หวนนึกถึงแม้ปราศจากหัตถ์พิษเฉียนหลอ อาศัยดาบมือซ้ายคนเดียว ก็สามารถต้านทานยอดฝีมือที่เหลือของมันห้าคน อย่างนั้นมันไหนเลยรักษาชีวิตไว้ได้?

เมื่อคู่มันต้านทานหนึ่งทวนของฟงสิงเลี่ย กับหนึ่งดาบ

ของชิฉางเจิง ทราบว่าหากทั้งสองกับหานปี้ฉุ่ยผนึกกำลัง ตนเองไม่มีโอกาสรอดชีวิตแม้แต่น้อย

คราครั้งนี้มันมาร่วมวง ความจริงไม่มีเจตนาดีงาม คิดฉวยโอกาสหวดสุนัขที่ตกน้ำ หาความดีความชอบใส่ตัว เพื่อรายงานต่อเหลิงเอี้ยน มันบังเกิดจิตกริ่งเกรงต่อล่างฟานหวิน ไม่ต้องการฆ่าชิฉางเจิงกับมือ ดังนั้นเมื่อครู่จึงสะกดอดกลั้น ต่างกับแบบฉบับที่แล้วมา

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยเพิ่งยื่นมือโอบเอวกงจู้อลงกรณ์ที่กลับมาพร้อมกับชัยชนะ ทั้งหอมแก้มนางทั้งสองข้างเป็นการฉลองชัย พอฟังคำชักชวนของชิฉางเจิง จึงกล่าวว่า

"ยามจัดการกับชนชั้นอันต่ำช้าที่คิดฉวยโอกาสจับปลาตอนน้ำขุ่นเช่นนี้ ยังถือกฎระเบียบอันใด พี่ชิ หานจั่งเหมิน จือเซียน พวกเราบุกโดยพร้อมเพรียง"

มันฉลาดหลักแหลม พอฟังก็ล่วงรู้ความหมายชิฉางเจิง มาตรว่าอาศัยพวกมันทั้งสาม สามารถเข่นฆ่าสังหารหอกพลั่วเหินบินคู่แต่ดูจากการที่ฝ่ายตรงข้ามต้านทานหนึ่งทวนหนึ่งดาบของพวกมัน คิดฆ่าศัตรูโดยที่ฝ่ายตนไม่ได้รับอันตราย เกรงว่ายากเย็นยิ่ง หากสามารถขู่ขวัญฝ่ายตรงข้ามหลบหนีไปย่อมประเสริฐสุด

จริงดังคาดหมาย หอกพลั่วเหินบินคู่กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราผู้แซ่จั่นขอตัวแล้ว"

เสียงชายเสื้อปะทะลมพลันดัง ผู้คนที่ห้องข้างทั้งหกพากันทุ่มเทท่าร่างพุ่งปราดจากไป

คิดไม่ถึงพวกมันมาด้วยความลำพองผยอง กลับพกความอับอาย ขายหน้าจากไป

กู่เชี่ยนเหลียนปรบมือหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ความเศร้าสลดต่อ

การตายจากของไปซู่เชียงค่อยบรรเทาเบาบางลง

เฉียนหงชิงค้อนชิฉางเจิงวงหนึ่ง เห็นว่าเด็กน้อยนี้ยิ่งมายิ่งรู้จักใช้สติปัญญา ไม่มุทะลุดุดันเช่นกาลก่อนอีก

ชิฉางเจิงเห็นเมื่อครู่ฟงสิงเลี่ยแสดงความสนิทสนมต่อภรรยา จึงฉวยโอกาสหอมแก้มหานปี้ฉุ่ยฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"วันหน้าเราเหล่าชิต้องปลิดชีวิตสุนัขของหอกพลั่วเหินบินคู่กับมือเอง"

หานปี้ฉุ่ยเห็นชายคนรักหยามหยันหอกพลั่วเหินบินคู่ต่อหน้าผู้คน ทราบว่าเรื่องนี้แพร่กระจายออกไป ยังทำร้ายหอกพลั่วเหินบินคู่ยิ่งกว่าฆ่ามันอีก ดังนั้นถึงแม้ชิฉางเจิงเอารัดเอาเปรียบนาง ได้แต่รับไว้ด้วยความเอียงอาย

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยรู้สึกมีหน้ามีตา สั่งคนเก็บกวาดห้องข้างทั้งจัดหาผ้าม่านมาปิดคลุมช่องแตกบนผนังไว้

ทุกผู้คนกลับมานั่งประจำโต๊ะ

ชิฉางเจิงยื่นมือโอบไหล่ฟงสิงเลี่ยกลับมาที่โต๊ะ พร้อมทั้งชมเชยกงจู้อลงกรณ์ว่ามีฝีมือร้ายกาจนัก

ยามนั้นมีคนมารายงานว่า แม่นางหงสิ้วมาถึงแล้ว

หานปิอกดทับร่างเฉาเสียไว้ สัมผัสกับความสงบสุขหลังพายุฝนพ้นผ่าน

จั่วซือกับโหยวโหยวที่สองฟากข้าง กลับกอดรัดมันไว้อย่างแนบแน่น

สตรีทั้งสามล้วนเติบโตเต็มสาว มีความต้องการและตั้งข้อเรียกร้องต่อเรื่องทางเพศ แต่เมื่อเผชิญกับหานปิอซึ่งรองรับพันธุมารไว้ กลับทนทานรับไม่ได้อยู่บ้าง เป็นเหตุให้รักมันอย่างคลั่งไคล้ เวลา

ไม่อยู่บนเตียงยังหักห้ามใจได้ พอขึ้นเตียงก็ลืมความเขินอายทั้งสิ้น

โดยเฉพาะจั่วซือได้รับการกรุยชีพจรที่ตีบตันจากหานป๋ออีกแรงหนึ่ง คลายเงื่อนปมที่ซึมเศร้า ยิ่งบังเกิดความรักอันร้อนแรง ยื่นมือลูบคลำเรือนผมของหานป๋อ กล่าวว่า

"ป๋อตี้ (น้องป๋อ) พวกเราทั้งสามถูกท่านปลุกเร้าจนกลายเป็นสตรีที่ร้อนร่านแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พอขึ้นมาบนเตียง หากพี่สาวทั้งสามยังเรียบๆ ร้อยๆ ยังมีความสุขอันใด?"

เฉาเสียที่ใต้ร่างก็ครวญครางว่า

"ป๋อหลางนับเป็นดาวข่มของพวกเราจริงๆ ทำให้พวกเราไม่อาจคลาดจากท่านแม้แต่น้อย"

โหยวโหยวกล่าวเสริมว่า

"นี่เรียกว่าลักลอบได้เสีย ป๋อหลางเป็นจอมมารลักลอบ"

หานป๋อกล่าววาจาแทะโลมพวกนาง จากนั้นกล่าวว่า

"หากพี่สาวทั้งสามไม่คัดค้าน ข้าพเจ้า..."

จั่วซือหอมแก้มมันฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ต้องกล่าวแล้ว ไปหาน้องเหยาเถอะ พวกเรามีแต่ยินดี หาได้หึงหวงไม่"

เฉาเสียกับโหยวโหยวก็เร่งรัดให้มันไป

หานป๋อยินดียิ่ง คลุมผ้าห่มให้กับสตรีทั้งสาม ค่อยย่องฝีเท้าออกจากห้อง มายังห้องของฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยาคลุมเสื้อชั้นในสีขาวตัวหนึ่ง นั่งขัดสมาธิโคจรพลังบนเตียง แสงจันทร์สาดลอดเข้ามาทางหน้าต่าง เพิ่มความนวลไยแก่ห้องท้องเรือครึ่งห้อง จนสงบนุ่มนวลอย่างบอกไม่ถูก

มันนั่งลงที่ขอบเตียง อาศัยแสงจันทร์เพ่งพิศนางเชียนที่ไม่แตะสัมผัสอาหารที่เกิดจากการหุงต้มในโลกมนุษย์อย่างชื่นชม

มุมปากฉินเมิ่งเหยาปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ลืมตาช้าๆ กล่าวว่า

"ต้องการให้เมิ่งเหยานอนเป็นเพื่อนท่านหรือ?"

หานป๋อออดอ้อนว่า

"ข้าพเจ้าประสบปัญหานี้อยู่ เมิ่งเหยาคล้ายไม่ต้องหลับต้องนอน ข้าพเจ้ากลับรักชอบการนอนเป็นพิเศษ หากบังคับท่านเลิกล้มการนั่งกรรมฐานเข้านอนกับข้าพเจ้า คล้ายกับไม่ถูกต้อง"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ตั้งแต่อายุสิบสองขวบ เมิ่งเหยาก็เริ่มฝึกตำนานกระบี่เมตไตรย นับแต่นั้นเป็นต้นมา ก็นั่งกรรมฐานแทนการนอน ตอนนี้แทบไม่เข้าใจว่านอนอย่างไร โอ เคล็ดวิชาอลงกรณ์กลับกำหนดให้บุรุษสตรีนอนกอดกัน ให้ธาตุหยินหยางบรรจบพบกันในฝัน นับเป็นห่วงข้อสำคัญข้อหนึ่ง แสดงว่าหากให้เมิ่งเหยาฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ร่วมกับท่าน เป็นเรื่องยากลำบากนัก"

หานป๋อเห็นนางกระซิบกระซาบต่อมัน เป็นอิริยาบถอันเย้ายวนใจนัก กลับลืมเลือนคำมั่นสัญญาว่าจะไม่ล่วงเกินนาง ปีนป่ายขึ้นเตียงมาถึงด้านหลังของฉินเมิ่งเหยา มือหนึ่งโอบกอดนางจากทางด้านหลัง อีกมือหนึ่งแก้สายรัดเอวของนาง

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"หานป๋อท่านคิดทำอะไร?"

หานป๋อยกมือรั้งดึงเสื้อชั้นในสีขาวของนางลงจากหัวไหล่ เผยเห็นร่างท่อนบนที่คล้ายสลักเสลาจากหยกขาว งามเปล่งปลั่งสุดเปรียบปาน

นางได้แต่ยึดกุมเสื้อผ้าที่ปกปิดท่อนล่างเอาไว้ ขณะจะตำหนิ

ติเตียน หานป่อก็ซุกใบหน้ากับซอกคออันลื่นละมุนของนาง

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงดังอืมม์ ร่างสั่นสะท้านขึ้นมา ครวญครางว่า

"หานป่อท่านเลวแทบตายแล้ว"

หานป่อยึดกุมมือทั้งสองของนางไว้ รั้งร่างนางล้มหงายเข้ามาในอ้อมอกมัน จากนั้นถอดเสื้อผ้าชั้นในของนางออก

ในที่สุดเรือนร่างเลือดเนื้อที่งดงามปานเทพธิดา ก็ปรากฏแก่สายตามันโดยปราศจากปิดบังอำพรางใดๆ

หานป่อบังเกิดความรู้สึกพบความสำเร็จยิ่งกว่าก้าวขึ้นเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินอีก ซึ่งความจริงมันไม่มีความสนใจช่วงชิงความเป็นใหญ่ในยุทธจักรแม้แต่น้อย

มันใช้สองมือโอบเอวคอดกิ่วของฉินเมิ่งเหยาไว้ ขบกัดติ่งหูของนาง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยา ข้าพเจ้าสำนึกขอบคุณท่านจริงๆ"

ฉินเมิ่งเหยาหลับตาลงครึ่งหนึ่ง กล่าวว่า

"ตัวเลวร้ายที่ตื้อด้าน จูบข้าพเจ้าเถอะ"

หานป่อเห็นนางมิเพียงไม่ขัดขืนดิ้นรน ทั้งยังให้กำลังใจมันสร้างความลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง ประทับจูบลงบนริมฝีปากนางอย่างหนักหน่วง

หลังการกอดรัดพัวพัน หานป่อฉวยโอกาสถอดเสื้อผ้า ขึ้นเตียงพร้อมกับฉินเมิ่งเหยา

ทั้งสองนอนหันข้าง แขนขาตวัดรัดพัน หันหน้าเข้าหากัน

หานป่อสูดดมกลิ่นกายอันหอมจรุงของฉินเมิ่งเหยาด้วยความตะกลาม ส่งเสียงราวลอยมาจากยอดเมฆว่า

"เมิ่งเหยา ท่านไม่แต่งให้กับข้าพเจ้าคงไม่ได้แล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาทุบหน้าอกมันด้วยความแง่งอน กล่าวว่า

"ผู้ใดบอกว่าไม่ยอมแต่งให้กับท่าน?"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นเพราะข้าพเจ้ารักท่านเกินไป มีความรู้สึกว่าการลดตัวลงมาของเมิ่งเหยา เป็นความฝันที่ไม่จริงแท้ตื่นหนึ่ง ไม่กล้าเชื่อว่าตัวเองมีบุญวาสนาถึงเพียงนั้น แต่หวนนึกถึงร้อยวันให้หลังนางเซียนท่านจะไปจากปุถุชนเช่นข้าพเจ้า ถึงแม้ยังดีต่อข้าพเจ้า แต่จะห้ามมิให้ข้าพเจ้ากระทบถูกร่างเซียนของท่าน หรือปลีกตัวเร้นกายไม่อาจพบหน้าท่านแม้สักแวบเดียว อย่างนั้นข้าพเจ้าคงย่ำแย่แล้ว"

ฉินเมิ่งเหยากอดรัดมันแนบแน่น ดวงตาทอประกายแห่งความรักดั่งความฝัน ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ตอนแรกเมิ่งเหยามีความคิดเช่นนี้จริง แต่ตอนนี้ทราบว่ายากกระทำได้ และไม่ต้องการทำเช่นนั้น ซึ่งความจริงพี่ใหญ่ล่างเห็นซึ้งถึงข้อนี้ตั้งแต่แรก จึงมักหยอกล้อผู้อื่น หานป๋อเอย หากเมิ่งเหยาสูญเสียท่าน จะไม่มีวันเข้าสู่วิถีแห่งฟ้า เพราะไม่อาจทนรับความคิดถึงได้ มิหนำซ้ำเมื่อข้าพเจ้าตัดสินใจติดตามท่าน ในใจบังเกิดความปีติยินดีสุดเปรียบปาน"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"สวรรค์เอย เมิ่งเหยาท่านรักข้าพเจ้าจริงๆ"

ฉินเมิ่งเหยาจูบปลายจมูกของมัน กล่าวด้วยความงมงายแง่งอนว่า

"กาลก่อนเมิ่งเหยาเคยกล่าวแปลกปลอมหรือ?"

หานป๋อยินดียิ่ง บังเกิดราคะจิตขึ้นมา กล่าวว่า

"ต้องการชมดูสิ่งที่สวยงามด้วยกันหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาขยับตัวออกห่างเล็กน้อย ยื่นมือลูบคลำหน้าอกอันบึกบึนของมัน กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"หากไม่เชื่อก็ทดลองดู นอกจากท่านแล้ว ไม่มีวัตถุอื่นใดสะกิดไฟรักของเมิ่งเหยาได้"

หานป๋อมองดูร่างเชียนที่ทอดตัวอยู่เบื้องหน้า ไฟราคะในดวงตามอดดับสิ้น กลายเป็นกระจ่างดั่งกระจก เพียงแต่ไม่อาจเบือนสายตาไป

ฉินเมิ่งเหยาหาประหลาดใจต่อปฏิกิริยาของหานป๋อไม่

ทั้งนี้เพราะนางใช้เคล็ดวิชาเนตรทิพย์ส่องปีศาจผ่านทางเรือนร่าง

ครั้งกระโน้นผู้ที่บัญญัติคิดค้นวิชาเนตรทิพย์ส่องปีศาจ คงคาดฝันไม่ถึงว่าฉินเมิ่งเหยาจะใช้เรือนร่างเลือดเนื้อแสดงเคล็ดวิชานี้ออกมา จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ฉินเมิ่งเหยาบรรลุถึงขอบเขตขั้นปรมาจารย์แล้ว

หานป๋อกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"นี่คงเป็นเรือนร่างที่งดงามที่สุดในโลกแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"หลังจากที่เมิ่งเหยาทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ต้องแสดงท่วงท่าที่ท่านชมชอบที่สุดต่อท่าน รับรองว่ายังเหนือล้ำกว่าสมุดภาพลามกของท่าน แต่ตอนนี้ไม่อาจทำเช่นนี้ เพราะว่าท่านต้องบรรลุถึงขอบเขตที่มีรักไร้ซึ่งความใคร่ จึงสามารถรักษาบาดเจ็บให้แก่เมิ่งเหยา"

หานป๋อนึกตามคำพูดของนาง รู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกาขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"อย่างนั้นต้องทำอย่างไรท่านจึงมีความใคร่ไร้ซึ่งความรัก?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"วางใจเถอะ เมิ่งเหยากำลังค้นหาความลับของร่างกาย ตอนนี้ข้าพเจ้าเปลือยร่างนอนคู่กับท่าน เสียดสีสัมผัสกัน เพื่อทำความเข้าใจกับปฏิกิริยาของตัวเองมากกว่าเดิม"

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านนึกถึงวิชาดรรชนีของสิ้วเซ่อที่กระตุ้นความต้องการของท่านหรือ? นั่นไม่เกิดผลต่อเมิ่งเหยา ตอนนี้เมิ่งเหยาอาศัยความเข้าใจที่มีต่อความต้องการของตัวเอง คิดค้นวิธีการกระตุ้นตัณหาราคะของตัวเอง ขอเพียงคลี่คลายปัญหาที่ยังขบคิดไม่เข้าใจหลายประการ จะถ่ายทอดวิธีการนี้ต่อท่าน ให้ท่านใช้กับเมิ่งเหยา โอ นี่ใช่เรียกว่าสำรอกไหมพันธนาการตัวเองหรือไม่?"

หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว กล่าวว่า

"นี่คงสนุกสนานน่าสนใจกว่าการฝึกสิบท่าไร้คำนึงอีกมากนัก"

ฉินเมิ่งเหยามองดูมัน กล่าวอีกว่า

"วิธีนี้ยังเป็นหลักประกันที่เมิ่งเหยาให้ไว้กับท่าน ต่อให้วันหน้าข้าพเจ้าไปจากท่าน ขอเพียงท่านใช้วิธีนี้ต่อข้าพเจ้า เมิ่งเหยาจะสูญเสียความสามารถในการแข็งขืนท่าน นี่ยังเหนือกว่าการกำเนิดบุตรให้กับท่านอีก"

หานป๋อตื้นตันใจยิ่ง การเสนอตัวให้ของฉินเมิ่งเหยา ก่อนหน้านี้เป็นความฝันที่อยู่ไกลลิบลับ ยามนี้กลับกลายเป็นความจริงแท้แน่นอน

แต่ว่ามันยังไม่วางใจ กล่าวอย่างลังเลอยู่บ้างว่า

"เป้าหมายแห่งชีวิตของเมิ่งเหยา ต้องมิใช่ความสุขฉันบุรุษสตรีสามีภรรยา เหตุใดพลันเปลี่ยนความตั้งใจเล่า?"

ฉินเมิ่งเหยากระซิบที่ข้างหูมันว่า

"การบำเพ็ญเพียรของเมิ่งเหยา เพาะสร้างจากพลังธาตุพรหมจรรย์ ความจริงพอบังเกิดความรักเสียความบริสุทธิ์ จะไม่มีทางค้นพบวิถีแห่งฟ้า แต่ระหว่างนี้ ข้าพเจ้าทำความเข้าใจกับพันธุมารของท่านในเชิงลึก ค่อยพบว่าหากใช้ออกด้วยวิธีการตามเคล็ดวิชาอลงกรณ์ พันธุมารกับครรภธรรมของพวกเราจะบังเกิดปฏิกิริยาตอบ

รับอย่างประหลาด นับเป็นการทดลองที่ไม่เคยมีมาก่อน ไม่แน่ว่าสามารถบรรลุถึงขอบเขตขั้นที่ฟู่อิงเหินนภาจากไป แต่ต่อให้เมิ่งเหยาล้มเหลวก็หาเป็นไรไม่ เพียงตำนานรักระหว่างธรรมกับมารก็ทำให้เมิ่งเหยารู้สึกว่าไม่เสียทีที่เกิดมา จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจว่าเหตุใดอาจารย์ผู้มีพระคุณจึงรักผังปานไม่เสื่อมคลาย เพราะนั่นเป็นความรักของธรรมกับมาร ซึ่งดึงดูดชักนำกันตามธรรมชาติ"

ในที่สุดหานป๋อหลั่งน้ำตาออกมา ยอมรับต่อความคิดอ่านของฉินเมิ่งเหยาจนหมดหัวใจ

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ฟูจวิน (ตำเรียกสามี) อันประเสริฐ โอบกอดภรรยาของท่านหลับสักงีบดีหรือไม่?"

หานป๋อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตกลง ให้เราผู้เป็นสามีกล่อมท่านเข้านอน"

ดังนั้นวิกาลหลอมละลายแล้ว

ทั้งสองผนึกเคล็ดวิชาพร้อมกัน พลังลมร่างกายกระทบถูกกันและกัน ชั่วครู่ก็เข้าสู่ภวังค์เคลิบเคลิ้มลืมตน จนหลับไหลไป

ขณะที่หงสิ้วเข้ามาในบริเวณงาน กงจู้อลงกรณ์ยิ้มพลางกล่าวกับนักพรตเสี่ยวปั้นว่า

"โชคดีที่ทำตามคำสั่งลุล่วง"

นักพรตเสี่ยวปั้นทราบว่าเยี่ยต้ากูที่พบความพ่ายแพ้ เพราะประมาทศัตรูเกินไป ทั้งถูกดาบมือซ้ายข่มขวัญไปก่อน แต่ยังนับถือเลื่อมใสต่อเพลงกระบี่อลงกรณ์ของนาง หลังจากกล่าวขอบคุณจึงกล่าว

"หากกงจู้กับพี่ฟงสามารถผนึกรวมทวนกระบี่ แม้แต่เหนียนเหลียนตันก็มิใช่คู่มือด้วย"

กงจู้อลงกรณ์ฉุกใจคิด สีหน้าทอแววครุ่นคิด

ยามนั้นหานปี้ฉุ่ยกล่าวเบาๆ กับชิฉางเจิงว่า

"หากท่านต้องการหงสิ้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดขวาง แต่หากคิดรับนางเข้าตระกูลชิ ได้แต่เป็นอนุภรรยา ทราบหรือไม่?"

ชิฉางเจิงตอนแรกขมวดคิ้ว มันเป็นนักรักในสถานเริงรมย์ ทราบว่าหญิงงามเมืองส่วนใหญ่มีชีวิตอันลำเข็ญ ถูกบังคับขายตัว ดังนั้นไม่เคยดูแคลนพวกนางมาก่อน แต่ด้วยศักดิ์ศรีของหานปี้ฉุ่ยกลับยอมแต่งงานกับชาวอธรรมเช่นมัน ถือว่าลดตัวลงมา หากยังให้ยกหญิงงามเมืองนางหนึ่งอยู่ในฐานะเดียวกับนาง ออกจะเกินเลยไป จึงฝืนยิ้มพลางผงกศีรษะรับ

เห็นหงสิ้วเกล้าผมเป็นมวยสองมวย สวมเสื้อยาวสีน้ำทะเลสาบ คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีเหลืองอ่อนเดินชดช้อยมาถึง เปรียบกับชุดลำลองเมื่อคืนยังเพิ่มพูนเสน่ห์ที่ชวนลุ่มหลง

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย นักพรตเสี่ยวปั้น ฟงสิงเลี่ย กับชิงฉางเจิงล้วนลุกขึ้นต้อนรับ

หลังจากแนะนำตัว หงสิ้วมองดูฟงสิงเลี่ยแวบหนึ่ง ลอบประหลาดใจในบริเวณยังมีชายหนุ่มรูปงามเทียบเท่ากับชิฉางเจิง ค่อยเดินมาถึงข้างกายหานปี้ฉุ่ย

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยเป็นนักเลงเก่าที่คร่ำโลก มิต้องให้บอกกล่าว ก็จัดให้หงสิ้วนั่งติดกับหานปี้ฉุ่ยและมัน ในใจนึกชมเชยหงสิ้วเดินหมากแยบคาย เพราะหากนางเดินไปนั่งอยู่ข้างกายชิฉางเจิง แสดงว่าไม่เห็นหานปี้ฉุ่ยอยู่ในสายตา แต่ตอนนี้เมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับว่านางยอมเชื่อฟังพี่สาวนางนี้ หานปี้ฉุ่ยไหนเลยไม่รักเอ็นดูนางได้

หงสิ้วรู้จักหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยมาก่อน จึงทักทายอยู่หลายคำ ค่อยกล่าวกับหานปี้ฉุ่ยว่า

"พี่สาวงามปานหยาดฟ้า เหนือล้ำกว่าหงสิ้ว มิน่าเล่าเมื่อคืนคุณชายชิจึงติดตามท่านไป"

หานปี้ฉุ่ยถูกนางเยินยอจนบังเกิดความยินดี เปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อหงสิ้ว กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านจึงทรงเสน่ห์นัก มันรบเร้าต้องการหาท่านตลอดทั้งวันไม่เช่นนั้นก่อนทำศึกพิสูจน์เป็นตาย ไหนเลยยังต้องการพบท่าน?"

ฟงสิงเลี่ยเห็นสตรีสองนางนั่งเคียงคู่ ประชันความงามกัน จึงกล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"พี่ชิมีความสามารถนัก"

ใบหน้าอันเย็นชากระด้างของดาบมือซ้ายปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ยกชูถ้วยสุรา กล่าวว่า

"มา พวกเราดื่มให้กับบุรุษสตรีที่มีรักจอกหนึ่ง"

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยหวนนึกถึงฉู่หงอี้ นึกถึงมันเอาแต่ดูแลภารกิจภายในพรรค ทอดทิ้งชาเย็นต่อนาง ยามนี้เพราะความทะเยอทะยาน เป็นเหตุให้นางประสบชะตากรรม ถึงกับหน้าหมองคล้ำลง ฝืนแย้มยิ้มดื่มสุราถ้วยหนึ่ง

หานปี้ฉุ่ยสังเกตเห็นสีหน้ามัน จึงกล่าวว่า

"สั้งปางจู่ (หัวหน้าพรรคแซ่สั้ง) วางใจ หากพวกเราสามารถผ่านพ้นคืนนี้ ปี้ฉุ่ยต้องมีวิธีแก้ไขฮูหยินท่านฟื้นคืนสติมา"

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยยินดียิ่ง หลังจากกล่าวขอบคุณ ค่อยกล่าวกับหงสิ้วว่า

"ไม่ทราบว่าแม่นางมีอารมณ์ขับกล่อมแล้วหรือไม่?"

จนบัดนี้ชิฉางเจิงค่อยมีโอกาสสนทนากับหงสิ้ว กล่าวว่า

"เมื่อครู่สั้งปางจู่กล่าวชมแม่นางมีศิลปะการแสดงไร้ผู้ต่อต้าน ข้าพเจ้ารับฟังจนคันที่หัวใจยากจะเกา"

หงสิ้วกล่าวถ่อมตนว่า

"เอ่ยถึงศิลปะการขับร้อง ตราบใดที่ยังมีเหลียนชิ่วชิ่วอยู่ด้วย หงสิ้วไหนเลยรับคำไร้ผู้ต่อต้านได้?"

กงจู้อลงกรณ์เห็นในความงามของนางแฝงความสง่าผ่าเผย พลอยบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อนาง กล่าวเสริมว่า

"พี่สาวขับกล่อมสักเพลงเถอะ จือเซียนรอจนร้อนใจแล้ว"

หงสิ้วลุกขึ้นยืน เดินถึงหน้าโต๊ะยาวที่จัดวางพิณทรุดนั่งลง ปรับสายพิณดังติงติงตังตัง จากนั้นกล่าวถามผู้คนในบริเวณว่า

"ทุกท่านต้องการฟังบทเพลงใด?"

บรรยากาศในยามนี้ ไหนเลยมีความเขม็งตึงเครียดหลงเหลือ ชิฉางเจิงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอฟังบทเพลงที่ปัญญาชนสมัยฮั่นนามซือหม่าเซี่ยงหยูเกี้ยวพาราสีจั่วเหวินจวิน ในเพลงฟ่งถวิลเฟิ่ง*"

หงสิ้วค้อนมันวงหนึ่ง เห็นว่าคนผู้นี้ช่างรุกเร้านัก แต่พานชมชอบบุคลิกอันอาจหาญของมัน

กู่เซี่ยนเหลียนกลับกล่าวว่า

"นั่นต้องให้ท่านบรรเลงให้นางฟังจึงถูกต้อง มิสู้บรรเลงบทเพลงราตรีสื่อรักเถอะ"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา

บนท้องถนนเงียบสงบลง ไม่ได้ยินเสียงผู้คนรถรา เปรียบกับสภาพอันครึกครื้นบนถนนย่านเริงรมย์ที่ผ่านมา คล้ายกับเป็นคนละโลกกัน

ซึ่งความจริงร้านรวงและบ่อนพนันซ่องคณิกาบนถนนทั้งสาย

---

* ฟ่งคือหงส์ตัวผู้ เฟิ่งคือหงส์ตัวเมีย

ล้วนทราบว่าคืนนี้จะเกิดศึกสู้รบ เพราะกลัวประสบภัยลาม ล้วนปิดประตูร้าน ตอนนี้ห่างจากยามเที่ยงคืนเพียงครึ่งชั่วยาม ยังมีผู้ใดกล้ามาเพ่นพ่านในละแวกนี้ แม้แต่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้แต่สังเกตการณ์อยู่ห่างๆ คอยสกัดกั้นผู้คนที่ไม่ทราบเรื่องเอาไว้

กงจู้อลงกรณ์ยิ้มพลางตำหนิกู่เซี่ยนเหลียนว่า

"ท่านมิใช่ชมชอบช่วยเหลือสตรีเพศเดียวกันจัดการกับบุรุษครั้งนี้ไฉนช่วยกระพือให้กับผู้อื่น?"

กู่เซี่ยนเหลียนกลับคืนสู่ความซุกซน แลบลิ้นพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าช่วยเหลือพี่หงสิ้วต่างหาก เพราะว่าเหล่าชิ (คนแซ่ชิ) ผู้นี้น่าสนใจยิ่ง"

ดาบมือซ้ายที่นิ่งเงียบพลันกล่าวว่า

"หากโต้เถียงต่อไป เกรงว่าถึงยามเที่ยงคืนยังไม่มีข้อสรุป สหายเราที่ตายใต้เงื้อมมือไป่ฉิน ยามมีชีวิตชมชอบเพลงชาวประมงของหลิวจงหยวน* ที่สุด ตอนนี้ความแค้นได้ชำระล้าง ขอใช้ศีรษะของไป่ฉินกับบทเพลงนี้เซ่นสรวงวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของมันเถอะ"

ทุกผู้คนหน้าเคร่งขรึมลง ย่อมไม่คัดค้านอีก

สีหน้าหงสิ้วเปลี่ยนเป็นสงบสำรวม เสียงพิณพลันดัง นางวางนิ้วมือซ้ายทั้งห้าลงบนสายพิณที่บังเกิดสำเนียงอิ๋น เหนา จัว จู้ นิ้วมือข้างขวาทั้งห้าเขี่ย งัด ผ่าแยก กวาดใส่สายพิณ ยามสดใสคล้ายสายน้ำไหลเอื่อยอิ่ง ยามเร่งร้อนประหนึ่งคลื่นสาดซัดฟ้าร้องครืนครั่นจากนั้นร้องขับขานบทเพลงชาวประมงออกมา

สีหน้าหงสิ้วทอแววครุ่นคิดคำนึง ดวงจิตลอยล่องไปไกลสอดรับกับเสียงเพลงที่ไพเราะอ่อนหวานของนาง ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้ม

---

* นักแต่งคำนำเพลงสมัยราชวงศ์ถัง

คล้อยตาม ดื่มด่ำไม่เสื่อมคลาย

ชิฉางเจิงมีความรู้สึกผูกพันกับนาง ยิ่งรับฟังจนคล้ายเมามาย คล้ายซึมเซา ถึงกับคิดโถมเข้าไปแสดงความรักต่อนาง

หลังเสียงพิณที่สูงต่ำสะท้อนสะท้าน เสียงพิณค่อยๆ เบาลง จวบจนไม่ได้ยิน

ทุกผู้คนไม่ทันเรียกสติกลับคืนจากบทเพลงเสียงพิณ บนถนนพลันบังเกิดเสียงปรบมือดังขึ้น สุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

"บรรเลงได้ดี ร้องได้ไพเราะ แม่นางหงสิ้วยินยอมให้อิงเฟยเลือกเพลงอีกเพลงหนึ่งหรือไม่?"

ยามนั้นทุกผู้คนค่อยทราบว่าถึงยามเที่ยงคืนแล้ว หากทว่าเสียงเพลงรูปโฉมของหงสิ้ว คล้ายยังคลอเคล้าที่ริมโสต ลอยอยู่เบื้องหน้าสายตา

หานป๋อพลันรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา

ฉินเมิ่งเหยากำลังลืมตากลมโตมองดูมัน พอเห็นมันตื่นขึ้นมาจึงกล่าวอย่างกระดากว่า

"ท่านรู้สึกถึงสายตาข้าพเจ้า จึงตื่นขึ้นมา ขออภัยด้วย"

หานป๋อคึกคักแจ่มใส คล้ายกับหลับเต็มอิ่มคืนหนึ่ง เมื่อมองดูท้องฟ้านอกหน้าต่าง ยังเป็นยามดึกสงัด เสียงน้ำซัดต้องตัวเรือที่จอดเทียบฝั่ง บังเกิดเป็นเสียงเกรียวกราว

ยามวิกาลอันอบอุ่น นอนเปลือยกายโอบกอดนงคราญหยกเป็นความวาบหวามถึงเพียงไหน

ฉินเมิ่งเหยาครวญครางเบาๆ คำหนึ่ง

หานป๋อค่อยรู้สึกถึงความเป็นลูกผู้ชายของตัวเองหลังการพักผ่อนอย่างเพียงพอ จึงจุมพิตหญิงงามในอ้อมอกคราหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่ ตอนนี้ข้าพเจ้าอยู่ในภาวะตั้งผงาดขึ้นเองตามที่ท่านบ่งบอก เมิ่งเหยาสามารถตักตวงไปหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงคร่างอีกครา หยิกแผ่นหลังมันอย่างหนักหน่วง กล่าวว่า

"หานป๋อน่าตาย ผู้อื่นถูกวัตถุปีศาจของท่านก่อกวนจนตื่นขึ้นมา ยังหยอกเย้าเมิ่งเหยาอีก"

หานป๋อรู้สึกว่าฉินเมิ่งเหยายิ่งมายิ่งทรงเสน่ห์ ต้องแนบชิดกับนางกว่าเดิม กล่าวเบาๆ ว่า

"ยามดึกสงัดไร้ผู้คน มีเสียงเลิศกว่าไร้เสียง พวกเรามิสู้กระซิบกระซาบกัน ดีหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาสะกดหัวใจที่เต้นตูมตามไว้ กล่าวว่า

"กล่าวอันใดดี?"

หานป๋อกล่าวว่า

"บอกต่อข้าพเจ้า ตอนแรกไฉนไร้เยื่อใยไมตรีต่อข้าพเจ้า? เมื่อใดค่อยรู้สึกตัวว่ารักข้าพเจ้า?"

ฉินเมิ่งเหยาสูดลมหายใจลึกๆ แววตากลับคืนสู่ความกระจ่างใส กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เป็นมิตรต่อท่าน เป็นเพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน โดยเฉพาะดวงตาราตะของท่านคู่นั้นคล้ายกับจะกลืนผู้คนลงไปก็มิปาน"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เนตรทิพย์ของเมิ่งเหยาร้ายกาจนัก แม้แต่ความคิดอ่านในใจข้าพเจ้าก็ทราบได้ วันที่พบกับท่านใหม่ในเมืองหวงโจว ตอนนั้นเพียงคิดกลืนท่านลงท้อง โดยไม่ตายออกมาจริงๆ"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่ามันกล่าวเหลวไหล จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านหยอกเย้าผู้คนอีก เมิ่งเหยาจะไม่ให้ท่านทราบว่ารักท่าน

เมื่อใด"

หานป๋อรีบขอโทษขอโพยนาง

ฉินเมิ่งเหยาพลันหลุบตาลงอย่างเอียงอาย กล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า

"วันนั้นหลังจากที่ข้าพเจ้าต่อสู้กับสี่ลามะชิงจั้ง ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมากระอักโลหิตใส่ ในใจพลันคิดถึงท่านอย่างแรงกล้า คิดโผไปในอ้อมกอดของท่าน รับความรักจากท่าน ตอนนั้นค่อยทราบว่ารักท่านแล้ว"

หานป๋อโอบกอดนางด้วยความเจ็บปวดใจ จากนั้นกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ไหนเลยสายถึงเพียงนั้น ค่ำคืนที่พวกเราจับตาดูเหอฉีหยาง ท่านพอรับรู้ถึงการจากไปของซือฟู่ (อาจารย์) ท่าน ล้มตัวลงในอ้อมอกข้าพเจ้า ก็นึกรักข้าพเจ้า ในชีวิตข้าพเจ้าไม่มีวันลืมเลือนแววตาอันอ้อยส้อยมากรักของท่านเมื่อตอนผละจากข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ที่แท้ถูกท่านพบเห็นแต่แรก คิดหลอกท่านยังทำไม่ได้"

หานป๋อมีความสุขยิ่ง พรมจูบอันร้อนแรงลงบนใบหน้าฉินเมิ่งเหยา จากนั้นเป็นช่วงคอ หน้าอก ท้องน้อย จนถึงปลายนิ้วเท้า ไม่ยอมพลาดพื้นที่ทุกตารางนิ้วของนาง

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงครวญครางและเสียงหอบหายใจที่ชวนสะท้านจิตใจออกมา

เมื่อหานป๋อย้อนตลบโดยจูบตั้งแต่ปลายนิ้วเท้า จวบจนประทับกับริมฝีปากนาง นางก็บังเกิดปฏิกิริยาอันร้อนแรงขึ้นมา

หานป๋อหักห้ามความคิดครอบครองนาง ถอนริมฝีปากจากมาหอบหายใจ กล่าวว่า

"เคล็ดวิชาอลงกรณ์ที่แท้เป็นเรื่องใด บอกต่อข้าพเจ้าได้หรือไม่? มีผู้คนช่วยคิดค้นอีกคนหนึ่งย่อมดีกว่า"

ฉินเมิ่งเหยายังอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ใจฟุ้งซ่านรัญจวน ได้แต่สั่นศีรษะ ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ นึกแค้นใจตัวเองไม่อาจทนทานรับการปลุกเร้าของอีกฝ่าย แต่ก็ต้องการให้มันดำเนินต่อไป

หานป๋อชมดูจนใจหายวาบ พลิกตัวลงจากร่างฉินเมิ่งเหยาจนถึงข้างเตียง กระทั่งกระทบยังไม่กล้ากระทบถูกเรือนร่างเลือดเนื้อของฉินเมิ่งเหยา

ทั้งสองนอนหงายเคียงคู่กัน ชั่วครู่ค่อยสงบลงบ้าง

ฉินเมิ่งเหยาเปลี่ยนเป็นนอนหันข้าง ใช้มือเชยคางตัวเอง มองดูหน้าด้านข้างของหานป๋อด้วยความรักอันลึกซึ้ง ยื่นมือลูบไล้หน้าอกอันผึ่งผายของมัน กล่าวว่า

"ให้เมิ่งเหยาแพร่งพรายต่อท่านบ้างเถอะ"

หานป๋อยินดียิ่ง นอนหันข้างตาม เชยชมกับเรือนร่างอันงดงามของนาง

ฉินเมิ่งเหยาไหนเลยรับไว้ได้ กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ได้แต่มองดูตำแหน่งเหนือลำคอขึ้นมา"

หานป๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เมิ่งเหยาท่านตอนนี้คล้ายเรียกร้องผู้ที่ตกอยู่กลางทะเลทรายหลายวัน ใกล้หิวน้ำจนตาย ห้ามมิให้ล้มตัวลงบนลำธารแทบเท้า ล้วนไม่มีเหตุผลดุจเดียวกัน"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"หากท่านไม่อาจข่มกลั้นได้ ก็ดึงผ้าห่มคลุมกายข้าพเจ้าหรือว่าสวมใส่เสื้อผ้าให้กับข้าพเจ้า"

หานป๋อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ต่อให้ท่านสวมใส่ชุดเกราะ รับรองว่าไม่อาจต้านทานรับข้าพเจ้าได้"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ดูให้พอเถอะ หลังจากนี้ข้าพเจ้าจะติดตั้งกลอนประตูเหล็กเช่นเดียวกับห้องของพี่โหยวโหยว มิให้ท่านเข้ามาในวิกาล"

หานป๋อรีบยิ้มประจบจนนางคลายความขุ่นเคือง ค่อยคืบคลานขึ้นมาทับร่างนางไว้ กล่าวว่า

"สามารถบอกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ที่ทำให้ผู้คนทั้งรักทั้งแค้นต่อข้าพเจ้าแล้วกระมัง?"

การศึกษาเรื่องรมย์

สุ้มเสียงอิงเฟยเพิ่งดังจากนอกหอ ชั่วพริบตาคนก็ปรากฏขึ้นที่หน้าประตู ยิ้มพลางประสานมือทักทายว่า

"ทุกท่านสบายดี?"

ทุกผู้คนเพ่งตาเป็นประกาย แสดงว่าดูออกว่าผู้มาไม่รวบรัดธรรมดา

อิงเฟยที่สะพายตาขอคู่อยู่บนหลังยังคงมีท่วงท่าอันเกียจคร้าน สวมชุดนักบู๊สีขาว เผยเห็นไหล่บ่ากว้างช่วงเอวแคบเท้ายืดยาว ใบหน้าหล่อเหลาจนแทบเป็นความชั่วร้าย ดวงตาทอแววคร่าชวัญสะกดวิญญาณ

มันกวาดตาผ่านหน้าหานปี้ฉุย กงจู้อลงกรณ์ เฉียนหงชิง กู่เซี่ยนเหลียน และหลิงหลงทั้งห้า สุดท้ายหยุดนิ่งบนใบหน้าหงสิ้ว มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่เชื่อมั่นขึ้น กล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

"คุณหนูหงสิ้วยินยอมบรรเลงบทเพลง 'นกนางนวลลืมระวัง'* ให้กับอิงเฟยหรือไม่? ข้าพเจ้าคิดเลียนเยี่ยงชาวประมงที่ไม่มีจิตคิดร้ายต่อนกนางนวล จึงไม่เสียทีที่มวลหมู่วิหคยินดีใกล้ชิด"

หงสิ้วรู้สึกว่าแววตามันคล้ายมองทะลุถึงก้นบึ้งหัวใจนาง บวกกับมันเจรจาอย่างสุภาพ แสดงออกถึงความรู้ด้านบทเพลง รู้สึกจิตใจเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน ถึงกับคิดตกปากรับคำ

กงจู้อลงกรณ์ทราบว่ามันเปิดฉากจู่โจมด้านความรักต่อหงสิ้วมาตรว่านางมีชายคนรักอยู่แล้ว แต่เมื่อครู่ถูกมันกวาดตามองผ่านยังอดสะท้านใจมิได้ จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าผู้นี้มีแรงดึงดูดใจต่อเพศตรงข้าม จึงกล่าวว่า

"แม่นางหงสิ้วอย่าลืมว่า สุดท้ายชาวประมงบังเกิดความคิดมุ่งร้าย จับนกนางนวลไป"

หงสิ้วใจสะท้านหวั่นไหว ค่อยมีสติแจ่มใส หวนนึกถึงเรื่องราวเป็นเช่นนั้นจริง จึงผุดลุกขึ้นกล่าวโดยไม่กล้าสบสายตากับอิงเฟยว่า

"คืนนี้หงสิ้วเพียงบรรเลงให้คุณชายชิฟังคนเดียว ขออภัยด้วย"

พลางเดินกลับมาที่โต๊ะ ทรุดนั่งลงบนที่นั่งตัวเอง

อิงเฟยหามีโทสะไม่ หัวร่อฮาฮากล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"โหยวจิงไปที่ใดแล้ว พี่ชิเพียงเป็นคนใจโลเลเท่านั้น"

ทุกคำพูดมันล้วนรุกเร้า คิดทำลายความรู้สึกอันดีที่หงสิ้วมีต่อชิฉางเจิง

หานปี้ฉุยรู้สึกอึดอัดขัดข้อง มองไปยังชิฉางเจิง

---

* ข้อความนี้มาจากวรรคทองของกวีหลี่ซางอิ๋นที่ว่า "คนหาปลาทะเลไร้เหลี่ยมเล่ห์ แม้นางนวลไม่โผผินบินขึ้น" ต่อมาใช้เปรียบเปรยผู้คนที่ไม่มีจิตคิดร้าย แม้แต่คณานกยังเข้าใกล้

ชิฉางเจิงเอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้อย่างปลอดโปร่ง ชำเลืองมองศัตรูสำคัญผู้นี้ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าหัวใจของท่านทำจากอะไร หลังจากทิ้งขว้างโหยวจิงอย่างโหดร้าย เรื่องของนางสมควรไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน เหตุใดนางพอค้นพบรักแท้ ท่านกลับติดตามพัวพัน พิรี้พิไรไม่เลิกรา ท่านคู่ควรเป็นลูกผู้ชายหรือ?"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยสอดคำเสียงเย็นชาว่า

"เรื่องของหงอี้เป็นการกระทำของท่านหรือ?"

อิงเฟยยังคงรักษาท่วงท่าอันเกียจคร้าน ยืนอยู่หน้าห้องมองดูหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นสั้งปางจู่แห่งพรรคเซียงสุ่ย"

พลางแบมือทั้งสอง กล่าวว่า

"ฮูหยินท่านเสนอตัวให้เอง หากข้าพเจ้าปฏิเสธ ไยมิใช่แสดงว่าฮูหยินท่านไม่มีเสน่ห์ดึงดูดใจ อย่างนั้นออกจะไม่คารวะแล้ว"

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยตวาดด้วยโทสะ คิดกระโดดปราดขึ้นลงมือ นักพรตเสี่ยวปั้นสะกดมันเอาไว้ กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"มันจงใจกระตุ้นโทสะท่าน"

ดาบมือซ้ายแค่นเสียงอย่างเย็นชา แสดงว่าบันดาลโทสะขึ้นมา

ฟงสิงเลี่ยพลันหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"กำลังขวัญที่บังอาจนัก กลับกล้ามาตามนัดหมายคนเดียว เราผู้แซ่ฟงคิดชั่งดูว่าท่านมีน้ำหนักเท่าใด?"

อิงเฟยยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"พี่ชิยอมยกข้าพเจ้าให้แก่ท่านหรือ?"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"โจรราคะเพียงกล่าวคำพูดนี้ได้ถูกต้อง คืนนี้มันเป็นของ

ข้าพเจ้าแล้ว"

ทุกผู้คนล้วนใจสั่นสะท้าน

อิงเฟยผู้นี้สูงส่งยิ่ง คำนวณแน่ว่าชิฉางเจิงมิอาจไม่ทำศึกกับมัน ขอเพียงมันสามารถฆ่าชิฉางเจิง ทั้งหมดได้แต่เบิกตาดูมันจากไป ยุทธการนี้ยังได้ผลกว่ายกกำลังมาทั้งกองทัพอีก

ในความเป็นจริง ชิฉางเจิงเป็นตัวละครสำคัญในคืนนี้ มีแต่ฆ่าชิฉางเจิง ทางฝ่ายฟางเยี่ยหวี่จึงถือว่าพิชิตชัยอย่างงดงาม

ภายหลังเหตุการณ์ พวกมันสามารถแยกย้ายจู่โจมสังหารคนในบริเวณทั้งหมด นี่มิใช่ลูกคิดรางแก้วอันเลิศลอยหรอกหรือ?

เมื่อครู่ทั้งหมดทราบความร้ายกาจของคนผู้นี้จากปากคำชิฉางเจิงแล้ว ยามนี้ล้วนวิตกกังวลแทนชิฉางเจิงขึ้นมา

หานปี้ฉุยอดยื่นมือออกมายึดกุมมือของชิฉางเจิงมิได้

ดาบมือซ้ายตวาดว่า

"อย่างนั้นฉางเจิงท่านไปรับทราบยอดวิชาของมองโกลเถอะ"

อิงเฟยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ช่างเป็นวาจาอันรวบรัดสมใจ เราผู้แซ่อิงกับพี่ชิจะทำศึกกันที่หอนางโลม ไม่ตายไม่เลิกรา"

หงสิ้วผุดลุกขึ้น ถือป้านสุราเดินชดช้อยถึงข้างกายชิฉางเจิง รินสุราให้กับมันจนปริ่มถ้วย กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"หงสิ้วคารวะคุณชายถ้วยหนึ่ง ขออวยพรให้คุณชายทำศึกประสบชัย"

ดวงตาอิงเฟยทอแววริษยาอาฆาตวูบหนึ่ง นึกถึงสุ่ยโหยวจิงขึ้นมา

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น กล่าวกับทั้งหมดว่า

"รอให้ข้าพเจ้าสังหารเดียรัจฉานนี้ ค่อยขึ้นมาร่ำดื่มกับทุกท่าน"

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยยกชูถ้วยสุรา กล่าวว่า

"สวรรค์ต้องยืนอยู่ฝ่ายพี่ชิแน่นอน"

ชิฉางเจิงชักดาบศัสตราฟ้าออกมาดังเช้ง กระโดดขึ้นบนโต๊ะสะกิดเท้าโถมใส่อิงเฟย

อิงเฟยหัวร่อฮาฮา พลิ้วออกนอกประตู ร้องว่า

"ข้าพเจ้าจะรอท่านที่ห้องโถง"

ดาบมือซ้ายพลันชักดาบยาวโยนให้กับชิฉางเจิง กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ดาบคู่ทำลายตาขอคู่ ไปเถอะ"

ชิฉางเจิงใช้มือขวารับดาบไว้ น้อมกาย กล่าวว่า

"ผู้เยาว์รับคำสั่ง"

กล่าวจบพุ่งปราดออกมาจากห้อง ก็ก้มลงเห็นห้องโถงเบื้องล่างได้ พลันกู่ร้องดังยาวนาน ลอยตัวตีลังกา มือซ้ายขวากลับกลายเป็นรุ้งยาวสองสาย สาดพุ่งใส่อิงเฟยที่เบื้องล่าง

หานปี้ฉุ่ยกับหงสิ้วมองดูเงาหลังที่บรรจุเต็มไปด้วยพลังของชิฉางเจิง ดวงตาทอแววเคลิบเคลิ้มลุ่มหลง

จนบัดนี้หงสิ้วค่อยอาศัยชิฉางเจิง สลัดเงาร่างอันลี้ลับชั่วร้าย แต่ก็เต็มไปด้วยแรงดึงดูดใจของอิงเฟยไปได้

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยนึกอธิษฐานแทนชิฉางเจิงในใจ มันดูออกว่าอิงเฟยเฉกเช่นเปลวไฟร้อนแรงที่ล่อลวงให้แมลงเม่าบินเข้าหา คราบริ้วรอยที่ทิ้งอยู่บนเรือนร่างฉู่หงอี้ นับเป็นหลักฐานอย่างชัดแจ้ง

กู่เซี่ยนเหลียนวิ่งออกจากห้องเป็นคนแรก ร้องว่า

"รีบออกมาชมดูเด็กน้อยนั้นสังหารตัวเลวร้ายนั้นอย่างไร"

เสียงตังตังดังสะท้านทั่วห้องโถงชั้นล่าง

การศึกที่ชี้ชะตาระหว่างยุทธจักรภาคกลางกับมองโกลเริ่มเปิดฉากขึ้น

ฉินเมิ่งเหยาพลันพลิกตัวคราหนึ่ง กลับเป็นฝ่ายกดทับหานป๋ออยู่เบื้องล่าง ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"เมื่อครู่หวาดเสียวนัก ขอเพียงท่านขยับเคลื่อนมาข้างหน้าเล็กน้อย เมิ่งเหยาก็ไม่อาจรักษาพลังธาตุบริสุทธิ์เอาไว้ ตอนนี้อย่างน้อยเป็นฝ่ายกระทำได้"

หานป๋อขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านเป็นนางเซียนที่ไม่เคยข้องแวะกับเรื่องของบุรุษสตรี เหตุใดจึงล่วงรู้เรื่องราวของบุรุษสตรี ขณะที่ท่านลูบคลำข้าพเจ้า รู้จักควบคุมความหนักเบานัก"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ระหว่างที่บำเพ็ญเพียรในเรือนฌาน เมิ่งเหยาเคยอ่านดูหนังสือหนังหาที่ทางเรือนฌานเก็บสะสมไว้ ในจำนวนนี้รวมทั้งเคล็ดวิชาร่วมรสรักของทิเบต และหนังสือซู่หนี่จิง* มีทั้งข้อความและภาพประกอบ ดังนั้นล่วงรู้เรื่องราวทางด้านนี้ เพียงแต่ตอนนั้นไม่หวั่นไหวใจ คิดไม่ถึงตอนนี้สามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์ นับว่าคาดฝันไม่ถึงจริงๆ"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นวิเศษแท้ ข้าพเจ้าหลับตาลง ให้ท่านปรนนิบัติดี

---

* ตำรับรักอันเลื่องชื่อของจีน ประกอบด้วยคำถามตอบของหญิงสาวซู่หนี่กับจักรพรรดิเหลือง ว่าด้วยการอภิรมย์สมสู่ที่ให้คุณประโยชน์แก่ร่างกาย

หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านมิใช่คิดทำความเข้าใจกับเคล็ดวิชาอลงกรณ์หรอกหรือ? เหตุใดตอนนี้ไม่กังวลสนใจแล้ว?"

หานป๋อดึงมือฉินเมิ่งเหยาตบหน้าตัวเองฉาดหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าไม่ดี ปล่อยให้เกิดความใคร่มากกว่าความรัก เมิ่งเหยาโปรดบอกมาเถอะ"

ฉินเมิ่งเหยาลุกขึ้นนั่ง หยิบฉวยเสื้อผ้ามาสวมใส่ ยื่นส่งสายรัดเอวให้แก่หานป๋อ ให้มันผูกรัดเอวแทนนาง

หานป๋อลุกขึ้นนั่ง เห็นเสื้อชั้นในเบาบางยังไม่อาจปกปิดเรือนร่างเลือดเนื้อของนางไว้ ต้องลอบร้องอุทานในใจ รู้สึกว่าความเย้ายวนของฉินเมิ่งเหยาหาค้อยกว่าตอนที่เปลือยเปล่าไม่

ฉินเมิ่งเหยาหยิกต้นแขนมันอย่างหนักหน่วงคราหนึ่ง

หานป๋อเจ็บปวดจนเรียกสติกลับคืนมา ยื่นมือที่สั่นระริกผูกสายรัดเอว จัดแจงเสื้อผ้าให้กับนาง แต่ยังปรากฏขาอ่อนโผล่พ้นออกมา

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง ทรุดนั่งขัดสมาธิเก็บซ่อนขาอ่อนไว้ ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงวิชามารของท่านแม้รุดหน้า ยังไม่อาจต้านทานเสน่ห์เรือนร่างของข้าพเจ้า แสดงว่าสำหรับกับท่าน ยากที่จะบรรลุถึงขั้นมีความรักไร้ความใคร่"

หานป๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เคล็ดวิชาอลงกรณ์เป็นวิชาอุบาทว์ที่ฝืนหลักธรรมชาติอย่างที่สุด"

สีหน้าฉินเมิ่งเหยากลับคืนสู่ความสงบ ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ป๋อหลางกล่าวถูกต้อง การฝืนหลักธรรมชาติเป็นหลักเหตุผลสำคัญของวิชาอลงกรณ์"

หานป๋องงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"นี่เป็นเหตุผลกลใด?"

ฉินเมิ่งเหยาอธิบายว่า

"ไม่ว่าเคล็ดวิชาสำนักใด ล้วนเกี่ยวพันถึงหลักแรกธรรมชาติกับการฝึกในภายหลัง การฝึกในภายหลังคือปล่อยให้เป็นไปตามวัฏสงสาร อันได้แก่การเกิดแก่เจ็บตาย นับตั้งแต่ตั้งครรภ์เป็นตัวเป็นตน เจริญเติบโตจวบจนชราร่วงโรย สุดท้ายฝังร่างกับธุลีดิน"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว หลักแรกธรรมชาติคือวิธีการที่หลุดพ้นจากธรรมชาติ กระทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้ แต่ว่าการมีความรักไร้ความใคร่หรือมีความใคร่ไร้ความรักเกี่ยวข้องใดกับธรรมชาติ?"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันพอฟังก็เข้าใจ ต้องผงกศีรษะด้วยความยินดี จากนั้นกล่าวว่า

"อันว่าบุรุษสตรี คือหยางกับหยิน ต่างมีลักษณะตามธรรมชาติ หยางรุกหน้าหยินถดถอย ดังนั้นโดยทั่วไปแล้ว บุรุษบังเกิดความใคร่ต่อสตรีจนเกิดเป็นความรัก ถึงกับไม่ต้องมีความรักอันใด ก็สามารถสมสู่กับสตรี ท่านสมควรเป็นคนที่เข้าใจคำพูดนี้ที่สุด"

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาขออย่าได้กล่าวกับข้าพเจ้าเช่นนี้ ได้หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"สตรีจัดเป็นหยิน ดังนั้นตรงกันข้าม มีแต่บังเกิดความรักค่อยเกิดความใคร่ สำหรับกับสตรี ความใคร่ที่ไร้ซึ่งความรักเป็นเรื่องอันปวดร้าวที่สุด ดังนั้นยึดถือการบังคับขายตัวเป็นเรื่องราวอันน่าเศร้า

การข่มขืนกระทำชำเราเป็นพฤติการณ์อันชั่วร้ายที่สุด"

หานป่อเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ดังนั้นหากบุรุษมีความรักไร้ความใคร่ ส่วนสตรีมีความใคร่ไร้ความรัก นับเป็นเคล็ดวิชาแรกธรรมชาติที่ขัดกับหลักธรรมชาติ"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"ด้านรายละเอียดเมื่อถึงเวลาท่านจะทราบได้ ตอนนี้เมิ่งเหยาไม่อาจแพร่งพรายต่อท่าน จะได้ไม่ตกเป็นเบี้ยล่าง"

หานป่อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เพราะเหตุนี้ให้สตรีเป็นฝ่ายกระทำ หากเป็นสภาพโดยทั่วไป บุรุษจะเป็นฝ่ายกระทำ สตรีเพียงแต่รองรับ"

ฉินเมิ่งเหยากุมมือหานป่อไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังมีเหตุผลที่ลึกล้ำกว่านี้คือ หยางเคลื่อนคล้อยหยินย้อนทวนเป็นเหตุผลอันพิสดารล้ำ เอาเถอะ เมิ่งเหยานอนเป็นเพื่อนท่านอีกงีบหนึ่ง วันพรุ่งนี้พอบรรลุถึงนครหลวง ท่านคงวุ่นวายยิ่ง"

หานป่อโห่ร้องด้วยความยินดี โอบกอดฉินเมิ่งเหยาล้มลงบนเตียง กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"คืนนี้รับรองท่านจะฝันหวานที่สุด"

อิงเฟยยืนหยัดอยู่กลางห้องโถง มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มอันถือดี จวบกระทั่งดาบคู่ของชิฉางเจิงฟาดฟันถึงเบื้องบนศีรษะห่างเพียงห้าเชียะ ค่อยชักดาบขอคู่จากกลางหลัง กรีดวาดออกนอกก่อน รอจนสะสมพลังเต็มเปี่ยม ค่อยกระแทกใส่คมดาบ

เสียงปะทะทั้งสองครั้งสะท้อนสะท้านทั่วห้องโถง

ยามนั้นดาบมือซ้าย ฟงสิงเลี่ยและพวกล้วนยืออกจากห้องยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว เกาะราวลูกกรงนอกห้องชั้นสอง ชมดูการ

ต่อสู้จากที่สูง

คนของพรรคเซียงสุ่ยและสำนักตันชิงที่เฝ้าอยู่หน้าประตู อดหือมาที่ปากทางเข้าห้องโถงมิได้ จับตาดูการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างมังกรพยัคฆ์ภายในห้องโถงตาไม่กะพริบ

ดาบตาขอพอปะทะ ชิฉางเจิงรู้สึกมีพลังประหลาดสายหนึ่งกระชากมันเข้าหาอิงเฟย ยามตื่นตระหนกรีบเกร็งลมปราณ ลอยตัวขึ้นสูงวาเศษ ค่อยตีลังกาทิ้งร่างลงที่ริมห้องโถง ยืดระยะห่างจากอิงเฟยสามสิบก้าว เผชิญหน้ากันแต่ไกล

ดาบมือซ้ายกับฟงสิงเลี่ยบนราวระเบียงชั้นสองสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนพบเห็นความตื่นตระหนกในใจของอีกฝ่าย

ควรทราบว่าหากเปลี่ยนเป็นพวกมัน คิดต้านทานสองดาบที่ชิฉางเจิงจู่โจมลงจากกลางอากาศ ต้องเคลื่อนขวางไปด้านข้าง แล้วค่อยทำการตอบโต้ แต่อิงเฟยไม่ขยับเคลื่อนเท้า มิเพียงสลายท่าจู่โจมทั้งสองคราของชิฉางเจิง ยังคุกคามฝ่ายตรงข้ามพุ่งถอยไป นับเป็นเรื่องราวที่น่าตระหนกมากแล้ว

ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ อิงเฟยไม่ฉวยโอกาสรุกไล่ ปล่อยให้ชิฉางเจิงยืนหยัดปักหลัก จากข้อนี้แสดงว่ามันมีความเชื่อมั่นเอาชัยชิฉางเจิงอย่างเต็มเปี่ยม

ผู้ที่สะท้านหวั่นไหวที่สุดย่อมเป็นชิฉางเจิง จนบัดนี้มันค่อยปะทะหักหาญกับอิงเฟยอย่างตรงๆ จากท่าจู่โจมเมื่อครู่ทั้งสองครั้งทดสอบทราบว่าอิงเฟยมีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด มิน่าเล่าแม้แต่หลี่เซ่อเม่ย ยังให้ความสำคัญกับคนผู้นี้

ดีที่ชิฉางเจิงมีความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยว ไม่ว่าเผชิญกับคู่มือที่เข้มแข็งเพียงไหน ก็ไม่ระยะย่นย่อท้อ ยามนั้นสงบจิตใจ เข้าสู่สภาวะฟ้าใสไร้ขอบเขต ปลุกปลอบความคิดต่อสู้ขึ้น ส่งเสียงดวาดก้อง

พุ่งปราดเข้าหาอิงเฟย มือซ้ายใช้ออกด้วยเพลงดาบมือซ้ายที่ฟงหานถ่ายทอดให้ มือขวาใช้ท่าไม้ตายที่คุ้นเคย แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังหนึ่งหนักหนึ่งเบา จู่โจมใส่ศัตรูในแนวตรง ด้วยกระบวนท่าเสี่ยงชีวิตที่ไม่ออมรั้งยั้งมือ

พริบตานั้นประกายเย็นเยียบดุจสายฟ้าแลบแปลบปลาบ เหี้ยมหาญดุร้ายยิ่ง

กู่เชี่ยนเหลียนมีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุด ชิงโห่ร้องชมเชยออกมา

ผู้คนที่ชมดูการต่อสู้อยู่ปากทางเข้าเกือบสามสิบคนพากันร่ำร้องตะโกนก้อง หนุนเสริมอานุภาพของชิฉางเจิง

มุมปากอิงเฟยปรากฏรอยยิ้มอย่างเย็นชาวูบหนึ่ง ยกตาขอคู่ถึงระดับหน้าอก แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังเช่นกัน ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

เปลือกนอกของมันแม้ปลอดโปร่งเฉื่อยชา แท้ที่จริงใจสั่นสะท้าน ที่มันกริ่งเกรงมิใช่เพลงดาบพลังฝีมือที่บรรลุถึงขั้นแรกธรรมชาติของชิฉางเจิง หากแต่เป็นความหาญดุดันมาแต่กำเนิด และพลังสภาวะอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวของฝ่ายตรงข้าม หลังจากนั้นมันค่อยยิ้มอย่างเย็นชา นึกหาวิธีจัดการได้

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนรู้สึกถึงพลังสภาวะอันเหี้ยมหาญดุดันของชิฉางเจิง แม้แต่หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย นักพรตเสี่ยวปั้น หานปี้ฉุ่ย หงสิ้วและหลิงหลง ก็เข้าร่วมขบวนร้องตะโกนหนุนด้วย

มีแต่ดาบมือซ้ายกับฟงสิงเลี่ยที่หน้าตาเคร่งเครียดกว่าเดิม

ส่วนกงจู้อลงกรณ์เนื่องจากฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ จึงรู้สึกถึงความร้ายกาจของอิงเฟย

ยามนั้นชิฉางเจิงอยู่ห่างจากอิงเฟยเพียงสิบก้าว พลันพุ่งเฉียดผ่านไป ปากกู่ร้องดังยาวนาน กลบเสียงร้องทั้งหมดไป ดาบ

มือขวาที่อยู่หลังเร่งระดับความเร็วล้ำหน้าดาบมือซ้าย ขณะที่ดาบมือซ้ายใช้ออกด้วยเพลงดาบอันละเอียดอ่อน ก่อเกิดเป็นบุปผาดาบกลุ่มหนึ่ง คุ้มครองจุดสำคัญทั่วร่างไว้ กลายเป็นหนึ่งรวบรัดหนึ่งซับซ้อนบันดาลให้ผู้คนทอดถอนชมเชยออกมา

เคร้งเคร้ง!

อิงเฟยโน้มตัวไปเบื้องหน้า ใช้ตาขอคู่ออก พอดีจู่โจมถูกดาบมือขวาของศัตรู

ชิฉางเจิงสะท้านทั้งร่าง สภาวะถาโถมถูกสกัดยับยั้งไว้ จากนั้นประกายดาบมือซ้ายขยายวงกว้างออก กลับกลายเป็นเงาดาบนับร้อยพันสายครอบคลุมใส่อิงเฟย

อิงเฟยหัวร่อดังยาวนาน ตาขอข้างขวากรีดขวางไปในประกายดาบโดยปราศจากความพลิกแพลงแต่อย่างไร

เสียงติงเมื่อตาขอจู่โจมถูกปลายแหลมของดาบ

ประกายดาบพลังแตกกระจาย

ผู้คนที่ร่ำร้องตะโกนก้องพอเห็นเพลงตาขอของอิงเฟยเลิศพิสดารถึงเพียงนี้ พากันเงียบกริบลง เปลี่ยนแปลงจากอึกทึกวุ่นวายกลายเป็นเงียบสงบ ก่อเกิดเป็นบรรยากาศที่ชวนอัดอั้นตันใจนัก

ชิฉางเจิงตาสาดประกายเจิดจ้า วกดาบมือซ้ายกลับมาคุ้มครองเบื้องหน้า บิดเอวฟาดฟันดาบมือขวาใส่ใบหน้าอิงเฟยอย่างหักโหม

อิงเฟยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ไขว้สลับตาขอคู่ ต้านทานรับดาบอันกล้าแกร่งนี้เอาไว้ พร้อมกันนั้นเสือกส่งตาขอคู่ออกไป

ชิฉางเจิงรู้สึกว่ากำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามถ่ายทอดผ่านตาขอคู่ หนุนเนื่องมาดุจแม่น้ำใหญ่ แม้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเปิดช่องโหว่ แต่ดาบมือซ้ายไม่อาจฟันออกไป

เสียงปังเมื่อพลังลมปราณปะทะกัน

ทั้งสองล่าถอยไปพร้อมกัน

จนบัดนี้สภาวะจู่โจมที่ช่วงชิงมีเปรียบของชิฉางเจิงถูกทำลายสิ้น อิงเฟยที่ปล่อยให้ชิฉางเจิงชิงจู่โจม เพื่อช่วงชิงชั่วพริบตาที่สภาวะจู่โจมถูกสะกดไว้ พลังลมปราณอ่อนโทรมลงไป ยามนั้นหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"พี่ชิมีฝีมือเพียงนี้หรือ?"

พลันล้มตัวลงกับพื้น กรีดตาขอคู่เป็นม่านประกายคุ้มครองกายม้วนจู่โจมใส่ร่างท่อนล่างของชิฉางเจิงราวกับเม่นตัวหนึ่ง

ชิฉางเจิงเพิ่งใช้พลังลมปราณปะทะหักหาญกับอิงเฟย รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ความจริงเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามคงไม่ดีกว่าเท่าใด มิคาดฝ่ายตรงข้ามคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ลงมือตอบโต้กลับมา แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือเหนือล้ำกว่าตนเองขั้นหนึ่ง ต้องลอบครั่นครวญในใจ ได้แต่พุ่งถอยต่อไป แย่งชิงเวลาหยุดพักหายใจ

ผู้คนที่ชมดูอยู่ล้วนขมวดคิ้ว หากชิฉางเจิงถูกอิงเฟยรุกไล่ถึงมุมห้อง สถานการณ์จะคับขันถึงที่สุด ทั้งนี้เพราะตาขอคู่ของอิงเฟยเหมาะกับการต่อสู้ในระยะประชิดกว่าดาบยาว ชิฉางเจิงไยมิใช่ต้องพบกับความพ่ายแพ้?

ขณะห่างจากผนังห้องประมาณห้าก้าว ชิฉางเจิงพลันตวาดคำ "รับดาบ" ดาบมือขวาเบี่ยงวูบ กลับกลายเป็นรุ้งยาว ตัดผ่าไปในรอยร่องช่องว่างของตาขอคู่ มุ่งใส่ทรวงอกของอิงเฟย

ทุกผู้คนระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

แม้แต่อิงเฟยก็คาดคิดไม่ถึงว่า ในห้วงคับขันเป็นตายเช่นนี้ ชิฉางเจิงสามารถใช้กระบวนท่าดาบประหนึ่งอาชาสวรรค์พาดผ่านเช่นนี้ ต้องร้องชมเชยคำหนึ่ง ดีดตัวไปยังด้านหลัง วกตาขอข้างซ้ายกลับมากระแทกใส่สันดาบ

เสียงตังดังสะท้านทั่วบริเวณ ผู้ที่มีพลังฝีมืออ่อนด้อยรู้สึกแก้วหูปวดแปลบขึ้นมา

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ พุ่งถอยไปด้านหลังปะทะชนกับผนังดังโครม มุมปากมีโลหิตไหลซึมออกมา

อิงเฟยเซถอยไปห้าก้าว ส่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน พุ่งปราดกลับมาอีก ตาขอคู่กรีดเป็นเงาเย็นเยียบเต็มท้องฟ้า คลื่นตาขอหนุนเนื่องใส่ชิฉางเจิงดุจระลอกทลายฟากฝั่ง

ชิฉางเจิงใช้ขาหลังยันใส่ผนัง พุ่งขวับออกมาราวกับพยัคฆ์หลุดจากกรง ดาบคู่กลับกลายเป็นประกายดาบนับพันชั้น เข้าปะทะกับสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม

ตาขอดาบพอปะทะ บังเกิดเสียงติงติงตังตังไม่ขาดหู

เงาร่างทั้งสองสลับสับเปลี่ยนตำแหน่ง กระโดดโลดลิ่วอยู่ท่ามกลางพลังลมปราณทั่วห้องโถง ท่านรุกเราไล่ล่า ไม่ทราบผู้ใดมีเปรียบกว่า

ฟงสิงเลี่ยบนชั้นสองเลื่อนมือจับทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเพ่งตามองดูการต่อสู้โดยไม่กะพริบ

หลังเสียงพลังลมปราณปะทะดังกึกก้อง เงาร่างสองสายผละจากกัน

ชิฉางเจิงใช้ดาบเล่มหนึ่งยันพื้น ประคองร่างเอาไว้ ดูไปคล้ายปราศจากริ้วรอยบาดแผล แต่ดวงตาใบหูจมูกปากล้วนมีโลหิตไหลซึมออกมา สารรูปบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราดนัก

หงสิ้วส่งเสียงคราง คำหนึ่ง แทบสิ้นสติไป ล้วนพึ่งพาหลิงหลงประคองนางเอาไว้

หานปี้ฉุยเลื่อนมือจับด้ามกระบี่ ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด

อิงเฟยในวงต่อสู้แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวคำ “เพลงดาบ

อันประเสริฐ" เงยหน้ามองดูดาบมือซ้ายและพวก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากพวกท่านกลัวมันถูกฆ่า ก็ลงมาช่วยเหลือมัน เราอิงเฟยจะรับไว้ทั้งสิ้น"

ดาบมือซ้ายแค่นเสียงอย่างเย็นชา ไม่กล่าวว่ากระไร

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่าอิงเฟยช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่า

อิงเฟยกวาดกราดสายตาไปยังชิฉางเจิง ตวาดว่า

"หากท่านทิ้งดาบยอมรับความพ่ายแพ้ ข้าพเจ้าจะละเว้นชีวิตสุนัขของท่านชั่วคราว แต่ขอบอกตามความสัตย์ ถนนสายนี้ถูกพวกเราปิดล้อมไว้อย่างแน่นหนา พวกท่านแม้ติดปีกก็บินหนีไม่พ้น"

จากนั้นหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวอย่างลำพองว่า

"พวกเราถอนกำลังที่โอบล้อมเมืองฉางชา มิใช่เกรงกลัวทางการ หากแต่ร่วมกับพวกมันเล่นละครฉากหนึ่ง หลอกให้ผู้ที่กล้าเป็นปฏิปักษ์กับพวกเราเข้ามา จะได้กวาดล้างให้สิ้นซากในคราเดียว"

ชิฉางเจิงยืดตัวยืนตรง แยกเขี้ยวหัวร่อ คราบโลหิตบนใบหน้าหาได้ส่งผลกระทบต่อรอยยิ้มอันเฉิดฉันไม่ กล่าวว่า

"ท่านลำพองเร็วเกินไปแล้ว ยังไม่ถึงขั้นสุดท้าย ผู้ใดหยั่งรู้ผลแพ้ชนะได้?"

อิงเฟยหัวร่อฮาฮา ยกตาขอจี้ใส่มันแต่ไกล กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายอมรับท่านดาบหนึ่ง จู่โจมถูกจุดสำคัญของท่านสองแห่ง ตอนนี้พลังฝีมือของท่านอย่างมากเหลือเพียงครึ่งหนึ่ง ยังมีคุณสมบัติใดช่วงชิงผลแพ้ชนะกับข้าพเจ้า?"

ชิฉางเจิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"จุดอ่อนของท่านคือรักถนอมตัวเองเกินไป ดังนั้นถึงแม้มีโอกาสฆ่าข้าพเจ้าหลายครั้ง แต่กลัวว่าข้าพเจ้าตอบโต้กลับไป ทำร้ายท่านบาดเจ็บ ตอนนี้กล่าววาจาประดานี้ เพียงเพราะไม่กล้าพิสูจน์

ความเป็นตายกับข้าพเจ้า หากท่านยังนับเป็นลูกผู้ชาย ก็ยอมรับว่าข้าพเจ้ากล่าวถูกต้องเถอะ"

ดวงตาอิงเฟยทอประกายความแค้นกับเพลิงอำมหิตขึ้น ตวาดว่า

"ตกลง ข้าพเจ้ายินยอมบาดเจ็บ แต่ต้องจู่โจมสังหารท่านต่อหน้าคนที่ท่านรัก จากนั้นข้าพเจ้าจะพิชิตสตรีของท่าน ให้พวกนางไม่อาจขาดข้าพเจ้าได้"

กู่เซี่ยนเหลียนที่ชั้นบนตวาดคำ "ไร้ยางอาย" อิงเฟยเงยหน้ามองดูนาง ยิ้มอย่างน่าลุ่มหลง กล่าวว่า

"เด็กหญิงหลังจากลิ้มลองรสชาติของข้าพเจ้า รับรองว่าฟงหลางของท่านมีสภาพเฉกเช่นเทียนไขขี้ผึ้ง"

กู่เซี่ยนเหลียนขยี้เท้าอย่างขุนเคือง ร้องว่า

"สิงเลี่ย จัดการมันให้กับข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นเสี่ยวเหลียนจะไม่แยแสสนใจท่านอีก"

ทุกผู้คนลอบชมเชยในใจ ทราบว่ากู่เซี่ยนเหลียนเจ้าอุบายความคิด ผลักดันให้ฟงสิงเลี่ยมีข้ออ้างเข้าร่วมการต่อสู้ของทั้งสอง

ฟงสิงเลี่ยไหนเลยไม่เข้าใจ ตวาดก้องร้องขึ้น ถือทวนสีแดงโถมปราดลงไป

ทวนยังไม่บรรลุถึง เสื้อผ้าของอิงเฟยก็ถูกพลังลมโชยพัดพลิ้วขึ้นมา

อิงเฟยกู่ร้องดังยาวนาน ลอยตัวขึ้นไป

เสียงดังเมื่อตาขอคู่ไขว้ปะทะทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะไว้

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ พลิกตัวล่าถอยไปด้านหลัง

ส่วนอิงเฟยหยิบยืมสภาวะกระโดดไปทางขวาง ทิ้งตัวลงบนราวลูกกรงฝั่งตรงข้าม สะกิดเท้าคราหนึ่งพุ่งทะลวงขึ้นดุจลูกธนู เสียง

โครมเมื่อทลายหลังคาตึกแตกเป็นช่องเหินร่างจากไป

ฟงสิงเลี่ยทิ้งตัวลงกับพื้น รู้สึกแขนขาด้าน ต้องลอบตื่นตระหนก ต่อพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งเพียงเป็นรองเหนียนเหลียนตันเล็กน้อย มิน่าเล่าแม้แต่ชิฉางเจิงยังตกเป็นรอง

หานปี้ฉุยร้องอุทานคำหนึ่ง กระโดดลงหาชิฉางเจิง

เสียงเคร้งคร้างเมื่อชิฉางเจิงคลายมือทิ้งดาบคู่ อ้าปากกระอักโลหิต ล้มหงายไปด้านหลัง

เมื่อครู่มันฝืนใจเกร็งลมปราณอีดหนึ่งประคองตัวไว้ อิงเฟยพอจากไป พลังสมาธิของมันก็ผ่อนคลาย ไม่อาจยืนหยัดสืบไป

หานปี้ฉุยโอบรั้งชิฉางเจิงไว้ในอ้อมอก น้ำตาทะลักจากเบ้ามา

ดาบมือซ้ายและพวกพากันกระโดดลงมา

กงจู้อลงกรณ์ยึดกุมสองมือของชิฉางเจิง ใช้เคล็ดวิชาประจำตัวถ่ายทอดพลังเข้าไป สีหน้าปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น กล่าวว่า

"มันจงใจสิ้นสติไป เพื่อช่วงชิงเวลารักษาบาดเจ็บให้เกิดประสิทธิผลกว่าเดิม"

เฉียนหงชิงคิดกล่าวกระไร บนท้องถนนพลันบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา

หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยทราบว่าบริวารของมันกับคนของสำนักตันชิงที่กระจายบนถนนเริงรมย์ประมือกับฝ่ายตรงข้ามแล้ว จึงกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"พวกท่านอยู่ที่นี่ช่วงชิงเวลารักษาบาดเจ็บให้กับพี่ชิ เราจะออกไปตรึงพวกมันไว้"

นักพรตเสี่ยวปั้นตวาดว่า

"เราไปกับพวกท่าน"

ดาบมือซ้ายชิงตวาดว่า

"ไม่มีเวลาแล้ว ท่านหาคนแบกฉางเจิงขึ้น หงชิงดูแลหงสิ้ว พวกเราฝ่าออกไปด้วยกัน ดูว่าสามารถอาศัยความมืดหลบหนีออกนอกเมืองหรือไม่ อย่างนั้นจะมีโอกาสรอดชีวิตเพิ่มขึ้นแล้ว"

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน หากดาบมือซ้ายยังกล่าวคำพูดเหล่านี้ออกมา แสดงว่าสถานการณ์คับขันอันตรายถึงที่สุดแล้ว

ฟงสิงเลี่ยขยับทวนสีแดงในมือ ตวาดว่า

"ต่อให้พวกเราสู้ตายในสมรภูมิ ข้าพเจ้าสาบานต้องให้พวกมันจ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสม"

การต่อสู้บนท้องถนนยิ่งดุเดือดรุนแรงกว่าเดิม

มือดีพรรคเซียงสุ่ยกับสำนักตันชิงที่เพิ่งโถมออกไป พากันล่าถอยกลับมาดุจกระแสน้ำ ล้วนแต่ได้รับบาดเจ็บ

ดาบมือซ้ายหยิบฉวยดาบจากข้างกายชิฉางเจิง สอดดาบศัสตราฟ้าคืนฝักที่กลางหลังอีกฝ่าย ส่งเสียงตวาดก้อง นำขบวนโถมออกจากประตูหอ

ถนนเริงรมย์ที่ปรกติเต็มไปด้วยแขกเหรื่อที่มาหาความสำราญกลับกลายเป็นลานประหารอันโชกเลือด

บริวารพรรคเซียงสุ่ยนับพัน นำโดยสองขุนพลคู่ใจหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย ฉายากระบองต้านลมโจวเฉิง กับพลั่วปลิดชีวิตเห่อชิ่งจาง แยกย้ายเฝ้าอยู่คนละปลายของถนนยาว เมื่อเจ้าสำนักเกริกเกียรติคนใหม่ ฉายามนุษย์สุนัขป่าปู่ตี้นำเทพทรงพลังผู่ฉี กับแมงป่องทรายชุยตู่นำโจรโพกผ้าแดงห้าร้อยบุกมาจากทางตะวันออก ขณะที่เหมาไป่อี้ที่ทรยศต่อหัตถ์พิษเฉียนหลอ นำสมุนบริวารเก่าของเมืองภูเขาแหฟ้าสามร้อยคนฮือมาจากทางตะวันตก พวกพรรคเซียงสุ่ยรีบแยกย้ายเข้าสกัดไว้

สำนักตันชิงแม้มีคนน้อยกว่า เพียงหกสิบกว่าคน แต่โดยเฉลี่ยแล้วมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าบริวารพรรคเชียงสุ่ยมากนัก นอกจากแบ่งผู้คนสามสิบกว่าคนเฝ้าอยู่หน้าหอฝันเมามาย ที่หลงเหลือล้วนหมอบซุ่มอยู่บนหลังคาตึกสองฟากข้าง พอเห็นเช่นนั้นเตรียมยิงธนูกล้าแข็งใส่ศัตรู

แต่แล้วมือดีป้อมทรายหมื่นโฉดร้อยกว่าคนนำโดยเว่ยลี่เตี๋ยรวมทั้งเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนกับพวกนำมหาโจรที่เข้าร่วมกับฟางเยี่ยหวี่ยี่สิบกว่าคน ดาหน้ามาตามชายคาตึกสองฟากข้าง คนของสำนักตันชิงได้แต่แสดงตัวรับศึก

คราครั้งนี้เจินซู่สั้งจัดกำลังบุกเข้าเมืองฉางซาประมาณพันห้าร้อยคน ล้วนเป็นมือดีที่ผ่านการคัดเลือก ยังมียอดฝีมือเช่นเจ้าสำนักรื่นรมย์ ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉด ปู่ตี้ และเหมาไปอี้ พอเกิดการปะทะก็พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกัน

ในเสียงแผดร้องโหยหวน บริวารพรรคเชียงสุ่ยแม้ต้านทานอย่างสุดชีวิต ยังถูกศัตรูเข่นฆ่าจนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน คิดล่าถอยกลับมาเฝ้าหอฝันเมามายยังทำไม่ได้

คนของสำนักตันชิงที่เฝ้าอยู่บนหลังคา หากมิใช่ถูกเข่นฆ่าสังหาร ก็ถูกคุกคามลงมาบนท้องถนน

ขณะที่บนถนนเริงรมย์เต็มไปด้วยเงาดาบประกายกระบี่ ท่ามกลางเลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน ยอดฝีมืออายุเยาว์ชนเผ่าฮั่วชื่อจื่อม่อ คือบุรุษห้าวกว่างอิ้งเฉิง กับสตรีแซ่มช้อยหยาหานชิง หนึ่งถือดาบเคียว หนึ่งถือกระบี่ นำมือดีในชนเผ่ายี่สิบกว่าคนพร้อมด้วยนักรบวังปรมาจารย์มารสองขบวนจำนวนหกสิบคน เหยียบย่ำชายคาตึกมาถึง ฉวยโอกาสที่คนของสำนักตันชิงรับมือศัตรู พุ่งตัวลงจากฝั่งตรงข้ามของหอฝันเมามายลงยังกลางถนน ตัดกองกำลังผสมของพรรค

เชียงสุ่ยกับสำนักตันชิงบนท้องถนนจนตัดขาดจากกัน ไม่อาจเชื่อมต่อกันได้

พริบตานั้นคนของเชียงสุ่ยกับสำนักตันชิงถูกเข่นฆ่าสังหารสถานเดียว

ไม่ว่าการดำเนินยุทธวิธี การคำนวณจังหวะเวลา เจินซู่สั้งแสดงว่าเป็นขุนพลหญิงที่รู้หลักพิชัยสงคราม มิน่าเล่าฟางเยี่ยหวี่จึงมอบหมายหน้าที่สำคัญต่อนาง

ภายใต้การบุกจู่โจมของศัตรู ผู้คนที่เฝ้าอยู่หน้าหอฝันเมามายถูกกำจัดหมดสิ้น จากนั้นบุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อยเปิดฉากรุก คุกคามมือดีสำนักตันชิงเกือบสามสิบคนถอยร่นเข้าหอ

แต่แล้วยามนั้นดาบมือซ้ายโถมออกจากหอฝันเมามาย

ผู้ที่ตามติดอยู่ด้านหลังประกอบด้วยฟงสิงเลี่ย กงจู้อลงกรณ์ กู่เซี่ยนเหลียนและหลิงหลง จากนั้นเป็นอาจารย์อาของหานปี้ฉุ่ย นามกงฝังเซิงที่แบกร่างชิฉางเจิง กับเฉียนหงชิงที่หนีบร่างหงสิ้วโดยมีหัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยกับนักพรตเสี่ยวปั้นคุ้มกันอยู่สองปีก ส่วนหานปี้ฉุ่ยรับหน้าที่รั้งท้าย

ภายใต้การห้อมล้อมของมือดีสำนักตันชิงที่เหลืออยู่สามสิบกว่าคน กองกำลังทั้งสิบคนบุกตะลุยเข้าสู่ท้องถนน

ผู้ที่ปะทะกับศัตรูก่อนคือดาบมือซ้าย

เพิ่งเหยียบย่างสู่ท้องถนน ปรากฏดาบใหญ่สองเล่มฟาดฟันใส่ใบหน้า

ดาบมือซ้ายกลับคืนสู่ความสงบที่เยือกเย็นอำมหิต สะบัดดาบวูบหนึ่ง คนทางซ้ายก็หลั่งโลหิตปลิวกระเด็นไป อีกมือหนึ่งกลับคว้าจับดาบใหญ่อีกเล่มหนึ่ง เกร็งกำลังบิดหัก ตวัดเท้าเตะศัตรูกระอักโลหิตเสียชีวิต

ประกายดาบแลบแปลบอีกครา ท่ามกลางเลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน ดาบมือซ้ายชิงเข่นฆ่าทำร้ายนักรบวังปรมาจารย์มารซึ่งเพิ่งฮือมาถึงทั้งสิบกว่าคนจนกระเด็นกระดอนไป

พลันรู้สึกพลังลมดุกคามถึงตัว บุรุษห้าวกว่างอิ้งเฉิงกับสตรีแซ่มช้อยหยาหานชิงแยกย้ายจู่โจมจากทางซ้ายขวา

ดาบมือซ้ายมีสายตาคมกล้าเพียงไหน พอเห็นตำแหน่งทิศและจังหวะเวลาที่ทั้งสองจู่โจมมา ก็ทราบว่าบุรุษสตรีคู่นี้ถนัดจัดเจนวิชาผนึกรวมกำลัง ไหนเลยปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ดาบยาวในมือซ้ายใช้ออกด้วยกระบวนท่าเลิศพิสดาร รวมพลังฝีมือทั่วร่าง แยกย้ายฟันใส่ดาบเดียวกับกระบี่ยาว

บุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อยความจริงไม่คิดปะทะหาญหักกับดาบมือซ้าย แต่ดาบของดาบมือซ้ายนี้ประดุจอาชาสวรรค์พาดผ่าน ไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น หากไม่คิดหลั่งโลหิต ได้แต่ยกอาวุธต้านทาน

เสียงดังดังดังสะท้าน บุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อยสะท้านทั้งร่าง สภาวะจู่โจมแตกพ่าย ถอยร่นกลับไปในคลื่นมนุษย์ฝ่ายตน

ดูจากเปลือกนอกดาบมือซ้ายช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่มันกลับลอบคร่ำครวญในใจ มันความจริงคิดสังหารศัตรูในสองดาบ ทอนความคุ้ายของฝ่ายตรงข้ามลง มิคาดเพียงกระแทกทั้งสองล่าถอยเป็นที่ทราบได้ว่าบุรุษสตรีจากนอกเขตแดวันคู่นี้เข้มแข็งถึงเพียงไหน

ทั้งสองพอถอยร่นไป ที่หลงเหลือยิ่งไม่อาจต้านทานรับได้แม้สักคราเดียว ชั่วพริบตาดาบมือซ้ายนำผู้คนทั้งสี่สิบกว่าคนฝ่าถึงกลางถนน จากนั้นบุกไปทางขวามือ

บนหอสูงที่ห่างไปบังเกิดเสียงหวีดสัญญาณดังขึ้น มือดีบนชายคาตึกของศัตรูพอได้รับสัญญาณ พากันกระโดดลงไป เข้าร่วมกลุ้มรุมดาบมือซ้ายและพวก

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยสะอึกถึงปีกซ้ายด้านหลังของดาบมือซ้ายทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะตวัดวูบวาบ ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดต้านติด

ทวนสีแดงของมันสามารถจู่โจมทั้งใกล้ไกล เหมาะกับการต่อสู้ตะลุมบอน ทุกทวนที่ทิ่มแทงออกล้วนแฝงท่วงท่าสภาวะอันเกรี้ยวกราดบวกกับภายในกายรวมพลังลมปราณสามสาย กำลังภายในไม่มีวันเหือดแห้งหาย หาเป็นรองดาบมือซ้ายเท่าใดไม่

อีกฟากหนึ่งคือกงจู้อลงกรณ์ กูเชี่ยนเหลียน กับหลิงหลง พลังฝีมือพวกนางเป็นแนวทางเดียวกัน ภายใต้การนำของกงจู้อลงกรณ์ผสานอย่างกลมกลืน

เฝ้ารักษาปีกขวาของดาบมือซ้ายเอาไว้อย่างแข็งขัน ทำให้ดาบมือซ้ายไม่ต้องห่วงพะวงสองฟากข้าง ใช้เพลงดาบมือซ้ายอย่างเต็มที่ กลับฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง

ขณะเดียวกันหัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยใช้ดาบใหญ่ นักพรตเสี่ยวปั้นควงไม้พลองไท่จี๋เจ็ดท่อนร่วมกับมือดีสำนักตันชิง คุ้มกันกงฝังเชิงกับเฉียนหงชิงที่แบกร่างชิฉางเจิงกับหนีบร่างหงสิ้ว มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกของถนนยาว

หานปี้ฉุ่ยรั้งท้ายสุด ใช้กระบี่เข่นฆ่าศัตรูที่ตามหลังมาจนร้องโอดโอยไม่ขาดปาก

พริบตานั้นทั้งหมดฝ่าไปยังอีกปลายหนึ่งของถนนยาว ด้วยอานุภาพราวผ่ากระบอกไม้ไผ่ คล้ายกับไม่มีผู้ใดหยุดพวกมันไว้ได้

แต่ดาบมือซ้ายและพวกล้วนทราบว่านี่เพียงเป็นภาพลวงตา

ยอดฝีมือที่แท้จริงของศัตรู นอกจากบุรุษสตรีนอกเขตแดวันคู่นั้นแล้ว ไม่ว่าเจ้าสำนักรื่นรมย์ ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉด ปู่ตี้เหมาไป่อี้ ล้วนไม่แสดงตน คาดว่ายังมีบุคคลที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดกว่านี้ ตอนนี้เพียงใช้ให้สมุนบริวารกลุ้มรุมใส่ แสดงว่าคิดลิดรอนเรี่ยวแรงของ

พวกมัน

นอกจากขบวนของคาบมือซ้ายและพวกแล้ว สมรภูมิด้านอื่นใกล้ยุติลง บริวารขุมกำลังอันมหาศาลของศัตรู กองกำลังผสมของพรรคเซียงสุ่ยกับสำนักตันชิง ได้แต่ต่อสู้ดิ้นรนก่อนล้มตายหมดสิ้น

เจินซู่สั้งผู้สูงสง่ายืนอยู่บนชายคาตึก จับตาดูการศึกที่เบื้องล่างอย่างเยือกเย็น

ผู้ที่ยืนเคียงคู่กับนางเป็นอิงเฟยที่พันบาดแผลเสร็จสิ้น ใบหน้าขาวซีดอยู่บ้าง แต่ดวงตากลับทอประกายอันลิงโลด

ที่ด้านหลังถัดไปยืนไว้ด้วยจอมมารตาม่วงยัวจ่าเอ้า เจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ย ศิษย์น้องของเหนียนเหลียนตันฉายาไม้เท้าเย็นจู๋โส่ว อิ๋วซือตี้ เฉียนว่างเซิง หลิวเหยาจี รวมทั้งเจ้าสำนักริ่นรมย์กับประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดเว่ยลี่เตี่ย

อิงเฟยกล่าวกับเจินซู่สั้งว่า

"จำได้ว่าท่านรับปากว่าจะคร่ากุมเด็กหญิงหลายนางนั้นทั้งเป็นประการสำคัญคืออย่าได้ทำร้ายพวกนางจนเสียโฉม"

มุมปากเจินซู่สั้งปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ขยับเคลื่อนกายหัวไหล่กระทบกับหัวไหล่ของอิงเฟย กล่าวว่า

"ท่านมีขวัญราคะเทียมฟ้า เหตุใดไม่ล่อลวงข้าพเจ้า?"

อิงเฟยชิงหลบเลี่ยงไปเล็กน้อย ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงอย่าได้ยั่วยวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหาใช่หลวงจีนที่ถือศีลกินเจไม่"

เจินซู่สั้งยกมือตบแต่งเรือนผม กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ซู่สั้งไม่งดงามหรือ? เหตุใดไม่อาจสร้างความหวั่นไหวใจแก่ท่าน?"

อิงเฟยงงงันวูบหนึ่ง จึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เนื่องด้วยท่านผู้หญิงงดงามเกินไป ข้าพเจ้าจึงกลัวว่าไม่อาจหักห้ามใจ หากบอกว่าในโลกมีหญิงงามที่ข้าพเจ้าไม่กล้าแตะต้องนั่นต้องเป็นท่าน มิเพียงแต่ท่านมีภูมิปัญญาพลังฝีมือยากหยั่งคะเนประการสำคัญคือฟางเยี่ยหวี่เป็นสหายที่ข้าพเจ้าให้การยกย่อง"

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เมื่อเห็นสภาพที่ท่านสะกดอดกลั้น ยังน่าสนใจกว่าขึ้นเตียงกับท่านอีก"

อิงเฟยลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ครุ่นคิดว่าหญิงงามนี้เป็นดาวข่มในชีวิตมันจริงๆ ทั้งที่ไม่บังเกิดความรักต่อมัน แต่ยังไม่ยอมพลาดโอกาสหยอกเย้ามัน

เจินซู่สั้งไม่แยแสสนใจอิงเฟยอีก พลันผิวปากเป่าเป็นเสียงแหลมสูงคราหนึ่ง

ดังนั้นปู่ตี้ เหมาไป่อี้ เทพทรงพลัง แมงป่องทราย รวมทั้งหลวงจีนโฉดนางเฒ่าโฉดแห่งป้อมทรายหมื่นโฉด บุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อย และยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่เข้าร่วมกับฟางเยี่ยหวี่อีกยี่สิบกว่าคน พากันจู่โจมตลบหลังใส่หานปี้ฉุ่ย หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ย นักพรตเสี่ยวปั้น และมือดีสำนักตันชิง

สถานการณ์พลันเปลี่ยนพลิก

มือดีสำนักตันชิงล้มระเนระนาด บ้างตายบ้างรับบาดเจ็บ

หานปี้ฉุ่ยสู้พลางถอยพลาง ใช้กระบี่ต้านทานสภาวะจู่โจมของบุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อยเอาไว้

นักพรตเสี่ยวปั้นแสดงฝีมือที่แท้จริงออกมา ไม้พลองเจ็ดท่อนในมือคล้ายมังกรอาละวาดสมุทรทั้งกวาดกราดทั้งยืดหด ล้วนแฝงพลัง

เบี่ยมล้น บวกกับมีพลังตามหลังยืดยาว ใช้กำลังเพียงลำพัง ต้านทานหลวงจีนโฉดกับแม่เฒ่าโฉดเอาไว้ จวบกระทั่งเหมาไป่อี้สะอึกเข้ามาค่อยมือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง

ทางด้านหัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยกลับตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย

มันเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง ย่อมมีฝีมือกล้าแข็ง น่าเสียดายที่เจินซู่สั้งคิดเจาะทำลายมัน จึงกำหนดให้ปู่ตี้ เทพทรงพลัง แมงป่องทรายและเหล่ายอดฝีมือฝ่ายอธรรมจู่โจมโหมใส่มัน

มือดีสำนักตันชิงที่ข้างกายหัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยทยอยล้มลง มันเองก็รับบาดเจ็บหลายแห่ง เป็นเหตุให้เฉียนหงชิงกับกงฝังเชิงต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือมันรับมือศัตรู

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยฝืนใจต้านทานรับห่วงทองเหลืองของปู่ตี้ไว้ รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน หอกยาวของแมงป่องทรายฉวยโอกาสจ้วงแทงมายังชายโครง เห็นแน่ชัดไม่อาจหลบหลีกรอดพ้นแล้ว

เสียงตังพลันดัง ดาบเล่มหนึ่งฟันใส่ปลายแหลมของหอกยาวกระแทกจนแมงป่องทรายเซถอยไป จากนั้นแว่วเสียงดาบมือซ้ายดังที่ข้างหูว่า

"สั้งปางจู่ (หัวหน้าพรรคแซ่สั้ง) รุดไปช่วยเหลือนักพรตเสี่ยวปั้น"

พร้อมกันนั้นประกายเย็นเยียบกระจายจ้า ฟาดฟันปู่ตี้และพวกเซถลาถอยไป

หัวหน้าพรรคเชียงสุ่ยพอเคลื่อนกายไป ทางนักพรตเสี่ยวปั้นค่อยพบว่ามือดีฝ่ายตนซึ่งเมื่อครู่ยังสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับมันไม่หลงเหลือแม้สักคนเดียว สร้างความคับแค้นรันทด จนโถมใส่เหมาไป่อี้ซึ่งเพิ่งใช้ดาบกรีดทำร้ายไหล่ขวาของนักพรตเสี่ยวปั้นอย่างไม่คิดชีวิต

ยามนั้นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลี่ย แทนที่ดาบยาว

ของดาบมือซ้าย นำหน้าฝ่าไปในขบวนของศัตรู มันยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ ทุกทวนที่ใช้ออก ต้องทิ่มแทงผู้คนล้มลง ยิ่งไม่มีผู้ใดเล็ดลอดเข้ามาในรัศมีสิบก้าว ซึ่งทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะแผ่ครอบคลุมถึง

แต่สภาพโดยรวมของพวกมันไม่ดีเลิศอีกต่อไป ฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทยอดฝีมือออกมา ตรึงพวกมันเอาไว้ ไม่มีสภาพเฉกเช่นผ่ากระบอกไม้ไผ่เช่นเมื่อครู่อีก

กู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงล้วนรับบาดเจ็บไม่เบา กงจู้อลงกรณ์ต้องรับหน้าที่คุ้มกันสองปีกของสามีแต่ผู้เดียว

เจินซู่สั้งที่ชมดูการต่อสู้บนชายคาตึก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดาบมือซ้ายกับฟงสิงเสี่ยมีฝีมือกล้าแข็ง ไม่มีผู้ใดประหลาดใจ แต่คิดไม่ถึงว่ากงจู้อลงกรณ์กับหานปี้ฉุยจะร้ายกาจถึงปานนี้ อิงเฟยท่านคิดหมายคร่ากุมพวกนางทั้งเป็น เกรงว่าความหวังต้องดับสูญแล้ว"

อิงเฟยจับตาดูการต่อสู้ที่เบื้องล่าง พอฟังแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากคนของท่านลงมือ ยังกลัวคร่ากุมพวกนางไม่ได้หรือ หากข้าพเจ้าไม่จัดการกับสตรีของชิฉางเจิง ยากที่จะสะกดโทสะในอกลงได้ ท่านผู้หญิงอย่าได้กลั่นแกล้งข้าพเจ้าไปแล้ว"

คำพูดประโยคสุดท้ายแฝงความหมายวิงวอน ดาบของชิฉางเจิงเมื่อครู่ทำให้มันไม่อาจลงมือชั่วคราว ได้แต่อ่อนข้อต่อเจินซู่สั้งผู้น่าชัง

จอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้าได้ยินคำโต้ตอบของพวกมัน จึงกล่าวว่า

"นักพรตอ้วนนั้นมีกำลังภายในยืดยาว ทั้งที่ตกอยู่ในสภาพอันเลวร้าย ยังไม่ปรากฏลางแพ้ นับว่าไม่อาจดูแคลน"

เจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ยแลบลิ้นเลียริมฝีปาก กล่าวว่า

"ซู่สั้ง เราต้นไม้ต้นมือแล้ว"

เจินซู่สั้งลอบหัวร่อในใจ นางจงใจให้ยอดฝีมือเหล่านี้ชมดูการต่อสู้ ทางหนึ่งให้พวกมันรู้ความตื้นลึกหนาบางของศัตรู ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ คิดอาศัยสภาพอันโชกเลือดสะกิดนิสัยอันดุร้ายของพวกมันขึ้นมา พอฟังซันจาเยี่ยกล่าวเช่นนี้ ทราบว่าถึงเวลาแล้ว จึงออกคำสั่งว่า

"ฮัวเหล่าซือ (ครูมวยแซ่ฮัว) กับซันเหล่าซือ (ครูมวยแซ่ซัน) ต้องฆ่าหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยให้จงได้ ส่วนนักพรตเสี่ยวปั้นอย่างมาก ตัดแขนขาของมัน แต่อย่าได้ทำร้ายถึงแก่ชีวิต มิให้สหพันธ์แปดสำนักประกาศศึกกับพวกเรา อิ๋วเหล่าซือ (ครูมวยแซ่อิ๋ว) กับเฉียนเหล่าซือ (ครูมวยแซ่เฉียน) รับผิดชอบจัดการกับดาบมือซ้าย หลิวเหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลิว) ตัดหางของฝ่ายตรงข้าม ทางที่ดีเหนี่ยวรั้งหานปี้ฉุ่ยอยู่ทางด้านหลัง ไม่สามารถสมทบกับผู้อื่น"

จากนั้นยิ้มให้กับเจ้าสำนักรื่นรมย์ กล่าวว่า

"ม่อเหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ม่อ) หาทางบีบบังคับฟงสิงเลี่ยไป มิให้มันดูแลสตรีของมัน"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนแทบถูกรอยยิ้มของนางกระชากวิญญาณไป แต่ก็ทราบว่าสตรีนางนี้ไม่อาจตอแยได้ จึงกล่าวว่า

"หากพี่อิงไม่คัดค้าน ขอให้ยกกงจู้อลงกรณ์แก่เรา"

อิงเฟยเห็นในยามนี้มันกลับทวงถามสตรี ต้องลอบแค้นใจปากกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"แบ่งให้แก่ท่านคนหนึ่งก็ได้"

ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดเว่ยลี่เตี๋ยกล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงไม่ต้องกล่าวแล้ว เราจะตรึงกงจู้อลงกรณ์ไว้ พี่จู่โส่วจัดการกับชิฉางเจิงซึ่งเหลืออยู่ครึ่งชีวิต และรับหน้าที่คร่ากุมคน"

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว จากนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง ไปเถอะ"

หมู่มารร้ายเคลื่อนไหวโดยไร้เสียง คืบเข้าใกล้สมรภูมิ

อิงเฟยบังเกิดความยอมรับนับถือ เจินซู่สั้งจัดสรรกำลังคนโดยผ่านการใคร่ครวญคำนวณอย่างรอบคอบ วางตัวฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยที่มีฝีมือกล้าแข็งที่สุด จัดการกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย และนักพรตเสี่ยวปั้น เท่ากับใช้ม้าชั้นดีจัดการกับม้าชั้นเลว ย่อมลงมือสังหารโดยง่ายดาย หลังจากตัดส่วนหัวและหางของฝ่ายตรงข้าม จู๋โส่วก็สามารถลงมือฆ่าคนหรือคร่ากุมคน

นางยังวางตัวเจ้าสำนักรื่นรมย์ให้จัดการกับฟงสิงเลี่ย มีแต่เจ้าสำนักรื่นรมย์จึงรับมือกับทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะได้ หลังจากนั้นค่อยให้ฮัวจ่าเอ้าและซันจาเยี่ยกลุ้มรุมจากทางด้านหลัง สังหารฟงสิงเลี่ยไป

นึกถึงตอนนี้ อิงเฟยถึงกับคิดโอบรั้งเจินซู่สั้งเข้ามาในอ้อมอกประทับจูบสักครา

ดาบมือซ้ายฟงหานพอดุกตามปู่ตี้กับเทพทรงพลังและแมงป่องพิษล่าถอย ก็คลี่สภาวะดาบออก ฟาดฟันสังหารมือดีของฝ่ายตรงข้ามราวกับหั่นผักผ่าแตงติดต่อกันเจ็ดคน

จากนั้นมันถอยถึงแนวหลัง รับมือบุรุษห้าวสตรีแช่มช้อยแทนหานปี้ฉุ่ย ส่งเสียงทางลมปราณบอกวิธีรับเหตุเปลี่ยนแปลงต่อหานปี้ฉุ่ย ก่อนที่มันจะถอนตัวเร้นกาย เคยทำศึกมาอย่างโชกโชน ย่อมคาดเดาวิธีการหลังจากนี้ของศัตรูได้

หานปี้ฉุ่ยกลับเข้าขบวน รับตัวชิฉางเจิงจากมือกงฝังเชิง

วางพาดอยู่บนบ่า จากนั้นส่งเสียงทางลมปราณ บอกยุทธวิธีของดาบมือซ้ายต่อทั้งหมด

กงฝังเซิงเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักตันชิง เมื่อครู่ต้องดูแลชิฉางเจิง ไม่อาจลงมืออย่างเต็มที่ เห็นคนในสำนักล้มตายอย่างอนาถ บังเกิดความแค้นแน่นอก พอส่งมอบคนออกไป พลันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ใช้กระบี่อุดช่องว่างซึ่งเกิดจากการจากไปของดาบมือซ้าย ลงมือโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว เพียงคิดฆ่าศัตรูเพิ่มอีกคนหนึ่ง ปู่ตี้และพวกยามกะทันหันไม่อาจทำอย่างไรมันได้

ฟงสิงเลี่ยก็ทราบว่าสถานการณ์คับขัน พลันร่ายรำทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ บังเกิดเป็นเงาทวนนับร้อยพันสาย ครอบคลุมทั้งสองปีกเอาไว้

ยามนี้ทั้งหมดยังขาดอีกประมาณร้อยก้าว ก็จะฝ่าออกจากถนนสายเริงรมย์ เข้าสู่ถนนขวางตรอกแคบ ซึ่งมีสภาพคล้ายตาข่ายแมงมุม เมื่อถึงเวลาจะหลบหนีง่ายดายกว่าเดิม

ระยะห่างร้อยก้าวนี้ เป็นปัจจัยในการตัดสินความสำเร็จล้มเหลว

ควรทราบว่าทางฝ่ายเจินซู่สั้งไม่ว่าป่าเถื่อนดุร้ายเพียงไหน ยังไม่กล้าไม่เห็นทางการอยู่ในสายตา หากตามล่าเข้าตรอกซอกซอยจนวุ่นวายไปทั่วทั้งเมือง ทางการย่อมต้องสอดมือเข้าเกี่ยวข้องแล้ว

ดาบมือซ้ายฟาดฟันดาบใส่อาวุธของศัตรู บังเกิดเสียงดังตังสองครา

บุรุษห้าวสตรีแช่มช้อยคร่างหนักๆ คำหนึ่ง เซถอยไปสองฟากข้าง

ดาบมือซ้ายล่าถอยไปด้านหลัง วกมือกลับหลัง กดใส่กลางหลังชิฉางเจิง ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าสู่ร่างชิฉางเจิง นี่เป็น

ครั้งที่สอง ที่มันรักษาบาดเจ็บให้แก่ชิฉางเจิง ล่วงรู้พื้นฐานพลังฝีมืออีกฝ่ายเป็นอย่างดี จึงพบความสำเร็จโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง

ส่วนหานปี้ฉุ่ยพอแบกชายคนรักอยู่บนบ่า ก็กรุยเส้นชีพจรที่ตีบตันให้กับมันตลอดเวลา นี่เป็นคำสั่งประการหนึ่งของดาบมือซ้าย ช่วยให้ดาบมือซ้ายรักษาบาดเจ็บแก่ชิฉางเจิงอย่างได้ผลกว่าเดิม

เสียงลมพลันดัง พลังกดดันรอบข้างเพิ่มพูนทวีคูณ ที่แท้หมู่มารร้ายพากันกระโดดลงจากชายคาตึกสองฟากข้าง เปิดฉากจู่โจมอย่างรุนแรง

หมู่มารร้ายล้วนกรำศึกอย่างโชกโชน ไม่ต้องหารือกัน ก็มุ่งเป้าจู่โจมไปยังดาบมือซ้ายกับฟงสิงเลี่ย ซึ่งเป็นคู่มือที่เข้มแข็งที่สุดก่อนอย่างนั้นเหล่าพันธมิตรพอจู่โจมใส่บุคคลอื่น ทั้งสองก็ยากปลีกตัวไปช่วยเหลือได้

ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวคือ หานปี้ฉุ่ยพอล่าถอยไปทางฟงสิงเลี่ยกู่เซี่ยนเหลียน หลิงหลงและหงสิ้ว ส่วนดาบมือซ้ายก็แนบชิดกับด้านหลังพวกนาง ทำให้รูปขบวนแถวยาวเปลี่ยนเป็นค่ายกลวงกลม ทำให้ยากที่จะตัดผ่านกลางได้

ข้อดีของค่ายกลชนิดนี้คือไม่ต้องพะวงหลัง แต่ก็ขาดความคล่องตัวและรวดเร็วเช่นเมื่อครู่

ในห้วงความเป็นความตาย เฉียนหงชิงยกหงสิ้วให้กู่เซี่ยนเหลียนกับหลิงหลงดูแล นางชักกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นออกมา เตรียมช่วยเหลือทางสองปีก

ผู้ที่โถมถึงก่อนคือสองยอดฝีมือมองโกล...อิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเชิง

อิ๋วชือตี้ลอยตัวมาจากทางขวา บังคับห่วงเชือกเหยียดตรงแทงใส่มุมหน้าผากของดาบมือซ้าย

เฉียนว่างเชิงถือมนุษย์ทองเหลืองขาเดียว ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

ดาบมือซ้ายสิบก้าว ร้องบอกให้พวกพ้องถอยไป กระทุ้งมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวใส่ทรวงอกดาบมือซ้ายอย่างหักโหม

ดาบมือซ้ายรอจนอาวุธทั้งสองชนิดห่างจากร่างไม่ถึงห้าเชียะ พลังลมกดดุกดามจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก ค่อยชักมือกลับจากกลางหลังชิฉางเจิง ใช้ริมฝ่ามือฟันใส่ห่วงข้อของห่วงเชือกอิ๋วชือตี้ ดาบในมือซ้ายฟันออกในระดับทรวงอก พอดีฟันถูกส่วนหัวของมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวที่หนักสามร้อยชั่งของเฉียนว่างเซิง

เสียงดังสะท้านทั้งสองครั้ง กลบเสียงอาวุธปะทะกันทั้งหมดไป

ดาบมือซ้ายส่ายร่างโงนเงน โลหิตไหลซึมออกจากรูจมูก

ส่วนอิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเซิงแค่นเสียงหนักๆ พุ่งถอยกลับไป ไม่สามารถพัวพันดาบมือซ้ายตามแผนการที่วางไว้

จากข้อนี้แสดงว่าดาบมือซ้ายล่วงรู้แผนการของศัตรูออก แน่นอน หากมิใช่มันมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม และกำลังภายในที่ยาวนาน ก็ยากที่จะสร้างพลังงานเช่นนี้

ฟงสิงเลี่ยที่เบื้องหน้าเพิ่งเสือกทวนสีแดงทำร้ายศัตรูผู้หนึ่งเนื้อฉีกขาดกระดูกหัก ร่างปลิวกระเด็นไปชนใส่พวกพ้องอีกสามคนจนกระอักโลหิตล้มกลิ้งไป เจ้าสำนักรื่นรมย์ที่อ้วนฉุก็ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

ฟงสิงเลี่ยพอเห็นรูปร่างท่วงท่าของฝ่ายตรงข้าม ก็ทราบว่านี่เป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม แต่หาหวาดหวั่นไม่ ใช้ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะแทงใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม

เจ้าสำนักรื่นรมย์ยกมือขึ้น คลี่พัดจีบที่หลอมสร้างจากเหล็กออก พอดีต้านปะทะกับทวนสีแดง

เสียงปังเมื่อพลังลมปราณปะทะกัน

ฟงสิงเลี่ยถูกกระแทกถอยกลับไปสามก้าว เจ้าสำนักรื่นรมย์ก็ไม่ดีเลิศกว่า ถอยปราดไปเจ็ดก้าว ค่อยถีบเท้าเหินบินกลับมา ใช้ออก

ด้วยวิชาหนึ่งพัดสิบสามโบก ก่อเกิดเป็นเงาพัดเต็มท้องฟ้า ฟาดหวดทิ่มสกัดใส่ฟงสิงเลี่ย

พัดคู่มือของมันบัดเดี๋ยวกางบัดเดี๋ยวหุบ พลังลมที่แผ่พุ่งออกชำแรกเข้าทุกรูขุมขน ท่วงท่าคลี่กางหุบเข้าแปรเปลี่ยนกลับกลายจนผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก ยามกะทันหันพัวพันกับฟงสิงเลี่ยเป็นพัลวัน

ยามนั้นศัตรูสองฟากข้างเล็งเห็นเป็นโอกาสเหมาะ เปิดฉากจู่โจมโดยพร้อมเพรียง

ดาบมือซ้ายเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรม มาตรว่าสถานการณ์ชุลมุนวุ่นวาย แต่ยังสังเกตการณ์ด้วยการเยือกเย็น พอเห็นเจ้าสำนักรื่นรมย์ขวางอยู่เบื้องหน้า ทราบว่านอกจากปลิดปลงสังหารมัน ไม่เช่นนั้นไม่มีทางรุกคืบต่อไป

ในกลุ่มคนที่จู่โจมจากสองฟากข้าง ที่ตึงมือที่สุดคือฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยที่ลงมือต่อนักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย มันไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร เพียงดูจากกระบวนท่าของทั้งสองแสดงว่าเป็นยอดฝีมือระดับเดียวกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยกับนักพรตเสี่ยวปั้นที่อาบเลือดโชมกายไหนเลยรับมือได้

เหมาไปอี้ ปู่ตี้และพวกถอยห่างไป มิให้ขัดมือขวางเท้าพวกเดียวกัน

ดาบมือซ้ายแม้ร้อนรุ่มใจ แต่ไม่อาจปลีกตัวได้ ทั้งนี้เพราะอิ๋วซือตี้กับเฉียนว่างเชิงซึ่งร่วมมือกันจนคุ้นเคย ผนึกรวมกำลังเข้ามาอีกครา

หลิวเหยาจี ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดและไม้เท้าเย็นจู่โส่วที่รับหน้าที่จู่โจมจากด้านหลังพากันรุกมาจากทางซ้าย เปิดฉากจู่โจมใส่ฝังเชิงกับกงจู้อลงกรณ์

ฟงสิงเลี่ยฉุกคิดว่าผิดท่า ก่อนที่ศัตรูสองฟากข้างจะกดดันมาถึงพลันเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายนามประกาศศักดายิ่งใหญ่ แว่วเสียงทวนดังซี่ซี่ พลังทวนเกลื่อนท้องฟ้าหนุนเนื่องใส่เจ้าสำนักริ่นรมย์

มันคิดเดิมพันว่าเจ้าสำนักริ่นรมย์รักถนอมชีวิตกว่ามันหรือไม่ยังมีหลังจากที่เจ้าสำนักริ่นรมย์เพลี่ยงพล้ำแก่ล่างฟานหวิน ใช่สูญเสียความเชื่อมั่นตนเองไปหรือไม่

เสียงอาวุธปะทะดังราวประทัดแตก ในที่สุดทั้งสองต่อสู้กันถึงขั้นประชิดติดพัน

ฮั่วจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยเร้นกายเข้าใกล้นักพรตเสี่ยวปั้นกับหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย ฝ่ายแรกยื่นมือกางนิ้วทั้งห้าออก กลับคว้าจับส่วนปลายของไม้พลองเจ็ดท่อนของนักพรตเสี่ยวปั้นไว้ อีกมือหนึ่งหวดทุบใส่หัวไหล่ขวาของนักพรตเสี่ยวปั้น

นักพรตเสี่ยวปั้นแม้ตื่นตระหนกต่อพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม แต่ด้วยประสบการณ์และการฝึกปรือสี่สิบปี ไหนเลยถูกโค่นในกระบวนท่าเดียวได้ พลันเคลื่อนคล้อยไปด้านหลังครึ่งก้าว บังคับอีกปลายหนึ่งของไม้พลองกระดอนขึ้นมา หวดใส่มือของฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับแผ่พุ่งพลังไท่จี๋ไปในไม้พลอง ต่อต้านกับพลังลมปราณของฝ่ายตรงข้าม

ส่วนเจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ยหวดค้อนทองเหลืองใส่หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยที่รับบาดแผลเกลื่อนกลาด ได้แต่รวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือ ใช้ดาบต้านปะทะ

อีกด้านหนึ่งก็ร่อแร่คับขัน

จู๋โส่วถลันถึงเบื้องหน้ากงจู้อลงกรณ์ กระแทกไม้เท้าเหล็กเย็นลงยังศีรษะ กระบวนท่านี้ราบเรียบธรรมดา แต่หากกระแทกถูก

สามารถพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว

มันเป็นศิษย์น้องของเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน มีชื่อเสียงทัดเทียมกับจอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้า พอลงมือก็ปิดหนทางถอยของกงจู้อลงกรณ์ หากมิใช่ได้รับคำสั่งให้จับมือ ยังลงมือด้วยความดุร้ายอำมหิตกว่านี้

ส่วนกงฝังเซิงไม่ทันลงมือก็ทราบว่าตกอยู่ในจุดอับ ในประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดกับหลิวเหยาจี ไม่ว่าคนหนึ่งคนใดล้วนมีฝีมือเหนือล้ำกว่ามัน ยามนี้ทั้งสองผนึกกำลังจู่โจม มันไหนเลยต้านทานรับได้

เสียงแผดร้องกับเสียงคราง หนักๆ ดังไม่ขาดหู

เสียงแผดร้องที่กระชั้นสั้นดังจากหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยกับกงฝังเซิงทั้งสองแทบจบชีวิตในเวลาเดียวกัน

กงจู้อลงกรณ์กับนักพรตเสี่ยวปั้นต่างพากันคราง หนักๆ เซถอยไป

นักพรตเสี่ยวปั้นพอหักล้างกำลังภายในกับฝ่ายตรงข้าม ก็กระอักโลหิตจากปาก ไม้พลองเจ็ดท่อนหักเป็นท่อนๆ หากมิใช่เฉียนหงชิงใช้กระบี่คู่เข้าช่วยเหลือ กู่เซี่ยนเหลียนสะอึกเข้าประคองจากทางด้านหลังคงล้มหงายลงกับพื้น แต่ก็ไม่มีความสามารถสู้ศึกอีกต่อไป

ดาบมือซ้ายพอคุกคามเฉียนว่างเซิงกับอิ๋วซือตี้ที่บุกจู่โจมเป็นคำรบสองล่าถอยไป พลันกู่ร้องดังยาวนาน ถลันถึงข้างกายเฉียนหงชิงรับมือฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยที่จู่โจมซ้ำเติมมาเอาไว้

ฟงสิงเลี่ยใช้ชีวิตแลกชีวิต คุกคามเจ้าสำนักรื่นรมย์ล่าถอยก็วกทวนไปต้านทานไม้เท้าเหล็กเย็นของจู้โส่ว

แต่ว่าสถานการณ์ยังไม่คลี่คลาย ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดกับหลิวเหยาจีอ้อมผ่านฟงสิงเลี่ย โถมใส่หานปี้ฉุ่ยที่แบกร่างชิฉางเจิง

อยู่ ขอเพียงฆ่าชิฉางเจิงได้ ต่อให้ทั้งหมดหลบหนีไป พวกมันก็ถือว่าประสบชัยชนะ อย่าว่าแต่วงล้อมรอบนอกยังมีปู่ตี้ เหมาไปอี้ และพวกจ้องคุมเชิงอยู่

ควงตาหานปี้ฉุ่ยทอแววประหลาดพิกล พลันเสือกกระบี่ก่อเกิดเป็นบุปผากระบี่ห้าวงใส่หลิวเหยาจี หาได้แยแสสนใจไม้เท้าที่ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดหวดใส่ชิฉางเจิงบนไหล่บ่าของนางไม่

หลิวเหยาจีเห็นนางงามปานบุปผา ตั้งใจว่าหลังจากคร่ากุมนางต้องบีบบังคับอิงเฟยแบ่งปันน้ำแกงแก่มันถ้วยหนึ่ง ยามนั้นขวางขลุ่ยหวดใส่ ปากกล่าวว่า

"มา พวกเราสนิทสนมกันสักครา"

ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดเห็นว่าต้องหวดชิฉางเจิงตายคาไม้เท้า จึงรีบรั้งพลังกลับมาเจ็ดส่วน เกรงว่าพลังลมปราณของมันจะชำแรกผ่านร่างชิฉางเจิง กระทบกระเทือนถึงหานปี้ฉุ่ย อย่างนั้นคงถูกอิงเฟยตำหนิติเตียนแล้ว

ทันใด ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ชิฉางเจิงที่สลบไสลอยู่ตลอดเวลา พลันชักดาบต้านทานไม้เท้าเหล็กของมันไว้ เพิ่งงงงันวูบหนึ่ง ที่ทรวงอกคล้ายถูกพะเนินเหล็กกระทุ้งใส่ ที่แท้ชิฉางเจิงกดมือใส่หัวไหล่หานปี้ฉุ่ย กวาดเท้าเตะใส่ทรวงอกมัน จนตลอดทั้งร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง ที่ข้างหูแว่วเสียงกระดูกของตัวเองหักเกรียวกราว เมื่ออิ๋วซือตี้โถมมาจากทางด้านหลังซ้อนรับร่างมันไว้ มันก็กระอักโลหิตคำหนึ่งขาดใจตาย

ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแว่นแคว้นหนึ่งผู้นี้ประสบเคราะห์ซ้ำกรรมซัดก่อนหน้าที่นำกำลังสกัดขัดขวางอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ก็พบกับความสูญเสียยามนี้กลับถูกชิฉางเจิงซึ่งได้รับการช่วยเหลือจากกงจู้อลงกรณ์ หานปี้ฉุ่ยและดาบมือซ้าย ทั้งอาศัยลมปราณธาตุธรรมชาติภายในกายรักษาบาด

เจ็บบอบช้ำให้แก่ตัวเอง พอดีฟื้นคืนสติมา จึงฉกฉวยโอกาสปลิดชีวิตประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดไป

ชิฉางเจิงหัวร่อดังยาวนาน กระโดดลงสู่พื้น ฟาดฟันดาบใส่หลิวเหยาจีซึ่งถูกการตายของประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดขู่จนขวัญฝ่อ

กระบี่ในมือหานปี้ฉุ่ยก็สาดประกายเย็นเยียบ คิดหมายตรึงหลิวเหยาจีเอาไว้

ยามคับขันเป็นตาย หลิวเหยาจีขบกรามกรอด ฟาดฝ่ามือใส่ตัวกระบี่ของหานปี้ฉุ่ย พาตัวถอยปราดไป ขณะเดียวกันก็ใช้ขลุ่ยพัวพันกับดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงฉวยโอกาสที่มันไม่มีมือที่สามใช้รับมือ ตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยหลิวเหยาจี

หลิวเหยาจีบิดตัวใช้ส่วนตะโพกรับเท้านี้ไว้ปลิวลิ่วไปด้านหลัง ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด แสดงว่าเท้านี้เตะทำร้ายมันไม่เบา

ดาบมือซ้ายฟาดฟันดาบคุกคามฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยถอยห่าง ร้องบอกว่า

"ฉางเจิง พวกท่านรีบหนี หากชักช้าจะไม่ทันการณ์ ที่หลงเหลือเราจะจัดการเอง ห้ามมิให้ขัดคำสั่ง อย่าให้เราฟงหานเสียสละสูญเปล่า"

เฉียนหงชิงร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"พวกท่านรีบหนี เราจะรั้งอยู่ช่วยฟง...อืมม์"

ดาบมือซ้ายวกมือกลับหลัง ใช้ด้ามดาบกระทุ้งใส่ใต้ซอกแขนนาง ปิดสกัดจุดของนาง ส่งนางไปยังกงจู้อลงกรณ์ ตวาดว่า

"นำนางไป"

หลวงจีนโฉดกับนางเฒ่าโฉดเห็นนายเหนือเสียชีวิต พานตัดใจโถมใส่ชิฉางเจิง

ดาบมือซ้ายกู่ร้องดังยาวนาน คุมดาบลอยตัวข้ามร่างชิฉางเจิง พุ่งชนใส่ยอดฝีมือป้อมทรายหมื่นโฉดทั้งสอง

หลวงจีนโฉดกับนางเฒ่าโฉดล้มหงายไปพร้อมกับถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า ดาบมือซ้ายถอยปราดกลับมา ฝ่าไปยังหว่างกลางของฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ย ทั้งสามโซซัดโซเซแยกจากกัน ล้วนแต่รับบาดเจ็บ

ผู้คนทั้งสองฝ่ายใจสั่นสะท้าน ยามนี้ทั้งหมดทราบแล้วว่าดาบมือซ้ายตัดใจใช้ชีวิตแลกชีวิต

ด้วยพลังฝีมือเพลงดาบของดาบมือซ้าย ภายใต้วิธีการต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิตเช่นนี้ ผู้ใดไม่ระย่นย่อ

ปู่ตี้ เหมาไป่อี้และพวกเพียงแสร้งทำท่าเตรียมพร้อมอยู่ด้านข้าง ไม่กล้าเข้ามาต่อกร

ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ ค่อยทราบว่าผู้ใดเป็นยอดฝีมือที่แท้จริง

เงื่อนไขข้อหนึ่งของชนชั้นยอดฝีมือ ต้องไม่นำพากับความเป็นความตาย

อิ๋วซือตี้กับเฉียนว่างเชิงตวาดก้อง โถมใส่ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ย

มิคาดเงาคนถลันวูบหนึ่ง ดาบมือซ้ายขวางดาบเข้าสกัดพวกมัน ร้องตวาดต่อชิฉางเจิงที่ด้านหลังว่า

"ยังไม่ไสหัวไปอีก?"

ชิฉางเจิงกู่ร้องด้วยความคับแค้นและอับจนปัญญา ถอยปราดไปด้านหลัง กลับโถมใส่เจ้าสำนักรื่นรมย์ที่บุกเข้ามาใหม่

เจ้าสำนักรื่นรมย์ใจหายวาบ ครุ่นคิดว่าเด็กน้อยนี้คิดแลกชีวิตกับผู้คน ตนเองไม่จำเป็นต้องร่วมสนอง ดังนั้นจู่โจมหลอกล่อ แล้วเคลื่อนขวางหลบเลี่ยง

ชิฉางเจิงร้องบอกต่อผู้คนที่ด้านหลังว่า

"ตามข้าพเจ้ามา"

ทันใด ที่กลางอากาศบังเกิดเสียงตวาดดังเจื้อยแจ้วว่า

"หนีไปที่ใด?"

เป็นเจินซู่สั้งลอยตัวเห็นร่างมา เห็นแน่ชัดว่าจะลอยข้ามศีรษะชิฉางเจิง โถมใส่กงจู้อลงกรณ์แล้ว

ดาบมือซ้ายตวาดก้อง ใช้หัวไหล่รับห่วงเชือกของอิ๋วชือตี้ โผพุ่งกายขึ้นสกัดเจินซู่สั้งเอาไว้

ฟงสิงเลี่ยชมดูจนเบิ่งตาแทบฉีกขาด เสือกแทงทวนถูกไม้เท้าเหล็กเย็นของจู่โส่ว คุกคามมันถอยห่าง จากนั้นร่ายรำทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ คุ้มครองสองปีกและด้านหลัง ร้องดังๆ ว่า

"พวกเราไป"

กงจู้อลงกรณ์แบกร่างเฉียนหงชิง หลิงหลงกับกู่เชี่ยนเหลียนแยกย้ายกันประคองนักพรตเสี่ยวปั้นกับหงสิ้ว โดยมีหานปี้ฉุ่ยลงมือคุ้มกัน ฝ่าไปทางทิศตะวันออก ผละจากดาบมือซ้ายอย่างรวดเร็ว

เสียงตังของดาบกระบี่ปะทะกันดังขึ้น

เจินซู่สั้งถือกระบี่เล่มหนึ่ง พอปะทะหักหาญต้องพุ่งถอยไปด้านหลัง

ดาบมือซ้ายรับบาดเจ็บแล้วบาดเจ็บเล่า ต้องอ้าปากกระอักโลหิตออกมา หงายร่างตีลังกากลางอากาศ พอทิ้งร่างลงพอดีสกัดฮั่วจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ย รวมทั้งอิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเซิง

ยามนี้ทุกผู้คนทราบว่าหากไม่ฆ่าดาบมือซ้าย อย่าคิดหมายหลุดรอดไปตามล่าชิฉางเจิงและพวก ดังนั้นกลุ้มรุมจู่โจมใส่มันอย่างสุดกำลัง

สภาวะดาบของดาบมือซ้ายเจิดจ้ากว่าเดิม ม้วนคนทั้งสี่ไว้ใน

คลื่นคาบ ทุกคาบล้วนเป็นกระบวนท่าแลกชีวิต คุกคามมารร้าย ทั้งสี่ตั้งรับ เพื่อลิดรอนกำลังอีกฝ่าย

ชิฉางเจิงและพวกฝ่าออกไปสามสิบกว่าก้าว ในที่สุดถูกศัตรูที่หนุนเนื่องมานับร้อยสกัดเอาไว้ โดยเฉพาะในศัตรูมีบุรุษห้าวสตรีแช่มช้อย จู๋โส่ว ปู่ตี้ เหมาไป่อี้ แมงป่องพิษ เทพทรงพลัง เจ้าสำนักรื่นรมย์ ขณะที่ฝ่ายตนคงเหลือแต่ชิฉางเจิง ฟงสิงเลี่ย และหานปี้ฉุ่ย ยังสามารถสู้ศึก แต่ต่างรับบาดแผลหลายแห่ง สภาพความเข้มแข็งอ่อนด้อยเป็นที่ทราบได้

ยามนั้นเจินซู่สั้งกับอิงเฟยรุดถึงที่ซึ่งดาบมือซ้ายกับอิ๋วซือตี้และพวกต่อสู้กัน คนทั้งสองสบตากันวูบ แล้วเข้าร่วมวงต่อสู้ จู่โจมใส่ดาบมือซ้าย

สองตาดาบมือซ้ายสาดประกายเจิดจ้า ครอบคลุมใส่เจินซู่สั้ง กู่ร้องดังยาวนาน ฟาดฟันดาบใส่เจินซู่สั้ง โดยไม่สนใจอาวุธอื่นที่จู่โจมใส่ร่างมัน

เจินซู่สั้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา เขี่ยกระบี่ใส่

มิคาดดาบมือซ้ายขยับโยกร่างสองครา อาวุธที่ทักทายใส่ร่างมันล้วนจู่โจมพลาดเป้า กวาดดาบในมือซ้ายใส่เจินซู่สั้ง โดยไม่สนใจกระบี่ที่แทงใส่ทรวงอกมัน

อิงเฟยลอบร้องผิดท่า ทราบว่าดาบมือซ้ายคิดใช้ชีวิตแลกกับชีวิตเจินซู่สั้ง ดังนั้นตวาดก้องส้มตัวลงกลิ้งไปตามพื้นดิน ใช้ตาขอคู่เกี่ยวใส่ดาบยาวของดาบมือซ้าย

เจินซู่สั้งก็ฉุกคิดว่าผิดท่า แต่ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวดุจภูตพราย ขณะจะพลิกแพลงกระบวนท่า ดาบมือซ้ายก็ใช้ซอกแขนชนใส่กระบี่ของนาง กล้ามเนื้อพลันบีบรัดตัว หนีบกระบี่ที่แทงลึกเข้าไปร่วมห้านิ้วเอาไว้ ขณะเดียวกันบังเกิดพลังฉุดรั้งชนิดหนึ่งรั้งดึงนางเอาไว้ มิเพียง

ไม่อาจดิ้นหลุด กระทั้งมือขวายังสลัดไม่หลุด

รู้สึกมีพลังลมคุกคามใส่ใบหน้า คมดาบเย็นเยียบจู่โจมมาถึง

ดาบนี้เป็นการตอบโต้ก่อนตายของดาบมือซ้าย รวมพลังฝีมือชั่วชีวิตของยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นี้ สุดที่นางจะหลบหลีกรอดพ้นได้แต่กัดฟันเกร็งกำลังใส่ต้นแขน ยกแขนขึ้นต้านทาน ยินยอมสูญเสียแขนข้างหนึ่ง แลกกับชีวิตตัวเอง พร้อมทั้งตวัดเท้าเตะใส่หว่างขาฝ่ายตรงข้าม

ยามคับขันจวนเจียน อิงเฟยรุดมาทันเวลา ใช้ตาขอคู่วิญญาณร่วงเกี่ยวดาบสังหารนี้เอาไว้

อิงเฟยพอลงมือ บาดแผลบนหัวไหล่ก็ปริแตกออก อ้าปากกระอักโลหิต ล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน

เจินซู่สั้งตวาดเสียงสดใส เสือกกระบี่ทะลุอกดาบมือซ้ายทะลุออกกลางหลัง เท้าที่เบื้องล่างก็เตะถูกหว่างขาของฝ่ายตรงข้าม

ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าดาบมือซ้ายปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ซากศพถูกเตะลอยขึ้นจากพื้น ร่วงฟาดลงยังที่ห่างไปยี่สิบก้าว แสดงว่าเท้าของเจินซู่สั้งนี้แฝงพลังถึงเพียงไหน

ในที่สุดจอมดาบแห่งยุคจบชีวิตใต้เงื้อมมือศัตรู ความฝันที่คิดชักนำเฉียนหงชิงไปใช้ชีวิตนอกเขตแคว้นดับสูญสิ้นไป

เจินซู่สั้งค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง ประคองอิงเฟยขึ้น รักษาอาการบาดเจ็บให้กับมัน จากนั้นร้องสั่งต่อฮัวจ่าเอ้า ซันจาเยี่ย อิ๋วซือตี้ และเฉียนว่างเซิงทั้งสี่ว่า

"ฆ่าชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยให้กับเรา ค่อยระบายความแค้นในอกเราได้"

ฮัวจ่าเอ้าและพวกทั้งสี่รับคำจากไป

ฟงสิงเลี่ยและพวกตกอยู่ในคลื่นมนุษย์ของศัตรูหาญสู้อย่างอาบเลือด

กงจู้อลงกรณ์ร้องด้วยความคับแค้นว่า

"ฉางเจิง สิงเลี่ย ปี้ฉุ่ย พวกท่านทั้งสามหนีเอาชีวิตรอดไปไม่ต้องสนใจพวกเรา อย่าลืมล้างแค้นให้กับพวกเรา"

ชิฉางเจิงแหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ใช้ดาบฟาดฟันเจ้าสำนักรื่นรมย์ล่าถอยเป็นคำรบสาม แต่บนเท้าขวาเพิ่มบาดแผลอีกแห่งหนึ่ง ปากร้องดังๆ ว่า

"พี่ฟง ข้าพเจ้าขอคบหาท่านเป็นพี่น้อง เมื่อไปถึงปรภพจะได้มีคนใกล้ชิดเพิ่มอีกคนหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยร่ายรำทวน กวาดล้างศัตรูทางขวาหนึกระเซอะกระเซิงค่อยวกทวนมาเขี่ยร่างชายฉกรรจ์ที่คิดบุกเข้ามาทางซ้ายสองคนปลิวลิ่วไป หัวร่อดังๆ ขานรับว่า

"พี่น้องอันประเสริฐ พวกเราแม้ไม่เกิดวันเดือนปีเดียวกัน แต่สามารถตายในวันเดือนปีเดียวกัน ไยมิใช่สุขสำราญนัก?"

หยุดเล็กน้อย จึงร้องอีกว่า

"พี่สาวน้องสาวทั้งหลาย เราสองพี่น้องพอจบชีวิต พวกท่านก็ฆ่าตัวตาย จะได้ลงสู่ปรภพพร้อมกัน"

เหล่าสตรีพลุ่งพล่านใจจนน้ำตาทะลักจากเบ้า รับคำโดยพร้อมเพรียง

ชิฉางเจิงร้องอีกว่า

"ปี้ฉุ่ย หงสิ้ว บอกต่อเราเหล่าชิว่าพวกท่านรักข้าพเจ้า"

หานปี้ฉุ่ยต้านทานหนึ่งขวานหนึ่งหอกของศัตรูขณะจะตอบคำหงสิ้วชิงร่ำร้องว่า

"ชิฉางเจิง หงสิ้วไม่เคยมีความสุขถึงเพียงนี้มาก่อน"

หานปี้ฉุ่ยตื้นตันใจยิ่ง รวบรวมเรี่ยวแรงร้องว่า

"เจิงหลาง แม้ไปถึงปรภพข้าพเจ้ายังขอแต่งกับท่าน"

ชิฉางเจิงร้องคำ "ประเสริฐ" ฟาดฟันศัตรูอีกคนหนึ่งปลิวกระเด็น แต่แล้วพลังกดดันพลันเพิ่มพูน ที่แท้ฮัวจ่าเอ้า ซันจาเยี่ยเฉียนว่างเซิงและอิ๋วซือตี้เข่นฆ่ามาถึง

ในยามคับขันจวนเจียน พลันแว่วเสียงกู่ร้องยาวนานดังมา

ศัตรูพวกมากที่หมอบซุ่มบนหลังคาตึกสองฟากข้างถูกไล่ต้อนพลัดตกลงบนท้องถนน จากนั้นปรากฏชายฉกรรจ์ชุดดำเกือบร้อยคนแสดงตนขึ้น กระโจนลงยังสมรภูมิเบื้องล่าง

ที่กลางอากาศบังเกิดสุ้มเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังว่า

"คนทรยศเหมาไปอี้ คอยดูเราผู้แซ่เฉียนปลิดชีวิตสุนัขของเจ้าก่อน"

ชิฉางเจิงและพวกมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย ล้วนดึกดักอักโขสลายสภาวะจู่โจมระลอกใหม่ของศัตรูไป

ตรงกันข้ามกับเหมาไปอี้พอได้ยินเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ขณะจะล่าถอย ปรากฏเงาหอกเต็มฟ้าครอบคลุมลงมา ไม่ทันปิดป้องต้านทาน ก็ถูกหอกยาวแทงใส่ขม่อมจบสิ้นชีวิตทันที

มันความจริงไม่ถึงกับใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ แต่ผ่านการต่อสู้มานานร่างกายอ่อนเพลีย บวกกับเรื่องราวเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน กลับไม่อาจต้านทานรับได้แม้สักครึ่งกระบวนท่า

ไพร่พลทรยศของเมืองภูเขาแหฟ้า พอได้ยินเสียงของหัตถ์พิษเฉียนหลอ ก็สูญเสียความคิดต่อสู้ ทั้งเห็นเหมาไปอี้จบชีวิตในท่าเดียว กลับส่งเสียงโห่ร้องชักชวนกันแตกฮือหลบหนีไป

เหล่าเจี๋ยที่สูงใหญ่ และร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ยนำมือดี

เกือบห้าสิบคน เข่นฆ่ามาจากทางทิศตะวันออก ฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง เคลื่อนเข้าหาชิฉางเจิงและพวก

บริวารของหัตถ์พิษเฉียนหลอที่อยู่ทางสองฟากข้างแม้มีเพียงร้อยกว่าคน แต่ก็บีบบังคับจนคนของเจินซู่สั้งมิอาจไม่วกกลับไปรับศึกฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงและพวกรู้สึกว่าพลังกดดันลดทอนลง

เจินซู่สั้งกำลังรักษาบาดเจ็บให้กับอิงเฟย ไม่อาจหยุดมือได้ถึงกับกัดฟันแทบแหลกละเอียดหักห้ามความต้องการปลีกตัวไปบงการบริวารเอาไว้

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวาดว่า

"ฉางเจิงลูกเรา ยืนหยัดไว้อีกครู่หนึ่ง"

พลางขยับหอกยาว พบพานศัตรูก็ฆ่าฟัน ชั่วพริบตามาถึงด้านหลังของซันจาเยี่ยกับฮัวจ่าเอ้า

มารร้ายทั้งสองใจหายวาบ ฮัวจ่าเอ้าปลีกตัวไปรับมือกับหอกยาวอันลือลั่นของหัตถ์พิษเฉียนหลอ

พริบตานั้นฝ่ามือกับหอกปะทะกันสิบกว่าครั้ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอลอบตื่นตระหนกต่อพลังฝีมืออันกล้าแข็งของฝ่ายตรงข้าม แต่ดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามรับบาดเจ็บ จึงใช้หัวไหล่รับฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม ใช้ด้ามหอกกวาดใส่ข้อแขนหัวไหล่ของฮัวจ่าเอ้า

มันโยกร่างคราหนึ่ง ก็สลายพลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามไปเก้าส่วน แต่กลับกวาดกระแทกฮัวจ่าเอ้ากระเด็นไป ปะทะชนกับผู้คนที่ด้านหลังมันล้มระเนระนาดวุ่นวาย

หากวันนี้ผู้ที่บุกจู่โจมเป็นบริวารวังปรมาจารย์มารทั้งหมด พวกมันผ่านการฝึกอย่างเข้มงวด ต่อให้สู้ถึงคนสุดท้าย ยังไม่ปั่นป่วนวุ่นวายถึงเพียงนี้

แต่นี่เป็นกองกำลังผสมของสำนักเกริกเกียรติ ศิษย์ทรยศของเมืองภูเขาแหฟ้า ป้อมทรายหมื่นโฉด ชนเผ่าฮัวชื่อจื่อม่อและวังปรมาจารย์มาร จะอย่างไรขาดความจริงใจในการร่วมมือและสอดประสานร่วมกัน

ยังมีศิษย์ทรยศของเมืองภูเขาแหฟ้าชิงแตกฮือหลบหนี ส่งผลกระทบถึงขวัญและกำลังใจของส่วนรวม บวกกับป้อมทรายหมื่นโฉดสูญเสียผู้นำวุ่นวายเป็นพัลวัน สูญเสียสมรรถนะในการต่อสู้ไปกว่าครึ่ง

แต่ที่เบื้องหน้าแม้เพิ่มหัตถ์พิษเฉียนหลอ เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามมียอดฝีมือคับคั่ง ยังช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

เห็นหัตถ์พิษเฉียนหลอพอกวาดกระแทกฮัวจ่าเอ้าปลิวกระเด็นก็ฉวยโอกาสจู่โจมใส่ซันจาเยี่ย

ซันจาเยี่ยเห็นเบื้องหน้ามีฟงสิงเลี่ย ด้านหลังมีหัตถ์พิษเฉียนหลอไหนเลยกล้าอวดความเข้มแข็ง ลอยตัวพลิกร่างออกนอกวง

เมื่อหัตถ์พิษเฉียนหลอสมทบกับฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิง เหล่าเจี๋ยกับอี้เอี้ยนเม่ยก็เข่นฆ่ามาจากทางทิศตะวันออก

หัตถ์พิษเฉียนหลอกู่ร้องดังยาวนาน บริวารที่จู่โจมจากสองฟากข้างพากันกลับขึ้นบนหลังคา หยิบคันธนูที่วางอยู่บนหลังคา ยิงลูกธนูใส่ศัตรูเบื้องล่าง

จู๋โส่ว เจ้าสำนักรื่นรมย์และพวกทราบว่านี่เป็นช่วงคับขันสำคัญพากันบุกจู่โจมอย่างคลุ้มคลั่ง

ซันจาเยี่ยก็เร่งรุดกลับมา เข้าร่วมวงต่อสู้

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวาดคำ "พวกเราไป" ร่างบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย กระโดดไปทางหน้าหลัง เข่นฆ่าจนศัตรูถอยร่น ไม่มีผู้ใดกล้าปะทะด้วย

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงและพวกรู้สึกว่าพลังกดดันลดลง ล้วน

กลับคืนสู่ความเหี้ยมหาญ ฝ่าไปทางทิศตะวันออก

เมื่อเป็นเช่นนี้ศัตรูไหนเลยต้านติดได้ ถูกพวกมันฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง

พลันบังเกิดเสียงโห่ร้องคำหนึ่ง มือดีที่หัตถ์พิษเฉียนหลอซุ่มอยู่ทางทิศตะวันออกห้าสิบคนปรากฏตัวขึ้นบนที่สูง ยิงลูกธนูฉีดพุ่งน้ำพิษใส่ศัตรูเบื้องหน้า

พริบตานั้นศัตรูกลับเผชิญข้าศึกสามทาง ไหนเลยกล้าติดตามถอยร่นไปคุจกระแสน้ำ

เจ้าสำนักรื่นรมย์ ปู่ตี้และพวกย่อมไม่เห็นลูกธนูน้ำพิษอยู่ในสายตา แต่หวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามมีหัตถ์พิษเฉียนหลอ ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง หากไล่กวดตามไม่อาจมีเปรียบได้ เจินซู่สั้งก็ไม่ปรากฏกายล้วนรีรอลังเล เบิ่งตาดูฝ่ายตรงข้ามหายลับไปในตรอกขวาง

การศึกถือว่ายุติในระดับหนึ่ง

หานป๋อตื่นขึ้นมา พบว่าฉินเมิ่งเหยานอนขดตัวในอ้อมอกมันดุจแมวน้อยเชื่องเชื่อตัวหนึ่ง ท่านอนอันรัดรึงใจ ทำให้มันไม่สามารถเบือนสายตาไป

ตัวเรือสั่นสะเทือน แว่วเสียงถอนสมอออกเรือดังมา

หานป๋อลอบด่าในใจ รีบเดินทางไปยังนครหลวงทำอะไร หากไม่ต้องเดินทางไปก็ยิ่งดี

มันเมื่อมีฉินเมิ่งเหยากับพี่สาวเลอโฉมทั้งสาม อื่นๆ ล้วนไม่สลักสำคัญแล้ว

ฉินเมิ่งเหยาบิดตัวอย่างเกียจคร้าน ลืมตาขึ้นมา พอสบสายตากับหานป๋อ ต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง ถามว่า

"หลับสบายหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตลอดทั้งคืนเพ้อฝันว่าเมิ่งเหยาจะดูดพลังยาวิเศษของข้าพเจ้าหรือไม่ ตื่นเต้นจนไม่กล้าหลับตาลง ไหนเลยหลับได้?"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงสดใส ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านหลอกลวงคน หานป๋อเอย ยามเช้าตรู่อย่าได้กล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อเมิ่งเหยาได้หรือไม่ ถือว่าเมิ่งเหยาขอร้องท่านเถอะ"

เห็นมันเปลือยกายดังเดิม ต้องหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาสวมใส่ให้กับมัน

หานป๋อเห็นนางวางตัวราวกับภรรยาสาวนางหนึ่ง ต้องทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากก่อนหน้านี้มีคนบอกต่อข้าพเจ้าว่า เมิ่งเหยาจะใส่เสื้อผ้าให้กับข้าพเจ้า ต่อให้ฆ่าข้าพเจ้าก็ไม่ยอมเชื่อ ไม่ว่ามันเป็นศิษย์รุ่นที่หนึ่งหมื่นของกุ้ยกู่จื่อก็ตาม"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มอย่างอ่อนหวาน หลังจากจัดแจงเสื้อผ้าให้กับมัน ก็ผลักไสมันถึงหน้ากระจกทองเหลืองบนโต๊ะเครื่องแป้ง ให้มันนั่งลง หวีสางผมเกล้าผมเผ้าให้ ดูจากท่าทีที่ปิติยินดี แสดงว่านางตกอยู่ในห้วงแห่งความสุข

หานป๋อมองผ่านภาพสะท้อนในกระจก ชื่นชมกับรูปโฉมที่งดงามและเรือนร่างอันอ้อนแอ้นแช่มช้อยหลังเสื้อผ้าเบาบางของนาง ในใจท่วมทันด้วยความรัก ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เสียงเคาะประตูพลันดัง แว่วเสียงเฉาเสียดังขึ้นที่หน้าประตูว่า

"ข้าพเจ้าเข้าไปได้หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาตอบรับว่า

"พี่เสียเชิญเข้า"

เฉาเสียเปิดประตูเข้ามา เดินถึงด้านหลังคนทั้งสอง กระซิบ

เบาๆ ที่ข้างหูฉินเมิ่งเหยาสองประโยค

ใบหน้าฉินเมิ่งเหยาแดงซ่านขึ้นมา ยิ้มพลางสั่นศีรษะ

เฉาเสียหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง ค่อยกล่าวกับหานป๋อว่า

"โหยวโหยวกับข้าพเจ้าจะเป็นเพื่อนซื้อเจี่ยแจลงไปปรุงกลั่นสุรา สำหรับแช่โสมวิเศษหมื่นปี พี่ใหญ่ฟั่นใช้ข้าพเจ้ามาบอกต่อท่านว่า หลังจากหวีสางผมล้างหน้า ให้ท่านกับน้องเหยาไปรวมตัวที่ห้องพี่ใหญ่ล่าง เพื่อหารือแผนการเคลื่อนไหวเมื่อไปถึงนครหลวง"

หานป๋อไม่ทราบได้ยินหรือไม่ ร้องว่า

"พี่เสีย ข้าพเจ้าคิดจูบปากท่าน"

เฉาเสียอับจนปัญญา นั่งลงบนตักหานป๋อ ปล่อยให้มันจูบจนสมใจ ค่อยพกความเอียงอายจากไป

ในตึกใหญ่อันมิดชิดกลางดงไม้ชานเมืองตะวันออกของเมืองฉางชา นอนเต็มไปด้วยไพร่พลบาดเจ็บชุนทัพอ่อนล้า บรรยากาศเศร้าสลดหดหู่

หัตถ์พิษเฉียนหลอ เหล่าเจี่ย ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงนั่งล้อมวงหารือกันเบาๆ

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เราไปสายก้าวหนึ่ง ไม่เช่นนั้นพี่ฟงหานอาจรอดชีวิตได้"

ชิฉางเจิงรวบมือกำเป็นหมัด กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"ข้าพเจ้าสาบานต้องสับพวกมันเป็นหมื่นท่อน จึงระบายความแค้นในอกได้"

เหล่าเจี่ยบีบไหล่มันอย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราต้องสลัดหลุดจากความเศร้าโศกและอาฆาตแค้น

ทั้งมวล ไม่อาจกระทำตามอารมณ์ ดูว่าจะทำลายการปิดล้อมของศัตรู สมทบกับพรรคมังกรพิโรธอย่างไร?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือสมเป็นชนชั้นผู้นำ สามารถรักษาความเยือกเย็นไว้ หากพวกมันรุดมาช่วยเหลือท่านโดยวู่วาม เกรงว่าจะล่มสลายทั้งกองทัพ คิดไม่ถึงฟางเยี่ยหวี่มีขุมกำลังกล้าแข็งถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าจึงกล้าบุกดินแดนภาคกลาง"

เหล่าเจี๋ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงเจินนับว่าเป็นไพ่สำคัญอีกใบหนึ่งของฟางเยี่ยหวี่ มีความสำคัญหาเป็นรองหลี่เซ่อเม่ยไม่ ดูจากการจัดวางกำลัง ดำเนินยุทธการของนาง แสดงว่าเป็นคนแตกฉานการพิชัยสงคราม คราครั้งนี้ความผิดพลาดของนางอยู่ที่ไม่ล่วงรู้ว่ายังมีทัพพิสดารเช่นพวกเราอยู่ แต่สำนักตันชิงกับพรรคเซียงสุ่ยล้วนประสบความสูญเสียยากกอบกู้ ดาบมือซ้ายก็เสียชีวิตในการต่อสู้ ถือว่านางช่วงชิงชัยชนะ หลังจากที่ล้มเหลวจากการศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ หากจูหยวนจางยังปล่อยปละละเลยพวกมัน ไม่แน่ว่าไม่อาจรักษาแผ่นดินไว้ได้"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"จอมยุทธ์ล่างไปยังนครหลวงด้วยเรื่องนี้เอง"

หยุดเล็กน้อย จึงเรียนถามว่า

"ผู้เฒ่าเจี๋ย ไม่ทราบสถานการณ์ภายนอกเป็นอย่างไร?"

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นของเหล่าเจี๋ยปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ยามพูดจากับเราไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ ให้คบหาในระดับเดียวกัน สมมติเช่นเหล่าชินับว่าถูกใจเราที่สุด"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางรับคำ เหล่าเจี๋ยกล่าวสืบต่อ

"ท่านผู้หญิงเจินวางเครือข่ายสอดแนมตั้งแต่ที่นี้ถึงทะเลสาบตังถิง เพราะเหตุนี้พวกเราจึงมาสาย เนื่องจากต้องแบ่งกำลังหลายขบวนแยกย้ายเข้าสู่เมืองฉางชา หากพวกเราไปจากที่นี้ ต้องถูกพวกมันสืบทราบได้ในบัดดล"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"หากเปรียบกำลังทั้งสองฝ่าย พวกเราสู้พวกมันไม่ได้จริงๆ แต่หากพวกเราแยกย้ายหลบหนี ต้องสร้างความเหนื่อยแก่พวกมันที่ไล่กวดตามอย่างแน่นอน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราไม่เล็งผลเลิศถึงเพียงนั้น หากเราเป็นท่านผู้หญิงเจิน ขอเพียงล่วงรู้ร่องรอยของฉางเจิงเจ้า จะทุ่มกำลังสกัดฆ่าฟัน แล้วค่อยจัดการกับผู้อื่น ขอเพียงฆ่าเจ้าได้ จะส่งผลกระทบต่อขุมกำลังและด้านจิตใจของพรรคมังกรพิโรธ กล่าวถึงที่สุดแล้ว เป้าหมายพวกมันอยู่ที่พรรคมังกรพิโรธ บุคคลอื่นสามารถปลดปล่อยไปชั่วคราว"

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หากพวกเราหลบหนีไปด้วยกัน ไยมิใช่เปิดโอกาสให้พวกมันกวาดล้างสิ้นซากในคราเดียว?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"พวกเราอาจไม่ไป หากพวกมันตรวจค้นถึงที่นี้ พวกเราจะอาศัยชัยภูมิสถานที่ เสริมมาตรการป้องกัน เฝ้ารักษาสักสิบกว่าวัน รอให้กำลังหนุนของพรรคมังกรพิโรธมาคลายวงล้อม"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"นี่มิใช่แผนอันประเสริฐ แต่ก็เป็นวิธีในความอับจนหนทางดีที่สถานที่นี้เก็บตุนเสบียง เพียงพอให้รับประทานหลายเดือน ด้านมาตรการป้องกันยกให้แก่เราเถอะ"

ชิฉางเจิงหวนนึกถึงสุ่ยโหยวจิง ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ตนเองไหนเลยหดหัวอยู่ที่นี้ ปล่อยให้เจินซู่สั้งส่งกำลังออกตามล่าสุ่ยโหยวจิงได้ นึกถึงตอนนี้หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแทบลืมบอกต่อพวกท่านว่า ท่านผู้หญิงเจินเป็นผู้ชำนาญการสะกดรอย ต่อให้วางมาตรการป้องกันอย่างไร นางก็สามารถสืบเสาะมา โอ สตรีนางนี้ร้ายกาจจริงๆ แม้แต่ฟงหานยังพลาดท่าเสียทีนาง"

ทุกผู้คนอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้

ยามนั้นอี้เอี้ยนเม่ยเดินเข้ามากล่าวเบาๆ กับชิฉางเจิงว่า

"หงชิงต้องการพบท่าน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอดูว่า

"เรากำชับท่านอยู่ดูแลชิงเอ๋อ ท่านไหนเลยจากมาได้ หากนางฆ่าตัวตายจะทำอย่างไร?"

อี้เอี้ยนเม่ยเคลื่อนกายถึงข้างกายมัน กล่าวว่า

"เฉิงจู่ (เจ้าเมือง) อย่าได้ดูว่าเรา ในเวลาเช่นนี้หงชิงจะไม่คิดสั้น เพราะว่านางรู้จักคิดอ่านแทนผู้อื่น ไม่คิดเพิ่มความเศร้าเสียใจแก่พวกเรา"

หัตถ์พิษเฉียนหลอสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นางเป็นเด็กอันประเสริฐ ก่อนหน้านี้เรากระทำผิดต่อนางจริงๆ"

ชิฉางเจิงตบไหล่มันเป็นเชิงปลอบโยน กล่าวว่า

"เรื่องราวผ่านไปแล้ว อย่าได้เอ่ยถึงอีก ปัญหาเฉพาะหน้าคือจะรับมือกับนางปีศาจเจินอย่างไร พวกเราช่วยกันคิดเถอะ ข้าพเจ้าจะไปหาพี่ชิงก่อน"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็จะไปเยี่ยมนักพรตเสี่ยวปั้น"

ดังนั้นชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยเดินเข้าห้องด้านในด้วยกัน

เหล่าเจี๋ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เมื่อเห็นพวกมัน เราค่อยพบว่าตัวเองชราแล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลาง กล่าวว่า

"ท่านแม้เรียกว่าเหล่าเจี๋ย (เฒ่าเจี๋ย) แต่มีหัวใจที่ร้อนระอุไม่มีวันแก่ชรา"

อี้เอี้ยนเม่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดไปอยู่เป็นเพื่อนกับปี้ฉุ่ย สำนักตันชิงประสบชะตากรรมเช่นนี้ สร้างความเสียใจแก่นางจนแทบไม่คิดมีชีวิตอยู่"

หัตถ์พิษเฉียนหลอผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ให้เราไปปลอบโยนบุตรสะใภ้บุญธรรมของเราเถอะ"

เอ่ยถึงตอนนี้ สองตาสาดประกายดุจสายฟ้า กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ความแค้นนี้ต้องชำระล้างให้จงได้"

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"พวกเราคล้ายละเลยคนผู้หนึ่งไป"

หัตถ์พิษเฉียนหลอผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านคงหมายถึงหอกพลั่วเหินบินคู่ นี่เป็นปัญหาที่น่าปวดศีรษะจริงๆ หากล่างฟานหวินอยู่ที่นี้ก็ดี"

ล่างฟานหวินยกถ้วยสุราขึ้น ดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินอีกหนึ่งหลับตาอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยลืมตาขึ้นร้องว่า

"สวรรค์ สุราธารน้ำใสไหลรินที่เก็บบ่มไม่ครบกำหนดเวลาไฉนมีรสชาติดีกว่าเก่าก่อน เป็นเพราะน้ำแร่ของน้ำแร่เซียน หรือว่า

หลังจากที่เจ้าสุราหญิงได้รับรักแท้ วิชาปรุงกลั่นสุราจึงรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง"

โจรท่องโลดเดี่ยวกระโดดปราดขึ้น ร้องเสียงพิกลว่า

"มารดามันเถอะ ไฉนมีเพียงถ้วยเล็กๆ เราจะไปหอบหิ้วสุรามาสักหลายไห"

พลางโถมออกจากห้องไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยากับหานป๋อหันไปยิ้มให้แก่กัน

ล่างฟานหวินชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาคล้ายธารน้ำใสไหลริน ยังงดงามยิ่งกว่าเก่าก่อน หากเวลาย้อนกลับไปได้ เรารู้จักท่านก่อนซีซี ต้องแย่งชิงท่านกับหานป๋อแน่นอน"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ดีที่เวลาไปแล้วไปลับไม่ย้อนกลับมา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงย่ำแย่แล้ว ยังมีผู้ใดช่วงชิงชนะท่านได้?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"หานป๋อรังแกผู้คนสาหัสมากแล้ว พี่ใหญ่ยังพูดจาแทะโลมข้าพเจ้าจะผ่านวันเวลาหลังจากนี้ได้อย่างไร?"

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างสง่างาม เพ่งตามองสุราในถ้วย ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อาจบางทีเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้กล่าวถูกต้อง จูหยวนจางมิใช่จูหยวนจางที่ทำศึกชิงแผ่นดิน ไม่มีจิตปณิธานอันยิ่งใหญ่เช่นกาลก่อน ตอนนี้เพียงคิดถึงความเป็นอมตะไม่แก่เฒ่า และรักษาอำนาจเสริมความมั่นคง หากจูหยวนจางเป็นต้นเหตุแห่งความวุ่นวาย ก็ไม่มีคุณสมบัติเป็นฮ่องเต้ต่อไป สมควรให้ผู้ที่ปรีชาสามารถกว่าขึ้นแทนที่ ปัญหาอยู่ที่เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้ใช่เป็นตัวเลือกอันเหมาะสมหรือไม่?"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องผู้นี้คิดจัดการกับพระบิดาและหลานชาย คงมีจริยธรรมที่จำกัดกระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างจริงจังว่า

"พฤติการณ์ที่ผิดทำนองคลองธรรมในวังหลวง ไม่อาจวัดคำนวณตามหลักเหตุผลธรรมดา เมื่อความสัมพันธ์ทางสายเลือดถูกอำนาจราชศักดิ์เข้าแทนที่ บิดามิใช่บิดา บุตรมิใช่บุตร ดังนั้นผู้คนทั่วไปถือเป็นโศกนาฏกรรมในโลกมนุษย์ แต่สำหรับผู้คนในวังหลวงที่มีชีวิตภายใต้การหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม กลับถือว่าชอบด้วยเหตุผล เมื่อสูญเสียอำนาจเท่ากับสูญเสียทุกสิ่ง ในสภาพเช่นนั้นผู้เสเพลหานท่านจะทำอย่างไร?"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มิใช่หานตื้อต้านหรอกหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยากับหานป๋อกระอักกระอ่วนยิ่ง

ดีที่ยามนั้นโจรท่องโคดเดี่ยวกับขุนนางเฉินหอบสุราคนละไหเข้ามา

ล่างฟานหวินพอเห็นสุราธารน้ำใสไหลริน ก็ลืมเลือนจูหยวนจางยิ่งอย่าว่าแต่เจ้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งไม่สืบสาวว่าหานป๋อคือผู้เสเพลหรือคนตื้อต้านแล้ว

ทุกผู้คนดื่มติดต่อกันหลายถ้วย ฉินเมิ่งเหยากลับไม่แตะต้องสุราแม้สักหยดเดียว แม้แต่ล่างฟานหวินกล่าวชักชวน ก็ถูกนางปฏิเสธแต่ไม่ยอมบอกเหตุผล

ล่างฟานหวินและพวกชมเชยจั่วซือหลายคำ ค่อยวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาเรื่องความเคลื่อนไหวเมื่อไปถึงนครหลวง

โจรท่องโคดเดี่ยวกล่าวว่า

"ปัญหาของเมิ่งเหยารวบรัดยิ่ง เพราะว่านางบรรลุถึงขั้นสุดสูง

คืนสู่สามัญ สามารถปลอมตัวเป็นฮูหยินท่านทูต"

หานป๋อกล่าวแก้ไขว่า

"มิใช่ปลอมตัว หากแต่เป็นฮูหยินของเราผู้แซ่หานจริงๆ เพียงแต่เรียกเป็นฮูหยินท่านทูตชั่วคราว...เป็นฮูหยินที่สี่"

โจรท่องโคดเดี่ยวมองดูฉินเมิ่งเหยาอย่างงุนงง เห็นนางแม้มีสีหน้าเอียงอายแต่ไม่คัดค้าน หลังจากถลึงตาใส่หานป๋อ จึงกล่าวสืบต่อ

"แต่ภาพลักษณ์ของล่างฟานหวินเป็นที่ล่วงรู้ทั่วแผ่นดิน คิดตบตาผู้คนอย่างไร นับเป็นปัญหาสำคัญ คงไม่อาจซ่อนตัวอยู่ภายในหีบกระมัง?"

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

"ไม่ว่าเราปลอมแปลงโฉมอยู่ในศักดิ์ฐานะใด ล้วนไม่อาจตบตาผู้คนสองคน หนึ่งคือภูตบดีซวีเย่อู๋ หนึ่งคือเหลิงเอี้ยน ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือไม่ต้องปลอมแปลง"

โจรท่องโคดเดี่ยวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"นี่เป็นวิธีการในยามไม่มีหนทาง พวกเราอยู่ที่สว่าง ท่านอยู่ที่มืด ต่อให้พวกเราหลบซ่อนอยู่ใต้เตียงของจูหยวนจางหรือเฉินกุ้ยเฟยด้วยความสามารถของล่างฟานหวินท่าน สมควรหาพวกเราพบได้"

ล่างฟานหวินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นอกจากใต้เตียงของผังปานแล้ว ในโลกไม่มีสถานที่ใดที่เราเร้นกายเข้าไปไม่ได้ เราไม่เชื่อว่าจอมขโมยท่านไม่เคยลอบเข้าวังหลวงหรือไม่เคยพบพานขันทีเงาขบวนนั้น"

โจรท่องโคดเดี่ยวเหม่อมองล่างฟานหวินชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"เราต้องการทราบว่าท่านเคยลอบเข้าวังหลวงหรือไม่ ยิ่งต้องการทราบว่าท่านเคยเผชิญกับขันทีเงาเหล่านั้นหรือไม่?"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เราแม้ไม่คุ้นกับวังหลวง แต่ก็เคยได้ยินได้ฟังมา เหตุใดไม่เคยได้ยินชื่อขันทีเงาที่พวกท่านเอ่ยถึงมาก่อน?"

หานป๋อสงสัยอยากรู้ที่สุด กล่าวว่า

"อย่าได้เล่นทายปริศนาแล้ว รีบ..."

โจรท่องโดดเดี่ยวตัดบทว่า

"อย่าได้สอดแทรก เราต้องการฟังคำตอบของล่างฟานหวิน"

ฟังจากน้ำเสียงของมัน แสดงว่าเคยพลาดท่าเสียทีแก่ขันทีเงาขบวนนี้ จึงต้องการฟังชะตากรรมของล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินดื่มสุราในถ้วยจนหมดสิ้น ค่อยกล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องเมื่อเจ็ดปีก่อนแล้ว ตอนนั้นเราหนุ่มฉกรรจ์เลือดลมร้อนแรง ไม่อาจทนดูพฤติการณ์หลายประการของจูหยวนจางจึงลอบเข้าวังหลวง แต่ไม่มีความคิดร้ายอันใด เพียงต้องการพบหน้าจูหยวนจาง บอกความคิดอ่านบางอย่างไป มิคาดสามารถเล็ดลอดหูตาทหารองครักษ์ แต่ไม่อาจผ่านด่านของขันทีเงา โดยเฉพาะขันทีชราผู้หนึ่ง มีฝีมือแทบทัดเทียมกับภูตบดีชวีเย่อู๋ ซึ่งเคยเป็นองครักษ์ประจำตัวจูหยวนจาง ด้วยกำลังเพียงลำพังของเรา คิดเอาชนะเหล่าขันทีที่มีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยอมสละชีวิตให้กับจูหยวนจางสิบกว่าคนนั้นยังทำไม่ได้ บวกกับเราไม่คิดทำร้ายพวกมัน ได้แต่ถอนตัวจากไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มออกมา กล่าวว่า

"แม้แต่กระบี่คลุมวรุณยังฝ่าเข้าไปไม่ได้ เราก็ไม่เสื่อมเสียหน้าแล้ว คิดไม่ถึงจูหยวนจางมีกลุ่มบุคคลที่ทำการอารักขาโดยไม่เห็นห่างพวกมันมีฝีมือถึงเพียงนี้ ไยต้องลดตัวเป็นขันทีเงาด้วย?"

ขุนนางเฉินกล่าวถามว่า

"พวกมันเป็นใครกันแน่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราลอบเข้าวังสามครั้ง สองครั้งแรกแม้หวาดเสียวอยู่บ้าง ล้วนหนีรอดมาได้ แต่ครั้งที่สามที่เข้าวัง กลับถูกต้อนเข้าจุดอับ เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจรักษาชีวิตไว้ ขันทีชราที่นำขบวนกลับปลดปล่อยเราหลบหนี ภายหลังเหตุการณ์เราขบคิดไม่เข้าใจ สุดท้ายค่อยค้นพบเบาะแสจากพลังฝีมือพวกมัน คาดเดาว่ามันอาจเป็นคนของนิกายฌานวิสุทธิ์ มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาจารย์ผู้มีพระคุณของเราหลิงตู้ชวี ทั้งทราบว่าเราเพียงคันไม้คันมือคิดขโมยข้าวของ จึงปล่อยปละละเว้นเรา เรื่องนี้ถือเป็นความอัปยศในชีวิต ไม่เคยบอกต่อผู้คนมาก่อน"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นหลวงจีนปลอมเป็นขันที"

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ พวกมันเป็นขันทีจริงๆ ท่านรอบรู้จำกัด เราไม่โทษว่าท่านขันทีไม่ว่าสุ้มเสียง รูปร่าง ท่าทาง ล้วนแตกต่างจากผู้คนทั่วไป ท่านพอพบพานคนหนึ่งจะเข้าใจเอง"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องที่คาดคิดไม่ถึงจริงๆ เมื่อจูหยวนจางรบชนะเฉินโหย่วเหลียง อวยยศตัวเองเป็นเจ้าอู๋อ๋อง ภายในวังก็มีเจ้าหน้าที่นับพันจูหยวนจางจึงมอบหมายให้พวกมันดูแลภารกิจภายในวัง หลังจากก่อตั้งราชวงศ์หมิง ก็จัดตั้งขันทีฝ่ายในขึ้น เนื่องจากมีหน้าที่รับผิดชอบที่แตกต่าง จึงแบ่งออกเป็นยี่สิบสี่กรมกอง เรียกว่าสิบสองเจี้ยน สี่ซือกับแปดจิ้ ในจำนวนนี้นับขันทีซือลี่เจี้ยนมีอำนาจสูงสุด ควบคุมดูแลขันทีทุกกรมกอง กล่าวโดยเคร่งครัด แม้แต่กองทหารรักษาพระองค์ก็อยู่ภายใต้การควบคุมของขันทีซือลี่เจี้ยน เพียงแต่จูหยวนจางทรง

โปรดปรานเหลิงเอี้ยน ขันทีซือลี่เจี้ยนจึงถูกลดอำนาจลง คิดไม่ถึงยังมีขันทีเงาดำรงอยู่"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"คราครั้งนี้เราบีบบังคับป๋อหลางของน้องเหยาท่านปลอมเป็นทูตพิเศษมุ่งสู่นครหลวง ตอนแรกเพียงคิดเล่นกับขันทีชรานิรนามนั้นอีกครั้ง แต่ว่าไม่มีจิตคิดร้าย เพียงแต่ขโมยสิ่งของไม่สำเร็จ รู้สึกไม่ยอมรับนับถือ น้องเหยารู้จักคุ้นเคยกับนิกายฌาณวิสุทธิ์ รีบบอกเล่าเรื่องราวของพวกมันต่อเรา"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องราวที่ยืดยาว อีกหนึ่งชั่วยามจะเดินทางถึงนครหลวงแล้ว พวกเรายังมีเวลาหรือ?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"เมื่อได้ยินคำพูดของท่าน มองดูรอยยิ้มท่าน นับเป็นเรื่องอันบรรเจิดที่สุดในโลก อื่นๆ ล้วนปล่อยวางอยู่ด้านข้าง"

หานป๋อย่อมยกมือสนับสนุน

ซึ่งความจริงไม่ว่าผู้ใดอยู่ร่วมกับฉินเมิ่งเหยาล้วนถูกบุคลิกภาพและเสน่ห์ความงามของนางดึงดูดไว้ แม้แต่ผังปานกับล่างฟานหวินก็ไม่มีข้อยกเว้น

ฉินเมิ่งเหยาทอดตาไปยังนอกหน้าต่าง กล่าวช้าๆ ว่า

"นี่ต้องกล่าวเริ่มตั้งแต่ชาวมองโกลปกครองแผ่นดิน"

เฉียนหงชิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ สงบนิ่งจนน่าประหลาดใจ

ชิฉางเจิงทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ทางซ้ายมือของนาง คิดกล่าววาจาน้ำตาพลันทะลักจากเบ้ามา

เฉียนหงชิงยื่นมือออก วางลงบนหลังมือของมัน กล่าวอย่าง

หดหู่ว่า

"ฉางเจิง เรายังเข้าใจว่าท่านเป็นบุรุษเหล็กที่ไม่มีวันหลั่งน้ำตาเสียอีก"

ชิฉางเจิงลุกจากเก้าอี้ คุกเข่าที่เบื้องหน้านาง ซุกศีรษะกับอ้อมอกเฉียนหงชิงราวกับเด็ก ร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าทำร้ายเขา และทำร้ายท่าน ทำลายความสุขของพี่ชิงไป"

เฉียนหงชิงลูบคลำศีรษะมันด้วยความรักเวทนา กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบผิดธรรมดาว่า

"คำพูดเช่นนี้ไม่สมควรกล่าวจากปากท่าน ชิฉางเจิงกลายเป็นพิรี้พิไรถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด? สามปีนี้เราเรียนรู้หลักเหตุผลที่ไม่เข้าใจมาก่อนมากมาย รู้จักรักคนผู้หนึ่ง โดยการหยิบยื่นให้อย่างไร"

ชิฉางเจิงร่ำไห้ชั่วขณะ ค่อยใช้สองมือกดที่เท้าแขนของเก้าอี้ยันกายขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะจดจำความแค้นโชกเลือดรายนี้ไว้"

ใบหน้าเฉียนหงชิงเปล่งประกายอันศักดิ์สิทธิ์ ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดรอยน้ำตาให้กับบุรุษหนุ่มยอดฝีมือผู้นี้ ส่ายหน้ากล่าวว่า

"เราไม่เคยเห็นฟงหานห่วงใยคนผู้หนึ่งถึงเพียงนี้มาก่อน พอฟังว่าท่านมีภัย ก็รีบรุดไปช่วยเหลือ เขาเคยขอร้องเราอย่าได้ติดตามไป เพราะเขาทราบว่ามีโอกาสรอดชีวิตไม่มากนัก นี่เป็นความต้องการของเขาเอง จะอย่างไรผู้คนต้องมาตาย ไยไม่ขอตายกลางสมรภูมิสู้รบมิหนำซ้ำการตายของเขา สามารถแลกชีวิตอันล้ำค่ามากมายถึงเพียงนี้ หากให้เลือกอีกครั้ง เราก็จะร้องขอให้ฟงหานทำเช่นนี้"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"พี่ชิง..."

เฉียนหงชิงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"สำหรับเรื่องการล้างแค้น ยิ่งไม่ต้องจดจำใส่ใจ จะได้ไม่ส่งผลกระทบถึงวิถีดาบของท่าน การต่อสู้ช่วงชิงในโลก มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น เพียงนี้เท่านั้นเอง หากในใจท่านเต็มไปด้วยคับแค้นรันทด พี่ชิงจะไม่ให้อภัยท่าน เราต้องการให้ท่านเป็นบุรุษเหล็กที่ไม่ถูกควบคุมบังคับ กระทำการอย่างเต็มที่ ทราบหรือไม่?"

ชิฉางเจิงขบคิดชั่วขณะ จึงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"พี่ชิงสั่งสอนถูกต้อง ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

เฉียนหงชิงยื่นหน้ามาจูบปากชิฉางเจิงคราหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"เรากับฟงหานพอออกจากหุบเขา เคยพำนักที่อารามนักพรตหญิงแห่งหนึ่งเป็นเวลาสามวัน เราชื่นชอบสภาพแวดล้อมที่นั้น ท่านสามารถจัดให้เราพำนักอยู่ที่นั้น หากเราชมชอบชีวิตเช่นนั้น จะพำนักพักอาศัยอยู่ตลอดไป หากท่านมีเวลาว่าง ก็นำโหยวจิง ปี้ฉุย และหงสิ้วไปเยี่ยมเรา"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เรียกหา "พี่ชิง" เฉียนหงชิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อตอนฟงหานมีชีวิตอยู่ บางครั้งเราก็คิดถึงพวกท่านตลอดจนท่านพ่อบุญธรรมของท่าน เมื่อฟงหานตายแล้ว เราค่อยทราบว่าในใจมีแต่เขาคนเดียว โอ ตอนนี้เราจึงเข้าใจความรักที่ล่างฟานหวินมีต่อซีซี หากท่านรักและห่วงใยพี่ชิง ก็อย่าได้กล่าวคำพูดคิดเปลี่ยนการตัดสินใจของเรา ทุกวันเราจะสวดมนต์ให้กับฟงหานและพวกท่าน นี่ไยมิใช่มีความหมายกว่าตายตามฟงหานไป? ในเมื่อฟงหานไม่ต้องการ ให้หงชิงตกตาย พี่ชิงจะทำตามความประสงค์ก่อนตายของเรา"

ชิฉางเจิงผุดลุกขึ้น วางมือลงบนหัวไหล่ของนาง โน้มหน้า

ไปหอมแก้มซ้ายขวาของนาง กล่าวว่า

"พี่ชิง ฉางเจิงเคารพการตัดสินใจของท่าน ตอนนี้ข้าพเจ้าจะหารือกับท่านพ่อบุญธรรม ส่งท่านไปยังอารามนักพรตหญิงนั้นโดยเร็ว ให้ท่านหลุดพ้นจากการไล่ล่าฆ่าฟันในยุทธจักร อย่าได้สัมผัสกับเรื่องเช่นนี้อีก"

เฉียนหงชิงผุดลุกขึ้น แอบอิงไปในอ้อมอกของมัน กล่าวเบาๆ ว่า

"ฉางเจิง โอบกอดเรา พี่ชิงจะนึกถึงพวกท่านตลอดไป"

ชิฉางเจิงโอบกอดนาง น้ำตาอดทะลักจากเบ้าตามิได้

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอแววลึกล้ำ คล้ายย้อนกลับสู่อดีตอันไกลโพ้น กล่าวว่า

"นิกายฉานวิสุทธิ์กับเรือนฉานเมตไตรยก่อตั้งเมื่อต้นราชวงศ์ถัง บูรพาจารย์คือหลวงจีนฟ้ากับแม่ชีดินความจริงเป็นศิษย์พี่บุรุษกับศิษย์น้องสตรีร่วมสำนัก มีปรัตยยะ* แต่ไร้บุญวาสนา แต่วิธีคิดของพวกท่านใกล้เคียงยิ่ง นั่นคือไม่จำกัดอยู่เพียงนิกายใดนิกายหนึ่ง หากแต่ถือเป็นภาระหน้าที่ที่จะศึกษาค้นคว้าทุกลัทธิทุกหลักศาสนา หวังว่าสามารถค้นพบวิถีหลุดพ้นจากความเป็นตาย"

หานป๋อเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าฉินเมิ่งเหยาไม่หลีกเลี่ยงแม้แต่ภาพลามก ที่แท้มีอุดมการณ์อันสูงส่งซ่อนอยู่เบื้องหลัง

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอเพียงพลิกเปิดประวัติศาสตร์ดู จะพบว่าผู้ก่อตั้งลัทธิหรือศาสดาใด ล้วนเป็นนักปฏิรูปที่ไม่ยอมตกอยู่ใต้อำนาจการปกครองใน

---

* เหตุหรือเหตุประกอบ

ยุคนั้น ยกตัวอย่างเช่นขงจื๊อ จวงจื๊อ แม้แต่พระศากยมุนีก็เช่นเดียวกัน แสดงว่าหลังการทำลายค่อยจัดตั้งได้ น่าเสียดายที่สาวกของท่านไม่สามารถบรรลุความเป็น 'พุทธะ' เช่นพระศากยมุนี กลายเป็นทาสรับใช้ที่ไม่กล้าตั้งข้อสงสัยต่อผู้มีอำนาจ หากฟู่อิงเอาแต่สวดมนต์ไหว้พระไหนเลยสามารถค้นพบวิถี ทะยานสู่นภากาศ กลายเป็นตำนานเล่าขานกัน"

ฉินเมิ่งเหยาสะท้านขึ้นมาเล็กน้อย กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพี่ใหญ่มีความคิดใกล้เคียงกับซือฟู่ (อาจารย์) มิน่าเล่าท่านผู้เฒ่ายามมีชีวิตเคยบอกว่า ในโลกมีบุคคลสองคนที่นางไม่อาจต่อต้านแข็งขืน หนึ่งคือผังปาน อีกผู้หนึ่งคือพี่ใหญ่"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอันไม่เคยพบหน้าล่างฟานหวินมาก่อน ทราบได้อย่างไรว่ามันเป็นคนเยี่ยงไร เพียงฟังจากคำเล่าลือเกรงว่าเชื่อไม่ได้"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือฟู่เพื่อทดสอบตื้นลึกหนาบางของพี่ใหญ่ เคยลงจากเขามาสามครั้งเพื่อติดตามดูพี่ใหญ่ ล้วนไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของพี่ใหญ่ ซือฟู่ค่อยยอมรับนับถือ นี่เป็นเรื่องลับสุดยอด หากมิใช่เมิ่งเหยาก่อนลงจากเขา ได้ยินคำบอกเล่าจากซือฟู่ ยังไม่ทราบว่าพี่ใหญ่กับซือฟู่เคยไปมาหาสู่กัน"

โจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อและขุนนางเฉิน ล้วนบังเกิดความสนใจ กวาดตามายังล่างฟานหวินเป็นเชิงถามไถ่

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวกระไร

โจรท่องโดดเดี่ยวคันที่หัวใจยากจะเกา กล่าวว่า

"หากเหล่าล่าง (คนแซ่ล่าง) ไม่บอกเล่ารายละเอียดออกมา

พวกเราจะแยกทางกัน ปล่อยให้ท่านเข้านครหลวงไปเสี่ยงภัยคนเดียว"

ล่างฟานหวินร้องออกมาว่า

"นี่เรียกว่าขู่กรรโชกหรือไม่?"

เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวมีสีหน้าเด็ดเดี่ยว ร้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา ที่ท่านรักชอบที่สุดมิใช่ขโมยสิ่งของ แต่เป็นการลักล้วงความลับของผู้คน"

โจรท่องโดดเดี่ยวตบขาฉาดหนึ่ง กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินเป็นผู้รู้ใจของเราอย่างแท้จริง"

ล่างฟานหวินมองดูบุคคลอื่น สุดท้ายหยุดนิ่งบนใบหน้าฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาพบเห็นพฤติการณ์ที่ขาดศีลธรรมของท่าน เหตุใดไม่พูดจาแม้สักคำเดียว?"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคิก กล่าวว่า

"ต้องขออภัยแล้ว เพราะว่าเมิ่งเหยาก็ต้องการทราบรายละเอียดเช่นกัน"

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ไม่กล่าวว่ากระไร ดวงตาทอแววหวนรำลึกนึกถึง

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ใหญ่มิใช่ต้องการให้เมิ่งเหยาลิ้มลองรสชาติของมนุษย์ปุถุชนหรอกหรือ? นี่คือผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นแล้ว"

หานป๋อยกมือตบอกรับรองว่า

"เมิ่งเหยาวางใจ นี่ตรงกับคำพูดที่ว่าหลังการทำลายค่อยจัดตั้งได้ ข้าพเจ้าขอรับรองว่าท่านจะได้ลิ้มลองกับด้านที่ดีของการเป็นมนุษย์ปุถุชน"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงสดใส ดุว่า

"ท่านหุบปาก หากข้าพเจ้าได้ยินท่านกล่าวอีกครึ่งคำ จะไม่บอกอันใด ปล่อยให้พี่ใหญ่ฟันคิดบัญชีกับท่าน โทษฐานทำให้เขาไม่รับรู้ความลับ"

หานป๋อปิดปากด้วยสีหน้าละห้อย ในใจกลับบังเกิดความวาบหวามดื่มด่ำ คำดุว่าของฉินเมิ่งเหยา สร้างความเคลิบเคลิ้มแก่มันยิ่งกว่าคำพร่ำพลอดบอกรักเสียอีก อย่าว่าแต่มันอาจเป็นหนึ่งเดียวในโลกที่ฉินเมิ่งเหยาดุด่าว่ากล่าว

โจรท่องโดดเดี่ยวกับล่างฟานหวินอดแอบยิ้มมิได้

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงเข้มกว่าเดิม ชั่วครู่ค่อยกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนา เพียงแต่ไม่บอกเล่าโดยละเอียด กล่าวว่า

"รายละเอียดไม่ขอกล่าวแล้ว สรุปแล้ว นิกายฌานวิสุทธิ์กับเรือนฌานเมตไตรยกลัวศิษย์ในสังกัดแบ่งแยกจิตใจ จึงออกคำสั่งห้ามมิให้ศิษย์เข้าสู่ยุทธจักรและยุ่งเกี่ยวกับการเมือง จะได้มุ่งค้นคว้าวิถีแห่งมนุษย์เทวะ"

หานป๋อคิดกล่าวกระไร ฉินเมิ่งเหยาชิงถลึงตาใส่ ขู่ขวัญมันจนไม่กล้าส่งเสียง

โจรท่องโดดเดี่ยวก็ชูหมัดสำทับ เลิกคิ้วถลึงตาใส่หานป๋ออีกแรงหนึ่ง

ล่างฟานหวินยิ้มออกมา อ้อนวอนแทนหานป๋อว่า

"เมิ่งเหยายกโทษให้แก่เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) เถอะ หรือจะทนดูมันอึดอัดใจตาย?"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนหานป๋อวงหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่ใหญ่เมื่ออ้อนวอนแทนท่าน จะอนุญาตให้ท่านเอ่ยปาก แต่ท่านก็สำรวมคำพูดให้ดี หากกระทำผิดอีก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วย

เหลือท่าน"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดถามคุณหนูฉินว่า พวกท่านกับธรรมาจารย์อาทิตย์แห่งทิเบตไฉนเพาะความแค้นกัน?"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันระมัดระวังคำพูดถึงเพียงนี้ ต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า

"ไม่ต้องทำท่าน่าสงสารถึงเพียงนั้น ความแค้นระหว่างพวกเรากับลามะทิเบต เริ่มขึ้นเมื่อสามร้อยปีก่อน ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของนิกายมนตรยานแห่งทิเบตมายังภาคกลาง พบกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยรุ่นที่เก้าหวินเสี่ยงเจิน กับเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ยุคนั้นคือท่านซวีเสียน นั่งถกหลักธรรมกัน ความจริงเป็นปรากฏการณ์ที่น่ายินดี แต่แล้วสุดท้าย ท่านเห็นว่าวิธีของพวกเราเป็นขบถ นำความเสื่อมเสียมาสู่พุทธศาสนา ในที่สุดกลายเป็นต่อสู้กัน"

ล่างฟานหวินสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"นี่เป็นสิ่งที่นักปฏิรูปล้วนแต่ต้องประสบ เผชิญการคัดค้านจากกลุ่มอิทธิพลที่หยั่งรากฝังลึก สถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งก่อตั้งมาเจ็ดร้อยปีค่อยประสบปัญหาข้อนี้ ล้วนพึ่งพาแนวทางที่ไม่ช่วงชิงกับทางโลก แต่ในที่สุดยังยากหลีกเลี่ยง"

ยามนี้ทั้งหมดหลุดพ้นจากเรื่องของชันทีเงา เปลี่ยนเป็นสนทนาถึงการต่อสู้ช่วงชิงที่ไม่ประกาศต่อสาธารณะของสองสถานศักดิ์สิทธิ์กับลามะทิเบต ซึ่งดำเนินสืบต่อมาจนเป็นการศึกระหว่างฉินเมิ่งเหยากับธรรมาจารย์อาทิตย์

หากฉินเมิ่งเหยามีชีวิตรอดเกินร้อยวัน สองสถานศักดิ์สิทธิ์ดินแดนภาคกลางเท่ากับเป็นผู้ชนะแล้ว

ฉินเมิ่งเหยาขบคิดชั่วขณะ แล้วกล่าวสืบต่อ

"รายละเอียดของการต่อสู้ ปรมาจารย์หวินเสี่ยงเจินกับเจ้านิกายซวีเสียนล้วนไม่บอกออกมา เพียงทราบว่าพวกท่านทั้งสองทยอยพ่ายแพ้ ผู้นำนิกายมนตรยานจึงตักเตือนว่า หากสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองส่งคนเข้าสู่ยุทธจักร ลามะทิเบตจะไม่นิ่งดูดาย นับแต่นั้นนิกายฌานวิสุทธิ์กับเรือนฌานเมตไตรยจึงสั่งห้ามมิให้ศิษย์ในสังกัดเข้าสู่ยุทธจักรอย่างเปิดเผย"

หานป๋อกล่าวอย่างท้อแท้ใจว่า

"ผู้นำนิกายมนตรยานร้ายกาจถึงเพียงนี้หรือ?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ย่อมไม่ ผู้นำนิกายมนตรยานพอกลับถึงทิเบต เพิ่งเหยียบย่างเข้าวังปูตาลา สั่งเสียเรื่อง หลังจบความก็มรณภาพ ดังนั้นการต่อสู้ช่วงชิงอันลี้ลับครั้งนี้กลายเป็นไม่ล่วงรู้ผลแพ้ชนะ ทำให้ลามะทิเบตถือเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ สาบานว่าจะรักษาคำเตือนของผู้นำนิกายมนตรยานอย่างเคร่งครัด หากคนของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งปรากฏขึ้นในยุทธจักร จะเป็นเวลาที่ดินแดนภาคกลางกับทิเบตเปิดศึกสงครามกัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่า

"อย่างนั้นปรมาจารย์ท่านกับเจ้านิกายซวีเสียนภายหลังเป็นอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"หนึ่งปีให้หลัง เจ้านิกายซวีเสียนกับปรมาจารย์หวินมรณภาพในวันเดียวกัน ยิ่งทำให้ผู้คนไม่ทราบว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ"

ขุนนางเฉินอ้าปากค้าง กล่าวว่า

"ประจวบเหมาะถึงเพียงนี้หรือ?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"เมิ่งเหยาเลิกคิ้วรุ่นคิดถึงปัญหานี้แต่แรกแล้ว"

โจรท่องโลดเดี่ยวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เรื่องราวที่พิสดารถึงเพียงนี้ ต่อให้คิ้วรุ่นคิดก็คิ้วรุ่นคิดเปล่า เพียงทราบว่าความนี้ต้องแฝงความหมายประการหนึ่ง ตอนนี้เราค่อยเข้าใจว่าหลวงจีนไฉนกลายเป็นขันที เพราะเพื่อตบตาผู้คน หลีกเลี่ยงจากข้อพิพาทระหว่างดินแดนภาคกลางกับทิเบต เช่นนี้กลับเอื้อประโยชน์แก่จูหยวนจง"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะ กล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนี้ ชาวมองโกลปกครองดินแดนภาคกลางกระทำทารุณกรรมอย่างไม่เคยมีมาก่อน กวาดต้อนพวกเราไปเป็นข้าทาส สั่งห้ามถือครองอาวุธ มิให้ชาวฮั่นรับตำแหน่งสำคัญ ทั้งปล่อยให้ลามะมองโกลทิเบตกำเริบเสิบสาน ขุนนางฉ้อราษฎร์บังหลวง พวกเราแม้ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก ก็เห็นสมควรขับไล่ชาวมองโกลไป ดังนั้นตัดสินใจเลือกผู้มีความสามารถจากในบรรดาผู้นำกองกำลังที่ลุกฮือขึ้นก่อการ ช่วยต่อต้านมองโกล คนผู้นั้นคือจูหยวนจางเอง"

ล่างฟานหวินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่จึงเกิดเรื่องที่นิกายฌานวิสุทธิ์ส่งยอดฝีมือมาคุ้มกันจูหยวนจาง เจ้าเรือนฌานเอี้ยนก็เชิญผังปานไปยังเรือนฌานเมตไตรย เพราะดูออกว่าผังปานเป็นตัวชี้ขาดการต่อสู้ระหว่างดินแดนภาคกลางกับมองโกล ทั้งหมดนี้ล้วนดำเนินการเป็นการลับ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งเป็นผู้กอบกู้ชะตากรรมของแผ่นดิน"

โจรท่องโลดเดี่ยวกล่าวว่า

"ขันทีเงาเหล่านี้มีจำนวนมากน้อยเท่าใด มีศักดิ์ฐานะใดในนิกายฌานวิสุทธิ์ เหตุใดมีฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"มีทั้งสิ้นสิบแปดคน ผู้นำขบวนเป็นศิษย์พี่ของเจ้านิกายรุ่นปัจจุบัน ฉายาหลวงจีนอู่เสิ้ง ท่านผู้เฒ่ามีอายุเกินร้อยปี พลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด จึงสามารถช่วยเหลือจูหยวนจางรอดพ้นจากการลอบสังหารของยอดฝีมือชาวมองโกลหลายครั้งหลายครา"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเขาเหลือเพียงสิบสองคน แสดงว่าการลอบสังหารที่ผ่านมารุนแรงถึงเพียงไหน"

ฉินเมิ่งเหยาสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ เหลือเพียงเจ็ดคน นับตั้งแต่ก่อตั้งราชวงศ์หมิงเป็นต้นมา การปลงพระชนม์จูหยวนจางไม่เคยสงบมาก่อน ดีที่ในจำนวนนี้ไม่มีผังปาน ไม่เช่นนั้นจูหยวนจางคงจบสิ้นไปแต่แรกแล้ว"

หานป๋อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ในยามนี้เมิ่งเหยาเข้าสู่ทางโลก ไหนเลยไร้สาเหตุได้ ย่อมคิดช่วยเหลือราชวงศ์หมิงเอง แต่ตอนนี้พวกเราคิดไปยังนครหลวงเพื่อก่อกวนจูหยวนจาง ถึงกับม้วนเข้าสู่การแย่งชิงราชบัลลังก์ เมิ่งเหยาจะทำอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวสอดคำขึ้น

"หากมิใช่ล่างฟานหวินเบี่ยงเบนความสนใจของผังปาน เมิ่งเหยาคงจะท้าสู้กับผังปาน เพราะว่าเมิ่งเหยาเป็นยอดฝีมือที่สถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งฝึกอบรมขึ้นมาจัดการกับผังปาน"

ฉินเมิ่งเหยายักไหล่ กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาบอกความลับทั้งหมดต่อพวกท่านแล้ว หลังจากนี้อย่าได้บังคับผู้อื่นบอกเรื่องเหล่านี้อีก"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านยังไม่ตอบคำถามของเสี่ยวป๋อ"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"แต่งงานคล้อยตามสามี ทั้งยังมีพี่ใหญ่ทั้งหลายตกลงใจ เมิ่งเหยาไม่มีความเห็นแล้ว"

หานป๋อลิงโลดยินดีจนกระโดดปราดขึ้นมา กล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวและพวกทั้งสามว่า

"พวกท่านได้ยินหรือไม่? เมิ่งเหยารับปากแต่งงานกับข้าพเจ้าแล้ว พวกท่านล้วนเป็นสักขีพยานในงานแต่งงาน"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง ดุว่า

"บุรุษที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเองเช่นนี้ ข้าพเจ้าใช่เลือกคนผิดหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทั้งแค้นใจทั้งอิจฉา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาอย่าได้เสริมอานุภาพแก่เด็กน้อยนี้ ไม่เช่นนั้นแม้แต่เรายังต่ำเตี้ยกว่ามันช่วงหนึ่ง"

หลังจากร่ำร้องวุ่นวาย ขุนนางเฉินค่อยกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราจะจัดการกับข้อเสนอของเซียะถิงสือที่สนับสนุนเจ้าเอี้ยนอ๋องช่วงชิงราชบัลลังก์อย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มอย่างอ่อนโยน กวาดตาไปยังล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เมื่อมีพี่ใหญ่อยู่ด้วย เมิ่งเหยาไยต้องเปลืองสมองความคิดทุกประการให้เขาตัดสินใจเถอะ"

ทุกผู้คนทราบว่าคำพูดของฉินเมิ่งเหยามีความสำคัญยิ่ง ทั้งนี้เพราะนางเท่ากับเป็นตัวแทนของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง ตอนนี้นางมอบสิทธิ์ในการตัดสินใจแก่ล่างฟานหวิน แสดงว่าสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองให้การยอมรับล่างฟางหวินแล้ว

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาเพิ่งบอกว่าแต่งงานคล้อยตามสามี ไฉนให้เราแบกหม้อก้นดำใบนี้?"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป รีบกล่าวว่า

"อย่าได้ถามหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องของตัวเอง อย่าว่าแต่ชะตากรรมของแผ่นดิน"

โจรท่องโคดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาทางที่ดีทบทวนดูว่า เด็กน้อยนี้ใช่มีคุณสมบัติเป็นสามีท่านหรือไม่?"

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาสงบราบเรียบ ไม่แสดงความเห็น แท้ที่จริงในใจบังเกิดความยินดี นางจงใจเปิดอกว่ายอมแต่งงานกับหานป๋อทางหนึ่งเพื่อเพิ่มพูน "วิชามาร" ของหานป๋อ อีกทางหนึ่งยังบังคับตัวเองไม่มีทางถอย

ควรทราบว่านางมีศักดิ์ฐานะอันสูงส่งในฝ่ายธัมมะ ไม่ว่าด้วยเหตุผลกลใด การครองรักกับบุรุษผู้หนึ่ง ถือเป็นการร่วมรวมโดยมิชอบ แต่หากมีล่างฟานหวินเป็นสักขีพยานการแต่งงาน อย่างนั้นไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวคำครหา เช่นนี้จึงไม่เสื่อมเสียชื่อเสียงของเรือนฉานเมตไตรย และในความเป็นจริง สถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของกฎเกณฑ์ในยุทธจักร ผู้ใดมีคุณสมบัติวิพากษ์วิจารณ์นางได้

นางวกสายตามายังใบหน้าล่างฟานหวิน กล่าวว่า

"ก่อนที่เมิ่งเหยาจะเข้าสู่ยุทธจักร เจ้านิกายกับซือฟู่ล้วนให้เมิ่งเหยากระทำตามที่เห็นสมควร ตำแหน่งโอรสสวรรค์ มีแต่ผู้ทรงคุณธรรมจึงได้ครอบครอง ก่อนที่จูหยวนจางจะปกครองแผ่นดิน นับเป็นผู้มีความสามารถ ตอนแรกเริ่มก็บริหารราชการแผ่นดินด้วยดี แต่ว่าอำนาจทำให้ผู้คนฟอนเฟะ ดังนั้นการเดินทางสู่นครหลวงครั้งนี้ พวกเรา

มีโอกาสทำการศึกษาจูหยวนจางเพิ่มเติม แล้วค่อยตกลงใจ"

ล่างฟานหวินขบคิดชั่วขณะ จึงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ทางด้านเซียะถิงสือ พวกเราจะถ่วงเวลามันไว้ก่อน เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง หากผิดพลาดจะกลายเป็นภัยร้ายแรง กระทบถึงราษฎรทั้งแผ่นดิน"

ขุนนางเฉินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเราเฉินลิ่งฟางเปลี่ยนจากผู้น้อยที่หวาดหวั่นวิตกกลัวเดินผิดพลาด กลายเป็นผู้มีส่วนร่วมกำหนดสถานการณ์ใหญ่ นึกดูเป็นที่สมใจนัก"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ผู้เฒ่าเฉินกลายเป็นขวัญกล้าแข็งถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด?"

ขุนนางเฉินมองดูมันด้วยความตื่นตระหนก กล่าวว่า

"ท่านมิใช่เคยทำนายดวงชะตาเราว่า ตอนแรกลำบากตอนหลังง่ายดาย มีความก้าวหน้าในทางราชการหรอกหรือ? ตอนนี้ไฉนกล่าวเช่นนี้ หรือที่แล้วมาเพียงปลอบโยนเรา?"

โจรท่องโดดเดี่ยวงงงันวูบหนึ่ง ส่งเสียงกระแอมกลบเกลื่อน กล่าวว่า

"เราเพียงพูดถึงกำลังขวัญของท่าน เกี่ยวข้องใดกับดวงชะตาด้วย?"

ขุนนางเฉินจึงไม่ติดใจสงสัย

หานป๋อผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เมื่อหารือเสร็จสิ้น ข้าพเจ้าคิดไปหาพี่สาวทั้งสาม กับแวะดูเจ้าเทา เมิ่งเหยาติดตามข้าพเจ้าไปดีหรือไม่? ท่านบอกแล้วว่าแต่งงานคล้อยตามสามี"

ฉินเมิ่งเหยาถลึงมองมัน ได้แต่ลุกตาม ก่อนจากไปกล่าวกับ

ล่างฟานหวินว่า

"เมิ่งเหยากล่าวไม่ผิดกระมัง? คนผู้นี้ต้องไม่พลาดโอกาสรังแกข้าพเจ้า พี่ใหญ่ต้องยืนอยู่ฝ่ายเมิ่งเหยา อย่าได้รู้จักแต่ช่วยกระพือความชั่วร้าย"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา ผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ผู้ใดรังแกผู้ใด เราเห็นว่ายากบอกได้ หมากล้อมเฉิน พวกเรามิสู้เดินหมากสักกระดาน ดูว่าท่านยังมีความสามารถรังแกเราหรือไม่?"

ขุนนางเฉินหัวร่อพลางลุกขึ้นเดินออกจากห้องก่อน ปากกล่าวว่า

"พี่ใหญ่มีคำสั่ง น้องรองไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตาม แต่ครั้งนี้หากท่านเล่นแพ้ ต้องเรียกเราเป็นน้องรอง อย่าได้เรียกผู้เฒ่าเฉินหรือปีศาจเฒ่าโดยไม่มีสัมมาคารวะอีก"

โจรท่องโดดเดี่ยวตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบสมควรติดตามออกไปหรือหาสถานที่หลบซ่อนตัวไว้

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เดินผิดก้าวเดียวคับแค้นจวบชีวิตวาย พี่ฟั่นเลือกให้ดีเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจยาว ขณะเดินผ่านข้างกายหานป๋อพานเตะใส่มันเท้าหนึ่ง พึมพำว่า

"เราฝึกอบรมจอมยุทธ์หมกมุ่นโลกีย์ขึ้นมาคนหนึ่ง กลับเพาะสร้างหมากล้อมเฉินอีกคนหนึ่ง สวรรค์เอย เหตุใดพรหมลิขิตกลั่นแกล้งคนถึงเพียงนี้?"

หานป๋อข่มกลั้นความเจ็บปวด อำลาล่างฟานหวิน ออกจากห้องพร้อมกับฉินเมิ่งเหยา

ล่างฟานหวินกวาดมองออกนอกหน้าต่าง เห็นแสงอาทิตย์

สาดล่องต้องแม่น้ำแยงซีเกียง

อีกหนึ่งชั่วยามเรือหลวงจะแล่นถึงนครอิ้งเทียนฝู่ คณะทูตอันพิลึกพิลั่นนี้ไม่ทราบจะก่อกวนนครหลวงจนปั่นป่วนวุ่นวายถึงเพียงไหน?

(จบเล่ม 9)

SIAM INTER BOOKS

寂雨飛雲 ● เมฆฝนฟ้าระหง

(ฉบับปรับปรุงใหม่)

10

สุดยอดนุทธจักรกำลังภายใน

เมฆฝนฟ้าระหง

10

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

ชีเยี่ยเวี่ย

เป็นบุตรีโทนของกูตบดีชวีเย่อฺ์ อัดอยู่อันดับสามในสิบยอดหญิงงาม เปรียบประดุจอันธาร์ราตรีกลางนภาว่างเปล่า มีนิสัยดุร้ายเอาเรื่อง ชมชอบสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษ ก่อกวนอนเหล่าชายหนุ่มในนครหลวงต้องหัวปั่น

ด่ำร้องมอดก่อหลาม

ฟงสิงเลี่ยสาวเท้าเข้าห้อง กงจู้อลงกรณ์เข้ามารับหน้า โผไปในอ้อมอกมัน กระซิบที่ข้างหูว่า

"อย่าได้ส่งเสียงดังไป พวกนางทั้งสองกำลังหลับสนิท"

ฟงสิงเลี่ยเชยคางนางขึ้น ให้นางแหงนเงยใบหน้าที่ขาวซีดกว่าปรกติขึ้น จุมพิตริมฝีปากนางแล้วถามเบาๆ ว่า

"ดีขึ้นหรือไม่?"

กงจู้อลงกรณ์กอดรัดมันไว้ ดวงตาทอประกายความรัก ผงกศีรษะรับแล้วกล่าว

"เลี่ยหลาง จือเซียนแม้แต่งให้กับท่านไม่นาน แต่ผ่านห้วงความเป็นความตายถึงสามครั้ง ไม่มีผู้ใดรู้ซึ้งกว่าพวกเราว่า การมีชีวิตสวมกอดกันเป็นความล้ำค่าที่ชวนให้ใจแหลกสลายถึงเพียงไหน"

จากนั้นผละจากมัน ฉุดดึงมันมาถึงข้างเตียง อีกมือหนึ่งเลิกม่านมุ้งขึ้น กระซิบบอกต่อมันว่า

"ท่านดู เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงยามหลับน่ารักเพียงไหน?"

ฟงสิงเลี่ยกุมมือนาง โอบรอบเอวของนาง รั้งดึงนางเข้ามามองดูหญิงสาวที่นอนคู่กันบนเตียง ผมที่ดำขลับสยายอยู่นอกผ้าห่มแพรพื้นเหลืองลายดอกไม้เขียว ใบหน้าที่ขาวซีดเพราะได้รับบาดเจ็บแฝงความงามอย่างโศกซึ้ง สร้างความสะท้อนใจจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

หลังจากสูญเสียไป่ซู่เชียง มันไม่อาจรับความเสียหายอันใดอีก กงจู้อลงกรณ์กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าป้อนตัวยาให้กับพวกนาง ขอเพียงนอนสักสี่ชั่วยาม ฤทธิ์ยาแผ่กระจาย อาการบาดเจ็บจะดีขึ้น หวังว่าศัตรูไม่สืบเสาะมา . โดยเร็ว"

ฟงสิงเลี่ยกลัวปลุกหญิงสาวทั้งสองตื่นขึ้น จึงฉุดดึงนางถึงเก้าอี้มมห้อง พากันนั่งลง จมพิตริมฝีปากของนาง

กงจู้อลงกรณ์บังเกิดปฏิกิริยาอย่างร้อนแรง

ทั้งสองจุมพิตรัดพันกัน ต่างไม่กล้าส่งเสียงอันใด ดำเนินความรักที่ไร้เสียงเหนือกว่ามีเสียง

ภายใต้การเสียดสีสัมผัสทางร่างกาย สามีภรรยาซึ่งเพิ่งผ่านพ้นคราเคราะห์คู่นี้ อาศัยรอยจูบเป็นสื่อทอดบอกรักต่ออีกฝ่าย

การสนิทสนมกันครั้งนี้ยังสลักซึ้งใจกว่าครั้งใดๆ หลังจากผ่านความกระทบกระเทือนใจและเคราะห์กรรมร้ายแรง ความสัมพันธ์ของทั้งสองยิ่งลึกล้ำถึงขั้นไม่ว่าเป็นหรือตายล้วนไม่เปลี่ยนผัน

เมื่อความสุขหฤหรรษ์กับความปวดร้าวในจิตใจล้วนไต่ขึ้นสู่จุดสุดยอด เรือนร่างอันงดงามของกงจู้อลงกรณ์เกิดการสั่นสะท้าน จากนั้นล้มฟุบไปในอ้อมอกมัน ส่งเสียงหอบหายใจที่พยายามควบคุมข่มกลั้น ขณะที่ช่วงขาเรียวยาวยังรัดกับรอบเอวของมัน ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เลี่ยหลางเอย จือเซียนปวดร้าวใจยิ่ง แต่ก็มีความสุขยิ่ง

ซู่เซียง...โอ"

ฟงสิงเลี่ยใช้ลิ้นเลียคราบน้ำตาบนใบหน้านาง กล่าวด้วยความปวดใจว่า

"พวกเราต้องแปรความเศร้าโศกเป็นพลัง สู้ชีวิตอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่เช่นนั้นวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของซู่เซียงคงไม่พบกับความสงบ"

กงจู้อลงกรณ์หลั่งน้ำตาอย่างเงียบงัน ชั่วครู่ค่อยระงับความเศร้าโศกลงบ้าง กล่าวว่า

"พวกเราควรทำอย่างไร? ก่อนออกจากตำหนักข้าพเจ้าคาดหวังว่าสามารถล่าสังหารเหนียนเหลียนตัน แต่ตอนนี้จือเซียนสูญเสียความเชื่อมั่นไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย"

ฟงสิงเลี่ยตาสาดประกายเจิดจ้า จูบคลำร่างกายภรรยารักอย่างน่มนวล กล่าวว่า

"อย่าได้สูญเสียความเชื่อมั่น ศัตรูแม้มีกำลังกล้าแข็ง แต่การศึกบนถนนเริงรมย์ครั้งนี้ คล้ายระฆังยามเช้าเสียงกลองย่ำค่ำ ปลุกเตือนยุทธจักรว่า หากพวกมันไม่สามัคคีกัน สุดท้ายต้องพบกับชะตากรรมถูกล้มล้างไปทีละกลุ่ม"

กงจู้อลงกรณ์ส่ายหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เลี่ยหลางเล็งผลเลิศไปแล้ว ชนชาวธัมมะโดยเฉพาะสหพันธ์แปดสำนัก เป็นผู้ได้ประโยชน์หลังจากที่จูหยวนจางครองแผ่นดิน ในใจพวกมันเพียงนึกถึงแต่การกอบโกยผลประโยชน์ให้มากกว่านี้ หากเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวเองจะวางเฉย ทางที่ดีให้พวกเรากับฟางเยี่ยหวี่ต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย บุคคลที่ต่อสู้เพื่อความชอบธรรมเช่นนักพรตเสี่ยวปั้นแทบไม่มีอีก"

พลางทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"การปรากฏขึ้นของดาบเหยี่ยว ยิ่งส่งผลกระทบถึงความสามัคคี

ของพวกมัน พวกเราได้แต่พึ่งพาตัวเองแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เมื่อมีพวกท่านทั้งสาม เราฟงสิงเลี่ยเท่ากับครอบครองทั้งแผ่นดิน กล้าที่จะขวางทวนท้าสู้กับอิทธิพลชั่วร้ายทั้งมวล อาจารย์ผู้ล่วงลับเคยบอกว่า สำเร็จล้มเหลวจะเป็นไร คุณค่าของชีวิตอยู่ที่การมุมานะย้อนทวนกระแส นั่นจึงแสดงออกถึงประกายและคลื่นความร้อนของชีวิต ขอเพียงจือเซียนทราบว่าเราฟงสิงเลี่ยรักท่าน ขณะที่ข้าพเจ้าก็ทราบว่าจือเซียนยินยอมเสียสละทุกสิ่งเพื่อเราฟงสิงเลี่ย อื่นๆ ล้วนไม่สลักสำคัญแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าที่ประดับด้วยน้ำตาแห่งความรักขึ้น กล่าวว่า

"เลี่ยหลาง จบภรรยาของท่านอีกเถอะ ความรักที่นางมีต่อท่านอยู่เหนือทุกวัตถุเรื่องราวทางโลก รวมทั้งความเป็นความตาย"

ชิฉางเจิงเดินออกจากห้องของเฉียนหงชิง กล่าวกับอี้เอี้ยนเม่ยที่เฝ้าอยู่หน้าประตูว่า

"ให้นางพักผ่อนตามลำพังสักครู่เถอะ ท่านพ่อบุญธรรมอยู่ที่ใด?"

อี้เอี้ยนเม่ยผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ จากนั้นตอบว่า

"เฉิงจู่ (เจ้าเมือง) ไปปลอบโยนหานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) ท่านไม่ไปเยี่ยมแม่นางหงสิ้วหรือ? นางรอคอยท่านอยู่"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะทอดถอนใจยาว อี้เอี้ยนเม่ยตบไหล่มันเป็นเชิงปลอบโยน กล่าวว่า

"วางใจเถอะ ด้วยสติปัญญาของเฉิงจู่ ต้องคลายเงื่อนปมให้กับหานจั่งเหมินได้ อย่าว่าแต่นางยังมีท่าน คงไม่เกิดเรื่องใด โอผู้คนไม่หลุดพ้นจากการต่อสู้ช่วงชิงและไล่ล่าฆ่าฟัน ตอนนี้อี้เอี้ยนเม่ย

ค่อยเข้าใจว่าช่างไร้ความหมายนัก"

ชิฉางเจิงพิศดูนางชั่วขณะ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"หากมีโอกาสข้าพเจ้าจะเสนอต่อท่านพ่อบุญธรรมให้ท่านผู้เฒ่าตบแต่งท่านเป็นภรรยา เพื่อกำเนิดบุตรชายให้แก่ท่านผู้เฒ่าสักคนหนึ่ง"

อี้เอี้ยนเม่ยหน้าแดงสดใส ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้ากับเฉิงจู่ชมชอบมีชีวิตที่ปราศจากความห่วงพะวง ไม่ต้องการถูกผูกมัดอันใด และไม่ต้องการให้บุตรธิดาส่งผลกระทบถึงการท่องไปตามลำพังของเขา"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ผู้คนจะเปลี่ยนไป ท่านไม่คิดกำเนิดบุตรให้กับท่านผู้เฒ่าหรือ?"

อี้เอี้ยนเม่ยตอนแรกสั่นศีรษะ จากนั้นผงกศีรษะอย่างเอียงอาย

ชิฉางเจิงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ข้าพเจ้า คิดไม่ถึงข้าพเจ้าไม่เพียงมีท่านพ่อบุญธรรม ยังเพิ่มท่านแม่บุญธรรมที่สาวสะคราญอีกคนหนึ่ง"

อี้เอี้ยนเม่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรมีอายุมากกว่าท่านสิบปี ไม่สาวสะคราญแล้ว"

พลางผลักไสมัน เร่งรัดให้ไปหาหงสิ้ว ชิฉางเจิงกล่าวอย่างลังเลว่า

"ข้าพเจ้าคิดไปเยี่ยมนักพรตเสี่ยวปั้นก่อน"

อี้เอี้ยนเม่ยมีสีหน้าวิตกกังวล กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้รับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส หากมิใช่เฉิงจู่มีวิชาแพทย์สูงเยี่ยม คงกลายเป็นคนพิการ ยังดีที่ท่านผู้นี้มีพลังฝีมือลึกล้ำ กำลังโคจรพลังถึงขั้นสำคัญ ทางที่ดีอย่าได้ไปรบกวน"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะถอนใจเบาๆ ในที่สุดเดินเข้าห้องของหงสิ้ว ซึ่งอยู่ติดกัน

ภายในห้องเงียบสงบ ที่แท้หงสิ้วกระทั่งเสื้อผ้าก็ไม่ผลัดเปลี่ยน พิงกับหัวเตียงหลับใหลไป

ชิฉางเจิงทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง คิดไม่ถึงว่าจะม้วนเอาหงสิ้วเข้ามาในวังวนการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักรด้วย ผู้ใดคาดคิดว่าเจินซู่สั้งสามารถเล็ดลอดหูตาพวกมัน ยกทัพใหญ่มาถึง พบพานคนก็ฆ่าฟัน จากข้อนี้แสดงว่า เจินซู่สั้งต้องได้รับความช่วยเหลือจากทางการผ่านทางหอกพลั่วเหินบินคู่

"ชิฉางเจิง โอ ชิฉางเจิง"

ชิฉางเจิงตื่นจากภวังค์ความคิด ค่อยพบว่าหงสิ้วละเมอเรียกชื่อ . ของมัน

หงสิ้วคงตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ส่งเสียงสะอึกสะอื้น ที่หางตามีน้ำตาไหลหลั่งลงมา

ชิฉางเจิงพลุ่งพล่านใจจนโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"หงสิ้ว หงสิ้ว ฝันร้ายผ่านไปแล้ว ข้าพเจ้าจะคุ้มครองท่าน รักถนอมท่าน"

หงสิ้วสะท้านตื่นขึ้นมา พอเห็นชิฉางเจิงต้องส่งเสียงร้องครำ่ำครวญ กอดรัดมันแนบแน่น กล่าวว่า

"สวรรค์ ข้าพเจ้าเพิ่งเห็นท่านถูกคนร้ายกลุ้มรุมจู่โจม ดีที่เพียงเป็นความฝันตื่นหนึ่ง"

ชิฉางเจิงค้นพบริมฝีปากนาง ประทับจูบอย่างหนักหน่วง

หงสิ้วมีปฏิกิริยาอย่างรุนแรง ครวญครางว่า

"วิงวอนท่าน รีบครอบครองข้าพเจ้า ก่อนที่ศัตรูจะมาใหม่ ให้หงสิ้วลิ้มรสความรักของท่าน หงสิ้วแม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ตอนนี้ในใจข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความแค้นเคืองขุ่นและปวดร้าว ต้องไม่รักหยกถนอมบุปผา ท่านไม่กลัวหรือ?"

หงสิ้วชม้ายมองมัน เปลื้องเสื้อผ้าให้กับมัน กล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ขอเพียงเป็นท่าน ข้าพเจ้าล้วนไม่กลัว ไม่ว่าท่านป่าเถื่อนเพียงไหน ข้าพเจ้ายินดีรับไว้ มา ระบายอารมณ์ของท่านใส่เรือนร่างหงสิ้วเถอะ"

ภายใต้การปลุกเร้าของหงสิ้ว ในที่สุดชิฉางเจิงบังเกิดเพลิงราคะลุกฮือโหม

ม้าสีเทาพอเห็นหานป๋อ ก็ยื่นหัวเข้ามาในอ้อมอกมันด้วยความยินดี

หานป๋อโอบรอบคอของมัน ตบหัวมันราวปลอบโยนเด็ก กล่าวว่า

"เจ้าเทา เมื่อไปถึงนครหลวง เราจะขี่เจ้าไปโดยรอบ เรารู้สึกเสียใจต่อเจ้า ตัวเองเสพสุขสำราญปล่อยให้เจ้าอยู่อ้างว้าง แต่เมื่อไปถึงนครหลวง เราจะสรรหาม้าสาวให้กับเจ้าสักหลายตัว"

ฉินเมิ่งเหยาที่ด้านหลังหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ตัวท่านเลวยังไม่พอหรือ? กลับเสี้ยมสอนม้าที่ดีงามให้เลวด้วย?"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา ยื่นมือโอบรั้งฉินเมิ่งเหยามาถึงข้างกาย ผลักไสหัวม้าเข้ามายังอ้อมอกฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"เจ้าเทา เจ้าดูเราดีต่อเจ้าถึงเพียงไหน แม้แต่นางเซียนที่เราไม่ยอมให้ผู้ใดกระทบถูก ก็ยกให้เจ้าสนิทสนมสักครา"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงสดใส ทุบหลังมันหมัดหนึ่ง กล่าวว่า

"หานป๋อท่านสำรวมปากคำได้หรือไม่?"

หานป๋อแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าเมื่อลับตาผู้คน ข้าพเจ้าไม่ต้องสำรวมหรอกหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาอับจนปัญญาต่อมัน ยกมือลูบคลำขนคอของม้าสีเทา กล่าวว่า

"หลังจากเสร็จเรื่องที่นครหลวง ให้ติดตามข้าพเจ้ากลับเรือนฌานได้หรือไม่?"

หานป๋อผงกศีรษะด้วยความยินดี กล่าวว่า

"ดีมาก ดีมาก"

มันพอได้ยินฉินเมิ่งเหยากล่าวราวภรรยาหารือกับสามี ค่อยมีความรู้สึกว่าอีกฝ่ายยอมลดตัวลงหามันจริงๆ

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความแง่งอนว่า

"ตอนนี้เป็นข้าพเจ้าแต่งให้กับท่าน หรือว่าท่านแต่งให้กับข้าพเจ้า อย่าได้รู้จักแต่คล้อยตาม อย่างน้อยสมควรถามผู้อื่นว่านำท่านไปยังเรือนฌานทำอะไร?"

หานป๋อถามอย่างกระดากกระเดื่องว่า

"ใช่แล้ว ไปที่นั้นทำอะไร? ใช่นำข้าพเจ้าไปชมดูห้องส่วนตัวของเมิ่งเหยาหรือไม่? นั่นคงเป็นสถานที่หอมกรุ่นที่สุดในโลก โดยเฉพาะที่เตียงนอน"

ฉินเมิ่งเหยาขุ่นเคืองใจยิ่ง นางฝึกวิถีกระบี่ตั้งแต่เล็ก ปรกติไม่ยอมพูดจา พานเผชิญพบหานป๋อที่ชมชอบกล่าวเหลวไหล กลายเป็นดาวข่มในชีวิตนาง

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวเบาๆ ว่า

"ป๋อหลางใช่สังเกตหรือไม่ หลังจากที่เมิ่งเหยานอนเป็นเพื่อนท่าน ดวงใจอันบริสุทธิ์ของท่านก็เพิ่มความแข็งกล้า แต่วิชามารกลับไม่มีวี่แววเสื่อมถอย นับเป็นสภาพที่แปลกประหลาดยิ่ง"

หานป๋อขบคิดชั่วขณะ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"เมิ่งเหยากล่าวถูกต้อง ไม่ทราบเพราะเหตุใดในใจข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความปลาบปลื้มปีติ คิดป่าวประกาศว่าฉินเมิ่งเหยาเป็นของข้าพเจ้าแล้ว อ้อ ท่านที่แท้ชมชอบความเปลี่ยนแปลงของข้าพเจ้านี้หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยายืดตัวยืนตรง เงยหน้าขึ้นจ้องมองดวงตาของมันชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"นั่นมิใช่ปัญหาชมชอบหรือไม่ชมชอบ แต่ว่าสิ่งที่เมิ่งเหยาต้องการในยามนี้มิใช่นิสัยใจจริงแท้ดังเดิมของท่าน หากแต่เป็นจิตมารที่เต็มไปด้วยตัณหาราคะ โอ ช่างเป็นบาปรักจริงๆ ผู้อื่นกลับต้องการให้ท่านรุกรานและปราบพิชิต แทนที่จะร้องขอความเคารพรักจากท่านเพื่อปลกเร้าอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อน ท่านไม่เห็นว่าเมิ่งเหยาเปลี่ยนไปแล้วหรือ? นั่นหมายความว่าเมิ่งเหยาไม่อาจทนรับการปลุกเร้าจากท่าน ค่อยๆ เปิดแง้มด้านที่ซ่อนเร้นอยู่ออกมา"

หานป๋อตาเป็นประกาย โอบกอดนางเอาไว้ จุมพิตริมฝีปากสีแดงสดของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้ หลังจากนี้ ไม่ว่าท่านกล่าวอันใด ประท้วงอย่างไร ข้าพเจ้าล้วนไม่สนใจเพียงแสวงหาความสมใจ โอ เพียงนึกว่าสามารถปฏิบัติต่อนางเซียนที่ไม่อาจรุกล้ำล่วงเกิน โลหิตของข้าพเจ้าก็เดือดพล่านขึ้นมา ใช่แล้ว เมื่อครู่ท่านชักชวนข้าพเจ้าไปยังเรือนฌานเพื่อร้องขอต่อสำนักอาจารย์ยกท่านให้กับข้าพเจ้าอย่างเป็นทางการหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้ใดร้องขอท่าน?"

หานป๋อฉวยโอกาสเคลื่อนไหวสองมือบนเรือนร่างนาง ปากกล่าวว่า

"ย่อมเป็นเมิ่งเหยา ตอนนี้ข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งเชื่อมั่นต่อตัวเอง หลังจากที่พวกเรารวมร่างหนึ่งเดียว รับรองว่าท่านไม่มีวันไปจากข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาถูกมันลวนลามจนร่างสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"หานป๋อท่านเลวยิ่ง ท่านก่อกวนจนผู้คนหน้าแดงสดใส หากมีผู้คนพบเห็นจะทำอย่างไร?"

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงฝีเท้าดังมา

ฉินเมิ่งเหยาพลันดิ้นหลุดจากอ้อมอกมัน

ผู้มาคือเซียะถิงสือและหม่าสง

ฉินเมิ่งเหยารีบหันหลังให้ แสร้งเป็นสนิทสนมกับม้าสีเทา . มิให้ผู้คนทั้งสองเห็นสภาพอันอุธัจเอียงอายของนาง

เซียะถิงสือกับหม่าสงเห็นเงาหลังอันแช่มช้อยของฉินเมิ่งเหยา ยังเข้าใจว่าเป็นหนึ่งในสามฮูหยินที่เคยพบเห็นมาก่อน จึงไม่เฉลียวใจคารวะทักทายต่อหานป๋อ

เซียะถิงสือสบตากับมันอย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"ท่านทูตอยู่ที่นี้จริงๆ เรากับแม่ทัพหม่ามีเรื่องคิดหารือด้วย"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตกลง แต่ขอแนะนำให้ท่านรู้จักกับฮูหยินคนที่สี่ที่ข้าพเจ้าเพิ่งรับไว้ก่อน"

ฉินเมิ่งเหยาแม้ทราบว่ามันกลั่นแกล้งนาง แต่ก็อับจนปัญญา สงบจิตใจหันกายมา ย่อกายคารวะต่อคนทั้งสอง

เซียะถิงสือกับหม่าสงทราบจากโจรท่องโดดเดี่ยวว่าหานป๋อมีภรรยาอีกคนหนึ่ง ทั้งล่วงรู้พฤติการณ์ที่ท่านทูตพิเศษขึ้นฝั่งไปล่าสวาท แต่นี่เป็นครั้งแรกที่พบหน้าฉินเมิ่งเหยา ถึงกับชมดูจนปากอ้าตาค้าง

จากนั้นเซียะถิงสือค่อยได้คิดว่า ตนเองเป็น "พี่ร่วมสาบาน" ไม่สมควรเสียกิริยาเช่นนี้ รีบกล่าวกลบเกลื่อนว่า

"เพิ่งได้รับข่าวว่า ฝ่าบาทมีพระบัญชาให้หูอุ้ยหยงมาต้อนรับท่านทูตด้วยตัวเอง..."

หานป๋อใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงว่าพอเหยียบย่างนครหลวงก็เผชิญกับมหาเสนาบดีโฉดที่กุมอำนาจไว้ในมือ ไม่ทราบเป็นผลดีหรือร้าย ปากกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"พวกเรามิสู้ลงไปสนทนาในห้องโถง รบกวนแม่ทัพหม่าตามตัวหัวหน้าองครักษ์เรามา ให้มันรับรู้ว่าเกิดเรื่องราวใดด้วย"

หม่าสงถ่ายทอดคำสั่งไป จากนั้นคนทั้งสี่ค่อยเดินไปยังห้องโถงเรือ

ชิฉางเจิงพอเดินเข้าห้อง หานปี้ฉุ่ยยืนหันหลังให้กับมัน มองดูสวนไม้ดอกนอกหน้าต่าง พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็หันกายมา บนใบหน้าประดับด้วยคราบน้ำตา แต่สีหน้ากลับคืนสู่ความสงบแล้ว

ชิฉางเจิงโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก

ทั้งสองกอดรัดอีกฝ่ายโดยแรง

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"เรื่องของปี้ฉุ่ย คือเรื่องของเราชิฉางเจิง ขอเพียงเราท่านยังคงอยู่ ต้องฟื้นฟูสำนักตันชิงขึ้นมาใหม่แน่นอน"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวด้วยความเข้มแข็งว่า

"หลังจากที่ท่านพ่อบุญธรรมชักจูง ปี้ฉุ่ยก็ได้คิด การศึกบนถนนเริงรมย์ ถึงแม้สำนักเราสูญเสียห้าในแปดยอดฝีมือ รวมกับพี่น้องเกือบหกสิบคน แต่สำนักตันชิงเรามีประวัติศาสตร์นับร้อยปี หยั่งรากฝังลึก ไม่ถูกล้มล้างไปในชั่วข้ามคืน หลังจากเหตุการณ์สงบลง ข้าพเจ้าจะตั้งต้นใหม่ มิให้อาจารย์อากับพวกต้องตายเปล่า"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายินดีที่ปี้ฉุ่ยมีความมุ่งมั่นเช่นนี้ เราเหล่าชิจะช่วยเหลือ

ท่านอย่างสุดกำลัง"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวด้วยความแง่งอนเล็กน้อยว่า

"ย่อมแน่นอน เพราะว่าท่านเป็นสามีของผู้อื่น ใช่แล้ว ตอนนี้มีปัญหาปวดสมองประการหนึ่ง สั้งปางจู่ (หัวหน้าพรรคแซ่สั้ง) ฝากฝังฮูหยินของเขาต่อพวกเรา พวกเราไม่อาจปล่อยให้นางตกไปในเงื้อมมือโจรราคะอิงเฟยเด็ดขาด"

ชิฉางเจิงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ตอนนี้พวกมันยังเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว แต่ไหนเลยทอดทิ้งฉู่หงอี้ไปได้ อย่าว่าแต่ตอนนี้ฉู่หงอี้กับยอดฝีมือที่เหลืออยู่สามคน และมือดีสำนักตันชิงสิบกว่าคนรั้งอยู่ที่สำนักใหญ่ หากปล่อยให้อิงเฟยสืบเสาะไป มิเพียงแต่ฉู่หงอี้ไม่อาจรอดจากชะตากรรม สำนักตันชิงคงถูกทำลายล้างสิ้น

หานปี้ฉ่ยเห็นมันวิตกกังวล จึงกล่าวว่า

"ศิษย์พี่หลี่ส่วงมีนิสัยสุขุมหนักแน่น พอทราบเหตุร้ายบนถนนเริงรมย์ คงต้องหาสถานที่ซ่อนตัวเอาไว้"

ชิฉางเจิงระบายลมจากปากคำหนึ่ง ถามว่า

"พวกมันคิดไปหลบภัยที่ใด?"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า

"ยังจำคนที่ขโมยหยกประดับคล้องคอของท่านได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ใช่เป็นมือพิสดารไปอี้เหนียงหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวด้วยความเลื่อมใสว่า

"ท่านคาดเดาได้แต่แรกว่า น้าอี้เหนียงเป็นสหายกับท่านแม่ รักเอ็นดูปี้ฉุ่ย ดูออกว่าผู้อื่นชมชอบท่าน จึงลงมือขโมยสิ่งของท่านนางมิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ยังเจ้าปัญญาความคิด อุบายในวันนั้นเป็นนางคิดขึ้นเอง ในสถานการณ์เช่นนี้ ศิษย์พี่หลี่ส่วงคงไปหานาง"

ชิฉางเจิงถามว่า

“น้าอี้เหนียงของท่านพักอยู่ภายในเมืองหรือ?”

หานปี้ฉุ่ยตอบว่า

“ไม่ นางซ่อนตัวในหมู่บ้านชานเมืองแห่งหนึ่ง หากพวกเรา สามารถรุดไป คงสมทบกับพวกมันก่อนที่อิงเฟยจะเสาะพบพวกมัน”

ชิฉางเจิงนึกถึงสุ่ยโหยวจิง หวนนึกถึงด้วยความสามารถของเจินซู่สั้ง อีกทั้งล่วงรู้วิธีซ่อนตัวของสุ่ยโหยวจิง ไม่แน่ว่าจะหานางพบ สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง ฉุดดึงมือหานปี้ฉุ่ยเดินออกไป ปากกล่าวว่า

“เรื่องการช่วยคนรีบร้อนดุจดับไฟ พวกเราไปหารือกับท่านพ่อบุญธรรมดู”

ทั้งสองมาถึงห้องโถง เห็นหัตถ์พิษเฉียนหลอกำลังหารือกับฟงสิงเลี่ย กงจู้อลงกรณ์ และเหล่าเจี๋ยเบาๆ

หลังจากนั่งเรียบร้อย ชิฉางเจิงจึงบอกเรื่องของสุ่ยโหยวจิงกับฉู่หงอี้ออกไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงเราเฉียนหลอท่องยุทธจักรมาสี่สิบกว่าปี ตอนแรกถูกฟางเยี่ยหวี่ลอบทำร้าย ตอนนี้ยังปวดศีรษะกับนางปีศาจเจิน แสดงว่าคลื่นลูกหลังไล่คลื่นลูกแรกจริงๆ จากข้อนี้เป็นที่ได้คิดว่า หากเราแสดงความคิด ไม่แน่ว่าอาจอยู่ในการคาดคำนวณของศัตร เฮอะ ครั้งนี้เราพานไม่คิดอ่าน ปล่อยให้พวกท่านเหล่าผู้เยาว์ตกลงใจ”

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

“เช่นนี้ต้องเหนือความคาดหมายของนางปีศาจเจิน แต่ผู้เฒ่าเฉียนต้องไม่คัดค้าน หรือแสดงความเห็นอันใด หากท่านเอ่ยปากยังมีผู้ใดกล้าไม่ฟัง?”

ชิฉางเจิงตบขาอ่อนฉาดหนึ่ง กล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"พี่ฟง ท่านมีภรรยาที่ชาญฉลาดนางหนึ่ง"

หานปี้ฉุ่ยลอบขุ่นเคืองแง่งอน ครุ่นคิดว่าหรือภรรยาของผู้อื่นต้องดีกว่า? ยามนั้นกลอกตาตลบหนึ่ง แล้วกล่าวว่า

"ปี้ฉ่ยยังมีข้อเสนอเพิ่มเติม นั่นคือเจิงหลางหรือว่าพี่ฟงล้วนไม่แสดงความเห็น ปล่อยให้พวกเราคนใดคนหนึ่งกำหนดแผนอุบายจึงเป็นทัพพิสดารที่คิดไม่ถึง"

ฟงสิงเลี่ยตอนแรกงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นดวงตาทอแววชื่นชมตบไหล่ชิฉางเจิงชมเชยว่า

"หานจั่งเหมินจึงเฉลียวฉลาดหลักแหลมอย่างแท้จริง มิสู้ให้นางแสดงความเห็น พวกเราเป็นลิ่วล้อปฏิบัติตาม"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"หากต้องการให้ศัตรูคำนวณความเคลื่อนไหวของพวกเราไม่ออก ปี้ฉุ่ยไม่สมควรออกความเห็น เพราะในใจท่านต้องนึกหาทางสมทบกับคนของสำนักตันชิง อย่างนั้นต้องอยู่ในการคำนวณของศัตรู"

หานปี้ฉุ่ยผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวกับกงจู้อลงกรณ์ว่า

"ให้ฟงฮูหยินออกความคิดเถอะ"

ทุกผู้คนกวาดตามายังกงจู้อลงกรณ์เป็นจุดเดียว

กงจู้อลงกรณ์หน้าแดงระเรื่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลอกกลิ้งพอ มิใช่ตัวเลือกอันประเสริฐ มิสู้ไปดูว่านางปีศาจน้อยของพวกเราตื่นแล้วหรือไม่ อุบายที่นางคิดขึ้นมารับรองว่าทั้งศัตรูและฝ่ายเราต้องตระหนกตกใจ"

ฟงสิงเลี่ยสนับสนุนอีกแรงหนึ่ง หัตถ์พิษเฉียนหลอจึงกล่าวว่า

"สิงเลี่ยรีบไปอุ้มของวิเศษอันล้ำค่าของท่านออกมาใช้สมองความคิด รับรองว่านางปีศาจเจินต้องคาดคิดไม่ถึงแน่นอน"

ล่างฟานหวินโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำ มองดูเรือหลวงและกองเรือรบที่ติดตามคุ้มกันล่วงหน้าไปไกลโข ค่อยดำลงน้ำ แหวกว่ายเข้าสู่ฝั่งซ้ายมือ

เขาดำลึกยิ่ง จวบกระทั่งถึงริมฝั่ง ยังอาศัยพลังลมปราณที่โคจรหมุนเวียนอยู่ภายในกาย กบดานอยู่ก้นแม่น้ำช่วงหนึ่ง จึงโผล่พ้นผิวน้ำ เคลื่อนไหวตามแก่งหินระเกะกะห่างจากลำน้ำ

ล่างฟานหวินมิอาจไม่ระมัดระวัง หากมีคนพบว่าเขาโผล่ขึ้นจากน้ำในตอนนี้ ต้องประหวัดหวนนึกว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรือหลวง

เขาโคจรพลังสำรวจโดยรอบ แม้กระทั่งป่าโปร่งที่ฝั่งตรงข้ามก็ไม่ละเว้น จนแน่ใจว่าไม่มีผู้คน ค่อยกระโดดขึ้นฝั่ง ถลันเข้าสู่ดงไม้แถบหนึ่ง อาศัยการโลดแล่นโคจรพลัง ระเหยหยดน้ำบนเสื้อผ้าที่เปียกชุ่ม

เมื่อออกพ้นจากดงไม้ เขาก็กลับคืนสู่สภาพแห้งสบายก่อนที่จะดำลงน้ำ

ล่างฟานหวินยังไม่กล้าชะล่าใจ อาศัยภูมิประเทศและต้นไม้ป่าพรางร่าง เร่งรุดสู่นครอิ้งเทียนฝู่

เหลิงเอี้ยนใช้ให้หอกพลั่วเหินบินคู่ล่อลวงเขามายังนครหลวงย่อมมีความมั่นใจจัดการกับเขา หากคิดจัดการกับเขา ย่อมต้องคำนวณช่องรอยของเขาก่อน จึงขุดหลุมพรางวางกับดักได้

โดยทั่วไปแล้ว ต่อให้ผังปานมาด้วยตัวเอง ยังไม่มีทางปิดบังเขาได้

ดังนั้นเหลิงเอี้ยนต้องมีวิธีการของมันอย่างแน่นอน

ขณะครุ่นคิด เขาวิ่งเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ พลันหยุดยั้งลงผนึกพลังที่ใบหูสดับฟัง

บนเนินเขาเล็กๆ ทางซ้ายมือที่ห่างไป แว่วเสียงอาวุธปะทะกันดังมา

สุ้มเสียงดังกล่าวอยู่ห่างจากตำแหน่งของเขาอย่างน้อยเจ็ดแปดลี้ หากมิใช่เนินเขาอยู่ที่สูง คลื่นเสียงกระจายเป็นวงกว้าง ไม่ถูกดงไม้ขวางกั้น เกรงว่ายากที่จะได้ยิน

ความคิดประการแรกของล่างฟานหวินคือ...นี่ใช่เป็นหลุมพรางที่เหลิงเอี้ยนขุดล่อไว้หรือไม่?

ความคิดเช่นนี้มิใช่ปราศจากเหตุผลสนับสนุน ปัญหาใหญ่คือเสียงการต่อสู้เกิดขึ้นอย่างประจวบเหมาะ เป็นเวลาที่เขาขึ้นฝั่งพอดี มิหนำซ้ำต้นเสียงยังอยู่ที่สูง แพร่กระจายเสียงได้โดยง่าย ราวกับกลัวว่าเขาไม่ได้ยินก็มิปาน

หากว่านี่เป็นแผนของเหลิงเอี้ยน หมายความว่าเหลิงเอี้ยนล่วงรู้ว่าเขาซ่อนตัวบนเรือหลวง ทั้งคาดคำนวณศักดิ์ศรีที่แท้จริงของโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อออก หากแม้นเป็นเช่นนั้น เขาต้องรีบรุดไปแจ้งให้หานป๋อกับพวกหลบหนี

อย่างนั้นเรื่องเฉพาะหน้าคือ ทำความเข้าใจว่าบนเนินเขาเกิดเรื่องอันใด

ล่างฟานหวินนึกถึงตอนนี้ ไหนเลยกล้ารีรอต่อไป พุ่งปราดไปยังต้นเสียงอาวุธปะทะกันอย่างรวดเร็ว

เชียะถิงสือหาข้ออ้างกันหม่าสงออกไป ค่อยกล่าวกับหานป๋ออย่างสนิทสนมว่า

“น้องสี่ กับข้อเสนอของพี่สามเมื่อคืน ใคร่ครวญดีแล้วหรือไม่?”

หานป๋อลอบด่าทอพี่สามมารดาท่าน ขุนนางกลอกกลิ้งท่านกลับเรียกพี่เรียกน้องกับเรา เปลือกนอกมิอาจไม่ยิ้มประจบ กล่าวว่า

“พวกเราหารือกันแล้ว พี่สามกล่าวมีเหตุผล แต่เรื่องราวสำคัญยิ่ง พี่สามทางที่ดีจัดให้พวกเราพบกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง สนทนาให้ละเอียด

กว่าเดิม ภายหน้าเราผู้เป็นน้องสี่จะได้กราบทูลกษัตริย์แคว้นเรา”

คำพูดเหล่านี้สมเหตุสมผล เซียะถิงสือไม่อาจทักท้วงอันใด ผงกศีรษะ กล่าวว่า

“ย่อมแน่นอน ตอนนี้เจ้าเอี๋ยนอ๋องไปถึงนครอิ้งเทียนฝู่ เพื่อร่วมงานพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาฝ่าบาท เมื่อถึงเวลาย่อมต้องจัดให้พวกท่านพบกัน”

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

“เจ้าเอี๋ยนอ๋องความจริงซึ้งในน้ำใจที่น้องสี่ช่วยเหลือเรื่องโสมวิเศษ จัดเตรียมสิ่งที่สวยงามสำหรับท่าน แต่เมื่อครู่เราพบเห็นฮูหยินคนใหม่ที่งามพอล่มเมืองของท่าน ไม่ทราบน้องสี่ยังมีความสนใจต่อหญิงอื่นหรือไม่?”

หานป๋อแม้ทราบอีกฝ่ายคิดใช้หญิงงามหว่านล้อมตนเอง แต่ยังนึกหวั่นไหวใจ กล่าวว่า

“เรื่องสตรียังตำหนิว่ามากเกินหรือ? แต่หากเพียงเป็นสินค้าทั่วไป ก็ไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว”

เซียะถิงสือกล่าวอย่างจริงจังว่า

“เจ้าเอี๋ยนอ๋องมีสายตาเลือกสรรสตรี หาด้อยกว่าน้องสี่ไม่ สตรีที่ท่านผู้เฒ่ายกให้ ย่อมต้องเป็นสินค้าชั้นที่หนึ่ง”

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

“เจ้าเอี๋ยนอ๋องยังมีความสนใจต่อหญิงงามต่างเผ่าเป็นพิเศษ หลายปีนี้กวาดต้อนสาวพรหมจรรย์จากชนเผ่าต่างๆ นอกเขตแคว้นนำกลับมารับการฝึกอบรม ให้รู้จักปรนนิบัติเพศตรงข้าม พอทราบว่าพี่น้องของเราทั้งสามเป็นคนถนอมบุปผา ก็จัดสาวงามบริสุทธิ์สามนางใช้คนส่งมายังนครหลวง รับรองพวกท่านต้องพึงพอใจ”

หานป๋อบังเกิดความยินดี ถามว่า

“อย่างนั้นสาวงามที่ยกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นคนชนเผ่าใด?”

เชียะถิงสือทราบว่าปลาฮุบเหยื่อแล้ว เสแสร้งเป็นกล่าวอย่างลึกลับว่า

"หากมิใช่เจ้าเอี้ยนอ๋องคิดคบหากับน้องสี่จริงๆ จึงไม่ยอมตัดใจยกสาวงามนางนี้ให้"

พลางลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงอีก กล่าวว่า

"นางเรียกว่าจีเตี่ยนนา เป็นสาวงามอันดับหนึ่งที่เจ้าเอี้ยนอ๋องชุบเลี้ยงไว้ ทั้งเป็นสาวงามเลือดผสม ซึ่งเกิดจากชนเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนแถบกุ้ยฟาง* กับชนเผ่าหลอซา** แถบตงโอว*** บุรุษที่พบพานนาง ต้องถือชามใหญ่คอยรองรับน้ำลายที่ไหลออกมา เราพี่สามเคยเห็นนางร่ายระบำในงานเลี้ยง จนบัดนี้ยังฝันถึงไม่รู้ลืม"

หานป๋อพลันมีสติแจ่มใส ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากนางงามหยาดเยิ้มถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องยอมยกให้กับข้าพเจ้า"

เชียะถิงสือค่อยรู้ตัวว่าบรรยายเกินจริง รีบกล่าวเสริมว่า

"จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นคนทำการใหญ่ และกล่าวได้ว่าท่านผู้เฒ่าถือความเป็นจริง หากไม่ได้ครองบัลลังก์ มิเพียงรักษาสาวงามไม่ได้ กระทั่งชีวิตก็ไม่มี หลังจากชั่งน้ำหนักดู ได้แต่ตัดใจยกให้ เพื่อแสดงความจริงใจต่อน้องเรา"

หานป๋อครุ่นคิด เรามีความสำคัญต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องถึงเพียงนี้หรือ? จากนั้นกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"ปีนี้นางอายุเท่าใด? ยังเป็นสาวพรหมจรรย์หรือไม่?"

เชียะถิงสือยกมือตบอกยืนยันว่า

---

* ชื่อชนเผ่าโบราณ มีอีกชื่อหนึ่งว่ากุ้ยชวี อยู่ทางแถบซีหยง ปัจจุบันเป็นมณฑลชิงไห่

** แปลตรงตัวว่าชนเผ่ารากษส (ชาย)

*** แถบยุโรป หมายถึง รัสเซีย

"น้องสี่วางใจ เจ้าเอี้ยนอ๋องถือคุณธรรมยิ่งใหญ่ รับรองไม่มีเจตนาหลอกลวงเด็ดขาด"

พลางกะพริบตากล่าวเบาๆ ว่า

"น้องสี่ผ่านพบหญิงงามจนชาชิน แต่รับรองไม่เคยเห็นสินค้าเช่นนี้ เส้นผมของนางคล้ายทองคำ ผิวพรรณขาวกว่าหยกขาว สวนสดชวนละลานตา กระทั่งไม้ฟืนยังจุดติด สูงกว่าฮูหยินทั้งสี่ของท่านอีก"

หานป๋อรับฟังจนคันที่หัวใจยากจะเกา กล่าวว่า

"เมื่อถึงนครหลวงจะได้พบกับนางหรือ? เส้นผมของนางเป็นสีทองจริงๆ?"

เซียะถิงสือลอบหัวร่อในใจ ปากกล่าวว่า

"พวกเราเป็นพี่น้อง ตีแผ่หัวใจคบหากัน หากหลอกลวงท่านสวรรค์เบื้องบนต้องไม่ละเว้นเรา นางถูกจัดส่งมาจากนครซ่นเทียน (กรุงปักกิ่ง) ตั้งแต่สิบวันก่อน ภายในไม่กี่วันนี้สมควรมาถึงนครหลวง เมื่อถึงเวลาเจ้าเอี้ยนอ๋องย่อมจัดส่งให้"

สนทนาถึงตอนนี้ ประตูห้องถูกผลักเปิดออก โจรท่องโดดเดี่ยวถลันเข้ามา ร้องว่า

"พวกท่านมีเรื่องหารือกัน ไฉนทอดทิ้งเราผู้เป็นพี่ใหญ่?"

ล่างฟานหวินพุ่งปราดถึงเชิงเนิน พลันหยุดยั้งลง ใคร่ครวญว่าสมควรผละจากไปหรือไม่?

ยามนี้เขาทราบว่านี่เพียงเป็นการไล่ล่าฆ่าฟันในยุทธจักร ระหว่างทางที่วิ่งตะบึงมาพบเห็นซากศพสามซาก ล้วนจบชีวิตในกระบี่เดียว แสดงว่าคนลงมือเป็นบุคคลคนเดียวกัน

ผู้ใดมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมถึงเพียงนี้?

เสียงปะทะอาวุธบนเนินเขาพลันสงบลง

ล่างฟานหวินครุ่นคิด ชมดูก็หาเป็นไรไม่จึงเดินขึ้นไป

ที่ไหล่เขามีชาวยุทธจักรอีกสองคนนอนตายในพงหญ้า บนยอดเนินมีซากศพอีกซากหนึ่ง ล้วนไม่ได้ใช้กระบี่

ยามนี้เขาคาดเดาออกว่า ชาวยุทธจักรเหล่านี้ซุ่มโจมตียอดฝีมือที่ใช้กระบี่ แต่แล้วพบจุดจบอย่างอนาถ

ล่างฟานหวินสำรวจรอยเท้าคราบเลือดบนพื้นติดตามถึงบนเขาอีกฟากหนึ่ง ค่อยพบเห็นคนถือกระบี่นั้น

มันฟุบร่างกับพื้น กระบี่ตกหล่นอยู่ด้านข้างยังมีห่อผ้าเล็กๆ ห่อหนึ่ง

ล่างฟานหวินพลิกร่างมันกลับมา

เห็นดวงตาใบหูจมูกปากมันแปดเปื้อนโลหิต กระดูกหน้าอกถูกของแข็งกระแทกยุบเข้าไป ต่อให้หมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยฟื้นคืนชีพก็ไม่อาจช่วยชีวิตมัน

แต่เห็นมันยังมีลมหายใจรวยริน ล่างฟานหวินจึงกุมมือมันถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าไปดูว่ามันยังมีคำสั่งเสียอันใด

คนผู้นี้แสดงว่ามีพลังฝีมือลึกล้ำ ทั้งที่รับบาดเจ็บสาหัส พอได้รับการถ่ายทอดพลัง ก็ส่งเสียงครวญคราง ฟื้นคืนสติมา พอลืมตาขึ้นก็มองดูล่างฟานหวินอย่างหวั่นหวาด ย่อมระแวงสงสัยว่าอีกฝ่ายเป็นศัตร

ล่างฟานหวินพอสบสายตากับฝ่ายตรงข้ามก็ทราบว่านี่เป็นคนจิตใจไม่เที่ยงตรง ต้องครุ่นคิด 'ไม่ว่าคนดีหรือคนเลว สุดท้ายล้วนมีจุดจบเดียวกัน' ในใจบังเกิดความรู้สึกคิดหัวร่อ กล่าวว่า

"เราเพียงผ่านทางมา เห็นท่านยังมีลมหายใจอีดหนึ่ง จึงแก้ไขท่านฟื้นขึ้นมา ดูว่าท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

คนผู้นั้นมีสีหน้าแตกตื่นพรั่นพรึง ส่งเสียงครอกครอกในลำคอ

ล่างฟานหวินจี้นิ้วใส่หลังกระดูกของมัน

คนผู้นั้นกระอักโลหิตจากปากคำหนึ่ง แต่ลมหายใจค่อยปลอดโปร่งกว่าเดิมบ้าง ไม่ถึงกับขาดใจตาย

มันมองดูล่างฟานหวินชั่วขณะ ค่อยหอบหายใจกล่าวว่า

"จนบัดนี้เราค่อยเชื่อว่าท่านมิใช่ศัตรูของเรา เพราะว่าด้วยปฏิกิริยาและพลังฝีมือของท่าน ต่อให้เราสองคนเป็นศัตรู เราก็มิใช่คู่มือของท่าน ท่านมีนามสูงส่งใด?"

ล่างฟานหวินลอบประหลาดใจ ด้วยอาการบาดเจ็บของคนผู้นี้เหตุใดคำพูดก่อนตายยังไม่สับสนยุ่งเหยิง มีความคิดต่อสู้ดิ้นรนอย่างรุนแรง คาดว่าคงมีความในใจที่ไม่อาจปล่อยวางได้ จึงกล่าว

"เราคือล่างฟานหวิน"

คนผู้นั้นสะท้านทั้งร่าง ที่ดวงตาใบหจมกปากมีเส้นเลือดไหลหลั่งออกมา ล่างฟานหวินต้องถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าไป หล่อเลี้ยงชีวิตของมันชั่วคราว

คนผู้นั้นปลุกปลอบสติสมาธิ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นท่าน เราสามารถขอร้องท่านเรื่องหนึ่งหรือไม่? โอหากท่านทราบว่าเราคือเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ คงไม่รับปากแน่นอน"

ครั้งนี้ถึงรอบล่างฟานหวินตะลึงลาน มองดูใบหน้าอัปลักษณ์ขาวซีด ซึ่งไม่มีเค้าความสำอางแม้แต่น้อย กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"หากมิใช่เราทราบว่าการแอบอ้างชื่อเทพบุตรสำอางที่กระทำการต้นต่ำช้า หามีผลดีต่อท่านไม่ ข้าพเจ้าคงเข้าใจว่าท่านพูดปดหลอกลวง"

เทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่เป็นความลับอันยิ่งใหญ่ของเรา แม้แต่บุตรภรรยาก็ไม่ทราบเราซ่อนโฉมหน้าแท้จริงอยู่หลังหน้ากากใบนี้ ตอนนี้ท่านคงเข้าใจแล้วว่า

เหตุใดเรามีศัตรูทั่วแผ่นดิน ยังสามารถเร้นหายไร้ร่องรอย เพราะพึ่งพาหน้ากากหนังที่ช่างฝีมืออันดับหนึ่งเมื่อร้อยปีก่อนนามเปย่เสิ่งเทียน จัดสร้างขึ้น โอ ครั้งนี้หากมิใช่เราถูกพวกมันใช้ยาน้ำที่จัดสร้างเป็นพิเศษชนิดหนึ่งพ่นใส่ผิวกาย คงไม่ถูกพวกมันสกัดไว้ได้ ลงมือกลุ้มรุมจู่โจม เราไม่ยินยอมพร้อมใจจริงๆ ในชีวิตเราไม่เคยขอร้องผู้คนมาก่อน แต่ตอนนี้เราขอร้องท่านช่วยกระทำเรื่องที่ง่ายดายเรื่องหนึ่ง"

มันความจริงมีสภาพเฉกเช่นตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง ล้วนพึ่งพาพลังลมปราณล่างฟานหวินหล่อเลี้ยงชีวิต จึงสามารถกล่าววาจายืดยาวถึงเพียงนี้

ล่างฟานหวินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากเราช่วยเหลือท่านบรรลุความต้องการครั้งสุดท้าย ไยมิใช่ไม่ยุติธรรมต่อสตรีที่ถูกท่านหยามย่ำยีเป็นจำนวนมาก?"

เทพบุตรสำอางผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ไม่ทราบว่าท่านเชื่อหรือไม่ ตอนแรกเราแม้ใช้วิธีบังคับขืนใจแต่ในขั้นตอนที่ดำเนินการ เรากลับอ่อนโยนนุ่มนวลยิ่ง ภายหลังเหตุการณ์ก็สำนึกเสียใจ จนร้องไห้ฟูมฟาย แต่พอผ่านไประยะหนึ่งในใจก็บังเกิดความต้องการอย่างแรงกล้า บีบบังคับให้เรากระทำผิดแล้วผิดเล่า โอ จวบกระทั่งปรากฏเด็กหญิงนางหนึ่งฆ่าตัวตายหนีความอับอาย เราก็สาบานว่าจะไม่ก่อคดีข่มขืนกระทำชำเรา ตบแต่งภรรยากำเนิดบุตรสาวนางหนึ่ง แต่สงบนิ่งไปสามปี เราอดลอบออกมาก่อคดีอีกมิได้ สุดท้ายถูกนางพบเห็น หอบหิ้วบุตรสาวไปจากเรา นั่นเป็นช่วงเวลาที่ปวดร้าวที่สุดในชีวิตเรา"

มันยิ่งกล่าวยิ่งพลุ่งพล่าน ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ

ล่างฟานหวินทราบว่านี่เป็นเปลวเทียนวูบสุดท้ายของมัน สามารถขาดใจตายได้ทุกเมื่อ จึงกล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไรท่านทำร้ายสตรีจำนวนมากสูญเสียพรหมจรรย์ ดังนั้นข้าพเจ้าไม่รับปากคำขอร้องสุดท้ายของท่าน ท่านก็ไม่ต้องกล่าวแล้ว"

สีหน้าเทพบุตรสำอางทอแววกลอกกลิ้ง กล่าวว่า

"พวกเรามิสู้ตกลงแลกเปลี่ยนกัน ขอเพียงท่านรับปากข้อขอร้องของเรา เราจะบอกที่ซ่อนทรัพย์สินเงินทองที่ขโมยมาทั้งหมดแก่ท่าน ท่านสามารถนำไปจุนเจือผู้ยากไร้ หรืออุดหนุนพรรคมังกรพิโรธมิใช่ประเสริฐยิ่งหรอกหรือ?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ลองบอกข้อขอร้องของท่านมาฟังดู"

เทพบุตรสำอางดึกดักขึ้นอักโข รีบกล่าวว่า

"ท่านมีรปร่างไล่เลี่ยกับเรา ขอเพียงสวมหน้ากากหนังที่อยู่ในห่อผ้า ก็จะปลอมเป็นเรา พอถึงยามเซิน (สิบหกนาฬิกา) วันนี้ ให้ไปยังสะพานลั่วฮัวในนครหลวง ส่งมอบขวดหยกในห่อผ้าแก่บุตรีเรา บอกกล่าวสักหลายคำแล้วจากไป ถือว่าบรรลุความต้องการของเรา โอเราไม่ทราบใช้เวลานานเท่าใด สืบเสาะอย่างยากเย็นเพียงไหน ค่อยหาตัวบุตรีเราพบ ตอนแรกนางไม่ยอมรับเราเป็นบิดา จวบกระทั่งฤดูร้อนปีนี้นางค่อยใช้คนส่งจดหมายถึงเรา ให้เราจัดส่งยาขวดนี้แก่นาง ดังนั้นเราไม่ว่าอย่างไรต้องกระทำเรื่องนี้ให้ลุล่วง"

ล่างฟานหวินถามว่า

"นี่เป็นยาอะไร?"

เทพบุตรสำอางมีสีหน้าลำบากใจ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"เราทราบว่าไม่อาจปิดบังท่าน นี่เป็นยาวิเศษที่ขโมยจากตระกูลเจี่ยนแดนหนันไห่ ซึ่งเหลืออยู่เพียงแปดเม็ด ใช้รักษาโรคเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ เรียกว่ายาเม็ดทวนทองไม่รู้ล้ม"

ล่างฟานหวินขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"บุตรีท่านที่แท้เป็นใคร มีรูปโฉมโนมพรรณอย่างไร?"

เขาพอทราบว่าเป็นตัวยาที่มีสรรพคุณเช่นนี้ รู้สึกเป็นรสชาติสุดทนทาน

เทพบุตรสำอางใช้สายตาที่วิงวอนมองดูมัน กล่าวว่า

"เราย่อมทราบว่าท่านไม่คิดร้ายต่อบุตรีเรา แต่ขอให้ท่านรับปากเราว่า จะไม่แพร่งพรายศักดิ์ฐานะของบุตรีของเราออกไป โอ หากผู้คนทราบว่านางมีบิดาที่เลวชาติกว่าเดรัจฉานเช่นเรา ไม่ทราบผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไร?"

พลางหอบหายใจ ไอเป็นเลือดออกมาหลายคำ

ล่างฟานหวินช่วยเหลือถึงที่สุด ถ่ายทอดพลังเข้าไป เร่งรัดว่า

"เรารับปากท่าน รีบบอกเถอะ"

เทพบุตรสำอาง กล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

"ในห่อผ้าเรามีภาพแผนที่ บ่งบอก...ที่ซ่อนขุมทรัพย์...บุตรีเราเป็น...ของจูหยวนจาง..."

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"เป็นอะไรของจูหยวนจาง?"

เทพบุตรสำอางเหลือกตาขึ้น ลมหายใจชะงักขาดห้วง วิญญาณหลุดลอยจากร่าง

ล่างฟานหวินหยิบฉวยห่อผ้าของมันมาแก้ออกดู ค้นพบหน้ากากหนังอ่อนนุ่มที่ประณีต พอพลิกดูต้องลอบทอดถอนชมเชยต่อฝีมือการจัดสร้างของเปี่ยเสิ่งเทียน จากนั้นรื้อค้นขวดหยกใบนั้นออกมาเปิดจุกสูดดมคราหนึ่ง สั่นศีรษะฝืนยิ้ม ค่อยปิดจุกลง ซุกเก็บหน้ากากหนังพร้อมด้วยแผนที่ที่หาพบไว้ในอกเสื้อ

เขาครุ่นคิดชั่วขณะ ค่อยแบกซากศพเทพบุตรสำอางถึงดงไม้

ซึ่งอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุสิบลี้ ขุดหลุมฝังศพพร้อมด้วยกระบี่ของมัน แต่หาได้แตะต้องซากศพซากอื่นไม่

มิใช่เขาปราศจากเวทนาจิต หากแต่ต้องดำเนินแผนการที่สำคัญยิ่งกว่า

หลังจากเสร็จเรียบร้อย เขาค่อยสวมหน้ากากหนัง ยกมือตบกระบี่ที่กลางหลัง เร่งรุดสู่นครหลวง

ภายในห้องพิเศษท่านทูต

โหยวโหยว จั่วซือ และเฉาเสียสวมใส่เสื้อผ้าสีสันสดใสของโคกุเรียว มองดูโจรท่องโดดเดี่ยวตำหนิติเตียนหานป๋อเป็นการใหญ่

พวกนางอดยิ้มมิได้ ที่ขบขันมิใช่สีหน้าอันละห้อยของหานป๋อ หากแต่โจรท่องโดดเดี่ยวที่สวมเครื่องแบบขนนางขนาดใหญ่กว่ารปร่างยามกรีดมือวาดเท้าคล้ายวานรเฒ่าตัวหนึ่ง

ขุนนางเฉินนั่งอยู่ด้านข้าง คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวด่าทอว่า

"เด็กน้อยที่มักมากกามคุณ พอฟังผู้อื่นยกหญิงงามให้ วิญญาณก็โบยบินถึงกลางฟ้า ไม่ครุ่นคิดว่าหากพวกเราเพิ่มสายสืบของเจ้าเอี๋ยนอ๋องคนหนึ่งอยู่ข้างกาย เป็นเรื่องอันตรายเพียงไหน"

หานป๋อถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านสามารถบอกต่อปีศาจเซียะว่าฝึกวิชาทารกบริสุทธิ์ ไม่อาจกระทบถูกเพศตรงข้าม แต่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นได้หรือ? หากปฏิเสธเท่ากับแสดงว่าไม่ร่วมมืออีกต่อไป อย่าลืมว่าหลักการของพวกเราคือต่วงเวลากับมัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ปฏิเสธก็ปฏิเสธ ตอนนี้พวกเรายังต้องพึ่งพามันหรือ? ทุกครั้ง

ที่ท่านผลักไสบ่ายเบี่ยงเรา ล้วนมีข้ออ้างเป็นกระบุง มิสู้จับท่านตอนทิ้งกลายเป็นท่านทูตขันที จะได้ไม่ต้องกลัดกลุ้มใจอีกต่อไป"

สตรีทั้งสามได้ยินมันยิ่งกล่าวยิ่งหยาบคายอดหน้าแดงมิได้

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"จับข้าพเจ้าตอนทิ้ง? ท่านไม่นึกถึงข้าพเจ้า ก็ต้องนึกถึงอนาคตอันเพริศแพร้วของน้องสาวบุญธรรมทั้งสี่ของท่าน"

สตรีทั้งสามยิ่งหน้าแดงจรดใบหู จั่วซีออดตำหนิมิได้ว่า

"พี่ใหญ่ ป๋อตี้ ใกล้ถึงนครหลวงแล้ว พวกท่านไม่หารือแผนรับมือหูอุ้ยหยง กลับทุ่มเถียงไม่เลิกรา"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับเชื่อฟังน้องสาวบุญธรรมผู้นี้ หลังจากถลึงตาใส่หานป๋อ ก็สะบัดหน้าไปตวาดถามว่า

"เด็กแซ่เฉิน ท่านคิดอย่างไร?"

ขุนนางเฉินสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"น้องสี่กล่าวไม่ผิด มันมีส่วนคล้ายกับเรา เป็นนรลักษณ์ลุ่มหลงบุปผารักชอบความงาม ผู้อื่นยกสตรีให้ หากไม่ทันดูก็ตอบปฏิเสธออกจะขัดกับเหตุผล..."

หานป๋อกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวเสริมว่า

"มิสู้ทำเช่นนี้ พวกเรารับของกำนัลจากมัน สามวันให้หลังคืนหยกแก่เจ้าของ บอกว่าแม่เสือสาวบ้านข้าพเจ้าหึงหวงรุนแรง..."

สตรีทั้งสามบังเกิดความขุ่นเคืองแง่งอน ชี้หน้าดุว่าหานป๋อเป็นการใหญ่

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ท่านรู้จักดีดลูกคิดรางแก้วนัก เกรงว่ามิใช่สามวัน หากแต่เป็น 'สามคืน' หากของกำนัลยังเป็นหยกดังเดิม เรายินดีตัดศีรษะตัวเองส่งมอบให้"

จั่วซือแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หานป๋อ พวกเราสี่พี่น้องขอทำความตกลงกับท่าน ก่อนที่จะได้รับอนุญาตจากพวกเรา ห้ามมิให้สตรีแดนเถื่อนเข้าบ้านแม้สักคนเดียว เพื่อมิให้ท่านถูกผู้คนหลอกลวงยังไม่รู้ตัว"

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมีคนยืนอยู่ฝ่ายมัน สร้างความสบอารมณ์ยิ่ง ขณะจะประโคมโอ่ว่าตัวเองไม่ผันแปรปณิธาน ประตูห้องพลันถูกผลักเปิดออก ฉินเมิ่งเหยาเกล้าผมเป็นมวย สวมใส่เสื้อผ้าโคกุเรียวเดินชดช้อยเข้ามา

คนทั้งหกล้วนรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา

ฉินเมิ่งเหยาในชุดเลิศหรู เปรียบกับเสื้อผ้าที่เรียบง่ายยามปรกติยังเพิ่มความงามเจิดจ้าดุจแสงอาทิตย์ แม้แต่สตรีทั้งสามยังชมดูจนตาลายละลาน หานป๋อและพวกยิ่งปากอ้าตาค้าง แทบลืมหายใจไป

ฉินเมิ่งเหยาเห็นสายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับที่นาง แต่ยังกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ต่าเด็กน้อยนี้ต่อไปเถอะ เมิ่งเหยาสนับสนุนพี่ใหญ่ฟั่น"

โจรท่องโดดเดี่ยวถูกความงามละลานของนางสะกดไว้ ลืมแสดงความยินดีออกมา

โหยวโหยวเดินไปคล้องแขนฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยางามเฉิดฉันสุดเปรียบปานจริงๆ"

พลางหนีไปร้องชักชวนจั่วซือกับเฉาเสียว่า

"อย่าได้สนใจเรื่องของพวกเขาแล้ว ฉวยโอกาสที่ยังมีเวลา พวกเราแต่งตัวเพิ่มเติมให้กับเมิ่งเหยา"

จั่วซือกับเฉาเสียไปสมทบกับโหยวโหยว ห้อมล้อมฉินเมิ่งเหยาออกจากห้อง

หานป๋อโถมถึงข้างประตู ร้องบอกต่อสตรีทั้งสี่ที่เข้าสู่ห้องข้างว่า

"เมิ่งเหยาอย่าลืมว่า การประทินโฉมให้กับท่านเป็นสิทธิ์ของเราผู้เป็นสามี"

โจรท่องโดดเดี่ยวกระชากดึงตัวหานป๋อกลับไป บังคับให้นั่งลงบนเก้าอี้ริมหน้าตา ตัวเองทรุดนั่งลงที่ด้านข้าง ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราควรรักษาความแจ่มใสไว้ เพื่อรับมือกับปัญหาที่ต้องเผชิญเมื่อไปถึงนครหลวง"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ในที่สุดยอมรับว่าตัวเองเป็นโรคเสียสติแล้วหรือ?"

ขุนนางเฉินกลัวโจรท่องโดดเดี่ยวด่าทอไม่หยุด จึงสอดคำขึ้น

"ปัญหาเฉพาะหน้าคือจะรับมือกับเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างไร มันคล้ายวางแผนอยู่ก่อน คิดดำเนินการผ่านพวกเรา ลองนึกดู พื้นที่ปกครองของเจ้าเอี้ยนอ๋องอยู่ใกล้กับโคกุเรียวที่สุด พวกเรายังมีเซียะถิงสือเป็นเพื่อนร่วมทางถึงนครหลวง..."

โจรท่องโดดเดี่ยวสอดคำเสียงเย็นชาว่า

"พวกท่านยังติดกับตัณหาราคะของหญิงงามของมัน"

ขุนนางเฉินส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"ต่อให้ไม่มีสตรี พวกเรายังถือว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง พวกท่านอย่างมากถูกโบยหนึ่งร้อยที ขับไล่กลับโคกุเรียว ส่วนเราคงย่ำแย่แล้ว"

หานป๋อเพื่อแสดงออกว่าไม่ได้รู้จักแต่ลุ่มหลงความงามสตรี จึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังมีปัญหาประการหนึ่ง เจ้าเอี้ยนอ๋องที่หมายตาพวกเรา ย่อมสืบเนื่องจากโสมวิเศษหมื่นปี หากผสมตัวยาลงไป สามารถวางยาทำร้ายจูหยวนจาง แต่ตอนนี้ใกล้ถึงนครหลวง โสมวิเศษหมื่นปีกำลังจะถูกส่งออกไป เหตุใดเซียะถิงสือยังไม่เคลื่อนไหว?"

ขุนนางเฉินกับโจรท่องโดดเดี่ยวพากันมองมาที่มัน แต่หามีเจตนาความชื่นชมต่อความคิดอ่านของมันไม่

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"หรือว่าข้าพเจ้ากล่าวผิดไป?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกระโดดปราดขึ้น หยุดยืนอยู่เบื้องหน้ามัน กล่าวว่า

"หากท่านเป็นจูหยวนจาง ผู้อื่นมอบสิ่งของแก่ท่าน ท่านจะมิกลืนประทานลงไปในบัดดลหรือ?"

ขุนนางเฉินไม่อาจทนดูหานป๋อถูกโจรท่องโดดเดี่ยวแดกดันจึงสอดคำขึ้น

"ที่ข้างกายจูหยวนจางมีผู้เชี่ยวชาญด้านตัวยาหลายคน คอยตรวจสอบสิ่งของ อย่าว่าแต่อาหาร แม้กระทั่งแผ่นกระดาษก็ไม่ปล่อยให้ผ่านเข้าไปโดยง่ายดาย คิดวางยาทำร้ายยากเย็นยิ่ง"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ต่อให้ผ่านด่านพวกมัน ก็ไม่อาจเล็ดลอดผ่านเหล่าหลวงจีนขึ้นเขาได้"

พลางหันไปกล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านทางที่ดีเปลี่ยนเป็นเรียกฝ่าบาท ไม่เช่นนั้นหากพลั้งปากเรียกจูหยวนจางต่อหน้าหอ้ยหยง รับรองว่าศีรษะท่านต้องหลุดจากบ่า เมื่อถึงเวลาอย่าได้โทษว่าพวกเราเอาตัวออกห่างไม่ยอมรับเป็นพี่น้องของท่าน"

ขุนนางเฉินหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวไม่พอใจที่มันเอ่ยปากสอดคำ จนเสียโอกาสประชดประชันหานป๋อ แต่ก็เห็นว่ากล่าวมีเหตุผล จึงสงบปากคำไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวขณะจะกล่าวกระไร พลันได้ยินเสียงประทัด

ปึงปังโครมครามดังขึ้นที่ริมฝั่ง

ต่อจากนั้นเป็นเสียงมโหรีดังอึกทึกครึกโครม

หานป๋อใจเต้นระทึกขึ้นมา หอบหายใจกล่าวว่า

“มารดามันเถอะ ในที่สุดมาถึงแล้ว”

ความรู้สึกของมันคล้ายตัวตลกที่เพิ่งขึ้นเวทีงิ้วเป็นครั้งแรกก็มิปาน

เจินซู่สั้งเดินเข้าห้องนอนของอิงเฟย อิงเฟยเพิ่งโคจรพลังช่วงเที่ยงวันเสร็จสิ้น พอได้ยินเสียงจึงลืมตาขึ้น มองดูหญิงงามที่เปลือกนอกงามหยาดเยิ้ม แต่จิตใจดั่งอสรพิษ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ตื่นเต้นเร้าใจยิ่ง

เจินซู่สั้งไม่กลัวคำครหา ทรดนั่งลงที่ขอบเตียง ยื่นมือเรียวงามออกแตะตรวจชีพจรข้อมือของมัน ชั่วครู่ค่อยชักมือกลับมา กล่าวว่า

“ท่าดาบก่อนตายของฟงหานร้ายกาจยิ่ง ด้วยพลังการฝึกปรือของท่าน บวกกับเราช่วยเหลือในทันที เกรงว่าท่านยังพักรักษาตัวสิบวันค่อยทุเลาหายดี”

อิงเฟยถามว่า

“บุคคลอื่นเป็นอย่างไร?”

เจินซู่สั้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“นอกจากท่านเหยาจีรับบาดเจ็บค่อนข้างสาหัสแล้ว ที่หลงเหลือสามารถลงมือได้ทุกเมื่อ การศึกครั้งนี้พวกเราคล้ายมีเปรียบ แต่ต้องใช้ประมุขป้อมทรายหมื่นโฉดและพวกแลกกับการตายของฟงหาน คล้ายกับได้ไม่เท่ากับสูญเสีย”

อิงเฟยทอดถอนใจ กล่าวว่า

“เรื่องนี้ไม่อาจโทษว่าท่าน หากจะโทษว่าต้องโทษว่าครั้งก่อน

เยี่ยหวี่จัดการกับเฉียนหลอไม่ได้ กลายเป็นผลร้ายในวันนี้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าก็ต้องรับผิดชอบ มิเพียงแต่ฆ่าชิฉางเจิงไม่ได้ ยังปล่อยให้มันฟื้นคืนชีพ สังหารประมุขป้อมทรายหมื่นโฉด และทำร้ายท่านเหยาจี"

เจินซู่สั้งคล้ายไม่ใส่ใจกับผลได้ผลเสีย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเฟยรู้จักเข้าใจผู้อื่นตั้งแต่เมื่อใด?"

อิงเฟยงงงันวูบหนึ่ง นึกใคร่ครวญคำพูดของอีกฝ่าย เห็นว่านางกล่าวไม่ผิด ที่แล้วมามันผ่อนผันตัวเองอำมหิตต่อผู้อื่น ไม่ทราบเปลี่ยนเป็นคิดอ่านแทนผู้อื่นตั้งแต่เมื่อใด หรือว่าตัวเองหลงรักสตรีอันร้ายกาจนางนี้ นึกถึงตอนนี้ ต้องลอบปาดเหงื่อเย็นเยียบคราหนึ่ง

เจินซู่สั้งยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ด้วยนิสัยใจคอของท่าน ยอมเสี่ยงภัยเข้าไปช่วยเหลือข้าพเจ้าซู่สั้งไหนเลยไม่ตื้นตันใจ ดังนั้นมาตรว่าท่านต้องการให้ข้าพเจ้ามอบร่างกายให้แก่ท่านเป็นการตอบแทน ซู่สั้งก็ยินยอมรับปาก"

อิงเฟยตาทอประกายพิสดาร สำรวจดูนางโดยละเอียด ค่อยฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"หากมิใช่ข้าพเจ้าเรียนรู้วิชาพิเคราะห์สตรี ดูออกว่าท่านยังครองตัวบริสุทธิ์ คงเข้าใจว่าท่านเป็นโฉมสะคราญที่ยั่วยวนบุรุษ ถือว่าข้าพเจ้าขอร้องท่านเถอะ ในโลกมีบุรุษน้อยคนที่สามารถปฏิเสธท่าน ที่น่าแค้นคือท่านเป็นหนึ่งในสตรีที่ข้าพเจ้าไม่กล้าแตะต้อง หรือว่าท่านไม่มีความรักต่อเยี่ยหวี่แม้แต่น้อย?"

เจินซู่สั้งมองดูสภาพอันอีหลักอีเหลื่อของอิงเฟย ต้องหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ชั่วครู่ค่อยคืนสู่ความสงบ กล่าวว่า

"ท่านปรมาจารย์มารน้อยเป็นบุรุษที่ยากพบพาน เปรื่องปราด

ทั้งบุ๋นและบู๊ เป็นที่ยอมรับนับถือของซู่สั้ง หากบอกว่าไม่ชมชอบมันออกจะไม่มีเหตุผล น่าเสียดายที่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า ความสัมพันธ์กับมันคล้ายเป็นข้อแลกเปลี่ยนประการหนึ่ง ไม่อาจปลุกปลอบความสนใจ อาจบางทีหลังการร่วมรักกับมัน จะเป็นสภาพอีกแบบหนึ่ง แต่ตราบใดที่มันไม่สามารถครองแผ่นดินภาคกลาง ข้าพเจ้าจะไม่ร่วมอภิรมย์กับมัน โอ ซู่สั้งจะอย่างไรเป็นสตรีธรรมดา ขณะที่หลั่งเลือดเลียคมดาบ ทำศึกสัประยุทธ์ ย่อมบังเกิดความต้องการทางเพศแต่บุรุษที่ข้าพเจ้ายอมเหลือบแลมีน้อยกว่าน้อย ข้าพเจ้ากล่าวเปิดอกเช่นนี้ ท่านคงทำความเข้าใจกับผู้อื่นแล้วกระมัง?"

อิงเฟยลอบร้องผิดท่า สตรีนางนี้ไม่ยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสยั่วยวนมัน ด้วยการคบหาระหว่างมันกับฟางเยี่ยหวี่ จะช่วยให้มันสะกดอดกลั้นได้อีกนานเท่าใด?

เจินซู่สั้งกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ตกลง นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะไม่ยั่วเย้าท่านเฟยอีกแล้ว"

อิงเฟยงงงันวูบใหญ่ ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติใด แต่ทราบว่าไม่ดีแน่นอน

ดวงตาเจินซู่สั้งจุดประกายความฝันขึ้น กล่าวว่า

"บอกต่อท่าน ซู่สั้งอาจเป็นสตรีร่านราคะจริงๆ เพราะว่าข้าพเจ้าต้องการพบกับหานป๋อนั้น ดว่าเหตใดฮัวเจี๋ยหวี่กับฉินเมิ่งเหยาที่เป็นสตรีคนละสุดปลายจึงลุ่มหลงรักมัน?"

อิงเฟยนิ่งอึ้งไป บังเกิดความคับข้องใจและหึงหวงอย่างรุนแรง นางใช่จงใจกล่าวกระตุ้นมันหรือไม่?

จะอย่างไรนางคิดมอบกายให้แก่หานป๋อ ตนเองมิสู้เผด็จสวาทก่อน

เจินซู่สั้งกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"พวกเราอาจเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน เป็นชนชั้นที่คิดบรรลุจุดหมาย

ไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ มีเรื่องมากมายที่ข้าพเจ้าไม่กล้าแพร่งพรายต่อเยี่ยหวี่ แต่เห็นว่าสามารถบอกต่อท่าน โดยไม่กลัวท่านเปิดเผยต่อบุคคลที่สาม"

อิงเฟยครุ่นคิด 'เนื่องจากทราบว่าท่านร้ายกาจกว่าเรา เราจึงควบคุมตัวเอง ไม่กล้ากระทบถูกท่าน' ยามนั้นขบคิดแล้วกล่าวว่า

"หากเยี่ยหวี่ทราบว่าท่านบังเกิดความสนใจต่อหานป๋อ ใช่ส่งผลกระทบกระเทือนต่อมันหรือไม่?"

เจินซู่สั้งส่ายหน้า กล่าวว่า

"ท่านเป็นสหายสนิทของเยี่ยหวี่ สมควรทราบว่ามันเป็นบุคคลที่เพื่อสำเร็จกิจการใหญ่ ไม่เสียดายกับการเสียสละทุกสิ่ง แม้แต่ฉินเมิ่งเหยามันยังละทิ้งได้ อย่าว่าแต่ซู่สั้ง"

อิงเฟยฟังออกว่าน้ำเสียงนางแฝงความขมฝาด กลับคลายใจลงที่แท้นางต้องการพบหานป๋อ ทางหนึ่งเกิดจากความสงสัยอยากรู้ ประการสำคัญยิ่งกว่าคือคิดแก้แค้นต่อฟางเยี่ยหวี่ แน่นอน หากวันหน้านางพบกับหานป๋อ กลายเป็นหลงรักหานป๋อ ก็ไม่น่าแปลกประหลาด บุคคลที่เห็นแก่ตัวเช่นนี้ หากบังเกิดรักแท้ อาจคลั่งไคล้กว่าผู้ใด สาเหตุเป็นเพราะยึดถืออีกฝ่ายเป็นสมบัติส่วนตัว

วิธีแก้ไขคือกำจัดหานป๋อทิ้งไป

เจินซู่สั้งกล่าวราวพึมพำกับตัวเองว่า

"ซึ่งความจริงเยี่ยหวี่เป็นคนนุ่มนวลมากน้ำใจ แต่เมื่อถูกวางตัวอยู่ในตำแหน่งนี้ มิอาจไม่หักใจมุ่งสู่เป้าหมาย หลังจากที่มันทราบว่าฉินเมิ่งเหยามีชีวิตไม่เกินร้อยวัน ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมันปรากฏรอยยิ้มมาก่อน"

อิงเฟยกล่าวว่า

"ความจริงแล้วท่านผู้หญิงรักเยี่ยหวี่ เพียงแต่ไม่พอใจที่มันวางตัวท่านอยู่อันดับรองลงมา เหตุใดท่านไม่ใช้ความรักความนุ่มนวล

แย่งชิงมันมา ช่วยให้มันลืมเลือนฉินเมิ่งเหยา กลับคิดไปกระทบหานป๋อ ระวังว่าจุดไฟเผาตัวเอง ไม่อาจไถ่ถอนตัวได้"

มันนึกดูรู้สึกน่าหัวร่อ กลับเปลืองคารมเกลี้ยกล่อมสตรีนางหนึ่ง ที่แล้วมามันเพียงยึดถือสตรีเป็นเครื่องเล่นเท่านั้น

ตาคู่งามของเจินซู่สั้งทอประกายพิสดาร ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเฟยทราบหรือไม่ว่า ครูฝึกสัตว์มีวิธีฝึกสัตว์ร้ายอย่างไร?"

เอิงเฟยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ย่อมทั้งให้รางวัลทั้งลงโทษ ทำให้สัตว์ร้ายรู้ตัวว่าขัดขืนก็เปล่าประโยชน์ ได้แต่เชื่อฟังทำตามคำสั่ง"

เจินซู่สั้งสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"นั่นเพียงเป็นฝีมือขั้นพื้นฐาน ครูฝึกสัตว์ที่สูงส่งทราบว่าประการสำคัญคือทำให้สัตว์ร้ายเช่นเสือร้ายไว้วางใจ"

อิงเฟยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ทำอย่างไรจึงได้รับความไว้วางใจจากเสือร้ายที่ไร้ความปรานี?"

เจินซู่สั้งลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"รวบรัดยิ่ง นั่นคือนอนกับเสือร้าย มันจึงยึดถือท่านเป็นพันธุ์เดียวกัน ยอมเชื่อฟังท่าน เรื่องนี้เป็นความสัตย์จริง ข้าพเจ้าหาได้หลอกท่านไม่"

อิงเฟยกล่าวด้วยขุ่นเคืองใจอยู่บ้างว่า

"ปัญหาอยู่ที่ผู้ใดเป็นครูฝึกสัตว์ที่แท้จริง?"

เจินซู่สั้งเดินถึงข้างประตูแล้ว พอฟังจึงชะงักเท้าหมุนตัวมายิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เพียงเพราะต้องการค้นหาคำตอบนี้ ข้าพเจ้าจึงต้องการพบกับหานป๋อ"

เจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนนั่งโต๊ะสุราในห้องพิเศษบนเหลาสุราข้างถนนเริงรมย์ ซึ่งเมื่อคืนชโลมด้วยโลหิต ดื่มสุราเพียงลำพัง

บนท้องถนนมีผู้คนสัญจรคับคั่ง ดูไม่ออกว่าเมื่อคืนเกิดการเข่นฆ่าประหัตประหารมา

ซากศพทั้งหมดถูกลำเลียงจากไปอย่างลับๆ คราบโลหิตก็ถูกชำระล้างจนหมดสิ้น

แสงแดดแผดจ้าสาดส่องทั่วท้องถนน แต่จิตใจเจ้าสำนักรื่นรมย์หลายปกคลุมด้วยพยับเมฆ

มันไม่ได้ผิดหวังที่เมื่อคืนลงมือล้มเหลว

หลังจากที่หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดถันอิงโส่วซึ่งถูกอัธยาศัยใจคอกับมัน ผนึกกำลังจู่โจมล่างฟานหวิน แต่พบกับความพ่ายแพ้ ก็ไม่มีความกระทบกระเทือนใจใดที่มันทนทานไม่ได้

ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยถึงความอัปยศอันยิ่งใหญ่นี้ต่อหน้ามัน แต่ว่ามันไม่อาจผ่านด่านของตัวเอง

ขณะที่ผู้อื่นมองดูมัน มันมักสังเกตความหยามเหยียดที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง

มันเพียงเป็นคนขลาดที่ละทิ้งสหายหนีเอาชีวิตรอด

การทรยศของกูจู่กับสิบสองชนรื่นรมย์ ก็ทำร้ายความเชื่อมั่นของมันอีกประการหนึ่ง ทำให้มันทราบว่าตัวเองไม่เหมือนก่อน

มันเคยทดลองมุมานะ ฝึกปรือวิชาบู๊ แต่หลังจากพยายามอยู่หลายวัน ก็เลิกล้มแต่กลางคัน เพราะมันรู้ตัวว่าด้วยภูมิปัญญาของตัวเอง ชั่วชีวิตนี้อย่าคิดหมายล้ำหน้าล่างฟานหวินได้

ดังนั้นทุกค่ำคืนมันเที่ยวซ่องนางโลม หมกมุ่นกับสุรานารี กัดกร่อนตัวเองจนด้านชา

มันคิดถอนตัวจากฟางเยี่ยหวี่ เสาะหาสถานที่ไว้ซ่อนตัว

ซ่อนตัวสักปีสองปี อย่างน้อยรอจนผ่านการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง แล้วค่อยกำหนดทิศทางความเคลื่อนไหว

น่าแค้นใจที่ทำไม่ได้

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงผลของการสูญเสียที่พึงเช่นฟางเยี่ยหวี่ยิ่งกว่ามัน

สิบกว่าปีมานี้ มันกับหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดสุมหัวกันก่อการร้าย แม้แต่มันก็ไม่ทราบว่าเพาะสร้างความแค้นอยู่กี่ราย

ตอนนี้หัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดตายแล้ว หากยังถอนตัวจากฟางเยี่ยหวี่ ทั้งปราศจากเขี้ยวเล็บเช่นกูจู๋และพวก เหล่าศัตรูที่เฝ้ารอคอยมานานปี ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสจู่โจมสังหารมันอย่างแน่นอน

เหล่าผู้คนที่แค้นมันจับใจ ย่อมไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์อันใด เพียงจัดการกับมันโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ เมื่อถึงเวลานั้นมันคงไม่มีวันอยู่สุขสงบแม้สักวันเดียว

ทั้งรุกก็ไม่ได้ คิดถอยก็ไม่ได้

เหตุใดต้องตกอยู่ในฝันร้ายเช่นนี้?

มันดื่มสุราในถ้วยจนหมดสิ้น ผุดลุกขึ้นโยนค่าสุราลงบนโต๊ะ ลากฝีเท้าอันหนักอึ้งเดินถึงท้องถนน

แสงแดดปลายฤดูสารทสาดส่องเรือนร่างที่อ้วนฉุของมัน ความครึกครื้นบนท้องถนนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน เมื่อเปรียบกับผู้อื่นมันมีชีวิตในโลกสีเทาอันมืดหม่นอีกโลกหนึ่ง

มันบังเกิดความรู้สึกว่าไม่ทราบไปแห่งหนใดดี

แต่แล้วยามนั้น ในใจมันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

ชิฉางเจิงนั่งอยู่ที่โต๊ะติดถนนบนเหลาสุราฝั่งตรงข้ามอีกแห่งหนึ่ง มองผ่านหน้าต่างเหลา จับตาดูเจ้าสำนักรื่นรมย์บนท้องถนน

ในเวลานี้มันสามารถนั่งโต๊ะตัวนี้ เพราะทุ่มเทแรงงานผู้คนและ

แรงงานวัตถุ ทั้งเค้นสมองครุ่นคิดมากมาย

ยามนี้เปลือกนอกมันคล้ายพ่อค้าผิวคล้ำผู้หนึ่ง ภายใต้ฝีมือเปลอมแปลงโฉมอันแนบเนียนของหานปี้ฉุ่ย มันกลายเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง

แผนการที่กู่เชี่ยนเหลียนครุ่นคิดขึ้นมา แม้แต่หัตถ์พิษเฉียนหลอยังบังเกิดความตื่นตระหนก

เมื่อทั้งหมดอธิบายสถานการณ์โดยรวมต่อนาง นางกลอกตาตลบหนึ่ง ก็กำหนดแผนลูกโซ่ ใช้จัดการกับศัตรู

ขั้นแรกคือเสาะหาศัตรูที่เป็นยอดฝีมือ ลงมือจู่โจมสังหาร

เหล่าเจี๋ยจึงระดมกำลังสังเกตการณ์ซึ่งยังรั้งอยู่ทั้งในและนอกเมืองฉางซา สุดท้ายเลือกเป้าหมายเป็นเจ้าสำนักรื่นรมย์

ตอนนี้ชิฉางเจิงเดินทางมาปฏิบัติภารกิจนี้

เจ้าสำนักรื่นรมย์บนท้องถนนพลันหยุดร่างลง ตาเล็กหยีบนใบหน้าบวมฉุสาดประกายเจิดจ้าสองสาย กวาดมองมาที่มัน

ชิฉางเจิงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามรู้สึกถึงประกายตาอันเดียดแค้นของตนเอง ในใจลอบชมเชยคำหนึ่ง ปากกู่ร้องดังยาวนาน พุ่งผ่านหน้าต่างเหลาสุรา ทิ้งตัวลงยังกลางถนน ตวัดดาบยาวขึ้น ร้องว่า

"ชิฉางเจิงแห่งพรรคมังกรพิโรธมาแล้ว วันนี้ของปีหน้า จะเป็นวันครบรอบการตายของม่ออี้เสียนท่าน"

ในเสียงฝีเท้าดังสวบสาบ มันคกคามเข้าหาฝ่ายตรงข้าม

เจ้าสำนักรื่นรมย์หัวร่อพลางดึงพัดจีบที่หลอมสร้างจากเหล็กออกมา เปลือกนอกแม้ปลอดโปร่ง ในใจกลับลอบครุ่นครวญอย่างหวนโหย ลอบสำรวจดูว่ารอบข้างใช่หมอบซุ่มด้วยยอดฝีมือเช่นฟงสิงเลี่ยหรือหัตถ์พิษเฉียนหลอหรือไม่

เจินซู่สั้งและเหล่ายอดฝีมือถอนตัวออกนอกเมืองตั้งแต่แรก ยามนี้มันอยู่ในสภาพโดดเดี่ยวไร้กำลังหนุน อย่าว่าแต่นี่เป็นการต่อสู้ที่

ชีวิตแลกชีวิต ภายในไม่กี่กระบวนท่าจะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ดังนั้นบังเกิดความคิดล่าถอยขึ้น

ผู้คนสัญจรรอบข้างแตกตื่นจนหลบเข้าร้านรวงสองฟากข้าง แม้แต่เจ้าหน้าที่กรมเมืองที่อยู่ละแวกใกล้เคียงหลายคน พอฟังว่าผู้ที่ต่อสู้กันคือชิฉางเจิงกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ ชิงหลบซ่อนตัวก่อนผู้ใด ยิ่งอย่าว่าแต่คิดเข้ามาก้าวก่าย

สีหน้าชิฉางเจิงเปลี่ยนเป็นสงบนิ่งอย่างประหลาด สองตาคล้ายลูกธนูสองดอก แทงไปในดวงตาเจ้าสำนักรื่นรมย์ ดาบศัสตราฟ้าแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันม้วนครอบคลุมใส่ฝ่ายตรงข้าม เสื้อผ้าพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย สารรูปอันดุร้ายคล้ายกับเทพวชิระปราบมารก็มิปาน

เจ้าสำนักรื่นรมย์สำนึกตัวว่าบังเกิดจิตขลาดเขลา ยากที่จะใช้ท่วงท่าสภาวะสะกดฝ่ายตรงข้าม พลันก่ร้องดังกระชั้นสั้น โบกพัดเหล็กในมือ ก่อเกิดเป็นเงาพัดสิบกว่าสายแผ่กระจายออก ปิดสกัดหนทางรุกของฝ่ายตรงข้าม

วิชาหนึ่งพัดสิบสามโบกของมันได้ชื่อว่าเป็นวิชาฝีมืออันชั่วร้าย มุ่งแนบชิดพัวพัน ขอเพียงอาวุธของศัตรูถูกพัวพันไว้ ยากที่จะเปิดฉากจู่โจมได้ เมื่อถึงเวลานั้นขอเพียงพลังลมปราณอ่อนโทรม มันจะฉกฉวยโอกาสช่องว่างชำแรกแทรกเข้าไป เปรียบกับฝีมืออันแกร่งกร้าวดุดัน ยังยากรับมือยิ่งกว่า ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม

ดังนั้นพอเริ่มต้นขึ้น มันก็บีบบังคับให้ชิฉางเจิงสู้พัวพันด้วย

ชิฉางเจิงหาหวาดหวั่นไม่ ดาบศัสตราฟ้าดีดกระดอนขึ้น กรีดเฉียงๆ ไปในเงาพัดที่จริงเท็จยากแยกแยะของศัตรู

ดาบยาวแหวกฝ่าอากาศบังเกิดเสียงดัง แม้แต่ผู้คนที่แอบดูการต่อสู้ที่หัวถนนท้ายถนนยังได้ยิน แสดงว่าดาบนี้บรรจุพลังอย่างเปี่ยมล้น

เจ้าสำนักรื่นรมย์เห็นดาบมือซ้ายของฝ่ายตรงข้ามนี้พิสดารล้ำ กรีดมายังกระบวนท่าพัดที่มันจู่โจมใส่ไหล่ซ้ายของฝ่ายตรงข้าม ในใจแม้สั่นสะท้าน แต่ไม่แตกตื่นลนลาน ถือดีว่ามีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่า รีบเกร็งกำลังทั่วร่าง เตรียมปะทะอย่างหักโหม พร้อมกันนั้นตั้งใจว่าพอคุกคามฝ่ายตรงข้ามล่าถอยจะชิงหลบหนีก่อนที่ศัตรูซึ่งหมอบซุ่มอยู่จะโถมออกมา ไม่เปิดโอกาสให้ศัตรูกลุ้มรุมจู่โจมได้

ยามนั้นมันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา เงาพัดกระจายออก หุบพัดเหล็กลง จี้ใส่ปลายดาบของฝ่ายตรงข้ามดุจสายฟ้า

ชิฉางเจิงคล้ายคาดการณ์แต่แรกว่ามันจะลงมือเช่นนี้ พลันหัวร่อฮาฮา ประกายดาบวูบขึ้นแล้วหายวับ อ้อมถึงด้านซ้ายมือซึ่งเป็นมุมอับของเจ้าสำนักรื่นรมย์ ใช้ออกอีกดาบหนึ่ง ฟันใส่ช่วงเอวที่อุดมด้วยไขมันของมัน

เจ้าสำนักรื่นรมย์คิดไม่ถึงว่า ดาบที่ดุร้ายเช่นนี้ใช้ถึงกลางคันก็รั้งกลับไป เปลี่ยนเป็นอีกกระบวนท่าหนึ่ง สภาวะดาบยังครอบคลุมมันเอาไว้ เป็นสภาพสู้พัวพันไม่ยอมเลิกรา ต้องลอบคร่ำครวญในใจ ไม่กพัดเหล็กบังเกิดเสียงลมรุนแรง ตอนแรกกวาดขวาง จากนั้นหวดตรงชิงจู่โจมไม่ยั้ง เปลี่ยนจากแนวทางหยุ่นเยือกเป็นแข็งกร้าวดุดัน

ชิฉางเจิงร่ายรำดาบยาว ยืดหดเปลี่ยนแปลงอยู่ในเงาพัดของศัตรู แว่วเสียงโลหะปะทะดังไม่ขาดห

ชิฉางเจิงพาตัวถอยร่น ดูไปคล้ายตกเป็นเบี้ยล่าง มีแต่เจ้าสำนักรื่นรมย์ลอบคร่ำครวญในใจ มันความจริงเข้าใจว่าหลังจากจู่โจมโหมรุกต้องรุกไล่ฝ่ายตรงข้ามจนเสียขบวน ตัวเองจะได้ฉวยโอกาสหลบหนี มิคาดฝ่ายตรงข้ามแม้ล่าถอยแต่ไม่สับสน ทุกดาบล้วนเว้นท่วงท่าตามหลัง รอจนพลังสภาวะของมันอ่อนโทรมลง จะเปิดฉากตีโต้กลับมา หมายความว่าหากเจ้าสำนักรื่นรมย์ไม่สามารถปลิดปลงศัตรูในเวลาอันสั้น

จะช้าเร็วต้องถูกฝ่ายตรงข้ามจู่โจมกลับมา

หากเป็นยามปรกติ เจ้าสำนักรื่นรมย์สามารถตั้งรับ หลังจากรับมือกับท่าตอบโต้ของศัตรู ค่อยจัดขบวนรุกใหม่ แต่ตอนนี้เป็นช่วงเวลาที่อาจปรากฏศัตรูเข้าร่วมจู่โจมได้ทุกเมื่อ มันไม่อาจปล่อยให้เกิดสภาพเช่นนี้ขึ้น

ซึ่งก็หมายความว่า เจ้าสำนักรื่นรมย์เฉกเช่นขื่อยู่บนหลังเสือ

ต่อให้ใช้พลังลมปราณจนหมดสิ้น ก็ต้องกัดฟันสู้สืบไป

พริบตานั้นกลางถนนปรากฏเงาพัดประกายดาบพุ่งฉวัดเฉวียนไม่หยุดยั้ง

ชิฉางเจิงใช้ดาบมือซ้ายด้วยความสันทัดจัดเจน และพลิกแพลงเผ็ดร้อนกว่าเดิม มาตรว่าพาตัวล่าถอย แต่ไม่ปรากฏลางแพ้แม้แต่น้อย ทั้งยังซอกซอนหาช่องว่างจุดอ่อน ม่งใส่สภาวะจู่โจมอันหักโหมโหดร้ายของฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองพันตูกันเกือบสามสิบกระบวนท่า สถานการณ์หวาดเสียวอันตราย แม้แต่ผู้คนที่ชมดูอยู่ยังดูออกว่าขอเพียงประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อย จะหลั่งโลหิตจบสิ้นชีวิต

เจ้าสำนักรื่นรมย์ตวาดก้อง ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในสิบสามโบกอาศัยพัดจีบที่คลี่กางหุบเข้า แผ่พุ่งพลังฝ่าไปในสภาวะดาบของฝ่ายตรงข้าม

ชิฉางเจิงลอบร้องคำร้ายกาจในใจ พลันล่าถอยหลบเลี่ยง

เจ้าสำนักรื่นรมย์ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ค่อยช่วงชิงช่องว่างสำหรับหลบหนีได้ ไหนเลยกล้าชักช้า รุกไล่ตามดุจเงาตามตัว

เพียงหมากตานี้แสดงว่า เจ้าสำนักรื่นรมย์สมเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่กรำศึกอย่างโชกโชน ควรทราบว่าหากมันเคลื่อนขวางไปทางซ้ายขวา หรือล่าถอยไปด้านหลัง ล้วนยากรอดพ้นจากชะตากรรม

ที่ถูกสกัดจู่โจม มีแต่ฉกฉวยสภาวะคุกคามไปเบื้องหน้า เจาะผ่านช่องแตกของชิฉางเจิง จึงเป็นยุทธวิธีที่ประเสริฐสุด หากสามารถจู่โจมทำร้ายชิฉางเจิงก็ยิ่งดี

ชิฉางเจิงพลันกู่ร้องดังยาวนาน เปลี่ยนจากล่าถอยเป็นรุกหน้าจู่โจมดาบใส่เจ้าสำนักรื่นรมย์ เป็นวิธีการต่อสู้คิดตกตายตามกัน

เจ้าสำนักรื่นรมย์มั่นใจว่าสามารถฆ่าชิฉางเจิง แต่ตัวเองก็ต้องบาดเจ็บสาหัส ในสภาวะแวดล้อมที่ศัตรูจ้องคุมเชิงอยู่รอบข้าง นับว่าไม่ต่างกับความตาย เพียงเป็นเรื่องช้าหรือเร็วเท่านั้น

พริบตาที่จะตัดสินความเป็นความตาย เจ้าสำนักรื่นรมย์แสดงออกถึงธาตุแท้ที่ขลาดเขลากลัวตาย พลันเคลื่อนขวางไปด้านข้าง เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ สูญเสียสภาพอันมีเปรียบไป

สภาวะดาบของชิฉางเจิงเก็บอั้นเป็นเวลานาน พอสบโอกาสเหมาะพลันทวีความเจิดจ้าขึ้น ม้วนจู่โจมออกดุจแม่น้ำสายใหญ่

ขณะเดียวกัน ฟงสิงเลี่ยที่ปลอมตัวเป็นชายชราสูงใหญ่ก็พุ่งตัวลงจากหลังคาห้อง ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลายเป็นประกายแดงสายหนึ่ง แทงใส่กลางหลังเจ้าสำนักรื่นรมย์ ไม่ว่าจังหวะเวลาตำแหน่งแห่งที่ และพลังที่ใช้ล้วนบรรลุถึงขั้นสุดยอด

เจ้าสำนักรื่นรมย์สงบจิตใจ เอี้ยวตัววูบหนึ่ง แผ่พุ่งพลังบังคับด้านพัดเหล็กสองซี่พุ่งใส่คนทั้งสอง

ควรทราบว่ามันเพื่อหลบหนี ถูกบังคับให้ใช้พลังแกร่งกร้าวจู่โจมใส่ศัตรู เพราะเกิดจากความจำเป็น พลังแกร่งกร้าวเสื่อมถอยรวดเร็วต่างกับพลังหยุ่นเยือกที่มีพลังตามหลัง ดังนั้นพอล่าถอยก็เผยจุดอ่อนออกมา จนใจที่ฟงสิงเลี่ยฉกฉวยยามนี้จู่โจมทำร้าย มันไหนเลยไม่ใช้ท่าเร้นลับก้นหีบออกได้

ยามนี้ที่ด้านหลังเป็นร้านค้าจำหน่ายเครื่องเขียนร้านหนึ่ง ภายใน

เบียดเสียดเต็มไปด้วยผู้คนสัญจรที่ชมดูการต่อสู้อยู่ ขอเพียงก้านพัดเหล็กทั้งสองซี่สามารถสะกดสภาวะจู่โจมของบุรุษหนุ่มยอดฝีมือทั้งสองลง มันก็จะโถมไปยังกลุ่มคนภายในร้าน เมื่อถึงเวลานั้นจะมีโอกาสหลบหนีเพิ่มขึ้นกว่าเดิม

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยไหนเลยดูไม่ออก พากันตวาดก้อง แยกย้ายใช้เคล็ดวิชา “สลาย” เขี่ยก้านพัดเหล็กพันห่าง แต่ถึงอย่างไรท่าร่างสะดุดลงวูบหนึ่ง

เจ้าสำนักรื่นรมย์ยินดียิ่ง พลังกดดันพอผ่อนคลาย ก็พุ่งถอยไปด้านหลัง

ฟงสิงเลี่ยตวาดก้อง เสือกส่งสองมือใช้ออกด้วยท่วงท่าทิ้งทวนในเพลงทวนไฟลามทุ่ง นามท่าดีทีเหลว ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลับกลายเป็นประกายสายฟ้าสายหนึ่ง ไล่กวดตามเจ้าสำนักรื่นรมย์ไป

เจ้าสำนักรื่นรมย์คิดไม่ถึงว่ามันมีกระบวนท่วงท่าเช่นนี้ ยามอับจนปัญญาได้แต่ฟาดฝ่ามือใส่ปลายทวน พัดเหล็กที่อีกมือหนึ่งกวาดใส่ดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิง

ยอดฝีมือไม่ได้มีชื่อด้วยโชคช่วย ระหว่างการต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย เจ้าสำนักรื่นรมย์แสดงออกถึงปฏิกิริยาในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงและความดุดันอำมหิต

เสียงฉาดเมื่อริมฝ่ามือเจ้าสำนักรื่นรมย์ฟันถูกคมทวน กลับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ที่แท้ฝ่ามือสัมผัสถูกความวางเปล่า ทวนสีแดงถูกทิ้งลงกับพื้น

ที่แท้กระบวนท่าท่าดีทีเหลวนี้เพียงเป็นท่าหลอกล่อ เป็นหนึ่งในท่าพิสดารที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์คิดค้นขึ้น เพียงดูจากระดับความเร็วและเสียงลมที่แหวกฝ่าอากาศ ไม่ว่าผู้ใดล้วนเชื่อว่าทวนนี้บรรจุพลังเปี่ยมล้น ดังนั้นต้านทานอย่างสุดกำลัง

เจ้าสำนักรื่นรมย์ใช้กำลังผิดพลาด แทบเซถลาเข้าหาฟงสิงเลี่ย หลังจากซวนเซเสียหลัก รีบดึงตัวกลับมา พลังลมปราณไหลย้อนกลับต้องกระอักโลหิตคำหนึ่ง

ดาบของชิฉางเจิงเพิ่งฟันถูกพัดเหล็ก

พัดเหล็กที่ไม่เคยห่างจากมือเจ้าสำนักรื่นรมย์มาก่อนกลับร่วงหลุดจากมือ

ฟงสิงเลี่ยถลันถึงอีกฟากหนึ่ง กระแทกหมัดใส่จุดถันจงที่ทรวงอกมัน

เจ้าสำนักรื่นรมย์ตวาดก้อง เคลื่อนหัวไหล่ด้านทานรับหมัดนี้อีกมือหนึ่งงอนิ้วดีดใส่ดาบศัสตราฟ้าที่ชิฉางเจิงพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าฟาดฟันมา

เสียงกระดกไหล่หักดังขึ้นในบัดดล

ยามนี้คนทั้งสามต่อสู้ในระยะประชิดติดตัว ดาบศัสตราฟ้าไม่อาจร่ายรำใช้ออก ชิฉางเจิงจึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา หักศอกกระทุ้งใส่ใต้ซอกแขนของเจ้าสำนักรื่นรมย์

ฟงสิงเลี่ยกางนิ้วสองนิ้ว ปักใส่ดวงตาเจ้าสำนักรื่นรมย์ มิให้ฝ่ายตรงข้ามเห็นสภาวะจู่โจมของชิฉางเจิงโดยชัดตา

ในห้วงคับขันเป็นตาย กระทั่งเวลาใคร่ครวญก็ไม่มี เจ้าสำนักรื่นรมย์พลันพ่งหมัดซ้ายใส่ซายโครงฟงสิงเลี่ย อีกมือหนึ่งฟาดใส่ข้อศอกชิฉางเจิง ขณะเดียวกันก็ลอยตัวพุ่งถอย

เสียงปงเมื่อมือที่ฟงสิงเลี่ยจู่โจมใส่ดวงตามันเปลี่ยนเป็นฟันลงเปะทะกับหมัดของมันคราหนึ่ง

ข้อศอกของชิฉางเจิงก็ถูกมันฟาดฝ่ามือใส่

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เซถอยไปครึ่งก้าว

เจ้าสำนักรื่นรมย์หัวร่อดังยาวนาน พุ่งถอยเข้าร้านรวงที่ด้านหลัง

แต่แล้วประกายสีแดงสายหนึ่งลอยขึ้นจากพื้น ไล่กวดตามเจ้าสำนักรื่นรมย์จนทัน แทงทะลุอกเข้าไป

ที่แท้ฟงสิงเลี่ยใช้ออกด้วยกระบวนท่าที่พลิกแพลงที่สุดในเพลงทวนไฟลามทุ่ง นามลมก่อตัวกลางที่ราบ ใช้เท้าเหยียบส่วนปลายของทวน ทวนก็กระดกขึ้น ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะพุ่งเฉียงขึ้นจากพื้นแทงถูกศัตรูอย่างถนัดถนี่

ครั้งกระโน้นอธรรมศักดิ์สิทธิ์สอนท่าเท้านี้ให้แก่ฟงสิงเลี่ย เพียงวิชาพื้นฐานก็ฝึกซ้อมเป็นเวลาสามเดือน จวบจนไม่ผิดพลาด วันนี้จึงประสบผลอย่างงดงาม

ทวนสีแดงพุ่งออกจากกลางหลังเจ้าสำนักรื่นรมย์พร้อมกับฝนโลหิตกลุ่มหนึ่ง ปักใส่พื้นหินหน้าร้าน ปลายทวนยังสั่นสะท้านไม่หยุดยั้งสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนภายในร้านจนถอยร่นเข้าไปอีก

ที่ดวงตาใบหูจมูกปากของเจ้าสำนักรื่นรมย์ปรากฏโลหิตฉีดพุ่งร่วงลิ่วลงจากกลางอากาศ ร่างอ้วนฉุล้มลงที่ข้างถนนราวกับดินเหลวกองหนึ่งจบสิ้นชีวิตไป

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงสบตากันวูบ ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกจนบัดนี้จึงยอมเชื่อว่าจู่โจมสังหารบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมเป็นผลสำเร็จ

ทั้งสองทราบว่าศัตรูอาจรุดมาได้ทุกเมื่อ หลังจากสบตากันวูบหนึ่ง ชิฉางเจิงก็กระโดดขึ้นบนหลังคาตึก หลบหนีไปทางตะวันออก

ฟงสิงเลี่ยถอนทวนสีแดงกลับมา พุ่งปราดไปยังอีกทางหนึ่งหายลับตาในบัดดล

ยามนี้ผู้คนที่ชมดูการต่อสู้จึงสามารถหายใจสืบต่อ

เศษาบดีพูคีคซ้ง

นครอิ้งเทียนฝู่ตั้งอยู่ตอนล่างของแม่น้ำแยงซีเกียง ด้านทิศตะวันออกมีภูเขาจงซานเป็นฉากกั้น ทิศตะวันตกปรากฏแม่น้ำแยงซีเกียงไหลผ่าน พื้นภูมิประเทศคล้ายมังกรขนดพยัคฆ์ย่อหมอบ ทั้งเป็นเส้นทางคมนาคมทางบกและทางน้ำ เป็นชัยภูมิที่นักพิชัยสงครามทั้งอดีตจวบปัจจุบันคิดช่วงชิง

ตั้งแต่ครั้งสมัยเลียตก๊ก เจ้ารัฐอู่คือฟูชาใช้คนมายังที่นี้สร้างเมืองหล่อโลหะ ตั้งชื่อว่าเยี่ยเฉิง (เมืองหลอมหล่อ) หลังจากที่รัฐเวี่ยล้มล้างรัฐอู่ก็สร้างเมืองใหม่อีกแห่งหนึ่งที่ริมแม่น้ำฉินไหวตั้งชื่อว่าเวี่ยเฉิง (เมืองเวี่ย) ต่อมารัฐเวี่ยถูกรัฐฉู่ล้มล้าง เจ้าฉู่เว่ยอ๋องก็ทรงสร้างเมืองใหม่อีกแห่งหนึ่งบนภูเขาชิงเหลียง ขนานนามว่าจินหลิงอี้ (อำเภอจินหลิง) แต่นั้นเป็นต้นมา สถานที่นี้จึงมีนามว่าจินหลิง*

---

* **ชื่อเดิมของเมืองนานกิง**

ครั้นถึงยุคสมัยสามก๊ก หลังจากที่โจโฉแตกทัพเรือ ซุนกวนแห่งง่อก๊กย้ายราชธานีมายังเมืองจินหลิง เปลี่ยนชื่อเป็นเจี้ยนเยี่ย ปีต่อมาสร้างเมืองบนที่เดิมของจินหลิงอี้ภูเขาสือโถว ตั้งชื่อว่าสือโถวเฉิง (เมืองก้อนหิน) โดยสร้างเมืองพิงภูเขา มีชัยภูมิอันตราย ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นเมืองภูเขาพยัคฆ์ย่อหมอบ

หลังจากนั้นเป็นต้นมา ทั้งราชวงศ์ตังจิ้น ซ้อง ฉี เหลียง เฉิน ล้วนใช้ที่นี้เป็นราชธานี เมื่อเกิดศึกสงครามเหนือใต้ ที่นี้กลายเป็นเมืองสำคัญที่ตัดสินผลแพ้ชนะ

เมื่อจูหยวนจางรวมประเทศเป็นปึกแผ่น มีปัญหาการตั้งราชธานี ทรงเชิญเหล่าขุนนางมาหารือ ขุนนางทั้งหลายมีความเห็นต่างๆ เสนอเมืองลั่วหยาง กวนจง และเปี่ยนเหลียง (เมืองไคฟง) เป็นต้น

ในจำนวนนี้มีแต่ภูตบดีซวีเย่ออู่กับหลิวจี เสนอให้ใช้นครหลวงเป่ยจิงของมองโกลเป็นราชธานี ทั้งสองอ้างเหตุผลว่า นับตั้งแต่ชาวมองโกลตั้งนครหลวงในที่นี้ เนื่องจากกอปรด้วยกองทัพเกียงไกร อาณาเขตกว้างไพศาล กลายเป็นใจกลางของแผ่นดิน มีการคมนาคมสะดวก ทิศตะวันออกเป็นด่านซันไห่กวน ถึงแดนจิ่นโจวเหลียวเหอ ทิศใต้ผ่านเมืองจว่อเสี้ยน เหอเจียน ถึงชานตุงและมณฑลต่างๆ ทางตะวันออกเฉียงใต้ ส่วนทิศตะวันตกเฉียงเหนือเป็นด่านจวีหยงกวน ไปถึงฉาเฮาเอ่อ ซยเอี่ยนจนถึงมองโกลนอก ทิศเหนือทอดถึงก่เป่ยโข่วจนถึงเย่อเหอเป็นเมืองสำคัญทั้งทางทหารและทางเศรษฐกิจ มีความเจริญรุ่งเรืองเหนือกว่าจินหลิงหรืออีกชื่อหนึ่งว่าเจี้ยนเยี่ย

ตอนนั้นการเลือกนครหลวงระหว่างเหนือหรือใต้เกิดการถกเถียงอย่างกว้างขวาง

ภูตบดีซวีเย่ออู่ยังระบุว่า นับแต่โบราณกาลมา ทุกครั้งที่เกิดสงครามรบพุ่ง เป็นฝ่ายเหนือชนะฝ่ายใต้ ทางใต้ซึ่งมีความสุขสบาย

สุดท้ายต้องถูกทางเหนือล้มล้างไป

แต่จูหยวนจางผ่านการสู้รบมานาน ต้องการความสุขสบายไเที่สุดไม่ทรงรับข้อเสนอของทั้งสอง ตรัสว่า "ที่กล่าวมาล้วนประเสริฐแต่ต่างกันที่เวลา เมืองฉางอาน ลั่วหยาง เปี่ยนเหลียงเคยเป็นราชธานีราชวงศ์โจว ฮั่น ถัง และซ้อง แต่แผ่นดินเพิ่งสงบราษฎรยังไม่ฟื้นตัว หากตั้งราชธานีในสถานที่เหล่านั้น ต้องกะเกณฑ์แรงงาน สร้างความลำบากแก่ราษฎร หากเลือกเมืองเป่ยผิง ต้องเปลี่ยนแปลงเวียงวังเป็นส่วนใหญ่ เมืองเจี้ยนเยี่ยมีลักษณะคล้ายมังกรขนดพยัคฆ์ย่อหมอบ เหมาะกับการสร้างเมือง เบื้องหน้าเป็นแม่น้ำแยงซีเกียง เบื้องหลังมีแม่น้ำฉินไหว มีแม่น้ำเป็นร่องน้ำ เหมาะกับการเฝ้ารักษา ข้าคิดตั้งเป็นนครศูนย์กลางเป็นอย่างไร?"

เหล่าขุนนางต่างพากันเห็นพ้อง ดังนั้นถือเมืองจินหลิงเป็นเมืองหลวง เปลี่ยนชื่อเป็นอิ้งเทียนฝู่ (นครสนองฟ้า) หมายความว่าควรตอบสนองจริยธรรมของฟ้า เพื่อบรรลุถึงความรุ่งเรืองจำรัส

ส่วนเมืองเป่ยผิงเปลี่ยนชื่อเป็นซุ่นเทียนฝู่ (นครคล้อยตามฟ้า) ทรงอวยยศราชโอรสที่มีความดีความชอบทางทหารนี้คือจูตี้เป็นเจ้าเอี้ยนต๋วง ปกครองดินแดนตอนเหนือทั้งหมด

นครอิ้งเทียนฝู่ซึ่งเปรียบเสมือนเส้นเลือดใหญ่ของราชวงศ์ต้าหมิง มีอาณาบริเวณกว้างไพศาล แม่น้ำแยงซีเกียงไหลจากทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ตัดผ่านตัวเมืองด้านเหนือ แม่น้ำฉินไหวซึ่งมีความงามเลื่องลือไกลไหลเข้าสู่ตัวเมืองด้านทิศใต้ อ้อมตัวเมืองตะวันออก ไหลขึ้นเหนือไปบรรจบกับแม่น้ำแยงซีเกียง

แม่น้ำฉินไหวช่วงก่อนที่จะไหลไปบรรจบกับแม่น้ำแยงซีเกียง สองฟากข้างเต็มไปด้วยหอนางโลม ส่วนใหญ่มีประวัติอันยาวนาน ถึงแม้บ้านเมืองมีทั้งรุ่งเรืองเสื่อมโทรม แต่แม่น้ำช่วงนี้ยังคงคึกคักครึกครื้น

ดำเนินชีวิตอันเหลวแหลกอีกแบบหนึ่ง

สองฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียงเป็นที่ราบกว้างพันลี้ ทิศตะวันออกเป็นเทือกเขาหนิงเจิ้นบรรจบกับสันดอนสามเหลี่ยมของแม่น้ำแยงซีเกียง มีสถานท่องเที่ยวและวัดวาโบราณ สะท้อนความงดงามของโบราณกาล

ยามนี้เรือหลวงแล่นบนแม่น้ำฉินไหวที่ราบเรียบดุจกระจก เข้าเทียบฝั่งอย่างช้าๆ

นอกท่าเทียบเรือที่ห่างไปเป็นภูเขาชิงเหลียง ซึ่งมีสภาพดั่งพยัคฆ์หมอบ บนภูเขาประกอบด้วยโขดหินอันตระหง่านง้ำ เป็นป้อมกำแพงโบราณ นั่นเป็นร่องรอยที่เหลืออยู่ของเมืองสือโถวเฉิง

หานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยว เซียะถิงสือ ขุนนางเฉินและพวกล้วนชุมนุมอยู่บนเรือ รอคอยเวลาลงจากเรือ

บนฝั่งจัดสร้างหอประทัดสงสี่ห้าวาสองหลัง ในเสียงเพียะเพียะพะพะ ท่ามกลางสะเก็ดไฟแลบกระจาย ลุกไหม้จากล่างขึ้นบน ก่อเกิดเป็นกลุ่มควันหนาทึบและกลิ่นดินประสิวคละคลุ้ง มีส่วนเพิ่มพูนบรรยากาศไม่น้อย

บนพื้นที่ว่างข้างท่าเรือ ยืนเรียงรายด้วยราชองครักษ์สวมชุดเกราะแวววาวสิบกว่าแถว เป็นที่น่าเกรงขามนัก หากเป็นบุคคลที่ไม่เคยผ่านเหตุการณ์มา เพียงเห็นสภาพเช่นนี้คงขวัญสั่นวิญญาณสะท้านแล้ว

หานป๋อไม่เคยประสบเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน จึงกระซิบถามโจรท่องโดดเดี่ยวที่ข้างกายว่า

"ต้อนรับพวกเราไยต้องระดมผู้คนร่วมพัน ใช่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีพวกเรา เตรียมจัดการกับพวกเราหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมันหน้าซีดปากสั่น จึงหันไปกล่าวกับสตรีที่คลุมแพรเบาบางบนใบหน้าที่ด้านหลังทั้งสี่ว่า

"พวกท่านดูฟูจวิน (คำเรียกสามี) ผู้ยิ่งใหญ่ของพวกท่านเผยขวัญอ่อนราวมุสิกถึงเพียงนี้ ไหนเลยคู่ควรเป็นฟูจวินพวกท่าน?"

จั่วซือ โหยวโหยว และเฉาเสียล้วนอกสั่นขวัญแขวนยิ่งกว่าหานป๋อ ไหนเลยมีกะใจตอบคำ

ฉินเมิ่งเหยายืนสงบแน่วนิ่ง กล่าวว่า

"ผู้ที่มีฝีมือสูงเยี่ยมเช่นเขาสมควรมีอยู่ แต่พลังฝีมือระดับเขาเผยขวัญอ่อนถึงเพียงนี้ กลับน้อยครั้งจะพบพาน ใช่เป็นสิ่งที่หายากหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เมิ่งเหยากำลังลดคุณค่ามัน หรือว่าชมเชยมัน?"

ฉินเมิ่งเหยาซ่อนใบหน้าหลังแพรเบาบาง เปล่งประกายความงามอันลึกลับทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไม่มีทางหวนกลับ ได้แต่นึกถึงด้านที่ดีของเขา นอกจากนี้ยังจะทำอย่างไรได้?"

หานป๋อกลัวฉินเมิ่งเหยาไม่ชื่นชมมันที่สุด พอฟังสะกิดนิสัยมารกำเริบ ความขลาดเขลาปลาสนาการสิ้น โบกสะบัดแขนเสื้อที่ตอกวางท่าขุนนาง กล่าวว่า

"เราปักมุนจองจะแสดงละครให้ท่านดู รับรองพวกท่านจะประทับใจไม่รู้ลืม"

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นหานป๋อคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ค่อยผลายใจลง ใช้หัวไหล่กระทบร่างมัน กระตุ้นเตือนว่า

"อย่าลืมว่าท่านเดินนำหน้า"

ในเสียงครืนครืน เรือหลวงจอดเทียบท่า มีคนถือเชือกผูกเรือเหยื่อนไม้กระดานพาดระหว่างหัวเรือกับบนฝั่ง

ทันใด ราชองครักษ์นับพันบนฝั่งเคลื่อนตัวมาต้อนรับ ต่อจากนั้น

วิ่งสลับสับเปลี่ยนตำแหน่ง แปรขบวนพยุหไม่หยุดยั้ง บวกกับธงทิวที่พัดพลิ้ว ทั้งน่าเกรงขามทั้งน่าดู

ต่อจากนั้นทั้งหมดแบ่งเป็นสองขบวน ถดถอยไปด้านหลังดุจกระแสน้ำ

ในเสียงมโหรีอึกทึกครึกโครม ขุนนางขี่ม้าพ่วงพี แต่งกายเลิศหรูสองนายผ่านช่องทางที่ราชองครักษ์เปิดให้ ควบม้าเหยาะย่างมาที่ริมฝั่งอย่างช้าๆ

ขุนนางเฉินเคลื่อนตัวมา กล่าวว่า

"คนร่างผอมสูง ไว้เครายาวห้าแฉกทางซ้ายมือ คือมหาเสนาบดีหูอุ้ยหยง โอ ช่างขบคิดไม่เข้าใจว่ามันไยต้องมาต้อนรับด้วยตัวเอง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวกระตุ้นเตือนหานป๋อว่า

"ท่านดู คนหน้าขาวไร้หนวดเครา รูปร่างอ่อนช้อยที่ข้างกายเหล่าหู (คนแซ่หู) คือขันทีที่ถูกจับตอน"

จากนั้นหันไปสอบถามขุนนางเฉินว่านั่นเป็นใคร ขุนนางเฉินเพ่งตามองแล้วกล่าว

"กล่าวตามความสัตย์ เราไม่เข้าใจว่าฝ่าบาทไฉนให้ความสำคัญกับพวกท่านถึงเพียงนี้ คนผู้นี้เป็นขันทีที่ทรงอิทธิพลที่สุด รั้งตำแหน่งขันทีซือลี่เจี้ยน...นามเนี่ยชิ่งถงกงกง* คนผู้นี้ใจคับแคบชมชอบฟังคำเยินยอ ต้องรับมือด้วยความระมัดระวัง เพราะว่ามันกล่าวไปเป็นผู้บังคับบัญชาของเหลิงเอี้ยน อืมม์ พวกมันลงจากหลังม้าแล้ว พวกเราสมควรลงจากเรือ"

หานป๋อสูดลมหายใจคำหนึ่ง รู้สึกว่าในใจเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น สาวเท้าลงจากเรือ

---

* คำกงกงเป็นคำเรียกขันที

โจรท่องโดดเดี่ยวสะอึกกายไปสองก้าว ทำท่านำทาง เพิ่มพูนบารมีให้กับทูตตัวปลอมเช่นหานป๋อไม่น้อย

ถัดจากนั้นเป็นเซียะถิงสือกับขุนนางเฉิน ส่วนฉินเมิ่งเหยาและพวกทั้งสี่แสร้งเป็นอ่อนแอไม่อาจต้านแรงลม อยู่ภายใต้การประคองของหญิงรับใช้ที่เป็นศิษย์สตรีพรรคมังกรพิโรธสี่คนปลอมตัวขึ้น เดินขดช้อยลงจากเรือ

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพอเหยียบถึงฝั่ง เสียงมโหรีพลันหยุดชะงักลง บรรยากาศเคร่งขรึมสำรวม

หานป๋อประสานมือคารวะจนจรดพื้น ร้องว่า

"ขุนนางโหยวฝู่ซือแห่งโคกุเรียว...ปักมุนจอง ได้รับพระบัญชาจากจองต๊อกวังแห่งโคกุเรียว ส่งความปรารถนาดีต่อโอรสสวรรค์ต้าหมิง"

มันทำตามคำแนะนำของขุนนางเฉิน วางท่าขุนนาง หูอุ้ยหยงกับเนี่ยกงกงอาจตำหนิมันอายุอ่อนเยาว์ แต่ลักษณะท่าทางสบายตาเห็นว่าเด็กน้อยนี้อายุยังเยาว์ กลับดำรงตำแหน่งขุนนางชั้นที่สองแห่งโคกุเรียว นับว่ามีความสามารถอย่างแท้จริง กลับให้ความสำคัญกับมันขึ้นมา

หูอุ้ยหยงกับเนี่ยกงกงรีบคารวะตอบ

ขณะที่ปฏิสันถาร หานป๋อฉวยโอกาสสำรวจดูมหาเสนาบดีผู้กุมอำนาจใหญ่ผู้นี้

เห็นหูอุ้ยหยงร่างผอมซูบ มีอายุห้าสิบเศษ เค้าใบหน้าองอาจเพียงแต่สีหน้าเยือกเย็น ตาเรียวยาวเป็นประกาย แต่ลูกตากลิ้งกลอกแสดงว่านิสัยลึกซึ้งชั่วร้าย เป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจว่า ปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์หมิงผู้ปรีชาสามารถ เหตุใดทรงยึดถือคนผู้นี้เป็นเช่นมือซ้ายขวา

ขันทีซือลี่เจี้ยนเนี่ยกงกงกล่าวด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

"วีรชนเกิดจากบุรุษหนุ่ม ท่านทูตปักอายุยังเยาว์ กลับดำรง

ตำแหน่งสูง นับว่าน่าประหลาดใจอยู่แล้ว คิดไม่ถึงยังกล่าวภาษาฮั่นได้ดีถึงเพียงนี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวสอดคำขึ้น

"กงกงยังไม่ทราบ ท่านทูตปักเป็นทารกอัจฉริยะของแดวันเรา อายุสามขวบก็รู้จักเขียนหนังสือคิดคำนวณ อายุหกขวบร่ายรำกระบี่ อายุสิบสองก็...รู้จัก...เฮอะ นงรามยอดพธู วิญญูชนมุ่งหมายปอง... ท่านคงเข้าใจแล้ว"

กล่าวพลางบุ้ยปากไปยังสตรีทั้งสี่นางที่ด้านหลัง

หูอุ้ยหยงหัวร่อออกมา

เนี่ยกงกงไม่ยิ้มไม่แย้ม ครุ่นคิดว่าหัวหน้าองครักษ์ที่คล้ายวานรเฒ่าผู้นี้ไม่รู้จักดีชั่ว ทราบดีว่าตนเองไม่มีปัญญาข้องแวะกับสตรีพาลเอ่ยถึงเรื่องนี้

หูอุ้ยหยงกวาดตาไปยังขุนนางเฉินที่ด้านข้าง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินสบายดี หลังจากที่พบกันเมื่อครั้งก่อน จนบัดนี้ล่วงเลยไปสามปี ยินดีต้อนรับท่านกลับมาร่วมงาน เพื่อความสุขของราษฎรทั้งแผ่นดิน"

ขุนนางเฉินรีบกล่าววาจาสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ทั้งแสดงความขอบคุณที่หูอุ้ยหยงสนับสนุน

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันวูบหนึ่ง พากันครุ่นคิด หูอุ้ยหยงผู้นี้เป็นขุนนางกังฉิน ยามนี้กลับเจรจาพาที แสดงความเมตตาและห่วงใย ทำให้ผู้คนยากที่จะแค้นมัน นับเป็นบุคคลซ่อนดาบในรอยยิ้มอย่างแท้จริง

หูอุ้ยหยงกล่าวกับเซียะถิงสือว่า

"ใต้เท้าเซียะมีความดีความชอบในการคุ้มครองส่ง เรายอมต้องกราบทูลให้ฝ่าบาททรงทราบ"

เซียะถิงสือรีบกล่าวขอบคุณ หากมิใช่หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวทราบว่า ทั้งสองมีสภาพดุจน้ำกับไฟ ยังเข้าใจว่าเซียะถิงสือสำนึกขอบคุณจริงๆ

โจรท่องโดดเดี่ยวอดกล่าวมิได้ว่า

"หูเฉิงเสี้ยง (มหาเสนาบดีแซ่หู) เนี่ยกงกง ครั้งนี้พวกเราส่งเครื่องราชบรรณาการมา ได้จัดส่งรายการมาก่อน ตอนนี้พวกเรามิสู้ตรวจนับ เพื่อทำการส่งมอบ เราจะได้ปล่อยวางภาระที่แบกไว้"

หูอุ้ยหยงกล่าวกับเนี่ยกงกงอย่างนอบน้อมว่า

"รบกวนเนี่ยกงกงแล้ว"

เนี่ยกงกงพึงพอใจต่อท่าทางอันนบนอบของหูอุ้ยหยงยิ่ง ติดตามโจรท่องโดดเดี่ยวไปรับมอบเครื่องราชบรรณาการด้วยความยินดี

หูอุ้ยหยงยื่นหน้าเข้าใกล้หานป๋อ สำรวจมองฉินเมิ่งเหยาและพวกอยู่สองเที่ยว กล่าวเบาๆ อย่างสนิทสนมว่า

"ท่านทูตมิเพียงมีสายตาหลักแหลม ทั้งยังมีฝีมือยอดเยี่ยมให้เราจัดหาเวลาสักคืน เลี้ยงรับรองบนเรือสำราญแม่น้ำฉินไหว เชื้อเชิญยอดหญิงอันดับหนึ่งแห่งแคว้นเราเหลียนชิ่วชิ่วมา รับรองว่าท่านจะสุขสันต์จนลืมกลับไป"

หานป๋อใช้สายตาบอกใบ้ว่ายินดีอย่างยิ่ง ในใจครุ่นคิด ขุนนางกังฉินนี้คงเป็นปีศาจราคะตนหนึ่ง ดีที่ฉินเมิ่งเหยาและพวกคลุมหน้าปกปิดรูปโฉม ไม่เช่นนั้นมันออกปากร้องขอจากมันสักนาง คงลำบากมากแล้ว

หูอุ้ยหยงคล้ายนึกได้อันใด กล่าวว่า

"เพื่อเป็นการต้อนรับท่านทูต เราขอให้ผู้คนสอนภาษาของแคว้นท่านหลายคำ โปรดชี้แนะด้วย"

จากนั้นกล่าวภาษาโคกุเรียวรวดเดียวเจ็ดแปดประโยค

ขุนนางเฉินรับฟังจนขวัญหนีดีฝ่อ นี่ล้วนเป็นคำแซ่ซ้อง กล่าวชมศิลปวัฒนธรรมและทัศนียภาพของโคกุเรียว ที่สาหัสสากรรจ์คือตอนท้ายบอกว่าหวังว่ามีโอกาสไปท่องเที่ยวที่โคกุเรียว ไม่ทราบหานป๋อยินยอมแสดงน้ำใจผู้เหย้าหรือไม่?

นี่เป็นคำพูดที่ต้องตอบ แต่หานป๋อล่วงรู้ภาษาโคกุเรียวอยู่กี่คำมันทราบกระจ่างที่สุด ไหนเลยไม่ตื่นตระหนกได้ .

หานป๋อพอฟังจบ ปั้นสีหน้าเป็นตื่นเต้นตระหนก หันไปกล่าวกับขุนนางเฉินและเซียะถิงสือว่า

"มิน่าเล่าใต้เท้าชิกแฮพอกลับไป ก็กล่าวชมหูเฉิงเสี้ยงไม่ขาดปาก พวกท่านดู หูเฉิงเสี้ยงมิเพียงปกครองบ้านเมืองอย่างสงบเรียบร้อย แม้กระทั่งสื่อภาษาก็เป็นยอดอัจฉริยะ ยังพูดได้คล่องแคล่วกว่าพวกเราไพเราะราวดริยทิพย์"

ขุนนางเฉินนัดแนะกับมันอยู่ก่อน ทางหนึ่งคล้อยตาม ฉวยโอกาสผงกศีรษะต่อหานป๋อ บอกใบ้ให้สนับสนุน

อย่าได้เห็นหานป๋อยามปรกติโง่งม พอถึงขั้นคับขันสำคัญกลับมีสมองปราดเปรียวกว่าผู้ใด กล่าวกับหูอุ้ยหยงอย่างยิ้มแย้มว่า

"ได้รับคำชมและความรักจากเฉิงเสี้ยง (ท่านมหาเสนาบดี) เราไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตาม?"

หูอุ้ยหยงแม้เจ้าความคิด มากด้วยประสบการณ์ ยังถูกหานป๋อตบตา พลอยยิ้มประจบด้วย

ยามนั้นการตรวจนับเสร็จสิ้น พิธีการส่งมอบเป็นไปด้วยความเรียบร้อย โจรท่องโดดเดี่ยวกับเนี่ยกงกงเดินกลับมาอย่างยิ้มแย้ม

หานป๋อกับขุนนางเฉินสบตากันวูบหนึ่ง ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวคงใช้เคล็ดวิชา "มอบของขวัญแล้วคบหาเป็นสหาย" ต่อเนี่ยกงกงจึงยิ้มเป็นเชิงรู้แก่ใจ

หูอุ้ยหยงกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายตรากตรำเดินทาง พรุ่งนี้เช้ายังต้องเข้าเฝ้าฝ่าบาท ตอนนี้ควรพักผ่อนอย่างเต็มที่"

พลางผงกศีรษะต่อเนี่ยกงกง เนี่ยกงกงส่งเสียงกระแอมกล่าวด้วยสุ้มเสียงแหลมเล็กของขันทีว่า

"เมื่อทราบว่าท่านทูตเดินทางมา เราก็จัดเตรียมเรือนรับรองอาคันตุกะที่ริมทะเลสาบม่อโฉวไว้ ทั้งคัดเลือกนางกำนัลสามสิบนาง ขันทีฝ่ายในห้าสิบคนคอยดูแล หัวหน้ากลุ่มของพวกมันเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเรานามหลี่จื่อ ท่านทูตต้องการร้องขออันใด สั่งต่อมันได้อย่างเต็มที่"

หูอุ้ยหยงกล่าวเสริมว่า

"ส่วนผู้เฒ่าเฉินกับขุนนางปู้เจิ้งซือ เราย่อมจัดเตรียมสถานที่ไว้ให้"

จากนั้นยิ้มพลางกล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านทูตหากไม่รังเกียจ ก็โดยสารรถคันเดียวกับเรา ให้เราส่งท่านระยะทางหนึ่ง"

ขุนนางเฉินกับเซียะถิงสือล้วนตะลึงลาน ทราบว่าหูอุ้ยหยงต้อนรับขับสู้หานป๋อเช่นนี้ ต้องมีสาเหตุแน่นอน

หานป๋อตอบรับด้วยความยินดี หอ้ยหยงจึงกล่าวว่า

"ท่านทูตเชิญ"

ในเสียงฝีเท้าม้ากุบกับ รถม้าควบขับช้าๆ หานป๋อมองผ่านหน้าต่างรถออกไป สำรวจดูนครโบราณอันเลื่องชื่อแห่งนี้

ถนนหนทางที่นี้อย่างน้อยกว้างกว่าเมืองอู่ชางครึ่งหนึ่ง ดังนั้นเมื่อขบวนของพวกมันเคลื่อนผ่าน รถราและผู้คนสัญจรสามารถหลบ

ไปด้านข้าง

ถึงแม้ว่าบ้านเรือนปลูกติดกัน แต่ระหว่างบ้านช่องกับบ้านช่องปลูกต้นไม้ ทำให้ผู้คนไม่รู้สึกแออัดเบียดเสียดแต่อย่างไร

หากเป็นตึกรามใหญ่โต หน้าประตูล้วนจัดตั้งสัตว์หินใช้ขับไล่สิ่งไม่ดีไม่งาม เช่นกิเลน เทียนลู่* พีเสีย** ในลักษณะต่างๆ แต่ล้วนอ้วนพีแข็งแรง อ้าปากแลบลิ้น เชิดหัวยืดตัวเป็นที่น่าเกรงขาม

ที่โดดเด่นเป็นพิเศษคือวัดวาศาลเจ้าที่ใหญ่โต หานป๋อโดยสารรถไม่ถึงชั่วน้ำเดือด ก็พบเห็นสองหลัง โดยเฉพาะวัดโบราณบนภูเขาชิงเหลียงที่ไกลตาปลูกสร้างบนเขา ใต้แสงอาทิตย์สะท้อนหลังคาสีทองตัดกับต้นไม้เขียวชอุ่ม โอฬารตระการตายิ่ง

หูอุ้ยหยงเห็นมันบังเกิดความสนใจต่อวัดวาจึงเอื้อนเบาๆ ว่า

"ราชวงศ์ใต้สี่ร้อยแปดสิบวัด หอเก๋งในควันพิรณสดคณานับ"

หานป๋อกำลังดื่มต่ำกับทิวทัศน์ของนครโบราณ พอฟังต้องสะท้านตื่นจากภวังค์ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นนครใหญ่อันสวยงามอย่างแท้จริง"

หูอุ้ยหยงยิ้มพลางแนะนำว่า

"เพียงนครอิ้งเทียนฝู่ ก็พำนักด้วยสิบหกหมื่นหลังคาเรือนหนึ่งร้อยกว่าหมื่นคน นี่ยังไม่นับพ่อค้าที่มาค้าขาย นักท่องเที่ยวหรือผู้คนที่มาเยี่ยมญาติ นับเป็นสถานที่ที่มีประชากรแน่นหนาที่สุดของแดวันเรา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ท่านทูตคล้ายสนใจต่อวัดวาเป็นพิเศษ เราจะจัดให้ไปชมดูสักหลายแห่ง ที่นี้ไม่เพียงมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย ศิลปหัตถกรรมก็

---

* สัตว์มงคลลักษณะคล้ายกวาง

** สัตว์มงคลลักษณะคล้ายสิงโต

เลื่องลือ เพียงโรงทอแพรพรรณก็มีสามแห่ง ยังมีโรงงานจัดทำเครื่องเงิน เครื่องเหล็ก คันธนู ผืนพรม และขนสัตว์มากมาย ยังมีถนนฝักงานศิลปะสองแห่ง ตลาดใหญ่แห่งหนึ่งและสถานปศุสัตว์หกแห่ง"

หานป๋อครุ่นคิด หากสามารถจูงมือฉินเมิ่งเหยากับพี่สาวทั้งสามโอบเอวของพวกนาง เตร็ดเตร่ไปตามสถานที่เหล่านี้ ใช้เงินที่หยิบยืมจากโจรท่องโดดเดี่ยว ซื้อหาเครื่องประดับงานหัตถกรรมที่พวกนางชื่นชอบ สวมใส่ให้กับพวกนางกับมือเองนับเป็นความสุขอย่างยิ่งยวด

หูอุ้ยหยงเห็นมันมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มหลงใหล กลับเข้าใจเจตนาของมันผิดไป กล่าวว่า

"ท่านทูตวางใจ ก่อนที่ท่านจะกลับแว่นแคว้น เราจะคัดเลือกช่างฝีมือแขนงต่างๆ ร่วมคณะไป ถ่ายทอดงานศิลปกรรมของแคว้นเราให้ถือเป็นการแลกเปลี่ยนงานช่างฝีมือกัน"

หานป๋อค่อยสะท้านตื่นจากฝันกลางวัน รีบกล่าวขอบคุณ

มันยิ่งอยู่ร่วมกับขุนนางกังฉินผู้นี้ ยิ่งบังเกิดความรู้สึกที่ดีแสดงว่าคนผู้นี้มีมนต์ขลังโน้มน้าวจิตใจผู้คนอย่างแท้จริง

หูอุ้ยหยงพลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ใต้เท้าชิกแฮเคยบอกต่อเราว่า โสมสวรรค์บนภูเขาหิมะของแคว้นท่าน มีสรรพคุณรักษาสรรพโรค ชุบชีวิตจากความตาย ไม่ทราบว่า...ไม่ทราบว่าโสมวิเศษหมื่นปีที่ท่านทตนำมาครั้งนี้ ใช่เป็นโสมสวรรค์ดังกล่าวหรือไม่? โอ ฝ่าบาทกับเรารอคอยมาถึงเจ็ดปีเต็ม"

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ ในที่สุดจิ้งจอกเฒ่าโผล่หางออกมาแล้ว มิน่าเล่ามันไม่เอ่ยถึงเรื่องที่ตนเองหยามหยันหูเจี๋ย ยังให้ความสำคัญกับตนเองถึงเพียงนี้ ที่แท้ต้องการโสมวิเศษหมื่นปี จากนั้นครุ่นคิดต่อให้มันมีกำลังขวัญเทียมฟ้า คงไม่กล้าทูลขอโสมวิเศษจากจูหยวนจาง คาดว่ามีข้อแลกเปลี่ยนได้โต๊ะกับชิกแฮแห่งโคกุเรียว ดังนั้นแสร้งทำท่า

ลึกลับ กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"เราความจริงคิดรอจนไร้ผู้คน ค่อยบอกต่อหูเฉิงเสี้ยง ก่อนออกจากโคกุเรียว ใต้เท้าชิกแฮกำชับเป็นการลับ จัดโสมสวรรค์ดังกล่าวอีกสองต้นมาคารวะท่านผู้เฒ่า นี่ไม่ได้อยู่ในรายการเครื่องราชบรรณาการแม้แต่แทวัง (กษัตริย์) แคว้นเรายังไม่ทรงทราบ โสมสวรรค์ทั้งสองต้นนี้หาเป็นรองโสมวิเศษที่ถวายต่อฝ่าบาทแคว้นท่านไม่ นอกจากสรรพคุณที่ท่านกล่าวมา ที่ร้ายกาจที่สุดคือการเสริมสมรรถภาพทางเพศ เราเพียงรับประทานรากฝอยเล็กๆ ลงไปเส้นหนึ่ง สามารถทำศึกกับหญิงงามสิบกว่านาง คาดว่าท่านคงเข้าใจแล้ว"

กล่าวพลางใช้ศอกกระทบร่างอีกฝ่ายเบาๆ อย่างสนิทสนม

หูอุ้ยหยงมีสีหน้ายินดี เห็นว่าทูตพิเศษผู้นี้ยังรู้สถานการณ์กว่าชิกแฮ ครั้งกระโน้นชิกแฮเพียงรับปากมอบโสมฟ้าแก่มันต้นหนึ่งเป็นการส่วนตัว ยามนี้ทูตพิเศษผู้นี้กลับมอบโสมสวรรค์ชั้นดีให้สองต้น แต่ว่ามันมีนิสัยระแวง ยังไม่เชื่อโดยสนิทใจ ขณะจะเลียบเคียงถามดูพลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังใกล้เข้ามา

หูอุ้ยหยงขมวดคิ้ว ใบหน้าที่เมตตากรุณาพลันเคร่งเครียดลง ดวงตาทอประกายอำมหิตขึ้น

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ดูท่านี่จึงเป็นโฉมหน้าอันแท้จริงของมัน

รถม้าพลันหยุดนิ่งลง สีหน้าหอ้ยหยงกลับคืนส่ความสงบ เลิกม่านหน้าต่างมองออกไป

คนผู้หนึ่งกระตุ้นม้าถึงข้างรถม้า มองเข้ามาภายในรถ กล่าวว่า

"หูเฉิงเสี้ยงสบายดี?"

หานป๋อฉุกใจคิด หรือว่าคนผู้นี้เป็นหนึ่งในสามผู้เฒ่าซีหนิงรั้งตำแหน่งผู้บัญชาการราชองครักษ์ ฉายามือไร้ไมตรีเยี่ยซู่ตง รีบสำรวจดูอีกฝ่ายโดยละเอียด

ผู้บัญชาการเยี่ยผู้นี้ร่างสูงยิ่ง สองตาเป็นประกาย แสดงว่ากอปรด้วยวิชากำลังภายในกับภายนอก ดูไปไม่ "ชรา" แม้แต่น้อย เพียงคล้ายเป็นชายกลางคนที่คึกคักเข้มแข็ง เพียงแต่จอนผมหงอกขาวอยู่บ้าง หน้าตาองอาจน่าเกรงขาม สมเป็นยอดฝีมือสำนักหนึ่ง

เยี่ยซู่ตงน้อมคำนับทั้งสองบนหลังม้า จากนั้นกล่าวเบาๆ กับหูอุ้ยหยงว่า

"ฝ่าบาทมีรับสั่ง เชิญท่านทูตเข้าเฝ้าในบัดดล"

หานป๋อกับหูอุ้ยหยงล้วนตะลึงลาน ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจูหยวนจางไม่อาจทนรอถึงวันพรุ่งนี้ มีพระประสงค์ต้องการพบทูตจอมปลอมเช่นมันในบัดดล

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น...มันจะได้พบกับของเด็ดเจ้าชีวิตแล้ว

ซากศพสีเทาชีดของเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียนถูกจัดวางบนผืนพรมบนพื้น

ไม่ว่ายามชีวิตกระเดื่องเกริกไกรถึงเพียงไหน หลังจากตายแล้วคงเหลือไว้แต่เพียงซากศพที่ไม่มีชีวิตจิตใจ

เจินซู่สั้งนั่งเท้าคางอยู่บนเก้าอี้ จับจ้องมองซากศพของมันพวมดคิ้วราวกับมีปัญหาที่ยากขบคิดคลี่คลาย

ประจวบกับยามนั้น ผมขาวหลิวเหยาจีที่พันผ้าพันแผลบนหัวไหล่เดินเข้ามา จนถึงข้างซากศพเจ้าสำนักรื่นรมย์ กัมศีรษะมองดูแล้วกล่าวว่า

"ยังไม่มีข่าวของเด็กน้อยทั้งสองหรือ?"

เจินซู่สั้งสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่มี หากพวกมันยังอยู่ภายในเมือง สมควรถูกพวกเราหาพบ

แต่เกรงว่าพวกมันหลบหนีออกนอกเมืองแล้ว”

หลิวเหยาจีเงยหน้ามองดูนาง กล่าวว่า

“ท่านผู้หญิงไฉนมีท่าทีท้อแท้อยู่บ้าง ควรทราบว่าสองฝ่ายตั้งประจัน ย่อมเกิดการบาดเจ็บล้มตาย ต้องรอถึงสุดท้ายค่อยทราบว่าผู้ใดเป็นผู้ชนะที่แท้จริง”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

“อย่าว่าแต่เราเห็นม่ออี้เสียนเป็นที่ขัดตาแต่แรก ค่ำคืนที่ทำศึกภายในเมือง หากมันยอมลงมืออย่างสุดกำลัง ผลการต่อสู้ต้องเปลี่ยนพลิกไป”

เจินซู่สั้งยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“ท่านหลิวอย่าได้มีโทสะ ซู่สั้งเพียงคลี่คลายปัญหาบางประการไม่ได้ จึงอารมณ์หมองเศร้าไปบ้าง”

หลิวเหยาจีพอฟัง ต้องกล่าวขออภัย กล่าวว่า

“นี่เป็นครั้งที่สองที่เรารับบาดเจ็บ ดังนั้นอารมณ์ไม่ดี โอเด็กน้อยทั้งสองนั้นมีสภาพคล้ายสุนัขสูญเสียบ้านช่อง เหตุใดยังสืบทราบร่องรอยม่ออี้เสียน ฆ่าคนบนถนนกลางวันแสกๆ แสดงว่าคิดฉีกหน้าพวกเรา นับแต่นี้ยังมีผู้ใดกล้าเข้าร่วมกับพวกเรา?”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“ปู่ตี้เจ้าปีศาจขวัญอ่อนถึงกับอ้างว่าบาดเจ็บซ่อนตัวไว้ เพราะเกรงว่าตกเป็นเป้าจู่โจมรายต่อไป หากพวกเราไม่กระทำการอันหมดจดสักเรื่องสองเรื่อง จะกระทบถึงชื่อเสียงอย่างใหญ่หลวง”

เจินซู่สั้งผงกศีรษะ กล่าวว่า

“พวกมันเปลี่ยนจากรับเป็นรุก เตรียมจู่โจมจัดการทีละคน นับว่าสร้างความหวาดผวาแก่พวกเราจริงๆ ยุทธวิธีที่คล่องตัวเช่นนี้เป็นสิ่งที่พวกเราคาดคิดไม่ถึงมาก่อน แต่พวกมันยังมีจุดอ่อนสองประการ”

หลิวเหยาจีกล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงหมายถึงฉู่หงอี้กับสุ่ยโหยวจิงกระมัง? พวกเราความจริงวางมาตรการว่า พวกมันต้องรุดมาช่วยพวกนาง แต่จนบัดนี้พวกมันยังไม่สนใจ บวกกับม่ออี้เสียนเสียชีวิต ทำให้พวกเราเสียขบวนหยั่งคำนวณความเคลื่อนไหวขั้นต่อไปของพวกมันไม่ออก"

เจินซู่สั้งยิ้มเล็กน้อย หันเหหัวเรื่องว่า

"หากท่านหลิวเป็นหลิงจ้านเทียนหรือตี้หวี่สือ พอฟังข่าวการศึกที่ฉางซา จะมีปฏิกิริยาอย่างไร?"

หลิวเหยาจึงงงันวูบหนึ่ง คล้ายค่อยนึกถึงพรรคมังกรพิโรธขึ้นมา ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"ย่อมต้องยกกำลังมาสมทบกับเฉียนหลอและพวก มิหนำซ้ำพวกมันสมควรทราบข่าวว่าเส้าจู่ (นายน้อย) กับหลีเหล่าต้า (อันดับหนึ่งแซ่หลี่) ไม่อยู่ละแวกนี้ ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดีนี้"

เจินซู่สั้งผุดลุกขึ้น เดินถึงอีกด้านหนึ่งของซากศพเจ้าสำนักวิ่นรมย์ ตาคู่งามเป็นประกาย กล่าวว่า

"นี่เป็นโอกาสอันดีจริงๆ ขอเพียงพวกเรารู้จักใช้สอย มิเพียงแต่พรรคมังกรพิโรธต้องจบสิ้นอวสาน ฟงสิงเลี่ยและพวกก็ไม่มีคนรอดชีวิต เมื่อถึงเวลานั้น แม่น้ำแยงซีเกียงทั้งสายจะตกเป็นของพวกเรา พวกกับทัพใหญ่ที่เคลื่อนเข้ามาจากนอกเขตแดวัน จูหยวนจางคงไม่อาจรักษาแผ่นดินไว้ได้"

หลิวเหยาจีขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ด้วยขุมกำลังพวกเราในตอนนี้ เกรงว่ายังไม่อาจเปิดศึกคราเดียวสองด้าน"

เจินซู่สั้งชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านหลิวคล้ายลืมเลือนทัพเรือของหูเจี๋ยกับหน่วยพิฆาตมังกร

ของหอกพลั่วเหินบินคู่ไปแล้ว"

หลิวเหยาจีถูกนางชม้ายมองจนใจเต้นระทึกขึ้น กล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงกล่าวถูกต้อง หูเจี๋ยกับหอกพลั่วเหินบินคู่ได้รับพระบัญชาให้จัดการกับพรรคมังกรพิโรธ ย่อมไม่สามารถนิ่งเฉย แต่ขุมกำลังพวกมันยังไม่อาจกวาดล้างพรรคมังกรพิโรธให้สิ้นซาก"

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"จักจั่นจับแมลง นกกระจิบตามหลัง อย่าลืมว่ายังมีพวกเรา"

หลิวเหยาจีถูกนางก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัย กล่าวว่า

"อย่างนั้นให้ผู้ใดจัดการกับฟงสิงเลี่ยและพวก?"

เจินซู่สั้งไม่ตอบคำถามโดยตรง ย้อนถามว่า

"พวกมันคิดช่วยเหลือสุ่ยโหยวจิงกับฉู่หงอี้กลับไป สุดท้ายต้องถกพวกเราพบเห็น เพื่อมิให้แบ่งแยกกำลังออกไป พวกเราได้แต่เลือกเป้าหมายเป้าเดียว ท่านหลิวเลือกผู้ใดดี?"

หลิวเหยาจีบังเกิดความคับข้องใจอยู่บ้าง หญิงงามต่างชนเผ่านางนี้อายุอ่อนกว่ามันหลายสิบปี แต่ความคิดอ่านยังเผ็ดร้อนกว่านักเลงเก่าเช่นมัน หากคราครั้งนี้มันไม่อาจนึกหาคำตอบที่สร้างความพึงพอใจนาง นางคงนึกดูแคลนมัน ดังนั้นใช้ความคิดอย่างรอบคอบ

เจินซู่สั้งกลับครุ่นคิดถึงหานป๋อ นางประกาศต่ออิงเฟยว่าตัวเองบังเกิดความสนใจในตัวหานป๋อ ด้วยฝีมืออันอำมหิตของอิงเฟยต้องกำจัดฆ่าฝ่ายตรงข้ามโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ เด็กแซ่หานสามารถรอดจากชะตากรรมหรือไม่ นับเป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง

หากหานป๋อตกตาย ฉินเมิ่งเหยาคงใจแหลกสลาย ทอนอายุขัยสั้นกว่าเดิม ฟางเยี่ยหวี่จะได้สิ้นเยื่อใยต่อฉินเมิ่งเหยา นางเท่ากับระบายโทสะคราหนึ่ง

หากหานป๋อไม่ตาย เราเจินซู่สั้งจะเข้าร่วมการละเล่นกับมัน

สักครา

แว่วเสียงหลิวเหยาจีกระทบโสตว่า

“เราเลือกสุ่ยโหยวจิงเป็นเป้าหมาย เพราะว่าฉู่หงอี้มีงูเจ้าถิ่นเช่นสำนักตันชิงให้ความคุ้มครอง สามารถเล็ดลอดหูตาพวกเราที่มาจากภายนอก แต่วิชาสะกดรอยของสุ่ยโหยวจิงเป็นท่านถ่ายทอดให้ย่อมไม่อาจหนีรอดจากค้นหาของท่าน เรากล่าวถูกต้องหรือไม่?”

เจินซู่สั่งหักห้ามความคิดคำนึง ยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

“ท่านหลิวแยกแยะได้อย่างชัดแจ้ง ซู่สั่งจะอาศัยเครือข่ายของเฉียนหลอปล่อยข่าวออกไปว่า พวกเรากำลังตามล่าสุ่ยโหยวจิง หากพวกมันรุดไปช่วยเหลือ ก็จะตกหลุมพรางของพวกเรา”

ตาคู่งามทอประกายอำมหิต กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ข้าพเจ้ายังต้องการดว่า เสนาธิการพรรคมังกรพิโรธตี้หวี่สือจะมีชีวิตรอดได้อย่างไร?”

บนเรือหาปลาที่อ่าวอันเงียบสงบของทะเลสาบตังถิง บุคคลสำคัญของพรรคมังกรพิโรธ ประกอบด้วยปางจู่ (ประมุขพรรค) ช่างกวนอิง หลิงจ้านเทียน ตี้หวี่สือ ผังกว่อจือ และเหลียงชิวเว่ยกำลังหารือกัน

ตี้หวี่สือกล่าวอย่างจริงจังว่า

“หลังจากข่าวการศึกที่เมืองฉางซาเมื่อคืน ตอนนี้ได้รับแจ้งจากแกพิราบปราดเปรียวพันลี้ว่า ฉางเจิงกับสิงเลี่ยจู่โจมสังหารเจ้าสำนักงิ้นรมย์ม่ออี้เสียนเป็นผลสำเร็จ...”

ช่างกวนอิงตบโต๊ะชมเชยชิฉางเจิง หลิงจ้านเทียนก็กล่าวว่า

“ดูท่าพวกเราต้องรีบรุดไปช่วยเหลือ ไม่เช่นนั้นพวกมันจะช้าเร็วต้องถูกศัตรูกินไป หากพวกเรารวมตัวกัน ทั้งยังมีเฉียนหลอช่วยเหลือก็สามารถเสี่ยงชีวิตสักครา”

เหลียงชิวเว่ยสอดคำขึ้น

“เราเห็นด้วยกับข้อเสนอของท่านอาหลิง ฟางเยี่ยหวี่กับหลี่เช่อเม่ยโดยสารเรือจากไปตั้งแต่สองวันก่อน โดยมุ่งไปทางตะวันออก จุดหมายปลายทางสมควรเป็นนครหลวง เป็นเหตุให้ขุมกำลังพวกมันลดทอนลง เพียงไม่เข้าใจว่าในช่วงเวลาเช่นนี้ ฟางเยี่ยหวี่ไฉนผละจากไป?”

ผังกว่อจือกล่าวว่า

“คาดว่าฟางเยี่ยหวี่นึกไม่ถึงว่ายังมีทัพพิสดารเช่นเฉียนหลอประเมินขุมกำลังฉางเจิงต่ำทรามไป แต่ท่านผู้หญิงเจินนั้นก็ร้ายกาจนักลงมือต้อนฉางเจิงและพวกสู่มุมอับ เป็นเหตุให้ดาบมือซ้ายต้องตายคราครั้งนี้ ฉางเจิงกับพวกฆ่าเจ้าสำนักรื่นรมย์เพียงเป็นการดิ้นรนครั้งสุดท้าย หากพวกเราไม่รีบรดไปช่วยเหลือ พวกมันคงดับขันอันตรายแล้ว”

ซ่างกวนอิงกล่าวกับตี้หวี่สือว่า

“หวี่สือรีบเตรียมการ ช่วยคนรีบร้อนดุจดับไฟ ไม่อาจชักช้าได้”

ตี้หวี่สือทอดถอนใจคำหนึ่ง ที่นี้มีทั้งหมดห้าคน มีอยู่สี่คนเสนอให้ยกกำลังไป มันยังแสดงความคิดเห็นอันใดได้?

หลิงจ้านเทียนสังเกตเห็นท่าทีที่ลังเลของมัน จึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

“หวี่สือใช่มีความคิดเป็นอื่นหรือไม่? ในสถานการณ์เช่นนี้ หากพวกเรายังหดหัวในกระดอง มองดูพวกมันถูกศัตรูล้อมปราบพรรคมังกรพิโรธอย่าคิดหมายยืนหยัดอยู่สืบไป ดังนั้นต่อให้นี่เป็นหลุมพราง พวกเราคล้ายหลบไม่พ้น”

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

“สถานการณ์ในยามนี้ เป็นผลที่เกิดจากเหตุไม่คาดหมาย ผู้ใดสามารถใช้สอย ผู้นั้นจะเป็นผู้ชนะ ตอนนี้ฉางเจิงกับพวกจู่โจมสังหารเจ้าสำนักรื่นรมย์ แสดงว่าคิดส่งข่าวสารต่อพวกเรา พวกมันจะตรึงกำลัง

ของท่านผู้หญิงเจินไว้ เปิดโอกาสให้พวกเราบุกเข้าไป"

ซ่างกวนอิงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังกลัวว่าหวี่สือจะคัดค้านการเคลื่อนกำลังเสียอีก"

ตี้หวี่สือขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราทราบแล้วว่า หน่วยพิฆาตมังกรที่นำโดยหอกพลั่วเหินบินคู่มียอดฝีมือราวสิบคน มือดีรอบนอกร่วมร้อยคน บวกกับทัพเรือของหูเจี๋ย สามารถระดมกำลังเคลื่อนที่เร็วนับหมื่นเข้าสกัดพวกเรา"

หลิงจ้านเทียนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ดีที่ทัพเรือของหูเจี๋ยต้องดำเนินการปิดล้อม เป็นเหตุให้กำลังกระจายออกไป ขอเพียงพวกเราปฏิบัติการอย่างรวดเร็ว สามารถทะลวงฝ่าไปได้ ดังนั้นเส้นทางเดินทัพมีความสำคัญที่สุด"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เส้นทางเดินทัพที่เร็วที่สุด ย่อมโดยสารเรือรบออกจากทะเลสาบต้งถิงแล่นเข้าสู่แม่น้ำเซียงสุ่ย อย่างนั้นภายในสองวันจะบรรลุถึงเมืองฉางซา แต่ทางน้ำช่วงนี้ต้องเผชิญกับศัตรูกล้าแข็งที่สุด"

หลิงจ้านเทียนยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"และเป็นเส้นทางที่ศัตรูคิดไม่ถึงว่าพวกเราจะเลือกเดิน หากไม่มีคนของฟางเยี่ยหวี่อยู่ด้วย เรามั่นใจว่าสามารถปะทะกับทัพเรือของหูเจี๋ยกับหอกพลั่วเหินบินค่อสักครา"

ตี้หวี่สือกล่าวกับผังกว่อจือว่า

"ท่านอาผังโปรดถ่ายทอดคำสั่งของปางจู่ เรียกระดมกำลังให้เรือรบที่หลบซ่อนอยู่ทั้งหมดมารวมตัวในที่นี้ เตรียมปฏิบัติการได้ทุกเมื่อ"

ผังกว่อจือรุดไปด้วยความยินดี

ดวงตาตี้หวี่สือทอประกายปัญญา กล่าวว่า

“พวกเรากำหนดเป้าหมายสองแห่ง คือเกาะมังกรพิโรธกับเมืองฉางซา ก่อนอื่นแสร้งตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน หากศัตรูหลงกล ระดมกองทัพไปยังเกาะมังกรพิโรธ พวกเราจะวกเข้าสู่แม่น้ำเชียงสุ่ย รุดสู่เมืองฉางซา ขึ้นฝั่งที่ชานเมืองด้านทิศเหนือ สมทบกับฉางเจิงและพวก”

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

“หากศัตรูไม่หลงกล พวกเราไยมิใช่รุกก็ใช่ที่ถอยก็ใช่ที่?”

ตี้หวี่สือกล่าวโดยที่มีความคิดอ่านเป็นมั่นเหมาะว่า

“หากศัตรูดูออกว่าจุดหมายปลายทางของพวกเราคือเมืองฉางซา อย่างนั้นพวกเราจะสร้างความตื่นตะลึงแก่พวกมัน ทุ่มกำลังตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา อย่างนั้นจะเสริมความมั่นคงแก่พวกเรากว่าเดิม”

หลิงจ้านเทียนผงกศีรษะ กล่าวว่า

“แผนอันแยบคายนัก หากหูเจี๋ยปล่อยให้พวกเราตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน จูหยวนจางพอทราบเรื่อง ต้องตัดศีรษะมันแน่นอน ดังนั้นไม่ว่าพวกมันวางแผนอย่างรัดกุมเพียงไหน พอเห็นพวกเราบุกตีเกาะมังกรพิโรธ ต้องทุ่มกำลังมาป้องกัน เมื่อถึงเวลาพวกเราทั้งสามารถโจมตีพวกมัน และสามารถอ้อมผ่านพวกมัน รุดสู่เมืองฉางซา”

ซ่างกวนอิงตบโต๊ะร้องว่า

“ตกลงตามนี้”

ตี้หวี่สือกล่าวอีกว่า

“ตอนนี้ผู้ที่ข้าพเจ้าเป็นห่วงที่สุดมิใช่ฉางเจิงและพวก แต่เป็นท่านอาล่าง ในยามคับขันเช่นนี้ ฟางเยี่ยหวี่กับหลี่เช่อเม่ยกลับมุ่งสู่นครหลวง คงต้องวางแผนอุบายอันยิ่งใหญ่ จนใจที่ท่านอาล่างและพวกพอไปถึงนครหลวง พวกเราก็ไม่สามารถติดต่อได้ คิดเตือนภัย

แก่พวกเขายังทำไม่ได้"

หลิงจ้านเทียนกวาดตาออกไปนอกเรือ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องที่อับจนปัญญา ขบคิดมากความก็เปล่าประโยชน์ ปล่อยให้สวรรค์เบื้องบนกำหนดชะตากรรมของพวกเราเถอะ คืนนี้ฟ้ามืดค่ำลง จะถึงเวลาที่พวกเรามุ่งสู่เกาะมังกรพิโรธ หูเจี๋ยเหิมเกริมมานานแล้ว จะให้มันลิ้มลองยุทธการสู้รบยามวิกาลของพรรคเราสักครา"

ซ่างกวนอิงตวาดว่า

"เกาะมังกรพิโรธต้องชนะ"

พลางยื่นมือออก ผู้คนอีกสามคนพากันยื่นมือออกไป สัมผัสมือกันแนบแน่น

ล่างฟานหวินปลอมตัวเป็นเทพบตรสำอางเซวียหมิงอี้ นั่งในรถม้าที่เช่ามาคันหนึ่ง ปลอมตัวเป็นพ่อค้าวาณิชมุ่งสู่นครหลวง

เช่นนี้แม้ต้องใช้เวลานานไปบ้าง แต่ก็ไม่สะกิดความสนใจของผู้คน

ทั้งนี้เพราะไม่ว่าศักดิ์ศรีทั้งจริงและปลอมของเขา ล้วนไม่อาจพบพานคน

หากผู้คนทราบว่าเขาคือกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน มาตรว่าจะก่อเกิดเป็นมรสมปั่นป่วน หากถูกผู้คนจดจำออกว่าเขาคือจอมโจรปล้นสวาทเซวียหมิงอี้ เกรงว่าไม่ปลอดภัย

ดีที่ยังห่างจากยามเซิน (สิบหกนาฬิกา) อีกหนึ่งชั่วยาม มีเวลารุดถึงสะพานลั่วฮัวอย่างเพียงพอ เมื่อถึงเวลานั้นขอเพียงมอบตัวยาในอกเสื้อต่อบุตรีของเซวียหมิงอี้ ถือว่าบรรลุคำสั่งเสียของผู้ตายแล้ว

ชายฉกรรจ์ที่ขับรถเร่งม้าแก่ที่เทียมรถทั้งสองตัว หวังว่าก่อนฟ้ามืดค่ำรับส่งผู้โดยสารอีกเที่ยวหนึ่ง หาเงินเพิ่มอีกหลายพวง

ประมาณต้นยามเว่ย (สิบสามนาฬิกาเศษ) รถออกจากหมู่บ้านซันหลุงชุน บรรลุถึงฝั่งตะวันตกของแม่น้ำแยงซีเกียง ฝั่งตรงข้ามเป็นนครหลวง

ที่ท่าข้ามมีผู้คนสิบกว่าคนรอเรือโดยสารข้ามฟาก

ล่างฟานหวินมองลอดผ้าม่านบนหน้าต่างรถออกไป เห็นผู้คนกว่าครึ่งเป็นคนพื้นเมือง มีเพียงสี่ห้าคนเป็นพ่อค้าวาณิช

ล่างฟานหวินสวมหมวกเล้ย ปิดบังโฉมหน้าของจอมโจรปล้นสวาทไว้ หิ้วห่อผ้าใบใหญ่ที่ซุกซ่อนกระบี่คลุมวรุณขึ้น รถม้าพอหยุดลง เขาก็ก้าวลงจากรถ ให้รางวัลชายฉกรรจ์ที่ขับรถอีกหนึ่งเตี้ยว (พวง)

ชายฉกรรจ์นั้นขอบคุณเป็นการใหญ่ ชี้มือไปยังเรือเล็กที่จอดเทียบท่าอยู่สิบกว่าลำ กล่าวว่า

"นายท่านคิดไปยังสะพานลั่วฮัว สามารถเช่าเรือลำหนึ่ง พอข้ามแม่น้ำใหญ่เข้าสู่แม่น้ำฉินไหวย้อนทวนขึ้นไป อย่างมากครึ่งชั่วยามก็บรรลุถึง ยังดีกว่ารอเรือข้ามฟาก"

ล่างฟานหวินบอกขอบใจ เดินไปยังท่าข้าม

พลันรู้สึกมีสายตาคมกล้าหลายคู่จ้องจับมาบนร่าง ที่แท้อีกด้านหนึ่งของท่าข้าม จอดไว้ด้วยเรือของทางการลำหนึ่ง บนเรือนั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ชุดลำลองหลายคนสำรวจมองดูเขา พวกมันล้วนพกพาดาบกระบี่ สีหน้าเยือกเย็นดุร้าย ไม่คล้ายเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมืองทั่วไป

ล่างฟานหวินจงใจงอหลัง งำประกายตาไว้ ทั้งแสร้งเป็นสะดุดถูกสินค้าบนท่าข้าม เกือบหกล้มลง หมวกเล้ยร่วงหลุดลง เผยเห็นโฉมหน้าอันหล่อเหลาของเทพบุตรสำอางเชวียหมิงอี้

หากเขาคาดเดาไม่ผิด คนเหล่านี้สมควรเป็นทหารรักษาพระองค์ในสังกัดเหลิงเอี้ยน ถูกสั่งมาเฝ้าเส้นทางข้ามแม่น้ำ

เหล่าชายฉกรรจ์เห็นล่างฟานหวินใช้ไม่ได้ถึงเพียงนี้ พากันสั่น

ศีรษะหัวร่อออกมา ไม่แยแสสนใจเขาอีก

ล่างฟานหวินก็ลอบหัวร่อในใจ

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าเป็นจังหวะจะโคน ล่างฟานหวินพอฟังก็ทราบว่าผู้มามีจำนวนสามคน ล้วนมีฝีมือติดตัว รีบสวมหมวกเล้ยไว้ แสร้งเป็นมองดูเรือข้ามฟากซึ่งแล่นมาจากฝั่งตรงข้าม ทำท่าไม่อาจรอได้ ค่อยเดินไปยังเรือเล็กทางขวามือ เพื่อหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้ากับชาวยุทธจักรเหล่านั้น

เรือน้อยลำหนึ่งแล่นมาถึง สตรีเจ้าของเรือโยกถ่อเบาๆ ร้องว่า

"นายท่านต้องการเรือหรือไม่ ไปยังหอแดงที่แม่น้ำฉินไหว เพียงศรึ่งเตี้ยว (พวง) เท่านั้น"

ล่างฟานหวินลอบชมเชยสตรีเจ้าของเรือรู้จักเรียกลูกค้า จึงผงกศีรษะพลางก้าวลงเรือ ขณะจะนั่งที่หัวเรือ เพื่อชมทิวทัศน์สองฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียงจนถึงแม่น้ำฉินไหว สตรีเจ้าของเรือก็ร้องว่า

"นายท่านเข้ามานั่งที่ใต้ประทุนเรือเถอะ จะได้ไม่ถูกสะเก็ดน้ำกระเซ็นใส่"

ล่างฟานหวินสะท้านใจเล็กน้อย ที่แท้เขาพอมุ่งความสนใจมาที่ใต้ประทุนเรือ ก็สำรวจพบลมหายใจอันรวยรินที่พยายามข่มกลั้นไว้

ยามนี้เขามีทางเลือกสามประการ

หนึ่ง คือกลับไปยังท่าข้าม แต่การกระทำเช่นนั้นจะสะกิดความสนใจของผู้คนยิ่งกว่า หากชาวยุทธจักรที่ตามหลังมาเหล่านั้นจดจำออกว่าเขาเป็นใคร จะเกิดปัญหายุ่งยากแล้ว

สอง ยังคงนั่งที่หัวเรือ แต่หากฝ่ายตรงข้ามคิดจัดการกับเขาไม่แน่ว่าพอถึงกลางคันพานคว่ำเรือ อย่างนั้นจะสะกิดความสนใจของผู้คนเช่นกัน หาเป็นประโยชน์ต่อเขาไม่

ดังนั้นทางเลือกสุดท้ายคือนั่งลงที่ใต้ประทุนเรือ หาทางสยบ

ผู้คนที่ซ่อนตัวเอาไว้ ค่อยบีบบังคับสตรีเจ้าของเรือส่งเขาไปยังฝั่งตรงข้าม

พอตกลงใจ ล่างฟานหวินจึงเข้าไปนั่งลงที่ใต้ประทุนเรือ ทั้งจงใจหันหลังให้กับกองสินค้าซึ่งซุกซ่อนผู้คนไว้

ดวงตาสตรีเจ้าของเรือทอแววลิงโลดลำพองวูบหนึ่ง บังคับเรือไปยังฝั่งตรงข้าม

ล่างฟานหวินถอดหมวกเล้ยออก วางลงบนพื้นกระดานเรือ ทิ้งห่อสัมภาระไว้ข้างกาย บิดขี้เกียจคราหนึ่ง มองไปยังฝั่งตรงข้าม

เมื่อสิบปีก่อน เขายังหนุ่มฉกรรจ์ เดินทางถึงนครหลวงเพียงลำพัง เมื่อขากลับพบพานจี้ซีซีบนแม่น้ำฉินไหว ภาพเหตุการณ์นั้นคล้ายเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานก็มิปาน

คนที่ซ่อนตัวอยู่ด้านข้างมีอุณหภูมิสูงขึ้น

ล่างฟานหวินทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเตรียมลงมือแล้ว ต้องแอบยิ้มในใจ

อาศัยยอดฝีมือเช่นเขา กล้ามเนื้อทุกส่วนสามารถแผ่พุ่งพลังที่น่าตระหนก ชาวยุทธจักรธรรมดาต่อให้ถือดาบกระบี่ ก็อย่าคิดหมายแทงเข้าสู่ร่างกายของเขา

เพียงฟังเสียงลมหายใจ คำนวณอุณหภูมิของร่างกายฝ่ายตรงข้าม เขาก็คำนวณระดับฝีมือของฝ่ายตรงข้ามออกได้ ดังนั้นรอให้ฝ่ายตรงข้ามลงมืออย่างปลอดโปร่งโล่งใจ

พลันปรากฏพลังความเย็นจู่โจมถึงบริเวณไต

พริบตาอันกระชั้นเร่งร้อน ล่างฟานหวินสรุปว่าฝ่ายตรงข้ามแม้ลงมืออย่างรวดเร็ว แต่ออมรั้งพลังเอาไว้ ประการสำคัญคือรังสีการฆ่าฟันไม่รุนแรง แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามเพียงคิดสยบเขาเอาไว้ ไม่ต้องการชีวิตของเขาในมีดเดียว

ล่างฟานหวินแสร้งเป็นตกตะลึง เมื่อมีดสั้นจ่อใส่ข้างเอวของเขา

เขายังไม่ขยับเคลื่อนไหว

สตรีเจ้าของเรือยังคงบังคับเรือ ไม่รับรู้เรื่องราวใต้ประทุนเรือ

สุ้มเสียงเย็นชาของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

“อย่าขยับ มีดสั้นของเราเล่มนี้ฉาบพิษร้าย ขอเพียงสะกิดผิวหนังท่าน จะคร่าชีวิตท่านทันที”

ล่างฟานหวินนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

สตรีที่ถือมีดสั้นออกจากกองสินค้า นั่งลงที่ข้างกายเขา ยังคงจ่อมีดสั้นใส่เขา หลังจากส่งเสียงหัวร่ออย่างเคียดแค้น จึงกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงกระมัง? เซวียหมิงอี้ ท่านแม้หนีรอดจากการตามล่าของพวกมัน ยังไม่อาจผ่านด่านของเรา เรารอคอยอย่างยากเย็นนักสามปีแล้วที่เราเฝ้าคิดถึงท่าน คิดกัดเนื้อของท่านออกมาดูว่ามีรสชาติใด”

ล่างฟางหวินทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“แม่นางใช่จำคนผิดหรือไม่?”

เขาคาดว่าขอเพียงตนเองเอ่ยปาก ฝ่ายตรงข้ามจะจำแนกออกว่าสุ้มเสียงของเขามีความแตกต่าง เมื่อถึงเวลาขอเพียงอธิบายสักหลายคำ ก็จะคลายความเข้าใจผิด ไม่ถูกฝ่ายตรงข้ามพัวพันต่อไป ทั้งจะแจ้งต่อฝ่ายตรงข้ามว่าเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ตายแล้ว จะได้ปลดปล่อยตัวเองออกจากความอับอายอัปยศและอาฆาตแค้น

มิคาดสตรีนางนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ในที่สุดท่านยอมเอ่ยปากแล้ว เหตุใดวันนั้นเราเฝ้าขอร้อง ท่านล้วนไม่มีปฏิกิริยาตอบรับ เพียงกระทำความชั่วต่อไป”

พลันยื่นมืออีกข้างหนึ่ง จี้สกัดจุดที่กลางหลังของเขาหลายแห่ง

นี่ไหนเลยบังเกิดผลต่อล่างฟานหวิน แต่เขายังแสร้งเป็นร่างอ่อนระทวย ล้มพับกับร่างสตรีนางนั้น

สตรีนางนั้นยังจ่อมีดสั้นใส่เขา เคลื่อนตัวมาถึงเบื้องหน้าของเขา

ให้เขาชมดูโดยชัดตา อีกมือหนึ่งแตะหัวไหล่ของเขา มิให้ล้มตัวไปด้านข้าง

ล่างฟานหวินรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา สตรีนางนี้มีอายุประมาณยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี ใบหน้าหมดจดงดงาม ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา เปี่ยมแววอันสับสน ทั้งแฝงความแค้นอันลึกล้ำ ยังมีแววตัดพ้อที่ยากบอกกล่าว

สตรีนางนั้นหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง จากนั้นค่อยสงบลงมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"โจรราคะที่สมควรสับสักพันมีด จดจำเราได้หรือไม่? เราถูกท่านทำร้ายสาหัสนัก มิเพียงสามีตั้งข้อรังเกียจเรา ผู้คนที่ทราบเรื่องต่างใช้ แววตาที่แปลกประหลาดมองดูเรา ตอนนี้ท่านตกอยู่ในมือเราแล้ว หลังจากที่เราแล่เนื้อเถือหนังท่านจนตาย คอยติดตามท่านลงสู่ปรภพไปฟ้องร้องท่าน มิให้ท่านผุดเกิดอีก"

ล่างฟานหวินบังเกิดความสมเพชเวทนา ใคร่ครวญว่าสมควรบอกความจริงต่อนางหรือไม่?

สตรีที่โยกถ่อร้องถามว่า

"คุณหนู พวกเราจะไปที่ใด?"

ล่างฟานหวินพอฟังว่าพวกนางไม่ได้กำหนดแผนการเอาไว้ ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคิดฆ่าเขาบนเรือ ขณะจะแผ่พ่งพลังกระแทกมีดสั้นของนางเบี่ยงเบน สตรีนางนั้นตอบว่า

"แล่นไปยังแม่น้ำฉินไหว"

หญิงรับใช้ที่ปลอมเป็นสตรีเจ้าของเรืองงงันวูบหนึ่ง จึงโยกถ่อไปยังแม่น้ำฉินไหว

สตรีนางนั้นจ้องมองตาล่างฟานหวิน สีหน้าปรากฏแววประหลาดใจขึ้น ร้องว่า

"เหตุใดใช้สายตาเช่นนั้นมองดูเรา จดจำเราไม่ออกแล้วหรือ? เฮอะ ดวงตาท่านเปลี่ยนเป็นเหลืองขุ่น ใช่หมกมุ่นกับสุรานารีเกินไปหรือไม่?"

ล่างฟานหวินพอทราบว่าเรือน้อยมุ่งไปยังแม่น้ำฉินไหว กลับไม่รีบร้อนเอาตัวรอดแล้ว

สตรีนางนั้นน้ำตาทะลักจากเบ้า กล่าวด้วยความคับแค้นว่า

"หลังจากที่ค่ำคืนนั้นท่านข่มขืนเรา ในใจเราเพียงคิดใคร่ตาย มีแต่ความตายจึงคืนความบริสุทธิ์แก่เรา แต่ตราบใดที่ไม่เห็นท่านตายก่อน เราเอี๋ยนเอียนหยูไหนเลยยินยอมพร้อมใจ เซวียหมิงอี้ วันนี้ท่านต้องตายแน่นอน"

ยามนี้ถึงรอบล่างฟานหวินไม่กล้าเปิดเผยศักดิ์ศรี ไม่เช่นนั้นไยมิใช่เป็นการทำร้ายสตรีนางนี้ทางอ้อม

สตรีนามเอี๋ยนเอียนหยูตบคลายจุดให้แก่เขาแห่งหนึ่ง ร้องว่า

"ออกปากขอความกรุณาเถอะ ไม่เช่นนั้นเราจะแล่เนื้อท่านออกมาทีละชิ้นแล้ว"

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มออกมา ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี หน้ากากที่เขาสวมใส่สมเป็นผลงานของเปยเสิ่งเทียน แม้แต่สีหน้าของเขายังถ่ายทอดออกมาอย่างชัดแจ้ง

เอี๋ยนเอียนหยชมดจนงงงันวบหนึ่ง รอยยิ้มนี้แฝงเสน่ห์ความเป็นบุรุษที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง คิดไม่ถึงจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของโจรปล้นสวาทที่นางปรารถนาใคร่กัดกินเลือดเนื้อของเขา

ก่อนหน้านี้นางพอนึกถึงโจรปล้นสวาทที่ข่มขืนย่ำยีนางผู้นี้ ก็คิดฆ่ามันในบัดดล ไม่ทราบเพราะเหตุใด ยามนี้พอหันหน้าหากัน กลับพบว่าตัวเองไม่คิดฆ่ามันโดยเร็ว

หญิงรับใช้ที่บังคับเรือพลันร้องบอกว่า

"คุณหนู มีเรือสามลำไล่กวดตามพวกเรา"

เอี๋ยนเอียนหยูหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องบอกต่อหญิงรับใช้นั้นว่า

"หาทางถ่วงเวลาพวกมันสักครู่หนึ่ง"

จากนั้นหันกลับมามองดูล่างฟานหวิน ตอนแรกดวงตาทอประกายอำมหิต จากนั้นกลายเป็นแววตัดพ้อรันทด สุดท้ายเปลี่ยนเป็นซับซ้อนกว่าเดิม

แสดงว่าในใจบังเกิดความคิดหลายประการหักล้างกัน

นางพลันล้วงขวดเคลือบจากอกเสื้อใบหนึ่ง เทยาเม็ดสีแดงสดออกมาเม็ดหนึ่ง ยัดเข้าปากล่างฟานหวิน

ยาเม็ดพอเข้าปากก็ละลาย ไหลลงสู่ลำคอไม่อาจคายออกมา

ไม่ว่ายาเม็ดนี้มีพิษร้ายเพียงไหน ล่างฟานหวินยังไม่เห็นอยู่ในสายตา เพียงไม่เข้าใจว่าเหตุใดเอี๋ยนเอียนหยูไม่พานฆ่าเขา?

เอี๋ยนเอียนหยูยื่นหน้ามาถึงข้างใบหูเขา กล่าวว่า

"นี่เป็นยาพิษของตระกูลอี้มณฑลฮกเกี้ยน หากภายในสามวันท่านไม่ได้ยาขจัด คงแต่เซียนวิเศษก็ไม่อาจช่วยเหลือท่าน ด้วยความกลอกกลิ้งของท่าน ย่อมคาดเดาออกว่าเราซ่อนยาขจัดไว้สถานที่อื่น"

ล่างฟานหวินอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านเมื่อแค้นเซวียหมิงอี้ถึงเพียงนี้ เหตุใดไม่ฆ่ามันให้หมดเรื่องสิ้นราว?"

เอี๋ยนเอียนหยูกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมื่อท่านเอ่ยถึงชื่อตัวเอง เหตุใดคล้ายเอ่ยถึงชื่อผู้อื่น หรือเข้าใจว่าเราจะปล่อยปละละเว้นท่าน? หากฆ่าท่านในมีดเดียว ออกจะกรุณาท่านเกินไป เรายอมพลีกายตัวเอง ค่อยเรียนรู้การลงทัณฑ์ที่โหดเหี้ยมอำมหิตที่สุดในโลก หากไม่ให้ท่านลิ้มลอง ไหนเลยเลิกราได้ เราจะไม่ปล่อยให้ผู้อื่นฆ่าท่านเด็ดขาด"

พลางเดินออกจากใต้ประทุนเรือ จับตาดูเรือเร็วที่ไล่กวดตามมา ยามนี้เรือน้อยมาถึงช่วงที่มีชื่อที่สุดของแม่น้ำฉินไหวแล้ว บนผิวน้ำจอดเต็มไปด้วยเรือใหญ่น้อย ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม แว่วเสียงเครื่องสายดังลอดออกมาครึกครื้นยิ่งนัก

ล่างฟานหวินหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ เห็นสมควรเล่นละครสักครั้ง หาไม่คงไม่อาจรุดถึงสะพานลั่วฮัวทันเวลา

หานป่อกับผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ดงควบม้าเคียงคู่ เหล่าราชองครักษ์ในชุดเกราะใหม่เอี่ยมห้อมหน้าล้อมหลัง เลียบถนนใหญ่มุ่งสู่วังหลวง

เยี่ยซู่ตงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทูต ทางด้านนั้นคือทะเลสาบเสียนอ่ และเป็นสถานที่ฝึกกองทัพเรือของพวกเรา เรือนรับรองอาคันตุกะที่ท่านทูตพักพำนักอยู่ในสวนอุทยานทางทิศตะวันตกของทะเลสาบม่อโฉว มีทิวทัศน์ไม่เลวอ้อ ท่านทูตเพิ่งมายังนครอิ้งเทียนฝู่ คงไม่ทราบตำนานของทะเลสาบม่อโฉวกระมัง?"

หานป่อรู้สึกว่าชนชั้นผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนักผู้นี้มีมารยาทอย่างเหลือเชื่อ พูดจาแช่มช้าเนิบนาบ กลับกลัวว่าเวลาบอกเล่าตำนานพลอยเชื่องช้าด้วย รีบหันเหหัวเรื่องว่า

"เหตุใดฝ่าบาทพลันเบิกตัวเราเข้าวัง? จนบัดนี้หัวใจเรายังเต้นตุมตาม"

เยี่ยซู่ตงยิ้มพลางมองดูมันแวบหนึ่ง ครุ่นคิดว่าเหตุใดโคกุเรียวจึงส่งเด็กน้อยเช่นนี้มา ปากได้แต่ตอบว่า

"ฝ่าบาททรงกระทำการใด ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้คนคาดคำนวณไม่ออกท่านดู นั่นเป็นหวงเฉิงแล้ว"

หานป่อมองไปยังเบื้องหน้า เห็นเป็นปราสาทราชวังอันภูมิฐานหลังหนึ่ง สร้างคูน้ำล้อมรอบ หัวใจยิ่งเต้นระทึกกว่าเดิม

เยี่ยซู่ตงแนะนำว่า

"วังหลวงสร้างบนทะเลสาบเอี้ยนเชวี่ย โดยย้ายภูเขาทั้งลูกมาแบ่งออกเป็นสองชั้น ชั้นนอกเรียกว่าหวงเฉิง (ราชธานี) มีประตูหกบาน ชั้นในเรียกว่ากงเฉิง (วังที่ประทับ) ระหว่างเมืองชั้นในกับชั้นนอกยังมีประตูเมืองสองชั้น ชั้นนอกชื่อประตูเฉิงเทียน หน้าประตู มีสะพานห้ามังกร ชั้นในชื่อประตูตวนเหมิน มีสะพานห้ามังกรชั้นในเช่นกัน ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ท่านทูตเข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษรเขตวังใน"

หานป่อเห็นวังหลวงจัดสร้างประตูเป็นชั้นๆ คล้ายสัตว์ประหลาดที่กลืนผู้คนเข้าไปโดยไม่คายกระดูกออกมา ถึงกับคิดถอนตัว แต่ทั้งหน้าหลังห้อมล้อมด้วยราชองครักษ์ที่มีฝีมือกล้าแข็ง ยังมียอดฝีมือเช่นเยี่ยซู่ตงอยู่ด้านข้าง คิดหนีก็หนีไม่รอด ได้แต่กัดฟันติดตามเยี่ยซู่ตงเข้าทางประตูอู่เหมินด้านทิศใต้เข้าสู่วังหลวง

หลังจากเหยียบย่างเข้าวัง บรรยากาศอันเคร่งขรึมสำรวมก็ทำลายความเชื่อมั่นของหานป่อ ซึ่งถูกฉินเมิ่งเหยากระตุ้นขึ้นมาก่อนขึ้นจากเรือจนหมดสิ้น

ภายใต้การนำของขันทีที่อยู่ทางหน้าหลังรวมสี่คน หานป่อพกพาหัวใจที่เต้นระทึก เดินไปตามทางระเบียงของวังใน

ในสถานที่ซึ่งปราศจากสุ้มเสียงใด เสียงฝีเท้าเป็นที่ระคายหูเป็นพิเศษ

หานป่อคิดถามเหล่าขันทีที่หน้าตาเฉยเมยว่าต้องเดินอีกนานเท่าใด แต่จำได้ว่าก่อนที่เยี่ยซู่ตงจะส่งมอบมันแก่เหล่าขันทีที่สะพานห้ามังกรชั้นใน เคยกำชับว่าอย่าได้สนทนากับขันทีใดๆ เพราะว่าเป็น

ข้อห้ามของฮ่องเต้ ได้แต่อัดอั้นไว้ในใจ

พร้อมกันนั้นนึกเลื่อมใสผู้ที่ออกแบบก่อสร้างวังหลวง กลับสามารถจัดสร้างสิ่งปลูกสร้างที่บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความสำรวมตน รู้สึกว่าตัวเองช่างกระจ้อยร่อยนัก

หลังจากผ่านเก้าโค้งสิบคดเคี้ยว ยังผ่านประตูซึ่งคล้ายไม่มีการเฝ้ารักษาอีกสามชั้น เหล่าขันทีพลันหยุดยั้งลง

คนทั้งสี่หันหน้าหาประตูเหล็กซึ่งปิดสนิทที่เบื้องหน้า คุกเข่าลงร้องขานว่า

"ทูตโคกุเรียวปักมุนจองมาถึง"

หานป๋อยามไม่ทันระวังถึงกับสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ท่ามกลางเสียงสะท้อนสะท้าน ไม่ทราบสมควรคุกเข่าด้วยหรือไม่ ประตูเหล็กก็เลื่อนไปยังสองฟากข้างโดยไร้เสียง

ขันทีอายุประมาณห้าสิบปีสองคนยืนอยู่หลังประตู ทำท่าน้อมต้อนรับ เชื้อเชิญมันเข้าไป นี่เป็นครั้งแรกที่หานป๋อพบเห็นประตูที่ติดตั้งแกนเลื่อนอยู่เบื้องล่าง อดทอดถอนชมเชยมิได้

สายตาอันเจิดจ้าของขันทีทั้งสองกวาดกราดมาบนร่างมัน หานป๋อมีความรู้สึกว่าไม่อาจซุกซ่อนวัตถุเรื่องราวใดได้ ยังมีประโยชน์กว่าค้นตัวตรงๆ อีก คาดว่าคนทั้งสองนี้คงจัดอยู่ในกลุ่มขันทีเงา เพียงไม่ทราบหัวหน้าพวกมัน ซึ่งความจริงเป็นหลวงจีนเส้งเชิง ปัจจุบันกลายเป็นขันทีเส้งไท่เจี้ยนใช่หลบซ่อนในเงามืดจับตาดูมันด้วยหรือไม่

หวนนึกถึงว่ากำลังจะได้พบกับบุคคลที่กุมอำนาจสูงสุดของแผ่นดิน หานป๋อถึงกับสมองพองโตกัดฟันเดินเข้าไป

ห้องทรงพระอักษรนี้สมควรเรียกเป็นตำหนักทรงพระอักษรจะเหมาะสมกว่า

ห้องแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงหลังกั้นด้วยม่านมู่ลี่ เห็นอย่าง

เลือนรางว่าภายใต้เงาโคม มีเงาร่างสายหนึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะหนังสือขนาดใหญ่หันหาด้านทิศใต้

ขันทีสูงอายุทั้งสองยกมือทำท่า เป็นความหมายให้หานป๋อเดินเข้าห้องชั้นในเอง

หานป๋อลอบคร่ำครวญมารดาของเราในใจ ค่อยสาวเท้าเข้าห้องชั้นในไปอย่างยากเย็น

พอผ่านม่านมู่ลี่ เบื้องหน้าปรากฏเป็นพื้นที่ว่างอันกว้างขวางที่ถูกปิดกั้นทั้งสี่ด้าน นอกจากโต๊ะหนังสือขนาดใหญ่ที่กึ่งกลางแล้ว รอบข้างล้วนเป็นตู้หนังสือสูงเกินศีรษะคน จัดวางม้วนบันทึก เอกสารและหนังสือหนังหา

บุคคลที่นั่งอยู่หลังโต๊ะหนังสือกำลังตรวจเอกสารบนโต๊ะ พระองค์มีพระวรกายสูงใหญ่ ทรงฉลองพระองค์ชุดสีแดงปักลวดลายมังกรทองเก้าตัว พระเศียรทรงสวมพระมาลาทรงสูง กอปรด้วยพระบารมีแห่งราชันชนิดหนึ่ง

พระองค์ย่อมเป็นจูหยวนจาง ซึ่งทรงพระนามหมิงไท่จู่ฮ่องเต้และตั้งชื่อปีรัชกาลว่าหงอู่

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสดับเสียงฝีเท้า พลันเงยพระพักตร์ขึ้น สายพระเนตรคล้ายลูกธนูแหลมคมพวยพุ่งมายังหานป๋อ

พระองค์มีพระพักตร์องอาจ ไม่ว่าพระเนตรพระกรรณ พระนาสิก พระโอษฐ์ล้วนผิดแผกแตกต่างจากคนทั่วไป หากแยกออกทีละส่วน ดูไปอัปลักษณ์อยู่บ้าง แต่เมื่อรวมอยู่บนพระพักตร์ กลับโดดเด่นอย่างประหลาด เต็มไปด้วยอำนาจบารมี

หานป๋อเข่าอ่อนระทวย เลียนแบบขันทีเหล่านั้นคุกเข่าลงกับพื้นหน้าโต๊ะทรงพระอักษร โขกศีรษะคำนับสามครา ร้องว่า

“ทูตพิเศษแห่งโคกุเรียวปักมุนจองถวายบังคมโอรสสวรรค์แห่ง

ต้าหมิง”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงลุกขึ้น สาวพระบาทอย่างคล่องแคล่วมาถึงที่ซึ่งหานป๋อหมอบกราบกราน ทรงประคองมันขึ้นมา ใช้สายพระเนตรอันเจิดจ้าสำรวจมองมันขึ้นๆ ลงๆ ชั่วขณะ ค่อยทรงพระสรวลตรัสว่า

“พวกมันกล่าวไม่ผิด มุนจองเจ้าไม่ธรรมดาจริงๆ ฮาฮา”

พลางสาวพระบาทกลับไปที่หน้าโต๊ะทรงพระอักษร หันพระวรกายกลับ สายพระเนตรจ้องจับบนใบหน้าหานป๋ออีก

หานป๋อลอบร้องในใจ ‘สวรรค์ ฮ่องเต้เจ้าชีวิตกระทบถูกเรา’

หงอู่ฮ่องเต้ที่ประทับยืนมีพระบารมีอีกแบบหนึ่ง พระองค์แม้มีพระชนมายุกว่าหกสิบพรรษา แต่พระวรกายตั้งตรง ปราศจากเค้าความชราภาพแม้แต่น้อย

พระกรกับพระบาทของพระองค์ยาวกว่าผู้คนทั่วไป ขณะประทับนั่งประทับยืน ทรงกอปรด้วยท่วงท่าประหนึ่งมังกรพยัคฆ์ บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเกรงขาม

หานป๋อกล่าวตะกุกตะกักว่า

“ฝ่าบาท...กระหม่อม...”

หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งลงที่หน้าโต๊ะทรงอักษรใหม่ กวักพระหัตถ์ตรัสว่า

“เข้ามา”

หานป๋อพลันพบว่า พิธีรีตองที่ขุนนางเฉินสอนแก่มัน ยามอยู่หน้าพระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้ ไม่อาจใช้ออกแม้แต่น้อย ได้แต่พกพาจิตใจที่เต้นระทึกเคลื่อนกายถึงเบื้องหน้าหงอู่ฮ่องเต้ ก้มศีรษะต่ำไม่กล้าประสานสายกับสายพระเนตรที่คล้ายกับจะมองทะลุถึงภายในผู้คน

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

“เงยหน้ามองดูข้า”

หานป๋อครุ่นคิด กาลก่อนมีคนบอกว่า หากจ้องมองฮ่องเต้ตรงๆ มีโทษถึงตัดศีรษะ เหตุใดตอนนี้ล้วนไม่เป็นเช่นนั้น ยามอับจนปัญญา ได้แต่เงยหน้ากวาดมองไปยังบุคคลที่กุมชะตาผู้คนทั้งแผ่นดิน

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้สาดประกายดุจสายฟ้าทอดพระเนตรหานป๋อชั่วขณะ จึงแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า

"จองต๊อกวังเมื่อส่งเจ้ามาพบข้า คงทำความเข้าใจกับประวัติศาสตร์ของแคว้นเราเป็นอย่างดีกระมัง?"

หานป๋อรู้สึกลำคอแห้งผาก ยากที่จะส่งเสียงได้ มีแต่ผงกศีรษะเป็นความหมายว่าทราบ

หงอู่ฮ่องเต้ยื่นพระหัตถ์มาวางลงบนหัวไหล่หานป๋อ ตรัสอย่างสนิทสนมว่า

"ข้าชมชอบดวงตาของเจ้าคู่นี้"

หานป๋องงงันวูบใหญ่ เหตุใดเรื่องราวเกี่ยวกับหงอู่ฮ่องเต้ที่ได้ยินมา จึงแตกต่างตรงกันข้ามกับฮ่องเต้เจ้าชีวิตที่เบื้องหน้า ยามนั้นกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ชมชอบดวงตาของข้าพเจ้า?"

ยามแตกตื่นลนลาน กลับลืมเลือนยศตำแหน่งของตัวเอง เรียกตัวเองเป็นข้าพเจ้า

หงอ่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างห้าวหาญ จากนั้นเสด็จออกจากโต๊ะทรงพระอักษร ยกพระหัตถ์ไพล่ที่พระขนองสาวพระบาทถึงข้างโต๊ะทรงพระอักษร ประทับยืนหันหลังให้กับมัน ตรัสว่า

"นั่นเป็นดวงตาที่เต็มไปด้วยความบริสุทธิ์กระตือรือร้นและนึกฝัน ในบรรดาผู้คนเบื้องล่างของข้า ไม่มีดวงตาเช่นเจ้าแม้สักคู่เดียว"

พลันหมุนพระวรกายมา รับสั่งว่า

"ข้าที่สามารถขับไล่พวกตาดมองโกล กวาดพิชิตผู้กล้าที่ตั้งตัว

เป็นใหญ่ทั่วแผ่นดิน มิใช่เพราะยุทธศาสตร์เหนือคน หากแต่ข้ามีดวงตาที่ไม่มีผู้ใดเปรียบอยู่คู่หนึ่ง รับรองดูคนไม่ผิด เนื่องด้วยไม่มีผู้ใดรู้จักใช้คนยิ่งกว่าข้า ดังนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของข้า"

หานป๋อครุ่นคิดในใจ 'ท่านดูคนไม่ผิดหรือ? อย่างนั้นชนชั้นพู้อุ้ยหยงกับเหลิงเอี้ยนไม่ทราบดูอย่างไร?' ยามนั้นก้มศีรษะลง กลัวหงอู่ฮ่องเต้ทรงสังเกตสีหน้าของมันออก

มิคาดหงอู่ฮ่องเต้คล้ายทรงทราบความในใจมัน ตรัสว่า

"ท่านทูตไม่ต้องปิดบังความในใจ เจ้าเมื่อติดตามเซียะถิงสือจากชานตุงอ้อมเป็นวงกว้างมาถึงที่นี้ ย่อมต้องได้ยินเรื่องในราชวงศ์เรามาบ้าง เฮอะ ผู้ใดจงรักผู้ใดโฉดชั่ว ข้าล้วนทราบกระจ่าง ไม่มีสิ่งใดปิดบังข้าได้"

หานป๋อเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง พอดีเห็นมุมพระโอษฐ์หงอู่ฮ่องเต้ประดับด้วยริ้วรอยที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดวูบหนึ่ง รู้สึกตลอดทั้งร่างเย็นวะวาบ ค่อยทราบว่าคำกล่าวที่ว่าเคียงคู่เจ้าชีวิตเฉกเช่นเคียงคู่พยัคฆ์เป็นความจริงไม่แปลกปลอม

หานป๋อคิดทูลถามว่า หงอู่ฮ่องเต้เบิกตัวมันเข้าเฝ้าด้วยเรื่องใดแต่ไม่อาจถามจากปากได้

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"ข้าตามตัวท่านทูตมา ความจริงมีเรื่องสำคัญคิดกระทำ แต่พอพบเห็นบุคคลที่หายากเช่นเจ้า ในใจบังเกิดความยินดี กลับบอกความในใจต่อคนนอกเช่นเจ้า โอ อาจบางทีข้าไม่ได้สนทนากับผู้คนเช่นนี้มานานแล้ว"

หานป๋อมือไม้ปั่นป่วน ได้แต่ผงกศีรษะรับ ลืมกล่าวขอบพระทัยฝ่าบาท มันคาดฝันไม่ถึงว่าการเข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้จะเป็นสภาพเช่นนี้

หงอู่ฮ่องเต้ประทับยืนตรง ตรัสว่า

"ท่านทูตสมควรเป็นคนใจกล้าบังอาจ เหตุใดไม่กล้าบอกกล่าวกับข้าอย่างเต็มที่ ต่อให้เจ้าล่วงเกินข้า ข้าก็ไม่ลงโทษ เพราะว่าท่านทูตเป็นตัวแทนของจองต๊อกวังแควันท่าน"

หานป่อเห็นพระองค์ทรงเปิดเผยถึงเพียงนี้ ค่อยบังเกิดกำลังขวัญขึ้น ระบายลมจากปากคำหนึ่ง ฉวยโอกาสกราบทูลว่า

"ฝ่าบาทร้ายกาจนัก กลับมองปราดเดียวก็ดูนิสัยใจคอของกระหม่อมออก"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า

"เพราะว่าท่านทูตมีส่วนคล้ายกับข้าเมื่อกาลก่อน เพียงแต่ขาดสิ่งหนึ่ง นั่นคือความทะเยอทะยาน ไม่มีความทะเยอทะยาน อย่าคิดหมายเป็นฮ่องเต้"

หานป่องงงันวูบหนึ่ง ลอบร้องคำร้ายกาจในใจ มิน่าเล่าพระองค์สามารถเป็นผู้ปกครองแผ่นดิน กลับทอดพระเนตรออกว่าตนเองปราศจากความทะเยอทะยาน

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า

"คิดเป็นฮ่องเต้ย่อมเป็นเรื่องลำบากเทียมฟ้า แต่คิดรักษาแผ่นดินให้ยั่งยืนยาวยังลำบากยิ่งกว่า วิถีแห่งราชันต้องไร้น้ำใจไร้คุณธรรม เรื่องที่เกิดประโยชน์ยืนกรานกระทำ เรื่องที่ไม่เกิดประโยชน์อย่าได้กระทบถูก ดังนั้นข้ารังเกียจชนชั้นขงจื๊อ เม่งจื๊อ อันว่า 'ไยเอ่ยอ้างผลประโยชน์ มีแต่เมตตาธรรม' นับเป็นคำพูดจอมปลอมที่สุด นับแต่โบราณกาลมา ไม่ว่าจิ๋นซีฮ่องเต้ หรือฮั่นอู่ตี้ฮ่องเต้ล้วนยึดหลักกฎหมายปกครองประเทศ ที่ชูธงลัทธิหยู (บัณฑิต) เพียงเป็นเป้าหลอกล่อนักนิติธรรมเพียงยึดหลักกฎหมาย ไม่คำนึงถึงน้ำใจ"

หานป่อค่อยระงับความแตกตื่น ความคิดอ่านเริ่มประเปรียวขึ้นมา กล่าวว่า

"หากผู้คนทั้งแผ่นดินเพียงถือผลประโยชน์นำหน้า อย่างนั้นการต่อสู้ช่วงชิงไยมิใช่ไม่มีวันสิ้นสุด?"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้เป็นประกาย ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า

"กล่าวประเสริฐ บอกต่อข้าตามตรง หากมิใช่ต้าหมิงเรายิ่งใหญ่ไพศาล แทวัง (กษัตริย์) แคว้นเจ้าใช่จะส่งท่านทูตเดินทางไกล จัดส่งไสมวิเศษอันล้ำค่า และถวายภาพแผนที่แคว้นเจ้ามา เป็นความหมายยอมศิโรราบหรือ กล่าวถึงที่สุดเพียงเพราะคำ 'ผลประโยชน์' เท่านั้น"

หานป๋อตะกุกตะกักคำ "เรื่องนี้..." หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ท่านเหลิงบอกว่าท่านทูตฝึกเคล็ดวิชาเส้าหลิน ไม่ทราบล่วงรู้เรื่องราวในยุทธจักรภาคกลางหรือไม่?"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน หรือว่าเหลิงเอี้ยนได้รับพระบัญชาฮ่องเต้ให้ไปฆ่าคนปิดปาก? หากเป็นเช่นนั้น ขุนนางเฉินไยมิใช่คับขันถึงตาย ปากกราบทูลว่า

"พอทราบอยู่บ้าง"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงนิ่งเงียบไป ชั่วครู่ให้หลังจึงตรัสว่า

"วันนี้ข้าตามตัวเจ้ามา ความจริงคิดหารือกับท่านทูต จากนั้นให้ท่านทูตทำหนังสือกราบทูลแทวังแคว้นเจ้า เพราะวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) ทางโพ้นทะเลบูรพาลอบจับมือกับพวกตาดมองโกล เป้าหมายแรกคือแคว้นโคกุเรียว"

ในที่สุดหานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ที่มันหวั่นวิตกย่อมมิใช่วอเหยินทางทะเลบูรพา หากทว่ามันไม่รู้จักตัวหนังสือโคกุเรียว พริบตานั้นถึงกับเหงื่อเย็นเยียบออกมา

มันทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยว ตนเอง และล่างฟานหวินล้วนประเมินหงอู่ฮ่องเต้ต่ำเกินไป หากพระองค์ทรงทราบว่ามันเป็นตัวปลอม

มิเพียงแต่ตนเองไม่มีชีวิตรอดจากที่นี้ แม้แต่โจรท่องโดดเดี่ยวและพวกที่ไปถึงเรือนรับรองอาคันตุกะทะเลสาบม่อโฉวล้วนต้องตายหมดสิ้น

จิตใจของมันพลันสงบเยือกเย็นลง เร่งเร้าพันธุมารภายในขึ้นครุ่นคิดหาหนทางรอด

เอี๋ยนเอียนหยูพลันโถมกลับเข้ามาใต้ประทุนเรือ สีหน้าทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นแค้น ยื่นมือคว้าจับคอเสื้อด้านหลังของล่างฟานหวินคล้ายคิดกระชากลากออกไปยังเบื้องนอก

มิคาดนางร่างอ่อนระทวย ล้มไปในอ้อมอกของล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินแสดงละครถึงที่สุด หัวร่อเฮอะฮะอย่างชั่วช้าลามกกล่าวว่า

"นางงามน้อย ดูท่าท่านรับมือไม่ได้ ให้เราเสนอหน้าแทนท่านดีหรือไม่?"

เอี๋ยนเอียนหยูร่างระทดระทวย แต่ยังสามารถกล่าววาจายามนั้นกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ท่านคลายจุดให้กับตัวเองได้อย่างไร?"

จากนั้นกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ท่าน...ท่านรับประทานยาพิษของเรา หากกล้าเสียมารยาทต่อเรา เราแม้ตายก็ไม่ยอมมอบยาขจัดแก่ท่าน"

ล่างฟานหวินบังเกิดความเสียใจต่อความประหวั่นลนลานของนาง แต่มิอาจไม่กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ถึงอย่างไรต้องตาย มีอันใดน่ากลัว แต่หากต้องการให้เราปลดปล่อยท่าน ทางที่ดีให้ร่วมมือกับเรา"

หญิงรับใช้เหลียวหน้ามาร้องบอกว่า

"คุณหนู พวกมันมา...โอ"

นางค่อยพบว่าคุณหนูตัวเองกลับตกไปในมือโจรปล้นสวาทแล้ว จึงก้มกายลงดึงกระบี่ที่จัดวางอยู่ด้านข้างเล่มหนึ่งโถมเข้ามา

ล่างฟานหวินยื่นมือออก ใช้นิ้วมือคีบจับปลายกระบี่ แผ่พุ่งพลังปิดสกัดจุดของนาง

หญิงรับใช้นั้นล้มระทวยลงกับพื้น

ล่างฟานหวินสวมหมวกเล้ย มือหนึ่งหนีบห่อผ้า อีกมือหนึ่งหนีบร่างเอี๋ยนเอียนหยู ออกมาที่หัวเรือ

เห็นเรือเร็วสามลำ แต่ละลำบรรทุกชาวยุทธจักรห้าหกคน ทุกคนถืออาวุธครบมือ ล้อมพวกเขาอยู่กลางแม่น้ำเอาไว้

แสงอาทิตย์อันอบอุ่นช่วงหลังเที่ยงส่องต้องผิวน้ำ เป็นประกายระยิบระยับจับตา

เรือที่บรรทุกนักท่องเที่ยวมาท่องชมลำน้ำหลบไปสองฟากข้างตั้งแต่แรก

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากพวกท่านกล้ามา เราผู้แซ่เซวียจะฆ่าสตรีในมือทันที"

เขาไม่เข้าใจว่าเอี๋ยนเอียนหยูกับชาวยุทธจักรที่มารังควานเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้มีความสัมพันธ์ใด จึงลองขู่ขวัญพวกมัน ดูว่ามีปฏิกิริยาอันใด

คนอายุห้าสิบเศษบนเรือซ้ายมือผู้หนึ่งคล้ายมีศักดิ์ฐานะสูงส่งตวาดว่า

"เซวียหมิงอี้ หากท่านยังนับเป็นผู้คน ก็วางสตรีในมือลง พวกเราพิสูจน์ความเป็นตายกัน"

สตรีอายุสามสิบเศษบนเรืออีกลำหนึ่งตวาดว่า

"เจ้าโจรโฉดก่อกรรมทำชั่ว กำลังจะรับกรรมสนอง ยังไม่รามือกับการจับกุมอีก?"

ล่างฟานหวินฟังจากน้ำเสียงพวกมัน ล้วนเป็นชนชาวธัมมะ จึงคลายใจลง แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา หนีบร่างเอี๋ยนเอียนหยูโผพุ่งขึ้นฟ้า พุ่งปราดไปยังเรือเร็วซ้ายมือลำนั้น

ควรทราบว่าด้วยพลังฝีมือแท้จริงของเขา คิดพาตัวจากไปย่อมง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่เมื่อปลอมตัวเป็นเทพบุตรสำอาง ก็ต้องปลอมแปลงถึงที่สุด ไม่อาจแสดงฝีมือแท้จริงออกมา

ในเสียงตวาดด้วยโทสะ ปรากฏหนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ฟาดฟันใส่หน้าเขา

ล่างฟานหวินเสือกส่งเอี๋ยนเอียนหยูออกไป หากฝ่ายตรงข้ามไม่เปลี่ยนกระบวนท่า ดาบกระบี่ก็จะทิ่มแทงใส่สตรีนางนี้แล้ว

ฝ่ายตรงข้ามย่อมไม่ทราบว่าล่างฟานหวินแสร้งข่มขู่ ยามตื่นตระหนกพุ่งถอยไปด้านหลัง พวกมันคิดจัดการกับมหาโจรปล้นสวาทที่มีฝีมือสูงเยี่ยม พอลงมือย่อมทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ยามรีบร้อนไม่ทันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ได้แต่พุ่งถอยไปยังด้านหลัง แต่ลืมเลือนว่านี่เป็นเรือเร็วที่แคบเล็ก แว่วเสียงตูมตูมเมื่อทั้งสองพลาดเท้าตกลงในแม่น้ำ จนสะเก็ดน้ำสาดกระจาย

ล่างฟานหวินยื่นมือรับท่าฝ่ามือของคนกล่าววาจาในตอนแรกเอาไว้ จากนั้นโยนเอี๋ยนเอียนหยใส่ผัดนที่ถลันมาจากอีกทางหนึ่งสองคน หัวร่อดังยาวนาน กล่าวคำ “ขอตัวแล้ว” พลางกระโดดขึ้นบนประทุนเรือ สะกิดเท้าพุ่งขวับไปยังเรือน้อยที่แล่นผ่านมาอีกลำหนึ่ง ท่ามกลางความตกตะลึงของบุรุษสตรีบนเรือน้อย ร่างของเขาลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมา เหินข้ามผิวน้ำกว้างสามวา ถลันหายลับกับคลื่นมนุษย์บนฝั่งในบัดดล

เจ้าชีวิตเจ้าหงส์

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรพบว่า หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ยังเข้าพระทัยว่ามันเป็นห่วงชาติมาตุภูมิ จึงเสด็จกลับไปประทับนั่งบนเก้าอี้ลายมังกรหลังโต๊ะทรงพระอักษร

ดวงตาหานป๋อพลันทอประกายพิสดาร กวาดมองไปยังหงอู่ห่องเต้

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพบว่า บุรุษหนุ่มนี้คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ภายใต้สายพระเนตรที่ผ่านพบผู้คนนับพันๆ หมื่นๆ ของพระองค์ เพิ่งประสบพบเป็นครั้งแรก

หานป๋อแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ที่ข้างกายไหนเลย...ไหนเลยปล่อยให้ผู้อื่นนอนหลับได้ อ้อ ขออภัย คำพังเพยของแคว้นท่านยากจดจำ กระหม่อมเพียงจำได้ว่าหมายความเช่นนั้น"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"บรรพบุรุษของท่านทูตออกจากดินแดนภาคกลางนานเกินไปแล้ว แต่เจ้ายังเจรจาได้ดีถึงเพียงนี้ นับว่าหายากยิ่ง หากมิใช่เห็นว่าเจ้ามาจากต้นตระกูลเดียวกับข้า ก็ไม่เชิญเจ้ามาหารือแล้ว"

พลางตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงพระอักษร ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า

"ข้าถึงกับคิดสวมชุดเกราะ นำทัพใหญ่ข้ามทะเลไปพิชิตแคว้นตงอิ๋ง* จนใจที่มีสาเหตุสองประการ ทำให้ข้าไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ"

หานป๋อทราบว่าคราครั้งนี้หากคิดมีชีวิตรอดสืบต่อ ได้แต่เดินหมากพิสดาร จึงปลุกปลอบกำลังขวัญกราบทูลว่า

"สาเหตุแรกกระหม่อมอาจคาดเดาได้ นั่นคือฝ่าบาทเพิ่งทรงแต่งตั้งรัชทายาท กลัวเกิดผลกระทบ จึงไม่กล้าเสด็จออกจากนครหลวง แต่ฝ่าบาททรงมีขุนทัพคับคั่ง ยกตัวอย่างเช่นแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องยกทัพปราบบูรพา ไยมิใช่แก้ปัญหาได้?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรหานป๋อชั่วขณะ จึงตรัสเสียงราบเรียบว่า

"หากเจ้าเอี้ยนอ๋องกลับมาพร้อมกับชัยชนะ จะบังเกิดผลอย่างไร?"

หานป๋อกัดฟันกล่าวว่า

"ฝ่าบาทมิใช่รับสั่งว่าไร้น้ำใจไร้คุณธรรมหรอกหรือ? หากเห็นเป็นที่ขัดตา ก็กำจัดขวากหนามทั้งหมด มิใช่นำทัพไปปราบศึกได้ด้วยพระองค์เองหรอกหรือ?"

ในฐานะทูตพิเศษโคกุเรียว ย่อมมีเหตุผลที่จะกราบทูลยุยงหงอู่ฮ่องเต้ไปปราบแคว้นตงอิ๋ง เพื่อคลายการคุกคามต่อโคกุเรียว

---

* แปลตรงตัวว่ามหาสมุทรบูรพา หมายถึงญี่ปุ่น

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ปรากฏรอยยิ้มขึ้น พลันชี้ข้อพระหัตถ์ไปยังเก้าอี้ด้านซ้ายมือตัวหนึ่ง ตรัสว่า

"ข้าประทานที่นั่งให้กับเจ้า"

หานป๋อขอบพระทัยตามธรรมเนียม จากนั้นทรุดนั่งลงบนเก้าอี้อย่างผ่าเผย

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"เกือบสิบปีนี้ นอกจากซวีเย่ออู๋แล้ว ข้าไม่เคยเห็นคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าอย่างปลอดโปร่งเช่นท่านทูตมาก่อน เช่นนี้ให้ความรู้สึกที่แปลกใหม่ยิ่ง"

หานป๋อยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน กล่าวว่า

"กระหม่อมถูกพระทัยและพระบุคลิกของฝ่าบาทปลุกเร้าจนแสดงนิสัยใจคอที่แท้จริงออกมา"

หงอู่ฮ่องเต้พลันทอดถอนพระทัย ตรัสว่า

"คนมิใช่ต้นไม้ ไหนเลยไร้น้ำใจได้ ข้าทำได้ดีกว่าฮ่องเต้มากหลายแล้ว..."

พลันเงยพระพักตร์ขึ้น รับสั่งต่อหานป๋อว่า

"ในโลกนี้มีบุคคลเก้าคนที่ข้ายากจะไร้น้ำใจต่อพวกมัน ข้าไม่เคยบอกเรื่องนี้ต่อผู้ใด แต่ตอนนี้มีความรู้สึกว่าไม่ระบายออกไม่ปลอดโปร่ง ท่านทูตฟังแล้วอย่าได้บอกต่อผู้ใด ข้าไม่ต้องการประหารฆ่าเจ้าด้วยตัวเองหิต"

หานป๋อกล่าวว่า

"ฝ่าบาทไม่ต้องขู่ขวัญกระหม่อม กระหม่อมรับรองว่าไม่แพร่งพรายออกไปแม้สักครึ่งคำ แต่มิใช่เพราะกลัวตาย หากเป็นเพราะฝ่าบาททรงเห็นว่าเราปักมุนจองเป็นเป้าหมายที่บอกความในใจได้ ฝ่าบาทมิใช่จำเป็นสั่งว่ากระหม่อมซื่อสัตย์บริสุทธิ์หรอกหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระเศียรตรัสว่า

"เจ้าเป็นชนชั้นอันสัตย์ซื่อจริงๆ ยิ่งมิใช่คนรักตัวกลัวตาย ไม่เช่นนั้นคงไม่กล้าโต้ตอบข้าเช่นนี้"

พลางทอดถอนพระทัยอีกครา ตรัสว่า

"คนที่ข้ากลัวที่สุดคือโอรสข้าเจ้าเอี้ยนอ๋อง เพราะในโอรสทั้งยี่สิบหกคน ข้ารักมันที่สุด มีความรู้สึกว่าติดค้างมันอันใด เจ้าเข้าใจความหมายของข้าหรือไม่?"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าหงอู่ฮ่องเต้กลับมีพระกระแสรับสั่งที่เต็มไปด้วยความรักของบิดาออกมา งงงันชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"อย่างนั้น ฝ่าบาทไยไม่แต่งตั้งเขาเป็นไทจือ?"

หงอู่ฮ่องเต้คล้ายทรงชราภาพลงหลายพรรษา ตรัสว่า

"ข้าเป็นเจ้าชีวิต ควรทำตัวเป็นแบบอย่าง ทำตามกฎที่ตัวเองตั้งขึ้น ดำเนินการตามกฎมนเทียรบาล ข้ามีจุดประสงค์เพียงหนึ่งเดียวคือรักษาราชวงศ์หมิงเอาไว้ อื่นๆ ล้วนไม่คำนึงถึง"

พลางทอดถอนพระทัยอีกครา ตรัสว่า

"ข้ามาจากสามัญชน ไม่มีผู้ใดเข้าใจความทุกข์ยากของประชาราษฎร์ยิ่งกว่าข้า ดังนั้นไม่ต้องการเห็นบ้านเมืองปั่นป่วนวุ่นวายอีก"

หานป๋อคำนวณไม่ออกว่าพระองค์รับสั่งจากน้ำพระทัยจริงหรือไม่ จึงยักไหล่กล่าวว่า

"กระหม่อมเข้าใจจิตใจของฝ่าบาทแล้ว ไม่ทราบว่าบุคคลที่ฝ่าบาทไม่อาจไร้น้ำใจอีกแปดคนเป็นใคร?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์ พลางตรัสว่า

"มีอยู่สองคน รับรองว่าเจ้าคาดเดาไม่ออก ล้วนเป็นยอดคนที่ข้าเลื่อมใสมานาน แค้นใจที่ไม่อาจพบหน้า นั่นคือกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินกับปรมาจารย์มารผังปาน พวกมันล้วนเป็นบุคคลระดับ

ฮั่นเดียวกับข้า เพียงแต่ครองความยิ่งใหญ่คนละอาณาเขตเท่านั้น"

รับสั่งครั้งนี้เหนือความคาดหมายหานป๋อนัก ตะลึงลานอีกชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"กระหม่อมยังเข้าใจว่าฝ่าบาทชิงชังบุคคลทั้งสองนี้เสียอีก"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ท่านทูตคุ้นเคยกับยุทธจักรภาคกลางจริง ๆ"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ทราบว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงระแวงสงสัยต่อมัน จึงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ผู้เฒ่าเฉินชมชอบคบหากับชาวยุทธจักร จึงนิยมเอ่ยถึงเรื่องราวในยุทธจักร กระหม่อมไม่คุ้นเคยก็แปลกไปแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ค่อยคลายความระแวงพระทัย ตรัสว่า

"ท่านทูตคงหมายถึงเฉินลิ่งฟาง คนผู้นี้มีความรู้ความสามารถที่งน็กถึงราษฎรหมู่มาก บวกกับอุดอู้อยู่ในบ้านนานปี หากทำงานต้องแข็งแรงแข็งขันเป็นพิเศษ ข้ากำลังคิดใช้สอยมัน"

หานป๋อบังเกิดความเลอะเลือนสงสัย หรือว่าผู้ที่คิดร้ายต่อขุนนางเฉินคือเหลิงเอี๋ยน หาเกี่ยวข้องกับหงอู่ฮ่องเต้ไม่ จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"กระหม่อมสามารถแจ้งข่าวดีนี้ต่อมันหรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเคร่งเครียดว่า

"ไม่ได้ หากเจ้าแจ้งต่อมันเป็นการส่วนตัว ข้าดูจากสีหน้าท่าทีของมันจะสังเกตออก เมื่อถึงเวลานั้นข้าไม่แน่ว่าจะตอนเจ้าเป็นขันทีอย่างนั้นเจ้าแม้มีฮูหยินสี่นาง ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้"

ตรัสถึงตอนท้าย กลับแย้มพระโอษฐ์ออกมา

หานป๋อลอบร้องว่าร้ายกาจในใจ ฮ่องเต้เจ้าชีวิตพระองค์นี้ทรงสามารถใช้พระอำนาจถึงขั้นสุดยอด ทั้งจริงเท็จสุดจะหยั่ง เพียงดู

จากการที่พระองค์ทรงมีข้อมูลของทูตจอมปลอมเช่นมันโดยละเอียดถึงเพียงนี้ นับเป็นที่น่าตระหนกมากแล้ว

รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งไม่หน่าย ดังนั้นพระองค์ทรงกุมจุดอ่อนของหานป๋อ สะกดข่มขู่เอาไว้

หากตัดตอนมันเป็นขันที ย่อมสร้างความหวาดหวันแก่หานป๋อยิ่งกว่าฆ่าทิ้ง

หานป๋อยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน กล่าวว่า

"อย่างนั้นเท่ากับฆ่ากระหม่อม เพราะภายหลังเหตุการณ์กระหม่อมกับฮูหยินทั้งสี่ต้องฆ่าตัวตายแน่นอน"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า

"ท่านทูตมีความเชื่อมั่นเช่นนี้ แสดงว่ายังอ่อนต่อโลก ทำความเข้าใจกับนิสัยใจคอผัดคนไม่เพียงพอ ให้ข้าบอกต่อเจ้าเถอะ แต่ละคนล้วนมีราคาค่างวด ขอเพียงเกิดประโยชน์ถึงระดับหนึ่ง จะโยกคลอนเปลี่ยนแปลงคนผู้นั้นได้ ดังนั้นข้าไม่ยอมไว้วางใจผู้ใดมาก่อน มีเพียงคนผู้หนึ่งที่มีข้อยกเว้น นั่นคือภูตบดีซวีเย่อู๋ เพราะว่ามันเป็นสหายที่จริงใจต่อข้า ข้าเป็นฮ่องเต้ยี่สิบกว่าปี มันยังยึดถือข้าเป็นจูหยวนจางเมื่อเก่าก่อน ไม่ยอมเคารพข้าเป็นฮ่องเต้"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มันใช่เป็นบุคคลที่สี่ที่ฝ่าบาทไม่อาจไร้น้ำใจหรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้ไม่รับสั่งอันใด เพียงสั่นพระพักตร์ทอดถอนพระทัย พระเนตรทอแววอับจนปัญญาและปวดร้าว

หานป๋อครุ่นคิด ดูท่าการเป็นฮ่องเต้หามีความสุขตามที่คาดคิดไว้ไม่ จึงกราบทูลว่า

"ให้กระหม่อมลองคาดเดาบุคคลที่ห้าดู นั่นคงเป็นพระสนมเฉินกุ้ยเฟยที่ฝ่าบาททรงโปรดที่สุดแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"เรื่องนี้ผู้คนในนครหลวงล้วนทราบดี คาดเดาออกไม่นับเป็นอย่างไร หากท่านทูตสามารถบอกว่าเหตุใดข้าชมชอบนาง ข้ารับปากว่าไม่ว่าเจ้าล่วงเกินข้าอย่างไร ข้าจะอภัยโทษเจ้าหนึ่งครั้ง"

หานป๋อคึกคักขึ้นอักโข สองตาสาดประกายเจิดจ้า ถามย้ำว่า

"เจ้าชีวิตมีวาจาสัตย์?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า

"ดูท่าเจ้าต้องการการอภัยโทษอย่างยิ่ง อย่างนั้นข้าต้องบอกต่อเจ้าตามตรง หากเจ้าคาดเดาผิด หลังจากเขียนจดหมายเสร็จข้าจะตัดมือเจ้าออกมาข้างหนึ่ง ท่านทูตกล้ารับปากหรือไม่?"

พระองค์ทรงขู่ให้หานป๋อถอนตัว แต่หานป๋อพอฟังคำ "เขียนจดหมาย" ครุ่นคิดว่าต่อให้ตอบผิด ก็สามารถอ้างว่ากลัวถูกตัดมือ ไม่ยอมเขียนจดหมายเด็ดขาด ดูว่ากลบเกลื่อนผ่านไปได้หรือไม่ จึงกล่าวว่า

"ตกลงตามนี้"

คราครั้งนี้ถึงรอบหงอู่ฮ่องเต้ฉงนพระทัย ทรงดำริว่ามันใช่เป็นตัวโง่งมหรือไม่ ต่อให้มันตอบถูกต้อง พระองค์ก็สามารถปฏิเสธ แต่แล้วทรงดำริใหม่ หากมันกล่าวผิดจริงๆ พระองค์ก็จะรับสั่งว่ามันคาดเดาถูก เพราะว่าพระองค์ทรงรักชอบเด็กน้อยผู้นี้อยู่บ้าง แต่ว่ามันที่แท้ปกปิดพระองค์อันใด จึงต้องการการอภัยโทษ?

หานป๋อกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว

"ฝ่าบาทโปรดให้อ๋องภัยกระหม่อมกล่าวตรงๆ ด้วยพระฐานะของฝ่าบาท เหล่าพระสนมย่อมต้องถวายการปรนนิบัติ หวังเป็นที่โปรดปราน แต่ด้วยพระปรีชาสามารถของฝ่าบาท ยังไม่ต้องการรักอันจอมปลอมพระสนมเฉินกุ้ยเฟยที่โดดเด่นเหนือใคร นอกจากรูปโฉมโนมพรรณแล้ว คาดว่านางทำให้ฝ่าบาทรู้สึกถึงรักแท้ เฉกเช่นตอนนี้กระหม่อมกับฝ่าบาท

สนทนาอย่างเปิดใจ นับเป็นสิ่งที่ฝ่าบาทไม่เคยสัมผัสมานาน"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงพระอักษร ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"ต่อให้นางเสแสร้งแสดงออกมา ข้าก็ชื่นชมยิ่ง"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นกระหม่อมคาดเดาถูกแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอึ้งไปวูบหนึ่ง ค่อยทรงพระสรวลออกมาตรัสว่า

"เด็กร้ายกาจ กลับคำนวณถูกตาหนึ่ง"

พร้อมกับรับสั่งครั้งนี้ พระบุคลิกกลับคืนสู่ลักษณะของสามัญชน

บุคคลทั้งสองสบสายตากัน พากันหัวร่อออกมา คล้ายกับสหายผู้รู้ใจที่คบหามานานปีสองคนก็มิปาน

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสด้วยความหมั่นหมองว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าวันนี้ข้าไฉนกล่าววาจาที่ความจริงเก็บงำอยู่ในใจต่อเจ้ามากหลาย?"

หานป๋องงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ฝ่าบาทมิใช่บอกว่าชมชอบดวงตาที่บริสุทธิ์และนึกฝันของเด็กน้อยหรอกหรือ?"

มันคล้อยตามพระกระแสของหงอู่ฮ่องเต้ เรียกตัวเองเป็นเด็กน้อย

หงอู่ฮ่องเต้กลับสั่นพระพักตร์ ตรัสว่า

"นั่นเพียงเป็นเหตุผลส่วนหนึ่ง ประการสำคัญคือข้าเพิ่งได้รับข่าวร้าย เป็นข่าวการตายของบุคคลที่ทั้งทำให้ข้ามีความสุข และทำให้ข้าปวดร้าว นางคือเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอัน ดังนั้นบังเกิดความคับแค้นใจ มิอาจไม่หาคนระบาย ประจวบกับเลือกเจ้า"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"ที่แท้ฝ่าบาทรักเอี๋ยนจิ้งอัน"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววหวนรำลึก ตรัสว่า

"ตอนนั้นข้ายังไม่สำเร็จกิจการ เอี๋ยนจิ้งอันพลันมาหาข้าเป็นเพื่อนสนทนากับข้า สามวันให้หลังก่อนจากไปกุมมือข้าไว้ กล่าวคำ 'ถือราษฎรเป็นพื้นฐาน' จนบัดนี้ข้ายังไม่ลืมเลือนคำพูดนั้น ดังนั้นข้าชิงชังขุนนางทุจริตและขันทีที่เฉกเช่นจิ้งจอกแอบอ้างบารมีเสือล้วนประหารฆ่าสิ้น สามวันนั้น...สามวันนั้นเป็นช่วงเวลาที่ข้ามีความสุขที่สุด หลังจากนั้นข้าได้รับการสนับสนุนจากยุทธจักรฝ่ายธัมมะ จนกระเดื่องเกริกไกรกว่าเดิม บัลลังก์ของข้านี้ก็เป็นนางหยิบยื่นให้ หากมิใช่นางเสนอหน้าออกจัดการกับผังปาน พวกเราอย่าคิดหมายขับไล่มองโกลออกไป"

หานป๋อทราบแต่แรกว่า พระองค์เป็นบุคคลที่สถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งคัดเลือกเป็นฮ่องเต้ เพียงคิดไม่ถึงว่าพระองค์ทรงรักเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเช่นเดียวกับผังปาน เพียงไม่ทราบว่าล่างฟานหวินใช่มีข้อยกเว้นหรือไม่?

หากว่าล่างฟานหวินก็แอบหลงรักเจ้าเรือนฌานเมตไตรย อย่างนั้นยอดคนของแผ่นดินทั้งสามล้วนศิโรราบต่อความงามของนางแล้ว

ขอเพียงนึกถึงจิ้นปิงหวินกับฉินเมิ่งเหยา เป็นที่คาดคำนวณถึงเสน่ห์ความงามของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยได้

ที่น่ายกย่องยิ่งกว่าคือสติปัญญา แนวความคิดและสายตาของนางแสดงแน่ชัด สถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งล้วนชื่นชมและไว้วางใจต่อสติปัญญาของนาง ดังนั้นมอบหมายให้นางคัดเลือกบุคคลที่จะรวมประเทศเป็นปึกแผ่น ช่วยให้ราษฎรทั้งแผ่นดินหลุดพ้นจากทุกข์เข็ญ

หลังจากที่นางอยู่ร่วมกับจูหยวนจางสามวัน ในที่สุดตัดสินใจว่าจูหยวนจางมีคุณสมบัติพึงส่งเสริม จึงผลักดันฝ่ายธัมมะทั้งหมด ให้การสนับสนุนผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ ช่วยให้จูหยวนจางมีขุมกำลังกล้าแข็งเป็น

ทวีคูณ

ส่วนนางนัดพบกับผังปาน ใช้วิธีการอันแยบคายทำให้ผังปานยอมถอนตัวเร้นกายถึงยี่สิบปี

ก่อนที่ผังปานจะคืนสู่ยุทธจักร นางทั้งฝึกอบรมฉินเมิ่งเหยาเพื่อสะกดพิชิตผังปาน และไปพบกับล่างฟานหวินสามครั้งครา แต่ระหว่างทั้งสองเคยเกิดเรื่องอันใด ตอนนี้มีแต่ล่างฟานหวินที่ทราบได้

เหตุใดนางลอบไปพบปะล่างฟานหวินถึงสามครั้ง? ใช่เป็นเพราะนางหลงรักมือกระบี่ที่ไร้ผู้ใดต่อต้านนี้หรือไม่?

หนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยต่างครุ่นคิดคำนึง ล้วนครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม

หงอู่ฮ่องเต้ทรงกลับคืนสู่สภาพความจริงก่อนสำรวจหานป๋ออย่างฉงนพระทัย ตรัสถามว่า

“ดวงตาท่านทูตทอแววนุ่มนวล ใช่นึกถึงหญิงงามที่ไม่มีวันได้ครอบครองด้วยหรือไม่?”

หานป๋อสะท้านตื่นจากห้วงความคิด รีบกล่าวว่า

“ไม่ กระหม่อมเพียงนึกถึงช่วงสามวันของฝ่าบาทกับเจ้าเรือนฌานเอี๋ยน อดโน้มเอียงไปมิได้”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงบังเกิดความรู้สึกที่ดี แต่แล้วทรงดำริขึ้น ‘คนผู้นี้แสดงว่าซ่อนความลับที่ส่งผลคุกคามต่อเรา ไม่เช่นนั้นคงไม่ร้องขอการอภัยโทษถึงเพียงนี้ เราต้องทำการตรวจสอบมันในเชิงลึกหากพบว่ามันส่งผลร้ายต่อเรา ได้แต่ปล่อยวางความชมชอบที่มีต่อมัน กำจัดฆ่าทิ้ง’

พระดำริเช่นนี้ยิ่งทำให้พระองค์ทรงหวงแหนช่วงเวลาที่อยู่ร่วมกับบุรุษหนุ่มพิเศษผู้นี้ ตรัสเสียงอ่อนโยนว่า

“ข้าไม่ได้แสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อหน้าผู้คนมานาน แต่ว่า

ตอนนี้ข้ารู้สึกดีขึ้นมากนัก จิ้งอันเคยบอกว่าข้าถือความเป็นจริงและมุ่งผลประโยชน์เกินไป นี่เป็นส่วนที่นางชื่นชมที่สุด แต่ก็ไม่ชมชอบที่สุด เป็นที่แน่ใจว่านี่เป็นสาเหตุที่ข้าประสบความสำเร็จ"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เด็กน้อยต้องการทราบว่าบุคคลที่เหลือเป็นใคร?"

หงอู่ฮ่องเต้คล้ายทรงสูญเสียความกระตือรือร้นขึ้นมา ตรัสว่า

"คนที่เจ็ดเป็นสตรีที่ผังปานรักนามจิ้นปิงหวิน ตอนนี้หลังจากที่นางกลายเป็นผู้สืบทอดของจิ้งอัน ข้าค่อยทราบเรื่องราวระหว่างจิ้งอันกับผังปาน กาลก่อนข้ายังเข้าใจว่าผังปานพ่ายแพ้แก่จิ้งอัน จึงถูกบังคับให้ถอนตัวเร้นกาย ตอนนี้ค่อยทราบว่ามีเบื้องหลังอันซับซ้อน"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"คนที่แปดคงเป็นฉินเมิ่งเหยา ใช่หรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสโพล่งว่า

"เด็กร้ายกาจ ข้ายิ่งมายิ่งชื่นชมเจ้า หากข้าได้พบกับนางเซียนอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินนี้ ข้าต้องครอบครองนาง เพื่อชดเชยกับความผิดพลาดและความเสียใจในชีวิต"

หานป๋อเบิกตามองดู "ศัตรูความรัก" ผู้นี้ ครุ่นคิดว่าหากพระองค์ทรงทราบว่าฉินเมิ่งเหยาลดตัวแต่งงานกับมัน มันคงไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าได้

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรตอบ ตรัสถามว่า

"เจ้าไฉนใช้สายตาเช่นนี้มองดูข้า?"

หานป๋อลอบตื่นตระหนก ทราบว่ายามอยู่หน้าพระพักตร์หากเกิดความผิดพลาดสักเล็กน้อย คงพบกับชะตากรรมถูกจับตอนหรือถูกตัดมือตัดลิ้นทิ้งไป ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากคำพูดของฝ่าพระบาทเมื่อครู่กล่าวจากปากเด็กน้อยเช่น

กระหม่อม คงไม่น่าแปลก แต่เมื่อฝ่าบาทรับสั่งเช่นนี้ แสดงว่าฝ่าบาททรงรักเอี๋ยนจิ้งอันถึงขั้นไม่อาจควบคุมตนได้"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริขึ้น 'หากมิใช่เราไม่อาจควบคุมตนหลังจากทราบข่าวการตายของเอี๋ยนจิ้งอัน ไหนเลยกระทำเรื่องราวที่ปรกติไม่กระทำ?' ยามนั้นตรัสว่า

"ถึงอย่างไรบอกต่อเจ้าแปดคนแล้ว พานบอกคนสุดท้ายต่อเจ้า นางคือภรรยาผู้ล่วงลับของล่างฟานหวินนามจี้ซีซี"

หานป๋อรู้สึกเหนือความคาดหมาย ถึงกับปากอ้าตาค้าง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

หงอู่ฮ่องเต้ทรงจมอยู่กับห้วงความหลัง ตรัสว่า

"นั่นเป็นเหตุการณ์ก่อนที่ข้าจะรับเฉินกุ้ยเฟยเป็นพระสนม ข้าเพียรค้นหาคนที่ทำให้ข้าลืมจิ้งอัน แม้เพียงชั่วครู่ชั่วยามก็ดี แต่ไม่อาจหาพบจากภายในวัง จึงออกประพาส ในที่สุดพบกับจี้ซีซี ตอนนั้นนางเป็นยอดหญิงอันเลื่องชื่อในนครหลวง ด้วยอำนาจของข้าคิดครอบครองนางง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่ข้าไม่อาจตัดใจใช้วิธีการเช่นนี้ ยิ่งกลัวนางแค้นข้า ดูแคลนข้า...โอ"

ยามนี้หานป๋อเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อหงอู่ฮ่องเต้ ครุ่นคิดว่าที่แท้พระองค์มีความหลังที่ฝังพระทัยมากมายถึงเพียงนี้

หงอู่ฮ่องเต้ทรงย้อนกลับไปยังความฝันเก่าก่อนประการหนึ่ง ตรัสเสียงอ่อนโยนว่า

"เพราะเพื่อนาง ข้าเรียนรู้บทกวีลำนำ เพื่อสื่อสารกับนาง ภายในสามเดือนนั้น ทุกค่ำคืนที่ลอบออกจากวังไปพบกับนาง นางแสดงว่าดีต่อข้ากว่าผู้อื่น

"แต่มีอยู่วันหนึ่งเมื่อข้าไปหานาง เพียงเห็นแต่จดหมายที่นางทิ้งไว้ฉบับหนึ่ง นี่ช่างไม่ยุติธรรมนัก นางเพียงรู้จักล่างฟานหวินหนึ่ง

วันก็ติดตามมันไป ส่วนข้ากระทั่งปลายนิ้วยังไม่กระทบถูกนาง มีแต่ตอนอยู่ร่วมกับนาง ข้าจึงลืมเลือนจิ้งอันได้ แต่ในที่สุดก็สูญเสียนางไป"

หานป๋ออดถามมิได้ว่า

"ล่างฟานหวินชิงรักของฝ่าบาท เหตุใดฝ่าบาทยังไม่แค้นมัน?"

หงอู่ฮ่องเต้ฝืนแย้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า

"ตอนนั้นข้าแค้นมันจนคิดสับร่างมันเป็นพันหมื่นท่อน จึงสั่งให้โจมตีพรรคมังกรพิโรธ ภายหลังจี้ซีซีกลับล้มป่วยเสียชีวิต โอ ฟ้าริษยาโฉมสะคราญ ข้าก็คลายความเคียดแค้น เพียงต้องการพบหน้าล่างฟานหวินดูว่าข้ามีที่ใดสู้มันไม่ได้?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ฝ่าบาทอย่าได้โทษว่าเด็กน้อยกล่าวตรงๆ ฝ่าบาทแพ้แก่ล่างฟานหวิน อาจเป็นเพราะถือความเป็นจริงเกินไป"

หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรมาที่มัน ผงกพระพักตร์ราวเพิ่งทรงตื่นจากความฝัน ตรัสว่า

"เจ้ากล่าวถูกต้อง ที่ล่างฟานหวินกับผังปานแสวงหา ล้วนเป็นเป้าหมายที่ไม่เป็นจริง บุคลิกภาพที่หลุดพ้นเป็นที่ดึงดูดใจซีซีกับจิ้งอันเจ้าดู สวรรค์ช่างกลั่นแกล้งคน ข้ากับสุดยอดฝีมือทั้งสองนี้กลับมีความสัมพันธ์ที่แปลกพิสดารเช่นนี้"

หานป๋อพลอยสะท้อนใจ ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"เมื่อครู่ฝ่าบาทบอกว่าไม่นำทัพปราบวอเหยิน เพราะมีสาเหตุสองประการ ฝ่าบาทบอกออกมาประการหนึ่ง สาเหตุอีกประการหนึ่งคืออะไร?"

สายพระเนตรหงอู่ฮ่องเต้กลับคืนสู่ความเยือกเย็นและแหลมคมเช่นตอนแรก ตรัสว่า

"เพราะว่าวอเหยินยังไม่สิ้นอายุขัย"

หานป่อร้องคำ "ว่ากระไร?" หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"หากไม่สิ้นอายุขัย เมื่อร้อยปีก่อนกุบไลข่านจัดกองเรือมุ่งบูรพา เหตุใดเผชิญลมพายุกลางทะเลพกความพ่ายแพ้กลับมา เรื่องนี้ทำให้ข้าไม่กล้าหุนหันวู่วาม"

หานป่ออับจนถ้อยคำ หงอู่ฮ่องเต้เปลี่ยนเป็นตรัสว่า

"เอาเถอะ ตอนนี้ข้าจะบอกใจความในจดหมายให้ท่านทูตเขียนเป็นภาษาแคว้นเจ้าเถอะ"

ในที่สุดหานป่อไม่อาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ พานตัดใจกล่าวว่า

"ฝ่าบาทโปรดอภัยโทษ กระหม่อมไม่อาจเขียนจดหมายฉบับนี้"

หงอู่ฮ่องเต้ตอนแรกทรงอึ้งไปวูบหนึ่ง ต่อจากนั้นพระเนตรสาดประกายเย็นเยียบสองสาย ตรัสเสียงเย็นชาว่า

"เพราะเหตุใด?"

หานป่อใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเจ้าชีวิตเบื้องหน้าโสมนัสโกรธกริ้วไม่แน่นอน หากไม่ระวังจะมีภัยถึงแก่ชีวิต แต่ก็ไม่หลบสายพระเนตร เพียงทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่เป็นสาเหตุที่เมื่อครู่ต้องการได้รับการอภัยโทษจากพระองค์โอ กระหม่อมไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใดดี การเดินทางมาครั้งนี้ แทวังแคว้นเรามีคำสั่งให้พวกเราปฏิบัติตามกฎธรรมเนียมของแคว้นท่านห้ามมิให้พูดภาษาเขียนหนังสือแคว้นเรา เพื่อแสดงความเคารพศิโรราบต่อแคว้นท่าน หากขัดคำสั่งจะไม่ยกโทษให้ ซึ่งความจริงมีอยู่หลายครั้ง ที่กระหม่อมอดใช้ภาษาแคว้นเรากล่าวกับผู้เฒ่าเฉินกับใต้เท้าเซียะมิได้"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวอย่างขึงขังว่า

"ยามพูดจาไม่ทิ้งร่องรอย ไม่กลัวแทวังแคว้นเราทรงทราบ แต่หากเขียนเป็นจดหมาย เป็นหลักฐานแน่ชัด กระหม่อมจะแก้ข้อหา

ได้อย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริ กลับมีเหตุผลกลในเช่นนี้ ค่อยคลายความสงสัยที่เมื่อครู่หานป๋อร้องขอการอภัยโทษ ตรัสว่า

"ขอเพียงจองต๊อกวังทราบว่าท่านทูตทำตามคำสั่งข้า ไหนเลยโทษว่าตำหนิท่านทูต?"

หานป๋อหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"แทวังแควันเราเปลือกนอกอาจไม่รับสั่งอันใด แต่ในพระทัยคงเกิดความขุ่นข้อง ตำหนิกระหม่อมไม่ทำตามคำสั่ง อย่างนั้น... อย่างนั้นจะส่งผลกระทบถึงการเลื่อนตำแหน่งของข้าพเจ้าแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรหานป๋ออย่างลึกซึ้ง ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"คิดไม่ถึงเจ้าอายุยังเยาว์ กลับเจ้าความคิดถึงเพียงนี้ คำกล่าวนี้นับว่ามีเหตุผล"

แล้วรับสั่งต่อว่า

"แต่ข้าเมื่อลั่นปากก็ไม่คืนคำ ท่านทูตต้องเป็นคนเขียนจดหมายแต่ว่าใช้ตัวหนังสือแควันใด ให้ท่านทูตตกลงใจเอง"

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า

"กระหม่อมรับพระบัญชา แต่ขอฝ่าบาทอย่าได้ตำหนิลายมือใช้ไม่ได้ โอ ด้านการพดจาของกระหม่อมไม่มีปัญหา แต่ด้านการเขียนมีความลำบากอยู่บ้าง"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริว่าเช่นนี้จึงถูกต้อง

จนบัดนี้พระองค์ยังไม่ทรงระแวงสงสัยในตัวหานป๋อ เงื่อนงำสำคัญย่อมอยู่ที่ทรงผิดพลาดเช่นเดียวกับเหลิงเอี้ยน นั่นคือเข้าพระทัยว่าเชียะถิงสือกับขุนนางเฉินไม่กล้าหลอกพระองค์ ดังนั้นหานป๋อยกข้อต้างที่คล้ายใช่คล้ายไม่ใช่กลบเกลื่อนผ่านไป

หงอู่ฮ่องเต้ยื่นพระดรรชนีเคาะใส่โต๊ะทรงพระอักษร สายพระเนตรหม่นหมองลง ไม่ทราบดำริถึงปัญหาอันใด

หานป๋อคล้ายนั่งบนพรมเข็ม ตะครั่นตะครอไม่สบาย แต่ก็ไม่กล้ากล่าววาจา

หงอู่ฮ่องเต้พลันรับสั่งต่อมันว่า

"ไม่ต้องเขียนจดหมายแล้ว ท่านทูตกลับไปพักผ่อนก่อนเถอะ"

หานป๋อไม่กล้าแสดงความลิงโลดยินดีออกมา กัมศีรษะลุกขึ้นยืนทำตามพิธีรีตองที่ขุนนางเฉินสอนให้ คุกเข่าโขกศีรษะ ค่อยย่อตัวล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร พอออกพ้นจากประตู ค่อยพบว่าตัวเองหลังเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย

ล่างฟานหวินซึ่งสวมรอยเป็นมหาโจรปล้นสวาท เทพบตรสำอางเชวียหมิงอี้เดินไปตามท้องถนน สะพานลั่วยังปรากฏแก่สายตาแล้ว

บนถนนมีผู้คนคับคั่ง เดินกระทบไหล่กัน สมเป็นนครหลวงของแผ่นดิน

ยามนั้นปรากฏบุรุษหนุ่มแต่งกายเลิศหรู พกสะพายอาวุธท่วงท่าเหิมเกริมกลุ่มหนึ่งเดินสวนมา

ล่างฟานหวินพอเห็นบุคลิกท่วงท่าพวกมัน ก็ทราบว่าบุรุษหนุ่มเหล่านี้ หากมิใช่ถือกำเนิดจากเชื้อพระวงศ์ตระกูลขุนนาง ก็ต้องเป็นคนของสหพันธ์แปดสำนัก หรืออาจเป็นทั้งสองทาง ดังนั้นหลบไปด้านข้าง เพื่อไม่กระทบกระทั่งถูกพวกมัน เกิดปัญหาโดยไม่จำเป็น

ได้ยินบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ผู้ใดกล้าพนันกับเรา เราหยางซันต้องได้เชยชิดกับคุณหนูซิ่วซิ่วแน่นอน"

ผู้คนอีกคนหนึ่งเย้ยหยันว่า

"อย่าได้คุยโอ่ไป เมื่อคืนก่อนท่านเพิ่งถูกจันทร์ราตรีที่สุกใสที่สุดของนครหลวงเราก่อกวนจนแทบฆ่าตัวตาย"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"มิหนำซ้ำฟังว่าคุณหนูซิ่วซิ่วหลงรักผังปาน ท่านมีคุณสมบัติใดช่วงชิงกับผู้อื่น?"

ยังมีคนกล่าวเสริมว่า

"เราคาดว่านอกจากล่างฟานหวินแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีคุณสมบัติแย่งชิงกับผังปาน"

ล่างฟานหวินรับฟังจนสั่นศีรษะหัวร่อออกมา จากนั้นก้าวขึ้นสะพานลั่วฮัว (บุปผาร่วง)

แม่น้ำฉินไหวไหลผ่านใต้สะพานไป

เรือสำราญแล่นขวักไขว่ก่อนฟ้ามืดค่ำ

เสียงเครื่องสายคลอเคล้าอยู่ท่ามกลางเสียงเพลงและเสียงคนสะท้อนอยู่บนแม่น้ำ

ล่างฟานหวินพลันบังเกิดอารมณ์อยากดื่มสุราขึ้นมา

ไม่ว่าเป็นสุราอันใด ขอเพียงเป็นสุราก็ใช้ได้แล้ว

เขาวางมือบนซี่กรงหินข้างสะพาน เพ่งตามองแม่น้ำที่คล้ายสงบนิ่งและคล้ายเคลื่อนไหว นึกถึงภาพเหตุการณ์แรกพบกับจี้ซีซี ความเศร้าหม่นหมองพลันแล่นจู่โจมจิตใจ

โฉมหน้าผู้คนล้วนแปรผัน น้ำในแม่น้ำก็มิใช่สายน้ำในวันนั้น

ชีวิตคนไม่จีรังยั่งยืน

ขณะที่ซีซีตายในอ้อมอกเขา เขาเพียงนึกถึงปัญหาข้อหนึ่ง... ชีวิตที่แท้เป็นฉันใด?

ความคิดเช่นนี้ทำให้เขาบังเกิดความเบื่อหน่ายต่อชีวิตโดยสิ้นเชิง

เขายังเข้าใจว่าฟู่อิงเมื่อร้อยปีก่อน เหตุใดไม่ลุ่มหลงอาวรณ์ต่อ

ชื่อเสียงตำแหน่ง มีแต่การหลุดพ้นจากความเป็นความตาย จึงเป็นการปลดเปลื้องเพียงหนึ่งเดียว

การจากไปของซีซี ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา

พริบตานั้น ล่างฟานหวินกลายเป็นคู่มือที่สามารถต่อกรกับผังปาน เพราะว่าเขาหลุดพ้นจากทุกสิ่ง ไม่มีความห่วงพะวงใด รวมทั้งชีวิตของตัวเอง

แม้นมีชีวิตก็ไม่อาวรณ์

ความคิดเช่นนี้คล้ายสายน้ำของแม่น้ำฉินไหวท่วมทะลักเข้าสู่บึงหัวใจของเขา ก่อเกิดเป็นระลอกขึ้น

น้ำตาไหลออกจากดวงตาของเขาอย่างไม่อาจข่มกลั้น หยดลงในแม่น้ำฉินไหว

นับตั้งแต่อยู่ร่วมกับจั่วซือ เขาทุ่มเทจิตใจอยู่ที่โลกภายนอก แต่พอถึงยามนี้ ล่างฟานหวินคล้ายคนร่อนเร่กลับถึงมาตุภูมิที่จากไปนานปี จูบพื้นธรณีที่ร้างลาไปเป็นเวลานาน กระทบถูกบาดแผลที่อยู่ส่วนลึกของหัวใจ

บนสายน้ำช่วงที่อยู่ใต้สะพาน เขาได้พบกับจี้ซีซี

สะพานลั่วฮัวเป็นสถานที่ทำให้เขาไม่อาจควบคุมอารมณ์ได้

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความรักที่เขามีต่อจี้ซีซีแน่นอน เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอันเป็นหนึ่งเดียวที่มีข้อยกเว้น

“ท่านมาแล้ว”

สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังของเขา

“โอ ท่านพ่อร้องไห้แล้ว ใช่คิดถึงท่านแม่ที่น่าเวทนาหรือไม่?”

ล่างฟานหวินลังเลเล็กน้อย สุดท้ายผงกศีรษะรับ

สุ้มเสียงสตรีนั้นเปลี่ยนเป็นเย็นชาลง กล่าวว่า

“ที่แท้ท่านพ่อนึกถึงหญิงอื่นนอกจากท่านแม่ ไม่เช่นนั้นคงไม่

ลังเลไม่สบายใจ"

ล่างฟานหวินใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดว่าสตรีนางนี้ช่างสังเกตนักอดเหลียวมองนางมิได้ ถึงกับสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ในโลกหล้ากลับมีโฉมงามถึงเพียงนี้

ในสตรีที่เขาผ่านพบมา มีแต่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอันฉินเมิ่งเหยา จี้ซีซีกับกงจู้อลงกรณ์ที่เทียบเปรียบกับนางได้

นางนั่งอยู่ในรถม้าธรรมดาคันหนึ่ง เลิกม่านหน้าต่างรถมองดูเขา ตาคู่งามทอแววสับสนว้าวุ่นถึงที่สุด กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านพ่อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เป็นเพราะข้าพเจ้ามีรูปโฉมเดียวกับท่านแม่หรือไม่?"

จากนั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังเกล้ามวยผมแบบเดียวกับที่ท่านพ่อเกล้าให้กับท่านแม่ ใส่เครื่องประดับของนาง สวมเสื้อผ้าของนาง ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าคล้ายท่านแม่หรือไม่?"

ล่างฟานหวินรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ เขาฟังออกว่า "บุตรี" นางนี้บังเกิดความแค้นเต็มอก

คนขับรถร่างผอมซูบ สวมหมวกหลุบต่ำ ซ่อนใบหน้าอยู่ในเงามืด ไม่อาจเห็นหน้าค่าตา และไม่ได้เหลียวมองมายังล่างฟานหวิน ให้ความรู้สึกที่ลึกลับแก่ผู้คน

ล่างฟานหวินซุกง้ำพลังลมปราณส่วนตัวไว้ เพราะเขาพบว่าคนขับรถเป็นชนชั้นอันร้ายกาจระดับเดียวกับผู้คนในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม หากชะล่าใจอาจถูกฝ่ายตรงข้ามเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริง

คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

ล่างฟานหวินบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ระงับความคิดคำนึงต่อจี้ซีซี แสร้งเป็นกัมศีรษะด้วยความละอายใจ กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"เจ้ายังโทษว่าบิดา ยังไม่...ยอมยกโทษให้กับเราหรือ?"

นี่เป็นความสูงส่งของล่างฟานหวิน แสร้งเป็นร้องไห้จนเสียงแหบพร่า ทำให้หญิงงามนางนี้จำแนกสุ้มเสียงของเขาไม่ออก

สะพานลั่วฮัวกว้างขวางยิ่ง เพียงพอให้รถม้าสี่คันแล่นผ่านดังนั้นรถม้าคันนี้จอดอยู่ข้างสะพาน หาได้กีดขวางการจราจรไม่

หญิงงามนั้นมองดูล่างฟานหวิน ทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวว่า

"บุปผาร่วงมีเจตนา สายน้ำไร้ซึ่งน้ำใจ นี่คือสาเหตุที่ผู้บุตรีนัดพบกับท่านพ่อบนสะพานแห่งนี้ นั่นเป็นภาพสะท้อนของท่านแม่เป็นความจริงประการหนึ่ง ยกโทษให้หรือไม่นับเป็นอย่างไร? สิ่งที่ผู้บุตรีต้องการ ท่านพ่อนำมาหรือไม่?"

ล่างฟานหวินนึกถึงเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ ต้องทอดถอนใจยาวถามว่า

"ลูกเราคิดจัดการกับจูหยวนจางหรือ?"

เขาถามเช่นนี้ เพราะเซวียหมิงอี้ก่อนตายเอ่ยถึงบุตรีของมันกับจูหยวนจาง เพียงแต่ยังไม่ทราบว่าบุตรีของมันมีความสัมพันธ์ใดกับจูหยวนจาง

หญิงงามนั้นสะท้านทั้งร่าง ร้องว่า

"หุบปาก"

พริบตานั้นล่างฟานหวินทราบแล้วว่าหญิงงามนี้เป็นใคร และคนขับรถนั้นเป็นใคร

หากมิใช่ล่างฟานหวิน ยังมีผู้ใดที่มองปราดเดียวสามารถล่วงรู้ศักดิ์ศรีฝ่ายตรงข้ามออกได้?

บุตรีของเซวียหมิงอี้นางนี้เป็นพระสนมที่หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทรงโปรดปรานที่สุด นามเฉินกุ้ยเฟย ส่วนคนขับรถเป็นมือเพชฌฆาตอันดับหนึ่งของจูหยวนจาง...ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เหลิงเอี้ยน

บทสรุปนี้ดูไปคล้ายรวบรัดจำกัด แท้ที่จริงผ่านขั้นตอนอันสลับซับซ้อน

ก่อนอื่นล่างฟานหวินครุ่นคิดว่าเป็นสตรีบ้านใดงามเฉิดฉันถึงเพียงนี้ เป็นผู้ใดมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำถึงเพียงนี้

แน่นอน หากมิใช่เซวียหมิงอี้เอ่ยถึงบุตรีของมันกับจูหยวนจาง เขายามกะทันหันยังคาดเดาไม่ออกว่าทั้งสองคือเฉินกุ้ยเฟยกับเหลิงเอี้ยน

เมื่อลองสืบสาวไปตามเบาะแสอันมีค่าสายนี้ เขาใช้คำพูดหลอกถามเฉินกุ้ยเฟย เฉินกุ้ยเฟยกลับมีปฏิกิริยาอย่างรุนแรง แสดงว่านางมีศักดิ์ฐานะอันสูงส่งที่ชี้นิ้วบงการจนเคยชิน

ด้วยศักดิ์ฐานะของนาง คิดมาพบกับเขาเป็นการส่วนตัวไม่ง่ายดาย นอกจากชนชั้นผู้บัญชาการเช่นเหลิงเอี้ยนให้ความคุ้มครองนางค่อยปรากฏกายในที่นี้ โดยที่ไม่ถูกผู้คนภายในวังพบเห็น

ล่างฟานหวินรับประกันว่า หากหลังจากนี้มีการตรวจสอบร่องรอยของเฉินกุ้ยเฟย จะต้องมีคำตอบที่จูหยวนจางไม่ทันระแวงพระทัย เช่นไปแก้บนที่วัดชิงเหลียงเป็นต้น นี่เป็นเรื่องที่เหลิงเอี้ยนทำได้โดยง่ายดาย

เหลิงเอี้ยนบนที่นั่งคนขับยังไม่เหลียวหน้ามา แต่ล่างฟานหวินรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันของฝ่ายตรงข้าม แสดงว่าเหลิงเอี้ยนบังเกิดเพลิงโทสะต่อตนเองแล้ว

สีหน้าเฉินกุ้ยเฟยกลับคืนเป็นปรกติ กล่าวด้วยความเสียใจว่า

"ขออภัย คำพูดเช่นนี้ไม่สามารถกล่าวออกมา ดังนั้นผู้บุตรีเสียกิริยาแล้ว ที่แท้นำสิ่งของมาหรือไม่?"

คราครั้งนี้ถึงรอบล่างฟานหวินลำบากยากใจ

เขาความจริงตั้งใจว่า หลังจากมอบขวดยาแก่บุตรีของเซวียหมิงอี้ จะสะบัดหน้าจากไป แต่ตอนนี้พบว่าเฉินกุ้ยเฟยกับเหลิงเอี้ยนวาง

แผนอุบายประสงค์ร้ายต่อจูหยวนจาง ไหนเลยส่งมอบให้กับอีกฝ่ายได้?

ที่ปวดเศียรเวียนเกล้ายิ่งกว่าคือ จะรับมือกับยอดฝีมือเช่นเหลิงเอี้ยนโดยไม่เปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงอย่างไร?

เฉินกุ้ยเฟยขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ ท่านพ่อไม่ถึงกับทำไม่ได้กระมัง?"

ทุกอากัปกิริยาของนางคล้ายตัดพ้อคล้ายแง่งอน บันดาลให้ผู้พบเห็นบังเกิดความรักเวทนา มิน่าเล่าจูหยวนจางจึงทรงลุ่มหลงงมงาย

ล่างฟานหวินทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากบิดาไม่มอบของนั้นให้ หลังจากนี้เจ้าคงไม่ยอมรับเราเป็นบิดากระมัง?"

ตาคู่งามเฉินกุ้ยเฟยทอแววอันโศกซึ้งรัดทด กล่าวว่า

"นี่เป็นครั้งที่สองที่ท่านพ่อถามคำถามเดียวกันนี้ หากท่านเป็นห่วงเรื่องของผู้บุตรี เหตุใดไม่มอบตัวยาออกมา?"

ล่างฟานหวินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตัวยาหยิบฉวยได้มาแล้ว แต่ตอนนี้ไม่อยู่ที่ตัวบิดา"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันพบว่าเหลิงเอี้ยนใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับเฉินกุ้ยเฟย รีบผนึกพลังลมปราณดักฟัง

อันวิชาส่งเสียงทางลมปราณ แท้ที่จริงเป็นการรวมสัมเสียงเป็นเส้นสาย เพียงส่งไปยังเป้าหมายแห่งใดแห่งหนึ่ง แต่ว่าสุ้มเสียงจะอย่างไรเป็นคลื่นเสียงชนิดหนึ่ง เพียงแต่ขณะที่ยอดฝีมือใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณ คลื่นเสียงที่แผ่ขยายออกไปถูกลดลงถึงระดับอ่อนที่สุดและน้อยที่สุด หากทว่ายังเกิดการแผ่กระจายของเสียงเล็กน้อย เมื่อเผชิญกับสุดยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวิน สามารถอาศัยพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ รับฟัง "หางเสียง" ที่เบาจนแทบไม่ได้ยิน

ได้ยินเหลิงเอี้ยนกล่าวว่า

"ตัวร้ายกาจล่วงรู้แผนอุบายของพวกเรา สิ่งของต้องอยู่ที่มันลงมือเถอะ"

ดังนั้นเฉินกุ้ยเฟยเงยหน้ากวาดมองมายังล่างฟานหวิน กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านแม่ก่อนตายให้ผู้บุตรีบอกต่อท่านพ่อประโยคหนึ่ง ท่านพ่อต้องการทราบหรือไม่?"

ล่างฟานหวินลอบร้องว่าสตรีนี้ร้ายกาจนัก หากมิใช่เขาดักฟังคำชี้นำที่เหลิงเอี้ยนบอกต่อนาง คงดูไม่ออกว่านางปากปราศรัยใจเชือดคอ ทั้งนี้เพราะสีหน้าท่าทีของนางสมจริงยิ่งนัก

ล่างฟานหวินทำท่าต้องการอยากทราบ สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าวจนถึงข้างหน้าต่างรถ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านแม่เจ้าสั่งเสียว่าอย่างไร?"

เฉินกุ้ยเฟยขอบตาแดงก่ำ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านพ่อเข้าใกล้มา ให้ผู้บุตรีบอกให้ท่านได้ยินคนเดียว"

ล่างฟานหวินทราบแน่แก่ใจต้องไม่มีเรื่องดี แต่ไม่สามารถหลีกเลี่ยง ลอบฝืนยิ้มพลางขยับกายถึงข้างหน้าต่างรถ

เฉินกุ้ยเฟยพวยพุ่งลมหายใจอันหอมกรุ่นใส่ใบหน้าเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านแม่สั่งให้ผับตรีฆ่าท่าน"

ขณะเดียวกัน ที่ท้องน้อยล่างฟางหวินปวดแปลบราวถูกผึ้งต่อยคราหนึ่ง ที่แท้ตัวรถใต้หน้าต่างเปิดออกเป็นช่องรูเล็กๆ เข็มยาวเล่มหนึ่งยื่นออกมาทิ่มแทงใส่เขาคราหนึ่ง

ล่างฟานหวินแสร้งเป็นถอยปราดไปด้วยความตระหนก ปะทะพนกับลูกกรงหินริมสะพานดังโครม

ม่านหน้าต่างรถถูกปล่อยลง ปิดบังโฉมหน้าเฉินกุ้ยเฟยเอาไว้

เหลิงเอี้ยนหวดแส้ใส่ตะโพกม้า รถม้าแล่นจากไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้ล่างฟานหวินซึ่งปลอมเป็นเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ยืนพิงลูกกรงหินแต่ผู้เดียว

รถม้าจากไปไกลแล้ว

ยามนั้นสองฟากข้างสะพานปรากฏชายฉกรรจ์ด้านละสิบกว่าคนคุกคามเข้าหาเขา

ล่างฟานหวินขมวดคิ้วแนบแน่น ที่แท้เข็มที่เฉินกุ้ยเฟยแทงใส่เขาชุบยาน้ำประหลาดชนิดหนึ่ง ด้วยพลังการฝึกปรือของเขา ยังแทบสะกดไว้ไม่ได้ ถูกชำแรกเข้าสู่เส้นชีพจร

นี่มิใช่ส่วนที่น่าประหลาด หากทว่ายาน้ำชนิดนี้ไม่มีพิษอันใดจึงน่าประหลาด ตามเหตุผลเฉินกุ้ยเฟยตั้งใจฆ่า "บิดา" เช่นเขา เหตุใดไม่พานวางยาฆ่าเขา?

นึกถึงตอนนี้ ล่างฟานหวินบังเกิดปฏิภาณวูบกู่ร้องดังยาวนานหงายร่างกระโดดลงยังแม่น้ำฉินไหวที่ไหลหลั่งไม่ขาดสาย

ขณะที่ล่างฟานหวินกระโดดลงยังแม่น้ำฉินไหว เยี่ยซู่ตงก็เป็นเพื่อนนำหานป๋อเลียบถนนสุ่ยซีมุ่งตะวันตก ผ่านสะพานฉินไหวซึ่งสร้างคู่ขนานกับสะพานลั่วฮัว มุ่งสู่ทะเลสาบม่อโฉว ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสี่สิบทิวทัศน์เมืองจินหลิง (นานกิง)

นับตั้งแต่ออกจากประตูวัง ตลอดรายทางหานป๋อนิ่งเงียบขรึมแสดงว่ามีความในใจอยู่เต็มอก

ก่อนเข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง ทุกเรื่องราวดูไปคล้ายรวบรัดแต่หลังจากเข้าเฝ้าฮ่องเต้เจ้าชีวิต เรื่องราวมากหลายที่ความจริงล้วนแจ่มชัด กลับกลายเป็นเลอะเลือนพร่ามัว

จากปากคำขุนนางเฉินกับโจรท่องโดดเดี่ยว หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง

ไร้น้ำจิตน้ำใจ ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต แต่วันนี้ที่มันได้พบพาน เป็นอีกด้านหนึ่งซึ่งซ่อนลึกอยู่ภายในของหงอู่ฮ่องเต้

ยามนี้ภายใต้การอารักขาของราชองครักษ์ทั้งหน้าหลัง เยี่ยซู่ตงกับหานป๋อควบม้าเข้าสู่สวนอุทยานบนทะเลสาบม่อโฉว เหยียบย่ำทางศิลาที่ปูลาดจากหินหวีฮัว มุ่งสู่เรือนรับรองอาคันตุกะริมทะเลสาบ

เยี่ยซู่ตงยิ้มพลางชี้มือไปยังเก๋งน้อยอันงามวิจิตรกลางน้ำทะเลสาบหลังหนึ่ง กล่าวว่า

“นี่เป็นเก๋งกลางทะเลสาบ ซึ่งเป็นหนึ่งในทิวทัศน์ตระการของทะเลสาบม่อโฉว ทุกครั้งที่ละอองฝนโปรย เก๋งน้อยคล้ายหอหยกกลางทิพยสถาน น่าเสียดายที่ท่านทูตมาผิดเวลา ไม่เช่นนั้นจะได้เห็นภาพความงามเช่นนี้”

หานป๋อสะท้านตื่นจากความคิด ส่งเสียงคล้อยตาม ไม่ทราบได้ยินเข้าหูหรือไม่

เยี่ยซู่ตงฉวยโอกาสกล่าวว่า

“ฟังว่าท่านทูตฝึกเคล็ดวิชาเส้าหลิน เมื่อเป็นเช่นนี้ถือเป็นพวกเดียวกัน ไม่ทราบมีความสนใจชมดูสถานฝึกสอนของสำนักเราหรือไม่?”

หานป๋อนึกออกว่าบุตรีของเจ้าสำนักซีหนิง เป็นหนึ่งในสิบยอดหญิงงาม มีนามจวงชิงซวง สมองพลันปราดเปรียวขึ้นมา หัวร่อพลางกล่าวว่า

“เราชมชอบวิชาการต่อสู้ที่สุด หากท่านผู้บัญชาการยอมชี้แนะสักท่าสองท่า นับเป็นความปรารถนาอย่างยิ่ง”

เยี่ยซู่ตงยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

“อย่างนั้นเราจะจัดเวลาให้ลงตัว เมื่อถึงเวลาค่อยแจ้งต่อท่านทูต”

ยามนั้นขบวนม้าผ่านระเบียงคดเคี้ยวสีแดง มาถึงตึกใหญ่แบบโบราณงามตระการหลังหนึ่ง

ราชองครักษ์ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูพากันเข้ามารับหน้า ดูแลทั้งหมดลงจากหลังม้า

ม้าพาหนะของหานป๋อย่อมเป็นม้าสีเทา หลังจากลำลาเยียซู่ตงก็จูงม้าสีเทาไปยังคอกม้าด้านข้าง สั่งคนดูแลมันอย่างดี ค่อยเหยียบย่างเข้าเรือนรับรองอาคันตุกะ

ห้องโถงของเรือนรับรองตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม เครื่องเรือนไม้แดงแกะสลักอย่างประณีต บนผนังแขวนภาพวาดลายพู่กัน หานป๋อแม้ไม่ใช่ผู้ชำนาญ แต่ก็คาดเดาว่าเป็นผลงานของแท้

โจรท่องโดดเดี่ยวนอนบนเก้าอี้เอนนอนสลักลวดลายมังกรหงส์กระทงรองเท้ากเตะทิ้ง สูบยาพ่นควันอย่างสบายอารมณ์

สองฟากข้างยืนไว้ด้วยขันทีแปดคน หญิงรับใช้แปดนาง เปรียบกับหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางที่ประทับอยู่ในห้องทรงพระอักษรเพียงลำพังพระองค์ยังภูมิฐานกว่าอีก

มีคนเข้ามาปัดฝุ่นละอองตามร่างกายหานป๋อ ส่งผ้าเช็ดหน้ายกน้ำชาให้ ปรนนิบัติท่านทูตนั่งลงที่ข้างกาย “ผู้ใต้บังคับบัญชา” เช่นโจรท่องโดดเดี่ยว

หานป๋อลอบขุ่นเคืองใจ หวนนึกถึงตัวเองแทบทิ้งชีวิตอยู่ภายในวัง โจรเฒ่ากลับเสพสุขในที่นี้ ไม่ห่วงใยความปลอดภัยของตัวเองแม้แต่น้อย

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบใบยามึนเมาอีกหลายคำ ขับไล่ขันทีหญิงรับใช้ทั้งหมดล่าถอย หยีตาลงกล่าวว่า

“น้องเหยาไปแล้ว”

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องคำ “ว่ากระไร?” โจรท่องโดดเดี่ยว

กล่าวว่า

"เรามิใช่ไม่คิดรั้งนางให้กับท่าน แต่พอถูกเนตรเซียนของนางกวาดมองผ่าน ไม่ว่าวาจาใดล้วนไม่อาจกล่าวจากปาก นางบอกว่าอย่างเร็วสองวัน อย่างช้าห้าวันจะกลับมา"

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกอันเลื่อนลอย ฉินเม่งเหยาต่างกับจั่วซือและพวกที่ต้องพึ่งพามัน นางมีความคิดและความลับส่วนตัว การจากไปครั้งนี้ไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน ทำให้คำนวณทิศทางไปและจุดประสงค์ของนางไม่ออก

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ชีพจรหัวใจของนางได้รับความกระทบกระเทือน หากเผชิญกับยอดฝีมือก็ย่ำแย่แล้ว โอ คืนนี้จะให้ข้าพเจ้าหลับใหลได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ว่านางอยู่หรือไม่ คืนนี้ท่านไม่ต้องนอนแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"หมายความว่ากระไร?"

ในใจนึกประหลาดใจ เหตุใดโจรท่องโดดเดี่ยวไม่ซักถามเรื่องราวที่เขาเข้าเฝ้า ซึ่งขัดกับแบบฉบับของมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวกระตือรือร้นคึกคักขึ้นมา ลุกขึ้นจากเก้าอี้เอนนอน ล้วงกระดาษสีเหลืองซีดจากอกเสื้อแผ่นหนึ่ง คลี่กางบนโต๊ะเตี้ยหว่างกลางทั้งสอง กวักมือชักชวนให้หานป๋อชมดูด้วยกัน

บนกระดาษวาดรูปคฤหาสน์ที่มองจากข้างบนหลังหนึ่ง ลายเส้นหยาบคร่าวๆ แต่มีอัตราส่วนพอดี ถนัดชัดเจนยิ่ง

นั่นเป็นคฤหาสน์ที่ปลูกอิงภูเขาหลังหนึ่ง ยึดครองพื้นที่หลายร้อยมู่ (ไร่จีน) บ้านเรือนใหญ่เล็กนับร้อยหลังรวมเป็นสิ่งปลูกสร้างบ้าน

สี่องค์* รวมแปดหลัง กำแพงสูงลานตึกกว้างลึก โครงสร้างแฝงหลักค่ายพยุหซ่อนความพิสดารไว้

ในภาพวาดกำกับว่าบ้านหลังใดเป็นห้องรับแขก บ้านที่อยู่อาศัย ห้องครัว โรงโม่ ลานกว้าง หอห้อง เรือกสวน เก็บรายละเอียดครบถ้วนโดยไม่ตกหล่น

โจรท่องโดดเดี่ยวชี้มือไปยังดงไม้ซึ่งมีพื้นที่รวมสี่สิบมู่ (ไร่จีน) ที่หลังคฤหาสน์ กล่าวว่า

"ดงไม้ต้นหนานมู่** ก่อนหลังเทศกาลเช็งเหม็ง จะมีนกกระสาขาวนับพันบินมาเกาะอยู่ คนที่ไม่เคยเห็นกับตา ไม่มีวันนึกภาพอันงามตระการได้"

หานป๋อมองดูสีหน้าอันกระหยิ่มยิ้มย่องของอีกฝ่าย ถามว่า

"นี่เป็นคฤหาสน์ของผู้ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า

"ท่านเห็นว่าภาพใบนี้วาดเป็นอย่างไร?"

หานป๋อกล่าวตามความสัตย์ว่า

"วาดได้ละเอียดลออยิ่ง แต่คนวาดคงไม่รู้จักหนังสือ แม้แต่ข้าพเจ้ายังค้นพบคำผิดหลายตัว"

โจรท่องโดดเดี่ยวบันดาลโทสะ กล่าวว่า

"ไปหามารดาท่าน เราใช้เวลาแรมปี เข้าออกคฤหาสน์ภูตบดีสิบกว่าครั้ง แทบทิ้งชีวิตอยู่ภายในเพียงแลกมาซึ่งวาจาเหม็นคลุ้งของปีศาจหัวโตท่าน"

---

* บ้านแบบเก่าชนิดหนึ่ง ทั้งสี่ด้านเป็นบ้านเรือน ด้านหน้าเป็นกำแพง เว้นตรงกลางเป็นลานบ้าน

** ไม้ยืนต้นเขียวตลอดปีชนิดหนึ่ง

หานป่อร้องคำ “ว่ากระไร?” นี่หรือคือคฤหาสน์ภูตบดี จากนั้นกระซิบถามด้วยความตระหนกว่า

“ท่านคงไม่ชักชวนข้าพเจ้าคืนนี้ไปยังที่นั้นกระมัง? อภัยที่ข้าพเจ้าไม่น้อมสนอง ข้าพเจ้ายังต้องพักผ่อนออมกำลัง เพื่อเข้าเฝ้าจูหยวนจางอย่างเป็นทางการในพรุ่งนี้เช้า”

โจรท่องโดดเดี่ยวม้วนกระดาษซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ กล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

“ตกลง หากคืนนี้เราพลาดพลั้งถูกภูตบดีซวีเย่อฺจับตัวไว้ จะไม่พาดพิงถึงสหายที่ไร้คุณธรรมเช่นท่าน ท่านนอนหลับพักผ่อนได้อย่างวางใจ”

หานป่อเห็นมันมีโทสะจริงๆ รีบโอบไหล่มันกล่าวว่า

“กล่าวล้อเล่นไยต้องถือเป็นจริงเป็นจัง ข้าพเจ้าไหนเลยปล่อยให้เฒ่าชราที่หนุ่มแน่นเช่นท่านไปเสี่ยงภัยตามลำพัง?”

โจรท่องโดดเดี่ยวชำเลืองมองมัน กล่าวว่า

“นี่เป็นท่านกล่าวเอง อย่าได้บอกต่อบรรดาน้องสาวบุญธรรมของเราว่าเป็นเราบีบบังคับท่าน”

หานป่อทราบว่าตกหลุมพรางของโจรเฒ่าผู้นี้แล้ว ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

“ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น ไปยังคฤหาสน์ภูตบดีทำอะไรกันแน่?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับคืนสู่ความลิงโลดยินดี กล่าวว่า

“ย่อมไปร่วมความครึกครื้นของดาบเหยี่ยว ตอนนี้ชาวยุทธจักรทั้งหมดเบียดเสียดกันไปยังที่นั้น ตามข่าวที่เราเพิ่งได้รับ ทุกวันล้วนมีคนถูกยอดฝีมือคฤหาสน์ภูตบดีจับตัวไว้ ตัดเอ็นเท้าโยนออกมานอกคฤหาสน์ เรื่องอันครึกครื้นเช่นนี้ ไหนเลยขาดพวกเราได้?”

หานป๋อร้องออกมาว่า

"ผลสุดท้ายที่น่ากลัวถึงเพียงนี้ ไยต้องเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ด้วย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหลีกเลี่ยงไม่ตอบคำถาม กล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวมากความแล้ว รีบตามเราเข้าไปพบกับพี่สาวที่รอจนร้อนรุ่มของท่านทั้งสามคน ฉวยโอกาสที่ตอนนี้ยังมีเวลา ทางหนึ่งศึกษาสภาพของคฤหาสน์ภูตบดี ทางหนึ่งฟังท่านบอกเล่าเรื่องจูหยวนจางเถอะ"

พริบตาก่อนที่จะกระโดดลงแม่น้ำ ล่างฟานหวินก็ล่วงรู้แผนการของเฉินกุ้ยเฟย

นางหากมิใช่ชนเผ่าเซ่อมู่ (คนตามีสี) ก็ต้องมีความสัมพันธ์กับชนเผ่าเซ่อมู่อย่างแนบแน่น

เมื่อร้อยปีก่อน ทัพมองโกลที่สามารถพิชิตแผ่นดินภาคกลางชนเผ่าเซ่อมู่มีส่วนลงแรงช่วยเหลือ หลังจากที่มองโกลครองแผ่นดินชนเผ่าเซ่อมู่กลายเป็นอภิสิทธิ์ชน ตอนนั้นชนฝีมืออันดับหนึ่งแห่งชนเผ่าเซ่อมู่มีนามว่าจั่วเหอ มีมือดีในสังกัดมากมาย หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นสตรีนามเม่ยเหนียงจื่อ ถนัดในการใช้พิษ

ความสามารถในการใช้พิษ จนประทับอยู่ในความทรงจำของยุทธจักรภาคกลางของนาง คือฝีมือในการใช้ "พิษผสม"

ที่ว่าพิษผสมคือใช้สิ่งที่ไม่มีพิษอยู่ก่อนตั้งแต่สองชนิดจนถึงหลายชนิด ผสมรวมกันกลายเป็นพิษร้ายแรง

เพราะเหตุนี้จึงยากระวังป้องกัน

สุดยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวิน คลุกคลีในฝ่ายอธรรมชั่วชีวิต ทำความเข้าใจกับพิษร้ายนานาชนิด แต่ตอนนี้ถูกเฉินกุ้ยเฟยฉีดยาน้ำเข้า

สู่ร่าง กลับไม่เข้าใจว่ามีประสิทธิผลอันใด โดยเฉพาะยาน้ำปราศจากพิษทำให้ผู้คนไม่จดจำใส่ใจ เข้าใจด้วยสภาพร่างกายตัวเองสามารถต้านทานได้ เมื่อเผชิญกับสารกระตุ้นอีกชนิดหนึ่ง ยาน้ำเกิดการผสมกลายเป็นพิษร้ายแรง ไม่มีปัญญารักษาได้

ก่อนที่ล่างฟานหวินจะกระโดดลงน้ำ ก็คาดเดาว่าสารที่เร่งเร้าอีกตัวหนึ่งคือน้ำของแม่น้ำฉินไหวเอง

นี่เป็นสาเหตุที่ศัตรูเว้นทางหลบหนีเพียงหนึ่งเดียวให้กับเขา

ล่างฟานหวินโคจรพลังลมปราณขับยาน้ำออกจากร่าง แล้วค่อยกระโดดลงน้ำแม่น้ำที่เย็นเฉียบพร้อมกับยื่นมือรับลูกธนูซึ่งยิงจากหน้าไม้ใส่มันสี่ดอก

โดยยื่นสองมือรับไว้ข้างละสองดอก

ล่างฟานหวินยังรับรู้ถึงรังสีการฆ่าฟันของหน่วยซ่มจ่โจมในน้ำ

สุดยอดฝีมือระดับเขาหรือผังปาน ไม่อาจวัดคำนวณด้วยเหตุผลธรรมดา หากแต่บรรลุถึงขอบเขตขั้นลึกล้ำพิสดาร กระทั่งกระแสจิตของศัตรูยังรู้สึกได้

มือสังหารความจริงซ่อนตัวอยู่ในน้ำ

ศัตรูที่ดำอยู่ในน้ำทั้งสี่ คำนวณช่วงเวลาปฏิบัติการเป็นมั่นเหมาะพริบตาที่ล่างฟานหวินตกลงน้ำ ลูกธนูที่ยิงจากหน้าไม้ก็ระดมยิงใส่จุดสำคัญบนร่างกายของเขา แสดงออกถึงมาตรฐานของนักฆ่าสังกัดกองทหารรักษาพระองค์

น่าเสียดายที่เป้าหมายเป็นล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินพลันแกว่งตัวในน้ำ พลิกตัวลงมาถึงก้นแม่น้ำที่ลึกยี่สิบกว่าเชียะ ค่อยเรียดก้นแม่น้ำเคลื่อนไปทางขวาง หลบเลี่ยงจากศัตรูไปจวบจนถึงริมฝั่ง ดำน้ำเป็นระยะทางหลายสิบวาอย่างรวดเร็ว สลัดทอดทิ้งศัตรูไว้ด้านหลัง

นี่เป็นยามสนธยา ท้องฟ้ามืดสลัวลง เมื่ออยู่ในน้ำยิ่งยากที่จะมองเห็น

มือดีสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ทั้งสี่ ถูกฝีมือรับลูกธนูของล่างฟานหวินหลอกหลอน ตอนแรกเข้าใจว่าล่างฟานหวินถูกลูกธนูทั้งสี่ดอกยิงใส่ ก่อนตายกระเสือกกระสนลงไปถึงก้นแม่น้ำ พอพบว่าน้ำแม่น้ำไม่มีสีเลือดอันใด ค่อยพบเห็นว่าศัตรูหายสาบสูญไร้ร่องรอย

ล่างฟานหวินอาศัยพลังลมปราณอันลึกล้ำที่ก่อเกิดไม่ขาดตอนดำน้ำเป็นระยะทางลี้เศษ ค่อยโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำ

เรือน้อยลำหนึ่งแหวกฝ่าสายน้ำมาถึง คนโยกถ่อที่ท้ายเรือเป็นชายชราผมขาวร่างสูงใหญ่ ท่าทางเหี้ยมหาญผู้หนึ่ง

ล่างฟานหวินครุ่นคิดว่ามาได้พอดี สองมือแผ่พุ่งพลังดึงดูดแนบร่างติดกับก้นเรือ เพียงโผล่ศีรษะพ้นผิวน้ำเล็กน้อย นอกจากมองในระยะประชิดใกล้ ไม่เช่นนั้นยามท้องฟ้ามืดมัวสลัวเช่นนี้ ยากที่จะพบเห็นการคงอยู่ของเขา

บนเรือน้อยบังเกิดสุ้มเสียงหญิงสาวอายุเยาว์นางหนึ่งดังว่า

"ที่หัวเรือลมแรง บ่าวคลุมเสื้อคลุมให้แก่คุณหนูดีหรือไม่?"

สุ้มเสียงสตรีที่ไพเราะราวดุริยทิพย์เสียงหนึ่งรับคำดังอืมม์ ต่อจากนั้นเป็นเสียงเสื้อผ้าเสียดสีกันดังสวบสาบ แสดงว่าสตรีที่มีสุ้มเสียงไพเราะเสนาะหูนั้นกำลังสวมเสื้อผ้าเพิ่มเติม

สุ้มเสียงนางแฝงแรงดึงดูดราวแม่เหล็ก ทำให้ผู้คนพอได้ยินไม่ลืมเลือน

แว่วเสียงโยกถ่อดังจากหลังเรือ

ความคิดคำนึงของล่างฟานหวินมุ่งไปยังเฉินกุ้ยเฟยกับเหลิงเอี้ยน

หากพวกนางพบว่าเขาหนีรอดได้ คงต้องระดมกำลังที่มีอยู่ออกค้นหาเขา นึกดูช่างสนุกสนานน่าสนใจ

แว่วเสียงหญิงรับใช้บนเรือดังว่า

“คืนนี้คุณหนูไม่ต้องพบผู้ใดจริงหรือ? เจ้าเอี้ยนอ๋อง...”

คุณหนูนั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“ฮัวตั๋วเอ๋อ (ช่อไม้ดอก) คืนนี้ชิ่วชิ่วเพียงคิดอยู่คนเดียวเงียบๆ โอ ผู้คนที่ต้องการพบเราต้องประจบเอาใจเจ้า เจ้าต้องควบคุมตัวเองให้ดี”

ชายชราที่โยกถ่อทางท้ายเรือสอดคำขึ้น

“เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้ผู้นี้คล้ายกับจูหยวนจางเมื่อตอนหนุ่มฉกรรจ์ หากไปมาหาสู่กับบุคคลเช่นนี้ต้องไม่มีผลที่ดี”

คุณหนูชิ่วชิ่วกล่าวคำ “ฉีป๋อ” เป็นเชิงตำหนิ ฉีป๋อ (ลุงฉี) กล่าวว่า

“คุณหนอย่าได้โทษว่าเราใจซื่อตรง คิดอะไรก็กล่าวเช่นนั้น”

ล่างฟานหวินที่ซ่อนตัวอยู่ใต้เรือฉุกคิดว่าช่างประจวบเหมาะนักคนบนเรือน้อยกลับเป็นยอดหญิงอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเหลียนชิ่วชิ่ว ฉีป๋อที่โยกถ่อกล่าววาจาแฝงพลัง แสดงว่าเป็นยอดฝีมือ เหตุใดยอมลดตัวเป็นบ่าว ดูท่าเหลียนชิ่วชิ่วผู้นี้มีความเป็นมาไม่รวบรัดธรรมดา

เรือน้อยชะลอความเร็วลง เข้าเทียบกับเรือสำราญอันเลิศหรูฝั่งหนึ่งอย่างช้าๆ

ล่างฟานหวินฉุกใจคิด ถึงอย่างไรคืนนี้ยังไม่มีที่พักพิง มิสู้เสาะหาสถานที่บนเรือสำราญของเหลียนชิ่วชิ่ว นอนค้างสักคืน เหลิงเอี้ยนแม้มีหูตามากมาย ต้องหาตัวเขาไม่พบ

เมืองฉางซา

ชิฉางเจิงเดินเข้าร้านน้ำชาติดกับจุดเปลี่ยนม้าย่านใจกลางเมืองแห่งหนึ่ง

โต๊ะสิบกว่าตัวนั่งเต็มไปด้วยชนชั้นแรงงานเช่นคนขับรถแบกเกี้ยว ในอากาศเต็มไปด้วยกลิ่นเหงื่อไคลและสุ้มเสียงอึกทึกวุ่นวาย

ชิฉางเจิงกวาดตามองรอบข้าง จากนั้นพบเห็นฟงสิงเลี่ยปลอมตัวเป็นคนแบกเกี้ยว เลียนแบบผู้คนข้างเคียงโดยการนั่งยองๆ บนม้านั่งถอนาชาจบดมอยู่

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะหัวร่อออกมา เดินถึงข้างกายอีกฝ่ายนั่งเบียดเข้าไป กระซิบถามว่า

"เพื่อนเรา วันนี้การค้าดีหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีแต่การค้าเล็กๆ ไม่มีการค้าใหญ่แม้สักรายเดียว แม้แต่เรายังกินไม่อิ่ม"

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"นี่นับว่าประหลาดแท้ นางปีศาจเจินที่แท้เล่นลวดลายใด?"

ฟงสิงเลี่ยลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งติดต่อกับบริวารของเหล่าเจี๋ย จากร่องรอยการเคลื่อนไหวของศัตรู เหล่าเจี๋ยเชื่อว่านางปีศาจเจินถอนกำลังหลักออกนอกเมือง ทิศทางไปไม่แน่ชัด"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"พวกเราเชือดเจ้าสำนักรื่นรมย์ม่ออี้เสียน พวกนางกลับไม่ถือสาหาความหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"นี่ยังมิใช่ส่วนที่น่าประหลาดที่สุด นางปีศาจเจินกลับถอนเครือข่ายค้นหาไป ผู้อาวุโสแซ่เฉียนกับพวกกำลังหารือว่า สมควรฉวยโอกาสออกจากเขตอันตรายหรือไม่?"

ชิฉางเจิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า

"ผิดท่าแล้ว เป้าหมายของนางปีศาจเจินอาจเป็นโหยวจิงอย่างนั้นนางก็สามารถพลิกสถานการณ์ ปล่อยให้พวกเราเสนอหน้าไปเอง"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"นี่เป็นปัญหาที่น่าปวดเศียรเวียนเกล้าจริงๆ"

ชิฉางเจิงพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"พี่ฟงกลับไปก่อน ผู้น้องหลังจากเสร็จเรื่องค่อยไปหาพวกท่าน"

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงสุ่ยโหยวจิง ขอเพียงมีความเคลื่อนไหวใดจะรุดไป จึงผุดลุกขึ้น ฉุดดึงมือชิฉางเจิง เบียดเสียดออกจากร้านน้ำชา ปากกล่าวว่า

"หากพี่ชิคำนวณไม่ผิด การเดินทางครั้งนี้เสี่ยงภัยยิ่ง เพิ่มมือทวนเช่นข้าพเจ้าอีกคนหนึ่งดีกว่าไม่มี ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่านางสามารถหาแม่นางสุ่ยพบก่อนพวกเรา"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"สามารถคบหาสหายเช่นท่าน นับว่าเป็นบุญวาสนาของเราเหล่าชินัก"

ทั้งสองมายังท้องถนน ตลาดกลางคืนของเมืองฉางซาสว่างไสวทุจกลางวัน เต็มไปด้วยความครึกครื้น แต่พวกมันหามีความรู้สึกที่ปลอดโปร่งไม่

หญิงงามชนเผ่าฮัวชื่อจื่อม่อนางนี้บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาดไปแล้ว

ฟงสิงเลี่ยเดินไปตามถนนใหญ่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถึงอย่างไรเชี่ยนเหลียนให้พวกเราใช้แผนจรยุทธ์ ตรึงศัตรูมิให้พวกมันหลับสนิทได้ พวกเรามิสู้อาละวาดวุ่นวาย สืบเสาะไปหานาง

ปีศาจเจิน เข่นฆ่านางให้กระเจิดกระเจิง"

ชิฉางเจิงโยนหมวกที่ปิดบังครึ่งซีกหน้าทิ้งไป หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เช่นนี้จึงสบอารมณ์เราเหล่าชิที่สุด แต่จำไว้ว่าสู้ไม่ได้ให้หลบหนี อย่าได้อวดตนเป็นนักสู้ผู้กล้า"

ฟงสิงเลี่ยไม่สนใจผู้คนที่ถูกเสียงหัวร่อของชิฉางเจิงสะกิดจนเหลียวมองมา หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่นักสู้ผู้กล้าอันใด เพียงไม่คุ้นกับการเป็นเต่าหดหัวเท่านั้น"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"มา ข้าพเจ้าเลี้ยงแขก ดื่มสุราเสริมสร้างกำลังขวัญสักสองจอกก่อน"

พลางยื่นมือโอบไหล่ฟงสิงเลี่ยเดินรดหน้าไป

โฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่มาถึงลานตึกที่พักของผังปานภายในวังปรมาจารย์มาร บ่าวดำสะอึกเข้ามารับหน้า กล่าวว่า

"นายท่านยืนครุ่นคิดอยู่ริมหน้าผา องครักษ์ฮัวไม่สมควรไปรบกวนท่านผู้เฒ่า"

ฮัวเจี๋ยหวี่ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่ายืนอยู่เป็นเวลาห้าวันแล้ว ไม่ ข้าพเจ้าต้องกล่าวกับท่านผู้เฒ่าสักสองคำ"

บ่าวดำมีสีหน้าเป็นเชิงเข้าใจ ไม่กล่าวกระไรอีก

ฮัวเจี๋ยหวี่ทอดถอนใจคำหนึ่ง เดินไปยังหน้าผาเขตตึกหลัง

ใต้นภาดาวอันกว้างไพศาล ริมหน้าผาสูงชัน ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินผังปานยืนมือไพล่หลัง แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ฮัวเจี๋ยหวี่เดินด้วยท่วงท่าปรกติมาถึงด้านหลังผังปาน เห็นมือ

ที่อยู่ทางด้านหลังของผังปานกำรองเท้าลายปักคู่หนึ่ง ถึงกับใจสั่นสะท้านบังเกิดเป็นความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายขึ้น

หรือว่าปรมาจารย์มารที่ไร้น้ำใจกลับถูกความรักกักขังไว้?

ผังปานที่ยืนเป็นเวลาห้าวันห้าคืนทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เจี๋ยหวี่ยังไม่ตั้งครรภ์หรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่คิดไม่ถึงว่าผังปานมิเพียงไม่ได้ตำหนินางมารบกวนยังเป็นห่วงเป็นใยเรื่องส่วนตัวของนาง หลังจากส่ายหน้าปฏิเสธ ก็มาถึงข้างกายผังปาน เบือนหน้ามองดูใบหน้าของยอดคนที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าคิดอะไร?"

ผังปานยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เราหวนรำลึกถึงช่วงเวลาที่อยู่ร่วมกับจิ้งอันทกเช้าค่ำในเรือนฌานเมตไตรยทั้งสิบวัน ทั้งนึกถึงบุคคลอื่นโดยไม่รู้สึกตัวกลับยืนถึงบัดนี้ โอ คิดไม่ถึงการหวนรำลึกน่าลุ่มหลงถึงเพียงนี้"

ฮัวเจี๋ยหวี่คิดถึงหานป๋ออย่างแรงกล้า ต้องบังเกิดความหดหู่ใจ เหตุใดในชีวิตนางไม่เชื่อเรื่องความรัก เมื่ออายุล่วงเลยถึงปูนนี้ พานหลงรักบุรุษที่อายุอ่อนกว่านางยี่สิบกว่าปี อันความรักที่แท้เป็นวัตถุธาตุใด?

ผังปานกล่าวอีกว่า

"จิ้งอันจากไปแล้ว พริบตาที่นางลาโลกไป เราสามารถรู้สึกได้จิ้งอันเอย เราผังปานยอมละทิ้งทุกสิ่งเพื่อท่านเป็นเวลายี่สิบปี ท่านก็ยกศิษย์รักให้แก่เรา ระหว่างพวกเราไม่ติดค้างกันอีก แต่เหตุใดเรายังรู้สึกผิดต่อท่าน? ผู้ใดสามารถตอบคำถามข้อนี้ได้?"

ฮัวเจี๋ยหวี่เมื่อสามวันก่อนได้รับข่าวมรณภาพของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอัน แต่เนื่องจากผังปานมายืนใช้ความคิดที่ริมหน้าผา

ไม่มีโอกาสเรียนบอกมัน มิคาดมัน “ทราบ” แต่แรก หลังจากสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กลับนิ่งเงียบงันไร้วาจา

ผังปานพลันหันเหหัวเรื่องว่า

“ผู้ที่รองรับพันธุมาร พลังชีวิตทั้งหมดล้วนหดตัว ไม่ทำให้สตรีตั้งครรภ์ เจี๋ยหวี่เจ้าคิดอุ้มครรภ์ให้กับหานป๋อ เกรงว่าเปลืองสมองสูญเปล่าแล้ว”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวถามว่า

“มีข่าวของอิงหยวนหรือไม่?”

...อิงหยวนเป็นบุตรของฟู่อิงที่เกิดจากไป่เหลียนเจี๋ย เป็นคนพกพาดาบเหยี่ยวเข้าสู่ดินแดนภาคกลาง

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวว่า

“เส้าจู่ (นายน้อย) ทั้งสองกำลังพากเพียรค้นหา ขอเพียงมีข่าวคราว จะรีบรายงานต่อท่านปรมาจารย์มาร”

ผังปานยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“ขอเพียงทราบว่ามันเป็นใคร เราจะปล่อยวางทุกสิ่ง รีบรุดไปพบหน้ามันสักครา ดูว่าศิษย์ของเมิ่งเซ่อสิงกับบุตรชายของฟู่อิง ผู้ใดเหนือล้ำผู้ใดต่ำต้อยกว่า?”

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวด้วยความหวังว่า

“ท่านปรมาจารย์มารสามารถนำเจี๋ยหวี่ไปด้วยหรือไม่ เพื่อให้เจี๋ยหวี่มีส่วนรู้เห็นหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์นี้”

ผังปานหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“เจ้าต้องการพบกับเด็กน้อยหานป๋อมากกว่า ขออภัย เรากำหนดให้เจ้ากลับชายแดนตะวันตกแล้ว ถึงแม้ว่าเราจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับภารกิจของฟางเยี่ยหวี่โดยตรง แต่ก็จะไม่ขัดขวาง เจ้ากลับไปให้แก่เราแต่โดยดี อย่าได้เหยียบย่างเข้าดินแดนภาคกลางอีก ไม่เช่นนั้นเรา

จะไม่ยกโทษให้แก่เจ้า”

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวเสียงละห้อยว่า

“เจี๋ยหวี่รับคำสั่ง”

สุ้มเสียงผังปานเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน กล่าวว่า

“กลับไปเถอะ ชีวิตความจริงเต็มไปด้วยความอับจนปัญญา เจ้ากลับที่พักก่อน เรายังจะครุ่นคิดอีกครู่หนึ่ง”

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อสวมเสื้อผ้าสีทึบกลืนกับความมืดห่อหุ้มศีรษะคลุมใบหน้า แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง เคลื่อนไหวบนหลังคาตึกใต้ราตรีดาว วิ่งตะบึงไปยังคฤหาสน์ภูตบดีบนภูเขาชิงเหลียง

หานป๋อทั้งยินดีทั้งตื่นตระหนก

ที่ยินดีคือความเคลื่อนไหวยามวิกาลนี้ตื่นเต้นเร้าใจนัก ที่ตื่นตระหนกคือหากเผชิญกับภูตบดีซวีเย่อู๋ คงไม่ต่างกับเผชิญกับมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ย

ภูตบดีซวีเย่อู๋นับเป็นบุคคลลึกล้ำสุดหยั่งคาดที่สุด ครั้งกระโน้นหลี่เซ่อเม่ยเพียงสู้เสมอกับมัน ความร้ายกาจของมันเป็นที่คาดคิดได้

โจรท่องโดดเดี่ยวที่เบื้องหน้าพลันหยุดยั้งลง หมอบฟุบร่างบนหลังคาตึก มองไปยังเบื้องหน้า

หานป๋อถลันถึงข้างกายมัน หมอบร่างลงถามเบาๆ ว่า

“ใช่พบเห็นเจ้าหน้าที่มาจับตัวโจรเฒ่าท่านหรือไม่?”

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

“เบิ่งตาสุนัขของท่านชมดูเองเถอะ”

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ ยืดร่างท่อนบนมองไปเบื้องหน้า

ที่เบื้องหน้าเป็นสันหลังคาตึกอันแน่นขนัด ทอดถึงดงไม้เชิงเขาไกลตา

เหนือดงไม้ปรากฏแสงไฟระยิบระยับอยู่หลายจุด คล้ายดวงตากลางเวหา เพียงแต่แสงเคืองตากว่ามากนัก

หานป๋อตั้งใจครุ่นคิด ทราบว่านั่นเป็นคฤหาสน์ภูตบดีภูเขาชิงเหลียง แสงไฟที่ระยิบระยับเป็นโคมไฟที่ตึกหลังของคฤหาสน์ภูตบดี จากมุมมองนี้พอดีกั้นด้วยดงต้นไม้หนานมู่แถบหนึ่ง ยามเมื่อลมโชยต้นไม้เอนลู่ ปรากฏเป็นภาพลักษณ์อันลี้ลับ

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"มีอันใดน่าดู?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เราสมควรบอกว่าใช้หูสุนัขของท่านฟังดูจึงถูกต้อง"

หานป๋อผนึกพลังที่สองหูด้วยความขุ่นเคือง ก็ได้ยินเสียงลมของบุคคลเคลื่อนไหวยามราตรีดังจากบ้านเรือนซ้ายมือ

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ผู้ที่ไม่รู้จักใช้ใบหู ทางที่ดีอย่าได้เคลื่อนไหวยามวิกาล ไม่เช่นนั้นทิ้งชีวิตน้อยๆ ไว้ ยังไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด"

หานป๋อแม้ยอมรับนับถือในใจ แต่ยังตีฝีปากตอบว่า

"ใบหูคนย่อมไม่ปราดเปรียวเท่าหูสุนัข"

โจรท่องโดดเดี่ยวหักศอกกระทุ้งใส่ชายโครงอ่อนของมัน ตวาดว่า

"อย่าได้พอพบพานคนก็เห่าหอน ไปกันเถอะ"

พลางย่อตัวพุ่งขวับดุจลูกธนู ไปยังสันหลังคาตึกที่ห่างไปอีกหลังหนึ่ง

หานป๋อครางหนักๆ คำหนึ่ง ข่มความเจ็บปวดเคลื่อนไหวตามเส้นทางของโจรท่องโดดเดี่ยว ชั่วขณะก็มาถึงเชิงเขาชิงเหลียง คฤหาสน์ภูตบดีเบื้องบนจุดโคมไฟ สาดส่องพื้นที่เหนือดงไม้ สะท้อนสีสันอันลี้ลับชนิดหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นหานป่อเลียนเยี่ยงมัน โดยย่อตัวอยู่ในพงหญ้าหลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ผู้คนที่คิดเข้าสู่คฤหาสน์ภูตบดี ล้วนหมายตาดงต้นหานมู่ที่หลังเขา เข้าใจว่าสามารถลอบเข้าสู่ตึกหลังของคฤหาสน์ภูตบดี หาคาดไม่ว่ากลับหลงกลของภูตบดี"

หานป่องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ดงไม้กว้างใหญ่เช่นนี้ นอกจากจัดองครักษ์นับพันเฝ้ารักษาไม่เช่นนั้นไหนเลยยับยั้งการเข้าไปของผู้คนได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวงอนิ้วเคาะใส่ศีรษะอันใหญ่โตของหานป่อครั้งหนึ่ง กล่าวว่า

"ให้เราชี้แนะเด็กน้อยท่านเถอะ ต้นไม้กับต้นไม้ของดงหนานมู่ผูกเส้นด้ายเล็กละเอียดที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ขอเพียงกระทบถูกจะส่งสัญญาณเตือนภัย แต่นี่ยังไม่ถือว่าร้ายกาจ เพราะว่าผู้ที่กล้าบุกคฤหาสน์ภูตบดีล้วนเป็นยอดฝีมือ เส้นด้ายเหล่านี้ไม่อาจตบตาพวกมัน ปัญหาอยู่ที่ฝูงนกที่ค้างคืนในดงไม้ ขอเพียงมีผู้คนเดินผ่าน จะบินเตลิดขึ้นมา ยังไว้วางใจได้กว่าเวรยามใดๆ อีก"

หานป่อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนนำข้าพเจ้ามายังที่นี้ มิใช่คิดล้อข้าพเจ้าเล่นหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวนั่งพิงก้อนหิน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยอดทนไว้ เรื่องสนุกสนานกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ ในดงต้นหานมู่บนเขาบังเกิดเสียงนกร้องแหลมเล็กกับเสียงกระพือปีกดังขึ้น

ต่อจากนั้นนกกาละแวกใกล้เคียงส่งเสียงร้องตามบินขึ้นจากดงไม้ พริบตานั้นนภาราตรีเหนือดงไม้เต็มไปด้วยเสียงนกร้องเซ็งแซ่กับเสียง

นกบินโกลาหลวุ่นวาย

หานป้อครุ่นคิด ที่แท้มีสภาพแตกตื่นถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าจึงไม่อาจปิดบังคนในคฤหาสน์ภูตบดีได้

ไม่ทราบเป็นผู้ใดบุกรุกคฤหาสน์ภูตบดี?

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"โอกาสมาถึงแล้ว อย่าปล่อยให้หลุดลอยไป ไม่ว่าเกิดเรื่องใดให้ติดตามอยู่ข้างกายเรา ให้เราดูแลเด็กโง่งมท่าน"

กล่าวถึงตอนท้าย คนพุ่งปราดไปไกลสิบวา

หานป้อค่อยทราบว่ามันรอคอยโอกาสที่ผู้คนบุกรุก ก่อกวนจนวิหคบินเตลิดขึ้น ทำการจับปลาตอนน้ำขุ่นลอบเข้าไป ในใจยอมรับนับถือลืมกล่าววาจาโต้แย้ง ไล่กวดตามไป

ทั้งสองเร่งระดับความเร็วถึงขีดสด พ่งผ่านดงไม้ไปโดยไร้สัมเสียง

โจรท่องโดดเดี่ยวชำนาญทางเป็นอย่างดี นำหานป้อหลบหลีกมาตรการต่างๆ ที่วางไว้ในดงไม้ ไม่นานก็ตัดผ่านดงต้นหนานมู่ซ่อนตัวบนต้นไม้ใหญ่ที่มีกิ่งใบหนาทึบ สามารถเห็นสภาพตึกหลังของคฤหาสน์ภูตบดี

ที่ตึกหลังตำทะมึนเป็นแผ่นผืน มีห้องหับไม่กี่หลังปรากฏแสงไฟลอดออกมา แต่ก็เงียบสงบไร้สุ้มเสียง

ตรงกันข้ามกับสถานที่ที่ตึกหน้าจดคบไฟสว่างไสวดจกลางวันแว่วเสียงผู้คนดังมาอย่างเลือนราง

หานป้อตรวจสอบดูมุมหนึ่งของตัวตึก พบว่าตรงกับภาพแผนผังที่โจรท่องโดดเดี่ยววางไว้ จึงชมเชยว่า

"หากท่านแก่เฒ่าจนไม่มีปัญญาขโมยข้าวของ สามารถเปลี่ยนอาชีพเป็นวาดภาพลามก"

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าทออยู่สองคำ จากนั้นกล่าวว่า

"ที่จุดไฟสว่างไสวเป็นลานฝึกฝีมือเขตตึกหน้า ดูท่าผู้ที่บุกรุกเข้ามามีฝีมืออยู่ท่าสองท่า ไม่เช่นนั้นคนของคฤหาสน์ภูตบดีคงขับไล่มันไปตั้งแต่แรก ไหนเลยมีอารมณ์โอภาปราศรัยเช่นนี้ มา พวกเราไปชมดู"

พลางขยับใบหูเล็กน้อย ค่อยฉุดลากหานป๋อทิ้งตัวลงมายังสวนหลัง วิ่งเลียบทางระเบียงไปยังเบื้องหน้า จากนั้นฉุดลากหานป๋อหลบวูบเข้าหลังภูเขาจำลองข้างระเบียงห้องหับลูกหนึ่ง

หานป๋อสงบจิตใจไม่ถามไถ่

เสียงลมพลันดัง เงาร่างสองสายพุ่งผ่านระเบียงยาว อ้อมไปทางขวามือ

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเบาๆ ว่า

"นี่เป็นบุคคลในยี่สิบองครักษ์เงินสังกัดภูตบดี ผู้คนขบวนนี้เคยติดตามภูตบดีรบทัพจับศึก มีประสบการณ์ต่อสู้อย่างช่ำชอง เจ้าระมัดระวังให้มากไว้ พวกมันสวมชุดสีเงิน จดจำได้โดยง่ายดาย ตอนนี้พวกเราไป"

หานป๋อสงบจิตใจ เร่งเร้าวิชามารถึงขีดสุด แทบแนบชิดกับแผ่นหลังโจรท่องโดดเดี่ยว พุ่งผ่านบ้านช่องห้องหับ โถมไปยังลานกว้าง

ทั้งสองหลบหลีกองครักษ์ที่ลาดตระเวนหลายขบวน สุดท้ายมาถึงโรงอาหารทางขวามือของลานกว้างที่ไร้ผู้คน เร้นกายถึงใต้หน้าต่างชะโงกศีรษะมองไปยังลานกว้างที่สว่างไสวดจกลางวัน

ชายฉกรรจ์ชุดเงินสิบกว่าคนถือคบไฟ ยืนอยู่รอบลานกว้างทำการโอบล้อมชายชราผมเผ้าหนวดเคราดั่งไหมเงินที่ยืนอยู่กลางลานกว้างผู้หนึ่งไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นมัน ดูท่าไม่ว่าเป็นคนที่ปรกติวางตัวสูงส่งเพียงไหนล้วนบังเกิดความละโมบ"

หานป่อกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวขณะจะตอบคำ เห็นสองบุรุษหนึ่งสตรีเดินช้าๆ ออกจากห้องหับด้านตรงข้ามกับลานกว้าง หนึ่งในจำนวนนั้นแต่งกายเช่นที่ปรึกษา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขออภัย คืนนี้ภูตบดีไม่มีอารมณ์ต้อนรับแขกที่ไม่ได้นัดหมายไว้ก่อน จึงใช้ให้พวกเรามาพบกับพี่เซียะผู"

หานป่อลืมซักถามโจรท่องโดดเดี่ยว สำรวจดูผู้คนที่ข้างกายที่ปรึกษานั้นทั้งสองคนโดยละเอียด

เห็นสตรีนั้นอายุราวสี่สิบเศษ หน้าตาอัปลักษณ์ดั่งนางยักษ์ มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นคนเจ้าอารมณ์

บรษนั้นร่างสงโปร่ง ยืนอย่หว่างกลางทั้งสอง จากบคลิกท่วงท่าของมัน ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันเป็นชนชั้นผู้นำ

หานป่อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากมิใช่ข้าพเจ้าทราบว่าภูตบดียังหดหัวอยู่ในห้อง คงคาดเดาว่าคนร่างผอมสูงสง่างามนั้นคือภูตบดี"

ดวงตาโจรท่องโดดเดี่ยวทอแววชื่นชม ส่งเสียงทางลมปราณต่อมันว่า

"นับว่าท่านมีสายตาอยู่บ้าง คนผู้นี้คือ..."

ชายชราผมเงินที่กลางลานกว้างพลันแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวตัดบทโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ท่านที่นับถือใช่เป็นทายาทของเถี่ยฉุนอี้ ซึ่งเคยช่วยเหลือจอมยุทธ์ฟู่อิงมาหรือไม่?"

คนร่างผอมสูงนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเป็นหลานชายของท่านผู้เฒ่านามเถี่ยชิงอี พี่เซียะรอบรู้

กว้างขวางจริงๆ เพียงคำนวณจากการที่เมื่อครู่เราแผ่พุ่งพลังใส่พี่เซียะคาดเดาออกว่าเป็นพลังผีเสื้อหยกของตระกูลเถี่ยเรา นับว่าสมเป็นยอดฝีมือแดนซูหัง* จริงๆ"

ดวงตาเซียะผูทอแววตื่นเต้นตระหนกวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เราให้ความเคารพต่อเถี่ยฉุนอี้ตลอดมา ไม่ต้องการประมือกับพี่เถี่ย เพียงไม่ทราบว่าหากเราคิดจากไป พี่เถี่ยใช่จะขัดขวางหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวที่ข้างหูหานป๋อว่า

"ตอนนี้ค่อยเกรงกลัว ช่างรู้สึกเชื่องช้าจริงๆ เถี่ยชิงอีผู้นี้เป็นหนึ่งในสามอาจารย์ของซวีเยี่ยเวี่ย พลังฝีมือเพียงรองจากภูตบดี ที่แล้วมาเก็บเนื้อเก็บตัว ในยุทธจักรมีคนรู้จักไม่มากนัก เรากลับต้องการดูว่าเซียะผูจะเอาตัวรอดอย่างไร"

สัมเสียงปานล่อแตกพลันดัง ที่แท้เป็นสตรีอัปลักษณ์นั้นกล่าวว่า

"หากทราบเช่นนี้แต่แรก ก่อนนี้ไยต้องประพฤติ เซียะผู เมื่อครู่ท่านก่อกวนฝูงนกโบยบินขึ้น ตามเหตุผลสมควรล่าถอย แต่ยังบุกรุกคฤหาสน์เข้ามา"

ที่ปรึกษานั้นกล่าวเสริมว่า

"เห็นแก่ท่านยังไม่ทำร้ายคน เรากระบองดุร้ายฮั่วอี้เล่ยจะร้องขอต่อผู้เฒ่าเถี่ยแทนท่าน ขอเพียงท่านตัดนิ้วข้างหนึ่ง ก็สามารถจากไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวแนะนำต่อหานป๋ออย่างรวดเร็วว่า

"ฮั่วอี้เล่ยผู้นี้สามารถร่ายรำเพลงกระบองขั้นสูงล้ำ มันกับนางยักษีจินเหมยเป็นคนในสี่ภูตน้อยสังกัดคฤหาสน์ภูตบดี ล้วนแต่ยาก

---

* ชื่อรวมของเมืองซูโจวกับหังโจว

ตอแย"

หานป่อลอบร้องคำมารดาของเขา ตอนนี้อยู่ในถ้ำเสือ โจรท่องโดดเดี่ยวค่อยบอกว่าคนผู้นี้ร้ายกาจเพียงใด คนผู้นั้นร้ายกาจเพียงไหน แสดงว่าคิดกลั่นแกล้งมัน

เชียะผูพลันแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"หากเรากล่าวสืบไป ท่านคงเข้าใจว่าเรากลัวพวกท่าน เราเมื่อกล้ามา ก็มีความมั่นใจจากไป เชิญเถอะ"

พลันพุ่งถอยไป ลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมาจนกลืนหายกับความมืด

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป่อหันไปมองหน้ากัน เหตุใดคนของคฤหาสน์ภูตบดีในบริเวณไม่มีท่าทีคิดขัดขวางแต่อย่างไร

ความคิดไม่ทันสิ้นสด บนสันหลังคาตึกด้านตะวันออกบังเกิดเสียงเชียะผูตวาดด้วยโทสะ จากนั้นเป็นเสียงอาวุธปะทะกัน ที่แท้มีคนของคฤหาสน์ภูตบดีสกัดมันไว้ ดูจากสีหน้าท่าทีอันสงบเยือกเย็นของเถี่ยชิงอีกับเหล่าองครักษ์เงินที่ถือคบไฟ แสดงว่าเชียะผูคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

หานป่อใจสั่นสะท้าน คฤหาสน์ภูตบดีมียอดฝีมือคับคั่งจริงๆ เพียงบุคคลเบื้องหน้าทั้งสามนี้ก็ยากจะรับมือได้

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าเคร่งเครียดลง ยื่นหน้ามากล่าวว่า

"พวกมันทั้งสามไฉนยังไม่ไสหัวกลับไป รั้งอยู่ที่นี้รับประทานลมเหนืออันใด?"

หานป่อย่อร่างต่ำลงนิ้วเศษ กล่าวว่า

"หากให้ทิ้งนิ้วมือไว้ ทางที่ดีให้ท่านกระทำแทน"

ยามนั้นบนลานกว้างพอดีบังเกิดสุ้มเสียงเถี่ยชิงอีดังว่า

"เป็นยอดคนสารทิศใดให้เกียรติมา ไยไม่ปรากฏออกพบพาน?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวร่างเย็นวะวาบ ครุ่นคิดว่าหากคนผู้นี้สามารถพบเห็นร่องรอยพวกมัน ไยมิใช่มีพลังฝีมือน่าตระหนกนัก?

ควรทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นจอมขโมยแห่งยุค ถนัดในการสะกดรอยซ่อนตัว คิดพบเห็นมันไหนเลยง่ายดายดังใจนึก ส่วนหานป๋อรองรับพันธมารของเช่อจนชิ่น ย่อมกอปรด้วยพลังการฝึกปรือของยอดฝีมือผู้นี้ หากมันคิดหลบหลีกหูตาผู้คน นอกจากชนชั้นผังปานแล้ว ยังมีผู้ใดพบเห็นร่องรอยของมัน?

เหล่าองครักษ์รอบลานกว้างยกชูคบไฟ ถูกลมเย็นปลายฤดูสารทโชยพัดดังหวีดหวือ

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณต่อหานป๋อว่า

“อย่าได้ตอบคำ มันอาจคิดทดสอบพวกเรา”

หานป๋อสมองพองโต ผงกศีรษะรับ ตอนแรกมันพกพาจิตใจอันลิงโลดมาคิดแอบดูซวีเยี่ยเวี่ย ยามนี้ความรู้สึกนั้นกลับปลาสนาการสิ้น

เถี่ยชิงอีแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

“สุราคาวะไม่ดื่ม ดื่มแต่สุราจับกรอก หากให้เราบีบบังคับท่านออกมา ออกจะไร้รสชาติไปแล้ว”

ดังฉันมหาราชี

ล่างฟานหวินดำน้ำลอดกันเรือ พลิกตัวขึ้นบนเรือสำราญของเหลียนชิ่วชิ่ว ถลันวูบเข้าห้องท้องเรือชั้นล่างสุด

บนเรือแม้มีชายฉกรรจ์ทำหน้าที่อารักขาอยู่หลายคน แต่ยามนี้ล้วนมุ่งความสนใจไปยังทิศทางที่เหลียนชิ่วชิ่วขึ้นเรือ ยิ่งไม่พบเห็นความเคลื่อนไหวของล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินเข้ามายังห้องโถงของเรือสำราญเห็นจัดตั้งฉากกั้นโต๊ะเก้าอี้ แขวนภาพวาดลายพู่กัน ข้าวของทุกชิ้นล้วนประณีต แสดงออกถึงศักดิ์ฐานะของเจ้าของ กลางห้องโถงยังจัดตั้งโต๊ะเตี้ยยาวรีจัดวางจะเข้โบราณตัวหนึ่ง

เขาทางหนึ่งโคจรพลังรีดเร้นคราบน้ำบนร่างกายกลายเป็นไอฉวยโอกาสชื่นชมกับภาพวาดที่แขวนบนผนัง ราวกับเป็นแขกเหรื่อที่ได้รับเชิญมาก็มิปาน

ในจำนวนนี้มีภาพทิวทัศน์ใบหนึ่งวาดด้วยสีหมึก กลับมีชีวิต

ชีวา ฉายประกายที่ยากบ่งบอกบรรยาย แต่ไม่ได้ลงนามผู้วาด เพียงประทับตัวอักษรหวัดเป็นข้อความ “อย่าถามไถ่ที่มา” กลับแฝงกลิ่นอายของเซนอยู่บ้าง

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังขึ้น
ผู้มาเป็นเหลียนซิ่วซิ่วกับหญิงรับใช้ของนางนามฮัวตั้วเอ๋อ
ล่างฟานหวินรีบหลบวูบไปหลังฉากกั้นที่มุมห้องบานหนึ่ง
เมื่อมองผ่านรอยร่องช่องว่างออกไป อดหวั่นไหวใจมิได้
นางกอปรด้วยความงามอันเฉิดฉันจริงๆ
โดยเฉพาะหว่างคิ้วและหางตาแฝงแววเศร้าสร้อยที่อับจนปัญญาบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรักเวทนา
เหลียนซิ่วซิ่วมาถึงหน้าจะเข้ทรุดนั่งลง ยื่นมือขาวสะอาดเรียวงามออก ปรับสายจะเข้ด้วยความเคยชิน
เสียงดิงตังดังสะท้อนทั่วห้องโถง
ล่างฟานหวินที่หลังฉากกั้นสดับทุกสำเนียงที่นางดีดออกมาต้องลอบตื่นตระหนก เหตุใดแม้แต่ตอนที่นางลองเสียงจะเข้ ยังแฝงท่วงทำนองที่พิเศษเฉพาะ มิน่าเล่านางมีชื่อลือกระฉ่อนไปทุกแห่งหน
ฮัวตั้วเอ๋อนั่งลงที่ข้างกายเหลียนซิ่วซิ่ว เลียบเคียงถามว่า
“คุณหนูไม่ต้องการพบผู้ใดจริงๆ?”
เหลียนซิ่วซิ่วหยุดการปรับสายจะเข้ กล่าวอย่างข่นเคืองว่า
“นอกจากผังปานกับล่างฟานหวินแล้ว เรากระทั่งฮ่องเต้ยังไม่ต้องการพบ รวมทั้งเจ้าด้วย ยังไม่ไสหัวออกไปให้กับเราอีก?”
ฮัวตั้วเอ๋อหาแตกตื่นลนลานไม่ บิดกายกล่าวว่า
“คุณหนูอารมณ์ไม่ดี ฮัวตั้วเอ๋อมิต้องให้คุณหนูออกคำสั่งก็รู้จักหาสถานที่ซ่อนตัวไว้”
จากนั้นค่อยคารวะล่าถอยออกไป

เหลียนซิ่วซิ่วเงยหน้าขึ้นหลับตาลง ชั่วครู่ค่อยลืมตาขึ้นใหม่ วางมือลงบนสายจะเข้ ขยับปลายนิ้วเล็กน้อย เสียงจะเข้อันสดใสลื่นไหลก็ปกคลุมทั่วห้องโถง

ต่อจากนั้นเสียงจะเข้ดังตังตัง ภายใต้นิ้วมือเรียวงามที่เคลื่อนไหวทำนองเพลงที่เกาะกุมจิตใจผู้คนพลันดังขึ้น

ที่ดีดบรรเลงความจริงจัดอยู่ในเพลงพิณ ชื่อราตรีรำพัน

บทเพลงนี้แพร่หลายในราชวงศ์ซ้อง เมื่อเหลียนซิ่วซิ่วดีดบรรเลงผ่านทางจะเข้ ยังมีจินตนาการสูงขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ให้ความรู้สึกอันล้ำลึกกว่าเดิม ถ่ายทอดบอกความอับจนปัญญาและความอ้างว้างเดียวดายชนิดหนึ่ง

ล่างฟานหวินคิดไม่ถึงว่า จะได้ชื่นชมกับฝีมือดีดจะเข้ของหญิงนางโลมอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย ลืมเลือนว่าอยู่สถานที่ใด จมอยู่ในห้วงดนตรีการดั่งความฝันโดยสิ้นเชิง

เสียงจะเข้พลันหยุดลง แต่จิตสำนึกยังไม่สิ้นสุด

ล่างฟานหวินรู้สึกตัวสะท้านตื่นขึ้น นึกทอดถอนชมเชยในใจ

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงน้ำดังขึ้น

ล่างฟานหวินพอฟังก็ทราบว่ามีเรืออีกลำหนึ่งแล่นเข้าใกล้เรือสำราญ อดขมวดคิ้วมิได้

ไม่ทราบเป็นผู้ใดดึงดันมาขอพบเหลียนซิ่วซิ่ว?

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง ส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ท่านดู ข้าพเจ้าถูกท่านทำร้ายอีกแล้ว เอาเถอะ ให้ข้าพเจ้าออกไปอาละวาด ท่านคอยหาโอกาสก่อกวนสร้างความวุ่นวาย เพื่อที่

ข้าพเจ้าจะได้หลบหนี"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เรากล้ารับประกันว่าผู้ที่พบเห็นพวกเรา สมควรเป็นไหวัฟู่ (พ่อตา) ในอนาคตของท่าน ไปเถอะ อย่าลืมโคจรพลังดัดแปลงสุ้มเสียง"

หานป๋องงงันวูบแล้วลุกขึ้นยืน บิดขี้เกียจที่ริมหน้าต่าง กล่าวกับคนของคฤหาสน์ภูตบดีที่ถลึงตาใส่มันว่า

"คิดตัดนิ้วก็มาลงมือเองเถอะ"

สุ้มเสียงของมันเปลี่ยนเป็นแหบทุ้ม แต่ยังน่าฟังยิ่ง

กระบองดุร้ายฮั่วอี้เล่ยกับนางยักษีจินเหมยตาสาดประกายเจิดจ้า คล้ายคิดโถมเข้ามา เถี่ยชิงอีชิงยื่นมือขวางกันไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"สหายคลุมหน้าที่ไม่กล้าสู้แสงสว่างมีที่ถือดีถึงเพียงนี้ คงต้องมีฝีมืออันน่าตระหนก ให้คนของคฤหาสน์ภูตบดีเรารับทราบดูเถอะ"

หานป๋อแสร้งเป็นไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ปืนป่ายข้ามหน้าต่างออกไปจวบกระทั่งถึงเบื้องหน้าคนทั้งสามประมาณสิบกว่าก้าวค่อยหยุดลง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ที่นี้แม้เป็นคฤหาสน์ท่านเจ้า แต่ภูตบดีจะอย่างไรเป็นผู้อาวุโสชาวยุทธจักรสมควรเคารพกฎของยุทธจักร ต่อสู้กันตัวต่อตัว หากเพิ่มอีกครึ่งคนถือว่าละเมิดกฎ"

นางยักษีจินเหมยเห็นมันกล่าวเหลวไหล สร้างความขุ่นแค้นแทบอกระเบิด คิดชิงเข้ามาสั่งสอนเด็กน้อยคลุมหน้านี้

เสียงหัวร่ออันสดใสเสียงหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง พัดพลิ้วลงมาดุจเมฆขาวหย่อมหนึ่ง

หัวใจหานป๋อพลันเต้นตูมตามขึ้นมา

ภายใต้แสงคบไฟสิบกว่าอันสาดส่อง ปรากฏหญิงงามสวมชุดรัดกุมสีขาวขลิบเงินของบุรุษ ศีรษะเกล้ามวยผมของบุรุษนางหนึ่งทิ้ง

ตัวลงที่ข้างกายจินเหมย ทั้งยังวางมือข้างหนึ่งเกาะบนหัวไหล่จินเหมย สีหน้าแฝงแววเย่อหยิ่งถือดีชนิดหนึ่ง ดวงตาทั้งคู่คล้ายบึงน้ำอันสดใส ไม่เห็นก้นสองบึง ภายในขังไว้ด้วยความฝันนับมิถ้วน

ความงามของนางชวนให้ระทึกขวัญ มีแต่จันทร์ราตรีในนภาว่างเปล่าจึงเทียบเปรียบได้

นางย่อมเป็นบุตรีของภูตบดีซวีเย่ออู๋ จัดอยู่อันดับสามในสิบยอดหญิงงาม นามซวีเยี่ยเวี่ย*

ซวีเยี่ยเวี่ยสมควรมีอายุไม่เกินยี่สิบปี ดั้งจมูกโด่งตั้งตรง ตำแหน่งเหนือริมฝีปากเป็นร่องลึกอย่างชัดเจน สูงสง่าสุดเปรียบปาน ทั้งสะท้อนเห็นถึงนิสัยอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

นางสำรวจมองหานป่อด้วยความสงสัยอยากรู้ กล่าวราวพูดจากับคนในบ้านว่า

"ดูจากมือของท่าน ก็ทราบว่าท่านอายุยังเยาว์ เหตุใดไม่รักถนอมชีวิตตัวเอง? ขออภัย ข้าพเจ้าจะฆ่าท่านแล้ว"

หานป่อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง นางกอปรด้วยความงามที่สามารถประชันกับจันทรา กล่าววาจาด้วยน้ำเสียงที่เป็นมิตร กลับเอื้อนเอ่ยวาจาที่น่ากลัวเช่นนี้ออกมา แต่ก็เป็นความสมดุลที่ขัดกับเหตุผลชนิดหนึ่ง ความรู้สึกที่ได้รับเพิ่งพานพบเป็นครั้งแรก

ความงามของฉินเมิ่งเหยาเป็นความงามที่หลุดพ้นจากทางโลก

ส่วนความงามของซวีเยี่ยเวี่ยกลับงามอย่างลึกลับ ถึงแม้ว่านางยืนอยู่ตรงหน้า ท่านก็ไม่รู้สึกถึงการคงอยู่ของนาง นางไม่สมควรเป็นของผู้หนึ่งผู้ใด เพียงเป็นของนภาราตรีอันเปลี่ยวร้าง

หานป่อเบิ่งตาจ้องมองซวีเยี่ยเวี่ยโดยไม่กะพริบแม้สักคราเดียว

---

* ซวีเป็นแซ่แปลว่าว่างเปล่า เยี่ยเวี่ยแปลว่าจันทร์ราตรี

เถี่ยชิงอีและพวกกลับพบเห็นจนชาชิน หาได้เยาะเย้ยต่อการเสียกิริยาของหานป๋อไม่ ทั้งนี้เพราะผู้ที่เสียกิริยาต่อความงามของซวีเยี่ยเวี่ย ล้วนควรแก่การให้อภัย

เสียงลมดังอีกครา ที่ข้างกายซวีเยี่ยเวี่ยเพิ่มชายหนุ่มอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี รูปกายกำยำแข็งแรง หน้าตาหล่อเหลา สวมเสื้อผ้าสีทึบกลืนกับความมืด สองมือลูบคลำแส้ยาวสีดำเล่น กล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยว่า

"ศิษย์น้องมีฐานะสูงส่ง มิสู้ให้เราศิษย์พี่จัดการกับโจรน้อยนี้เถอะ"

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณกระทบโสตหานป๋อว่า

"นี่เป็นศิษย์คนสุดท้ายของภูตบดี เรียกว่าภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งรับสืบทอดวิชาฝีมือของภูตบดี ไม่อาจดูแคลนได้ และอย่าได้เข้าใจว่าซวีเยี่ยเวี่ยตอแยได้ นางนอกจากร่ำเรียนวิชาฝีมือประจำตระกล ยังมีอาจารย์ในนามอีกสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นคือเถี่ยชิงอี จอมยุทธ์ป๋อถนอมตัว"

หานป๋อลอบก่นด่าในใจ ก่อนที่จะมาโจรท่องโดดเดี่ยวไม่บอกกล่าวโดยละเอียด แสดงว่าคิดผลักไสตนเองตกอยู่ในอันตราย

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวกับภูตบดีน้อยด้วยความขุ่นเคืองแง่งอนอยู่บ้างว่า

"เมื่อคร่ท่านนำท่านเจ้าน้อยนั้นมาทำลายความสงบของข้าพเจ้า เยี่ยเวี่ยยังไม่ได้คิดบัญชีกับท่าน ตอนนี้ยังมาแย่งการค้าของข้าพเจ้าหรือ? ข้าพเจ้าจึงไม่ยินยอม"

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ไร้เดียงสา คล้ายหญิงสาวที่ไร้เล่ห์มารยา แต่หานป๋อทราบว่านางเป็นชนชั้นอันร้ายกาจ ไม่เช่นนั้นชายหนุ่มในนครหลวงไหนเลยถูกนางก่อกวนจนหัวปั่น เพียงดูจากฝีมือที่ใช้ต่อศิษย์พี่ของนางก็ทราบได้

จริงดังคาดหมาย ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งสั่นศีรษะทอดถอนใจถอยกายไปสองก้าว ยักไหล่กล่าวว่า

"ตั้งแต่เล็กจนโต มีครั้งใดที่ข้าพเจ้าสู้ชนะท่าน เอาเถอะ เราศิษย์พี่จะคุมเชิงให้แก่ท่านที่ด้านข้าง"

ระหว่างศิษย์พี่ศิษย์น้องกอปรด้วยน้ำใจฉันพี่น้อง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ฉันชู้สาวไม่

ซวีเยี่ยเวี่ยยินดียิ่ง ดึงกระบี่ยาวจากกลางหลัง ยกชูขึ้นฟ้าพึมพำอยู่หลายคำ ค่อยมองดูหานป๋อ ชี้ปลายกระบี่มา กล่าวว่า

"ท่านใช้อาวุธอันใด ขอเพียงบอกออกมา และมีอยู่ในคฤหาสน์จะจัดส่งให้กับท่าน"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"เมื่อคร่ท่านชกระบี่ขึ้นฟ้าพึมพำอะไร?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวด้วยความกระดากว่า

"ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อวิญญาณภายหน้าของท่าน หวังว่าท่านหลังจากตายแล้วอย่าได้รังควานข้าพเจ้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลที่ข้างหูหานป๋อ กล่าวว่า

"เด็กหญิงนี้น่าเล่นยิ่ง ท่านต้องพยายาม...หมายถึงพยายามหนีเอาชีวิต"

หานป๋อลอบขุ่นเคืองใจ ม้วนแขนเสื้อขึ้น เผยเห็นผิวกายที่เป็นประกาย ร่างพลันยืดตรง กล่าวว่า

"กวาง...กวางอันใด ใช่แล้ว กวางตายในมือผู้ใด* เป็นมือของ

---

* เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง โดยกวางเปรียบเป็นอำนาจ หมายความว่าระหว่างแย่งชิงอำนาจยังไม่ทราบตกเป็นของผู้ใด หรือหมายถึงการประชันขันแข่ง ยังไม่ทราบว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ

คุณหนู หรือมือของข้าพเจ้ายังไม่ทราบ ยกแคร่อาวุธมาเถอะ ข้าพเจ้ายามกะทันหันไม่ทราบเลือกอาวุธใดดี”

เถี่ยชิงอี จิงเฉิงเหลิ่ง จินเหมย และฮั่วอี้เล่ยแยกย้ายยืนหยัดคนละมุม ป้องกันมิให้หานป๋อฝ่าวงล้อมหลบหนีไป

คนของคฤหาสน์ภูตบดีเดิบโตขึ้นจากการทำสงคราม ทุกคนล้วนห้าวหาญชาญศึก ถึงแม้หลังจากที่ตั้งราชวงศ์ เมื่อมีภารกิจพิเศษหรือสืบหาข่าวสาร หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางจะทรงใช้สอยคนของภูตบดีซวีเย่อู๋ ดังนั้นคฤหาสน์ภูตบดีแทบมีฐานะเท่ากับสถานราชการ แม้แต่หงอู่ฮ่องเต้ยังทรงให้เกียรติแก่ภูตบดีซวีเย่อู๋เป็นพิเศษ

เพราะเหตุนี้ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เหลิงเอี้ยน กับมหาเสนาบดีหูอุ้ยหยงจึงกริ่งเกรงต่อภูตบดีซวีเย่อู๋

อำนาจของกองทหารรักษาพระองค์กับคฤหาสน์ภูตบดีกทบซ้อนกัน ทำให้ผู้คนเข้าใจว่าหงอู่ฮ่องเต้ตั้งพระทัยให้เป็นเช่นนี้ เพื่อลดทอนอิทธิพลของซวีเย่อู๋

ยามนี้ทุกผู้คนพบว่าหานป๋อคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน บังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม ล้วนเพิ่มการระวังป้องกัน แต่ยังไม่หวั่นวิตกแทนซวีเยี่ยเวี่ย

ไม่ว่าสติปัญญาพลังฝีมือ นางสามารถจัดการกับผู้คนเบื้องหน้านี้

ดวงตาที่ลึกล้ำดั่งความฝันของซวีเยี่ยเวี่ยเปล่งประกายดาวสองจุด จับจ้องมองหานป๋อ กล่าวด้วยความยินดีว่า

“อาศัยพลังสภาวะที่เพิ่มพูนของท่าน ข้าพเจ้าจะตอบสนองคำร้องขอของท่าน พวกเรา ยกแคร่อาวุธมาให้กับข้าพเจ้า ให้พี่ท่านนี้เลือกเฟ้น แต่ละแบบต้องแตกต่างกัน”

หานป๋อยิ่งดูยิ่งนึกรักนาง แต่ก็บังเกิดความแค้นเคืองเป็นทวีคูณ

มันรู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่มีความรู้สึกฉันบุรุษสตรีต่อมัน เพียงยึดถือมันเป็นคู่มือหรือเป็นเครื่องเล่นเท่านั้น

ยามนั้นพันธุมารของมันบังเกิดความรู้สึกว่า มีดวงตาคู่หนึ่งจับจ้องมองมายังร่างมัน

มันกวาดมองไปยังชายคาตึกด้านซ้ายมืออย่างงุนงง พอดีเห็นเงาร่างอันงดงามสายหนึ่งหมุนตัวไป หายลับกับอีกด้านหนึ่งของสันหลังคา

ความรู้สึกที่คล้ายเงาวิหคบินผ่าน สร้างความเลื่อนลอยแก่มัน

เหตุใดเงาหลังนั้นจึงคุ้นตาถึงเพียงนี้ แต่ต้องมิใช่ไป่ฟางหัว ทั้งยังแน่ใจว่าตนเองเพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก เหตุใดจึงบังเกิดความรู้สึกที่สนิทสนมคุ้นเคย

ซวีเยี่ยเวี่ยมองตามสายตาของหานป๋อ หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"แม้แต่ชีเหนียง (คำยกย่องสตรีคนที่เจ็ดของบิดา) ก็มาชมดูท่านท่านนับว่ามีหน้ามีตานัก หากท่านคิดหลบหนีก็ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าจะประลองวิชาตัวเบากับท่านแทน"

หานป๋อขุ่นเคืองจนถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านคล้ายไม่เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าเหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคนมาก่อน"

ปากน้อยๆ ของซวีเยี่ยเวี่ยปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ย่อมเคยได้ยินมา และต้องการดูว่าท่านเป็นฟ้าเหนือฟ้า คนเหนือคนหรือไม่ ท่านดู พวกมันมาเร็วยิ่ง"

หานป๋อเหลียวหน้ามอง เห็นองครักษ์เงินสองคนแบกยกแคร่อาวุธยาววาครึ่ง จัดเรียงอาวุธทั้งดาบ ง้าว กระบี่ หอก สิบกว่าชนิดวิ่งปราดมาถึงเบื้องหน้าคนทั้งสอง จัดวางแคร่อาวุธลงกับพื้น แล้วล่า

ถอยไป

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง แม้แต่คนที่ขนย้ายสิ่งของยังยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ คฤหาสน์ภูตบดีนับเป็นถ้ำเสือวังมังกรอย่างแท้จริง มิน่าเล่าเซียนเท้าเปล่าที่ถือครองดาบเหยี่ยวยังมาซ่อนตัวอยู่ที่นี่

ชวีเยี่ยเวี่ยยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติตามกฎยุทธจักร ต่อสู้กันตัวต่อตัว ผู้อื่นคล้อยตามท่านแล้ว ดังนั้นหลังจากเสียชีวิตไม่อาจคิดบัญชีกับผู้อื่นเลือกอาวุธเถอะ"

นางสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษ เปลือกนอกองอาจสง่างาม แต่ในรอยยิ้มแฝงความอ่อนช้อยงดงาม กลายเป็นแรงดึงดูดใจอย่างประหลาด

หานป๋อเดินถึงข้างแคร่อาวุธ หยิบฉวยค้อนดาวตกมาคู่หนึ่ง สะบัดกวัดแกว่งแล้วกล่าวว่า

"ค้อนคู่นี้มาจากโรงงานอาวุธที่หังโจว มิน่าเล่ายามถืออยู่ในมือจึงสบายถึงเพียงนี้"

ในยามนั้น สุ้มเสียงที่อ่อนโยนเสียงหนึ่งกระทบโสตหานป๋อว่า

"เพียงดูจากท่วงท่าหยิบฉวยค้อนของท่าน ก็ทราบว่าท่านคือหานป๋อผู้เป็นตัวจำแลงของเช่อจุนซิ่น จดจำไว้ ห้ามทำร้ายบุตรีเรา แม้สักขมขนหนึ่ง เราจะสั่งคนปลดปล่อยท่านหลบหนีไป แต่ไม่กล้ารับประกันว่าชีฮูหยิน (ภรรยาคนที่เจ็ด) ของเราจะปล่อยปละละเว้นท่าน เพราะว่านางกับเช่อจุนซิ่นผูกพันความแค้นที่ไม่อาจคลี่คลายได้"

หานป๋อเย็นเฉียบไปทั่วร่าง แทบถึงกับร้องครวญครางออกมา

ภูตบดีชวีเย่อู๋ผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ มองปราดเดียวก็ดูออกว่าตนเองเป็นใคร

ชวีเยี่ยเวี่ยขยับกระบี่ในมือ เร่งรัดว่า

"รีบด่วน ผู้อื่นรอจนรำคาญแล้ว"

หานป๋อสูดลมหายใจลึกๆ สะกดอารมณ์อันพลุ่งพล่านลง ถามอย่างหวั่นหวาดอยู่บ้างว่า

"คุณหนูเยี่ยเวี่ย ท่านเคยฆ่าคนหรือไม่?"

ซวีเยียเวียกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ไหนเลยมีคำพร่ำพิไรมากมายถึงเพียงนี้ รับกระบี่"

ประกายกระบี่วูบขึ้น พลันก่อเกิดเป็นเงากระบี่เต็มท้องฟ้า แตกตัวเป็นประกายไฟนับพันนับหมื่นจุด มาถึงเบื้องหน้าหานป๋อ

หานป๋อฝืนยิ้มในใจ ต่อให้เปลี่ยนเป็นขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น ก็ไม่ทราบจะทำศึกที่ได้แต่รับมือ ไม่สามารถตีโต้กลับไปเช่นนี้อย่างไร

ทันอกเรือสาราญบังเกิดเสียงทอดถอนชมเชยคำหนึ่ง สุ้มเสียงที่อ่อนโยนแต่หนักแน่นมีพลังเสียงหนึ่งดังว่า

"ต่อให้ป๋อหยาฟื้นคืนชีพ ก็มีฝีมือเพียงนี้เอง จูตี้ขอคารวะคุณหนูซิ่วซิ่ว"

ป๋อหยาเป็นบุคคลในยุคเลียดก๊ก ได้รับการขนานนามว่าเป็นบรมครูด้านดนตรีการ เจ้าเอี๋ยนอ๋องจูตี้ยกขึ้นเปรียบเปรยวิชาจะเข้ของเหลียนซิ่วซิ่ว ทั้งเหมาะสมทั้งแสดงออกถึงภูมิความรู้ ทำให้ผู้คนลดความรู้สึกรังเกียจโทษฐานรุดมาอย่างอุกอาจไป

เพียงดูจากข้อนี้ แสดงว่าเจ้าเอี๋ยนอ๋องเป็นชนชั้นยอดคน

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทรงให้ความสำคัญกับมารยาทธรรมเนียมของเจ้าชีวิตกับขุนนาง ดังนั้นเหล่าขุนนางแม้พบพานเหล่าราชโอรสที่ได้รับการอวยยศเป็นเจ้า ต่างต้องคุกเข่าถวายบังคม แต่ตอนนี้เจ้าเอี๋ยนอ๋องไม่วางก้ามเขื่องโข เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คน

ความคิดเหล่านี้ผ่านวูบเข้ามาในสมองล่างฟานหวิน คิดใคร่ดูว่า

เหลียนซิ่วซิ่วจะรับมือกับเจ้าเอี้ยนอ๋องที่ตามพัวพันผู้นี้อย่างไร?

เมื่อมองผ่านร่องของฉากกั้นออกไป เห็นเหลียนซิ่วซิ่วขมวดคิ้วเรียวงาม สีหน้าตัดพ้อรันทด ทอดถอนใจคำหนึ่ง หามีปฏิกิริยาตอบรับอันใดไม่

ยามนั้นแว่วเสียงบ่าวเฒ่าฉีป๋อดังขึ้นบนพื้นกระดานเรือเบื้องนอกว่า

"คืนนี้คุณหนูไม่รับแขก เจ้าเอี้ยนอ๋องเชิญเถอะ"

ที่ข้างเรือสำราญบังเกิดเสียงตวาดคำ "บังอาจ" "เสียมารยาท" ดังสับสน แสดงว่าเป็นผู้ติดตามของเจ้าเอี้ยนอ๋องส่งเสียงร่ำร้องด่าทอออกมา

เจ้าเอี้ยนอ๋องรีบตวาดห้ามผู้คนเบื้องล่างเอาไว้ จากนั้นกล่าวว่า

"คณหนซิ่วซิ่วโปรดให้อภัยที่บ่าวไพร่เสียมารยาท ล่วงเกินบ่าวรับใช้ท่าน ครั้งนี้จูตี้เดินทางมายังนครหลวงด้วยความยากลำบาก หลังจากราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบิดา ก็ต้องกลับนครซุ่นเทียน ดังนั้นหวังว่ามีโอกาสพบหน้าคุณหนูสักครั้ง หาได้มีจิตคิดเป็นอื่นไม่ ขอคุณหนูโปรดวางใจ"

ล่างฟานหวินที่ซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้นลอบชมเชยในใจ เจ้าเอี้ยนอ๋องมีอัธยาศัยไมตรี ทั้งอ่อนโยนนุ่มนวลถึงเพียงนี้ หากเหลียนซิ่วซิ่วยังบอกปัดปฏิเสธ ออกจะไร้เยื่อใยไมตรีไปแล้ว

จริงดังคาดหมาย เหลียนซิ่วซิ่วหลังจากถอนใจเบาๆ ก็กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นผู้สูงศักดิ์ใจกว้างขวาง อย่าได้โทษว่าบ่าวไพร่เราฉีป๋อ"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหัวร่ออย่างอาจหาญ กล่าวว่า

"บ่าวรับใช้ที่ซื่อสัตย์ภักดี ไม่กลัวเกรงต่ออำนาจเช่นนี้ จูตี้มีแต่

เคารพยกย่อง ไหนเลยโทษว่าตำหนิ?"

ดวงตาเหลียนซิ่วซิ่วทอประกายพิสดาร กล่าวว่า

"เจ้าเอี๋ยนอ๋องเชิญเข้าห้องท้องเรือมาดื่มชาสักถ้วยเถอะ"

ดราครั้งนี้ถึงรอบล่างฟานหวินขมวดคิ้วเข้าหากัน

เจ้าเอี๋ยนอ๋องย่อมต้องจัดยอดฝีมือตามอารักขา ไม่เช่นนั้นคงถูกเหลิงเอี๋ยนหรือหูอุ้ยหยงลอบสังหารแต่แรก ตนเองซ่อนตัวอยู่ที่นี้ยากจะรอดพ้นจากหูตายอดฝีมือเหล่านั้น แต่ตอนนี้คิดโยกย้ายไปหลบซ่อนอยู่ที่อื่นก็ทำไม่ได้ ในใจถึงกับคิดหัวร่อดังๆ สักครา

ชานเมืองร้างนอกเมืองฉางซา

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยเคลื่อนไหวลัดเลาะ สุดท้ายมาถึงดงไม้นอกตัวตึกหลังหนึ่ง ค่อยหยุดยั้งลงสำรวจตุ

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เรื่องราวไม่ถูกต้อง หากนี่เป็นที่พักของนางปีศาจเจิน เหตุใดนอกตึกไม่มีเวรยามเฝ้ารักษาแม้สักคนเดียว เกรงว่าข้อมูลของเหล่าเจี๋ยมีปัญหาอยู่บ้าง ไม่ถูกต้อง ตอนที่เหล่าเจี๋ยเสาะพบที่นี้ คงไม่มีสภาพเช่นนี้"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"ที่น่าประหลาดไม่เพียงนี้เท่านั้น ท่านดูภายในตึกจุดไฟเรืองรองแม้แต่สถานที่ไม่สมควรจุดโคมก็จุดโคมไฟขึ้น แต่ไม่มีสุ้มเสียงผู้คนแม้แต่น้อย"

ฟงสิงเลี่ยวางมือลงบนหัวไหล่ชิฉางเจิง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"นางปีศาจเจินร้ายกาจกว่าที่พวกเราคาดคิดไว้ นางแสดงว่าคาดคำนวณว่าพวกเราทั้งสองหลังจากฆ่าเจ้าสำนักรื่นรมย์ ต้องมาคิดบัญชีกับนาง ดังนั้นหยอกล้อพวกเรารอบหนึ่ง น้องเรา คิดเข้าไปชมดูหรือ

ไม่ ข้าพเจ้าคาดเดาว่าภายในไม่มีแมวสักตัวเดียว"

ชิฉางเจิงยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"ท่านอยู่เบื้องนอกดูลาดเลา ให้ข้าพเจ้าเข้าไปสืบหยั่งดูว่านางปีศาจเจินเตรียมต้อนรับเราสองพี่น้องอย่างไร?"

ฟงสิงเลียผงกศีรษะรับคำ

ชิฉางเจินไม่ชักช้าอีกต่อไป กระโดดขึ้นลงหลายครา มาถึงหน้าตัวตึก

ภายในตึกไม่มีเงาร่างผู้คน นอกจากเครื่องเรือนชิ้นใหญ่แล้วทุกที่ทางล้วนว่างเปล่า

ชิฉางเจิงคลุกคลีอยู่ในฝ่ายอธรรม มีประสบการณ์ช่ำชองยามนั้นไม่กล้าชะล่าใจ สำรวจรอบนอกก่อน ค่อยเดินเข้าห้องโถง

กลางห้องโถงจัดตั้งโต๊ะใหญ่ตัวหนึ่ง แต่หามีเก้าอี้ไม่

บนโต๊ะจัดวางกระดาษสีชมพูแผ่นหนึ่ง ใช้ที่ทับกระดาษซึ่งทำมาจากทองเหลืองสองเส้นทับด้านบนและล่างเอาไว้

ชิฉางเจิงรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านขึ้นมา รุดถึงข้างโต๊ะ มองไปที่จุดหมาย

รู้สึกมีกลิ่นหอมจางๆ โชยกระทบจมูก บนจดหมายเขียนข้อความว่า

"เรียนพี่ชิพี่ฟง

ค่ำคืนฤดูสารทเยียบเย็น ไม่สามารถจัดสุราเลี้ยงแขก ชมจันทร์ลมเย็น รู้สึกเสียใจยิ่ง รอให้ซู่สั้งจัดการกับศิษย์ทรยศ ย่อมต้องเสาะหาท่านทั้งสอง แล้วค่อยจุดโคมสนทนาทั้งราตรี ไยมิใช่เป็นความรื่นรมย์นัก

จากเจินซู่สั้ง"

ใบหน้าชิฉางเจิงกลับกลายเป็นขาวซีด ถอยปราดออกจากห้องโถงดุจสายลม

ขณะที่หานป๋อนึกตัดพ้อในใจ ใบหน้าซวีเยี่ยเว่ยเปล่งประกายอันศักดิ์สิทธิ์ สหนามสวนคล้ายกับฉันเมงเหยาอยู่หลายสวน เพียงแต่นางเพิ่มความลึกลับและภาคภูมิอยู่บ้าง

หานป๋อฉุกคิดว่าเพลงกระบี่ของนางคงมาจากค่ายสำนักมาตรฐาน เพียงไม่ทราบว่านอกจากเถี่ยชิงอีแล้ว ผู้ใดมีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ของนาง ยามนั้นไม่กล้ารีรอลังเล ร่ายรำค้อนดาวตกทั้งคู่ราวกับหยิบถ้วยสุราสองใบ แสดงออกถึงกำลังแขนอันทรงพลัง

ทุกผู้คนบนลานกว้างจับตามองดู ล้วนเงียบงันไม่ส่งเสียง

ค้อนดาวตกคู่นี้หนักข้างละสองร้อยชั่ง ต่อให้เป็นชายฉกรรจ์ร่างบึกบึนก็ต้านทานรับไม่ได้ อย่าว่าแต่ซวีเยี่ยเว่ยรูปร่างอ่อนช้อยถือกระบี่ที่บางเบา

หานป๋อแสร้งตวาดขู่ขวัญ ใช้ค้อนดาวตกปะทะกับเงากระบี่ของซวีเยี่ยเว่ย

สีหน้าซวีเยี่ยเว่ยสงบนิ่ง รั้งกระบี่กลับมาที่เบื้องหน้าทรวงอก เปลี่ยนเป็นจับกระบี่ด้วยสองมือ แล้วค่อยผลักดันออก ฝ่าไปยังหว่างกลางค้อนดาวตกทั้งคู่ โยกซ้ายย้ายขวาจี้ถูกค้อนดาวตก

หานป๋อตื่นตระหนกยิ่ง กระบี่ของซวีเยี่ยเว่ยนี้แปรจากเปื่อยผุเป็นพิสดาร แท้จริงพิสดารคล้ายที่อด้าน กระทั่งเปลี่ยนกระบวนท่าก็ทำไม่ได้ ถูกนางทำลายสภาวะจู่โจมไป

เสียงตังตังดังพร้อมกัน รู้สึกมีพลังอ่อนหยุ่นสองสายถ่ายทอดเข้าสู่ค้อน หานป๋อพบว่าค้อนดาวตกทั้งคู่สูญเสียน้ำหนักไปครึ่งหนึ่ง คล้ายกับไม่ว่าใช้กำลังอย่างไร ก็ไม่อาจจะเปล่งประสิทธิภาพของอาวุธ

หนักเช่นค้อนดาวตกได้

นี่เป็นวิชากำลังภายในอันใด?

ประกายกระบี่ทวีความเจิดจ้า คุกคามหานป๋อล่าถอยไปด้านหลัง ค้อนดาวตกเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันละเอียดอ่อน สกัดยับยั้งท่าเพลงกระบี่ของซวีเยี่ยเวี่ยไว้

เสียงคว้ากเมื่อเสื้อผ้าบนไหล่ซ้ายถูกกรีดขาด ดีที่เพียงสะกิดผิวหนังเป็นบาดแผล แต่ก็มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

หานป๋อโยนค้อนดาวตกทิ้ง ร้องว่า

"ช้าก่อน ค้อนดาวตกคู่นี้ดีแต่เปลือกนอกไม่อาจใช้การดังที่คาดหวัง ข้าพเจ้าขอเปลี่ยนอาวุธ"

ซวีเยี่ยเวี่ยหยุดกระบี่แต่กลางคัน จ่อจี้ใส่หานป๋อแต่ไกล กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ไหนเลยมีคนดื้อด้านเช่นนี้ ให้โอกาสท่านอีกครั้ง ครั้งต่อไปต้องเชือดท่าน"

ผู้คนที่ชมดูอยู่รอบข้างบังเกิดความรู้สึกอันแปลกประหลาดขึ้น

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยไหนเลยคล้ายศัตรูที่ต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย หากแต่คล้ายคู่รักคู่แค้นที่ซ้อมมือกันบนลานฝึกฝีมือ

หานป๋อเดินส่ายอาดๆ ถึงข้างแคร่อาวุธ ในใจกลับลอบคร่ำครวญ คณหนซวีนางนี้เพียงเพลงกระบี่ก็จัดเป็นยอดฝีมือ ตนเองลงมืออย่างสุดกำลัง ไม่แน่ว่าจะเอาชัยได้ อย่าว่าแต่ภูตบดีซวีเย่อู๋ส่งเสียงทางลมปราณตักเตือนล่วงหน้า ตนเองได้แต่ต้านรับถ่ายเดียว แล้วนี่จะทำอย่างไร?

ล้วนเป็นปีศาจเฒ่าฟั่นทำร้ายคนทั้งสิ้น

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องเร่งรัดที่ด้านหลังว่า

"นี่ รีบด่วนด้วย"

หานป่อหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ หยิบฉวยทวนใหญ่เล่มหนึ่งคอนอยู่บนไหล่ หมุนตัวกลับไปหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

“เมื่อครู่ข้าพเจ้าเพื่อปกปิดความเป็นมาของสำนักอาจารย์ จงใจใช้อาวุธที่ไม่ถนัดมือ กลับเป็นที่หัวร่อเยาะของคุณหนูแล้ว ตอนนี้เพื่อกอบกู้หน้ากลับคืนมาบ้าง ได้แต่ร่ายทวนแทน”

พลางยกมือซ้ายตบใส่คันทวนที่คอนอยู่บนไหล่ขวา หัวร่อพลางกล่าวว่า

“หากเก่งกล้าสามารถก็มาปลิดศีรษะข้าพเจ้าไป ฟังว่าปีศาจหัวขาดเป็นปีศาจที่ดุร้ายที่สุด”

มันมีท่วงท่าปลอดโปร่ง กอปรด้วยบุคลิกภาพอันงามสง่า มิหนำซ้ำให้ความรู้สึกที่ชวนสนิทสนม ทั้งสามประการนี้รวมเป็นมนต์เสน่ห์ของลูกผู้ชาย

น่าเสียดายที่ซวีเยี่ยเวี่ยไม่มีความรู้สึกใด เพียงแต่พอฟังคำปีศาจหัวขาด ต้องขมวดคิ้วกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“ต่ำช้านัก กลับขู่ขวัญผู้อื่น ข้าพเจ้าไม่ฟันศีรษะท่านลงมาก็แล้วกัน”

หานป่อรับฟังจนคันที่หัวใจยากจะเกา

นับตั้งแต่ออกท่องเที่ยวเป็นต้นมา ผู้ที่มันได้สัมผัสล้วนเป็นสตรีเต็มสาวที่อายุสูงวัยกว่ามัน

กู่เชี่ยนเหลียนแม้มีอายุไล่เลี่ยกับมัน แต่เนื่องจากท่องยุทธจักรตั้งแต่แรก จึงเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว

มีแต่ซวีเยี่ยเวี่ยทั้งอายุเยาว์ ทั้งแฝงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาชนิดหนึ่ง ให้ความรู้สึกที่แปลกใหม่แก่หานป่อ

หานป่อเห็นว่าไม่ว่าอย่างไรไม่อาจให้นางดูแคลนมัน ต้องเอาชนะกระบี่ของนางก่อน ค่อยมีโอกาสพิชิตหัวใจของนาง ดังนั้นตั้งท่า

เตรียมพร้อมยื่นทวนใหญ่ไปข้างหน้า จ่อจี้ใส่ซวีเยี่ยเวี่ย

พร้อมกันนั้นมันนึกประหลาดใจ เหตุใดโจรท่องโตตเดี่ยวเงียบหายไร้สุ้มเสียง?

ตาดำขลับที่งามอย่างลึกลับของซวีเยี่ยเวี่ยคล้ายปกคลุมด้วยหมอกบางเบาชั้นหนึ่ง ผนึกสัตสมาธิพลันเออนว่า

"เหมยแม้ขาวด้อยกว่าหิมะสามส่วน หากหิมะแพ้ความหอมของเหมยช่วงใหญ่ ลองรับเคล็ดวิชาที่มาจากตำรากระบี่เหมยหิมะนามกิ่งเขียวเจ็ดปล้องของข้าพเจ้าดูเถอะ"

ไม่ทันขาดคำ กระบี่ในมือกลับกลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่งแหวกพุ่งออก

หานป๋อพาตัวเข้าสู่วิถีมาร พริบตานั้นมองทะลุสภาวะกระบี่ของอีกฝ่าย ร้องชมเชยคำหนึ่ง ย่อกายปักหลัก ร่ายรำเป็นเงาทวนแน่นขนัด ล้อมกักซวีเยี่ยเวี่ยเอาไว้

ซวีเยี่ยเวี่ยใช้กระบี่แทงซ้ายสะบัดขวา กระบวนท่ารัดกุมลึกล้ำ

รูปโฉมของนางก็แปรเปลี่ยนตามท่ากระบี่ ทั้งตัดพ้อทั้งปีติสลับสับเปลี่ยนตลอดเวลา สมาธิจิตใจหลอมรวมเข้ากับท่วงท่า กอปรเป็นสำนึกกระบี่อันรัดกุม ไม่ว่าหานป๋อจู่โจมอย่างไร ล้วนไม่อาจโยกคลอนนางแม้แต่น้อย

หานป๋อยิ่งต่อสู้ยิ่งขวัญหาย นี่เป็นเพลงกระบี่อันใด?

ตอนแรกมันยังยั้งมือไว้ พอถึงตอนท้ายพานใช้ทวนใหญ่ซึ่งมีจุดเด่นที่ปราดเปรียว จู่โจมโหมรุกไล่ จนซวีเยี่ยเวี่ยแทบไม่อาจทนทานรับได้

หานป๋อพลันหยุดการจู่โจม โยนทวนใหญ่ทิ้งโถมถึงข้างแคร่อาวุธ ดึงมีดสั้นออกมาคู่หนึ่ง หมุนตัวมาต้านทานกระบี่ที่ซวีเยี่ยเวี่ยโถมแทงใส่เอาไว้ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เล่นกับท่านอีกรอบหนึ่ง ข้าพเจ้าจะกลับบ้านไปนอนแล้ว นอกจากท่านคิดหลับนอน ไม่เช่นนั้นอย่าได้ตามมา"

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าเคร่งเครียดลง ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"คนโอหังบังอาจนัก"

นางสอดกระบี่คืนฝัก เปลี่ยนเป็นดึงกระบี่ขนาดเล็กหนึ่งยาวหนึ่งสั้นที่เสียบอยู่ในซอกรองเท้าหนังออกมา ร่ายรำเป็นบุปผากระบี่สองกลุ่ม เสือกส่งไปเบื้องหน้า ด้วยท่วงท่าที่สมดุล พิสดารล้ำยิ่งนัก

หานป๋อคาดว่านี่คงเป็นไม้ตายของอาจารย์อีกคนหนึ่งของนาง ดังนั้นหัวร่อดังยาวนาน โถมไปยังเบื้องหน้า

แว่วเสียงกระบี่มีดสั้นปะทะกันไม่ขาดหู

เงาร่างสองสายบัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวผละจาก ต่อสู้กันเป็นพัลวัน

พลันบังเกิดเสียงโครม แต่สุ้มเสียงกลับดังจากที่ซึ่งโจรท่องโดดเดี่ยวซ่อนตัวอยู่

เงาร่างสองสายพุ่งชนหลังคาห้อง ดีดตัวขึ้นกลางอากาศประมือกันห้าฝ่ามือ

เงาร่างสายหนึ่งย่อมเป็นโจรท่องโดดเดี่ยว อีกคนหนึ่งเป็นคนชุดเทา ใช้ถุงผ้าคลุมศีรษะเอาไว้ เพียงเผยเห็นดวงตาที่เจิดจ้าวาววับ

เถี่ยชิงอีและพวกเหลียวหน้าไปอย่างงนงง โจรท่องโดดเดี่ยวกับคนชุดเทานั้นก็หลบหนีไปคนละทิศละทาง

คนชุดเทามุ่งหน้าไปยังดงต้นหนานมู่ทางตีกหลัง ส่วนโจรท่องโดดเดี่ยวหลบหนีไปทางตีกหน้า

เถี่ยชิงอีกู่ร้องดังยาวนาน ลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมาไปยังทิศทางที่คนชุดเทาหลบหนี ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งก็ชักช้ากว่าเถี่ยชิงอีเพียงวูบเดียว ไล่ตามโจรท่องโดดเดี่ยวไป

ตอนนี้ยังไม่ไป จะรอถึงเวลาใด?
หานป๋อแสร้งจู่โจมหลอกล่อ จากนั้นถอนตัวล่าถอย
ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า
"คิดประลองตัวเบากับเวี่ยเอ๋อ* หรือ?"
หานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า
"ในสามสิบหกกลยุทธ์ การหนีประเสริฐสุด หากทางด้านนี้ท่านเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้ ถือว่าเป็นฝ่ายแพ้"
เมื่อกล่าวถึงคำสุดท้าย ก็ทิ้งตัวลงบนชายคาตึกที่อยู่ใกล้ที่สุด
จินเหมยกับฮั่วอี้เล่ยล้วนไม่ลงมือขัดขวาง แสดงว่าได้รับคำสั่งจากภูตบดีซวีเย่อฺ๋
ซวีเยี่ยเวี่ยตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ไล่ตามหานป๋อไป

ในที่สุดเหลียนชิ่วชิ่วยินยอมให้เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้ขึ้นเรือ ตามเหตุผลเจ้าเอี้ยนอ๋องควรที่จะยินดี มิคาดเจ้าเอี้ยนอ๋องตอบว่า

"คุณหนูกล่าวด้วยน้ำเสียงหดหู่ แสดงว่าอารมณ์ไม่ดี จูตี้ไหนเลยกล้ารบกวน คิดขออำลา ขอให้คุณหนูชิ่วชิ่วพักผ่อนให้ดี รักษาสุขภาพร่างกายไว้"

เหลียนชิ่วชิ่วงงงันวูบหนึ่ง คิดไม่ถึงเจ้าเอี้ยนอ๋องรู้ใจผู้คนและรู้จักวางตัวถึงเพียงนี้ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องโชคดี อภัยที่ชิ่วชิ่วไม่ส่งแล้ว"

เจ้าเอี้ยนอ๋องไม่กล่าวกระไร อำลาจากไปอย่างเงียบงัน

ล่างฟานหวินที่ซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้น อดประเมินตัวเจ้าเอี้ยนอ๋องใหม่มิได้

---

* คำว่าเอ๋อตรงกับคำว่าหนูของไทย

หมากของเจ้าเอี้ยนอ่องตานี้เป็นการถอยอำพรางรุก หากวันหน้านัดพบเหลียนซิ่วซิ่วใหม่ หญิงงามนางนี้ย่อมไม่ปฏิเสธ เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าเอี้ยนอ่องสามารถอาศัยความรู้สึกอันดีที่เพาะสร้างในคืนนี้เปิดฉากรุกแล้ว

ยามนั้นเหลียนซิ่วซิ่วสูญเสียความกระตือรือร้นในการดีดจะเข้ขบคิดชั่วขณะแล้วดับโคมบนโต๊ะ ผุดลุกขึ้นเดินชดช้อยออกจากห้องโถง

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย เห็นว่ามิสู้นั่งกรรมฐานที่หลังฉากกั้นคืนหนึ่ง พรุ่งนี้เช้าค่อยหาทางสืบเสาะหาหานป๋อและพวก

เขาทรุดนั่งขัดสมาธิ ฟังเสียงน้ำของแม่น้ำฉินไหวสาดซัดใส่ตัวเรือ ความคิดคำนึงหวนกลับไปยังช่วงเวลาอันเพริศแพร้วที่สุดในชีวิต

ปีนั้นล่างฟานหวินอายุยี่สิบแปดปี

ก่อนวันลี่ชน* สิบวัน

เทศกาลตรุษจีนใกล้มาถึง บนท้องถนนเต็มไปด้วยผู้คนสัญจรเดินอย่างรีบร้อนอยู่บ้าง

ล่างฟานหวินตัดผ่านตลาดที่ขายดอกท้อแห่งหนึ่ง มาถึงริมแม่น้ำฉินไหว

จันทร์กระจ่างแขวนบนนภาราตรี ทอทาบเงาของเขากับลำน้ำซึ่งเต็มไปด้วยเรือสำราญกับโคมไฟ

เขามองดเรือที่บรรทกแขกเหรื่อซึ่งมาหาความสำราญแล่นขวักไขว่อยู่ไปมา บังเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างเป็นพิเศษ

แต่ละคนล้วนถือกำเนิดในทะเลมนุษย์ที่ไม่มีทางเลือกได้ ผลุบโผล่ลอยจมตามระลอกคลื่น

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าลิบชุน เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน หมายความว่าเริ่มวสันตฤดูแล้ว ซึ่งตรงกับวันที่สี่หรือห้าของเดือนกุมภาพันธ์

เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้?

มีผู้คนมากหลายไม่ต้องการนึกถึงปัญหาข้อนี้ อาจบางทีทั้งหมดคิดเห็นเช่นเดียวกับปราชญ์จวงจื๊อว่า ขบคิดไปก็เปล่าประโยชน์ มิสู้อย่าได้นึกถึง

แต่ว่าล่างฟานหวินอดนึกถึงปัญหาข้อนี้มิได้

เพราะว่าเขามิใช่คนธรรมดา

ในโลกหล้านอกจากผังปาน อธรรมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าเรือนฌานเมตไตรย และหลวงจีนไร้คำนึงเพียงไม่กี่คน บุคคลอื่นไม่มีคุณสมบัติแม้แต่เป็นคู่มือของเขา

ดอกเหมยดอกหนึ่งพัดจากต้นเหมยริมฝั่งถึงกลางแม่น้ำ

ล่างฟานหวินกวาดตามองตาม มองดูดอกเหมยลอยช้าๆ ตจปยเมฆ อย่บนผิวน้ำใต้แสงโคม ถกพัดพาไปตามกระแสน้ำอย่างอับจนปัญญา คล้ายซ่อนความหมายอันลึกล้ำที่หาความสุขจากความทุกข์ พลันฉุกใจได้คิด ดวงตาทอประกายปัญญาขึ้น

แต่แล้วยามนั้น เขารู้สึกมีดวงตาคู่หนึ่งมองมาจากเรือสำราญด้านตรงข้าม จ้องจับบนใบหน้าเขา

ล่างฟานหวินเงยหน้าขึ้น พบว่าตำแหน่งที่ดวงตาคู่นั้นมองออกมา เป็นหน้าต่างบานหนึ่งของเรือสำราญ

เป็นหน้าต่างที่ปล่อยม่านมู่ลี่ลงบานหนึ่ง

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างกระดากอยู่บ้าง เผยเห็นฟันขาวสะอาดที่ตัดกับใบหน้าที่หยาบกร้านอัปลักษณ์ กอปรเป็นแรงดึงดูดใจที่แปลกประหลาดสุดบรรยายชนิดหนึ่ง

เขาพบว่าสายตาที่จ้องมองเขาคู่นั้นยิ่งร้อนแรงกว่าเดิม

นั่นเป็นความรู้สึกที่รับรู้ทางจิตทั้งสิ้น

ยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวินเน้นที่การฝึกจิตสมาธิ หมื่นวิถีอยู่ที่ใจ

ดังนั้นมีความรู้สึกแหลมคมกว่าผู้คนทั่วไปร้อยเท่า สามารถรับรู้วัตถุเรื่องราวที่ผู้คนธรรมดาไม่รู้สึกสำนึกได้

สายตาคู่นั้นพลันหายวับไป

ล่างฟานหวินบังเกิดความรู้สึกเลื่อนลอยราวสูญเสียสิ่งใดไป

แว่วเสียงเครื่องสายขับกล่อมดังจากรอบข้างไม่ขาดหู

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา ครุ่นคิดว่าตนเองมากรักไปแล้วจากนั้นสั่นศีรษะ หันกายหมายจากไป

เพิ่งเดินไปไม่กี่ก้าว แว่วเสียงชายฉกรรจ์เสียงหนึ่งดังจากทางแม่น้ำว่า

"นายท่านนี้โปรดชะงักเท้า"

ล่างฟานหวินลังเลเล็กน้อย ค่อยหันกายไป

เรือเร็วลำหนึ่งแล่นปราดมาเทียบฝั่ง ชายฉกรรจ์แต่งกายเช่นบ่าวไพร่ อายุสามสิบเศษผู้หนึ่งขึ้นจากเรือ รุดถึงข้างกายล่างฟานหวินน้อมคำนับกล่าวว่า

"คุณชายอย่าเพิ่งไป คุณหนูเราใช้ให้ผู้น้อยมาสอบถามคุณชายว่า สามารถปลีกเวลาไปพบกับนางบนเรือสักคราหรือไม่?"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะด้วยความยินดี ติดตามบ่าวไพร่นั้นลงเรือไป

เรือน้อยตัดผ่านผิวน้ำ ซึ่งปรากฏลำเรือจอดเทียบเคียงกันอย่างแน่นขนัด มาถึงเรือสำราญอันเลิศหรูที่ลอยลำอยู่กลางแม่น้ำลำหนึ่ง

ชายกลางคนแต่งกายอย่างเหมาะสม คล้ายเป็นพ่อบ้านผู้หนึ่งอยู่บนเรือ น้อมคำนับกล่าวว่า

"เราฮั่วอิ๋งชุนรับใช้คุณหนูซีซีมาเจ็ดปี นี่เป็นครั้งแรกที่คุณหนูเป็นฝ่ายเชิญแขกขึ้นเรือ"

ล่างฟานหวินใจสั่นสะท้าน หรือว่าสตรีบนเรือเป็นยอดหญิงที่มี

ความงามเป็นที่เลื่องลือนามจี้ซีซี หลังจากงงงันวูบหนึ่งจึงถามย้ำว่า

"นายเหนือท่านเป็นคุณหนูจี้ซีซี?"

ฮั่วอิ๋งชุนผงกศีรษะรับคำ กล่าวว่า

"คุณชายเชิญ"

ล่างฟานหวินติดตามมันเดินเข้าห้องท้องเรือ จวบจนถึงหน้าประตูที่ปล่อยม่านมู่ลี่ลงบานหนึ่ง

ม่านประตูปล่อยห้อยลง ภายในเงียบสงบไร้สุ้มเสียง

ฮั่วอิ๋งชุนหลบไปด้านข้าง ก้มศีรษะกล่าวว่า

"คุณชายเชิญเข้าไป คุณหนูต้องการพบท่านเพียงลำพัง"

ล่างฟานหวินบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ เลิกม่านประตูเข้าไปโดยไม่เกรงใจ

นั่นเป็นห้องท้องเรือที่ตกแต่งเป็นห้องโถงตกแต่งอย่างมีรสนิยมแฝงกลิ่นอายของตำรับตำรา

ที่ริมหน้าต่างยืนพิงไว้ด้วยหญิงงามอันเฉิดโฉมนางหนึ่ง เพ่งตาคู่งามจ้องมองมัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชิญคุณชายมายังที่นี้เพราะความสงสัยอยากรู้ คิดถามปัญหาคุณชายสามข้อ"

พลันยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ความจริงมีปัญหาเพียงสองข้อ ต่อมาเพิ่มอีกข้อหนึ่ง คุณชายคงไม่ตำหนิซีซีโลภมากกระมัง?"

ล่างฟานหวินไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า ความงามของสตรีนางหนึ่งสามารถสั่นสะท้านจิตใจคนเช่นจี้ซีซี หลังจากตะลึงลานชั่วขณะค่อยระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"ปัญหาที่เพิ่มขึ้นมาของท่าน คงเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเกิดความลังเลเมื่อตอนขึ้นเรือมา ใช่หรือไม่?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่า อันใดเป็นความงามที่ล่มเมือง ขอบคุณคุณหนูที่แนะนำสั่งสอน"

ตาคู่งามของจี้ซีซีทอประกายพิสดาร กล่าวว่า

"ขอถามนามสูงส่งของคุณชาย ซีซีอดต้องการทราบมิได้"

ล่างฟานหวินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คุณหนูบันดาลให้ข้าพเจ้าบังเกิดความเคลิบเคลิ้มปานลอยอยู่บนปุยเมฆ เราล่างฟานหวินแห่งทะเลสาบตังถิง"

จี้ซีซีเพ่งตามองดูเขาชั่วขณะ คล้ายกับสูญสิ้นเรี่ยวแรงทั้งหมด หลับตาลงช้าๆ กล่าวราวครวญคราง่า

"ล่างฟานหวิน ทะเลสาบตังถิง ที่แท้เป็นท่าน มิน่าเล่า..."

สุ้มเสียงกลายเป็นแผ่วเบาลง

ล่างฟานหวินสาวเท้าเข้าไป หยุดยืนที่เบื้องหน้านางห้าเชียะ เพ่งพิศดูหญิงงามที่ยืนหลับตาพิงผนัง โดยไม่ยอมคลาดคลาแม้สักตารางนิ้วเดียว

นับตั้งแต่รู้ความเป็นต้นมา เขาไม่เคยบังเกิดความรู้สึกตะลึงลานต่อความงามถึงเพียงนี้มาก่อน

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาพบพานหญิงงามที่ไม่ว่ารูปโฉมภายนอกกับบคลิกภายในล้วนงามรัดรึงถึงเพียงนี้

โดยเฉพาะที่สร้างความลุ่มหลงแก่เขาคือ กิริยาท่าทางที่ปราศจากการเสแสร้งแกล้งดัด กอปรด้วยความจริงใจของนาง

จี้ซีซีลืมตาขึ้น พลันหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ขณะที่ท่านมองดูผู้คน ใช่จดจ่อเช่นเดียวกับที่มองดูผู้อื่นในตอนนี้หรือไม่?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ย่อมจดจ่อดุจเดียวกัน เพราะว่าเป็นปัญหาของความเป็นความตาย"

จี้ซีซีขมวดคิ้วกล่าวเบาๆ ว่า

"ทุกครั้งที่ท่านมองดูสตรีที่งดงาม ใช่มองดูด้วยรูปแบบเช่นนี้หรือไม่?"

ล่างฟานหวินไม่รู้สึกกระดากแม้แต่น้อย ยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า

"คุณหนูประเมินตัวเองต่ำเกินไปแล้ว นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดทำให้เราเสียกิริยาได้?"

จี้ซีซีหน้าแดงระเรื่อ ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ตัวท่านคล้ายกระบี่ของท่าน ทำให้ซีซียากปิดป้องต้านรับได้"

คำพูดของนางสองประโยคนี้ แสดงว่านางบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อล่างฟานหวิน

ก่อนที่ล่างฟานหวินจะมีปฏิเสธใด นางก็สบสายตากับเขากล่าวว่า

"หากล่างฟานหวินสามารถคาดเดาคำถามในใจซีซีอีกสองข้อได้ ซีซีจะแต่งให้กับท่าน"

หานป๋อท่มเทท่าร่างหลบหนีอย่างสุดกำลัง

ชายคาตึกถดถอยไปยังด้านหลัง แต่ที่เบื้องหน้ายังคงเป็นบ้านเรือนไม่สิ้นสุด

เสียงสุนัขเห่าเสียงวิ่งกระโจนดังจากระหว่างห้องหับ ผสานกับเสียงตวาดของผู้คน พสุธาที่มืดครึ้มเลือนรางเปลี่ยนเป็นปกคลุมด้วยความเขม็งตึงเครียด

ที่เบื้องหน้าปรากฏประกายสีเงินแลบแปลบ องครักษ์เงินสาม

คนแสดงตัวบนสันหลังคาตึก แว่วเสียงกลไกขดลวดดังขึ้น ลูกธนูที่ยิงจากหน้าไม้ แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าสองหลังจำนวนสามดอกยิงมาถึง

จากตำแหน่งที่ยิงออก ต่อให้หานป๋อหลบรอดได้ ก็ไม่กลัวว่าจะยิงถูกซวีเยี่ยเวี่ยที่ไล่กวดตามหลังมา

หานป๋อนึกถึงซวีเย่อฺ่ ไม่ทราบมันอยู่ที่ใด ที่ข้างหูแว่วเสียงภูตบดีซวีเย่อฺ่ดังว่า

"หากท่านไม่เล่นกับบุตรีเราอีกครู่หนึ่ง เราจะปลิดชีวิตน้อยๆ ของท่าน"

หานป๋อสมองพองโต ทราบว่าภูตบดีซวีเย่อฺ่ติดตามอยู่ด้านข้างตลอดเวลา แต่ด้วยปฏิกิริยาของพันธุมาร กลับไม่ล่วงรู้ตำแหน่งของมัน นับเป็นความสำเร็จที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งจริงๆ

หานป๋อไม่ขบคิดมากความ พ่งตัวลงจากชายคาตึกในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน หลบรอดจากลูกธนูที่ยิงจากหน้าไม้ ทิ้งตัวลงยังลานที่ว่างของบ้านสี่องค์หลังหนึ่ง

เงาสีดำถลันวูบ สุนัขล่าสัตว์ที่แข็งแรงสี่ตัวแยกย้ายกระโจนมาจากสองฟากข้างซ้ายขวาและหน้าหลัง

หานป๋อลอบร้องคำมารดาของเรา เกร็งลมปราณโผพุ่งกายขึ้นมิคาดสุนัขล่าสัตว์ตัวหนึ่งดุร้ายเป็นพิเศษ กระโจนขึ้นมาอ้าปากงับใส่ก้นมัน

หานป๋อแค่นเสียงอย่างเย็นชา แผ่พุ่งพลังจากตะโพกก้น ฟันเขี้ยวของสุนัขล่าสัตว์กัดไม่เข้า แต่ว่ากางเกงที่สวมใส่ไม่มีความสามารถเช่นนั้น เสียงคว้ากเมื่อถูกสุนัขกัดขาดไปแถบหนึ่ง เผยเห็นกล้ามเนื้อตะโพกเล็กน้อย

ซวีเยี่ยเวี่ยที่ด้านหลังกรีดร้องคำ "น่าอายแทบตายแล้ว" กลับหยุดยั้งลง ไม่ไล่ตามมา

หานป๋อลอบร้องว่าสวรรค์ช่วยเรา สะกิดเท้ากับริมขอบชายคาดึกลอยตัวขึ้น พบห้องหับข้ามห้องหับ กลับสะดวกราบรื่น ไม่นานก็ข้ามกำแพงตึกหน้า ทิ้งตัวลงที่นอกคฤหาสน์ภูตบดี ดังนั้นรีบวิ่งลงจากภูเขาชิงเหลียง

เมื่อลงมาถึงดงไม้เชิงเขา มันค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง พบว่าหลังเหงื่อเย็นเยียบโชมกาย

ที่ข้างหูแว่วเสียงน้ำไหล หานป๋อยินดียิ่งรุดถึงข้างลำธาร ดึงถุงคลุมหน้าออก ก้มกายแช่ศีรษะอยู่ในน้ำ ดื่มน้ำสิบกว่าอึก ค่อยแหงนเงยหัวขึ้น ใช้ถุงคลุมหน้าปาดเช็ดคราบน้ำบนใบหน้า

ทันใด มันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"ท่านเป็นใคร? มีความสัมพันธ์ใดกับเซ่อจนชิ่น?"

หานป๋อหันขวับไปด้วยความตระหนก การมองครั้งนี้ถึงกับปากอ้าตาค้าง

สตรีที่เดิบโตเต็มสาว งามอย่างน่าลุ่มหลงนางหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าดุจวิญญาณภูตพราย

ที่ดึงดูดใจผู้คนเป็นพิเศษคือตาดำขลับทั้งคู่ รูปโฉมที่งามอย่างโศกซึ้งชนิดหนึ่ง บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าผ่านเรื่องราวทางโลกมาอย่างลึกซึ้ง

แต่นี่มิใช่สาเหตุที่มันสะท้านหวั่นไหว หากแต่ส่วนลึกของหัวใจบังเกิดความรู้สึกที่รุนแรงและคุ้นเคยชนิดหนึ่ง สร้างความพลุ่งพล่านใจจนคิดโอบร่างนางเข้ามาในอ้อมอก

มันมิใช่เพิ่งพบพานนางเป็นครั้งที่สองหรอกหรือ?

นางกลับเป็นชีฮูหยิน (ภรรยาคนที่เจ็ด) ของภูตบดี ซึ่งเมื่อครู่แอบดูมันแต่ไกล

เหตุใดตนเองคล้ายรู้จักนางมาหลายชาติภพ?

หญิงงามอันอ่อนช้อยนางนี้สวมเสื้อผ้าสีเขียวอ่อน คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีดำ สะพายกระบี่ที่กลางหลัง ผมเผ้าเกล้าเป็นมวยสูง บุคลิกสูงส่งสง่า

นางจับจ้องมองหานป๋อตาไม่กะพริบ ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"โอ ท่านคงเป็นหานป๋อนั้น เราละเมอเพ้อฝันไปแล้ว ยังหวังว่านั่นเป็นเพียงข่าวลือ คนแล้งน้ำใจนั้นปล่อยข่าวลวงแสร้งตายเพื่อหลบภัย"

หานป๋อสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ พลันเข้าใจในบัดดล

ที่แท้คำกล่าวของภูตบดีที่ว่าเพาะสร้างความแค้นอันลึกล้ำ เพียงเป็นความรักความแค้นของบุรุษสตรี

ดูท่าเช่อจุนซิ่นยังไม่สิ้นเยื่อใยต่อนาง ไม่เช่นนั้นตนเองคงไม่บังเกิดความรู้สึกเช่นนี้

ดราก่อนตอนที่เพิ่งรองรับพันธุมาร ในห้วงสมองเคยปรากฏความทรงจำเมื่อครั้งที่เช่อจุนซิ่นยังมีชีวิตอยู่เป็นฉากๆ ในจำนวนนั้นมีใบหน้าหนึ่งที่แจ่มชัด เป็นหญิงงามที่ทรงเสน่ห์เบื้องหน้านี้เอง

อีมม์ หากสามารถ "ปลอบประโลม" นางแทนเช่อจุนซิ่นไยมิใช่เป็นเรื่องราวอันบรรเจิดนัก?

ไม่ได้ หากคิดสวมหมวกเขียวแก่ภูตบดี* เท่ากับรนหาที่ตาย เรื่องนี้ทำไม่ได้เด็ดขาด

แต่ว่านึกถึงตอนนี้ หานป๋อรู้สึกอารมณ์ดีขึ้น คิดหมายกล่าววาจาชีฮูหยินพลันชักกระบี่ออกมา เพ่งตามองปลายกระบี่ แววตา

---

* แผลงเป็นภรรยาคบชู้

เปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อย ทอดถอนใจกล่าวราวรำพึงกับตัวเองว่า

"เช่นนี้ก็ดี คนตายโคมดับสูญ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตาทอประกายเกรี้ยวกราด กวาดมองมาที่มัน กล่าวว่า

"หลังจากฆ่าท่าน เช่อจุนชิ่นจะไม่ทิ้งร่องรอยใดอยู่ในโลกอีก เราก็จะเป็นชีฮูหยินของเราโดยปราศจากความห่วงพะวงใดๆ"

หานป๋อกำลังคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล พอฟังสะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องโพล่งว่า

"ว่ากระไร?"

ชีฮูหยินมองดูสีหน้าท่าทีราวกับเด็กของมัน ดวงตาทอแววปวดร้าวขึ้น กล่าวว่า

"คนไม่มีความผิด ผิดที่ครอบครองหยก หากจะโทษว่า ได้แต่โทษว่าท่านมีลักษณะภายนอกคล้ายกับเขาเกินไป โดยเฉพาะตอนที่ท่านต่อสู้กับเยี่ยเวี่ย ยิ่งคล้ายกับคนแล้งน้ำใจนั้นกลับชาติเกิดใหม่ เราไหนเลยปล่อยให้ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกได้ โดยเฉพาะท่านยังคงละโมบบุปผาลุ่มหลงความงามไม่เสื่อมคลาย"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ชั่วครู่ให้หลังค่อยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิสู้เป็นเช่นนี้ ผู้เฒ่าเช่อเป็นผู้มีพระคุณต่อข้าพเจ้า ในบางโอกาสข้าพเจ้าถือเป็นครึ่งหนึ่งของท่านผู้เฒ่า ท่านฟาดข้าพเจ้าสักสองฝ่ามือเป็นการระบายโทสะเถอะ"

ชีฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านสืบทอดนิสัยดูแคลนสตรีของเขามาด้วย ต่อให้เช่อจุนชิ่นฟื้นคืนชีพ ก็ไม่กล้ารับเราสองฝ่ามือ หากท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรี ก็ยืดอกขึ้นแสดงท่วงท่าที่น่าชังนั้น ดูว่าต้านทานรับเราฝู่หวิน (ลูบไล้เมฆ)

ได้กี่กระบี่?”

พลางประกบนิ้วแตะตัวกระบี่ สีหน้าก็สงบเยือกเย็นลง

หานป๋อกล่าวอย่างนึกได้ว่า

“ที่แท้เพลงกระบี่ของซวีเยี่ยเวี่ยร่ำเรียนจากท่าน”

จากนั้นบังเกิดความตื่นตระหนก ซวีเยี่ยเวี่ยยังยากรับมือถึงเพียงนั้น ผู้เป็นอาจารย์ย่อมยิ่งยากต้านทาน ปีศาจเฒ่าฟั่นเหตุใดยังไม่ปรากฏออกมาช่วยเหลือ หรือว่าไม่อาจสลัดหลุดจากภูตบดีน้อยนั้น?

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย พลันประสานสบกับสายตาอันเดียดชิ้งของชีฮูหยิน หานป๋อรู้สึกจิตใจเลอะเลือน ส่งเสียงปานละเมอว่า

“เสี่ยวหวิน (หวินน้อย) ท่านยังแค้นเราหรือ?”

ชีฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้นดังตัง ถอยกายไปด้านหลัง ใบหน้าขาวซีดลง ยกมือกมอกกล่าวว่า

“จุนซิ่น เป็นท่านหรือ?”

หานป๋อพลันมีสติแจ่มใส สร้างความประหลาดใจยิ่ง เหตุใดตนเองร้องเรียกชื่อเล่นของนางได้ หรือว่าพันธุมารที่ว่าเพียงเป็นดวงวิญญาณของผู้อื่นสิงอยู่กับร่าง พอพบเห็นคนรักเก่า อดเรียกหามิได้

แต่พอครุ่นคิดรู้สึกไม่คล้าย ตนเองหามีความรู้สึกว่ามีดวงวิญญาณสิงสู่ร่างไม่

ชีฮูหยินกรีดร้องคำหนึ่ง พลันพลิ้วกายเข้ามา ฝาดฝ่ามือใส่ทรวงอกมัน

หานป๋อหากคิดหลบหลีกหรือตอบโต้ยังทันเวลา แต่เมื่อลั่นปากออกไปแล้ว บวกกับถือดีในวิชาฝีมือรับการทุบตี จึงโคจรพลังยืดอกรับฝ่ามือไว้

ฝ่ามือเรียวงามมาถึงเบื้องหน้าทรวงอกห่างประมาณสองนิ้ว หลังจากลังเลวูบหนึ่ง ก็ประทับกับทรวงอกอันผึ่งผายของมันอย่างถนัดถนี่

รู้สึกมีพลังอันหยุ่นเยียบที่สมบูรณ์สายหนึ่งชำแรกผ่านทรวงอกเข้ามา แล่นใส่ชีพจรหัวใจ

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าหลังจากโคจรลมปราณคุ้มครองทรวงอก พลังฝ่ามือของนางยังแหวกจู่โจมเข้ามาดุจผ่ากระบอกไม้ไผ่ ต้องพุ่งถอยไปด้านหลังด้วยความตระหนก ขณะลอยอยู่กลางอากาศ ก็อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจรักษาชีพจรหัวใจเอาไว้ พลันรู้สึกร้อนวูบที่จุดตันเถียนท้องน้อย พลังลมปราณสายหนึ่งพลุ่งขึ้นมา พอดีปะทะกับพลังของชีฮูหยินที่ชีพจรหัวใจ

หานป๋อสะท้านขึ้นอีกครา กระอักโลหิตคำที่สอง ค่อยนอนหงายเท้าชี้ฟ้ากับพื้น

ชีฮูหยินยื่นตะลึงลานกับที่ เหม่อมองมือเรียวงามที่ “ฆ่าคน” สีหน้าสลับซับซ้อนยิ่ง

หานป๋อนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง คล้ายกับเป็นคนตาย

ชีฮูหยินพึมพำว่า

“เราฆ่าเขา สวรรค์ เรากลับลงมือจริงๆ”

ชั่วครู่ให้หลัง นางค่อยหันกายไปช้าๆ แต่ไม่จากไป

หานป๋อส่งเสียงครางคำหนึ่ง คืบคลานขึ้นมากล่าวเสียงแหบพร่าว่า

“เสี่ยวหวิน ยังเหลืออีกฝ่ามือ”

ชีฮูหยินหันขวับกลับมาดุจสายลม มองดูหานป๋อที่กัดฟันลุกขึ้นยืน กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

“ท่านที่แท้เป็นคนหรือภูตผี?”

หานป๋อใช้มือข้างหนึ่งนวดเฟ้นทรวงอก อีกมือหนึ่งเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านยังไม่ฟาดฝ่ามือที่สองออก ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นภูตผีได้?”

ชีฮูหยินกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“ท่านที่แท้เป็นเช่อจุนซิ่นหรือเป็นหานป๋อ?”

หานป๋อยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

“หวังว่าข้าพเจ้าแยกแยะได้ ข้าพเจ้ายังต้องกลับบ้านไปนอนพักผ่อน อีกฝ่ามือหนึ่งของท่านสามารถรออีกสองวันค่อยฟาดข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

หวนนึกถึงฝ่ามือของนางเมื่อครู่ร้ายกาจนัก กระทั่งฝีมือรับการทุบตียังรับไว้ไม่ได้ ดีที่พันธุมารเกิดแรงต้านทานขึ้นเอง ไม่เช่นนั้นคงจบสิ้นชีวิตไป จึงบังเกิดความคิดล่าถอยขึ้น

ชีฮูหยินพลันโถมเข้าใกล้หานป๋อ ร้องว่า

“ท่านใช่เป็นตัวโง่งมมาแต่กำเนิดหรือไม่ ไหนเลยรับโทษแทนผู้อื่นได้ หากฟาดใส่ท่านอีกฝ่ามือ ต่อให้ท่านเป็นเซียนวิเศษก็รับไว้ไม่ได้”

จิตใจนางเกิดความขัดแย้งถึงที่สุด ไม่เช่นนั้นทั้งที่ตั้งใจปลิดชีวิตหานป๋อ ไหนเลยคำนึงถึงเรื่องที่หานป๋อเตรียมรับฝ่ามือของนาง

หานป๋อบังเกิดความพลุ่งพล่านต่อพักตร์พริ้งปากจิ้มลิ้ม ตลอดจนแววตาอันโศกซึ้งของนาง ร้องโพล่งว่า

“ข้าพเจ้ามิใช่ตัวโง่งม หากแต่ส่วนลึกของจิตใจ ข้าพเจ้ารักท่านแทบตาย ต้องการถูกท่านฆ่าตาย โอ ข้าพเจ้าเองจำแนกไม่ออกว่านี่เป็นความต้องการของตัวเองหรือผู้เฒ่าเช่อ”

ชีฮูหยินหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง ตวัดมือผุดผ่องขึ้น

เสียงฉาดเมื่อใบหน้าหานป๋อเพิ่มรอยนิ้วมือสีแดงเลือดห้ารอย

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

“นี่เป็นฝ่ามือที่สองแล้ว”

ชีฮูหยินงงงันวูบหนึ่ง ถอยกายไปสองก้าวกล่าวว่า

"ดูท่าท่านยังคงเป็นหานป๋อมากกว่า เช่อจุนซิ่นไหนเลยดื้อด้านเช่นท่าน?"

หานป๋อรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้ ไหนเลยถือสาว่าตัวเองเป็นอะไร กล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า

"เอาเถอะ บุญคุณความแค้นระหว่างพวกเราหักกลบลบล้างสิ้น ข้าพเจ้า...ใช่สามารถเป็นตัวแทนผู้เฒ่าเช่อหอมแก้มท่านสักคราหรือไม่?"

ดวงตาชีฮูหยินตอนแรกทอประกายเย็นเยียบ จากนั้นสีหน้าเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล หัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากเช่อจุนซิ่นมากน้ำใจเช่นท่าน พวกเราคงไม่มีสภาพเช่นวันนี้ เมื่อก่อเกิดเป็นความผิดพลาด ต่อให้ชักนำน้ำจากแม่น้ำร้อยสายก็ไม่อาจชะล้างได้ คิดเอารัดเอาเปรียบเรา รอถึงชาติหน้ายังทำไม่ได้"

จากนั้นสุ้มเสียงเย็นชาลง กล่าวว่า

"แต่ว่าท่านกล่าวถูกต้อง โทสะของเราสลายคลาย ไม่คิดฆ่าท่านอีก แต่ท่านอย่าได้ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าเราซ้ำสอง ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าเราจะฆ่าท่านอีก"

หานป๋อเห็นนางกล่าวถึงตอนท้าย สีหน้านุ่มนวลลง ดวงตาทอแววหวนรำลึก ถึงกับคันที่หัวใจ กระทั่งภูตบดียังลืมเลือน เดินออกไปสองก้าว กล่าวว่า

"โปรดเชื่อข้าพเจ้า ผู้เฒ่าเช่อรักท่านอย่างลึกล้ำ นั่นเป็นความรู้สึกของข้าพเจ้าในตอนนี้ รับรองว่าไม่ลวงหลอก อีมม์ สามารถจูบปากสักคราหรือไม่?"

ดวงตาชีฮูหยินทอแววสับสนยุ่งเหยิง จากนั้นคืนสู่ความแจ่มใส ถลึงมองมันกล่าวว่า

"หากท่านกล้ากระทบถูกเราแม้ปลายนิ้ว เราจะบอกต่อภูตบดีมันยามฆ่าคนไม่มืออ่อนเด็ดขาด"

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกได้รับชัยชนะ ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือชีฮูหยินมีแต่สูงล้ำกว่ามัน โดยไม่ต่ำต้อยกว่า กลับร้องขอให้ภูตบดีจัดการกับมันแสดงว่านางเองไม่อาจลงมือ ถึงกับรู้สึกว่ายากต้านทานมัน ซึ่งรองรับพันธุมารอยู่ในตัว

แต่หากครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง นางอาจนับเป็น "อาจารย์หญิง" ของมัน การรุกล้ำนางไยมิใช่เป็นเรื่องเสียมารยาทนัก?

หานป๋อส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"อย่าได้ขู่ขวัญข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

พลางเกาศีรษะเกาใบหู กล่าวอีกว่า

"อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้า ปราดแรกที่พบพานท่าน ข้าพเจ้าก็คิดสนิทสนมกับท่าน นี่...ข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าวกระไรดี"

ชีฮูหยินสงบเยือกเย็นลง ยกมือทาบกับทรวงอกของมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านเป็นเด็กที่เปิดเผยยิ่ง แต่ต่อให้ท่านถือเป็นเช่อจุนซิ่นครึ่งหนึ่ง เราก็ไม่รักท่าน นั่นเท่ากับเป็นการทำร้ายท่าน ไปเถอะไปยิ่งไกลยิ่งดี หัวใจของฝู่หวินตายตั้งแต่สิบปีก่อนแล้ว"

พลางแผ่พุ่งพลังฝ่ามือเบาๆ หานป๋อก็คลางหนักๆ คำหนึ่งร่างปลิวลิ่วออกไป

ขณะเดียวกันชีฮูหยินก็พุ่งถอยไปด้านหลัง ใช้ปลายเท้าเขี่ยกระบี่ที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา เร่งระดับความเร็วพุ่งถอยหายลับไปในดงไม้

หานป๋อตกลงกับพื้นที่ห่างไปสองวา อาการบาดเจ็บกลับทุเลาลงกว่าครึ่ง

ที่แท้ฝ่ามือของชีฮูหยินเมื่อครู่ถ่ายทอดพลังลมปราณอันล้ำค่าเข้าสู่ร่างหานป๋อ รักษาอาการบาดเจ็บให้แก่มันกว่าครึ่ง

หานป๋อไม่กล้าอวดโอ่ความเข้มแข็งติดตามไป ทรุดนั่งขัดสมาธิ

ลง โคจรพลังรักษาอาการบาดเจ็บที่เหลือ

ความสูงส่งของพลังฝีมือชีฮูหยินผู้นี้ เปรียบกับโจรท่องโดดเดี่ยวในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมหาได้เป็นรองไม่ ยังดีที่ก่อนที่นางจะฟาดใส่หานป๋อ กลับลังเลเล็กน้อย ไม่ทุ่มเทใช้พลังอย่างเต็มที่ ไม่เช่นนั้นต่อให้หานป๋อเรียนรู้วิชาฝีมือรับการทุบตี กอปรกับพันธุมารเพาะสร้างลมปราณคุ้มครองกาย เกรงว่ายังไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรม

เงาสีดำถลันวูบหนึ่ง หานป๋อลืมตามองดูด้วยความตื่นตระหนก ผู้มากลับเป็นโจรท่องโดดเดี่ยว ซึ่งไม่ทราบหลบหน้าไปที่ใด

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่กล่าวกระไร ทรุดนั่งขัดสมาธิที่ด้านหลังหานป๋อ ทาบฝ่ามือถ่ายทอดพลังเข้ามา

ประมาณชั่วน้ำเดือด หานป๋อกระอักเลือดคั่งออกมาคำหนึ่ง คอยบดขยี้จนงดวิตรง กล่าวว่า

"ท่านไสหัวไปที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องว่า

"ไสหัวไปที่ใด ภูตบดีน้อยนั้นไล่กวดเราผ่านถนนหลายสาย หากมิใช่เรา ไหนเลยเสาะพบท่านโดยเร็วถึงเพียงนี้?"

หานป๋อไม่มีกะใจถือสาหาความมัน ถามว่า

"ท่านไฉนประมือกับคนชุดเทานั้น เจ้าผู้นั้นคล้ายมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า ท่านคงไม่ได้มีเปรียบกว่ากระมัง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"คล้ายมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า? คนชุดเทานั้นคล้ายเป็นยอดฝีมือเพศบรรพชิต หากมันเสาะหาท่าน เกรงว่าท่านม้วนเสื่อกลับไปหามารดาท่านแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านมิใช่ลงมือต่อมันเพื่อสร้างสถานการณ์อันสับสนหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เราจึงไม่มีกะใจลงไม้ลงมือ ภูตบดีส่งเสียงทางลมปราณ ห้ามมิให้เราเคลื่อนไหวโดยพลการ เมื่อเข้าสู่คฤหาสน์ ย่อมต้องเคารพความคิดของเจ้าของคฤหาสน์"

หานป๋อกล่าวว่า

"อย่างนั้นนับว่าขายหน้าถึงที่สุด จอมขโมยผู้ยิ่งใหญ่กลับพึ่งพาผู้อื่นผ่านด่านไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวก็รู้สึกไร้รสชาติ กล่าวไปทางอื่นว่า

"ความสามารถในการรับการทุบตีของท่านไม่เลวจริงๆ แม้แต่ฝ่ามือขยี้หัวใจของหวีฝู่หวินยังรับไว้ได้"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านแอบดอย่ด้านข้าง เบิ่งตาดผ้อื่นถกทบตี"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนหนึ่งคิดทุบตี คนหนึ่งยอมถูกทุบตี กอปรด้วยเยื่อใยไมตรีเราไหนเลยเสนอหน้าออกไป ไสหัวไปเถอะ พรุ่งนี้เช้ายังต้องเข้าเฝ้า"

หานป๋อยกมือลูบใบหน้า ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ล้วนเป็นท่านก่อเรื่องขึ้น ท่านดูบนใบหน้าเพิ่มรอยฝ่ามือของสตรีนางนี้ วันพรุ่งนี้จะแบกหน้าไปพบกับจูหยวนจางและเหล่าขุนนางบุ๋นบู๊ได้อย่างไร หากภูตบดีจดจำออกว่านี่เป็นฝีมือของภรรยามัน ไม่ทราบคาดคิดอย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ทราบก็ประเสริฐ ยังคิดล่อลวงสตรีที่ลึกซึ้งชั่วร้ายถึงเพียงนั้นอีก"

พลางล้วงถุงคลุมหน้าจากอกเสื้ออีกใบหนึ่งครอบลงยังศีรษะหานป๋อ ปากกล่าวว่า

"เมื่อกลับถึงเรือนรับรองจำไว้ว่าอย่าได้จุดโคมไฟ ไม่เช่นนั้นถูกน้องซือและพวกเห็นรอยฝ่ามือบนใบหน้า ยังเข้าใจว่าท่านลอบไปเด็ดดมบุปผาอีก"

หานป๋อด่าทอคำหนึ่ง ชิงออกจากดงไม้ก่อน

เสียงฝีเท้าพลันดังมากระทบโสต

ล่างฟานหวินตื่นจากห้วงหวนรำลึก กวาดมองออกไปนอกฉากกั้น

แสงไฟบนผิวน้ำกับริมฝั่งสาดลอดหน้าต่างเข้ามา ส่องต้องเหลียนซิ่วซิ่วซึ่งกลับเข้ามาใหม่ และหยุดยืนอยู่ริมหน้าต่าง

ใบหน้าและรูปร่างนางเป็นเส้นโค้งเส้นเว้าราวกับขุนเขาลำน้ำงามจนผู้คนละลานตา

ในใจล่างฟานหวินบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง คล้ายกับสภาพเช่นนี้เคยเกิดขึ้นเมื่อกาลก่อน อดทอดถอนใจคำหนึ่งมิได้

เหลียนซิ่วซิ่วพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กวาดมองมายังฉากกั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"ผู้ใด?"

ปฏิกิริยาอันเยือกเย็นของนางอยู่เหนือความคาดหมายของล่างฟานหวิน พลันยืดกายขึ้น เคลื่อนตัวถึงข้างฉากกั้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณหนูซิ่วซิ่ว เป็นเราล่างฟานหวิน"

พลางยกมือปลดหน้ากากลงมา เผยเห็นรูปโฉมอันพิเศษเฉพาะ

แม้แต่เขาเองก็ไม่ทราบว่าเหตุใดต้องเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงเพียงกระทำตามอารมณ์ คิดอย่างไรก็ทำเช่นนั้น

ล่างฟานหวินอยู่ในความมืด เหลียนซิ่วซิ่วไม่อาจเห็นชัดตา จึงเดินมาถึงเบื้องหน้าของเขาห่างกันสองก้าว พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

กล่าวว่า

"สวรรค์ เป็นท่านจริงๆ ซิ่วซิ่วได้รับเกียรติอย่างสูงแล้ว"

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างสง่างาม เดินอ้อมผ่านข้างกายนางจนถึงเก้าอี้ริมหน้าต่างทรุดนั่งลง ล้วงสุราจากอกเสื้อขวดหนึ่ง วางลงบนโต๊ะเตี้ยข้างกาย กล่าวว่า

"มา เราแอบฟังบทเพลงจะเข้ของคุณหนู สมควรแบ่งสุราครึ่งขวดชดใช้แก่ท่าน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"หากมิใช่เมื่อครู่ได้ยินคุณหนูระบุว่า นอกจากผังปานกับเราแล้วไม่ต้องการพบผู้ใดทั้งสิ้น เราก็ไม่กล้าอุกอาจถึงเพียงนี้"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างกระดากว่า

"ซิ่วซิ่วคิดกล่าวก็กล่าวโดยไม่ปิดบัง เป็นที่หัวร่อเยาะของจอมยุทธ์ล่างแล้ว"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเพียงเป็นคนร่อนเร่ถึงสุดหล้า ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจอมยุทธ์แม้แต่น้อย ยิ่งอย่าว่าแต่เราผู้แซ่ล่างเป็นชาวมิจฉาชีพ ไม่เคยตั้งหน้าตั้งตาประกอบวีรกรรม ดังนั้นยิ่งไม่สมควรรับคำจอมยุทธ์"

ยามนั้นหญิงรับใช้ฮัวตั้วเอ๋อบุกรุกเข้ามาเห็นในห้องโถงเพิ่มชายฉกรรจ์อัปลักษณ์ร่างสงตระหง่านดั่งขุนเขาผู้หนึ่ง สร้างความแตกตื่นจนหน้าถอดสี คิดกรีดร้องออกมา

เหลียนซิ่วซิ่วชิงตวาดห้ามว่า

"อย่าได้เสียมารยาท ท่านนี้คือกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินซึ่งได้รับการขนานนามคู่กับปรมาจารย์มารผังปาน อย่าให้ผู้อื่นหัวร่อเยาะแล้ว"

ล่างฟานหวินพอฟังฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพียงได้รับการขนานนามคู่กันชั่วคราว พอถึงคืนสิบห้าค่ำเดือนแปดที่เกาะร้างหลันเจียง ก็จะพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงแล้ว"

ฮัวตั้วเอ๋อยกมือตบอก จากนั้นกล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

"สวรรค์ ข้าพเจ้าทั้งได้พบกับผังปาน ตอนนี้ยังได้พบกับจอมยุทธ์ล่าง พวกท่านทั้งสองเป็นบุคคลที่คุณหนูกล่าวขวัญถึงมากที่สุด"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างหม่นหมองว่า

"แต่หลังจากที่เราพบกับท่านผัง ก็ไม่ได้เอ่ยถึงเขาอีก"

ล่างฟานหวินใจสั่นสะท้าน ทราบว่ายอดหญิงนางนี้หลงรักผังปานอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

สีหน้าเหลียนซิ่วซิ่วกลับคืนเป็นปรกติ ดั่งราวกับน้ำนิ่ง กล่าวกับฮัวตั้วเอ๋อซึ่งไม่ยอมจากไปว่า

"ยาโถว (คำเรียกหญิงรับใช้) ไปนำเครื่องมืออุ่นสุรามา ซิ่วซิ่วไม่คิดเข้านอน ตระเตรียมดื่มสุราเป็นเพื่อนกับจอมยุทธ์ล่าง"

ฮัวตั้วเอ๋อจากไปด้วยความปีติยินดี

เหลียนซิ่วซิ่วยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"สำหรับกับนาง ท่านถือเป็นตำนานบทหนึ่ง"

ล่างฟานหวินบังคับเหลียนซิ่วซิ่วนั่งลงที่ด้านตรงข้าม ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นผังปานคงเป็นตำนานอีกบทหนึ่ง เพราะว่านางเชียนในตำนานยังหวั่นไหวใจต่อเขา"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ท่านล่างหัวร่อเยาะซิ่วซิ่วแล้ว"

ดวงตาล่างฟานหวินสาดประกายเจิดจ้า จ้องจับบนใบหน้าอันผุดผาดของเหลียนซิ่วซิ่ว กล่าวว่า

"ผังปานใช่บรรลุถึงขั้นตัดขาดจากอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณ

ทั้งหกจริงหรือไม่ แม้แต่ท่านยังยอมปล่อยปละละเว้น?"

เหลียนซิ่วซิ่วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"จนบัดนี้ซิ่วซิ่วค่อยเข้าใจว่า ผังปานไฉนเลือกท่านเป็นคู่มือข้าพเจ้าไม่ทราบว่าหวังให้ผู้ใดในพวกท่านได้ชัยชนะจริงๆ"

ยามนั้นฮัวตั๋วเอ๋อหอบเครื่องมืออุ่นสุรามา เหลียนซิ่วซิ่วผุดลุกขึ้นสองนายบ่าวตั้งเตาอุ่นสุรา

ล่างฟานหวินขณะจะตอบคำ พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"มีคนมาแล้ว"

เหลียนซิ่วซิ่วมีสีหน้าไม่พอใจ กล่าวกับฮัวตั๋วเอ๋อว่า

"ออกไปสกัดกั้นให้กับเรา คืนนี้ไม่ต้องการพบผู้ใดทั้งสิ้น"

ฮัวตั๋วเอ๋อรับคำผละจากไป

จิตใจของล่างฟานหวินทั้งสงบและอบอุ่นมองดูเหลียนซิ่วซิ่วโบกพัดไฟในเตาอุ่นสุรา

ยามนี้ในห้องโถงนอกจากแสงไฟในเตา และแสงโคมที่สาดลอดเข้ามาจากนอกหน้าต่างแล้ว พื้นที่ว่างทั้งหมดล้วนกลืนกับความมืด ทำให้เหลียนซิ่วซิ่วซึ่งยืนอยู่ข้างเตา รินสุราลงยังป้านซึ่งแช่อยู่ในน้ำอุ่นกลายเป็นจุดรวมแสงที่น่าประทับใจที่สุดของแผ่นฟ้าแผ่นดิน

ล่างฟานหวินอดนึกถึงวันแรกที่พบหน้าจี้ซีซีอีกครามิได้

ความเปิดเผยจริงใจของจี้ซีซี ทำให้ผู้คนยากหักห้ามใจได้

เหลียนซิ่วซิ่วเป็นรูปแบบอีกประเภทหนึ่ง

นางให้ความรู้สึกที่อ่อนแอมากน้ำใจ บันดาลให้ผู้คนคล้ายติดค้างนางอันใด นี่เป็นความรู้สึกที่ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย

ขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้คนยากต่อต้านแข็งขืน

โดยเฉพาะหลังจากที่รับฟังบทเพลงจะเข้ของนาง

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงฮัวตั๋วเอ๋อโต้เถียงกับผู้คนดังมากระทบโสต

จากนั้นแว่วเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

“หนึ่งในสี่ขุนพลสังกัดผู้บัญชาการเหลิง นามชวีต้าฉีคำนับคุณหนูซิ่วซิ่ว เราได้รับคำสั่งท่านผู้บัญชาการ มีเรื่องสำคัญคิดเรียนบอกคุณหนูซิ่วซิ่วเมื่อไม่ต้องการพบ ไม่ทราบอนุญาตเราส่งเสียงเรียนบอกหรือไม่?”

เหลียนซิ่วซิ่วยิ้มให้กับล่างฟานหวินอย่างเสียใจวูบหนึ่ง จากนั้นจึงตอบรับว่า

“ใต้เท้าชวีอภัยที่ซิ่วซิ่วเสียมารยาท เชิญบอกมาเถอะ”

ชวีต้าฉีกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“มหาโจรปล้นสวาทที่น่าชังที่สุด...เทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ (หยกจำรัสแซ่เซวีย) ลอบเข้าสู่นครหลวง คนผู้นี้มีฝีมือกล้าแข็งกว่าที่คาดคิดไว้ สามารถเล็ดลอดจากร่างแหที่ศัตรร้อยกว่าคนคลี่กางขึ้น ตอนนี้เหล่าหญิงงามในนครหลวงล้วนหวาดหวั่นวิตก ผู้บัญชาการเหลิงได้รับพระบัญชาให้ตามล่ามัน ค่ายสำนักในนครหลวงก็จัดตั้งกองกำลังปราบหยกรั้งตัวมันเอาไว้ แต่ตราบใดที่โจรร้ายนี้ไม่ถูกกำจัด ผู้คนยากจะนอนตาหลับได้ ดังนั้นผู้บัญชาการเหลิงจัดมือดีขบวนหนึ่งมาคุ้มครองคุณหนู ขอคุณหนูโปรดอนุญาต”

ล่างฟานหวินงงงันวูบใหญ่ คิดไม่ถึงว่าตนเองจะก่อกวนเป็นมรสุมวุ่นวายถึงเพียงนี้ พร้อมกันนั้นครุ่นคิดว่าเหลิงเอี้ยนเป็นห่วงเหลียนซิ่วซิ่วเพราะสืบเนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างผังปานกับเหลียนซิ่วซิ่วหรือไม่ หากปล่อยให้ “เซวียหมิงอี้” เด็ดดมบุปผาเช่นเหลียนซิ่วซิ่ว เหลิงเอี้ยนจะมีคำรายงานต่อผังปานได้อย่างไร?

เหลียนซิ่วซิ่วครุ่นคิด เมื่อมีล่างฟานหวินอยู่ข้างกาย ต่อให้เทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้สิบคนก็ไม่อาจกระทบถูกนางแม้ปลายนิ้ว แต่ความคิดเช่นนี้ย่อมไม่อาจกล่าวจากปาก เพียงกล่าวว่า

"อย่างนั้นรบกวนแล้ว วันหน้าย่อมต้องไปขอบคุณท่านผู้บัญชาการ"

ชวีต้าฉีกล่าวคำอำลา บังคับเรือน้อยจากไป

แว่วเสียงน้ำเดือดดังจากบนเตา ควันร้อนลอยกรุ่นขึ้น

เหลียนซิ่วซิ่วถือฝาป้าน เทสุราที่อุ่นจนร้อนลงในถ้วยสุราสองใบ จากนั้นค่อยยกถ้วยสุราทั้งสองส่งให้กับล่างฟานหวินถ้วยหนึ่ง ตนเองถืออีกถ้วยหนึ่ง นั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับล่างฟานหวิน จิบดื่มก่อนคำหนึ่ง อุทานว่า

"สวรรค์ ในโลกกลับมีน้ำอมฤตเช่นนี้?"

ล่างฟานหวินมองดูกิริยาท่าทางของนาง ถึงกับเคลิบเคลิ้ม เมามาย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"สุรานี้ชื่อธารน้ำใสไหลริน เป็นบุตรีของเจ้าสุราจั่วป่อเอี๋ยน นามจั่วซือปรุงกลั่นขึ้น เปรียบกับบทเพลงจะเข้ของคุณหนู ล้วนเป็นสุดยอดในแดนดิน"

เหลียนซิ่วซิ่วดื่มสุราที่เหลือในถ้วยจนหมดสิ้น ยกแขนเสื้อเช็ดคราบสุราที่มุมปาก ร้องเพลงเบาๆ ออกมา

ที่นางร้องขับขาน เป็นเนื้อร้องของนักลำนำสมัยซ้องนาม โอวหยางชิว พรรณนาถึงกำหนดเวลากลับ ไม่ทันเอ่ยเอื้อนคนหมองเศร้า ในโลกมีผู้งมงายในรัก แค้นนี้ไม่เกี่ยวข้องกับสายลมแสงจันทร์ บทเพลงไม่พลิกฟื้นทำนองใหม่ เพียงเพลงนี้พาให้ลำไส้ขาดเหม่อมองบุปผาเมืองลั่วหยางถูกลมตะวันออกพัดพรากจาก

เสียงเพลงของนางทั้งสดใสทั้งไพเราะ ยามขึ้นสูงคล้ายบรรลุถึงเก้าชั้นฟ้า เมื่อลงต่ำคล้ายดิ่งลงสู่ก้นมหาสมุทร ล่างฟานหวินรับฟังจนหวั่นไหวคล้อยตาม กล่าวว่า

"เนื้อร้องเป็นของโอวหยางชิวสมัยซ้อง แต่ท่วงทำนองไม่เคย

ได้ยินมาก่อน บทเพลงอันไพเราะเช่นนี้ ไม่ทราบเป็นผลงานของผู้ใด?"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"เป็นซิ่วซิ่วใส่ท่วงทำนองเข้าไป"

ล่างฟานหวินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดื่มสุราที่อุ่นร้อนในถ้วยลงไปก่อน เพ่งตามองนางกล่าวว่า

"เราผู้แซ่ล่างยังไม่มีความคิดจากไป เหตุใดคุณหนูจึงกำหนดเวลากลับเป็นการล่วงหน้า?"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ที่หมองเศร้ารันทดคือการจาก ชะตากลั่นแกล้งคน บุคคลอันเป็นที่รักล้วนไม่มีผลลงเอยกับซิ่วซิ่ว"

พลางยกป้านสุรา เดินถึงข้างกายล่างฟานหวิน สีหน้ากลับคืนสู่ความสงบ ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ให้ซิ่วซิ่วคารวะตอบท่านล่างจอกหนึ่ง"

ในใจล่างฟานหวินไม่ทราบเป็นรสชาติเยี่ยงไร สองมือถือถ้วยสุรา รองรับสุราที่สาดเทลงจากจะงอยปากป้านราวเส้นสายสีเงินเส้นหนึ่ง

เหลียนซิ่วซิ่วค่อยรินสุราให้กับตัวเอง หมุนตัวมาชูถ้วยสุราต่อล่างฟานหวิน กล่าวว่า

"หากผู้ที่ท่านล่างเคยพบพานเมื่อครั้งก่อนมิใช่จี้ซีซี แต่ว่าเป็นเหลียนซิ่วซิ่ว ใช่จะเกิดเรื่องดจเดียวกันขึ้นหรือไม่?"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา ผุดลุกขึ้นเดินถึงเบื้องหน้าเหลียนซิ่วซิ่ว ชนถ้วยสุรากับนางเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เราผู้แซ่ล่างจึงได้รับเกียรติอย่างสูง บอกต่อท่านตามตรง ปราดแรกที่เราพบหน้าคุณหนู ก็นึกถึงซีซี ท่านคาดว่าคำตอบสมควรเป็นเช่นใด? มา ดื่มอีกถ้วยหนึ่ง"

เหลียนซิ่วซิ่วดื่มสุราจนหมดถ้วยด้วยความยินดี

ทั้งสองนั่งคู่กันใหม่

ใบหน้าเหลียนซิ่วซิ่วปรากฏสีแดงซ่านราวกับไม่อาจต้านทานฤทธิ์สุรา กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้อแตกต่างระหว่างผังปานกับท่านล่างคือ เขาทำให้ผู้คนไม่กล้าใกล้ชิด ส่วนท่านล่างบันดาลให้ผู้คนอดโผเข้าอ้อมอกท่านมิได้ ความรู้สึกทั้งสองชนิดล้วนน่าประทับใจนัก"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ฟังดูผังปานจึงเป็นวิญญูชนที่แท้ ซึ่งไม่หวั่นไหวต่อความงามทั้งมวล"

เหลียนซิ่วซิ่วก้มศีรษะอย่างเอียงอาย กล่าวเบาๆ

"ผู้อื่นกล่าววาจาจากใจจริง อืมม์ ซิ่วซิ่วเมามายแล้ว ฟานหวินท่านมึนเมาหรือไม่? ซิ่วซิ่วยังไม่เคยดื่มสราเพียงสองถ้วยก็เมามายมาก่อน"

ล่างฟานหวินกวาดมองออกนอกหน้าต่าง บนแม่น้ำฉินไหวประดับด้วยโคมไฟ บรรยากาศช่างครึกครื้น แว่วเสียงคนและดนตรีขับกล่อมดังมา ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่เมามายดื่มสุราทำอะไร? ต่อให้ไม่มีสุราเมื่อลอยล่องท่องอยู่บนแม่น้ำฉินไหว เผชิญหน้ากับหญิงงามเช่นซิ่วซิ่ว เราล่างฟานหวินก็เมามายแล้ว"

เหลียนซิ่วซิ่วเงยหน้าขึ้น ยิ้มให้กับล่างฟานหวินอย่างอ่อนหวาน ขณะจะกล่าววาจา ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันดังมา

จากนั้นเป็นเสียงแค่นครวญครางดังติดต่อกัน มีคนร้องตวาดว่า

"เซวียหมิงอี้ หนีไปที่ใด?"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ไฉนมาเร็วถึงเพียงนี้?"

ล่างฟานหวินกลับลอบหัวร่อในใจ คิดไม่ถึงเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้หลังจากตายแล้ว กลับมีผู้คนมากมายปลอมเป็นมัน แต่ผู้ที่แอบอ้างศักดิ์ศรีของมันมาเด็ดดมบุปผาเช่นเหลียนซิ่วซิ่ว หลังจากสำเร็จกิจสามารถผลักไสบ่ายเบี่ยงพ้นจากตัว นับเป็นยุทธวิธีอันประเสริฐเพียงแต่ต้องมีเงื่อนไขว่ามีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเซวียหมิงอี้

เสียงติงพลันดัง จากนั้นเป็นเสียงแผดร้องอีกครา

ในราตรีกาลบังเกิดเสียงลมดังขึ้น ผู้มากลับแหวกทำลายร่างแหคุ้มกัน มาถึงเสากระโดงเรือ

ในศาลเจ้าป่าเจ้าเขาอันทรุดโทรม ที่ชานเมืองตะวันตกของเมืองฉางซา ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง กับมือดีในสังกัดเหล่าเจี๋ยนามเจ้าอี้นั่งล้อมวงอยู่บนพื้น

เจ้าอี้มีอายุประมาณสามสิบห้าสามสิบหกปี หน้าตาราบเรียบธรรมดา แต่ดวงตาทั้งคู่กลอกกลิ้งปราดเปรียว สะท้อนถึงความเยือกเย็นและดุดันอำมหิต

เจ้าอี้คล้ายทราบแต่แรกว่าทั้งสองต้องคว้าน้ำเหลว จึงกล่าวว่า

“ท่านผู้หญิงเจินผู้นี้สูงส่งสุดหยั่งคาด กองกำลังนับหมื่นเช่นนั้นกลับสาบสูญไปจนไร้ร่องรอยราวกับฟองน้ำก็มิปาน ภายหลังเหตุการณ์เราแม้ระดมสายสืบทั้งหมด ทั้งขอความช่วยเหลือจากค่ายพรรคที่มีความสัมพันธ์กับสำนักตันชิงและพรรคเชียงสุ่ย ยังหาเบาะแสไม่พบ”

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงสบตากันวูบหนึ่ง แลกเปลี่ยนความประหวั่นในใจกัน

ควรทราบว่าแผนอุบายของกู่เชี่ยนเหลียนคือรวมตัวดีกว่ากระจัดกระจาย ใช้วิธีลับๆ ล่อๆ จัดการกับความเปิดเผย เป็นฝ่ายกระทำแทนถูกกระทำ ยามนี้เจินซู่สั้งเดินหมากเดียวกันตอบโต้ ทำลายความ

มีเปรียบของพวกมันไป ที่น่ากลัวคือไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีแผนตามหลังอันใด

ชิฉางเจิงต่อยหมัดใส่อากาศธาตุ กล่าวอย่างอัดอั้นตันใจว่า

"นี่เป็นไปไม่ได้ นางทำได้อย่างไร?"

ฟงสิงเลียแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า นางก็ถูกบีบบังคับ การตายของเหมาไป่อี้ เป็นเหตุให้ฝ่ายทรยศของเมืองภูเขาแหฟ้าแตกสานซ่านเซ็น ป้อมทรายหมื่นโฉดก็เหลือแต่ชื่อ บวกกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ถูกพวกเราเชือดทิ้ง ขุมกำลังของนางปีศาจเจินลดทอนลง ที่สาหัสยิ่งกว่าคือ บริวารอันเข้มแข็งของนางมิใช่คนภาคกลาง เพียงพึ่งพาผู้ที่สวามิภักดิ์ต่อนางติดต่อกับยุทธจักรภาคกลาง เป็นที่คาดคิดได้ว่าค่ายสำนักที่รับใช้พวกมันเปลี่ยนเป็นวางเฉย ไม่ป้อนข้อมลข่าวสารต่อพวกมัน ทำให้พวกมันสูญเสียอำนาจในการควบคุมท้องที่แถบนี้ ดังนั้นมิอาจไม่เปลี่ยนจากเคลื่อนไหวบนดินเป็นลงสู่ใต้ดิน รอคอยโอกาสเคลื่อนไหว"

ชิฉางเจิงพึมพำว่า

"ที่ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจคือ พวกมันถอนกำลังจนหมดสิ้นโดยไร้ร่องรอยได้อย่างไร?"

เจ้าอี้กล่าวว่า

"เรื่องนี้ไม่ต้องประหลาดใจ พวกมันไม่ได้ซ่อนเร้นร่องรอยเช่นนี้เป็นครั้งแรก ตอนที่พวกมันโจมตีตำหนักอลงกรณ์ ก็ซ่อนกองกำลังอันมหาศาลเป็นผลสำเร็จ"

ฟงสิงเลี่ยตบขาอ่อนฉาดหนึ่ง กล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกมันได้รับความช่วยเหลือจากทางการ มีแต่กำลังของทางการจึงสามารถกระทำเรื่องที่ค่ายพรรคทั่วไปทำไม่ได้"

ชิฉางเจิงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ผิดท่าแล้ว ข้าพเจ้ามีลางสังหรณ์ประการหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยกับเจ้าอี้มองดูมันอย่างงุนงง ชิฉางเจิงหลับตาลง สีหน้าปรากฏแววปวดร้าวยากเลือกเฟ้น ชั่วครู่ค่อยคืนสู่ความสงบ ลืมตามองดูฟงสิงเลี่ยกล่าวด้วยสีหน้าเสียใจว่า

"พีฟง ฉางเจิงคิดขอร้องท่านเรื่องหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"พี่ชิโปรดบอกมาอย่างเต็มที่"

เจ้าอี้มองดูชายหนุ่มยอดฝีมือที่เพิ่งรู้จักกันสองวัน แต่ก็ควักหัวใจให้แก่กัน ดวงตาทอแววนิยมชมชื่น

ชิฉางเจิงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดขอให้พี่ฟงไปช่วยเหลือสุ่ยโหยวจิงแทนข้าพเจ้า ส่วนข้าพเจ้าจะรีบรุดสู่ทะเลสาบตังถิง หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด พรรคเราคงออกจากที่ซ่อน ยกกำลังมาช่วยเหลือ ขณะที่นางปีศาจเจินกับหูเจี๋ยอยู่ระหว่างยกทัพเข้าสกัดจู่โจม"

ฟงสิงเลี่ยกับเจ้าอี้ล้วนสะท้านหวั่นไหว ในที่สุดเข้าใจความคิดอ่านของชิฉางเจิง และความขัดแย้งในจิตใจมัน

ทั้งนี้เพราะในระหว่างพรรคมังกรพิโรธกับสุ่ยโหยวจิง มันต้องเลือกเพียงหนึ่งเดียว สุดท้ายมันเลือกอย่างแรก

ฟงสิงเลี่ยลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ล่วงรู้สาเหตุที่ชิฉางเจิงเสียใจต่อมัน ทั้งนี้เพราะการไปช่วยเหลือสุ่ยโหยวจิง ทำให้ตนเองต้องแยกจากภรรยาระยะเวลาหนึ่ง ในช่วงการศึกคับขันเช่นนี้ ผู้ใดไม่คิดรั้งอยู่ข้างกายภรรยา เพื่อให้ความคุ้มครองนาง

ฟงสิงเลี่ยผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า พี่ชิโปรดบอกวิธีค้นหาแม่นางสุ่ย จากนั้นแยกทางกัน"

เจ้าอี้กล่าวเสริมว่า

"เราจะกลับไปเรียนต่อเฉิงจู่ (เจ้าเมือง) ท่านทั้งสองวางใจเฉิงจู่กับเหล่าเจี๋ยล้วนสามารถรับคลื่นลมทั้งปวง ย่อมมีวิธีป้องกันตัว ท่านทั้งสองจากไปอย่างวางใจเถอะ"

ชิฉางเจิงบังเกิดความตื้นตันใจ ยื่นมือโอบไหล่คนทั้งสองกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า นางปีศาจเจินยังโหดเหี้ยมอำมหิตกว่าฟางเยี่ยหวี่ นางต้องไม่ปล่อยปละละเว้นผู้ใด พวกท่านระมัดระวังให้มากไว้"

จากนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาบอกวิธีค้นหาสุ่ยโหยวจิง หลังจากกล่าวจบคนทั้งสามแยกย้ายไปคนละทิศละทาง โถมสู่ความมืดหายลับสาบสญ

แต่งกับคุณครูน้อย

หานป๋อพอโถมออกจากดงไม้ พลันชะงักเท้าด้วยความตื่นตระหนก มองดูซวีเยี่ยเวี่ยที่ยืนชดช้อยอยู่เบื้องหน้าอย่างเหลือเชื่อ

นางมือหนึ่งถือกระบี่ อีกมือหนึ่งลูบคลำริมขอบกระบี่เบาๆ กล่าวว่า

"ท่านร้องตะโกนอยู่กับผู้ใดในดงไม้ เหตุใดมีแต่ท่านออกมาคนเดียว?"

หานป๋อกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"ท่านดักรอข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ได้อย่างไร?"

มันเพิ่งทุเลาจากอาการบอบช้ำ ไม่สมควรลงมือ ได้แต่พูดจาแต่โดยดี

ซวีเยี่ยเวี่ยเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"คนผอมเล็กนั้นแต่งกายเช่นเดียวกับท่าน ต่อให้เป็นคนโง่เขลาก็ดูออกว่าเป็นพวกเดียวกับท่าน เพียงแต่มีวิชาตัวเบาเหนือกว่าท่าน

หากมันช่วยเหลือท่านจัดการกับข้าพเจ้า เท่ากับเป็นบุรุษสองคนรังแกสตรีนางหนึ่ง ขัดกับกฎระเบียบยุทธจักรที่สู้กันตัวต่อตัว"

หานป๋อลอบขุ่นเคืองใจ นางกล่าวด้วยน้ำเสียงไร้เดียงสา แต่แสดงว่ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ จึงกล่าวว่า

"คู่หูข้าพเจ้าไม่เคารพกฎยุทธจักร ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าข้าพเจ้าเกรงว่า...อืมม์"

แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมดังจากอีกทิศทางหนึ่งของดงไม้ เคลื่อนจากไปอย่างรวดเร็ว

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ดูท่ามันมีฝีมือไม่เลว คนกลับเลอะเลือนโง่งม ไม่ทราบว่าท่านประสบภัยในที่นี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องฆ่าคนครั้งเดียวสองคน ลงมือเถอะ"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" ซวีเยี่ยเวี่ยยกนิ้วมือแตะริมฝีปากส่งเสียงดังชู่เป็นความหมายให้สงบสุ้มเสียง กล่าวว่า

"อย่าได้ส่งเสียงดังปานนั้นได้หรือไม่? ผู้อื่นลอบออกมาโดยมิให้ท่านพ่อพบเห็น"

หานป๋อมองดูอิริยาบถอันอ่อนช้อยของนาง ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ หญิงงามเบื้องหน้าคล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆ่าคน แต่พานกล่าวคำฆ่าคนไม่ขาดปาก จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"หากมิให้ข้าพเจ้าร่ำร้องตะโกนก้อง โปรดบอกมาตามตรงก่อนว่า ท่านเคยฆ่าคนหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงระเรื่อ ส่ายหน้าเล็กน้อย จากนั้นยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"จะช้าเร็วก็ต้องฆ่าคน ไม่เช่นนั้นนับเป็นยอดฝีมือชาวยุทธจักรได้อย่างไร ยอดฝีมือที่ฆ่าคนจึงได้รับการยกย่อง ดังนั้นข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน อืมม์ ท่านผู้นี้แปลกพิเศษยิ่ง"

หานป๋อทราบว่าคิดจัดการกับสตรีนางนี้ ไม่อาจใช้วิธีการทั่วไป จึงกล่าวอย่างประสงค์ร้ายว่า

"ท่านไม่กลัวข้าพเจ้าหมุนตัวหันแก้มก้นให้กับท่านหรอกหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยแค่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

"ผู้อื่นเพราะเห็น...ตำแหน่งนั้นของท่าน ยิ่งขบคิดยิ่งเดืองขุ่น ตกลงใจฆ่าท่าน เป็นการชะล้างความอุจาดตา"

หานป๋อรับฟังจนเหลือกตาขึ้น ขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติไป ตัดใจกล่าวว่า

"ที่แท้เช่นนี้เป็นความอุจาดตา ข้าพเจ้าพานถอดกางเกงออกมา"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวคำ "สายเกินไปแล้ว" พลางร่ายรำกระบี่ ก่อเกิดเป็นบุปผากระบี่จู่โจมโหมใส่มัน

ตอนนี้หานป๋อร่างกายอ่อนล้า ไหนเลยกล้าต้านปะทะ พลันดึงมีดสั้นที่เมื่อครู่ตอนหลบหนีเสียบอยู่ที่หว่างเอวทั้งคู่ออกมา กระโดดหลบหลีกพลางถอยร่นเข้าดงไม้

ขอเพียงล่าถอยเข้าดงไม้ จะหลบหนีด้วยความสะดวกกว่าเดิม

ซวีเยี่ยเวี่ยบิดเอวอ้อนแอ้น สีหน้าแปรเปลี่ยนตามสภาวะกระบี่ บัดเดี๋ยวขมวดคิ้วเรียวงาม บัดเดี๋ยวแย้มยิ้มที่มุมปาก ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย แต่กระบี่ในมือกลับใช้ออกด้วยท่าไม้ตายไม่ขาดตอน กระบวนท่ายิ่งมายิ่งดุร้าย พลังกระบี่แหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ ราวกับว่าไม่ทิ่มแทงสังหารมันไม่ยอมเลิกรา

ยามนี้หานป๋อไม่มีเวลาหยอกล้อเล่นกับพวกนาง ฝืนใจเร่งเร้าวิชามารขึ้น ในเสียงติงติงตังตัง ใช้มีดสั้นคู่ด้านทานนางสิบกว่ากระบี่

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ประหลาดแท้ ไม่พบพานครู่เดียวฝีมือกลับถดถอย"

ประกายกระบี่พลันกระจายจ้า ฝ่าเข้าตรงกลางของหานป๋อ

พุ่งวาบใส่คอหอยของมัน สีหน้ากลับคล้ายหญิงสาวที่กระเง้ากระงอดต่อชายคนรัก

เพลงกระบี่เช่นนี้ หานป๋อเพิ่งเผชิญพบเป็นครั้งแรก

เห็นแน่ชัดว่ายากหลีกเลี่ยงจากอาการบาดเจ็บ โจรท่องโดดเดี่ยวพลันส่งเสียงทางลมปราณต่อมันว่า

"โถมไปข้างหน้าถลันทางขวา"

หานป๋อไม่มีทางเลือกได้ โถมไปเบื้องหน้าจวบกระทั่งกระบี่ห่างจากคอหอยครึ่งนิ้ว ค่อยเคลื่อนตัวไปทางขวา พลันพบว่าตัวเองมาถึงนอกวงของสภาวะกระบี่ของนาง สร้างความยินดียิ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยอุทานดัง 'เอ๊ะ' พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าจู่โจมเข้ามา

กระบี่นี้เป็นท่าไม้ตายในบันทึกกระบี่เหมยหิมะนามลำเลียงผ่านทางลับ เปลือกนอกจู่โจมใส่คอหอยฝ่ายตรงข้าม แท้ที่จริงมุ่งใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของหานป๋อ มิคาดหานป๋อคล้ายรู้จักเพลงกระบี่ของนางคลี่คลาย

หานป๋อได้โอกาสพักผ่อนหอบหายใจ ฉกฉวยช่องว่างขณะที่นางเปลี่ยนกระบวนท่า หัวร่อดังๆ พลางตวัดเท้าเตะใส่ข้างตะโพกขวาของซวีเยี่ยเวี่ย กระบวนท่าแม้ไม่สุภาพ แต่ในสถานการณ์เช่นนี้นับเป็นท่าประหลาดที่ไม่อาจดีกว่านี้อีก

ซวีเยี่ยเวี่ยยามอับจนปัญญา ได้แต่ใช้เท้าปะทะกับท่าเท้าของมัน

เสียงปังเมื่อเท้าทั้งสองข้างกระทบกัน ทั้งสองฝ่ายพลิ้วถอยไปด้านหลัง

หานป๋อเพิ่งหยุดยั้งยืนหยัด รีบแผ่พุ่งพลังกระแทกเสื้อผ้าท่อนบนขาดออก เผยเห็นร่างท่อนบนอันบึกบึน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ขอเอาเปรียบสร้างความอุจาดตาแก่คุณหนูซวี ยังมีภาพตามมาอีก"

ซวีเยี่ยเวี่ยกรีดร้องคำหนึ่ง ยกมือปิดตากล่าวอย่างแง่งอนว่า "รีบใส่เสื้อผ้า ท่านผู้นี้ไฉนไม่มีกฎระเบียบถึงเพียงนี้?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต่อสู้จนเหงื่อไหลไคลย้อย เสื้อผ้าแนบติดกับร่างอึดอัดนัก ต่อไปข้าพเจ้าจะถอดกางเกงแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยกรีดร้องอีกคำหนึ่ง ลดมือลงกล่าวเป็นเชิงอ้อนวอนว่า

"อย่าได้ทำเช่นนี้ โอ ข้าพเจ้านับว่าพบพานคนบ้าคลั่งเช่นท่านเป็นครั้งแรก เอาเถอะ อย่างมากผู้อื่นไม่ฆ่าท่าน ให้ต่อยตีเป็นเพื่อนข้าพเจ้ารอบหนึ่ง ไม่ว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไรจะปลดปล่อยท่านไป"

หานป๋อถามย้ำว่า "เป็นความจริง?" ซวีเยี่ยเวี่ยเห็นมันสวมถุงคลุมหน้า พานเปลือยร่างท่อนบนสารรูปประหลาดพิกล ต้องเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ดูท่านสารรูปพิกลนัก"

อากัปกิริยาของนางสร้างความรัญจวนใจแก่หานป๋อ เพิ่งผ่านห้วงอันตราย ก็บังเกิดราคะจิตขึ้น จงใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีภารกิจยุ่งเหยิง ตอนนี้ต้องกลับไปหลับนอน ไหนเลยมีเวลาเล่นเป็นเพื่อนท่าน นอก..."

เมื่อมันกล่าวคำ "นอก" ซวีเยี่ยเวี่ยก็กล่าวคำ "นอกจาก" หานป๋อจึงกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ท่านไฉนทราบว่าข้าพเจ้าจะกล่าวเช่นนี้?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ท่านคงมาจากสถานที่อื่น ดังนั้นไม่ล่วงรู้ศักดิ์ฐานะในนครหลวงของข้าพเจ้า พวกท่านเหล่าบุรุษพอพบหน้าข้าพเจ้า ผู้ใดไม่หน้าด้านรั้งอยู่ไม่ยอมไป ท่านจงใจบอกว่าคิดจากไป เพียงคิดเอารัดเอาเปรียบข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านมีความแปลกพิเศษอยู่บ้าง มิคาด

เป็นสินค้าเยี่ยงเดียวกัน"

จนบัดนี้หานป่อค่อยทราบความร้ายกาจของหญิงงามที่สวมเสื้อผ้าบุรุษก่อกวนเหล่าบุรุษหนุ่มในนครหลวงจนหัวปั่น รู้สึกสมองพองโต คำพูดมาถึงมุมปาก กลับไม่อาจกล่าวออกมา

ซวีเยียเวียสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวว่า

"ถอดกางเกงเถอะ ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน ค่อยระบายความแค้นในอกได้"

หานป่อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านไม่ทราบแม้แต่ข้าพเจ้ามีหน้าตาหล่อเหลาหรืออัปลักษณ์ ไฉนแค้นข้าพเจ้าถึงเพียงนี้?"

ซวีเยี่ยเวี่ยยกมือเท้าสะเอว กล่าวว่า

"มิใช่แค้น แต่เป็นชิงชัง หรือเป็นรังเกียจ ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเป็นบุรุษที่ล่อลวงสตรีหรือ? ฟังจากน้ำเสียงที่ถือดี และท่าทางที่เจ้าชู้ของท่าน ก็ทราบว่าท่านเชื่อมั่นในตัวเอง ดวงตาของท่านก็น่าดูยิ่ง แต่ที่ข้าพเจ้ารังเกียจที่สุดคือตาเจ้าชู้เช่นนี้ ดังนั้นผู้อื่นพอพบพาน ถึงกับคิดควักลูกตาคู่นี้ออกมา รับกระบวนท่า"

พลางงอนิ้วชี้นิ้วกลางข้างขวา ควักใส่ดวงตาของมันดุจสายฟ้า

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณบอกว่า

"ลูกชายเรา เท้าซ้ายของนาง"

หานป่อลอบร้องคำนางปีศาจอันกลอกกลิ้ง ล่าถอยเฉียงๆ ไปครึ่งก้าว สองมือกวัดแกว่งหลอกล่อ ใต้เท้ากลับเตะออกโดยไร้เสียง

เท้าที่ดูไปรวบรัดจำกัดนี้ แท้ที่จริงซ่อนความลึกล้ำ ตำแหน่งทิศจังหวะเวลาและพลังที่ใช้ล้วนพิสดารถึงที่สุด

สองนิ้วที่ซวีเยี่ยเวี่ยควักใส่ลูกตา จุดประสงค์เพื่อรบกวนสายตา มิอาจไม่ใช้พลังฝีมือเจ็ดส่วน เพื่อมิให้หานป่อดูออก ส่วนเท้าที่เตะ

ออกทางด้านข้างใช้พลังหยุ่นเยียบ ป้องกันการเกิดเสียงลม ภายใต้เหตุผลทั้งสองประการนี้ เท้าของนางนี้จึงใช้พลังเพียงสวมส่วน

หานป๋อถอยเฉียงๆ กลายเป็นอยู่ริมด้านขวาของนาง มิเพียงหลบรอดจากนิ้วมือทั้งสองของนาง เท้าที่เตะออกพอดีเตะถูกริมเท้าของนาง

หานป๋อใช้ออกด้วยพลังแกร่งกร้าว แฝงพลังกระแทกอย่างรุนแรง

อันวิชาการต่อสู้ถือหลักความสมดุล มีคำกล่าวว่าหลักไม่มั่นคงมีกำลังยากใช้ออก หากบรรลุถึงขั้นยอดฝีมือ คล้ายอยู่เหนือหลักเกณฑ์ความสมดุลทั่วไปอยู่บ้าง แท้ที่จริงหมื่นเปลี่ยนแปลงไม่หลุดพ้นจากพื้นฐานเดิม ยังคงไม่หลุดพ้นจากหลักความสมดุล

เท้าของหานป๋อนี้ พอดีทำลายความสมดลของซวีเยี่ยเวี่ยไปซวีเยี่ยเวี่ยต้องแค่นเสียงหนักๆ กระโดดออกด้านข้าง สภาวะจู่โจมสูญสิ้นไป

หานป๋อโอบประสานสองมือ น้อมกายกล่าวว่า

“ได้รับการออมมือแล้ว”

ซวีเยี่ยเวี่ยเพิ่งเซถอยไป ก็ดึงแส้ที่ม้วนพันอยู่รอบเอวออกมาตวัดมือโบกสะบัดออก

พริบตานั้นที่เบื้องหน้าหานป๋อเต็มไปด้วยลมแส้เงาภต ยามกะทันหันดูไม่ออกว่าเงาแส้ใดเป็นจริงพลันปรากฏพลังสายหนึ่งแล่นจู่โจมใส่กลางหลัง ที่แท้แส้ภูตบดีของซวีเยี่ยเวี่ยอ้อมเป็นวง จี้ใส่ด้านหลังของมัน

หานป๋อขบกรามกรอดเคลื่อนขวาง รู้สึกกลางหลังปวดแปลบแสบร้อน กลับถูกหญิงงามนี้หวดแส้ใส่ไหล่ขวาเป็นรอยแส้เส้นหนึ่ง

เงาแส้สลายวับ ซวีเยี่ยเวี่ยรั้งแส้กลับมายังข้างเอว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดว่าท่านมีสามหัวหกกร ที่แท้ใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้"

หานป๋อรู้สึกเสื่อมเสียหน้า กล่าวว่า

"หากท่านมอบแส้แก่ข้าพเจ้า รับรองว่าสามารถหวดใส่ท่านเส้นหนึ่งเช่นกัน เฮอะ เพียงเป็นแส้ที่เบาหวิวเส้นหนึ่ง"

ซวีเยียเวียหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ท่านเสียมารยาทต่อข้าพเจ้าเถอะ ถึงอย่างไรข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน เมื่อถึงปรภพค่อยให้ยมทูตตัดลิ้นของท่าน"

ซวีเยี่ยเวี่ยใต้แสงจันทร์แม้ยังยืนอยู่กับที่ แต่ให้ความรู้สึกลี้ลับเลือนราง คล้ายปกคลุมด้วยหมอกเบาบางชั้นหนึ่ง

หานป๋อครุ่นคิดหาสาเหตุ พลันตบขาอ่อนฉาดหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เพราะว่าดวงตาท่านคล้ายปกคลุมด้วยหมอกชั้นหนึ่ง คล้ายกับฝันถึงอีกโลกหนึ่ง จึงให้ความรู้สึกดจดั่งหมอกราวกับบุปผา บัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวเร้นหายแก่ผู้คน"

คำพูดเหล่านี้กล่าวโดยไร้ต้นสายปลายเหตุซวีเยี่ยเวี่ยมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้มีความสามารถอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้ามิอาจไม่ฆ่าท่าน"

พลางตวัดมือผุดผ่อง ที่เบื้องหน้านางก็ก่อเกิดเป็นเงาแส้มากมายหลายวงขึ้น

พลังแส้รวมตัวไม่ปล่อยออก ในวงแส้บังเกิดเสียงพลังแตกปะทุแต่นอกสภาวะแส้หามีเสียงพลังลมไม่

หานป๋อชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน มันสืบทอดประสาทสัมผัสอันปราดเปรียวต่อสรรพาวุธของเช่อจุนซิ่น ตัวเองก็เติบโตขึ้นมาจากคลังศัสตรา จึงมีสายตาหลักแหลมเป็นพิเศษ

ความน่ากลัวของเพลงแส้ภูตบดีอยู่ที่แส้ยาวเส้นนี้ กลายเป็นส่วนที่ยืดขยายจากร่างซวีเยี่ยเวี่ย แส้อ่อนยาวสามวามิเพียงคล่องแคล่ว

ปราดเปรียว ทั้งยังใช้พลังหนักได้เบาได้

นี่เท่ากับว่าคนผู้หนึ่งพลันเพิ่มมือที่ยืดยาวสามวาข้างหนึ่ง ยากที่จะรับมือได้ ทำให้ผู้คนคำนวณสภาวะแส้ และอำนาจการทำลายล้างของมันไม่ออก

หานป๋อพลันยกมือยอมแพ้ กล่าวว่า

"ขอสงบศึกก่อน คนมีปวดหนักปวดเบา ข้าพเจ้าขอไปปลดทุกข์ก่อน"

ซวีเยี่ยเวี่ยรั้งเงาแส้ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านผู้นี้ไฉนดื้อด้านถึงเพียงนี้ ผู้อื่นยังมีไม้ตายมากมายไม่ได้ใช้ออก เช้าวันนี้ผู้อื่นร้องขอต่อท่านพ่อครึ่งค่อนวัน ท่านผู้เฒ่าจึงอนุญาต ให้เยี่ยเวี่ยจัดการกับโจรน้อยที่บุกรุกคฤหาสน์ในคืนนี้ มิคาดโจรน้อยท่านกลับไม่ให้ความร่วมมือ"

หานป๋อยิ่งมายิ่งรับทราบมนต์เสน่ห์ของหญิงสาว ซึ่งสามารถสร้างความลุ่มหลงแก่บุรุษจนตายของนาง ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ

ซวีเยี่ยเวี่ยขยี้เท้า กล่าวว่า

"หากท่านไม่ต่อสู้ ข้าพเจ้าจะพัวพันท่านตลอดคืน ไม่ปล่อยให้ท่านนอนหลับพักผ่อน วันพรุ่งนี้ก็ไม่อาจปฏิบัติภารกิจโจร"

หานป๋ออับจนปัญญา ได้แต่กล่าวว่า

"สู้ก็สู้เถอะ โอ ช่างไม่ยุติธรรมจริงๆ แม้ทราบว่าข้าพเจ้ารักท่านไม่ยอมทำร้ายท่าน ท่านกลับเห็นแก่ตัวคิดฆ่าข้าพเจ้า"

ซวีเยี่ยเวี่ยงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นหัวร่องอหาย หลังจากหัวร่อจบยังยกมือปิดปาก ชั่วครู่ค่อยลดมือลง กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้กลับน่าสนใจนัก ตกลง ข้าพเจ้าไม่ลงมือต่อท่าน แต่นับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นท่านอีก ไสหัวไปปลดทุกข์ของท่านเถอะ"

กล่าวจบหันกายหมายจากไป

ค่ำคืนนี้เป็นครั้งที่สองที่หญิงงามนางนี้ระบุว่าไม่ต้องการเห็นมันอีก หานป๋อรู้สึกเสื่อมเสียศักดิ์ศรีนัก พลันลอยตัวขึ้น ล้ำหน้าซวีเยี่ยเวี่ยขวางหน้านางไว้

ซวีเยียเวียกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ยอมต่อสู้แล้วหรือ? ห้ามมิให้กล่าวคำปลดทุกข์อีก"

หานป๋อค่อยทราบว่าหลงกลกระตุ้นของนางสร้างความแค้นใจยิ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้หลงลำพองไป สักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะจัดการจนท่านยอมแต่งกับข้าพเจ้า ร้องขอให้ข้าพเจ้าถอดกางเกงให้ท่านดู"

นี่เป็นครั้งแรกที่ซวีเยี่ยเวี่ยได้ยินคำหยาบคายเช่นนี้ ต้องร้องเพียคำหนึ่ง สะบัดแสภูตบดออก

หานป๋อขณะกระหยิ่มยิ้มย่อง ที่หน้าหลังซ้ายขวาก็เต็มไปด้วยลมแส้เงาภูต

หานป๋อฉุกคิดว่าหากไม่แสดงฝีมือแท้จริงจะให้นางยอมรับนับถือได้อย่างไร พลันเร่งเร้าพลังมารขึ้น

พริบตานั้นมันสูงใหญ่ขึ้น ท่วงท่าเหี้ยมหาญดุร้าย ร่างท่อนบนที่เปลือยเปล่าอัดแน่นเต็มเปี่ยมด้วยพลัง

ซวีเยี่ยเวี่ยชมดูจนตากระจ่างวูบ ตวาดเบาๆ คำหนึ่ง ปลายแส้กวาดใส่ข้างเอวหานป๋อ

หานป๋อหัวร่อฮาฮา ประกบนิ้วแนบชิดกันแล้วกรีดวาดออก เพิ่งกรีดวาดเป็นรูปครึ่งวงกลม ปลายนิ้วก็กวาดถูกส่วนปลายของแส้

เสียงปงเมื่อพลังลมแตกตัวออก

หานป๋อฉุกคิดว่าผิดท่า ซวีเยี่ยเวี่ยพลันหัวร่อเสียงอ่อนหวานกล่าวว่า

"ท่านหลงกลแล้ว"

พลางขยับมือเรียวงาม หมุนควงอย่างรวดเร็วสามรอบ แส้ยาวก็ม้วนพันกับต้นแขนของหานป๋อราวกับงูร้ายที่มีชีวิต

ที่น่ากลัวคือตัวแส้บังเกิดแรงดึงดูด จมลึกไปในเลือดเนื้อหานป๋อคล้ายปลิงที่คิดดูดเลือดมัน

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าเพลงแส้ของนางบรรลุถึงขั้นนี้ ในเสียงแค่นอย่างเจ็บปวด พลังของนางแล่นเข้าสู่ตัวแส้ ปิดสกัดจุดทั้งข้อแขนของมัน พร้อมกันนั้นก็กระชากมันขึ้นสู่ท้องฟ้า

ตอนแรกหานป๋อรู้สึกข้อแขนชาด้านไร้ความรู้สึกรีบโคจรพลังมารกับเคล็ดวิชาสิบท่าไร้คำนึง ประกอบด้วยหนึ่งตรงหนึ่งย้อน หนึ่งเคลื่อนคล้อยหนึ่งฝืนทวน สลับกันสลายพลังที่แล่นจู่โจมเข้ามา

ซวีเยี่ยเวี่ยลงมือพิชิตชัยซ้ำสอง สร้างความยินดียิ่ง ตามคำแนะนำสั่งสอนของภูตบดีซวีเย่ออู๋ ยามนี้นางสมควรซัดมีดสั้นสังหารฝ่ายตรงข้าม แต่นางเพียงคิดกระชากร่างฝ่ายตรงข้ามนอนหงายยกเท้าชี้ฟ้า แสดงความทุเรศออกมา ก็พึงพอใจแล้ว

มิคาดหานป๋อหมุนคว้างกลางอากาศดุจลูกข่างพลันหลุดพ้นจากตัวแส้ ทั้งยังฉวยโอกาสคว้าจับแส้ยาว กระตุกคราหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยยามไม่ทันระวัง ถูกหานป๋อกระชากลอยขึ้นจากพื้นลอยเข้าหาหานป๋อ ในใจทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง มือหนึ่งช่วงชิงแส้อีกมือหนึ่งจี้นิ้วใส่ใบหน้าหานป๋อ

หานป๋อโคจรพลังคุ้มครองส่วนใบหน้า สูดดมกลิ่นหอมที่โชยมานิสัยมารพลันกำเริบขึ้น กลับอ้าปากงับใส่นิ้วเรียวงามของนาง

กระบวนท่าอันดื้อด้านเช่นนี้ ซวีเยี่ยเวี่ยเพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก หากนางจี้นิ้วต่อไป อาจสามารถทำร้ายหานป๋อ แต่ปากแผลของคนผู้นี้ต้องอยู่ในปากของมัน ต่อให้ฆ่ามันก็ไม่อาจชดเชยความรู้สึกที่น่ากลัว

ได้

ยามนั้นนางไม่ทันเปลี่ยนกระบวนท่า ได้แต่หดมือกลับไป

หานป๋อฉวยโอกาสจูบปลายนิ้วนางคราหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง อุทานเสียงเจื้อยแจ้วพลางตกลงสู่พื้น

หานป๋อเอาเปรียบสำเร็จ กลัวนางอาละวาดออกมา รีบพุ่งถอยห่างไป

แส้ยาวถูกดึงเหยียดตรง ทั้งสองปลายอยู่ในมือบุรุษสตรีทั้งคู่

ซวีเยี่ยเวี่ยเร่งเร้าพลังลมปราณ ยังไม่อาจช่วงชิงแส้ยาวกลับมา สร้างความขุ่นแค้นจนหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด อกอูมสะท้านขึ้นลง เป็นสภาพที่ชวนลุ่มหลงนัก

นางพลันชะงักเท้า กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"คนเลวร้ายยังไม่ปล่อยมือหรือ?"

นางได้รับการฝึกอบรมจากภูตบดีตั้งแต่เล็ก ทั้งยังมีอาจารย์อีกสามคนช่วยชี้แนะ ความสูงส่งของฝีมือหาเป็นรองหานป๋อไม่

แต่หานป๋อทั้งพลิกแพลงทั้งเจ้าเล่ห์แสนกลคราก่อนแม้กระทั่งโจรท่องโดดเดี่ยวกับหลี่เช่อเม่ยยังไม่อาจทำอย่างไรมันได้

ซวีเยี่ยเวี่ยได้แต่แสดงความแง่งอนออกมา หานป๋อพอถูกนางดว่าเช่นนั้น ก็รีบคลายมือจากปลายแส้

ซวีเยี่ยเวี่ยฉวยโอกาสรั้งแส้กลับแล้วหวดแส้ออก หวดใส่ข้อแขนมัน สร้างความเจ็บปวดแก่หานป๋อจนแยกเขี้ยวยิงฟันออกมา

ซวีเยี่ยเวี่ยนับว่าระบายโทสะครั้งหนึ่ง หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"เห็นแก่ท่านเชื่อฟังวาจา หวดท่านแส้หนึ่งแล้วเลิกรา"

พลางพลิ้วถอยเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้

หานป๋อถูกฟาดหวดจนเจ็บปวด หัวใจกลับหวานวูบ หันหน้าหายังทิศทางที่ซวีเยี่ยเวี่ยจากไปร้องว่า

"สักวันหนึ่งท่านต้องแต่งให้กับข้าพเจ้า"

แว่วเสียงสดใสดุจระฆังเงินของซวีเยี่ยเวี่ยลอยมาตามลม กระทบโสตมันว่า

"เราซวีเยี่ยเวี่ยยอมแต่งกับสุกรสุนัขไม่ขอแต่งให้กับท่าน"

หานป๋อพึมพำคำ "คอยดูไปเถอะ" โจรท่องโดดเดี่ยวก็ทิ้งตัวลงที่ข้างกายมัน

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"สตรีนางนี้ยากปรนนิบัติจริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวโอบไหล่มันสาวเท้าออกไป ปากกล่าวว่า

"ดท่าต่อให้ท่านมีหน้าตาหล่อเหลา ก็ไม่ได้มีเปรียบอันใดเพราะว่าท่านมีตาเจ้าชู้คู่หนึ่ง"

หานป๋อพึมพำในลำคอ สุดท้ายทอดถอนใจคำหนึ่ง

ทางแม่น้ำฉินไหวจุดโคมไฟสว่างไสว ไม่มีท่าทีเลิกราแต่อย่างไร

ล่างฟานหวินความจริงเข้าใจว่า ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยมพอเห็นมือดีคอยคุ้มกันเหลียนชิ่วชิ่ว คงถอนตัวล่าถอย ต่อให้สามารถฉุดคร่าหญิงงามนางนี้ แต่เมื่อเพิ่มคนผู้หนึ่งเป็นเครื่องถ่วงยิ่งยากจะหนีรอดจากการตามล่าของผู้อื่น

หากจัดอันดับบุคคลที่ไม่ได้รับการต้อนรับจากนครหลวง ต้องมีชื่อเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้แน่นอน

ล่างฟานหวินเงี่ยหูสดับฟัง กลับประหลาดใจยิ่ง

ที่แท้ไม่มีผู้ใดต้านทานฝ่ายตรงข้ามเพียงชั่ววูบ มิหนำซ้ำปรากฏผลแพ้ชนะในท่าเดียว ผู้ที่เข้าสกัดมันพ่ายแพ้รับบาดเจ็บ ไม่สามารถ

สู้สืบต่อ

ด้วยพลังฝีมืออันสูงส่งเช่นนี้ เกรงว่าแม้แต่ชนชั้นเจ้าสำนักรื่นรมย์ยังสู้ไม่ได้ ฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร?

ล่างฟานหวินไม่สนใจเสียงการต่อสู้ และเสียงแผดร้องซึ่งดังตามติดมาที่นอกห้องท้องเรือ เปลี่ยนเป็นสดับฟังเสียงน้ำของแม่น้ำฉินไหวลูบไล้กับตัวเรือ ยิ้มให้กับเหลียนซิ่วซิ่ว กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คุณหนูเมื่อนัดหมายกำหนดเวลากลับ ล่างฟานหวินก็ไม่กล้าอวดตัวสูงส่ง ภายในสามวันเราต้องมาหาท่านบนเรืออีก"

ใบหน้าเหลียนซิ่วซิ่วกลับกลายเป็นขาวซีดกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"พรุ่งนี้ซิ่วซิ่วต้องเข้าวัง เตรียมเข้าร่วมการแสดงในงานพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาฮ่องเต้ ท่านยังจะเข้าวังไปหาข้าพเจ้าหรือ?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"วางใจเถอะ หากเราต้องการหาท่าน นอกจากท่านขึ้นไปถึงตำหนักสวรรค์ที่เก้าชั้นฟ้า ไม่เช่นนั้นเราผู้แซ่ล่างต้องมีหนทางแน่นอน"

เหลียนซิ่วซิ่วได้ยินมันเปรียบเปรยนางเป็นนางเซียนบนตำหนักสวรรค์ ต้องก้มศีรษะด้วยความยินดี กล่าวว่า

"ฉางเอ๋อเสียใจขโมยโอสถทิพย์ ท่ามกลางฟ้าเขียวดวงจิตคิดคะนึงหา* นางเซียนมีอันใดดี ท่าน...ท่านอย่าลืมมาหาซิ่วซิ่ว"

เสียงการต่อสู้ที่นอกห้องท้องเรือพลันสิ้นสดลง

ฉีป๋อกับฮัวตั้วเอ๋อถอยร่นจากเบื้องนอกเข้ามาในห้องโถง ล่างฟานหวินทราบแต่แรกว่าทั้งสองเฝ้าอยู่ข้างประตู ดังนั้น

---

* จากวรรคทองของกวีสมัยราชวงศ์ถังนามหลี่ซังอิ่นมีเรื่องเล่าขานว่า ฉางเอ๋อเป็นภรรยาโฮ่วยี่สมัยราชวงศ์เซี่ย โฮ่วยี่มียาอายุวัฒนะไม่ตาย ฉางเอ๋อขโมยมารับประทานต่อจากนั้นโบยบินถึงตำหนักจันทรา นับแต่นั้นอยู่กลางฟ้าเขียว ดวงจิตคิดคะนึงหาเปลี่ยวเหงานัก

ไม่เป็นห่วงความปลอดภัยของทั้งสองเพียงยิ้มทักทายต่อคนทั้งสอง หยิบฉวยสุราธารน้ำใสไหลรินที่เหลืออยู่ครึ่งขวดขึ้น กล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือจากตงอิ๋ง (ญี่ปุ่น) มีเพลงดาบดุดัน ถึงอย่างไรนับเป็นแขก ให้เราทักทายมันแทนคุณหนู พร้อมกับส่งแขกเถอะ"

ไม่เห็นเขาเคลื่อนไหวอันใด คนก็บรรลุถึงข้างประตู เพิ่งก้าวออกนอกห้องท้องเรือ พลังดาบสายหนึ่งก็ฟาดฟันจากบนลงล่างใส่กลางหน้าผากของเขา รังสีการฆ่าฟันอันรุนแรง เพียงพอกับการสะกดโลหิตผู้คนแข็งตัว

ล่างฟานหวินกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล งอนิ้วดีดออก พอดีดีดถูกคมดาบ

เสียงดังสะท้านแก้วหูนกท่องเที่ยวและหญิงงามเมืองที่มุงดูอยู่บนเรือรอบข้าง

ผู้คลุมหน้าที่บุกขึ้นเรือสำราญสะท้านขึ้นเล็กน้อย ตัวดาบตวัดรั้งขึ้นอีก ความจริงสามารถเปลี่ยนกระบวนท่าจู่โจมใหม่ แต่มันหลังจากอุทานดัง 'เอ๊ะ' ก็ถอยห่างไป ดาบประหลาดเรียวยาวที่เย็นเยียบราวหิมะ เบาบางดั่งกระดาษกรีดวาดใส่ล่างฟานหวินไม่หยุดยั้ง ปิดสกัดเส้นทางรุกของล่างฟานหวินเอาไว้

ล่างฟานหวินจ้องมองมัน กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ประกาศนามมา"

ผู้คลุมหน้าชุดดำแผ่ซ่านกลิ่นอายฆ่าฟันที่น่าตระหนก หากเป็นผู้คนธรรมดา เพียงมองแวบเดียวก็อกสั่นขวัญหาย

ล่างฟานหวินดูออกว่า ผู้คนที่ถูกมันฟาดฟันตกน้ำล้วนไม่ถึงแก่ชีวิต ทราบว่าคนผู้นี้ยั้งดาบไว้ไมตรี จึงผงกศีรษะคราหนึ่ง ยกสุราที่เหลืออยู่ครึ่งขวดดื่มจนหมดสิ้น โยนทิ้งลงบนพื้นกระดานเรือ

"ท่านเป็นใคร?"

ผู้คลุมหน้าชุดดำถามเสียงแหบพร่า แต่สำเนียงชัดถ้อยชัดคำฟังไม่ออกว่าเป็นชาวต่างชาติ

ล่างฟางหวินชำเลืองมองมันแวบหนึ่งแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"เราคือล่างฟานหวิน"

ผู้คนบนเรือรอบข้างส่งเสียงร้องดังระงม บังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

ที่แท้มือกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินอยู่ที่นี้

ผู้คลุมหน้าชุดดำทอดถอนใจ กล่าวว่า

"มิน่าเล่า"

แววตาของมันเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมสำรวมทยอยใช้สองมือยึดจับส่วนด้ามของดาบยาวที่พันด้วยผ้าขาวหลายชั้น ยกดาบขึ้นถึงระดับคิ้ว ประกายตาเปลี่ยนเป็นแหลมคมราวดาบกระบี่ แทงใส่ล่างฟานหวิน พลังดาบอันมหาศาลหนุนเนื่องใส่ล่างฟานหวินดุจระลอกคลื่น

ลมหายใจของมันเปลี่ยนเป็นสม่ำเสมอยาวนาน เสียงลมหายใจสามารถได้ยินแต่ไกล พริบตานั้นบรรลุถึงขอบเขตขั้นหนึ่ง

รังสีการฆ่าฟันผนึกแข็งตัวราวน้ำแข็ง

ในที่สุดล่างฟานหวินชักกระบี่คลมวรณอันลือลั่นออกมา ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านทำให้เราผู้แซ่ล่างคันไม้คันมือขึ้นมาสมควรภาคภูมิใจแล้ว"

ผู้คลุมหน้าชุดดำตวาดเสียงเย็นชาว่า

"เหลวไหล เมื่อท่านรับทราบดาบแปลงสิบสองช่วงตอนของสำนักชินอินริว ท่านค่อยทราบว่าตัวเองกล่าวโอหังบังอาจ"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"อารมณ์บังเกิดจึงแสดงต่อภายนอก โอหังบังอาจอันใด รับกระบี่"

เสียงดังกระหึ่มดุจมังกรคำรามพลันดังขึ้น

ร่างล่างฟานหวินพลันหายวับ คงเหลือแต่ประกายจุดแต้มเต็มท้องฟ้า

ผู้คลุมหน้าชุดดำที่เป็นยอดฝีมือจากตงอิ๋งตวาดก้อง ดาบยาวกลับกลายเป็นสายวิชชุอันเจิดจ้าบาดตา ฝ่าไปในประกายจุดแต้ม

พลังกระบี่ประกายดาบหายวับพร้อมกัน

ผู้คนที่ชมดูอยู่บนเรือและริมฝั่ง ไม่ว่ารู้จักวิทยายุทธ์หรือไม่ล้วนถูกฉากอันตระการตาเบื้องหน้าสะกดจิตวิญญาณไว้ ถึงกับลืมหายใจไป

บนแม่น้ำฉินไหวเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง นอกจากสายน้ำไหลเอื่อยอิ่ง ลมฤดูสารทโชยลูบไล้แล้ว ทุกประการล้วนสงบลง

แสงโคมไฟในรัศมีสิบวาล้วนดับวบไปโดยพร้อมเพรียง

หลังเสียงตังดังสะท้าน แสงโคมไฟค่อยสว่างขึ้นอีกครา

ยอดฝีมือตงอิ๋งยกชูดาบยาวขึ้นสูง ยืนอยู่ที่ริมกราบเรือสองตาสาดประกายอันเกรี้ยวกราด

ล่างฟานหวินสอดกระบี่คืนฝัก ยืนหยัดอย่างทระนง สายตาคล้ายประกายสายฟ้า

ผ้าดำผืนหนึ่งพัดพลิ้วลงหว่างกลางคนทั้งสองอย่างแช่มช้า ลักษณะคล้ายเป็นผ้าคลุมหน้า

ทุกผู้คนค่อยพบว่า ยอดฝีมือตงอิ๋งนั้นสูญเสียผ้าคลุมหน้าเผยเห็นใบหน้าเขียวคล้ำเยือกเย็น

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เพลงดาบที่ดี เราผู้แซ่ล่างรับทราบแล้ว"

ใบหน้ายอดฝีมือตงอิ๋งนั้นปราศจากเค้าความเปลี่ยนแปลงใดๆ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราคือเซ็นอิจิโร ล่างฟานหวินท่านอย่าได้ลืมเลือน"

พลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ดาบที่ยกชูขึ้นสูงเปลี่ยนเป็นกรีดวาดลงยังด้านขวาช่วงล่าง กระแสลมดาบผนึกเป็นพลังสภาวะและแรงกดดันอันหนักหน่วง กดคุกคามใส่ฝ่ายตรงข้าม

เซ็นอิจิโรตวาดสำทับคำหนึ่ง ร่างเคลื่อนตัวตามดาบ สองมือจับดาบยกชูขึ้นเหนือศีรษะใหม่สืบเท้าออกไปอีกหนึ่งก้าว

ระยะห่างของทั้งสองย่นใกล้เป็นสิบก้าว

สภาวะดาบของเซ็นอิจิโรยิ่งรุนแรง กรีดวาดเป็นริ้วรอยอันแปลกประหลาดขึ้นที่เบื้องหน้า

ริมฝีปากอันเบาบางของมันเม้มสนิท บนหน้าผากกลับปรากฏหยาดเหงื่อผุดขึ้น

ผัดนที่มงดอย่สงสัยใจยิ่ง เหตใดยังไม่ประมือกันอีก มันกลับมีท่าทีกินแรงถึงเพียงนี้?

แสงไฟจากลำเรือและบนฝั่งสะท้อนต้องดาบยาวเปล่งประกายชวนให้ตาลายพร่าพราย

ล่างฟานหวินยังคงไม่ขยับเคลื่อนไหว สีหน้าสงบดุจน้ำนิ่งจับจ้องมองยอดฝีมือสำนักชินอินริวเขม็งนิ่ง

สีหน้าเซ็นอิจิโรสำรวมกว่าเดิม สองเท้าก้าวย่างโดยไร้ระเบียบแบบแผน แต่บังเกิดเป็นเสียงฝีเท้าที่แฝงท่วงทำนองชนิดหนึ่ง คล้ายเสียงกลองย่ำใส่หัวใจผู้คน ชวนให้สะท้านหวั่นไหว

ล่างฟานหวินทราบว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังค้นหาช่องว่างและมุมอับของเขา

ฝีเท้าที่มันก้าวย่างออกเป็นสำเนียงแห่งความตาย

มิใช่มันตาย ก็เป็นศัตรูสิ้น

ไม่มีโอกาสผ่อนปรนอื่นอีก

เซ็นอิจิโรตวาดก้อง ตลอดทั้งร่างลอยขึ้นสูง ดาบยาวในมือกลับกลายเป็นประกายอันเกรี้ยวกราดสายหนึ่ง ฟันใส่กลางหน้าผากล่างฟานหวิน

เสียงตังคราหนึ่ง ล่างฟานหวินไม่ทราบชักกระบี่คลุมวรุณออกมาตั้งแต่เมื่อใด ต้านทานรับดาบสังหารนี้เอาไว้

ประกายจุดแต้มสาดกระจายเต็มฟ้า ยืดขยายหดตัวไม่แน่นอน

แสงโคมไฟดับไปอีกครา

เมื่อแสงไฟสว่างวูบขึ้นใหม่ ทั้งสองหยุดยืนอยู่ในตำแหน่งก่อนประมือกันเป็นคำรบสอง คล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

สีหน้าเซ็นอิจิโร ปรากฏแววเคารพยกย่องขึ้น กล่าวว่า

"กระบี่คลุมวรุณสมเป็นกระบี่ที่หนึ่งแห่งภาคกลาง เราพ่ายแพ้อย่างยินยอมพร้อมใจ เพียงแค้นที่ไม่อาจเห็นภาพการต่อสู้ระหว่างมิซึจี ไทโซ กับท่านในวันหน้า"

มุมหน้าผากมันปรากฏเส้นโลหิตสายหนึ่งขึ้นยื่นขยายลงมาช้าๆ ผ่านดั้งจมูก ตำแหน่งเหนือริมฝีปากจนถึงปลายคาง

สีหน้าแววตาของเซ็นอิจิโรหม่นหมองลง กล่าวอย่างยากเย็นว่า

"เขาเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งแคว้นเรา เขา..."

สุ้มเสียงพลันขาดหาย หงายร่างร่วงหล่นลงในน้ำดังตูม จบสิ้นชีวิตไป

ล่างฟานหวินสาวเท้าถึงริมกราบเรือ มองไปในสายน้ำ ถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง กวาดตามองผู้คนที่มองดูอยู่ซึ่งเงียบกริบลง ค่อยหันกายมายังเหลียนซิ่วซิ่วซึ่งยืนดูอยู่ข้างประตู ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ครั้งนี้ส่งแขกส่งถึงที่สุด กลับส่งมันถึงสุดขอบฟ้าประจิม"

เหลียนซิ่วซิ่วไม่สนใจกับสายตานับร้อยที่จ้องจับมายังใบหน้านาง ยิ้มให้กับล่างฟานหวินอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

“ชีวิตคนร้อยปี เฉกเช่นม้าขาวลอดช่องว่าง แต่ซิ่วซิ่วหวังว่ามีโอกาสส่งท่านล่างอีกครั้ง”

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮาลอยตัวขึ้น พลันสาบสูญกับนภากาศเหนือเรือสำราญ จากนั้นค่อยเห็นเงาหลังอันสูงตระหง่านของเขาอยู่บนฝั่งที่ปลายน้ำไกลตา สุดท้ายหายลับจากคลองจักษุ

ระยะห่างนั้นอย่างน้อยอยู่ห่างถึงสิบวา

ยอดฝีมือชาวยุทธจักรหากสามารถไปไกลห้าวา มาตรว่าแข่งขันกระโดดไกล โดยวางเงินทองเป็นเดิมพัน อย่างนั้นล่างฟานหวินคงเป็นมหาเศรษฐีนับร้อยหมื่นแล้ว

จนบัดนี้ทุกผู้คนค่อยเข้าใจว่า เหตุใดล่างฟานหวินสามารถเป็นคู่ต่อสู้ของปรมาจารย์มารผังปาน

สภาพความจริงมีอำนาจโน้มน้าว และสั่นสะท้านจิตใจคนยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

ในวัดโบราณทางทิศตะวันออกของทะเลสาบเสียนอู่เขตนครหลวง เงาร่างสีเทาสายหนึ่งกระโดดข้ามกำแพงล้อม ผ่านโบสถ์พระประธานเข้าสู่สวนไม้ดอกเขตตึกหลัง กลับเป็นคนชุดเทาซึ่งเมื่อครู่ประมือกับโจรท่องโลดเดี่ยวมา

ท่านถอดถุงคลุมหน้าออก เผยเห็นเค้าใบหน้าอันสัตย์ซื่อถือมั่น

ท่านมีรูปร่างปานกลาง แต่ให้ความรู้สึกที่สูงตระหง่านดั่งต้นสน

บนศีรษะล้านเลี่ยนของท่านมีรอยธูปจี้ ดวงตาลำลึกสงบนิ่งทอประกายแห่งปัญญา แต่ไม่ถึงกับแหลมคมรุนแรง

ดูจากเปลือกนอกหนุ่มแน่นยิ่ง แต่คล้ายผ่านช่วงเวลาเนิ่นนานปี

นี่เป็นเพราะท่านมีผิวหน้าเต่งตึงดั่งทารก แต่สีหน้าท่าทีทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่า ท่านผ่านเรื่องราวทางโลกมาแล้ว

ท่านเดินถึงหน้าห้องศิลาภายในสวนหลังหนึ่ง ยกมือเคาะห่วงประตูเบาๆ

ภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงฉินเมิ่งเหยาดังว่า

"เจ้านิกายกลับมาแล้ว เชิญเข้า"

ที่แท้ท่านผู้นี้เป็นหนึ่งในสองผู้นำสถานศักดิ์สิทธิ์ดินแดนภาคกลาง เจ้านิกายฌานวิสุทธิ์เหลี่ยวจิ้นฉานจู่

ดวงตาเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ทอแววรักเมตตา ผลักประตูเบาๆ เข้าไป

ภายในห้องศิลาอันกว้างขวาง นอกจากจัดวางอาสนะสองใบ ไม่มีสมบัติพัสถานอื่นอีก

ฉินเมิ่งเหยาหน้าเคร่งขรึมสำรวม นั่งขัดสมาธิบนอาสนะใบหนึ่ง ดวงตาทอประกายพิสดาร มองดูยอดคนสถาบันสงฆ์ซึ่งบำเพ็ญเพียรไม่ด้อยกว่าเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ทั้งถือเป็นอาจารย์ของนางครึ่งหนึ่ง

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ทรุดนั่งขัดสมาธิที่เบื้องหน้านาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราพบกับหานป๋อแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"เรารอที่ทะเลสาบม่อโฉวครู่หนึ่ง ติดตามพวกมันทั้งสองถึงคฤหาสน์ภูตบดี ทั้งจงใจสะกิดความสนใจของภูตบดี เพื่อช่วยคุ้มกันพวกมัน"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ด้วยพลังฌานของเจ้านิกาย คิดหลบรอดจากหานป๋องายดายยิ่ง แต่รอดพ้นจากโสตทิพย์ของฟั่นเหลียงจี๋ได้อย่างไร?"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ตอนนี้นครหลวงชุมนุมยอดฝีมือ ยามค่ำคืนปรากฏชาวยุทธจักรเหินบินไปมา กลายเป็นเกราะกำบังให้กับเรา ไม่เช่นนั้นเกรงว่ายากปิดบังมหาโจรผู้นี้ได้"

ฉินเมิ่งเหยาไม่ซักถามต่อ กล่าวว่า

"เจ้านิกายมีความรู้สึกนึกคิดต่อเขาอย่างไร?"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"คนผู้นี้กอปรด้วยน้ำใสใจจริง ความจริงซ่อนภูมิปัญญาไว้ แต่ยังห่างไกลจากผังปานอย่างลิบลับ เราเป็นห่วงว่ามันไม่อาจรักษาอาการบาดเจ็บของเมิ่งเหยา"

ใบหน้าอันงามซึ้งของฉินเมิ่งเหยาปรากฏแววเสียใจขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

"หากเมิ่งเหยาเป็นเหตุให้เจ้านิกายห่วงพะวง นับเป็นบาปหนาสาหัสนัก"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากกระทั่งห่วงใยศิษย์รักยังทำไม่ได้ เป็นผัคนยังมีรสชาติอันใด?"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอแววสำนึกขอบคุณขึ้น

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่สะท้านขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไม่รู้สึกว่าตัวเองเต็มไปด้วยอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหกหรือ? แววตาเช่นนี้เราเพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก"

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หวังว่าข้าพเจ้าเต็มไปด้วยตัณหาราคะ อย่างนั้นจะแก้ปัญหาของการฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ได้ โอ เมิ่งเหยาบำเพ็ญเพียรมายี่สิบปี มนต์มารของหานป๋อแม้ร้ายกาจ แต่ยังไม่ถึงกับทำให้เมิ่งเหยายอมศิโรราบ"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่นิ่งเงียบงันไป

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาคืนสู่ความสงบ กล่าวว่า

"เจ้านิกายใช่ไม่เห็นด้วยกับทางเลือกของเมิ่งเหยาหรือไม่?"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่เงยหน้ามองเพดานห้อง ดวงตาทอแววหวนรำลึก ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นเจ้าถือจดหมายอาจารย์ไปพบเราที่นิกายฌานวิสุทธิ์ เราไม่ได้เปิดเผยใจความในจดหมายจนหมดสิ้น ตอนนี้กลับคิดบอกต่อเจ้า เมิ่งเหยาจะเข้าใจความรู้สึกของเราในยามนี้เอง"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอประกายพิสดาร เร่งรัดว่า

"เมื่อเป็นคำกล่าวของอาจารย์ผู้มีพระคุณ เจ้านิกายรีบบอกต่อเมิ่งเหยาเถอะ"

สีหน้าของเหลี่ยวจิ้นฉานจู่คล้ายสลักเสลาจากศิลา ระบายลมจากปากคำหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"ในจดหมายจิ้งอันระบุว่า เพลงกระบี่ภูมิปัญญาของเมิ่งเหยาล้วนล้ำหน้าเหล่าปรมาจารย์ สมควรวางอยู่ในตำแหน่งที่หนึ่งของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง ดังนั้นพวกเราได้แต่ชี้แนะ ไม่อาจบังคับให้คล้อยตาม เพราะว่าความคิดอ่านของท่านสุดที่พวกเราจะเข้าใจได้"

เอ่ยถึงตอนนี้ตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นเราปล่อยให้เมิ่งเหยาพลิกอ่านตำรับตำราที่เก็บรักษาไว้ทั้งหมด เมื่อท่านมาขอคำอธิบายจากเรา เราค่อยชี้แจงแนะนำเพื่อให้ท่านแสดงออกอย่างเต็มที่ ในที่สุดค่อยเพาะสร้างมือกระบี่หญิงที่สามารถต่อกรกับผังปานได้"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ก้มศีรษะต่ำลง ชั่วครู่ค่อยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ขอบพระคุณเจ้านิกาย"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนนี้มีเพียงบุคคลสองคนที่สามารถโยกคลอนจิตใจเมิ่งเหยา บุคคลแรกย่อมเป็นจิ้งอัน อีกคนหนึ่งคือหานป๋อ หวังว่าไม่มีบุคคล

ที่สาม ไม่เช่นนั้นเมิ่งเหยาต้องพลัดตกอยู่ในห้วงกัปกัลป์ ไม่มีวันค้นพบวิถีแห่งฟ้า”

ฉินเมิ่งเหยาใจสั่นสะท้าน ห้วงสมองปรากฏภาพใบหน้าของฟางเยี่ยหวี่ขึ้น ทอดถอนใจคำหนึ่ง

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่กล่าวสืบต่อ

“เราคิดกล่าวแต่เพียงนี้ เมิ่งเหยาสามารถพักรักษาตัวในที่นี้อย่างวางใจ เราจะคอยคุ้มกันให้ หากเราคาดการณ์ไม่ผิด หลี่เช่อเม่ยกับเหลิงเอี้ยนต้องฆ่าเมิ่งเหยาโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ทางหนึ่งเพื่อส่งผลกระทบกระเทือนต่อฝ่ายธัมมะ อีกทางหนึ่งเพื่อดับความเพ้อฝันที่ฟางเยี่ยหวี่มีต่อเมิ่งเหยา ดังนั้นก่อนการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ยุทธจักรต้องเกิดมรสุมระลอกหนึ่ง ชะตากรรมของสรรพชีวิตขึ้นอยู่กับช่วงเวลานี้”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวถามว่า

“มีข่าวของธรรมาจารย์อาทิตย์หรือไม่?”

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

“คนผู้นี้เคลื่อนไหวอย่างลึกลับ สาเหตุเป็นเพราะธรรมาจารย์อาทิตย์ฝึกวิชาปางมือไม่ตายของนิกายมนตรยาน พอจู่โจมล้มเหลวจะหลบลี้หนีหาย ต่อให้เป็นผังปานหรือล่างฟานหวิน คิดฆ่าคนผู้นี้ไม่ง่ายดาย”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

“ดังนั้นวิธีที่ทำลายเคล็ดวิชา ได้แต่ฆ่าธรรมาจารย์อาทิตย์นี่ไยต้องเป็นเช่นนี้?”

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“ตอนนี้ที่เราเป็นห่วงที่สุดมิใช่คนผู้นี้ หากแต่เป็นหลี่เช่อเม่ยกับฟางเยี่ยหวี่ที่กำลังมุ่งสู่นครหลวง คนทั้งสองพอมาถึง หานป๋อกับ

ฟั่นเหลียงจี๋ต้องตกอยู่ในอันตรายแล้ว”

ทอดถอนใจแล้วกล่าวสืบต่อ

“หลี่เช่อเม่ยฝึกวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นสำเร็จแล้ว นี่เป็นเคล็ดวิชาลึกลับที่นอกเขตแคว้นตกทอดสืบต่อกันมาหลายพันปี อาศัยระดับความเร็วหลุดพ้นจากข้อจำกัดทางร่างกาย คิดไม่ถึงหลี่เช่อเม่ยหลังจากพบความพ่ายแพ้ ล่าถอยออกจากดินแดนภาคกลาง กลับฝึกปรือเคล็ดวิชานี้สำเร็จ แม้แต่อาตมาก็ไม่กล้าอวดอ้างว่าจะได้ชัย”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวถามว่า

“ภูตบดีกับหลี่เช่อเม่ยเป็นศัตรูคู่แค้นมาหลายสิบปี เจ้านิกายเห็นว่าคนทั้งสองผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ?”

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่หลับตาลง กล่าวว่า

“ยากบอกได้ ภูตบดีซวีเย่ออ๋อลึกล้ำสุดหยั่งคาด คำนวณจากการที่คืนนี้ไม่ออกติดตามอาตมา แสดงว่าสายตาของเขาสูงส่งถึงขั้นภาพลักษณ์ภายนอกไม่ส่งผลกระทบถึงจิตภายใน”

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะ กล่าวว่า

“นับตั้งแต่เมื่อร้อยปีก่อน ฟู่อิงกับพวกรวมเจ็ดยอดฝีมือบุกวังสะท้านห่านป่า ยุทธจักรไม่เคยเกิดคลื่นลมถึงเพียงนี้มาก่อน”

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ลืมตาขึ้น กล่าวว่า

“ตอนนี้วังสะท้านห่านป่ากลายเป็นตำนานเล่าลือ ส่วนตำแหน่งที่แน่นอน แม้กระทั่งชาวมองโกลยังไม่อาจยืนยันได้ แสดงว่าตำแหน่งที่ตั้งของวังสามารถเคลื่อนย้าย ดังนั้นจนบัดนี้ยังหาไม่พบ มีคนเห็นว่าขอเพียงถือครองดาบเหยี่ยว ก็สามารถเข้าสู่วังสะท้านห่านป่า แต่อาตมาเห็นว่าเรื่องราวไม่รวบรัดเพียงนี้ หากแต่ต้องซ่อนความนัยไว้”

ฉินเมิ่งเหยาถามเบาๆ ว่า

“ท่านอิงหยวนกล่าวว่าอย่างไร?”

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ตอบว่า

"ท่านอิงหยวน ไม่เคยเอ่ยถึงดาบเหยี่ยว หลังจากหลบซ่อนอยู่ภายในวัง ไม่ได้ปริปากแม้สักคำเดียว อาตมายิ่งไม่กล้ารบกวน"

ฉินเมิ่งเหยาหลับตาพริ้มลง ไม่กล่าวกระไรอีก เหลี่ยวจิ้นฉานจู่จึงกล่าวว่า

"สามวันให้หลังสหพันธ์แปดสำนักจะจัดการประชุมผู้อาวุโส พวกเขาแจ้งให้พวกเราส่งตัวแทนเข้าร่วม ตัวแทนที่เหมาะสมที่สุดคือเมิ่งเหยา หากท่านรุดไปด้วยตัวเอง จะเกิดสภาพที่แตกต่างออกไป"

ฉินเมิ่งเหยาพลันลืมตาขึ้น ถามว่า

"ศิษย์พี่สบายดีหรือ?"

ศิษย์พี่ของฉินเมิ่งเหยาคือจิ้นปิงหวิน

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่กล่าวด้วยความสงบดุจนานงว่า

"เราไม่ทราบ ไม่ทราบจริงๆ"

ทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง หลับตาลงพร้อมกันเข้าสู่ห้วงฌานสมาบัติ

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทรงตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงพระอักษรเพ่งพระเนตรจ้องจับบนร่างผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เหลิงเอี้ยน ซึ่งคกเข่าอยู่หน้าโต๊ะ ตรัสด้วยพระสรเสียงอันดังว่า

"ท่านเหลิงมาพบข้าทั้งยามวิกาล เพราะว่าล่างฟานหวินปรากฏกายขึ้นแล้ว"

เหลิงเอี้ยนโขกศีรษะคำนับ กราบทูลว่า

"กระหม่อมความจริงคิดรอถึงพรุ่งนี้เช้าค่อยกราบทูล แต่กลัวฝ่าบาททรงตำหนิ จึงเสี่ยงตายมารบกวน ขอฝ่าบาททรงให้อภัย"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งให้ลุกขึ้น เหลิงเอี้ยนค่อยลุกขึ้นยืน แต่มัน

กัมศีรษะต่ำ ในใจลอบประหลาดใจ ที่แล้วมามันต้องคุกเข่ากราบทูล เหตุใดวันนี้มีข้อยกเว้น?

ที่ด้านหลังหงอู่ฮ่องเต้ ยืนไว้ด้วยขันทีสองคน ล้วนหนักแน่นดุจขุนเขา สีหน้าปราศจากความเปลี่ยนแปลง คล้ายไม่ได้ยินวาจาใดๆ

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ต้องทุ่มเทกำลังเท่าใดและผู้ใด จึงฆ่าล่างฟานหวินได้?"

เหลิงเอี้ยนกราบทูลว่า

"หากแม้นเหล่ากงกง (ขันทีผู้เฒ่า) กับภูตบดีลงมือพร้อมกัน บวกกับกระหม่อมและมือดีในสังกัดอาจจะกระทำได้"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยทรงกริ้วว่า

"เพียง 'อาจจะ' เท่านั้น ล่างฟานหวินร้ายกาจถึงเพียงนี้หรือ?"

เหลิงเอี้ยนกราบทูลว่า

"นี่เป็นความเห็นของกระหม่อม ไม่กล้าเท็จทูลฝ่าบาท ล่างฟานหวินฝึกฝีมือถึงขั้นจากกระบี่เข้าสู่วิถี หากคิดหมายหลบหนี เกรงว่าในโลกไม่มีคนรั้งมันไว้ได้"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"หมายความว่าหากสามารถสร้างสถานการณ์ที่ล่างฟานหวินไม่อาจถอนตัวไป พวกเรา 'อาจจะ' ฆ่ามันได้?"

เหลิงเอี้ยนรับคำ จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"กระหม่อมวางแผนไว้แล้ว แต่เกรงว่าภูตบดีไม่ยอมช่วยเหลือ"

หงอู่ฮ่องเต้พระพักตร์เคร่งเครียดลง ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า

"พี่เย่อู๋องอาจหาญกล้า ไหนเลยผนึกกำลังกับผู้คนจัดการกับล่างฟานหวิน เรื่องนี้อย่าได้เอ่ยถึงอีก หาไม่ถือเป็นการลบหลู่เขา"

เหลิงเอี้ยนสีหน้าผิดหวัง ปรากฏวูบแล้วหายวับ

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า

“เหตุใดท่านเหลิงบังเกิดความผิดหวังที่ภูตบดีไม่ลงมือ?”

เหลิงเอี้ยนกราบทูลว่า

“กระหม่อมถึงอย่างไรเป็นชาวยุทธจักร ไม่สามารถเห็นยอดฝีมือประลองยุทธ์กัน ล้วนรู้สึกผิดหวัง”

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างลึกล้ำสุดจะหยั่ง ตรัสว่า

“เรื่องราวในโลกมักเหนือความคาดหมายผู้คน ต่อให้ภูตบดีไม่เสาะหาล่างฟานหวิน แต่ด้วยความแค้นเก่าก่อนระหว่างเขากับประมุขพรรคมังกรพิโรธรุ่นก่อน ระหว่างคนทั้งสองต้องสะสางหนี้บัญชีกัน ไม่เช่นนั้นไยต้องชักนำล่างฟานหวินมาถึงนครหลวง?”

เหลิงเอี้ยนผงกศีรษะติดต่อกัน แสดงว่าเห็นพ้องด้วย

หงอู่ฮ่องเต้เปลี่ยนเป็นตรัสว่า

“ตอนนี้ในยุทธจักรมีคำร่ำลือต่างๆ นานา มีอยู่เรื่องหนึ่งบอกว่าท่านเหลิงเป็นศิษย์คนโตของผังปาน คิดล้มล้างราชวงศ์หมิงเรา เป็นที่น่าหัวร่อนัก”

เหลิงเอี้ยนคุกเข่าลงด้วยความตระหนก โขกศีรษะคำนับกราบทูลว่า

“ฝ่าบาททรงปราดเปรื่อง นี่เป็นข่าวลือที่พรรคมังกรพิโรธปล่อยออกมา เพื่อม่งร้ายต่อกระหม่อม”

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างลึกลับ ตรัสว่า

“ท่านเหลิงออกไปก่อน”

กลับไม่รับสั่งว่าพระองค์ทรงเชื่อข่าวลือนี้หรือไม่

เหลิงเอี้ยนลอบตื่นตระหนกต่อวิธีการที่หงอู่ฮ่องเต้ทรงปกครองเหล่าขุนนาง โดยให้ผู้คนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความหวาดหวั่นพรั่นพรึงยามนั้นขบกรามโขกศีรษะ ล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร

หงอู่ฮ่องเต้ทรงนิ่งเงียบไปชั่วขณะ จึงมีรับสั่งให้ตามตัวเยี่ยซู่ตงมา ผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ตงคล้ายรอเข้าเฝ้าอยู่เบื้องนอกตลอดเวลา เพียงชั่วขณะก็เข้ามาคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะทรงพระอักษร

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า

"มิซึจี ไทโซ เป็นผู้ใด?"

แสดงแน่ชัด พระองค์ทรงได้รับรายงานเรื่องการต่อสู้ระหว่างล่างฟานหวินกับเซ็นอิจิโร ตลอดจนคำโต้ตอบของทั้งสองจากเหลิงเอี้ยนแล้ว

เยี่ยซู่ตงตอบว่า

"คนผู้นี้เป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งตงอิ๋ง ดาบจันทร์วารีโค่นยอดฝีมือทั่วแดนตงอิ๋ง เป็นครูฝึกสอนหมายเลขหนึ่งในสังกัดท่านโชกุน"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความพอพระทัยว่า

"เจ้าสืบหาข่าวของตงอิ๋งได้ดียิ่ง พรุ่งนี้เช้าข้าจะยกหญิงงามกระดูกอ่อนที่ชนเผ่าอื่นยกมาบรรณาการแก่เจ้านางหนึ่ง"

เยี่ยซู่ตงรีบกล่าวขอบพระทัยฝ่าบาท

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตบโต๊ะทรงพระอักษรอีกครา ตรัสด้วยทรงกริ้วว่า

"วอเหยิน (ญี่ปุ่น) จ้องคอยทีไม่เลิกรา ตอนนี้เห็นชาวมองโกลคิดเคลื่อนไหว ก็ส่งคนมาจับปลาตอนน้ำขุ่น ข้าจะให้พวกมันมาได้กลับไปไม่ได้"

เยี่ยซู่ตงหมอบกราบกับพื้น ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว

ถึงแม้ว่ามันเป็นยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ หากหงอู่ฮ่องเต้ทรงกริ้วขึ้นมา มิเพียงแต่ยศถาบรรดาศักดิ์มลายสิ้นสูญ ทั้งส่งผลกระทบถึงสำนักซีหนิง ดังนั้นยามอยู่หน้าพระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้ กระทั่งลมหายใจยังต้องผ่อนเบาลง

หงอู่ฮ่องเต้พลันทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"ล่างฟานหวินอันร้ายกาจ ข้ายิ่งมายิ่งคิดดื่มสุราโอภาปราศรัยกับมัน ใช่แล้ว พรุ่งนี้ท่านเยี่ยไปรับตัวเหลียนซิ่วซิ่วเข้าวังด้วยตัวเองเพื่อตระเตรียมเรื่องการแสดงของนาง"

เยี่ยซู่ตงกราบทูลว่า

"กระหม่อมจะจัดเตรียมให้เรียบร้อย ให้คุณหนูซิ่วซิ่วได้รับความสะดวกสบาย"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า

"ก่อนงานเฉลิมพระชนมพรรษา ข้าต้องการพบหน้านางเป็นการส่วนตัว ท่านเยี่ยจัดการให้กับข้า"

เยี่ยซู่ตงรับพระบัญชา

หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งแน่วนิ่ง ทรงจมอยู่ในห้องหวนรำลึกที่ทั้งปวดร้าวทั้งวาบหวาม

เยี่ยซู่ตงประหลาดใจยิ่ง เวลาของหงอู่ฮ่องเต้ล้ำค่านัก เหตุใดจึงทรงนิ่งเงียบงัน มันเพิ่งประสบสภาพเช่นนี้เป็นครั้งแรก

หงอู่ฮ่วงเต้พลันตรัสถามว่า

"ทางด้านปักมุนจองมีความเคลื่อนไหวอันใด?"

เยี่ยซู่ตงกราบทูลว่า

"ปักมุนจองกับหัวหน้าองครักษ์ปักชองหายสาบสูญตั้งแต่ตอนฟ้ามืดค่ำ บริวารของกระหม่อมกระทั่งชายเสื้อพวกมันยังกระทบไม่ถูก"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"เด็กร้ายกาจ ข้าชมชอบเด็กผู้นี้ ท่านดูแลมันให้ดีเถอะ"

เยี่ยซู่ตงกล่าวอย่างลังเลว่า

"ฝ่าบาทหมายความว่า..."

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า

"ดูแลให้ดีคือดูแลให้ดี ข้ากล่าวคำไหนคำนั้น"

เยี่ยซู่ตงรีบทูลขออภัยโทษ หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ท่านเยี่ยคล้ายกล่าวไม่จบความ ให้บอกมาอย่างเต็มที่ หากคิดปิดบัง ข้าจะไม่ละเว้น"

เยี่ยซู่ตงแตกตื่นจนรีบโขกศีรษะคำนับ ค่อยกราบทูลว่า

"ฝ่าบาททรงพิจารณา กระหม่อมเคลือบแคลงสงสัยต่อพวกมันทั้งสอง"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยพระพักตร์เป็นปรกติว่า

"ท่านเยี่ยเห็นว่าพวกมันไม่คล้ายทูตจากโคกุเรียว?"

เยี่ยซู่ตงรับคำ หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า

"ใช่มีหลักฐานอันใด?"

เยี่ยซู่ตงรีบกล่าวว่า

"นันล้วนเป็นความรู้สึกของกระหม่อม"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงหนักๆ ว่า

"ท่านเหลิงเคยตรวจสอบมันโดยละเอียด ไม่พบเห็นข้อสงสัยอย่าว่าแต่เฉินลิ่งฟางกับเซียะถิงสือต้องไม่กล้าหลอกข้า เฮอะ ท่านเยี่ยมีการไปมาหาสู่กับภูตบดี ลองจัดให้ทั้งสองพบหน้ากัน พี่เย่อฺมีความสามารถในการพิเคราะห์ผู้คน ไม่มีผู้ใดตบตาเขาได้"

ทรงดำริถึงใบหน้าอันจริงใจของหานป๋อ ตั้งพระทัยว่าหากเด็กน้อยนี้กล้าหลอกลวงพระองค์ ได้แต่ตัดรอนความโปรดปรานส่วนพระองค์ ฆ่ามันทิ้งไป

เยี่ยซู่ตงรับพระบัญชา ในใจกลับครุ่นคิดภูตบดีเพียงรับพระบัญชาพระองค์เพียงพระองค์เดียว ในสายตาของมัน เราเยี่ยซู่ตงมีตำแหน่งใดไหนเลยจัดให้มันพบกับปักมุนจองได้?

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า

"เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงเจ้าเอี้ยนอ๋อง จึงต้องดำเนินการเป็นการลับ

รอจนสบโอกาส ค่อยปฏิบัติการอย่างเฉียบขาด"

เยี่ยซู่ตงใจสั่นสะท้าน เข้าใจความหมายในกระแสรับสั่งของหงอู่ฮ่องเต้

หากเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แสดงว่ามันตระเตรียมก่อกบฏ กระทำปิตุฆาตแล้ว

พริบตานั้นหน้าผากมันปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมออกมา

หงอู่ฮ่องเต้ทรงรวบพระหัตถ์ทั้งสองข้างเข้าหากันเป็นหมัด จากนั้นค่อยทรงคลายออกช้าๆ เปลี่ยนเป็นรับสั่งว่า

"คล้อยดึกแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะ อย่าลืมจัดหาผู้คนมาคุ้มครองเหลียนซิ่วซิ่ว หากนางได้รับความเสียหายเพียงเส้นผม เจ้ากับเหลิงเอี้ยนพากันหิ้วศีรษะมาพบข้า"

รับสั่งตอนท้ายเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด เยี่ยซ่ตงรีบกล่าวว่า

"ฝ่าบาทโปรดวางพระทัย หลวงจีนไร้คำนึงมาถึงนครหลวงแล้ว เมื่อครู่นี้กระหม่อมขอให้หลวงจีนไร้คำนึงกับซาฟังเทียนสำนักเราร่วมกันพิทักษ์บุปผา ต่อให้ มิซีจี ไทโซ หรือเซวียหมิงอี้รุดมา ก็ไม่อาจทำร้ายนางแม้เส้นผม"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัย ตรัสว่า

"ท่านเยี่ยนับเป็นขุนพลคู่ใจของข้าอย่างแท้จริง ที่หายากคือช่างรู้ใจข้านัก โอ หากหลันอี้เรียนรู้จากเจ้าสักสามส่วน สัมพันธภาพระหว่างมันกับข้าคงไม่เป็นเช่นวันนี้"

หลันอี้เป็นแม่ทัพรักษาชายแดน มีเกียรติประวัติในการรบอย่างโชกโชน ทั้งมีมือดีคับคั่ง หลันอี้เองก็เป็นยอดฝีมือ หากนับวิทยายุทธ์ของขุนนางบ้านเมือง ถัดจากภูตบดีก็เป็นมัน หลังจากนั้นจึงเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋อง เหลิงเอี้ยน และเยี่ยซู่ตง แม้แต่หงอู่ฮ่องเต้ทรงกริ่งเกรงต่อยอดขุนพลผู้นี้อยู่สามส่วน

เยี่ยซู่ตงไม่กล้าสอดคำ หลังจากถวายการรับใช้นานปี มันไหนเลยไม่ล่วงรู้พระทัยของหงอู่ฮ่องเต้?

ขณะที่รับสั่งชมเชย ทางที่ดีแสร้งเป็นประหวั่นลนลาน ไม่เช่นนั้นพระองค์จะเข้าพระทัยว่าท่านหลงลำพองแล้ว

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริอีกชั่วขณะ ค่อยเข้าพระทัยว่าควรพักผ่อนแล้ว จึงตรัสว่า

"ท่านเยี่ยกระทำตามที่เห็นสมควรเถอะ ลองหารือกับขันทีซือลี่เจี้ยนว่า เวลาใดสมควรพบกับเหลียนซิ่วซิ่ว และนัดรับประทานอาหารค่ำกับผู้นำสหพันธ์แปดสำนัก เพื่อทำความเข้าใจกว่าเดิม"

จากนั้นทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"บอกต่อพวกมันว่าข้ายังเป็นจูหยวนจางเมื่อสามสิบปีก่อน ไม่ต้องถือมารยาทระหว่างเจ้าชีวิตกับขนนาง"

เยี่ยซู่ตงครุ่นคิด หากเราแจ้งต่อสหพันธ์แปดสำนัก ไม่ต้องยึดถือท่านเป็นฮ่องเต้ ศีรษะของเราคงบอกลากับร่างกายแล้ว

แต่เปลือกนอกแสร้งเป็นสำนึกในพระมหากรุณาคุกเข่าสามครั้งโขกศีรษะเก้าครา ล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร มีความรู้สึกว่าครั้งนี้ผ่านพ้นโดยปลอดภัย ครั้งหน้าใช่โชคดีเช่นนี้หรือไม่?

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอ่อนเพลีย ยกพระหัตถ์ทาบกับพระนลาฏรับสั่งพึมพำว่า

"หากเรายังเป็นจูหยวนจางคนก่อน ไม่ทราบประเสริฐเลิศถึงเพียงไหน?"

ชิฉางเจิงหลังจากแยกทางกับฟงสิงเลี่ยและเจ้าอี้ก็วิ่งตะบึงสู่ทิศทางที่ตั้งทะเลสาบต้งถิง

ในชีวิตมันไม่เคยอารมณ์เสียถึงเพียงนี้มาก่อน

แม้แต่ตอนที่พ่ายแพ้แก่ขุนโจรทมิฬเช่อจุนชิ่น อารมณ์ยังไม่ย่ำแย่ถึงเพียงนี้

ในฐานะชนชาวอธรรม ทุกเช้าตื่นขึ้นมาล้วนนึกขอบคุณที่ตัวเองยังมีชีวิตอยู่

การต่อสู้ช่วงชิงในฝ่ายอธรรมไม่มีสงบได้

ขณะที่คาดคิดไม่ถึงที่สุดคือ ตอนโอบกอดหญิงงามเมืองในหอนางโลม หรือดื่มสุราชามใหญ่รับประทานเนื้อชิ้นโตบนเหลาสุรา ปรากฏนักฆ่าจู่โจมทำร้าย

มันคุ้นกับชีวิตหลั่งเลือดเลียคมดาบ มือจับดาบยาวและคลอเคลียกับหญิงงาม

แต่ว่ามันไม่เคยเผชิญบุคคลอันร้ายกาจเช่นเจินซู่สั้งมาก่อน

ทุกความเคลื่อนไหวของนางล้วนผ่านการใคร่ครวญโดยรอบก่อนอื่นทุ่มกำลังทำลายล้างสำนักตันชิงกับพรรคเซียงสุ่ย ทั้งจบชีวิตดาบมือซ้ายฟงหานกลางถนน

อย่าว่าแต่พลังฝีมือของนางไม่เป็นรองฟางเยี่ยหวี่ มีบุคคลเช่นนี้ช่วยเหลือฟางเยี่ยหวี่ ภายหน้าต่อให้สามารถกำจัดนาง เกรงว่าต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง

นางซุกซ่อนร่องรอยโดยไร้เสียงได้อย่างไร?

หัวงสมองชิฉางเจิงบังเกิดปฏิภาณวูบ พลันชะงักเท้าลง

ยามนี้มันพอดีอยู่บนสันเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง ด้านขวามือแว่วเสียงสุนัขเห่ากระโชก ด้านซ้ายมือที่ห่างไปห้าลี้ปรากฏเป็นสายคาดสีขาวเส้นหนึ่ง นั่นคือแม่น้ำเซียงสุ่ย ซึ่งไหลลงสู่ทะเลสาบต้งถิง

มีแต่ใช้เส้นทางน้ำ จึงสามารถเคลื่อนย้ายไพร่พลมากมายถึงเพียงนี้ไปได้

แน่นอนนี่ยังต้องอาศัยกองเรือและกำลังทหารทางการคุ้มกันกำบัง

ในเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีสายสัมพันธ์กับคนในค่ายพรรค ยากที่จะปกปิดเป็นความลับได้

มีแต่กองทหารที่มาจากต่างถิ่น ถือวินัยอย่างเคร่งครัด จึงรอดพ้นหูตาของชาวยุทธจักรได้

ยามนี้ชิฉางเจิงแน่ใจแล้วว่า พรรคฮวงโหเป็นคนบรรทุกเจินซู่สั้งและพวกจากไป ส่วนทัพเรือของหูเจี๋ยรับหน้าที่คุ้มกันกำบัง

นึกถึงตอนนี้ สร้างความร้อนรุ่มใจแก่ชิฉางเจิงราวถูกไฟสุมพุ่งปราดไปทางแม่น้ำเซียงสุ่ยอย่างสุดกำลัง

ไม่ต้องถามก็ทราบได้ พรรคมังกรพิโรธกำลังยกกำลังมาเจินซู่สั้ง พรรคฮวงโหกับทัพเรือของหูเจี๋ยกลับผนึกกำลังจู่โจม

ชิฉางเจิงไม่ทราบว่าถึงแม้เพิ่มตัวเองเข้าไป จะเกิดผลอันใด แต่ต่อให้สั้จนตัวตาย มันหวังว่าสามารถตายร่วมกับทั้งหมด

ชั่วครู่ให้หลัง ชิฉางเจิงมาถึงฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเซียงสุ่ย ดังนั้นวิ่งเลียบริมน้ำไป

แม่น้ำเซียงสุ่ยไหลหลั่งไม่ขาดสาย เรือประมงจอดเทียบอยู่ริมฝั่ง บนแม่น้ำไม่ปรากฏเงาใบเรือแม้แต่น้อย

ชิฉางเจิงพลุ่งพล่านใจจนคิดแหงนหน้ากู่ร้อง ทั้งนี้เพราะมันทราบว่าตัวเองไปสายก้าวหนึ่ง ไม่มีปัญญาขัดขวางเหตุการณ์อันเลวร้ายได้

ลมกระโชกคลื่นหนุนเนื่อง หัวเรือแหวกฝ่าฟองคลื่นแตกกระจาย

เรือรบหลักของพรรคมังกรพิโรธ ซึ่งประกอบด้วยเรือมังกรพิโรธ เรือมังกรสมุทร และเรือมังกรบิน นำเรือร่วมร้อยลำพาดผ่านทะเลสาบตังถิง มุ่งหน้าสู่เกาะมังกรพิโรธ

เรือรบของพรรคมังกรพิโรธทั้งสามลำนี้มีชื่อในยุทธจักร จัดเป็นเรือหอสูง

เพื่อตอบสนองการศึกสงครามต่างๆ เรือรบมีการจัดแบ่งประเภทใช้ประโยชน์ต่างกัน ชนิดที่ใหญ่สุดคือเรือหอสูง

สถานที่ต่อเรือหอสูงอยู่ที่ฮกเกี้ยนและกว่างตุ้ง ดังนั้นมีอีกชื่อหนึ่งว่าเรือฮกกับเรือกว่าง

เรือประเภทนี้สูงราวกับหอเมือง สามารถบรรทุกผู้คนหลายร้อยคน ส่วนก้นเรียวแหลมหัวเรือกว้าง บวกกับหัวเชิดขึ้นหางสูงโด่กินน้ำลึก สามารถแล่นผ่านท้องทะเล

บนดาดฟ้าประกอบด้วยหอสูงสามชั้น กราบเรือจัดสร้างแผ่นไม้ป้องกัน มั่นคงดั่งกำแพง ภายในเรือมีทั้งสิ้นสี่ชั้น ชั้นล่างสุดสุมก้อนหินท่อนไม้สร้างความมั่นคงให้กับตัวเรือ ลดความกระทบกระเทือนเมื่อเผชิญคลื่นลม

หากกระแสลมหนุนส่ง ขอเพียงเร่งความเร็วกดทับ พอเผชิญกับเรือขนาดเล็กกว่า คล้ายกับล้อรถบดตั๊กแตน เป็นการสู้ด้วยกำลังเรือไม่ต้องใช้กำลังคน

เรือชนิดนี้มีขนาดใหญ่ แรงไฟสูง ทั้งบังเกิดผลในการข่มขวัญศัตรู

เรือรบทั้งสามลำนี้จัดสร้างโดยประมุขพรรคมังกรพิโรธรุ่นก่อนช่างกวนเฟย ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญการรบทางน้ำ มีขนาดเล็กกว่าเรือหอสูงของทางการหนึ่งขนาด บนดาดฟ้าเรือมีหอห้องเพียงสองชั้น ตัวเรือยาวสามสิบวา สองฟากข้างตัวเรือเจาะช่องไว้ สำหรับยื่นพายออกไป มือพายล้วนซ่อนตัวอยู่ในเรือ

ช่วงท้ายเรือไม่เจาะช่องสำหรับยื่นพายออกไป เปลี่ยนเป็นติดตั้งเครื่องจักรสี่ตัว ให้ผู้คนที่ท้ายเรือออกแรงถีบ ใช้เครื่องจักรเร่งสายน้ำหนุนส่งเรือแล่นไปราวติดปีกบิน

เสากระโดงเรือเพิ่มเป็นห้าต้น บวกกับฝีมือการบังคับเรืออัน

สูงส่งสุดยอดของพรรคมังกรพิโรธ จึงสามารถท่องทะยานไปทุกน่านน้ำ แม้แต่ทัพเรือของทางการก็ไม่อาจทำอย่างไรได้

นอกจากเรือรบหลักทั้งสามลำแล้ว รองลงมาเป็นเรือใหญ่ระดับเรือรบยี่สิบห้าลำ ใช้สำหรับจู่โจมทำลายศัตรู ตัวเรือยาวยี่สิบวา กราบเรือสองฟากข้างสร้างเกราะป้องกันเช่นกัน เนื่องจากตัวเรือเตี้ยกว่าช่องเจาะสำหรับยื่นพายออกไปอยู่ใต้เกราะป้องกันสามารถยื่นพายออกบังคับเรือ

เนื่องจากเรือรบชนิดนี้ขาดอำนาจในการข่มขวัญศัตรู บนเกราะป้องกันที่กราบเรือจึงจัดสร้างช่องหน้าต่างหน้าไม้คันธนู สำหรับใช้อาวุธระยะไกลจู่โจมศัตรู

เรือที่เหลืออีกแปดสิบลำ เป็นเรือรบที่มีขนาดเล็กลงไปอีก ประกอบด้วยเรือใหญ่เหิน ปลาเลนบิน และเรือเล็กท่องเป็นหลัก

ลักษณะของเรือเหล่านี้มีขนาดเล็กกว่าเรือรบ จึงมีความคล่องตัวสูง ชนิดที่ตั้งชื่อว่าปลาเลนบิน เนื่องจากกราบเรือซ้ายขวาติดตั้งแผ่นไม้ลอยน้ำลักษณะคล้ายปีกสองข้าง เพิ่มแรงลอยและความสมดุล ถึงแม้อยู่ท่ามกลางคลื่นลมแรง ก็ไม่ต้องวิตกว่าจะพลิกคว่ำ

ยามนี้เรือต่างๆ ของพรรคมังกรพิโรธสาละวนวุ่นวายเป็นการใหญ่

ซ่างกวนอิงยืนอยู่บนเวทีที่ชั้นสองของเรือมังกรพิโรธ ตรวจสอบสภาพการรุดหน้าของกองเรือใต้ราตรีดาว

เรือรบใหญ่น้อยนับร้อยลำไม่ได้จุดโคมไฟ แล่นผ่านผิวทะเลสาบไปโดยไร้เสียง

ทางปีกซ้ายประกอบด้วยเรือมังกรบินและเรือรบสามสิบลำ อยู่ในความดูแลของเหลียงชิวเว่ย ปีกขวาเป็นเรือมังกรสมุทร อยู่ในความรับผิดชอบของขุนพลเก่าที่มีประสบการณ์ช่ำชองผังกว่อจือ

เรือมังกรพิโรธกับเรือรบที่มีขนาดใหญ่กว่าสามสิบกว่าลำบัญชาการอยู่ตรงกลาง

สิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ทุ่มเทกำลังออกทั้งรัง ในใจซ่างกวนอิงทั้งลิงโลดทั้งตึงเครียด

ความคิดคำนึงของมันย้อนกลับไปเมื่อตอนขึ้นเรือล่ำลากับภรรยาแรกวิวาห์ ต้องใจอ่อนลง ลอบร้องในใจ 'วางใจเถอะ เราต้องมีชีวิตกลับไปพบกับท่าน'

ยามนั้นหลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือมาถึงสองฟากข้าง ตี้หวี่สือระบายลมจากปากคำหนึ่ง ยกมือปาดเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก กล่าวว่า

"เรียนปางจู่ (ประมุขพรรค) ทุกประการจัดเตรียมเรียบร้อย"

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสริมว่า

"แผ่นไม้ป้องกันและตัวเรือหุ้มหนังวัวดิบใหม่หมด ทั้งฉาบตัวยาป้องกันไว้ สามารถต้านทานธนูเพลิงกับกระสุนเพลิงของศัตรู"

ซ่างกวนอิงผงกศีรษะเป็นเชิงชมเชย

ควรทราบว่ายุทธการทางน้ำประกอบด้วยการสกัดกั้น พุ่งเข้าชนและจุดไฟเผา ในจำนวนนี้นับยุทธการจุดไฟเผาร้ายกาจที่สุด คิดคลอกข้าศึกมิสู้ใช้อัคคี มักเป็นเครื่องตัดสินผลแพ้ชนะ

เรือรบทั่วไปไม่ว่าหุ้มแผ่นเหล็กป้องกัน หรือติดเหล็กปลายแหลมที่หัวเรือเช่นเรือรบของพรรคมังกรพิโรธ ยังคงสร้างจากไม้เป็นหลัก ทั้งต้องทาน้ำมันถั่งอิ้ว เพื่อแช่อยู่ในน้ำเป็นเวลานาน จึงติดไฟได้โดยง่าย บวกกับประทุนเรือ เส้นเชือก ใบเรือ ไม้กระดานล้วนเป็นเชื้อเพลิงทั้งสิ้น ดังนั้นครั้งกระโน้นเฉินโหย่วเหลียงแม้จัดทัพเรือยิ่งใหญ่เกรียงไกรยังไม่อาจต้านทานยุทธการใช้อัคคีจู่โจมของจูหยวนจางซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากซ่างกวนเฟย เป็นเหตุให้พ่ายแพ้พินาศทั้งเป็นเครื่องชี้ชะตาให้จูหยวนจางก้าวขึ้นครองบัลลังก์

ดังนั้นหากคิดทำสงครามทางน้ำ ก่อนอื่นต้องป้องกันไฟอัคคี

นับตั้งแต่ราชวงศ์ซ้องเป็นต้นมา เรือรบส่วนใหญ่เพิ่มดินเหลวและตัวยา ฉาบทาบนตัวเรือกับหอสูง เพื่อป้องกันการติดไฟ แต่ฉาบทาดินเหลวไม่ติดทนนาน จึงเปลี่ยนเป็นใช้ตัวยาป้องกันไฟนานาชนิดมีชื่อว่าเผิงสว่อเวีย

หลิงจ้านเทียนเป็นผู้ชำนาญการทางด้านนี้ โดยนำสารส้ม ไขขี้ผึ้งและอื่นๆ มาต้มเคี่ยว ใช้แช่สิ่งของต่างๆ บนเรือ ต่อให้ถูกลูกไฟธนูยิงใส่ ก็ไม่ลุกไหม้ ตอนนี้ยังหุ้มด้วยหนังวัวดิบที่ไม่ติดไฟง่าย ฉาบยาป้องกันไฟ ย่อมเพิ่มความปลอดภัยกว่าเดิม

ซ่างกวนอิงกวาดตาไปยังเครื่องยิงดวงไฟที่ติดตั้งอยู่ริมกราบเรือถามว่า

"สถานการณ์เป็นอย่างไร?"

เคล็ดลับสำคัญในการทำศึกอยู่ที่ข้อมูลข่าวสาร

นกพิราบปราดเปรียวพันลี้ของพรรคมังกรพิโรธ สามารถบินระหว่างลำเรือกับลำเรือ ถึงแม้อยู่บนเรือ ยังรับข่าวสารทั้งทางบกและทางทะเลได้ ดังนั้นล่วงรู้สถานการณ์โดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"พวกเราคาดการณ์ไม่ผิด หูเจี๋ยไม่กล้าเสี่ยงกับการสูญเสียเกาะมังกรพิโรธ สั่งระดมเรือรบสร้างแนวป้องกันอยู่ทางฟากตะวันออกของเกาะ แต่ดูจากสถานการณ์ ขอเพียงพวกเราเปลี่ยนทิศทาง แล่นสู่แม่น้ำเซียงสุ่ย พวกมันก็สามารถไล่กวดตามหลังมา ตัดหนทางกลับสู่ทะเลสาบต้งถิงของพวกเรา"

ซ่างกวนอิงถามอีกว่า

"ทางด้านแม่น้ำเซียงสุ่ยเป็นอย่างไร?"

สีหน้าตี้หวี่สือมืดหม่นลง กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ผู้ที่เฝ้าอยู่ปากน้ำเซียงสุ่ย เป็นผู้ช่วยของหูเจี๋ย นามหม่าปู๊เจียน ควบคุมเรือรบสองร้อยกว่าลำ ความจริงไม่น่าวิตก แต่ข้าพเจ้าเพิ่งได้รับรายงานว่า มีเรือรบประจัญบานห้าสิบลำอาศัยความมืดแล่นเลียบแม่น้ำเซียงสุ่ย มุ่งมายังทะเลสาบตังถิง ดูท่าสมควรเป็นกองเรือของพรรคฮวงโห"

หลิงจ้านเทียนแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คงเป็นกองเรือผสมของเจินซู่สั้งกับหูเจี๋ยแล้ว คิดไม่ถึงหูเจี๋ยร่วมมือกับชาวมองโกลจัดการกับพวกเราจริงๆ หากมิใช่ได้รับความเห็นชอบจากจูหยวนจาง แสดงว่าหูเจี๋ยกับเหลิงเอี๋ยนบรรลุข้อตกลงเตรียมก่อการกบฏแล้ว"

ซ่างกวนอิงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"หากพวกเรารุดสู่แม่น้ำเซียงสุ่ยตามแผน เดิมไยมิใช่เผชิญการจู่โจมจากศัตรูที่แล่นล่องมาตามแม่น้ำ?"

หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือย่อมเข้าใจความหมายของซ่างกวนอิง

ระหว่างทำศึกทางน้ำ กระแสน้ำที่ไหลล่องกับย้อนทวน กับกระแสลมที่หนุนส่งและทวนลมล้วนเป็นเครื่องชี้ขาดผลแพ้ชนะ

ครั้งกระโน้นในยุคสมัยเลียดก๊ก ในการศึกระหว่างรัฐอู่กับรัฐฉู่ รัฐอู่ไม่เคยทำสงครามทางน้ำเอาชนะแม้สักครั้งเดียว สาเหตุเป็นเพราะชาวฉู่อาศัยอยู่ทางต้นน้ำ ดังนั้นรัฐอู่สู้รบครั้งใดล้วนปราชัย

ยังมีทิศทางลม ไม่ว่าการยิงธนู ความเร็วของเรือ ใช้อัคคีจู่โจม ผู้ที่ได้รับกระแสลมหนุนส่งย่อมมีเปรียบกว่า

ขงเบ้งอาศัยลมตะวันออก เผากองเรือของโจโฉ เพราะสืบเนื่องจากสาเหตุนี้เอง

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"นี่เป็นเหตุผลที่ข้าพเจ้าหวั่นวิตกว่าหูเจี๋ยจะตัดทางถอยของ

พวกเรา หากพวกเราโจมตีหูเจี๋ย อย่าเพิ่งเอ่ยถึงพวกมันมีเรือรบใหญ่น้อยนับพันลำระหว่างนี้พวกมันยังพักผ่อนออมกำลังอย่างเต็มที่ เตรียมการบุกจู่โจมและตั้งรับอย่างพร้อมสรรพคิดเฝ้ารักษาเกาะมังกรพิโรธย่อมเหลือเฟือเกินพอ”

หลิงจ้านเทียนตัดบทมันว่า

“ครั้งกระโน้นภายใต้การนำของปางจู่ผู้ล่วงลับ เรากับพี่ใหญ่ล่างทำศึกทั่วยุทธจักร ไม่มีครั้งใดที่ใช้คนน้อยสู้พวกมาก เมื่อทำศึกสงครามย่อมมีความเสี่ยง”

ตี้หวี่สือรับคำว่า

“ขอบคุณท่านอารองสั่งสอน”

หลิงจ้านเทียนทอดถอนใจ กล่าวว่า

“ไม่มีผู้ใดทำได้ดีกว่าหวี่สืออีก เพียงแต่ในสถานการณ์รกหรือถอยดี ห้ามมิให้รีรอลังเล ควรกำหนดเป้าหมาย แม้ทราบว่าผิดก็ต้องพลิกจากผิดเป็นถูก จึงไม่ทำลายขวัญของกองทัพ”

หยุดเล็กน้อยจึงตวาดว่า

“ปางจู่ออกคำสั่งเถอะ”

ซ่างกวนอิงเลิกคิ้วขึ้นสูง ออกคำสั่งด้วยเสียงอันดังว่า

“บุกตีเกาะมังกรพิโรธ กอบกู้ชื่อพรรคมังกรพิโรธเรา”

ผู้คนบนเรือรับคำดังกระหึ่ม

เสียงตงตงของกลองศึกพลันดัง

ในเสียงกลองเร่งเร้า ขบวนเรือเปลี่ยนเส้นทางเดินเรือ แล่นสู่ตัวเกาะอันเป็นที่รัก

ฟงสิงเลี่ยโลดแล่นกลางท้องทุ่งอย่างรวดเร็ว

นี่หากเป็นการแข่งขัน ผู้ใดหาสุ่ยโหยวจิงพบก่อน ผู้นั้นเป็น

ฝ่ายชนะ

ถึงแม้ว่าศัตรูออกเดินทางก่อน แต่ฟงสิงเลี่ยไม่หวั่นวิตก ไม่ว่าเจินซู่สั้งมีบริวารที่ถนัดในการสะกดรอย แต่ก็ต้องใช้เวลาในการค้นหาแห่งใดแห่งหนึ่ง อย่าว่าแต่สุ่ยโหยวจิงก็ชำนาญการสะกดรอยย่อมมีความสามารถในการป้องกันตัว

กลัวแต่ว่าสุ่ยโหยวจิงหลบไปยังสถานที่อื่น อย่างนั้นวิธีการติดต่อที่ชิฉางเจิงบอกไว้ก็ไม่ได้ผล มันเองก็ไม่สามารถจับเจ่าเฝ้ารออยู่ที่นั้น หากเป็นเช่นนั้นจึงเป็นความลำบากยากใจ

ไป่ซู่เซียงตายแล้ว มันไม่ต้องการให้เหตุร้ายเกิดแก่คนรักของพันธมิตรอีก

ทันใด บนภูเขาซ้ายบังเกิดเสียงปง แตกตัวเป็นเมฆสีแดงกลุ่มหนึ่ง แล้วค่อยสลายสูญสลาย

ฟงสิงเลี่ยสงสัยใจยิ่ง นี่เป็นพลุไฟของสำนักอธรรมลี้ลับ เหตุใดปรากฏขึ้นในที่นี้?

ภายใต้ความสงสัยอยากรู้ บวกกับเห็นว่าเสียเวลาไม่นานนัก ฟงสิงเลี่ยจึงรีบรุดไป

เมื่อตัดผ่านดงไม้แถบหนึ่ง ปีนป่ายขึ้นเนินลาดเทแถบหนึ่ง เห็นบนสันเขาแตกระเบิดเป็นพลุไฟสีแดงเข้มอีกกลุ่มหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป นี่เป็นวิธีการส่งข่าวจำเพาะของสำนักอธรรมลี้ลับ จึงเร่งความเร็วรุดไป

ฟงสิงเลี่ยขึ้นถึงบนยอดสันเขา เห็นเบื้องบนยืนไว้ด้วยชนชั้นผู้นำของสำนักอธรรมลี้ลับยี่สิบคน ซึ่งรวมทั้งสี่องครักษ์กับหัวหน้าอู่ทั้งเจ็ด ทุกผู้คนหน้าเคร่งขรึมสำรวม คล้ายกำลังรอคอยผู้ใด

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงว่าจะพบพานพวกมันในที่นี้ ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง กระโดดลงยังเบื้องหน้าทุกผู้คน น้อมกายคารวะกล่าวว่า

“ท่านอาทุกท่าน ไม่ได้พบกันนานแล้ว”

ทุกผู้คนมีสีหน้ายินดี คุกเข่าลงร้องเรียกว่า

“เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) บริวารเสาะหาท่านอย่างยากเย็นนัก”

ฟงสิงเลี่ยทวนคำ “เหมินจู่” อย่างงุนงง หนึ่งในสื่องครักษ์ฉายา ซ่อนดาบในรอยยิ้มชางเหลียงกล่าวว่า

“พวกเราพอทราบข่าวเหมินจู่กลับเข้ายุทธจักรประกาศศักดา ก็ระดมมือดีออกหาตัวเหมินจู่ น่าเสียดายที่มาสายก้าวหนึ่ง ไม่ทันเข้าร่วมการศึกที่ถนนเริงรมย์ ต่อมาได้รับรายงานว่าเหมินจู่มุ่งสู่ชานเมือง ทั้งทราบว่าคนของฟางเยี่ยหวี่เคลื่อนกำลังมาทางด้านนี้ จึงเสี่ยงตายสืบเสาะมา ตอนนี้สามารถพบพานเหมินจู่ แสดงว่าดวงชะตาพวกเรายังไม่สิ้น เหมินจู่สามารถกอบกู้สำนักคืนมา”

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าออกจากสำนักอธรรมลี้ลับตั้งแต่แรก ไม่มีคุณสมบัติเป็นเจ้าสำนักพวกท่านแล้ว”

องครักษ์อันดับหนึ่ง ซึ่งมีอายุสูงวัยที่สุดฉายากระบองกำหนดฟ้าเจิ้นกวงเอี๋ยนกล่าวว่า

“ลี่เหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ลี่) มอบทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะแก่เหมินจู่ แสดงว่ารับเหมินจู่เข้าสำนักใหม่ อีกทั้งเหมินจู่คงไม่อาจหักใจทนดูกิจการที่ลี่เหมินจู่ก่อร่างสร้างขึ้นต้องสิ้นสลายไปกระมัง?”

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความคิดขัดแย้งขึ้น หากรับสำนักอธรรมลี้ลับเอาไว้ จะมีขุมกำลังเพิ่มขึ้น ใช้จัดการกับเจินซู่สั้ง แต่ตนเองไม่มีความกระตือรือร้นสนใจต่อตำแหน่งหน้าที่เจ้าสำนัก อย่าว่าแต่คนเหล่านี้เป็นชาวมิจฉาชีพ ไม่มีคนดีงาม หากควบคุมพวกมันไม่ได้ ปล่อยให้เที่ยวก่อการร้าย มันไยมิใช่กลายเป็นคนบาป

หนึ่งในเจ็ดหัวหน้าอู่ ฉายาอสนีบาตเพลิงลั่วหม่าซันโชกศีรษะ

สามครา กล่าวว่า

"พวกเราทราบสาเหตุที่เหมินจู่ลังเล เพราะกลัวว่าอุดมการณ์ไม่ตรงกัน ยากจะอยู่ร่วมรวมกัน ดังนั้นก่อนที่จะออกตามหาเหมินจู่ พวกเราได้ร่วมกันกรีดเลือดเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง สาบานว่าจะปฏิบัติตามกฎที่เหมินจู่ตราไว้ เพียงหวังให้เหมินจู่นำพวกเราล้างแค้นชำระอาฆาตให้กับลี่เหมินจู่ หลังจากนั้นจะสลายตัวพวกเราหรือไม่แล้วแต่เหมินจู่ตัดสินใจ"

กระบองกำหนดฟ้าเจิ้นกวงเอี๋ยนล้วงจดหมายเลือดจากอกเสื้อยกชูขึ้นเหนือศีรษะ

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความพลุ่งพลาน รับจดหมายเลือดมาร้องว่า

"ตกลง พวกท่านลุกขึ้น เราฟงสิงเลี่ยจะสืบตำแหน่งเจ้าสำนักอธรรมลี้ลับต่อจากอาจารย์ผู้ล่วงลับ"

ทุกผู้คนโห่ร้องด้วยความยินดี ผุดลุกขึ้นยืน

มีคำกล่าวไว้รวมกันเข้มแข็ง แบ่งแยกกลายเป็นอ่อนแอ สำนักอธรรมลี้ลับเพาะสร้างศัตรูมากมาย ไม่ทราบล่วงเกินผู้คนเท่าใด เมื่อปราศจากต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งใบเช่นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ บวกกับแยกย้ายกระจัดกระจาย ทุกวี่วันต้องกลัวว่าผู้คนสืบเสาะมา ความปีติยินดีของพวกมันย่อมมีเหตุผล

ฟงสิงเลี่ยมีลักษณะของผู้นำ พอตกลงใจลักษณะท่าทางก็เปลี่ยนไป ถามว่า

"บุคคลอื่นอยู่ที่ใด?"

หัวหน้าอู่อีกผู้หนึ่งฉายาธนูฉีกภูเขาเชี่ยจีกล่าวว่า

"มือดีในสำนักเกือบสี่ร้อยคนและเรือรบอีกสิบกว่าลำ ล้วนรวมอยู่ที่ท่าข้ามสือโถวแม่น้ำเซียงสุ่ย ขอเพียงเหมินจู่ออกคำสั่งคำหนึ่งก็จะมุ่งสู่ทะเลสาบต้งถิง เข้าร่วมการประจัญบานระหว่างพรรคมังกรพิโรธ

กับทัพเรือของหูเจี๋ยและพรรคฮวงโห”

ฟงสิงเลี่ยร้องคำ “ว่ากระไร?” องครักษ์อีกคนหนึ่งซึ่งได้ชื่อว่าเป็นมันสมองของสำนักนามสืออู่อี้จึงอธิบายสถานการณ์ที่ทะเลสาบตังถิงให้ทราบ

ฟงสิงเลี่ยรับฟังจนขมวดคิ้วทอดถอนใจ กล่าวว่า

“น่าเสียดายที่ตอนนี้ข้าพเจ้ามีภารกิจรีบด่วน ไหนเลยปลีกตัวไปช่วยเหลือได้?”

พลางบอกเรื่องของสุ่ยโหยวจิงออกไป ซ่อนดาบในรอยยิ้มซางเหลียงกล่าวว่า

“แม่นางสุ่ยคงตกไปในมือศัตรู จากคำรายงานของสายสืบเมื่อหนึ่งชั่วยามก่อนมีกำลังขบวนหนึ่งกลับมาจากทิศทางที่เหมินจู่เอ่ยถึง บนหลังม้าตัวหนึ่งนั่งไว้ด้วยหญิงสาวนางหนึ่ง แสดงว่าถูกสยบจุดไว้ ดีที่เหมินจู่พบพานพวกเรา ไม่เช่นนั้นคงรุดไปเสียเที่ยวเปล่า”

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงว่าคนของเจินซู่สั้งปฏิบัติการรวดเร็วถึงเพียงนี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

“พวกเรารีบรุดไปช่วยคน เรื่องทะเลสาบตังถิง รอจนช่วยเหลือแม่นางสุ่ยออกมาแล้วค่อยว่ากล่าว”

ทุกผู้คนรับคำโดยพร้อมเพรียง

การต่อกลอน

หานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพกความท้อแท้กลับมายังเรือน รับรองอาคันตุกะริมทะเลสาบม่อโฉว ฟั่นป้ารีบเข้ามารับหน้า กล่าวว่า

"ฮูหยินทั้งสามและคุณหนูไป่ล้วนรอจนร้อนรุ่มใจยิ่ง"

หานป่อยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าคุณหนูไป่เป็นใคร กล่าวอย่างงุนงงว่า

"คุณหนูไป่อันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกระทั่งศอกใส่มัน กล่าวอย่างรำคาญว่า

"ท่านรู้จักคุณหนูไป่มากมายนักหรือ? ย่อมเป็นไป่ฟางหัว ไม่แน่ว่านางได้รับคำสั่งภูตบดีมาหาท่านกลางดึก"

หานป่อได้รับบทเรียนจากครั้งก่อน ไม่กล้าไปพบกับไป่ฟางหัวในบัดดล สั่งให้ฟั่นป้าแจ้งต่อนางว่ามันผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วค่อยไปพบนาง จากนั้นกล่าวเป็นเชิงข่มขู่ต่อโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ท่านเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปอธิบายรอยฝ่ามือบนใบหน้ากับพี่สาว

ทั้งสาม หากพวกนางไม่พอใจต่อคำอธิบายของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน”

หลังจากเสียเวลาอธิบายบอกกล่าว หานป๋อค่อยผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ออกไปพบกับไป่ฟางหัวที่ห้องโถงรับแขก

ไป่ฟางหัวพอพบหน้าหานป๋อ กล่าวตัดพ้อว่า

“ท่านไปที่ใดแล้ว เป็นเหตุให้ผู้อื่นนั่งรอคอย”

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง นางมิใช่บอกว่ากลัวพบหน้ามันอีกจนยิ่งถลำยิ่งจมลึกหรอกหรือ เหตุใดตอนนี้จึงกระเง้ากระงอดราวกับไม่มีเรื่องราวใด?

แต่ว่ามันไม่อาจทนเห็นหญิงงามที่สุด พอเห็นนางทำท่าน่าเวทนากระดูกก็อ่อนระทวย ทรุดนั่งลงที่ข้างกายนางอย่างยิ้มแย้ม

ปรากฏหญิงรับใช้ที่ลืมตางัวเงีย ฝืนใจถ่างตายกน้ำชามาต้อนรับ

หานป๋อดื่มน้ำชาดับกระหายติดต่อกันสองถ้วยขับไล่หญิงรับใช้ออกไป เห็นไป่ฟางหัวมองดูรอยฝ่ามือบนใบหน้ามัน ต้องหน้าแดงวูบหนึ่งกล่าวว่า

“นี่เป็นเพียงอุบัติเหตุ แม่นางไป่อย่าได้คิดเฉไฉไป”

ไป่ฟางหัวเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

“ท่านทางที่ดีระมัดระวังไว้ มหาโจรเด็ดบุปผาฉายาเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้มาถึงนครหลวง ตอนนี้ชาวยุทธจักรและเจ้าหน้าที่ทางการต่างกระเหี้ยนกระหือรือคิดจับตัวมัน หากถูกผู้คนเข้าใจผิดคิดว่าท่านคือเซวียหมิงอี้ ก็ย่ำแย่แล้ว”

หานป๋อไม่เห็นเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้อยู่ในสายตา หันเหหัวเรื่องว่า

“แม่นางไป่มาหาเราใต้เท้ามีกิจธุระใด?”

ไป่ฟางหัวหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไหนเลยมีคนเรียกตัวเองเป็นใต้เท้า ดูท่าภาษาฮั่นของท่านทูตมีปัญหาอยู่บ้าง"

หานป่อเห็นนางแย้มยิ้มดุจดอกรักเร่เบ่งบาน พลันบังเกิดราคะจิตขึ้น ยื่นหน้าเข้าไปกล่าวเบาๆ ว่า

"ไม่พบหน้าเป็นเวลานาน จูบปากกันก่อนได้หรือไม่?"

สีหน้าไป่ฟางหัวปรากฏแววหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ครั้งนี้ผู้อื่นมาด้วยเรื่องสำคัญ"

หานป่อเห็นนางยามเจรจาเวลาแง่งอน ล้วนเต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจ จึงกล่าวกะลิ้มกะเหลี่ยว่า

"จูบเบาๆ ครั้งเดียว ให้ข้าพเจ้าลิ้มรสชาติแดงของแม่นางก็ตระหนี่ด้วยหรือ?"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง ยื่นริมฝีปากมาแตะสัมผัสกับฝีปากมันราวแมลงปอแตะผิวน้ำคราหนึ่ง

หานป่อไม่ทันเตรียมตัวมาก่อน ขณะจะจูบตอบ นางก็ถอนตัวกลับไป ต้องถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ท่านเคยได้ยินคำ 'ขืนใจ' มาหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมเคยได้ยินมา แต่หากลัวไม่ โอ ข้าพเจ้าไม่ได้เบิกบานใจเช่นนี้มานานแล้ว"

หานป่อยินดียิ่ง ขณะจะใช้ฝีปากล่อลวงนางไปหาความ "เบิกบานใจ" ไป่ฟางหัวชิงกล่าวว่า

"การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ เพราะได้รับคำสั่งภูตบดี เชิญท่านไปพบปะสนทนาที่คฤหาสน์ภูตบดีหลังการเข้าเฝ้าช่วงเช้า"

หานป่อเย็นเฉียบไปทั้งร่าง เพลิงราคะมอดดับหมดสิ้น

หากมันนำรอยฝ่ามือนี้ไปเข้าพบภูตบดีซวีเย่อฺ่ มิใช่บอกต่อผู้คนว่ามันคือหานป๋อหรอกหรือ? อย่าว่าแต่ด้วยสายตาของภูตบดี มองปราดเดียวก็ทราบว่ามันเป็นใคร เมื่อถึงเวลาจะทำอย่างไร?

ภูตบดีซวีเย่อฺ่ไม่อาจตอแยได้ ความน่ากลัวของเฒ่าทารกนี้หาด้อยกว่าผังปานกับหลี่เช่อเม่ยไม่

ดีที่พอครุ่นคิดดู หากโจรท่องโดดเดี่ยวคาดการณ์ไม่ผิด ไป่ฟางหัวดูออกแต่แรกว่ามันเป็นใคร อย่างนั้นภูตบดีสมควรทราบเช่นกัน

ภูตบดีซวีเย่อฺ่ต้องการพบพวกมันด้วยเรื่องใด?

สวรรค์ หากโจรท่องโดดเดี่ยวคาดเดาผิด ไป่ฟางหัวเชื่อว่ามันเป็นทูตโคกุเรียว อย่างนั้นพรุ่งนี้ไยมิใช่ย่ำแย่แล้ว?

ภูตบดียามโกรธเกรี้ยวเท่ากับหลี่เช่อเม่ยโกรธเกรี้ยว หาใช่เรื่องล้อเล่นไม่

ไป่ฟางหัวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“ท่านทูตคิดอะไร?”

หานป๋อแทบตอบคำถามนี้ไม่ได้ ทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

“มีคนบอกต่อข้าพเจ้าว่าแม่นางไป่เป็นคนของภูตบดี ตอนแรกข้าพเจ้ายังไม่เชื่อ ตอนนี้ดูท่า...เฮอะ”

ไป่ฟางหัวก้มศีรษะ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“หากท่านทูตไม่บอกให้ชัดเจนว่า ‘คนของภูตบดี’ หมายถึงอะไร ฟางหัวต้องไม่ยอมปล่อยปละละเว้นท่าน”

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“ย่อมหมายถึงความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี”

เสียงฉาดดังสดใส ข้างแกมอีกข้างหนึ่งของหานป๋อเพิ่มรอยฝ่ามืออีกรอยหนึ่งขึ้น

ไป่ฟางหัวร้องไห้ออกมา กล่าวว่า

"นี่เป็นการลบหลู่ฟางหัว ทั้งเป็นการลบหลู่ต่อท่านพ่อบุญธรรมเรา"

หานป๋อลูบคลำใบหน้าที่ถูกไป่ฟางหัวตบจนแสบร้อนวูบวาบลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

หากบอกว่ามีเรื่องที่สร้างความกระอักกระอ่วนกว่าบนใบหน้าเพิ่มรอยฝ่ามือรอยหนึ่ง คงเป็นการเพิ่มรอยฝ่ามือสองรอยแล้ว

แต่มันพอฟังคำเปิดอกของไป่ฟางหัว ถึงกับสลัดลืมเลือนถึงรอยฝ่ามือหนึ่งรอยหรือสองรอยไปผุดลุกขึ้นมาถึงข้างเก้าอี้ของไป่ฟางหัว คุกเข่าลงข้างหนึ่ง ยื่นมือลูบคลำกระโปรงเหนือเข่าของนาง กล่าวว่า

"เป็นผู้น้อยไม่ดี หลงเชื่อคำเล่าลือ ที่แท้ภูตบดีเป็นบิดาบุญธรรมท่าน ท่านผู้เฒ่ากับบุตรีบุญธรรมสมควร...สมควรไม่กระมัง?"

ไป่ฟางหัวเบิกตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตา กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านว่าอะไร?"

หานป๋อแตกตื่นจนยกมือปิดแก้ม กลัวพกพารอยฝ่ามือรอยที่สามเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"อภัยที่ข้าพเจ้าเป็นเด็กไม่รู้ความ ไม่เข้าใจความสัมพันธ์ทางเครือญาติมาก่อน"

มันเป็นกำพร้าตั้งแต่เล็ก ย่อมไม่ทราบได้

ไป่ฟางหัวชมดท่วงท่าอันโง่งมของมัน จนแย้มยิ้มทั้งน้ำตา กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ปรกติฉลาดหลักแหลม เวลาเลอะเลือนงมงาย ยังเลอะเลือนงมงายกว่าผู้ใด สรุปแล้ว ฟางหัวกับท่านพ่อบุญธรรมไม่ละอายต่อฟ้าและดิน อืมม์ เจ็บหรือไม่?"

พลางยื่นมือเรียวงามออกลูบคลำใบหน้าข้างที่ถูกตบของมันด้วยความรักเวทนา

หานป๋อฉวยโอกาสกุมมืออีกข้างหนึ่งของนางไว้ กล่าวว่า
"บอกว่าไม่เจ็บแสดงว่าพูดปด ท่านต้องชดใช้ให้ดี"
ไป่ฟางหัวตาทอประกายความรัก กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า
"ชดใช้เช่นนี้ดีหรือไม่?"

พลางโน้มหน้าลงมา ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากของมัน นางจูบอย่างแผ่วเบายิ่ง นุ่มนวลยิ่ง ชุ่มชื้นยิ่ง

ขวัญวิญญาณของหานป๋อโบยบินจากร่าง กลับไม่ฉวยโอกาสลงมือลวนลาม เพียงสัมผัสกับรสชาติอันวาบหวาม ทั้งหวานกว่าน้ำตาลอย่างซึมเซา

ไป่ฟางหัวถอนริมฝีปากกลับไป กล่าวเบาๆ ว่า
"ใต้เท้า ฟางหัวต้องไปแล้ว ดึกมากแล้ว"
หานป๋อกล่าวอย่างงนงงว่า
"ดึกมากแล้ว? ใกล้ฟ้าสางต่างหาก"
ไป่ฟางหัวผลักไสมันออกยืดกายขึ้น หัวร่อพลางกล่าวว่า
"ขณะที่อยู่กับท่าน เวลาผ่านไปเร็วยิ่ง"
หานป๋อหวนนึกถึงจั่วซือและพวกทั้งสาม ไหนเลยกล้ารั้งนางเอาไว้ ขณะครุ่นคิดว่าจะอธิบายรอยฝ่ามือใหม่รอยนี้ต่อสตรีทั้งสามอย่างไร ที่ข้างหูแว่วเสียงไป่ฟางหัวดังว่า
"หลังจากเข้าเฝ้าช่วงเช้า ภตบดีจะใช้คนขับรถไปรอรับท่านที่สะพานห้ามังกรนอก ท่านผู้เฒ่าแจ้งต่อขันทีซือลี่เจี้ยนแล้วว่า ก่อนอาหารเที่ยงวันพรุ่งนี้ท่านไม่รับงานเลี้ยงรับรองใด"

หานป๋อรับคำอย่างซึมเซา ใบหน้าไป่ฟางหัวปรากฏรอยยิ้มอันลึกล้ำสุดหยั่งคาดขึ้น แววตาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน ขบริมฝีปากกล่าวเบาๆ ว่า
"ไม่ส่งข้าพเจ้าถึงรถนอกประตูหรือ?"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

“แควันท่านมิใช่มีคำ ‘ส่งนงรามพันเชียะในที่สุดต้องจูบลาจาก’ หรอกหรือ?”

ไป่ฟางหัวหัวร่อจนฟุบหน้ากับหัวไหล่หานป๋อ กล่าวว่า

“ฟางหัวแทบขาดใจแล้ว”

ก่อนที่หานป๋อจะจุมพิตริมฝีปากนาง นางชิงล่าถอยออกไปเดินไปที่ประตูพลางกล่าวว่า

“หากท่านไม่กลัวถูกสายตาสิบกว่าคู่จับจ้องมองก็จูบจนพอใจเถอะ”

หานป๋อติดตามอยู่ด้านหลังนาง กล่าวว่า

“ท่านไฉนไม่เอ่ยถึงโสมวิเศษ?”

ไป่ฟางหัวเดินพลางกล่าวว่า

“ไม่ต้องแล้ว ข้าพเจ้าความจริงคิดร้องขอให้กับท่านพ่อบุญธรรมแต่เที่ยงวันนี้ฝ่าบาทให้คนส่งโสมวิเศษมาต้นหนึ่ง ท่านเก็บไว้ติดสินบนแก่ผู้อื่นเถอะ”

หานป๋อเป็นเพื่อนนางถึงลานตีกหน้าของเรือนรับรองอาคันตุกะต้องงงงันวูบใหญ่

รถม้าที่จอดรอนาง นอกจากชายฉกรรจ์ที่เป็นคนขับสองคนแล้วยังมีองครักษ์ชุดรัดกุมเกือบสิบคน ทุกคนขมับนูนสูงเด่น แสดงว่ากอปรด้วยวิชากำลังภายในกับกำลังภายนอก

บุคคลเช่นนี้ยามปรกติคิดเสาะหาสักคนหนึ่งยังไม่ง่ายดาย ตอนนี้พลันปรากฏขึ้นแปดเก้าคน ทั้งเป็นเพียงองครักษ์อารักขา จากข้อนี้เป็นที่ทราบได้ว่า ภูตบดีซวีเย่ออู๋มีขุมกำลังกล้าแข็งเพียงไหน

มิน่าเล่าแม้แต่หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางยังทรงแบ่งปันโสมวิเศษหมื่นปีแก่มันต้นหนึ่ง

หานป๋อยังทราบว่าไม่มีโอกาสจูบหญิงงามที่มากด้วยประสบการณ์ด้านบุรุษสตรีนางนี้อีก ได้แต่ถอนหายใจกล่าวว่า

"แม่นางไป่วางก้ามเขื่องโขนัก เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าต้องเฝ้ารอจูบต่อไป คืนนี้ต้องป่วยเป็นโรคหลงรักข้างเดียวอีก"

ไป่ฟางหัวเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าหลงรักข้างเดียว? ท่านล่วงรู้จิตใจผู้อื่นหรือ?"

พลางเลิกชายกระโปรงขึ้นเล็กน้อย ก้าวลงบันไดเดินไปยังรถม้า เหล่าชายฉกรรจ์ยืนสำรวม แสดงความเคารพต่อทั้งสอง ไป่ฟางหัวมาถึงข้างรถม้า ย่อมมีคนเปิดประตูให้นางเข้าไป หานป๋อเกาะอยู่ข้างหน้าต่างรถ มองดูไป่ฟางหัวนั่งลง ถามเบาๆ ว่า

"พรุ่งนี้จะได้พบท่านหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวยิ้มพลางกล่าวว่า

"พรุ่งนี้มิใช่ทราบได้หรอกหรือ?"

ต่อจากนั้นอธิบายว่า

"มิใช่ผู้อื่นวางก้ามเขื่องโข หากแต่ตอนนี้สตรีในนครหลวงล้วนหวาดหวั่นวิตก ภูตบดีเป็นห่วงบุตรีบุญธรรม จึงจัดส่งผู้คนมากมายติดตามอยู่ข้างกายฟางหัว"

เอ่ยถึงตอนนี้หัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หญิงสาวในนครหลวงล้วนมีความคิดขัดแย้ง ทั้งกลัวเซวียหมิงอี้ปีนป่ายขึ้นเตียง แต่ก็กลัวมันไม่ยอมเคาะประตูหน้าต่าง"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"กลัวมันขึ้นเตียงสามารถเข้าใจได้ เหตุใดกลัวมันไม่มาเคาะประตูด้วย?"

ไป่ฟางหัวเม้มปากหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

“ที่แล้วมาผู้ที่เซวียหมิงอี้พึงตาต้องใจ ล้วนเป็นหญิงงามอันเลื่องชื่อ หากมันไม่บังเกิดความสนใจ ไยมิใช่ไม่บรรลุบรรทัดฐานของหญิงงาม? ลาก่อนท่านทูต”

รถม้าแล่นออกไป เหล่าชายฉกรรจ์ก็พากันขึ้นม้า ติดตามอารักขา

หานป่อค่อยเรียกขวัญวิญญาณกลับมา เดินเข้าเรือนรับรองอาคันตุกะ ลอบร้องในใจ ‘นางปีศาจร้ายกาจนัก’

ชิฉางเจิงวิ่งเลียบริมฝั่งเป็นเวลาสองชั่วยาม มิอาจไม่ชะลอความเร็วลง ไม่เช่นนั้นหากวิ่งเช่นนี้ถึงทะเลสาบตังถิง ต่อให้ไม่เหน็ดเหนื่อยขาดใจตาย ก็ไม่มีเรี่ยวแรงเสี่ยงชีวิตกับศัตรแล้ว

ยามนั้นตอนบนของแม่น้ำปรากฏเรือใหญ่ลำหนึ่งกางใบกินลมเต็มที่ แล่นมาอย่างรวดเร็ว

ชิฉางเจิงประหลาดใจยิ่ง ผู้คนบนเรือคงมีเรื่องสำคัญ ไม่เช่นนั้นคงไม่เดินเรือกลางวิกาล

มันไม่ขบคิดใคร่ครวญ สำรวจพื้นที่สองฟากฝั่ง รุดขึ้นบนสันเขาลูกหนึ่ง ปีนป่ายขึ้นต้นไม้ใหญ่ ซึ่งยื่นกิ่งขวางถึงริมน้ำ สะกิดเท้าโถมเข้าหาเรือใหญ่

ให้เรือส่งมันสักระยะทางหนึ่งเถอะ

ชิฉางเจิงทิ้งตัวลงบนหลังคาห้องท้องเรืออย่างปลอดภัย พลิกตัวคราหนึ่งลงมาบนดาดฟ้าชั้นล่าง ถลันวูบไปยังเงามืด พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนสองคนผลักประตูห้องท้องเรือออกมาที่ดาดฟ้า

ชิฉางเจิงลอบประหลาดใจ ดึกป่านนี้ไม่เข้านอน มายังดาดฟ้าทำอะไร?

มันบังคับลมหายใจจนแทบไม่มี ฟังจากเสียงฝีเท้าของฝ่ายตรงข้าม แสดงว่าคนทั้งสองล้วนมีวิทยายุทธ์ติดตัว หนึ่งในสองยังมีกำลังภายในกล้าแข็งยิ่ง

สุ้มเสียงหนึ่งคล้ายมีอายุสูงวัยกล่าวว่า

"ต้องขออภัยยิ่ง เรานอนไม่หลับ ฉุดลากพี่เสี้ยงมาดื่มสุราเป็นเพื่อนตลอดราตรี ทอดทิ้งฮูหยินท่านอยู่คนเดียว"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"พวกเราเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ภายในสี่วันคงบรรลุถึงนครหลวง หวังว่าฝ่าบาทไม่ตำหนิเรามาสาย หากทราบเช่นนี้คงไม่ไปเยี่ยมสหายที่เมืองเหิงโจว จะได้ไม่ต้องรีบรุดเดินทางเช่นนี้ ทั้งยังพลาดโอกาสรับราชโองการในบ้าน"

บุรุษแซ่เสียงนนยมพลางกล่าววา

"พี่หานวางใจ พวกเราเป็นคนของสหพันธ์แปดสำนัก จูหยวนจางคงไว้หน้าพวกเราบ้าง อย่าว่าแต่เราใช้คนไปรายงานต่อเยี่ยซู่ตงที่นครหลวง ขอให้กราบทูลต่อฝ่าบาท ฝ่าบาทคงไม่โทษว่าท่าน"

สุ้มเสียงของมันอ่อนโยนนุ่มนวล น่าฟังยิ่งนัก

ชายชราแซ่หานทอดถอนใจ กล่าวว่า

"การเดินทางครั้งนี้ไม่ทราบเป็นโชคหรือเคราะห์ ท่านก็ทราบว่าฝ่าบาทเป็นบุคคลเยี่ยงไร หากผิดพลาดถูกฟาดโบยก้น ยังถือว่าโชคดี"

บุรุษแซ่เสี้ยงนั้นกล่าวว่า

"เราเข้าใจความรู้สึกของพี่หาน ไม่ว่าอย่างไรฝ่าบาททรงเลือกพี่หานไปรับตำแหน่ง คงต้องการพึ่งพาประสบการณ์ในการดูแลสมบัติของพี่หาน พี่หานเป็นเศรษฐีเมืองอู่ชาง ผู้ใดไม่ทราบว่าท่านดำเนินธุรกิจได้เจริญก้าวหน้านัก"

ชิฉางเจิงที่ซ่อนตัวอยู่สมองลั่นอึงอล ทราบว่าคนที่สนทนากัน

ทั้งสอง หนึ่งเป็นประมุขตึกตระกูลหานนามหานเทียนเต๋อ อีกคนหนึ่งเป็นผู้นำชาติตระกูลวรรณศิลป์เสี้ยงชิงชิว

สวรรค์ มันมาถึงเรือใหญ่ตระกูลหาน ไม่ทราบคุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อใช่อยู่บนเรือหรือไม่?

แว่วเสียงประมุขตึกตระกูลหานกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าฝ่าบาททรงพึ่งความรู้ความสามารถของเราหรือเกรงว่าหมายตาทรัพย์สมบัติของเราต่างหาก ฟังว่านครหลวงมีงานก่อสร้างขนาดใหญ่หลายรายการ ต้องใช้เงินจำนวนมาก โดยเฉพาะพระสุสานหมิงหลิงซึ่งเริ่มก่อสร้าง ยิ่งต้องใช้เงินเป็นพิเศษ คราครั้งนี้เราถูกเรียกตัวขึ้นนครหลวง รับตำแหน่งเล็กๆ ในลิ่วปู้ (หกกรม) หากเราไม่บริจาคเงินทอง เกรงว่ายากผ่านวันเวลาได้"

เสี้ยงชิงชิวหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พี่หานรู้จักคิดอ่านเช่นนี้ เราก็วางใจแล้ว เพราะว่าท่านเริ่มเรียนรู้ถึงพระทัยฝ่าบาท"

ประมุขตึกตระกูลหานทอดถอนใจ กล่าวว่า

"พี่ใหญ่เรายังไม่มีข่าวคราวใด ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี เราไหนเลยมีกะใจรับราชการเป็นขุนนาง?"

เสี้ยงชิงชิวกล่าวว่า

"เรื่องนี้ขบคิดมากความก็เปล่าประโยชน์ หลังจากไปถึงนครหลวงพี่หานโปรดจำไว้ว่าอย่าใกล้ชิดกับหูอุ้ยหยงเกินไป ตอนนี้ทุกผู้คนคาดคิดว่าฝ่าบาททรงฟื้นฟูลิ่วปู้ (หกกรม) ยกฐานะของทั้งหกกรมสูงขึ้นเพื่อลิดรอนอำนาจของหูอุ้ยหยง..."

ชิฉางเจิงไม่มีอารมณ์รับฟังสืบต่อ กระโดดขึ้นบนหลังคาห้องท้องเรือ หัวใจเต้นตูมตาม เฝ้าครุ่นคิด 'หากหานฮุ่ยจื่ออยู่บนเรือ ตอนนี้คงนอนหลับฝันดี เราเหล่าชิจะเข้าไปมองดูนางแวบหนึ่ง...'

มันใช้ออกด้วยท่วงท่าตาขอทองห้อยเกี่ยวย้อนใช้สองเท้ายึดเกี่ยวกับหลังคาห้องท้องเรือ ห้อยหัวลงไป มองลอดหน้าต่างห้องท้องเรือเข้าไปทีละบาน

เมื่อแอบมองถึงหน้าต่างบานที่สอง ภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องว่า

"หานป๋อตาย อย่าได้ขู่ขวัญข้าพเจ้า อย่างมากผู้อื่นเล่นเป็นเพื่อนท่าน"

ชิฉางเจิงงงงันวูบใหญ่ ผู้ใดนอนละเมอถึงหานป๋อ?

จิตใจมันจดจ่ออยู่กับหานฮุ่ยจื่อ ไม่มีเวลาสืบสาว เคลื่อนตัวไปยังหน้าต่างอีกบานหนึ่ง

กลิ่นหอมสดชื่นของดอกมะลิโชยมาปะทะจมูก เป็นกลิ่นเดียวกับที่อยู่ในห้องส่วนตัวของหานฮุ่ยจื่อในตึกตระกูลหาน

ชิฉางเจิงยินดียิ่ง ใช้ฝีมือของชาวยุทธจักรงัดแงะหน้าต่างพลิกตัวเข้าไป

ภายใต้สายตาที่มองเห็นภาพในความมืดของมัน ภายในห้องท้องเรือตกแต่งอย่างมีรสนิยม ให้ความรู้สึกสุขสบายแก่ผู้คน

ชิฉางเจิงสำนึกตัวว่า ในชีวิตไม่มีความสามารถตกแต่งห้องหับเช่นนี้ อดบังเกิดความรู้สึกละอายในตัวเองมิได้

เตียงงาช้างปล่อยม่านมุ้งลง ภายในบังเกิดเสียงลมหายใจที่แผ่วเบาและกระชั้นเล็กน้อยของหานฮุ่ยจื่อดังลอดออกมา

ดูท่านางกำลังฝันร้าย

ชิฉางเจิงบังเกิดความรักเวทนาประดังขึ้นดุจน้ำป่า เคลื่อนตัวถึงหัวเตียง ยื่นมือที่สั่นระริกเลิกม่านมุ้งขึ้น

หานฮุ่ยจื่อเตะผ้าห่มออก ผมยาวสยายบนปลอกหมอน บนใบหน้าปรากฏคราบน้ำตา

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน ยื่นมือดึงผ้าห่มขึ้นมาให้กับนาง เพื่อมิให้ถูกความเย็นในฤดูสารทแทรกซึม

หานฮุ่ยจื่อพลันรำพึงเบาๆ ว่า

"ชิฉางเจิง ท่านใจดำอำมหิตนัก"

ชิฉางเจิงสะท้านทั้งร่าง ไม่อาจหักห้ามความรู้สึกอันรุนแรงได้โถมขึ้นเตียงไปกอดรัดนางแนบแน่น

หานฮุ่ยจื่อสะดุ้งตื่นขึ้น ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนไม่ทันส่งเสียงร่ำร้อง ชิฉางเจิงก็กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"ฮุ่ยจื่อ เป็นข้าพเจ้า เป็นคนใจดำอำมหิตชิฉางเจิง"

หานฮุ่ยจื่อสะท้านตื่นขึ้นมา มองดูบุรุษที่กดทับเรือนร่างอันสูงศักดิ์ของนางอย่างเหลือเชื่อ

กลิ่นอายบรษที่นางเฝ้าฝันถึงพล่งมากระทบจมก

ขณะที่นางบังเกิดความเอียงอาย ชิฉางเจิงก็ใช้ปากปิดปากของนางไว้

หานฮุ่ยจื่อร่างสั่นสะท้าน ตอบสนองอย่างที่อด้าน ปล่อยให้อีกฝ่ายม้วนพันลิ้นของนางอย่างชำชองชำนาญ

ฟ้าดินหลอมละลาย คงเหลือแต่การสัมผัสและความรักอันร้อนแรง

ชิฉางเจิงพบว่าเรือนร่างสตรีที่ใต้ร่างร้อนผ่าวขึ้นมา ค่อยถอนริมฝีปากออก กล่าวว่า

"ขออภัย ฉางเจิงชะล่าใจไปแล้ว"

ดวงตาหานฮุ่ยจื่อทอประกายพิสดาร กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"นี่ใช่เป็นความฝันหรือไม่? ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

ชิฉางเจิงจูบริมฝีปากนางอีกครา ค่อยอธิบายอย่างรีบร้อนกล่าวว่า

"บนเรือมีที่ซ่อนตัวหรือไม่ พอถึงทะเลสาบต้งถิงข้าพเจ้าจะลงจากเรือ"

หานฮุ่ยจื่อตวัดแขนขารัดพันมัน กล่าวว่า

"ฉางเจิงใช่เห็นว่าฮุ่ยจื่อร่านราคะหรือไม่? เพราะว่าข้าพเจ้าคิดซ่อนตัวท่านอยู่ในห้องนี้"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"นี่เป็นความปรารถนาของข้าพเจ้า แต่เวลาบ่าวไพร่เข้ามาทำความสะอาด ไยมิใช่ถูกพบเห็น?"

หานฮุ่ยจื่อกล่าวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วง หญิงรับใช้ข้าพเจ้าเสี่ยวม่อลี่ (มะลิลา) เป็นคนสนิทของข้าพเจ้า ยินยอมกระทำทุกเรื่องราวเพื่อข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชื่อนี้คงเป็นท่านตั้งให้กับนาง หากมีโอกาสข้าพเจ้าจะหอบมะลิช่อใหญ่มามอบต่อท่าน"

หานฮุ่ยจื่อโอบกอดมันด้วยความตื้นตันใจ กล่าวว่า

"จูบข้าพเจ้าเถอะ สอนฮุ่ยจื่อว่าจะสร้างความพึงพอใจแก่ท่านอย่างไร ฮุ่ยจื่อจะให้ท่านรู้สึกว่าช่วงเวลาหนึ่งวันนี้เป็นช่วงที่มีความสุขที่สุดในชีวิต"

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่าตนเองเป็นชนชาวอธรรม เมื่ออยู่ร่วมห้องเดียวกับคุณหนูสูงศักดิ์นางนี้ หากบอกว่าไม่มีสัมพันธ์รักกันคงเป็นเรื่องเหลือเชื่อ หลังจากนี้จะให้นางแบกหน้าพบพานผู้คนได้อย่างไร?

ขณะบังเกิดความคิดขัดแย้ง หานฮุ่ยจื่อถามโพล่งว่า

"ท่านคิดอะไร?"

ชิฉางเจิงทราบว่าเรื่องเมื่อครั้งก่อน ทำให้หญิงงามนางนี้บังเกิด

ความอ่อนไหวนึกระแวง รีบประทับจูบต่อนาง ค่อยกระซิบที่ข้างหูนางว่า

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดว่าจะผ่านด่านของบิดาท่านอย่างไร จะได้ตบแต่งสู่ขอท่านมา ให้ท่านคลอดลูกชายที่อ้วนท้วนให้แก่ข้าพเจ้า"

หานฮุ่ยจื่อกลับจูบตอบมัน กล่าวด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า

"ฮุ่ยจื่อยินดีที่ท่านกล่าวเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าทราบว่านี่มิใช่เรื่องที่ท่านคิดอยู่ในใจ ท่านกลัวกลับมาไม่ได้ จึงไม่คิดค้นหาความฝันอันสุขสมกับข้าพเจ้า วางใจเถอะ หากท่านตายแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตสืบไป ให้พวกเราเป็นสามีภรรยากันในปรภพเถอะ"

ยามนี้ชิฉางเจิงไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อความรักของนาง กล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"หากมีเลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้า ท่านจะติดตามข้าพเจ้าลงไปในปรภพได้อย่างไร?"

หานฮุ่ยจื่อแสดงว่าไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"เช่นนี้ก็มีเลือดเนื้อเชื้อไขหรือ? พวกเราเพียงจูบปากกันเท่านั้น"

ชิฉางเจิงเห็นนางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ทราบว่านางไม่มีความรู้เรื่องทางเพศ ต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านงดงามถึงเพียงนี้ เวลาใกล้ชิดกัน เราเหล่าชิไหนเลยเพียงจูบปากน้อยๆ ของท่านเท่านั้น ข้าพเจ้าจะ...ลงไม้ลงมือถอด..."

หานฮุ่ยจื่อหน้าแดงสดใส อ้อนวอนว่า

"อย่าได้กล่าวแล้ว ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ารับไม่ได้"

พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น สุ้มเสียงสตรีที่เมตตาปรานีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าห้องว่า

"จื่อเอ๋อ จื่อเอ๋อ"

หานฮุ่ยจื่อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเบาๆ ว่า

"เป็นท่านแม่"

ได้ยินหานฮูหยินกล่าวอีกว่า

"เจ้าละเมอตลอดทั้งคืน โอ เราความจริงเป็นห่วงหนิงจื่อคนเดียว ตอนนี้ยังเพิ่มเจ้าอีกคนหนึ่ง เปิดประตูให้เราเข้าไปเถอะ เราทราบว่าเจ้าตื่นแล้ว"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะรับ ชี้มือไปที่ใต้เตียง แสยะหน้าล้อเลียนนางคราหนึ่ง

หานป๋อแสร้งเป็นง่วงเหงา สองมือกุมแก้ม อ้าปากหาวคำหนึ่ง หวังว่าสามารถปกปิดรอยฝ่ามือรอยใหม่

จั่วซือและพวกทั้งสามนั่งสนทนากับโจรท่องโดดเดี่ยว พอเห็นมันเข้ามา ต่างลืมความอิดโรยที่ไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ตรงเข้ามารับหน้า

จั่วซือดึงมือมันออก กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าชมดู"

เฉาเสียกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า

"นางแพศยานี้ไร้ยางอายนัก ฟูจวิน (คำเรียกสามี) คงบอกว่าไม่ต้องการพบนาง นางไฉนตบตีคน?"

โหยวโหยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"หน้าโง่ เหตุใดไม่หลบหลีก?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง หันไปทางโจรท่องโดดเดี่ยว โจรท่องโดดเดี่ยวก็แสยะหน้าใส่มัน ยิ้มอย่างมีเลศนัย

หานป๋อทราบว่าคงเป็นโจรท่องโดดเดี่ยวพูดปดแทนมัน แต่ตอนนี้แม้ผ่านด่านได้ จั่วซือและพวกทั้งสามกลับแค้นไปฟางหัวจับใจ

จากนั้นฉุกใจคิด ตนเองไม่อาจทนทานรับการยั่วยวนของ

ไป่ฟางหัว แสดงว่าพันธุมารยังไม่เป็นรูปเป็นร่างอย่างแท้จริง

พลังมารของมันคล้ายน้ำขึ้นน้ำลง ก่อนที่จะออกจากเรือไปหาอิ๋งซ่านฮัว คล้ายขึ้นถึงจุดสูงสุด หลังจากนั้นเกิดการกระเพื่อม มีขึ้นมีลง

ครั้นเมื่อเข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง มันถูกพระบารมีของพระองค์สยบไว้ วิชามารยิ่งถดถอย ดังนั้นทั้งไม่อาจต้านทานเสน่ห์ความงามของซวีเยี่ยเวี่ย และหวั่นไหวต่อวิธีการจะจับแต่แสรังปล่อยของไป่ฟางหัว

เป็นเพราะจิตใจตนเองเปราะบางเกินไป หรือเป็นเพราะมันมักมากกามคุณเกินไป?

แต่จอมยุทธ์ล่างบอกว่าการลุ่มหลงความงามของมันไม่ใช่เรื่องเลวร้าย ปัญหาสมควรอยู่ที่ตนเองยอมจำนนต่อผู้คนแล้ว

นึกถึงตอนนี้ ฟั่นป้าเข้ามารายงานว่า

"ผู้เฒ่าเฉินมาแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ดึกป่านนี้มาทำอะไร?"

ฟั่นป้าหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"สมควรบอกว่าเช้าเพียงนี้จึงถูกต้อง อาหารว่างจัดเตรียมไว้แล้ว ท่านทูตกับท่านหัวหน้าองครักษ์คิดรับประทานพลางสนทนากับผู้เฒ่าเฉินพลางหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยยิ่งมายิ่งมีอารมณ์ขัน เจ้าฝึกปรือท่าไม้ตายที่เราสอนให้หรือไม่?"

ฟั่นป้ากล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ขอเพียงมีเวลาว่างจะฝึกซ้อม ไม่กล้าเกียจคร้านแม้แต่น้อย"

หานป๋อนำจั่วซือและพวกทั้งสามเข้าห้องพักห่มคลุมผ้าห่มให้แก่พวกนาง ค่อยล้างหน้าบ้วนปาก ผลัดเปลี่ยนเครื่องแบบขุนนางโคกุเรียว จากนั้นจึงออกไปยังห้องโถง

โจรท่องโดดเดี่ยวผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก่อน กำลังนั่งสนทนากับขุนนางเฉินบนโต๊ะอาหาร

หานป๋อนั่งร่วมโต๊ะ กล่าวกับขุนนางเฉินว่า

"ข้าพเจ้ายังเป็นห่วงว่ามีคนร้ายไปหาท่าน เฒ่าแซ่ฟั่นยืนกรานว่าท่านไม่เกิดเรื่องขึ้น ตอนนี้เห็นท่านมีชีวิตชีวา ค่อยคลายใจลง"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"นครหลวงเป็นพื้นที่ของจูหยวนจาง เหลิงเอี้ยนไหนเลยกล้าแตะต้องเรา หากเกิดเรื่องขึ้น มันก็ยากปฏิเสธความรับผิดชอบ เพียงแต่เมื่อคืนถูกผัดนพัวพัน ดื่มมากไปสองจอก หลับไหลถึงยามสี่ค่อยตื่นขึ้นมา ดังนั้นรีบรุดมาหาพวกท่าน"

หานป๋อหวนนึกถึงหงอู่ฮ่องเต้เตรียมใช้สอยขุนนางเฉิน อดกล่าวมิได้ว่า

"ข้าพเจ้าได้รับการถ่ายทอดวิชาโหราพยากรณ์จากซือฟู่ (อาจารย์) ผู้เฒ่า มีความรุดหน้ากว่าเดิม ดูจากสีหน้าของท่าน ก็ทราบว่าดาวขุนนางสาดส่อง ท่านวางใจได้อย่างเต็มที่"

ขุนนางเฉินยินดียิ่ง กระตุกแขนเสื้อโจรท่องโดดเดี่ยว รบเร้าถามว่า

"ซือฟู่ ศิษย์ของท่านดูผิดหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างรำคาญว่า

"ศิษย์ที่เราฝึกอบรมไหนเลยดูผิดได้?"

ขุนนางเฉินกล่าวด้วยความยินดีว่า

"รอสักครู่พบกับภูตบดี พี่ใหญ่ลองแสดงฝีมือต่อมัน ให้มันรับรู้

วิชาโหราพยาการณ์ลึกล้ำไพศาล มันยังไม่อาจนับเป็นยอดโหราอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

โจรท่องโดดเดี่ยวรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องคำ "ว่ากระไร?" ขุนนางเฉินกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านกลัวสู้ภูตบดีไม่ได้หรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขึงขังว่า

"เราเพียงกลัวว่ามันพอรับรู้วิชาพยากรณ์ของเรา จะอ้อนวอนเรารับมันเป็นศิษย์ ดังนั้นห้ามมิให้ท่านเอ่ยถึงวิชาโหราพยากรณ์ของเรา ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่าท่าน"

เอ่ยถึงตอนท้าย ปั้นสีหน้าดุร้ายหมายขวัญ

หานป๋อกลั้นหัวร่อเอาไว้ กล่าวถามขุนนางเฉินว่า

"ภูตบดีเชิญท่านด้วยหรือ?"

ขุนนางเฉินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เมื่อวานภูตบดีใช้คนมาแจ้งต่อเรา ไม่ทราบเป็นพวกท่านเอื้อเฟื้อต่อเรา หรือเป็นเราเอื้อเฟื้อต่อท่าน ภูตบดีน้อยครั้งจะเกรงอกเกรงใจต่อผู้คนถึงเพียงนี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวแหงนมองท้องฟ้านอกห้องโถง ทราบว่ามีเวลาสนทนาไม่มากนัก จึงรีบกล่าวว่า

"เมื่อคร่เฒ่าทารกบอกเรื่องราวต่อเราสามประการ เรื่องแรกคือมหาโจรปล้นสวาทฉายาเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้มาถึงนครหลวงก่อกวนจนผู้คนหวาดหวั่นวิตก"

ขุนนางเฉินกล่าวเสริมว่า

"เรามิใช่เฒ่าทารก หากแต่เป็นน้องรองของท่าน พี่ใหญ่ท่านอย่าลืมว่ากระดานหมากล้อมนั้นผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่กล้าโต้เถียง เพียงกล่าวว่า

"เรื่องที่สองคือจอมยุทธ์ล่างของพวกเราแสดงฝีมือพิทักษ์บุปผางามเหลียนซิ่วซิ่ว สังหารวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) ผู้หนึ่งบนเรือสำราญ"

หานป๋อร้องออกมาว่า

"ว่ากระไร? ตอนนั้นจอมยุทธ์ล่างใส่เสื้อผ้าหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับปกป้องล่างฟานหวิน ร้องอย่างขุ่นเคืองว่า

"ตอนนี้เราเพิ่งเข้าใจว่าด้วยขันติของน้องเหยา ไฉนยังบอกให้ท่านหุบปาก"

พลางชี้มือไปยังขุนนางเฉิน กล่าวว่า

"เรื่องที่สามให้ท่านบอกกล่าว เรื่องทางการเมือง คนที่ถูกลาภยศครอบงำจิตใจเช่นท่านจะทราบกระจ่างกว่า"

ขุนนางเฉินพึมพำในลำคอ แต่ก็ทราบว่าถึงเวลาออกเดินทางแล้ว ไม่สามารถอธิบายได้ เพียงกล่าวว่า

"หลันอี้มาถึงนครหลวงเมื่อยามสนธยาเมื่อคืน อ้างว่าเพื่อร่วมงานเฉลิมพระชนมพรรษาฮ่องเต้"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หลันอี้เป็นตัวอะไร?"

ขุนนางเฉินอธิบายว่า

"นอกจากภูตบดีแล้ว มันเป็นแม่ทัพใหญ่ที่ทรงอำนาจที่สุดของจหยวนจาง แต่สัมพันธภาพระหว่างมันกับจหยวนจางไม่ดีนัก"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เมื่อล่วงเกินจูหยวนจาง สามารถรักษาศีรษะบนบ่าไว้ นับเป็นปาฏิหาริย์อยู่แล้ว เหตุใดมันยังเป็นขุนนางใหญ่อยู่ได้?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"คนผู้นี้มีฝีมือครอบคลุมบ้านเมือง เพียงเป็นรองภูตบดีเล็กน้อย เนื่องจากไม่ได้ออกท่องยุทธจักร ชาวยุทธจักรจึงไม่รู้จัก บวกกับมัน

มีความดีความชอบทางทหาร ตอนแรกฝ่าบาททรงโปรดปรานยิ่ง แต่มันมีนิสัยแข็งกร้าว ป่าเถื่อนดุร้ายชอบระราน เคยได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าพระยาเหลียงกว๋อกง และเป็นไท่ฟู่ (พระอาจารย์) ไทจือ ยังเห็นว่าบ้านเมืองตอบแทนมันน้อยเกินไป ทั้งถือดีว่าเฝ้ารักษาอยู่ชายแดนห่างไกลจากพระเนตรพระกรรณ กลับแต่งตั้งนายทหารหรือปลดออกตามอำเภอใจ ทั้งยังยึดครองที่นาราษฎร การมายังนครหลวงครั้งนี้ต้องไม่มีเรื่องดีแน่นอน”

หานป๋อครุ่นคิด มันมายังนครหลวงหรือไม่เกี่ยวข้องใดกับตนเองหาได้ใส่ใจไม่ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

“ออกเดินทางเถอะ หากไปสายไม่ดีนัก”

โจรท่องโดดเดี่ยวเหม่อมองดูมัน กล่าวว่า

“ท่านคล้ายเกรงกลัวจหยวนจางยิ่ง”

ขุนนางเฉินมองดูรอยฝ่ามือบนแก้มซ้ายขวาของมัน กล่าวเตือนว่า

“จูหยวนจางมีพระสนมมากมาย แต่ไม่ชมชอบบุคคลเบื้องล่างลุ่มหลงความงามสตรี น้องสี่ต้องระมัดระวังตัวไว้”

โจรท่องโดดเดี่ยวสอดคำขึ้น

“เป็นน้องสาม เซียะถิงสือไม่อาจนับได้ เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) สมควรเลื่อนขั้นขึ้นมา”

ยามนั้นปรากฏขันทีเข้ามารายงานว่า

“ใต้เท้าเยี่ยซู่ตงมาถึง”

หานป๋อและพวกทั้งสามสบตากันแวบหนึ่ง ล้วนบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น

ผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ตงมารับตัวหานป๋อด้วยตัวเอง แสดงว่าหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทรงให้ความสำคัญแก่หานป๋อนัก

ฟ้าสางรำไรแล้ว

หานฮูหยินผลักไสหานฮุ่ยจื่อนอนลงบนเตียง ส่วนนางนั่งที่ขอบเตียง ทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง

หานฮุ่ยจื่อเป็นโจรใจหวาดผวา ไม่กล้ามองดูผู้เป็นมารดา

หานฮูหยินทอดถอนใจอีกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ความจริงเป็นครอบครัวที่เปี่ยมสุข แต่แล้วกลับกลายเป็นเช่นนี้ ลุงใหญ่ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร บิดาเจ้าก็เดินทางมารับตำแหน่งที่นครหลวง ภายหน้าไม่ทราบเกิดเรื่องอันใด"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ฮุ่ยเอ๋อ เรื่องในยุทธจักรกระทั่งแตะต้องก็อย่าได้แตะต้อง หนิงเอ๋อนับเป็นตัวอย่าง หลังจากสูญเสียโจรน้อยหม่าจิ้นเซิง ตอนนี้พร่ำเพ้อถึงแต่หานป๋อ โดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีดณหน เมื่อไปถึงนครหลวง บิดาเจ้าจะเสาะหาครอบครัวที่เหมาะสม ให้เจ้าเป็นฝั่งเป็นฝา หลังจากนี้อย่าได้จับดาบควงกระบี่อีกแล้ว"

หานฮุ่ยจื่อลอบคร่ำครวญในใจ ชิฉางเจิงพอได้ยินคำพูดเหล่านี้ไม่แน่ว่าจะถอนตัวไป สร้างความร้อนรุ่มใจจนร้องไห้ออกมา กล่าวว่า

"ไม่ ผู้บุตรีไม่แต่ง"

หานฮูหยินมือไม้ปั่นป่วน รีบกล่าวปลอบโยนบุตรี

ชิฉางเจิงที่ซ่อนตัวอยู่ใต้เตียงคร่นคิด 'ท่านมิใช่ไม่แต่ง เพียงแต่ยอมแต่งกับเราเหล่าชิเท่านั้น' เมื่อล่วงรู้ความในใจนาง จึงส่งเสียงทางลมปราณขึ้นไปว่า

"ฮุ่ยจื่ออย่าร้องไห้ เราเหล่าชิต้องฟันฝ่าอุปสรรคสู่ขอท่านไปเป็นภรรยาให้จงได้"

หานฮุ่ยจื่อจะอย่างไรอ่อนประสบการณ์ กลับกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เป็นความจริง?"

หานฮูหยินเข้าใจผิดไป รีบกล่าวว่า

"ย่อมเป็นความจริง เรากับบิดาเจ้าหารือกันเห็นว่าคุณชายสี่ของซ่งเสียงเหมาะสมกับเจ้าที่สุด ปู่ของมันเป็นนักแต่งลำนำนามซ่งเหลียน อาของมันซ่งคุนเป็นหัวหน้ามือปราบนครหลวง ตระกูลซ่งนับว่ามีหน้ามีตาจริงๆ"

หานฮุ่ยจื่อกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านแม่กล่าวอันใด หากท่านออกปากต่อตระกูลซ่ง ผู้บุตรีจะฆ่าตัวตาย สวรรค์ ทำอย่างไรดี?"

คำพูดตอนท้ายกลับสอบถามชิฉางเจิงที่ใต้เตียง

หานฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เราเพียงหวังดีต่อเจ้า ไฉนใช้ความตายมาข่มขู่ ที่แล้วมานอกจากซีเหวินแล้ว นับเจ้ากตัญญูที่สุด ตอนนี้กลับคิดกระตุ้นมารดาคลั่งใจตายหรือ?"

กล่าวพลางไอออกมา หานฮุ่ยจื่อแม้ทราบว่ามารดาแสร้งแกล้งแสดงต่อนาง ยังรีบปลอบโยนผู้ให้กำเนิด

หานฮูหยินกล่าวย้ำคำเดิมอีกเที่ยวหนึ่ง ค่อยมองดูท้องฟ้านอกหน้าต่าง กล่าวว่า

"ฟ้าสว่างแล้ว โอ หลายคืนนี้บิดาเจ้าผุดลุกผุดนั่ง ก่อกวนจนเรานอนไม่หลับ"

กล่าวจบ ลุกขึ้นเดินออกจากห้อง

ชิฉางเจิงรีบคืบคลานออกจากใต้เตียง

หานฮุ่ยจื่อไม่สนใจฝุ่นละอองบนร่างมัน โผไปในอ้อมอกมันร่ำไห้รำพันว่า

"ทำอย่างไรดี? ท่านต้องช่วยข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงโอบกอดนางแนบแน่น เจ็บปวดใจถึงที่สุด หวนนึกถึงเรือกำลังจะเข้าสู่ทะเลสาบตังถิง มันเองไม่ทราบมีชีวิตกลับมาหรือไม่ไหนเลย "ช่วยนาง" ได้?

ทันใด เรือใหญ่ชะลอความเร็วลง

ชิฉางเจิงประหลาดใจยิ่ง โอบกอดหานฮุ่ยจื่อถึงริมหน้าต่างแอบมองออกไป

ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ตอนล่างของแม่น้ำเรียงรายด้วยเรือรบเจ็ดลำ ปิดทางเข้าสู่ทะเลสาบตังถิง ชิฉางเจิงชมดูจนใจสั่นสะท้าน ทราบว่าพรรคมังกรพิโรธเปิดฉากตอบโต้แล้ว

อรุโณทัยลอยพ้นเส้นระดับน้ำของทะเลสาบตังถิง

แสงสีทองอันเรืองรอง ขับเน้นสมรภูมิบนผิวทะเลสาบ

ทัพเรือของหูเจี๋ยแบ่งกำลังเป็นสิบกลุ่ม กระจายบนผิวทะเลสาบนอกเกาะมังกรพิโรธสี่สิบลี้ เตรียมจู่โจมใส่กองกำลังอันเกรียงไกรของพรรคมังกรพิโรธ

เรือรบใหญ่น้อยจัดขบวนเรียบร้อย ธงทิวพัดพลิ้วปลิวไสว

เรือรบของหูเจี๋ยเป็นเรือหอสูงขนาดใหญ่ ขนานนามเฟิ่งเทียน (เทิดทูนฟ้า) สูงถึงห้าชั้น ติดตั้งเกราะเหล็กป้องกัน ลักษณะคล้ายป้อมลอยน้ำที่ไม่มีวันจู่โจมทำลายได้

กองเรือแนวหน้าของพรรคมังกรพิโรธเพิ่งปรากฏขึ้นบนเส้นระดับน้ำ กองทัพเรือของหูเจี๋ยก็จัดเรือรบสองแถว แถวละร้อยลำ กระจายมาทางสองปีก คล้ายคีมคีบหนีบใส่

หลิงจ้านเทียนยืนอยู่บนเวทีสังเกตการณ์ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"หูเจี๋ยสมเป็นแม่ทัพเรือ พอเริ่มต้นก็คิดช่วงชิงมีเปรียบคงเข้าใจว่าพรรคมังกรพิโรธเราไร้ผู้คน เราจะให้ท่านรับทราบดูสักครา"

ช่างกวนอิงความจริงยืนอยู่ระหว่างหลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือ พลันขยับตัวถึงข้างกายหลิงจ้านเทียน กล่าวว่า

"ขอมอบอำนาจในการสั่งการต่อท่านอารอง"

ตี้หวี่สือผงกศีรษะชมเชยมัน เอ่ยถึงการทำสงครามทางน้ำภายในพรรคมังกรพิโรธนอกจากล่างฟานหวินแล้ว หลิงจ้านเทียนหาเป็นที่สองรองใครไม่

หลิงจ้านเทียนยิ้มรับไว้ กวาดตาผ่านผิวทะเลสาบอันกว้างไพศาลอย่างช้าๆ

ลำแสงของอรุโณทัยคล้ายละลายทุกสิ่งจนบริสุทธิ์

สายลมพัดโบกมาจากทิศทางของกองเรือศัตรู

ตอนนี้พวกมันอยู่ตำแหน่งใต้ลม ซึ่งไม่เหมาะกับการทำสงครามทางน้ำที่สุด หากเผชิญการจู่โจมด้วยอัคคี หรือยิงธนูใส่ ตลอดจนความเร็วของเรือ อาจเกิดความเสียหายถึงแก่ชีวิต

หลิงจ้านเทียนกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"หูเจี๋ยคงทำการศึกษาการศึกทางน้ำที่ผ่านมาของพรรคเรา ดังนั้นพอเริ่มต้นก็ช่วงชิงเป็นฝ่ายกระทำ เราพานจะสร้างความตื่นตระหนกแก่มัน"

ช่างกวนอิงกับตี้หวี่สือเพิ่งเผชิญกับทัพเรือที่มีขุมกำลังมหาศาลถึงเพียงนี้เป็นครั้งแรก เห็นหลิงจ้านเทียนยังหนักแน่นเยือกเย็นถึงเพียงนี้ ล้วนยอมรับนับถือในใจ

ยามนี้เรือรบทั้งหมดของพรรคมังกรพิโรธเข้าสู่ตำแหน่งที่กำหนดไว้ ประกอบด้วยเรือมังกรพิโรธคุมกองกลาง เรือมังกรสมุทรกับเรือมังกรบินอยู่สองปีก ต่างฝ่ายต่างนำเรือรบราวสามสิบลำ จัดเป็นขบวนพยุหขึ้น

หลิงจ้านเทียนเห็นเรือของศัตรูโอบล้อมมาจากสองฟากข้าง

จึงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน จากนั้นออกคำสั่ง

ทางกองกลางพลันปล่อยเรือเล็กลงมาเกือบร้อยลำ แต่ละลำบรรทุกผู้คนแปดคน ล้วนสวมชุดกันน้ำจ้วงพายอย่างเร่งร้อน พุ่งโถมใส่กองเรือฝ่ายตรงข้ามที่ขวางเรียงรายอยู่บนผิวน้ำ

บนเรือน้อยกองสุมน้ำมันเป็นถังๆ มองปราดเดียวก็ทราบว่าคิดใช้อัคคีจู่โจม

เรือรบของศัตรูที่ห่างไปสามลี้บังเกิดเสียงกลองศึกดังขึ้น จัดเตรียมเครื่องยิงดวงไฟ ก้อนหิน หน้าไม้และลูกธนูพรักพร้อม รอจนเรือน้อยศัตรูเข้ามาในรัศมีการยิง ก็จะจู่โจมทำลาย

ผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ยยืนอยู่บนเรือบัญชาการ รอบข้างยืนเต็มไปด้วยขุนพลที่ปรึกษา หูเจี๋ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่ไยมิใช่แมงเม่าบินเข้ากองไฟ แส่หาจุดดับเอง? อืมม์ ศัตรูต้องมีแผนอุบาย ถ่ายทอดคำสั่งให้ส่งเรือรบออกไปร้อยลำ คืบหน้าหนึ่งลี้ จัดตั้งแนวหน้า ยับยั้งมิให้เรือของศัตรูเข้าใกล้"

ในเสียงกลองศึกดังสนั่นฟ้า ปรากฏเรือรบขนาดกลางร้อยลำแล่นออกไปเบื้องหน้า เคลื่อนแนวรบคืบใกล้เข้าไปอีกหนึ่งลี้

ขณะที่เรือรบของหูเจี๋ยที่ตลบหลังของกองเรือพรรคมังกรพิโรธก็บรรลุถึงปีกซ้ายขวา ใกล้จะโอบล้อมสำเร็จแล้ว

หลิงจ้านเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หมากของหูเจี๋ยตานี้เรียกว่ารุกระหว่างรับ เตรียมบีบบังคับพวกเราเปิดฉากจู่โจมทวนลม อย่างนั้นมันสามารถอาศัยพวกมากจู่โจมทำลายพวกเรา หากเราหลิงจ้านเทียนเป็นไปที่ท่านคาดคิดไว้ไยมิใช่เสียที ที่ได้รับการปลูกฝังจากปางจู่ (ประมุขพรรค) ผู้ล่วงลับแล้ว?"

พลางกล่าวกับตี้หวี่สือว่า

"หวี่สือ ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"หวี่สือเห็นด้วยกับยุทธวิธีของท่านอารอง เรือรบศัตรูที่โอบมาจากสองปีกคล้ายคิดแล่นไปตลบหลัง แท้ที่จริงเพียงแสร้งหลอกล่อ หากเราคาดการณ์ไม่ผิด พวกมันเตรียมเปิดฉากจู่โจมจากสองปีก อย่างนั้นเท่ากับหนีบรัดสองแขนของพวกเรา จนไม่อาจกระดิกตัวได้"

ดวงตาหลิงจ้านเทียนทอแววชื่นชม ผงกศีรษะกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราสมควรรับมืออย่างไร?"

ตี้หวี่สือเลิกคิ้วขึ้น ตอบเสียงกังวานว่า

"ย่อมใช้ยุทธการทั้งตรงและย้อน ด้านตรงฝืนทวนด้านหลังสะดวก"

หลิงจ้านเทียนแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"พรรคมังกรพิโรธมีผู้สืบทอด เราสามารถวางใจแล้ว ปางจู่ออกคำสั่งจู่โจมเถอะ"

ซ่างกวนอิงเลือดลมพลุ่งพล่าน ออกคำสั่งว่า

"ทุกฝ่ายคืบหน้าไปหนึ่งลี้ สองปีกอาศัยแรงลมหนุนส่งตอบโต้ใส่ศัตรู"

เสียงเป่าหลอดเขาพลันดัง ใช้วิธีส่งข่าวพิเศษเฉพาะของพรรคมังกรพิโรธถ่ายทอดคำสั่งไป

เรือรบเกือบร้อยลำล้วนปรากฏพายไม้ยื่นออกจากช่องเจาะสองฟากข้างกราบเรือ แหย่ลงในน้ำ โดยไม่ได้รับผลสะท้อนจากกระแสลม แล่นจู่โจมใส่กองเรือศัตรูที่อยู่ห่างสองลี้

หูเจี๋ยและเหล่าขุนพลที่อยู่บนเรือรบเฟิ่งเทียน ด้านตรงข้ามล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ควรทราบว่าพวกมันเตรียมเปิดฉากจู่โจมจากสองปีกซึ่งได้รับ

แรงลมหนุนส่ง ตามที่หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือคาดการณ์ไว้ แต่หากเรือรบศัตรูเคลื่อนมาข้างหน้า กองเรือสองฟากข้างของมันกลับตกไปอยู่ใต้ลม หากเรือรบทั้งสองปีกของพรรคมังกรพิโรธวกกลับมาจู่โจมจะกลายเป็นได้รับแรงลมหนุนส่ง ความได้เปรียบเสียเปรียบพลิกตาลปัตรโดยสิ้นเชิง

ที่น่าหวั่นวิตกยิ่งกว่าคือ เรือเร็วที่แล่นนำหน้าของศัตรูบรรทุกเต็มไปด้วยน้ำมัน หากเทลงน้ำจะลอยอยู่เหนือผิวน้ำ เรื่องเช่นนี้เคยมีตัวอย่างมาแล้ว หูเจี๋ยไหนเลยกล้าเสี่ยงอันตราย

หากพวกมันไม่สามารถบุกรุกคืบหน้า ก็ต้องอ้อมเป็นวง เปลี่ยนเป็นไปทางสองปีก แต่ต้องเสียเวลามากมาย บนสมรภูมิไหนเลยชักช้าได้

มีขุนพลผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ให้ออกคำสั่งถอยหรือไม่?"

ขุนพลอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ไม่ได้ หากถอยทัพเฉกเช่นภูเขาถล่ม ทั้งหมดล้วนเสียขวัญสูญเสียความสามารถในการทำศึกไป"

หูเจี๋ยยามคับขันไม่ลนลาน กล่าวว่า

"ช้าไปบ้างดีกว่าไม่มี กองเรือที่สามและสี่รุดมาสมทบ"

ดังนั้นคำสั่งถูกถ่ายทอดออกไป

เรือเร็วพรรคมังกรพิโรธจำนวนร้อยลำ แล่นเข้ามาในรัศมีการยิงแล้ว

กองเรือของหูเจี๋ยที่เฝ้าอยู่แถวหน้า ล้วนรอคำสั่งจู่โจม ยังมีนักรบถือขอเกี่ยวด้ามยาว รอว่าเรือของศัตรูพอเทียบใกล้ จะเกี่ยวเรือเอาไว้ หรือผลักดันออกไป

ทางด้านพรรคมังกรพิโรธก็ย่ำกลองสัญญาณ เรือมังกรสมุทร

กับเรือมังกรบินทั้งสองปีก นำเรือรบทั้งสองตีวงโค้ง อาศัยแรงลมหนุนส่ง แล่นจู่โจมใส่ศัตรู

ในที่สุดการศึกปะทุขึ้น

เรือโดยสารขนาดใหญ่หยุดนิ่งลง

ชิฉางเจิงนอนอยู่ใต้เตียง

หานฮุ่ยจื่อผลักประตูเข้ามาดุจสายลมหอบหนึ่ง ขณะจะก้มตัวลงหาชิฉางเจิง ที่ริมโสตได้ยินมันกล่าวว่า

"นั่งอยู่บนเตียง มิให้ผู้คนเข้ามาพบเห็น"

หานฮุ่ยจื่อหอบหายใจกล่าวว่า

"ปากน้ำเซียงสุ่ยถูกทัพเรือใช้โซ่เหล็กขวางลำน้ำ ทั้งจัดตั้งซี่กรงไม้อยู่ใต้ท้องน้ำ ตอนนี้ท่านพ่อกำลังเจรจากับหัวหน้าขบวนให้คลายโซ่เหล็กเลื่อนซี่กรงขึ้น ปล่อยให้เรือของพวกเราผ่านไป"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"เกรงว่าไม่สำเร็จ ทางทหารถืออำนาจ ไม่ไว้หน้าผู้ใดทั้งสิ้น"

หานฮุ่ยจื่อกล่าวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วง ท่านพ่อเป็นพ่อค้าทางน้ำ เคยให้ความช่วยเหลือแก่ทางการ บวกกับได้รับราชโองการให้ขึ้นสู่นครหลวง...ฉางเจิง ผู้อื่นจะออกไปสืบหาข่าวให้กับท่านอีก"

คุณหนูรองจากไปแล้ว ชิฉางเจิงยังหวนนึกถึงช่วงขาอันเรียวยาวของนาง ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง

พรรคมังกรพิโรธตกอยู่ในสถานะลำบาก ตนเองไฉนยังมีกะใจนึกถึงความงามสตรี

จากนั้นทบทวนหวนนึก หน้านิ่วคิ้วขมวดไป ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว ตนเองเมื่อตั้งใจแลกชีวิตกับศัตรู กรุ้งกริ่งสักคราจะเป็นไรไป

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย หานฮุ่ยจื่อกลับเข้ามาใหม่ ไม่รอให้มันออกคำสั่ง ก็นั่งลงที่ขอบเตียงกล่าวว่า

"ทางกองทัพเรือรับปากแล้ว สามารถแล่นเรือเข้าสู่ทะเลสาบตังถิงโดยเร็ว"

ชิฉางเจิงเงียบงันไม่ส่งเสียง

หานฮุ่ยจื่อใจหายวาบ ไม่สนใจว่าพื้นเรือสะอาดหรือไม่ ทรุดตัวนั่งลง เลิกผ้าปูเตียงขึ้น ชะโงกศีรษะมองเข้าไปใต้เตียง เห็นชิฉางเจิงยังอยู่ ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ยกมือตบอกกล่าวว่า

"ขู่ขวัญผู้คนแทบตายแล้ว ยังเข้าใจว่าท่านหลบหนีไปแล้ว"

ชิฉางเจิงยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาด กล่าวเบาๆ ว่า

"ขาอ่อนของท่านงามยิ่ง สักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะลูบไล้จากล่างขึ้นไป"

หานฮุ่ยจื่อมีชีวิตอยู่ในกรอบ เรียนรู้มารยาทธรรมเนียม คิดไม่ถึงว่ามีบุรุษกล่าววาจาระคายหูเช่นนี้ต่อนาง ถึงกับหน้าแดงฉานจรดใบหู ไม่ทราบตอบว่ากระไรดี

ทั้งสองจ้องมองกันอย่างเงียบงัน จวบกระทั่งเรือใหญ่สั่นสะเทือนคราหนึ่ง จากนั้นแล่นต่อไป

ชิฉางเจิงมีสีหน้ายินดี ต่อจากนั้นหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"เรือพอเข้าสู่ทะเลสาบตังถิง เนื่องด้วยตำแหน่งทิศไม่ตรงกัน ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว"

หานฮุ่ยจื่อน้ำตาทะลักจากเบ้า ตัดใจคืบคลานเข้ามาใต้เตียง โผเข้าอ้อมอกชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงโอบความอบอุ่นหอมกรุ่นไว้ ปลุกปลอบจิตใจกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เพราะเพื่อท่าน เราเหล่าชิต้องมีชีวิตกลับมา"

ขณะเดียวกัน ห้วงสมองมันปรากฏภาพเงาร่างของสุ่ยโหยวจิง

หานปี้ฉุ่ยกับหงสิ้วขึ้น

หัวใจดวงเดียวคล้ายแตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ตงพอพบหน้าหานป๋อ ต้องสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ใบหน้าท่านทูต..."

หานป๋อแสร้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"อย่าได้เอ่ยถึงแล้ว หญิงงามแคว้นท่านยากตอแยจริงๆ"

เยี่ยซู่ตงครุ่นคิด 'ที่แท้เมื่อคืนนี้เด็กน้อยนี้ไปหาความสำราญเรากับฝ่าบาทกลับเข้าใจมันผิดไป' หวนนึกถึงหงอู่ฮ่องเต้ทรงโปรดเด็กน้อยนี้ จึงแสดงท่าทีสนิทสนมเป็นพิเศษ กล่าวว่า

"ครั้งหน้าเรานำทาง รับรองว่าท่านทูตจะได้สัมผัสกับด้านอันนุ่มนวลของหญิงงามแคว้นเรา"

พลางหันไปทักทายโจรท่องโดดเดี่ยวกับขุนนางเฉิน โอภาปราศรัยสองสามคำ ค่อยเชื้อเชิญหานป๋อขึ้นรถด้วยกัน แล่นสู่วังหลวง

หานป๋อปลุกปลอบสมาธิ สนทนาโต้ตอบกับเยี่ยซู่ตง

เยี่ยซู่ตงหันเหหัวเรื่องว่า

"ท่านทูตมีบุญวาสนา ตอนนี้หลวงจีนไร้คำนึงสำนักเส้าหลินมาถึงนครหลวง กล่าวไปท่านสมควรจัดเป็นรุ่นศิษย์ของท่านผู้เฒ่า"

หานป๋อคล้อยตามว่า

"อย่างนั้นหรือ?"

เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

"เราทราบว่าวันนี้ท่านทูตมีกำหนดการไปยังคฤหาสน์ภูตบดี จึงไม่กล้าจัดเตรียมรายการให้กับท่าน หูเฉิงเสี้ยง (มหาเสนาบดีหู) ก็แจ้งว่าจะเลี้ยงรับขวัญท่าน รอไว้วันใดท่านทูตมีเวลาว่าง ค่อยแวะ

ไปที่สำนักซีหนิงเรา ไม่แน่ว่าจะมีวาสนาได้พบกับหลวงจีนไร้คำนึง"

หานป๋อหวนนึกถึงหม่าจิ้นเซิงกราบหลวงจีนไร้คำนึงเป็นอาจารย์ในใจไม่ยอมรับนับถือบรรพชิตรูปนี้สักเท่าใด เพียงกล่าวว่า

"คืนนี้ข้าพเจ้าไม่มีกำหนดการใด"

เยี่ยซู่ตงลอบด่าคำปีศาจราคะ ปากกล่าวว่า

"ทางขันทีซือลี่เจี้ยนกำลังจัดตารางรายการให้กับท่านทูต เราจะบอกต่อพวกมันสักคำ หากคืนนี้ไม่มีเรื่องสำคัญใด เราขอนำท่านไปหาความสำราญสักครา"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ผู้บัญชาการเยี่ยสมเป็นสหายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรอข่าวดีจากท่าน"

เยี่ยซู่ตงลอบหัวร่อคนผู้นี้ไม่เก็บซ่อนความยินดีเดือดดาล ไหนเลยเป็นขุนนางได้ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเด็กน้อยอ่อนเยาว์ผู้นี้อยู่บ้าง

ภายใต้ราชองครักษ์ควบม้าอารักขาอยู่สองฟากข้าง รถม้าลดเลี้ยวเข้าถนนใหญ่ มุ่งสู่หวงเฉิง (ราชธานี)

ยิ่งใกล้ถึงวังที่ประทับ บนเส้นทางยิ่งเต็มไปด้วยรถราม้าต่างล้วนมุ่งสู่ทิศทางเดียวกัน

ขบวนรถของหานป๋อมิอาจไม่ชะลอความเร็วลง

หานป๋อไหนเลยเคยเข้าร่วมเหตุการณ์เช่นนี้ ต้องลอบใจสั่นสะท้าน ยกมือลูบคลำสองข้างแก้มอย่างลืมตัว ยามนี้ความฝันอันยิ่งใหญ่ของมันคือ เรียนรู้ยอดวิชาสลายรอยฝ่ามือทั้งสองรอยไป

เยี่ยซู่ตงลอบหัวร่อในใจ กล่าวอย่างสนิทสนมว่า

"ท่านทูตวางใจ ขอเพียงเราจัดการให้ รับรองว่าขุนนางบ้านเมืองทั้งหมดไม่เห็นหน้าค่าตาท่าน"

หานป๋อเหลียวมองผู้อาวุโสสำนักซีหนิงผู้นี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“หรือว่าสามารถคลุมหน้าเข้าเฝ้าฮ่องเต้?”

เยี่ยซู่ตงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“ท่านทูตช่างมีจินตนาการอันบรรเจิดนัก”

จากนั้นยื่นหน้าเข้ามากล่าวเบาๆ ว่า

“เวลาพวกเราเข้าเฝ้าฝ่าบาท ล้วนคุกเข่าหมอบกราบกับพื้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ดังนั้นขอเพียงเราจัดให้ท่านทูตเป็นชุดสุดท้ายที่เข้าวัง ก็ไม่ต้องวิตกว่าจะมีคนเห็นหน้าค่าตาท่าน”

หานป๋อยินดียิ่ง กล่าวว่า

“อย่าลืมจัดให้ข้าพเจ้าเป็นชุดที่จากไปก่อนด้วย”

เยี่ยซู่ตงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราจะพยายามอย่างสุดความสามารถ ท่านทูตจากไปเมื่อใดต้องแล้วแต่พระประสงค์ของฝ่าบาทแล้ว”

ยามนั้นขบวนรถเบียดเสียดกันขึ้นสะพานต้าหมิงเฉียว ซึ่งพาดผ่านคูน้ำล้อมรอบหวงเฉิง แล่นเข้าสู่ประตูต้าหมิงเหมิน ซึ่งเป็นประตูวังชั้นนอก ในแสงอรุณรำไร วังที่ประทับทั้งในและนอกปกคลุมด้วยกลิ่นอายอันเกียจคร้านชนิดหนึ่ง

เยี่ยซู่ตงพลันถามว่า

“ท่านทูตกับเจ้าเว่ยอู่มีความสัมพันธ์พิเศษอันใด?”

หานป๋อรั้งสายตากลับจากนอกหน้าต่างรถ กล่าวอย่างงุนงงว่า

“ผู้ใดเป็นเจ้าเว่ยอู่?”

เยี่ยซู่ตงจงใจถามอย่างไม่คาดหมาย เห็นอีกฝ่ายไม่ทราบแม้แต่ยศตำแหน่งของภูตบดีซวีเย่อู๋ ค่อยคลายความสงสัย แทนที่จะตอบคำ กลับกล่าวว่า

“วันนี้ท่านทูตอารมณ์ดีขึ้น มีกะใจชื่นชมกับแบบแปลนก่อสร้าง

ของวังหลวงต้าหมิง ไม่ทราบท่านทูตทราบหรือไม่ว่า วังหลวงต้าหมิงออกแบบโดยผู้ใด?"

หานป๋อหวนนึกถึงวิชามารของตนเองอยู่ในภาวะถดถอย แม้แต่ฉินเมิ่งเหยายังจากไปหลายวัน มันในตอนนี้ไม่ต่างกับเด็กน้อยโง่งมผู้หนึ่ง จึงสงบสติสำรวจดูโครงสร้างของวังหลวง

พลันรู้สึกว่าจิตใจกระจ่างแจ่มใส หวงเฉิง (ราชธานี) ทั้งหลังล้วนผ่านเข้าสู่คลองจักษุ

การจัดสร้างวังที่ประทับเลียบเส้นแกนกลาง จัดวางอย่างเป็นระเบียบ องค์ประกอบเริ่มจากประตูต้าหมิงเหมินไปสิ้นสุดที่เชิงเขาบนเส้นแกนกลางมีกลุ่มสิ่งปลูกสร้างอันโอฬารรวมแปดกลุ่ม รูปแบบแตกต่างกันไป ยามนี้ขบวนรถตัดผ่านลานกว้างรูปสี่เหลี่ยม ซึ่งจัดสร้างเวทีอย่สองฟากข้างรวมสี่หลัง ข้ามสะพานห้ามังกรชั้นนอก เข้าสู่ประตูเมืองเฟิ่งเทียนเหมิน มาถึงเขตดึกในรูปยาวรีที่ล้ำลึก สุดทางคือประตูตวนเหมินซึ่งสามารถปิดตาย นี่คือปากทางเข้าวังที่ประทับแล้ว

ยามนั้นรถม้าทุกคันล้วนหยุดลง ขุนนางใหญ่ก้าวลงจากรถเดินไปยังประตูตวนเหมิน มีแต่ขบวนรถของพวกมันจอดนิ่งอยู่ด้านข้างโดยไม่มีผู้ใดลงจากรถ

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวกับเยี่ยซู่ตงว่า

"ข้าพเจ้าแม้ไม่ทราบว่าวังของท่านออกแบบโดยผู้ใด แต่ดูจากเวียงวังมีทั้งองค์ประกอบหลัก มีการเปลี่ยนพลิกและแทนที่ ไขว้ตัดซับซ้อน หนุนเนื่องเป็นชั้นๆ แม้กระทั่งหอระฆังหอกลองแต่ละหลังล้วนจัดวางในตำแหน่งอย่างเหมาะสม แสดงว่าเป็นกลวิธีศิลปะชั้นสูงในการใช้ประโยชน์ใช้สอยจากพื้นที่ว่าง อย่างนั้นผู้ที่ออกแบบต้องเป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือของวิชาการก่อสร้าง เป็นที่ยอมรับนับถือของข้าพเจ้า ภายหน้าพอกลับถึงแว่นแคว้น ต้องรายงานสิ่งที่เรียนรู้ได้ต่อ

กษัตริย์แควันเรา"

เยี่ยซู่ตงความจริงนึกดูแคลนทูตโคกุเรียวซึ่งคล้ายเด็กโง่งมตนหนึ่ง พอฟังถึงกับแปรเปลี่ยนท่าที หาทราบไม่ว่าสายตาของเด็กน้อยนี้ได้รับสืบทอดจากพันธุมารของผู้เหี้ยมหาญฝ่ายมิจฉาชีพเช่อจุนชิ่น

หานป๋อเห็นมันอับจนถ้อยคำ ต้องลอบหัวร่อในใจ ปากถามว่า

"เหตุใดยังไม่ออกรถ ไม่กลัวไปสายหรือ?"

เยี่ยซู่ตงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเราสั่งให้ขับรถเข้าประตูตวนเหมิน ท่านทูตอาจไม่มีเรื่องราว ส่วนเราคงไม่อาจรักษาศีรษะเอาไว้"

หานป๋อหวนนึกถึงกฎเกณฑ์ต่างๆ ของหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง ต้องลอบขุ่นข้องรำคาญ สั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"อาจบางทีฝ่าบาทแควันท่านนึกถึงสขภาพของเหล่าขนนาง ดังนั้นบังคับให้พวกท่านเดินออกกำลังยามเช้า ใช่แล้ว ท่านยังไม่บอกต่อข้าพเจ้าว่าราชธานีนี้เป็นผู้ใดออกแบบจัดสร้าง?"

เยี่ยซู่ตงยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้คือขุนนางร่วมก่อตั้งราชวงศ์ท่านเจ้าเว่ยอู่ ชาวยุทธจักรเรียกขานเป็นภูตบดีซวีเย่อู๋"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่ามันสอบถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างมันกับภูตบดี ย่อมสืบเนื่องจากเรื่องที่ภูตบดีเชิญมันไปยังคฤหาสน์ภูตบดี

ยามนั้นเหล่าขุนนางล้วนเดินเข้าประตูตวนเหมิน เยี่ยซู่ตงจึงกล่าวว่า

"ท่านทูตเชิญลงจากรถเถอะ"

ในแสงอรุณรำไร ขบวนม้าที่ประกอบด้วยผู้คนสามสิบกว่าคนออก

จากเมืองน้อยเฉิงเอิน เหยียบย่ำสู่ทางหลวง

คนนำขบวนเป็นคนอายุสี่สิบเศษ ปล่อยผมยาวประบ่า แต่งกายเช่นหลวงจีนไว้ผม ที่กลางหลังเสียบขวานใหญ่ สายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า ไม่ว่ารูปโฉมการแต่งกาย ล้วนไม่คล้ายเป็นคนภาคกลาง

ยังมีชายฉกรรจ์อีกยี่สิบสี่คน และสตรีอีกแปดนาง ล้วนสวมใส่ชุดนักบู๊ ท่วงท่าดุร้ายอำมหิต ชวนให้ผู้พบเห็นบังเกิดความไหวหวั่นพรั่นใจ

หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นหญิงงามชุดขาวไม่ได้พกพาอาวุธ ที่หว่างคิ้วทอดแววเศร้าหดหู่ เป็นที่น่าเวทนา ไม่ต้องบอกก็ทราบว่านางคือสุ่ยโหยวจิง

คนไว้ผมที่นำขบวนพลันหยุดม้าไว้ ที่หลงเหลือล้วนหยุดตาม คล้ายมีกระแสจิตถึงกันก็มิปาน

ฟงสิงเลี่ยแบกทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะอยู่บนไหล่ เดินออกจากดงไม้ข้างทาง ยืนขวางอยู่กลางทาง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ผู้มาเป็นใคร ประกาศนามมา"

คนไว้ผมที่นำขบวนหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"กำลังขวัญอันอาจหาญนัก เรายังเข้าใจว่าผู้มาเป็นชิฉางเจิงที่แท้เป็นฟงสิงเลี่ยท่าน"

จากนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราเซ่อมู่ทวอ (หลวงจีนไว้ผมตามีสี) หากมิใช่ได้รับคำสั่งท่านผู้หญิงเจิน วันนี้จะให้หลั่งเลือดชโลมพสุธา"

ฟงสิงเลี่ยกวาดตาไปยังสุ่ยโหยวจิง เห็นนางมีรูปร่างแช่มช้อย ผิวพรรณดั่งหิมะ ต้องนึกชมเชยในใจ พร้อมกันนั้นนึกประหลาดใจนางเห็นมีคนรุดมาช่วยเหลือ เหตุใดปราศจากเค้าความยินดี กลับเพิ่มความเศร้ารันทดอีกหลายส่วน แต่ยามนี้ไม่มีเวลาขบคิดมากความ

หันไปกล่าวกับเซ่อมู่ทวอว่า

"ไม่ว่าท่านสรรหาคำพูดอย่างไร มิอาจไม่ลงมือ ท่านคงไม่ต่ำทรามจนคิดใช้ความเป็นตายของคุณหนูสุ่ยมาข่มขู่ข้าพเจ้ากระมัง?"

มุมปากเซ่อมู่ทวอปรากฏรอยยิ้มอย่างเย็นชา มองดูฟงสิงเลี่ยอย่างเหยียดหยาม ทหลงเหลือกมทำหยามหยัน

ฟงสิงเลี่ยฉุกคิดว่าผิดท่า ผู้คนขบวนนี้มีจำนวนไม่มากนัก แต่ล้วนมีฝีมือไม่ต่ำทราม ทั้งยังมียอดฝีมือเช่นเซ่อมู่ทวอคุมขบวน หากมิใช่ตนเองมีสำนักอธรรมลี้ลับหนุนหลัง ไม่แน่ว่าไม่อาจหนีเอาชีวิตรอด แต่หากคิดเข่นฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น ต่อให้พบกับความสำเร็จฝ่ายตนก็ต้องสูญเสียกำลังอักโข

ยิ่งเผชิญกับกองกำลังของเจินซู่สั้ง ยิ่งรู้สึกว่านางลึกล้ำสุดจะหยั่ง

เซ่อมู่ทวอกวาดตาดจสายฟ้าไปยังดงไม้สองฟากข้างทาง พลันตวาดก้อง ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด ขวานใหญ่ที่เสียบอยู่กลางหลังก็ลอยหวือดเข้าหาฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยแค่นเสียงหนักๆ ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะแหวกพุ่งไปเบื้องหน้าดุจสายฟ้า

เสียงดังคราหนึ่ง คนทั้งสองสะท้านขึ้นพร้อมกัน

ขวานใหญ่บินย้อนกลับไปในมือเซ่อมู่ทวอ ที่แท้ด้ามขวานเจาะรูรูหนึ่ง ผูกโซ่เล็กละเอียดสีดำเส้นหนึ่ง มิน่าเล่าจึงปล่อยออกรั้งเข้าได้ตามใจปรารถนา

บริวารของเซ่อมู่ทวอเห็นฟงสิงเลี่ยรับวิชาขวานบินของผู้เป็นนายได้โดยไม่เพลี่ยงพล้ำ ล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย

ฟงสิงเลี่ยขยับทวนสีแดงคราหนึ่ง ตวาดว่า

"ประเสริฐ สมเป็นยอดฝีมือชนเผ่าเซ่อมู่ ไม่ทราบกล้าพิสูจน์ความเป็นตายกับข้าพเจ้าหรือไม่ หากเราผู้แซ่ฟงตกตาย บริวารของ

ข้าพเจ้าจะไม่เหนี่ยวรั้งพวกท่านไว้ หากท่านสู้แพ้ ต้องส่งมอบแม่นางสุ่ยโหยวจิงออกมา"

เซ่อมู่ทวอถลึงมองฟงสิงเลี่ย ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวว่า

"บอกกล่าวตามตรงเราก็คันไม้คันมือ แค้นใจที่ท่านผู้หญิงมีคำสั่ง หากเราพบกับชิฉางเจิงหรือท่าน ให้ส่งมอบสุ่ยโหยวจิงแก่พวกท่าน จากนั้นต่างคนต่างแยกย้ายกันไป เฮอะ ท่านยอมรับข้อตกลงนี้หรือไม่ ให้บอกมาคำเดียว เราชิงชังคนพิรี้พิไรที่สุด"

หัวใจฟงสิงเลี่ยตกวูบลง มองดูสุ่ยโหยวจิง เห็นตาคู่งามของนางเอ่อคลอด้วยน้ำตา แต่ไม่ได้กล่าววาจา ดังนั้นทราบว่ามิใช่เรื่องดีงาม โอ นางปีศาจเจินยังร้ายกาจกว่าฟางเยี่ยหวี่ ทุกก้าวย่างของฝ่ายมันล้วนอยู่ในการคำนวณของนาง

มือดีชนเผ่าเซ่อม่ขบวนนี้แสดงว่าออกค้นหาส่ยโหยวจิงตั้งแต่แรกจึงคร่ากุมนางไว้ได้

เซ่อมู่ทวอกล่าวอย่างรำคาญว่า

"ท่านเป็นใบ้แล้วหรือ?"

ยามนี้แม้แต่ฟงสิงเลี่ยที่กอปรด้วยพลังฝีมือภูมิปัญญายังยอมจำนน กล่าวว่า

"พวกท่านไสหัวไปเถอะ"

ดวงตาเซ่อมู่ทวอสาดประกายดุร้าย ผงกศีรษะกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้ ครั้งหน้าเผชิญพบกัน จะเป็นวันตายของท่าน"

เสียงขาดคำ ม้าคู่ขาแผดเสียงร้องดังยาวนาน เผ่นโผนไปข้างหน้า ควบขับเข้าหาฟงสิงเลี่ย

ผู้คนที่หลงเหลือก็คล้ายคิดระบายโทสะในอก พากันขี่ม้าโถมไปข้างหน้า แสดงออกถึงวิชาขับขี่เป็นเลิศและความกล้าที่จะรบพุ่ง

พริบตานั้นเสียงฝีเท้าม้าสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย ผงคลีม้วนกระจายคละคลุ้ง

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง หลบวูบไปข้างทาง

เซ่อมู่ทวอและพวกจากไปไกล ทิ้งไว้แต่ผงคลีเต็มฟ้า และสุ่ยโหยวจิงที่นั่งอยู่บนหลังม้าตามลำพัง

ม้าของนางได้รับผลสะท้อน คล้ายคิดติดตามไป แต่ถูกฟงสิงเลี่ยถลันออกมาฉุดรั้งไว้

ฟงสิงเลี่ยเงยหน้ามองดูนาง

สุ่ยโหยวจิงที่หลั่งน้ำตานองหน้ากัมศีรษะลง กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"พวกมันใช้ฝีมือพิเศษเฉพาะสยบข้าพเจ้าไว้ ทั้งแพร่พิษกำเริบช้าที่ไม่มีผู้ใดขจัดได้ต่อข้าพเจ้า บอกว่าจะปล่อยให้ชิฉางเจิงมองดูข้าพเจ้าตายอย่างช้าๆ เพื่อแก้แค้นให้กับเมิ่งต้าเมิ่งเอ้อ โอ ตอนนี้ฉางเจิงอยู่ที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับขุนนางเฉินเห็นหานป๋อกับเยี่ยซู่ตงลงจากรถจึงกล้าก้าวตามลงจากรถ สมทบกับคนทั้งสอง มุ่งสู่ประตูตวนเหมิน

กองราชองครักษ์ที่เฝ้าประตูแสดงความเคารพต่อพวกมันอย่างนอบน้อม

เยี่ยซู่ตงถอยหลังมาครึ่งก้าว ยืนเคียงคู่กับขุนนางเฉิน น้อมคำนับต่อหานป๋อและโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"ท่านทูตกับท่านหัวหน้าองครักษ์เชิญ"

โจรท่องโดดเดี่ยวยืดอกที่ผ่ายผอมขึ้น ขณะจะเข้าประตูพร้อมกับหานป๋อ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนระรัวดังมาจากสะพานห้ามังกรนอก ขบวนม้าสิบกว่าตัวควบขับมายังประตูตวนเหมินดุจลมหวนหอบหนึ่ง

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป ในเขตหวงเฉิงของต้าหมิง ผู้ใด

กล้าขับขี่ม้าอย่างอุกอาจเช่นนี้?

มีแต่เยี่ยซู่ตงมีสีหน้าเป็นปรกติ คล้ายทราบแต่แรกว่าผู้มาเป็นใคร กล่าวเบาๆ กับหานป๋อและพวกทั้งสามว่า

"พวกเราหลบให้กับพวกมันก่อน"

โจรท่องโดดเดี่ยวคัดค้านอย่างเย็นชา ขณะจะประท้วงขุนนางเฉินที่ด้านข้างฉุดดึงมันคราหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"เป็นหลันอี้"

ขบวนม้าควบขับถึงหน้าประตูตวนเหมิน ทุกคนพลิกตัวลงจากหลังม้าอย่างปราดเปรียว ความเคลื่อนไหวพร้อมพรัก หนึ่งในจำนวนนั้นแต่งกายเช่นแม่ทัพใหญ่ ทั้งผอมทั้งแกร่ง จมูกงองุ้มปากบางเบา สองตาแหลมคมประดุจเหยี่ยว กวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คนเพียงผงกศีรษะต่อเยี่ยซู่ตงคราหนึ่ง จากนั้นบุกเข้าประตูตวนเหมิน เหล่าผู้ติดตามล้วนตามหลัง ราวกับไม่มีบุคคลอื่นดำรงคงอยู่

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบสายตากันแวบหนึ่ง ล้วนสังเกตเห็นความประหวั่นของอีกฝ่าย

ขณะที่หลันอี้เดินผ่านข้างกายพวกมัน ทั้งสองล้วนรู้สึกถึงพลังเย็นเยียบสายหนึ่งคุกคามถึงตัว นั่นเป็นลักษณะของผู้ฝึกลมปราณธาตุธรรมชาติ จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า คนผู้นี้เป็นชนชั้นยอดฝีมือจริงๆ

ส่วนผู้ติดตามอีกสิบกว่าคน มีรูปลักษณะผิดแผกแตกต่าง แต่ล้วนมีฝีมือบรรลุถึงขอบเขตขั้นสูง เพียงขุมกำลังที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าก็อยู่เหนือความคาดหมายของพวกมัน

ครั้งกระโน้นจูหยวนจางที่เก่งกล้าสามารถกว่าผู้นำกองกำลังอื่นมิใช่เรื่องบังเอิญ ที่ผ่านมาทั้งหมดรวมตัวเพราะผลประโยชน์ แต่ทุกวันนี้เกิดความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ ทำให้ต่างฝ่ายต่างเผชิญหน้ากัน

เยี่ยซู่ตงมองดูหลันอี้และพวกจากไปไกล ค่อยสั่นศีรษะฝืนยิ้ม

น้อมเชิญหานป๋อเข้าไป

ทุกผู้คนเข้าประตูตวนเหมิน ข้ามสะพานห้ามังกรในพระตำหนักอันโอฬารหลังหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา

ราชองครักษ์ในชุดเกราะสีสดใสสองแถวตั้งขบวนตั้งแต่บนบันไดตำหนักลงมา เพียงบรรยากาศอันเคร่งเครียดจริงจัง ก็สามารถข่มขู่คนขวัญอ่อนจนฝ่อตาย

นี่คือหนึ่งในสามพระตำหนักที่ใหญ่ที่สุดในหวงเฉิง เรียกนามว่าเฟิ่งเทียนเตี้ยน (พระตำหนักเทิดทูนฟ้า) ปลูกสร้างบนฐานสีขาวสามชั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจสูงสุดของต้าหมิง

ชายคาพระตำหนักซึ่งหดเข้าไปเป็นชั้นๆ แบ่งเป็นสีเขียว เหลือง คราม บนยอดสูงสุดเป็นการรวมพลังทั้งหมด แล้วค่อยยกระดับขึ้นสู่ห้วงนภากาศ พลังสภาวะที่ดุกดามคน เพียงพอต่อสะกดผู้คนจนลืมหายใจ บังเกิดความเคารพยำเกรงขึ้น

พระตำหนักนอกจากสิ่งปลูกสร้างหลักแล้ว หน้าพระตำหนักจัดสร้างเวทีจันทรา มุมซ้ายมือติดตั้งเครื่องวัดเงาแดด มุมขวามือติดตั้งเครื่องวัดมุม ทั้งหน้าหลังสร้างระเบียงคดเคี้ยว ล้วนกั้นลูกกรงหินอย่างประณีต

หานป๋อสูดลมหายใจลึกๆ ปลุกปลอบกำลังขวัญเดินขึ้นบันไดไป

จบเล่ม 10

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพ

อาวุธ

ปะทะ

เทพ

11

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

รายชื่อตัวละคร

หลวงจีนกระบี่

เป็นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของสหพันธ์แปดสำนัก สังกัดสำนักเส้าหลิน มีฉายาปู้เล่อขณะเดียวกันก็เป็นสามีของฮูหยินอลงกรณ์ ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ร่วมกับนาง

ตำประหุมครั่งตังกึง

บนเรือรบที่วางอยู่แนวหน้าของหูเจี๋ย ไพร่พลทั้งหมดน้าวคันธนู พาดลูกธนู หินกระสุนและลูกไฟเตรียมพร้อมเต็มอัตรา ตระเตรียมจู่โจมใส่เรือเร็วที่บรรทุกเต็มไปด้วยน้ำมันของพรรคมังกรพิโรธ

ทางพรรคมังกรพิโรธพลันย่ำกลองออกคำสั่ง คนของพรรคมังกรพิโรธบนเรือเร็วพากันกระโดดลงน้ำหายวับไป

หูเจี๋ยและเหล่าขุนพลไม่ประหลาดใจ ศัตรูขบวนนี้ย่อมไม่รั้งอยู่บนเรือรอรับการเชือดเฉือนอยู่แล้ว

ที่น่าประหลาดคือ เรือเร็วที่ไร้ผู้คนแทนที่จะลดความเร็วลงกลับเร่งความเร็วพุ่งใส่พวกมัน และพรรคมังกรพิโรธไม่ทราบใช้ฝีมืออันใดน้ำมันบนเรือเริ่มไหลออกทางท้ายเรือรั่วลงบนผิวทะเลสาบลากเป็นเส้นน้ำมันที่ท้ายเรือเส้นแล้วเส้นเล่า ขยายวงออกไปตลอดเวลา

หูเจี๋ยตากระจ่างวูบ หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“พรรคมังกรพิโรธมีฝีมือเพียงนี้เอง ทุ่มก้อนหินจมเรือให้กับเรา”

คำสั่งพอถ่ายทอดออก บนเรือรบที่เป็นแนวหน้าทั้งร้อยลำ ปรากฏก้อนหินนับหมื่นแหวกฝ่าอากาศ ทุ่มใส่เรือเร็วที่เข้ามาในรัศมีการยิง

ยามนั้นเสียงโห่ร้องฆ่าฟันพลันดัง กองกำลังทางสองปีกของพรรคมังกรพิโรธวกกลับมา อาศัยแรงลมหนุนส่ง เปิดฉากจู่โจมใส่กองทัพเรือปีกซ้ายขวา

เพียงแรกปะทะกัน เรือรบของหูเจี๋ยที่หันหัวกลับมารับศึกหลายลำก็เกิดเพลิงไหม้ เป็นเหตุให้ผู้คนบนเรือต้องรีบดับไฟ ชุลมุนวุ่นวายเป็นการใหญ่

ลูกธนูที่พรรคมังกรพิโรธยิงออก เป็นธนูเพลิงกากบาทที่จัดสร้างเป็นพิเศษ ตรงหัวธนูมีกิ่งขวางยื่นออกเป็นรูปกากบาท พอยิงถูกใบเรือศัตรู เนื่องจากกิ่งขวางกั้นขวางจึงไม่ทะลุใบเรือไป ขณะที่ตรงกลางของกากบาทห่อหุ้มผ้าน้ำมันติดไฟได้โดยง่าย เกิดการลุกไหม้ขึ้นมา

โดยทั่วไปแล้ว เรือที่อยู่ใต้ลมควรลดใบเรือลง ยื่นพายออกจากช่องเจาะบนกราบเรือ เปลี่ยนเป็นใช้แรงงานมนุษย์บังคับเรือ แต่กองกำลังทางสองปีกของหูเจี๋ยความจริงอยู่เหนือลม ยามนี้เปลี่ยนจากอยู่เหนือลมเป็นใต้ลม ยามฉุกละหุกไหนเลยมีเวลาลดใบเรือลงมา ยามกะทันหันตกเป็นเป้าจู่โจมสถานเดียว บวกกับเรือรบของพรรคมังกรพิโรธไม่ว่าระดับความเร็ว ความคล่องตัว และประสบการณ์ของนักรบ ล้วนเหนือกว่าทัพเรือของหูเจี๋ย ดังนั้นเรือรบของหูเจี๋ยแม้มีจำนวนมากกว่าหลายเท่ายังตกเป็นเบี้ยล่าง

ลูกไฟที่ยิงออกจากเครื่องยิงลากเปลวไฟอันร้อนแรง อาศัยแรงลมหนุนส่ง จู่โจมใส่พวกมันดุจฝนพิรุณเต็มฟ้า

กองกลางของพรรคมังกรพิโรธ นำโดยเรือมังกรพิโรธเริ่มแล่นจู่โจมใส่กองทัพเรือของหูเจี๋ย

พายนับหมื่นจ้วงพร้อมเพรียง ก่อเกิดเป็นสะเก็ดน้ำกลุ่มแล้ว

กลุ่มเล่า เป็นภาพอันสวยงามน่าดู

เรือเร็วชุดแรกถูกก้อนหินที่ทุ่มใส่กระแทกแตกกระจาย ลอยอยู่บนผิวทะเลสาบพร้อมกับคราบน้ำมัน

หูเจี๋ยไม่มีเวลาสนใจการสู้รบที่สองปีก เบิกตาโปนโตดุจกระดิ่งมองดูเศษไม้และคราบน้ำมันซึ่งทอดทางเป็นแนวยาวบนผิวทะเลสาบเบื้องหน้าหลายลี้

ขุนพลที่ข้างกายผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกมันคงจัดเตรียมถุงอากาศไว้ จึงสามารถเปลี่ยนลมหายใจที่ใต้น้ำ"

หูเจี๋ยถลึงตาใส่ผู้ช่วยนั้น ครุ่นคิดว่าเรื่องรวบรัดเพียงนี้มีผู้ใดไม่ทราบ ยามนั้นออกคำสั่งว่า

"หน่วยผีน้ำเตรียมลงน้ำ ขัดขวางมิให้ศัตรเจาะก้นท้องเรือ"

คำสั่งถ่ายทอดผ่านเสียงกลองส่งถึงกองเรือที่แนวหน้าทั้งร้อยลำ

หูเจี๋ยมองดูเรือมังกรพิโรธนำเรือรบสามสิบลำแล่นเข้าหาพวกมันอย่างรวดเร็ว สีหน้าเคร่งเครียดจนผิดธรรมดา

ขุนพลที่ข้างกายมันผู้หนึ่งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"โจรร้ายมังกรพิโรธคงรำคาญในการมีชีวิตสืบไป หากแล่นเข้ามาในรัศมีน้ำมันลุกไหม้ ขอเพียงพวกเรายิงลูกไฟออกไป จะกลายเป็นท้องทะเลเพลิง พวกมันไหนเลยมีชีวิตรอดสืบไป?"

หน้าผากหูเจี๋ยปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม ตวาดว่า

"หุบปาก"

มันความจริงวางแผนอาศัยความมีเปรียบที่อยู่เหนือลม บวกกับกองเรือที่มากกว่าหลายเท่า ใช้ยุทธการล้อรถบดขาตั๊กแตนโจมตีต่อศัตรูมิคาดฝ่ายตรงข้ามเดินหมากตานี้ ทำให้พวกมันเปลี่ยนจากฝ่ายกระทำเป็นถูกกระทำ ได้แต่ตั้งรับถ่ายเดียว ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดทนทาน

อยู่แล้ว ยามนี้กองกลางของพรรคมังกรพิโรธยังแล่นทวนน้ำมา ยิ่งสร้างความสงสัยแก่มันเป็นทวีคูณ

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันทางสองปีกรุนแรงกว่าเดิม เรือกองหน้าทั้งสองฝ่ายเริ่มต่อสู้ระยะประชิด ปรากฏหินกระสุนธนูเพลิงปลิวว่อนเต็มท้องฟ้า เป็นสภาพสยดสยองยิ่ง

เรือรบที่หูเจี๋ยวางอยู่แนวหน้าก่อนถึงกองกลางนับร้อยลำพลันปั่นป่วนขึ้นมา

หูเจี๋ยและพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ค่อยพบว่าเศษไม้ คราบน้ำมันที่ลอยอยู่บนผิวทะเลสาบล้วนพัดเข้าหากองเรือแนวหน้าของมัน

หูเจี๋ยรีบร้องสั่งว่า

"ทัพทั้งหมดถอยร่นสามลี้ วางแนวป้องกันหน้าเกาะมังกรพิโรธ"

ทางด้านหลิงจ้านเทียนพอได้ยินเสียงเป่าหลอดเขากับเสียงกลองของฝ่ายตรงข้าม ต้องแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"หูเจี๋ยท่านร้อยคำนวณพันคำนวณ ลืมคำนวณกระแสลมรอบเกาะมังกรพิโรธทะเลสาบดังถึง ยามนี้คิดถอยทัพไม่สายเกินไปหรือ? ปางจู่ (ประมุขพรรค) ออกคำสั่งเถอะ"

ซ่างกวนอิงลิงโลดจนใบหน้าเป็นประกาย ตวาดสั่งว่า

"เตรียมกระสุนเพลิง ลดใบเรือครึ่งหนึ่ง"

พริบตานั้นเปลวเพลิงนับพันนับหมื่นสายพุ่งใส่คราบน้ำมันที่เบื้องหน้า

เสียงพรืบเมื่อผิวทะเลสาบหว่างกลางทั้งสองทัพกลับกลายเป็นทะเลเพลิง ภายใต้กระแสน้ำพัดพา ทะเลเพลิงม้วนกลืนเรือรบแนวหน้าของหูเจี๋ยทั้งร้อยลำเอาไว้

ทะเลเพลิงยังเคลื่อนตัวเข้าหากองทัพเรือของหูเจี๋ย ซึ่งเตรียมล่าถอยหลบหนี

ขณะที่การศึกทางสองปีกก็เข้าสู่ช่วงตะลุมบอน บริวารพรรคมังกรพิโรธที่มีฝีมือเข้มแข็ง ผ่านการฝึกเป็นอย่างดีอาศัยเชือกบินเหินหาว กระโดดเข้าหาเรือศัตรู ลงมือฆ่าคนวางเพลิง ควบคุมสถานการณ์เอาไว้โดยสิ้นเชิง

เมื่อกำลังหลักของพรรคมังกรพิโรธบุกถึงริมขอบทะเลเพลิง อัคคีเพลิงเริ่มอ่อนโทรมลง แต่เรือรบของหูเจี๋ยทั้งร้อยลำล้วนลุกไหม้ ส่วนกองเรือของหูเจี๋ยซึ่งประกอบด้วยเรือรบใหญ่น้อยเจ็ดร้อยกว่าลำ มีอยู่เกือบร้อยลำที่ถูกอัคคีลามใส่ ไพร่พลบนเรือคิดรั้งอยู่บนเรือก็ไม่ถูกต้อง คิดกระโดดลงบนผิวทะเลสาบที่ลุกไหม้ยิ่งไม่ถูกต้อง

ทางด้านพรรคมังกรพิโรธบังเกิดเสียงกลองศึกดังอึกครา เรือรบสามสิบกว่าลำเปลี่ยนทิศทางแบ่งเป็นสองทาง เลียบทะเลเพลิงตัดไปทางขวาง วกไปยังปีกข้างของกองทัพเรือหเจี๋ย แสดงออกถึงความคล่องตัวและสมรรถนะในการรบ

หูเจี๋ยบนเรือรบเพิ่งรอดพ้นจากการถูกไฟเผา และมุ่งหน้าสู่เกาะมังกรพิโรธถึงกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มารดามันเถอะ ยังไม่ทันรบประจัญบาน ก็ต้องสูญเสียเรือรบเกือบสี่ร้อยลำ และไพร่พลหลายพันคน หากยังไม่อาจช่วงชิงชัยชนะขั้นสุดท้าย มันคงยากจะรักษาศีรษะบนบ่าไว้ ดีที่อาศัยขุมกำลังของมันตอนนี้ ยังสามารถพลิกสถานการณ์กลับมาได้

แต่แล้วยามนั้น แว่วเสียงระเบิดติดต่อกันทำลายความฝันของมันไป

ในเรือรบที่แล่นตามเรือแม่ทัพใหญ่กลับมา มีอยู่หลายลำที่เกิดประกายไฟแลบพุ่งจากก้นท้องเรือพร้อมกับเศษไม้ปลิวกระจาย

หูเจี๋ยและพวกค่อยนึกถึงบริวารพรรคมังกรพิโรธที่ดำลงน้ำไปตั้งแต่แรก แต่ก็สายเกินการณ์แล้ว

เสียงระเบิดดังติดต่อกันไม่ขาดหู เรือรบหลายสิบลำถูกโจมตีจากใต้น้ำ พากันจมลง

ทัพเรือของหูเจี๋ยล้วนเสียขวัญ ไม่เป็นรูปเป็นร่างอีก

เรือรบทุกลำไม่มีกะใจสู้รบ เหล่าไพร่พลเพียงคิดหนีเอาชีวิตรอด

เสียงระเบิดดังติดตามมาอีกหลายครา พรีบตานนมแตกลนดนระเบิดและเถ้าควันตลบอบอวล

ในยามนั้น กองเรือรบที่จัดรูปขบวนอย่างเป็นระเบียบ ปรากฏขึ้นทางซ้ายขวาของทัพเรือหูเจี๋ยที่แตกพ่ายถอยร่นห่างประมาณซ้ายขวา คุกคามมาด้วยระดับความเร็วสูงสุด

ทั้งสองฝ่ายที่หนึ่งล่าถอยหนึ่งสกัดล้วนอยู่ใต้ลม แต่ทัพเรือของหูเจี๋ยยังกางใบกินลมเต็มที่ ส่วนพรรคมังกรพิโรธลดใบเรือลงครึ่งหนึ่ง ในสภาพเช่นนี้ล้วนอาศัยกำลังของฝีพาย ไพร่พลสังกัดทัพเรือไหนเลยเป็นคู่มือของบริวารพรรคมังกรพิโรธ?

ยังมีเรือรบของหูเจี๋ยประกอบด้วยเรือหอสูงเกือบร้อยลำ ตัวเรือหนักอึ้งอุ้ยอ้าย ไม่คล่องตัวเท่ากับเรือรบพรรคมังกรพิโรธ

หูเจี๋ยขบกรามกรอด ตวาดสั่งว่า

“รับศึกเต็มอัตรา”

ในเสียงกลองศึกดังเลื่อนลั่น เรือรบของหูเจี๋ยห้าหกร้อยลำพากันหันหัวเรือ เตรียมอาศัยแรงลมหนนส่งเข้าปะทะกับศัตร

หลิงจ้านเทียนที่นำเรือไล่กวดตามมาหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“หูเจี๋ยทำให้จูหยวนจางอับอายขายหน้ามากแล้ว”

จากนั้นตวาดสั่งว่า

“เกาะร้างหลันเจียง”

เกาะร้างหลันเจียงอยู่ทางทิศตะวันออกของเกาะมังกรพิโรธห่างไปสามสิบลี้ หลิงจ้านเทียนสั่งให้แล่นเรือไปยังเกาะร้างหลันเจียง เพื่อ

ฉวยโอกาสที่หูเจี๋ยถอนกำลังกลับมาอย่างรีบร้อน เปลี่ยนทิศทางไปทางด้านหลังซ้ายมือ ขอเพียงบรรลุถึงก่อน จะเปลี่ยนจากอยู่ใต้ลมเป็นเหนือลม หากเปรียบเทียบยุทธการทางทะเล หลิงจ้านเทียนเหนือกว่าหูเจี๋ยมากนัก คอยสร้างสถานการณ์ใหม่ๆ สลายความได้เปรียบของศัตรูไป

เรือรบพรรคมังกรพิโรธพากันพ่นหมอกดำหนาทึบออกมา ซ่อนกองเรือทั้งสองขบวนเอาไว้

เมื่อทัพเรือของหูเจี๋ยสลัดผ้าเตรียมรับศึกรอบบริเวณก็ตกอยู่ท่ามกลางหมอกดำ ไม่ล่วงรู้ตำแหน่งของเรือรบศัตรูอีก

มีแต่เรือรบที่ลุกไหม้อยู่ที่ห่างไป แว่วเสียงร่ำร้องหนีเอาชีวิตดังมา

รอจนกองเรือพรรคมังกรพิโรธปรากฏขึ้นใหม่ก็มาถึงด้านหลังพวกมัน ทั้งยังพ่นหมอกดำออกอาศัยแรงลมหนุนส่ง หอบพัดเข้าหาทัพเรือซึ่งตกอยู่ในสภาพหวาดหวั่นขวัญเสีย

ธนูเพลิงกับกระสุนเพลิงระดมยิงมาดุจห่าฝน

ยามนี้กระทั่งหนียังหนีไม่รอด

“ฝ่าบาทเสด็จ”

ขุนนางหลายร้อยนายคุกเข่ากับพื้นโดยพร้อมเพรียง โขกศีรษะคำนับ หน้าผากกระทบกับพื้น

หานป๋อเนื่องจากเป็นตัวแทนจองต๊อกวังแห่งโคกุเรียว ความจริงถูกจัดให้นั่งบนบันได ซึ่งอยู่ต่ำกว่าราชบัลลังก์สองขั้น หากยังสูงกว่าเหล่าขุนนางขั้นหนึ่ง ยามนี้รีบลุกขึ้นยืน คุกเข่าโขกศีรษะตาม

หานป๋อชำเลืองมองไปยังโจรท่องโดดเดี่ยว เห็นเฒ่าทารกนี้ขยับเขยื้อนริมฝีปากท่องบ่นพึมพำ ขณะประหลาดใจ ได้ยินมันส่งเสียงทางลมปราณว่า

"มีอันใดน่าดู เรากำลังต่าทอบรรพบุรุษของจูหยวนจาง"

มาตรว่าอยู่ในบรรยากาศอันเคร่งขรึมสำรวม หานป๋อยังรู้สึกน่าหัวร่อ ถึงกับคิดหัวร่อดังๆ ออกมา แต่ย่อมไม่กล้าอุกอาจถึงเพียงนั้น

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น หานป๋อเพียงอาศัยโสตประสาท ทราบว่ามีบุคคลสามคนคุกเข่าบนบันไดขั้นเดียวกับพวกมัน

จากปากคำของขุนนางเฉิน ผู้ที่มีที่นั่งในพระตำหนักเฟิ่งเทียนมีเพียงสี่ประเภท บุคคลแรกย่อมเป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิต บุคคลประเภทที่สองคือเหล่าราชโอรสราชนัดดา ในจำนวนนี้ยังแบ่งเป็นสองประเภท ผู้ที่มีคุณสมบัติสืบราชบัลลังก์ จะได้นั่งใกล้ชิดกับหงอู่ฮ่องเต้กว่า ส่วนบุคคลประเภทที่สามคือราชอาคันตุกะจากต่างแดนเช่นพวกมัน ซึ่งอยู่ระดับเดียวกับผู้ที่ได้รับอวยยศเป็นเจ้า บุคคลประเภทที่สี่มีเพียงคนเดียว คือภตบดีซวีเย่ออ๋ สามารถนั่งในระดับเดียวกับผัสืบราชบัลลังก์ จากข้อนี้เป็นที่เห็นถึงฐานะอันสูงส่งของซวีเย่ออู๋

หานป๋อไม่เป็นห่วงว่าจะได้พบกับซวีเย่ออู๋ ทั้งนี้เพราะขุนนางเฉินบอกว่าท่านผู้เฒ่าไม่ได้เข้าร่วมการประชุมช่วงเช้ามานานแล้ว

ต่อจากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังจากบันไดเหนือขึ้นไปหนึ่งขั้น ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นพระราชนัดดาจูหวินเหวินมาถึงแล้ว

หานป๋อบังเกิดความเห็นใจขึ้น หวนนึกถึงโลกอันไร้เดียงสาของเด็กผู้เยาว์ คงห่างไกลจากผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาทแล้ว

พระตำหนักพลันเงียบสงบลง

เสียงฝีเท้าอันหนักแน่นดังจากบันไดขั้นบนสุด จากนั้นเป็นเสียงสะบัดแขนเสื้อกับเสียงเสื้อผ้าเสียดสีกัน

เหล่าขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊แทบกลั้นลมหายใจไว้ พระตำหนักเฟิ่งเทียนอันโล่งกว้าง เงียบสงบจนเข็มหล่นสักเล่มยังได้ยิน

หลันอี้ผู้เหิมเกริมคุกเข่าอยู่แถวหน้าสุดของเหล่าขุนนางบู๊ ดูไปไม่

ต่างกับขุนนางอื่นใด แต่เป็นที่แน่ใจว่าคนผู้นี้ต้องไม่ยินยอมพร้อมใจ

ในความเงียบถึงที่สุด เสียงหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางประทับนั่งลงบนบัลลังก์มังกรจึงชัดเจนเป็นพิเศษ

พระสุรเสียงที่ทรงอำนาจเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นของหงอู่ฮ่องเต้ดังว่า

"ท่านทั้งหลายตามสบาย"

ภายในพระตำหนักบังเกิดเสียงแซ่ซ้อง "ขอพระองค์มีพระชนมายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี" ดังขึ้น

หลังจากนั้นเป็นความเงียบงันอีกครา บรรยากาศที่กดคุกคามคน คล้ายกับสะกดหัวใจผู้คนจมลงสู่ก้นทะเล

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดีดพระดรรชนีเป็นเสียงดัง

สัมเสียงหนึ่งร้องขานว่า

"ทรงโปรดให้พระราชนัดดา เจ้าฉินอ๋อง เจ้าจิ้นอ๋อง เจ้าเอี้ยนอ๋องนั่งลง"

หลังจากกล่าวขอบพระทัย พระราชนัดดาจูหวินเหวินกับราชโอรสทั้งสามนั่งลงบนเก้าอี้ จากนั้นถึงรอบหานป๋อ แม้แต่โจรท่องโดดเดี่ยวก็ไม่ต้องคุกเข่าสืบต่อ ยืนอารักขาอยู่ด้านหลังหานป๋อแทน

ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊อื่นยังคุกเข่าหมอบกราบกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น

หานป๋อจงใจไม่มองดูเจ้าเอี้ยนอ๋องและพวกที่อยู่ด้านตรงข้าม กลับแหงนมองหงอู่ฮ่องเต้ซึ่งประทับอยู่เบื้องสูง เห็นพระองค์ประทับนั่งบนราชบัลลังก์ พระเศียรประดับพระมาลาทรงสูง ฉลองพระองค์ชุดลายมังกร ทางด้านหลังเป็นฉากกั้นขนาดใหญ่สลักลวดลายมังกรปิดทองเป็นความอัครฐานอย่างบอกไม่ถูก

เพียงไม่ทราบเหล่าขันทีเงาซึ่งไม่คลาดจากพระองค์แม้ชั่วครู่ชั่ว

ยาม ใช่หลบซ่อนอยู่หลังฉากกั้นหรือไม่

เมื่อหานป๋อมองไปยังหงอู่ฮ่องเต้ หงอู่ฮ่องเต้ก็เพ่งสายพระเนตรมา จ้องจับบนรอยฝ่ามือที่แก้มซ้ายขวาของมัน

หานป๋อสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบก้มศีรษะลง ไม่กล้าเหลียวซ้ายแลขวาอีก นึกอธิษฐานขอให้ทวยเทพทั้งหลายปกป้องคุ้มครอง

ในยามนั้น หานป๋อรู้สึกว่าด้านตรงข้ามมีสายตาอันเจิดจ้าวาววับคู่หนึ่งสำรวจมองมัน อดตื่นตระหนกมิได้ ครุ่นคิดว่าที่แท้เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำถึงเพียงนี้

เจ้าหน้าที่ขานพิธีเอื้อนเอ่ยออกมา สุ้มเสียงไพเราะเสนาะหูช่วยผ่อนคลายบรรยากาศไม่น้อย

หานป๋อไม่ทันฟังว่ามันประกาศอันใด จวบกระทั่งโจรท่องโดดเดี่ยวที่ด้านหลังผลักไสมันคราหนึ่งจึงค่อยได้สติ ทราบว่ารายการแรกของการประชุมช่วงเช้าคือทูตต่างแคว้นถวายเครื่องราชบรรณาการ หลังจากนั้นพวกมันสามารถหลบหน้าออกไป จึงรีบผุดลุกขึ้น ทำตามคำบอกของเจ้าหน้าที่ขานพิธี โดยคุกเข่าสามครั้งโขกศีรษะเก้าครา ถวายพระราชสาส์นต่อหงอู่ฮ่องเต้

เจ้าหน้าที่ขานพิธีแปลข้อความในพระราชสาส์นเป็นภาษาฮั่นอ่านออกมา จากนั้นแจ้งรายการเครื่องราชบรรณาการโดยละเอียด

หลังจากเสร็จพิธี หานป๋อรู้สึกตัวเบาสบายทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ เข้าใจว่าหลังจากที่หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งถึงสัมพันธไมตรีของทั้งสองแคว้นก็สามารถล่าถอยจากไป มิคาดหงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงอ่อนโยนว่า

“ท่านทูตมุนจอง ข้ามีเรื่องหนึ่งคิดสอบถาม”

ทุกผู้คนในพระตำหนักล้วนงงงันวูบใหญ่ ทั้งหมดไม่ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งด้วยความสนิทสนมเช่นนี้มานานแล้ว

หานป๋อค่อยเงยหน้าขึ้น ฉวยโอกาสกวาดมองเจ้าเอี้ยนอ๋อง

แวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายมีบุคลิกภาพเหนือธรรมดา โดยเฉพาะตาแหลมคมทั้งคู่เยือกเย็นเปี่ยมความเชื่อมั่น ลึกล้ำสุดจะหยั่ง หน้าตาและรูปร่างถอดแบบจากหงอู่ฮ่องเต้อยู่หลายส่วน เพียงแต่หนุ่มแน่นและหล่อเหลากว่าบ้าง

หานป๋อกัมศีรษะกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ฝ่าบาทคิดรับสั่งถามอันใด?"

มันพบว่าจูหวินเหวินลืมตาสำรวจดูมันด้วยความสงสัยอยากรู้อดชำเลืองมองตอบมิได้ ทั้งยังยิ้มเล็กน้อย จูหวินเหวินซึ่งมีหน้าตาหมดจดคมคายงงงันวูบหนึ่ง แล้วสะบัดหน้าไปอย่างขุ่นเคือง ท่าทางเย่อหยิ่งยโสนัก

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ฟังว่าสราที่ท่านทูตใช้แช่โสมวิเศษปรุงจากน้ำแร่เซียน ไม่ทราบเป็นผู้ใดปรุงกลั่นขึ้น?"

หานป๋อใจเต้นระทึกตูมตาม รีบกล่าวว่า

"สุราเป็นภรรยาของกระหม่อมคนหนึ่งปรุงกลั่นขึ้น"

หงอู่ฮ่องเต้คล้ายทรงทราบแต่แรก จึงตรัสว่า

"วันนี้หลังจากท่านทูตไปยังคฤหาสน์เจ้าเว่ยอู่ หากมีเวลาว่างให้นำนางมาพบข้า"

หานป๋อรีบลุกจากเก้าอี้ คุกเข่าลงรับพระบัญชา หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรผ่านหานป๋อที่คุกเข่าหมอบกราบกรานไปยังเหล่าขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ พระสุรเสียงเย็นชาลง ตรัสว่า

"ท่านทูตล่าถอยไปได้แล้ว"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพกความลิงโลดยินดี ล่าถอยออกจากพระตำหนัก ผู้ที่รุดมารับหน้าคือเยี่ยซู่ตง กับหัวหน้าขันทีซือลี่เจี้ยนนามเนี่ยกงกง

ทั้งสองเดินเป็นเพื่อนหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวลงบันไดยาวเหยียดของพระตำหนักเฟิ่งเทียน เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านทูตกับท่านหัวหน้าองครักษ์ออกมาได้เร็วถึงเพียงนี้ ตอนนี้ยังห่างจากกำหนดนัดกับเจ้าเว่ยอู่อีกหนึ่งชั่วยาม ดีที่เนี่ยกงกงจัดรายการไว้ให้กับท่านทั้งสองแล้ว"

เนี่ยกงกงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ใต้เท้าทั้งสองมาจากแดนไกล นอกจากทำหน้าที่เชื่อมสัมพันธไมตรีกับต้าหมิงเราแล้ว ย่อมคิดทำความรู้จักกับแคว้นเราเพิ่มขึ้น เพื่อนำไปกราบทูลต่อกษัตริย์แคว้นท่าน อย่างนั้นไหนเลยขาดพระราชวังต้าหมิงเราได้?"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"พระราชวังต้าหมิงเปิดให้ผัดนเข้าชมหรือ?"

เนี่ยกงกงยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

"ผู้อื่นไม่ได้ ท่านทูตมีข้อยกเว้น เรื่องนี้เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท ขอใต้เท้าทั้งสองโปรดวางใจ"

หานป๋อกวาดตาไปยังเยี่ยซู่ตง เห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าประหลาดใจแสดงว่านี่เป็นเหตุการณ์พิเศษ ไม่แน่ว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงเสนอด้วยพระองค์เอง คาดว่าคงไม่รวบรัดธรรมดา ได้แต่ฝืนใจรับคำ

มิคาดโจรท่องโดดเดี่ยวบิดขี้เกียจคราหนึ่ง อ้าปากหาว กล่าวว่า

"ท่านทูต อภัยที่เราต้องขอตัว เมื่อคืนเป็นเพื่อนท่านทูตไป... ตอนนี้เหน็ดเหนื่อยแทบตาย"

พลางหันไปทางเนี่ยกงกงซึ่งเคยได้รับของขวัญจากมัน กล่าวว่า

"กงกงมีสถานที่ใดให้เรานั่งสัปหงกหรือไม่?"

หานป๋อลอบร้องคำมารดาของเราในใจ จอมขโมยผู้นี้ไม่หลับไม่นอนสิบวันยังไม่เหน็ดเหนื่อย แสดงว่าคิดฉวยโอกาสไปขโมยสิ่งของ

มีแต่ทำลายไม่มีการสร้างสรรค์ จนใจที่ไม่อาจส่งเสียงได้

เนี่ยกงกงไม่สงสัยเป็นอื่น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตึกอานเหอเอี้ยนมีสิ่งแวดล้อมร่มรื่น รับรองว่าท่านหัวหน้าองครักษ์จะหลับสบาย"

ตรงกันข้ามกับเยี่ยซู่ตงมองดูโจรท่องโดดเดี่ยวอย่างประหลาดใจ มันมีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยภายในวัง จึงตั้งข้อสงสัยต่อทุกเรื่องราว หวนนึกถึงหัวหน้าองครักษ์ผู้นี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ในเวลาเช่นนี้ไหนเลยคิดหลับใหลได้ แต่ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าอีกฝ่ายมีจุดประสงค์ใด แน่นอน หากมันทราบว่าอีกฝ่ายคือจอมขโมยแห่งยุคคงไม่คาดคิดเช่นนี้ ยามนั้นกล่าวว่า

"กงกงเป็นเพื่อนท่านทูตไปชมสถานที่เถอะ ท่านหัวหน้าองครักษ์ให้เราต้อนรับเอง"

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบหัวร่อในใจ ปากแสร้งรับปากด้วยความตื้นตัน

หานป่อถึงกับคิดทุบตีอีกฝ่าย หากโจรเฒ่าคิดฉีกหน้าเยี่ยซู่ตงซึ่งเฝ้าจับตาดูมัน อย่างนั้นตนเองไม่ทราบวางตัวอย่างไรแล้ว

ในหมอกดำทั่วท้องฟ้า เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังสะท้าน

เรือมังกรพิโรธพุ่งชนใส่เรือรบศัตร อาศัยเหล็กแหลมที่หัวเรือและความคล่องตัวสูง จมเรือรบศัตรูที่มีขนาดเล็กกว่าติดต่อกันสิบกว่าลำ จากนั้นคุกคามเข้าหาเรือบัญชาการของหูเจี๋ย

หลิงจ้านเทียนน้าวคันธนู ยิงธนูเพลิงออกสิบกว่าดอกถูกใบเรือฝ่ายตรงข้าม จากนั้นดึงเชือกปีศาจที่สร้างชื่อให้แก่มันออกมา ตวาดว่า

"หูเจี๋ย ดูว่าวันนี้ท่านหนีไปที่ใดได้?"

คำพูดเหล่านี้แฝงพลังลมปราณ กลบสรรพเสียงบนสมรภูมิ

ท้องน้ำสิบลี้ พรรคมังกรพิโรธเพิ่มกำลังขวัญอีกโข แต่ทัพเรือของหูเจี๋ยยิ่งระส่ำระสาย ไม่มีกะใจสู้สืบต่อ

หูเจี๋ยไม่มีปฏิกิริยาใด กลับเป่าหลอดเขาเป็นสัญญาณล่าถอย พริบตานั้นเรือรบในสังกัดทัพเรือทั้งหมดล้วนหลบหนีไปทางเกาะมังกรพิโรธ

ตี้หวี่สือที่ข้างกายหลิงจ้านเทียนกล้าขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง หูเจี๋ยยังมีกำลังสู้ศึก การถอยร่นเช่นนี้ขัดกับเหตุผล"

ซ่างกวนอิงเช่นฆ่าจนสาสมใจ หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"หวี่สือไม่ต้องวิตกเกินไป ความรักตัวกลัวตายเป็นนิสัยผู้คนชนชั้นมุสิกเช่นหูเจี๋ยไหนเลยมีกำลังขวัญต่อสู้ถึงไพร่พลคนสุดท้าย?"

หลิงจ้านเทียนก็กล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราได้แต่รกหน้าไม่อาจล่าถอย พานตัดใจเช่นฆ่าถึงที่สุด"

ตี้หวี่สือไม่อาจคัดค้านคนทั้งสอง เพียงกวาดตาสำรวจมองผิวทะเลสาบที่ปกคลุมด้วยควันหนาทึบ

ทั้งสองฝ่ายหนึ่งหลบหนีหนึ่งติดตาม กองเรือของหูเจี๋ยเหลือเพียงสองร้อยกว่าลำ แต่เรือหอสูงมีความมั่นคงแข็งแรง ส่วนใหญ่ไม่ได้รับความเสียหาย ส่วนฝ่ายตนสูญเสียเรือรบห้าลำ อีกสามลำเกิดการลุกไหม้ เรือที่เหลือก็ได้รับความเสียหาย ด้านขุมกำลังถือว่าฝ่ายตรงข้ามมีเปรียบกว่า ไม่มีเหตุผลที่ถอยทัพ

ทันใด ตี้หวี่สือนึกถึงกองเรือผสมของเจินซู่สั้งกับพรรคฮวงโห

ในยามนั้น บริวารพรรคมังกรพิโรธที่ประจำบนแท่นสังเกตการณ์ของเสากระโดงขึ้นเป่าหวีดสัญญาณเตือนภัย ชี้มือไปทางขวามือที่ไกลตา

ตี้หวี่สือและพวกใจสั่นสะท้าน กวาดตาไปตามทิศทางที่บ่งชี้

ควันดำรอบนอกพลันแตกแยกออก เรือรบขบวนหนึ่งบุกฝ่าเข้ามา โดยได้รับแรงลมหนุนส่งครึ่งหนึ่ง ตีวงตัดผ่ากลางเข้ามายังตำแหน่งระหว่างพวกมันกับทัพเรือที่ถอยร่น

หากพวกมันไม่ลดความเร็วลง เพียงชั่วน้ำเดือดก็จะประจัญบานกันแล้ว

เสียงกลองพลันดัง ทัพเรือของหูเจี๋ยหันหัวกลับมา ร่วมกับกำลังหนุนกลุ้มกระหนาบใส่พวกมัน

เรือรบที่ชูธงพรรคฮวงโหห้าสิบกว่าลำ พุ่งฝ่าหมอกดำซึ่งเริ่มเบาบางลง มาถึงด้านขวามือห่างเพียงครึ่งลี้

หลิงจ้านเทียนและพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ควรทราบว่าหากพวกมันชิงหลบหนี มาตรว่าได้รับแรงลมหนุนส่ง แต่เนื่องจากลดใบเรือลงครึ่งหนึ่ง ความเร็วต้องไม่เทียบเท่าฝ่ายตรงข้าม ก่อนที่จะชักใบเรือขึ้นเต็มที่ คงถูกติดตามทัน หากบุกตะลุยต่อไป ภายใต้กองกำลังผสมที่กลุ้มกระหนาบใส่ มีแต่ความตายสถานเดียว

ประมุขพรรคฮวงโหหลันเทียนหวินสมเป็นยอดฝีมือทางน้ำ พอปรากฏตัวก็บีบคั้นพวกมันเข้าสู่จุดอับ

หลิงจ้านเทียนยามคับขันไม่แตกตื่นลนลาน ตวาดว่า

“พ่นควันดำ เทน้ำมัน”

ในเสียงหวีดสัญญาณ เรือรบพรรคมังกรพิโรธยี่สิบกว่าลำพ่นควันดำออก เปลี่ยนเป็นตัดเฉียงๆ ไปยังช่องว่างซ้ายมือ ซึ่งทัพเรือของหูเจี๋ยหันหัวกลับมา

ผังกว่อจือกับเหลียงชิวเว่ย ซึ่งควบคุมเรือรบทางปีกซ้ายขวาที่เหลืออยู่สี่สิบกว่าลำ ก็ผละจากเรือศัตรูซึ่งถูกโจมตีแตกยับเยิน วกกลับมาสมทบกับพวกมัน ขณะเดียวกันก็พ่นควันดำออก พริบตานั้นผิว

ทะเลสาบอันกว้างไพศาลเต็มไปด้วยหมอกควัน

ดังนั้นเรือรบทั้งฝ่ายตนและศัตรูล้วนกลืนหายไปในหมอกดำ

เจินซู่สั้งที่งามเฉิดโฉมยืนบนเวทีสังเกตการณ์ของเรือฮวงโหของพรรคฮวงโห ที่ด้านข้างยืนไว้ด้วยประมุขพรรคฮวงโหหลันเทียนหวินทางด้านหลังชุมนุมด้วยจอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้า เจ้าทองเหลืองซันจาเย็ยไม้เท้าเย็นจู่โส่ว อิ๋วชือตี้ เฉียนว่างเซิงและพวก เพียงขาดอิงเฟยหลิวเหยาจี และปู่ตี้สามคน

หญิงงามชนเผ่าฮัวชื่อจื่อม่อนางนี้พอเห็นเรือรบพรรคมังกรพิโรธพ่นควันดำออกมา ต้องยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นการดิ้นรนก่อนตาย พวกเราจะสกัดจู่โจมพวกมันทางมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้ ต่อให้พวกมันมีอุบายแพรวพราย สุดท้ายได้แต่หนีเอาชีวิตรอด"

ประมุขพรรคฮวงโหยอมรับนับถือนางตั้งแต่แรก พวกมันความจริงมาถึงแต่แรก หากแต่ซ่อนกำลังอยู่หลังเกาะร้างหลันเจียง ยามนี้พอเผยโฉมก็ควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดไว้ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแผนของแม่ทัพหญิงนางนี้ ยามนั้นรีบออกคำสั่งไป แล้วค่อยกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกมันคงอาศัยแรงลมหนุนส่งคิดหลบหนี พวกเราจะสร้างความตื่นตระหนกแก่พวกมัน"

ฮัวจ่าเอ้าตาสาดประกายเจิดจ้า คล้ายกับจะมองทะลุหมอกดำออกไป กล่าวว่า

"หากเป้าหมายพรรคมังกรพิโรธยังเป็นเกาะมังกรพิโรธ พวกเราไยมิใช่คว้าน้ำเหลว?"

มุมปากเจินซู่สั้งปรากฏรอยยิ้มอันอ่อนหวานที่เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น กล่าวว่า

"ตอนนี้ที่เกาะมังกรพิโรธกระจายเต็มไปด้วยกำลังทหาร เตรียม

พร้อมรับมือ หากพวกมันบุกไปทางด้านนั้น ต้องถูกทัพเรือพัวพันไว้ เมื่อถึงเวลานั้นพวกมันกระทั่งโอกาสหลบหนีแม้สักส่วนเดียวก็ไม่มี"

ยามนั้นขบวนเรือของพวกนางแล่นเข้าสู่ส่วนลึกที่สุดของหมอกดำ เจินซู่สั้งออกคำสั่งให้เบี่ยงไปทางขวา ตัดออกสู่รอบนอกของหมอกควัน

ประมุขพรรคฮวงโหถ่ายทอดคำสั่งไป จากนั้นกล่าวด้วยความหวั่นวิตกอยู่บ้างว่า

"เรือรบของพรรคมังกรพิโรธมีสมรรถนะเป็นเลิศในแผ่นดิน ในสถานการณ์อันสับสนเช่นนี้ เกรงว่ายากจะสกัดพวกมันไว้ มิหนำซ้ำหลิงจ้านเทียนมีความสามารถในการบังคับเรือ สามารถเปลี่ยนทิศทางอาศัยแรงลมเพิ่มความเร็ว ยากจะจัดการได้"

มันทราบความร้ายกาจของพรรคมังกรพิโรธเป็นอย่างดี เฉกเช่นนกหวาดเกาทัณฑ์ จึงขาดความมั่นใจถึงเพียงนี้

เจินซู่สั้งกล่าวว่า

"ป่างจู่วางใจ ขอเพียงท่านสามารถบรรทุกพวกเราเข้าประชิดเรือมังกรพิโรธในระยะสามสิบวา พวกเราจะมีหนทางขึ้นเรือของศัตรู"

จากนั้นสีหน้าเย็นชายะเยียบลง ตาคู่งามทอประกายอำมหิต กล่าวว่า

"ขอเพียงพัวพันเรือมังกรพิโรธไว้ ต่อให้ท่านน้อมเชิญเรือรบลำอื่นจากไป คนของพรรคมังกรพิโรธก็ไม่รับปาก พรรคมังกรพิโรธจะถูกลบชื่อออกจากยุทธจักร"

แว่วเสียงดังพรึบ ด้านหลังขวามือปรากฏเปลวไฟลุกไหม้ขึ้นจากหมอกดำ ส่งหมอกควันที่แน่นหนายิ่งกว่าขึ้นฟ้า แว่วเสียงผู้คนร้องบอกว่าไฟไหม้เรือดังมา

อิ๋วชือตี้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ลดเรือของทางการไปบ้างก็ดี"

ทุกผู้คนพอฟัง พากันหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง

มีแต่เจินซู่สั่งที่สงบดุจน้ำนิ่ง คล้ายกับว่าทุกประการที่เบื้องหน้าไม่นับเป็นอย่างไรได้

นางนึกถึงผู้คนมากหลาย รวมทั้งฟางเยี่ยหวี่ อิงเฟย สุดท้ายนึกถึงชฉางเจิง

มันใช่พบกับสุ่ยโหยวจิงซึ่งชีวิตหดสั้นลงตลอดเวลาแล้วหรือไม่?

เรือรบสำนักอธรรมลี้ลับจำนวนสิบเจ็ดลำ แล่นเลียบแม่น้ำเซียงสุ่ยมุ่งสู่ทะเลสาบต้งถิง

ฟงสิงเลี่ยหลังจากหารือว่าจะทำลายการปิดล้อมที่ปากน้ำเซียงสุ่ยอย่างไร ก็เดินไปดูสุ่ยโหยวจิงที่ท้ายเรือ

ในลมหนาวต้นฤดูเหมันต์ สุ่ยโหยวจิงนั่งอยู่ที่ท้ายเรือเพียงลำพัง เพ่งตามองสายน้ำที่ไหลหลั่งให้ความรู้สึกที่อ่อนแอและเศร้าสร้อยอย่างบอกไม่ถูก

หัวใจของมันปวดบิดขึ้นมา เดินถึงด้านหลังนาง เปลื้องชุดยาวออกคลุมลงบนร่างนาง จากนั้นคุกเข่าข้างหนึ่งลงที่ข้างเก้าอี้ของนาง เบือนหน้ามองดูใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือดของนาง ลอบทอดถอนใจเปลือกนอกปั้นรอยยิ้ม กล่าวว่า

"รู้สึกดีขึ้นหรือไม่?"

ก่อนหน้านี้มันตรวจดูเส้นชีพจรของนาง พบว่าไม่ว่าถ่ายทอดพลังเข้าไปอย่างไร คล้ายก้อนหินจมลงสู่ท้องทะเล ไม่บังเกิดประสิทธิผลใดๆ มิหนำซ้ำพิษที่แทรกซึมทำร้ายนางแปลกประหลาดยิ่ง กลับแทรกซึมเข้าอวัยวะภายใน พานไม่ออกฤทธิ์รุนแรง นอกจากหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยฟื้นคืนชีพ ไม่เช่นนั้นไม่มีผู้ใดขจัดรักษาได้

สุ่ยโหยวจิงเหม่อมองไปข้างหน้าหาตอบคำไม่ เพียงกล่าวราว

รำพึงกับตัวเองว่า

"ข้าพเจ้ายังจะได้พบหน้าฉางเจิงหรือไม่?"

หัวใจฟงสิงเลี่ยบิดจนแทบปรากฏโลหิตไหลออกมา กล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

"ต้องได้พบแน่นอน"

สุ่ยโหยวจิงเหลียวมองมันด้วยความยินดี พลันยื่นมือเรียวงามออกมาลูบคลำใบหน้าอันหล่อเหลาของมัน กล่าวว่า

"ฉางเจิงไม่หล่อเหลาเท่ากับท่าน แต่มีเสน่ห์อีกแบบหนึ่ง"

กล่าวจบเพ่งตาไปยังผิวน้ำอีกครา ทอดถอนใจคำหนึ่ง แสดงว่าคิดถึงชิฉางเจิง

ฟงสิงเลี่ยถูกความเคลื่อนไหวและถ้อยคำของหญิงงามนอกต่านนางนี้สะกดจนตะลึงลาน ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

สุ่ยโหยวจิงพึมพำว่า

"ไม่ทราบเพราะเหตุใด ตอนนี้ข้าพเจ้าคิดถึงช่วงเวลาที่บ้านเกิดซึ่งอาศัยตามแหล่งหญ้าและน้ำที่อุดมสมบูรณ์ ข้าพเจ้าความจริงคิดชักนำฉางเจิงไปยังทุ่งหญ้า ให้มันเห็นทิวทัศน์อันตระการของที่นั้น ตอนนี้เกรงว่าทำไม่ได้แล้ว"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ ร้องโพล่งว่า

"วางใจเถอะ ข้าพเจ้าต้องตามหาหมอมารักษาท่าน"

สุ่ยโหยวจิงเพ่งตาไปเบื้องหน้า สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านเป็นคนที่ดีงาม เป็นสหายของฉางเจิง แต่ไม่ต้องปลอบโยนข้าพเจ้าแล้ว วิธีพิษผสมของชนเผ่าเซ่อมู่ (ตามีสี) ร้ายกาจยิ่ง ขอเพียงผ่านช่วงเวลาหนึ่ง จะไม่มีผู้ใดขจัดได้ หากท่านทราบว่าพวกมันเคยใช้เข็มที่อาบยาพิษ ทิ่มแทงใส่จุดต่างๆ บนร่างกายข้าพเจ้าหนึ่งร้อยแปดสิบแห่ง จะทราบว่าฝีมือแพร่พิษที่ผสมผสานจากพลังฝีมือและ

พิษร้ายแรงไม่มีทางแก้ได้ ไม่เช่นนั้นเจินซู่สั่งไหนเลยยอมยกข้าพเจ้าให้แก่พวกท่าน?"

ฟงสิงเลี่ยคิดกล่าววาจา แต่สุ้มเสียงมาถึงลำคอกลับไม่สามารถเปล่งออกมา

สุ่ยโหยวจิงคล้ายเป็นเด็ก เบือนหน้าไปซบกับไหล่บ่าของมันกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ความตายไม่น่ากลัวถึงเพียงนั้น แต่ละคนจะช้าเร็วต้องกลับไปคืนสู่ธุลีดิน หรือตกเป็นอาหารของนกเหยี่ยว โหยวจิงมักครุ่นคิดคนใช่เป็นดาวนักษัตรบนฟ้าจุติลงมาหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้น ขอให้บอกต่อมันว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ที่นั้นรอมันขึ้นมา"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง น้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้

เรือเริ่มชะลอความเร็วลง

มันทราบว่าสมควรบรรลุถึงปากน้ำเซียงสุ่ยแล้ว ดังนั้นจึงหยุดเรือไว้ เพื่อให้มือดีสำนักอธรรมลี้ลับทำลายสิ่งกีดขวางที่ทางการขึงไว้ จากนั้นพวกมันจะฝ่าแนวป้องกันที่ทางทัพเรือวางไว้ มุ่งสู่ทะเลสาบตังถิง ส่วนสามารถช่วยเหลือพรรคมังกรพิโรธทันเวลาหรือไม่ ขึ้นอยู่กับลิขิตของฟ้าแล้ว

ขันทีเนี่ยกงกงเดินพลางกล่าวพลางว่า

"พระราชวังต้าหมิงเราแบ่งเป็นชั้นในและนอก ชั้นนอกเรียกว่าหวงเฉิง (ราชธานี) มีประตูหกบาน ชั้นในเรียกว่ากงเฉิง (วังที่ประทับ) สร้างคูเมืองล้อมรอบ ด้านทิศใต้มีประตูอู่เหมิน..."

หานป๋อได้ยินข้อความเหล่านี้จากเยี่ยซู่ตงมาแล้ว ไหนเลยมีอารมณ์ฟังซ้ำ เปลือกนอกแสร้งเป็นรับฟังอย่างจดจ่อ ในใจกลับนึกถึงพระสนมเฉินกุ้ยเฟยในสิบยอดหญิงงาม หวนนึกถึงนางย่อมเป็นสมบัติ

ที่จูหยวนจางเก็บซ่อนอยู่ในวัง เหตุใดมีชื่อลือกระฉ่อนในยุทธจักร หรือว่าก่อนที่จะเข้าวัง นางก็มีชื่อเสียงอยู่ก่อน?

ที่ข้างหูแว่วเสียงเนี่ยกงกงเรียกหา "ท่านทูต" หานป๋อค่อยสะดุ้งตื่นจากห้วงความคิด พบว่ามาถึงบนลานกว้างหน้าพระตำหนักรูปห้าเหลี่ยมหลังหนึ่ง พระตำหนักนี้แม้ไม่สูงตระหง่านเท่าพระตำหนักเฟิ่งเทียน แต่ออกแบบจัดสร้างเป็นพิเศษ เป็นความภูมิฐานอีกแบบหนึ่ง

ที่แท้นี่เป็นพระตำหนักประชุมข้อราชการ สร้างอยู่บนฐานซุ่นนีไถ ด้านทิศใต้มีเส้นทางส่วนพระองค์ ริมขอบของฐานกั้นลูกกรงหิน แกะสลักรูปดอกบัวอย่างประณีต แวดล้อมด้วยระเบียงทางออก เชื่อมต่อกับพระตำหนักที่ประทับใกล้เคียง กลมกลืนเป็นเนื้อเดียว

หานป๋อมีความรู้สึกว่า ยามอยู่กลางสิ่งปลูกสร้างอันใหญ่โตโอฬารเช่นนี้ ตัวเองช่างกระจ้อยร่อยนัก พลันชี้มือไปยังหอสูงเจ็ดชั้นซึ่งปลูกสร้างบนภูเขาเล็กๆ ท่ามกลางต้นไม้เขียวชอุ่มหลังหนึ่ง ถามว่า

"นั่นเป็นสถานที่ใด?"

เนี่ยกงกงกล่าวว่า

"นั่นเป็นหอเจี๋ยเทียนโหลว (หอเชื่อมฟ้า) ซึ่งสูงที่สุดในพระราชวัง ฝ่าบาททรงโปรดนำเฉินกุ้ยเฟยมาประทับเสวยน้ำจัณฑ์ยามวิกาล ทั้งสามารถเห็นจันทร์กระจ่าง และเห็นภาพหมื่นครัวเรือนจุดไฟสว่างไสว ภูเขาลูกนี้เป็นภูเขามังกรขนด ซึ่งสร้างด้วยแรงงานมนุษย์ ต้นไม้ย้ายมาจากภูเขาซิงเหลียง จากปากคำเจ้าเว่ยอู่ พระราชวังต้าหมิงต้องมีภูเขาลูกนี้เป็นที่พิง ราชวงศ์จึงจะจำเริญรุ่งเรืองอย่างยาวนาน"

หานป๋อนึกถึงภาพเจ้าชีวิตทรงโอบกอดหญิงงามเสด็จขึ้นหอที่แท้จูหยวนจางรู้จักเสพสุขนัก

เนี่ยกงกงกล่าวว่า

"ถึงอย่างไรมีเวลาหนึ่งชั่วยาม ท่านทูตมีความสนใจแวะไปยัง

ภูเขามังกรขนดสักคราหรือไม่?"

ไม่ทราบเพราะเหตุใด หานป๋อบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง คล้ายกับที่นั้นจะเกิดเรื่องอันใด แต่นึกหาคำผลักไสบ่ายเบี่ยงไม่ได้ จำต้องผงกศีรษะรับคำ

ในหมอกควันตำหนาทึบ เรือมังกรพิโรธเร่งความเร็วมุ่งหน้าไปใบเรือทุกผืนกินลมเต็มที่

หลิงจ้านเทียน ตี้หวี่สือกับช่างกวนอิงยืนเคียงคู่ สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

ช่างกวนอิงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นางปีศาจเจินร้ายกาจนัก พอปรากฏกายก็ทำลายความได้เปรียบของพวกเราไป ตอนนี้น้ำมัน ดินระเบิด ลูกธนูล้วนใช้ออกหมดสิ้น แม้กระทั่งยาหมอกควันก็ร่อยหรอเกือบหมดสิ้น...โอ"

หลิงจ้านเทียนตวาดว่า

"อย่าได้สูญเสียความคิดต่อสู้ เพียงแต่นางปีศาจเจินคำนวณเวลาปรากฏตัวได้อย่างเหมาะเจาะจริงๆ"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"หวี่สือ ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ตอนนี้เรือรบของพวกเราจะมากจะน้อยถูกไฟเผาและเสียหาย เหล่าบริวารอ่อนเปลี้ยเพลียแรง พรรคฮวงโหกลับเป็นกองกำลังที่สดใหม่ หากปะทะกันต้องสู้พวกมันไม่ได้ ด้วยสติปัญญาของนางปีศาจเจินตอนนี้คงเฝ้ารอพวกเราที่ตำแหน่งเหนือลม..."

ช่างกวนอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นจะทำอย่างไร? หากเผชิญหน้ากัน เรือรบพวกเราไม่มี

ปัญญาตอบโต้ได้"

ตี้หวี่สือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ปางจู่วางใจ นางปีศาจเจินแม้เจ้าปัญญา แต่วิชาบังคับเรือต้องพึ่งพาหลันเทียนหวินแห่งพรรคฮวงโห จึงไม่สามารถใช้ราวกับแขนขาตัวเอง นี่เป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของนาง"

เอ่ยถึงตอนนี้หันไปทางหลิงจ้านเทียน กล่าวคำ "ท่านอารอง..." หลิงจ้านเทียนชิงกล่าวว่า

"หวี่สือออกคำสั่งเถอะ ไม่ต้องสอบถามความเห็นเรา"

ตี้หวี่สือไม่เกรงอกเกรงใจ ออกคำสั่งติดต่อกัน

เสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น ยาวสั้นไม่เท่ากัน ส่งข่าวสารถึงเรือรบที่ติดตามอยู่สองฟากข้างและด้านหลัง ทั้งสื่อถึงกองเรือของเหลยงชวเวยกับผงกวอจอที่รุดมาช่วยเหลือ

เรือรบทั้งหมดของพรรคมังกรพิโรธกระจายกำลังออก หลบหนีไปตามพื้นที่ว่าง คงเหลือแต่เรือมังกรสมุทรไม่เปลี่ยนเส้นทาง ยังบุกไปข้างหน้า

หลิงจ้านเทียนกลับเข้าห้องท้องเรือ ทำหน้าที่บังคับเรือซึ่งถูกหินกระสุนกระแทกเสากระโดงหักไปต้นหนึ่ง กราบขวาด้านหลังได้รับความเสียหายด้วยตัวเอง

มันกับช่างกวนอิงล้วนเข้าใจเจตนาของตี้หวี่สือ

เป้าหมายของศัตรูอยู่ที่เรือมังกรพิโรธ ดังนั้นหากแยกย้ายกันหลบหนี เรือมังกรพิโรธจะชักจูงเรือรบทั้งหมดของพรรคฮวงโหไป เรือรบลำอื่นสามารถหลบหนีโดยปลอดภัย แน่นอน นี่เท่ากับนำเรือมังกรพิโรธเข้าสู่ห้วงอันตราย แต่ยังดีกว่าถูกศัตรูกวาดล้างทำลายสิ้น

บนเรือมังกรพิโรธมีมือดีสามร้อยกว่าคน ล้วนมีฝีมือกล้าแข็ง หากถูกศัตรูกำจัดฆ่าสิ้น พรรคมังกรพิโรธอาจเสื่อมทรุดจนยากที่จะ

ฟื้นฟูได้ ตอนนี้ภาระทั้งหมดล้วนตกอยู่บนไหล่บ่ามัน โอ หากชิฉางเจิงอยู่ด้วยก็ประเสริฐ

ขณะที่มันรับหน้าที่คัดท้าย ซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือและมือดีอีกสามร้อยคนล้วนชักอาวุธถือโล่ยืนประจำที่ ตระเตรียมนำเรือรบเพียงลำเดียวเข้าแลกชีวิตกับศัตรู

ในที่สุดยาหมอกควันเผาหมดสิ้น

ควันดำเริ่มจางเบาบางลง

สายตามองเห็นกว้างขึ้นทีละน้อย

ทันใด เรือรบพรรคฮวงโหปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าห่างประมาณครึ่งลี้ เรือรบห้าสิบเจ็ดลำกระจายเป็นรูปพัด ซ่อนสภาวะดุมดีบ โอบล้อมผิวทะเลสาบทั้งหมดไว้ โดยยึดถือเรือมังกรพิโรธเป็นศูนย์กลาง

เรือมังกรพิโรธเร่งความเร็วไม่หยุดยั้ง บุกเข้าหาศัตรูซึ่งมีกำลังพวกมาก

ทิวทัศน์อันงามตระการของนครหลวงล้วนปรากฏแก่สายตา

ที่ดึงดูดความสนใจเป็นอันดับแรกคือ กำแพงเมืองสูงเท่าหอสูงห้าชั้น ยื่นขยายถึงที่ไกลตา โอบล้อมนครหลวงเอาไว้ ทำให้หานป๋อค่อยรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของการออกแบบสร้างเมืองราชธานี

ถัดมาเป็นคฤหาสน์ภูตบดีบนภูเขาชิงเหลียง เมืองสือโถวและวัดโบราณชิงเหลียงที่อยู่สูงสุด

เมื่อยืนอยู่บนชั้นที่เจ็ดของหอเชื่อมฟ้า ภาพนครหลวงล้วนปรากฏแก่สายตา เป็นความตระการตายิ่งนัก

หานป๋อกวาดตาสำรวจมองช้าๆ พอมองลงไปยังภูเขามังกรขนดที่เบื้องล่าง พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นเป็นสถานที่ใด?"

เนี่ยกงกงคล้ายทราบแต่แรกว่ามันจะถามเช่นนี้ จึงตอบว่า

"ท่านทูตรู้สึกประหลาดใจกระมัง? เหตุใดในดงไม้หลังวังมีหมู่บ้านเล็กๆ ที่สมถะแห่งหนึ่ง เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง ดราดรั้งนี้เราได้รับพระกระแสรับสั่งลับของฝ่าบาท คิดขอความช่วยเหลือจากท่านทูตสักครา"

จากนั้นขับไล่ราชองครักษ์ที่เฝ้าอยู่บนหอล่าถอยไป ค่อยมองดูหานป๋อใหม่

หานป๋อรู้สึกไม่ถูกต้อง ปากได้แต่กล่าวว่า

"ขอเพียงเป็นพระประสงค์ฝ่าบาท ข้าพเจ้าแม้บุกน้ำลุยไฟไม่ขอบ่ายเบี่ยง"

เนี่ยกงกงยิ้มพลางกล่าวว่า

"รวบรัดยิ่ง ท่านทดไม่ต้องซักไซ้ไล่เลียง ขอเพียงบกเข้าหมู่บ้านหลังจากกลับออกมา ให้กราบทูลสิ่งที่พบเห็นต่อฝ่าบาท แน่นอนท่านทูตไม่อาจแพร่งพรายว่านี่เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท ไม่เช่นนั้นเราขันทีกับท่านต้องไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าไว้"

ปากแม้กล่าวอย่างปลอดโปร่ง แต่แฝงความหมายข่มขู่อย่างชัดแจ้ง

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่เป็นเขตหวงห้ามหลังวัง หรือฝ่าบาทกับกงกงยังไม่ทราบว่าภายในมีสภาพอย่างไร?"

เนี่ยกงกงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นสถานที่หนึ่งเดียวภายในวังที่ฝ่าบาทไม่อาจควบคุมได้ ภูเขามังกรขนดนี้แบ่งเป็นสี่ส่วน คือหอเชื่อมฟ้ากับสิบเก๋งสี่เรือนพักผ่อนบนยอดเขา เมื่อครู่ท่านทูตเดินขึ้นมาคงเห็นแล้ว ต่อจากนั้นเห็นศาลเจ้าหลวงที่หลังเขา ซึ่งสร้างหันหาพระสุสานนอกหวงเฉิง เป็น

สถานที่สำคัญที่ฝ่าบาททรงสักการะฟ้า ยังมีหมู่บ้านทางด้านใต้กับพระตำหนักเก็บคัมภีร์ทางด้านเหนือ นอกจากได้รับอนุญาตเป็นพิเศษไม่ว่าผู้ใดห้ามมิให้เหยียบย่างเข้าภูเขามังกรขนดนี้แม้สักครึ่งก้าว เพียงแต่หมู่บ้านทางด้านใต้แม้กระทั่งฝ่าบาทยังไม่เคยเสด็จเข้าไป"

หานป๋อพอฟัง จึงกล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าการเข้าไปของข้าพเจ้าเป็นพระประสงค์ของฝ่าบาทแล้ว"

เนี่ยกงกงยิ้มพลางกล่าวว่า

"จดจำไว้ ท่านเป็นคนนอกเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่ล่วงรู้รายละเอียดหากมีคนถามถึง ท่านสามารถอ้างว่าเราปวดปัสสาวะ ทอดทิ้งท่านอยู่คนเดียว เป็นเหตุให้หลงทาง ทั้งไม่พบเห็นผู้คนให้ถามทาง จึงเดินเข้าไป"

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ดูท่ากงกงไม่ยอมบอกต่อข้าพเจ้าว่าในหมู่บ้านพักไว้ด้วยผู้ใดหวังว่ามิใช่ยอดฝีมือ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าข้าพเจ้าไม่มีชีวิตรอดกลับออกมา"

เนี่ยกงกงหัวร่ออย่างไม่อาจข่มกลั้น กล่าวว่า

"วางใจเถอะ ฝ่าบาทไหนเลยใช้ให้ท่านไปหาที่ตาย หากมีคนขวางทาง ก็ล่าถอยออกมา ฝ่าบาทรับสั่งว่าท่านมีดวงตาที่เต็มไปด้วยความนึกฝันและอยากรู้ ผู้คนต้องไม่ระแวงสงสัยว่าท่านเป็นสายสืบที่เข้าไปสืบเสาะ มา เราจะอธิบายต่อท่านว่าเข้าไปอย่างไร"

หานป๋อออดยกมือเกาศีรษะมิได้

ในหวงเฉิงกลับมีสถานที่ซึ่งหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางไม่อาจควบคุมได้ นับเป็นเรื่องประหลาดอยู่แล้ว ฮ่องเต้แห่งต้าหมิงยังมีพระบัญชาให้มันแสร้งเป็นหลงทางเข้าไปสืบเสาะ ยิ่งเป็นเรื่องประหลาดในเรื่องประหลาด

สวรรค์ มันจะประสบเรื่องประหลาดเยี่ยงไรจากสถานที่นั้น?

มือดีสำนักอธรรมลี้ลับขึ้นฝั่งไป ทำลายโซ่เหล็กที่ขวางลำน้ำกับซี่กรงไม้ที่ฝังอยู่ใต้น้ำอย่างรวดเร็ว จากนั้นเรือรบทั้งสิบกว่าลำแล่นผ่านเครื่องกีดขวางซึ่งทัพเรือของหูเจี๋ยจัดสร้างไว้ มุ่งสู่ทะเลสาบตังถิง โดยมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่เกาะมังกรพิโรธ

อาทิตย์เหมันต์ส่องเฉียงๆ ต้องผิวทะเลสาบ ทุกประการดูไปสงบสันติ

แต่จิตใจฟงสิงเลี่ยเต็มไปด้วยความเศร้ารันทดและสิ้นหวัง

มันสั่งบริวารตุ๋นรังนกชามหนึ่ง ตัวเองยกไปให้กับสุ่ยโหยวจิง ซึ่งไม่ยอมผละจากท้ายเรือ

นางรับประทานคำเดียว ก็สั่นศีรษะเป็นความหมายไม่ต้องการดื่มต่อ

มาตรว่าผ่านไปเพียงครึ่งคืน นางแสดงว่าซูบผอมลงมากมาย เพิ่มพูนความงามอย่างโศกซึ้ง ยิ่งทำให้ผู้คนชมดูจนหม่นหมองรันทด

ฟงสิงเลี่ยรับชามรังนก วางลงบนโต๊ะเตี้ยที่ด้านข้าง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพื่อฉางเจิง โหยวจิงท่านต้องปลุกปลอบความคิดมีชีวิตสืบไป ขอเพียงมีเวลาจะมีความหวัง"

สุ่ยโหยวจิงส่ายหน้า กล่าวว่า

"ไม่ ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงหวังตายอย่างสงบ และไม่ต้องการให้ฉางเจิงเห็นสภาพอันขัดตาเมื่อตอนที่ข้าพเจ้าเสียชีวิต"

เอ่ยถึงตอนนี้ยกมือกุมอก ขมวดคิ้วเข้าหากัน

ฟงสิงเลี่ยเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด กล่าวว่า

"เป็นไรแล้ว?"

สุ่ยโหยวจิงเจ็บปวดจนใบหน้าขาวซีด ชั่วครู่ค่อยกล่าวเบาๆ ว่า

"หลังจากที่ข้าพเจ้าตายแล้ว สิงเลี่ยโปรดฌาปนกิจศพข้าพเจ้ามอบให้แก่ฉางเจิง บอกต่อมันว่าหากมีโอกาสไปยังนอกด่าน ให้โรยเถ้าอัฐิของข้าพเจ้าไว้ที่นั่น"

น้ำตาฟงสิงเลี่ยทะลักจากเบ้าอีกครา มองดูสุ่ยโหยวจิงที่เผชิญหน้ากับความตาย เห็นนางแฝงความหลุดพ้นที่ไม่นำพากับทุกสิ่งชนิดหนึ่ง ชวนให้มันใจแหลกสลายเป็นพิเศษ

สุ่ยโหยวจิงยื่นมือมาลูบคลำใบหน้ามัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่ร้องไห้ ท่านกลับหลั่งน้ำตาเป็นคำรบสองแล้ว ท่านนุ่มนวลมากน้ำใจกว่าฉางเจิงที่ดุร้ายมากนัก หากมิใช่พบพานมันก่อน ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าจะรักท่าน ข้าพเจ้าใช่มีรักอันฟุ่มเฟือยเกินไปหรือไม่?"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้ากระทั่งอิงเฟยยังไม่แค้น ขอเพียงสองเท้ายืดเหยียดตรง ไม่ว่าความรักความแค้นใดล้วนสิ้นสูญ โดยไม่ทิ้งริ้วรอยใดไว้ เหตุใดกาลก่อนข้าพเจ้าไม่นึกถึงข้อนี้?"

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกว่ามือน้อยๆ ที่เย็นเฉียบของนางลูบไล้ข้างแก้มมัน หัวใจมันถึงกับปรากฏโลหิตหยดหยาด แต่ไม่มีความรู้สึกทรยศต่อชิฉางเจิง สำหรับกับหญิงงามที่ใกล้ตายนางนี้ มันไม่กล้าขัดใจนางแม้แต่น้อย นางมีนิสัยเปิดเผย คิดอะไรก็ทำเช่นนั้น ทำให้ผู้คนรู้สึกว่านางอยู่ในช่วงวัยสาวอันสดใส หากต้องตายในลักษณะนี้ นับเป็นความสูญเสียของโลกมนุษย์อย่างแท้จริง

ลมหนาวโชยพัดมา สุ่ยโหยวจิงสยิวกายคราหนึ่ง หดมือห่อตัวอยู่ในเสื้อคลุม แอบอิงกับอ้อมอกของฟงสิงเลี่ยอย่างช้าๆ กล่าวเบาๆ ว่า

"สิงเลี่ย กอดข้าพเจ้าแทนฉางเจิงเถอะ เซ่อมู่ทวอบอกว่า

ข้าพเจ้าไม่มีชีวิตรอดพ้นจากวันนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพลังชีวิตไปจากข้าพเจ้าทีละน้อย โอ หนึ่งเดียวที่เสียใจคือ ไม่อาจควบม้าเคียงคู่กับฉางเจิงไปตามทุ่งหญ้า แต่ตอนนี้ไม่สำคัญแล้ว บอกต่อฉางเจิงว่าจนบัดนี้ในใจสุ่ยโหยวจิงมีแต่มันคนเดียว ไม่มีผู้ใดอื่นอีก"

ฟงสิงเลี่ยโอบรั้งนางกับอ้อมอก อดซุกศีรษะกับเรือนผมนางร้องไห้ออกมามิได้

หานป๋อเดินไปตามทางภูเขาอันคับแคบ มุ่งสู่หมู่บ้านเล็กๆ นั้น ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นอันดับแรก เป็นเก๋งสี่เหลี่ยมหลังหนึ่ง บนป้ายขวางจารึกข้อความว่า "ฌานวิสุทธิ์ชำระใจ ไม่ทิ้งริ้วรอยใดไว้"

มันฉุกใจคิด คาดเดาออกว่าในหมู่บ้านพำนักด้วยผู้ใด ถึงกับคิดสะบัดหน้ากลับไป

ข้อความบนเก๋งสี่เหลี่ยมซ่อนคำ "ฌานวิสุทธิ์" ไม่ต้องบอกก็ทราบว่านี่เป็นสถานที่เร้นกายของเหล่าขันทีเงา ปรกติพวกมันผลัดเปลี่ยนกันอารักขาหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง หลังจากเสร็จงานจะกลับมาบำเพ็ญภาวนาในที่นี้ มีแต่ศักดิ์ฐานะพิเศษของขันทีเงา จูหยวนจางจึงทรงละเว้นไม่ควบคุมสถานที่แห่งนี้

นี่เป็นคำอธิบายว่าเหตุใดในวังหลวงจึงมีสถานที่ที่เรียบง่ายไม่ฟังเฟ้อเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะนิกายฌานวิสทธิ์เป็นเช่นนี้เอง ขันทีเงาเพียงคุ้นกับการใช้ชีวิตเยี่ยงนี้

ที่ข้างเก๋งขุดลำธารสายเล็กๆ ฝั่งตรงข้ามเป็นสันเนินที่คดเคี้ยวไปตามสายน้ำ ทิวทัศน์สงบน่ารื่นรมย์

หานป๋อลังเลเล็กน้อย ค่อยขบกรามขึ้นเขาต่อไป

ตนเองไม่ได้ประสงค์ร้ายต่อหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง ขันทีเงาขบวนนี้อย่างมากขับไล่มันออกมา คงไม่ถึงกับทุบตีมัน

พอผ่านสันเนิน ทางภูเขาทอดคดเคี้ยวขึ้นไป สองฟากข้างเพาะปลูกต้นไม้โบราณ หวนนึกถึงหากเป็นไปตามคำบอกของเนี่ยกงกง ต้นไม้ที่นี่เคลื่อนย้ายมาจากภูเขาชิงเหลียง คงต้องถอนรากถอนโคนมา นับเป็นงานอันใหญ่โตนัก

พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง ซุ้มประตูที่มีตะไคร่เขียวครึ้มหลังหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา ลำต้นไม้ที่หยาบใหญ่ ใบไม้เขียวขจีตลอดปีได้บดบังซุ้มประตูที่สลักข้อความ “ขจัดธุลีชะล้างความคิด” ไป ประกอบเป็นความงามตามธรรมชาติประการหนึ่ง

จนบัดนี้หานป๋อจิตใจสงบราบเรียบ สลัดความคิดทั้งมวล พอผ่านซุ้มประตู รู้สึกกระจ่างจ้ากว่าเดิม ทางซ้ายมือปรากฏเป็นบึงน้ำใสแห่งหนึ่ง ในดงไม้ด้านหลังปลูกบ้านช่องห้องหับ ลำธารไหลมาจากทางด้านนั้น

หานป๋อสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง แล้วอ้อมผ่านบึงน้ำ เดินไปยังบ้านเรือนเหล่านั้น

ที่เหนือความคาดหมายคือ ตลอดรายทางสะดวกราบรื่น มิเพียงไม่มีผู้คนปรากฏออกมาขวางทาง กระทั่งเงาคนก็ไม่มี

เมื่อเดินไปตามลำธาร เห็นบ้านเรือนที่ปลูกสร้างอย่างลวกๆ แต่ไร้ฝุ่นละอองเปื้อนจับสิบกว่าหลังปลูกอยู่ริมธาร สูงต่ำตามภูมิประเทศ ให้ความรู้สึกที่กลมกลืน ยังมีสะพานน้อยเชื่อมโยงทั้งสองฝั่งเข้าด้วยกัน ความงดงามของสภาพแวดล้อมสร้างความพึงพอใจแก่มันยิ่งกว่าพระราชวังต้าหมิงอันงามวิจิตรอีก

จวบกระทั่งบ้านเรือนสิ้นสุด มันยังไม่พบพานผู้ใด อดบังเกิดความรู้สึกโล่งอกมิได้ หวนนึกถึงตนเองทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายแล้ว ฮ่องเต้เจ้าชีวิตคงไม่อาจรับสั่งตำหนิได้

หานป๋อพอหันกายหมายจากไป พลันสะท้านทั้งร่าง ชะงักเท้า

ด้วยความตระหนก

เห็นในพุ่มไม้ดอกซึ่งเมื่อครู่ยังปราศจากร่องรอยผู้คน พลันเพิ่มคนศีรษะล้านเลี่ยน สวมชุดยาวสีขาวผู้หนึ่ง โดยหันหลังให้กับมัน กำลังชมดูไม้ดอกพุ่มหนึ่ง

คนผู้นี้ยังสูงกว่าผังปานกับล่างฟานหวินเล็กน้อย ไหล่บ่ากว้าง ช่วงเอวแคบ สองเท้ายาวเหยียดตรง กอปรด้วยบุคลิกภาพยื่นทะลุถึงยอดเมฆชนิดหนึ่ง

หานป๋อสมองพองโต ด้วยวิชามารบวกกับปฏิกิริยาอันปราดเปรียวของมัน คนผู้นี้ไฉนมาถึงด้านหลังมันโดยไร้สุ้มเสียง?

ธนูเพลิง หินกระสุน ลูกไฟที่ยิงออกจากเครื่องดีดพุ่งใส่เรือมังกรสมทรดจตั๊กแตนเต็มฟ้า

เรือมังกรสมุทรพลันตีวงหลบหลีกจากเรือฮวงโหซึ่งไล่กวดมาจากด้านซ้ายที่ห่างไกล อาศัยแรงลมหนุนส่ง ตัดเข้ากลางเรือรบพรรคฮวงโหสองลำ ทำให้เรือรบศัตรูที่ห่างไปคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ไม่กล้าจู่โจมระยะไกล

ขณะที่เฉียดผ่านไป บริวารพรรคฮวงโหชักเชือกขอเกี่ยว ปะปนอยู่ท่ามกลางธนูเพลิงหินกระสุน คิดยึดเกี่ยวเรือมังกรพิโรธไว้

ในเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน มือดีพรรคมังกรพิโรธยกโล่เหล็กสูงเท่าร่างคน ต้านทานธนูเพลิงหินกระสุนของศัตรู สะบัดอาวุธตัดเส้นเชือก และใช้ดินเหลวที่ผสมยาป้องกันการลุกไหม้ โปะดับเปลวไฟที่ตกลงบนเรือ

เสียงหวีดพร้อมกับแสงไฟแลบแปลบ เศษข้าวของปลิวว่อน ฝ่ายตรงข้ามไม่ทราบเป็นผู้ใดชักลูกไฟที่ลุกไหม้มา ทำร้ายมือดีพรรคมังกรพิโรธสองคน

เรือมังกรพิโรธพลันเร่งความเร็ว ตัดผ่านไปอย่างปราดเปรียว เหล็กปลายแหลมที่หัวเรือพุ่งชนใส่กราบเรือด้านหลังของเรือรบที่แล่นสวนมาลำหนึ่ง

ตัวเรือน้ำหนักมาก บวกกับแรงลมหนุนส่ง การพุ่งชนครั้งนี้แฝงพลังนับหมื่นชั่ง ปรากฏเศษไม้ปลิวกระจาย เรือรบเอียงวูบจมลง บริวารพรรคฮวงโหบนเรือมีอยู่ครึ่งหนึ่งที่ตกน้ำไป

ยามนั้นเรือฮวงโหมาถึงด้านหลังพวกมัน อาศัยแรงลมหนุนส่งไล่กวดตามมา เร่งความเร็วขึ้นทีละน้อย

เรือมังกรพิโรธหลังจากส่ายโคลงเคลง ตัวเรือก็กลับคืนสู่ความมั่นคง พุ่งเฉียงๆ ออกไป ผู้ช่วยนายท้ายถ่ายทอดคำสั่งของหลิงจ้านเทียน สั่งให้บริวารปรับใบเรือตลอดเวลา

ท่ามกลางก้อนหินอาวุธเพลิงเต็มท้องฟ้า เรือมังกรพิโรธอันลือลั่นของพรรคมังกรพิโรธคล้ายสัตว์ร้ายที่รับบาดเจ็บตัวหนึ่ง พุ่งผ่านเรือศัตรูติดต่อกันห้าลำ พุ่งชนเรืออีกลำหนึ่งจมลง พกพาใบเรือที่ลุกไหม้หลบหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือกระโดดขึ้นบนดาดฟ้า หยิบฉวยขวานซึ่งจัดวางอยู่ด้านข้าง จามเสากระโดงที่ลุกไหม้หักโค่นลง ผู้คนหลายสิบคนออกแรงผลักดันลงน้ำทะเลสาบไป

ยามนี้เสากระโดงทั้งห้าต้นเหลือเพียงสามต้น ใบเรือก็ชำรุดเสียหาย

เรือมังกรพิโรธยังคล้ายปลาเลนที่คล่องแคล่ว พุ่งผ่านเรือของศัตรูไป ทั้งสามารถตีวงเร่งความเร็วในช่วงเวลาที่นึกไม่ถึง

เรือของศัตรูแม้มีจำนวนมากกว่า แต่ยังไล่กวดตามไม่ทัน

เจินซู่สั้งและเหล่ามารร้ายบนเรือฮวงโหมีสีหน้าเป็นปรกติ ติดตามดูฝีมือบังคับเรือที่ไร้ผู้ต่อต้านของหลิงจ้านเทียน

เรือฮวงโหเปลี่ยนเส้นทางเดินเรือตลอดเวลา คุกคามเข้าใกล้ไปทีละน้อย จนอยู่ห่างจากเรือมังกรสมุทรร้อยกว่าวา เห็นแน่ชัดว่าจะตามทันแล้ว

เจินซู่สั้งยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ลดใบเรือลงครึ่งหนึ่ง"

ประมุขพรรคฮวงโหงงงันวูบหนึ่ง จึงถ่ายทอดคำสั่งไป

เจินซู่สั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปางจู่คงประหลาดใจ หากเราคาดเดาไม่ผิด ในชั่วเวลาหายใจเข้าออกสิบครั้ง พวกมันจะเปลี่ยนเป็นแล่นเรือทวนลม ประลองฝีพายกับพวกเรา"

ไม่ทันขาดคำ เรือมังกรพิโรธก็ตีวงโค้งอย่างเร่งรุด ฝ่าออกจากวงล้อม แล่นทวนลมไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะมังกรพิโรธ

จนบัดนี้ประมุขพรรคฮวงโหค่อยยอมรับนับถือจนหมดหัวใจ ออกคำสั่งคำหนึ่ง ในช่องเจาะสองฟากข้างตัวเรือปรากฏพายยาวยื่นออกมาข้างละร้อยพาย กรีดวาดลงในน้ำ เพิ่มความเร็วไล่กวดตาม

ยามนั้นเครื่องจักรที่ติดตั้งอยู่สองฟากข้างกราบเรือด้านหลังทั้งสองเครื่องเริ่มทำงาน ตีลงน้ำไปเร่งความเร็วของเรือขึ้น

สถานการณ์เปลี่ยนจากการต่อสู้ตะลุมบอน กลายเป็นเรือรบสองลำหนึ่งหลบหนีหนึ่งไล่กวด เรือลำอื่นถูกทอดทิ้งอย่ด้านหลังอย่างลิบลับ

ยามนั้นเรือรบของหูเจี๋ยซึ่งเหลือเพียงไม่กี่ร้อยลำค่อยฝ่าออกจากหมอกดำ กวดตามมาแต่ไกล แต่ไม่มีส่วนร่วมกับการไล่ล่าบนผิวทะเลสาบต้งถิงอันกว้างไพศาลแล้ว

ประมุขพรรคฮวงโหหัวร่อด้วยความลิงโลด กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพรรคมังกรพิโรธก็มีวันนี้ ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม เรารับรอง

ว่าสามารถตามพวกมันทัน ท่านดู ตัวเรือพวกมันเอียงไปทางขวา แสดงว่าน้ำท่วมถึงท้องเรือ ไม่อาจก่อการร้ายอีกแล้ว"

เจินซู่สั้งไม่ร่วมแบ่งปันความสุขของมัน กล่าวว่า

"ซู่สั้งมีข้อเสนอประการหนึ่ง ขอปางจู่อย่าได้ตำหนิ"

ประมุขพรรคฮวงโหงงงันวูบหนึ่ง จึงถามไถ่รายละเอียด เจินซู่สั้งกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เราคิดเปลี่ยนคนของเราจ้วงพายแทน ทั้งหมดผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกัน จะได้ไม่เหนื่อยล้า"

ประมุขพรรคฮวงโหส่งเสียงกระแอมกลบเกลื่อนความกระอักกระอ่วน แสร้งเป็นรับปากด้วยความยินดี

หลังจากเปลี่ยนกำลังที่สดใหม่เข้าไปแทนที่ เรือฮวงโหเร่งความเร็วขึ้น ระยะห่างของเรือทั้งสองลำห่างกันไม่ถึงแปดสิบวา เห็นแน่ชัดว่าจะตามทันแล้ว

ฮัวจ่าเอ้า ซันจาเยี่ย เฒ่าไผ่เย็นและพวกล้วนกระเหี้ยนกระหือรือ รอคอยกระโดดใช้ท่าร่างอันเลิศล้ำบุกขึ้นเรือศัตรู เข่นฆ่าคนของพรรคมังกรพิโรธมิให้หลงเหลือแม้สักคนเดียว

ผู้ที่สงบนิ่งที่สุดยังคงเป็นเจินซู่สั้ง นางหลับตาพักผ่อนชั่วขณะพลันถามว่า

"เรือทั้งสองลำใช่ยังรักษาระยะห่างดังเดิมหรือไม่?"

ทุกผู้คนงงงันวูบหนึ่ง ไม่ทราบว่าหญิงงามผู้ทรงภูมิปัญญานางนี้ไฉนถามเช่นนี้ ชั่วครู่ให้หลังเฉียนว่างเซิงค่อยตอบว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง"

เจินซู่สั้งลืมตาขึ้น ทอดถอนชมเชยว่า

"หลิงจ้านเทียนสมเป็นอัจฉริยะบุรุษทางน้ำจริงๆ"

พลางเบือนหน้าไปยังเกาะมังกรพิโรธทางด้านหลังซ้ายมือ ซึ่ง

กลายเป็นจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง สุดท้ายมองดูเรือมังกรสมุทรที่หลบหนีอยู่เบื้องหน้าและผิวทะเลสาบอันเวิ้งว้างจรดขอบฟ้า กล่าวว่า

"มันจงใจไม่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง รักษาระยะคล้ายใกล้ชิดคล้ายยืดห่างเช่นนี้เอาไว้"

ซันจาเยี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"พวกมันมิใช่คิดหลบหนีหรอกหรือ เหตุใดไม่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง?"

เจินซู่สั้งกล่าวว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง พวกมันสู้ศึกเป็นเวลานานร่างกายเหนื่อยล้า หากเร่งความเร็วของเรือขึ้น ต่อให้ยืดระยะห่างออกไป แต่เวลาพอนานเข้าจะปราศจากแรงหนุนส่ง ในที่สุดต้องถูกพวกเราไล่กวดทัน ดังนั้นหลิงจ้านเทียนกำลังรอคอยโอกาสหลบหนีที่ดีที่สุด พอเคลื่อนไหวก็สลัดทอดทิ้งพวกเราหลบหนีขึ้นฝั่งที่อยู่ใกล้ที่สุด"

ประมุขพรรคฮวงโหมองดูผิวทะเลสาบอันเวิ้งว้างสุดสายตา กล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"บนผิวทะเลสาบที่ไม่มีวัตถุอื่นใด นอกจากน้ำกับลมแล้ว ยังมีโอกาสอันใดให้ฉกฉวยได้?"

เจินซู่สั้งชี้มือไปยังเกาะร้างหลันเจียงที่เบื้องหน้าขวามือ กล่าวว่า

"โอกาสอยู่ที่นั้น รอสักครู่พวกมันต้องเปลี่ยนเส้นทางเดินเรือแล่นไปยังน่านน้ำที่เต็มไปด้วยหินโสโครกของเกาะร้างหลันเจียง เมื่อพวกเราถูกกักอยู่ที่นั้น หลิงจ้านเทียนจะอาศัยกระแสน้ำไหลเร่งความเร็วจากไป ปางจู่โปรดบอกต่อเรา เมื่อถึงเวลานั้นท่านกล้าเสี่ยงกับการปะทะกับหินโสโครก ไล่กวดตามอย่างสุดกำลังหรือไม่?"

ประมุขพรรคฮวงโหหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

เจินซู่สั่งออกคำสั่งว่า

"จัดเตรียมเรือเร็วไว้ เมื่อพวกมันเปลี่ยนเป็นมุ่งสู่เกาะร้างหลันเจียง จะเป็นวาระสุดท้ายของพวกมันแล้ว"

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน กระพือชายเสื้อของนางพัดพลิ้ว ราวกับเทพธิดาที่เหินลอยมาตามลม

ผู้ใดคาดคิดว่านางมีฝีมือและความคิดอ่านที่ลึกซึ้งถึงเพียงนี้?

ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง กลางทะเลสาบตังถิงอันกว้างไพศาล เรือรบสองลำหนึ่งหลบหนีหนึ่งไล่ตามอย่างสุดกำลัง

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือลงมายังห้องท้ายเรือมองดูหลิงจ้านเทียนถือท้ายบังคับเรือ

เกาะร้างหลันเจียงขยายจากจุดสีดำเล็กๆ กลายเป็นสัตว์ประหลาดคล้ายเต่ายักษ์ลอยอยู่บนผิวทะเลสาบ สามารถเห็นหาดทรายบนฝั่งและหินโสโครกโดยรอบ

ซ่างกวนอิงดึงเครียดขึ้นมา กระซิบตี้หวี่สือว่า

"ท่านเห็นว่านางปีศาจเจินดูแผนอุบายของพวกเราออกหรือไม่?"

ตี้หวี่สือสั่นศีรษะไม่ตอบคำ แสดงว่าจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด

ตรงกันข้ามกับหลิงจ้านเทียนทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากฉางเจิงอยู่ด้วยก็ดี"

คนทั้งสองเข้าใจความหมายของมัน หากชิฉางเจิงอยู่ด้วย ก็จะผนึกกำลังกับคนทั้งสอง ต้านทานมิให้ศัตรูรุกขึ้นเรือ แต่ตอนนี้หากหลิงจ้านเทียนต้องผละจากหน้าที่ถือท้าย ปลีกตัวไปจัดการกับศัตรู เมื่อปราศจากฝีมือบังคับเรือของมัน สุดท้ายอาจถูกเรือฮวงโหติดตามทัน

ทั้งหมดดูออกว่าหมากตาสุดท้ายของศัตรูคือปล่อยเรือเร็วลงน้ำให้ยอดฝีมือบังคับเรือติดตามมา

ล่วงรู้ส่วนล่วงรู้ แต่ไม่มีส่วนช่วยเปลี่ยนแปลงสภาพความจริงนี้ได้

หากเรือมังกรสมุทรอยู่ในสภาพสมบูรณ์ขีดสุด ไม่ทราบสลัดเรือฮวงโหไปถึงที่ใดแล้ว

หลิงจ้านเทียนออกคำสั่งว่า

“กางใบเรือ”

คนของพรรคมังกรพิโรธที่รอรับคำสั่งอยู่โถมถึงหน้าเสากระโดงซึ่งเหลือเพียงสามต้น ชักดึงใบเรือขึ้น

หลิงจ้านเทียนบิดหมุนพวงมาลัย เรือมังกรพิโรธอาศัยแรงลมเร่งความเร็วขึ้น ตีโค้งไปทางเกาะร้างหลันเจียง

ซ่างกวนอิงพลันร้องโพล่งว่า

“นางปีศาจอันร้ายกาจ”

หลิงจ้านเทียนไม่ต้องเหลียวหน้ามอง ก็ทราบว่าฝ่ายศัตรูปล่อยเรือเร็วลงน้ำไล่ตามมา พลันบังเกิดความฮึกหาญประดัง มันไม่ได้ต่อสู้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับผู้คนมานานแล้ว

เรือเร็วสามลำแบ่งเป็นหนึ่งหน้าสองหลัง พุ่งเฉียงๆ มาถึงตำแหน่งระหว่างเรือมังกรพิโรธกับเกาะร้างหลันเจียง แหวกฝ่าฟองคลื่นแตกกระจาย เป็นสภาพคุกคามคนนัก

จอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้ากับเจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ยอยู่บนเรือลำแรก ไม้เท้าเย็นจู๋โส่วกับบุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อยอยู่บนเรือลำขวา อิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเซิงอยู่บนเรือลำซ้าย ทั้งหมดไม่ต้องจ้วงพาย เพียงใช้กำลังภายในเร่งเร้าเรือ ก็เหนือกว่าฝีพายหลายสิบคน

เรือเร็วเร่งความเร็วตลอดเวลา ฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำที่สุด ไม่นานก็ล้ำหน้ามาสิบกว่าวา จากนั้นเป็นอิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเซิง สุดท้ายจึงเป็นไม้เท้าเย็นและพวกทั้งสาม

เรือฮวงโหก็ไต่ระดับความเร็วถึงขีดสุด บนเรือเตรียมลูกธนูก้อนหินดีดและอาวุธเพลิงพร้อมสรรพ ขอเพียงเรือมังกรสมุทรถูกเรือเร็วสกัดไว้ จนชะลอความเร็วลง ก็จะเปิดฉากจู่โจมใส่ศัตรูปานอสนีบาตฟาดทลาย

อย่างแช่มช้า เรือใหญ่สองลำกับเรือเร็วอีกสามกลายเป็นรูปสามเหลี่ยม ขณะที่เรือเร็วเข้าใกล้เรือมังกรพิโรธไปทุกขณะ

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือหนึ่งหอกหนึ่งกระบี่ รวมทั้งมือดีที่ผ่านการคัดเลือกห้าสิบคนยืนเรียงรายบนดาดฟ้าเรือ จับจ้องมองเรือเร็วที่ใกล้เข้ามาไม่หยุดยั้ง และเหล่ายอดฝีมือบนเรือเร็วตาไม่กะพริบ

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือชมดูจนขมวดคิ้ว เพียงดูจากพลังเร่งเร้าเรือของฝ่ายตรงข้าม ก็ทราบว่าคนเหล่านี้ยากตอแย

วิธีการใช้พลังลมปราณบังคับเรือเช่นนี้ เพียงใช้ได้ช่วงเวลาสั้นๆ แต่พอดีใช้สกัดมิให้พวกมันไปยังเกาะร้างหลันเจียงได้

ขณะที่พวกมันหมดเรี่ยวสิ้นแรง มิอาจไม่เสี่ยงอันตรายแล่นเรือสู่เกาะร้างหลันเจียง ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นโอกาสหนีรอดเพียงหนึ่งเดียว ขอเพียงเข้าสู่น่านน้ำของเกาะร้างหลันเจียง ก็จะอาศัยกระแสน้ำเชี่ยวของที่นั่น ช่วยให้พวกมันพ้นจากห้วงอันตราย

ซ่างกวนอิงกล่าวเบาๆ กับตี้หวี่สือว่า

“หากพวกเราอาศัยปอดสำรองดำลงในน้ำ ใช่มีโอกาสหลบหนีเพิ่มขึ้นหรือไม่?”

ตี้หวี่สือฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“บนเรือพวกเราจัดเตรียมปอดสำรองไว้ แต่ละคนได้รับแบ่งปันเพียงสองชุด ดำน้ำไปไม่ถึงสองลี้ก็ต้องโผล่พ้นผิวน้ำ เมื่อถึงเวลาจะตกเป็นเหยื่อของเรือศัตรูลำอื่นที่ตามมา อาจบางทีท่านอารองกับเราท่านมีโอกาสรอดชีวิต แต่บุคคลอื่นอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดได้”

ซ่างกวนอิงทอดถอนใจคำหนึ่ง เลิกล้มความคิดที่เย้ายวนใจนี้

เรือเร็วทั้งสามลำใกล้เข้ามาอีก

เรือเร็วของฮัวจ่าเอ้าพลันเร่งความเร็วพุ่งไปข้างหน้า สกัดอยู่เบื้องหน้าเรือมังกรสมุทรห่างประมาณสามสิบวา

เรือเร็วของศัตรูสามารถไล่กวดมาอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ สาเหตุหลักเป็นเพราะคาดการณ์ว่า จุดหมายของเรือมังกรสมุทรเป็นเกาะร้างหลันเจียง จึงใช้เส้นทางเดินเรือเป็นเส้นตรง บวกกับเรือเร็วมีขนาดเบาย่อมเหนือล้ำกว่าเรือมังกรพิโรธที่ตีโค้งมุ่งสู้เกาะร้างหลันเจียง

เห็นแน่ชัดว่าเรือมังกรสมุทรจะถูกเรือเร็วของฮัวจ่าเอ้าสกัดไว้แล้ว เรือมังกรสมุทรพลันตีวงโค้งหัวเรือแหวกฝ่าผิวน้ำแตกกระจาย กลับพุ่งชนใส่เรือเร็วของศัตรู

ฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยียร้อนรุ่มคิดประกอบความดีความชอบ คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามกลับปฏิบัติการเช่นนี้ รีบกระโดดพ้นเรือเร็วทะยานขึ้นหาเรือมังกรพิโรธ

เสียงกร๊อบเมื่อเรือเร็วแตกออกเป็นเสี่ยงๆ กลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ในยามนั้น หลิงจ้านเทียนโถมออกจากห้องท้ายเรือ กระโดดลอยตัวขึ้น เชือกปีศาจกลับกลายเป็นเงาเชือกนับร้อยพันสาย เข้าปะทะกับฮัวจ่าเอ้าที่มีฝีมือกล้าแข็งที่สุด

ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือก็ใช้หอกยาวกับกระบี่จู่โจมใส่ซันจาเยี่ยที่ถือค้อนทองเหลืองมาถึง

หากปล่อยให้ยอดฝีมือทั้งสองบุกขึ้นเรือมาคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

ยามนั้นเรือเร็วอีกสองลำยังอยู่ห่างห้าสิบวาไม่เช่นนั้นหากบุกขึ้นเรือมาพร้อมกัน สถานการณ์ยิ่งแย่แล้ว

คนของพรรคมังกรพิโรธที่หลงเหลือ พากันชัดมีดบินยิงลูกธนูหน้าไม้ ทักทายใส่มารร้ายทั้งสอง

หลิงจ้านเทียนกับฮัวจ่าเอ้าเผชิญพบกันกลางอากาศบนหัวเรือก่อน ฮัวจ่าเอ้ามองดูเงาเชือกที่กลับกลายเป็นวงเล็กๆ สิบกว่าวง พลันกู่ร้องดังยาวนาน เล็งเป้าหมายต่อยใส่ตรงกลางของวงเชือกวงหนึ่ง

เสียงปงของพลังลมปราณปะทะหักล้างกัน คนทั้งสองสะท้านขึ้นพร้อมกัน ด้านกำลังภายในมีสภาพคู่คี่ก้ำกึ่ง

เงาเชือกแตกกระจาย กลับไปในมือหลิงจ้านเทียน

ทั้งสองเกร็งลมปราณอีกอึดหนึ่ง ปะทะกันกลางอากาศ เสียงหมัดเท้าดังถี่ยิบดุจประทัดแตกไม่อาจฉาบฉวยแม้แต่น้อย

หลิงจ้านเทียนได้รับขนานนามร่วมกับล่างฟานหวิน เพียงถูกล่างฟานหวินบดบังรัศมีไว้ จึงไม่ได้รับการบรรจุในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมซึ่งความจริงพลังฝีมือมันไม่เป็นรองเจ้าสำนักรื่นรมย์หรือหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด ยามนี้เผชิญกับยอดฝีมือชนเผ่าฮัวชื่อจื่อม่อ จึงแสดงฝีมือแท้จริงออกมา

ทางด้านเจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ยก็โถมถึงกลางนภาหัวเรือ รู้สึกละลานตาวูบ หอกยาวเล่มหนึ่งทิ่มแทงถึงเบื้องหน้า ดังนั้นแสยะยิ้มเสือกส่งค้อนทองเหลืองใส่ปลายแหลมของหอก หวนนึกถึงซ่างกวนอิงเป็นเด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม เพียงกระบวนท่านี้จะกระแทกมันกระอักโลหิตแน่นอน

มิคาดหอกยาวขยับโยกคราหนึ่ง ปลายแหลมของหอกเบี่ยงเบนไปด้านข้าง ปาดใส่ค้อนทองเหลือง

ซันจาเยี่ยครุ่นคิดว่าจุดประสงค์ของเด็กน้อยนี้คงขัดขวางมิให้มันขึ้นเรือ คิดกระแทกมันพ้นจากหัวเรือ ดังนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชาค้อนทองเหลืองหวดย้อนใส่ปลายแหลมของหอกอย่างสุดกำลัง

ซ่างกวนอิงตวาดคำมาได้ประเสริฐ พลันขยับเคลื่อนขวางใช้ออกด้วยเคล็ดสลาย กระชากร่างซันจาเยี่ยลงบนดาดฟ้าเรือ

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายซันจาเยี่ยนัก หนึ่งนั้นเนื่องจากลอยอยู่กลางอากาศ ไม่มีที่หยิบยืมกำลัง สองใช้กำลังรุนแรงไป ไม่ทันยั้งสภาวะกลายเป็นรวมกำลังกับซ่างกวนอิงฉุดมันลงยังหัวเรือ ความคับข้องใจที่ได้รับไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว

เท้าของมันไม่ทันตกถึงพื้น พลังกระบี่เย็นเยียบก็ม้วนจู่โจมมาถึง ขณะที่ทางซ้ายมือด้านหลังปรากฏพลังความเย็นจุดหนึ่งแหวกพุ่งมา ที่แท้ตี้หวี่สือใช้กระบี่ประสานเสริมกับหอกยาวของซ่างกวนอิงจู่โจมใส่มัน

จนบัดนี้ซันจาเยี่ยค่อยระงับความคิดประมาทศัตรู คาดว่าเด็กน้อยที่เบื้องหน้าทั้งสองคงได้รับการชี้แนะจากล่างฟานหวิน จึงกวัดแกว่งค้อนทองเหลืองรับท่ากระบี่ของตี้หวี่สือ พลางเตะกลับหลัง ใช้สันเท้ายันใส่ปลายแหลมของหอก สลายการจู่โจมระลอกแรกของฝ่ายตรงข้าม

หลิงจ้านเทียนกับฮัวจ่าเอ้าที่กลางอากาศพากันแค่นเสียงหนักๆ มุมปากล้วนมีโลหิตไหลซึมแยกย้ายร่วงหล่นลงยังสองฟากข้าง

ปัญหาอยู่ที่หลิงจ้านเทียนร่วงหล่นลงบนเรือส่วนฮัวจ่าเอ้าตกลงบนผิวทะเลสาบ

ยามนั้นเรือมังกรพิโรธตีวงอีกครา ยังคงแล่นสู่เกาะร้างหลันเจียงเมื่อฮัวจ่าเอ้าร่วงหล่นลงในน้ำ เรือมังกรพิโรธก็โถมออกไปสิบกว่าวาไม่อาจไล่ตามทัน สร้างความโกรธแค้นแก่ฮัวจ่าเอ้าจนแทบฆ่าตัวตาย

หลิงจ้านเทียนพลิกตัวคราหนึ่ง ตกลงบนดาดฟ้าเรือ กู่ร้องดังยาวนานแล้วถาโถมเข้าหาซันจาเยี่ยซึ่งถูกซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือพัวพันไว้

ซันจาเยี่ยยามฉุกละหุกเหลียวมองแวบหนึ่ง เห็นเรือเร็วของเฉียนว่างเชิงกับอิ๋วซือตี้ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดยังอยู่ห่างยี่สิบวา ต้องลอบร้อง

มารดาของเราในใจ ใช้ออกด้วยกระบวนท่าเสี่ยงชีวิต คุกคามศัตรูทั้งสองถอยห่างไป

เงาสีดำแลบแปลบ หลิงจ้านเทียนบังคับเชือกปีศาจจี้วาบใส่คอหอยมัน

ซันจาเยียควงค้อนทองเหลืองเข้าปะทะ

เสียงปังเมื่อทั้งสองหักล้างพลังลมปราณกัน ล้วนผงะหงายไปด้านหลัง

เพียงทดสอบฝีมือ ซันจาเยี่ยก็ทราบว่าพลังฝีมือหลิงจ้านเทียนไม่เป็นรองมัน บวกกับตี้หวี่สือ ช่างกวนอิงและมือดีอื่นของพรรคมังกรพิโรธ เพียงพอกับการกลุ้มรุมสังหารมันก่อนที่กำลังหนุนจะมาถึง ไหนเลยกล้าอวดโอ่ถือดี พลิกตัวตามสภาวะถึงหัวเรือ ค่อยพุ่งเฉียงๆ พ้นจากกราบเรือด้านซ้าย กระโดดลงน้ำไป

คนของพรรคมังกรพิโรธระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา เรียกกำลังขวัญกลับคืนมาอักโข

เฉียนว่างเชิงบนเรือเร็วลำที่สองเห็นเช่นนั้นต้องด่าทอฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยรีบร้อนหวังผลเกินไป พลางชะลอความเร็วลง แล่นเคียงคู่กับเรือเร็วลำที่สาม ไล่กวดตามหลังเรือมังกรพิโรธไป

หากพวกมันรับตัวฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยขึ้นเรือ คงไล่ตามศัตรูไม่ทัน ได้แต่ทิ้งให้คนทั้งสองลอยอย่บนผิวทะเลสาบแล้ว

หลิงจ้านเทียนและพวกเคลื่อนกายถึงท้ายเรือ จับจ้องมองเรือเร็วของศัตรูที่คุกคามเข้ามาในรัศมียี่สิบวาทั้งสองลำ ขอเพียงไล่กวดตามเข้าใกล้มาสิบกว่าวา ศัตรูก็สามารถกระโดดขึ้นเรือมังกรพิโรธแล้ว

หานป๋อพกความสงสัยเต็มอก เหม่อมองคนที่แม้เห็นเพียงเงาหลังก็ไม่อาจประมาทดูแคลน บังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด

มันรองรับพันธุมารอยู่ในตัว มีประสาทสัมผัสที่ปราดเปรียวกว่าผู้คนทั่วไปนับร้อยเท่า ทุกครั้งเพียงมองปราดเดียวก็หยั่งความตื้นลึกหนาบางของฝ่ายตรงข้ามออก แต่คนศีรษะล้านที่หันหลังให้กับมันผู้นี้ร่างตั้งตรงดุจต้นสน สงบนิ่งดั่งห้วงมหรรณพ มันกลับจำแนกไม่ออกว่าเป็นบุคคลประเภทใด

ถึงกับไม่ทราบว่าท่านมีพลังฝีมือระดับใด

สรุปแล้วนี่มิใช่บุคคลธรรมดา ดูจากรูปลักษณะก็ไม่คล้ายเป็นขันทีเงา

ท่านไฉนอยู่ที่นี้?

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางมีพระบัญชาให้มันมายังที่นี้ เพื่อหยั่งความตื้นลึกหนาบางของคนผู้นี้หรือไม่?

ท่านกับขันทีเงามีความสัมพันธ์อันใด?

คนผู้นี้ความจริงสามารถซ่อนตัวไว้ แต่ขณะที่ตนเองคิดล่าถอยกลับไป พานปรากฏกายขึ้น ที่แท้มีจุดมุ่งหมายใดต่อมัน?

หานป๋อถูกก่อกวนจนสมองพองโตกว่าเดิมหลายเท่า ขณะจะกล่าววาจา คนผู้นั้นชิงขยับกายเข้าพุ่มไม้ พลันหายวับไป

หานป๋อยกมือขยี้ตา หลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย ยามนี้ค่อยฉุกคิดว่าใช่พบพานผีสางภูตพราย หรือวัตถุประหลาดอันลี้ลับเลื่อนลอยไม่อาจจับต้องได้หรือไม่

มันเคลื่อนตัวเข้าพุ่มไม้ ภายในแม้มีต้นไม้แน่นขนัด แต่เป็นไปไม่ได้ที่พอเข้าไปก็หายสาบสูญไร้สุ้มเสียง

หลังจากสูดลมหายใจลึกๆ หานป๋อไม่อาจข่มความสงสัยอยากรู้ ติดตามเข้าพุ่มไม้ไป

ในพุ่มไม้ซ่อนทางน้อยสายหนึ่ง ปูลาดด้วยใบไม้ร่วง พอเหยียบย่ำลงไปบังเกิดเสียงดังซ่าซ่า

พอเลี้ยวโค้งหลายครา ออกพ้นจากพุ่มไม้ ปรากฏเป็นทิวทัศน์อีกแบบหนึ่ง บ้านศิลาหลังน้อยปลูกอิงภูเขา หน้าบ้านตัดทางศิลาคดเคี้ยว ลำธารน้ำไหลริน สองฟากข้างเป็นต้นไม้ป่าไผ่ โดยเฉพาะหน้าบ้านมีต้นฉำฉาสูงเสียดฟ้าอยู่ต้นหนึ่ง

คนผู้นั้นนั่งอยู่บนหินใหญ่ริมธาร แช่เท้าเปล่าทั้งคู่อยู่ในน้ำ มองดูหานป่อที่ติดตามมาด้วยความประหลาดใจ

ในที่สุดหานป่อเห็นโฉมหน้าของท่านแล้ว

ที่พิเศษสุดคือดวงตาของท่าน ทอประกายอันกระจ่างจ้าบรรจุด้วยภูมิปัญญาและพลังธาตุของฟ้าดินไว้

นั่นเป็นดวงตาที่ร้อนระอุ เต็มไปด้วยความรักต่อสรรพชีวิตในโลกหล้า

ท่านมีหน้าผากกว้าง จมูกโด่งตั้งตรง ผิวกายเรียบลื่นราวทารกดูไปยังเยาว์วัย แต่บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่าท่านผ่านวันคืนอันยาวนาน คล้ายคงอยู่ตั้งแต่จักรวาลแรกก่อเกิดก็มิปาน

หากบอกว่าผังปานเป็นความสมบูรณ์พร้อมที่เยือกเย็นอำมหิต ล่างฟานหวินเป็นความสูงสง่าที่ไม่อีนังขังขอบ อธรรมศักดิ์สิทธิ์เป็นผู้เข้มแข็งอันเหี้ยมหาญองอาจ อย่างนั้นท่านก็กอปรด้วยบุคลิกลักษณะพิเศษที่ไม่สามารถบ่งบอกบรรยาย อยู่เหนือขอบเขตจำกัดทั้งมวล

นี่เป็นบุคคลที่ไม่มีผู้ใดที่พบเห็นแล้วไม่หวั่นไหวใจผู้หนึ่ง

ได้แต่ใช้คำบรรยายว่าลึกล้ำสุดจะหยั่ง

ที่สั่นไหวจิตใจผู้คนยิ่งกว่าคือ คนผู้นี้กอปรด้วยพลังจิตที่บอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง พันธุมารของหานป่อถูกปลุกเร้าขึ้นถึงขีดสุด สมองกระจ่างแจ่มใส บังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่ง เดินถึงหน้าก้อนหินที่ข้างกายคนผู้นั้นทรุดนั่งลง กล่าวอย่างถ่อมตนว่า

"ผู้น้อยมารับคำสั่งสอน"

คนผู้นั้นเผยอยิ้ม เผยเห็นฟันขาวสะอาดจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"พระคุณเจ้าทำอะไรต่อข้าพเจ้า?"

สีหน้าคนผู้นั้นกลับคืนสู่ความสงบราวน้ำนิ่งไม่เอ่ยปากกล่าววาจา มองไปในลำธาร มองดูอย่างจดจ่อนัก

หานป๋อไม่อาจข่มความตื่นตระหนกในใจ ซักถามว่า

"เมื่อครู่ตอนที่ท่านมองดูข้าพเจ้า คล้ายถ่ายทอดวัตถุใดไปในดวงตาข้าพเจ้า"

คนผู้นั้นสั่นศีรษะแย้มยิ้ม เพียงใช้เท้าเตะน้ำอย่างสบายอารมณ์

หานป๋อรู้สึกว่าพลังธาตุของตัวเองเพิ่มพูนตลอดเวลา พานไม่ถามต่อ เตะรองเท้าหนัง สลัดถงเท้าออก เลียนแบบท่านโดยการแช่เท้าอยู่ในน้ำ

พริบตานั้นมันประหวัดนึกถึงจิ้นปิงหวิน นึกถึงภาพเหตุการณ์ที่อยู่ริมธารร่วมกับนางนั้น

นางใช่กลับบ้านไปหรือไม่? การมรณภาพของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยสร้างความกระทบกระเทือนใจต่อนางอย่างไร?

นึกถึงใบหน้าอันโศกซึ้งของนาง มันพลันบังเกิดความเศร้ารันทดแล่นจู่โจมจิตใจอย่างรุนแรง

ลำธารไหลเอื่อยอิ่ง ให้ความเย็นสบาย ความเหน็ดเหนื่อยจากการกระโดดโลดเต้นเมื่อคืนปลาสนาการเป็นปลิดทิ้ง

ต่อจากนั้นหานป๋อนึกถึงฉินเมิ่งเหยา ความรักที่อยู่เหนือกิเลสตัณหาชนิดหนึ่งเต็มเปี่ยมอยู่ในอก ต่อจากนั้นย้อนกลับไปในห้องคุมขังเมืองหวงโจว เช่อจุนชิ่นต่อยหมัดใส่ศีรษะมัน

หลังเสียงอึงอล พลังธาตุประจำตัวมันลอยล่องเข้าสู่ห้วงแผ่นฟ้า

แผ่นดิน พริบตานั้นความสุขสันต์เศร้าโศกนับตั้งแต่จำความได้ เคลื่อนผ่านห้วงสมองของมันไป

มันลืมเลือนวัตถุเรื่องราวรอบกาย จิตใจจมอยู่ในห้วงหวนรำลึก

สุดท้ายมันค่อยกลับคืนสู่สภาพความจริง ซึ่งนั่งแช่เท้าอยู่ริมธารหลังน้ำตาน้องหน้า

คนผู้นั้นหายสาบสูญไปแล้ว

คงเหลือแต่ขุนเขาลำธาร และเสียงนกร้องเซ็งแซ่ราวบทเพลงอันไพเราะ

หงราหลาลับโลก

สุ่ยโหยวจิงแอบอิงกับอ้อมอกฟงสิงเลี่ย ใบหน้าไม่มีสีเลือดแม้แต่น้อย

เปลวไฟแห่งชีวิตกำลังมอดดับลง

ฟงสิงเลี่ยไม่หลั่งน้ำตาอีก ความเศร้าเสียใจถึงขีดสุดกัดกร่อนประสาทของมันจนชาด้าน

สุ่ยโหยวจิงฝืนใจลืมตาขึ้น มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านยังอยู่หรือ?"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"โหยวจิง ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร?"

สุ่ยโหยวจิงหลับตาลง กล่าวอย่างยากเย็นว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกสงบยิ่ง มีความสุขยิ่ง ในที่สุดข้าพเจ้าเผชิญกับวันนี้แล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงเอื้อนเอ่ยอีกว่า

"ข้าพเจ้ากำลังคิดถึงฉางเจิง สักวันหนึ่งมันจะไปหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรอมัน"

ฟงสิงเลี่ยหลั่งน้ำตาอีกครา ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

การตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์เต็มไปด้วยความองอาจหาญกล้า เป็นตำนานให้เล่าขาน การตายของไป่ซู่เซียงเป็นความคับแค้นรันทด จนผู้คนแทบคลุ้มคลั่ง การตายของสุ่ยโหยวจิงที่เบื้องหน้ากลับอ้อย สร้อยหดหู่ ให้ความรู้สึกที่อับจนปัญญา รับรู้กับความตายอย่างลึกล้ำ

สุ่ยโหยวจิงยิ้มอีกครา ยกมือเรียวงามคิดเช็ดน้ำตาให้กับมัน แต่พอถึงกลางคันก็ตกห้อยลงอย่างอ่อนแรง

ฟงสิงเลี่ยยึดกุมมือของนางไว้ ยกขึ้นถึงระดับสายตา ช่วยนางเช็ดคราบน้ำตาที่ข้างแก้มมัน

ดวงตาสุ่ยโหยวจิงทอแววปีติยินดี ลมหายใจกลับกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

ฟงสิงเลี่ยรีบถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างนาง

ร่างของนางเย็นเฉียบลง ไม่รองรับพลังลมปราณของมัน หลับตาทั้งสองลง

ฟงสิงเลี่ยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ร่ำร้องว่า

"โหยวจิง รีบตื่นขึ้นมา อย่าได้เป็นเช่นนี้"

ยามนี้ไม่มีวัตถุเรื่องราวใดสำคัญกว่าชีวิตของนางอีก

มันยินยอมกระทำทุกสิ่ง เพียงเพื่อยึดชีวิตของนางออกไปอีกชั่วขณะ

สุ่ยโหยวจิงพลันลืมตาขึ้น ใบหน้าฉายประกายอันเรืองรอง มองดูมัน พลางกล่าวว่า

"ท่านกับฉางเจิงล้วนไม่ต้องเศร้าเสียใจต่อการตายของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าตอนนี้รู้สึกดียิ่ง ดีจริงๆ"

ประกายตานางแตกซ่านสลาย เปลือกตาปิดลงอย่างอ่อนล้า ร่างสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตลอดทั้งร่างกลายเป็นเย็นเฉียบ

ฟงสิงเลี่ยร่ำร้องด้วยความเศร้าโศก โอบรัดนางแนบแน่น ความเศร้าสลดทะลักหลั่งดังสายน้ำเชี่ยว

หญิงสาววัยแรกรุ่นนางนี้ ในที่สุดถูกมัจจุราชเรียกตัวไปแล้ว

เรือรบสิบกว่าลำกางใบแล่นอย่างรวดเร็ว ทะเลสาบต้งถิงยังเป็นเช่นเดียวกับโบราณกาลมา แต่สำหรับฟงสิงเลี่ย ทุกประการล้วนไม่เหมือนเดิมแล้ว

เรือเร็วทั้งสองลำติดตามถึงกราบเรือด้านขวาของเรือมังกรพิโรธห่างประมาณห้าวา ขณะที่เรือมังกรพิโรธเข้าส่รอบนอกของดงหินโสโครกของเกาะร้างหลันเจียงแล้ว

เฉียนว่างเซิงกับอิ๋วชือตี้ตวาดก้อง ถืออาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวกับห่วงเชือก พุ่งเฉียงๆ ขึ้นสู่หัวเรือกับท้ายเรือ จู๋โส่วยกชูไม้เท้าเหล็กเย็นโถมมาทางช่วงกลาง เบื้องซ้ายเป็นดาบเดียวของบุรุษห้าวกว่างอิ้งเฉิง เบื้องขวาเป็นกระบี่ของสตรีแช่มช้อยหยาหานชิง ยังไม่ทันประมือก็เป็นที่ข่มขวัญผู้คน

พวกมันไม่กล้าชะล่าใจเช่นฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ยที่ลอยตัวโถมจู่โจม จนถูกศัตรูสกัดไว้กลางอากาศ เพียงพุ่งตัวมายังดาดฟ้าเรือเปลี่ยนจากรุกเป็นตั้งรับ ระหว่างที่ลอยตัว โคจรพลังถึงขีดสุด ข่มขู่จนฝ่ายตรงข้ามมิอาจไม่หลีกเลี่ยงจากการปะทะ

ตี้หวี่สือกับซ่างกวนอิงสะอึกถึงหัวเรือ สกัดเฉียนว่างเซิงไว้ ส่วนหลิงจ้านเทียนลอยตัวเข้าสกัดกั้นจู๋โส่วกับพวกทั้งสาม ให้มือดีพรรคมังกรพิโรธจัดการกับอิ๋วชือตี้ ซึ่งบุกมาทางท้ายเรือ

ขอเพียงสามารถขับไล่ศัตรูช่วงหน้าและช่วงกลางทั้งสองขบวนลงน้ำ อิ๋วชือตี้ที่เหลืออยู่ก็ไม่น่าวิตก เรือมังกรพิโรธสามารถแล่นเข้าสู่ดงหินโสโครกของเกาะร้างหลันเจียง เมื่อถึงเวลาจะอาศัยกระแสน้ำหลบหนีจากไป

ความสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับช่วงเวลาน

ผู้ที่โถมถึงก่อนคืออิ๋วชือตี้ ขณะที่ง้าวยาวเล่มหนึ่งแทงใส่มันมันก็ลอยตัวขึ้นใหม่ ปลายเท้าสะกิดใส่คมง้าว หยิบยืมพลังหงายร่างตีลังกา ทิ้งตัวลงบนดาดฟ้าด้านหลังเหล่ามือดีพรรคมังกรพิโรธ

แต่มือดีพรรคมังกรพิโรธเหล่านี้ได้รับการชี้แนะจากล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียน ถนัดในการกลุ้มรุมจู่โจม ทุกผู้คนคิดใช้ชีวิตแลกชีวิตด้วยฝีมือของอิ๋วชือตี้ ยามกะทันหันยังไม่อาจเผด็จศึกได้

ผู้ที่บุกขึ้นหัวเรือสำเร็จเป็นคนที่สองคือเฉียนว่างเซิง อาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวของมันถนัดในการปะทะแตกหัก ดังนั้นกวาดคุกคามตี้หวี่สือกับซ่างกวนอิงล่าถอยไปก่อน แล้วค่อยถูกคนทั้งสองพัวพันไว้

หลิงจ้านเทียนแม้ชมดูจนร้อนรุ่มใจ แต่ศัตรูเข้มแข็งอยู่เบื้องหน้า ได้แต่สลัดความคิดทั้งมวล จดจ่ออยู่กับจู๋โส่วและบุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อยทั้งสาม

ขอเพียงคกคามศัตรทั้งสามล่าถอยไปได้ ก็จะปลีกตัวไปจัดการกับอิ๋วชือตี้แล้ว

แต่แล้วในวงต่อสู้ของอิ๋วชือตี้กับมือดีพรรคมังกรพิโรธบังเกิดเสียงแผดร้องดังติดต่อกันขึ้น

หลิงจ้านเทียนใจสั่นสะท้าน เพียงจู่โจมจู๋โส่วคนเดียว หาเหลือบแลดาบเคียวกระบี่ยาวของบุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อยไม่

จู๋โส่วแค่นเสียงอย่างเย็นชา พลันทิ้งตัวลงยังดาดฟ้าเรือช่วงล่าง

หลิงจ้านเทียนลอบร้องผิดท่าในใจ ตาบเดียวก็เชือดมายังก้านคอส่วนกระบี่แทงเฉียงๆ ใส่ท้องน้อยมัน

มันกู่ร้องดังยาวนาน รั้งเชือกปีศาจกลับมา ก่อเกิดเป็นเงาเชือกที่เบื้องหน้า ฟาดหวดใส่อาวุธของศัตรูทั้งสองเล่มพร้อมกัน

บุรุษห้าวสตรีแช่มช้อยต่างพากันคราง หนักๆ ถูกกระแทกดีดกระดอนขึ้นกลางอากาศ

หลิงจ้านเทียนขณะจะฉวยโอกาสตะลุยไล่ พลันได้ยินเสียงโครม ตัวเรือสั่นสะเทือนคราหนึ่ง จู๋โส่วใช้ไม้เท้าเหล็กเย็นกระแทกตัวเรือของเรือมังกรพิโรธแตกเป็นช่อง ค่อยพุ่งตัวทลายผนังลงไปยังชั้นล่างของเรือมังกรพิโรธ

หลิงจ้านเทียนขบกรามกรอด ไม่สนใจสุนัขป่าอันดุร้ายที่บุกรุกเข้าบ้านตัวนั้น เชือกปีศาจแหวกฝ่าอากาศ ม้วนจู่โจมใส่ศัตรทั้งสอง

บุรุษห้าวสตรีแช่มช้อยฟันดาบเดียวกับกระบี่ใส่เชือกปีศาจ มิคาดเชือกปีศาจแฝงพลังประหลาดชนิดหนึ่ง สะบัดเหวี่ยงพวกมันพ้นจากเรือ

ในยามนั้น เสียงโครมดังอีกครา จู๋โส่วยกชูไม้เท้าเหล็กเย็นทลายดาดฟ้าเรือด้านหลังข้างกายอิ๋วซือตี้ โผพุ่งขึ้นฟ้าพร้อมกับเศษไม้ปลิวเวียนว่อน ในเงาไม้เท้าแปลบปลาบ มือดีพรรคมังกรพิโรธเซถลาล้มลง

หลิงจ้านเทียนไม่คำนึงถึงบรษห้าวสตรีแช่มช้อย ก่ร้องเสียงเกรี้ยวกราดพลางไล่กวดตามจู๋โส่วไป

บุรุษห้าวสตรีแช่มช้อยที่ลอยอยู่กลางอากาศยินดียิ่ง บังคับเชือกขอเกี่ยวพุ่งออกจากแขนเสื้อยึดเกี่ยวกับลูกกรงเรือ หยิบยืมพลังเหินร่างกลับมา

เสียงซี่เมื่อเชือกปีศาจพัวพันไม้เท้าเหล็กเย็นของจู๋โส่วไว้ จู๋โส่วเป็นศิษย์น้องของเหนียนเหลียนตัน ถือดีว่ามีพลังฝีมือกล้าแข็ง จึง

กระชากดึงโดยแรง

ทั้งสองล้วนแค่นเสียงหนักๆ ผลจากการกระชากดึง กลับสะอึกเข้าหาอีกครา ดังนั้นยื่นมือเท้าที่อยู่ว่างออก หักล้างกันสิบกว่ากระบวนท่า

อิ๋วชือตี้หัวร่อดังยาวนาน ลอยตัวขึ้นดุจเหยี่ยวเหิน สะกิดเท้ากับเสากระโดงเรือ โถมลงหาเฉียนว่างเซิงซึ่งสู้พัวพันกับตี้หวี่สือและซ่างกวนอิง

พวกมันทั้งสองร่วมมือกันนานปี ขอเพียงสมทบกัน ก็ไม่เกรงกลัวผู้ใดทั้งสิ้น

บุรุษห้าวสตรีแช่มช้อยก็ทิ้งตัวลงบนดาดฟ้าเรือ โถมใส่มือดีพรรคมังกรพิโรธที่รุดมาช่วยเหลืออย่างดุร้าย

ซ่างกวนอิงได้รับการคุ้มกันจากตี้หวี่สือ ใช้ออกด้วยไม้ตายประจำตระกล จ่โจมใส่เฉียนว่างเซิงหนึ่งร้อยแปดหอก รกไล่จนเฉียนว่างเซิงหลั่งเหงื่อโซมกาย

เฉียนว่างเซิงมีฝีมือกล้าแข็งกว่าหมู่มารร้ายชุดนี้ แต่ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือผนึกกำลังประสานหนุนเสริม ทำให้มันแม้มีเรี่ยวแรงก็ไม่อาจใช้ออกได้

ยามนั้นอิ๋วชือตี้บินวนถึงเบื้องบนศีรษะคนทั้งสาม ฉวยโอกาสที่เพลงหอกของซ่างกวนอิงหยุดชะงักลงวูบหนึ่ง โถมจู่โจมใส่คนทั้งสองดจพายร้าย

แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน บนดาดฟ้าปรากฏเงาอาวุธพุ่งฉวัดเฉวียนสถานการณ์คับขันถึงที่สุด

หลิงจ้านเทียนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ย่อมทราบว่าทุกวินาทีล้วนมีค่า พลันเร่งเร้าพลังฝีมือถึงขีดสุด ซัดขว้างเชือกปีศาจใส่ใบหน้าจู๋โส่ว

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายของจู๋โส่วนัก คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามกระทั่งอาวุธที่สร้างชื่อให้ยังละทิ้ง รีบย่อตัวลง เชือกปีศาจพุ่ง

เฉียดผ่านศีรษะไป ดังนั้นจี้นิ้วข้างซ้ายใส่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้ามด้วยพลังเปี่ยมล้น

มิคาดหลิงจ้านเทียนไม่หลบหลีก สะอึกปราดเข้ามา มือขวาตะกุยใส่ใบหน้าจู๋โส่ว อีกมือหนึ่งพลิกหงายฝ่ามือขึ้น ประกบนิ้วราวมีดดาบปักใส่ท้องน้อยมัน

จู๋โส่วประหลาดใจฝ่ายตรงข้ามไฉนโง่เขลาถึงเพียงนี้ กลับไม่สนใจจุดสำคัญที่ทรวงอก ขณะจะวกมือกวาดใส่ พลันปรากฏพลังมหาศาลแล่นมาตามไม้เท้าเหล็กเย็น กลับกระชากตัวเองเอนไปทางด้านหลังขวามือ ค่อยทราบว่าหลงกลแล้ว

ที่แท้การชัดขว้างเชือกของหลิงจ้านเทียนไม่คิดทำร้ายคน แต่หยิบยืมเชือกถ่ายทอดพลัง ฉวยโอกาสที่มันแบ่งแยกสมาธิรับมือศัตรูยามไม่ทันระวังกลับกระชากมันเสียหลักการทรงตัว

ผลของการเสียหลักการทรงตัว ทำให้นิ้วมือข้างซ้ายของมันเพียงจี้ใส่กระดูกไหล่ซ้ายของหลิงจ้านเทียน แทนที่จะเป็นจุดชีวิตที่ทรวงอก ทั้งไม่อาจใช้กำลังอย่างเต็มที่

จู๋โส่วแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบหงายร่างพุ่งถอยไปด้านหลัง เพิ่งพ้นจากพื้น ที่ชายโครงปวดแปลบอย่างรุนแรง มาตรว่าหลบรอดจากกรงเล็บที่ตะกุยใส่ใบหน้า แต่ไม่อาจรอดพ้นจากท่าปักจู่โจม

ยังดีที่จู๋โส่วโคจรพลังค้ำครองตำแหน่งดังกล่าว บวกกับพุ่งถอยไปด้านหลัง ไม่เช่นนั้นท่ามือดาบของหลิงจ้านเทียนคงปักใส่อวัยวะภายในของมันแล้ว

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น พลังของศัตรูยังปักทะลวงเข้ามา จู๋โส่วอ้าปากกระอักโลหิต ถือไม้เท้าเหล็กเย็นที่ยังถูกเชือกปีศาจม้วนพันไว้ลอยพ้นจากดาดฟ้าเรือ ร่วงหล่นลงยังผิวทะเลสาบ

ขณะเดียวกัน หลิงจ้านเทียนถูกพลังนิ้วทิ่มแทงเลือดเนื้อหัว

ไหล่ทะลุเป็นรู แต่มันกระทั่งหัวคิ้วยังไม่ขมวด พลันพุ่งถอยเข้าหาบุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อย รับการจู่โจมจากหนึ่งกระบี่หนึ่งดาบ แต่ก็กระแทกจนทั้งสองโอนไปเอนมา รับบาดเจ็บพร้อมกัน

ขณะเดียวกันตี้หวี่สือกับซ่างกวนอิงก็ตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย

ทั้งสองล้วนรับบอบช้ำภายในไม่เบา ที่ใบหูดวงตาจมูกปากมีโลหิตไหลซึมออกมา

เอ่ยถึงพลังฝีมือ พวกมันยังห่างจากยอดฝีมือมองโกลคู่นี้ช่วงหนึ่ง

โดยเฉพาะเฉียนว่างเชิงได้รับการช่วยเหลือจากอิ๋วชือตี้ ใช้อาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียว เปล่งอานุภาพของอาวุธหนักอย่างเต็มที่ ทกกระบวนท่าแฝงพลังนับพันชั่ง กดกระแทกจนทั้งสองหลบซ้ายเลี่ยงขวาเป็นพัลวัน

เสียงเพียะเมื่อง้าวยาวของซ่างกวนอิงถูกอาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองกระแทกหักสะบั้น

อิ๋วชือตี้แสยะยิ้ม ฉวยโอกาสสะอึกเข้าหาซ่างกวนอิง บ่วงเชือกบังคับเหยียดตรง มุ่งใส่คอหอยของซ่างกวนอิง

ตี้หวี่สือตวาดก้อง ฟาดฟันกระบี่ใส่มือที่ถือบ่วงเชือกของอิ๋วชือตี้โดยไม่สนใจมนษย์ทองเหลืองของเฉียนว่างเชิงที่หวดใส่กลางหลังมัน

ซ่างกวนอิงง่ามมือฉีกขาด หอกยาวที่หักเหลือครึ่งหนึ่งก็ร่วงหลุดจากมือ เห็นบ่วงเชือกจู่โจมมา ขณะจะถลันหลบ อวัยวะภายในพลันปวดแปลบปลาบ ไม่อาจใช้กำลังได้ เห็นแน่ชัดว่าต้องตายแล้ว ที่เบื้องบนศีรษะพลันบังเกิดเสียงกู่ร้องของหลิงจ้านเทียนดังขึ้น

หลิงจ้านเทียนที่หลั่งโลหิตโซมกายเหินร่อนลงจากฟ้า สะกิดเท้าใส่อาวุธรูปมนุษย์ทองเหลือง ค่อยพลิกตัวถึงหว่างกลางของอิ๋วชือตี้กับ

ซ่างกวนอิง ฟาดฝ่ามือกระแทกบ่วงเชือกพันห่าง

เสียงโครมพลันดัง เรือมังกรพิโรธเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง

ที่แท้เรือฮวงโหฉวยโอกาสที่เรือมังกรพิโรธปราศจากผู้คนควบคุมบังคับ แล่นไล่กวดมา พุ่งชนผ่ากลางใส่เรือมังกรพิโรธ จนกราบเรือด้านขวาแตกเป็นช่อง

แว่วเสียงตวาดดังสดใส เจินซู่สั้งผู้งามเฉิดโฉมเหินนำหน้ามา

หลิงจ้านเทียนร้องบอกเป็นรหัสว่า

"ลมรุนแรง ลูกหลานทั้งหลายชักใบเรือ"

พลางพุ่งหมัดซ้ายขวาออก กระแทกอิ๋วชือตี้ล่าถอย หันกายไปโอบกอดซ่างกวนอิงที่ส่ายโงนเงนแทบล้มลงเอาไว้ กระโจนลงน้ำทะเลสาบกลืนหายไป

คนของพรรคมังกรพิโรธพากันกระโดดลงทะเลสาบหลบหนีไป

ตี้หวี่สือเสี่ยงตายขับไล่เฉียนว่างเซิงล่าถอย ขณะจะหลบหนีตาม ที่เบื้องบนศีรษะบังเกิดสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านตี้หนีไปที่ใด?"

ตี้หวี่สือเงยหน้าขึ้นด้วยความตระหนก ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นฝนกระบี่เต็มท้องฟ้า ยามเหนื่อยล้ารู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง ทราบว่าเจินซู่สั้งใช้เพลงกระบี่ขั้นสุดยอดแทงใส่จุดเส้นของมัน ร่างอ่อนระทวยล้มลงสิ้นสติไป

หานป๋อไม่ทราบตัวเองเดินลงจากภูเขามังกรขนดอย่างไร

มันเฝ้านึกถึงความหลังที่ผ่านมา รายละเอียดที่หลงลืมไปล้วนแจ่มชัดขึ้นมา ยิ่งครุ่นคิดยิ่งให้รสชาติ

นี่เป็นครั้งแรกที่มันพบว่าหัวใจตนเองเป็นคลังสมบัติอันล้ำค่า

ภายในมีประสบการณ์และความรู้สึกที่นำมาใช้ได้ไม่หมดสิ้น บัดเดี๋ยว ปีติบัดเดี๋ยวเศร้าโศก บางครั้งหัวร่อออกมา บางคราหม่นหมองรันทด

มันมีความรู้สึกว่าการที่ฉินเมิ่งเหยาบังเกิดความรักต่อมัน นับเป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่ที่ฟ้าประทานให้

ก่อนหน้านี้มันก็มีความคิดเช่นนี้ แต่ไม่ลึกล้ำเท่ากับตอนนี้

พลันรู้สึกมีคนไล่กวดตาม ร้องเรียกว่า

"ท่านทูต ท่านทูต"

หานป๋อสะท้านตื่นขึ้นจากห้วงความคิด เหลียวหน้ากลับไปที่แท้เนี่ยกงกงไล่กวดตามมา จึงชะงักเท้าลงอย่างงุนงง ค่อยพบว่าเดินออกจากภูเขามังกรขนด มาถึงหลังวังแล้ว

เนี่ยกงกงเร่งรุดถึงข้างกายมัน กล่าวอย่างตื่นเต้นว่า

"ท่านทตรีบตามเราไปเข้าเฝ้า"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ฝ่าบาทเลิกประชุมแล้วหรือ?"

เนี่ยกงกงกล่าวว่า

"ตอนนี้ใกล้เที่ยงแล้ว มิหนำซ้ำเพราะฝ่าบาทเลิกประชุมก่อนกำหนด เพื่อติดตามผลการเคลื่อนไหวของท่าน"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อะไร หมายความว่าข้าพเจ้ารั้งอยู่บนเขาหลายชั่วยาม เหตุใดคล้ายเพียงครู่หนึ่งเท่านั้น? อ้อ ลืมบอกต่อกงกงว่าข้าพเจ้าพบเห็นอะไร"

เนี่ยกงกงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อย่าได้บอกต่อเรา เพียงกราบทูลต่อฝ่าบาทไม่เช่นนั้นเราอาจรักษาศีรษะบนบ่าไว้ไม่ได้"

หานป๋อมองดูอาทิตย์ที่ลอยถึงกลางฟ้า สาดส่องพระตำหนัก

ต่างๆ ภายในวังเป็นประกายระยิบระยับ ปากถามว่า

"รถของเจ้าเว่ยอู่มาแล้วหรือไม่?"

เนี่ยกงกงชักนำมันไปยังระเบียงยาวสายหนึ่ง พลางตอบว่า

"มาได้ครู่หนึ่งแล้ว เราใช้คนไปแจ้งต่อมัน ท่านทูตคงต้องรอสักครู่ค่อยไปได้"

ที่แท้อีกสักครู่หรือหลายชั่วยาม ขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของหงอู่ฮ่องเต้ หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง ซึ่งความจริงมันคิดไปยังคฤหาสน์ภูตบดี เพื่อพบหน้าซวีเยี่ยเว่ยแต่เนิ่นๆ

มันพลันนึกถึงโจรท่องโดดเดี่ยว จึงถามด้วยความเป็นห่วงว่า

"หัวหน้าองครักษ์ของข้าพเจ้าตื่นแล้วหรือไม่?"

หวนนึกถึงหากฝ่ายตรงข้ามบอกต่อมันว่าโจรท่องโดดเดี่ยวถูกจับตัวไว้แล้ว ก็ไม่ทราบจะทำอย่างไรดี

เนี่ยกงกงชักนำหานป๋อเดินเข้าหอซึ่งจัดราชองครักษ์เฝ้ารักษาอย่างเข้มงวดหลังหนึ่ง ขณะจะตอบคำ โจรท่องโดดเดี่ยวกับเยี่ยซู่ตงก็เดินออกมารับหน้า

ขันทีเฒ่าผู้กุมอำนาจใหญ่ผู้นี้จึงกล่าวว่า

"เอ่ยถึงโจโฉ โจโฉมาพอดี"

โจรท่องโดดเดี่ยวมีโสตประสาทปราดเปรียวเพียงไหน เดินเข้ามากล่าวว่า

"ด้วยบารมีท่านทูตคุ้มครอง การหลับไหลครั้งนี้หลับอย่างเต็มอิ่ม หากไม่เชื่อลองถามผู้บัญชาเยี่ย เขาบอกว่าแม้กั้นด้วยอุทยานยังได้ยินเสียงกรนของเรา"

หานป๋อสงสัยใจยิ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวเมื่อไม่อยู่ ไหนเลยส่งเสียงกรนได้?

เยี่ยซู่ตงกลับกล่าวด้วยความตื่นเต้นอยู่บ้างว่า

"ท่านทูตรีบเข้าไป ฝ่าบาททรงรออยู่"

หานป๋อรีบติดตามเข้าไป ได้พบกับหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางที่ห้องซึ่งแขวนภาพวาดลายมือ และวัตถุอันมีค่า

หงอู่ฮ่องเต้ทรงขับไล่คนทั้งหมดออกไป รับสั่งให้หานป๋อนั่งลงทอดพระเนตรมนชั่วขณะ จึงตรัสว่า

"นี่เป็นสถานที่ซึ่งปลอดภัยที่สุดภายในวัง ผนังติดตั้งแผ่นเหล็กไว้ ขอเพียงปิดประตูลง แม้แต่ผังปานหรือล่างฟานหวิน ยังไม่อาจบุกเข้ามาในทันที การสนทนาในที่นี้ รับรองไม่มีคนได้ยิน"

หานป๋อบังเกิดความตื้นตันใจ แต่ก็รู้สึกไม่สบายใจ ฮ่องเต้เจ้าชีวิตทรงไว้วางพระทัยมัน มันกลับหลอกลวงพระองค์ จากนั้นครุ่นคิด หงอู่ฮ่องเต้ทรงระแวง ไหนเลยไว้วางพระทัยต่อตนเอง ซึ่งได้เข้าเฝ้าเพียงสามครั้ง ไม่แน่ว่าพระองค์กำลังทดสอบตนเองก็ได้

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า

"ท่านทูตคิดอะไร?"

หานป๋อแสร้งเป็นก้มศีรษะครุ่นคิด กล่าวว่า

"มีเรื่องประหลาดบางประการเกิดขึ้นกับกระหม่อม"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้เป็นประกาย ตรัสว่า

"ย่อมเกิดเรื่องกับท่านทูต ไม่เช่นนั้นข้าไยต้องรอนานถึงเพียงนี้"

จากนั้นทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"ที่แล้วมามีแต่ผู้อื่นรอข้า คิดไม่ถึงข้ากลับต้องรอนาน รสชาติของการรอคอยช่างทรมาน ทำให้ไม่นึกถึงเรื่องอื่นอีก"

หานป๋อมีความรู้สึกว่า ฮ่องเต้เจ้าชีวิตทรงให้ความสนิทสนมต่างกับตอนออกว่าราชการที่พระตำหนักเฟิ่งเทียน ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"กระหม่อมมีความผิดร้ายแรงนัก"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงส่ายพระพักตร์ ตรัสว่า

“ทุกวันข้าสะสางเรื่องราวไม่ต่ำกว่าสองร้อยเรื่อง เมื่อครู่อ่านหนังสือโครงการฉบับหนึ่ง ข้าใช้คนนับดู พบว่าเขียนตัวหนังสือหนึ่งพันแปดร้อยห้าสิบสองตัว นับเป็นข้อเสนอที่ดี แต่หากใช้ตัวหนังสือห้าร้อยตัว ก็อธิบายได้อย่างแจ่มแจ้ง ตอนนี้กลับเขียนเพิ่มมาหนึ่งพันสามร้อยห้าสิบสองตัว เสียเวลาของข้าไป ท่านทูตเห็นว่าข้าสมควรให้รางวัลหรือลงโทษคนผู้นี้ดี?”

หานป๋อนึกเลื่อมใสต่อการวางพระองค์ของหงอู่ฮ่องเต้ ทั้งที่มีพระประสงค์ต้องการทราบเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวมันในสถานต้องห้าม ยังไม่แสดงความร้อนพระทัยออกมา น่าสมเพชตัวเอง ไม่ทราบตั้งรั้งอยู่ที่นี้อีกนานเท่าใด ต้องเกาศีรษะ กล่าวว่า

“ด่ามันสักรอบแล้วให้รางวัลมันเถอะ”

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระพักตร์ ตรัสว่า

“กล่าวได้ประเสริฐ แต่ว่าด่ามันไม่มีประโยชน์ข้าจะโบยก้นมันสามสิบที ให้ทุกผู้คนหลาบจำ ต่อจากนั้นค่อยให้รางวัลมัน”

หานป๋อลอบตื่นตระหนก ทั้งเป็นห่วงแทนขุนนางเฉิน ที่แท้การรับราชการเป็นขุนนางหาสนุกสนานไม่

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอีกว่า

“ข้าต้องการให้ท่านบอกเรื่องที่เกิดขึ้นในที่นั้นออกมาโดยไม่ตกหล่นแม้สักคำเดียว แต่ห้ามถามคำถามใดๆ ภายหลังเหตุการณ์ห้ามมิให้บอกต่อผู้ใด ถือว่าไม่ได้เกิดขึ้นมาก่อน ไม่เช่นนั้นข้าจะไม่ยกโทษให้กับเจ้า”

หานป๋อค่อยได้คิดว่า หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งถึงแผนโครงการ แท้ที่จริงแล้วทรงตักเตือนมันว่า พระองค์มีบทลงโทษปูนบำเหน็จอย่างชัดแจ้ง ตนเองอย่าคิดหมายหลอกลวงพระองค์ จึงแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

“ฝ่าบาทวางพระทัย กระหม่อมกลัวว่าทำงานไม่เต็มที่ ไหนเลย

ปกปิดอันใด?"

พระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้เย็นเยียบลง ตรัสว่า

"อย่างนั้นท่าทีของท่านทูตเมื่อครู่ เหตุใดทำให้ข้ารู้สึกว่าเจ้าหวั่นหวาดในใจ?"

หานป๋อลอบร้องคำร้ายกาจในใจ มันความจริงไม่คิดกราบทูลเรื่องที่พบพานยอดคนพิสดารนั้นต่อหงอู่ฮ่องเต้ มิคาดหงอู่ฮ่องเต้ทรงสังเกตออก จึงกล่าวว่า

"ฝ่าบาทมีสายพระเนตรลึกล้ำ กระหม่อมนึกหวั่นหวาดในใจจริงๆ เพราะเกิดเรื่องประหลาดที่ยากอธิบายได้ กลัวว่าบอกไปไม่มีคนเชื่อ เข้าใจว่ากระหม่อมพูดปด จึงนึกหวาดหวั่นวิตก ไม่ทราบกราบทูลอย่างไร"

หงอ่ฮ่องเต้ทรงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ตรัสว่า

"ท่านทูตบอกมาเถอะ ข้าย่อมมีวิธีแยกแยะว่าเป็นจริงหรือเท็จเอง"

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ พระองค์มากระแวง ส่วนมันถนัดในการจากเท็จกลายเป็นจริง แต่ดูไปคล้ายสัตย์ซื่อจริงใจ การแข่งขันครั้งนี้ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ไม่ถึงขั้นสุดท้ายไม่อาจทราบได้ นึกถึงตอนนี้ พลันสะท้านใจขึ้นมา

เหตุใดตนเองจึงต่างกับครั้งก่อน ซึ่งถูกพระบารมีของฮ่องเต้เจ้าชีวิตสะกดไว้ กลายเป็นสมองปราดเปรียวขึ้นมา? หรือว่ายอดคนลึกลับนั้นพอจ้องมองมัน กลับเพิ่มพูนวิชามารแก่มัน?

แว่วพระสุรเสียงของหงอู่ฮ่องเต้กระทบโสตว่า

"ดูท่าเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ท่านทูตคงแปลกประหลาดยิ่ง ไม่เช่นนั้นท่านทูตคงไม่มีสีหน้าเช่นตอนนี้"

หานป๋อลอบร้องคำละอายใจ คราครั้งนี้กลับรับสั่งถูกต้อง ดังนั้น

รีบผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ฝ่าบาทปราดเปรื่องนัก กระหม่อมทำตามพระบัญชา แสร้งเป็นหลงทางพลัดเข้าสู่หมู่บ้าน ตลอดรายทางสะดวกราบรื่น ไม่พบพานผู้คนแม้แต่เงา ขณะจะล่าถอย เรื่องประหลาดก็อุบัติขึ้น"

หงอู่ฮ่องเต้พอทรงสดับคำ "สะดวกราบรื่น" ทรงฉงนพระทัยอยู่บ้าง หานป๋อสังเกตเห็นเช่นนั้น ย่อมทราบว่าพระองค์ฉงนพระทัยที่ขันทีเงาไม่ขับไล่มันออกมา

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสย้ำว่า

"ไม่พบพานผู้ใดจริงๆ?"

หานป๋อปั้นสีหน้าเป็นจริงใจ กล่าวว่า

"เด็กน้อยไหนเลยกล้าหลอกลวงฝ่าบาท?"

หงอู่ฮ่องเต้พอทรงสดับคำ "เด็กน้อย" พระพักตร์ที่เคร่งเครียดทรงผ่อนคลายลงบ้าง ทรงดำริชั่วขณะ จึงโบกพระหัตถ์ให้มันกล่าวสืบต่อ

หานป๋อหวนนึกถึงเหตุการณ์ตอนนั้น ในใจบังเกิดอารมณ์ความรู้สึกอย่างรุนแรง สองตาทอประกายหวนรำลึก ส่งเสียงปานละเมอว่า

"ดวงตาเด็กน้อยพลันกระจ่างขึ้นมา สภาพรอบข้างคล้ายสวยงามกว่าปรกติ ต้องทรุดนั่งลงที่ริมลำธารสายหนึ่ง นึกทบทวนถึงสตรีที่ผ่านมา กลับหวนนึกถึงหนึ่งชั่วยาม ต่อมาเดินกลับออกมาอย่างเลอะเลือนงมงาย จนพบกับเนี่ยกงกง ค่อยทราบว่าใช้เวลาไปมากมาย นั่นเป็นประสบการณ์ที่น่าประทับใจจริงๆ เด็กน้อยไม่เคยครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้มถึงเพียงนั้น แม้กระทั่งตัวเองลงจากเขาอย่างไรยังไม่ทราบที่แท้เกิดเรื่องใด? เหตุใดฝ่าบาท...อ้อ ฝ่าบาทโปรดอภัยโทษ แทบลืมเลือนไปว่าฝ่าบาทห้ามมิให้ถามคำถามใดๆ"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทรงฉายแววตื่นเต้นสงสัย แต่เปลือกนอกยังรับสั่งว่า

"เจ้าเว่ยอู่บอกว่าตำแหน่งนั้นเป็นจุดรวมพลังมังกรของนครหลวงเรา ท่านทูตบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาด มิใช่ไม่มีเหตุผลอธิบายได้ เอาเถอะ ท่านทูตสมควรไปแล้ว มีคนรอคอยเจ้าอยู่"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าจะผ่านเหตุการณ์ได้ง่ายดายถึงเพียงนี้ รีบคุกเข่าโขกศีรษะ ก้มหน้าล่าถอย หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า

"ท่านทูตทราบหรือไม่ เมื่อครู่ตอนที่เจ้าเข้ามา บนใบหน้ายังประทับด้วยรอยฝ่ามือสองรอย แต่ขณะที่เจ้าหวนรำลึกถึงเหตุการณ์ตอนนั้น รอยฝ่ามือบนใบหน้าค่อยๆ ลดลง ตอนนี้ไม่ทิ้งริ้วรอยใดไว้"

หานป๋อหยุดยั้งลงด้วยความตระหนก ในที่สุดแน่ใจว่าวิชามารของตัวเองรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

ความรุดหน้านี้ต่างกับกาลก่อนที่บังเกิดขึ้นแล้วสูญหาย คล้ายกับต้นไม้เมื่อเจริญเติบโตถึงระดับหนึ่งจึงคงที่ ดังนั้นตนเองไม่บังเกิดความรู้สึกที่รุนแรง เพราะว่ากลายเป็นส่วนหนึ่งของมัน เป็นไปโดยธรรมชาติเช่นเดียวกับการหายใจเข้าออก

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างอ่อนโยนว่า

"ท่านทูตไปได้แล้ว อย่าลืมนำภรรยาที่ปรุงกลั่นสุรามาพบข้า"

การเข้าเฝ้าฮ่องเต้เจ้าชีวิตแต่ละครั้ง ไม่ว่ารับประทานยาระงับประสาทอันใดก็ไม่อาจชดเชยกับความสูญเสียได้

หากมิใช่ตนเองมีวิชามารรุดหน้า คราครั้งนี้คงหลอกลวงหงอู่ฮ่องเต้ไม่สำเร็จ

กองไฟลุกช่วงโชติ ม้วนร่างกายทึ่งดงามปานเนรมิตของสุ่ยโหยวจิงอยู่ในเปลวสีแดงเพลิง

เรือรบสิบเอ็ดลำจอดอยู่ริมฝั่ง มือดีสำนักอธรรมลี้ลับสี่ร้อยกว่าคนชุมนุมอยู่บนดาดฟ้าเรือหันหน้าหาภูเขาลูกนี้ ร่วมไว้อาลัยอย่าง

เงียบงัน

สีหน้าฟงสิงเลี่ยสงบราบเรียบ มองดูซากศพนางถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน

สายลมโชยพัดจากทะเลสาบต้งถิงที่ไร้ขอบเขต โชยพัดกระพือไม้พืนที่ชุบน้ำมันแลบแปลบปลาบ บังเกิดเสียงเผาไม้ดังเพียะพะ เกิดสะเก็ดไฟเถ้าควันพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า

ซ่อนดาบในรอยยิ้มซางเหลียงมาถึงข้างกายฟงสิงเลี่ย กล่าวเบาๆ ว่า

"พรรคมังกรพิโรธคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา หมู่บ้านละแวกเกาะมังกรพิโรธกระจายเต็มไปด้วยเรือของทางการ ทำการค้นหาร่องรอยผู้คนของพรรคมังกรพิโรธ ทั้งมีคนเห็นเรือของพรรคมังกรพิโรธถูกทัพเรือไล่ตามทัน เข่นฆ่าจนหมดสิ้น"

ความรู้สึกของฟงสิงเลี่ยกลายเป็นชาด้าน

หรือว่าพรรคมังกรพิโรธจะจบสิ้นในลักษณะนี้?

ซางเหลียงเห็นมันนิ่งเงียบงัน จึงยืนอยู่ด้านหลังอย่างสงบ

ชั่วครู่ให้หลัง ฟงสิงเลี่ยค่อยระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"พวกเราเมื่อมาแล้ว สมควรแสดงละครให้ท่านผู้หญิงเจินชมดูมิให้นางดูแคลนสำนักอธรรมลี้ลับเรา"

เหล่าองครักษ์และหัวหน้าอ่ที่ยืนเรียงรายอย่ด้านหลังมัน ล้วนเงี่ยหูฟังคำพูดของเจ้าสำนักคนใหม่ พอฟังต้องงงงันวูบใหญ่

ในสถานการณ์เช่นนี้ แม้แต่พรรคมังกรพิโรธอาจพินาศย่อยยับสิ้น พวกมันยังจะกระทำการใดได้?

แต่อีกด้านหนึ่ง ทั้งหมดบังเกิดความเคารพต่อฟงสิงเลี่ยเพิ่มขึ้น

ฟงสิงเลี่ยยิ่งมายิ่งกอปรด้วยความมองอาจหาญกล้าเช่นอธรรมศักดิ์สิทธิ์

ฟงสิงเลี่ยรับกระปุกเคลือบจากมือซางเหลียง เดินเข้าหาเถ้ากระดูกของสุ่ยโหยวจิง ปากกล่าวว่า

"คืนนี้พวกเราจะขึ้นเกาะมังกรพิโรธ สร้างความตื่นตะลึงแก่พวกมัน"

ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป นั่นมิใช่เท่ากับไปหาที่ตายหรอกหรือ?

ในรถม้าที่แล่นเข้าสู่ตัวเมืองอันครึกครื้น ขุนนางเฉินอดกล่าวมิได้ว่า

"ยังบอกว่าเรามีชีวิตราชการที่รุ่งเรือง เพียงวันแรกพอเกิดอุปสรรค หูอุ้ยหยงกับหลันอี้และพวกล้วนคัดค้านการยกระดับฐานะของลิ่วปู้ (หกกรม) เพราะหากลิ่วปู้ไม่อยู่ในความควบคุมของมหาเสนาบดี หากแต่ขึ้นตรงต่อฝ่าบาท อย่างนั้นตำแหน่งมหาเสนาบดีของหูอุ้ยหยงเท่ากับไร้ความหมายแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเหล่าสหายเก่าของเราที่เคยไม่พอใจต่อพฤติการณ์ของหูอุ้ยหยง ล้วนคัดค้านข้อเสนอนี้ของฝ่าบาท ทำให้บรรยากาศในการหารือน่าคลั่งใจนัก"

หานป๋อซึ่งชมดทิวทัศน์ข้างทางกล่าวอย่างงนงงว่า

"พวกมันไม่กลัวเหล่าจู (คนแซ่จู) ฟาดโบยก้นหรือ?"

ขุนนางเฉินได้ยินหานป๋อกล่าวคำ "เหล่าจู" ต้องมองดูคนขับรถประจำคฤหาสน์ภูตบดีด้วยความตระหนก ไม่ทราบว่าคนขับนั้นได้ยินคำสนทนาของพวกมันหรือไม่ หากนำความไปกราบทูลต่อฝ่าบาทคงย่ำแย่แล้ว

โจรท่องโตดเดี่ยวซึ่งนั่งคู่กับมันบนที่นั่งด้านหลังยื่นมือโอบไหล่

มัน กล่าวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วง คนขับนั้นเป็นมือชั้นธรรมดา บวกกับเสียงจอแจบนถนนกับเสียงรถม้า รับรองไม่ได้ยินคำสนทนาของพวกเรา"

กล่าวจบชี้มือไปยังองครักษ์คฤหาสน์ภูตบดี ซึ่งห้อมล้อมอยู่หน้าหลังของรถม้า กล่าวว่า

"คนเหล่านั้นจึงเป็นยอดฝีมือ"

ขุนนางเฉินค่อยคลายใจลง ทอดถอนใจคำหนึ่งแล้วตอบคำหานป๋อว่า

"ครั้งนี้ฝ่าบาทต่างจากกาลก่อน ให้ทุกคนกราบทูลได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นผู้คนที่ปรกตินิ่งเงียบงัน ต่างพากันเสนอหน้ากล่าววาจา"

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เป็นขนนางมีอันใดดี ทกคนเฝ้าอกสั่นขวัญแขวน ไม่ทราบเมื่อใดเภทภัยกล้ำกรายถึงตัว มิสู้ถอนตัวล่าถอย พำนักในถิ่นชนบท รับนางบำเรอสักสิบกว่านาง ทุกคนโอบกอดสตรีที่ไม่ซ้ำหน้าเข้านอน ในโลกยังมีเรื่องใดรื่นรมย์กว่านี้อีก?"

สีหน้าขุนนางเฉินแปรเปลี่ยนกลับกลายไม่แน่นอน ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"ตอนนี้เราเฉกเช่นขี่บนหลังเสือ คิดถอนตัวก็ทำไม่ได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยทำไม่ได้ หากแต่ท่านถูกลาภยศมอมเมาจิตใจ ขอเพียงท่านบอกมาคำเดียว เราจะช่วยให้ท่านปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ ผ่านครึ่งชีวิตหลังอย่างสงบ"

ขุนนางเฉินทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"เราคุ้นกับชีวิตที่มีผู้คนห้อมหน้าล้อมหลัง ไปถึงที่ใดล้วนมีคนให้เกียรติ หากแม้นทุกวี่วันเราเฝ้าหวั่นวิตกว่าจะพบพานคนรู้จักถูก

ถากถาง หรือว่าสายสืบของฝ่าบาทกล่าวประชดประชัน เรายินยอมฆ่าตัวตายดีกว่า"

หานป๋อไม่อาจหักใจทนฟัง จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"ข้าพเจ้ากลับคิดใคร่ฟังดูว่า หูอุ้ยหยงอ้างเหตุผลใดในการคัดค้านเหล่าจลิดรอนอำนาจมัน โดยไม่กระต้นโทสะของเหล่าจ"

ขุนนางเฉินลอกเลียนสุ้มเสียงของหูอุ้ยหยง กล่าวว่า

"ฝ่าบาททรงปราดเปรื่อง กระหม่อมเพียงคิดอ่านแทนฝ่าบาทตอนนี้ทุกวันฝ่าบาทตรวจหนังสือกราบทูลร้อยกว่าฉบับ สะสางเรื่องราวสองร้อยกว่าประการ หากกระหม่อมไม่ช่วยแบ่งเบาภาระฝ่าบาท ปริมาณงานจะเพิ่มเป็นเท่าตัว เพราะเรื่องนี้กระหม่อมกังวลจนนอนไม่หลับทั้งคืน"

ทั้งสองได้ยินมันลอกเลียนได้คลับคล้ายพากันหัวร่อออกมา หานป๋อกล่าวว่า

"มิน่าเล่าหูอุ้ยหยงร้องขอโสมวิเศษจากพวกเรา ที่แท้นอนไม่หลับนั่นเอง"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

"ยังมีคนเป็นห่วงแทนพระราชนัดดาจูหวินเหวิน กลัวว่าไม่มีพลังงานเท่าฝ่าบาท ไม่อาจรับงานหนักเช่นนี้ คัดค้านการลิดรอนอำนาจของมหาเสนาบดี ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า ฝ่าบาทเตรียมถอดถอนมหาเสนาบดี รวบอำนาจทั้งหมดไว้"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวถามว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับหลันอี้ด้วย?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"การปฏิรูปของฝ่าบาทครั้งนี้ กระทบถึงโครงสร้างอำนาจทั้งหมดทางหนึ่งยกระดับฐานะของลิ่วปู้ ให้ขึ้นตรงต่อฝ่าบาท รับพระบัญชาจาก

ฝ่าบาทโดยตรงทำให้มหาเสนาบดีเพียงเรียกหาในนาม ทางด้านการทหารก็กระจายสำนักต้าตูตูฝู่ (สำนักบัญชาการนครหลวง) จากหนึ่งเป็นห้า หลังจากนี้สำนักต้าตูตูฝู่เพียงดูแลงานธุรการ ไม่สามารถสั่งการหรือครอบครองกองทหาร คำสั่งทั้งหมดเป็นฝ่าบาทมีพระบัญชาผ่านกรมกลาโหมในลิ่วปู้ (หกกรม) ทำให้แม่ทัพไม่มีกองกำลังส่วนตัว ท่านว่าพลันอี้ที่เรียกลมเรียกฝนตลอดมาจะเห็นชอบได้อย่างไร?"

หานป่อสูดลดหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

"จูหยวนจางมีฝีมือที่เฉียบขาดนัก แต่เหล่าจูไฉนยอมเปิดโอกาสให้ผู้คนเบื้องล่างคัดค้านได้?"

ยามนั้นรถม้าแล่นอยู่บนเส้นทางที่ทอดสู่คฤหาสน์ภูตบดีบนภูเขาชิงเหลียง รถค่อยชะลอความเร็วลง ทิวทัศน์ก็งามรื่นรมย์ ชะล้างกลิ่นอายอันคร่ำครึในตัวเมืองที่จอแจไป

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"นี่เป็นข้อเสนอของภูตบดี มันไม่แสดงท่าทีต่อเรื่องนี้ แสดงว่าในใจไม่เห็นด้วย บวกกับที่แล้วว่าดูแคลนต่อพระราชนัดดาจูหวินเหวินแต่กลับให้ความสำคัญต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทำให้ฝ่าบาททรงกริ่งเกรงไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ ดังนั้นเรื่องนี้ยังอยู่ระหว่างการถกเถียง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าฝ่าบาททรงคิดอ่านอย่างไร"

หานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยวค่อยเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนและเรื่องราวในบ้านเมืองโดยกระจ่าง

โจรท่องโดดเดี่ยวนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า

"ตอนนี้ผู้บัญชาการสำนักต้าตูตูฝู่เป็นใคร?"

ขุนนางเฉินกล่าวว่า

"เป็นหลานชายของจูหยวนจางนามจูหยวนเจิ้ง คนผู้นี้ไปมาหาสู่กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ดังนั้นฝ่าบาทพอแต่งตั้งจูหวินเหวินเป็นพระราชนัดดา

ถึงแม้จูหยวนเจิ้งจะตัดความสัมพันธ์กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง แต่ฝ่ายเขายังทรงเคลือบแคลงต่อมันไม่เสื่อมคลาย"

ในที่สุดคฤหาสน์ภูตบดีปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

โจรท่องโดดเดี่ยวฉวยโอกาสถามว่า

"ตอนนี้ท่านทราบหรือไม่ว่า จูหยวนจางต้องการให้ท่านรับตำแหน่งใดที่ว่างอยู่?"

ดวงตาขุนนางเฉินทอแววลิงโลด กล่าวว่า

"เป็นสมุหกรมปกครองที่ควบคุมข้าราชการทั้งแผ่นดิน ดังนั้นในหลายวันนี้เราคงไม่มีเวลาร่วมทางเป็นเพื่อนกับพวกท่าน เพราะขุนนางทั้งหมดแย่งกันมาประจบเอาใจเรา ถึงแม้ยังไม่ได้รับตำแหน่งอย่างเป็นทางการ แต่ว่าเรารู้สึกมีหน้ามีตาแล้ว"

รถม้าแล่นเข้าคฤหาสน์ภูตบดีอย่างช้าๆ

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะฝืนยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ดูจากท่าทางที่ถูกลาภยศมอมเมาจิตใจของท่าน แสดงว่าคำพูดที่แล้วมาล้วนเปล่าประโยชน์แล้ว"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างขึงขังว่า

"นี่เป็นชะตาที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ท่านมิใช่บอกว่าตอนแรกมีอุปสรรค หลังจากนั้นมีชีวิตในการรับราชการอย่างราบรื่นหรอกหรือ? เราล้วนเชื่อคำพูดของท่าน อย่างน้อยตอนนี้มีอุปสรรคจริงๆ"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวล้วนอับจนถ้อยคำ

ยามนั้นรถม้าหยุดลงบนลานกว้างหน้าสิ่งปลูกสร้างหลักของคฤหาสน์ภูตบดี

ยอดฝีมือสังกัดภูตบดีนามเถี่ยชิงอีและพวกอีกหลายคนก้าวลงจากบันไดมารับหน้า

หานป๋อใจเต้นระทึกขึ้นมา ด้วยสายตาของเถี่ยชิงอี ใช่สังเกต

จากรูปร่างของมันกับโจรท่องโดดเดี่ยว จดจำออกว่าพวกมันเป็นอาคันตุกะไม่รับเชิญเมื่อคืนหรือไม่?

นึกถึงตอนนี้ มันสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง โคจรพลังตามเคล็ดวิชาในสิบท่าไร้คำนึง ประกายตาพลันแจ่มกระจ่าง ใบหน้าเคร่งขรึมสำรวม คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคนก็มิปาน

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เด็กน้อยนี้มีฝีมือรุดหน้าจริงๆ ไม่เพียงแต่สลายรอยฝ่ามือบนใบหน้าทั้งสองรอย ยังสามารถเปลี่ยนรูปลักษณ์ตามใจปรารถนา ท่านที่แท้พบพานยอดคนใดในหมู่บ้านขันทีเงากันแน่?"

ประตูรถเปิดออกแล้ว

ในที่สุดถึงเวลาที่สะใภ้อัปลักษณ์ต้องพบกับพ่อสามีแล้ว

เถี่ยชิงอีทักทายแขกเหรื่ออย่างยิ้มแย้ม ชักนำพวกมันเข้าสู่คฤหาสน์อันภูมิฐานทัดเทียมกับสิ่งปลูกสร้างในวังหลวง ไม่มีท่าทีเคลือบแคลงสงสัยแต่อย่างไร

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบสายตากัน ในใจนึกหวาดหวั่นวิตก

หากเถี่ยชิงอีแสดงความเคลือบแคลงสงสัยกลับเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล ตอนนี้วางตัวเช่นนี้แสดงว่าล่วงรู้ว่าพวกมันเป็นผู้คนสารทิศใด

แต่เป็นเช่นนี้จริงหรือไม่ จะพิสจน์ทราบในบัดดล

เมื่อถึงหน้าประตูคฤหาสน์ ผู้ติดตามอื่นล้วนล่าถอยไป คงเหลือแต่เถี่ยชิงอีเดินเป็นเพื่อนพวกมันเข้าไป

หลังประตูเป็นห้องโถงใหญ่ที่สามารถบรรจุผู้คนหลายร้อยคน ตกแต่งอย่างสูงสง่า แต่เงียบสงบไร้ผู้คน

เถี่ยชิงอีนำพวกมันเข้าสู่ภายใน มาถึงห้องโถงด้านในซึ่งมีขนาดเล็กกว่า

ภายในห้องโถงจัดตั้งโต๊ะสิบกว่าตัว จัดเรียงรายแบบจำลองของสิ่งปลูกสร้างต่างๆ บุรุษร่างผอมสูงแต่งกายเช่นสามัญชนคนธรรมดาผู้หนึ่งยืนหันหลังให้ กำลังชมดูแบบจำลองของตัวตึกหลังหนึ่ง

หานป๋อบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง ทั้งไม่ได้พบพานซวีเยี่ยเวี่ยกับชีฮูหยิน แม้แต่ไป่ฟางหัวที่พูดจาปกปิดก็ไม่ทราบไปที่ใดแล้ว

แว่วเสียงอันคุ้นเคยของภูตบดีซวีเย่ออู๋ดังว่า

"เชิญอาคันตุกะทั้งสามมาที่ข้างกายเรา"

คนทั้งสามงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นติดตามเถี่ยชิงอีถึงหน้าแบบจำลองของสิ่งปลูกสร้างนั้น

หานป๋อฉวยโอกาสมองดูบุคคลที่เคลือบคลุมด้วยสีสันอันลึกลับผู้นี้

เห็นภูตบดีซวีเย่ออู๋มีใบหน้าซูบยาว ดูเผินๆ ไม่มีที่ใดพิเศษเฉพาะแต่พอเพ่งดูให้ดี ค่อยพบว่ามันมีบุคลิกประจำตัว โดยเฉพาะเบ้าตาที่ลึกกลวง ยิ่งขับจมูกที่งองุ้มของมันโดดเด่นเป็นพิเศษให้ความรู้สึกที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวชนิดหนึ่ง รับกับรูปร่างที่สูงสง่า ท่าทางที่จดจ่อ ตลอดทั้งร่างแผ่ซ่านกลิ่นอายและมนต์ขลังอันลึกลับที่ยากบ่งบอกบรรยายได้

ซวีเยี่ยเวี่ยพอดีสืบทอดลักษณะพิเศษของมันนี้

จนบัดนี้ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยังไม่จับจ้องมองพวกมันโดยตรง ดวงตาที่คล้ายความฝันทอประกายพิสดาร จดจ่อกับแบบจำลองของสิ่งปลกสร้างกล่าวว่า

"พวกท่านลองดูสิ่งนี้ และแสดงความเห็นสักเล็กน้อย"

ขุนนางเฉินรีบกล่าวว่า

"เจ้าเว่ยอู่เป็นนักก่อสร้างอันดับหนึ่งแห่งยุค ผลงานที่ออกแบบคิดค้นย่อมไร้ผู้ต่อต้าน"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หารับคำเยินยอไม่ กล่าวว่า

"ที่ว่านักก่อสร้างมักหลงเดินทางผิด ดังนั้นสมควรรับฟังความเห็นของคนนอก มีคำวิจารณ์อันใด ท่านทั้งสามบอกได้อย่างเต็มที่ เราซวีเย่อฺมิใช่คนใจคับแคบ"

ขุนนางเฉินสอพลอผิดพลาด จึงผงกศีรษะอย่างกระอักกระอ่วน

หานป๋อสงบจิตใจ มองดูแบบจำลองนั้น

เห็นแบบจำลองนี้แปลกพิสดารอย่างเหนือธรรมชาติ ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมของภูเขาดินทราย บนเนินเขาปรากฏสิ่งปลูกสร้างใหญ่น้อยเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ สองฟากข้างมีธารน้ำตกหลั่งไหลลงมา ท่ามกลางภาวะปิดผนึกแน่น ภูมิประเทศทั้งหวาดเสียวทั้งแปลกพิเศษ

เหนือสิ่งปลูกสร้างมีหินใหญ่ที่สูงเด่นก้อนหนึ่ง กลับปลูกสร้างหอน้อยหลังหนึ่ง นอกหอกั้นรั้วหินจัดตั้งโต๊ะหินม้าหิน ชวนให้ผู้คนบังเกิดความหลงใหลใฝ่ฝัน คิดไปยังที่นั้นชมดทิวทัศน์ขนเขาทั้งใกล้ไกลให้เต็มตา

กลุ่มสิ่งปลูกสร้างหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันไม่ว่าศาลาหอเก๋ง เรือนพักผ่อนแท่นเวทีล้วนจัดวางอย่างลงตัว เป็นที่ทอดถอนชมเชย

หานป๋อออดกล่าวมิได้ว่า

"สิ่งปลูกสร้างเหล่านี้อิงภูเขา คล้ายหลอมกลืนเข้ากับธรรมชาติ เปี่ยมไปด้วยรสนิยม มีชีวิตชีวา"

พลางชี้มือไปยังแบบจำลองของหอน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเลือกพักอยู่ที่นี้"

ดวงตาภูตบดีซวีเย่อฺทอแววตื่นเต้นสงสัย แต่ยังไม่เงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"ตึกหลังนี้ปลูกตามลักษณะของขุนเขาจริง ประกอบด้วยแกนดิ่งเป็นหลัก แกนขวางเป็นการเสริมตัดเป็นรูปกากบาท"

พลางชี้มือไปยังเก๋งเล็กๆ ใจกลางกากบาท กล่าวว่า

"เราตั้งชื่อว่าเก๋งกลางหมู่ตึก เมื่อนั่งอยู่ที่นี้ สามารถแหงนมองหอสามชั้นบนเขา หากอยู่บนหอหินโดดเดี่ยว ก็สามารถก้มลงมองเห็นเรือนพักเดือนเสี้ยว ซึ่งอยู่ตรงจุดบรรจบของธารน้ำทั้งสองสาย ไม่ว่ามองจากทิศทางใด ล้วนเป็นภาพอันสวยงามซึ่งหล่อหลอมสิ่งปลูกสร้างกับขุนเขาเข้าด้วยกัน"

หานป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ผู้น้อยพอชมดูตัวตึกของเจ้าเว่ยอู่หลังนี้ ถึงกับคิดปลดเกษียณกลับบ้านเกิด เพื่อสัมผัสกับขุนเขาสายน้ำ"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋พลันเงยหน้าขึ้น ดวงตาที่เปี่ยมด้วยจินตนาการนึกฝันดุจเดียวกับบุตรี พลันสาดประกายดุจสายฟ้ามองมายังมัน กล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า

"ท่านมิใช่คนของบ้านเมือง ไม่ต้องเรียกยศตำแหน่งเรา เรียกชื่อชวีเย่ออู๋ตรงๆ ก็ได้"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ผนึกวิชามารต่อต้านกับประกายตาที่คุกคามคนของมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวที่สงบปากคำตลอดเวลาส่งเสียงประหลาดพิกลว่า

"ขอถามพี่ชวี ตึกหลังนี้ปลูกสร้างแล้วหรือไม่ อยู่ในภูเขาลูกใด?"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋เพียงสำรวจดูหานป๋อ กระทั่งหางตายังไม่มองดูโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"นี่มิใช่ภูเขามีชื่ออันใด หากแต่เป็นภูเขาที่ครั้งกระโน้นบุกตีทัพมองโกล ตอนแรกเพลี่ยงพล้ำหลบหนีเข้าไปซ่อนตัว ในรัศมีร้อยลี้ปราศจากร่องรอยผู้คน บ้านช่องยังปลูกสร้างไม่แล้วเสร็จ"

หานป๋อและพวกทั้งสามรับฟังจนใจสั่นสะท้าน ทราบว่าภูตบดีชวีเย่ออู๋ซึ่งทรงอำนาจรองจากฮ่องเต้เจ้าชีวิต บังเกิดความคิดถอนตัวซ่อนกายในป่าเขา

หานป๋อฝืนใจสบสายตากับมัน ไม่แสดงความไม่สบายใจออกมา

ชั่วครู่ให้หลัง ภูตบดีซวีเย่ออู๋ค่อยสลายประกายตา สีหน้าเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นนรลักษณ์พิสดารจริงๆ มิน่าเล่าฟางหัวจึงให้การยกย่องท่าน บุรุษต้องสมกับที่เป็นบุรุษ ต่ำเตี้ยก็ไม่เป็นไร ประการสำคัญต้องมีความเป็นลูกผู้ชาย อย่าได้เห็นว่าตัวเองเตี้ยเล็กบังเกิดปมด้อย คอยชุกหัวหดหาง อย่างนั้นคงเป็นเพียงโจรเล็กโจรน้อย อย่างมากเป็นหัวหน้าโจร"

หานป๋อสมองลั่นอึงอล ยามนี้ไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ภูตบดีซวีเย่ออู๋ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกมันแล้ว คำพูดเหล่านี้แสดงว่ากล่าวกระทบโจรท่องโดดเดี่ยว

ปัญหาอยู่ที่ไป่ฟางหัวยกย่องมันอย่างไร?

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่อาจสะกดอดกลั้นได้ ร้องว่า

"ซวีเย่ออู๋ท่านวิเศษมาก เรามีข้อบาดหมางใดกับท่าน พอพบหน้าก็กล่าวกระทบ ด่าทออย่างสาดเสียเทเสีย?"

ขุนนางเฉินหน้าแปรเปลี่ยนไป ซวีเย่ออู๋ไหนเลยเป็นคนที่ล่วงเกินได้ แม้แต่ฮ่องเต้เจ้าชีวิตยังทรงอ่อนข้อให้สามส่วน

เถี่ยชิงอีที่ยืนอยู่ด้านข้างเพียงแย้มยิ้ม หามีท่าทีตื่นเต้นตึงเครียดไม่

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ก็ไม่ถือสา เหลียวมองโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"พี่ฟันบุกรุกคฤหาสน์เราหลายครั้ง ถูกเราว่ากล่าวไม่กี่คำนับเป็นอย่างไร หากท่านขโมยสิ่งของไปจริง เรากระทั่งกล่าวยังคร้านที่จะกล่าว"

โจรท่องโดดเดี่ยวอับจนถ้อยคำ ยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน ล้วง

กล้องยาสูบออกมาสูบยา ปลีกตัวไปชมดูแบบจำลองหลังอื่น

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ไม่แยแสสนใจมัน ชี้มือไปยังกำแพงเมืองที่ผ่าเห็นลักษณะภายใน กล่าวว่า

"นี่คือกำแพงเมืองของนครหลวง มีความยาวกว่าร้อยลี้ ล้อมรอบตัวเมืองที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา หอบนกำแพงสูงห้าชั้น บนกำแพงกว้างพอให้ม้าสองตัวควบขับเคียงคู่ เรายังเลือกหินใหญ่เป็นฐาน ส่วนก้อนอิฐเผาตามกรรมวิธีของเรา ระหว่างร่องอิฐเทปูนหินกับน้ำมันถั่งอิ้วเข้าไป ประกอบด้วยประตูเมืองสิบสามบาน บนและล่างของประตูเมืองมีถ้ำซ่อนกำลังทหาร ทั้งยังจัดสร้างประตูวงเดือนเสริมประตูเมืองที่ใหญ่ที่สุดทั้งสี่บาน เพิ่มมาตรการป้องกัน ครั้งกระโน้นใช้แรงกายแรงใจไปไม่น้อย"

จนบัดนี้หานป๋อค่อยเข้าใจว่า เหตใดหงอ่ยองเต้ทรงกริ่งเกรงต่อซวีเย่ออู๋ถึงเพียงนี้ เพราะการก่อสร้างนครหลวง และจัดวางระบบการป้องกัน เป็นฝีมือของซวีเย่ออู๋แต่ผู้เดียว

ได้ยินโจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เหล่าซวี (คนแซ่ซวี) เหตุใดไม่เห็นแบบจำลองของพระราชวังกับพระสุสานของจูหยวนจาง?"

หานป๋อกับขุนนางเฉินลอบทอดถอนใจ ตอนแรกยังเข้าใจว่าขโมยเฒ่าบังเกิดความสนใจต่อการหล่อสร้างแบบจำลองเป็นพิเศษ ที่แท้เพียงเพื่อสะดวกกับการขโมยสิ่งของ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) ท่านทางที่ดีสำรวมความประพฤติไว้ หากมิใช่เห็นแก่หน้าน้องแซ่หาน เราจะให้ท่านเห็นดีแน่นอน"

มันกล่าวอย่างสบายอารมณ์ ไม่เห็นชนชั้นที่จัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมเช่นโจรท่องโดดเดี่ยวอยู่ในสายตา

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หากต่อยตีคงต่อยตีสู้ท่านไม่ได้ แต่หากเอ่ยถึงการหลบหนี แม้แต่วิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของหลี่เช่อเม่ยยังไม่อาจทำอย่างไรเราได้"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋พอฟังคำหลี่เช่อเม่ย ดวงตาพลันสาดประกายดุจสายฟ้า แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ฟังว่ามันใกล้มาถึงแล้ว ท่านประลองกับมันดูเถอะ"

หานป๋อและพวกทั้งสามหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องคำ "ว่ากระไร?" ภูตบดีซวีเย่ออู๋ไม่มีอารมณ์สนทนาต่อไป กล่าวกับเถี่ยชิงอีว่า

"ชิงอี สั่งให้ผู้คนจัดโต๊ะอาหารที่เรือนจันทรา พร้อมทั้งแวะไปดูว่ายาโถว* ป่าเถื่อนนั้นมีเวลามารับประทานเป็นเพื่อนพวกเราหรือไม่"

หานป๋อยินดียิ่ง หวนนึกถึงว่ากำลังจะได้พบกับซวีเยี่ยเวี่ยถึงกับกระดูกอ่อนระทวย

เถี่ยชิงอีรับคำสั่งล่าถอยไป โจรท่องโดดเดี่ยวมาถึงข้างกายซวีเย่ออู๋ซึ่งสูงกว่ามันหนึ่งช่วงศีรษะ เงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"เหตุใดท่านจึงยกเว้นไม่คิดบัญชีกับเด็กน้อยนี้ มันมีคุณค่าใดคู่ควรให้ท่านใช้สอย?"

หานป๋อกับขุนนางเฉินล้วนเงี่ยหูฟังคำตอบ

จนบัดนี้พวกมันยังคำนวณจุดประสงค์ที่ซวีเย่ออู๋เชิญทั้งหมดมายังที่นี้ไม่ออก

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"ไปถึงเรือนจันทราแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

---

* คำเรียกหญิงรับใช้ แต่ในที่นี้เป็นคำเรียกบุตรี

หานป๋อและพวกทั้งสามติดตามภูตบดีซวีเย่อู๋เดินไปยังลานตึกซึ่งปลูกหันหาดงไม้หนานมู่

ภูตบดีซวีเย่อู๋ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับมีอารมณ์ดียิ่ง อธิบายแนวความคิดที่อยู่เบื้องหลังการออกแบบตัวตึกต่อคนทั้งสามตลอดเวลา

คนผู้นี้ใช้ถ้อยคำที่เร้าใจ ทั้งมีภูมิรอบรู้ที่กว้างขวาง ต่อให้เป็นคนนอกวงการ ยังรับฟังด้วยความกระตือรือร้นสนใจ เพิ่มพูนประโยชน์มากหลาย

เพียงวิชาก่อสร้างของคนผู้นี้ ก็ลึกล้ำดั่งภูตผีเทพยดา

พอตัดผ่านบ้านสามองค์หลังหนึ่ง เบื้องหน้าสายตาพลันกระจ่างจ้า ปรากฏเป็นเรือนที่ปลูกสร้างอยู่กลางสระน้ำหลังหนึ่ง รอบสระกั้นเขื่อนเล็กๆ สร้างสะพานน้อยทอดถึงหน้าประตูเรือนพัก

เก๋งมงหลังคา สะพานน้อย ภเขาจำลอง ราวลกกรงขับเน้นเรือนพักจนรื่นรมย์น่าอยู่

ภายในเรือนพักมีห้องโถงเล็กๆ ตกแต่งด้วยรสนิยมอันสูงส่ง ไม่ว่ามองผ่านช่องหน้าต่างใด ล้วนเห็นภาพทิวทัศน์อันสวยงาม

คนทั้งสี่นั่งล้อมโต๊ะ ปรากฏหญิงรับใช้หน้าตาคมขำยกน้ำชามา

เมื่อบ่าวไพร่ล่าถอยไป ภูตบดีซวีเย่อู๋พลันกล่าวกับหานป๋อว่า

"เหตุใดไม่พบกันหนึ่งวัน ท่านกลับมีพลังฝีมือเพิ่มพูน ที่แท้เกิดเรื่องใด?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวหันไปมองหน้ากันด้วยความตระหนก

เมื่อคืนหานป๋อสวมถุงคลุมหน้าลอบเข้าคฤหาสน์ภูตบดีซวีเย่อู๋เพียงเฝ้าดูอยู่ด้านข้างชั่วขณะ กลับหยั่งความตื้นลึกหนาบางของมันออก ดังนั้นตอนนี้หานป๋อมีพลังฝีมือรุดหน้าเพิ่มพูน ล้วนไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของซวีเย่อู๋ แสดงว่าบุคคลที่ได้รับการขนานนามว่ามีฝีมืออันดับหนึ่งในบ้านเมืองผู้นี้ มีสายตาสูงส่งถึงเพียงไหน

หานป้อมีความรู้สึกว่ายากจะปิดบังอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใดดี

ภูตบดีซวีเย่อฺอู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเพียงแต่ถามดู น้องเราไม่ต้องบอกแล้ว"

แม้แต่โจรท่องโดดเดี่ยวยังบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อความใจกว้างของคนผู้นี้ มิน่าเล่า ครั้งกระโน้นตอนที่มันช่วยเหลือจูหยวนจางช่วงชิงแผ่นดิน เหล่ายอดฝีมือที่เข้าร่วมกับมัน จึงยอมทุ่มเทรับใช้จนหมดใจ

ภูตบดีซวีเย่อฺอู่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงด้วยสายตาของจูหยวนจาง ยังถูกเด็กน้อยท่านตบตาได้ นับเป็นเรื่องประหลาดมากแล้ว"

คนผู้นี้เรียกพระนามเดิมของหงอู่ฮ่องเต้ตามที่เล่าลือกันจริงๆ จากนั้นก็ตวัดตามองนอกหน้าต่าง ดวงตาก็แวววับขึ้น

คนทั้งสามล้วนไม่กล้ารบกวนมัน

มีแต่โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาเป็นเสียงดัง บวกกับเสียงปลากระโดดขึ้นจากสระน้ำเป็นครั้งคราว

ช่วงเวลาหลังเที่ยงที่ซอกมุมของคฤหาสน์ภูตบดี กลับสงบและเป็นสุข

ภูตบดีซวีเย่อฺอู่มองดูขุนนางเฉิน กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านชมชอบศึกษาวิชาชะตาราศี สามารถบอกต่อเราหรือไม่ว่านรลักษณ์ใดดีที่สุด?"

ขุนนางเฉินงงงันวูบหนึ่ง จึงเหลียวดูโจรท่องโดดเดี่ยวผู้เป็น "ทายาทรุ่นที่หนึ่งร้อยแปด" ของยอดคนโบราณกุ้ยกู่จื่อ ยังไม่ทันเอ่ยปาก โจรท่องโดดเดี่ยวก็ยื่นเท้าผ่านใต้โต๊ะ เตะใส่มันคราหนึ่ง

ภูตบดีซวีเย่อฺอู่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"พี่ฟั่นไฉนเตะใส่เขา?"

โจรท่องโดดเดี่ยวมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

“เฒ่าทารกนี้คิดพึ่งพิงถ่ายเดียว เรื่องที่ตอบไม่ได้จะขอความช่วยเหลือจากเรา เรามิใช่ผู้รอบรู้เทียมฟ้า ไหนเลยทราบทุกเรื่องราวได้?”

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

“พี่ฟั่นยามกล่าววาจาทำท่าขึงขัง แสดงว่ากำลังกลบเกลื่อนคำโป้ปด แต่ว่าเราไม่ถือสาท่าน”

พลางหันไปกล่าวกับขุนนางเฉินว่า

“ครั้งกระโน้นตอนที่จูซิ่งจงยังไม่เปลี่ยนชื่อเป็นจูหยวนจาง เราเพียงมองดูเขาแวบหนึ่ง ก็ทราบว่าเขามีคุณสมบัติของราชัน ตอนนั้นเขายังไม่ไร้น้ำใจเช่นตอนนี้ แต่นรลักษณ์ของเขายังไม่ถือเป็นนรลักษณ์ที่ดีที่สุด เพราะขาดบุญวาสนาและโชคอันโง่งม ดังนั้นไม่มีความสุขและความพึงพอใจ ทั้งไม่ได้รับในสิ่งที่ต้องการ”

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่องอหาย กล่าวว่า

“โชคอันโง่งม กล่าวถูกต้องที่สุด”

พลางชี้มือไปยังหานป๋อ กล่าวว่า

“เด็กน้อยนี้ผ่านการพิเคราะห์จากเราว่าเป็นคนที่มีวาสนาโง่งมที่สุด ดังนั้นจึงสุมหัวกับมัน จนบัดนี้ยังไม่อาจปลีกตัวไปได้”

ขุนนางเฉินเบิกตาอย่างขุ่นเคือง คิดไม่ถึงโจรท่องโดดเดี่ยวสะกิดเท้าสั่งห้ามมัน ตัวเองอดเปิดเผยความสามารถออกมามิได้

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ย่อมคาดเดาเบื้องหลังไม่ออก ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ชะตาอันโง่งมมิใช่หมายถึงชะตาของคนโง่งม หากแต่หมายถึงดวงชะตาที่สะเปะสะปะกลับถูกเป้าหมาย ความจริงไม่มีข้อเรียกร้องใดพานสมมาดปรารถนา นับตั้งแต่ทราบว่าน้องแซ่หานได้รับพันธุมาร

ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่พันปียากพบพาน เราก็จับตาดูโชคเคราะห์ของมัน สุดท้ายมีคำกล่าวเพียงประโยคเดียว นั่นคือน้องแซ่หานมีดาววาสนาส่องวันนี้ได้พบพาน พบว่าตรงตามข้อสันนิษฐานของเรา”

จากนั้นแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

“แม้แต่หลี่เซ่อเม่ยยังฆ่าท่านไม่ได้ มิใช่ความโชคดีเป็นอะไร?”

คนทั้งสามรับฟังจนปากอ้าตาค้าง หรือว่าซวีเย่ออู๋เชิญหานป๋อมา เพียงเพื่อพิเคราะห์ดูนรลักษณ์ของมัน?

หานป๋อกล่าวอย่างนึกได้ว่า

“ที่แท้เป็นท่านใช้ให้แม่นางไป๋ไปหาข้าพเจ้า ดีที่นางรุดไปไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงถูกเหลิงเอี้ยนเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงแล้ว”

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

“พวกท่านด นี่มิใช่โชคคืออะไร? ขอบอกตามความสัตย์จูหยวนจางใช้คนมาแจ้งต่อเรา ให้เราแยกแยะศักดิ์ศรีแท้จริงของท่าน แต่เราในตอนนี้ไหนเลยเปิดโปงความลับพวกท่าน นี่ก็เป็นโชคชะตาในโลกยังมีผู้ใดมีดาววาสนาส่องยิ่งกว่าน้องแซ่หานอีก?”

คนทั้งสามสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ค่อยทราบว่าจนบัดนี้ฮ่องเต้เจ้าชีวิตยังทรงระแวงสงสัยพวกมัน

ขุนนางเฉินยิ่งอกสั่นขวัญแขวน ถึงแม้ว่าล่างฟานหวินสามารถรับประกันความปลอดภัยของมันกับครอบครัว แต่หากมันเป็นต้นเหตุให้เครือญาติประสบภัยลาม นับเป็นบาปหนาสาหัสมากแล้ว

ภูตบดีซวีเย่ออู๋มองดูขุนนางเฉิน เรียกชื่อของอีกฝ่ายว่า

“ลิ่งฟางพลอยได้รับใบบุญของน้องแซ่หาน ครั้งกระโน้น ก่อนที่ท่านจะออกจากนครหลวง เราเห็นใบหน้าท่านหมองคล้ำมัวซัว ยามนี้กลับมีสีหน้าแจ่มใส เรารับรองว่าท่านจะมีชีวิตโลดแล่นในแวดวงราชการ”

ขุนนางเฉินยินดีจนกระโดดปราดขึ้น กราบขอบคุณต่อซวีเย่ออู๋

ก่อนหน้านี้โจรท่องโดดเดี่ยวซึ่งเป็นทายาทรุ่นที่หนึ่งร้อยแปดของกุ้ยกู่จื่อทำนายว่ามันจะประสบความก้าวหน้าในชีวิตราชการ ยามนี้แม้แต่ภูตบดีซวีเย่อฺ่ผู้เปรื่องปราดถึงขั้นมนุษย์เทวะยังกล่าวเช่นนี้ รับรองไม่ผิดพลาดแล้ว

โจรท่องโดดเดี่ยวหยีตาลง กล่าวว่า

"ครั้งนี้ท่านเชิญพวกเรามารับประทานอาหาร คงไม่เพียงเพื่อกล่าววาจาเหล่านี้กระมัง?"

ขุนนางเฉินกลับมายังที่นั้น รอฟังคำตอบของซวีเย่อฺพร้อมกับน้องร่วมสาบานทั้งสอง

ภูตบดีซวีเย่อฺกวาดตาผ่านหน้าคนทั้งสามอย่างช้าๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในบ้านเมืองและยุทธจักรล้วนทราบว่า การต่อสู้ระหว่างเรากับหลี่เซ่อเม่ยยากหลีกเลี่ยงได้ ตอนนี้มันฝึกวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นสำเร็จ เราก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัย ได้แต่เตรียมพร้อมรับศึก แต่ในใจเรามีเรื่องราวหนึ่งหากไม่คลี่คลาย ย่อมห่วงพะวง อย่างนั้นการศึกครั้งนี้ต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

โจรท่องโดดเดี่ยวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านกับมันมีพลังฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งตลอดมา มันรุดหน้าท่านก็ไม่หยุดนิ่ง แต่หากท่านคอยห่วงพะวง ย่อมส่งผลกระทบถึงผลแพ้ชนะเพียงไม่ทราบท่านมีความในใจอันยิ่งใหญ่ใด?"

ภูตบดีซวีเย่อฺทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ยังมิใช่เพราะบุตรีโทนของเรา?"

คนทั้งสามงงงันวูบหนึ่ง หานป๋อทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ตะกุกตะกักว่า

"ท่านผู้เฒ่าหมายความว่า..."

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ยังต้องบอกออกมาหรือ? เด็กน้อยนี้มิเพียงมีโชคอันโง่งม ยังมีชะตาดอกท้ออันวาบหวาม ยังมิรีบกราบพบเยี่ยฟู่ (พ่อตา) อีก?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋โบกมือห้ามปรามว่า

"ช้าก่อน เรื่องนี้ต้องหารือระยะยาว หากเราบังคับเวี่ยเอ๋อแต่งกับน้องแซ่หาน แทนที่จะเกิดผลกลับกลายเป็นความเสียหาย ดังนั้นน้องเราได้แต่ใช้ความสามารถแท้จริงพิชิตหัวใจนาง อย่างมากเราคอยช่วยเหลืออยู่ด้านข้าง"

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากัน รู้สึกว่าเรื่องราวเหลวไหลถึงที่สุด ภูตบดีกลับช่วยเหลือหานป๋อขอความรักต่อบุตรีตัวเอง

ภูตบดีซวีเย่ออู๋เองก็รู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า

"บุตรีของเราผู้นี้กระทั่งคำพูดเรายังไม่เชื่อฟัง บวกกับมีตาสูงอยู่เหนือศีรษะ มักบอกว่าบุรุษมีอันใดดี เหตุใดต้องปล่อยให้พวกมันได้เปรียบ ดังนั้นน้องเราแม้มีแรงดึงดูดใจต่อสตรี แต่ไม่แน่ว่าจะพบกับความสำเร็จ เรื่องนี้สมควรใช้วิธีใด แม้แต่เราก็ไม่ทราบ"

คนทั้งสามรับฟังจนตะลึงลาน คิดไม่ถึงว่าดาวข่มของภูตบดีผู้ยิ่งใหญ่ กลับเป็นบุตรีของมัน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้มีเวลาไม่มากนัก น้องเราต้องเร่งรีบเผด็จศึก"

จากนั้นสองตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวด้วยความถือดีว่า

"ขอเพียงปล่อยวางเรื่องนี้ หลี่เซ่อเม่ยก็ไม่น่าพรั่นพรึง"

ยามนั้นแว่วเสียงฝีเท้าดังขึ้น เถี่ยชิงอีเดินเข้ามา ผู้ที่ร่วมทางยังมีไป่ฟางหัว ทั้งสองเห็นภูตบดีและพวกทั้งสี่มีสีหน้าประหลาดพิกล ต้องงงงันวูบหนึ่ง

ไป่ฟางหัวออดอ้อนเรียกท่านพ่อบุญธรรม แต่กลับนั่งลงบนเก้าอี้ว่างข้างกายหานป๋อ ทั้งชม้ายชายตาให้ กระซิบที่ข้างหูมันโดย

ไม่สนใจสายตาทุกผู้คนว่า

"มีโอกาสปลิดจันทร์ราตรีกลางนภา หลังจากนี้คงไม่สนใจผู้อื่นแล้ว"

หานป๋อกระอักกระอ่วนยิ่ง ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงฉาน

เถี่ยชิงอีนั่งลงที่ข้างกายซวีเย่อฺ่ ฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะต่อมัน

ภูตบดีซวีเย่อฺ่กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อมีปฏิกิริยาอย่างไร ชิงอีบอกได้อย่างเต็มที่ ทั้งหมดเป็นคนกันเองแล้ว"

เถี่ยชิงอีกล่าวด้วยสีหน้าไม่สู้ปรกติว่า

"เวี่ยเอ๋อบอกว่านางไม่มีความสนใจต่อท่านทูตอะไร รอสักครู่นางจะติดตามผู้คนไปล่าสัตว์ที่ชานเมืองตะวันตก ดังนั้นไม่มาแล้ว"

ภูตบดีซวีเย่อฺ่ทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญา

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าภูตบดีไม่มีปัญญาบังคับบุตรีนางนี้

หานป๋อถามเถี่ยชิงอีเบาๆ ว่า

"นางทราบว่าข้าพเจ้าเป็นผู้มาเมื่อคืนหรือไม่?"

เถี่ยชิงอีสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"นี่ไหนเลยกล้าบอกต่อนาง ผู้ใดคาดเดาออกว่า นางจะมีปฏิกิริยาใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเป็นค่หกับหานป๋อมานาน ไหนเลยไม่ทราบว่ามันคิดถามอะไร พานกล่าวตรงๆ ว่า

"เมื่อคืนนางพอกลับถึงคฤหาสน์ มีท่าทีพิเศษอันใดหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่อฺ่ตอบว่า

"นางยิ้มแย้มแจ่มใสเช่นปรกติ พอกลับมาไม่กล่าวกระไร ก็กลับห้องไปเข้านอน เราแวะไปดูนาง เห็นนางหลับอย่างสนิท"

หานป๋ออดเกาศีรษะมิได้ หวนนึกถึงซวีเยี่ยเวี่ยบอกว่าขอแต่ง

กับสุกรสุนัข ไม่ยอมแต่งกับมัน พลันฉุกใจคิด ถามโพล่งว่า

"นอกจากพวกท่านแล้ว ยังมีผู้ใดล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของข้าพเจ้า?"

ไป่ฟางหัวยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ มีเพียงพวกเราทั้งสามที่ล่วงรู้"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง ค่อยคลายใจลง ดูท่าภูตบดียังไม่ทราบเรื่องระหว่างมันกับซีฮูหยิน

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันถามว่า

"เซียนเท้าเปล่าที่แท้ซ่อนตัวอยู่ที่นี้หรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่อฺกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราก็กำลังเสาะหามัน ดูว่าจะช่วยเหลือมันอย่างไร โอ คนผู้นี้ชราจนเลอะเลือน กลับช่วงชิงดาบเหยี่ยวมา นี่ไยต้องเป็นเช่นนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงดังอ้อด้วยความผิดหวังคำหนึ่ง

ภูตบดีซวีเย่ออู่ก็มีความในใจหนักอึ้ง กล่าวกับเถี่ยชิงอีว่า

"เวี่ยเอ๋อเมื่อไม่มา พวกเราก็รับประทานอาหารกันเถอะ"

เถี่ยชิงอีผุดลุกขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง ยกมือทำท่าถ่ายทอดคำสั่งภูตบดีออกไป

ภูตบดีซวีเย่ออู่พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวกับหานป๋อว่า

"จูหยวนจางให้ความสำคัญต่อท่านเป็นพิเศษ ท่านพอเข้าสู่นครหลวง ก็เบิกตัวท่านไปเข้าเฝ้า หากเขาถามว่าเราเชิญท่านด้วยเรื่องใด ท่านจะตอบอย่างไร?"

หานป๋อขบคิด แล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะบอกว่าแม้แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่า ซวีเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ซวี) ท่านไฉนเชิญข้าพเจ้าไปที่คฤหาสน์ ระหว่างที่อยู่บนโต๊ะอาหารเอาแต่ถามถึงสิ่งปลูกสร้างและสถานที่ทิวทัศน์ของโคกุเรียวเรา"

ภูตบดีชวีเย่ออู่หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจ ตอนนี้เราพอเข้าใจแล้วว่าท่านไฉนหลอกลวงจูหยวนจางได้"

หานป๋ออดกล่าวมิได้ว่า

"จหยวนจางบอกว่าคนที่พระองค์ไว้วางใจที่สดคือซวีเหลา"

จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"แต่คำพูดนี้อย่าได้บอกออกไป ไม่เช่นนั้นเขาคงฆ่าข้าพเจ้าแน่นอน"

ภูตบดีชวีเย่ออู่แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ไว้วางใจ? หนึ่งเดียวที่เขาไว้วางใจคือตัวเอง"

หานป๋อรู้สึกหัวใจตกวูบลง ค่อยฉุกคิดว่าหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางใช่มีรับสั่งใดที่เปล่งจากพระทัยหรือไม่

เชลยไต้เบื่อหม่อหาง

ชิฉางเจิงโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำ

เกาะมังกรพิโรธอยู่ที่ห่างไปลี้เศษ ตามชายฝั่งจอดเต็มไปด้วยเรือรบของทัพเรือ เมื่อมองจากตำแหน่งทิศนี้ ไม่เห็นกองเรือของพรรคฮวงโหแต่อย่างไร

น่านน้ำทั้งใกล้ไกลปรากฏเรือเร็วแล่นลาดตระเวนไม่ขาดสาย ทั้งติดตั้งคลื่นลอยอยู่บนทะเลสาบ ยึดครองจุดยุทธศาสตร์สำคัญไว้บนเรือย่อมจัดเวรยามคอยสอดส่องดู คิดลอบดำน้ำขึ้นเกาะเพิ่มความยากลำบากกว่าเดิม

หลังจากแยกจากหานฮุ่ยจื่อ ชิฉางเจิงจ่ายเงินขอซื้อเรือใบขนาดเล็กจากละแวกใกล้เคียง อาศัยเกาะแก่งทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะมังกรพิโรธ แล่นเรือมายังเกาะมังกรพิโรธ

ระหว่างทางเห็นเรือรบของพรรคมังกรพิโรธลำหนึ่งถูกเรือของทัพเรือสิบกว่าลำไล่กวดทันโจมตีจมลง

จนบัดนี้ยังไม่ทราบว่าฝ่ายตนพ่ายศึกสงคราม

ตัวมันแม้มีอารมณ์พลุ่งพล่าน แต่มิใช่คนถือทิฐิอันดุดัน กลับสงบเยือกเย็นลง มาถึงเกาะเล็กๆ ที่อยู่ใกล้กับเกาะมังกรพิโรธ เพื่อหลีกเลี่ยงหูตาของเรือลาดตระเวน พานเจาะเรือจมลง แหวกว่ายอยู่ใต้น้ำ

ยามนี้พอเห็นการระวังป้องกันรอบเกาะมังกรพิโรธ ชิฉางเจิงอดขมวดคิ้วมิได้

มันถามตัวเอง ไม่สามารถดำน้ำเป็นระยะทางหนึ่งลี้ หลังจากครุ่นคิดชั่วขณะ จึงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ดำลงใต้น้ำลึกสามวา จากนั้นว่ายเข้าหาเรือของทัพเรือซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดลำหนึ่ง

ขอเพียงกลับถึงเกาะมังกรพิโรธ มันก็มีวิธีขึ้นเกาะไปโดยไม่ถูกพบเห็น

ครั้งกระโน้นตอนที่หลิงจ้านเทียนออกแบบจัดสร้างเกาะมังกรพิโรธเป็นที่ตั้งพรรคมังกรพิโรธ ก็นึกถึงยุทธการสละเกาะชั่วคราว ดังนั้นจัดสร้างปากทางเข้าอยู่ตามชายฝั่งหลายแห่ง เชื่อมโยงกับทางลับใต้เกาะมังกรพิโรธ

ปากทางเข้าทางลับเหล่านี้ล้วนปิดบังอำพรางเอาไว้ ไม่กลัวถูกศัตรูพบเห็น โดยเฉพาะทัพเรือเพิ่งยึดครองเกาะมังกรพิโรธเพียงครึ่งเดือน ว่นวายกับการวางมาตรการป้องกัน และขนถ่ายดินระเบิดเสบียงกรังสมควรไม่มีเวลาสำรวจดูสถานที่

น้ำทะเลสาบที่เย็นเฉียบ มีส่วนช่วยให้สมาธิของมันรวมตัวเข้าสู่ขอบเขตขั้นฟ้าใสไร้ขอบเขตติดตามเคล็ดวิชาแรกธรรมชาติ

ยามนี้สิ่งสำคัญคืออย่าได้ถูกอารมณ์ที่ร้อนรุ่มปวดใจส่งผลกระทบกระเทือน จึงสามารถใช้พลังของตัวเองอย่างเต็มที่

มันถึงกับไม่นึกถึงความเป็นตายของหลิงจ้านเทียนและพวก

ขอเพียงฆ่าหูเจี๋ยและเจินซู่สั้ง มาตรว่าต้องชดใช้ด้วยชีวิตจะเป็นไร

เมื่อเห็นเรือรบของพรรคมังกรพิโรธจมลง นี่เป็นครั้งแรกที่มันนึกเสียใจที่ผละจากซ่างกวนอิงและพวก ออกตามล่าหม่าจิ้นเซิงด้วยโทสะ

ในที่สุดมันใช้ลมหายใจอืดนั้นหมดสิ้นแล้ว .

ชิฉางเจิงมาถึงใต้ก้นท้องเรือของเรือรบสังกัดทัพเรือ ดำเข้าใกล้ขอบเรือ เปลี่ยนลมหายใจที่ริมขอบของก้นท้องเรือ ขณะจะหดตัวกลับไปใต้ก้นท้องเรือ พลันพบว่าท้องฟ้าเปลี่ยนสี เมฆดำบดบังอาทิตย์ทั้งเกิดลมพัดแรง

ชิฉางเจิงลอบร้องว่าฟ้าช่วยเหลือเรา ดำเข้าหาเกาะมังกรพิโรธสืบต่อ

ดำน้ำไปสิบกว่าวา บนท้องฟ้าบังเกิดเสียงอสนีบาตฟาดทลายหยาดฝนขนาดเท่าเม็ดถั่วตกลงมา

ชิฉางเจิงโคจรพลัง ฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนหาสถานที่หลบฝน พลันดำน้ำถึงท่าเรือหลังทางฝั่งตะวันออกของเกาะ จากมุมนี้มองขึ้นไปเต็มไปด้วยก้นท้องเรือของเรือรบสังกัดทัพเรือ

มันคิดใคร่เจาะเรือเหล่านี้ให้จมลงจนหมดสิ้น แต่เพื่อเป้าหมายที่กว้างไกลกว่านี้ มิอาจไม่สะกดอดกลั้นไว้ ขบกรามดำลึกลงไปอีก ตัดผ่านพืชใต้น้ำและหินโสโครก ขณะที่ลมหายใจใช้หมดสิ้น ก็ลูบคลำถูกเสาไม้ที่ปักเรียงรายอยู่ใต้ท่าเรือหลัก ลอยตัวขึ้นไปเปลี่ยนลมหายใจใหม่ จากนั้นดำลงใต้น้ำ ชั่วพริบตาก็มาถึงปากทางเข้าที่ริมฝั่งแห่งหนึ่ง

ปากทางเข้าปิดผนึกแน่น ดูจากเปลือกนอกไม่ต่างกับโขดหินดำทะมึนของเกาะแต่อย่างไร

ชิฉางเจิงใช้วิธีการพิเศษบิดหมุนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง เปิดประตูลับ

ของทางอุโมงค์ซึ่งกว้างเพียงให้คนผู้หนึ่งผ่านเข้าไปออกมา

ภายใต้แรงดันของน้ำทะเลสาบ หากมิใช่มันมีพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ ต่อให้เปิดกลไกบนประตูได้ ก็อย่าคิดหมายเปิดประตูสำเร็จ

น้ำทะเลสาบหมุนส่งมันเข้าถ้ำโพรงไป

ชิฉางเจิงปิดประตูลับตามสภาวะ ตัดเส้นทางของน้ำที่ไหลทะลักเข้าถ้ำ

ในทางลับมืดมิดสนิท ยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า

ท่ามกลางสถานที่ซึ่งปราศจากแสงสว่าง ต่อให้มีดวงตาที่สามารถมองเห็นยามราตรีก็ไม่มีประโยชน์

มันไม่กล้าหายใจเข้า ทั้งนี้เพราะที่สูดเข้าไปเพียงเป็นกลิ่นเจาชี่* ที่บูดเน่าและมีพิษ

เพื่อรักษาความลับ หลิงจ้านเทียนไม่กล้าติดตั้งช่องระบายอากาศไว้

ชิฉางเจิงทราบดีว่าลมหายใจอีดนี้คงอยู่ไม่นาน ทั้งกลัวว่าฝนตกฟ้าร้องผ่านพ้น ไหนเลยกล้าชักช้า งอตัวพุ่งขวับขึ้นไปตามเนินลาดเทของทางลับ

มันมาถึงปากทางออกของทางลับแล้ว

ลมหายใจอีดนั้นใช้หมดสิ้นเช่นกัน

ขณะจะเปิดกลไกของปากทางออก ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงคนดังมาอย่างเลือนราง

ชิฉางเจิงตื่นตระหนกยิ่ง รู้สึกสมองมึนงง นี่เป็นอาการของการขาดอากาศ

มันลอบร้องผิดท่า รีบกระแทกนั่งลงกับพื้น

---

* สารมีเทน

สติสัมปชัญญะเริ่มเลอะเลือน แต่ที่เบื้องนอกยังแว่วเสียงคนดังมา ขณะจะตัดใจโถมออกไป พบพานคนก็ฆ่าฟัน เรื่องประหลาดพลันอุบัติขึ้น

ตอนแรกร้อนวูบที่จุดตันเถียนท้องน้อย ต่อจากนั้นมีกระแสพลังสายหนึ่งพลุ่งขนสูกลางหลัง เลยบกระดูกสันหลังบรรลุถงสมอง บังเกิดความกระจ่างแจ่มใส

ชิฉางเจิงยินดียิ่ง ทราบว่าตนเองตกอยู่ในภาวะแวดล้อมอันเลวร้าย ลมปราณแรกธรรมชาติของตนเองกลับเข้าสู่ขอบเขตหายใจในครรภ์ ภายในกายก่อเกิดพลังหมุนเวียนไม่ขาดตอน คล้ายทารกอยู่ในครรภ์มารดาไม่ต้องหายใจทางจมูกปาก เพียงอาศัยอากาศและสิ่งหล่อเลี้ยงซึ่งส่งผ่านสายสะดือก็พอ

ยามนี้มันไม่รีบร้อนออกไปแล้ว

รอถึงยามวิกาล ก็จะเคลื่อนไหวด้วยความมั่นใจกว่าเดิม

เพียงชั่วขณะ มันก็เข้าสู่ช่วงหายใจในครรภ์ที่ไร้ความคิดปราศจากความกังวล

ตี้หวี่สือพอฟื้นคืนสติมา ตลอดทั้งร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

พอลืมตาขึ้น พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียง จุดสำคัญบนศีรษะลำคอปักไว้ด้วยเข็มทอง

ดวงตาคู่หนึ่งจับจ้องมองมันเขม็งนิ่ง

ยามนี้ตี้หวี่สือกระทั่งปลายนิ้วยังกระดิกไม่ได้ อย่าว่าแต่คิดเหลียวหน้าไปมองดูว่าผู้ใดนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง เพียงอาศัยแสงรำไรที่หางตา ทราบว่าเป็นสตรีที่สวมใส่ชุดขาวนางหนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลังสตรีนางนั้นโน้มหน้ามา ใบหน้าอันผุดผาดจึงปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้ามัน มองดูมันด้วยความกระตือรือร้นสนใจ

ใบหน้านางขาวซีดไปบ้าง แต่ไม่อาจปฏิเสธว่างดงาม วงพักตร์ของสตรีนอกเขตแดวันซึ่งประกอบด้วยจมูกโด่งเบ้าตาลึก ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงเสน่ห์ความงามที่ต่างจากหญิงสาวภาคกลาง

องคาพยพบนใบหน้านางรับกันอย่างพอดี ไม่มีที่ให้ค่อนขอดครหาแม้แต่น้อย

หน้าอกของนางเต่งตึงและตั้งตรงกว่าหญิงสาวภาคกลาง เต็มไปด้วยความเย้ายวนใจ

ลูกตาของนางไม่เป็นสีดำ หากแต่คล้ายบึงน้ำสีฟ้าคราม สะท้อนประกายแห่งปัญญา

เพียงดูจากรูปโฉมที่งามปานบุปผา ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่านางมีฝีมือร้ายกาจปานนั้น

ตี๋หวี่สือยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงไยไม่ฆ่าข้าพเจ้า?"

สตรีชุดขาวนี้ย่อมเป็นเจินซู่สั้ง นางยื่นมือเรียวงามออกมาลูบคลำข้างแก้มมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านหล่อเหลาชาญฉลาดถึงเพียงนี้ ซู่สั้งไหนเลยหักใจฆ่าท่านทิ้งไว้เชยชมนับเป็นเรื่องอันดีงาม"

ตี๋หวี่สือแม้ทราบว่านางมีจิตใจโหดเหี้ยมดุจอสรพิษ แต่เมื่อถูกหญิงงามเช่นนี้ลูบไล้ข้างแก้ม ยังอดบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดมิได้ หลับตาลงทำการประท้วง

มืออันอบอุ่นของเจินซู่สั้งเคลื่อนห่างจากมันโน้มหน้าลงมากล่าวว่า

"แต่หากเป็นเจตนารมณ์ของข้าพเจ้า ท่านคงจบชีวิตตั้งแต่แรกเท่ากับตัดแขนของพรรคมังกรพิโรธไปข้างหนึ่ง"

ตี๋หวี่สือรับรู้ถึงลมหายใจอันหอมกรุ่นของนางพวยพุ่งใส่ใบหน้า

พลันลืมตาด้วยความยินดี กล่าวว่า

"ขอบพระคุณท่านผู้หญิงบอกต่อข้าพเจ้าว่าปางจู่ (ประมุขพรรค) กับท่านอาหลิงหนีรอดไปได้"

เจินซู่สั้งงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ช่างยอดเยี่ยมยิ่ง เพียงกล่าวประโยคเดียว ท่านก็ฟังเลศนัยออก ยังคงฆ่าท่านแต่เนิ่นๆ เถอะ"

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจที่ท่านผู้หญิงไม่ทำเช่นนั้น"

เจินซู่สั้งนั่งตัวตรงที่ขอบเตียง ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ที่ไม่ฆ่าท่านคือหูเจี๋ย มันคิดคุมตัวมันสมองของพรรคมังกรพิโรธขึ้นสู่นครหลวง เพื่อเสริมอำนาจบารมีของจูหยวนจาง แต่ข้าพเจ้าพานมิให้มันสมปรารถนา"

นางยื่นมือแตะสัมผัสกับเข็มทองที่ปักอยู่ตรงใบหูของตี้หวี่สือ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เข็มเหล่านี้ปักตามเคล็ดวิชาลับเฉพาะของชนเผ่าฮัวชื่อจี่ม่อเรา ดูจากเปลือกนอกเพียงสะกดท่านไม่อาจไหวติง แท้ที่จริงกลับทำลายระบบประสาทในสมองของท่านอย่างช้าๆ ทำให้สิ่งที่ร่างกายส่งไปหล่อเลี้ยงสมองลดลงทีละน้อย ไม่ถึงหนึ่งวันท่านจะพบว่าความนึกคิดเริ่มเฉื่อยชา ไม่อาจใคร่ครวญอย่างเป็นระบบอีก สุดท้ายเสนาธิการอันลือลั่นจะกลายเป็นคนปัญญาอ่อนด้อยกว่าสามัญชนคนธรรมดาผู้หนึ่ง แต่ท่านพานจดจำเกียรติประวัติที่ผ่านมาได้ ท่านว่าเป็นเรื่องที่สนุกสนานน่าสนใจถึงเพียงไหน?"

ตี้หวี่สือแม้ทราบว่าคำพูดเหล่านี้ไม่ทราบเป็นจริงหรือเท็จ เป็นการทำสงครามจิตวิทยาต่อผู้ทรงภูมิปัญญาคนหนึ่ง แต่ยังอดสะท้านใจมิได้ ลอบร้องคำร้ายกาจในใจ กล่าวด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบว่า

"นั่นมีข้อแตกต่างอันใด อย่างมากพอพบหน้าจูหยวนจาง ก็ต้องรับโทษประหาร ในสมองไม่บรรจุสิ่งใด มิใช่ดียิ่งกว่าหรอกหรือ ข้าพเจ้ายังต้องขอบคุณต่อท่านผู้หญิง"

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพลางลุกขึ้นยืน กล่าวว่า

"ซู่สั้งยังมีเรื่องมากมายต้องกระทำ ไม่มีเวลาสนทนากับท่านคืนนี้หูเจี๋ยคิดอาศัยความมืดคุมตัวท่านออกเดินทาง พวกมันจึงไม่ชื่นชมต่อผู้ทรงภูมิปัญญาเช่นซู่สั้ง ฉวยโอกาสที่ท่านยังมีสมองที่ประเปรียวครุ่นคิดดูให้ดีเถอะ"

กล่าวจบออกจากห้องไป

ตี้หวี่สือไม่แสดงความร้อนรุ่มใจออกมา ทั้งนี้เพราะไม่แน่ใจว่าเจินซู่สั้งจัดวางคนจับตาดูสีหน้าท่าทีของมัน

ฝีมือที่นางใช้จัดการกับมันสูงส่งยิ่ง

สำหรับกับมัน ไม่มีเรื่องใดที่สร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่มันยิ่งกว่าการเปลี่ยนแปลงมันกลายเป็นคนปัญญาอ่อนทีละน้อย

มิหนำซ้ำเป็นการเคี่ยวกรำอย่างช้าๆ

ตี้หวี่สือทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ได้กล่าวข่มขู่ อีกหนึ่งวันให้หลังมันดูจากสภาพของตัวเอง จะทราบว่านางพูดปดหรือไม่

นางกำลังบีบมันให้ยอมสยบ บอกความลับของพรรคมังกรพิโรธออกมา เพื่อจู่โจมทำลายทีละส่วน

ไม่ ต่อให้มันกลายเป็นคนทุพพลภาพ จะไม่ขายพรรคมังกรพิโรธเด็ดขาด

หลังอาหารเที่ยง ไป่ฟางหัวฉุดลากทานป๋อออกจากเรือนจันทรา ชึ่งภูตบดีตั้งชื่อตามซวีเยี่ยเวี่ย (จันทร์ราตรี) ผู้เป็นบุตรี นำมันเดินเล่นในคฤหาสน์ ทิ้งให้ขุนนางเฉินกับโจรท่องโดดเดี่ยวดื่มสุราเป็นเพื่อนกับ

ภูตบดีชวีเย่ออู่ต่อไป

คฤหาสน์ภูตบดีคล้ายเมืองเล็กๆ ที่สันติสวยงาม ต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้า เขียวชอุ่มรื่นรมย์ ทิศทางลานตึกหน้าแว่วเสียงวิ่งเล่นของเด็กดังมา คนในคฤหาสน์ภูตบดีประคองผู้สูงอายุจูงเด็กออกมาเดินเทียวเตร่ด้วยความเบิกบาน

เหล่าองครักษ์พอพบเห็นไป่ฟางหัว ล้วนแสดงความเคารพไป่ฟางหัวก็คุ้นเคยกับพวกมันยิ่ง

ไป่ฟางหัวชักนำหานป่อเดินจากตึกนอก เข้าสู่ตึกในที่เงียบสงบที่นี้ไม่เห็นคนในครอบครัวของคฤหาสน์อีก การรักษาการณ์ก็เข้มงวดกว่าเดิม บางครั้งปรากฏหญิงรับใช้คมขำเดินสนทนากันมาตามทางระเบียง พอพบหน้าหานป่อล้วนตากระจ่างขึ้นมา

หานป่อไม่ทราบนางคิดนำมันไปที่ใด จึงกล่าวว่า

"คุณหนูไป่คงไม่ชักนำข้าพเจ้าไปยังห้องส่วนตัวของท่านกระมัง?"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง แทนที่จะตอบคำ ย้อนถามว่า

"ตอนนี้เชื่อว่าผู้อื่นกับท่านพ่อบุญธรรมไม่มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวแล้วกระมัง?"

หานป่อทราบว่านางหมายถึงเรื่องที่จงใจแสดงความสนิทสนมต่อมันต่อหน้าภูตบดี จึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่าจะไปยังห้องหับมิดชิดใดเพื่อสร้างความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับคุณหนูท่าน"

ไป่ฟางหัวแย้มยิ้มดุจบุปผาบาน ขบริมฝีปากล่าง กล่าวว่า

"ตามมาเถอะ"

หานป่อยินดียิ่ง ติดตามนางเข้าสู่ตึกใหญ่หลังหนึ่ง เห็นหอสูงมีความสูงสามชั้น หน้าประตูเป็นลานที่ว่าง สองฟากข้างเป็นห้องข้างชั้นล่างของหอเป็นห้องโถง ทางระเบียงกั้นลูกกรงไม้ที่สลักเสลาอย่าง

ประณีต

หานป่ออยู่ทางด้านหลัง มองดูรูปร่างอันงามรัดรึง และท่าเดินที่แช่มช้อยพิเศษเฉพาะของนาง รู้สึกลำคอแห้งผากขึ้นมา

ขณะครุ่นคิดว่าจะหาความสุขกับหญิงงามนางนี้อย่างไร มิคาดทิวทัศน์เบื้องหน้าแปรเปลี่ยนไป ไป่ฟางหัวกลับชักนำมันออกจากประตูหลัง มาถึงสวนอุทยานอันกว้างใหญ่

ท่ามกลางสุมทุมพุ่มพฤกษ์ เผยเห็นศาลาหอเก๋ง สะพานลำธารน้อย . บ่อเลี้ยงปลา ภูเขาจำลองรำไร งามประหนึ่งทิพยสถานในแดนดิน

หานป่อลอบทอดถอนชมเชยในใจ จิตวิญญาณการก่อสร้างของภูตบดี อยู่ที่คำ "ธรรมชาติ"

สิ่งที่สร้างโดยฝีมือมนษย์ ล้วนกลมกลืนเข้ากับธรรมชาติไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเรา

ส่วนลึกของสวนอุทยานแว่วเสียงม้าร้องดังมา

หานป่อเหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นผู้คน จึงฉุดดึงมือนาง คิดหมายฉุดลากเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้เล้าโลมสักครา ไป่ฟางหัวกลับดิ้นหลุดจากเงื้อมมือมัน ถลึงตาดุว่า

"ไม่กลัวเวี่ยเอ๋อไม่ยินดีหรือ?"

ช่วงเวลานี้หานป่อไหนเลยสนใจจันทร์น้อยๆ ที่ยากหยั่งคะเนนั้นได้ กล่าวด้วยความหงุดหงิดใจว่า

"นางกระทั่งโฉมหน้ายังไม่ยอมให้ข้าพเจ้าชมดู ผู้ใดมีกะใจยุ่งเกี่ยวกับนาง ไหนเลยเทียบเปรียบกับน้ำใจระหว่างเราสองได้?"

ไป่ฟางหัวหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พูดจาเหลวไหล ระวังท่านพ่อบุญธรรมจะฆ่าท่าน"

หานป่อกล่าวว่า

"บุรุษมีสามภรรยาสี่นางบำเรอ มีอันใดน่าแปลกด้วย ท่านพ่อบุญธรรมท่านอย่างน้อยมีฮูหยินคนที่เจ็ด อีมม์ นางใช่เป็นมารดาบังเกิดเกล้าของซวีเยี่ยเวี่ยหรือไม่ ดูจากวัยแล้วไม่คลับคล้าย"

ไป่ฟางหัวกล่าวว่า

"เวียเอ๋อเกิดจากซันฮูหยิน (ภรรยาคนที่สาม) ที่ท่านพ่อบุญธรรมรักถนอมที่สุด นางหลังจากคลอดบุตรก็เสียชีวิต ดังนั้นท่านพ่อบุญธรรมมีความผูกพันกับเวี่ยเอ๋อเป็นพิเศษ บอกว่านางคลับคล้ายซันฮูหยินนักโอ คนอายุเจ็ดสิบเศษค่อยกำเนิดบุตรีคนหนึ่ง ผู้ใดไม่รักเอ็นดู?"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นภูตบดีไยมิใช่มีอายุเก้าสิบกว่าปีแล้ว?"

ไป่ฟางหัวกล่าวว่า

"มีอันใดน่าประหลาด ผู้ที่ฝึกพลังธาตุธรรมชาติมีอายุร้อยปียังไม่ชราร่วงโรย ผังปานสมควรมีอายุเกินร้อยปีแล้ว"

หานป๋อหวนนึกถึงยอดคนที่พบพานในหมู่บ้านขันทีเงาเช้าวันนี้ คาดว่าท่านคงมีอายุไม่น้อยเช่นกัน

ไป่ฟางหัวกระตุกแขนเสื้อมัน กล่าวว่า

"ไปกันเถอะ"

ยามนี้หานป๋อทราบแล้วว่านางคิดนำมันไปยังที่ใด ในใจนึกหวาดวิตก ได้แต่กัดฟันติดตามไป

ไป่ฟางหัวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ฮูหยินทั้งหกของท่านพ่อบุญธรรมล้วนทยอยลาโลก นี่เป็นจุดบกพร่องของบุรุษที่มีอายุยืนยาว เมื่อห้าปีก่อนท่านผู้เฒ่าค่อยรับตัวชีฮูหยินไว้ นางอายุอ่อนกว่าหกสิบกว่าปี มีความสัมพันธ์กับเวี่ยเอ๋ออย่างแนบแน่น หากชีฮูหยินยอมพูดจาให้สักหลายประโยค จะพบความสำเร็จโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง"

หานป๋อชิงฉุดดึงนางเอาไว้ หวนนึกถึงความสัมพันธ์ที่แยกแยะไม่ออกระหว่างมันกับชีฮูหยิน ตลอดจนคำเตือนของชีฮูหยิน ไหนเลยกล้าไปพบหน้าโดยวู่วาม ยามนั้นแสร้งกล่าวด้วยความถือดีว่า

"เราหานป๋อเป็นนักสู้ผู้เข้มแข็ง คิดพัวพันเด็กหญิงนางหนึ่งไยต้องขอความช่วยเหลือจากผู้คน อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าไปพบกับชีฮูหยิน"

ไป่ฟางหัวปิดปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านคิดไปพบกับชีฮูหยิน นางก็ไม่ยอมพบกับท่าน แต่ข้าพเจ้าชมชอบบุคลิกอันอาจหาญของท่านในตอนนี้ หากท่านมักเป็นเช่นนี้ฟางหัวไม่แน่ว่ายอมแต่งให้กับท่าน เป็นหนึ่งในสามภรรยาสี่นางบำเรอของท่าน"

พลางเดินเข้าป่าไผ่ที่เขียวขจีแถบหนึ่ง

หานป๋อติดตามนางไปอย่างลืมตัว

เสียงม้าร้องที่นอกป่าไผ่ดังกังวานกว่าเดิม

หานป๋อขณะจะติดตามไป่ฟางหัวทัน นางพลันหยุดร่างลงกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านฟัง"

แว่วเสียงหัวร่ออันสดใสเจื้อยแจ้วของซวีเยี่ยเวี่ยดังมา ได้ยินนางกล่าวว่า

"คิดนัดหมายข้าพเจ้าไปล่องเรือที่แม่น้ำฉินไหวยามสนธยาหรือ? ตกลง หากท่านทายคำปริศนาของข้าพเจ้าได้อย่างถูกต้อง ข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนท่าน"

บุรุษหลายคนส่งเสียงตอบรับ ทุกคนต่างเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวเสียงสดใสว่า

"บึงน้ำดอกท้อลึกล้ำยากหยั่งวัด คำเฉลยเป็นสุภาษิตเฉิงหวี่* ประโยคหนึ่ง"

หานป๋อกับไป่ฟางหัวหันไปมองหน้ากัน คำเอ่ยเอื้อนของซวีเยี่ยเวี่ยประโยคนี้เป็นวรรคทองในบทกวีหลี่ไป่สมัยราชวงค์ถัง กล่าวลอยๆ เช่นนี้ จะให้ผู้คนคาดเดาได้อย่างไร?

จริงดังคาดหมาย ที่นอกป่าไผ่บังเกิดเสียงบุรุษทอดถอนใจออกมา

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"สิ่งที่ข้าพเจ้าคิดค้นขึ้น พวกท่านไหนเลยคาดเดาได้ ตอนนี้ข้าพเจ้าจะเดินออกไป หากรอจนข้าพเจ้าขึ้นมา พวกท่านยังทายไม่ถูก ถือว่าทายไม่ถูกแล้ว"

หานป๋ออดเกาศีรษะมิได้ มันอย่าว่าแต่ทายคำปริศนา กระทั่งวรรคต่อมาของกวีบทนี้เป็นอย่างไรยังไม่ทราบ หากผู้คนทายไม่ถูก มันยิ่งไม่ทราบ

ไป่ฟางหัวขมวดคิ้ว เอื้อนเอ่ยบทกวีของหลี่ไป่ออกมาว่า

"บึงน้ำดอกท้อลึกล้ำยากหยั่งวัด มิเท่าน้ำใจวังหลุนหยิบยื่นแก่เรา"

หานป๋อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง โถมออกจากป่าไผ่ ไม่สนใจเหล่าบุรุษหนุ่มที่เบื้องนอก ร้องบอกต่อซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งเกล้ามวยผมเช่นนักสู้ผู้กล้า สวมใส่เสื้อผ้าบุรุษเตรียมออกล่าสัตว์ และเตรียมพลิกตัวขึ้นบนหลังม้าว่า

"คำเฉลยเฉกเช่นความงามของคุณหนูเยี่ยเวี่ย เป็นคำว่าอู่หวี่หลุน

---

* เฉิงหวี่เป็นชื่อหนังสือสุภาษิตจีน ประกอบด้วยคำจำกัดความสั้นๆ ที่มาจากนิทานบอกเล่า หรือคำคมที่บอกต่อกันมา กระจายอยู่ตามตำรับตำราโบราณ ถือเป็นผลึกภูมิปัญญาของบรรพชนชาวจีนโดยแท้

ปี่ (ไร้ผู้ทัดเทียบเปรียบติด)"

ที่แท้หานป๋อพอฟังข้อความ "มิเท่าน้ำใจวังหลุนหยิบยื่นแก่เรา" พลันนึกถึงคำสุภาษิตที่ว่าอู๋หวี่หลุนปี่ จึงตอบโพล่งออกไป

ซวีเยี่ยเวี่ยเหลียวมองมันอย่างงุนงง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร?"

เหล่าบุรุษล้วนใช้สายตาที่ไม่เป็นมิตรมองดูหานป๋อ

องครักษ์คฤหาสน์ภูตบดีที่จูงม้าให้กับซวีเยี่ยเวี่ยก็มีท่าทีไม่ประสงค์ดี

หานป๋อชี้มือมาที่ตัวเอง แต่ไม่มีคำพูดจะกล่าว

ไป่ฟางหัวมุดออกจากด้านหลังหานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านนี้คือทูตพิเศษจากโคกุเรียว...ใต้เท้าปักมุนจอง"

ซวีเยี่ยเวี่ยสำรวจมองดูมันขนๆ ลงๆ ยันจมูกอย่างเหยียดหยามคล้ายกับบอกว่าที่แท้เป็นขุนนางโสโครกนั้น จากนั้นพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า กระทั่งไป่ฟางหัวก็ไม่สนใจแล้ว

เหล่าบุรุษก็พากันขึ้นบนหลังม้า

ม้าเหล่านี้รอเป็นเวลานาน ล้วนซอยเท้าพ่นควันออกทางจมูก

ซวีเยี่ยเวี่ยใช้เท้าหนีบท้องม้า ม้าพ่วงพีก็พุ่งขวับออกไปดุจลูกธนู เหล่าบุรุษพากันกระตุ้นม้าติดตามไป

หานป๋อใช้พลังลมปราณถ่ายทอดเสียงไปว่า

"เวลายามอิ่ว (สิบแปดนาฬิกา) ข้าพเจ้าจะน้อมรอคุณหนูที่สะพานฉินไหว"

มันเมื่อทายคำปริศนาถูก จึงทวงถามคำมั่นสัญญาจากซวีเยี่ยเวี่ยที่บอกว่ายินยอมล่องเรือท่องแม่น้ำฉินไหวกับผู้ที่ทายคำปริศนาถูก

ซวีเยี่ยเวี่ยไม่แยแสสนใจ ควบม้าไปยังอีกด้านหนึ่งของสวนอุทยาน

ไป่ฟางหัวกล่าวด้วยความยินดีว่า

“ใต้เท้ายอดเยี่ยมยิ่ง ฟางหัวไม่เคยเห็นเวี่ยเอ๋อมือไม้ปั่นป่วนถึงเพียงนี้มาก่อน ที่แท้ท่านมีภูมิรอบรู้สูงส่งปานนี้”

หานป่อลอบร้องคำละอายในใจ หากมิใช่ไป่ฟางหัวเอื้อนเอ่ยบทกวีประโยคหลังออกมา ตนเองไหนเลยบังเกิดปฏิภาณคาดเดาคำเฉลยได้

สายตายามกวาดมอง เห็นนอกป่าไผ่ปลูกสร้างหอเล็กๆ ก่อด้วยอิฐแดง มีความสูงสามชั้น ทั้งกะทัดรัดทั้งงดงาม

หานป่อชมดูจนเคลิบเคลิ้มหลงใหล หากสักวันหนึ่งสามารถผ่านราตรีหฤหรรษ์กับซวีเยี่ยเวี่ยในที่นี้ อย่างนั้นคงเป็นเรื่องราวอันบรรเจิดเฉิดฉันแล้ว

ชิฉางเจิงโคจรพลังธาตุธรรมชาติภายในกายรอบแล้วรอบเล่า ก่อเกิดพลังไม่สิ้นสุด สมองกระจ่างใสตั่งคันฉาย ทราบว่าตนเองมีพลังฝีมือรุดหน้าอีกขั้นหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ

นี่คือความแตกต่างระหว่างลมปราณแรกธรรมชาติกับลมปราณที่ฝึกฝนภายหลัง

ลมปราณที่ฝึกฝนภายหลังอาศัยความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นกระทำจนเกิดความก้าวหน้า แต่ลมปราณธาตุธรรมชาติได้มาโดยไม่ตั้งใจเป็นผลจากไร้ซึ่งการกระทำ

เพราะเหตุนี้ลมปราณแรกธรรมชาติจึงล้ำค่าเป็นพิเศษ

หูตาของชิฉางเจิงปราดเปรียวกว่าเดิม เสียงผู้คนที่อยู่ทางข้างบนยิ่งชัดเจนกว่าเดิม

พลันแว่วเสียงคุกเข่ากับพื้น จากนั้นมีคนร้องขานว่า

“ใต้เท้าหูเจี๋ยมาถึง”

ชิฉางเจิงไม่ประหลาดใจที่ผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ยปรากฏขึ้นที่ห้องโถงข้างบน นี่เป็นเจตนารมณ์ของหลิงจ้านเทียนที่จัดสร้างทางลับเหล่านี้ ในจำนวนนี้มีปากทางออกแห่งหนึ่งทอดถึงท่าเรือหลักและใจกลางของสิ่งปลูกสร้างบนเกาะ

หากเกาะมังกรพิโรธถูกศัตรูยึดครอง แม่ทัพใหญ่ของฝ่ายตรงข้ามย่อมต้องยึดสิ่งปลูกสร้างที่เหมาะกับการตั้งรับและมองไกลเช่นนี้เป็นศูนย์บัญชาการ

เมื่อผ่านทางอุโมงค์ลับ หน่วยจู่โจมของพรรคมังกรพิโรธสามารถสยบแม่ทัพใหญ่ของฝ่ายตรงข้ามในคราเดียว เท่ากับกุมจุดชีวิตของศัตรูไว้ ดังนั้นชิฉางเจิงจึงเร้นกายกลับขึ้นเกาะ เตรียมลอบสังหารเจินซู่สั่งหรือหูเจี๋ย

ชิฉางเจิงดึงดาบศัสตราฟ้าจากกลางหลังออกมา วางพาดบนหัวเข่า สงบจิตใจรอคอย

พลันแว่วเสียงฝีเท้าอันแน่นหนาดังขึ้น จากนั้นหูเจี๋ยด่าทอว่า

"ล้วนเป็นสัตใส่ข้าวที่ใช้การไม่ได้ เสียเวลาเนิ่นนานปานนี้ยังหาตัวโจรกบฏหลิงจ้านเทียนกับช่างกวนอิงไม่พบ หากมิใช่ครำกุมตี้หวี่สือได้ เราจะกราบทูลต่อฝ่าบาทอย่างไร?"

ชิฉางเจิงทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ที่แตกตื่นคือตี้หวี่สือตกไปในเงื้อมมือศัตรู ที่ยินดีคือหลิงจ้านเทียนกับช่างกวนอิงปลอดภัยไร้อันตราย

เหล่าขุนพลรับการตำหนิ ไม่กล้าโต้แย้งแต่อย่างไร

ควรทราบว่าราชวงศ์หมิงมีบทลงทัณฑ์รุนแรงไม่เพียงแต่ฮ่องเต้เจ้าชีวิตทรงฟาดโบยขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ขุนนางใหญ่แม่ทัพใหญ่ก็ฟาดโบยผู้ใต้บังคับบัญชา ดังนั้นหูเจี๋ยยามโกรธเกรี้ยว ไม่มีผู้ใดกล้าส่งเสียง

หูเจี๋ยด่าทออีกชุดหนึ่ง ระบายโทสะในอกออกมา ค่อยกล่าวว่า

"ตอนนี้ตี้หวี่สือส่งมอบให้ท่านผู้หญิงเจินสอบปากคำ พอถึงยาม

ซวี (สองทุ่ม) นางจะส่งมอบคนให้ พวกเราก็ลงมือตัดเอ็นมือเอ็นเท้าของมัน รีบนำส่งไปยังนครหลวง เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด หากเกิดข้อผิดพลาด พวกเจ้าล้วนไม่มีชีวิตสืบไป"

เหล่าขุนพลน้อมรับคำสั่ง

ชิฉางเจิงที่เบื้องล่างร้อนรุ่มดุจมดบนกระทะ เกาะมังกรพิโรธกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ ต่อให้มันตรวจค้นทีละห้อง ก็ไม่อาจหาตี้หวี่สือพบก่อนยามซวี

นี่จะทำอย่างไรดี?

หูเจี๋ยที่เบื้องบนขบคิดแล้วกล่าว

"เฉินสง เจ้าจัดทหารพันนาย เพิ่มการระวังป้องกันที่นั้น พรรคมังกรพิโรธเย้ยกฎหมายบ้านเมืองตลอดมา ไม่แน่ว่าจะลอบเข้ามาช่วยคน"

ชิฉางเจิงรับฟังจนยินดียิ่ง ล่าถอยกลับไป จนถึงปากทางเข้าทางลับอีกสายหนึ่ง พุ่งขวับเข้าไป งอหลังเคลื่อนตัวไปยังปากทางออกเบื้องบนอย่างระมัดระวัง

เสียงเปิดประตูดังขึ้น

กลิ่นหอมกระทบจมูก

ตี้หวี่สือไม่ต้องลืมตาขึ้น เพียงใช้จมูกสูดดม ก็ทราบว่าเจินซู่สั้งย้อนกลับมาอีก

เจินซู่สั้งยืนพิงประตู กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อีกสองชั่วยามข้าพเจ้าต้องส่งมอบท่านให้แก่หูเจี๋ย ท่านตี้ทราบหรือไม่ว่า ซู่สั้งใช้ข้ออ้างใดรั้งตัวท่านอยู่ในความคุ้มครองของพวกเราจนถึงยามซวี?"

ตี้หวี่สือยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“ให้ความคุ้มครองจริงหรือ? ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านทั้งขู่และปลอบ เพราะต้องการให้ข้าพเจ้าบอกตำแหน่งที่ลอบเร้นกายกลับขึ้นเกาะมังกรพิโรธ และวิธีปิดบังอำพรางมิให้ถูกพบเห็นออกมาต่างหาก”

เจินซู่สั้งทอดถอนใจ กล่าวว่า

“การสนทนากับท่าน สามารถประหยัดคำพูดไม่น้อยจริงๆ ข้าพเจ้ายอมรับว่าตอนแรกมีความคิดอันไร้เดียงสาเช่นนั้น เข้าใจว่าคนเจ้าความคิดเช่นท่าน ต้องรักตัวกลัวตายกว่าผู้อื่น คิดไม่ถึงท่านหนักแน่นเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าเปลี่ยนความตั้งใจแล้ว มิเพียงไม่ถอนเข็มทองให้กับท่าน ยังตัดสินใจส่งมอบท่านให้กับหูเจี๋ย ไม่ว่าท่านอ้อนวอนอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์”

กล่าวจบเปิดประตูห้องออกไป

ตี้หวี่สือรัสึกปวดเศียรเวียนเกล้า สตรีนางนี้มีฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด รอสักครู่คงต้องมีวิธีการที่ร้ายกาจกว่านี้จัดการกับตนเอง

ตอนนี้หนึ่งเดียวที่มันกระทำได้คือ แสร้งเป็นไม่ประหวั่นพรั่นใจยืนยันแนวทางเมื่อครู่ ไม่แสดงความไม่สบายใจออกมาแม้แต่น้อย

หวนนึกถึงหากตัวเองกลายเป็นคนทุพพลภาพ หากแม้นไม่มีศัตรูลอบจับตาดูอยู่ มันอาจร่ำไห้ออกมาแล้ว

หานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวและขุนนางเฉินโดยสารรถคันเดิมแล่นสู่เรือนรับรองอาคันตุกะที่ทะเลสาบม่อโฉว

ผู้ที่อารมณ์ดีที่สุดคือขุนนางเฉิน นั่งฮัมเพลงไม่ขาดปาก

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูมันอย่างเหยียดหยาม เห็นขุนนางเฉินไม่มีปฏิกิริยาใด จึงหันมากล่าวกับหานป๋อว่า

“เมื่อครู่ท่านกับนางปีศาจไปพอออกไป ภูตบดีนึกหาวิธีช่วยเหลือท่านได้รับรักจากบุตรีของมันประการหนึ่ง”

หานป่อยินดียิ่ง รีบถามไถ่รายละเอียด โจรท่องโดดเดี่ยวมีสีหน้าประหลาดพิกล กล่าวเบาๆ ว่า

"มันจะด่าทอท่านต่อหน้ายอดฝีมือในคฤหาสน์ บอกว่าเด็กน้อยท่านไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ กลับคิดหมายปองบุตรีมัน เฉกเช่นคางคกคิดกินเนื้อห่านฟ้า อย่าคิดหมายให้มันรับปาก"

หานป่อร้องออกมาว่า

"นี่ถือเป็นการช่วยเหลือข้าพเจ้าหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลั้นหัวร่อ กล่าวว่า

"นี่เป็นความสูงส่งของภูตบดี มันบอกว่าซวีเยี่ยเวี่ยมีนิสัยกบฏเรื่องที่ห้ามมิให้นางกระทำพานกระทำ ตอนนี้ภูตบดีแสดงท่าทีไม่ชมชอบท่าน นางกลับอยู่ร่วมกับท่าน"

หานป่อขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"คล้ายกับไม่ถูกต้อง ซึ่งความจริงภูตบดีไม่ต้องสนใจอันใดปล่อยให้ข้าพเจ้าจัดการเองไม่ดีกว่าหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ตอนนี้มีเวลาไม่มากนัก เพื่อรับมือกับหลี่เซ่อเม่ย ท่านรับความลำบากมาแล้ว ดีที่ท่านคนโง่งมมีโชคอันโง่งม ยังกลัวอันใด?"

หานป่อทอดถอนใจคำหนึ่ง แต่หวนนึกถึงคำนัดหมายกับจันทร์ราตรีแห่งนครหลวงในยามสนธยา ค่อยมีอารมณ์ดีขึ้นมา

เพิ่งกลับถึงเรือนรับรองอาคันตุกะ ฟั่นป้าก็รุดมารับหน้ากล่าวเบาๆ ว่า

"มีแขกเหรื่อมาทั้งหมดสามท่าน เราจัดให้พวกมันอยู่ที่ห้องโถงข้างต่างๆ รอพบท่านทูต"

หานป่อและพวกพอฟัง ทราบว่าฟั่นป้าแยกพวกมันอยู่คนละสถานที่ แสดงว่าคนทั้งสามไม่สมควรพบหน้ากัน

จริงดังคาดหมาย ฟั่นป้ากล่าวเบาๆ ว่า

"ก่อนอื่นเป็นพี่ร่วมสาบานของท่านทั้งสาม...ใต้เท้าเซียะถิงสือเขามาก่อนที่สุด"

หานป๋อและพวกล้วนแค่นเสียงออกทางจมูก

ฟั่นป้ากล่าวสืบต่อ

"คนที่สองเป็นขุนพลในสังกัดหูอุ้ยหยง จัดส่งเทียบเชิญสำหรับงานเลี้ยงยามค่ำมา เราไม่สามารถรับแทน ยืนกรานขอให้ยื่นส่งต่อท่านทูตกับมือเอง"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ขุนพลผู้หนึ่งมีคุณสมบัติใดเข้าพบท่านทูต เราจะไปขับไล่มันเอง"

จากนั้นลดสัมเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ขอเพียงเราท่องคำสวด 'โสมวิเศษหมื่นปี' ออกไป รับรองว่ามันจะไสหัวกลับไปในบัดดล"

ฟั่นป้ากล่าวว่า

"คนที่สามเป็นผู้ช่วยของเยี่ยซู่ตง ทั้งเป็นยอดฝีมือสังกัดสำนักฉางไป่นามลู่ส่วง คนผู้นี้มีวิชาฝ่ามือเลื่องลือ กาลก่อนเราเคยได้ยินชื่อมัน คิดไม่ถึงว่ามีหน้าตาอัปลักษณ์ถึงเพียงนี้"

หานป๋องงงันวบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"มันมาทำอะไร?"

ขุนนางเฉินกระตุ้นเตือนว่า

"น้องสี่ลืมแล้วหรือ? มันได้รับพระบัญชาฝ่าบาทให้รับตัวท่านกับซือเจี่ยแจของท่านเข้าเฝ้า"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ ตอนนี้ห่างจากยามอิ่วเพียงชั่วยามเศษ หากพลาดกำหนดนัด นับแต่นี้ซวีเยี่ยเวี่ยคงไม่แยแสสนใจ

มันอีก แน่นอน คุณหนูซวีไม่แน่ว่าจะไปตามนัด แต่ว่ามันมิอาจไม่ไป ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปผลักไสเซียะถิงสือ พี่รองช่วยบอกต่อซือเจี่ยแจแทนข้าพเจ้า หลังจากนั้นข้าพเจ้าจะเดินทางเข้าวังพร้อมกับนาง"

คิดไม่ถึงการมายังนครหลวงจะวุ่นวายถึงเพียงนี้

ชิฉางเจิงมุดออกจากห้องใต้ดินที่ใช้เก็บสุราของเหลามองไกล เงี่ยหูสดับฟัง พบว่านอกจากห้องครัวมีเสียงดังมา ส่วนอื่นล้วนเงียบงันไร้ผู้คน

มันนึกชมเชยตัวเองเลือกได้ถูกต้อง ในสถานการณ์อันเคร่งเครียดเช่นนี้ ผู้ใดกล้าขัดคำสั่งทหารมาพักผ่อนดื่มสุราในที่นี้

ชั่วครู่ให้หลังมันขึ้นมาถึงชั้นสองของเหลามองไกล แนบร่างกับริมหน้าต่าง มองลอดม่านหน้าต่างออกไป

ท้องถนนซึ่งเคยครึกครื้นเปลี่ยนเป็นเงียบวังเวง บางครั้งปรากฏรถบรรทุกสินค้าของทหารเรือแล่นผ่าน เคลื่อนย้ายสิ่งของเข้าสู่เกาะ

ตามที่สูงของบ้านเรือนล้วนจัดเจ้าหน้าที่ยืนยาม จับตาดูพื้นที่ทุกส่วนของเกาะ

ที่ชายฝั่งแว่วเสียงผู้คนและเสียงเป่าหลอดเขาดังมา เรือรบแล่นประจำตำแหน่งเสริมมาตรการป้องกัน

หอสูงที่พรรคมังกรพิโรธใช้เป็นจุดสังเกตการณ์ยิ่งเต็มไปด้วยไพร่พลทหาร

บรรยากาศเขม็งตึงเครียด กดดันผู้คนจนแทบหายใจไม่ออก

ยามนั้นชิฉางเจิงพบว่าหน้าประตูเหลามองไกลจอดไว้ด้วยรถล่อคันหนึ่ง พื้นที่ช่วงหลังซึ่งใช้บรรทุกสินค้าว่างเปล่า แสดงว่ารอขนถ่ายสินค้าอันใด

เมื่อมองไปยังศูนย์บัญชาการซึ่งเมื่อครู่หูเจี๋ยสั่งการต่อผู้ใต้บังคับบัญชา เห็นไพร่พลทหารขบวนหนึ่งควบม้าออกจากลานกว้าง มุ่งสู่ด้านทิศใต้ของเกาะ

ชิฉางเจิงลอบคร่ำครวญในใจ ด้านทิศใต้ของเกาะเป็นที่อยู่ของชนชั้นผู้นำพรรคมังกรพิโรธ บ้านเรือนจัดสร้างอย่างเป็นระเบียบแบบแผน บ้านของมันก็อยู่ที่นั้น แต่หลิงจ้านเทียนเพียงจัดสร้างทางลับใต้ดินอยู่ละแวกท่าเรือหลักและสิ่งปลูกสร้างละแวกใกล้เคียง ตนเองจะเร้นกายไปยังด้านทิศใต้ของเกาะโดยไม่ถูกพบเห็นได้อย่างไร?

หากอาศัยทางลับล่าถอยกลับลงน้ำ ย่อมสามารถดำน้ำถึงด้านทิศใต้เกาะ ปัญหาอยู่ที่ขอเพียงคืบคลานขึ้นฝั่ง จะถูกผู้คนพบเห็นในบัดดล ไหนเลยช่วยเหลือตี้หวี่สือได้

ยามนี้ห่างจากยามซวีเพียงสองชั่วยาม ไม่มีเวลารอจนฟ้ามืดค่ำค่อยดำเนินการแล้ว

ยามนั้นที่ชั้นล่างของเหลาบังเกิดเสียงโครมคราม คล้ายกำลังขนย้ายสิ่งของ จากนั้นมีคนตวาดสั่งว่า

"รีบส่งอาหารไปยังจวนแม่ทัพ"

ชิฉางเจิงนึกถึงรถล่อที่จอดอยู่หน้าประตูเหลาคันนั้น จึงกวาดมองลงไปใหม่

เห็นพลทหารแผนกหงหาอาหารสองนายยกข้าวปลาอาหารหลายถังขึ้นหลังรถล่อ มันพลันฉุกใจคิด โถมลงจากเหลา มาถึงเงามืดข้างห้องครัว

เห็นพลทหารทั้งสองนั้นเดินออกมาใหม่ คนหนึ่งยกถังไม้อีกคนหนึ่งมือเปล่า ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นอาหารถังสุดท้าย

ชิฉางเจิงรอจนทั้งสองเดินผ่าน จึงถลันออกทางด้านหลังจี้นิ้วทั้งสองข้างออก

พลทหารทั้งสองล้มระทวยลงตามพลังนิ้ว

ชิฉางเจิงยื่นมือรับไว้ข้างละคน ทั้งยังยื่นเท้าขวาออก พอดีช้อนถังไม้ที่ร่วงลงสู่พื้นเอาไว้

ถังไม้แนบติดกับเท้าของมัน ราวงอกรากยึดติดกัน

ชิฉางเจิงเคลื่อนย้ายคนและถังไม้เข้าสู่ห้องโถงซ้ายมือ ใช้ฝีมือที่รวดเร็ว ส่งคนทั้งสองลงสู่ห้องใต้ดินที่ใช้เก็บสุรา เปลื้องเสื้อผ้าของพลทหารนายหนึ่งออกผลัดเปลี่ยนกับของมัน ค่อยกลับมายังห้องโถง หิ้วถังไม้เดินส่ายอาดๆ ออกจากเหลา จัดวางถังไม้ที่หลังรถล่อ ไม่สนใจว่าข้าวปลาอาหารนี้คิดส่งไปยังที่ใด ขับรถล่อมุ่งสู่ด้านทิศใต้ของเกาะ

เซียะถิงสือซึ่งเป็นคนสนิทของเจ้าเอี้ยนอ๋องเห็นหานป๋อเข้ามารับตรงเข้ารับหน้า กล่าวว่า

"น้องสี่ ตอนนี้ท่านเป็นคนโด่งดังในนครหลวง มิเพียงแต่ฮ่องเต้ทรงโปรดปราน แม้แต่ภูตบดีก็ให้ความสำคัญ เราผู้เป็นพี่สามพลอยมีหน้ามีตา"

หานป๋อหวนนึกถึงว่าอาจได้ล่องเรือท่องแม่น้ำฉินไหวกับหญิงงามจันทร์ราตรี ไหนเลยมีอารมณ์ยุ่งเกี่ยวกับการช่วงชิงของหงอู่ฮ่องเต้กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง จึงกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท พี่สามทางที่ดีบอกกล่าวโดยรวบรัด"

เซียะถิงสือเห็นหานป๋อมีสีหน้าเฉยเมย ท่าทางเบื่อหน่ายรำคาญ จึงกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"วันมะรืนสาวงามผมทองจะส่งมาถึง ดังนั้นเจ้าเอี้ยนอ๋องต้องการนัดพบกับท่าน พร้อมกับส่งมอบสาวงามต่างแดนนี้แก่น้องสี่"

หานป๋อตอนแรกคึกคักอักโข จากนั้นขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ขอบอกตามตรง ของขวัญอันล้ำค่าของเจ้าเอี้ยนอ๋องชิ้นนี้ผู้น้องไม่มีวาสนารับไว้ ลองนึกดูข้าพเจ้าจะตอบแทนได้อย่างไร? ข้าพเจ้าขวัญอ่อนหาความกล้าไม่ได้ เรื่องการฆ่าคนยังไม่ถึงรอบข้าพเจ้า"

เซียะถิงสือปั้นรอยยิ้ม กล่าวว่า

"น้องสี่คงถูกคำพูดของเราในคืนนั้นขู่จนลนลาน ตอนนี้สถานการณ์เกิดการเปลี่ยนแปลง ขอให้ถือว่าเราไม่ได้กล่าวคำพูดเหล่านั้น เช้าวันนี้เจ้าเอี้ยนอ๋องเห็นท่านที่พระตำหนัก บังเกิดความนิยมชมชอบ เพียงคิดคบหาท่านเป็นสหาย ไม่มีข้อเรียกร้องอื่นอีก"

หานป๋อครุ่นคิดว่าในโลกไหนเลยมีเรื่องดีงามถึงเพียงนี้ แต่มือเท้าเป็นของตนเอง คิดกระทำหรือไม่ขึ้นอยู่กับตนเอง จึงกล่าวว่า

"ตกลง พี่สามโปรดบอกเวลาและสถานที่พบกับเจ้าเอี้ยนอ๋องมา หากไม่มีอุบัติเหตุไม่คาดหมาย ข้าพเจ้าจะรุดไปตามนัด"

เซียะถิงสือยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

"ยามพลบค่ำวันมะรืน เราพี่สามจะมารับท่านด้วยตัวเอง อย่าลืมแจ้งต่อพี่น้องของเราอีกสองท่านด้วย"

หานป๋อหวนนึกถึงวันมะรืนจะได้ลิ้มลองรสชาติของสาวงามผมทอง หัวใจอดร้อนผ่าวมิได้

ชิฉางเจิงขับรถล่อ ตลอดรายทางสะดวกราบรื่น แต่พอลดเลี้ยวเข้าเส้นทางช่วงชายฝั่งด้านใต้ก็ประสบปัญหา ที่เบื้องหน้าจัดตั้งด่านตรวจแห่งหนึ่ง ดูท่าหากไม่มีรหัสผ่าน อย่าคิดหมายผ่านไปได้

ยามนี้คิดล่าถอยก็ใช่ที่ ได้แต่กัดฟันขับรถล่อมุ่งหน้าไป

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าหลายตัวไล่กวาดมาดุจพายุร้าย

ชิฉางเจิงเหลียวหน้ามอง ต้องลอบร้องคำมารดาของเรา ที่แท้

คนบนหลังม้าเป็นจอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้า กับบุรุษท้าวกว่างอิ้งเฉิง และสตรีแซ่มช้อยหยาหานชิง

ชิฉางเจิงแสร้งเป็นมองดูแวบหนึ่ง จากนั้นขับรถล่อต่อไปราวกับไม่มีเรื่องราวใด ขณะเดียวกันก็ซุกงำพลังลมปราณ มิให้ฝ่ายตรงข้ามบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง

มารร้ายทั้งสามควบม้าเฉียดผ่านไป พอบรรลุถึงด่านตรวจ สตรีแซ่มช้อยตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ประหารมังกรพิโรธ"

เสียงฝีเท้าม้าไม่หยุดยั้งชะงัก ม้าทั้งสามตัวควบขับผ่านด่านไป

ชิฉางเจิงลิงโลดยินดียิ่ง พอขับรถถึงด่านตรวจ ก็กล่าวรหัสผ่านตามนั้น

พลทหารนายหนึ่งกล่าวว่า

"นี่เป็นอะไร?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ส่งข้าวปลาอาหารมาแล้ว"

พลทหารนั้นปล่อยให้ผ่านไปด้วยความยินดี ดูท่าทีมันคงหิวโหยแล้ว

หัวใจที่ตื่นระทึกของชิฉางเจิงค่อยสงบลง ต่อจากนั้นผ่านด่านตรวจอีกสามแห่งโดยไร้เรื่องราว มาถึงอุทยานได้อันเลื่องชื่อของพรรคมังกรพิโรธ ท่ามกลางสุมทุมพุ่มพฤกษ์ ปลูกสร้างบ้านเรือนที่คุ้นตาเอาไว้

ชิฉางเจิงกระทั่งถามก็ไม่ถาม ขับรถล่อไปยังตึกใหญ่ของซ่างกวนอิง เพียงดูจากสภาพรักษาการณ์อันเข้มงวด ก็ทราบว่าตี้หวี่สือถูกคุมขังอยู่ที่นั้น

ในใจมันจุดประกายความหวังขึ้น ทั้งนี้เพราะการออกแบบลับ

เฉพาะของตึกใหญ่หลังนี้ มีส่วนช่วยต่อปฏิบัติการช่วยคนของมัน

ขณะห่างจากประตูตึกประมาณสามสิบวา ก็ถูกคนสกัดเอาไว้ นายทหารที่นำขบวนสูดได้กลิ่นหอมของข้าวสวย จึงกล่าว

"วิเศษแท้ ส่งข้าวปลาอาหารมาแล้ว"

พอเงยหน้าขึ้นมองดูชิฉางเจิง ต้องงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"น้องเราไฉนแปลกหน้าไม่คุ้นเคย?"

พรรคมังกรพิโรธทำสงครามกับทัพเรือของทางการอย่างยาวนาน ดังนั้นล่วงรู้หมวดหมู่ของทัพเรือโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ ชิฉางเจิงแสร้งทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราความจริงเป็นหัวหน้ากลุ่มสิบแปดสังกัดกองกำลังที่สาม เพราะว่าทำความผิด จึงถูกย้ายมาทำงานหนักเช่นนี้ ท่านทางที่ดีอย่าปล่อยให้เราเข้าไป ขอส่งมอบสิ่งของในที่นี้แทน"

เหล่าทหารด่าทออย่างยิ้มแย้ม มีคนกล่าวว่า

"เพราะเกียจคร้านเช่นนี้ มิน่าเล่าจึงถูกลงโทษ"

ชิฉางเจิงคาดว่าพวกมันเพิ่งย้ายมาจากสำนักผู้บัญชาการทหารเรือ จึงกล่าวว่า

"พวกท่านจึงแปลกหน้าไม่คุ้นเคย ครั้งก่อนเราส่งอาหารมาหาพบเห็นพวกท่านไม่"

นายทหารนั้นไม่สะกิดใจสงสัย โบกมือปล่อยให้ผ่านไป

ชิฉางเจิงลอบปาดเหงื่อเย็นเยียบ ขับรถล่อถึงหลังตึก ย่อมมีคนออกมารับข้าวปลาอาหาร

ชิฉางเจิงฉวยโอกาสที่ชุลมุน ถลันออกจากห้องครัวเข้าสู่ภายในตึก

ยามนี้มันค่อยคลายใจลง

ตึกหลังนี้เป็นประมุขพรรคผู้ล่วงลับซ่างกวนเฟยกับหลิงจ้าน

เทียนร่วมกันออกแบบก่อสร้าง มีห้องเปิดเผยและช่องลับมากมาย ใช้หลบหนีเมื่อยามคับขัน เบื้องล่างยังมีทางลับ ทอดไปถึงหลังเขา เจินซู่สั้งแม้ร้ายกาจ แต่เพิ่งมาเพียงครึ่งวัน ยังไม่สามารถล่วงรู้กลไกภายในทั้งหมด

เพิ่งเข้าสู่ระเบียงคดเดี้ยวที่ทอดถึงห้องโถงหน้า ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าดังมา

ชิฉางเจิงไม่ร้อนรุ่มลนลาน พุ่งชนผนังซ้ายมือ ผนังก็ถดถอยเข้าไป มันหมุนตัวตามผนัง มาถึงห้องหับเล็กๆ หลังหนึ่ง ทั้งสี่มุมของห้องลับล้วนจัดสร้างบันไดวนทอดถึงเบื้องบน

ที่กลางห้องติดตั้งกระบอกทองเหลืองมีฝาจุกปิดไว้จำนวนสิบกว่าอัน ห้อยลงมาจากเพดานห้อง

ชิฉางเจิงเปิดจุกอันหนึ่ง ทาบใบหเข้าไป รับฟังอย่ครู่หนึ่งจึงเปิดจุกอีกอันหนึ่ง ทาบใบหูสดับฟัง

ที่แท้กระบอกทองเหลืองเหล่านี้ยื่นถึงห้องหับใหญ่น้อยภายในตึก หากปรากฏคนร้ายรุดมาลอบสังหาร หรือซุ่มอยู่ภายในห้องขอเพียงเข้ามายังห้องลับหลังนี้ จะสดับฟังจนล่วงรู้ตำแหน่งของศัตรู ส่วนบันไดวนทั้งสี่ตัวสามารถทอดถึงตำแหน่งต่างๆ ภายในตึก

ชิฉางเจิงสดับฟังกระบอกทองเหลืองทีละอัน เพียงชั่วขณะก็ล่วงรัตำแหน่งของฮัวจ่าเอ้าและพวกอย่างชัดแจ้ง จนใจที่ยังหาที่ควบคุมตัวตี้หวี่สือไม่พบ

ตอนนี้เหลือกระบอกทองเหลืองสองอันแล้ว

มันเริ่มร้อนใจขึ้นมา เปิดจุกอีกอันหนึ่งทาบใบหูเข้าไป ได้ยินเสียงนายทหารเมื่อครู่ดังว่า

“พลทหารที่ส่งอาหารมาเมื่อครู่ไปที่ใดแล้ว ตอนนี้มีคนส่งอาหารมาอีก”

ชิฉางเจิงฉุกคิดว่าผิดท่า ไม่มีเวลารับฟังคำโต้ตอบในห้องครัว เปิดจุกอันสุดท้ายเงี่ยหูฟัง

ที่แตกต่างกับที่ผ่านมาคือ ในกระบอกทองเหลืองปราศจากเสียงผู้คนหรือเสียงฝีเท้า มีแต่เสียงลมหายใจอย่างแผ่วล้า

ชิฉางเจิงไม่รีรออีกต่อไป ถลันถึงบันไดวนตัวหนึ่ง พุ่งขวับขึ้นไปยังห้องชั้นสามซึ่งอยู่สูงที่สุด

เพิ่งรุดถึงกลางคัน แว่วเสียงหวีดสัญญาณแจ้งเหตุดังระงมทั้งในและนอกห้อง

ตราครั้งนี้หงอู่ฮ่องเต้ให้หานป๋อกับจั่วซือเข้าเฝ้าที่พระตำหนักประชุมข้อราชการรูปห้าเหลี่ยม ซึ่งเข้าวันนี้เนี่ยกงกงนำมันเข้าชมมาแล้ว

ตอนนั้นเพียงชมดอย่ด้านข้าง ครั้งนี้เข้ามาภายใน เห็นเพดานพระตำหนักจัดสร้างคานที่ยืดเสาและฝ้าเพดานที่งามประณีต ฝ้าเพดานรอบนอกจารึกภาษาสันสกฤต รอบในแกะสลักตัวหนังสือฟุ (วาสนา) ลู่ (ยศศักดิ์) สี่ (ศุภมงคล) และโส่ว (อายุวัฒนา) ล้วนเป็นนิมิตหมายอันดี ขื่อขวางทั้งห้าเส้นวาดภาพสีสดใส เสากลมตรงกลางแกะสลักรูปมังกรขนดสองตัว คุ้มกันบัลลังก์มังกรบนแท่นที่ยกสูงกลางพระตำหนัก ส่วนเสาต้นอื่นประดับประดาด้วยกระจกสี ขับเน้นความภูมิฐานของสถานที่

จั่วซือเพิ่งเข้าวังเป็นครั้งแรกแตกตื่นจนหน้าถอดสี ขบริมฝีปากล่างเอาไว้ หานป๋อชมดูจนเจ็บปวดใจ สำหรับพี่สาวบุญธรรมที่ลดตัวลงหามันผู้นี้ มันทั้งรักทั้งกลัวเกรง

ทั้งสองคุกเข่าอยู่กลางพระตำหนัก ไม่นานให้หลังหงอู่ฮ่องเต้เสด็จมาถึง ประทับนั่งบนบัลลังก์มังกร ราชองครักษ์สิบกว่านายตามอารักขา แยกย้ายยืนหยัดอยู่สองฟากข้าง

ครั้งนี้หงอู่ฮ่องเต้ไม่ทรงอนุญาตให้ทั้งสองลุกขึ้นหรือนั่งลง ทอดพระเนตรทั้งสองถวายบังคมแสดงความเคารพ จากนั้นตรัสว่า

"วิชาปรุงกลั่นสุราของฮูหยินท่านทูตไร้ผู้ทัดเทียม ไม่ทราบได้รับถ่ายทอดจากผู้ใด?"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ลอบร้องว่าชะล่าเลินเล่อ ยามนี้เกิดเรื่องมากมายเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาขบคิดว่าแต่ละเรื่องสมควรปกปิดอย่างไร

จนบัดนี้มันค่อยฉุกคิดว่า บิดาของจั่วซือเคยเป็นนักปรุงกลั่นสุรามือหนึ่งในนครหลวง ฉายาเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน ด้วยข้อมูลข่าวสารที่หงอู่ฮ่องเต้ทรงได้รับ ย่อมทราบว่าจั่วป๋อเอี๋ยนเข้าร่วมกับพรรคมังกรพิโรธ เมื่อรับสั่งถามเช่นนี้ หากตอบไม่ถูกต้อง อาจถูกตัดศีรษะได้ทุกเมื่อ

หานป๋อโคจรพลังมาร ตระเตรียมว่าหากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงจะโอบอุ้มจั่วซือหลบหนีกลับไปยังทะเลสาบม่อโฉว สมทบกับโจรท่องโดดเดี่ยวและพวก ค่อยคิดหาทางหลบหนี

จั่วซือสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวเสียงสั่นสะท้านเล็กน้อยว่า

"บิดาของผู้น้อยคือจั่วป๋อเอี๋ยน"

นางเองก็คิดไม่ถึงว่าหงอู่ฮ่องเต้พอรับสั่งก็ตรัสถามถึงเรื่องนี้

พระสรเสียงหงอู่ฮ่องเต้เย็นชาลง ตรัสว่า

"ข้าคาดเดาไม่ผิดจริงๆ ไม่ทราบฮูหยินรู้จักท่านทูตได้อย่างไร?"

สุ้มเสียงของจั่วซือกลับสงบเยือกเย็นลง กล่าวว่า

"ผู้น้อยเมื่ออายุสิบสองปี บิดาก็นำผู้น้อยไปยังเกาะมังกรพิโรธ ต่อมาแต่งงานกำเนิดธิดา แต่แล้วสามีเสียชีวิตภายใต้การฆ่าฟันในยุทธจักร..."

จากนั้นกราบทูลเรื่องราวที่ถูกหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ลักพา

ตัวออกจากเกาะ เป็นกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวินช่วยเหลือนางออกมาโดยไม่ปิดบังอำพราง

หานป๋อรับฟังจนหลั่งเหงื่อโซมกาย จั่วซือเปิดเผยถึงเพียงนี้ คราครั้งนี้คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนาแล้ว

ตอนนี้เพียงราชองครักษ์ในพระตำหนักจำนวนสิบแปดนาย ก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือ หากถูกคนเหล่านี้รายล้อมไว้ ตนเองยังต้องคอยดูแลจั่วซือ สถานการณ์นับว่าเลวร้ายเหลือประมาณ

ขณะครุ่นคิดว่าสมควรชิงสยบผู้คน หลบหนีไปหรือไม่ หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า

"ท่านทูตไฉนหวาดหวั่นไม่สบายใจ?"

หานป๋อไม่ทันตอบคำ จั่วซือก็กล่าวอย่างองอาจว่า

"ฟูจวิน (คำเรียกสามี) หาล่วงรู้ชาติกำเนิดของผู้น้อยไม่ ฝ่าบาทลงโทษผู้น้อยเถอะ"

หานป๋อลอบทอดถอนใจ จั่วซือเติบโตขึ้นในพรรคมังกรพิโรธที่ถือคุณธรรมน้ำมิตร เห็นว่าผู้ใดกระทำผู้นั้นรับผิดชอบ หาทราบเรื่อง "ความผิดที่เกี่ยวพัน" ไม่ หากนางมีความผิด หานป๋อไหนเลยรอดพ้นได้

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า

"พวกเรา จับตัวปักมุนจองให้กับข้า"

หานป๋อและจั่วซือล้วนตื่นตระหนกยิ่ง

หานป๋อขบกรามกรอด ขณะจะลงมือ ที่ข้างหูบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนโยนที่ชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"หานป๋อ ฮ่องเต้กำลังทดสอบท่าน อย่าได้ขัดขืน"

หานป๋อเพิ่งตะลึงลานวูบหนึ่ง ก็ถูกราชองครักษ์ยอดฝีมือสี่คนจับตัวไว้ กดร่างลงกับพื้น ดาบกระบี่พาดกับร่าง ยามนี้ต่อให้คิดขัดขืนก็ทำไม่ได้แล้ว

จั่วซือแตกตื่นจนหน้าถอดสี ยกมือกุมหัวใจกระแทกนั่งกับพื้น หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"ล่วงเกินท่านทูตแล้ว พวกเจ้ายังไม่ปล่อยคนอีก?"

ราชองครักษ์ยอดฝีมือทั้งสี่ประคองหานป๋อขึ้นมา หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า

"นั่งลง"

หานป๋อค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง ประคองจั่วซือขึ้นมา ปฏิบัติตามกระแสรับสั่ง นั่งลงบนเก้าอี้ซ้ายมือที่เบื้องล่างของแท่นที่ยกสูงขึ้นจากพื้น

ที่แท้เป็นผู้ใดกระตุ้นเตือนมัน?

ที่ริมโสตบังเกิดสุ้มเสียงดังอีกว่า

"อาตมาเหลี่ยวอู่ เป็นแม่นางเมิ่งเหยาไหว้วานให้เราดูแลพวกท่าน อย่าได้ระแวงไป"

หานป๋อลอบร้องว่าตัวเองช่างมีบุญวาสนานัก หากเมื่อครู่ต่อสู้ขัดขืน คงเผยพิรุธออกมาแล้ว

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งให้ยกน้ำชามา ขับไล่ราชองครักษ์ล่าถอยไป ตรัสเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านทูตกับฮูหยินอย่าได้ถือโทษ ด้วยฝีมือของท่านทูต เมื่อครู่มีโอกาสขัดขืน แต่เจ้าไม่ต่อสู้ขัดขืน แสดงว่าไม่ละอายแก่ใจ มาดื่มน้ำชาสักถ้วยก่อน"

จั่วซือดื่มน้ำชาลงไป ค่อยมีสีหน้าดีขึ้น

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรรูปโฉมของจั่วซือ พระพักตร์ปรากฏแววชื่นชม ตรัสว่า

"ฮูหยินท่านทูตเมื่อถูกพิษ ล่างฟานหวินสมควรนำเจ้าขึ้นสู่นครหลวง เหตุใดพบพานท่านทูตในระหว่างทาง?"

หัวใจหานป๋อเต้นระทึกขึ้นอีกครา ขอเพียงจั่วซือเปิดเผยสัตย์ซื่อเช่นเมื่อครู่ ศีรษะบนบ่าของมันยังคงรักษาไว้ไม่ได้

จั่วซือก้มศีรษะกราบทูลว่า

"พี่ใหญ่ล่างใช้เวลาสามวัน ก็สลายพิษภายในกายผู้น้อยและเช่าบ้านที่เมืองอู่ชาง ให้ผู้น้อยพักอยู่ที่นั้น รอเขากลับไปรับตัว แต่กลับพบกับท่านทูตที่แหล่งกำเนิดน้ำแร่เซียน จึงติดตามเขามา"

หานป๋อแทบโห่ร้องชมเชยออกมา ที่จั่วซือกล่าวเป็นความจริงเพียงขาดรายละเอียดสำคัญไป

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ตอนนี้พี่ใหญ่ล่างของเจ้าก็มาถึงนครหลวง เจ้าต้องการพบมันหรือไม่?"

จั่วซือสะท้านขนคราหนึ่ง กล่าววา

"เป็นความจริง?"

จากนั้นก้มศีรษะกล่าวคำ "ต้องการ" ออกมา

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ประเสริฐ แสดงออกซึ่งน้ำใสใจจริง อย่าว่าแต่ตอนที่เจ้าอยู่ในพรรคมังกรพิโรธ ยังเป็นเด็กไม่รู้ความ ข้าให้อภัยโทษฐานติดตามอยู่กับโจรกบฏแก่เจ้า"

พลางรับสั่งต่อหานป๋อว่า

"ท่านทูตมิเพียงมีวาสนาด้านความงาม ยังมีบุญวาสนาด้านสุราเมรัย ข้ามีเรื่องหนึ่งคิดหารือกับเจ้า"

หานป๋อได้รับบทเรียนจากโจรท่องโดดเดี่ยว กลัวคำ "หารือ" ที่สุด พลันฉุกคิดว่าหากหงอู่ฮ่องเต้มีพระประสงค์รั้งตัวจั่วซืออยู่ในวังเพื่อปรุงกลั่นน้ำจัณฑ์ถวาย จะทำอย่างไรดี?

ยามนั้นจั่วซือปลุกปลอบความกล้ากล่าวเบาๆ ว่า

“ฝ่าบาท”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยพระเมตตาว่า

“หากผู้อื่นกล้าเอ่ยปากสอดคำข้า ข้าจะฟาดโบยมันก่อนสามที แต่เมื่อครู่ข้าเป็นเหตุให้ฮูหยินท่านทูตได้รับความตื่นตระหนก จึงยกเว้นโทษฟาดโบย มีความในใจใดบอกได้อย่างเต็มที่”

จั่วซือขบริมฝีปากกล่าวเบาๆ ว่า

“ผู้น้อยคิดเปิดร้านสุราที่ตรอกเก่าตระกูลจั่วใหม่ ขอฝ่าบาททรงอนุญาต”

ยามนี้หานป๋อนึกเลื่อมใสต่อความฉลาดหลักแหลมของจั่วซือนางเมื่อทูลขอเช่นนี้ หงอู่ฮ่องเต้ก็ไม่สะดวกกับการรั้งตัวนางไว้ เพื่อเสวยน้ำจัณฑ์เพียงลำพัง

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอึ้งไปวูบหนึ่งจึงตรัสช้าๆ ว่า

“ร้านสุราใช้ชื่อว่าธารน้ำใสไหลรินหรือไม่?”

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ลอบร้องคำหวาดเสียวในใจ เมื่อครู่มันยังนึกเสียใจที่ไม่ได้ตั้งชื่อปลอมให้กับจั่วซือ มิให้หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริถึงเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน จนบัดนี้ค่อยทราบว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงวางไส้ศึกอยู่ในพรรคมังกรพิโรธ เพียงอาศัยน้ำจัณฑ์ที่เสวยก็ทรงจดจำจั่วซือออก

จั่วซือผงกศีรษะ กล่าวว่า

“ที่แท้ฝ่าบาททรงทราบทั้งสิ้น ผู้น้อยจะปรงกลั่นสราถวายฝ่าบาทภายหน้าแม้ติดตามฟูจวินกลับแว่นแคว้น ภายในวังจะมีสุราธารน้ำใสไหลรินอย่างพอเพียง”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริชั่วขณะจึงรับสั่งว่า

“ข้าอนุญาตตามที่เจ้าร้องขอ ทั้งมอบทองคำแก่เจ้าร้อยตำลึงและจะเขียนป้ายชื่อยี่ห้อร้านสุราให้ รับรองว่าสุราธารน้ำใสไหลรินจะได้รับการกล่าวขวัญตลอดไป”

หานป๋อกับจั่วซือยินดียิ่ง พากันคุกเข่าขอบพระทัย

ขณะที่ทั้งสองล่าถอยออกจากพระตำหนัก พบว่าเสื้อผ้าล้วนเปียกชุ่มโชก

ระหว่างที่โดยสารรถกลับทะเลสาบม่อโฉว หานป๋อย่อมปลอบประโลมจั่วซือที่เป็นทั้งพี่สาวบุญธรรมและภรรยารักพบกับความสุขสม

ชิฉางเจิงออกจากช่องลับบนผนัง เดินเลียบทางระเบียง โถมไปยังห้องข้างซึ่งอยู่สุดปลาย ถือดาบศัสตราฟ้าด้วยมือซ้าย ฟาดฟันใส่ศัตรูที่เฝ้าอยู่หน้าประตูทั้งสี่คนดุจอสนีบาตฟาดฟ้า

คนทั้งสี่ได้ยินเสียงหวีดสัญญาณแจ้งเหตุล้วนมุ่งความสนใจไปที่บันไดทางขึ้น มิคาดชิฉางเจิงโถมออกจากสถานที่คาดคิดไม่ถึง ขณะจะยกอาวุธต้านทาน ในประกายดาบแปลบปลาบ เวรยามสองคนล้มตายลง

เวรยามอีกคนหนึ่งยกกระบี่ต้านทาน มิคาดชิฉางเจิงร้อนรุ่ม คิดช่วยคน ทุกดาบล้วนบรรจุพลังเปี่ยมล้น เสียงเครั้งเมื่อฟันกระบี่หักสังหารผู้คนอีกคนหนึ่ง

คนสุดท้ายอกสั่นขวัญหาย ถูกชิฉางเจิงเตะกลิ้งลงจากบันได พุ่งใส่ฮัวจ่าเอ้าและเหล่ามารร้ายที่คิดโถมขึ้นมา สกัดยับยั้งพวกมันเอาไว้

เสียงโครมเมื่อชิฉางเจิงทลายประตูเข้าไป

ภายในห้องนอนไว้ด้วยตี้หวี่สือจริงๆ สีหน้ามันปรากฏแววแตกตื่นยินดี ร้องว่า

“ฉางเจิง”

ชิฉางเจิงไม่กล้าชักช้า ถลันเข้าไปแบกมันอยู่บนหัวไหล่

ที่ด้านหลังปรากฏพลังลมม้วนทะลักมาถึง

ชิฉางเจิงชิงเคลื่อนขวาง หลบรอดจากท่าฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม

พุ่งทะลวงหน้าต่างออกไป

เห็นที่เบื้องล่างชุมนุมเต็มไปด้วยไพร่พลทหารกับบริวารของเจินซู่สั้ง มีจำนวนนับร้อยระดมยิงลูกธนูใส่ดุจห่าฝน

ชิฉางเจิงไม่รีบร้อนลนลาน ร่างไม่ทันพ้นจากหน้าต่าง ก็ใช้เท้าซ้ายเกี่ยวขอบหน้าต่าง เปลี่ยนเป็นพุ่งเรียดผนังห้องด้านนอกลงไป พอถึงหน้าต่างชั้นล่าง ก็ม้วนตีลังกาเข้าไป เข้าสู่ห้องหนังสือของซ่างกวนอิง

ลูกธนูอาวุธลับล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ ทั้งสกัดยับยั้งผู้คนภายในห้องไม่กล้าโถมออกมา มีส่วนช่วยต่อชิฉางเจิง

ภายในห้องหนังสือไร้ผู้คน แต่บนโต๊ะยังจัดวางถ้วยชาและอาหารว่างซึ่งเพิ่งดื่มกินเอาไว้ ดูท่าคนที่เมื่อครู่อยู่ที่นี้เร่งรุดลงจากหอไปแล้ว

ยามนั้นแว่วเสียงฝีเท้า เสียงตวาดว่า เสียงหวีดสัญญาณดังระงมทั้งในและนอกบริเวณ

ชิฉางเจิงฉวยโอกาสก่อนที่ศัตรูจะมาถึง ชิงถลันเข้าช่องลับซึ่งอยู่ระหว่างตู้หนังสือสองใบ วิ่งตามบันไดวน กลับมายังห้องลับหลังนั้น จากนั้นกดปุ่มกลไกเปิดปากทางเข้าอุโมงค์ลับ พุ่งตัวเข้าไป ทั้งยังปิดปากทางเข้าจากด้านใน

มันกลัวว่าตี้หวี่สือซึ่งถูกสยบไว้ ไม่อาจทนทานรับอากาศที่บดเน่าในอโมงค์ลับ ทางหนึ่งถ่ายทอดลมปราณธาตุธรรมชาติเข้าส่ร่างอีกฝ่าย ทางหนึ่งวิ่งอย่างสุดฝีเท้า เพียงชั่วขณะก็ออกจากปากทางออกอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ในดงไม้ใจกลางเกาะ

ตี้หวี่สือส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลิกตัวลงจากหัวไหล่มันยืนหยัดกับพื้น ปากหอบหายใจไม่หยุดยั้ง

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความยินดีว่า

“ท่านเคลื่อนไหวได้แล้ว”

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ท่านมีพลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมมากมาย กลับใช้พลังลมปราณบังคับเข็มทองที่นางปีศาจเจินแทงใส่ข้าพเจ้าหลุดพ้นจากจุดเส้น มารีบช่วยข้าพเจ้าโคจรพลัง ขอเพียงใช้เวลาครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าจะฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว"

ชิฉางเจิงยื่นฝ่ามือทาบกับกลางหลังตี้หวี่สือ ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าไป ชั่วครู่ให้หลังตี้หวี่สือก็โคจรพลังเสร็จสิ้น ผุดลุกขึ้นยืนตวาดเบาๆ ว่า

"ไปยังถ้ำมังกรพิโรธ"

เมื่อมีตี้หวี่สืออยู่ด้วย ชิฉางเจิงไหนเลยต้องใช้สมองครุ่นคิด ติดตามมันล่วงลึกเข้าดงไม้

ไม่นานทั้งสองมาถึงหน้าน้ำตกแห่งหนึ่ง

ทั้งสองปีนป่ายโขดหินข้างน้ำตกขึ้นไปบนผนังผา จวบกระทั่งห่างจากยอดผาวาเศษ ค่อยถลันวูบไปหลังธารน้ำตก ที่แท้ภายในเป็นถ้ำเล็กๆ ซึ่งบุ๋มเข้าไปแห่งหนึ่ง ภายในถ้ำจัดวางหีบไม้หลายใบใช้กระดาษน้ำมันหุ้มเอาไว้

ทั้งสองซ่อนตัวอยู่ภายในถ้ำหลังธารน้ำตกระบายลมจากปากคำหนึ่ง มองลอดสายน้ำตกไปยังบ้านเรือนและชายฝั่งที่ห่างไป

เรือรบทกลำแล่นมาปิดล้อมเกาะไว้ กระจายกำลังทหารไปทั่ว

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"พวกมันยังไม่พบเห็นอุโมงค์ลับ ดังนั้นไม่ทราบว่าพวกเรามาถึงที่นี้ คิดไม่ถึงสถานที่ซึ่งพวกเราใช้เล่นซ่อนหาในวัยเด็ก กลายเป็นสถานที่ช่วยชีวิตพวกเรา"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากท่านทราบว่าเจินซู่สั้งเป็นยอดฝีมือในการสะกดรอย คง

ไม่เล็งผลเลิศถึงเพียงนี้ ขอเพียงนางทราบว่าพวกเราซ่อนตัวอยู่ในพื้นที่นี้ไม่ต้องรอถึงยามฟ้าสาง นางจะหาพวกเราพบ"

ไม่ทันขาดคำ ในดงไม้บังเกิดเสียงคนอึกทึกวุ่นวาย ยังมีเสียงสุนัขเห่าดังมา

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ฟ้าใกล้มืดค่ำแล้ว หากคืนนี้พวกเราไม่สามารถหลบหนีออกจากเกาะมังกรพิโรธ จะไม่มีวันจากไปแล้ว"

ชิฉางเจิงยื่นมือโอบไหล่ของสหายรักที่คบหากันตั้งแต่เล็ก กล่าวว่า

"สามารถตายร่วมกับท่าน เราเหล่าชิก็พึงพอใจแล้ว"

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

"หากท่านทราบว่าท่านมาสายก้าวหนึ่ง ข้าพเจ้าจะมีสภาพอย่างไร จะล่วงรู้ว่าในใจข้าพเจ้าสำนึกขอบคุณท่านเพียงไหน"

ในที่สุดยามสนธยามาเยือนแม่น้ำฉินไหว

หานป๋อนั่งบนลูกกรงหินข้างสะพานฉินไหวจิตใจสงบราบเรียบนัก

ยามนี้เป็นช่วงกลางของยามอิ่ว* แล้ว ซวีเยี่ยเวี่ยมาสายไปครึ่งชั่วยาม หรืออาจไม่มาแล้ว

หานป๋อมองดูแล้วไฟที่เพิ่มจำนวนขึ้นทีละน้อย ตลอดจนเรือสำราญที่แล่นผ่านใต้สะพานไป หวนนึกถึงความรู้สึกที่แช่เท้าอยู่ในลำธารกลางหมู่บ้านขันทีเงาเมื่อเช้าวันนี้ สมองถึงกับกระจ่างแจ่มชัด

ประสบการณ์ที่แล้วมาผ่านเข้าสู่ห้วงความทรงจำตลอดเวลา

มันคิดถึงฉินเมิ่งเหยาอย่างแรงกล้า หากมีนางอยู่ข้างกายทุกประการล้วนไม่สลักสำคัญแล้ว

---

* หนึ่งชั่วยามมีสองชั่วโมง ยามอิ่วเริ่มตั้งแต่สิบเจ็ดนาฬิกาถึงสิบเก้านาฬิกา

ทุกอิริยาบถของนางช่างประทับใจนัก เมื่ออยู่ร่วมกับนางเต็มไปด้วยความสนุกสนานมีชีวิตชีวา

มันทั้งเคารพทั้งฝันใฝ่ถึงนาง

ใช่จะสูญเสียนางไปหรือไม่?

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความปวดร้าวใจประดังเข้าสู่จิตใจ

นางเซียนที่หลุดพ้นจากทางโลกผู้นี้ ความจริงไม่สมควรเป็นของผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อครู่หากมิใช่นางแจ้งต่อขันทีเงา ซึ่งเป็นบรรพชิตนิกายฌานวิสุทธิ์ มันคงไม่อาจรักษาชีวิตน้อยๆ เอาไว้

มันยังนึกถึงจิ้นปิงหวิน นึกถึงนางเคยเป็นภรรยาของฟงสิงเลี่ยทั้งเป็นสตรีของผังปาน จิตใจถึงกับว้าวุ่นถึงที่สุด อดทอดถอนใจคำหนึ่งมิได้

ที่ด้านหลังบังเกิดสัมเสียงอันสดใสไพเราะของซวีเยี่ยเวี่ยดังว่า

"ท่านทอดถอนใจเป็นครั้งที่สองแล้ว คิดอะไรหรือ?"

หานป๋อจมอยู่กับห้วงความหลังอันเศร้าสลดความคิดติดพันต่อซวีเยี่ยเวี่ยพลอยจางเบาบางลง กล่าวอย่างซึมเซาว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าตัวเองคิดอะไร"

ซวีเยี่ยเวี่ยเห็นมันกระทั่งเหลียวมองยังไม่เหลียวมองนาง รู้สึกไม่ยินยอมอย่างยิ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รบกวนท่านแล้ว ข้าพเจ้ารดมาตามนัดโดยไม่คืนคำ ท่านคิดฟุ้งซ่านของท่านไปเถอะ"

หานป๋อค่อยสะท้านตื่นจากห้วงความคิดกระโดดลงจากราวลูกกรงพอเพ่งตามอง ถึงกับสลัดลืมเลือนฉินเมิ่งเหยากับจิ้นปิงหวินไป

ซวีเยี่ยเวี่ยยังแต่งกายเช่นบุรุษ เสื้อยาวสีเขียวอ่อนพัดพลิ้วตามลม รับกับรูปโฉมอันงามสดใส ตาคู่งามเต็มไปด้วยจินตนาการนึกฝันสะท้อนความงามที่เย้ายวนยิ่งนัก แต่พานบันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่านางคล้าย

กุหลาบที่มีหนามแหลมคม หากไม่ระวังจะถูกทำร้ายบาดเจ็บ

นางสำรวจดูใบหน้าหานป๋ออยู่หลายตลบกล่าวคำ "ข้าพเจ้าจะไปแล้ว" แต่ไม่ก้าวเท้าออกไป

หานป๋อทราบว่านางกลั่นแกล้งก่อกวนมัน จึงกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไปด้วยกัน ฟังว่าที่ถนนเจิ้งเหอมีเรือเล็กให้เช่า"

ซวีเยี่ยเวี่ยเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้มีขวัญกล้าพอหรือไม่?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"คุณหนูไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ดวงตาซวีเยี่ยเวี่ยทอแววซุกซน กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านพ่อบอกว่าหากท่านผู้เฒ่าทราบว่าท่านมาหาข้าพเจ้าอีกจะฟาดขาสนัขของท่านหักไป ท่านกลัวหรือไม่?"

ผู้รู้ใจบุตรีไม่มีใดเกินบิดา ดูท่าการ "ช่วยเหลือด้านลบ" ของภูตบดีประสบผลแล้ว

หานป๋อจงใจกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดตบแต่งสู่ขอคุณหนูซวี เพียงคิดเป็นเพื่อนเล่น บิดาท่านไยต้องตื่นเต้นไป กลัวข้าพเจ้าพรากท่านจากข้างกายท่านผู้เฒ่าพาท่านกลับโคกุเรียว"

ซวีเยี่ยเวี่ยถูกทำร้ายจิตใจ ลืมตากลมกว้างร้องว่า

"เพื่อนเล่น?"

หานป๋อทราบว่าหากคิดพิชิตหญิงสาวที่ดื้อรั้นเจ้าอารมณ์นี้ ต้องใช้วิธีการพิเศษ แต่ไม่อาจกระทำเกินเลยไป ไม่เช่นนั้นนางอาละวาดขึ้นมาตนเองจะสิ้นหวังตลอดไป จึงกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"ตอนแรกย่อมคบหาเล่นๆ หากดำเนินถึงขั้นยากตัดรอนค่อยนึกถึงเรื่องหนีตามกันไป มิใช่ทั้งเร้าใจทั้งสนุกสนานหรอกหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยถลึงมองมันชั่วขณะ พลันเผยอยิ้มอย่างอ่อนหวาน เผยเห็นฟันที่เรียบเสมอขาวสะอาดกล่าวด้วยความยินดีราวเด็กหญิงตัวเล็กๆ ว่า

"มา พวกเราไปแจวเรือ ข้าพเจ้าจัดเป็นมือดีด้านนี้"

ปฏิกิริยาที่ผิดธรรมดาของนาง สร้างความยินดีแก่หานป๋อยิง หวนนึกถึงพอลงเรือน้อย หากสามารถจูบปากนาง แสดงฝีมือยั่วรัก พรุ่งนี้เช้าอาจเข้าพบภูตบดีรายงานความสำเร็จแล้ว

ทางด้านซวีเยี่ยเวี่ยเห็นหานป๋อนึกกระหยิ่มยินดี ต้องลอบหัวร่อในใจ ฉุดดึงคนจากไป

แสงไฟจากคบเพลิงคล้ายมังกรอัคคีตัวหนึ่ง คุกคามเข้าใกล้ธารน้ำตกบนหน้าผาทีละน้อย สาดส่องครึ่งแผ่นฟ้าเป็นสีแดงเพลิง เสียงสุนัขเห่ายิ่งดังกว่าเดิม

ตี้หวี่สือจับตาดูอย่างเย็นชา พลันกล่าวว่า

"ฉางเจิง ท่านรู้สึกผิดท่าหรือไม่? เหตุใดพวกมันมาช้าถึงเพียงนี้?"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"นางปีศาจอันกลอกกลิ้ง นางคงทราบแต่แรกว่าพวกเรามายังธารน้ำตก ตอนนี้จึงจัดกำลังอ้อมหลังเขาโอบล้อมพวกเรา"

ตี้หวี่สือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังรอให้พวกมันทำเช่นนี้ รอจนกำลังพวกมันรวมตัวอยู่ที่นี้ จะเป็นเวลาหลบหนีของพวกเราแล้ว"

จากนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คราครั้งนี้นางปีศาจเจินพ่ายแพ้ที่ไม่คุ้นกับเกาะมังกรพิโรธเท่ากับพวกเรา ข้าพเจ้าต้องสร้างความตื่นตระหนกแก่นาง เป็นการล้าง

ความอัปยศที่ถูกคร่ากุม"

หีบไม้หลายใบล้วนเปิดออก ในจำนวนนี้มีอยู่ใบหนึ่งบรรจุเต็มไปด้วยแท่งวัตถุคล้ายประทัด อีกใบหนึ่งเป็นอาวุธ

เกาะมังกรพิโรธเผชิญการรุกรานจากศัตรูภายนอกตลอดเวลา ทุกสถานที่บนเกาะล้วนจัดเตรียมอาวุธและเครื่องมือสำหรับรับเหตุเปลี่ยนแปลง ถ้ำแห่งนี้อยู่ห่างจากปากทางออกของอุโมงค์ลับไม่ไกล หลิงจ้านเทียนที่ฉลาดหลักแหลมย่อมไม่ชะล่าใจ

ตี้หวี่สือทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คิดหลบหนีไปจากที่นี้ พวกเราทำได้อย่างเหลือเฟือ แต่หากคิดหลบหนีออกจากเกาะมังกรพิโรธ เกรงว่าลำบากยิ่งกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์ ขอเพียงออกจากเขตหน้าผา บรรลุถึงริมฝั่ง ต่อให้หลับตาพุ่งชนก็จะพบกับพวกมัน"

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างอาจหาญ กล่าวว่า

"ไหนเลยยุ่งเกี่ยวมากความ ขอเพียงเข่นฆ่ามารดามันให้สมใจก็พอ"

พลันได้ยินเสียงเจินซู่สั้งหัวร่อดังเจื้อยแจ้วที่เบื้องบนศีรษะ พร้อมกับกล่าวว่า

"พี่ชิพี่ตี้ ซู่สั้งทราบว่าหลังน้ำตกต้องมีที่ซ่อนตัว ภายในไม่อึดอัดหรือ?"

ตี้หวี่สือสะกดชิฉางเจิงไว้ เป็นความหมายว่าอย่าได้ตอบคำ

เจินซู่สั้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกท่านไม่เอ่ยปากก็รอดพ้นหรือ? ขอเพียงข้าพเจ้าส่งคนลงไปชมดูจะทราบเอง"

ตี้หวี่สือกระซิบที่ข้างหูชิฉางเจิงว่า

"คนของนางพอลงมือ พวกเราจะชิงลงมือ ทอนความโอหัง

ของนาง และให้นางทราบว่านี่มิใช่สถานที่บุกจู่โจมได้โดยง่ายดาย”

แว่วเสียงเจินซู่สั้งดังอีกว่า

“ชิฉางเจิงท่านรับฟังไว้ สุ่ยโหยวจิงผู้เลอโฉมของท่านถูกเราใช้คนแพร่พิษกำเริบช้าต่อนาง ตอนนี้ฟงสิงเลี่ยคงประกอบพิธีศพให้กับนางแล้ว”

ชิฉางเจิงสะท้านทั้งร่าง ร้องว่า

“ท่านพูดปด”

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

“เราเจินซู่สั้งหากไม่มีความสามารถทำให้ท่านเอื้อนโอษฐ์ คงถูกท่านตี้นึกดูแคลนแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พูดปด นี่เป็นความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้”

น้ำตาของชิฉางเจิงทะลักจากเบ้า มือที่ถือดาบศัสตราฟ้าสั่นสะท้านขึ้นมา

ตี้หวี่สือแม้ไม่ทราบว่าสุ่ยโหยวจิงเป็นใคร แต่ดูจากท่าทีของชิฉางเจิง ก็คาดเดาได้เก้าส่วน ต้องลอบทอดถอนใจ กล่าวเบาๆ ว่า

“ศัตรูสำคัญเผชิญหน้า รักษาความเศร้าโศกไว้”

ชิฉางเจิงจะอย่างไรไม่ใช่มือชั้นธรรมดา หลังจากสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ก็สงบเยือกเย็นลง

ยามนั้นผัคนที่เบื้องล่างล่วงรู้ตำแหน่งของทั้งสอง พากันรายล้อมเข้ามา ในแสงไฟลุกโชน เห็นหูเจี๋ยและเหล่าขุนพล ไม้เท้าเย็นจู๋โส่ว บุรุษห้าวสตรีแช่มช้อย ประมุขพรรคฮวงโหและพวกแหงนคอตั้งบ่ามองมา

เมื่อเป็นเช่นนี้ คาดว่าที่ข้างกายเจินซู่สั้งที่อยู่บนหน้าผาอย่างน้อยมีฮัวจ่าเอ้า ซันจาเยี่ย อิ๋วชือตี้และเฉียนว่างเชิงสี่ยอดฝีมือ

ไม่ว่าขุมกำลังด้านใด สุดที่พวกมันจะต้านทานได้

ปมเด่นเพียงหนึ่งเดียวของพวกมันคือ ภูมิประเทศและระเบิดหมอกควันภายในหีบ

นั่นอาจช่วยให้พวกมันหลบหนีออกจากหน้าผาดงไม้ แต่ไม่มีทางฝ่าวงล้อมที่ศัตรูวางอยู่บนที่ราบชายฝั่งเป็นชั้นๆ หลบหนีลงในอุโมงค์ลับได้

ต่อให้ไม่มียอดฝีมือเช่นเจินซู่สั้ง เพียงหูเจี๋ยและมือดีที่มันเชื้อเชิญมา บวกกับทัพเรือจำนวนนับหมื่น ก็สุดที่พวกมันจะหนีรอดได้

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"เช่นนี้เถอะ ซู่สั้งให้โอกาสพวกท่านสักครั้ง หากพี่ชิสามารถเอาชนะกระบี่ในมือซู่สั้ง ซู่สั้งจะปล่อยให้พวกท่านจากไปโดยปลอดภัย ไม่เช่นนั้นท่านตี้ต้องรามือรับการจับกุม ติดตามใต้เท้าหูไปยังนครหลวงแต่โดยดี"

ตี้หวี่สือสะกดชิฉางเจิงที่คิดรับคำท้าอันยั่วใจนี้เอาไว้ กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"หากท่านผู้หญิงโชคร้ายเสียชีวิตในการต่อสู้จะให้ผู้ใดปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน?"

ได้ยินฮัวจ่าเอ้ากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เรารับประกันเอง"

ตี้หวี่สือใจสั่นสะท้าน ฮัวจ่าเอ้าบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเจินซู่สั้งถึงเพียงนี้ ย่อมดูออกว่าชิฉางเจิงมิใช่คู่มือของเจินซู่สั้ง หลังจากกลอกตาตลบหนึ่ง ก็นึกได้อุบายหนึ่ง ตวาดลงไปว่า

"ใต้เท้าหูเจี๋ย ท่านเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ไม่ทราบกลายเป็นสุนัขรับใช้ของมองโกลตั้งแต่เมื่อใด?"

คำพูดนี้ร้ายกาจยิ่ง ราชวงศ์หมิงกับมองโกลยังทำสงครามกันต่อให้หงอู่ฮ่องเต้ลอบเห็นชอบกับเรื่องนี้ หากแพร่สะบัดออกไป ทั้งยัง

มีไพร่พลทัพเรือเป็นพยาน หูเจี๋ยคงไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าไว้ ต้องถูกหงอู่ฮ่องเต้ประหารฆ่าเพื่อปิดปากผู้คนทั้งแผ่นดิน

เจินซู่สั้งคล้ายล่วงรู้ข้อนี้ได้แต่แรก ชิงกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องสร้างความระส่ำระสายแก่กองทัพ เจินซู่สั้งเพียงเป็นชนเผ่าฮัวชื่อจื่อม่อที่เข้าร่วมกับต้าหมิง ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับมองโกล"

หูเจี๋ยมิอาจไม่เอ่ยปาก เพื่อแสดงออกว่ามันเป็นผู้บัญชาการศึกที่นี้ กล่าวว่า

"ที่นี้ล้วนเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาที่จงรักภักดีต่อเรา ตี้หวี่สือท่านกล่าวอย่างไรก็เปล่าประโยชน์"

สุ้มเสียงเจินซู่สั้งเปลี่ยนเป็นเย็นชาลง กล่าวว่า

"หากเป็นลูกผู้ชายชาตรี พานบอกมาว่ากล้าต่อสู้กับเราที่เป็นสตรีตัวต่อตัวหรือไม่?"

บริเวณธารน้ำตกเงียบสงบลง ทุกผู้คนต่างรอคำตอบของชิฉางเจิง

ในประกายน้ำเลื่อมพราย หานป๋อแจวเรือน้อยแล่นทวนน้ำของแม่น้ำฉินไหวไปอย่างช้าๆ

ชวีเยี่ยเวี่ยที่มีความงามเพียงรองฉินเมิ่งเหยากับจิ้นปิงหวินนั่งอยู่ที่ท้ายเรือ กวาดตาคู่งามชมดู

หานป๋อยิ่งพิศดูยิ่งนึกรักนาง ปรารถนาใคร่โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ชมดูสภาพที่ยอมศิโรราบของนาง

แม่น้ำฉินไหวเคยฝากความทรงจำอันสวยงามสำหรับผู้คนมากมาย

หานป๋อทราบว่าไม่ว่าผ่านไปนานสักเท่าใด มันก็ลืมเลือนว่า

เคยล่องเรือกับซวีเยี่ยเวี่ย

เห็นซวีเยี่ยเวี่ยเหลียวมองรอบข้างด้วยท่าทางซุกซน หานป๋อจึงประท้วงว่า

"คุณหนูซวีท่านมองทุกสิ่งจนเต็มตา มีแต่ข้าพเจ้าที่นั่งอยู่ด้านตรงข้ามของท่าน คุณหนูกระทั่งหางตายังไม่เหลือบแล"

ซวีเยี่ยเวี่ยกำลังมองดูเรือเร็วที่แล่นสวนมาลำหนึ่ง บนเรือนั่งไว้ด้วยผู้คนที่คล้ายมือปราบห้าคน พอฟังร้องโพล่งว่า

"ท่านมีอันใดน่ามอง?"

นางยังไม่ยอมมองมาที่มัน สร้างความขุ่นเคืองแก่หานป๋อจนกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนยอมนั่งเรือเป็นเพื่อนข้าพเจ้า?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหวีรอดกคาหนึ่ง มองมาที่มัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทูตอย่าได้มีโทสะ หาไม่จะกระทบกระเทือนถึงสุขภาพ"

จากนั้นเอียงหน้าทำท่าครุ่นคิด กล่าวว่า

"เหตุใดไป่ฟางหัวนำท่านมาหาข้าพเจ้า?"

หานป๋อฉุกใจได้คิด มิสู้อาศัยโอกาสนี้ เลียบเคียงถามถึงเรื่องของไป่ฟางหัวดู นอกจากฉินเมิ่งเหยากับซวีเยี่ยเวี่ย นี่เป็นสตรีที่มันคิดครอบครองที่สุด จึงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านคล้ายไม่ชมชอบนางเท่าใด"

ซวีเยี่ยเวี่ยแค่นเสียงอย่างเหยียดหยาม แสดงท่าทางของดรุณแรกรุ่นออกมา เป็นเหตุให้หานป๋อจ้องมองจนลูกตาแทบพลัดตกลงในแม่น้ำฉินไหว

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันขยับตัวเข้าใกล้ริมขอบเรือยื่นมือไปในน้ำที่ใสสะอาด วักน้ำเล่นเบาๆ กล่าวว่า

"นางดีต่อท่านพ่อเกินไป รับฟังคำสั่งของท่านผู้เฒ่าอย่าง

งมงาย คล้ายกับผู้อื่นที่เทิดทูนบูชาท่านพ่อ ดังนั้นบางครั้งข้าพเจ้าชมชอบขัดแย้งกับนางคล้ายกับขัดแย้งกับท่านพ่อ ท่านพ่อควบคุมผู้อื่นเข้มงวดไปแล้ว”

หานป๋อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“แต่ว่าท่านไม่ยอมรับการควบคุมจากเขา เขาให้ท่านรับประทานข้าวเป็นเพื่อน ยังหาข้ออ้างปฏิเสธ”

ชวีเยี่ยเวี่ยใช้ดวงตาที่แฝงรอยยิ้มจ้องมองมัน กล่าวว่า

“ท่านผู้เฒ่าต้องการให้ข้าพเจ้ารับประทานข้าวเป็นเพื่อนท่านต่างหาก ทุกผู้คนคาดเดาไม่ออกว่าท่านผู้เฒ่าไฉนต้องการพบขุนนางชั้นผู้น้อยที่ทำหน้าที่ส่งสินค้าเช่นท่าน แต่ไม่อาจปิดบังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าท่านผู้เฒ่าหมายตาท่าน ตอนนี้ยังกล่าววาจาตรงกันข้ามเพื่อช่วยเหลือท่าน ท่านผู้เฒ่าช่างน่าขบขันนัก ท่านก็น่าเวทนานัก”

หานป๋อแทบรับมือไม่ไหว กล่าวว่า

“เหตุผลที่ท่านปรุงแต่งขึ้นสนุกสนานยิ่ง”

ชวีเยี่ยเวี่ยยืดตัวขึ้นราวกับท่านฟ้าที่สวยงาม กล่าวราวกับมีความคิดอ่านในใจว่า

“พวกเราลองเล่นทายปริศนาอีกครา เหตุใดท่านพ่อซึ่งไม่เคยเห็นหน้าท่านมาก่อน จึงใช้ให้ท่านมาขอความรักจากข้าพเจ้า? ดังนั้นข้าพเจ้ายกเลิกการล่าสัตว์ใช้เวลาครึ่งค่อนวัน ในที่สุดตรวจสอบทราบว่าไป่ฟางหัวเคยพบหน้าท่านครั้งหนึ่ง คงเป็นนางแนะนำท่านต่อท่านพ่อนี่เป็นสาเหตุที่เช้าวันนี้นางชักนำท่านมาหาข้าพเจ้า เพราะว่านางเป็นตัวการร้ายเอง ท่านทูต เยี่ยเวี่ยพูดผิดไปหรือไม่?”

หานป๋อระงับขวัญอันแตกตื่นลง หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ท่านกระทั่งแก้มก้นข้าพเจ้ายังเห็นแล้ว ยังมีอันใดปิดบังท่านได้ มิหนำซ้ำเมื่อคืนท่านสั่งสอนถูกต้อง ข้าพเจ้ามีนัยน์ตาโจรคู่หนึ่ง ทุกครั้ง

ที่พบเห็นท่าน อดจ้องมองราวกับโจรร้ายมิได้"

ภายใต้สติปัญญาอันหลักแหลมของซวีเยี่ยเวี่ย ที่ปลุกเร้าพันธุมารของมันก็ไต่ขึ้นถึงขีดสุด ดำเนินการตอบโต้กลับไป คิดทำลายความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเองของนาง

พร้อมกับคำพูดของมัน ซวีเยี่ยเวี่ยลืมตาขึ้นตลอดเวลา จากนั้นกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าความจริงก็นึกสงสัยว่าเป็นท่าน แต่ดวงตาของท่านคล้ายเปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่ง มิหนำซ้ำดูจากท่าทางหวนรำลึกของท่านบนสะพาน ไม่คล้ายเป็นคนกระทำเรื่องเช่นนั้น"

หานป๋อนั่นเป็นผลของเคล็ดวิชาสิบท่าไร้คำนึงจึงหัวร่อด้วยความสมใจ กล่าวว่า

"ในที่สุดข้าพเจ้ามีสิ่งหนึ่งที่ปิดบังคุณหนูซวีได้แล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"หากท่านไม่มีความสามารถเพียงนี้ เช่อจุนซิ่นไหนเลยปลูกฝังพันธุมารแก่ท่าน ทั้งยังหนีรอดจากเงื้อมมือจอมโฉดชั่วหลี่เช่อเม่ยได้ ใช่หรือไม่ หานป๋อ?"

ครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อตกเป็นรอง ได้แต่เปลี่ยนแปลงกลยุทธ์ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช่สมควรตีก้นท่านหรือไม่? จะอย่างไรท่านยอมแต่งกับสุกรสุนัข ไม่ยอมแต่งกับข้าพเจ้าอยู่แล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"อย่าได้หันเหหัวเรื่องไปทางอื่น ฟังข้าพเจ้าบอกกล่าวก่อนว่าไฉนคาดเดาได้ว่าท่านคือหานป๋อ"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"พิรุธอันเด่นชัดเช่นนี้ ไยต้องบอกออกมา นั่นคือข้าพเจ้าไม่

คล้ายเป็นทูตจากโคกุเรียวแม้แต่น้อย โอ ข้าพเจ้ายังคงไปจากนครหลวง ดูว่าคุณหนูเป็นโรคคิดถึงคะนึงหาหรือไม่?"

ชวีเยี่ยเวี่ยทำท่าสำลักอาหารออกมา เหลือกตาคู่งามเป็นความหมายว่า "มารดาของเรา" ค่อยกรีดนิ้วลงบนใบหน้า กล่าวว่า

"หน้าไม่อาย ผู้ใดคิดถึงท่าน?"

หานป๋อยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ขออภัย คุณหนูต้องไม่อาจลืมเลือนข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นคงไม่เลิกล้มการล่าสัตว์ สืบค้นเรื่องราวของข้าพเจ้า ท่านเองก็เทิดทูนบูชาบิดาท่านเช่นเดียวกับผู้อื่น ไม่เช่นนั้นคงไม่ตั้งอกตั้งใจแข็งข้อกับท่านผู้เฒ่า"

สีหน้าชวีเยี่ยเวี่ยทอแววครุ่นคิดเป็นครั้งแรก มองดูมันอย่างตื่นเต้นสงสัย ชักมือที่วักน้ำเล่นกลับมา นั่งตัวตรงที่ท้ายเรือ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงายิ่ง ดังนั้นแม้แต่บุคคลเช่นท่าน ข้าพเจ้ายังบังเกิดความสนใจ"

จากนั้นงงงันวูบหนึ่ง แสดงว่าไม่เข้าใจว่าตัวเองไฉนบอกความในใจต่อบุคคลเช่นนี้

หานป๋อกล่าวว่า

"ความเปลี่ยวเหงาของท่านเพียงเพราะคุณหนงดงามเกินไปและถือดีเกินไป บอกต่อข้าพเจ้า เหตุใดท่านชมชอบสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษเป็นเพราะท่านต้องการให้ผู้อื่นยึดถือท่านเป็นบุรุษ จะได้ไม่ต้องพะเน้าพะนอเอาอกเอาใจท่านหรือไม่?"

ชวีเยี่ยเวี่ยยกมือเท้าสะเอว กล่าวว่า

"บังอาจ กลับกล้ากล่าวกับข้าพเจ้าเช่นนี้ ไม่กลัวข้าพเจ้าไปฟ้องร้องท่านอาจูหรือ?"

หานป๋อกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"หากตัดใจได้ก็เชิญตามสะดวก"

ซวีเยี่ยเวี่ยขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด กล่าวว่า

"ท่านมีคุณสมบัติใดทำให้ข้าพเจ้าไม่อาจตัดใจได้?"

หานป๋อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คุณสมบัติคือเราผู้เสเพลหานป๋อเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่กล้ายึดถือท่านเป็นบุรุษ ด่าว่าอย่างสมใจ"

ซวีเยี่ยเวี่ยตะลึงลานกับที่ มองดูมันโดยละเอียด จากนั้นหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เชื่อมั่นตัวเองนัก เห็นแก่ข้อนี้ข้าพเจ้าจะไม่ฟ้องร้องท่าน ซึ่งความจริงข้าพเจ้ากลัวทำร้ายถูกผู้คน หากเพียงท่านคนเดียวข้าพเจ้าคงใช้คนไปตัดศีรษะท่านแต่แรกแล้ว"

หานป๋อบิดขี้เกียจคราหนึ่ง แจวเรือกลับไป กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเหนื่อยแล้ว ตอนนี้คิดกลับบ้านไปรับประทานอาหารค่ำเข้านอนแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยทวนคำว่า

"กลับบ้าน? เกรงว่านัดหมายเยี่ยซู่ตงไปเที่ยวหอนางโลมท่องเรือสำราญต่างหาก"

หานป๋อกล่าวอย่างงนงงว่า

"กระทั่งความลับเช่นนี้ยังถูกท่านสืบทราบได้"

ซวีเยี่ยเวี่ยเห็นมันบังเกิดความกระดาก จึงกล่าวอย่างกระหยิ่มใจว่า

"ความลับ? เยี่ยซู่ตงพอกลับบ้าน ก็บอกต่อบุตรชายทั้งหลายว่าท่านมักมากกามคุณ ทอดตาทั่วนครหลวง คุณชายบ้านใดไม่ได้เป็นหูตาของข้าพเจ้า?"

หานป่อร้องอุทานว่า

"อย่างนั้นทั่วทั้งนครหลวงไยมิใช่ทราบว่าท่านบังเกิดความสนใจต่อข้าพเจ้าแล้ว?"

ชวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงฉานสดใสเป็นครั้งแรก ขณะที่นางปล่อยข่าวรวบรวมข้อมูลของหานป่อ ไม่ได้นึกถึงปัญหาที่น่าอับอายข้อนี้ พริบตานั้น นางไม่ต้องการให้คนผู้นี้จากไปแล้ว

พันธุมารของหานป่อเกิดปฏิกิริยารับรู้ ฉวยโอกาสกล่าวว่า

"เพื่อมิให้คุณหนูเข้าใจผิดว่าข้าพเจ้าคิดติดพัน หลังจากนี้ข้าพเจ้าคงไม่พบกับคุณหนูอีกแล้ว"

ชวีเยี่ยเวี่ยมองไปยังสายน้ำ ชั่วครู่จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านใช้แผนจะจับแต่แสร้งปล่อยต่อข้าพเจ้าโอ ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านเป็นคู่มือที่หายากยิ่งคนหนึ่ง"

จากนั้นเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านเปรียบกับผู้อื่นยังละเมอเพ้อฝัน ใจกล้าบังอาจ และหยาบคายยิ่งกว่า นี่ เช้าวันนี้ท่านทายปริศนาได้อย่างไร ผู้อื่นเดินเพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น"

หานป่อถูกนางคลี่คลายท่าไม้ตายของตนเองได้โดยง่ายดาย สร้างความคับข้องใจจนบังคับเรือกลับไปยังสถานที่ให้เช่าเรือ

ชวีเยี่ยเวี่ยปรบมือ กล่าวว่า

"วิเศษแท้ นับแต่นี้ไม่ต้องพบหน้าท่านแล้ว ขอบคุณฟ้าดินจริงๆ"

การโจมตีข้ามทวีป

ในบรรยากาศอันเงียบสงัดและตึงเครียด พลันบังเกิดเสียงระเบิดดังขึ้น

ทุกผู้คนเหลียวมองไปยังทิศทางชายฝั่งที่เชิงเขาอย่างงุนงง เห็นเรือรบด้านซ้ายมือลำหนึ่งปรากฏเปลวไฟควันดำพวยพุ่งขึ้น จากนั้นเรือชายฝั่งขวามือห่างประมาณครึ่งลี้ก็บังเกิดเสียงระเบิดดังขึ้น พร้อมกับเศษไม้ข้าวของปลิวเวียนว่อน เกิดการลุกไหม้เช่นกัน แว่วเสียงฝีเท้าเสียงร่ำร้องดังมา

หรือว่าพรรคมังกรพิโรธจัดขบวนทัพได้อย่างรวดเร็ว ทำการตอบโต้ต่อเกาะมังกรพิโรธ?

ภายใต้แสงไฟที่ชายฝั่งสาดส่อง บนผิวทะเลสาบหามีเรือรุกรานเข้ามาไม่

เสียงระเบิดติดต่อกันสามครา เรืออีกสามลำเกิดการลุกไหม้ล้วนอยู่ในตำแหน่งที่แตกต่าง มีเรือลำหนึ่งที่เกิดสะเก็ดไฟพุ่งใส่เรือ

ละแวกใกล้เคียง

เขตชายฝั่งบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา

เจินซู่สั้งร้องสั่งว่า

"ใต้เท้าหูเจี๋ยรุดไปสั่งการ เรื่องในที่นี้มอบต่อข้าพเจ้าเถอะ"

หูเจี๋ยสะท้านตื่นจากห้วงตะลึงลาน นำผู้ใต้บังคับบัญชาล่าถอยไปดุจกระแสน้ำ แต่ยอดฝีมือในสังกัดเจินซู่สั้งกับนักรบชาวมองโกลนับพัน ยังคงโอบล้อมเบื้องล่างอย่างแน่นหนาราวถังเหล็กใบหนึ่ง

ตี้หวี่สือทราบว่าศัตรูเตรียมบุกจู่โจมแล้ว จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"นั่นมิใช่คนของพวกเรา แต่นี่เป็นโอกาสอันดี พวกเราพยายามถ่วงนางปีศาจเจินกับคนของนางเอาไว้ มิให้นางไปช่วยเหลือหูเจี๋ยได้"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"สมควรมิใช่คนของท่านพ่อบุญธรรมเฉียนหลอ พวกเขาต้องไม่รุดมาอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้"

ตี้หวี่สือพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"นางปีศาจอันร้ายกาจ"

ชิฉางเจิงก็ชมดูจนเบิกตาค้าง

ที่แท้ธารน้ำตกที่ถูกแสงไฟขับสะท้อนจนคล้ายแพรแดงผืนหนึ่งทั้งถูกใช้เป็นฉากกั้นตามธรรมชาติของพวกมัน กลับไหลอ่อนลงอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็กลายเป็นเส้นสายเล็กๆ ไม่กี่เส้น และหยาดน้ำที่หยดหยาดลง

ความรู้สึกของพวกมันคล้ายพลันพบว่าตัวเองเปลือยเปล่าล่อนจ้อน ถูกผู้คนมองเห็นจนหมดสิ้น

ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า เจินซู่สั้งฉวยโอกาสที่พวกมันสนทนากัน ใช้คนนำวัตถุประเภทถุงทรายอุดสายน้ำตก แล้วชักนำไปทางอื่น ไหวพริบในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงของสตรีนางนี้เป็นที่น่าตระหนกจริงๆ

ตี้หวี่สือพลันถอยปราดเข้าถ้ำ หยิบฉวยธนูเพลิงหมอกควันขึ้นปากตวาดว่า

"ฉางเจิงท่านต้านทานพวกมันสักครู่"

ชิฉางเจิงรุดถึงขอบถ้ำในบัดดล

ลูกธนูเต็มท้องฟ้าบินว่อนมาถึง

ด้วยเพลงดาบของชิฉางเจิง ยังไม่อาจต้านทานลูกธนูที่แน่นหนาดุจสายน้ำ โดยเฉพาะลูกธนูที่ยิงจากหน้าไม้แฝงพลังรุนแรงเป็นพิเศษ ตระเตรียมล่าถอยกลับเข้าถ้ำ

ลูกธนูพลันชะงักขาดช่วง พร้อมกันนั้นเสียงลมดังขึ้น เงาร่างสี่สายใช้มือข้างหนึ่งยึดจับเส้นเชือก เหินร่อนลงมาดุจขุนพลสวรรค์ เห็นแน่ชัดว่าจะบุกเข้าถ้ำมาแล้ว

ศัตรเปิดฉากจู่โจมทั้งบนล่าง ประสานเสริมอย่างแนบเนียนไร้ช่องโหว่

ชิฉางเจิงมองปราดเดียวก็ดูออกว่า ผู้มากลับเป็นฮัวจ่าเอ้า ซันจาเยี่ย อิ๋วชือตี้และเฉียนว่างเชิงสี่มารร้าย ทราบว่าหากปล่อยให้ผู้หนึ่งผู้ใดยืนหยัดทรงกายได้ พวกมันอย่าคิดหมายมีชีวิตสืบไป ดังนั้นตวาดด้วยโทสะ ดาบศัสตราฟ้าฟาดฟันออกดุจสายฟ้า จู่โจมใส่เจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ยซึ่งอาศัยเส้นเชือกแกว่งไกวเข้ามา

ซันจาเยี่ยถูกเด็กน้อยทั้งสองนี้ก่อกวนจนอัดอั้นตันใจ สะกิดสันดานอันดุร้ายกำเริบขึ้น จึงแสยะยิ้มพลางหวดค้อนทองเหลืองใส่ใบหน้าชิฉางเจิง ขณะเดียวกันก็หยิบยืมสภาวะแกว่งไกว ยื่นเท้าเตะใส่ดาบศัสตราฟ้าอย่างอุกอาจ

พร้อมกันนั้นจอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้าก็แกว่งเชือกตามมาโดยกระชั้นชิด คนยังไม่บรรลุถึง ก็ฟาดฝ่ามือกระแทกใส่ทรวงอกชิฉางเจิงอย่างหนักหน่วง ประสานกับสภาวะจู่โจมของซันจาเยี่ย

ส่วนอิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเซิงคลายมือจากการยึดจับเส้นเชือก แยกย้ายโถมใส่โขดหินข้างถ้ำศิลา ตระเตรียมลอยเข้ามาจากสองฟากข้าง ยึดครองปากถ้ำซึ่งกว้างเพียงให้ผู้คนสองคนยืนเคียงคู่กัน

ศัตรูพอมาถึงก็เปิดฉากจู่โจมดุจอสนีบาตฟาดทลาย มิให้ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือตั้งตัวได้

ชิฉางเจิงพลันเคลื่อนขวาง หลบรอดจากหนึ่งเท้าหนึ่งฝ่ามือของมารร้ายทั้งสอง ดาบศัสตราฟ้าเปลี่ยนแปรอย่างแยบคาย เสียงเครั่งเมื่อฟันใส่ค้อนทองเหลืองที่หวดจู่โจมมา

ซันจาเยี่ยจะอย่างไรลอยอยู่กลางอากาศ ไม่มีที่รองรับน้ำหนักพลันสะท้านทั้งร่าง แกว่งไกวกลับออกไป

ในยามนั้นประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง ขวานเงินเล่มหนึ่งซัดออกจากมือตี้หวี่สือ จามใส่เส้นเชือกเหนือศีรษะมันขาดสะบั้น

ซันจาเยี่ยคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ ในเสียงแค่นหนักๆ ร่างร่วงลิ่วลงไปตามเชือกขาดสิบกว่าวา ค่อยเกร็งลมปราณพลิกตัวโถมใส่ผนังผา แต่ยามกะทันหันไม่อาจช่วยเหลือทางเบื้องบนได้

ฮัวจ่าเอ้าก็คิดไม่ถึงว่าจะสูญเสียเพื่อนคู่หูที่ผนึกกำลังจู่โจม พลันเห็นประตูถ้ำเปิดกว้าง ชิฉางเจิงซึ่งขวางอยู่ปากถ้ำเคลื่อนตัวไปด้านหลัง ดาบศัสตราฟ้าแทงย้อนใส่คฤธรอิ๋วชือตี้บนโขดหินข้างเดียง ปากร้องบอกว่า

"เราเหล่าชิขอทดสอบดูว่าท่านมีความรุดหน้าอันใด"

ฮัวจ่าเอ้าความจริงสามารถฉวยโอกาสนี้แกว่งเชือกเข้าถ้ำ เพียงไม่ทราบว่าศัตรูไฉนเปิดช่องให้แก่มัน ขณะที่ลังเล ตี้หวี่สือซึ่งซ่อนตัวอยู่ในเงามืดของถ้ำ พลันจุดไฟจ่อกับลูกธนู ธนูเพลิงดอกหนึ่งยิงจู่โจมใส่ฮัวจ่าเอ้า เปลวเพลิงคุกคามใส่หน้าในบัดดล

ฮัวจ่าเอ้าใจหายวาบ บิดตัวเคลื่อนขวาง มาตรว่าหลบรอดจากธนูเพลิงที่แฝงกลิ่นแสบร้อนฉุนเฉียว แต่ก็แกว่งไกวพ้นจากปากถ้ำไป

พวกมันแม้ประสานจู่โจม แต่ตี้หวี่สือกับชิฉางเจิงหนึ่งรับหนึ่งรุก ยังผสมกลมกลืนยิ่งกว่า

ขณะที่ธนูเพลิงตกวูบลงพร้อมกับควันดำสายหนึ่ง ดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิงกับห่วงเชือกของอิ๋วชือตี้ก็ปะทะกันแล้ว

เสียงเครื่องดราหนึ่ง อิ๋วชือตี้สะท้านขนดราหนึ่ง แทบถูกกระชากพ้นจากผนังผา มันเสียเปรียบที่ยึดเกาะกับโขดหินบนผนังผาไม่สามารถลงมืออย่างสุดกำลัง

ชิฉางเจิงโน้มตัวออกนอกถ้ำ สภาวะดาบแปรเปลี่ยนกลับกลายปรากฏประกายดาบเต็มฟ้าม้วนจู่โจมซ้ำเติมใส่อิ๋วชือตี้

ยามนั้นลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเชิงถลันถึงด้านข้างของถ้ำ ขณะจะจู่โจมใส่ชิฉางเจิง ปรากฏธนูเพลิงสองดอกยิงจู่โจมมาถึง

หากอยู่บนพื้นที่ราบโล่งกว้าง มาตรว่าธนูเพลิงที่อัดด้วยดินระเบิดจะยิงจู่โจมอย่างรุนแรง มันยังถลันหลบหรือต้านทานได้โดยง่ายดาย แต่ปากถ้ำคับแคบ ยังมีชิฉางเจิงอีกคนหนึ่ง บวกกับศัตรูปล่อยธนูเพลิงในจังหวะเวลาที่มันหยั่งเท้าไม่มั่น สุดท้ายได้แต่กระโดดไปด้านหลังตกวูบลง เป็นการหลบเลี่ยงจากธนูเพลิง

ขณะเดียวกันอิ๋วชือตี้พุ่งตัวปีนป่ายขึ้นไป หลบเลี่ยงจากสภาวะดาบก่อน

ยามนั้นฮัวจ่าเอ้าพอดีแกว่งร่างกลับมา ชิฉางเจิงพลันก่อร้องดังยาวนาน ดาบศัสตราฟ้ากลับกลายเป็นประกายอันเกรี้ยวกราดม้วนใส่ฮัวจ่าเอ้า

ฮัวจ่าเอ้าลอยตัวอยู่กลางอากาศ ไหนเลยกล้าปะทะตรงๆ ต้องร้องเสียงพิกล โหนเชือกไต่ขึ้นไป

ชิฉางเจิงตวัดดาบขึ้น เส้นเชือกใต้ร่างฮัวจ่าเอ้าก็ตัดขาด หากฮัวจ่าเอ้าคิดจู่โจมสืบต่อ ได้แต่แนบร่างกับเพดานถ้ำบุกลงมา

ตี้หวี่สือระดมยิงธนูเพลิงหมอกควันราวลูกกระสุนหนุนเนื่องจู่โจมลงหาศัตรูที่รายล้อมอยู่เบื้องล่างเป็นชั้นๆ

ธนูเพลิงเหล่านี้ล้วนชุบน้ำมัน พอยิงถูกต้นไม้ก็ลุกไหม้ พร้อมทั้งปล่อยควันหนาทึบที่รมจนผู้คนน้ำมูกน้ำตาไหล ยามกะทันหันที่ปากถ้ำและเชิงผาเต็มไปด้วยควันดำเปลวไฟ มีทีท่าว่าจะลามไปทั่วดงไม้

ที่ชายฝั่งยังแว่วเสียงระเบิดและเสียงเรือรบเผาไหม้ดังมา เพิ่มความชุลมุนวุ่นวายกว่าเดิม

ฮัวจ่าเอ้ากับอิ๋วชือตี้ที่อยู่ละแวกปากถ้ำ ย่อมไม่กลัวถูกควันรม แต่ในม่านควันมองไม่เห็นวัตถุ ทั้งไม่ทราบว่าศัตรูยังมีฝีมือใด จึงไม่กล้าบุกเข้าไปโดยผลีผลาม

อัตคีที่เบื้องล่างยิ่งเผาไหม้ยิ่งรุนแรง จู๋โส่วและพวกมิอาจไม่ล่าถอยไป หากมิใช่คนเหล่านี้เป็นกองกำลังที่ผ่านการฝึกอย่างเข้มงวดเพียงสภาพอันแตกตื่นวุ่นวาย คงเหยียบย่ำจนผู้คนตกตายแล้ว

ควันดำปกคลุมทั่วบริเวณ แม้แต่เจินซู่สั้งกับพวกบนยอดผาก็ไม่มีข้อยกเว้น

ยามนั้นเฉียนว่างเซิงกับซันจาเยี่ยพากันกระโดดขึ้นมา

แว่วเสียงลมดังมากระทบโสต

ฮัวจ่าเอ้าร้องคำ “ผิดท่า” โถมเข้าถ้ำไป ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือล้วนสาบสูญไปแต่แรก ทิ้งไว้แต่ควันดำทั่วทั้งถ้ำ และเสียงเผาไม้ทั่วดงไม้

หลังจากขึ้นฝั่ง ชวีเยี่ยเวี่ยเดินเลียบชายฝั่งไปอย่างผ่าเผย

หานป๋อออดติดตามไปมิได้ ร้องเรียกว่า

“คุณหนูอย่าเพิ่งไป”

ชวีเยี่ยเวี่ยหยุดร่างลง หันหลังให้กับมัน สองมือกอดอก มุมปากปรากฏรอยยิ้มแห่งชัยชนะ กล่าวว่า

"มีลมรีบผายออกมา"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าหญิงงามที่สูงศักดิ์นางนี้จะกล่าวคำหยาบเช่นโจรท่องโดดเดี่ยว ต้องงงงันวูบหนึ่ง จึงเกาศีรษะ กล่าวว่า

"พวกเราอย่าได้ทุ่มเถียงเกี่ยงงอนอีกได้หรือไม่? นั่นรังแต่ทรมานตัวเอง วันพรุ่งนี้หลังจากสงบจิตใจลง พวกเราค่อยพบกันใหม่ดีหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อคืนท่านลอบเข้าบ้านข้าพเจ้าไปเป็นโจร คืนนี้เตรียมไปเด็ดดมบุปผา พรุ่งนี้ยังรักษาความดึกดักแจ่มใสได้หรือ?"

หานป๋อฟังจากน้ำเสียงนาง คล้ายมีโอกาสเปลี่ยนไปในทางที่ดี รีบกล่าวว่า

"คืนนี้ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าออกไปเหลวไหล หลังจากนี้ไม่ไปแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยหมุนตัวมา ลดมือลงเท้าสะเอว ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"กลับไปอยู่เป็นเพื่อนกับฮูหยินทั้งสี่ของท่านเถอะ"

หานป๋อมิอาจไม่เลื่อมใสต่อหูตาอันปราดเปรียวของนาง กลับสืบทราบเรื่องราวของมันอย่างชัดแจ้งถึงเพียงนี้ ยามกะทันหันต้องอับจนถ้อยคำ

สีหน้าซวีเยี่ยเวี่ยเย็นชากระด้างลง เชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"พวกท่านเหล่าบุรุษไม่มีคนดีแม้สักคนเดียว ส่วนสตรีต้องประกอบด้วยสามปฏิบัติตามสี่คุณสมบัติ* ยึดถือสามีเป็นฟ้า ถือมั่น

---

* เป็นคำสอนของขงจื้อ สามปฏิบัติตามคือหญิงสาวปฏิบัติตามบิดา ออกเรือนปฏิบัติตามสามี สามีตายปฏิบัติตามบุตรชาย สี่คุณสมบัติได้แก่ความประพฤติดีงาม กิริยามารยาทอ่อนหวาน แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย และยินดีทำงานบ้าน

ตั้งแต่ต้นจนจบ แต่ตัวเองกลับมีสามภรรยาสี่นางบำเรอ ยังออกไปเด็ดดมบุปผา ถูกเรียกขานเป็นบุรุษเจ้าสำราญ ท่านถือว่าตนเองเป็นตัวอะไรหรือ?"

หานป๋องงันวูบใหญ่ ครุ่นคิดว่าตัวเองไม่เคยนึกถึงปัญหาเหล่านี้มาก่อน ต้องยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"คำพูดของท่านมีเหตุผล เช่นนี้เถอะ คืนนี้ข้าพเจ้าทั้งไม่ไปหอนางโลม และไม่กลับบ้าน เพียงอยู่เป็นเพื่อนท่าน คุณหนูซวีย่อมให้เกียรติอนุญาตข้าพเจ้าเลี้ยงอาหารมารดามันสักมื้อ เป็นการขอขมาโทษหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยพอฟังคำ "มารดามัน" ต้องหัวร่อออกมา เค้าความเย็นชาสลายคลาย จากนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ หันกายเดินต่อไป

หานป๋อติดตามหลัง ไม่นานก็ลดเลี้ยวเข้าส่ถนนฉินไหวที่สว่างไสวดุจกลางวัน สองฟากข้างเรียงรายด้วยหอนางโลม มีผู้คนสัญจรคับคั่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยเดินอย่างเฉิดฉาย ราวกับไม่มีหานป๋ออยู่ข้างกาย เครื่องแต่งกายของบุรุษดึงดูดสายตาบุรุษสตรีบนท้องถนนพากันจ้องมองมา

หานป๋อเร่งฝีเท้าไปเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับนาง สอบถามว่า

"ท่านคุ้นเคยกับสถานที่กว่าข้าพเจ้า เหลาสุราหลังใดปรุงอาหารน่ารับประทาน?"

ซวีเยี่ยเวี่ยขณะจะตอบคำ พลันปรากฏคุณชายกลุ่มหนึ่งเดินสวนมา ทั้งหมดพอเห็นซวีเยี่ยเวี่ย ล้วนตากระจ่างวูบ ร้องเรียกพลางห้อมล้อมเข้ามา

ซวีเยี่ยเวี่ยทอดทิ้งหานป๋อโดยไม่แยแส กล่าวกับบุรุษหนุ่มแต่งกายเลิศหรู ท่าทางสูงศักดิ์หกเจ็ดคนนั้นว่า

"พวกท่านล้วนมิใช่คนดี มาเที่ยวหอนางโลมอีกแล้ว"

บุรุษหนุ่มเหล่านั้นปฏิเสธวุ่นวาย หนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวว่า

"ต่อให้พวกเรามาที่หอนางโลม เพียงเพื่อดื่มสุราเอื้อนกวี ใช้เป็นสถานที่รวมตัวกัน คุณหนูเยี่ยเวี่ยมิสู้ไปเล่นสนุกกับพวกเรา"

จากนั้นกวาดตามองหานป๋อแวบหนึ่ง ชักชวนตามมารยาทว่า

"สหายผู้นี้สามารถไปด้วย"

ซวีเยี่ยเวี่ยหันมากล่าวกับหานป๋อว่า

"ขออภัย ตอนนี้ข้าพเจ้ามีรายการอื่น ไม่มีเวลาอยู่กับคนน่าเบื่อเช่นท่าน ท่านทูตเชิญกลับบ้านไปอยู่เป็นเพื่อนกับฮูหยินของท่านเถอะ"

พลางเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"หากท่านทูตคิดเที่ยวหอนางโลม ทางที่ดีอย่าได้ไปยังที่เดียวกับข้าพเจ้า"

เหล่าคุณชายสูงศักดิ์เชื้อเชิญซวีเยี่ยเวี่ยเป็นผลสำเร็จ พากันห้อมล้อมนางจากไป ทอดทิ้งหานป๋ออยู่กลางถนนที่มีศีรษะคนสลอนตาเพียงลำพัง

ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือข้ามผนังผาที่เฉียนว่างเชิงเฝ้ารักษาอยู่ หลบหนีไปยังพุ่มไม้บนสันเขาอีกฟากหนึ่ง วิ่งตะบึงสู่วังมังกรพิโรธที่ไหล่เขาซึ่งไม่มีผู้ใดสนใจ ค่อยอาศัยทางลับมุ่งสู่ปากทางออกที่ข้างท่าเรือ

หมากตานี้เหนือความคาดหมายเจินซู่สั้ง มาตรการสกัดกั้นที่วางไว้ล้วนสูญเปล่า ทั้งไม่สามารถย้อนกลับมาที่เขตชายฝั่ง

ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือโถมออกจากทางลับ เห็นสิ่งปลูกสร้างหลายหลังล้วนถูกเผาไหม้ ทั้งเจ็บปวดใจทั้งสาแก่ใจ ไม่ทราบเป็นรสชาติใดกันแน่

เสียงการต่อสู้และเสียงโห่ร้องฆ่าฟันรวมตัวที่ท่าเรือหลัก ขณะที่ทั้งสองขึ้นจากปากทางออกซึ่งเป็นร้านรวงเล็กๆ แห่งหนึ่ง ศัตรูล้วน

วุ่นวายกับการดับไฟ และหนุนเนื่องไปยังท่าเรือหลัก กลับไม่มีผู้ใดสนใจพวกมันทั้งสอง โดยเฉพาะชิฉางเจิงสวมเครื่องแบบทหาร ส่วนตี้หวี่สือแม้สวมชุดนักบู๊กลับคล้ายมือดีชาวยุทธจักรที่หูเจี๋ยเชิญมา ดังนั้นสามารถรุดถึงเขตท่าเรือ

ในม่านวิกาลเห็นเรือใหญ่สิบกว่าลำแล่นใกล้เข้ามา ยิงธนูและอาวุธเพลิงใส่เรือของทัพเรือและชายฝั่งที่ลุกไหม้ตลอดเวลา

เรือรบสังกัดทัพเรือห้าร้อยกว่าลำ มีอยู่ห้าสิบกว่าลำที่ลุกไหม้ใกล้จมลง

เรือที่บุกโจมตีเหล่านี้มีความคล่องตัวสูง จู่โจมถูกเรือรบสังกัดทัพเรือที่รับศึกอย่างฉุกละหุก แต่ทางด้านทัพเรือค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง ทั้งยังมีหูเจี๋ยบัญชาการศึก จึงพลิกสถานการณ์อันเลวร้ายกลับคืนมาทีละน้อย

ยังมีเรือรบสังกัดทัพเรือซึ่งจอดลอยลำอยู่อีกด้านหนึ่งของเกาะมังกรพิโรธทยอยรุดมาช่วยเหลือกองกำลังที่บุกจู่โจมไม่อาจเล็งผลเลิศได้

สาเหตุที่ทัพเรือเพลี่ยงพล้ำ เพราะมุ่งความสนใจไปที่ปิดล้อมชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือ ไม่ทันระวังว่ามีคนบุกจู่โจมอย่างกะทันหัน จึงพลาดท่าเสียที

เสียงอาวุธปะทะกับเสียงแผดร้องดังติดต่อกันขึ้น

ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือรดไปอย่างสดผีเท้า เห็นฟงสิงเลี่ยถือทวนสีแดงหนึ่งว่าสองเชียะ นำมือดีสวมชุดกันน้ำสิบกว่าคนอยู่ที่ท่าเรือหลักยันไพร่พลสังกัดทัพเรือเอาไว้

ผู้คนข้างกายฟงสิงเลี่ยล้วนเป็นคนแปลกหน้า แต่ทุกคนมีฝีมือกล้าแข็ง ทั้งห้าวหาญดุดัน เข่นฆ่าจนเหล่าไพร่พลโอนไปเอนมาทิ้งซากศพเกลื่อนกลาด แต่ทางด้านหูเจี๋ยมีกำลังหนุนหลังไม่ขาดสาย สภาวะจู่โจมของฟงสิงเลี่ยล้วนเป็นการระบายแค้น ไม่อาจยืนหยัดอยู่นาน

ชิฉางเจิงคาดเดาเบื้องหลังที่ฟงสิงเลี่ยกระทำการตามอารมณ์ได้ ร้องถามว่า

"สิงเลี่ย โหยวจิงใช่ตายแล้วหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยเพิ่งตวัดเขี่ยศัตรูผู้หนึ่งปลิวกระเด็นพอได้ยินเสียงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กวาดตามองมาเห็นชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือพุ่งปราดมาทางด้านนี้ ในใจทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี ร้องคร่ำครวญว่า

"ตายแล้ว โหยวจิงตายแล้ว"

พลางกวาดทวนสีแดง ปรากฏศัตรูสามคนถูกกวาดกระดูกหักร่วงหล่นลงในน้ำทะเลสาบ ใต้ท่าเรือสายน้ำแถบนั้นถูกโลหิตชโลมจนแดงฉานแต่แรกแล้ว

ขณะที่ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือสั้นเรี่ยวแรงตกวูบลง พานเหยียบใส่ศีรษะพลทหารสองนาย ค่อยลอยตัวขึ้น จนอยู่ห่างจากฟงสิงเลี่ยประมาณห้าวง ทิ้งตัวลงในกลุ่มไพร่พลทหาร ลงมือฆ่าฟันราวคลุ้มคลั่ง

ชิฉางเจิงพกความแค้นแน่นอก ใช้ดาบโดยไม่ไว้ไมตรี ทั้งทิ่มแทงฟาดฟัน ล้วนมีคนจบชีวิตใต้คมดาบ

ไม่นานให้หลังทั้งสองฝ่ายสมทบกัน

พลันแว่วเสียงกู่อันเกรี้ยวกราดดังมา

ตี้หวี่สือร้องเตือนว่า

"รีบหนี หากชักช้าจะไม่ทันการณ์"

ฟงสิงเลี่ยก็เห็นซันจาเยี่ยและพวกไล่กวดตามมา จิตใจที่ถูกความคับแค้นครอบงำค่อยแจ่มใสขึ้น

ชิฉางเจิงยื่นมือฉุดดึงมัน ร้องคำ "ไป" คำหนึ่ง

ยามนั้นสำนักอธรรมลี้ลับส่งเรือรบลำหนึ่งมารับตัวพวกมัน เคลื่อนขวางผ่านท่าเรือ ทั้งหมดพากันกระโดดขึ้นเรือหลบหนีไป

รอจนเจินซู่สั้งรุดถึงท่าเรือ เรือรบของสำนักอธรรมศักดิ์สิทธิ์ทั้ง

สิบกว่าลำก็กางใบแล่นจากไป สร้างความเคียดแค้นแก่นางยิ่ง

มาตรว่ามีเรือของทัพเรือไล่กวดตาม แต่ในรัตติกาลที่ดำมืดเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าเพียงแสร้งขู่ขวัญเท่านั้น

หานป๋อเดินไปตามถนนฉินไหว มุ่งหน้าไปทางทะเลสาบม่อโฉว

มันไม่โทษว่าซวีเยี่ยเวี่ยจงใจทำร้ายจิตใจมัน

เรื่องของบุรุษสตรีความจริงไม่มีเหตุผลอันใด

ยากที่จะสรุปว่าใครผิดใครถูก

คุณหนูซวีไม่ชมชอบมัน ก็อับจนปัญญา

ความรักมิใช่สิ่งที่อ้อนวอนขอให้ผู้อื่นเจือจานให้

ตอนนี้มันเพียงคิดล้มไปในอ้อมอกของเจี่ยแจ (พี่สาว) ทั้งสามสมผสกับความรักอันลึกล้ำที่พวกนางมีต่อมัน

หากแม้นฉินเมิ่งเหยาอยู่ที่ข้างกายยิ่งประเสริฐ

ขอเพียงนางอยู่ด้วย มันก็พึงพอใจแล้ว ไม่ร้องขออันใดอีก

นางเซียนนี้ที่แท้ซ่อนตัวอยู่ที่ใด? ใช่บังเกิดความสนใจต่อยอดคนลึกลับที่มันพบพานในวันนี้หรือไม่ จากนั้นเห็นว่าตัวเองคิดมากเกินไปด้วยความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเหล่าขันทีเงา คงล่วงรู้การดำรงคงอยู่ของคนผู้นี้

อิทธิพลของนางยังสูงกว่าที่ตนเองคาดคิดไว้มากนัก

โดยไม่รู้สึกตัว หานป๋อเหยียบย่างขึ้นสะพานฉินไหว ความคิดคำนึงประหวัดนึกถึงล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินมาถึงนครหลวงแล้วชัดๆ เหตุใดยังไม่ติดต่อกับพวกมัน มันกำลังต้องการคำชี้แนะจากจอมยุทธ์ล่าง เพื่อรับมือกับสถานการณ์อันสับสนในนครหลวง

พอลงจากสะพาน ก็นึกถึงซวีเยี่ยเวี่ยอีก รู้สึกเจ็บปวดใจ

กลายเป็นความท้อแท้ทอดอาลัย

ไม่ว่าภูตบดีวาดหวังต่อตนเองถึงเพียงไหนดูท่าตนเองไม่มีวาสนาผูกพันกับคุณหนูผู้สูงศักดิ์ที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะตัวนางนี้ ยังคงเลิกราแต่เนิ่นๆ ประเสริฐกว่า

เรื่องราวในโลกมักไม่สมปรารถนา
ตัวเองสมควรสงบจิตสงบใจ อยู่ร่วมกับเจี่ยแจทั้งสาม
กระทั่งไป่ฟางหัวก็ไม่หมายปองแล้ว
นางให้ความรู้สึกที่จริงเท็จยากแยกแยะชนิดหนึ่ง
ท่านไม่สนใจนาง นางพานยั่วเย้าท่าน
หากคิดกระทบถูกนาง นางกลับปฏิเสธท่าน
อย่าว่าแต่ฟางเยี่ยหวี่กับหลีเซ่อเม่ยพอมาถึง ย่อมต้องเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกมัน หากลวงรู้ถึงพระเนตรพระกรรณฮองเต้ตนเองกับโจรท่องโดดเดี่ยวแม้สามารถสะบัดก้นจากไป แต่ความฝันคิดกลับเข้ารับราชการของขุนนางเฉินคงดับสูญสลาย หลังจากนี้ไม่เชื่อหมอดูใดๆ อีก

ไม่ ไม่อาจท้อแท้ใจถึงเพียงนี้

สมควรเชื้อเชิญล่างฟานหวินกับภูตบดีซวีเย่ออู๋ ประสานกับยอดฝีมือคฤหาสน์ภูตบดี รวมทั้งมันกับโจรท่องโดดเดี่ยว ชิงลงมือโค่นฟางเยี่ยหวี่และหลี่เซ่อเม่ยหรือไม่?

แต่แล้วครุ่นคิด หากสะดวกตายถึงเพียงนี้ ฟางเยี่ยหวี่คงไม่ได้รับขนานฉายาว่าปรมาจารย์มารน้อยแล้ว อย่าว่าแต่ยังมีธรรมาจารย์อาทิตย์กับเหนียนเหลียนตัน

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย พลันได้ยินเสียงร้องเรียก "ท่านทูต" หานป้อกวาดตามอง ที่แท้เป็นเยี่ยซู่ตงกับชายฉกรรจ์สิบกว่าคนควบม้ามาถึง

ทั้งหมดเปลี่ยนเป็นสวมชุดลำลอง แฝงกลิ่นอายชายยุทธจักรมากกว่าเจ้าหน้าที่บ้านเมือง

ทุกผู้คนกระโดดลงจากหลังม้า คารวะต่อหานป๋อ เยี่ยซู่ตงเดินเข้ามากล่าวอย่างสนิทสนมว่า

“เราเพิ่งมาจากทะเลสาบม่อโฉว คิดไม่ถึงจะพบกับท่านทูตบนท้องถนน”

หานป๋อนึกถึงการนัดหมายไปเที่ยวหอนางโลม แต่ตอนนี้ไหนเลยมีอารมณ์ไปหาความสุข จึงกล่าวอย่างเปิดอกว่า

“ข้าพเจ้าเพิ่งได้รับความกระทบกระเทือนใจเกี่ยวกับบุรุษสตรี ตอนนี้ไม่มีอารมณ์สนุกสนาน เพียงคิดกลับบ้านไปหาฮูหยินทั้งหลาย ดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินสักจอก น้ำใจของผู้บัญชาการเยี่ยขอรับด้วยใจแล้ว”

เรื่องที่หานป๋อทายคำปริศนาของซวีเยี่ยเวี่ยได้ ยามนี้กลายเป็นหัวข้อสนทนาในนครหลวง ช่วยยกระดับฐานะของหานป๋อ เยี่ยซู่ตงเห็นทูตพิเศษท่านนี้ไม่ปิดบังความลับเหลวต่อซวีเยี่ยเวี่ยแสดงว่ายึดถือตนเองเป็นสหาย สร้างความตื่นเต้นใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านทูตยิ่งไม่ต้องกลับทะเลสาบม่อโฉวแล้ว ฮูหยินทั้งสามของท่านกับหัวหน้าองครักษ์ล้วนไปยังตรอกเก่าตระกูลจั่ว ดูว่าจะตกแต่งบ้านตระกลจั่วอย่างไร เพื่อเปิดขายสราโดยเร็ว”

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

“ฝ่าบาททรงเมตตาต่อท่าน มีพระบัญชาถึงทุกหน่วยงานจัดหาวัสดุสิ่งของตกแต่งร้านสุรา ทั้งยังใช้ม้าเร็วส่งสารถึงเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเมืองอู่ชางเร่งจัดส่งน้ำแร่เซียนมา เรื่องนี้กลายเป็นตำนานเล่าขานไปแล้ว”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้ผู้คนในนครหลวง ล้วนตั้งหน้าตั้งตารอวันเปิดร้านสุรา ฟังว่าวิชาปรุงกลั่นสุราของฮูหยินท่าน ยังเหนือกว่าเจ้าสุราจั่วป๋อเอี๋ยน แม้แต่เรายังคิดลิ้มลองดู"

หานป๋อยกมือตบอก กล่าวว่า

"ผู้บัญชาเยี่ยมีน้ำใจสหายถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าจะจัดส่งให้แก่ท่านก่อนไหหนึ่ง อืมม์ อาจบางทีสุรามีไม่พอ ส่งให้แก่ท่านป้านหนึ่งเป็นอย่างไร?"

เยี่ยซู่ตงยินดียิ่ง รีบกล่าวขอบคุณ

ครั้นแล้วในผู้ติดตามยกม้าตัวหนึ่งให้หานป๋อขับขี่

หานป๋อพลันนึกถึงม้าสีเทา ตั้งใจว่าพรุ่งนี้เช้าจะขี่มันไปยังชานเมือง จึงไม่เสียทีที่ม้าคู่ขามาถึงนครหลวง

เยี่ยซู่ตงพลันกล่าวว่า

"จะอย่างไรยังเช้าอยู่ ท่านทูตมีความสนใจไปชมดูเซวียหมิงอี้ที่อาจเป็นเซวียหมิงอี้หรือไม่?"

เซวียหมิงอี้ ฉายาเทพบุตรสำอาง ได้ชื่อว่าเป็นโจรปล้นสวาทอันอื้อฉาว หานป๋อรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"อาจเป็นอันใด?"

เยี่ยซู่ตงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อคืนเกิดคดีปล้นสวาทร่วมสี่ราย คนลงมือคล้ายกับเซวียหมิงอี้ หนึ่งในจำนวนนั้นถูกล่างฟานหวินฆ่าตาย คนของสหพันธ์แปดสำนักเราก็ไม่นิ่งเฉย เร่งปฏิบัติการปราบหยก ตอนนี้กำลังสะกดรอยคนผู้หนึ่ง ท่านทูตมีความสนใจไปชมดูหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มีเรื่องเช่นนี้ ไปชมดูความสนุกสนานก็ดี"

เยี่ยซู่ตงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเห็นท่านทูตมีภารกิจวุ่นวาย ความจริงเข้าใจว่าต้องรออีกหลายวัน ค่อยเชิญท่านทูตไปยังสถานฝึกฝีมือของสำนักเรา คิดไม่ถึงว่าตอนนี้ไปได้แล้ว"

พลางหันหัวม้า ลดเลี้ยวเข้าตรอกขวางที่เงียบสงบสายหนึ่ง

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เป็นไร ผู้ต้องสงสัยนั้นอยู่ในสถานฝึกฝีมือของสำนักท่านหรือ?"

เยี่ยซู่ตงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านทูตเข้าใจผิดแล้ว หากผู้ต้องสงสัยนั้นอยู่ที่นั้น พวกเราคงจับตัวมันไว้แต่แรกแล้ว"

พลางยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ตอนนี้หญิงงามที่มีชื่อที่สุดในนครหลวงไม่มีใครเกินซวีเยี่ยเวี่ยเหลียนซิ่วซิ่ว เฉินกุ้ยเฟยและบุตรีของจวงเจี๋ยศิษย์พี่เรานามจวงชิงซวง แม่นางเยี่ยเวี่ยกับเฉินกุ้ยเฟยล้วนมิต้องให้พวกเรากังวลใจ คุณหนูซิ่วซิ่วเพิ่งถูกส่งเข้าวัง เตรียมตัวเข้าร่วมการแสดงในงานเฉลิมพระชนมพรรษาของฝ่าบาท มิหนำซ้ำล่างฟานหวินเคยลงมือพิทักษ์บุปผา เซวียหมิงอี้ทั้งตัวจริงและตัวปลอมไม่กล้าแตะต้องนางอีก ตอนนี้คงเหลือแต่ซวงเอ๋อที่ตกเป็นเป้าหมาย พวกเรายังพบว่ามีคนรุดมาสอดแนม กล่าวเช่นนี้ท่านทตเข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อผงกศีรษะติดต่อกัน

หัวใจของมันซึ่งถูกซวีเยี่ยเวี่ยทำร้ายไม่มีชิ้นดีเริ่มมีชีวิตชีวาอีกครา

จวงชิงซวงเป็นหญิงงามที่น่าประทับใจถึงเพียงไหน?

ชิฉางเจิงยืนอยู่ที่ท้ายเรือ ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา สองมือโอบกระปุกที่บรรจุอัฐิของสุ่ยโหยวจิง รับฟังฟงสิงเลี่ยบอกเล่าเรื่องราว

ทั้งหมด รวมทั้งทุกถ้อยคำก่อนตายของนางอย่างซึมเซา

มันปรารถนาใคร่สับร่างนางปีศาจเจินซู่สั้งให้แหลกเละ

ตี้หวี่สือยกมือโอบไหล่ของมัน กล่าวเบาๆ ว่า

"ร้องไห้สักครั้งเถอะ หาไม่จะเก็บกดจนกระทบกระเทือนถึงสุขภาพร่างกาย"

ชิฉางเจิงส่ายหน้าช้าๆ ยกมือปาดเช็ดน้ำตากล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วงข้าพเจ้า ตอนนี้เรื่องสำคัญที่สุดคือ หาตัวท่านอารองกับปางจู่ (ประมุขพรรค) ให้พบ ฉวยโอกาสที่ขวัญของทัพเรือหูเจี๋ยตกต่ำ ช่วงชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา หากได้รับความช่วยเหลือจากท่านพ่อบุญธรรม จะเพิ่มความมั่นใจกว่าเดิม"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าส่งคนออกตามหาพวกเขาตั้งแต่แรก สมควรติดต่อได้แล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"เพราะเพื่อโหยวจิง สิงเลี่ยเสี่ยงตายบุกเกาะมังกรพิโรธ หากเป็นไรไป ข้าพเจ้าจะไปพบหน้าพี่สะใภ้ทั้งสองอย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ ข้าพเจ้าความจริงคิดอาละวาดเพื่อระบายความแค้นในอก มิคาดสะเปะสะปะถูกเป้าหมาย ช่วยเหลือพวกท่านมาได้ แสดงว่าวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของโหยวจิงคอยคุ้มครองพวกเรา"

ชิฉางเจิงโอบกระชับกระปุกอัฐิแนบแน่นกว่าเดิม

ตี้หวี่สือพลันกล่าวว่า

"ถึงแล้ว"

กองเรือแล่นเข้าสู่คลองขุดซึ่งใช้แรงงานมนุษย์เชื่อมกับทะเลสาบ

ต้งถิงสายหนึ่ง สองฟากข้างปรากฏต้นไม้สูงเสียดฟ้า เป็นเครื่องกำบังอย่างดี

จากนั้นเบื้องหน้ากระจ่างจ้า ปรากฏเป็นหุบเขาน้ำแห่งหนึ่ง

เรือของสำนักอธรรมลี้ลับส่งสัญญาณโคมของพรรคมังกรพิโรธเพื่อมิให้คนของพรรคมังกรพิโรธเกิดการเข้าใจผิดขึ้น

เรือเร็วสองลำแล่นปรากดออกจากดงไม้แถบหนึ่ง

ชิฉางเจิงร้องบอกว่า

"ชิวเว่ย เป็นเราเหล่าชิกลับมาแล้ว ยังมีหวี่สือ"

เงาร่างสายหนึ่งพุ่งขวับขึ้นจากเรือเร็วมายังหัวเรือด้านนี้ มันเป็นคลื่นลูกหลังของพรรคมังกรพิโรธนามเหลียงชิวเว่ยเอง

เหลียงชิวเว่ยหลั่งน้ำตานองหน้า โถมเข้ามาสวมกอดชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือไว้

ตี้หวี่สือเยือกเย็นที่สุด ถามว่า

"ปางจู่กับท่านอารองเล่า?"

เหลียงชิวเว่ยร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"ยังไม่มีข่าวของพวกเขา แต่ท่านอาผังกับพี่น้องร่วมพันล้วนพลีชีวิตแล้ว"

ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือร้องคำ "ว่ากระไร?" ผังกว่อจือซึ่งเป็นร่นเดียวกับล่างฟานหวินและหลิงจ้านเทียน รวมทั้งพี่น้องร่วมพันกลับต่อสู้จนตัวตาย

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"ท่านอาผังเพื่อสกัดทหารติดตาม วกกลับไปพัวพันศัตรูไว้โชคร้ายเสียชีวิต เรือรบสามสิบลำมีเพียงแปดลำที่หนีรอดมาได้"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"หวี่สือมิใช่ถูกนางปีศาจเจินจับตัวไปหรอกหรือ? อ้อ ไม่ทราบ

สหายท่านนี้เป็นใคร?”

ตี้หวี่สือแนะนำฟงสิงเลี่ยกับเหลียงชิวเว่ยให้รู้จักกัน จากนั้นกล่าวว่า

“เรื่องสำคัญอันดับแรกในตอนนี้คือหาตัวท่านอารองกับปางจู่อื่นๆ ล้วนรอไว้ก่อน โอ พวกเขาไปยังที่ใด?”

หลิงจ้านเทียนประคองซ่างกวนอิงเดินไปตามทางภูเขา

ฝนห่าใหญ่เทกระหน่ำลงมา

ฟ้าแลบฟ้าร้องแปลบปลาบตลอดเวลา

ทั้งสองล้วนได้รับบาดเจ็บ บาดแผลภายนอกไม่เป็นอย่างไร แต่รับบอบช้ำภายในสาหัส ไม่อาจถูกความหนาวเย็นแทรกซึม

หลิงจ้านเทียนพลันกล่าวด้วยความยินดีว่า

“ที่เบื้องหน้ามีแสงไฟ คล้ายเป็นอารามนักพรต พวกเราไปขอพักอาศัย พรุ่งนี้ค่อยคิดอ่านหาทางติดต่อกับทั้งหมด”

ซ่างกวนอิงคึกคักอักโข กัดฟันฝ่าสายฝนติดตามหลิงจ้านเทียนเดินโซซัดโซเซไป

ภายใต้ฟ้าแลบแปลบปลาบ อารามนักพรตหลังหนึ่งปลูกสร้างอยู่กลางดงไม้อันเปลี่ยวร้าง

ทั้งสองมาถึงหน้าประตู ยกมือเคาะห่วงประตูเป็นเสียงดัง

ชั่วครู่ให้หลัง ภายในอารามบังเกิดสุ้มเสียงสตรีที่ไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า

“เป็นผู้ใด?”

ทั้งสองงงงันวูบหนึ่ง ที่แท้นี่เป็นอารามนักพรตหญิงหลังหนึ่ง

หลิงจ้านเทียนส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

“เป็นคนผ่านทาง หากมิใช่หลานเราป่วยหนัก ต้องไม่รบกวน

ซือฟู่* เพียงขอที่หลบฝนสักน้อยนิด พรุ่งนี้พอฟ้าสางจะออกเดินทางต่อ"

ซ่างกวนอิงก็กล่าวว่า

"ขอซือฟู่โปรดอำนวยความสะดวกด้วย"

กล่าวจบอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง

ประตูอารามพลันเปิดออก หญิงงามนางหนึ่งโถมออกมาโอบรั้งซ่างกวนอิงไว้ในอ้อมอก ร้องว่า

"ปางจู่ ท่านเป็นไรแล้ว?"

นางกลับเป็นอดีตฮูหยินประมุขพรรคนามเฉียนหงชิง

ซ่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนพอพบเห็นเฉียนหงชิง ล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

ก่อนการศึกที่เกาะมังกรพิโรธ ซ่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนก็ทราบข่าวดาบมือซ้ายฟงหานต่อสู้จนตัวตาย สร้างชื่อเจินซู่สั้งจนลือลั่น แต่ไม่ทราบว่าเฉียนหงชิงมีส่วนร่วมด้วย

ชิฉางเจิงเคยรับปากเฉียนหงชิงว่า จะไม่บอกเรื่องที่นางอยู่กินกับดาบมือซ้ายต่อซ่างกวนอิง ดังนั้นในจดหมายทุกฉบับไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องนี้

เฉียนหงชิงโอบกอดซ่างกวนอิง ยื่นมือสยายปกเสื้อของมันตรวจดริ้วรอยช้ำบวมบนหัวไหล่ กล่าวอย่างหดห่าว่า

"นี่คงเป็นฝีมือของท่านผู้หญิงเจินนั้น หากมิใช่พวกมัน ผู้ใดสามารถทำร้ายท่านต่อหน้าท่านหลิงได้?"

ซ่างกวนอิงนึกถึงเรื่องราวหนหลัง ถึงกับคิดตบหน้านางฉาดหนึ่ง แต่ใบหน้าอันเศร้าสลดของนางเปล่งประกายอันสูงส่งชนิดหนึ่ง

---

* คำซือฟู่ความจริงแปลว่าอาจารย์ แต่ในที่นี้เป็นคำเรียกเพศบรรพชิต

กลับไม่อาจด่าทอด้วยคำหยาบ เพียงกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"หากมิใช่เห็นท่านเดินออกจากอาราม ข้าพเจ้าคงชักกระบี่ฆ่าท่านตั้งแต่แรก ไสหัวไปเถอะ"

เฉียนหงชิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากท่านฆ่าเฉียนหงชิงจริงๆ นางจะสำนึกขอบคุณท่าน"

ซ่างกวนอิงสูดดมกลิ่นหอมจากเรือนร่างนาง จิตใจกลับเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย

เหตุใดไม่ผลักไสนางออกไป?

ตนเองเพิ่งแต่งงานไม่นาน ไฉนยังไม่อาจต้านทานเสน่ห์ความงามของนาง?

ตนเองมิใช่แค้นนางจับใจหรอกหรือ?

แต่ว่านางเปลี่ยนไปแล้ว ทั้งเปลี่ยนไปมากมาย เปลี่ยนเป็นสดใสชีดชา ไม่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมบังคับใดๆ

คล้ายต้นหญ้าเล็กๆ ที่พัดโบกตามธรรมชาติต้นหนึ่ง

ซ่างกวนอิงกล่าวด้วยความท้อแท้ว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าพ่ายแพ้โดยราบคาบ ไม่มีอารมณ์ถือสาท่านอีก คุณหนูเฉียนเชิญกลับไปเถอะ หวังว่าหลังจากนี้ท่านมีชีวิตอย่างสงบสุข"

พลางฝืนใจดิ้นหลุดจากอ้อมอกของนาง

หลิงจ้านเทียนวางมือลงบนหัวไหล่ซ่างกวนอิง ร้องคำ "ปางจู่ช้าก่อน" พลางมองดูเฉียนหงชิงซึ่งถูกฝนสาดซัดจนร่างเปียกชุ่มโชก เผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าอันงดงาม กล่าวว่า

"เมื่อครู่คุณหนูเฉียนไฉนมองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นการลงมือของเจินซู่สั่ง?"

เฉียนหงชิงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ฟงหานก็ตายในลักษณะนี้ เราไหนเลยไม่ทราบได้?"

หลิงจ้านเทียนกับซ่างกวนอิงสบตากันวูบหนึ่ง ค่อยทราบว่าดาบมือซ้ายฟงหานได้รับไหว้วานจากล่างฟานหวิน นำตัวเฉียนหงชิงออกจากเกาะมังกรพิโรธ หลังจากนั้นทั้งสองใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน

หลิงจ้านเทียนก็สูญเสียความกระตือรือร้น ไม่มีอารมณ์ร้อฟื้นหนบญชเกากอน กลาวว่า

"เสี่ยวอิง (อิงน้อย) เข้าไปเถอะ ท่านต้องเช็ดตัวให้แห้งพอกทายารักษาบาดเจ็บ เรื่องเหล่านี้หงชิงสามารถช่วยเหลือได้ ฟงหานใช้ความตายช่วยชีวิตฉางเจิง ไม่ว่าบุญคุณความแค้นใดล้วนหักลบกลบล้างกันไป"

ซ่างกวนอิงฝืนยิ้มออกมา สาวเท้าเข้าอารามนักพรตหญิงไป

หลังจากเดินทางชั่วหนึ่ง ผู้ติดตามของเยี่ยซู่ตงทยอยผละจากขบวน เข้าสู่ตรอกเล็กซอยน้อยสุดท้ายคงเหลือเยี่ยซู่ตงกับหานป๋อควบม้าเหยาะย่างอย่างช้าๆ

ยิ่งห่างไกลจากแม่น้ำฉินไหว รถราม้าต่างยิ่งลดน้อยลง แสงไฟก็มืดสลัวลง บนท้องถนนมีสภาพบางตาละห้อยหวน

เมื่อเหลียวหน้ามอง ท้องนภาด้านแม่น้ำฉินไหวสะท้อนแสงไฟสองฝั่งน้ำ ทำให้หานป๋อบังเกิดความรู้สึกหลุดพ้นจากฝูงชน ต้องนึกเสียใจที่ไม่ได้ไปชมดความครึกครื้นสนกสนานที่นั้น

พรุ่งนี้เถอะ ถึงอย่างไรต้องมีโอกาส ไหนเลยปล่อยเวลาสูญเปล่าเพราะซวีเยี่ยเวี่ย?

โอ คิดถึงนางอีกแล้ว

นางงดงามจริงๆ ทั้งเฉลียวฉลาดหลักแหลม

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

"ท่านทูต ตอนนี้ถนนสายนี้แม้มืดทึบทึม แต่ตอนกลางวัน

ไม่ทราบครึกครื้นเพียงไหน"

หานป๋อค่อยตื่นจากห้วงความคิดสำรวจดู เห็นโรงเตี๊ยม ร้านอาหาร เหลาสุราเรียงรายอยู่สองฟากข้าง สภาพของถนนเรียบง่าย สิ่งปลูกสร้างทำจากไม้ หลังคามุงกระเบื้องลึกตั้งแต่สามสี่คูหาจนถึงเจ็ดแปดคูหา หน้าร้านมีเพียงหนึ่งถึงสองคูหา คาดว่าผู้คนของร้านรวงล้วนพักอยู่ในบ้านที่ลึกเข้าไป

สุดถนนเป็นซุ้มประตูขนาดใหญ่ซุ้มหนึ่ง ประตูทำเป็นรูปโค้งสูงเท่ากับสองชั้นสามคูหา หลังประตูจุดโคมไฟสว่างไสว เป็นสถานที่อีกแบบหนึ่ง

เยี่ยซู่ตงยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นถนนซีหนิง สำนักเราตั้งชื่อสำนักตามถนน ซุ้มประตูนั้นเป็นปากทางเข้าสถานฝึกสอน ชาวยุทธจักรที่มาถึงนครหลวงต่างต้องแวะมาเยี่ยมเยือน

คำพูดตอนท้ายแฝงความถือดีอยู่บ้าง

หานป๋อเห็นมาถึงที่หมายแล้ว ผู้ติดตามของเยี่ยซู่ตงยังไม่มาถึงแม้สักคนเดียว อดถามมิได้ว่า

"บริวารของท่านไปที่ใดแล้ว?"

เยี่ยซู่ตงอธิบายว่า

"หากพวกเรายกกำลังเข้าสถานฝึกสอน อย่างนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ล่วงรู้จุดประสงค์ของพวกเรา รังแต่แหวกหญ้าให้งูตื่น มิสู้ใช้ให้พวกมันเฝ้าตำแหน่งสำคัญ พอได้รับสัญญาณก็ทำการสกัด ยังดีกว่าฮือกันมาเป็นกลุ่มก้อน"

ขณะสนทนา ทั้งสองเข้าซุ้มประตูไป

ศิษย์สำนักซีหนิงในชุดเขียวรัดกุม ปกเสื้อปักรูปมังกรขาวที่เฝ้าประตูหลายคน พากันน้อมคารวะต่อเยี่ยซู่ตง

หลังซุ้มประตูเป็นลานกว้างอันใหญ่โต จอดเต็มไปด้วยรถม้า หานป๋อชมดู จนกล่าวว่า

"ผู้คนรุดมามากมายถึงเพียงนี้ เซวียหมิงอี้ทั้งตัวจริงตัวปลอมคงถูกขู่ขวัญจนเตลิดเปิดหนีแล้ว"

ฝั่งตรงข้ามกับซุ้มประตู เป็นสิ่งปลูกสร้างอันใหญ่โต ประกอบด้วยสามช่วงตึกบ้านแปดองค์ ปากทางเข้าแขวนป้ายขวาง จารึกคำ "สถานฝึกสอนซีหนิง" มุมด้านล่างกลับลงพระนาม "ฮ่องเต้ต้าหมิง" พร้อมด้วยพระราชลัญจกรประจำพระองค์ หลังสถานฝึกสอนเป็นต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้า รวมเป็นภาพลักษณ์อันภูมิฐาน

หานป๋อครุ่นคิดขึ้น เหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) บอกว่าจูหยวนจางไม่เคยฝึกลายพู่กันมาก่อน หรือว่าพระราชหัตถเลขานี้เป็นผู้อื่นเขียนแทน?

ในสถานฝึกสอนแว่วเสียงระบายลมหายใจดังออกมา

เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

"ท่านทูตได้ยินหรือไม่ นี่เป็นช่วงเวลาฝึกฝีมือภาคค่ำ ศิษย์ทั้งหลายรวมตัวที่สถานฝึกสอน ฟังคำอธิบายฝึกปรือฝีมือ นี่เป็นกิจวัตรประจำวัน รับรองไม่สะกิดความสงสัยของผู้คน คิดฝึกฝีมือที่สถานฝึกสอนไม่ง่ายดาย ทุกปีจะมีการรับสมัคร หลังจากฝึกปรือสำเร็จเราจะคัดเลือกแทนฝ่าบาทรับตัวเข้าเป็นราชองครักษ์ ดังนั้นศิษย์ทั้งหลายนอกจากมีคุณสมบัติส่วนตัวแล้ว ประการสำคัญต้องมีชาติตระกูลที่ไม่ด่างพร้อย"

ยามนั้นมีศิษย์รุดมารับหน้า รับบังเหียนม้าไป ทั้งสองก็กระโดดลงจากหลังม้า เดินไปยังสถานฝึกสอน

เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

"หลังสถานฝึกสอนเป็นสวนหมื่นบุปผาอันเลื่องชื่อของนครหลวง

กินพื้นที่ร้อยมู่ (ไร่จีน) มีสระบัวใหญ่น้อยสามสิบแปดแห่ง ภูเขาจำลองหกสิบลูก ภายในสวนซ่อนศาลาหอเก๋ง สะพานน้อยธารน้ำไหล บรรยากาศรื่นรมย์ ชิงซวงพักอยู่ที่หอทานตะวันทางทิศเหนือของสวน รอบบริเวณเพาะปลูกดอกทานตะวันที่นางรักชอบ เหล่าบุรุษหนุ่มในนครหลวงตั้งชื่อหอน้อยของชิงซวง* ว่าบ้านทองคำซ่อนน้ำค้างแข็ง ยากนักที่พวกมันนึกออกได้ แต่ดอกทานตะวันสีเหลืองทอง ยามบานสะพรั่งคล้ายทองคำทั่วพื้นพสุธาจริงๆ"

หานป๋อรับฟังจนคันที่หัวใจ สลัดซวีเยี่ยเวี่ยไปจากสมอง เลียบเคียงถามว่า

"ตอนนี้พวกเราจะรุดไปคุ้มครองนางในที่ใด?"

เยี่ยซู่ตงลอบหัวร่อในใจ ปากกล่าวว่า

"ท่านทูตต้องการพบหลานหญิงชิงซวงง่ายดายยิ่ง ทุกคำคืนนางจะมาที่สถานฝึกสอน อย่าได้เห็นนางอายุยังเยาว์ กลับมีศักดิ์เป็นศิษย์พี่ของผู้คนมากหลาย"

ทั้งสองเดินผ่านประตูสถานฝึกสอนเข้าไป หานป๋อถึงกับงงงันวูบใหญ่

เส้นทางโรยกรวดสายหนึ่งเริ่มจากประตู ทอดถึงห้องโถงฝึกซ้อมฝีมืออันใหญ่โตโอฬาร สองฟากข้างทางจัดเรียงกระถางไม้ดัด แต่ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่มันคือ บนพื้นที่ว่างข้างทางคุกเข่าด้วยผู้คนสามสี่ร้อยคน เพ่งตามองห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือที่จุดไฟสว่างไสว ขณะที่พวกมันเดินผ่าน กลับไม่มีผู้ใดเหลียวมองมา

เยี่ยซู่ตงกล่าวเบาๆ ว่า

"เหล่านี้ล้วนเป็นศิษย์ที่คิดเข้าสำนัก ต้องคุกเข่าเป็นเวลาสิบวัน

---

* ซวงแปลว่าน้ำค้างแข็ง

แสดงออกถึงความจริงใจ จึงมีคุณสมบัติเข้ารับการคัดเลือก ด่านนี้ยากผ่านได้ เรียนหนังสือสอบไม่เข้า เมื่อคิดรับราชการ ย่อมต้องลำบากอยู่บ้าง"

พอถึงสุดทางโรยกรวด ทั้งสองเดินขึ้นบันไดของห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ ศิษย์ที่เฝ้าประตูสิบกว่าคนพากันแสดงความเคารพ

หานป่อเห็นว่าสำนักซีหนิงวางก้ามเขื่องโขแต่เมื่อมีจูหยวนจางทรงหนุนหลัง ย่อมต้องยกตนอยู่เหนือค่ายสำนักอื่น

พอขึ้นถึงบันไดขั้นบนสุด ห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือทั้งหลังก็ปรากฏแก่สายตา

ห้องโถงแบ่งเป็นสองช่วง บนพื้นปูด้วยเสื่อนั่งเต็มไปด้วยศิษย์ชะเง้อคอมองเข้าไปในห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ ซึ่งรองรับผู้คนได้หลายร้อยคน ส่วนพื้นที่ว่างใกล้กับประตู ปรากฏศิษย์สำนักซีหนิงสวมเสื้อผ้าขลิบริมสีเหลืองร้อยกว่าคน นั่งเป็นแปดแถว

ยามนี้ปรากฏศิษย์สำนักซีหนิงสองคน ถืออาวุธประลองฝีมือกัน

สองฟากข้างห้องโถงจัดตั้งเก้าอี้มีที่เท้าแขนพนักพิงข้างละยี่สิบตัว ล้วนนั่งเต็มไปด้วยผู้คน แสดงว่าเป็นคนมีศักดิ์มีศรีในสำนัก หลังเก้าอี้ที่มีคนนั่งยังยืนไว้ด้วยผู้คนหลายสิบคน จับจ้องมองดูการประลองของศิษย์ทั้งสอง

ด้านตรงข้ามกับประตูสร้างเวทียกพื้น จัดวางเก้าอี้เพียงยี่สิบตัว หลังเก้าอี้จัดตั้งฉากกั้นสิบหกบาน เชื่อมต่อเป็นภาพขุนเขาลำธารประกอบเข้าเป็นรูปโค้ง ยิ่งขับเน้นศักดิ์ฐานะของคนที่นั่งบนเวทียกพื้น

ยามนี้มีผู้คนสามคนนั่งประจำตำแหน่งสำคัญนี้ คนกึ่งกลางเป็นบัณฑิตกลางคน สายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าผู้หนึ่ง เมื่อพวกมันเดินเข้าประตู ก็ผงกศีรษะทักทาย เป็นความหมายให้เข้าไป ลักษณะท่าทางให้ความสนิทสนมแก่ผู้คน

ด้านขวามือของมันเป็นชายชราไว้เครายาวสีเงินผู้หนึ่ง ยกเท้าข้างหนึ่งเหยียบบนเก้าอี้ สายตาคมวาวประดุจเหยี่ยว จับจ้องมองดูศิษย์ที่ประลองฝีมือทั้งสอง ท่านั่งเช่นนี้ความจริงไม่สุภาพ แต่มันกลับนั่งอย่างเป็นธรรมชาติ

อีกคนหนึ่งเป็นบุรุษอายุเพียงสามสิบปี นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านซ้ายสุด หน้าตาหล่อเหลาคมคาย ทั้งที่อายุยังเยาว์ สามารถนั่งเคียงคู่กับผู้อาวุโสสำนักซีหนิง ไม่ต้องบอกก็ทราบว่ามีศักดิ์ฐานะไม่ธรรมดา

เยี่ยซู่ตงนำหานป๋อเดินผ่านช่องทางซึ่งศิษย์ช่วงนอกเว้นให้ ค่อยเดินไปยังพื้นที่ว่างหลังเก้าอี้ขวามือ อ้อมไปยังเวทีที่บัณฑิตกลางคนและพวกนั่งอยู่ ปากอธิบายว่า

“ผู้คนที่นั่งอยู่ในห้องโถงช่วงนอก ยกระดับสูงกว่าคนที่เบื้องนอก แต่หากคิดผ่านเข้ามาเป็นศิษย์ในห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ ต้องได้รับการผลักดันจากชนชั้นอาจารย์ของสำนักเรา”

หานป๋อครุ่นคิดว่า ในสำนักซีหนิงแบ่งลำดับชั้นถึงเพียงนี้ คงมีกฎเกณฑ์อันโสโครกมากมาย ไหนเลยมีกะใจรับฟังเรื่องเหล่านี้ กลับกวาดตามองหาจวงชิงซวง

สถานฝึกสอนแห่งนี้มีผู้คนเกือบหกร้อยคน ในจำนวนนี้มีสตรีไม่กี่สิบนาง ส่วนใหญ่มีองค์พยพที่หมดจด แต่ไม่ถึงกับมีหญิงงามสะคราญโฉมเช่นจวงชิงซวงอยู่ด้วย ต้องบังเกิดความผิดหวัง ติดตามเยี่ยซู่ตงเดินไปยังเวทียกพื้นเบื้องหน้า

บัณฑิตกลางคนนั้นยืดกายขึ้น กลับมีความสูงไล่เลี่ยกับหานป๋อและเยี่ยซู่ตง กอปรด้วยบุคลิกภาพของปรมาจารย์สำนักหนึ่ง

หานป๋อตาแหลมคม เหลือบเห็นมือของบัณฑิตกลางคนขาดนิ้วก้อยไป รีบตรงเข้าไปคารวะ กล่าวว่า

“ปักมุนจองแห่งโคกุเรียวน้อมพบเจ้าสำนักจวงเจี๋ย”

เจ้าสำนักซีหนิงฉายาเก้านิ้วกระจายหอมจวงเจี๋ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านปักเป็นยอดฝีมือสำนักเส้าหลิน นับเป็นคนกันเอง มิต้องเกรงใจไป"

ชายชราไว้เคราเงินยังไม่มองมาทางด้านนี้ กล่าวยกตนข่มท่านว่า

"ซู่ตง ท่านมิใช่เป็นเพื่อนพาท่านทูตไปเที่ยวซ่องนางโลมหรอกหรือ เหตุใดเที่ยวมาถึงที่นี้?"

หานป๋อหาละอายไม่ ตอบว่า

"ข้าพเจ้านับถือเลื่อมใสผู้เฒ่าซามานาน จึงปล่อยวางทุกเรื่องราวมาคำนับก่อน"

ชายชราไว้เคราเงินคือผู้เฒ่าซีหนิงซาเทียนฟังพลันตวาดสั่งศิษย์ทั้งสองหยุดมือ ศิษย์ทั้งสองก็รั้งอาวุธพุ่งถอยกลับไป ผู้เฒ่าซีหนิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"พวกเจ้าทั้งสองไสหัวกลับบ้านไปให้กับเรา ฝึกซ้อมสิบท่าเริ่มต้นของสำนักเราอีกสิบวัน ค่อยอนุญาตให้มายังสถานฝึกสอน"

ศิษย์ทั้งสองโขกศีรษะคำนับ จากนั้นล่าถอยไปอย่างลนลาน

ห้องโถงช่วงในและนอกล้วนเงียบสงบไร้สุ้มเสียง สายตาทุกคู่จ้องจับมายังหานป๋อบนเวทียกพื้น

ยามนั้นผู้เฒ่าซีหนิงค่อยเงยหน้าขึ้น ลูกตาสีฟ้าครามในเบ้าตาลึกกลวงทอประกายเจิดจ้า ชำเลืองมองหานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านทูตอยู่ที่โคกุเรียวก็ได้ยินชื่อของเราหรือ?"

หานป๋อเห็นท่าทางยกตนข่มท่านของคนผู้นี้ ก็นึกถึงโจรท่องโดดเดี่ยว จงใจกล่าวว่า

"ไฉนไม่ได้ยิน นครหลวงของโคกุเรียวเราก็มีสถานฝึกสอนเช่นนี้ ทุกเดือนจัดการชุมนุม พอเอ่ยถึงยุทธจักรภาคกลาง ก็เอ่ยอ้างถึงผู้เฒ่าซา"

ดวงตาผู้เฒ่าซีหนิงทอแววปลาบปลื้มยินดี แต่สีหน้ายังแสร้งเป็นไม่หวั่นไหว น้ำเสียงจะอย่างไรอ่อนลง กล่าวกับเยี่ยซู่ตงว่า

"ยังมิรีบเชิญท่านทูตนั่งลง รอสักครู่ขอให้ท่านทูตแสดงวิชาการต่อสู้ของแว่นแคว้นท่านสักครา"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ มันไหนเลยล่วงรู้วิชาการต่อสู้ของโคกุเรียว ขอเพียงผู้ที่มีความรอบรู้ทางด้านนี้สอบถามมัน มันก็จะแสดงความทุเรศออกมา ทั้งสะกิดความสงสัยของเยี่ยซู่ตงขึ้น

เจ้าสำนักซีหนิงเชื้อเชิญหานป๋อนั่งลงบนเก้าอี้ข้างกาย โดยมีเยี่ยซู่ตงกระหนาบอยู่อีกด้านหนึ่ง ถือว่าให้เกียรติแก่มันอย่างสูง

เสียงเคาะแผ่นหยกพลันดัง ศิษย์อีกคู่หนึ่งพากันถือกระบี่คู่ซ้อมมือกัน

หานป๋อเห็นทั้งสองมีฝีมือพื้นเพธรรมดา ทั้งไม่พบเห็นจวงชิงซวงสร้างความอัดอั้นใจ มองดูบุรุษหน้าตาคมคายที่มุมเวทีแวบหนึ่ง

คนผู้นี้นอกจากตอนที่มันก้าวขึ้นเวที ผงกศีรษะเป็นเชิงทักทายมันแล้ว ก็ขมวดคิ้วครุ่นคิด ไม่ได้สนใจผู้อื่น อดสะกิดความสงสัยอยากรู้มิได้

เยี่ยซู่ตงถวายการรับใช้ฮ่องเต้ตลอดมา ช่างสังเกตที่สุด จึงยื่นหน้ามากล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านทูตไม่ต้องประหลาดใจ เขาเป็นบุตรคนโตของเจ้าเอี้ยนอ๋องนามจูเกาจื้อ พวกเราเรียกขานเป็นเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง (เจ้าเอี้ยนอ๋องน้อย) เป็นคนเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ไม่ธรรมดา"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ที่แท้เป็นท่านอ๋องน้อย เหตุใดไม่แนะนำต่อข้าพเจ้า?"

เยี่ยซู่ตงกล่าวเบาๆ ว่า

"เสี่ยวเอี้ยนอ๋องสืบทอดลักษณะนิสัยของบิดา ไม่ชมชอบวาง

ก้ามว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ ยิ่งปล่อยตัวตามสบายยิ่งดี"

หานป๋อรู้สึกผ่อนคลาย ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านอ๋องน้อยชมชอบวิชาการต่อสู้ด้วย นับว่าหายากยิ่งนัก"

เยียซูตงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เขาชมชอบวิชาการต่อสู้ แต่วิชาแมวสามขาศิษย์เหล่านี้ไหนเลยอยู่ในสายตา การมายังที่นี้เพราะมีจุดประสงค์อื่นอีก"

หานป๋อขณะจะซักถาม เสี่ยวเอี้ยนอ๋องพลันมีท่าทีคึกคักอักโขผุดลุกขึ้นยืน

หานป๋อกวาดตามองตามสายตามันไปยังประตูข้าง พลอยอุทานดังอา น้ำลายแทบไหลย้อยออกมา

ยามนั้นล่างฟานหวิน นั่งบนราวลูกกรงหินของสะพานลั่วฮัวเพ่งตามองสายน้ำที่สะท้อนแสงโคมไฟสองฟากฝั่ง

ความคิดคำนึงของเขาย้อนกลับไปยังวันคืนอันบรรเจิดนั้นอีกครั้ง

เมื่อจี้ซีซีบอกว่าหากเขาสามารถคาดเดาเรื่องที่นางคิดถามทั้งสองประการออก นางจะยอมแต่งกับเขา ล่างฟานหวินต้องกล่าวอย่างงุนงงว่า

"อย่างนั้นคุณหนูไยมิใช่ต้องแต่งกับข้าพเจ้าแน่นอน ไม่เช่นนั้นไหนเลยตั้งเงื่อนไขที่ง่ายดายเช่นนี้ต่อข้าพเจ้า?"

จี้ซีซีกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หากเป็นผู้อื่นวางท่าเขื่องโขเช่นท่าน คงต้องกระตุ้นปฏิกิริยาของซีซีขึ้น แต่ล่างฟานหวินท่านกลับมีบุคลิกลักษณะอันน่านิยม ไม่ยึดติดกับวัตถุใด รีบบอกเถอะ"

จากนั้นยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ต่อให้ตอบผิด ซีซีอาจจะผ่อนผัน ยอมแต่งกับท่าน โอ ข้าพเจ้าไหนเลยยอมพลาดโอกาสปล่อยวางทุกสิ่ง หนีไปให้ไกลแสนไกลเช่นนี้?"

ล่างฟานหวินทรุดนั่งลงอย่างผ่าเผย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำถามของคุณหนูคงไม่พ้นจากคำถามที่ว่า 'คนผู้นี้เป็นใคร?' และ 'มันคิดอะไร?' ใช่หรือไม่?"

จี้ซีซีตอนแรกขมวดคิ้ว จากนั้นหัวร่อคิกออกมา เดินมานั่งลงบนตักของเขา กล่าวอย่างกึ่งปีติกึ่งยินดีว่า

"ท่านใช้เล่ห์เอาเปรียบ"

การตำหนิของนางหาใช่ไร้เหตุผลไม่

ที่นางต้องการให้ล่างฟานหวินคาดเดา เป็นข้อปลีกย่อยที่นางครุ่นคิด ยกตัวอย่างเช่นเหตุใดนางบังเกิดความสนใจต่อเขา หรือสาเหตุที่เชิญเขาขึ้นเรือ

แต่ข้อสันนิษฐานของล่างฟานหวินทั้งสองข้อกว้างขวางจนครอบคลุมทุกสิ่ง สร้างความนิยมเลื่อมใสแก่จี้ซีซียิ่ง แต่พานอดนั่งลงบนตักของเขา กระเง้ากระงอดออกมามิได้ แสดงว่านี่เป็นความรักแรกพบบังเกิดจิตปฏิพัทธ์

ล่างฟานหวินยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นแช่มช้อยของนาง สูดดมกลิ่นหอมจากเรือนผมของนาง สัมผัสกับความรู้สึกอ่อนวาบหวามของช่วงขาตะโพกเสียดสีกัน ปากกล่าวว่า

"เราล่างฟานหวินไม่เคยใช้เล่ห์อุบายเอารัดเอาเปรียบมาก่อน ครั้งนี้กลับละเมิดกฎครั้งหนึ่ง ล้วนได้รับการประทานจากคุณหนู"

จี้ซีซียื่นหน้ามาจุมพิตเขาคราหนึ่ง ออดอ้อนว่า

"อย่างนั้นซีซีไยมิใช่มีบาปหนาสาหัส เป็นเหตุให้ท่านกระทำผิดขึ้นมา?"

ล่างฟานหวินรั้งดึงมือเล็กน้อย จี้ซีซีก็อุทานเสียงเจื้อยแจ้วล้มตัวไปในอ้อมอกของเขา

ล่างฟานหวินโอบร่างอบอุ่นหอมกรุ่นเต็มอก ปากเอื้อนเอ่ยว่า

“สนธยาลาลับมิหวนคืนกลับ บุปผาร่วงเลือนหายสะท้อนใจนางแอ่นคล้ายคุ้นเคยกลับมาใหม่* คุณหนูเห็นเราผู้แซ่ล่างเฝ้าดูบุปผาร่วงสะกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น ข้าพเจ้ากล่าวผิดไปหรือไม่?”

จี้ซีซียกมือโอบรอบคอของเขาด้วยความยินดี ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“ล่างฟานหวินสมเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ไม่ยอมเอาชนะโดยไร้เกียรติ ซีซีไหนเลยไม่ลุ่มหลงต่อท่านได้ แต่ว่าท่านประเมินตัวเองต่ำเกินไปแล้ว เพียงดูจากบุคลิกท่วงท่าที่ท่านยืนบนสะพาน ซีซีก็ไม่อาจห้ามใจได้บังเกิดความคิดใคร่ทราบว่าท่านเป็นใคร”

จากนั้นยิ้มออกมา กล่าวว่า

“คำถามทั้งสองข้อถือว่าท่านสอบผ่าน ดีหรือไม่?”

ล่างฟานหวินใจสั่นสะท้าน โอบกอดนางเอาไว้ จุมพิตริมฝีปากนาง ใบหน้าจี้ซีซีเป็นประกาย ถอนดึงริมฝีปากจากมา กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

“ตอนนั้นซีซีครุ่นคิด ในโลกกลับมีบุคคลเช่นนี้ ซีซีไหนเลยยอมปล่อยให้ผ่านไป ดังนั้นได้แต่ลดตัวลง บากหน้าเชื้อเชิญฟานหวินขึ้นเรือ คิดไม่ถึงความคิดชั่วแล่น กลับกำหนดอนาคตชั่วชีวิต นี่มิใช่บุพเพสันนิวาสเป็นอะไร?”

ล่างฟานหวินสำรวจดูยอดหญิงที่สองข้างแก้มแดงซ่าน กล่าวว่า

“ได้รับการเหลือบแลจากคุณหนู เป็นวาสนาของล่างฟานหวิน

---

* จากวรรคทองในลำนำชื่อหวนซีชาของเอียนสู สมัยราชวงศ์ซ้อง

นัก มิหนำซ้ำเราผู้แซ่ล่างไม่แน่ใจว่าคาดเดาความในใจคุณหนูได้หรือไม่ คุณหนูยังยอมผ่อนปรนให้ เราผู้แซ่ล่างถึงกับคิดร้องไห้ออกมาเพื่อแสดงความตื้นตันใจ"

จี้ซีซีหน้าแดงเข้มกว่าเดิม กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ซีซีมิใช่บอกว่าไม่อาจหักห้ามใจหรอกหรือ ยังต้องการให้บอกกล่าวอย่างชัดเจน ใช่ต้องการให้ผู้อื่นควักหัวใจออกมาให้ท่านดูหรือไม่?"

พลางก้มศีรษะหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ผู้อื่นตั้งใจแต่แรกว่า ไม่ว่าท่านสันนิษฐานห่างไกลเพียงไหน จะบอกว่าท่านคาดเดาถูกต้อง เพื่อที่จะแต่งกับท่าน ผู้ใดคาดคิดท่านผู้นี้รู้จักใช้เล่ห์เอาเปรียบ ผู้อื่นกลับกังวลสูญเปล่าแล้ว"

กล่าวจบค้อนมีนวงหนึ่ง

ล่างฟานหวินโอบกอดหญิงงามไว้ ในใจบังเกิดความรักอย่างเต็มเปี่ยม ตนเองนับว่าพบพานหญิงงามที่ฉลาดหลักแหลมแล้ว

จี้ซีซีกล่าวเบาๆ ว่า

"พวกเราไปจากนครหลวงทั้งยามราตรี ไม่เช่นนั้นจะเกิดปัญหายุ่งยากใหญ่หลวง"

ศิษย์สำนักซีหนิงในชุดชลิบริมสีแดง ดูท่ามีศักดิ์ฐานะอยู่บ้างสี่คน ห้อมล้อมหญิงงามที่อ้อนแอ้นแช่มช้อย ผมเผ้าถักเป็นเปียยาวเส้นหนึ่งเดินเข้าห้องโถง โดยเลียบทางเดินติดผนัง ตรงมายังเวทียกพื้นแห่งนี้

ยามนี้หานป๋อค่อยทราบว่า เยี่ยซู่ตงใช้คำเปรียบเปรย "บ้านทองคำซ่อนน้ำค้างแข็ง" ได้อย่างเหมาะเจาะนัก

จวงชิงซวงกับซวีเยี่ยเวี่ยเป็นหญิงงามที่มีบุคลิกลักษณะแตกต่างกัน

หากบอกว่าซวีเยี่ยเวี่ยเป็นจันทร์ราตรีที่สาดส่องผู้คน อย่างนั้นจวงชิงซวงเฉกเช่นหิมะน้ำแข็งบนยอดบรรพตในป่าลึก ทำให้ผู้คนยากจะใกล้ชิดได้

นางมิใช่จงใจวางท่า มิหนำซ้ำความงามของนางคล้ายหิมะน้ำแข็ง ชวนให้ผู้คนตาลายละลาน ได้แต่แหงนคอมองดูแต่ไกล

ผิวพรรณของนางขาวผ่องยองใย บุคลิกลักษณะเหนือธรรมดามาตรว่าอยู่ท่ามกลางเหล่าบุรุษ แต่ว่านางกอปรด้วยสง่าราศีที่โดดเด่นชนิดหนึ่ง นี่ไม่เพียงเพราะนางมีสีหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง หากแต่นางมีส่วนสัดรูปร่างที่ควรแก่การถือดี

หากเปรียบกับซวีเยี่ยเวี่ย นางมีลักษณะอีกแบบหนึ่ง หาได้เป็นรองไม่

นึกถึงตอนนี้ หานป๋อปรารถนาใคร่ต่อยตัวเองสักสองหมัด

เหตุใดคืนนี้หลังจากแยกจากซวีเยี่ยเวี่ย ยังคิดถึงนางมิรู้ลืม?

ตนเองเป็นผู้รับช่วงพันธุมาร เป็นลูกผู้ชายชาตรี ไหนเลยถูกหญิงงามที่ไร้น้ำใจนางนี้ยึดครองควบคุมจิตใจได้?

ยามนี้จวงชิงซวงเดินถึงเชิงบันไดด้านขวา เหล่าศิษย์สำนักซีหนิงพากันชะงักเท้า คงมีแต่จวงชิงซวงเดินขึ้นบันไดคนเดียว

เสี่ยวเอี้ยนอ๋องตรงเข้ามารับหน้า ฝีเท้านับว่าเข้มแข็งองอาจไม่น้อย

จวงชิงซวงพอเห็นเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง ตาคู่งามก็ทอประกายพิสดาร ย่อกายคารวะ ก้มศีรษะต่ำลง

หานป๋อคล้ายถูกค้อนใหญ่กระแทกใส่ทรวงอก ดูท่าตนเองมาสายก้าวหนึ่ง หญิงงามที่เย็นชาปานน้ำแข็งนางนี้ผูกพันสายใยรักต่อเสี่ยวเอี้ยนอ๋องผู้นี้ ตนเองไม่มีความหวังอีกแล้ว

เสี่ยวเอี้ยนอ๋องเดินถึงข้างกายจวงชิงซวง กล่าวเบาๆ อยู่หลาย

คำ จากนั้นชักชวนกันไปยังเก้าอี้ทางขวาสุดสองตัวทรุดนั่งลง

นางกระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองมองหานป๋อ ทำให้หานป๋อรู้สึกเป็นรสชาติสุดทนทาน

ที่น่าประหลาดคือเจ้าสำนักซีหนิงกับเยี่ยซู่ตงก็คล้ายมองไม่เห็นไม่ได้แนะนำอาคันตุกะเช่นมันต่อจวงชิงซวง

หลังจากชวีเยี่ยเวี่ย นี่เป็นครั้งที่สองที่หานป๋อรู้สึกเสียหน้าจึงกล่าวเบาๆ กับเยี่ยซู่ตงทางซ้ายมือว่า

"ท่านผู้บัญชาการ ดูท่าคืนนี้มิต้องให้ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เป็นที่ขัดตาข้าพเจ้ายังคงกลับบ้านไปนอนพักผ่อนดีกว่า"

เยี่ยซู่ตงยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวกับเจ้าสำนักซีหนิงว่า

"ศิษย์พี่ ท่านทูตคิดไปแล้ว"

เจ้าสำนักซีหนิงได้ยินคำโต้ตอบของทั้งสองแต่แรก ดังนั้นยิ้มพลางผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ท่านทูตเป็นแขกจากต่างแดนไกล หากเราไม่แสดงน้ำใจผู้เหย้าก็ปล่อยให้ท่านจากไป ออกจะเสียมารยาท มา ไปดื่มน้ำชาที่เรือนด้านหลังโอภาปราศรัยกันสักครา"

ผู้เฒ่าซีหนิงก็มีความรู้สึกที่ดีต่อหานป๋อที่ช่างประจบสอพลอกล่าวเสริมว่า

"ศิษย์น้องไปเป็นเพื่อนท่านทูตเถอะ ที่นี้ปล่อยให้เราดูแลเอง"

จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านทูตอย่าเพิ่งรีบร้อนจากไป เรายังไม่ได้แลกเปลี่ยนวิชาการต่อสู้กับท่านทูต"

หานป๋อพอฟังยิ่งคิดหลบลี้หนีหน้า ปากกลับกล่าวอย่างจริงจังว่า

"น้ำใจของทุกท่าน ข้าพเจ้าขอรับด้วยใจแล้ว ถึงอย่างไรข้าพเจ้าต้องอยู่ที่นครหลวงหลายเดือน หรือนานนับปี ไหนเลยไม่มี

โอกาสแลกเปลี่ยนวิชาความรู้กัน เพียงแต่ข้าพเจ้าเป็นห่วงเหล่าภรรยาไม่ทราบว่าข้าพเจ้าไปยังที่ใด..."

เยี่ยซู่ตงสอดคำขึ้น

"ท่านทูตวางใจ เราส่งคนไปแจ้งต่อท่านหัวหน้าองครักษ์และเหล่าฮูหยินของท่านตั้งแต่แรกว่าท่านมายังที่นี้แล้ว"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ ลอบคร่ำครวญในใจ

คราครั้งนี้คิดขโมยความรักจวงชิงซวงไม่สำเร็จ ยังต้องขาดทุนข้าวไปกำมือ

ยามนั้นศิษย์ที่ชุมนุมอยู่ในห้องโถงช่วงในเดินออกมาสิบหกคู่จับคู่เป็นแปดคู่ซ้อมมือกันแว่วเสียงอาวุธปะทะดังเครั้งคร้างไม่ขาดหู

เจ้าสำนักซีหนิงคล้องแขนหานป๋ออย่างสนิทสนม เดินไปกล่าวกับเสี่ยวเอี้ยนอ๋องและจวงชิงซวงว่า

"ขอเชิญเสี่ยวเอี้ยนอ๋องไปยังเรือนชั้นในชิงซวงก็มาด้วย"

พลางชักชวนเยี่ยซู่ตง นำหานป๋ออ้อมไปหลังฉากกั้น ออกทางประตูหลัง ผ่านระเบียงยาว เดินไปยังเรือนชั้นในที่กว้างขวาง

คนทั้งสามนั่งลงบนโต๊ะกลมกลางเรือนชั้นใน เสี่ยวเอี้ยนอ๋องกับจวงชิงซวงก็ติดตามมาถึง หลังจากแนะนำตามธรรมเนียม ล้วนนั่งล้อมโต๊ะเอาไว้ จากนั้นมีศิษย์ยกน้ำชามา

จิตใจของเสี่ยวเอี้ยนอ๋องจดจ่ออยู่ที่จวงชิงซวง เพียงทักทายหานป๋อคำหนึ่ง จากนั้นจ้องมองจวงชิงซวงอย่างยิ้มแย้ม คล้ายกับว่าในโลกนี้มีแต่นางคนเดียว

จวงชิงซวงหลังจากย่อกายคารวะหานป๋อ มองดูมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง ก็ทรุดนั่งลงอย่างไม่ยินยอม

หานป๋อมีชาติตระกูลต้อยต่ำ ความจริงไม่อาจทนทานรับสภาพเช่นนี้ เพียงแต่มันมีนิสัยไม่อีนังขังขอบ พอตกลงใจว่าจะไม่ติดพันนาง

ก็กล่าวกับเยี่ยซู่ตงว่า

"ท่านผู้บัญชาการอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าไม่ยอมสงบนิ่ง ข้าพเจ้าคิดไปท่องเที่ยวแม่น้ำฉินไหว ดูว่าจะพบพานคนรู้จักหรือไม่?"

จวงชิงซวงไม่เคยได้ยินมาก่อนว่า มีบุรุษกล้ากล่าวต่อหน้านางว่าจะไปเที่ยวเรือสำราญหอนางโลม รู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง จึงมองมาที่มัน

หานป๋อจงใจไม่มองดูนาง ผนึกเคล็ดวิชาในสิบท่าไร้คำนึงนาม หยุดค้านึง คนก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมสำรวม ราวกับบรรพชิตเหนือโลก

เจ้าสำนักซีหนิง เยี่ยซู่ตง และเสี่ยวเอี้ยนอ๋องล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ พากันบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น สายตาทั้งสามคู่จ้องจับบนร่างมันเป็นจุดเดียว

หานป๋อบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงการจากไปของฉินเมิ่งเหยา บังเกิดความหดหู่ใจ แววตาเปลี่ยนเป็นหม่นหมองลึกล้ำ จากนั้นยกมือตบหน้าผากตัวเอง กล่าวว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้าลืมไปว่าท่านผู้บัญชาการมีภารกิจติดตัว ยังคงให้ข้าพเจ้าไปหาความสำราญคนเดียวดีกว่า"

เยี่ยซู่ตงผ่านพบผู้คนนับพันนับหมื่น นี่เป็นครั้งแรกที่พบว่ามีคนสามารถเปลี่ยนสีหน้าแววตาในชั่วพริบตา ต้องมองดูหานป๋อราวกับเพิ่งรู้จักเป็นครั้งแรก กล่าวว่า

"ท่านทูตอย่าได้เกรงใจ ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ต้อนรับขับสู้ท่าน ต่อให้ฝ่าบาทไม่มีรับสั่ง ท่านทูตเป็นอาคันตุกะของต้าหมิงเรา เราไหนเลยไม่แสดงน้ำใจผู้เหย้าอย่างเต็มที่ หลังจากดื่มน้ำชาถ้วยนี้ พวกเราจะออกเดินทาง ให้ท่านทูตชมดูทิวทัศน์ราตรีของแม่น้ำฉินไหวให้เต็มตา"

เจ้าสำนักซีหนิงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านทูตเจ้าสำราญนัก แม้แต่เราพลอยหวั่นไหวใจ ไม่ทราบให้เราติดตามพวกท่านไปชมดูความครึกครื้นได้หรือไม่?"

หานป๋อกับเยี่ยซู่ตงหันไปมองหน้ากัน เห็นว่าหากเพิ่มเจ้าสำนักซีหนิงอีกคนหนึ่ง ไหนเลยปล่อยตัวอย่างเต็มที่ได้

เจ้าสำนักซีหนิงมองดูสีหน้าคนทั้งสอง ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า

"วางใจเถอะ เรามิใช่เพิ่งไปยังสถานที่เช่นนั้นเป็นครั้งแรก"

จากนั้นหันไปกล่าวกับจวงชิงซวงว่า

"ชิงซวงเจ้าก็ติดตามบิดามา หากไม่เห็นเจ้าอยู่ข้างกาย บิดาคงเป็นห่วงแทบตาย"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล เจ้าสำนักซีหนิงมิใช่คิดเที่ยวซ่องนางโลม เพียงคิดเปิดโอกาสให้กับเทพบตรสำอางเซวียหมิงอี้ที่จ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้างให้ลงมือ

จวงชิงซวงเพียงเป็นเหยื่อเท่านั้น

จนบัดนี้หานป๋อค่อยรับรู้ความคิดอ่านอันลึกซึ้ง และฝีมือที่ร้ายกาจของผู้นำสำนักซีหนิงผู้นี้

จวงชิงซวงงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านพ่อ พวกท่านไปเถอะ ชิงซวง..."

เสี่ยวเอ้ยนอ๋องยกมือตบอก กล่าวว่า

"คืนนี้เกาจื้อมายังที่นี้ เพื่ออาสาเป็นองครักษ์ของแม่นางจวง ท่านเจ้าสำนักไปเป็นเพื่อนท่านทูตอย่างวางใจเถอะ"

หานป๋อดื่มน้ำชาจนหมดถ้วย ผุดลุกขึ้นยืนเปลี่ยนเป็นเหี้ยมหาญองอาจ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเจ้าสำนักกับท่านผู้บัญชาการล้วนไม่ต้องเสียเวลาเป็นเพื่อนข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ายังจะแวะไปยังตรอกเก่าตระกูลจั่ว อ้อ

วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าคงไม่ต้องเข้าเฝ้าช่วงเช้ากระมัง?"

เยี่ยซู่ตงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องเข้าเฝ้าช่วงเช้า แต่หลังการประชุมช่วงเช้า ฝ่าบาทรับสั่งให้ท่านทูตเข้าเฝ้า"

หานป๋อหวนนึกถึงต้องเข้าเฝ้าฮ่องเต้เจ้าชีวิตก็ปวดเศียรเวียนเกล้า กระแทกนั่งลง ชูถ้วยเปล่าขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดดื่มสุราสักสามถ้วยค่อยออกเดินทาง"

มันได้รับความกระทบกระเทือนสองครั้งสองคราบังเกิดความทอดอาลัยตายอยาก ไม่คิดปลอมตัวเป็นทูตอีกต่อไป แสดงออกซึ่งน้ำใสใจจริงออกมา

เจ้าสำนักซีหนิงปรบมือเรียกศิษย์เข้ามา สั่งให้นำสุราเลิศรสมา กล่าวว่า

"ทั้งหมดดื่มเป็นเพื่อนท่านทูตเถอะ ใต้สายตามืนเมา แม่น้ำฉินไหวมิใช่งดงามยิ่งกว่าหรือ?"

เสี่ยวเอี้ยนอ๋องงงงันวูบหนึ่ง คิดไม่ถึงเจ้าสำนักซีหนิงไม่ให้เกียรติแก่มัน มันกับเจ้าเอี้ยนอ๋องผู้เป็นบิดามาถึงนครหลวงไม่ถึงสิบวัน เมื่อสองวันก่อนพบพานจวงชิงซวงที่วัดชิงเหลียงถึงกับตะลึงลานต่อความงามของนาง หลังจากใช้ดนสืบสาวความเป็นมาของนาง ก็บากหน้ามาติดพันนาง ด้วยศักดิ์ฐานะอันสูงส่งของมัน ที่แล้วมาเรียกลมเรียกฝนได้ไหนเลยคาดคิดว่าเจ้าสำนักซีหนิงจะทอดทิ้งชาเย็นต่อมันถึงเพียงนี้

แต่เสี่ยวเอี้ยนอ๋องแม้ไม่พอใจ ยังไม่กล้าแสดงออกมา อย่าว่าแต่เจ้าสำนักซีหนิงเป็นบิดาของนางในดวงใจ เพียงศักดิ์ฐานะของผู้นำสำนักซีหนิงมันก็ไม่กล้าล่วงเกิน

หานป๋อฉุกใจคิด เห็นว่าเจ้าสำนักซีหนิงยืมมือมัน บีบบังคับให้เสี่ยวเอี้ยนอ๋องถอนตัวล่าถอย จากนั้นใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่าเจ้าสำนัก

ซีหนิงได้รับข่าวจากเยี่ยซู่ตง ลดความสำคัญของเจ้าเอี้ยนอ๋องลง ดังนั้นไม่ต้องการให้บุตรชายเจ้าเอี้ยนอ๋องใกล้ชิดกับบุตรีตัวเอง

นึกถึงตอนนี้ หานป๋อบังเกิดความเห็นใจ ยิ้มพลางกล่าวกับเสี่ยวเอี้ยนอ๋องว่า

"มา คืนนี้พวกเราไม่เมามายไม่คืนกลับ"

จวงชิงชวงค้อนมันอย่างเย็นชาวงหนึ่ง กล่าวว่า

"คืนนี้ชิงชวงไม่มีอารมณ์ดื่มสุรา"

เยี่ยซู่ตงทราบว่าหลานศิษย์นางนี้ ถือดีในตัวเอง ปรกติไม่ต้องการโต้ตอบกับบุรุษหนุ่มอายุเยาว์ ยิ่งไม่ฉีกหน้าแขกเหรื่อต่อหน้าบิดาตัวเอง ดังนั้นลอบประหลาดใจ ไม่ทราบเรื่องอันใดทำให้นางสูญเสียความสามารถในการควบคุมตัวเอง

หานป๋อเลิกล้มความคิดพัวพันนาง บวกกับบังเกิดความเห็นใจต่อเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง จึงกล่าวกับเจ้าสำนักซีหนิงว่า

"ท่านเจ้าสำนัก รายการท่องราตรีของพวกเราเลื่อนเป็นวันอื่นเถอะ"

ยามนั้นสุรายกมาถึง ศิษย์สำนักซีหนิงเปลี่ยนถ้วยใบใหม่ให้กับทุกคน รินสุราลงไป ค่อยล่าถอยออกนอกเรือน

เจ้าสำนักซีหนิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"สรานี้ย่อมไม่อาจเทียบเปรียบกับสราธารน้ำใสไหลรินของฮหยินท่านทูต แต่ยังถือเป็นน้ำอมฤตที่พอดื่มได้ พวกเราดื่ม"

หานป๋อครุ่นคิดว่าทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในนครหลวงคงไม่อาจรอดพ้นจากหูตาผู้นำสำนักซีหนิงที่เปลือกนอกปล่อยตัวตามสบายผู้นี้ ยามนั้นรีบยกถ้วยสุราขึ้นดื่มลงไป

เยี่ยซู่ตงกับเสี่ยวเอี้ยนอ๋องก็ดื่มสุราพร้อมกัน

มีแต่จวงชิงชวงนิ่งเฉยเย็นชา ไม่ยกถ้วยสุราขึ้น

ดวงตาเจ้าสำนักซีหนิงทอแววไม่พอใจ มันพอทราบจากเยี่ยซู่ตงว่า ฮ่องเต้ทรงระแวงสงสัยว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องคิดก่อกบฏ ก็ตักเตือนบุตรีอย่าได้ไปมาหาสู่กับเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง มิคาดบุตรีกลับสนิทสนมกับเสี่ยวเอี้ยนอ๋องกว่าเดิม ดังนั้นมันจึงดำเนินการเคลื่อนไหว คิดบีบบังคับเสี่ยวเอี้ยนอ๋องถอนตัวจากไป ยามนั้นยิ้มพลางกล่าวกับจวงชิงซวงว่า

"ซวงเอ๋อ คืนนี้ไฉนจิตใจไม่อยู่กับตัว ท่านทูตกับอาจารย์อาเจ้าพอฟังว่าเราชักชวนเจ้าออกไปท่องเที่ยว ก็คาดเดาออกว่าเป็นหลุมพรางล่อลวงเซวียหมิงอี้มา เพื่อขจัดเภทภัยแก่ชนชาวโลก เจ้ามิใช่ชิงชังโจรปล้นสวาทที่สุดหรือ?"

เสี่ยวเอี้ยนอ๋องบังเกิดความกระอักกระอ่วน คำพูดของเจ้าสำนักซีหนิงนี้แท้จริงกล่าวกระทบกระเทียบ เปรียบเปรยว่ามันสู้ท่านทูตโคกุเรียวกับเยี่ยซ่งไม่ได้

จวงชิงซวงงงงันวูบหนึ่ง นางจิตใจไม่อยู่กับตัวเอง แต่มิใช่เพราะเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง

ถึงแม้ว่านางมีความรู้สึกที่ดีต่อเสี่ยวเอี้ยนอ๋องอยู่บ้าง แต่คืนนี้ที่แสดงท่าทีอันสนิทสนมเพราะไม่พอใจที่บิดาหันหางเสือตามลม แน่นอนนางทราบว่าหากเจ้าเอี้ยนอ๋องก่อการกบฏ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องประสบภัยลาม แต่ว่าในใจนางยังบังเกิดความคับข้องใจ ค่อยแสดงออกอย่างผิดวิสัย

นางยังจงใจไม่แยแสเหลือบแลหานป๋อ

หาคาดไม่ว่าคนผู้นี้ร้อยเปลี่ยนพันแปลง ทุกกิริยาท่าทางทุกถ้อยร้อยวาจาล้วนมีมนต์เสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก สร้างความว้าวุ่นใจแก่นาง ค่อยเกิดความชะล่าใจ ไม่เช่นนั้นด้วยความเฉลียวฉลาดของนาง ไหนเลยไม่ล่วงรู้เจตนาของบิดา

ยามนี้ความรู้สึกที่ดีที่นางมีต่อเสี่ยวเอี้ยนอ๋องค่อยลดลง เห็นว่า

คนผู้นี้ลุ่มหลงงมงายต่อนาง ยังไม่สง่าผ่าเผยเท่ากับทูตพิเศษผู้นี้

ในใจนางบังเกิดความรู้สึกแปลกใหม่เร้าใจเผยอยิ้มเป็นครั้งแรก กล่าวกับเสี่ยวเอี้ยนอ๋องว่า

"ชิงซวงแทบลืมเลือนภารกิจของตัวเองไป ท่านอ๋องน้อยมีฝีมือสูงเยี่ยม หากท่านอ๋องน้อยอยู่ข้างกาย เทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้คงไม่กล้าออกมาแล้ว"

จากนั้นกล่าวกับเจ้าสำนักซีหนิงและเยี่ยซู่ตงว่า

"ท่านพ่อกับอาจารย์อาก็ไม่ต้องร่วมทางกับข้าพเจ้า หากถูกโจรราคะนั้นพบเห็น ไหนเลยกล้าลงมือ?"

เจ้าสำนักซีหนิงกับเยี่ยซู่ตงหันไปมองหน้ากัน ล้วนไม่เข้าใจว่านางไฉนเปลี่ยนเป็นยอมให้ความร่วมมือ

กองไฟที่มอดดับลงของหานป๋อลกโซนขึ้นใหม่ เห็นว่าเสี่ยวเอี้ยนอ๋องหยิ่งยโสถึงเพียงนี้ ตนเองก็ไม่ต้องเห็นอกเห็นใจ จึงกล่าวว่า

"มีแต่ข้าพเจ้าฝีมือต่ำต้อย เหมาะกับการเป็นเพื่อนคุณหนูชิงซวงออกไปเดินเล่นรอบหนึ่ง ดูว่าจะพบพานโจรราคะนั้นหรือไม่?"

เสี่ยวเอี้ยนอ๋องขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านเจ้าสำนัก คุณหนูชิงซวงมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ไหนเลยปล่อยให้นางไปเสี่ยงภัยได้?"

น้ำเสียงแฝงแววออกคำสั่ง แสดงว่าไม่อาจอดรนทนต่อไปกลับคืนสู่สภาพชี้นิ้วบงการ

เจ้าสำนักซีหนิงกับเยี่ยซู่ตงล้วนไม่พอใจ เยี่ยซู่ตงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านอ๋องน้อยวางใจ หากสำนักซีหนิงเราปล่อยให้หลานชิงซวงได้รับความเสียหายแม้สักขุมขนหนึ่ง สำนักเราก็ไม่ต้องคลุกคลีอยู่ในยุทธจักรต่อไปแล้ว"

ท่าทีแสดงว่าไม่ให้เสี่ยวเอี้ยนอ๋องเข้าร่วมด้วย

เจ้าสำนักซีหนิงก็หัวร่อพลางกล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านทูตถ่อมตนไปแล้ว เมื่อคืนท่านกับท่านหัวหน้าองครักษ์ลอบออกจากทะเลสาบม่อโฉว แสดงฝีมือออกมา แม้แต่ซู่ตงก็บังเกิดความตื่นตระหนก"

หานป๋อมองดูเยี่ยซู่ตงอย่างงุนงง กล่าวว่า

"อะไร เมื่อคืนผู้ที่สะกดรอยตามพวกเราช่วงหนึ่งเป็นท่านผู้บัญชาการส่งไป?"

เยี่ยซู่ตงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ฝ่าบาทเมื่อทรงมอบหมายให้เราดูแลความปลอดภัยของท่าน เราย่อมต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างสุดความสามารถ"

ทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง พากันหัวร่องอหาย

เสี่ยวเอี้ยนอ๋องรู้สึกว่าตัวเองกลายเป็นคนนอก อดเคียดแค้นหานป๋อมิได้ ผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ดูท่าคืนนี้เราไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้ ขออำลาแล้ว"

ลังเลเล็กน้อยจึงหันไปยังจวงชิงซวง คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ สุดท้ายกล่าวว่า

"คุณหนูระวังตัวให้มากไว้"

กล่าวจบค่อยสาวเท้าจากไป เจ้าสำนักซีหนิงกับเยี่ยซู่ตงไม่กล้าเสียมารยาท พากันผุดลุกขึ้นส่งแขก

คงหลงเหลือหานป๋อกับจวงชิงซวง นั่งคู่กันสองต่อสอง

หานป๋อเห็นท่านอ๋องน้อยพอเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงออกมากลับวางก้ามถึงเพียงนี้ ความเห็นอกเห็นใจที่หลงเหลืออยู่เพียงน้อยนิดพลอยปลาสนาการสิ้น หวนนึกถึงหากจวงชิงซวงแต่งเข้าวังเจ้า ไหนเลยมีความสุขแม้แต่น้อย หากแต่งกับมันจึงสุขสม

จวงชิงซวงชม้ายมองมัน สีหน้ายังคงเย็นชาปานน้ำแข็ง ปากกล่าวว่า

"พวกเราฉวยโอกาสหนีออกไปหรือไม่ ท่านทูต?"

เจ้าสำนักซีหนิงกับพวกทั้งสามออกจากเรือนชั้นในไปตั้งแต่แรก ดูท่าคงส่งแขกถึงหน้าประตูใหญ่ หานป๋อพอฟังจวงชิงซวงกล่าวเช่นนี้ต้องอุทานว่า

"หนีออกไป?"

จวงชิงซวงลอยตัวขึ้นจากเก้าอี้ ถลันวูบเดียวก็ออกจากเรือนชั้นใน ร้องบอกว่า

"หากปราศจากกำลังขวัญก็แล้วกันไป ปล่อยให้ข้าพเจ้าล่อลวงโจรราคะนั้นออกมาแต่ผู้เดียว"

ตีหน่องตวาดถาม

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง พุ่งปราดเข้าสู่สวนหมื่นบุปผา

ในเงามืดของพุ่มไม้บังเกิดเสียงตวาดถามว่า “ผู้ใด?” จวงชิงซวงตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า

“เป็นข้าพเจ้ากับท่านทูต”

ฉวยโอกาสที่คนในเงามืดตะลึงลาน ลอยตัวขึ้นดุจผีเสื้อลายปลายเท้าสะกิดปลายยอดของเก๋งพักร้อน ลอยสงขึ้นไปอีกราวกับว่าวตัวหนึ่ง กระโดดข้ามกำแพงล้อมไป

หานป๋อคิดไม่ถึงว่านางมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ ไหนเลยถูกนางทอดทิ้งล้าหลังได้ เร่งโคจรวิชามาร ใช้วิชาท่าร่างที่ขโมยร่ำเรียนจากโจรท่องโดดเดี่ยว ติดตามหลังนางดุจควันเบาบางสายหนึ่ง

ในลมหนาวพัดหวีดหวือ จวงชิงซวงพบห้องหับข้ามห้องหับเคลื่อนไหวดุจดาวตก หายลับกับหลังสันหลังคาของตึกใหญ่หลังหนึ่ง

หานป๋อไม่รีบร้อนลนลาน พุ่งติดตามไปด้วยสัญชาตญาณอันปราดเปรียวของพันธุมาร ช่วยให้มันตามรอยของจวงชิงซวงได้โดยไม่ถูกสลัดหลุด

พอข้ามสันหลังคาตึกไป หานป๋อพลันหยุดยั้งลง

เห็นจวงชิงซวงนั่งอยู่ริมขอบของกระเบื้องหลังคาอย่างปลอดโปร่ง ห้อยเท้าอยู่กลางอากาศ มองดูแม่น้ำฉินไหวซึ่งไหลผ่านย่านชุมชนซึ่งอยู่ถัดไปอีกหลายช่วงถนน

แสงไฟจากสองฟากฝั่งกับโคมหลากสีที่ประดับบนเรือสำราญประชันแสงสว่างกัน

หานป๋อเลียนแบบนางโดยนั่งลงที่ข้างกายจวงชิงซวง กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“อย่าได้หลอกลวงข้าพเจ้า ท่านมีเจตนาสลัดหลุดจากข้าพเจ้าใช่หรือไม่?”

จวงชิงซวงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

“หากท่านถูกผู้คนเฝ้าควบคุมราวกับถูกคุมขังเป็นเวลาสองวันยังยินดีถูกผู้คนติดตามราวภูตร้ายหลอกหลอนอีกหรือ?”

หานป๋อกล่าวด้วยความเห็นใจว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของท่าน แต่ท่านเจ้าสำนักรักถนอมท่านคิดอ่านเพื่อท่าน ท่านทำเช่นนี้จะสร้างความห่วงใยแก่ท่านผู้เฒ่า”

จวงชิงซวงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เซวียหมิงอี้เป็นตัวอะไร บุตรีของเจ้าสำนักซีหนิงต้องพึ่งพาความคุ้มครองจากผู้คน หากข่าวแพร่ออกไป คงถูกหัวร่อเยาะแล้ว”

หานป๋อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“กล่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้คนประโคมยกย่องเซวียหมิงอี้เกินไป ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่ามันกล้ามารังควานคุณหนูชิงซวง”

จวงชิงซวงเบือนหน้ามาจ้องมองมันอย่างเย็นชา

หานป๋อประสานสู้สายตากับนาง

ภายใต้แสงจันทร์บนท้องฟ้า กับแสงโคมไฟสองฝั่งแม่น้ำที่ห่างไปสาดส่อง สายตาของจวงชิงซวงทั้งเปิดเผยทั้งอุกอาจ แต่สีหน้าที่เย็นชาปานน้ำแข็งนั้น ทำให้หานป๋อไม่กล้าเข้าใจผิดว่านางมีเจตนาใดต่อตนเอง

ความงามของนางแตกต่างกับซวีเยี่ยเวี่ยโดยสิ้นเชิง

หากบอกว่าซวีเยี่ยเวี่ยงามลึกลับ อย่างนั้นนางงามอย่างโดดเด่นทะนง ฝ่ายแรกไม่นำพากับวัตถุเรื่องราวรอบข้าง แต่ชมชอบท่องไปในแดนดิน ฝ่ายหลังกลับวางเฉยชืดชา ไม่กระตือรือร้นสนใจต่อวัตถุเรื่องราวใดๆ

จวงชิงซวงเห็นประกายตาของมันกระจ่างสกใส สร้างความประหลาดใจยิ่ง ในบุรุษที่เคยผ่านพบมาไม่ว่าผู้ใดพอเห็นนางล้วนลุ่มหลงมงาย สุดที่จะควบคุมตนได้

แต่ดวงตาทั้งคู่ของหานป๋อกลับทอประกายอันลี้ลับ มองทะลุเข้ามาในดวงตาของนาง

จวงชิงซวงรู้สึกไม่อาจทนทานรับได้

โดยทั่วไปแล้ว หญิงสาวเติบโตเป็นผู้ใหญ่กว่าบุรุษรุ่นราวคราวเดียวกัน จวงชิงซวงแม้มีอายุเพียงสิบแปดปี แต่ผ่านเหตุการณ์ต่างๆ จนเคยชิน กอปรกับฝึกวิชาฝีมือแนวทางมาตรฐาน ทั้งมีความงามเฉิดฉันน้อยคนที่กล้าสู้สายตากับนาง หาคาดไม่ว่าหานป๋อเพาะพันธุมารอยู่ภายในกาย ในขั้นตอนที่พันธุมารเจริญเติบใหญ่ กลับพัฒนาการเป็นมนต์เสน่ห์ที่ดึงดูดเพศตรงข้าม ไหนเลยเกรงกลัวจวงชิงซวง

จวงชิงซวงแสร้งเป็นรั้งสายตากลับไปสำรวจดูแม่น้ำฉินไหว หัวใจกลับเต้นตูมตาม ต้องลอบร้องคำจบสิ้นกันในใจ หัวใจนางเต้นแรงถึง

เพียงนี้ ไหนเลยตบตาบุรุษที่เต็มไปด้วยลักษณะของการรุกรานผู้นี้ได้

แต่หานป้อไม่ฉวยโอกาสพูดจาแทะโลม เพียงทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง นอนหงายบนกระเบื้องหลังคา มองดูนภาราตรี ทอดถอนใจอีกคำหนึ่ง

จวงชิงซวงบังเกิดความไม่พอใจ หวนนึกถึงคนผู้นี้ช่างเสียมารยาทนัก กลับนอนที่ข้างกายนาง ทั้งทอดถอนหายใจ จึงชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง เห็นดวงตามันทอประกายปัญญาและครุ่นคิดคำนึงเพลิงโทสะอดสลายไปกว่าครึ่งมิได้ กล่าวอย่างแง่งอนอยู่บ้างว่า

"คืนนี้ท่านทูตไฉนเปลี่ยนความตั้งใจมายังสถานฝึกสอนของพวกเรา?"

หานป้อสะท้านขึ้นเล็กน้อย กวาดตาไปยังนาง เกาศีรษะอย่างโง่งม กล่าวว่า

"นครหลวงเป็นสถานที่เยี่ยงไรกันแน่? เหตุใดทุกความเคลื่อนไหวของข้าพเจ้าล้วนถูกผู้คนล่วงรู้?"

จวงชิงซวงเบือนหน้ามากัมลงมองดูมัน พอเห็นท่าทางอันโง่งมของมัน อดหัวร่อคิกคำหนึ่งมิได้ แล้วค่อยกลับคืนสู่ความสดใสเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านทูตหอบหิ้วหญิงงามมายังนครหลวง หนึ่งในฮูหยินของท่านเป็นบตรีของเจ้าสราจั่วป่อเอี๋ยน ปรงกลั่นสราธารน้ำใสไหลรินที่มีรสชาติเหนือกว่าผู้เป็นบิดา ตัวท่านทูตเพิ่งมาถึงนครหลวง ก็ทายคำปริศนาของซวีเยี่ยเวี่ย ซึ่งได้ชื่อว่ายากตอแยได้ถูกต้อง ล่องเรือท่องแม่น้ำฉินไหวด้วยกัน ตอนนี้ผู้ใดไม่คิดทอนอำนาจของท่านลง มิให้ท่านนำเหล่าหญิงงามกลับบ้านเกิดเมืองนอน"

หานป้อพลันลุกขึ้นนั่ง สองตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"ที่แท้คุณหนูยามยิ้มน่าดูถึงเพียงนี้"

ใบหน้าขาวละลานปานหิมะน้ำแข็งของจวงชิงซวงปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้น แสร้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ห้ามมิให้พูดจาลวนลามข้าพเจ้า"

คนดื้อด้านเช่นหานป๋อพอเห็นนางหน้าแดงสดใส ไหนเลยนึกถึงคำสั่งห้ามของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คุณหนูอย่าได้ตำหนิ ข้าพเจ้าผู้นี้ในใจคิดอะไร ปากก็กล่าวเช่นนั้น ยิ้มอีกครั้งให้ข้าพเจ้าดูได้หรือไม่?"

จวงชิงซวงปั้นหน้าเคร่งเครียด สะบัดหน้าไปทางอื่น โดยไม่สนใจมัน เพียงแต่ไม่ได้ผละจากไป

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง ล้มตัวลงนอนใหม่ มองดูจันทร์ประดับฟ้า นึกถึงซวีเยี่ยเวี่ยขึ้นมา

ไม่ทราบว่านางกลับบ้านแล้วหรือไม่?

จวงชิงซวงพลันกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านยังไม่ได้ตอบคำถามข้าพเจ้าว่า คืนนี้มายังสถานฝึกสอนทำอะไร?"

หานป๋อกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"หากท่านไม่อนุญาตข้าพเจ้ากล่าววาจาลวนลาม ข้าพเจ้าไหนเลยตอบคำถามท่านได้?"

จวงชิงซวงบังเกิดความพลุ่งพล่าน คิดใคร่ทบตีมันสักคราค่อยระบายความแค้นในอกได้ คนผู้นี้ทุกถ้อยคำทุกความเคลื่อนไหว ล้วนปล่อยตัวไม่สำรวม ทำให้ผู้คนทั้งขุ่นเคืองทั้งแง่งอน

ท้องของหานป๋อพลันลั่นโครกครากเป็นเสียงดัง

จวงชิงซวงอดหัวร่อเบาๆ มิได้ เพลิงโทสะสลายคลายสิ้น

หานป๋อลูบท้องลุกขึ้นนั่ง กล่าวอย่างกระดากว่า

"ข้าพเจ้าลืมไปว่าคืนนี้ยังไม่รับประทานข้าว พวกเรามิสู้หา

แผงอาหาร รับประทานอาหารมื้อดึกกัน คาดว่าเซวียหมิงอี้นั้นไม่กล้ามาแล้ว”

จวงชิงซวงฝืนใจปั้นสีหน้าเย็นชา กล่าวว่า

“คิดไปก็ไปเอง หากซวีเยี่ยเวี่ยทราบว่าพวกเราอยู่ด้วยกันถึงแม้ว่าพวกเราต่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่ด้วยนิสัยใจคอของนางต้องโกรธเคืองท่าน ท่านไม่กลัวหรือ?”

หานป๋อกล่าวด้วยน้ำเสียงอันดุร้ายว่า

“เราหาน...ไม่ เราปักมุนจองไม่สนใจความยินดีหรือเดือดดาลของผู้อื่น นางพอใจคิดอย่างไรก็คิดเช่นนั้น”

จวงชิงซวงพอฟังหานป๋อร้องโพล่งคำ “หาน” ออกมา พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวมองมายังมัน

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อไม่กล้าสัสายตานาง ก้มศีรษะต่ำลงลอบร้องคำย่ำแย่ในใจ

ตนเองช่างไม่รักดี ยามอยู่ร่วมกับหญิงงามกลับลืมคราบปลอมแปลงไป

จวงชิงซวงระบายลมจากปากช้าๆ ถลึงมองมัน กล่าวว่า

“เมื่อครู่ท่านบอกว่าอะไร?”

หานป๋อทราบว่านางได้ยินไม่ชัดเจน ต้องนึกชมเชยวาสนาตัวเอง กล่าวโป้ปดว่า

“นั่นเป็นชื่อโคกุเรียวของข้าพเจ้า ยามกะทันหันร้องโพล่งออกไปต้องขออภัยแล้ว”

จวงชิงซวงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง สำรวจดูมันชั่วขณะ จึงยืดกายขึ้นกล่าวว่า

“ไปกันเถอะ”

หานป๋อกำลังสนทนากับนางอย่างถูกคอ พอเห็นเช่นนั้นจึงลุกขึ้น

กล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"รีบกลับบ้านแล้วหรือ?"

ลมราตรีโชยพัดชายเสื้อจวงชิงซวง ขับเน้นรูปร่างอันแช่มช้อยของนาง ปากกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชาว่า

"ผู้ใดคิดกลับบ้าน ริมแม่น้ำฉินไหวมีร้านอาหารแห่งหนึ่งห่อเกี๊ยวจนขึ้นชื่อลือเลื่อง ท่านมิใช่หิวโหยหรือ? เห็นแก่ท่านเป็นอาคันตุกะของสถานฝึกสอน ชิงซวงจะฝืนใจเลี้ยงอาหารท่านแทนท่านพ่อมื้อหนึ่ง"

ซ่างกวนอิงตื่นขึ้นมาในห้องหับอันมืดมิด ที่เบื้องนอกแว่วเสียงฝนตกพรำ แฝงเสียงฟ้าร้องครืนครั่น

ทข่างหูบังเกิดเสียงเฉียนหงชิงดังว่า

"ปางจู่ (ประมุขพรรค) รู้สึกดีขึ้นหรือไม่?"

ซ่างกวนอิงพลันพบว่าเฉียนหงชิงโอบกอดมันไว้ อาศัยการเสียดสีสัมผัสทางร่างกาย ถ่ายทอดพลังลมปราณอันล้ำค่าให้หวนนึกถึงเมื่อคืนนี้ภรรยาแรกวิวาห์ของมันใช้ผ้าชุบน้ำอุ่นเช็ดตัวให้กับมัน ต่อจากนั้นหลิงจ้านเทียนรักษาอาการบาดเจ็บให้ จวบกระทั่งเคลิ้มหลับไป ยามนี้ค่อยฟื้นฟูเรี่ยวแรงมากกว่าครึ่ง ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

ซ่างกวนอิงผลักไสนางออกห่างเบาๆ ผุดลุกขึ้นนั่ง พบว่าตัวเองยังเปลือยเปล่า ปราศจากเสื้อผ้าปกปิดกาย

เฉียนหงชิงดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมไหล่มัน หอมแก้มมันด้วยความรักเวทนา กล่าวเบาๆ ว่า

"อาการบาดเจ็บของปางจู่ ต้องใช้เวลารักษาสิบวันครึ่งเดือนค่อยทุเลา พรุ่งนี้หงชิงจะบอกต่อเจ้าอารามสักคำ นางเคยเป็นชาว

ยุทธจักร ย่อมเข้าใจเหตุผล อนุญาตพวกเราพักรักษาตัวอยู่ที่นี้สักระยะหนึ่ง”

ซ่างกวนอิงบังเกิดความพลุ่งพล่านใจสุดระงับ ยื่นมือโอบไหล่ของนาง กล่าวว่า

“พวกเราลืมอดีตที่แล้วมา ใช้ชีวิตด้วยกันใหม่ ดีหรือไม่?”

เฉียนหงชิงจูบมันด้วยความยินดีคราหนึ่งค่อยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“ต่อให้พวกเราสามารถลืมอดีตที่แล้วมา แต่ผู้อื่นลืมเลือนได้หรือ? ท่านเป็นประมุขพรรคอันดับหนึ่งของแผ่นดิน ต้องทำตัวเป็นแบบอย่างสงบเยือกเย็นไว้เถอะ หงชิงยังรักท่าน หากท่านต้องการร่างกายของข้าพเจ้า หงชิงยอมมอบให้แก่ท่านทุกเมื่อ”

ซ่างกวนอิงผลักไสนางออกด้วยความโกรธแค้น ร้องว่า

“เราซ่างกวนอิงไม่ต้องให้ท่านเวทนาข้าพเจ้า ในใจท่านตอนนี้มีแต่ฟงหาน ใช่หรือไม่?”

เฉียนหงชิงโถมเข้ามาโอบกอดมัน กล่าวว่า

“ปางจู่ วิงวอนท่านอย่าได้สร้างความลำบากแก่หงชิงแล้ว”

ซ่างกวนอิงทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่สมควรเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก ตกลง ข้าพเจ้าจะไม่รบกวนชีวิตอันสงบสุขของท่านอีกต่อไป”

เฉียนหงชิงมองดูมันด้วยความตื่นตระหนก

ซ่างกวนอิงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ข้าพเจ้าจะไปในบัดดล เจินซู่สั้งกับทางการคงต้องทุ่มกำลังออกตามล่าพวกเรา”

ไม่ทันขาดคำ หลิงจ้านเทียนผลักประตูเข้ามากล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"มียอดฝีมือมาแล้ว พวกเราต้องไปในบัดดล หงชิงตามมาด้วย"

ร้านขายเกี๊ยวอีกทีกวุ่นวาย เถ้าแก่ร้านเห็นแก่หน้าจวงชิงซวง จัดโต๊ะที่ริมหน้าต่างบนชั้นสองให้ เมื่อเกี๊ยวน้ำยกมาถึง หานป๋อใช้ท่ารับประทานที่สุภาพที่สุด รับประทานเป็นการใหญ่

ภายในร้านมีทั้งบุรุษและสตรี ลูกค้าสตรีหากมิใช่หญิงงามเมืองตามซ่องนางโลม ก็เป็นศิษย์สตรีสังกัดค่ายสำนักใหญ่ จึงกล้าเคลื่อนไหวในสถานที่เยี่ยงนี้

ก่อนที่ทัพมองโกลจะรุกรานภาคกลาง ชาวบ้านมีชีวิตความเป็นอยู่ค่อนข้างเสรี แต่หลังการปกครองของชนเผ่าอื่น สตรีดีงามไม่กล้าออกจากบ้านช่อง กลัวถูกเหล่าลามะหรือชาวมองโกลพบพานประสบเคราะห์กรรมไม่คาดฝัน จวบกระทั่งจหยวนจางสถาปนาราชวงศ์หมิง วิถีชีวิตของชาวบ้านค่อยเปิดกว้างขึ้น

จวงชิงซวงพอเหยียบย่างเข้าร้าน ก็ตกเป็นเป้าสายตาผู้คน ไม่ว่าบุรุษที่รู้จักหรือไม่รู้จักนาง ทั้งอิจฉาทั้งเลื่อมใสหานป๋อที่ติดตามอยู่ด้านหลังนาง ลอบซุบซิบนินทาว่า บุรุษผู้โชคดีนี้เป็นชนชั้นใด

จวงชิงซวงคุ้นกับการตกเป็นเป้าสายตาผู้คนแต่แรก จึงนั่งหันหลังให้กับผู้คน หันหน้าไปทางหน้าต่าง มองดูหานป๋อที่รับประทานอย่างมมมามด้วยความสนใจ ท่าทีดีขึ้นมากนัก

หานป๋อเพิ่งส่งเกี๊ยวคำโตเข้าปาก พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองไปยังบันไดทางขึ้นชั้นสอง ดวงตาเบิกค้างไป

จวงชิงซวงอดเหลียวมองมิได้ เห็นคุณชายสูงศักดิ์เจ็ดแปดคน คล้ายหมู่ดาวล้อมเดือน ห้อมล้อมซวีเยี่ยเวี่ยขึ้นบันไดมา

ซวีเยี่ยเวี่ยยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มองดูหานป๋อ กลับมองมาที่จวงชิงซวง

หญิงสาวสะคราญโฉมทั้งสองพอเผชิญหน้ากัน ต่างพากันรั้งสายตากลับไป แสร้งเป็นมองไม่เห็นอีกฝ่าย

จวงชิงซวงหันหน้ากลับมา นั่งตัวตรง กล่าวว่า

"หากท่านคิดเข้าไปประจบเอาใจนาง ก็ไปได้อย่างเต็มที่"

หานป๋อฟังออกว่าน้ำเสียงนางแฝงแววหึงหวงอยู่บ้าง จึงกล่าวว่า

"เมื่อมีคุณหนูชิงซวงอยู่เป็นเพื่อน ข้าพเจ้าไหนเลยมีอารมณ์สนใจผู้อื่น?"

จวงชิงซวงหารับน้ำใจไม่ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากท่านกล่าวคำพูดเช่นนี้กับข้าพเจ้าอีก ชิงซวงจะกลับบ้านในบัดดล"

ซวีเยี่ยเวี่ยและเหล่าบุรุษนั่งโต๊ะริมหน้าต่างอีกตัวหนึ่ง

คณชายเหล่านี้ผู้ใดไม่รู้จักหญิงงามสำนักซีหนิงนางนี้ เพียงติดขัดที่ซวีเยี่ยเวี่ย ไม่กล้าส่งเสียงทักทาย แต่ชำเลืองมองมาตลอดเวลา บรรยากาศแปลกประหลาดยิ่ง

หานป๋อแอบมองซวีเยี่ยเวี่ยแวบหนึ่ง เห็นนางจงใจโอภาปราศรัยกับทุกผู้คน แสร้งเป็นมองไม่เห็นมัน สร้างความแค้นใจยิ่ง ครุ่นคิดว่าหากจวงชิงซวงยอมสนิทสนมกับมันบ้าง อย่างนั้นความแค้นที่ได้รับในคืนนี้คงทวงถามกลับคืนแล้ว

ขณะคิดฟุ้งซ่าน จวงชิงซวงโน้มหน้ามาเล็กน้อย กล่าวเบาๆ ว่า

"รับประทานอิ่มแล้วหรือไม่? พวกเราไปกันเถอะ"

หานป๋อใช้หางตาชำเลืองมอง เห็นซวีเยี่ยเวี่ยยกตั้งใบหูทั้งคู่ขึ้น เป็นลักษณะของการผนึกพลังที่สองหู ทราบว่านางแอบฟังคำสนทนาของพวกมัน ต้องลอบหัวร่อในใจ โน้มหน้าไปกล่าวเบาๆ ว่า

"ไม่ทราบดึกป่านนี้มีเรือให้เช่าหรือไม่?"

จวงชิงซวงหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง ลอบขุ่นเคืองที่คนผู้นี้

ได้คีบเอาศอก กลับชักชวนนางเช่าเรือล่องแม่น้ำ ขณะจะอาละวาดที่ริมโสตแว่วเสียงทางลมปราณของหานป๋อดังว่า

"อย่าได้เหลียวซ้ายแลขวา ข้าพเจ้าพบว่ามีคนจับตาดูพวกเราอยู่ อาจบางทีเป็นเซวียหมิงอี้ ท่านคงทราบว่าควรทำอย่างไร"

จวงชิงซวงไหนเลยทราบว่ามันโป้ปด แต่การตอบรับคำเชิญของบุรุษผู้หนึ่ง นับเป็นครั้งแรกในชีวิตต้องก้มศีรษะกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ตกลง"

หานป๋อเห็นแผนร้ายประสบผล สร้างความยินดียิ่ง

จวงชิงซวงเย็นชาราวน้ำแข็ง มีแรงดึงดูดใจไม่น้อยกว่าซวีเยี่ยเวี่ยหากสามารถทำให้นางงามน้ำแข็งผู้นี้กลายเป็นร้อนแรงราวอัคคี สำหรับกับบรษนับเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

มันขณะจะปรายตาอวดโอ่ต่อซวีเยี่ยเวี่ย ซวีเยี่ยเวี่ยชิงส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับมันว่า

"ท่านทูต หากท่านไม่เข้ามาคำนับทักทายเยี่ยเวี่ย ข้าพเจ้าจะร้องเรียกชื่อหานป๋อดังๆ สามครั้ง"

หานป๋องงันวูบใหญ่

จวงชิงซวงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านทตไฉนมีสีหน้าปั้นยากถึงเพียงนี้?"

หานป๋อแสร้งทำท่าลึกลับ ส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อนางว่า

"บุคคลน่าสงสัยนั้นก็จับตาดูซวีเยี่ยเวี่ย ต้องการให้เตือนภัยต่อนางหรือไม่? ท่านเป็นอิสตรีบอกกล่าวกับสตรีเพศเดียวกันจะเหมาะกว่า"

ในใจกลับภาวนาว่านางอย่าได้รับปาก

จริงดังคาดหมาย จวงชิงซวงมีความในใจดุจเดียวกับซวีเยี่ยเวี่ย

ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ไม่ ชิงซวงไม่คิดสนทนากับนาง นางไม่เคยเห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ท่านคิดบอกก็ไปบอกกล่าวเอง"

ซวีเยี่ยเวี่ยส่งเสียงทางลมปราณต่อหานป๋ออีกว่า

"ข้าพเจ้าจะนับหนึ่งถึงสาม หนึ่ง สอง..."

หานป๋อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ผุดลุกขึ้นเดินมาที่โต๊ะของซวีเยี่ยเวี่ย

เหล่าคุณชายสูงศักดิ์ล้วนจ้องมองมันอย่างไม่เป็นมิตร

หานป๋อคารวะต่อทั้งหมดอย่างผ่าเผย ค่อยกล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยที่กระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ขอสนทนากับคุณหนูเป็นการส่วนตัวได้หรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงสดใสดจระฆังเงิน กล่าวว่า

"เรื่องราวไม่มีใดไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน คนเหล่านี้ล้วนเป็นสหายข้าพเจ้า ไม่ว่าเรื่องใดไม่ต้องปิดบังพวกมัน"

เหล่าคุณชายสูงศักดิ์แทบปรบมือสนับสนุน มีคนกล่าวเย้ยหยันว่า

"ท่านทูตคงไม่คิดบอกความลับของแว่นแคว้นกระมัง? โคกุเรียวเล็กกระจิริดเพียงนั้น ที่บอกออกมาคงมิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด"

เหล่าคณชายสงศักดิ์พากันร้องสนับสนน

หานป๋อด่าทอในใจ 'โคกุเรียวใหญ่หรือเล็ก เกี่ยวข้องใดกับตัวอุบาทว์ท่าน?' เปลือกนอกกลับยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวว่า

"คุณหนูเยี่ยเวี่ยเมื่อต้องการเอ่ยถึงเรื่องส่วนตัวในสถานที่ส่วนรวม ข้าพเจ้าก็ขอบอกตรงๆ เมื่อครู่ข้าพเจ้าพบกับคุณหนูไป่ นางบอกว่าบิดาท่านคิด..."

ซวีเยี่ยเวี่ยคิดไม่ถึงว่าหานป๋อจะเดินหมากเช่นนี้ แม้ทราบว่ามัน

แสร้งข่มขู่ ยังไม่อาจต้านรับได้ ร้องว่า

"หุบปาก"

ในใจนึกประหลาดใจ เหตุใดจวงชิงซวงซึ่งมีนัยน์ตาสูงอยู่บนศีรษะ ทั้งไม่ชอบหน้านาง กลับยินยอมให้เด็กน้อยนี้มาสนทนากับนาง หานป๋อแบมือทั้งสอง กล่าวว่า

"อย่างนั้นบอกหรือไม่บอกดี?"

ซวีเยี่ยเวี่ยโกรธเคืองจนหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านไสหัวกลับไปให้กับข้าพเจ้า"

ครั้งนี้ผู้ที่ทนทานรับไม่ได้คือจวงชิงซวงนางพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"คนไม่รู้จักดีชั่ว ท่านทูตพวกเราไปกันเถอะ"

ล่างฟานหวินนั่งอยู่ในเงามืดใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ริมฝั่ง ดื่มสุราธาร น้ำใสไหลริน มองดูเรือที่แล่นไปมาบนแม่น้ำฉินไหว

วันนี้เขาแวะไปที่ทะเลสาบม่อโฉว สังเกตการณ์เรือนรับรองอาคันตุกะที่หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวและพวกพักอาศัย เห็นวางกำลังอารักขาเป็นชั้นๆ ค่อยคลายใจลง ขณะเดียวกันก็ประหลาดใจที่จูหยวนจางไฉนทรงให้ความสำคัญกับหานป๋อและพวกถึงเพียงนี้

ต่อมาจั่วซือและพวกชักชวนกันไปที่ตรอกเก่าตระกูลจั่ว ล่างฟานหวินก็ลอบอารักขา จากนั้นค่อยมาดื่มสราที่ริมแม่น้ำฉินไหว ซึ่งเป็นดินแดนแห่งความหลัง

นางเซียนเมิ่งเหยาไปที่ใดแล้ว?

เขารู้สึกไม่ใคร่ถูกต้อง

อาการบาดเจ็บบอบช้ำของนางแทบถึงขั้นที่เซียนวิเศษยังยากรักษา ล้วนอาศัยลมปราณธาตุธรรมชาติของตัวนาง บวกกับพลังลมปราณขั้นสุดยอดของเขา ยืดชีวิตต่อไปชั่วคราว

ถึงแม้ว่าเขาแนะนำให้ใช้เคล็ดวิชาอลงกรณ์ บวกกับครรภธรรมพันธุมารเชื่อมต่อชีพจรหัวใจที่ขาดไป แท้ที่จริงเพียงเป็นการทดลองดู เขาเองก็ไม่มีความมั่นใจว่าจะสำเร็จหรือไม่

หากเมิ่งเหยาปลีกตัวไปบำเพ็ญเพียร แสดงว่าวิชามารของหานป๋อยังไม่กล้าแข็งพอ ดังนั้นนางคิดอาศัยพลังลมปราณของตัวเองสะกดอาการบาดเจ็บบอบช้ำเอาไว้

ในยามนั้น ล่างฟานหวินเห็นหานป๋อบรรทุกหญิงงามนางหนึ่งแล่นเรือผ่านไปทางปากน้ำของแม่น้ำแยงซีเกียง

ที่ริมฝั่งปรากฏเงาดำถลันวูบหนึ่ง มีคนเคลื่อนไหวอยู่ทางบกติดตามเรือของหานป๋อไปโดยกระชั้นชิด ดูจากท่าร่างแสดงว่าเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ทั้งถนัดวิชาปกปิดร่องรอย

เรือของหานป๋อพอแล่นผ่านไป ปรากฏเรือเร็วอีกหลายลำแล่นเลียบริมฝั่ง ติดตามหลังเรือของหานป๋อไปแต่ไกล

ล่างฟานหวินสงสัยใจขึ้นมา ที่แท้เกิดเรื่องอันใด?

จวงชิงซวงนั่งอยู่ที่ท้ายเรือ นิ่งเงียบงันตลอดเวลา คล้ายครุ่นคิดเรื่องราวใด

หานป๋อกลัวนางฉีกหน้าไร้น้ำใจ จึงไม่รบกวนนาง

จวงชิงซวงพลันกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านทูตมีขันติอดกลั้นนัก ถูกคนไม่รู้จักดีชั่วเช่นซวีเยี่ยเวี่ยหยามหยันยังไม่มีโทสะ แม่นางไป๋ที่นางเอ่ยถึงใช่เป็นไป๋ฟางหัวหรือไม่? เหตุใดซวีเยี่ยเวี่ยจึงกลัวท่านบอกออกมา?"

หานป๋อลอบร้องคำละอายในใจ ซวีเยี่ยเวี่ยความจริงกำความลับของมันไว้ มันจึงยอมกล้ำกลืนฝืนทน คิดไม่ถึงกลับได้รับคำชมเชย ดูท่าภูตบดีกล่าวไม่ผิด คนโง่งมมีโชคอันโง่งมจริงๆ

ยามนี้นางงามน้ำแข็งนี้ต้องการทราบความสัมพันธ์ระหว่างมันกับซวีเยี่ยเวี่ย แสดงว่าบังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อมัน

จะอย่างไรมันหมดหวังต่อซวีเยี่ยเวี่ย ด้วยนิสัยใจคอของคุณหนูสูงศักดิ์เช่นนาง ตนเองล่วงเกินนางต่อหน้าผู้คนเช่นนั้น นางไม่แค้นมันก็แปลกไปแล้ว

อย่างนั้นมิสู้ทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ที่หญิงงามที่ยากใกล้ชิดที่สุดนางนี้ หากในเวลาอันสั้นสามารถพิชิตใจนาง ไยมิใช่เป็นความภาคภูมิใจของบุรุษ?

นึกถึงตอนนี้ พันธุมารภายในกายถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด ตาทอประกายวูบดุจสายฟ้า กล่าวว่า

"หากบอกว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่านางมีความลับอันใด เพียงแสร้งข่มขู่เท่านั้น คุณหนูจวงเชื่อหรือไม่?"

จวงชิงซวงชมดูจนตากระจ่างวูบ เอียงหน้าครุ่นคิดชั่วขณะส่ายหน้ากล่าวว่า

"ชิงซวงไม่เชื่อ"

รู้สึกว่ากระแสน้ำไหลเชี่ยว เรือน้อยเพิ่มความเร็วขึ้น ที่แท้มาถึงจุดบรรจบของแม่น้ำฉินไหวกับแม่น้ำแยงซีเกียง

หานป๋อปลอดโปร่งใจยิ่ง แล่นเรือทวนน้ำคล้ายกับเด็กน้อยผู้หนึ่งจมอยู่กับความสุขของการบังคับเรือ

จวงชิงซวงไม่ซักถามต่อ มองดูสายน้ำที่ไหลหลั่งสู่บูรพาทิศ จิตใจสงบราบเรียบ คล้ายกลับไปสู่ช่วงชีวิตในวัยเด็กที่ปราศจากความวิตกทุกข์ร้อน

ทันใดนางใจสั่นสะท้าน ทราบว่าได้รับผลสะท้อนจากทูตพิเศษที่เต็มไปด้วยมนต์เสน่ห์ผู้นี้

แล้วนี่จะทำอย่างไร? เหตุใดนางยินยอมล่องเรือท่องแม่น้ำ

ฉินไหวกับมัน? เป็นเพราะไม่สามารถปฏิเสธมันตั้งแต่แรกหรือไม่? แม้กระทั่งเสี่ยวเอี้ยนอ๋องก็ไม่แยแสสนใจแล้ว

หานป๋อพลันส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง

จวงชิงซวงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ขู่ขวัญผู้คนแทบตายแล้ว"

นางพอแสดงกิริยาท่าทางของตรุณแรกรุ่นออกมา คล้ายแสงอาทิตย์ส่องทะลุเมฆดำ หานป๋อชมดูจนตากระจ่างวูบ อุทานว่า

"สวรรค์ ท่านพอไม่ปั้นหน้าเย็นชาช่างงดงามนัก แต่ว่าลักษณะที่ท่านเย็นชาปานน้ำแข็งก็ดึงดูดใจผู้คนอีกแบบหนึ่ง"

จวงชิงซวงแม้มีไมตรีต่อมันอยู่บ้าง แต่ยังไม่อาจรับฟังคำเกี้ยวพาราสีเช่นนี้ พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"แจวเรือกลับไป ข้าพเจ้าจะกลับบ้านแล้ว"

หานป๋อพลันบังเกิดความท้อแท้ใจ จวงชิงซวงนั้นงามที่สุดแต่บัดเดี๋ยวยินดีบัดเดี๋ยวโกรธเคือง ยากเอาอกเอาใจเช่นเดียวกับซวีเยี่ยเวี่ยตนเองเพียรเจรจากับนาง สุดท้ายแลกมาซึ่งถ้อยคำที่ไร้น้ำใจสองประโยคนี้

โอ หากเมิ่งเหยาอยู่ด้วยก็ประเสริฐ

มีแต่นางเซียนฉินที่ทำให้ตนเองเห็นว่าซวีเยี่ยเวี่ยหรือจวงชิงซวงล้วนไม่สลักสำคัญ

จวงชิงซวงพลันกล่าวเบาๆ ว่า

"ขออภัย คำพูดสองประโยคนี้คงทำร้ายจิตใจท่าน แววตาของท่านเปลี่ยนเป็นหม่นหมองยิ่ง"

หานป๋อทางหนึ่งหันหัวเรือแจวกลับแม่น้ำฉินไหว กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ข้าพเจ้าใจสลายตั้งแต่แรก ยังมีอันใดให้ทำร้ายอีก?"

หวนนึกถึงฉินเมิ่งเหยา หัวใจคล้ายแหลกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย หากสูญเสียนางไป ต่อให้รวมซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงเข้าด้วยกันก็ไม่อาจชดเชยความเสียหายได้

จวงชิงซวงกล่าวเสียงนุ่มนวลผิดธรรมดาว่า

"ผู้อื่นขออภัยยังไม่ได้หรือ?"

หานป่อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถลึงมองนาง กล่าวว่า

"สวรรค์ ที่แท้ท่านสามารถเปลี่ยนแปลงท่าทีและน้ำเสียงเช่นนี้"

เค้าความเย็นชาของจวงชิงซวงละลายหายสิ้น คล้ายวสันตฤดูคืนสู่หล้า หมื่นบุปผาบานพร้อมพรัก แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ปรกติผู้อื่นไม่ปั้นหน้าเย็นชาได้หรือ? หากตอแยภูตผีเช่นท่านตามรังควาน คงกลัดกลุ้มแทบตายแล้ว"

ยามนี้หานป่อค่อยรับรู้ถึงเสน่ห์ความงามที่แท้จริงของจวงชิงซวงไหนเลยยอมพลาดโอกาสเอาเปรียบนาง แสร้งกล่าวว่า

"คุณหนูชิงซวงแสดงว่าไม่กลัวข้าพเจ้ารบเร้าพัวพันท่านแล้ว?"

จวงชิงซวงผงกศีรษะด้วยความเอียงอาย กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ตอนนี้ข้าพเจ้าโอนอ่อนผ่อนตามท่าน เพียงต้องการทราบคำตอบข้อหนึ่ง"

คราครั้งนี้หานป่อบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา กล่าวอย่างงุนงงว่า

"นั่นเป็นคำถามยิ่งใหญ่เทียมฟ้าอันใด?"

ตาคู่งามของจวงชิงซวงทอประกายพิสดาร ขณะจะกล่าววาจาที่ก้นท้องเรือพลันบังเกิดเสียงผิดปรกติดังขึ้น

ต่อจากนั้นเป็นเสียงโครม ก้นท้องเรือที่หว่างกลางทั้งสองปรากฏเศษไม้กระเซ็นซ่าน ถูกเจาะเป็นช่อง น้ำในแม่น้ำไหลทะลักเข้ามา

หานป่อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อแล้ว

มันรองรับพันธุมาร มีปฏิกิริยาปราดเปรียวเป็นพิเศษ เช้าวันนี้ยังได้รับการกระตุ้นจากยอดคนที่หมู่บ้านขันทีเงา มีพลังฝีมือรุดหน้าทราบว่าถูกติดตามทั้งทางบกและทางน้ำ ความจริงคิดบอกต่อจวงชิงซวงแต่หันเหหัวเรื่องไปทางอื่นเสียก่อน ซึ่งความจริงมันคอยระวังป้องกันผู้คนลอบทำร้ายอยู่ตลอดเวลา

มิคาดการซุ่มจู่โจมจากใต้น้ำนี้ ก่อนหน้านี้ไม่มีวี่แววล่วงหน้าแม้แต่น้อย หรือว่าศัตรูร้ายกาจจนสามารถเล็ดลอดผ่านพันธุมารของมันอย่างนั้นคงย่ำแย่แล้ว

เสียงกร๊อบเมื่อช่องเจาะเกิดรอยแตกขยายวงกว้างออก เห็นแน่ชัดว่าเรือน้อยต้องแตกออกเป็นเสี่ยงๆ แล้ว ทั้งสองยามร้อนรุ่มอับจนปัญญา พากันลอยตัวขึ้นจากเรือ

เมื่อทั้งสองลอยขึ้นสูงประมาณสี่วา เรือน้อยก็แตกแยกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ทำให้ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจว่าศัตรูใช้ฝีมืออันรุนแรงใดจมเรือน้อยอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

ที่นี้เป็นจุดเชื่อมต่อของแม่น้ำสองสาย กระแสน้ำทั้งไหลเชี่ยวผิวน้ำก็กว้างขวาง ห่างจากฝั่งอย่างน้อยยี่สิบวา ต่อให้เป็นชนชั้นผังปานหรือล่างฟานหวิน ก็ไม่แน่ว่าสามารถเปลี่ยนลมหายใจกลางอากาศขึ้นฝั่งไปโดยปลอดภัย

ทั้งสองสบตากันกลางอากาศแวบหนึ่ง ล้วนพบเห็นเค้าความหวาดหวั่นของอีกฝ่าย ทั้งทราบว่าศัตรูลึกลับผู้นี้ดักรอเหยื่ออยู่ใต้น้ำ

จวงชิงซวงแม้ฝึกปรือวิชาฝีมือประจำตระกูลจนสูงส่ง จนใจที่ขาดประสบการณ์ต่อสู้ ยามตื่นตระหนกพลังลมปราณขุ่นข้อง เห็นแน่ชัดว่าจะพลัดตกลงน้ำไป หานป่อพลันตวาดก้อง ชิงยื่นมือคว้าจับมือนุ่มนิ่มของนางไว้ เคลื่อนขวางกลางอากาศสี่วา เข้าใกล้ฝั่งขวามือกว่าเดิม

แล้วค่อยตกวูบลง

จวงชิงซวงถูกมันยึดกุมมือไว้ พลันสะท้านทั้งร่าง พลังลมปราณภายในกายเปลี่ยนจากขุ่นข้องเป็นแตกซ่าน ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยล้วนพึ่งพาการฉุดดึงจากหานป๋อ ทั้งสองตกวูบลงอย่างรวดเร็วกว่าเดิม

ยามนั้นปรากฏเรือเร็วสี่ลำพุ่งปราดมาดุจสายฟ้า บนเรือลำหนึ่งยืนไว้ด้วยเจ้าสำนักซีหนิงนามจวงเจี๋ย ปากกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ท่านทูตกับซวงเอ๋อไม่ต้องแตกตื่น พวกเรามาแล้ว"

หานป๋อคาดเดาแต่แรกว่าในผู้ติดตามต้องมีอยู่ขบวนหนึ่งเป็นเจ้าสำนักซีหนิงกับเยี่ยซู่ตง ยามนี้เห็นเรือเร็วที่อยู่ใกล้ที่สุดอยู่ห่างยี่สิบวา รอจนพวกมันรุดถึง ตนเองกับจวงชิงซวงคงพลัดตกลงแม่น้ำที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายรายล้อม มันยามคับขันไม่ลนลาน คลายมือจากการยึดกุมมือจวงชิงซวง ถ่วงลมปราณตกลงก่อน หยั่งเท้าลงบนผิวแม่น้ำก่อนนางก้าวหนึ่ง

จวงชิงซวงแตกตื่นจนหน้าถอดสี ขณะครุ่นคิดว่าผู้ที่รอนางอยู่ในน้ำ อาจเป็นเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ หานป๋อก็ยื่นมือทั้งสองช้อนรองเอวอ้อนแอ้นของนางไว้ แผ่พุ่งพลังหนุนส่งนางลอยข้ามผิวทะเลสาบร่อนลงหาเรือเร็วของบิดานางที่แหวกพุ่งมาดุจลูกธนู

นางฝืนใจเกร็งลมปราณงอตัว เหลียวมองหานป๋อแวบหนึ่ง

เห็นหานป๋อไม่ลืมโบกมือลำลานาง จากนั้นจมหายลงในน้ำ

เชือกยาวเส้นหนึ่งพุ่งวาบจากมือเจ้าสำนักซีหนิง ม้วนพันรอบเอวของนางไว้ รับนางมาบนเรือโดยปลอดภัย

ยามนั้นเรือเร็วทั้งสี่ลำล้วนแล่นถึงที่เกิดเหตุแต่ผิวแม่น้ำเป็นปรกติ คล้ายไม่ได้เกิดเรื่องราวใดมาก่อน

เยี่ยซู่ตงบนเรือเร็วอีกลำหนึ่งหน้าแปรเปลี่ยนไป หวนนึกถึงหากทูตโคกุเรียวถูกคนฆ่าตายมันจะกราบทูลต่อฮ่องเต้อย่างไร ยาม

ร้อนรุ่มใจชิงกระโดดลงน้ำไป

ผู้ใต้บังคับบัญชาของมันไหนเลยกล้าชักช้าพากันลงน้ำไปช่วยคน

จวงชิงซวงยืนอยู่ข้างกายเจ้าสำนักซีหนิง สูญเสียความสดใสเย็นชาที่เคยมี หลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า หากมิใช่เจ้าสำนักซีหนิงห้ามปรามไว้ นางคงกระโดดลงน้ำไปค้นหาหานป๋อที่สละชีวิตช่วยเหลือนางแล้ว

เยี่ยซู่ตงโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำ พอเห็นสีหน้าท่าทีของเจ้าสำนักซีหนิงและจวงชิงซวง ต้องกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ยังไม่ขึ้นมาอีกหรือ?"

ขาดคำดำน้ำลงไปอีก

ในที่สุดจวงชิงซวงร้องไห้ออกมา กล่าวว่า

"เขา...เขาคงถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตแล้ว"

หานป๋อพอตกลงในน้ำ น้ำของแม่น้ำท่วมบดบังจนเบื้องหน้าสายตาของมันมืดทะมึน จากนั้นข้อเท้าขวาตึงวูบ ถูกวัตถุที่คล้ายเส้นเชือกคล้องรัดไว้ ฉุดดึงลงยังก้นแม่น้ำที่เย็นเฉียบ แล้วฉุดลากมันไปยังต้นน้ำ

ชั่วพริบตาก็ห่างจากที่ซึ่งตกน้ำมาไกลโข แสดงว่าวิชาทางน้ำของศัตรูสูงเยี่ยมยิ่ง

หานป๋อค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง พลันหดเท้างอตัว คิดตะปบคว้าวัตถุที่รัดพันข้อเท้าไว้ มิคาดข้อเท้าเบาหวิว วัตถุสิ่งนั้นชิงหลุดพ้นจากข้อเท้า เป็นเหตุให้มันต้องกลิ้งตัวอยู่ในน้ำตลบหนึ่ง

จนบัดนี้มันค่อยได้คิดว่า คนที่ใต้น้ำไม่ต้องการชีวิตพวกมัน เพียงคิดหยอกล้อพวกมันเล่นสักครา ดังนั้นรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ เร่งโคจรวิชามาร อาศัยสัญชาตญาณของพันธุมาร ดำถึงริมฝั่งแม่น้ำขึ้นไปบนฝั่ง เบื้องหน้าเป็นป่าโปร่งบ้านเรือนไหนเลยมีร่องรอยศัตรู

ยามนั้นแว่วเสียงล่างฟานหวินกระทบโสตว่า

"น้องเรามาทางด้านนี้"

หานป๋อยินดียิ่ง แต่ไม่ทราบว่าล่างฟานหวินอยู่ที่ใด บนกระเบื้องหลังคาที่ห่างไปปรากฏชุดไฟสว่างวูบแล้วหายวับ ดังนั้นไม่ชะลอชักช้า รีบเร่งรุดไป

ล่างฟานหวินคอยชี้ทางที่เบื้องหน้าตลอดเวลา จวบกระทั่งห่างจากเขตริมน้ำ มาถึงท้องทุ่งที่มีต้นไม้แน่นขนัด

หานป๋อเพิ่งพุ่งผ่านดงไม้แห่งหนึ่ง เห็นที่เบื้องหน้ามีเงาดำสายหนึ่ง พุ่งปราดไปยังหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่งด้วยระดับความเร็วดุจดาวตก

หานป๋อทราบว่าเงาดำนั้นเป็นคนที่กลั่นแกล้งมันในน้ำ จึงรีบติดตามคนผู้นั้นไป

แว่วเสียงล่างฟานหวินดังอีกว่า

"อย่าปล่อยให้มันหนีรอดได้"

หานป๋อเร่งเร้าวิชาตัวเบาถึงขีดสุด เพียงชั่วขณะก็ย่นระยะห่างจากคนผู้นั้นเป็นยี่สิบวา

คนผู้นั้นสวมถุงคลุมหน้า เหลียวมองมันแวบหนึ่ง ต้องใจหายวาบ บังคับเส้นเชือกละเอียดอ่อนเส้นหนึ่งพุ่งวาบออกจากมือ ม้วนใส่กิ่งง่ามของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แสดงว่าคิดหยิบยืมพลังเร่งความเร็วหลบหนีไป

หานป๋อชมดูจนร้อนรุ่มใจยิ่ง ลอบร้องในใจ 'จอมยุทธ์ล่างยังไม่ลงมือสกัดผู้คนอีก?'

คนผู้นั้นหยิบยืมกำลังลอยตัวขึ้น เห็นแน่ชัดว่าจะหนีรอดไปได้ หาคาดไม่ว่ากิ่งไม้ซึ่งหยาบเท่าแขนเด็กที่ใช้หยิบยืมกำลังพลันหักสะบั้นแต่กลางคัน คนผู้นั้นเสียหลักการทรงตัว ร่วงหล่นลงสู่พื้นด้วยท่วงท่าที่ไม่น่าดู

หานป่อทางหนึ่งร้องขอบคุณล่างฟานหวินในใจ ทางหนึ่งเร่งความเร็วรุดไป เสียงขวับเมื่อบรรลุถึงด้านหลังคนลึกลับที่ซวนเซเสียหลักฟาดฝ่ามือใส่อีกฝ่าย

มิคาดคนผู้นั้นพลันหมุนตัวมา ยืดอกอูมตูมตั้งขึ้น ยกมือเท้าสะเอว ตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"หานป่อท่านกล้า?"

หานป่อรีบรั้งฝ่ามือกลับ แต่ไม่อาจควบคุมท่าร่างได้ ชนใส่นางอย่างถนัดถนี่

สตรีนางนั้นคิดไม่ถึงว่าหานป่อจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ ต้องกรีดร้องคำหนึ่ง ต่างล้มกลิ้งไปตามพื้นดินทั้งสองคน

ทั้งสองกลิ้งตัวตามพื้นหญ้าไปในดงไม้ เมื่อหยุดนิ่งลง หานป่อพอดทับอยู่เหนือร่างนาง

สตรีนางนั้นเปลี่ยนเป็นอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง ได้แต่หอบหายใจถ่ายเดียว

หานป่อดึงถุงคลุมหน้าของนางออก ใบหน้าอันงามกระจ่างดั่งจันทร์ราตรีของซวีเยี่ยเวี่ยก็ปรากฏแก่สายตา

นางหลับตาพริ้ม ปากน้อยๆ เผยออ้าออก พวยพุ่งลมหายใจที่หอมกรุ่นราวกล้วยไม้ใส่อีกฝ่าย

หานป่อไหนเลยยอมพลาดโอกาสเช่นนี้ รีบประทับจุบลง

ซวีเยี่ยเวี่ยอุทานด้วยความตระหนก เบี่ยงเบนศีรษะ แต่ไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรมถูกหอมแก้มคราหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด รีบยันหานป่อออกห่างกลิ้งตัวออกไป ค่อยกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ผู้อื่นแค้นท่านแทบตายแล้ว"

ไม่ทันกล่าวจบก็ผละจากไป

คงทอดทิ้งหานป๋อนั่งกับพื้น หวนรำลึกถึงการสัมผัสกับเรือนร่างที่เปียกชุ่มตลอดทั้งตัวเมื่อครู่ไม่รู้ลืม

ทันใด ล่างฟานหวินมาถึงข้างกายมัน ทรุดตัวนั่งลง มองดูมันอย่างยิ้มแย้ม

หานป๋อบังเกิดความกระดาก ฝืนใจทักทายว่า

“ท่านจอมยุทธ์”

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

“เด็กหญิงเยี่ยเวี่ยมีความสำคัญต่ออนาคตของท่านอย่างมาก เราจึงไม่เสียดายกับการช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง แต่ตอนนี้ท่านรีบกลับไปหาคุณหนูชิงซวงเถอะ นางร้อนรุ่มใจจนร้องไห้แล้ว”

หานป๋อกล่าวว่า

“แต่ข้าพเจ้ายังมีเรื่องมากมายคิดรายงานต่อท่าน”

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราทราบ แต่เรื่องราวมีการแบ่งแยกหนักเบาเร็วช้า เราจะไปหาพวกท่านเอง รีบไปเถอะ ไม่เช่นนั้นแม่น้ำฉินไหวทั้งสายคงต้องถูกพลิกขึ้นมาแล้ว”

เมื่อหานป๋อกลับถึงตำแหน่งที่ถูกซุ่มจู่โจมบนแม่น้ำฉินไหว สภาพที่เห็นสร้างความตื่นตระหนกแก่หานป๋อนัก

เห็นสองฟากฝั่งเต็มไปด้วยกำลังทหารเฝ้ารักษา ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าใกล้ เรือของทัพเรือตัดตอนบนและล่างของแม่น้ำ สั่งห้ามมิให้เรือทุกลำแล่นผ่าน

บนแม่น้ำจุดโคมไฟสว่างไสว เรือเร็วหลายสิบลำแล่นสวนไปมา มีคนโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำตลอดเวลา

หานป๋อเพิ่งปรากฏกาย ก็ถูกคนของสำนักซีหนิงพบเห็น

ห้อมล้อมมันไปยังริมฝั่งที่เจ้าสำนักซีหนิงและพวกเฝ้ารออยู่

ผู้ที่มารับหน้าเป็นคนแรกคือจวงชิงซวงซึ่งร้องไห้จนสองตาบวมแดง แต่นางเพิ่งเดินออกมาสองก้าวก็หยุดยั้งลง ก้มศีรษะต่ำ ไม่สะดวกกับการให้ท่านทูตเห็นนางเคยร้องไห้มา

เยี่ยซู่ตง เจ้าสำนักซีหนิงรวมทั้งผู้เฒ่าซีหนิงล้ำหน้าจวงชิงซวงมาห้อมล้อมมันเอาไว้

เยี่ยซู่ตงคล้ายยกภูเขาออกจากอก ร้องว่า

"ขอบคุณฟ้าดิน ท่านทูตไม่เป็นไร"

ผู้เฒ่าซีหนิงกล่าวถามว่า

"ตามตัวโจรร้ายนั้นไม่ทันหรือ?"

หานป๋อครุ่นคิด 'ติดตามนั้นติดตามทัน แต่ยังจะทำอย่างไรนางได้?' ปากกลับต่อเติมเสริมแต่ง แปลงซวีเยี่ยเวี่ยเป็นเทพบตรสำอางเซวียหมิงอี้ บรรยายว่าตนเองสำแดงยอดวิชา ไล่กวดไปทำร้ายฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บ น่าแค้นที่โจรปล้นสวาทอาศัยดงไม้หลบหนีหายไป

แม่น้ำฉินไหวคลายการปิดล้อม ไม่นานก็กลับคืนสู่ความครึกครื้นดังเดิม

เจ้าสำนักซีหนิงตบไหล่มัน กล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"คิดไม่ถึงเซวียหมิงอี้ร้ายกาจถึงเพียงนี้ ดีที่ท่านทูตมีฝีมือกล้าแข็ง ทั้งสละชีวิตช่วยเหลือซวงเอ๋อ บุญคุณนี้ไม่กล้ากล่าวขอบคุณ หากมีเวลาว่างขอเชิญไปรับประทานอาหารที่สำนักเราสักมื้อ เรื่องนี้ให้ซู่ตงจัดการนัดหมายเถอะ"

เยี่ยซู่ตงผงกศีรษะรับคำ กล่าวว่า

"ท่านทูตคงเหน็ดเหนื่อยแล้ว สมควรกลับเรือนรับรองไปเปลี่ยนเสื้อผ้าพักผ่อน ส่วนท่านหัวหน้าองครักษ์และฮูหยินท่านล้วนกลับถึงเรือนรับรอง"

จากนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"พวกเรายังไม่ได้บอกเรื่องที่ท่านทูตถูกซุ่มจู่โจมไป ขอท่านทูตโปรดให้อภัย"

หานป๋อรับคำ ในใจกลับนึกถึงจวงชิงซวงซึ่งยืนชดช้อยอยู่ด้านข้าง หวนนึกถึงคราครั้งนี้ ได้รับวาสนาในคราเคราะห์ มีส่วนช่วยต่อการพิชิตหัวใจนาง ขณะจะหาข้ออ้างปลีกตัวไปสนทนากับนางสักหลายคำ ผู้เฒ่าซีหนิงซึ่งชมชอบยกตนข่มท่านก็ร้องบอกต่อจวงชิงซวงว่า

"ซวงเอ๋อยังไม่เข้ามาขอบคุณท่านทูตอีก?"

จวงชิงซวงเดินออกมาครึ่งก้าว ก็หยุดยั้งลง

เยี่ยซู่ตงผลักดันหานป๋อทางด้านหลัง หานป๋อฉวยโอกาสเดินออกจากกลุ่มคน มาถึงเบื้องหน้าจวงชิงซวง กล่าวเบาๆ ว่า

"คณหนได้รับความตื่นตระหนกแล้ว ล้วนต้องโทษว่าข้าพเจ้าคุ้มครองไม่รอบคอบ"

จวงชิงซวงขบริมฝีปากล่าง กล่าวเบาๆ ว่า

"นั่นไหนเลยเกี่ยวข้องกับท่าน? ท่านใช่ยังต้องการทราบคำถามนั้นหรือไม่?"

หานป๋อเห็นนางคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ท่าทางเย้ายวนใจนักถึงกับร่างอ่อนระทวย รับคำว่า

"ย่อมต้องการทราบ แม้ตายก็ต้องการทราบ"

มุมปากจวงชิงซวงปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ชม้ายมองมันด้วยความรักแวบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อย่างนั้นอย่าลืมมาหาชิงซวงอีก"

กล่าวจบหน้าแดงระเรื่อ เร่งฝีเท้าไปสมทบกับผู้เป็นบิดา

หานป๋อถึงกับแทบโห่ร้องด้วยความยินดี

คิดไม่ถึงว่าตลอดทั้งวันที่โชคร้าย กลับจบลงด้วยความหวานชื่น

ถึงเพียงนี้

นี่ต้องขอบคุณซวีเยี่ยเวี่ยจริงๆ

ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือนั่งบนกลางแจ้ง หน้าบ้านเล็กๆ หลังหนึ่ง มองดูอรุโณทัยลอยขึ้นบนทะเลสาบต้งถิงที่ห่างไปอย่างชืมเชา

เหลียงชิวเว่ยเดินเข้ามาสมทบ กล่าวว่า

“ยังไม่มีข่าวของปางจู่กับท่านอารอง”

จากนั้นหันไปกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

“บริวารของท่านติดต่อกับหัตถ์พิษเฉียนหลอแล้ว แต่ฮูหยินท่านคล้ายได้รับข่าวด่วน รีบออกเดินทางสู่นครหลวง ไม่ทราบเป็นเพราะเรื่องใด?”

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คาดเดาว่าคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน หวนนึกถึงฝีมืออันน่ากลัวของคนผู้นี้ อดร้อนรุ่มใจมิได้

เหลียงชิวเว่ยกล่าวอีกว่า

“ฮูหยินท่านทิ้งข้อความไว้ ให้ท่านรุดไปสมทบกับนางที่ท่าข้ามเยี่ยหลี่ เรื่องไม่อาจชักช้า พี่ฟงสมควรออกเดินทางในบัดดล”

ชิฉางเจิงพลันถามว่า

“ปี้ฉุ่ยกับหงสิ้วใช่ยังอยู่ร่วมกับท่านพ่อบุญธรรมหรือไม่?”

เหลียงชิวเว่ยตอบว่า

“หงสิ้วของท่านยังอยู่ร่วมกับท่านพ่อบุญธรรมท่าน แต่หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) กลับไปเรียกระดมบริวารเก่าก่อน ฟื้นฟูสำนักตันชิงขึ้นมาใหม่ ฝากคำพูดให้ท่านรีบไปหานาง”

ตี้หวี่สือสอดคำขึ้น

“จับเจ่าอยู่ที่นี้มิใช่วิธีที่ดี ที่ข้าพเจ้าเป็นห่วงที่สุดคือหน่วย

พิฆาตมังกรที่นำโดยหอกพลั่วเหินบินคู่ พี่สิงเลี่ยกับบริวารท่านมิสู้ไป สมทบกับฮูหยินท่าน ส่วนพวกเรารุดไปพบหน้าหัตถ์พิษเฉียนหลอ เพื่อค้นหาปางจู่กับท่านอารอง"

ชิฉางเจิงพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"พวกเราออกเดินทางในบัดดล"

ฟงสิงเลี่ยก็ลุกตาม กล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าทิ้งคนของสำนักเราอยู่ช่วยเหลือพวกท่าน ข้าพเจ้าเพียงต้องการเรือใบลำเล็กๆ และคนบังคับเรือก็พอ"

ตี้หวี่สือผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เช่นนี้อาจดีกว่า สามารถตบตาผู้คนได้"

พลางคว้าแขนฟงสิงเลี่ยแสดงความขอบคุณ

ชิฉางเจิงก็โอบไหล่ของฟงสิงเลี่ย กล่าวเบาๆ ว่า

"ถนอมตัวด้วย"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ทราบเมื่อใดพวกเราจึงสามารถปล่อยวางทุกสิ่ง ชักชวนหานป๋อกับเหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) ไปร่ำดื่มให้สมใจ"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวเสริมว่า

"ฟังว่าบรรยากาศของหอนางโลมที่นั่นครื้นเครงยิ่ง"

หลิงจ้านเทียน ช่างกวนอิงกับเฉียนหงชิงรีบรุดเดินทางไปตามทางภูเขา สองฟากข้างเป็นดงไม้เขียวชอุ่ม ห่าฝนเมื่อคืนกลายเป็นละอองฝนบางเบา

ช่างกวนอิงพลันซวนเซเสียหลัก แทบล้มลงกับพื้น ดีที่เฉียนหงชิงประคองไว้ทันท่วงที

ทั้งสามกำลังขึ้นเขาลูกหนึ่ง พอข้ามภูเขาลูกนี้จะเป็นเมือง

น้อยเป่ยพอ เมื่อไปทางตะวันออกสามสิบลี้ จะเป็นเมืองฉางเต่อ ซึ่งเป็นรังลับที่หัตถ์พิษเฉียนหลอและพวกซ่อนตัวอยู่

ขอเพียงสมทบกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ พวกมันจะปลอดภัยกว่าเดิม

หลิงจ้านเทียนคิดอ่านรอบคอบ คาดเดาว่าหากชิฉางเจิงและพวกปลอดภัยไร้อันตราย ต้องติดต่อกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ ดังนั้นหากเสาะพบหัตถ์พิษเฉียนหลอ ก็สามารถติดต่อกับชิฉางเจิงและพวก

หลิงจ้านเทียนชะงักเท้าลง เห็นซ่างกวนอิงหน้าขาวซีดริมฝีปากเขียวคล้ำ ต้องลอบเจ็บปวดใจ ชักชวนเฉียนหงชิงประคองมันไปยังหลังพงหญ้าแถบหนึ่ง ถ่ายทอดพลังให้แก่มัน เพียงชั่วขณะซ่างกวนอิงก็โคจรพลังจนเคลิบเคลิ้มลืมตน

หลิงจ้านเทียนกล่าวเบาๆ กับเฉียนหงชิงว่า

“เมื่อคืนมือดีที่ออกค้นหาพวกเรามีจำนวนนับร้อย แสดงว่าได้รับแจ้งจากหอกพลั่วเหินบินคู่และพวก ยกกำลังมาจัดการกับพวกเรา หากถูกพวกมันสกัดไว้ได้ คงต้องตายสถานเดียว”

เฉียนหงชิงผงกศีรษะ กล่าวว่า

“เมื่อคืนดีที่ท่านอารองพบเห็นพวกมันนำสุนัขล่าเหยื่ออยู่บนสันเขาที่ห่างจากอารามสามลี้ ไม่เช่นนั้นหากถูกพวกมันล้อมอารามไว้ คงย่ำแย่แล้ว”

หลิงจ้านเทียนยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

“ในชีวิตอารองหลั่งเลือดเลียคมดาบ ไหนเลยปล่อยให้ต้อนเข้ามุมอับโดยง่ายดาย แต่สถานการณ์ในตอนนี้ ไม่อาจเล็งผลเลิศได้ จากที่นี้ถึงเมืองฉางเต่อเป็นระยะทางเพียงหนึ่งวัน แต่ก็เป็นเส้นทางที่อันตรายที่สุด เรานึกได้วิธีหนึ่ง นั่นคือท่านกับเสี่ยวอิง (อิงน้อย) หาที่ซ่อนตัวในป่าเขา ปล่อยให้เราฝ่าด่านเพียงลำพัง ตามกำลังหนุนมายัง

ดีกว่าไปหาที่ตายพร้อมกัน"

เฉียนหงชิงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"หากถูกสุนัขดุร้ายเหล่านั้นดมกลิ่นออก พวกเราไหนเลยมีเรี่ยวแรงต่อสู้ขัดขืน?"

หลิงจ้านเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านได้ยินสุ้มเสียงใดหรือไม่?"

เฉียนหงชิงเงี่ยหูสดับฟัง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นอกจากเสียงลมกับเสียงน้ำไหลแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้ยินอันใด ฝนก็ใกล้หยุดตกแล้ว"

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ล้วนพึ่งพาฝนห่านี้ชะล้างกลิ่นของพวกเรา หงชิงวางใจเถอะ ก่อนที่ฝนจะหยดตก เราจะหาสถานที่อันมิดชิด ให้เสี่ยวอิงรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนเราจะชักนำกำลังติดตามไปทางอื่น หากภายในสามวันไม่เห็นเรากลับมา พวกท่านก็หาทางหนีเอาชีวิตรอดเองเถอะ"

เฉียนหงชิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูบุคคลหมายเลขสองของพรรคมังกรพิโรธที่ชีดชาต่อความเป็นตายผู้นี้

มีแต่ผู้หาญกล้าเช่นนี้ จึงคู่ควรเป็นพี่น้องของกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน

หานป๋อพอดื่นขึ้นมา อาทิตย์ก็ลอยสูงมากแล้ว

จั่วซือ เฉาเสีย และโหยวโหยวยังหลับไหลไม่ตื่น แสดงว่าเมื่อคืนทั้งลิงโลดทั้งเหน็ดเหนื่อยไปแล้ว

หลังจากหอมแก้มพี่สาวที่นอนนิทราด้วยท่วงท่าที่น่ารักทั้งสาม ค่อยก้าวลงจากเตียงอย่างแผ่วเบา

เมื่อปราศจากฉินเมิ่งเหยา คล้ายกับขาดสิ่งใดไป

พอออกจากห้อง ย่อมมีคนปรนนิบัติมันล้างหน้าหวีสางผม เปลี่ยนเสื้อผ้า

หานป่อบังเกิดความสะท้อนใจ หวนนึกถึงก่อนหน้านี้ไม่นาน ยังเป็นเด็กรับใช้ตึกตระกูลหาน ตอนนี้สามารถเข้าเฝ้าฮ่องเต้เจ้าชีวิต คล้ายกับฝันฤดูใบไม้ผลิตื่นหนึ่ง

แต่หญิงงามที่เป็นของมันทั้งสามนางนั้น กลับเป็นความจริงอันแน่นอน

ขณะที่หญิงรับใช้สวมเครื่องแบบขุนนางให้กับมัน หานป่อ อดหวนนึกถึงผู้คนในตึกตระกูลหานที่ใช้ชีวิตร่วมกันสิบกว่าปีมิได้

ประมุขตึกตระกูลหานนามหานเทียนเต๋อมีบุญคุณต่อมัน หากมีโอกาสตนเองต้องหาทางตอบแทน ส่วนคุณหนูห้าหานหนิงจื่อซึ่งเคยใส่ร้ายว่ามันเป็นคนฆ่าเซียะชิงเหลียน มันไม่ได้ผูกใจอาฆาตแม้แต่น้อย นางจะอย่างไรเป็นเด็กหญิงไม่รู้ความนางหนึ่ง

ยามนั้นฟั่นป้าเดินเข้ามารายงานว่า

"ท่านทูต ที่เบื้องนอกมีผู้คนมากหลายมารอพบท่าน"

หานป่อบังเกิดความเบื่อหน่ายรำคาญ เพียงรับมือกับบุคคลสารพัดสารพันเหล่านี้ ก็ยากที่จะรับได้ จึงขมวดคิ้วถามว่า

"ครั้งนี้เป็นผู้ใดรุดมา?"

ฟั่นป้าขับไล่บ่าวไพร่หญิงรับใช้ออกไปก่อน ค่อยกล่าวว่า

"แขกสำคัญที่สุดย่อมเป็นเถี่ยชิงอีแห่งคฤหาสน์ภูตบดี ท่านหัวหน้าองครักษ์กำลังสนทนาเป็นเพื่อนมัน"

หานป่อร้องว่า

"ในเมื่อเป็นมัน เหตุใดไม่ปลุกเรียกข้าพเจ้า?"

ฟั่นป้ากล่าวว่า

"คนผู้นี้ไม่วางก้ามเขื่องโข เป็นมันยืนกรานอย่าได้ปลุกท่าน

บอกว่าเมื่อวานท่านคงเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว"

หานป๋อนึกถึงซวีเยี่ยเวี่ย รีบรุดออกไป ฟั่นป้ายังกล่าวไล่หลังว่า

"หัวหน้ามือปราบนครหลวงนามซ่งคุนก็มาแล้ว"

หานป๋อหยุดเท้าบนทางระเบียง กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"มันมาหาข้าพเจ้าทำอะไร?"

ฟั่นป้ากล่าวว่า

"ฟังว่าเป็นเรื่องที่ท่านทูตเผชิญพบเซวียหมิงอี้"

หานป๋อแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่างนั้นคงคิดสอบปากคำข้าพเจ้าแล้ว ตกลง พบกับเถี่ยชิงอีก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

หยุดเล็กน้อย จึงถามว่า

"ยังมีผู้ใด?"

ฟั่นป้ากล่าวว่า

"ยังมีชันทีที่เนี่ยกงกงส่งมา มันจัดรายการและงานเลี้ยงของท่านทูตไว้ตลอดทั้งเดือน คิดบอกต่อท่านด้วยตัวเอง"

หานป๋อยกมือตบหน้าผาก ร้องคำ "สวรรค์" จากนั้นลดเสี้ยวเข้าเรือนทิศใต้ที่เถี่ยชิงอีกับโจรท่องโดดเดี่ยวนั่งสนทนา

หลังจากทักทายปราศรัย คนทั้งสามแยกย้ายนั่งลง เถี่ยชิงอีชูนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"เราติดตามรับใช้ภูตบดีสี่สิบกว่าปี ไม่เคยเห็นท่านผู้เฒ่าชื่นชมผู้เยาว์รุ่นหลังถึงเพียงนี้มาก่อน เมื่อวานน้องแซ่หานชักชวนเวี่ยเอ๋อไปแจวเรือ นับเป็นฝีมืออันหมดจดนัก"

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่ง ขณะจะกล่าวถ่อมตน โจรท่องโดดเดี่ยวชิงหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ภายใต้การฝึกอบรมของผู้เชี่ยวชาญด้านความรักเช่นเรา เด็ก

น้อยนี้ต้องไม่เลวอยู่แล้ว”

เถี่ยชิงอึงงงันวูบหนึ่ง มองดูมันอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ค่อยกล่าวกับหานป๋อว่า

“ท่านภูตบดีใช้ให้เรามา เพื่อต้องการทราบรายละเอียดทั้งหมด”

หานป๋อร้องคำ “ว่ากระไร?” เถี่ยชิงอีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ปรกติท่านผู้เฒ่าเฝ้าสอบถามเรื่องราวเกี่ยวกับเวี่ยเอ๋อต่อผู้คนตอนนี้ไหนเลยยอมพลาดรายละเอียดที่สนุกสนานเช่นนี้ แต่ว่าน้องแซ่หานไม่ต้องบอกต่อเรา ท่านผู้เฒ่าย่อมต้องใช้ให้เรามาหาท่าน เราเพียงแต่มาแจ้งให้ทราบคำหนึ่ง”

จนบัดนี้หานป๋อค่อยทราบว่าซวีเยี่ยเวี่ยเหตุใดจึงแข็งข้อต่อการควบคุมของภูตบดีซวีเย่อฺ้ อดเห็นใจแทนนางมิได้

โจรท่องโดดเดี่ยวหยีตาลง กล่าวว่า

“พี่เถี่ยมายังที่นี้ คงไม่เพียงแจ้งให้ทราบกระมัง?”

เถี่ยชิงอียิ้มพลางกล่าวว่า

“การมาของเราครั้งนี้ เพื่อกระตุ้นเตือนน้องแซ่หานฉกฉวยชัยชนะรุกฆาต อย่าได้ปล่อยปละละเว้นโอกาสไป”

หานป๋อหวนนึกถึงซวีเยี่ยเวี่ยก่อนจากไปร้องคำ “ผู้อื่นแค้นท่านแทบตายแล้ว” ในใจลอบวิตกกังวล บ่ายเบี่ยงว่า

“เรื่องเหล่านี้บางครั้งรีบร้อนไปกลับไม่บรรลุ”

เถี่ยชิงอีกล่าวว่า

“น้องแซ่หานยังไม่ทราบ เมื่อคืนเวี่ยเอ๋อพอกลับถึงคฤหาสน์ก็ยิ้มแย้มแจ่มใส สั่งคนยกเลิกกำหนดนัดหมายทั้งหมดในวันนี้ บอกว่าต้องการอยู่บ้านครุ่นคิดถึงเรื่องบางประการ นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน”

หานป๋อรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง ตนเองเอารัดเอาเปรียบซวีเยี่ยเวี่ย

นางไฉนแย้มยิ้มยินดี ดูท่าคงวางแผนตอบโต้ตนเอง แล้วนี่จะทำอย่างไร?

เถี่ยชิงอีลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"น้องแซ่หานไม่ต้องลังเลแล้ว รีบตามเราไปยังคฤหาสน์ภูตบดี ท่านผู้เฒ่ากำลังรอท่านอยู่"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ หากปล่อยให้ภูตบดีเห็นท่าทีอันรังเกียจที่ซวีเยี่ยเวี่ยมีต่อมัน ทุกประการคงจบสิ้นกัน จึงกล่าวตะกุกตะกักว่า

"แต่ยังมีผู้คนมากมายรอข้าพเจ้าอยู่"

เถี่ยชิงอียิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงขันทีฝ่ายในกับซ่งคุนและพวกกระมัง? เราจะไปขับไล่พวกมันเอง ยังมีผู้ใดกล้าทำให้ภูตบดีรอนาน?"

หานป๋อบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"ท่านเถี่ยสามารถช่วยเหลือสักครั้งหรือไม่? ท่านก็ทราบว่าหากคิดพิชิตใจคุณหนูเยี่ยเวี่ย ต้องใช้เวลาทุกนาที จนใจที่เนี่ยกงกงจัดรายการและงานเลี้ยงให้กับข้าพเจ้าตลอดทั้งเดือน..."

เถี่ยชิงอีเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"นี่เป็นปัญหาจริงๆ เราจะไปดูว่าสามารถปฏิเสธให้กับท่านได้มากน้อยเพียงไหน แต่หากเป็นเชื้อพระวงศ์หรือบุคคลพิเศษ เราก็ไม่อาจผลักไสได้"

พลางผลุดลุกขึ้นขอตัวไปพบกับขันทีฝ่ายในและซ่งคน ทั้งนัดหมายว่าอีกสักครู่จะไปยังคฤหาสน์ภูตบดีกัน

โจรท่องโดดเดี่ยวชิงกล่าวว่า

"วันนี้เรามีเรื่องต้องกระทำ ท่านเถี่ยไปกับเด็กน้อยนี้เถอะ"

เถี่ยชิงอีพอออกจากเรือนทิศใต้ หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ปีศาจเฒ่ามีเรื่องรีบด่วนอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ชื่อเจี่ยแจของท่านจะทำการตกแต่งร้านสุรา ไหนเลยขาดเราคอยชี้แนะได้?"

หานป๋อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องปิดบังข้าพเจ้าแล้ว รีบบอกมาว่าเป็นเรื่องราวใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวด้วยความลิงโลดว่า

"หวินชิงมาถึงนครหลวงแล้ว"

จากนั้นกล่าวเตือนว่า

"ตราบใดที่เรายังไม่หุงข้าวสารเช่นหวินชิงกลายเป็นข้าวสุก ห้ามมิให้ท่านกระทบถูกศิษย์น้องที่เป็นแม่ชีของนาง ทราบหรือไม่?"

หานป๋อร้องโอดครวญว่า

"เป็นท่านกล่าวฝ่ายเดียว ข้าพเจ้าไหนเลยเคยบอกว่าจะขโมยความรักแม่ชี?"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านรอจนพบหน้าค่อยกล่าววาจาเหล่านี้เถอะ ลองนึกดูแม่ชีที่ได้รับการจัดอันดับในสิบยอดหญิงงาม สมควรเป็นแม่ชีที่งดงามเพียงไหน"

หานป๋อครุ่นคิดว่าตนเองถูกซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงก่อกวนจนศีรษะพองโตแล้ว ไหนเลยมีอารมณ์ทำลายการบำเพ็ญเพียรของแม่ชีอีก?

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมันนิ่งครุ่นคิด กลับเข้าใจผิดว่าอีกฝ่ายบังเกิดราคะจิตขึ้น จึงกล่าวด้วยท่าทีดุร้ายว่า

"หากท่านทำลายความฝันอันยิ่งใหญ่ของเรา เราจะไม่ละเว้นท่านเด็ดขาด"

หานป๋อขุ่นแค้นจนเหลือกตาขึ้น พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง เปลี่ยนเป็นถามว่า

"เมื่อวานท่านหาข้ออ้างไปงีบหลับ ที่แท้กระทำเรื่องอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มอย่างลึกลับ ขณะจะตอบคำ เถี่ยชิงอีก็พลิ้วกายกลับมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"รายการที่เนี่ยกงกงจัดให้ ส่วนใหญ่เรายกเลิกให้กับท่านแล้วในหลายวันนี้นอกจากงานเลี้ยงของหูอุ้ยหยงกับเจ้าเอี้ยนอ๋องที่ไม่อาจปฏิเสธได้ น้องแซ่หานนับว่าเป็นอิสระแล้ว แต่อีกสักครู่ท่านยังต้องเข้าเฝ้าฝ่าบาท"

หานป๋อยินดียิ่ง รีบกล่าวขอบคุณ

ครานี้ภูตบดีซวีเย่อ๋องพบกับหานป๋อ ที่ตัวตึกซึ่งตั้งชื่อว่าสำนักจิตรกรรม ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเรือนจันทรา ห้องหับกะทัดรัดหากแฝงรสนิยมต่างกับสิ่งปลูกสร้างอันโอฬารในคฤหาสน์

เถี่ยชิงอีพอชักนำหานป๋อมา ก็ล่าถอยไปปล่อยให้มันอยู่กับภูตบดีซวีเย่อ๋องตามลำพัง

ภูตบดีซวีเย่อ๋องยืนมือไพล่หลังที่กลางแจ้ง มองดูบ่อปลาไม้ดอกกลางลานตึก ตลอดทั้งร่างคล้ายหลอมกลืนเข้ากับสิ่งปลูกสร้างเรือกสวน

หานป๋อยืนอยู่ด้านหลังมัน กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง กลัวว่าจะรบกวนสมาธิมัน

ชั่วครู่ให้หลัง ภตบดีซวีเย่อ๋องค่อยกล่าวว่า

"จุดเด่นของเรือกสวนอยู่ที่คดเคี้ยวซ่อนอำพราง เว้นระยะแต่ไม่ขาดตอน ลานตึกก็มีความดึงดูดใจ มากด้วยสีสัน ล้วนต้องรักษาความพอดีถึงที่สุด"

จากนั้นหมุนตัวมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทำได้ดียิ่ง มา พวกเราเข้าไปดื่มสักจอก"

พลางชักนำหานป๋อเข้าห้องหับ

ทั้งสองนั่งประจำโต๊ะ ดื่มสุราติดต่อกันสามถ้วย ภูตบดีซวีเย่ออู๋ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง ถามว่า

"นางใช่ดูฝีมือของเราออกหรือไม่?"

หานป๋อฝีนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าบุตรีท่านยังร้ายกาจกว่าท่านผู้เฒ่าอีก"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"น้องเราผิดแล้ว เราจงใจให้ทารกหญิงนี้ดูออก นี่เรียกว่าแผนซ้อนแผน เพื่อสะกิดความสงสัยอยากรู้ของนาง ให้นางทราบว่าท่านมิใช่ขุนนางเล็กๆ ที่มาจากแว่นแคว้นอื่น ตอนนี้นับว่าเห็นผล ดังนั้นนางรุดไปก่อกวนเรื่องของท่านกับจวงชิงซวง แต่ว่าเด็กน้อยท่านยอดเยี่ยมยิ่ง รู้จักใช้ความหึงหวงระหว่างพวกนางให้เป็นประโยชน์"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"เรื่องนี้มีอันใดน่าประหลาด คฤหาสน์ภูตบดีเราเท่ากับเป็นศูนย์ข้อมูลของต้าหมิง เรื่องที่เหล่าจู (คนแซ่จู) ไม่ทราบ เรายังทราบได้ เพราะเหตุนี้เหล่าจูจึงอิจฉาเรา"

จากนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"น้องเราแม้มีฝีมือสงเยี่ยม แต่วิชาทางน้ำและตัวเบาของเวี่ยเอ๋อได้รับถ่ายทอดจากเรา ท่านติดตามนางทันได้อย่างไร?"

หานป๋อใจหายวาบ กล่าวว่า

"คนของท่านเห็นข้าพเจ้าตามนางทันหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"นั่นกลับมิใช่ เราเพียงคำนวณจากช่วงเวลาที่นางกลับถึงคฤหาสน์สายไปเกือบชั่วน้ำเดือด"

หานป๋อลอบร้องคำร้ายกาจในใจ ปากโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ พันธุมารของข้าพเจ้าพลันปราดเปรียวขึ้นมา..."

พลันแว่วเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนบุกรุกเข้าห้องมา

หานป๋อเหลียวหน้ามอง ต้องลอบร้องแย่แล้วในใจ ผู้ที่ปรากฏกายกลับเป็นซวีเยี่ยเวี่ย

นางมาถึงข้างกายหานป๋อ ตะปบคว้าคอเสื้อด้านหลังของมันกระชากดึงให้ลุกขึ้นยืน ค่อยคลายมือออก ออดอ้อนต่อภูตบดีว่า

"ท่านพ่อ ข้าพเจ้าขอหยิบยืมตัวเลวร้ายหานป๋อไปลงทัณฑ์ท่านรับปากหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หาประหลาดใจที่นางเปิดโปงว่ามันคือหานป๋อไม่เพียงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อช้าก่อน ฟังบิดาสักสองประโยคก่อน"

ซวีเยี่ยเวี่ยกดร่างหานป๋อนั่งลงใหม่ ตัวเองนั่งอยู่หว่างกลางคนทั้งสอง เร่งรัดว่า

"รีบบอกเถอะ"

หานป๋อถูกความเคลื่อนไหวที่สนิทสนมของนางกระชากขวัญวิญญาณออกจากร่าง หวนนึกถึงเมื่อคืนเคยโอบกอดนางหอมแก้มนางยิ่งเคลิบเคลิ้มลืมตัว

ซวีเยี่ยเวี่ยเหลียวหน้ามาถลึงมองมันดุว่า

"มองอะไร? ห้ามมิให้มองดู"

จากนั้นหัวร่อคิกออกมา หันหน้ากลับไปทางบิดา

ดวงตาภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอแววรักเวทนา ปากกล่าวว่า

"ช่างไม่มีความอดทนเลย อย่างนั้นเจ้าไปเถอะ เราไม่ขอกล่าวแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยขยี้เท้าร้องว่า

"ไม่ รีบบอกมา ไม่เช่นนั้นเวี่ยเอ๋อจะไม่พูดกับท่านพ่อสามวัน"

มุมปากภูตบดีซวีเย่ออู่ปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เราคิดพนันกับเวี่ยเอ๋อว่า ภายในสิบวันหากเวี่ยเอ๋อไม่บอกต่อเราว่ายอมแต่งกับตัวเลวร้ายหานป๋อ ถือว่าบิดาเป็นฝ่ายแพ้ หลังจากนี้จะไม่ถามไถ่เรื่องของเจ้าอีก"

หานป๋อใจหายวาบ ภูตบดีกล่าวเช่นนี้ มิใช่วางตัวมันเป็นเดิมพัน เพื่อเอาชนะนิสัยกบฏของซวีเยี่ยเวี่ยหรอกหรือ?

จากนั้นครุ่นคิด คิดพิชิตหัวใจหญิงงามนี้ ต้องทุ่มเทแรงใจมากมาย กำหนดเวลาสิบวันยังไม่พอหรือ? ยามนั้นบังเกิดความฮึกหาญประดัง กล่าวว่า

"เราหานป๋อก็ขอสาบานต่อฟ้าว่า หากภายในสิบวันไม่อาจพิชิตหัวใจคุณหนูเยี่ยเวี่ย นับแต่นี้จะไม่รบเร้าพัวพันท่านอีก"

ซวีเยี่ยเวี่ยรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นขยี้เท้า กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองจับมือกันรังแกข้าพเจ้า"

ภูตบดีซวีเย่ออู่แหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"แล้วแต่เจ้าจะกล่าวว่ากระไร ในโลกนี้ไม่มีการละเล่นใดน่าสนใจกว่าการแข่งขันกับบุตรีสุดสวาทของเราอีก"

หานป๋อพลอยบังเกิดความเร้าใจ จนบัดนี้ค่อยรับรู้ถึงมนต์เสน่ห์ของภูตบดี

คนผู้นี้มิเพียงมีภูมิรอบรู้ดั่งห้วงมหรรณพ ทั้งยังมีความจริงใจที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยเหลียวหน้ามายิ้มให้กับหานป๋ออย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"หากท่านรับปากเยี่ยเวี่ยประการหนึ่ง แต่งให้กับท่านจะเป็นไร?"

หานป๋อรับทราบฝีมือของนางมาแล้ว ฉุกคิดว่าผิดท่า กล่าวว่า
"อย่างนั้นท่านจะยึดถือข้าพเจ้าเป็นสุกรหรือสุนัข?"
ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่องอหาย ชั่วครู่ค่อยยกมือปิดปาก กล่าวว่า
"หลังจากนี้ห้ามมิให้ท่านพบกับจวงชิงชวง หรือสนทนากับนาง ท่านทำได้หรือไม่?"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ คิดไม่ถึงซวีเยี่ยเวี่ยต้อนมันเข้าสู่จุดอับทำให้มันยากมีคำว่ากล่าวกับภูตบดีได้

ต่อให้มันฝืนใจรับปาก ตบแต่งซวีเยี่ยเวี่ย แต่มันเท่ากับเป็นฝ่ายแพ้ กลับยอมศิโรราบต่อนาง

แต่ว่ามันสามารถปฏิเสธว่า "ไม่" หรือ?

มันบังเกิดความลำบากใจอย่างแท้จริง

อย่าว่าแต่จวงชิงชวงกำลังรอให้มันไปหานาง

หากไม่สามารถพบหน้าหรือกล่าววาจากับจวงชิงชวง มันคงต้องนึกเสียใจไปชั่วชีวิต

แต่หากสูญเสียซวีเยี่ยเวี่ย มิใช่เป็นที่น่าเสียดายเช่นกันหรอกหรือ?

ซวีเยี่ยเวี่ยหันไปทางภูตบดี ยิ้มพลางกล่าวว่า
"ท่านพ่อดูเถอะ เพียงทดสอบก็เห็นถึงจิตใจอันเลวร้ายของมัน"

ภูตบดีซวีเย่ออ๋ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า
"เวี่ยเอ๋อยังไม่รู้ซึ้งถึงเบื้องหลังของกำหนดนัดสิบวันนี้ จึงต้องการให้บิดาบังเกิดความลำบากใจต่อเรื่องของหานป๋อ"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า
"เบื้องหลังใดลึกล้ำถึงเพียงนี้?"

หานป๋อฉวยโอกาสใช้ความคิด กล่าวโต้ตอบว่า
"ไม่ลึกล้ำแม้แต่น้อย ท่านผู้เฒ่าต้องการให้คุณหนูแต่งกับคน

ที่ท่านรัก มีแต่ความรักของข้าพเจ้า จึงทำให้คุณหนูซวีละทิ้งความถือดี ยอมสยบแต่โดยดี หากภายในสิบวันท่านไม่ยอมสยบ แสดงว่าความรักที่ท่านมีต่อข้าพเจ้ายังไม่หนักแน่นพอ ยังดบแต่งอันใด?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ไสหัวไปของท่าน ไยต้องใช้เวลาถึงสิบวัน ตอนนี้ข้าพเจ้าสามารถบอกต่อท่านว่า ซวีเยี่ยเวี่ยจะไม่ยอมสยบต่อท่านเด็ดขาด ไปหาจวงชิงซวงของท่านเถอะ"

หานป๋อกล่าวรุกรานว่า

"อย่าลืมว่าข้าพเจ้าเคยจูบท่านแล้ว"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ร้องคำ "ว่ากระไร?" ซวีเยี่ยเวี่ยถึงกับหน้าแดงสดใส อธิบายต่อภูตบดีว่า

"มันเพียงกระทบถกข้างแก้มผู้อื่นเท่านั้น"

หานป๋อช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ รู้สึกสบใจยิ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นที่โอบกอดท่านเล่า?"

ซวีเยี่ยเวี่ยขุ่นแค้นจนแทบร้องไห้ออกมา ขยี้เท้าร้องว่า

"ผู้อื่นหายินยอมไม่"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าปิดสกัดจุดของท่านหรือ? ท่านไม่ยินยอมสามารถผลักไสข้าพเจ้าออกห่าง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋อดหัวร่อฮาฮามิได้ ซวีเยี่ยเวี่ยร้องว่า

"ห้ามหัวร่อ มันพุ่งชนผู้อื่นเช่นนั้น ไหนเลยมีเรี่ยวแรงผลักมันออก? ท่านพ่อโปรดเชื่อผู้บุตรี เป็นเช่นนั้นจริงๆ"

หานป๋อยื่นหน้าเข้าไป จนห่างจากแก้มซ้ายของนางไม่ถึงสามนิ้ว กระซิบบอกว่า

"แต่คุณหนูไยต้องหักกิ่งไม้ท่อนนั้น ปล่อยให้ข้าพเจ้าตามทัน

ด้วย?”

ซวีเยี่ยเวี่ยกะพริบตาหลายครา ขยี้เท้ากล่าวว่า

“แม้แต่กิ่งไม้ก็ทำร้ายคน ผู้บริสุทธิ์ใจย่อมใสบริสุทธิ์ เยี่ยเวี่ยไม่ขอกล่าวอีกแล้ว”

ภูตบดีซวีเย่ออู่กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

“นี่เรียกว่ากัปกัลป์ยากหลีกพ้น เราดูออกแต่แรกว่าดาวแห่งความรักส่องเยี่ยเวี่ย จับคู่เป็นมิตรกับดวงสามี หากเจ้าไม่ยอมสยบต่อหานป๋อ นับแต่นี้บิดาจะไม่ทำนายชะตาราศีอีกแล้ว”

ซวีเยี่ยเวี่ยขยี้เท้าผุดลุกขึ้น ร้องบอกต่อหานป๋อว่า

“ตามข้าพเจ้ามา”

หานป๋อโบกไม้โบกมือ กล่าวว่า

“หากคิดจับตัวข้าพเจ้าไปลงทัณฑ์ ขอได้โปรดยกเว้นด้วย”

ซวีเยี่ยเวี่ยทำท่าอับจนปัญญาต่อหานป๋อ ทรุดนั่งลงกล่าวกับภูตบดีว่า

“ท่านพ่อเห็นหรือไม่? หากข้าพเจ้าแต่งกับมัน มันจะรังแกข้าพเจ้าไปชั่วชีวิต ท่านยังจะร่วมมือกับตัวเลวร้ายนี้จัดการกับผู้อื่นหรือ?”

ภูตบดีซวีเย่ออู่หัวร่อออกมา ผุดลุกขึ้นยื่นมือออก หยิกแก้มนางด้วยความรักเวทนา กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“บิดาย่อมไม่ร่วมมือกับผู้คน เราจะไปใช้ความคิดสักครา ปล่อยให้หานป๋อจัดการกับเจ้าเอง ดูว่าเจ้ายืนหยัดได้นานเท่าใด?”

กล่าวจบขยับกายวูบหนึ่ง พลันหายวับไป

หานป๋อสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ นี่เป็นท่าร่างอันใด เปรียบกับวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของหลี่เช่อเม่ยหาอ่อนด้อยกว่าไม่

เมื่อมองดูซวีเยี่ยเวี่ย เห็นดวงตาที่คล้ายความฝันของนางทอแววเลื่อนลอย มองดูทิวทัศน์นอกหน้าต่าง ท่าทางทั้งอ่อนโยนทั้งน่าเวทนา ปราศจากเค้าความดุร้ายเอาเรื่องเช่นยามปรกติอีก

หานป๋อชมดูจนหวั่นไหวใจ ยื่นมือออกไปหมายคลำใบหน้านาง

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันรู้สึกว่า ถลึงตาใส่มัน ดวงตาสื่อสารเป็นความหมายว่า "ท่านกล้า?"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบหดมือกลับมา

ซวีเยี่ยเวี่ยแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่าได้ฝันกลางวันแล้ว เราซวีเยี่ยเวี่ยแม้ไม่มีผู้ใดต้องการก็จะไม่แต่งกับท่าน"

หานป๋อบังเกิดความขุ่นข้องใจ หญิงงามนางนี้บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อมันชัดๆ พานต่อสู้แข็งขืน แสดงว่าความรักที่มีต่อมันยังไม่หนักแน่นพอ มันยังล่วงรู้นิสัยใจคอของนาง หากอ้อนวอนร้องขอรังแต่ถูกนางดูแคลน วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือวางตัวเช่นสองทัพตั้งประจัน ดูว่าผู้ใดเพลี่ยงพล้ำก่อน

พอตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ หานป๋อจึงยิ้มเล็กน้อย จงใจกล่าวด้วยความถือดีว่า

"อย่างนั้นกำหนดนัดสิบวันพานยกเลิกไป ข้าพเจ้าจะไปหาจวงชิงซวง ไม่ขอกลับมาหาท่านอีก"

ดวงตาซวีเยี่ยเวี่ยปรากฏรอยยิ้มขึ้น สั่นศีรษะกล่าวว่า

"กำหนดนัดสิบวันเป็นท่านพ่อกำหนดขึ้น ท่านกล้าขัดเจตนารมณ์ท่านผู้เฒ่าหรือ?"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"น่าหัวร่อ เราหานป๋อยังกลัวผู้ใด ข้าพเจ้าเพียงแต่เคารพบิดาท่าน หาได้เกรงกลัวไม่ ลองบอกอีกคำว่าจะไม่แต่งกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้า

จะได้ไปในบัดดล”

ซวีเยี่ยเวี่ยขุ่นเคืองจนเชิดปากน้อยๆ ขึ้น กล่าวว่า

“ท่านเป็นเช่นเดียวกับท่านพ่อ ตลอดทั้งวันเอาแต่บังคับผู้อื่นไปหาจวงชิงซวงของท่านเถอะ นางเป็นห่านฟ้าที่น่ารัก ข้าพเจ้าเป็นลูกเป็ดขี้เหร่ที่น่าชัง ไสหัวไปเถอะ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน”

หานป๋อเห็นนางน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า

“โอ ถือว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายผิด ทำให้เวี่ยเอ๋อต้องดับแค้นใจ พวกเรามิสู้ออกไปเดินเล่น ให้เราผู้เป็นสามีฟังความในใจของเวี่ยเอ๋อดู”

ซวีเยี่ยเวี่ยเบิกตาค้าง ร้องออกมาว่า

“สวรรค์ ท่านเป็นสามีของผู้ใด? ผู้ใดเป็นเวี่ยเอ๋อของท่าน? หากออกไปเดินเล่นก็ไปเองเถอะ ข้าพเจ้าจะกลับห้องไปนอนแล้ว”

พลันผุดลุกขึ้นเดินออกจากห้อง

หานป๋อแสดงฝีมืออันดื้อด้านตามพัวพัน ติดตามถึงข้างกายนาง กระซิบกระซาบว่า

“เวี่ยเอ๋อคล้ายไม่ปฏิเสธที่เราผู้เป็นสามีเรียกตัวเองเป็นสามีกระมัง?”

ซวีเยี่ยเวี่ยถูกยั่วเย้าจนหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

“เราผู้เป็นสามีเรียกตัวเองเป็นสามี ไหนเลยมีถ้อยคำแปลกประหลาดเช่นนี้ ท่านคงเป็นโรคเสียสติแล้ว”

หานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“กล่าวถูกต้อง โรคนี้สืบเนื่องจากท่าน”

ซวีเยี่ยเวี่ยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ยืดอกอูมตูมตั้งขึ้น ทำท่าไม่สนใจไยดี ผ่านห้องหับตัดผ่านสวน เดินไปยังหอน้อยของนาง

หานป๋อติดตามอยู่ข้างกายนางอย่างผ่าเผย พอพบพานคนก็ทักทายอย่างเป็นมิตร

พอเหยียบย่างสู่ทางโรยกรวดที่ตัดข้ามสวนหย่อมเล็กๆ แห่งหนึ่ง ปรากฏหญิงงามสะคราญโฉมสองนางเดินสวนมา กลับเป็นชีฮูหยิน (ภรรยาคนที่เจ็ด) ของภูตบดีนามหวี่ฝู่หวินกับไป่ฟางหัว

หานป๋อลอบร้องผิดท่า แทบสะบัดหน้ากลับไป ไป่ฟางหัวชิงทักทายว่า

"ท่านทูตสบายดี?"

หานป๋อได้แต่กัดฟันเดินเข้าหา

ชีฮูหยินชะงักเท้าลง ใบหน้าแดงระเรื่อ แต่ตาคู่งามทั้งคู่ทอประกายดุจคมมีด

ซวีเยี่ยเวี่ยคล้ายพบพานญาติสนิทเพียงหนึ่งเดียว รุดถึงข้างกายชีฮูหยิน คล้องแขนของนางไว้ กล่าวว่า

"ชีเหนียง (ท่านแม่ทีเจ็ด) เวียเอ๋อถูกผู้คนรังแกจนสาหัสนัก"

ดวงตาชีฮูหยินทอประกายอำมหิตขึ้น กล่าวว่า

"ท่านลืมคำเตือนของเราแล้วหรือ?"

ไป่ฟางหัวไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างชีฮูหยินกับหานป๋อ แต่เห็นผิดท่า ร้องโพล่งว่า

"ชีเหนียง"

ชีฮูหยินพลันสะบัดหลุดจากซวีเยี่ยเวี่ย พลิ้วกายเข้ามา สะบัดฝ่ามือผดผ่องออก

มีแต่หานป๋อที่ล่วงรู้จิตใจของนาง นางลงมือเพราะความแค้นครึ่งหนึ่ง สำหรับกับนาง มันคือตัวแทนของขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น ถือเป็นคนรักเก่าที่ทั้งรักระคนแค้นของนางครึ่งหนึ่ง

พลังลมปราณบรรลุถึงตัว ซวีเยี่ยเวี่ยกับไป่ฟางหัวพากันกรีดร้องออกมา

หานป๋อคิดปิดป้องตามสัญชาตญาณ แต่แล้วฉุกใจคิด เคลื่อน

ตัวไปด้านหลังเล็กน้อย เร่งเร้าวิชามารถึงขีดสุด ยืดอกรับพลังฝ่ามือ เพ่งตาจ้องมองไปในตาคู่งามของนาง

ชีฮูหยินเห็นท่วงท่าของมันพลันแปรเปลี่ยนไป กลายเป็นเช่อจุนชิ่นผู้เหี้ยมหาญ พลังจู่โจมพลันอ่อนโทรมลง อย่างมากเหลือเพียงสามส่วน

เสียงฉาดเมื่อฝ่ามือผุดผ่องประทับถูกทรวงอกหานป๋อ

ร่างหานป๋อลอยลิ่วไปด้านหลัง ร่วงฟาดกับพื้นในสภาพมือเท้าชี้ขึ้นฟ้า

ชีฮูหยินยืนตะลึงลานอยู่กลางทาง เหม่อมองหานป๋อที่นอนอยู่บนพื้นอย่างเลื่อนลอย

หานป๋อมีประสบการณ์ในการรับฝ่ามือขยี้หัวใจของนางมาก่อน คราครั้งนี้โคจรพลังคัมครองชีพจรหัวใจ ดังนั้นถึงแม้เจ็บปวดใจราวถูกฉีกกระชาก แต่อวัยวะภายในไม่ได้รับความกระทบกระเทือน หากทว่าซวีเยี่ยเวี่ยกับไป่ฟางหัวล้วนทราบความร้ายกาจของฝ่ามือชีฮูหยินล้วนแตกตื่นจนหน้าถอดสี โถมมายังร่างของหานป๋อ ร้องเรียกเสียงสั่นสะท้าน

หานป๋อถูกมือน้อยๆ สองคู่ลูบคลำร่าง สร้างความปลอดโปร่งสบายยิ่ง ยิ่งไม่ยอมลืมตาคืบคลานขึ้นมา แสร้งเป็นรับบาดเจ็บสาหัส

แว่วเสียงผัคนดังขึ้นที่รอบข้าง ซวีเยี่ยเวี่ยก็ร่ำไห้พลางร้องว่า

“ยังมิรีบตามตัวท่านพ่อมา”

หานป๋อรู้สึกมีน้ำตาของสตรีทั้งสองหยดหยาดลงบนใบหน้า ยิ่งไม่กล้าคืบคลานลุกขึ้น กลัวว่าซวีเยี่ยเวี่ยรู้สึกเสียหน้า

ชีฮูหยินกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“วางใจเถอะ มันไม่ตายหรอก”

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องไห้พลางกล่าวว่า

"ถูกท่านฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอก ยังบอกว่าไม่ตาย"

ต่อจากนั้นหานป๋อพบว่าหญิงสาวทั้งสองร่วมแรงกันแบกยกร่างของมันขึ้น มือน้อยๆ ของซวีเยี่ยเวี่ยยังทาบกับกลางหลังมัน ถ่ายทอดพลังเข้ามา

เพียงชั่วขณะ มันถูกจัดวางลงบนเตียงนอนใบหนึ่ง ซึ่งอบอวลด้วยกลิ่นหอมของเรือนกายซวีเยี่ยเวี่ย

นี่คงเป็นห้องส่วนตัวของซวีเยี่ยเวี่ยแล้ว

ดราครั้งนี้แปรดราเดราะห์เป็นวาสนาอีก

กระดุมเสื้อที่ทรวงอกสองเม็ดถูกมือเรียวงามสองคู่ช่วยกันแกะออก

แต่แล้วหญิงสาวทั้งสองหยุดมือแต่กลางคัน ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวเบาๆ ด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดไม่เห็นรอยฝ่ามือ?"

ยามนั้นสุ้มเสียงภูตบดีซวีเย่ออู๋ดังขึ้นที่ข้างเตียงว่า

"พวกเจ้าทั้งสองออกไปเฝ้าคุ้มครองเราที่เบื้องนอก เราจะใช้วิธีเชื่อมบรรจบฟ้าชุบชีวิตของมันกลับคืนมา"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าจะเฝ้าดูปีศาจที่แสร้งตายนี้อยู่ด้านข้าง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา ยื่นมือตบร่างหานป๋อ กล่าวว่า

"ลุกขึ้นเถอะ แผนทำร้ายสังขารของท่านประสบความสำเร็จแล้ว ดูว่าเวี่ยเอ๋อยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"พวกท่านไม่มีคนดีแม้สักคนเดียว"

พลางหนีหน้าไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

หานป๋อลุกขึ้นนั่ง ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นอันดับแรก คือใบหน้าที่ประดับด้วยคราบน้ำตาของไป่ฟางหัว ต้องกล่าวด้วยความเสียใจว่า

"ขออภัย ครั้งนี้แม้แต่คุณหนูไป่ก็ถูกหลอกให้หลั่งน้ำตา"

ไป่ฟางหัวหน้าแดงสดใส ส่งเสียงดังฮึมม์ในลำคอ หมุนตัวหนีตามซวีเยี่ยเวี่ยไป

ภูตบดีซวีเย่ออู่กับหานป๋อสบสายตากัน พากันหัวร่อดังๆ ออกมา ไม่มีการแบ่งแยกผู้อาวุโสกับผู้เยาว์แต่อย่างไร

ภูตบดีซวีเย่ออู่นั่งลงที่ขอบเตียง ตบไหล่หานป๋อโดยแรง กล่าวว่า

"สมเป็นผู้รับสืบทอดพันธุมารจริงๆ รู้จักเลยตามเลย เราความจริงติดตามอยู่ด้านหลังพวกท่าน เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ตะกุกตะกักว่า

"ชีฮูหยิน..."

ภูตบดีซวีเย่ออู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิต้องอธิบาย นางยังไม่สิ้นเยื่อใยต่อเช่อจุนซิ่น ท่านก็มีขวัญกล้าแข็งนัก ทั้งมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น หากแม้นฝ่ามือของนางใช้ออกอย่างสุดกำลัง แม้แต่เราก็ไม่อาจช่วยเหลือท่าน"

จากนั้นนิ่งครุ่นคิด ปล่อยให้หานป๋อนั่งอยู่บนเตียง เหม่อมองมันอย่างซึมเซา

ภูตบดีซวีเย่ออู่ตบไหล่มันอีกครา กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ผู้ผูกกระพรวนต้องเป็นคนแก้กระพรวน เงื่อนหัวใจของฝู่หวินต้องให้เช่อจุนซิ่นคลายออก ท่านกระทำตามที่เห็นสมควรเถอะ"

หานป๋อร้องคำ "ไม่ได้" ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เช่อ...ผู้เฒ่าเช่อภายในกายผู้น้อยแท้จริงยังรักชีฮูหยิน หากข้าพเจ้าใกล้ชิดกับนาง เป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่ง"

ภูตบดีซวีเย่ออู่ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"นี่ไม่ถูกต้องจริง ถึงอย่างไรนางเป็นมารดาของเยี่ยเวี่ยในนาม"

หานป๋อทวนคำ “ในนาม?” ภูตบดีซวีเย่ออู๋ผงกศีรษะ กล่าวว่า

“เราเมื่อหนุ่มฉกรรจ์แม้ลุ่มหลงความงามสตรี แต่พออายุเจ็ดสิบก็เห็นชี้งทุกสิ่ง ฝึกปรือวิถีมนุษย์เทวะ ดังนั้นเรากับชีเหนียงเพียงเป็นสามีภรรยาในนาม ส่วนนางอาศัยที่นี้เป็นสถานที่หลุดพ้นจากทางโลก ในใจเพียงรักคนผู้หนึ่ง ท่านก็ทราบว่าเป็นใคร ไม่เช่นนั้นนางพอเห็นท่านร่วมทางมากับเวี่ยเอ๋อ ก็บังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น”

หานป๋อกล่าวตะกุกตะกักว่า

“อย่างนั้นทำอย่างไรดี?”

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยกมือเป็นความหมายให้สงบสุ้มเสียง

ชีฮูหยินหวี่ฝู่หวินสาวเท้าเข้าห้องมา ก้มศีรษะร้องขอว่า

“เสี่ยวหวินเอ๋อ (ก้อนเมฆน้อย) คิดสนทนากับเขาตามลำพัง”

ศึกชิงม้าศึก

ชายฉกรรจ์สองคนควบขับม้าอย่างเร่งร้อน เพิ่งลดเลี้ยวมุมโค้งของทางหลวง หนึ่งในสองรู้สึกลำคอตึงวูบ ถูกเถาวัลย์เส้นหนึ่งรัดคอไว้กระชากคนลอยพ้นจากหลังม้า

อีกคนหนึ่งหน้าแปรเปลี่ยนไป ชักดาบยาวออก ที่หางตาปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง ขณะจะฟาดฟันดาบออก ใต้ซอกแขนพลันปวดแปลบอย่างรุนแรง ถูกฝ่ายตรงข้ามดีดพุ่งก้อนหินใส่จุดสำคัญพลิกร่วงลงจากหลังม้า

คนจู่โจมทำร้ายคือบุคคลหมายเลขสองของพรรคมังกรพิโรธ ฉายาเชือกปีศาจหลิงจ้านเทียน มันซุ่มซ่อนตรงทางโค้ง ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามมิอาจไม่ชะลอความเร็วลง จู่โจมลงมือประสบผล

หลิงจ้านเทียนไม่หยุดยั้งรั้งรอ โถมขึ้นบนม้า ควบขับจากไป

เมืองน้อยเปยพอปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

หลิงจ้านเทียนย่อมไม่เข้าเมือง แต่อ้อมเมืองน้อยเปยพอ เร่งม้า

มุ่งสู่เมืองฉางเต๋อ

ที่หน้าหลังปรากฏพลุสัญญาณแจ้งเหตุแตกระเบิดที่กลางอากาศ แสดงว่าศัตรูพบเห็นร่องรอยของมัน คลี่ร่างแหออกสกัดโอบล้อม

หลิงจ้านเทียนบังเกิดความฮึกหาญประดัง เร่งม้าโดยไม่หยุดยั้ง เห็นม้ามีฟองสีขาวกบปาก มันค่อยรั้งดึงบังเหียน ลบหัวม้ากล่าวด้วยความสงสารว่า

"ขอโทษ สร้างความลำบากแก่เจ้าแล้ว"

พลางปลดอานแก้สายบังเหียนปล่อยมันเป็นอิสระ ตัวเองวิ่งตะบึงเดินทางต่อ

ยามนี้หลิงจ้านเทียนอยู่ห่างจากเมืองฉางเต๋อสิบกว่าลี้ ขอเพียงเข้าเมืองได้ ด้วยฝีมือของมัน ย่อมสามารถอาศัยบ้านเรือนผู้คนหลบหลีกศัตร ไปตามคำบอกของเฉียนหงชิง เสาะหาหัตถ์พิษเฉียนหลอจนพบ

ในการศึกที่ทะเลสาบต้งถิง หลิงจ้านเทียนแม้สูญเสียเชือกปีศาจไป แต่ก็ไม่ร้อนรุ่มลนลาน ชนชั้นยอดฝีมือเช่นมันหลุดพ้นจากข้อจำกัดของการพึ่งพาอาวุธแล้ว

เช่นเดียวกับล่างฟานหวิน มีกระบี่หรือไร้กระบี่ล้วนร้ายกาจดุจเดียวกัน

พอตัดผ่านดงหญ้าคาแถบหนึ่ง ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏผู้คนสิบกว่าคนขึ้น คนนำขบวนคอนอาวุธขนาดหนักเล่มหนึ่ง ปลายหนึ่งเป็นรูปหอก อีกปลายหนึ่งเป็นรูปพลั่ว กลับเป็นหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่

ผู้คนอีกสิบห้าคนมีสารรูปผิดแผกแตกต่าง มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นยอดฝีมือจากทุกค่ายสำนัก หนึ่งในจำนวนนั้นคือเจ้าสำนักเหิงซาน ฉายากรรไกรทองทังเจิ้งเหอ ยอดฝีมือสำนักลั่วเสีย ฉายายอดกระบองหงตังเคยพบหน้าครั้งหนึ่ง ดังนั้นมองปราดเดียวก็จดจำออก

ที่หลงเหลือล้วนเป็นคนมีหน้ามีตาในยุทธจักร เพียงดูจากรูปลักษณะการแต่งกายและอาวุธที่พกติดตัว ก็คาดเดาความเป็นมาออกได้

น้องสาวของเยี่ยซู่ตงฉายากระบี่หญิงบ้าเยี่ยต้ากูส่งเสียงหัวร่อดุจนกราตรีร่ำร้อง ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"หลิงจ้านเทียน วันนี้ท่านอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดจากที่นี้"

หลิงจ้านเทียนเดินถึงเบื้องหน้าศัตรูพวกมากห้าวา ค่อยหยุดยั้งลง แหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"อาศัยพวกท่านหรือ?"

พลันโถมไปเบื้องหน้า ชิงต่อยหมัดใส่หอกพลั่วเหินบินคู่

หอกพลั่วเหินบินคู่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ไม่โอภาปราศรัยก่อนหรือ?"

ในเสียงกล่าว อาวุธรปหอกพลั่วบินคว้างขึ้นกลางอากาศ ค่อยตกลงมายังระดับหน้าอก ไม่ทราบว่ามันคิดใช้ส่วนปลายไหนรับมือศัตรู

ที่หลงเหลือพากันเคลื่อนไหว ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านคนหนึ่งควงดาบจู่โจมจากด้านซ้ายมือ นักพรตหญิงวัยกลางคนนางหนึ่งโบกแส้ปัดกลุ้มรุมจากด้านขวามือ บุคคลอื่นกระจายกำลังออก ก่อตั้งเป็นวงล้อมสองชั้น ไม่ปล่อยให้มันฝ่าวงล้อมไปได้

มุมปากหลิงจ้านเทียนปรากฏรอยยิ้มอย่างเย็นชาวูบหนึ่ง

เสียงฉาดเมื่อมันแปรเปลี่ยนจากหมัดเป็นฝ่ามือ ฟาดใส่ส่วนพลั่วที่หอกพลั่วเหินบินคู่ทิ่มสกัดมา หยิบยืมพลังพลิ้วถอยไปด้านหลัง ขณะเดียวกันก็หลบรอดจากดาบยาวและแส้ปัดทางซ้ายขวา

พริบตานั้นรอบบริเวณปรากฏเงาดาบประกายกระบี่เกลื่อนฟ้าขึ้น

กรรไกรทองของเจ้าสำนักเหิงซาน กับกระบองเหล็กของหงตังจู่โจมมาจากด้านหลัง

หลิงจ้านเทียนแค่นเสียงอย่างเย็นชา ร่างขยับโยกย้ายอย่าง

ประหลาดสองครา กรรไกรทองกับกระบองเหล็กก็จู่โจมใส่อากาศธาตุหลิงจ้านเทียนกลับบรรลุถึงหว่างกลางพวกมันแล้ว

ผู้คนในบริเวณล้วนใจหายวาบ คิดไม่ถึงว่าหลิงจ้านเทียนมีฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้

ทีแล้วมาประกายของหลิงจ้านเทียนถูกล่างฟานหวินกลบบดบังไว้ บวกกับมันชมชอบอยู่เบื้องหลัง ทำให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่าพลังฝีมือมันห่างไกลจากล่างฟานหวินอย่างลิบลับ จนบัดนี้ค่อยพบว่าคิดผิดอย่างมหันต์

อย่างนั้นย่อมต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา

เจ้าสำนักเหิงซานกับหงตังล้วนเป็นยอดฝีมือที่กรำศึกอย่างโชกโชนยามนั้นพากันระบายลมหายใจเคลื่อนตัวออกนอก กรรไกรทองกับกระบองเหล็กวกกลับมา เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ขอเพียงต้านทานไว้สักครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง หอกพลั่วเหินบินคู่และพวกย่อมรุดมาคลี่คลายสถานการณ์

หาคาดไม่ว่าหลิงจ้านเทียนวางแผนแล้วค่อยเคลื่อนไหว ฉวยโอกาสก่อนที่ศัตรูหยั่งความตื้นลึกหนาบางของมันออก ชิงฝ่าวงล้อมออกไป หากไปไม่ได้ ก็ต้องถูกบีบบังคับให้สู้ตาย ด้วยจำนวนคนที่ต่างกันอย่างลิบลับ สุดท้ายผู้ที่ล้มลงนอกจากศัตรูบางคนแล้ว ต้องมีมันรวมอยู่ด้วย

หากปะทะหักหาญกันจริงๆ ขอเพียงหอกพลั่วเหินบินคู่บวกกับผู้คนอีกสองสามคน ก็มีขีดความสามารถในการฆ่ามัน

ผู้คนทั้งสิบหกคนนี้นับเป็นมือดีของหน่วยพิฆาตมังกร

หลิงจ้านเทียนพลันหัวร่อดังยาวนาน จี้นิ้วใส่ปลายแหลมของกรรไกรทองเจ้าสำนักเหิงซาน พร้อมทั้งขยับหัวไหล่ ชนใส่กระบองของหงตังอย่างหักโหม

เสียงโครมเมื่อกระบองเหล็กของหงตังกระดอนขึ้น เผยช่องโหว่ที่ทรวงอกวูบหนึ่ง

หลิงจ้านเทียนกล้ำกลืนอาการเจ็บปวดของเลือดเนื้อที่หัวไหล่ฉีกขาด พุ่งชนใส่อ้อมอกของหงตังดุจสายฟ้า

หงตังแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คลายมือจากการถือกระบอกวกมือกลับมาปิดช่องโหว่ หมัดของหลิงจ้านเทียนก็พุ่งผ่านเงาฝ่ามือต่อยใส่ทรวงอกหงตังอย่างถนัดถนี่

หงตังกระอักโลหิตจากปาก ปลิวลิ่วไปด้านหลัง ซนใส่ยอดฝีมือที่สะอึกเข้ามาจากทางด้านหลังสองคนจนโซซัดโซเซไป แสดงว่าหมัดนี้รุนแรงถึงเพียงไหน

ยามนั้นหอกพลั่วเหินบินคู่ถาโถมมาถึง ปลายแหลมของหอกแทงใส่ก้านคอหลิงจ้านเทียน

หลิงจ้านเทียนตวัดมือวูบ มีดสั้นเล่มหนึ่งพุ่งวาบออกจากในแขนเสื้อ จู่โจมใส่ท้องน้อยของหอกพลั่วเหินบินคู่

ฝีมือนี้เหนือความคาดหมายหอกพลั่วเหินบินคู่นัก คิดไม่ถึงว่าด้วยศักดิ์ศรีของหลิงจ้านเทียนกลับใช้อาวุธลับ ยามอับจนปัญญาได้แต่วกหอกกลับมา เขี่ยมีดสั้นพ้นห่าง

เสียงตังคราหนึ่ง หอกพลั่วเหินบินคู่กลับถูกกระแทกถอยไปครึ่งก้าว

หงตังค่อยร่วงฟาดลงกับพื้นดังโครม จบสิ้นชีวิตไป ยังไม่ทันรับตำแหน่งขุนนางตัวตายก่อน

หลิงจ้านเทียนพลันย่อกายลง ตวัดสองมือซัดมีดสั้นห้าเล่มแยกย้ายพุ่งใส่ยอดฝีมือที่รุมล้อมเข้ามาห้าคน

เหล่ายอดฝีมือเห็นมีดสั้นที่มันซัดพุ่งใส่หอกพลั่วเหินบินคู่เมื่อครู่รุนแรงถึงเพียงนั้น ล้วนล่าถอยปิดป้อง เป็นเหตุให้ผู้คนที่ด้านหลังได้

แต่ถอยห่างออกไป คงเหลือแต่หอกพลั่วเหินบินคู่ที่ถือดีในฝีมือ ถืออาวุธเข่นฆ่ามา

หลิงจ้านเทียนหัวร่อฮาฮา ยื่นเท้าเตะใส่พื้นดิน เศษหญ้าผงดินกระจายครอบคลุมใส่หอกพลั่วเหินบินคู่ ขณะเดียวกันโน้มตัวไปเบื้องหน้า คล้ายคิดโถมใส่

หอกพลั่วเหินบินคู่ถูกผงคลีบดบังสายตา บวกกับครั่นคร้ามต่อพลังฝีมือของหลิงจ้านเทียน จึงแค่นเสียงหนักๆ ถอยปราดไปด้านหลัง

เสียงขวับเมื่อหลิงจ้านเทียนเปลี่ยนเป็นเคลื่อนขวางสองวา มาถึงหว่างกลางเยี่ยต้ากูกับนักพรตหญิงนั้น

เสียงโครมโครมสองครา เยี่ยต้ากูกับนักพรตหญิงนั้นล้วนถูกหมัดฝ่ามือของหลิงจ้านเทียนกระแทกถอยไป

หลิงจ้านเทียนกู่ร้องดังยาวนาน ในแขนเสื้อปรากฏเถาวัลย์เส้นหนึ่งพุ่งวาบออก ม้วนพันใส่ลำคอของศัตรูผู้หนึ่ง แผ่พุ่งพลังเสือกส่งออก ศัตรูนั้นก็ลอยลิ่วไปด้านหลัง ชนใส่ผู้คนที่วงล้อมรอบนอกสองคน แตกเป็นช่องที่มีค่าเหลือประมาณช่องหนึ่ง

จากนั้นหลิงจ้านเทียนเตะถีบสองเท้า ก่อเกิดเป็นผงคลีหินทรายคละคลุ้ง โปรยใส่เหล่าศัตรูที่รุดมาจากรอบข้าง

ในความชลมนว่นวาย หลิงจ้านเทียนร้องคำ ·"ขอตัวแล้ว" หลบหนีออกจากวงล้อม ถลันเข้าดงไม้ที่ห่างไปสามสิบวาแถบหนึ่ง

หอกพลั่วเหินบินคู่ขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำตวาดก้องร้องขึ้นไล่กวดตามไปก่อน ปราศจากลักษณะอันลำพองผยองเช่นเมื่อครู่อีก

ชีฮูหยินหวี่ฝู่หวินกล่าวเสียงนุ่มนวลกับหานป๋อ ซึ่งยังนั่งอยู่บนเตียงของซวีเยี่ยเว่ยว่า

"ยังปวดหรือไม่? เมื่อครู่เสี่ยวหวิน (หวินน้อย) คิดฆ่าท่านจริงๆ"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ ฟังจากน้ำเสียงของนางตอนนี้แสดงว่ายึดถือมันเป็นขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น หากเปลี่ยนเป็นอยู่ในสภาพแวดล้อมอื่น มันไม่แน่ว่าจะฉวยโอกาสเอาเปรียบ แต่นี่เป็นคฤหาสน์ภูตบดี ไม่แน่ว่าภูตบดีซวีเย่อฺจับตาดูอยู่ด้านข้าง ดังนั้นเพียงรับคำอย่างคลุมเครือคำหนึ่ง

ซีฮูหยินคล้ายมองทะลุถึงจิตใจของมัน ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เย่ออฺมีนิสัยโอ่อ่าผ่าเผย รับรองไม่แอบฟังเรื่องของพวกเรา มิหนำซ้ำห้องหลังนี้จัดสร้างเป็นพิเศษ สามารถกั้นเสียงมิให้เล็ดลอดออกไป อยู่ที่นี้ไม่ว่าสนทนาอันใด ไม่กลัวถูกผู้คนได้ยิน"

หานป๋อคึกคักอักโข คืบคลานขึ้นมานั่งที่ขอบเตียงจนแทบแนบชิดกับซีฮูหยิน หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เสี่ยวหวินฟาดข้าพเจ้าหนึ่งฝ่ามือ บัญชีนี้จะสะสางอย่างไร?"

ซีฮูหยินกัมศีรษะกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเสี่ยวหวินไฉนแค้นท่านถึงเพียงนี้?"

หานป๋อฉุกคิดว่าตนเองเป็นตัวแทนของเช่อจุนซิ่น ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ กล่าวคำ "ข้าพเจ้า..." พลันบังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ ร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าปวดหัวใจยิ่ง"

ดวงตาซีฮูหยินทอประกายอำมหิต กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ที่แท้ท่านรู้จักปวดใจด้วย เสี่ยวหวินยังเข้าใจว่าท่านมีใจหินผาอีก ไม่ ท่านหลอกเรา หากท่านรู้จักปวดหัวใจ เหตุใดใช้ฝีมืออันต่ำช้าพรากบุตรของเราไป?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"พรากบุตรของท่านไป?"

ชีฮูหยินพลันหมุนตัวฟุบร่างบนเตียง เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

หานป๋อมือไม้ปั่นป่วนขึ้นมา ยื่นมือลูบไล้แผ่นหลังของนาง ชีฮูหยินกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ห้ามกระทบถูกเรา"

หานป๋อแตกตื่นจนหดมือกลับมา คิดปลอบโยนนางก็ใช่ที่ ไม่ปลอบโยนนางก็ใช่ที่ ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี

ดีที่ชีฮูหยินสงบเยือกเย็นลงโดยเร็ว ลุกขึ้นนั่งตัวตรง กล่าวด้วยความเสียใจว่า

"ขออภัย เราอดยึดถือท่านเป็นคนใจดำอำมหิตนั้นได้ ซึ่งความจริงท่านอย่างมากเพียงเป็นครึ่งหนึ่งของมัน"

หานป๋อระบายลมหายใจโล่งอก กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ขอบคุณฟ้าดิน หากท่านยึดถือข้าพเจ้าเป็นท่านผู้เฒ่าจริงๆ จะช้าเร็วข้าพเจ้าต้องถูกท่านฆ่าตาย"

ชีฮูหยินชม้ายมองมันแวบหนึ่ง ใบหน้าแดงระเรื่อเล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมื่อครู่ท่านไฉนไม่หลบหลีก หากมิใช่เสี่ยวหวินรั้งพลังฝ่ามือกลับมา ท่านคงจบชีวิตไปแล้ว"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ สรุปแล้วข้าพเจ้ายินดีให้ท่านทุบตี"

ชีฮูหยินหน้าแดงซ่านสดใส ก้มศีรษะลงกล่าวเบาๆ ว่า

"แล้วไปเถอะ เห็นแก่ฝ่ามือเมื่อครู่ บุญคุณความแค้นระหว่างเรากับคนใจดำอำมหิตที่อยู่ในร่างท่านหักกลบลบล้างสิ้น ท่านไม่ต้องกลัวเราอีกแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้"

ชีฮูหยินหน้าแดงเข้มกว่าเดิม กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านยังไม่ทราบว่าเสี่ยวหวินไฉนแค้นท่านหรือ"

หานป๋อลอบร้องแย่แล้วในใจ มาตรว่านางไม่? ทวงถามความแค้นของเซ่อจุนซินจากตนเองอีก แต่อดยึดถือมันเป็นเซ่อจุนซินมิได้ เรื่องนี้ไหนเลยปล่อยให้ดำเนินต่อไปได้?

ตนเองคงไม่อาจใกล้ชิดกับนางและซวีเยี่ยเวี่ยพร้อมกันกระมัง?

หากไม่มีบุคคลอื่น ไม่มีความกดดันด้านศีลธรรมจรรยา หานป๋อก็ไม่ปฏิเสธเรื่องความสุขเช่นนี้ ปากกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าช่างไม่เข้าใจ เหตุใดผู้เฒ่าเซ่อจึงทิ้งขว้างหญิงงามเช่นท่าน?"

ชีฮูหยินแสดงความกระเง้ากระงอดของอิสตรีออกมา กล่าวว่า

"ผู้ใดบอกว่ามันทิ้งขว้างเรา?"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านผู้เฒ่าทิ้งขว้างท่าน ท่านไฉนแค้นท่านผู้เฒ่าถึงเพียงนี้?"

ชีฮูหยินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ยังมิใช่เพราะปัญหาของทารก หลังจากที่พวกเราร่วมเป็นหนึ่งเดียว เราก็มีเลือดเนื้อเชื้อไขของมันอยู่ในครรภ์ ยังเข้าใจว่ามันบังเกิดความยินดี มิคาด...สวรรค์เอย"

พลางล้มตัวไปในอ้อมอกหานป๋อ ร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"มัน...มันกลับใช้ตัวยาทำลายทารกของเราไป เราแค้นมันแทบตายแล้ว"

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง จนบัดนี้ค่อยเข้าใจบุญคุณความแค้นและความรักความชังของคนทั้งสอง อดโอบรั้งนางอยู่ในอ้อมอกมิได้

ในใจบังเกิดความเศร้าสร้อยและอับจนปัญญาอย่างแรงกล้า กลับร้องไห้เป็นเพื่อนนาง

ชีฮูหยินพลันผลักไสมันออกห่าง ถลึงตามองมัน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านร้องไห้อันใด?"

หานป๋อทราบว่านางมีอารมณ์พลุ่งพล่าน บัดเดี๋ยวยินดีบัดเดี๋ยวเดือดดาล ต้องลอบร้องผิดท่าในใจ กัดฟันกล่าวว่า

"ท่านต้องการทราบความจริงหรือ?"

ชีฮูหยินมองดูมันอย่างเคลือบแคลงสงสัย ค่อยผงกศีรษะช้าๆ

หานป๋อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าขณะที่ผู้เฒ่าเช่อจัดการกับสายเลือดของตัวเองเช่นนั้น ในใจคงปวดร้าวรันทดไม่น้อยกว่าท่าน เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าท่านผู้เฒ่าไฉนทำเช่นนั้น"

ชีฮูหยินพลุ่งพล่านใจขึ้นมา สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"เพราะว่ามันไม่ต้องการให้มีเด็กทารกที่มีสายเลือดของตัวเองถือกำเนิดขึ้น เรื่องที่มันเฝ้านึกถึงคือโค่นผังปานลง จึงต้องตัดสิ้นเยื่อใยไมตรี ตอนที่เราไปจากมันก็ไม่ยอมรั้งตัวเราไว้ เราแค้นมันแทบตายแล้ว"

ความพลุ่งพล่านใจประการหนึ่งพลุ่งขึ้นในจิตใจหาน่ป๋อ ร้องโพล่งออกไปว่า

"ท่านไม่ต้องแค้นท่านผู้เฒ่าอีกต่อไป ข้าพเจ้าจะชดใช้ทารกแก่ท่านคนหนึ่ง"

คำพูดกล่าวจากปาก รีบยกมือปิดปากตัวเองไว้ สวรรค์ มันกลับกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา

ชีฮูหยินก็คล้ายถูกผู้คนจี้สกัดจุดไว้ เหม่อมองมันอย่างตะลึงลาน

หานป๋อกล่าวตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้ากล่าวโดยไม่ยั้งคิด ร้องโพล่งออกจากไป เสี่ยวหวินท่านไม่ต้องยึดถือเป็นจริงเป็นจัง ข้าพเจ้าผู้นี้ปากไม่ดี..."

ดวงตาชีฮูหยินทอประกายอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ใบหน้าแดงฉานสดใส ส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง ลอยตัวขึ้นหลบหนีออกจากห้องเช่นเดียวกับซวีเยี่ยเวี่ยกับไป๋ฟางหัว

หานป๋อใจเต้นระทึกตูมตาม ชั่วครู่ค่อยฝืนใจลุกขึ้นยืน ตัดผ่านห้องรับแขกที่ไร้ผู้คนเดินอยู่ใต้แสงอาทิตย์อันเจิดจ้า

ผู้คนทั้งหมดไม่ทราบไปยังที่ใด สวนอุทยานอันกว้างไพศาลไร้ร่องรอยผู้คน

พลันเห็นเถี่ยชิงอีกับเยี่ยซู่ตงเดินสวนมา เถี่ยชิงอีกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านทูต ท่านผู้บัญชาการมารับท่านไปเข้าเฝ้าแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยโดยสารเรือใบขนาดเล็กๆ ที่ตกแต่งเป็นเรือหาปลาธรรมดา ติดตามขบวนเรือหาปลาที่แท้จริงแล่นจากที่ซ่อนออกจากทะเลสาบตังถิง ระหว่างทางแม้พบพานเรือในสังกัดทัพเรือสกัดกั้นไว้ล้วนผ่านมาได้โดยง่ายดาย

ชาวประมงบนเรือหาปลาขบวนนี้มีความสัมพันธ์กับพรรคมังกรพิโรธอย่างลึกล้ำ จึงยอมเสี่ยงชีวิตคุ้มกันพวกมัน

ขณะที่ทั้งหมดทอดแหตกปลา ฟงสิงเลี่ยกับซางเหลียงและมือพายที่ชำชองชำนาญอีกห้าคนแล่นเรือสู่ปากน้ำของแม่น้ำแยงซีเกียง

ฟงสิงเลี่ยยืนอยู่ที่ท้ายเรือเพียงลำพัง ปะทะกับลมตะวันตกเฉียงเหนือ มองดูทะเลสาบตังถิงที่เวิ้งว้างไร้ขอบเขต บังเกิดความสะท้อนใจเหลือประมาณ

ไป่ซู่เซียงกับสุ่ยโหยวจิงล้วนดับสูญไป พวกนางที่แท้กระทำความผิดอันใด ฟ้าจึงริษยาโฉมสะคราญ ให้พวกนางจบชีวิตใต้เงื้อมมือคนชั่วช้า

กล่าวถึงที่สุด ตัวการความผิดคือหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง

หากแม้นจูหยวนจางกำจัดมารร้ายให้สิ้นซาก ชาวมองโกลไหนเลยย้อนกลับมาอาละวาดในดินแดนภาคกลาง

ขณะที่พรรคมังกรพิโรธแทบล่มสลาย ล่างฟานหวินต้องเดินทางไปยังนครหลวงเพื่อรับมือกับจูหยวนจาง ผู้ใดสามารถกอบกู้สถานการณ์อันเลวร้ายได้

ในการสัประยุทธ์ทางน้ำครั้งนี้ พรรคมังกรพิโรธสูญเสียเรือรบเกือบครึ่ง มือดีบาดเจ็บล้มตายนับพัน แม้แต่ขุนพลรุ่นที่หนึ่งผังกว่อจือก็ฝังสังขารกับก้นมหาสมุทร ปางจู่ (ประมุขพรรค) ช่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร ตนเองมิอาจไม่รุดสู่นครหลวงไปจัดการกับเหนียนเหลียนตัน นึกดูช่างน่าคลั่งใจนัก

เจินซู่สั้งยังไม่เปิดเผยขุมกำลังทั้งหมดออกมา เซ่อมู่ทวอที่พบพานในวันนั้น เพียงเป็นส่วนหนึ่งของชนเผ่าเซ่อมู่ (คนตามีสี) ที่เข้าสู่ดินแดนภาคกลาง อาศัยขุมกำลังนี้ เกรงว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอและพวกยังรับไว้ไม่ได้ หรือว่าชะตาบ้านเมืองของราชวงศ์หมิงจะกระชั้นสั้นถึงเพียงนี้?

ยามนั้นซางเหลียงเดินเข้ามา กล่าวว่า

“เหมินจู่ (เจ้าสำนัก) หากบริวารคาดเดาไม่ผิด ทางทัพเรือต้องวางกำลังทหารเฝ้าปากแม่น้ำแยงซีเกียง มิให้พวกเรามุ่งสู่นครหลวง พวกเรามิสู้อ้อมทางไปไกลกว่าเดิม ขึ้นฝั่งที่ละแวกใกล้เคียงกับปากน้ำค่อยควบม้าเร็วไปยังท่าข้ามเยี่ยหลี่ดีกว่า”

ฟงสิงเลี่ยถามว่า

"นั่นต้องใช้เวลาเท่าใด?"

ซางเหลียงตอบว่า

"หากเดินทางทั้งยามราตรี พรุ่งนี้เช้าจะบรรลุถึงที่หมาย"

ฟงสิงเลี่ยตัดสินใจกล่าวว่า

"ตกลงตามนี้"

ซางเหลียงเห็นเหมินจู่ยอมรับข้อเสนอของมัน จึงจากไปด้วยความยินดี

ฟงสิงเลี่ยนึกอธิษฐานในใจ 'จือเซียน ท่านต้องรอจนเราผู้เป็นสามีไปถึงค่อยออกเดินทาง'

ครั้งนี้หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทรงเบิกตัวหานป๋อเข้าพบที่ฉังเจินเก๋อ (หอสะสมของมีค่า) ซึ่งอยู่ส่วนลึกภายในวัง ประกอบด้วยตึกเจ็ดช่วง แต่ละช่วงมีตำหนักกลางกับตำหนักปีกซ้ายขวา ใช้เป็นที่เก็บรักษาของมีค่าใหญ่น้อย

สถานที่ซึ่งหงอู่ฮ่องเต้ทรงรอพวกมัน เป็นที่เก็บรักษาเครื่องหินกับเครื่องเคลือบ มีทั้งชามเคลือบอันประณีต ตลอดจนอิฐหินกระเบื้องเคลือบมนุษย์เนื้อเคลือบกับภาชนะเนื้อเคลือบ ชวนให้ผู้คนตาลายพร่าพราย

ผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ตงเดินเป็นเพื่อนหานป๋อถึงหน้าประตู ส่งมอบมันต่อขันทีสองคนให้ชักนำมันเข้าไป

ขณะที่หานป๋อคุกเข่าถวายบังคม หงอู่ฮ่องเต้กำลังทอดพระเนตรตราหิน ที่เรียงรายอยู่บนแคร่นับร้อยชิ้น รับสั่งว่า

"หินหยูฮัวก้อนนี้กระจ่างนวลใย เนื้อหินและสีสันยังเหนือกว่าหินงามที่ภูเขาโส่วซันกับหินชางฮั่วสืออีก"

หานป๋อคล้อยตามคำหนึ่ง หงอู่ฮ่องเต้หันพระวรกายมา ตรัสว่า

"ยังไม่ลุกขึ้นอีก?"

หานป่อร้องคำ "ขอบพระทัยฝ่าบาท" ผุดลุกขึ้นยืน กลับคืนสู่ความปลอดโปร่งตามธรรมชาติ

หงอู่ฮ่องเต้ยกพระหัตถ์เป็นความหมายให้ตามเสด็จอยู่ด้านหลัง สาวพระบาทถึงหน้าแคร่ที่จัดเรียงรายหินหวี่ฮัวไถ ตรัสว่า

"ต่อให้เป็นช่างฝีมือดีในแผ่นดิน ก็ไม่อาจสลักลวดลายที่คล้ายสวรรค์เนรมิตบนหินชนิดนี้ได้ แสดงว่าบางครั้งแรงงานมนุษย์ถึงคราอับจน สวรรค์เบื้องบนกลับมีอิทธิปาฏิหาริย์ไม่สิ้นสุด"

หานป่อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ฝ่าบาทคล้ายมีความในใจอยู่บ้าง?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางกล่าวว่า

"เจ้าฟังออกแล้ว"

ทรงหยิบจานฝนหมึกอันหนึ่งยื่นส่งต่อหานป่อ จากนั้นรับสั่งให้มันพลิกดูก้นจานฝนหมึก ตรัสว่า

"เจ้าดูข้อความที่แกะสลักอยู่ก้นจานช่างแฝงจินตนาการนัก... นึกสมเพชพัดโบกไหว มิกล้าตัดพ้อสายลมสารท"

หานป่อมีความรู้ในเชิงอักษรอย่างจำกัด ไม่เข้าใจความหมายในข้อความสองประโยคนี้ ได้แต่รับคำคล้อยตาม

หงอู่ฮ่องเต้ก็ไม่รับสั่งอธิบาย สาวพระบาทเข้าสู่อีกช่วงหนึ่งของตำหนัก

บนระเบียงยาวที่เชื่อมระหว่างตำหนักกับตำหนักจัดเรียงรายด้วยกระถางไม้ดัด มีลักษณะแตกต่างกัน

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"หลักการของไม้ดัดเน้นที่เป็นธรรมชาติสนุกสนาน ในความเล็กเห็นความใหญ่ ค่อยเป็นผลงานชั้นเลิศ"

หานป๋อลอบสงสัยใจ หรือว่าฮ่องเต้เจ้าชีวิตซึ่งทรงมีภารกิจวุ่นวายมีพระบัญชาให้เข้าเฝ้า เพียงเพื่อชวนปฏิสันถารเท่านั้น?

พอสาวเท้าเข้าตำหนัก หานป๋อรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา มันมิใช่พบเห็นของมีค่าอันใด หากแต่ภายในตำหนักมีหญิงงามปานล่มเมืองนางหนึ่ง นั่งอยู่บนเบาะกลมข้างโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง กำลังฝนหมึกอย่างจดจ่อ

นางนับตั้งแต่เรือนผมตลอดจนอาภรณ์การแต่งกายล้วนพิถีพิถัน สีสันสดใสสะดุดตา ขับเน้นหญิงงามนางนี้ประหนึ่งอาทิตย์อันเฉิดฉายแฝงสง่าราศีที่สูงส่งสุดอาจเอื้อมชนิดหนึ่ง

สีหน้านางแม้เคร่งขรึมสำรวม แต่ซุกซ่อนเสน่ห์ที่แฝงอยู่ภายในเพียงพอกับการสั่นไหวจิตใจบุรุษ ไม่ว่าผู้ใดล้วนใฝ่ฝันขึ้นเตียงกับนาง

หานป๋อไม่เคยพบเห็นบุคลิกลักษณะที่รวมความสูงส่งกับเสน่ห์ยั่วยวนจากหญิงงามใดมาก่อน

ดังนั้นมันมองปราดเดียวก็แน่ใจว่า นางเป็นพระสนมที่หงอู่ฮ่องเต้ทรงโปรดปรานที่สุด ทั้งจัดอยู่หนึ่งในสิบยอดหญิงงาม...เฉินกุ้ยเฟย

พร้อมกันนั้นมันได้คิดว่าฮ่องเต้เจ้าชีวิตเบิกตัวมันมา เพื่อร่างสาส์นถึงกษัตริย์โคกุเรียวซึ่งยืดเวลามาสองวันแล้ว

แต่ว่าฮ่องเต้เจ้าชีวิตไฉนเบิกตัวเฉินกุ้ยเฟยมาเข้าเฝ้าด้วย?

ความนี้คงต้องมีเจตนาอันลึกล้ำ

หานป๋อปฏิบัติตามการบอกใบ้ของหงอู่ฮ่องเต้ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับเฉินกุ้ยเฟย บนโต๊ะเตี้ยจัดวางกระดาษพู่กันพร้อมสรรพเพียงขาดหมึกเท่านั้น

เฉินกุ้ยเฟยเพ่งตาคู่งามจดจ่ออยู่ที่จานฝนหมึก คล้ายไม่รู้สึกตัวว่ามีคนนั่งลงตรงหน้า

หานป๋อได้แต่มองดูกระดาษพู่กันเบื้องหน้า เสียทีที่ปรากฏความ

งามอยู่ตรงหน้า ไม่กล้าช้อนตาขึ้นเชยชม

หงอู่ฮ่องเต้ไม่ได้ทรงแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกันเพียงทรงยืนอยู่ด้านหลังเฉินกุ้ยเฟย ทอดพระเนตรมือเรียวงามที่กำลังฝนหมึกของนาง สายพระเนตรแปรเปลี่ยนตลอดเวลา

ภายในตำหนักอันกว้างขวาง มีแต่เสียงแท่งหมึกเสียดสีกับจานฝนหมึก

ยามนี้หานป๋อเข้าใจแล้วว่า ฮ่องเต้เจ้าชีวิตไฉนทรงโปรดปรานพระสนมนางนี้ นางนับเป็นโฉมสะคราญที่น่าลุ่มหลงอย่างแท้จริง

มันแม้ไม่กล้าจ้องมองตรงๆ เพียงอาศัยการแอบมอง และกลิ่นหอมที่ระเหยจากร่างนาง ก็สร้างความเคลิบเคลิ้มงมงายแก่มัน

ช่วงเอวและร่างท่อนบนของนางตั้งตรง ขับเน้นเห็นถึงส่วนโค้งส่วนเว้าของนาง ในร่างกายอันแช่มช้อยคล้ายบรรจุด้วยพลังและความคิดที่เต็มเปี่ยมความรักที่ท่วมท้นตลอดเวลา ให้ความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายได้

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงอาจงดงามกว่านาง แต่ขาดเสน่ห์ที่เต็มสาวเช่นนาง

เสน่ห์ของไป่ฟางหัวอาจเทียบเปรียบกับนางได้ แต่ปราศจากบุคลิกลักษณะที่กระตุ้นให้ผู้คนหัวใจเต้นแรงเช่นเดียวกับนาง

สวรรค์ ในโลกกลับมีหญิงงามสะคราญโฉมที่ทรงเสน่ห์ถึงเพียงนี้

ในที่สุดเฉินกุ้ยเฟยฝนหมึกเสร็จ วางแท่งหมึกลง เลื่อนจานหมึกไปเบื้องหน้าเล็กน้อย ยื่นมือขาวผ่องทั้งคู่ลงในโอ่งหยกขาวล้างมือในโอ่ง จากนั้นหยิบผ้าเช็ดหน้าลายปักซึ่งจัดเตรียมอยู่ด้านข้างมาเช็ดมือ สีหน้าสงบนิ่ง หาบังเกิดความไม่สบายใจที่มีบุรุษสองคนอยู่ด้านข้างไม่

หงอู่ฮ่องเต้ค่อยรับสั่งว่า

"กุ้ยเฟย (พระสนม) ไปได้แล้ว"

เฉินกุ้ยเฟยลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย คล้ายต้นหญ้าไหวโอนเอนอยู่กลางสายลม อิริยาบถเย้ายวนใจนัก

หานป๋อไม่เคยพบเห็นสตรีใดทำให้เพศตรงข้ามนึกถึงการร่วมอภิรมย์เช่นนางมาก่อน ฉวยโอกาสที่นางยืดบดบังหงอู่ฮ่องเต้ กวาดมองไปยังนาง

มิคาดนางก็มองมาที่มัน สายตาพอประสานสบ ทั้งสองล้วนดื่นตระหนกตกใจ เบือนสายตาไป

หลังจากที่เฉินกุ้ยเฟยล่าถอยไป หัวใจหานป๋อยังเต้นตูมตามห้วงสมองประทับแววตาที่ทั้งอ้อยสร้อยและร้อนแรงราวอัคคีของนางเอาไว้

หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งลงบนเบาะที่เฉินกุ้ยเฟยนั่งอยู่เมื่อครู่ ทอดถอนพระทัยคำหนึ่ง

หานป๋อถามเบาๆ ว่า

"ฝ่าบาททอดถอนพระทัยเป็นคำรบสามแล้ว ที่แท้มีความในพระทัยอันใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงกลับคืนสู่ความสงบ ตรัสว่า

"ต้าหมิงเรานับแต่ตั้งราชวงศ์เป็นต้นมา ไม่เคยมีช่วงเวลาใดที่วิกฤตเท่าตอนนี้ อิทธิพลทั้งในนอกที่ถูกสะกดไว้ ล้วนกระเหี้ยนกระหือรือคิดเคลื่อนไหว หากดำเนินการผิดพลาด แผ่นดินจะปั่นป่วนว่นวายขึ้นมาอีก แต่ข้าทอดถอนใจมิใช่เพราะการท้าทายเหล่านี้ หากแต่สืบเนื่องจากเฉินกุ้ยเฟย"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ฝ่าบาทมิใช่เคยรับสั่งว่านางมีน้ำใสใจจริงต่อพระองค์หรอกหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ฝืนแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ข้าบังเกิดความขัดแย้งตลอดมา ทางหนึ่งยอมเชื่อนาง อีก

ทางหนึ่งก็ระแวงสงสัยนาง ทั้งนี้เพราะนางไม่ยอมให้กำเนิดบุตรแก่ข้า"

หานป้อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นี่ไหนเลยขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของนาง?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยเป็นคำรบสี่ ตรัสว่า

"ดูจากเปลือกนอกนางคล้ายเป็นสตรีที่ไม่สามารถกำเนิดบุตร แต่ข้าระแวงสงสัยว่านางมีเคล็ดลับป้องกันการตั้งครรภ์ จึงไม่ได้กำเนิดบุตร"

หานป้อประหลาดใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"ภายในวังหลวงมีเรื่องใดที่ไม่ขึ้นอยู่กับฝ่าบาท กุ้ยเฟยคิดใช้ตัวยาป้องกันการตั้งครรภ์ เกรงว่าทำไม่ได้"

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ ตรัสว่า

"มุนจองเจ้าไม่ทราบ เฉินกุ้ยเฟยมิใช้หญิงสาวภาคกลาง หากแต่เป็นยอดฝีมือชาวเซ่อมู่ (คนตามีสี) ที่เหลิงเอี้ยนถวายตัวมา ความจริงทำหน้าที่ถวายการอารักขา แต่ข้ารับไว้เป็นนางสนม นางสนมภายในวังข้ามีหญิงงามทุกแว่นแคว้น ท่านทูตย่อมทราบว่าแคว้นท่านก็จัดส่งหญิงงามมาสิบกว่านาง แต่ไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับเฉินกุ้ยเฟยได้"

หานป้อลอบปาดเหงื่อเย็นเยียบ ดีที่ฮ่องเต้เจ้าชีวิตรับสั่งออกมาเอง ไม่เช่นนั้นเพียงเรื่องนี้ก็เผยพิรุธออกมา ดังนั้นรีบหันเหหัวเรื่องว่า

"ฝ่าบาทคงมีความในพระทัยหนักอึ้ง ไม่เช่นนั้นคงไม่เปิดเผยเรื่องเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า"

หงอู่ฮ่องเต้คล้ายทรงลืมเรื่องร่างสาส์น ทอดพระเนตรหานป้อชั่วขณะ จึงรับสั่งว่า

"ก่อนที่ท่านทูตจะมาถึงนครหลวง ข้าอดไปที่คฤหาสน์ภูตบดีมิได้ ขอให้ภูตบดีเสี่ยงทายดูว่า ชะตาบ้านเมืองของต้าหมิงเราเป็นอย่างไร?"

หานป้อใจสั่นสะท้าน มีความรู้สึกว่าเคยเกิดเรื่องอันใดขึ้น

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ภูตบดีพอหยิบไม้ตีวเสี่ยงทายขึ้นมา เปลือกนอกคล้ายไม่มีเรื่องราวใด แต่ดวงตาฉายแววปีติ ในฐานะสหายเก่าสี่สิบปี มันไหนเลยตบตาข้าได้?"

พระสุรเสียงแฝงความสะท้อนพระทัย ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าระหว่างพระองค์กับภูตบดีซวีเย่อู๋มีบุญคุณความแค้นยากแยกแยะ

หานป๋อสงบปากคำ เพียงนิ่งรับฟัง นับตั้งแต่พบหน้ายอดคนในหมู่บ้านขันทีเงา วิชามารของมันมีความรุดหน้า มาตรว่าอยู่ใต้พระอำนาจบารมีของฮ่องเต้เจ้าชีวิต ยังมีความเป็นตัวของตัวเองกว่าที่ผ่านมา

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสสืบต่อ

"มันเพียงบอกต่อข้าว่า ภายในสิบวันจะมี 'ขุนพลค่บารมี' มาถึงนครหลวง คนผู้นี้จะนำมาซึ่งโชควาสนาแก่ต้าหมิง ขอให้ข้าวางใจ ถึงแม้ว่ามันไม่เคยพูดปด แต่ข้าเพียงได้ยินวาจามัน ไหนเลยวางใจได้ จึงสั่งคนจับตาดูความเคลื่อนไหวของคฤหาสน์ภูตบดี สืบทราบว่าหลังจากที่มันเสี่ยงทาย ก็ส่งตัวไป่ฟางหัวออกไปพบเจ้า ดังนั้นข้าจึงสั่งให้เหลิงเอี้ยนไปตรวจสอบเจ้า จวบกระทั่งเมื่อวานนี้ ข้าค่อยทราบว่าภูตบดีมีเจตนารับเจ้าเป็นเขยขวัญ อย่างนั้น 'ขุนพลคู่บารมี' ที่ว่าไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นท่านทูต ข้าจึงยึดถือเจ้าเป็นคนสนิท ถึงแม้ว่าฮูหยินทั้งสี่ของเจ้าลดลงเหลือสามนาง ข้าก็ไม่สืบสาวเอาความ"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"นั่นเป็นเพราะ...นั่นเป็นเพราะ..."

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นทำเช่นนี้ ข้าคงใช้คนฉุดลากมันไปยังประตูอู่เหมิน ตัดศีรษะถลกหนังประจานตั้งแต่แรก แต่ว่าข้ายอมอดกลั้น

ต่อเจ้า เพราะว่าเจ้าเป็น 'ขุนพลคู่บารมี' อย่างแท้จริง เมื่อมีเจ้าโอภาปราศรัยกับข้า หลายวันนี้ข้ามีความสุขมากนัก"

หานป๋อลอบอกสั่นขวัญแขวน ไม่เข้าใจว่าพระองค์รับสั่งจากน้ำพระทัยแท้จริงกี่ประโยค ทั้งคาดคำนวณว่าด้วยพระปรีชาสามารถของพระองค์ แม้แต่การจากไปของฉินเมิ่งเหยายังทรงทราบได้ ไม่มีเหตุผลที่ไม่ระแวงสงสัยศักดิ์ศรีแท้จริงของมัน ดังนั้นตัดใจไม่อธิบายเปลี่ยนเป็นทูลถามว่า

"อย่างนั้นเมื่อวานฝ่าบาทไฉนทรงทดสอบความซื่อสัตย์ภักดีของข้าพเจ้า?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"เพราะว่าข้าคิดทดสอบว่าเจ้ามีบุญวาสนาถึงเพียงไหน ซึ่งความจริงข้าทดสอบเจ้าตลอดเวลา ตอนนี้เจ้าผ่านด่านได้แล้ว ข้าค่อยบอกต่อเจ้าอย่างเต็มที่ ทั้งยังคิดใช้สอยเจ้าทำงานให้กับข้าประการหนึ่ง"

หานป๋อรีบกราบทูลว่า

"ฝ่าบาทโปรดมีพระบัญชามา เราปักมุนจองยินดีบุกน้ำลุยไฟโดยไม่บ่ายเบี่ยง"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ข้าคิดทำความเข้าใจกว่านี้ ค่อยบอกต่อเจ้า ตอนนี้ในนครหลวงคงไม่มีผู้ใดเป็นที่สะดุดตากว่าเจ้า ไม่ว่าเรื่องราวใดให้กระทำอย่างเต็มที่ข้าจะหนุนหลังให้กับเจ้า"

จากนั้นพระพักตร์เปลี่ยนเป็นดุร้าย ตรัสว่า

"แต่มีผู้คนสองคนที่มุนจองเจ้าต้องคบหาด้วยความระมัดระวังหนึ่งคือหูอุ้ยหยง หนึ่งคือหลันอี้ หากผิดพลาดไป ข้าก็จะไม่ปกป้องเจ้า"

หานป๋อกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ฝ่าบาทวางพระทัย ข้าพเจ้ามีแต่ความรู้สึกไม่พอใจต่อคนทั้งสอง หามีความรู้สึกที่ดีไม่"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงราบเรียบว่า

"อย่างนั้นเจ้ามีความรู้สึกที่ดี หรือเกิดความรู้สึกไม่พอใจต่อข้า? อย่าได้ปิดบังข้า"

หานป๋อบังเกิดอารมณ์พลุ่งพล่าน ตัดใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทั้งเคารพทั้งหวาดกลัวฝ่าบาท ที่เคารพคือพระปรีชาสามารถกับพระอำนาจบารมีของฝ่าบาท ที่หวาดกลัวคือไม่ทราบเมื่อใดสร้างความขุ่นพระทัยแก่พระองค์ จนประสบภัยกล้ำกราย แต่พอนึกถึงฝ่าบาททรงห่วงใยไพร่ฟ้าราษฎร ตลอดจนความอยู่รอดของแว่นแคว้นเรา ข้าพเจ้าก็ยอมรับใช้ฝ่าบาทด้วยความจงรักภักดี"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระพักตร์ด้วยความพอพระทัย จากนั้นทรงหวนรำลึกถึงความหลัง ตรัสว่า

"ตอนนั้นข้ายังเยาว์วัย บังเอิญพบกับพี่เย่อฺ่ คำพูดประโยคแรกของมันคือ 'น้องเรา ภายในยี่สิบปีแผ่นดินต้องตกเป็นของท่าน' แต่เราไหนเลยยอมเชื่อ ตอนนั้นข้าแม้ตบแต่งบุตรีบุญธรรมของกว๋อจื่อซิ่งเป็นภรรยา แต่เป็นที่ริษยาของบุตรชายทั้งหลายของมัน ได้รับความคับข้องใจ โอ ฮองเฮากลับมีรักแท้ต่อข้า น่าเสียดายที่ขึ้นเป็นฮองเฮาไม่กี่ปีก็เสียชีวิต เมื่อปราศจากนาง กระทั่งเป้าหมายในการบ่งบอกความในใจก็ไม่มี"

หานป๋อบังเกิดความเห็นอกเห็นใจ กล่าวว่า

"ฝ่าบาทมีความในพระทัยอันใด โปรดบอกต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับรองไม่แพร่งพรายออกไป"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระพักตร์ แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"พี่เย่อฺ่รู้จักดูลักษณะราศีผู้คน หากมันเลือกเจ้าเป็นเขยขวัญ

เจ้าย่อมเป็นบุคคลที่น่าไว้วางใจ ท่านทูตอาจยังไม่ทราบ ข้าเคยเสนอให้เวี่ยเอ๋อเป็นไท่ซุนเฟย (พระสนมราชนัดดา) ของหวินเหวิน ซึ่งภายภาคหน้าจะได้เป็นฮองเฮาแห่งต้าหมิง พี่เย่ออู๋กลับตอบปฏิเสธ ดังนั้นเจ้ามิใช่ขุนพลคู่บารมี ยังมีผู้ใดเป็นขุนพลคู่บารมี?"

หานป๋อบังเกิดความกระอักกระอ่วน ไม่สามารถตอบคำ หงอู่ฮ่องเต้ก็รับสั่งว่า

"เอาเถอะ ร่างจดหมายได้แล้ว"

ภายในตึกใหญ่ในเมืองฉางเต๋อด้านตะวันออกหลังหนึ่ง ท่านผู้หญิงเจินซู่สั้งกับเหล่ายอดฝีมือนั่งล้อมโต๊ะกลม มองดูภาพแผนที่ขนาดใหญ่ที่คลี่กางอยู่บนโต๊ะ

หลิวเหยาจีกับอิงเฟยก็เข้าร่วมด้วย ทั้งยังเพิ่มเซ่อมู่ทวอ (หลวงจีนไว้ผมตามีสี) กับยอดฝีมือชนเผ่าเซ่อมู่ซึ่งเพิ่งปรากฏกายอีกสองคน

คนทั้งสองล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือของชนเผ่าเซ่อมู่ ยังมีชื่อเสียงกว่าเซ่อมู่ทวอ ด้านพลังฝีมือเพียงรองจากยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งชนเผ่าเซ่อมู่สุนัขป่าแดนร้างเยี่นปี้

หนึ่งในสองมีอายุสี่สิบเศษ รูปร่างต่ำเตี้ยกำยำ บนใบหน้ามีรอยแผลเป็นเกลื่อนกลาด สารรูปน่าหวาดหวั่น มีฉายาพลั่วดูดเลือดผิงตง คนผู้นี้ชมชอบดูดเลือดของศัตรู ผู้คนที่นอกเขตแดวันพอได้ยินชื่อล้วนหน้าถอดสี

อีกคนหนึ่งเรียกว่าราชสีห์ภูเขาฮาชื่อเวิน ถนัดในการใช้พลั่วคู่ รูปร่างบึกบึนสูงใหญ่ ยังสูงกว่าอิงเฟยครึ่งศีรษะ คนผู้นี้พอปรากฏขึ้นในสมรภูมิ ศัตรูล้วนแตกตื่นจนขวัญหาย นับเป็นยอดขุนศึกนอกเขตแดวัน สารรูปของมันบวกกับผมเผ้ายุ่งเหยิงสีแดงเพลิง คล้ายราชสีห์ดุร้ายตัวหนึ่ง

พวกมันเพิ่งเดินทางมาถึง สมทบกับเซ่อมู่ทวอและพวกที่มาถึงเมื่อครึ่งเดือนก่อน พากันเข้าร่วมกับชาวมองโกล โดยมีเป้าหมายอยู่ที่หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง

ยอดฝีมือชนเผ่าต่างๆ ที่ป่าเถื่อนดุร้าย ที่ยอมขายชีวิตให้กับฟางเยี่ยหวี่ ทางหนึ่งสืบเนื่องจากมองโกลเคยประกาศศักดาบุกพิชิตถึงโอวยา* ประการสำคัญยิ่งกว่าคือฟางเยี่ยหวี่ได้รับเลือกจากผังปานให้เป็นทายาทรับช่วง

สำหรับกับพวกมัน ผังปานมิใช่ผู้คน หากแต่เป็นเทพเจ้า

ส่วนท่านผู้หญิงเจินมีพลังฝีมือภูมิปัญญาเลื่องลือทั้งในและนอกเขตแดวัน มีความเหมาะสมในการบังคับบัญชาเหล่ายอดฝีมือที่สุด

ดังนั้นฟางเยี่ยหวี่กับนางจึงหมั้นหมายกันทางการเมือง แฝงไว้ด้วยความหมายต่างตอบแทนกัน

ยามนี้ทุกผู้คนล้วนสดับฟังหญิงงามที่ใจดำอำมหิตนางนี้ ใช้สุ้มเสียงที่อ่อนหวานและแหบพร่าเล็กน้อย แยกแยะสภาพของศัตรูและฝ่ายตน

เจินซู่สั้งเพิ่งบรรยายถึงกองกำลังบ้านเมือง ตลอดจนค่ายพรรคภายในเมืองฉางเต๋อจนจบความ จากนั้นกล่าวว่า

“ตอนนี้สถานการณ์ในยุทธจักรภาคกลางน่าสนใจยิ่ง จูหยวนจางกับฝ่ายธัมมะรู้เห็นเป็นใจกัน ดังนั้นสหพันธ์แปดสำนักไม่ยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างพวกเรากับพรรคมังกรพิโรธ สำนักตันชิงเพียงเป็นตัวอย่างที่แปลกแยกออกไป ตอนนี้สำนักตันชิงเสื่อมทรุดลง นับเป็นบทเรียนที่ได้ผลกว่าคำเตือนใดๆ ส่วนค่ายพรรคฝ่ายมิจฉาชีพเฝ้าดูทิศทางลม ขอเพียงพวกเรามีอิทธิพลกว่าเดิม พวกมันจะสวามิภักดิ์

---

* หมายถึงยุโรป

เข้าร่วม หวังว่าสามารถกลับไปสู่ตอนแรกที่สถาปนาราชวงศ์หมิง เฉือนแบ่งดินแดนตั้งตัวเป็นใหญ่ ในจำนวนนี้ถือพรรคฮวงโหเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด"

ฮัวจ่าเอ้ายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ตอนนี้หลันเทียนหวินแห่งพรรคฮวงโหนึกกระหยิ่มใจ กลับที่มั่นเดิมไปรวบรวมกำลัง เตรียมยึดครองพื้นที่และการค้าเกลือเถื่อนของพรรคมังกรพิโรธ ตระเตรียมถอนรากถอนโคนของพรรคมังกรพิโรธที่น่าประหลาดคือหูเจี๋ยกลับนิ่งดูดายไม่เกี่ยวข้อง"

หลิวเหยาจีล่วงรู้เรื่องราวในดินแดนภาคกลางที่สุด จึงกล่าวว่า

"หลันเทียนหวินแม้ยังไม่ยอมรับ แต่ในความคาดคิดของเรา มันกับหูเจี๋ยสุมหัวรวมกันตั้งแต่แรก แสดงว่าหูอุ้ยหยงคิดก่อการกบฏแล้ว"

พลั่วดดเลือดผิงตงเพิ่งเดินทางมาถึง ไม่เข้าใจสถานการณ์ภาพรวม จึงกล่าวว่า

"ด้วยความหลักแหลมของจูหยวนจาง ไฉนปล่อยให้หูอุ้ยหยงกำเริบเสิบสานถึงเพียงนี้?"

อิงเฟยยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

"นี่ได้แต่โทษว่าจูหยวนจางไม่ใช้สอยคฤหาสน์ภูตบดี กลับใช้กองทหารรักษาพระองค์เป็นหูตา ไหนเลยทราบความจริงได้?"

ทกผัดนพากันหัวร่อออกมา

เจินซู่สั้งกล่าวอย่างจริงจังว่า

"อย่าได้ประเมินจูหยวนจางต่ำทรามไป คนผู้นี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ พวกเราใช้สอยมัน มันก็ใช้สอยพวกเรา แต่ว่าจูหยวนจางหลงเชื่อคำแนะนำของเหล่าบัณฑิตครำครึ แต่งตั้งจูหวินเหวินเป็นพระราชนัดดา นับเป็นความผิดอย่างมหันต์ ทั้งส่งผลดีต่อพวกเราที่สุด หากปรมาจารย์มารน้อยกับหลี่เช่อเม่ยลอบสังหารจูหยวนจางสำเร็จ ราชวงศ์หมิงจะ

แตกแยกเป็นเสี่ยงๆ โอกาสของพวกเราก็เพิ่มมากกว่าเดิม"

ทุกผู้คนมีสีหน้าลิงโลดยินดี นับตั้งแต่สถาปนาราชวงศ์หมิงเป็นต้นมา ชนเผ่าของพวกมันก็อยู่อย่างอกสั่นขวัญแขวน กลัวว่ากองทัพต้าหมิงจะยกมาฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ทั้งปล้นชิงทรัพย์กระทำชำเรา จนบัดนี้ค่อยเห็นแสงสว่างรำไร

เจินซู่สั้งกล่าวว่า

"ภารกิจเฉพาะหน้าคือกวาดล้างพรรคมังกรพิโรธให้สิ้นซาก ตอนนี้สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง ขอเพียงพวกเราเสาะพบรังลับในเมืองฉางเต๋อของหัตถ์พิษเฉียนหลอ จะทุ่มกำลังกวาดล้างเฉียนหลอกับขุมกำลังที่หลงเหลือ เมื่อเป็นเช่นนี้พรรคมังกรพิโรธจะมีสภาพโดดเดี่ยว หลิงจ้านเทียนกับซ่างกวนอิงเพียงเป็นปลาน้อยที่ดิ้นรนในร่างแห จะช้าเร็วต้องถูกเชือดเฉือน"

อิงเฟยสอดคำขึ้น

"ตอนนี้หานปี้ฉุ่ยแห่งสำนักตันชิงลอบกลับเข้าเมืองฉางซา ท่านผู้หญิงเห็นควรส่งกำลังไปจับกุมนางหรือไม่?"

เจินซู่สั้งหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ตอนนี้อย่าได้กระทบถูกนาง ตราบใดที่นางยังคงอยู่ ร่องรอยของชิฉางเจิงจะมีร่องรอยให้สืบสาว คนผู้นี้มีฝีมือรุดหน้าตลอดเวลา ไม่แน่ว่าจะกลายเป็นล่างฟานหวินคนที่สอง ทางที่ดีทิ้งหานปี้ฉ่ยไว้คอยถ่วงมัน อย่าว่าแต่พวกเราตอนนี้ไม่สมควรแบ่งแยกสมาธิไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องปลีกย่อยเช่นนี้"

อิงเฟยทอดถอนใจคำหนึ่ง ทราบว่าเจินซู่สั้งลอบตำหนิมันหมกมุ่นกับเรื่องทางเพศ กระทบถึงแผนการโดยรวม

เจินซู่สั้งพลันยิ้มให้กับมันอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ที่ข้างกายเฉียนหลอมิใช่มีนางงามน้อยนามหงสิ้วหรอกหรือ?

อิงเฟยท่านออกแรงแข็งขันกว่านี้เถอะ”

จากนั้นหันไปกล่าวกับทั้งหมดว่า

“เฉียนหลอสมควรติดต่อกับตี้หวี่สือและพวกแล้ว ต่อให้มันกบดานซ่อนตัว ที่นี้มีประชากรเพียงยี่สิบกว่าหมื่น สามารถหลบซ่อนอยู่ที่ใดได้ ท่านทั้งหลายไปพักผ่อนก่อน ให้หญิงรับใช้ที่ซู่สั่งฝึกอบรมขึ้นปรนนิบัติรับใช้ ขอเพียงมีข่าวมาถึง พวกเราจะเคลื่อนไหว มิให้เฉียนหลอเห็นแสงอาทิตย์วันพรุ่งนี้”

ทุกผู้คนรับคำด้วยความยินดี ล่าถอยออกไป

สุดท้ายคงหลงเหลืออิงเฟยกับเจินซู่สั้งสองต่อสอง

อิงเฟยทอดถอนใจ กล่าวว่า

“ท่านผู้หญิงตำหนิถูกต้อง ข้าพเจ้าสำนึกตัวว่ายากหักห้ามราคะจิต เพียงไม่เข้าใจว่าท่านไฉนยอมปล่อยปละละเว้นกงจ้อลงกรณ์ ยินยอมให้นางไปยังนครหลวง?”

เจินซู่สั้งค้อนมันวงหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“อิงเฟยท่านมิใช่หักห้ามราคะจิตที่มีต่อซู่สั้งได้เป็นอย่างดีหรอก หรือ เหตุใดหลังจากที่สุ่ยโหยวจิงรักชิฉางเจิง สติปัญญาของท่านจึงไม่หลักแหลมเช่นกาลก่อน ซู่สั้งปล่อยให้กงจู้อลงกรณ์ไป ทางหนึ่งชักจูงฟงสิงเลี่ยไป อีกทางหนึ่งไม่คิดตอแยฮูหยินอลงกรณ์กับหลวงจีนกระบี่คิดใช้ให้พวกมันสะกดเซียนกสมเหนียนเหลียนตัน จนมิอาจไม่รับใช้ท่านปรมาจารย์มารน้อยอย่างสุดกำลัง เหตุผลอันรวบรัดเพียงนี้ ท่านยังดูไม่ออกหรือ?”

อิงเฟยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

“ขอน้อมรับคำสั่งสอนแล้ว”

สีหน้าเจินซู่สั้งเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านอย่าได้ข้องแวะกับหยาหานชิง นางเป็นคนของกว่างอิ้งเฉิง

หากมีขวัญกล้าพอก็ลองกระทบซู่สั้งดู"

จากนั้นแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม หมุนตัวเดินชดช้อยจากไป

อิงเฟยทอดถอนใจคำหนึ่ง กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้

มันพลันคิดไปยังนครหลวง ขอเพียงสามารถไปจากหญิงงามที่เย้ายวนนางนี้ ไม่ว่าเรื่องใดมันล้วนยินยอมกระทำ

เหล่าเจี๋ยเข้าห้องของหัตถ์พิษเฉียนหลอ เห็นอี้เอี้ยนเม่ยกำลังหวีสางผมให้กับเฉียนหลอ

เหล่าเจี๋ยเลื่อนเก้าอี้ตัวหนึ่ง นั่งลงที่ข้างกายของนายน้อย กล่าวว่า

"ฉางเจิงกับพี่น้องพรรคมังกรพิโรธอยู่ระหว่างเดินทางมา บุตรสะใภ้บุญธรรมของท่านก็กลับถึงเมืองฉางซาโดยปลอดภัย ทั้งไปหาไป่อี้เหนียง ดังนั้นไม่ต้องเป็นห่วงนาง แม่นางหงสิ้วพอทราบว่าฉางเจิงปลอดภัย บังเกิดความยินดี ขอให้เราซื้อหาผ้าแก่นางสองพับ บอกว่าจะตัดเย็บเสื้อใหม่ให้กับฉางเจิง อาจบางทีเผื่อแผ่ถึงพวกเรา"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มอย่างอ่อนโยน จากนั้นสลายวับไป กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เหล่าเจี๋ยทราบหรือไม่ว่า พวกเราตกอยู่ในห้วงคับขัน?"

เหล่าเจี๋ยตอบว่า

"ย่อมทราบ นางปีศาจเจินแจ้งผ่านพรรคหงปางที่นี้ ตั้งรางวัลพันตำลึงทองให้แก่อันธพาลท้องถิ่นที่สามารถชี้เบาะแสที่ซ่อนตัวของพวกเรา เราลงมือเชือดคนต้องสงสัยไปหลายคนแล้ว แต่กระดาษไม่อาจห่อไฟ นางปีศาจเจินจะช้าเร็วต้องสืบเสาะมาถึง น่าแค้นที่พวกเราต้องรอคอยฉางเจิงกับพวก คิดไปก็ไปไม่ได้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ที่เราเป็นห่วงมิใช่พวกเรา หากแต่เป็นหลิงจ้านเทียนกับซ่างกวนอิง หากคนทั้งสองล้มตายลง ในเวลาอันสั้นพรรคมังกรพิโรธยากจะฟื้นฟูได้ พวกเราจะตกเป็นเป้าหมายรายต่อไปของนางปีศาจเจิน"

อี้เอี้ยนเม่ยสอดคำขึ้น

"พวกเราสามารถเป็นฝ่ายไปสมทบกับฉางเจิงและพวกหรือไม่ นั่นยังดีกว่ารอความตายในที่นี้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มเล็กน้อย ยื่นมือโอบรั้งนางเข้ามา ตบตะโพกอันกลมกลึงของนางเบาๆ สองครา กล่าวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนี้เราฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว ต่อให้ผังปานมาด้วยตัวเอง ยังไม่ถึงกับไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ดิ้นรน แต่ข้อเสนอของเอี้ยนเม่ยก็มีเหตุผลยิ่ง"

พลางหันไปกล่าวกับเหล่าเจี๋ยว่า

"ท่านสามารถส่งหงสิ้วไปยังสถานที่อันปลอดภัยหรือไม่ รอจนเหตุการณ์สงบลง ค่อยรับตัวนางกลับมา"

เหล่าเจี๋ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเรื่องนี้ยังทำไม่ได้ เราเหล่าเจี๋ยไหนเลยท่องยุทธจักรได้ อย่าว่าแต่เราเตรียมการไว้แต่แรก ขอเส้าจู่ (นายน้อย) โปรดวางใจ"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"อย่างนั้นเตรียมตัวออกเดินทาง เหล่าเจี๋ยจัดส่งเด็กที่ประเปรียวหลายคน ล่วงหน้าไปติดต่อกับฉางเจิงและพวกก่อน หากพวกเราสามารถเร้นกายออกจากตัวเมืองโดยไม่ถูกพบเห็น เรากลับต้องการดูว่านางปีศาจเจินพอคว้าน้ำเหลว จะมีสีหน้าอย่างไร"

เหล่าเจี๋ยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"พวกเราเลือกเมืองฉางเต๋อเป็นที่หยุดพักเท้า ย่อมเตรียมการแต่แรกว่าสามารถรุกได้ถอยได้ นางปีศาจเจินไม่ว่าร้ายกาจปานใด

จะอย่างไรเป็นคนนอก พวกเราที่เป็นงูเจ้าถิ่นจะให้นางทราบความร้ายกาจสักครา"

คนทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง พากันหัวร่อออกมา

เมื่อหานป๋อออกจากวัง เป็นเวลาหลังเที่ยงแล้ว มันไม่กล้าทอดทิ้งเย็นชาต่อจั่วซือและพวกทั้งสาม จึงขี่ม้าสีเทา อยู่ภายใต้การคุ้มครองส่งของราชองครักษ์ รุดถึงตรอกเก่าตระกูลจั่ว

จั่วซือและพวกทั้งสามเปลี่ยนเป็นสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบ ศีรษะโพกผ้าไว้ บงการคนงานหลายสิบคนเร่งตกแต่งร้านรวง พอเห็นหานป๋อมาเยี่ยมพวกนาง ล้วนเบิกบานใจ ห้อมล้อมมันไปยังด้านในของร้านรวง ซึ่งเป็นโรงงานจัดตั้งเครื่องมือในการปรุงกลั่นสุรา

หานป๋อรู้จักเอาใจเจี่ยแจ (พี่สาว) ทั้งสามที่สุด หลังจากชมเชยอยู่หลายคำ ค่อยโอบเอวน้อยๆ ของจั่วซือ กล่าวว่า

"วันหน้าข้าพเจ้าไม่มีอาชีพการงาน ซือเจี่ยแจก็สามารถเลี้ยงดูข้าพเจ้าแล้ว"

จั่วซือค้อนมันวงหนึ่ง แย้มยิ้มออกมา เฉาเสียยื่นหน้าถึงข้างใบหูมัน กล่าวว่า

"หากท่านสามารถบรรลุความฝันของซือเจี่ยแจประการหนึ่ง นางจะเบิกบานใจกว่าเดิม"

โหยวโหยวก็ไล่เหล่าคนงานและราชองครักษ์ล่าถอยไป กล่าวเสริมว่า

"ซือเจี่ยแจคิดถึงเหวินเหวินน้อยนัก"

หานป๋อหวนนึกถึงความสัมพันธ์อันดีกับฮ่องเต้เจ้าชีวิต จึงยกมือตบอกกล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าเอง รอสักครู่ข้าพเจ้าจะ

ใช้ให้ฟั่นป้าส่งคนไปรับตัวเหวินเหวินน้อยมายังนครหลวง รับรองไม่มีปัญหา"

พลางกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ตอนนี้ต่อให้ถูกเปิดโปงว่าข้าพเจ้าคือหานป๋อ คงไม่มีเรื่องราวใด"

จั่วซือกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เป็นความจริง?"

หานป๋อโอบกอดนางจุมพิตคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หวนนึกถึงเหวินเหวินน้อยเรียกข้าพเจ้าเป็นท่านพ่อ ข้าพเจ้าถึงกับเบิกบานใจแทบตาย ซือเจี่ยแจ ข้าพเจ้าสมควรขอบคุณท่านอย่างไรดี?"

จั่วซือกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านต้องการให้เจี่ยแจขอบคุณท่านอย่างไร เจี่ยแจจะขอบคุณท่านเช่นนั้น"

หานป๋อฉวยโอกาสยื่นมืออีกข้างหนึ่งโอบเอวของเฉาเสีย กล่าวว่า

"ขอให้ดูซือเจี่ยแจเป็นตัวอย่าง เอ๊ะ ที่หลับนอนอยู่ที่ใด?"

จั่วซือกับเฉาเสียรีบดิ้นหลุดจากวงแขนมัน โหยวโหยวค้อนควัก ใส่ กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ไม่ได้ช่วยเหลืออันใด เพียงรู้จักแต่ก่อกวน รีบไปหาชวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงของท่านเถอะ พวกเรายังต้องวุ่นวายอีกหลายวัน"

พลางค้อนมันอีกวงหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อคืนพวกเราทั้งสามเหนื่อยสายตัวแทบขาด ยังจัดการจนผู้อื่นลุกไม่ขึ้น รีบไสหัวไปเถอะ"

หานป๋อสบใจอีก เปลี่ยนเป็นโอบกอดโหยวโหยวเอาไว้ จูบปากจิ้มลิ้มของนาง พลางถามว่า

"ปีศาจเฒ่าฟั่นไปที่ใดแล้ว?"

เฉาเสียตอบว่า

"เช้าวันนี้พี่ใหญ่เป็นเพื่อนพวกเรามายังที่นี้ หลังจากออกความเห็นวุ่นวาย ก็หลบออกไป จนบัดนี้ยังไม่พบเห็นเขา"

หานป๋อทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวคงไปรบเร้าพัวพันหวินชิง ในใจนึกอธิษฐานให้มันโชคดี หวนนึกถึงค่ำคืนนี้ก่อนไปร่วมงานเลี้ยงของมหาเสนาบดีหูอุ้ยหยง ยังมีเวลาตลอดทั้งบ่าย บอกว่ายาวไม่ยาว บอกว่าสั้นไม่สั้น หากไปหาจวงชิงซวงหรือซวีเยี่ยเวี่ยคนใดคนหนึ่งสมควรมีเวลาเหลือเฟือ หากไปหาทั้งสองนาง เกรงว่าเวลาไม่เพียงพอ อย่างนั้นสมควรไปหาผู้ใดดี

ได้ยินจั่วซือกล่าวว่า

"ป๋อตี้ (น้องป๋อ) ปลดปล่อยโหยวโหยวเถอะ นางแทบทนทานไม่ได้แล้ว"

หานป๋อมองดูโหยวโหยวในอ้อมอก เห็นดวงตานางทอประกายอันร้อนแรง ใบหน้าแดงซ่านจรดใบหู ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน แสดงว่าบังเกิดความรัญจวนใจ ต้องงงันวูบจึงคลายมือปลดปล่อยนาง

โหยวโหยวฟุบอยู่บนร่างเฉาเสีย อกอมสะท้อนขึ้นลง แสดงว่าอารมณ์ยังไม่สงบลง ใช้ดวงตาที่หยาดเยิ้มมองดูมัน

หานป๋อยินดียิ่ง ทราบว่าประสบการณ์ในหลายวันนี้ ส่งเสริมให้มันมีวิชามารรุดหน้า ค่อยเข้าใจว่าซวีเยี่ยเวี่ยพอถูกมันโอบกอดกดทับร่างไว้ กระทั่งเรี่ยวแรงผลักไสมันก็ไม่มี ยามนั้นอดคิดถึงฉินเมิ่งเหยามิได้

จั่วซือเข้ามาคล้องแขนมันเดินออกไป กล่าวว่า

"ป่อตี้อยู่ที่นี้ พวกเราคงไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น คืนนี้พวกเราค่อยอยู่เป็นเพื่อนท่านเถอะ"

พลางหอมแก้มมันฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าลืมเรื่องที่ท่านรับปากไว้ ฟั่นป้าอยู่ที่เบื้องนอก คุมคนงานซ่อมแซมทางเดิน ท่านทราบว่าควรทำอย่างไรกระมัง?"

หลิงจ้านเทียนใช้วิธีการต่างๆ นานา สลัดหลุดจากผู้คนที่สกัดขัดขวางมันหลายขบวน

จากนั้นมันอ้อมเป็นวงกว้าง จนผู้คนคำนวณไม่ออกว่ามันคิดไปที่ใด ค่อยมาถึงชานเมืองตะวันตกของเมืองฉางเต่อ

หลิงจ้านเทียนซ่อนตัวบนสันเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง นั่งโคจรพลังพักผ่อน

หลายวันนี้มันรับบาดเจ็บติดต่อกัน บวกกับเดินทางไม่หยุดยั้ง ยามนี้มีความรู้สึกหมดเรี่ยวสิ้นแรง ดีที่พลังฝีมือของมันเข้าสู่ขอบเขตแรกธรรมชาติ กำลังภายในกายไม่มีวันเหือดแห้ง ขอเพียงพักผ่อนโคจรพลังสักสองสามชั่วยาม ก็จะฟื้นฟูดังเดิม

เมื่ออาทิตย์ลับขอบฟ้า มันจะอาศัยความมืดลอบเข้าเมืองฉางเต่อเสาะหาหัตถ์พิษเฉียนหลอ ค่อยกำหนดแผนการขั้นต่อไป

มันเป็นห่วงซ่างกวนอิงกับเฉียนหงชิง สถานที่มันช่วงชิงม้าอยู่ห่างจากคนทั้งสองถึงสามสิบลี้ ภายในเวลาหลายวันศัตรูอย่าคิดหมายเสาะพบที่ซ่อนของทั้งสอง

นึกถึงตอนนี้จึงสงบจิตใจ พาตัวเข้าสู่ภาวะเคลิบเคลิ้มลืมตน

หานป่อหลังจากผ่านการต่อสู้ทางด้านจิตใจ ในที่สุดตกลงใจไปหาจวงชิงชวง มิคาดเพิ่งกระตุ้นม้าสีเทาออกจากตรอกเก่าตระกูลจั่ว

ปรากฏม้าตัวหนึ่งควบขับมา คนบนหลังม้ากลับเป็นศิษย์ของภูตบดี ซึ่งเคยพบหน้าครั้งหนึ่ง ฉายาภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่ง

จิงเฉิงเหลิ่งยินดียิ่ง กล่าวว่า

"วิเศษแท้ บังเอิญเสาะพบท่านทูต"

หานป๋อกระตุ้นม้าเข้ารับหน้า ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่จิงเสาะหาผู้น้องมีกิจธุระใด?"

จิงเฉิงเหลิ่งหยุดม้าไว้ กล่าวด้วยความสนิทสนมว่า

"ย่อมเป็นเพราะศิษย์น้องของเรา หากท่านไม่ไปหานาง เกรงว่านางจะรื้อทำลายสิ่งปลูกสร้างของซือฟู่ (ท่านอาจารย์) แล้ว"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" จิงเฉิงเหลิ่งหันหัวม้า กระตุ้นม้าไปตามท้องถนนเคียงคู่กับมัน ปากกล่าวว่า

"เป็นเรากล่าวประโคมโหมเกินไป แต่เมื่อเห็นศิษย์น้องกลัดกลุ้มใจที่ไม่เห็นท่าน เราอดออกมาตามหา...พี่หานมิได้"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าทั่วทั้งคฤหาสน์ภูตบดีล้วนล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของข้าพเจ้าแล้ว"

จิงเฉิงเหลิ่งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตำนานเรื่องราวของพี่หานแปลกพิสดารไปแล้ว โดยเฉพาะการต่อสู้กับหลี่เซ่อเม่ยที่คลังศัสตรา สร้างชื่อของท่านจนลือเลื่อง บุคคลเช่นนี้ไหนเลยเงียบหายไปได้ ดังนั้นซือฟู่คาดเดาว่า เมื่อคืนหลังจากที่ท่านแสดงฝีมือบนแม่น้ำฉินไหว สหพันธ์แปดสำนักรวมทั้งฮ่องเต้ล้วนระแวงสงสัยต่อท่าน"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากพี่หานหวาดกลัวจริงๆ คงไม่เคลื่อนไหวในนครหลวงอย่างเปิดเผยแล้ว บอกต่อท่าน ซือฟู่จงใจยอมรับศักดิ์ฐานะท่านทูตของท่านเพื่อที่ฮ่องเต้แม้ทรงทราบว่าท่านเป็นใคร ก็ไม่คิดร้ายต่อท่าน หาไม่ซือฟู่พลอยมีโทษฐานเท็จทูลเจ้าชีวิต"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ความคิดอ่านของภูตบดี สุดที่เด็กน้อยอ่อนเยาว์เช่นมันจะเห็นหลังได้

ยามนี้ทั้งสองเหยียบย่างสู่เส้นทางที่ทอดสู่ภูเขาชิงเหลียง เนื่องจากผู้คนรถราลดน้อยลง จึงเร่งความเร็วของม้ากว่าเดิม

จิงเฉิงเหลิ่งเห็นม้าสีเทามีฝีเท้าจัด จึงกล่าวชมเชยอยู่หลายคำ จากนั้นกล่าวว่า

"ศิษย์น้องได้พบกับพี่หาน ผู้น้องพลอยรู้สึกยินดี มีแต่ท่านจึงคู่ควรกับนาง"

หานป๋อออดกล่าวมิได้ว่า

"พี่จิงเป็นคนใกล้ชิดมีโอกาสมากกว่า เหตุใดจึงปล่อยปละละเว้นศิษย์น้องผู้เลอโฉมเช่นนี้?"

จิงเฉิงเหลิ่งหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"อย่าได้เห็นเราหน้าตาอ่อนเยาว์ ความจริงมีอายุสามสิบห้าปีแล้ว ในบ้านมีภรรยาเจ็ดคน มีบุตรธิดามากมาย ขณะที่เยี่ยเวี่ยอยู่ในวัยแบเบาะ เรามักอุ้มนาง..."

หานป๋อรับฟังถึงตอนนี้ อดหัวร่องอหายมิได้ ตบหัวม้าสีเทาเบาๆ เร่งม้าควบตะบึง ปากร้องว่า

"มา ประลองว่าม้าของผู้ใดเร็วกว่า?"

จนบัดนี้มันค่อยได้คิดว่า ตัวเองเป็นชาวยุทธจักรที่มีชื่อเสียงแล้ว

หานป๋อพกพาจิตใจที่หวาดหวั่นวิตกเข้าสู่หอน้อยของซวีเยี่ยเวี่ย หญิงรับใช้คมขำนางหนึ่งออกมารับหน้า ลืมตากลมโตมองดูมันด้วยความอยากรู้ กล่าวว่า

"คุณหนูอยู่ในห้อง เชิญใต้เท้าเข้าไปหานาง"

หานป๋อยินดียิ่ง ลืมหยอกเย้าหญิงรับใช้คมขำนางนี้ อาศัยความชำนาญทางมาถึงห้องส่วนตัวของซวีเยี่ยเวี่ย ผลักประตูห้องเข้าไปโดยไม่เกรงใจ

ซวีเยี่ยเวี่ยหันหลังให้กับมัน ยืนอยู่หน้าเตียง เลิกผ้าห่มชี้มือไปยังรอยเท้าสีดำบนผ้าปูที่นอนทั้งสองรอย กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"หานป๋อน่าตาย ท่านดู กลับแสร้งตายเหยียบย่ำจนผ้าปูที่นอนของเวี่ยเอ๋อสกปรกโสมม"

หานป๋อถกนางดว่าจนร่างอ่อนระทวย เดินถึงด้านหลังนาง คิดสวมกอดนางจากทางด้านหลัง ซวีเยี่ยเวี่ยชิงใช้ท่าร่างถลันหลบออกไป ขณะเดียวกันหมุนตัวกลับมา วางมือทั้งสองอยู่ที่ด้านหลัง ยืดอกขึ้นอย่างท้าทาย กล่าวว่า

"ท่านไม่ไปหาจวงชิงซวงของท่านหรือ? จากคำรายงานของสายสืบ นางรอท่านอยู่ตลอดทั้งวัน"

หานป๋อม้วนแขนเสื้อขึ้น เผยเห็นข้อแขนอันแข็งแกร่ง ทำท่าคุกคามเข้าหาซวีเยี่ยเวี่ย กล่าวว่า

"ซวีเยี่ยเวี่ย เราหานป๋อกลั้ำกลืนฝืนทนพอแล้ว ตอนนี้ถึงเวลาทวงหนี้บัญชีแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยถอยกายไปด้วยความตระหนก กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"หานป๋อน่าตาย อย่าได้ป่าเถื่อนถึงเพียงนี้"

เอ่ยถึงตอนนี้ แผ่นหลังปะทะกับผนังห้อง ตลอดทั้งร่างระทดระทวย มองดูหานป๋อที่สืบเท้าเข้ามาทีละก้าว ร้องเบาๆ ว่า

"ท่านเข้ามาอีกก้าวเดียว ข้าพเจ้าจะร้องเรียกให้องครักษ์มาเชือดท่าน อีมม์ ข้าพเจ้าจะฟ้องร้องท่านพ่อ"

หานป๋อสะอึกกายไปเบื้องหน้าเล็กน้อย กดดันร่างของซวีเยี่ยเวี่ยแนบชิดกับผนัง ก้มศีรษะลงสำรวจดูใบหน้าของนางงามน้อยนี้ ทั้งจงใจเสียดสีกับตำแหน่งที่ไม่ยินยอมให้รุกล้ำก้ำเกินของนาง ปากกล่าวว่า

"ท่านร้องเถอะ ท่านพอร่ำร้อง ข้าพเจ้าจะจูบปากน้อยๆ ของท่าน ให้ท่านลิ้มลองรสชาติของจุมพิตอันล้ำลึกดู"

ใบหน้าซวีเยี่ยเวี่ยแดงเข้มถึงใบหู สองมือตกห้อยอยู่ข้างกายตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ล้วนพึ่งพาการกดทับของหานป๋อ จึงไม่ล้มลงกับพื้น จนใจที่รากเหง้าแห่งความไม่สงบมาจากการเสียดสีสัมผัสและกดดันโถมทับของมัน

สายตาซวีเยี่ยเวี่ยแม้เคลือบคลุมด้วยเค้าความเลื่อนลอย แต่ยังสุกใสดั่งจันทรา ในที่สุดแสดงด้านที่อ่อนแอของอิสตรีออกมา อ้อนวอนว่า

"วิงวอนท่านอย่าได้รังแกผู้อื่นได้หรือไม่?"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน จากนั้นประทับจูบลงบนริมฝีปากสีแดงสดของนาง

ซวีเยี่ยเวี่ยสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง ยกมือทั้งคู่ขึ้นโอบรัดรอบคอของหานป๋อไว้ บังเกิดปฏิกิริยาอย่างรุนแรง

พริบตานี้ข้อบาดหมางทั้งมวลล้วนละลายหายสิ้น

นางยังยื่นส่งลิ้นน้อยๆ ที่หอมหวน ให้อีกฝ่ายดูดรั้งอย่างเต็มที่

รอยเท้าบนเตียงทั้งสองรอย เป็นเครื่องหมายว่าหานป๋อย่างเท้าเข้ามายังสถานที่หวงห้ามซึ่งยังไม่เคยมีคนล่วงล้ำมาก่อน

การละเล่นครั้งนี้มิใช่ปิดฉากลง หากแต่เพิ่งรูดม่านขึ้น

หานป๋อถอนริมฝีปากออกมา จากนั้นช้อนเอวของนางโอบอุ้ม

ขึ้นมา เดินไปที่เตียงนอน

ร่างของซวีเยี่ยเวี่ยสั่นสะท้านขึ้นมา อ้อนวอนที่ข้างหูหานป๋อว่า

"ขอท่านปล่อยปละละเว้นเวี่ยเอ๋อเถอะ"

หานป๋อมองดูหญิงงามที่พาดร่างอยู่บนเตียงครึ่งหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ฟ้องร้องต่อผู้เฒ่าซวีแล้วหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยส่ายหน้า กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายอมแพ้แล้ว ท่านสามารถไปหาจวงชิงซวง เวี่ยเอ๋อไม่กล้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของนายท่านอีก"

กล่าวจบหัวร่อดิกออกมา ทั้งแลบลิ้นทำท่าหวาดกลัว แท้ที่จริงไม่กลัวเกรงแม้แต่น้อย ทั้งยังรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ดท่าท่านไม่กลัวเราผู้เสเพลหานป๋อยึดครองท่านแม้แต่น้อย"

ซวีเยี่ยเวี่ยจงใจขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เป็นผู้ใดตั้งชื่อฉายาให้ ช่างระคายหญิงเพียงนี้?"

หานป๋อเร่งรัดว่า

"อย่าได้หันเหหัวเรื่อง รีบตอบคำถามข้าพเจ้า"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวโดยไม่นำพาว่า

"จะช้าเร็วเวี่ยเอ๋อต้องแต่งให้ท่าน ถูกท่านพรากพรหมจรรย์ไปจะเป็นไรไป?"

หานป๋อกล่าวด้วยความแปลกใจว่า

"คุณหนูซวีคล้ายคำนวณแน่ว่าข้าพเจ้าไม่กล้าบังคับแข็งขืนต่อท่าน ดังนั้นมิเพียงถือดี ทั้งจงใจกล่าววาจายั่วยุ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าท่านไฉนคาดคิดว่าข้าพเจ้าไม่มีความกล้าพอที่จะแตะต้องท่าน?"

ซวีเยี่ยเวี่ยตาหรี่ปรือ จงใจแหงนหงายร่างใต้วงแขนของมัน สลัดปิ่นปักผมออก ปล่อยให้ผมนุ่มสลวยสยายลงดุจธารน้ำตก ทั้งอวด

ส่วนโค้งส่วนเว้าต่อสายตาของมัน ลักษณะการยั่วยวนนี้ เพียงพอกับการกระตุ้นให้ผู้คนปากคอแห้งผาก หัวใจเต้นแรงขึ้นมา

ที่น่าประหลาดคือหานป้อกลับไม่รุกรานต่อนาง มิใช่เป็นเพราะมันกลายเป็นไม่นิยมความงาม หรือว่าแรงดึงดูดใจของซวีเยี่ยเวี่ยไม่เพียงพอ หากแต่ตรงกันข้าม การปลุกเร้าของซวีเยี่ยเวี่ยเพียงรองจากฉินเมิ่งเหยา ทำให้พันธุมารของมันยืดขยายตัวถึงขอบเขตที่ไม่เคยบรรลุมาก่อน เปรียบกับตอนเล้าโลมสิ้วเซ่อกับอิ๋งซ่านฮัวยังยิ่งกว่าอีก

ยามนี้จิตสำนึกของมันปราศจากสิ่งใดบดบัง แจ่มกระจ่างดั่งจันทร์สกาวกลางหาว

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันงอตัวขึ้น ยกมือโอบลำคอและไหล่บ่าของมัน ยื่นใบหน้ารูปแตงถึงเบื้องหน้ามันห่างเพียงสองนิ้ว ตาคู่งามพวยพุ่งเปลวพิศวาสจ้องมองไปในดวงตาอันล้ำลึกของมัน กล่าวว่า

“ท่านพ่อเคยดูลักษณะราศีของเวี่ยเอ๋อ บอกว่าเวี่ยเอ๋อซ่อนความยั่วยวนอยู่ภายใน หากเป็นบุรุษที่ด้อยวาสนาไม่มีปัญญารองรับได้ ตอนนี้เมื่อพบพาน ‘ขุนพลคู่บารมี’ เช่นท่าน เหตุใดท่านกลับเกรงกลัวขึ้นมา? หานป๋อน่าตาย หากมีความกล้าก็ทำลายพรหมจรรย์ของเวี่ยเอ๋อเถอะ”

หานป๋อร้องออกมาว่า

“ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าไม่มีความกล้าพอ?”

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อจนผงะหงายไปด้านหลัง ลื่นหลุดจากสองแขนของมัน ลื่นไหลลงบนเตียง

หานป๋อช่วยให้นางนอนหงายบนเตียง จากนั้นก้าวขึ้นเตียง กดทับนางอยู่ใต้ร่าง จูบริมฝีปากนางอย่างดุดัน

ครั้งนี้ซวีเยี่ยเวี่ยชำชองชำนาญกว่าเมื่อครู่ ชิงยื่นส่งลิ้นน้อยๆ ออกมาให้มันดูดพันเอาไว้

ทั้งสองบังเกิดไฟรักเปลวพิศวาสลุกฮือโหม

จิตใจหานป๋อยิ่งกระจ่างใส พลังลมปราณภายในกายหมุนเวียนไปตามเส้นชีพจรอย่างเต็มเปี่ยม

มันฉุกใจคิด ผนึกเคล็ดวิชาสิบท่าไร้คำนึงในท่วงท่าหยุดคำนึงถึงแม้บังเกิดความต้องการตามธรรมชาติเพิ่มพูนขึ้นตลอดเวลา แต่จิตใจปราศจากเมฆหมอก ไม่มีความคิดทางโลกแม้แต่น้อย

นั่นเป็นความรู้สึกที่แตกต่างตรงกันข้าม ชักนำมันเข้าสู่ขอบเขตที่ไม่เคยไปถึง คล้ายกับว่าจิตวิญญาณกับร่างกายสามารถแยกกันบริหารจัดการ แต่ก็สามารถหลอมรวมประสานกันด้วยวิธีการที่แปลกพิสดารยิ่งกว่า

นี่เป็นสภาพที่ไม่เคยทดลองมาก่อน

ซวีเยี่ยเวี่ยสร้างความเร้าใจแก่มันสดเปรียบปาน

นางบิดกาย หอบหายใจ ครวญครางตลอดเวลา ดวงตาที่หรี่ปรือคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา คลื่นแห่งความรักประดังท่วมทัน

หานป๋อร้องเบาๆ ว่า

“เวี่ยเอ๋อมีสติกว่านี้”

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันหยุดการบิดไหว ลืมตากลมโตเผยเห็นแววตาที่ซ่อนความฝันไว้อีกครา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เวี่ยเอ๋อทราบว่าท่านไม่ประพฤติวุ่นวาย ท่านผู้นี้ดูไปร้อนรุ่มตะกรุมตะกราม แท้ที่จริงเรียบร้อยยิ่ง และเลวอย่างยิ่ง เพียงต้องการเห็นสภาพที่ผู้อื่นยอมจำนนเท่านั้น ตอนนี้ผู้อื่นยังไม่ยินยอมพร้อมใจจริงๆ ต่อให้ถูกท่านครอบครองร่างกายไว้ จิตใจยังไม่ถูกพิชิตไป”

หานป๋อนิยมยกย่องต่อปฏิกิริยาอันปราดเปรียวของนาง มันได้รับพันธุมาร ทั้งมีประสบการณ์ในเรื่องทางเพศ จึงก้าวข้ามขอบเขตของตัณหาราคะ มุ่งพิชิตทางด้านจิตใจ เมื่อเผชิญคู่มือเช่นซวีเยี่ยเวี่ย

จึงไม่ร้อนรุ่มกลืนร่างกายของนางราวกับกลืนผลพุทรา หากแต่ค่อยๆ ซ่องเสพกับความสุขของการพัวพันกับนาง มาตรว่าใช้ฝีมือบังคับขืนใจ ทำลายพรหมจารีอันล้ำค่าของนาง ทั้งถูกนางดูแคลน และลดทอนความสนุกสนานไป

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ นางยังไม่ได้ยอมแพ้ต่อภูตบดี โดยบอกว่ายอมแต่งกับมัน เท่ากับยังไม่ได้พ่ายแพ้กับการแข่งขันครั้งนี้

หานป๋อหอมแก้มซ้ายขวาของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เวี่ยเอ๋อ ทราบหรือไม่ว่าเราจอมยุทธ์...อืมม์เราหานป๋อรักท่านเพียงไหน? ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านมีความสุขไปชั่วชีวิต มา ติดตามข้าพเจ้าไปพบกับบิดาท่าน บอกต่อท่านผู้เฒ่าว่าท่านยอมแต่งงานกับข้าพเจ้าแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยถกมันพะเน้าพะนอจนจิตใจสับสนเลอะเลือนขึ้นมา กล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"หานป๋อน่าตาย เวี่ยเอ๋อแค้นท่านแทบตายแล้ว ล้วนเป็นท่านเป็นเหตุให้เวี่ยเอ๋อไม่กล้าสู้หน้ากับท่านพ่ออีก"

หานป๋อยินดียิ่ง ฉุดดึงนางลุกขึ้นมา

ซวีเยี่ยเวี่ยอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง ล้วนพึ่งพาการประดับประดองของมัน ค่อยทรงกายมั่น

หานป๋อกระซิบที่ข้างหนางว่า

"เวี่ยเอ๋อที่เชื่อฟัง เวี่ยเอ๋ออันประเสริฐ"

ซวีเยี่ยเวี่ยค้อนมันด้วยเสน่ห์อันหยาดเยิ้มวงหนึ่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงอ้อนวอนว่า

"ให้เวลาแก่เวี่ยเอ๋อบ้างได้หรือไม่? เพราะว่าท่านแสร้งตาย เป็นเหตุให้ผู้อื่นร้องไห้ออกมา ขายหน้าต่อหน้าท่านพ่อ ครั้งนี้ตามตัวท่านมา ความจริงคิดกู้หน้ากลับคืนมาบ้าง มิคาดปีศาจราคะท่านเลวต่อผู้คน

ถึงเพียงนี้ ก่อกวนจนผู้อื่นเลอะเลือนเลื่อนลอย ยังไม่พึงพอใจ คิดบีบบังคับผู้อื่นยอมแพ้ต่อท่านพ่อ ยังบอกว่ารักเวี่ยเอ๋ออีก?"

ซวีเยี่ยเวี่ยในยามนี้ทั้งแย้มทั้งยิ้ม เปรียบกับเมื่อกาลก่อนที่ดื้อดึงถือดี ยังทรงเสน่ห์ยิ่งกว่า ยวนยั่วใจถึงที่สุด

หานป๋อรักนางแทบคลั่งไคล้ แต่ทราบว่าไม่อาจบีบบังคับนางเกินไป จึงไม่กระตุ้นปฏิกิริยาแข็งข้อของนางขึ้นมา ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง ฉวยโอกาสที่มีเวลาว่างอยู่สองชั่วยามพวกเราออกไปขี่ม้าเล่น ดีหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยปรบมือ กล่าวว่า

"นี่จึงถูกต้อง ผู้อื่นยังไม่ได้บอกความในใจต่อท่านแม้สักคำเดียวกถูกท่านอุมขึ้นเตียง คล้ายกับว่าระหว่างบุรุษสตรีนอกจากเรื่องเยี่ยงนั้นแล้วไม่มีเรื่องอื่นอีก สำหรับกับเด็กหญิง ต้องหยอกเย้าให้มากกว่านี้"

หานป๋อลอบร้องละอายในใจ หญิงงามนางนี้รู้จักดื่มด่ำกับความรักกว่ามัน ฉินเมิ่งเหยาก็เคยบ่งชี้ถึงข้อบกพร่องของมันนี้ ตกลง นับแต่นี้เราหานป๋อจะไม่ตกเป็นทาสของความรักความใคร่ หากแต่เป็นนายของมัน

หานป๋อแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"มา พวกเราไปขี่ม้าหย่อนใจกัน"

ซวีเยี่ยเวี่ยมองดูบุรุษที่แปรเปลี่ยนเป็นสง่าผ่าเผยผู้นี้ บังเกิดความยินดีจนฉุดดึงมือของมันเดินออกจากห้อง

ขณะที่ทั้งสองจูงมือกันเดินออกไปยังสวนอุทยานใต้อาทิตย์เหมันต์ที่ส่องเฉียง หานป๋อทราบว่าวิชามารของมันรุดหน้าอีกขั้นหนึ่งก้าวสู่ขอบเขตขั้นที่ไม่เคยบรรลุถึงมาก่อน

นี่เป็นครั้งแรกที่มันรับรู้ว่าการเชื่อมโยงทางจิตใจของบุรุษสตรี

ก็มีส่วนช่วยให้วิชามารของมันรุดหน้าก้าวไกลดุจเดียวกับการร่วมสัมพันธ์รักทางร่างกาย

วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารนี้สมเป็นยอดวิชาของสำนักมารอย่างแท้จริง มิน่าเล่าผังปานเพราะเพื่อฝึกปรือยอดวิชานี้ แม้แต่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอันยังยอมสลัดละทิ้ง

(จบเล่ม 11)

SIAM INTER BOOKS

ทะลุมิติ

เป็นชายาท่านอ๋อง

ภาพ

ฉบับปรับปรุงใหม่

12

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

ทะลุมิติ เป็นชายาท่านอ๋อง

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

12

รายชื่อตัวละคร

ไป๋ฟางหัว

หญิงงามที่มีชื่อเสียงระบือ กราบกูลบดีชวีเย่ออู่เป็นบิดาบุญธรรม เป็นนางห้ามของเจ้าเอี้ยนอ๋องฉูตี้ แต่ยังริงสังกัดหน่วยงานลึกลับนามนิกายบัญชาฟ้า ซึ่งดำเนินแผนล้มล้างราชวงศ์หมิงอย่างลับๆ

รัตนฉัตรมหาโหม

หานป๋อกับชวีเยี่ยเวี่ยนั่งพิงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เหยียดเท้าออกอย่างสบายอารมณ์ ที่เบื้องหน้าเป็นท้องทุ่งของภูเขาจงซาน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของนครอิ้งเทียนฝู่

ม้าสีเทากับม้าคู่ขาของชวีเยี่ยเวี่ยชื่อเสี่ยวเวี่ย (จันทร์น้อย) เล็มหญ้าอ่อนอย่างเอร็ดอร่อย

หลังจากควบม้าเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม ทั้งม้าและคนล้วนอยู่ในช่วงผ่อนคลาย

ดวงอาทิตย์จมหายกับภูเขาประจิมทีละน้อย

พสุธาเป็นสีเหลืองทอง ลมเหนือเริ่มโชยพัดแล้ว

ชวีเยี่ยเวี่ยกล่าวกรอกหูหานป๋อว่า

“ยังบอกว่าท่านพ่อไม่ควบคุมคนอีก ท่านพ่อห้ามมิให้ข้าพเจ้าเล่นกับเด็กอื่นตั้งแต่เล็ก บอกว่าคนคร่ำครึธรรมดาจะฉุดรั้งสติปัญญาของข้าพเจ้า ดังนั้นผู้อื่นไม่มีสหายที่รู้ใจ ได้แต่เล่นกับศิษย์พี่ แต่ว่า

เขาอายุมากกว่า มีอันใดน่าเล่น?"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้เฒ่าซวีถูกหรือผิด แต่ตอนนี้เวี่ยเอ๋อ* ที่ท่านผู้เฒ่าตั้งใจปลูกฝังมิใช่ดียิ่งหรอกหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเชิดปากน้อยๆ กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านไม่ยอมยืนอยู่ข้างเวี่ยเอ๋อ"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"บอกต่อข้าพเจ้าตามตรง หากข้าพเจ้าเป็นบุคคลที่บิดาท่านไม่เห็นอยู่ในสายตา เวี่ยเอ๋อจะยอมดีต่อข้าพเจ้าหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยงงงันวูบหนึ่ง ขบคิดชั่วขณะจึงถอนใจเบาๆ ซบศีรษะหนุนกับหัวไหล่มัน กล่าวเบาๆ ว่า

"คงไม่"

หานป๋อสรุปว่า

"ซึ่งความจริงท่านเชื่อฟังบิดาท่าน ยอมรับสายตาของท่านผู้เฒ่าตอนแรกข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านร้ายกาจกว่าท่านผู้เฒ่า มิคาดท่านผู้เฒ่าจึงร้ายกาจที่สุด เวี่ยเอ๋อท่านต่อให้ลงแส้เร่งม้าก็ตามไม่ทัน"

ซวีเยี่ยเวี่ยหลับตาลง ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้ทุกอย่างล้วนไม่สลักสำคัญแล้ว หลังจากที่ท่านพ่อเอาชนะหลี่เช่อเม่ย ก็จะถอนตัวเร้นกาย ไม่สนใจกับเรื่องของท่านอาจและไม่ยุ่งเกี่ยวกับราชวงศ์หมิงอีก"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน หากผู้แพ้เป็นภูตบดีซวีเย่ออู๋ จะส่งผลกระทบกระเทือนต่อซวีเยี่ยเวี่ยอย่างที่ไม่มีสิ่งใดทดแทนได้ น่าแค้นใจที่ตนเองสำนึกตัวว่าไม่เทียบเท่าภูตบดี หากรับศึกแทน รังแต่พลีชีวิต

---

* คำว่าเอ๋อตรงกับคำว่าหนูของไทย

น้อยๆ ไป

ซวีเยี่ยเวี่ยนั่งตัวตรง ถีบเท้าน้อยๆ กล่าวอย่างขุ่นเคืองใจว่า

"น่าแค้นใจนัก วันหน้าอาจมีสามีคนเดียวกับจวงชิงซวงที่ดูแคลนผู้คน"

หานป๋อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองที่แท้เกิดเรื่องใด? นางบอกว่าท่านไม่เห็นนางอยู่ในสายตา ส่วนท่านบอกว่านางดูแคลนท่าน"

ซวีเยี่ยเวี่ยงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"นางบอกเช่นนี้จริงๆ?"

หานป๋อยื่นมือโอบไหล่นาง ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากของนาง ค่อยกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าชวนท่านออกมาขี่ม้าเล่น ท่านยินดีถึงเพียงนั้นใช่เป็นเพราะข้าพเจ้าไม่มีเวลาไปหานางหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยผงกศีรษะรับอย่างเอียงอาย ล้มตัวไปในอ้อมอกมันกล่าวว่า

"ท่านคล้ายกับท่านพ่อ ไม่ว่าเรื่องใดล้วนถูกท่านดูออก อีมม์ ท่านยังไม่ได้บอกต่อข้าพเจ้าว่าชีเหนียง (มารดาที่เจ็ด) เข้าห้องมาทำอะไร ห้ามมิให้หลอกลวงเวี่ยเอ๋อ เวี่ยเอ๋อไม่ฟ้องท่านพ่อหรอก"

หานป๋อบังเกิดความกระอักกระอ่วน บอกกล่าวตามตรงว่า

"นางยึดถือข้าพเจ้าเป็นคนรักเก่าเช่อจุนซิ่น แต่ข้าพเจ้าเพียงโอบกอดนางครั้งหนึ่ง ท่านโทษว่าข้าพเจ้าหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้นถามโพล่งว่า

"นางกลับปล่อยให้ท่านโอบกอด?"

หานป๋อมือไม้ปั่นป่วนขึ้นมา กล่าวว่า

"นางกล่าวไปร้องไห้ออกมา ข้าพเจ้าอดปลอบโยนนางมิได้"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ต้องลนลานถึงเพียงนั้น ชีเหนียงเพียงเป็นฮูหยินในนามของคฤหาสน์ภูตบดี แต่เรื่องของพวกท่านอย่าได้เปิดโปงออกไป หาไม่จะกลายเป็นข่าวอื้อฉาวใหญ่โต ใช่แล้ว ท่านกับไป่ฟางหัวมีความสัมพันธ์อันใด ขึ้นเตียงกับนางมาแล้วหรือไม่?"

หานป๋อถูกนางรุกเร้าจนแทบรับมือไม่ไหว ได้แต่สั่นศีรษะเป็นความหมายว่าไม่ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูกว่ามีความสัมพันธ์ใดกับนาง"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"แต่ว่านางเคยร้องไห้เพราะท่านเช่นกัน เฮอะ"

หวนนึกถึงก่อนหน้านี้หลงกลคนเลวร้ายนี้ ต้องกัดต้นแขนของมันอย่างดุดันเขี้ยวหนึ่ง

หานป๋อเจ็บปวดจนร้องออกมา ทั้งเห็นอาทิตย์เริ่มหายลับกับเทือกเขาที่ห่างไป หวนนึกถึงงานเลี้ยงของหูอุ้ยหยงในคืนนี้ จึงตบไหล่นางกล่าวว่า

"พวกเราต้องกลับกันแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"พวกเราสนทนาอย่างถูกคอ กลับไล่ให้ผู้อื่นกลับบ้าน งานเลี้ยงรับรองของกังฉินหูอุ้ยหยงไม่ต้องไปแล้ว พวกเรานั่งอยู่ที่นี้หนึ่งคืนมองดูจันทราลอยพ้นขอบฟ้า มิใช่ดียิ่งหรอกหรือ?"

หานป๋อรู้สึกว่าสตรีนางนี้ยากตอแยจริงๆ แต่ไม่อาจตัดใจขัดใจนาง พลันบังเกิดความคิดประหลาดขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิสู้นำเวี่ยเอ๋อไปร่วมงานเลี้ยง จากนั้นพาท่านกลับทะเลสาบม่อโฉว แนะนำเจี่ยแจ (พี่สาว) ทั้งสามต่อท่าน ค่อยไปชมจันทร์ที่เก๋งน้อยกลางทะเลสาบ มิใช่ดีกว่าหรอกหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า
"เวี่ยเอ๋อไปร่วมงานเลี้ยงในฐานะอันใด?"
หานป๋อโอบกอดนางลุกขึ้นยืน ประทับจูบนางแล้วค่อยกล่าวว่า
"ย่อมไปในฐานะคู่หมั้นคู่หมายของเราผู้แซ่หาน"

ซวีเยี่ยเวี่ยขยี้เท้ากล่าวว่า

"นั่นยิ่งไม่ได้ งานเลี้ยงทางการเช่นนี้ห้ามมิให้คนในครอบครัวเข้าร่วม อืมม์ ผู้อื่นไม่สนใจแล้ว ข้าพเจ้าจะติดตามอยู่ข้างกายท่าน พวกมันกล้าทำข้าพเจ้าอย่างไร?"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา หวนนึกถึงเมื่อเป็นเช่นนี้ ฮ่องเต้เจ้าชีวิตคงไม่ระแวงพระทัยว่าตนเองลอบทำความตกลงใดกับหูอุ้ยหยง ทั้งทำให้หูอุ้ยหยงเลิกล้มความคิดเกลี้ยกล่อมตนเองเข้าเป็นพวก นับว่าเคลื่อนไหวครั้งเดียวได้ประโยชน์สองทาง

ม้าสีเทาเห็นผู้เป็นนายลุกขึ้นยืน รีบวิ่งเข้ามารับหน้า

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวชมเชยคำหนึ่ง โอบคอม้าสีเทาไว้อย่างสนิทสนม

หานป๋อช้อนเอวอ้อนแอ้นของนาง ยกนางขึ้นบนหลังม้า กล่าวว่า

"พวกเราโดยสารม้าตัวเดียวกัน นับแต่นี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้ารับรองว่าหลังจากนี้เวี่ยเอ๋อจะพบว่าน่าเล่นยิ่ง"

ซวีเยี่ยเวี่ยส่งเสียงดังอืมม์ โน้มตัวลงมาเสนอจูบต่อมันเอง

ม่านวิกาลคลี่คลุมพสุธาทีละน้อย

หลิงจ้านเทียนข้ามกำแพงเมือง พุ่งผ่านถนนยาว มาถึงสันหลังคาตึกหลังหนึ่ง ค่อยจำแนกทิศทาง เร่งรุดไปยังย่านคนยากไร้ทางตอนเหนือของเมืองฉางเต๋อ

เห็นแน่ชัดว่ากำลังจะถึงที่หมาย มันกลับเพิ่มความระมัดระวัง

ก่อนที่จะพุ่งตัวออกไป จะเล็งที่ซ่อนตัวต่อไปก่อน ตรวจดูว่ามีศัตรูซุ่มอยู่ในความมืดหรือไม่

หลิงจ้านเทียนไม่เป็นห่วงว่าร่องรอยตนเองจะถูกศัตรูพบเห็นด้วยฝีมือของมัน หากตั้งใจหลบหนีออกจากตัวเมือง ไม่มีผู้ใดขัดขวางมันได้

นับตั้งแต่คลุกคลีบนเส้นทางมิจฉาชีพถึงบัดนี้ ยังมีคลื่นลมใดที่ไม่ได้ผ่านพบมา

มันนึกถึงช่วงเวลาที่จับคู่กับล่างฟานหวินท่องผาดโผน ในใจบังเกิดความอบอุ่นใจ ความฮึกเหิมประดังขึ้นมา กระโดดขึ้นลงหลายครา มาถึงเงามืดของสันหลังคาดึกตรงข้ามกับตึกน้อยที่เฉียนหงชิงบ่งบอกบรรยายต่อมัน

ในใจหลิงจ้านเทียนพลันบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น ตึกน้อยแม้จุดไฟสว่างไสว แต่ให้ความรู้สึกเยือกเย็นวังเวง ทั้งแฝงรังสีการฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

หรือว่ารังลับของหัตถ์พิษเฉียนหลอถูกนางปีศาจเจินทำลายล้างไปก่อน? แต่เหตุใดไม่เห็นร่องรอยการต่อสู้อันใด?

หัวใจหลิงจ้านเทียนตกวูบลง หากหาตัวหัตถ์พิษเฉียนหลอไม่พบ มันได้แต่วกกลับไปยังที่ซ่อนของซ่างกวนอิง แล้วค่อยหาทางกลับที่มั่นของพรรคมังกรพิโรธ อย่างนั้นจะมีอันตรายมากกว่าเดิม

ในยามนั้น ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมดังขึ้น

ขณะเดียวกัน ฮัวจ่าเอ้า ชันจาเยี่ย เฉียนว่างเชิง กับอิ๋วชือตี้แยกย้ายพุ่งทะลวงออกจากประตูหน้าต่างของตึกน้อย โถมจู่โจมใส่มัน

หลิงจ้านเทียนไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว โคจรพลังกดกระแทกหลังคาห้องยุบทลาย ทิ้งตัวลงในห้องโถงเบื้องล่าง กล่าวขออภัยต่อบุรุษสตรีเจ้าของบ้านที่หน้าซีดเผือด ทิ้งทองคำไว้แท่งหนึ่ง พุ่งชน

ประตูใหญ่ออกไป มาถึงตรอกซอยข้างตึก

ชายฉกรรจ์ชนเผ่าอื่นที่ดุร้ายราวราชสีห์มือถือหอกข้างละเล่ม โถมจากกลางอากาศ ในท่วงท่าคล้ายราชสีห์ตะปบกระต่าย

นี่เป็นครั้งแรกที่หลิงจ้านเทียนเผชิญกับยอดฝีมือชนเผ่าเซ่อมู่ฉายาราชสีห์ภูเขาฮาชื่อเวิน ย่อมไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร แต่ดูจากพลังหอกคู่ที่แหวกจู่โจมมาปะทะหน้า ทราบว่าหากถูกฝ่ายตรงข้ามพัวพันไว้ ก็ไม่ต้องไปที่ใดแล้ว กลับถ่วงลมปราณถลันวูบหนึ่งกลับเข้าบ้านหลังเดิม ฝืนยิ้มต่อผู้คนในบ้าน ค่อยโผพุ่งผ่านช่องแตกเมื่อครู่ กลับขึ้นบนหลังคา

เพียงดูจากปฏิกิริยาอันปราดเปรียวของหลิงจ้านเทียน แสดงว่ามันมีสติปัญญาสูงส่งเพียงไหน ผู้คนมักเข้าใจว่า คนที่หลบหนีเพียงหนีเตลิดเปิดเปิง ไม่ย้อนกลับไปยังที่เดิม

ภายใต้หลักจิตวิทยานี้ เหล่าศัตรูที่โถมมายังหลังคาตึก ต่างพากันทิ้งตัวลงยังถนนขวางตรอกซอยข้างเคียง ตระเตรียมสกัดขัดขวางไหนเลยคาดคิดว่าหลิงจ้านเทียนจะกลับไปยังที่เดิม

ก่อนที่ศัตรูจะย้อนกลับมา หลิงจ้านเทียนพลันเกร็งลมปราณอึดหนึ่งลอยตัวขึ้น ข้ามห้องหับเจ็ดแปดหลัง ขณะจะตกลงสู่พื้น ในแขนเสื้อปรากฏเถาวัลย์เส้นหนึ่งพุ่งวาบออก ม้วนพันกับมุมชายคาตึกที่ห่างไปสามวา หยิบยืมพลังลอยตัวอีกครา ถลันหายลับกับเงามืด

ระดับความเร็วและความปราดเปรียวในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงนี้ ทำให้ผู้คนต้องทอดถอนชมเชย

เจินซู่สั้ง อิงเฟย และหลิวเหยาจีปรากฏกายขึ้นบนหลังคาตึกน้อย ที่หลิงจ้านเทียนละทิ้งจากไป มองดูยอดฝีมือฝ่ายตนไล่กวดตามไป แต่ล้วนคว้าน้ำเหลว ดวงตาล้วนทอแววนับถือเลื่อมใส

นี่เป็นคู่มือที่ควรแก่การยกย่องอย่างแท้จริง

เจินซู่สั้งหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"สมเป็นน้องร่วมสาบานของล่างฟานหวินจริงๆ"

อิงเฟยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงออกจะเสริมความเข้มแข็งของผู้อื่นไป มันเมื่อเปิดเผยร่องรอย อย่าคิดหมายหนีรอดจากนกแร้งวิเศษที่ท่านผู้หญิงฝึกขึ้นมา"

เจินซู่สั้งมองดูจุดสีดำที่บินวนอยู่กลางนภาราตรี ยิ้มพลางกล่าวว่า

"จิ่วเอ๋อ (ลูกนกแร้ง) เมื่อจดจำรูปลักษณะของมันออก ต่อให้มันไปถึงสุดขอบฟ้า ก็ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือเรา ซ่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนมอบให้ท่านเฟยจัดการ ซู่สั้งบังเกิดความสนใจต่อชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือมากกว่า พวกมันสมควรใกล้ถึงเนินคร่าชีวิตแล้ว"

ตี้หวี่สือ ชิฉางเจิง เหลียงชิวเว่ย และมือดีที่เข้มแข็งที่สุดของพรรคมังกรพิโรธเจ็ดคน เดินทางถึงเชิงเนินแห่งหนึ่ง

เหลียงชิวเว่ยมองดูเนินเขาที่ลาดเทแวบหนึ่ง แลบลิ้นพลางกล่าวว่า

"มิน่าเล่าที่นี้เรียกว่าเนินคร่าชีวิต ผู้คนทั่วไปหากถือของหนักขึ้นไป ไม่ถึงครึ่งทางก็เหน็ดเหนื่อยปางตาย ดีที่ยังมีต้นไม้บัดบัง ไม่เช่นนั้นหากเดินอยู่ใต้อาทิตย์แผดจ้า ยิ่งยากทนทานได้"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ผู้คนละแวกนี้ไม่รู้จักทำการค้า หากที่เชิงเนินตั้งแผงน้ำชารับรองทำกำไรอย่างงาม"

ทั้งหมดเดินขึ้นไป บนยอดเนินมีสันเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง ที่เบื้องหน้าเป็นแสงไฟของเมืองฉางเต๋อ อย่างน้อยอยู่ห่างยี่สิบลี้

ตี้หวี่สือกวาดมองท้องทุ่งป่าเขาที่ดำทะมึนแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"สถานที่นี้ดียิ่ง ไม่ว่าผู้ใดเข้าใกล้ ยากรอดพ้นจากสายตาพวกเรา พวกเราจะอยู่ที่นี้รอผู้เฒ่าเฉียนมาสมทบ"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มิใช่ตกลงว่าไปสมทบกันที่ศาลเจ้าป่าเจ้าเขานอกเมืองฉางเต๋อสิบลี้หรอกหรือ? เหตุใดพลันเปลี่ยนความตั้งใจ?"

ตี้หวี่สือยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"คู่มือของพวกเราคือนางปีศาจเจิน ไหนเลยไม่เพิ่มความระมัดระวัง เมื่อครู่ในจดหมายที่ข้าพเจ้าเขียนตอบผู้เฒ่าเฉียน บอกให้ท่านผู้เฒ่าแสร้งเป็นรอพวกเราที่ศาลเจ้าป่าเจ้าเขา รอจนฟ้ามืดค่ำ ก็แยกย้ายกันมาสมทบยังที่นี้"

เหลียงชิวเว่ยเห็นสหายผู้นี้ปิดบังแม้กระทั่งตนเอง สร้างความขุ่นข้องใจยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่านางปีศาจเจินมีเนตรทิพย์หรือ ไม่ว่าเรื่องใดล้วนอยู่ในการคาดคำนวณของนาง?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางฉุดลากมันขึ้นไปนั่งบนยอดสันเขา กล่าวว่า

"ไม่ต้องมีโทสะ เด็กน้อยนี้หลอกข้าพเจ้าเช่นกัน แต่ข้อกริ่งเกรงของมันมิใช่ไม่มีเหตุผล มันเมื่อทราบว่าจุดหมายปลายทางของพวกเราเป็นเมืองฉางเต๋อ บวกกับนางถนัดจัดเจนวิชาสะกดรอย ย่อมต้องมีวิธีลับเฉพาะสืบหยั่งทิศทางของพวกเรา ท่านพ่อบุญธรรมยกกำลังออกจากเมืองฉางเต๋อเช่นนี้ ย่อมสะกิดความสนใจของฝ่ายตรงข้าม ยังคงเชื่อฟังขงเบ้งน้อยของพวกเราดีกว่า"

เหลียงชิวเว่ยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เอาเถอะ ข้าพเจ้าเพียงเดินทางจนเหน็ดเหนื่อย ระบายความอึดอัดใจออกมาเท่านั้น"

พลางมองดูตี้หวี่สือที่เพ่งตาครุ่นคิด กล่าวว่า

“ใช้สมองอีกแล้วหรือ?”

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

“คราครั้งนี้หากพวกเราไม่อาจช่วงชิงชัยชนะกลับมา พรรคมังกรพิโรธก็ไม่ต้องท่องยุทธจักรต่อไปแล้ว”

ชิฉางเจิงทอดถอนใจอย่างหนักหน่วง แสดงว่าไม่เล็งผลเลิศเช่นเดียวกับมัน การตายของสุ่ยโหยวจิง ทำให้ชิฉางเจิงไม่สามารถปลอดโปร่งไร้ความกังวลเช่นกาลก่อน

ตี้หวี่สือกล่าวราวกับมีความคิดอ่านในใจว่า

“รอสักครู่หลังจากสมทบกับผู้เฒ่าเฉียน พวกเราจะออกตามหาท่านอารองกับปางจู่ ต้องชิงล้ำหน้าก่อนศัตรูให้จงได้”

เหลียงชิวเว่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ศัตรูอาจทราบกระจ่างกว่าพวกเราว่าพวกมันอยู่ที่ใด ท่านไฉนกล่าวอย่างเชื่อมั่นถึงเพียงนี้?”

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

“ยามปลอดภัยนึกถึงอันตราย ก่อนการศึกที่ทะเลสาบต้งถิง ข้าพเจ้าก็กำหนดรหัสติดต่อกันหลังจากพลัดหลง และเส้นทางที่อาจใช้หลบหนีกับพวกมัน ด้วยความหลักแหลมของท่านอารอง ต้องสามารถหลอกล่อศัตรู ถ่วงเวลาจนกำลังหนุนไปถึงอย่างแน่นอน”

ชิฉางเจิงพลันคึกคักขึ้นอักโข ผุดลุกขึ้นชี้มือไปยังที่ห่างไปกล่าวว่า

“พวกท่านดู ท่านพ่อบุญธรรมมาแล้ว”

หานป๋อพกความกระหยิ่มยินดี หอบหิ้วชวีเยี่ยเวี่ยกลับมายังทะเลสาบม่อโฉว พบว่าจั่วซือและพวกยังไม่กลับจากตรอกเก่าตระกูลจั่ว

มีแต่โจรท่องโดดเดี่ยวนั่งจับเจ่าอยู่ในห้องโถงคนเดียว กระทั่งใบยาก็ไม่จุดสูบ ลักษณะท่าทางผิดปรกติวิสัย

มันพอเห็นซวีเยี่ยเวี่ยกระโดดโลดเต้นตามหานป๋อเข้ามา ถึงกับเบิกตาค้าง มองดูหญิงงามที่สามารถเทียบเปรียบกับฉินเมิ่งเหยานางนี้อย่างเหลือเชื่อ จากนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง นั่งพิงพนักเก้าอี้ใหม่

หานป๋อคาดเดาว่ามันคงประสบความล้มเหลวจากหวินชิง จึงปรายตาบอกใบ้ต่อซวีเยี่ยเวี่ยแวบหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยเดินเข้าไป เรียกเสียงอ่อนหวานว่า

"พี่ใหญ่"

โจรท่องโดดเดี่ยวปลุกปลอบสมาธิ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มีน้องสาวเพิ่มอีกคนหนึ่งแล้ว"

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยแยกย้ายนั่งลงที่ซ้ายขวาของมัน โจรท่องโดดเดี่ยวชิงโบกมือกล่าวว่า

"ไม่ต้องเอ่ยถึงนางแล้ว หลังจากนี้ห้ามเอ่ยถึงนางต่อหน้าเรา"

ซวีเยี่ยเวี่ยรับฟังจนมึนงงสงสัย เบิกตามองดู "พี่ใหญ่" ที่เปลือกนอกยังชรากว่าบิดานางอีก

หานป๋อยื่นมือคว้าไหล่อันผอมซูบของมัน กลั้นหัวร่อกล่าวว่า

"เรื่องดูลักษณะราศี ท่านอาจเป็นอาจารย์ ด้านความรักต้องนับข้าพเจ้าเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญการ เวี่ยเอ๋อนับเป็นพยานยืนยันที่ดีที่สุด"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"หานป๋อน่าตาย ระวังจะคุยโอ่จนถูกลมตัดลิ้นขาดไป"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นคุณหนูไยมิใช่เสียรสชาติไปมากมาย?"

จากนั้นหันไปกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"มาเถอะ รถม้าของกังฉินหูจอดรอพวกเราอยู่ ขึ้นรถไปแล้วค่อยกำหนดวิธีการ รับรองว่าท่านสามารถพิชิตทั้งร่างกายและจิตใจของหวินชิง"

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"แต่เรื่องนี้ห้ามมิให้ท่านบอกต่อผู้อื่น ไม่เช่นนั้นเราไม่ทราบจะวางหน้าไว้ที่ใด ทั้งห้ามมิให้ทวงถามความดีความชอบจากเรา หาไม่เราจะเชือดท่าน"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"พี่ใหญ่ของท่านผู้นี้ยังยากปรนนิบัติกว่าเวี่ยเอ๋ออีก"

รถม้าแล่นช้าๆ ไปตามถนนสุ่ยตง โดยมีทหารองครักษ์ยี่สิบกว่านายห้อมล้อมอารักขา มุ่งหน้าสู่ทำเนียบมหาเสนาบดีทิศตะวันออก

หานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยว และซวีเยี่ยเวี่ยนั่งอยู่ในรถ

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวนั่งอยู่แถวหน้า ซวีเยี่ยเวี่ยนั่งอยู่แถวหลังคนเดียว ฮัมเพลงในท่วงทำนองของเจียงหนัน* ท่าทางที่น่ารัก แบ่งแยกสมาธิของหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวไปไม่น้อย

หานป๋อรับฟังคำบอกเล่าของโจรท่องโดดเดี่ยวจนจบ ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) ท่านเรียบร้อยไปแล้ว ท่านคิดไปเป็นครูสอนหนังสือหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องว่า

"นางเป็นคนเรียบๆ ร้อยๆ หรือจะเลียนเยี่ยงท่านที่พอพบเห็น

---

* ดินแดนตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง

สตรีก็ลงมือลวนลาม?"

ซวี่เยี่ยเวี่ยยื่นหน้าเข้ามายังหว่างกลางทั้งสอง กล่าวว่า

"ด่าได้ดี เวี่ยเอ๋อก็เป็นคนเรียบร้อยๆ คนเลวร้ายนี้พอพบหน้าก็ลงมือลวนลาม ทั้งยังกัดนิ้วของผู้อื่น ตอนนั้นถึงกับคิดฆ่าโจรราคะนี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวงงงันวูบหนึ่ง จึงถามว่า

"แต่สุดท้ายท่านไฉนพ่ายแพ้แก่ตัวอุบาทว์บัดซดนี้?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงวูบหนึ่ง หดร่างกลับไปยังที่นั่งด้านหลัง กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"อาจบางทีเวี่ยเอ๋อกลายเป็นเลอะเลือนแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวหันไปถลึงมองซวีเยี่ยเวี่ยชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะต่อหานป๋อ กล่าวว่า

"ดท่าตัวอบาทว์เสเพลท่านมีฝีมืออย่บ้าง"

หานป๋อยื่นหน้าถึงข้างใบหูมัน กล่าววาจาอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว ซวีเยี่ยเวี่ยพอยื่นหน้าเข้ามาฟังดู ได้ยินหานป๋อกล่าวคำ "ท่านใช้ดาบไวฟันกองปอ สำเร็จโทษนางคาที่ หุงข้าวสารเป็นข้าวสุกที่ไม่อาจสุกกว่านี้" สร้างความแตกตื่นแก่นางจนหดร่างกลับไปยังที่นั่งเดิม ร้องด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"หานป๋อน่าตายกับพี่ใหญ่ล้วนมิใช่คนดี"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพากันหัวร่อเฮอะฮะ สบตากันวูบหนึ่ง จากนั้นสัมผัสมือกันแนบแน่น

รถม้าหยุดนิ่งลง ที่แท้มาถึงทำเนียบมหาเสนาบดีแล้ว

หลิงจ้านเทียนทุ่มเทท่าร่างอย่างเต็มที่ ชั่วครู่ก็สลัดหลุดจากกำลังติดตาม บุกฝ่าไปตามถนนชวางดรอกซอย มาถึงถนนใหญ่ที่ครึกครื้น เร่งเดินอยู่ท่ามกลางฝูงชน

มันพลันถลันเข้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง จากนั้นออกทางประตูหลัง ความรู้สึกที่ถูกติดตามบังเกิดขึ้นอีกครา

หลิงจ้านเทียนเงยหน้าขึ้น เห็นเงาดำจุดหนึ่งบินวนอยู่กลางอากาศ หากมิใช่มันมีตาแหลมคม ชนชั้นยอดฝีมือทั่วไปยากจะพบเห็นได้

ในยุทธจักรมีกู่จู่แห่งสำนักรื่นรมย์ใช้เหยี่ยวบินตามรอยศัตรู ชายแดนตะวันตกมีการเพาะพันธุ์นกเหยี่ยวคฤธร หากบอกว่าเจินซู่สั้งเป็นผู้ชำนาญการทางด้านนี้ หาใช่เรื่องน่าประหลาดไม่

หลิงจ้านเทียนรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า แม้ทราบว่าสัตว์หน้าขนตัวนี้ติดตามมัน แต่ยามกะทันหันไม่อาจทำอย่างไรได้

มันทุ่มเทท่าร่างมาถึงกำแพงเมืองด้านทิศใต้ ปฏิบัติตามข้อตกลงที่นัดหมายไว้ ทิ้งรหัสที่มีแต่ตี้หวี่สือที่ดูออก ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อน วันที่มันกับซ่างกวนอิงอาศัยทางน้ำหลบหนี ไม่เห็นตี้หวี่สือติดตามมา ไม่แน่ว่าถูกศัตรูฆ่าตาย การทิ้งรหัสไว้อาจไม่มีประโยชน์อันใด

หลิงจ้านเทียนเป็นบุคคลยกขึ้นวางลงได้ พานไม่นึกถึงเรื่องนี้ กระโดดขึ้นบนกำแพงเมือง สอดส่องดูว่านอกกำแพงเมืองไม่มีผู้คนค่อยพุ่งปราดไป

นกแร้งที่กลางอากาศบินวนเป็นวง บินตามหลิงจ้านเทียนไป

มหาเสนาบดีหูอุ้ยหยงออกจากทำเนียบมาต้อนรับทั้งสาม พอพบเห็นซวีเยี่ยเวี่ย ก็ไม่มีท่าทีตื่นเต้นสงสัยแต่อย่างไร

หลังจากปฏิสันถาร โจรท่องโดดเดี่ยวยื่นส่งของขวัญซึ่งห่ออย่างมิดชิด ดูไม่ออกว่าภายในเป็นโสมวิเศษหมื่นปี ทางหนึ่งปรายตาบอกใบ้ต่อหูอุ้ยหยง กล่าวว่า

"นี่เป็นหุ่นไม้รูปหญิงงามที่ช่างฝีมือแคว้นเราแกะสลักขึ้น เหมาะ

กับการประดับประดาในบ้าน ขอเฉิงเสี้ยง (ท่านมหาเสนาบดี) โปรดรับไว้"

ซวีเยี่ยเวี่ยปรบมือกล่าวว่า

"อย่างนั้นคงน่าเล่นยิ่ง แก้ออกดูได้หรือไม่?"

หานป๋อและพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หานป๋อกล่าวว่า

"โอกาสหน้าข้าพเจ้าจะใช้คนจัดส่งให้กับคุณหนูอีกชุดหนึ่ง ให้คุณหนูชื่นชมภายในห้อง"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านทูตอย่าลืมด้วย"

หูอุ้ยหยงดูออกว่าซวีเยี่ยเวี่ยไม่ทราบความจริงค่อยคลายใจลง รับโสมวิเศษหมื่นปีมา ส่งมอบให้คนสนิท กำชับให้เก็บรักษาให้ดี

งานเลี้ยงจัดขึ้นในห้องโถงเล็กๆ เขตตึกใน นอกจากหูอุ้ยหยงแล้วผู้ที่ร่วมโต๊ะยังมีพระยาจี๋อานนามลู่จงเหิง พระยาผิงเหลียงนามเฟยจู่ ผู้บัญชาการหมิงโจวนามหลินเสียง ขุนนางหวี่ซื่อนามเฉินหนิง กับบัณฑิตสูงอายุชื่อหลี่ฉุนอี้ ทั้งหมดพอเห็นหญิงงามแห่งนครหลวงซวีเยี่ยเวี่ยล้วนแต่ตะลึงลาน แต่สีหน้าท่าทีให้ความเคารพต่อหานป๋อยิ่ง

สุราผ่านไปสามรอบ พระยาจี๋อานลู่จงเหิงยกชูถ้วยสุรา กล่าวแสดงความยินดีต่อหูอุ้ยหยงว่า

"ฟังว่าในบ่อน้ำที่บ้านเก่าของท่านเฉิงเสี้ยงมีหน่อไม้งอกงามโผล่พ้นน้ำมาหลายเชียะ คาดว่าท่านเฉิงเสี้ยงต้องมีเรื่องราวที่น่ายินดี"

ทุกผู้คนส่งเสียงคล้อยตาม ยกชูถ้วยสุราขึ้น

ซวีเยี่ยเวี่ยยื่นหน้ามากระซิบที่ข้างหูหานป๋อว่า

"มีคนคิดก่อการกบฏแล้ว"

หานป๋อใจหายวาบ รีบคีบเนื้อไก่ชิ้นหนึ่งวางลงในจานของนางหวังว่าสามารถปิดปากน้อยๆ นี้

พระยาผิงเหลียงเฟยจู่กล่าวว่า

"ฟ้าเกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ ต้องมีเรื่องสำคัญ หลี่เหล่าซือ (คำยกย่องปราชญ์บัณฑิตแซ่หลี่) เป็นมหาบัณฑิตต้าหมิงเรา คงมีความคิดอ่านเหนือธรรมดา"

บัณฑิตสูงอายุหลฉุนอยกมอลูบเคราขาว กล่าวว่า

"บัญชาสวรรค์ยากหยั่งคาด เราไหนเลยมีปัญญาหยั่งรู้ใจฟ้า แต่นี่เป็นนิมิตหมายอันดี คงไม่มีปัญหาแล้ว"

มันแม้ไม่บ่งบอกตรงๆ แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนฟังออกว่า นิมิตหมายอันดีสมควรบังเกิดแก่หูอุ้ยหยง ทุกคนพากันยกชูถ้วยสุรา แสดงความยินดีต่อหูอุ้ยหยงอีกครา สร้างความอิ่มเอมใจแก่หูอุ้ยหยงราวกับก้าวขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้ว

ผู้บัญชาการหมิงโจวนามหลินเสียงที่สงบปากคำ พลันกล่าวว่า

"ฟังว่าผู้บัญชาการทหารเรือหูเจี๋ยผู้เป็นน้องท่านส่งข่าวมาว่าสามารถล้มล้างพรรคมังกรพิโรธ ยึดเกาะมังกรพิโรธกลางทะเลสาบต้งถิงได้ ฝ่าบาทคงปลื้มพระทัย ปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม แสดงว่านิมิตหมายนี้มิใช่ไม่มีเหตุผลรองรับ"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวที่เฝ้าคิดถึงหวินชิงสบตากันวูบหนึ่งล้วนพบเห็นความตื่นตระหนกของอีกฝ่าย

หูอุ้ยหยงกล่าวถ่อมตนว่า

"หามิได้ เพียงเป็นชัยชนะขั้นแรกเท่านั้น รอจนคร่ากุมโจรกบฏซ่างกวนอิงมาถึงนครหลวง จึงถือว่าทำงานสำเร็จลุล่วง"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวล้วนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ตราบใดที่ซ่างกวนอิงและพวกยังมีชีวิตอยู่ สมควรมีโอกาสหวนกลับคืนมาใหม่

หูอุ้ยหยงเห็นทั้งหมดเอาแต่สอพลอมัน ทอดทิ้งชีดชาต่อหานป๋อ

รีบสอบถามถึงเรื่องของโคกุเรียว ค่อยหันเหความสนใจของทุกผู้คนมา

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวลอบคร่ำครวญในใจ ผลัดเปลี่ยนกันตรวจสอบข้อมูลที่บรรจุในถุงแพร และซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ เมื่อตอบไม่ได้ ก็ช่วยกันกลบเกลื่อนผ่านไป

บัณฑิตสูงอายุหลี่ฉุนอี้พลันกล่าวว่า

"ฟังว่านักร้องนักแสดงของแคว้นท่านล้วนแตกฉานดนตรีการ ไม่ทราบว่าตอนนี้นิยมเครื่องดนตรีชนิดใด?"

ขุนนางหวี่ซื่อนามเฉินหนิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลี่เหล่าซือไยต้องถามท่านทูต ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าท่านกับเฉินลิ่งฟางล้วนเป็นผู้รอบรู้เรื่องโคกุเรียว ไหนเลยไม่ทราบได้?"

หลี่ฉุนอี้ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องเมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว ไม่ทราบตอนนี้เปลี่ยนแปลงประการใด จึงต้องเรียนถามท่านทูตกับท่านหัวหน้าองครักษ์"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวลอบร้องผิดท่า หลี่ฉุนอี้ผู้นี้อาจระแวงสงสัยพวกมัน จึงถามเช่นนี้

หานป๋อส่งเสียงกระแอม ขณะจะดัดใจกล่าวเหลวไหล ซวีเยี่ยเวี่ยพลันบิดขี้เกียจคราหนึ่ง ออดอ้อนว่า

"ผู้อื่นขี่ม้ามาครึ่งวัน เหน็ดเหนื่อยแทบตายแล้ว ท่านทูตส่งเวี่ยเอ๋อกลับบ้านก่อนเถอะ"

ท่วงท่าอันเกียจคร้านงดงามของนาง แม้แต่บัณฑิตสูงอายุเช่นหลี่ฉุนอี้ยังชมดูจนปากอ้าตาค้าง บุคคลอื่นยิ่งเคลิบเคลิ้มงมงาย

ซวีเยี่ยเวี่ยยอมบากหน้ามานั่งเป็นเพื่อนเช่นนี้ เพียงบอกออกไปก็สร้างความอิจฉาเลื่อมใสแก่ผู้คนแทบตายแล้ว

หานป๋อไหนเลยไม่ล่วงรู้สถานการณ์ รีบยิ้มให้กับหูอุ้ยหยงอย่างเสียใจ กล่าวว่า

"คืนนี้ได้รับน้ำใจไมตรีจากเฉิงเสี้ยง ข้าพเจ้าขอจำไม่ลืมเลือน แต่ข้าพเจ้ารับปากภูตบดีว่าจะไปรับและส่งกลับ ตอนนี้คุณหนูเยี่ยเวี่ยคิดกลับบ้าน ข้าพเจ้าได้แต่ขออำลา"

หูอุ้ยหยงแม้มีคำพูดเต็มอก แต่ติดขัดที่อยู่ต่อหน้าชวีเยี่ยเวี่ยไม่อาจบอกกล่าวแม้สักครึ่งคำ ได้แต่ลุกขึ้นส่งแขก

หานป๋อและพวกรีบหลบหนีจากไป

ชิฉางเจิงพอเพ่งตามองให้ชัดเจนกว่านี้ พลันร้องโพล่งว่า

"ไม่ถูกต้อง"

ตี้หวี่สือกับเหลียงชิวเว่ยสะอึกถึงข้างกายมันมองลงไป เห็นนักบู๊หลายร้อยคนควบม้าออกจากดงไม้ที่อยู่ห่างลิ่เศษ ดาหน้ามาทางด้านนี้

ตี้หวี่สือยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาแต่แรกว่านางปีศาจเจินไม่ปล่อยให้ขุมกำลังพวกเราสมทบกัน ดีที่ในจดหมายที่ข้าพเจ้าเขียนถึงผู้เฒ่าเฉียนกำหนดแผนการอยู่ก่อน พวกเราไป"

ชิฉางเจิงกับเหลียงชิวเว่ยนับถือเลื่อมใสยิ่ง ร้องชักชวนที่หลงเหลือติดตามหลังตี้หวี่สือหลบหนีจากไป

ยามนั้นเจินซู่สั้งและเหล่ายอดฝีมือยืนอยู่บนเนินเขาที่อยู่ห่างไปสามลี้ ตาคู่งามทอประกายปัญญา จับจ้องมองยอดสันเขาของเนินคร่าชีวิต ที่นั้นกระจายเต็มไปด้วยสมุนบริวารของนาง เปิดฉากตรวจค้นอย่างละเอียด

เซ่อมู่ทวอควบม้าขึ้นเนินเขา มาถึงเบื้องหน้าทุกผู้คน ร้องว่า

"พวกเราทำตามคำสั่งท่านผู้หญิง ไล่ต้อนศัตรูเข้าสู่ท้องทุ่ง

ตอนนี้คนของฝ่ายเราแบ่งเป็นสิบขบวน ควบม้าเร็วไปยังจุดที่ท่านผู้หญิงกำหนด คลี่แหฟ้าตาข่ายดินไว้"

เจินซู่สั้งสีหน้าสงบราบเรียบ กล่าวว่า

"ทางด้านเฉียนหลอเป็นอย่างไร"

เซ่อมู่ทวอแสยะยิ้ม กล่าวว่า

"ล้วนเป็นชนชั้นมุสิก พอเห็นพวกเราก็แยกย้ายหลบหนีเข้าป่าเขา ช่างเสียทีที่เฉียนหลอจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม"

เจินซู่สั้งยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ยืดได้หดได้จึงเป็นลูกผู้ชาย เซ่อมู่ทวอท่านอย่าได้ประมาทศัตรูเข้าใจหรือไม่?"

เซ่อมู่ทวอสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงสั่งสอนถูกต้อง"

ไม้เท้าเย็นจู่โส่วยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"หากเฉียนหลอจัดการได้โดยง่ายดาย คงไม่มีชีวิตถึงตอนนี้แล้ว"

เซ่อมู่ทวอทราบว่าจู่โส่วดูออกว่ามันไม่ยอมรับนับถือ ดังนั้นเงียบงันไม่ส่งเสียง คารวะบนหลังม้าแล้วหันหัวม้าควบขับลงจากเนินเขา

ฮัวจ่าเอ้าแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ชาวเซ่อมู่ (คนตามีสี) เหล่านี้เพิ่งเข้าสู่ดินแดนภาคกลางไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ คาดว่าจะลิ้มลองรสชาติโดยเร็วแล้ว"

เจินซู่สั้งตาทอประกายพิสดาร กล่าวกับทั้งหมดว่า

"นี่เป็นโอกาสที่หายากยิ่ง ขอเพียงฆ่าชิฉางเจิงหรือตี้หวี่สือคนใดคนหนึ่ง ปฏิบัติการล้มล้างพรรคมังกรพิโรธเท่ากับสำเร็จลุล่วงครึ่งหนึ่ง ดังนั้นไม่อาจผิดพลาดได้"

ทุกผู้คนรับคำโดยพร้อมเพรียง

หานป้อและพวกรอจนรถม้าแล่นออกจากประตูใหญ่ของทำเนียบมหาเสนาบดี พากันหัวร่องอหาย นึกโชคดีที่หนีเอาตัวรอดได้

โจรท่องโดดเดี่ยวรักเอ็นดูต่อน้องสาวคนใหม่ กล่าวชมเชยไม่ขาดปาก

ซวีเยี่ยเวี่ยรับฟังอย่างยิ้มแย้ม หาได้อวดความดีความชอบไม่คล้ายกระทำเรื่องเล็กน้อยประการหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวชะโงกศีรษะออกนอกหน้าต่าง ร้องบอกต่อคนขับรถว่า

"หยุดรถ พวกเราคิดลงไปเดินเล่น"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวกับหานป้ออย่างงุนงงว่า

"ลงจากรถไปทำอะไร?"

หานป้อชะโงกศีรษะเข้าไปขบกัดติ่งหของนาง กล่าวว่า

"พี่ใหญ่ฟันของท่านคิดไปขโมยความหอม ข้าพเจ้ากับเวี่ยเอ๋อเป็นคนร่วมกระทำผิด"

ซวีเยี่ยเวี่ยตะลึงลานกับที่ เห็นว่าการร่วมทางกับทั้งสอง ทุกช่วงเวลาล้วนตื่นเต้นเร้าใจอย่างไม่คาดหมาย หากเปรียบเทียบกัน การละเล่นที่อุกอาจของนางเฉกเช่นของเล่นของทารก อดบังเกิดอารมณ์สนุกสนานมิได้

หากปราศจากตัวเลวร้ายนี้ วันหน้าจะมีความสุขได้อย่างไร?

นางพบว่าตัวเองไม่อาจถอนตัวจากบุรุษที่สนุกสนานน่าสนใจผู้นี้แล้ว

หานป้อกับซวีเยี่ยเวี่ยซ่อนตัวบนกิ่งขวางของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เฝ้ามองอารามนักพรตที่ริมธารหลังหนึ่ง สงบจิตใจรอคอย

หานป้อเห็นว่าจะอย่างไรมีเวลา จึงยื่นมือโอบกอดซวีเยี่ยเวี่ย

ประทับจูบอย่างดูดดื่ม

ซวีเยี่ยเวี่ยหอบหายใจอ้อนวอนว่า

"วิงวอนท่าน รอจนเวี่ยเอ๋อกลับถึงบ้าน ค่อยให้ท่านจูบจนพอใจดีหรือไม่?"

หานป๋อสุขใจยิ่ง กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"คืนนี้ให้เราผู้เสเพลหานป๋อขโมยลูกกลอนแดง (แผลงเป็นพรหมจรรย์) ของเวี่ยเอ๋อดีหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยอับอายจนหน้าแดงสดใส แสร้งกล่าวด้วยน้ำเสียงดุร้ายว่า

"วันใดที่ผู้อื่นยังไม่แต่งกับท่าน ห้ามมิให้ท่านก่อการร้าย"

หานป๋อถนัดในการหยอกเย้าหญิงงามที่สุด จึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นคืนนี้พวกเรากราบไหว้ฟ้าดินที่ข้างเตียง จากนั้นขึ้นเตียงไปแต่งงานกัน"

ซวีเยี่ยเวี่ยต่อให้พยศดุร้ายอย่างไร ยังเป็นหญิงสาวพรหมจรรย์ไหนเลยรับมือมันได้ จำต้องกล่าวเสียงละห้อยว่า

"หานป๋อเอย ให้เวลาผู้อื่นบ้าง อย่าได้บีบคั้นผู้คนไปแล้ว"

หานป๋อรวบสองมือโอบกอดซวีเยี่ยเวี่ยไว้ เป่าลมหายใจเข้าใบหูนางก่อน ค่อยถามว่า

"คืนที่ข้าพเจ้ากับโจรเฒ่าฟั่นไปเยี่ยมท่านที่คฤหาสน์ภูตบดี มิใช่มีคนลึกลับผู้หนึ่งหรอกหรือ เถี่ยเหล่าซือ (ครูมวยแซ่เถี่ย) ตามมันทันหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยตอบว่า

"ท่านพ่อห้ามมิให้ชิงอีไล่ตามคนผู้นั้นไป บอกว่าท่านผู้นี้เป็นเหลี่ยวจิ้นฉานจู่แห่งนิกายฌานวิสุทธิ์"

หานป๋อใจหายวาบ ร้องคำ "ว่ากระไร?" พลันได้ยินเสียงลม

กระทบโสต

พอเหลียวหน้าไป ภายใต้แสงจันทร์สาดส่องปรากฏเงาร่างสองสายแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง พุ่งปราดออกจากอารามนักพรตมาถึงพื้นที่ว่างหน้าดงไม้ ย่อมเป็นโจรท่องโดดเดี่ยวกับหวินชิง

หวินชิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านยังมาทำอะไร?”

โจรท่องโดดเดี่ยวผนึกพลังที่สองหู สดับฟังคำชี้แนะของเสนาธิการเช่นหานป๋อ ได้ยินหานป๋อส่งเสียงทางลมปราณจากบนต้นไม้ว่า

“ยกสองมือไพล่หลัง เดินวนสักสองรอบ จนถึงด้านหลังของนาง คอยฟังคำสั่งของบิดาต่อไป”

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบด่าทอในใจ แต่ตอนนี้ปลุกเรียกหวินชิงออกมาแล้ว ได้แต่ทำตามคำสอนของผู้เชี่ยวชาญด้านความรัก ยกมือไพล่หลังตระเตรียมก้าวเดิน

มิคาดหวินชิงหน้าหม่นหมองลง หันกายหมายจากไป ปากกล่าวเบาๆ ว่า

“เราไปแล้ว”

โจรท่องโดดเดี่ยวไหนเลยมีเวลาฟังคำชี้แนะ ชิงถลันไปขวางหน้าหวินชิง กางสองมือออก ดีที่หานป๋อส่งเสียงทางลมปราณมาอีกรีบกล่าวตามว่า

“น้องชิง คืนนี้เราจะไม่ปล่อยให้ท่านไป เพราะนั่นจะสร้างความทุกข์ตรอมแก่พวกเราตลอดไป ท่านฆ่าเราเถอะ เราหาน...เราฟันเหลียงจี๋จะไม่ตอบโต้เด็ดขาด”

หานป๋อส่งเสียงทางลมปราณกรอกใส่รูหูโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

“อย่าได้กล่าวราวกับท่องตำรา ให้สอดใส่ความนุ่มนวลจริงใจและอารมณ์ความรู้สึกเข้าไป ได้หรือไม่?”

หวินชิงตาทอประกายพิสดาร ครุ่นคิดว่าคนผู้นี้ไฉนมีถ้อยคำน่าประทับใจ ทำให้ผู้คนลืมอายุของมันไป

โจรท่อ่งโดดเดี่ยวสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ลังเลเล็กน้อยจึงยื่นสองมือปราดออก คว้ามือทั้งสองของหวินชิงเอาไว้

หวินชิงคิดไม่ถึงว่ามันมีขวัญราคะเทียมฟ้าถึงเพียงนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง มือทั้งคู่ก็ดกอยู่ในเงื้อมมือของอีกฝ่ายแล้ว

นี่เป็นครั้งแรกที่นางถูกบุรุษเยี้อยุดฉุดมือไว้ ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

"ฟั่นเหลียงจี๋ วิงวอนท่านอย่าได้สร้างความลำบากแก่ผู้อื่น"

โจรท่องโดดเดี่ยวยินดียิ่ง คิดไม่ถึงว่านางไม่ชักดึงมือกลับไปแสดงว่าเด็กน้อยหานป่อมีวิธีการจริงๆ ที่ข้างหูแว่วเสียงหานป่อดังว่า

"อาจารย์สอนเพียงนี้เท่านั้น รายการต่อไปให้ท่านแสดงจากใจจริง พวกเราจะรอชมเรื่องสนุกสนานกัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่ไม่กล้าแสดงออกยามร้อนรุ่มลนลาน ได้ยินหานป่อร้องเร่งรัดว่า

"ยังรออันใด ฉุดลากนางไปด้านข้าง หุงข้าวสารให้เป็นข้าวสุกทำตามสมุดภาพตั้งแต่ภาพที่หนึ่งถึงภาพที่สิบแปด เข้าใจหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวใจเต้นระทึกขึ้นมา พริบตาที่ลังเล หวินชิงพลันดึงมือกลับไป

โจรท่องโดดเดี่ยวเป็นชนชั้นยอดฝีมือ บังเกิดปฏิกิริยาขึ้นรีบฉุดรั้งเอาไว้ หวินชิงจึงถูกรั้งดึงเข้าหามัน

หานป่อส่งเสียงทางลมปราณร้องบอกว่า

"ทิ้งมือลงยังเบื้องล่าง"

โจรท่องโดดเดี่ยวคว้ามือหวินชิงดึงลงมาที่ต้นขา หวินชิงส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง ถูกรั้งดึงเข้าแนบชิดกับโจรท่องโดดเดี่ยว ริมฝีปากของ

อีกฝ่ายพอดีจูบถูกซอกคอของนาง

หวินชิงส่งเสียงครางคำหนึ่ง ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยลง

ซึ่งความจริงนางกับโจรท่องโดดเดี่ยวบังเกิดความผูกพันอย่างลึกซึ้ง ไม่ได้เพาะสร้างขึ้นเพียงชั่วข้ามคืน มิหนำซ้ำครั้งก่อนทั้งสองร่วมฝ่าฟันอันตราย ทำให้นางทำความเข้าใจกับความรู้สึกที่มันมีต่อนางลึกซึ้งกว่าเดิม เพียงแต่นางเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน ทั้งถือเป็นบรรพชิตครึ่งหนึ่ง ยากจะรับรักของยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ในทางกลับกัน นางไม่ยึดถือรูปโฉมและอายุ ตลอดจนส่วนสูงที่เตี้ยกว่าครึ่งศีรษะของอีกฝ่าย อย่าว่าแต่โจรท่องโดดเดี่ยวยังมีความรักอันแน่วแน่ถึงเพียงนี้

ริมฝีปากที่ตะกลามของอีกฝ่าย ทำให้นางดกอยู่ในสภาพกึ่งสลบไสล

โจรท่องโดดเดี่ยวโอบกอดเรือนร่างสตรีเป็นครั้งแรกในชีวิต พลอยเคลิบเคลิ้มเมามาย แทบลืมเลือนว่าตัวเองยู่ที่ใด หานป๋อบนต้นไม้ก็ส่งเสียงทางลมปราณลงมาว่า

"หน้าโง่ ฉวยโอกาสรุกจู่โจม รีบหุงต้มนาง พวกเราไปแล้ว"

ในที่สุดโจรท่องโดดเดี่ยวปลุกปลอบกำลังขวัญ จูบริมฝีปากของหวินชิง

นี่เป็นครั้งแรกที่หวินชิงถูกบุรุษโอบกอด ร่างกายบังเกิดปฏิกิริยาที่แปลกประหลาดเร้าใจ บวกกับโจรท่องโดดเดี่ยวยามลิงโลด ตลอดทั้งร่างกระปรี้กระเปร่าเปี่ยมพลัง ก่อเกิดเป็นแรกกดดันของบุรุษต่อนาง ขณะจะดิ้นรนเป็นครั้งสุดท้าย ก็ถูกปิดปากเอาไว้ ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน กลับยกมือโอบรอบคออีกฝ่ายไว้

หานป๋อกับชวีเยี่ยเวี่ยนอนหัวร่อบนพื้นหญ้าใต้แสงจันทร์ที่ห่างไปห้าลี้

หานป๋อนอนหงายกับพื้น กางมือทั้งสองออก หอบหายใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหัวร่อแทบตายแล้ว คิดไม่ถึงหวินชิงปรกติวางท่าเคร่งขรึม กลับถูกพิชิตโดยง่ายดาย"

ซวีเยี่ยเวี่ยนอนหันข้าง หัวร่อจนหอบหายใจ กล่าวว่า

"ตัวเลวร้ายท่านกลับเสี้ยมสอนโจรเฒ่าเด็ดดมบุปผา ยังคงสร้างบุญกุศลบ้างเถอะ"

หานป๋อคืบคลานลุกขึ้น ฉุดดึงนางมานั่งเคียงคู่กัน กล่าวอย่างประสงค์ร้ายว่า

"ข้าพเจ้าคล้ายยังไม่ได้ลูบคลำเวี่ยเอ๋อท่าน"

ซวีเยี่ยเวี่ยใจหายวาบ ไม่กล้ากล่าวแข็งข้อ ก้มศีรษะกล่าวว่า

"อย่าได้ร้อนร่มถึงเพียงนี้ ได้หรือไม่?"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงขู่ขวัญท่าน มา พวกเรากลับทะเลสาบม่อโฉวกัน"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวเบาๆ ว่า

"ไม่ เวี่ยเอ๋อคิดกลับบ้านแล้ว ท่านส่งผู้อื่นกลับไปได้หรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มิใช่บอกว่าจะอยู่ร่วมกันตลอดทั้งคืนหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเป็นฝ่ายหอมแก้มมันเอง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เพียงขู่ขวัญท่านเท่านั้น ดูว่าท่านยังกล้ารังแกข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ฉุดดึงนางลุกขึ้นยืน

ซวีเยี่ยเวี่ยชี้มือไปยังท้องฟ้าราตรี กล่าวว่า

"หากท่านนับจำนวนดวงดาวบนท้องฟ้าได้ว่ามีทั้งสิ้นกี่ดวง เวี่ยเอ๋อจะยินยอมคล้อยตามท่านทุกประการ"

หานป๋อนับอย่างตั้งใจเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปดสิบหมื่นดวง เท่ากับอายุของเวี่ยเอ๋อพอดี"

ซวีเยี่ยเวี่ยดิ้นรนจากเงื้อมมือมัน พลิ้วกายไปตามพื้นหญ้าดุจเมฆราตรีก้อนหนึ่ง หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"ผิดแล้ว ท่านพ่อเคยนับดวงดาวดู คำตอบที่ถูกต้องคือนับจำนวนไม่ถ้วน"

หานป๋อคอยทราบว่าถูกนางหลอกลวงครั้งหนึ่ง สร้างความขุ่นแค้นจนไล่กวดตามไป

ซวีเยี่ยเวี่ยอุทานคำหนึ่ง ทุ่มเทท่าร่างพุ่งปราดไป

เงาร่างสองสายคล้ายดาวตกไล่ขับจันทร์หายลับกับส่วนลึกของดงไม้

ตี้หวี่สือ ชิฉางเจิง และพวกวิ่งตะบึงตามท้องทุ่งหนึ่งชั่วยาม ค่อยย่อตัวลงในพงหญ้าบนสันเขาลูกหนึ่ง ท้องทุ่งรอบข้างเงียบสงัดงันหารู้สึกถึงการดงอยู่ของศัตรูไม่

เหลียงชิวเว่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นางปีศาจเจินบันดาลให้ผู้คนรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด ข้าพเจ้านึกไม่ออกว่านางคิดจัดการกับพวกเราอย่างไร?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"นางคิดรอจนฟ้าสาง รัตติกาลรังแต่เป็นผลเสีย ไม่เป็นผลดีต่อพวกนาง ดังนั้นหากพวกเราคิดหนีรอดจากร่างแหของนาง โอกาสเพียงหนึ่งเดียวคือเร้นกายกลับเมืองฉางเต๋อ ผู้เฒ่าเฉียนจะรอพวกเราอยู่ที่นั่น"

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"หวี่สือคิดปะทะแตกหักกับฝ่ายตรงข้าม ใช่มีความมั่นใจหรือ

ไม่?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เอาแต่หนีเตลิดมิใช่วิธีที่ดี หากพวกเราสามารถหาพบปางจู่ (ประมุขพรรค) กับท่านอารอง จะมีกำลังกล้าแข็งขึ้น สามารถจัดการกับหอกพลั่วเหินบินคู่ ทอนความโอหังของพวกมันลง ทั้งคลี่คลายสถานการณ์ที่ต้องรับศึกทั้งสองทาง"

เหลียงชิวเว่ยกล่าววว่า

"ฉางเจิงบอกว่านางปีศาจเจินถนัดในการใช้ทวิชาติจตุบาทตามรอยศัตรู พวกเราถูกติดตามยังไม่รู้สึกตัว ไหนเลยสลัดหลุดจากนางปีศาจเจินและพวกได้?"

ตี้หวี่สือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ทวิชาติอาศัยลกตา จตบาทอาศัยจมก ขอเพียงมีเข็มม่งเช่นนี้ยังกลัวสู้สัตว์หน้าขนไม่ได้หรือ? ครั้งนี้ข้าพเจ้ายืนกรานให้นำพี่น้องมาไม่กี่คน ทางหนึ่งเพื่อทิ้งคนไว้ซ่อมแซมเรือต่อเรือใหม่ เตรียมตอบโต้ใส่หูเจี๋ย ประการสำคัญเพื่อเล่นซ่อนหากับนางปีศาจเจิน ตอนนี้พวกเราอ้อมเป็นวงกว้าง จุดหมายปลายทางยังคงเป็นเมืองฉางเต๋อ รับรองว่านางปีศาจเจินต้องคาดไม่ถึง"

ชิฉางเจิงกล่าววว่า

"แต่ท่านพ่อบุญธรรมมีกำลังหลายร้อยคน ไหนเลยหลบรอดจากหูตาฝ่ายตรงข้าม ลอบกลับเข้าเมืองฉางเต๋อได้?"

ตี้หวี่สือกล่าววว่า

"นี่เป็นส่วนที่น่าสนใจที่สุดของแผนการ ในจดหมายที่เราส่งถึงมือผู้เฒ่าเฉียน ข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้เฒ่าลอบกลับเข้าเมืองฉางเต๋อเพียงลำพัง ส่วนบริวารปล่อยให้เหล่าเจี๋ยนำไปยังสถานที่อันปลอดภัย หมากตานี้ทำให้นางปีศาจเจินมิอาจไม่ล่าถอยเพื่อรักษาขุมกำลังไว้ ด้วยฝีมือ

อันสูงส่งของผู้เฒ่าเฉียน คนของนางปีศาจเจินกระทั่งเงาของท่านผู้เฒ่ายังไม่อาจกระทบถูก"

จากนั้นหันไปกล่าวกับทั้งหมดว่า

"ตอนนี้พวกท่านเตรียมโรยผงระคายจมูกอยู่ตามที่ต่างๆ แต่อย่าได้ปะทะกับศัตรู หนึ่งชั่วยามให้หลังรุดไปสมทบกันที่เก๋งมองไกลนอกเมืองฉางเต๋อทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือห้าลี้ รีบไป"

ทุกผู้คนรับคำสั่งแยกย้ายจากไป

ตี้หวี่สือยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อมีคู่มือเช่นนางปีศาจเจิน จึงเป็นความสมใจในชีวิต ตอนนี้พวกเราไปสร้างความปั่นป่วนให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่าพวกเราคิดฝ่าวงล้อมหลบหนี แต่ต้องหลีกเลี่ยงจากขุมกำลังหลักของศัตรู"

ชิฉางเจิงดึกดักอักโข หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"เช่นนี้ค่อยน่าฟัง ข้าพเจ้าคันไม้คันมือแทบตายแล้ว"

คนทั้งสามสบตายิ้มให้แก่กัน พุ่งปราดลงจากสันเขา

หานป๋อกับชวีเยี่ยเวี่ยพอกลับถึงทะเลสาบม่อโฉว จั่วซือและพวกทั้งสามกลับมาก่อนแล้ว พอพบเห็นชวีเยี่ยเวี่ย กลับบังเกิดความยินดี

จั่วซือปรายตาบอกใบ้ต่อโหยวโหยวกับเฉาเสีย ให้สตรีทั้งสองนำชวีเยี่ยเวี่ยไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ตึกใน ส่วนนางคล้องแขนหานป๋อเดินไปยังห้องข้างตะวันออก กล่าวเบาๆ ว่า

"พี่ใหญ่มาแล้ว รอท่านอยู่ในห้อง"

หานป๋อยินดียิ่ง รีบเข้าห้องไปพบกับล่างฟานหวิน เมื่อแจ้งข่าวที่เพิ่งได้ยินจากหูอุ้ยหยง เกี่ยวกับเหตุร้ายของพรรคมังกรพิโรธ ล่างฟานหวินยังรักษาความสงบเยือกเย็นเอาไว้ สั่งให้บอกเล่าเรื่องราว

ในหลายวันนี้ออกมาโดยละเอียด

หานป๋อพอบอกเล่าว่า ฮ่องเต้เจ้าชีวิตมีพระประสงค์พบหน้าล่างฟานหวิน เพื่อตรัสถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับจี้ซีซี ล่างฟานหวินก็ตบขาอ่อนฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"เราคาดเดาแต่แรกว่าคนสั่งการต้องเป็นจูหยวนจาง ไม่เช่นนั้นคนของคฤหาสน์ภูตบดีไหนเลยรุดมาสกัดพวกเรา?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านเคยประมือกับภูตบดีหรือ?"

ล่างฟานหวินไม่ตอบคำ สั่งให้มันเล่าต่อไป

หานป๋อไม่กล้าปิดบัง บอกเล่าเรื่องราวทั้งหมด รวมทั้งความสัมพันธ์กับซวีเยี่ยเวี่ยกับชีฮูหยินให้ทราบ

ล่างฟานหวินขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เหตุใดเหลี่ยวจิ้นฉานจู่มาถึงนครหลวงด้วย? ตามเหตุผล ต่อให้สหพันธ์แปดสำนักจัดประชุมคณะผู้อาวุโส ก็ไม่อาจเชิญท่านผู้เฒ่ามาได้ ใช่แล้ว ขอบอกให้ทราบว่าการประชุมคณะผู้อาวุโสถูกเลื่อนออกไปอีกหลายวัน"

หานป๋อยังนึกถึงยอดคนลึกลับในหมู่บ้านขันทีเงา รีบบอกเล่าประสบการณ์พิสดารช่วงนั้นออกไป

ล่างฟานหวินพอฟัง พลันเพ่งพิศดูมันโดยละเอียด จึงกล่าวว่า

"น้องเราช่างมีบุญวาสนานัก ในโลกอาจมีแต่คนผู้นี้กับผังปานที่สามารถกระตุ้นแก่นสารพันธุมารของท่านขึ้นมา ช่วยไขเคล็ดความอันเร้นลับให้กับท่าน เมื่อเป็นเช่นนี้เมิ่งเหยามีความหวังรอดชีวิตกว่าเดิมแล้ว"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"อาการบาดเจ็บบอบช้ำของเมิ่งเหยาหนักหนาถึงเพียงนี้หรือ?

เหตุใดนางไม่รั้งอยู่ข้างกายข้าพเจ้า?”

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างเคร่งขรึมจริงจังว่า

“เด็กหญิงนี้มีสติปัญญาภูมิรอบรู้ลึกล้ำไพศาล ทุกความเคลื่อนไหวล้วนมีความหมายลึกซึ้ง ดูจากการที่นางใช้ร่างกายตัวเองเป็นเหยื่อปลุกเร้าพันธุมารของน้องเราก็เป็นที่เห็นได้ นางที่ผละจากไป คงพบเห็นเงื่อนตายที่ยากคลี่คลาย จึงต้องกักตัวเองใช้ความคิดใคร่ครวญ”

หานป๋อร้อนรุ่มใจจนแทบร้องไห้ออกมา กล่าวว่า

“อย่างนั้นทำอย่างไรดี? ข้าพเจ้าจะออกตามหานาง”

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

“คิดเสาะหานางไม่ยากเย็น นางคงพำนักอยู่กับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ แต่หากท่านรบกวนการบำเพ็ญเพียรของนาง รังแต่เกิดความเสียหายหามีประโยชน์ไม่ มิสู้ท่มเทจิตใจอยู่ที่ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง สตรีทั้งสองมีพลังธาตุหยางแท้ มีส่วนเกื้อหนุนต่อพันธุมารของท่าน ดังนั้นเราอธิบายบอกกล่าวกับซือเอ๋อและพวกแล้ว ท่านสามารถติดตามพัวพันพวกนางอย่างวางใจ”

หานป๋อทั้งกังวลทั้งยินดี บอกเล่าเรื่องราวในหลายวันนี้จนจบ

ล่างฟานหวินรับฟังจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“ภูตบดีกล่าวไม่ผิด ท่านเป็นคนโง่งมมีโชคอันโง่งม กลับลดทอนแรงกายแรงใจของเราไม่น้อย อาศัยดาววาสนาเช่นท่าน พวกเราไม่แน่ว่าสามารถกอบกู้วิกฤตการณ์ครั้งร้ายแรงที่สุดนับตั้งแต่ก่อตั้งราชวงศ์หมิงเป็นต้นมาไปได้”

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

“เกรงว่าข้าพเจ้าไม่มีความสามารถถึงเพียงนั้น”

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

“ตอนนี้นครหลวงเปลือกนอกผ่อนคลายแท้จริงตึงเครียด เรื่อง

ราวทั้งหมดจะเกิดขึ้นในงานพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาของจูหยวนจาง จากร่องรอยในปัจจุบัน หลันอี้กับหูอุ้ยหยงสุมหัวกับฟางเยี่ยหวี่ โดยมีเหลิงเอี้ยนเป็นตัวเชื่อมโยง ไม่แน่ว่าวอเหยินแดนอาทิตย์อุทัยก็มีส่วนร่วมด้วย ขณะที่จูหยวนจางทรงแต่งตั้งจูหวินเหวินเป็นรัชทายาท ไม่เพียงผิดใจกับภูตบดี ยังเป็นเหตุให้ผู้คนเบื้องล่างแตกแยกเป็นสองฝักฝ่าย ฝ่ายหนึ่งหนุนเจ้าเอี้ยนอ๋อง ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนจูหวินเหวิน หากจูหยวนจางพลันเสด็จสวรรคต แผ่นดินจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ดังนั้นอย่าได้เข้าใจว่าธรรมาจารย์อาทิตย์ เหนียนเหลียนตันและพวกล้วนเงียบหายไร้ข่าวคราวแท้ที่จริงเพียงรอคอยฟางเยี่ยหวี่กับหลี่เช่อเม่ยมาถึงนครหลวง สรุปแล้วสภาพอันสงบสันติในปัจจุบัน เพียงเป็นภาพลวงตาประการหนึ่ง"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

มุมปากล่างฟานหวินปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นขึ้นอยู่กับท่านแล้ว ตอนนี้ภัยคุกคามต่อจูหยวนจางที่ร้ายแรงที่สุด มิใช่หูอุ้ยหยง หลันอี้ หรือฟางเยี่ยหวี่ หากแต่เป็นเฉินกุ้ยเฟยที่อยู่ข้างพระวรกาย"

จากนั้นบอกเล่าความสัมพันธ์ของเฉินกุ้ยเฟยกับเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ให้ทราบ

หานป๋อรับฟังจนอ้าปากค้าง ร้องว่า

"สวรรค์ ที่แท้ท่านจึงเป็นเซวียหมิงอี้ตัวจริง"

ล่างฟานหวินกล่าวอีกว่า

"พรุ่งนี้ท่านพอพบหน้าเจ้าเอี้ยนอ๋อง ให้หาโอกาสสนทนากับเขาอย่างเปิดอก คนผู้นี้มีคุณสมบัติเป็นฮ่องเต้ ไม่เช่นนั้นภูตบดีคงไม่ให้ความสำคัญกับเขาถึงเพียงนี้ ขณะที่ภูตบดียืนกรานคัดค้านการแต่งตั้งจูหวินเหวินเป็นรัชทายาท หากท่านสามารถนำซวีเยี่ยเวี่ยไปร่วมงานเลี้ยง

เจ้าเอี้ยนอ๋องจะไม่สร้างความลำบากแก่ท่าน"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราไยมิใช่กลายเป็นกบฏร่วมกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชนชาวเรามิใช่ถูกตราหน้าว่าเป็นกบฏหรอกหรือ? มากเรื่องหนึ่งหรือลดน้อยเรื่องหนึ่งไม่นับเป็นอย่างไร ภารกิจเฉพาะหน้าคือให้เจ้าเอี้ยนอ๋องล่วงรู้สถานการณ์โดยรวม และให้จูหยวนจางเห็นชั้งถึงโฉมหน้าแท้จริงของเฉินกุ้ยเฟย ทั้งสองประการนี้ล้วนไม่ง่ายดาย ขึ้นอยู่กับท่านสามารถใช้พลังของพันธุมารถึงขีดสุดหรือไม่"

ขบคิดแล้วกล่าวอีกว่า

"ยอดคนที่ท่านพบพานในหมู่บ้านขันทีเงา คือดาไลลามะอิงหยวนเมิ่งเหยาทราบเรื่องนี้ตั้งแต่แรก เพียงแต่ไม่ได้บอกต่อพวกเรา"

หานป๋อร้องโพล่งว่า

"ที่แท้ท่านผู้เฒ่าคืออิงหยวนที่พกพาดาบเหยี่ยวเข้าสู่ดินแดนภาคกลาง ท่านผู้เฒ่าอยู่ที่นั้นทำอะไร?"

ล่างฟานหวินยกเท้าขึ้นพาดกับโต๊ะเตี้ยข้างกาย บิดขี้เกียจครา หนึ่ง กล่าวว่า

"ย่อมรอให้ผังปานไปเสาะหาเขา"

หานป๋อแตกตื่นตะลึงลาน เนิ่นนานยังไม่อาจกล่าววาจาได้

แว่วเสียงเคาะประตูดังขึ้น จั่วซือที่เบื้องนอกเรียกเบาๆ ว่า

"พี่ใหญ่ เวี่ยเอ๋อของป๋อตี้ร่ำร้องต้องการพบเขา"

ล่างฟานหวินยิ้มออกมา กล่าวว่า

"คืนนี้ไม่ต้องครุ่นคิดอันใดแล้ว รีบไปรับมอบของขวัญที่ภูตบดีเพียรสร้างออกมาชิ้นนี้เถอะ"

หลิงจ้านเทียนนอนอยู่กลางท้องทุ่ง มองดูเงาสีดำบนท้องฟ้าที่บินต่ำลงมา

มันนอนแน่นิ่งไม่ไหวติงเป็นเวลาครึ่งชั่วยามแล้ว

นกแร้งแสนรู้ตัวนี้แม้ผ่านการฝึกมา จะอย่างไรยังเป็นสัตว์หน้าขน ยังรักษาสันดานเดิมเอาไว้

มันเห็นหลิงจ้านเทียนนอนบนพื้นหญ้าราวคนตาย ในที่สุดอดบินลงมาตรวจสอบดูเหยื่อที่มันสะกดรอยตามมิได้ ไม่แน่ว่ายังคิดจิกกินเนื้อของหลิงจ้านเทียน

นกแร้งแสนรู้พลันเร่งความเร็วพุ่งตัวลงมา จนอยู่เหนือศีรษะหลิงจ้านเทียนไม่ถึงห้าวา อาจบางทีบนร่างหลิงจ้านเทียนไม่ส่งกลิ่นเน่าเหม็น จึงขยับปีกคิดบินกลับขึ้นสู่เบื้องสูง

หลิงจ้านเทียนกู่ร้องดังยาวนาน กระโดดปราดขึ้น ซัดพุ่งหินหยาบขนาดเท่ากำปั้นก้อนหนึ่งไล่กวดตามนกแร้งแสนรู้ไป

นกแร้งแสนรู้ปราดเปรียวยิ่ง ตีปีกทั้งสองเคลื่อนขวาง ก้อนหินเพียงกระแทกถูกส่วนปลายของปีกขวามัน แต่ก็เพียงพอกับการให้มันทนทานรับแล้ว

นกแร้งแสนรู้ส่งเสียงร้องดังยาวนาน ขนนกร่วงพรูพรั่ง บินคว้างรอบหนึ่ง ตกลงในเงามืดที่ห่างไป จนหายลับจากคลองจักษุ

หลิงจ้านเทียนค่อยคลายใจลง เดินทางออกจากท้องทุ่ง มุ่งสู่ภูเขาที่อยู่สูงที่สุดละแวกใกล้เคียง จนขึ้นถึงยอดสูงสุด

สายตายามกวาดมอง เห็นเมืองฉางเต๋ออยู่ตรงกลางของพื้นที่ราบ ท้องทุ่งเนินเขาละแวกใกล้เคียงล้วนปรากฏแก่สายตา

หลิงจ้านเทียนทรุดนั่งขัดสมาธิ พักผ่อนโคจรพลัง รอคอยศัตรูปรากฏกาย

มันไม่โง่เขลาจนกลับไปหาซ่างกวนอิง ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นเรื่อง

ที่ศัตรูมุ่งหวังให้มันกระทำ ไม่เช่นนั้นคงติดตามมาตั้งแต่แรกแล้ว

การหลบหนีก็มิใช่วิธีที่ดี

ตอนนี้ได้แต่สงบจิตใจ รอดูความคืบหน้าของสถานการณ์ดูว่ามีโอกาสพลิกสภาพจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัยหรือไม่

ในดงไม้มืดมิดบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น เสียงแผดร้องดังติดต่อตามกัน เพียงชั่วขณะก็ชะงักขาดหาย

ชิฉางเจิง ตี้หวี่สือ กับเหลียงชิวเว่ยทั้งสามโถมเข้าฆ่าฟัน สังหารศัตรูสิบกว่าคน จากนั้นล่าถอยกลับเข้าดงไม้ ช่วงชิงโอกาสพักผ่อนฟื้นฟูกำลัง

แว่วเสียงสุนัขเห่ากรรโชกดังมา หลังจากนั้นกลายเป็นร้องโหยหวนกับส่งเสียงจามฟืดฟาด แสดงว่าสดดมยาผงระคายจมูกที่คนของชิฉางเจิงโรยเอาไว้

ตี้หวี่สือผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

“เมื่อฆ่าคนก็ต้องวางเพลิง นับแต่โบราณกาลมา เรื่องสองประการนี้แยกไม่ออก”

เหลียงชิวเว่ยกวัดแกว่งจุดชุดไฟ โยนใส่กิ่งใบที่แห้งเหี่ยวกองหนึ่ง เปลวไฟลุกโชนขึ้นมา บังเกิดเป็นควันดำคละคลุ้ง

คนทั้งสามโห่ร้องคำหนึ่ง ทุ่มเทท่าร่างเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้

ไม่นานให้หลังปรากฏแสงไฟลุกไหม้ขึ้นหลายจุด สาดส่องนภาราตรีเป็นสีแดงเพลิง ควันดำพวยพุ่ง คละคลุ้งอบอวล

เจินซู่สั้งและเหล่ายอดฝีมือที่ชุมนุมอยู่บนภูเขาไกลตา ล้วนหน้าเคร่งเครียดเย็นชา รับฟังเสียงม้าร้องนกแร้งร้องแตกตื่น เสียงสุนัขร้องโหยหวน รู้สึกอับจนปัญญาอยู่บ้าง

พวกมันแม้คลี่กางวงล้อมเอาไว้ แต่ในป่าเขาที่กินพื้นที่หลายพัน

ลี้นี้ คิดเสาะหาศัตรูไม่กี่คนในยามวิกาล ไม่ต่างกับงมเข็มในมหาสมุทร มิหนำซ้ำป่าไม้พอเกิดเพลิงไหม้ ลมราตรีที่โชยพัดไม่แน่นอนก็หอบเอาควันตำปกคลุมทั่วทั้งผืนป่า สถานการณ์กลับกลายเป็นสับสนวุ่นวาย บวกกับศัตรูใช้แผนจรยุทธ์ที่ศัตรูเข้มแข็งเราล่าถอย ศัตรูอ่อนด้อยเราจู่โจม วงล้อมที่ก่อตั้งขึ้นจึงแตกพ่ายไปเอง

เฉียนว่างเชิงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ด่าคำ "เด็กร้ายกาจ" หลิวเหยาจีก็ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนี้สืบไป เกรงว่าฟ้ายังไม่รุ่งสาง พวกเราต้องถูกไฟป่าคุกคามให้ถอนกำลังไปเอง"

อิ๋วชือตี้กล่าวว่า

"อัคคีรุนแรงถึงเพียงนี้ เจ้าหน้าที่เมืองฉางเต๋อไหนเลยนิ่งดูดายได้ กำลังทหารพอยกมาถึง พวกเราคิดล่าถอยก็ทำไม่ได้แล้ว"

ซันจาเยี่ยกล่าวว่า

"ทุกท่านอย่าได้มองการณ์ไปในทางร้าย นอกจากพวกมันล่าถอยไปจากท้องที่แถบนี้ ไม่เช่นนั้นฟ้าพอรุ่งสาง เวรยามที่พวกเราวางไว้ในที่สูงจะพบเห็นร่องรอยพวกมัน เมื่อถึงเวลาขอเพียงพวกเราทั้งหลายลงมือ ก็จะเข่นฆ่าพวกมันจนหมดสิ้น"

เจินซู่สั้งซึ่งนิ่งรับฟังตลอดเวลาพลันกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าซันกล่าวประเสริฐ หากพวกมันหลบหนีเข้าเมืองฉางเต๋อจะเป็นอย่างไร?"

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ ฮัวจ่าเอ้าขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เฉียนหลอและพวกล่าถอยไปทางทะเลสาบต้งถิงแล้ว อาศัยเด็กน้อยไม่กี่คนนั้นกล้าพาตัวเข้าสู่ดินแดนอันตรายหรือ?"

เจินซู่สั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เฉียนหลอมีชื่อเสียงเกือบหกสิบปี เป็นชนชั้นเดียวกับท่าน

ปรมาจารย์มารผังปาน นอกจากท่านปรมาจารย์มารแล้ว ยังมีผู้ใดสร้างความกริ่งเกรงแก่มัน ไหนเลยหนีหน้าไป ที่หลบหนีเพียงเป็นบริวารของมัน หากเราคาดการณ์ไม่ผิด มันคงไปรอคอยชิฉางเจิงและพวกที่เมืองฉางเต๋อ"

จู๋โส่วแสยะยิ้มกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราจะให้มันตายตามดาบมือซ้ายฟงหานไป"

เจินซู่สั้งกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผู้เฒ่าจู๋อย่าได้ประมาทศัตรู เฉียนหลอเพราะหลงกลปรมาจารย์มารน้อย ถูกแทงทำร้ายบาดเจ็บ หลังจากผ่านการพักฟื้นระยะหนึ่งสมควรฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว หากเผชิญกับมัน พวกเราจะไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ยุทธจักร ผนึกกำลังจู่โจมสังหารมัน หาไม่จะเป็นภัยไม่สิ้นสุด"

จู๋โส่วเคารพเชื่อฟังนางเป็นอย่างดี ผงกศีรษะรับคำ โดยปราศจากเค้าความไม่พอใจแต่อย่างไร

เจินซู่สั้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเราทำได้ไม่เลวแล้ว นับตั้งแต่พรรคมังกรพิโรธก่อตั้งพรรคเป็นต้นมา ไม่เคยเผชิญภัยรอบด้านเช่นตอนนี้มาก่อน"

พลางหันไปทางบุรุษห้าวสตรีแช่มช้อยซึ่งยืนสงบปากคำอยู่ด้านหลัง สั่งว่า

"พวกท่านทั้งสองกลับเมืองฉางเต๋อก่อน ระดมกำลังทั้งหมดค้นหาขอเพียงล่วงรู้ร่องรอยพวกมันอย่างแน่ชัด พวกเราจะได้ชัยแน่นอน"

บุรุษห้าวสตรีแช่มช้อยรับคำสั่งจากไป

อิ๋วชือตี้กล่าวถามว่า

"มีข่าวของอิงเฟยกับชนเผ่าเซ่อมู่หรือไม่?"

เจินซู่สั้งถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านเฟยเย่อหยิ่งถือดี เกรงว่ายากอยู่ร่วมกับยอดฝีมือชนเผ่า

เซ่อมู่ ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของชนเผ่าเซ่อมู่คือเยิ่นปี้ ไม่พอใจที่ปรมาจารย์มารน้อยให้ความสำคัญกับชาวฮัวชื่อจื่อม่อเรา ดังนั้นเพียงใช้บริวารมายังที่นี้ ตัวเองกลับรุดสู่นครหลวง ในช่วงเวลาเช่นนี้หากทั้งหมดไม่อาจร่วมมือกันอย่างจริงใจ จะเป็นเหตุแห่งความล้มเหลว"

ทุกผู้คนล้วนเงียบงันไม่กล่าววาจา

ยามนั้นปรากฏควันดำหอบหนึ่งโชยพัดมาครอบคลุมทุกผู้คนเอาไว้

เจินซู่สั้งบังเกิดความสะท้อนใจ ห้วงสมองปรากฏเงาร่างของฟางเยี่ยหวี่กับอิงเฟย ทั้งยังนึกถึงหานป๋อที่ไม่เคยพบหน้ามาก่อน

ไม่ว่านางเข้มแข็งปานใด จะอย่างไรเป็นสตรีนางหนึ่ง ในบางเวลาต้องการการปลอบโยนและความรักเวทนาจากบุรุษ แต่ตราบใดที่นางยืนอยู่ตำแหน่งนี้ ไม่อาจหวั่นไหวเพราะรักได้ ไม่เช่นนั้นจะพังครืนลงดจเดียวกับฮัวเจี๋ยหวี่และส่ยโหยวจิง

นางทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในรอบนี้ถือว่าตี้หวี่สือชนะแล้ว พวกเราล่าถอยกันเถอะ"

ทะเลสาบม่อโฉว

เก๋งกลางทะเลสาบ

โหยวโหยวกับเฉาเสียนั่งหน้าโต๊ะหิน เดินหมากล้อมซึ่งเพิ่งเรียนรู้ ส่งเสียงร้องอุทานไม่ขาดหู

จั่วซืออยู่เป็นเพื่อนหานป๋อ นั่งบนม้าหินติดกับราวลูกกรงดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินที่แม้แต่ฮ่องเต้เจ้าชีวิตยังทรงโปรดปราน

ซวีเยี่ยเวี่ยซุกซนที่สุด นั่งอยู่บนราวลูกกรง ฮัมเพลงอย่างสบายอารมณ์

นางถูกโหยวโหยวและพวกจับให้สวมชุดลำลองของโคกุเรียว เป็นสีพื้นเหลืองเข้มลายดอกไม้ขาว ผมดำขลับปล่อยห้อยอยู่บนแผ่นหลัง

กับสองข้างหน้าอก ขับเน้นใบหน้ารูปแตงที่คล้ายหยกขาวไร้ตำหนิ และปากจิ้มลิ้มที่มีเหลี่ยมมุมอย่างชัดเจน ดวงตาที่ดำประดุจนิลทอประกาย ดั่งความฝัน แม้แต่จั่วซือยังชมดูจนกระซิบที่ข้างหูหานป๋อว่า

"นางงดงามยิ่ง แทบเทียบเท่ากับน้องเหยา"

ซวีเยี่ยเวี่ยกระโดดลงจากราวลูกกรง นั่งลงที่ข้างกายจั่วซือ กล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ซือเจี่ยแจ (พี่สาวแซ่ซือ) นินทาผู้อื่น"

จั่วซือโอบกอดนาง หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"ชมท่านไม่ได้หรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยมองดูป้านสุราในมือหานป๋อ กล่าวว่า

"นี่คือสุราธารน้ำใสไหลรินหรือ? ให้เวี่ยเอ๋อลิ้มลองดูบ้าง"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านลิ้มลองแล้ว ที่แซ่โสมวิเศษหมื่นปีเป็นสุรานี้ บิดาท่านไม่ได้ให้ท่านดื่มหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยตัดพ้อว่า

"ท่านพ่อตระหนี่ถี่เหนียว บอกว่าสภาพร่างกายของเวี่ยเอ๋อไม่สมควรบำรุง คาดว่าท่านผู้เฒ่าไม่คิดแบ่งปันให้แก่เวี่ยเอ๋อต่างหาก"

หานป๋อหวนนึกถึงล่างฟานหวินบอกว่า นางกับจวงชิงชวงมีพลังธาตุหยางแท้ ถึงกับบังเกิดราคะจิตขึ้น กวักมือกล่าวว่า

"นี่เป็นธารน้ำใสไหลรินห้าป้านสุดท้าย หากคิดลิ้มลองรีบมาประจบเอาใจข้าพเจ้า"

ซวีเยี่ยเวี่ยผุดลุกขึ้น เดินมานั่งลงบนตักของมัน จุมพิตมันคราหนึ่ง กล่าวว่า

"พอใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อยกมือโอบหน้าท้องที่ปราศจากไขมันส่วนเกินของนาง

ยื่นจะงอยปากป้านสุราถึงมุมปากนาง กล่าวให้นางดื่มอีกหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยหลับตาลง ใบหน้าแดงซ่านขึ้นมา อุทานว่า

"โอ เวี่ยเอ๋อตลอดทั้งร่างร้อนผ่าวขึ้นมา ที่แท้มีสุราที่น่าดื่มถึงเพียงนี้"

หานป๋อเห็นนางมีปฏิกิริยาต่างกับผู้คนทั่วไป นับว่านางมีพลังธาตุหยางแท้จริงๆ ดังนั้นตั้งใจว่าคืนนี้จะไม่ปล่อยปละละเว้นนาง

มันอดนึกถึงเฉินกุ้ยเฟยมิได้ หากซวีเยี่ยเวี่ยเติบโตเต็มสาวเช่นเฉินกุ้ยเฟย จะมีความงามถึงเพียงไหน?

ซวีเยี่ยเวี่ยดื่มสุราอีกสองอึก พลันร้องเพลงออกมา เสียงเพลงสดใสไพเราะยิ่ง กระตุ้นให้จั่วซือร้องขับขานบ้าง

โหยวโหยวกับเฉาเสียกำลังเดินหมาก ล้วนรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม เฉาเสียกล่าวว่า

"มิน่าเล่า ผู้เฒ่าเฉินชมเชยเสียงเพลงของซือเจี่ยแจไม่ขาดปาก เสียงเพลงของเวี่ยเอ๋อก็เทียบเปรียบได้ เชี่ยงกง (คำเรียกสามี) หลังจากนี้พวกเราคงมีบุญหูแล้ว"

หานป๋อถลึงตาใส่จั่วซือ ขณะจะตำหนินางไฉนไม่ร้องเพลงให้มันฟัง พลันได้ยินเสียงปรบมือดังขึ้น โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มระรื่นทั่วใบหน้า เดินมาตามเขื่อนยาวที่ทอดสู่เก๋งกลางทะเลสาบ

จั่วซือและพวกทั้งสามหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบว่าพี่ใหญ่ที่กลับมาดึกดื่น เหตุใดคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อคิกคำหนึ่ง ใบหน้าที่ตกอยู่ใต้ฤทธิ์สุรายิ่งแดงเข้มกว่าเดิม แสดงว่าคาดเดาออกว่าหลังจากที่นางกับหานป๋อผละจากโจรท่องโดดเดี่ยวกับหวินชิง ได้เกิดเรื่องอันใด

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันเร่งฝีเท้ามาถึง พลันก้มหน้าลงหอมแก้มซวีเยี่ยเวี่ยฟอดหนึ่ง จากนั้นช่วงชิงป้านสุราจากมือหานป๋อ ดื่มสุราธาร

น้ำใสไหลรินจนหมดสิ้น ปล่อยให้น้ำสุราไหลลงยังปกเสื้อ โยนป้านเปล่าลงในทะเลสาบ แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"สมใจ สมใจนัก เราฟันเหลียงจี๋ไม่เคยสุขสมใจเช่นคืนนี้มาก่อน"

ซวีเยี่ยเวี่ยยกมือกุมแก้มข้างที่ถูกจุมพิต ถลึงมองมหาโจรผู้นี้เช่นเดียวกับทุกผู้คน

หานป๋อกลั้นหัวร่อกล่าวว่า

"โจรเฒ่า เป็นข้าวสารหรือเป็นข้าวสุก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

"ย่อมกลายเป็นข้าวสุกที่ไม่อาจสุกกว่านี้อีก"

พลางดึงกล้องยาสูบจากข้างเอวด้านหลัง นั่งลงบนราวลูกกรงด้านตรงข้ามกับหานป๋อ สูบยาอย่างสบายอารมณ์

กลิ่นใบยามึนเมาอบอวลทั่วทั้งเก๋ง

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"พี่ใหญ่เลวยิ่ง กลับขโมยจูบเวี่ยเอ๋อ"

โจรท่องโดดเดี่ยวสุขสบายแทบตาย พ่นยาเป็นวง ค่อยพวยพุ่งควันยาเป็นเส้นสาย ทะลุผ่านวงกลมแรกไป ชำเลืองมองซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"หากมิใช่พี่ใหญ่ฉุดลากเด็กน้อยไปยังคฤหาสน์ภูตบดี เวี่ยเอ๋อท่านไหนเลยมีช่วงเวลาที่ข้าวสารใกล้หุงเป็นข้าวสุกเช่นคืนนี้ อย่าว่าแต่ท่านเป็นสตรีคนที่สองที่ถูกเราฟันหลียงจี๋จูบมา สมควรเป็นความภูมิใจของท่าน"

ในที่สุดจั่วซือและพวกทั้งสามคาดเดาออกว่าเป็นเรื่องราวใดพากันโห่ร้องออกมา

เฉาเสียมีความผูกพันกับพี่ใหญ่ผู้นี้ที่สุด ถึงกับขอบตาแดงก่ำ

เดินเข้ามาจุมพิตใบหน้าโจรท่องโดดเดี่ยวอย่างนุ่มนวล กล่าวเบาๆ ว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อพี่ใหญ่ เฉาเสียดีใจแทนท่านจนแทบร้องไห้แล้ว"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"พี่เฉาเสียยังโชคดียิ่งกว่า เพราะกลายเป็นสตรีคนแรกและคนเดียวที่เสนอจูบต่อโจรเฒ่า หลังจากนี้ไม่มีอีกแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวพ่นควันในปากออกมาจนหมดสิ้น ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตัวอุบาทว์บัดซบอย่าได้เข้าใจว่าท่านมีความดีความชอบอันใดเป็นเพราะท่านจากไป เราค่อยแสดงบทรักของบิดาออกมาอย่างเต็มที่"

สตรีทั้งหลายเห็นมันยิ่งกล่าวยิ่งอุจาดลามก ล้วนหน้าแดงสดใส

ซวีเยี่ยเวี่ยรู้สึกมีฤทธิ์สุราพลุ่งขึ้น หมุนตัวฟุบกับอ้อมอกหานป๋อพึมพำเบาๆ ว่า

"ตัวอุบาทว์บัดซบ โจรเฒ่า ครั้งนี้เวี่ยเอ๋อแย่แล้ว กลับพบพานโจรราคะ"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันวูบ อดหัวร่องอหายมิได้ น้ำเสียงเปี่ยมด้วยน้ำมิตร แฝงไว้ด้วยชัยชนะ

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาอีกสองคำ ค่อยกล่าวว่า

"หวินชิงบอกต่อเราว่า สำนักซีหนิงเริ่มระแวงสงสัยศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกเรา เยี่ยซู่ดงเป็นสุนัขรับใช้ที่ซื่อสัตย์ อาจกราบทูลต่อจูหยวนจาง จะได้ไม่มีความผิดฐานเท็จทูลฮ่องเต้ สถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อพวกเราอยู่บ้าง"

ซวีเยี่ยเวี่ยในอ้อมอกหานป๋อส่งเสียงปานละเมอว่า

"กลัวอันใด? มีท่านพ่อดูแลพวกท่าน แม้แต่ท่านอาจูก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ อืมม์ เวี่ยเอ๋องว่งแล้ว"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังว่าที่นี้มีผีดุร้าย ทะเลสาบม่อโฉว (อย่าโศกศัลย์) มีที่มาเพราะสตรีม่อโฉว (อย่าโศกศัลย์) กระโดดทะเลสาบฆ่าตัวตาย แต่เวี่ยเอ๋อมีขวัญกล้าแข็ง แม้นอนคนเดียวก็ไม่กลัว"

ชวีเยี่ยเวี่ยดื้นรนจากอ้อมอกหานป๋อ เปลี่ยนเป็นโผเข้าอ้อมอกจั่วซือ กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อเมามายแล้ว ซือเจี่ยแจนอนเป็นเพื่อนเวี่ยเอ๋อเถอะ"

จั่วซือถลึงตาดูหานป๋อ ตำหนิว่า

"ช่างไม่มีความรู้สึกรักหยกถนอมบุปผา หญิงงามที่น่ารักเช่นนี้ยังขู่ขวัญด้วย"

หานป๋อยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวกับชวีเยี่ยเวี่ยว่า

"ท่านนอนเป็นเพื่อนกับซือเจียแจ ซือเจียแจอยู่เป็นเพื่อนกับข้าพเจ้า มิใช่เป็นเช่นเดียวกันหรอกหรือ?"

ชวีเยี่ยเวี่ยส่งเสียงครางคำหนึ่ง หาตอบคำไม่

แม้แต่สตรีอีกสามนางยังหวั่นไหวใจขึ้นมา

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) กับน้องสาวทั้งสี่ของเราไปนอนเถอะ เรายังคิดนั่งอยู่ที่นี้สักครู่"

หานป๋อโอบอัมชวีเยี่ยเวี่ยที่พวยพุ่งกลิ่นสราหอมกรุ่นจากอ้อมอกจั่วซือ นำทุกผู้คนกลับเข้าเรือนรับรองอาคันตุกะ

เมื่อกลับถึงเขตตึกใน สตรีทั้งหลายแยกย้ายกลับห้อง หานป๋อวางร่างชวีเยี่ยเวี่ยลงบนเตียง มองดูเรือนร่างอันงดงามที่นอนเหยียดยาววิญญาณถึงกับโบยบินจากร่างครึ่งหนึ่ง

หานป๋อจุดตะเกียงน้ำมันที่หัวเตียง ถอดเสื้อยาวสลัดรองเท้าหนังออก ทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง พึมพำว่า

"ลูบคลำที่ใดก่อนดี?"
ซวีเยี่ยเวี่ยแตกตื่นจนลุกขึ้นนั่ง กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า
"หานป๋อน่าตาย ยังหยอกเย้าเวี่ยเอ๋ออีก"
หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า
"ท่านมิใช่เมามายแล้วหรือ?"
ซวีเยี่ยเวี่ยลูบคลำใบหน้ามัน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า
"ฤทธิ์สุราผ่านไปแล้ว ไม่เปิดโอกาสให้ท่านฉกฉวยอีก"
หานป๋อคว้าจับมือของนาง ชักนำให้ลูบคลำหน้าอกอันผึ่งผาย ของมัน ถามว่า
"มีความรู้สึกอย่างไร?"
ซวีเยี่ยเวี่ยแสร้งเป็นไม่เข้าใจ กล่าวว่า
"ยังมีความรู้สึกอันใด? หาแตกต่างกับเนื้อสกรเนื้อสนัขไม่"
หานป๋อพานกระชากดึงปกเสื้อออก ดึงมือนางเข้ามาในร่มผ้า คาดคั้นถามว่า
"เป็นอย่างไร?"
ซวีเยี่ยเวี่ยไม่ทันตอบคำ พลันหน้าแดงวูบหนึ่ง ก้มศีรษะต่ำลง
หานป๋อทราบว่านางซ่อนเสน่ห์อยู่ภายใน มีปฏิกิริยาต่อพันธุมาร เป็นพิเศษ สร้างความสบใจยิ่ง คลายมือจากการยึดกุมมือนาง คว้าจับข้อเท้าเรียวงามของนาง ไม่สนใจการต่อต้านขัดขืนของนาง ถอดรองเท้าผ้าลายปักของนางออกมา
ซวีเยี่ยเวี่ยถูกมันคว้าจับสองเท้าไว้ ถึงกับร่างอ่อนระทวยล้มลงบนเตียง ใบหน้าร้อนลวกราวถูกไฟเผา แดงสดใสสุดเปรียบปาน
หานป๋อปล่อยมือจากข้อเท้านาง ผุดลุกขึ้นยืน ถอดเสื้อชั้นในออก เปลือยร่างท่อนบน กล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยที่นอนระทวยอยู่บนเตียงว่า
"ข้าพเจ้าจะถอดกางเกงแล้ว ท่านไม่ชมดูหรือ?"

ชวีเยี่ยเวี่ยส่งเสียงครวญคราง ยิ่งไม่ยอมลืมตาขึ้น

หานป๋อรู้สึกว่าสติสำนึกแจ่มกระจ่าง ดังนั้นกวาดตาเลื่อนผ่านใบหน้านางลงไป ตั้งแต่อกอูมเอวคอดกิ่ว สุดท้ายหยุดนิ่งที่ช่วงขาเรียวยาวที่ปรากฏออกนอกร่มผ้า ในใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่งขึ้น

เหตุใดเรือนร่างของสตรีดึงดูดใจบุรุษถึงเพียงนี้?

ใช่เป็นเพราะราคะจิตหรือไม่?

หากปราศจากราคะจิตหนุนเสริม สตรีใช่กลายเป็นวัตถุธาตุที่ไม่ควรแก่การเหลือบแลหรือไม่?

พริบตานั้น มันไต่เต้าขึ้นถึงขอบเขตขั้นยอดฝีมือแนวทางเซนที่หันหลังให้กับความงามสตรี

ฉินเมิ่งเหยาความจริงไม่หวั่นไหวใจต่อบุรุษทุกรูปนาม ทั้งนี้เพราะนางหลุดพ้นจากตัณหาราคะทางโลก แต่เนื่องจากพันธุมารของตนเองปลุกเร้าต่อครรภธรรมของนาง ทำให้ใจกระบี่กระจ่างแจ้งของนางบังเกิดช่องโหว่ จึงถูกสี่ลามะซิงจั้งกับธรรมาจารย์อาทิตย์ทำร้ายบาดเจ็บ กล่าวถึงที่สุดตนเองเป็นตัวการความผิด

ความรู้แจ้งนี้บังเกิดขึ้นโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ ยึดครองจิตใจของมันทั้งหมด

ทันใดนั้น หานป๋อสูญเสียอารมณ์ใคร่ ใบหน้าเปลี่ยนเป็นขาวซีด เซถอยไปด้านหลัง กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ติดผนัง ทรวงอกคล้ายถูกพะเนินเหล็กกดทับใส่ หายใจด้วยความติดขัดลำบาก

ชวีเยี่ยเวี่ยแตกตื่นจนลืมตาขึ้น พอเห็นสภาพของมัน รีบกระโดดปราดขึ้น นั่งลงบนตักของมัน จูบริมฝีปากมัน ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าทางปาก

นางเป็นบุตรีของภูตบดีชวีเย่อฺ มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง พอเห็น

เช่นนั้นทราบว่าหานป๋อใกล้ถูกธาตุไฟเข้าแทรก จึงรับดำเนินการช่วยเหลือ

หานป๋อสมองลั่นอึงอล พลันมีสติแจ่มใส รู้สึกว่าพลังลมปราณที่ถ่ายทอดจากปากซวีเยี่ยเวี่ยไปถึงที่ใด ให้ความรู้สึกที่สุขสบายยิ่งอดครวญครางออกมามิได้

ซวีเยี่ยเวี่ยฉุดดึงมันขึ้นจากเก้าอี้ โยกคลอนพลางกล่าวว่า

"หานป๋อเอย อย่าได้ขู่ขวัญเวี่ยเอ๋อไป"

หานป๋อพบว่าไม่เพียงผ่านห้วงวิกฤต วิชามารยังรุดหน้าเพิ่มพูน มีความรู้สึกว่าพันธุมารได้รับการปลุกเร้าจากซวีเยี่ยเวี่ย กลับเดิบโตแข็งกล้าจนแทบไม่อาจควบคุมบังคับ ดีที่ซวีเยี่ยเวี่ยประสบพบเหตุผนึกพลังธาตุหยางบริสุทธิ์ ถ่ายทอดพลังผ่านทางปาก ช่วยเหลือมันพ้นจากห้วงอันตราย สร้างความตื้นตันใจจนสวมกอดนางไว้ กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อ ขอบคุณท่าน"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็ระงับขวัญอันแตกตื่นลง กล่าวว่า

"ขู่ขวัญผู้คนแทบตายแล้ว ดีที่ท่านพ่อเคยบอกว่าลักษณะร่างกายของข้าพเจ้ามีส่วนช่วยต่อพันธุมารของท่าน ข้าพเจ้าค่อยมั่นใจว่าสามารถช่วยเหลือท่าน"

ยามนี้หานป๋อบังเกิดความยอมรับนับถือต่อภูตบดีซวีเย่อู๋จนหมดหัวใจ โอบกอดนางนั่งลงที่ขอบเตียง

ซวีเยี่ยเวี่ยลูบคลำแผ่นอกเปลือยเปล่าของมันอย่างลืมตัว กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ท่านไม่ถอดกางเกงแล้วหรือ?"

วิกฤตการณ์ของหานป๋อพอพ้นผ่าน ก็บังเกิดราคะจิตขึ้น กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ในที่สุดร้องขอต่อข้าพเจ้าแล้วหรือ? นึกถึงวันนั้นท่านบอกว่าขอแต่งกับสุกรสุนัขไม่ยอมแต่งกับข้าพเจ้า สร้างความแค้นใจแก่ข้าพเจ้า

เหลือประมาณ"

ซวีเยี่ยเวี่ยแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ท่านหานทราบหรือไม่ว่าวันนั้นท่านน่าชังถึงเพียงไหน ต้องการให้ผู้อื่นรักท่านให้จงได้ ยามประหวัดหวนนึก ผู้ที่แค้นใจสมควรเป็นเวียเอ๋อจึงถูกต้อง"

จากนั้นจุมพิตริมฝีปากของมัน กล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ ไม่ว่าความแค้นอันใดล้วนสิ้นสูญ สองวันนี้เป็นช่วงเวลาที่เวี่ยเอ๋อมีความสุขที่สุด เมื่อพบเห็นท่าน แม้ทำสงครามดารม เวี่ยเอ๋อยังลิงโลดจนร่างร้อนผ่าว ต่อมาพบเห็นท่านอยู่ร่วมกับจวงชิงซวงที่ร้านขายเกี๊ยว ถึงกับคิดบีบคอพวกท่านทั้งสอง ในที่สุดจมเรือของพวกท่าน นับว่าไว้หน้าท่านแล้ว"

หานป๋อกล่าวถามว่า

"วันนั้นท่านใช้อาวุธอันร้ายกาจใด เหตุใดก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า

"นั่นเรียกว่าสุ่ยตงเหลย (ทุ่นระเบิดในน้ำ) เมื่อปล่อยออกไปสามารถทำลายเรือศัตรูที่อยู่ห่างพันเชียะ เป็นท่านพ่อคิดค้นขึ้น มีความร้ายกาจยิ่ง"

หานป๋อยอมรับว่าภูตบดีซวีเย่ออู๋ช่างลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ ยามนั้นสัพยอกว่า

"ในที่สุดเวี่ยเอ๋อยอมเปิดประตูใจรักข้าพเจ้าออกมาแล้วหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อทั้งหลั่งน้ำตาเพราะท่าน ยามนี้ยอมสวมใส่เสื้อผ้าสตรีเพราะท่าน เท่ากับยอมจำนนต่อท่านแล้ว เวี่ยเอ๋อรักท่าน แต่ท่านรักเวี่ยเอ๋อเท่ากับที่เวี่ยเอ๋อรักท่านหรือ?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ยอมรับว่านางกล่าวมีเหตุผล อย่างน้อยในใจซวีเยี่ยเวี่ยมีแต่มันคนเดียว มันกลับนึกถึงฉินเมิ่งเหยา พี่สาวทั้งสาม จิ้นปิงหวิน ฮัวเจี๋ยหวี่ จวงชิงซวง แม้แต่เฉินกุ้ยเฟย ถึงแม้ว่าตนเองจะรักหญิงสาวที่ดุร้ายเอาเรื่องเช่นซวีเยี่ยเวี่ย แต่ไหนเลยเทียบเปรียบกับนางที่รักมั่นต่อตนเองได้

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างเสียใจว่า

“ไม่ต้องลำบากใจไป ท่านพ่อบอกว่านี่เป็นข้อแตกต่างระหว่างบุรุษกับสตรี ลองนึกดู ตอนกลางวันอาทิตย์สาดส่องพสุธา ครอบคลุมทั่วทุกแห่งหน แต่จันทราในนภาราตรีกลับคลุมเครือแต่จดจ่อ เพราะเหตุนี้ท่านพ่อจึงตั้งชื่อเวี่ยเอ๋อเป็นเยี่ยเวี่ย (จันทร์ราตรี)”

หานป๋อยึดกุมมือเรียวงามของนาง รั้งดึงถึงมุมปาก ทั้งจูบทั้งขบกัดทีละนิ้ว กล่าวว่า

“คืนนี้ข้าพเจ้าต้องรับประทานจันทราที่น่ารับประทานดวงนี้ลงไป”

ซวีเยี่ยเวี่ยคิดดึงมือกลับไป แต่ย่อมไม่สำเร็จ ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“รับประทานเถอะ เวี่ยเอ๋อทราบแต่แรกว่าคืนนี้ยากรอดพ้นจากเงื้อมมือท่านแล้ว”

หานป๋อโอบรั้งนางเข้ามาวางบนหน้าตัก มือขวาเลื่อนไล้ไปตามขาอ่อน รกล้ำเข้าเขตหวงห้ามของนาง ปากกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าต้องการดูว่า เวี่ยเอ๋อทนทานได้นานเท่าใด?”

ซวีเยี่ยเวี่ยร่างสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ไม่อาจกล่าววาจาแม้สักครึ่งคำ กระทั่งเรี่ยวแรงโอบกอดหานป๋อก็ไม่มี

หานป๋อดึงมือกลับมา วางบนหัวเข่านาง กล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า

“ทราบความร้ายกาจแล้วหรือไม่?”

ชวีเยี่ยเวี่ยค้อนมันอย่างอ่อนแรงวงหนึ่ง ด่าเบาๆ ว่า

"โจรราคะปล้นสวาท"

ครั้งนี้หานป๋อลูบไล้หน้าอกนาง รุกรานปทุมถันที่สูงเสียดเมฆของนางทั้งสอง ค่อยเชยคางของนาง ซึ่งแทบก้มต่ำลงจรดอกของนางขึ้น กล่าวด้วยน้ำเสียงของผู้ชนะว่า

"ด่าอีกเที่ยวเถอะ คุณหนูชวี"

ตาคู่งามของชวีเยี่ยเวี่ยทอประกายความรักอย่างเต็มเปี่ยมครวญครางว่า

"ด่าก็ด่าเถอะ อย่างมากร่างกายตกเป็นของท่าน หานป๋อผู้เสเพลตัวเลวร้ายที่เด็ดดมบุปผา"

หานป๋อเคลื่อนไหวทั้งสองมือ เปลื้องเสื้อผ้าแก้สายรัดของนางออก

ชวีเยี่ยเวี่ยอับอายจนซบหน้ากับไหล่บ่าหานป๋อ ขบกัดมันอย่างดุดัน

เพียงชั่วขณะชวีเยี่ยเวี่ยก็เปลือยเปล่าไร้การปกปิด เปิดเผยเรือนร่างอันเปล่งปลั่งงดงามซึ่งสวรรค์สร้างแก่สายตาหานป๋อจนหมดสิ้น

จิตวิญญาณของหานป๋อเข้าสู่ห้วงขอบเขตที่ไม่เคยบรรลุถึงมาก่อน

เทพลิขิตช่างใจกว้างต่อมันถึงเพียงนั้น ในสิบยอดหญิงงามแห่งยุค มีอยู่สามนางที่หลงรักมัน ขณะที่เมื่อหลายเดือนก่อน มันยังเป็นเด็กรับใช้ในตึกตระกูลหานที่ถูกดุด่าทุบตี

จิตสำนึกของมันแจ่มกระจ่างถึงขั้นหวนรำลึกถึงทุกเรื่องราวที่ผ่านมา ทำความเข้าใจกับเบื้องหลังรายละเอียดทั้งหมด

ยามกระจ่างดุจสุริยันจันทรา

เมื่อมืดมัวดั่งท้องนภาว่างเปล่า

ชวี (แซ่ที่แปลว่าว่างเปล่า) เยี่ยเวี่ย ช่างเป็นนามอันไพเราะนัก ขณะที่นางอยู่ในสภาพเปลือยเปล่าถูกตนเองโอบรั้งกับอ้อมอก

หานป๋อบังเกิดความเต็มตื้น ใช้ริมฝีปากเสียดสีกับซอกคอของนางเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เวี่ยเอ๋อ ข้าพเจ้ารักท่านนัก"

ซวีเยี่ยเวี่ยยืดร่างขึ้นอย่างทะนง ยื่นมือลูบคลำใบหน้ามัน กล่าวเบาๆ ว่า

"ฟั่นเหลียงจี๋เป็นพี่ใหญ่ ท่านย่อมเป็นพี่รอง หลังจากนี้เวี่ยเอ๋อเรียกท่านเป็นพี่รองดีหรือไม่? แน่นอน บางครั้งข้าพเจ้านึกพอใจจะเรียกหานป๋อน่าตายแทน"

หานป๋อพลันเข้าใจว่าเสน่ห์ที่ซ่อนอยู่ภายในเป็นอย่างไร ซวีเยี่ยเวี่ยซ่อนเสน่ห์อยู่ภายใน ส่วนเสน่ห์ของฉินเมิ่งเหยางามอย่างหลุดพ้นล้วนแต่สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่ผู้คน

ซวีเยี่ยเวี่ยคล้ายสูญเสียเรี่ยวแรงทั้งมวล ฟุบไปบนร่างหานป๋อ ครวญครางว่า

"พี่รอง เวี่ยเอ๋อขอมอบทุกสิ่งแก่ท่านแล้ว"

คำพูดนี้ออกฤทธิ์รุนแรงกว่าอัคคีใดๆ แม้กระทั่งหัวใจหานป๋อก็ถูกหลอมละลาย ดำเนินการเคลื่อนไหวในบัดดล

ม่านมุ้งอบอวลด้วยเปลวรัก หญิงงามที่มีชื่อได้รับการกล่าวขานที่สุดในนครหลวง ในที่สุดเสียความบริสุทธิ์แก่ผู้เสเพลที่ผุดขึ้นในยุทธจักรดจดาวประกายพรึก

หลังเมฆฝน* พ้นผ่าน ซวีเยี่ยเวี่ยฟุบกายบนร่างหานป๋อ ผงกหัวขึ้นถามเบาๆ ว่า

"พี่รอง เบิกบานใจหรือไม่?"

ภายในร่างหานป๋อบรรจุเต็มไปด้วยพลังธาตุหยางแท้ของซวี

---

* คำเปรียบเปรยของจีน หมายถึงการร่วมรักกัน

เยี่ยเวี่ย ตลอดทั้งร่างปลอดโปร่งสบาย พอฟังลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"เบิกบานใจแทบตายแล้ว เวี่ยเอ๋อก็เบิกบานใจหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยถีบเท้าน้อยๆ กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อย่อมเบิกบานใจ ไม่เช่นนั้นไหนเลยมีอารมณ์ถามท่าน?"

หานป๋อสัพยอกว่า

"เมื่อครู่มิใช่ร้องบอกว่าเจ็บปวดหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"แต่นั่นล้วนคู่ควร"

หานป๋อพลิกตัวกดทับร่างเปลือยของนางไว้ ร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจทนรับการกระตุ้นจากท่านแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"หานป๋อน่าตาย เวี่ยเอ๋อยังกลัวโจรราคะน้อยท่านหรือ?"

ในไฟรักลุกโชน ทารกทองธิดาหยกคู่นี้โอบตวัดรัดพันเป็นพัลวัน สำหรับกับทั้งสองในยามนี้ ในโลกไม่มีวัตถุเรื่องราวใดสำคัญกว่าอีกฝ่ายอีก

หานป๋อตื่นขึ้นมา ร่างเปลือยที่งดงามของซวีเยี่ยเวี่ยขดตัวหลับใหลกับอ้อมอกมัน

ฟ้ายังไม่รุ่งสาง

แสงจันทร์สาดทะลุม่านแพรบนหน้าต่างที่หลังเตียงส่องต้องพื้นห้อง โรยประกายสีเงินเอาไว้

ซวีเยี่ยเวี่ยหายใจอย่างสม่ำเสมอ หลับใหลอย่างสนิท มุมปากยังประดับด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นสุข ท่วงท่ายวนยั่วใจยิ่ง

หานป๋อคืบคลานขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ห่มคลุมผ้าห่มให้กับนาง ลงจากเตียงเดินถึงริมหน้าต่าง เมื่อมองออกจากห้องข้างบนชั้น

สองแห่งนี้ ทะเลสาบม่อโฉวล้วนปรากฏแก่สายตา

มันโคจรพลังตามแนวทางวิชามาร กำลังภายในกายโคจรหมุนเวียน โดยไม่มีวันเหือดแห้งหาย

ทุกรูขุมขนคล้ายกำลังร้องเพลงด้วยความหรรษา

หานป่อฉุกใจคิด เปลี่ยนเป็นผนึกเคล็ดวิชาไร้คำนึง

สรรพความคิดล้วนสิ้นสูญ พลันลมปราณก็หยุดโคจรหมุนเวียน

ต่อจากนั้นพลังขุมหนึ่งก่อกำเนิดจากจุดตันเถียนท้องน้อย กระจายไปตามเส้นชีพจรทั่วร่าง ดั่งท้องธารนับร้อยพันสาย

พลังลมปราณคิดหยุดก็หยุด คิดโคจรก็โคจร ล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมบังคับของมัน

หานป่อยินดียิ่ง ทราบว่าซวีเยี่ยเวี่ยเปรียบเสมือนของวิเศษที่พันธมารของมันเฝ้าใฝ่ฝัน หวนนึกถึงความเร่าร้อนรนแรงของนางเมื่อคืน สร้างความวาบหวานจนแทบคั้นเป็นน้ำหวานออกมา

ในบรรดาหญิงงามที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับมัน ไม่เคยมีผู้ใดที่ทุ่มเทและมอบให้โดยไม่เหลือหลอเช่นซวีเยี่ยเวี่ย

ทันใด หานป่อพลันบังเกิดความตื่นตัว หันขวับกลับไป

ภายในห้องยังคงเดิม ซวีเยี่ยเวี่ยหลับฝันนิทราราวกับเทพธิดาน้อยนางหนึ่ง

หานป่อขมวดคิ้วครุ่นคิด แล้วเดินถึงข้างประตู ไม่สนใจว่าตัวเองอยู่ในสภาพเปลือยเปล่าล่อนจ้อน พลันเปิดประตูออก

เห็นนางเซียนฉินเมิ่งเหยายืนสงบแน่วนิ่งอยู่หน้าประตู ตาคู่งามที่กระจ่างสุกใสทอสายใยแห่งความรัก มัดพันธนาการจิตใจของมันเอาไว้

อีกหนึ่งชั่วยามค่อยฟ้าสางสว่าง ท่าข้ามเยี่ยหลี่ปรากฏแก่สายตา

ที่ท่าข้ามจอดไว้ด้วยเรือหาปลาสิบกว่าลำ ในจำนวนนั้นมีอยู่

หลายลำที่จุดตะเกียงขึ้น ตระเตรียมทำงานยามรุ่งอรุณ

ฟงสิงเลี่ยเร่งโคจรพลัง ล้ำหน้าซางเหลียงกับบริวารสำนักอธรรมลี้ลับทั้งห้า มาถึงบริเวณท่าข้าม

ที่ท่าข้ามปราศจากร่องรอยของภรรยาทั้งหลาย ฟงสิงเลี่ยขณะครุ่นคิดว่าสมควรสอบถามเรือหาปลาทีละลำหรือไม่ พลันพบว่าที่สุดปลายของท่าข้ามเพิ่มคนผู้หนึ่ง พอเพ่งตามอง เห็นบุรุษผอมสูงแต่งกายเช่นชาวประมงท้องถิ่น ศีรษะสวมหมวกเล้ยผู้หนึ่งอยู่ที่สุดปลายของท่าข้ามอันมืดมิด ถือคันเบ็ดนั่งตกปลา

ยามนั้นซางเหลียงและพวกค่อยรุดถึงข้างกายมัน

องครักษ์สำนักอธรรมลี้ลับผู้นี้มีนิสัยรอบคอบระมัดระวัง จึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"คนผู้นี้น่าประหลาดนัก เมื่อคร่ยังไม่เห็นที่ท่าข้ามมีคน แต่แล้วมันพลันนั่งอยู่ที่นั้น"

ฟงสิงเลี่ยยกมือเป็นความหมายให้อีกฝ่ายสงบสุ้มเสียง ตนเองเดินเข้าหาบุรุษที่นั่งตกปลาที่ท่าข้าม ขณะจะบรรลุถึงด้านหลังมัน คนผู้นั้นพลันเหลียวหน้ามา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เขยเราจากมาสบายดี?"

คนผู้นี้กลับเป็นยอดฝีมือที่โดดเด่นที่สุดของสหพันธ์แปดสำนักตอนนี้กลายเป็นพ่อตาของฟงสิงเลี่ย...หลวงจีนกระบี่เอง

ภูไกลบดิ่กไล

หานป๋อลิงโลดยินดียิ่ง ยื่นมือฉุดดึงฉินเมิ่งเหยาเข้ามาภายในห้อง งอนิ้วดีดพุ่งพลังดรรชนีสายหนึ่ง โบกใส่จุดหลับของชวีเยี่ยเวี่ย เพื่อที่นางไม่ถูกปลุกตื่นขึ้นมา

จากนั้นมันโอบอุ้มฉินเมิ่งเหยาขึ้น เดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ที่มุมห้อง วางร่างนางเชียนนี้ลงบนตัก

มุมปากฉินเมิ่งเหยาประดับด้วยรอยยิ้มอันอ่อนหวาน ยกมือโอบรอบคอของมันไว้

หานป๋อหอมแก้มซ้ายขวาของนาง ค่อยประทับจูบลงบนริมฝีปากของนาง เป็นการปลดเปลื้องความคิดถึงคะนึงหา

ฉินเมิ่งเหยามีปฏิกิริยาตอบสนอง สอดลิ้นที่หอมกรุ่นออกมาให้หานป๋อสัมผัสกับรสชาติที่ครรภธรรมกับพันธุมารบรรจบพบกัน แล่นจู่โจมถึงส่วนลึกของจิตวิญญาณมัน

หลังจากที่ริมฝีปากทั้งสองข้างแยกจากกัน หานป๋อค่อยตัดพ้อว่า

"เมิ่งเหยาใจดำอำมหิตนัก กลับจากไปโดยไม่บอกกล่าว ทำร้ายข้าพเจ้านอนไม่หลับ หลังจากนี้ห้ามมิให้ท่านไปจากข้าพเจ้าอีก"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านเข้าใจว่าเมิ่งเหยาหักใจจากท่านหรือ? เพียงเพราะอับจนปัญญา มิอาจไม่ปลีกตัวไปยังสถานที่เงียบสงบ เพื่อคลี่คลายด่านอุปสรรคสุดท้าย"

หานป๋อกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"วางใจเถอะ ข้าพเจ้ามีโอกาสพบกับดาไลลามะอิงหยวน ท่านผู้เฒ่าอยู่ในวังหลวง ตอนนี้ข้าพเจ้า..."

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"มีวิชามารรุดหน้า ฝีมือในการยั่วเย้าหญิงสาวที่ไม่รู้ความดีขึ้นกว่าเดิม ท่านเข้าใจว่าเมิ่งเหยาไม่ทราบหรือ? ท่านพอโอบอุ้มเมิ่งเหยาขึ้น ผู้อื่นก็รู้สึกได้แล้ว"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ตอนนี้สามารถขึ้นเตียงแล้วกระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยาซุกร่างกับอ้อมอกมัน ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้เมิ่งเหยากลับไม่ห่วงปัญหาของความใคร่ หลายวันที่บำเพ็ญเพียร เมิ่งเหยาจงใจคิดถึงท่าน ล้วนบังเกิดความพลุ่งพล่านสุดระงับ บวกกับวิธีปลุกกำหนัดตัวเองที่เมิ่งเหยาครุ่นคิดขึ้น ภายใต้วิชามารที่รุดหน้าของท่าน ข้าพเจ้าคงถูกท่านปลุกเร้าจนบังเกิดความใคร่ยิ่งกว่าความรัก ตรงตามเงื่อนไขของเคล็ดวิชาอลงกรณ์ แต่ยังมีด่านอุปสรรคสุดท้ายที่ยากคลี่คลายได้"

หานป๋อกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"บอกมาอย่างเต็มที่เถอะ ข้าพเจ้าได้รับการทายทักว่าเป็นดาววาสนา ไหนเลยสูญเสียเมิ่งเหยาท่านไป อย่างนั้นยังมีบุญวาสนาอันใด?"

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หานป๋อเอย ตอนนี้กำลังสนทนาถึงความเป็นความตายของเมิ่งเหยา มือของท่านอย่าได้ซุกซนถึงเพียงนั้นได้หรือไม่?"

หานป๋อหยุดความเคลื่อนไหวบนขาอ่อนของนาง ยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"บอกมาเถอะ"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงวูบหนึ่ง ใช้นิ้วมือขีดวาดหน้าอกเปลือยเปล่าของมันเป็นรูปวงกลม กัมศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านอาจยังไม่ทราบ แต่เมิ่งเหยาเคยตรวจสอบสภาพในร่างกายของท่าน พบว่า...อืมม์...พลังกามที่สามารถให้กำเนิดชีวิตใหม่ของท่าน ล้วนถูกพันธุมารดึงดูดไปจนหมดสิ้น เฉกเช่นกับผู้บำเพ็ญพรตฝึกพลังชีวิตเป็นลมปราณ เพาะลมปราณเป็นจิตวิญญาณ ที่แตกต่างคือผู้บำเพ็ญพรตต้องผ่านการฝึกฝนนานัปการค่อยบรรลุถึง ส่วนท่านดำเนินการตามขั้นตอนธรรมชาติ โดยไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองอันใด นี่เป็นความร้ายกาจของวิชาพันธุมาร"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาสามารถบอกกล่าวให้ชัดเจนกว่านี้หรือไม่ ข้าพเจ้าถูกท่านก่อกวนจนเลอะเลือนแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"หมายความว่าเนื่องจากท่านเพาะสร้างพันธุมารอยู่ภายในกาย ดังนั้นไม่สามารถทำให้สตรีทุกรูปนามตั้งครรภ์ได้"

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง ปากอ้าตาค้างไป

หากไม่สามารถทำให้พี่สาวทั้งสามหรือซวีเยี่ยเว่ยกำเนิดบุตรธิดาได้ ไยมิใช่เป็นความเสียใจในชีวิต สำหรับกับพวกนางก็ไม่ยุติธรรมอย่างยิ่ง

ฉินเมิ่งเหยายกมือลูกคลำใบหน้ามัน กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

“ป๋อหลาง (ชายคนรักที่ชื่อป๋อ) วางใจ วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารเป็นสุดยอดวิชาของสำนักมาร เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง ทำให้เรื่องที่เป็นไปไม่ได้กลายเป็นไปได้ ขอเพียงล่วงรู้ปัญหาจะมีความหวังคลีคลาย”

หานป๋อตัดใจกล่าวว่า

“สามารถให้กำเนิดบุตรหรือไม่ เป็นปัญหารองลงไป ประการสำคัญคือช่วยให้เมิ่งเหยาฟื้นฟูสุขภาพดังเดิม รีบบอกต่อข้าพเจ้าความบกพร่องที่ไม่สามารถกำเนิดบุตร มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับการรักษาเมิ่งเหยา?”

ฉินเมิ่งเหยาออดอ้อนว่า

“เมิ่งเหยาต้องการการเล้าโลมจากท่านค่อยบอกต่อท่าน จบข้าพเจ้าเถอะ”

หานป๋อปฏิบัติตาม ประคองวงหน้านางพรมจูบใส่ ไม่ว่าดวงตา ใบหู จมูก ปาก หน้าผาก ปรางแก้ม ล้วนไม่ละเว้น

ฉินเมิ่งเหยาสลัดศักดิ์ฐานะของนางเซียน บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง

พันธุมารครรภธรรมบังเกิดอาการตอบสนองกันและกัน ไม่เพียงส่งผ่านพลังลมปราณ ธาตุหยินและหยางก็เกี่ยวรัดพัวพัน หลอมรวมจิตวิญญาณกันอย่างแท้จริง

ฉินเมิ่งเหยาเปิดโลกภายในของตัวเอง ชักจูงหานป๋อรับรู้ถึงความรู้สึกของนาง ซึ่งบังเกิดความอาลัยรักและถวิลหาความรัก

โลกแห่งความจริงพลันสูญสลายไป

คงเหลือแต่ความรักความพิศวาสอันวาบหวาน

ในที่สุดพันธุมารกับครรภธรรมเกิดการหลอมรวมทางดวงวิญญาณ

กลายเป็นร่างเดียวกัน

ฉินเมิ่งเหยาผลักไสหานป๋อที่ลุ่มหลงดื่มด่ำออกห่างเบาๆ ขยับกายนั่งตัวตรง หอบหายใจกล่าวว่า

"สิ่งที่วิชาพันธุมารต้องการคือ 'สื่อชักนำ' สิ่งที่เคล็ดวิชาอลงกรณ์ต้องการคือ 'กระสายยา' นั่นคือธาตุหยางบริสุทธิ์ของเมิ่งเหยากับสุดยอดพลังกามของป๋อหลางที่ทำให้เมิ่งเหยาตั้งครรภ์ได้"

หานป๋อกล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

"หมายความว่าเมิ่งเหยายินยอมให้กำเนิดบุตรธิดาแก่ข้าพเจ้า?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างเสียใจว่า

"ข้าพเจ้าเพียงแต่สมมติ เมิ่งเหยาจะแปรสุดยอดพลังกามของท่านเป็นพลังธาตุธรรมชาติ หลอมรวมเข้ากับธาตุหยางบริสุทธิ์ อาศัยสายใยชีวิตที่ปลดปล่อยออกมา เชื่อมโยงชีพจรหัวใจให้กับเมิ่งเหยาชุบชีวิตกลับคืนมาใหม่"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หลังจากที่เมิ่งเหยาฟื้นฟูสุขภาพ ข้าพเจ้าต้องใช้วิธีการที่เมิ่งเหยาสอนให้ เสพสุขกับชีวิตอย่างเต็มที่"

เอ่ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ทำอย่างไรจึงหลอกให้พันธุมารแปลงเป็นน้ำค้างเซียนโอสถทิพย์ป้อนให้เมิ่งเหยาของข้าพเจ้ารับประทานลงไป?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"นับว่าปากสุนัขไม่มีงาช้างงอกเงยจริงๆ ท่านรับฟังให้ดี เมื่อครู่เมิ่งเหยากับพี่ใหญ่ทั้งสอง ฉวยโอกาสที่ท่านทำลายพรหมจรรย์ของเวี่ยเอ๋อ หารืออยู่ครึ่งค่อนคืน ค่อยมีเบาะแสอยู่บ้าง"

หานป๋อเห็นนางลืมตากลมโตด้วยกิริยาอันขุ่นเคืองหากทว่างดงามถึงกับเคลื่อนไหวสองมือไปมาบนร่างนางอีกครา ปากกล่าวว่า

"เมิ่งเหยารีบบอกวิธีมา"

ฉินเมิ่งเหยาไม่อาจทนรับการปลุกเร้าของมัน กดมือทั้งสองของมันเอาไว้ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"หานป๋อเอย หากท่านไม่อาจผ่านด่านนั้น แล้วร่วมสัมพันธ์รักกับเมิ่งเหยา โอกาสเพียงหนึ่งเดียวของเมิ่งเหยาจะสูญสิ้นไปแล้ว"

หานป๋อใจหายวาบ ชักดึงมือกลับมา กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เพื่อเมิ่งเหยา เราหานป๋อจอมอะไรนั่นยอมอดทนอดกลั้นทุกเรื่องราว"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคิกออกมา ค้อนมันวงหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"จอมอะไรนั่นรับฟังไว้ กาลก่อนท่านมักเป็นฝ่ายถูกกระทำ แต่นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านต้องหาทางควบคุมพันธุมาร วันใดที่พันธุมารตกอยู่ภายใต้การควบคุมของท่าน ท่านต้องการให้สตรีใดตั้งครรภ์ สตรีนั้นก็จะตั้งครรภ์ ท่านเข้าใจความหมายของเมิ่งเหยาหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวด้วยความกลัดกลุ้มใจว่า

"พันธุมารเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้ ท่านจะให้ข้าพเจ้าดำเนินการควบคุมอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยาจูบมันด้วยความรักอันลึกล้ำ กล่าวว่า

"ไหนเลยมองไม่เห็นจับต้องไม่ได้? ท่านเองมิใช่เป็นพันธุมารหรอกหรือ? กระทั่งข้อนี้ยังไม่ทราบ?"

หานป๋อขบคิดอย่างซึมเซาชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าพอเข้าใจบ้างแล้ว"

ทั้งสองสบสายตากัน หัวร่อจนสวมกอดกันแนบแน่น ฉินเมิ่งเหยาค่อยกระซิบที่ข้างหูมันว่า

"พี่ใหญ่ล่างบอกว่า เวี่ยเอ๋อของท่านเป็นชีวิตจิตใจของภูตบดีซวีเย่ออู๋ บวกกับมีโครงสร้างเป็นเลิศ นับเป็นประสบการณ์ที่หายาก

ยิ่งสำหรับเทพมารปีศาจราคะเช่นท่าน หากสามารถดึงส่วนที่ดีมา จะช่วยเพิ่มพูนวิชามารของท่าน เอาเถอะ เมิ่งเหยาต้องไปแล้ว"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"หากท่านรักเมิ่งเหยา สมควรปล่อยผู้อื่นไป เพราะว่าเมิ่งเหยาก็มีปัญหาของตัวเอง จำได้หรือไม่ว่าผู้อื่นเคยบอกว่าเพราะบำเพ็ญเพียรกระทั่งรอบเดือนของสตรียังไม่มี ดังนั้นข้าพเจ้าก็ต้องหาทางเปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นสตรีที่รองรับการตั้งครรภ์ได้ เข้าใจหรือไม่?"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตลอดทั้งวันคิดถึงแต่เมิ่งเหยา ยามกระทำเรื่องราวล้วนขาดความแข็งขัน"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อออกมา ชี้มือไปยังซวีเยี่ยเวี่ยที่นอนนิทราอยู่บนเตียง กล่าวว่า

"จัดการกับหญิงสาวจนมีสภาพเช่นนั้น ยังบอกว่าขาดความแข็งขันอีกหรือ? คลื่นเสียงสำเนียงรักของพวกท่าน แม้อยู่ห่างไปอีกสี่ห้องยังได้ยิน ทำร้ายจนผู้อื่นกระดากกระเดื่องถึงเพียงไหน เพียงประการนี้เมิ่งเหยาก็มิอาจไม่หาสถานที่ซ่อนตัว จะได้ไม่กระทำความผิดพลาดขึ้น"

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเจรจาสัท่านไม่ได้อย่เสมอ ตกลง แต่ว่าท่านสมควรให้ข้าพเจ้าทราบว่าท่านอยู่ที่ใด เมื่อถึงคราจำเป็นจะได้ไปหาท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาลุกขึ้นยืน วางมือลงบนหัวไหล่มัน โน้มหน้าลงประทับจูบต่อมัน ชั่วครู่ค่อยล่าถอยถึงริมหน้าต่าง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เมิ่งเหยาจะแวะเวียนมาหาท่าน ดูว่าท่านเชื่อฟังวาจาตามที่ผู้อื่นคาดคิดไว้หรือไม่?"

หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนวูบ กระโดดปราดขึ้นมา

ฉินเมิ่งเหยาชิงโบกแขนเสื้อ แผ่พุ่งพลังที่ไม่อาจต่อต้านแข็งขืน สะกดมันเอาไว้ ค่อยลอยตัวขึ้นดุจปุยเมฆ พุ่งผ่านหน้าต่างห้อง หายลับกับยามอรุณรางรำไร

ในหมู่บ้านชาวนาห่างจากท่าข้ามเยี่ยหลี่ไปทางตะวันตกห้าลี้ ฟงสิงเลี่ยได้พบกับฮูหยินอลงกรณ์ มือตีทั้งหมดของตำหนักอลงกรณ์ ภรรยารักทั้งสองกับหญิงรับใช้คมขำหลิงหลง มีความรู้สึกคล้ายกลับชาติเกิดใหม่

กงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนได้พบชายคนรัก แม้มีสีหน้าพลุ่งพล่านตาหงส์เอ่อคลอด้วยน้ำตา แต่ยังรักษาความสงบเยือกเย็นไว้ หากทว่ากู่เชี่ยนเหลียนไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง ร้องไห้พลางโผเข้าอ้อมอกของมัน

ฟงสิงเลี่ยโอบกอดร่างที่สะอึกสะอื้นของนาง หวนนึกถึงไป่ซ่เซียงที่ดับสูญไป พลอยสะทกสะท้อนรันทด ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

หลิงหลงยืนอยู่ด้านหลังกงจู้อลงกรณ์ ลอบหลั่งน้ำตา แต่ไม่กล้าเลียนเยี่ยงกู่เชี่ยนเหลียน ให้ฟงสิงเลี่ยแสดงความรักเวทนา

ฟงสิงเลี่ยปลอบโยนกู่เชี่ยนเหลียน แล้วติดตามเยี่ยฟู่เยี่ยหมู่ (พ่อตาแม่ยาย) กับภรรยารักเข้าห้องโถงด้านในไปนั่งล้อมโต๊ะกัน หลิงหลงก็ยกน้ำชามาต้อนรับ

กู่เชี่ยนเหลียนร้องไห้จนสองตาบวมแดง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมผละจากอ้อมอกของฟงสิงเลี่ย

ฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิงกล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

“เด็กหญิงนี้ร้องไห้คิดถึงท่านวันละหลายเที่ยว เป็นเหตุให้หลิงหลงน้อยพลอยร้องไห้เป็นเพื่อนนาง ดีที่เขยเรากลับมาโดยปลอดภัย ทางด้านพรรคมังกรพิโรธเป็นอย่างไร?”

หลิงหลงกำลังรินน้ำชาให้กับฟงสิงเลี่ย พอฟังข้อมือสั่นสะท้าน

กระทั่งป้านน้ำชาแทบไม่อาจถือมั่น

ฟงสิงเลี่ยอดยื่นมือออกลูบไล้หลังมือนางเบาๆ ไม่ได้ ค่อยหันไปรายงานสถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่พรรคมังกรพิโรธต่อหลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ หลังจากกล่าวจบค่อยกล่าวว่า

"เยี่ยหมู่ (แม่ยาย) งามเฉิดฉันกว่าเก่าก่อน คาดว่าคงฟื้นฟูฝีมือ ทั้งยังรุดหน้ากว่าเดิม"

ฮูหยินอลงกรณ์ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เราเยี่ยหมู่รับประทานเต้าหู้ (แผลงเป็นคำเยินยอ) ของเขยขวัญ คล้ายอายุน้อยไปสิบกว่าปี"

หลวงจีนกระบี่ซึ่งยังครองจีวรหลวงจีนยื่นมือออกกุมมือนางยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"เคล็ดความพิสดารของวิชาอลงกรณ์ แม้แต่พวกเรายังคาดไม่ถึง บวกกับพวกเราไม่กล้าเกียจคร้าน และไม่ต้องการเกียจคร้าน จึงสามารถลงจากเขาทันเวลา เพื่อรับมือกับสถานการณ์เฉพาะหน้า"

ฮูหยินอลงกรณ์ร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้อยู่เบื้องหน้าเหล่าผู้เยาว์ ยังไม่สำรวมคำพูดคำจา"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น กลับเป็นฝ่ายพลิกข้อมือยึดกุมมือของสามีไว้

ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์สบตายิ้มให้แก่กัน มือที่อยู่ใต้โต๊ะเกาะกุมกันแนบแน่น

ยามนั้นกู่เชี่ยนเหลียนหยุดการร้องไห้ ส่งเสียงหายใจเข้าออกอย่างสม่ำเสมอ กลับหลับไหลในอ้อมอกมัน แสดงว่านางรอดอยฟงสิงเลี่ยจนหมดหัวใจ

หลิงหลงกับหญิงรับใช้อีกสองนางยกอาหารเข้ามาจัดวางบนโต๊ะ ฟงสิงเลี่ยจึงถามว่า

"หลิงหลง อาการบาดเจ็บของท่านหายดีแล้วหรือไม่?"

หลิงหลงได้รับความกังวลสนใจ ถึงกับหน้าแดงสดใส กัมศีรษะลงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"บ่าวได้รับการรักษาจากนายผู้เฒ่า ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว"

กล่าวจบรีบหลบออกจากห้องโถง

หลวงจีนกระบี่ถามถึงเรื่องที่ฟงสิงเลี่ยกลายเป็นเจ้าสำนักอธรรมลี้ลับ ฟงสิงเลี่ยบอกเล่ารายละเอียดให้ทราบ หลวงจีนกระบี่ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราก็วางใจแล้ว หัวหน้าอู่สังกัดสำนักอธรรมลี้ลับมีฝีมือกล้าแข็ง พวกมันเมื่อให้การช่วยเหลือพรรคมังกรพิโรธ พวกเราก็สามารถเดินทางสู่นครหลวงไปต่อกรกับศัตรูสำคัญแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์จับจ้องมองมันด้วยความรักอันลึกล้ำ กล่าวเบาๆ ว่า

"สิงเลี่ยอย่าได้โทษว่าพวกเราถอนตัวออกจากเมืองฉางซา เป็นผู้เฒ่าเฉียนเร่งรัดพวกเรารีบเดินทางสู่นครหลวง ไม่เช่นนั้นหากปล่อยให้ศัตรูก่อการร้ายสำเร็จ ราษฎรทั้งแผ่นดินต้องเดือดร้อนลำเค็ญ โอกาสกู้ชาติของพวกเรายิ่งเลือนรางแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มีข้อมูลใหม่อันใดหรือ?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"เจ็ดวันให้หลังจะถึงงานพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาของจูหยวนจาง ซึ่งจัดติดต่อกันสามวัน ขุมกำลังทุกกลุ่มต่างพากันฉวยโอกาสเข้าสู่นครหลวง เป็นที่คาดคิดได้ว่าเรื่องทั้งหมดต้องเกิดขึ้นภายในสามวันนั้น ตามรายงานข่าวของสายแคว้นเราที่นครหลวง สถานการณ์ล่อแหลมอันตราย ทั้งสับสนจนจับต้นชนปลายไม่ถูก เพียงทราบว่าแม้แต่วอเหยินแดนอาทิตย์อุทัยก็มีคนปะปนเข้านครหลวง"

จากนั้นบอกเล่าเรื่องที่ล่างฟานหวินจู่โจมสังหารยอดฝีมือแดนอาทิตย์อุทัยบนเรือสำราญแม่น้ำฉินไหว หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวในฐานะทูตโคกุเรียวมีชื่อเสียงเลื่องลือทั่วนครหลวง เทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้สร้างความหวั่นวิตกแก่หญิงงามในนครหลวง ตลอดจนสหพันธ์แปดสำนักเลื่อนการประชุมคณะผู้อาวุโสออกไปให้ทราบ

ฟงสิงเลี่ยหวนนึกถึงว่ากำลังจะได้พบกับหานป๋อและพวกโดยเร็ว ถึงกับคึกคักขึ้นอักโข ใช้ตะเกียบคีบอาหารให้กับทุกผู้คน ค่อยถามว่า

"ฟางเยี่ยหวี่และพวกก็ไปถึงนครหลวงแล้วหรือไม่? ข้าพเจ้าเป็นห่วงแทนหานป๋อและพวกนัก"

กงจู้อลงกรณ์ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"มีพี่ใหญ่ล่างอยู่ด้วย ผู้ใดทำอย่างไรพวกมันได้? สู้อย่างมากส้ไม่ได้ก็หลบหนี จือเซียนก็ต้องการพบหน้าหานป๋อกับจอมขโมยฟั่นทุกครั้งที่เชี่ยนเหลียนเอ่ยถึงคนทั้งสอง ล้วนหัวร่อแทบตาย"

หลวงจีนกระบี่กลับไม่เล็งผลเลิศถึงเพียงนั้น ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเราต้องรีบเดินทางเข้านครหลวง จะได้มีส่วนช่วยเหลือบ้าง จากข่าวที่ส่งมาจากชายแดนตะวันตก ยอดฝีมือชนเผ่าเซ่อมู่ (คนดามีสี) และทหารนับพัน ล้วนเร้นกายมายังดินแดนภาคกลาง ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของชนเผ่าเซ่อมู่ ฉายาสุนัขป่าแดนร้างเยิ่นปี้มีวิชาคงกระพันชาตรี ทั้งมีนิสัยดุร้ายอำมหิต ยากที่จะรับมือได้"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ชายแดนต้าหมิงรักษาการณ์อย่างเข้มงวด เหตุใดชนเผ่าเซ่อมู่หรืออัวชื่อคิดเข้ามาก็เข้ามา โดยไม่ถูกพบเห็น?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ถึงแม้ยังไม่มีหลักฐานแน่ชัด แต่ตัวละครสำคัญต้องเป็นหลันอี้

มันได้รับแต่งตั้งจากจูหยวนจาง ให้เป็นแม่ทัพใหญ่ปราบปรามมองโกลและชนเผ่าต่างๆ กุมเครือข่ายข้อมูลข่าวสารทั้งในและนอกด่าน มีมือดีคับคั่ง หากไม่ได้รับการผ่อนปรนจากมัน ชาวมองโกลและชนเผ่าต่างๆ ไหนเลยคิดมาก็มาได้?"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หรือมันไม่ล่วงรู้ความร้ายกาจของทัพเหล็กมองโกล? หากมิใช่ตัวคว่อผู้เป็นอาจารย์หลี่เช่อเม่ย ถูกภูตบดีซวีเย่ออู๋ฟาดฝ่ามือทำร้ายบาดเจ็บจนเสียชีวิตที่เหอหลิน ต้าหมิงไม่แน่ว่าจะยืนยงสภาพเช่นนี้ได้"

ตัวคว่อเป็นขุนพลอันดับหนึ่งของมองโกล หลังจากที่ทัพมองโกลถอยร่นออกจากดินแดนภาคกลาง เป็นมันยันทหารต้าหมิงเอาไว้ แม้แต่ฉีต๋าผู้เป็นขุนพลคู่บารมีของจูหยวนจาง ยังปราชัยแก่มันที่เทือกเขาหลิ่งเปย

หลังจากที่มันล่าถอยออกนอกด่าน ก็รวบรวมสมัครพรรคพวกก่อการปล้นสะดมชิงทรัพย์ที่แถบชายแดน จูหยวนจางเคยส่งทูตไปเกลี้ยกล่อมให้สวามิภักดิ์ถึงเจ็ดครั้ง ล้วนถูกมันปฏิเสธบอกปัด แม้แต่จูหยวนจางทรงชื่นชมต่อศัตรูสำคัญผู้นี้ มีอยู่ครั้งหนึ่งในงานเลี้ยงพระราช-ทาน หลังจากเสวยน้ำจัณฑ์ลงไป จูหยวนจางตรัสถามเหล่าขุนนางว่า "ยอดบุรุษในแผ่นดินเป็นใคร?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ตอบว่าเป็นขุนศึกฉางหวี่ชุน มิคาดจูหยวนจางตรัสว่า "หวี่ชุนแม้เป็นยอดอัจฉริยะ ข้ายังได้ตัวมาใช้สอย สมควรบอกว่าตัวคว่อที่ข้าไม่สามารถใช้สอย จึงเป็นยอดบุรุษในแดนดิน"

หลวงจีนกระบี่เคยเป็นขุนพลคู่ใจภูตบดีซวีเย่ออู๋ คุ้นกับการศึกสงครามก่อนหลังสถาปนาราชวงศ์หมิง พอฟังกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"หลังจากที่ตัวคว่อถูกล้อมปราบเสียชีวิต หลี่เช่อเม่ยพลอย

ท้อแท้ทอดอาลัย เร้นกายฝึกวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็น จูหยวนจางเล็งเห็นเป็นโอกาสเหมาะ จึงมีบัญชาให้หลันอี้ยกทัพไปหลายครั้งคราผ่านการสู้รบเป็นแรมปี ค่อยกวาดล้างทัพมองโกลที่ทะเลสาบปู้หวี่เอ๋อไห่ จับกุมพระสนมร้อยกว่านาง ครอบครัวขุนนางสามพัน บุรุษสตรีเจ็ดหมื่นอูฐและม้าสิบห้าหมื่นตัว นับแต่นั้นฝ่ายมองโกลค่อยหยุดลั่นกลองรบถอยร่นถึงฮารัมเหอหลิน คิดไม่ถึงวันนี้ชาวมองโกลถูกหลันอี้ชักนำเข้ามาใหม่ นี่ใช่เป็นความผิดของจูหยวนจาง ที่เข้าใจว่าแผ่นดินเป็นของตระกูลจูแต่ผู้เดียวหรือไม่?"

ฮูหยินอลงกรณ์ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หลันอี้เป็นคนโอ้อวดถือดี ไม่เห็นชาวมองโกลอยู่ในสายตา อาจเห็นว่าชาวมองโกลเพียงเป็นหมากให้มันหลอกใช้ บวกกับคำนวณแน่ว่าจหยวนจางแต่งตั้งจหวินเหวินเป็นรัชทายาท เจ้าเอี้ยนอ๋องต้องไม่ยอมรับนับถือ คงเกิดความวุ่นวายขึ้น ดังนั้นยิ่งกำเริบเสิบสาน กลายเป็นเหตุการณ์เช่นทุกวันนี้"

กงจู้อลงกรณ์ยิ้มพลางกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"สิงเลี่ยรับประทานอิ่มหนำแล้วหรือไม่ พวกเราจะออกเดินทางในบัดดล การเดินทางทางบกแม้ลำบากไปบ้าง แต่สามารถปกปิดร่องรอย ให้ข้าพเจ้าปลุกเสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) เถอะ"

ฟงสิงเลี่ยก้มลงมองดหญิงงามในอ้อมอกด้วยความรักเวทนาสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าจะอุ้มนางออกเดินทาง"

ภายในเมืองฉางเต๋อ ชิฉางเจิงกับตี้หวี่สือทางหนึ่งสนทนาทางหนึ่งเดินเลียบถนนริมน้ำ มุ่งหน้าไปยังย่านชุมชน

ถนนปูลาดด้วยแผ่นศิลาที่สร้างเลียบริมแม่น้ำเช่นนี้ สามารถ

พบเห็นในแดนเจียงหนัน (ตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง) ถนนคดเคี้ยวตามลำธารน้ำ บ้านเรือนปลูกสร้างตามรายทาง บางบ้านสร้างระเบียงคร่อมถนน มีที่นั่งสำหรับให้ผู้คนพักผ่อน ทุกระยะหลายสิบวาจะสร้างสะพานเล็กๆ เชื่อมทั้งสองฝั่งเข้าด้วยกัน

แดนเจียงหนันมีแม่น้ำใหญ่น้อยมากมาย การคมนาคมพึ่งพาเรือ ผู้ใดสามารถควบคุมทางน้ำผู้นั้นจะได้เป็นใหญ่ เพราะเหตุนี้ฟางเยี่ยหวี่เมื่อคิดช่วงชิงแผ่นดิน จึงจัดการกับพรรคมังกรพิโรธเป็นอันดับแรก

ภายใต้ภูมิศาสตร์เช่นนี้ ตัวเมืองย่านการค้ามักสร้างอยู่ริมน้ำ หาไม่หน้าร้านหันหาถนน ประตูหลังหันหาแม่น้ำ หรือกลับตาลปัตรกัน ถึงอย่างไรสามารถประกอบการค้าทั้งสองด้าน ไม่ว่าร้านค้าหรือบ้านอยู่อาศัย ล้วนสามารถหุงหาอาหาร ซักล้างหรือระบายน้ำได้โดยสะดวก

ที่เบื้องหน้าเป็นจวนข้าหลวง

ถึงแม้เป็นยามเช้าตรู่ แต่ผู้คนพากันมุ่งหน้าไปจ่ายตลาด เริ่มต้นวันใหม่ที่สาละวนวุ่นวาย

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากลับภาวนาให้นางปีศาจเจินกล้ายกกำลังมาอาละวาดที่หน้าจวนข้าหลวง ดูว่าข้าหลวงเมืองฉางเต๋อยังแสร้งเป็นหูทวนลมหรือไม่?”

ตี้หวี่สือก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกเราล้วนมิใช่คนที่ประวัติขาวสะอาด จำไว้ว่าอย่าได้หยุดยืนอยู่ข้างป้ายประกาศนำจับ ทั้งนี้เพราะไม่ว่าฝีมือวาดภาพใช้การไม่ได้เพียงไหน สมควรมีส่วนคล้ายอยู่หลายส่วน”

ทั้งสองเหยียบย่างเข้าลานกว้างหน้าจวนข้าหลวง เลี้ยวขวาเข้าสู่ถนนฉงเต๋อ ซึ่งมีชื่อที่สุดของเมืองฉางเต๋อ

นี่เป็นศูนย์กลางทางการค้าของเมืองฉางเต๋อ มีผู้คนสัญจร

หนาตาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ถนนยาวกว่าหนึ่งลี้ ผิวถนนกว้างสองวา พื้นปูด้วยแผ่นหินขนาดใหญ่ ร้านรวงภูมิฐานกว่าสถานที่อื่นภายในเมือง ทั้งตกแต่งอย่างประณีต มีสีสันมากกว่า

ทั้งสองเลือกร้านอาหารแห่งหนึ่ง นั่งลงที่มุมห้อง สั่งอาหารเช้าสิบกว่าอย่าง และข้าวต้มสองชาม ก้มหน้าก้มตารับประทาน ไม่มีทีท่าว่าถูกศัตรูตามล่าเอาชีวิตแต่อย่างไร

รับประทานถึงกลางคัน เหลียงชิวเว่ยเดินเข้ามาสมทบ แย่งอาหารเช้าสองจานไปรับประทาน พร้อมทั้งกล่าวเบาๆ ว่า

"พบเห็นรหัสลับที่ท่านอารองทิ้งไว้เมื่อคืน ขอเพียงสลัดหลุดจากนางปีศาจเจิน ก็สามารถรุดไปสมทบ"

คนทั้งสองยินดียิ่ง เหลียงชิวเว่ยกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้ายังติดต่อกับผู้เฒ่าเฉียน และพี่น้องสำนักอธรรมลี้ลับทุกคนบังเกิดความคิดต่อสู้ คิดแตกหักสักครา"

ตี้หวี่สือขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ก่อนที่จะสมทบกับท่านอารอง กำลังของพวกเรายังอ่อนด้อยโอ มีวิธีใดตามหาท่านอารองจนพบไนบัดดล?"

ชิฉางเจิงพลันผลักไสมันคราหนึ่ง ตี้หวี่สือกวาดมองไปที่ประตูร้าน ต้องตะลึงลานกับที่

เห็นเจินซู่สั้งที่งามเฉิดโฉม เดินชดช้อยเข้ามาในร้านอาหารแต่ผู้เดียว ตรงมาที่โต๊ะของทั้งสาม เลือกเก้าอี้ว่างทรุดนั่งลง

ศัตรูพอพบหน้า ความแค้นประดังขึ้น ชิฉางเจิงเลื่อนมือแตะด้ามดาบศัสตราฟ้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นางปีศาจเมื่อเสนอหน้ามา เราเหล่าชิ (คนแซ่ชิ) จะทวงถามหนี้โลหิตของโหยวจิง ฟงหานผู้อาวุโส และพี่น้องทั้งหลายจากท่าน"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวนั่งประจำโต๊ะ รับประทานอาหารเช้าที่ทางวังหลวงจัดหาพ่อครัวมาปรุงให้เป็นพิเศษ

โจรท่องโดดเดี่ยวบ่งบอกบรรยายเหตุการณ์ที่พิชิตหวินชิงอย่างไร ทั้งสั่งห้ามมิให้หานป๋อบอกต่อผู้ใด สุดท้ายกล่าวว่า

"หลังจากเสร็จเรื่องที่นครหลวง หวินชิงจะเรียนบอกต่อเจ้าสำนักอย่างเป็นทางการ จากนั้นอยู่กินกับเรา สตรีช่างประหลาดแท้ เรายังเข้าใจว่านางรังเกียจเรา ที่แท้เพียงเสแสร้งแกล้งดัด"

หานป๋อรีบยกชูถ้วยชาแสดงความยินดี พลันได้ยินเสียงร้องวุ่นวาย จั่วซือและพวกทั้งสามห้อมล้อมซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งสวมชุดบุรุษอีกคราเข้ามา

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพอเห็นซวีเยี่ยเวี่ย ล้วนเบิกตาค้าง ซวีเยี่ยเวี่ยมีรูปโฉมโนมพรรณงดงามอยู่บ้าง แต่ยามนี้คล้ายเพิ่มประกายสีสันอีกชั้นหนึ่ง ฉายเสน่ห์ความงามที่ยากบ่งบอกบรรยายทำให้เป็นเดิบโตเต็มสาว เพียงพอกับการกระชากวิญญาณผู้คน

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพลางนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับทั้งสอง เห็นทั้งสองมองดูนางตาไม่กะพริบจึงถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"พี่ใหญ่เลวร้ายหานป๋อน่าตาย มีอันใดน่าดู?"

นางไม่ใช้ตะเกียบ ยื่นมือหยิบฉวยขนมเปี๊ยะทอดโรยต้นหอมชิ้นหนึ่ง ส่งเข้าปากกัดกินคำเล็กๆ ด้วยอิริยาบถที่งดงาม แม้แต่จั่วซือและพวกทั้งสามยังชมดูจนตะลึงลาน

หานป๋อเห็นอยู่ต่อหน้าพี่สาวทั้งสาม ไม่อาจแสดงความลุ่มหลงต่อซวีเยี่ยเวี่ยเกินไป จึงสะกดความรู้สึกดันที่หัวใจไว้ กล่าวถามจั่วซือว่า

"ร้านสุราของซือเจี่ยแจจะเปิดกิจการเมื่อใด?"

เฉาเสียชิงตอบว่า

"พวกเรากลัวว่าเวลารั้งอยู่ที่นครหลวงไม่ยาวนาน จึงเร่งงาน

เป็นการใหญ่ ดีที่สุราซึ่งปรุงกลั่นตอนอยู่บนเรือสามสิบกว่าไหใกล้ได้เวลาแล้ว ซือเจี่ยแจยังมีเคล็ดลับในการเร่งสุรา..."

จั่วซือกล่าวเสริมว่า

"เมื่อวานฝ่าบาทมีบัญชาให้ผู้คนมาสอบถามว่า พวกเราสามารถเร่งสุราธารน้ำใสไหลรินสิบไห เพื่อแจกจ่ายแขกเหรื่อในงานเฉลิมพระชนมพรรษาหรือไม่ ข้าพเจ้ารับปากไปแล้ว"

หานป๋อแสร้งกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"ข้าพเจ้ายังคิดชักชวนเจี่ยแจทั้งหลายไปซื้อผ้า เลือกสินค้าตอนนี้ดูท่าพวกท่านไม่มีเวลาว่างแล้ว"

สตรีทั้งสามพากันบอกว่ามีเวลาว่าง

เมื่อคืนนี้ซวีเยี่ยเวี่ยใช้เรี่ยวแรงไปจนหมดสิ้น จึงหิวแทบตาย สองมือไม่อยู่ว่าง แต่ไม่ว่ารับประทานอย่างไร อิริยาบถยังน่าดูถึงเพียงนั้น

นางมองดูหานป๋อโอภาปราศรัยกับพี่สาวทั้งสาม แสดงว่าดูออกว่าหานป๋อคิดประจบเอาใจพวกนาง

ยามนั้นฟั่นป้าเข้ามารายงานว่าผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ตงมาแล้ว

หานป๋อสงสัยใจยิ่ง ขณะจะออกไปรับแขก ซวีเยี่ยเวี่ยชิงกระโดดปราดขึ้น คล้องแขนมันเดินออกไปพลางกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านต้องระวังคนของสำนักซีหนิง ที่แล้วมาพวกมันอิจฉาท่านพ่อ ตอนนี้ทุกผู้คนทราบแล้วว่าเวี่ยเอ๋อเป็นคนของท่าน ท่าทีที่พวกมันมีต่อท่านอาจเปลี่ยนไป"

หานป๋อเห็นว่าหากเปลี่ยนไปจริง ไหนเลยมาหาตนเองตั้งแต่เช้า ยามนั้นหยุดเท้าที่ทางระเบียง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหลังจากพบปะสนทนา ไล่มันกลับไป จะเป็นเพื่อน

เวี่ยเอ๋อไปพบเยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) กราบไหว้ฟ้าดินย้อนหลัง ค่อยเข้าหอน้อยของเวี่ยเอ๋อแต่งงานเป็นคำรบสอง"

ซวีเยี่ยเวี่ยบังเกิดความกระดาก กล่าวด้วยน้ำเสียงดุร้ายว่า

"หากท่านกล้าบอกเรื่องเมื่อคืนต่อท่านพ่อ ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน"

หานป๋อเห็นนางยังขู่ฆ่าไม่เลิกรา ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า

"เมื่อคืนท่านค้างอยู่ที่นี้ เป็นความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ อย่าว่าแต่ด้วยสายตาของเยี่ยจั้ง ไหนเลยดูไม่ออกว่าผู้เป็นบุตรีมอบกายแก่ข้าพเจ้าแล้ว ไยต้องให้ข้าพเจ้า..."

ซวีเยี่ยเวี่ยขยี้เท้ากล่าวว่า

"สรุปแล้วห้ามมิให้ท่านบอกออกมา รีบไสหัวไปพบผู้คนเถอะ"

กล่าวจบหลบหนีกลับไป หานป๋อก็พกความกระหยิ่มยินดีไปยังห้องโถง

เยี่ยซู่ตงกำลังจิบน้ำชานั่งครุ่นคิด พอเห็นหานป๋อมาถึง รีบผุดลุกขึ้น เดินมารับหน้า กล่าวเบาๆ ว่า

"วันนี้เรามาด้วยเรื่องส่วนตัว หาใช่เรื่องส่วนรวมไม่"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เรื่องส่วนตัวอันใด?"

เยี่ยซู่ตงแสร้งกล่าวอย่างลึกลับว่า

"ท่านทดช่วยชีวิตชิงซวง ฮหยินเจ้าสำนักพอทราบเรื่อง ต้องการขอบคุณท่านด้วยตัวเอง"

หานป๋อยินดียิ่ง เช่นนี้มิใช่สามารถพบหน้าจวงชิงซวงอีกหรือจึงกล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าเป็นอาหารเที่ยงหรืองานเลี้ยงมื้อค่ำ แต่คืนนี้เกรงว่าปลีกตัวไปไม่ได้"

มันกล่าวเช่นนี้ เพราะนึกถึงกำหนดนัดของเจ้าเอี้ยนอ๋อง

สีหน้าเยี่ยซู่ตงปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น กล่าวว่า

"หากตอนนี้ท่านทูตไม่มีเรื่องรีบด่วนใด สามารถติดตามเราไปยังสถานฝึกสอนหรือไม่?"

หานป๋อขอตัวกลับไปบอกกล่าวกับผู้คนก่อน พอกลับถึงตึกในขณะครุ่นคิดว่าจะหาข้ออ้างสะกดซวีเยียเวียเป็นการชั่วคราว ค่อยพบว่านางกับโจรท่องโดดเดี่ยวหลบหน้าไปก่อนแล้ว

โหยวโหยวบอกว่าซวีเยี่ยเวี่ยนัดหมายให้หานป๋อไปรับประทานอาหารเที่ยงที่คฤหาสน์ภูตบดี นางจะปรุงอาหารหลายอย่างเลี้ยงดูมัน ส่วนพวกนางต้องกลับไปเร่งงานที่ร้านสุรา ไม่มีผู้ใดไปเป็นเพื่อนมัน

หานป๋อฉวยโอกาสเอาเปรียบพี่สาวทั้งสามเที่ยวหนึ่ง ค่อยขี่ม้าสีเทา ติดตามเยี่ยซู่ตงไปยังสถานฝึกสอนของสำนักซีหนิง

เยี่ยซู่ตงเงียบขรึมกว่าปรกติ พอบรรลุถึงห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือนั้นพลันหยุดยั้งลง สองตาสาดประกายเกรี้ยวกราด จับจ้องมองหานป๋อ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หานป๋อ ท่านทราบหรือไม่ว่ามีความผิดฐานเท็จทูลฮ่องเต้?"

หานป๋อสมองลั่นอึงอล ร้องโพล่งว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ยามนั้นปรากฏผู้คนสองคนเดินออกจากประตูข้างซ้ายขวา กลับเป็นเจ้าสำนักซีหนิงนามจวงเจี๋ย และผู้เฒ่าซีหนิงซาเทียนฟั่ง ทั้งสองล้วนมีสีหน้าไม่เป็นมิตร ตระเตรียมโอบล้อมมันไว้

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ คนทั้งสามล้วนเป็นยอดฝีมือสำนักซีหนิง ไม่ว่าคนหนึ่งคนใด ตนเองไม่แน่ว่าจะเอาชนะได้ หากคนทั้งสามลงมือโดยพร้อมเพรียง มันกระทั่งหนียังไม่รอด

ฝ่ายตรงข้ามไฉนมั่นใจว่ามันคือหานป๋อ?

หรือว่าจวงชิงซวงเปิดเผยศักดิ์ศรีของมันออกมา?

เจ้าสำนักซีหนิงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เมื่อวานซวงเอ๋อสอบถามถึงเรื่องของท่านจากหวินชิง ถึงแม้นางไม่ยอมบอกอันใด แต่พวกเราดูจากฝีมือของท่าน แสดงว่าท่านเป็นผู้รองรับพันธุมารของโจรกบฏเซ่อจุนซิ่น สำนักซีหนิงความจริงมีความรู้สึกที่ดีต่อท่าน น่าเสียดายท่านไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ กลับปลอมตัวเป็นทูตพิเศษ หากพวกเราทราบเรื่องไม่กราบทูล ฝ่าบาททรงตำหนิลงมาไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจรับผิดชอบได้"

ผู้เฒ่าซีหนิงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยเสแสร้งได้ละม้ายเหมือนนัก มา ให้เรารับทราบดูว่าวิชามารของท่านร้ายกาจถึงเพียงไหน"

หานป๋อพอฟังว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจวงชิงซวงค่อยคลายใจลง สมองเริ่มปราดเปรียวขึ้นมา หวนนึกถึงหากตนเองหลบหนีด้วยจิตขลาดเขลา เท่ากับบอกต่อผู้คนทั้งแผ่นดินว่ามันคือหานป๋อ ดังนั้นไม่อาจแสดงความอ่อนแอออกมา พานกระซากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพวกท่านกล่าวอันใด พวกเราไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทด้วยกัน เราปักมุนจองถูกหยามอัปยศเช่นนี้ ต้องทวงถามความยุติธรรมกลับคืนมา"

เยี่ยซู่ตงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คนของสระกระบี่โบราณจะมาถึงในเที่ยงวันนี้ หัวหน้าองครักษ์ของท่านคงเป็นโจรท่องโตดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋กระมัง?"

เจ้าสำนักซีหนิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าได้ปากแข็งไปแล้ว หากท่านเป็นทูตจากโคกุเรียว ภูตบดีซวีเย่ออู๋ไหนเลยยอมยกบุตรีให้กับท่าน ปล่อยให้เวี่ยเอ๋อของมันตบแต่งถึงต่างแดน?"

หานป๋อทราบว่าบุคคลที่ไฝ่หาลาภยศทั้งสามนี้คิดเปิดโปงศักดิ์ศรี

ของตนเอง เพื่อโจมตีภูตบดีซวีเย่อู๋รวมทั้งเจ้าเอี้ยนอ๋อง จึงกล่าวว่า

"จนบัดนี้พวกท่านเพียงคาดเดาวุ่นวาย ไยไม่รอจนคนของสระอะไรนั่นมาถึง ค่อยมาพิสูจน์กันต่อหน้าเรา?"

ผู้เฒ่าซีหนิงตวาดคำ "ยังไม่ยอมรับอีก?" พลางต่อยหมัดใส่

หานป๋อทราบว่าหมัดนี้ดูจากเปลือกนอกหนักหน่วงรุนแรง แท้ที่จริงใช้พลังเพียงสองส่วน จุดประสงค์เพื่อบีบบังคับมันแสดงฝีมือออกมา ดังนั้นกัดฟันรับหมัดนี้เอาไว้

เสียงโครมเมื่อพลังหมัดกระแทกถูกไหล่ขวาของมัน

หานป๋อโคจรพลังตามแนวทางรับการทุบตี ซวนเซไปทางขวาสองก้าว สลายพลังที่จู่โจมมา แต่เปลือกนอกแสร้งเป็นรับบาดเจ็บบังคับสีเลือดบนใบหน้าจางหายไป ปากกล่าวว่า

"บังอาจนัก กลับกล้าทำร้ายเราทูตพิเศษ"

เจ้าสำนักซีหนิงและพวกทั้งสามหันไปมองหน้ากัน ล้วนไม่เข้าใจว่ามันไฉนไม่ตอบโต้ หากมันเป็นหานป๋อจริง ไฉนยังกล้ารั้งอยู่ทั้งนี้เพราะเหลิ่งเถี่ยซินแห่งสระกระบี่โบราณ ซึ่งเคยพบหน้าหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพอมาถึง มันก็ไม่อาจหนีหน้าได้ นอกจากว่ามันเป็นทูตพิเศษจากโคกุเรียวจริงๆ

พวกมันมิใช่ชนชั้นอันวู่วาม เพียงกลัวว่าถูกเหลิงเอี้ยนชิงเปิดโปงศักดิ์ศรีของหานป๋อ อย่างนั้นพวกมันคงเสียหน้านัก

หานป๋อลูบคลำหัวไหล่ อาละวาดว่า

"ข้าพเจ้าร้องขอเข้าเฝ้า ทวงถามความยุติธรรมกลับมา พวกท่านจะจับมัดหรือล่ามโซ่ ล้วนแล้วแต่ความสะดวก แต่หลังจากสะสางเรื่องราวจนกระจ่าง ข้าพเจ้าต้องสืบสาวเอาความแน่นอน"

เจินซู่สั้งยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"คิดลงมือหรือ อย่างนั้นเป็นความปรารถนาของซู่สั้งพอดี แต่น้องแซ่ชิกล้ารับฟังวาจาซู่สั้งสักหลายคำก่อนหรือไม่?"

ชิฉางเจิงเห็นนางวางตัวเช่นนี้ กลับไม่อาจฉีกหน้าใช้ดาบออก ได้แต่ข่มเพลิงโทสะ กล่าวว่า

"บอกมาเถอะ"

เจินซู่สั้งกวาดตาผ่านหน้าตี้หวี่สือกับเหลียงชิวเว่ย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"บ้านเมืองมีกฎหมาย บ้านช่องมีกฎเกณฑ์ การจัดการกับคนทรยศเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล ซู่สั้งปล่อยให้โหยวจิงตายในอ้อมอกท่าน ถือว่ากรุณามากแล้ว เพียงแต่ท่านพลาดโอกาสเอง หากซู่สั้งส่งมอบนางให้กับอิงเฟย ท่านคาดว่าจะมีสภาพอย่างไร?"

เหลียงชิวเว่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราสมควรขอบคุณท่านแล้ว"

เจินซู่สั้งเผยอยิ้มให้กับคนทั้งสาม สีหน้าที่แฝงแววอมโรคของนาง ชวนให้ผู้คนนึกสมเพชเวทนา จากนั้นค่อยก้มศีรษะกล่าวว่า

"ซู่สั้งไม่กล้ารับ นับตั้งแต่จูหยวนจางสถาปนาราชวงศ์หมิงก็ส่งทัพใหญ่ออกนอกด่าน ปราบปรามพวกเราเหล่าชนเผ่าที่อ่อนแอกว่าไม่หยุดหย่อน ทำการปล้นฆ่าข่มขืนกระทำชำเรา การมาของพวกเราครั้งนี้ เพียงเพราะถูกบีบบังคับไม่มีทางเลือกอื่นอีก สองประเทศตั้งประจันมิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น นี่เป็นความแค้นส่วนรวม หาใช่ข้ออาฆาตส่วนตัวไม่ ท่านทั้งสามสามารถโทษว่าซู่สั้งใจดำอำมหิตหรือ?"

พลางยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"หากมิใช่อยู่ในสภาพเผชิญหน้า ซู่สั้งอาจยังคิดแต่งงานกับพวกท่านคนใดคนหนึ่ง"

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากัน รู้สึกว่าสตรีนางนี้ซ่อนดาบใน

รอยยิ้ม ยากที่จะรับมือได้ ทั้งไม่ทราบว่านางไฉนมีเวลาว่างถึงเพียงนี้

เจินซู่สั้งยังแย้มยิ้มพริ้งพราย กล่าวกับตี้หวี่สือว่า

"ท่านตี้สมควรขอบคุณซู่สั้งจึงถูกต้อง หากมิใช่ข้าพเจ้านิยมชมชื่นผู้มีความรู้ความสามารถ ชิงตัวท่านจากหูเจี๋ย ท่านคงกลายเป็นคนตายหรือบุคคลพิการแล้ว"

ตี้หวี่สือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคิดจัดการข้าพเจ้าเป็นคนปัญญาอ่อน หรือยังต้องขอบคุณท่านอีก?"

เจินซู่สั้งหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ซู่สั้งไหนเลยมีความสามารถเช่นนั้น เพียงแต่ขู่ขวัญท่านเท่านั้น ลองบอกต่อเราว่า ซู่สั้งแตะต้องท่านแม้สักขุมขนหนึ่งหรือไม่?"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าถูกท่านก่อกวนจนไม่ทราบสมควรลงมือต่อท่านหรือไม่ รีบบอกมาเถอะ ท่านมายังที่นี้คงไม่คิดสนทนาปราศรัย หรือคิดเสาะหาบุรุษขึ้นเตียง ที่แท้มีจุดประสงค์ใด?"

เจินซู่สั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"จุดประสงค์มีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือสงบศึกกับพวกท่าน"

ชิฉางเจิงและพวกล้วนปากอ้าตาค้าง ถลึงมองนางไม่อาจตอบคำได้

หานป๋อถูกเจ้าสำนักซีหนิงและพวกทั้งสาม รวมทั้งราชองครักษ์เกือบร้อยนายคุมตัวถึงวังหลวง

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางพอทรงทราบเรื่อง ก็เบิกตัวหานป๋อกับเจ้าสำนักซีหนิงและพวกทั้งสามเข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษร

บุคคลทั้งสี่คุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะทรงพระอักษร เยี่ยซู่ตงเป็นคน

กราบทูลถึงความระแวงสงสัยที่พวกมันมีต่อหานป่อ แต่ตัดตอนไม่เอ่ยถึงจวงชิงซวง สุดท้ายกล่าวว่า

"เหลิ่งเถี่ยซินแห่งสระกระบี่โบราณจะเดินทางมาในเที่ยงวันนี้ สามารถชี้ตัวยืนยัน มิให้มันบิดพลิ้วบ่ายเบี่ยงได้"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเยือกเย็นผิดธรรมดา ตรัสว่า

"เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงสัมพันธไมตรีระหว่างต้าหมิงเรากับโคกุเรียว เหตุใดท่านเยี่ยไม่รออีกหนึ่งวัน กลับกระทำการโดยวู่วามเช่นนี้?"

เยี่ยซู่ตงกัดฟันกล่าวว่า

"กระหม่อมกินเงินเดือนหลวง ควรแบ่งเบาความกังวลของเจ้าชีวิต ยิ่งกลัวโจรร้ายคิดก่อการร้าย จึงลงมือคร่ากุมคน นี่เป็นความคิดของกระหม่อมเอง ยินดีรับผิดชอบทั้งหมด"

หานป่อที่คกเข่าอยู่ด้านข้างนึกชมเชยในใจ 'คนผู้นี้นับว่ามีคุณธรรมความกล้าหาญอยู่บ้าง'

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ดูเถอะ" ทรงหยิบเอกสารบนโต๊ะทรงพระอักษรม้วนหนึ่ง โยนลงกับพื้นเบื้องหน้าเยี่ยซู่ตง

ทุกผู้คนรวมทั้งหานป่อล้วนงงงันวูบใหญ่ นั่นเป็นวัตถุใดกันแน่?

เยี่ยซู่ตงพกความหวาดหวั่นวิตก ใช้หัวเข่าเคลื่อนตัวไปเบื้องหน้าคลี่เอกสารออกอ่านดู ถึงกับเบิกตาค้างไป

บนเอกสารเขียนเต็มไปด้วยภาษาโคกเรียว ไม่ทราบเขียนว่าอย่างไร แต่มีภาพเหมือนอยู่สองภาพ กลับเป็นหานป่อและโจรท่องโดดเดี่ยวในเครื่องแบบขุนนาง วาดได้ละม้ายเหมือนยิ่ง

หานป่อแอบมองเห็น พลอยตื่นเต้นสงสัยเหลือประมาณ ไม่ทราบฮ่องเต้เจ้าชีวิตไฉนมีสิ่งของเช่นนี้

พระสุรเสียงหงอู่ฮ่องเต้เปลี่ยนเป็นเย็นชาลง กล่าวว่า

"ภาพเหมือนนี้เป็นจองต๊อกวังใช้คนส่งมาจากโคกุเรียวถึงมือข้า

ก่อนที่ท่านทูตจะมาถึงนครหลวงสามเดือน ท่านเยี่ยเข้าใจแล้วกระมัง?"

เยี่ยซู่ตงพลันหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย หมอบร่างลงร้องบอกว่า ทราบความผิดแล้ว พลางใช้หน้าผากโขกพื้นเป็นเสียงดัง หากมิใช่มันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ คงโขกจนศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหลแล้ว

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า

"พวกเรา ถ่ายทอดคำสั่งข้า ประกาศไปทั่วนครหลวง วันหน้าหากมีผู้ใดกล่าวคำสงสัยต่อความเป็นมาของท่านทูตปักกับหัวหน้าองครักษ์ ไม่ว่ามันมีตำแหน่งใด ล้วนฆ่าโดยไม่ละเว้น ถึงแม้ทั้งสองจะมีหน้าตาดุจเดียวกับโจรกบฏหานกับโจรกบฏฟั่น ก็ห้ามมิให้เอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อหน้าข้า"

ย่อมมีคนรับพระกระแสรับสั่งไปดำเนินการ

เยี่ยซู่ตงและพวกทั้งสามลอบคร่ำครวญในใจ ไม่ทราบฮ่องเต้เจ้าชีวิตจะตัดสินโทษพวกมันอย่างไร

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยทรงกริ้วไม่คลายว่า

"พวกเจ้าทั้งสามถอยไปก่อน รอให้ข้าหารือกับท่านทูต ค่อยตกลงกับท่านทูตว่าจะจัดการกับพวกท่านอย่างไร"

เยี่ยซู่ตงและพวกทราบว่าเพียงโทษฐานเท็จทูลฮ่องเต้ ก็มีโทษถูกประหารเก้าชั่วโคตร พอฟังล้วนหน้าซีดเผือด ใช้หัวเข่าเคลื่อนตัวล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร

หงอู่ฮ่องเต้ทรงไล่บุคคลอื่นออกไปจนหมดสิ้น ค่อยตรัสว่า

"หานป๋อยังไม่ลุกขึ้นอีก?"

หานป๋อกระโดดปราดขึ้น กล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"ขอบพระทัยฝ่าบาทอภัยโทษ ไม่ทราบฝ่าบาทสรรหาเอกสารอันยอดเยี่ยมนี้จากที่ใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"นับว่าเด็กน้อยเจ้าโชคดี หากเจ้าคิดขัดขืนหลบหนีไป ข้าได้แต่สั่งให้จับกุมเจ้า เด็กร้ายกาจนั่งลงเถอะ"

หานป่อหัวร่อฮิฮะพลางนั่งลงที่ข้างโต๊ะทรงพระอักษร กล่าวว่า

"ฝ่าบาทรับสั่งแล้วว่าเด็กน้อยเป็นขุนพลคู่บารมี"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอีกครา ตรัสว่า

"ต่อให้เจ้ามิใช่ขุนพลคู่บารมี ข้าก็ต้องลืมตาข้างหลับตาข้างหาไม่ก็ต้องแตกหักกับพี่เย่ออู๋ และเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งประหารเฉินลิ่งฟางทั้งครอบครัว"

หานป่อทูลถามว่า

"ฝ่าบาททรงทราบตั้งแต่เมื่อใดว่าเด็กน้อยเป็นหานป่อ?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ซึ่งความจริงนับตั้งแต่ครั้งแรกที่พบเห็นเจ้า เนื่องจากเจ้าหาข้ออ้างไม่ยอมเขียนจดหมายถึงจองต๊อกวัง ข้าก็เริ่มระแวงสงสัย จึงทดสอบเจ้าหลายครั้ง ดูว่าเจ้าคิดลอบสังหารฆ่าหรือไม่ วันนั้นหลังจากที่เจ้ากับจั่วซือเข้าเฝ้า เล่ากงกง (คำยกย่องขันทีผู้เฒ่า) ก็มาพบข้าบอกศักดิ์ศรีแท้จริงของเจ้า ดังนั้นข้าสั่งคนจัดทำเอกสารหลักฐานชิ้นนี้เพื่อปิดปากผู้คนทั้งแผ่นดิน ตอนนี้ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าเป็นขุนพลคู่บารมีก็ทำไม่ได้ แม้แต่สถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งยังปกป้องคุ้มครองเจ้า เพียงเห็นแก่ดวงวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของเอี๋ยนจิ้งอัน ข้าก็ไม่แตะต้องเจ้า"

รับสั่งถึงตอนนี้มีพระพักตร์อิดโรย โบกพระหัตถ์พลางตรัสว่า

"ท่านทูตกลับไปเถอะ เยี่ยซู่ตงผู้นี้จงรักภักดี ตอนนี้ก็เป็นเวลาต้องการใช้คน อย่าได้สร้างความลำบากแก่มันเกินไป ทั้งกลับไปบอกต่อเฉินลิ่งฟางว่า เรื่องนี้จะไม่เป็นเหตุให้ข้าไม่ใช้สอยมัน เพราะว่าข้าต้องการให้ขุนพลคู่บารมีเช่นเจ้าทำงานให้กับข้าด้วย"

หานป๋อความจริงคิดคำพูดเต็มอกคิดกราบทูล แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ได้แต่โขกศีรษะกล่าวขอบพระทัย ล่าถอยออกมาจากห้องทรงพระอักษร

เจ้าสำนักซีหนิง ผู้เฒ่าซีหนิง และเยี่ยซู่ตงยืนรอรับคำตัดสินโทษอยู่ข้างประตู พอเห็นหานป๋อออกมา พากันเข้ามาขออภัย และขอให้ช่วยกราบทูลให้

หานป๋อก็ไม่ถือสา กล่าวเบาๆ ว่า

"อย่าได้ยั่วยุให้ฝ่าบาททรงกริ้วอีกแล้ว ข้าพเจ้าก็โขกศีรษะขอไมตรีให้กับท่านทั้งสาม ขอฝ่าบาทอย่าได้ใส่พระทัยกับเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ ท่านทั้งสามโปรดวางใจเถอะ"

เยี่ยซู่ตงตื้นตันใจจนแทบร้องไห้ออกมา ซึ่งความจริงมันมีความรู้สึกที่ดีต่อหานป๋อ เพียงแต่เมื่อเกี่ยวพันถึงผลได้ผลเสีย ได้แต่ปล่อยวางความรู้สึกส่วนตัวเอาไว้

นี่มิใช่หมายความว่าคนทั้งสามเชื่อว่าหานป๋อเป็นทูตโคกุเรียวจริงๆ โดยเฉพาะฮ่องเต้เจ้าชีวิตรับสั่งว่า "ถึงแม้มีหน้าตาดุจเดียวกัน" เพียงทราบว่าฮ่องเต้เจ้าชีวิตทรงปกป้องหานป๋อ อาศัยประการนี้ ทั้งสามต้องประเมินค่าของหานป๋อใหม่

ขณะจะออกจากวังหลวง เจ้าสำนักซีหนิงพลันกล่าวว่า

"หากท่านทูตมีเวลาว่าง ขอเชิญไปนั่งที่สถานฝึกสอน ซวงเอ๋อคิดถึงท่านทูตนัก"

ผู้เฒ่าซีหนิงกล่าวว่า

"ท่านเจ้าสำนักไหนเลยขาดตกบกพร่องถึงเพียงนั้นได้ คืนพรุ่งนี้พวกเราจัดงานเลี้ยงขอขมาโทษต่อท่านทูตจึงถูกต้อง"

หานป๋อตอนแรกบังเกิดความยินดี จากนั้นตื่นตระหนกขึ้นมา รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวการต้อนรับขับสู้ที่สุด ยังคงทำตัวตามสบายดีกว่า"

เจ้าสำนักซีหนิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทูตวางใจ มีแต่คนของสำนักซีหนิงเราโอภาปราศรัยเป็นเพื่อนกับท่านทูต ไม่มีคนนอกแม้สักครึ่งคน"

หานป๋อสบตากับพวกมัน ต่างฝ่ายต่างยิ้มอย่างรู้แน่แก่ใจ คล้ายกับคลายความแคลงใจไปจนหมดสิ้น

ในที่สุดหานป๋อทำความเข้าใจกับการละเล่นที่หักเล่ห์ชิงเหลี่ยมในแวดวงราชการแล้ว

เจินซู่สั้งยิ้มอย่างอ่อนหวาน ท่าทางใสซื่อบริสุทธิ์ กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ซู่สั้งคิดถอนตัวออกจากการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างพรรคมังกรพิโรธกับทางการ นี่เป็นพวกท่านใช้ฝีมือแท้จริงช่วงชิงชัยชนะมา หากมิใช่เมื่อคืนนี้ท่านตี้วางกศโลบายอันน่าตื่นใจ วันนี้ยังกล้าท้าสู้กับซู่สั้งโดยไม่พรั่น ย่อมเป็นสภาพอีกแบบหนึ่ง"

ดวงตาตี้หวี่สือทอประกายปัญญาและคมกล้า สะกดมิให้ชิฉางเจิงกล่าววาจา ค่อยกล่าวว่า

"ในที่สุดการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างต้าหมิงกับมองโกลดำเนินถึงช่วงสำคัญ ดังนั้นท่านผู้หญิงตระเตรียมเดินทางสู่นครหลวง แต่ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจ พวกท่านช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ คิดล่าถอยก็ล่าถอยไยต้องมาสงบศึกกับพวกเรา?"

เจินซู่สั้งจับจ้องมองตี้หวี่สืออย่างลึกซึ้ง ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านตี้เข้าใจว่าซู่สั้งดูแผนการของท่านไม่ออกหรือ? พวกท่านจงใจเสนอหน้า จุดประสงค์เพียงเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเรา เปิดโอกาสให้สำนักอธรรมลี้ลับกับคนของพรรคท่านอ้อมทางไกลเข้าสู่เมืองฉางเต๋อ เมื่อคืนซู่สั้งเห็นพวกท่านจงใจหยุดที่เนินคร่าชีวิต ก็คาดเดา

แผนการออกแล้ว"

ตี้หวี่สือลอบร้องละอายในใจ ความเคลื่อนไหวเมื่อคืนนี้ ส่วนใหญ่พลิกแพลงตามสถานการณ์ กลับทำให้เจินซู่สั้งหลงกล ยามนั้นย่อมไม่บอกความจริงออกไป เพียงถามว่า

"อย่างนั้นปฏิบัติการที่บริวารท่านผู้หญิงตามล่าหลิงจ้านเทียนพรรคเราใช่ล้มเหลวด้วยหรือไม่?"

เจินซู่สั้งกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"สามารถกล่าวเช่นนั้น แต่หากท่านตี้ไม่รับข้อเสนอสงบศึก ซู่สั้งจะระดมกำลังทั้งหมดไปจัดการกับปางจู่ (ประมุขพรรค) ท่านกับหลิงจ้านเทียน บีบบังคับให้ท่านกลับกลายจากฝ่ายกระทำเป็นถูกกระทำ ท่านตี้ใคร่ครวญให้ดีเถอะ"

ตี้หวี่สือและพวกทั้งสามใจสั่นสะท้าน ลอบร้องคำ 'ร้ายกาจ' ในใจ

พวกมันเข้าเมืองฉางเต๋อ เพราะคำนวณว่าเจินซู่สั้งกลัวถูกทางการเพ่งเล็ง ไม่กล้าเปิดฉากสู้รบกัน ส่วนพวกมันสามารถลงมืออย่างเต็มที่ ช่วงชิงเป็นฝ่ายกระทำ หากเจินซู่สั้งบังคับพวกมันย้ายสนามรบออกจากเมืองฉางเต๋อ ด้วยขุมกำลังของนาง ย่อมกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ แน่นอน สุดท้ายผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ต้องขึ้นอยู่กับช่วงจังหวะเวลา ชัยภูมิสถานที่และยุทธการสู้รบ แต่เป็นที่คาดคิดได้ว่าฝ่ายที่ได้ชัยต้องประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง

นี่เป็นผลสุดท้ายที่เจินซู่สั้งคิดหลีกเลี่ยง

ชิฉางเจิงกับเหลียงชิวเว่ยเชื่อมั่นต่อสายตาและสติปัญญาของตี้หวี่สือ ดังนั้นสงบปากคำไว้ ปล่อยให้มันเจรจาตัดสินใจ

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ท่านผู้หญิงเปิดเผยถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่แสร้งมารยา

เพียงแต่พวกเราทราบได้อย่างไรว่า การขอสงบศึกของท่านผู้หญิงนี้ไม่ได้เป็นแผนถ่วงเวลา คิดหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับพวกเราชั่วคราว เวลาล่าถอยจะไม่ถูกซุ่มโจมตี แต่หลังจากนั้นอาจวกกลับมาจัดการกับพวกเรา?"

เจินซู่สังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นเช่นนั้น พวกท่านมีความเสียหายอันใด? ภารกิจเฉพาะหน้าของท่านตี้ คงคิดคุ้มครองปางจู่ท่านปลอดภัยไร้อันตรายกระมัง?"

จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เช่นนี้เถอะ ซู่สั้งรับรองว่าภายในสามเดือนจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างพรรคท่านกับทางการ ท่านตี้พอใจหรือไม่?"

ชิฉางเจิงอดแค่นเสียงอย่างเย็นชามิได้ กล่าวว่า

"นางปีศาจอันร้ายกาจ คำนวณแน่ว่าพวกเราได้รับความเสียหายภายในสามเดือนไม่อาจควบคุมเส้นทางน้ำ ยึดเกาะมังกรพิโรธกลับคืน จึงวางมือปล่อยให้ทางการกับพรรคฮวงโหจัดการกับพวกเรา พวกเราไยไม่ลงมือฆ่าท่าน ปล่อยให้หมู่มังกรไร้หัว ดูว่าบริวารของท่านยังจะกระทำการใดได้?"

เจินซู่สั้งค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ลูกผู้ชายมีบุคลิกภาพบ้างได้หรือไม่? ผู้อื่นให้เกียรติแก่ท่าน ท่านพานคิดสร้างความกระอักกระอ่วนแก่ผู้อื่น"

ชิฉางเจิงถูกนางตำหนิติเตียนจนนิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ มันเพียงกล่าววาจาด้วยโทสะ เพียงอาศัยเพลงกระบี่ของเจินซู่สั้ง ต่อให้พวกมันทั้งสามผนึกกำลัง ไม่แน่ว่าจะฆ่านางได้ อย่าว่าแต่พวกมันเป็นบุรุษ ไหนเลยข่มเหงรังแกสตรีนางหนึ่ง?

ตี้หวี่สือหัวร่อออกมา ยื่นมือออกไปพลางกล่าวว่า

"ตกลง เราตี้หวี่สือเป็นตัวแทนพรรคมังกรพิโรธ ตอบรับข้อเสนอหย่าศึกกับท่านสามเดือน"

เจินซู่สั้งยื่นมือขาวผ่องออก เสนอส่งไปในเงื้อมมือของตี้หวี่สือกล่าวเบาๆ ว่า

"การสงบศึกครั้งนี้ ซู่สั้งเกิดความคิดเห็นแก่ตัว เพราะว่าซู่สั้งคิดเดินทางไปนครหลวงเพื่อพบกับคนผู้หนึ่ง ส่วนคนผู้นี้เป็นใคร ซู่สั้งไม่อาจเปิดเผยออกไป"

ตี้หวี่สือกุมมือนุ่มนิ่มของนางเอาไว้ ในใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดเช่นบุรุษสตรีขึ้น ปากกลับกล่าวอย่างแข็งกร้าวว่า

"ท่านผู้หญิงต้องถอนกำลังทั้งหมดออกจากเมืองฉางเต๋อในบัดดล ไม่เช่นนั้นพวกเราจะเปิดฉากจู่โจม เพื่อไม่สูญเสียโอกาสอันดีไป"

เจินซู่สั้งชักดึงมือกลับไปเบาๆ หันไปกล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"สองทัพตั้งประจัน ต่างมีต้นสังกัด ซู่สั้งหวังว่าสามารถเปลี่ยนสภาพการเผชิญหน้ากัน ทั้งหมดคบหากันด้วยศักดิ์ฐานะอีกแบบหนึ่ง ขอพี่ชิกล้ำกลืนความเศร้าโศกไว้ หากวันหน้าซู่สั้งต้องตายใต้เงื้อมมือพี่ชิ ก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิใด"

พลางลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย กล่าวคำ "ถนอมตัว" จากนั้นเดินชดช้อยออกจากร้านอาหารไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

ชิฉางเจิงและพวกทั้งสามหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงในห้วงคับขันจวนเจียนเช่นนี้ กลับเกิดการหันเหเปลี่ยนแปลงถึงเพียงนี้

ตี้หวี่สือพลันกล่าวว่า

"ชิวเว่ยติดตามดูว่านางปีศาจเจินทำตามข้อตกลงหรือไม่ ข้าพเจ้ากับฉางเจิง ผู้เฒ่าเฉียนกับพี่น้องสำนักอธรรมลี้ลับพอสมทบกัน จะเปิดฉากจู่โจมใส่หอกพลั่วเหินบินคู่ กำจัดเขี้ยวเล็บของทางการไปเขี้ยวหนึ่ง"

ในใจกลับครุ่นคิด ถึงอย่างไรยังหลงกลเจินซู่สั้ง ปล่อยให้นาง

ชุบมือเปิบไป แต่มันในยามนี้ไม่มีทางเลือกอื่นอีก

หานป่อขี่ม้าสีเทารุดถึงคฤหาสน์ภูดบดี คนเฝ้าประตูรีบเปิดประตูชักนำมันเข้าไป

ยังมีคนเดินออกมารับบังเหียนม้าจากมัน กล่าวว่า

"คุณหนูไป่ต้องการพบท่านทูต ผู้น้อยขอนำทาง"

ชั่วครู่ให้หลัง หานป่อมาถึงตึกหลังหนึ่ง พบหน้าไป่ฟางหัวที่งามเฉิดฉัน รอจนบ่าวไพร่ล่าถอยไป หญิงงามนางนี้ก็คล้องแขนหานป่อย่างสนิทสนม เดินไปยังหอน้อยที่ซวีเยี่ยเวี่ยพักอาศัยอยู่

ครึ่งซีกร่างของนางแนบชิดกับหลังไหล่ต้นแขนมัน อกอูมที่เต็มไปด้วยแรงดีดสะท้อนเบียดชิดกับอีกฝ่าย ออดอ้อนว่า

"หานป่อท่านได้ครอบครองหญิงสาวสะคราญโฉมที่มีชื่อรองจากฉินเมิ่งเหยากับจิ้นปิงหวินเท่านั้น สมควรขอบคุณฟางหัวอย่างไรดี?"

หานป่อได้ยินนางกล่าวขวัญถึง ฉุกคิดว่าตนเองมีบุญวาสนานักซวีเยี่ยเวี่ยที่ชาวยุทธจักรวางตัวอยู่อันดับสามในสิบยอดหญิงงาม กลับมอบความบริสุทธิ์แก่ตนเอง ส่วนจิ้นปิงหวินเคยถูกมันโอบกอดจุมพิตสำหรับฉินเมิ่งเหยาก็เป็นของมันแน่นอน ไม่แน่ว่าสองวันนี้มีโอกาสเชยชิดจวงชิงซวง ตอนนี้ที่ข้างกายยังคลอเคลียด้วยไป่ฟางหัวที่น่าลุ่มหลง ค่ำคืนนี้เจ้าเอี๋ยนอ๋องยังจะส่งมอบสาวงามต่างชาติแก่ตนเอง

นึกถึงตอนนี้ พานโอบอุ้มไป่ฟางหัวขึ้น โดยไม่สนใจคำทัดทานของนาง ถลันวูบเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้ กดทับนางแนบติดกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ประทับจูบลงบนริมฝีปากของนาง

ไป่ฟางหัวขัดขืนอย่างอ่อนล้า เอี้ยวศีรษะหมายหลบเลี่ยง กลับถูกมันจูบที่ซอกคอ เรื่อยมาถึงติ่งหู ค่อยเคลื่อนย้ายมายังใบหน้าที่ขาวนวลเนียน สุดท้ายยังคงจูบริมฝีปากสีแดงสดของนาง

ไป่ฟางหัวส่งเสียงดังอึมม์คำหนึ่ง สองมือตกห้อยลง คว้าจับข้างเอวของมัน บังเกิดปฏิกิริยาคล้ายขัดขืนหากแต่ตอบสนอง

หานป๋อบังเกิดนิสัยมารกำเริบ ตั้งใจรวบรัดเผด็จศึกโดยเร็ว สองมือเคลื่อนไหวบนเรือนร่างที่เต็มสาวของนาง ขึ้นเขาเนินไศล ชำแรกลงสู่ซอกหลืบลำธาร

ไป่ฟางหัวสั่นสะท้านอย่างรุนแรง กัดผิวริมฝีปากล่างของมันหลุดลอกออกมา

หานป๋อเจ็บปวดจนหงายหน้าไปด้านหลัง

ไป่ฟางหัวหอบหายใจกล่าวว่า

"หานป๋อ วิงวอนท่านปล่อยปละละเว้น ฟางหัวเป็นคนของเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

หานป๋อใจหายวาบ ดีดตัวออกมา มองดูหญิงงามที่ยืนพิงลำต้นไม้ ดวงตาหรี่ปรือ เสื้อผ้ายับย่น เผยเห็นเนินอกซึ่งถูกมันรุกล้ำมา ร้องโพล่งว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง ทางหนึ่งจัดแจงเสื้อผ้า ทางหนึ่งกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ผู้อื่นถูกท่านทำร้ายสาหัสนัก แต่เจ้าเอี้ยนอ๋องมีบุญคุณต่อฟางหัวดุจขุนเขา ฟางหัวไหนเลยบังเกิดความคิดเป็นอื่นได้?"

พลันโถมไปในอ้อมอกหานป๋อ ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ไฟราคะของหานป๋อมอดดับหมดสิ้น ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย ได้แต่ลูบคลำแผ่นหลังของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ไม่ต้องร้องไห้แล้ว ท่านพ่อบุญธรรมท่านทราบเรื่องนี้หรือไม่?"

ไป่ฟางหัวสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ย่อมทราบ ฟางหัวที่เป็นบุตรีบุญธรรมของภูตบดี ล้วนพึ่งพา

เจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นคนกลางแนะนำ ตอนนี้ท่านสมควรล่วงรู้ความรู้สึกที่ขัดแย้งของฟางหัวแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนยั่วเย้าข้าพเจ้า?"

ไป่ฟางหัวขยี้เท้า กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้ใดยั่วเย้าท่าน? เป็นท่านกระตุ้นปลุกเร้าผู้อื่นต่างหาก โอเหตุใดฟางหัวไม่พบพานท่านเมื่อสามปีก่อนเล่า?"

พลางผละจากอ้อมอกของมันช้าๆ ช้อนตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตามองดูมัน เป็นความหมายตัดพ้อต่อโชคชะตา

หานป๋อฝืนยิ้มในใจ หวนนึกถึงหากนางพบพานมันเมื่อสามปีก่อน ซึ่งยังเป็นเด็กรับใช้ดึกตระกูลหาน ยังจะแยแสเหลือบแลมันหรือยามนั้นยื่นมือลบไล้หัวไหล่นาง กล่าวว่า

"หากเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นฮ่องเต้ ท่านก็กลายเป็นพระสนมไป่กุ้ยเฟยแล้ว"

ไป่ฟางหัวแทบตบหน้ามันฉาดหนึ่ง ขยับดิ้นรนพลางร้องว่า

"ท่านหยามหยันฟางหัวอย่างเต็มที่เถอะ หากเราไป่ฟางหัวเป็นสตรีที่ใฝ่หาลาภยศสรรเสริญ ขอให้ฟ้าพิฆาตดับสูญ"

หานป๋อฉุดรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก เชยคางนางขึ้น โน้มหน้าลงกล่าวว่า

"หากท่านกล่าวคำ 'ไม่' ข้าพเจ้าจะไม่จูบท่าน"

ไป่ฟางหัวหน้าแดงวูบหนึ่ง หลบสายตาอันร้อนระอุของมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ขอเพียงท่านไม่รุกล้ำล่วงเกินผู้คนเช่นเมื่อครู่ พอใจโอบกอดจุมพิตอย่างไรก็ได้"

หานป๋อกล่าวว่า

“ท่านไม่เห็นว่าการโอบกอดจุมพิตเป็นการทรยศต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องหรอกหรือ?”

ไป่ฟางหัวผงกศีรษะกล่าวว่า

“ฟางหัวย่อมทราบ แต่หากกระทั่งสิ่งเหล่านี้ยังทำไม่ได้ ฟางหัวยินยอมฆ่าตัวตาย จะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานไป”

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง จุมพิตริมฝีปากนางอย่างแผ่วเบา ราวแมลงปอแตะผิวน้ำ กล่าวว่า

“เรื่องนี้ไหนเลยกำหนดข้อห้ามได้ ช่างไร้รสชาตินัก”

ไป่ฟางหัวอดสะอึกสะอื้นให้มิได้ บังเกิดความเศร้าสร้อยถึงที่สุด

หานป๋ออับจนปัญญา ได้แต่สลัดความแค้นเคือง ปลอบโยนจนนางหยุดการร้องไห้

ไป่ฟางหัวยืนพิงมันชั่วขณะ อารมณ์ค่อยสงบลง กล่าวเบาๆ ว่า

“ฟางหัวไม่ส่งท่านไปแล้ว ป๋อหลางไปยังตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา ซึ่งอยู่หลังหอน้อยของเวี่ยเอ๋อ ท่านพ่อบุญธรรมกับเวี่ยเอ๋อล้วนอยู่ที่นั้น”

กล่าวจบพุ่งปราดจากไป

อารมณ์อันดีของหานป๋อถูกทำลายไปสิ้น ทอดถอนใจคำหนึ่ง ค่อยเก็บกู้ความรู้สึก ไปตามคำบอกของไป่ฟางหัว มุ่งสู่ตึกศิลาจารึกซ่อนตำราของภูตบดี

เสียงเป่าหลอดเขาเป็นสัญญาณให้ล่าถอยดังสะท้านทั่วท้องทุ่ง

ศัตรูเคลื่อนกำลังมาดุจกระแสน้ำขึ้น แล้วล่าถอยไปดั่งกระแสน้ำลง

หลิงจ้านเทียนที่เฝ้าดูบนยอดเขาสงสัยใจยิ่ง ศัตรูแสดงว่าล่วงรู้ร่องรอยของมัน เหตุใดล่าถอยไปอย่างฉับพลัน?

มันเสียเวลาตลอดทั้งคืน วางกับดักมรณะอยู่ตามเนินลาดเทที่

ทอดขึ้นสู่ยอดเขา ตอนนี้ไม่อาจใช้ประโยชน์แม้แต่น้อย

ดูจากทิศทางที่ศัตรูล่าถอยมิใช่เมืองฉางเต๋อ หากแต่อ้อมเมืองฉางเต๋อถอยไปทางแม่น้ำแยงซีเกียง

ต่อให้กำลังหนุนมาถึง ด้วยขุมกำลังของศัตรู ก็ไม่จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงจากการปะทะ ยามกะทันหันแม้แต่นักเลงเก่าเช่นมันยังเลอะเลือนสงสัย

สุดท้ายหลิงจ้านเทียนขบกรามกรอด พุ่งปราดลงจากยอดเขามุ่งไปยังสถานที่ซึ่งซ่างกวนอิงกับเฉียนหงชิงซ่อนตัวอยู่

หานป๋อผ่านหอน้อยที่สงบร่มรื่นของชวีเยี่ยเวี่ย เหยียบย่ำทางโรยกรวด ตัดผ่านสวนหลังของหอน้อย และผ่านเก๋งศิลาหลังเล็กๆ เบื้องหน้าปรากฏเป็นกำแพงล้อมชั้นหนึ่ง

หลังกำแพงมีสิ่งปลูกสร้างอันโอฬาร แบ่งเป็นห้าช่วงตึกรวมสามหลัง เหนือประตูใหญ่สลักอักษร “จินสือซูถัง” (ตึกตำราศิลาจารึก) ลายเส้นแบบโบราณและมีพลัง

รอบบริเวณเงียบสงบไร้ผู้คน ทั้งไม่มีความรู้สึกว่าถูกจับตาดู เปรียบกับนอกคฤหาสน์ซึ่งจัดวางเวรยามอยู่ทุกจุด เป็นความแตกต่างอย่างสิ้นเชิง

ประตูบานกึ่งกลางของตึกตำราเปิดกว้างออก หานป๋อสลัดเรื่องของไป่ฟางหัวพันจากห้วงสมอง ก้าวยาวๆ เข้าไป ก่อนอื่นเป็นห้องหลังประตู ถัดจากนั้นค่อยเป็นลานแจ้ง และห้องหนังสือที่แขวนเต็มไปด้วยภาพวาดลายพู่กัน เก็บสะสมตำรับตำรามากมาย เชื่อมติดกับลานด้านหลัง และตึกหลังที่ปิดประตูไว้ สองฟากข้างห้องหนังสือมีประตูข้าง ภายในก็เก็บสะสมหนังสือไว้ ยามกะทันหันไม่ทราบว่าภูตบดีและบุตรีสุดวิเศษอยู่ที่ใด

หานป๋อผนึกพลังลมปราณสำรวจดูความเคลื่อนไหว พลันฉุกใจได้คิด เดินไปยังลานด้านหลังซึ่งเป็นรูปแนวยาว

ลานด้านหลังใหญ่กว่าลานด้านหน้าเท่าตัว สองฟากข้างปลูกสร้างระเบียงโล่ง ชายคาทั้งสี่ด้านหล่อเสาหิน สลักเสลารูปคนและสัตว์ มองปราดเดียวก็ทราบว่าบรรยายตำนานเรื่องราวในชาดก ส่วนเนื้อหาสุดที่หานป๋อจะทราบได้

สุดลานแจ้งเป็นตึกเลิศหรู เท่ากับเป็นห้องหนังสืออีกหลังหนึ่ง โดยยกพื้นสูงขึ้น ให้เดินขึ้นบันไดศิลาของระเบียงซ้ายขวา โครงสร้างไม่ยึดติดอยู่กับกรอบ แสดงเห็นถึงฝีมือการออกแบบของนักสถาปนิกเช่นภูตบดี

หานป๋อเพิ่งเดินขึ้นบันได ประตูห้องหนังสือที่ปิดสนิทพลันเปิดออกทางด้านใน หญิงงามเกล้าผมเป็นมวยสูง ประทินโฉมเป็นพิเศษนางหนึ่งย่อกายคารวะอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

“หานป๋อ รีบเข้ามา”

นางย่อมเป็นซวีเยี่ยเวี่ย

หานป๋อไม่เคยเห็นนางแต่งเนื้อแต่งตัว ทั้งกลับคืนสู่อาภรณ์ของสตรี สวมกระโปรงยาวระพื้น บนหัวไหล่คลุมเสื้อคลุมที่ยาวแทบจรดชายกระโปรง ขมวดเป็นเงื่อนรูปผีเสื้อตรงหน้าอก

เสื้อคลุมชั้นนอกเป็นสีขาว ชั้นในเป็นสีแดง รับกับเสื้อกระโปร่งสีเหลืองอ่อนปักลายผีเสื้อคู่ บนผมเผ้าที่เกล้าเป็นมวยสูงประดับประดาด้วยเครื่องประดับแพรวพราย กอปรเป็นเสน่ห์ความงามของสตรีที่เติบโตเต็มสาว หานป๋อถึงกับจ้องมองจนตาเป็นประกายขึ้นมา

ที่แท้เวี่ยเอ๋อที่ตั้งใจแต่งเนื้อแต่งตัว สามารถแปลงเป็นหญิงงามที่สูงสง่าพอล่มเมืองได้

ซวีเยี่ยเวี่ยถลึงตาใส่มัน กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านต้าเสวียซื่อ* ยังมิรีบเข้ามากราบพบท่านพ่ออีก?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อว่าอะไร?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ช่างเป็นตัวโง่งมจริงๆ ตอนนี้ทั่วทั้งนครหลวงล้วนทราบว่าท่านอาจูแต่งตั้งท่านเป็นตงเก๋อต้าเสวียซื่อ ซึ่งเป็นขุนนางชั้นที่ห้า มีแต่ท่านที่ไม่ทราบ ยังมิรีบเข้ามาอีก?"

นางเห็นหานป๋อจ้องมองนางตาไม่กะพริบ ในใจนึกยินดี ช่างไม่เสียทีที่ตั้งใจประทินโฉมเพื่อมัน แม้แต่รอยยิ้มก็อ่อนหวานกว่าเดิม

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ ติดตามนางเดินเข้าห้องไปอย่างโง่งม สำหรับฮ่องเต้เจ้าชีวิตทรงแต่งตั้งมันเป็นขุนนางอันใด หาได้จดจำใส่ใจไม่

ภายในห้องจัดสร้างตู้หนังสือโดยรอบ จัดวางเต็มไปด้วยหนังสือเย็บด้าย แผ่นไม้ไผ่และม้วนแพร

สุดปลายของโลกหนังสือจัดตั้งตั่งเตียงตัวหนึ่ง ภูตบดีซวีเย่อู๋เอนกายอยู่บนเตียง หนุนหมอนทรงสูง อ่านหนังสืออย่างจดจ่อ

หานป๋อเดินถึงเบื้องหน้ามัน พลันบังเกิดไหวพริบปฏิภาณ คุกเข่าลงเรียกอย่างนอบน้อมว่า

"เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) ที่เคารพ โปรดรับการกราบผู้เขยสามครั้ง"

ซวีเยี่ยเวี่ยคิดไม่ถึงว่ามันจะเดินหมากตานี้ ในใจทั้งอับอายทั้งยินดี ยกมือปิดหน้าหมุนตัวไปขยี้เท้าร้องว่า

"หานป๋อน่าตาย ท่านเลวยิ่ง"

---

* ชื่อตำแหน่งขุนนางฝ่ายบุ๋น

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา วางหนังสือลง ลุกขึ้นนั่งอย่างผ่าเผย ร้องว่า

"เด็กร้ายกาจ นับแต่นี้เป็นต้นไปเวี่ยเอ๋อเป็นภรรยาของเจ้า เมื่อแต่งงานคล้อยตามสามี หลังจากนี้นางเป็นคนของตระกูลหานเจ้าแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความถ่อมว่า

"ไม่ว่าพิธีรีตองใด ไหนเลยเทียบเท่าวาจาเราซวีเย่ออู๋คำเดียว?"

หานป๋อยินดียิ่ง โขกศีรษะติดต่อกันเก้าครั้ง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ขอฟ้าเป็นสักขี หากเราหานป๋อรานน้ำใจเวี่ยเอ๋อ ขอให้ข้าพเจ้าถูกหมื่นธนูทะลุร่าง ข้าพเจ้าขอรับรองว่าจะรักถนอมนางชั่วชีวิต ให้นางมีความสุขตลอดกาล ทั้ง...สนุกสนานตลอดกาล"

ซวีเยี่ยเวี่ยรับฟังถึงกลางคัน ก็หมุนตัวกลับมา ดวงตาทอประกายของความรักปานมหาสมุทร แต่พอฟังถึงประโยคสุดท้าย อดหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วมิได้ เดินถึงข้างกายหานป๋อ คุกเข่าต่อภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เวี่ยเอ๋อยอมแพ้แล้ว นับแต่นี้ไม่กล้าสร้างความขุ่นเคืองแก่ท่านผู้เฒ่าอีก"

พลางหมอบกราบกราน แล้วลุกขึ้นยืน ทิ้งตัวลงที่ขอบเตียงโผไปในอ้อมอกซวีเย่ออู๋ ส่งเสียงร้องไห้ออกมา

ภูตบดีซวีเย่ออู๋โอบกอดนางไว้ ตบไหล่ของนาง ปากกล่าวว่า

"เขยเราลุกขึ้น"

พลางชี้มือไปยังเก้าอี้ข้างเตียง บอกให้นั่งลง

หานป๋อพอนั่งเรียบร้อย ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ทุกผู้คนเข้าใจว่าเด็กหญิงนี้เป็นกิ่งทองใบหยก มีชีวิตอย่างเลิศหรู แท้ที่จริงชะตาอาภัพ พอลืมตาดูโลกก็กำพร้ามารดา เราเพื่อ

รักษาหน้าตา จึงควบคุมนางอย่างเข้มงวดตั้งแต่เล็ก ดีที่ทุกประการล้วนผ่านไปแล้ว นับตั้งแต่นางจำความได้ เราซวีเย่อู๋ไม่เคยเห็นนางยินดีปรีดาถึงเพียงนี้มาก่อน เช้าวันนี้นางพอกลับมา ก็สวมใส่เสื้อผ้าสตรีซึ่งเราสั่งให้ฝู่หวินตัดเย็บให้ ดูหนังสืออยู่เป็นเพื่อนเรา เขยเราเข้าใจความปลื้มปีติของเราหรือไม่?"

หานป๋อเหม่อมองซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งกลับคืนสู่ความสงบทีละน้อย บังเกิดความตื้นตันใจต่อความผูกพันของพ่อลูกคู่นี้ ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้ แต่หากเอ่ยถึงชะตาอาภัพ ซวีเยี่ยเวี่ยไหนเลยเทียบเท่ามันซึ่งเป็นกำพร้าบิดามารดา

ภูตบดีซวีเย่อู๋เชยคางของซวีเยี่ยเวี่ยขึ้น หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อออย่าได้เชื่อฟังวาจาบิดาทุกประการ อย่างนั้นบิดาคงสูญเสียรสชาติสนุกสนานไป"

ซวีเยี่ยเวี่ยบิดกายกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ท่านพ่อกับหานป๋อล้วนมิใช่คนดี ผู้อื่นหลั่งน้ำตาเศร้าเสียใจยังหยอกเย้าผู้อื่นอีก"

พลางยกมือผลักไสภูตบดี ผุดลุกขึ้นเดินไปทรุดนั่งสงบบนเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง ค้อนหานป๋อวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ด่าพวกท่านไม่ถูกต้องหรือ? มีอันใดน่าดู?"

จากนั้นบนใบหน้าที่เนืองนองด้วยน้ำตาปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่งกัมศีรษะต่ำลง

หานป๋อกับภูตบดีซวีเย่อู๋สบตากันวูบ ยิ้มด้วยความเบิกบานใจ

ภูตบดีซวีเย่อู๋ยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"มา พวกเจ้าตามเราไปชมดูสิ่งของที่น่าเล่นสิ่งหนึ่ง"

หานป๋อ ซวีเยี่ยเวี่ยหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบว่าภูตบดีคิดนำพวกมันไปชมดูอะไร

ภูตบดีชวีเย่ออู๋ผลักประตูหลังออก เดินผ่านสวนดอกไม้ขนาดใหญ่หลังห้องหนังสือ ส่วนลึกของแมกไม้มีบ้านศิลาหลังหนึ่ง

ชวีเยี่ยเวี่ยกล่าวเบาๆ ว่า

"นั่นเป็นห้องนอนของท่านพ่อ นอกจากชีเหนียง (มารดาที่เจ็ด) กับข้าพเจ้าแล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไป แต่เวี่ยเอ๋อน้อยครั้งจะเข้าไปภายในมีเตียงหินเตียงเดียว มีอันใดน่าเล่น?"

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง คิดไม่ถึงที่อยู่อาศัยของภูตบดีผู้ยิ่งใหญ่กลับเรียบง่ายปานนั้น

ขณะจะบรรลุถึงบ้านศิลา หานป๋อพลันอุทานดัง 'อา' ชะงักเท้าลง สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิกลยิ่ง

ชวีเยี่ยเวี่ยคล้องแขนของมัน กล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"เป็นไรแล้ว คงมิใช่ถูกสำนักซีหนิงขู่จนขวัญเสียกระมัง?"

หานป๋อสั่นศีรษะเป็นความหมายว่าไม่เป็นไร ในใจครุ่นคิดที่แท้เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้าวันนี้ พวกนางล้วนทราบแล้ว"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋ก็หยุดเท้าลง กล่าวว่า

"เขยเราใช่บังเกิดความรู้สึกเป็นพิเศษหรือไม่?"

หานป๋อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ช่างประหลาดแท้ ภายในห้องคล้ายมีของสิ่งหนึ่งให้ความรู้สึกที่สนิทสนมคันเคยต่อข้าพเจ้า"

คนทั้งสองติดตามภูตบดีเข้าห้องศิลา เห็นห้องหับกว้างยาวสองวา ปราศจากฝุ่นละอองแม้ธุลี นอกจากเตียงหินเตียงหนึ่งแล้ว กระทั่งเก้าอี้ที่นั่งยังไม่มี

สายตาของทั้งสองแทบจับจ้องมองดาบที่แขวนอยู่บนผนังศิลาอันว่างเปล่าเป็นจุดเดียว

ชวีเยี่ยเวี่ยเพียงประหลาดใจที่ผนังห้องซึ่งความจริงเว้งว่างเปล่า

ไฉนเพิ่มดาบเล่มหนึ่ง หานป๋อกลับสะท้านทั้งร่าง ชี้มือไปยังดาบสันหนาลักษณะโบราณเล่มนั้น แดกดื่นจนอ้าปากค้าง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ภูตบดีซวีเย่ออู๋มองเป็นเพื่อนทั้งสองครู่หนึ่ง ค่อยหันกายมากล่าวว่า

"มิผิด นี่เป็นดาบสันหนาซึ่งเคยจัดวางในคลังศัสตราของตึกตระกูลหาน แท้จริงเป็นอาวุธคู่มือของยอดคนเมื่อร้อยปีก่อน...ฟู่อิง"

ชิฉางเจิง ตี้หวี่สือ หัตถ์พิษเฉียนหลอ สามองครักษ์เจ็ดหัวหน้าอู่สังกัดสำนักอธรรมลี้ลับ ล้วนชุมนุมอยู่บนภูเขานอกเมืองฉางเต๋อ จับตาดูกองกำลังของศัตรู ซึ่งประกอบด้วยอิงเฟยและชนเผ่าเซ่อมู่เป็นหลัก ถอยร่นไปทางแม่น้ำแยงซีเกียง

กองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธกับสำนักอธรรมลี้ลับจำนวนนับพัน หมอบซุ่มอยู่ในพงหญ้าบนเนินเขาที่เป็นจุดยุทธศาสตร์หลายแห่ง ระวังป้องกันศัตรูตระบัดสัตย์วกกลับมา

ส่วนเหลียงชิวเว่ยนำทัพม้าติดตาม ดูการถอนกำลังของฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับวางกำลังหูตาอยู่ริมแม่น้ำแยงซีเกียง จับตาดูความเคลื่อนไหวของศัตรูกับทางการ

หัตถ์พิษเฉียนหลอเป็นชนชั้นปรมาจารย์ของฝ่ายอธรรม ทุกผู้คนล้วนให้ความเคารพอย่างสูง ตอนนี้มันฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม เพียงหยุดยืนอยู่กับที่ ก็กอปรด้วยบุคลิกภาพของผู้นำสำนักหนึ่ง

เหลียงชิวเว่ยพุ่งปราดมาจากหลังเขา คารวะต่อหัตถ์พิษเฉียนหลอ ค่อยผงกศีรษะทักทายเหล่าองครักษ์หัวหน้าอู่สำนักอธรรมลี้ลับ จากนั้นกล่าวว่า

"คนของหอกพลั่วเหินบินคู่ล้วนหายหน้าไป ดูท่าได้รับแจ้งให้กลับ

ไปสมทบกับหูเจี๋ยที่ทะเลสาบตังถิง"

ทุกผู้คนขมวดคิ้วเข้าหากัน หากหูเจี๋ยได้รับการสนับสนุนจากหน่วยพิฆาตมังกร ซึ่งประกอบด้วยหอกพลั่วเหินบินคู่กับยอดฝีมือสิบกว่าคน และชาวยุทธจักรร่วมร้อย จะมีสภาพเฉกเช่นพยัคฆ์เพิ่มปีก

องครักษ์อันดับหนึ่งแห่งสำนักอธรรมลี้ลับ ฉายากระบองกำหนดฟ้าเจิ้นกวงเอี๋ยนกล่าวอย่างจริงจังว่า

"หากเราเป็นหูเจี๋ย จะเสริมการป้องกันเกาะมังกรพิโรธ จากนั้นให้พรรคฮวงโหซึ่งสมคบคิดกับมัน ทำการยึดครองพื้นที่และกิจการของพรรคท่าน ขอเพียงตัดเส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงพรรคท่าน บวกกับการสูญเสียกำลังพลของพรรคท่าน จะไม่มีปัญญาบุกตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ภายในเวลาไม่ถึงครึ่งปี แม่น้ำแยงซีเกียงทั้งสายจะตกอยู่ในมือหูเจี๋ย เมื่อถึงเวลามันคิดก่อการกบฏ จะมีทุนรอนเพิ่มสูงขึ้นแล้ว"

ตี้หวี่สือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบคุณเจิ้นเหล่าซือ (ครูมวยแซ่เจิ้น) ที่เป็นห่วง ด้านเงินทองกลับไม่มีปัญหา สิบกว่าปีมานี้ พวกเราเก็บหอมรอมริบเงินทองอยู่บ้าง หากสำนักท่านมีปัญหา ขอให้ออกปากอย่างเต็มที่"

มันเฉลียวฉลาดหลักแหลม ทราบว่าเจิ้นกวงเอี๋ยนเอ่ยถึงเส้นเลือดหล่อเลี้ยงพรรค คาดว่าสำนักอธรรมลี้ลับคงประสบปัญหาเดียวกัน

หัวหน้าอู่อันดับแรกฉายาอสนีบาตเพลิงลั่วหม่าซันยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟงเหมินจู่ (เจ้าสำนักแซ่ฟง) สั่งให้พวกเราเข้าร่วมกับพรรคท่านชั่วคราว ทั้งหมดถือเป็นพวกเดียวกัน เรื่องนี้รอไว้โอกาสหน้าค่อยสนทนา"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา จิตใจปลอดโปร่งยิ่ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูจากการที่หอกพลั่วเหินบินคู่ล่าถอยอย่างทันการณ์ แสดงว่ากองกำลังต่างแดนที่นำโดยฟางเยี่ยหวี่ มีข้อตกลงกับมหาเสนาบดีหูอุ้ยหยง เมื่อหูเจี๋ยช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ พวกมันก็ถอนตัวออกจากสมรภูมินี้ชั่วคราว และเป็นที่เห็นได้ว่า พวกมันทำการเฉือนแบ่งแผ่นดินไว้แล้ว"

ชิฉางเจิงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นางปีศาจเจินประเมินพรรคมังกรพิโรธเราต่ำทรามไป สิบกว่าปีมานี้ พวกเราหยั่งรากฝังลึกอยู่ในทะเลสาบต้งถิง มีพลังซ่อนเร้นลึกล้ำ คนที่เพิ่งย่างเท้าเข้ามาเช่นนางไหนเลยเข้าใจได้?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอตำหนิว่า

"ฉางเจิงอย่าได้ถือดีไป ด้วยความฉลาดหลักแหลมของฟางเยี่ยหวี่ไหนเลยไม่บอกความตื้นลึกหนาบางของพรรคมังกรพิโรธต่อนางปีศาจเจิน ครั้งนี้นางไม่ทันประสบความสำเร็จพลันล่าถอย คงเข้าใจว่าหเจี๋ยไม่จงรักภักดีต่อบ้านเมือง จึงปล่อยให้พวกเราต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย วันหน้าแผ่นดินแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ พวกมันจะได้ตักตวงผลประโยชน์อย่างเต็มที่"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความละอายว่า

"ท่านพ่อบุญธรรมสั่งสอนถูกต้อง"

ยามนั้น ท้องฟ้าที่ไกลตาปรากฏดอกไม้ไฟดอกหนึ่งแตกระเบิดขึ้น

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"วิเศษแท้ หาตัวปางจู่กับท่านอารองพบแล้ว"

หานป๋อรับฟังจนงงงันวูบ กล่าวว่า

"เยี่ยจั้งบอกว่าเซียนเท้าเปล่าไม่ได้มาหาท่าน"

ภูตบดีซวีเย่อู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราซวีเย่อู๋บอกหนึ่งเป็นหนึ่ง ไม่เคยกล่าววาจาแปลกปลอม

แน่นอน ยามรับมือกับเวี่ยเอ๋อของเรากลับมีข้อยกเว้น เมื่อคืนเซียนเท้าเปล่ามาถึงหมู่บ้านไป่เจียชุน ถูกยอดฝีมือที่คิดช่วงชิงดาบเหยี่ยวพบเห็นร่องรอย ถึงแม้ทะลวงฝ่าวงล้อมออกมาได้ แต่ก็รับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส ฝืนใจมาถึงที่นี้ กล่าววาจาประโยคหนึ่งก็ล้มลงสิ้นใจตาย ดาบเล่มนี้จึงตกอยู่ในมือเรา"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

"มันกล่าววาจาใด?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราเข้าใจแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"มันเข้าใจอันใด?"

ภูตบดีซวีเย่ออ๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นคงต้องลงไปถามมันในปรภพค่อยทราบได้ เขยเราหากมีความสนใจ ก็หยิบฉวยดาบเล่มนี้ไปเล่นดู"

หานป๋อใจหายวาบ โบกไม้โบกมือกล่าวว่า

"เด็กน้อยมีบุญวาสนาใด หากต้องคอยวิตกกังวลว่ามีคนสืบเสาะมาช่วงชิงดาบเหยี่ยว ข้าพเจ้าคงไม่ต้องหลับต้องนอน ไหนเลยมีเวลาปรนนิบัติเวี่ยเอ๋อ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ประเสริฐ พบเห็นของวิเศษไม่ละโมบ จึงเป็นวีรบุรุษผู้กล้าที่แท้จริง อย่างนั้นทิ้งมันอยู่ที่นี้ พรุ่งนี้เราจะปล่อยข่าวออกไป ให้ผู้คนที่ขวัญกล้าแข็งรุดมาทดลองดู หลังจากที่จัดการเวี่ยเอ๋อเป็นฝั่งฝา เราซวีเย่ออู๋ก็ปลอดโปร่งโล่งใจ คิดเสาะหาผู้คนมายืดเส้นยืดสาย เพียงกลัวผู้มาเป็นชนชั้นอันต่ำต้อย ไม่คู่ควรกับการรับการจู่โจมแม้สักคราเดียว ดีที่พี่หลี่มาแล้ว ไยไม่เข้ามาชื่นชมดาบเหยี่ยวร่วมกัน?"

พอฟังถึงสองประโยคสุดท้าย หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

แว่วเสียงอันนุ่มนวลชวนลุ่มหลงของมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เช่อเม่ยดังขึ้นภายในสวนนอกห้องว่า

"พี่ซวีรักษาความหนุ่มแน่นไว้ เราปลาบปลื้มประโลมใจยิ่งตอนแรกยังเข้าใจว่าหลังจากมีฝีมือรุดหน้า สามารถรอดพ้นหูตาพี่ซวีไหนเลยจะคาด เราผิดแล้ว"

หานป๋อแทบร้องเรียกมารดา หลี่เช่อเม่ยคล้ายเป็นดาวข่มในชีวิตมัน หากมิใช่มีภูตบดีอยู่ด้วย มันคงฉุดลากซวีเยี่ยเวี่ยหลบลี้หนีหน้าไปแล้ว ยามนั้นรีบเคลื่อนกายถึงเบื้องหน้าซวีเยี่ยเวี่ย ทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองนาง

ภูตบดีซวีเย่ออ๋ยกมือไพล่หลัง หันไปชมดดาบเหยี่ยวใหม่ปากกล่าวว่า

"พี่หลี่เมื่อฝึกวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นสำเร็จ สามารถตบตาทุกผู้คนได้ เพียงแต่ไม่อาจอำพรางจิตใจเรา"

หลี่เช่อเม่ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ"

ไม่ทันขาดคำ หลี่เช่อเม่ยที่งดงามราวสตรีสาวเท้าเข้ามาภายในห้อง จับจ้องมองซวีเยี่ยเวี่ยก่อนผงกศีรษะชมเชยว่า

"คุณหนูเยี่ยเวี่ยซ่อนเสน่ห์ความงามอยู่ภายใน เด็กน้อยหานป๋อมีบุญวาสนานัก"

ซวีเยี่ยเวี่ยพอถูกสายตาอันลี้ลับชั่วร้ายของมันสำรวจดูเที่ยวหนึ่ง ถึงกับตะครั่นตะครอ คล้ายถูกฝ่ายตรงข้ามใช้สายตาปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกมา ต้องหลบวูบไปด้านหลังหานป๋อ กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านอาหลี่ห้ามมองดูผู้อื่นเช่นนี้"

หลี่เช่อเม่ยงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

“เห็นแก่คำท่านอาหลี่ ภายหน้าไม่ว่าเกิดเรื่องใด หลี่เช่อเม่ยจะไม่ทำร้ายคนหนูเยี่ยเวี่ยแน่นอน”

หานป๋อยอมรับนับถือในใจ หลี่เช่อเม่ยสมเป็นสุดยอดฝีมือแห่งยุค มีบุคลิกภาพการวางตัวเหนือธรรมดา อาจบางทีสมควรใช้คำเปรียบเทียบว่า เป็นผู้เหี้ยมหาญอันลึกซึ้งชั่วร้าย

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวด้วยความปลื้มปีติว่า

“เวี่ยเอ๋อยังมิรีบขอบคุณท่านอาหลี่ที่รักเอ็นดูอีก?”

ซวีเยี่ยเวี่ยเคลื่อนกายออกจากด้านหลังหานป๋อ ย่อกายเล็กน้อยกล่าวคำ “ขอบคุณท่านอาหลี่” จากนั้นหดกลับไปอีก

หลี่เช่อเม่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

“โฉมตรูเช่นนี้แม้แต่เรายังนึกรักเวทนา”

จากนั้นหันไปกล่าวกับหานป๋อว่า

“พี่หานมีวิชามารรุดหน้า เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร คราก่อนเจี๋ยหวี่หลงรักท่าน เราไม่ประหลาดใจ แต่ยามนี้แม้แต่จูหยวนจางที่แล้งน้ำใจยังให้ความสำคัญกับท่าน ทำให้พวกเราไม่สามารถดำเนินแผนการได้ พวกเรามิอาจไม่ตื่นตระหนกขึ้นมา”

เอ่ยถึงตอนนี้ ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“แต่ที่สร้างความยอมรับนับถือแก่เราคือ แม้แต่นางเซียนฉินเมิ่งเหยาซึ่งตัดขาดจากอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหก บรรลุถึงขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้ง ยังลุ่มหลงรักท่าน เราจึงไม่มีคำพูดจะกล่าว”

ด้วยพลังการฝึกปรือของภูตบดีซวีเย่ออู๋ พอฟังหลี่เช่อเม่ยบอกว่าฉินเมิ่งเหยาหลงรักหานป๋อ อดมองดูหานป๋ออย่างงุนงงมิได้ ซวีเยี่ยเวี่ยยิ่งลืมตากลมกว้าง กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

“มีเรื่องเช่นนี้?”

เรื่องที่ฉินเมิ่งเหยารักปฏิพัทธ์หานป๋อเป็นความลับสุดยอด นอกจากคนใกล้ชิดไม่กี่คนแล้ว ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดทราบ ยามนี้กล่าวจากปากหลี่เช่อเม่ย ย่อมสั่นสะท้านจิตใจผู้คนนัก

ควรทราบว่าฉินเมิ่งเหยามีฐานะเหนือโลก เพียงศักดิ์ฐานะที่เป็นบุคคลแรกในรอบสามร้อยปีของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองที่ย่างเท้าเข้าสู่ยุทธจักร กล้าท้าสู้กับสี่ลามะชิงจั้งกับธรรมาจารย์อาทิตย์ ก็ได้รับการวางตัวเป็นยอดฝีมือที่โดดเด่นที่สุดในรอบสามร้อยปีของสถานศักด์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง

ยังมี นางมีรูปโฉมโนมพรรณอันงดงาม ประหนึ่งนางเซียนจุติมา ยิ่งส่งเสริมนางเป็นแบบฉบับของหญิงงามที่สมบูรณ์พร้อม

บัดนี้นางเซียนที่ครองชีวิตดุจเพศบรรพชิตนางหนึ่ง กลับรักชอบผู้เสเพลยุทธจักรที่ชมชอบเด็ดดมบุปผา ทั้งความประพฤติและถ้อยคำไม่สำรวม จะให้ผู้คนเชื่อได้อย่างไร?

หานป๋อเกาศีรษะอย่างกระอักกระอ่วน กล่าวว่า

"พี่หลี่ไม่เห็นแก่หน้าเราหานป๋อ ก็สมควรเห็นแก่หน้าเจี๋ยหวี่ไม่สมควรที่พอมาถึง ก็เปิดโปงเรื่องส่วนตัวของผู้คน"

ภูตบดีซวีเย่อฺ่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจ เรายังประเมินท่านต่ำทรามไป"

ซวีเยี่ยเวี่ยกลับคาดคั้นที่ข้างหูหานป๋อว่า

"หากไม่บอกเล่าตำนานอันเจ้าชู้กรุ้งกริ่งของท่านออกมาให้หมดสิ้นเวี่ยเอ๋อจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

หลี่เช่อเม่ยยิ้มให้กับหานป๋ออย่างเสียใจ เดินถึงข้างกายภูตบดีซวีเย่ออู๋ ยืนเคียงคู่กับมัน แหงนมองดาบเหยี่ยวที่แขวนอยู่บนผนังไหนเลยคล้ายเป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"พี่หลี่ดูอันใดออก?"

หลี่เซ่อเม่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ซวียกย่องเราเกินไปแล้ว หากเราสามารถมองทะลุดาบเหยี่ยวอย่างปรุโปร่ง คงสำเร็จเป็นอรหันต์ อิงหยวนก็สมควรม้วนเสื่อกลับบ้านไปแล้ว"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋มองดูมันอย่างประหลาดใจ กล่าวว่า

"พี่หลี่เปลี่ยนเป็นมีความอดทนถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด?"

หลี่เซ่อเม่ยยกมือขึ้น เสียงเช้งดังกระหึ่มดุจมังกรคำรามพลังดาบแผ่กระจาย ดาบสันหนาที่เต็มไปด้วยสีสันอันลึกลับที่สุดในโลกหลุดพ้นจากฝักตกไปในมือมัน

มือของหลี่เซ่อเม่ยพอยึดจับด้ามดาบ พลันสะท้านทั้งร่าง หลับตาพริมลง ส่งเสียงกู่เบาๆ แล้วทั่วความแหลมสูงขึ้นทีละน้อย จากนั้นพลันขาดหาย ลืมตาขึ้นมาใหม่ ดวงตาสาดประกายดุจสายฟ้า จ้องจับบนตัวดาบ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากพี่หลี่มีความสนใจ ก็หยิบฉวยไปดู คืนให้แก่เราหรือไม่ล้วนไม่เป็นไร"

หานป๋อที่ด้านข้างรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คำโต้ตอบของทั้งสองล้วนเหนือความคาดหมายผู้คน แม้แต่ดาบเหยี่ยวที่ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนคิดครอบครอง ทั้งร่ำลือว่าซ่อนความลับที่ส่งเสริมให้สำเร็จเป็นเซียน ยังเป็นของเล่นที่กำนัลให้ตามอำเภอใจ

หลี่เซ่อเม่ยแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน มือที่ถือดาบยื่นส่งไปข้างหน้า ไม่ทราบใช้ฝีมืออันใด ดาบเหยี่ยวก็สวมสอดไปในฝักบนผนังดังเดิม โดยปราศจากสุ้มเสียงใด

หานป๋อชมดูจนหัวใจตกวูบลง

ตอนนี้วิชามารของมันมีความรุดหน้า จึงพอสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของหลี่เช่อเม่ย เพียงแต่ระดับความเร็วนั้นคล้ายกับมันไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

ร่างที่แอบอิงกับมันของซวีเยี่ยเวี่ยพลันแข็งทื่อ แสดงว่าบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจ สร้างความสมเพชเวทนาแก่หานป๋อ ยืนมือกลับหลังไปโอบเอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียวของนาง ให้นางแนบชิดกับแผ่นหลังตนเอง

เมื่อออกอูมที่แฝงแรงดีดสะท้อนของนางกระทบกับแผ่นหลังหานป๋อค่อยคึกคักอักโข บังเกิดความกล้าเป็นทวีคูณ ร้องถามว่า

"เหตุใดพี่หลี่ไม่นำกลับไปให้กับธรรมาจารย์อาทิตย์?"

หวนนึกถึงธรรมาจารย์อาทิตย์ทำร้ายฉินเมิ่งเหยาบาดเจ็บบอบช้ำมันปรารถนาใคร่พิสูจน์ความเป็นความตายกับธรรมาจารย์อาทิตย์ แต่หากมิใช่ธรรมาจารย์อาทิตย์ ฉินเมิ่งเหยาคงไม่ลดตัวลงมาแต่งกับมัน

หลี่เช่อเม่ยพลันถอยปราดถึงเบื้องหน้าหานป๋อ หักศอกกระทุ้งใส่ทรวงอกหานป๋อ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา ไม่เห็นมีความความเคลื่อนไหวใดก็ฟาดฝ่ามือกลับหลังใส่หลี่เช่อเม่ย

หลี่เช่อเม่ยมิอาจไม่หดรั้งศอกที่กระทุ้งใส่หานป๋อกลับมา เคลื่อนไปทางขวาง หลบเลี่ยงจากฝ่ามือภูตบดี จนถึงใจกลางห้อง คนทั้งสี่แบ่งเป็นสามกลุ่มกอปรเป็นรูปสามเส้า

ภูตบดีซวีเย่ออู๋รั้งฝ่ามือกลับ หันกายไปกล่าวว่า

"หากปล่อยให้พี่หลี่ทำร้ายเขยขวัญผู้แซ่ซวีต่อหน้าเรา ซวีเย่ออู๋พานยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยถลันออกจากด้านหลังหานป๋อ ยืดอกคุ้มกันอยู่เบื้องหน้าหานป๋อ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านอาหลี่ไหนเลยลอบทำร้ายผู้คนได้ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?"

หลี่เช่อเม่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยอดฝีมือเผชิญหน้า ไหนเลยบอกว่าลอบทำร้ายได้ เราแม้แรกพบเวี่ยเอ๋อก็ถูกชะตา แต่มิอาจไม่หักใจบอกต่อท่านว่า ในบัญชีรายชื่อล่าสังหาร พวกเราวางตัวหานป๋ออยู่อันดับห้า เวี่ยเอ๋อคิดโทษว่าอาหลี่ ก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา"

หานป๋อขณะจะตอบคำ ซวีเยี่ยเวี่ยกลับกลายจากขุ่นเคืองเป็นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านอาหลี่เชิญ หากป๋อหลางเป็นคนอายุสั้น ท่านพ่อคงไม่เลือกมันเป็นสามีเวี่ยเอ๋อแล้ว"

มีบิดาเช่นใดก็มีบตรีเช่นนั้น ซวีเยี่ยเวี่ยดไปบริสทธิ์ไร้เดียงสาแท้ที่จริงในรอยยิ้มซ่อนดาบกระบี่ อาศัยวิชาโหราศาสตร์อันลึกล้ำของภูตบดี สร้างแรงกดดันทางจิตวิทยาต่อหลี่เช่อเม่ย

หลี่เช่อเม่ยเคยมีโอกาสฆ่าหานป๋อ แต่เด็กน้อยนี้ยังมีชีวิตอยู่อย่างเบิกบานใจ นับเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยัน

หลี่เช่อเม่ยลอบร้องคำร้ายกาจในใจ แบมือทั้งสอง กล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวมากความไร้ประโยชน์ ได้แต่คอยดูไปเถอะ"

หานป๋อผลักดันซวีเยี่ยเวี่ยไปทางด้านหลัง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"พี่หลี่ช่างรู้จักล้อเล่นนัก ฟังว่าจอมยุทธ์ล่างเที่ยวเสาะหาท่าน ดังนั้นท่านทางที่ดีเชิญผังปานมาคุ้มครองท่าน จะได้ไม่ถูกคนฆ่าก่อนประมือกับเยี่ยจั้ง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋พอได้ยินชื่อล่างฟานหวิน ดวงตาพลันสาดประกายเจิดจ้า สีหน้าสับสนว้าวุ่น

หลี่เช่อเม่ยหามีโทสะไม่ เผยอยิ้มที่ทรงเสน่ห์ดึงดูดใจ กล่าวว่า

"เรื่องนี้เราไม่คิดโต้แย่ง หากบอกว่าพวกเราไม่เกรงขามล่างฟานหวิน คงไม่กำหนดมันเป็นเป้าสังหารอันดับแรก ด้วยขีดความสามารถของพี่ซวี ในบัญชีรายชื่อล่าสังหารของพวกเรา พี่ซวีมีชื่อรองจากล่างฟานหวินเท่านั้น"

ภูตบดีซวีเย่ออู่แหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"วางตัวได้ประเสริฐ เพียงไม่ทราบผู้ที่มีชื่ออยู่อันดับสาม ใช่เป็นจูหยวนจางหรือไม่?"

หลี่เช่อเม่ยกล่าวว่า

"เรานึกคิดอย่างไร ไหนเลยตบตาสหายผู้รู้ใจเช่นพี่ซวีได้?"

ที่นอกสวนพลันบังเกิดเสียงเถี่ยชิงอีดังว่า

"ภูตบดีโปรดอภัยที่ชิงอีบกพร่องต่อหน้าที่ ปล่อยให้ผู้มาบุกรุกเข้าสถานที่หวงห้าม"

ภูตบดีซวีเย่ออู่ร้องว่า

"นี่ไม่มีความผิด ชิงอีล่าถ่อยไป ห้ามมิให้เสียมารยาทต่ออาคันตุกะ"

เถี่ยชิงอีรับคำ ล่าถอยไป

ซวีเยี่ยเวี่ยวางมือสงบบนหัวไหล่หานป๋อ ชะโงกศีรษะออกมากล่าวว่า

"อันดับสี่เป็นใคร เวี่ยเอ๋อต้องการทราบ"

หลี่เช่อเม่ยทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันมีนิสัยเลือดเย็นอำมหิต แต่เมื่อครู่พอพบหน้าซวีเยี่ยเวี่ย กลับบังเกิดความรักเวทนาโดยไร้สาเหตุ ค่อยให้คำรับรองว่าจะไม่ทำร้ายนาง

เมื่อครู่มันก็ไม่คิดฆ่าหานป๋อ หากทว่านับตั้งแต่มันเข้ามา ไม่มีช่องว่างให้จู่โจม จึงคิดเจาะช่องให้ลงมือ หากภูตบดีมีลักษณะเป็นรองมันอยู่บ้าง มันจะจู่โจมสังหารภูตบดีอย่างสุดกำลัง มิคาดภูตบดีใช้

ท่าฝ่ามือที่ราบเรียบธรรมดา กลับคุกคามมัน ต้องละทิ้งการจู่โจมต่อหานป๋อ ต้านรับอย่างสุดกำลัง ได้แต่กำหนดแผนการใหม่

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ก็คาดเดาไม่ออกว่า บุคคลที่สี่ที่หลี่เช่อเม่ยคิดใคร่ฆ่าเป็นใคร จึงยกมือไพล่หลังนิ่งเงียบงัน

หลี่เช่อเม่ยมองดูตาคู่งามที่สงสัยอยากรู้ของซวีเยี่ยเวี่ย ต้องใจอ่อนลง ขณะจะบอกออกไป สีหน้าท่าทีของหานป๋อพลันเปลี่ยนเป็นเหี้ยมหาญดุร้าย แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"บุคคลที่สี่คือเมิ่งเหยา ใช่หรือไม่? ลงมือเถอะ นอกจากพี่หลี่สามารถฆ่าข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายจากไปโดยปลอดภัย"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กับหลี่เช่อเม่ยดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัย นึกครั่นคร้ามว่าวิชาพันธุมารร้ายกาจนัก

ภูตบดีซวีเย่ออ๋ร้องห้ามปรามว่า

"เขยเราช้าก่อน เรื่องนี้ปล่อยให้เราจัดการเอง"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็กล่าวด้วยความหึงหวงอยู่บ้างว่า

"หานป๋อ เยือกเย็นไว้บ้าง"

หานป๋อยื่นมือกลับหลังมาตบหัวไหล่ของนาง กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าทราบว่ามีคนคิดทำร้ายเวี่ยเอ๋อ ก็จะทำเช่นนี้"

ซวีเยี่ยเวี่ยค่อยกลับกลายจากแง่งอนเป็นยินดี จูบต้นคอของมันคราหนึ่ง

หลี่เช่อเม่ยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เราคิดรอโอกาสพบหน้าพี่ซวีอีก ในเมื่อรอมาสิบกว่าปี ไยไม่รออีกหลายวัน ช่วยให้การละเล่นช่วงชิงความเป็นใหญ่ครั้งนี้น่าสนใจกว่าเดิม ไม่ทราบพี่ซวีเห็นเป็นอย่างไร?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋แหงนหน้าหัวร่อด้วยความฮึกหาญ ทั้งปลอดโปร่งโล่งใจ กล่าวคำ "ประเสริฐ" ติดต่อกันสามคำ จากนั้นกล่าวเสียง

เย็นชาว่า

"พี่หลี่คงคิดรอถึงงานเฉลิมพระชนมพรรษาของจูหยวนจาง แต่เราผู้แซ่ซวีขอบอกล่วงหน้า ไม่แน่ว่าเราเกิดอารมณ์สนุกขึ้นมา จะเสาะหาคนของท่าน จัดการเซ่นธงชัยสักหลายคน"

หลี่เช่อเม่ยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"การประมือกับพี่ซวีช่างสมใจนัก ขณะที่พี่ซวีรับมือกับธรรมาจารย์อาทิตย์ หากยังมีเวลาไปเสาะหาผู้คน พวกเราลองเล่นสนุกดูเชิญเถอะ"

เสียงขาดคำ พลันถอยปราดออกจากห้อง ร่างคล้ายกลายเป็นอากาศธาตุหายสาบสูญไป ด้วยระดับความเร็วกว่าภูตพรายอีก

ภูตบดีซวีเย่อฺแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ถ่ายทอดเสียงออกไปว่า

"พี่หลี่ ไม่ส่งแล้ว"

จากนั้นหันมากล่าวกับหานป๋อและซวีเยี่ยเวี่ยว่า

"เวี่ยเอ๋อเป็นฝั่งเป็นฝาแล้ว สหายเก่าจากแดนไกลก็มาเยือน ชีวิตเป็นเช่นนี้ ยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด?"

ฉาตเข่งศึบเม่าพ้นธุ์

ในกระโจมชั่วคราวที่ปักตั้งบนภูเขาชานเมืองฉางเต๋อ ช่างกวนอิงหลิงจ้านเทียน และเฉียนหงชิงรับการปลอบโยนถามไถ่และแสดงความยินดีจากทุกผู้คน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกับหลิงจ้านเทียนเคยลงมือต่อสู้กัน ยิ่งแสดงความนิยมชมชื่นกันและกันยิ่งกว่าผู้ใด

หลิงจ้านเทียนพอฟังว่าผังกว่อจือและบริวารเกือบพันบาดเจ็บล้มตาย ต้องเงียบงันไปชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

“หากพวกเราไม่สามารถตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมาภายในสามเดือน ไหนเลยบากหน้าไปพบกับกว่อจือ และเหล่าพี่น้องที่พลีชีวิตได้?”

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวอย่างจริงจังว่า

“เรื่องนี้ต้องหารือระยะยาว แต่ปัญหาเฉพาะหน้าคือรับมือกับฟางเยี่ยหวี่และพวกที่ไปยังนครหลวงคิดล้มล้างราชวงศ์หมิง โอ หากเป็นเมื่อกาลก่อน เราเพียงกลัวว่าแผ่นดินไม่ปั่นป่วนวุ่นวาย คิดไม่ถึง

วันนี้กลับคิดหาทางปกป้องราชวงศ์หมิง เรื่องราวในโลกช่างแปรปรวนจริงๆ”

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

“ตอนนี้ฟางเยี่ยหวี่เริ่มเปิดเผยขุมกำลังที่แท้จริงออกมา ยอดฝีมือชนเผ่าอัวชื่อ ฮัวชื่อจื่อม่อแดนทิเบตและเซ่อมู่ก็ปรากฏกายขึ้น เพียงขาดชนเผ่านีเจิน ต่อให้ชนเผ่านีเจินไม่ส่งคนมาช่วยเหลือฟางเยี่ยหวี่เพียงขุมกำลังปัจจุบัน ก็ชวนให้ปวดเศียรเวียนเกล้านัก”

เฉียนหงชิงนั่งอยู่หว่างกลางซ่างกวนอิงกับชิฉางเจิง พอฟังกล่าวเบาๆ กับชิฉางเจิงว่า

“โหยวจิงใช่เป็นชนเผ่านีเจินหรือไม่?”

ชิฉางเจิงผงกศีรษะรับ สีหน้าปรากฏแววปวดร้าวและอับจนปัญญา มันความจริงตั้งใจว่าจะล้างแค้นให้กับนาง แต่ด้วยสถานการณ์ปัจจุบัน มิอาจไม่ปล่อยวางเรื่องการล้างแค้นไว้ชั่วคราว

สีหน้าซ่างกวนอิงยังขาวซีดอยู่บ้าง แต่คึกคักแจ่มใสกว่าเดิมมากนัก พลันกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีข้อเสนอประการหนึ่ง ขอให้ผู้เฒ่าเฉียนนำฉางเจิงมุ่งสู่นครหลวง เพื่อคลี่คลายการคุกคามของฝ่ายมองโกล”

หัตถ์พิษเฉียนหลอผงกศีรษะกล่าวว่า

“เรามีเจตนาเช่นนี้ แต่ตอนนี้พรรคมังกรพิโรธอยู่ในช่วงดำรงหรือล่มสลาย เราจะทิ้งเหล่าเจี๋ยและพวกไว้ให้พวกท่านใช้สอย หากสามารถตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา ต่อให้แผ่นดินเกิดความวุ่นวายอีกครั้ง พวกเราก็มีเบี้ยใช้ปราบปรามความวุ่นวาย”

ซ่างกวนอิงก็ไม่ปฏิเสธ รีบแสดงความขอบคุณอย่างสูง

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวสืบต่อ

“เราส่งคนเรียกระดมบริวารเก่าที่ไม่ยอมเข้าร่วมกับเหมาไปอี้แล้ว

บวกกับพี่น้องสำนักอธรรมลี้ลับ สมควรชดเชยความเสียหายจากการศึกที่ทะเลสาบตังถิงของพรรคมังกรพิโรธได้"

เหล่าหัวหน้าอู่และองครักษ์สำนักอธรรมลี้ลับพากันกล่าวถ่อมตน

ชิฉางเจิงหวนนึกถึงการไปยังนครหลวง จะได้พบกับหานฮุ่ยจื่อย่อมบังเกิดความยินดี แต่ก็เป็นห่วงหานปี้ฉุ่ยกับหงสิ้ว สร้างความขัดแย้งแทบตาย อดทอดถอนใจมิได้ เป็นเหตุให้ทุกคนจับจ้องมองมายังมัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ฉางเจิงวางใจ ตอนนี้หงสิ้วสมควรสมทบกับปี้ฉุ่ยแล้ว อีกสักครู่จะใช้คนส่งข่าวไป เพื่อให้พวกนางวางใจ รอจนเสร็จเรื่องที่นครหลวงสามารถกลับมาสมทบกับพวกนาง"

ในใจกลับเห็นว่า การเดินทางครั้งนี้เสี่ยงอันตราย แม้แต่มันก็ไม่มีความมั่นใจว่าจะมีชีวิตรอดกลับมา

ตี้หวี่สือกล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) เร่งฟื้นฟูสำนักตันชิง ฉางเจิงไม่ต้องเป็นห่วงไป"

ชิฉางเจิงสลัดความในใจ กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้ากับท่านพ่อบุญธรรมจะมุ่งสู่นครหลวง พิสูจน์ความเป็นความตายกับฟางเยี่ยหวี่สักครา"

หลิงจ้านเทียนหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวกับหัตถ์พิษเฉียนหลอว่า

"ไม่ทราบพี่เฉียนนึกถึงปัญหาข้อหนึ่งหรือไม่ นั่นคือพี่ใหญ่ล่างไปถึงนครหลวงแล้ว ย่อมไม่ปล่อยให้ฟางเยี่ยหวี่และพวกก่อการร้ายได้ในสภาพเช่นนี้ ผังปานใช่ถูกบีบบังคับให้ลงจากเขา เลื่อนเวลาต่อสู้กับพี่ใหญ่ล่างก่อนกำหนดหรือไม่?"

ทุกผู้คนรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

หกสิบปีมานี้ ผังปานครองตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน เพาะสร้างบารมีอยู่ในจิตใจทุกผู้คน แต่หลังจากฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร ก็ไม่ถามไถ่เรื่องใดในยุทธจักร ดังนั้นชาวธัมมะและอธรรมล้วนหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้ากับมัน นึกภาวนาว่ามันนอกจากทำศึกกับล่างฟานหวินแล้ว อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างดินแดนภาคกลางกับมองโกลอีก

แต่หากล่างฟานหวินจู่โจมสังหารคนของฟางเยี่ยหวี่ ผังปานยังจะนิ่งดูดายหรือ? นี่ดูไปขัดกับเหตุผลยิ่ง

นอกจากล่างฟานหวินนิ่งดูดายไม่ยุ่งเกี่ยวก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

หากผังปานคิดขัดขวางมิให้ล่างฟานหวินลงมือต่อหลี่เช่อเม่ยหรือธรรมาจารย์อาทิตย์ มันคงไม่อยู่ที่วังปรมาจารย์มารอันไกลโพ้นหรือรอจนเกิดเรื่องขึ้นค่อยรีบรุดมา

ดังนั้นคำพูดของหลิงจ้านเทียน เท่ากับระบุว่าผันปานสมควรอยู่ระหว่างเดินทางสู่นครหลวง หรือบรรลุถึงนครหลวงแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ สถานการณ์ยิ่งส่งผลคุกคามต่อราชวงศ์หมิง

ลองนึกดูนอกจากล่างฟานหวินแล้ว ยังมีผู้ใดหักหาญกับผังปานได้?

ทุกผู้คนรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบขึ้นมา

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ผู้เฒ่าเฉียนกับฉางเจิงยิ่งสมควรรีบรุดสู่นครหลวงเสาะหาท่านอาล่างหารือแผนรับมือ”

หลิงจ้านเทียนมองดูเฉียนหงชิงที่ก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“หงชิง ไม่ต้องกลับอารามนักพรตแล้ว ติดตามพวกเรากลับ

ไปเถอะ"

เฉียนหงชิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูหลิงจ้านเทียน จากนั้นเหลียวดูซ่างกวนอิง

หลิงจ้านเทียนเป็นผู้อาวุโสสูงสุดของพรรคมังกรพิโรธรองจากล่างฟานหวิน คำพูดที่กล่าวจากปากมัน เท่ากับเป็นตัวแทนเบื้องสูงเบื้องต่ำของพรรคมังกรพิโรธให้การยอมรับเฉียนหงชิงใหม่

หัตถ์พิษเฉียนหลอทราบว่าในสถานการณ์เช่นนี้ มิอาจไม่แสดงท่าที จึงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"หงชิงยังมีวัยสาวอันสดใส หากวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของพี่ฟงหานทราบว่าท่านย่ำยีตัวเองถึงเพียงนี้ คงไม่อาจนอนตาหลับ"

ซ่างกวนอิงยื่นมือออก กุมมือทั้งสองของนางไว้ ไม่กล่าวว่ากระไร

ชิฉางเจิงโน้นหน้าไป กล่าวที่ข้างหูนางว่า

"ถือว่าเราเหล่าชิขอร้องพี่ชิงเถอะ"

เฉียนหงชิงทอดถอนใจคำหนึ่ง ล้มตัวเข้าหาซ่างกวนอิง ซบใบหน้ากับไหล่บ่ามัน หลับตาลงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หงชิงไม่มีคุณสมบัติเป็นฮูหยินของปางจู่อีก หากปางจู่ยอมรับอุปการะข้าพเจ้าใหม่ หงชิงขอเป็นอนุภรรยาคนหนึ่งของท่าน วันหน้านอกจากร้องขอห้องพระหลังหนึ่ง ไม่มีข้อเรียกร้องอื่นอีก"

ซวีเยี่ยเวี่ยฉุดดึงมือหานป๋อ เดินไปยังหอน้อยของนางด้วยความยินดีปรีดา หาได้ซักถามเรื่องของฉินเมิ่งเหยาอีก

แต่หานป๋อไม่มีอารมณ์ดีถึงเพียงนั้น

การปรากฏกายของหลี่เช่อเม่ย คล้ายลมพายุโหมหอบใส่นครหลวง ซึ่งเกิดคลื่นลับหนุนเนื่องอยู่แล้ว แม้แต่ภูตบดีซวีเย่อู๋ที่

แตกฉานวิชาโหราพยากรณ์ ก็ไม่แน่ใจว่าราชวงศ์หมิงจะเสื่อมทรุดลงหรือไม่

พวกมันสมควรช่วยเหลือจูหยวนจางหรือไม่?

การช่วยเหลือจูหยวนจาง จะประสบโชคหรือได้รับเคราะห์เกรงว่าไม่มีผู้ใดบอกได้เช่นกัน

หากปราศจากปัญหาอันหนักอึ้งถึงเพียงนี้ ตนเองมือซ้ายโอบซวีเยี่ยเวี่ย มือขวาโอบฉินเมิ่งเหยา ศีรษะหนุนตักจวงชิงซวง ปากจุมพิตพี่สาวทั้งสาม ไม่ทราบเป็นความสุขสมถึงเพียงไหน

เมื่อถึงประตูหลังของหอน้อย หญิงรับใช้หน้าตาคมขำนางหนึ่งพลันออกมารับหน้า เรียกหา "คูณหนู" อย่างหวาดผวาคำหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า

"หากมีบรษโสโครกรดมา ก็ขับไล่ไปให้กับเรา"

หญิงรับใช้นั้นมองดูหานป๋อแวบหนึ่ง คล้ายบอกว่าท่านมิใช่พลอยด่าว่าคุณชายท่านนี้ด้วยหรือ ปากกล่าวว่า

"เป็นชีฮูหยินต้องการพบท่านทูตปักที่รั้งตำแหน่งตงเก๋อต้าเสวียซื่อ"

ซวีเยี่ยเวี่ยยกมือปิดปากหัวร่อ กล่าวกับหานป๋อว่า

"ชื่อตำแหน่งทั้งยาวทั้งเหม็นคลุ้งนัก"

จากนั้นกล่าวอย่างระแวดระวังว่า

"นางต้องการพบท่านทูตทำอะไร?"

หญิงรับใช้นั้นกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"บ่าวไม่กล้าถาม"

หานป๋อเห็นหญิงรับใช้นี้สดใสน่ารัก อดถามมิได้ว่า

"เจี่ยแจ (พี่สาว) นางนี้เรียกว่าอะไร?"

หญิงรับใช้นั้นถึงกับหน้าแดงจรดใบหู ไม่ทราบตอบอย่างไรดี

ซวีเยี่ยเวี่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"เจี่ยแจอันใด นางเรียกว่าฉุ่ยปี้ เป็นหญิงรับใช้ประจำตัวเวี่ยเอ๋อ วิชาฝีมือเป็นเวี่ยเอ๋อสอนให้"

หานป๋อเรียกพี่ฉุ่ยปี้คำหนึ่ง ซวีเยี่ยเวี่ยก็โบกมือให้นางล่าถอยไป ฉุดลากหานป๋อเข้าสู่ห้องโถงรับแขกที่ชั้นล่าง หลังจากนั่งลงก็อ้อนวอนว่า

"อย่าได้ไปพบนางได้หรือไม่?"

หานป๋อกำลังปวดเศียรเวียนเกล้าพอดี

วันนั้นมันร้องโพล่งไปว่าจะคืนทารกแก่นางคนหนึ่ง เพราะไม่เป็นตัวของตัวเอง นั่นเป็นจิตสำนึกที่ยังไม่ดับสูญของเช่อจุนซิ่นต้องการให้มันทำเช่นนั้น

ตนเองไหนเลยไม่บรรลุความต้องการของเช่อจุนซิ่นได้?

อย่าว่าแต่ชีฮูหยินเป็นโฉมสะคราญที่ชวนลุ่มหลง ทั้งสามารถหารือกับนางว่า ทำอย่างไรจึงทำให้สตรีตั้งครรภ์ได้

พอนึกหาข้ออ้างได้ หานป๋อก็บังเกิดความปลอดโปร่งขึ้นมา ตบต้นขาตัวเอง กล่าวว่า

"เจ้าบ้านหญิง นั่งอยู่ที่นี้ให้ข้าพเจ้าสัมผัสสักครา ค่อยเอ่ยปากบอกรักท่าน"

ซวีเยี่ยเวี่ยยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ห้ามถอดเสื้อผ้าของเวี่ยเอ๋อ นั่นยากที่จะสวมใส่ได้"

พลางลุกขึ้นยืน เคลื่อนกายเข้ามาในอ้อมอกของมัน นั่งลงบนตักของชายคนรัก

หานป๋อนิยมชมชอบลักษณะการปล่อยตัวของนาง ยามนั้นเปิดฉากการรุกทั้งปากและมือ ในใจกลับครุ่นคิดว่าจะหลบออกไปหาชีฮูหยินอย่างไร พลันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น กวาดตาไปที่ประตู ถึงกับสะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องโพล่งว่า

"ชีฮูหยิน"

ซวีเยี่ยเวี่ยทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ผลักมือที่วางอยู่บนหน้าอกของนางออก ผุดลุกขึ้นยืน แต่ยามอ่อนล้าระทวย ได้แต่วางมือข้างหนึ่งลงบนหัวไหล่หานป๋อ ประคองร่างเอาไว้

ชีฮูหยินหวี่ฝู่หวินปรากฏกายขึ้นที่หน้าประตู สีหน้าสงบราบเรียบกล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยว่า

"เวี่ยเอ๋อ สามารถหยิบยืมหานป๋อของท่านให้ชีเหนียง (มารดาคนที่เจ็ด) สักครู่หรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่นั่งอยู่ในเก๋งกลางสวน ซึ่งสามารถเงยหน้ามองเห็นดงไม้หนานมู่หลังคฤหาสน์ภูตบดีแต่ไกล ยิ้มพลางกล่าวกับหลี่เซ่อเม่ยว่า

"หานป๋อเพียงเป็นหมากของจูหยวนจางเม็ดหนึ่ง พวกเราก็เช่นกัน ขึ้นอยู่กับว่าจูหยวนจางรู้จักเดินตาต่อไปกว่าพวกเราหรือไม่"

ยามนั้นเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันก็เดินออกจากตึกมายังสวนหลัง นั่งลงที่ข้างกายทั้งสอง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยิ่งมายิ่งครึกครื้นแล้ว ได้รับข่าวจากซู่สั้งว่า นางบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ตอนนี้กำลังใช้เส้นทางน้ำรุดมาสมทบ"

หลี่เซ่อเม่ยถามว่า

"อาการบาดเจ็บของธรรมาจารย์อาทิตย์ทุเลาหายดีแล้วหรือไม่?"

เหนียนเหลียนตันสั่นศีรษะกล่าวว่า

"กระบี่ปีกบินของฉินเมิ่งเหยาร้ายกาจนัก แม้แต่ธรรมาจารย์อาทิตย์ยังพลาดท่าเสียที"

ฟางเยี่ยหวี่หน้าหม่นหมองลง นึกถึงฉินเมิ่งเหยาขึ้นมา

กล้วยไม้กลางไพรดอกนี้ใช่เหี่ยวเฉาลงหรือไม่?

เหตุใดโชคชะตากำหนดให้พวกมันอยู่ในฐานะเผชิญหน้ากัน?

หลี่เช่อเม่ยครุ่นคิดขึ้น 'ดูจากสภาพอันกระหยิ่มยินดีของหานป๋อเมื่อครู่ หรือว่าฉินเมิ่งเหยาสามารถฝืนหลักธรรมชาติ จนเชื่อมต่อชีพจรหัวใจที่ขาดได้? รอสักครู่เราต้องหารือกับเหนียนเหลียนตัน โดยมิให้เยี่ยหวี่ล่วงรู้'

เหนียนเหลียนตันกล่าวทำลายความเงียบขึ้นว่า

"พบหน้าซวีเยี่ยเวี่ยหรือไม่?"

หลี่เช่อเม่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เมื่อคืนท่านปลอมเป็นเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ ปลันสวาทของหญิงสาวบริสุทธิ์ห้าคน ยังไม่เพียงพอหรือ? เด็กหญิงนี้เป็นของเรา ห้ามมิให้ท่านกระทบถูกนาง"

เหนียนเหลียนตันงงงันวูบหนึ่ง สำรวจดูหลี่เช่อเม่ยโดยละเอียด กล่าวว่า

"หากเหล่าหลี่ (คนแซ่หลี่) กลับคืนสู่ราคะจิตนับเป็นที่น่ายินดี น่าอวยพร เฮอะ คืนนี้เราต้องครอบครองจวงชิงซวง หาไม่อาจถูกตัวบัดซบหานป๋อช่วงชิงไป"

หลี่เช่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขออวยพรให้ท่านโชคดีกว่าหลันอี้ มันเชื้อเชิญชาวอาทิตย์อุทัยไปฉุดคร่าเหลียนชิ่วชิ่วให้กับมัน เข้าใจว่าได้ครอบครอง กลับเผชิญกับล่างฟานหวิน ในโลกยังมีเรื่องเคราะห์ร้ายกว่านี้หรือ?"

เหนียนเหลียนตันเพียงยิ้มเล็กน้อย หาตอบคำไม่

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมื่อครู่ได้พบกับศิษย์พี่เหลิง มันตักเตือนว่าอย่าได้ดูแคลนจูหยวนจาง คนผู้นี้เจ้าอุบายความคิด มากระแวงอำมหิต ความร้ายกาจหาเป็นรองกระบี่คลุมวรุณของล่างฟางหวินไม่"

หลี่เช่อเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันเข้าใจว่าเราเพิ่งรู้จักจูหยวนจางเป็นวันแรกหรือ?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ศิษย์พี่เหลิงหมายถึงเรื่องที่หานป๋อได้รับแต่งตั้งเป็นตงเก๋อต้าเสวียซื่อ แสดงว่าเพื่อสถานการณ์โดยรวม จูหยวนจางไม่คำนึงถึงอันใดมิหนำซ้ำจนบัดนี้ศิษย์พี่เหลิงยังไม่เข้าใจว่า เหตุใดจูหยวนจางชักนำล่างฟานหวินมายังนครหลวง ทั้งไม่ส่งคนไปจัดการกับล่างฟางหวิน จูหยวนจางยังลึกล้ำสุดหยั่งคาดกว่าภูตบดีอีก"

หลี่เช่อเม่ยยังคงรักษาท่วงท่าอันปลอดโปร่งเฉื่อนชาไว้ หวนนึกถึงฟางเยี่ยหวี่คล้ายหงุดหงิดกว่าปรกติ นี่ย่อมสืบเนื่องจากฉินเมิ่งเหยาแสดงว่าฉินเมิ่งเหยาคล้ายเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเมื่อยี่สิบปีก่อน นับเป็นชนวนเภทภัยอันร้ายแรง จึงกล่าวว่า

"ไม่มีผู้ใดกำเริบเสิบสานกว่าจูหยวนจางอีก ไม่เช่นนั้นกาลก่อนคงไม่กำจัดเสี่ยวหมิงอ๋อง ซึ่งเป็นทายาทของผู้มีพระคุณจนจมน้ำตายตอนนั้นทุกผู้คนเข้าใจว่าจูหยวนจางกระทำผิดอย่างมหันต์ แต่หลังจากที่จูหยวนจางครองแผ่นดิน ค่อยพิสูจน์ว่าไร้พิษมิใช่ชายชาติ ยังมีผู้ใดอำมหิตไร้ไมตรีกว่าจูหยวนจางอีก?"

เหนียนเหลียนตันกล่าวด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

"อำนาจสมบัติสามารถกัดกร่อนความคิดต่อสู้และความกล้าหาญของผู้คน จูหยวนจางยังเป็นผู้เหี้ยมหาญเช่นกาลก่อนหรือไม่ ตอนนี้ยังยากบอกได้ แต่วีรบุรุษยากผ่านด่านหญิงงาม เป็นหลักเหตุผลอันเที่ยงแท้ แม้แต่ผู้เฒ่าผังก็ไม่มีข้อยกเว้น จูหยวนจางไหนเลยรอดพ้นได้ มองโกลสูญเสียแผ่นดินเพราะเจ้าเรือนฌานเมตไตรย วันนี้ราชวงศ์หมิงก็จะซ้ำรอยเดิม"

หลี่เช่อเม่ยกล่าวว่า

"ตอนนี้ทุกประการพร้อมสรรพ เพียงขาดยาเม็ดทวนทองไม่รู้ลัม

อย่างนั้นแผนการของพวกเราจะแนบเนียนไร้ช่องโหว่แล้ว ช่างคิดไม่ถึงว่าเซวียหมิงอี้ร้ายกาจถึงเพียงนั้น ทั้งที่ถูกพิษยังหลบหนีไปได้ ความนี้ต้องมีปัญหาแน่นอน"

เหนียนเหลียนตันนึกถึงพระสนมเฉินกุ้ยเฟย อดกลืนน้ำลายคำหนึ่งมิได้ กล่าวว่า

"ใช่เป็นเพราะอี้เจินไม่อาจตัดรอนน้ำใจพ่อลูกหรือไม่? แต่ดูไปไม่คลับคล้าย ดูจากการที่นางไม่ยอมใช้แซ่ของบิดา แสดงว่านางเคียดแค้นชิงชังเซวียหมิงอี้จนจับใจ"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"เรื่องนี้ขบคิดมากความไม่มีประโยชน์ เมื่อขาดยาเม็ดทวนทองไม่รู้ล้ม ต้องใช้วิธีการอื่น สรุปแล้วไม่อาจปล่อยให้จูหยวนจางมีชีวิตผ่านช่วงงานพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาเด็ดขาด"

คฤหาสน์ภูตบดีกว้างขวางใหญ่โตนัก หลังจากเข้าสู่คฤหาสน์ไม่ว่าเดินอย่างไรคล้ายไม่มีที่สิ้นสุด

หานป๋อติดตามชีฮูหยินหวี่ฝู่หวินเดินตามทางศิลาอันคดเคี้ยว ตัดผ่านสวนผ่านดงไม้ พอผ่านป่าเหมยแถบหนึ่ง พลันปรากฏหิมะตกลงมา ก้อนหิมะขนาดเท่ากำปั้น ตกลงบนร่างของทั้งสอง

หานป๋อกระตุกแขนเสื้อชีฮูหยิน ฉุดรั้งให้นางหยุดลง ดึงเสื้อคลุมของนางขึ้นมาปิดคลุมเรือนผมและช่วงคอของนาง ชีฮูหยินหลุบสายตาลง ลักษณะที่เชื่อฟัง กระตุ้นให้หานป๋อใจเต้นตูมตามขึ้นมา

พอออกจากป่าเหมย ที่เบื้องหน้าเป็นทะเลสาบเล็กๆ ด้วยแรงงานมนุษย์ ซึ่งชักนำน้ำบนเขามา ริมฝั่งเพาะปลูกต้นจำปีต้นสน ด้านทิศใต้ของทะเลสาบมีสิ่งปลูกสร้างชั้นเดียว หลังคามุงกระเบื้องกระจกสีเหลืองสร้างอยู่บนฐานหินหยกขาว ภายใต้เงาสะท้อนบนผิวทะเลสาบ เกล็ด

หิมะที่โปรยลงจากฟ้า ราวกับเป็นทิพยสถานก็มิปาน

บนทะเลสาบจอดไว้ด้วยเรือน้อยลำหนึ่ง ให้ความรู้สึกที่สงบรื่นรมย์แก่ผู้คน

ซีฮูหยินชักนำหานป๋อข้ามสะพานหินที่ทอดข้ามทะเลสาบ มาถึงเก๋งน้อยกลางทะเลสาบ หานป๋อเห็นบนเสาหินของเก๋งน้อยทั้งสี่ด้านล้วนจารึกข้อความไว้ เป็นคำ “วสันต์บุปผา คิมหันต์สายลม ฤดูสารทจันทร์ฉาย เหมันต์หิมะ” อดทอดถอนชมเชยมิได้ว่า

“ข้อความนี้ช่างบรรเจิดนัก”

หวนนึกถึงจันทร์ฤดูสารทหิมะเหมันต์ เหมาะกับการเปรียบเปรยซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง ส่วนซีฮูหยินอาจเป็นบุปผาวสันต์ แต่ฉินเมิ่งเหยางามอย่างหลุดพ้น ต่อให้ประมวลทัศนียภาพของฤดูทั้งสี่ ยังไม่อาจเปรียบเปรยได้

ซีฮูหยินหยุดยั้งลง หันกายมาช้าๆ จับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง

หานป๋อถูกนางจ้องมองจนใจสั่นสะท้าน ยืนมือยึดกุมสองไหล่ของนาง ถามว่า

“ตอนนี้ฮูหยินยึดถือข้าพเจ้าเป็นผู้เฒ่าเช่อหรือหานป๋อ?”

ซีฮูหยินส่ายหน้าอย่างเลื่อนลอยไม่ตอบคำ แต่ดวงตาทั้งคู่ยิ่งเลือนรางกว่าเดิม

ที่นอกเก๋งปรากฏลมหิมะเต็มฟ้า สีเป็นสีขาวเวิ้งว้าง ชำระล้างวิมานในแดนดินจนบริสุทธิ์กว่าเดิม

หานป๋อโน้มหน้าลง จุมพิตริมฝีปากสีแดงสดของนางเบาๆ คราหนึ่ง ค่อยถอนห่างมา กล่าวว่า

“ต่อให้ถูกท่านตบหน้าสักสองฉาด แต่สามารถจูบปากน้อยๆ ของท่านยังคู่ควรอยู่”

ซีฮูหยินกล่าวด้วยน้ำเสียงที่สงบราบเรียบจนผู้คนหัวใจเย็นเฉียบ

ว่า

"หานป๋อท่านจดจำไว้ ฝู่หวินไม่ได้รักท่าน เพียงคิดอาศัยท่านสืบเผ่าพันธุ์ตั้งครรภ์ขึ้น ชดใช้ทารกที่น่าเวทนาแก่เรา แต่หากท่านมีความคิดเกินเลยต่อเรา ฝู่หวินจะไม่ยกโทษให้แก่ท่าน ภายหลังเหตุการณ์ก็ห้ามมิให้ท่านรบเร้าพัวพันเรา"

หานป๋อรู้สึกไร้รสชาติ คลายมือจากการยึดกุมหัวไหล่นาง กระแทกนั่งลงที่ข้างราวลูกกรงหิน ยื่นมือออกนอกเก๋ง ปล่อยให้หิมะที่เย็นเฉียบตกลงบนฝ่ามือ ขณะจะกำก้อนหิมะไว้ หิมะก็ละลายเป็นน้ำ

ชีฮูหยินทอดถอนใจคำหนึ่ง เคลื่อนกายถึงข้างกายมัน ช่วงขากระทบถูกต้นขามัน วางมือลงบนหัวไหล่มัน โน้มหน้าลงสังเกตสีหน้ามัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านยังเป็นเด็ก ดังนั้นถูกทำร้ายจิตใจได้โดยง่าย แต่ฝู่หวินชาด้านตั้งแต่แรก ถูกคนทำร้ายหรือทำร้ายคนล้วนไม่รู้สึกตัว"

หานป๋อยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ เราหานป๋อแม้หมกมุ่นกับความงาม แต่ตอนนี้พบว่ายากจะขึ้นเตียงกับสตรีที่ไม่รักข้าพเจ้า"

ชีฮูหยินหามีโทสะไม่ กลับนั่งลงบนต้นขาของมัน ยกมือโอบรอบคอมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝู่หวินยินดีที่รับทราบว่าท่านมิใช่ปีศาจราคะที่ตะกละตะกลามผู้อื่นมิใช่ไร้น้ำใจต่อท่าน ไม่เช่นนั้นไหนเลยยินยอมปล่อยให้ท่านเป็นตัวแทนของเช่อหลาง (ชายคนรักแซ่เช่อ) ครอบครองร่ายกายผู้อื่นเพียงแต่ผ่านไปนานปี ความรักที่ร้อนระอุได้เย็นชืดลง ทั้งยังกลัวก้าวเข้าด่านความรัก เพียงหวังว่าหลังสัมพันธ์รักชั่วข้ามคืน สามารถมี...มีบุตรของท่านกับเช่อหลางคนหนึ่ง จากนั้นจะเสาะหาสถานที่อันสงบสันโดษเลี้ยงดูบุตรให้ดี บรรลุภาระหน้าที่และความใฝ่ฝันของผู้เป็นมารดา"

หานป๋อหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ตอนที่ร้องโพล่งออกไปว่าจะชดใช้ทารกแก่นาง ไม่ได้ครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง ตอนนี้ใคร่ครวญดูไม่ทราบจะสะสางบัญชีรายนี้อย่างไรดี จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องการกำเนิดทารกมิใช่สำเร็จลุล่วงในครั้งเดียว ฮูหยินใช่คิดรักษาสัมพันธ์รักกับข้าพเจ้าจวบจนตั้งครรภ์หรือไม่ อย่างนั้นไยมิใช่ถูกข้าพเจ้าเอารัดเอาเปรียบไป?"

ในที่สุดชีฮูหยินมีสีหน้าเอียงอาย กล่าวว่า

"นั่นก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา แต่เราทราบว่าร่างกายของเราไม่ปฏิเสธท่าน ทั้งยังยินดีที่จะใกล้ชิดกับท่าน"

จากนั้นซุกร่างกับอ้อมอกมัน กล่างเสียงนุ่มนวลว่า

"อาจเป็นเพราะเพิ่มหานป๋อท่านคั่นอยู่ตรงกลาง ฝู่หวินมีความรัสึกว่ายังดีกว่าสนิทชิดเชื้อกับเซ่อหลาง เพียงแต่เราไม่อาจเปลี่ยนใจตัวเองได้ กล่าวเช่นนี้หานป๋อท่านรู้สึกดีขึ้นหรือไม่?"

หานป๋อบังเกิดความเลอะเลือนสงสัย แต่จิตใจแจ่มใสกว่าเดิม ขณะที่โอบร่างอบอุ่นหอมกรุ่นเต็มอก เริ่มบังเกิดราคะจิตขึ้นมา โคจรพลังสำรวจดู พบว่ารอบข้างไร้ผู้คน จึงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"สามารถเริ่มต้นหรือ?"

ชีฮูหยินค้อนมันด้วยเสน่ห์อันหยาดเยิ้มวงหนึ่ง ฉุดดึงมือมันลุกขึ้นยืน เดินไปยังสิ่งปลูกสร้างชั้นเดียวหลังนั้น มาตรว่าไม่กล่าวกระไรแต่สีหน้าแฝงแววตัดสินใจที่โศกซึ้งน่าเวทนาชนิดหนึ่ง

เมื่อตัดผ่านเกล็ดหิมะ ทั้งสองสาวเท้าเข้าห้องโถงหน้าที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายสูงสง่า

หัวใจชีฮูหยินพลันเต้นตูมตามขึ้นมา สร้างความเร้าใจแก่หานป๋อ กระซิบถามที่ข้างหูนางว่า

"วันหน้าหากกำเนิดทารกออกมา จะใช้แซ่อะไร?"

ชีฮูหยินกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"ย่อมไม่แซ่เช่อ มันไม่มีคุณสมบัติเป็นบิดา ทางหนึ่งคือแซ่หาน หรือว่าใช้แซ่ตามฝู่หวิน ผู้อื่นยังไม่ตกลงใจ"

ยามนั้นหานป๋อกลับลังเลขึ้นมา หญิงงามนางนี้ใฝ่ฝันต้องการมีบุตร หากตนเองไม่สามารถพิชิตพันธุมารภายในกาย หลังจากครอบครองนาง ยังไม่อาจบรรลุภารกิจได้ นึกถึงตอนนี้ กลับถูกชีฮูหยินฉุดลากเข้าห้องส่วนตัวของนาง

เมื่อถึงเวลาเริ่มต้น บรรยากาศกลับกระอักกระอ่วนขึ้นมา ทั้งสองนั่งเคียงคู่ที่ขอบเตียง ไม่ทราบทำอย่างไรดี

นั่งแน่วนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ชีฮูหยินอดกล่าวมิได้ว่า

"รีบด่วนเถอะ เวี่ยเอ๋อเพียงเข้าใจว่าเรายืมตัวท่านมาสอบถามเรื่องของเชอจุนซิน หากนางขาดความอดทนสบเสาะมา ทั้งหมดคงลำบากใจมากแล้ว"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฮูหยินแม้งดงามเย้ายวน แต่สีหน้าแฝงความเย็นชา ปราศจากความรู้สึกร่วม ทำให้ข้าพเจ้ายากที่จะเสียมารยาทต่อท่าน"

ชีฮูหยินฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้นวูบหนึ่ง จุมพิตใบหน้าหานป๋อเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เสี่ยวหวิน (หวินน้อย) จะพยายามเอาอกเอาใจท่าน มาเถอะถอดเสื้อผ้าของเสี่ยวหวินออก ดีหรือไม่?"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฮูหยินในตอนนี้มีสติสัมปชัญญะและแจ่มใสเกินไป แสดงว่าปราศจากอารมณ์ความรัก หากข้าพเจ้ายึดครองท่านเช่นนี้ คล้ายออกจะ.."

ชีฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านเป็นลูกผู้ชายหรือไม่? จุนซิ่นไม่ได้ถ่ายทอดความหยาบกระด้างรุนแรงของมันแก่ท่านหรือ? ทุกครั้งที่มันต้องการ ไม่สนใจผู้อื่นว่ายินยอมหรือไม่ ล้วนจัดการตามอำเภอใจ"

จากนั้นถอนใจคำหนึ่ง สีหน้าทอแววหวนรำลึกนึกถึง กล่าวเบาๆ ว่า

"แต่ทุกครั้งฝู่หวินล้วนถูกมันพิชิตโดยราบคาบ นับตั้งแต่ครั้งแรกก็เป็นเช่นนั้น ฝู่หวินไม่สามารถขัดขืนมัน ท่านเมื่อรองรับพันธุมารของมัน สมควรสืบทอดลักษณะนิสัยเช่นนี้ คิดไม่ถึงท่านกลับชุกหัวหดหางถึงเพียงนี้"

หานป๋อค่อยทราบว่า วิธีการที่เช่อจุนซิ่นได้ครอบครองนางอาจไม่ชอบธรรม ทั้งเกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรง ยิ่งไม่สบายใจ กอปรกับคร่นคิดว่าอาจไม่สามารถทำให้นางตั้งครรภ์ ความลิงโลดที่มีอยู่จึงสาบสูญสลายสิ้น

ในใจมันเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งว่า พันธุมารภายในกายแม้เป็นรูปเป็นร่างจากการร่วมอภิรมย์กับโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ ดังนั้นเต็มไปด้วยไฟรักเปลวสวาท แต่เนื้อแท้กลับหลุดพ้นจากความรักความใคร่ของบุรุษสตรีทางโลก เพราะเหตุนี้หากปราศจากการปลุกเร้า หรือในใจตัวเองมีสิ่งกีดขวาง ต่อให้เผชิญหน้ากับสตรีที่เติบโตเต็มสาว ทั้งงามละลานเช่นชีฮูหยิน ยังปราศจากจิตหวั่นไหว

นึกไปนึกไป ย่อมยิ่งไม่มีความกระตือรือร้นคิดเคลื่อนไหว

ชีฮูหยินประหลาดใจยิ่ง ในความเข้าใจของนาง หานป๋อเป็นผู้เสเพลที่คอยเอารัดเอาเปรียบสตรี หลายปีมานี้นางกลับบังเกิดความชิงชังรังเกียจต่อบุรุษ ที่รับปากร่วมอภิรมย์กับมัน เพียงเพื่อต้องการได้ตัวทารกที่สูญเสียไปกลับคืนมา ดังนั้นไม่อาจบังเกิดความต้องการตามธรรมชาติ เพียงคิดสำเร็จกิจโดยเร็ว เกิดการตั้งครรภ์ขึ้น หลังจากนั้น

ไม่ต้องพบหน้ามันอีก

ความรู้สึกเช่นนี้ย่อมไม่อาจกล่าวจากปาก แต่พอเห็นลักษณะท่าทีของหานป๋อ กลับเพิ่มความรู้สึกที่ดีต่อมัน ยกมือโอบหัวไหล่มัน กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"เป็นท่านบอกเองว่าจะชดใช้ทารกให้ ตอนนี้ต้องให้ผู้อื่นเป็นฝ่ายกระทำหรือไร? ฝู่หวินจะอย่างไรเป็นสตรีที่อยู่ในกรอบ ท่านต้องการให้เราอับอายแทบตายหรือ?"

หานป๋อกัดฟันหันหน้ามาจ้องมองดวงตาที่โศกซึ้งของชีฮูหยิน กล่าวว่า

"เช่นนี้เถอะ ท่านไม่ต้องตอบสนองข้าพเจ้า เพียงปล่อยให้ข้าพเจ้าทำการเล้าโลม จวบกระทั่งท่านไม่อาจหักห้ามใจ ข้าพเจ้าค่อยร่วมสัมพันธ์รักกับท่าน เพราะเราหานป๋อไม่ต้องการให้ทารกของพวกเราเป็นผลิตผลที่ทั้งปราศจากความรักและความใคร่"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"ท่านบังเกิดอารมณ์รักหรือไม่ พันธุมารของข้าพเจ้าทราบกระจ่างเป็นอย่างดี"

ชีฮูหยินยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"สวรรค์ ตอนนี้ผู้อื่นไม่อาจยึดถือท่านเป็นเซ่อจุนซิ่นแล้ว มันไหนเลยมีความคิดที่เหลือเฟือเช่นท่าน?"

หานป๋อเกาศีรษะทอดถอนใจ พลันฉุกใจคิดร้องคำ "มีแล้ว" ล้วงสมุดภาพหญิงงามจากอกเสื้อยกชูขึ้น กล่าวว่า

"มีของดีสิ่งหนึ่งให้ท่านดู"

ชีฮูหยินหน้าแดงวูบหนึ่ง ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ตัวเลวร้าย กลับให้ผู้อื่นดูภาพลามก"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่บรรยากาศอันตึงเครียดกลับผ่อนคลาย

หานป๋อเห็นสองข้างแก้มของนางเป็นสีแดงซ่าน ค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น กล่าวว่า

"นี่มิใช่ภาพลามกทั่วไป หากแต่เป็นผลงานศิลปะขั้นสุดยอด ชมดูแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

ชีฮูหยินยิ่งหน้าแดงเข้ม เพิ่มความงามเฉิดฉันกว่าเดิม

พันธุมารของหานป๋อกอปรด้วยคุณสมบัติพิเศษ พอถูกท่วงท่าอันงดงามของนางปลุกเร้า นิสัยมารก็เริ่มก่อตัวขึ้น วางสมุดภาพลงบนหัวเข่านาง พลิกเปิดหน้าแรก กล่าวเชิญชวนว่า

"มา ชมดูด้วยกัน"

หัวใจชีฮูหยินเต้นแรงกว่าเดิม สีแดงซ่านลามถึงใบหูต้นคอ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง ไม่ยอมชมดู

หานป๋อคันที่หัวใจยากจะเกา นำวิธีการที่เคยใช้กับจั่วซือและพวกทั้งสามมาใช้อีกครั้ง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงนี่มิใช่ภาพลามก ชีฮูหยินพอชมดูจะทราบเอง"

ชีฮูหยินพอฟัง อดเหลียวมองแวบหนึ่งมิได้ กล่าวว่า

"มิใช่ภาพลามกจริงๆ อืมม์ วาดได้งดงามยิ่ง"

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ พลิกสมุดภาพทีละหน้า พอพลิกเปิดถึงหน้าที่ห้า ชีฮูหยินก็หน้าแดงเข้มจรดใบหู กดมือของมันไว้ มิให้พลิกเปิดต่อไป กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"คนเลวแทบตาย กลับหลอกผู้คน"

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต่อให้หยิบยื่นสมุดภาพแก่นาง นางก็ไม่บังเกิดอารมณ์เช่นตอนนี้ แต่นางตั้งใจร่วมอภิรมย์กับอีกฝ่าย จึงผ่อนคลายการระแวดระวัง ดังนั้นเกิดความปั่นป่วนรัญจวนได้โดยง่าย

หานป๋อผลักมือของนางออกเบาๆ แนบใบหน้ากับปรางแก้มของนาง พลิกดูต่อไป กล่าวว่า

"ที่รัก ชมดูต่อไปเถอะ ภาพเหล่านี้เพียงถ่ายทอดท่วงท่าความงามของบุรุษสตรี เป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พวกเรามิใช่คนแสดงตัวว่ามีศีลมีธรรม แต่กลับประพฤติชั่วช้า ชมดูจะเป็นไร?"

ตาคู่งามของชีฮูหยินไม่คลาดคลาจากเนื้อหาในสมุดภาพอีกไฟรักที่สะกดไว้นานปีพลันแตกปะทุราวภูเขาไฟระเบิด

มือของหานป๋อเลื่อนไล้ผ่านหัวไหล่ของนางลงไป เคลื่อนไหวที่หน้าอกหน้าใจของนาง ปลายนิ้วใจกลางฝ่ามือถ่ายทอดคลื่นความร้อนของเพศตรงข้าม ปลุกเร้าจนนางร่างสั่นระริก หอบหายใจออกมา

ชีฮูหยินอุทานดัง 'อา' เบือนหน้ามาจ้องมองหานป๋อ ดวงตาทอประกายอันร้อนแรง บรรลุถึงขั้นไม่อาจควบคุมตัวเองได้

หานป๋อฉวยโอกาสประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากสีแดงสดของนาง บรรเลงเพลงจูบอันร้อนแรงต่อนาง

เมื่อริมฝีปากแยกจากกัน หานป๋อกล่าวเบาๆ ว่า

"ฮูหยินโทษว่าข้าพเจ้าสะกิดอารมณ์รักของท่านหรือไม่?"

ชีฮูหยินซุกศีรษะกับอ้อมอกของมัน สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ฝู่หวินสำนึกขอบคุณท่าน ที่ทำให้ผู้อื่นหวนกลับคืนสู่ช่วงถวิลรัก ปรารถนาให้ท่านล่วงเกินข้าพเจ้ากว่านี้"

หานป๋อโอบอุ้มนางขึ้นมา วางลงบนเตียง ตัวเองโถมทับลงไป เพิ่งปลดกระดุมเสื้อเม็ดแรกของนางออก ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงซวีเยี่ยเวี่ยร้องเรียกว่า

"ชีเหนียง (มารดาคนที่เจ็ด) หานป๋อ สนทนาเสร็จแล้วหรือไม่?"

หานป๋อรีบหดมือที่กุมปทุมถันและปลดกระดุมเสื้อของชีฮูหยินกลับมา กระโดดปราดขึ้น ขานรับแล้ว

"สนทนาเสร็จแล้ว เข้ามาเถอะ"

ชีฮูหยินก็รีบลุกขึ้นมา หยิกแผ่นหลังของมันโดยแรง ค้อนมันด้วยความรักระคนแค้นวงหนึ่ง ค่อยพุ่งปราดออกจากห้อง

ยามนั้นหิมะเพิ่งหยุดตก

ซวีเยียเวียคล้องแขนหานป๋อออกจากบ้านน้อยริมทะเลสาบจำลองของชีฮูหยิน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่าได้โทษว่าเวี่ยเอ๋อก่อกวนเรื่องราวของพวกท่าน เป็นท่านอาจูรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าในบัดดล"

หานป๋อยังคิดอธิบาย ซวีเยี่ยเวี่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ยังคิดหลอกคนอีก บนร่างท่านเต็มไปด้วยกลิ่นกายหอมของชีเหนียง ดวงตาที่เยิ้มปานจะหยดของชีเหนียงยิ่งไม่อาจตบตาผู้คนเฮอะ ถึงกับคิดไม่แยแสสนใจท่านแล้ว"

หานป๋อรีบปิดปากลง มองดูท่าทีอันกระหยิ่มของนาง อดกล่าวมิได้ว่า

"เวี่ยเอ๋อคล้ายไม่ถือสาเรื่องของข้าพเจ้ากับชีเหนียงเท่าใด"

ซวีเยี่ยเวี่ยหอมแก้มมันฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนที่ชีเหนียงมายืมตัวท่าน ข้าพเจ้าก็คาดเดาได้ว่าเป็นเรื่องราวใด ชีเหนียงเป็นหญิงสาวร้างคู่มานานปี ท่านถือเป็นคนรักเก่าของนางครึ่งหนึ่ง ยังจะกระทำเรื่องราวอื่นใดได้ เพียงแต่เวี่ยเอ๋อชมชอบนาง จึงใจอ่อนยอมให้นางนำตัวท่านไป"

หานป๋อค่อยคลายใจลง ฉวยโอกาสถามว่า

"เหตุใดชีเหนียงของท่านหลังจากพลาดหวังต่อเซ่อจุนชิ่น จึงมาหาบิดาท่าน?"

โดยไม่รู้สึกตัว ทั้งสองกลับมาถึงหอน้อยของซวีเยี่ยเวี่ย ปรากฏบ่าวไพร่จูงม้าสีเทาและพาหนะของซวีเยี่ยเวี่ยมาน้อมรออยู่ก่อน

ม้าสีเทาพอเห็นผู้เป็นนาย ก็เชิดหัวส่งเสียงร้องด้วยความยินดี

ซวีเยี่ยเวี่ยมาถึงข้างม้าของนาง โบกมือให้คนเลี้ยงม้าส่าถอยไป กล่าวว่า

"ชีเหนียงเป็นหลานสาวคนเล็กของหนึ่งในอาจารย์ที่ท่านพ่อเคยกราบกรานรำเรียนฝีมือ ตอนนั้นมีผู้คนมาติดพันนางมากมาย แต่ถูกเช่อจุนชิ่นชิงครอบครองไป ต่อมาชีเหนียงแยกทางกับมัน บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย ทั้งคิดปฏิเสธบุรุษอื่นที่หมายปองนาง จึงมาหาท่านพ่อเป็นฮูหยินในนาม นางคล้ายกับเป็นเจี่ยแจ (พี่สาว) ของเวี่ยเอ๋อ"

กล่าวพลางพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ร้องว่า

"ประลองว่าผู้ใดไปถึงวังหลวงก่อน?"

ขาดคำกระตุ้นม้าควบขับไป หานป่อรีบกระโดดขึ้นบนหลังม้าสีเทาไล่กวดตาม

เมื่อเข้าสู่ย่านตัวเมือง ทั้งสองค่อยชะลอความเร็วของม้าลง แต่ยังดกเป็นเป้าสนใจของผู้คนตามรายทาง ล้วนหยุดเท้ายืนดู

ทั้งสองตรงไปยังหวงเฉิง (ราชสำนัก) จนกระทั่งถึงประตูตวนเหมิน ค่อยลงจากหลังม้า เดินเท้าเข้าวัง

ปรากฏราชองครักษ์ทำหน้าที่นำทาง

เมื่อผ่านอุทยานแห่งหนึ่ง ได้ยินสุ้มเสียงอ่อนเยาว์เสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"เวี่ยเจี่ยแจ (พี่สาวเวี่ย)"

ราชองครักษ์ที่นำทางรีบคุกเข่าลง

เห็นพระราชนัดดาจูหวินเหวินวิ่งออกจากสิ่งปลูกสร้างทางขวามือตรงมาหาคนทั้งสอง

หานป่อทราบว่าตามพิธีรีตองต้องคุกเข่าลง แต่หากให้มันโขกศีรษะคำนับเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปีผู้หนึ่ง รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ ขณะ

รีรอลังเล ซวีเยี่ยเวี่ยก็ผลักไสมันคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านไปเถอะ ให้เวี่ยเอ๋อรับมือมันเอง"

พลางเดินเข้ารับหน้าจูหวินเหวิน

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ติดตามราชองครักษ์เดินต่อไป ไม่นานก็มาเข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางที่ห้องเสวยพระกระยาหาร

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งให้หานป๋อรับประทานอาหารค่ำด้วย เห็นพระกระยาหารเรียงรายเต็มโต๊ะ ถ้วยชามตะเกียบล้วนทำจากเงิน ให้ความรู้สึกที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"นับตั้งแต่หม่าฮองเฮาลาโลกไป ข้าก็น้อยครั้งจะรับประทานอาหารร่วมกับผู้คน"

หานป๋อหวนนึกถึงค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายออกไปของฮ่องเต้เจ้าชีวิต หนึ่งในจำนวนนั้นคือความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา ยามนั้นอดถามมิได้ว่า

"เหตุใดฝ่าบาทไม่รับสั่งให้เฉินกุ้ยเฟยมาเป็นเพื่อน?"

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ทอดถอนพระทัย หาได้ตรัสตอบไม่ เพียงรับสั่งว่า

"มา รับประทานเถอะ"

หานป๋อไม่เกรงอกเกรงใจ คีบเนื้อไก่ชิ้นหนึ่ง พบว่ากระดูกไก่ถูกเราะออกหมด รสชาติโอชะยิ่ง แต่ออกจะเย็นชืด ไม่อุ่นร้อนแม้แต่น้อย ต้องครุ่นคิด 'หรือว่าจูหยวนจางชอบรับประทานของเย็นชืด?'

หงอู่ฮ่องเต้ทรงล่วงรู้ความในใจของมัน จึงตรัสว่า

"อาหารการกินทั้งหมดต้องผ่านการตรวจสอบจากผู้คนสามชุดว่ามีปัญหาหรือไม่ ดังนั้นเมื่อส่งมาก็เย็นชืดแล้ว"

หานป๋องงงันวูบใหญ่ บังเกิดความเห็นอกเห็นใจ กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ดอนนี้เด็กน้อยคิดกล่าววาจาที่ฝ่าบาทอาจไม่พอพระทัย แต่ล้วนเป็นคำพูดจากใจจริง ต้องการให้ราชวงศ์หมิงยั่งยืนสถาพร ประชาราษฎร์ร่มเย็นเป็นสุข"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"อันแผ่นดินเป็นสุขมาช้านานแล้วต้องเกิดศึกสงคราม ครั้นศึกสงครามสงบแล้วก็เป็นสุข นี่เป็นหลักธรรมชาติของฟ้าดิน ไม่มีราชวงศ์ที่ดำรงคงอยู่เป็นเวลานานโดยไม่เสื่อมโทรม ข้าเพียงต้องการให้ดำรงอยู่นานกว่าราชวงศ์ที่ผ่านมาก็พึงพอใจแล้ว เอาเถอะ เด็กน้อยบอกได้อย่างเต็มที่ ข้าไม่ได้ยินคำพูดที่เปิดอกมานานแล้ว"

หานป๋อสดลมหายใจคำหนึ่งแล้วกล่าว

"เท่าที่เด็กน้อยทราบ ราชวงศ์หมิงกำลังเผชิญกับเค้าความวุ่นวายกากเดนที่หลงเหลือของมองโกล ได้แก่ฟางเยี่ยหวี่และหลี่เช่อเม่ยต่างลอบเข้าสู่นครหลวง จัดทำรายชื่อล่าสังหาร ฝ่าบาทกับภูตบดีล้วนอยู่ในรายชื่อดังกล่าว"

มันไม่กล้าบอกลำดับก่อนหลัง กลัวว่าฮ่องเต้เจ้าชีวิตทรงทราบว่าพระองค์จัดอยู่อันดับสาม จะไม่พอพระทัย

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสโพล่งว่า

"ในที่สุดพวกมันมาแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ฝ่าบาททรงทราบแต่แรกแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า "ย่อมทราบ" แต่ไม่ทรงเปิดเผยรายละเอียดแต่อย่างไร

หานป๋อยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องที่พวกมันสมทบกับทัพเรือจัดการกับพรรคมังกรพิโรธฝ่าบาทก็ทรงทราบหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด ตรัสว่า

"เด็กร้ายกาจ นอกจากภูตบดีแล้ว เกือบยี่สิบปีมานี้เจ้าเป็นบุคคลแรกที่กล้าถามข้าตรงๆ นับว่าขวัญกล้าบังอาจนัก"

หานป๋อเห็นพระองค์ไม่ทรงกริ้ว ค่อยคลายใจลงบ้าง แต่ก็ไม่ทราบกล่าวต่อไปอย่างไรดี ได้แต่เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เด็กน้อยยังเข้าใจว่า กังฉินหูอุ้ยหยงกับเหลิงเอี้ยนผู้เป็นศิษย์พี่ของฟางเยี่ยหวี่กระทำการปิดฟ้าข้ามทะเล ลอบก่อการโดยไม่ถูกพบเห็นเสียอีก"

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าบอกว่าพวกมันหนึ่งเป็นกังฉิน หนึ่งเป็นไส้ศึก ใช่มีหลักฐานอันใดหรือไม่?"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ นี่ล้วนเป็นเรื่องราวที่ได้ยินมา ไหนเลยแสดงหลักฐานได้

พระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้อ่อนโยนลง ตรัสว่า

"มีเรื่องมากหลายที่ข้ารู้แน่แก่ใจ วางใจเถอะ ข้าทราบว่าเจ้าเป็นห่วงข้า เพียงดูจากแววตาของเจ้าก็สังเกตออกได้"

หานป๋อพลุ่งพล่านใจขึ้นมา กระโดดปราดขึ้นคุกเข่าลง ร้องว่า

"ต่อให้ฝ่าบาทฆ่าข้าพเจ้า เด็กน้อยก็ต้องบอกออกมา เหลิงเอี้ยนกับเฉินกุ้ยเฟยเป็นพวกเดียวกัน พวกมันจับมือกันคิดปองร้ายฝ่าบาท"

หงอู่ฮ่องเต้พลันตบโต๊ะตรัสด้วยทรงกริ้วว่า

"บังอาจ กลับกล้าปรักปรำพระสนมข้า หากเจ้าไม่แสดงหลักฐานออกมา ข้าจะฆ่าเจ้าในบัดดล"

หานป๋อตัดใจกล่าวว่า

"นี่เป็นล่างฟานหวินบอกต่อเด็กน้อย ฝ่าบาทไม่ทรงเชื่อข้าพเจ้าก็สมควรเชื่อล่างฟานหวิน"

พอทรงสดับคำล่างฟานหวิน หงอู่ฮ่องเต้สะท้านพระวรกายคราหนึ่ง ชั่วครู่ค่อยตรัสว่า

"เจ้าบอกมาอย่างเต็มที"

หานป๋อความจริงไม่คิดบอกเรื่องของล่างฟานหวิน แต่ตอนนี้ไหนเลยมีทางเลือกอื่นอีก ได้แต่กราบทูลเรื่องที่ล่างฟานหวินสวมรอยเป็นเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ เดินทางไปพบกับเฉินกุ้ยเฟย ผู้เป็นบุตรีของเซวียหมิงอี้ให้ทรงทราบ

พระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้ทรงแปรเปลี่ยนตลอดเวลา หลังจากทรงสดับจนจบ พระพักตร์กลับสงบเยือกเย็นลง รับสั่งว่า

"เจ้าออกไปให้กับข้า"

หานป๋อร้องว่า

"เด็กน้อยยังมีคำพูดคิดกล่าว"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้ข้าไม่ต้องการฟังอีก ออกไป"

หานป๋อรู้สึกไร้รสชาติ คุกเข่าสามครั้งโขกศีรษะเก้าครา แล้วกัมศีรษะย่อตัวล่าถอยออกไป

ฟงสิงเลี่ยกับหลวงจีนกระบี่และพวกห้อม้าไม่หยุดเร่งรุดเดินทางใช้ทางภูเขาที่เป็นทางลัด ระหว่างทางเปลี่ยนม้าสี่ครั้ง พอผ่านทะเลสาบผอหยาง ก็เหมาเรือล่องแม่น้ำแยงซีเกียง สู่นครอิ้งเทียนฝู่ที่เป็นนครหลวงต้าหมิง

พวกมันแม้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แต่เร่งรุดเดินทางสิบกว่าชั่วยามเช่นนี้ ยังทนทานไม่ได้อยู่บ้าง ฉวยโอกาสโคจรพลังพักผ่อน

บนเรือ

ฟงสิงเลี่ยนั่งโคจรพลังครู่หนึ่ง ก็ดีกดักแจ่มใส ต้องลอบประหลาดใจที่ตัวเองมีพลังฝีมือรุดหน้า แสดงว่าผลการเคี่ยวกรำท่ามกลางความเป็นความตาย มีส่วนเอื้อประโยชน์ต่อมันอย่างใหญ่หลวง

มันลุกขึ้นนั่งที่ขอบเตียง เหลียวดูกงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนซึ่งนั่งขัดสมาธิบนเตียง เห็นใบหน้านางเปล่งประกายรัศมีอันบริสุทธิ์ ในใจบังเกิดความรักเวทนา อดยื่นมือออกกระทบถูกใบหน้าอันนวลเนียนของนางมิได้

กงจู้อลงกรณ์พลันลืมตาขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดล่วงเกินผู้อื่นหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮิฮะ ลูบคลำวงหน้านาง ทั้งหยิกแก้มนางเบาๆ กล่าวว่า

"นี่เป็นของขวัญเล็กๆ ระหว่างสามีภรรยา ตามด้วยของขวัญชิ้นใหญ่ในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ท่านยังบอกว่าข้าพเจ้าล่วงเกินอีก?"

กงจู้อลงกรณ์แม้เป็นสามีภรรยากับมัน แต่ใบหน้ายังเปราะบาง พอฟังต้องส่งเสียงดัง 'อืมม์' ล้มตัวไปในอ้อมอกมันอย่างเอียงอาย

สามีภรรยาแยกจากชั่วคราว ยังประเสริฐเลิศกว่าแรกวิวาห์ ทั้งสองคลอเคลียอย่างสนิทสนม แต่แล้วประตูห้องถูกผลักเปิดออก สร้างความตื่นตระหนกแก่ทั้งสองจนรีบผละจากกัน

ผู้มาเป็นกู่เซี่ยนเหลียน เห็นทั้งสองเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย โดยเฉพาะกงจู้อลงกรณ์เรือนผมยุ่งเหยิง ใบหน้าแดงสดใส จึงค้อนฟงสิงเลี่ยวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ปีศาจตะกลาม"

ฟงสิงเลี่ยตะปบคว้าใส่นางอย่างขุ่นเคือง กู่เซี่ยนเหลียนชิงล่า

ถอยไปนั่งลงบนเก้าอี้ที่ห่างไป ชูมือยอมจำนน กล่าวว่า

"เชี่ยนเหลียนทราบความผิดแล้ว สิงเลี่ยมิใช่ปีศาจตะกลาม เพียงแต่คุณหนูไม่อาจห้ามใจได้"

กงจู้อลงกรณ์ร้องคำ "ยาโถว (คำเรียกหญิงรับใช้) น่าตาย" ฟงสิงเลียหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เชี่ยนเหลียนเข้ามา ให้ข้าพเจ้าสุขสมสักครา"

กู่เชี่ยนเหลียนสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ได้ หลิงหลงเพิ่งปรุงอาหารว่างเสร็จกำลังจะมาแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์ยื่นหน้ามา กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"เลี่ยหลาง (ชายคนรักเลี่ย) ท่านชมชอบเด็กหญิงนี้หรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะด้วยความกระดากอยู่บ้าง กู่เชี่ยนเหลียนปรบมือพลางกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"วิเศษแท้ ให้ข้าพเจ้าไปหยอกเย้ายาโถวนี้"

พลางเปิดประตูออกไป

สองสามีภรรยาสบตายิ้มให้แก่กัน กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"หลังจากที่ท่านจากไป เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) กับหลิงหลงล้วนไม่เป็นอันกินอันนอน โดยเฉพาะเมื่อทราบว่าสถานการณ์ทางทะเลสาบตังถิงรีบร้อนคับขัน มักร้องไห้จนตื่นจากความฝัน ตอนนี้ท่านกลับมายังข้างกายพวกเรา พวกนางก็กลายเป็นนกน้อยที่ร่าเริง ดังนั้นจือเชียนจึงกระตุ้นเตือนให้ท่านปลอบขวัญหลิงหลงบ้าง"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"อย่างนั้นท่านเล่า?"

กงจู้อลงกรณ์ขอบตาแดงก่ำ ก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ผู้อื่นเป็นห่วงจนเจ็บปวดใจแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เพิ่งยื่นมือโอบกอดนางเอาไว้

กู่เชี่ยนเหลียนก็บุกรุกเข้ามาอีก ขู่ขวัญจนทั้งสองผละจากกันเป็นคำรบสอง

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวคำขออภัย ดึงมือฟงสิงเลี่ย คิดฉุดดึงคนขึ้นจากขอบเตียง บอกกล่าวว่า

"ยาโถวนั้นเข้าใจว่าข้าพเจ้าหลอกนาง ทั้งไม่ยอมเข้ามา สิงเลี่ยรีบไปจับตัวนางมา ให้ข้าพเจ้าชมดูเรื่องสนุกสนาน"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มเล็กน้อย กลับเป็นฝ่ายฉุดดึง กู่เชี่ยนเหลียนไม่อาจทรงกายมั่น ล้มเข้ามาในอ้อมอกมัน

ฟงสิงเลี่ยใช้ปากจุมพิต สองมือก็เคลื่อนไหว สร้างความเอียงอายแก่กงจู้อลงกรณ์ยิ่ง ไม่กล้าชมดูสภาพที่บังเกิดแก่นางอุบัติซ้ำแก่กู่เชี่ยนเหลียน

กู่เชี่ยนเหลียนไหนเลยทนรับการปลุกเร้าจากชายคนรัก เพียงชั่วขณะก็ร่างอ่อนระทวย ได้แต่ครวญครางและหอบหายใจ

ฟงสิงเลี่ยค่อยหัวร่อฮาฮา โอบกอดนางลุกขึ้นยืน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะไปดูหลิงหลงน้อย"

กู่เชี่ยนเหลียนกลับคว้าจับปกเสื้อของมัน แนบใบหน้ากับหน้าอกมัน ไม่ยอมผละจากมัน ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าหญิงสาวที่ซุกซนนางนี้คิดอะไร

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว กล่าวกับกงจู้อลงกรณ์ว่า

"จือเชียน ท่านไปลงกลอนประตูให้กับเราผู้เป็นสามี"

กงจู้อลงกรณ์กระดากอายยิ่ง กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"คิดลงกลอนก็ลงมือเอง"

ฟงสิงเลี่ยร้องบอกว่าแล้วกันไปเถอะ ย่อตัวลงโอบอุ้มกู่เชี่ยนเหลียนขึ้น วางลงบนเตียง

เสียงเคาะประตูพลันดัง สุ้มเสียงที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาของหลิงหลง

ดังขึ้นที่หน้าประตูว่า

"กูแหย (คำเรียกเขยขวัญผู้เป็นนาย) คุณหนู อาหารว่างมาแล้ว"

ครั้งนี้ถึงรอบกู่เชี่ยนเหลียนกระโดดปราดขึ้นจากเตียง ตัดพ้อว่า

"ยาโถวมาผิดเวลาจริงๆ ยังเข้าใจว่านางเอียงอายจนไม่กล้ามาพบหน้าสิงเลี่ยเสียอีก"

ฟงสิงเลี่ยเดินไปเปิดประตูห้องออก พอดีสบสายตากับหลิงหลง

หลิงหลงสะท้านทั้งร่าง ถาดที่จัดเรียงอาหารว่างแทบหลุดจากมือ ดีที่ฟงสิงเลี่ยรับไว้ทันท่วงที กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เข้ามาเถอะ"

หลิงหลงมือไม้ปั่นป่วน ขณะจะหนีหน้าไป กู่เชี่ยนเหลียนชิงถลันออกจากข้างกายฟงสิงเลี่ยหอบหิ้วนางเข้าห้อง

ฟงสิงเลี่ยยกถาดอาหารว่างหลบไปด้านข้าง ยื่นเท่าเขี่ยประตูห้องปิดลง

ขณะที่ฟงสิงเลี่ยจัดวางถาดอาหารว่างลงบนโต๊ะเตี้ย กู่เชี่ยนเหลียนก็ร่ำร้องว่า

"สิงเลี่ยท่านยืนยันจากปากเองว่า ใช่ชมชอบหลิงหลงน้อยหรือไม่?"

หลิงหลงมีอายุเพียงสิบเจ็ดปี เพิ่งแรกมีความรัก มีนิสัยเอียงอาย สร้างความเขินอายจนไม่ทราบมุดไปที่ใดดี

ฟงสิงเลี่ยชมดูจนใจเต้นระทึก แต่ไม่อาจหักใจได้ จึงปรายตาบอกใบ้ต่อกงจู้อลงกรณ์

กงจู้อลงกรณ์ค่อยลุกจากขอบเตียงอย่างเกียจคร้าน กล่าวเตือนกู่เชี่ยนเหลียนว่า

"เสี่ยวเชี่ยนลดราลงบ้างได้หรือไม่? ขู่จนหลิงหลงน้อยขวัญหาย

แล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนหัวร่อฮิฮะ พลางปล่อยมือปล่อยให้หลิงหลงหลบหนีออกจากห้อง

กงจู้อลงกรณ์กับฟงสิงเลี่ยนั่งลงที่สองฟากข้างของโต๊ะเตี้ย ให้กู่เชียนเหลียนปรนนิบัติพวกมันแทน

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"เลี่ยหลาง จือเซียนเป็นห่วงพี่ใหญ่ล่างอยู่บ้าง ตอนนี้ด่านกีดขวางของฝ่ายมองโกลมิใช่จูหยวนจาง แต่เป็นพี่ใหญ่ล่าง ขอเพียงโค่นเขาล้มลง ผังปานจะมีศักดิ์ฐานะสูงสุด กระทั่งคนที่มีคุณสมบัติท้าสู้กับมันยังไม่มี โดยความเป็นจริงและด้านจิตใจ จะส่งผลกระทบต่อยุทธจักรภาคกลางอย่างรุนแรง หลังจากที่การศึกที่ตำหนักอลงกรณ์พบกับความพ่ายแพ้ ฟางเยี่ยหวี่ต้องวางแผนจัดการกับพี่ใหญ่ล่างใหม่"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"จือเซียนวางใจ อาจเป็นเพราะท่านยังไม่รู้จักโจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป้อที่เป็นพี่น้องข้าพเจ้า คนทั้งสองนี้ปรกติดูไปเลอะเทอะเหลวไหลแท้ที่จริงพลิกแพลงแพรวพราย เมื่อมีทั้งสองอยู่ด้วย พี่ใหญ่ล่างเฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก แสดงฝีมือได้อย่างเต็มที่"

กู่เชี่ยนเหลียนหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ร้ายกาจถึงเพียงนี้ แท้ที่จริงเพียงเป็นตัวอุบาทว์ที่ขวัญกล้าบังอาจสองคนเท่านั้น"

กงจู้อลงกรณ์ถลึงตาใส่นาง ดุว่า

"แม้แต่พี่น้องของเลี่ยหลาง ท่านยังปากคอระราน ยิ่งมายิ่งอุกอาจแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนแลบลิ้นออกมา ทำท่าหวาดกลัว ฟงสิงเลี่ยอดยิ้มมิได้ กล่าวว่า

"มิใช่ข้าพเจ้าปกป้องเชี่ยนเหลียน แต่สำหรับคนทั้งสองนี้ไม่ว่าผู้ใดอดด่าว่าเป็นตัวอุบาทว์มิได้"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวอย่างมุ่งหวังว่า

"ท่านว่ากล่าวจนจือเซียนต้องการพบพวกมันขึ้นมาแล้ว"

หานป๋อล่าถอยออกจากตำหนัก พอดีเผชิญกับเหล่าราชองครักษ์ห้อมล้อมจูหวินเหวินมาเฝ้าฮ่องเต้เจ้าชีวิต ได้แต่ลอบร้องเป็นคราวเคราะห์ไม่ดี จำต้องคุกเข่าอยู่ด้านข้าง

จูหวินเหวินพอเห็นหานป๋อ ดวงตาก็ทอแววอิจฉาริษยา หยุดยั้งลงดวาดเบาๆ ว่า

"เงยหน้าขึ้น"

หานป๋อเห็นมันลอกเลียนพระสรเสียงของหงอ่ฮ่องเต้ ทั้งไม่เกรงอกเกรงใจ จึงบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น ขณะเงยหน้าขึ้นผนึกพลังที่สองตาจ้องมองมันเขม็งนิ่ง

จูหวินเหวินไม่ว่าวางตนข่มท่านอย่างไร เพียงเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบห้าสิบหกปีผู้หนึ่ง ไหนเลยต้านทานประกายตาของมันได้ ต้องตะลึงลานวูบหนึ่ง ไม่อาจกล่าวว่ากระไร

หานป๋อทราบแน่แก่ใจว่าเด็กน้อยนี้หลงรักซวีเยี่ยเวี่ย บังเกิดความริษยา เห็นว่าตอนนี้ไม่ไปจะรอถึงเวลาใด หลังจากคำนับแล้วกล่าว

"พระราชนัดดาหากไม่มีคำสั่งใด ข้าพเจ้าขออำลา"

กล่าวจบเดินจากไป โดยไม่แยแสสนใจมันอีก

หานป๋อเดินตามราชองครักษ์ไปทางประตูตวนเหมิน ขณะร้อนรุ่มใจว่าจะเสาะหาซวีเยี่ยเวี่ยได้อย่างไร พอดีพบกับผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ตงที่สะพานห้ามังกรด้านใน

เยี่ยซู่ตงแสดงน้ำใจดุจเดิม ร้องทักทายแต่ไกล ตรงเข้ามา

กล่าวว่า

"คุณหนูเยี่ยเวี่ยเพิ่งออกจากวังกลับสู่คฤหาสน์ กำชับเราบอกให้ท่านต้าเสวียซื่อไปหานาง"

พลางหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"นางบอกว่าไม่คุ้นกับการสวมใส่เสื้อผ้าสตรี ถูกผู้คนจ้องมองราวกับเป็นสัตว์ประหลาด คิดกลับไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ปรกติสวมใส่"

หานป๋อยินดียิ่ง เห็นว่าเมื่อสบโอกาสเช่นนี้มิสู้ไปหาจวงชิงซวงจะได้ไม่ถูกนางตำหนิว่าเมื่อคบหากับซวีเยี่ยเวี่ยก็ไม่สนใจนาง หลังจากสนทนาอยู่หลายคำ ก็ออกจากประตูตวนเหมินขับขี่ม้าสีเทา อาศัยความทรงจำเท่าที่มี มุ่งสู่สถานฝึกสอนซีหนิง

หลังจากถามทางสองครั้ง ในที่สุดเข้าสู่ถนนซีหนิง พบว่าเป็นไปตามคำบอกของเยี่ยซ่ตง ที่นี้ในตอนกลางวันครึกครื้นกว่าถนนหนทางริมแม่น้ำฉินไหวอีก โดยเฉพาะร้านกระดาษหลายร้านเต็มไปด้วยนักศึกษา และหญิงรับใช้ที่มาซื้อหากระดาษ พู่กัน จานฝนหมึก ให้กับหญิงงามเมืองเลืองชื่อ

หานป๋อบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ พานกระโดดลงจากหลังม้า เดินเลียบท้องถนนชมดูความครึกครื้น

ม้าสีเทามิต้องให้ชักจูง ก็ก้าวเหยาะย่างติดตามอยู่ด้านหลัง บวกกับมันสวมเครื่องแบบขุนนางโคกุเรียว ยิ่งตกเป็นเป้าสายตาผู้คนมีเด็กเล็กดิ้นหลุดจากบิดามารดา วิ่งมาชมดูมันกับม้าสีเทา

ยามนี้หานป๋อค่อยเข้าใจความรู้สึกที่ซวีเยี่ยเวี่ยกลับไปผลัดเปลี่ยนเป็นชุดบุรุษ มันพลอยถอดเครื่องแบบขุนนางที่ข้างถนน เผยเห็นชุดนักบู๊ที่สวมทับอยู่ด้านใน

เมื่อผ่านร้านค้าที่ขายกระดาษสีและว่าวกระดาษร้านหนึ่ง พลันรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตาเห็นสตรีรูปกายอ้อนแอ้นแซ่มช้อย หนึ่ง

สวมชุดเหลืองหนึ่งสวมชุดม่วง ใบหน้าคลุมแพรเบาบางสองนางเดินออกจากร้าน ที่ด้านหลังติดตามด้วยชายฉกรรจ์สี่คน หอบสิ่งของห่อใหญ่ห่อน้อยที่ซื้อหามา

หานป๋อผนึกพลังที่ดวงตา มองทะลุแพรคลุมหน้าของพวกนาง แม้เห็นเพียงแวบเดียว ก็นึกโห่ร้องชมเชยในใจ หญิงงามเหล่านี้แม้ไม่อาจเทียบเปรียบกับซวีเยี่ยเวี่ยหรือจวงชิงซวง แต่ก็นับเป็นผลงานที่สวรรค์เนรมิตรสร้างมา

สตรีทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม พอถูกจ้องมองก็บังเกิดปฏิกิริยาขึ้นกวาดมองมาที่มัน

หานป๋อยิ้มเล็กน้อย ทั้งยังกะพริบตาให้กับพวกนาง

สตรีชุดเหลืองแค่นเสียงอย่างเย็นชา พลันเคลื่อนกายสองก้าว ยกเท้าขวาเหยียบใส่นิ้วเท้าของมันดจสายฟ้า

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามอารมณ์ร้ายถึงเพียงนี้ รีบใช้ปลายเท้าสะกิดใส่ข้อเท้าของนาง คลี่คลายสภาพจู่โจมของนาง

สตรีชุดม่วงอุทานดัง 'เอ๊ะ' คำหนึ่ง ยื่นมือฉุดดึงแขนเสื้อสตรีชุดเหลือง ฉุดดึงนางไป แสดงว่าไม่ต้องการให้เรื่องราวลุกลามใหญ่โต

หานป๋อยังร้องบอกว่า "หากมีวาสนาพบกันใหม่" ค่อยสาวเท้าไป โดยไม่สนใจชายฉกรรจ์ทั้งสี่ที่ถลึงตาใส่

เมื่อเดินทางถึงซุ้มประตูของสถานฝึกสอน คนเฝ้าประตูเห็นมันไม่ได้แต่งเครื่องแบบขุนนางจึงจดจำไม่ออก กลับขวางประตูไว้ตวาดว่า

"ผู้มาเป็นใคร หากคิดมากราบอาจารย์ฝึกฝีมือ พรุ่งนี้เช้าพอรุ่งสางค่อยมาคุกเข่าลงชื่อ"

หานป๋อเห็นว่าสำนักซีหนิงมีกฎเกณฑ์มากมาย ศิษย์ที่เฝ้าประตูก็ข่มเหงคะเนงร้าย ในใจไม่นิยมยินดี แต่ไม่มีเวลาถือสาหาความ

กล่าวว่า

"รบกวนท่านทั้งหลายรายงานเข้าไปว่า ทูตโคกุเรียวนามปักมุนจองขอพบท่านเจ้าสำนัก"

มันพอกล่าวเช่นนี้ ก็มีคนจดจำหานป๋อออก ท่าทีล้วนเปลี่ยนไป รีบชักนำมันเข้าไป ทั้งมีคนล่วงหน้าไปรายงาน

ยังไม่ทันบรรลุถึงสถานฝึกซ้อมฝีมือ เจ้าสำนักซีหนิงนามจวงเจี๋ยก็รีบรุดออกมาต้อนรับ เชื้อเชิญมันเข้าไป ผ่านทางระเบียงข้างสถานฝึกซ้อมฝีมือ มาถึงห้องโถงที่อยู่กลางบ้านสามองค์แห่งหนึ่ง

หลังจากสนทนาหลายคำ หานป๋อคิดถึงจวงชิงซวง จึงเลียบเคียงถามดูว่า

"วันนี้สถานฝึกสอนไฉนเงียบสงบถึงเพียงนี้ ผู้เฒ่าซาไปที่ใดแล้ว?"

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าซามีนิสัยนอนกลางวัน ตอนนี้ยังไม่ตื่น ส่วนศิษย์อื่นวันนี้ล้วนนอนกลางวัน"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ล้วนนอนกลางวัน?"

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวว่า

"ท่านทูตยังไม่ทราบ เมื่อคืนเกิดคดีปล้นสวาทอีกสิบสองราย เป็นฝีมือของเซวียหมิงอี้ ทั้งตัวจริงกับตัวปลอม ดังนั้นศิษย์สำนักเราออกตรวจตราตลอดทั้งคืน ตอนนี้ค่อยมีเวลาพักผ่อน"

หานป๋อฉวยโอกาสกล่าวว่า

"คุณหนูชิงซวงคงไม่เข้านอนด้วยกระมัง?"

เจ้าสำนักซีหนิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เราใช้คนไปตามตัวนางมาพบหน้าท่านทูตตั้งแต่แรก ให้นางกล่าวขอบคุณด้วยตัวเอง"

ไม่ทันขาดคำ นางงามน้ำแข็งเย็นจวงชิงซวงก็เดินเข้ามา พอเห็นหานป๋อก็ย่อกายคารวะเล็กน้อย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ขอบคุณท่านทูตที่คืนนั้นช่วยชีวิตชิงซวง"

หานป๋องงันวูบใหญ่ เหตุใดนางกลับคืนสู่ความเย็นชาปานน้ำแข็ง คาดว่าคงโกรธเคืองมันที่เมื่อวานไม่ได้มาหานางนั่นเอง

มันขณะจะหาโอกาสอยู่กับนางสองต่อสอง เพื่อปลอบประโลมสักหลายคำ เจ้าสำนักซีหนิงก็กล่าวว่า

"ซวงเอ๋อ เจ้าเป็นตัวแทนบิดา พาท่านทูตไปชมดูสถานฝึกสอนสักครา"

จวงชิงซวงกล่าวว่า

"ท่านพ่อ วันนี้ซวงเอ๋อไม่ใคร่สบาย ท่านพ่อต้อนรับท่านทูตเองเถอะ"

เจ้าสำนักซีหนิงยิ้มให้กับหานป๋ออย่างเสียใจวูบหนึ่ง กล่าวกับจวงชิงซวงว่า

"ซวงเอ๋อเมื่อไม่สบาย บิดาก็ไม่บังคับ กลับห้องไปพักผ่อนเถอะ"

จวงชิงซวงผุดลุกขึ้นยืน

หานป๋อรู้สึกไร้รสชาติ โดยมารยาทมิอาจไม่ลุกขึ้นส่งนาง

จวงชิงซวงเดินถึงข้างกายหานป๋อ โดยหันหลังให้กับเจ้าสำนักซีหนิง ปรายตาบอกใบ้ต่อมัน กล่าวว่า

"ชิงซวงไปแล้ว ท่านทูตไม่ต้องส่ง"

หานป๋อปราดเปรื่องเพียงไหน พอเห็นเช่นนั้นจึงกล่าวว่า

"อย่างน้อยสมควรให้ข้าพเจ้าส่งคุณหนูถึงหน้าประตู"

เจ้าสำนักซีหนิงก็เดินตามหลังหนุ่มสาวทั้งสองออกมา

เมื่อถึงข้างประตู จวงชิงซวงยื่นมือกลับหลัง ยัดม้วนกระดาษ

ก้อนหนึ่งเข้ามาในมือมัน ค่อยอำลาจากไป

หานป๋อทราบว่าเรื่องราวมีเลศนัย พลอยกล่าวคำอำลา เจ้าสำนักซีหนิงก็ไม่เหนี่ยวรั้ง ติดตามส่งถึงหน้าซุ้มประตู แสดงออกถึงน้ำจิตน้ำใจและความสนิทสนมนัก

พอออกจากสถานฝึกสอน หานป๋อรีบคลี่ม้วนกระดาษออกดู เห็นบนกระดาษเขียนแผนที่อธิบายโครงสร้างของตึกในอย่างละเอียด ที่ด้านข้างกำกับอักษรลายมือสวยงาม มีใจความว่า

"ท่านพ่อห้ามมิให้ชิงซวงคบหากับท่าน แต่ชิงซวงไม่สนใจยามซวี (สองทุ่ม) คืนนี้ ท่านต้องมาหาชิงซวง เพื่อหลีกเลี่ยงเซวียหมิงอี้ ชิงซวงพักที่ห้องอิฐแดงทางมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือเป็นการชั่วคราว การรักษาการณ์ไม่เข้มงวด ขอเพียงท่านเดินตามคำบอกในแผนที่ จะได้พบกับชิงซวง หากท่านไม่มา นับแต่นี้ชิงซวงจะไม่แยแสสนใจท่านอีก"

หานป๋อชุกเก็บกระดาษ ลอบคร่ำครวญในใจ

ตามกำหนดการ คืนนี้มันต้องพบกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ความจริงสมควรนำเวี่ยเอ๋อร่วมทาง ตอนนี้ได้แต่เลิกล้มความคิดนี้ จึงปลีกตัวไปได้ โอ ยังมีสาวงามผมทองที่เจ้าเอี้ยนอ๋องยกให้ ดูท่าคงไม่มีโอกาสหาความสุขแล้ว

แต่เวลายามซวี มันสมควรรับประทานอาหารอยู่กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง เกรงว่าต้องไปสายกว่านี้ หวังว่านางไม่ขุ่นเคืองจนหนีหน้าไป

ขณะเดียวกันมันนึกแค้นเจ้าสำนักซีหนิง เปลือกนอกยังแสร้งเป็นกระตือรือร้นยินดี แท้ที่จริงลอบขัดขวางมิให้บุตรีคบหากับตนเอง

ชนชั้นเจ้าสำนักมาตรฐานเหล่านี้ ยังไม่โอ่อ่าเปิดเผยเท่ากับชนชาวอธรรม

น่าแค้นที่ตอนนี้ฮ่องเต้เจ้าชีวิตไม่พอพระทัยมัน ไม่เช่นนั้นขอ

เพียงพระองค์รับสั่งประโยคเดียว เช่นยกจวงชิงซวงแก่มัน สุนัขรับใช้เช่นเจ้าสำนักซีหนิงไหนเลยกล้าคิดคัดค้าน

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงลมดังขึ้น

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง จูงม้าสีเทามาด้านข้างค่อยหันกายกลับไป

เห็นหญิงงามชุดเหลืองกับหญิงงามชุดม่วงที่พบพานเมื่อครู่ติดตามมาถึง ยืนขวางอยู่ด้านหลัง

หานป๋อเพราะต้องหลบหน้าผู้คนสัญจรบนท้องถนน เพื่ออ่านดูข้อความในจดหมาย จึงมายังตรอกขวางที่เงียบสงบสายหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามก็ฉกฉวยเวลาและสถานที่เช่นนี้รุดมา ยามนั้นชิงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ที่แท้หญิงงามทั้งสองบังเกิดความสนใจต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนี้กลับติดตามมาถึงที่นี้"

สตรีชุดเหลืองแค่นเสียงดัง 'เฮอะ' กล่าวว่า

"ผู้ใดสนใจติดตามท่านถึงเพียงนั้น นี่เป็นคราเคราะห์ของท่านดังนั้นบังเอิญถูกพวกเราพบพาน หากท่านยอมทำลายดวงตาทั้งคู่พวกเราจะปล่อยปละละเว้นท่าน"

หานป๋อฟังออกว่าสุ้มเสียงของนางแฝงสำเนียงชาวต่างชาติ พลันฉุกคิดขึ้น 'หากพบกันโดยบังเอิญ คาดว่าคงพบกันที่หน้าสถานฝึกสอนซีหนิง หญิงงามที่มีฝีมือสูงเยี่ยมทั้งสองไปยังที่นั้นด้วยจุดประสงค์ใด?'

สตรีชุดม่วงมีรูปร่างชวนรัดรึงกว่าสตรีชุดเหลือง เพียงจับตาดูมัน หาได้เอ่ยปากไม่

สตรีชุดเหลืองขุ่นข้องรำคาญขึ้นมา พลันพุ่งขวับเข้าหา กางนิ้วสองนิ้วปักใส่ดวงตามัน ด้วยฝีมือที่ทั้งรวดเร็วทั้งอำมหิต

หานป๋อกลัวว่านางทำร้ายถูกม้าสีเทา จึงหัวร่อฮิฮะ เบี่ยงตัว

หลบเลี่ยงจากดรรชนีที่ควักใส่นัยน์ตา จากนั้นเคลื่อนกายถึงหว่างกลางสตรีทั้งสอง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หญิงงามโปรดระงับโทสะ ข้าพเจ้าเพียงมองดูพวกท่านแวบหนึ่งเผยอยิ้มกะพริบตาสามครั้ง กลับปฏิบัติต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนี้?"

สตรีชุดม่วงพลันตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ชักกระบี่จากกลางหลังควงเป็นบุปผากระบี่วงหนึ่ง ปิดสกัดเส้นทางไปของมัน

ที่ด้านหลังก็ปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น แสดงว่าสตรีชุดเหลืองดูจากท่าร่าง ทราบว่ามันมีฝีมือสูงเยี่ยม จึงชักกระบี่เช่นกัน

หานป๋อมีวิชามารรุดหน้า จึงคิดทดสอบฝีมือดู เมื่อมีหญิงงามต่างแดนสองนางเป็นคู่ซ้อมมือ นับเป็นที่ปรารถนาพอดี พลันโบกสองมือ ตบใส่ตัวกระบี่ของพวกนาง

สตรีทั้งสองนั้นย่อมเป็นสนมกสม ซึ่งได้รับคำสั่งเหนียนเหลียนตันให้มากรุยทางดู คิดไม่ถึงคนผู้นี้กลับใช้มือเปล่าปิดสกัดสภาวะกระบี่ของพวกนาง ดังนั้นตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว เปลี่ยนกระบวนท่าจู่โจมโดยสนมแพรเหลืองจู่โจมร่างท่อนล่างของหานป๋อ ส่วนสนมแพรม่วงรบกวนหูตาของมัน

หานป๋อบังเกิดอารมณ์สนุก ชั่วพริบตาต่อยออกสิบสองหมัดเบื้องล่างเตะใส่แปดเท้า

ไม่ว่าสนมกุสุมทั้งสองมีสภาวะกระบี่เลิศพิสดารเพียงไหน หมัดเท้าของมันล้วนใช้ออกอย่างประจวบพอดี จู่โจมถูกอาวุธของศัตรู ทั้งปิดสกัดท่าเปลี่ยนแปลงทางเบื้องล่างของฝ่ายตรงข้าม

ทุกหมัดที่ต่อยออก ทุกเท้าที่เตะใส่ ล้วนใช้พลังโดยเฉลี่ยอย่างเหมาะสม คล้ายค้อนเหล็กนับพันชั่งเคาะถูกกระบี่ฝ่ายตรงข้าม

เพียงชั่วขณะ สนมกุสุมทั้งสองหลั่งเหงื่อโชมกาย พลังตามหลังไม่ต่อเนื่อง ขณะที่พลังลมปราณของหานป๋อต่อเนื่องไม่ขาดตอน

ไม่มีวี่แววเหือดแห้งหายแต่อย่างไร

หานป๋อเห็นตนเองมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมมากนัก ในใจบังเกิดความลิงโลดยินดี บวกกับคำนวณแนวทางกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามออก หลังจากปัดป่ายกระบี่ของสนมแพรเหลือง ก็แสร้งทำท่าหลอกล่อ ให้สนมแพรเหลืองเข้าใจว่ามันจู่โจมใส่สนมแพรม่วง แต่แล้วมาถึงด้านหลังสนมแพรเหลือง ลูบคลำตะโพกกลมกลึงของนางคราหนึ่ง

ถึงแม้อยู่ระหว่างการต่อสู้ เมื่อหานป๋อลูบคลำตะโพกสนมแพรเหลือง นางยังไม่อาจทนทานความรู้สึกอันแปลกประหลาดที่มือมารแล่นเข้าสู่ร่าง ต้องอุทานดัง 'อา' ออกมา มาดว่าวกกระบี่แทงใส่กลับไม่ได้ใช้ออกอย่างสุดกำลัง

สนมแพรม่วงกลัวว่าสนมแพรเหลืองรับบาดเจ็บ พลันโถมเข้ามา ก่อเกิดเป็นเงากระบี่เต็มท้องฟ้าครอบคลุมใส่หานป๋อ

หานป๋อเห็นพวกนางลงมือด้วยอำมหิต ไหนเลยเกรงอกเกรงใจ ถลันหลบกระบี่ของสนมแพรม่วง ยื่นมือลูบผ่านอกอูมตูมตั้งของนางคราหนึ่ง

สนมแพรม่วงยังย่ำแย่กว่าสนมแพรเหลือง ส่งเสียงครางคำหนึ่ง แทบคลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลง

สนมกุสุมทั้งสองทั้งอับอายและขุ่นเคือง ขณะจะเสี่ยงชีวิตกับหานป๋อ หานป๋อชิงถลันถึงหว่างกลางพวกนาง งอนิ้วดีดใส่คมกระบี่จากนั้นลูบไล้ซ้ายลูบคลำขวา จนสนมกุสุมทั้งสองกรีดร้องพลางล่าถอยไป

หานป๋อชมชอบสนมแพรม่วงมากกว่า ดังนั้นตามติดถึงข้างกายนาง ขณะจะลวนลามต่อ สนมแพรม่วงพลันโยนกระบี่ทิ้ง ขยี้เท้าร้องว่า

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

สนมแพรเหลืองก็ใช้กระบี่ยันพื้น หอบหายใจตลอดเวลา ไม่มีเรี่ยวแรงสู้สืบต่อ

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ ยื่นมือหมายปลดแพรคลุมหน้าของสนมแพรม่วง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไหนเลยหักใจฆ่าท่านได้ ให้ข้าพเจ้าหอมแก้มท่านแล้วจะปลดปล่อยท่าน"

สนมแพรม่วงอับอายขุ่นเคืองยิ่ง หักศอกกระทุ้งใส่มัน

หานป๋อโดจรพลังรับการทุบตี เอี้ยวตัวใช้ต้นแขนรับศอกของนาง ฉวยโอกาสปลดแพรคลุมหน้าลงมา หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง จากนั้นพุ่งถอยเข้าหาสนมแพรเหลืองดุจสายลมหอบหนึ่ง

สนมแพรเหลืองถูกมันยั่วเย้าจนหวาดกลัว ชิงล่าถอยไปด้านข้างหน้าอกทั้งสองพลันชาวบครา หนึ่ง ที่แท้ถูกปลายนิ้วของหานป๋อปาดผ่าน

หานป๋อค่อยลอยตัวขึ้นบนหลังม้า หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"มีวาสนาค่อยพบกันใหม่"

กล่าวจบกระตุ้นม้าจากไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอปลอมเป็นพ่อค้าวาณิชธรรมดา ส่วนชิฉางเจิงแปลงโฉมเป็นครูมวยที่มันว่าจ้างมา เปลี่ยนจากการใช้เส้นทางทางน้ำเป็นทางบก เพื่อหลีกเลี่ยงจากด่านเฝ้าระวังริมฝั่งน้ำของทางการ

ในช่วงเวลาที่พรรคมังกรพิโรธรุ่งเรืองขีดสุด แม่น้ำแยงซีเกียงช่วงทะเลสาบต้งถิงกับผอหยางไม่มีด่านเฝ้าระวังใดตั้งอยู่ได้สามเดือนโดยไม่ถูกพรรคมังกรพิโรธทำลายล้างไป

หลังจากเดินทางเป็นเวลาหลายชั่วยาม ก็บรรลุถึงเมืองจิงโจว ตระเตรียมหยุดพักผ่อน ค่อยขึ้นเหนือสู่เมืองเต๋ออาน อ้อมเป็นวงไปยังนครหลวง ยินยอมเสียเวลามากขึ้น เพื่อไม่ถูกผู้คนขัดขวางการมุ่ง

สู่นครหลวง

ทั้งสองอาศัยใบเก็บเงินที่ปลอมแปลงขึ้น ผ่านเข้าเมืองโดยง่ายดาย เสาะหาโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งเข้าพำนัก คิดนั่งกรรมฐานยามพลบค่ำค่อยอาศัยความมืดใช้วิชาตัวเบาเร่งรุดเดินทางทั้งคืน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกับชิฉางเจิงในยามนี้ปลอมเป็นชาวบ้านร้านถิ่นอย่างกลมกลืน

ชนชั้นยอดฝีมือล้วนมีความทรงจำและการสังเกตที่เลิศล้ำ ทั้งสามารถควบคุมความเคลื่อนไหวของตัวเอง เพียงสองประการนี้หากคิดลอกเลียนผู้อื่น ก็ลำบากเพียงยกมือเท่านั้น

ทั้งสองเปิดห้องพักหลังหนึ่ง หัตถ์พิษเฉียนหลอเข้าห้องไปโคจรพลัง ส่วนชิฉางเจิงออกไปเดินเล่นบนท้องถนน

ความเจริญรุ่งเรืองของเมืองจิงโจว สามารถเทียบเปรียบกับเมืองอู่ชางกับเยี่ยโจว ทั้งยังเพิ่มกลิ่นอายวัฒนธรรมอีกแบบหนึ่ง

ท้องฟ้ามืดครึ้มเลือนราง อากาศหนาวเย็นยิ่ง ผู้คนบนถนนหนาวจนใช้ผ้าโพกศีรษะ ตัวสั่นงันงกฝ่าลมหนาวไปอย่างเร่งร้อน

พลันปรากฏรถม้าขบวนหนึ่งแล่นมาจากด้านหลัง โดยมีทหารรักษาเมืองควบม้าอยู่ทางหน้าหลัง ทำหน้าที่คุ้มครองส่ง

ผู้คนและรถราพากันหลีกทาง

ชิฉางเจิงก้มกายลงเก็บเศษไม้ขึ้นจากพื้นชิ้นหนึ่ง ซ่อนอยู่ในมือ เดินไปรวมกับผู้คนสัญจร

ขบวนรถม้าแล่นผ่านข้างกายไป

ม่านรถปล่อยห้อยลง ดูไม่ออกว่าคนในรถเป็นใคร

เมื่อถึงรถม้าคันสุดท้าย ชิฉางเจิงขยับข้อมือเล็กน้อย เศษไม้ชิ้นนั้นก็พุ่งจากล่างขึ้นบนใส่ม่านรถ

จากตำแหน่งนี้ เพียงพุ่งทะลุม่านหน้าต่างรถแทงใส่หลังคารถ

โดยไม่ทำร้ายคน แต่สามารถทดสอบปฏิกิริยาของคนในรถได้

โดยทั่วไปแล้ว ขบวนรถที่บรรทุกสิ่งของสำคัญหรือบุคคลสำคัญ ผู้ที่มีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุดจะถูกจัดวางให้อยู่หน้าและหลัง ดูแลส่วนหัวและท้ายขบวน ดังนั้นชิฉางเจิงเลือกลงมือต่อรถม้าคันสุดท้าย โดยผ่านการใคร่ครวญอย่างรอบคอบ หาใช่ลงมือสะเปะสะปะไม่

ขณะเดียวกันชิฉางเจิงเคลื่อนตัวเข้าตรอกขวาง ตระเตรียมหลบหน้าไป

เศษไม้พุ่งใส่ม่านรถ เห็นแน่ชัดว่าจะทะลุม่านหน้าต่างรถไป ม่านรถถูกมือเรียวงามขาวผ่องข้างหนึ่งเลิกขึ้นพอดีปล่อยให้เศษไม้พุ่งผ่านหน้าต่างเข้าไป ตกไปในซอกนิ้วของมืออีกข้างหนึ่งของคนในรถ นับว่าคำนวณเวลาที่มั่นเหมาะนัก

พริบตาก่อนที่ม่านหน้าต่างรถจะตกลง หลังหน้าต่างรถปรากฏใบหน้าคล้ายแง่งอนคล้ายยินดีใบหนึ่ง มองมาทางชิฉางเจิงแวบหนึ่ง จากนั้นซ่อนตัวอยู่หลังม่านดังเดิม

ขบวนรถเคลื่อนจากไป คล้ายไม่ได้เกิดเรื่องใดมาก่อน

ชิฉางเจิงยืนพิงกำแพงของตรอกขวาง ร่างสั่นระริกขึ้นมา

หญิงงามภายในรถไม่ว่าการแต่งกาย สีหน้าท่าที ตลอดจนผิวพรรณมีส่วนคลับคล้ายสุ่ยโหยวจิงอยู่สามส่วน ทั้งยังงดงามยิ่งกว่า

มันคาดคะเนว่าขบวนรถบรรทุกยอดฝีมือชนเผ่านีเจินมาถึงดินแดนภาคกลาง

เพียงฝีมือของหญิงงามนั้น สามารถเบียดเสียดเป็นยอดฝีมืออย่างเต็มภาคภูมิ

ชิฉางเจิงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ขณะจะล่าถอย พลันพบว่าที่ปากถนนมีดวงตาคู่หนึ่งจ้องมองมัน

ชิฉางเจิงตื่นตัวขึ้นกวาดตามอง เห็นนักศึกษาอายุเยาว์ผู้หนึ่ง

มองดูมัน คิดเข้ามาสนทนา แต่ก็ขาดความกล้าพอ

ชิฉางเจิงเห็นว่าที่นี้ไม่สมควรรั้งอยู่นาน จึงไม่สนใจอีกฝ่าย คิดเดินลึกเข้าตรอกขวาง

คนผู้นั้นพลันติดตามมา ร้องว่า

"จ้วงซื่อ (ท่านผู้เข้มแข็ง) โปรดหยุดก่อน"

ชิฉางเจิงชะงักเท้าหันกาย เห็นคนผู้นี้คิ้วเรียวตาแจ่มใส่ แฝงกลิ่นอายหนอนตำรา ทราบว่าเป็นผู้แก่เรียน สีหน้าค่อยผ่อนคลาย แต่ยังกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน เสาะหาข้าพเจ้าทำอะไร?"

คนผู้นั้นประสานมือคารวะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าซ่งหนัน คิดเชื้อเชิญจ้วงซื่อคุ้มครองข้าพเจ้ากับน้องสาว ยินดีจ่ายค่าตอบแทนสิบตำลึงทอง ไม่ทราบจ้วงซื่อคิดเห็นอย่างไร?"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านคงเพิ่งเข้าสู่ยุทธจักร ไม่ล่วงรู้เล่ห์ร้ายจิตใจคน ก่อนอื่นท่านไม่ทราบเบื้องหลังส่วนตัวของข้าพเจ้า ก็ทุ่มเงินทองว่าจ้างข้าพเจ้า มิเพียงบอกต่อผู้คนว่าท่านมั่งมีเงินทอง ทองคำสิบตำลึงเพียงพอให้ผู้คนธรรมดาใช้จ่ายไปชั่วชีวิต หรือท่านไม่กลัวข้าพเจ้าเป็นคนร้าย?"

ซ่งหนันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ถึงกับไม่รู้ความเพียงนั้น เพียงแต่ถกโจรร้ายไล่ต้อนหมดหนทาง เห็นพี่ท่านดีดเศษไม้พุ่งใส่รถม้า แสดงว่ามีกำลังขวัญและฝีมือเหนือธรรมดา บวกกับมีหน้าตาเที่ยงธรรม จึงร้องขอโดยอุกอาจ"

ชิฉางเจิงได้ยินมันเจรจาสุภาพ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ดี แต่ตนเองมีภารกิจรีบด่วนไม่มีเวลาเหลียวแลเรื่องนอกกาย หากแต่เห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ ออกจะขัดกับมโนธรรมประจำใจ จึงถามดูว่า

"พี่ซ่งคิดไปที่ใด?"

ซ่งหนันกล่าวว่า

"พวกเราอยู่ระหว่างเดินทางสู่นครหลวง เมื่อไปถึงที่นั้นจะปลอดภัยแล้ว"

ชิฉางเจิงลอบทอดถอนใจ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านสองพี่น้องขี่ม้าได้หรือไม่?"

ซ่งหนันกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นี่ไม่มีปัญหา จ้วงซื่อรับปากแล้วกระมัง?"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจ แต่ขออย่าได้เรียกข้าพเจ้าเป็นจ้วงซื่ออีก ข้าพเจ้าติงไฉกำลังคุ้มกันญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งมุ่งนครหลวงไปติดต่อการค้า หากพวกท่านขี่ม้าได้ก็ร่วมทางเดียวกัน แต่ทองคำสิบตำลึงต้องจ่ายก่อนครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งพอไปถึงนครหลวงค่อยจ่ายให้นอกจากนั้นพวกเราเตรียมตัวออกเดินทางแล้ว"

ซ่งหนันรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปเก็บสัมภาระ น้อมรอพี่ติง"

จากนั้นบอกที่ตั้งของโรงเตี๊ยมที่พัก พกพาความปีติยินดีจากไป

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะฝืนยิ้ม ค่อยกลับไปหาหัตถ์พิษเฉียนหลอครุ่นคิดว่าหากท่านพ่อบุญธรรมตำหนิมันมากเรื่อง คงต้องตอบปฏิเสธซ่งหนันแล้ว

หานป๋อพอมาถึงคฤหาสน์ภูตบดี ชวีเยี่ยเวี่ยก็สวมชุดบุรุษดังเดิมอยู่ร่วมกับเถี่ยชิงอี ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งซ้อมยิงธนูที่ลานฝึกซ้อมฝีมือ

ชวีเยี่ยเวี่ยเห็นชายในดวงใจมาถึง บังเกิดความกระหยิ่มยินดี ยิงธนูถูกใจกลางเป้าธนูติดต่อกันสามดอก ค่อยเดินเข้าหาหานป๋อซึ่งสนทนาอยู่กับเถี่ยชิงอี ใช้นิ้วมือทิ่มใส่แผนหลังมัน กล่าวว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องพลันได้รับพระกระแสรับสั่ง ให้เข้าวังไปรับประทานอาหารร่วมกับท่านอาจู ดังนั้นงานเลี้ยงคืนนี้ เลื่อนเป็นคืนพรุ่งนี้ มิสู้ให้ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนท่านไปเดินเล่นตามที่ต่างๆ"

หานป๋อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านเถียเพิงแจ้งต่อข้าพเจ้าแล้ว"

ในใจกลับลอบร้องคร่ำครวญ ไม่ทราบทำอย่างไรจึงสลัดหลุดจากซวีเยี่ยเวี่ยไปพบกับจวงชิงซวงตามนัด ยามนั้นกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"บรรดาหญิงงามเมืองนอนกลางวันตื่นตอนยามพลบค่ำ ยิ่งดึกดื่นยิ่งแจ่มใส เช่นนี้เถอะ ยามไห่ (สี่ทุ่ม) คืนนี้ ข้าพเจ้าค่อยไปท่องราตรีกับท่าน"

หวนนึกถึงตนเองสามารถล่วงหน้าไปยังสถานฝึกสอนซีหนิงก่อนกำหนดหนึ่งชั่วยาม สมควรมีเวลารับมือกับจวงชิงซวงอย่างเหลือเฟือ

มิคาดซวีเยี่ยเวี่ยลืมตากลมโต รวบคว้าปกเสื้อมัน ฉุดลากห่างจากผู้คน คุมตัวเข้าดงไม้ กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านยามกล่าววาจากลอกตาวุ่นวาย แสดงว่าหลอกลวงเวี่ยเอ๋อผู้อื่นแต่งให้กับท่านไม่กี่ชั่วยาม ท่านก็คิดผละจากผู้คนไป รีบสารภาพมาตามตรง ท่านใช่คิดไปหาจวงชิงซวงหรือไม่?"

หานป๋อคล้ายรบแพ้รอบหนึ่ง แตกพ่ายไม่เป็นขบวน ได้แต่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปหาจวงชิงซวงจริง หากแต่เพื่อผดุงคุณธรรมอันดี"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้รับข่าวที่น่าเชื่อถือว่า คืนนี้เซวียหมิงอี้ตัวจริงจะไปปลันสวาทจวงชิงซวง"

ซวีเยี่ยเวี่ยแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เป็นท่านไปปล้นสวาทเองต่างหาก ยังคิดป้ายความผิดไปยังโจรราคะอีกตนหนึ่ง"

หานป๋อได้แต่กล่าวว่า

"หากไม่เชื่อท่านก็ติดตามไปชมดู"

หวนนึกถึงคืนนี้คงพลาดโอกาสอันดี ได้แต่ทวงถามหนี้บัญชีจากหญิงงามที่คอยขัดมือขวางเท้านางนี้

ซวีเยี่ยเวี่ยกลับกลายจากแง่งอนเป็นยินดี กล่าวว่า

"เอาเถอะ พวกเราไปรับประทานอาหารที่เบื้องนอก จากนั้นท่านเดินทางไปผดุงคุณธรรมที่ว่า แต่หากเซวียหมิงอี้ไม่ปรากฏตัว ข้าพเจ้าจะให้ท่านเห็นดีแน่นอน"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังได้รับข้อมลว่า เซวียหมิงอี้เป็นเช่นเดียวกับหญิงงามเมือง นั่นคือนอนกลางวัน ตื่นตอนพลบค่ำ ดังนั้นไม่ถึงยามซวี (สองทุ่ม) จะไม่ปรากฏกาย พวกเรามิสู้ไปยังห้องของเวี่ยเอ๋อ อาบน้ำด้วยกัน และขึ้นเตียงด้วยกัน"

ในที่สุดซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อจนตัวงอ ฉุดลากหานป๋อออกไป ปากกล่าวว่า

"ไม่ต้องเสแสร้งแกล้งดัดแล้ว ให้ข้าพเจ้าไปปล้นสวาทพร้อมกับท่านเถอะ ข้าพเจ้าต้องการดูว่าเมื่อท่านถูกเปิดโปง ใช่รู้สึกละอายหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยตื่นขึ้นมาที่หว่างกลางกงจู้อลงกรณ์กับกู่เชี่ยนเหลียน คิดไม่ถึงพวกตนกระทั่งเสื้อผ้ายังไม่ถอด รองเท้าก็ไม่สลัดทิ้ง ก็ขึ้นเตียงไป

ยามนั้นคืบคลานลงจากเตียงอย่างเงียบงัน ผลักประตูห้องออก

ไป

หลิงหลงกับหญิงรับใช้ของฮูหยินอลงกรณ์นามซือหลอกำลังสนทนากันอย่างสนิทสนม พอเห็นมันออกมา ล้วนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ซือหลอหลบหนีเข้าห้อง หลิงหลงเดินเข้ามาอย่างเอียงอาย ย่อกายคารวะ กล่าวว่า

"กูแหย (คำเรียกเขยขวัญผู้เป็นนาย) ให้บ่าวปรนนิบัติท่านหวีสางผมชำระกาย"

ฟงสิงเลี่ยเห็นท่าทางที่เอียงอายของนาง อดหยอกเย้ามิได้ว่า

"ข้าพเจ้าคิดอาบน้ำอุ่นสักครา"

หลิงหลงหน้าร้อนผะผ่าว ก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"น้ำอุ่นจัดเตรียมไว้แล้ว กูแหยโปรดตามบ่าวมา"

ฟงสิงเลี่ยชิงคว้าแขนของนางไว้ กระซิบที่ข้างหูว่า

"หลิงหลงน้อย ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่คิดอาบน้ำแล้ว มิสู้ไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้าที่ท้ายเรือ รับลมเย็นสักครา ข้าพเจ้ายังไม่คลายความง่วงเหงา"

หลิงหลงร่างสั่นสะท้าน กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"กูแหยอย่าได้ทำเช่นนี้ได้หรือไม่ บ่าวรับไว้ไม่ได้"

ฟงสิงเลี่ยไม่สนใจคำทักท้วงของนาง ฉุดลากนางเดินไปยังท้ายเรือ ค่อยคลายมือออก เห็นใต้แสงสีสนธยา แม่น้ำแยงซีเกียงคล้ายมังกรยักษ์ที่มีเกล็ดระยิบระยับตัวหนึ่ง ไล่กวดตามเรือโดยสารของพวกมัน

คืนนี้พวกมันจะไม่จอดเรือเทียบฝั่ง หากแต่เดินเรือทั้งยามราตรีมุ่งสู่นครหลวง

ฟงสิงเลี่ยหวนนึกถึงว่าจะได้พบกับหานป๋อและโจรท่องโดดเดี่ยวโดยเร็ว สร้างความเบิกบานใจยิ่ง

หลิงหลงที่ด้านข้างกล่าวอย่างประหม่าว่า

“กูแหย บ่าวยังมีงานมากมายต้องกระทำ”

ฟงสิงเลี่ยมองดูใบหน้าน้อยๆ ที่เอียงอายจนแดงสดใสของนางยิ้มพลางกล่าวว่า

“หลิงหลงเชื่อฟังวาจาหรือไม่?”

หลิงหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินว่า “เชื่อฟัง” จากนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“บ่าวยังคงไปดูว่าคุณหนูกับพี่เชี่ยนเหลียนตื่นแล้วหรือไม่?”

พลางเร่งฝีเท้าจากไป

ฟงสิงเลี่ยอดยิ้มมิได้ เด็กหญิงที่หน้าบางนางนี้ หากกู่เชี่ยนเหลียนแบ่งความกล้าอุกอาจให้แก่นางส่วนหนึ่งก็ประเสริฐ

เหตุใดมันคิดหยอกเย้าหลิงหลงน้อย? ใช่เป็นเพราะภายในกายมันรวมพลังลมปราณสามสาย คิดเสาะหาคนผู้หนึ่งชดเชยความสูญเสียไปซู่เซียงไปหรือไม่?

ฟงสิงเลี่ยเปลี่ยนเป็นหม่นหมอง นึกถึงช่วงเวลาอันกระชั้นสั้นที่อยู่ร่วมกับสุ่ยโหยวจิงขึ้นมา

เทพบุตรต้วปลอม

ชิฉางเจิงพอกลับถึงโรงเตี๊ยม หัตถ์พิษเฉียนหลอกำลังจิบชาอยู่ภายในห้อง ชิฉางเจิงจึงบอกเล่าเรื่องที่พบพานยอดฝีมือหญิงชาวนีเจินตลอดจนเรื่องของซ่งหนันออกไป สุดท้ายกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบไฉนรับปากมัน อาจเป็นเพราะสายตาที่มุ่งหวังของมัน หรืออาจเห็นว่ามันเป็นคนดี"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ยอดฝีมือหญิงชาวนีเจินนั้น อาจเป็นกงจู้ (องค์หญิง) ของชนเผ่านีเจิน ฉายาปินประดับหยกเมิงชิงชิง พวกมันพ่อลูกยึดครองภูเขาฉางไป่ สร้างเมืองเอ๋อตั้วหลี่ อยู่ทางทิศตะวันออกของภูเขา หลังจากที่จูหยวนจางรวมประเทศเป็นปึกแผ่น ก็เลียนแบบแผนการปกครองของราชวงศ์ถัง ควบคุมเขตแคว้นที่อยู่ห่างไกล แต่ในความเป็นจริงไม่สามารถปกครองพวกมันได้ ตอนนี้พวกมันคิดก่อการกบฏแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"กล่าวไปช่างเยาะเย้ยอย่างเจ็บแสบนัก พวกมันกลับใช้ทหารต้าหมิงคุ้มครองส่งถึงนครหลวง หากมิใช่มีคนให้การสนับสนุน ไหนเลยกระทำได้?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากหลันอี้ เหลิงเอี้ยน และหูอุ้ยหยง ร่วมกันวางแผนก่อการกบฏ ก็สามารถปลอมหนังสือราชการ สั่งให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทำตามคำสั่ง โดยไม่กลัวจูหยวนจางล่วงรู้ เอาเถอะ พวกเราไปพบสองพี่น้องตระกูลซ่งกัน"

พลางผุดลุกขึ้นถามดูว่า

"ที่แท้เป็นผู้ใดตามล่าพวกมัน?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"ข้าพเจ้าลืมถามซ่งหนันไป"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เจ้ามิใช่ลืมเลือน หากแต่ไม่เห็นคนเหล่านั้นอยู่ในสายตา มาเถอะ พวกเราส่งพี่น้องคู่นี้สักระยะทางหนึ่ง"

ทั้งสองเก็บรวบรวมสัมภาระอย่างคร่าวๆ เดินทางไปยังโรงเตี๊ยมของซ่งหนัน ซ่งหนันรอทั้งสองอยู่ภายในห้อง รีบเชิญคนทั้งสองนั่งลง ล้วงทองคำห้าตำลึงออกมาประคองส่งต่อชิฉางเจิง กล่าวว่า

"ค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อย ไม่ถือเป็นการคารวะ"

ชิฉางเจิงรับมาโดยไม่เกรงใจ ถามว่า

"น้องสาวท่านอยู่ที่ใด?"

ไม่ทันขาดคำ ห้องข้างติดกันบังเกิดเสียงเปิดประตู หลังจากนั้นปรากฏหญิงสาวร่างระหงนางหนึ่งผลักประตูเข้ามา กล่าวว่า

"พี่ใหญ่ สำเร็จแล้ว?"

ขณะเดียวกันย่อกายคารวะต่อทั้งสองอย่างผ่าเผย ทั้งยังสำรวจ

ดูชิฉางเจิงด้วยความอยากรู้

ซ่งหนันแนะนำว่า

"นี่เป็นน้องสาวเราซ่งเม่ย"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกับชิฉางเจิงเห็นนางมีสายตาที่อุกอาจ ไม่คล้ายเป็นหญิงสาวในหอห้องที่ไม่เคยออกสู่โลกกว้าง ล้วนบังเกิดความประหลาดใจ แต่ความ "อุกอาจ" ของนาง ไม่ได้แฝงความหมายยั่วยวนท้าทาย ตรงกันข้ามกลับให้ความรู้สึกที่เปิดเผยเที่ยงธรรม

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราออกเดินทางเถอะ"

หานป๋อกับชวีเยี่ยเวี่ยอยู่บนต้นไม้ใหญ่นอกสถานฝึกสอนซีหนิง หานป๋อทั้งจูบปาก ทั้งลงไม้ลงมือจนหญิงงามนางนี้เคลิบเคลิ้มรัญจวนค่อยฉวยโอกาสกล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อดูลาดเลาอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าล่วงหน้าไปหยั่งเส้นทางดู ค่อยกลับมารับท่านเข้าไป"

ชวีเยี่ยเวี่ยกอดเอวของมันไว้ กล่าวว่า

"ไม่ คิดไปก็เข้าไปด้วยกัน"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"มาเถอะ"

ยามนี้ฟ้าเพิ่งมืดค่ำลง หานป๋อปฏิบัติตามคำบอกของจวงชิงซวงลอบข้ามกำแพงล้อมด้านทิศใต้เขตตึกหลัง ใช้เส้นทางที่กำหนดในแผนที่ มาถึงสิ่งปลูกสร้างอีกหลังหนึ่ง ที่สามารถมองเห็นห้องอิฐแดงทางห้องข้างตะวันออก กับบ้านทองคำซ่อนน้ำค้างแข็งของจวงชิงซวง

ชวีเยี่ยเวี่ยหมอบฟุบอยู่ข้างกายมัน กล่าวเบาๆ ว่า

"เหตุใดท่านคล้ายกับเคยรุดมาหลายครั้ง ทั้งล่วงรู้จุดที่สำนัก

ซีหนิงวางเวรยามเอาไว้?"

หานป๋อกล่าวโป้ปดว่า

"ย่อมทราบ ขณะที่เจ้าสำนักซีหนิงนำข้าพเจ้าชมสถานที่ยังบอกการจัดวางกำลังของพวกมันให้ทราบ นั่นเป็นบ้านทองคำของจวงชิงซวง เพาะปลูกดอกทานตะวันโดยรอบ จดจำได้โดยง่าย"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวด้วยความหึงหวงว่า

"ท่านเคยเข้าไปหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ไม่เคยเข้าไป เพียงมองดูอยู่เบื้องนอกแวบหนึ่ง หากไม่เชื่อข้าพเจ้ายินดีสาบาน"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"อย่าได้สาบานโดยพร่ำเพรื่อได้หรือไม่? อืมม์..."

หานป๋อเบือนหน้าไปจูบปากน้อยๆ ของนาง เนื่องจากไม่กล้าส่งเสียง เพียงจุมพิตอย่างดูดดื่ม เป็นความวาบหวามอีกแบบหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยถูกปลุกเร้าจนแทบทนทานไม่ได้ ผลักไสใบหน้ามันออกห่างเบาๆ กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ท่านที่แท้มาผดุงคุณธรรม หรือคิดสร้างความลำบากใจแก่ผู้อื่น?"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่ออยู่ร่วมกับท่านก็ลืมคุณธรรมทั้งมวล ยิ่งเลวร้ายยิ่งดี"

หยุดเล็กน้อยจึงทดลองสั่งว่า

"เวี่ยเอ๋ออยู่ที่นี้ จับตาดูบ้านทองคำของจวงชิงซวง หากเซวียหมิงอี้ปรากฏกาย ก็อย่าได้แสดงตน รอจนเซวียหมิงอี้ถูกคนของสำนักซีหนิงขับไล่ไป ท่านคอยติดตามแต่ไกล เมื่อถึงเวลานั้นข้าพเจ้าย่อมเร่งรุดมา"

ซวีเยี่ยเวี่ยหลงกลจริงๆ กล่าวว่า

"ท่านอย่าคิดหมายลอบเข้าไปหาจวงชิงซวง ข้าพเจ้าจะจับตาดูโดยไม่คลาดสายตา ท่านยังคิดไปที่ใด?"

หานป๋อกล่าวอย่างคล่องแคล่วว่า

"ที่นี้อยู่ห่างจากบ้านทองคำเกินไป หากเซวียหมิงอี้อยู่อีกด้านหนึ่งหรือว่าหลบหนี เกรงว่าตามมันไม่ทัน ดังนั้นข้าพเจ้าคิดเสาะหาจุดที่ใกล้กว่านี้แห่งหนึ่ง"

ซวีเยี่ยเวี่ยจุมพิตมันแล้วกล่าว

"อย่างนั้นท่านไปเถอะ คิกคิก ร่วมทางกับท่าน ช่างน่าเล่นยิ่งทุกค่ำคืนมีลวดลายที่ผิดแผกแตกต่าง"

หานป๋อรับฟังจนวาบหวิวใจ ประเล้าประโลมซวีเยี่ยเวี่ยอีกชั่วขณะ ค่อยผละจากนาง วิ่งตะบึงเข้าส่ส่วนลึกของสิ่งปลกสร้าง

หลังจากข้ามกำแพงเตี้ยๆ ชั้นหนึ่ง จมูกสูดได้กลิ่นหอมของบุปผชาติ ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นตึกเล็กๆ ที่ก่อจากอิฐแดง หน้าตึกเพาะปลูกต้นหญ้าไม้ดอกรื่นรมย์

เห็นหน้าต่างทุกบานล้วนปล่อยผ้าม่านลง มีเพียงบานหนึ่งที่ปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา

หานป๋อคาดว่าตนเองแม้มาถึงก่อนครึ่งชั่วยาม แต่จวงชิงซวงคงไล่บ่าวไพร่ผู้ติดตามไป ทั้งอาละวาดโดยการขับไล่ผู้ที่ "คุ้มครอง" นางไป ดังนั้นนางสมควรรั้งอยู่ที่ห้องดังกล่าว

มันผนึกพลังที่สองหู ก็ได้ยินเสียงจวงชิงซวงฮัมเพลงด้วยน้ำเสียงอันไพเราะ ยังมีเสียงวักน้ำแตกกระจาย

หานป๋อครุ่นคิดว่า หากเป็นหญิงงามสรงสนานก็ประเสริฐยามนั้นไม่คำนึงการรักษามารยาท ถลันถึงริมหน้าต่างของห้องข้างเคียงที่ไม่ได้จุดไฟ เลิกม่านพุ่งทะลวงเข้าห้องไป

ภายในห้องเงียบสงบไร้ผู้คน จัดตั้งตู้หนังสือ ที่แท้เป็นห้องหนังสือขนาดเล็กห้องหนึ่ง

พอเดินออกจากห้อง มาถึงหน้าประตูห้องข้าง มันก็แน่ใจว่าภายในห้องเป็นภาพหญิงงามสรงสนาน คาดว่านางเตรียมชำระกายจนหอมกรุ่นเพื่อพบกับมัน

หานป๋อโคจรพลังกระแทกกลอนประตูหัก ผลักประตูถลันเข้าไป

ภายในห้องอบอวลด้วยไอน้ำร้อนกรุ่น ในความเลือนรางปรากฏเรือนร่างเลือดเนื้อของสตรีนางหนึ่ง นั่งอยู่ในอ่างไม้ขนาดใหญ่ เผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าที่ชวนรัดรึงใจ

จวงชิงซวงซึ่งปรากฏหยดน้ำเกาะอยู่ตามเรือนผม กำลังวักน้ำร้อนในถังไม้ราดรดลงบนร่าง ปทุมถันที่ตั้งตระหง่านสั่นสะท้านอย่างรุนแรง หานป๋อชมดจนวิญญาณแทบหลุดลอยจากร่าง ฉวยโอกาสที่นางเหลียวมองมา พลันพุ่งตัวถึงข้างกายนาง มือหนึ่งโอบไหล่นาง อีกมือหนึ่งปิดปากน้อยๆ ของนาง

จวงชิงซวงมองมาด้วยความตื่นตระหนก พอเห็นเป็นมัน ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก จากนั้นฉุกคิดว่าตัวเองเปลือยเปล่าล่อนจ้อนถึงกับหน้าแดงสดใส ขยับดิ้นรนโดยแรง

หานป๋อรับมือกับหญิงงามตลอดมา ทราบว่าพวกนางรักหน้าตาไม่ว่าจวงชิงซวงมีน้ำใจต่อมันเพียงไหน ก็ไม่อาจทนทานรับการล่วงเกินของมันถึงเพียงนี้ รีบปิดปากน้อยๆ ของนาง คุกเข่าลงกับพื้น โอบกอดหญิงงามที่เปียกน้ำเอาไว้

ตอนแรกจวงชิงซวงดิ้นรนไม่หยุดยั้ง แต่ภายใต้รสจูบอันร้อนแรงของมัน ชั่วพริบตาก็หลอมละลาย ทั้งโอบตอบมัน

หานป๋อรอจนอารมณ์ความรู้สึกของนางเปลี่ยนจากขัดขืนเป็นยอมรับ ค่อยถอนริมฝีปากจากมา กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ชิงซวงอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดถึงท่านเกินไป จึงรุดมาก่อนกำหนด คิดไม่ถึงท่าน...อืมม์ ช่างเป็นภาพที่ประทับใจนัก ข้าพเจ้าต้องทำให้ท่านแต่งกับข้าพเจ้าให้จงได้"

จวงชิงซวงก้มศีรษะต่ำ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ด้วยสภาพในตอนนี้ ไม่แต่งให้กับท่านก็ทำไม่ได้แล้ว แต่ว่าด่านของท่านพ่อจะทำอย่างไร?"

หานป๋อเห็นผิวกายที่ประดับด้วยหยาดน้ำของนางเรียบลื่นประดุจหยก อดวาบหวิวใจมิได้ โดยเฉพาะนางยามกล่าววาจาหายใจเข้าออก หน้าอกทั้งคู่สั่นกระเพื่อม ต้องรวบรั้งสองมืออุ้มนางลุกขึ้นยืน ประทับจูบอย่างยาวนานอีกครา ค่อยกล่าวว่า

"ทุกเรื่องราวต้องมีวิธีคลี่คลาย ขอเพียงพวกเราผูกพันรักมั่นไม่มีผู้ใดแยกพวกเราออกได้"

จวงชิงซวงยกมือโอบรอบคอของมัน กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ลืมคำรับรองที่ให้ไว้กับผู้อื่น ตอนนี้ร่างกายของซวงเอ๋อเป็นของท่านแล้ว หากท่านสลัดทิ้งขว้าง ซวงเอ๋อจะตายให้ท่านดู"

เอ่ยถึงประโยคสุดท้าย ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

หานป๋อทราบว่านางในยามนี้ มีจิตใจพลุ่งพล่าน ไม่อาจขัดใจแม้สักคำเดียว ต้องลอบคร่ำครวญในใจ ไม่ทราบหลบออกไปตรึงชวีเยี่ยเวี่ยอย่างไร ปากกล่าวว่า

"เสื้อผ้าของท่านอยู่ที่ใด ให้ข้าพเจ้าใส่เสื้อผ้าให้กับท่านก่อนดีหรือไม่?"

จวงชิงซวงกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"นี่เป็นห้องอาบน้ำ เสื้อผ้าอยู่ที่ห้องข้าง เป็นประตูบานนั้น"

หานป๋อค่อยพบว่าภายในห้องมีประตูข้างทอดถึงห้องติดกัน

จึงหยิบฉวยผ้าเช็ดตัวบนโต๊ะเตี้ยข้างถังไม้ หมายเช็ดตัวให้กับนาง

จวงชิงซวงอับอายจนแทบชำแรกพสุธาไป ต้องอุทานออกมาคำหนึ่ง มือของหานป๋อกับผ้าเช็ดตัวก็เช็ดถูเรือนร่างอันงดงามราวหยกขาวไร้ตำหนิของนางแล้ว

จวงชิงซวงยกสองมือยันกับหัวไหล่หานป๋ออย่างอ่อนแรง ปล่อยให้เรือนร่างอันบริสุทธิ์ผุดผ่องปรากฏแก่สายตาหานป๋อ

มืออันใหญ่โตของหานป๋อสัมผัสกับเรือนร่างเลือดเนื้ออันเปล่งปลั่งโดยที่คั่นด้วยผ้าเช็ดตัวผืนหนึ่ง แต่แล้วพลันตื่นตัวขึ้น ร้องโพล่งว่า

"มีคนมาแล้ว"

ในใจลอบคร่ำครวญอย่างหวนโหย คนผู้นี้มาถึงทางระเบียงเบื้องนอก ตนเองค่อยรู้สึกตัว แสดงว่าผู้มามีฝีมือสูงเยี่ยม ที่กลัวที่สุดคือซวีเยี่ยเวี่ยสืบเสาะมา อย่างนั้นระหว่างสตรีทั้งสอง มันสมควรยืนอยู่ฝ่ายใด?

จวงชิงซวงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"หรือว่าเป็นท่านพ่อ?"

นอกจากเจ้าสำนักซีหนิงแล้ว ยังมีผู้ใดกล้าขัดคำสั่งนางบุกรุกเข้ามา?

ทั้งสองล้วนตระหนกคนละเรื่องราว พลันได้ยินเสียงกลอนประตูถูกกระแทกหักดังกร๊อบ ประตูข้างที่ทอดกับห้องนอนถูกผลักออก แต่ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าแต่อย่างไร

หานป๋อฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง มันที่ล่วงรู้ว่ามีคนเข้ามา เพราะอาศัยความรู้สึกอันปราดเปรียวของพันธุมาร ซวีเยี่ยเวี่ยยังไม่มีความสามารถถึงขั้นหลบเร้นร่องรอยเช่นนี้ ผู้มาก็มิใช่เจ้าสำนักซีหนิง ลองนึกดูมันไหนเลยกระแทกกลอนประตูบุกรุกเข้าห้องส่วนตัวของบุตรี?

หรือว่าเป็นคนร้ายที่สวมรอยเป็นเทพบุตรสำอางเชวียหมิงอี้มา

ปล้นสวาท? แต่ว่ามันทราบได้อย่างไรว่าจวงชิงซวงซ่อนตัวอยู่ที่นี้?

จวงชิงซงกล่าวด้วยใบหน้าขาวซีดว่า

"ท่านไม่อาจให้บุคคลที่สองเห็นร่างกายของซวงเอ๋อ"

หานป๋อรีบใช้ผ้าเช็ดตัวห่อหุ้มร่างนาง แต่ก็เพียงปกปิดตำแหน่งที่สำคัญที่สุดไว้ ผิวพรรณส่วนใหญ่ยังปรากฏแก่สายตาผู้คน

ประตูข้างถูกเปิดออกดังแอ๊ด

หานป๋อยังไม่กล้าส่งเสียงร้อง กลัวสร้างความแตกตื่นแก่คนของสำนักซีหนิง ชิงถลันถึงหน้าประตู ต่อยหมัดใส่คนร้ายที่ก้าวเข้าห้องอาบน้ำมา

คนร้ายนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ไม่ทราบใช้ฝีมืออันใด กลับชักจูงหานป๋อจนแทบถลาไปทางขวาง ไม่อาจบดบังสายตาของมันได้

น่าสมเพชจวงชิงซวงภายในห้องไม่กล้าส่งเสียงออกมา ถอยร่นถึงมุมห้อง นึกภาวนาให้หานป๋อขับไล่อาคันตุกะไม่รับเชิญผู้นี้ไป

หานป๋อใช้วิชามาร เปลี่ยนจากเคลื่อนขวางเป็นล่าถอยตั้งรับ ฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามก็ประทับถึงใบหน้า พลังอันเยียบเย็นกดคุกคามใส่จมูกปากมัน

หานป๋อลอบร้องคำร้ายกาจในใจ หากเป็นเมื่อกาลก่อน เพียงฝ่ามือนี้ก็ไม่อาจต้านรับได้ ยามนั้นตวัดเท้าเตะใส่ท่อนล่างของฝ่ายตรงข้าม ขณะเดียวกันเป่าพลังสายหนึ่ง พวยพุ่งใส่ใจกลางฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม

คนร้ายนั่นอุทานดัง 'เอ๊ะ' รั้งฝ่ามือล่าถอยไป

ทั้งสองเผชิญหน้ากันอย่างถนัดถนี่

เห็นคนร้ายสวมชุดสีดำ ใส่ถุงคลุมหน้าสีดำ เพียงเผยเห็นดวงตาที่เจิดจ้าวาววับจับจ้องมองมัน

หานป๋อตวาดเบาๆ ว่า

"ท่านเป็นใคร?"

คนร้ายนั้นตาทอประกายดุร้าย ยกมือชักกระบี่หนักเหล็กดำที่สะพายอยู่กลางหลังออกมา ฟาดฟันลงยังศีรษะอย่างหักโหม

คราครั้งนี้หานป๋อค่อยตื่นตระหนกอย่างแท้จริง รู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามเพียงใช้ออกหนึ่งกระบี่ แต่นับตั้งแต่ชักกระบี่จนกระทั่งฟาดฟันออก ความเคลื่อนไหวผสมกลมกลืน ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนแม้แต่น้อย

ที่น่ากลัวไม่เพียงนี้เท่านั้น ฝ่ายตรงข้ามฟันออกหนึ่งกระบี่ กลับแฝงความเปลี่ยนแปลงและความเลิศพิสดารไร้ที่สิ้นสุด ทำให้มันสังเกตแนวทางกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก

กระบี่นี้จะต้านทานอย่างไร?

เป็นผู้ใดร้ายกาจถึงเพียงนี้?

จนใจที่หานป๋อมิอาจไม่ต้านทาน หากปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามบุกรุกเข้ามา เห็นช่วงแขนต้นขาอีกทั้งเนินอกของจวงชิงซวง ตนเองไยมิใช่ขาดทุนอย่างหนัก คนยามคับขันบังเกิดไหวพริบ พลันถอยปราดถึงหลังถังไม้ ใช้เท้าขวาเขี่ยวูบ น้ำในถังไม้ถูกกำลังภายในของมันเร่งเร้า กลับกลายเป็นธนูสายน้ำฉีดพุ่งใส่ฝ่ายตรงข้าม ปากตวาดข่มขู่ว่า

"เซวียหมิงอี้ ท่านหลงกลแล้ว"

คนร้ายนั้นคิดโถมเข้ามา พอเห็นธนูสายน้ำฉีดพุ่งถึง จำต้องถลันหลบไปด้านข้าง

จวงชิงซวงร้องบอกเบาๆ ว่า

"กระบี่บนพื้น"

หานป๋อค่อยพบว่ากระบี่วิเศษของจวงชิงซวงจัดวางอยู่ข้างถังไม้ รีบเขี่ยขึ้นมา ชักกระบี่จู่โจมออก พอดีต้านทานท่ากระบี่ที่ฝ่ายตรงข้ามแทงปราดมาถึง

กระบี่ทั้งสองเล่มพอปะทะ หานป๋อแทบสลัดมือปล่อยกระบี่

หลุดจากมือ รีบใช้พลังในแนวทางสลาย รั้งกระบี่กลับมาคุ้มครองกาย อีกมือหนึ่งประกบนิ้วราวมีดดาบ ย่อกายปักใส่ท้องน้อยศัตรูที่น่ากลัวเทียบเท่ากับหลี่เช่อเม่ยผู้นี้

คนร้ายผู้นี้ย่อมเป็นเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน มันได้รับข้อมูลจากคนที่ปะปนอยู่ในสำนักซีหนิง ทราบว่าจวงชิงซวงโยกย้ายมายังที่นี้ ความจริงเข้าใจว่าสามารถเด็ดบุปผาดอกนี้ มิคาดเผชิญพบหานป๋อที่มีฝีมือทัดเทียมกับฟงสิงเลี่ย แต่ยังมีไหวพริบพลิกแพลงเหนือกว่าอีก สร้างความขุ่นข้องยิ่ง เห็นมันใช้กระบวนท่าเสี่ยงชีวิต ก็พลิกแพลงใช้ท่ากระบี่ ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก หมายมั่นจู่โจมสังหารฝ่ายตรงข้ามให้จงได้

หานป๋อใช้วิชามารถึงขีดสุด ยังต้านทานรับไม่ได้ เห็นแน่ชัดว่าต้องสูญเสียที่มั่นไป ได้แต่ร้องว่า

"บังอาจ ไม่กลัวเอาตัวรอดไม่ได้หรือ?"

เหนียนเหลียนตันใช้ออกกระบวนท่าแล้วกระบวนเล่า ปากกล่าวว่า

"เจ้าคือหานป๋อกระมัง? น่าเสียดายเจ้าเป็นเช่นเดียวกับเรา ล้วนแต่มาเด็ดบุปผา หากจะถูกจับตัว ก็ถูกจับตัวไปทั้งสองคนเถอะ"

พลันตวาดก้องร้องขึ้น ฟาดฟันกระบี่ใส่กระบี่ของหานป๋อ

หานป๋อคอยหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับกระบี่หนักเหล็กดำของมัน แต่กระบี่นี้ลึกล้ำพิสดาร กลับหลบไม่พ้น ง่ามมือแทบถูกกระแทกฉีกขาด พลังที่แทบฉีกทำลายอวัยวะภายในสายหนึ่งแล่นมาตามตัวกระบี่จู่โจมเข้าสู่ร่าง รีบโคจรพลังตามเคล็ดวิชารับการทุบตี สลายพลังของศัตรู ฝ่ายตรงข้ามก็เตะเท้ามาที่ทรวงอกแล้ว

หากหานป๋อล่าถอย ผู้มาก็สามารถลันเข้าห้อง เห็นผิวพรรณในร่มผ้าของจวงชิงซวง ดังนั้นขบกรามกระโดดปราดขึ้น บิดกายกลางอากาศ คิดหยิบยืมพลังที่เอว ใช้ส่วนตะโพกซึ่งมีเนื้อหนารับเท้าของ

ฝ่ายตรงข้ามไว้ กระบวนท่าประหลาดที่ไม่คำนึงถึงหน้าตาเช่นนี้ คงมีแต่มันที่ใช้ออกได้

ยามนั้นจวงชิงซวงค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง เห็นหานป๋อไม่ต้องการให้นางถูกคนร้ายเล้าโลมด้วยสายตา กลับไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว สร้างความพลุ่งพล่านใจจนลืมความอับอาย กระตุกผ้าเช็ดตัวที่เปียกน้ำลงจากร่าง ซัดขว้างใส่เท้าปลิดชีวิตของเหนียนเหลียนตันดุจเมฆขาวหย่อมหนึ่ง

เหนียนเหลียนตันลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดว่าต่อให้ที่ตะโพกหานป๋อซ่อนแผ่นเหล็กไว้ ก็ไม่อาจต้านทานรับท่าเท้าของมัน แต่แล้วปรากฏวัตถุลึกลับพุ่งชนใส่ข้อเท้ามัน ต้องใจหายวาบ ไม่กล้าพาตัวเสี่ยงอันตราย ถอนเท้ากลับมา

หานป๋อเห็นจวงชิงซวงเปิดเผยร่างกายทั้งสิ้น ทราบว่ายิ่งไม่อาจปล่อยให้โจรปล้นสวาทนี้เข้ามา ยามร้อนรุ่มใจวิชามารถูกเร่งเร้าเพิ่มพูนบิดตัวกลางอากาศอีกครา ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามล่าถอย กระบี่ในมือกลับกลายเป็นเงากระบี่เกลื่อนกลาด ฟาดฟันใส่อย่างไม่คิดชีวิต

เหนียนเหลียนตันเห็นหานป๋อคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ทุกกระบี่ดูไปปราศจากระเบียบแบบแผน พานพิสดารล้ำเลิศ ได้แต่ตั้งรับชั่วคราว คิดรอจนสภาวะกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามอ่อนโทรมลง

ชั่วพริบตากระบี่ของทั้งสองกระทบกันสิบกว่าครั้ง แต่ไม่บังเกิดสุ้มเสียงสำเนียงใด ที่แท้ต่างโคจรพลังเก็บงำเสียงไว้ กลัวสร้างความแตกตื่นแก่บุคคลอื่น

ทั้งสองใช้กระบี่หักหาญกันที่หน้าประตู สู้พัวพันไม่เลิกรา

เหนียนเหลียนตันเห็นกำลังภายในของมันคล้ายไม่มีวันร่อยหรอ จึงเปลี่ยนจากรับเป็นรุก ใช้ออกด้วยเพลงกระบี่อันลึกล้ำ แทงติดต่อกันสามกระบี่

หานป๋อถูกสามกระบี่รุกไล่จนร่อแร่ ทันใด ที่ข้างกายเหนียนเหลียนตันบังเกิดเสียงตวาดดังสดใส จากนั้นแว่วเสียงซวีเยี่ยเวี่ยอุทานว่า

"สวรรค์ เซวียหมิงอี้มาแล้วจริงๆ"

หานป๋อกับเหนียนเหลียนตันล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก จากนั้นแส้ภูตบดีของซวีเยี่ยเวี่ยก็จี้ปราดมายังใต้ซอกแขนของเหนียนเหลียนตันดุจอสรพิษร้าย

เหนียนเหลียนตันเหลียวหน้าไปยังซวีเยี่ยเวี่ย เพิ่งโห่ร้องชมเชยต่อความงามของนาง ปลายแส้ของฝ่ายตรงข้ามก็จี้พุ่งถึงใต้ซอกแขนได้แต่กู่ร้องดังยาวนาน ทลายหน้าต่างห้องหลบหนีไป

ที่เบื้องนอกปรากฏเงาคนพลุกพล่าน พากันรุดมาจากทั้งสี่ทาง

เหนียนเหลียนตันทราบว่าปฏิบัติการคืนนี้ประสบความล้มเหลวแล้ว พลันบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น ชิงโถมเข้าหาผู้ที่มาถึงก่อน

หานป๋อฉวยโอกาสส่งเสียงทางลมปราณต่อจวงชิงซวง บอกให้นางได้ยินแต่ผู้เดียวว่า

"รีบเข้ามาใส่เสื้อผ้า"

พลางฉุดรั้งซวีเยี่ยเวี่ยที่คิดโถมตามติดออกนอกหน้าต่างเอาไว้ร้องบอกว่า

"ไปทางด้านนี้"

กล่าวจบออกทางประตูห้อง

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงพลังลมปะทะดังโครม จากนั้นแว่วเสียงเจ้าสำนักซีหนิงร้องว่า

"เซวียหมิงอี้หนีไปที่ใด?"

ยังมีเสียงผู้เฒ่าซีหนิงตวาดด้วยโทสะ

หานป๋อคลายใจลง ทราบว่าจวงชิงซวงปลอดภัยไร้อันตราย รีบฉุดลากซวีเยี่ยเวี่ยหลบหนีไปอีกทาง

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มิใช่คิดตามจับเซวียหมิงอี้หรอกหรือ?"

หานป๋อกล่าวโป้ปดว่า

"ประการสำคัญของการผดุงคุณธรรมคือหยิบยื่นพระคุณโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน การลอบช่วยเหลือผู้คนจึงเป็นจริยะผู้ที่แท้จริงรีบไป"

พลางพุ่งผ่านประตูหลัง หลบหนีไปอีกทิศทางหนึ่ง ห้วงสมองยังปรากฏภาพเรือนร่างที่ขาวละลานปานเย้ยหิมะของจวงชิงซวง

ชิฉางเจิงขับรถที่ใช้ม้าหกตัวลากเทียม บรรทุกหัตถ์พิษเฉียนหลอกับซ่งหนันซ่งเม่ยสองพี่น้องแล่นไปตามทางหลวงทั้งยามราตรี

ทั้งหมดออกจากเมืองจิงโจวเมื่อหลังเที่ยงควบม้าเป็นเวลาสามชั่วยาม สองพี่น้องตระกูลซ่งไม่อาจรับความเหน็ดเหนื่อย บวกกับทั้งสองไม่มีความสามารถขี่ม้ายามวิกาล จึงทุ่มเงินซื้อรถม้าสำเร็จรูปคันนี้ที่เมืองน้อยแห่งหนึ่ง จากนั้นเดินทางต่อ

แว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังจากภายในรถว่า

"ติงไฉหยุดรถ คุณหนูซ่งไม่อาจรับความกระทบกระเทือนคิดเปลี่ยนไปนั่งรับลมที่หน้ารถ"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจคำหนึ่งหยุดรถลง

ซ่งเม่ยรับการประคับประคองของพี่ชาย ลงจากรถมาที่ข้างทาง อาเจียนชั่วขณะ ค่อยปีนขึ้นมาบนที่นั่งคนขับข้างกายชิฉางเจิง

รถม้าแล่นสืบต่อ ระดับความเร็วชะลอเชื่องช้าลง

ระหว่างทางเกิดการสั่นสะเทือน หัวไหล่ของหนุ่มสาวทั้งสองกระทบถูกกัน บังเกิดเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น

ซ่งเม่ยถูกลมราตรีโชยปะทะหน้า ค่อยรู้สึกดีขึ้น หันมากล่าว

กับชิฉางเจิงว่า

"เหตุใดท่านไม่ถามว่าพวกเราเกิดเรื่องใด เป็นผู้ใดคิดร้ายต่อพวกเรา ก็รับหน้าที่คุ้มครองส่ง ข้าพเจ้ายังทุ่มเถียงกับพี่ใหญ่รอบหนึ่งและพี่ใหญ่ยืนกรานไว้วางใจท่าน ตอนนี้ข้าพเจ้าพลอยคล้อยตามแล้ว"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เหตุใดแม่นางจึงเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อข้าพเจ้า ใช่เป็นเพราะข้าพเจ้ามีลักษณะท่าทางซื่อสัตย์หรือไม่?"

ซ่งเม่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ ท่านไม่คล้ายเป็นคนซื่อสัตย์ หากแต่ให้ความรู้สึกว่าไม่ยอมลดตัวลงกระทำเรื่องเลวร้าย หรือเรื่องเล็กน้อย"

ชิฉางเจิงคิดไม่ถึงว่านางมีข้อสังเกตถึงเพียงนี้ ต้องเหลียวมองนางด้วยความประหลาดใจแวบหนึ่ง ภายใต้ประกายดาวริบหรี่ พบว่านางดึงดูดใจเป็นพิเศษ จึงสงบปากคำ ตั้งใจขับรถเดินทาง

ซ่งเม่ยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"สนทนากับข้าพเจ้าได้หรือไม่? ข้าพเจ้าจะได้ลืมความทุกข์ทรมานของการนั่งรถม้า"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"สนทนาอันใดดี?"

ซ่งเม่ยกล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"สนทนาถึงท่านเองดีหรือไม่? เหตุใดท่านยึดอาชีพผู้คุ้มกัน? ใช่เป็นความตื่นเต้นเร้าใจหรือไม่? หากเผชิญผู้ที่กล้าแข็งกว่าจะทำอย่างไร?"

ชิฉางเจิงมองดูนางแวบหนึ่ง พลันถอดเสื้อยาวออกคลุมลงบนร่างนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อากาศหนาวเย็นยิ่ง ท่านคิดกลับเข้ารถดีหรือไม่?"

ซ่งเม่ยดูไม่ออกว่ามันมีจิตใจละเอียดอ่อนถึงเพียงนี้ ต้องชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"หากท่านเห็นว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ขัดมือขวางเท้า ข้าพเจ้าจะกลับเข้ารถไป"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องคิดมากไป มิสู้สนทนาถึงท่าน แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่บอกความจริง นี่เรียกว่าประสบการณ์ยุทธจักร"

ซ่งเม่ยเหลียวมองเข้าไปภายในรถแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"พวกเขานอนแล้ว พวกเราสนทนาเบากว่านี้ดีหรือไม่? อืมม์ ในที่สุดผ่านดงไม้ดำมืดมาแล้ว ที่เบื้องหน้ามีแสงไฟ"

ชิฉางเจิงเพ่งตามอง พบว่าพวกมันอยู่บนเส้นทางลงจากเขาพสุธาที่มืดทะมึนเงียบสงบไร้สัมเสียง แสงไฟที่ไกลตาคล้ายเป็นหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง

ซ่งเม่ยพลันยื่นหน้ามา กล่าวที่ข้างใบหูมันว่า

"ข้าพเจ้าพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านประการหนึ่ง คิดบอกเรื่องราวทั้งหมดต่อท่าน แต่มีเงื่อนไขข้อหนึ่ง ท่านก็ห้ามพูดปดต่อผู้อื่น"

ชิฉางเจิงถูกลมหายใจของนางพวยพุ่งใส่รูหูจนคันยุบยิบ ในใจบังเกิดความวาบหวามใจ จากนั้นควบคุมตัวเองไว้ การตายของสุ่ยโหยวจิงทำให้มันระแวดระวังเรื่องความรัก กลัวม้วนเอาอีกฝ่ายเข้ามาในวังวนว่าย อย่าว่าแต่ตอนนี้ตั้งใจรีบเดินทางสู่นครหลวง รับมือกับฟางเยี่ยหวี่ไม่สมควรตอแยความรักใส่ตัว

แต่ความงดงามและความเปิดเผยของสตรีนางนี้ นับเป็นความเย้ายวนใจอย่างใหญ่หลวง

พลันแว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังขึ้นที่ริมโสตของมันว่า

"ฉางเจิง ที่ด้านหลังมีม้าสิบกว่าตัวไล่ตามมา ให้ชักนำพวกมัน

ไปยังที่ใดที่หนึ่ง เข่นฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น"

ชิฉางเจิงพลันร้องบอกต่อซ่งเม่ยว่า "นั่งให้ดี" แล้วตวัดแส้หวดใส่หลังม้า รถม้าพลันเร่งความเร็วตัดเข้าทางขวาง มุ่งสู่ที่ซึ่งปรากฏแสงไฟ

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยเลียบแม่น้ำฉินไหวมุ่งสู่ทะเลสาบม่อโฉว

ซวีเยี่ยเวี่ยอารมณ์ดียิ่ง ชมเชยมันว่า

"ข่าวสารของท่านน่าเชื่อถือจริงๆ กลับพบพานเซวียหมิงอี้เพียงไม่ทราบสำนักซีหนิงจับตัวมันได้หรือไม่?"

หานป๋อกลั่วนางซักไซ้ถึงที่สุด จึงถามว่า

"ท่านสืบเสาะถึงบ้านอิฐแดงได้อย่างไร?"

ซวีเยี่ยเวี่ยยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เพราะเป็นห่วงท่าน เห็นท่านเข้าบ้านไปแล้วไม่กลับออกมา ยังเข้าใจว่าจวงชิงซวงอยู่ที่นั้น ที่แท้เซวียหมิงอี้ซ่อนตัวอยู่ภายใน"

หานป๋อค่อยคลายใจลง กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาแต่แรกว่าเซวียหมิงอี้ต้องซ่อนตัวอยู่ในสถานฝึกสอน สร้างความสับสนวุ่นวาย เช่นจุดไฟเผาห้องหับ ทำให้สำนักซีหนิงเสียขบวน แล้วค่อยฉวยโอกาสลงมือ ในที่สุดข้าพเจ้าเสาะพบมันจริงๆ"

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันก้มหน้าลง ขบริมฝีปากล่างคล้ายกับจะร้องไห้ออกมา

หานป๋อใจหายวาบ ไม่คำนึงว่านางสวมเสื้อผ้าบุรุษ รีบโอบไหล่นางลดเลี้ยวเข้าตรอกเล็กๆ สายหนึ่ง กล่าวด้วยความเจ็บปวดใจว่า

"เวี่ยเอ๋อไฉนไม่เบิกบานใจ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เพราะว่าท่านไม่ยึดถือผู้อื่นเป็นภรรยาของท่าน สรรหาวาจาโป้ปดหลอกลวงคน บอกต่อเวี่ยเอ๋อว่า เสื้อผ้าของท่านไฉนเปียกปอน?"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ ทราบว่าไม่อาจตบตาภรรยาที่เฉลียวฉลาดนี้ จึงหยุดร่างลง โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าผิดแล้ว หลังจากนี้ไม่กล้าหลอกท่านอีก"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"คืนนี้หากท่านไม่บอกกล่าวให้ชัดแจ้งว่าอยู่ที่ห้องอาบน้ำ กระทำเรื่องราวที่ไม่อาจพบพานคนกับจวงชิงซวงอย่างไร เวี่ยเอ๋อจะกล้ำกลืนฝืนทนความอ้างว้าง ไม่ติดตามท่านกลับทะเลสาบม่อโฉว"

หานป๋อค่อยทราบว่า นางใช้น้ำตาเป็นอาวุธ จุดประสงค์เพื่อเค้นถามความจริงจากมัน ในใจลอบร้องว่าหลงกล แต่ไม่สามารถขัดขืนได้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"สารภาพก็สารภาพ แต่ข้าพเจ้าต้องโอบกอดเวี่ยเอ๋อที่ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า ค่อยยอมบอกออกมา"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"ไม่ได้ หานป๋อคืนนี้หากเวี่ยเอ๋อยังยึดครองท่านเอาไว้ เจี่ยแจ(พี่สาว) ทั้งสามจะขุ่นเคืองใจ"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่านางคิดอ่านแทนผู้อื่นถึงเพียงนี้ จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นท่านปรนนิบัติข้าพเจ้าพร้อมกับเจี่ยแจทั้งสามเถอะ"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ไปของท่าน เวี่ยเอ๋อไหนเลยกระทำเรื่องน่าอับอายเช่นนั้นกับท่านต่อหน้าหญิงอื่น ทำไม่ได้เด็ดขาด"

หานป๋อยังคิดกล่าวกระไร แต่แล้วพลันบังเกิดความตื่นตัว โอบอุ้มซวีเยี่ยเวี่ยกระโดดขึ้นบนกำแพง พุ่งปราดเข้าสวนดอกไม้หลัง

กำแพง

รอบบริเวณปรากฏแสงคบไฟสว่างวูบ เมื่อทั้งสองทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้า ก็ตกอยู่ในวงล้อมแล้ว

แว่วเสียงแค่นอย่างเย็นชา เซียนกุสุมเหนียนเหลียนดันปรากฏกายบนกำแพงล้อมที่ทั้งสองกระโดดลงไป สองฟากข้างตามติดด้วยสนมแพรม่วงกับสนมแพรเหลือง

พิฆาตฟ้า ทำลายล้างดิน อสูรสุริยัน จันทรา ดารา และขุนพลทอง ดิน ไม้ ก็เดินออกจากด้านหลัง ชายฉกรรจ์ที่ถือคบไฟทั้งแปด โอบล้อมทั้งสองไว้อย่างแน่นหนา

หานป๋อลอบร้องว่าผิดท่า ดึงกระบี่จากกลางหลังซวีเยี่ยเวี่ยหันไปทางเหนียนเหลียนดัน กล่าวว่า

"ที่แท้ผู้ที่ปลอมเป็นเทพบตรสำอางเซวียหมิงอี้คือท่าน"

จากนั้นแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า

"ยังมีนางงามทั้งสองเป็นสนมของเหนียนเหลียนตัน มิน่าเล่ามีรูปร่างงดงามถึงเพียงนั้น"

เหนียนเหลียนตันยิ้มเล็กน้อย กวาดมองสองสนมที่ขุ่นเคืองจนร่างสั่นระริก กล่าวว่า

"เด็กน้อยเผชิญกับความตาย ยังเล่นลิ้นคารมอีก เราจะคร่ากุมท่านเอาไว้ แล้วค่อยจัดการกับคุณหนูซวีต่อหน้าท่าน ให้ท่านมีชีวิตมิสู้ตกตาย"

ซวีเยี่ยเวี่ยตวาดด้วยโทสะว่า

"โจรราคะ คอยดูข้าพเจ้าตัดลิ้นท่านออกมา"

เหนียนเหลียนตันหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เคารพมิสู้ทำตามคำสั่ง แต่นางงามน้อยต้องใช้ลิ้นของท่านเกี่ยวลิ้นของเราออกมา"

ชวีเยี่ยเว่ยขยี้เท้าร้องคำ “รับกระบวนท่า” ตวัดมือชัดวัตถุสีดำกลุ่มหนึ่งพุ่งใส่เหนียนเหลียนตัน ขณะเดียวกันก็ดึงแส้ภูตบดีจากข้างเอว ก่อเกิดเป็นเงาแส้แน่นขนัด ครอบคลุมใส่พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินที่อยู่ใกล้ที่สุด พลางส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อหานป๋อว่า

“รีบหนี”

รถม้าพอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นศาลเจ้าที่ทรุดโทรมหลังหนึ่ง นอกจากภายในโบสถ์ที่จุดไฟแล้ว รอบบริเวณล้วนมืดมิดสนิททั่ว

ชิฉางเจิงร้องเรียกสองครา ล้วนไม่มีเสียงตอบรับ พานกระโดดลงจากรถ เปิดประตูไม้ของลานตึกหลังออก ขับรถม้าเข้าไป

ซ่งหนันกับซ่งเม่ยสองพี่น้องตื่นเต้นสงสัยยิ่ง แต่ไม่กล้าส่งเสียง

หัตถ์พิษเฉียนหลอเห็นว่าไม่จำเป็นต้องปกปิดศักดิ์ศรีแท้จริงอีกต่อไป ร่างที่งองุ้มพลันยืดตรงขึ้น กลับคืนสู่บุคลิกท่วงท่าของผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค ปากกล่าวว่า

“พวกท่านสองพี่น้องไม่ต้องแตกตื่น เพียงเพราะกำลังติดตามมาถึงแล้ว พวกเราจึงมายังที่นี้ หลบซ่อนตัวสักครู่ เพื่อหยั่งคำนวณที่มาของศัตรู”

ซ่งหนันซ่งเม่ยสองพี่น้องเห็นหัตถ์พิษเฉียนหลอคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ล้วนปากอ้าตาค้างไป

ยามนั้นชิฉางเจิงเดินออกจากภายในโบสถ์ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเสาะพบผู้ดูแลศาลเจ้า จี้จุดหลับของมัน วันพรุ่งนี้มันตื่นขึ้นมา จะพบว่าที่ข้างเตียงเพิ่มทองคำห้าตำลึง คงเพียงพอกับการบูรณะศาลเจ้าร้างแห่งนี้”

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศาลเจ้าไม่แน่ว่าบูรณะสำเร็จ แต่ผู้ดูแลศาลเจ้าจะไม่อดอยากอีกต่อไป"

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น จากนั้นเคลื่อนห่างออกไป คนบนหลังม้ากลับไม่แวะเข้ามา

ซ่งหนันกับน้องสาวค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

ชิฉางเจิงกับเฉียนหลอสบตากันแวบหนึ่ง ที่แท้ขบวนม้าที่เดินทางกลางคืนนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสองพี่น้องตระกูลซ่ง ไม่เช่นนั้นไหนเลยละเลยรอยล้อรถที่ยังใหม่บนพื้นถนน ไม่ติดตามเข้ามายังศาลเจ้า

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ในเมื่อมาถึงที่นี้ พวกท่านมิสู้นอนพักในศาลเจ้าสักสองชั่วยาม แล้วค่อยเดินทางต่อ"

ชิฉางเจิงกล่าวเสริมว่า

"หลังศาลเจ้ามีห้องพักหลายห้อง ผ้าห่มหมอนหนุนยังสะอาดอยู่ พวกท่านไปพักผ่อนในที่นั้นเถอะ"

ซ่งเม่ยกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"พวกท่านคงไม่ทิ้งพวกเราไว้ที่นี้กระมัง?"

ซ่งหนันรีบดุว่า "น้องรอง" หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากคิดทอดทิ้งพวกท่าน ไยต้องเปลืองคารมมากความ พวกท่านสองพี่น้องถือว่าเป็นที่ถูกชะตาเรา รีบไปนอนพักผ่อนเถอะ"

ยามนี้ซ่งหนันทราบว่าคนทั้งสองยอมคุ้มครองส่งพวกมันมิใช่เพื่อเงินทอง ทั้งไม่สืบสาวความเป็นมาพวกมัน สร้างความดื้นตันใจยิ่ง หลังจากกล่าวขอบคุณ ค่อยชักชวนน้องสาวไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"ลูกเจิงสมควรล่วงรู้ความคิดของเรากระมัง?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อครู่กำลังติดตามพอผ่านปากทาง ก็ชะลอความเร็วลง แสดงว่าพบว่าพวกเราซ่อนตัวอยู่ที่นี้ ตอนนี้แสร้งจากไปไกล เพียงเพื่อซุ่มจู่โจมพวกเราบนเส้นทางข้างหน้า"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ผู้คนขบวนนี้คงสืบทราบว่ามีคนคุ้มครองส่งมันสองพี่น้อง จึงเพิ่มความระมัดระวัง จากข้อนี้เป็นที่ทราบได้ว่า พวกมันหากมิใช่คนของทางการ ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับค่ายพรรคท้องถิ่น ไม่เช่นนั้นไหนเลยคำนวณเส้นทางของพวกเราได้ถึงเพียงนี้?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้อสันนิษฐานของท่านพ่อบุญธรรมย่อมไม่ผิดพลาด หากคนเหล่านี้ไม่อาจอดรนทนรอ คงต้องสืบเสาะมา ท่านพ่อบุญธรรมพักผ่อนสักครู่ ปล่อยให้ฉางเจิงเฝ้าเวรคนเดียวเถอะ"

เหนียนเหลียนตันเพ่งตามอง ดูออกว่าลูกกลมสีดำที่ชวีเยี่ยเวี่ยชัดขว้างมาเป็นวัตถุจำพวกระเบิดควัน พอเผชิญแรงกดดันจะแตกระเบิดออก กลัวว่าภายในซุกซ่อนเข็มปลายแหลมเศษผงเหล็ก จึงยื่นมือกระตุกแพรคลุมหน้าของสนมแพรม่วงลงมา ม้วนลูกกลมสีดำเอาไว้เสือกส่งไปยังด้านหลังที่ห่างไป

จากนั้นมันลอยตัวขึ้น โถมใส่หานป๋อกับชวีเยี่ยเวี่ยที่คิดหลบหนี กระบี่หนักเหล็กดำถือมั่นในมือ แสดงว่าให้ความสำคัญต่อหานป๋อเป็นพิเศษ

พิฆาตฟ้าทำลายล้างดินใช้หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ จนสายน้ำไม่อาจกระเซ็นเข้ามา ต้านรับสภาวะจู่โจมของชวีเยี่ยเวี่ยอย่างหักโหม แสดงว่าคิดรอจนกระบวนท่าของนางพ้นผ่าน ค่อยเปิดฉากตีโต้

หานป๋อเคยประมือกับขุนพลทอง ไม้ ดิน ที่เมืองหวงโจว ล่วงรู้แนวทางฝีมือของฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างดี พอลงมือก็รุกไล่คนทั้งสาม จนมือไม้ปั่นป่วน จนใจที่เพิ่มหอกยาวของอสูรสุริยัน จันทรา ดารา ยามกะทันหันไม่อาจทำอย่างไรได้ จำต้องคุ้มกันอยู่ทางด้านหลังซวีเยี่ยเวี่ย ปล่อยให้นางลงมืออย่างเต็มที่ คิดทลายวงล้อมของพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินไป

เหนียนเหลียนตันพลันตวาดคำ “หลีกไป” กระบี่หนักเหล็กดำในมือกลับกลายเป็นประกายอันเจิดจ้าสายหนึ่ง แหวกจู่โจมใส่หานป๋อ

กระบี่ยังไม่บรรลุถึง พลังกระบี่ก็แหวกฝ่าอากาศมาก่อน

หานป๋อรับทราบความร้ายกาจของมันมาแล้ว หากเป็นยามปรกติคงเคลื่อนขวางหลบเลี่ยง แต่ยามนี้มันหันหลังชนกับซวีเยี่ยเวี่ย หากตนเองกระโดดหลบซวีเยี่ยเวี่ยต้องเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง ไหนเลยมีชีวิตรอดได้ ดังนั้นขบกรามกรอด โถมออกไปหนึ่งก้าว ใช้กระบี่พัวพันกับกระบี่หนักของฝ่ายตรงข้าม

เสียงเครั้งเมื่อกระบี่ทั้งสองเล่มปะทะกัน

เหนียนเหลียนตันหัวร่อดังยาวนาน ทิ้งร่างลงสู่พื้น

หานป๋อครางหนักๆ คำหนึ่ง ถอยกายไปครึ่งก้าว มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ที่เบื้องหน้าปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้น กระบี่หนักเหล็กดำกรีดวาดจากด้านนอกเคลื่อนใกล้เข้ามา

พลังกระบี่อันเย็นเยียบคล้ายวัตถุมีสภาพทะลักหนุนเนื่องมาตามตัวกระบี่

หานป๋อผ่านการศึกใหญ่น้อย นอกจากผังปานกับหลี่เช่อเม่ยแล้ว ไม่เคยเผชิญยอดฝีมือที่น่ากลัวถึงเพียงนี้มาก่อน ในห้วงคับขันเป็นตาย พันธุมารภายในกายถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด ขยับกระบี่บังเกิดเสียง

ดังซี่ซี่ ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน ปะทะชนกับปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

เสียงปงเมื่อพลังลมปราณแตกระเบิดออก

หานป๋อกลัวชนทำร้ายถูกภรรยารักที่ด้านหลัง ไม่ยอมถอยแม้สักครึ่งก้าว อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง สลายพลังที่ฝ่ายตรงข้ามจู่โจมเข้าสู่ร่าง

เหนียนเหลียนตันตวาดสำทับว่า

“เด็กร้ายกาจ รับเราอีกกระบี่”

กระบี่หนักเหล็กดำกลับกลายเป็นเงากระบี่นับพันชั้น คลี่คลุมใส่หานป๋อ

หานป๋อเสียเปรียบที่ไม่อาจล่าถอยหลบเลี่ยง ดังนั้นทุกกระบวนท่าต้องปะทะหักหาญ แต่ก็กระตุ้นพลังซ่อนเร้นของพันธุมารขึ้นรู้สึกว่าพลังลมปราณภายในกายก่อเกิดไม่ขาดสาย พลันตวาดก้อง กวาดกระบี่ออกด้วยความหาญกล้า เฉกเช่นนักสู้ไปแล้วไม่กลับมา

ยามนั้นอสูรสุริยัน จันทรา ดารา กับขุนพลทอง ไม้ ดิน ก็เข้าร่วมกับพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน กลุ้มรุมจู่โจมใส่ซวีเยี่ยเวี่ย รุกไล่จนซวีเยี่ยเวี่ยหลั่งเหงื่อโซมกาย เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

แต่แล้วบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังขึ้น แว่วเสียงภูตบดีซวีเย่ออู๋ตวาดว่า

“ผู้ใดกล้าข่มเหงบุตรีเรา?”

เมื่อกล่าวถึงคำสุดท้าย ภูตบดีซวีเย่ออู๋พลันปรากฏขึ้นที่กึ่งกลางวงล้อมของหมู่มารทั้งแปด อาวุธของหมู่มารที่จู่โจมใส่ซวีเยี่ยเวี่ย เปลี่ยนเป็นมุ่งใส่มันเป็นจุดเดียว

ขณะเดียวกันบังเกิดเสียงดังดัง ท่ากระบี่ร้อยเปลี่ยนพันแปลงของเหนียนเหลียนตันถูกกระบี่ของหานป๋อกวาดใส่อย่างถนัดถนี่

ควรทราบว่าท่าจู่โจมที่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไม่เท่ากับเพลงกระบี่ที่ที่อด้านหากทว่าหนักแน่น นับเป็นหลักธรรมชาติที่เที่ยงแท้ ดังนั้นเหนียนเหลียนตันแม้มีพลังการฝึกปรือเหนือล้ำกว่าหานป๋อ ยังถูกหานป๋อต้านทานรับเอาไว้

เพียงอาศัยหานป๋อสามารถต้านรับเหนียนเหลียนตันสามกระบี่ก็ส่งเสริมให้มันมีชื่อเลื่องลือทั่วยุทธจักร

ซวีเยี่ยเวี่ยเห็นบิดามาถึง นับว่ามีที่พึ่งพิง ร่างพลันอ่อนระทวยพิงกับแผ่นหลังหานป๋อ ปากร้องว่า

"ท่านพ่อระบายโทสะให้กับผู้บุตรีด้วย"

ภูตบดีซวีเย่ออู่หัวร่อฮาฮา โบกแขนเสื้อทั้งสอง กระแทกพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินทั้งคนทั้งกระบี่โซซัดโซเซล่าถอย จากนั้นยื่นสองมือคว้าจับป้ายไม้ของขุนพลไม้ที่จู่โจมจากทางขวา และเจดีย์เหล็กที่ขุนพลดินกระแทกมาจากทางซ้าย ค่อยม้วนตัวตีลังกา กวาดเท้าใส่หอกยาวของอสูรสุริยัน จันทรา ดารา อีกเท้าหนึ่งสะกิดใส่หว่างคิ้วขุนพลทองความเคลื่อนไหวทั้งรวดเร็วทั้งลี้ลับ คล้ายเจ้าแห่งภูตจากขุมนรกจริงๆ

มือที่มันคว้าจับป้ายไม้กับเจดีย์เหล็กยังไม่ปล่อย เมื่อมันพลิกตัวลงสู่พื้น ก็หมุนควงข้อมือรอบหนึ่ง กระแทกจนขุนพลไม้กับขุนพลดินง่ามมือฉีกขาด ไม่เพียงถูกช่วงชิงอาวุธไป ที่ทรวงอกยังคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ อ้าปากกระอักโลหิต เซถอยไปด้านหลัง กระแทกนั่งลงกับพื้น

ส่วนขุนพลทองปลิวลิ่วไปตามพลังเท้า ร่วงฟาดลงกับพื้นขาดใจตายในบัดดล

เมื่อเป็นเช่นนี้ สภาวะจู่โจมของหมู่มารทั้งแปดถูกทำลายล้างสิ้นแตกพ่ายไม่เป็นขบวน

การลงมือของภูตบดีซวีเย่ออู่ กอปรด้วยอานุภาพสะท้านฟ้า

สะเทือนดินจริงๆ

เหนียนเหลียนตันหน้าแปรเปลี่ยนไป พุ่งถอยกลับขึ้นบนกำแพงอยู่หว่างกลางสนมทั้งสอง

ขณะเดียวกันแว่วเสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศ เหล่าชายฉกรรจ์ที่ถือคบไฟถูกลูกธนูยิงทำร้ายล้มลง คบไฟร่วงหลุดจากมือ ลุกไหม้บนพื้นต่อไป

บนสิ่งปลูกสร้างละแวกใกล้เคียงปรากฏชายฉกรรจ์ชุดดำจำนวนมากขึ้น โอบล้อมที่เกิดเหตุไว้อย่างแน่นหนา

เถี่ยชิงอีปรากฏกายบนกระเบื้องหลังคาตึกด้านหลังเหนียนเหลียนตัน หัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"ดินแดนนครหลวงไหนเลยถึงรอบให้เหนียนเหลียนตันท่านมาอาละวาด?"

ที่ข้างกายมันยังมีกระบองดุร้ายฮั่วอี้เล่ยกับนางยักษ์จินเหมย

เหนียนเหลียนตันยังมีสีหน้าสงบเยือกเย็น จับจ้องมองภูตบดีกล่าวว่า

"ประเสริฐ เราขอรับทราบไม้ตายของภูตบดีดู"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยกมือไพล่หลัง มาถึงข้างกายหานป๋อซึ่งโอบเอวอ้อนแอ้นของซวีเยี่ยเวี่ย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูจากการที่เมื่อครู่เจ้าเสี่ยงตายคุ้มครองเวี่ยเอ๋อ แสดงว่าเราซวีเย่ออู๋ยกเวี่ยเอ๋อให้ไม่ผิด"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ที่แท้เยี่ยจั้งมาถึงแต่แรกแล้ว"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"แน่นอน พี่เหนียนปรากฏตัวอย่างเปิดเผย หากพวกเรายังไม่ล่วงรู้ ไยมิใช่ถูกพี่เหนียนหัวร่อจนฟันร่วงหมดปาก?"

เหนียนเหลียนตันได้ยินมันกล่าวแดกดัน ในใจบันดาลโทสะทราบว่ายากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ กระโดดลงจากกำแพง ตวาดว่า

"ลงมือเถอะ"

ยามนั้นพิฆาตฟ้าทำลายล้างดินประคองขุนพลไม้กับขุนพลดินที่รับบาดเจ็บสาหัสขึ้น ล่าถอยถึงเชิงกำแพงที่สนมทั้งสองยืนอยู่ จัดขบวนทัพใหม่ แต่ก็ไม่มีสภาพเช่นดอนแรกอีก

ภูตบดีซวีเย่อู๋มองดูเหนียนเหลียนตันชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"พี่เหนียนแสดงออกอย่างอาจหาญ คงดูออกว่าก่อนที่เราจะพิสูจน์ฝีมือกับหลี่เซ่อเม่ย ต้องรักษาพลังฝีมือไว้ จึงร้องท้าทายให้ลงมือ"

จากนั้นหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พี่เหนียนประเมินเราซวีเย่อ๋สงส่งไปแล้ว เราผู้นี้ไม่เคยตั้งตัวเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ตอนนี้เราจะสั่งให้บุตรีบุตรเขยและบริวารทั้งหมดผนึกกำลังกับเรา จู่โจมสังหารพวกท่านโดยไม่คำนึงถึงการสูญเสียใดๆ ส่วนสนมทั้งสองจะทำลายพลังฝีมือ ขายให้กับซ่องนางโลม ให้นักท่องเที่ยวรำลึกนึกถึงพี่เหนียนตลอดไป"

พลางวางมือลงบนหัวไหล่หานป๋อ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เขยเราคงไม่คิดอวดอ้างเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ไม่ถึงกับยึดถือกฎโสโครกที่สู้กันตัวต่อตัว เราดูคนผิดหรือไม่?"

หานป๋อตอนแรกรับฟังจนปากอ้าตาค้าง จากนั้นหัวร่องอหายกล่าวว่า

"ย่อมดูข้าพเจ้าไม่ผิด เช่นนี้ทั้งประหยัดเรี่ยวแรงทั้งสนุกสนานครึกครื้น ข้าพเจ้าย่อมลิงโลดยินดี"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อคิกคำหนึ่ง ค้อนบุรุษที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับนางที่สุดทั้งสองวงหนึ่ง กล่าวว่า

"หนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยล้วนหน้าด้านนัก"

เหนียนเหลียนตันขุ่นแค้นจนหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด แต่ก็มีความรู้สึกว่าคล้ายมีช่องทางเจรจา จึงข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พี่ซวีมีเงื่อนไขใดก็เสนอมาเถอะ"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางมองดูมันชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"หากมิใช่เห็นว่าธรรมาจารย์อาทิตย์ซ่อนตัวอยู่ด้านข้าง เตรียมช่วยเหลือเซียนวิเศษปลันสวาททท่าน เราก็ไม่มีกะใจให้ท่านสาบานว่าจะไม่แตะต้องสตรีในนครหลวงอีก พี่เหนียนรับปากหรือไม่?"

หานป๋อและพวกรับฟังจนงงงันวูบใหญ่ กวาดตาค้นหาตามเงามืดรอบข้าง

เหนียนเหลียนตันลอบทอดถอนใจ หวนนึกถึงต่อให้ได้รับความช่วยเหลือจากธรรมาจารย์อาทิตย์ซึ่งยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ แต่คฤหาสน์ภูตบดีมียอดฝีมือคับดั่ง ทั้งยังเพิ่มหานป๋ออีกคนหนึ่ง โดยเฉพาะบวกกับภูตบดี ตนเองกับธรรมาจารย์อาทิตย์อาจทะลวงฝ่าวงล้อมไปได้ แต่บุคคลอื่นล้วนต้องทิ้งชีวิตไว้ หากสนมทั้งสองของมันถูกขายให้กับซ่องนางโลม มันยังคิดแบกหน้าอยู่ในดินแดนภาคกลางและนอกเขตแคว้นได้หรือ?

เหนียนเหลียนตันนึกถึงตอนนี้ ต้องสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิน่าเล่าจูหยวนจางจึงครองแผ่นดินได้ เมื่อมีบุคคลเช่นพี่ซวีให้การช่วยเหลือ ยังมีเรื่องใดไม่สำเร็จลุล่วง?"

กล่วจบสาบานต่อหน้าผู้คนว่า มันจะไม่แตะต้องสตรีในนครหลวง

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ยืดได้หดได้จึงเป็นลูกผู้ชาย โอกาสหน้าค่อยคิดบัญชีกับท่าน

เชิญ"

เหนียนเหลียนตันตวาดคำ "ไป" นำไพร่พลที่หลงเหลือล่าถอยไปทางด้านของเถี่ยชิงอีและพวก

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ถ่ายทอดเสียงออกไปว่า

"ธรรมาจารย์อาทิตย์ ดาบเหยี่ยวอยู่ในคฤหาสน์เรา เราให้เวลาท่านสามวันไปหยิบฉวย ไม่เช่นนั้นท่านจะไม่มีวันหาดาบเล่มนี้พบอีก"

ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือบังเกิดเสียงธรรมาจารย์อาทิตย์หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ตอนนี้เราจะไปหยิบฉวยดาบ ดูว่าขณะที่ท่านรีบร้อนลนลานกลับคฤหาสน์มีสภาพอย่างไร?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ฟังจากสัมเสียงท่านก็ทราบว่า ยังไม่ทเลาจากอาการบาดเจ็บจากการศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ อย่างน้อยต้องใช้เวลาอีกหนึ่งคืนค่อยมีความหวังฟื้นฟูดังเดิม หากคิดไปก็เชิญตามสะดวก เราวางกำลังคนรอต้อนรับท่านตั้งแต่แรกแล้ว"

ธรรมาจารย์อาทิตย์คล้ายกลัวว่าภูตบดีจะรุดไปตามเสียง กลับส่งเสียงมาจากอีกทิศทางหนึ่งว่า

"วิเศษมาก เห็นแก่โสตประสาทของท่านนี้ เราจะหักห้ามใจไว้โอกาสหน้าค่อยไปหาท่าน เชิญเถอะ"

จากนั้นหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง เคลื่อนห่างไปอย่างรวดเร็ว

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยกมือทำท่าคราหนึ่ง เถี่ยชิงอีและพวกก็เร้นหายกลับสันหลังคาตึกโดยไร้เสียง

ซวีเยี่ยเวี่ยใช้ศอกกระทบใต้ซอกแขนหานป๋อ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านสมควรทราบว่าท่านพ่อไฉนชมชอบท่าน เพราะว่าพวกท่านเป็นคนประเภทเดียวกัน ซึ่งไม่ถือกฎเกณฑ์ใดๆ"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พวกเจ้าทั้งสองเดินเป็นเพื่อนเรา เกรงว่าเราไม่ได้เดินเล่นตามท้องถนนนับสิบปีแล้ว"

ล่างฟานหวินหลบหลีกหูตาของชันทีเงากับยอดฝีมือวังหลวงพุ่งปราดไปทางทิศตะวันตกของวังชั้นใน เมื่อผ่านลานกว้างแถบหนึ่งเห็นจัดสร้างเวทีขนาดใหญ่ และแล้วเสร็จครึ่งหนึ่ง

ล่างฟานหวินครุ่นคิดว่า นี่คงเป็นสถานที่ซึ่งเหลียนซิ่วซิ่วเปิดการแสดงหน้าพระพักตร์ เนื่องในงานเฉลิมพระชนมพรรษาของจูหยวนจางพลันฉุกใจคิด ปล่อยวางเรื่องสำคัญไว้ชั่วคราว

ท่าร่างของเขาบัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า บัดเดี๋ยวเคลื่อนไหวบัดเดี๋ยวหยุด เลี่ยงลอดผ่านจุดเวรยามและราชองครักษ์ที่เดินลาดตระเวนมาถึงหน้าตึกที่คล้ายบ้านเรือนขนาดใหญ่ของราษฎร ให้ความรู้สึกที่เรียบง่ายแต่สะอาดสะอ้านหลังหนึ่ง

ล่างฟานหวินพลันโคจรพลังลมปราณ ส่งกระแสจิตออกค้นหาชั่วพริบตาก็เสาะพบเป้าหมาย ทุ่มเทท่าร่างทิ้งตัวลงยังลานตึก ทะลวงหน้าต่างเข้าไปอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า

นี่เป็นสิ่งปลูกสร้างรูปปากถุง มีทั้งหมดห้าห้อง ประตูหันหาทิศตะวันออก เหมาะกับการพักอาศัยในช่วงฤดูหนาว

ภายในห้องจัดสร้างเตียงคั่ง* ไฟในเตายังไม่ดับ ห้องหับจึงอุ่นสบาย ทั้งสี่มุมล้วนจุดตะเกียงน้ำมันไว้

การตกแต่งภายในห้องเรียบง่าย เค้าโครงโดยรวมสมบูรณ์พร้อม

---

* เตียงรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ก่อด้วยอิฐ ด้านบนปูที่นอนไว้ ข้างล่างมีรูต่อทะลุกับปล่องไฟ พอย่างเข้าฤดูหนาวจะก่อไฟให้ไออุ่นไหลเข้าไปในช่อง

ที่แท้เป็นบ้านพื้นเมืองซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นอายของพื้นบ้าน หากแต่แฝงความภูมิฐานในวังหลวง

สถานที่นี้เคยเป็นที่ประทับของหม่าฮองเฮา ซึ่งสิ้นพระชนม์ไปแล้ว เรียกว่าตึกหม่าฮองเฮา จูหยวนจางกลับจัดให้เหลียนซิ่วซิ่วเข้าพัก แสดงเห็นถึงพระประสงค์ที่พระองค์มีต่อเหลียนซิ่วซิ่ว

ล่างฟานหวินสาวเท้าไม่หยุดยั้ง ในที่สุดเสาะพบเหลียนซิ่วซิ่วที่นอนนิทรา นั่งลงที่ขอบเตียงของนาง

เหลียนซิ่วซิ่วนอนห่มผ้าห่ม ผมนุ่มสลวยสยายบนหมอนหนุนท่อนแขนขาวผ่องทั้งสองปรากฏออกนอกผ้าห่ม

ผู้ที่พบเห็นไหนเลยไม่บังเกิดความเวทนาสงสารได้?

ล่างฟานหวินจับจ้องมองดู นึกถึงจี้ซีซีผู้ล่วงลับ ถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง ล้วงขวดสราธารน้ำใสไหลรินออกมา เปิดจกขวดดื่มติดต่อกันสามอึก

เหลียนซิ่วซิ่วพลิกตัวคราหนึ่ง พลันตื่นขึ้นมา ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนไม่ทันเห็นชัดตาว่าเป็นล่างฟานหวิน จึงอ้าปากคิดร้องออกมา

ล่างฟานหวินยื่นมือข้างหนึ่งปิดปากของนางไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ซิ่วซิ่ว เป็นล่างฟานหวิน"

จากนั้นค่อยคลายมือออก

เหลียนซิ่วซิ่วยินดีจนลุกขึ้นนั่ง ไม่คำนึงว่าสวมเสื้อชั้นในเบาบางเผยเห็นร่องอกรำไร ชิงโผเข้าอ้อมอกของเขา กอดรัดรอบเอวของเขา กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ฟานหวินท่านหนึ่งนั้นครอบครองซิ่วซิ่วในบัดดล หาไม่ก็นำซิ่วซิ่วออกจากวัง หาไม่ซิ่วซิ่วขอตายให้ท่านดู"

ล่างฟานหวินแทบฉีดพ่นสุราออกจากปาก ร้องโพล่งว่า

"ว่ากระไร?"

ชิฉางเจิงพุ่งตัวขึ้นบนกระเบื้องหลังคา ใช้ดาบศัสตราฟ้าฟาดฟันใส่ชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมที่กำลังจะกระโดดลงมา คนผู้นั้นไม่ทันระวัง กระทั่งปิดป้องยังไม่ทันการณ์ รีบหงายร่างหลบเลี่ยง

ชิฉางเจิงตวัดเท้าขึ้น เตะถูกจุดเส้นของมัน สยบมันเอาไว้

แว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังว่า

"ไพร่พลเบิกทางเหล่านี้มีฝีมืออยู่ท่าสองท่า อย่าได้ดูแคลนไปอีกสองคนถูกเราจี้จุดไว้แล้ว เจ้าไปยังที่จอดรถม้าทางตึกหลังรอคอยศัตรูเถอะ"

ชิฉางเจิงแบกร่างชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมนั้นขึ้น กระโดดขึ้นลงไม่กี่ครา ก็ถึงที่จอดรถม้า จัดวางคนนั่งบนที่นั่งคนขับ ตนเองถลันวบเข้าห้องเล็กๆ หลังหนึ่ง

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังมาแต่ไกล

ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่าผู้คนที่ล่วงหน้ามาก่อนควบคุมสถานการณ์ไว้แล้ว จึงไม่ปกปิดร่องรอยแต่อย่างไร

แว่วเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังมา ชิฉางเจิงเคลื่อนขวาง ยืนพิงกับผนังห้อง หวนนึกถึงหากมีคนสามารถเล็ดลอดผ่านหูตาของมันกับหัตถ์พิษเฉียนหลอเข้ามา คนผู้นี้คงมีฝีมือสูงส่งยิ่ง

เงาร่างอ้อนแอ้นแช่มช้อยสายหนึ่งเดินเข้ามาอย่างแผ่วเบาพร้อมกับลมหอมหอบหนึ่ง

นางไม่ล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของชิฉางเจิง เดินถึงริมหน้าต่างที่ชำรุดมองออกไป กลับเป็นซ่งเม่ย

บนร่างนางนอกจากสวมเสื้อแขนสั้นกับกางเกงแพรแล้ว เพียงคลุมเสื้อคลุมตัวหนึ่ง เรือนผมยุ่งเหยิงเล็กน้อย แสดงว่าเพิ่งลุกจาก

ผ้าห่มมา

เมื่อเห็นนางเปลือยเท้าทั้งสองข้าง ชิฉางเจิงค่อยเข้าใจว่าเหตุใดเสียงฝีเท้าของนางจึงแผ่วเบาถึงเพียงนี้

สตรีนางนี้มีขวัญกล้าแข็ง พอได้ยินสุ้มเสียงก็ออกมาสืบหยั่งดู

ซ่งเม่ยพึมพำว่า

"คนไร้น้ำใจนั่นหลบซ่อนอยู่ที่ใด? โอ"

ชิฉางเจิงรับฟังจนวาบหวามใจ บวกกับมันมิใช่วิญญูชนอันเที่ยงธรรม จึงบังเกิดความคึกคะนองขึ้น เคลื่อนกายถึงด้านหลัง พวยพุ่งลมหายใจใส่ใบหูนาง

ซ่งเม่ยสะท้านทั้งร่าง หันขวับมาด้วยความตระหนก ในความมืดเห็นบุรุษผู้หนึ่งยืนแนบชิดติดกับด้านหลัง สร้างความแตกตื่นจนร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง เรือนร่างเลือดเนื้ออันหอมกรุ่นล้มในไปอ้อมอกของชิฉางเจิง เสื้อคลุมลื่นหลุดลงพื้น เผยเห็นข้อแขนอันกลมกลึงทั้งสองข้าง

ชิฉางเจิงรวบแขนเข้าหากัน โอบกอดนางเต็มอก

แว่วเสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามาทีละน้อย

ซ่งเม่ยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ อ้าปากหมายร่ำร้องออกมา

ยามนี้ชิฉางเจิงไม่ทันยกมือห้ามปราม เห็นว่าต่อให้สร้างความแตกตื่นแก่ศัตรูไม่มีปัญหา หากสร้างความตื่นตระหนกแก่หัตถ์พิษเฉียนหลอกับซ่งหนัน ก็เป็นเรื่องกระอักกระอ่วนมากแล้ว ยามร้อนรุ่มจึงโน้มหน้าจูบลงบนริมฝีปากนาง

ซ่งเม่ยดิ้นรนอย่างอ่อนแรง ชิฉางเจิงรีบถอนริมฝีปากจากมาเล็กน้อย ร้องเบาๆ ว่า

"แม่นาง เป็นข้าพเจ้า"

ซ่งเม่ยอุทานดัง 'อา' เบาๆ อาศัยประกายดาวที่สาดลอดเข้า

มา จำแนกเค้าใบหน้ามันได้อย่างเลือนราง หวนนึกถึงเมื่อครู่ถูกมันจุมพิตริมฝีปาก ถึงกับร่างอ่อนระทวยกว่าเดิม ได้แต่แอบอิงกับร่างมัน

ชิฉางเจิงโอบความหอมกรุ่นเต็มอก ถึงกับเลือดลมโคจรเร็วขึ้น บังเกิดเป็นความต้องการตามธรรมชาติของบุรุษหนึ่ง

ซ่งเม่ยแนบชิดติดกับมัน ไหนเลยไม่รู้สึกตัว ถึงกับหน้าแดงสดใส แต่ไม่ได้ดิ้นรนหรือตำหนิมันเสียมารยาท ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน ถูกบุรุษผู้นี้ประทับจูบอีกครา ทั้งยังปลุกกระตุ้นชิวหาของนางด้วยความชำนาญ

ยามนั้นที่นอกศาลเจ้าเต็มไปด้วยเสียงฝีเท้าม้าดังเร่งร้อน

ที่ริมโสตชิฉางเจิงแว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังว่า

“เด็กร้ายกาจ รู้จักขโมยความหอมนัก คนเหล่านี้ปล่อยให้เราจัดการเถอะ”

ชิฉางเจิงสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบถอนริมฝีปากจากริมฝีปากซ่งเม่ย แต่สองมือโอบกอดนางแนบแน่นกว่าเดิม ความตั้งใจที่ไม่ข้องแวะกับเพศตรงข้าม ไม่ทราบอันตรธานไปที่ใดแล้ว

ซ่งเม่ยกระทั่งเรี่ยวแรงขยับปลายนิ้วยังไม่มี กอดรัดหน้าอกที่ผึ่งผายของมันไว้ หัวใจเต้นถี่เร็วจนแทบกระดอนออกมาได้ทุกเมื่อ

ม้าพ่วงพีสิบกว่าตัวทลายประตูบุกเข้ามาทางตึกหลัง โอบล้อมรถม้าเอาไว้อย่างแน่นหนา ผู้คนสองคนกระโดดลงจากหลังม้า ตรวจดูภายในตัวรถ

ชิฉางเจิงพลิกร่างที่อ่อนระทวยของซ่งเม่ยกลับมา ให้นางหันหน้าหาหน้าต่าง มองดูสภาพที่ลานตึกหลังทางเบื้องนอก

แต่แล้วบุรุษสตรีคู่นี้สะท้านขึ้นพร้อมกัน

ที่แท้ตะโพกอันผึ่งผายของซ่งเม่ยพอดีกระทบถูกส่วนที่มีประสาทความรู้สึกไวที่สุดของชิฉางเจิง รสชาตินั้นเป็นที่สะท้านจิตใจนัก

ดีที่ยามนั้นเบื้องนอกบังเกิดเสียงร้องอุทานดังขึ้น แบ่งแยกสมาธิจิตใจของทั้งสอง ไม่กระอักกระอ่วนเช่นปรกติ

หนึ่งในสองคนที่ตรวจดูรถม้ากล่าวว่า

"มันเพียงถูกจี้สกัดจุดไว้"

ชายฉกรรจ์จมูกงองุ้มทีคล้ายเป็นหัวหน้าขบวน ตวาดว่า

"อย่าเพิ่งสนใจมัน"

พลางห่อปากกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ผู้คนทั้งสิบกว่าคนพากันควบม้าเข้าสู่ศาลเจ้า

หลังจากออกคำสั่งอีกคำหนึ่ง ชายฉกรรจ์ทั้งสิบเจ็ดคนพากันลงจากหลังม้า ชักดาบใหญ่ออกมาถือมั่น

ม้าทั้งหมดถูกต้อนไปด้านข้าง เว้นพื้นที่ว่างรอบรถม้าแถบใหญ่

ชิฉางเจิงกระซิบถามที่ข้างหซ่งเม่ยว่า

"พวกมันเป็นใคร?"

ซ่งเม่ยขณะจะตอบคำ ชายฉกรรจ์จมูกงองุ้มนั้นก็ประสานมือกล่าวเสียงกังวานว่า

"ตามกฎยุทธจักร ผู้ไม่ทราบไม่มีความผิด สองพี่น้องตระกูลซ่งเป็นผู้ต้องหาทางการ หากสหายส่งมอบคนออกมา เราเชียนฮู่จั่ง (ผู้ใหญ่พันครัวเรือน) เชียะลงจะไม่สืบสาวราวเรื่อง หากว่าเคลือบแคลงสงสัยต่อศักดิ์ฐานะเชียนฮู่จั่งของเรา เราสามารถแสดงเอกสารยืนยัน"

ซ่งเม่ยกล่าวกับข้างหูชิฉางเจิงว่า

"พวกมันจึงเป็นผู้ต้องหาทางการ มิเพียงทำร้ายพวกเราทั้งครอบครัว ยังใส่ความพวกเรา"

ชิฉางเจิงหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ต่อให้ท่านเป็นผู้ต้องหาทางการ ข้าพเจ้าก็รักท่าน"

ซ่งเม่ยคิดไม่ถึงว่าบุรุษที่คล้ายไร้น้ำใจผู้นี้กลายเป็นมากน้ำใจ

ถึงเพียงนี้ ต้องอุทานเบาๆ คำหนึ่ง แนบปรางแก้มกับใบหน้ามัน

เชียะสงจะอย่างไรเป็นชนชั้นมือดี พอได้ยินเสียงจึงกวาดมองมายังห้องหับนี้ ตวาดสั่งว่า

"จุดคบไฟ"

แว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังว่า

"อย่าได้ทำลายบรรยากาศที่นี้"

กล่าวพลางเดินออกจากประตูหลัง

ซ่งเม่ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านยังไม่ออกไปช่วยเหลืออีก พวกมันมีกำลังพวกมาก"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าจะสนิทสนมกับท่าน"

หวนนึกถึงจะอย่างไรตนเองบังเกิดความสัมพันธ์กับหญิงงามนางนี้อย่างไม่คาดฝัน บวกกับหัตถ์พิษเฉียนหลอสั่งห้ามมิให้มันลงมือมิสู้ฉวยโอกาสเอาเปรียบก่อน ดังนั้นเคลื่อนไหวสองมือบนร่างนาง

ซ่งเม่ยลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา โลหิตสูบฉีดขึ้นบนใบหน้า จนสองแก้มร้อนผะผ่าว นึกตำหนิอีกฝ่ายเสียมารยาท แต่พานรู้สึกว่าขณะที่ศัตรูรายล้อมถูกมันรุกล้ำล่วงเกิน เป็นความเร้าใจที่เหลวไหลนัก

ชิฉางเจิงลอบโห่ร้องในใจ ที่แท้นางสวมใส่เสื้อผ้าเบาบาง ยามลูบคลำเท่ากับลูบไล้เรือนร่างเปลือยเปล่าของนาง

ยามนั้นเชียนฮู่จั่งเชียะสงยกมือทำท่า ทุกผู้คนก็กระจายไปโดยรอบ รายล้อมหัตถ์พิษเฉียนหลอซึ่งเดินถึงเบื้องหน้าเอาไว้

หัตถ์พิษเฉียนหลอยกมือไพล่หลัง สองดาสาดประกายดุจสายฟ้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ที่แท้มาจากเมืองต้าถง ย่อมเป็นไพร่ราบทหารเลวของหลันอี้

พวกมันถือว่าเคราะห์ร้ายแล้ว"

เซียะสงถูกมันจ้องมองจนขนลุกเกรียว ตวาดว่า

"ท่านมีบุคลิกภาพเหนือธรรมดา สมควรเป็นชนชั้นมีหน้ามีตาประกาศนามมา"

หัตถ์พิษเฉียนหลอแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"เราคือเฉียนหลอ หากคืนนี้ปล่อยให้พวกเจ้ามีชีวิตรอดจากที่นี้แม้สักคนเดียว จะล้างมือถอนตัว ไม่เผยโฉมในยุทธจักรอีก"

ซ่งเม่ยสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง ทางหนึ่งเป็นเพราะมือของชิฉางเจิงยิ่งมายิ่งซุกซน อีกทางหนึ่งสืบเนื่องจากได้ยินชื่อเฉียนหลอสร้างความตื่นตระหนกนัก

เซียะสงก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

เสียงเคร้งเมื่อผัดนที่ร่วมทางมากับมันคนหนึ่งคลายมือปล่อยดาบยาวร่วงหล่นลงบนพื้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันเคลื่อนกายไปเบื้องหน้า เซียะสงขณะจะต้านทาน ฝ่ามือของเฉียนหลอก็ฝ่าเข้ามาในเงาดาบของมัน ประทับใส่ทรวงอกมันอย่างถนัดถนี่

ทุกผู้คนโห่ร้องออกมา แตกฮือหลบหนีไปรอบข้าง

หัตถ์พิษเฉียนหลอถลันไปทางซ้ายเคลื่อนไปทางขวา คนเหล่านั้นถูกฟาดปลิวกระเด็นไปคนละทิศละทาง จากนั้นเฉียนหลอลอยตัวข้ามกำแพงตึก ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงแผดร้องดังติดต่อกันขึ้น

ชิฉางเจิงพลิกตัวซ่งเม่ยมา ประทับจูบลงบนริมฝีปากนาง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่คนเจ้าชู้ เพียงแต่คุณหนูงดงามเกินไป ทำให้อดรุกรานท่านมิได้"

ซ่งเม่ยหอบหายใจติดต่อกัน ค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า

"ตัวเองประพฤติเลวร้าย กลับโทษว่าผู้อื่น ท่านไม่คิดบอกชื่อจริงต่อผู้อื่นหรือไร?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชิฉางเจิงแห่งพรรคมังกรพิโรธ ตกเป็นผู้ต้องหาทางการเช่นเดียวกับท่าน"

ซ่งเม่ยบิดกายกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ผู้อื่นจึงมิใช่"

นางบิดตัวในอ้อมอกของมัน ชิฉางเจิงไหนเลยสะกดข่มกลั้นได้ สองมือรุกรานตั้งแต่ขาอ่อนอันเรียบลื่นของนาง ผ่านหน้าท้องที่แบนราบจนถึงหน้าอกหน้าใจทั้งคู่

ซ่งเม่ยตาหรี่ปรือ ปากน้อยๆ ส่งเสียงครวญครางที่ชวนวาบหวิวออกมา ปล่อยให้มันล่วงเกินโดยไม่มีท่าทีขัดขืนแม้แต่น้อย

แต่แล้วยามนั้น บนระเบียงทางเดินด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงซ่งหนันร้องเรียกว่า

"น้องรอง น้องรอง"

หนุ่มสาวทั้งสองรีบผละจากกันด้วยความตระหนก

ชิฉางเจิงหยิบฉวยเสื้อคลุมที่ตกหล่นอยู่บนพื้นขึ้น ปัดฝุ่นละอองแล้วคลุมลงบนร่างนาง กล่าวว่า

"ออกไปเถอะ"

ซ่งเม่ยจุมพิตตอบมัน ค่อยเดินออกไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ตนเองคงเป็นชนชั้นเจ้าชู้ตอนแรกยังตั้งใจแน่วแน่ แต่แล้วพลัดตกไปในทะเลความรักอีก

แต่ว่านางงามรัดรึงจริงๆ ดูว่าภายหน้ามีโอกาสครอบครองนางหรือไม่ ขอเพียงตนเองไม่ละอายต่อมโนธรรม ยังยึดถือมารยาทข้อห้ามไปไย

ภูตบดีชวีเย่ออู๋ดื่มสุรากับบุตรีและบุตรเขยถ้วยหนึ่ง ค่อยมองผ่านหน้าต่างห้องพิเศษของเหลาสุราลงไปยังแม่น้ำฉินไหวเบื้องล่าง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หลังจากที่มารดาเวี่ยเอ๋อลาโลกไป สองวันนี้นับเป็นช่วงเวลาที่เรามีความสุขที่สุด ยังมีเรื่องใดที่สร้างความเบิกบานใจแก่เรายิ่งกว่าเวี่ยเอ๋อเสาะพบชายในดวงใจอีก?"

ชวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ท่านพ่อเลือกคนไม่ผิดจริงๆ ป๋อหลางยินยอมกระอักโลหิตไม่ยอมชนถูกเวี่ยเอ๋อ เพียงเพราะเรื่องนี้ เวี่ยเอ๋อจะไม่สืบสาวตำนานอันกรุ่งกริ่งของมันอีก"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋สั่นศีรษะอย่างยิ้มแย้ม กล่าวกับหานป๋อว่า

"เด็กน้อยยังเหนือกว่าเราอีก เพียงสองสามวันก็พิชิตใจเวี่ยเอ๋อกับจวงชิงชวง แม้แต่ฟางหัวก็ถูกเจ้าก่อกวนจนว้าวุ่น ชีเหนียงยังขออนุญาตเรา ขอตัวเจ้าสืบเผ่าพันธุ์ ตอนนี้แม้แต่เรายังไม่เข้าใจ เจ้ามีของวิเศษใดรับมือหญิงงามมากมายถึงเพียงนี้?"

ชวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านพ่อไหนเลยกล่าวโดยไม่ยั้งคิดเช่นหานป๋อได้? ผู้อื่นเป็นบุตรีของท่าน ท่านยังหัวร่อเยาะเวี่ยเอ๋ออีก"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"สามีเจ้าสามารถกล่าวโดยไม่ยั้งคิด บิดาไฉนกล่าวไม่ได้?"

ชวีเยี่ยเวี่ยพานไม่แยแสสนใจบิดา กัมหน้ารับประทานอาหารถ่ายเดียว

ภูตบดีชวีเย่ออู๋แสดงว่าอารมณ์ดีเป็นพิเศษ กล่าวกับหานป๋อว่า

"จวงชิงชวงมิเพียงมีรูปโฉมงดงาม ทั้งยังซ่อนความงามอยู่ภายใน เจ้าเข้าใจคำพูดเราหรือไม่?"

บุรุษพอเอ่ยถึงสตรี รู้สึกถูกคอเป็นพิเศษ หานป้อจึงกล่าวว่า
"เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) บอกแล้วว่าผู้เขยเป็นดาววาสนา"
ภูตบดีซวีเย่ออู๋ดื่มสุราอีกสองถ้วย จึงกล่าวว่า
"เจ้าสำนักซีหนิงเปลือกนอกอ่อนโยน แท้ที่จริงเจ้าอุบายความคิด คิดแต่งจวงชิงซวงเข้าวัง ผู้เป็นบิดาพลอยมีฐานะสูงส่งตามบุตรี น่าเสียดายที่เรากล่าวคำเดียว ทำลายความฝันของมัน ดังนั้นแค้นเราถึงที่สุด เพียงแต่ไม่กล้าแสดงออก"

หานป้อกล่าวถามด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า
"เป็นคำพูดใด?"
ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจกล่าวว่า
"จวงชิงซวงพออายุสิบสี่ปี ก็มีรูปโฉมงามผุดผาด ตอนนั้นจูหยวนจางต้องการให้นางแต่งกับจหวินเหวิน ซึ่งยังไม่ได้เป็นรัชทายาทจูจึงถามความเห็นเรา เราระบุว่าจวงชิงซวงกับเวี่ยเอ๋อล้วนซ่อนเสน่ห์ความงามอยู่ภายใน บุรุษทั่วไปไม่มีวาสนารองรับได้ สร้างความตื่นตระหนกแก่จูหยวนจางจนเลิกล้มความคิดไป"

หานป้อจำได้ว่าหงอู่ฮ่องเต้เคยรับสั่งว่าเตรียมสู่ขอซวีเยี่ยเวี่ยให้กับพระราชนัดดา คาดว่าคงหมายถึงเรื่องนี้ จึงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าทราบว่าเยี่ยจั้งเคยปฏิเสธเรื่องการแต่งงานของเวี่ยเอ๋อเพราะเหตุนี้ท่านผู้เฒ่ากับฝ่าบาทจึงมีปัญหากันกระมัง?"

ดวงตาภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอแววสะทกสะท้อน สีหน้าท่าทีเช่นนี้เมื่อบังเกิดแก่สุดยอดฝีมือที่มีนิสัยเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ สร้างความตื้นตันใจแก่ผู้คนกว่าเดิม

ชั่วครู่ให้หลัง ภูตบดีซวีเย่ออู๋ค่อยกล่าวว่า
"ปัญหาสำคัญระหว่างเรากับจูหยวนจางคือ เราเห็นดีเห็นงามต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้ ระหว่างเจ้าเอี้ยนอ๋องกับจูหวินเหวิน ล้วนมีนรลักษณ์

เจ้าชีวิต เพียงแต่คนหนึ่งมากบุญวาสนา คนหนึ่งวาสนาเปราะบาง โอบุตรชายของเจ้าเอี้ยนอ๋องคือจูเกาจี้อก็มีนรลักษณ์เช่นเดียวกับจูหวินเหวิน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"จูหยวนจางไม่รับข้อเสนอเรา แต่งตั้งจูหวินเหวินเป็นรัชทายาท แสดงว่าเข้าใจว่าเรามีเจตนาเคลือบแฝง คิดขัดแย้งกับการตัดสินใจของเขา นับแต่นั้นเป็นต้นมาเราก็ไม่ได้เข้าวังไปร่วมประชุม หากต้องการหาเราซวีเย่ออู๋ ก็มาที่คฤหาสน์ภูตบดี"

เมื่อเอ่ยถึงจูเกาจี้อ ซวีเยี่ยเวี่ยต้องก้มศีรษะลง

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้เรื่องนี้เป็นเหตุให้เยี่ยจั้งไม่พอใจจูหยวนจาง"

ในใจกลับประหลาดใจที่ซวีเยี่ยเวี่ยไฉนมีสีหน้าประหลาดพิกลเช่นนั้น

ภูตบดีซวีเย่ออู๋แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"การตัดสินใจที่ผิดพลาดที่สุดของจูหยวนจางคือ ไม่เลือกนครซุ่นเทียน (คล้อยตามฟ้า) หากแต่เลือกนครอิ้งเทียน (สนองฟ้า) เป็นราชธานี โดยไม่เข้าใจถึงการเคลื่อนย้ายของดวงชะตาภูมิศาสตร์ ตอนนั้นครซุ่นเทียนตกอยู่ในมือเจ้าเอี้ยนอ๋อง แสดงเห็นถึงความลึกล้ำพิสดารของโหราศาสตร์ สุดที่ผู้ใดจะเปลี่ยนแปลงได้ แม้แต่เจ้าชีวิตก็ทำไม่ได้"

เอ่ยถึงตอนนี้ตาสาดประกายเจิดจ้า จับจ้องมองหานป๋อ กล่าวว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้คือจูหยวนจางอีกคนหนึ่ง แต่มีใจกว้างกว่าพระบิดา ทั้งจำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง ขุนนางบ้านเมืองคล้อยตามหูอุ้ยหยงสนับสนุนจูหวินเหวิน คล้ายสูญเสียความคิดอ่านของตัวเอง แท้ที่จริงกลัวว่าปรากฏจูหยวนจางอีกคนหนึ่งนั่นเอง"

หานป่อเห็นมันแจกแจงอย่างละเอียดลึกซึ้ง บังเกิดความยอมรับนับถือ ผงกศีรษะติดต่อกัน

พลันรู้สึกใบหูปวดแปลบ ที่แท้ถูกซวีเยี่ยเวี่ยบิดอย่างดุดัน พลางยื่นหน้ามากล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อห้ามมิให้สามีรู้จักแต่คล้อยตามท่านพ่อ เป็นตัวหนอนผงกหัวที่สมบูรณ์แบบ"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กับหานป่อสบตาฝืนยิ้มให้แก่กัน แต่จิตใจปลอดโปร่งอย่างบอกไม่ถูก

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"จวงชิงซวงสมควรเป็นสิ่งของในถุงย่ามของเขยเรา ต้องการให้เราช่วยเหลืออีกแรงหนึ่งหรือไม่?"

หานป่อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นับเป็นความต้องการอย่างยิ่ง...โอย"

ที่แท้ซวีเยี่ยเวี่ยยื่นเท้าลอดใต้โต๊ะ เตะใส่มันเท้าหนึ่ง

หานป่อเห็นนางยิ้มแย้มแจ่มใส ทราบว่านางไม่ปฏิเสธจวงชิงซวงเช่นกาลก่อน จึงยื่นหน้าไปกล่าวว่า

"ภรรยาอันประเสริฐไม่คัดค้านกระมัง?"

ซวีเยี่ยเวี่ยวางมือลงบนหัวไหล่มัน กล่าวเบาๆ ว่า

"เวี่ยเอ๋อไม่กล้าทำลายเรื่องอันสวยงามของท่าน แต่มีเงื่อนไขประกอบ หลังจากนี้ค่อยบอกกล่าวเถอะ"

หานป่อยินดี มองดูภูตบดีซวีเย่ออู๋ ภูตบดีซวีเย่ออู๋ไม่ทันบ่งบอกชิงหัวร่อก่อน กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเราไม่มีเจตนาดี คิดสั่งสอนเจ้าสำนักซีหนิงทอนความโอหังของสำนักซีหนิง ดูว่ามันยังกล้าหาเหตุทำร้ายเจ้าหรือไม่ แต่เรื่องนี้ต้องได้รับความร่วมมือจากเวี่ยเอ๋อค่อยกระทำได้"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"เวี่ยเอ๋อไม่ขัดขวางมันไปหาหญิงสาวในหอห้อง นับว่าอดทนมากแล้ว ท่านพ่อยังให้ผู้อื่นช่วยก่อการร้าย นับเป็นเหตุผลกลใด?"

ภูตบดีซวีเย่ออู่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เวียเอ๋อลองฟังเราบอกกล่าวก่อน"

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยสบตากันวูบหนึ่ง รู้สึกว่าซวีเย่ออู่คล้ายหนุ่มแน่นกว่าเดิมหลายสิบปี กลายเป็นชมชอบก่อเรื่องเช่นเดียวกับซวีเยี่ยเวี่ย

ล่างฟานหวินโอบกอดเหลียนชิ่วชิ่วไว้ กล่าวว่า

"ชิ่วชิ่วมีเรื่องใดคับแค้นใจ ใช่เป็นจูหยวนจางบีบบังคับท่านเป็นพระสนมของเขาหรือไม่?"

เหลียนชิ่วชิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ฝ่าบาททรงวางตัวอย่างดี ถึงแม้มีพระทัยต่อชิ่วชิ่ว แต่ยังทรงให้เกียรติชิ่วชิ่ว อย่าว่าแต่พระองค์ทรงทราบว่าท่านเคยไปที่เรือของชิ่วชิ่ว"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"อย่างนั้นท่านพอพบหน้าเรา เหตุใดแปรเปลี่ยนเป็นเศร้าโศกถึงเพียงนี้?"

เหลียนชิ่วชิ่วโอบกอดเขาอย่างสุดชีวิต ซุกศีรษะกับอ้อมอกเขากล่าวว่า

"ผังปานเคี่ยวกรำทรมานต่อชิ่วชิ่วอยู่แล้ว แต่ฟานหวินท่านทำร้ายผู้คนยิ่งกว่า ทุกวันตั้งหน้าตั้งตารอคอย ตอนนี้ท่านมาแล้ว ชิ่วชิ่วไม่ยอมไปจากท่านอีก หลังจากนี้ข้าพเจ้าดีดจะเข้ให้ท่านฟังคนเดียว ทั้งไม่ต้องการมีฐานะใดๆ ขอเพียงบางเวลาได้พบท่าน ทราบว่าท่าน

จะมาหาผู้อื่นก็พอ จัดหาบ้านหลังหนึ่งให้แก่ซิ่วซิ่วเถอะ ถือว่าผู้อื่นเพียงเป็นชู้รักคนหนึ่งของท่าน ซิ่วซิ่วก็พึงพอใจแล้ว"

ล่างฟานหวินโอบอุ้มนางขึ้นจากเตียง ให้นางนั่งลงบนตักโอบกอดร่างที่ห่มผ้าห่มจนอุ่นร้อนเอาไว้ หอมแก้มนางเบาๆ ยิ้มอย่างสงางามกล่าวว่า

"ไม่ว่าเรากล่าวอย่างไร ท่านไม่ยอมปล่อยปละละเว้นเรา ใช่หรือไม่?"

เหลียนซิ่วซิ่วผงกศีรษะอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ในชีวิตซิ่วซิ่วไม่เคยช่วงชิงอันใด แต่การเคี่ยวกรำในสามวันนี้ ทำให้ซิ่วซิ่วตกลงใจว่า ต้องได้รับความรักจากฟานหวิน ขอให้เป็นเช่นเดียวกับจี้ซีซีที่ซิ่วซิ่วเคารพรักที่สุด เป็นผู้รู้ใจที่อยู่ในบ้านทองคำซ่อนความรักของท่าน ฟานหวินเอย ราตรีสุขสันต์สั้นนัก ซิ่วซิ่วกล้าบอกต่อท่านด้วยความภาคภูมิใจว่า ยังไม่เคยมีบุรุษใดกระทบถูกซิ่วซิ่ว รวมทั้งผังปานด้วย"

ล่างฟานหวินตื้นตันใจยิ่ง ในเรือนร่างอันงดงามที่แบบบางนี้มิเพียงมีหัวใจที่ระอุอุ่น ทั้งยังมีความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวต่อรักแท้

เช่นเดียวกับจี้ซีซีเมื่อครั้งกระโน้น หลังจากที่แรกพบหน้าเขาก็สลัดละทิ้งทุกสิ่ง ไม่คำนึงถึงอันใด ขอเพียงอยู่ร่วมกับเขาเท่านั้น

ความรักของจี้ซีซีกับเหลียนซิ่วซิ่วล้วนร้อนแรงสุดที่จะเหนี่ยวรั้งได้

เหลียนซิ่วซิ่วยิ้มด้วยความยินดี กล่าวว่า

"ซิ่วซิ่วทราบว่าไม่ว่าหน้าด้านอย่างไร ไม่อาจห้ามใจเพียงไหนปล่อยตัวสักเท่าใด ฟานหวินต้องเข้าใจซิ่วซิ่ว"

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่อาจเป็นข้อเสนอที่ไม่มีบุรุษใดปฏิเสธได้ เพียงรับฟังเสียง

จะเข้และบทเพลงของท่าน แทบทำให้เรายอมจำนน แต่เราตัดขาดจากความรักความใคร่ตั้งแต่แรก ไม่แสวงหาตัณหาราคะเช่นบุรุษทั่วไป ซิ่วซิ่วไม่เห็นว่านี่เป็นความเสียใจประการหนึ่งหรือ?"

เหลียนซิ่วซิ่วซุกศีรษะกับไหล่บ่าของเขา กล่าวด้วยความเอียงอายว่า

"ผู้อื่นนึกถึงปัญหานี้ตั้งแต่แรก ซึ่งความจริงขึ้นอยู่กับท่านต้องการหรือไม่ ครั้งกระโน้นท่านฟู่อิงฝึกดาบเข้าสู่วิถี ตัดสิ้นอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหก ยังมีความสัมพันธ์กับไป่เหลียนเจี๋ย จนกำเนิดอิงหยวนออกมา แสดงว่าด้วยพลังการฝึกปรือของพวกท่าน สามารถสั่งการต่อร่างกายและจิตใจของตัวเอง ซิ่วซิ่วไม่ตั้งข้อเรียกร้อง เพียงหวังว่าสามารถร่วมสัมพันธ์กับฟานหวินสักครั้ง มอบความบริสุทธิ์ให้แก่ฟานหวิน กำเนิดบุตรกับท่านคนหนึ่ง ฟู่อิงเมื่อกระทำได้ ฟานหวินก็ต้องกระทำได้ แต่หากฟานหวินบอกว่านี่จะส่งผลกระทบต่อการต่อสู้ระหว่างท่านกับผังปาน ซิ่วซิ่วก็จะไม่ร้องขออีก แต่ยังจะมีชีวิตอยู่เพื่อท่าน ทุกวันเฝ้ารอคอยอย่างใจจดใจจ่อและรักท่าน โปรดตอบต่อข้าพเจ้า ซิ่วซิ่วทรมานใจนัก"

ล่างฟานหวินรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถึงกับคิดหลอกท่านสักครั้ง แต่ไม่อาจกล่าวจากปากได้ เราล่างฟานหวินมิใช่ล่างฟานหวินคนเดิมที่แรกพบกับซีซี ไม่ว่าร่วมสัมพันธ์รักกับสตรีใด จะไม่ส่งผลกระทบต่อจิตแห่งธรรมของเรา ดังนั้นหากตัดใจตัดรอนท่าน กลับเป็นความรู้สึกเสียใจ อย่างนั้นจึงเกิดผลเสียขึ้น"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

"สวรรค์ ล่างฟานหวินกลับรักชอบซิ่วซิ่ว แย่แล้ว ข้าพเจ้า

ทราบว่าท่านจะจากไปในบัดดล แล้วจะผ่านวันเวลาอย่างไร?"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราจะจากไป ซึ่งความจริงเรามีเรื่องต้องกระทำ แต่หลังการพบกันครั้งนี้ เราจะแวะเวียนมาหาท่านสนทนาปราศรัยกับท่าน ไม่แน่ว่าบางเวลาจะร่วมสัมพันธ์รักกับท่านครอบครองเรือนร่างอันงดงามของท่าน"

เหลียนซิ่วซิ่วยินดีจนน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ร่างสั่นสะท้านขึ้นมากล่าวว่า

"ทุกประการของซิ่วซิ่วล้วนมอบต่อท่าน ไปทำงานของท่านอย่างวางใจเถอะ และไม่ต้องจงใจมาหาซิ่วซิ่ว ขอเพียงได้ยินวาจาของท่านนี้ ซิ่วซิ่วก็ปราศจากความเสียใจใดๆ ฟานหวิน ซิ่วซิ่วจะรักและขอบคุณท่านตลอดไป"

ไม่มีผู้ใดเข้าใจความรักและความรู้สึกอันสูงส่งของเหลียนซิ่วซิ่วยิ่งกว่าล่างฟานหวิน

สามวันมานี้ เหลียนซิ่วซิ่วเฝ้าคิดถึงเขาอยู่ทุกลมหายใจ ทั้งทราบว่าล่างฟานหวินหลุดพ้นจากความรักความใคร่ระหว่างบุรุษสตรีตั้งแต่แรก ความรู้สึกที่สิ้นหวังจนปัญญา ความสมเพชเวทนาในตัวเองได้ทำร้ายนางแสนสาหัสนัก

เมื่อครู่หลับฝันนิทรา พลันเห็นชายคนรักที่เฝ้าคิดถึงปรากฏขึ้นที่ข้างกาย ในความเลื่อนลอยที่แยกไม่ออกว่าเป็นความจริงหรือห้วงความฝัน นางถลำลงสู่ห้วงอารมณ์ที่ยามสติแจ่มใสไม่มีวันบังเกิดขึ้นค่อยระบายความในใจออกมาโดยไม่ปิดบังอำพราง

ขณะที่จิตแห่งธรรมของล่างฟานหวินก็เข้าใจจิตใจของนางอย่างชัดแจ้ง บังเกิดความตื้นตันใจ บ่งบอกความรักที่ตนเองมีต่อนางออกไป

เหลียนซิ่วซิ่วในยามนี้พอคลายเงื่อนปมความหมองเศร้าในอก

ออกมา ก็กลับคืนสู่ความสงบ แสดงออกถึงความนุ่มนวลเอาใจ และความอ่อนแอที่ชวนให้ผู้คนรักเวทนา

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย จุมพิตริมฝีปากของนาง ต่อจากนั้นเปลื้องตัวเอี๊ยมเบาบางบนร่างนางออก ให้นางเปิดเผยเรือนร่างอันขาวละลานน่าภาคภูมิใจ แล้วค่อยใช้สองมือลูบไล้ ถ่ายทอดความรักอันลึกล้ำออกมา

เหลียนซิ่วซิ่วบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างนุ่มนวล ตั้งอกตั้งใจรับรู้ความรู้สึกอันเนื่องมาจากสองมือของล่างฟานหวิน

มือคู่นี้แม้ไปถึงทุกซอกมุม แต่ปราศจากความใคร่เจือปน หากแต่ชื่นชมกับผลงานที่สวรรค์เนรมิตสร้างขึ้น เต็มไปด้วยความรักและความระอุอุ่น

เหลียนซิ่วซิ่วลิงโลดยินดีสุดเปรียบปาน บังเกิดความสุขที่ร่างกายนี้เป็นของอีกฝ่าย ภายใต้การโน้มน้าวของล่างฟานหวิน จิตสำนึกของนางพลอยก้าวข้ามความรักความใคร่ เข้าสู่ขอบเขตที่น่าลุ่มหลงกว่าความรักความใคร่ใดๆ

สวรรค์ ที่แท้การลูบไล้สัมผัสของล่างฟานหวินกลับบรรเจิดถึงเพียงนี้

เมื่อริมฝีปากของทั้งสองแยกออกจากกัน มือของล่างฟานหวินก็หยุดความเคลื่อนไหว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านดู ท่านคำนวณเราผิดไป เราก็รุกล้ำล่วงเกินต่อท่าน"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวด้วยยินดีว่า

"หากท่านคิดรุกล้ำล่วงเกินอีก ก็เป็นความปรารถนาของซิ่วซิ่ว"

ทั้งสองสบสายตากัน พากันหัวร่อออกมา

ล่างฟานหวินสวมใส่เสื้อผ้าให้กับนาง จัดให้นางนอนลงบนเตียงทั้งคลุมผ้าห่มให้ หอมแก้มนางแล้วกล่าว

"นอนอย่างว่าง่ายเถอะ คืนนี้ท่านต้องฝันดีแน่นอน"

เหลียนชิ่วชิ่วยื่นมือคว้าจับแขนเสื้อของเขา กล่าวเบาๆ ว่า

"หากฟานหวินไม่มีเรื่องรีบร้อนใด ก็กล่อมชิ่วชิ่วเข้านอนแล้วค่อยจากไปเถอะ แต่ตอนที่ท่านจากไปห้ามก่อกวนผู้อื่นจนตื่น เมื่อมาใหม่ทางที่ดีเลือกเวลาที่ผู้อื่นเข้านอน อย่างนั้นชิ่วชิ่วจะเข้านอนอย่างเป็นสุขทุกคืน"

ล่างฟานหวินนั่งลงที่ขอบเตียง ยื่นมือนวดเฟ้นหัวไหล่ของนางยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนดีที่ว่าง่าย รีบนอนเถอะ"

เหลียนชิ่วชิ่วถูกมือของเขานวดเฟ้นจนสบายไปทั่วร่าง เพียงชั่วขณะก็หลับสนิทไป มุมปากยังประดับด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นสุข

ล่างฟานหวินหอมแก้มเหลียนชิ่วชิ่วเบาๆ ค่อยพลิ้วกายจากไป

ขณะที่เขาก้าวออกจากห้องส่วนตัวของเหลียนชิ่วชิ่ว จิตธรรมก็เข้าสู่ขั้นกระจ่างใสดุจน้ำนิ่งที่ปราศจากระลอก ไม่บังเกิดความห่วงพะวงทั้งไม่วาดหวังอันใด พาตัวเข้าสู่ปฏิบัติการอีกประการหนึ่ง

เรือหอมชวนลุ่มหลง

รถม้าเดินทางต่อทั้งยามราตรี

ซ่งเม่ยนั่งก้มศีรษะอยู่บนที่นั่งคนขับ ยามนั้นชม้ายมองชิฉางเจิงแวบหนึ่ง ค่อยก้มศีรษะลงอีกครา ขบริมฝีปากกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านกับท่านเฉียนไยไม่ถามพวกเราว่า หลันอี้ไฉนส่งคนมาตามล่าเราสองพี่น้อง?"

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างสง่างาม ยื่นมือลูบคลำขาอ่อนของนางกล่าวว่า

"เส้นทางถึงนครหลวงยังยาวไกล กลัวว่าไม่มีเวลาบอกกล่าวหรือ?"

ซ่งเม่ยสงบปากคำไว้ ปล่อยให้บุรุษที่ปล่อยตัวตามอารมณ์ผู้นี้รุกรานขาอ่อนของนาง

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"ฉางเจิง พี่ใหญ่ของนางหลับไปแล้ว ต้องการหยุดรถ ชักนำเด็กหญิงนี้เข้าดงไม้ไปสักครู่หรือไม่ สตรีนางนี้บังเกิดความรักต่อเจ้าเป็นเหตุให้เราคิดถึงเอี้ยนเม่ยขึ้นมา"

ชิฉางจิงรีบชักมือกลับมา เห็นว่าพวกตนสองพ่อลูกล้วนเจ้าชู้คู่หลาย เฉียนหลอเมื่อกาลก่อนคงร้ายกาจกว่ามันอีก จึงส่งเสียงทางลมปราณตอบว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดลูบไล้ ยังคงรีบรุดเดินทางสำคัญกว่า"

ซ่งเม่ยเห็นมันหดมือที่ซุกซนกลับไปเอง กลับคล้ายสูญเสียสิ่งใดไป ต้องมองดูมันด้วยประหลาดใจ ประจวบกับชิฉางเจิงก็มองมายังนางสร้างความแตกตื่นแก่นางจนรีบหลุบสายตาลง

ชิฉางเจิงถามเสียงนุ่มนวลว่า

"หนาวหรือไม่?"

ซ่งเม่ยผงกศีรษะเล็กน้อย ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"กลับเข้ารถไปนอนสักงีบดีหรือไม่?"

ซ่งเม่ยสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว แต่แล้วอดหาวมิได้ แม้แต่ตัวเองยังรู้สึกกระดากขึ้นมา

ชิฉางเจิงโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก คลุมเสื้อคลุมลงบนร่างนางกล่าวว่า

"เม่ยเอ๋อ นอนให้กับข้าพเจ้าสักงีบ เมื่อตื่นขึ้นมาสมควรถึงเมืองหนันตู้ที่อยู่รอบนอกของเมืองฉางเต๋อ เมื่อถึงเวลาค่อยเหมาเรือลำหนึ่งล่องไปตามแม่น้ำ ก็จะไปถึงนครหลวงโดยเร็ว"

ซ่งเม่ยรับคำดังอืมม์ โอบรัดช่วงเอวอันแข็งแรงของมัน หลังจากนั้นลืมตาไม่ขึ้นอีก

หลังจากแยกทางกับภูตบตี หานป๋อกับชวีเยี่ยเวี่ยยังไม่ยอมกลับ

ไป เดินเตร็ดเตร่ไปตามท้องถนน

ซวีเยี่ยเวี่ยยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อเบิกบานใจจริงๆ เพราะมีพี่รองคนหนึ่งคุ้มครองผู้อื่นอย่างไม่คิดชีวิต ทราบหรือไม่ว่าเวี่ยเอ๋อใฝ่ฝันมีพี่ชายที่อายุไล่เลี่ยกันคนหนึ่ง ตอนนี้นับว่ามีแล้ว ทั้งยังเป็นคนรักของเวี่ยเอ๋ออีก"

หานป๋อแสร้งเหลียวซ้ายแลขวา กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อกล่าวกับคนรักใด เราผู้เป็นสามีจะฆ่ามัน"

ซวีเยี่ยเวี่ยรู้สึกสนุกสนานยิ่ง จากนั้นกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"เหตุใดท่านถูกเหนียนเหลียนตันฟาดจนกระอักโลหิต กลับคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ท่านพ่อก็ยังให้ท่านดื่มสุราเป็นเพื่อนอีก"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เอ่ยถึงวิชาฝีมือ ข้าพเจ้าอาจยังไม่เทียบเท่าเหนียนเหลียนตัน แต่หากเอ่ยถึงความสามารถรับการทุบตี มันยังห่างไกลอีกมากนัก ไม่เช่นนั้น ไหนเลยทนทานคุณหนูที่ดุร้ายเช่นท่านได้?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"วิเศษแท้ ครั้งหน้าเวี่ยเอ๋อคิดทุบตีท่านจะไม่ยั้งมืออีก"

หานป๋อคิดกล่าวกระไร บนถนนฝั่งตรงข้ามบังเกิดสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"มุนจอง"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง มองไปยังฝั่งตรงข้ามเห็นบุรุษสตรีกลุ่มหนึ่งเดินออกจากประตูหอนางโลมหลังหนึ่ง หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นหญิงงามปานหยาดฟ้า กวักมือเรียกหามันอย่างยิ้มแย้ม

นางกลับเป็นหนึ่งในสิบยอดหญิงงามที่ไม่ได้พบกันมานาน ฉายารานีเฉิดฉันอิ๋งซ่านฮัว

ซวีเยี่ยเวี่ยยื่นมือหยิกแผ่นหลังมันอย่างหนักหน่วง กล่าวคาดคั้น

เบาๆ ว่า

"ท่านที่แท้เกาะแกะและเล็มนางปีศาจเช่นนี้อีกมากน้อยเท่าใด?"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ สตรีทั้งสองล้วนร้ายกาจเพียงนี้ ตนเองถูกคั่นอยู่ตรงกลาง ความลำบากเป็นที่ทราบได้

อิ๋งซ่านฮัวสวมชุดขาวสะอาด ท่วงท่ายังคงเกียจคร้านถึงเพียงนั้น กลอกตาคู่งามสำรวจดูคนทั้งสอง แต่ช่วงเวลาที่มองดูซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งปลอมเป็นคุณชายรูปงาม ยังมากกว่ามองดูหานป๋ออีก

เมื่อมาถึงเบื้องหน้าคนทั้งสอง นางก็โบกมือต่อสหายกลุ่มนั้นกล่าวคำ "แล้วพบกันใหม่" ค่อยกล่าวกับหานป๋อว่า

"คิดไม่ถึงจะพบกับท่านทูตบนท้องถนน"

ซวีเยี่ยเวี่ยเห็นอิ๋งซ่านฮัวงามเฉิดฉาย รูปร่างยวนยั่วใจ บังเกิดความหึงหวง ลืมเลือนว่าจะไม่สืบสาวตำนานรักของหานป๋อ อดเตะใส่มันเท้าหนึ่งมิได้

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่อคิกพลางกล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยว่า

"ลงไม้ลงมือเช่นนี้ ไม่กลัวจัดการมันจนตายหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นางงาม ท่านเรียกว่าอะไร?"

อิ๋งซ่านฮัวทั้งไม่หลบหลีกและไม่ตำหนินาง ชม้ายมองซวีเยี่ยเวี่ยอย่างหยาดเยิ้ม ตอบว่า

"ข้าพเจ้าอิ๋งซ่านฮัว น้องเราคงเป็นแม่นางเยี่ยเวี่ย ช่างไม่ยินยอมพร้อมใจจริงๆ เหตุใดท่านพิชิตใจท่านปักได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้?"

หานป๋อลอบร้องผิดท่า ซวีเยี่ยเวี่ยย่อมไม่ทราบว่า ก่อนที่อิ๋งซ่านฮัวจะพบกับมัน เพียงรักชอบสตรีเพศเดียวกัน ซวีเยี่ยเวี่ยลงมือยั่วเย้านางเช่นนี้ เท่ากับเล่นกับไฟ

ซวีเยี่ยเวี่ยพอถูกนางซม้ายมอง ในใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้น ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นรานีเฉิดฉัน อย่างนั้นท่านผ่านเวลากี่วันค่อยถูกมันปราบพิชิต?"

หานป๋อรู้สึกว่าสตรีทั้งสองนางล้วนกล่าววาจาน่าตระหนก จึงส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"กลับทะเลสาบม่อโฉวแล้วค่อยสนทนาได้หรือไม่?"

ซวี่เยี่ยเวี่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"เวี่ยเอ๋อยังคิดเดินเล่น ไม่คิดกลับไป"

อิ๋งซ่านฮัวยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิสู้ไปดื่มสุราที่เหลาเคียงฉินไหวสักถ้วย ที่นั้นเงียบสงบยิ่ง"

ซวีเยียเวียคิดปฏิเสธ อิงซ่านฮัวก็สอดแทรกเข้ามายังหว่างกลางทั้งสอง หมุนตัวรอบหนึ่ง คล้องแขนคนทั้งสองไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มาเถอะ เพียงสองก้าวก็ถึงแล้ว"

ยามนั้นสายตาทุกคู่บนท้องถนนล้วนจ้องมองมา ในยุคสมัยนั้นแม้แต่บุตรธิดายุทธจักรที่ไม่ยึดถือมารยาทอันคร่ำครึ ก็น้อยคนนักที่ยื้อยุดฉุดดึงกันในที่สาธารณะเช่นนี้

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยล้วนถูกนางซักนำไปยังเหลาเคียงฉินไหว ซึ่งอยู่ห่างร้อยก้าว

เมื่อขึ้นไปยังห้องข้างชั้นบนทรุดนั่งลง ก็สั่งสุราอาหารมา อิ๋งซ่านฮัวยังรินสุราให้กับทั้งสองอย่างยิ้มแย้ม

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าไม่ดื่มแล้ว"

อิ๋งซ่านฮัวยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องเราอย่าได้หึงหวงไป ซ่านฮัวกับท่านปักบริสุทธิ์ผุดผ่อง

เพียงเป็นสหายที่ดีต่อกัน"

ชวีเยี่ยเวี่ยเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"ผีสางจึงยอมเชื่อ พวกท่านคนหนึ่งเป็นหญิงแพศยา คนหนึ่งเป็นปีศาจราคะ คิดหลอกลวงคนสมควรสรรหาวาจาที่แนบเนียนกว่านี้อย่าว่าแต่ท่านยังบริสุทธิ์อยู่หรือ?"

อิ๋งซ่านฮัวตาเป็นประกายมองดูชวีเยี่ยเวี่ย ค่อยชม้ายมองหานป๋อ กล่าวว่า

"น้องเราปรักปรำผู้คนแล้ว"

ชวีเยี่ยเวี่ยถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวว่า

"ใจรน้อยปรกติช่างเจรจาพาที ยามนี้คล้ายเป็นหนวกใบ้ มิใช่แสดงว่าเป็นโจรใจหวั่นหวาดหรือ?"

หานป๋อปวดเศียรเวียนเกล้านัก วันเวลาที่ผ่านมา มันพยายามไม่นึกถึงอิ๋งซ่านฮัว ยังถือว่าประสบความสำเร็จ แต่ยามนี้อิ๋งซ่านฮัวพอปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า ก็สะกิดให้หวนนึกถึงช่วงเวลาที่อยู่ร่วมกับพวกนางบนเรือหลวง โดยเฉพาะตอนที่นางวิ่งเข้าหามันอย่างลืมตัว ยิ่งสร้างความหวั่นไหวใจแก่มัน

ยามนั้นมันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซ่านฮัว บอกต่อข้าพเจ้าว่ามายังนครหลวงทำอะไร? สิ้วเซ่ออยู่ที่ใด?"

จากนั้นปลอบโดยชวีเยี่ยเวี่ยว่า

"เวี่ยเอ๋อฟังให้ดี จะล่วงรู้ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของพวกเรา"

คราครั้งนี้ถึงรอบอิ๋งซ่านฮัวทนทานไม่ได้ กล่าวด้วยขอบตาแดงก่ำว่า

"ท่านปักเปลี่ยนไปแล้ว"

หานป๋อกล่าวถามว่า

"ซ่านฮัวสามารถบอกล่าวอย่างเปิดอกหรือไม่ว่า ท่านใช่เปลี่ยนความตั้งใจรักข้าพเจ้าแล้ว?"

อิ๋งซ่านฮัวก้มศีรษะกล่าวว่า

"หวังว่าข้าพเจ้าทราบได้ก็ประเสริฐ"

ซวีเยียเวียพลอยถูกก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัย คลายความหึงหวงลง กวาดมองคนทั้งสองสลับไปมา ค่อยชะโงกหน้าไปถามอิ๋งซ่านฮัวว่า

"พวกท่านขึ้นเตียงแล้วหรือไม่?"

อิ๋งซ่านฮัวหน้าแดงระเรื่อ ส่ายหน้ากล่าวว่า

"เคยขึ้นเตียงมา แต่เพียงจูบปากเท่านั้น"

หานป๋อลอบร้องคร่ำครวญถึงมารดา คำพูดเช่นนี้ยากนักที่กล่าวจากปากดรุณีแรกรุ่นสองนางได้

มิคาดซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เมื่อเคยลิ้มลองรสจูบของมัน ท่านยังรักษาความบริสุทธิ์ไว้เวี่ยเอ๋อยากที่จะเชื่อได้"

อิ๋งซ่านฮัวหัวร่ออย่างร้อนร่าน กล่าวว่า

"ไม่เชื่อก็เลิกแล้วกันไป"

หานป๋อทราบว่าหากไม่เดินหมากพิสดาร หนี้บัญชีรายนี้ไม่มีวันสะสางได้ พลันยื่นมือออกลูบคลำขาอ่อนของพวกนาง ลูบคลำจนพวกนางร่างสั่นสะท้านมองมายังมัน มันค่อยกล่าวว่า

"ซ่านฮัวท่านไม่บอกตามตรงว่าคิดปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างไร อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าสะบัดหน้าจากไปโดยไม่แยแสสนใจท่านอีก"

อิ๋งซ่านฮัวถูกมันลูบคลำจนหน้าแดงสดใส กล่าวว่า

"หากบอกออกมา ท่านจะแยแสสนใจผู้อื่นหรือ? ไม่กลัวเวี่ยเอ๋อหึงหวงหรือ?"

หานป๋อเพิ่มการรุกรานต่อซวี่เยี่ยเวี่ย ปากกล่าวว่า

"นี่ปล่อยให้ข้าพเจ้าจัดการเอง เวี่ยเอ๋อเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าที่สุด"

ซวีเยี่ยเวี่ยถูกมือที่ซุกซนของมันก่อกวนจนหน้าแดงจรดใบหู กระทังคำดุว่าหรือคัดค้านก็ไม่อาจกล่าวจากปากได้

อิ๋งซ่านฮัวคว้ามือที่เคลื่อนไหวอยู่ใต้โต๊ะของมันไว้ กล่าวว่า

"ซ่านฮัวความจริงตั้งใจว่าจะไม่ขอพบกับท่านอีก แต่พอมาถึงนครหลวงได้ยินข่าวของท่าน ก็คิดมาหาท่าน สิ้วเซ่อยังย่ำแย่ยิ่งกว่ากล่าวเช่นนี้ท่านพอใจแล้วหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยอุทานดัง 'อา' ออกมา กล่าวตัดพ้อว่า

"ป๋อหลาง (ชายคนรักป๋อ) ท่านยังมีสิ้วเซ่ออะไรนั่นอีกกี่คน?"

อิ๋งซ่านฮัวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้น้องเราล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของท่านแล้ว"

หานป๋อผงกศีรษะรับ รั้งมือทั้งสองกลับมา ปากกล่าวว่า

"ซ่านฮัว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านมายังนครหลวงด้วยจุดประสงค์ใด แต่สภาพตอนนี้ทั้งสับสนทั้งอันตราย พวกท่านทั้งสองหากไม่ระวังจะประสบปัญหายุ่งยาก"

ดวงตาอิ๋งซ่านฮัวทอแววอับจนปัญญา คิดกล่าวแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา คนผู้หนึ่งโถมเข้าห้องมาอย่างโกรธแค้น ร้องว่า

"ซ่านฮัว ท่านลืมกำหนดนัดของพวกเราแล้วหรือ?"

หานป๋อกับคนผู้นั้นพอเผชิญหน้ากัน ล้วนงงงันวูบใหญ่ พากันร้องว่า

"เป็นท่าน"

ผู้มากลับเป็นเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง (เจ้าเอี้ยนอ๋องน้อย) จูเกาจื้อ

หลังจากพบกันที่สำนักซีหนิง ก็เผชิญหน้ากันเพราะหญิงงามอีก

ที่หน้าประตูห้องข้างปรากฏผู้ติดตามขึ้นสี่คน หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นชายฉกรรจ์ผอมซูบผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านอ๋องน้อย ไม่มีปัญหาใดกระมัง?"

เสี่ยวเอี้ยนอ๋องจูเกาจื้อถลึงมองหานป๋อ โบกมือกล่าวว่า

"พวกเจ้ารอที่เบื้องนอก อย่าลืมปิดประตูด้วย"

อิ๋งซ่านฮัวยิ้มพลางลุกขึ้นยืน เดินถึงข้างกายจูเกาจื้อ คล้องแขนมันอย่างสนิทสนม กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ท่านอ๋องน้อยไยต้องมีโทสะ ซ่านฮัวเห็นว่ายังมีเวลา ประจวบพบพานสหาย จึงสนทนากันสักหลายคำ"

จูเกาจื้อเห็นอิ๋งซ่านฮัวสนิทสนมกับมันต่อหน้าหานป๋อ โทสะค่อยสลายคลายลงบ้าง จากนั้นจึงพบเห็นซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งนั่งหันหลังให้กับมัน

หานป๋อเห็นจูเกาจื้อมองดูซวีเยี่ยเวี่ยด้วยสีหน้าประหลาดพิกล ค่อยฉุกคิดว่าซวีเยี่ยเวี่ยสงบปากคำ ต่างกับพฤติการณ์ที่ผ่านมา มิหนำซ้ำภูตบดีซวีเย่ออู๋กับเจ้าเอี้ยนอ๋องผู้เป็นบิดาจูเกาจื้อไปมาหาสู่กัน ซวีเยี่ยเวี่ยไม่มีเหตุผลที่ไม่รู้จักมัน

จูเกาจื้อพลันผลักไสอิ๋งซ่านฮัวออกห่างเบาๆ ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ข้างกายซวีเยี่ยเวี่ย จับจ้องมองนางตาไม่กะพริบ กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อ ท่านใช่รักมันหรือไม่?"

พลางชี้มือไปยังหานป๋อ

หานป๋อสมองลั่นอึงอล พลันเข้าใจเรื่องราวมากหลาย

ซวีเยี่ยเวี่ยคิดกบฏต่อภูตบดีเพราะมีเหตุผล ทั้งนี้เนื่องจากคนรักแรกของนางมิใช่ตนเอง หากแต่เป็นจูเกาจื้อ แต่ภูตบดีเห็นว่าจูเกาจื้อวาสนาเปราะบาง ห้ามมิให้ทั้งสองรักชอบกัน ดังนั้นเมื่อครู่ภูตบดีเอ่ยถึงจูเกาจื้อ ซวีเยี่ยเวี่ยค่อยมีสีหน้าผิดปรกติถึงเพียงนั้น

ดีที่หานป๋อมีใจเปิดกว้าง เห็นว่าขอเพียงเวี่ยเอ๋อในตอนนี้รักมั่นต่อมัน มันไหนเลยสืบสาวเรื่องที่แล้วมา?

ซวีเยี่ยเวี่ยมองดูหานป๋อเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ

จูเกาจื้อบังเกิดเพลิงริษยาลุกฮือโหม ตวาดว่า

"เวี่ยเอ๋อมองดูข้าพเจ้า ท่านที่แท้หลีกหนีได้นานเท่าใด?"

ซวีเยี่ยเวี่ยใช้สายตาที่ละห้อยหดหู่มองดูจูเกาจื้อ ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น กล่าวว่า

"พี่จื้อ นี่เป็นความประสงค์ของท่านพ่อ"

จูเกาจื้อกล่าวว่า

"ท่านนอกจากบิดาแล้ว ยังมีอันใดที่สลักสำคัญ? ข้าพเจ้าเพียงต้องการคำตอบว่า ท่านรักมันหรือว่ารักข้าพเจ้า?"

ซวีเยี่ยเวี่ยยกมือปิดหน้าร้องไห้ออกมา กล่าวว่า

"อย่าได้ถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

หัวใจหานป๋อตกวูบลง พันธุมารภายในกายได้รับการกระตุ้นพลันถูกเร่งเร้าขึ้นมา คล้ายกับว่าเรื่องราวเบื้องหน้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน

มันคิดหัวร่อดังๆ สักครา

ทุกประการสงบนิ่งลง ทำให้มันสามารถใช้สายตาที่มองออกไปจากตัวเองติดตามดูข้อพิพาทด้านความรักที่เกิดขึ้น

ซึ่งความจริง ซวีเยี่ยเวี่ยถ่ายเทความรักมายังหานป๋อตั้งแต่หลายวันก่อน

ส่วนความรักที่มีต่อจูเกาจื้อเกิดขึ้นในวัยดรุณีแรกรักเมื่อนางอายุสิบเจ็ดปี แต่ถูกภูตบดีขัดขวาง และกดดันต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทำให้รักแรกของนางไม่มีข้อสรุปแต่อย่างไร

ตอนนี้จูเกาจื้อคาดคั้นเค้นถามนางเช่นนี้ หากให้นางบอกความ

จริง คงต้องทำร้ายจิตใจจูเกาจื้อ จึงผลักไสเรื่องราวไปที่ภูตบดี หวังว่าหานป๋อยอมเข้าใจนาง

แต่หานป๋อเงียบงันไม่ส่งเสียง ดังนั้นนางมองผ่านร่องนิ้วไปที่หานป๋อ พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ลดมือลงมา เผยเห็นใบหน้าที่ประดับด้วยรอยน้ำตา

ที่แท้หานป๋อจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา ดวงตาทั้งคู่ปราศจากอารมณ์ความรู้สึก นั่นยังสร้างความตื่นตระหนกแก่นางยิ่งกว่าดุด่านางเที่ยวหนึ่งอีก

จูเกาจื้อบังเกิดความกระหยิ่มใจ กล่าวกับหานป๋อว่า

"เด็กน้อยได้ยินแล้วกระมัง? เวี่ยเอ๋อไม่ได้รักท่าน เพียงแต่ไม่อาจขัดคำสั่งบิดา จึงแสร้งเป็นสนิทสนมกับท่าน หากท่านยังเป็นลูกผู้ชาย ก็ไสหัวไปให้กับข้าพเจ้า"

ซวีเยี่ยเวี่ยส่ายหน้า แสดงว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่ส่งเสียงสะอึกสะอื้น ไม่อาจกล่าววาจาได้

นางรักหานป๋อ ในใจบังเกิดความเสียใจต่อจูเกาจื้ออยู่บ้าง ยิ่งยากหักใจบอกความจริงออกมา ทำให้ความเข้าใจผิดพอกพูนลึกล้ำกว่าเดิม

จูเกาจื้อหันไปยังอิ๋งซ่านฮัว กล่าวว่า

"ท่านกับมันมีความสัมพันธ์อันใด?"

อิ๋งซ่านฮัวไม่กล้ามองดูหานป๋อ กล่าวเบาๆ ว่า

"จิตใจของซ่านฮัวเป็นเช่นใด ท่านยังไม่ทราบหรือ? ยังถามคำถามเช่นนี้อีก?"

หานป๋อบังเกิดปฏิภาณวูบ ในที่สุดคาดเดาออกว่าเป้าหมายของอิ๋งซ่านฮัวมิใช่ฮ่องเต้เจ้าชีวิต หากแต่เป็นเจ้าเอี๋ยนอ๋อง

อิ๋งซ่านฮัวสมควรเป็นชาวโคกุเรียว อาจมีบุญคุณความแค้น

กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ซึ่งปกครองดินแดนอยู่ติดกับโคกุเรียว ดังนั้นอิ๋งซ่านฮัวทั้งบังเกิดความสนใจต่อตนเองที่เป็นทูตจอมปลอม ทั้งคบหากับเสี่ยวเอี้ยนอ๋องจูเกาจื้อ

จูเกาจื้อเห็นหานป๋อปราศจากท่าทีใด ยังเข้าใจว่าอีกฝ่ายไม่อาจรับความกระทบกระเทือนใจ กลายเป็นเซื่องซึมเซา จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะให้ผู้ที่ดูแคลนเราสองพ่อลูกต้องเสียใจภายหลัง"

พลางยื่นมือออก หยิกแก้มอิ๋งซ่านฮัวคราหนึ่ง

อิ๋งซ่านฮัวก้มศีรษะลง ใช้มือรวบจับชายเสื้อตัวเอง เนื่องจากใช้กำลังเกินไป ข้อนิ้วกลายเป็นขาวซีด

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยก็สงบเยือกเย็นลง กล่าวกับหานป๋อว่า

"ลงไปรอคอยเวี่ยเอ๋อสักครู่ เวี่ยเอ๋อจะบอกกล่าวกับพี่จื้อสักหลายคำค่อยไปหาท่าน"

นางหวนนึกถึงตัวเองเป็นภรรยาหานป๋อแล้ว มิสู้บอกกล่าวกับจูเกาจื้อให้กระจ่างชัด วันหน้าจะได้ไม่มารบเร้าพัวพันอีก

ส่วนลึกของจิตใจหานป๋อพลันบังเกิดความโกรธเกรี้ยวสุดระงับ คล้ายกับซ้ำรอยเหตุการณ์ที่คิดฆ่าเหอฉีหยางบนเหลาสุรา พลันตวาดก้อง ฟาดฝ่ามือลงบนโต๊ะ

พริบตานั้นปราศจากสุ้มเสียงใด แต่โต๊ะกลมที่จัดทำจากไม้ฮัวหลี่เนื้อแข็งกลับแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ถ้วยถาดป้านสุราร่วงหล่นลงบนพื้นบังเกิดเสียงเพล้งพล้างไม่ขาดหู

ผู้ติดตามของจูเกาจื้อทั้งสี่ทลายประตูเข้ามา คุ้มกันอยู่รอบกายจูเกาจื้อ มองดูเศษชิ้นไม้และเศษชามเคลือบบนพื้นอย่างเหลือเชื่อ

จูเกาจื้อก็หน้าแปรเปลี่ยนไป คิดไม่ถึงว่าหานป๋อมีพลังฝ่ามือน่าตระหนกถึงเพียงนี้ ส่วนอิ๋งซ่านฮัวกับซวีเยี่ยเวี่ยล้วนหน้าถอดสี

หานป๋อนั่งบนเก้าอี้ รักษาท่วงท่าตบฟาดฝ่ามือไว้ สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเหี้ยมหาญดุร้าย มองดูสภาพอันยุ่งเหยิงบนพื้น

ในใจหานป๋อลอบร้องคำหวาดเสียวนัก หากมิใช่ตนเองอาศัยฝ่ามือนี้ ปลดปล่อยพันธุมารด้านที่ชั่วร้ายและมุ่งทำลายล้างออกมา อาจซ้ำรอยกับเมื่อครั้งกระโน้น ต้องสูญสิ้นจิตแห่งธรรม กลายเป็นคนของสำนักมาร

นึกถึงตอนนี้ หานป๋อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบขึ้น

ที่แท้อารมณ์ความรู้สึกส่งผลกระทบต่อพันธุมารอย่างรุนแรงถึงเพียงนี้ เท่ากับน้ำที่ล่มเรือ ก็พยุงเรือได้ อย่างนั้นสามารถใช้อารมณ์ความรู้สึกควบคุมพันธุมาร บรรลุจุดประสงค์ของฉินเมิ่งเหยา

นึกถึงฉินเมิ่งเหยา สีหน้าท่าทีของมันก็แปรเปลี่ยนไป มิเพียงกลับคืนส่ความปลอดโปร่งสง่างามเช่นปรกติ ทั้งยังแฝงกลิ่นอายแห่งเซียนอันสืบเนื่องจากความคิดถึงฉินเมิ่งเหยา

ยามนี้สภาพภายในห้องแปลกประหลาดยิ่ง

สองบุรุษสองสตรีนั่งซึมเซา โดยกั้นด้วยเศษซามเคลือบทั่วพื้นดิน โดยเฉพาะหานป๋อคล้ายกดฝ่ามือใส่โต๊ะที่ไร้สภาพตัวหนึ่ง

ผู้ติดตามขอจูเกาจื้อทั้งสี่ล้วนชักอาวุธจากฝัก ยืนระแวดระวังอยู่ทางด้านหลังมัน

ดวงตาจูเกาจื้อทอประกายอำมหิตขึ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านทูตใช่กลับกลายจากรักเป็นแค้น คิดปองร้ายต่อเราหรือไม่?”

หานป๋อรั้งฝ่ามือกลับ ปากหัวร่อออกมา กวาดมองทุกผู้คนอย่างเย็นชา จิตสำนึกกระจ่างแจ่มใส กล่าวว่า

“น่าหัวร่อ หากฝ่ามือนี้ฟาดใส่ท่าน ต่อให้เสี่ยวเอี้ยนอ๋องอีกสิบคนก็ต้องจบชีวิตไป”

เหล่าผู้ติดตามล้วนตวาดด้วยโทสะ แต่ถูกจูเกาจื้อยกมือขวาง

กันไว้ มันกริ่งเกรงทั้งหงอู่ฮ่องเต้กับภูตบดี ไหนเลยกล้าฆ่าหานป๋ออย่างเปิดเผย หวนนึกถึงวันข้างหน้ายังยาวนาน ยังกลัวไม่มีโอกาสจัดการกับฝ่ายตรงข้ามหรือ จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร กลับกล้ามาชิงรักหักสวาทกับเรา ไสหัวไปเถอะ"

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องคำ "พี่จื้อ" คิดห้ามปรามมิให้มันกล่าวคำพูดเช่นนี้อีก

มิคาดหานป๋อหัวร่อฮาฮา ผุดลุกขึ้นยืน บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ไปก็ไป จะอย่างไรเหนื่อยล้าแล้ว กลับไปนอนพักผ่อนก็ดี เรื่องการชิงรักหักสวาท ข้าพเจ้าไม่มีเวลาว่างเช่นท่าน พวกนางคิดติดตามท่านก็เป็นอิสระของพวกนาง และเป็นความสามารถของท่าน"

พลางหัวร่อดังยาวนาน เดินออกจากห้องอย่างผ่าเผย

ซวีเยี่ยเวี่ยความจริงคิดติดตามออกไป แต่แล้วเห็นว่ามิสู้บอกกล่าวกับจูเกาจื้อให้กระจ่างชัด ค่อยตามไปอธิบายกับหานป๋อ จึงไม่ขยับเคลื่อนไหว

อิ๋งซ่านฮัวร่างสั่นสะท้าน ข่มความเศร้าสลดหดหู่ใจไว้ นางทราบดีว่านับแต่นี้หานป๋อคงไม่แยแสสนใจนางอีกแล้ว

เหตุใดชีวิตจึงเป็นความอับจนปัญญาและคับแค้นใจถึงเพียงนี้?

หานป๋อเหยียบย่างลงบนท้องถนน ลมเยียบเย็นโชยพัดมา รู้สึกคึกคักอักโข บังเกิดความปลอดโปร่งที่หลุดพ้นจากห้วงทุกข์ชนิดหนึ่ง ต้องครุ่นคิดด้วยความประหลาดใจ เหตุใดตนเองปราศจากความแค้นแน่นอก หรือว่าบรรลุถึงขอบเขตชั้นพันธุมารไร้น้ำใจเช่นดังคำบอกของฉินเมิ่งเหยา?

ตนเองไม่ได้รักซวีเยี่ยเวี่ยกับอิ๋งซ่านฮัวหรือ จึงไม่นำพากับพวกนาง?

แต่พอครุ่นคิดรู้สึกไม่คล้าย ถึงแม้ตนเองโกรธเคืองต่อพวกนาง หากทว่ายังเห็นว่าพวกนางล้วนน่ารัก อย่าว่าแต่เมื่อครู่ตนเองแม้กล่าววาจาด้วยความขุ่นเคือง หลังจากกล่าวจบก็คืนสู่ความสงบ

ด้วยปฏิกิริยาอันแหลมคมของพันธุมาร มันดูออกว่าอิ๋งซ่านฮัวมีจุดประสงค์อื่น จึงโอนอ่อนผ่อนตามเชื้อพระวงศ์ที่เย่อหยิ่งถือดีเช่นจูเกาจื้อ แท้ที่จริงนางไม่ชมชอบบุรุษ ผู้ที่ขึ้นเตียงกับบุรุษเป็นสิ้วเซ่อ

นึกถึงตอนนี้ ในใจมันบังเกิดความรังเกียจเดียดฉันท์ คล้ายกับว่าหลังจากนี้ตนเองไม่ต้องการพบพวกนางทั้งสองอีก

หลังจากที่สัมผัสอารมณ์ความรู้สึกที่ดุร้ายอำมหิตของพันธุมาร หานป๋อก็เพิ่มความระแวดระวังต่ออารมณ์ด้านลบเช่นนี้

มันเชื่อมั่นความรักที่ซวีเยี่ยเวี่ยมีต่อมัน แต่นางยังไม่สิ้นเยื่อใยต่อจูเกาจื้อ ก็เป็นความจริงประการหนึ่ง

หานป๋อพลันหัวร่อออกมา ซวีเยี่ยเวี่ยยังไม่สิ้นเยื่อใยต่อจูเกาจื้อจึงเป็นเหตุผลที่ถูกต้อง ไม่เช่นนั่นนางไยมิใช่เป็นสตรีที่ฉีกหน้าไร้น้ำใจ?

หากเราหานป๋อปลงไม่ตกถึงเพียงนี้ ไหนเลยมีคุณสมบัติรักนาง?

จนบัดนี้มันค่อยปลอดโปร่งโล่งใจ ตกลงใจว่าจะรอจนนางลงมา

ยามนี้เป็นเวลายามโฉ่ว (สองนาฬิกา) ผู้คนบนท้องถนนแทนที่จะลดลง กลับเพิ่มจำนวนขึ้น

หานป๋อพานสลัดความนึกคิด รับรู้บรรยากาศอันหลงระเริงของย่านแม่น้ำฉินไหวที่คล้ายไม่มีราตรีกาล

พลันรู้สึกมีคนเดินเข้ามา ที่แท้เป็นผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ตง มันแต่งกายนอกเครื่องแบบแทบจดจำมันไม่ออก

เยี่ยซู่ตงโอบไหล่หานป๋ออย่างสนิทสนม ผลักดันมันเดินออกไป

ปากกล่าวว่า

"ฝ่าบาทต้องการพบท่านฑูต"

หานป๋องงงันวูบใหญ่ หวนนึกถึงครั้งสุดท้ายที่เข้าเฝ้า ฮ่องเต้เจ้าชีวิตมีพระสุรเสียงเกรี้ยวกราด ในใจกลับนึกหวาดวิตก

เยี่ยซู่ตงคลายมือจากการโอบไหล่ ชักนำมันเดินเร็วขึ้น แต่ตำแหน่งทิศหาใช่วังหลวงไม่

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านผู้บัญชาการคิดนำข้าพเจ้าไปยังที่ใด?"

เยี่ยซู่ตงยิ้มอย่างลึกลับไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า

"ฟังว่าเมื่อครู่นี้ท่านทูตเกิดความขัดแย้งกับท่านอ๋องน้อยที่เหลาเคียงฉินไหว ตอนนี้ท่านทูตมีสีหน้าปลอดโปร่ง คาดว่าคงโต้เถียงด้วยเรื่องเล็กน้อยกระมัง?"

หานป๋อลอบด่าทอจิ้งจอกเฒ่าตัวนี้คิดเลียบเคียงถามมันดู แต่ก็ดื่นตระหนกต่อหูตาอันปราดเปรียวของอีกฝ่าย คล้ายกับล่วงรู้ทุกความเคลื่อนไหวของตนเอง สามารถปรากฏขึ้นที่ข้างกายมันได้ทุกเมื่อ ยามนั้นเพียงรับคำคราหนึ่ง เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"วันนี้ได้พบคุณหนูชิงซวง นางคล้ายไม่ใคร่สบาย ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้วกระมัง?"

เยี่ยซู่ตงลอบชมเชยมันถามอย่างแนบเนียน จึงตอบว่า

"คืนนี้เกิดเรื่องเล็กน้อย ดีที่แคล้วคลาดปลอดภัย ขอบคุณท่านทูตที่ห่วงใย"

ยามนี้ทั้งสองมาถึงสะพานลั่วฮัว เห็นที่เชิงสะพานยืนไว้ด้วยผู้คนสิบกว่าคน หนึ่งในจำนวนนั้นหันหน้าออกนอกสะพาน เพียงดูจากเงาหลังก็กอบด้วยบุคลิกภาพอันมั่นคงดุจขุนเขา

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เดินเข้าไป ขณะจะคุกเข่าลง

คนผู้นั้นก็หันพระวรกายมาตรัสว่า

"ไม่ต้องมากมารยาท คืนนี้ข้าออกมาประพาส จึงชักชวนเจ้ามาเป็นเพื่อน"

พระองค์กลับเป็นหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง เหนือพระโอษฐ์ติดพระมัสสุ พระพักตร์ปลอดโปร่งเกษมสำราญ แทบจดจำไม่ออกว่าเป็นเจ้าชีวิตของแผ่นดิน

ด้านซ้ายมือของพระองค์ ยืนไว้ด้วยขันทีชราร่างผอมสูงที่แต่งกายเป็นบัณฑิตสูงอายุผู้หนึ่ง มันมีสีหน้าเมตตาปรานี ดวงตาคล้ายหลับคล้ายลืม ให้ความรู้สึกที่สงบนิ่งชนิดหนึ่ง พอเห็นหานป๋อกวาดมองมา จึงยิ้มเล็กน้อย ผงกศีรษะให้อย่างเป็นมิตร

หานป๋อทราบในบัดดลว่า นี่คือเล่ากงกง (ขันทีผู้เฒ่า) ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในขบวนขันทีเงา

ด้านขวามือหงอู่ฮ่องเต้ ยืนไว้ด้วยคนชุดเทาร่างผอมซูบผู้หนึ่ง คนตั้งตรงดุจต้นสน เป็นบุคลิกลักษณะของสุดยอดฝีมือ

ในขบวนผู้คนที่ถวายการอารักขาหงอู่ฮ่องเต้ ย่อมประกอบด้วยคนทั้งสองนี้เป็นหลัก แม้แต่เยี่ยซู่ตงซึ่งจัดอยู่หนึ่งในสามเฒ่าซีหนิงยังด้อยกว่าสองขั้น

เพียงไม่ทราบว่าคนชุดเทานี้เป็นใคร เหตุใดไม่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึง?

ผู้คนอีกแปดคนก็สวมชุดลำลองเช่นเดียวกับเยี่ยซู่ตง ดูไปคล้ายเป็นชาวยุทธจักรที่มาท่องเที่ยวแม่น้ำฉินไหว แต่ในสายตาหานป๋อไม่ว่าดึงตัวคนหนึ่งคนใดออกมา ต้องเป็นยอดฝีมือระบือนาม

หงอู่ฮ่องเต้สาวพระบาทไป ทั้งให้หานป๋อตามเสด็จอยู่ด้านข้าง บุคคลอื่นก็กระจายกำลังไปทางหน้าหลัง มีแต่ขันทีชรากับคนชุดเทาตามติดอยู่ด้านหลัง ส่วนเยี่ยซู่ตงนำทางไปยังถนนฉินไหว

หานป่อบังเกิดความรู้สึกคล้ายฝันไป?

หงอู่ฮ่องเต้ใช่เสด็จประพาสหอนางโลมหรือไม่?

เมื่อเหยียบย่างสู่ถนนฉินไหวที่จุดไฟสว่างไสว เหลาสุราหอนางโลมเรียงรายแน่นขนัด รถม้าก็เพิ่มมากขึ้น ภายในรถแว่วเสียงหัวร่อต่อกระซิก แสดงว่าซ่อนสตรีเอาไว้

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรด้วยความสนพระทัย แม้แต่ผิวถนนใช่ขรุขระหรือไม่ ยังทรงสังเกตโดยละเอียด

สุดยอดราชองครักษ์ขบวนนี้แสดงว่าทำการซักซ้อมมาก่อน ดูจากเปลือกนอกคล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน แท้ที่จริงไม่มีเวลาใดที่ไม่ยืนประจำตำแหน่งสำคัญ กอปรเป็นร่างแหอารักขาอันถี่ยิบ

หานป่อยังสังเกตเห็นว่าตามสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ที่มุมถนนและหน้าร้านรวง ยืนไว้ด้วยราชองครักษ์นอกเครื่องแบบ หากเกิดเรื่องขึ้นจะปรากฏราชองครักษ์ฮือเข้ามานับพันนาย

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"นับตั้งแต่มีข่าวว่าดาบเหยี่ยวมาถึงคฤหาสน์ภูตบดี การค้าของหอนางโลมที่นี้ก็เพิ่มขึ้นถึงสิบเท่า ท่านเยี่ยเสนอให้ออกคำสั่งห้ามชาวยุทธจักรเข้าสู่นครหลวง แต่ว่าข้าคัดค้าน หากสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจของที่นี้ มิใช่เรื่องดีหรอกหรือ?"

หานป่อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ฝ่าบาททรงทราบหรือไม่ว่า ตอนนี้ดาบเหยี่ยวอยู่ในคฤหาสน์ภูตบดีจริงๆ?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันด้วยความพอพระทัยแวบหนึ่ง ผงกพระพักตร์รับ เปลี่ยนเป็นรับสั่งว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า เราไฉนออกคำสั่งว่า ถึงแม้พวกเจ้าทั้งสองมีหน้าตาคล้ายหานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยว ก็ห้ามมิให้ผู้ใด

ระแวงสงสัยศักดิ์ฐานะของพวกเจ้า?"

หยุดเล็กน้อยจึงตรัสว่า

"อย่าได้เรียกข้าเป็นฝ่าบาท"

หานป๋อลอบร้องหวาดเสียวในใจ เมื่อครู่ฮ่องเต้เจ้าชีวิตรับสั่งถึงเรื่องดาบเหยี่ยว ย่อมทรงทราบแต่แรกว่าดาบเหยี่ยวอยู่ในคฤหาสน์ภูตบดี ดังนั้นทรงใช้เป็นบททดสอบความจงรักภักดีของมัน หากมันไม่บอกกล่าวตามตรง อาจชักนำเภทภัยใส่ตัว ยามนั้นกล่าวว่า

"ฝ่าบาท...อืมม์ คงไม่ต้องการให้ผู้คนทราบว่าพวกเราคือหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว เพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากโดยใช่เหตุ"

หงอู่ฮ่องเต้เพียงแย้มพระโอษฐ์ ไม่รับสั่งอันใด

ยามนี้ถึงสุดถนนช่วงที่ครึกครื้นที่สุด ที่เบื้องหน้าเป็นย่านที่อยู่อาศัย แสงไฟอ่อนจางลงมากนัก ทุกผู้คนจึงเลี้ยวโค้งไปยังแม่น้ำฉินไหว

เห็นบนผิวแม่น้ำที่กว้างเป็นพิเศษ จอดไว้ด้วยเรือสำราญใหญ่น้อยสิบกว่าลำ ในจำนวนนี้มีอยู่ลำหนึ่งที่ห้องท้องเรือสูงสามชั้น ใหญ่โตกว่าเรือสำราญอื่นอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง บนเรือจุดโคมไฟสว่างไสว แต่ปราศจากเสียงมโหรีเครื่องสาย และเสียงร้องทายนิ้วมือเช่นเรือลำอื่น

บนแม่น้ำพลันปรากฏคนผู้หนึ่งโผล่ศีรษะขึ้นมา ยกมือทำท่าต่อเยี่ยซู่ตงเป็นความหมายปลอดภัย จากนั้นดำลงไปใหม่

ทุกผู้คนทยอยลงเรือเร็วที่ผูกอยู่ริมฝั่งจำนวนห้าลำ แก้เชือกผูกเรือออก แล่นเรือตัดผ่านเรือสำราญลำต่างๆ สุดท้ายหยุดลงที่ข้างเรือสำราญที่เลิศหรูใหญ่โตที่สุด

หลังจากขึ้นเรือสำราญ ปรากฏสตรีที่ยังคงความงามหลงเหลือสามารถสร้างความลุ่มหลงแก่บุรุษทั่วไปจนตายนางหนึ่ง นำบ่าวไพร่แปดคนมารับหน้า

สตรีนางนั้นไม่ทันกล่าววาจาชิงแย้มยิ้ม ก่อนทักทายเยี่ยซู่ตง

ด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดีว่า

"ในที่สุดใต้เท้าเยี่ยมาแล้ว บุตรสาวของเราทั้งหลายไม่ทราบรอจนร้อนรุ่มใจถึงเพียงไหน"

เยี่ยซู่ตงหัวร่อพลางแนะนำหงอู่ฮ่องเต้ต่อนางว่า

"ท่านนี้เป็นเศรษฐีเฉินผู้เป็นสหายสนิทของเรา เม่ยเหนียงท่านต้องปรนนิบัติอย่างเต็มที่ เข้าใจหรือไม่?"

เม่ยเหนียงกลอกตาสำรวจดูหงอู่ฮ่องเต้เที่ยวหนึ่งก็แย้มยิ้มจนหน้าระรื่น นางผ่านพบผู้คนนับไม่ถ้วน เพียงมองปราดเดียวก็ดูออกว่าผู้มาเป็นอาคันตุกะมือเติบ

หานป๋อเห็นแม่เล้านางนี้มีรูปร่างหน้าตายั่วยวนกวนราคะ หญิงงามเมืองในสังกัดย่อมงดงามยิ่งกว่า สร้างความยินดียิ่ง

เม่ยเหนียงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เศรษฐีเฉินมีบุญวาสนาจริงๆ เมื่อวันก่อนเพิ่งมีคนจัดส่งหญิงสาวคนภาคเหนือสองนางมายังแดนหอมเมามายเรา ล้วนไม่เคยรับแขกมาก่อน คืนนี้เราจัดให้พวกนางมาปรนนิบัติทุกท่าน"

หงอู่ฮ่องเต้มีพระทัยเบิกบาน ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

"เม่ยเหนียงเจ้ารู้ใจผู้คนจริงๆ กำนัลทองคำให้หนึ่งแท่ง คนอื่นรับเงินสามตำลึง"

ย่อมมีผู้ติดตามสมนาคุณเงินทองให้

เม่ยเหนียงคำนับขอบคุณติดต่อกัน จากนั้นกวาดตามายังหานป๋อพลันตากระจ่างวูบขึ้นมา

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"นี้เป็นหลานเราหานซวงเวี่ย* เป็นมือดีในดงฝุ่นหอม เม่ยเหนียง

---

* หานเป็นแซ่ ซวงเวี่ยแปลว่าจันทร์น้ำแข็ง

เจ้าต้องคัดสรรหญิงงามมาเป็นเพื่อนมัน มิให้มันตำหนิแดนหอมเมามาย ไม่สมกับคำร่ำลือ”

จากนั้นรับสั่งแนะนำคนชุดเทานั้นว่าเป็นผู้ติดตามของพระองค์ หานป๋อกับเยี่ยซู่ตงสบตากันวูบ หงอู่ฮ่องเต้ทรงตั้งชื่อให้กับหานป๋อเช่นนี้ แสดงว่าทรงทราบว่ามันคือหานป๋อ ทั้งทรงทราบเรื่องของมันกับซวีเยี่ยเวี่ยและจวงชิงชวง

เม่ยเหนียงเบียดเสียดมายังหว่างกลางหงอู่ฮ่องเต้กับหานป๋อ คล้องแขนคนทั้งสองขึ้น หน้าอกหน้าใจอันมโหฬารแยกย้ายกดทับกับข้อแขนทั้งสอง นำทั้งสองเข้าสู่ห้องท้องเรือ ขึ้นมาถึงห้องโถงบนชั้นสาม

นอกจากเยี่ยซู่ตงกับคนชุดเทานั้นแล้ว แม้แต่ขันทีชราก็รั้งอยู่ที่ดาดฟ้า ไม่ได้ติดตามเข้ามา

หญิงรับใช้หน้าตาคมขำแปดนางยืนอยู่สองฟากข้างประตูห้องโถง ถอดเสื้อคลุมชั้นนอกให้แก่คนทั้งสี่

ห้องโถงทั้งสี่มุมจัดตั้งกระถางเผาไม้จันทน์หอม ภายในห้องอบอุ่นดุจฤดูใบไม้ผลิ

เม่ยเหนียงเชื้อเชิญทั้งสามนั่งลง ส่วนคนชุดเทาปลีกตัวไปนั่งที่มุมห้อง

ขณะที่นางเชิญชวนหานป๋อนั่งลง ยังกระซิบที่ข้างหูหานป๋อว่า

“หากคุณชายไม่รังเกียจ ก็ให้เราปรนนิบัติท่าน”

หานป๋อสุขใจยิ่ง ฉวยโอกาสที่หงอู่ฮ่องเต้กับเยี่ยซู่ตงใช้ผ้าเช็ดหน้าที่อุ่นร้อนเช็ดหน้าเช็ดตา ยืนมือหยิกใส่ตะโพกอันผายสล้างของเม่ยเหนียงคราหนึ่ง

เม่ยเหนี่ยงชม้ายชายตายั่วยวน ค่อยหันไปปรนนิบัติหงอู่ฮ่องเต้

หานป๋อลอบโห่ร้องในใจ ที่แท้เรือสำราญมีเรื่องอันสนุกสนาน

ถึงเพียงนี้ วันหน้าต้องหาโอกาสแวะเวียนมาอีก

ภายใต้การจัดสรรของเม่ยเหนียง ทั้งสามแยกย้ายกันนั่งล้อมโต๊ะกลมไว้ ข้างกายแต่ละคนเว้นที่ว่างไว้สองที่ แสดงว่าจัดให้แขกเหรื่อโอบซ้ายกอดขวา คลอเคลียกับหญิงงามเมืองสองนาง

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งต่อหานป๋อว่า

"หลานเราหาความสุขให้เต็มที่ ไม่ต้องคำนึงว่าจะบดบังรัศมีเรา"

หานป๋อรับคำด้วยความยินดี ยื่นมือฉุดดึงเม่ยเหนียง กล่าวว่า

"เม่ยเหนียงท่านนั่งที่ข้างกายข้าพเจ้า ให้พวกเราบอกกล่าวความในใจกัน"

เม่ยเหนียงร้องโอยคำหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นั่นจะได้อย่างไร? บุตรสาวทั้งหลายของเราคงตัดพ้อผู้คนแทบตายแล้ว"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น กลับสั่งคนเพิ่มเก้าอี้อีกตัวหนึ่งที่ข้างกายหานป๋อ ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่านางมีใจต่อหานป๋อ

เหล่าหญิงรับใช้เข้าๆ ออกๆ ยกสุราที่อุ่นร้อนและอาหารว่างเข้ามา จนเรียงรายเต็มโต๊ะ ค่อยหลงเหลือหญิงรับใช้ที่หมดจดที่สุดสามนางยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง

พลันแว่วเสียงเครื่องสายดังขึ้น นักดนตรีหญิงล้วนคณะหนึ่งถือเครื่องดนตรีต่างๆ เดินเข้ามาจากประตูข้าง นั่งอยู่ที่มุมห้อง เป่าบรรเลงเป็นสำเนียงดุจดุริยทิพย์

เม่ยเหนียงเอนกายมาซบกับร่างหานป๋อ ออดอ้อนที่ข้างหูมันว่า

"คุณชายเลวยิ่ง เมื่อครู่กลับหยิกผู้อื่นต่อหน้าผู้คนหมู่มาก"

หานป๋อบังเกิดความวาบหวามใจ เบือนหน้ามองเห็นนางตาหยาดเยิ้มปานจะหยด อดจูบปากนางมิได้

เม่ยเหนียงมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มงมงาย ร่างอ่อนระทวยฟุบกับร่าง

มัน บุคคลที่องอาจผ่าเผยเช่นหานป๋อ นางเพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเหตุการณ์ทั้งหมดกลับมีพระพักตร์ครุ่นคิด ไม่ทราบดำริถึงปัญหาอันใด

ประตูข้างเปิดออกอีกครา หญิงงามแต่งกายเลิศหรูหกนางเยื้องย่างอย่างแผ่วเบาถึงหน้าโต๊ะ ร่ายรำระบำพร้อมกับร้องขับกล่อมโดยพร้อมเพรียง

หญิงงามทั้งหกมีอายุเพียงยี่สิบปี ล้วนมีรูปโฉมโนมพรรณงดงาม แทบประชันกับเฉาเสียและโหยวโหยวได้ หานป๋อถึงกับชมดูจนน้ำลายสอแทบหยดหยาด

หงอู่ฮ่องเต้แม้ไม่ปล่อยตัวปล่อยใจเท่าหานป๋อแต่ก็แย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย ทรงเบิกบานพระทัยยิ่ง

หญิงงามทั้งหกพอร้องจบ ในเสียงปรบมือโห่ร้องชมเชยของแขกเหรื่อทั้งสาม พากันพลิ้วกายมานั่งประจำโต๊ะ สร้างความเคลิบเคลิ้มดื่มดำแก่หานป๋อ เพียงจำได้ว่าหญิงงามที่ปรนนิบัติตนเองเรียกว่าหงเตี๋ยเอ๋อ (ผีเสื้อแดงน้อย) กับลู่เตี๋ยเอ๋อ (ผีเสื้อเขียวน้อย) อื่นๆ ล้วนลืมเลือนไป

เหล่าหญิงงามล้วนคะยั้นคะยอให้ดื่มสุรา เยี่ยซู่ตงกล่าวกับหานป๋อว่า

"คุณชายนับเป็นยอดดวงใจของสตรี เม่ยเหนียงพวกเราความจริงเป็นหญิงงามแม่น้ำฉินไหว ขณะที่มีชื่อที่สุดพลันถอนตัว เปิดเรือสำราญลำนี้ กลายเป็นเถ้าแก่เนี้ย หลายปีมานี้เราเพิ่งเห็นนางยินยอมให้แขกเหรื่อใกล้ชิดสนิทสนม"

เม่ยเหนียงแสร้งกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ใต้เท้าหัวร่อเยาะผู้อื่น ต้องปรับท่านดื่มจอกหนึ่ง ผู้อื่นก็จะดื่มเป็นเพื่อน เพื่อขอบคุณใต้เท้าที่ให้การดูแลตลอดมา"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสริมขึ้นว่า

"หากจะปรับก็ปรับพร้อมกัน ดื่ม"

ในเสียงชนถ้วยสุรา ทั้งหมดดื่มสุราอย่างปลอดโปร่ง

เยี่ยซู่ตงปรายตาบอกใบ้ต่อเม่ยเหนียง เม่ยเหนียงหยิกต้นขาหานป๋อคราหนึ่ง ค่อยผุดลุกขึ้น ขอตัวออกไป

ลู่เตี๋ยเอ๋อซึ่งถูกเม่ยเหนียงขวางกั้นอยู่ฉวยโอกาสขยับตัวมานั่งติดกับหานป๋อ ค้อนมันวงหนึ่งแล้วกล่าว

"คุณชายสามารถรับมือพวกเราสามคนหรือ? เม่ยเหนียงได้ชื่อว่าร้ายกาจนัก"

หงเตี๋ยเอ๋อที่นั่งอยู่อีกด้านหนึ่งเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่เป็นห่วงเขา เพียงเป็นห่วงตัวเองถูกเขาจัดการปางตาย"

หานป๋อยังไม่เคยเผชิญพบหญิงงามเมืองที่ได้รับการฝึกให้เอาอกเอาใจเพศตรงข้ามเช่นนี้มาก่อน พอได้ยินคำพูดที่โจ่งแจ้งเช่นนี้ นิสัยมารพลันกำเริบ ยกมือโอบซ้ายกอดขวา หอมแก้มพวกนางคนละฟอดหนึ่ง

เม่ยเหนียงกลับเข้ามาใหม่ ที่ด้านหลังตามติดด้วยหญิงงามสองนาง ล้วนไม่พอกแป้งแต้มชาด แต่งามอย่างสดใส หยุดยืนที่หน้าโต๊ะอย่างเอียงอาย

เม่ยเหนียงแนะนำว่า

"คนสวมชุดเหลืองทางซ้ายเรียกว่าสิ้วหวินอีกคนหนึ่งเรียกว่าเยี่ยนฟาง ท่านเฉินลองดูว่าพวกนางเป็นที่ต้องตาหรือไม่?"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้เป็นประกายขึ้นมา ทอดพระเนตรหญิงสาวทั้งสองนางโดยละเอียด

หานป๋อครุ่นคิดขึ้น 'ที่แท้ฮ่องเต้ทรงโปรดแต่หญิงสาวบริสุทธิ์มิน่าเล่าจึงไม่ใส่พระทัยหญิงงามเมืองสองฟากข้าง'

มันพลอยสำรวจดูหญิงสาวทั้งสอง พบว่าสิ้วหวินกับเยี่ยนฟางอย่างมากมีอายุสิบเจ็ดปี อยู่ในวัยดรุณแรกรุ่น ไม่มีริ้วรอยของบุปผาช้ำชอก รูปร่างอวบอัดสมบูรณ์ ผิวพรรณขาวผ่องปานเย้ยหิมะ สมเป็นสาวงามจากแดนเหนือจริงๆ

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรชั่วขณะ จึงรับสั่งต่อหานป๋อว่า

"หลานเราเลือกก่อนคนหนึ่ง"

หานป๋อจำได้ว่าเมื่อครู่หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรสิ้วหวินเป็นพิเศษ จึงกล่าวว่า

"คุณหนูเยี่ยนฟางยอมอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าหรือไม่?"

เยี่ยนฟางผงกศีรษะรับอย่างเอียงอาย

หงอู่ฮ่องเต้มีพระพักตร์ตื่นเต้นสงสัยเล็กน้อย แสดงว่าทรงสังเกตความเปรื่องปราดหลักแหลมของหานป๋อออก

เม่ยเหนียงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพลางชักนำหญิงสาวทั้งสองออกไป

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกลุ่มหลงมัวเมาขึ้น ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดเยี่ยซู่ตงกับขุนนางเฉินจึงต้องการตำแหน่งและลาภยศสรรเสริญถึงเพียงนี้ สิทธิพิเศษและการซ่องเสพเฉพาะหน้า เป็นส่วนหนึ่งของอำนาจลาภยศ หากมิใช่เยี่ยซู่ตงดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการราชองครักษ์ หญิงงามปานบุปผาเหล่านี้ไหนเลยพะเน้าพะนอเอาใจ ต่อให้มั่งมีเงินทองเกรงว่ายังทำไม่ได้

หงเตี๋ยเอ๋อกับลู่เตี๋ยเอ๋อพากันรบเร้าพัวพันหานป๋อ จวบจนหานป๋อรับปากปันส่วนความรักให้ พวกนางจึงยอมเลิกรา ระหว่างที่ติดพัน มือทั้งคู่ของหานป๋อย่อมฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ เล้าโลมจนหญิงงามเมืองทั้งสองหน้าแดงสดใส ตาหยาดเยิ้มปานจะหยด

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสังเกตหานป๋อ ทั้งยังทรงดำริ รับสั่งน้อยลงกว่าเดิม

เม่ยเหนียงเดินชดช้อยเข้ามา ร้องสั่งว่า

"บุดรสาวทั้งหลาย ตระเตรียมให้กับเรา"

หญิงงามเมืองทั้งหกนางหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพลางออกจากห้องโถงไป

"หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เกิดเรื่องอันใด?"

เม่ยเหนียงแสดงว่านิยมชมชอบหานป๋อ เบียดเข้ามานั่งเก้าอี้ของมัน ลูบคลำแผ่นหลังของมัน กล่าวอย่างลึกลับว่า

"นี่เป็นรายการพิเศษที่ท่านเฉินสั่งไว้ รับรองว่าคุณชายต้องชมชอบ"

หานป๋อโอบเอวของนาง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ขอเพียงมีท่าน ข้าพเจ้าก็ชมชอบแล้ว"

เม่ยเหนียงค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ปากที่หวานแทบตายแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ปรายพระเนตรต่อเยี่ยซู่ตง เยี่ยซู่ตงรีบผุดลุกขึ้นเรียกตัวเม่ยเหนียงออกไป หงอู่ฮ่องเต้ค่อยรับสั่งว่า

"หลานเรา นั่งทางด้านนี้"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ทราบว่าฮ่องเต้เจ้าชีวิตมีเรื่องสำคัญรับสั่งต่อมัน รีบขยับไปนั่งที่ข้างพระองค์

ยามนี้ภายในห้องโถงนอกจากทั้งสองแล้ว มีแต่คนชุดเทาที่นั่งอยู่มุมห้อง กับคณะนักดนตรีหญิงที่นั่งอยู่อีกมุมหนึ่ง

เสียงมโหรีดังอีกครา หงเตี๋ยเอ๋อและพวกทั้งหกเยื้องย่างออกจากประตูข้างอีกครา

หานป๋อถึงกับลอบร้องมารดาของเรา ที่แท้หญิงงามเมืองทั้งหกเปลี่ยนเป็นคาดแถบผ้าปกปิดหน้าอก ใส่กางเกงชั้นในตัวน้อยปิดบัง

ตำแหน่งสำคัญ ชั้นนอกคลุมแพรเบาบางราวปีกจักจั่น มือถือพัดขนนกสองเล่ม

พวกนางมีความเคลื่อนไหวพร้อมพรัก ท่าร่ายรำอ่อนช้อยสวยงาม พัดขนนกบัดเดี๋ยวปิดบัดเดี๋ยวเปิด เป็นการแสดงที่ยั่วยวนนัก

หานป๋อชมดูจนปากอ้าตาค้าง หงอู่ฮ่องเต้พลันยืนพระพักตร์มา รับสั่งเบาๆ ว่า

"หานป๋อ ข้าต้องการให้เจ้าทำงานสามประการ"

หานป๋อสะท้านตื่นขึ้นมา ไม่คำนึงถึงการรับชมรับฟังการร่ายรำร้องขับขาน กล่าวว่า

"กระหม่อมล้างหูรอรับฟัง"

ในเสียงมโหรีอึกทึกอึงคะนึง ต่อให้โสดประสาทเช่นโจรท่องโดดเดี่ยว ก็ไม่ได้ยินคำกระซิบของทั้งสอง

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"ข้าต้องการให้เจ้าฆ่าคนผู้หนึ่ง"

หญิงงามเมืองทั้งหกผลัดเปลี่ยนกันร่ายรำถึงหน้าโต๊ะ ทำท่ายั่วยวนกวนราคะ ยามนี้ถึงรอบหงเตี๋ยเอ๋อกับลู่เตี๋ยเอ๋อ ยิ่งลงแรงแข็งขันเป็นพิเศษ กลอกตาหยาดเยิ้มมายังหานป๋อตลอดเวลา

เปลือกนอกหานป๋อแสร้งเป็นลุ่มหลงงมงาย ในใจขบคิดใคร่ครวญอย่างว่องไวแล้วกล่าว

"ฝ่าบาทใช่ต้องการให้กระหม่อมฆ่าหลันอี้หรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริว่า เด็กน้อยนี้อยู่ต่อหน้าความงามที่ชวนวาบหวาน ยังมีสมองที่แจ่มใส นับว่าไม่ธรรมดาจริงๆ ยามนั้นตรัสว่า

"เด็กน้อยยอดเยี่ยมยิ่ง แต่เจ้าคาดเดาถูกเพียงครึ่งหนึ่ง คนที่ข้าต้องการฆ่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในสังกัดมัน ฉายาลมพัดหวนเหลียนควน คนผู้นี้ยังเป็นที่ปรึกษาอันดับหนึ่งของมัน หากกำจัดคน

ผู้นี้ไป เท่ากับตัดแขนขวาหลันอี้ข้างหนึ่ง ต่อให้หลันอี้สมคบกับคนนอกก่อการกบฏ ก็ส่งผลคุกคามไม่มากนัก"

หานป๋อกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ฝ่าบาทเมื่อทรงทราบว่ามันวางแผนก่อการกบฏ ไยไม่พานประหารฆ่าหลันอี้?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า

"หนึ่งนั้นไม่มีหลักฐานแน่ชัด ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ก่อนปฏิรูปทางททหาร หากประหารชีวิตหลันอี้โดยไม่มีความผิด จะทำให้ทหารหาญที่เฝ้ารักษาชายแดนบังเกิดจิตคิดเป็นอื่น ไม่แน่ว่าจะรวมหัวกับหลันอี้ ดังนั้นข้าต้องการให้เจ้าฆ่าเหลียนควนเยี่ยงการตามล้างตามล่าในยุทธจักร"

หานป๋อนึกถึงล่างฟานหวิน จึงยกมือคบอกอาสาว่า

"ขอเพียงมันอยู่ที่นครหลวง ต่อให้มันอุดอู้อยู่ในห้องน้ำตลอดทั้งวัน ข้าพเจ้ารับรองว่าจะปลิดชีวิตสุนัขของมันภายในสามวัน"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความพอพระทัยว่า

"จดจำไว้ เรื่องนี้อย่าให้ภูตบดียุ่งเกี่ยว หลังจากนี้ข้าจะใช้คนส่งข้อมูลเกี่ยวกับมันให้แก่เจ้า"

หญิงงามเมืองทั้งหกพลันหยุดร่างลง วางพัดขนนกกับพื้น หันหลังให้กับแขกเหรื่อ เปลื้องชุดแพรเบาบางออก เปิดเผยเรือนร่างอันเรียบลื่นละมุน เพียงปกปิดตำแหน่งสำคัญเอาไว้

การร่ายรำดำเนินต่อไป เพิ่มความร้อนแรงเป็นทวีคูณ

หงอู่ฮ่องเต้คล้ายไม่ได้ทอดพระเนตร รับสั่งด้วยความเยือกเย็นว่า

"เรื่องที่สอง ข้าต้องการพบฉินเมิ่งเหยา เจ้าดำเนินการให้กับข้าด้วย"

หานป๋ออ้าปากค้าง ไม่อาจตอบคำได้

หงอู่ฮ่องเต้เคยรับสั่งว่าจะพิชิตฉินเมิ่งเหยาเพื่อชดเชยกับการสูญเสียเจ้าเรือนฌานเมตไตรย หากตนเองขอให้ฉินเมิ่งเหยาไปเข้าเฝ้าไยมิใช่แฝงความหมายยินยอมยกฉินเมิ่งเหยาให้?

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างไม่พอพระทัยว่า

"เจ้าที่ได้รับการสนับสนุนจากสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง เป็นเพราะฉินเมิ่งเหยาพึงตาต้องใจเจ้า เจ้าคงไม่บ่ายเบี่ยงว่าไม่มีการติดต่อกับนางหานางไม่พบกระมัง?"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาอยู่ในฐานะหลุดพ้นจากทางโลก ท่องเที่ยวเพียงลำพังคนเดียว กระหม่อมเพียงรับหน้าที่ถ่ายทอดพระประสงค์ของฝ่าบาทให้ ส่วนนางจะรับปากหรือไม่ กระหม่อมไม่มีความมั่นใจ"

หงอู่ฮ่องเต้คล้อยคล้ายพระทัยลง ตรัสว่า

"ย่อมต้องเป็นเช่นนั้น ฉินเมิ่งเหยาเท่ากับเป็นเอี๋ยนจิ้งอันเมื่อครั้งกระโน้น...โอ"

พระองค์แม้ทอดพระเนตรหญิงงามเมืองทั้งหก แต่คล้ายทรงหวนรำลึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งกระโน้น

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวกระตุ้นเตือนว่า

"ฝ่าบาทยังมีคำบัญชาอีกประการหนึ่ง"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงลังเลเล็กน้อยจึงตรัสว่า

"ข้าต้องการให้เจ้าทดสอบความซื่อสัตย์ของเฉินกุ้ยเฟยให้กับข้า"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องคำ "ว่ากระไร?" ประจวบกับยามนั้นเสียงดนตรีพลันหยุดชะงักลง หญิงงามเมืองทั้งหกย่อกายกราบกราน เสียงร้องของหานป๋อครานี้ กระตุ้นให้หญิงงามเมืองกับนักดนตรีหญิงเหลียวมองมาเป็นจุดเดียว

หานป๋อเพื่อกลบเกลื่อนความกระอักกระอ่วน พานลุกขึ้นยืน

กล่าวว่า

"ในโลกกลับมีการร่ายรำอันงดงามถึงเพียงนี้ มา ให้ข้าพเจ้าให้รางวัลด้วยการจุมพิตคราหนึ่ง"

พลางก้าวยาวๆ ออกไป หญิงงามเมืองทั้งหกกรีดร้องพลางหลบหนีเข้าห้องด้านใน แต่ยังเหลียวหน้ามาชม้ายชายตายั่วยวน

หานป๋อเปลี่ยนเป็นกวาดตาไปยังคณะนักดนตรีหญิง เห็นพวกนางแม้มีอายุมากกว่า แต่ล้วนมีเค้าความงามหลงเหลือ จึงยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยเดินเข้าหาพวกนาง

เหล่านักดนตรีหญิงแตกฮือหลบหนีราวฝูงวิหค เข้าสู่ประตูข้างสองฟากข้างจนหมดสิ้น

เยี่ยซู่ตงกับเม่ยเหนียงค่อยเดินกลับเข้ามา

หงอ่ยอ่องเต้ทรงกวักพระหัตถ์ให้เยี่ยซ่ตงเข้าไป

เม่ยเหนียงลอบกระตุกแขนเสื้อหานป๋อ หานป๋อเข้าใจความหมายเป็นอย่างดี ติดตามนางออกจากห้องโถง

เม่ยเหนียงผลักประตูอีกบานหนึ่งบนชั้นสามของเรือสำราญภายในมืดทะมึน หานป๋อเพิ่งก้าวเข้าไป เม่ยเหนียงก็ปิดประตูลงโผเข้าอ้อมอกมัน

แม้แต่นางเองก็ไม่เข้าใจว่า หัวใจที่สงบนิ่งมานานปี พอเผชิญหน้ากับบุรุษผู้นี้ ไฉนไม่อาจทนทานรับการรุกราน คลื่นแห่งความรักท่วมบดบังสติสัมปชัญญะไปสิ้น

หานป๋อโอบกอดสตรีที่ยังคงเค้าความงามไม่เสื่อมคลาย ทั้งร้อนรักราวอัคคีนางนี้เอาไว้ ทราบว่ามีเวลาไม่มาก ต้องเผด็จศึกโดยเร็ว ทางหนึ่งจูบปากที่เปียกชื้นอย่างรุนแรง อีกมือหนึ่งเลิกกระโปรงของนางขึ้น จ่อประชิดรุกล้ำเข้าไป ควบตะบึงสู่ที่หมายอย่างรวดเร็ว

เม่ยเหนียงตกอยู่ในห้วงลิงโลดหฤหรรษ์ที่แทบเสียสติ เสนอ

สนองด้วยความชำชองชำนาญ ชักจูงหานป๋อไต่เต้าสู่จุดสุดยอด ที่แม้ยามหลับฝันยังไม่บรรลุถึง เมื่อหานป๋อผละจากนาง เม่ยเหนียงก็กลายเป็นดินเหลวกองหนึ่ง

เม่ยเหนียงฝืนใจพิงผนังห้อง หอบหายใจกล่าวว่า

"คุณชายรีบกลับไปเถอะ หาไม่พวกเขาจะระแวงสงสัย"

หานป๋อจูบนางคราหนึ่ง ค่อยกลับเข้าห้องโถง ประจวบกับหญิงงามเมืองทั้งหกเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เดินเข้ามา ทำให้การกลับมาของมันไม่สะดุดตาเกินไป มีแต่คนชุดเทานั้นกวาดมองมันแวบหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้เพิ่งรับสั่งต่อเยี่ยซู่ตงเสร็จสิ้น ทอดพระเนตรหญิงงามเมืองทั้งหลายนั่งประจำที่ใหม่

พวกนางทั้งหกแสดงว่าเพิ่งอาบน้ำชำระกาย พอกแป้งแต้มชาดส่งกลิ่นหอมกรุ่น หลังชุดแพรเบาบางไม่ได้สวมใส่อันใด เปรียบกับตอนแรกที่แต่งกายเลิศหรูยังเย้ายวนยิ่งกว่าร้อยเท่า

หงเตี๋ยเอ๋อกับลู่เตี๋ยเอ๋อใกล้ชิดสนิทสนมกับมัน หงเตี๋ยเอ๋อยังกระซิบที่ข้างหูมันว่า

"คุณชายหาน พี่น้องทั้งหลายใช้ผู้อื่นมาถามว่า หากมีเวลาว่างใช่จะมาหาพวกเราหรือไม่ พวกนางยินยอมค้างคืนกับคุณชาย โดยไม่สนใจค่าตอบแทนใดๆ"

หานป๋อตกปากรับคำนาง ในใจกลับครุ่นคิด มิน่าเล่ามีผู้คนมากมายยอมทุ่มพันตำลึงทองให้กับหญิงงามเมือง จนสิ้นเนื้อประดาตัว ดอกไม้บ้านไม่หอมเท่าดอกไม้ป่า เพราะสืบเนื่องจากเหตุผลนี้เอง

มันเองก็มีความกลัดกลุ้มใจ ทั้งนี้เพราะมันยากจนข้นแค้น ดูท่าต้องประจบสอพลอโจรท่องโดดเดี่ยว หลอกให้อีกฝ่ายยกขุมทรัพย์ให้แห่งหนึ่ง จึงมีปัญญามาเที่ยวเตร่หาความสำราญ

ยามนั้นเม่ยเหนียงเดินชดช้อยมาถึง หางตาฉายเสน่ห์ความ

งามหลังพายุฝนพ้นผ่าน เหล่าหญิงงามเมืองล้วนชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง

เม่ยเหนียงหน้าแดงระเรื่อ ค้อนหานป่อวงหนึ่ง หานป่อถึงกับวาบหวามใจ โดยเฉพาะมันเพิ่งมีสัมพันธ์รักกับสตรีที่งามเฉิดโฉมนางนี้ ความรู้สึกยิ่งลึกล้ำเป็นพิเศษ

เม่ยเหนียงปรายตาบอกใบ้ เหล่าหญิงงามเมืองค่อยล่าถอยออกไป เม่ยเหนียงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ห้องพิเศษทั้งสองห้องจัดเรียบร้อยแล้ว ล้วนเปลี่ยนผ้าปูที่นอนหมอนหนุนใหม่หมด ท่านเฉินกับคุณชายหานเชิญพักผ่อนเถอะ”

หานป่อมองดูเยี่ยซู่ตง เยี่ยซู่ตงฝืนยิ้มอย่างอับจนปัญญา เป็นความหมายว่ามันต้องทำหน้าที่อารักขา

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์ ขณะจะรับสั่งต่อหานป่อ ที่กราบเรือพลันบังเกิดเสียงน้ำกราวใหญ่ จากนั้นแว่วเสียงขันทีชราดวาดว่า

“เป็นยอดคนสารทิศใด?”

ได้ยินเสียงตังตังตังของอาวุธปะทะกัน จากนั้นเป็นเสียงแผดร้องดังขึ้นสองคำ

คนชุดเทาที่หลุบตาอยู่พลันลืมตาขึ้น แต่ยังนั่งสงบแน่วนิ่ง

เยี่ยซู่ตงก็แสดงออกถึงบุคลิกยอดฝีมือ พลันถลันวูบถึงด้านหลังหงอู่ฮ่องเต้ เตรียมพร้อมเต็มที่

หานป่อกลับใจหายวาบ นอกจากยอดฝีมือเช่นผังปาน หลี่เช่อเม่ยหรือธรรมาจารย์อาทิตย์ ผู้ใดกล้ามาปลงพระชนม์ฮ่องเต้เจ้าชีวิต แต่พวกมันไม่มีเหตุผลที่ปฏิบัติการแหวกหญ้าให้งูตื่น

มันยื่นมือโอบร่างเม่ยเหนียงขึ้น เสือกส่งข้ามโต๊ะ ลอยลิ่วไปยังประตูข้าง ปากร้องบอกว่า

“สั่งให้บุตรสาวของท่านซ่อนตัวไว้อย่าได้ออกมา”

เมื่อมันรุดไปปิดประตู พลันแว่วเสียงลมดังขึ้น พลังดาบอัน

น่าตระหนกชำแรกผ่านหน้าต่างเข้ามา คนชุดดำสูงใหญ่สวมถุงคลุมหน้าผู้หนึ่ง ควงดาบทลายหน้าต่างเข้ามา ที่ด้านหลังตามติดด้วยขันทีชรานั้น

คนชุดเทากับเยี่ยซู่ตงพากันสกัดจู่โจมใส่

สองไม้เท้าหนึ่งกระบี่คล้ายระลอกทลายใส่ฟากฝั่งม้วนใส่คนร้าย

หงอู่ฮ่องเต้ก็มีพระพักตร์แปรเปลี่ยนไป เพ่งพระเนตรไปยังคนร้าย จากนั้นกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น เป็นลักษณะที่แม้ขุนเขาไท่ซานถล่มลงที่เบื้องหน้ายังไม่ตระหนกพระทัย

เสียงโครมครามเมื่อหน้าต่างซ้ายขวาถูกยอดฝีมือที่ตามอารักขาหงอู่ฮ่องเต้สองคนกระแทกทลาย โถมเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต

หานป๋อพอเห็นฝ่ายตรงข้ามใช้ดาบแดนอาทิตย์อุทัยที่คมกล้าก็ทราบว่าคนผู้นี้มิใช่คนของฟางเยี่ยหวี่

คนร้ายชุดดำใช้ดาบยาวสะกิดขอบหน้าต่าง พลันลอยตัวขึ้นสิบกว่าเชียะ แทบแนบติดกับเพดานห้องดุจค้างคาว หลบรอดจากไม้เท้าคู่ของขันทีชรากับกระบี่ของเยี่ยซู่ตง

ขันทีชราตามติดดุจเงาตามตัว ต่อยหมัดใส่คนร้ายชุดดำ บังเกิดเสียงลมแหวกฝ่าอากาศดังขึ้น

คนร้ายชุดดำคล้ายกริ่งเกรงต่อขันทีชรา วกมือกลับหลัง ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ทำลายพลังหมัดธาตุธรรมชาติไป จากนั้นร่วงลิ่วลงมาด้วยระดับความเร็วที่เหนือหลักธรรมชาติ สองเท้างอแล้วยืดขึ้นดีดพุ่งเข้าหาหงอู่ฮ่องเต้ที่ประทับนั่งอยู่ข้างโต๊ะกลมดุจกระสุนที่ถูกยิง ทั้งยังหลบรอดจากท่ากลุ้มรุมของคนชุดเทากับเยี่ยซู่ตง ขณะที่ขันทีชราทิ้งตัวลงจากกลางอากาศ แต่ก็ชักช้าก้าวหนึ่ง

ยอดฝีมือฮือเข้ามา ล้วนเชื่องช้าวูบหนึ่ง

ขั้นตอนทั้งหมดเป็นเวลาเท่ากับกะพริบตาสองครั้ง แต่คนร้ายชุดดำกลับแสดงออกถึงวิชาตัวเบาที่สามารถเทียบเทียมกับผังปานและ

ล่างฟานหวิน ยังมีฝีมือหลอกล่อศัตรูที่แยบคาย รวมทั้งยุทธการที่ปราศจากซ่องว่างรอยโหว่ใด

ต่อให้เป็นสุดยอดฝีมือเช่นล่างฟานหวินหรือผังปาน ก็อาจไม่สามารถต้านทานรับการกลุ้มรุมจู่โจมของคนชุดเทากับขันทีชราและเยี่ยซู่ตง คนผู้นี้คล้ายคิดหลบหนีแต่ไม่หลบหนี หลอกล่อศัตรูหลายทางทั้งอาศัยหลักจิตวิทยาที่เยี่ยซู่ตงกับคนชุดเทาไม่กล้ากระโดดข้ามพระวรกายฮ่องเต้ ช่วงชิงช่องว่างวูบหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้ยังรักษาพระทัยอันเยือกเย็นไว้ เพียงแต่สายพระเนตรทอแววประหลาดชนิดหนึ่ง ทรงจ้องไปในดวงตาของคนร้ายชุดดำ

ยังดีที่หานป๋อไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ พอเห็นคนร้ายชุดดำหลบรอดจากการสกัดขัดขวางของเยี่ยซู่ตงกับคนชุดเทา ก็ทราบว่าผิดท่าใช้ออกด้วยวิชามาร หงายร่างตีลังกาขึ้นบนโต๊ะ เห็นคนร้ายชุดดำคมดาบแดนอาทิตย์อุทัยสาดพุ่งมา คนยังไม่บรรลุถึง พลังดาบบรรลุถึงก่อน จึงตวาดก้องร้องขึ้น เหยียบโต๊ะกลมพังทลายลง อารักขาอยู่เบื้องหน้าหงอู่ฮ่องเต้

ประกายดาบแหวกฝ่าอากาศมาถึง

หานป๋อคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง ตลอดทั้งร่างแทบแข็งทื่อ ทราบว่าหากถูกฝ่ายตรงข้ามแทงใส่ มิเพียงตัวเองถูกแยกร่างเป็นสองส่วน แม้แต่หงอู่ฮ่องเต้ก็ยากหลบรอดได้

ในห้วงคับขันเป็นตาย หานป๋อเร่งเร้าวิชามารถึงขีดสุด ตวาดก้องอีกครา ควงหมัดกระแทกใส่ดาบ อีกหมัดหนึ่งต่อยใส่ใบหน้าคนร้ายแต่ไกล

ดวงตาคนร้ายชุดดำทอแววเย้ยหยันวูบหนึ่ง ผลักสองมือออกดาบยาวลักษณะแปลกประหลาดก่อเกิดเป็นพลังดาบเย็นเยียบ แหวกพุ่งออกในระดับเสมออก ขณะเดียวกันก็แผ่พุ่งพลังอึดหนึ่งต้านทาน

พลังหมัดของหานป๋อเอาไว้

มิคาดหานป๋อหัวร่อฮาฮา หมัดที่กระแทกใส่ดาบยาววกกลับมาป้องอก ตวัดเท้าเตะใส่ส่วนสันดาบของดาบยาวโดยไร้เสียง

ความแยบคายของหานป๋อคือรอจนดาบของคนร้ายแทงถึงที่สุดมีแต่มุ่งหน้าไม่อาจรั้งกลับ ยากที่จะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ค่อยใช้ออกด้วยกระบวนท่าช่วยชีวิต ต่อให้เป็นผังปานหรือล่างฟานหวิน ก็ต้องโห่ร้องชมเชยต่อฝีมือรับเหตุเปลี่ยนแปลงนี้

ดาบยาวถูกเตะกระดอนขึ้นตามพลังเท้า

คนร้ายชุดดำทราบว่าสูญเสียโอกาสปลงพระชมม์แล้ว พลันล้มตัวลงเกลือกกลิ้งร่างไปทางด้านเยี่ยซู่ตง

ประกายกระบี่พลันกระจายจ้า เมื่อเยี่ยซู่ตงโถมแทงออกสิบกว่ากระบี่

คนร้ายชุดดำด้านทานรับสิบกระบี่ ขณะที่บุคคลอื่นเร่งรุดมาถึงพลันดีดตัวขึ้นฟ้าพร้อมกับประกายดาบกลุ่มหนึ่ง

ยามนั้นขันทีชรามาถึงหน้าพระพักตร์ ป้องกันคนร้ายเสี่ยงชีวิตจู่โจมทำร้าย

คนชุดเทาก็ตวาดด้วยโทสะ ทั้งคนทั้งไม้เท้าพุ่งชนใส่ประกายดาบของคนร้ายที่ใกล้บรรลุถึงเพดานห้องท้องเรือแล้ว

แว่วเสียงเครั้งเครั้งดังติดต่อกัน คนร้ายชุดดำกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ทลายเพดานห้องท้องเรือขึ้นไป พร้อมกับปรากฏโลหิตสายหนึ่งพร่างพรมลงมา

ส่วนคนชุดเทาตกวูบลงสู่พื้น อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ดังนั้นยืนหลับตาโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ คาดว่าคงไม่เป็นไร

หานป๋อมองดูรอยแตกบนเพดานห้องท้องเรือ ยืนอยู่ท่ามกลางเศษไม้ของโต๊ะกลม ซึ่งถูกมันกระแทกทำลายเป็นตัวที่สองในคืนนี้ กล่าว

ด้วยความตื่นตระหนกว่า

"คนที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้เป็นใคร?"

หงอู่ฮ่องเต้ประทับยืนขึ้น วางพระหัตถ์ลงบนหัวไหล่ของมัน แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"นี่เป็นครูผู้ฝึกสอนอันดับหนึ่งของท่านโชกุนแดนอาทิตย์อุทัย นาม มิชีจี ไทโช ท่านทูตสมเป็นขุนพลคู่บารมีของข้าจริงๆ"

นอกจากขันทีชรา คนชุดเทา และหานป๋อแล้ว ทั้งหมดล้วนคุกเข่าลงขออภัยโทษ

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า

"รับบาดเจ็บมากน้อยเท่าใด?"

มีคนกราบทูลว่า

"เสียชีวิตไปสองคน ล้วนจบชีวิตในดาบเดียว"

ยามนั้นเม่ยเหนียงผลักประตูเข้ามา เห็นแม้แต่ผู้บัญชาการราชองครักษ์เยี่ยซู่ตงยังคุกเข่ากับพื้น ต้องมองดูหงอู่ฮ่องเต้ด้วยความตระหนก รู้สึกเข่าอ่อนระทวย ต้องคุกเข่าลงกับพื้น

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอประกายกริ้วโกรธวูบหนึ่ง แต่แล้วสลายวับ รับสั่งต่อเม่ยเหนียงว่า

"คืนนี้ข้าเบิกบานใจจริงๆ ดังนั้นให้รางวัลเจ้ายี่สิบตำลึงทองงดเว้นเก็บภาษีของเรือหอมเมามายเจ้าสองปี คืนพรุ่งนี้จัดส่งสิ่วหวินเข้าวังไปให้กับข้า ส่วนเยี่ยนฟางขี้นอยู่กับท่านปักมีอารมณ์แวะมาเมื่อใด"

เม่ยเหนียงร่างสั่นระริก แต่ยังยินดีมากกว่าตื่นตระหนก โขกศีรษะคำนับขอบพระทัย

คนชุดเทาโคจรพลังเสร็จสิ้น พอลืมตาขึ้น ก็คุกเข่าลงขออภัยโทษอีกผู้หนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"นี่มีความผิดใด หากมิใช่พี่ปี้เสี่ยงตายจู่โจมศัตรู ข้าคงเสื่อมเสียหน้ามากแล้ว"

พลางกวาดพระเนตรไปยังคราบโลหิตของมิซีจี ไทโช ที่ทิ้งอยู่บนพื้น ตรัสว่า

"ข้ายกโสมวิเศษแก่เจ้าต้นหนึ่ง สุราธารน้ำใสไหลรินหนึ่งไห อนุญาตให้ลาพักสามวัน เพื่อที่พี่ปี้สามารถกลับคฤหาสน์ภูตบดีไปพักรักษาตัว"

หานป๋อมองดูคนชุดเทานั้นอย่างงุนงง ที่แท้มันมาจากคฤหาสน์ภูตบดี

ยามนั้นมันยิ่งมายิ่งไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภูตบดีกับหงอู่ฮ่องเต้

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"ล้วนลุกขึ้นให้กับข้า"

ขณะที่เยี่ยซู่ดงลุกขึ้นยืน เม่ยเหนียงยังเข่าอ่อนลุกไม่ขึ้น ดีที่หานป๋อฉุดดึงนางขึ้นมา ทั้งยังโอบเอวของนางไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ดีที่เพดานห้องท้องเรือถูกทะลวงทะลุ หากก้นท้องเรือทะลุคืนนี้ข้าพเจ้าคิดค้างคืนก็ทำไม่ได้แล้ว"

เม่ยเหนียงค่อยฟื้นฟูเรี่ยวแรง ผลักไสมันออกห่างทั้งที่อาลัยค้อนมันด้วยความรักอันลึกล้ำวงหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"คืนนี้มุนจองเจ้าคิดหาความสำราญก็ทำไม่ได้แล้ว เวี่ยเอ๋อตามหาเจ้าไม่พบ กลับไปร้องทุกข์ต่อพี่เย่ออู๋ สุดท้ายสืบทราบว่าเจ้ามาถึงที่นี้จึงส่งตัวภูตบดีน้อยมาคุมตัวเจ้าไปพบกับเวี่ยเอ๋อ เจ้ายังสามารถค้างคืนอีกหรือ?"

พลางหันพระวรกายออกไป ทุกผู้คนรีบตามเสด็จโดยกระชั้นชิด ขณะที่ขันทีชราเดินผ่านข้างกายหานป๋อ ก็ตบไหล่มันด้วยความเมตตา เป็นความหมายชมเชย

คนชุดเทานั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"รีบไปหาเวี่ยเอ๋อ ห้ามมิให้รังแกนาง"

พลางยิ้มอย่างเป็นมิตรติดตามออกไป

หานป๋อคิดจากไป เม่ยเหนียงกลับฉุดดึงแขนเสื้อมัน กล่าวด้วยท่าทีน่าเวทนาว่า

"ได้เท้ายังจะมาอีกหรือไม่?"

หานป๋อกระซิบบอกว่า

"บอกให้นางงามทั้งหกกับเยี่ยนฟางรอข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอมีเวลาว่างจะมาหาความสุขกับพวกท่าน"

เม่ยเหนียงยินดียิ่ง คล้องแขนมันเดินไปยังประตูห้องโถง กล่าวอย่างไม่อาจหักห้ามใจว่า

"อย่าลืมว่าเม่ยเหนียงจะเฝ้ารอคุณชายอยู่ทุกวี่วัน"

หานป๋อครุ่นคิดขึ้น 'วางใจเถอะ ที่นี้น่าเล่นถึงเพียงนี้ ต่อให้ใช้โซ่เหล็กล่ามเราไว้ เราก็จะตะเกียกตะกายมา'

ศึกเรือเดินโดยชาติเหนือ

บนดาดฟ้าของตึกเร้นลับริมทะเลสาบต้งถิงหลังหนึ่ง ประมุขพรรคมังกรพิโรธช่างกวนอิงนั่งอยู่คนเดียว เหม่อมองทะลสาบต้งถิงใต้นภาดาว

พรรคมังกรพิโรธสูญเสียไพร่พล เสียเรือรบสี่สิบกว่าลำ รวมทั้งเรือมังกรพิโรธที่มีสมรรถนะเป็นเลิศ นับเป็นความพ่ายแพ้ที่ยับเยินที่สุดตั้งแต่ก่อตั้งพรรคมา ถึงแม้ว่าศัตรูมีกำลังกล้าแข็ง แต่มันในฐานะปางจู่ (ประมุขพรรค) สมควรแสดงความรับผิดชอบ

มันยังต้องมีคำบอกกล่าว

หากมันไม่สามารถตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมาในเวลาอันสั้น นามยิ่งใหญ่ของพรรคมังกรพิโรธจะกลายเป็นประวัติศาสตร์เท่านั้น

ทุกประการล้วนอยู่ภายใต้การคำนวณของเจินซู่สั้ง ไม่กลัวว่าพวกมันจะไม่ต่อสู้กับหูเจี๋ย หอกพลั่วเหินบินคู่และพรรคฮวงโหจนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

น่าแค้นที่การจัดตั้งกองเรือใหม่ ไม่อาจกระทำสำเร็จในเวลาอันสั้น ขณะที่มันสูญเสียความอดทนที่พึงมีไป

มันหวังว่าสามารถพิชิตชัยชนะอย่างรวดเร็ว กอบกู้ชื่อพรรคมังกรพิโรธกลับมา

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าที่คุ้นหูแต่ห่างหายไปนานดังขึ้น มืออันนุ่มนวลคู่หนึ่งวางลงบนหัวไหล่มัน นวดเฟ้นกล้ามเนื้อที่เมื่อยล้าให้กับมันเหมือนเช่นเมื่อนานมาแล้ว

แว่วเสียงเฉียนหงชิงดังว่า

"ปางจู่คิดอะไร? ดึกป่านนี้ไม่ยอมนอน พรุ่งนี้ยังต้องออกเดินทาง"

ซ่างกวนอิงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ข้าพเจ้าใช่ใช้การไม่ได้หรือไม่ ความจริงไม่คู่ควรเป็นปางจู่พรรคมังกรพิโรธ"

ดวงตาเฉียนหงชิงทอแววรักเวทนา นางที่ยอมอับอายขายหน้ารั้งอยู่ที่ข้างกายซ่างกวนอิง นอกจากไม่สิ้นเยื่อใยต่อมัน ประการสำคัญเพราะดูออกว่าซ่างกวนอิงสูญเสียความเชื่อมั่น จึงคิดใช้ความรักกระตุ้นจิตปณิธานของมันขึ้นมาใหม่

นางถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง แล้วนั่งลงในอ้อมอกของซ่างกวนอิง ยกมือโอบรอบคอของมัน เสนอจูบอย่างรุนแรง

เพียงชั่วขณะ ซ่างกวนอิงก็ถูกหญิงงามที่มันยังหลงรักไม่เสื่อมคลายกระตุ้นไฟรักขึ้น โหมจูบนางอย่างหิวกระหาย ปลดปล่อยอารมณ์ความรู้สึกที่เก็บกดไว้ออกมา

เฉียนหงชิงขยับกายเล็กน้อย กล่าวด้วยสายใยความรักว่า

"ปางจู่ไม่ต้องตำหนิตัวเอง ฟ้ามอบหมายภารกิจสำคัญแก่ผู้คนต้องเคี่ยวกรำจิตใจ ทรมานร่างกายก่อน จึงกระทำในสิ่งที่ผู้คนทำไม่ได้

ขอเพียงปางจู่ลุกขึ้นจากความพ่ายแพ้ จึงสามารถบอกกล่าวกับพี่น้องผู้ล่วงลับ"

ซ่างกวนอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"คำพูดของหงชิงท่านมีเหตุผล ข้าพเจ้าพลันรู้สึกเต็มไปด้วยความหวังต่อชีวิตขึ้นมา"

เฉียนหงชิงทราบว่ามันถูกความรักของนางกระตุ้นจิตปณิธานขึ้นแล้ว จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ปางจู่ กลับห้องเถอะ ให้หงชิงปรนนิบัติท่าน หงชิงยังเป็นคนของท่าน"

ซ่างกวนอิงบังเกิดความวาบหวามใจ แต่หักห้ามอารมณ์ไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีปัญหาสองประการ หากไม่ถามไถ่ให้กระจ่างชัดรู้สึกไม่สบายใจ"

ซ่างกวนอิงขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"เหตุใดครั้งแรกข้าพเจ้าขอร้องท่านรั้งอยู่ ท่านกลับปฏิเสธข้าพเจ้า ครั้งที่สองเมื่อท่านอารองกับฉางเจิงขอร้องท่าน ท่านก็ยอมรั้งอยู่?"

เฉียนหงชิงจูบมันแล้วค่อยกล่าวว่า

"ทั้งสองครั้งล้วนเพราะรักท่าน ครั้งแรกกลัวกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงปางจู่ของท่าน ครั้งที่สองเมื่อท่านอารองเอ่ยปาก ก็ปราศจากข้อกริ่งเกรงอีก ผู้อื่นกลัวว่าไม่อาจทนทานรับความคิดถึง จึงตัดสินใจอยู่ร่วมกับปางจู่อีกครั้ง ทั้งกายและใจล้วนมอบต่อปางจู่ เมื่อบอกกล่าวอย่างเปิดอกเช่นนี้ ท่านคงพอใจแล้วกระมัง?"

ซ่างกวนอิงรับฟังจนอารมณ์ดียิ่ง หวนนึกถึงเรือนร่างที่ชวนรัดรึง ความเคลื่อนไหวของเฉียนหงชิงซึ่งเคยสร้างความลุ่มหลงแก่มัน

ไหนเลยหักห้ามใจต่อไปได้ โอบอุ้มนางลุกขึ้น เดินกลับเข้าห้อง

ราตรีกาลที่เปลี่ยวร้างพลันกลับกลายเป็นอบอุ่นด้วยไฟรัก เต็มไปด้วยชีวิตชีวาขึ้นมา

ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งกับหานป๋อควบม้าเคียงคู่ มุ่งสู่คฤหาสน์ภูตบดี

หานป๋อนึกถึงคนชุดเทานั้น จึงสอบถามจิงเฉิงเหลิ่งดู จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคงหมายถึงปี้เทียนเอียน ท่านอาเอียน ท่านอาเถี่ยชีฮูหยิน บวกกับผู้น้องที่รั้งท้ายสุด ขนานนามเป็นสี่ขุนพลคฤหาสน์ภูตบดี"

หานป๋อกล่าวว่า

"อย่างนั้นเวี่ยเอ๋อคงสามารถใช้ไม้เท้าคู่แล้ว"

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่หานคาดเดาถูกต้อง ไม้เท้าคู่ของท่านอาเอียนมีชื่อเสื่องลือเรียกว่าไม้เท้าคู่พิฆาต ครั้งกระโน้นปี้คงฉิงซึ่งบุกวังสะท้านห่านป่าพร้อมกับฟู่อิง มีศักดิ์เป็นปู่ทวดของเขา ไม้เท้าคู่นั้นก็เป็นอาวุธที่ตกทอดมา"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าคนชุดเทาปี้เทียนเอียนจึงอาจหาญทะยานฟ้า แม้แต่ มิซีจี ไทโซ ยังพลาดท่าเสียที

ยามนี้เหยียบย่างสู่ทางภูเขาที่ทอดสู่คฤหาสน์ภูตบดี ทั้งสองคิดรีบรุดเดินทาง จึงไม่กล่าววาจาอีก ควบม้าอย่างเร่งรีบ

เมื่อทั้งสองมาถึงเรือนจันทรา ภูตบดีซวีเย่อฺกำลังคลี่กระดาษเตรียมเขียนตัวหนังสือ ไป๋ฟางหัวทำหน้าที่ฝนหมึก ซวีเยี่ยเวี่ยที่ร้องไห้จนตาบวมแดง นั่งเหม่อลอยซึมเซาอยู่ด้านข้าง

จิงเฉิงเหลิ่งไม่ทันเข้าสู่เรือนจันทรา ก็ส่งเสียงร้องบนเขื่อนว่า

"เวี่ยเอ๋อ ดูว่าผู้ใดมาแล้ว?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกระโดดปราดขึ้น มองผ่านหน้าต่างออกไป เห็นตัวมารหานป๋อเดินตามจิงเฉิงเหลิ่งมา สร้างความยินดีจนพุ่งปราดออกไปโผเข้าอ้อมอกหานป๋อ สะอึกสะอื้นไห้ออกมา

แว่วเสียงภูตบดีซวีเย่ออู๋ดังว่า

"ร้องห่มร้องไห้ตลอดคืน นับเป็นรูปลักษณะใด เขยเรานำเด็กหญิงนี้ไปยังที่ซึ่งเราไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ของนาง หยอกเย้านางแล้วค่อยพากลับมาชมดูลายพู่กันของเรา"

ไป่ฟางหัวก้มศีรษะต่ำ ไม่กล้ามองดูหานป๋อ

ได้ยินหานป๋อขานรับว่า

"ผู้เขยรับคำสั่ง"

พอได้ยินเสียงของมัน ไป่ฟางหัวอดเงยหน้าขึ้นกวาดตามองออกนอกหน้าต่างมิได้ พอดีเห็นย่อกายลงโอบอุ้มซวีเยี่ยเวี่ยขึ้น วิ่งปราดจากไปไกล ในใจต้องบังเกิดความเศร้าหดหู่ขึ้น

หานป๋อโอบอุ้มซวีเยี่ยเวี่ยถึงเก๋งน้อยละแวกเรือนจันทราหลังหนึ่ง จัดให้นางนั่งลงบนม้าหิน ปากกล่าวว่า

"ยังร้องไห้อีก หากร้องไห้อีกคำเดียว ข้าพเจ้าจะผละจากไป"

ซวีเยี่ยเวี่ยใจหายวาบ ชะงักเสียงร่ำไห้ไว้ ซึ่งความจริงนางร้องไห้จนไม่มีน้ำตาแล้ว จึงกล่าวว่า

"พี่รอง เวี่ยเอ๋อผิดแล้ว"

หานป๋อกล่าวถามว่า

"ท่านกระทำความผิดอันใด?"

ซวีเยี่ยเวี่ยยกมือโอบรอบคอมัน แนบปรางแก้มกับใบหน้ามัน

กล่าวเบาๆ ว่า

"ผิดที่ไม่อาจหักใจบอกต่อจูเกาจื้อนั้นว่า ตอนนี้คนที่เวี่ยเอ๋อรักคือท่าน แต่หลังจากที่ท่านลงจากเหลา เวี่ยเอ๋อก็บอกต่อมัน พอเดินลงมากลับไม่เห็นท่าน ท่านก็ไม่อยู่ที่ทะเลสาบม่อโฉว สร้างความเป็นห่วงแก่เวียเอ๋อแทบตาย"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่ไม่อาจหักใจเพราะไม่สิ้นเยื่อใยต่อมัน บวกกับไม่คิดทำร้ายจิตใจมัน แต่สามารถทำร้ายจิตใจข้าพเจ้า บอกว่าเป็นความประสงค์ของบิดาท่าน คำพูดเช่นนี้ยังกล่าวจากปากได้หรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ดังนั้นผู้อื่นจึงยอมรับผิด พี่รอง อย่าได้ขู่ขวัญข้าพเจ้าเวี่ยเอ๋อกลัวท่านใช้น้ำเสียงเช่นนี้กล่าวกับผู้อื่นที่สุด"

หานป๋อทราบว่าขู่ขวัญพอแล้ว สามารถดำเนินแผนได้ จึงกล่าวว่า

"ยกโทษแก่ท่านก็ได้ แต่ยังมีเงื่อนไขข้อหนึ่ง ไม่ทราบคุณหนูซวียอมรับปากข้าพเจ้าก่อนหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเริ่มเข้าใจว่ามันกำลังเล่นลวดลาย ดังนั้นนั่งตัวตรงพินิจพิจารณามันชั่วขณะ พลันยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านไม่ได้โกรธเคืองเวี่ยเอ๋อ ก่อนจากไปท่านกล่าววาจาแสดงบุคลิกภาพสร้างความลุ่มหลงแก่เวี่ยเอ๋อแทบตายแล้ว กลับบอกว่าพวกนางคิดติดตามท่าน ก็เป็นอิสระของพวกนาง และเป็นความสามารถของท่าน"

หานป๋อกล่าวอย่างรำคาญว่า

"ไม่ต้องกล่าวสอพลอหันเหหัวเรื่อง บอกมาคำเดียวว่ารับปากหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"เนื้อที่อยู่บนเขียง ท่านคิดสับอย่างไรก็ได้"

หานป๋อทราบว่าเพื่อชีวิตอันบรรเจิดเฉิดฉันของตนเอง ยามนี้ไม่อาจอ่อนข้อแม้แต่น้อย จึงปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"หากรับปากอย่างเต็มฝืนถึงเพียงนี้ ก็แล้วกันไปเถอะ"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อคิกคำหนึ่ง ความเศร้าหม่นหมองอันตรธานหายสิ้น โอบรอบคอมันด้วยความยินดี กล่าวว่า

"หลังจากลิ้มลองรสชาติของเรือสำราญ ใช่คิดขอให้เวี่ยเอ๋อออนุญาตท่านไปอีกหรือไม่? ต่อให้เวี่ยเอ๋อไม่ห้ามปรามท่าน จวงชิงซวงกับซือเจี่ยแจยอมอนุญาตท่านไปเหลวแหลกหรือ? หน้าโง่"

หานป๋อบังเกิดความกระอักกระอ่วน โอบกอดนางลุกขึ้นกล่าวว่า

"ในที่สุดหัวร่อแล้ว อุ้มท่านไปชมดูฝีไม้ลายมือของเยี่ยจั้งเถอะ"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"เขียนหนังสือมีอันใดน่าดู? เวี่ยเอ๋อต้องการให้ท่านอุ้มผู้อื่นไปถึงทะเลสาบม่อโฉว ผู้อื่นชมชอบทะเลสาบแห่งนั้น"

หานป๋อกล่าวว่า

"เกรงว่าท่านชมชอบเตียงที่ห้องพักของเราทูตพิเศษในเรือนรับรองริมทะเลสาบต่างหาก คุณหนูซวีสามารถลืมเลือนค่ำคืนที่หมั้นหมายรักได้หรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"หากท่านไม่กลัวซือเจี่ยแจและพวกดุว่าท่าน ก็ค้างคืนที่หอน้อยของผู้อื่นเถอะ"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่เป็นคำร้องขอที่เย้ายวนนัก แต่ว่าข้าพเจ้าไม่อาจทอดทิ้งเจี่ยแจทั้งสามเกินไป ก่อนฟ้าสางพวกเราต้องกลับไป มิสู้แวะไปที่เรือนจันทราค่อยหาข้ออ้างไปยังหอน้อยของท่าน"

ยามนี้ทั้งสองเหยียบย่างสู่เขื่อนยาวของเรือนจันทรา หานป๋อนึกถึงไป่ฟางหัวอยู่ภายในห้อง จึงวางร่างซวีเยี่ยเวี่ยลง ค่อยเดินเข้าไป ที่แท้เถี่ยชิงอีกับปี้เทียนเอียนล้วนมาถึง กำลังสนทนาถึงเรื่องของมิซีจี ไทโซ

ซวีเยี่ยเวี่ยพอเห็นปี้เทียนเอียน ก็โห่ร้องคำหนึ่ง วิ่งถึงข้างกายมัน กระซิบกระซาบที่ข้างหูมัน

หานป๋อนึกถึงเรื่องที่มั่วสุมกับเม่ยเหนียง บังเกิดความรู้สึกเป็นโจรใจหวั่นหวาด เพียงทักทายเถี่ยชิงอี ก็มาถึงข้างกายไป่ฟางหัวสูดดมกลิ่นหอมจากเรือนร่างนาง กล่าวว่า

"ต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยท่านหรือไม่? อืมม์ สีหมึกเข้มเกินไปแล้ว..."

มันเคยเป็นเด็กรับใช้มาก่อน ย่อมมีความรู้ทางด้านนี้

ไป่ฟางหัวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง หยุดการฝนหมึก กัมศีรษะต่ำลง สีหน้าที่ตัดพ้อตำหนิ เพียงพอกับการทำให้ผู้คนใจอ่อนลง

หานป๋อไม่กล้าหยอกเย้านางอีก เคลื่อนกายถึงข้างโต๊ะหนังสือของภูตบดีซวีเย่ออู๋ ยังไม่ทันเอ่ยปาก ภูตบดีซวีเย่ออู๋ชิงกล่าวว่า

"เขยเราแม้ช่วยชีวิตจูหยวนจาง แต่อย่าได้เข้าใจว่าเขาจะตอบแทน เราช่วยเหลือเขานับร้อยครั้ง ตอนนี้เขาปฏิบัติต่อเราอย่างไร เพียงแต่ตอนนี้เจ้ายังมีคุณค่าให้ใช้สอย เขาอาจยังให้ความสำคัญกับเจ้า"

หานป๋อหวนนึกถึงหงอู่ฮ่องเต้ทรงมอบหมายให้มันทำงานสามประการ ทราบว่าหากไม่บอกออกมา ภูตบดีอาจตำหนิมันไม่จริงใจ

พอ รีบบอกออกไป โดยเฉพาะย้ำว่าหงอู่ฮ่องเต้ไม่ประสงค์ให้คฤหาสน์ภูตบดียุ่งเกี่ยวด้วย

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เจ้าลั่นปากว่าจะฆ่าลมพัดหวนเหลียนควนภายในสามวัน เรื่องนี้แม้แต่เรายังไม่มั่นใจถึงเพียงนั้น หนึ่งนั้นมันไม่อยู่ห่างจากหลันอี้ต่อให้เที่ยวหอนางโลม องครักษ์ของหลันอี้ยังติดตามอารักขา ก่อนที่ชาวมองโกลจะสมรู้ร่วมคิดกับหลันอี้ เคยลอบสังหารเหลียนควนสิบกว่าครั้ง ล้วนพบกับความล้มเหลว"

หานป๋อสมองพองโต แต่พอนึกถึงที่พึ่งพิงเช่นล่างฟานหวินค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"ผู้เขยจะทดลองอย่างสุดความสามารถ"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กวาดมองมันด้วยความประหลาดใจแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าคล้ายยังเชื่อมั่นไม่เสื่อมคลาย แต่ต่อให้เจ้าเชื้อเชิญฉินเมิ่งเหยา หรือว่าเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ตลอดจนล่างฟานหวินได้ ก็ต้องระวังมิซีจี ไทโซ เพราะว่ามันเป็นคนของหลันอี้กับหูอุ้ยหยง คนผู้นี้สามารถปลงพระชนม์จูหยวนจางต่อหน้ากงกง (คำเรียกขันที) ชรากับเทียนเอียนและพวก แสดงว่ามีพลังฝีมือถึงขั้นปรมาจารย์ เทียนเอียนที่สามารถทำร้ายมัน เป็นเพราะตอนที่มันบุกขึ้นชั้นสาม ถูกกงกงชราจี้ใส่ดรรชนีหนึ่งก่อน ส่วนเด็กน้อยก็ไม่เลว กลับสามารถคลี่คลายสภาวะดาบของมันอย่างสวยงาม แต่เจ้าเท่ากับกระตุ้นโทสะหลันอี้ หลังจากนี้เวลาเข้าออกให้เพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม"

หานป๋อสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"อะไร มิซีจี ไทโซ เป็นหลันอี้กับหูอุ้ยหยงส่งมาหรือ?"

เถี่ยชิงอีกล่าวว่า

"สมควรมียอดฝีมือแดนอาทิตย์อุทัยอื่นอีก กูแหย (คำยกย่องเขยขวัญผู้เป็นนาย) ต้องระมัดระวังจริงๆ"

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยซุบซิบกับปี้เทียนเอียนเสร็จสิ้น ยื่นหน้าเข้ามากล่าวว่า

"ท่านพ่อรีบเขียนเถอะ เวี่ยเอ๋อยังจะคิดบัญชีเจ้าชู้กับมัน"

หานป๋อลอบร้องผิดท่า มองไปยังปี้เทียนเอียน ปี้เทียนเอียนแบมืออย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

"อย่าได้มองดูเราเช่นนั้น เราถูกบีบคั้นบังคับ ยังมีผู้ใดต่อกรกับเวี่ยเอ๋อของพวกเราได้?"

จิงเฉิงเหลิ่งกับเถี่ยชิงอือดหัวร่อออกมามิได้ ภูตบดีซวีเย่ออู๋ก็กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเจ้าไปเถอะ สตรีเติบโตเหนี่ยวรั้งไม่สำเร็จ กาลก่อนเจ้ามิใช่ชมชอบดูเราเขียนตัวหนังสือที่สุดหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยโห่ร้องด้วยความยินดี เดินเข้ามาฉุดดึงหานป๋อกล่าวว่า

"หลบหน้าไปได้แล้ว"

หานป๋อบังเกิดความกระอักกระอ่วน ถามว่า

"เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) ไฉนบังเกิดอารมณ์เขียนตัวหนังสือขึ้นมา?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราคิดเขียนใบประกาศฉบับหนึ่ง ให้ชาวยุทธจักรที่ชุมนุมอยู่ในนครหลวงทราบว่าดาบเหยี่ยวอยู่ที่นี้ ทั้งยังจะเก็บรักษาเป็นเวลาสามวัน สามวันให้หลังจะส่งดาบเหยี่ยวเข้าวัง มอบเป็นของขวัญวันเฉลิมพระชนมพรรษาของจูหยวนจาง"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่หลอกล่อให้พวกมันมาปล้นชิง?"

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง ทั้งยังต้องรีบมา เพราะบทลงโทษแต่ละวันผิดแผกแตกต่าง วันแรกหากถูกจับตัวได้ จะตัดนิ้วมือข้างหนึ่ง วันที่สองตัดแขนข้างหนึ่ง วันที่สามฟันเท้าข้างหนึ่ง"

จากนั้นยื่นเหยียดแขนขา กล่าวว่า

"มีโอกาสลงไม้ลงมือ เป็นที่น่าลิงโลดยินดี"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง พฤติการณ์ของภูตบดี บันดาลให้ผู้คนไม่อาจหยั่งคำนวณได้จริงๆ

ซวีเยี่ยเวี่ยเร่งรัดว่า

"ไปกันเถอะ เรื่องของท่านพ่อท่านไม่อาจยุ่งเกี่ยวได้"

ภูตบดซวีเยออุยมพลางกล่าววา

"สามีที่เราเลือกให้เจ้าดีเพียงไหน มันไม่ถือสาหนี้บัญชีเก่าระหว่างเจ้ากับจูเกาจื้อ คนที่ใจกว้างถึงเพียงนี้หาได้จากที่ใด หากผู้อื่นคิดไปหาความสำราญ เจ้าไม่ยอมปลดปล่อย วันใดที่มันไม่รักเจ้าจะได้ล่วงรู้รสชาติ"

ซวีเยี่ยเวี่ยขยี้เท้าร้องว่า

"ท่านผู้เฒ่าเอาแต่ช่วยมันไม่ช่วยบุตรี ตกลง หานป๋อน่าตายท่านไสหัวไปยังเรือหอมเมามาย เสาะหาหญิงร่านที่สดของนครหลวงเม่ยเหนียง ไม่ต้องสนใจเวี่ยเอ๋ออีก"

หานป๋อแสร้งเป็นยินดี กล่าวว่า

"ขอบคุณเวี่ยเอ๋อสนับสนุน ข้าพเจ้าจะไปในบัดดล พรุ่งนี้เช้าค่อยมาอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

ซวีเยี่ยเวี่ยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ฉุดดึงมันเอาไว้ ไม่กล้าอาละวาดด้วยความแง่งอนอีก

ภูตบดีชวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา ชูนิ้วหัวแม่มือต่อหานป๋อเป็นเชิงชมเชย

ไป่ฟางหัวเห็นทั้งสองเล่นบทแง่งอนใส่กัน ยิ่งสะทกสะท้อนใจนางไม่ได้ไปหาเจ้าเอี้ยนอ๋องหลายวัน ยังมิใช่เป็นเพราะตัวมารหานป๋อนั่น

ภูตบดีชวีเย่ออู๋จับพู่กันจุ่มหมึก ลงนามที่มุมกระดาษด้านล่างก่อน ค่อยกล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อเปิดโอกาสให้หานป๋อสนทนาเรื่องส่วนตัวกับหัวเจี่ยแจ (พี่สาวหัว) ของเจ้าสักหลายคำเถอะ"

ไป่ฟางหัวสะท้านทั้งร่าง ร้องคำ "ไม่" พุ่งปราดออกจากห้องไป

ภูตบดีชวีเย่ออู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"สตรีที่มีความรักน่าประทับใจที่สด ซึ่งความจริงเจ้าเอี้ยนอ๋องมีหญิงงามนับไม่ถ้วน บวกกับมันจดจ่อกับหน้าที่การงาน มีไป่ฟางหัวเพิ่มอีกคนหนึ่ง หรือลดน้อยไปคนหนึ่ง หาเป็นผลสะท้อนต่อมันไม่เพียงแต่เด็กหญิงนี้ปลงไม่ตกเอง"

จิงเฉิงเหลิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้แม้แต่เรายังนึกอิจฉาพี่หานอยู่บ้าง"

หานป๋อกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"บางครั้งข้าพเจ้าไม่ทราบว่าตัวเองทำอะไร"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เพราะเหตุนี้คนโง่งมมีโชคอันโง่งม พวกเจ้าทั้งสองไสหัวไปเถอะ เมื่อพวกเจ้าอยู่ข้างกาย เรากระทั่งตัวหนังสือยังเขียนไม่ออก"

จวงชิงชวงถูกเรียกตัวมาที่ห้องหนังสือของเจ้าสำนักซีหนิง พบว่าเยี่ยซู่ตงกับผู้เฒ่าซีหนิงล้วนอยู่ภายในห้อง

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ดึกป่านนี้ลูกซวงไฉนยังไม่นอน?"

จวงชิงซวงยืนอยู่เบื้องหน้าทั้งสามราวนักโทษคนหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"ผู้บุตรีคิดถึงหานป๋อ ไม่อาจข่มตาหลับได้"

เจ้าสำนักซีหนิงข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า

"ซวงเอ๋อเปลี่ยนเป็นไม่เชื่อฟังบิดาตั้งแต่เมื่อใด?"

จวงชิงซวงเงียบงันไม่ตอบคำ แต่สีหน้าแสดงออกถึงความคับแค้น

ผู้เฒ่าซีหนิงกล่าวเสริมว่า

"ซวงเอ๋อก็ทราบว่าบิดากับพวกเรารักถนอมเจ้า จึงคิดอ่านแทนเจ้า หานป๋อผู้นี้รองรับพันธมาร แสดงว่าเป็นชนชาวอธรรม ตอนนี้ฝ่าบาททรงปกป้องมัน เพียงเพราะมันมีคุณค่าให้ใช้สอย ซวงเอ๋อสังกัดสำนักมาตรฐาน ไม่สมควรคลุกคลีอยู่กับมัน"

จวงชิงซวงเงยหน้ามองดูเยี่ยซู่ตง กล่าวว่า

"อาจารย์อา ท่านเป็นคนไม่แบ่งแยกค่ายสำนัก โปรดบอกต่อซวงเอ๋อว่า หานป๋อใช่เป็นคนชั่วร้ายหรือไม่?"

ห้วงสมองเยี่ยซู่ตงปรากฏภาพใบหน้าที่สัตย์ซื่อจริงใจของหานป๋อขึ้น ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ

ในที่สุดเจ้าสำนักซีหนิงไม่อาจข่มเพลิงโทสะได้ ยกมือตบที่เท้าแขนบนเก้าอี้ ตวาดว่า

"ยังบอกว่ามิใช่คนชั่วร้าย ตอนนี้ทั่วทั้งนครหลวงโจษจันว่าตอนที่เซวียหมิงอี้มาถึง หานป๋อกับเจ้ามั่วสุมในห้องอาบน้ำ ดังนั้นมันประจวบกับช่วยเหลือเจ้า บอกต่อเราว่ามีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

จวงชิงซวงหน้าแดงซ่าน กัดฟันกล่าวว่า

"อย่าได้นึกเฉไฉไป เป็นผู้บุตรีนัดหมายมันมา ประจวบกับเซวียหมิงอี้มาถึง มันค่อยบุกเข้าห้องอาบน้ำเพื่อช่วยเหลือผู้บุตรี มิให้โจรราคะนั้นเห็นเรือนร่างอันบริสุทธิ์ของผู้บุตรี"

เจ้าสำนักซีหนิงร้องโพล่งว่า

"อย่างนั้นมันไยมิใช่เห็น...เห็น..."

จวงชิงซวงกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ถูกแล้ว เรือนร่างอันบริสุทธิ์ของผู้บุตรีถูกหานป๋อเห็นกับตา ดังนั้นนอกจากมันแล้ว ผู้บุตรีไม่ยอมแต่งกับผู้อื่น หากท่านพ่อเห็นว่าสร้างความเสื่อมเสียแก่วงศ์ตระกูล ผู้บุตรยินดีฆ่าตัวตาย"

เจ้าสำนักซีหนิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะดุด่าว่ากล่าวเยี่ยซู่ตงชิงกล่าวว่า

"หากที่ซวงเอ๋อกล่าวมาเป็นความสัตย์ ศิษย์พี่ยากจะโทษว่าหานป๋อ หากมิใช่มันรุดมาทันท่วงที ปล่อยให้เซวียหมิงอี้ลงมือสำเร็จผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด แต่ว่าเซวียหมิงอี้ผู้นี้เป็นตัวปลอม ไม่แน่ว่าเป็นเหนียนเหลียนตัน เพราะหลังจากนั้นมันไปรังควานหานป๋อดีที่ภูตบดีรุดมาคลี่คลายสถานการณ์ด้วยตัวเอง"

เจ้าสำนักซีหนิงยังขุ่นแค้นจนใบหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวขาวซีด

ผู้เฒ่าซีหนิงเห็นว่าเรื่องราวยากกอบกู้แก้ไข จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าหานป๋อไม่คิดเอาเปรียบ ไม่เช่นนั้นคงไม่ชักชวนซวีเยี่ยเวี่ยที่เป็นคู่อิจฉาของซวงเอ๋อมาด้วย"

จวงชิงซวงขยี้เท้าร้องว่า

"ผู้ใดมีเวลาว่างไปอิจฉาซวีเยี่ยเวี่ย?"

เจ้าสำนักซีหนิงมองดูท่าทีอันแง่งอนของบุตรี ต้องใจอ่อนลง

ทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญาคำหนึ่ง

เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นผู้ใดปล่อยข่าวคืนนี้ออกไป หานป๋อมิใช่คนคิดทำลายชื่อเสียงของสตรี ดูท่าคงเป็นเหนียนเหลียนตัน เพื่อสร้างความแตกแยกระหว่างพวกเรากับหานป๋อ"

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ซู่ตง ดูท่าท่านมีความรู้สึกที่ดีต่อหานป๋ออย่างยิ่งยวด"

ผู้เฒ่าซีหนิงชิงกล่าวว่า

"เจ้าสำนักท่านก็มือคติต่อมันเกินไป เพียงดูจากการที่มันรับมือพวกเรา นับว่าเพียบพร้อมทั้งปัญญาความกล้าหาญ ในสหพันธ์แปดสำนักมีบุรุษหนุ่มใดเทียบเทียมได้?"

จวงชิงซวงเห็นอาจารย์ลงกับอาจารย์อาเปลี่ยนเป็นสนับสนุนหานป๋อ สร้างความวาบหวามใจ มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง

เจ้าสำนักซีหนิงเห็นเช่นนั้น ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซวงเอ๋อ มิใช่บิดาไม่รักเจ้า แต่เด็กน้อยหานป๋อเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง บิดากลัวว่าหลังจากที่เจ้าอยู่ร่วมกับมันจะไม่มีความสุข อย่าว่าแต่เจ้าทนทานรับซวีเยี่ยเวี่ยที่ดุร้ายเอาเรื่องได้หรือ?"

จวงชิงซวงได้ยินน้ำเสียงบิดาเริ่มเปลี่ยนไป แต่ไม่กล้าแสดงความยินดีออกมากล่าวว่า

"หานป๋อเห็นร่างกายของผู้บุตรีแล้ว ต่อให้มันมีซวีเยี่ยเวี่ยสิบคน ผู้บุตรีนอกจากแต่งกับมันแล้ว ยังแต่งให้กับผู้ใดได้ อย่างมากก็พันดูกับซวีเยี่ยเวี่ยดู หรือผู้บุตรีจะแพ้แก่นางได้?"

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวว่า

"เกรงว่ามันไม่เพียงมีซวีเยี่ยเวี่ยสิบคน"

จวงชิงซวงกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านพ่อมิใช่ต้องการให้ผู้บุตรีแต่งเข้าวังหรอกหรือ? ต่อให้หานป๋อเก่งกาจเพียงใด คงไม่มีสนมนางกำนัลสามพันนาง"

เจ้าสำนักซีหนิงนิ่งอึ้งไปวูบหนึ่ง

ผู้เฒ่าซีหนิงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ซวงเอ๋ออย่าได้ประคารมกับบิดาแล้ว คิดไม่ถึงเหนียนเหลียนตันคิดทำร้ายหานป๋อ กลับกลายเป็นช่วยเหลือมัน"

จวงชิงซวงพลันกล่าวว่า

"อาจารย์อา ซวงเอ๋อมีข้อขอร้องประการหนึ่ง"

เยี่ยซู่ตงงงงันวูบจึงถามว่าเรื่องอันใด จวงชิงซวงกล่าวโดยที่ไม่อาจปกปิดความปีติยินดีในใจว่า

"ซวงเอ๋อคิดขอให้อาจารย์อานำผู้อื่นไปหาหานป๋อ ให้ซวงเอ๋อกล่าวขอบคุณมันที่รักษาความบริสุทธิ์ของผู้อื่นด้วยตัวเอง"

สามเฒ่าซีหนิงหันไปมองหน้ากัน ตอนนี้เป็นเวลาใด ยังจะออกไปหาผู้คนอีก?

หานป๋อโอบกอดชวีเยี่ยเวี่ย ขี่ม้าสีเทาออกจากคฤหาสน์ภูตบดีกลับทะเลสาบม่อโฉว

ชวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ท่านพ่อใช้คนปล่อยข่าวอื้อฉาวที่ท่านกับจวงชิงซวงอยู่ในห้องอาบน้ำออกไป เป็นเหตุให้สำนักซีหนิงส่งคนออกสืบเสาะว่าผู้ใดปล่อยข่าวออกมา ปักมุนจองปลอมหานป๋อจริงท่านมีชื่อกระเดื่องดังกว่าเดิม แต่สร้างความอับอายแก่จวงชิงซวงแทบตายแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นเต้นว่า

"ไม่ทราบใช้ชื่อฉายาผู้เสเพลอยู่หน้านามหานป๋อหรือไม่ หากถูกผู้คนเรียกขานเป็นหมัดปลิดวิญญาณหรือฝ่ามือไร้เงา ออกจะระคาย

หูไปแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่องอหาย พลันหงายหน้ามาหนุนกับหัวไหล่หานป๋อ กล่าวว่า

"พี่รอง จูบข้าพเจ้า"

หานป๋อปฏิบัติตาม โน้มหน้าลงจูบริมฝีปากนาง เพียงใช้ตาข้างเดียวมองทางข้างหน้า

นอกจากย่านแม่น้ำฉินไหวที่เป็นโลกไร้ยามวิกาลแล้ว รอบบริเวณมืดมิดสนิททั่ว ในช่วงเวลาต้นยามอิ๋น (ประมาณสามนาฬิกา) เช่นนี้ ผู้ใดไม่นอนนิทราอย่างแสนสุข

ซวีเยี่ยเวี่ยถูกจูบจนร่างอ่อนระทวย กล่าวว่า

"หลังจากพบพานตัวเลวร้ายท่าน เวี่ยเอ๋อค่อยทราบว่าอันใดเป็นความรักฉันบุรุษสตรี ก่อนจูเก๋าจอดกระทบถูกเวี่ยเออ เวี่ยเออมักทนไม่ได้ ถึงกับไม่ยอมให้มันจับมือถือแขน แต่ปราดแรกที่พบพานท่าน ก็ชมชอบฟังท่านกล่าววาจาแทะโลม ทั้งยินยอมให้ท่านไม่สำรวมต่อผู้อื่น...อืมม์ ข้าพเจ้าไม่กล่าวอีกแล้ว"

ยามนี้มาถึงปากทางเข้าทะเลสาบม่อโฉว พบว่าการรักษาการณ์เพิ่มมากกว่าเดิม ยังมีราชองครักษ์นอกเครื่องแบบ ทั้งหมดเห็นหานป๋อกลับมา องครักษ์ที่เฝ้าประตูรีบเปิดประตูใหญ่ให้ม้าสีเทาเข้าไป

เมื่อถึงหน้าประตเรือนรับรองอาคันตกะ ขันทีหลี่จื้อซึ่งเนี่ยกงกงรีบถ่างตาออกมารับหน้า แจ้งว่าจั่วซือและพวกทั้งสามค้างคืนที่ตรอกเก่าตระกูลจั่ว

หานป๋อถามถึงโจรท่องโดดเดี่ยว หลี่จื้อบอกว่าโจรท่องโดดเดี่ยวไม่ได้กลับมา หานป๋อลอบหัวร่อในใจ คาดว่าโจรเฒ่าคลุกคลีอยู่กับหวินชิง จนลืมกลับที่พัก

ขณะจะเข้าสู่เรือนรับรองอาคันตุกะ หลี่จื้อพลันเรียกหา "ท่าน

ทูต" คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ปรายตาไปยังซวีเยี่ยเวี่ยแวบหนึ่ง

หานป๋อบอกให้ซวีเยี่ยเวี่ยเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน ซวีเยี่ยเวี่ยไม่ยอมผละจากชายคนรัก หานป๋ออับจนปัญญา กล่าวว่า

"มีเรื่องใดก็บ่งบอกตรงๆ เถอะ"

หลจ๋อสงเสเลกน้อยจึงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ใต้เท้าเยี่ยซู่ตงส่งตัวคุณหนูจวงชิงซวงมาด้วยตัวเอง ใต้เท้าเยี่ยเพิ่งจากไป ท่านทูตก็กลับมา ตอนนี้คุณหนูจวงรอท่านที่ห้องโถงรับแขก"

กล่าวจบมองดูซวีเยี่ยเวี่ย ดูท่าเรื่องราวที่หญิงงามทั้งสองมีสภาพดุจน้ำกับไฟ คงแพร่กระจายไปทั่วนครหลวงแล้ว

หานป๋อก็มองซวีเยี่ยเวี่ย มิคาดซวีเยี่ยเวี่ยกระตุกแขนเสื้อหานป๋อยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"เข้าไปแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทั้งสองเดินเข้าเรือนรับรอง พอบรรลุถึงตึกใน ย่อมมีหญิงรับใช้ออกมารับหน้า ซวีเยี่ยเวี่ยค่อยกระซิบที่ข้างหูมันว่า

"ให้เวลาท่านครึ่งชั่วยามไปพบนาง แต่หลังจากที่เวี่ยเอ๋อออาบน้ำเสร็จจะไปหาท่าน คืนนี้ท่านเป็นของเวี่ยเอ๋อ เฮอะ ช่างหน้าไม่อายถูกผู้อื่นเห็นเรือนร่าง ยังบากหน้ามาหาท่าน"

หานป๋อไหนเลยมีเวลาถือสาหาความนาง หลังจากที่ส่งนางเข้าไป ก็สะบัดหน้าไปยังห้องโถงรับแขก

จวงชิงซวงสวมชุดนักบู๊สีเขียวเข้มยืนอยู่ริมหน้าต่าง ชมดูทิวทัศน์ราตรีของทะเลสาบม่อโฉว

หานป๋อโบกมือให้หญิงรับใช้กับราชองครักษ์ล่าถอยไป ค่อยเดินเข้าหานาง

จวงชิงซวงหันกายมา สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นยินดีขึ้น ประกาย

ความงามนั้นสร้างความลานตาแก่ผู้คน

จวงชิงซวงที่คลายความมยโสเย็นชา ยิ่งงามเฉิดฉันเป็นทวีคูณ ประกายตาทั้งร้อนแรงและเปิดเผย ปราศจากเค้าความเอียงอายเช่นหญิงสาวทั่วไป

หานป๋อมีความรู้สึกว่าสตรีนางนี้ทั้งกล้ารักและกล้าแค้น ไม่รีรอลังเลหรือสำนึกเสียใจแม้แต่น้อย

หานป๋อนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่นางนั่งชำระกายในถังไม้ หน้าอกหน้าใจที่สั่นไหว ยังมีขนาดใหญ่กว่าจั่วซือกับซวีเยี่ยเวี่ยและพวก ไหนเลยสะกดอดกลั้นได้ พลันมุ่งตรงเข้าไป จวบจนร่างกายทั้งสองกระทบถูกกัน ค่อยหยุดยั้งลง

ทั้งสองไม่ได้ยื่นมือออกโอบกอดอีกฝ่าย แต่ความรู้สึกที่แนบชิดติดกัน สร้างความเร้าใจและปลกกระตันยิ่งกว่า

หญิงงามแดนเหนือเช่นจวงชิงซวง ยังสูงกว่าซวีเยี่ยเวี่ยครึ่งศีรษะ เพียงเตี้ยกว่าหานป๋อครึ่งนิ้ว ดังนั้นเมื่อยืนแนบชิดติดกัน ใบหน้าทั้งสองหน้าจึงหันหากัน สายตาทั้งสี่ข้างประสานสบกัน

หานป๋อออดใช้ร่างกายเบียดทับปทุมถันที่ตั้งตระหง่านของนางเบาๆ มิได้ ผลจากการสัมผัส ให้ความรู้สึกที่ยวนยั่วใจนัก

ดวงตาจวงชิงซวงทอประกายความรักอันร้อนแรง ซ่อนมือทั้งสองไว้ด้านหลัง ยืดอกทั้งสองขึ้น ปล่อยให้ตัวเลวร้ายนี้อาศัยการเบียดทับรุกล้ำล่วงเกินนาง ใบหน้าแดงซ่านทีละน้อย แต่มิใช่อุธัจเอียงอาย เพียงแต่ถูกกระตุ้นไฟรักของหญิงสาวบริสุทธิ์ขึ้นมา

ทั้งสองล้วนไม่ปริปาก ดื่มด่ำกับรสชาติอันวาบหวานที่ไร้เสียงเหนือกว่ามีเสียง

หานป๋อรับรู้ถึงความนุ่มนิ่ม แฝงแรงดีดสะท้อน ตลอดจนทรวดทรงของหน้าอกจวงชิงซวงจนหมดสิ้น

มันไม่เคยทดลองซ่องเสพกับการสัมผัสระหว่างหน้าอกกับหน้าอกเพียงถ่ายเดียวเช่นนี้มาก่อน

ในใจมันนึกชมเชยต่อความอวบอิ่มของนาง พลันเข้าใจว่าเหตุใดนางจึงปั้นสีหน้าเป็นเย็นชาปานน้ำแข็ง ไม่เช่นนั้นคงตอแยเหล่าบุรุษมาติดพันนางตั้งแต่แรก

นี่เป็นสาเหตุที่ในสิบยอดหญิงงาม นางถูกจัดอันดับหลังกว่าซวีเยี่ยเวี่ย หากยามปรกตินางวางตัวเช่นนี้ ระหว่างนางกับซวีเยี่ยเวี่ยไม่ทราบว่าผู้ใดเหนือล้ำผู้ใดอ่อนด้อยกว่า

มิน่าเล่าล่างฟานหวินกับภูตบดีล้วนดูออกว่านางซ่อนเสน่ห์ความงามไว้ภายใน ไม่ว่าผู้ใดหากได้ครอบครองนาง ต้องคลอเคลียเคล้าเคียงกันทุกค่ำคืน หากมีสภาพร่างกายอ่อนแอ ไหนเลยทนทานรับได้

แต่สำหรับกับหานป๋อที่รองรับพันธุมารไว้ ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงล้วนเป็นของวิเศษอันล้ำค่าแน่นอน ฉินเมิ่งเหยาที่กอปรด้วยครรภธรรมยังเหนือกว่าพวกนางอีกขั้นหนึ่ง

หานป๋อหักห้ามความต้องการจูบปากนางเอาไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

"หวังว่าหลังจากนี้ทุกครั้งที่คุณหนูอาบน้ำชำระกาย ให้เราทูตพิเศษเฝ้าอารักขาอยู่ด้านข้าง"

จวงชิงซวงค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"บุรุษตอนพะเน้าพะนออิสตรี มักให้คำมั่นสัญญา กลัวแต่ว่าเมื่อตอนปฏิบัติจริงกลับทำไม่ได้"

หานป๋อขบคิดแล้วผงกศีรษะกล่าวว่า

"คำพูดนี้มีเหตุผล เหตุใดบิดาท่านยอมปลดปล่อยท่านออกมา?"

ในใจกลับลอบร้องคำหวาดเสียวนัก หากทุกครั้งที่จวงชิงซวง

สรงสนาน ต้องให้มันอยู่เป็นเพื่อน คงสะกิดความหึงหวงของสตรีทั้งหลาย หากทุกนางล้วนร้องขอดุจเดียวกัน เกรงว่าครึ่งชีวิตหลังจากนี้ของมันต้องรั้งอยู่ที่ห้องอาบน้ำแล้ว

จวงชิงซวงก็ไม่สืบสาวราวเรื่องที่มันเอ่ยปากโดยพร่ำเพรื่อ ข่มกลั้นความลิงโลดเร้าใจอันเนื่องมาจากปทุมถันทั้งสองถูกหานป๋อเบียดทับเสียดสีเอาไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หานป๋อ บอกต่อชิงซวงตามความสัตย์ได้หรือไม่? ท่านใช่จงใจบุกรุกเข้าห้องอาบน้ำ ทำให้ชิงซวงนอกจากแต่งกับทานแล้ว ไม่มีทางเลือกอื่นอีกหรือไม่?"

หานป๋อหยุดความเคลื่อนไหวเบียดทับปทุมถันของนาง กล่าวอย่างกระดากว่า

"ซวงเอ๋อโทษว่าข้าพเจ้าหรือ? ข้าพเจ้าตั้งใจแต่แรกว่าจะเสียมารยาทต่อท่าน ต่อให้ตอนนั้นท่านไม่อยู่ในห้องอาบน้ำ ผลสุดท้ายต้องเป็นเช่นเดียวกัน"

จวงชิงซวงมิเพียงไม่มีเจตนาตำหนิมัน ทั้งยังจ่ออกอูมกับทรวงอกของมัน กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"สมควรบอกว่ายินดีต่างหาก ไหนเลยโทษว่าท่าน ผู้อื่นเขียนจดหมายนัดหมายท่านเข้าห้องหับยามวิกาล ความจริงตั้งใจมอบร่างกายแก่ท่าน มีแต่ทำเช่นนี้ ท่านพ่อจึงอับจนปัญญาต่อพวกเรา บอกต่อชิงซวง เรื่องที่ห้องอาบน้ำใช่เป็นท่านกระจายข่าวออกไปหรือไม่?"

หานป๋อไม่ต้องการพาดพิงถึงภูตบดี กัดฟันกล่าวว่า

"สามารถกล่าวเช่นนั้น เพราะเพื่อครอบครองท่าน ข้าพเจ้าถึงกับไม่เลือกวิธีที่ใช้อยู่บ้าง"

จวงชิงซวงยกสองมือโอบรอบคอของมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านพ่อควบคุมคนอย่างเข้มงวด พานบังเกิดบุตรีเช่นข้าพเจ้า

แต่ซวงเอ๋อมิอาจไม่คำนึงถึงชื่อเสียงวงศ์ตระกูล หากหานป๋อท่านออกปากสู่ขอต่อท่านพ่อ ซวงเอ๋อก็สามารถมอบทุกสิ่งให้กับท่านด้วยความสบายใจ"

หานป๋อยื่นสองมือออก มือหนึ่งโอบเอวอ้อนแอ้น แต่แฝงแรงดีดสะท้อนของนาง อีกมือหนึ่งลูบคลำตะโพกผึ่งผายของนางอย่างลืมตัว ปากกล่าวว่า

"เราผู้วิเศษย่อมมีแผนแยบคาย หากข้าพเจ้าสามารถทูลขอให้ฝ่าบาทรับสั่งยกท่านให้แก่ข้าพเจ้า พริบตาที่มีกระแสรับสั่ง ซวงเอ๋อเท่ากับเป็นภรรยาข้าพเจ้า ส่วนงานเลี้ยงแต่งงานค่อยเลือกวันประกอบพิธี"

จวงชิงซวงยินดียิ่ง ไม่คำนึงถึงความเขินอาย เสนอจูบแรกต่อหานป๋อ

หานป๋อในยามนี้เป็นนักรักอันช่ำชอง จึงใช้ลิ้นม้วนพันกับลิ้นน้อยๆ ของนาง เพียงชั่วขณะจวงชิงซวงก็ส่งเสียงครวญครางบิดกายไปมา คล้ายคิดเบียดตัวเข้าสู่ร่างกายของมัน แสดงว่าบังเกิดอารมณ์ความรักขึ้น

ความรู้สึกที่เท้าทั้งสี่ข้างเกาะเกี่ยวเสียดสีกัน ยิ่งสร้างความกระสันรัญจวนแก่ทั้งสองฝ่าย

สุดท้ายจวงชิงซวงฝืนใจถอนริมฝีปากออกจากหานป๋อ หอบหายใจกล่าวว่า

"ป๋อหลางเอย ซวงเอ๋อทนทานไม่ได้แล้ว หากท่านปลุกเร้าต่อไป ผู้อื่นจะไม่สนใจทุกสิ่งแล้ว"

หานป๋อทราบว่านางซ่อนเสน่ห์ความงามอยู่ภายในเช่นเดียวกับซวีเยี่ยเวี่ย มีความต้องการน้ำรักหล่อเลี้ยงตามธรรมชาติ ดังนั้นไม่อาจทนทานรับการปลุกเร้าของพันธุมาร แต่จำได้ว่าซวีเยี่ยเวี่ยให้เวลา

เพียงครึ่งชั่วยาม ต้องลอบคร่ำครวญในใจ เปลือกนอกแสร้งเป็นถือคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ กล่าวว่า

"เราหานป่อไหนเลยละโมบความสุขชั่วแล่นได้ ไม่ สมควรบอกว่าไหนเลยนึกถึงความสุขสุดยอดจนทำลายชื่อเสียงซวงเอ๋อ พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเข้าวังไป ทูลขอฝ่าบาทพระราชทานการแต่งงาน"

จวงชิงซวงไหนเลยล่วงรู้ถึงความจำเป็นของมัน ยังเข้าใจว่ามันยิ่งใหญ่จริงๆ ยามนั้นกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"ป่อหลาง ท่านดีต่อซวงเอ๋อจริงๆ"

หานป่อหน้าด้านรับคำชมเชยของนาง เห็นว่ายังมีเวลาอยู่บ้าง มิสู้หากำไรจากการสัมผัส เบิกจ่ายความสุขล่วงหน้า ดังนั้นดึงมือของนางลงมา ให้ซ่อนอยู่ทางด้านหลัง ปากกล่าวว่า

"ซวงเอ๋อทำท่ายืดอกเช่นเมื่อคร่อีกครั้งได้หรือไม่?"

จวงชิงซวงแม้ไม่ล่วงรู้เรื่องราวฉันบุรุษสตรี แต่ด้วยสัญชาตญาณของอิสตรี เห็นมันจับจ้องมองหน้าอกของนาง ไหนเลยไม่ล่วงรู้ว่าเด็กน้อยนี้คิดอะไร จึงกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ป่อหลางเพียงนึกถึงความสุขตัวเอง ไม่สนใจความทรมานของผู้อื่นหรือ?"

พันธุมารของหานป่อพอเผชิญกับของวิเศษเช่นจวงชิงซวง ถึงกับก่อตัวขึ้น ยามนั้นไม่สนใจมากความ ยื่นมือเกาะกุมหน้าอกหน้าใจดุจภูเขาเลากาของนาง ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยกล่าวว่า

"ท่านมิเพียงไม่ทรมาน ทั้งยังสุขสบายยิ่ง ใช่หรือไม่?"

จวงชิงซวงหลับตาพริ้มลง กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"สุขสบายยิ่ง แต่ก็ทรมานยิ่ง ป่อหลาง ผู้อื่น..."

หานป่อยังคิดจุมพิตนาง ที่ปากทางเข้าประตูพลันบังเกิดเสียงกระแอมของซวีเยี่ยเวี่ยดังขึ้น สร้างความแตกตื่นแก่หนุ่มสาวทั้งสอง

จนรีบผละจากกัน

โดยเฉพาะจวงชิงซวงหันหลังให้ หันหน้าออกนอกหน้าต่าง

ซวีเยี่ยเวี่ยเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"พวกท่านสนิทสนมต่อเถอะ ต้องการให้เวี่ยเอ๋อดูต้นทางให้หรือไม่?"

หานป๋อคำนวณเจตนาแท้จริงของนางไม่ออก ทั้งไม่กล้าถามนางว่าเหตุใดยังไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ก็เข้ามาก่อกวนเรื่องของมัน เพียงเลียนแบบนางโดยการกระแอมแล้วกล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อรีบมารู้จักกับซวงเอ๋อ นับแต่นี้พวกท่านทั้งสองต้องรักใคร่ปรองดองกัน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่ยกโทษให้กับผู้ที่ไม่เชื่อฟังวาจาข้าพเจ้า"

ซวีเยี่ยเวี่ยมาถึงข้างกายทั้งสอง เชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

ท่านรู้จักแต่ข่มเหงคะเนงร้ายผู้คน"

พลางกระทบหัวไหล่ด้านหลังของจวงชิงซวง กล่าวว่า

"น้องซวง เรียกเจี่ยแจ (พี่สาว) สักคำ"

จวงชิงซวงหมุนตัวมา กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านอายุมากกว่าผู้อื่นหรือ? ท่านสมควรเรียกข้าพเจ้าเป็นเจี่ยแจจึงถูกต้อง"

ซวีเยี่ยเวี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเจี่ยแจเข้าบ้านตระกูลหานก่อนท่าน ย่อมต้องเป็นใหญ่ รีบเรียกเวี่ยเจี่ยแจแต่โดยดี"

จวงชิงซวงกลอกตาตลบหนึ่ง จากนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หากวันหน้าป๋อหลางรับสตรีที่อายุมากกว่าท่านเท่าตัว นางก็ต้องเรียกท่านเป็นเจี่ยแจหรือ?"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าจวงชิงซวงมีปากคอไม่ด้อยกว่าซวีเยี่ยเวี่ย

รีบยื่นสองมือออก แยกย้ายโอบรอบเอวของพวกนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"บอกต่อข้าพเจ้า ผู้ใดอายุสูงวัยกว่า?"

ซวีเยี่ยเวี่ยถลึงตาใส่จวงชิงซวง กล่าวว่า

"ย่อมเป็นนางแก่เฒ่ากว่าข้าพเจ้า"

จวงชิงซวงขุ่นเคืองจนเบิกตากลมโต ขณะจะตีฝีปากตอบพลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา

หานป๋อรีบคลายมือจากหญิงสาวทั้งสอง เยี่ยซู่ตงก็เดินเข้ามาทักทายหานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยคำหนึ่ง จากนั้นฉุดดึงจวงชิงซวงไปด้านข้าง กล่าวว่า

"ซวงเอ๋อสมปรารถนาแล้ว สมควรกลับแล้วกระมัง?"

จวงชิงซวงก้มศีรษะกล่าวว่า

"ซวงเอ๋อรอจนฟ้าสางค่อยไปได้หรือไม่? พวกเราเพียงแต่สนทนากันเท่านั้น"

เยี่ยซู่ตงทอดถอนใจกล่าวว่า

"บิดาเจ้ายินยอมให้เจ้ามาเยือนหาน...อืมม์ มาเยือนท่านทูตยามวิกาล เพราะเรารับรองอย่างแข็งขันว่าจะส่งเจ้ากลับไปโดยไม่บุบสลาย เมื่อครู่เรามีเรื่องรีบด่วนออกไปครู่หนึ่ง ในใจบังเกิดความไม่สบายใจ ดีที่ไม่เกิดเรื่องใด เชื่อฟังวาจาเราเถอะ วันข้างหน้ายังยาวนาน ไหนเลยไม่มีโอกาสพบกัน?"

จวงชิงซวงอับจนปัญญาได้แต่รับคำ

ทั้งสองกลับมายังข้างกายหานป๋อ เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

"เราขอนำตัวซวงเอ๋อกลับไปแล้ว ฝ่าบาทรับสั่งให้ท่านทูตเข้าวังไปก่อนการประชุมช่วงเช้า ท่านทูตอย่าได้ไปสายเด็ดขาด"

หานป๋อร้องอุทานว่า

"ตอนนี้ห่างจากยามฟ้าสางเพียงครึ่งชั่วยาม ข้าพเจ้าไยมิใช่

ต้องออกเดินทางในบัดดล?"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็ตัดพ้อว่า

"ท่านอาจูช่างไม่เห็นอกเห็นใจผู้คน กระทั่งนอนยังไม่ได้หลับนอน"

จวงชิงซวงกลับกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ในเมื่อทั้งหมดไม่ได้นอน ท่านทูตมิสู้ส่งซวงเอ๋อกลับบ้านไปก่อน ค่อยเดินทางเข้าวัง"

ซวีเยี่ยเวี่ยถลึงมองจวงชิงซวงอย่างดุดัน พลันหัวร่อคิกออกมา ยื่นมือคล้องแขนจวงชิงซวง กล่าวกับเยี่ยซู่ตงว่า

"พวกเราทั้งสองนั่งรถเป็นเพื่อนกับท่านทูต ท่านเยี่ยช่วยคุ้มครองส่ง ดีหรือไม่?"

เยี่ยซ่ตงมองดหานป๋อที่ยิ้มแย้มแจ่มใสวบหนึ่ง ได้แต่ภาวนาว่า จวงชิงซวงตอนอยู่ในรถม้า อย่าได้ก่อเรื่องขึ้น

ในดึกใหญ่ตรงข้ามกับคฤหาสน์ภูตบดี ถึงแม้โคมไฟหรี่สลัว แต่ฟางเยี่ยหวี่และพวกไม่ได้เข้านอนตลอดทั้งคืน

ทุกผู้คนรวมตัวในห้องโถง นอกจากปรมาจารย์มารน้อยฟางเยี่ยหวี่ มนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เช่อเม่ย กับเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันแล้ว ยังมีชายฉกรรจ์ไว้เคราครึ้มดุจเส้นลวดผู้หนึ่ง

คนผู้นี้แต่งกายเลิศหรู ดูไปคล้ายเศรษฐีใหญ่ที่มีทรัพย์นับอนันต์ แต่ใต้ขนคิ้วดกดำสาดประกายเยือกเย็นน่าเกรงขาม แสดงว่ามันมิใช่ชนชั้นอันดีงาม

ที่ข่มขวัญผู้คนยิ่งกว่าคือสีหน้ามันแฝงแววเข้มแข็งองอาจ มือเท้าหยาบใหญ่กว่าผู้คนทั่วไป ตลอดทั้งร่างคล้ายบรรจุดินระเบิดเอาไว้ หากกระโจนเข้าสู่สมรภูมิ คนผู้นี้ต้องเป็นยอดขุนพลที่ไร้ผู้ต่อต้าน

มันเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของชนเผ่าเซ่อมู่ (คนตามีสี) ฝึกวิชาคงกระพันที่ดาบกระบี่แทงไม่เข้า ซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึง ฉายาสุนัขป่าแดนร้างเยี่นปี้

ค่ำคืนนี้เหนียนเหลียนตันเด็ดดมบุปผาไม่สำเร็จ ทั้งได้รับความเสียหาย รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก นั่งแน่วนิ่งไม่กล่าววาจา

ยามนั้นฟางเยี่ยหวี่เอ่ยถึงเรื่องที่มิซีจี ไทโซ ปลงพระชนม์ฮ่องเต้ล้มเหลว กล่าวอย่างไม่พอใจ

"หลันอี้ผู้นี้เจ้าอารมณ์ กระทำตามอำเภอใจ การลอบปลงพระชนม์จูหยวนจางเช่นนี้ ต่อให้กระทำสำเร็จ รังแต่ทำลายแผนการพวกเรา ปล่อยให้เจ้าเอี้ยนอ๋องได้ประโยชน์ไป"

เยี่นปี้เพิ่งเดินทางมาถึง ยังไม่ทำความเข้าใจกับผู้คนและเรื่องราวในนครหลวง จึงกล่าวว่า

"หากจูหยวนจางตายแล้ว แผ่นดินต้องปั่นป่วนวุ่นวาย พวกเรามิใช่สามารถจับปลาตอนน้ำขุ่นหรือ เหตุใดเจ้าเอี้ยนอ๋องกลับได้ประโยชน์?"

หลี่เซ่อเม่ยกล่าวว่า

"สาเหตุมีสองประการ ก่อนอื่นพวกเราคิดฆ่าจูหยวนจางแล้วป้ายความผิดไปยังเจ้าเอี้ยนอ๋อง อย่างนั้นจึงประเสริฐสุด รองลงมาคือคิดกำจัดภูตบดี เพราะตราบใดที่ภูตบดียังมีชีวิตอยู่ ด้วยบารมีของมันสามารถชักชวนผู้คนทั้งแผ่นดิน หนุนหลังเจ้าเอี้ยนอ๋อง ชักใยบงการจูหวินเหวินอยู่หลังฉาก ในช่วงเวลาที่ผู้คนต้องการความสงบสุข ผู้คนทั้งหมดต้องยืนอยู่ฝ่ายมัน ไยมิใช่ช่วยให้เจ้าเอี้ยนอ๋องได้รับประโยชน์หรือ?"

เยี่นปี้แสยะยิ้มกล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง คืนพรุ่งนี้เราปะปนไปในกลุ่มคนที่ช่วงชิงดาบ

เหยี่ยว ก่อการฆ่าฟันสร้างความวุ่นวาย หาโอกาสฆ่าซวีเย่ออู๋ มิใช่หมดเรื่องสิ้นราวหรือ?"

หลี่เช่อเม่ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านเข้าใจว่าตัวเองเป็นปรมาจารย์มารหรือ? คฤหาสน์ภูตบดีมีมือดีคับคั่ง บ้านช่องห้องหับแฝงหลักค่ายคูประตูกล หากเกิดการฆ่าฟัน สามารถหนีรอดออกมาถือว่าโชคดีแล้ว"

เหนียนเหลียนตันรับทราบความร้ายกาจของภูตบดีมา จึงสอดคำขึ้น

"ตอนนี้ขุมกำลังพวกเรายังอ่อนด้อยไปบ้าง หากซู่สั้งและชนเผ่านีเจินมาถึง บวกกับหูอุ้ยหยง หลันอี้ และยอดฝีมือแดนอาทิตย์อุทัย ยังมีเหลิงเอี้ยนเป็นสายภายใน สถานการณ์ก็เปลี่ยนเป็นอีกแบบหนึ่ง"

ฟางเยี่ยหวี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่ตอนนี้กำลังปวดเศียรเวียนเกล้า หลังเหตุการณ์ปลงพระชนม์ จูหยวนจางก็ด่าทอศิษย์พี่ใหญ่รอบหนึ่ง คาดโทษมันว่าภายในสามวัน มันหาตัวมิซีจี ไทโซ ไม่พบ จะปลดมันออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์"

เหนียนเหลียนตันขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เหลิงเอี้ยนเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เพียงไม่ทราบหากก่อการขึ้นมา สามารถใช้สอยหน่วยสอดแนมซึ่งมีเครือข่ายอันใหญ่โตได้หรือไม่?"

หลี่เช่อเม่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากกระทำได้ จูหยวนจางก็มิใช่จูหยวนจางแล้ว กองทหารรักษาพระองค์แบ่งเป็นค่ายตะวันออก ตก เหนือ ใต้ แต่ละค่ายล้วนอยู่ในความควบคุมของคนสนิทของจูหยวนจาง ดังนั้นเหลิงเอี้ยนดูไป

คล้ายกุมอำนาจใหญ่ แต่หากจูหยวนจางคิดปลดมันออกจากตำแหน่ง นอกจากผู้คนไม่กี่สิบคนที่เหลิงเอี้ยนวางตัวเอาไว้ แทบไม่มีผู้ใดสนับสนุนมัน อำนาจของมันกล่าวได้ว่ามาจากจูหยวนจางทั้งสิ้น"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวเสริมว่า

"ผู้ที่จูหยวนจางไว้วางใจคือเยี่ยซู่ตง คนผู้นี้ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยมทั้งสามารถเชื้อเชิญยอดฝีมือสหพันธ์แปดสำนักมา ขอเพียงเชิญหลวงจีนไร้คำนึงหรือเซียนไม่แก่เฒ่ามาอารักขาจูหยวนจาง พวกเราก็ปวดเศียรเวียนเกล้าแล้ว"

หลี่เช่อเม่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราถูกบีบบังคับให้ใช้หมากพิสดารเช่นพระสนมเฉินกุ้ยเฟย หากถูกก่อกวนทำลายอีก คงได้แต่ต่อสู้แตกหัก นั่นเป็นแผนชั้นต่ำ เราก็คงถูกก่อกวนจนคลั่งใจตายแล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ภารกิจเฉพาะหน้าคือฆ่าภูตบดีกับหานป๋อ หากไม่กำจัดคนทั้งสองนี้ แผนการทั้งหมดของพวกเราไม่มีวันกลายเป็นจริงได้"

เหนียนเหลียนตันกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เราแม้แค้นหานป๋อจับใจ แต่ไม่เข้าใจว่ามันไฉนมีความสำคัญถึงเพียงนี้?"

ฟางเยี่ยหวี่พลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดกลับเข้าห้องไปพักผ่อน ให้หลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) บอกต่อท่านทั้งสองเถอะ"

กล่าวจบสาวเท้าจากไป

เหนียนเหลียนตันกับเยี่นปี้มองดูเงาหลังมันจนหายลับกับนอกประตู ค่อยเหลียวหน้ามายังหลี่เช่อเม่ยเป็นเชิงถามไถ่

หลี่เช่อเม่ยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เหตุผลที่คิดฆ่าหานป๋อรวบรัดยิ่ง เพราะว่าฉินเมิ่งเหยาเลือกให้มันมาจัดการกับพวกเรา เช่นเดียวกับที่ครั้งกระโน้นเจ้าเรือนฌานเมดไตรยเลือกจูหยวนจาง หากพวกเราไม่ฉวยโอกาสที่เด็กน้อยนี้ยังไม่แก่กล้าลงมือกำจัดมัน อาจซ้ำรอยเมื่อกาลก่อน"

เยี่นปี้ร้องโพล่งว่า

"หรือว่ามันยังร้ายกาจกว่าล่างฟานหวินอีก?"

หลี่เช่อเม่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"นอกจากผู้เฒ่าผังแล้ว ไม่มีผู้ใดร้ายกาจกว่าล่างฟานหวิน แต่ตอนนี้ล่างฟานหวินกับผู้เฒ่าผังตรึงกันและกันไว้ ต้องไม่สอดมือยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงของพวกเรา ส่วนเด็กน้อยหานป๋อได้รับการต้อนรับจากผู้คน เท่ากับเชื่อมโยงให้ขุมกำลังต่างๆ ที่แตกแยกเป็นเสี่ยงๆ ให้รวมกันจัดการกับพวกเรา ดังนั้นหากไม่กำจัดมัน ผลสุดท้ายต้องเลวร้ายสุดคาดคิด มิหนำซ้ำวิชามารของมันรุดหน้าอยู่ตลอดเวลา ผู้ใดสามารถรับประกันว่าวันหน้ามันมิใช่ปรมาจารย์มารอีกคนหนึ่ง?"

เห็นเหนียนเหลียนตันกับเยี่นปี้นิ่งเงียบงันไร้วาจา จึงกล่าวสืบต่อ

"หานป๋อผู้นี้ยังมีมนต์มารดึงดูดใจเพศตรงข้าม หญิงงามทั้งหมดรวมทั้งฉินเมิ่งเหยาที่ตัดขาดจากอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหกยังลุ่มหลงรักมัน เรากริ่งเกรงว่าซู่สั้งจะซ้ำรอยของซวีเยี่ยเวี่ยและจวงชิงซวงกลายเป็นเชลยรักของมัน"

เยี่นปี้ยกมือตบอก กล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเราเอง"

หลี่เช่อเม่ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"อย่าลืมว่าที่นี้เป็นพื้นที่ของจูหยวนจาง หากก่อกวนเป็นเรื่องราวใหญ่โต ไม่ว่าผู้ใดก็ปลีกตัวจากไปไม่ได้"

เหนียนเหลียนตันยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เด็กน้อยนี้มักมากกามคุณ หลังจากลิ้มรสของหอนางโลม ต้องอดแวะเวียนไปอีกมิได้ ขอเพียงล่วงรู้เข็มมุ่งของมันจะส่งมันไปรายงานตัวต่อยมบาลแล้ว"

หลี่เช่อเม่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ว่าใช้แผนอุบายใดก็ได้ แต่ห้ามใช้แผนนางงาม ประการนี้ต้องจดจำให้มั่น"

(จบเล่ม 12)

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพ

สาม

ศัตรา

13

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี๋ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

การคืนลับย่องเต้

เมื่อจวงชิงซวงลงจากรถม้ากลับเข้าสำนักชีหนิงมีสภาพหน้าแดงสดใส เรือนผมยุ่งเหยิง เสื้อผ้ายับย่นไม่เรียบร้อย

เยียซู่ตงชมดูจนลอบตืนตระหนก ดีทีมันก็เป็นนักรักอันชำชอง มีความสามารถในการพิเคราะห์สตรี ทราบว่านางยังเป็นหยกสมบูรณ์ รีบใช้คนคุ้มครองส่งนางเข้าบ้าน เพื่อที่ตนเองจะได้ส่งหานป๋อเข้าวัง

ครั้งนี้มันยินยอมนำจวงชิงซวงไปหาหานป๋อ นอกจากเป็นเพราะมันมีความรู้สึกที่ดีต่อหานป๋อ และทราบว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับหานป๋อ ยังมีเหตุผลอีกสองประการที่ทำให้มันคิดส่งเสริมความรักของหนุ่มสาวคู่นี้

ก่อนอื่นมันสำนึกขอบคุณที่หานป๋อเสี่ยงตายถวายการอารักขาหงอู่ฮ่องเต้

หากหงอู่ฮ่องเต้ถูกปลงพระชนม์สวรรคต ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์นอกจากขันทีชราที่มีศักดิ์ฐานะพิเศษแล้ว คนทั้งหมดรวมทั้งมันกับ

ราชองครักษ์นับพันต้องรับโทษฐานบกพร่องต่อหน้าที่ ถูกประหารชีวิตสิ้น ดังนั้นหานป่อนับเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตมัน

หลังจากที่หงอู่ฮ่องเต้สิ้นพระชนม์ ผู้กุมอำนาจคือเจ้าเอี้ยนอ๋องจูดี้ สำนักซีหนิงคงถูกมันถอนรากถอนโคน จัดสรรกองกำลังของมันเข้าแทนที

สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ หานป่อกลายเป็นคนโปรดของขุมกำลังต่างๆ หากจวงชิงซวงแต่งให้กับหานป่อ ไม่ว่าภายภาคหน้าเกิดมรสุมปั่นป่วนเพียงไหน ขอเพียงมิใช่หลันอี้หรือชาวมองโกลปกครองแผ่นดิน ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องเห็นแก่หน้าหานป่อ ไม่แตะต้องสำนักซีหนิง

นึกถึงตอนนี้ ภายในรถม้าบังเกิดเสียงหอบหายใจและเสียงครวญครางของซวีเยี่ยเวยดังลอดออกมา

เยี่ยซู่ตงอดนึกอิจฉาเลื่อมใสต่อบุญวาสนาของเด็กน้อยผู้โชคดีนี้มิได้

หานป่อยื่นมือทั้งสองไปในชุดนักบู๊ของซวีเยี่ยเวี่ย ลูบไล้เรือนร่างใต้ร่มผ้าของนางเป็นการใหญ่

ซวีเยี่ยเวี่ยตกอยู่ในห้วงรักอันคลั่งไคล้ ร้องเรียกพี่รองไม่ขาดปาก

เมื่อรถม้าแล่นผ่านประตูของหวงเฉิง (ราชธานี) หญิงงามอันดับหนึ่งของนครหลวงนางนี้ก็สมรักสมปรารถนากับหานป่อ

ซวีเยี่ยเวี่ยขดตัวอยู่ในอ้อมอกหานป่อ ปล่อยให้มันจัดแจงเสื้อผ้าให้กับนาง กล่าวอย่างเอียงอายว่า

“พี่รอง เหตุใดเป็นเช่นนี้ เวี่ยเอ๋อความจริงเข้าใจว่าอย่างมากมีความสุขเช่นครั้งแรก แต่ว่าครั้งนี้ยังตื่นเต้นเร้าใจยิ่งกว่า ตอนนี้เวี่ยเอ๋อร่างอ่อนระทวย มีความสุขแทบตายแล้ว”

หานป๋อทราบว่าตนเองพิชิตหญิงงามที่ดุร้ายเอาเรื่องนางนี้โดยราบคาบแล้ว จึงฉวยโอกาสกล่าวว่า

"หากต้องการให้ข้าพเจ้าให้ความสุขเช่นนี้แก่ท่าน หลังจากนี้ยังกล้าไม่เชื่อฟังเราผู้เป็นสามีหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อไม่กล้าแล้ว หลังจากนี้จะเชื่อฟังท่านทุกประการ"

หานป๋อกล่าวว่า

"อย่างนั้นหลังจากนี้ห้ามมิให้ท่านรังแกซวงเอ๋อ*"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวด้วยความคับแค้นใจว่า

"อย่างมากเรียกนางเป็นซวงเจี่ยแจ (พี่สาวซวง) ดีหรือไม่?"

รถม้าหยุดนิ่งลง แว่วเสียงเยี่ยซู่ตงดังขึ้นที่เบื้องนอกว่า

"ท่านทูตเชิญลงจากรถ"

หานป๋อจูบลาซวีเยี่ยเวี่ย ค่อยบิดขี้เกียจคราหนึ่ง ก้าวลงจากรถ ส่วนซวีเยี่ยเวี่ยที่ "ทั้งเหน็ดเหนื่อยทั้งง่วงเหงา" โดยสารรถคันเดิมกลับคฤหาสน์ภูตบดี

หานป๋อครุ่นคิดว่าตนเองช่างเหลวไหลจริงๆ กลับไม่เลือกเวลาสถานที่ร่วมอภิรมย์กับหญิงงาม แต่มีแต่สภาพลักลอบเช่นนี้ จึงสามารถกระตุ้นพลังซ่อนเร้นของพันธุมารขึ้นมา

ตนเองที่สามารถรับดาบของมิซึจิ ไทโซ ไม่แน่ว่าเพิ่งลอบเริงรักกับเม่ยเหนียงมา พันธุมารจึงถูกเร่งเร้าเหนือขีดมาตรฐาน

นึกถึงตอนนี้ มันก็ให้อภัยกับการมักมากกามคุณของตัวเอง เห็นว่าคิดกระทำก็กระทำ จึงเป็นคุณสมบัติของลูกผู้ชายชาตรี

---

* คำว่าเอ๋อตรงกับคำหนูของไทย

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางรับสั่งให้หานป๋อเข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษร หานป๋อยังคงถวายบังคมอย่างนอบน้อม หาได้ถือดีที่มีความดีความชอบในการถวายอารักขาเมื่อคืนไม่

หงอู่ฮ่องเต้พอพระทัยยิ่ง ทรงอนุญาตให้นั่งที่ข้างโต๊ะทรงพระอักษร ตรัสว่า

"เด็กน้อยช่วยชีวิตข้า ข้าจะตอบสนองคำร้องขอของเจ้าข้อหนึ่ง ขอเพียงสมเหตุสมผล ข้าจะไม่คืนคำเด็ดขาด"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นขอให้ฝ่าบาทรับสั่งให้เจ้าสำนักซีหนิงยกจวงชิงซวงแก่เด็กน้อยเถอะ"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า

"เจ้าคล้ายไม่ทราบว่าคำร้องขอที่ข้าหยิบยื่นให้ล้ำค่าถึงเพียงไหน กลับใช้โดยพร่ำเพรื่อเช่นนี้ ไม่รู้สึกน่าเสียดายหรือ?"

หานป๋อกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เด็กน้อยไม่มักใหญ่ใฝ่สูง ทั้งไม่มีคำร้องขออันใด สามารถรับจวงชิงซวงเป็นภรรยาก็พึงพอใจแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

"อย่างนั้นข้าจะออกคำสั่งยกจวงชิงซวงป็นภรรยาของเจ้า"

หานป๋อขอบพระทัยด้วยความยินดี

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริชั่วขณะจึงตรัสว่า

"คืนนี้เจ้าพบกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ให้ถ่ายทอดคำพูดของข้าต่อมันว่า ตราบใดที่ข้ามีชีวิตอยู่มันไม่มีจิตคิดเป็นอื่น ข้าก็จะไม่จัดการกับมันและไม่ลิดรอนอำนาจทางทหารของมัน"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ทั้งนิยมเลื่อมใสสายพระเนตรของหงอู่ฮ่องเต้ ที่ทรงเห็นซึ้งถึงอุปนิสัยใจคอของเจ้าเอี้ยนอ๋อง

เรื่องที่เจ้าเอี้ยนอ๋องกลัวเกรงที่สุดคือ หงอู่ฮ่องเต้จะลิดรอนอำนาจของราชโอรสผู้นี้ เพื่อปูทางให้กับจูหวินเหวินในอนาคต หากคลายความวิตกข้อนี้ เจ้าเอี้ยนอ๋องสามารถรอคอยอีกระยะหนึ่ง จนหงอู่ฮ่องเต้สิ้นพระชนม์ค่อยก่อการ

ปัญหาอยู่ที่การรับรองของหงอู่ฮ่องเต้นี้ ใช่เป็นแผนถ่วงเวลาหรือไม่ หลังจากจัดการกับหลันอี้ แล้วปรับปรุงหน่วยงานลิ่วปู้ (หกกรม) จนหูอุ้ยหยงสิ้นอำนาจ ค่อยหันหัวหอกไปจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างไม่พอพระทัยว่า

"เจ้าคิดอะไร?"

หานป๋อรีบกล่าวว่า

"เด็กน้อยกำลังครุ่นคิดว่าจะเกลี้ยกล่อมเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างไร มิใช่มันตกปากรับคำ ในใจกลับคิดอ่านอีกประการหนึ่ง"

หงอู่ฮ่องเต้พอพระทัยต่อคำตอบนี้ยิ่ง ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"เจ้าเป็นขุนพลคู่บารมีของข้า ต้องเกลี้ยกล่อมมันสำเร็จ อย่าว่าแต่ตอนนี้เจ้าเป็นเขยขวัญของภูตบดี มันสมควรให้เกียรติเจ้าบ้าง หากปราศจากภูตบดีหนุนหลัง เจ้าเอี้ยนอ๋องเฉกเช่นพยัคฆ์ที่ไร้เขี้ยวเล็บ ได้แต่ขู่ขวัญคน ไม่อาจทำร้ายคน"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน หงอู่ฮ่องเต้แสดงว่าทรงกริ่งเกรงภูตบดีที่สุด พระองค์ใช่ทรงใช้สอยมันไปจัดการกับเยี่ยจั้ง (พ่อตา) ตัวเองหรือไม่? ตัวมันใช่เพียงเป็นตัวโง่งมที่ถูกหลอกใช้ตนหนึ่งหรือไม่?

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยคำหนึ่งแล้วตรัสว่า

"ก่อนหน้านี้ข้าให้เจ้าทดสอบเฉินกุ้ยเฟยดู เจ้านึกหาวิธีได้แล้วหรือไม่?"

หานป๋อขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หากเฉินกุ้ยเฟยเป็นไส้ศึกของมองโกลจริง ไม่ว่าเด็กน้อย

เก่งกาจปานใด เกรงว่าไม่อาจคว้าจับเปีย* ของนางได้"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงมีพระพักตร์สลดลง ตรัสว่า

"ข้าไม่ต้องการให้เจ้าค้นหาหลักฐาน ขอเพียงเจ้าสามารถพิสูจน์ว่านางรักชอบบุรุษอื่น ข้าจะสำเร็จโทษนางในบัดดล ยิ่งไม่สนใจว่านางใช่เป็นไส้ศึกที่คิดร้ายต่อข้าหรือไม่"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ฝ่าบาทคงไม่ใช้ให้เด็กน้อยไปล่อลวงนางกระมัง? เรื่องนี้ทำไม่ได้ ขอเพียงเด็กน้อยครุ่นคิดว่าหากยั่วเย้าให้นางรักข้าพเจ้า นางก็ต้องตาย เด็กน้อยไม่สามารถใช้เสน่ห์ดึงดูดใจต่อสตรี"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะ ตรัสว่า

"เพื่อราชบัลลังก์ต้าหมิง เราจูหยวนจางยังต้องเสียสละอันใด? เช่นนี้เถอะ หากเจ้าพิชิตนางได้ ก็นำนางไปซุกซ่อนไว้ อย่าให้ข้าได้ยินได้เห็นเรื่องราวเกี่ยวกับนางตลอดกาล"

นี่เป็นครั้งแรกที่หานป๋อเห็นหงอู่ฮ่องเต้กลัดกลุ้มพระทัย จึงกล่าวว่า

"มิสู้ทำเช่นนี้ ฝ่าบาทส่งเฉินกุ้ยเฟยไปยังที่อื่นชั่วคราว อย่างนั้นต่อให้นางคิดทำร้ายฝ่าบาทก็ทำไม่ได้"

หงอู่ฮ่องเต้กลับคืนสู่ความสงบ รับสั่งว่า

"ข้าก็นึกถึงข้อนี้ตลอดจนวิธีอื่นอีก แต่ล้วนไม่อาจแก้ปัญหาโดยเด็ดขาด ดังนั้นตกลงใจให้เจ้าซึ่งมีหนทางจัดการกับสตรีไปหานาง หากนางมีความจริงใจต่อข้า ข้าจะแต่งตั้งนางเป็นฮองเฮา ถือเป็นการชดเชยที่ข้าระแวงสงสัยนาง"

หานป๋อกล่าวตะกุกตะกักว่า

---

* แผลงเป็นจุดอ่อน

"หากนางซื่อสัตย์ต่อฝ่าบาท เด็กน้อยกลับลงไม้ลงมือต่อนาง เมื่อถึงเวลาฝ่าบาทยังจะยกโทษให้กับเด็กน้อยหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยทรงกริ้วว่า

"เจ้าเป็นคนเปิดโปงเรื่องนี้ ย่อมมีความมั่นใจต่อข้อสันนิษฐานของตัวเอง ตอนนี้ไฉนชุกหัวหดหาง ใช่คิดบีบบังคับให้ข้าผลักไสเจ้าออกไปตัดศีรษะหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ฝ่าบาทอย่าได้ทรงกริ้ว เด็กน้อยย่อมมีความมั่นใจ เพียงกลัวว่าล่อลวงนางไม่สำเร็จ ต้องถูกฝ่าบาทฆ่าทิ้ง จึงไม่คู่ควรแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างเยือกเย็นตรัสว่า

"ดังนั้นเพื่อรักษาชีวิตน้อยๆ ของเจ้า เจ้าต้องใช้วิธีการทั้งมวลพิสจน์ต่อข้าว่าความรักที่นางมีต่อข้าเพียงแสร้งมารยา แต่เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงไป เห็นแก่หน้าพี่เย่ออู๋ ข้าอย่างมากระบายโทสะใส่ผู้อื่น"

หานป๋อนึกถึงขุนนางเฉินลิ่งฟางเป็นบุคคลแรก ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝ่าบาทร้ายกาจจริงๆ เด็กน้อยยอมรับนับถือแล้ว"

ซ่งหนันกับซ่งเม่ยสองพี่น้องรับประทานอาหารเช้ากับหัตถ์พิษเฉียนหลอในร้านอาหาร หลังจากผ่านเหตการณ์ว่นวายและเดินทางตลอดคืน สองพี่น้องล้วนอ่อนเพลียอยู่บ้าง

ถึงแม้ข่มตาหลับไหล แต่ระหว่างเดินรถเกิดการสั่นสะเทือน ล้วนหลับๆ ตื่นๆ

หัตถ์พิษเฉียนหลอมีความรู้สึกที่ดีต่อซ่งเม่ยอยู่บ้าง คอยคีบกับใส่ชามของนาง

ซ่งหนันนับแต่ทราบว่าชายกลางคนที่มีเปลือกนอกงามสง่าผู้นี้

เป็นหนึ่งในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ในใจทั้งเคารพทั้งกลัวเกรง ตรงกันข้ามกับซ่งเม่ยออดอ้อนต่อมัน ยึดถือมันเป็นญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอจิบน้ำชาที่ร้อนลวก ซ่งหนันอดกล่าวมิได้ว่า

“ท่านเฉียน คราครั้งนี้เราสองพี่น้องที่ถูกหลัน...”

หัตถ์พิษเฉียนหลอตัดบทมันว่า

“คนมากหูตาสับสน มีโอกาสค่อยบอกกล่าวเถอะ”

ซ่งเม่ยลืมตากลมโตมองดูเฉียนหลอ กล่าวว่า

“ผู้เฒ่าเฉียน ข้าพเจ้าช่างไม่เข้าใจว่าพวกท่านไฉนมีกะใจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพวกเรา ข้าพเจ้าไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า ในฝ่ายอธรรมจะมีบุคคลที่ถือคุณธรรมน้ำใจเช่นท่านผู้เฒ่ากับพี่ชิ”

ซ่งหนันทอดถอนใจ กล่าวว่า

“หลังจากเกิดเรื่อง พวกเราเคยขอความช่วยเหลือจากฝ่ายธัมมะที่เคยมีไมตรีคบหา หากมิใช่ถูกปิดประตูใส่หน้า ก็ถูกผลักไสไล่ส่งโดยที่ไม่ทันออกปาก นับว่าผู้คนแล้งน้ำใจจริงๆ”

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

“เรื่องเหล่านี้เราพบเห็นจนชาชิน ถึงกับไม่เบ่ลืองสมองครุ่นคิด”

ยามนั้นชิฉางเจิงเข้าร้านอาหารมา พอนั่งเรียบร้อยจึงกล่าวว่า

“ซื้อเรือได้ลำหนึ่ง หลังจากรับประทานอาหารจะลงเรือ ฟังว่าระหว่างนี้เส้นทางน้ำเพิ่มด่านตรวจอย่างเข้มงวด พวกเราต้องปลอมแปลงโฉมค่อยตบตาผ่านไปได้”

ซ่งเม่ยส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านรีบรับประทานเถอะ”

เมื่อตอนฟ้าสาง เรือของฟงสิงเลี่ยและพวกเผชิญกับเรือของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หลวงจีนกระบี่จึงแสดงตนว่าเป็นคนของสหพันธ์แปด

สำนัก เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นก็ปล่อยให้ผ่านไป ทั้งแสดงความเคารพอย่างสูง ทั้งหมดรับประทานอาหารเช้าในห้องโถงเรือ สนทนาปราศรัยครู่หนึ่ง ค่อยแยกย้ายจากไป

ฟงสิงเลี่ยนำภรรยากลับเข้าห้อง หลิงหลงก็ติดตามเข้ามาส่งน้ำชาให้

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"สิงเลี่ย ในความเห็นข้าพเจ้า หานป๋อเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง เมื่อไปถึงนครหลวง ผู้อื่นห้ามมิให้ท่านติดตามมันไปเที่ยวหอนางโลม รีบรับปากเชี่ยนเหลียน"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าให้ความเห็นอกเห็นใจต่อสตรีที่ขายยิ้ม ไม่คิดยึดถือเป็นเครื่องเล่น เชี่ยนเหลียนดถกเราผู้เป็นสามีไปแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"บุรุษใดไม่เหลวแหลกกินเหล้าเมายา ดูท่าต้องบังคับให้ท่านสาบานเป็นมั่นเหมาะ"

กงจู้อลงกรณ์ดุว่า "เชี่ยนเหลียน" หลิงหลงก็หัวร่อคิกคำหนึ่ง จากนั้นรีบปิดปากน้อยๆ ขณะจะหลบหนีออกไป กลับถูกกู่เชี่ยนเหลียนจับตัวไว้ คาดคั้นถามว่า

"ยาโถว (คำด่าหญิงรับใช้) น้อยหัวร่ออะไร?"

หลิงหลงแตกตื่นลนลาน อ้อนวอนว่า

"พี่เชี่ยนเหลียนปลดปล่อยหลิงหลงเถอะ"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) ตลอดทั้งวันเอาแต่รังแกหลิงหลง"

ฟงสิงเลี่ยมองดูดรุณีสาวที่บริสุทธิ์ดุจดอกไม้แรกแย้มนางนี้ เห็นนางทั้งมากรักทั้งเอียงอาย รู้สึกคันที่หัวใจ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หลิงหลงน้อยเข้ามา ให้ข้าพเจ้าคุ้มครองท่าน"

หลิงหลงยิ่งประหม่าลนลาน ได้แต่อ้อนวอนกู่เชี่ยนเหลียนถ่ายเดียว

กู่เชี่ยนเหลียนคุมตัวหลิงหลงถึงเบื้องหน้าฟงสิงเลี่ย ร้องตะโกนหนุนว่า

"สิงเลี่ยจูบนาง ดูว่านางสำรวมตัวได้นานเท่าใด?"

หลิงหลงอับอายจนหน้าแดงจรดใบหู หลับตาพริ้มลง ร่างสั่นสะท้านเล็กน้อย แต่ไม่ขัดขืนดิ้นรน ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่านางยินยอมพร้อมใจ

กงจู้อลงกรณ์ผุดลุกขึ้น กวาดตาไปนอกหน้าต่าง กล่าวว่า

"วิเศษแท้ เกิดลมโชยพัด เรือล่องไปตามลำน้ำ บวกกับแรงลมหนุนส่ง พรุ่งนี้เช้าพวกเราคงบรรลุถึงนครหลวงแล้ว"

พลางเดินถึงข้างกายกู่เชี่ยนเหลียนที่จับตัวหลิงหลงไว้ กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"เสี่ยวเหลียนเป็นเพื่อนเราออกไปชมดูทิวทัศน์สองฟากฝั่ง"

กู่เชี่ยนเหลียนเข้าใจความหมาย ติดตามนางออกจากห้องก่อนไปไม่ลืมกำชับว่า

"สิงเลี่ยจดจำไว้ อย่าได้ถูกเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวของท่านฉุดลากไป"

ฟงสิงเลี่ยหวนนึกถึงวันพรุ่งนี้จะได้พบกับ "เพื่อนกินเพื่อนเที่ยว" เช่นหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว บังเกิดอารมณ์เบิกบาน ผุดลุกขึ้นยื่นมือโอบรั้งหลิงหลงเข้ามาในอ้อมอกเบาๆ กล่าวว่า

"คุณหนูท่านต้องการให้ข้าพเจ้ารับท่านเป็นอนุภรรยา หลิงหลงท่านยินยอมหรือไม่?"

หลิงหลงจิตใจฟุ้งซ่านตั้งแต่แรก พอฟังทั้งอับอายทั้งยินดี

ไม่กล้ามองดูมัน เพียงผงกศีรษะติดต่อกัน

ฟงสิงเลี่ยไม่คุ้นกับการเริงรักยามเช้า จึงจุมพิตริมฝีปากของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าจะรักถนอมท่านเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติต่อซู่เซียง ไปเถอะ แต่คืนนี้ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า ห้ามมิให้อิดเอื้อนเอียงอายไม่ยอมมา ทราบหรือไม่?"

หลิงหลงผงกศีรษะเล็กน้อย จากนั้นหลบหนีออกไป

ฟงสิงเลี่ยก้าวเท้าออกจากห้อง หวนนึกถึงตอนนี้อยู่ว่างไร้เรื่องราว จะสัพยอกหยอกเอินกับภรรยาทั้งหลาย หลังจากไปถึงนครหลวง เกรงว่าไม่มีอารมณ์เช่นนี้แล้ว

หานป๋อออกจากห้องทรงพระอักษร กลับเห็นโจรท่องโดดเดี่ยว สนทนาปราศรัยกับเยี่ยซู่ตง คล้ายพบพานญาติสนิท รีบตรงเข้ารับหน้า

โจรท่องโดดเดี่ยวคล้ายหนุ่มแน่นกว่าเดิมหลายสิบปี ใบหน้าเป็นประกาย ยามกล่าววาจายิ่งวางท่ากว่าเดิม

เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองทางที่ดีออกทางประตูอู่เหมิน เพื่อหลีกเลี่ยงพบกับขุนนางทั้งบุ๋นบู๊ที่มาประชุมช่วงเช้า"

ทั้งสองตอบปฏิเสธเยี่ยซู่ตงที่คิดจัดรถม้าส่งพวกมัน ชักชวนกันหลบออกทางประตูอู่เหมิน

เพิ่งเดินออกจากหวงเฉิง (ราชธานี) โจรท่องโดดเดี่ยวก็กล่าวโดยไม่สะดุดติดขัดว่า

"ตอนใส่เสื้อผ้ายังดูไม่ออก หวินชิงผู้นี้มิเพียงงามกลมกลึง ส่วนสัดก็ดียิ่ง ผิวพรรณเรียบลื่นดุจแพรพรรณ ตอนนี้แม้บอกให้นางไปจากเรานักรักผู้ยิ่งใหญ่ นางก็ไม่ยินยอม"

หานป๋อโอบไหล่อันซูบผอมของมัน ชมเชยว่า

"เฒ่าทารกยอดเยี่ยมยิ่ง เมื่อคืนประกอบกิจกี่ครั้ง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

"นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เราฝึกพลังทารกบริสุทธิ์เป็นเวลาหลายสิบปี ไหนเลยไร้ประโยชน์ได้ หวินชิงสมควรเป็นสตรีที่โชคดีที่สุด"

หานป๋อกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ตอนนี้พลังทารกบริสุทธิ์ของท่านไยมิใช่สูญสิ้นเพราะหวินชิง ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องขอความช่วยเหลือจากท่านอยู่"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราฝึกพลังทารกบริสุทธิ์จริงๆ หรือ? วางใจเถอะมาตรว่าเราเกิดสัมพันธ์รักกับเพศตรงข้าม แต่แนววิชาฝีมือมีแต่เพิ่มพนโดยไม่เสื่อมถอย"

หานป๋อแทบหัวร่อจนตัวงอ พลันฉุกใจคิดถามว่า

"ท่านคงล้วงถามเรื่องราวเกี่ยวกับสหพันธ์แปดสำนักจากหวินชิงกระมัง?"

ยามนี้ทั้งสองออกจากเส้นทางที่เพาะปลูกต้นไม้ร่มรื่นนอกหวงเฉิงเหยียบย่างสู่ถนนยาวที่มีผู้คนสัญจรคับคั่ง ร้านรวงเรียงรายแน่นขนัดทั้งยังเดินไปทางตรอกเก่าตระกูลจั่ว

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะ ตอบว่า

"แน่นอน หวินชิงมิเพียงบอกเล่าเรื่องราวนับแต่จำความได้ออกมา ทั้งยังบรรยายภาพรวมของสหพันธ์แปดสำนักต่อเรา เช้าวันนี้เซียนไม่แก่เฒ่าเพิ่งเดินทางมาถึง ผู้นำสหพันธ์แปดสำนักและยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ล้วนทยอยเดินทางสู่สถานฝึกสอนซีหนิง ชนชั้นผู้เยาว์ทราบว่าท่านขโมยหัวใจจวงชิงซวง ล้วนแค้นท่านจับใจ หากท่านคิดไปหานางต้องระมัดระวังไว้บ้าง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"การประชุมคณะผู้อาวุโสสหพันธ์แปดสำนัก กำหนดจัดขึ้นก่อนงานเฉลิมพระชนมพรรษาจูหยวนจางหนึ่งวัน ซึ่งคือสามวันให้หลัง ฟังว่าเมิ่งเหยารับปากเข้าร่วม แต่ในความเห็นเรา สหพันธ์แปดสำนักยืนกรานนั่งอยู่บนภูผา ชมดูพยัคฆาต่อสู้กัน ปล่อยให้ล่างฟานหวินกับผังปานต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย สหพันธ์แปดสำนักจะได้ก้าวขึ้นเป็นผู้นำยุทธจักรใหม่"

หานป๋อรับฟังจนกลัดกลุ้มรำคาญใจ กล่าวว่า

"จอมยุทธล่างอยู่ที่ใด? ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญคิดรบกวนท่านจอมยุทธ์"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง เมื่อคืนจอมยุทธ์ล่างไปยังตรอกเก่าตระกูลจั่ว ชมดูซือเอ๋อปรุงกลั่นสุรา ท่านก็สมควรไปให้รางวัลแก่ซือเอ๋อและพวก"

หานป๋อยินดียิ่ง รีบรุดไปยังตรอกเก่าตระกูลจั่วพร้อมกับโจรท่องโดดเดี่ยว ทั้งกล่าวคำหวานหูต่อจั่วซือ โหยวโหยว และเฉาเสีย สร้างความอิ่มเอมใจแก่พวกนางยิ่ง

จากนั้นหานป๋อเข้าสู้ห้องหับเขตตึกใน เข้าพบล่างฟานหวินบอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาให้ทราบ

ล่างฟานหวินพอฟังจบจึงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตอนนี้เรายิ่งมายิ่งเชื่อว่าจูหยวนจางปล่อยปละละเลยให้หลันอี้กับหูอุ้ยหยงสมคบคิดกับศัตรูภายนอก เพื่อจัดการกับภูตบดีซวีเย่ออู๋ ขอเพียงกำจัดภูตบดีไป ราชวงศ์หมิงจึงไม่เกิดการช่วงชิงภายใน ตระกูลจูสามารถปกครองแผ่นดินตลอดกาล"

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"อย่างนั้นจูหยวนจางไยไม่พานแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นรัชทายาท

จะเป็นที่ยินดีทั่วหน้า แผ่นดินก็สงบสันติสืบไป”

หานป๋อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าล่วงรู้เหตุผล หนึ่งนั้นจูหยวนจางต้องปฏิบัติตามวิธีสืบราชสมบัติที่ตัวเองกำหนดขึ้น ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ทุกผู้คนรวมทั้งเจ้าผู้ครองนครอื่น ล้วนเกรงว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องจะเป็นจูหยวนจางอีกคนหนึ่ง จึงคัดค้านอย่างรุนแรง หากจูหยวนจางแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นรัชทายาทเกรงว่าหลันอี้และพวกจะก่อการกบฏ แผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวายเป็นการใหญ่”

ล่างฟางหวินกล่าวว่า

“เราเห็นว่ายังมีเหตุปัจจัยด้านจิตใจอีกประการหนึ่ง นั่นคือภูตบดีคล้ายเป็นไท่สั้งหวง* ของราชวงศ์หมิง ก่อนที่จูหยวนจางจะขึ้นครองแผ่นดิน เพราะต้องพึ่งพาภูตบดี ยังยอมสะกดกลากลน หลังจากที่เป็นฮ่องเต้ ไหนเลยปล่อยให้ภูตบดีลอบบงการตระกูลจูอีกต่อไป ดังนั้นด้านการเลือกสถานที่เป็นราชธานี ไม่ยอมรับข้อเสนอของภูตบดี ตอนนี้ถึงคราแต่งตั้งรัชทายาท จึงขัดแย้งกับภูตบดีที่ต้องตาเจ้าเอี้ยนอ๋อง จูหยวนจางต้องการประกาศต่อผู้คนทั้งแผ่นดินว่า ผู้ใดเป็นผู้กุมอำนาจสูงสุด”

เอ่ยถึงตอนนี้พลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“ความสามารถอันยิ่งใหญ่ของน้องแซ่หานคล้ายอยู่ที่ด้านอิสตรี หากท่านพิชิตใจเฉินกุ้ยเฟยได้ จะแก้ปัญหามากมาย เหล่าผู้อาวุโสสำนักมารที่บัญญัติคิดค้นวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร คงคาดฝันไม่ถึงว่ายอดวิชานี้จะถูกใช้ในทางด้านนี้”

หานป๋อกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

---

* ตรงกับคำพระเจ้าหลวง

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าเองรู้สึกว่าตลอดทั้งวันเกลือกกลั้วอยู่ในดงหญิงงาม ปล่อยตัวปล่อยใจหลงระเริงกับความรัก รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"ท่านรู้สึกไม่สบายใจ? เกรงว่าท่านสุขสมอารมณ์หมายต่างหาก"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นี่เป็นโชคชะตา มีแต่ดำเนินผ่านทางบุรุษสตรี พลังซ่อนเร้นของพันธุมารของท่านค่อยถูกปลุกเร้าขึ้นมา ไม่เช่นนั้นท่านไหนเลยมีปัญญารับมือเหนียนเหลียนตันได้สองครั้งครา ทั้งยังช่วยชีวิตจูหยวนจาง หากเมิ่งเหยาทราบเรื่อง ต้องสมนาคุณท่านอย่างงาม"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เมิ่งเหยาสำนึกขอบคุณข้าพเจ้าจริงหรือ?"

ล่างฟานหวินเห็นมันเริ่มใช้ความคิดเฉไฉ อดหัวร่อออกมามิได้ กล่าวว่า

"ช่างเป็นชะตาฟ้าจริงๆ นางเซียนที่หลุดพ้นจากทางโลกพานพบพานปีศาจราคะท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่อาจสะกดข่มกลั้นได้ ถึงกับหัวร่อจนตัวงอ

หานป๋อหน้าแดงก่ำ อับจนถ้อยคำ

ล่างฟานหวินหัวร่ออยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า อาการบาดเจ็บบอบช้ำของเหนียนเหลียนตันธรรมาจารย์อาทิตย์กับหลี่เซ่อเม่ยยังไม่หายดี จึงเก็บเนื้อเก็บตัวถึงเพียงนี้ หากพวกมันฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม บุคคลแรกที่คิดจัดการต้องเป็นน้องแซ่หาน ดังนั้นในหลายวันนี้ ท่านสามารถคลุกคลีกับเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อ พวกนางล้วนเป็นสตรีที่ซ่อนเสน่ห์ความงามอยู่ภายใน หากท่านเรียนรู้การหยิบยื่นธาตุหยางบริสุทธิ์ของพวกนางเสริมพันธุมารของท่าน นับ

เป็นขอบเขตขั้นสูงสุดของสำนักมาร แต่อย่าลืมว่าเมื่อดึงดูดมาต้องชดใช้คืน ไม่เช่นนั้นพวกนางอาจถึงแก่ความตาย"

หานป๋อกล่าวอย่างแข็งขันว่า

"โปรดวางใจ ข้าพเจ้าเรียนรู้วิธีการนี้จากเจี่ยแจทั้งสามแล้ว"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราก็เชื่อว่าท่านเป็นดาววาสนา มีพลังฝีมือเพิ่มพูน คิดลอบสังหารลมพัดหวนเหลียนควนหายากลำบากไม่"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"มิใช่ให้ท่านลงมือหรือ?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"หากทุกเรื่องราวให้เรากระทำแทน ท่านไหนเลยสำเร็จเป็นสุดยอดฝีมือได้?"

หานป๋อรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีความทะเยอทะยานเป็นสุดยอดฝีมือ ยังคงให้ท่านลงมือเหมาะสมกว่า"

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าทอว่า

"เมื่อมีล่างฟานหวิน ก็ยึดถือว่าเราไม่มีตัวตนอยู่ด้วย มีเราช่วยเหลือท่าน เหลียนควนอะไรนั่นต่อให้มีเก้าชีวิตเช่นเดียวกับแมวรับรองว่าไม่มีชีวิตหลงเหลือแม้สักครึ่งชีวิต"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างจริงจังว่า

"พี่ฟันอย่าได้ดูแคลนคนผู้นี้ ควรทราบว่าในกองทัพซ่อนมังกรชุมนุมพยัคฆ์ เพียงเพราะพวกมันอยู่ในกองทัพหลายสิบปี เมื่อประกอบความดีความชอบ ก็ถูกผู้บังคับบัญชารับไป ดังนั้นไม่มีชื่อเสียงในยุทธจักร จูหยวนจางกับภูตบดีเมื่อให้ความสำคัญกับคนผู้นี้ถึงเพียงนี้แสดงว่ามันมีฝีมือร้ายกาจ ทั้งเป็นที่คาดคิดได้ว่าเจ้าเอี้ยนอ๋อง หูอุ้ยหยง

และเหลิงเอี้ยนก็มียอดฝีมือที่ซุกงำประกาย เช่นเดียวกับที่ในสังกัดภูตบดีมีเถี่ยชิงอี ปี้เทียนเอียนกับชีฮูหยิน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"หากมิใช่มีผังปานอยู่ด้วย บุคคลแรกที่เราคิดฆ่าคือหลี่เช่อเม่ยปางจู่ (ประมุขพรรค) ผู้ล่วงลับ ซ่างกวนเฟยเท่ากับตายใต้เงื้อมมือมันทางอ้อม แต่เรายังหักห้ามใจไม่ลงมือ ทั้งนี้เพราะหากเราลงมือเท่ากับบีบบังคับผังปานออกมาต่อสู้กับเราก่อนกำหนด ในสถานการณ์เฉพาะหน้า นับว่าไม่เหมาะไม่ควรยิ่ง"

พลางมองดูหานป๋อตลบหนึ่ง จึงล้วงหน้ากากอันประณีตของเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ออกมาส่งไปในมือหานป๋อ กล่าวว่า

"ขณะที่น้องแซ่หานลอบสังหารเหลียนควนให้สวมใส่หน้ากากใบนี้จะได้ไม่ถูกผัดนล่วงรู้โฉมหน้าแท้จริง ส่วนเราก็จะปลดเกษียณแล้ว"

ยามนั้นจั่วซือยกน้ำชาเดินเข้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พี่ใหญ่ทั้งสองเชิญรับน้ำชา"

พลางฉุดดึงหานป๋อมาด้านข้าง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ฟั่นป๋าบอกต่อข้าพเจ้าว่า เหวินเหวินน้อยจะมาถึงนครหลวงในวันมะรืนนี้ ป๋อตี้ (น้องป๋อ) เจี่ยแจขอบคุณท่านจริงๆ"

หานป๋อชักชวนนางไปยังยังลานที่ว่างเบื้องนอก กล่าวว่า

"หากซือเจี่ยแจคิดขอบคุณข้าพเจ้า ก็ตามตัวพี่เฉาเสียกับโหยวโหยวมาหาสถานที่สนิทสนมกัน"

จั่วซือหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"พวกเราไหนเลยอยู่ว่างเช่นท่าน รีบไปหาเวี่ยเอ๋อกับซวงเอ๋อของท่านเถอะ พี่ใหญ่ล่างบอกเรื่องของท่านต่อพวกเราแล้ว พวกเราจะไม่ขัดขวางท่าน อย่าลืมว่าคืนนี้ท่านยังมีสาวงามผมทองอีก...โอ เมื่อแต่งให้กับฟูจวิน (คำเรียกสามี) ที่ดึงดูดใจเพศตรงข้ามเช่นท่าน ช่างไม่

ทราบเป็นโชคหรือเคราะห์จริงๆ"

หานป๋อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมเป็นความโชคดี ดูจากท่าทีที่เบิกบานใจของท่านในตอนนี้ก็ทราบได้"

จั่วซือผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ซือเจี่ยแจเบิกบานใจจริงๆ หลังจากที่เหวินเหวินน้อยมาถึงข้าพเจ้าก็ไม่มีความรู้สึกเสียใจใดๆ"

ยามนั้นฟั่นป๋ารุดมารายงานว่า

"ท่านทูต ภูตบดีใช้คนมาแจ้งให้ท่านไปพบกับท่านผู้เฒ่าในบัดดล"

จั่วซือคล้องแขนหานป๋อส่งถึงหน้าร้าน กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"เมื่อคืนไม่มีท่านอยู่ข้างกาย พวกเรารู้สึกไม่เคยชินอยู่บ้างคืนนี้มาอยู่เป็นเพื่อนพวกเราได้หรือไม่? นำเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อกับสาวงามผมทองนั้นกลับมาก็ได้"

หานป๋อไหนเลยไม่เข้าใจเจตนาของเจี่ยแจ (พี่สาว) นางนี้ ฉวยโอกาสที่ผู้คนมองไม่เห็น หอมแก้มนางสองฟอด รับคำแล้วค่อยจากไป

หานป๋อออกจากร้านรวงที่ยังตกแต่งอย่างเร่งรีบปฏิเสธข้อเสนอยกม้าให้ของราชองครักษ์ เหยียบย่างเข้าตรอกเก่าตระกูลจั่วที่มีชื่อเพราะจั่วซือ

ตรอกเก่ามิใช่ตรอกซอย เพียงแต่แคบกว่าถนนฉินไหวครึ่งหนึ่ง เป็นถนนเล็กๆ ที่มีความยาวประมาณครึ่งลี้ ร้านค้าขายหนังสือเป็นหลัก เต็มไปด้วยกลิ่นอายตำรับตำรา ผู้คนที่มายังที่นี้ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา

ที่หน้าร้านรวงต่างๆ เชื่อมด้วยระเบียงกว้างวาเศษ กลายเป็นทางสัญจรที่สามารถบังแดดหลบฝน เมื่อเหยียบย่างลงไป บังเกิดเสียงฝีเท้าดึงดังโครมคราม

บนพื้นที่ว่างระหว่างร้านค้า มีแผงลอยขายสินค้าสารพัน ดึงดูดผู้คนมุงดูต่อรองราคา ครึกครื้นยิ่งนัก

ตรอกเก่าทั้งสายบรรยากาศกลมกลืนครื้นเครง กอปรด้วยกลิ่นอายท้องถิ่นที่เข้มข้น

หานป๋อมาถึงนครหลวงหลายวัน นี่เป็นครั้งแรกที่เดินท่องชมอย่างปลอดโปร่ง

เพิ่งเดินออกจากตรอกเก่าตระกูลจั่ว เห็นบนพื้นที่ว่างเบื้องหน้าชุมนุมด้วยผู้คนกลุ่มใหญ่ ที่แท้เป็นหมอเร่ขายยาผู้หนึ่งอาศัยการแสดงของวานร ดึงดูดผู้คนมาซื้อยา

หานป๋อเห็นวานรฉลาดหลักแหลม เคลื่อนไหวอย่างขบขัน อดหยุดเท้ายืนดูมิได้ เมื่อชมดูถึงตอนสนุกสนาน พลอยปรบมือโห่ร้องตามเด็กชายและหญิง

ได้ยินเสียงฝีเท้ามาถึงข้างกาย สุ้มเสียงที่คุ้นหูเสียงหนึ่งกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมื่อเห็นท่านลืมความกลัดกลุ้มกังวล ข้าพเจ้าพลอยมีความสุขด้วย"

หานป๋อเหลียวหน้ามอง เห็นฉินเมิ่งเหยาเกล้ามวยผมเช่นบุรุษ ใส่เสื้อยาวสีขาวโชยพัดพลิ้วรับกับใบหน้าที่สวยซึ้งสดใส ดูไปคล้ายนักศึกษารูปงาม ยังเหนือกว่าซีวีเยี่ยเวี่ยที่ชมชอบแต่งกายเป็นบุรุษอีกหนึ่งส่วน

หานป๋อยินดียิ่ง ฉุดดึงมือนางเดินออกไป ปากร้องว่า

"คิดถึงท่านแทบตายแล้ว เมิ่งเหยาท่านใจดำอำมหิตนัก"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกุมมือมัน กล่าวด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า

"หรือว่าผู้อื่นไม่ครุ่นคิดคำนึงถึงท่าน? โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงท่านซ้ายโอบซวีเยี่ยเวี่ย ขวากอดจวงชิงซวง เมิ่งเหยาจะอย่างไรเป็นอิสตรีบางครั้งก็บังเกิดความหึงหวง"

หานป๋อกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"หึงหวงจริงหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย เผยเห็นฟันขาวสะอาดราวกับมุก ไม่ตอบว่ากระไร

หานป๋อชมดูจนคันที่หัวใจยากจะเกา ชี้มือไปยังป้ายยี่ห้อโรงเตี๊ยมที่ยืนขวางออกมา กล่าวว่า

"พวกเรามิสู้เปิดห้องพิเศษห้องหนึ่ง เข้าไปจับเข่าพูดคุย ข้าพเจ้ามีเรื่องมากหลายคิดบอกต่อเมิ่งเหยา"

ยามนี้มันไหนเลยนึกถึงเรื่องที่ภูตบดีเรียกตัวเข้าพบอีก

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"แต่งงานคล้อยตามสามี หานป๋อจอมอะไรนั่นคิดนำเมิ่งเหยาไปที่ใดก็ไปที่นั้นเถอะ แต่จดจำไว้ว่าอย่าได้รุกล้ำผู้อื่นเกินไป ตอนนี้ท่านมีวิชามารรุดหน้า บวกกับเมิ่งเหยารักท่านเพิ่มพูนกว่าเดิมยิ่งไม่อาจปฏิเสธแข็งขืน"

หานป๋อยินดียิ่ง เดินผ่านครึ่งถนน เสาะพบโรงเตี๊ยมที่เลิศหรูเปิดห้องห้องหนึ่ง หลังจากให้รางวัลผู้รับใช้ ไล่มันออกไป ก็โอบอุ้มฉินเมิ่งเหยาขึ้นเตียง บอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดต่อนาง

ฉินเมิ่งเหยานอนหนุนหมอนใบเดียวกับมัน รับฟังอย่างสงบใบหน้าเปล่งประกายอันบริสุทธิ์ แม้แต่หานป๋อพลอยถูกระบาดใส่ ไม่บอกเล่าพลางลงไม้ลงมือพลางเช่นกาลก่อน

ฉินเมิ่งเหยาคอยดูดซับพันธุมารที่แผ่ซ่านจากตัวมัน เข้าสู่

ขอบเขตขั้นมหาปิติที่นิรทุกข์ ตาคู่งามทอประกายความรักอันลึกล้ำถึงกับแทบกระชากวิญญาณหานป๋อออกจากร่าง

สวรรค์ เมิ่งเหยาปฏิบัติต่อเราแตกต่างจากเดิมจริงๆ

ทุกประการเป็นไปตามธรรมชาติ ปราศจากความอาทร ไม่ต้องหวั่นวิตกว่าตนเองจะสะกิดโทสะหรือล่วงเกินนางโดยไม่ตั้งใจอีก

หลังจากรับฟังจนจบ ฉินเมิ่งเหยาก็กล่าวว่า

"บอกต่อจูหยวนจางว่า เที่ยงคืนของคืนพรุ่งนี้ข้าพเจ้ากับท่านจะไปพบเขา แต่ท่านต้องอยู่ร่วมเป็นสักขีพยาน นี่เป็นเงื่อนไขของข้าพเจ้า"

หานป๋อใจหายวาบ กล่าวว่า

"นี่จะได้อย่างไร พระองค์คิดครอบครองท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคก กล่าวว่า

"อย่าเพิ่งบอกว่านั่นเป็นคำพูดที่โพล่งออกมาของจูหยวนจางหรือไม่ หากผู้อื่นพอลั่นปากก็ได้ตัวเมิ่งเหยาไป เรือนฌานเมตไตรยสมควรปิดสำนักแล้ว ในความเห็นเมิ่งเหยา ท่านเพียงกลัวจูหยวนจางล่วงรู้ความสัมพันธ์ของพวกเราต่างหาก"

หานป๋อทราบว่าไม่อาจปิดบังนาง จึงกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"มีอยู่บ้าง ตอนนี้ข้าพเจ้ากับพระองค์ถือเป็นพันธมิตรชั่วคราว"

ฉินเมิ่งเหยามองดสีหน้าอันโง่งมของมัน อดหัวร่อมิได้ เป็นฝ่ายประทับจูบมันเอง หลังการจุมพิตจึงกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาช่างภูมิใจในตัวท่านนัก หากมิใช่ท่านเป็นไปโดยสะดวกราบรื่น ผ่อนคลายสถานการณ์อันตึงเครียดระหว่างกองกำลังกลุ่มต่างๆ ทั้งยังช่วยชีวิตจูหยวนจาง เมิ่งเหยาคงสร้างความผิดหวังแก่อาจารย์ผู้มีพระคุณที่ฝากฝังภารกิจให้ ตอนนี้แม้แต่เจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ยังประเมินค่าของสามีอันประเสริฐของเมิ่งเหยาใหม่"

หานป๋อหวนนึกถึงคำชี้แนะของล่างฟานหวิน ฉวยโอกาสกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาอันประเสริฐ ท่านสมควรสมนาคุณข้าพเจ้าอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างเอียงอายว่า "ใกล้แล้ว" จากนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านทราบหรือไม่? เมิ่งเหยาเพิ่งพบว่าท่านกอปรด้วยความรักมากกว่าความใคร่ หากท่านสามารถรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง แยกความรักความใคร่ออกจากกัน ก็จะควบคุมบังคับพันธุมารได้ บรรลุถึงขั้นแรกของการเปลี่ยนแปรพันธุมารเป็นครรภธรรม ทั้งทำให้เมิ่งเหยาลุ่มหลงในตัวท่านกว่าเดิม เมื่อถึงเวลานั้นเมิ่งเหยาจะยินยอมเป็นเชลยรักของท่าน หานป๋อเอย ขอให้ปลดปล่อยจิตใจ เร่งเร้าลักษณะพิเศษของพันธุมารอย่างนั้นไม่แน่ว่าก่อนงานเฉลิมพระชนมพรรษาของจูหยวนจาง พวกเราจะรวมร่างเป็นหนึ่งเดียว ให้เมิ่งเหยาเสนอความรักและความใคร่ที่สะสมพอกพูนขึ้นตลอดเวลาแก่ท่าน เมิ่งเหยารับประกันว่ายามอยู่ในอ้อมอกท่าน จะเปลี่ยนเป็นปล่อยตัวและร้อนรักยิ่งกว่าหญิงใด โดยมอบเรือนร่างอันบริสุทธิ์ผุดผ่องแก่ท่านเป็นการสมนาคุณ"

หานป๋อพลันดีบคลานขึ้นจากเตียง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้าจะเริ่มเพียรพยายาม รับรองว่าภายในสามวันจะบรรลุข้อเรียกร้องของเมิ่งเหยา"

ฉินเมิ่งเหยาลุกขึ้นนั่งบนเตียง ยื่นมือลูบคลำใบหน้ามันด้วยความรักเวทนา ตาคู่งามทอประกายความรักที่ลึกล้ำดุจห้วงสมุทร กล่าวเบาๆ ว่า

"นี่จึงเป็นเด็กที่ว่าง่าย เมิ่งเหยาจะมาหาท่านอีก ท่านกระทำการตามอำเภอใจได้อย่างเต็มที่ แต่ต้องระวังลมพัดหวนเหลียนควน คนผู้นี้ฝึกปรือทั้งวิชากำลังภายในกับภายนอก หาเป็นรองบุคคลในยอดฝีมือฝ่ายอธรรมไม่ ท่านต้องถนอมตัวให้มากไว้"

หยาดพิรุณปลิวโปรยปรายเต็มฟ้า

แม่น้ำแยงซีเกียงพร่าเลือนราง

ซ่งเม่ยกางร่มนั่งเบียดอยู่ข้างกายชิฉางเจิง ช่วยบังลมฝนให้กับมัน มองดูมันถือท้าย บังคับเรือใบขนาดเล็กแล่นปราดไปอย่างรวดเร็ว

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"น้ำฝนสาดซัดท่านจนเปียกปอน ระวังจะเป็นหวัด"

ซ่งเม่ยกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ผู้อื่นคลุมเสื้อฟางกันฝน ยังกลัวอันใด? ข้าพเจ้าจึงไม่ทนอุดอู้อยู่ใต้ประทุนเรือ"

ชิฉางเจิงสัพยอกว่า

"มิสู้เชิญท่านพ่อบุญธรรมกับพี่ชายท่านออกมาบังคับเรือ เราท่านหลบเข้าไปใต้ประทุนเรือ รับรองว่าท่านไม่อุดอู้แม้แต่น้อย"

ซ่งเม่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านผู้นี้ชมชอบเอาเปรียบที่สุด เมื่อคืนฉวยโอกาสที่ผู้อื่นเคลิ้มหลับ ไม่ว่าส่วนสัดใดล้วนถูกท่านรุกล้ำผ่านแล้ว"

ชิฉางเจิงบังเกิดความวาบหวามใจ เห็นว่าซ่งเม่ยกับหานฮุ่ยจื่อมีชาติตระกูลใกล้เคียงกัน แต่คำพูดที่เกี้ยวพาราสีเช่นนี้ รับรองว่าหานฮุ่ยจื่อไม่อาจกล่าวจากปาก จึงกล่าวว่า

"ท่านรับหน้าที่สังเกตดูความเคลื่อนไหวของพี่ชายท่าน ข้าพเจ้ารับหน้าที่เอาเปรียบท่าน ดีหรือไม่?

ซ่งเม่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าจึงไม่ช่วยกระพือความชั่วร้าย ท่านไม่กลัวถูกผู้คนพบเห็นก็เชิญลงมือเถอะ"

ชิฉางเจิงหัวร่อด้วยความสบใจ ซ่งเม่ยแสดงท่าทีปล่อยให้มันรุกล้ำ โดยที่นางไม่หวั่นเกรง ไหนเลยไม่สร้างความเบิกบานใจแก่มัน

ซ่งเม่ยหยิกต้นแขนมันอย่างดุดัน จากนั้นเปลี่ยนเป็นลูบคลำทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ฉางเจิงแข็งแรงจริงๆ กล้ามเนื้อทุกส่วนเต็มไปด้วยพลัง เป็นที่คาดคิดได้ว่าขณะที่ท่านต่อสู้กับโจรร้าย คงดุดันดุจพยัคฆ์เสือดาว เม่ยเม่ยต้องการเห็นสภาพเช่นนั้นจริงๆ"

จากนั้นกระซิบที่ข้างหูมันว่า

"เม่ยเม่ยคาดคิดไม่ถึงมาก่อนว่า ร่างกายของบุรุษจะสั่นไหวจิตใจผู้คนถึงเพียงนี้"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ชมชอบก็ลูบคลำเถอะ เราเหล่าชิไม่กลัวถูกเม่ยเม่ยเอาเปรียบอีมม์ คำเม่ยเม่ยน่าฟังยิ่ง วันหน้าจะเรียกท่านเป็นเม่ยเม่ย"

ซ่งเม่ยร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ผู้อื่นชมเชยท่าน ท่านยังไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสหยอกล้อผู้อื่น"

ชิฉางเจิงเบือนหน้ามาเพ่งพิศใบหน้าที่งามสดใสของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เม่ยเม่ยคิดว่าเราเหล่าชิจะปล่อยปละละเว้นท่านหรือ?"

ซ่งเม่ยก้มศีรษะลง ขบริมฝีปากด้วยความเอียงอาย กล่าวเบาๆ ว่า "คงไม่" จากนั้นเงยหน้าขึ้น ใช้ดวงตาที่กลมโตมองดูมัน กล่าวว่า

"แต่ว่าเม่ยเม่ยเป็นห่วงนัก พวกท่านชาวยุทธจักรไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง เที่ยวเด็ดดมบุปผาไปทุกแห่งหน สนุกสนานตามประสา หลังจากครอบครองกายใจผู้อื่น ก็ผละจากไปโดยไม่แยแส แต่ต่อให้ท่านเป็นคนประเภทนั้น เม่ยเม่ยยังยินยอมให้ท่านสมปรารถนา ภายหลังเหตุการณ์ก็ไม่สำนึกเสียใจ"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เม่ยเม่ยเป็นยอดหญิงที่กล้าพูดกล้าทำจริงๆ สตรีทั่วไปเมื่อเอ่ยถึงเรื่องเช่นนี้มักกระบิดกระบวน แต่ว่าวางใจเถอะ เราเหล่าชิแม้กระทำการโดยวู่วาม หากทว่าได้แล้วรับรองไม่ทิ้งขว้าง"

ซ่งเม่ยถามย้ำคำหนึ่ง ชิฉางเจิงรับคำ พลางก้มศีรษะลงประทับจูบลงบนริมฝีปากนาง

หานป๋อทุ่มเทฝีเท้า คล้ายเชื่องช้าแท้จริงรวดเร็วรุดสู่คฤหาสน์ภูตบดี

ที่เชิงเขาชิงเหลียงละแวกใกล้เคียงกับคฤหาสน์ภูตบดี ก่อกระโจมทหารสิบกว่าหลัง ทหารนับหมื่นเฝ้าประจำเส้นทางทุกสาย แม้แต่วัดชิงเหลียงที่อยู่อีกฟากหนึ่งของคฤหาสน์ภูตบดี และเมืองเก่าสือโถวซึ่งหันหาแม่น้ำฉินไหว ก็ห้ามมิให้ผัดนขึ้นไป

หานป๋อถูกสกัดไว้ในระหว่างทาง สองวันมานี้มันไม่แต่งเครื่องแบบโคกุเรียว เพียงสวมเสื้อยาวสีเขียวอ่อนที่เฉาเสียกับโหยวโหยวตัดเย็บให้แก่มัน บวกกับไม่ได้พกพาเอกสารยืนยันศักดิ์ฐานะใด ทหารที่เฝ้ารักษาจึงไม่ยอมให้มันขึ้นเขา ดีที่องครักษ์สังกัดคฤหาสน์ภูตบดีขบวนหนึ่งอยู่ระหว่างเดินทางกลับคฤหาสน์ จดจำมันออก รีบยกม้าโดยสารให้ เดินทางขึ้นเขาพร้อมกัน

หานป๋อฉวยโอกาสถามว่าไฉนมีทหารมากมายถึงเพียงนี้ องครักษ์ที่นำขบวน กล่าวว่า

"นี่เป็นคำสั่งท่านภูตบดี คฤหาสน์เราเพียงเปิดทางให้ผ่านตั้งแต่ยามจื่อถึงยามอิ๋น (ห้าทุ่มถึงตีห้า) รวมสามชั่วยาม หากกล้ามาช่วงชิงดาบเหยี่ยวต้องเลือกมาในช่วงเวลานี้"

หานป๋อลอบโห่ร้องชมเชยในใจ เพียงยุทธวิธีนี้สามารถดับความเพ้อฝันของผู้คนมากหลาย ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า ภายในเวลา

สามชั่วยามนี้ คฤหาสน์ภูตบดีต้องเตรียมพร้อมรับมือกับผู้รุกรานอย่างเต็มที่

วิธีการของภูตบดีซวีเย่อู๋ล้วนผิดแปลกจากผู้คนทั่วไป หากเปลี่ยนเป็นมัน คงต้องเก็บซ่อนดาบเหยี่ยวไว้ กลัวถูกผู้คนล่วงรู้

ชั่วขณะก็บรรลุถึงคฤหาสน์ภูตบดี ดูไปไม่มีสภาพผิดปกติตรงกันข้ามยังเงียบสงบกว่าปรกติหรือว่าผู้คนในคฤหาสน์ล้วนเข้านอนเพื่อออมกำลังไว้รับมือศัตรูยามวิกาล?

คราครั้งภูตบดีต้อนรับหานป๋อที่บ้านน้อยริมทะเลสาบของชีฮูหยิน (ภรรยาคนที่เจ็ด)

ภูตบดีซวีเย่อู๋นั่งอยู่ตรงกลาง ชีฮูหยินหวี่ฝู่หวินขบริมฝีปากล่าง นั่งก้มศีรษะอยู่ด้านข้าง คล้ายกับเด็กที่กระทำผิด

หานป๋อลอบร้องผิดท่า ดีที่ภูตบดีซวีเย่อู๋มีสีหน้าเป็นปรกติบอกให้มันนั่งลงที่อีกฟากหนึ่งค่อยกล่าวว่า

"เราความจริงเข้าใจว่าเสี่ยวหวิน (หวินน้อย) ใจสงบดุจน้ำนิ่งไม่หวั่นไหวต่อผู้ใดอีก จึงอนุญาตนางหยิบยืมสืบเผ่าพันธุ์จากเขยเรา แต่ตอนนี้ดูไปไม่รวบรัดธรรมดา เสี่ยวหวินบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อเขยเรา ดังนั้นเรามิอาจไม่ก้าวก่าย"

จากนั้นสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยมีมนต์มารน่าตระหนกจริงๆ ในความเห็นเรา ต่อให้เสี่ยวหวินไม่มีความสัมพันธ์อันยอกย้อนกับเช่อจุนชิ่น หากเจ้าตั้งใจล่อลวงนาง เสี่ยวหวินยังไม่อาจต่อต้านขัดขืนได้"

หานป๋อรับฟังจนนิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

ชีฮูหยินยังก้มศีรษะ นิ่งเงียบงันไร้วาจา

ภูตบดีซวีเย่อู๋หัวร่อพลางกล่าวว่า

"คนหนึ่งเป็นศิษย์น้องคนเล็กของเรา อีกคนหนึ่งเป็นเขยขวัญ

ของเรา แต่พวกเจ้าไม่ได้มั่วสุมกันโดยมิให้เราล่วงรู้ เราซวีเย่ออู๋ไม่โทษว่าพวกเจ้า มิหนำซ้ำหากสามารถบรรลุความตั้งใจเสี่ยวหวิน เรามีแต่ปลาบปลื้มยินดี"

พลางเพ่งตาวาววับกวาดมองคนทั้งสองเที่ยวหนึ่ง

หานป๋อสู้สายตากับอีกฝ่าย ไม่กล้าแสดงความละอายใจออกมา ทั้งนี้เพราะเมื่อวันก่อนหากมิใช่ซวีเยี่ยเวี่ยผลุนผลันเข้ามา มันกับชีฮูหยินคงร่วมสัมพันธ์รักกันแล้ว

มิคาดภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"เสี่ยวหวินบอกต่อเราว่า เจ้าความจริงมีโอกาสครอบครองนาง แต่ว่านางไม่อาจกระตุ้นความรักของเจ้าขึ้นมา ไม่ว่านางอ้อนวอนอย่างไรก็ไม่ยอมร่วมอภิรมย์ในสภาพที่ปราศจากความรัก เราพอฟังบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ นึกยินดีที่ไม่ได้เลือกคนผิด"

หานป๋อฝืนยิ้มในใจ ทราบว่าชีฮูหยินไม่ได้บอกเรื่องที่พลิกดูภาพลามกด้วยกันออกมา

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวสืบต่อ

"แต่เจ้ากลับสะกิดไฟรักของเสี่ยวหวินขึ้นมา เมื่อครู่นางมาอ้อนวอนเรา เราพอเห็นสีหน้านางก็ทราบว่านางตกอยู่ในห้วงรัก เรื่องนี้ไม่อาจลากดึงให้ยืดยาว เสี่ยวหวินจะอย่างไรเป็นชีเหนียง (มารดาคนที่เจ็ด) ของเวี่ยเอ๋อ ดังนั้นเรื่องของพวกเจ้าสมควรกระทำอย่างลับๆ ภายหน้าเด็กของเสี่ยวหวินต้องใช้แซ่เรา หากเป็นเด็กชาย เราจะรับเป็นบุตร เพื่อสืบตระกูลซวีเรา หลังจากเสร็จเรื่อง พวกเจ้าไม่อาจยุ่งเกี่ยวกันอีก เราต้องการให้เขยเรากล่าวคำรับรองสักคำ"

หานป๋อรีบกล่าวว่า

"เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) โปรดวางใจ ผู้เขยแม้รักชอบหญิงงามแต่ทราบว่าอันใดควรอันใดไม่ควร ไม่กล้าขัดคำสั่งเยี่ยจั้งเด็ดขาด"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา ยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"แม้เป็นความรักอันกระชั้นสั้น บางครั้งกลับสลักซึ้งใจยิ่งกว่าเช่นเดียวกับมารดาของเวี่ยเอ๋อ หากมิใช่ด่วนตายจาก เราไม่แน่ว่าจะรักนางอย่างลึกล้ำถึงเพียงนี้ ขณะเดียวกัน สวรรค์ถือว่าตอบแทนเสี่ยวหวิน ไม่เช่นนั้นคงไม่ปรากฏตัวแทนของเช่อจุนชิ่นเช่นนี้ขึ้นคนหนึ่ง"

เมื่อเดินถึงข้างประตู ก็กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เวี่ยเอ๋อกำลังนอนหลับ รอสักครู่ไปรับประทานอาหารเที่ยงพร้อมกับพวกเราเถอะ"

พลางหัวร่อดังยาวนานแล้วจากไป

คงหลงเหลือบุรุษสตรีที่มีความสัมพันธ์ที่แปลกประหลาดคู่นี้นั่งหันหน้าหากันอย่างเงียบงัน

หานป๋อหวนนึกถึงหญิงงามนางนี้แท้งบุตรไป ความสุขชั่วชีวิตถูกทำลายในชั่วพริบตา ทุกวันเอาแต่เคี่ยวกรำตัวเอง ต้องบังเกิดความสมเพชเห็นใจ แต่ก็ลอบคร่ำครวญในใจ ตนเองยังไม่สามารถควบคุมพันธุมาร ค้นพบวิธีปลดปล่อยน้ำกามที่แฝงการก่อกำเนิดชีวิต มิเพียงไม่สามารถทำให้นางตั้งครรภ์ ทั้งไม่มั่นใจก่อนงานเฉลิมพระชนมพรรษาของหงอู่ฮ่องเต้ จะเชื่อมต่อชีพจรหัวใจให้กับฉินเมิ่งเหยาได้หรือไม่ ดังนั้นอดทอดถอนใจมิได้

ชีฮูหยินชม้ายมองมันแวบหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะลงใหม่

แววตาของนางเต็มไปด้วยความรักอันร้อนแรง เปรียบกับกาลก่อนนับว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน

หานป๋อเห็นว่าตอนนี้เฉกเช่นน้าวคันธนูพาดลูกธนู มิอาจไม่ปล่อยออกไป ไหนเลยคำนึงมากความ จึงผุดลุกขึ้น เดินถึงข้างกายนาง คุกเข่าลงข้างหนึ่ง มือหนึ่งวางลงบนต้นขานาง อีกมือหนึ่งกุมมือนุ่มนิ่มของนาง พิศดูใบหน้าที่แฝงแววอมโรคของนาง กล่าวเสียง

นุ่มนวลว่า

"เสี่ยวหวินที่เชื่อฟัง ข้าพเจ้าเรียกชีฮูหยินเช่นนี้ดีหรือไม่?"

ชีฮูหยินผงกศีรษะเล็กน้อย ลักษณะท่าทางทั้งเชื่อฟังทั้งน่ารัก เป็นที่น่าเวทนาสงสาร เปรียบกับครั้งแรกที่เย็นชาไร้น้ำใจ ครั้งที่สองฟาดฝ่ามือด้วยอำมหิต ครั้งที่สามเพียงคิดประกอบกิจอย่างเร่งรีบ แทบไม่อาจนำมาวิจารณ์ร่วมกันได้

หานป๋อบังเกิดความนุ่มนวลขึ้นมา กล่าวว่า

"โอบอุ้มของวิเศษของข้าพเจ้าเข้าห้องไปดีหรือไม่?"

ในที่สุดชีฮูหยินกวาดตามองมา ชักดึงมือกลับเหนี่ยวรั้งมันขึ้นมา ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากของมัน

ความรักอันร้อนระอุพอปะทุออก ก็ไม่อาจระงับยับยั้งได้

พอจบถึงกลางคัน มือของหานป๋อก็ยื่นไปในเสื้อกระโปรงของนาง ทั้งสืบเสาะค้นหา ทั้งลูบคลำสัมผัส

ชีฮูหยินไหนเลยทนรับการปลุกเร้าจากมือมารของมันได้ ความรักความใคร่ที่เก็บกดมานานปีถูกปลดปล่อยออกมาในภาวะอันบ้าคลั่ง เป็นฝ่ายเปลื้องเสื้อผ้าของมันเอง

เพียงชั่วขณะ หนุ่มสาวทั้งสองก็อยู่ในสภาพเปลือยเปล่า กลายเป็นหานป๋อนั่งบนเก้าอี้ ส่วนเรือนร่างเลือดเนื้อของชีฮูหยินนั่งคร่อมอยู่บนต้นขาของมัน

ความเคลื่อนไหวอันรุนแรงดำเนินไปด้วยความเร่าร้อน

ภายใต้เสียงร่ำร้องครวญครางของชีฮูหยินที่ปลุกเร้า นิสัยมารของหานป๋อพลันกำเริบขึ้น ยกมือกดใส่หัวไหล่นาง รุกล้ำเร่งปราบโดยไม่ออมรั้งยั้งมือ ส่งนางขึ้นสู่จุดสุดยอดครั้งแล้วครั้งเล่า ทำการชดเชยให้กับเช่อจุนซิ่น

พันธุมารของหานป๋อก็เพิ่มสูงขึ้นไม่หยุดยั้ง

ครั้งนี้มีความแตกต่างกับการร่วมสัมพันธ์กับสตรีทุกครั้ง หานป๋อรู้สึกว่าพันธุมารคล้าย “มีชีวิต” ขึ้นมา นั่นเป็นความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง เป็นครั้งแรกที่พันธุมารกับมันไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเราอีก มันคือพันธุมาร พันธุมารก็คือมัน

จากการรับรู้ด้วยตัวเอง มันพบว่ามีอารมณ์ความรู้สึกที่รุนแรงจนมันคิดร่ำร้องระบายออกประการหนึ่ง ถาโถมใส่เส้นประสาททุกส่วนของมันดุจกระแสคลื่น คล้ายกับพริบตานั้นเช่อจุนซิ่นพลันฟื้นคืนชีพ ทำให้มันรับรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกที่เสียใจปวดร้าว และรักมั่นที่เช่อจุนซิ่นมีต่อชีฮูหยิน

ระหว่างการร่วมอภิรมย์ของหนุ่มสาวที่ร้อนรัก พลังชีวิตที่เต็มไปด้วยชีวาเริ่มก่อตัวที่จุดตันเถียนท้องน้อยของมัน

นับตั้งแต่ได้รับการชี้นำจากฉินเมิ่งเหยา หลังจากนั้นมันร่วมรักกับเม่ยเหนียงและซวีเยี่ยเวี่ย ก็คอยสังเกตสภาพในร่างกาย ทราบว่าเมื่อพลังชีวิตรวมตัวถึงจุดใกล้ระเบิดออก ก็จะพวยพุ่งไปยังเส้นชีพจรพิเศษทั้งแปดเส้น สุดท้ายรวมตัวที่ตำแหน่งหนีอวน ซึ่งอยู่หลังหว่างคิ้วใกล้กับท้ายทอย จากนั้นหนีอวนเต้นกระตุกไม่หยุดยั้ง จวบกระทั่งหลอมรวมเข้ากับพลังลมปราณภายในกาย หนีอวนค่อยหยุดการเต้นกระตุก

หลังจากรวบรวมกับซวีเยี่ยเวี่ย การเต้นกระตุกของหนีอวนยาวนานกว่าตอนที่ร่วมอภิรมย์กับเม่ยเหนียงและจั่วซือทั้งหลายอย่างน้อยสิบเท่า ทำให้หานป๋อเข้าใจว่า เหตุใดล่างฟานหวินบอกว่าซวีเยี่ยเวี่ยเป็นของวิเศษที่เหมาะกับการเพาะสร้างพันธุมารของมัน

วิชามารก็สะสมสร้างขึ้นทีละหยดทีละหยาด วิธีการฝึกเช่นนี้นับเป็นขั้นสุดยอดของการดึงดูดพลังธาตุของสำนักมาร

แต่ตอนนี้หานป๋อทราบว่า หากจัดส่งพลังชีวิตที่ได้จากการร่วมสัมพันธ์ของบุรุษสตรีชนิดนี้กลับเข้าสู่ร่างตนเอง โดยไม่ถ่ายทอดเข้าสู่เรือนร่างอันงดงามของชีฮูหยิน ชีฮูหยินอย่าคิดหมายอาศัยมันสืบเผ่าพันธุ์ให้กำเนิดบุตรได้

ทำอย่างไรจึงควบคุมพลังชีวิตนี้ย้อนกลับคืนไป?

ขณะร้อนรุ่มใจ ที่ท้องน้อยหานป๋อบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง พลังชีวิตกลับหดตัวที่จุดใจกลางของจุดตันเถียนเล็กน้อย

นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ที่ผ่านมาพลังชีวิตมีแต่ยืดขยายออก แล้วถ่ายเทเข้าสู่เส้นชีพจร

หานป๋อบังเกิดไหวพริบปฏิภาณ พลันเข้าใจว่าเนื่องจากตนเองแบ่งแยกสมาธินึกถึงเรื่องอื่นอีก ความรักความใคร่แยกออกจากกันวบหนึ่ง กลับควบคุมการขยายตัวของพลังชีวิตได้โดยไม่ตั้งใจ

ยามลิงโลดยินดีรับใช้ออกด้วยเคล็ดวิชาในสิบท่าไร้คำนึงนามหยุดคำนึง

เรื่องแปลกประหลาดพลันบังเกิดขึ้น หานป๋อรู้สึกได้อย่างชัดแจ้งว่า พลังชีวิตที่จุดตันเถียนเริ่มหมุนวน ถูกเคล็ดวิชาหยุดคำนึงควบคุมบังคับโดยสิ้นเชิง

ชีฮูหยินได้รับการปลุกเร้าจากพลังชีวิตของพันธุมาร ยิ่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ผิวพรรณทั่วร่างปรากฏเป็นสีสันดุจดอกกุหลาบ หลั่งเหงื่อชุ่มโชก ร่างร้อนลวกราวถ่านไฟ ทุกความเปลี่ยนแปลงบนสีหน้าบ่งบอกว่าคล้ายจะขาดใจ ดวงตาไม่อาจลืมขึ้นอีก เข้าสู่ห้วงลิงโลดหฤหรรษ์เท่าที่การร่วมรวมของบุรุษสตรีจะบรรลุถึงได้

หานป๋อเคลื่อนไหวรุนแรงกว่าเดิม แต่จิตสำนึกกระจ่างดั่งกระจกเร่งเร้าพลังชีวิตในจุดตันเถียน ให้มันยิ่งหมุนวนเร็วขึ้น ยิ่งทวีความกล้า

แข็งขึ้น ขณะที่ชีฮูหยินถูกหนุนส่งขึ้นสู่จุดสุดยอดแห่งความสุข หานป๋อก็บังคับพลังชีวิต รวมทั้งเมล็ดพันธุ์แห่งการก่อกำเนิดพุ่งเข้าสู่ส่วนที่ลำลึกที่สุดภายในกายชีฮูหยิน

ระหว่างทั้งสองไม่มีการแบ่งแยกกันอีก ทั้งนี้เพราะได้เพาะสร้างความสัมพันธ์ทางร่างกายเลือดเนื้อของบุรุษสตรีขึ้น

ตลอดทั้งร่างหานป๋อพลันผ่อนคลาย ความลิงโลดยินดีประดังเข้าสู่จิตใจ มันทราบว่าตนเองบรรลุข้อเรียกร้องของฉินเมิ่งเหยาแล้ว

ชั่วครู่ให้หลัง ชีฮูหยินเป็นฝ่ายเสนอจูบด้วยความดื่มด่ำ ทั้งร้อนแรงจนแทบหลอมละลายมันไป

หานป๋อขณะจะถอนตัวจากมา ชีฮูหยินกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้อื่นไม่ยอมอนุญาต"

พลางจ้องมองมันด้วยความรักอันลึกซึ้ง จากนั้นแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า

"ตอนนี้ เสี่ยวหวินไม่เข้าใจว่ารักท่าน หรือยังไม่สิ้นเยื่อใยต่อเช่อจุนซิ่น แต่เสี่ยวหวินต้องการให้ท่านทราบว่า เสี่ยวหวินไม่เคยลิ้มลองรสชาติอันอ่อนหวานถึงเพียงนี้ และไม่เคยบังเกิดความรู้สึกลุ่มหลงงมงายจนลืมตัวลืมตนเช่นเมื่อครู่มาก่อน ตอนนั้นในใจเสี่ยวหวินมีแต่ท่านคนเดียว กระทั่งเด็กทารกก็ลืมเลือนไปชั่วขณะ เราทราบว่าท่านต้องทำให้ผู้อื่นตั้งครรภ์แน่นอน"

หานป๋อลูบคลำเรือนร่างนางโดยไม่วางมือ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิน่าเล่าผู้เฒ่าเช่อจึงรักท่านเพียงนั้น"

ชีฮูหยินค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"หากท่านปากตรงกับใจ หลายวันนี้มีเวลาว่างเชิญมาหาผู้อื่นยามใดที่เกิดการตั้งครรภ์ ผู้อื่นไม่อาจใกล้ชิดกับท่านอีก"

หานป๋อก็ทอดถอนใจคำหนึ่ง ตนเองเมื่อรับปากภูตบดี ก็ไม่

อาจเสียสัจจะวาจา

ชีฮูหยินกล่าวว่า

"เย่ออู๋กล่าวถูกต้อง ความรักอันกระชั้นสั้นชวนให้ผู้คนหวนรำลึกที่สุด อย่าว่าแต่เมื่อมีเด็กทารกของท่าน เสี่ยวหวินก็พึงพอใจแล้ว ท่านก็ไม่ต้องว้าวุ่นใจเพราะเรา"

หานป๋อกล่าวว่า

"บางครั้งเพียงลูบๆ คลำๆ จูบปากกัน คงกระทำได้กระมัง?"

ชีฮูหยินแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ผู้ที่รับปากเขาคือท่าน เสี่ยวหวินหาได้ถูกควบคุมบังคับไม่อึมม์ ผู้อื่นต้องการให้ท่านยามอยู่ลับตาผู้คน เรียกเสี่ยวหวินเป็นของวิเศษอีก"

พลางเหลียวมองตำแหน่งดวงอาทิตย์นอกหน้าต่าง ออดอ้อนว่า

"ท่านออกอาละวาดอยู่ภายในของผู้อื่นแล้ว ฉวยโอกาสที่ยังมีเวลาเล็กน้อย ขอให้ดำเนินอีกครั้งได้หรือไม่?"

หานป๋อรับคำด้วยความยินดีคำหนึ่ง

ฝนหยุดตกแล้ว

หัตถ์พิษเฉียนหลอกับซ่งหนันเดินออกจากห้องท้องเรือใต้ประทุนมาถึงข้างกายชิฉางเจิงกับซ่งเม่ย

ซ่งหนันแบ่งปันอาหารที่จัดเตรียมไว้ให้กับคนทั้งสอง ค่อยกล่าวกับน้องสาวว่า

"เราผู้พี่บอกเรื่องของพวกเราต่อผู้เฒ่าเฉียนแล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอผงกศีรษะต่อชิฉางเจิง กล่าวว่า

"ที่แท้บิดาของพวกมันเป็นขุนนางที่จูหยวนจางส่งไปทำงานร่วมกับหลันอี้ แท้ที่จริงมีหน้าที่ตรวจสอบเรื่องราว เนื่องจากค้นพบหลัก

ฐานที่หลันอี้ติดต่อกับชาวมองโกล เป็นเหตุให้ถูกฆ่าทั้งตระกูล ประจวบกับมันสองพี่น้องไปท่องเที่ยวที่อำเภอข้างเคียง ถูกขุนพลที่หลบหนีออกมาสกัดตัวไว้ แจ้งข่าวร้ายให้ทราบ หลบหนีทั้งยามราตรี จนพบกับพวกเรา”

ชิฉางเจิงถามว่า

“หลักฐานเหล่านั้นเล่า?”

ซ่งหนันกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

“ขุนพลประจำบ้านความจริงเป็นยอดฝีมือที่ฝ่าบาทส่งมาคุ้มครองท่านพ่อ ขณะที่นำเอกสารหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ว่าหลันอี้คิดกบฏทะลวงฝ่าวงล้อมหลบหนี ถูกทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำ ประจวบพบพานเราสองพี่น้อง หลังจากชี้แนะเส้นทางหลบหนี และส่งมอบเอกสารหลักฐานต่อพวกเรา อาการบาดเจ็บบอบช้ากำเริบเสียชีวิต พวกเราหนีเตลิดเป็นเวลาสามเดือน ดีที่พบพานพี่ชิ”

ซ่งเม่ยขอบตาแดงก่ำ กัมศีรษะสะอึกสะอื้นไห้ออกมา

ซ่งเม่ยพลันกล่าวว่า

“พี่ชิมีเจตนาตบแต่งน้องสาวเราเป็นภรรยาหรือไม่?”

ชิฉางเจิงหลังจากทราบว่ามันสองพี่น้องเป็นบุตรหลานตระกูลขุนนาง ทั้งทราบว่ามันล่วงรู้นิสัยใจคอที่เปิดเผยของน้องสาว กลัวว่าทั้งสองลักลอบได้เสียกัน ดังนั้นตัดใจยกน้องสาวแก่ตนเอง ทราบว่าช่วงเวลาเช่นนี้ไม่อาจรีรอลังเล ผงกศีรษะ กล่าวว่า

“ต้าจิ้ว (คำเรียกพี่ชายภรรยา) ที่เคารพ โปรดรับการคำนับจากฉางเจิง”

พลางผุดลุกขึ้นกราบคารวะ ซ่งหนันกลายเป็นญาติอาวุโสที่ตัดสินใจแทนซ่งเม่ย ดังนั้นรับการคารวะจากมัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางกล่าวว่า

"บุตรธิดายุทธจักรไม่ยึดถือมารยาทครำ่ครึ พวกเจ้าทั้งสองถือเป็นสามีภรรยาแล้ว วันหน้าค่อยเลือกวันมงคลประกอบพิธีวิวาห์เสริมเพิ่มเติม ฉางเจิงประคองเม่ยเอ๋อเข้าไปพักผ่อนในห้องท้องเรือเถอะ เราจะคัดท้ายเอง ซ่งหนันมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง เหมาะกับการเป็นคู่สนทนา"

ชิฉางเจิงรีบประคองซ่งเม่ยซึ่งทั้งเอียงอายทั้งปีติลุกขึ้น มุดเข้าห้องท้องเรือ ภรรยานางนี้ได้มาโดยไม่คาดฝัน คล้ายกับสวรรค์เบื้องบนชักจูงให้บุรุษสตรีคู่นี้พบกัน

มันอดนึกถึงสุ่ยโหยวจิงผู้อาภัพอับโชคมิได้

หานป๋อรับการปรนนิบัติจากชีฮูหยิน อาบน้ำร้อนจนรูขุมขนเปิดโล่ง ตัวเบาสบาย จากนั้นรุดมายังหอน้อยของชวีเยี่ยเวี่ย

ภายใต้การชักนำของหญิงรับใช้คมขำนามฉุ่ยปี้ มาถึงห้องส่วนตัวของชวีเยี่ยเวี่ย

ชวีเยี่ยเวี่ยกำลังประทินโฉมอยู่หน้ากระจกทองเหลือง บนร่างเพียงสวมตัวเอี๊ยมเล็กๆ ตัวหนึ่ง เปิดเผยส่วนสัดรูปร่างเปล่งปลั่งงดงาม

ฉุ่ยปี้กลับแตกตื่นจนหลบหนีออกไป ทิ้งให้หานป๋อเดินถึงด้านหลังนาง หยิบหวีไม้ของนางไปหวีสางผมให้กับนาง

ชวีเยี่ยเวี่ยเห็นชายคนรักเอาอกเอาใจเช่นนี้ บังเกิดความปีติยินดี อาศัยกระจกโปรยยิ้มให้กับมัน ยืดอกตูมตั้งขึ้น หยีตามองดูมันกล่าวว่า

"พี่รอง รูปร่างเวี่ยเอ๋อน่าดูหรือไม่?"

หานป๋อย่อมทราบว่าสตรีที่ตกอยู่ในห้วงความรักชมชอบรับฟังคำชมเชยของชายคนรัก รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชมดูจนน้ำลายไหลยืดยาว ท่านว่าน่าดูหรือไม่?"

กล่าวพลางแบ่งมือข้างหนึ่งไปลูบคลำปทุมถันของนาง

ซวีเยี่ยเวี่ยใจหายวูบ คว้าจับมือของมันไว้ อ้อนวอนว่า

"ให้เวี่ยเอ๋อพักผ่อนเถอะ ผู้อื่นหลับใหลตลอดทั้งเช้า ค่อยฟื้นฟูเรี่ยวแรงมาบ้าง คืนนี้ค่อยกระทบถูกเวี่ยเอ๋อได้หรือไม่?"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิต้องเสแสร้งไปแล้ว ดูท่านหน้าตาเปล่งปลั่งสติแจ่มใสเช่นนี้ ผู้ใดยอมเชื่อท่าน?"

ซวีเยี่ยเวี่ยวางมือหานป๋อลงบนปทุมถันของนาง ยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"อย่างนั้นพี่รองลูบคลำเวี่ยเอ๋อเถอะ ผู้อื่นทั้งวาบหวานทั้งพึงพอใจ ความรู้สึกนั้นทั้งอบอุ่นทั้งสุขสบาย จนคิดดำเนินต่อไป นั่นคล้ายความสงบหลังพายุฝน รสชาติของพายุฝนย่อมดียิ่ง แต่ผู้อื่นก็ต้องการความสงบบ้าง"

หานป๋อรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง ครุ่นคิดว่าคำพูดของนางมีเหตุผล แต่เหตุใดตนเองกับชีฮูหยินเพิ่งผ่านพายุฝนบ้าคลั่ง ยังต้องการครั้งที่สองอีก? นี่ใช่เป็นลักษณะพิเศษของพันธุมารที่เรียกร้องไม่สิ้นสุดหรือไม่? ดูท่าตนเองสมควรควบคุมลักษณะพิเศษนี้ไว้ ไม่เช่นนั้นไยมิใช่กลายเป็นคนหมกมุ่นในกามารมณ์ผู้หนึ่ง?

หากคิดควบคุมบงการพันธุมาร ต้องสะกดพิชิตด่านนี้ก่อน

ดังนั้นหานป๋อยิ้มเล็กน้อย ชักดึงมือมารกลับมา ช่วยนางเกล้ามวยผมบุรุษ ฉุยปี้ก็รุดมารายงานว่า โจรท่องโดดเดี่ยวมาแล้ว

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"รีบออกไปต้อนรับพี่ใหญ่ เวี่ยเอ๋อสวมใส่เสื้อผ้าแล้วจะตามไป"

หานป๋อเดินออกมายังห้องโถงรับแขก เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวนั่งไขว้ขา ถือกล้องยาสูบสูบยาอย่างสบายอารมณ์

เมื่อนั่งเรียบร้อย โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเบาๆ ว่า

"เด็กน้อยเสพสุขอยู่ที่นี้ น่าสมเพชเราวิ่งเต้นให้กับท่านตลอดทั้งเช้า ดีที่มีผลรับอยู่บ้าง"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ผลรับอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างภาคภูมิว่า

"เราสืบทราบว่าระหว่างนี้เหลียนควนลุ่มหลงหญิงงามเมืองประจำเรือสำราญนางหนึ่ง เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด แม้แต่เยี่ยซู่ตงยังไม่ทราบ"

หานป๋อกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ท่านไม่คุ้นกับผู้คนและเส้นทาง ไหนเลยเก่งกาจกว่าเยี่ยซู่ตง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"เยี่ยซ่ตงเป็นตัวอะไร เราฟั่นเหลียงจี๋เป็นชนชั้นใด เราเพียงติดตามรับฟังในสถานที่ซึ่งเหลียนควนหยุดพักเท้า ใช้เวลาสักหนึ่งชั่วยาม ก็ฟังออกว่ามันใส่กางเกงชั้นในสีอะไร แต่ว่าที่นั้นเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด หากคิดลอบสังหารมัน ต้องนึกหาวิธีอื่น ทางที่ดีเป็นช่วงเวลาที่มันก่อเมฆฝนกับสตรี มันคงไม่ปล่อยให้ผู้ติดตามชมดูมันประกอบกิจกระมัง?"

หานป๋อชมเชยจากใจจริงว่า

"เฒ่าทารกยอดเยี่ยมยิ่ง สืบทราบหรือไม่ว่ามันคิดไปหาสตรีนั้นเมื่อใด เป็นเรือสำราญลำไหน?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา ล้วงม้วนภาพจากอกเสื้อม้วนหนึ่งคลี่กางบนโต๊ะเตี้ย กล่าวว่า

"ท่านดู นี่เป็นภาพโครงสร้างของเรือสำราญชื่อเรือนิรทุกข์เป็นเยี่ยซู่ตงจัดหาให้แก่เรา สตรีของเหลียนควนเรียกว่าปี้เถา"

พลางชี้มือไปยังห้องหับชั้นบนที่กราบเรือด้านซ้ายห้องหนึ่ง

กล่าวว่า

"เหลียนควนร่วมรักกับนางในที่นี้ เพราะว่านั่นเป็นห้องพักของนาง"

หานป๋อกล่าวเลื่อมใสยิ่ง กล่าวว่า

"ช่างเหลือเชื่อจริงๆ เพียงครึ่งวันก็สืบทราบข้อมูลที่มีประโยชน์ถึงเพียงนี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ทราบเป็นคราเคราะห์ของเหลียนควน หรือเป็นความโชคดีของท่าน เราความจริงไม่มีปัญญาปะปนเข้ารังโจรของเหลียนควนแต่แล้วมีคนหอบรังนกสิบชั่งออกมา ส่งไปยังเรือนิรทุกข์ ระบุว่าส่งต่อปี้เถา ทั้งบอกว่าเหลียนควนจะมาถึงก่อนเที่ยงคืนของคืนนี้ ให้แม่เล้าปฏิเสธบอกปัดแขกเหรื่ออื่น..."

หานป๋อร้องโพล่งว่า

"คืนนี้จะได้อย่างไร พวกเรามีกำหนดนัดกับเจ้าเอี้ยนอ๋องแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

"เราเพิ่งเสาะหาเซียะถิงสือ สถานที่เลี้ยงแขกของเจ้าเอี้ยนอ๋องในคืนนี้ ประจวบเป็นเรือหอมเมามายของคู่ขาเก่าของท่าน ท่านว่าน่าสนใจถึงเพียงไหน?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"เรือนิรทุกข์อยู่ติดกับเรือหอมเมามายหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ย่อมไม่ แต่ขอเพียงเป็นเรือ ล้วนลอยลำอยู่บนแม่น้ำ ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"

หานป๋อตาเป็นประกาย จากนั้นกล่าวด้วยความกลัดกลุ้มใจว่า

"ต่อให้สามารถเข้าใกล้เรือนิรทุกข์ ไหนเลยสามารถเล็ดลอด

หูตาผู้คนเข้าไปเชือดเหลียนควนได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"ขออภัย ท่านต้องใช้สมองครุ่นคิดเองแล้ว"

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยเดินออกมาอย่างยิ้มแย้ม ร้องเรียกพี่ใหญ่แต่ไกล

โจรท่องโดดเดี่ยวชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง ร้องอุทานว่า

"เหตุใดเพียงไม่พบหน้า ก็กลายเป็นงดงามถึงเพียงนี้?"

ซวีเยี่ยเวี่ยยิ้มระรื่น บุ้ยปากไปยังหานป๋อกล่าวด้วยหน้าแดงสดใสว่า

"ถามมันเถอะ"

หานป๋อกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"มิน่าเล่าหวินชิงจึงคลุกคลีกับท่าน ที่แท้เฒ่าทารกรู้จักปากหวานถึงเพียงนี้"

ซวีเยี่ยเวี่ยกลับกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"พี่ใหญ่เพียงบอกความจริง แม้แต่ท่านพ่อยังบอกว่าผู้อื่นเพิ่มประกายความงามที่ซ่อนอยู่ภายในชนิดหนึ่ง ดังนั้นผู้อื่น...อืมม์...ล้วนส่องกระจกดู"

หานป๋ออดเพ่งพิศดูนางโดยละเอียดมิได้ ภายใต้พันธุมารหล่อเลี้ยง นับว่าเพิ่มความอวบอัดกว่าเดิม ปทุมถันแม้ไม่ตระหง่านง้ำเท่าจวงชิงซวง แต่ก็รับกับรูปร่างที่งามระหง นับว่าเพิ่มอีกส่วนตำหนิว่าอ้วนเกิน ลดอีกส่วนตำหนิว่าผอมไป เป็นความพอดีที่สุด ตาคู่งามสุกใสกว่าเดิม ยามกลิ้งกลอกเป็นประกาย ผิวพรรณเป็นสีขาวอมชมพู ถึงกับชมดูจนปากอ้าตาค้าง

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องเพ้ย กล่าวว่า

"เมื่อครู่ไม่มองดูผู้อื่น ต้องให้พี่ใหญ่กระตุ้นเตือนค่อยรู้จักดู

ช่างชะล่าใจจริงๆ ผู้อื่นไม่สนใจท่านแล้ว"

พลางกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"พี่ใหญ่ที่ปากหวานตามเวี่ยเอ๋อมาเถอะ วันนี้ท่านพ่อขอให้พระคุณเจ้าฉังชิงแห่งวัดชิงเหลียนจัดอาหารเจโต๊ะหนึ่ง รีบมาเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวถูกนางออดอ้อนจนลืมเลือนหวินชิงชั่วคราว ติดตามนางไปอย่างซึมเซา

ฉุ่ยปี้ที่ยืนอยู่ด้านข้าง กล่าวว่า

"กูแหย (คำเรียกเขยขวัญผู้เป็นนาย) คุณหนูไปแล้ว"

หานป๋อกระโดดปราดขึ้น เมื่อเดินผ่านข้างกายฉุ่ยปี้ ก็ยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง ค่อยหัวร่อฮาฮา จากไป

หญิงรับใช้ฉุ่ยปี้ขยี้เท้าอย่างไม่ยินยอม สีหน้าทั้งเอียงอายทั้งปีติยินดี

หานป๋อติดตามทั้งสองจนทัน มาถึงอีกฟากหนึ่งของซวีเยี่ยเวี่ยหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คล้ายสองดาวเคียงเดือน เดินไปยังเรือนจันทรา

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางเชื้อเชิญทั้งหมดเข้าไป

บุตรีกับบุตรเขยแยกย้ายนั่งอยู่ทางซ้ายขวาของภูตบดี โจรท่องโดดเดี่ยวนั่งโต๊ะผู้เหย้าที่ฝั่งตรงข้าม ทางด้านซวีเยี่ยเวี่ยถัดไปเป็นเถี่ยชิงอีกับเจิงเฉิงเหลิ่ง ส่วนทางด้านของหานป๋อถัดไปเป็นไป่ฟางหัวกับปี้เทียนเอียน

นอกจากชีฮูหยินแล้ว บุคคลสำคัญของคฤหาสน์ภูตบดีล้วนมากันพร้อมหน้า

ไป่ฟางหัวยิ้มแย้มแจ่มใสดุจเดิม ทักทายต่อหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว

ที่ผ่านมาโจรท่องโดดเดี่ยวไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อไป่ฟางหัว แต่ตอนนี้ความจริงล้วนกระจ่าง ความรู้สึกก็เปลี่ยนไป บวกกับอารมณ์

เบิกบานจึงสนทนากับนางอย่างถูกคอ

อาหารเจอันเลิศรสถูกยกมาไม่ขาดสาย

ระหว่างการโอภาปราศัย ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ที่พี่ฟันสูบใช่เป็นใบยามึนเมาหรือไม่ ไหนเลยสู้ใบยาฟ้าหอมจากภูเขาอู่อี๋ได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เราขโมยมาน้อยเกินไป จึงสูบจนหมด ได้แต่ใช้ใบยามึนเมาด้วยความอยากแทน"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อออกมา ปรายตาบอกใบ้ต่อไป่ฟางหัวไป่ฟางหัวผุดลุกขึ้นอย่างยิ้มแย้มเดินไปที่มุมห้องโถง หยิบกล่องไม้จันทน์ที่ปิดผนึกแน่นหนาใบหนึ่ง เดินมาถึงข้างกายโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"นี่เป็นใบยาฟ้าหอมที่ท่านพ่อบุญธรรมเก็บรักษาไว้สิบชั่ง ขอพี่ใหญ่ฟันโปรดยิ้มรับไว้"

หานป๋อได้ยินนางเรียกโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นพี่ใหญ่ฟันตามซวีเยี่ยเวี่ย พลันฉุกใจคิด ร้องบอกต่อโจรท่องโดดเดี่ยวซึ่งยื่นมือรับใบยาฟ้าหอมไปว่า

"ห้ามมิให้สูบยาในที่นี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน ร้องเสียงพิกลคำหนึ่ง กระโดดปราดขึ้น หงายร่างทะลวงหน้าต่าง หายลับไปในสวนไม้ดอก ไม่ต้องบอกก็ทราบว่ามันร้อนรนคิดลิ้มลองใบยาฟ้าหอมที่ได้มาใหม่

ปฏิกิริยาของมันมีน้ำหนักกว่าวิธีการขอบคุณใดๆ ภูตบดีซวีเย่ออู๋ต้องทอดถอนใจ กล่าวว่า

"วิชาตัวเบาของโจรเฒ่าผู้นี้อยู่เหนือขีดจำกัดของมนุษยชาติ มิน่าเล่าขโมยสิ่งของไปมากมาย ไม่เคยถูกจับตัวได้แม้สักครั้งเดียว"

ยามนั้นปรากฏองครักษ์ผู้หนึ่งเดินเข้ามากล่าววาจาทางด้านหลังของเถี่ยชิงอี ประคองส่งวัตถุที่คล้ายจดหมายให้ฉบับหนึ่ง ค่อยล่าถอยไป

เถี่ยชิงอียื่นส่งจดหมายแก่หานป๋อ กล่าวว่า

“เป็นคุณหนูชิงซวงใช้คนส่งมา”

ทุกผู้คนแย้มยิ้มเป็นเชิงรู้แน่แก่ใจ

หานป๋อยินดียิ่ง รับจดหมายมา ขณะจะฉีกซองออก หางตาเหลือบเห็นซวีเยี่ยเวี่ยเชิดปากน้อยๆ ด้วยสีหน้าไม่ยินดี รีบดึงจดหมายออกมายื่นส่งต่อนาง กล่าวว่า

“เวี่ยเอ๋ออ่านดูก่อน”

ซวีเยี่ยเวี่ยค่อยกลับกลายจากแง่งอนเป็นยินดี

“ฟูจวิน (คำเรียกสามี) อันประเสริฐอ่านเองเถอะ ท่านให้เกียรติข้าพเจ้าเช่นนี้ เวี่ยเอ๋อยินดีแทบตายแล้ว”

หานป๋อคลี่จดหมายออก รู้สึกว่ากระดาษแฝงกลิ่นหอมจางๆ เขียนด้วยลายมือบรรจงที่สวยงามของจวงชิงซวง มีใจความว่า

“ราชโองการมาถึงแล้ว ร่างกายนี้เป็นของท่าน ขอป๋อหลางรีบเดินทางมา อย่าให้เฝ้ารอเนิ่นนาน

จากชิงซวง”

หานป๋ออ่านดจนหวั่นไหวใจ

ความรักของจวงชิงซวงเปิดเผยร้อนแรง ปราศจากความเขินอายและถือตัว ยามนั้นถึงกับคิดติดปีก โบยบินไปยังห้องส่วนตัวของนาง

ซวีเยี่ยเวี่ยอดกล่าวด้วยความหึงหวงมิได้ว่า

“กระทั่งอาหารก็ไม่รับประทาน คิดรีบรุดไปหาจวงชิงซวงของท่านหรือไม่?”

หานป๋อเห็นว่าหากเป็นเช่นนั้นก็ประเสริฐสุด ปากกลับกล่าวว่า

"รอสักครู่ข้าพเจ้าจะพาเวี่ยเอ๋อไปด้วย"

ซวีเยี่ยเวี่ยผงกศีรษะรับโดยไม่เกรงอกเกรงใจ ทุกผู้คนชมดูจนยิ้มออกมา

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวพาตัวที่เบาสบายกลับเข้าเรือนจันทราทรุดนั่งลงกับที่เดิม กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"เหล่าซวี (คนแซ่ซวี) เรายอมรับนับถือแล้ว ตกลงใจว่าจะไม่ขโมยหินเย็นหยกม่วงที่เวี่ยเอ๋อใช้ฝึกฝีมือ"

คนของคฤหาสน์ภูตบดีล้วนรับฟังจนเบิกตาค้าง

หินเย็นหยกม่วงเป็นของวิเศษอันล้ำค่า เป็นภูตบดีเสาะหาอย่างยากเย็นมาให้กับซวีเยี่ยเวี่ย ขณะที่โคจรพลังให้นางอมไว้ในปากช่วยชำระความคิดสงบจิตใจ เปลี่ยนแปลง ลักษณะร่างกาย คิดไม่ถึงโจรผู้นี้กลับสืบทราบได้

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องออกมาว่า

"ข้าพเจ้าจะฆ่าพี่ใหญ่ที่เลวร้าย"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"นี่ถือเป็นการขอบคุณหรือ?"

พลางสบตากับโจรท่องโดดเดี่ยวแวบหนึ่งพากันหัวร่อดังๆ ออกมา

หลังจากหัวร่อจบ ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"เมื่อคืนหลังจากที่จูหยวนจางถูกลอบทำร้ายในนครหลวงเปิดฉากปฏิบัติการสืบเสาะตรวจค้น ผู้คนที่ล่วงรู้หมายกำหนดการของจูหยวนจางล้วนถูกสอบปากคำ รายงานว่าหลายวันนี้พบปะผู้คนกระทำเรื่องราวใด เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ตกเป็นเป้าสงสัยด้วย"

โจรท่องโดดเดี่ยวเอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้ กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เหล่าซวีท่านเข้าใจว่ามันมีส่วนเกี่ยวข้องหรือไม่? ฟังว่าคนร้าย

ใช้ดาบแดนอาทิตย์อุทัย พลังฝีมือก็บรรลุถึงระดับปรมาจารย์ ไม่แน่ว่าในผู้ใต้บังคับบัญชามีคนปลอมแปลงขึ้น"

ภูตบดีซวีเย่อฺอู่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านถามเรา เราถามผู้ใดดี เจ้าเอี้ยนอ๋องมีความคิดเช่นนี้จริง แต่ถูกเราห้ามปรามไว้ จูหยวนจางจะอย่างไรเป็นสหายของเราซวีเย่ออู่ เราไม่ยินยอมให้ผู้อื่นลอบสังหารเขาในนครหลวงที่เราพักอาศัยอยู่"

เถี่ยชิงอีสอดคำขึ้น

"สี่วันให้หลังจะถึงงานเฉลิมพระชนมพรรษาของจูหยวนจาง มีการเฉลิมฉลองที่หวงเฉิง (ราชธานี) และในระดับชาวบ้านติดต่อกันสามวัน แต่สาระสำคัญอยู่ที่พิธีเซ่นสรวงฟ้าในวันสุดท้าย การแสดงบนเวทีของเหลียนซิ่วซิ่วกับงานเลี้ยงพระราชทานในคืนสุดท้าย เพราะจหยวนจางจะเข้าร่วมทั้งสิ้น หากจะเกิดเรื่องขึ้นต้องเป็นวันนั้น"

ปี้เทียนเอียนที่นิ่งเงียบงันตลอดเวลาพลันกล่าวว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป ทุกวันล้วนเกิดเรื่องขึ้น เพียงแต่เกิดแก่ผู้อื่น เป็นการปูทางไปสู่แผนการขั้นสุดท้าย"

ภูตบดีซวีเย่ออู่กล่าวว่า

"ตอนนี้สถานการณ์สับสนวุ่นวาย จำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นศัตรูหรือสหาย ขุมกำลังที่กล้าแข็งที่สุดเป็นกองกำลังผสมต่างชาติที่นำโดยฟางเยี่ยหวี่ ยังมีหลันอี้ หูอุ้ยหยง สหพันธ์แปดสำนัก คฤหาสน์ภูตบดีเรากับเขยเรา..."

หานป๋อร้องโพล่งว่า

"ข้าพเจ้านับเป็นส่วนหนึ่งด้วยหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู่ตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าดูไปคล้ายเคลื่อนไหวเพียงลำพัง มีแต่เฒ่าฟั่นอยู่เคียงข้าง แท้ที่จริงมีสุดยอดฝีมือฝ่ายอธรรมกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน กับนาง

เซียนมือกระบี่ที่เป็นตัวแทนสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งคือฉินเม่งเหยาให้การหนุนหลัง ขอเพียงนึกถึงพรรคมังกรพิโรธกับสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง ก็ทราบว่าท่านมีขุมกำลังกล้าแข็งเพียงไหน ไม่เช่นนั้นจูหยวนจางไหนเลยใช้สอยท่านไปฆ่าเหลียนควน?"

พลางยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ค่ำคืนนั้นลำต้นไม้หักโค่นโดยไร้สาเหตุ เป็นเหตุให้เวี่ยเอ๋อของเราถูกเจ้าทั้งกอดทั้งจูบ โดยที่เวี่ยเอ๋อไม่ล่วงรู้ว่ามีคนลอบลงมือ ฝีมือเช่นสูงส่งเช่นนี้ เกรงว่ามีแต่ล่างฟานหวินหรือฉินเม่งเหยาจึงกระทำได้ เราคาดว่าเป็นล่างฟานหวินมากกว่า มีแต่มันที่ไม่ยึดติดกับมารยาทอันต่ำครึ จึงช่วยเหลือเจ้าหยอกเย้าเวี่ยเอ๋อ"

ซวีเยี่ยเวี่ยอุทานดังอาออกมา ถลึงมองหานป๋ออย่างดุร้ายทำทำเตรียมคิดบัญชีกับมัน

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่ง ส่งเสียงกระแอมหันเหหัวเรื่องว่า

"เยี่ยจั้งร้ายกาจจริงๆ ผู้เขยเตรียมลงมือจัดการกับเหลียนควนไม่ทราบทางด้านหลันอี้ยังมียอดฝีมืออันใด?"

เถี่ยชิงอีตอบแทนว่า

"นี่เป็นความลับที่ขุมกำลังทุกฝ่ายล้วนปกปิดไว้ แต่จากการสืบเสาะของพวกเรา หลันอี้มีมือดีทุกประเภท ส่วนใหญ่เชื้อเชิญจากชนกลุ่มน้อยนอกเขตแดวัน เจ้าเอี้ยนอ๋องก็มีเขตปกครองติดกับชายแดนมีสภาพใกล้เคียงกัน"

หานป๋อนึกถึงค่ำคืนนี้เจ้าเอี้ยนอ๋องรับปากยกสาวงามผมทองให้ถึงกับคันที่หัวใจยากจะเกา

เถี่ยชิงอีกล่าวสืบต่อ

"เท่าที่พวกเราทราบ หลันอี้นอกจากลมพัดหวนเหลียนควนแล้ว ยังมีบุคคลอันร้ายกาจอีกสามคน ประกอบด้วยวานรทองฉางเยี่ยว่าง

พระยาสามัญชนเจี้ยนเจี่ย สตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจิน ฉางเยี่ยว่าง เป็นขุนพลชั้นแนวหน้า สารรูปคล้ายวานร จดจำได้โดยง่าย เจี้ยนเจี่ยถนัดในการสืบเสาะติดตาม ส่วนหลันฉุ่ยเจินเป็นมือดีในการซ่อนร่องรอย ถนัดในการลอบสังหาร คนทั้งสามไม่ได้เผยโฉมเช่นเหลียนควน หากแต่ร่องรอยลึกลับ ยากที่จะหาพบ แต่ที่ร้ายกาจที่สุดยังคงเป็นหลันอี้ คนผู้นี้เชี่ยวชาญการใช้สิบแปดศัสตราวุธ แทบเทียบเทียมกับเช่อจุนชิ่น ไม่เช่นนั้นจูหยวนจางคงไม่กริ่งเกรงมันถึงเพียงนี้"

หานป๋อลอบสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ที่แท้หลันอี้ตึงมือถึงเพียงนี้ ตนเองกลับรับปากหงอู่ฮ่องเต้อย่างเลอะเลือนงมงาย

ปี้เทียนเอียนกล่าวเสริมว่า

"อย่าได้เห็นว่าหูอุ้ยหยงไม่รู้จักวิทยายุทธ์ คนผู้นี้รู้จักใช้อำนาจดังนั้นสามารถโค่นเหล่าขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์หมิงทีละคน ก้าวขึ้นเป็นมหาเสนาบดี เปลือกนอกมันให้ความสนิทชิดใกล้แท้ที่จริงเพียงแสร้งหลอกลวงคน ทำการชักนำยอดฝีมือแดนอาทิตย์อุทัยมาถึงเก้าในสิบส่วนแต่ผลักไสว่าเป็นหลันอี้ดำเนินการ"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋พลันกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"พี่ฟันเคยได้ยินชื่อนิกายบัญชาฟ้ามาหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ย่อมเคยได้ยินมา นิกายบัญชาฟ้าก่อตั้งโดยศิษย์น้องของยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งสำนักทศเย็นมือโลหิตลี่กง นางมีนามฝูเหยาหง มีพฤติกรรมชั่วช้าสามานย์ มุ่งฝึกวิชาดึงดูดพลังธาตุจากการร่วมรักของบุรุษสตรี แต่เกือบสามสิบปีนี้สาบสูญไร้ร่องรอย ไม่ได้ยินข่าวคราวของพวกมันอีก"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"หากเราดูไม่ผิด นิกายบัญชาฟ้าเพียงเปลี่ยนจากเคลื่อนไหวบน

ดินเป็นหลบลงใต้ดิน หลีกเลี่ยงจากการถูกค่ายสำนักฝ่ายธัมมะล้อมปราบจากร่องรอยเท่าที่มี หูอุ้ยหยงเป็นบุคคลระดับเสนาธิการของหน่วยงานดังกล่าว จึงจงใจไม่ฝึกฝีมือเพื่อปกปิดศักดิ์ศรีแท้จริง ไม่เช่นนั้นมันไหนเลยปรักปรำลอบทำร้าย โค่นเหล่าขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์กับจูหยวนจางลงได้?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวรับฟังจนหันไปมองหน้ากัน จนบัดนี้ค่อยทราบว่านครหลวงสับสนวุ่นวายกว่าที่พวกมันคาดคิดไว้มากนัก

ปี้เทียนเอียนที่น้อยครั้งจะเอ่ยปากกล่าวว่า

"เมื่อสองปีก่อนพวกเราพบเห็นเรื่องราวที่คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องประการหนึ่ง หลังจากตรวจสอบจนได้รับเบาะแสบางประการ จึงคาดคิดสันนิษฐานเช่นนี้ จากนั้นรายงานลับต่อจูหยวนจาง ค่อยเปลี่ยนแปลงท่าทีของเขาที่เคยโปรดปรานหูอุ้ยหยง ตกลงปรับปรุงลิ่วปู้ (หกกรม) ริดรอนอำนาจของหูอุ้ยหยง หวังว่าคงไม่สายเกินไป"

หานป๋อรู้สึกสมองพองโต กล่าวว่า

"นิกายบัญชาฟ้ามีบุคคลอันร้ายกาจใด?"

ภูตบดีซวีเย่อู๋กล่าวว่า

"หากไม่มีการเปลี่ยนแปลง นิกายบัญชาฟ้าแบ่งเป็นห้าระดับชั้น ได้แก่ราชินีจำแลง เสนาธิการ สตรีเฉิดฉัน บุรุษงดงามและผู้กระจัดกระจาย พวกมันแบ่งระดับชั้นอย่างชัดเจน ราชินีจำแลงเมื่อสามสิบปีก่อนเป็นศิษย์ของฝูเหยาหง ฉายาห่วงหยกแขนเสื้อมรกตตันอี้หยู หากนางยังไม่ตาย สมควรมีอายุหกเจ็ดสิบปีแล้ว แต่รับรองว่านางดูไปคล้ายเป็นสตรีอายุสามสิบเศษนางหนึ่ง วิชาดึงดูดพลังธาตุบุรุษของนางสมควรบรรลุถึงขั้นสุดยอด ด้านพลังฝีมือสมควรไล่เลี่ยกับเรา เพียงแต่ว่าพลังการฝึกปรือออ่อนด้อยกว่าเราเท่านั้น"

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่า

"ไม่ทราบพวกมันไฉนเปิดเผยร่องรอยออกมา?"

เถี่ยชิงอีมองดูซวีเยี่ยเวี่ยแวบหนึ่ง กล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"อาจบางทีหูอุ้ยหยงมุ่งมั่นจัดการกับพวกเรา จึงส่งบุรุษงดงามออกมา คิดใช้ยากระตุ้นสวาทต่อเวี่ยเอ๋อ หาคาดไม่ว่าเวี่ยเอ๋อได้รับการฝึกจากท่านภูตบดีจนร้อยพิษยากกล้ำกราย บวกกับพวกเราคอยอารักขาอยู่ด้านข้าง จึงจับได้ทั้งโจรและของกลาง บุรุษงดงามนั้นชิงกลืนกินยาพิษฆ่าตัวตาย แต่ท่านภูตบดีดูจากส่วนผสมของยากระตุ้นสวาท ดูออกว่านิกายบัญชาฟ้ายังคงอยู่ และอาศัยการแต่งกายเครื่องประดับ และความเคลื่อนไหวเมื่อตอนนี้สืบเสาะต่อไป ไม่เพียงพบว่าคนผู้นี้มีถิ่นที่อยู่ในนครหลวง ยังมีเงินทองที่จับจ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย สุดท้ายยังล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างมันกับหูอุ้ยหยง ค่อยเปิดโปงความลับอันยิ่งใหญ่นี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"มิน่าเล่าจูหยวนจางทรงโปรดปรานหูอุ้ยหยงถึงเพียงนี้ เรากล้าท้าพนันว่าในพระสนมนางกำนัลในวังหลัง ต้องมีสตรีเฉิดฉันที่หูอุ้ยหยงส่งมาถวายอยู่มากหลาย"

ปี้เทียนเอียนกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง หูอุ้ยหยงจัดหญิงงามมาถวายไม่มากนัก เพียงสามนางเท่านั้น ล้วนเป็นหญิงงามที่สามารถยั่วยวนบุรุษจนลุ่มหลงตาย หลังจากที่จูหยวนจางทรงทราบเรื่องนี้ จึงหาเหตุสำเร็จโทษสตรีสองนาง สตรีคนที่สามชิงกระโดดลงบ่อน้ำฆ่าตัวตาย แต่ภายหลังเหตุการณ์พวกเราลงความเห็นว่าสตรีที่กระโดดบ่อจนหน้าตาเลอะเลือนเป็นหญิงอื่นสวมรอยแทน หลังจากนั้นจูหยวนจางค่อยเชื่อข้อสันนิษฐานของพวกเรา"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"จูหยวนจางกลับแหวกหญ้าจนงูตื่น นับแต่นั้นเป็นต้นมา หูอุ้ยหยงทราบว่าแผนการรั่วไหล จึงติดต่อกับขุมกำลังต่างๆ เตรียมก่อการกบฏ"

หานป๋อรับฟังจนปวดศีรษะขึ้นมา ในใจนึกถึงจวงชิงซวง จึงผุดลุกขึ้นกล่าวคำอำลา ปากหยอกเย้าไป่ฟางหัวว่า

"ฟางหัวไม่ร่วมทางไปกับพวกเราหรือ?"

ไป่ฟางหัวยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"งานเลี้ยงคืนนี้มิใช่ได้พบกับฟางหัวอีกหรือ? รีบไปเถอะ อย่าให้หญิงงามรอนานแล้ว"

หานป๋อปวดแปลบใจอยู่บ้าง ทราบว่านางตกลงใจติดสอยห้อยตามเจ้าเอี้ยนอ๋อง จึงกลับคืนสู่ความแจ่มใส ยามนั้นไม่แยแสสนใจนางอีก ชักนำซวีเยี่ยเวี่ยออกจากเรือนจันทรา

โจรท่องโดดเดี่ยวฉวยโอกาสที่ซวีเยี่ยเวี่ยตามผู้คนไปจูงม้ามา กระซิบบอกว่า

"เหล่าซวีคิดอาศัยปากคำพวกเรา บอกขุมกำลังของหลันอี้กับหูอุ้ยหยงต่อล่างฟานหวินกับฉินเมิ่งเหยา ท่านดูมันไม่เอ่ยถึงเจ้าเอี้ยนอ๋องแม้สักคำเดียว แสดงว่าเฒ่าทารกนี้สูงส่งถึงเพียงไหน"

หานป๋อถามว่า

"ท่านคิดไปยังสถานฝึกสอนซีหนิงด้วยหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวินชิงไม่ได้อยู่ที่นั้น ไปยังสถานที่น่าเบื่อนั้นทำอะไร? เรายังคงเตรียมการปฏิบัติการลอบสังหารในคืนนี้ ท่านไปหาจวงชิงซวงอย่างวางใจเถอะ อย่าลืมพิชิตนางให้จงได้ เพื่อเพิ่มพูนวิชามาร ไม่เช่นนั้นอาจถูกเหลียนควนฆ่าทิ้ง"

หานป๋อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่ต้องให้ท่านกระตุ้นเตือนหรือ? ข้าพเจ้ารับรองว่าซวงเอ๋อไม่อาจรักษาความบริสุทธิ์ถึงยามพลบค่ำวันนี้"

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยชักจูงม้ามาสามตัว โดยมีม้าสีเทาอยู่ด้วย ร้องบอกว่า

"นกโง่งมทำอะไร รีบมา"

ทั้งสองสบตายิ้มให้แก่กัน เดินเข้าไปรับหน้า

ความสุขเป็นฝ่ายฟา

หานป๋อกับชวีเยี่ยเวี่ยควบม้าเหยาะย่างไปยังสถานฝึกสอนซีหนิง

ชวีเยี่ยเวี่ยเห็นหานป๋อไปพบกับจวงชิงชวง ยังยอมนำนางร่วมทาง จึงมีอารมณ์ดียิ่ง กล่าวว่า

"ป๋อหลางใช่เห็นว่าถูกเวี่ยเอ๋อพัวพันจนน่ารำคาญหรือไม่? แต่เวี่ยเอ๋อในตอนนี้หากไม่เห็นท่าน ไม่ทราบฆ่าเวลาอย่างไรดีจริงๆ"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"บุรุษที่ปรกติธรรมดารวมทั้งเราหานป๋อ ล้วนไม่กลัวถูกท่านพัวพันเวี่ยเอ๋อของข้าพเจ้าน่ารักถึงเพียงนั้น เริ่มตั้งแต่ปากน้อยๆ ไม่มีส่วนใดไม่น่าประทับใจ เพียงกระทบถูกก็ชวนลุ่มหลง ยามเมื่อตกอยู่ในอารมณ์รัก ยิ่งล่อลวงจนผู้คนปางตาย พออยู่บนเตียง..."

ชวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงสดใส ในใจทั้งปีติทั้งเอียงอาย กล่าวว่า

"ป๋อหลางเอย วิงวอนท่านสำรวมปากคำบ้างได้หรือไม่? นี่เป็นถนนใหญ่"

หานป๋อกวาดมองสภาพอันครึกครื้นบนท้องถนน กล่าวว่า

“ตกลง สนทนาถึงเรื่องเป็นจริงเป็นจัง ก่อนที่จะมายังนครหลวง ข้าพเจ้ามักได้ยินว่าเหลิงเอี้ยนกับทหารรักษาพระองค์ของมันร้ายกาจเพียงไหน เหตุใดพอมาถึง เพียงพบเห็นเยี่ยซู่ตงกับราชองครักษ์ของมันน้อยครั้งจะพบเห็นเหลิงเอี้ยนกับคนของมัน ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?”

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

“กองทหารรักษาพระองค์แบ่งเป็นค่ายตะวันออก ตก เหนือ ใต้ มีผู้บัญชาการค่ายละคน รับผิดชอบกันตรวจสอบพื้นที่ต้าหมิง เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและเจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ ส่วนใหญ่ถูกส่งออกไปทำงานข้างนอก ในจำนวนนี้นับค่ายตะวันออกมีกำลังกล้าแข็งที่สุด เนื่องจากนครหลวงอยู่ในข่ายตรวจสอบของพวกมัน ผู้บัญชาการค่ายตะวันออกเป็นยอดฝีมือฝ่ายฆราวาสสำนักเส้าหลิน มีลำดับรุ่นเดียวกับหลวงจีนไร้คำนึง ฉายาวิหคราตรีเอี๋ยนอู๋จี้ นี่เป็นบุคคลลึกลับ ร่องรอยยากหยั่งคาด ไม่เคยเผยโฉมในยุทธจักร เป็นคนสนิทของจูหยวนจาง ขึ้นตรงต่อจูหยวนจาง ต่างกับสามค่ายที่เหลือที่รับคำสั่งจากเหลิงเอี้ยน จึงมีอีกชื่อหนึ่งว่าค่ายชั้นใน ท่านพ่อบอกว่าพลังฝีมือของมันทัดเทียมกับหลวงจีนไร้คำนึง แต่ด้านชื่อเสียงเป็นรองมากนัก”

หานป๋อลอบร้องว่าร้ายกาจนัก จูหยวนจางไม่ทรงไว้วางพระทัยผู้ใด หากแต่ให้ผู้ใต้บังคับบัญชาสะกดข่มกันเอง ไม่ให้ผู้ใดเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว

ยามนี้ทั้งสองอาศัยถนนขวางเส้นหนึ่ง ตัดเข้าสู่ถนนซีหนิง มุ่งหน้าไปยังสถานฝึกสอนซีหนิงซึ่งอยู่สุดถนน

บนถนนมีรถราคับคั่ง ผู้คนกับรถราแย่งชิงเส้นทางกัน ร้านรวงสองฟากข้างถนนเต็มไปด้วยผู้คน เปรียบกับเมืองอู่ชางที่หานป๋ออาศัย

อยู่จนเติบใหญ่นับว่าต่างกันอย่างเทียบไม่ติด

ใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้า บวกกับมีหญิงงามเช่นซวีเยี่ยเวี่ยอยู่เคียงข้าง หานป๋อแทบแหงนหน้าขึ้นร้องบอกต่อผู้คนบนท้องถนนว่ามันมีความสุขนัก

แต่แล้วยามนั้น ความรู้สึกที่อึดอัดไม่สบายใจชนิดหนึ่งพลันประดังเข้าสู่จิตใจ

หานป๋อทราบว่าเป็นปฏิกิริยาของพันธุมาร ต้องกวาดมองรอบข้างด้วยความตื่นตระหนก แต่ผู้คนและเรื่องราวล้วนเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยคล้ายกล่าววาจากับมัน แต่หานป๋อไม่มีเวลารับฟัง พริบตานั้นเร่งเร้าวิชามารถึงขีดสุด

ความรู้สึกนี้ยิ่งชัดเจนรุนแรงกว่าเดิม

ทันใด จิตสำนึกโปร่งโล่ง ทำให้มันรู้สึกถึงที่มาของความไม่สบายใจ พันธุมารเปรียบกับกาลก่อนยังร้ายกาจกว่ามากนัก

ซวีเยี่ยเวี่ยเห็นหานป๋อไม่สนใจนาง ต้องกล่าวอย่างแง่งอนว่า “ป๋อหลาง...” ไม่ทันขาดคำ หานป๋อก็กระตุ้นม้าสีเทาลำหน้าออกไป อยู่เบื้องหน้าม้าของนาง

เสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศดังจากบนหลังคาเบื้องหน้าซ้ายมือ กงล้อเหล็กวงหนึ่งบินคว้างลงจากเบื้องสูง พุ่งเฉียงๆ เข้าหาพวกมัน

พร้อมกับที่กงล้อขนาดใหญ่ลอยพ้นหลังคา คนร้ายที่ห่อหุ้มร่างอยู่ในชุดสีเทาผู้หนึ่งพุ่งปราดลงมาดุจลูกธนู ใช้เท้าข้างหนึ่งสะกิดตรงกลางของกงล้อ คล้ายนาจาเหยียบจักรลมอัคคีเหาะเหินเข้าหาคนทั้งสอง ซวีเยี่ยเวี่ยไม่ทันร้องเตือนหานป๋อ คนกับกงล้อก็ลอยอยู่กลางอากาศที่ห่างไปวาเศษ ข้ามหลังคารถมาคันหนึ่ง บินตัดเข้ามาด้วยระดับความเร็วที่แทบอยู่เหนือขีดความสามารถของผู้คน

หานป๋อก็โคจรวิชามารไม่หยุดยั้ง สมาธิจิตใจเข้าสู่ขอบเขตขั้นน้ำนิ่งไร้ระลอก มองดูคนกับกงล้อเคลื่อนไหวเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงามมาถึงกลางหาวเบื้องหน้าซ้ายมือ

เนื่องจากมันตื่นตัวแต่แรก ความจริงสามารถพลิกตัวลงจากหลังม้า กลิ้งหลบไปด้านข้าง แต่ซวีเยี่ยเวี่ยที่ด้านหลังก็ต้องเผชิญศัตรูในด้านตรง กงล้อเหล็กที่หมุนวนแฝงพลังหมุน เกรงว่ามีแต่กระบี่คลุมวรุณจึงต้านทานได้

คนชุดดำที่เหยียบกงล้อมามีรูปร่างงามระหง สองมือถือหนามแหวกน้ำข้างละเส้น สองตาทอประกายอำมหิต ครอบคลุมใส่หานป๋อความมุ่งมั่นคล้ายกับสัตว์ร้ายที่อดอยากมานานวันเสาะพบอาหารอันโอชะ

ในระดับความเร็วที่ไม่ทันกะพริบตา คนร้ายหญิงเข้ามาในระยะหนึ่งวา ปากตวาดเสียงแหลมเล็ก ใช้พลังที่เท้า กงล้อนั้นเร่งความเร็วขึ้น ริมขอบอันแหลมคมบินคว้างราวลูกข่าง เชือดใส่คอม้าของม้าสีเทา

หากหานป๋อไม่มีปฏิกิริยาใด เพียงกงล้ออันแหลมคมนี้ก็สามารถตัดคอม้าขาด ทั้งยังตัดร่างหานป๋อขาดเป็นสองท่อน

คนชุดเทาหลังจากใช้ปลายเท้าเร่งเร้ากงล้อเปิดฉากจู่โจม ยังหยิบยืมพลังที่เท้าโน้มตัวไปข้างหน้า หนามแหวกน้ำในมือทั้งคู่จ้วงแทงใส่หว่างคิ้วและทรวงอกหานป๋อ มิให้หานป๋อแบ่งแยกสมาธิรับมือกับกงล้อได้

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยเพิ่งชักกระบี่ออกมา ลอยตัวขึ้นจากหลังม้า แต่ก็ไม่ทันช่วยเหลือได้

ผู้คนสัญจรบนท้องถนนพอเห็นสภาพเช่นนี้ ยังไม่ทันบังเกิดปฏิกิริยาที่พึงมี ได้แต่ปากอ้าตาค้าง ความคิดคำนึงไม่ทันไล่กวดตามเรื่องราวที่เกิดขึ้น

หานป๋อที่ตกเป็นเป้าจู่โจมคำนวณระดับความเร็วของคนร้ายได้อย่างแม่นยำ พลันหงายร่างเล็กน้อย ก่อนที่กงล้อจะเชือดใส่ม้าสีเทา เท้าขวาของมันก็เตะถูกริมขอบของกงล้อ ขณะเดียวกันงอนิ้วทั้งสองดีดออก แยกย้ายดีดพุ่งถูกปลายแหลมของหนามแหวกน้ำของศัตรู

เท้าอันแยบคายนี้เตะจนกงล้อเบี่ยงเบนจากเป้าหมาย บินเฉียงๆ ขึ้นไป พอดีปาดใส่สองเท้าของคนร้ายหญิงที่ลอยอยู่เหนือศีรษะหานป๋อ

เสียงดังดังสองครา หนามแหวกน้ำกระดอนออกไป ส่วนสองมือของหานป๋อถูกพลังอันน่าตระหนกของฝ่ายตรงข้ามกระแทกจนแทบชาด้าน

คนร้ายหญิงยังคิดเปลี่ยนกระบวนท่าจู่โจมใหม่ แต่เห็นสภาวะจู่โจมของกงล้อถูกทำร้าย ทั้งยังปาดใส่สองเท้าตัวเอง พลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ไม่ทราบใช้ออกด้วยเพลงเท้าใด กลับเหยียบใส่กงล้ออีกครา ถูกกงล้อชักนำบินเฉียงๆ ขึ้นไป เหาะเหินขึ้นบนหลังคาตึกอีกฟากหนึ่งหายลับสาบสูญ ด้วยฝีมือของซวีเยี่ยเวี่ยยังโถมใส่อากาศธาตุ

ยามนั้นผู้คนบนท้องถนนค่อยร้องอุทานออกมา

หานป๋อระงับขวัญอันแตกตื่น ยื่นมือรับร่างของซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งยังลอยอยู่กลางอากาศ วางลงบนหลังม้า ตวาดว่า

"ไม่ต้องตามแล้ว ต่อให้ตามก็ตามไม่ทัน"

ซวีเยี่ยเวี่ยหมนตัวมาโอบกอดมันเอาไว้ ร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"ป๋อหลาง เวี่ยเอ๋อเข้าใจว่าท่านตายแล้ว ขู่ขวัญผู้คนแทบตายแล้ว"

หานป๋อตบหลังนางเบาๆ ชักจูงม้าเปล่าของนางเร่งความเร็วควบขับสู่สถานฝึกสอน ในใจครุ่นคิด 'หากพันธุมารล่วงรู้รังสีการฆ่าฟันของฝ่ายตรงข้ามช้าไปวูบหนึ่ง ตอนนี้เราคงหลั่งเลือดกลางถนน สภาพการตายก็สยดสยองยิ่ง'

ผู้ใดร้ายกาจถึงเพียงนี้?

หรือว่าเป็นคนของหลันอี้ที่ถนัดในการลอบสังหารกับซ่อนร่องรอย ฉายาสตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจิน นางกลับมีส่วนสัดรูปร่างเย้ายวนใจนัก

ฟางเยียหวีกล่าวอย่างงุนงงว่า

"หลันอี้กับหูอุ้ยหยงล้วนปฏิเสธว่าไม่ได้ส่งคนปลงพระชนม์จูหยวนจาง?"

ผู้รายงานนั้นกล่าวว่า

"เรื่องนี้คงไม่แปลกปลอม มิซีจี ไทโซ กำหนดมาถึงนครหลวงในคืนนี้ มิหนำซ้ำหลันอี้กับหูอุ้ยหยงกำลังปวดศีรษะกับการที่จูหยวนจางอาศัยเหตุการณ์ครั้งนี้ โจมตีต่อพวกมัน"

ฟางเยี่ยหวี่โบกมือให้ผู้รายงานนั้นล่าถอยไป จากนั้นกล่าวกับหลี่เช่อเม่ยที่นั่งอยู่ด้านข้างว่า

"หากจูหยวนจางถูกปลงพระชนม์ที่เรือหอมเมามาย ผู้ใดได้รับประโยชน์มากที่สุด?"

หลี่เช่อเม่ยขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวช้าๆ ว่า

"คงมิใช่พวกเรา เพราะว่าหลันอี้กับหูอุ้ยหยงไม่ต้องพึ่งพาพวกเราอีก ถึงแม้ว่ายามใดที่พวกมันยังไม่ครองแผ่นดิน ยังไม่กล้าหันหัวหอกใส่พวกเราก็ตาม"

ฟางเยี่ยหวี่ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"จูหยวนจางพอสิ้นพระชนม์ จูหวินเหวินต้องตามเป็นเป้าหมายที่ขุมกำลังทุกฝ่ายแย่งช่วงชิง เพื่อที่จะบีบบังคับโอรสสวรรค์สั่งการขุนนางอำมาตย์ ที่แล้วมาหูอุ้ยหยงตั้งตัวว่าเป็นฝ่ายพระราชนัดดา ดูไปสมควรมีโอกาสได้ประโยชน์มากที่สุด"

หลี่เช่อเม่ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลานั้นความขัดแย้งระหว่างหลันอี้กับหูอุ้ยหยงจะปรากฏเด่นชัด หูอุ้ยหยงต้องหาแพะรับบาปว่าเป็นคนปลงพระชนม์จูหยวนจางอย่างนั้นไม่มีผู้ใดเหมาะสมกว่าหลันอี้ที่ชักนำเหล่าวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) มาอีก"

ฟางเยียหวีกล่าวว่า

"หลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) ใช่เห็นว่าปฏิบัติการปลงพระชนม์ครั้งนี้เป็นหูอุ้ยหยงกำหนดขึ้นหรือไม่ แต่ว่าผู้ใดมีปัญญาปลอมเป็นมิซึจึ ไทโซ ปลงพระชนม์จูหยวนจางเล่า?"

หลี่เช่อเม่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราก็นึกไม่ออก คนผู้นี้มิเพียงมีฝีมือสูงล้ำ ทั้งยังต้องคุ้นเคยกับโครงสร้างของเรือหอมเมามาย จึงสามารถหลบเลี่ยงจากการสกัดกั้นของขันทีเงา นอกจากภูตบดีซวีเย่ออ๋แล้ว ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าผู้ใดร้ายกาจถึงเพียงนี้"

ฟางเยี่ยหวี่ขมวดคิ้วครุ่นคิด จากนั้นดวงตาเป็นประกาย มองไปยังหลี่เช่อเม่ย

หลี่เช่อเม่ยทราบว่าศิษย์รักของผังปานที่เฉลียวฉลาดนี้เกาะกุมมุกปัญญา นึกได้คำตอบแล้ว

หานป๋อโอบซวีเยี่ยเวี่ยตรงเข้าสถานฝึกสอน เวรยามลับที่นอกสถานฝึกสอนซีหนิงชิงรายงานเข้าไป แจ้งเรื่องที่หานป๋อถูกลอบสังหารบนถนนซีหนิงให้ทราบ

เจ้าสำนักซีหนิงแม้มีจิตใจหนักแน่น ยังอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ ตอนนี้หานป๋อเท่ากับเป็นเขยขวัญของมัน ทั้งยังลงมือบนถนนซีหนิง แสดงว่าไม่เห็นสำนักซีหนิงอยู่ในสายตา ดังนั้นรีบออกมารับตัวหานป๋อ

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งยังตาแดงก่ำถูกศิษย์สำนักซีหนิงชักนำเข้า

มา พ่อตาบุตรเขยที่จำแนกไม่ออกว่าเป็นศัตรูหรือสหายคู่นี้พอดีพบกันที่ประตูใหญ่

คนทั้งสองล้วนปันรอยยิ้มอัน “จริงใจ” ขึ้น

หานป๋อคุกเข่าลงร้องบอกว่า

“เยี่ยฟู่ (คำเรียกพ่อตา) ที่เคารพ โปรดรับการกราบคารวะจากผู้เขย”

เจ้าสำนักซีหนิงแม้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ แต่ยังคิดไม่ถึงว่าหานป๋อจะเดินหมากตานี้ ในใจทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน รีบประคองมันขึ้นมากล่าวว่า

“รอถึงเวลากราบไหว้ฟ้าดิน ก็กราบคารวะพร้อมกับซวงเอ๋อท่านทูตโปรดลุกขึ้น”

ซวีเยี่ยเวี่ยที่ติดตามอยู่ด้านหลังหานป๋อลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าเฒ่าแซ่จวงยังไม่ล่วงรู้ฝีมือของพี่รอง เวี่ยเอ๋อรับรองว่าบุตรีสุดวิเศษของท่านไม่อาจรักษาความบริสุทธิ์พ้นจากคืนนี้

หานป๋อลุกขึ้นอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

“ที่แท้ฝ่าบาทหลอกข้าพเจ้า พระองค์รับสั่งว่าตามธรรมเนียมของแคว้นท่าน ขอเพียงฝ่าบาททรงเอื้อนโอษฐ์ ซวงเอ๋อเท่ากับเป็นภรรยาข้าพเจ้า กระทั่งเงินจัดโต๊ะสุราก็ประหยัดได้ คิดไม่ถึงรับสั่งของฝ่าบาทไม่ศักดิ์สิทธิ์ ปล่อยให้ข้าพเจ้ากราบกรานสูญเปล่า”

เจ้าสำนักซีหนิงก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา พอฟังหัวร่อออกมากล่าวว่า

“เขยเราไฉนมีคารมร้ายกาจถึงเพียงนี้?”

หานป๋อกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“เยี่ยจั้ง* โปรดอย่าได้ตำหนิ บางครั้งข้าพเจ้ายามเลอะเลือน

---

* คำเยี่ยจั้งกับเยี่ยฟูล้วนแปลว่าพ่อตา

ก็กล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล”

เจ้าสำนักซีหนิงทราบว่าตกเป็นเบี้ยล่าง ได้แต่ยิ้มพลางกล่าวว่า “เขยเราเชิญเข้าห้องโถงด้านใน ซวงเอ๋อรอจนผุดลุกผุดนั่งแล้ว” จากนั้นหันไปชักชวนซวีเยี่ยเวี่ยเดินเข้าตึกในด้วยกัน

หานป๋อจับตาดูผู้คนตามรายทาง เพียงพบเห็นแต่คนของสำนักซีหนิง หามีผู้คนของค่ายสำนักอื่นไม่

ยังไม่ถึงสุดทาง เห็นเงาร่างอ้อนแอ้นถลันวูบหนึ่ง จวงชิงซวงซึ่งสวมชุดรัดกุมสีขาวราวหิมะวิ่งออกจากทางโค้งของพุ่มไม้ พอพบหน้าหานป๋อก็อุทานเสียงเจื้อยแจ้ว เร่งระดับความเร็วมา

หานป๋อยังครุ่นคิดว่าซวงเอ๋อคงไม่โผเข้าอ้อมอกเราต่อหน้าบิดาท่านกระมัง? จวงชิงซวงก็โถมเข้าอ้อมอกมันพร้อมกับลมหอมหอบหนึ่งสัมผัสกับเรือนร่างที่ร้อนผ่าวกับหน้าอกอันมโหฬารของนางอย่างชัดแจ้งอีกครา

หานป๋อขณะจะยกมือโอบกอดนาง นางก็ผละจากอ้อมอกมันเดินไปฉุดดึงมือเจ้าสำนักซีหนิง กล่าวว่า

“ขออภัย ผู้บุตรีเสียกิริยาต่อหน้าท่านพ่อ เพราะว่าซวงเอ๋อมีความสุขไปแล้ว”

เจ้าสำนักซีหนิงเพลิงโทสะสลายคลาย ลูบคลำวงหน้านางด้วยความรักเวทนา ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ในที่สุดบิดาเข้าใจแล้ว ติดตามสามีเจ้าไปเถอะ พรุ่งนี้เช้าพวกเจ้าต้องกลับมาโขกศีรษะคำนับเรากับมารดาเจ้า”

พลางหันไปกล่าวกับหานป๋อว่า

“คืนนี้ต้องรับมือเจ้าเอี้ยนอ๋องให้ดี มันอาจร้ายกาจกว่าฝ่าบาทอีก”

หานป๋อชักนำหญิงสาวทั้งสองกลับมายังทะเลสาบม่อโฉว เข้าสู่

ห้องนอนอันกว้างขวาง

ยามนี้เป็นเวลายามเซิน (สิบหกนาฬิกา) อีกหนึ่งชั่วยามอาทิตย์จะตกดิน กล่าวได้ว่ามีเวลาไม่มากนัก ต้องเร่งรีบเผด็จศึก หยิบยืมสตรีทั้งสองเพิ่มพูนวิชามาร

หญิงสาวทั้งสองย่อมทราบว่าสามีกรุ้งกริ่งผู้นี้คิดอ่านอันใด ไม่ทันเข้าห้องก็ใจเต้นระทึกตูมตาม พอเหยียบย่างเข้าห้อง ลมหายใจก็กระชั้นเร่งร้อน มิต้องให้หานป่อปลุกเร้า ก็หวั่นไหวใจขึ้นมา

หานป่อฉุดดึงพวกนางนั่งเคียงคู่ที่ขอบเตียง จงใจกวาดมองซวีเยี่ยเวี่ยด้วยความประหลาดใจอยู่หลายครา

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

“ท่านเลวยิ่ง เวี่ยเอ๋อทราบว่าในใจท่านคิดอะไร”

หานป่อหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคิดอะไร?”

จวงชิงซวงก็เงี่ยหูสดับฟังความนึกคิดของ “ศัตรูสำคัญ” ผู้นี้

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างแง่งอนอยู่บ้างว่า

“ท่านคงหัวร่อเยอะเวี่ยเอ๋อกลับๆ กลอกๆ ทั้งบอกว่าจะไม่เกลือกกลั้วร่วมกับภรรยาอื่นของท่าน ตอนนี้กลับยอมติดตามท่านเข้าห้อง”

หานป่อกางมือราวปีกนก โอบไหล่ของหญิงสาวทั้งสองไว้กล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยว่า

“เวี่ยเอ๋อช่างเฉลียวฉลาดนัก อย่างนั้นรีบบอกเหตุผลต่อข้าพเจ้า”

ซวีเยี่ยเวี่ยถลึงตาใส่จวงชิงซวงคราหนึ่ง ค่อยกล่าวอย่างเอียงอายว่า

“ซวงเอ๋อของท่านเป็นหนึ่งเดียวที่มีข้อยกเว้น เวี่ยเอ๋อต้องการประชันกับนาง ดูว่าผู้ใดสามารถพิชิตใจท่านยิ่งกว่า”

หานป๋อสบอารมณ์ยิ่ง หันไปหอมแก้มจวงชิงซวง กล่าวว่า

"ซวงเอ๋อมีคำพูดใดจะกล่าว?"

จวงชิงซวงก้มศีรษะกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ประชันก็ประชันเถอะ หรือข้าพเจ้ายังกลัวนางด้วย?"

หานป๋อตัวเบาหวิวราวกับจะลอยไปตามลม ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หญิงงามเช่นนี้สองนางแย่งกันพะเน้าพะนอข้าพเจ้า ผู้ใดกล้าบอกว่าข้าพเจ้ามิใช่บุรุษที่โชคดีที่สุดในโลก มาเถอะ แสดงความสามารถในการผูกมัดใจบุรุษของพวกท่านสักครา"

ซวีเยี่ยเวี่ยผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นั่นต้องคำนึงถึงความยุติธรรมก่อน ซวงเอ๋อยังไม่เคยผ่านมือบุรุษ สมควรสู้เวี่ยเอ๋อไม่ได้ ดังนั้นเวี่ยเอ๋ออ่อนข้อให้ก่อนครั้งหนึ่ง เพื่อที่นางจะได้สัมผัสกับครั้งแรกอย่างสดจิตสดใจ"

หานป๋อฉุดดึงนางไว้ กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านไม่ได้ยึดถือเป็นจริงกระมัง?"

ซวีเยี่ยเวี่ยยื่นหน้าไป ใช้ปรางแก้มกระทบกับใบหน้าจวงชิงซวงทั้งยังจูบปากนางคราหนึ่ง กล่าวเป็นเชิงยั่วเย้าว่า

"บุรุษล้วนชมชอบของใหม่ รอจนน้องซวงไม่สดใหม่ เราผู้พี่ค่อยประชันขันแข่งกับท่าน"

พลางดิ้นหลุดจากมือหานป๋อ เดินออกไปอย่างยิ้มแย้ม ก่อนออกจากห้อง ยังชม้ายชายตาให้กับหานป๋อแวบหนึ่ง

หานป๋อคิดไม่ถึงว่านางจะเดินหมากตานี้ ต้องนั่งอยู่ที่ขอบเตียงอย่างตะลึงลาน

จวงชิงซวงกลับบังเกิดความสำนึกขอบคุณ ทราบว่าซวีเยี่ยเวี่ยมีเจตนาส่งเสริมให้นางสัมผัสกับรสชาติของเมฆฝนครั้งแรกโดยไม่ต้องห่วงพะวงอันใด

หานป๋อยิ้มพลางมองดูนาง กล่าวว่า

“ตื่นเต้นหรือ?”

จวงชิงซวงตอบว่า “มีอยู่บ้าง” จากนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่ ไม่ตื่นเต้นแม้แต่น้อย ยามอยู่ร่วมกับหานป๋อ ซวงเอ๋อมีแต่ยินดีกับเป็นสุข นับแต่ครั้งแรกที่พบกับท่านก็เป็นเช่นนี้”

จากนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ชมชอบดูเรือนร่างของซวงเอ๋อหรือไม่?”

หานป๋อกวาดตาไปยังหน้าอกที่ตระหง่านง้ำของนาง กลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ย่อมชมชอบ วันก่อนชมดูจนตาแทบถลนออกมา รอสักครู่ข้าพเจ้ายังจะอาบน้ำร่วมกับท่าน”

จวงชิงซวงลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย เคลื่อนกายถึงเบื้องหน้ามนเปลื้องเสื้อผ้าแก้สายรัดออกอย่างแช่มช้า

หานป๋อคิดไม่ถึงว่านางใจกล้าถึงเพียงนี้ ถึงกับมองดูตาไม่กะพริบ

เสื้อผ้าของจวงชิงซวงลดน้อยลงทีละชิ้น คงเหลือแต่ตัวเอี๊ยม หานป๋อเข้าใจว่านางจะหยุดมือ ให้ตนเองกระทำแทน มิคาดนางกระทั่งเครื่องปกปิดกายชิ้นสุดท้ายก็ปลดออกมา ยืนเปลือยเปล่าอยู่บนกองเสื้อผ้าอวดเรือนร่างอันบริสุทธิ์ผุดผ่องต่อมัน ตาคู่งามทอประกายความรัก จับจ้องมองมันแน่วนิ่ง

หานป๋อรู้สึกตลอดทั้งร่างร้อนผ่าว ภาพความงามปานสวรรค์เนรมิตสร้างเบื้องหน้า ปลุกเร้าพันธุมารจนพลุ่งพล่านปั่นป่วนขึ้นมา

ปทุมถันที่สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่มันปรากฏแก่สายตามันโดยไม่ปิดบังอีกครั้ง ยังงามกว่าดอกตูมที่บานเต็มที่ ช่วงขาที่แนบชิดติดกันเรียวยาวสวยงาม และกลมกลึงสมบูรณ์

สีหน้าจวงชิงซวงสงบราบเรียบ ปล่อยให้บุรุษที่ฮ่องเต้เจ้าชีวิต

พระราชทานให้เป็นสามีของนางชื่นชมกับเรือนร่างที่เปล่งปลั่งงดงามของนางอย่างเต็มที่

หานป๋อยื่นสองมือออกช้าๆ เกาะกุมปทุมถันขนาดใหญ่ทั้งคู่จนเต็มมือ

ร่างจวงชิงซวงสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ส่งเสียงครวญครางออกมาตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย วางมือทั้งสองลงบนหัวไหล่มัน ช่วยประคับประคองร่างที่ใกล้ล้มลงเอาไว้

ครั้งก่อนตอนที่ถูกมันลูบคลำหน้าอก ยังกั้นด้วยเสื้อผ้าชั้นหนึ่ง คราครั้งนี้กลับเป็นการสัมผัสที่เปลือยเปล่า ย่อมให้ความรู้สึกที่รุนแรงกว่านับร้อยเท่า

พลังธาตุหยางอันแกร่งกร้าวของพันธุมาร ถ่ายทอดผ่านฝ่ามือทั้งสองของมัน เข้าสู่ปทุมถันทั้งคู่ของนาง ลามไปยังเส้นประสาททุกส่วน ปลุกกระตุ้นพลังธาตุหยินบริสุทธิ์ของนาง

ภายใต้การจัดการจากมัน ร่างของจวงชิงซวงบิดปั่นป่วน ท่วงท่าเย้ายวนถึงที่สุด สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความกระสันต์รัญจวน แสดงออกมาจนหมดสิ้น

มือซ้ายของหานป๋อหยุดค้างกับที่เดิม อีกมือหนึ่งไต่เต้าลงยังเบื้องล่าง เมื่อกระทบถูกช่วงขาเรียวงามของนาง จวงชิงซวงส่งเสียงครางคำหนึ่ง ล้มไปในอ้อมอกมัน

มือของหานป๋อแม้อาละวาดด้วยความย่ามใจสืบไป แต่จิตสำนึกกลับยกขึ้นถึงระดับที่สงบงดงาม

มันผู้นี้ไม่ถูกควบคุมบังคับ ต่างกับผู้อยู่ในศีลในธรรมเห็นว่าการสัมผัสทางร่างกายของบุรุษสตรีเป็นเรื่องน่าอับอาย หรือเห็นว่าการหลงระเริงเล่นรักเป็นพฤติกรรมของคนมักมากกามคุณ

สำหรับกับมันเห็นว่า การสัมผัสทางร่างกายเป็นปรกติวิสัยของ

ผู้คน ยิ่งปล่อยตัวปล่อยใจยิ่งบรรลุความสุขของบุรุษสตรี ไม่มีคำพูดใดไม่อาจบอกกล่าว ไม่มีเรื่องราวใดกระทำไม่ได้

หานป๋อวางร่างหญิงงามที่เปลือยเปล่าลงบนเตียงอย่างนุ่มนวล ทางหนึ่งถอดเสื้อผ้า ทางหนึ่งกล่าวว่า

“มีความสุขหรือไม่?”

จวงชิงซวงหลับตาพริ้ม ผงกศีรษะรับเล็กน้อย

หานป๋อออกคำสั่งว่า

“ลืมตาให้กับข้าพเจ้า”

จวงชิงซวงลืมตาขึ้นอย่างอ่อนแรง เห็นหานป๋อยืนเปลือยกายที่ขอบเตียง สร้างความตื่นตระหนกจนคิดหลับตาลงใหม่ หานป๋อพลันเปลี่ยนเป็นองอาจน่าเกรงขาม ผิวพรรณทุกซอกมุมเปล่งประกายอันเรียบลื่น กล้ามเนื้อทุกส่วนสะท้อนพลังอันแข็งแกร่งออกมา

นางไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า ร่างเปลือยของบุรุษจะน่าดูและดึงดูดใจถึงเพียงนี้ พริบตานั้นลูกตาเบิกกว้าง ไม่สามารถหลับตาลงได้

สวรรค์ ซวงเอ๋อช่างโชคดีนัก กลับถูกชายหนุ่มรูปงามที่มีเสน่ห์กระชากวิญญาณเช่นนี้ครอบครองร่างกาย

นางลุกขึ้นนั่ง กล่าวอย่างเอียงอายว่า

“ป๋อหลาง ซวงเอ๋อใช่เป็นหญิงร่านสวาทหรือไม่ กลับชมชอบมองดูร่างกายของท่าน”

หานป๋อครุ่นคิด ร่างกายที่แฝงจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของเรานี้ แม้แต่ฉินเมิ่งเหยาที่บำเพ็ญเพียรตั้งแต่เล็ก ยังชมดูจนหวั่นไหวใจ เด็กหญิงเช่นท่านไหนเลยทนทานได้ ยามนั้นหัวร่อฮิฮะก้าวขึ้นบนเตียง นั่งลงที่ด้านหลังนาง สองขาหนีบรัดตะโพกของนาง ยื่นมือออกไปข้างหน้า โอบกอดช่วงเอวหน้าท้องของนาง แนบใบหน้ากับปรางแก้มอันนวลเนียนของนาง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ต่อให้ซวงเอ๋อมิใช่หญิงร่านสวาท ข้าพเจ้าก็จะทำให้ท่านกลายเป็นเช่นนั้น อย่าลืมว่าท่านเป็นภรรยาข้าพเจ้า สตรีแต่งงานคล้อยตามสามี ย่อมต้องเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้า"

จวงชิงซวงใจสับสนเลอะเลือน ผงกศีรษะอย่างยินยอม กล่าวว่า

"ป๋อหลาง สอนซวงเอ๋อว่าทำอย่างไรจึงสร้างความยินดีแก่ท่านเถอะ ตอนนี้ซวงเอ๋อลิงโลดยิ่งเบิกบานใจยิ่ง คล้ายอยู่ในห้วงความฝันที่เป็นจริง ซวงเอ๋อคาดคิดไม่ถึงมาก่อนว่าความสุขบนเตียงจะสร้างความนิยมลุ่มหลงแก่ผู้คนถึงเพียงนี้ ฟูจวิน (คำเรียกสามี) อันประเสริฐรีบครอบครองผู้อื่นได้หรือไม่? ซวงเอ๋อไม่เข้าใจอันใดทั้งสิ้น"

หานป๋อมีประสบการณ์อันช่ำชอง ทราบว่านางบังเกิดอารมณ์ความรัก ต้องการให้มันสร้างความพึงพอใจแก่นาง แต่ว่ามันคิดหยิบยืมธาตหยินบริสทธิ์ของนาง เพิ่มความแข็งกล้าแก่พันธมาร ต้องปลุกกระตุ้นนางจนบังเกิดไฟราคะสุมทรวง ค่อยลืมสิ้นความอับอาย ปล่อยธาตุหยินออกมา นี่เป็นเคล็ดวิชาที่มันเรียนรู้จากโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ จึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการดูว่าจะปลุกเร้าท่านจนเกิดความทรมานถึงเพียงไหน ซวงเอ๋อคัดค้านหรือไม่?"

กล่าวพลางแบ่งแยกสองมือเป็นบนล่าง รุกล้ำนางเป็นการใหญ่

จวงชิงซวงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ฟูจวินคิดทำอย่างไรก็...โอ"

ต่อจากนั้นนางส่งเสียงร่ำร้องหอบหายใจ เมื่อหานป๋อครอบครองนาง จวงชิงซวงก็หลั่งน้ำตาแห่งความพลุ่งพล่านและเป็นสุขออกมา

นับตั้งแต่จำความได้ ทำความรู้จักกับความงามของนาง ก็บังเกิดความภูมิใจต่อเรือนร่างที่อวบอิ่มขึ้นของตัวเอง

นางตั้งใจว่าจะไม่มอบร่างกายให้แก่ผู้คนโดยง่ายดาย แต่ในยุค

สมัยที่ต้องเคารพเชื่อฟังคำสั่งบิดามารดา นางไม่สามารถควบคุม บังคับโชคชะตาของตัวเอง ดังนั้นเมื่อนางพบพานหานป๋อ พบว่าตัวเองรักมันอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ก็มุ่งมั่นช่วงชิงความสุขของการเป็นฝั่งฝา

พริบตานี้นางทราบว่าความสุขสมมาเยือนตัวเองแล้ว

จากการสัมผัสทางร่างกายอย่างใกล้ชิด นางรับรู้ถึงความรักอันนุ่มนวล เอาใจและจริงใจของหานป๋อ

นางทราบว่าอีกฝ่ายจะรักนางโปรดปรานนาง มิหนำซ้ำมันเป็นบุรุษที่รู้จักพะเน้าพะนอนางที่สุด

ความสุขหฤหรรษ์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสุดยอดระลอกแล้วระลอกเล่าในเพลิงรักอันร้อนแรงของบุรุษสตรี จวงชิงซวงลุ่มหลงกับความหรรษาทางร่างกาย ดื่มด่ำกับการหลอมรวมทางจิตใจ

นางรัสึกว่าพลังชีวิตหลั่งไหลออกจากร่างเข้าส่อีกฝ่าย และจากอีกฝ่ายไหลย้อนเข้าสู่ร่าง วนเวียนไม่หยุดยั้ง ก่อเกิดไม่ขาดตอน ความสุขอันเหลือล้นและความเร้าใจอันรุนแรง ไม่อาจบรรยายเป็นถ้อยร้อยความเรียงได้

ชีวิตไม่เคยบรรเจิดเฉิดฉันถึงเพียงนี้มาก่อน

ในชีวิตนี้นางคงไม่อาจแยกจากบุรุษที่ครอบครองนางผู้นี้แม้ชั่วครู่ชั่วยาม

เมื่อหานป๋อถอนตัวออกมา นางที่สุขสมอารมณ์หมายและปลอดโปร่งสบายถึงที่สุดจึงเคลิ้มหลับไป เพื่อชดเชยกับความคิดคะนึงหาจนต้องอดหลับอดนอนในหลายวันนี้

หานป๋อยืนอยู่ที่ข้างเตียง หลับตาพักผ่อน โคจรวิชามารหมุนเวียนสิบสองรอบ ค่อยเดินออกจากห้องโดยที่ไม่สวมใส่เสื้อผ้า

ยามนี้หานป๋อเชื่อมั่นว่าสามารถทำงานอันยากเย็นในคืนนี้ได้

ซวีเยี่ยเวี่ยนั่งอยู่ในห้องโถงรับแขก ใช้ข้อศอกเท้ากรอบหน้าต่าง

ยันคางไว้ มองดูทิวทัศน์ก่อนสนธยาของทะเลสาบม่อโฉวที่นอกหน้าต่าง พอได้ยินเสียงเปิดประตู ก็หมุนตัวกลับมาด้วยความยินดี จากนั้นกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

หานป๋อพาร่างเปลือยทีทะนงองอาจคุกคามเข้าหานาง กล่าวว่า

"ในความเห็นของท่านเล่า?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงสดใส พลันยืดอกขึ้นกัดฟัน กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อยังกลัวท่านหรือ?"

ก๊อก ก๊อก ก๊อก!

หลังเสียงเคาะประตู แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังขึ้นที่เบื้องนอกว่า

"ปีศาจราคะรีบลุกขึ้น ขุนนางเฉินกับกงฉินเซียะล้วนมาแล้ว เรายังมีเรื่องสำคัญบอกต่อท่าน"

หานป๋อกับหญิงสาวทั้งสองล้วนตื่นขึ้นมา พบว่าท้องฟ้าเบื้องนอกมืดค่ำลงแล้ว

หานป๋อกดร่างหญิงสาวทั้งสองลงในผ้าห่มบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองนอนให้เต็มตา ตื่นขึ้นมาแล้วเรียกให้ผัดหญิงจัดหาอาหารแก่พวกท่าน ข้าพเจ้าจะเดินทางไปเข้าร่วมงานเลี้ยงของเจ้าเอี๋ยนอ๋อง"

หญิงสาวทั้งสองล้วนคิดติดตามมันไป แต่หานป๋อจงใจเพิ่มน้ำหนักที่สองมือ ทำให้ร่างกายพวกนางไม่เชื่อฟังคำสั่งตัวเอง เมื่อหานป๋อสวมใส่เสื้อผ้าอย่างเร่งรีบ พวกนางก็ม่อยหลับไปก่อน

หานป๋อห่มคลุมผ้าห่มให้กับพวกนาง ค่อยเดินออกจากห้อง

โจรท่องโดดเดี่ยวกำลังสูบยาพ่นควัน ดื่มด่ำกับรสชาติของใบยาฟ้าหอมที่ได้รับจากภูตบดี

หานป๋อนั่งลงที่ข้างกายมัน ถามว่า

"มีเรื่องสำคัญอันใด?"

ครั้งนี้โจรท่องโดดเดี่ยวกลับกล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ล่างฟานหวินบอกว่าคนร้ายนั้นมิใช่ มิซีจี ไทโซ เพราะว่ามีคนหลั่งโลหิตน้อยเกินไป ท่านล่างระบุว่าเพลงดาบอาทิตย์อุทัยเผ็ดร้อนดุร้าย มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น เรานึกดูก็มีเหตุผล"

หานป๋อฉุกคิดขึ้น เหตุใดตนเองปักใจเชื่อว่าคนร้ายคือ มิซีจี ไทโซ? ย่อมเป็นเพราะเอื้อนจากพระโอษฐ์จูหยวนจาง พลันบังเกิดปฏิภาณวูบร้องโพล่งว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าคนร้ายนั้นเป็นใครแล้ว ต้องเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋องแน่นอน เพราะว่าสายตาที่จูหยวนจางมองดูคนร้ายนั้นแปลกประหลาดยิ่ง"

โจรท่องโดดเดี่ยวก็ร้องคำ "ว่ากระไร?" หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ต้องเป็นเช่นนี้แน่นอน จูหยวนจางถนัดในการมองดูคน ไหนเลยจดจำดวงตาของราชโอรสตัวเองไม่ออก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวซุกเก็บกล้องยาสูบ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้น เจ้าเอี้ยนอ๋องผู้นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ แม้แต่คำเตือนของภูตบดีก็ไม่เชื่อฟัง"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่า เหตุใดทุกผู้คนบอกว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องคือจูหยวนจางคนที่สอง บิดามันวางแผนทำร้ายเสี่ยวหมิงอ๋องผู้เป็นนายเหนือจนจมน้ำตาย เด็กน้อยนี้ยังร้ายกาจยิ่งกว่า กลับลงมือ

ปิตุฆาต”

เอ่ยถึงตอนนี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เหตุใดเช้าวันนี้จูหยวนจางจึงใช้ให้ข้าพเจ้าถ่ายทอดวาจาต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง ที่แท้มีเบื้องหลังห้ามปรามมิให้มันก่อการกบฏ พ่อลูกคู่นี้ร้ายกาจจริงๆ”

ทั้งสองหารือรายละเอียดปลีกย่อยของปฏิบัติการในคืนนี้ ค่อยออกไปสมทบกับขุนนางเฉินกับเซียะถิงสือ เดินทางไปร่วมงานเลี้ยงของเจ้าเอี้ยนอ๋อง

เมื่อหานป๋อและพวกโดยสารเรือเล็กขึ้นเรือหอมเมามาย เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้กับผู้ติดตามสิบกว่าคนพร้อมด้วยเม่ยเหนียงต่างยืนรอต้อนรับ

เม่ยเหนียงไม่ทราบว่าผัมาเป็นหานป๋อ เพียงทราบว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องเลี้ยงแขก พอพบเห็นหานป๋อดวงตาก็ทอแววตื่นเต้นยินดี ชิงเข้ามารับหน้ากล่าวว่า

“ที่แท้เป็นท่านทูต คืนนี้เม่ยเหนียงโชคดีจริงๆ”

เจ้าเอี้ยนอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า

“แทบลืมเลือนว่าเมื่อคืนนี้พวกท่านเคยพบกันแล้ว”

หานป๋อพอเหยียบย่างสู่แดนบุปผา ก็แสดงออกถึงลักษณะของผู้เสเพล หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ไหนเลยเพียงคนรู้จัก ทั้งยังเป็นคู่ขาเก่า”

โจรท่องโดดเดี่ยวที่ด้านข้างรับฟังจนสั่นศีรษะทอดถอนใจออกมา

เม่ยเหนียงค้อนมันวงหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววปีติยินดี

เจ้าเอี้ยนอ๋องก็งงงันวูบใหญ่ หรือว่าแม่เล้าที่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง หากยังคงความสาวสะพรั่งไม่เสื่อมคลายนางนี้ กลับคล้ายบ่อโบราณบังเกิดระลอกหลงรักต่อหานป๋อ?

ยามนั้นขุนนางเฉินกับเซียะถิงสือโดยสารเรือเล็กอีกลำหนึ่งมาถึง ขณะจะคุกเข่าแสดงความเคารพ เจ้าเอี๋ยนอ๋องชิงห้ามปรามไว้ กล่าวว่า

"คืนนี้พวกเราคบหาโดยเสมอภาค เช่นนี้จึงจะสนุกสนานอย่างเต็มที่"

หลังจากปฏิสันถาร ทั้งหมดค่อยขึ้นสู่ห้องโถง ซึ่งอยู่บนชั้นสามของเรือสำราญ

รอยแตกบนเพดานห้องซ่อมแซมเสร็จตั้งแต่แรก หากไม่สังเกตรับรองดูไม่ออก

ในห้องโถงจัดโต๊ะตัวหนึ่ง ในหญิงงามเมืองที่พบพานเมื่อคืนทั้งหกนางมาต้อนรับสี่นาง ทั้งยังเพิ่มหญิงสาวที่มีรูปโฉมโนมพรรณปานกลางอีกสี่นาง แต่ไม่พบเห็นหงเตี๋ยเอ๋อกับสู่เตี๋ยเอ๋อ

หญิงงามเมืองทั้งสี่เห็นผู้มาเป็นหานป๋อล้วนมีสีหน้ายินดี ชายหูชายตาให้ ส่งเสียงออดอ้อนเอาใจ เพิ่มความครึกครื้นสนุกสนาน

ยามนั้นไป๋ฟางหัวเดินออกจากห้องด้านใน หยุดยืนที่ข้างกายเจ้าเอี๋ยนอ๋อง คารวะทักทายหานป๋ออย่างยิ้มแย้ม ไม่มีสีหน้าท่าทีผิดปรกติแม้แต่น้อย

หญิงรับใช้ยกสุรามา ทุกผู้คนล้วนมีหญิงงามเมืองนั่งคลอเคลียเคียงข้าง ดื่มสุราโอภาปราศรัย หัวข้อสนทนาย่อมเป็นเรื่องประโลมโลก

หานป๋อเห็นไป๋ฟางหัวแอบอิงชิดใกล้กับเจ้าเอี๋ยนอ๋อง รัสึกคับข้องใจ หาโอกาสฉุดดึงเม่ยเหนียงมาด้านข้าง ถามว่า

"เตี๋ยเอ๋อ (ผีเสื้อน้อย) ทั้งสองตัวไปที่ใดแล้ว?"

เม่ยเหนียงค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า

"ล้วนเป็นท่านทำร้ายคน พวกนางพอฟังว่าคืนนี้เจ้าเอี๋ยนอ๋องเหมาเรือสำราญไว้ เข้าใจว่าไม่ได้พบกับท่าน พากันอ้างว่าไม่สบายไม่ยอมมา คืนพรุ่งนี้ตัวมารน้อยมาใหม่ได้หรือไม่? เรากับพวกนางล้วนต้อง

การพบท่าน อย่าลืมว่ายังมีเยี่ยนฟางรอให้ท่านเปิดบริสุทธิ์ของนาง”

หานป๋อสบใจยิ่ง แต่พอหวนนึกถึงคืนพรุ่งนี้ต้องนำฉินเมิ่งเหยาเข้าเฝ้าจูหยวนจาง รีบกล่าวว่า

“คืนพรุ่งนี้ไม่ได้ ตอนกลางวันไปหาพวกท่านได้หรือไม่?”

เม่ยเหนียงบอกที่อยู่ของนางให้ทราบ ทั้งอธิบายเส้นทางเดินอย่างละเอียด เจ้าเอี้ยนอ๋องพลันเหลียวหน้ามากล่าวว่า

“ต้องปรับท่านทูตดื่มสุราสามจอก โทษฐานปลีกตัวไปสนทนากับเม่ยเหนียง”

หานป๋อขณะจะตอบคำ เสี่ยวเอี้ยนอ๋อง (เจ้าเอี้ยนอ๋องน้อย) จูเกาจื้อกับอิ๋งซ่านฮัวที่ตกแต่งประทินโฉมเป็นพิเศษก็มาถึง

หานป๋อคับข้องใจกว่าเดิม ไป่ฟางหัวเป็นเช่นนี้ อิ๋งซ่านฮัวก็เป็นเช่นนี้ แต่แล้วหวนนึกถึงตนเองมีฉินเมิ่งเหยา ซวีเยี่ยเวี่ย จวงชิงซวงและเจี่ยแจ (พี่สาว) ทั้งสาม สมควรพึงพอใจแล้ว แต่ครุ่นคิดส่วนครุ่นคิด ถึงอย่างไรไม่อาจคลายใจได้

จูเกาจื้อคล้ายลืมเรื่องขุ่นข้องหมองใจระหว่างพวกมัน ชักชวนหานป๋อดื่มสุรา ตรงกันข้ามกับอิ๋งซ่านฮัว เบื้องหลังรอยยิ้มอันเฉิดฉันซ่อนความเศร้าสร้อยอับจนปัญญาอยู่บ้าง

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง ทั้งนี้เพราะจูเกาจื้อมิใช่คนใจกว้างเด็ดขาด เหตุใดแสดงออกอย่างผ่าเผยเช่นนี้ หรือว่ามีเบื้องหลังเคลือบแฝง?

พลันได้ยินเสียงหัวร่อครืนใหญ่ ที่แท้หญิงสาวหลายนางห้อมล้อมโจรท่องโดดเดี่ยว ชมดูเฒ่าทารกนี้แสดงวิชามายากล

ยามนี้งานเลี้ยงแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือโจรเฒ่าโดดเดี่ยวกับหญิงงามเมืองสามนาง กลุ่มหนึ่งเป็นขุนนางเฉิน เซียะถิงสือเม่ยเหนียงกับหญิงงามเมืองอีกสองนาง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋องจูเกาจื้อ ไป่ฟางหัว อิ๋งซ่านฮัวกับหานป๋อ

หานป๋อยิ่งดูเจ้าเอี้ยนอ๋อง ยิ่งรู้สึกว่าคล้ายหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางเพียงแต่เปลือกนอกอ่อนโยนกว่ามากนัก หากทว่าเจ้าอุบายความคิดเก็บซ่อนอย่างมิดชิด

จากนั้นนึกถึงอิ๋งซ่านฮัว หากสิ้วเซ่อไม่อยู่ข้างกายนาง นางไยมิใช่ต้องพลีกายให้กับจูเกาจื้อ นึกถึงตอนนี้ บังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

เจ้าเอี้ยนอ๋องเพิ่งพบกับอิ๋งซ่านฮัวเป็นครั้งแรก หันไปสนทนากับนางตลอดเวลา แสดงว่าลุ่มหลงต่อความงามของนาง บังเกิดความสนใจ กลับทอดทิ้งเย็นชาต่อไป่ฟางหัว

สรุปแล้วบุรุษสตรีเหล่านี้ต่างมีความในใจ คิดอ่านผิดแปลกกันไป

จูเกาจื้อกล่าวกับหานป๋อว่า

"เมื่อคืนข้าพเจ้าหุนหันวู่วาม ขอท่านทูตอย่าได้จดจำใส่ใจ"

หานป๋อกลับตำหนิตัวเองไม่ถูกต้อง ทราบว่าอีกฝ่ายก็กล่าวไม่ตรงกับใจ

ยามนั้นเจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวกับอิ๋งซ่านฮัวว่า

"คุณหนูอิ๋งรู้จักกับบุตรชายเรานานเท่าใด?"

อิ๋งซ่านฮัวชม้ายชายตาต่อมัน ตอบว่า

"เพียงสี่วันเท่านั้น"

จูเกาจื้อสอดคำขึ้น

"เพียงสี่วันอันใด สมควรบอกว่าสี่ชาติภพจึงถูกต้อง"

เจ้าเอี้ยนอ๋องมีสีหน้าไม่พอใจ หันไปกล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านทูตปัก พวกเราออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ของแม่น้ำฉินไหวสักสองคำดีหรือไม่?"

หานป๋อทราบว่าเรื่องสนุกสนานมาแล้ว จึงเดินเคียงคู่กับมันออก

ไปยังทางระเบียงนอกห้องโถง

เจ้าเอี้ยนอ๋องวางมือทั้งสองลงบนราวลูกกรง กัมสายตามองดูทิวทัศน์ฝั่งตรงข้าม ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พี่หานลองดูผืนแผ่นดินต้าหมิงเรา ช่างงดงามตระการตานัก"

หานป๋อเห็นอีกฝ่ายเปิดเผยศักดิ์ศรีของตนเอง ก็ไม่ปิดบังอำพราง เลียนแบบอีกฝ่ายทอดตามองออกไป ปากกล่าวว่า

"แต่หากเจ้าเอี้ยนอ๋องเดินหมากผิดตาเดียว ผืนแผ่นดินอันสวยงามจะกลายเป็นสมรภูมิสู้รบที่เสียหายอย่างยับเยิน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คำพูดของพี่หานนี้หมายความอย่างไร?"

หานป๋อทราบว่าคนผู้นี้เป็นชนชั้นผู้เหี้ยมหาญ คำพูดทั่วไปไม่อาจโยกคลอนอีกฝ่าย รังแต่ถูกฝ่ายตรงข้ามดูแคลน จึงตกลงใจเดินหมากพิสดาร ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเจ้าเอี้ยนอ๋องใช้ดาบแดนอาทิตย์อุทัยได้อย่างยอดเยี่ยมมาถึงเพียงนี้ แทบคร่าชีวิตน้อยๆ ของข้าพเจ้าไป"

เจ้าเอี้ยนอ๋องสะท้านทั้งร่าง หันขวับมาที่มัน สองตาสาดประกายดุจสายฟ้า กล่าวว่า

"เภทภัยเกิดจากปาก พี่หานทางที่ดีระมัดระวังคำพูดให้มากไว้"

หานป๋อสัสายตากับอีกฝ่ายโดยไม่ลดราวาศอกให้ ปากกล่าวว่า

"ผู้ที่จดจำเจ้าเอี้ยนอ๋องออกมิใช่ข้าพเจ้า หากแต่เป็นฝ่าบาท ดังนั้นพระองค์รับสั่งให้ข้าพเจ้าฝากพระราชกระแสถึงท่าน เจ้าเอี้ยนอ๋องต้องการฟังหรือไม่?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องเสียขบวนรวนเร สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งแล้วกล่าว

"ลองบอกมาฟังดู"

หานป๋อกล่าวว่า

“ฝ่าบาทรับสั่งว่า หากเจ้าเอี้ยนอ๋องรับปากไม่ก่อการกบฏ ตราบใดที่พระองค์มีพระชนม์ชีพอยู่ จะไม่ลิดรอนอำนาจของท่าน”

เจ้าเอี้ยนอ๋องงงงันวูบหนึ่ง รั้งสายตากลับไปมองดูแสงไฟที่ริมฝั่ง ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวว่า

“เราเชื่อพระองค์ได้หรือ?”

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไหนเลยทราบได้?”

เจ้าเอี้ยนอ๋องได้ยินมันตอบอย่างน่าสนใจ ต้องยิ้มออกมากล่าวว่า

“ตอนนี้เราค่อยเข้าใจว่าเหตุใดพระบิดาทรงโปรดท่าน ภูตบดีกล่าวไม่ผิด ท่านมีชะตากล้าแข็งมากด้วยบุญวาสนาจริงๆ”

หานป๋อฉุกใจคิด บังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่ง

เจ้าเอี้ยนอ๋องถามเสียงหนักๆ ว่า

“พี่หานคิดอะไร?”

หานป๋อเชื่อมโยงความคิดปฏิภาณกับสภาพความจริงเข้าด้วยกัน หลังจากนั้นไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เจ้าเอี้ยนอ๋องไม่ทราบสมควรเชื่อฝ่าบาทหรือไม่ แต่ต้องเชื่อข้าพเจ้า”

เจ้าเอี้ยนอ๋องไม่ทราบว่าในน้ำเต้าของมันขายยาอันใด จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

“สามารถกล่าวเช่นนี้ หากมิใช่พี่หานกอปรด้วยจิตใจอันเปิดเผยฟางหัวคงไม่ปักใจต่อท่าน ภูตบดีก็ไม่ยกเว้ยเอ๋อให้แก่ท่าน”

หานป๋อทราบแต่แรกว่าเรื่องระหว่างตนเองกับไป่ฟางหัวไม่อาจปิดบังมัน จึงยอมรับโดยไม่โต้แย้ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดทำข้อตกลงกับเจ้าเอี้ยนอ๋องประการหนึ่ง นั่นคือ หากเจ้าเอี้ยนอ๋องไม่จัดการกับภูตบดีและฝ่าบาท ทั้งไม่ส่งคนมาฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะช่วยเหลือเจ้าเอี้ยนอ๋องจัดการกับหลันอี้และหูอุ้ยหยง"

เจ้าเอี้ยนอ๋องใจสั่นสะท้าน สำรวจดูหานป๋อราวกับเพิ่งรู้จักมันเป็นครั้งแรก

คำกล่าวของหานป๋อนี้กล่าวอย่างทดสอบเสี่ยงภัย

มันเห็นเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง จูเกาจื้อแสดงความเป็นมิตรต่อมัน แสดงว่าต้องมีแผนลงมือต่อมัน จึงไม่ถือสาหาความมันชั่วคราว เจ้าเอี้ยนอ๋องยังบอกว่ามันชะตากล้าแข็งมากด้วยบุญวาสนา ย่อมมีความหมายเคลือบแฝง

นี่กระตุ้นเตือนให้มันคิดอ่านอย่างต่อเนื่อง

ก่อนอื่น หลันอี้และพวกรวมหัวกับฟางเยี่ยหวี่ วางแผนล้มล้างราชวงศ์หมิง หมากของพวกมันคือพระสนมเฉินกุ้ยเฟย เป็นที่คาดคิดได้ว่าแผนการที่ฟางเยี่ยหวี่และพวกครุ่นคิดขึ้นต้องแนบเนียนไร้ช่องโหว่ ไม่แน่ว่าจะผลักความผิดมายังภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋องซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญของพวกมัน ขณะที่หลันอี้กับหูอุ้ยหยงกลับกลายเป็นกองกำลังปราบปรามผู้ก่อความไม่สงบ บีบบังคับจูหวินเหวินเป็นเครื่องมือออกคำสั่งทั่วแผ่นดิน

ในสถานการณ์เช่นนี้ พฤติการณ์ที่เจ้าเอี้ยนอ๋องปลอมเป็นมิซีจี ไทโซ ปลงพระชนม์จูหยวนจาง สร้างความปั่นป่วนรวนเรแก่พวกมัน ไม่มีเหตุที่มาจัดการกับหานป๋ออีก

แต่เจ้าเอี้ยนอ๋องพานจัดส่งผู้คนมาฆ่าหานป๋อ หากหานป๋อโชคดีไม่ตาย ภูตบดีกับจูหยวนจางย่อมต้องพิโรธโกรธกริ้ว แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่นึกระแวงสงสัยเจ้าเอี้ยนอ๋องที่มีความสัมพันธ์กับภูตบดีอย่างสนิทสนม มิหนำซ้ำดูจากเปลือกนอก ภายใต้การชักจูงของเซียะถิงสือ เจ้าเอี้ยนอ๋อง

กับหานป๋อสมควรเป็นแนวร่วมเดียวกัน ดังนั้นต่อให้จูหยวนจางทรงรักษาความเยือกเย็นไว้ ภูตบดีก็ต้องเปิดฉากแก้แค้นต่อหลันอี้กับหูอุ้ยหยง ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าเอี้ยนอ๋องกับภูตบดีจะยิ่งแนบแน่นโดยปริยาย แผนอุบายยิงกระสุนนัดเดียวยิงนกหลายตัวเช่นนี้ ยากนักที่เจ้าเอี้ยนอ๋องนึกออกได้

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวไม่ผิด เจ้าเอี้ยนอ๋องอาจกลอกกลิ้งและโหดเหี้ยมอำมหิตกว่าพระบิดาของมันอีก

ความคิดเหล่านี้ผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมองดุจสายฟ้า ทำให้หานป๋อกำหนดยุทธวิธีรับมือ ทั้งดำเนินการข่มขวัญเจ้าเอี้ยนอ๋อง

สายตาของทั้งสองกระทบพบกัน

เจ้าเอี้ยนอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า

“หากเราปฏิเสธโดยสิ้นเชิง พี่หานจะมองดูเราอย่างไร?”

หานป๋อกล่าวว่า

“อย่างนั้นข้าพเจ้าจะดูแคลนท่าน เพราะว่าท่านไม่มีคุณสมบัติเป็นย่องเต้เจ้าชีวิต”

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มออกมา กล่าวว่า

“กล่าวประเสริฐ ไม่ว่าเราปฏิเสธหรือไม่ พี่หานยังยึดมั่นถือมั่นความคิดตัวเอง ต่อให้เรายอมรับ พี่หานยังขาดหลักฐานผูกมัดเรา พระบิดาก็ไม่อาจกล่าวโทษเรา”

เอ่ยถึงตอนนี้ สองตาสาดประกายเกรี้ยวกราดอีกครา กล่าวว่า

“แต่ท่านไยต้องช่วยเหลือเรา? เงื่อนไขที่ท่านต้องการรับปากง่ายดายยิ่ง เราสามารถสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหวชั่วคราว ส่วนท่านต้องเสี่ยงอันตรายถึงชีวิต ตอแยหลันอี้และพวก เช่นนี้มีประโยชน์อันใดต่อท่าน?”

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"สำหรับกับข้าพเจ้าไม่มีประโยชน์แม้แต่น้อย แต่ในความเป็นจริงคือราชวงศ์หมิงต้องคงอยู่สืบไป นี่อาจเป็นความเจ็บปวดของขุนนางอำมาตย์ แต่สำหรับกับทวยราษฎร์เป็นเรื่องดี ส่วนสาเหตุที่ข้าพเจ้ายอมช่วยเหลือท่าน เพราะมีแต่ผู้เหี้ยมหาญที่ปรีชาสามารถเช่นท่านจึงครองราชบัลลังก์ได้มั่นคง และท่านไม่โฉดเขลาจนโยกคลอนรากฐานของบ้านเมือง สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร เพราะว่าท่านคือจูหยวนจางเมื่อวัยหนุ่มฉกรรจ์ เรื่องที่เขากระทำได้ ท่านก็กระทำได้"

ตอนแรกเจ้าเอี๋ยนอ๋องมีสีหน้าขุ่นเคือง จากนั้นสงบนิ่งลงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"การสนทนากับท่านเป็นที่สมใจนัก จนบัดนี้เราค่อยทราบว่าทุกผู้คนประเมินท่านต่ำทรามไป เพียงเข้าใจว่าท่านเป็นคนมักมากกามคุณรักแต่หาความสุขกับสตรี"

จากนั้นกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"แต่ว่าท่านมีเบี้ยอันใดใช้ทำความตกลงกับเรา? อาศัยฟันเหลียงจี๋ยังไม่เพียงพอ ต่อให้ท่านเป็นเขยขวัญของภูตบดี แต่คงไม่ทำตามท่านทุกประการ"

หานป๋อยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"เบื้องหลังข้าพเจ้ามีสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งกับพรรคมังกรพิโรธเบี้ยทั้งสองตัวนี้เพียงพอกับการหนนส่งผ้น้องหรือไม่?"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องระงับสติแล้วกล่าว

"เรื่องเช่นนี้คงไม่เพียงอาศัยวาจาลมปากกระมัง?"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หลังจากผ่านพ้นวันพรุ่งนี้ หากหูตาของเจ้าเอี๋ยนอ๋องยังล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของฝ่าบาทโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือเช่นเมื่อคืน ย่อมทราบว่าวาจาข้าพเจ้าไม่แปลกปลอม"

สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านดูทิวทัศน์ของแม่น้ำฉินไหวงดงามเพียงไหน น่าเสียดายที่เรือลำนี้หยุดนิ่งกับที่ พลาดโอกาสชมดูทิวทัศน์อันงดงาม"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องยิ้มออกมา กล่าวว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง พวกเราก็ออกมาเป็นเวลานาน สมควรกลับเข้าไปดื่มกิน เราจะสั่งเม่ยเหนียงถอนสมอออกเรือ ท่องชมแม่น้ำฉินไหวกัน"

ในเสียงมโหรีเครื่องสาย คณะนักดนตรีตั้งอกตั้งใจดีดบรรเลง เหล่าหญิงงามเมืองที่นั่งดื่มเป็นเพื่อนอยู่ก่อน พากันกรีดกายร่ายรำทั้งผลัดเปลี่ยนกันร้องเพลงขับกล่อม ในท่วงทำนองอันวาบหวาม

บรรยากาศเป็นไปด้วยความครื้นเครงสนกสนาน

ยามนี้ทุกผู้คนล้วนนั่งประจำที่ ด้านซ้ายของหานป๋อเป็นเจ้าเอี๋ยนอ๋อง ถัดไปเป็นโจรท่องโดดเดี่ยว เซียะถิงสือ ขุนนางเฉิน ด้านขวาของมันเป็นไป่ฟางหัว จูเกาจื้อกับอิ๋งซ่านฮัว รอบห้องโถงยืนอารักขาด้วยองครักษ์ประจำตัวของเจ้าเอี๋ยนอ๋อง รับหน้าที่รักษาความปลอดภัย

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าเจ้าเอี๋ยนอ๋องจะจัดให้ไป่ฟางหัวนั่งอยู่ข้างกายมัน เมื่อมองไปข้างหน้า เห็นอิ๋งซ่านฮัวแสดงท่าทีสนิทสนมกับจูเกาจื้อถึงกับคล้ายนั่งบนกองเข็ม ปรารถนาใคร่กลับไปนอนพักผ่อน

จนบัดนี้หานป๋อยังไม่ทราบว่าอิ๋งซ่านฮัวมีจุดประสงค์ใดต่อเจ้าเอี๋ยนอ๋องสองพ่อลูก ทั้งไม่อาจเปิดโปงศักดิ์ศรีของนาง เพราะนั่นจะชักนำเภทภัยแก่นางถึงแก่ชีวิต

เห็นนางกลับคืนสู่ท่วงท่าอันเกียจคร้าน บัดเดี๋ยวกระซิบกระซาบ บัดเดี๋ยวขมวดคิ้วนิ่วหน้า ถึงกับข่มไป่ฟางหัวลง เหล่าหญิงงามเมืองยิ่งไม่อาจเทียบเปรียบได้

เจ้าเอี้ยนอ๋องแสดงว่าบังเกิดความสนใจในตัวนาง กวาดตาผ่านใบหน้าอกอูมของนางอยู่ไปมา อิ๋งซ่านฮัวคล้ายจงใจคล้ายไม่เจตนาชม้ายชายตาไปยังเจ้าเอี้ยนอ๋องเช่นกัน หานป๋อชมดูจนลอบแค้นใจทั้งไม่พอใจที่ไป่ฟางหัวตีตัวออกห่าง หวนนึกถึงเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นถึงราชโอรส ไหนเลยให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์ภักดีของไป่ฟางหัวอย่างมากใช้ให้นางเป็นหมากที่สื่อสารกับภูตบดีเท่านั้น

หานป๋อพอสัมผัสกับจูหยวนจางอยู่บ่อยครั้ง ยิ่งทำความเข้าใจกับพระทัยของฮ่องเต้เจ้าชีวิต กล่าวคือท่านควรที่จะจงรักภักดี ส่วนพระองค์เพียงสนพระทัยในพระอำนาจ คนทั้งหมดล้วนเป็นเครื่องมือที่เสริมสร้างความมั่นคงให้กับพระองค์

เหล่าหญิงงามเมืองพอร้องจนหมดสิ้น เจ้าเอี้ยนอ๋องจึงกล่าวว่า

"ฟางหัว เราไม่ได้ยินเสียงเพลงอันไพเราะของเจ้ามานานแล้ว"

ไป่ฟางหัวชม้ายมองเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างตัดพ้อ และแอบมองหานป๋อแวบหนึ่ง ค่อยผุดลุกขึ้นเดินถึงกลางห้องโถง

นางพอเผยอริมฝีปากร้องขับขาน ก็คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน สีหน้ามากมีสีสัน ไม่ว่าเส้นเสียงขับร้อง ศิลปะการแสดงล้วนเหนือล้ำกว่าเหล่าหญิงงามเมือง ขณะที่ทั้งหมดรับฟังจนเคลิบเคลิ้มงมงาย นางก็กลับคืนสู่ที่นั่งแล้ว

ทุกผู้คนปรบมือร้องชมเชยออกมา

ขุนนางเฉินยังกล่าวชมไม่ขาดปาก ตัวเรือพลันสั่นสะเทือนคราหนึ่ง เรือหอมเมามายถอนสมอแล่นออกจากที่แล้ว

เม่ยเหนียงกลับเข้าห้องโถง บอกให้นักดนตรีหญิงงามเมืองล่าถอยออกไป ทั้งส่งสัญญาณให้ยกสุราอาหารมา

มีอยู่หลายครั้งที่หานป๋อคิดสนทนากับไป่ฟางหัว แต่ถูกท่าทีอันเย็นชาของนางขู่จนล่าถอย ยามนี้ได้ยินโจรท่องโดดเดี่ยวเอ่ยถึง

สุราธารน้ำใสไหลรินต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง จึงสอดคำขึ้น

"หากทราบแต่แรกว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องนิยมสุรา คืนนี้พวกเราจะนำสุราธารน้ำใสไหลรินมาไหหนึ่ง ร่ำดื่มให้สมใจ"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พวกเรามิสู้นัดหมายกันใหม่ จะได้ลิ้มลองฝีมือการปรุงกลั่นสุราของฮูหยินท่าน"

อิ๋งซ่านฮัวชม้ายชายตาให้กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"อย่างนั้นนับข้าพเจ้าเข้าไปอีกหนึ่งส่วน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้คอยรินสุราให้กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

ด้วยความลึกซึ้งของเจ้าเอี้ยนอ๋อง ยังถูกการยั่วยุอย่างเปิดเผยของนางสร้างความล่มหลงงมงาย หัวร่ออย่างเบิกบานใจ กล่าวว่า

"มีสุราเลิศรส ยังมีสตรีอันเฉิดโฉม นับเป็นที่ปรารถนานัก"

จูเกาจื้อขมวดคิ้ว แสดงว่าไม่พอใจที่ทั้งสองชายหูชายตาเกี้ยวพาราสีกัน แต่ใต้อำนาจบารมีของบิดา ไหนเลยกล้าแสดงความไม่ยินดีออกมา

หานป๋อสบตากับโจรท่องโดดเดี่ยวและขุนนางเฉิน ล้วนได้คิดว่าเป้าหมายของอิ๋งซ่านฮัวแท้ที่จริงเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋อง

หานป๋อหวนนึกถึงหากอิ๋งซ่านฮัวคิดยั่วยวนเจ้าเอี้ยนอ๋อง คงไม่อาจใช้สิ้วเซ่อเป็นตัวแทนอีกต่อไป อย่างนั้นไยมิใช่ต้องพลีกายด้วยตัวเอง? จากนั้นสลัดเรื่องราวไปจากห้วงสมอง ตกลงใจว่าจะไม่นึกถึงนางอีก อาศัยการคารวะสุรา ยื่นหน้าถึงข้างหูไป่ฟางหัว กล่าวเบาๆ ว่า

"นี่คู่ควรหรือ?"

มันย่อมหมายความว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องไม่คู่ควรให้นางจงรักภักดีด้วย

ไป่ฟางหัวก็ยื่นหน้าถึงข้างหูมัน ขณะที่มันเข้าใจว่านางจะเปลี่ยนความตั้งใจ มิคาดนางกล่าวว่า

"เรื่องของข้าพเจ้ามิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว"

หานป่อบังเกิดเพลิงโทสะขึ้น ประจวบกับยามนั้นเม่ยเหนียงที่แต่งตัวยั่วยวนเข้ามารินสุราให้กับทุกผู้คนด้วยตัวเอง จึงกล่าวกับเจ้าเอี้ยนอ๋องว่า

"หากเจ้าภาพไม่คัดค้าน ข้าพเจ้าคิดชักชวนเม่ยเหนียงนั่งที่ข้างกาย เพื่อสนทนาความในใจกัน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ขอเพียงแขกเหรื่อสนุกสนานอย่างเต็มที่ มีเรื่องใดที่ทำไม่ได้?"

ดังนั้นมีคนยกเก้าอี้มา จัดให้เม่ยเหนียงคั่นอยู่หว่างกลางหานป่อกับไป่ฟางหัว

ไป่ฟางหัวหน้าหม่นหมองลง ทราบว่าหานป่ออาศัยการแสดงออกนี้ตัดขาดจากนาง ถึงกับแทบร้องไห้ออกมา เพียงแต่สะกดข่มกลั้นไว้ ความขัดแย้งในจิตใจไม่อาจบอกกล่าวจากปากได้

เม่ยเหนียงนั่งลงด้วยความยินดี หานป่อก็เอาอกเอาใจนางคีบกับใส่ชามของนาง พะเน้าพะนอจนนางเคลิบเคลิ้มงมงาย ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่านางรักชายหนุ่มรูปงามผู้นี้จนหมดใจ

หานป่อจงใจไม่ชำเลืองมองอิ๋งซ่านฮัวกับไป่ฟางหัว

บัดเดี๋ยวชนถ้วยสุรากับเจ้าเอี้ยนอ๋องและพวก บัดเดี๋ยวเกี้ยวพาราสีเม่ยเหนียง ทั้งยังกรอกสุราใส่นางสองถ้วย

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวก็อาศัยการคารวะสุราเป็นการกลบเกลื่อนปรายตาบอกใบ้ต่อหานป่อ เป็นความหมายว่าด้วยความเร็วของเรือในตอนนี้ ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็จะแล่นเฉียดผ่านเรือนิรทุกข์ของเหลียนควนไป ให้หานป่อหาทางปลีกตัวออกไป

หานป๋อกวาดตาไปยังเม่ยเหนียง เป็นความหมายว่าสามารถอาศัยนางหลบเข้าห้องพัก แสร้งเป็นเมาสุราปลดเปลื้องความใคร่ แท้ที่จริงลอบออกไปฆ่าคน

โจรท่องโดดเดี่ยวครุ่นคิด เห็นว่านี่เป็นหนทางในความไร้หนทาง จึงผงกศีรษะเห็นพ้อง

ทั้งสองร่วมมือกันมานาน มาตรว่าปรายตาบอกใบ้ไปมา ผู้อื่นยากที่จะสังเกตออกได้

เจ้าเอี๋ยนอ๋องหันไปหยอกเย้าอิ๋งซ่านฮัวอีก คารวะสุราให้แก่กัน สร้างความไม่พอใจแก่จูเกาจื้อกว่าเดิม

ยามนั้นอิ๋งซ่านฮัวยิ่งมายิ่งแสดงท่าทีต่อเจ้าเอี๋ยนอ๋อง แสดงออกถึงเสน่ห์อันเย้ายวนของนาง เมื่อนางกุมอกทำท่าปวดใจ สายตาของเจ้าเอี๋ยนอ๋องก็จ้องจับบนหน้าอกนาง คล้ายมองไม่เห็นจูเกาจื้อก็มิปาน

ความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อพระวงศ์ มักผิดแผกแตกต่างกับครอบครัวทั่วไป

เซียะถิงสือพลันกล่าวว่า

"เจ้าเอี๋ยนอ๋อง ได้เวลาแล้ว"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องค่อยรั้งสายตาจากอิ๋งซ่านฮัว ปรบมือเป็นเสียงดังสองครา

แสงไฟในห้องโถงพลันดับวูบลง คงเหลือแต่แสงสว่างที่สาดลอดผ่านลวดลายแกะสลักรอบข้างเข้ามา เพิ่มพูนบรรยากาศอันลึกลับกว่าเดิม

หานป๋อฉวยโอกาสลดมือลง ลูบคลำขาอ่อนของเม่ยเหนียง

เม่ยเหนียงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แอบอิงเข้ามา ใช้ฟันขบกัดติ่งหูของมัน ออดอ้อนว่า

"ตัวมาร เม่ยเหนียงหวังว่าหลังจากนี้เป็นของท่าน"

หานป๋อสบใจยิ่ง ขณะจะกล่าวกระไร ประตูข้างพลันเปิดออก คนสวมเสื้อคลุมสีดำผู้หนึ่งร่ายรำระบำเข้ามา มาตรว่าเค้าใบหน้าถูกซ่อนเร้นอยู่ในเงามืดของเสื้อคลุม แต่ไม่ว่าผู้ใดดูจากรูปร่างอันเรียวงามของนาง จำแนกออกว่าเป็นหญิงงามที่มีส่วนสัดงามรัดรึงนัก

ทุกผู้คนชมดูจนกลั้นลมหายใจไว้ แม้แต่อิ๋งซ่านฮัวและพวกที่เป็นสตรียังถูกความรู้สึกอันลึกลับนี้ดึงดูดไว้

เจ้าเอี้ยนอ๋องยื่นหน้ามากล่าวเบาๆ กับหานป๋อว่า

"นี่เป็นของขวัญที่หัวหน้าชนเผ่าโหยวอี๋แห่งเทือกเขาซิ่งอานหลิ่งยกให้แก่เรา พี่หานจับตาดูให้ดี"

ในแสงสว่างรำไร หญิงสาวชนเผ่าโหยวอี๋อาศัยเสื้อคลุมหลวมกว้าง แสดงความเคลื่อนไหวที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง และท่าร่ายระบำที่เป็นจังหวะจะโคน แต่ไม่เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงออกมา ยิ่งกระตุ้นให้ผู้คนบังเกิดความสงสัยอยากรู้ คิดยลโฉมดู

แว่วเสียงทางลมปราณของโจรท่องโดดเดี่ยวกระทบโสตหานป๋อว่า

"ใกล้ถึงสะพานฉินไหวแล้ว ยังไม่นึกหาวิธีการอีก?"

หานป๋อเยือกเย็นไม่ลนลาน กระซิบที่ข้างหูเม่ยเหนียงว่า

"ที่รัก รีบจัดเตรียมห้องหับที่ชั้นสองให้กับข้าพเจ้าห้องหนึ่ง ข้าพเจ้าจะรับมอบของขวัญของเจ้าเอี้ยนอ๋อง พรุ่งนี้ค่อยมาหาท่านทราบหรือไม่?"

เม่ยเหนียงแม้บังเกิดความผิดหวัง แต่ก็ยินยอมกระทำทุกประการให้กับบุรุษผู้นี้ จึงเดินออกไปอย่างรีบร้อน

เจ้าเอี้ยนอ๋องมองดูเม่ยเหนียงด้วยความประหลาดใจแวบหนึ่ง แต่ไม่ได้ถามไถ่

ยามนั้นสาวงามชนเผ่าโหยวอี๋ใช้ท่าเยื้องย่างอันเร่าร้อน และความเคลื่อนไหวที่พยศยากแก่การควบคุม บัดเดี๋ยวรุกหน้าบัดเดี๋ยวล่าถอย เข้าใกล้โต๊ะสุรามาทุกขณะ

ทันใด นางหงายร่างไปด้านหลังโดยแรง ใช้ช่วงเอวที่คล้ายติดตั้งขดลวดไว้สลัดตัวคราหนึ่ง เสื้อคลุมก็หลุดลุ่ยไปด้านหลัง เส้นผมสีทองจึงสยายลงมาราวสายน้ำตก เห็นแน่ชัดว่านางพอยืดตัวยืนตรงก็จะเห็นโฉมหน้านางแล้ว สาวงามชนเผ่าโหยวอี๋พานหงายหน้าหมุนตัวหันหลังให้กับทั้งหมด

แม้แต่อิ๋งซ่านฮัวกับไป่ฟางหัวก็ชมดูจนคันที่หัวใจสุดระงับ ยิ่งอย่าว่าแต่บุรุษทั้งหลายแล้ว

สาวงามชนเผ่าโหยวอี๋นางนี้เพิ่งถูกส่งตัวมาถึงนครหลวงเมื่อวาน เจ้าเอี้ยนอ๋องก็เพิ่งพบกับนางเป็นครั้งแรก ยามนี้กลับนึกเสียใจที่ลั่นปากว่าจะยกให้กับหานป๋อ

เด็กน้อยนี้ช่างมีโชควาสนานัก

เสื้อคลุมลื่นไหลลงอย่างช้าๆ เผยเห็นหัวไหล่เปลือยที่สะท้อนประกาย ผิวพรรณที่ขาวนวลดุจหิมะ ถัดจากนั้นเป็นเงื่อนผีเสื้อซึ่งผูกอยู่ที่แผ่นหลัง ใช้รัดแถบผ้าคาดหน้าอก แล้วจึงเป็นกางเกงชั้นในแนบเนื้อซึ่งตัดเย็บเป็นรูปผ้าเช็ดหน้าพับเข้าหากันชั้นหนึ่ง สุดท้ายเป็นช่วงขาที่เรียวยาวกลมกลึงกว่าจวงชิงซวงอีก

ในที่สุดเสื้อคลุมหล่นกองกับพื้น

ลมหายใจทุกผู้คนชะงักขาดห้วงไป เหม่อมองไหล่บ่าที่ผึ่งผาย ช่วงเอวที่คอดกิ่วเพียงหยิบมือเดียว และตะโพกซึ่งคล้ายอัดแน่นด้วยดินระเบิดอย่างเหลือเชื่อ

เจ้าเอี้ยนอ๋องหักห้ามความรู้สึกที่นึกเสียใจ ปรบมือคราหนึ่ง

แสงโคมไฟสว่างวูบขึ้นอีกครา สาวงามผมทองชนเผ่าโหยวอี๋

หมุนตัวมาอย่างแช่มช้า

ไม่ว่าบุรุษหรือสตรี ล้วนชมดูจนทอดถอนชมเชยออกมา

ถึงแม้ว่ารูปโฉมของนางไม่งดงามเท่าอิ๋งซ่านฮัวหรือไป่ฟางหัว แต่เรือนผมสีทองดั่งแสงอาทิตย์ ผิวพรรณที่ขาวผ่องปานเย้ยหิมะ ตากลมโตเป็นสีฟ้าคราม จมูกที่โด่งเป็นสัน ริมฝีปากแดงสดที่มีเหลี่ยมมุมชัดเจน หน้าอกอันมโหฬารที่คล้ายกับจะทะลักล้นออกจากแถบผ้าคาดอก ผสมผสานเป็นเสน่ห์ความงามจากต่างแดน เพียงพอกับการให้นางประชันขันแข่งกับหญิงงามทั้งสองได้

ที่เย้ายวนใจยิ่งกว่าคือ ดวงตาของนางเต็มไปด้วยแววท้าทายและยั่วยวนเชิญชวน

สาวงามต่างแดนที่มีเรือนผมสีทองเช่นนี้ ยังมีบุรุษใดไม่หวั่นไหวใจ

เจ้าเอี้ยนอ๋องร้องสั่งว่า

“นางงามยังไม่เข้ามากราบพบจู่เหยิน (นาย) คนใหม่อีก?”

หานป๋อทราบว่ามีเวลาไม่มากนัก พลันหัวร่อฮาฮายืดกายขึ้นเดินเข้าหาสาวงามผมทอง

อิ๋งซ่านฮัวกับไป่ฟางหัวอดบังเกิดความหึงหวงมิได้ ถึงกับคิดโถมออกไปดึงตัวหานป๋อกลับมา

สาวงามผมทองเพียงทราบว่าหลังจากปรากฏตัวแสดงการร่ายระบำยั่วสวาท จะถูกยกให้แก่ผู้คน กำลังหวั่นวิตกว่าไม่ทราบถูกผลักไสให้แก่บุรุษที่แก่เฒ่าอัปลักษณ์ใด พลันเหลือบเห็นบุรุษผู้นี้ยังน่าดูกว่า มีเสน่ห์ดึงดูดใจกว่าชนเผ่าของนาง ทั้งยังมีรูปร่างแข็งแรงราวม้าหนุ่มตัวหนึ่ง ต้องอุทานดังอาอย่างลืมตัว ตาสีฟ้าใต้ขนตาสีทองฉายประกายอันเรืองรอง คุกเข่าลงอย่างยินยอมพร้อมใจ กล่าวด้วยภาษาฮั่นซึ่งเพิ่งเรียนรู้ว่า

"จู่เหยิน อี๋จี* นับแต่นี้จะเชื่อฟังคำสั่งท่าน"

แม้แต่โจรท่องโดดเดี่ยวซึ่งเคยยกอ้างคุณธรรมตำหนิติเตียนหานป๋อยังแค่นเสียงด้วยความอิจฉา ขุนนางเฉินยังไม่ต้องเอ่ยถึง เพียงภาวนาว่าสินค้าที่มันได้รับไม่ห่างไกลเกินไป

หานป๋อแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ประคองนางลุกขึ้น จากนั้นช้อนเอวของนางโอบอุ้มขึ้นมา ก้าวยาวๆ ออกจากห้องโถง ปากร้องบอกว่า

"ขอบพระคุณในของขวัญของเจ้าเอี๋ยนอ๋อง เราต้องตอบแทนแน่นอน"

หานป๋อโอบอุ้มสาวงามผมทองอี๋จีมาถึงหน้าประตูห้องชั้นสอง หยุดยืนที่ข้างประตู ประทับจูบเม่ยเหนียงอย่างยาวนานเป็นเชิงปลอบโยน จากนั้นผลักประตูเข้าไป ใช้ฝีมืออันรวดเร็ว เปลื้องเสื้อผ้าสิ่งของปกปิดกายให้แก่อี๋จีอย่างรวดเร็ว โถมทับลงบนเตียง เคลื่อนไหวทั้งปากและสองมือ อาศัยนางปลุกเร้าวิชามารถึงขีดสุด ค่อยจี้จุดหลับของนางเบาๆ ผุดลุกขึ้นยืน แววตากลับคืนสู่ความกระจ่างเยือกเย็น

หานป๋อถอดเสื้อชั้นนอกออก คลี่คลุมเรือนร่างที่นอนเหยียดยาวออกบนเตียง ค่อยผลักเปิดหน้าต่างออก

เรือนิรทุกข์ที่จุดโคมไฟเรืองรอง มีความสูงสองชั้นพลันปรากฏแก่สายตา

หานป๋อล้วงเชือกขอเกี่ยวที่โจรท่องโดดเดี่ยวจัดเตรียมให้แก่มัน เกร็งกำลังซัดขว้างออก ปลายแหลมของตาขอซึ่งห่อหุ้มผ้ากำมะหยี่ไว้ก็ยึดเกี่ยวกับหลังคาเรือนิรทุกข์โดยไร้เสียง

---

* คำอี๋เป็นคำที่ชาวฮั่นเรียกชาวต่างชาติ อี๋จีแปลว่าสนมต่างชาติ

หานป๋อเกร็งลมปราณบังคับตัวเบา ทะลวงหน้าต่างออกไป พุ่งข้ามระยะห่างระหว่างเรือทั้งสองลำซึ่งกว้างราวเจ็ดวา ขึ้นถึงเรือนิรทุกข์ด้วยความรวดเร็วดุจภูตพราย

หานป๋อสืบเสาะถึงตำแหน่งที่บ่งชี้ในภาพโครงสร้างของเรือนิรทุกข์หมอบฟุบร่างกับหลังคาห้องท้องเรือ พอทาบใบหูสดับฟัง เสียงคนเสียงเครื่องสายที่เบื้องล่างล้วนกระทบโสต

ที่มันให้ความสนใจคือ เสียงครวญครางกับเสียงหอบหายใจที่ห้องหับเบื้องล่าง สร้างความยินดีแก่หานป๋อยิ่ง ทราบว่าเหลียนควนมาแล้ว

ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามมีองครักษ์มากน้อยเท่าใด ขอเพียงตนเองจู่โจมคราเดียวประสบผล คนตายแล้วพวกมันยังไม่ทราบ

มันมีเวลาไม่มาก ต้องปฏิบัติการในบัดดล ไม่เช่นนั้นเรือหอมเมามายแล่นถึงสะพานฉินไหวที่อยู่ห่างครึ่งลี้ เนื่องจากเรือสูงสามชั้น ไม่อาจลอดใต้สะพานไปต้องวกกลับมาที่เดิม

หานป๋อรีบล้วงมีดสั้นคมกล้าที่โจรท่องโดดเดี่ยวมอบให้ออกมาแผ่พุ่งพลังหยุ่นเยียบ ตัดทะลุเนื้อไม้บนหลังคาห้องท้องเรือเข้าไป กรีดเป็นรูเล็กๆ เพียงพอให้นิ้วมือทะลุผ่านรูหนึ่ง ค่อยโคจรพลังดูดเศษผงไม้รวมที่ใจกลางฝ่ามือ แสงไฟก็สาดลอดผ่านรูเจาะออกมา

เสียงครวญครางเสียงหอบหายใจยิ่งดังกว่าเดิม

หานป๋อครุ่นคิด ที่แท้เหลียนควนชื่นชอบจุดไฟประกอบกิจกับสตรี ดังนั้นทาบสายตากับรูเจาะมองลงไป

บุรุษที่สักรูปงูเขียวสองตัวกระหวัดรัดพันกันอยู่บนแผ่นหลังผู้หนึ่ง ฟุบร่างอยู่บนร่างสตรีสาวที่อวบอัดสมบูรณ์นางหนึ่งเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง

สตรีสาวนั้นหลับตาพริ้ม ใช้นิ้วมือขยุ้มรูปงูเขียวบนแผ่นหลัง

มันตลอดเวลา ดูจากท่วงท่าอันร้อนร่านของนาง แสดงว่าทั้งสองใกล้บรรลุถึงจุดสุดยอดแล้ว

หานป๋อไหนเลยกล้าชักช้า ทราบว่าชนชั้นยอดฝีมือเช่นเหลียนควนพอผ่านจุดสุดยอด หูตาจะกลับคืนสู่ความปราดเปรียวเช่นปรกติ สามารถล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของมัน จึงรีบล้วงเข็มเหล็กยาวเจ็ดนิ้วที่โจรท่องโดดเดี่ยวจัดสรรให้ออกมา ใช้นิ้วสามนิ้วคีบจับปลายข้างหนึ่ง ยื่นไปในรูเจาะ

สตรีสาวพลันร่ำร้องราวกับเสียสติ
เหลียนควนก็สั่นกระตุกคราหนึ่ง
ยามนั้นเรือหอมเมามายปรากฏขึ้นในระยะห่างสิบวา
หานป๋อดีดนิ้วด้วยพลัง เข็มเหล็กแหวกพุ่งลงไปดุจสายฟ้า
เหลียนควนสมเป็นยอดฝีมือ ในสภาพเช่นนี้ยังรัสึกได้ เหลียวหน้ามองขึ้นไป ยังไม่ทันเห็นชัดตา เข็มเหล็กก็จมหายไปในหว่างคิ้ว ขาดใจตายโดยไม่ทันแค่นเสียงครวญครางแต่อย่างไร

ความรู้สึกที่คับข้องไม่สบายประการหนึ่งประดังเข้าสู่จิตใจ สร้างความตื่นตระหนกแก่หานป๋อจนรีบสะกดควบคุมไว้

สตรีสาวนั้นยังไม่ทราบว่าเกิดเรื่องราวใด ก็ถูกพลังดรรชนีของหานป๋อสยบจุดไว้

เรือหอมเมามายแล่นผ่านข้างเรือที่ห่างไปหกวา หานป๋อกระทั่งเชือกขอเกี่ยวก็ไม่ใช้ คำนวณตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะ พุ่งผ่านหน้าต่างกลับเข้าห้องโดยไม่มีผู้ใดรู้เห็นแม้แต่น้อย

หานป๋อถอดเสื้อผ้าขึ้นเตียง มุดไปในผ้าห่ม ปลุกสาวงามผมทองอี๋จีตื่นขึ้นมา

อี๋จียังเข้าใจว่าตัวเองเผลอหลับไป รีบสวมกอดนายใหม่ที่หล่อเหลาเยาว์วัยเอาไว้ เพิ่งเสนอจูบให้ ก็ถูกอีกฝ่ายชำแรกแทรกเข้ามาใน

ร่างกายอย่างหยาบคาย ในความรู้สึกที่ทั้งเจ็บปวดทั้งสุขสม ต้องส่งเสียงร่ำร้องหลั่งน้ำตาออกมา มอบความบริสุทธิ์แก่อีกฝ่าย

ขณะที่หานป๋อออกจากห้อง อี๋จีกระทั่งเรี่ยวแรงกระดิกนิ้วยังสูญสิ้นไป

นี่คือครั้งแรกในชีวิตหานป๋อที่ฆ่าคนโดยตรง ความตื่นเต้นเร้าใจนั้นปลุกเร้าธาตุแท้ของพันธุมารที่นิยมการฆ่าฟัน เตลิดเปิดเปิงออกมา ราวม้าป่าที่หลุดจากสายบังเหียน ดีที่มันบังเกิดไหวพริบปฏิภาณ อาศัยเรือนร่างเลือดเนื้อที่ขาวละลานกว่าหญิงสาวดินแดนภาคกลางของอี๋จี กระตุ้นความรักความใคร่ขึ้น ค่อยสะกดเค้าลางของความดุร้ายอำมหิตลง

ดังนั้นตอนแรกมันปราศจากความนุ่มนวล กลับย่ำยีด้วยความย่ามใจ พอดำเนินถึงช่วงกลาง ค่อยเปลี่ยนจากความรุนแรงเป็นความรัก

ดังนั้นอี๋จีที่เจ็บปวดรวดร้าว ค่อยสัมผัสกับความหวานชื่นของเมฆฝน

ที่น่าประทับใจคือ ไม่ว่ามันกระทำด้วยความหยาบคายรุนแรงเพียงไหน อี๋จีล้วนรองรับเอาไว้ทั้งสิ้น มิหนำซ้ำนางแสดงว่าได้รับการฝึกเรื่องร่วมรักของบุรุษสตรีมา ไม่เช่นนั้นอาศัยหญิงสาวที่ยังไม่เคยผ่านมือชายนางหนึ่ง ไหนเลยทนทานรับการย่ำยีบีฑาในตอนแรกของมันได้

ห้องข้างที่อยู่สองฟากข้างระเบียงยาวว่างเปล่าไร้ผู้คน มีแต่เม่ยเหนียงหน้าแดงฉานสดใส ยืนพิงผนังข้างประตูอย่างอ่อนแรง มองดูมันอย่างอ่อนหวาน

หานป๋อเดินถึงเบื้องหน้านาง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านยืนอยู่ที่นี้ตลอดเวลาหรือ? น่าฟังหรือไม่?”

เม่ยเหนียงกล่าวอย่างเอียงอายว่า

“ผู้อื่นจึงไม่แอบฟัง เพียงแต่เห็นใกล้เทียบฝั่ง ดังนั้นแวะมาดู

ท่าน พอดีได้ยิน...อืมม์ ผู้อื่นไม่กล่าวอีกแล้ว"

หานป่อคลายใจลง ทราบว่านางไม่ล่วงรู้ความลับของตนเอง ดังนั้นเบี่ยงตัวชื่นชมกับคิ้วขนงวงพักตร์ของนาง มือข้างหนึ่งลูบคลำหน้าอกที่ตั้งตระหง่านของนาง หวนนึกถึงนอกจากจวงชิงซวงแล้ว ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมกับปทุมถันอันใหญ่โตและแฝงแรงดีดสะท้อนของอี๋จีแม้แต่เม่ยเหนียงยังเป็นรองอยู่บ้าง

เม่ยเหนียงถูกตัวมารนี้ลูบคลำจนร่างสั่นระริก หลับตาลงหอบหายใจ กล่าวว่า

"ตัวมารน้อย พรุ่งนี้อย่าลืมมาหาผู้อื่น เม่ยเหนียงคิดถึงท่านสาหัสนัก"

หานป่อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้าไม่กล้ารับรองว่าพรุ่งนี้จะมา แต่ในหลายวันนี้ต้องหาทางมาหาท่าน จัดหาเสื้อผ้าที่เหมาะสมให้อี๋จีสวมใส่เถอะ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปแล้ว"

จากนั้นค่อยกลับขึ้นไปยังชั้นบน

ทุกผู้คนยังสนทนาปราศรัยกัน พอเห็นหานป่อกลับมา เหล่าบุรุษล้วนมีสีหน้าอิจฉาเลื่อมใส มีแต่จูเกาจื้อปั้นหน้าเคร่งเครียด แสดงว่าระหว่างอิ๋งซ่านฮัวกับเจ้าเอี้ยนอ๋องยังเกิดเรื่องที่สร้างความขุ่นข้องเคืองใจมัน

ที่ข้างกายขุนนางเฉินเพิ่มหญิงงามชนเผ่าอื่นนางหนึ่ง นางผมเผ้าสีดำ แต่เบ้าตาลึกจมูกโด่ง มีตาสีฟ้าเช่นกัน สร้างความลิงโลดยินดีแก่มันยิ่ง

หานป่อเดินถึงด้านหลังโจรท่องโดดเดี่ยวที่สูบยาอยู่ ตบไหล่มันโดยแรง ถามว่า

"สาวงามของหัวหน้าองครักษ์อยู่ที่ใด?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าองครักษ์ฝึกวิชาทารกบริสุทธิ์ นับเป็นที่น่าเสียดายนัก"

เหล่าบุรุษหัวร่อดังออกมา หานป๋อทรุดนั่งกับที่เดิม จงใจไม่มองดูไป่ฟางหัวกับอิ๋งซ่านฮัวซึ่งถลึงตาใส่มัน ยื่นหน้าไปกล่าวเบาๆ กับเจ้าเอี้ยนอ๋องว่า

"ข้าพเจ้าฆ่าลมพัดหวนเหลียนควนให้กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง การตอบแทนนี้มีน้ำหนักพอหรือไม่?"

ด้วยความลึกซึ้งเยือกเย็นของเจ้าเอี้ยนอ๋อง ยังสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สองตาสาดประกายเจิดจ้า กวาดตามองมาอย่างหลือเชื่อ

เจ้าเอี้ยนอ๋องก็คิดอ่านเช่นเดียวกับจูหยวนจาง ปรารถนาใคร่ฆ่ายอดฝีมือที่เป็นที่ปรึกษาซึ่งหลันอี้ยึดถือเป็นแขนขวาผันี้ จนใจที่ไม่มีหนทาง

ทุกผู้คนเงียบกริบลง มองดูหานป๋อกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ไม่ทราบว่าหานป๋อกล่าววาจาน่าตระหนกใดที่ริมโสตของเจ้าเอี้ยนอ๋อง

หานป๋อยื่นมือขวาต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างยิ้มแย้ม เจ้าเอี้ยนอ๋องหัวร่อฮาฮา สัมผัสมือกับมันแนบแน่น กล่าวว่า

"เรายอมรับนับถือแล้ว หากได้ตัวอี๋จีอีกคนหนึ่ง เราก็ตัดใจยกให้แก่ท่าน"

ทั้งสองสบสายตาหัวร่อดังๆ ออกมา

พริบตานี้ ทั้งสองกลายเป็นพันธมิตรที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกัน

หานป๋อหอบหิ้วสาวงามผมทองเดินทางกลับ ส่วนโจรท่องโดดเดี่ยวลอบปลีกตัวไปหาหวินชิง

เมื่อลงจากรถ หานป่อก็ทำความเข้าใจกับอี๋จี ทั้งเพาะสร้างความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง

หานป่อสั่งหญิงรับใช้นำอี๋จีไปอาบน้ำชำระกายทั้งจัดหาห้องพักให้ แล้วค่อยเดินย่องฝีเท้าไปยังห้องพักตัวเอง

เมื่อถึงข้างประตู แว่วเสียงของซวีเยียเวียกับจวงชิงซวงดังลอดออกมา

หานป่อค่อยฉุกคิดว่า ตนเองจัดให้หญิงงามที่ไม่เป็นมิตรคู่นี้อยู่ด้วยกัน สร้างความสงสัยอยากรู้ ไม่ทราบพวกนางสนทนาว่ากระไร รีบโคจรพลังแอบฟังดู

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

“ป่อหลางเลวยิ่ง ที่แท้นัดหมายท่านตั้งแต่แรก”

จวงชิงซวงกล่าวด้วยความไร้เดียงสาว่า

“มันย่อมเลวยิ่ง ทั้งที่ทราบดีว่าผู้อื่นกำลังอาบน้ำ ยังบุกรุกเข้าไปชมดูจนสาแก่ใจ ผู้อื่นไม่ว่าอะไรล้วนให้แก่มัน มันยังรีบร้อนถึงเพียงนั้น”

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

“เวี่ยเอ๋อยิ่งไม่ยินยอมพร้อมใจ แม้แต่ล่างฟานหวินยังช่วยมันหยอกเย้าผู้คน”

จวงชิงซวงทอดถอนใจ กล่าวว่า

“พวกเราล้วนสู้มันไม่ได้”

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“ห้ามมิให้ท้อถอยถึงเพียงนี้”

หานป่อประหลาดใจยิ่ง เหตุใดเพียงค่ำคืนเดียว หญิงสาวทั้งสองกลายเป็นกลมเกลียวถึงเพียงนี้ ดังนั้นผลักประตูเข้าไป ปากกล่าวว่า

"ผู้ใดกล้าแข็งข้อเราผู้เป็นสามี?"

หญิงสาวทั้งสองโห่ร้องด้วยความยินดี กระโดดขึ้นจากเก้าอี้โผเข้าอ้อมอกของมัน

หานป๋อเป็นห่วงเรื่องการช่วงชิงดาบเหยี่ยวที่คฤหาสน์ภูตบดี จึงถามซวีเยี่ยเวี่ยว่า

"ทางด้านบิดาท่านเป็นอย่างไร?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเบียดตัวแนบชิดกับมัน กล่าวว่า

"อย่าได้เอ่ยถึงแล้ว เพิ่งมีคนรายงานต่อเวี่ยเอ๋อว่า กระทั่งโจรน้อยสักคนยังไม่มี"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" จวงชิงซวงกล่าวต่อ

"ไม่เชื่อคำพูดของเวี่ยเอ๋อของท่านหรือ? อืมม์ เหตุใดท่านมีกลิ่นหอมติดตัว ที่แท้คลุกคลีกับสตรีกี่นาง?"

หานป๋อโอบซ้ายกอดขวา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าเสาะหาสาวงามผมทองนางหนึ่งมาเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวพวกท่าน พวกท่านสมควรขอบคุณข้าพเจ้าอย่างไร?"

หญิงสาวทั้งสองล้วนกระเง้ากระงอด แต่ไม่ได้คัดค้านอย่างจริงจัง ผู้ทรงอิทธิพลมีอำนาจในนครหลวง ผู้ใดไม่มีภรรยานางบำเรอเป็นกลุ่มก้อน พวกนางล้วนพบเห็นจนเคยชินแล้ว

ยามนั้นหญิงรับใช้นำอี๋จีที่อาบน้ำชำระกายเสร็จสิ้นมาถึง

อี๋จีพอเห็นหญิงสาวทั้งสอง ถึงกับตากระจ่างวูบ แสดงว่าตะลึงลานต่อรูปโฉมอันงดงามของพวกนาง

หญิงสาวทั้งสองไม่เคยพบเห็นสาวงามต่างเผ่าพันธุ์เช่นนี้มาก่อน ล้วนปากอ้าตาค้าง

อี๋จีคุกเข่าหมอบกราบกราน กล่าวว่า

"อี๋จี คำนับฮูหยินผู้งดงามทั้งสอง"

ซวีเยี่ยเวี่ยชมชอบก่อเรื่อง ดังนั้นเข้าไปฉุดดึงนางขึ้นมา ยื่นหน้าไปสูดดมคราหนึ่งถามว่า

"มันใช่จัดการกับท่านแล้วหรือไม่?"

อี๋จีเพียงเรียนรู้ภาษาฮั่นพื้นเพทั่วไป จึงตอบอย่างขลาดเขลาว่า

"อี๋จีไม่เข้าใจคำพูดของฮูหยิน"

จวงชิงซวงหัวร่อพลางเดินถึงข้างกายนาง ยื่นมือลูบคลำผมสีทอง พิศดูขนตาสีทองของนาง อดทอดถอนชมเชยมิได้

หานป๋อนึกถึงคำร้องขอของจั่วซือ จึงกล่าวว่า

"อี๋จี ไปนอนพักผ่อนก่อน เรื่องอื่นรอไว้โอกาสหน้าค่อยสนทนา"

อี๋จีผูกพันกับนายใหม่ทั้งกายและใจ จำต้องกราบกรานอำลาติดตามหญิงรับใช้ออกไปอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

หานป๋อจัดแจงคลุมเสื้อคลุมป้องกันความหนาวให้กับหญิงสาวทั้งสอง ขณะจะออกจากห้อง พลันมีคนร้องขานว่า

"รับราชโองการ"

คนทั้งสามรีบคุกเข่าลงรับราชโองการ

ผู้อัญเชิญราชโองการคือขันทีเนี่ยกงกง ท่องอ่านราชโองการฮ่องเต้แต่งตั้งหานป๋อเป็นพระยาจงฉิน* เท่ากับว่ามันมียศตำแหน่งแล้ว

หานป๋อทราบว่าจูหยวนจางทรงทราบข่าวที่เหลียนควนถูกฆ่าแล้ว แต่การแต่งตั้งยศตำแหน่งแก่มัน หามีพระทัยดีงามไม่ หากทว่าผลักไสมันตั้งประจันกับหลันอี้ หลังจากฝืนใจกล่าวขอบพระทัย ก็รับการแสดงความยินดีจากเนี่ยกงกง

---

* แปลตรงตัวว่าจงรักพากเพียร

เนี่ยกงกงกล่าวอีกว่า

“ฝ่าบาทรับสั่งให้พระยาจงฉินเข้าเฝ้าเช้าวันพรุ่งนี้”

หานป๋ออุทานว่า

“ต้องตื่นเช้าอีกแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้นอนมาหลายวันแล้ว”

เนี่ยกงกงย่อมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพระกระแสรับสั่งฮ่องเต้ ได้แต่ปลอบโยนมันหลายคำ จากนั้นอำลาจากไป

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงชักชวนหานป๋อไปหาจั่วซือและพวกหานป๋อครุ่นคิด หากมิใช่ตนเองรองรับพันธุมารไว้ เมื่อหักโหมเช่นนี้ไม่ถึงสามวันคงต้องตายคาอกของสตรีแล้ว

บ้าเอ๊ยหลุดกรงล้วม

เสียงโครมเมื่อหลันอี้ฟาดฝ่ามือลงบนโต๊ะซวนจีอันแข็งแรงโต๊ะกลมถึงกับแตกแหลกสลาย กลายเป็นเศษไม้อยู่บนพื้น

ดวงตามันสาดประกายอันดุร้าย จ้องจับไปยังซากศพที่แข็งทื่อของเหลียนควนที่นอนอยู่กลางห้องโถง เห็นที่หว่างคิ้วผู้ตายยังมีปลายเข็มท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา

มือดีที่ยืนอยู่สองฟากข้างยี่สิบกว่าคนล้วนสงบปากคำ ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยปากต่อหลันอี้ที่กำลังพิโรธเดือดดาล

หนึ่งในจำนวนนั้นมีสารรูปคล้ายวานร ใบหน้าคล้ายฉาบทาด้วยสีทอง มีอายุสี่สิบเศษ มันคือชนชั้นยอดฝีมือที่เถี่ยชิงอีเอ่ยถึง ฉายาวานรทองฉางเยี่ยว่าง แต่วานรตัวนี้กลับมีรูปร่างสูงโปร่ง มือเท้ายาวเป็นพิเศษ ให้ความรู้สึกที่คล่องแคล่วปราดเปรียว

คนที่ข้างกายมันเป็นบัณฑิตกลางคนผู้หนึ่ง กลางหลังสะพายกระบี่ หน้าผากคาดสายรัดหยกเส้นหนึ่ง บนสายรัดประดับหยกขาว

นวลใย ที่แท้เป็นพระยาสามัญชนจ้านเจี่ย ดวงตามันทอแววเศร้าสลด ในทุกผู้คนนับมันมีความสัมพันธ์กับเหลียนควนลึกซึ้งที่สุด

ส่วนสตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจินปะปนอยู่ในกลุ่มมือดีอีกฟากหนึ่ง เรือนผมเป็นสีน้ำตาลอ่อน มาตรว่าไม่เป็นสีทองอร่ามเท่ากับอี๋จี แต่ยังทำให้ผู้คนทราบว่านางมิใช่หญิงสาวภาคกลาง

สตรีนางนี้มีริมฝีปากหนาจมูกโด่ง โหนกแก้มนูนสูง แม้มีรูปร่างสูงใหญ่ แต่ยังรักษาส่วนโค้งส่วนเว้าเอาไว้ ให้ความรู้สึกที่งามเฉิดฉันเป็นพิเศษ

ยังมีคนร่างอ้วนอายุห้าสิบเศษซึ่งถูกเหลียนควนข่มไว้ จนลดตัวลงเป็นเสนาธิการอันดับสองนามฟางฟา มันสวมหมวกทรงสูง มือโบกพัดขนนก บนใบหน้าแบนราบไม่กล้าแสดงเค้าความยินดีออกมา เห็นหลันอี้ค่อยคลายโทสะลงบ้าง จึงหยีตาลงกล่าวว่า

"หากเราคาดการณ์ไม่ผิด จูหยวนจางชิงลงมือแล้ว"

หลันอี้ตวาดคำ "หุบปาก" สะกดจนฟางฟาก้มศีรษะลง หลันอี้ค่อยกวาดตาไปยังเหล่าบริวาร ออกคำสั่งว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป ห้ามมิให้ผู้ใดย่างเหยียบสถานเริงรมย์อีกเหลียนควนฉลาดมาชั่วชีวิตกลับต้องตายบนร่างสตรี"

ทุกผู้คนทราบว่าการตายของเหลียนควน ส่งผลกระทบกระเทือนต่อมันอย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้

หลันอี้หันไปทางฟางฟา กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"หากเรื่องนี้เป็นฝีมือของจูหยวนจาง อย่างนั้นเมื่อคืนก่อนเป็นผู้ใดปลงพระชนม์เขา แล้วป้ายความผิดมาที่เรา ยังมีผู้ใดสวมรอยเป็นฉุ่ยเจิน ลอบสังหารปีศาจราคะหานป่อที่ถนนซีหนิง?"

ฟางฟากล่าวอย่างมีความคิดอ่านเป็นมั่นเหมาะว่า

"มีบุคคลสองกลุ่มที่มีคุณสมบัติกระทำเรื่องเช่นนี้ แต่ต้องแยก

เหตุการณ์ทั้งสองประการออกจากกัน ผู้ที่ปลงพระชนม์จูหยวนจางต้องเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋อง มันกลัวจูหยวนจางลิดรอนอำนาจมัน จึงชิงลงมือก่อน”

สีหน้าหลันอี้ค่อยผ่อนคลาย ผงกศีรษะกล่าวว่า

“คำพูดนี้มีเหตุผล เจ้าปล่อยข่าวลือออกไปว่า เจ้าเอี้ยนอ๋องกระทำปิตุฆาต ทำการบ่อนทำลายเจ้าเอี้ยนอ๋อง อีกเรื่องหนึ่งเป็นอย่างไร?”

ฟางฟาลอบยินดีที่หลันอี้เริ่มให้ความสำคัญกับมัน กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

“เจ้าเอี้ยนอ๋องกับสำนักซีหนิงล้วนมีเหตุผลที่คิดฆ่าหานป๋อ เจ้าเอี้ยนอ๋องคิดบีบบังคับภูตบดีมาจัดการจับพวกเรา ส่วนสำนักซีหนิงไม่ต้องการให้หานป๋อได้ครอบครองหญิงงามจวงชิงชวง”

สตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจินหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าต้องการทราบว่านั่นเป็นใคร จึงปลอมเป็นผู้อื่นได้คลับคล้ายถึงเพียงนั้น”

หลันอี้ถลึงตาใส่นางอย่างขุ่นเคือง ขณะจะกล่าวกระไร มีคนรุดมารายงานว่า หงอู่ฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งหานป๋อเป็นพระยาจงฉิน

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ ทั้งนี้เพราะด้านเวลาพ้องกับการตายของเหลียนควนไปแล้ว

วานรทองฉางเยี่ยว่างขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“หานป๋อแม้มีฝีมือมิใช่ชั่ว แต่ยอดเยี่ยมถึงขั้นเล็ดลอดหูตาองครักษ์พวกเรา ทั้งอาศัยรูเจาะขนาดเท่านิ้วมือ ยิงเข็มเหล็กทะลุกะโหลกศีรษะเหลียนเหล่าซือ (ครูมวยแซ่เหลียน) ได้หรือ?”

หลันอี้ถามเสียงหนักๆ ว่า

“ตอนเกิดเหตุการณ์หานป๋ออยู่ที่ใด?”

มือดีที่รับหน้าที่รวบรวมข้อมูล ฉายาโสตบรรจบฟ้าหลี่เทียนเฉวียนสืบเท้ามาหนึ่งก้าว รายงานว่า

"เรียนท่านแม่ทัพใหญ่ หานป๋อไปร่วมงานเลี้ยงของเจ้าเอี้ยนอ๋องที่เรือหอมเมามาย"

หลันอี้นึกเสียใจที่ด่วนตัดศีรษะของยี่สิบสี่องครักษ์ที่อารักขาเหลียนควนไป ตวาดสั่งว่า

"เทียนเฉวียนเจ้าส่งคนไปหาเม่ยเหนียงแห่งเรือหอมเมามาย คาดคั้นลงทัณฑ์ให้นางบอกความจริงออกมา เฮอะ หากเราได้พยานหลักฐาน จะฟ้องร้องมันต่อจูหยวนจาง ดูว่าจูหยวนจางจะรับมืออย่างไร?"

พระยาสามัญชนจ้านเจี่ยกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพใหญ่อย่าได้วู่วาม ภายหลังเหตุการณ์ปลงพระชนม์จูหยวนจาง ผู้บัญชาการค่ายตะวันออกเอี๋ยนอู๋อี้ได้จัดกำลังค่ายตะวันออกคุ้มครองเรือหอมเมามาย อารักขาเม่ยเหนียงและพวกทั้งกลางวัน กลางคืน เยี่ยซู่ตงก็วางกำลังไว้อีกชั้นหนึ่ง หากเม่ยเหนียงเกิดเรื่องขึ้นทั้งสืบทราบว่าเป็นฝีมือของพวกเรา เมื่อถึงเวลาพวกเรานอกจากหลบหนีออกจากนครหลวงแล้ว ไม่อาจกระทำการใดได้"

สตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจินออดอ้อนว่า

"เรื่องนี้มอบให้ฉุ่ยเจินจัดการเถอะ รับรองไม่มีผู้ใดพบเห็นร่องรอยข้าพเจ้า รอจนข้าพเจ้าใช้วิชากักวิญญาณ ให้เม่ยเหนียงบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดออกมา นางยังเข้าใจว่าตัวเองฝันร้ายไปตื่นหนึ่ง"

พลางหัวร่อเสียงหยาดเยิ้มออกมา เหล่าบุรุษในบริเวณล้วนชมดูจนคันที่หัวใจ แต่นางเป็นนางห้ามของหลันอี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแตะต้องนาง

หลันอี้คล้ายลืมเลือนการตายของเหลียนควนไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังว่าเม่ยเหนียงนั้นร่านสวาทนัก สมควรรักษาชีวิตไว้ รอจน

วันหน้าเราครองแผ่นดิน ค่อยเสพสุขกับนาง"

ทุกผู้คนหัวร่อคล้อยตาม บุรุษเมื่อเอ่ยถึงเรื่องเช่นนี้ล้วนลิงโลดเป็นพิเศษ

โสตบรรจบฟ้าหลี่เทียนเฉวียนเห็นหลันอี้มีอารมณ์ดีขึ้น จึงฉวยโอกาสรายงานว่า

"เพิ่งได้รับข่าวว่าน้องพี่ที่ออกตามล่าซ่งหนันซ่งเม่ยสองพี่น้องล้วนหายสาบสูญบนเส้นทางที่ทอดสู่นครหลวง เกรงว่าไปประสบเหตุเภทภัยแล้ว แต่ยังไม่ทราบเป็นฝีมือของผู้ใด"

หลันอี้หน้าเคร่งเครียดลง ตวาดว่า

"แจ้งให้แมงป่องพิษชุยซันอู่ที่ซ่อนตัวอยู่นครหลวง ปิดเส้นทางทั้งทางบกและทางน้ำที่ทอดสู่นครหลวง หากมันปล่อยให้ผู้คนมาถึงนครหลวงก็หิ้วศีรษะมาพบกับเรา"

จากนั้นแสยะยิ้มกล่าวว่า

"นางร่านสวาทที่เป็นเหตุให้เหลียนควนเสียชีวิตคุมตัวมาแล้วหรือไม่ หากเราไม่จัดการนางจนตาย ไหนเลยมีคำว่ากล่าวกับเหลียนควนได้?"

ฟงสิงเลี่ยพอลืมตาขึ้น หลิงหลงที่เปลือยร่างขดตัวในอ้อมอกมัน กำลังชื่นชมกับใบหน้าอันหล่อเหลาของบุรุษซึ่งเพิ่งครอบครองนาง พอเห็นอีกฝ่ายลืมตาขึ้น สร้างความแตกตื่นจนรีบหลับตาลง แสร้งเป็นนอนหลับไหล

ฟงสิงเลี่ยทั้งขบขันทั้งรักเวทนา รวบกระชับสองมือโอบรัดนางแนบแน่นกว่าเดิม ถามเบาๆ ว่า

"ยังเจ็บปวดหรือไม่?"

หลิงหลงหน้าแดงเข้มขึ้นมา ตอนแรกผงกศีรษะ จากนั้นสั่น

ศีรษะ

ฟงสิงเลี่ยออกคำสั่งว่า

“ลืมตาขึ้น”

หลิงหลงซึ่งเพิ่งสัมผัสกับรสรักลืมตาอย่างเอียงอาย พอประสานกับสายตาที่แวววาวของฟงสิงเลี่ย ต้องส่งเสียงครางออกมา หรุบตาต่ำลง แต่ไม่กล้าหลับตา ลักษณะท่าทางที่เชื่อฟง สะกิดไฟรักของฟงสิงเลี่ยขึ้นอีกครา

หลิงหลงรู้สึกถึงการรุกรานของความเป็นชายชาตรีของมันถึงกับทั้งอับอายทั้งแตกตื่น อ้อนวอนว่า

“กูแหย (คำยกย่องเขยขวัญผู้เป็นนาย) บ่าวทนทานไม่ได้แล้ว”

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความรู้สึกอันสมใจที่บุรุษพิชิตสตรีโดยราบคาบยืมมองดูสีหน้าอันกระดากของนางอย่างยิ้มแย้ม

หลิงหลงเห็นมันไม่ส่งเสียง ทั้งไม่กล้าช้อนตามองดูมัน รีบกล่าวว่า

“ตกลง บ่าวยินยอมแล้ว”

ฟงสิงเลี่ยจูบปากน้อยๆ ของนางด้วยความนุ่มนวล กล่าวว่า

“ท่านมิใช่บ่าวอีกแล้ว ทั้งไม่ต้องกลัวข้าพเจ้าดุว่าท่าน ข้าพเจ้ามีแต่รักท่านทะนุถนอมท่าน”

หลิงหลงผงกศีรษะด้วยความตื้นตันใจ กล่าวเบาๆ ว่า

“ข้าพเจ้าจะปรนนิบัติรับใช้กูแหยและคุณหนูไปชั่วชีวิต”

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความวาบหวามใจ กล่าวว่า

“นอนพักผ่อนให้ดี พรุ่งนี้จะไม่เจ็บปวดแล้ว มา พวกเราเล่นการละเล่นที่เบาสบายกัน”

หลิงหลงมองดูมันอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

“การละเล่นอันใด?”

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ยังจำข้าพเจ้าสอนหลิงหลงน้อยใช้ลิ้นอย่างไรได้หรือไม่?”

หลิงหลงขวยเขินยิ่ง ซุกศีรษะกับหน้าอกมันค่อยผงกศีรษะรับ ฟงสิงเลี่ยเชยคางนางขึ้นมามองดูนางที่หลับตาแนบแน่น ใบหน้าแดงราวอัคคี ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ตอนนี้เริ่มแบบเรียนบทที่สอง ดีหรือไม่?”

หลิงหลงผงกศีรษะเล็กน้อย เป็นความหมายว่ายินยอม

ฟงสิงเลี่ยขณะจะประทับจูบลง พลันได้ยินเสียงเคาะประตู แว่วเสียงกงจู้อลงกรณ์ดังว่า

“สิงเลี่ย ท่านพ่อมีเรื่องคิดสนทนากับท่าน”

ฟงสิงเลี่ยรีบสวมใส่เสื้อผ้าออกจากห้อง มาถึงห้องโถงจำลองเห็นหลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์นั่งรออยู่ จึงนั่งลงที่ด้านตรงข้ามพร้อมกับกงจู้อลงกรณ์

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

“เมื่อครู่เราพบกับทัพเรือที่มาตรวจค้นลำหนึ่ง ผู้รับผิดชอบเป็นศิษย์ฆราวาสสำนักเรา เมื่อก่อนเคยพบหน้าเราครั้งสองครั้ง จึงบอกเล่าข่าวคราวเกี่ยวกับนครหลวงต่อเรา”

ฟงสิงเลี่ยคึกคักอักโข ตั้งใจน้อมรับฟัง

หลวงจีนกระบี่บอกเล่าสถานการณ์อันเขม็งตึงเครียดในนครหลวง ทั้งเอ่ยถึงร่องรอยหานป๋อ รวมทั้งเรื่องที่ภูตบดีประกาศเชิญชวนให้ผู้คนไปช่วงชิงดาบเหยี่ยว สุดท้ายกล่าวว่า

“สหพันธ์แปดสำนักเลื่อนการประชุมผู้อาวุโสไปอีกสามวัน เพราะเรื่องที่นักพรตเสี่ยวปั้นรับบาดเจ็บ สร้างความตื่นตระหนกแก่ทั้งหมด ตอนนี้นักพรตเสี่ยวปั้นถูกเคลื่อนย้ายไปยังนครหลวง ให้มันพักผ่อนสักหลายวัน เพื่อเข้าร่วมการประชุมผู้อาวุโส เมื่อถึงเวลาเจ้าสำนักทุก

ท่านล้วนเข้าร่วมประชุม”

จากนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“เราตกลงใจไปเข้าร่วมประชุมด้วย”

ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

“ครั้งนี้ท่านพ่อคืนสู่เพศฆราวาส กลายเป็นผู้นำตำหนักอลงกรณ์ที่ถูกตราหน้าว่าเป็นอธรรมนอกรีต พวกมันต่างยึดถือท่านเป็นคนทรยศ คิดฆ่าท่านเพื่อธำรงไว้ซึ่งชื่อเสียงอันดีงาม ท่านผู้เฒ่าไหนเลยเสนอตัวไปได้?”

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

“นั่นเป็นเพราะพวกมันไม่ทราบว่า เคล็ดวิชาอลงกรณ์มีต้นตอมาจากการบำเพ็ญตนตามธาตุธรรมชาติของชมพูทวีป เราไม่เข้าใจว่าเหตุใดพอเอ่ยถึงเรื่องของบุรุษสตรี ก็ถูกตราหน้าว่าเป็นอธรรมนอกรีต การร่วมสัมพันธ์ของบุรุษสตรีเป็นเรื่องอันชอบธรรม ไม่เช่นนั้นมนุษยชาติคงสูญพันธุ์ไปแล้ว เรากับหนิงชิงร่วมอภิรมย์ทุกคืน มิเพียงไม่จมดิ่งลงจิตสำนึกกลับกระจ่างแจ่มใส แสดงว่าวิถีแห่งฟ้าไม่มีข้อห้ามเกี่ยวกับความรักความใคร่”

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

“สิงเลี่ยเห็นด้วยกับคำพูดของเยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) ผู้คนส่วนใหญ่กระทำอย่างหนึ่ง ปากกล่าวอีกอย่างหนึ่ง กาลก่อนสิงเลี่ยว่าอาจารย์เราลี่เย่อไห่เป็นชนชาวอธรรม ตอนนี้มีความรอบรู้กว้างขวางขึ้น ค่อยทราบว่าอาจารย์ผู้ล่วงลับเพียงไม่ยอมสยบอยู่ใต้อิทธิพลอำนาจ กระทำตามที่เห็นสมควรเท่านั้น โอ เพียงดูจากการที่สหพันธ์แปดสำนักนิ่งเฉยไม่ลงมือต่อชาวมองโกล สิงเลี่ยก็นึกหยามเยียดดูแคลน”

กงจู้อลงกรณ์หันไปอ้อนวอนมารดาว่า

"ท่านแม่เกลี้ยกล่อมท่านพ่อเถอะ ในเมื่อทราบว่าสหพันธ์แปดสำนักที่จอมปลอมเป็นชนชั้นเยี่ยงไร ท่านพ่อไยต้องสนใจด้วย?"

ฮูหยินอลงกรณ์ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลูกเราวางใจ ในการประชุมผู้อาวุโสเมื่อมีคุณหนูเมิ่งเหยาอยู่ด้วย บิดาเจ้าไหนเลยเกิดเรื่องได้?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวถามว่า

"หานป๋อสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของคุณหนูเมิ่งเหยาจริงหรือ?"

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ดูท่ายังมีปัญหาอยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นนางคงไม่เก็บเนื้อเก็บตัวถึงเพียงนั้น"

กงจ้อลงกรณ์เป็นห่วงขึ้นมาอีก เรียกหา "ท่านพ่อ" หลวงจีนกระบี่กล่าวด้วยความเวทนาว่า

"วางใจเถอะ หากพวกมันกล้าลงมือ เราปู่เส่อจะไม่งอมือรอความตาย หากคิดรั้งเราไว้ยังไม่ง่ายนัก"

กงจู้อลงกรณ์ทอดถอนใจคำหนึ่ง จากนั้นถลึงตาใส่ฟงสิงเลี่ยโทษว่ามันไม่ช่วยนางเกลี้ยกล่อมหลวงจีนกระบี่เปลี่ยนความตั้งใจ

ฟงสิงเลี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คนเหนือธรรมดาย่อมมีการกระทำเหนือธรรมดา บิดาท่านเป็นเช่นนี้ หานป๋อก็เป็นเช่นนี้"

พลางสั่นศีรษะหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ไปถึงที่ใด ก็ก่อกวนที่นั้นจนแทบถล่มทลาย นับว่ามีฝีมืออยู่บ้างจริงๆ"

กงจู้อลงกรณ์เม้มปากหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ชิฉางเจิงยังไม่มา ไม่เช่นนั้นบวกกับพวกท่านทั้ง

สอง จือเซียนไม่กล้าคาดคิดว่าจะเกิดเรื่องอันใด”

เรือใบขนาดเล็กแล่นล่องไปตามกระแสน้ำ

หัตถ์พิษเฉียนหลอถือท้ายแทนชิฉางเจิง ให้มันเข้าใต้ประทุนเรือไปเดินหมากใต้แสงโคมกับซ่งหนัน ซ่งเม่ยก็นั่งดูอยู่ด้านข้าง ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการออกความคิดช่วยชายคนรัก

ชิฉางเจิงเล่นแพ้ติดต่อกันสองกระดานแล้ว กระดานนี้แม้ปลุกปลอบสมาธิ ยังถูกอีกฝ่ายรุกไล่จนตกเป็นเบี้ยล่าง

หน้าต่างบานหนึ่งถูกเปิดออก ใช้ไม้ค้ำยันไว้ลมราตรีโชยเฉื่อยฉิว หอบเอาอากาศบริสุทธิ์บนแม่น้ำเข้ามา

ในที่สุดชิฉางเจิงยอมเป็นฝ่ายแพ้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

“เราเหล่าชิยังไม่เคยพบพานผู้ที่มีวิชาหมากร้ายกาจกว่าต้าจิ้ว(พี่เขย) ดูท่าแม้แต่หวี่สือก็สู้ท่านไม่ได้”

ซ่งหนันหัวร่อฮาฮา ขณะจะกล่าวถ่อมตนแว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังมาว่า

“ที่เบื้องหน้ามีเรือเร็วห้าลำขวางอยู่กลางลำน้ำ พวกเรายังคงสละเรือขึ้นฝั่งปลอดภัยกว่า”

ซ่งหนันกับซ่งเม่ยสองพี่น้องใจหายวาบ

ชิฉางเจิงเดินออกนอกประทุนเรือ มองไปยังเบื้องหน้า เห็นตอนล่างของลำน้ำมีเรือใบขนาดกลางห้าลำแล่นมาด้วยความเร็วขีดสุด เพียงดูจากสภาพที่เห็นก็ทราบว่าผู้มาไม่มีเจตนาดี

นอกจากมีเรื่องรีบด่วน ไม่มีผู้ใดเสี่ยงอันตรายเดินเรือยามวิกาล ดังนั้นการเผชิญพบกันกลางแม่น้ำเช่นนี้ แสดงว่าต่างมีปัญหาอยู่บ้าง

เรือใบขนาดเล็กแล่นเข้าหาฝั่ง

หัตถ์พิษเฉียนหลอกระโดดปราดขึ้น ฉุดดึงซ่งหนันขึ้นมา

ร้องว่า

"ไม่ทันเทียบฝั่งแล้ว พวกเรากระโดดขึ้นไป"

ขาดคำ หอบหิ้วซ่งหนันกระโดดขึ้นฝั่ง

บนเรือเร็วที่แล่นสวนมาบังเกิดเสียงตวาดดังมา

ชิฉางเจิงกับซ่งเม่ยมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง จึงโอบอุ้มนางขึ้นติดตามหลังหัตถ์พิษเฉียนหลอกระโดดหายลับกับดงไม้ริมฝั่ง ชิงหลบลี้หนีหน้าไป

หานป๋อนำชวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงชวงออกจากประตูใหญ่เรือนรับรองอาคันตุกะ เห็นทหารรักษาพระองค์ในเครื่องแบบยี่สิบกว่านายยืนรออยู่หนึ่งในจำนวนตรงเข้ามาคำนับ กล่าวว่า

"รองผู้บัญชาการค่ายตะวันออกเฉินเฉิงคำนับพระยาจงฉิน"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"คงไม่เข้าวังในบัดดลกระมัง? ดูท่าข้าพเจ้าสมควรกราบทูลขอให้ฝ่าบาทเปลี่ยนเป็นแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นพระยาจงหลัน (จงรักเกียจคร้าน)"

เฉินเฉิงก็รู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า

"พระยาจงฉินวางใจ ผู้น้อยเพียงได้รับคำสั่งผู้บัญชาการเอี๋ยนอู๋จี้ให้มาเป็นลิ่วล้อเบิกทาง โดยเฉพาะหลังจากข่าวของดาบเหยี่ยวแพร่กระจายออกไป ท่านผู้บัญชาการกลัวมีคนคิดร้ายต่อคุณหนูเยี่ยเวี่ยเพื่อใช้ข่มขู่ภูตบดี นอกจากนี้บริวารยังเสริมกำลังเพิ่มการอารักขาทะเลสาบม่อโฉวกับตรอกเก่าตระกูลจั่ว"

หานป๋อเห็นทหารรักษาพระองค์สังกัดค่ายตะวันออกเหล่านี้ล้วนมีขมับนูนสูงเด่น แต่ละคนสงบเยือกเย็น ล้วนมิใช่ชนชั้นธรรมดา เฉินเฉิงผู้นี้ก็ช่างเจรจาพาที จึงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ตกลง รบกวนพี่ใหญ่ทุกท่านแล้ว"

เฉินเฉิงน้อมเชิญหานป๋อและพวกขึ้นรถม้าที่พวกมันจัดเตรียมไว้ พร้อมกับกล่าวว่า

"พวกเราจะใช้เส้นทางที่แตกต่างทุกครั้ง ทั้งส่งคนจับตาดูอยู่ตามรายทาง ขอพระยาจงฉินโปรดวางใจ"

หานป๋อทราบว่าตนเองกลายเป็นคนโปรดปรานของจูหยวนจาง หากได้รับความเสียหายใด จูหยวนจางพลอยเสื่อมพระเกียรติ จึงขึ้นรถไปด้วยความยินดี หลังเหตุการณ์ลอบสังหารที่ถนนซีหนิง มันไม่ค่อยกล้าขี่ม้าสีเทา กลัวว่ายามคับขันไม่อาจดูแลมัน อย่างนั้นคงคับแค้นเสียใจไปชั่วชีวิต ดูท่าช่วงเวลานี้ได้แต่ขี่ม้าสีเทาวนเวียนอยู่รอบคฤหาสน์ภูตบดีสักหลายรอบ

พอขึ้นรถโดยสาร หญิงสาวทั้งสองนั่งเบียดเสียดอยู่สองฝากข้าง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมนั่งที่นั่งอีกแถวหนึ่ง

รถม้าแล่นออกทางออกอีกแห่งหนึ่ง

หานป๋อโอบไหล่ของหญิงสาวทั้งสอง หลังจากประทับจูบแต่ละนางอย่างยาวนาน สองมือก็เลื่อนผ่านหัวไหล่พวกนางลงไป เริ่มไม่เรียบร้อยขึ้นมา

จวงชิงซวงกัมศีรษะอย่างเอียงอาย ซวีเยี่ยเวี่ยกลับคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เชิญท่านเลวอย่างเต็มที่เถอะ เวี่ยเอ๋อเคยชินแต่แรกแล้ว"

หานป๋อถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตอนนี้เวี่ยเอ๋อเป็นพี่สาวหรือน้องสาว?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"อย่าได้มองพวกเราต่ำต้อยไป ผู้อื่นจึงไม่แก่งแย่งเช่นทารก ข้าพเจ้าเรียกนางเป็นซวงเอ๋อ นางเรียกข้าพเจ้าว่าเวี่ยเอ๋อ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เหนือกว่าอีกฝ่าย"

หานป๋อจงใจยั่วเย้าจวงชิงซวงที่หน้าแดงเข้ม ร่างร้อนผะผ่าวขึ้นมา กล่าวว่า

"พวกท่านสงบศึกกันแล้ว?"

จวงชิงซวงไม่อาจทนทานรับมือประหลาดของมัน ต้องฟุบกายบนร่างมัน กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"เมื่อคืนเวี่ยเอ๋อไม่ทราบฝันอะไร พลิกตัวมาโอบกอดผู้อื่นเรียกหาฟูจวิน (คำเรียกสามี) ช่างน่าขบขันแทบตายแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ซวงเอ๋อรับปากว่าจะไม่บอกออกมา"

จวงชิงซวงกล่าวว่า

"ขออภัย ผู้อื่นพอพบกับฟูจวินก็ลืมสิ้นทุกสิ่ง ไม่อาจปิดบังมันได้"

หานป๋อสบอารมณ์ยิ่ง หอมแก้มพวกนางคนละฟอด กล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยว่า

"หลังจากนี้ข้าพเจ้าจะใช้ให้ซวงเอ๋อจับตาดูท่าน หากพบเห็นพฤติการณ์ที่ปิดบังข้าพเจ้าเอาไว้ จะไม่อภัยละเว้นเด็ดขาด"

ซวีเยี่ยเวี่ยเบิกตากลมกว้าง กล่าวว่า

"ท่านกล้ารังแกข้าพเจ้า?"

ขณะที่สัพยอกหยอกเย้า รถม้าแล่นถึงตรอกเก่าตระกูลจั่วแล้ว

ตรอกเก่าตระกูลจั่วเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัย บนหลังคาซุ่มไว้ด้วยผู้คน แต่หากเป็นยอดฝีมือเช่นหลี่เช่อเม่ยรุดมา ต่อให้เพิ่มกำลังมากกว่านี้อีกหลายเท่าก็ไม่มีประโยชน์ เมื่อวันก่อนหลี่เช่อเม่ยก็เข้าสู่คฤหาสน์ภูตบดีราวกับเป็นสถานที่ไร้ผู้คน

แต่หากเป็นชนชั้นฟางเยี่ยเวี่ย จึงไม่ลดตัวลงมาจัดการกับจั่วซือและพวก ส่วนหลันอี้และหูอุ้ยหยงไม่กล้ารับประกัน หากเปรียบเทียบ

กัน ชาวยุทธจักรยังมีธาตุทระนงกว่าขุนนางบ้านเมือง

หานป๋อครุ่นคิด หากพวกมันมาถึง พบว่าผู้ที่นั่งบัญชาการกลับเป็นกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน ไม่ทราบมีความรู้สึกอย่างไร?

พอเข้าสู่ตึกใน พบว่าล่างฟานหวินนั่งอยู่ภายในห้องจริงๆ สองฟากข้างแยกย้ายนั่งไว้ด้วยจั่วซือ เฉาเสีย โหยวโหยว ยังมีโจรท่องโดดเดี่ยวกับหวินชิงที่เป็นคู่เวรคู่กรรม

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงพอพบเห็นบุรุษที่สูงตระหง่านและโอ่อ่าผ่าเผย ยกถ้วยดื่มสุราอย่างปลอดโปร่งสบายอารมณ์ผู้นี้ ล้วนตากระจ่างวูบอุทานดังอาออกมา จดจำออกว่าเป็นมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านแห่งยุค

ล่างฟานหวินใช้สายตาที่คล้ายเมามายหากแจ่มใสกวาดมองหญิงสาวทั้งสอง สำรวจดูขึ้นๆ ลงๆ เที่ยวหนึ่ง หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“จันทร์ราตรีกลางนภากาศ น้ำค้างแข็งผนึกความเย็น น้องแซ่หานช่างมีบุญวาสนานัก สามารถรับฉายานักล่าความงามอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินอย่างเต็มภาคภูมิ”

หญิงสาวทั้งสองหน้าแดงสดใส พากันเดินเข้าไปกราบคารวะดวงตาทอประกายนิยมชมชื่น

มุมปากล่างฟานหวินประดับด้วยรอยยิ้ม รับการคารวะอย่างผ่าเผย

จั่วซือเรียกตัวจวงชิงซวงไปหาพวกนาง เพื่อทำความรู้จักกับน้องสาวคนใหม่ ซวีเยี่ยเวี่ยที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน หลังจากคารวะทักทายหวินชิงซึ่งดวงตาฉายประกายความรัก ก็นั่งลงที่ข้างกายล่างฟานหวินกระเง้ากระงอดว่า

“จอมยุทธ์ล่าง เวี่ยเอ๋อไม่ยินยอม ท่านกลับช่วยเหลือตัวเลวร้ายมารังแกเวี่ยเอ๋อ จะชดใช้ให้กับผู้อื่นอย่างไร?”

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ชดใช้ตัวเลวร้ายให้แก่ท่านคนหนึ่งยังไม่พอหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยยังกระเง้ากระงอดไม่เลิกรา พัวพันจนล่างฟานหวินซ้ำรอยเดิมของภูตบดี อับจนปัญญาต่อนาง

หานป๋อชมดูจนบังเกิดความอบอุ่นใจ นั่งลงที่ข้างกายหวินชิงยังไม่ทันเอ่ยปาก หวินชิงก็ถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"เราก็จะคิดบัญชีกับท่าน กลับสมคบคิดกับวานรเฒ่ามาทำร้ายเรา"

หานป๋อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"วานรเฒ่า ช่างเรียกหาอย่างเหมาะสมนัก"

มันจงใจกล่าวกลบเกลื่อนผ่านไป ในที่สุดหวินชิงหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อกล่าวไม่ผิด เป็นตัวเลวร้ายจริงๆ"

หานป๋อค่อยถลึงตาใส่โจรท่องโดดเดี่ยว โจรท่องโดดเดี่ยววางมือลงบนหัวไหล่หวินชิง ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยกล่าวว่า

"เราตกลงใจว่าจะไม่ปิดบังน้องชิงทุกเรื่องราว ดังนั้นอย่าได้โทษว่าเราเปิดโปงพฤติการณ์ของเด็กน้อยท่านออกมา"

หวินชิงถูกมันคว้าจับไหล่ไว้ สร้างความกระดากจนดิ้นรนครา หนึ่ง ดุว่า

"ยังไม่ปล่อยมืออีก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรีบหดมือกลับ กล่าวว่า

"เราลืมเลือนว่าน้องชิงบอกว่ายามอยู่ต่อหน้าผู้คนไม่อาจกระทบถูกท่าน"

หวินชิงหน้าร้อนผะผ่าว ยกเท้าเหยียบใส่หลังเท้าโจรท่องโดดเดี่ยวอย่างดุดัน

โจรท่องโดดเดี่ยวเจ็บปวดจนแยกเขี้ยวยิงฟัน หานป๋อกลับ

หัวร่อจนตัวงอ

ภายในห้องปกคลุมด้วยบรรยากาศอันครื้นเครงและหรรษา

สนทนาอีกครู่หนึ่ง หวินชิงก็อำลาจากไป โจรท่องโดดเดี่ยวย่อมรับหน้าที่คุ้มครองส่ง

จั่วซือกับซวีเยี่ยเวี่ยและพวกทั้งห้าชักชวนกันไปยังห้องด้านหน้า

หานป๋อนั่งลงที่ข้างกายล่างฟานหวิน รายงานเหตุการณ์ที่พบกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง และลอบสังหารเหลียนควนให้ทราบ

ล่างฟานหวินขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"อิ๋งซ่านฮัวไฉนยั่วยวนเจ้าเอี้ยนอ๋อง? เรื่องนี้ต้องมีแผนอุบายเคลือบแฝง นับแต่โบราณกาลมา เกิดเหตุการณ์ความงามสตรีทำลายเรื่องราว วีรบุรุษยากผ่านด่านหญิงงาม คิดไม่ถึงเจ้าเอี้ยนอ๋องก็เป็นเช่นนี้"

หานป๋อกล่าวว่า

"น่าแค้นที่ข้าพเจ้าไม่อาจเปิดโปงศักดิ์ศรีของนาง แต่ยังไม่ถือว่าปวดเศียรเวียนเกล้า ที่คิดไม่ถึงคือฮ่องเต้ยังใช้ให้ข้าพเจ้าไปทดสอบเฉินกุ้ยเฟย จึงปวดเศียรเวียนเกล้าอย่างแท้จริง"

ล่างฟานหวินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านแม้รองรับพันธุมาร แต่ในเวลาไม่กี่วันคิดพิชิตเฉินกุ้ยเฟยยังเป็นเรื่องละเมอเพ้อฝัน ในความเห็นเรา จูหยวนจางยังไม่เชื่อคำพูดของท่าน มิหนำซ้ำเฉินกุ้ยเฟยเป็นสตรีที่ร้ายกาจที่สุดเท่าที่เราเคยพบพานมา กลัวว่าท่านขโมยไก่ไม่สำเร็จ ต้องขาดทุนข้าวไปกำมือ"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

ล่างฟานหวินขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"ตอนนี้ปัญหาสำคัญคือ พวกเราไม่ทราบว่าเฉินกุ้ยเฟยมีความ

สามารถอันใด เพียงทราบว่าอาจสามารถใช้พิษผสมของชนเผ่าเซ่อมู่ แต่หากเฉินกุ้ยเฟยคิดวางยาต่อจูหยวนจาง ไม่ว่าเวลาใดก็ดำเนินการได้ ไยต้องรอถึงวันเฉลิมพระชนมพรรษาของเขาค่อยลงมือ แสดงว่าเรื่องนี้มีแผนอุบายยิ่งใหญ่กว่านี้ หากกระทำสำเร็จ ราชวงศ์หมิงอาจถึงกาลล่มสลาย ดังนั้นต่อให้ท่านไม่ยินยอม ภายในหลายวันนี้ต้องเปิดโปงแผนการของเฉินกุ้ยเฟย"

หานป๋อรู้สึกกลัดกลุ้มกังวลใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เคยเห็นเฉินกุ้ยเฟย นับเป็นสตรีในสตรี มิน่าเล่าจูหยวนจางจึงลุ่มหลงถึงเพียงนี้ หากข้าพเจ้าถูกนางแว้งกัดใส่คำหนึ่ง ขุนนางเฉินจะประสบชะตากรรมเป็นบุคคลแรก"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ท่านลองหารือกับเมิ่งเหยาด หากเราคาดเดาไม่ผิด นางสมควรเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่โน้มน้าวจูหยวนจางได้"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าเป็นห่วง จูหยวนจางมีความคิดครอบครองเมิ่งเหยา ขณะที่นางยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ข้าพเจ้ากลับมีเพียงสองหมัดยากต้านสี่ฝ่ามือ สวรรค์จึงทราบว่าที่ข้างกายจูหยวนจางมียอดฝีมืออันใดอีก"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านดูแคลนเมิ่งเหยาไปแล้ว นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดสามารถทำลายวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของนาง ยังมีขันทีเงาคุ้มครองนาง วางใจเถอะ ขอเพียงนางใช้เนตรเซียนจ้องมอง รับรองว่าจะสะกดราคะจิตของจูหยวนจางไป"

หานป๋อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"นี่เป็นความจริง เช้าวันนี้ตอนที่ข้าพเจ้าพบพานนาง การ

บำเพ็ญเพียรของนางยังรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่อาจล่วงเกินได้ สุดท้ายนางเป็นฝ่ายจุมพิตข้าพเจ้าเอง..."

ล่างฟานหวินหัวร่อพลางตัดบทมันว่า

"ท่านคงไม่คิดบรรยายเหตุการณ์โดยละเอียดกระมัง?"

หานป๋อกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"ไม่ทราบเพราะเหตุใด สำหรับจอมยุทธ์ท่าน ข้าพเจ้าคิดบอกกล่าวให้หมดสิ้น ค่อยปลอดโปร่งโล่งใจ"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ท่านต้องระวังหลันอี้ คนผู้นี้จิตใจคับแคบ หากทราบว่าท่านเป็นคนฆ่าเหลียนควน ต้องดำเนินการแก้แค้นโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ดังนั้นทางที่ดีให้รวมตัวภรรยาของท่านอยู่ที่นี้ เราค่อยคลายใจลง"

หานป๋อกล่าวว่า

"จูหยวนจางก็นึกถึงข้อนี้ จึงจัดส่งทหารรักษาพระองค์ค่ายตะวันออกมาเพิ่มการอารักขา ส่วนข้าพเจ้าบังเกิดความเชื่อมั่นต่อตัวเอง นอกจากหลี่เช่อเม่ยลงมือ หากเป็นบุคคลอื่น ข้าพเจ้าสมควรหนีรอดได้"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"เราก็เชื่อมั่นในตัวน้องแซ่หาน เมื่อครู่ได้รับข่าวว่า เฉียนหลอฉางเจิง สิงเลี่ยกับพวกอยู่ระหว่างการเดินทางสู่นครหลวง"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ฉางเจิงกับสิงเลี่ยก็มาหรือ? วิเศษแท้ ไม่ทราบสิงเลี่ยนำนางปีศาจน้อยนั้นมาหรือไม่?"

ล่างฟานหวินพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"หากท่านเป็นหลันอี้ เมื่อทราบว่าท่านได้รับอวยยศเป็นพระยา ทั้งทราบว่าคืนนี้ท่านไปร่วมงานเลี้ยงที่เรือหอมเมามาย จะทำประการใด?"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"ย่อมต้องตรวจสอบว่าข้าพเจ้าใช่ออกจากเรือหอมเมามายไปฆ่าเหลียนควนหรือไม่?"

เอ่ยถึงตอนนี้หน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องคำ "แย่แล้ว" พุ่งปราดจากไปดุจสายลม

ล่างฟานหวินขบคิดเล็กน้อย แล้วติดตามออกไป

หานป๋อทุ่มเทท่าร่างออกจากตรอกเก่าตระกูลจั่ว อาศัยความมืดปกปิดร่องรอย เร่งรุดไปตามคำบอกของเม่ยเหนียง มุ่งสู่ตัวเมืองตะวันออก

จากนั้นฉุกคิดว่ามันไม่อาจให้คนของหลันอี้เห็นโฉมหน้าแท้จริง จึงล้วงหน้ากากของเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ออกมาสวมลงบนใบหน้า พลันกลับกลายเป็นมหาโจรปล้นสวาทอันอื้อฉาวของแผ่นดิน ทั้งยังกลัวว่าเปลี่ยนแปลงไปหมดสิ้น พานเปลื้องชุดยาวชั้นนอกทิ้ง ค่อยวิ่งตะบึงสู่ที่พักของเม่ยเหนียง

หานป๋อยิ่งเดินยิ่งกระตือรือร้นคึกคัก หวนนึกถึงว่าจะได้พบกับเม่ยเหนียงอีกครั้ง ไม่แน่ว่าอาจยิงลูกธนูดอกเดียวทะลุนกเหยี่ยวสามตัว จัดการกับหงเตี๋ยเอ๋อกับลู่เตี๋ยเอ๋อที่เป็นผีเสื้อทั้งคู่

ประมาณชั่วน้ำเดือดให้หลัง หานป๋อข้ามชายคาข้ามกำแพงที่ห่างไปครึ่งลี้เป็นหลังคาของศาลเจ้าเสียนมู่แล้ว

หานป๋อเร่งรุดตามคำบอกของเม่ยเหนียง พอบรรลุถึงศาลเจ้าเสียนมู่ วกขึ้นเหนือไปสามลี้ จะเป็นเรือนหอมเมามาย ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของนางแล้ว

แต่แล้วยามนั้น หานป๋อมีความรู้สึกว่าถูกผู้คนเฝ้าแอบดู

สายตายามกวาดมอง รอบข้างเงียบสงบไร้ความเคลื่อนไหว หานป๋อยังเข้าใจว่าตนเองหวาดระแวงไปเอง จึงกระโดดลงยังตรอกขวาง

สายหนึ่ง เร่งระดับความเร็วลดซ้ายเลี้ยวขวา วิ่งไปเป็นระยะทางลี้เศษ ค่อยวกกลับมา กระโดดขึ้นบนหลังคาตึกแห่งหนึ่ง

ที่สร้างความตื่นตระหนกคือ ความรู้สึกที่ถูกสะกดรอยตามมีแต่เพิ่มพูน หาได้ลดลงไม่

แต่มันยังไม่พบเห็นตำแหน่งที่ศัตรูซ่อนตัวอยู่

หานป่อหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ตอนนี้มีศัตรูสะกดรอยตามมันชัดๆ แต่หลังจากทำตามคำแนะนำของโจรท่องโดดเดี่ยว ยังไม่อาจสลัดหลุดจากศัตรู อย่างนั้นคนสะกดรอยไยมิใช่มีวิชาตัวเบาเหนือล้ำกว่าตนเองอีก?

เป็นผู้ใดร้ายกาจถึงเพียงนี้? คงมิใช่หลี่เซ่อเม่ยกระมัง? หากแม้นใช่ก็ย่ำแย่แล้ว

เสียงปงเมื่อปรากฏประกายสีแดงสายหนึ่งยิงขึ้นจากท้องฟ้าด้านหลัง แตกระเบิดเป็นดอกไม้ไฟสีแดงสดดอกหนึ่ง ยามวิกาลมืดมิดจึงสะดุดตาเป็นพิเศษ

หานป่อเพิ่งงงงันวูบหนึ่ง บนท้องฟ้าขวามือปรากฏพลุไฟสีเขียวอีกดอกหนึ่งแตกระเบิดขึ้น

หานป่อฉุกคิดว่าผิดท่า หรือว่าพลุสัญญาณทั้งสองดอกมุ่งเป้ามาที่ตนเอง?

นึกถึงตอนนี้ถึงกับศีรษะพองโต ตอนนี้มันมีศัตรูรอบด้าน ทั้งหลันอี้ ฟางเยี่ยหวี่และหูอุ้ยหยงล้วนต้องการชีวิตมัน หากถูกชนชั้นยอดฝีมือของฝ่ายตรงข้ามสะกดรอยตาม คงคับขันอันตรายอย่างมาก ดังนั้นเร่งเร้าวิชามารถึงขีดสุด โลดแล่นตามชายคาตึก ไปยังทิศทางด้านตรงข้ามกับที่ปรากฏพลุสัญญาณ

หานป่อวิ่งตะบึงไปสามวา ค่อยวกกลับมา มุ่งสู่ศาลเจ้าเสียนมู่อีกครา

จนบัดนี้ความรู้สึกที่ถูกจับตาติดตามค่อยปลาสนาการไป

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก นึกชมเชยตัวเองรอบหนึ่ง ค่อยกระโดดขึ้นบนหลังคาตึก ลอยตัวข้ามกำแพงล้อมของศาลเจ้าเสียนมู่ ทิ้งตัวลงบนหลังคาที่ลาดเทของศาลเจ้าเสียนมู่

เพิงเหยียบย่างลงทีขอบชายคา หลังสันหลังคาบังเกิดเสียงสรรเสริญพระคุณดังขึ้น มีคนท่องสวดว่า

"พุทธะเอ่ยถึงธรรมทั้งปวง เพื่อผ่านจิตทั้งปวง แม้นปราศจากจิตทั้งปวง ไยต้องใช้ธรรมทั้งปวง?"

หานป๋อถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

เมื่อครู่มันรู้สึกว่ามีคนแอบดูอยู่ด้านข้าง ยังบอกว่าเกิดจากจิตระแวงคลางแคลง ยามนี้มีคนขวางอยู่เบื้องหน้าชัดๆ มันกลับไม่มีความรัสึกว่า "ที่เบื้องหน้ามีคน" อย่างนั้นเป็นเรื่องน่าตระหนกมากแล้วไม่ทราบเป็นยอดคนใดที่ "ตบตา" พันธุมารของมันได้?

หานป๋อหยุดยืนบนกระเบื้องหลังคา กวาดมองขึ้นไป เห็นเงาร่างสายหนึ่งยืนอยู่บนสันหลังคา โดยหันหลังให้กับนภาดาว ดูไปทั้งลึกลับทั้งสูงสง่าอย่างบอกไม่ถูก

หานป๋อผนึกพลังที่ดวงตา ดูออกว่าอีกฝ่ายศีรษะล้านเลี่ยน ครองจีวรสีเทา แต่โฉมหน้าแท้จริงซ่อนอยู่ในเงามืด ไม่อาจเห็นชัดตา

บนท้องฟ้าที่ด้านหลังปรากฏพลุไฟอีกดอกหนึ่งแตกระเบิดออก

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ มันมิใช่ไม่คิดสะบัดหน้าจากไป หากแต่ฝ่ายตรงข้ามแม้อยู่ห่างจากมันสิบกว่าวา กลับแผ่พุ่งพลังสภาวะครอบคลุมใส่มัน หากตนเองคิดหนีหน้า จะกระตุ้นให้ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน สกัดมันเอาไว้

ความคิดเช่นนี้ดูไปคล้ายไม่มีเหตุผล แต่หานป๋อแน่ใจว่าต้องเป็นเช่นนี้

หากมิใช่ฝ่ายตรงข้ามเป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง มันอาจคาดคะเนว่าผู้ขวางทางเป็นชนชั้นผังปานหรือหลี่เช่อเม่ย ไม่เช่นนั้นไหนเลยร้ายกาจถึงเพียงนี้?

ในศัตรูของมันคล้ายไม่มีบุคคลเช่นนี้

หลวงจีนนั้นใช้สุ้มเสียงอันอ่อนโยนเอื้อนอีกว่า

"กายเป็นร่างธรรม ลักษณ์คือปรัชญา ใช้ออกคือปลดเปลื้อง หากทำจิตให้สงบจะกำหนดปัญญา กำหนดปัญญาเพื่อจิตสว่าง คุณลักษณ์วงรอบสมบูรณ์"

หานป๋อส่งเสียงร้องออกมาว่า

"หลวงจีนไร้คำนึง"

มันมิใช่จดจำอีกฝ่ายออก เพียงแต่นึกออกว่าที่อีกฝ่ายเอื้อนเอ่ยออกมาเป็นคำอารัมภบทของสิบท่าไร้คำนึง

มันยกมือลูบคลำหน้ากากของเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ ที่สวมบนใบหน้า นึกคร่ำครวญในใจหากอีกฝ่ายเข้าใจว่าตนเองเป็นเซวียหมิงอี้ก็ลำบากมากแล้ว

ที่ห่างไปแว่วเสียงผิวปากที่สมบูรณ์เปี่ยมพลังคุกคามเข้าใกล้มาทุกขณะ

หานป๋อขบกรามกรอด เกร็งกำลังพุ่งปราดขึ้นไป ต่อยหมัดเข้าใส่ ขอเพียงหลวงจีนไร้คำนึงถดถอยหลบเลี่ยง ก็จะทำลายพลังสภาวะของอีกฝ่ายไป หลบหนีเอาชีวิตรอดได้

หลวงจีนไร้คำนึงยืนบนสันหลังคาดุจขุนเขาไม่เคลื่อน ปากเอื้อนเอ่ยว่า

"จิตนี้คือความจริงสูงสุด คิดอวดอุตริจึงถูกปิดคลุมบดบัง กลับตาลปัตรไม่แจ่มแจ้ง จมปลักในความเป็นตาย เฉกเช่นคนตาบอดเดินในรัตติกาลไม่มีวันเห็นแสงสว่าง ประสกแซ่เซวียยังยึดติดถึงเวลาใด?"

พลางฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ พอใช้ถึงกลางคัน พลันกลับกลายเป็นหลายสิบฝ่ามือ

หานป๋อยามกะทันหันดูไม่ออกฝ่ามือใดเป็นจริง ฝ่ามือใดเป็นเท็จ สร้างความแตกตื่นจนล่าถอยไป กลับคืนสู่สภาพเผชิญหน้าอีกครา

หานป๋อตื่นตระหนกยิ่ง นี่เป็นเพลงฝ่ามือใด เหตุใดทุกฝ่ามือคล้ายจริงแท้ทั้งสิ้น จึงโคจรพลังเปลี่ยนแปลงเส้นเสียงร้องว่า

“พระคุณเจ้าเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่เซวียหมิงอี้”

หลวงจีนไร้คำนึงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“สาธุ สาธุ เป็นเช่นนี้ เป็นเช่นนี้”

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

“พระคุณเจ้ากล่าวอันใด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ”

หลวงจีนไร้คำนึงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ประสกแซ่เซวียถูกพิษแห่งอกุศลมูลทั้งสาม ย่อมไม่เข้าใจว่าอันใดเป็นราคะ โมหะ โทสะ”

หานป๋อเห็นอีกฝ่ายเข้าใจว่าตนเองเป็นเซวียหมิงอี้ ต้องครุ่นคิดว่าท่านจึงถูกพิษของราคะ โมหะ โทสะ สร้างความคับข้องใจยิ่งน่าแค้นที่อีกฝ่ายแผ่พุ่งพลังสภาวะอันกล้าแข็งสะกดควบคุมตนเองแต่ไกลไหนเลยเอาตัวรอดได้?

แว่วเสียงลมดังขึ้นทางด้านซ้ายขวาและเบื้องหลังพร้อมกัน

หานป๋อหลั่งเหงื่อเย็นเฉียบออกมา ทราบว่าตนเองซึ่งเป็น“เซวียหมิงอี้” ที่ไร้ความผิด ตกอยู่ในวงล้อมของสหพันธ์แปดสำนักซึ่งจัดตั้งเป็นกองกำลังปราบหยกแล้ว

บนหลังคาตึกใกล้ไกลปรากฏเงาร่างยี่สิบสามสิบสายขึ้น ก่อตั้งเป็นวงล้อมที่ต่อให้มันติดปีกยังยากบินหนีไปได้

หานป๋อกวาดตามอง เห็นมีทั้งบุรุษสตรี ชรา เยาว์วัย

หลวงจีน แม่ชีครบถ้วน ต้องลอบร้องร่ำครำครวญในใจ

ยามนี้ต่อให้มันเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริง ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว หากผู้อื่นกล่าวโทษว่ามันปลอมเป็นเซวียหมิงอี้ออกเด็ดดมบุปผา ต่อให้มันกระโดดลงแม่น้ำแยงซีเกียง ก็ไม่อาจล้างมลทินได้ ยิ่งอย่าว่าแต่มันได้ชื่อว่าเป็นผู้นิยมความงาม ไม่มีปัญญาแก้ต่างให้กับตัวเอง ตอนนี้ได้แต่ดูว่ามีหนทางหนีรอดได้อย่างไร

พลันปรากฏสตรีนางหนึ่งร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เป็นมันจริงๆ ต่อให้มันถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน เราเอี๋ยนเอียนหยูยังจดจำมันออก"

หานป๋อย่อมไม่ทราบว่าเอี๋ยนเอียนหยูเคยเสียความบริสุทธิ์ให้แก่เทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ ทั้งเคยปลอมตัวเป็นสตรีเจ้าของเรือ ล่อลวงล่างฟานหวินซึ่งสวมหน้ากากของเซวียหมิงอี้ลงเรือน้อยของนาง จึงกล่าวว่า

"แม่นางใช่จดจำคนผิดหรือไม่ ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นเซวียหมิงอี้ได้?"

เอี๋ยนเอียนหยูตวาดว่า

"ท่านเข้าใจว่าเมื่อเปลี่ยนสุ้มเสียงสามารถตบตาเราหรือ? เราเคย...เฮอะ เราต้องสับร่างเป็นหมื่นท่อน"

หานป๋อเพ่งตามองไปยังหลังคาตึกนอกกำแพงล้อมซ้ายมือของศาลเจ้าเสียนมู่ เห็นเอี๋ยนเอียนหยูกับผู้คนอีกหกคนยืนอยู่บนหลังคา นางมีรูปร่างงดงาม ใบหน้าสะคราญปานบุปผา สตรีนางนี้แน่ใจถึงเพียงนี้คงเคยถูกเซวียหมิงอี้ปล้นสวาท จึงจดจำโฉมหน้าของตนเองในตอนนี้ออก

บุคคลอื่นสงบปากคำ จับจ้องมองมันอย่างเงียบงัน จ้องมองจนหานป๋อประหวั่นลนลานขึ้นมา

ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงชราภาพแต่ระรื่นหูเสียงหนึ่งดังว่า

"เราเสี้ยงชังสงแห่งชาติตระกูลวรรณศิลป์ ตอนนี้พี่เซวียติดปีกก็บินหนีไม่รอด ที่แท้จะรามือรับการจับกุม หรือตระเตรียมต่อสู้ให้รู้แน่?"

หานป๋อเหลียวหน้าไปด้านหลัง เห็นประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์เสี้ยงชังสงสวมชุดเลิศหรูโชยพัดพลิ้วตามลม บนใบหน้าไว้เคราห้าแฉกนับเป็นบุคคลที่มีรสนิยมอันสูงส่ง

ที่ด้านซ้ายมือบังเกิดเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว จากนั้นกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเสี้ยงไยต้องเกรงอกเกรงใจต่อโจรราคะผู้นี้ ทั้งไม่ต้องยึดถือกฎเกณฑ์ยุทธจักรอันใด ทั้งหมดประพฤติเช่นไล่ตีมุสิกข้ามถนนกลุ้มรุมจู่โจมมัน จากนั้นทำลายพลังฝีมือ ส่งมอบให้ทางการตัดสินโทษเถอะ"

หานป๋อมองไปยังหลังคาตึกที่เอี๋ยนเอียนหยยืนอย่ ถึงกับตาเป็นประกาย ที่แท้คนกล่าววาจาเป็นสตรีที่มีบุคลิกอันแช่มช้อย ใต้ขนคิ้วเรียวงามจรดจอนเป็นตาดำขลับทอประกายเจิดจ้า รูปร่างสมสัดส่วนกลางหลังสะพานกระบี่ยาว ยังงดงามกว่าเอี๋ยนเอียนหยูอีกขั้นหนึ่ง

สตรีนางนั้นเห็นหานป๋อจ้องมองนางตาไม่กะพริบ จึงตวาดว่า

"คนโอหังบังอาจ เคราะห์กรรมกรายถึงศีรษะยังไม่ล่วงรู้เป็นตาย"

หานป๋อทราบว่านางกำลังจะลงมือ จึงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ช้าก่อน...อืมม์ เรื่องนี้เกรงว่าเกิดการเข้าใจผิด"

พร้อมกันนั้นเหลือบเห็นที่ข้างกายนางยังมีกระบี่ใบกล้วยเหลิ่งเถี่ยซิน ลั่วอู่ชิว เหลิ่งฟ่งซึ่งสังกัดกระบี่โบราณและเคยพบหน้ากัน ดังนั้นฉุกคิดว่า สตรีนางนี้คงเป็นยอดฝีมือสระกระบี่โบราณ ฉายากระบี่ปัญญาป๋อเจาหยู

จีวรอันหลวมกว้างของหลวงจีนไร้คำนึงโชยพัดพลิ้วในลมราตรี ส่งเสียงดังมาว่า

"ประสกแซ่เซวียกล่าวประเสริฐ ความเป็นความตายเป็นการเข้าใจผิดประการอื่น ไม่มีคำอธิบายเป็นอื่นอีก"

หานป๋อไม่มีความรู้ด้านปรัชญาทางพุทธะ ทราบว่าท่านกำลังกระตุ้นเตือนสติ "คนบาป" เช่นมัน แต่ไม่อาจตอบคำได้ เพียงกล่าวว่า

"แต่ความเข้าใจผิดที่ท่านมีต่อข้าพเจ้าเป็นความเข้าใจผิดจริงๆ หาใช่ความเข้าใจผิดที่พระคุณเจ้าเอ่ยถึงไม่"

หลวงจีนไร้คำนึงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ประสกไม่รู้สึกตัว จึงกลับตาลปัตรอยู่ในทะเลเป็นตาย โดยไม่อาจถอนตัวได้ หากทว่าจิตอุตริจิตที่แท้ ความจริงเป็นร่างเดียวกัน ส่วนแรกเปรียบเป็นน้ำทะเล ส่วนหลังคล้ายดั่งระลอกคลื่น ท้องทะเลความจริงสงบนิ่ง เพราะสายลมจึงเกิดระลอก ชนชาวเราป่วยที่ลุ่มหลงจริงแท้ ไล่ล่าหาอุตริ หากประสกเห็นซึ้งถึงหลักเหตุผลนี้ หันหลังให้กับอุตริคืนสู่จริงแท้ ไหนเลยยังยึดติดกับสิ่งนี้สิ่งนั้น?"

หานป๋ออดยกมือเกาศีรษะมิได้ กล่าวว่า

"พระคุณเจ้าเป็นหลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรม ไม่ว่าอย่างไรก็กล่าวสู้ท่านไม่ได้ เพียงไม่ทราบพระคุณเจ้าใช่มองทะลุซึ้งถึงความจริงแท้หรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นคนไร้ความผิด โอ ขอบอกต่อตามความสัตย์ ข้าพเจ้าเพียงเป็นพี่น้องฝาแฝดของเซวียหมิงอี้ การมายังนครหลวงครั้งนี้คิดเกลี้ยกล่อม 'พี่น้องฝาแฝด' หันหลังให้กับอุตริตคืนสู่จริงแท้ ไปมอบตัวต่อทางการ อย่าได้ยึดติดไป"

หลวงจีนไร้คำนึงไม่ทันมีโอกาสตอบคำ ด้านขวามือพลันบังเกิดเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ชายชราทั้งผอมทั้งดำ ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นผู้หนึ่งหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เรายังเข้าใจว่าเซวียหมิงอี้เป็นผู้เข้มแข็ง ที่แท้กลับกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล ขวัญอ่อนราวมุสิก วาจาน่าหัวร่อเช่นนี้ เสียทีที่กล่าวจาก

ปากท่าน ไม่กลัวเราหัวร่อจนฟันร่วงหมดปากหรือ?”

หานป๋อกล่าวถามว่า

“ผู้เฒ่าท่านนี้เป็นใคร?”

ในใจกลับครุ่นคิด ‘ท่านยังมีฟันอีกกี่ซี่?’

ชายชราร่างผอมดำชะงักเสียงหัวร่อ แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

“รับฟังไว้ เราคือเถียงถงแห่งสำนักอู่ตัง* เมื่อท่านลงไปถึงปรภพ อย่าได้ลืมเลือนไป”

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ ระหว่างที่อยู่ในตึกตระกูลหานมันก็ได้ยินนามสูงส่งของคนผู้นี้ เพลงกระบี่อู่เลี่ยง (ไร้ที่สุด) ของมันจัดอยู่อันดับสาม เพียงรองจากเจ้าสำนักอู่ตังฉายาฉุนหยางเจินจื่อกับเฟยไป่เต้าจั่ง นับเป็นศิษย์ฆราวาสที่โดดเด่นที่สุด ในชีวิตชิงชังความชั่วร้ายราวกับความแค้นส่วนตัว ลงมือโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง

เพียงผู้คนที่ประกาศชื่อฉายาออกมา ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามล้วนเป็นยอดฝีมือของสหพันธ์แปดสำนัก การศึกครั้งนี้จะสู้รบอย่างไร?

หลังจากโต้ตอบกันถึงตอนนี้ รอบบริเวณเพิ่มผู้คนอีกสิบกว่าคน ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเพิ่มพูนเกือบห้าสิบคน ดูท่ากองกำลังปราบหยกล้วนรุดมาชมดูเรื่องสนุกสนาน

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ ฝ่ายตรงข้ามยอมโอภาปราศรัยกับมัน เพียงเพื่อให้บุคคลอื่นมีส่วนร่วมล้อมปราบโจรปล้นสวาทที่ไร้ความผิดเช่นมัน

ทันใดสุ้มเสียงแหลมเล็กอ่อนเยาว์เสียงหนึ่งเคลื่อนใกล้เข้ามากล่าวว่า

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าบู๊ตึง

"ท่านไร้คำนึงไฉนยังไม่ลงมือ หรือคิดรอให้เราผู้ไม่แก่เฒ่ารุดมายืดเส้นยืดสาย?"

หานป๋อรู้สึกละลานตาวูบ ที่ข้างกายหลวงจีนไร้คำนึงเพิ่มชายชราอ้วนเตี้ย ผมหงอกขาวหน้าแดงราวทารก ขนคิ้วขาวโพลนดั่งหิมะมือถือแส้ปัดด้ามหนึ่ง ราวกับเป็นเซียนวิเศษในเทพนิยาย

คราครั้งนี้หานป๋อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อจริงๆ คิดไม่ถึงว่าหลวงจีนไร้คำนึงแห่งเส้าหลินกับเซียนไม่แก่เฒ่าแห่งฉางไป๋ ซึ่งเป็นบุคคลที่ร้ายกาจที่สุดของสหพันธ์แปดสำนักจะรุดมาพร้อมหน้า

แว่วเสียงลมดังอีกครา ที่ข้างกายเถียนถงแห่งสำนักอู่ตัง เพิ่มเจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิงอีกสองคน

หลวงจีนไร้คำนึงยิ้มให้กับเซียนไม่แก่เฒ่า กล่าวว่า

"พวกเราชราแล้ว ปล่อยให้คนหนุ่มฉกรรจ์ฝึกฝนหาประสบการณ์เถอะ"

ในที่สุดท่านถอนตัวจากการกำจัดโจรปล้นสวาทผู้นี้

เจ้าสำนักซีหนิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คนหนุ่มใดคิดสู้ศึกรอบแรก?"

ศิษย์อายุเยาว์ของสหพันธ์แปดสำนักรอบข้างพากันขานรับกระเหี้ยนกระหือคิดลงมือ ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าหากสามารถจับกุมปลาในร่างแหตัวนี้ มิเพียงได้รับคำชมเชยจากผู้อาวโสแปดสำนัก ทั้งยังสร้างชื่อลือเลื่องในยุทธจักร

หานป๋อทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ทั้งเศร้าสลดใจ ตวาดว่า

"ช้าก่อน ข้าพเจ้าสามารถแสดงหลักฐาน พิสูจน์ว่ามิใช่เซวียหมิงอี้"

หลวงจีนไร้คำนึงกับเซียนไม่แก่เฒ่าหันไปมองหน้ากัน ล้วนพบเห็นเค้าความเคลือบแคลงสงสัยของอีกฝ่าย พวกท่านเป็นผู้นำสูงสุดใน

สหพันธ์แปดสำนัก บวกกับมีประสบการณ์รอบรู้เกือบร้อยปี ยามนี้ล้วนรู้สึกว่าหานป่อมีบุคลิกลักษณะพิเศษชนิดหนึ่ง มิใช่ชนชั้นมักมากกามคุณเด็ดขาด

ที่ด้านหลังหานป่อบังเกิดสุ้มเสียงสตรีสูงอายุแฝงความเมตตาปรานีเสียงหนึ่งดังว่า

“อาตมาเจ้าอารามมุ่นเมฆแม่ชีว่างฉิง (ลืมรัก) ต้องการทราบว่าประสกมีวิธีใดพิสูจน์ว่าตัวเองมิใช่เซวียหมิงอี้?”

เอี๋ยนเอียนหยูร้องว่า

“อย่าได้ฟังมันกล่าวเหลวไหล”

หานป่อหันกายไป พลันสะท้านทั้งร่าง เห็นที่ข้างกายเจ้าอารามมุ่นเมฆว่างฉิงซือไท่ ยืนไว้ด้วยแม่ชีอายุเยาว์อายุยี่สิบปีนางหนึ่ง

มันไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า แม่ชีรูปหนึ่งมีความงามที่น่าประทับใจถึงเพียงนี้

นางมีเค้าใบหน้าที่ปราศจากการแต้มเติม รูปร่างยังสูงกว่าเจ้าอารามมุ่นเมฆซึ่งถือว่าสูงใหญ่กว่าสตรีทั่วไปครึ่งศีรษะ จีวรสีขาวที่โชยพัดพลิ้วเผยเห็นช่วงขาอันเรียวยาวแข็งแรง ทำให้นางยืนอยู่ข้างกายเสี้ยงซังสง ยังมีบุคลิกภาพดุจกระเรียนกลางฝูงไก่ ไม่ว่าบุรุษสตรีใดล้วนถูกนางข่มจนอ่อนด้อยลง

ในลมราตรีโชยพัด ชุดแม่ชีหลวมกว้างถูกลมโชยพัดแนบติดกับร่าง เผยเห็นช่วงไหล่ซูบเรียว หน้าอกปรากฏเป็นเส้นโค้งอันสวยงามยิ่งขับเน้นบุคลิกภาพของนางราวดอกบัวชูช่อกลางสายน้ำ เพียงพอกับการคร่าขวัญวิญญาณผู้คน

ใบหน้านางงามสดใส ทั้งอ่อนหวานละมุนละไม ทั้งบริสุทธิ์ไร้เดียงสา สองข้างแก้มที่ขาวนวลเนียนปรากฏเป็นเสียงแดงระเรื่อตามธรรมชาติ เปรียบกับการพอกแป้งแต้มชาด ยังสั่นไหวจิตใจผู้คนยิ่ง

กว่า เนื่องจากศีรษะล้านเลี่ยนอย่างน่ารัก ยิ่งขับเน้นช่วงคอสูงระหงงดงามกว่าเดิม ทำให้นางคล้ายห่านฟ้าตัวเล็กๆ ให้ความรู้สึกที่ขาวสะอาดสบายตา

แต่ที่กระชากวิญญาณผู้คนที่สุดคือ ตาหงส์ที่เรียวยาวอยู่ใต้ขนคิ้วเส้นโค้ง ตาคู่งามประดุจนิลยังสุกสกาวกว่าเพชรลูก โดยเฉพาะรอยลักยิ้มเล็กๆ ที่ข้างแก้ม ผู้ใดกล้าบอกว่าแม่ชีน้อยไม่ยั่วยวนผู้คนจนลุ่มหลงตาย

จนบัดนี้หานป๋อค่อยเข้าใจว่า เหตุใดโจรท่องโดดเดี่ยวให้การยกย่องต่อแม่ชีน้อย ซึ่งมีศักดิ์เป็นศิษย์น้องของหวินชิงถึงเพียงนั้น นางไม่ถูกจัดอยู่ในสิบยอดหญิงงาม ยังมีผู้ใดมีคุณสมบัติได้รับการจัดอันดับ?

มาตรว่าเว้นระยะห่างสิบกว่าวา หานป๋อคล้ายสูดได้กลิ่นหอมอันสะอาดบริสุทธิ์ของนาง ทั้งสดชื่นทั้งอ่อนจาง ผสมผสานเป็นลักษณะพิเศษที่ผู้คนไม่อาจต่อต้านขัดขืนชนิดหนึ่ง

หากนางยินยอมให้เส้นผมดำขลับงอกเงยออกมา เกรงว่าสามารถประชันขันแข่งกับซวีเยี่ยเวี่ย แต่ตอนนี้นางหาได้ด้อยกว่าไม่

สวรรค์ หญิงงามเช่นนี้ไหนเลยปล่อยให้เป็นแม่ชีได้ เราหานป๋อต้องผดุงธรรมแทนฟ้า จึงไม่เสียทีที่สวรรค์เนรมิตสร้างโฉมสะคราญเช่นนี้ออกมา

ความงามของฉินเมิ่งเหยากับความงามของแม่ชีน้อยนี้ล้วนอยู่เหนือโลก ไม่แปดเปื้อนผงคลีแม้ธุลี เพียงแต่ฝ่ายแรกเพิ่มกลิ่นอายนางเซียนอยู่หลายส่วน ทำให้ผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ ส่วนแม่ชีน้อยนี้แฝงกลิ่นอายแห่งพงไพร ในความเรียบหรูธรรมดาสะท้อนความงามตามธรรมชาติ

นางเพียงเหมาะกับการซ่อนตัวในพุ่มกล้วยไม้ที่หอมจรุง หรือ

เดินทอดน่องในหุบเขาที่งอกเงยด้วยหินงาม

สีหน้าท่าทางสูงส่งเพียงนั้น รูปร่างทรวดทรงแช่มช้อยถึงเพียงนั้น

ทันใดนั้น หานป๋อขจัดความหวาดหวั่นขลาดเขลาไปจากใจพันธุมารถูกเร่งเร้าถึงขีดสุดอีกครั้ง

แม่ชีน้อยเห็นมันจับจ้องมองนางตาไม่กะพริบ ความจริงบังเกิดความไม่พอใจ แต่พอสัมผัสถูกประกายตาอันกระจ่างใสของมัน กลับบังเกิดความรู้สึกอันแปลกประหลาดที่ไม่เคยมีมาก่อน ถึงกับใจสั่นสะท้าน รีบครุ่นคิดหาสาเหตุ ไม่ได้เอ่ยปากตำหนิ

นางปลงผมออกบวชตั้งแต่เล็ก จิตใจสงบดุจน้ำนิ่ง ดังนั้นไม่คล้ายกับหญิงสาวทั่วไป ที่บังเกิดปฏิกิริยาต่อบุรุษที่จ้องมองอย่างไร้มารยาทได้โดยง่าย

ผู้คนเบื้องสูงเบื้องต่ำของสหพันธ์แปดสำนักเห็นคนผู้นี้เผชิญความตายกล้ำกราย ยังกล้าเหม่อมองสตรี พากันตวาดด่าทอ แม้แต่หลวงจีนไร้คำนึงก็ลอบทอดถอนใจ เห็นว่าคนผู้นี้เป็นปีศาจราคะมาแต่กำเนิดจริงๆ

ในวงล้อมรอบนอกทางขวามือปรากฏชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลารูปกายกำยำผู้หนึ่งประสานมือ กล่าวว่า

“ตู้หมิงซินแห่งสวนต้นโพธิ์ ขออนุญาตผู้อาวุโสทุกท่าน กำราบโจรราคะผู้นี้”

หานป๋อแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

“ช่างเป็นชนชาวธัมมะอันเที่ยงธรรมจริงๆ กระทั่งเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าอธิบายยังไม่ยอมหยิบยื่นให้ เพียงฟังความข้างเดียว ยังยิ่งกว่าคุกมืดของทางการอีก อย่าลืมว่าหานป๋อถูกพวกท่านเหล่าค่ายสำนักฝ่ายธัมมะส่งตัวเข้าคุก หากมิใช่มันชะตากล้าแข็ง คงจบชีวิตแต่

แรกแล้ว"

นึกถึงความแค้นเก่าก่อน ถึงกับบังเกิดความพลุ่งพล่านดาลเดือด

ตู้หมิงซินตวาดด้วยโทสะ ขยับกระบองยาวในมือโถมจู่โจมมาในสิบแปดเมล็ดพันธุ์ นอกจากหวินชิงและศิษย์น้องสะคราญโฉมแม่ชีหวินซู่แล้ว นับมันอายุเยาว์ที่สุด เพาะเป็นนิสัยทระนงถือดี ดังนั้นไม่ทันได้รับอนุญาตก็ชิงจู่โจมลงมือ

มันพอทิ้งตัวลงบนกระเบื้องหลังคา ขณะจะเสือกส่งกระบองเหล็กออก พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง หานป๋อกลับกลายเป็นหลวงจีนไร้คำนึง ยืนหันหลังให้กับมัน สร้างความแตกตื่นแก่มันจนรั้งกระบองล่าถอย ร้องอย่างไม่พอใจว่า

"พระคุณเจ้า"

หลวงจีนไร้คำนึงยกมือทำท่าให้มันสงบสัมเสียงไว้ ค่อยประนมมือต่อหานป๋อ กล่าวว่า

"ประสกเมื่อมีวิธีพิสูจน์ว่าตัวเองมิใช่เซวียหมิงอี้ โปรดแสดงหลักฐานมา"

หานป๋อสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ท่าร่างที่หลวงจีนไร้คำนึงสกัดขัดขวางตู้หมิง นับว่ารวดเร็วดุจสายฟ้า แม้แต่มันยังไม่อาจเห็นชัดตา เพียงท่าร่างนี้ก็มีคุณสมบัติท้าสู้กับผังปาน

ในที่สุดหานป๋อเห็นรูปโฉมของหลวงจีนไร้คำนึงแล้ว

นั่นเป็นใบหน้าที่เปล่งประกายราศี ผิวหน้าเรียบลื่นดั่งทารก ดวงตาที่ซุกงำประกายซ่อนภูมิปัญญาอันลึกล้ำ บ่งบอกถึงการรู้ซึ้งทางโลก

ท่านยืนสงบบนกระเบื้องหลังคา แต่ก็แฝงพลังสภาวะที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืนชนิดหนึ่ง สะท้อนถึงบุคลิกภาพของยอดฝีมือ

น้ำเสียงของท่านราบเรียบธรรมดา แต่ทุกผู้คนล้วนบังเกิดความคิดคล้อยตาม

หานป่อบังเกิดความนิยมยกย่องขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดขอเชิญพระคุณเจ้าไปด้านข้าง เพื่อบอกกล่าวสักหลายคำ ยืนยันว่าข้าพเจ้าเพียงเป็นพี่น้องฝาแฝดที่ไร้ความผิดของเซวียหมิงอี้"

หลวงจีนไร้คำนึงจ้องมองดวงตาของมันกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หากมิใช่ท่านถูกระแวงสงสัยว่าเป็นเซวียหมิงอี้ อาตมาไม่แน่ว่าตอบรับคำร้องขอของท่าน แต่เซวียหมิงอี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย สามารถหนีรอดจากการตามล่าของศัตรูอย่างยาวนาน ขณะที่ประสกมีความสามารถเปลี่ยนแปลงบุคลิกลักษณะตัวเอง แสดงว่าฝึกวิชาฝีมืออีกแนวหนึ่ง นับว่าไม่รวบรัดธรรมดา เรื่องราวไม่มีใดไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน ขอให้ประสกแสดงหลักฐานต่อหน้าทั้งหมด หากเป็นความสัตย์จริง สหพันธ์แปดสำนักจะไม่เหนี่ยวรั้ง"

ท่านแม้ปฏิเสธคำร้องขอของหานป่อ แต่ก็สมเหตุสมผล

หานป่อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลักฐานของข้าพเจ้าได้แต่แสดงต่อท่านคนเดียว หากพระคุณเจ้าไม่ยอมรับ ข้าพเจ้าได้แต่เสี่ยงชีวิตฝ่าวงล้อมออกไป"

หลวงจีนไร้คำนึงส่งเสียงสรรเสริญพระคุณประนมมือ กล่าวว่า

"ประสกแม้ตกอยู่ในจุดอับ แต่พบเห็นความงามยังบังเกิดจิตทราบหรือไม่ว่าความงามที่พบเห็น เกิดจากจักษุอินทรีย์ ปรุงด้วยรูปธาตุ ประสมประสานจากปรัตยยะ เมื่อใดประสกเซวียค่อยเห็นซึ้ง สติไหลเคลื่อน ที่สุดไร้ซึ่งจริงแท้ คืนสู่ความสงบ"

หานป่อรีบกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเรามิสู้จับมือเลิกรา แยกย้ายกลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ"

ทุกผู้คนเห็นมันงมงายไม่รู้สำนึก ล้วนบังเกิดความขุ่นเคือง

เถียนถงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"พระคุณเจ้าแม้มีใจส่งเสริมผู้คน น่าเสียดายที่คนผู้นี้กุศลมูลจมหายแต่แรก ยังคงประหยัดออมแรงไว้เถอะ"

หลวงจีนไร้คำนึงจ้องมองดวงตาหานป๋อ สีหน้าพลันปรากฏแววตื่นเต้นตระหนกขึ้น จากนั้นกล่าวว่า

"มารเกิดจากใจ ใจไม่สับสน มารไม่อาจรังควาน เรื่องร้ายมาตรว่ารบกวนจิตใจคน เรื่องดีก็ทำให้ผู้คนเกิดราคะโทสะ เป็นเหตุให้สติอวดอุตริ ไร้ซึ่งหลักพึ่งพิง ระหว่างดีงามเลวร้าย ขึ้นอยู่กับจิตใจ เมื่อวางดาบประหาร สำเร็จเป็นอรหัตถ์ทันทีขอประสกเซวียกระทำแต่สิ่งดีงามเถอะ"

พลางถลันวูบหนึ่ง ก็กลับไปบนสันหลังคาราวกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

ท่านเปลืองคารมมากมายถึงเพียงนี้ ย่อมสืบเนื่องจากพบว่าหานป๋อมีลักษณะพิเศษ ไม่คล้ายเป็นชนชั้นชั่วร้าย เพียงแต่บุคคลอื่นไม่เข้าใจ ยังเข้าใจว่าท่านพร่ำพิไรหมายกล่อมเกลาโจรราคะนี้

หลวงจีนไร้คำนึงพอถอนตัวไป คงเหลือหานป๋อกับตู้หมิงซินยืนเผชิญหน้ากัน

หานป๋อพลันหัวร่อดังยาวนาน ยืดเอวขึ้นมาเปลี่ยนเป็นเหี้ยมหาญองอาจ ตวาดใส่ต้หมิงว่า

"เด็กน้อย ลงมือเถอะ"

ในเสียงพึ่บพั่บ รอบบริเวณจุดคบไฟขึ้นสิบกว่าอัน

ตู้หมิงซินเป็นทายาทยอดฝีมือ หามีโทสะที่ถูกเย้ยหยันไม่สงบจิตใจเสือกส่งกระบองออก

ที่ผ่านมาตู้หมิงฝึกฝีมือที่สวนต้นโพธิ์ คราครั้งนี้มายังนครหลวงนับเป็นครั้งแรกที่เข้าสู่ยุทธจักร ทุกผู้คนแม้ทราบว่ามันได้รับเลือกเป็น

ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ แต่ยังไม่มีความเชื่อมั่นต่อมันเท่าใด จวบกระทั่งมันใช้กระบองนี้ออก ดูจากเปลือกนอกราบเรียบธรรมดา แต่ก็แฝงพลังซ่อนเร้นอันรุนแรง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าปะทะตรงๆ ในชนชั้นผู้เยาว์ถึงกับโห่ร้องชมเชยออกมา

ธิดาของเจ้าสระกระบี่โบราณนามเหลิงฟ่งถึงกับปรบมือเป็นเชิงชมเชย แสดงว่าบังเกิดความนิยมชมชื่นต่อชายหนุ่มผู้นี้

ซึ่งความจริงในเหล่าผู้เยาว์ล้วนทราบว่าเซวียหมิงอี้ยากตอแยถึงแม้คิดลงมือ แต่ในใจบังเกิดจิตขลาดเขลา ตู้หมิงซินเมื่อกล้าเสนอหน้าออกมาท้าสู้ จึงส่งเสริมให้มันโดดเด่นเหนือผู้อื่น

ในชนชั้นผู้เยาว์ แม่ชีหวินซู่เป็นหนึ่งเดียวที่ไม่ได้โห่ร้องชมเชย จิตใจที่สงบราบเรียบหาได้ผูกโยง “เซวียหมิงอี้” เบื้องหน้ารวมกับโจรปล้นสวาทไม่ นี่เกิดจากความรู้สึกชนิดหนึ่ง จากข้อนี้แสดงว่านางมีรากปัญญาอย่างยิ่งยวด

ยามนี้ค่อยมีคนฉุกคิดว่าเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้พกสะพายกระบี่ เหตุใดคนผู้นี้สองมือว่างเปล่า หรือประมาทศัตรูถึงเพียงนี้

หานป๋อพลันผนึกพลังมารฟาดฝ่ามือออกพอดีฟาดถูกปลายกระบอง

แว่วเสียงพลังลมกระทบพบกัน ตู้หมิงซินแค่นเสียงหนักๆ กลับถูกหานป๋อกระแทกถอยไปครึ่งก้าว

ผู้คนที่ชมดูอยู่รอบข้างล้วนตื่นตระหนกยิ่งแม้แต่หลวงจีนไร้คำนึงก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย เหตุใดเซวียหมิงอี้ร้ายกาจกว่าคำร่ำลือถึงเพียงนี้?

กระบองเหล็กของตู้หมิงซินเป็นหนึ่งในสามของวิเศษสวนต้นโพธิ์เรียกว่ากระบองแยกประกาย มีน้ำหนักเป็นพิเศษ กลับถูกพลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามกระแทกถอยไปครึ่งก้าว แสดงว่าพลังการฝึกปรือของฝ่าย

ตรงข้ามน่าตระหนกถึงเพียงไหน มันย่อมไม่ทราบว่าหานป๋อเป็นบุคคลถัดจากผังปาน ที่ฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารสำเร็จ

ตู้หมิงซินแม้ล่าถอยแต่ไม่สับสน กระบองแยกประกายกลายเป็นเงากระบองมากมายสุดคณานับม้วนใส่หานป๋อดุจระลอกคลื่น

หลวงจีนไร้คำนึงและยอดฝีมือที่มีสายตาหลักแหลม ทราบว่ามันเปลี่ยนจากหนักแน่นเป็นพลิกแพลง คิดหลีกเลี่ยงจากการปะทะหักหาญกับกำลังภายในของฝ่ายตรงข้าม ต้องนึกเสียดายอยู่ในใจทั้งนี้เพราะเคล็ดวิชาต้นโพธิ์ของสวนต้นโพธิ์แฝงหลักทางพุทธ เน้นการตั้งรับอย่างมั่นคง พอพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงเท่ากับย้อนทวนหลักการ

จริงดังคาดหมาย หานป๋อไม่รีรอลังเล ต่อยหมัดดังหวีดหวืออออกหลายหมัด ปรากฏพลังลมเกลื่อนฟ้า ครอบคลุมตู้หมิงซินทั้งคนทั้งกระบองอยู่ในพลังหมัด ทั้งยังหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ท่านผู้เปรื่องปราดแห่งสหพันธ์แปดสำนักเด็กน้อยนี้ถือเป็นตัวแทนพวกท่าน หากว่าสู้แพ้ต้องปล่อยให้เราผู้เป็นพี่น้องฝาแฝดที่ไร้ความผิดของเซวียหมิงอี้จากไป"

ทุกผู้คนรับฟังจนอ้าปากค้าง ในยุทธจักรกลับมีคนดื้อด้านที่ไม่คำนึงถึงหน้าตาเช่นนี้

ตู้หมิงซินถูกรุกไล่จนร่อแร่ ไม่ว่าเพลงกระบองต้นโพธิ์เปลี่ยนแปลงอย่างไร ล้วนถูกฝ่ายตรงข้ามต่อยหมัดกวาดฝ่ามือปิดสกัดเอาไว้ ได้แต่เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ตั้งมั่นอย่างสุดกำลัง รอโอกาสตีโต้กลับไป

พริบตานั้นเงาหมัดลมกระบองเกลื่อนกลาด ผู้คนชมดูจนอกสั่นขวัญหาย

หานป๋อต่อสู้จนดึกคะนอง หัวร่อฮาฮาพลางต่อยหมัดฟาดฝ่ามือสะกดตู้หมิงซินอยู่ในพื้นที่อันจำกัด

เบื้องสูงเบื้องต่ำของสหพันธ์แปดสำนักชมดูจนวิตกกังวลแทน

ตู้หมิงซิน ทราบว่าหากสู้สืบไป ตู้หมิงซินคงต้องถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดตายคามือ

เสียงขวับพลันดัง มีดสั้นเล่มหนึ่งกลับกลายเป็นประกายสีขาวซัดจู่โจมใส่หานป๋อ

หานป๋อกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล ตวัดเท้าเตะมีดสั้นร่วงหล่น ปากตวาดว่า

"ผู้ใดลอบทำร้าย?"

สุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"บิดาเป็นหัวหน้ามือปราบนครหลวงซ่งคุน"

ขาดคำพุ่งปราดมาถึง ทิ้งตัวลงที่ด้านหลังหานป๋อ

หานป๋อครุ่นคิด 'ที่แท้ท่านคือซ่งคุน' พลางฟาดฝ่ามือใส่กระบองตู้หมิงซิน กระแทกตู้หมิงซินเซถอยไปสิบก้าว ค่อยหันกายไปยังซ่งคุน

แว่วเสียงลมดังขึ้น เงาร่างเจ็ดสายพุ่งปราดเข้าวงต่อสู้ รายล้อมหานป๋อเอาไว้ สองในจำนวนนั้นคือเหลิ่งเถี่ยซินกับเอี๋ยนเอียนหยู นอกจากนั้นมีทั้งชราเยาว์วัย ยังมีนักพรตหญิงรูปหนึ่ง

ซ่งคุนมีอายุประมาณห้าสิบปี ใบหน้าสีเหลืองตาเบิกโปน รูปร่างซูบเรียว ขมับนูนสูงเด่น มือซ้ายถือป้ายโล่ มือขวาถือดาบ บุคลิกท่วงท่าไม่ธรรมดา มันเห็นหานป๋อกวาดมองมา จึงตวาดว่า

"โจรราคะยังไม่ยอมรับการจับกุมอีก?"

พลางยกป้ายโล่ ฟาดฟันดาบใส่อย่างหักโหม

ผู้ที่ลงมือเป็นคนที่สองคือเอี๋ยนเอียนหยู กระบี่ในมือแทงปราดใส่ใต้ซอกแขนหานป๋อโดยไม่ไว้ไมตรี

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความร้ายกาจของ "เซวียหมิงอี้" กว่านางอีกทั้งที่รับประทานยาเม็ดพิษของตระกูลอี้แดนฮกเกี้ยน ยังไม่มีเรื่องราวใด

เหลิ่งเถี่ยซินและพวกเห็นมีคนลงมือ ย่อมกลุ้มรุมจู่โจมใส่

หานป๋อโดยพร้อมเพรียง

หานป๋อหัวร่อฮาฮา หมุนคว้างรอบหนึ่ง ใช้ทั้งฝ่ามือและเท้า เท้าหนึ่งเตะถูกป้ายโล่ของซ่งคุน อีกเท้าหนึ่งกวาดนักพรตหญิงถอยห่าง ยกมือขวาปิดป้องกระบี่ของเหลิ่งเถี่ยซิน มือซ้ายงอนิ้วดีดใส่ตาขอของชายชราผู้หนึ่ง ขยับยกไหล่ต้านรับหมัดหนึ่ง ทั้งยังหนีบกระบี่เอี๋ยนเอียนหยูไว้ใต้ซอกแขน ฝีมือรับเหตุเปลี่ยนแปลงนี้ สะกดจนหลวงจีนไร้คำนึงและพวกตะลึงลาน

พันธุมารมีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง ยิ่งเผชิญแรงกดดันยิ่งมีการแสดงออก บวกกับเช่อจุนซิ่นถ่ายทอดกระแสจิตเข้าสู่ร่างของมัน ช่วยให้ล่วงรู้ลักษณะพิเศษของอาวุธทุกชนิด เหตุปัจจัยทั้งสองประการนี้รวมเข้าด้วยกัน ถึงกับสะกดทุกผู้คนจนปากอ้าตาค้าง

ผู้ที่แตกตื่นลนลานที่สุดคือเอี๋ยนเอียนหย แม้แต่นางก็ไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามหนีบกระบี่ของนางได้อย่างไร ขณะจะกระชากดึงกระบี่ปรากฏพลังมหาศาลแล่นมาตามตัวกระบี่ ต้องแค่นเสียงคำหนึ่ง คลายมือปล่อยกระบี่ล่าถอยไป

นิสัยมารของหานป๋อกำเริบขึ้น พุ่งชนใส่เอี๋ยนเอียนหยูอย่างดุดัน

ซ่งคุนและพวกหน้าแปรเปลี่ยนไป กลัวมันทำร้ายเอี๋ยนเอียนหยู พากันใช้ท่าไม้ตายสกัดจู่โจม มิให้หานป๋อก่อการร้ายได้

ทันใดประกายกระบี่นับร้อยนับพันสายพวยพุ่งคล้ายแสงอาทิตย์เปล่งแสงออกจากอ้อมอกหานป๋อ ที่แท้กระบี่ของเอี๋ยนเอียนหยูพอตกไปในมือมัน ก็บังเกิดประกายกระบี่พวยพุ่งออกรอบข้าง ผู้คนที่จู่โจมลงมือต่างชะงักเท้าลง

เห็นแน่ชัดว่าหานป๋อจะพุ่งชนใส่อ้อมอกเอี๋ยนเอียนหยู เมื่อถึงเวลาจะได้ฉวยโอกาสเอาเปรียบ ทั้งคร่ากุมนางเป็นตัวประกัน แต่แล้ว

หัวไหล่ชนถูกอากาศธาตุ เปลี่ยนเป็นเซียนไม่แก่เฒ่าเข้ามาแทนที่

หานป๋อพอได้คิดว่า ฝ่ายตรงข้ามใช้ยอดวิชาท่าร่าง เข้ามาฉุดดึงเอี๋ยนเอียนหยูไป ผมเผ้าคิ้วเคราของเซียนไม่แก่เฒ่าพลันกระพือพลิ้ว ซ่อนแส้ปัดไว้ด้านหลัง กดฝ่ามือใส่หัวไหล่มัน

มันถือดีในศักดิ์ศรี ไม่ลดตัวลงกลุ้มรุม ฝ่ามือนี้ใช้พลังเพียงสามส่วน แต่ก็มั่นใจว่าหานป๋อจะสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน ปล่อยให้ผู้อื่นคร่ากุมมันเอาไว้

สุดยอดฝีมือพอลงมือ นับว่าไม่รวบรัดธรรมดา คนของสหพันธ์แปดสำนักพากันระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา

ยามคับขันเป็นตาย หานป๋อพลันตวาดก้อง โคจรพลังตามเคล็ดวิชารับการทุบตีขึ้น

เสียงโครมครามหนึ่ง หานป๋อถกฟาดลอยลิ่วไปดจว่าวขาดป่าน

บุคคลแรกที่พบว่าผิดท่าคือเซียนไม่แก่เฒ่า มันพอกดฝ่ามือใส่ไหล่ขวาหานป๋อ ที่กระทบถูกมิใช่พลังสะท้อนย้อนกลับมา หากแต่เป็นความว่างเปล่าราวไร้วัตถุธาตุ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ไม่ทราบนี่เป็นลมปราณคุ้มครองกายอันใด

อาวุธเจ็ดเล่มล้วนซัดจู่โจมใส่หานป๋อที่ลอยอยู่กลางอากาศ

กระบี่ในมือหานป๋อกลับกลายเป็นร่างแหกระบี่ปากหนึ่ง คุ้มครองตลอดทั้งร่างไว้ พุ่งชนใส่หัวหน้ามือปราบนครหลวงซ่งคุนอย่างหักโหม

ซ่งคุนขบกรามกรอด ทราบว่าหากต้านทานมันไว้สักครา ก็จะรั้งตัวฝ่ายตรงข้ามอยู่ในวงล้อม ดังนั้นยกโล่เงื่อดาบหมายต้านรับอย่างสุดกำลัง มิคาดหานป๋ออ้าปากพวยพุ่งลมปราณธนูสายหนึ่งใส่ดวงตามัน หากว่าถูกลมปราณธนูพุ่งใส่ รับรองว่าไม่อาจรักษาลูกตาไว้ สร้างความตื่นตระหนกจนเคลื่อนขวางไปด้านข้าง เผยช่องโหว่วูบหนึ่ง

วิธีการต่อสู้เช่นนี้ มันเพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก

หานป๋อพลันเร่งระดับความเร็ว เหินร่อนลงยังกระเบื้องหลังคารอบนอก

แว่วเสียงลมดังจากรอบข้าง มือดีของสหพันธ์แปดสำนักที่ชมดูโดยรอบพากันกระโดดเข้ามา คิดกลุ้มรุมอย่างสุดกำลัง

เสียงโครมเมื่อหานป๋อทิ้งตัวลงบนกระเบื้องหลังคา ท่ามกลางเศษกระเบื้องปลิวกระจาย กลับพุ่งชนกระเบื้องหลังคาแตกทะลุ ทิ้งร่างลงในโบสถ์ของศาลเจ้าเสียนมู่

หัตถ์พิษเฉียนหลอและพวกผละจากแม่น้ำแยงซีเกียง เพื่อหลีกเลี่ยงจากศัตรู เฉียนหลอจึงพาดร่างซ่งหนันไว้บนบ่า ส่วนชิฉางเจิงแบกร่างซ่งเม่ยไว้บนหลัง เกร็งลมปราณวิ่งไปยังทิศทางที่ตั้งของนครหลวง

เร่งรดเป็นระยะทางสามสิบลี้ ค่อยชะลอฝีเท้าลง จำแนกทิศทางและภูมิประเทศ

หัตถ์พิษเฉียนหลอจะอย่างไร มีพลังฝีมือลึกล้ำกว่าชิฉางเจิงทั้งจงใจรุดหน้าสองก้าว เปิดโอกาสให้บุรุษสตรีคู่นี้สนิทสนมกัน

ร่างของซ่งเม่ยแนบติดกับแผ่นหลังของชายคนรัก สร้างความอับอายยิ่ง แต่ก็บังเกิดความเร้าใจ จนลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

หัตถ์พิษเฉียนหลอเลือกไปยังทำเลเปลี่ยวร้าง ตามรายทางปรากฏหญ้าท่วมรกร้าง แสดงว่าไม่มีคนสัญจรผ่านมานาน

ชิฉางเจิงติดตามหลังแต่ไกล กล่าวกับซ่งเม่ยที่อยู่บนหลังว่า

"เมื่อครู่กลัวหรือไม่?"

ซ่งเม่ยยื่นหน้าไปเบื้องหน้า หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"มีท่านคุ้มครองผู้อื่น เม่ยเม่ยย่อมไม่กลัว"

ชิฉางเจิงเกิดความรู้สึกพิทักษ์บุปผาขึ้นเบี่ยงศีรษะไปแนบชิดกับใบหน้านาง กล่าวว่า

"มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าคิดหารือกับเม่ยเม่ย"

ซ่งเม่ยกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"บอกมาเถอะ ไยต้องอ้ำๆ อึ้งๆ ด้วย หรือไม่ทราบว่าเม่ยเม่ยเชื่อฟังท่านทุกประการ?"

ชิฉางเจิงจึงกล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าข้าพเจ้ามีความต้องการทางเพศรุนแรงหรืออย่างไร พอแบกท่านเดินทาง กลับปลุกเร้าข้าพเจ้าเกิดเพลิงราคะสุมทรวง คิดใคร่ร่วมสัมพันธ์กับท่าน"

ซ่งเม่ยไหนเลยคาดคิดว่าคนผู้นี้มีแต่ความคิดต่ำช้าลามก ถึงกับหน้าแดงสดใส กล่าวด้วยความกระดากว่า

"เจิงหลาง ท่านพ่อบุญธรรมกับพี่ใหญ่อยู่ที่เบื้องหน้า พวกเราไหนเลย...อืมม์ ท่านพูดเองเถอะ"

ชิฉางเจิงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านร่วมมือ แม้ยามวิ่งก็กระทำได้ แต่เช่นนี้คล้ายไม่เคารพต่อท่าน โดยเฉพาะนี่เป็นครั้งแรกสำหรับท่าน เราเหล่าชิไม่ต้องการให้ท่านนึกอกสั่นขวัญแขวน"

ซ่งเม่ยทั้งอับอายทั้งกระดาก หากมันทางหนึ่งเดินทาง ทางหนึ่งประกอบกิจ ถูกผู้คนพบเห็นนางยังแบกหน้าอยู่ได้อย่างไร จึงกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ที่แท้ย่อมเชื่อฟังท่าน ต้องเสียเปรียบถึงเพียงนี้"

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้นิยมความสุขของบุรุษสตรี แต่มีความสามารถในการควบคุมตน เพียงแต่บ่งบอกถึงความเป็นไปได้ต่อท่าน เพื่อสร้างความตื่นเต้นเร้าใจเท่านั้น"

ซ่งเม่ยแม้ถือกำเนิดจากตระกูลขุนนาง แต่ติดตามบิดาโยกย้าย

ไปตามที่ต่างๆ ดังนั้นไม่มีความเขินอายเช่นหญิงสาวในหอห้องทั่วไป จึงถูกมันยั่วเย้าจนบังเกิดอารมณ์รักขึ้น อดอ้าปากกัดใส่หัวไหล่มันเขี้ยวหนึ่งมิได้ สร้างความเจ็บปวดแก่ชิฉางเจิงจนร้องโอยออกมา นางค่อยกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ทั้งอุกอาจ ทั้งเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง ที่แท้มีสตรีมากน้อยเท่าใด?"

ชิฉางเจิงชมชอบเกี้ยวพาราสีหญิงงาม ซ่งเม่ยใจกล้าบังอาจถูกรสนิยมของมัน ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยมีฝีมืออันใด เพียงแต่คุณหนูซ่งเวทนาสงสารลดตัวลงหาเราเหล่าชิเท่านั้น"

ซ่งเม่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"กลับผลักภาระมายังผู้อื่น เป็นท่านรุกรานผู้อื่นชัดๆ ทำให้ผู้อื่นนอกจากแต่งให้กับท่าน ไม่อาจแต่งกับผู้ใดได้

ชิฉางเจิงสบอารมณ์ยิ่ง หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง จากนั้นเลื่อนมือลงไปเคลื่อนไหวตรงข้อพับขาของนาง ทอดถอนชมเชยว่า

"คุณหนูมีช่วงขาที่แข็งแรง ยามลูบคลำให้ความรู้สึกที่ประทับใจนัก"

ซ่งเม่ยกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ผู้อื่นเดินทางจนเท้าหยาบกระด้าง ไม่ทราบเป็นห่วงเพียงไหนยังหัวร่อเยาะผู้อื่นอีก"

ชิฉางเจิงรีบกล่าวว่า

"ตอนนี้ดียิ่ง ข้าพเจ้าขอใช้ศักดิ์ศรีของผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบช่วงขาเม่ยเม่ยให้คำตัดสินเช่นนี้"

ซ่งเม่ยถูกยั่วเย้าจนทั้งอับอายทั้งยินดี พานชมชอบรับฟังถ้อยคำเช่นนี้ ต้องโอบกระชับมันจากทางด้านหลัง ขณะจะกล่าวกระไร ชิฉางเจิงพลันหยุดยั้งลง ที่แท้มาถึงข้างกายของหัตถ์พิษเฉียนหลอกับ

ซ่งหนันแล้ว

นางเข้าใจว่าชิฉางเจิงจะปล่อยนางลงมา มิคาดอีกฝ่ายไม่มีเจตนาเช่นนี้ นางเองก็ไม่อาจหักใจผละจากแผ่นหลังอันบึกบึนของมัน ได้แต่ฟุบกายบนร่างมัน หัวใจเต้นระทึกตูมตาม

ทั้งหมดยืนอยู่ภูเขาลูกหนึ่ง ทุ่งราบที่เชิงเขามีแสงไฟอยู่หลายจุด

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ที่เบื้องล่างสมควรเป็นด่านม่อหลิง"

พลางชี้มือไปยังภูเขาใหญ่ที่ห่างไกล และแม่น้ำที่สะท้อนประกายอย่างเลือนราง กล่าวเสริมว่า

"นั่นคือภูเขาฟางซานทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของนครอิ้งเทียนฝู่ พออ้อมผ่านภูเขาจะเป็นแม่น้ำฉินไหวที่ไหลมาจากนครอิ้งเทียนฝู่"

ซ่งเม่ยยื่นหน้ามาถึงข้างใบหูชิฉางเจิง กล่าวเบาๆ ว่า

"ฟูจวิน (คำเรียกสามี) อันประเสริฐ วิงวอนท่านวางร่างผู้อื่นลงเถอะ ผู้อื่นอับอายแทบตายแล้ว"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮิฮะ ปล่อยนางลงกับพื้น กลัวว่าเท้าของนางยังไม่คุ้นเคย ยังคงประคับประคองนางเอาไว้

ซ่งหนันทราบว่าชาวยุทธจักรเช่นชิฉางเจิงไม่ถือมารยาทอันคร่ำครึ จึงไม่ประหลาดใจ เพียงครุ่นคิดว่าจะปะปนเข้านครหลวงอย่างไร ยามนั้นกล่าวว่า

"ด่านม่อหลิงเป็นด่านสำคัญทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของนครหลวง มีการป้องกันอย่างเข้มงวด มิสู้ให้ข้าพเจ้าเปิดเผยศักดิ์ศรีต่อนายทัพรักษาด่าน ให้พวกมันรายงานขึ้นสู่นครหลวง อิทธิพลของหลันอี้ยังไม่ยื่นขยายถึงที่นี้กระมัง?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"หลานแซ่ซ่งไร้เดียงสาไปแล้ว เกรงว่าท่านไม่ทันพบกับนายทัพ

รักษาด่าน ก็ถูกจับเชือดแต่แรก จดหมายของท่านเหล่านั้นเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของหลันอี้ มันไหนเลยละเลยด่านสำคัญเช่นนี้?"

ซ่งหนันกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา มองดูดาวที่ใกล้เลือนลับ ฟ้าที่ใกล้รุ่งสางสว่าง กล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่ฟ้ายังไม่สว่าง พวกเราปีนกำแพงข้ามด่าน บุกฝ่าอย่างหักโหม จะได้รุดถึงนครหลวงสามารถรับประทานอาหารค่ำกับท่านอาหลิงและพวกในคืนพรุ่งนี้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้เอ่ยถึงการลงมือก็ลิงโลดยินดี"

พลางล้วงแถบผ้าเส้นหนึ่งจากในห่อผ้า โยนให้กับซ่งเม่ยกล่าวว่า

"ยังไม่ขอให้สามีท่านมัดท่านติดกับกลางหลังมันอีก?"

ซ่งเม่ยตอนแรกงงงันวูบ ค่อยเข้าใจความหมายของหัตถ์พิษเฉียนหลอ ต้องผลักไสชิฉางเจิงด้วยใบหน้าแดงฉาน เป็นสภาพที่เย้ายวนใจนัก

ซ่งหนันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ไม่ต้องมัดข้าพเจ้าแล้ว ช่างนึกเสียใจที่ครั้งกระโน้นไม่ฝึกวิทยายุทธ์ให้ดี"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกลับทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากหลานแซ่ซ่งเป็นพี่สาวของเม่ยเม่ยคงดีกว่านี้"

หานป๋อเหยียบย่ำเศษกระเบื้อง ทิ้งตัวลงภายในโบสถ์อันกว้างขวางของศาลเจ้าเสียนมู่ ผลักสองมือขึ้นไป หนุนส่งเศษกระเบื้องกลับ

ไปอุดช่องแตก สกัดยับยั้งกำลังติดตามเอาไว้

ที่กึ่งกลางโบสถ์ประดิษฐานรูปหล่อของพระแม่เจ้าเสียนมู่ซึ่งสูงจรดเพดานโบสถ์ ภายใต้แสงไฟที่จุดอยู่บนโต๊ะบูชาสาดส่อง บรรยากาศเคร่งขรึมชวนสำรวม

หานป๋อกวาดตาไปยังท้าวจตุโลกบาล ซึ่งถืออาวุธชนิดต่างๆ และประดิษฐานอยู่สองฟากข้าง พลันโถมเข้าไป กล่าวขอขมาโทษ ยื่นมือหยิบฉวยดาบง้าวใหญ่มา ใช้วิชามารพุ่งตัวทะลุผนังด้านข้างออกไป มาถึงพื้นที่ว่างเบื้องนอก

เบื้องบนศีรษะบังเกิดเสียงลมดังขึ้น กระบี่ปัญญาป๋อเจาหยูแห่งสระกระบี่โบราณพุ่งตัวลงจากกำแพง ฟันกระบี่ใส่ศีรษะมัน ความเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจประกายไฟ บวกกับคมกระบี่เย็นเฉียบ ท่วงท่าเกรี้ยวกราดดร้ายยิ่ง

หานป๋อครุ่นคิด 'เราไม่ได้เหยียบย่ำท่าน ไยต้องลงแรงแข็งขันถึงเพียงนี้' พลางขยับสองไหล่ เคลื่อนห่างไปสองวา

ป๋อเจาหยูตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ปลายกระบี่จี้ใส่พื้นดิน เปลี่ยนทิศทางกลางอากาศ ติดตามมาดุจเงาตามตัว

หานป๋อเห็นรอบบริเวณปรากฏเงาคนพลุกพล่าน ต้องลอบร้องครำ่ครวญถึงมารดา สะบัดดาบง้าวใหญ่กลับหลัง ต้านทานกระบี่ของศัตรูไว้

อาวุธพอกระทบกัน บังเกิดเป็นเสียงดังสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

ป๋อเจาหยูแทบปล่อยกระบี่หลุดจากมือ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

ในสิบสองยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ นางถูกจัดอันดับถัดจากหลวงจีนกระบี่กับดาบไร้คมเชียะฟง ถือว่ามีพลังฝีมือกล้าแข็ง ถึงแม้เสียเปรียบ

ที่ฝ่ายตรงข้ามใช้อาวุธหนัก แต่ยังอดระย่นย่อต่อพลังลมปราณของฝ่ายตรงข้ามมิได้

หานป๋อก็ใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงสตรีที่มีรูปร่างอ่อนแอนางนี้สามารถต้านทานกระบวนท่าของตนเอง ทำให้แผนการที่ตนเองคิดฉวยโอกาสถอยไปคร่ากุมนางเป็นตัวประกันต้องสลายเป็นอากาศธาตุ

พริบตาที่ชักช้า เบื้องบนศีรษะเต็มไปด้วยเงาดาบประกายกระบี่ หานป๋อจึงตวาดสำทับคำหนึ่ง พุ่งชนกำแพงล้อมด้านขวามือแตกทะลุทิ้งตัวลงบนถนนที่คั่นระหว่างศาลเจ้ากับบ้านเรือนราษฎร

ยังไม่ทันยืนหยัดมั่น ก็ตกไปในวงล้อมอีกครา

หานป๋อบังเกิดนิสัยมารกำเริบ ดวงตาสาดประกายดุจสายฟ้า ดาบง้าวใหญ่ควงเป็นวง ต้านทานสองกระบี่หนึ่งดาบ จากนั้นถือดาบง้าวใหญ่ปักหลักยืนหยัดมั่น

พลันบังเกิดเสียงร้องคำ “หลีกไป” ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์เสี้ยงชังสงเท้าไม่แตะพื้น คุมกระบี่จู่โจมใส่หานป๋อ

บุคคลอื่นเห็นชนชั้นผู้นำสหพันธ์แปดสำนักลงมือด้วยตัวเอง ค่อยถอยห่างออกไปอย่างวางใจ

คนยังไม่บรรลุถึง หานป๋อรู้สึกว่ากระบี่ฝ่ายตรงข้ามแผ่พุ่งพลังกระบี่เย็นเยียบมาถึงก่อน สะกดจนลมหายใจผู้คนแทบขาดห้วง

หานป๋อหาหวาดหวั่นไม่ ระบายลมจากปาก ขยับแขนใช้ดาบง้าวใหญ่จากล่างขึ้นบน ทิ่มสกัดใส่คอหอยฝ่ายตรงข้าม เป็นกระบวนท่าตกตายตามกัน

เสี้ยงชังสงลอบชมเชยในใจ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามดูออกว่าตนเองสะสมพลังสภาวะเปี่ยมล้น เปล่งประกายคมกล้ายากต้านทาน จึงใช้ออกด้วยยุทธวิธีที่ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตัวเอง

มันย่อมไม่ตกตายร่วมกับโจรราคะนี้ ดังนั้นเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ

ฟาดฟันกระบี่ในมือใส่ดาบง้าวใหญ่

เสียงดังดังสะท้านถ่ายทอดไปไกลโข

เสี้ยงชังสงหยิบยืมพลังลอยตัวขึ้น ควงกระบี่เป็นบุปผากระบี่ดอกหนึ่ง ค่อยกลับกลายเป็นเงากระบี่นับร้อยพันสาย จู่โจมใส่หานป๋อทางเบื้องล่าง

หานป๋อถูกกระบี่ของมันฟาดฟันจนสองมือชาด้าน ต้องลอบร้องคำร้ายกาจ จากนั้นเห็นฝ่ายตรงข้ามไม่สะดุดหยุดชะงัก ใช้ออกด้วยกระบวนท่าลึกล้ำพิสดาร ดังนั้นไม่กล้าอวดโอ่ถือดี ล้มตัวเกลือกกลิ้งไปด้านข้าง

ศิษย์ของสหพันธ์แปดสำนักที่ขวางอยู่ทางด้านนั้นหลายคนตั้งท่าเตรียมพร้อมแต่แรก แต่คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามใช้ออกด้วยท่วงท่าที่ไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีเช่นนี้ เพิ่งงงงันวูบ ดาบง้าวใหญ่ก็กวาดเลียดพื้นดินมาถึง ได้แต่ถอยร่นไปสองฟากข้าง

ยามนั้นเสี้ยงชังสงตกถึงพื้น มันเป็นชนชั้นผู้นำสำนักหนึ่ง แต่จู่โจมติดต่อกันสองกระบวนท่ายังไม่ประสบผล ไม่สะดวกกับการรุกไล่สืบต่อ จึงหยุดยืนกับที่เดิม

หานป๋อพอฝ่าวงล้อมออกมา ไหนเลยกล้าชักช้า กลิ้งตัวอีกหลายทอด ค่อยกระโดดปราดขึ้น พุ่งตัวเข้าตรอกขวางสายหนึ่ง

ทันใด เถียนถงแห่งอู่ตังปรากฏกายขึ้นที่สุดปลายของตรอกขวาง มือถือกระบี่อู๋เลี่ยง สืบเท้าดุกคามมา แผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันครอบคลุมใส่

หานป๋อลอบร้องคำร้ายกาจในใจ หากไม่อาจคลี่คลายพลังสภาวะของฝ่ายตรงข้าม คงต้องตกเป็นฝ่ายตั้งรับจวบจนตายค่อยเลิกรา แต่ก็ทราบว่าหากเถียนถงจัดการกับตนเองไม่ได้ ย่อมถึงรอบของผู้เฒ่าซีหนิง เจ้าสำนักซีหนิงหรือเจ้าอารามมุ่นเมฆ

ขณะครุ่นคิด กวาดฟาดดาบง้าวใหญ่ในมือออก เป็นวิธีการปะทะแตกหัก บีบบังคับให้เถียนถงต่อสู้ด้วย

ควรทราบว่าในตรอกขวางเช่นนี้ไม่มีพื้นที่ให้หลบเลี่ยง จึงเอื้อประโยชน์ต่อเถียนถงที่ถนัดในการจู่โจม ส่วนดาบง้าวใหญ่ของหานป๋อยากที่จะเปล่งอานุภาพของอาวุธขนาดหนัก ดังนั้นผู้คนที่ชมดูการต่อสู้บนหลังคาตึกสองฟากข้างเข้าใจว่าหานป๋อต้องหาทางกระโดดออกจากตรอกขวาง ชักนำให้เถียนถงขึ้นไปหักหาญบนกระเบื้องหลังคา มิคาดมันกลับไม่คิดอ่านเช่นนี้

เถียนถงที่เผชิญหน้ากับศัตรูกลับบังเกิดความรู้สึกอึกชนิดหนึ่ง ดาบง้าวใหญ่ของหานป๋อยังไม่บรรลุถึง พลังเย็นเยียบอันเนื่องมาจากดาบง้าวใหญ่ก็ม้วนจู่โจมมาถึง เป็นท่วงท่าสภาวะที่พอใช้ออกไม่คิดรั้งกลับคืน

ที่น่าตื่นตระหนกคือ ดาบง้าวใหญ่ของฝ่ายตรงข้ามไม่ได้รับผลกระทบจากพื้นที่อันจำกัดในตรอกขวาง ทั้งแกร่งกร้าวเกรี้ยวกราด แต่ก็พลิกแพลงปราดเปรียว แสดงออกถึงลักษณะพิเศษที่ตรงกันข้ามกันสองประการ มีส่วนคล้ายกับพลังสองที่สุดรวมเป็นหนึ่งของหลวงจีนกระบี่ ไหนเลยทราบว่านี่เป็นผลจากการฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ร่วมกับฉินเมิ่งเหยา

ยามนี้ปรากฏสายตาหลายสิบคู่จับจ้องมองดู เถียนถงคิดล่าถอยก็ไม่ได้ จำต้องกัดฟันใช้ออกด้วยแก่นแท้ของเพลงกระบี่อู๋เลี่ยง (ไร้ที่สุด) ปิดป้องต้านทานดาบของศัตรู

แต่แล้วดาบง้าวใหญ่ลอยสูงขึ้น หลีกเลี่ยงจากกระบี่ ก่อเกิดเป็นเงาดาบเกลื่อนกล่นที่เบื้องบนศีรษะของเถียนถง

ดูเผินๆ หานป๋อเปิดช่องที่ทรวงอก แต่เถียนถงรู้สึกว่ามันกระทั่งเงาดาบยังไม่อาจกระทบถูก เป็นเหตุให้พลังสภาวะที่เพียรสร้างขึ้นต้อง

สิ้นสูญสลาย ขณะเดียวกันดาบง้าวใหญ่ครอบคลุมใส่มัน อย่าว่าแต่คิดจู่โจม กระทั่งล่าถอยยังเป็นปัญหา ถึงกับใจสั่นสะท้าน ถอยกายไปอย่างลืมตัวหนึ่งก้าว

ผู้คนที่ชมดูอยู่พากันร้องอุทานออกมา ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้กลับสามารถคุกคามเถียนถงล่าถอยไป

หานป๋อตวาดก้อง ฟาดฟันดาบง้าวใหญ่ลงอย่างรวดเร็ว

เถียนถงก็ตวาดคำหนึ่ง ใช้กระบี่เขี่ยใส่ ไม่ว่าท่าร่างกับฝีเท้าล้วนซ่อนความเปลี่ยนแปลง แฝงท่วงท่าตามหลัง

เสียงตังคราหนึ่ง เถียนถงกลับถูกหานป๋อกระแทกจนทั้งคนทั้งกระบี่ถอยไปสามก้าว ไม่อาจใช้ท่าตามหลังออกแม้แต่น้อย

เถียนถงจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือ แม้ล่าถอยแต่ไม่สับสน ควงกระบี่เป็นบปผากระบี่ คัมครองป้องกันอย่างรัดกุม

ทุกผู้คนพากันกลั้นลมหายใจ เฝ้าดูการต่อสู้ในตรอกขวางต่อไป

หานป๋อเผชิญเข้มแข็งตัวเองยิ่งเข้มแข็ง พานปลุกเร้าอานุภาพสืบเท้าจู่โจม ดาบง้าวใหญ่คล้ายคลื่นนับพันชั้น ม้วนใส่เถียนถงซึ่งเพิ่งยืนหยัดมั่น

ยามนี้ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำของสหพันธ์แปดสำนัก ค่อยทำความเข้าใจกับความองอาจหาญกล้าและขุมกำลังอันน่ากลัวของหานป๋อ

เสียงลมพลันดัง ผู้เฒ่าซีหนิงกระโดดลงในตรอก กระแทกหมัดใส่กลางหลังหานป๋อ ปากตวาดว่า

“ชนชั้นโจรราคะ ไม่ว่าผู้ใดสามารถฆ่าทิ้ง”

มันกลับไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีตัวเอง กลุ้มกระหนาบใส่หานป๋ออีกผู้หนึ่ง

เถียนถงกำลังหวาดหวั่นพรั่นพรึง เห็นหนึ่งในสามเฒ่าซีหนิงลงมือช่วยเหลือ ยามยินดีเปลี่ยนจากรับเป็นรุก แทงกระบี่ใส่ใบหน้า

ฝ่ายตรงข้าม ทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่อาจรับมือทั้งหน้าหลังได้

ยามนี้แม้แต่ชนชั้นหลวงจีนไร้คำนึง หรือเชียนไม่แก่เฒ่ายังเข้าใจว่า หากหานป๋อคิดหลบรอด ได้แต่โผพุ่งกายขึ้น อย่างนั้นเถียนถงกับผู้เฒ่าซีหนิงก็สามารถฉกฉวยความมีเปรียบตะลุยรุกไล่ จัดการกับหานป๋อ

เหล่าผู้เยาว์ของสหพันธ์แปดสำนักพากันโห่ร้องชมเชย มีแต่แม่ชีหวินซู่เห็นว่า ด้วยศักดิ์ฐานะของเถียนถงกับผู้เฒ่าซีหนิง กลับกลุ้มกระหนาบฝ่ายตรงข้ามคนเดียว โดยเฉพาะผู้เฒ่าซีหนิงฉวยโอกาสลงมืออกจะไม่ยุติธรรมไป แต่อาจารย์ผู้มีพระคุณอยู่ในเหตุการณ์ ไหนเลยถึงรอบให้แม่ชีน้อยเช่นนางกล่าววาจา

เห็นพลังหมัดที่คล้ายพายุร้ายของผู้เฒ่าซีหนิงกำลังจะต่อยถูกกลางหลังหานป๋อ หานป๋อพลันโถมไปเบื้องหน้า ดาบง้าวใหญ่ฟาดฟันใส่เถียนถงอย่างไม่คิดชีวิต

คราครั้งนี้ถึงรอบเถียนถงหน้าแปรเปลี่ยนไป ที่แล้วมามันแม้ลงมือด้วยความดุดันอำมหิต แต่มิใช่หมายความว่ามันไม่กลัวตาย เพียงแต่ไม่รักถนอมชีวิตผู้อื่นเท่านั้น

มิหนำซ้ำฝีมือของฝ่ายตรงข้ามนี้เหนือความคาดหมายของมัน จึงไม่เว้นทางถอยไว้ หากใช้การจู่โจมรับการจู่โจม ตนเองคงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ เมื่อถึงเวลาต่อให้ผู้เฒ่าซีหนิงต่อยฝ่ายตรงข้ามตายคาหมัดก็ไม่มีประโยชน์ต่อมัน ดังนั้นกู่ร้องพลางพลิกตัวกระโดดออกจากตรอกขวาง

เสียงโครมเมื่อพลังหมัดของผู้เฒ่าซีหนิงกระแทกถูกกลางหลังหานป๋อ

หานป๋อแค่นเสียงหนักๆ เซถลาไปข้างหน้า

ผู้เฒ่าซีหนิงยินดียิ่ง เร่งความเร็วโถมออกไป หมัดกลายเป็น

กรงเล็บ ตะปบคว้าใส่กระดูกไหล่ขวาของหานป๋อ คิดบีบเค้นกระดูกไหล่หักสลายจนครึ่งซีกร่างของฝ่ายตรงข้ามใช้การไม่ได้ เพื่อที่จะคร่ากุมทั้งเป็น

หานป๋อพลันกระอักโลหิตคำหนึ่ง จิตใจก็ผ่อนคลาย ฟื้นฟูพลังฝีมือกลับคืน

นี่เป็นวิธีการที่มันได้จากการต่อสู้กับเหนียนเหลียนตัน อาศัยการกระอักโลหิตขับพลังจู่โจมที่กระแทกทำลายอวัยวะภายในของฝ่ายตรงข้ามออกจากร่าง เท่ากับว่าวิชารับการทุบตีของมันรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

ยามนี้เห็นกรงเล็บของผู้เฒ่าซีหนิงบรรลุถึง พลันย่อตัวลงกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับ ฟันดาบง้าวใหญ่กลับหลัง ใส่ข้อมือของฝ่ายตรงข้าม

ผัดนในบริเวณล้วนตื่นตระหนกยิ่ง มันไหนเลยต้านทานรับหมัดที่ได้ชื่อว่าหนักแน่นเข้มแข็งของผู้เฒ่าซีหนิงได้?

ผู้เฒ่าซีหนิงร้องเสียงพิกล จำต้องหดมือกลับ หานป๋อพลันพุ่งถอยไป พกพาดาบง้าวใหญ่กระทุ้งใส่ทรวงอกมัน

ผู้เฒ่าซีหนิงสูญเสียท่วงท่าสภาวะ ฝืนใจตบฝ่ามือกับคมดาบหยิบยืมพลังพลิ้วกายไปด้านหลังสิบกว่าวา

หานป๋อไม่ตะลุยรุกไล่ ขณะจะหลบหนี เจ้าอารามมุ่นเมฆส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง นำแม่ชีหวินซู่ผู้งามงดกระโดดลงในตรอกขวางทางเอาไว้

ผู้เฒ่าซีหนิงแม้พิโรธเดือดดาล แต่ตนเองลงมือล้มเหลว ได้แต่มอบหน้าที่คร่ากุมโจรให้แก่เจ้าอารามมุ่นเมฆ

หานป๋อสูดลมหายใจลึกๆ ถือดาบง้าวใหญ่ตั้งท่าตระเตรียมรับมือ

เจ้าอารามมุ่นเมฆกับแม่ชีหวินซู่เห็นมันตกอยู่ในจุดอับ แต่คิดหยุดก็หยุดนิ่ง ยืนหยัดดุจขุนเขาบรรพต ต้องลอบชมเชยในใจ บุคคล

เช่นนี้กลับหลงเดินทางผิด กลายเป็นโจรราคะที่ทุกผู้คนล้วนฆ่าได้

หานป๋อมองดูแม่ชีหวินซู่ในระยะใกล้ ยิ่งเคลิบเคลิ้มงมงาย นี่เป็นครั้งแรกที่มันพบพานหญิงงามที่มีส่วนสูงไล่เลี่ยกับมัน โดยเฉพาะช่วงขาเรียวยาวทั้งคู่ ยิ่งชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่านรัญจวน

เจ้าอารามมุ่นเมฆเห็นมันจับจ้องมองศิษย์รัก ต่อให้นางมีขันติหนักแน่นกว่านี้ ยังบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"หวินซู่ ลงมือรับคำแนะนำสั่งสอนเถอะ"

ผู้คนที่ชมดูอยู่ประหลาดใจยิ่ง เทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ร้ายกาจถึงเพียงนี้ เจ้าอารามมุ่นเมฆไฉนปล่อยให้แม่ชีอายุเยาว์ที่อ่อนช้อยงดงามนี้ออกสู้ศึกอย่างวางใจ?

แม่ชีหวินซู่รับคำคราหนึ่ง เสียงเชิงเมื่อชักกระบี่ออกมา

หานป๋อใจหายวาบ โบกมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดต่อยตีกับเสี่ยวซือฟู่ (คำเรียกแม่ชีน้อย) มิสู้...โอ"

พลันเห็นประกายกระบี่กระจายจ้า แทงปราดถึงเบื้องหน้าในบัดดล

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า แม่ชีน้อยที่สงบเรียบร้อยเช่นนี้ กลับมีเพลงกระบี่ดุร้ายถึงเพียงนี้ นับตั้งแต่ชักกระบี่จู่โจม ไม่ปรากฏรอยร่องช่องว่าง ไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนหอบหายใจแม้แต่น้อย

หานป๋อรีบร่ายรำดาบง้าวใหญ่ กลายเป็นแหประกายปากหนึ่งคลี่กางอยู่เบื้องหน้า

แว่วเสียงติงติงติงสามครา หานป๋อแทบถูกนางแทงทะลุร่างแหป้องกันตัวเข้ามา ต้องส่งเสียงโห่ร้องชมเชยคำหนึ่ง ถลันล่าถอยไปสองก้าว ร่ายรำดาบง้าวใหญ่ในพื้นที่อันจำกัด ต้านทานรับนางเจ็ดกระบี่

แม่ชีหวินซู่ยังคงมีท่วงท่าปลอดโปร่ง ไม่ว่าแทงตรงฟันขวางอย่างไร ล้วนแผ่วพลิ้วราวกับไม่ใช้กำลัง เมื่อศัตรูแข็งกล้า ก็เคลื่อน

ย้ายร่างดุจกลีบบุปผาปุยนุ่น ศัตรูพออ่อนโทรมลง นางก็เร่งสภาวะจู่โจม ท่วงท่าสวยงามสุดเปรียบปาน คนของสหพันธ์แปดสำนักชมดูจนโห่ร้องตะโกนหนุน คิดไม่ถึงนางยังเหนือล้ำกว่าสองยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์เช่น ตู้หมิงซินกับป๋อเจาหยู แม้แต่เถียนถงคล้ายเป็นรองนางขั้นหนึ่ง

หานป๋อกลับลอบคร่ำครวญในใจ หากกระทั่งศิษย์ของเจ้าอารามมุ่นเมฆยังสู้ไม่ได้ ยังจะแบกหน้าพบพานคนได้อย่างไร พลันตวาดก้องสะบัดดาบคุกคามแม่ชีหวินซู่ล่าถอย บิดสองมือหักด้ามไม้ของดาบง้าวใหญ่เป็นสองท่อน กลายเป็นซ้ายไม้พลองขวาดาบ จู่โจมโหมใส่แม่ชีหวินซู่ดุจระลอกทลายฟากฝั่ง

ทุกผู้คนชมดูจนปากอ้าตาค้าง ลืมตะโกนหนุนแม่ชีหวินซู่ ในยุทธจักรไหนเลยมีคนหักอาวุธจู่โจมลงมือ?

แม่ชีหวินซู่ต้านทานรับฝ่ายตรงข้ามติดต่อกันเจ็ดกระบวนท่า แทบทนทานรับไม่ได้ พลันพบว่าสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามหยุดชะงักลง จึงเร่งเร้าประกายกระบี่ใช้ออกไป

เสียงเครั้งคราหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามกลับใช้ไม้พลองและดาบหนีบกระบี่ไว้ "เซวียหมิงอี้" ยื่นหน้ามากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถูกปรักปรำจริงๆ"

แม่ชีหวินซู่งงงันวูบหนึ่ง ถอนดึงกระบี่พลิ้วถอยไปด้านหลัง ในความมึนงงสงสัยของทั้งสอง นางกลับถึงข้างกายเจ้าอารามมุ่นเมฆกัมศีรษะ กล่าวว่า

"ศิษย์ไม่ใช่คู่มือของมัน"

ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางกลับเชื่อคำพูดของหานป๋อโดยสนิทใจ แน่นอน นางหาทราบไม่ว่านี่เป็นผลสืบเนื่องจากพันธุมารของมัน

นางแม้ไม่สามารถเพาะสร้างครรภธรรมเช่นฉินเมิ่งเหยา แต่ก็บำเพ็ญตนตั้งแต่เล็ก ในใจปราศจากความสับสนวุ่นวาย บวกกับพันธุมาร

ของหานป๋อมีแรงดึงดูดใจต่อสตรีเป็นพิเศษ แม่ชีหวินซู่จึงบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้

เจ้าอารามมุ่นเมฆมองดูนางด้วยความประหลาดใจแวบหนึ่ง จากนั้นตาสาดประกายเย็นเยียบ จับจ้องมองหานป๋อ ขณะจะลงมือ ที่เบื้องบนพลันบังเกิดสุ้มเสียงหลวงจีนไร้คำนึงดังว่า

"ประสกเซวียมีพลังฝีมือร้อยเปลี่ยนพันแปลงเหนือความคาดหมายของเรานัก ดังนั้นตกลงใจลงมือคร่ากุมท่าน ประสกเซวียเตรียมตัว"

หานป๋อแหงนหน้าหัวร่อด้วยความฮึกหาญ กล่าวว่า

"มาเถอะ ข้าพเจ้าไยต้องตระเตรียมอันใด?"

หลวงจีนไร้คำนึงกล่าวชมเชยคำหนึ่ง พลันมาถึงหว่างกลางของเจ้าอารามมุ่นเมฆ แม่ชีหวินซู่กับหานป๋อ

รอบบริเวณเงียบสงบลง ทุกผัดนต้องการดว่าสดยอดฝีมือสำนักเส้าหลินที่เคยต่อสู้กับผังปานถึงสองครั้ง แม้พ่ายแพ้แต่ยังทรงเกียรติรูปนี้ จะคร่ากุมโจรปล้นสวาทที่มีพลังซ่อนเร้นไม่สิ้นสุดผู้นี้อย่างไร

ยามคับขันจวนเจียน พลันบังเกิดเสียงดังแอ๊ด ประตูไม้ของบ้านเรือนราษฎรทางซ้ายมือพลันเปิดออกมา เงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งเดินออกมาอย่างปลอดโปร่ง

หานป๋อลิงโลดยินดียิ่ง แทบคิดกระโดดเข้าไปกอดจูบอีกฝ่ายที่แท้ผู้มากลับเป็นกระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน

สองตาหลวงจีนไร้คำนึงสาดประกายเจิดจ้าอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน จับจ้องมองทุกความเคลื่อนไหวของล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินมาถึงข้างกายหานป๋อ ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ได้ยินชื่อพระคุณเจ้ามานาน วันนี้ค่อยได้พบพาน เพียงพอกับการประโลมใจชั่วชีวิต"

หลวงจีนไร้คำนึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"กระบี่คลุมวรุณล่างฟานหวิน"

คำพูดพอกล่าว ผู้คนสี่สิบกว่าคนในบริเวณล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ไม่มีผู้ใดเข้าใจว่า เหตุใดมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้จึงยืนเคียงคู่กับโจรราคะเซวียหมิงอี้ราวกับเป็นสหายผู้รู้ใจ

ผู้เฒ่าซีหนิงที่ด้านหลังตวาดว่า

"ล่างฟานหวินท่านคิดปกป้องโจรปล้นสวาทผู้นี้หรือ?"

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าซากล่าวประเสริฐ เป็นเช่นนั้นจริง"

เจ้าอารามมุ่นเมฆเคลื่อนกายมาหนึ่งก้าว จนถึงข้างกายหลวงจีนไร้คำนึง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พี่ล่างไม่กลัวเสื่อมเสียชื่อเสียงหรือ?"

ล่างฟานหวินกวาดตาไปยังแม่ชีหวินซู่ ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังอาจารย์ นึกชมเชยในใจ ค่อยกล่าวช้าๆ ว่า

"ผู้อื่นคาดคิดอย่างไร เราผู้แซ่ล่างไหนเลยมีเวลาสนใจ?"

เซียนไม่แก่เฒ่าถลันถึงด้านหลังล่างฟานหวินกับหานป๋อ ตวาดว่า

"พี่ล่างทำเช่นนี้มิใช่เป็นศัตรูกับสหพันธ์แปดสำนักเราหรอกหรือ?"

ล่างฟานหวินแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"นี่มิใช่วาจาไร้สาระหรือ? เราผู้แซ่ล่างเป็นชาวอธรรม ที่แล้วมาถือเป็นศัตรูสหพันธ์แปดสำนักหาใช่สหายไม่ และไม่คิดเปลี่ยนแปลงสภาพที่เป็นอยู่นี้ เป็นไร พวกท่านทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งเราผู้แซ่ล่างกับสหายที่ไร้ความผิดจะบุกฝ่าอย่างหักโหม แล้วแต่พวกท่านจะเลือกเฟ้น"

เอี๋ยนเอียนหยูกรีดร้องคำ “ไร้ความผิด?” ถลันออกมายังเบื้องหน้าหลวงจีนไร้คำนึงกับเจ้าอารามมุ่นเมฆ กล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

“เสียทีที่เราให้ความเคารพต่อล่างฟานหวินท่าน วันนี้กลับเสนอหน้าให้กับโจรราคะที่ข่มเหงสตรีไร้ความผิดเช่นเรา เราแค้นท่านแทบตายแล้ว”

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“แม่นางอย่าได้พลุ่งพล่านใจ หากฆ่าคนผิดจึงเป็นความแค้นที่ยากแก้ไข”

เอี๋ยนเอียนหยูพอสบสายตากับเขา พลันจดจำดวงตาสีเหลืองขุ่นคู่นี้ออก เมื่อเหลียวมอง “เซวียหมิงอี้” ค่อยพบว่าฝ่ายตรงข้ามมีสายตากระจ่างแจ่มใส ต้องตะลึงลานกับที่ ยามนั้นที่ข้างหแว่วเสียงทางลมปราณของล่างฟานหวินกล่าวต่อนางแต่ผู้เดียวว่า

“เซวียหมิงอี้ตายแล้ว เซวียหมิงอี้บนเรือในวันนั้นเป็นเราปลอมแปลง เซวียหมิงอี้ในตอนนี้เป็นสหายเราปลอมแปลงขึ้น ขอแม่นางโปรดเห็นแก่หน้าเรา อย่าได้กล่าวเปิดโปง”

เอี๋ยนเอียนหยูคล้ายถูกผู้คนต่อยใส่ทรวงอกหมัดหนึ่ง เซถอยไปสองก้าว ดีที่แม่ชีหวินซู่ถลันเข้ามาประคองนางไว้ จึงไม่ล้มลงกับพื้น

พลังที่หนนส่งนางตลอดมาคือความคิดล้างแค้นชำระอาฆาต ตอนนี้พอทราบว่าเซวียหมิงอี้ตายแล้ว กลายเป็นสูญเสียความคิดอ่านมีแต่ความเวิ้งว้างว่างเปล่า

ล่างฟานหวินส่งเสียงทางลมปราณจากทางท้อง แม้แต่หลวงจีนไร้คำนึงก็ไม่ทราบว่าเขากล่าววาจากับเอี๋ยนเอียนหยู เพียงเห็นทั้งสองยืนเผชิญหน้า จากนั้นเอี๋ยนเอียนหยูคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ปราศจากความคิดต่อสู้อีก สร้างความเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง

เซียนไม่แก่เฒ่าเห็นล่างฟานหวินไม่เหลือบแลมัน กล่าววาจาหักล้างต่อหน้าผู้คน สร้างความโกรธแค้นยิ่ง แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกเราขอรับทราบกระบี่คลุมวรุณที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดินดู"

แว่วเสียงเช้งเช้งไม่ขาดหู ผู้คนกว่าครึ่งชักอาวุธออกมา ตระเตรียมทำศึก

หานป๋อกลับคลายใจลง ฉวยโอกาสชื่นชมกับความงามของแม่ชีหวินซู่ที่ประคองเอี๋ยนเอียนหยูอยู่

แม่ชีหวินซู่ความจริงมองดูล่างฟานหวินด้วยความสงสัยอยากรู้ พลันรู้สึกถึงสายตาของหานป๋อจึงกวาดมองมายังมัน พอประสานสบตากัน ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายขึ้น สร้างความตื่นตระหนกจนลอบท่องสวดมนต์กำราบมาร ดีที่ทกผัคนล้วนม่งความสนใจไปที่ล่างฟานหวิน ไม่ได้สังเกตท่าทีของนาง

หานป๋อบังเกิดความวาบหวามใจ เห็นว่านางแม้เป็นแม่ชี แต่ตนเองมิใช่ไม่มีโอกาสทั้งสิ้น ภายใต้ความงามปรากฏอยู่เบื้องหน้า มันล้วนไม่คำนึงถึงข้อกริ่งเกรงใด

แว่วเสียงเจ้าสำนักซีหนิงดังจากเบื้องบนว่า

"พี่ล่างบอกใบ้ว่าเซวียหมิงอี้ไร้ความผิด ไม่ทราบสามารถแสดงหลักฐานอันใด?"

ทุกผู้คนผงกศีรษะสนับสนุน หากไม่ต้องต่อสู้กัน ผู้ใดคิดเผชิญกับกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน?

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เซวียหมิงอี้ตัวจริงย่อมมิใช่ไร้ความผิด ผู้ที่ปลอมเป็นเซวียหมิงอี้เช่นเหนียงเหลียนตันก็มิใช่ไร้ความผิด เราผู้แซ่ล่างยังเชือดตัวปลอมที่มาจากแดนอาทิตย์อุทัยคนหนึ่ง"

จากนั้นวางมือลงบนหัวไหล่หานป๋อ กล่าวว่า

"แต่พี่น้องฝาแฝดของเซวียหมิงอี้ผู้นี้ไร้ความผิดแน่นอน เพียงแต่พวกท่านที่อ้างตนเป็นฝ่ายธัมมะไม่เปิดโอกาสให้มันกล่าววาจา จึงเกิดความเข้าใจผิดขึ้น"

เอ่ยถึงตอนนี้แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากมันเป็นเซวียหมิงอี้จริงๆ โลหิตคงชโลมถนนยาวแต่แรกเรากล้าลั่นปากว่า ต่อให้พวกท่านทุ่มเทกำลังทั้งหมด หากคิดฆ่ามันยังต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างอนาถ"

รอบบริเวณเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

คำพูดที่กล่าวจากปากล่างฟานหวิน มีผู้ใดไม่เชื่อ

ซึ่งความจริงนับตั้งแต่ล่างฟานหวินปรากฏกาย ทุกความเคลื่อนไหวตลอดจนทุกถ้อยคำของเขา ล้วนสะกดจนผัดนของสหพันธ์แปดสำนักหายใจไม่ออก

ในเสียงตวาด หัวหน้ามือปราบนครหลวงซ่งคุนกระโดดถึงข้างกายเซียนไม่แก่เฒ่า ร้องว่า

"คนหนึ่งเป็นโจรปล้นสวาท คนหนึ่งเป็นผู้ต้องหาของแผ่นดิน คืนนี้ดีที่ยอดคนทุกท่านชุมนุมกันอยู่...โอย"

ล่างฟานหวินตวัดมือกลับหลัง เสียงฉาดดังสดใส ซ่งคุนเซถอยไปด้านหลัง บนใบหน้าเพิ่มรอยฝ่ามือรอยหนึ่ง แม้แต่เซียนไม่แก่เฒ่าที่ข้างกายก็ไม่อาจคุ้มครองมันได้

สองตาเซียนไม่แก่เฒ่าทอประกายอำมหิต แต่ในที่สุดไม่กล้าชิงจู่โจมลงมือ

บรรยากาศเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากได้ยินซ่งคุนท่านกล่าววาจาอีกครึ่งคำ เราจะปลิดชีวิตสุนัข

ของท่าน โดยไม่ไว้ไมตรี"

ซ่งคุนแตกตื่นจนถอยกายไปอีกห้าก้าว ยกมือกุมหน้าไม่กล้ากล่าววาจา

เสี้ยงชังสงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"มาตรว่าฝ่ายธัมมะและอธรรมมีสภาพดุจน้ำกับไฟ แต่ที่แล้วมาสหพันธ์แปดสำนักเราให้การยกย่องต่อพี่ล่าง ไยต้องบีบบังคับพวกเราลงมือ ปล่อยให้คนต่ำช้าแอบหัวร่อด้วยความยินดี?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านกับจูหยวนจางคิดนั่งดูพวกเรากับคนต่ำช้าต่อสู้กัน ใช่หรือไม่?"

คนของสหพันธ์แปดสำนักอับจนถ้อยคำ เป็นเจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวว่า

"ล่างฟานหวินไหนเลยด่วนสรุปเช่นนี้ คราครั้งนี้พวกเราจัดการประชุมผู้อาวุโสก็เพื่อตัดสินเรื่องนี้"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความรำคาญอยู่บ้างว่า

"ไม่ต้องกล่าวมากความแล้ว พวกท่านทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งคือต่อสู้ รีบให้คำตอบแก่เรา"

แม่ชีหวินซู่อดเงยหน้ามองดูล่างฟานหวินอีกคราม่ิได้ นี่เป็นครั้งแรกที่นางสัมผัสกับสุดยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นี้ ในใจอดประหลาดใจมิได้ เหตุใดเขาเปิดเผยจริงใจกว่า มีบุคลิกผู้กล้ากว่าอาจารย์ลุงอาจารย์อาอีก? แม้แต่พี่น้องฝาแฝดของโจรปล้นสวาทผู้นี้ ก็กอปรด้วยธาตุแท้นักสู้อันน่าประทับใจ เพียงแต่ดวงตาคู่นั้นเลวร้ายไปบ้าง

หลวงจีนไร้คำนึงที่สงบปากคำตลอดเวลาพลันยิ้มออกมา เดินออกไปสองก้าว ยื่นมือต่อล่างฟานหวิน

ขณะที่ท่านเพิ่งขยับมือ ล่างฟานหวินก็ยื่นมือออกไป

มือทั้งสองข้างสัมผัสแนบแน่น พร้อมกันนั้นก็หัวร่อดังๆ ออกมา

หลวงจีนไร้คำนึงสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนนี้แม้แต่อาตมาก็เชื่อว่านี่เป็นพี่น้องฝาแฝดของเซวียหมิงอี้แล้ว หากไม่เชื่อถือเป็นตัวโง่งม"

จากนั้นหันไปกล่าวกับเอี๋ยนเอียนหยูว่า

"แม่นางเอี๋ยน อาตมากล่าวถูกต้องหรือ?"

เอี๋ยนเอียนหยูหน้าซีดสลด ผงกศีรษะรับ ดิ้นหลุดจากการประคองของแม่ชีหวินซู่ คุกเข่าต่อเจ้าอารามมุ่นเมฆ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เรียนซือไท่ (คำยกย่องแม่ชี) เอี๋ยนเอียนหยูตอนนี้ท้อแท้ทอดอาลัย ขอซือไท่เมตตารับเราอยู่ในสถาบันสงฆ์ เพื่อชะล้างบาปอันโสมม"

เหตุแปรเปลี่ยนเหล่านี้ก่อกวนจนทุกผู้คนมึนงงสงสัย แต่หลวงจีนไร้คำนึงเมื่อแสดงท่าทีเช่นนี้ คงไม่สามารถต่อสู้กัน ทั้งหมดล้วนโล่งอก ทั้งผิดหวังอยู่บ้าง

เซียนไม่แก่เฒ่าแห่งฉางไป่มีข้อบาดหมางกับสำนักเส้าหลินตลอดมา ยามนั้นลอบขุ่นเคืองใจ แต่ไม่อาจทำอย่างไร หากปราศจากหลวงจีนไร้คำนึง ต่อให้ผู้อื่นขวางดาบพาดลำคอ มันก็ไม่คิดตอแยล่างฟานหวินเช่นเดียวกับที่มันไม่กล้าท้าสู้กับผังปาน

ล่างฟานหวินกับหลวงจีนไร้คำนึงคลายมือออก สบตายิ้มให้แก่กัน หลวงจีนไร้คำนึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่ทราบว่าวีรบุรุษผู้กล้าที่จริงแท้คือซ่างกวนเฟย แต่จะทำอย่างไรได้?"

พลางส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง โผพุ่งกายขึ้น หายลับกับหลังสันหลังคา กลับบอกไปก็จากไป

เซียนไม่แก่เฒ่าแค่นเสียงอย่างเย็นชา พุ่งถอยไปด้านหลังจากไปจนไร้ร่องรอยเช่นกัน

เจ้าอารามมุ่นเมฆจับจ้องมองล่างฟานหวินอย่างลึกซึ้ง ทอดถอนใจคำหนึ่ง ฉุดดึงเอี๋ยนเอียนหยูขึ้นมา ขณะจะกล่าววาจา ล่างฟานหวินชิงกล่าวกับเอี๋ยนเอียนหยูว่า

"แม่นางเอี๋ยนมีความสนใจเป็นเพื่อนเราผู้แซ่ล่างไปดื่มสุราสักจอกหรือไม่?"

เอี๋ยนเอียนหยูอุทานดังอา เหม่อมองมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้อย่างตะลึงลาน

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ สตรีนางนี้อยู่ในห้วงความเศร้าโศก ร้องขอให้เจ้าอารามมุ่นเมฆปลงผมแก่นาง ล่างฟานหวินกลับชักชวนนางไปดื่มสุรา

ล่างฟานหวินเดินถึงเบื้องหน้าเจ้าอารามมุ่นเมฆ เอี๋ยนเอียนหยูกับแม่ชีหวินซู่ โบกมือต่อหานป๋อกล่าวว่า

"ฝาแฝดเซวีย ยังไม่ไปทำงานสำคัญของท่านอีก?"

หานป๋อกำลังเฝ้ามองแม่ชีหวินซู่ พอฟังค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน โผพุ่งกายขึ้น เปลี่ยนทิศทางกลางอากาศผละจากไป

เจ้าอารามมุ่นเมฆยิ้มเล็กน้อย ล่างฟานหวินผู้นี้ไม่ว่ากล่าววาจาใด ล้วนชอบด้วยเหตุผล ทำให้ผู้คนไม่อาจหักใจตำหนิเขา จึงกล่าวกับเอี๋ยนเอียนหยูว่า

"อาตมาให้เวลาสีกาเอี๋ยนสามวัน หากยังไม่เปลี่ยนความตั้งใจให้ไปหาอาตมาที่สำนักซีหนิง"

พลางประนมมือต่อล่างฟานหวิน นำแม่ชีหวินซู่จากไป

เจ้าสำนักซีหนิงและพวกก็กล่าวคำอำลาต่อล่างฟานหวินด้วยความเกรงอกเกรงใจ ชั่วพริบตาจากไปจนหมดสิ้น คงเหลือแต่เอี๋ยนเอียนหยู

ยืนอยู่ในตรอก หัวใจเต้นตูมตาม ไม่ทราบเป็นรสชาติเยี่ยงไร

ล่างฟานหวินเดินเฉียดผ่านข้างกายนางไปกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"มา เรานำท่านไปยังร้านสุราที่เปิดกิจการตลอดคืน พร้อมกับแวะชมทิวทัศน์ราตรีของแม่น้ำฉินไหว"

เอี๋ยนเอียนหยูหน้าแดงวูบหนึ่ง ติดตามบุคคลที่คล้ายเป็นตำนานผู้นี้ไปอย่างลืมตัว พริบตานั้นนางรู้สึกว่าฟ้าดินเต็มไปด้วยพลังชีวิตทั้งมีชีวิตชีวา

ห้วงคำหยอกเย้าหอศิ

หัตถ์พิษเฉียนหลอกับชิฉางเจิง แยกย้ายกันผูกมัดซ่งหนันกับซ่งเม่ยสองพี่น้องติดกับกลางหลัง ฟุบกายบนหลังคาบ้านเรือนรอบนอกของด่านม่อหลิง จับจ้องมองกำแพงเมืองกับหอยามที่อยู่ห่างไปครึ่งลี้ สองฟากข้างเป็นภูเขาสูงชันที่ยากปีนป่าย นับเป็นด่านรักษาการณ์อันหวาดเสียวอันตราย

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"กำแพงเมืองสูงสิบกว่าวา ต่อให้พวกเราสามารถปีนขึ้นกำแพงยามกระโดดลงก็ยากรับประกันความปลอดภัย อย่าว่าแต่ยังแบกผู้คนสองคนไว้"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"นี่ย่อมมีวิธีแก้ไข เพียงแต่จากที่นี้ถึงกำแพงเมืองล้วนเป็นทุ่งกว้างปราศจากที่กำบัง ต้องถูกทหารรักษาเมืองพบเห็น และไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของหลันอี้ แต่เราเหล่าชิกำลังดันไม้ดันมือ ต่อสู้สักคราก็ดี"

ซ่งเม่ยที่ด้านหลังตื่นตระหนกจนกอดรัดมันไว้ ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา ให้ความรู้สึกที่เร้าใจแก่มัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอพอฟังหัวร่อเฮอะฮะ ยื่นหน้าไปกระซิบที่ข้างหูชิฉางเจิงหลายคำ จากนั้นกล่าวกับซ่งหนันที่กลางหลังว่า

"หากหลานเราหวาดกลัว ให้หลับตาลง หรือหลับสักงีบ รับรองว่าตื่นขึ้นมาก็อยู่ในนครหลวงแล้ว"

ซ่งหนันสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ รับคำในลำคอ พลันรู้สึกคล้ายเหาะเหินอยู่กลางหาว ที่แท้หัตถ์พิษเฉียนหลอกระโดดลงจากหลังคา ทิ้งตัวลงยังทุ่งกว้าง

ยามนั้นเท้าของชิฉางเจิงก็สัมผัสพื้น พลันกระโดดโลดแล่นวิ่งไปยังกำแพงเมือง

ซ่งเม่ยที่อยู่บนหลังหลับตาลงตั้งแต่แรก กอดรัดบุรุษที่กลายเป็นสามีของนางเอาไว้ พร้อมกับการเคลื่อนไหวที่เต็มเปี่ยมด้วยพลังและการขยับเขยื้อนของกล้ามเนื้อของชิฉางเจิง กลับกระตุ้นอารมณ์รักของนางขึ้นมา ต้องลอบดุว่าตัวเองในใจ

คนทั้งสองแบ่งเป็นสองขบวน ข้ามเส้นแบ่งระหว่างกำแพงเมืองกับบ้านเรือนราษฎร บนหอยามค่อยบังเกิดเสียงระฆังสัญญาณดังขึ้น

เงาร่างสิบกว่าสายถืออาวุธครบมือโถมออกจากหอยาม วิ่งเข้าหาพวกมัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกับชิฉางเจิงสบตากันวูบ ทราบแน่แก่ใจว่าคงเป็นคนของหลันอี้เฝ้ารอพวกมันอยู่ในที่นี้ รีบเร่งความเร็วดาหน้าเข้าหา

ชิฉางเจิงห่างจากฝ่ายตรงข้ามวาเศษ ค่อยชักดาบศัสตราฟ้าออกมา ตวาดก้องร้องขึ้น ใช้ออกด้วยเพลงดาบมือซ้ายของฟงหานจู่โจมศัตรูถือกระบี่ที่อยู่ใกล้ที่สุด คนกลับกลายเป็นพยัคฆ์เสือดาวสะท้อนความคิดต่อสู้อย่างเปี่ยมล้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอที่ถือหอกชมดูจนผงกศีรษะ บุตรบุญธรรมผู้นี้ยิ่งมายิ่งมีความรุดหน้า โดยเฉพาะมันยังหนุ่มฉกรรจ์ เต็มไปด้วยพลังชีวิตมือนาคตไกลสุดจะหยั่ง

ซ่งเม่ยที่อยู่บนหลังของชิฉางเจิงบังเกิดความรู้สึกที่ชัดเจนยิ่งกว่าต้องลืมตาขึ้น พอดีเห็นชายฉกรรจ์สามคนโถมเข้ามาอย่างดุร้าย สร้างความแตกตื่นจนรีบหลับตาลง จากนั้นพบว่าชายคนรักเคลื่อนย้ายร่างไม่หยุดยั้ง ที่ข้างหูแว่วเสียงแผดร้องติดต่อกัน พอฝืนใจลืมตาขึ้น พบว่าผู้คนสองคนหลั่งโลหิตล้มตาย อีกคนหนึ่งถูกชิฉางเจิงฟันจนปลิวลิ่วไปรีบหลับตาลงไม่กล้าชมดูอีก

ในที่สุดนางเห็นความเหี้ยมหาญของชิฉางเจิงในสมรภูมิแล้ว

ทางด้านหัตถ์พิษเฉียนหลอยิ่งไม่มีผู้ใดต้านติด หอกยาวทิ่มแทงถึงที่ใด ศัตรูพากันล้มตายลง ไม่มีผู้ใดต้านทานรับได้แม้สักกระบวนท่าเดียว

ยามนั้นชิฉางเจิงฟันดาบตัดขั้วหัวใจคนขวางทางอีกผู้หนึ่ง เตะมันพ้นห่างไป ก็ทะลวงฝ่าออกจากวงล้อม ที่ด้านหลังและสองฟากข้างแม้ยังมีศัตรูแต่เห็นพวกมันเหี้ยมหาญถึงเพียงนี้ เพียงทำท่าหลอกล่อ ไม่กล้าเข้ามาต่อกร

ชิฉางเจิงหาประหลาดใจต่อผลการต่อสู้นี้ไม่ ด้วยพลังฝีมือของมันกับเฉียนหลอ นอกจากหลันอี้มาด้วยตัวเอง ยังมีผู้ใดขวางพวกมันได้ มิหนำซ้ำเส้นทางบกและทางน้ำที่ทอดถึงนครหลวงมีมากกว่าหนึ่งสาย หากฝ่ายตรงข้ามคิดปิดเส้นทางทั้งหมด ต้องกระจายกำลังออกไป ยิ่งไม่มีขีดความสามารถสกัดพวกมันได้ ลองนึกดู ผู้ใดคาดคิดว่าผู้ที่คุ้มครองซ่งหนันซ่งเม่ยสองพี่น้องเป็นมันกับเฉียนหลอ?

ทั้งสองเกร็งลมปราณวิ่งตะบึง ชั่วพริบตาก็สลัดทอดทิ้งศัตรูมาถึงเชิงกำแพงเมืองอีกด้านหนึ่ง

ทหารรักษาเมืองน้าวคันธนูพาดลูกธนู ระดมยิงใส่พวกมัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกับชิฉางเจิงสบตายิ้มให้แก่กัน วิ่งเลียบกำแพงเมือง มาถึงบริเวณที่ไม่มีทหารเฝ้ารักษา ชิฉางเจิงพลันกระโดดปราดขึ้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวาดก้อง ยกสองมือดันใส่ส้นเท้ามัน ร่างชิฉางเจิงก็ดีดพุ่งขึ้นบนกำแพงดุจกระสุนที่ถูกยิง ขณะเดียวกันหัตถ์พิษเฉียนหลอก็โผพุ่งกายขึ้นไล่กวดตามหลัง

ชิฉางเจิงพอหยั่งเท้าลงบนกำแพง ทหารรักษาเมืองที่อยู่ทางสองฟากข้างวิ่งกระหืดกระหอบมา มันรีบซัดพุ่งเชือกยาวที่จัดเตรียมอยู่ในมือลงหาหัตถ์พิษเฉียนหลอ หันถ์พิษเฉียนหลอลอยตัวขึ้นเกือบสิบวาพลังลมปราณใช้หมดสิ้น เห็นแน่ชัดว่าจะตกวูบลง ปลายเชือกกพุ่งถึงเบื้องหน้า จึงหยิบยืมพลังลอยตัวขึ้นอีกหาวา ทิ้งตัวลงที่ข้างกายชิฉางเจิง

ทั้งสองกระโดดข้ามกำแพงเมืองอันกว้างขวางก่อนที่ทหารรักษาเมืองจะรุดถึง พากันกระโดดลงจากกำแพงเมือง

เหล่าทหารรักษาเมืองชมดูจนปากอ้าตาค้าง กระทั่งลูกธนูก็ลืมยิงจู่โจม การกระโดดลงจากที่สูงถึงเพียงนี้ ไม่หาที่ตายทำอะไร?

หัตถ์พิษเฉียนหลอทิ้งตัวลงเกือบสิบวาพลันเร่งความเร็วขึ้นยกมือยันใส่ส้นเท้าของชิฉางเจิง ชิฉางเจิงก็แบกซ่งเม่ยลอยตัวขึ้นไปวาเศษ ส่วนหัตถ์พิษเฉียนหลอห่างจากพื้นไม่ถึงสามวา

ทันใด เชือกที่อยู่ในมือทั้งสองถูกดึงตึง หัตถ์พิษเฉียนหลอหยิบยืมสภาวะกระชากดึง เกร็งลมปราณบังคับตัวเบา ลอยตัวขึ้นอีกหลายเชียะค่อยคลายมือจากยึดจับเส้นเชือก ตกถึงพื้นอย่างแผ่วเบา

ชิฉางเจิงม้วนตัวตีลังกากลางอากาศ ตกลงยังข้างกายมันอย่างปลอดภัย

ชิฉางเจิงเหลียวมองทหารรักษาเมืองบนกำแพงแวบหนึ่ง ยื่นมือตบใส่สะโพกผึ่งผายของซ่งเม่ยคราหนึ่ง หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เม่ยเม่ยลืมตาได้แล้ว"

ในเสียงหัวร่อ ทั้งสองวิ่งตะบึงไปยังทิศทางที่ตั้งของนครหลวง

หานป๋อเกร็งลมปราณโลดแล่นข้ามกำแพงล้อม ทิ้งตัวลงบนหลังคาของเรือนหอมเมามายของเม่ยเหนียง

ตึกหลังนี้ภูมิฐานไม่น้อย แบ่งเป็นสามช่วงตึกแต่ละตึกประกอบด้วยบ้านสี่องค์ ตัดทางดอกไม้เชื่อมต่อกัน รอบบริเวณก่อกำแพงล้อมรอบ

หานป๋อติดตามโจรท่องโดดเดี่ยวมานานมีความรู้ด้านการสำรวจหองหับ หลังจากสำรวจดูสภาพแวดล้อมของแดนหอมเมามาย ก็คาดเดาที่อยู่ของเม่ยเหนียงได้ สมควรเป็นหอห้องของตึกช่วงสุดท้าย ที่นั้นทั้งร่มรื่น สวนไม้ดอกกรอบนอกก็งดงาม ย่อมต้องทิ้งไว้สำหรับเถ้าแก่เนี้ยเช่นเม่ยเหนียง

ยามนั้นลานตึกหน้าแว่วเสียงผู้คนดังมา หานป๋อสดับฟังอยู่ครู่หนึ่ง ทราบว่าเป็นนักบู๊พิทักษ์ตึกสนทนาถึงเรื่องประโลมโลก เพียงไม่เข้าใจว่าตึกป่านนี้คนเหล่านี้ไฉนยังไม่นอน

หานป๋อไม่รีรอลังเล เร่งรุดถึงหอห้องของเม่ยเหนียง ใช้เท้าเกี่ยวชายคาหอห้อยร่างลง กวาดมองเข้าไปภายใน

ภายในห้องแม้ไม่ได้จุดโคมไฟ แต่ไหนเลยรอดพ้นจากสายตาหานป๋อ เห็นปล่อยม่านมุ้งลงระพื้น มองเห็นรำไรว่าบนเตียงมีคนนอนห่มผ้าห่ม เส้นผมที่ดำขลับสยายอยู่บนหมอนหนุน

หานป๋อยินดียิ่ง ขณะจะทะลวงหน้าต่างเข้าไป พลันบังเกิดความรู้สึกไม่ถูกต้อง สร้างความประหลาดใจยิ่ง รีบนึกหาสาเหตุ

ทุกประการดูไปสงบสันติ ไม่มีสภาพผิดปรกติแม้แต่น้อย บนเตียงแว่วเสียงลมหายใจที่สม่ำเสมอของเม่ยเหนียงดังมา

หานป๋อสงบจิตใจ เร้นกายเข้าห้อง มาถึงหน้าม่านมุ้งโดยไร้สุ้มเสียง

สตรีหลังม่านมุ้งนอนหันหน้าหาผนัง ต่อให้ห่มคลุมผ้าห่มไว้ยังสะท้อนเห็นถึงส่วนโค้งส่วนเว้าขององค์เอวตะโพก

เหตุใดตนเองรู้สึกไม่ถูกต้อง?

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ในที่สุดพบเห็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะที่หน้าเตียงไม่ได้จัดวางรองเท้าลายปักซึ่งพึงมี

พร้อมกันนั้นมันค่อยเข้าใจว่าผู้คนที่ลานตึกหน้าไฉนยังไม่นอน ทั้งนี้เพราะเม่ยเหนียงยังไม่กลับบ้าน สตรีที่หลังม่านมุ้งเป็นคนของหลินอซ่อนตัวอยู่ที่นี่รอคอยเม่ยเหนียงกลับมา พอล่วงรู้การมาของมันก็มุดเข้าผ้าห่มทั้งที่สวมรองเท้าอยู่ สวมรอยเป็นเม่ยเหนียง ขุดหลุมพรางสวาทเพื่อจัดการกับมัน

ดูจากการที่ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้การมาของมัน แสดงว่านางต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ไม่แน่ว่าเป็นยอดฝีมือหญิงที่หลันอี้ให้ความไว้วางใจฉายาสตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจิน

ความคิดเหล่านี้ผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมองมัน ดุจประกายไฟ หานป๋อก็นึกหาวิธีรับมือได้ ปลดหน้ากากของเซวียหมิงอี้ลงมา ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เม่ยเหนียงของเรา ท่านทูตของท่านมาตามนัดแล้ว โอ คืนนี้ต้องขออภัยยิ่ง ตอนอยู่บนเรือสำราญ มิใช่รับมือกับเจ้าเอี้ยนอ๋องก็ถูกสาวงามผมทองที่มันยกให้พัวพันไว้ กระทั่งเวลาเข้าห้องน้ำยังไม่มีอ่องเต้เจ้าชีวิตเพราะเสวยโสมวิเศษของแคว้นเรา พิชิตเฉินกุ้ยเฟยจนราบคาบ อยู่ดีๆ ทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นพระยาจงฉิน เป็นเหตุให้

ข้าพเจ้าไม่ทันกลับเรือสำราญ พอสอบถามเส้นทางจนแน่ชัด ก็รีบรุดมาหาท่านในที่นี้"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งถอดเสื้อผ้าท่อนบนทำท่าร้อนรุ่มไม่อาจทนรอ ขณะเดียวกันก็แสดงต่ออีกฝ่ายว่ามันไม่มีอาวุธติดตัว

สตรีที่สวมรอยเป็นเม่ยเหนียงบนเตียงย่อมเป็นสตรียัวสวาทหลันฉุ่ยเจิน นางฟังว่าผู้มาเป็นหานป๋อ สร้างความยินดียิ่งไม่สนใจว่ามันเป็นคนฆ่าเหลียนควนหรือไม่ หวนนึกถึงหากสามารถลอบทำร้ายมันนับเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง เมื่อถึงเวลาร้องขอหลันอี้อันใดก็ได้สิ่งนั้น

ตอนนี้ผู้ใดไม่คิดฆ่าหานป๋อที่ขัดมือขวางเท้า เพียงกลัวถูกผู้คนล่วงรู้ เผชิญการแก้แค้นจากจูหยวนจางและภูตบดี หากตอนนี้สามารถฆ่ามัน ยังมีผู้ใดระแวงสงสัยนาง

ขณะที่นางลอบยินดี หานป๋อก็ยื่นมือเลิกม่านมุ้งขึ้น

หลันฉุ่ยเจินส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวเสียงอู้อี้ไม่ชัดเจนว่า

"ปล่อยม่านหน้าต่างลงได้หรือไม่?"

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ ทราบว่านางกลัวว่าตนเองดูออกว่านางมิใช่เม่ยเหนียง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เม่ยเหนียงท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญจริงๆ หากประกอบกิจในความมืด นับเป็นรสชาติอีกแบบหนึ่ง..."

พลางปล่อยม่านหน้าต่างบนหน้าต่างทั้งสี่บานลง

ภายในห้องตกอยู่ในความมืดในบัดดล

หลันฉุ่ยเจินฉวยโอกาสพลิกตัวมาอย่างระมัดระวัง ดึงมีดสั้นอาบยาพิษ ที่พอสะกิดโลหิตพิษร้ายก็แล่นถึงหัวใจซึ่งเสียบอยู่บนต้นขาออกมาซ่อนอยู่ที่ใจกลางฝ่ามือ รอคอยปีศาจราคะตนนี้ก้าวขึ้นเตียงมา

หานป๋อมาถึงกลางห้อง กลับไม่มีความเคลื่อนไหวใด

หลันฉุ่ยเจินรอคอยชั่วขณะ อดกล่าวมิได้ว่า

“ท่านทำอะไร ยังมิรีบขึ้นมา?”

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“ท่านใช่เป็นหวัดหรือไม่ เหตุใดสุ้มเสียงทั้งแหบทั้งพร่า?”

หลันฉุ่ยเจินใจหายวาบ คล้อยตามว่า

“คาดว่าถูกความเย็นแทรกซึม”

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

“สุ้มเสียงแหบพร่ายิ่งมีรสชาติ ลองส่งเสียงออกมาให้ข้าพเจ้าฟังดู”

หลันฉุ่ยเจินโกรธแค้นจนแทบซัดมีดสั้นใส่มัน แต่ไม่มีความมั่นใจว่าลงมือประสบผล ในใจลอบก่นด่าบรรพบุรุษของมัน ปากได้แต่ส่งเสียงครวญครางด้วยความกระสันรัญจวน

หานป๋อพอฟังเสียงร้องครวญคราง แทบหัวร่องอหาย ร้องว่า

“พอแล้ว ท่านร้องครวญครางจนข้าพเจ้าบังเกิดไฟราคะสุมทรวง ตอนนี้ท่านรีบถอดเสื้อผ้าออก อย่าได้หลงเหลือแม้สักครึ่งชิ้น”

หลันฉุ่ยเจินแทบถูกมันก่อกวนจนคลั่งใจตาย แต่เมื่อร้องครวญครางแล้ว ย่อมไม่อาจเลิกร้างแต่กลางคัน ในเสียงสวบสาบกลับถอดเสื้อผ้าในม่านมุ้ง

หานป๋อร้องบอกว่า

“โยนเสื้อผ้าให้แก่ข้าพเจ้าทีละชิ้น ข้าพเจ้าชมชอบสูดดมตัวเอี๋ยมที่สุด”

หลันฉุ่ยเจินความจริงคิดรักษาเสื้อและกางเกงชั้นในไว้ พอฟังได้แต่ลอบทอดถอนใจ แต่หวนนึกถึงว่าสามารถฆ่ามัน ย่อมไม่ถือสาพลาดท่าตำตา เพียงชั่วขณะก็โยนเสื้อผ้าทุกชิ้นออกนอกม่านมุ้ง นอนเปลือยเปล่าบนเตียง

หานป๋อกล่าวว่า

“ที่รัก ข้าพเจ้ามาแล้ว”

หลันฉุ่ยเจินแสร้งเป็นลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนร้องเสียงแหบพร่าว่า

“รีบมาเถอะ ข้าพเจ้าไม่อาจข่มกลั้นได้แล้ว”

หานป๋อมาถึงหน้าม่านมุ้ง พลันหยุดยั้งลง กล่าวว่า

“ที่รัก รีบเรียกฟูจวิน (คำเรียกสามี) สักคำ”

หลันฉุ่ยเจินขบฟันจนแทบแหลกละเอียด แต่ไม่สะกดกลั้นเรื่องเล็กน้อยจะกระทบถึงแผนการใหญ่ จึงครวญครางว่า

“ฟูจวิน รีบขึ้นมาเถอะ”

หานป๋อขานรับว่ามาแล้ว เลิกม่านมุ้งขึ้น ก้าวขาข้างหนึ่งขึ้นไปบนเตียง

ที่หลันฉุ่ยเจินรอคอยคือยามนี้ พลันสะบัดมือผุดผ่อง มีดสั้นอาบยาพิษที่ซ่อนอยู่ใจกลางฝ่ามือพุ่งวาบใส่หน้าท้องหานป๋อซึ่งอยู่ห่างเพียงเชียะเศษดุจสายฟ้า จากแง่มุมนี้ต่อให้หงายร่างหลบเลี่ยงก็ทำไม่ได้สมเป็นยอดฝีมือในการลอบสังหารอย่างแท้จริง

หานป๋อแผดร้องคำหนึ่ง ตลอดทั้งร่างดีดกระดอนออกไป ร่างฟาดกับพื้นดังโครม หลังจากครวญครางอยู่สองคำ ก็นิ่งเงียบงันไป

หลันฉุ่ยเจินลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กระโดดขึ้นจากเตียง ยืนอยู่กลางห้องในสภาพเปลือยเปล่า กวัดแกว่งจุดชุดไฟขึ้น เห็นหานป๋อนอนฟุบอยู่ใกล้กับโต๊ะ เปลือยร่างท่อนบน แน่นิ่งไม่ไหวติง มือข้างหนึ่งยังคว้าจับกางเกงไว้ พอดีปิดบังตำแหน่งหน้าท้องดูไม่ออกว่ามีโลหิตไหลหลั่งออกมาหรือไม่

นางมีความเชื่อมั่นต่อวิชามีดบินของตัวเอง ปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยแม้แต่น้อย ด่าเบาๆ ว่า

"ปีศาจอายุสั้น กลับกล้าเอารัดเอาเปรียบเรา นับว่ารำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว"

พลางเคลื่อนกายไป ยืนเท้าเขี่ยใส่ คิดพลิกร่างหานป๋อกลับมา มิคาดเท้านี้เขี่ยใส่อากาศธาตุ เท้าเรียวงามยังตกไปในเงื้อมมือหานป๋อ

หลันฉุ่ยเจินแตกตื่นจนขวัญหนีดีฟ่อ หานป๋อกระชากดึงคราหนึ่ง นางก็เสียหลักการทรงตัว ล้มหงายไปด้านหลัง ชุดไฟร่วงหล่นลงกับพื้น

นางความจริงมีฝีมือสูงเยี่ยม มาตรว่าตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย เท้าอีกข้างหนึ่งยังสะกิดใส่ใบหน้าหานป๋อที่พลิกตัวกลับมาแต่แล้วปรากฏพลังประหลาดสายหนึ่งแล่นจากจุดหย่งเฉวียนที่ส้นเท้าปิดสกัดจุดสำคัญทั่วร่างนาง เท้าไม่ทันยืดเหยียดถึงที่สุดก็ตกห้อยลง

หานป๋อลุกขึ้นอย่างยิ้มแย้ม เหยียบชุดไฟดับไป เปิดม่านหน้าต่างออก ค่อยกลับมาที่ข้างกายนาง นั่งยองๆ ลงกล่าวว่า

"เหตุใดไม่ส่งเสียง เมื่อครู่ท่านร้องครวญครางได้น่าฟังยิ่ง"

พลางอาศัยประกายดาวนอกหน้าต่าง สำรวจดูเรือนร่างของนางขึ้นๆ ลงๆ เที่ยวหนึ่ง

หญิงเปลือยนางนี้มีส่วนสัดงดงาม ผิดพรรณขาวละเอียดอ่อนบวกกับเค้าใบหน้าที่งามยั่วยวน จึงดึงดูดใจผัดนัก

หลันฉุ่ยเจินค่อยได้คิดฝ่ายตรงข้ามหลอกลวงนาง แต่สำนึกเสียใจก็สายเกิน สร้างความคับแค้นใจจนแทบหลั่งน้ำตา หลับตาลงกล่าวอย่างดื้อดึงว่า

"ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

หานป๋อสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้ามิเพียงไม่ฆ่าท่าน ยังไม่ทำร้ายท่าน"

หลันฉุ่ยเจินลืมตาขึ้นอย่างงุนงง จับจ้องมองมันชั่วขณะ พลันแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว มาเถอะ ท่านชมชอบกระทำอย่างไรก็ได้ ท่านมีใบหน้าหล่อเหลาจริงๆ มิน่าเล่ามีสตรีมากหลายไม่อาจหักห้ามใจได้"

หานป๋อยื่นมือตบใส่ร่างนางสิบกว่าฝ่ามือ จุดเส้นของหลันฉุ่ยเจินล้วนคลายออก ดังนั้นนางลุกขึ้นนั่ง กล่าวเชิญชวนว่า

"มาเถอะ ข้าพเจ้าจะปรนนิบัติท่านอย่างสุดความสามารถ รับรองไม่ทำร้ายท่าน"

ในใจกลับครุ่นคิด หากไม่ฆ่าปีศาจราคะนี้ นางขอเปลี่ยนเป็นใช้แซ่ของมัน

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณหนูเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้าคิดปลดปล่อยท่านไป เพียงหวังให้ท่านรับปากข้าพเจ้าอย่าได้ทำร้ายเม่ยเหนียง ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่าท่านโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้"

พลางผุดลุกขึ้น หยิบฉวยเสื้อผ้ามาสวมใส่ มองดูหลันฉุ่ยเจินที่นั่งกับพื้น กล่าวว่า

"ยังไม่รีบสวมใส่เสื้อผ้าอีก เม่ยเหนียงใกล้กลับมาแล้ว"

หลันฉุ่ยเจินใจสับสนว้าวุ่น ไม่เข้าใจว่าเหตุใดหานป๋อปฏิบัติต่อนางด้วยดีถึงเพียงนี้

หานป๋อเคลื่อนกายถึงด้านหลังนาง มือหนึ่งสอดไปยังใต้ซอกแขนนาง อีกมือหนึ่งหยิบฉวยตัวเอี๊ยมขึ้น ฉุดดึงนางขึ้นมา

พอสัมผัสทางผิวกาย หลันฉุ่ยเจินถึงกับร่างอ่อนระทวย ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย ปล่อยให้หานป๋อสวมเสื้อและกางเกงชั้นในให้กับนาง

ที่ลานตึกหน้าแว่วเสียงรถม้าดังมา

หานป๋อหยิบฉวยเสื้อผ้าขึ้นมาทีละชิ้น ยัดไปในมือนาง

หลันฉุ่ยเจินบังเกิดความรู้สึกคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน

หานป๋อตบเตียงนอน จัดแจงผ้าปูที่นอน ทั้งยังล้วงหนามแหลมแหวกน้ำที่เป็นอาวุธประจำตัวนางทั้งคู่ออกมา ส่งไปในมือนาง ยื่นมือสัมผัสใบหน้านาง กล่าวว่า

"ระมัดระวังไว้ ครั้งหน้าที่พบกัน พวกเราอาจถูกบีบบังคับให้ประหัตประหารกัน เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะไม่ยั้งมือไว้ไมตรี"

ในที่สุดหลันฉุ่ยเจินเลิกล้มความคิดลอบสังหารหานป๋อ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยท่านครั้งหนึ่ง แล้วค่อยฆ่าท่าน หลันฉุ่ยเจินไม่ยอมติดค้างบุญคุณน้ำใจผู้ใดมาก่อน"

พลางจับจ้องมองหานป๋ออย่างลึกซึ้ง ค่อยทะลวงหน้าต่างออกไป จนหายลับกับความมืด

หานป๋อกระหยิ่มใจยิ่ง นี่เรียกว่าจะจับแต่แสร้งปล่อย พันธุมารของมันรู้สึกได้ว่าความคิดฆ่าฟันของนางถดถอยตลอดเวลา ขณะที่นางจากไป ถึงกับบังเกิดเยื่อใยไมตรีต่อมันอยู่บ้าง เพียงแต่นางเองยังไม่ทราบ หรือว่าไม่ยอมรับ

หากสามารถพิชิตสตรีนางนี้ ย่อมมีประโยชน์กว่าฆ่านางร้อยเท่า

แต่ว่ามันก็ต้องกระตุ้นเตือนเม่ยเหนียง แนะนำให้นางขอความคุ้มครองจากเยี่ยซู่ตง ป้องกันว่าหลันอี้จะจัดส่งผู้อื่น หรือใช้ให้หลันฉุ่ยเจินมาจัดการกับนางอีก

แว่วเสียงฝีเท้าดังมาแต่ไกล

หานป๋อบังเกิดความคึกคะนองเช่นทารก เปิดตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่ใบหนึ่งเข้าไปซ่อนตัวไว้ คิดสร้างความตื่นตะลึงแก่เม่ยเหนียง

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาอีก เป็นเสียงฝีเท้าของผู้คนสองคน

หานป๋อครุ่นคิด หากผู้ที่มากับเม่ยเหนียงเป็นเยี่ยนฟางหรือผีเสื้อตัวใดตัวหนึ่งก็ยิ่งดี

ประตูห้องถูกเปิดออก หานป๋อพลันพบว่าผิดท่า มันย่อมจดจำเสียงลมหายใจของเม่ยเหนียงออก แต่เสียงลมหายใจของอีกคนหนึ่งไม่คล้ายเป็นสตรี

เม่ยเหนียงพลันร้องอุทานออกมา จากนั้นเป็นเสียงเสื้อผ้าเสียดสีกัน บวกกับเสียงหอบหายใจและเสียงครวญครางของบุรุษสตรี

หานป๋อตะลึงลานอยู่ในตู้เสื้อผ้า ที่แท้เม่ยเหนียงกลับมาพร้อมกับชู้รัก ยังบอกว่าหลงรักมันอีก

เสียงหอบหายใจหยุดชะงักลง เม่ยเหนียงผลักคนผู้นั้นออกห่าง กล่าวอย่างแง่งอนว่า

“ท่านเหลียนอย่าได้ทำเช่นนี้หรือไม่? บริวารมีเรื่องรายงาน”

หานป๋อใจสั่นสะท้าน จิตใจว้าวุ่นขึ้นมา

แว่วเสียงท่านเหลียนดังที่นอกตู้ว่า

“นางชะมดยิ่งมายิ่งน่าลุ่มหลง มิน่าเล่าราชินีจำแลงจึงโปรดปรานท่าน เลื่อนท่านขึ้นเป็นหนึ่งในสี่หญิงคร่าวิญญาณ ในสตรีเฉิดฉันนิกายเรา นอกจากหมีฉิงกับอู่เม่ยสององครักษ์แล้ว ถึงรอบของพวกท่านทั้งสี่”

หานป๋อหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ลอบร้องคำหวาดเสียวในใจ ที่แท้เม่ยเหนียงเป็นสาวกนิกายบัญชาฟ้า ทั้งยังมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ส่วนผู้แซ่เหลียนนี้ได้รับยกย่องเป็นท่านเหลียน ย่อมเป็นชนชั้นเสนาธิการดุจเดียวกับหูอุ้ยหยง ฟังจากน้ำเสียงมันแฝงพลัง แสดงว่ามีฝีมือสูงเยี่ยมไม่อาจดูแคลนไป

มิน่าเล่ามันพอพบหน้าเม่ยเหนียง ก็ลุ่มหลงจนโงหัวไม่ขึ้น ที่แท้มีหลังฉากอันน่าตระหนกถึงเพียงนี้ วิชายั่วยวนของนางร้ายกาจนัก ทำให้ผู้คนดูไม่ออก จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า นิกายบัญชาฟ้าน่ากลัวยิ่ง

แม้ฆ่าคนก็ไม่ทิ้งร่องรอยไว้ ที่น่าประหวั่นที่สุดคือ แม้แต่หลันอี้ยังไม่ทราบว่าเม่ยเหนียงเป็นคนของหูอุ้ยหยง

ภายในห้องจุดโคมไฟขึ้น เม่ยเหนียงครวญครางอีกครา ต่อจากนั้นเป็นเสียงม้วนลิ้นพันกันอย่างดูดดื่ม

หานป๋อมองลอดร่องประตูตู้ออกไป เห็นเม่ยเหนียงเสื้อผ้าหลุดลุ่ย เผยเห็นหน้าอกอันมโหฬาร กระโปรงยาวถูกเลิกขึ้นถึงข้างเอว ถูกชายกลางคนหน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่งนั่งตะโบมโลมลูบทั้งบนล่าง ปากจิ้มลิ้มย่อมถูกอีกฝ่ายประทับไว้

หานป๋อแค้นใจยิ่ง ปรารถนาใคร่โถมออกไปเข่นฆ่าชายโฉดหญิงแพศยาคู่นี้

ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าลู่เตี๋ยเอ๋อเหล่าหญิงงามเมืองเป็นสตรีเฉิดฉันสังกัดนิกายบัญชาฟ้า จูหยวนจางยังทรงนำตัวสตรีนางหนึ่งกลับวัง ดังนั้นต่อให้จัดการกับเฉินกุ้ยเฟย ยังมีคนดำเนินแผนอุบาย หูอุ้ยหยงดูไปคล้ายต่ำต้อยด้อยความสามารถ แท้ที่จริงนับมันร้ายกาจที่สุด

ฝีมือการปลุกเร้าของท่านเหลียนสูงเยี่ยมยิ่ง เพียงชั่วขณะเม่ยเหนียงก็บิดกายร้องครวญครางสุดข่มกลั้น

ท่านเหลียนพลันหยุดมือ ผละจากใบหน้าที่แดงก่ำของนาง หัวร่ออย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า

“เราเปรียบกับเด็กน้อยหานป๋อเป็นอย่างไร?”

เม่ยเหนียงพอได้ยินชื่อหานป๋อ พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวประจบว่า

“เด็กน้อยรุ่นหลังไหนเลยเทียบเปรียบกับท่านได้?”

ท่านเหลียนยกมือเกาะกุมหน้าอกของนางชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

“นางชะมดรู้จักประจบสอพลอนัก น่าเสียดายที่ตอนนี้มีเวลาไม่เพียงพอ เรายังต้องกลับไปรายงานท่านราชินี”

เม่ยเหนียงพอได้ยินชื่อหานป๋อ พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวประจบว่า

“เด็กน้อยรุ่นหลังไหนเลยเทียบเปรียบกับท่านได้?”

ท่านเหลียนยกมือเกาะกุมหน้าอกของนางชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

“นางชะมดรู้จักประจบสอพลอนัก น่าเสียดายที่ตอนนี้มีเวลาไม่เพียงพอ เรายังต้องกลับไปรายงานท่านราชินี”

เม่ยเหนียงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ท่านราชินีโปรดปรานท่านถึงเพียงนี้ กลับช้าไปบ้างจะเป็นไร?"

ท่านเหลียนพลิกร่างนาง ตบฉาดใส่ตะโพกผึ่งผายของนางสองครา ค่อยประคองนางนั่งตัวตรง กล่าวว่า

"อย่าได้ยั่วเย้าเราแล้ว มา รีบบอกต่อเราว่าเรื่องราวดำเนินถึงขั้นใด?"

เม่ยเหนียงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"พันธุมารของเด็กน้อยหานป่อร้ายกาจยิ่ง เราแม้ยั่วยวนมันจนร่วมสัมพันธ์ แต่ไม่อาจดึงดูดพลังชีวิตของมันแม้แต่น้อย เด็กน้อยนี้ยังลอบออกไปกำจัดฆ่าเหลียนควน"

ท่านเหลียนหัวร่ออย่างชั่วช้า กล่าวว่า

"พวกเรายังต้องขอบคุณมันที่ลิดรอนขมกำลังของหลันอี้ หากกระตุ้นให้หลันอี้กับมันต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่ายยิ่งดี"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"อย่าลืมสั่งบริวารท่านอย่าได้ลงมือต่อมัน จึงไม่แหวกหญ้าจนงูตื่น เราจะกลับไปรายงานท่านราชินี หากหมีฉิงหรืออู่เม่ยคนใดคนหนึ่งลงมือ ขณะที่เด็กน้อยนี้ไม่ทันระวังป้องกัน เราจึงไม่เชื่อว่ามันจะรับไว้ได้ ไม่แน่ว่าท่านราชินีเกิดคันไม้คันมือ จัดการกับมันด้วยตัวเอง อย่างนั้นมันแม้เป็นภูตผีก็สำราญแล้ว"

เม่ยเหนียงกล่าวว่า

"เรานัดหมายมันมาหาเราในที่นี้ แต่ไม่ทราบว่าจะมาเมื่อใด"

ท่านเหลียนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านทำดียิ่ง นับแต่นี้เป็นต้นไป จนถึงช่วงเฉลิมพระชนมพรรษาของจูหยวนจางเป็นช่วงเวลาสำคัญ ห้ามมิให้ท่านติดต่อกับพวกเราเข้าใจหรือไม่?"

เม่ยเหนียงรับคำอย่างนอบน้อม ท่านเหลียนจูบปากนางอีกคราค่อยฉุดดึงนางลุกขึ้น กล่าวว่า

"ส่งเราสักระยะทางหนึ่งเถอะ"

ทั้งสองเปิดประตูออกจากห้องไป

หานป๋อฉุกใจคิด ผนึกพลังที่ใบหู ได้ยินเสียงฝีเท้าของทั้งสองลงไปถึงมุมทิศตะวันออกเฉียงใต้ของหอห้อง จากนั้นเป็นเสียงเปิดประตูอย่างแผ่วเบา

ที่นี้จัดสร้างทางลับจริงๆ มิน่าเล่าท่านเหลียนสามารถปรากฏกายทุกเมื่อ โดยไม่ถูกพบเห็น

หานป๋อทั้งขุ่นเคืองทั้งยินดี ที่ขุ่นเคืองย่อมเป็นเม่ยเหนียงหลอกลวงความรักของมัน ที่ยินดีคือเสาะพบเบาะแสของนิกายบัญชาฟ้า ยามนั้นสงบจิตใจ แล้วจากไปโดยไร้สัมเสียง

หลันอี้เข้าสู่สวนหลังของจวนแม่ทัพใหญ่ของมัน โดยมีพระยาสามัญชนจ้านเจี่ย กับวานรทองฉางเยี่ยว่างร่วมทาง

พอตัดผ่านป่าไผ่แถบหนึ่ง ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นบ้านก่ออิฐหลังหนึ่ง ภายในมืดมิดไร้แสงไฟคล้ายปราศจากสิ่งมีชีวิตใด

พลันบังเกิดเสียงพึ่บพั่บ เงาดำที่สะพายดาบยาวสี่สายกระโดดลงจากต้นไม้ข้างบ้านก่ออิฐ คุกเข่าลงข้างหนึ่ง กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"วาตะ พนา อัคคี ขุนคีรี คำนับแม่ทัพใหญ่"

หลันอี้และพวกทั้งสามสะดุ้งเฮือกหนึ่ง คิดไม่ถึงว่า มิซีจี ไทโซ แม้อยู่ในจวนแม่ทัพใหญ่ ยังไม่คลายการระวังป้องกัน

วาตะ พนา อัคคี ขุนคีรีทั้งสี่นี้เป็นองครักษ์ประจำตัว มิซีจี ไทโซ ประกอบด้วยสตรีวาตะ ผู้รับใช้อัคคี ผู้รับใช้ขุนคีรีกับผู้รับใช้

พนา โดยตั้งชื่อตามข้อความตอนหนึ่งในตำราพิชัยสงครามซุนวู ซึ่งแพร่หลายไปถึงแดนอาทิตย์อุทัยว่า “ยามรวดเร็วดุจวาตะสายลม เชื่องช้าดั่งพนาแมกไม้ รุกรานรวดเร็วปานอัคคีเพลิง หนักแน่นประหนึ่งขุนเขาคีรี”

คนทั้งสี่มีอายุไม่ถึงสามสิบปี ในจำนวนนี้ผู้รับใช้อัคคีอายุเยาว์ที่สุด เพียงสิบแปดปี มีหน้าตาหล่อเหลา รูปร่างสมส่วน ดวงตากลอกกลิ้งปราดเปรียว เท้ายืดยาวเป็นพิเศษผูกมีดสั้นไว้ หากมิใช่มันแฝงกลิ่นอายปีศาจร้ายชนิดหนึ่ง นับเป็นชายหนุ่มที่น่าดู

ผู้รับใช้ขุนคีรีมีรูปกายกำยำ ดาบที่สะพายอยู่กลางหลังทั้งหนักทั้งยาว ทั้งพกพาโล่เหล็กดำมะเมื่อม ช่วงแขนยังหยาบกว่าต้นขาของวานรทอง หน้าตาที่อด้านถือมั่น มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นชนชั้นไม่กลัวตาย

ผู้รับใช้พนาอายุมากที่สุด ร่างเตี้ยเล็กสันทัดเป็นแบบฉบับของชาววอเหยิน (ญี่ปุ่น) ความเคลื่อนไหวเชื่องช้ากว่าผู้อื่น แต่แฝงความหนักแน่นเยือกเย็น จนผู้คนไม่กล้าดูแคลน บนใบหน้าอัปลักษณ์มีรอยแผลเป็นยาวห้านิ้ว เริ่มจากใต้ใบหูพาดขวางถึงริมฝีปากล่างบันดาลให้ผู้คนมองครั้งเดียวก็ไม่คิดมองดูต่อไป

สตรีวาตะกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ไม่มีบุรุษใดยอมเบือนสายตาจากร่างนาง ในผู้รับใช้ทั้งสี่ นางเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียว

สตรีนางนี้ร่างเล็กกะทัดรัด ผมดำขลับสยายประบ่า ผิวพรรณขาวผ่องปานเย้ยหิมะ ยามเอ่ยปากเผยเห็นฟันขาวซี่เล็กๆ ราวกับมุก

ที่น่าประทับใจคือตาคู่งามของนางยามกลิ้งกลอก ทอประกายหยาดเยิ้มชนิดหนึ่ง ฉายเสน่ห์ความงามเย้ายวนแต่ไม่ต่ำช้า ที่กลางหลังสะพายดาบอาทิตย์อุทัยหนึ่งยาวหนึ่งสั้นรวมสองเล่ม

คนทั้งสี่ล้วนสวมชุดดำรัดกุมสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล มาตรว่า

มีท่าทางเคารพนบน้อม แต่ยังแฝงกลิ่นอายฆ่าฟัน

หลันอี้เพ่งตาจ้องจับไปยังร่างสตรีวาตะ เห็นว่าสตรีนางนี้ยั่วยวนชวนลุ่มหลง ต้องหาวิธีร้องขอนางจากมิซึจึ ไทโซ หาความสุขสักครา

ภายในบ้านก่ออิฐบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังออกมาว่า

“ถอยไป”

ผู้รับใช้ทั้งสี่รับคำคราหนึ่ง พุ่งถอยไปด้านหลัง กลืนหายกับดงไม้สองฟากข้างบ้านก่ออิฐ ความเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจภูตพราย

หลันอี้ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ที่แตกตื่นคือเพียงผู้รับใช้ทั้งสี่ก็มีฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้แสดงว่าพวกวอเหยินมีผู้มีความสามารถมากมาย ที่ยินดีคือเมื่อได้รับความช่วยเหลือจากพวกมัน ตนเองเฉกเช่นพยัคฆ์เพิ่มปีก

มันขณะจะเดินเข้าไปพบกับมิซึจึ ไทโซ ซึ่งยังไม่เคยพบหน้ามาก่อน ภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงของมิซึจึ ไทโซ ซึ่งแฝงสำเนียงของชาวต่างชาติดังว่า

“ท่านแม่ทัพใหญ่ชะงักเท้า ยามนี้เป็นช่วงเวลาที่เราทบทวนวิชาไม่เหมาะกับการรับแขก”

หลันอี้กล่าวอย่างงุนงงว่า

“อย่างนั้นเราไม่รบกวนแล้ว”

มิซึจึ ไทโซ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ท่านแม่ทัพใหญ่มีเรื่องใดโปรดบอกมา ตอนนี้คนของท่านที่อยู่ใกล้ที่สุด ยังอยู่ห่างพันก้าว รับรองไม่ถ่ายทอดถึงหูผู้อื่น”

หลันอี้และพวกทั้งสามสบตากันด้วยความตื่นตระหนก คนผู้นี้ซ่อนตัวอยู่ภายในห้อง แต่เรื่องที่เกิดขึ้นในระยะห่างพันก้าว ยังไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของมัน

หลันอี้สูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว

“เราคิดขอให้ท่านไทโซลงมือฆ่าคนผู้หนึ่ง”

มิซึจี ไทโซ กล่าวว่า

“ไหนเลยเพียงคนเดียว นับตั้งแต่เหยียบย่างเข้าดินแดนภาคกลาง ดาบจันทร์ธาราของเราก็ส่งเสียงร้อง กระหายใคร่ดื่มเลือดคน ก่อนที่จะประหารฆ่าล่างฟานหวิน เราคิดเสาะหาผู้คนหลายคนมาเซ่นสังเวยคมดาบก่อน ขอให้ท่านแม่ทัพใหญ่ดำเนินการด้วย”

หลันอี้และพวกทั้งสามรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากกันบึ้งหัวใจ หลังจากสบสายตากัน หลันอี้ค่อยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“เช่นนี้ประเสริฐสุด บุคคลแรกที่คิดฆ่าเรียกว่าหานป๋อ หากพบเห็นร่องรอยของมัน พวกเราจะแจ้งต่อท่านไทโซทันที”

แว่วเสียงมิซึจี ไทโซ ดังออกมาว่า

“ทางที่ดีอย่าให้เกินเที่ยงคืนของคืนนี้ ไม่เช่นนั้นก็จัดสรรบุคคลอื่นมารับดาบเรา ท่านแม่ทัพใหญ่เชิญเถอะ”

หลันอี้กลั้ำกลืนคำพูดที่คิดกล่าวเอาไว้อำลาจากไป

มิซึจี ไทโซ ผู้นี้คล้ายอาวุธร้ายที่มีความคมทั้งสองด้านเล่มหนึ่ง หากไม่ระวังตัว แม้กระทั่งตนเองก็อาจถูกบาดทำร้ายเสียโลหิต

หานป๋อไม่กล้ากลับตรอกเก่าตระกูลจั่ว กลัวถูกจั่วซือและพวกตำหนิติเตียน จึงตรงมายังทะเลสาบม่อโฉว

หลังจากล้างหน้าหวีสางผมเผ้า เห็นสาวงามผมทองอี๋จียังหลับสนิท จึงไม่กล้าปลุกนาง ออกเดินทางสู่วังหลวง

ราชองครักษ์ที่เฝ้าประตูพอพบเห็นมัน ล้วนแสดงความเคารพปล่อยให้ผ่านโดยสะดวก จนถึงภายในหวงเฉิง (ราชธานี)

ระหว่างทางพบพานขันทีที่ถวายการปรนนิบัติจูหยวนจางผู้หนึ่ง

ดังนั้นชักนำมันมายังตำหนักที่รักษาการณ์อย่างเข้มงวด เข้าเฝ้าฮ่องเต้เจ้าชีวิต

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางแสดงว่าไม่ได้บรรทมทั้งคืน พระเนตรมีสายเลือดแดงกำ พอทอดพระเนตรพบหานป๋อ ทรงมีพระสติแจ่มใส ขับไล่ผู้ถวายการรับใช้ล่าถอยไปจนหมดสิ้น รับสั่งให้มันนั่งลง ตรัสว่า

"เด็กร้ายกาจพอลั่นปากก็กระทำได้ เพียงไม่ถึงหนึ่งวันก็เชือดเหลียนควนสำเร็จ นับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ"

หานป๋อกราบทูลว่าเป็นพระบารมีฝ่าบาท จากนั้นถ่ายทอดบอกความสัมพันธ์ระหว่างเม่ยเหนียงกับนิกายบัญชาฟ้าออกไป

ด้วยความหนักแน่นของหงอู่ฮ่องเต้ ยังสดับจนพระพักตร์แปรเปลี่ยนไป ทอดพระเนตรมันชั่วขณะจึงตรัสว่า

"พี่เย่ออู๋ไม่ได้หลอกข้า เจ้าเป็นขุนพลคู่บารมีจริงๆ กลับจับพลัดจับพลูพบเห็นแผนอุบายที่เตรียมการมานานปีของหูอุ้ยหยง ดีที่ข้ายังไม่ได้กระทบถูกสตรีเฉิดฉันนั้น ไม่เช่นนั้นไม่ทราบมีผลสุดท้ายอย่างไร"

หานป๋อทูลถามว่า

"ตอนนี้ควรทำอย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"เจ้าแสร้งเป็นไม่อาจหักห้ามใจ รุดไปตามนัดของเม่ยเหนียง ไม่แน่ว่าจะสืบทราบที่ซ่อนตัวของราชินีจำแลงนั้น อย่างนั้นข้าจะทุ่มกำลังกวาดล้างพวกนางให้สิ้นซาก เมื่อถึงเวลานั้นยังมิใช่เชือดเฉือนหูอุ้ยหยงได้ตามอำเภอใจหรอกหรือ?"

หานป๋อกล่าวว่า

"เรื่องนี้ไม่อาจรีบร้อนไป หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด หูอุ้ยหยงต้องวางคนของมันอยู่ในบ้านเมืองหรือจัดให้สตรีเฉิดฉันเป็นนางบำเรอ

ของเหล่าขุนนางทั้งปุ่นและบู๊...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

“ดังนั้นหากเจ้าสามารถขโมยบัญชีรายชื่อของสาวกนิกายบัญชาฟ้ามา พวกเราจึงจะขุดรากถอนโคนของหูอุ้ยหยงได้ โอ นี่ต้องใช้สอยเจ้าอีกแล้ว ข้าเป็นห่วงว่าเจ้าลำพังคนเดียวจะทำงานเช่นนี้ได้อย่างไร?”

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

“เด็กน้อยยังมีผู้คนคอยช่วยเหลือ”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริถึงโจรท่องโดดเดี่ยว ต้องทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

“มีข้อร้องขอเป็นพิเศษใดหรือไม่ หากต้องการหญิงสาวบ้านใดข้าจะยกนางให้แก่เจ้าทันที”

พระองค์ทรงทราบดีว่า เด็กน้อยนี้ไม่ต้องการครอบครองแผ่นดินเพียงรักชอบหญิงงามเท่านั้น

หานป๋อกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

“เรื่องสตรีขอยกเว้น เจ้าเอี้ยนอ๋องเพิ่งยกสาวงามผมทองนางหนึ่งให้แก่เด็กน้อย ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงหวังว่าสามารถตื่นสายกว่านี้เท่านั้น”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอีกครา ตรัสว่า

“ตกลง หลังจากนี้หากไม่มีความจำเป็น ไม่ต้องมาเข้าเฝ้าช่วงเช้า”

จากนั้นตรัสถามว่า

“ฉินเมิ่งเหยาจะมาถึงเมื่อใด?”

หานป๋อตอบว่า

“นางบอกว่าจะมาเข้าเฝ้ายามเที่ยงคืนของคืนนี้...แต่ว่านางมีเงื่อนไขข้อหนึ่ง”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่าเงื่อนไขอันใด หานป๋อกัดฟันกล่าวว่า

"นางต้องการให้เด็กน้อยรับฟังอยู่ด้านข้าง"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้สาดประกายดุจสายฟ้า พระสุรเสียงเกรี้ยวกราดกว่าเดิม ตรัสว่า

"เจ้าบอกมาตามตรงว่ามีความสัมพันธ์ใดกับฉินเมิ่งเหยา?"

หานป๋อบังเกิดความตื่นตระหนก ขณะจะกราบทูลตามความสัตย์ หงอู่ฮ่องเต้ชิงตรัสว่า

"ไม่ต้องกล่าวแล้ว คืนนี้ข้าจะสอบถามนางเอง"

ทั้งสองนิ่งเงียบงันชั่วขณะ หงอู่ฮ่องเต้จึงตรัสว่า

"เรื่องของเฉินกุ้ยเฟย เจ้ามีแผนการอันใด?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยอับจนปัญญาจริงๆ ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจบุกเข้าวังในเปิดฉากยั่วรักนางกระมัง?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ไม่ต้องตื่นเต้นไป ข้าจะจัดให้เจ้ามีโอกาสทดสอบเอง โออาจบางทีมีชีวิตน่าเบื่อเกินไปยามนี้เกิดวิกฤตการณ์รายล้อม ข้ากลับเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ทั้งยังมีเด็กน้อยเจ้ามาคลายเหงาให้กับข้า"

หลังจากสนทนาอีกครู่หนึ่ง หานป๋อนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"สองวันนี้จะมีสหายสองคนมาถึงนครหลวงช่วยเหลือข้าพเจ้าจัดการกับฟางเยี่ยหวี่ หนึ่งในสอง...เป็นมือดีพรรคมังกรพิโรธ เด็กน้อยคิด..."

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า

"ใช่เป็นดาบไวชิฉางเจิงหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ฝ่าบาททรงคาดเดาได้อย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ไม่ทรงอธิบายอีกเช่นเคย ตรัสว่า

"อีกคนหนึ่งคือฟงสิงเลี่ย มันกำลังโดยสารเรือมายังนครหลวง หากมิใช่ข้าปล่อยให้ผ่านได้ มันไหนเลยเดินทางโดยสะดวกถึงเพียงนั้น วางใจเถอะ ข้าแจ้งให้เยี่ยซู่ตงดูแลสหายของเจ้า รับรองไม่ไต่ถามเรื่องของพวกมัน"

จากนั้นตรัสเสียงเย็นชาว่า

"ซ่งคุนเป็นคนของหูอุ้ยหยง หากมิใช่ข้าไม่คิดแหวกหญ้าให้งูตื่น คงประหารมันทั้งตระกูล ล่างฟานหวินตบหน้ามันฉาดหนึ่งก็ดี หากมันตอแยเจ้าอีกก็เชือดมันทิ้งไป"

หานป๋อรู้สึกสมองพองโต ความลึกล้ำของฮ่องเต้จึงน่ากลัวที่สุด มิน่าเล่าพระองค์จึงสามารถปกครองแผ่นดิน

ยามนี้ถึงเวลาประชุมช่วงเช้าแล้ว หานป๋อรีบถวายบังคมทูลลา กลับมายังตรอกเก่าตระกูลจั่ว เพิ่งมาถึงปากถนน ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนหวานเสียงหนึ่งเรียกหาว่า

"ท่านทูต"

หานป๋อเหลียวหน้าไป พบว่าเป็นสิ้วเซ่อผู้เป็นคู่หูของอิ๋งซ่านฮัว และปลอมเป็นเด็กรับใช้ สร้างความยินดียิ่ง ตรงเข้าไปฉุดดึงมือของนาง ลดเลี้ยวเข้าตรอกที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง

สิ้วเซ่อปล่อยให้มันฉุดดึงแต่โดยดี สีหน้าสลับซับซ้อน หว่างคิ้วแฝงแววเศร้าหม่นหมอง

หานป๋อเหลียวมองซ้ายขวาไร้ผู้คน จึงโอบกอดนางเอาไว้ ประทับจูบอย่างยาวนาน ค่อยผ่อนคลายเล็กน้อย ถามว่า

"มาหาข้าพเจ้าหรือ?"

สิ้วเซ่อมองดูมันด้วยความรักอันลึกซึ้ง ผงกศีรษะรับอย่างเอียงอาย จากนั้นกล่าวเสียงละห้อยว่า

"หานป๋อ สิ้วเซ่อกลัวยิ่ง"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ผู้ใดกล้ารังแกท่าน ข้าพเจ้าจะเสนอหน้าให้กับท่าน"

สิ้วเซ่อกอดรัดมันไว้ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ไม่มีผู้ใดรังแกข้าพเจ้า ผู้อื่นเพียงเป็นห่วงพี่ซ่านฮัว นาง..."

"สิ้วเซ่อ"

สุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้น คนทั้งสองผละจากกันด้วยความตระหนก เห็นอิ๋งซ่านฮัวยืนอยู่ที่ห่างไปสิบก้าว ถลึงตามองมา

สิ้วเซ่อสะอึกสะอื้นคำหนึ่ง หลบลี้ไปอีกทางหนึ่ง จนหายลับสาบสูญ หานป๋อแม้ร้องเรียกนางก็ไม่สนใจ

อิ๋งซ่านฮัวเดินเข้ามา กล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า

"หานป๋อ ตอนนี้ท่านเองยังเอาตัวไม่รอด ทางที่ดีอย่าได้ยุ่งเกี่ยวมากความ"

หานป๋อหวนนึกถึงนางโปรยหว่านเสน่ห์ต่อเจ้าเอี๋ยนอ๋องสองพ่อลูกต้องบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"ผู้ใดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของท่าน แต่อย่าได้บอกว่าข้าพเจ้าไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้า หากท่านหวังผลประโยชน์เฉพาะหน้า สร้างความลำบากแก่สิ้วเซ่อ ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

อิ๋งซ่านฮัวขอบตาแดงก่ำ สะอึกเข้ามา ยืดอกอูมตูมตั้งขึ้น ร้องว่า

"ข้าพเจ้าพานจะทำร้ายนางเป็นอย่างไร? ท่านมิสู้ชิงลงมือข้าพเจ้าไม่คิดเป็นผู้คนอีกแล้ว"

หานป๋อมือไม้ปั่นป่วนขึ้นมา กล่าวว่า

"ผู้ใดมีอารมณ์ฆ่าท่าน เฮอะ หากท่านกระทั่งความตายยังไม่นำพา ก็ไม่ต้องทอดร่างกายให้เจ้าเอี๋ยนอ๋องสองพ่อลูกเอารัดเอาเปรียบแล้ว"

ในที่สุดอิ๋งซ่านฮัวหลั่งน้ำตาออกมา รัวหมัดทุบใส่หน้าอกอันบึกบึนของหานป๋อ ร้องว่า

"ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

หานป๋อใจอ่อนลง ยื่นมือหมายสยายปกเสื้อนางออก กล่าวว่า

"อย่าได้ร้องไห้แล้ว ให้ข้าพเจ้าชมดูว่ารอยฟันที่ระลึกยังคงอยู่หรือไม่?"

อิ๋งซ่านฮัวใจหายวาบ พลิ้วถอยห่างไป กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้อื่นถูกท่านก่อกวนจนสาหัสถึงเพียงนี้ ยังหยอกเย้าผู้อื่นอีก"

หานป๋อเห็นนางกลับคืนเป็นปรกติ ตนเองก็นึกถึงความแค้นเก่าก่อน จึงกล่าวว่า

"ไม่ดูก็ไม่ดู เก็บไว้ให้เจ้าเอี๋ยนอ๋องชมดูให้พอเถอะ"

กล่าวจบหันกายหมายจากไป อิ๋งซ่านฮัวชิงสกัดขวางทางไว้กล่าวว่า

"หยุดไว้ สะสางเรื่องราวพวกเราให้ชัดเจนค่อยอนุญาตให้จากไป"

หานป๋อกล่าวอย่างเฉยเมยว่า

"ท่านคือท่าน ข้าพเจ้าคือข้าพเจ้า ไหนเลยมี 'พวกเรา' อีก?"

ดวงตาอิ๋งซ่านฮัวปรากฏประกายน้ำตาขึ้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ตกลง ท่านบอกต่อข้าพเจ้าอีกเที่ยวหนึ่ง"

หานป๋อกลัวเห็นน้ำตาของสตรีที่สุด ท่าทีพลันอ่อนลง เดินไปเกาะกุมหัวไหล่นาง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเมื่อคิดเป็นเครื่องเล่นของเจ้าเอี๋ยนอ๋อง เหตุใดแสดงออกว่ายังไม่สิ้นเยื่อใยต่อข้าพเจ้า มิใช่รังแต่สร้างความลำบากใจแก่ทั้งสองฝ่ายหรือ?"

อิ๋งซ่านฮัวก้มศีรษะลง กล่าวเบาๆ ว่า

"หานป๋อ ท่านไม่เข้าใจผู้อื่น ไม่มีวันเข้าใจได้"

พลันดิ้นหลุดจากการเกาะกุม ยกมือปิดหน้าร่ำไห้จากไป

หานป๋อยืนชืมเซาชั่วขณะ พลันตัดสินใจว่าจะสืบหาเบื้องหลังที่อิ๋งซ่านฮัวใกล้ชิดกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ค่อยเดินกลับเข้าตรอกเก่าตระกูลจั่ว

เพิ่งเหยียบย่างเข้าร้านสุราซึ่งตกแต่งใกล้แล้วเสร็จ ฟั่นป้าก็ออกมารับหน้ารายงานว่ามีแขกพิเศษมาถึง

หานป๋อถามว่าแขกพิเศษอันใด ฟั่นป้ากลับปกปิดเป็นความลับเชิญให้มันเข้าตึกในไปชมดู

ยังไม่ทันเหยียบย่างเข้าห้องชั้นใน ก็ได้ยินโจรท่องโดดเดี่ยวร่ำร้องว่า

"ว่ากระไร หวินชิงสงสารเราแก่ชราไร้ที่พึ่งจึงยอมแต่งงานกับเรา นี่ออกจะดูแคลนเสน่ห์ความเป็นชายของเราไปแล้ว"

จากนั้นเป็นสุ้มเสียงหญิงสาวเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเนิบนาบว่า

"ที่รับไม่ได้ที่สุดของบุรุษคือเข้าใจว่าตัวเองทรงเสน่ห์ เชี่ยนเหลียนยังเข้าใจว่าท่านผู้เฒ่ามิใช่บุรุษเช่นนั้น มิคาดยังเป็นเช่นนั้นจนได้"

หานป๋อพอฟังฉุกคิดว่าแขกพิเศษเป็นใครโถมเข้าไปร้องเรียกว่า

"ฟงสิงเลี่ย"

ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์และหลิงหลง หลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยานั่งดูโจรท่องโดดเดี่ยวกับกู่เชี่ยนเหลียนโต้ตอบกัน พอฟังพากันเหลียวมองมา

หานป๋อกลับคิดไม่ถึงว่ามีผู้คนรุดมามากมายถึงเพียงนี้ เพิ่งงงงันวูบ ฟงสิงเลี่ยก็กระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้ สวมกอดมันเอาไว้ ต่างคนต่างตบไหล่อีกฝ่าย ลิงโลดจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

หลังจากผ่านภัยพิบัตินานัปการ ในที่สุดชายหนุ่มที่ควักหัวใจตีแผ่ให้แก่กันคู่นี้พบกันอีกครั้ง

ครั้นแล้วฟงสิงเลี่ยแนะนำหานป๋อต่อหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยา หานป๋อพอเห็นฮูหยินอลงกรณ์ถึงกับตาเป็นประกาย ชมเชยว่า

"หากมีคนไม่เข้าใจว่าหลวงจีนกระบี่ไฉนคืนสู่เพศฆราวาส ข้าพเจ้าจะตีกันของมันเอง"

ซวีเยี่ยเวี่ย จวงชิงซวง จั่วซือและพวกที่นั่งอยู่ภายในห้องรับฟังจนขมวดคิ้ว ลอบตำหนิสามีกล่าวโดยไม่ยั้งคิด กระทั่งญาติอาวุโสยังกล้ากล่าวแทะโลม

ฮูหยินอลงกรณ์เป็นชนเผ่าอู๋ซวง ไม่ถือสาคำพูดที่เปิดเผยบวกกับหานป๋อชมเชยนาง จึงกล่าวตอบว่า

"หากมีคนไม่เข้าใจว่าหานป๋อไฉนล่อลวงหญิงงามมากมายถึงเพียงนี้แต่งให้กับมัน เรากู่หนิงชิงก็จะตบหน้าพวกมันเป็นการเตือนสติ"

หลวงจีนกระบี่ผดลกขึ้น ตบไหล่หานป๋อกล่าวว่า

"หลานเรากล่าววาจารวบรัดชัดเจน แม้แต่เราก็รู้สึกสมใจ แต่เราไม่ได้คืนสู่เพศฆราวาส ตรงกันข้ามรู้สึกว่าหลุดพ้นจากทางโลก ใกล้ชิดกับวิถีแห่งฟ้ากว่าเดิม หลานเราจะเข้าใจความหมายของเราโดยเร็ว

หานป๋อนึกถึงฉินเมิ่งเหยา กล่าวอย่างได้คิดว่า

"กล่าวประเสริฐ ขอบคุณที่ชี้แนะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"เด็กน้อยอย่าได้อวดฉลาดแสร้งเป็นเข้าใจ"

หานป๋อถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"โจรเฒ่าทางที่ดีกล่าวเกรงอกเกรงใจต่อข้าพเจ้า สมัครสามัคคีกันไว้ ไม่เช่นนั้นจะให้ผู้ใดช่วยเหลือท่านรับมือศัตรูเฉพาะหน้า?"

พลางชำเลืองมองกู่เชี่ยนเหลียน จากนั้นอดมองดูกงจู้อลงกรณ์กับหลิงหลงที่ด้านข้างมิได้

กู่เชี่ยนเหลียนเห็นมันหันหัวหอกมาที่นาง ก็กล่าวว่า

"พวกท่านสมัครสามัคคีมีประโยชน์ใด เชี่ยนเหลียนสามารถกะเกณฑ์ไพร่พล เข่นฆ่าจนพวกท่านเตลิดเปิดหนี"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อพากันร้องคำ "กะเกณฑ์ไพร่พล?" ซวีเยี่ยเวี่ยชิงยกมือขึ้น กล่าวว่า

"พลทหารซวีเยี่ยเวี่ยอยู่ที่นี้ หัวหน้าหมวดหมู่เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) โปรดสั่งมา"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวฉุกคิดว่าผิดท่า นางปีศาจน้อยกู่เชี่ยนเหลียนเมื่อมาถึง พวกมันคงไม่อาจอาละวาดเช่นกาลก่อนแล้ว

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียนอย่าได้ก่อเรื่องแล้ว จือเซียนกับหลิงหลงน้อยรีบมารู้จักกับพี่หาน"

กงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียนกับหลิงหลงผุดลุกขึ้น ยอกายคารวะต่อหานป๋อ สร้างความแตกตื่นแก่หานป๋อจนรีบคารวะตอบ

กงจู้อลงกรณ์ชม้ายมองมัน กล่าวว่า

"ได้ยินคำสูสู* มานาน วันนี้พอพบพาน ค่อยทราบว่านอกจากสิงเลี่ยแล้ว ยังมีผู้กล้าเช่นสูสู จือเซียนปีติยินดียิ่ง"

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านอกจากเกาะแกะและเล็ม...อื่นๆ ไหนเลยสู้สิงเลี่ยได้ หากข้าพเจ้ากล่าวโดยไม่ยั้งคิด ล่วงเกินพี่สะใภ้ผู้เลอโฉม ขอพี่สะใภ้อย่าได้ตำหนิ"

ทุกผู้คนรับฟังจนอ้าปากค้าง ไหนเลยมีคนที่พอพบหน้าพี่สะใภ้ก็บอกว่าจะกล่าววาจาล่วงเกิน จากนั้นก็กล่าววาจาล่วงเกิน

กงจู้อลงกรณ์หัวร่อคิก ค้อนหานป๋อวงหนึ่ง กล่าวว่า

---

* สูสูแปลว่าท่านอา ในที่นี้เป็นคำยกย่องสหายของผู้เป็นสามี

"ตอนนี้จือเซียนค่อยทราบว่า เสี่ยวเหลียนพอร้องกะเณฑ์ไพร่พลก็มีพลทหารที่งดงามมากมายสมัครเข้าร่วม"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา บรรยากาศทั้งหรรษาทั้งเป็นมิตร

หานป๋อพอมาถึง ก็นำมาซึ่งความปีติยินดีและปราศจากการควบคุมบังคับ

จวงชิงซวงฉวยโอกาสที่หานป๋อกวาดมองมา จ้องมองมันอย่างขุ่นเคืองแง่งอน คล้ายตำหนิอันใด

หานป๋อร้องอย่างนึกได้ว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้าลืมเลือนว่าต้องกลับไปพร้อมกับซวงเอ๋อเพื่อคารวะน้ำชาต่อเยี่ยฟู่เยี่ยมู่ (พ่อตาแม่ยาย) หลังจากเสร็จเรื่องจะรีบกลับมา"

ผู้ที่ยินดีที่สุดย่อมเป็นจวงชิงซวง รีบผุดลุกขึ้นมาถึงข้างกายหานป๋อ ตระเตรียมจากไป

ซวีเยี่ยเวี่ยกลับเชิดปากอย่างขุ่นเคือง นางไม่ทันสอบสวนว่าเมื่อคืนมันหลบไปยังที่ใด ตัวเลวร้ายก็คิดละทิ้งนางไปแล้ว

จั่วซือและพวกก็ไม่ยินดี กู่เชี่ยนเหลียนพลอยบังเกิดความผิดหวังที่เด็กน้อยนี้คิดจากไป ส่วนโจรท่องโดดเดี่ยวก็มีเรื่องคิดหารือ ดังนั้นทุกผู้คนพากันถลึงมองหานป๋อเป็นจุดเดียว

หานป๋อมีปฏิกิริยาอันปราดเปรียว ไหนเลยไม่รู้สึกตัว ยกมือเกาศีรษะเล็กน้อย จึงโห่ร้องว่า

"มิสู้ให้ข้าพเจ้านำทั้งหมดไปเดินเล่นที่ถนนซีหนิง ข้าพเจ้ากับซวงเอ๋อแวะเข้าสถานฝึกสอน จากนั้นกลับออกมาร่วมวงกับทั้งหมด"

สตรีทั้งหลายพากันร้องสนับสนุน

หานป๋อกับจวงชิงซวงเข้าสู่สถานฝึกสอนซีหนิง กราบคารวะ

เจ้าสำนักซีหนิงสองสามีภรรยา

เจ้าสำนักซีหนิงแจ้งต่อหานป๋อว่า คืนพรุ่งนี้จะจัดโต๊ะเจ เลี้ยงต้อนรับคนของสหพันธ์แปดสำนัก ให้หานป๋อกับจวงชิงซวงมาแต่หัวค่ำจะได้มีเวลาสนทนากัน

หานป๋อพอฟังว่ามีงานเลี้ยงอีก ต้องลอบคร่ำครวญในใจเปลือกนอกกลับรับคำด้วยความยินดี

ทางด้านฟงสิงเลี่ยและพวก กลับเดินเล่นเป็นกลุ่มใหญ่ ไม่เพียงฟั่นป้านำพี่น้องหกคนมาถือของให้กับเหล่าสตรี รองผู้บัญชาการค่ายตะวันออกเฉินเฉิงก็นำมือดีสิบกว่าคนคอยอารักขา ยังมีเยี่ยซู่ตงกับพวกอีกหลายคนที่ทราบข่าวรุดมาสมทบ

นอกจากหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยาแล้ว ทุกผู้คนล้วนมากันพร้อมหน้า

สตรีทั้งหลายเลือกซื้อสิ่งของเป็นการใหญ่ โจรท่องโดดเดี่ยวกับเยี่ยซู่ตงกลับยืนซุบซิบกันบนถนนนอกร้าน ฟงสิงเลี่ยความจริงรวมกลุ่มกับพวกมัน กลับถูกกู่เชี่ยนเหลียนฉุดลากมายังร้านแพรพรรณเป็นเพื่อนพวกนาง

ฟงสิงเลี่ยเห็นซวีเยี่ยเว่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนสนิทสนมกันเป็นพิเศษทั้งนี้เพราะพวกนางล้วนมีนิสัยซุกซนชมชอบก่อเรื่อง หากรวมเป็นแนวร่วมสำเร็จ เกรงว่ามันกับหานป๋อมีภัยแล้ว

ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงสดใสเจื้อยแจ้วดังขึ้น ที่แท้กงจู้อลงกรณ์หลิงหลงกับจั่วซือ เฉาเสีย โหยวโหยวซื้อหาแป้งฝุ่นชาดแต้มจากร้านข้างเคียงเสร็จสิ้น เดินมาร่วมวงด้วย

จั่วซือกล่าวขึ้นก่อนว่า

“วิเศษแท้ ข้าพเจ้าจะได้ซื้อผ้าพับ ตัดเสื้อใหม่ให้กับเหวินเหวินน้อยสักหลายตัว”

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า
“ทางที่ดีตัดเผื่อไว้ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าใส่ไม่ได้”
ซวีเยี่ยเวี่ยพลันเดินเข้ามาฉุดดึงกงจู้อลงกรณ์ กล่าวว่า
“เซียนเจี่ยแจช่วยดูผ้าลายดอกให้กับข้าพเจ้า”

ฟงสิงเลี่ยได้ยินแต่สุ้มเสียงสดใสดุจนกขมิ้นกลางไพร ยามนั้นประจวบกับหลิงหลงเดินผ่านข้างกาย รีบฉุดดึงแขนเสื้อของนางไว้ถามว่า

“หลิงหลงน้อยซื้อได้อะไร?”
หลิงหลงยังคงเอียงอายดุจเดิม กัมศีรษะกล่าวว่า
“คุณหนูเลือกผ้าแพรให้ผู้อื่นตัดเย็บเสื้อชั้นในหลายชิ้น”
พลางดิ้นหลุดไปรวมกลุ่มกับสตรีทั้งหลาย
ฟงสิงเลี่ยอารมณ์ดียิ่ง นับตั้งแต่ไป่ซ่เซียงกับส่ยโหยวจิงเสียชีวิต นี่เป็นครั้งแรกที่มันคลายความหมองเศร้า แต่แล้วนึกถึงเหนียนเหลียนตัน รีบออกไปหาโจรท่องโดดเดี่ยวกับเยี่ยซู่ตง

เพิ่งเหยียบย่างบนท้องถนน โจรท่องโดดเดี่ยวกับเยี่ยซู่ตงไม่ทราบไปที่ใด แต่แล้วยามนั้นฟงสิงเลี่ยพลันรู้สึกตัว กวาดตาไปยังอีกปลายหนึ่งของถนน เงาร่างอ้อนแอ้นหนึ่งม่วงหนึ่งเหลืองจำนวนสองสายพลันผ่านเข้าคลองจักษุ

หานป๋อกับจวงชิงซวงออกจากสถานฝึกสอนซีหนิง

จวงชิงซวงถือเป็นภรรยาของหานป๋อโดยสมบูรณ์ สร้างความปีติยินดีจนคลอเคลียอยู่ข้างกายมัน

หานป๋อถูกนางแอบอิงจนคันที่หัวใจยากจะเกา เพียงแค้นใจที่ดวงตายังไม่อาจมองทะลุไปในร่มผ้าของนาง ปากถามว่า

“เบิกบานใจหรือไม่?”

จวงชิงซวงเห็นมันมองดูหน้าอกอันใหญ่โตของนาง มาตรว่าเอียงอายอยู่สามส่วน แต่ก็ยินดีอยู่เจ็ดส่วน ผงกศีรษะรับ ทั้งยังชม้ายชายตาให้กับมัน

หานป๋อถึงกับคันไปทั่วร่าง ฉุดดึงแขนเสื้อนาง กล่าวว่า

"คืนนี้ท่านกับเวี่ยเอ๋อเป็นเพื่อนข้าพเจ้าดีหรือไม่?"

จวงชิงซวงยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เมื่อคืนพวกเราเหล่าพี่น้องนอนสนทนากันบนเตียง กำหนดกฎเกณฑ์ว่าไม่อนุญาต ท่านคิดอยู่เป็นเพื่อนผู้ใดก็อยู่เป็นเพื่อนผู้นั้น"

หานป๋อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"นั่นไหนเลยถึงรอบพวกท่านกล่าววาจา ขอเพียงข้าพเจ้าใช้ออกสองท่าสามกระบวนเพลง ซือเจี่ยแจและพวกก็ยอมจำนน ไม่ว่ากฎเกณฑ์อันใดล้วนยกเลิกไป"

จวงชิงซวงพอฟังคำ "สองท่าสามกระบวนเพลง" หวนนึกถึงชะตากรรมของตัวเอง สร้างความขวยเขินเอียงอายสุดเปรียบปาน

หานป๋อสบอารมณ์ยิ่ง กล่าวว่า

"พวกเรารีบกลับเรือนรับรอง พวกท่านไม่ได้นอนตลอดทั้งคืนล้วนนอนเป็นเพื่อนข้าพเจ้าเถอะ ให้ข้าพเจ้ากำเนิดตัววิเศษแก่ทุกคน"

จวงชิงซวงจะอย่างไรเพิ่งเรียนรู้ความรัก ไม่อาจทนทานรับถ้อยคำเหล่านี้ ต้องขยี้เท้าคราหนึ่ง เร่งฝีเท้าเดินออกจากสถานฝึกสอน

หานป๋อติดตามออกไป พอดีเห็นสนมเสื้อม่วงกับสนมแพรเหลืองที่สุดปลายของถนน ลดเลี้ยวเข้าบ้านเรือนหลังหนึ่ง จากนั้นฟงสิงเลี่ยติดตามเข้าไป ถลันหายลับกับหลังประตู

หานป๋อชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

สนมแพรม่วงกับแพรเหลืองต้องไม่โง่เขลาจนแสดงตนโดยเปิดเผยนี่ไยมิใช่ชักนำผู้คนนำไปจัดการกับพวกนาง ดังนั้นรีบกล่าวกับจวงชิงซวง

ว่า

"รีบเรียกระดมผู้คนมาช่วยเหลือ"

พลางทุ่มเทท่าร่างไล่กวดตาม โดยไม่คำนึงถึงการสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนแล้ว

ฟงสิงเลี่ยรวมพลังสามสายอยู่ภายในกาย นอกจากนั้นกงจู้อลงกรณ์ใช้เคล็ดวิชาอลงกรณ์ช่วยชักจูง เปรียบกับเมื่อครั้งทำศึกที่ตำหนักอลงกรณ์ นับว่าต่างกันอย่างลิบลับ

มันพอโถมเข้าบ้านเรือนหลังนั้น ก็พบว่าไม่ถูกต้อง ภายในมิเพียงว่างเปล่าไร้ผู้คน ในใจยังบังเกิดเค้าลางสังหรณ์ รีบล้วงทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะออกมาเชื่อมต่อกัน ผนึกพลังทั่วร่าง บุกรุกเข้าห้องด้านใน

ความรู้สึกที่อันตรายยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

เงาร่างสนมแพรม่วงถลันออกทางประตูหลังหายลับจากคลองจักษุ

ฟงสิงเลี่ยมิใช่ไม่ทราบว่าภายในมีหลุมพราง แต่เนื่องจากคนขุดหลุมพรางต้องเป็นเหนียนเหลียนตัน เพลิงแค้นทำให้มันไม่อาจสะกดความพลุ่งพล่านลงได้ เหนียนเหลียนตันก็อาศัยจุดนี้ชักนำมันมา

ฟงสิงเลี่ยเร่งความเร็วพุ่งผ่านประตูหลัง ทิ้งตัวลงบนลานกว้างเบื้องนอก รู้สึกว่าแสงสว่างเกิดการเปลี่ยนแปลง ทำให้มันยามกะทันหันไม่อาจเห็นชัดตา รีบปิดเปลือกตาลงครึ่งหนึ่ง ลดการส่งผ่านเข้ามาของแสงสว่าง

ในยามนั้น แว่วเสียงตวาดสองเสียงดังขึ้นจากสองฟากข้าง

กระบี่หนักเหล็กดำของเชียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน กับหมัดเหล็กของยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งชนเผ่าเซ่อมู่ ฉายาสุนัขป่าแดนร้างเยี่นปี้แยกย้ายจู่โจมมาจากทางซ้ายขวา

สนมแพรม่วงกับแพรเหลืองยืนชดช้อยอยู่สุดปลายของลานกว้าง ดวงตาทั้งสี่สายทอแววสมเพชเวทนา แทบไม่อาจหักใจทนดูเทพบุตรอายุเยาว์ผู้นี้ต้องตายใต้การกลุ้มกระหนาบของยอดฝีมือนอกเขตแคว้นทั้งสอง

เหนียนเหลียนตันกับเยี่นปี้กลับบังเกิดความลิงโลดยินดี

นับตั้งแต่มีข่าวว่าฟงสิงเลี่ยมาถึงนครหลวงพวกมันก็ส่งคนจับตาดูความเคลื่อนไหวของฟงสิงเลี่ยอย่างใกล้ชิด พอทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมาเดินเล่นที่ถนนซีหนิง ก็รีบรุดมา สยบคนในบ้านเรือนหลังนี้ เฝ้ารอคอยโอกาส ในที่สุดรอจนโจรท่องโดดเดี่ยวกับเยี่ยซู่ตงเดินเข้าร้านอาหารแห่งนี้ จึงใช้ให้สองสนมกุสุมชักนำฟงสิงเลี่ยมา ตอนนี้เห็นความสำเร็จอยู่แค่เอื้อมแล้ว

นอกจากชนชั้นล่างฟานหวินหรือผังปาน ยังมีผู้ใดถอนตัวล่าถอยจากการกล้มรมจ่โจมของพวกมันโดยปลอดภัย?

ฟงสิงเลี่ยแม้ระวังป้องกันแต่แรก ยังคิดไม่ถึงว่าเหนียนเหลียนตันจะต่ำช้าจนใช้ฝีมือลอบทำร้าย ทั้งยังชักชวนสุนัขป่าแดนร้างเยี่นปี้ลงมือ

ยามนั้นการฝึกอบรมของธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่เห็นถึงประสิทธิผลฟงสิงเลี่ยแทบไม่ขบคิดใคร่ครวญ ก็ใช้ออกด้วยกระบวนท่าที่เหมาะกับการรับมือกับสถานการณ์อันเลวร้ายในเพลงทวนไฟลามทุ่งนามหยิบยืมพลังย้อน

ก่อนอื่นฟงสิงเลี่ยเคลื่อนกายไปด้านหลัง ปลายทวนของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ จี้ใส่กระบี่หนักเหล็กดำของเหนียนเหลียนตันดังเครั้ง

ด้วยพลังฝีมือของเหนียนเหลียนตัน ยังไม่อาจต้านทานรับพลังดุจน้ำป่าที่ถ่ายทอดมาตามทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ต้องถดถอยไปครึ่งก้าว

ฟงสิงเลี่ยแม้มีพลังฝีมือรุดหน้า จะอย่างไรยังเป็นรองมันขั้นหนึ่ง พลันซวนเซไปทางขวาง เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกหมัดเหล็กที่สามารถต่อยทะลุผนังกำแพงของเยิ่นปี้กระแทกใส่ใต้ซอกแขนซ้าย ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะพลันแลบแปลบออกจากทางขวา หวดใส่ใต้หมัดเหล็กของเยิ่นปี้ดังเพียะ

เยิ่นปี้แสยะยิ้ม ควงหมัดกดทับลง หยิบยืมทวนถ่ายทอดพลังขณะจะกระแทกทำลายอวัยวะภายในของฝ่ายตรงข้าม พลังอันมหาศาลที่เกิดจากพลังลมปราณประจำตัวฟงสิงเลี่ย และหยิบยืมจากเหนียนเหลียนตัน ก็ปะทะหักล้างกับพลังจู่โจมของเยิ่นปี้อย่างถนัดถนี่

เยิ่นปี้แค่นเสียงหนักๆ ถอยกายไปสามก้าว

สองสนมกุสุมชมดูจนแทบร้องอุทานออกมา นี่เป็นเรื่องราวใดเหนียนเหลียนตันกับเยิ่นปี้จู่โจมอย่างสดกำลัง กลับฆ่าฟงสิงเลี่ยไม่สำเร็จ?

เหนียนเหลียนตันกับเยิ่นปี้ก็หน้าแปรเปลี่ยนไป กลัววิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง เตรียมเปิดฉากจู่โจมใหม่

ฟงสิงเลี่ยกลับมีความคับข้องใจยากจะกล่าว

พลังฝีมือของเหนียนเหลียนตันไหนเลยหยิบยืมได้โดยง่ายดายมาตรว่าใช้พลังฝีมือตัวเองเป็นสื่อชักนำ ยังรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านเส้นชีพจรทั่วร่างย้อนกลับ ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง หากมิใช่มีจิตใจอันเด็ดเดี่ยว คงคุกเข่าลงกับพื้น จบสิ้นชีวิตไป ทันใดคอเสื้อถูกผู้คนคว้าไว้ ร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง จากนั้นแว่วเสียงหานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“ที่แท้โจรราคะเหนียน”

ฟงสิงเลี่ยถูกหานป๋อสะบัดเหวี่ยงไปด้านหลังเมื่อล้มตัวลงกับพื้นบนลานกว้างก็บังเกิดเสียงพลังลมปะทะดังขึ้น สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่งหานป๋อไหนเลยเป็นคู่มือของมารร้ายทั้งสองนี้ พานไม่อาจลุกขึ้น

จากนั้นเป็นเสียงซวีเยี่ยเวี่ยเหล่าสตรีตวาดดังเจื้อยแจ้ว ฟงสิงเลี่ยค่อยทราบว่ากำลังหนุนมาถึงแล้ว ดังนั้นลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิโคจรพลัง

เหนียนเหลียนตันกับเยิ่นปี้ไม่อาจทรงกายมั่น ขณะจะลงมือด้วยอำมหิต มิคาดเปลี่ยนเป็นหานป๋อเข้ามาแทนที่ ฉุกคิดว่าผิดท่าที่นี้ชุมนุมด้วยราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์ รวมทั้งเฉินเฉิงเยี่ยซู่ดงกับโจรท่องโดดเดี่ยว หากการต่อสู้ยืดเยื้อออกไป ยากที่จะเลิกราได้

ทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง แสร้งเป็นโหมจู่โจม คุกคามหานป๋อกลับเข้าห้อง ตัวเองทิ้งตัวลงบนลานกว้าง ยกมือทำท่าให้สองสนมกุสุมหลบหนี หานป๋อกลับโถมออกมาใหม่ ที่ด้านข้างยังมีซวีเยี่ยเวี่ย กงจู้อลงกรณ์กับจวงชิงซวง

กงจู้อลงกรณ์พอพบหน้าเหนียนเหลียนตันก็สะกิดความแค้นขึ้นมา ทั้งเข้าใจว่ามันทำร้ายชายคนรัก ดังนั้นคุมกระบี่กลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่งจู่โจมอย่างไม่คิดชีวิต

ซวีเยี่ยเวี่ยกลัวนางเพลี่ยงพล้ำ จึงดึงแส้ภูตบดีจากข้างเอว ลงมือทีหลังบรรลุถึงก่อน จี้ใส่ร่างท่อนล่างของฝ่ายตรงข้าม

ส่วนจวงชิงซวงถลันถึงข้างกายกงจู้อลงกรณ์ใช้กระบี่แทงเฉียงๆ ขึ้นไป มุ่งใส่ข้อมือที่ถือกระบี่ของเหนียนเหลียนตัน มิให้มันใช้กระบี่อย่างสดกำลัง

สตรีทั้งสามแม้ร่วมมือกันเป็นครั้งแรก กลับผสานเสริมโดยไร้ช่องโหว่ สร้างความตื่นตระหนกแก่เหนียนเหลียนตันยิ่ง

มันรับทราบความร้ายกาจของซวีเยี่ยเวี่ยมาแล้ว ทราบว่าสตรีนางนี้รับสืบทอดวิชาฝีมือของภูตบดี ต่อให้สู้กันตัวต่อตัว คิดจัดการกับนางยังต้องเปลืองเรี่ยวแรงไม่น้อย ยามนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ที่แท้คุณหนูซวีบังเกิดความสนใจต่อเราเซียนกุสุมถึงเพียงนี้”

พลางเคลื่อนกายไปด้านหลัง งอนิ้วข้างซ้ายดีดใส่ปลายแส้ กระบี่หนักเหล็กดำในมือขวาร่ายรำเป็นแหกระบี่คุ้มครองกาย ต้านทานสภาวะจู่โจมของกงจู้อลงกรณ์กับจวงชิงซวงไว้

ส่วนหานป๋อปะทะกับเยี่นปี้สามหมัด ต้องลอบคร่ำครวญในใจไม่ทราบปรากฏยอดฝีมืออันร้ายกาจถึงเพียงนี้มุดจากที่ใด หมัดของฝ่ายตรงข้ามยิ่งมายิ่งหนักหน่วง กระแทกจนมันเลือดลมพลุ่งพล่านเซถอยไปสามก้าว ฝ่ายตรงข้ามกลับคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ที่น่าตระหนกยิ่งกว่าคือ ไม่ว่าตนเองใช้กระบวนท่าพิสดารเพียงไหน ฝ่ายตรงข้ามล้วนมีวิธีการบีบบังคับให้มันปะทะแตกหัก

มิคาดเยี่นปี้ก็ลอบขนลุกเกรียว ฟงสิงเลี่ยสามารถต้านทานรับการกลุ้มรุมของพวกมันทั้งสองนับว่าเหนือความคาดหมายอยู่แล้ว บุรุษหน่มเบื้องหน้ากลับปะทะกับมันสามหมัด โดยไม่กระอักโลหิตออกมายิ่งเป็นรสชาติสุดทนทาน ขณะจะสะอึกเข้าหา ใช้วิชากำลังภายนอกกดกระแทกเด็กน้อยนี้ให้ตายคามือ ที่เบื้องบนศีรษะพลันปรากฏรังสีการฆ่าฟันกดคุกคามลงมา เป็นเฉินเฉิงกับเยี่ยซู่ตงโถมจู่โจมลงจากหลังคาตึก

ทางด้านเหนียนเหลียนตันยิ่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ มันแม้ต้านทานกระบี่ของกงจู้อลงกรณ์กับจวงชิงซวงไว้ แต่ก่อนที่พลังนิ้วจะดีดพุ่งถูกปลายแส้ แส้ภูตบดีของฝ่ายตรงข้ามกลับเปลี่ยนทิศทางดุจงูอันปราดเปรียว อ้อมไปด้านข้าง จี้ใส่จุดเอ่อกู่ที่ใบหูมัน

ขณะเดียวกัน โจรท่องโดดเดี่ยวทิ้งตัวลงที่ด้านหลัง กล้องยาสูบหวดใส่จุดสำคัญที่ท้ายทอยของมัน

เพียงโจรท่องโดดเดี่ยวซึ่งจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมก็สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่มันแล้ว อย่าว่าแต่ยังมีซวีเยี่ยเวียและพวกทั้งสามอยู่ที่เบื้องหน้า เหนียนเหลียนตันพลันตวาดคำ "ไป'

ควงกระบี่หนักเหล็กดำคุ้มครองจุดสำคัญรอบกายโผพุ่งกายขึ้น

สองสนมกุสุมความจริงคิดเข้าร่วมวงต่อสู้แต่แล้วเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง จึงคิดหลบหนี มิคาดหานป่อที่น่าชังมาถึงเบื้องหน้า หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

“ทิ้งสักคนหนึ่งอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าเถอะ”

พลางยกมือซ้ายขวา ปาดใส่อกอูมของพวกนาง

สองสนมกุสุมแม้มิใช่ถูกมันลวนลามเป็นครั้งแรก ยังอับอายโกรธแค้นยิ่ง แต่ทราบว่าสู้มันไม่ได้ พากันพลิ้วถอยไปด้านหลัง หวังว่าสามารถใช้วิชาตัวเบาหลุดพ้นจาก “มือมาร”

เยี่นปี้พอหักหาญกับเฉินเฉิงและเยี่ยซู่ตงสองกระบวนท่า ค่อยทราบว่าดินแดนภาคกลางมียอดฝีมือคับคั่ง ทั้งเห็นเหนียนเหลียนตันหลบหนี ไหนเลยกล้ารั้งอยู่นาน พลันตวาดก้อง รับหนึ่งดาบของเฉินเฉิง กับหนึ่งกระบี่ของเยี่ยซู่ตงอย่างตรงๆ จากนั้นโผพุ่งกายขึ้น

เฉินเฉิงกับเยี่ยซู่ตงพอฟันดาบกระบี่ถูกร่างมัน รู้สึกว่าดาบกระบี่ลื่นไหลไปเล็กน้อย ไม่อาจจู่โจมถูกจุดสำคัญฝ่ายตรงข้าม เพิ่งบังเกิดความตื่นตระหนก เยี่นปี้ก็พุ่งปราดไปยังหลังคาตึกข้างเคียง สมทบกับเหนียนเหลียนตันที่ฝ่าออกจากวงล้อม รวมทั้งสนมแพรเหลืองอีกคนหนึ่งหลบหนีจากไปอย่างรวดเร็ว

รอบบริเวณแม้บังเกิดเสียงผู้คนร่ำร้องไล่กวดตาม แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าไล่ตามจอมมารร้ายทั้งสองนี้ไม่ทัน

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“หานป่อน่าตาย ยังเอารัดเอาเปรียบอีก”

ทุกผู้คนกวาดตามอง เห็นหานป่อโอบอุ้มสนมแพรม่วงกระโดดลงจากกำแพง ทิ้งตัวลงยังกลางลานกว้าง

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยฟื้นฟูพลังฝีมือ รุดมายังกลางลานกว้างพร้อม

กับกู่เชี่ยนเหลียนและหลิงหลง ส่วนจั่วซือกับโหยวโหยวและเฉาเสียค่อยเร่งรุดมาถึง แสดงว่าการต่อสู้เมื่อครู่เร่งร้อนรุนแรงถึงเพียงไหน

ทุกผู้คนห้อมล้อมเข้าหาหานป๋อ มองดูมันซึ่งยังโอบอุ้มเชลยศึกไม่ยอมวางลง

แพรคลุมหน้าของสนมแพรม่วงหลุดลอยไปแล้ว เผยเห็นใบหน้าอันสวยซึ้ง ดวงตาที่หลับพริ้ม แต่สีหน้าสงบนิ่งอย่างไรผิดวิสัย บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความประหลาดใจ

เยี่ยซูตงกล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"คนเมื่อครู่คงเป็นเยี่นปี้แห่งชนเผ่าเซ่อมู่ มีแต่มันจึงไม่เกรงกลัวดาบกระบี่"

ซวีเยี่ยเวี่ยมาถึงข้างกายหานป๋อ ยื่นมือหยิกแผ่นหลังมันอย่างดุดัน กล่าวว่า

"ยังไม่วางนางลงอีก?"

เฉินเฉิงฉวยโอกาสกล่าวว่า

"โปรดมอบให้ค่ายตะวันออกเราจัดการเถอะ รับรองว่าต้องการให้นางบอกอันใด นางจะบอกสิ่งนั้น"

หานป๋อข่มความเจ็บปวดที่แผ่นหลัง ก้มลงมองดูสนมแพรม่วง พบว่าลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา แสดงว่ากลัวตกอยู่ในเงื้อมมือของค่ายตะวันออก ซึ่งมีชื่อในทางเคี่ยวเข็ญทรมาน ต้องบังเกิดความเวทนาจิตขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราผู้วิเศษมีวิธีจัดการกับหญิงสาวเอง ท่านรองผู้บัญชาการโปรดวางใจเถอะ"

ก่อนที่สตรีทั้งหลายจะประท้วง แสร้งอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"โจรเฒ่าไปที่ใดแล้ว?"

เฉินเฉิงทราบว่าตอนนี้หานป๋อเป็นคนโปรดของจูหยวนจาง ไหน

เลยกล้าคัดค้าน จึงปิดปากลง

ซวีเยี่ยเวี่ยกัดฟันกรอดกล่าวว่า

"อย่าได้หันเหหัวเรื่อง ผีสางจึงเชื่อว่าท่านไม่เห็นโจรเฒ่าสะกดรอยตามพวกมันไป"

หานป๋อทราบว่าไม่อาจขัดใจนางเกินไป จึงส่งมอบสนมแพรม่วงแก่นาง ยื่นมือโอบไหล่ฟงสิงเลี่ยเดินเข้าห้อง กล่าวว่า

"ท่านเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้า สามารถต้านรับท่าจู่โจมของพวกมันครั้งหนึ่ง ไม่เช่นนั้นพวกเราคงย่ำแย่แล้ว"

ทุกผู้คนรับฟังจนบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ

หากฟงสิงเลี่ยถูกฆ่าตาย จะส่งผลกระทบกระเทือนที่ไม่อาจชดเชยได้แก่ทั้งหมด

ยามนี้ทุกผู้คนไม่มีกะใจท่องเที่ยว พากันกลับตรอกเก่าตระกูลจั่ว

ล่างฟานหวินยังไม่กลับมา ไม่ทราบไปยังที่ใด ทั้งหมดหลังจากหารือกัน เห็นว่าตรอกเก่าตระกูลจั่วไม่อาจรองรับผู้คนมากมายถึงเพียงนี้ ตกลงว่าแยกย้ายกันพำนักสถานที่สองแห่ง

หลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยานั่งบัญชาการที่ตรอกเก่าตระกูลจั่ว ดูแลจั่วซือกับเฉาเสียและโหยวโหยว ส่วนฟั่นป๋ากับพี่น้องพรรคมังกรพิโรธสิบสองคนปลอมเป็นพนักงานในร้านสรา

ที่หลงเหลือล้วนโยกย้ายไปยังทะเลสาบม่อโฉว

กงจู้อลงกรณ์กับกู่เชี่ยนเหลียนและหลิงหลงยินดียิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าทะเลสาบม่อโฉวจัดอยู่อันดับหนึ่งในแปดทิวทัศน์นานถิง สามารถเข้าพักในทิพยสถานเช่นนี้ แม้เพียงเป็นช่วงเวลาอันสั้น แต่ก็เพียงพอกับการหวนรำลึกไปชั่วชีวิต

เฉินเฉิงจัดรถม้ามาแปดคัน ทั้งบรรทุกผู้คนและบรรทุกสิ่งของ

ที่สตรีทั้งหลายเพิ่งซื้อหามา

สนมแพรม่วงถูกสยบจุด ถึงแม้มือเท้ามีเรี่ยวแรงอยู่บ้าง แต่ไม่อาจโคจรพลัง กลายเป็นหญิงสาวธรรมดา เมื่อทั้งหมดเดินไปขึ้นรถที่ริมถนน เชลยศึกนางนี้ก็ติดตามหลังหานป๋อแต่โดยดี นอกจากปั้นหน้าเคร่งเครียดไม่กล่าววาจาแล้ว กลับคล้ายเป็นสตรีของหานป๋อก็มิปาน

กงจู้อลงกรณ์และพวกทั้งสามเคียดแค้นชิงชังต่อผู้คนและเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเหนียนเหลียนตัน อย่าว่าแต่การตายของไป่ซู่เซียงมีส่วนเกี่ยวข้องกับสนมแพรม่วงทางอ้อม ปรารถนาใคร่ฆ่านางในกระบี่เดียว แต่เนื่องจากพวกนางมีความรู้สึกที่ดีต่อหานป๋อ บวกกับเมื่อครู่เป็นหานป๋อเสี่ยงชีวิตเข้าช่วยเหลือฟงสิงเลี่ย บังเกิดความสำนึกตื้นตันต่อมัน ดังนั้นปล่อยให้หานป๋อจัดการกับเชลยสาวผันี้ตามวิธีการของมัน

แต่ซวีเยี่ยเวี่ยจึงไม่ปฏิบัติด้วยดี ชี้หน้าสนมแพรม่วง กล่าวว่า

“นางปีศาจ มาทางด้านนี้”

สนมแพรม่วงไม่มีปฏิกิริยาใด เพียงกัมศีรษะขบริมฝีปาก ยืนอยู่ด้านหลังหานป๋อ

หานป๋อได้แต่กล่าวว่า

“เวี่ยเอ๋อคิดจัดการกับนางอย่างไร?”

ซวีเยี่ยเวี่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคิดคุมตัวนางขึ้นรถไม่ได้หรือ?”

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราผู้เป็นสามีก็มีความคิดเช่นนี้ แต่ต้องควบคุมนางด้วยตัวเอง มิให้ถูกมนุษย์ปีศาจชิงตัวไป”

ซวีเยี่ยเวี่ยขยี้เท้า กล่าวว่า

“หากท่านนั่งรถคันเดียวกับนาง เวี่ยเอ๋อจะไม่อยู่เป็นเพื่อน

ท่านแล้ว"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"เช่นนี้ก็อาละวาดด้วย? อย่าได้ก่อเรื่องได้หรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเห็นทุกผู้คนล้วนมองดูนาง รู้สึกว่าไม่มีหนทางถอยได้ ดีที่กู่เชี่ยนเหลียนวิ่งมาโอบเอวนาง กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อ ข้าพเจ้านั่งรถคันเดียวกับท่าน จะได้สนทนาปราศรัยกัน"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็ไม่กล้าแตกหักกับหานป๋อ กลัวว่ามันไม่พอใจ แต่ยังไม่ยินยอม กล่าวกับจวงชิงซวงว่า

"ซวงเอ๋อมานั่งรถของพวกเรา"

จวงชิงซวงไม่ต้องการแยกจากหานป๋อ ต้องลังเลเล็กน้อย ซวีเยี่ยเวี่ยจึงกล่าวอย่างแข็งกร้าวว่า

"ซวงเอ๋อคิดเป็นแนวร่วมเดียวกับเวี่ยเอ๋อหรือไม่?"

จวงชิงซวงยิ้มให้กับหานป๋ออย่างเสียใจ ได้แต่เดินเข้าไป

หานป๋อค่อยกล่าวกับสนมแพรม่วงว่า

"นางงาม ขึ้นรถเถอะ"

สนมแพรม่วงไม่กล่าวกระไร ก้าวขึ้นรถไป

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวพอดีกลับมา หานป๋อ ฟงสิงเลี่ยกับเฉินเฉิงรีบตรงเข้ารับหน้า

สตรีทั้งหลายขึ้นรถไปแล้ว เหล่าทหารรักษาพระองค์และราชองครักษ์ก็ขึ้นม้า คงเหลือแต่คนทั้งสี่ยืนสนทนาที่หน้าร้าน

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่าทั้งหมดคิดไปที่ใด ค่อยบอกเล่าว่า

"เราสะกดรอยตามปีศาจเฒ่าแซ่เหนียนและพวกทั้งสาม ความจริงเข้าใจว่าสามารถสืบทราบรังของพวกมัน มิคาดกลับเผชิญกับหลี่เช่อเม่ย มนุษย์บัณเฑาะก์ผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง ไม่ถึงสามกระบวนท่าก็แทบ

ถูกมันฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ดีที่หลบหนีกลับมาได้"

เฉินเฉิงถามถึงสถานที่ที่พบกับหลี่เช่อเม่ย จากนั้นกล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่เรา ขอเพียงรังของพวกมันอยู่ละแวกใกล้เคียง เราก็มีวิธีหาพบได้"

หานป่อและพวกทั้งสามผงกศีรษะเห็นพ้อง ต่อให้ฟางเยี่ยหวี่ก็อย่าคิดหมายรอดพ้นจากหูตาของสายสืบค่ายตะวันออก เพียงกลัวว่าฝ่ายตรงข้ามชิงอพยพย้ายรังก่อน

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"พวกท่านกลับทะเลสาบม่อโฉวไปก่อน เราต้องถ่ายทอดคำพูดของเยี่ยซู่ตงถึงหลวงจีนกระบี่"

หานป่อความจริงคิดบอกเรื่องของเม่ยเหนียงต่ออีกฝ่าย พอฟังได้แต่กล้ำกลืนไว้

คนทั้งสี่แยกย้ายกันไป ฟงสิงเลี่ยกลับไปที่รถของกงจู้อลงกรณ์กับหลิงหลง หานป่อขึ้นรถที่บรรทุกสนมแพรม่วง ส่วนเฉินเฉิงลอยตัวขึ้นบนหลังม้า

ขบวนรถเคลื่อนสู่ทะเลสาบม่อโฉวอย่างช้าๆ

ชุมนุมหัวกรพัดหน้า

หานป่อยื่นมือลูบคลำใบหน้าอันเรียบลื่นของสนมแพรม่วง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“นางงามที่เชื่อฟัง ท่านเรียกว่าอะไร?”

ดวงตาสนมแพรม่วงทอแววสุขสบาย แต่ปิดปากสนิท ไม่มีความคิดเอ่ยปากแม้แต่น้อย

รถม้าแล่นอย่างแช่มช้า ภายในโลกส่วนตัวที่ปล่อยม่านหน้าต่างลง ทุกประการเต็มไปด้วยความสงบสันติ

หานป่อออดเลื่อนมือลงมายังติ่งหกับต้นคอของนางมิได้ กล่าวอีกว่า

“หากท่านเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าแต่โดยดี ข้าพเจ้ารับรองว่าจะดีต่อท่าน”

สนมแพรม่วงถูกความรู้สึกอันแปลกประหลาดที่ถ่ายทอดจากใจกลางฝ่ามือของมัน ปลุกเร้าจนร่างสั่นสะท้านเล็กน้อย อดครวญครางไม่

ออกมามิได้ แต่ยังไม่ยอมมองดูหานป่อ และไม่ยอมเอ่ยปาก

หากมิใช่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของเหนียนเหลียนตัน วันที่ถูกหานป่อลวนลามบนท้องถนน นางกับสนมแพรเหลืองซึ่งเป็นหญิงงามนอกด่านที่มีนิสัยเปิดเผย คงศิโรราบต่อหานป่อตั้งแต่แรกแล้ว

แต่หากนางทรยศต่อเหนียนเหลียนตัน ผู้ที่ประสบชะตากรรมก่อนคือเครือญาติที่อยู่นอกด่านของนาง ด้วยฝีมือของเหนียนเหลียนตัน มิเพียงแต่เครือญาติไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว ทั้งยังต้องตายอย่างอนาถ

หานป่อเห็นดวงตานางปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ไม่อาจหักใจอำมหิตได้ ชักมือกลับมากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่บีบบังคับท่านแล้ว โอ หากคิดปล่อยตัวท่านไม่ทราบต้องทำอย่างไร?"

สนมแพรม่วงเหลียวมองมันอย่างงุนงง ดวงตาทอแววสำนึกขอบคุณขึ้น

หานป่อรู้จักจับปลาตอนน้ำขุ่นที่สุด ขณะจะฉวยโอกาสจูบปากนาง พลันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

แต่ทุกประการเกิดขึ้นรวดเร็วเกินไป หานป่อเพิ่งช้อนตามองหลังคารถ หลังคารถก็แตกทะลุเป็นช่องใหญ่ จากนั้นเป็นปลายเท้าที่ยื่นขยายใหญ่ถึงเบื้องหน้าข้างหนึ่ง เตะใส่หว่างคิ้วของมัน

หานป่อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เสียงโครมเมื่อพุ่งชนผนังรถแตกทลาย กลิ้งตัวลงบนท้องถนน

เหล่าราชองครักษ์ที่เบื้องนอกปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

ขณะที่หานป่อยังกลิ้งตัวตามพื้นดิน มนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เช่อเม่ยซึ่งเป็นดาวข่มในชีวิตมันก็โถมลงจากกลางอากาศ ประทับฝ่ามือใส่ขม่อมมัน หมายมั่นปลิดชีวิตน้อยๆ ของหานป่อไป

ราชองครักษ์ที่อยู่ใกล้ที่สุดก็ห่างกว่าสิบก้าว แต่ต่อให้รุดมายังมีประโยชน์ใด

หานป๋อทราบว่าเอาแต่หลบหนีมิใช่วิธีที่ถูกต้อง นอกจากล่างฟานหวินกับผังปานแล้ว ไม่มีผู้ใดประลองความเร็วกับหลี่เช่อเม่ยได้ ยามนั้นใช้สองมือยันพื้น ตวัดเท้าทั้งสองเตะใส่มือปลิดชีวิตของหลี่เช่อเม่ย

เฉินเฉิงก็ตวาดก้อง ลอยตัวขึ้นจากหลังม้า ฟาดฟันดาบใส่กลางหลังหลี่เช่อเม่ย ฟงสิงเลี่ยก็กระแทกประตูรถม้าออกมา เชื่อมต่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะอย่างรวดเร็ว จ้วงแทงใส่ใต้ซอกแขนของหลี่เช่อเม่ย

ทั้งสองมีใจตรงกัน ใช้ยุทธวิธีล้อมวุ่ย ช่วยเจ้าจู่โจมใส่หลี่เช่อเม่ยบีบบังคับให้มันป้องกันตัว

เสียงปังเมื่อฝ่ามือและเท้าปะทะกัน หานป๋อแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด ใช้พลังแยบคายหยิบยืมพลังกลิ้งตัวออกไป

หลี่เช่อเม่ยกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ทิ้งตัวลงที่กลางถนนก่อน ขาหลังเตะจากล่างขึ้นบน เตะถูกปลายแหลมของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ทั้งฟันมือกลับหลัง ฟันถูกดาบของเฉินเฉิง กลับบังเกิดเสียงดังเช้งคราหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยกับเฉินเฉิงล้วนถูกกระแทกปลิวกระเด็นไปด้านหลัง

ยามนั้นราชองครักษ์สี่คนกระโดดปราดเข้ามา หลี่เช่อเม่ยไม่ทราบลงมืออย่างไร คนทั้งสี่ล้วนกระอักโลหิตปลิวกระเด็นไป

ขณะที่ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกโถมลงจากรถ หลี่เช่อเม่ยก็ติดตามถึงหน้าร้านรวง บรรลุถึงข้างกายหานป๋อซึ่งเพิ่งกระโดดขึ้นจากพื้น

หานป๋อตวาดก้อง กลับไม่สนใจท่าสังหารของหลี่เช่อเม่ย ซึ่งประกบนิ้วราวมีดดาบ กรีดใส่คอหอยมัน กลับต่อยหมัดใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้าม

หลี่เช่อเม่ยถลันวูบหนึ่ง หมัดของหานป๋อก็ต่อยใส่อากาศธาตุ

ส่วนมือดาบของหลี่เช่อเม่ยขณะจะกรีดใส่คอหอยหานป๋อ หานป๋อพลันบิดไหล่อย่างประหลาด กระทุ้งมือดาบของมันพ้นห่างไปเช่นกัน

หานป๋อขณะนึกชมเชยวาสนาตัวเอง พลันรู้สึกปวดแปลบที่ท้องน้อย ที่แท้ถูกเท้าของฝ่ายตรงข้ามเตะใส่ รีบโคจรพลังตามแนวทางรับการทุบตี รู้สึกลำคอหวานวูบ กระอักโลหิตออกมา ดูจากเปลือกนอกรับบาดเจ็บสาหัส แท้ที่จริงอาศัยโลหิตคำนี้ สลายพลังจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม

หานป๋อพุ่งถอยตามสภาวะ เสียงโครมเมื่อกลางหลังไม่ทราบชนวัตถุใด ร่างเกลือกกลิ้งไปในร้านรวง สร้างความแตกตื่นแก่พนักงานภายในร้านจนหนีเตลิดเปิดเปิง

หลี่เช่อเม่ยถลันตามติดดุจเงาประจำตัว

ฟงสิงเลี่ยและพวกแม้ไล่กวดตามมา แต่มีผู้ใดรวดเร็วเท่ากับหลี่เช่อเม่ย ต่อให้ติดตามทัน ยังมีผู้ใดยับยั้งหลี่เช่อเม่ยได้?

หลี่เช่อเม่ยก็ลอบยินดี หากฆ่าหานป๋อเป็นผลสำเร็จ เท่ากับทำลายแขนข้างหนึ่งของจูหยวนจาง เด็กน้อยนี้สร้างความยุ่งยากแก่พวกมันเกินไปแล้ว

หานป๋อพลันกระโดดปราดขึ้นภายในร้าน

หลี่เช่อเม่ยประหลาดใจยิ่ง เท้าของมันนั้นเพราะต้องการตบตาฝ่ายตรงข้าม ไม่กล้าเร่งเร้าพลัง เพียงใช้พลังสามส่วน แต่หานป๋อไม่มีเหตุผลที่ลุกขึ้นยืนได้ ยามนั้นไม่มีเวลาขบคิดมากความ เร่งเร้าวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นถึงขีดสุด ประทับฝ่ามือใส่แต่ไกล

ลมพายุพลันก่อหวอด อากาศรอบข้างกลายเป็นเย็นเฉียบลง

หานป๋อทราบว่ายามนี้เป็นห้วงความเป็นความตาย ไม่อาจ

หลบหลีกเลี่ยงหนี พลันขบกรามกรอด ผนึกวิชามารอย่างเต็มที่กระแทกสองหมัดออก

แต่แล้วยามนั้นหลี่เช่อเม่ยพลันถอยปราดแต่กลางคัน

หานป๋อสงสัยยิ่ง เห็นเงาร่างสายหนึ่งโถมจากด้านข้าง สู้พัวพันกับหลีเช่อเม่ยเป็นพัลวัน ขณะเดียวกัน บุรุษหนุ่มรูปกายกำยำผู้หนึ่งถือดาบด้วยมือซ้าย คุ้มกันที่เบื้องหน้ามัน

แว่วเสียงหมัดฝ่ามือปะทะกันไม่ขาดหู

ทั้งสองสัมผัสวูบพลันแยกจากกัน หลี่เช่อเม่ยพุ่งถอยไปด้านหลังคุกคามฟงสิงเลี่ยกับเฉินเฉิงพันห่าง ปากหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“หัตถ์พิษเฉียนหลอยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือ หากมีโอกาสเราผู้แซ่หลี่ขอรับคำแนะนำสั่งสอนอีก”

พลางพุ่งชนตัวรถเข้าไป หนีบร่างของสนมแพรม่วงอยู่ในซอกแขน ปลีกตัวจากไป

หัตถ์พิษเฉียนหลอยืนเด่นเป็นสง่า หัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

“เราผู้แซ่เฉียนน้อมรออยู่ทุกเมื่อ”

ในเสียงร้องอุทานดังเจื้อยแจ้ว ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงพากันโผไปในอ้อมอกของหานป๋อ บุรุษหนุ่มรูปกายกำยำนั้นเหลียวหน้ามาแยกเขี้ยวหัวร่อให้กับหานป๋อ กล่าวว่า

“เด็กน้อยช่างมีบุญวาสนานัก แต่หากเราเหล่าชิมาถึงนครหลวงพร้อมกับท่าน หญิงงามในอ้อมอกท่านสมควรเป็นของเราสักคนหนึ่ง”

มันย่อมเป็นชิฉางเจิง

ทะเลสาบม่อโฉว

เขตตึกในของเรือนรับรองอาคันตุกะ เต็มไปด้วยความรื่นเริงหลังคราเคราะห์ แม้แต่ยอดฝีมือที่เห็นชั้งถึงทางโลกเช่นหัตถ์พิษเฉียน

หลอพลอยยิ้มแย้มกว่าเดิม โดยเฉพาะซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงเห็นว่ามันช่วยชีวิตชายคนรัก พากันปรนนิบัติรับใช้มัน ทำให้หัวใจที่กระด้างเย็นชาของมันแทบถูกหลอมละลาย

ซ่งเม่ยก็เข้าร่วมขบวนการฮูหยินสาว ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น

ผู้ที่สงสัยใจที่สุดคือซ่งหนัน จนบัดนี้ยังไม่เข้าใจว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอกับชิฉางเจิงส่ายอาดๆ เข้าพักยังเรือนรับรองอาคันตุกะนี้ได้อย่างไร ยังมีรองผู้บัญชาการค่ายตะวันออกเฉินเฉิงที่ปรกติถืออำนาจบาตรใหญ่ กลับให้ความเคารพแก่ผู้ต้องหาบ้านเมืองทั้งสองนี้

หลักฐานที่หลันอี้กระทำความผิดถูกส่งถึงมือเฉินเฉิง แต่เฉินเฉิงพอรับทราบฝีมือที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดของหลี่เช่อเม่ย จนบัดนี้ยังอกสั่นขวัญแขวน ใช้คนไปแจ้งต่อผู้บัญชาการค่ายตะวันออกเอี๋ยนอ๋จี้ขอให้มันส่งคนมารับหลักฐานเอกสารสำคัญชิ้นนี้เข้าวัง

ล่างฟานหวินกลับคล้ายหายสาบสูญ ไม่ได้ปรากฏกายขึ้นแต่ไม่มีผู้ใดห่วงใยกังวล ในโลกนอกจากผังปานแล้ว ยังมีผู้ใดทำอย่างไรล่างฟานหวิน อย่าว่าแต่ต่อให้เป็นผังปาน ยังไม่ทราบว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร

นั่นต้องรอถึงคืนเพ็ญเดือนแปดที่เกาะร้างหลันเจียง ค่อยพิสูจน์ทราบได้

สาวงามผมทองอี่จีต้อนรับการกลับมาของจู่เหยิน (นาย) ใหม่ด้วยความยินดี รับหน้าที่ต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ

ความงามของหญิงสาวต่างแดนเช่นนาง สร้างความนิยมชมชื่นแก่ชิฉางเจิงยิ่ง อดเกี้ยวพาราสีนางอยู่หลายคำมิได้ อี่จีคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ แม้แต่ฟงสิงเลี่ยที่ถืออนุรักษ์นิยมกว่าก็ให้ความสนใจต่อนาง

บุรุษหนุ่มทั้งสามนั่งบนลานที่ว่างนอกเรือนที่พักติดกับทะเลสาบ

อี่จีพอจากไป หานป๋อกวาดมองชิฉางเจิงแวบหนึ่ง หัวร่อ พลางกล่าวว่า

"ดูท่าเหล่าชิยังเจ้าชู้กว่าข้าพเจ้าอีก"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเจ้าชู้ต่อสตรีของท่าน แสดงว่าให้เกียรติแก่หานป๋อท่าน"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หมายความว่าหากท่านเกี้ยวพาราสีสตรีของพวกเรา พวกเราสมควรขอบคุณท่าน"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"ข้าพเจ้าเพียงยั่วเย้าโทสะพี่หานเท่านั้น พี่ฟงอย่าได้เห็นว่าข้าพเจ้าไม่ได้เกี้ยวพาราสีพี่สะใภ้ เข้าใจผิดคิดว่าข้าพเจ้าดูแคลนท่าน"

ไม่ทันกล่าวจบ ตัวเองหัวร่อออกมาก่อน

หานป๋อตบต้นขาชิฉางเจิง หัวร่อจนตัวงอกล่าวว่า

"เหล่าชิท่านถูกรสนิยมของข้าพเจ้านัก"

พลันนึกถึงกำหนดนัดกับเม่ยเหนียง ในใจนึกได้อุบายหนึ่ง รีบนั่งตัวตรง กล่าวอย่างขึงขังว่า

"ทำอย่างไรค่อยหาข้ออ้างหลบออกไป ข้าพเจ้ามีสถานที่ไปอันประเสริฐแห่งหนึ่ง"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า

"หากมิใช่ต่อยตีหรือเสาะหาสตรี ไม่ต้องนับเราเหล่าชิเข้าไป ข้าพเจ้ามิสู้โอบกอดซ่งเม่ยนอนหลับสักงีบ"

หานป๋อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากต่อยตีไม่ต้องนับรวมข้าพเจ้าเข้าไปจึงถูกต้อง คราครั้งนี้ไปเสาะหาสตรี มิหนำซ้ำเป็นสตรีชั้นหนึ่ง รับรองท่านต้องพึงพอใจ"

ขณะจะบ่งบอกความสัมพันธ์ของเม่ยเหนียงกับนิกายบัญชาฟ้า

ออกไป อี๋จีก็กลับมารินน้ำชาให้กับทั้งสาม จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

“หากต่อยตีข้าพเจ้าสามารถช่วยเหลือ เรื่องเสาะหาสตรีอภัยที่ข้าพเจ้าไม่อาจน้อมสนอง”

หานป๋อกับชิฉางเจิงงงงันวูบใหญ่ ใช้สายตาที่เหลือเชื่อมองดูมัน

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกทนทานไม่ได้ อธิบายว่า

“นี่ไม่เกี่ยวข้องกับขีดความสามารถ หากแต่ขึ้นอยู่กับหลักการของตัวบุคคล”

อี๋จีขณะจะจากไป กลับถูกชิฉางเจิงรั้งตัวไว้ให้นั่งอยู่ด้านข้าง

หานป๋อหลังจากได้รับบทเรียนจากเม่ยเหนียง ก็เพิ่มความระแวดระวังต่อสตรี ได้แต่ปรายตาบอกใบ้ต่อชิฉางเจิง ปากกล่าวว่า

“เรื่องนี้แม้เกี่ยวข้องกับการเสาะหาสตรี แต่จุดประสงค์หลักคือจัดการกับเหนียนเหลียนตันและพวก หากมีสิงเลี่ยร่วมทาง เวลาต่อยตีกัน จะได้พึ่งพาอาศัยทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของท่าน”

คำพูดเหล่านี้กึ่งจริงกึ่งเท็จ แต่ฟงสิงเลี่ยไหนเลยยอมเชื่อ

ชิฉางเจิงย่อมไม่เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของหานป๋อ กล่าวเกลี้ยกล่อมฟงสิงเลี่ยว่า

“พวกเรายังคิดสืบหารังของฟางเยี่ยหวี่ จะได้เข่นฆ่าให้สมใจท่านไหนเลยไม่ไปได้?”

หานป๋อรับฟังจนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

“เรื่องนี้ต้องหารือระยะยาว ไปยังสถานที่อันประเสริฐนั้นก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว ออกเดินทางเถอะ”

กล่าวพลางลุกขึ้นยืน ชิฉางเจิงก็ฉุดลากฟงสิงเลี่ยขึ้นมา ยิ้มพรางกล่าวว่า

“ฟ้าเวิ้งทะเลกว้าง ไหนเลยมีหลักการอันใด วันนี้เราสามพี่น้อง

ไปยังสถานที่อันประเสริฐ หรือโอบกอดหญิงงาม สาบานเป็นพี่น้องที่หอนางโลม ให้น้ำมิตรของพวกเราเจือปนความหอมของอิสตรี”

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากระทั่งสิทธิ์ในการปฏิเสธก็ไม่มีหรือ?”

หานป๋อก็หิ้วปีกอีกข้างหนึ่งของมัน เดินเข้าเรือนที่พัก กล่าวเบาๆ ว่า

“เข้มแข็งไว้ หาไม่เกรงว่าไม่อาจผ่านด่านได้”

สตรีทั้งหลายห้อมล้อมหัตถ์พิษเฉียนหลอ รับฟังมันบอกเล่าตำนานเรื่องราวในยุทธจักรอย่างจดจ่อ พอเห็นบุรุษหนุ่มทั้งสามกับอี๋จีเดินเข้ามาโดยพร้อมเพรียงราวฝึกไพร่พลทหาร พากันกวาดมองมาเป็นเชิงถามไถ่

เฉินเฉิงกับซ่งหนันนั่งอยู่หน้าโต๊ะหนังสือ ร่างหนังสือกราบทูลฮ่องเต้เจ้าชีวิต ส่วนขันทีหญิงรับใช้ถูกซวีเยี่ยเวี่ยขับไล่ออกไปจนหมดสิ้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“พวกเจ้าทั้งสามคิดไปที่ใด?”

ซวีเยี่ยเวี่ยชิงผุดลุกขึ้น ปรบมือกล่าวว่า

“วิเศษแท้ เวี่ยเอ๋อก็คิดออกไปเดินเล่น”

ฟงสิงเลี่ยลอบหัวร่อในใจ คิดสลัดหลุดจากหญิงงามกลุ่มนี้ดท่ายังยากลำบากกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก

หานป๋อคลายมือจากฟงสิงเลี่ย เดินถึงข้างกายซวีเยี่ยเวี่ยโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง กล่าวว่า

“เวี่ยเอ๋อกับซวงเอ๋ออยู่ที่นี้สนทนาเป็นเพื่อนกับผู้เฒ่าเฉียน พวกเราคิดออกไปทำงานสำคัญหลายประการ แล้วจะกลับมาโดยเร็ว”

ซวีเยี่ยเวี่ยงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

“เรื่องสำคัญอันใด บอกให้พวกเราฟังดู”

หานป่อขณะจะกล่าวกระไร กู่เชี่ยนเหลียนชิงกล่าวว่า

"หากคิดฟังคำโป้ปด ก็ให้ป่อหลางของท่านบ่งบอก ข้าพเจ้ากลับต้องการฟังความจริง เลี่ยหลางเป็นฟูจวิน (คำเรียกสามี) อันประเสริฐของข้าพเจ้าให้ท่านบอกออกมาดีหรือไม่?"

หานป่อกับชิฉางเจิงลอบร้องผิดท่า กู่เชียนเหลียนมีประสบการณ์ช่ำชอง มองปราดเดียวก็ดูออกว่าฟงสิงเลี่ยถูกพวกมันข่มขู่บังคับ

ฟงสิงเลี่ยยังมีคุณธรรมน้ำมิตร แบมืออย่างอับจนปัญญา ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำโป้ปดความสัตย์จริงข้าพเจ้าล้วนไม่อาจเรียนบอก เพราะว่าไม่ทราบว่าคิดไปที่ใด เพียงทราบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการต่อสู้กับศัตรู"

มันกลับโยนเผือกเผาคืนให้แก่หานป่อกับชิฉางเจิง

กงจ้อลงกรณ์อดหัวร่อคิกมิได้ กล่าวว่า

"จือเซียนก็ต้องการฟังว่าเป็นเรื่องอันใด ทำให้พวกท่านทั้งสามรีบรุดออกไป กระทั่งภรรยาล้วนละทิ้งโดยไม่สนใจ"

หานป่อแสร้งเป็นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ไหนเลยหักใจละทิ้งพวกท่านโดยไม่สนใจ เพียงแต่การไปครั้งนี้อาจต้องมุดลงทางระบายน้ำใต้ดิน คืบคลานตามพื้นที่ว่างที่เต็มไปด้วยมุสิก กลัวว่าสร้างความสกปรกแก่พวกท่าน จึงไม่คิดนำพวกท่านไป"

สตรีทั้งหลายพอได้ยินว่าทางระบายน้ำกับมุสิก ล้วนขนลุกเกรียวขึ้นมา

หลิงหลงพลันยื่นหน้าถึงข้างใบหูกู่เชี่ยนเหลียนกระซิบบอกอยู่หลายคำ จากนั้นหน้าแดงสดใสก้มศีรษะลง กู่เชี่ยนเหลียนรับฟังจนตาเป็นประกายยกมือเท้าสะเอว กล่าวว่า

"หานป่อน่าตาย รีบคลายมือจากการโอบกอดเวี่ยเอ๋อ ลูบๆคลำๆ เช่นนี้นับเป็นธรรมเนียมอันใด เวี่ยเอ๋อของพวกเราถูกก่อกวน

จนเลอะเลือนแล้ว”

ทุกผู้คนค่อยทราบว่าหลิงหลงล่วงรู้แผนการของหานป๋อ รายงานต่อกู่เชี่ยนเหลียน

ซวีเยี่ยเวี่ยกระอักกระอ่วนยิ่ง แต่ไม่มีเรี่ยวแรงผลักไสมือมารของหานป๋อออก

หัตถ์พิษเฉียนหลอชมดูอย่างยิ้มแย้ม รับรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกของชนชั้นผู้เยาว์

ขณะวุ่นวายอยู่ โจรท่องโดดเดี่ยวพลันรุดมาด้วยสีหน้าอันเคร่งเครียด

ยามนั้นค่ายตะวันออกก็ยกกำลังหนุนมาถึง เฉินเฉิงจึงกล่าวคำขอตัว นำซ่งหนันจากไป

หานป๋อกำลังคิดไปหาโจรท่องโดดเดี่ยวเห็นโจรท่องโดดเดี่ยวมารายงานตัวเอง สร้างความยินดียิ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวนั่งลงที่ข้างกายหัตถ์พิษเฉียนหลอ สีหน้าค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า

“ในที่สุดท่านมาแล้ว เราค่อยวางใจลงบ้าง”

มันกล่าวราวกับสหายที่รู้จักกันนานปี แท้ที่จริงทั้งสองเพิ่งพบหน้าเป็นครั้งแรก

หัตถ์พิษเฉียนหลอยิ้มพลางมองดูมัน ชั่วครู่ให้หลังจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

“ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ผู้ที่เรานับถือเลื่อมใสมีไม่มากนัก แต่พี่ฟันนับเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น แต่ดูจากการที่ท่านกับหานป๋อพลิกหงายมือเป็นเมฆา ครั้นคว่ำมือกลายเป็นวรุณ* แม้แต่ฟางเยี่ยหวี่

---

* ที่มาของสุภาษิตบทนี้ อยู่ในหน้าคำนำของเทพมารสะท้านภพ

ยังไม่อาจทำอย่างไรท่าน เป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คนนัก”

โจรท่องโดดเดี่ยวปราศจากเค้าความลำพอง ชำเลืองมองชิฉางเจิงแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“เพิ่มเด็กน้อยที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอีกคนหนึ่งแล้ว ช่างสนุกสนานนัก”

ชิฉางเจิงกลับประสานมือคารวะอย่างนอบน้อม

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวกระเง้ากระงอดว่า

“พี่ใหญ่ฟั่นรีบผดุงคุณธรรม หานป๋อคิดสลัดผู้อื่นไปเกลือกกลั้วที่หอนางโลม”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ทั้งหมดนั่งลง ฟังเรากล่าวสักหลายคำก่อน”

ทุกผู้คนพากความเคลือบแคลงสงสัยนั่งลง มีแต่สาวงามผมทองอี๋จียืนอยู่ด้านหลังหานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยที่นั่งเบียดเสียดรวมกัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“ดูจากสีหน้าท่าทีพี่ฟั่น ก็ทราบว่าเรื่องที่ท่านคิดกล่าวไม่ถูกต้อง”

โจรท่องโดดเดี่ยวระบายลมจากปากคำหนึ่ง

“ไม่ถูกต้องจริง เจินซู่สั้งกับมือดีในสังกัดเดินทางถึงนครหลวงเมื่อเช้าวันนี้ ชนเผ่านีเจินก็มาแล้ว ช่วยให้ฟางเยี่ยหวี่มีขุมกำลังกล้าแข็งขึ้น เพียงนับชนชั้นยอดฝีมือ นับว่าเหนือกว่าขุมกำลังอื่น โอน่าแค้นที่สหพันธ์แปดสำนักยืนอยู่ฝ่ายจูหยวนจาง ไม่ยอมยื่นมือช่วยเหลือพวกเรา ดังนั้นหลี่เช่อเม่ยจึงกล้าลงมือต่อหานป๋อ หากมิใช่พี่เฉียนสอดมือเข้ามา หลังจากนี้เวี่ยเอ๋อไม่ต้องกลัวฟูจวินท่านไปเสาะหาสตรีแล้ว”

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าซีดเผือด กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“พี่ใหญ่ วิงวอนท่านอย่าได้ขู่ขวัญผู้คนได้หรือไม่?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เราไม่ได้ขู่ขวัญ หากแต่ผังปานอยู่ระหว่างเดินทางมายังนครหลวง เมื่อมันคอยตรึงล่างฟานหวินไว้ พวกเราได้แต่พึ่งพาตัวเองแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยถามว่า

"ข่าวของพี่ใหญ่ฟั่นได้จากที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ล่างฟานหวินเพิ่งไปหาเราที่ตรอกเก่าตระกูลจั่ว ข่าวคราวเป็นนิกายฌาณวิสุทธิ์ส่งมาให้ ล่างฟานหวินพอถ่ายทอดบอกก็ผละจากไป แต่ให้เรากระตุ้นเตือนลูกแซ่หานเรื่องหนึ่ง"

ทุกผู้คนพากันถามไถ่ โจรท่องโดดเดี่ยวขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวกับหานป๋อว่า

"ผังปานอย่างช้าวันพรุ่งนี้จะมาถึงนครหลวง หลังจากที่มันมาถึง ฟางเยี่ยหวี่จะดำเนินแผนตามที่วางไว้ ดังนั้นหากคืนนี้เด็กแซ่หานไม่อาจรักษาอาการบาดเจ็บของเมิ่งเหยา เชื่อมต่อเส้นชีพจรหัวใจให้กับนาง ล่างฟานหวินจะไม่รอถึงคืนเพ็ญเดือนแปด ชิงท้าสู้กับผังปานเพื่อพิสูจน์ผลแพ้ชนะกัน"

ทุกผู้คนในบริเวณนอกจากอี๋จีที่ฟังไม่เข้าใจแล้ว ล้วนแต่หน้าแปรเปลี่ยนไป

พวกมันเข้าใจความหมายของล่างฟานหวิน กล่าวคือล่างฟานหวินไม่เล็งผลเลิศต่อขุมกำลังฝ่ายตนกับภูตบดี หากต้องนั่งดูคนของฝ่ายตนถูกกำจัดฆ่าทีละคน มิสู้ท้าสู้กับผังปาน แม้ตายก็ขอตายอย่างระบือลือลั่น

แต่หากฉินเมิ่งเหยาฟื้นฟูพลังฝีมือ อย่างนั้นผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะไม่อาจระบุล่วงหน้า ล่างฟานหวินขอทำหน้าที่ตรึงผังปานเอาไว้ ไม่เช่นนั้นหากต่อสู้จนตัวตาย ราชวงศ์หมิงอาจพลอยล่มสลาย

ผู้ใดกล้ารับประกันว่าผังปานพอปราศจากคู่ต่อสู้เปรียบติด จะไม่

ลงมืออาละวาด?

ล่างฟานหวินแม้เป็นอัจฉริยะบุรุษแห่งยุค แต่หกสิบปีมานี้ ผังปานครองตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ทั้งยังฝึกปรือวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารสำเร็จ สมควรมีโอกาสชนะมากกว่า

ดังนั้นการท้าสู้กับผังปานก่อน เป็นยุทธวิธีชั้นต่ำที่ไม่มีทางเลือกเป็นอื่น

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"หากเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์กับภูตบดียอมจับมือกับฝ่ายเรา ต่อให้ไม่มีฉินเมิ่งเหยา พวกเราไม่ถึงกับไม่มีปัญญาสู้ศึกกระมัง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เจ้านิกายฌานวิสุทธิ์มีศักดิ์ฐานะพิเศษ หลังจากที่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยลาโลกไป ท่านผู้เฒ่าเท่ากับเป็นผู้นำสงสดของฝ่ายธัมมะ หากไม่ลงมือยังตรึงผังปานไว้ได้ แต่หากเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ลงมือจัดการกับฟางเยี่ยหวี่ ผังปานก็จะหาข้ออ้างจัดการกับท่านผู้เฒ่า ดังนั้นภาระหนักในตอนนี้ตกแก่ลูกแซ่หาน"

หานป๋อประท้วงว่า

"เฒ่าแซ่ฟั่น ท่านเรียกลูกแซ่หานอีกคำเดียว ข้าพเจ้าจะสั่งห้ามมิให้ซือเจี่ยแจและพวกเรียกท่านเป็นพี่ใหญ่

ทุกผู้คนคิดหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาก็ถ่ายทอดวาจามา ให้พวกเราทั้งหมดเคลื่อนย้ายไปยังคฤหาสน์ภูตบดี จะได้รวมกำลังเป็นกลุ่มก้อน หากนางคาดการณ์ไม่ผิด เป้าหมายแรกของฟางเยี่ยหวี่คือภูตบดี หลังจากกำจัดภูตบดีพ้นทางไป พวกมันจะร่วมมือกับหลันอี้และหูอุ้ยหยงดำเนินแผนต่อจูหยวนจางแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยอุทานดังอา ใบหน้าซีดเผือดลง หานป๋อรีบโอบกอด

นางเอาไว้

ชิฉางเจิงสอดคำขึ้น

“พวกเราไยไม่ฉวยโอกาสที่ผังปานยังไม่มาถึง ผนึกกำลังท่านอาล่างกับภูตบดีจัดการกับฟางเยี่ยหวี่ อย่างนั้น...”

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

“ท่านได้คิดถึงข้อนี้ ฟางเยี่ยหวี่กับหลี่เช่อเม่ยคาดคิดไม่ถึงหรือ? นี่เป็นเหตุผลที่พวกมันสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว บอกต่อเราว่าจะเสาะพบพวกมันจากที่ใด?”

ชิฉางเจิงอับจนถ้อยคำ

โจรท่องโดดเดี่ยวก็เห็นว่าตนเองกล่าวรุนแรงไป จึงกล่าวว่า

“เรายึดถือท่านเป็นพี่น้องจึงกล่าวเช่นนี้ โอ หูอุ้ยหยงอาจเป็นคนที่น่ากลัวที่สด นิกายบัญชาฟ้าที่อยู่หลังฉากมันลึกลับสดหยั่งคาดไม่ทิ้งร่องรอยให้พวกเราสืบเสาะได้”

หัตถ์พิษเฉียนหลอร้องโพล่งคำ “นิกายบัญชาฟ้า?” หานป๋อรีบถามว่า

“ผู้เฒ่าเฉียนทราบเรื่องของพวกมันหรือ?”

หัตถ์พิษเฉียนหลอผงกศีรษะรับ ทอดถอนใจแล้วกล่าวว่า

“เรื่องนี้รอไว้โอกาสหน้าค่อยบอกกล่าว ฉินเมิ่งเหยายังมีข้อเสนออันใด?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

“นางให้พวกเรารับมือ มิซึจึ ไทโซ ด้วยความระวัง คนผู้นี้เป็นบุคคลที่หูอุ้ยหยงกับหลันอี้เชิญมาจัดการกับภูตบดีและล่างฟานหวินฟังว่าคนผู้นี้ชมชอบฆ่าฟัน เป็นบุคคลอันตรายดุจเดียวกับหลี่เช่อเม่ย”

ชิฉางเจิงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำมาก่อทำนบกั้น ข้าพเจ้าคิดใคร่ดูว่าพวก

มันยังมีฝีมืออันใด?”

ซวีเยี่ยเวี่ยชมเชยจากใจจริงว่า

“เหล่าชิท่านมีความกล้าหาญกว่าหานป๋ออีก”

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

“เวี่ยเอ๋อออย่าได้เห็นว่าข้าพเจ้ามีแรงดึงดูดใจ จนเปลี่ยนใจหันเหไปเป็นอื่น”

ในที่สุดทุกผู้คนอดยิ้มมิได้ บรรยากาศค่อยผ่อนคลายลงบ้าง

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงสดใส ร้องเพ้ยกล่าวว่า

“เหล่าชิน่าตาย พอชมเชยท่านก็คิดเป็นอื่นไป ผู้อื่นเป็นคนของหานป๋อแล้ว ท่านเข้าใจว่าเวี่ยเอ๋อเป็นสตรีใจรวนเรหรือ?”

ฟงสิงเลี่ยหันเหหัวเรื่องว่า

“คุณหนูเมิ่งเหยายังกล่าววาจาใด?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

“น้องเหยากล่าวเพียงนี้เท่านั้น”

จากนั้นสีหน้าเปลี่ยนเป็นประหลาดพิกล กล่าวว่า

“แต่ล่างฟานหวินขอให้เราถ่ายทอดบอกความคิดของเขาต่อน้องทั้งหลายประการหนึ่ง โอ เราความจริงไม่คิดบอกออกไป”

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกสงสัยใจยิ่ง บังคับให้มันบอกออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวลังเลชั่วขณะจึงกล่าวว่า

“ล่างฟานหวินขอให้น้องทั้งหลายผ่อนสายบังเหียน ปล่อยให้ม้าป่าทั้งสามตัวควบเตลิดไป แทนการรั้งพวกมันไว้ข้างกาย โดยเฉพาะหานป๋อ หากควบคุมบังคับ วิชามารจะถดถอย มิเพียงไม่อาจช่วยเหลือเมิ่งเหยา ตัวเองก็ยากเอาตัวรอดได้”

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกรับฟังจนตะลึงลาน

หัตถ์พิษเฉียนหลอยกมือตบโต๊ะ ชมเชยว่า

"ล่างฟานหวินอันยอดเยี่ยม มีแต่มันจึงมีความคิดอ่านตามแนวทางธรรมชาติเช่นนี้ เมื่อครู่เวี่ยเอ๋อห้ามมิให้หานป๋อออกไป เรารู้สึกไม่ถูกต้อง ยามนี้ได้รับการกระตุ้นเตือนจากล่างฟานหวิน ค่อยทราบสาเหตุที่เหตุใดผังปานต้องไปจากเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ส่วนล่างฟานหวินรอจนจี้ซีซีเสียชีวิต ค่อยบรรลุถึงขั้นสุดยอดของวิถีกระบี่"

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงล้วนรับฟังจนหน้าถอดสี

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"น้องทั้งสองวางใจ หานป๋อมิใช่ผังปานกับล่างฟานหวิน หากปราศจากสตรี มันคงไม่อาจมีชีวิตแม้สักวันเดียว"

จากนั้นกล่าวกับชิฉางเจิงและฟงสิงเลี่ยว่า

"พวกท่านทั้งสองต้องคอยระวังมัน เด็กน้อยนี้พอพบเห็นหญิงงามก็หวั่นไหวใจ อย่าได้เปิดโอกาสแก่มันเด็ดขาด"

หานป๋อกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"โจรเฒ่าฟั่น ท่านอย่าได้ยุแหย่ทำลายความสัมพันธ์ของเราสามพี่น้อง ไม่มีผู้ใดถือหลักการกว่าบิดาอีก"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา เด็กน้อยนี้กลับถือหลักการด้วย

ซวีเยี่ยเวี่ยยกมือโอบรอบคอหานป๋อ กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"ขออภัย แทบทำร้ายพี่รอง หลังจากนี้เวี่ยเอ๋อไม่กล้าแล้ว"

หานป๋อกลับไม่สบายใจ ขณะจะปลอบโยนนาง กงจู้อลงกรณ์ก็ยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราปล่อยให้ฟูจวินพวกเราอาละวาดนครหลวงอย่างวางใจเถอะ"

ซ่งเม่ยอดกล่าวมิได้ว่า

"ฉางเจิงท่านระวังตัวให้มากไว้"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เรารับประกันว่าพวกมันปลอดภัยไร้เรื่องราว หลี่เช่อเม่ยลงมือติดต่อกันสองครั้ง ยังฆ่าหานป๋อไม่ได้ เรากลับต้องการดูว่าครั้งที่สามเป็นเรื่องราวใด"

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงกล้องยาสูบออกมา ชี้มือไปบนพื้น เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"ลูกแซ่หาน เข้ามาคุกเข่ารับคำสั่งสอน"

หานป๋อร้องออกมาว่า

"ลืมคำเตือนของข้าพเจ้าแล้วหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"สมองเรายังหนุ่มแน่น ไหนเลยลืมเลือนได้ ดังนั้นจำได้ว่าคืนนี้น้องเหยานัดพบกับท่านในเวลาและสถานที่ใด"

หานป๋อโห่ร้องด้วยความยินดี โอบอุ้มซวีเยี่ยเวี่ยลุกขึ้นยืน กล่าวกับอี๋จีว่า

"ท่านไปจัดเตรียมน้ำร้อนให้กับข้าพเจ้า รอสักครู่ให้ท่านปรนนิบัติข้าพเจ้ากับฮูหยินทั้งสองอาบน้ำด้วยกัน"

สตรีทั้งหลายคิดไม่ถึงว่าหานป๋ออุกอาจถึงเพียงนี้ ล้วนหน้าแดงสดใส โดยเฉพาะซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงปรารถนาใคร่ชำแรกพสุธาหนีหน้าไป

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะทอดถอนใจ ยอมรับว่าสู้หานป๋อไม่ได้

มีแต่หัตถ์พิษเฉียนหลอกับโจรท่องโดดเดี่ยวฉุกใจคิด ทราบว่าหานป๋อหาข้ออ้างไล่อี๋จีออกไป

อี๋จีรับคำสั่งออกจากห้อง หานป๋อค่อยวางร่างซวีเยี่ยเวี่ยลง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เพื่อมิให้ฮูหยินทั้งหลายเข้าใจผิดคิดว่าพวกเราออกไปเด็ดดม

บุปผา ข้าพเจ้าได้แต่บอกจุดประสงค์การเดินทางครั้งนี้ให้ทราบ"

ครั้นแล้วบอกเล่าเรื่องที่ตามเสด็จจูหยวนจางไปยังเรือหอมเมามายได้พบกับเม่ยเหนียง ต่อมาค่อยสืบทราบศักดิ์ศรีแท้จริงของนางให้ทราบ สุดท้ายกล่าวว่า

ดังนั้นข้าพเจ้าคิดขอให้เหล่าชิกับสิงเลี่ยช่วยจัดการกับนางปีศาจนิกายบัญชาฟ้า เพียงแต่ตอนนั้นมีเฉินเฉิงกับอี๋จีอยู่ด้านข้าง ดังนั้นมีปากยากจะกล่าวว่า

แม้แต่โจรท่องโดดเดี่ยวยังรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ยิ่งอย่าว่าแต่เหล่าสตรีที่เข้าใจหานป๋อผิดไป

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างกระดากว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ากลับเข้าใจผิดว่าในช่วงเวลาล่อแหลมอันตราย พี่หานยังคิดไปเสาะหาสตรีอีก"

ชิฉางเจิงหน้าแดงวูบหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ด่ากระทบผู้คนหรือ?"

หานป๋อชิงกล่าวว่า

"ย่อมมิใช่ ตอนนั้นข้าพเจ้าปรายตาบอกใบ้ต่อท่าน ท่านค่อยคล้อยตามข้าพเจ้า"

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"น้องเราคิดจัดการกับเม่ยเหนียงอย่างไร?"

หานป๋อกล่าวว่า

"เรื่องนี้ต้องดำเนินการเป็นสองทาง ทางหนึ่งข้าพเจ้ากับฉางเจิงและสิงเลี่ยใช้แผนชายงาม ต่อให้พิชิตนางปีศาจเหล่านั้นไม่ได้ อย่างน้อยพวกนางก็ไม่ระแวงสงสัยพวกเรา อีกทางหนึ่งขอให้จอมขโมยของพวกเราออกศึก ขโมยบัญชีรายชื่อสาวกนิกายบัญชาฟ้ามา ต่อให้ไม่มีบัญชีรายชื่อ แต่ด้วยโครงสร้างของนิกายบัญชาฟ้า สมควรมีม้วนบันทึก

หรือหนังสือรายงาน ช่วยให้พวกเราสามารถสืบสาวถึงต้นตอ”

หัตถ์พิษเฉียนหลอขบคิดแล้วกล่าวว่า

“ชนชั้นองครักษ์นิกายบัญชาฟ้า อาจไม่อาจรับมือกับพันธุมารของหานป๋อ แต่หากท่านเผชิญกับราชินีจำแลง เกรงว่าไม่มีทางรอดได้”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“เหล่าเฉียน (คนแซ่เฉียน) ท่านคล้ายคุ้นเคยกับนิกายบัญชาฟ้าไยไม่เปิดเผยต่อพวกเรา?”

หัตถ์พิษเฉียนหลอมีสีหน้าหวนรำลึก กล่าวช้าๆ ว่า

“เมื่อสี่สิบปีก่อน เรากับราชินีจำแลงแห่งนิกายบัญชาฟ้า ฉายาห่วงหยกแขนเสื้อมรกตตันอี้หยูเคยคบหากัน ทั้งเคยลุ่มหลงต่อนาง สตรีนางนี้มิเพียงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ที่ร้ายกาจที่สุดคือฝึกวิชาดึงดูดธาตุพลังดังนั้นคงความสาวไม่แก่เฒ่า เสน่ห์ที่นางสร้างความลุ่มหลงแก่ผู้คน หากไม่ประสบด้วยตัวเอง ไม่มีวันคาดเดาได้ จากนั้นนางพ่ายแพ้แก่เจ้าเรือนฌานเมตไตรย จึงหลบเร้นซ่อนตัวเป็นเวลาสี่สิบปี”

หานป๋อสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

“อย่างนั้นทำอย่างไรดี?”

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

“หากท่านกับฉินเมิ่งเหยาสามารถฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์สำเร็จก็มีความหวังโค่นนางบนเตียงได้ อันวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารเป็นสุดยอดวิชาของสำนักมาร สามารถทำลายเสน่ห์ความงามของนาง”

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่าเรื่องราวเกี่ยวพันถึงเจ้าเรือนฌานเมตไตรย จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า ตันอี้หยูร้ายกาจเพียงไหน แม้แต่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยยังฆ่านางไม่ได้

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

“นิกายบัญชาฟ้านอกจากชนชั้นองครักษ์แล้ว ยังมีผู้ใด?”

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ถัดจากราชินีจำแลงเป็นเสนาธิการทั้งสี่ ประกอบด้วยสองบุ๋นและบู๊ หูอุ้ยหยงสมควรเป็นเสนาธิการบุ๋น ท่านเหลียนนั้นเป็นเสนาธิการบู๊"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"แผนของเสี่ยวป้อ (ป้อน้อย) ยังไม่เลว วันนี้พวกท่านทั้งสามจัดการกับพวกนางรอบหนึ่ง รับรองว่าครั้งหน้ารุดไปใหม่ จะชักนำชนชั้นองครักษ์หรือราชินีจำแลงออกมา เมื่อถึงเวลานั้นเราจะฉวยโอกาสเข้าไปขโมยสิ่งของ หาไม่ก็ทำลายล้างนิกายบัญชาฟ้า ขอเพียงโค่นล้มขุมกำลังที่หนุนหลังหูอุ้ยหยงไป จะจัดการกับหลันอี้ได้โดยง่ายดายกว่าเดิม"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวถามสตรีทั้งหลายว่า

"น้องทั้งหลายคงไม่หึงหวงกระมัง?"

กงจู้อลงกรณ์ตอบว่า

"ย่อมไม่"

กู่เชี่ยนเหลียนหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าใช้พิษจู่โจมพิษ"

ทุกผู้คนพากันหัวร่อออกมา

ยามนั้นอี๋จีเดินเข้ามา รายงานว่าจัดเตรียมน้ำร้อนเสร็จแล้ว

หานป้อบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวกับฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิงว่า

"พี่ใหญ่ทั้งสองอาบน้ำกับพี่สะใภ้ทั้งหลายก่อน หลังจากนั้นพวกเราค่อยไปเกลือกกลั้วกับนางปีศาจกัน"

สตรีทั้งหลายทั้งอับอายทั้งขบขัน แทบรวมหัวกันทุบตีหานป้อเที่ยวหนึ่ง

ปรมาจารย์มารผังปานมองดูทิวทัศน์นอกหน้าต่างรถที่แปรเปลี่ยน

ตลอดเวลา สีหน้าสงบราวน้ำนิ่ง

เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น หนึ่งในสองบ่าวไพร่ฉายาบ่าวดำกระตุ้นม้าถึงข้างรถ รายงานว่า

"ยังหาร่องรอยขององครักษ์ฮัวไม่พบ คำนวณจากสถานที่สุดท้ายที่นางปรากฏตัว สมควรไปยังนครหลวงเช่นกัน"

องครักษ์ฮัวคือโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่

มุมปากผังปานปรากฏรอยยิ้มอันขมขื่นวูบหนึ่ง

บ่าวดำกล่าวว่า

"องครักษ์ฮัวขัดคำสั่งจู่เหยิน (นาย) ต้องการให้ออกคำสั่งล่าสังหารหรือไม่?"

ผังปานทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หรือเราจะฆ่านางจริงๆ? หากนางสามารถตัดใจจากหานป๋อพันธุมารของหานป๋อก็เป็นของปลอมแล้ว เรื่องนี้ได้แต่โทษว่าฟ้าดินเถอะ"

บ่าวดำนิ่งอึ้งไร้วาจา ผังปานยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เรื่องของเจี๋ยหวี่มอบให้เช่อเม่ยจัดการเอง ขอเพียงฆ่าหานป๋อได้ เรื่องราวจะมีข้อยุติแล้ว"

บ่าวดำรับคำคราหนึ่ง ผังปานกล่าวอีกว่า

"ฟังว่า มิซีจี ไทโซ มาถึงนครหลวงแล้ว หวังว่ามันกระทำเรื่องโง่เขลาสักเรื่องสองเรื่อง เราจะได้มีข้ออ้างทดสอบดาบจันทร์ธาราที่ลือเลื่องทั่วแดนอาทิตย์อุทัยของมันดู"

กล่าวจบถอนใจเบาๆ มองดูท้องฟ้าที่ปกคลุมด้วยเมฆดำ รำพึงว่า

"หิมะใกล้ตกแล้ว"

ภายใต้เกล็ดหิมะปลิวโปรย ยอดฝีมืออายุเยาว์ที่โดดเด่นที่สุดทั้งสามเดินออกจากเรือนรับรองอาคันตุกะริมทะเลสาบม่อโฉวที่กลายเป็น

โลกหิมะขาวโพลน

เพิ่งลดเลี้ยวเข้าถนนใหญ่ ม้าตัวหนึ่งควบขับผ่านไป คนบนหลังม้าดีดพุ่งจดหมายที่พับเป็นรูปสามเหลี่ยมใส่หานป๋อ

คนทั้งสามล้วนตะลึงลาน เป็นชิฉางเจิงยกมือรับจดหมายไว้จากนั้นส่งให้กับหานป๋อ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ดูว่าเป็นเด็กหญิงใดที่แอบรักท่าน ส่งสารนัดพบกับท่าน?"

หานป๋อด่าคำ "ไปของท่าน" พอคลี่จดหมายออก พบว่าเขียนอักษรลายมือสวยงามว่า

"ช่วงระหว่างยามอิ่วกับยามซวี (หนึ่งทุ่ม) ที่วัดชิงเหลียน ไม่พบกันไม่เลิกรา"

ชิฉางเจิงผิวปากเป็นเสียงดัง ฟงสิงเลี่ยกลับขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าเมิ่งเหยานัดพบกับท่านในยามไฮ่ (สี่ทุ่ม) เพียงต่างกันชั่วยามเศษ หากท่านไปตามนัดหมายอื่น เกรงว่าไม่ถูกต้อง นางที่แท้เป็นใคร?"

หานป๋อกล่าวอย่างคับข้องใจว่า

"เป็นอิ๋งซ่านฮัว นางสร้างความกลัดกลุ้มใจแก่ข้าพเจ้าตลอดกาล"

พลางบอกเล่าเรื่องราวของอิ๋งซ่านฮัวให้ทราบ สุดท้ายกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งรู้สึกถึงอันตรายของนาง หากนางยอมกลับตัวกลับใจ ล้มเลิกแผนการร้ายต่อเจ้าเอี๋ยนอ๋อง ข้าพเจ้าจะลดความกลัดกลุ้มใจไปมากหลาย"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หมายความว่ามิอาจไม่ไปแล้ว?"

หานป๋อฉีกจดหมายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย สาวเท้าออกเดินทางกล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่ตอนนี้มีเวลาอยู่บ้าง ข้าพเจ้าจะถ่ายทอดเคล็ด

ลับพิชิตสตรีที่เรียนรู้จากเจี๋ยหวี่และสิ้วเซ่อ รวมทั้งข้าพเจ้าได้คิดเองต่อพวกท่าน สำหรับพวกท่านพอฟังจะทราบเอง”

จากนั้นบอกเคล็ดความพิสดารออกไป

ชิฉางเจิงลิงโลดยินดี ซักถามตลอดเวลาพลอยเป็นประโยชน์แก่ฟงสิงเลี่ย เห็นว่าหากใช้เคล็ดลับเหล่านี้ต่อกงจู้อลงกรณ์กับกู่เชี่ยนเหลียนและหลิงหลง ไม่ทราบเป็นสภาพอย่างไร จากนั้นฉุกคิดว่ากำลังจะเข้าสู่ภาคปฏิบัติกับนางปีศาจเหล่านั้น พลอยลิงโลดขึ้นมา

ทั้งสามยิ่งเดินยิ่งเชื่องช้า ประมาณครึ่งชั่วยามค่อยผ่านศาลเจ้าเสียนมู่ ชิฉางเจิงพลันกล่าวว่า

“มีเรื่องหนึ่งคิดขอความช่วยเหลือจากพี่หาน”

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

“กล่าวเกรงอกเกรงใจถึงเพียงนี้ ไหนเลยเป็นแบบฉบับของเหล่าชิ มีเรื่องใดโปรดสั่งมา”

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

“หญิงงามนางนี้คุ้นเคยกับท่านยิ่ง”

ครั้นแล้วบอกเล่าความสัมพันธ์ระหว่างมันกับหานฮุ่ยจื่อให้ทราบทั้งยังกล่าวเสริมว่า

“น้องสาวนางหานหนิงจื่อแม้ตอนหลับฝันยังละเมอเรียกชื่อท่าน ไม่ทราบท่านมีความสนใจหรือไม่?”

หานป๋อรับฟังจนตะลึงลาน

ระหว่างที่ทำงานรับใช้ในตึกตระกูลหาน นับตั้งแต่จำความได้ก็แอบหลงรักคุณหนูห้าหานหนิงจื่อ แต่นางพานเป็นคนทำร้ายมันเข้าคุกตอนนี้กลับกลายเป็นรักมัน ช่างไม่ทราบเป็นรสชาติเยี่ยงไร แต่ไม่ว่าอย่างไร นางนับเป็นคนรักคนแรกของมัน

ฟงสิงเลี่ยกล่าวกระตุ้นเตือนว่า

"ฉางเจิงยังไม่ได้บอกว่าต้องการให้หานป๋อช่วยเหลือท่านอย่างไร?"

ชิฉางเจิงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"รวบรัดยิ่ง ตอนนี้พี่หานเป็นคนโปรดของจูหยวนจาง ขอเพียงจูหยวนจางมีพระราชกระแส ไม่ว่าปัญหาใดล้วนคลี่คลาย ข้าพเจ้าจะได้โอบกอดซ่งเม่ยกับหานฮุ่ยจื่อพร้อมกันทั้งสองนาง"

ฟงสิงเลี่ยร้องว่า

"ท่านจะให้จูหยวนจางมีพระราชกระแสอันใด? หรือให้ร่างข้อความว่า มีราชโองการให้บุตรีของบุคคลนั้นบุคคลนี้ แต่งงานกับผู้ต้องหาบ้านเมืองชิฉางเจิงแห่งพรรคมังกรพิโรธ?"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"นี่มีปัญหาอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าจูหยวนจางต้องมีวิธีการแน่นอน ข้าพเจ้าจะลองหารือด อ้อ! ถึงแล้ว เป็นตึกหลังนี้เอง"

ประตูใหญ่ของเรือนหอมเมามายถูกเปิดออก คนเฝ้าประตูพอเห็นหานป๋อ ก็กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านทูตมาแล้ว เหล่าป่านเหนียง* ตั้งหน้ารอคอยท่านตลอดทั้งเช้า"

พลางเชื้อเชิญทั้งสามเข้าห้องโถง ย่อมมีคนรุดไปรายงานเม่ยเหนียง

หานป๋อกับพวกทั้งสามสบสายตากัน ตกลงใจว่าจะกระทำการอย่างเต็มที่ เมื่อทราบว่าพวกนางเป็นสาวกนิกายบัญชาฟ้า ย่อมลดปัญหาด้านศีลธรรมลง กล่าวถึงที่สุดบุรุษใดไม่รักชอบความงาม นี่เป็นนิสัยที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

แว่วเสียงเครื่องประดับกระทบกันดังใกล้เข้ามา เม่ยเหนียงรีบรุด

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเถ้าแก่เนี้ย

มาในอาภรณ์ชุดเลิศหรู ผมเผ้าเกล้าเป็นมวย ตรงปลายจัดเป็นรูปหางนกนางแอ่น สีหน้าเปี่ยมแววปีติยินดีสุดระงับ

หานป๋อและพวกทั้งสามลอบชมเชยฝีมือการแสดงของนาง พลางลุกขึ้นตามมารยาท

เม่ยเหนียงกลอกตามายังหานป๋อก่อน ค่อยกวาดมองฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง พลันอุทานดังอา ยกมือตบอกร้องว่า

"เม่ยเหนียงแทบไม่เชื่อจริงๆ นอกจากท่านทูตแล้ว ในโลกยังมีบุรุษสำอางเช่นท่านทั้งสอง"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เดินใกล้เข้ามากว่านี้ จะได้แนะนำพี่น้องทั้งสองนี้ให้รู้จัก"

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยจับจ้องมองสตรีเฉิดฉันที่ทรงเสน่ห์นางนี้ลอบร้องว่านางปีศาจอันร้ายกาจ นิกายบัญชาฟ้านับว่ากุมอาวุธอันล้ำลึกสามารถยึดครองดินแดนโดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ ถึงแม้เหล่านักสู้ผู้กล้าจบสิ้นชีวิตไป ยังไม่ทราบว่าปัญหาเกิดจากที่ใด

เมื่อเม่ยเหนียงเดินผ่านข้างกายชิฉางเจิง เหล่าชิผู้นี้ชิงยื่นมือออกโอบกอดนางไว้ ไม่ทันที่นางจะแข็งขืน ชิฉางเจิงก็ประทับจูบลงบนริมฝีปากสีแดงสดคู่นั้น

เม่ยเหนียงร่างสั่นสะท้านขึ้นมา ลุ่มหลงกับกลิ่นอายบุรุษอันรุนแรงและพลังอันดุดันของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงยังใช้เคล็ดลับที่เพิ่งเรียนรู้จากหานป๋อ โคจรพลังปลุกเร้าตำแหน่งใต้ลิ้นของนาง

เพียงชั่วขณะ เม่ยเหนียงก็ยกมือโอบรอบคอชิฉางเจิง ใช้ฝ่ามือเสียดสีกับต้นคอของนาง เปิดฉากตอบโต้กลับไป

หานป๋อกับฟงสิงเลี่ยชมดูจนเร้าอารมณ์ยิ่ง

หลังการประทับจูบอย่างยาวนาน ชิฉางเจิงค่อยถอนริมฝีปาก

จากมา ดวงตาสาดประกายที่เพียงพอกับการสะกดสตรีทุกรูปนาม เผยอยิ้มอย่างเกียจคร้าน กล่าวว่า

"อย่าได้อยู่เป็นเพื่อนท่านทูตแล้ว อยู่เป็นเพื่อนเราชิฉางเจิงเถอะ"

เม่ยเหนียงไม่อาจต้านทานสายตาของมัน ก้มศีรษะต่ำ ขบริมฝีปากกล่าวว่า

"เราเป็นคนของท่านทูต หากเขาอนุญาต เราย่อมยินดีอยู่เป็นเพื่อนกับท่านชิ"

หานป๋อกับฟงสิงเลี่ยสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนชมเชยนางรู้จักตอบอย่างถนอมน้ำใจ ทั้งไม่ล่วงเกินหานป๋อ และไม่ทำให้ชิฉางเจิงเสื่อมเสียหน้า

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา หยิกตะโพกอันผึ่งผ่ายของนางคราหนึ่ง แล้วปลดปล่อยนาง กล่าวว่า

"เมื่อไม่ลืมเลือนท่านทูตของท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่บังคับขืนใจท่านแล้ว"

เม่ยเหนียงเสียดสีมันคราหนึ่ง ค่อยผละจากบุรุษผู้นี้ด้วยใบหน้าแดงสดใส จิตใจสับสนว้าวุ่น ทราบว่าตัวเองไม่อาจหักห้ามใจต่อชิฉางเจิง เช่นเดียวกับที่มีต่อหานป๋อ

ฟงสิงเลี่ยเห็นว่าเมื่อคิดดำเนินแผนชายงาม จึงยื่นมือเกาะเกี่ยวเม่ยเหนียงเข้ามา ใช้ปากขบกัดติ่งหของนาง ค่อยปลดปล่อยนาง

หากเอ่ยถึงความหล่อเหลา ในบุรุษทั้งสามนับฟงสิงเลี่ยนั่งเก้าอี้ตัวที่หนึ่ง เม่ยเหนียงพอถูกชายหนุ่มรูปงามผู้นี้ทั้งโอบกอดทั้งขบกัดถึงกับแทบล้มระทวยลงกับพื้น

หานป๋อสบอารมณ์ยิ่ง พานโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก แสดงตัวอย่างต่อชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ย อาศัยการสัมผัสทางร่างกาย ใช้พลังมารปลุกเร้าตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาปราดเปรียวที่สุดของนาง

เม่ยเหนียงแม้เป็นสตรีเฉิดฉันสังกัดนิกายบัญชาฟ้า ซึ่งผ่านการฝึกวิชายั่วสวาทมา แต่ไหนเลยต้านทานรับเคล็ดวิชาสูงสุดของสำนักมารนี้ได้ อย่าว่าแต่นางถูกชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยสะกิดไฟรักขึ้นมาก่อน ยามนั้นถึงกับอ้าปากหอบหายใจ ในลำคอส่งเสียงครวญครางออกมาไม่อาจลืมตาได้

หานป๋อเสียดสีกับตะโพกแผ่นหลังของนาง พลางกวาดตาไปยังเพื่อนคู่หูทั้งสองอย่างกระหยิ่มใจปากร้องว่า

"ราตรีหรรษาทุกนาทีมีค่าหมื่นตำลึงทอง รีบนำพวกเราเข้าไปหาความสุขกัน"

เม่ยเหนียงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ค่อยมีสติแจ่มใสขึ้นบ้างออดอ้อนว่า

"เยี่ยนฟางกับลกสาวทั้งหกของเราน้อมรอนายท่านทั้งสามที่ห้องโถงชั้นใน แต่หากใต้เท้าปลุกเร้าผู้อื่นอีก ผู้อื่น..."

หานป๋อปลดปล่อยนาง ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ไหนเลยปล่อยให้หญิงงามรอนานได้ รีบนำพวกเราเข้าไป"

เม่ยเหนียงแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม บิดเอวส่ายตะโพกเดินเข้าด้านใน

หานป๋อยื่นมือโอบไหล่เพื่อนคู่หูทั้งสอง ตามติดอยู่ด้านหลังปากกล่าวว่า

"ดอกไม้บ้านไหนเลยหอมเท่าดอกไม้ป่า พี่น้องทั้งสองหลังจากลิ้มลองรสชาติของรังสวาทนี้ รับรองว่าต้องย้อนกลับมาอีก"

เม่ยเหนียงรับฟังจนขยี้เท้าไม่ยินยอม เหลียวมองหานป๋ออย่างขุ่นเคืองแง่งอน สีหน้าท่าทีนี้บันดาลให้บุรุษทุกรูปนามนึกถึงเตียงอันอบอุ่น

หนึ่งสตรีสามบุรุษเดินเข้าห้องโถงชั้นในของตึกช่วงสุดท้าย เยี่ยนฟางกับหญิงงามเมืองอีกหกนางล้วนหมอบกราบกับพื้นรอต้อนรับ

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงแม้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นสตรีเฉิดฉัน

สังกัดนิกายบัญชาฟ้า ย่อมต้องมีคุณลักษณะพิเศษ แต่ยังอดตื่นตะลึงต่อความงามของพวกนางมิได้

หญิงงามเมืองทั้งหกก็ชมดูจนตากระจ่างวูบหนึ่ง

แรงดึงดูดใจที่หานป๋อมีต่อเพศตรงข้ามย่อมไม่ต้องเอ่ยถึง พวกนางแม้ได้รับบัญชาให้ทำงานสำคัญ แต่ส่วนลึกของจิตใจล้วนต้องการร่วมสัมพันธ์รักกับหานป๋อ เช่นเดียวกับที่บุรุษอื่นคิดครอบครองพวกนาง

สำหรับกับพวกนาง การดึงดูดธาตุพลังเป็นหนทางเพียงหนึ่งเดียวของการฝึกฝีมือ ด้วยส่วนสัดร่างกายของหานป๋อ นับเป็นสิ่งวิเศษสุดที่พวกนางใฝ่ฝัน มิหนำซ้ำต่อให้ไม่ได้รับประโยชน์จากตัวหานป๋อ พวกนางก็ยินยอมมอบร่างกายแก่มัน

หาคาดไม่ว่าชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยคนหนึ่งบึกบึนเข้มแข็ง อาจหาญดั่งฉ้อปาอ๋อง* อีกคนหนึ่งสุภาพหล่อเหลา งามสง่าอย่างบอกไม่ถูก ทำให้พวกนางชมดูจนใจเต้นตูมตาม แทบลืมเลือนภารกิจไป

เม่ยเหนียงบอกให้พวกนางลุกขึ้น แนะนำตัวต่อหานป๋อและพวกทั้งสามทีละนาง

หญิงสาวทั้งเจ็ดก้มศีรษะเอียงอาย แต่ชม้ายชายตาให้กับชายหนุ่มทั้งสาม หว่างคิ้วฉายเสน่ห์ความงาม สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คน

จนบัดนี้หานป๋อค่อยทราบว่า นอกจากเยี่ยนฟางกับหงเตี๋ยเอ๋อ (ผีเสื้อแดง) และลู่เตี๋ยเอ๋อ (ผีเสื้อเขียว) แล้ว อีกสี่นางเรียกว่าไฉ่ฟ่งเอ๋อ (หงสาลาย) จื่อเอี๋ยนเอ๋อ (นางแอ่นม่วง) หวงอิงเอ๋อ (นกขมิ้นเหลือง) และหลันฉางเอ๋อ (จักจั่นคราม)

นอกห้องโถงปรากฏหิมะปลิวโปรย ภาพทิวทัศน์เลือนราง ที่นี้กลับตั้งเตาอยู่ทั้งสี่มุม อบอุ่นราวฤดูใบไม้ผลิ อบอวลด้วยกลิ่นหอมของ

---

* จอมคนที่ทำศึกชิงแผ่นดินกับหลิวปัง สุดท้ายเป็นผู้ปราชัย

อาภรณ์ เต็มไปด้วยเงาเรือนผมร่างชดช้อย ทำให้ผู้คนหัวใจร้อนผ่าวขึ้นมา

โดยเฉพาะสตรีทั้งหลายสวมเสื้อผ้าเบาบางแนบสนิทกับร่างเผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าชวนรัดรึง ยั่วยวนใจยิ่งนัก

เม่ยเหนียงเชื้อเชิญบุรุษทั้งสามนั่งประจำโต๊ะกลมขนาดใหญ่ สตรีทั้งหลายพกความปีติยินดีนั่งเป็นเพื่อนอยู่สองฟากข้าง ตั้งอกตั้งใจปรนนิบัติรับใช้

เยี่ยนฟางทำตามคำบอกหานป่อ นั่งที่ข้างกายฟงสิงเลี่ย ในสตรีทั้งหลาย นับนางขวยเขินเอียงอายที่สุด แต่ก็ชวนให้ผู้คนนึกสมเพชเวทนา

ปรากฏหญิงรับใช้ยกสุราอาหารว่างมา

เม่ยเหนียงปรายตาบอกใบ้ต่อไฉ่ฟ่งเอ๋อ (หงสาลาย) กับจื่อเอี้ยนเอ๋อ (นางแอ่นม่วง) ที่นั่งอยู่ข้างกายชิฉางเจิง สตรีทั้งสองก็ลุกจากไป เมื่อพวกนางกลับเข้ามาใหม่ ไฉ่ฟ่งเอ๋อถือขลุ่ยหยกเลาหนึ่ง ส่วนจื่อเอี้ยนเอ๋อโอบผีผา (กีตาร์จีน) ตัวหนึ่ง

ชิฉางเจิงย้ายไปนั่งติดกับลู่เตี๋ยเอ๋อ ชิงปรบมือโห่ร้องออกมา

หานป่อมือซ้ายโอบหงเตี๋ยเอ๋อ มือขวาโอบเม่ยเหนียง ผิวปากด้วยความครื้นเครง

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความปลอดโปร่ง ทางหนึ่งรับรู้ถึงน้ำใจไมตรีอันเหลวแหลกนี้อย่างเต็มที่

ประจวบกับเยี่ยนฟางชำเลืองมองมา สะกิดความฮึกหาญของมัน พลอยปรบมืออีกคนหนึ่ง แต่เปรียบกับเพื่อนคู่หูทั้งสอง นับว่าสุภาพกว่าไม่น้อย

ใกล้ชาดถูกย้อมจนแดง เป็นสุภาษิตที่จริงแท้แน่นอน อย่าว่าแต่ปฏิบัติการของฟงสิงเลี่ยครั้งนี้ ได้รับความยินยอมจากภรรยาทั้ง

หลาย จึงปล่อยตัวปล่อยใจเป็นพิเศษ

สตรีทั้งสองมาถึงกลางห้องโถง ไฉ่ฟ่งเอ๋อปั้นสีหน้าเป็นครุ่นคิดหม่นหมอง ยกขลุ่ยหยกเป่าเป็นสำเนียงอันอ้อยสร้อยสดใส ดังสะท้อนสะท้านอยู่ในห้องโถงอันครึกครื้น

เสียงขลุ่ยดังในท่วงทำนองอันรันทดหดหู่ คล้ายสะอึกสะอื้น คล้ายตัดพ้อรำพัน แม้แต่ชิฉางเจิงที่ใช้มือลวนลามลู่เตี๋ยเอ๋อยังหยุดการรุกราน เงี่ยหูสดับฟัง

ฟงสิงเลี่ยนึกถึงไป่ซู่เซียงกับสุ่ยโหยวจิง ความเศร้าสลดที่สุดบรรยายพลันแล่นจู่โจมจิตใจจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา ไฟราคะที่เพิ่งถูกปลุกเร้าขึ้นพลันมอดดับไป

จื่อเอี๋ยนเอ๋อโอบผีผาเฉียงๆ รอจนไฉ่ฟ่งเอ๋อเป่าขลุ่ยทอนหนึ่งก็กรีดนิ้วลงบนสายผีผา ดีดเป็นเสียงดังติงตังออกมา

เครื่องดนตรีทั้งสองชนิดผสมผสานกัน เพิ่มความเศร้าสร้อยละห้อยหวนกว่าเดิม

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง เหตุใดวันนี้สตรีทั้งสองไม่บรรเลงบทเพลงอันรื่นเริงเช่นคืนที่อยู่บนเรือสำราญ กลับเป่าบรรเลงบทเพลงที่ตัดพ้อรันทด ทั้งถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกออกมาโดยไม่ปิดบังอำพราง?

ฟงสิงเลี่ยขณะสะท้อนใจ พลันรู้สึกมีกลิ่นหอมโชยกระทบจมูก หวงอิงเอ๋อ (นกขมิ้นเหลือง) ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งโผเข้าอ้อมอกมัน กอดรัดเอวมันแนบแน่น ใบหน้าที่ร้อนผ่าวแนบสนิทกับทรวงอกมันหวนนึกถึงพวกนางเป็นสตรีเฉิดฉันนิกายบัญชาฟ้า ต้องถูกผู้คนเชยชมตามอำเภอใจ สร้างความเวทนาสงสาร ยื่นมือลูบไล้แผ่นหลังนาง แต่ในใจปราศจากความคิดรุกรานพวกนางแม้แต่น้อย

ยามนั้นเม่ยเหนียงก็ยื่นหน้าถึงข้างใบหูหานป๋อ กระซิบบอกว่า

“พวกเราเหล่าสตรีหอนางโลมกลัวบังเกิดอารมณ์หวั่นไหวที่สุด

แต่พอพบพานพวกท่านทั้งสามตัวมาร ก็ไม่คำนึงนึกถึงอันใด กระทั่งชีวิตน้อยๆ ล้วนมอบต่อพวกท่าน"

คำพูดเหล่านี้กึ่งจริงกึ่งเท็จ หานป่อรับฟังจนวาบหวามใจ พอพิศดูใบหน้านางกับหงเตี๋ยเอ๋อ ล้วนเป็นสีหน้าที่รันทดหดหู่ เปรียบกับการชม้ายชายตายั่วยวน ยังคร่าวิญญาณบุรุษยิ่งกว่า

เสียงดนตรีพลันชะงักขาดหาย แต่ความรู้สึกอันเศร้าสร้อยยังไม่เสื่อมคลาย

สตรีทั้งสองวางเครื่องดนตรีลง บิดเอวเดินเข้ามาร่วมโต๊ะใหม่

หานป่อและพวกทั้งสามลอบร้องคำร้ายกาจในใจ

สตรีเฉิดฉันเหล่านี้ก้าวข้ามวิธีการใช้รูปโฉมความงามและเรือนร่างเลือดเนื้อ สะกิดความต้องการของบุรุษเพศ เปลี่ยนเป็นใช้คลื่นเสียงดนตรีที่กระทบถึงจิตใจ ล่วงลึกถึงอารมณ์ความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ภายในกระตุ้นให้พวกมันบังเกิดความรู้สึกร่วมขึ้น

เรื่องราวระหว่างบุรุษสตรี กลายเป็นศิลปะวิทยาการ และคุณสมบัติทางอวัยวะสัมผัสและระบบประสาทชนิดหนึ่ง

จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า ชนชั้นองครักษ์และราชินีจำแลงตันอี้หยูต้องชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่านเป็นทวีคูณ

ชิฉางเจิงหัวร่อดังยาวนาน ผละจากลู่เตี๋ยเอ๋อลุกขึ้นเดินเข้ารับหน้าสตรีทั้งสอง แยกย้ายโอบรอบเอวเพียงหยิบมือเดียวของพวกนาง หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เวลามีไม่มาก เราเหล่าชิจะนำหญิงงามทั้งสองไปหาความสุขภายในห้องแล้ว"

หานป่อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไม่ต้องการให้เม่ยเหนียงเป็นเพื่อนท่านหรือ?"

เม่ยเหนียงอับอายจนซุกศีรษะกับอ้อมอก แต่อดชม้ายชายตา

โปรยหว่านรอยยิ้มให้กับชิฉางเจิงมิได้

ชิฉางเจิงชมดูจนบังเกิดความต้องการ แต่แล้วหวนนึก วิชาพิชิตสตรีที่หานป๋อถ่ายทอดให้เพียงเป็นหลักทฤษฎี ภาคปฏิบัติไม่ทราบเป็นอย่างไร เม่ยเหนียงจัดอยู่อันดับแรกในเหล่าสตรีเฉิดฉันย่อมมีวิชายั่วสวาทขั้นลึกล้ำ ยังคงทิ้งไว้ให้หานป๋อจัดการจึงกล่าวว่า

"นางกอดรัดท่านถึงเพียงนั้น ใต้เท้าหักใจผลักไสนางออกห่างหรือ?"

ในเสียงหัวร่อ มันโอบไฉ่ฟ่งเอ๋อกับจื่อเอี๋ยนเอ๋อขึ้นบันไดไปยังชั้นบน

หงอิงเอ๋อในอ้อมอกฟงสิงเลี่ยเงยหน้าเล็กน้อยพวยพุ่งลมหายใจหอมกรุ่นใส่มัน กล่าวว่า

"ให้หงอิงเอ๋อปรนนิบัติคุณชายเข้านอนดีหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยลอบทอดถอนใจ มองดเยี่ยนฟาง เห็นนางก้มศีรษะต่ำ สีหน้าแฝงแววเศร้าสร้อยอับจนปัญญา พลันฉุกใจคิด มือหนึ่งฉุดดึงหงอิงเอ๋อ อีกมือหนึ่งโอบกอดเยี่ยนฟาง กล่าวกับหานป๋อว่า

"ผู้น้องขอตัวแล้ว"

หานป๋อรีบกล่าวว่า

"นายท่าน นำนางงามไปอีกนางหนึ่งดีหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยทั้งขบขันทั้งแตกตื่น กล่าวว่า

"เรื่องนี้ยังคงเป็นพี่หานเก่งกล้าสามารถกว่า"

พลางติดตามชิฉางเจิงขึ้นสู่ชั้นบน

ยามนี้ในห้องโถงนอกจากเม่ยเหนียงกับหงเตี๋ยเอ๋อและลู่เตี๋ยเอ๋อแล้ว ยังมีหลันฉางเอ๋อซึ่งมันไม่ได้กระทบถูกมาก่อน สตรีทั้งสี่ล้วนเม้มปากหัวร่อ ใช้ดวงตาที่หยาดเยิ้มปานจะหยดแอบมองดูมัน

นิสัยมารของหานป๋อกำเริบขึ้น เห็นว่าหากไม่สามารถพิชิตสตรีเฉิดฉันนิกายบัญชาฟ้าทั้งสี่นี้ ยังมีคุณสมบัติใดทำศึกบนเตียงกับตันอี้หยู

จึงขยับจัดแจงให้เม่ยเหนียงนั่งบนเท้าซ้าย พลางตบเท้าขวาตัวเอง กล่าวว่า

"ฉางเอ๋อ (จักจั่น) อันประเสริฐ นั่งอยู่ที่นี้"

หลันฉางเอ๋อใจหายวาบ กล่าวว่า

"ใต้เท้าไม่ขึ้นไปชั้นบนกับพวกเราหรือ?"

หานป๋อขณะจะกล่าววาจา ที่ข้างหูแว่วเสียงทางลมปราณของโจรท่องโดดเดี่ยวดังว่า

"ตัวอุบาทว์เสเพลของเรา อย่างน้อยสมควรปิดประตูลง เรากำลังทำงานอยู่ละแวกใกล้เคียง"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กลบเกลื่อนความกระอักกระอ่วน กล่าวว่า

"ล้วนลุกขึ้นให้กับข้าพเจ้า ยืนรวมกันในห้องโถง"

เม่ยเหนียงและพวกทั้งสี่ลุกขึ้นอย่างยิ้มแย้ม ยืนเรียงรายเป็นแถวเดียวอยู่กลางห้องโถง คล้ายกองทหารหญิงรอให้ตรวจแถว

หานป๋อทยอยปิดประตูที่เชื่อมต่อกับภายในและภายนอก เพื่อสะดวกกับการให้โจรท่องโดดเดี่ยวทำงานอย่างเต็มที่ ค่อยกลับมายังห้องโถง

มันมิใช่ชมชอบประกอบกิจในห้องโถง เพียงแต่หากใช้สถานที่นี้จึงไม่มีผู้ใดกล้าบุกรุกเข้ามา อย่างนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวสามารถสำรวจทางลับใต้ดินและเส้นทางตามที่ต่างๆ ได้

หานป๋อมาถึงด้านหลังเม่ยเหนียง ยืนแนบชิดกับแผ่นหลังนาง กล่าวว่า

"ที่รักเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าหรือไม่?"

เม่ยเหนียงหน้าแดงราวอัคคี หลับตาหอบหายใจ กล่าวว่า

"ย่อมเชื่อฟังวาจา"

หานป๋อยื่นมือไปข้างหน้า เกาะกุมปทุมถันอันอวบอิ่มไว้ หวน

นึกถึงสตรีเฉิดฉันเหล่านี้ดึงดูดธาตุพลังของบุรุษ ย่อมมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว ตนเองไยไม่หยิบยืมพลังธาตุจากสตรีมาคนละเล็กละน้อย หากเผชิญกับหลี่เช่อเม่ยอีก คงไม่อับอายขายหน้าเช่นเช้าวันนี้แล้ว

นึกถึงตอนนี้ดึกดักอักโข เม่ยเหนียงก็ครวญครางคำหนึ่ง ล้มลงยังอ้อมอกของมัน

หานป๋อทราบว่านางไม่อาจต้านทานวิชามารของตนเอง จึงวางร่างนางลงบนเก้าอี้ก่อน ค่อยยื่นสองมือโอบกอดหงเตี๋ยเอ๋อกับลู่เตี๋ยเอ๋อกระทำการตามวิธีเดิม

ผีเสื้องามคู่นี้ยิ่งต้านทานรับไม่ได้ เพียงชั่วขณะได้แต่บิดกายไปมา คร่ำครวญด้วยความกระสันรัญจวน

หานป๋อจัดวางพวกนางลงบนเก้าอี้เช่นกัน หันไปโอบอุ้มหลันฉางเอ๋อที่หน้าแดงจรดใบหขึ้น ทางหนึ่งเปลื้องเสื้อผ้าแก้สายรัดของนางรอจนนั่งหันหน้าหากันบนเก้าอี้ หญิงงามเมืองนางนี้ก็เปลือยเปล่าล่อนจ้อนร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ปล่อยให้หานป๋อกรีธาทัพเหยียบย่ำตามอำเภอใจ

หานป๋อตั้งอกตั้งใจสำรวจตรวจสอบสภาพพลังธาตุหยางแท้ภายในกายนาง ตอนแรกนางยังปิดบังซ่อนเร้น แต่เมื่อถูกชักนำขึ้นสู่จุดสุดยอดครั้งแล้วครั้งเล่า ธาตุหยางภายในกายก็คล้ายม้าป่าหลุดจากคอก ตกอยู่ภายใต้การควบคุมบังคับของหานป๋อ นับว่าหากต้องการให้นางมีชีวิตก็ตายไม่ได้ แม้นว่าต้องการให้นางตายก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ เมื่อหานป๋อทำความเข้าใจกับวิชายั่วสวาทของนาง ก็ดึงดูดสุดยอดแก่นสารของนางมา หลังจากนั้นหลันฉางเอ๋อกระทั่งนิ้วมือยังกระดิกไม่ได้ แต่ก็บังเกิดความสุขและความพึงพอใจอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

เม่ยเหนียงกับผีเสื้อสาวทั้งสองตัวชมดูจนหัวใจเต้นระทึก ใบหน้าแดงเข้มถึงลำคอ พานไม่อาจทนรับการกระตุ้น ผลัดเปลี่ยนกันเสนอร่างกายให้

ผู้ที่ร่วมสัมพันธ์รักกับหานป๋อเป็นคนสุดท้ายคือเม่ยเหนียง พอแรกสัมผัสกัน เม่ยเหนียงก็เสนอสนองจนหมดใจ ปลดปล่อยตัวเองโดยสิ้นเชิง คล้ายสัตว์โลกที่อ้อนวอนขอความกรุณา เปิดเผยส่วนที่เปราะบางที่สุดต่อศัตรูเข้มแข็ง

หานป๋อรู้สึกสาสมใจยิ่ง ทราบว่าครั้งก่อนนางถูกพิชิตศิโรราบแล้ว คราครั้งนี้ย่อมต้องทุ่มเทอย่างเต็มที่ บวกกับมันแค้นนางเมื่อเช้าวันนี้ปล่อยให้ท่านเหลียนเล้าโลม จึงหักใจอำมหิต เร่งกำราบปราบปรามนางกว่าเดิม

นับตั้งแต่รองรับพันธุมารเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่หานป๋อใช้วิชาดึงดูดพลังธาตุจากเพศตรงข้ามที่มันร่วมสัมพันธ์รัก เพื่อเพิ่มพูนพลังฝีมือตัวเอง และเป็นครั้งแรกที่ไม่แสวงหาความสุขจากเรือนร่างเลือดเนื้อของสตรี หากแต่ม่งมั่นหยิบยืมพลังธาตุพวกนางมาเป็นของตน แต่ความรู้สึกที่บรรเจิดสวยงาม หาด้อยกว่าการลุ่มหลงกับการแสวงหาความสุขฉันบุรุษสตรีไม่

แน่นอน หากมิใช่เม่ยเหนียงและพวกทั้งสี่ล้วนเป็นสตรีที่ฝึกวิชายั่วสวาทของสำนักมารตั้งแต่เล็ก มีส่วนละม้ายคล้ายคลึงกับพันธุมาร หานป๋อก็ไม่ได้รับประโยชน์ถึงเพียงนี้

หลังจากที่หญิงงามที่กอปรด้วยคุณสมบัติพิเศษเช่นซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงมอบธาตุหยางบริสุทธิ์ให้ พันธุมารของมันก็เติบโตกล้าแข็งถึงขั้นที่สามารถดึงดูดวิชายั่วสวาทใดๆ มาเป็นของตน อาศัยเม่ยเหนียงและพวกไหนเลยเป็นคู่มือด้วย

หลักการของสำนักมารคือเข้มแข็งกลืนกินอ่อนแอ ยามใดที่ปราชัย แม้แต่จิตวิญญาณยังถูกผู้ชนะพิชิตโดยสิ้นเชิง เม่ยเหนียงและพวกตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ เป็นเชลยของหานป๋อทั้งกายและใจ ยินยอมปล่อยให้มันเหยียบย่ำตามอำเภอใจ ไม่มีความคิดต่อสู้ขัดขืนแม้แต่น้อย

เม่ยเหนียงที่ตกอยู่ในสภาพลืมตัว พลันกรีดร้องคำหนึ่ง ล้มระทวยบนต้นขาของหานป๋อ

หานป๋อใช้นิ้วมือเชยคางเม่ยเหนียงขึ้น ยิ้มพลางถามว่า

"มีความสุขหรือไม่?"

เม่ยเหนียงตาหรี่ปรือหยาดเยิ้ม มองดมันอย่างระโหยโรยแรง แล้วค่อยผงกศีรษะรับ

หานป๋อใช้วิธีการที่ปฏิบัติต่อหญิงงามเมืองทั้งสาม ถ่ายทอดพลังมารสายหนึ่งเข้าสู่ร่างเม่ยเหนียง ทำให้พวกนางมีความรู้สึกว่าดึงดูดพลังธาตุของมันไป มิให้ราชินีจำแลงดูออกว่าสตรีทั้งสี่ถูกตนเองพิชิตโดยราบคาบแล้ว

เม่ยเหนียงพอได้รับพลังมารจากมัน พลันสะท้านทั้งร่าง ไต่เต้าสู่จุดสุดยอดอีกครั้ง กอดรัดมันแนบแน่น กล่าวว่า

"ใต้เท้า หลังจากนี้ให้เม่ยเหนียงติดตามรับใช้ท่านได้หรือไม่?"

หานป๋อขณะจะตอบคำ ที่ริมโสตแว่วเสียงทางลมปราณของโจรท่องโดดเดี่ยวดังว่า

"ป๋อเอ๋อ (ลูกป๋อ) ระวัง มีบุคคลที่ความเป็นมาไม่ทราบชัดมาแล้ว"

ยามนั้นหานป๋อก็ได้ยินสุ้มเสียงผิดปกติดังขึ้นที่เบื้องนอก รีบถอนร่างจากเม่ยเหนียงลุกขึ้นยืน สวมใส่เสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว

เพิ่งดึงกางเกงขึ้น แว่วเสียงดังโครมหน้าต่างห้องเปิดออกทั้งที่ปราศจากลมโชย เงาร่างสายหนึ่งทะลวงหน้าต่างเข้ามา จี้นิ้วใส่หานป๋อ กลับเป็นมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เช่อเม่ย

ภาคที่ห้าเรือนหอม

ผู้ที่ขึ้นชั้นบนก่อนคือชิฉางเจิง

มันผู้นี้ไม่ชมชอบยืดยาดเยิ่นเย้อ คิดกระทำก็กระทำ ยังอุกอาจกว่าหานป๋ออีก เพิ่งก้าวขึ้นจากบันได ก็โอบรัดเอวคอดกิ่วของไฉ่ฟ่งเอ๋อกับจื่อเอี้ยนเอ๋อโดยแรง ทั้งจงใจส่งเสียงหัวร่อที่ปลุกเร้าจากลำคอ

หญิงงามเมืองทั้งสองรีบใช้เรือนร่างอันอวบอัดสมบูรณ์แนบชิดกับมัน เป็นฝ่ายเสียดสีมันเอง

ชิฉางเจิงสำนึกตัวว่าปราศจากพันธุมารเช่นหานป๋อ ซึ่งเพียงอาศัยการสัมผัสก็สร้างความลุ่มหลงแก่สตรี ดังนั้นมิอาจไม่หยิบยืมพลังธาตุธรรมชาติ ปลุกเร้าจุดตำแหน่งที่กระตุ้นความต้องการของเพศตรงข้ามตามที่หานป๋อแนะนำไว้ โดยกดมือกับตำแหน่งช่วงเอวของพวกนางทดลองใช้ดู ปากกล่าวว่า

“ไม่ว่าให้พวกท่านแสดงท่วงท่าใดก็ได้หรือไม่?”

ไฉ่ฟ่งเอ๋อยกแขนเสื้อปิดปาก หัวร่อคิกคัก กล่าวว่า

"ท่านชิเลวยิ่งนัก"

จื่อเอี้ยนเอ๋อใช้อกอวบอูมแนบชิดกับข้างเอวมัน กล่าวด้วยใบหน้าแดงสดใสว่า

"ท่านชิชมชอบท่วงท่าใด เราสองพี่น้องยินดีปฏิบัติตาม"

ชิฉางเจิงลอบร้องคำร้ายกาจในใจ หญิงงามเมืองทั้งสองนี้หนึ่งแสร้งเป็นเอียงอาย หนึ่งแสร้งเป็นใจกล้า ประสานสอดรับกันสร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คนเป็นพิเศษ

ยามนี้ทั้งสามขึ้นมาถึงชั้นบน ซึ่งประกอบด้วยห้องโถงจำลองหลังหนึ่ง ทางระเบียงเส้นหนึ่งสองฟากข้างเป็นห้องหับด้านละสองห้อง

ชิฉางเจิงหอมแก้มที่เปล่งปลั่งปานจะปริของจื่อเอี้ยนเอ๋อฟอดหนึ่งทั้งยังยื่นมือลูบคลำหน้าอกที่แฝงแรงดีดสะท้อนของไฉ่ฟ่งเอ๋อ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าได้รับปากโดยง่ายดายถึงเพียงนั้น มีบางท่วงท่ายากที่จะกระทำได้"

ไฉ่ฟ่งเอ๋อเพิ่งใกล้ชิดกับบุรุษที่สมเป็นชายชาตรีเช่นนี้เป็นครั้งแรก บวกกับถูกมือซุกซนของมันโลมลูบไล้ ต้องหอบหายใจกล่าวว่า

"ท่านสอนแก่ผู้อื่นก็ใช้ได้เอง"

พลางฉุดลากมันเข้าห้องหลังแรกขวามือ

แทบเป็นเวลาเดียวกับที่ปิดประตูลง หญิงงามเมืองที่บังเกิดความรักเกินห้ามใจทั้งสองก็แย่งกันถอดเสื้อผ้าให้กับมัน

ชิฉางเจิงความจริงเป็นแขกประจำของหอนางโลม ไหนเลยเกรงอกเกรงใจ ใช้สองมือโดยพร้อมเพรียง ทางหนึ่งหากำไร ทางหนึ่งกระชากดึงเสื้อผ้าที่เบาบางของพวกนางออก จวบจนปราศจากผ้าผ่อนปกปิดกาย

หญิงงามเมืองทั้งสองล้วนงามยั่วยวน เรือนร่างทั้งร้อนผ่าวทั้ง

หอมกรุ่น สมเป็นนางปีศาจนิกายบัญชาฟ้าที่ใช้เสน่ห์ความงามล่อลวงบุรุษจนโงหัวไม่ขึ้น น่าเสียดายที่คราครั้งนี้พบพานดาวข่มที่ระวังป้องกันอยู่ก่อน

ชิฉางเจิงจดจำคำสอนของหานป๋อ รักษาจิตใจอันแจ่มใสไว้มิให้พลังลมปราณที่จุดตันเถียนท้องน้อยรั่วไหลลงยังเบื้องล่าง ดังนั้นถึงแม้เผชิญการรุกเร้าจากหญิงงามเมืองทั้งสอง ยังไม่สูญเสียสติสัมปชัญญะเปิดฉากรุกรานหญิงสาวทั้งสอง

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยกับเยี่ยนฟางและหวงอิงเอ๋อก็เข้าสู่ห้องหับฝั่งตรงข้าม

มันสุภาพเรียบร้อยกว่าชิฉางเจิงมากนัก ฉุดดึงหญิงงามเมืองทั้งสองนั่งลงที่ขอบเตียง ขณะจะกล่าววาจา หวงอิงเอ๋อก็เสนอริมฝีปากสีแดงสดที่มีเส้นโค้งสวยงามมา

ฟงสิงเลี่ยเห็นตาคู่งามของนางไม่อาจทนรับการปลุกเร้า ต้องหลับพริ้มลงครึ่งหนึ่ง แว่วเสียงเต้นของหัวใจอย่างชัดเจน ผิวพรรณทั่วร่างเป็นสีชมพู ทราบว่านางแม้ได้รับคำสั่งให้จัดการกับตนเอง แต่หลงรักมันอย่างลืมตัว ดังนั้นแม้แต่วิชายั่วสวาทก็ไม่อาจใช้ออก กลับรู้สึกว่านางน่าเวทนา พอชำเลืองมองเยี่ยนฟาง เห็นนางลูบคลำชายเสื้อตาดำขลับทองแวววาวเลื่อนลอย ในใจคล้ายบังเกิดความขัดแย้งถึงขีดสุด

หวงอิงเอ๋อบังเกิดอารมณ์รัก สองมือโอบกอดมันแนบแน่นยั่วยวนถึงที่สุด

ฟงสิงเลี่ยลอบทอดถอนใจ หักใจจี้จุดของนาง จัดวางลงบนเตียง

เยี่ยนฟางไม่ได้ยินสุ้มเสียงของหวงอิงเอ๋อ จึงลืมตามองมากล่าวอย่างงุนงงว่า

“คุณชายไฉนจี้จุดของอิงเจี่ยแจ?”

ฟงสิงเลี่ยเห็นใบหน้าที่งามผุดผาดดั่งบุปผาของนาง ที่หว่างคิ้ว

ทอแววสมเพชเวทนาตัวเอง จึงกล่าวว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทราบปฏิเสธนางอย่างไรได้แต่ใช้วิธีการนี้"

เยี่ยนฟางเคลื่อนกายเข้ามาแอบอิงมัน กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"คุณชายไม่ชมชอบพวกเราหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่ไม่ชมชอบพวกท่าน หากแต่เห็นว่าพอเข้าห้องมาก็ขึ้นเตียงไปร่วมอภิรมย์ คล้ายกับบุรุษสตรีสมสู่กัน ดังนั้นเพียงคิดสนทนากันท่านคิดคัดค้านหรือไม่?"

เยี่ยนฟางเพ่งตามองมันชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของคุณชาย แต่หวังให้คุณชายทราบว่า ข้าพเจ้าที่สะท้อนใจ มิใช่กลัวมอบร่างกายแก่ท่าน หากเพียงเพราะสาเหตุอื่น"

ฟงสิงเลี่ยแสร้งเป็นกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด?"

ดวงตาเยี่ยนฟางทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง กัมศีรษะขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่าหลังจากนี้คุณชายจะรังเกียจผู้อื่น"

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าคำพูดนี้กึ่งจริงกึ่งเท็จ แท้ที่จริงนางบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อตนเอง ดังนั้นตกอยู่ในห้วงความขัดแย้งระหว่างจงรักภักดีต่อนิกายบัญชาฟ้ากับทุ่มเทจิตใจต่อตนเอง

หากวันหน้าศักดิ์ศรีแท้จริงของนางถูกเปิดโปง นางย่อมกลัวมันนึกรังเกียจและเหยียดหยามนาง

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง ยืดกายขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง กัมลงมองดูทิวทัศน์สวนไม้ดอก เนิ่นนานยังไม่กล่าววาจา

เยี่ยนฟางเคลื่อนกายถึงด้านหลังมัน ยืนแนบชิดติดกับมัน

กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"คุณชายคิดอะไร?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด การเข่นฆ่าล่าล้างกับการต่อสู้ช่วงชิงในโลกหล้าเหตุใดไม่มีวันสงบลง เมื่อพันกว่าปีก่อน ก็มีคนเสนอว่า 'วิถีอันเที่ยงธรรมถือแผ่นดินเป็นของส่วนรวม' ดังนั้น 'คนไม่ปฏิบัติอย่างใกล้ชิดเพียงเครือญาติ ไม่เมตตาปรานีแต่เพียงลูกหลาน ให้ผู้ชราอยู่จนสิ้นอายุขัย หนุ่มฉกรรจ์ควรใช้สอย แม้นผู้เยาว์ก็มีจุดเด่น พ่อม่ายแม่ม่ายโดดเดี่ยว ทุพพลภาพล้วนชุบเลี้ยง' แต่พันกว่าปีให้หลังของวันนี้พวกเรายังไม่มีความก้าวหน้า ใช่เป็นเพราะนิสัยใจคอผู้คนชั่วร้ายจริงหรือ?"

เยี่ยนฟางงงงันวบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับไม่ได้นึกถึงหลักเหตุผลอันลึกล้ำถึงเพียงนี้"

ในใจอดบังเกิดความนิยมเลื่อมใสต่อบุรุษที่เต็มไปด้วยความเที่ยงธรรมผู้นี้มิได้ มีแต่บุคคลเช่นนี้จึงคู่ควรเป็นนักสู้ผู้กล้า ยามนั้นจิตใจนางเต็มเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึกอันสูงส่ง ปราศจากตัณหาราคะแม้แต่น้อย

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยเหลือบเห็นเงาร่างหลายสายกระโดดโลดแล่นเข้ามาภายในสวน ดังนั้นเตือนภัยต่อชิฉางเจิงที่ห้องตรงข้าม แล้วค่อยสั่งให้เยี่ยนฟางซ่อนตัวเอาไว้ ตนเองเชื่อมต่อทวนสีแดง ถลันออกจากห้อง

ผู้คนสองคนทลายหน้าต่างเข้ามา แยกย้ายเข่นฆ่ามาจากสุดทางระเบียงกับห้องโถงจำลอง กลับเป็นคฤธรอิ๋วชือตี้กับลำพองหมื่นลี้เฉียนว่างเซิง

ชิฉางเจิงที่ห้องฝั่งตรงข้าม เพิ่งมีเวลาสวมกางเกงขาสั้น ใน

เสียงกรีดร้องของหญิงงามเมืองทั้งสอง มันถือดาบกระโดดลงยังลานตึกเบื้องล่าง ไม่ทันแตะสัมผัสพื้น ผมขาวหลิวเหยาจีกับอิงเฟยก็โถมจู่โจมมาถึง โดยไม่เปิดโอกาสให้มันพักผ่อนหอบหายใจแต่อย่างไร

มนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เช่อเม่ยตั้งใจแต่แรกว่าจะชิงสังหารหานป๋อก่อนที่เจินซู่สั้งจะได้สัมผัสกับมัน

มันความจริงไม่สนับสนุนให้เหนียนเหลียนตันจู่โจมสังหารฟงสิงเลี่ย นี่มิใช่มันมีความรู้สึกที่ดีต่อฟงสิงเลี่ย หากแต่กลัวแหวกหญ้าจนงูตื่น เป็นเหตุให้ฆ่าหานป๋อไม่สำเร็จ

ผลปรากฏว่าเหนียนเหลียนตันลงมือล้มเหลว ทั้งยังตอแยโจรท่องโดดเดี่ยว ทำให้หลี่เช่อเม่ยถูกบีบบังคับให้ลงมือ ดังนั้นพานลอบสังหารหานป๋อกลางถนน น่าเสียดายที่พบพานหัตถ์พิษเฉียนหลอต้องล้มเหลวในนาทีสุดท้าย เพียงชิงตัวสนมแพรม่วงกลับคืน

แต่ว่าความตั้งใจฆ่าหานป๋อของมันมีแต่เพิ่มพูนทวีคูณ พอฟังว่าหานป๋อและพวกทั้งสามชักชวนกันมาหาเหล่าหญิงงามเมืองที่เรือนหอมเมามาย ไหนเลยล่วงรู้ว่ามีเบื้องหลังความนัย ยังเข้าใจว่าบุรุษหนุ่มเหล่านี้เจ้าชู้กรุ้งกริ่ง รีบระดมอิงเฟยและพวกอีกสี่คนรุดมา คิดฉวยโอกาสที่หานป๋อและพวกเกลือกกลั้วกับสตรีบนเตียง จู่โจมลงมือด้วยอำมหิต

หลี่เช่อเม่ยร้อยคำนวณพันคำนวณ ลืมคำนวณนับโจรท่องโดดเดี่ยวหารู้ไม่ว่าโจรท่องโดดเดี่ยวชิงเข้าสู่แดนหอมเมามาย เมื่อพวกมันมาถึงประจวบกับโจรท่องโดดเดี่ยวขึ้นจากทางลับใต้ดิน ร้องเตือนหานป๋อทันเวลา ไม่ถึงกับมือไม้ปั่นป่วนวุ่นวาย

หานป๋อเห็นผู้มาเป็นหลี่เช่อเม่ย ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อหยิบฉวยเก้าอี้ไท่ซือตัวหนึ่งหวดใส่หลี่เช่อเม่ย

เม่ยเหนียงกับหญิงงามเมืองอีกสามนางยังเปลือยเปล่าล่อนจ้อน

พอเห็นเช่นนั้นใจหายวาบ ไม่คำนึงถึงความอับอาย หลบลี้ไปยังมุมห้องที่อยู่ห่างไกลที่สุด

หลี่เช่อเม่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา จี้นิ้วมือใส่เก้าอี้

เก้าอี้ไท่ซือซึ่งจัดสร้างจากไม้ซวนจีอันแข็งแกร่งพลันหลุดกระจายเป็นชิ้นๆ หานป๋อซึ่งถือขาเก้าอี้ครางหนักๆ เซถอยไปด้านหลัง จนถึงหน้าประตูที่โจรท่องโดดเดี่ยวซ่อนตัวอยู่

แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวกระทบโสตว่า

“เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) ชักนำมันเข้ามา”

หานป๋อไม่ทันยืนหยัดมั่น หลี่เช่อเม่ยก็ประทับฝ่ามือมาถึง

หานป๋อตวาดคำ “มาได้ประเสริฐ” สะบัดฝ่ามือข้างหนึ่งเข้าปะทะ

หลี่เช่อเม่ยหัวร่อดังยาวนาน ผนึกพลังฝ่ามือถึงสิบส่วน เร่งระดับความเร็วประทับใส่

หานป๋อถูกพลังลมปราณผนึกความเย็นของมันกดคุกคามจนแทบขาดใจตาย ไหนเลยกล้าต้านปะทะ เกร็งกำลังใส่แผ่นหลัง ชนประตูไม้ด้านหลังแตกทะลุดังโครม ขณะจะร่วงหล่นเข้าไป มิคาดหลี่เช่อเม่ยฉวยโอกาสที่มันพุ่งชนประตูไม้ ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าวูบหนึ่ง เร่งความเร็วกว่าเดิม ประทับใส่หัวไหล่มันอย่างถนัดถนี่

ดีที่หานป๋ออยู่ในภาวะถดถอย ทั้งโคจรพลังรับการทุบตี มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ท่าจู่โจมอย่างสุดกำลังของหลี่เช่อเม่ยไหนเลยล้อเล่นได้ พลังลมปราณที่ไม่อาจต่อต้านแข็งขืนแล่นเข้ามาทางริมฝ่ามือ กระแทกหานป๋อกระเด็นไปด้านหลัง แต่กลับไม่ได้กระอักโลหิตออกมา

หลี่เช่อเม่ยคิดไม่ถึงว่าวิชามารของมันมีความรุดหน้ากว่าเดิม แต่ยามนั้นไม่มีเวลาขบคิดมากความ เพียงหวังว่าสามารถปลิดชีวิตน้อยๆ ของมันโดยเร็ว ดังนั้นติดตามเข้าไปดุจภูตร้าย

ทันใด พลังลมเคลื่อนมาจากทางขวาง กล้องยาสูบอันหนึ่งหวดใส่

กระดูกสันหลังของมันอย่างดุดัน หากแม้นหวดถูก รับประกันว่าครึ่งชีวิตหลังของมันได้แต่นอนแน่นิ่งไม่ไหวติงบนเตียงแล้ว

ฟงสิงเลี่ยเห็นอิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเชิงแยกย้ายโถมมาจากสองทิศทาง พลันบังเกิดความฮึกหาญประดัง ส่งเสียงตวาดคำหนึง หมุนตัวไปขวางอยู่กลางทางระเบียง ทวนสีแดงทำท่าแหวกพุ่งใส่อิ๋วชือตี้ที่ถือห่วงเชือกจู่โจมจากสุดทางระเบียง

เมื่อเป็นเช่นนี้เฉียนว่างเชิงกลายเป็นอยู่ทางด้านหลังฟงสิงเลี่ยสร้างความลิงโลดยินดียิ่ง หวดอาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวใส่กลางหลังมันอย่างสุดกำลัง เข้าใจว่าสามารถปลิดชีวิตของเด็กน้อยนี้แน่นอน

แต่แล้วทวนสีแดงของฟงสิงเลี่ยพลันแลบแปลบออกจากชายโครงข้างซ้าย ส่วนปลายของทวนแหวกพุ่งใส่ส่วนหัวของอาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียว

พลังไฟลามทุ่งอันหนักหน่วงแล่นมาตามทวน เสียงปงเมื่อกระแทกเฉียนว่างเชิงถอยไปเจ็ดก้าว ฟงสิงเลี่ยก็เห็นแน่ชัดว่าต้องเซถลาไปข้างหน้า พลันเปลี่ยนมือจากมือซ้ายมาที่มือขวา สลายพลังไปกว่าครึ่ง ในที่สุดเพียงถลาออกไปสองก้าว

อิ๋วชือตี้พลันเห็นทวนสีแดงหายวับกับตาต้องนึกถึงท่าไม้ตายของเพลงทวนไฟลามทุ่งนามท่วงท่าไร้ทวน ถึงแม้ตื่นตระหนก แต่ยามนี้อยู่ในสภาพไม่อาจล่าถอย จึงกัดฟันบังคับห่วงเชือกเหยียดตรง ขณะจะพุ่งถูกฝ่ายตรงข้าม ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลับยื่นออกจากชายโครงข้างขวา ปะทะกับห่วงเชือกอย่างถนัดถนี่

เสียงเคร้งดังกังวาล อิ๋วชือตี้แค่นเสียงอย่างเจ็บปวด ตลอดทั้งร่างถูกทวนสีแดงกระชากพันจากหน้าต่าง ร่วงลิ่วลงยังสวนไม้ดอกเบื้องล่าง

แม้แต่ฟงสิงเลี่ยก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย คิดไม่ถึงว่าพอผสม

ผสานท่วงท่าไร้ทวนกับหยิบยืมพลังย้อนใช้ออก กลับบังเกิดอานุภาพถึงเพียงนี้

ฟงสิงเลี่ยเองก็ถูกพลังกระแทกสะท้อนของอิ๋วชือตี้กระแทกถอยไปห้าก้าว ประจวบกับเฉียนว่างเซิงบุกเข้ามาใหม่ รีบใช้เพลงทวนแทงกลับหลัง ต้านทานวิกฤตการณ์เฉพาะหน้าก่อน จากนั้นบิดตัวตามสภาวะใช้ออกด้วยกระบวนท่าที่เกรี้ยวกราดที่สุดของเพลงทวนไฟลามทุ่ง นามประกาศศักดายิ่งใหญ่ ก่อเกิดเป็นคลื่นทวนหนุนเนื่อง บังเกิดเสียงดังซี่ซี่ ม้วนจู่โจมใส่เฉียนว่างเซิง

เฉียนว่างเซิงแม้ห้าวหาญดุดัน แต่เมื่อครู่ถูกฟงสิงเลี่ยกระแทกถอยไป จากนั้นเห็นอิ๋วชือตี้ถูกทวนสีแดงกระชากลอยออกนอกหน้าต่าง ต้องบังเกิดความระย่นย่อ ยามนี้เห็นเงาทวนกระจายทั่วทางระเบียงไหนเลยกล้าปะทะแตกหัก รีบเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ

เสียงทึบทึบดังติดต่อกัน เฉียนว่างเซิงรู้สึกข้อแขนชาด้าน จากนั้นไหล่ซ้ายปรากฏเลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน ยังไม่รับรู้ถึงความเจ็บปวดก็ถูกพลังอันมหาศาลที่แฝงมากับคมทวนของฝ่ายตรงข้าม กระชากพลัดตกลงจากบันได มารร้ายทั้งสองนี้กลับไม่มีโอกาสผนึกกำลังจู่โจมใส่

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความปลอดโปร่งโล่งใจ ทราบว่าภายใต้โชควาสนาหนุนเสริม เพลงทวนรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง พลันกู่ร้องดังยาวนาน พ่งชนหน้าต่างออกไป ทิ้งตัวลงยังเบื้องล่าง ช่วยเหลือชิฉางเจิงที่ถูกอิงเฟยกับหลิวเหยาจีรุกไล่จนหลั่งเหงื่อโซมกาย

ชิฉางเจิงไม่ได้โชคดีเช่นฟงสิงเลี่ย หนึ่งนั้นหลิวเหยาจีมีพลังฝีมือสูงส่งกว่าเฉียนว่างเซิงกับอิ๋วชือตี้ อีกประการอิงเฟยก็มีความสำเร็จไม่ด้อยกว่ามัน

โชคดีที่มันได้รับการชี้แนะจากหานป๋อ ได้พลังธาตุจากหญิงงาม

เมืองทั้งสอง มีสภาพร่างกายสมบูรณ์ถึงที่สุด พอเห็นว่าผิดท่า ขเนะลอยอยู่กลางอากาศ ก็ฟาดฟันดาบศัสตราฟ้าในมือซ้ายลง แยกย้ายฟันถูกอาวุธที่ศัตรูทั้งสองจู่โจมมาถึง

เงาร่างสามสายพุ่งเฉียดผ่านไป แยกย้ายกันตกลงสู่พื้น

อิงเฟยกับหลิวเหยาจีความจริงคิดฉวยโอกาสที่มันเพิ่งใช้เรี่ยวแรงไปกับหญิงงามเมืองทั้งสองเอารัดเอาเปรียบอีกฝ่าย มิคาดพลังฝีมือของเด็กน้อยแทนที่จะถดถอยกลับเพิ่มพูน ล้วนบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา

ยามนั้นชิฉางเจิงสะบัดดาบศัสตราฟ้า พลังเย็นเยียบสายหนึ่งม้วนใส่อิงเฟยดุจระลอกคลื่น จากนั้นตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยหลิวเหยาจี โดยไม่แยแสเหลือบแลเลาขลุ่ยที่จี้ใส่ใบหน้า พอลงมือก็เป็นกระบวนท่าแลกชีวิตตกตายตามกัน

อิงเฟยห่างจากมันเจ็ดก้าว ยังถูกพลังดาบคุกคามจนแทบไม่อาจยืนหยัดมั่น สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ไม่ทราบว่าเด็กน้อยนี้ไฉนมีฝีมือร้ายกาจกว่ากาลก่อน จึงขยับโยกร่างคราหนึ่ง จู่โจมตาขอคู่ออกอีกครา

ทางด้านหลิวเหยาจีไหนเลยยอมแลกชีวิตกับชิฉางเจิง พลันขยับเคลื่อนขวาง เลาขลุ่ยส่งเสียงแหลมเล็กที่รบกวนหูตาผู้คน จากนั้นกวาดจู่โจมใส่ไหล่ขวาฝ่ายตรงข้ามอย่างสุดกำลัง

เท้าขวาของชิฉางเจิงคล้ายมีดวงตางอกเงยหดเข้าแล้วยันออกยังคงถีบใส่ท้องน้อยมัน ดาบศัสตราสะบัดกวัดแกว่ง เสียงเคร้งเคร้งเมื่อฟันถูกตาขอคู่ของอิงเฟย

มันจะอย่างไรใช้เท้าข้างเดียวยันพื้น ทั้งยังแบ่งกำลังสมาธิครึ่งหนึ่งรับมือกับเหลิวเหยาจี พอปะทะกับอิงเฟย จึงไม่อาจทรงกายมั่นซวนเซไปด้านข้าง อิงเฟยกับหลิวเหยาจีพลันเร่งเร้าสภาวะจู่โจมใส่ราวคลุ้มคลั่ง

ท่ามกลางประกายดาบเงาตาขอคลื่นเสียงขลุ่ย เห็นแน่ชัดว่าชิฉางเจิงไม่อาจรักษาชีวิตน้อยๆ เอาไว้ ฟงสิงเลี่ยคล้ายขุนพลสวรรค์เหินร่อนลงจากฟ้า ใช้ทวนสีแดงด้วยท่าสัประยุทธ์พันลี้ จู่โจมใส่อิงเฟยอย่างสุดกำลัง

ชิฉางเจิงคึกคักอักโข หัวร่อฮาฮา ใช้ออกด้วยหนึ่งในสามท่าสังหารของเพลงดาบมือซ้าย นามธนูดาบเยียบเย็น ปรากฏประกายดาบหนุนเนื่อง แหวกพุ่งใส่หลิวเหยาจีดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นแน่ชัดว่าจะลงมือประสบผล รีบเพิ่มกำลังเคาะกล้องยาสูบใส่ กลับพบว่าเคาะใส่อากาศธาตุ

ที่แท้หลี่เช่อเม่ยบิดเอวกลางอากาศราวปาฏิหาริย์ เปลี่ยนเป็นพ่งตัวปักหัวลง ปลายนิ้วพอแตะพื้น ก็ตวัดเตะสองเท้า เท้าหนึ่งเตะถูกลำกล้องของกล้องยาสูบ อีกเท้าหนึ่งสะกิดใส่คอหอยโจรท่องโดดเดี่ยว

ความเคลื่อนไหวที่ขัดกับหลักธรรมชาติเหล่านี้กระทำสำเร็จชั่วเวลาลัดนิ้วมือเดียว แม้แต่ยอดฝีมือที่ปราดเปรียวเช่นโจรท่องโดดเดี่ยวยังแทบรับเหตุเปลี่ยนแปลงไม่ทันท่วงที

โจรท่องโดดเดี่ยวความจริงซ่อนตัวที่มุมห้องเหนือประตู ขณะที่หลี่เช่อเม่ยไล่ติดตามหานป๋อเข้ามาไม่ทันเหลือบเห็นมัน หาคาดไม่ว่ายังลอบทำร้ายมันไม่สำเร็จ

เสียงฉาดเมื่อเท้าของหลี่เช่อเม่ยกับลำกล้องของกล้องยาสูบปะทะกัน

โจรท่องโดดเดี่ยวง่ามมือฉีกขาด กล้องขโมยชีวิตแทบหลุดจากมือ จากนั้นเป็นเสียงดังปง เมื่อโจรท่องโดดเดี่ยวใช้มืออีกข้างหนึ่งฟันใส่ปลายเท้าของหลี่เช่อเม่ย มาตรว่าต้านทานท่าสังหารนี้เอาไว้ แต่ก็ถูกพลังที่แล่นมาตามเท้าของฝ่ายตรงข้ามเตะลอยขึ้นชนใส่เพดานห้อง

หลี่เช่อเม่ยก็ชะงักงันวูบหนึ่ง ค่อยดีดตัวขึ้นสองเท้าทยอยเตะใส่โจรท่องโดดเดี่ยว โดยไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามหยุดพักหอบหายใจ ปากกล่าวว่า

"เหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) เข้าใจว่าสามารถตบตาเราหรือ?"

หานป๋อร่วงหล่นลงกับพื้นตั้งแต่แรก เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวมีชีวิตแขวนบนเส้นด้าย จึงใช้สองมือยันพื้น พุ่งเฉียงๆ ขึ้นราวกระสุนที่ถูกยิง ต่อยหมัดใส่หลี่เช่อเม่ย

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวพุ่งชนใส่เพดานห้องแล้ว มันชิงจี้กล้องขโมยชีวิตใส่เพดานห้อง สลายพลังสภาวะไปกว่าครึ่ง ค่อยแนบร่างกับใต้เพดาน จากนั้นกลิ้งตัวจากใต้เพดานถึงมุมห้อง วิชาตัวเบาเลิศพิสดารถึงที่สุด

ด้วยระดับความเร็วของหลี่เช่อเม่ย ยังเตะถูกอากาศธาตุขณะที่ชักเท้ากลับ บนเพดานห้องทิ้งรอยเท้าจมลึกเข้าไป แสดงว่าเท้านี้ใช้พลังหยุ่นเยียบน่าตระหนกถึงเพียงไหน

ขณะที่โจรท่องโดดเดี่ยวลื่นไหลลงจากผนัง หลี่เช่อเม่อก็ประมือกับหานป๋อหลายกระบวนท่า ระหว่างการประลองความเร็ว ยังรวดเร็วกว่าวูบหนึ่ง ต่อยหมัดถูกหัวไหล่หานป๋อ

ดีที่หมัดนี้ไม่ได้ใช้อย่างสุดกำลัง หานป๋อก็อาศัยเคล็ดวิชารับการทบตี สลายพลังไปกว่าครึ่ง บวกกับแรงต้านทานของพันธมารช่วยต่อต้าน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังเจ็บปวดจนแยกเขี้ยวยิงฟัน ร่างปลิวลิ่วไปกดทับโต๊ะเตี้ยที่ติดกับผนังพังทลายลง

หลี่เช่อเม่ยขณะจะรุกไล่ซ้ำเติม โจรท่องโดดเดี่ยวก็เคลื่อนขวางมาถึง พัวพันมันเอาไว้

หลี่เช่อเม่ยเดือดดาลยิ่ง นอกเรือนหอมเมามายแห่งนี้กระจายเต็มไปด้วยหูตาของค่ายตะวันออก หากยังฆ่าหานป๋อไม่สำเร็จ ได้แต่

รีบล่าถอยไป ยามนั้นไม่สนใจกล้องขโมยชีวิตที่ศัตรูคู่ต่อสู้กวาดจู่โจมมาพุ่งชนใส่อ้อมอกโจรท่องโดดเดี่ยว กระทุ้งศอกใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้าม

โจรท่องโดดเดี่ยวใจหายวาบ หงายร่างตีลังกาเปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน กล้องขโมยชีวิตจี้ใส่หว่างคิ้วของฝ่ายตรงข้าม

หลี่เช่อเม่ยอดนับถือเลื่อมใสวิชาตัวเบาของโจรเฒ่านี้มิได้ พลันอ้าปากพวยพุ่งพลังลมปราณสายหนึ่งใส่กล้องขโมยชีวิต ฟาดฝ่ามือใส่ขม่อมของฝ่ายตรงข้าม แล้วค่อยกลับกลายเป็นกรงเล็บ ตะกุยใส่ศีรษะโจรท่องโดดเดี่ยว พร้อมกับแผ่พุ่งพลังดรรชนีห้าสาย ปิดสกัดหนทางถอยของฝ่ายตรงข้าม

ยามนั้นหานป๋อที่ฟาดไม้ตายกระโดดปราดขึ้น โถมเข้ามาดุจพายุหอบหนึ่ง โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเอง

หลี่เช่อเม่ยลอบยินดี เข้าใจว่าคราครั้งนี้ต้องปลิดชีวิตหานป๋อแล้ว

ยามคับขันจวนเจียน พลันปรากฏพลังลมก่อตัว คนผู้หนึ่งจู่โจมจากด้านหลัง หลี่เช่อเม่ยพลันล่าถอย เตะเท้ากลับหลังใส่ผู้มา เสียงปงเมื่อฝ่ายตรงข้ามต่อยหมัดต้านทานรับไว้

อิ๋วชือตี้ดีดตัวขึ้นจากพื้น ขณะจะโถมเข้าไปช่วยเหลืออิงเฟยกับหลิวเหยาจีจัดการกับฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิง พลันบังเกิดเสียงขวับเขวี้ยวบนกำแพงยืนไว้ด้วยเหล่าชายฉกรรจ์ชุดรัดกุม ระดมยิงลูกธนูใส่มัน

อิ๋วชือตี้สะดุ้งเฮือกหนึ่ง กู่ร้องดังยาวนานโผพุ่งกายขึ้น ร้องดังๆ ว่า

"ลมรุนแรง ชักใบเรือ"

อิงเฟยเพิ่งถูกทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลี่ยกระแทกถอยไปหนึ่งวา ทราบว่าผิดท่า พลอยกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก โผพุ่งกายถอยปราดไป

หลิวเหยาจีกับเฉียนว่างเชิงที่เพิ่งโถมออกมาก็แยกย้ายหลบหนี ไม่กล้าหยุดยั้งรั้งรอแม้แต่น้อย

ส่วนหลี่เช่อเม่ยภายในห้องก็อุทานดังเอ๊ะ ถลันถึงมุมห้อง หลบรอดจากการจู่โจมทั้งหน้าหลังและเบื้องบน เหลียวมองคนจู่โจมทำร้ายแวบหนึ่ง ค่อยถลันออกนอกหน้าต่างไปดุจภูตพราย

โจรท่องโดดเดี่ยวทิ้งตัวลงกับพื้น ใช้ศอกหนุนหัวไหล่ของหานป๋อหอบหายใจ กล่าวว่า

"ท่านทูตฝีมือย่ำแย่ นอกจากโอนไปเอนมาแล้ว หามีกระบวนท่าอันใดไม่"

หานป๋อก็เข่าอ่อนระทวย เหลียวมองชายฉกรรจ์ไว้เคราสั้นที่รุดมาช่วยเหลือทันท่วงทีพลางกล่าวว่า

"ดูท่าหัวหน้าองครักษ์ที่สูญเสียความบริสุทธิ์ไปก็ปราศจากความองอาจอีก ไม่เช่นนั้นไหนเลยถูกมนุษย์บัณเฑาะก์นั้นจับโยนขึ้นโยนลงราวลูกหนังใบหนึ่ง?"

คนทั้งสองมีชีวิตรอดอย่างหวุดหวิด ยังกล่าวประชดประชันแท้ที่จริงต่างฝ่ายต่างเสี่ยงตายเข้าช่วยเหลืออีกฝ่าย

ชายฉกรรจ์ไว้เคราสั้นน้อมคำนับต่อทั้งสอง กล่าวว่า

"ผู้บัญชาการค่ายตะวันออกสังกัดทหารรักษาพระองค์เอี๋ยนอู่จี้ คำนับพระยาจงฉินกับท่านหัวหน้าองครักษ์"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้ผู้มาเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งฝ่ายฆราวาสสำนักเส้าหลิน คนทั้งสามพอผนึกกำลังหลี่เช่อเม่ยก็หลบหนีไป

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงทยอยรุดมา เห็นหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวปลอดภัยไร้อันตราย ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

โจรท่องโดดเดี่ยวชำเลืองมองผู้บัญชาการค่ายตะวันออก ซึ่งมี

ร่อยรอยลึกลับตลอดมาผู้นี้ จงใจถามว่า

"ใต้เท้าเอี๋ยนพอดีผ่านทางมา ได้ยินเสียงการต่อสู้ จึงแวะเข้ามาชมดูหรือ?"

เอี๋ยนอู๋จี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมมิใช่ บริวารได้รับพระบัญชาฝ่าบาท ให้คุ้มครองพระยาจงฉินจนถึงยามเที่ยงคืน เพียงคิดไม่ถึงว่าท่านหัวหน้าองครักษ์ก็อยู่ภายในห้อง"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อสบตากันอย่างงุนงง คิดไม่ถึงว่าจูหยวนจางทรงให้ความสำคัญกับการพบกับฉินเมิ่งเหยาถึงเพียงนี้ กลับบัญชาเอี๋ยนอู๋จี้มาอารักขาหานป๋อจนถึงเวลานัดหมาย

เม่ยเหนียงที่สวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อยพลันโถมเข้ามา โผไปในอ้อมอกหานป๋อ ร่ำไห้รำพันว่า

"ใต้เท้าปลอดภัยไร้อันตราย นับว่าประเสริฐแท้ เราแตกตื่นตกใจแทบตายแล้ว"

เอี๋ยนอู๋จี้กวาดตาไปยังเม่ยเหนียง สีหน้าปรากฏแววเหยียดหยามวูบหนึ่ง

หานป๋อและพวกทั้งสี่ฉุกใจคิด เอี๋ยนอู๋จี้คงทราบจากจูหยวนจางว่าเม่ยเหนียงเป็นสาวกนิกายบัญชาฟ้า

ดูท่าคนผู้นี้จึงเป็นคนสนิทที่แท้จริงของจูหยวนจาง

ท่ามกลางเกล็ดหิมะเต็มฟ้า ทิวทัศน์ฝั่งตรงข้ามเลือนรางไม่ชัดตา แต่ยังเห็นผู้คนสวมหมวกเล้ยสองคนเดินออกจากตัวตึกที่สมควรเป็นสำนักใหญ่ของนิกายบัญชาฟ้า หนึ่งในสองกลับเป็นยอดฝีมือฝ่ายมหาวาสสำนักอู่ตังนามเถียนถง

ในร้านรวงฝั่งตรงข้ามเยื้องเฉียงกันนั่งไว้ด้วยผู้คนห้าคน สามใน

ห้าประกอบด้วยหานป่อ ชิฉางเจิง และเอี๋ยนอู๋จี้ล้วนชมดูจนงงงันวูบ

โจรท่องโดดเดี่ยวกับฟงสิงเลี่ยไม่รู้จักเถียนถง จึงถามไถ่รายละเอียด

หานป่อรั้งสายตากลับมา ด่าทอว่า

"ที่แท้โจรเฒ่านี้เป็นสาวกนิกายบัญชาฟ้า มิน่าเล่าคราก่อนลงมือต่อข้าพเจ้าอย่างดุร้าย"

เอี๋ยนอู๋จี้สูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเถียนถงปรกติเคร่งขรึมน่าเลื่อมใส ตอนนี้ดูท่าหากมิใช่หนอนราคะเฒ่า ก็เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของนิกายบัญชาฟ้า"

จากนั้นกล่าวถามชิฉางเจิงว่า

"ท่านก็รู้จักเถียนถงหรือ?"

ชิฉางเจิงตาทอประกายอำมหิต กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักเถียนถง เพียงจดจำออกว่าอีกคนหนึ่งเป็นอดีตหมอใหญ่พรรคเรานามฉังซวีไป่"

เอี๋ยนอู๋จี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"มันมิใช่คนของเหลิงเอี้ยนหรอกหรือ?"

ชิฉางเจิงส่งเสียงเย็นชาปานน้ำแข็งว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจว่ามันเป็นคนของผู้ใด แต่ทราบว่าตาข่ายฟ้าถี่ยิบ ไม่มีรูรั่วไหล กลับคิดขอดูว่าโจรทรยศที่ลอบวางยาต่อปางจู่ (ประมุขพรรค) รุ่นก่อนผู้นี้จะมีชีวิตอีกกี่วัน?"

ฟงสิงเลี่ยเลิกคิ้วกล่าวว่า

"ฉางเฉิงอย่าได้แหวกหญ้าจนงูตื่น คิดจัดการกับนิกายบัญชาฟ้ามีโอกาสเพียงครั้งเดียว หากฝ่ายตรงข้ามรู้สึกตัว ไม่ทราบจะหาพวกมันพบได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"กระต่ายมีสามโพรง นับตั้งแต่ราชวงศ์หมิงตั้งราชธานีเป็นต้นมา นิกายบัญชาฟ้าก็เพาะสร้างขุมกำลังในที่นี้ สมควรมีทางลับมากกว่าหนึ่งสาย ยิ่งไม่ทราบมีรังลับกี่แห่ง ดีที่ต่อให้พวกเราไม่เสาะหาตันอี้หยู นางจะออกมาเสาะหาบุรุษเอง"

จากนั้นกล่าวกับเอี๋ยนอู่จี้ว่า

"ท่านทางที่ดีแสร้งเป็นไม่ทราบเรื่องนี้ หากทำลายแผนการทั้งหมดไป สมควรทราบว่าผลสุดท้ายเลวร้ายเพียงไหน"

เอี๋ยนอู่จี้ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ฝ่าบาทมีพระบัญชา ให้เราประสานเสริมกับพวกท่าน หากมีที่ใดคิดใช้สอยเราโปรดสั่งมา"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หากข้าพเจ้าขอให้ใต้เท้าอย่าได้ติดตามข้าพเจ้าดจเงาตามตัวจนถึงยามเที่ยงคืน ท่านจะประสานเสริมอย่างไร?"

เอี๋ยนอู่จี้ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นหนึ่งเดียวที่มีข้อยกเว้น ขอพระยาจงฉินอย่าได้ตำหนิ"

หานป๋อมองดูมือดีค่ายตะวันออกที่แยกย้ายนั่งอยู่สองโต๊ะจำนวนสิบแปดคน ลอบยื่นเท้าลอดใต้โต๊ะ เตะใส่โจรท่องโดดเดี่ยว ให้อีกฝ่ายนึกหาวิธีการ ปากกล่าวว่า

"ตอนนี้สมควรไปที่ใดดี?"

ชิฉางเจิงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เมื่อมีใต้เท้าเอี๋ยนอยู่เป็นเพื่อนพระยาจงฉิน ผู้น้องก็ถือเป็นส่วนเกิน พอดีฉวยโอกาสนี้ไปทำงานส่วนตัว"

ทุกผู้คนมองดูมันอย่างงุนงง ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"พี่ชิต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยวิ่งเต้นหรือไม่?"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"น้ำใจของพี่ฟงขอรับด้วยใจ เรื่องนี้อาศัยผู้น้องคนเดียวก็กระทำได้ ท่านทั้งหลายเชิญเถอะ"

กล่าวจบหลบออกไปทางประตูหลัง

โจรท่องโดดเดี่ยวนึกถึงหวินชิง จึงกล่าวว่า

"เราก็มีเรื่องส่วนตัวคิดกระทำ พระยาจงฉินสนทนากับใต้เท้าเอี๋ยนเถอะ"

ฟงสิงเลี่ยก็รีบลุกขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดแวะไปยังตรอกเก่าตระกูลจั่ว เชิญเถอะ"

พลางติดตามหลังโจรท่องโดดเดี่ยวออกไป ทอดทิ้งหานป๋อนั่งตะลึงลาน ลอบด่าทอคนทั้งสามไร้คุณธรรมน้ำมิตรอยู่ในใจ

เอี๋ยนอู๋จี้กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ที่นี่ไม่สมควรอยู่นาน พวกเรา..."

หานป๋อชิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เหน็ดเหนื่อยแล้ว คิดกลับคฤหาสน์ภูตบดีไปนอนสักงีบ"

เอี๋ยนอู๋จี้ทวนคำ "คฤหาสน์ภูตบดี?" หานป๋อผุดลุกขึ้น กลั้นหัวร่อไว้ กล่าวว่า

"ย่อมเป็นคฤหาสน์ภูตบดี หรือยังจะกลับไปยังทะเลสาบม่อโฉวซึ่งไม่มีหญิงงามอยู่อีก?"

มันวางแผนเป็นมั่นเหมาะว่า เมื่อมีภูตบดีซวีเย่ออ๋ให้การช่วยเหลือ ตนเองจะไปพบกับอิ๋งซ่านฮัวตามนัดแล้ว

ชิฉางเจิงเร่งรุดตามที่อยู่ซึ่งหานฮุ่ยจื่อเคยให้ไว้ฝ่าลมหิมะถึงหน้ากำแพงล้อมของตึกตระกูลซ่ง ขณะนึกหาวิธีลอบเข้าไปพบกับหานฮุ่ยจื่อพลันปรากฏรถม้าคันหนึ่งแล่นมาตามท้องถนน โดยมีทหารรักษาพระองค์สังกัดค่ายตะวันออกหลายสิบนายติดตามอารักขา

เห็นรถม้ากำลังจะแล่นเข้าประตูตึกไป พลันปรากฏผู้คนเลิกม่านรถขึ้น เรียกหาว่า

“ฉางเจิง”

ชิฉางเจิงกวาดตาไปตามเสียง พบว่าเป็นซ่งหนันผู้เป็นพี่ชายของซ่งเม่ย ค่อยฉุกคิดว่ามันก็แซ่ซ่งหรือเป็นเครือญาติกับประมุขตึกตระกูลซ่ง

ประมุขตึกตระกูลซ่งนามซ่งเสียง หานฮูหยินคิดยกหานฮุ่ยจื่อให้กับบุตรชายคนที่สี่ของซ่งเสียงนามซ่งอี้ กล่าวไปเรื่องราวกลับประจวบเหมาะนัก

รถม้าหยุดนิ่งลง ชิฉางเจิงสาวเท้าเข้าหา หัวหน้าขบวนทหารรักษาพระองค์ที่อยู่ข้างรถชิงกล่าวว่า

“บนท้องถนนไม่สะดวกกับการสนทนา ขอเชิญท่านทั้งสองเข้าไปแล้วค่อยว่ากล่าวกัน”

เช่นนี้สบอารมณ์ชิฉางเจิงพอดี รีบนั่งรถม้าเข้าลานตึก บอกเล่าเรื่องทั้งหมดต่อซ่งหนันโดยคร่าวๆ ทั้งทราบว่าบิดาของซ่งหนันเป็นญาติห่างๆ กับประมุขตึกตระกูลซ่ง ซ่งหนันเมื่อมาถึงนครหลวง สมควรมาคำนับประมุขตึกตระกูลซ่งสักครา

ประมุขตึกตระกูลซ่งได้รับแจ้งจากภายในวังว่า หลานห่างๆ ผู้นี้กลายเป็นมีหน้ามีตา จึงรีบพาบุตรชายทั้งสี่มารอต้อนรับที่เชิงบันได

ชิฉางเจิงติดตามซ่งหนันลงจากรถ จับตาดูคุณชายสี่ซ่งอี้เป็นพิเศษ เห็นมันมีบุคลิกงามสง่า ราวกับต้นไม้หยกกลางสายลม มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นนักศึกษาคงแก่เรียน ยังเหมาะสมกับหานฮุ่ยจื่อกว่ามัน อดอึดอัดขัดข้องใจมิได้ มิน่าเล่าหานฮูหยินจึงคิดยกบุตรีให้กับมัน

ประมุขตึกตระกูลซ่งหลังจากโอภาปราศรัยกับซ่งหนัน ก็กวาดตามายังชิฉางเจิงเป็นเชิงถามไถ่ ซ่งหนันจึงแนะนำว่า

"พี่ชิท่านนี้ถือคุณธรรมธัมมะ คุ้มครองผู้หลานถึงนครหลวง ถือเป็นพี่ชายของผู้หลาน"

ประมุขตึกตระกูลซ่งไม่ทราบสาเหตุที่ซ่งหนันมายังนครหลวง ยามนี้ค่อยทราบว่ามีเบื้องหลัง ทั้งเห็นเหล่าทหารรักษาพระองค์ห้อมหน้าล้อมหลัง ไม่กล้าสืบสาวราวเรื่อง รีบเชื้อเชิญบุรุษหนุ่มทั้งสองเข้าไป

เหล่าทหารรักษาพระองค์จัดผู้คนสี่คนติดตามเข้าไป ที่หลงเหลือเฝ้าอยู่เบื้องนอก

เมื่อเข้าสู่ห้องโถง ผู้เหย้ากับอาคันตุกะแยกย้ายนั่งลง ย่อมมีหญิงรับใช้ยกน้ำชาอาหารว่างมา

หลังจากสนทนาอยู่หลายคำ ซ่งอี้ขอตัวออกไป ซ่งหนันฉวยโอกาสถามว่า

"น้องสี่มีบคลิกไม่ธรรมดา ไม่ทราบมีครอบครัวแล้วหรือไม่?"

คุณชายใหญ่ซ่งกว่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่หนันถามได้ประเสริฐ ระหว่างนี้บ้านเราต้อนรับแขกพิเศษเป็นเศรษฐีแดนเจียงหนันนามหานเทียนเต๋อและบุตรภรรยา ได้รับราชโองการให้มารับราชการ พำนักอยู่ที่นี่ชั่วคราว"

ซ่งหนันมองดูชิฉางเจิงที่หน้าเขียวคล้ำแวบหนึ่งฉุกคิดว่าผิดท่า ชักถามว่า

"เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับการแต่งงานของน้องสี่?"

คุณชายรองซ่งเจิ้งตอบว่า

"ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้อง คุณหนูรองของตระกูลหานนามหานฮุ่ยจื่องดงามสะคราญ น้องสี่พอแรกพบก็นึกรัก ดีที่เศรษฐีหานสองสามีภรรยาก็เห็นชอบด้วย หลังจากที่น้องสี่เขียนจดหมายรักติดต่อกันสามฉบับในที่สุดพิชิตจิตใจคุณหนูรอง รับปากลดตัวลงแต่งงานด้วย หลังจากที่เศรษฐีหานรับตำแหน่งอย่างเป็นทางการ จะจัดพิธีวิวาห์ พี่หนันพอดี

ได้ดื่มสุรามงคลด้วย"

ชิฉางเจิงรับฟังจนร่างเย็นเฉียบ โดยเฉพาะคำ "พิชิตจิตใจ" ยิ่งคล้ายอัสนีบาตฟาดใส่แสกหน้า แทบร้องครวญครางออกมา

ซ่งหนันไม่กล้าเหลียวมองมัน ปากยังต้องกล่าววาจาแสดงความยินดี ในใจนึกลำบากใจแทนชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงพลันผุดลุกขึ้น กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ท่านทั้งหลายเพิ่งพบหน้า คงมีเรื่องมากหลายคิดสนทนา ข้าพเจ้าคิดออกไปสำรวจตรวจตราเพื่อรักษาความปลอดภัยของพี่หนัน"

ประมุขตึกตระกูลซ่งก็คิดสอบถามเรื่องราวที่ซ่งหนันมายังนครหลวง ปรารถนาให้มันจากไป ย่อมไม่เหนี่ยวรั้งตัวไว้

ชิฉางเจิงพอออกจากห้องโถง ก็ไปตามทิศทางที่ซ่งอี้จากไป โลดแล่นอย่ชั่วขณะ ก็เสาะพบหานฮุ่ยจื่อที่มันคร่นคิดคำนึงถึง กำลังพร่ำพรอดอยู่กับซ่งอี้ในหอน้อยเขตสวนหลัง

มันซ่อนตัวบนต้นไม้ที่สามารถมองเห็นชั้นสองของหอ ได้ยินซ่งอี้กล่าวว่า

"คุณหนูฮุ่ยจื่อ ซ่งอี้รู้สึกว่าท่านมีความในใจอยู่บ้าง"

หานฮุ่ยจื่อเงยหน้าขึ้น พอสบสายตากับมัน ก็ไม่อาจรั้งกลับมา

ชิฉางเจิงที่เบื้องนอกคล้ายผู้คนต่อยใส่หมัดหนึ่ง ลอบร้องว่า แล้วกันไปเถอะ ดูท่าหานฮุ่ยจื่อมิใช่ไม่อาจขัดคำสั่งบิดามารดา ค่อยรับปากเรื่องการแต่งงาน หากแต่บังเกิดความรักต่อซ่งอี้จริงๆ

ในใจมันเกิดปมด้อยขึ้น หวนนึกถึงตัวเองเป็นนักบู๊อันหยาบกร้านไหนเลยคู่ควรกับนาง จึงขบกรามกรอด ส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับหานฮุ่ยจื่อว่า

"ฮุ่ยจื่อ ข้าพเจ้าคือฉางเจิง อย่าได้เหลียวมองวุ่นวาย"

หานฮุ่ยจื่อสะท้านทั้งร่าง ใบหน้าซีดดุจกระดาษในบัดดล ซ่งอี้ใจหายวาบ ยื่นมือคว้าไหล่ของนาง ร้องว่า

"คุณหนูฮุ่ยจื่อไม่สบายกระมัง?"

หานฮุ่ยจือระงับสติแล้วกล่าวว่า

"เพียงเป็นปัญหาเล็กน้อยของสตรี ขอให้ฮุ่ยจื่ออยู่ตามลำพังพักผ่อนสักครู่ได้หรือไม่?"

พลางดิ้นหลุดจากเงื้อมมือมัน

ซ่งอี้ปลอบโยนอีกหลายคำ ค่อยจากไปด้วยอาวรณ์ ชิฉางเจิงฉวยโอกาสพุ่งปราดเข้าไปภายในหอ จับจ้องมองหานฮุ่ยจื่ออย่างเย็นชา

หานฮุ่ยจื่อไม่ได้โผเข้าอ้อมอกมัน แต่คล้ายเด็กที่กระทำผิดกัมศีรษะต่ำ ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านใช่ยินยอมแต่งให้กับคุณชายสี่นี้หรือไม่?"

หานฮุ่ยจื่อเงยหน้าที่เนืองนองด้วยน้ำตาขึ้น กล่าวว่า

"ฉางเจิง ข้าพเจ้า..."

ชิฉางเจิงจะอย่างไรมิใช่ชนชั้นธรรมดา ยามนั้นกลับคืนสู่ความไม่อนาทร ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของท่าน คุณชายสี่กับฮุ่ยจื่อนับเป็นค่อันเหมาะสม ขอให้ลืมเราเหล่าชิเถอะ รปแบบการดำรงชีวิตของข้าพเจ้ากับคุณหนูท่านแตกต่างกัน ทั้งไม่ได้รับความเห็นชอบจากบิดามารดาท่าน ขอให้ถือว่าไม่เคยเกิดเรื่องราวใดมาก่อน เราเหล่าชิมุ่งหวังให้คุณหนูมีความสุขสม กำเนิดเด็กทารกที่น่ารักหลายคน"

หัวใจของหานฮุ่ยจื่อคล้ายถูกฉีกกระชากเป็นสองเสี่ยง หากเอ่ยถึงแรงดึงดูดใจ ซ่งอี้ยังด้อยกว่าชิฉางเจิง แต่ซ่งอี้นับเป็นผู้รู้ใจนาง บวกกับแรงกดดันจากบิดามารดา ทำให้นางไม่อาจหักใจสร้างความกระทบ

กระเทือนแก่พวกท่านถัดจากหานหนิงจื่อ ทั้งเข้าใจว่าชิฉางเจิงเสียชีวิตที่ทะเลสาบตังถิง จึงรับปากเรื่องการแต่งาน

นางความจริงเข้าใจว่าชิฉางเจิงต้องด่าว่านางจิตใจโลเล กลับกลอกไม่แน่นอน มิคาดอีกฝ่ายวางตัวเช่นนี้ ยิ่งทำให้ใจแหลกสลาย ร้องว่า

"ฉางเจิง ฟังฮุ่ยจื่อกล่าวสักหลายคำได้หรือไม่?"

หัวใจชิฉางเจิงคล้ายปรากฏโลหิตหยดหยาด แต่ยังยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องถึงขั้นนี้ ไยต้องพัวพันยุ่งเหยิงกัน นี่ไหนเลยเป็นแบบฉบับของเราเหล่าชิ นับแต่นี้เป็นต้นไปพวกเราต่างเดินคนละทาง เมื่อข้าพเจ้าออกจากหอน้อยนี้ เราชิฉางเจิงขอสาบานว่าจะไม่มารังควานคุณหนูอีก เชิญเถอะ"

หานฮ่ยจื่อร้องโพล่งว่า "ฉางเจิง" แต่เงาคนถลันวบหนึ่งชิฉางเจิงจากไปจนไร้ร่องรอย

หานฮุ่ยจื่อร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง ล้มฟุบลงกับพื้น

ล่างฟานหวินกับฉินเมิ่งเหยานั่งหันหน้าหากันอยู่ภายในห้อง ฝ่ามือทั้งสี่ข้างประกบเข้าหากัน

ใบหน้าฉินเมิ่งเหยาเปล่งประกายอันบริสุทธิ์ ประดุจเจ้าแม่กวนอิมที่ส่งเสริมมวลสำสัตว์

ล่างฟานหวินถ่ายทอดพลังธาตุธรรมชาติเข้าสู่เส้นชีพจรของนางอย่างช้าๆ ไม่ขาดตอน เพิ่มพูนพลังลมปราณเชื่อมต่อชีพจรหัวใจของนาง

เนิ่นนานให้หลัง ฝ่ามือทั้งสี่ข้างค่อยแยกออกจากกัน

ฉินเมิ่งเหยาลืมตาที่กระจ่างสุกใสขึ้น กล่าวว่า

"ดีที่ฉานจู่ (เจ้านิกาย) กับพี่ใหญ่ทยอยช่วยเหลือเมิ่งเหยา

ไม่เช่นนั้นเมิ่งเหยาไม่มีความมั่นใจว่าจะอยู่ถึงยามเที่ยงคืนของคืนนี้หรือไม่"

ล่างฟานหวินระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากมิใช่เมิ่งเหยาฝึกพลังลมปราณอันเที่ยงแท้บริสุทธ์ ไม่ว่าพวกเราพยายามอย่างไรก็ล้มเหลวสูญเปล่า"

เจ้านิกายฌานวิสุทธิ์เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ที่อารักขาอยู่นอกห้องเดินเข้ามา ทรุดนั่งขัดสมาธิที่ข้างกายคนทั้งสอง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านอิงหยวนหลังจากพบกับหานป๋อ ก็เข้าสู่ห้วงฌานอันลึกล้ำ หากเราคาดเดาไม่ผิด ท่านอิงหยวนกำลังผนึกยอดวิชา เรียกหาผังปานไปพบกัน"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"วิชาฌานบารมีสงฆ์พอบรรลถึงระดับท่านอิงหยวน หามีข้อแตกต่างกับจุดสุดยอดของมรรคาบู๊ไม่ แสดงว่าไม่ว่าวิชาใดเมื่อบรรลุถึงขั้นสูงสุด ล้วนสามารถเชื่อมโยงถึงกัน"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"พี่ใหญ่กล่าวประเสริฐ จากวิชาบู๊เข้าสู่วิถี หรือจากฌานบารมีเข้าสู่วิถี ล้วนเป็นหลักเหตุผลเดียวกัน ท่านอิงหยวนไม่เดินตามวิถีทางของบิดา บุกเบิกเส้นทางอีกสายหนึ่ง แสดงเห็นถึงภูมิปัญญาและธาตุทระนงที่แท้จริง เมิ่งเหยาคิดใคร่พบหน้าท่านอิงหยวนสักครั้ง"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ตอนนี้เมิ่งเหยานอกจากหานป๋อแล้ว ไม่ควรนึกถึงผู้คนและเรื่องราวอื่นอีก"

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายอันกระจ่างสุกใส เม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"หากตอนนี้เมิ่งเหยาสามารถหลุดพ้นจากโลกีย์วิสัย โดยไม่

แปดเปื้อนอันใด ไม่ทิ้งสิ่งใดไว้ ไม่ทราบประเสริฐเพียงไหน?"

ล่างฟานหวินกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่สบตากันวูบล้วนเป็นห่วงขึ้นมา

ฉินเมิ่งเหยาเพื่อเชื่อมชีพจรหัวใจยืดชีวิตออกไป หลายวันนี้มุ่งบำเพ็ญเพียร วิชาฌานมีความรุดหน้า เหนือล้ำกว่ากาลก่อน แต่ก็มีทั้งผลดีกับผลร้าย ด้านความรักกับหานป๋อ กลับส่งผลกระทบในทางที่ไม่ดี

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"อาตมากลับเป็นห่วงว่าหานป๋อไม่อาจผ่านวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของเมิ่งเหยา"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เมิ่งเหยามีความรุดหน้า หานป๋อก็ไม่หยุดนิ่ง เมื่อถึงเวลาต้องมีเรื่องสนุกสนานแน่นอน เราผู้แซ่ล่างสามารถเป็นผู้คุ้มครองสำหรับการศึกขั้นสูงสุดระหว่างธรรมกับมาร รู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นศิษย์พี่จิ้งอันคำนึงถึงส่วนรวม เคยคิดพลีกายให้แก่ผังปาน เพื่อกำราบมารร้าย ตอนนี้เมิ่งเหยามอบร่างกายแก่หานป๋อ ถือว่าเป็นการจ่ายค่าตอบแทนแก่มันเถอะ"

ฉินเมิ่งเหยาส่ายหน้าเล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ฉานจู่คลายไม่คลายความข้องใจต่อเรื่องการเสียตัวของเมิ่งเหยา แต่ตอนนี้เมิ่งเหยามีความรู้สึกที่ดียิ่ง นับตั้งแต่บำเพ็ญเพียรเป็นต้นมา ไม่เคยขจัดสิ้นความวิตกทุกข์ร้อนถึงเพียงนี้มาก่อน"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาตำหนิถูกต้อง อาตมายึดติดกับรูปลักษณ์ไปแล้ว ทั้งมีความรู้สึกว่าพันธุมารเป็นวิชาลับเฉพาะของสำนักมาร ไม่เชื่อว่าจากมารเข้าสู่วิถีธรรมได้ กล่าวถึงที่สุด การหลอมรวมระหว่างครรภธรรมกับ

พันธุมารจะบังเกิดผลอย่างไร ตอนนี้ไม่มีผู้ใดทราบได้"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นี่จึงเป็นจุดที่น่าสนใจที่สุด"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอแววฝันใฝ่ กล่าวเบาๆ ว่า

"เมิงเหยาก็ต้องการทราบจริงๆ"

เมื่อหานป๋อรุดถึงเรือนจันทรา ภายในเรือนพักผ่อนมีแต่ภูตบดีซวีเย่ออู๋กับชีฮูหยินหวี่ฝู่หวิน

ชีฮูหยินพอพบหน้าหานป๋อ ตาคู่งามพลันทอประกายพิสดาร สองข้างแก้มแดงซ่าน ก้มศีรษะต่ำลง

ภูตบดีซวีเย่ออู๋บอกให้หานป๋อนั่งลงที่ด้านข้างยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกมันเข้าตึกในไปนั่งโคจรพลังพักผ่อน หากต้องการหาเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อหรือนางงามผมทองของเจ้า ให้ไปที่หอของเวี่ยเอ๋อ"

หานป๋อแอบมองชีฮูหยินแวบหนึ่ง เห็นนางขบริมฝีปาก แสดงว่า "เฝ้ารอ" ตนเองอยู่ ไหนเลยกล้าไปหาซวีเยี่ยเวี่ยและพวกในบัดดล เพียงถามว่า

"เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) เห็นว่า อี่จีใช่เป็นไส้ศึกที่เจ้าเอี้ยนอ๋องส่งมาหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเยี่ยเวี่ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"สมควรไม่อาจรอดพ้นจากสายตาเรา มิหนำซ้ำนางงามผมทองนางนี้เพิ่งถูกยกให้กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ค่ำคืนนั้นเจ้าเอี้ยนอ๋องเพิ่งพบหน้านางเป็นครั้งแรก"

หานป๋อค่อยคลายใจลง คิดบอกเรื่องระหว่างอิ๋งซ่านฮัวกับเจ้าเอี้ยนอ๋องออกไป แต่ก็กลัวภูตบดีส่งข่าวต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง ฆ่าอิ๋งซ่านฮัวทิ้ง ขณะที่ลังเลก็ถูกภูตบดีซวีเย่ออู๋สังเกตออก ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เขยเราไฉนคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้?"

หานป๋อใจหายวาบ เปลี่ยนเป็นถามว่า

"เยี่ยจั้งมีสายตาลึกล้ำถึงเพียงนี้ เหตุใดในคฤหาสน์ยังมีไส้ศึกปะปนอยู่ ทำให้จูหยวนจางทราบเรื่องในคฤหาสน์ดุจนิ้วบนฝ่ามือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ไม่เฉลียวใจว่าหานป๋อนึกถึงเรื่องอื่น ตอบว่า

"ผู้ใดเป็นหูตาของจูหยวนจาง ไหนเลยตบตาเราได้ ในจำนวนนี้มีอยู่หลายคนที่เราวางตัวไว้ เพื่อให้จูหยวนจางทราบเรื่องที่เราต้องการให้เขาทราบ เขยเราวางใจได้อย่างเต็มที่"

หานป๋อลอบร้องคำร้ายกาจในใจ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ถามถึงเม่ยเหนียง หานป๋อก็บอกเล่าตามความสัตย์ เมื่อบอกว่าหลี่เช่อเม่ยรุดมาลอบทำร้ายอีก ดีที่เอี๋ยนอู๋จี้ช่วยเหลือทันท่วงที ภูตบดีซวีเย่ออู๋ต้องยิ้มพลางสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยมีชะตากล้าแข็งจริงๆ หลี่เช่อเม่ยลงมือสามครั้งครายังฆ่าเจ้าไม่สำเร็จ นับว่าส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของมัน ขอเพียงเราอาศัยหลักจิตวิทยานี้ให้เป็นประโยชน์ จะจัดการมันได้อย่างแน่นอน"

หานป๋ออดถามมิได้ว่า

"เยี่ยจั้งเรียนรู้วิชาโหราศาสตร์ ใช่ทำนายผลการต่อสู้ล่วงหน้าได้หรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มอย่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อเคยถามคำถามนี้ต่อเรา หากต้องการทราบว่าเราตอบว่าอย่างไร ให้ไปถามนางเอง"

หานป๋อแอบมองชีฮูหยิน เห็นนางใช้นิ้วมือม้วนพันชายเสื้ออย่างกระวนกระวาย ทั้งชม้ายตามองมา พอประสานสบตากัน ทั้งสองล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ภูตบดีซวีเย่ออู๋เห็นเช่นนั้นจึงกล่าวว่า

"ฝู่หวินกลับที่พักไปก่อน รอสักครู่ให้หานป๋อไปหาท่านเอง เรายังมีเรื่องคิดสนทนากับมัน"

ชีฮูหยินผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี เดินผ่านข้างกายหานป๋อไปพร้อมกับลมหอมหอบหนึ่ง ก่อนออกจากเรือนพักผ่อน ยังเหลียวมองมาเห็นหานป๋อเฝ้ามองเงาหลังนาง จึงแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานแล้วค่อยจากไป

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"กงจู้อลงกรณ์ผู้เป็นภรรยาของฟงสิงเลี่ยสหายเจ้า มีส่วนคลับคล้ายกับจี้ซีซีที่เป็นภรรยาผู้ล่วงลับของล่างฟานหวินอยู่เจ็ดแปดส่วน ช่างเป็นเรื่องแปลกพิสดารนัก"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"ล่างฟานหวินพอตบแต่งจี้ซีซีเป็นภรรยาก็เร้นกายในหมู่บ้านเล็กๆ ที่มีทิวทัศน์งดงามข้างทะเลสาบตั้งถิง ใช้ชีวิตที่แม้แต่เซียนวิเศษยังอิจฉาเป็นเวลาสามปี ดังนั้นมีคนพบหน้าจี้ซีซีไม่มากนัก ท่านทางที่ดีกระตุ้นเตือนฟงสิงเลี่ย อย่าให้จูหยวนจางพบกับกงจู้อลงกรณ์ หาไม่เกรงว่าจะเกิดเหตุไม่คาดหมายขึ้น"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน จำได้ว่าจูหยวนจางเคยรับสั่งว่าไม่สามารถครอบครองจี้ซีซี บังเกิดความเสียพระทัย ดังนั้นรีบผงกศีรษะรับ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวอีกว่า

"เจ้าแม้พิชิตเม่ยเหนียงเหล่าสตรีเฉิดฉันโดยง่ายดาย แต่หาได้ประมาทศัตรู ตันอี้หยูกับชนชั้นองครักษ์ ล้วนฝึกวิชายั่วสวาทเป็นเวลาหลายสิบปี บวกกับมีฝีมือกล้าแข็ง ทั้งถนัดจัดเจนวิชาเสแสร้งแกล้งมารยาของสำนักมาร หากไม่มีความมั่นใจเปิดโปงการเสแสร้งแกล้งตัด

ของพวกนาง ยากที่จะจัดการได้ เอาเถอะ ไปหาฝู่หวินเถอะ"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน กล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"ผู้เขยไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าแม้ร่วมสัมพันธ์รักกับเม่ยเหนียง พิชิตพวกนางโดยราบคาบ แต่หากมิใช่ล่วงรู้อยู่ก่อน ยังดูไม่ออกว่าพวกนางมีฝีมือติดตัว"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวอย่างจริงจังว่า

"นี่คือวิชาเสแสร้งแกล้งมารยา เป็นสุดยอดของวิชายั่วสวาท ต่อให้เป็นผู้ที่มีฝีมือสูงส่ง ยังถูกพวกนางหลอกลวง ดังนั้นสามารถแปลงกายปะปนอยู่ตามที่ต่างๆ โดยไม่ถูกเปิดโปง หากมิใช่ประจวบบังเอิญเขยเราคงไม่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเม่ยเหนียงและพวก เราต้องเตือนสติเวี่ยเอ๋อ มิให้เปิดเผยเรื่องของเม่ยเหนียงต่อผู้ใด โดยเฉพาะกับสตรี"

หานป๋อสดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจว่า เหตุใดนิกายบัญชาฟ้าสามารถกบดานในนครหลวงเป็นเวลานานปีโดยไม่ถูกพบเห็น เพียงดูจากเม่ยเหนียงก็ดูออกได้ แต่เยี่ยจั้งมีความสามารถพิเคราะห์ผู้คน ยังดูพวกนางไม่ออกหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่คือความร้ายกาจของวิชายั่วสวาท คล้ายกับพันธุมารของเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงบุคลิกลักษณะ จนไม่สะกิดความสงสัยของผู้คน การดูชะตาราศีเป็นศาสตร์แขนงหนึ่ง วิชายั่วสวาทก็เป็นศาสตร์อีกแขนงหนึ่ง ทั้งยังข่มวิชาชะตาราศี ดังนั้นต่อให้อีกฝ่ายมีฝีมือห่างไกลจากเรา ยังอาจตบตาเราได้ ไม่เช่นนั้นเราคงขุดรากถอนโคนของนิกายบัญชาฟ้าไปแต่แรกแล้ว"

หานป๋อใจหายวาบ กล่าวว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่หมายความว่า หญิงงามทุกนางในนครหลวงอาจ

เป็นคนของนิกายบัญชาฟ้าทั้งสิ้น?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้เขยเราสามารถอาศัยวิชาพันธุมาร ตรวจสอบกลิ่นอายยั่วสวาทของพวกนางออก ความสามารถนี้มีความสำคัญยิ่ง เจ้าอาจเป็นหนึ่งเดียวที่เปิดโปงคราบปลอมแปลงของพวกนางได้ ขอให้ใช้เป็นประโยชน์ให้ดี รีบไปเถอะ ฝู่หวินคงรอคอยเจ้าจนร้อนรุ่มใจแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยพอแยกทางกับโจรท่องโดดเดี่ยว ก็เดินทอดน่องไปตามท้องถนนโดยไร้จุดหมาย คล้ายกลับไปสู่ช่วงเวลาก่อนที่จะรู้จักกับจิ้นปิงหวินที่ท่องไปเพียงลำพัง

อาจบางทีเพราะจิ้นปิงหวิน ทำให้มันบังเกิดความรู้สึกต่อต้านต่อสตรีเพศ หากมิใช่กู่เชี่ยนเหลียนยอมเสียสละทุกสิ่งเพื่อมัน เกรงว่ายังไม่อาจเปิดแง้มประตูหัวใจที่ปิดสนิทของมันได้

หลังจากที่ไฟรักถูกจุดขึ้น บวกกับภายในร่างหลอมรวมพลังลมปราณสามสาย มันก็รักชอบกับไป่ซู่เซียงและกงจู้อลงกรณ์ กลายเป็นสามีภรรยากัน

การตายของไป่ซู่เซียง ส่งผลกระทบต่อมันยิ่งกว่าอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ที่ตายในสมรภูมิสู้รบอย่างสมเกียรติ

หลิงหลงเป็นการชดเชยประการหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกพึงพอใจ ไม่วาดหวังอื่นอีก

มันกับชิฉางเจิงและหานป๋อแม้เป็นชนชั้นนักสู้ผู้กล้าเดียวกัน แต่นิสัยใจคอมีความแตกต่าง

ชิฉางเจิงฮึกเหิมห้าวหาญ วันนี้มีสุราวันนี้เมามาย ไม่นำพากับแนวความคิดอันคร่ำครึ กระทำตามอำเภอใจ อภิรมย์สมสู่กับสตรีราวกับเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ต่างกับการหายใจและการรับประทานอาหาร

หานป๋อกลับเป็นอีกแบบหนึ่ง โลกของมันมีแต่ความรักไร้ซึ่งความแค้น แม้กับศัตรูก็เปิดใจกว้าง เต็มไปด้วยจินตนาการอันบรรเจิด

หานป๋อแสวงหาด้านที่สวยงามของชีวิต สำหรับกับมัน ได้แต่เสาะแสวงหาจากความรักอันงดงาม ทั้งให้ความสำคัญกับรักเก่า และชมชอบความแปลกใหม่ บวกกับรองรับพันธุมารไว้ ทำให้มันกลายเป็นคนที่มากรัก ด้วยนิสัยใจคอเช่นนี้ ไม่ว่าหญิงงามใดพอใกล้ชิดติดพันล้วนลุ่มหลงมันแทบตาย

เด็กน้อยนี้ไม่มีหลักการใด เพียงกระทำตามความมั่นใจ แต่มิใช่หมกมุ่นกับเพศรสจนเสียการ หากเป็นเรื่องราวสำคัญ จะยึดมั่นไม่แปรผัน ยืนยันเป้าหมายและอุดมการณ์ ไม่กลัวการเสียสละใดๆ

ที่ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความชื่นชมต่อสหายทั้งสองคนนี้ คือความ“จริงแท้”

บุคคลทั่วไปปากพูดอย่างหนึ่ง กระทำอีกอย่างหนึ่ง แต่หานป๋อกับชิฉางเจิงล้วนพูดจากระทำการเดียวกัน ดังนั้นบางครั้งกล่าววาจาน่าตระหนก เพียงเพราะพวกมันไม่รู้จักปรุงแต่งถ้อยคำที่สวยงาม

ตอนแรกที่ไปยังแดนหอมเมามายของเม่ยเหนียง ฟงสิงเลี่ยความจริงคิดเหลวแหลกสักครา แต่ในที่สุดไม่อาจประพฤติเช่นพวกมันทั้งสอง ที่สมสู่กับสตรีโดยที่ไม่ได้เพาะสร้างความรักขึ้นก่อน

มันมิใช่คนมีศีลมีธรรมที่จอมปลอม และไม่เห็นว่าหานป๋อกับชิฉางเจิงไม่ถูกต้อง เรื่องระหว่างบุรุษสตรีเป็นวิสัยของปุถุชน ขอเพียงไม่บังคับขืนใจไม่อาจบอกว่า “ถูกหรือผิด”

ขณะครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม ที่ริมโสตแว่วเสียงทางลมปราณเสียงหนึ่งดังว่า

“ประสกฟงขอเชิญเข้ามาได้หรือไม่?”

ฟงสิงเลี่ยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง สุ้มเสียงสตรีนี้ไฉนคุ้นหูนัก สายตา

ยามกวาดมอง ในที่สุดพบเห็นแม่ชีเสียนจิ้ง ซึ่งครั้งกระโน้นมันถูกผังปานทำร้ายบาดเจ็บ จากนั้นหลวงจีนกว่างตู้ส่งมันไปอยู่ในความดูแลของนางระยะเวลาหนึ่ง

นางยืนเท้าเปล่าอยู่หน้าประตูวัดวาด้านซ้ายมือ มือถือพวงประคำ สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม งามอย่างหลุดพ้นไม่เปลี่ยนแปลง คล้ายกับตอนที่ร่ำลากันกลางสายฝน เพียงแต่สายฝนเปลี่ยนเป็นเกล็ดหิมะโปรยปรายลงยังศีรษะล้านเลี่ยนกับชุดแม่ชีสีเทาที่ตัดเย็บจากผ้าเนื้อหยาบ

หลังจากที่ดึงดูดสายตาฟงสิงเลี่ย นางก็หมุนตัวเดินเข้าวัดไป

ฟงสิงเลี่ยรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว ติดตามเข้าไป ผ่านตัวโบสถ์ที่ไร้ผู้คน เสาะพบนางที่เก๋งสี่เหลี่ยมเขตสวนหลังที่ปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน

แม่ชีเสียนจิ้งส่งเสียงสรรเสริญพระคุณเบาๆ ทรุดนั่งลงที่ข้างโต๊ะหินกลางเก๋งพร้อมกับมัน

ฟงสิงเลี่ยกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ซือฟู่* ไฉนออกจากอารามคงซาน เหยียบย่างสู่นครหลวงอันสับสน?"

แม่ชีเสียนจิ้งหยุดนับเม็ดประคำในมือ กล่าวว่า

"ประสกฟงยังไม่ทราบว่าอารามคงซานของอาตมาเป็นสาขาย่อยของเรือนฌานเมตไตรย จึงประหลาดใจที่อาตมาย่างเท้าเข้าสู่นครอิ้งเทียนฝู่"

ฟงสิงเลี่ยค่อยทราบว่า เหตุใดคราก่อนหลวงจีนกว่างตู้แห่งนิกายฌานวิสุทธิ์จึงส่งตนเองไปยังที่นั้น หวนนึกถึงบุญคุณน้ำใจที่แม่ชีเสียนจิ้งดูแลเอาใจใส่มัน ทั้งรักษาระยะห่างทั้งเอื้ออาทร สร้างความตื้นตันใจจนรีบกล่าวขอบคุณ

แม่ชีเสียนจิ้งเพ่งตาสุกใสมองดูมัน กล่าวว่า

---

* คำซือฟู่แปลตรงตัวว่าอาจารย์ ในที่นี้เป็นคำยกย่องผู้ออกบวช

"มีเหตุต้องมีปรัตยยะ ประสกฟงไม่ต้องยืดติดแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือฟู่กล่าวประเสริฐ มีเหตุต้องมีปรัตยยะ มีปรัตยยะย่อมมีเหตุ ครั้งนี้ซือฟู่พบพานข้าพเจ้า...ย่อมมิใช่เรื่องบังเอิญ ไม่ทราบเป็นเหตุใดปรัตยยะใด?"

แม่ชีเสียนจิ้งหรุบตาลง ยกมือข้างหนึ่งทำท่าปางมือ เอื้อนเบาๆ ว่า

"ธุลีทั้งห้ากีดขวางการก่อเกิดของปัญญา สัญเจตนาทั้งหก บดบังพระฌานสอดส่อง ไปมาเรือนอัคนีถูกเครื่องร้อยรัด เวียนว่ายทะเลทุกข์สิ้นสุดเมื่อใด"*

ฟงสิงเลี่ยมองดูใบหน้าอันงามสดใสของนาง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เหตุใดข้าพเจ้ารู้สึกว่าจิตฌานของซือฟู่ซ่อนความปวดร้าวและไม่สบายใจ?"

แม่ชีเสียนจิ้งเงยหน้าขึ้น มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"บาปกรรม บาปกรรม อาตมาอดแพร่งพรายความในใจต่อประสกมิได้ เป็นเหตุใดประสกบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยต่อจิตมารผจญของอาตมา"

กล่าวพลางทอดสายตาไปภายในสวนที่หิมะปลิวโปรย สีหน้าสงบราบเรียบ แต่ก็คล้ายแฝงความเศร้าหมองเจือจาง

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน หรือว่าผู้ออกบวชที่หลุดพ้นจากทางโลก

---

* สัญเจตนาทั้งหกหมายถึงการยึดรูปเป็นอารมณ์ ยึดเสียงเป็นอารมณ์ ยึดกลิ่นเป็นอารมณ์ ยึดรสเป็นอารมณ์ ยึดการสัมผัสเป็นอารมณ์ และยึดธรรมเป็นอารมณ์

นี้กลับหลงรักตนเอง อย่างนั้นนับเป็นบาปหนาสาหัสแล้ว

แม่ชีเสียนจิ้งกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"จิตที่แท้ไม่เคลื่อน บังเกิดความรุ่งโรจน์ เมื่อคิดเคลื่อนไหวอุตริจะเกิดทุกข์ทั้งปวง ยามไม่เคลื่อนไม่พอที่จะเรียกว่าได้เห็น เมื่อคิดเคลื่อนไหวจะพบเห็นอุตริ"

พลางทอดถอนใจคำหนึ่ง เบือนหน้ามามองดูฟงสิงเลี่ย กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"รูปลักษณ์ทางโลกล้วนเป็นภาพลวง น่าเสียดายชนชาวเราเฝ้าฝันไม่รู้สึกตัว จิตอุตริเคลื่อนห้วงอุตริบังเกิด พึงมีจิตแยกแยะ จึงเกิดความรักความชังสุขทุกข์ ความรักบังเกิดความสุข ความชังบังเกิดความทุกข์ แม้นไล่ล่าความคิด รุกเร้ารชคุณ ไม่มียามสิ้นสุด เมื่อเกิดทุกข์สุขกลายเป็นยึดติด หรือตกอยู่ในห้วงทุกข์ยากหลดพ้น หาไม่มัวเมาในห้วงสุขยากตัดรอน ประสกเข้าใจความรู้สึกของอาตมาหรือไม่?"*

ฟงสิงเลี่ยสะท้านใจอย่างรุนแรง ในที่สุดทราบว่าแม่ชีรูปงามนี้บังเกิดรักแท้ต่อตนเอง สวรรค์ นี่จะทำอย่างไรดี?

หากเปลี่ยนเป็นหานป๋อ จึงไม่สนใจว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ออกบวชหรือไม่ แต่ฟงสิงเลี่ยกลับรู้สึกเป็นบาปหนาสาหัส บังเกิดความเสียใจต่อผู้บำเพ็ญเพียรอย่างสุดซึ้ง

แม่ชีเสียนจิ้งยิ้มอย่างโศกซึ้ง กล่าวว่า

"รูปกรรมพอบังเกิด สู่ห้วงปรัตยยะ กรรมก่อเกิดปรัตยยะถูกพันธนาการเป็นชั้นๆ ถูกผูกมัดเอาไว้ ครั้งนี้อาตมาตั้งใจลงจากเขามาเสาะหาประสก เพื่อจ่ายยาตามอาการ รักษาจิตอุตริ ทำลายความยึดติดไป"

---

* คือความกำหนัด

จากนั้นก้มศีรษะ กล่าวว่า

"คราก่อนประสกไม่สนใจคำห้ามปรามของอาตมา ดึงดันจากไป อาตมาบีบเค้นจนเม็ดประคำหลุดจากกัน จึงทราบว่าพลัดตกไปในบ่วงรัก บังเกิดจิตอุตริ หลังจากนั้นแม้เพิ่มการบำเพ็ญเพียร อดอาหารเจ็ดวัน แต่การณ์กลับตาลปัตร ความยึดติดรังแต่เพิ่มพูน ค่อยทราบว่าผู้แก้กระพรวนควรเป็นคนผูกกระพรวน จึงลงจากเขามา ในที่สุดเสาะพบประสกฟง ช่างเป็นมารผจญจริงๆ"

ฟงสิงเลี่ยเหม่อมองดูนาง แต่ในใจมิเพียงไม่มีความคิดดูแคลนนาง ตรงกันข้ามกลับบังเกิดความยกย่องต่ออารมณ์ความรู้สึกอันสูงส่งของนาง

ความรักที่นางมีต่อตนเอง นับเป็นความรักที่หลุดพ้นจากความกำหนัดหรือคิดครอบครอง เกิดจากน้ำใสใจจริง ปราศจากความเสแสร้งแม้แต่น้อย สร้างความเวทนาแก่มันจนกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ซือฟู่ต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร?"

แม่ชีเสียนจิ้งเงยหน้าขึ้น เผยอแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อันจักษุ โสต ฆานะ ชิวหา กายา ใจ อีกทั้งรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรม เรียกว่าอายตนะภายนอกทั้งหกและอายตนะภายในทั้งหก เพราะเกิดจากบุคคล ก่อเกิดเป็นภาพลวงทั้งปวง การมาของเสียนจิ้งครั้งนี้ มิใช่ร้องขอความรักจากประสก หากแต่ต้องการพบหน้าประสกสักครา ขจัดจิตปฏิพัทธ์จากใจ หลังจากพบกันในวันนี้ เสียนจิ้งจะกลับสู่อารามคงซาน ไม่กลับเข้าสู่ทางโลกอีก สิงเลี่ยเข้าใจเจตนาของเสียนจิ้งหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ ผงกศีรษะอย่างหนักแน่น

ใบหน้าแม่ชีเสียนจิ้งฉายประกายรัศมี ตาคู่งามทอประกายอันเฉิดฉัน ลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้อย เดินออกนอกเก๋ง ปล่อยให้ฝนหิมะ

ตกลงบนร่าง

ฟงสิงเลี่ยติดตามออกไป ร้องเรียกว่า

“ซือฟู่”

แม่ชีเสียนจิ้งหยุดร่างลง หันกายช้าๆ เดินกลับมา เมื่อนางกระทบถูกฟงสิงเลีย ก็จุมพิตริมฝีปากของมัน ด้วยการประทับอย่างแผ่วเบา หากแต่แฝงความรักอันลึกล้ำ ก้มศีรษะเผยอยิ้ม หมุนตัวจากไป ชั่วพริบตาก็จากไปไกล เงาร่างกลืนหายกับสายฝนเกล็ดหิมะบนพื้นหิมะทิ้งรอยเท้าที่เกิดจากเท้าเปล่าเหยียบย่ำใส่ จากนั้นถูกหิมะใหม่กลบลบไปสิ้น

ชิฉางเจิงเสาะหาร้านสุราเล็กๆ ที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง ชำระค่าสราล่วงหน้า ยึดครองโต๊ะตัวหนึ่งมองดฝนหิมะอันเลือนรางเบื้องนอก กรอกสุราขมปร่าถ้วยแล้วถ้วยเล่าลงสู่ลำคอ

มันคิดยิ้มออกมา จนใจที่ในอกเศร้าหม่นหมองยิ้มไม่ออก

นับแต่ลืมตาดูโลก นี่เป็นครั้งแรกที่มันลิ้มรสของการพลาดรัก เมื่อครู่ตอนตัดไมตรีกับหานฮุ่ยจื่อ แสร้งเป็นไม่นำพาแท้ที่จริงกลั้นกลืนน้ำตาลงในอก

สุราราดรดลำไส้ทุกข์ ความรู้สึกที่ทรวงอกคล้ายถูกของหนักกดทับไว้ สร้างความคับข้องแทบตาย

เรามีที่ใดสู้ซ่งอี้ไม่ได้ เหตุใดถูกมันช่วงชิงหานฮุ่ยจื่อ อดแค้นเคืองหานฮุ่ยจื่อไปโดยง่ายดาย?

นึกถึงตอนนี้ อดแค้นเคืองหานฮุ่ยจื่อมิได้

ตกลง เราเหล่าชิจะดื่มเพื่อนางอีกสามจอกหลังจากนี้จะลืมเลือนนางโดยสนิทใจ แต่นี้ไปนางเดินทางของนาง เราเดินไปตามทางของเรา

แต่เมื่อดื่มสุราลงไปสามถ้วย อดดื่มต่อมิได้ ลืมการตัดสินใจของตนเองไป

พลันบังเกิดสุ้มเสียงอันไพเราะของสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างกายว่า

"พี่ท่านนี้ใส่เสื้อผ้าเบาบาง ดื่มโดยไม่ยั้งเช่นนี้ ไม่กลัวทำร้ายร่างกายหรือ?"

ชิฉางเจิงฝืนใจลืมตาขึ้น ที่ข้างกายปรากฏเงาร่างอย่างเลือนรางหลายสาย หนึ่งในจำนวนนั้นรูปร่างแช่มช้อย คล้ายเป็นสตรีที่เอ่ยปากกล่าววาจา จึงโบกมือกล่าวว่า

"ทำร้ายก็ทำร้ายเถอะ มิต้องให้พวกท่านสนใจ"

ในใจบังเกิดความรันทดหดหู่ เดินโซซัดโซเซออกจากร้านเดินออกไปสิบกว่าก้าว เท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่อากาศธาตุ ล้มคว่ำลงบนพื้นหิมะ

ยามเลอะเลือนแว่วเสียงสตรีนางนั้นดังว่า

"ช่วยคนชีวิตหนึ่ง เลิศกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น จัดหารถม้าคันหนึ่ง ส่งมันไปที่สถานฝึกสอนก่อน หลังจากเสร็จเรื่องข้าพเจ้าค่อยกลับไปดูอาการมัน"

ต่อจากนั้นถูกผู้คนประคองขึ้นมา ชิฉางเจิงขณะจะปฏิเสธพลันรู้สึกฟ้าหมุนวนดินโคลงเคลง สิ้นสติสมประดีไป

(จบเล่ม 13)

SIAM INTER BOOKS

金庸 著

เทพเจ้าภูผา

(ฉบับปรับปรุงใหม่)

14

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพเจ้าภูผา

14

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ภาริยังมัยในคฤหาสน์

หานป๋อออกจากเรือนจันทรา ขณะจะไปหาชีฮูหยิน ที่เบื้องหน้าปรากฏหญิงงามนางหนึ่งขึ้น เพียงดูจากฝีเท้าที่แผ่วพลิ้ว ท่วงท่าเยื้องย่างอันแช่มช้อย ก็ทราบว่าเป็นไป่ฟางหัว

หวนนึกถึงเมื่อคืนนางบอกให้มันอย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของนาง ถึงแม้หานป๋อเป็นคนไม่จดจำความแค้น ยังนึกขุ่นเคืองใจ รีบหลบเลี่ยงไป ไป่ฟางหัวกลับตวาดไล่หลังว่า

"หานป๋อ หยุดให้แก่ฟางหัว"

หานป๋อแบมือทั้งสอง ทำท่าอับจนปัญญา หมุนตัวกลับมา

ไป่ฟางหัวปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา เดินถึงเบื้องหน้ามันกล่าวว่า

"ฟางหัวน่ารังเกียจนักหรือ พอพบหน้าก็หลบเลี่ยงไป?"

หานป๋อตีฝีปากตอบว่า

"คุณหนูไป่ทั้งไม่อนุญาตข้าพเจ้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของท่าน ข้าพเจ้า

ดิดหลบเลี่ยงก็ไม่ยินยอม ที่แท้ต้องทำอย่างไรจึงสร้างความพึงพอใจแก่ท่าน?"

ไป่ฟางหัวขอบตาแดงก่ำ ขยี้เท้า กล่าวว่า

"ตกลง ไม่ว่าความผิดใดล้วนตกเป็นของฟางหัว ท่านไปเถอะ หลังจากนี้มิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยวแล้ว"

หานป่อรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า นางเมื่อตกลงใจรับใช้เจ้าเอี้ยนอ๋อง ยังเสาะหามันไยกัน ยามนั้นสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"จดจำไว้ เป็นท่านบอกให้ข้าพเจ้าไป เรียกให้ข้าพเจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับท่าน ครั้งหน้าพบกันอย่าได้ลืมเลือน"

ไป่ฟางหัวโกรธเคืองจนแทบตบหน้ามันอีก พลันยกมือปิดหน้าร่ำไห้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแค้นท่าน ข้าพเจ้าแค้นท่าน ข้าพเจ้าแค้นท่านแทบตาย"

หานป่อพอเห็นน้ำตาของสตรี ก็ยอมจำนนโดยปราศจากเงื่อนไข เดินออกไปสามก้าว กางแขนทั้งสองโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ไป่ฟางหัวขัดขืนดิ้นรนพอเป็นพิธี จากนั้นฟุบร่างกับอ้อมอกมัน ร่ำไห้จนกลายเป็นมนุษย์น้ำตา ร่ำไห้จนหานป่อเจ็บปวดหัวใจ ทั้งปลอบโยนทั้งพะเน้าพะนอ นางค่อยกลั้กลืนน้ำตาไว้ จากนั้นโอบกอดนางไปนั่งเคียงคู่กันภายในเก๋งเล็กๆ ข้างเคียง

หานป่อบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง รู้สึกว่าการสนิทชิดใกล้ครั้งนี้ ยังตื่นเต้นเร้าใจกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา เป็นเหตุให้หัวใจเต้นแรง อุณหภูมิภายในกายเพิ่มสูงขึ้น ปรารถนาใคร่หลอมรวมเป็นร่างเดียวกับนาง

ไป่ฟางหัวเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล กล่าวว่า

"ล้วนเป็นฟางหัวไม่ดี สร้างความขุ่นเคืองแก่ท่านทูตถึงเพียงนี้"

หานป่อถูกคำ "ท่านทูต" ของนางเรียกหาจนขวัญกระเจิง หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"เจี่ยแจ (พี่สาว) อันประเสริฐ ผละจากเจ้าเอี้ยนอ๋องเถอะ มันไม่ให้การยกย่องต่อท่าน เพียงยึดถือท่านเป็นเครื่องใช้ไม้สอยเท่านั้น"

ไป่ฟางหัวกล่าวเบาๆ ว่า

"ไปจากมันแล้วจะทำอย่างไร?"

หานป่อยื่นมือเชยคางนางขึ้น บังคับให้นางจ้องมองมัน ปากกล่าวว่า

"ย่อมแต่งให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับรองว่าท่านจะได้รับความสุข"

ไป่ฟางหัวหน้าแดงซ่าน ทั้งอับอายทั้งปีติ แต่แล้วส่ายหน้าอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ท่านคิดอ่านรวบง่ายไปแล้ว ท่านเห็นเจ้าเอี้ยนอ๋องยอมยกนางงามผมทองแก่ท่าน เข้าใจว่ามันใจกว้างต่อเรื่องของสตรี แท้ที่จริงคิดผิดแล้ว หากข้าพเจ้าเปลี่ยนเป็นอยู่ร่วมกับท่าน มันต้องเจ็บแค้นในใจหาทางแก้แค้นอย่างแน่นอน"

หานป่อสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดเหล่าขุนนางจึงกลัวเจ้าเอี้ยนอ๋องขึ้นครองราชย์ถึงเพียงนี้ คนผู้นี้กระทั่งพระบิดายังคิดปลงพระชนม์ ยังมีเรื่องใดทำไม่ได้

เจ้าเอี้ยนอ๋องจัดหาผู้คนมาฆ่ามัน แม้บอกว่าคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม แต่ก็แฝงความแค้นต่อมัน ไม่แน่ว่าสืบเนื่องจากไป่ฟางหัวหลงรักมัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไป่ฟางหัวไม่ยอมอยู่ร่วมกับมัน อาจเพียง เพราะไม่ต้องการให้มันถูกทำร้ายหมายชีวิต มันกลับเข้าใจนางผิดไป

หานป่อบังเกิดความเวทนาจิต ประทับจูบนางอย่างยาวนาน จนไป่ฟางหัวหน้าแดงจรดใบหู ค่อยกล่าวว่า

"ผู้อื่นกลัวเจ้าเอี้ยนอ๋อง ข้าพเจ้าจึงไม่กลัวมัน มิหนำซ้ำตราบใดที่มันไม่ก้าวขึ้นเป็นอ๋องเต้ จะไม่แตกหักกับข้าพเจ้า ไม่แน่ว่าข้าพเจ้ามีวิธีทำให้มันยกคุณหนูไป่แก่ผู้เสเพลหานป๋อเอง"

ไป่ฟางหัวได้ยินมันกล่าวอย่างอาจหาญ ยิ่งลุ่มหลงงมงาย ออดอ้อนว่า

"ป๋อหลางเอย หลายคืนนี้ฟางหัวนอนไม่หลับ พอหลับตาลงก็นึกถึงท่าน ผู้อื่นทรมานใจแทบตายแล้ว ดีที่ตอนนี้ท่านกล่าววาจาประดานี้ออกมา ฟางหัวแม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ"

หานป๋อบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้นดุว่า

"ห้ามมิให้ท่านเอ่ยถึงคำ 'ตาย' อีก"

ไป่ฟางหัวผงกศีรษะคล้อยตาม จูบตอบต่อมัน กล่าวว่า

"ฟางหัวรับคำสั่ง"

หานป๋อสูดดมกลิ่นกายหอมกรุ่นที่คุ้นเคยของนาง บังเกิดราคะจิตขึ้นอีกครา โน้มหน้าลงถึงปกเสื้อที่แบะอ้าออกของนาง ทางหนึ่งแอบมองเข้าไป ขณะเดียวกันก็สูดดมหลายครา กล่าวถามว่า

"หลังจากนี้คุณหนูไป่ใช่เชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวแสดงท่าทียอมรับการรุกรานขั้นแรกของมัน ผงกศีรษะรับอย่างเอียงอาย

หานป๋อยินดียิ่ง หญิงงามที่คล้ายมีวาสนาแต่ปราศจากพันธะนางนี้ พลันกลับกลายเป็นสมบัติส่วนตัวของมัน ทั้งยังเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน รู้สึกหัวใจร้อนผ่าว ยื่นมือฉุดดึงนางขึ้นมา กล่าวว่า

"ตามข้าพเจ้ามา"

ไป่ฟางหัวกลับต่อต้านขัดขืน กัมศีรษะกล่าวว่า

"ป๋อหลางเอย หากให้ทรยศต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องในลักษณะนี้ ฟางหัวรู้สึกไม่สบายใจ"

หานป๋อคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ นางมิใช่รับปากว่าจะเชื่อฟังวาจาเราหรอกหรือ เหตุใดในใจยังคิดถึงเจ้าเอี้ยนอ๋องอีก?

ไป่ฟางหัวเห็นมันหน้าแปรเปลี่ยนไป ต้องใจหายวาบ โผเข้าอ้อมอกมัน กล่าวอย่างเสียใจว่า

"ป๋อหลางอย่าได้มีโทสะ ฟางหัวไม่กล้ากล่าววาจาเช่นนี้อีกแล้ว"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่านางกลายเป็นเชื่อฟังยิ่งกว่าเฉาเสียกับโหยวโหยว ไหนเลยมีโทสะได้ โอบกอดนางไว้ กล่าวว่า

"ตกลง รอจนท่านปราศจากความในใจ ค่อยดีต่อข้าพเจ้า"

ไป่ฟางหัวทอดถอนใจกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ป๋อหลางอย่าได้กล่าวเพียงลมปาก เมื่อครู่ท่านบอกว่ามีวิธีทำให้เจ้าเอี้ยนอ๋องยกข้าพเจ้าแก่ท่านเอง ขออย่าได้ลืมเลือน"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ เมื่อครู่มันลั่นปากออกไป แท้ที่จริงเพื่อปลอบใจนาง หามีแผนการเป็นรูปเป็นร่างไม่ มิหนำซ้ำเจ้าเอี้ยนอ๋องฉลาดหลักแหลม มันไหนเลยมีความสามารถบีบคั้นบังคับอีกฝ่าย?

ไป่ฟางหัวพอเห็นเช่นนั้นกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ท่านเพียงกล่าวล้อเล่นหรือ?"

หานป๋อกัดฟันบอกว่าย่อมมิใช่ กลัวนางซักไซ้ไล่เลียง จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"ระหว่างอิ๋งซ่านฮัวกับเจ้าเอี้ยนอ๋องมีความคืบหน้าอันใด ขึ้นเตียงแล้วหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"สมควรยังไม่ ไม่เช่นนั้นเจ้าเอี้ยนอ๋องคงไม่จัดงานเลี้ยงต้อนรับนางที่วังเจ้าในคืนพรุ่งนี้"

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ครุ่นคิดว่ารอสักครู่พบกับ

อิ๋งซ่านฮัว จะทำความเข้าใจว่าเหตุใดนางยอมพลีกายให้แก่เจ้าเอี้ยนอ๋อง

ไป่ฟางหัวมองดูมันอย่างประหลาดใจ กล่าวว่า

"ท่านกับอิ๋งซ่านฮัวมีความสัมพันธ์อันใด?"

หานป่อถูกนางกล่าวเปิดโปง ต้องกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"สรุปแล้วไม่มีความสัมพันธ์ทางเลือดเนื้อร่างกาย ดุจเดียวกับคุณหนูไป่"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่ว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกัน"

หานป่อคิดไม่ถึงนางแสดงความหึงหวงออกมา ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เจี่ยแจอันประเสริฐตกลงใจอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า จึงแสดงความรู้สึกแท้จริงออกมา ที่แท้คุณหนูไป่ดุร้ายถึงเพียงนี้"

ไป่ฟางหัวกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"หลังจากนี้ฟางหัวจะปฏิบัติต่อป่อหลางอย่างจริงใจ ดีหรือไม่?"

หานป่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับว่าท่านยังมีมโนธรรมอยู่บ้าง ที่แท้ที่แล้วมาหลอกลวงข้าพเจ้า ไป่ฟางหัวตัวจริงกลับเชื่อฟังถึงเพียงนี้"

ไป่ฟางหัวมีความรู้สึกว่าแม้ถูกคนเสเพลผู้นี้เกี้ยวพาราสีไปชั่วชีวิต ยังไม่เบื่อหน่ายแม้แต่น้อย จึงกล่าวว่า

"ท่านทราบก็ประเสริฐ ดูว่าหลังจากนี้ท่านยังจะหลบหน้าผู้อื่นหรือไม่?"

หานป่อแทบเข้าใจว่านางเป็นซวีเยี่ยเวี่ยปลอมตัวมาเสียอีก ต้องอุทานว่า

"ตระเตรียมคิดบัญชีกับข้าพเจ้าหรือ? อย่างนั้นที่ท่านติดค้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะคิดบัญชีกับผู้ใดดี?"

ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง อดหัวร่องอหายมิได้

ความคับแค้นเคืองขุ่นที่มีอยู่ล้วนปลาสนาการสิ้น

ริมฝีปากทั้งสี่ข้างประกบแนบสนิทกันอีกครา อุณภูมิร่างกายของไป่ฟางหัวเพิ่มสูงขึ้นตลอดเวลา ทั้งยังบิดกายด้วยความกระสันรัญจวนแสดงว่าไม่อาจต้านทานพันธุมารของหานป่อ บังเกิดอารมณ์รักราวถูกยาปลุกสวาทมอมทำร้าย

หานป่อก็ถูกไฟราคะสุมทรวง สร้างความประหลาดใจยิ่ง ที่แล้วมาทุกครั้งที่มันบังเกิดไฟรัก คนกลับกลายเป็นกระจ่างแจ่มใสกว่าเดิม เหตุใดวันนี้คล้ายไม่อาจควบคุมตัวเอง?

ที่แท้เป็นเพราะวิชามารของตัวเองถดถอย หรือว่าไป่ฟางหัวมีเสน่ห์ยั่วยวนเป็นพิเศษ?

หรือว่านางยังร้ายกาจกว่าซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงอีก?

ไป่ฟางหัวเริ่มส่งเสียงคราญครางที่กระชากวิญญาณผู้คนออกมา

ห้วงสมองหานป่อคล้ายบังเกิดเสียงดังปง ตลอดทั้งร่างคล้ายลุกไหม้ขึ้นมา พลังมารภายในกายเตลิดวุ่นวายราวม้าป่าที่หลุดจากสายบังเหียน สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง รีบใช้เคล็ดวิชาในสิบท่าไร้คำนึงนามหยุดคำนึง ค่อยมีสติแจ่มใสดังเดิม

หานป่อใจสะท้านหวั่นไหว เปลือกนอกยังแสร้งเป็นร้อนรุ่มตะกรุมตะกราม ใช้สองมือรุกล้ำหน้าอกหน้าใจของนาง ฉวยโอกาสถ่ายเทพลังมารเข้าไป พร้อมทั้งตรวจสอบการโคจรหมุนเวียนของพลังลมปราณภายในกายนาง

รู้สึกว่าความประหวั่นพรั่นใจเพิ่มพูนขึ้นตลอดเวลา ขณะเดียวกันก็นึกถึงคำกล่าวของภูตบดีขึ้นมา

ดูจากสภาพการโคจรหมุนเวียนของพลังลมปราณฝ่ายตรงข้ามกลับละม้ายคล้ายวิชายั่วสวาทของเม่ยเหนียง เพียงแต่เหนือล้ำกว่า

ร้อยเท่า

ยามนี้หานป๋อแทบแน่ใจว่า ไป่ฟางหัวหากมิใช่ราชินีจำแลง ตันอี้หยู ก็ต้องเป็นชนชั้นองครักษ์นิกายบัญชาฟ้า

นิกายบัญชาฟ้าช่างร้ายกาจจริงๆ กลับสามารถแทรกซึมเข้ามายังใจกลางของภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งเป็นไปตามคำบอกของภูตบดี แม้แต่ซวีเย่ออู๋เองยังถูกไป่ฟางหัวตบตาได้

ไป่ฟางหัวกัดติ่งหูของมันอย่างดุดัน หอบหายใจกล่าวว่า

"ป๋อหลาง ผู้อื่นไม่สนใจอันใด ขอแต่งให้กับท่านในบัดดล"

อาการคันชาของการถูกขบกัดใบหูลามไปทั่วร่าง สติสัมปชัญญะของหานป๋อกลายเป็นเลอะเลือนขึ้นมา ทั้งบังเกิดเพลิงราคะลุกฮือโหมสร้างความตื่นตระหนกแก่มันจนกัดปลายลิ้นตัวเอง ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจรีบร้อนตะกลาม จนสร้างความไม่สบายใจแก่เจี่ยแจท่าน"

ไป่ฟางหัวมองดูมันอย่างตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"ห้ามมิให้กล่าวคำพูดนี้อีก ฟางหัวขอเรียกคำพูดกลับคืนมาเถอะ ฟางหัวจะพาท่านไปยังห้องส่วนตัว"

หานป๋อถูกนางฉุดถึงไปยังทิศทางเดียวกับหอน้อยของซวีเย่เวี่ยในใจลอบครำ่ครวญอย่างหวนโหย

เมื่อครู่นางเพียงแสดงฝีมือเล็กน้อย ก็แทบพรากวิญญาณของมันไป ขณะที่พันธุมารของมันไม่บังเกิดผลต่อนางแม้แต่น้อย หลังจากขึ้นเตียงไป คงยิ่งมิใช่คู่มือของนาง

อย่าว่าแต่ภูตบดีบอกว่าตันอี้หยูมีพลังฝีมือทัดเทียมกับตัวเขา หมายความว่าอยู่ในระดับเดียวกับหลี่เช่อเม่ย หากเกิดการต่อสู้ ยิ่งไม่อาจต่อกรด้วย แล้วนี่จะทำอย่างไรดี? แน่นอน ปัญหาอยู่ที่นางเป็นตันอี้หยู หรือเพียงเป็นองครักษ์นิกายบัญชาฟ้า?

แต่ขอเพียงดูจากการที่นางปกปิดศักดิ์ศรีไว้อย่างแนบเนียนถึงเพียงนี้ เป็นที่ทราบได้ว่านางน่ากลัวปานใด

หานป่อมีความรู้สึกว่าตัวเองคล้ายลูกแกะที่ถูกจูงเข้าสู่ลานฆ่าสัตว์ตัวหนึ่ง

แต่แล้วยามนั้น สุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังสะท้อนสะท้านทั่วคฤหาสน์ภูตบดีว่า

"ข้าพเจ้าอิงเฟย ขอพิสูจน์ความเป็นความตายกับหานป่อสักครา"

หานป่อพอได้ยินคำท้าสู้ของอิงเฟย แทบคิดสวมกอดมันแสดงความขอบคุณ ที่ช่วยให้มันสามารถสลัดหลุดจากไป่ฟางหัว ยังไม่ทันกล่าววาจา แว่วเสียงภูตบดีซวีเย่ออู่ดังจากเรือนจันทราว่า

"อนุชนรุ่นหลังน่าครั่นคร้าม อิงเฟยท่านสมเป็นคลื่นลูกหลังของมองโกล ขอเชิญไปที่ลานฝึกซ้อมฝีมือ ให้เราผู้แซ่ซวีดูว่าท่านเก่งกาจเพียงไหน"

อิงเฟยรับคำคราหนึ่ง หลังจากนั้นเงียบหายไป

หานป่อจูบปากไป่ฟางหัว แสร้งเป็นกล่าวอย่างอาวรณ์ว่า

"รอให้ข้าพเจ้าจัดการกับมัน ค่อยสานความรักกับคุณหนูไป่สืบต่อ"

ไป่ฟางหัวก็จูบตอบมัน กล่าวว่า

"ฟางหัวจะคอยร้องตะโกนหนุน ให้กำลังใจท่านอยู่ด้านข้าง"

หานป่อทราบในบัดดลว่านางต้องมิใช่ตันอี้หยู อย่างมากเป็นชนชั้นองครักษ์นิกายบัญชาฟ้า ทั้งนี้เพราะหากนางเป็นตันอี้หยู ต้องไม่กล้าไปพบหน้าหัตถ์พิษเฉียนหลอ

พริบตานั้นบังเกิดความคิดมากมายหลายหลาก...ไป่ฟางหัวเมื่อเป็นไส้ศึกชั้นพิเศษของนิกายบัญชาฟ้า แทรกซึมอยู่ระหว่างภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง หมายความว่าหูอุ้ยหยงซึ่งสังกัดนิกายบัญชาฟ้า ทราบ

แต่แรกว่ามันเป็นทูตจอมปลอม น่าแค้นที่หูอุ้ยหยงแสร้งเป็นไม่ทราบเรื่อง ทั้งขุดรีดโสมวิเศษจากมัน หลังงานเลี้ยงยังใช้ให้เหลิงเอี้ยนมาตรวจสอบมัน

นิกายบัญชาฟ้ามิเพียงคิดตบตาภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งยังคิดตบตาหลันอี้กับฟางเยี่ยหวี่ ย่อมหวังได้ประโยชน์ทั้งขึ้นทั้งล่องคอยชุบมือเปิบไป

หลังจากสั่งไป่ฟางหัวแทรกซึมเข้ามาเป็นผลสำเร็จ ตันอี้หยูเท่ากับควบคุมภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋องไว้ได้ อย่างน้อยสามารถทำความเข้าใจกับการจัดวางกำลัง และความเคลื่อนไหวของบุคคลทั้งสอง หากมิใช่ตนเองล่วงรู้เคล็ดความวิชายั่วสวาทของพวกนางจากเม่ยเหนียง อย่างนั้นภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋องแม้พ่ายแพ้ ยังไม่ทราบว่าพ่ายพินาศได้อย่างไร

ชนชั้นองครักษ์ของนิกายบัญชาฟ้าปรากฏตัวขึ้นคนหนึ่งแล้วตามโครงสร้างของค่ายสำนัก สมควรมีองค์รักษ์สองคน อีกคนหนึ่งที่แท้เป็นใคร? สตรีนางนี้คงต้องซ่อนตัวอยู่ในตำแหน่งสำคัญ ไม่ทราบนางมีศักดิ์ฐานะใด?

หญิงงามที่อยู่ในระดับชั้นเดียวกับไป่ฟางหัว ตอนนี้มีความเป็นไปได้อยู่สามนาง ได้แก่รานีเฉิดฉันอิ๋งซ่านฮัว มือดีของหลันอี้นามหลันฉุ่ยเจินกับพระสนมเฉินกุ้ยเฟย ไม่ทราบใช่เป็นคนใดคนหนึ่งหรือไม่?

ปัญหาเหล่านี้สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่มันนัก

นิกายบัญชาฟ้ามีไส้ศึกสำคัญเช่นไป่ฟางหัว คิดฆ่ามันไม่ลำบากยากเย็น ทั้งนี้เพราะมันถูกหลอกจนตายใจ ตรงกันข้ามกับโจรท่องโดดเดี่ยว จั่วซือ เฉาเสียและโหยวโหยว เนื่องจากไม่ลุ่มหลงต่อความงามของนาง มีความรู้สึกว่าไม่ชมชอบนางปีศาจนี้

ยังมีไป่ฟางหัวพะเน้าพะนอต่อภูตบดี ชวีเยี่ยเวี่ยพลอยไม่ชม

ชอบนาง จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า วิชายั่วสวาทของนิกายบัญชาฟ้าใช้ได้ผลกับบุรุษ แม้แต่ภูตบดียังถูกตบตา

คราก่อนฉินเมิ่งเหยาใช้จิตปัญญาตรวจสอบโดยที่กั้นด้วยผนังห้องชั้นหนึ่ง พบว่าไป่ฟางหัวหลอกมัน แสดงว่าไป่ฟางหัวมีจุดมุ่งหมายต่อมันตั้งแต่แรก แต่ตนเองยึดถือคำเตือนของฉินเมิ่งเหยาเป็นเช่นลมพัดผ่านข้างหู หารู้สึกตัวไม่

นึกถึงตอนนี้ หานป่อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ล่วงรู้ว่าตันอี้หยูไฉนยอมละเว้นชีวิตมัน ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของนางคือพันธุมารภายในกายมันนั่นเอง

สำหรับกับผู้นำสำนักมาร ที่อาศัยวิชาดึงดูดธาตุพลังเพิ่มพูนพลังฝีมือของตัวเอง ไม่มีของบำรุงชนิดใดทรงคุณค่าเท่ากับพันธุมาร ซึ่งเป็นวิชาขั้นสุดยอดของสำนักมาร นางย่อมไม่กล้าแตะต้องผังปานแต่หาเกรงกลัวหานป่อไม่

เม่ยเหนียงเหล่าทัพหน้าเพียงเป็นผู้สอดแนมของตันอี้หยู ทดสอบความตื้นลึกหนาบางของมัน เมื่อถึงเวลาที่ตันอี้หยูลงมือ จะได้กระทำด้วยความคล่องตัวกว่าเดิม ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าเม่ยเหนียงและพวกไม่อาจทำอย่างไรมันได้ แต่สามารถทำหน้าที่ผู้สอดแนม ด้วยสายตาและประสบการณ์ของตันอี้หยู ขอเพียงตรวจสอบร่างกายของเม่ยเหนียงและพวกที่เพิ่งร่วมสัมพันธ์รักกับมัน ก็คำนวณระดับความสำเร็จของมันได้

นี่เป็นสาเหตุที่ไป่ฟางหัวไม่ยอมร่วมอภิรมย์กับมัน ทั้งนี้เพราะหานป่อกลายเป็นของต้องห้ามของตันอี้หยู ไม่แน่ว่าคราครั้งนี้ ไป่ฟางหัวชักชวนมันร่วมสู่สม อาจเกิดจากความรักชอบส่วนตัว ทั้งนี้เพราะหากยังไม่เคลื่อนไหว มันอาจถูกตันอี้หยูครอบครองไปก่อน

หานป่อใจเต้นตูมตามขึ้นมา หากตนเองกลับเป็นฝ่ายดึงดูด

ธาตุหยางของไป่ฟางหัว ไยมิใช่สามารถเพิ่มพูนพลังฝีมือเช่นกัน?

เมื่อมันสูดลมหายใจเข้าไปลึกๆ คำหนึ่ง ลานฝึกซ้อมฝีมือก็ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา

ชิฉางเจิงตื่นขึ้นมาทั้งที่หัวหมุนงุนงง พบว่าตัวเองนอนอยู่ในห้องเล็กๆ หลังหนึ่ง

ความทรงจำกลับคืนสู่ห้วงสมอง จำได้ว่าตนเองล้มฟุบกับพื้นหิมะ ดังนั้นฝืนยิ้มพลางลุกขึ้นนั่ง คิดไม่ถึงตนเองเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง กลับลิ้มลองรสชาติอันปวดร้าวของการพลาดรัก

ประตูห้องถูกผลักเปิดออก สตรีที่เติบโตเต็มสาว สวมชุดรัดกุมนางหนึ่งเดินเข้ามา พอเห็นมันลุกขึ้นนั่ง จึงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"พี่ท่านตื่นแล้ว เป็นอย่างไร ดีขึ้นบ้างหรือไม่?"

ชิฉางเจิงเห็นนางสุภาพเรียบร้อย ไม่ถือเนื้อถือตัว ต้องบังเกิดความรู้สึกที่ดี ยิ้มตอบพลางกล่าวว่า

"บุญคุณน้ำใจของแม่นางขอจารึกซึ้งใจ ขอถามนามสูงส่งของแม่นาง"

หญิงงามนั้นนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียง สำรวจดูมันด้วยความสนใจ กล่าวว่า

"ตอบคำถามข้าพเจ้าก่อนสักหลายข้อ ข้าพเจ้าค่อยตกลงใจว่าสมควรบอกชื่อต่อท่านหรือไม่?"

ชิฉางเจิงเอนร่างพิงกับหัวเตียง กล่าวว่า

"แม่นางถามเถอะ ข้าพเจ้ายินดีตอบทุกประการ"

หญิงงามนั้นเห็นมันปล่อยตัวตามสบาย สะท้อนความเชื่อมั่นและทระนงชนิดหนึ่ง ไม่ทราบเพราะเหตุใดหัวใจกลับสะท้านหวั่นไหว จากนั้นระงับสติลง กล่าวว่า

"พี่ท่านไยต้องอาศัยสุราราดรดทุกข์ ที่แท้มีเรื่องใดยากคลี่คลาย?"

ควรทราบว่าด้วยบุคลิกลักษณะของชิฉางเจิง มีแต่อิสตรีที่ผิดหวังเสียใจเพราะมัน เหตุใดกลับเป็นมันเศร้าเสียใจ จึงสะกิดความสงสัยอยากรู้ของนางขึ้น

ชิฉางเจิงถูกนางกระตุ้นเตือนให้นึกถึงเรื่องของหานฮุ่ยจื่อ ดวงตาสะท้อนอารมณ์ความรู้สึก ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องราวผ่านไปแล้ว ข้าพเจ้าซื้อหาความเมามาย เพราะสตรีที่รักซอบปันใจเป็นอื่น สร้างความสะท้อนใจ ดื่มมากไปหลายจอก..."

หญิงงามนั้นหัวร่อคิก กล่าวว่า

"ดื่มมากไปหลายจอกอันใด เถ้าแก่ร้านสุราบอกว่าท่านดื่มสุราร้อนแรงลงไปสามไห หากเป็นผู้คนธรรมดา เพียงสุราไหเดียวก็ต้องคลานกับพื้นแล้ว"

จากนั้นกล่าวสืบต่อ

"ปัญหาข้อที่สองคือ พี่ท่านเป็นผู้กล้าสารทิศใด? เมื่อพกพาดาบวิเศษ ทั้งฝึกพลังลมปราณธาตุธรรมชาติ คงมิใช่ชนชั้นไร้นามกระมัง?"

ชิฉางเจิงบังเกิดความประหลาดใจ สตรีนางนี้ตรวจสอบทราบว่ามันฝึกฝีมือถึงขั้นแรกธรรมชาติ แสดงว่าไม่ธรรมดา แต่ยังบอกกล่าวตามตรงว่า

"ข้าพเจ้าชิฉางเจิงแห่งพรรคมังกรพิโรธ..."

หญิงงามนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อะไร ท่านคือดาบไวชิฉางเจิง?"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"แม่นางไฉนมีปฏิกิริยารุนแรงถึงเพียงนี้?"

ดวงตาหญิงงามนั้นสาดประกายเย็นเยียบครอบคลุมใส่มัน ชั่วครู่

ให้หลังสีหน้าค่อยผ่อนคลายลงบ้าง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"แล้วกันไปเถอะ พี่ชิแม้เป็นชนชาวอธรรม แต่ไม่มีพฤติการณ์ชั่วร้าย โอ"

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจกลับบังเกิดความเศร้าหดหู่ขึ้น

ชิฉางเจิงฉุกใจคิด กล่าวว่า

"แม่นางเป็นคนของสหพันธ์แปดสำนัก?"

หญิงงามนั้นผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เรื่องนี้จะช้าเร็วไม่อาจปิดบังท่าน ที่นี้เป็นสถานฝึกสอนซีหนิง หากพี่ชิไม่มีเรื่องอันใด ขอเชิญจากไปเถอะ"

ชิฉางเจิงเห็นนางออกปากขับไล่ ก็ยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาด ก้าวลงจากเตียง หยิบฉวยดาบศัสตราฟ้าที่จัดวางอยู่บนโต๊ะเตี้ยมาสะพายที่กลางหลัง จากนั้นนั่งลงที่ขอบเตียง ก้มเอวลงสวมรองเท้าหนัง

หญิงงามนั้นไม่เคยเห็นบุรุษสวมรองเท้าต่อหน้านางมาก่อน อีกฝ่ายยังเป็นบุคคลที่โอ่อ่าผ่าเผย มิหนำซ้ำทางหนึ่งสวมรองเท้า ทางหนึ่งมองดูนางอย่างยิ้มแย้ม ต้องเบือนหน้าไป จงใจไม่มองมัน

ในที่สุดชิฉางเจิงสวมรองเท้าหนังเสร็จสิ้น ยืดกายขึ้นตบหน้าท้องตัวเอง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงไม่มีการแบ่งแยกฝ่ายธัมมะหรืออธรรม มีแต่คนดีกับคนร้าย ซึ่งก็ไม่แบ่งแยกอย่างชัดเจน หากแม่นางสามารถสลัดอคติส่วนตัว ก็ติดตามข้าพเจ้าออกไปหาร้านอาหารสักร้าน รับประทานอาหารสักมื้อ โอภาปราศรัยกัน มิใช่เป็นเรื่องราวที่สมใจหรอกหรือ?"

หลังจากเศร้าเสียใจ เด็กน้อยนี้ก็กลับคืนสู่สภาพปล่อยตัวปล่อยใจ แต่ว่าหญิงงามเบื้องหน้าสร้างความสำนึกขอบคุณแก่มัน ทั้งบังเกิดความนิยมชมชื่น ประการสำคัญคือมันคิดแสวงหาความแปลกใหม่เร้าใจจะได้ลืมเลือนสตรีที่ผันแปรจิตใจเช่นหานฮุ่ยจื่อไป

หญิงงามนางนี้มีรูปกายอ้อนแอ้น แฝงเสน่ห์ความงาม มิหนำซ้ำดูจากลักษณะท่าทางของนาง สมควรครองตัวเป็นโสด ตาสุกใสที่เป็นประกายคล้ายมีน้ำใจคล้ายไร้น้ำใจ ดึงดูดใจผู้คนนัก

หญิงงามนั้นลุกตามมัน จงใจปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยไปตามคำนัดหมายของบุรุษแปลกหน้า โอ ท่านผู้นี้เพิ่งเศร้าเสียใจเพราะถูกสตรีทิ้งขว้าง ก็คิดอ่านต่อหญิงอื่น ไม่รู้สึกละอายใจหรือ?"

คำพูดกล่าวจากปาก ค่อยนึกเสียใจอยู่บ้าง ตนเองไหนเลยสนทนาถึงหัวข้อเช่นนี้กับอีกฝ่ายได้

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา จับจ้องมองนาง กล่าวว่า

"ร่ำสุราขับสังคีต ชีวิตคนเป็นไฉน* ผู้คนถือกำเนิดเกิดมามีชีวิตไม่กี่สิบปี หากไม่กล้ารักไม่กล้าแค้น มีอันใดที่สมใจ? เช่นนี้เถอะ พรุ่งนี้หลังจากที่อาทิตย์ทอแสง เราเหล่าชิจะรอคอยแม่นางที่สะพานลั่วฮัว หากแม่นางเปลี่ยนความตั้งใจ ขอให้ไปพบปะสักครา ข้าพเจ้ารับรองว่าไม่มีความคิดมิชอบ เพียงคิดแสดงความขอบคุณ และทำความรู้จักกับแม่นางกว่าเดิม"

หญิงงามนั้นถูกสายตาอันอุกอาจ คำร้องขออย่างตรงๆ ของมันก่อกวนจนจิตใจสับสนว้าวุ่น กลับไม่กล้ามองดูมัน กัดฟันกล่าวว่า

"อย่าได้เพ้อฝันไป เราป๋อเจาหยูมิใช่สตรีประเภทนั้นเด็ดขาด"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นกระบี่ปัญญาป๋อเจาหยูแห่งสระกระบี่โบราณ ในเมื่อถือกระบี่ปัญญา ย่อมไม่ถูกใยรักผูกมัดไว้ แต่เราเหล่าชิขอยืนยันว่า ข้าพเจ้าไม่มีความคิดลบหลู่ล่วงเกินแม่นาง ตรงกันข้ามกลับสำนึกขอบคุณและ

---

* ที่มาของข้อความนี้อยู่ในเทพมารสะท้านภพเล่ม 2

ให้การยกย่อง วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปยังสะพานลั่วฮัวตรงตามเวลา เพื่อรอคอยแม่นาง"

ป๋อเจาหยูถูกบุรุษที่เต็มไปด้วยความเข้มแข็งผู้นี้รุกเร้าจนมือไม้ปั่นป่วน น่าแค้นที่ในใจปราศจากความโกรธเคือง สำหรับกับนางเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เพียงกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านเมื่อมีหานปี้ฉุ่ย ยังไม่พึงพอใจหรือ?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง จึงถามว่า

"ท่านรู้จักหานปี้ฉุ่ยหรือไม่?"

ป๋อเจาหยูผงกศีรษะเล็กน้อย ฝืนใจปั้นสีหน้ากระด้างเย็นชากล่าวว่า

"ไปเถอะ พรุ่งนี้อย่าได้ไปยังสะพานลั่วฮั่วได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงได้ยินนางกลับกล่าวอ้อนวอนขอร้อง ทราบว่านางแทบไม่อาจต่อต้านขัดขืนมัน ยิ่งสะกิดความฮึกเหิมขึ้น กล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ไม่ หากข้าพเจ้าไม่ไปยังสะพานลั่วฮัว วันหน้าหวนนึกถึงคงต้องตีอกชกหัวนึกเสียใจ"

พลางเผยอยิ้มอย่างเฉิดฉันซึ่งเปรียบเสมือนป้ายยี่ห้อประจำตัว ค่อยก้าวยาวๆ ออกไป

ป๋อเจาหยูลอบทอดถอนใจ ไล่ติดตามออกไป หากไม่มีทางร่วมทางเป็นเพื่อน ชิฉางเจิงคิดไปจากสถานฝึกสอนซีหนิงย่อมยากเย็นยิ่งคราครั้งนี้นางใช่ "ชักนำสุนัขป่าเข้าบ้าน*" หรือไม่?

ใต้เกล็ดหิมะเต็มท้องฟ้า บนลานฝึกซ้อมฝีมือยืนไว้ด้วยผู้คนสิบกว่าคน ซวีเยี่ยเวี่ยเหล่าสตรีล้วนมากันพร้อมหน้า เพียงขาดซ่งเม่ย

---

* ตรงกับสุภาษิตของไทยที่ว่าชักศึกเข้าบ้าน

นางไม่มีฝีมือติดตัว ยังหลับใหลไม่ตื่น

ทางคฤหาสน์ภูตบดีนอกจากภูตบดีซวีเย่อฺแล้ว มีเพียงองครักษ์ห้านายทำหน้าที่ยืนยาม ชนชั้นยอดฝีมือเช่นเถี่ยชิงอีไม่ได้แสดงตัวแม้สักคนเดียว ให้ความรู้สึกที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาด

ที่น่าประหลาดคือหัตถ์พิษเฉียนหลอไม่ได้ปรากฏกาย ไม่ทราบว่าออกจากคฤหาสน์ภูตบดี หรือไม่ได้ย่างกรายเข้ามา

อิงเฟยสะพายตาขอคู่บนหลัง ยืนหยัดอย่างทระนง เพ่งตาแวววาวสำรวจดูสตรีทั้งหลาย โดยเฉพาะจวงชิงซวงที่มีส่วนสัดอันท้าทายบังเกิดความสนใจเป็นพิเศษ

หานป๋อหัวร่อดังยาวนาน สาวเท้าเข้าสู่ลานฝึกซ้อม ชักนำไปฟางหัวถึงข้างกายภูตบดีก่อน กระทั่งเหลือบมองยังไม่เหลือบมองอิงเฟย แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ใจกล้าบังอาจนัก ลอบทำร้ายไม่สำเร็จ ก็เสนอหน้ามาหาที่ตาย ขอเยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) อนุญาตผู้เขยออกศึก"

อิงเฟยทราบดีว่าฝ่ายตรงข้ามคิดกระตุ้นโทสะตัวเอง ดังนั้นหาโกรธแค้นไม่ ตั้งใจสำรวจดูหานป๋อ เห็นสตรีทั้งหลายพอพบหน้ามันล้วนตากระจ่างวูบ ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงยิ่งแสดงความรักออกทางสายตา แม้แต่กงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียนและหลิงหลงก็มีสีหน้ายินดีต้องใจสั่นสะท้านขึ้นมา

เด็กน้อยนี้มีมนต์เสน่ห์ต่อสตรีเพศอย่างแท้จริง หากเจินซู่สั้งมาตอแยมัน ไม่แน่ว่าถูกมันสะกดพิชิตอีกคนหนึ่ง ดังนั้นยิ่งเพิ่มความตั้งใจฆ่าหานป๋อกว่าเดิม

คราครั้งนี้อิงเฟยรุดมาท้าสู้กับหานป๋ออย่างเปิดเผย เพราะไม่มีทางเลือกอื่นอีก เนื่องจากเจินซู่สั้งร้องขอต่อฟางเยี่ยหวี่ ขอรับหน้าที่จัดการกับหานป๋อ นางมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยมปกครองมือดี

คับคั่ง ฟางเยี่ยหวี่ยากที่จะปฏิเสธคำร้องขอของนางได้

ภายใต้สถานการณ์บังคับ อิงเฟยจึงเคลื่อนไหวเช่นนี้ โดยได้รับความเห็นชอบจากหลี่เช่อเม่ย

พันธุมารของหานป๋อยังไม่สมบูรณ์พร้อม แต่รุดหน้ากล้าแข็งตลอดเวลา ยิ่งชักช้ายิ่งยากที่จะฆ่ามันได้

ดังนั้นอิงเฟยตกลงใจว่า การศึกครั้งนี้มิใช่หานป๋อตกตาย ก็เป็นมันจบสิ้นอวสาน

ภูตบดีซวีเย่อฺ่ขณะจะกล่าววาจา พลันแว่วเสียงเอี๋ยนอู๋จี้ดังมาว่า

"คิดท้าสู้กับพระยาจงฉินหรือ? ต้องผ่านด่านของเราผู้แซ่เอี๋ยนก่อน"

เสียงลมพลันดัง ผู้บัญชาการค่ายตะวันออกสังกัดกองทหารรักษาพระองค์กระโดดลงยังกลางลาน มาถึงข้างกายหานป๋อ ทั้งคารวะต่อภูตบดีตามธรรมเนียม

ภูตบดีซวีเย่อฺยิ้มพลางกล่าวว่า

"อู๋จี้ไม่ต้องมากมารยาท พระยาจงฉินสามารถสู้ศึกกับยอดฝีมือเช่นนี้ นับเป็นโอกาสอันดีที่ยากพบพาน เราผู้แซ่ซวีขอรับผิดชอบเอง"

เอี๋ยนอู๋จี้กำลังต้องการให้ภูตบดีกล่าวเช่นนี้ จึงรับคำคราหนึ่งเฝ้าอยู่ด้านข้าง หวนนึกถึงตนเองได้รับพระบัญชาฮ่องเต้ ให้คอยอารักขาหานป๋อ หากเห็นผิดท่า สามารถลงมือช่วยเหลือทุกเมื่อ ผู้อื่นไม่อาจโทษว่ามันได้

ซวีเยี่ยเวี่ยปรบมือด้วยความยินดี ร้องว่า

"พวกเรา รีบยกแคร่อาวุธมาสักหลายแคร่ ให้ฟูจวิน (คำเรียกสามี) ของเวี่ยเอ๋อแสดงฝีมือเชือดคนชั่วร้ายนี้"

เหล่าองครักษ์รับคำเร่งรุดไป

อิงเฟยมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง ในใจกลับบันดาลโทสะตั้งใจว่าหากภายหน้าสามารถกำจัดฆ่าภูตบดี จะหยามย่ำยีหญิงสาวสะคราญโฉมนี้ รอจนนางหลงรักมัน ค่อยสลัดทอดทิ้งนาง

หานป๋อฉวยโอกาสแยกจากภูตบดีกับไป่ฟางหัว ยื่นมือโอบกอดซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงมายังด้านข้าง แสร้งเป็นกล่าววาจาที่สนิทสนมกับพวกนาง แท้ที่จริงกระซิบบอกว่า

"ตอนนี้เราผู้เป็นสามีคิดบอกกล่าวเรื่องสำคัญ อย่าได้แสดงสีหน้าตื่นเต้นตระหนกออกมา"

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงหวั่นไหวคล้อยตาม รีบผงกศีรษะรับคำ

หานป๋อกล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยว่า

"ไม่ว่าท่านใช้วิธีใด ให้ดึงตัวเยี่ยจั้งจากข้างกายไป่ฟางหัว ทั้งบอกต่อท่านผู้เฒ่าว่าไป่ฟางหัวเป็นไส้ศึกของนิกายบัญชาฟ้า แต่อย่าได้แสดงท่าทีผิดปรกติ เพราะว่านางยังมีคุณค่าให้ใช้สอย

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงแม้เตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน ยังตื่นตระหนกจนก้มศีรษะลง

หานป๋อหอมแก้มพวกนางคนละฟอด เหล่าองครักษ์ก็ยกแคร่อาวุธมาสามแคร่ จัดวางอยู่ฝั่งตรงข้ามกับอิงเฟย หานป๋อก็เดินเข้าไป ดึงอาวุธออกมาลูบคลำเล่น

ซวีเยี่ยเวี่ยปรายตาบอกใบ้ต่อจวงชิงซวง จากนั้นเดินถึงข้างกายไป่ฟางหัว แสร้งเป็นกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"เบิกบานใจยิ่งกระมัง ฟูจวินพวกเราบอกว่า จะรับท่านเป็นอนุภรรยา ท่านนับว่าสมมาดปรารถนาแล้ว"

พลางขยี้เท้าผละจากไป

ไป่ฟางหัวไหนเลยทราบศักดิ์ศรีแท้จริงถูกหานป๋อเปิดโปง รีบปั้น

รอยยิ้มขึ้น ดิดตามซวีเยี่ยเวี่ยไป คิดหมายประจบเอาใจนาง

จวงชิงซวงลอบยินดีที่แผนการของซวีเยี่ยเวี่ยบังเกิดผล รีบเดินถึงข้างกายภูตบดี กระซิบถ่ายทอดคำพูดของหานป๋อให้ทราบ

ดวงตาภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง จากนั้นสลายวับ หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ซวงเอ๋อไม่ต้องเป็นห่วง เรารับรองว่าสามีของเจ้าต้องพิชิตชัยแน่นอน"

คำพูดสองประโยคนี้ช่วยกลบเกลื่อนจุดประสงค์ที่จวงชิงซวงเข้าใกล้มัน

เสียงเช้งเมื่อหานป๋อชักดาบยาวออกมา หันหน้าหาอิงเฟยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอเป็นตัวแทนพี่ชิ ทวงถามหนี้โลหิตจากท่าน"

พลางขวางดาบยืนหยัดดุจเขาคีรี กอปรด้วยบุคลิกภาพราวยอดขุนพล

ตราก่อนกงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงเคยเห็นหานป๋อต่อสู้กับหลี่เช่อเม่ย ตอนนั้นตกอยู่ในสภาพถูกทุบตีถ่ายเดียว จนบัดนี้ค่อยพบว่าหานป๋อกอปรด้วยท่วงท่าอันองอาจ หาด้อยกว่าฟงสิงเลี่ยผู้เป็นชายคนรักไม่ ค่อยเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อเด็กน้อยอันดื้อด้านผู้นี้ใหม่

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงถึงกับตากระจ่างวูบ ปรารถนาใคร่โผไปในอ้อมอกของมัน

อิงเฟยเห็นมันเปลี่ยนเป็นห้าวหาญ คล้ายกลับกลายเป็นคนละคน ต้องลอบนิยมเลื่อมใส แต่ก็ยิ่งเพิ่มความตั้งใจคิดฆ่ามัน สำหรับกับสตรี หานป๋อคล้ายไฟอันแรงกล้า หากเผชิญกับไม้ฟืนแห้งเช่นเจินซู่สั้ง ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

มันแค่นเสียงอย่างเย็นชา ยื่นมือไปด้านหลัง ชักดาบขอคู่วิญญาณร่วงออกมา ขยับตั้งท่า โน้มร่างท่อนบนไปข้างหน้าเล็กน้อย สองตาสาดประกายสยบขวัญ คล้ายเสือดาวจ้องมองเหยื่อ ท่วงท่าดุร้ายกว่าหานป๋ออีก

สตรีทั้งหลายชมดูจนตะลึงลานวูบหนึ่ง ในใจแม้ไม่ยินยอมแต่มิอาจไม่ยอมรับว่า ยอดฝีมืออายุเยาว์จากมองโกลผู้นี้มีแรงดึงดูดใจอันชั่วร้ายชนิดหนึ่ง อดเป็นห่วงแทนหานป๋อมิได้

ภูตบดีซวีเย่ออู่กับเอี๋ยนอู่จี้สบตากันแวบหนึ่ง ล้วนสังเกตเค้าความตื่นเต้นสงสัยของอีกฝ่าย มิน่าเล่าอิงเฟยกล้าบุกมาท้าสู้เพียงลำพัง

บุรุษหนุ่มทั้งสองยืนเผชิญหน้า พากันเร่งเร้าพลังสภาวะ พริบตานั้นรังสีการฆ่าฟันแผ่ซ่านออก บรรยากาศเขม็งตึงเครียด การต่อสู้เปิดฉากขึ้นได้ทุกขณะ

เกล็ดหิมะโปรยปรายไม่หยุดหย่อน ลานอันกว้างขวางและสิ่งปลูกสร้างโดยรอบล้วนปูลาดด้วยหิมะขาว กลายเป็นโลกสีขาวบริสุทธิ์

หานป๋อกับอิงเฟยจับจ้องมองหน้า ค้นหาช่องว่างรอยโหว่ของอีกฝ่าย หากแม้นฝ่ายใดแสดงท่าทีอันขลาดเขลาออกมา ฝ่ายตรงข้ามต้องรู้สึกได้ ฉกฉวยโอกาสจู่โจมอย่างรุนแรง

แผ่นฟ้าแผ่นดินเงียบงันวังเวง แม้แต่เกล็ดหิมะที่ตกถึงพื้นก็ไร้สุ้มเสียง

หานป๋อศึกษาดูชั่วขณะ ทราบว่าอย่าคิดหมายใช้ท่วงท่าสภาวะสะกดข่มอิงเฟยลง พลันตวาดก้อง โถมไปข้างหน้า สะบัดดาบฟาดฟันออก

หากแม้นชิฉางเจิงอยู่ที่นี้ พอเห็นดาบนี้ก็ต้องโห่ร้องชมเชยออกมา

ดาบนี้นอกจากดุร้ายเกรี้ยวกราด มุ่งหน้าโดยไม่ขอกลับคืนแล้ว ความพิสดารอยู่ที่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง แฝงท่าตามหลังไม่สิ้นสุด บันดาลให้ผู้คนมิเพียงไม่กล้าปะทะ ทั้งยังคำนวณเป้าหมายจู่โจมของมันไม่ออก บวกกับดาบนี้หลุดพ้นจากหลักเกณฑ์ทั่วไป คล้ายกวีผู้ทรงภูมิปัญญารจนาบทกวีโดยไม่ตั้งใจ ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย

ซึ่งความจริง แม้แต่หานป่อเองก็ไม่ทราบว่าใช้ดาบนี้ได้อย่างไร มันเห็นอิงเฟยถือตาขอคู่ เฝ้ารักษาอย่างรัดกุม พันธุมารก็ถูกปลุกเร้าขึ้นตลอดเวลา พลันบังเกิดความพลุ่งพล่านประการหนึ่ง ฟาดฟันดาบที่คล้ายอาชาสวรรค์พาดผ่านนี้ออกไป

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง ขมวดคิ้วเข้าหากัน คล้ายนึกได้เรื่องราวที่สนุกสนานน่าสนใจอันใด

สตรีทั้งหลายกลับตื่นเต้นจนแทบลืมหายใจ ปรารถนาให้หานป่อพิชิตศัตรูในท่าเดียว

เอี๋ยนอู๋จี้ค่อยคลายใจลง มิน่าเล่าหลี่เช่อเม่ยลอบทำร้ายสามครั้งคราก็ยังฆ่าหานป่อไม่ตาย ที่แท้เด็กน้อยนี้มีความสามารถถึงเพียงนี้

อิงเฟยยิ่งใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงว่าเพลงดาบของหานป่อยังยากจัดการกว่าชิฉางเจิง ทราบว่าไม่อาจล่าถอย พลันตวาดก้อง ตาขอคู่ทยอยกวาดจู่โจมออก

ในที่สุดยอดฝีมืออายุเยาว์ทั้งสองพิสูจน์ฝีมือกันแล้ว

เห็นแน่ชัดว่าตาขอแรกของอิงเฟยจะกวาดถูกดาบยาวแล้ว ดาบยาวพลันเกิดการเปลี่ยนแปลง เชื่องช้าลงวูบหนึ่ง หลบเลี่ยงจากปลายแหลมของตาขอ แหวกจู่โจมดุจสายฟ้า พันใส่ใบหน้าอิงเฟย

อิงเฟยยามคับขันไม่ลนลาน ใช้ออกอย่างสุดฝีมือ ตาขอหลังพอดีกวาดใส่ตัวดาบ

เสียงตังคราหนึ่ง ทั้งสองพุ่งสวนเฉียดผ่านไป

อิงเฟยพลันบิดเอววูบหนึ่ง ตาขอคู่แยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง เกี่ยวใส่ลำคอกับข้างเอวของหานป๋ออย่างเผ็ดร้อนดุร้าย

หานป๋อกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับ สะบัดดาบกลับหลัง ฝ่าฟันไปในช่องว่างของดาขอทั้งสอง มุ่งใส่คอหอยฝ่ายตรงข้าม

เพียงท่าที่สองก็เป็นกระบวนท่าคิดตกตายตามกัน

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกชมดูจนหน้าถอดสี

มีแต่ภูตบดีกับเอี๋ยนอู๋จี้ลอบผงกศีรษะ ดูออกว่าเส้นทางของดาบยาวหานป๋อสั้นกว่า ก่อนที่ตาขอคู่ของอิงเฟยจะจู่โจมถูก หานป๋อก็ชิงเชือดคอหอยของฝ่ายตรงข้ามไป

ควรทราบว่ากระบวนท่าแรกของหานป๋อช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกแล้ว หากตอนนี้เปลี่ยนเป็นฝ่ายรับ จะถูกอิงเฟยชิงเป็นฝ่ายกระทำ จึงต้องเสี่ยงภัยเพื่อรักษาความมีเปรียบเอาไว้

จริงดังคาดหมาย อิงเฟยแค่นเสียงหนักๆ รั้งตาขอคู่กลับมาเสียงเครังเมื่อหนีบดาบที่แกร่งกร้าวเกรี้ยวกราดของหานป๋อนี้เอาไว้

หานป๋อก็นึกชมเชยในใจ ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะใช้ตาขอคู่ตรึงดาบยาวไว้ ชิงโคจรพลังกระแทกใส่ ทั้งยังตวัดเท้าเตะใส่ร่างท่อนล่างของฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองหักล้างกำลังภายในผ่านตาขอดาบคราหนึ่ง

ขณะเดียวกันอิงเฟยก็กวาดเท้าออก คิดกวาดหานป๋อเคลื่อนห่างจากเดิม จนเสียหลักการทรงตัว อย่างนั้นตาขอคู่ของมันจะเร่งจู่โจมดุจกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก จวบกระทั่งฝ่ายตรงข้ามล้มตายลง

เสียงปังเมื่อพลังลมปราณปะทะหักล้าง ดาบตาขอแยกออกจากกัน

ทั้งสองถูกกระแทกถอยไปด้านหลังพร้อมกัน

เสียงโครมเมื่อเท้าของหานป๋อเชื่องช้าวูบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นเตะใส่หลังเท้าของอิงเฟย โดยไม่ถูกเท้าของอิงเฟยกวาดใส่

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ชมดูจนเลิกคิ้วขึ้น ร้องชมเชยว่า "ประเสริฐ" คำหนึ่ง

อิงเฟยคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามมีปฏิกิริยาปราดเปรียวถึงเพียงนี้ คล้ายกับปลายเท้ามีดวงตางอกเงย จนบัดนี้มันค่อยทราบว่าความร้ายกาจของพันธุมาร แต่มันก็เป็นอัจฉริยะบุรุษ ทราบว่าคิดเปลี่ยนกระบวนท่าก็ไม่ทันการณ์ พลันกู่ร้องดังยาวนาน พริบตาที่เท้าทั้งสองกระทบกัน ชิงพลิกตัวไปด้านหลัง สลายพลังเท้าของหานป๋อ

มันเสียเปรียบที่ท่าเท้าใช้พลังกวาดขวาง พอถูกฝ่ายตรงข้ามเตะใส่ กลายเป็นฝ่ายถูกเตะ มิอาจไม่พลิกแพลงคลี่คลาย

อิงเฟยข่นข้องใจยิ่ง นับตั้งแต่ต่อสู้กัน มันตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำตลอดเวลา นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยประสบมาก่อน

หานป๋อพอใช้ท่าเท้าประสบผล ก็หัวร่อฮาฮา พุ่งเลียดดินไป คิดชิงจู่โจมก่อนที่อิงเฟยจะสัมผัสพื้น

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกความจริงเข้าใจว่าหานป๋อจะลอยตัวไล่ติดตาม คิดไม่ถึงเด็กน้อยนี้เจ้าเล่ห์ถึงเพียงนี้ ล้วนชมดูจนตื่นเต้นตึงเครียด

เงาคนถลันวูบ หานป๋อสะบัดดาบขวับ ขวับ ขวับ ฟันใส่อิงเฟยที่ทิ้งตัวลงมา หิมะในรัศมีสามวาถูกพลังดาบอันเกรี้ยวกราดกระชากหมุนวน เพิ่มพูนสภาวะจู่โจมกว่าเดิม

ขณะที่หานป๋อยืนหยัดอยู่ตรงจุดศูนย์กลางของฝนหิมะที่หมุนวนประหนึ่งขุนพลสวรรค์จุติลงมา

มันมิใช่ผู้เสเพลมากรักที่รู้จักเกี้ยวพาราสีอิสตรีอีก หากแต่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในเชิงยุทธ์ที่ไร้ผู้เปรียบติด

คล้ายกับขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นฟื้นคืนชีพมา

สตรีทั้งหลายชมดูจนคล้ายเคลิบเคลิ้มคล้ายเมามาย

ดวงตาภูตบดีชวีเย่ออู่ทอประกายพิสดาร ร้องชมเชยคำ "ประเสริฐ" อีกครา

อิงเฟยกลับลอบคร่ำครวญในใจ เห็นประกายเย็นเยียบแลบแปลบพลังดาบทะลักหนุนเนื่องมา ทราบว่าไม่อาจช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกได้ หากสู้สืบไป อย่างมากก็ต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย พลันตวาดก้องกระแทกตาขอคู่ลง

แว่วเสียง ดัง ดัง ดังไม่ขาดหู

อิงเฟยหยิบยืมพลังลอยตัวขึ้นตลอดเวลา จากนั้นโถมกลับลงมา บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า ล้วนเป็นกระบวนท่าปะทะหักหาญ อาศัยพลังตาขออันกล้าแข็ง สลายสภาวะดาบอันเกรี้ยวกราดของหานป๋อ

หานป๋อต่อสู้จนหนำใจ ฉวยโอกาสที่อิงเฟยดีดตัวขึ้นกลางอากาศ พลันโผพุ่งขึ้นฟ้า ดาบยาวกลับกลายเป็นสายรุ้ง แหวกฝ่าเกล็ดหิมะไล่กวดตามอิงเฟยไป

อิงเฟยกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด โถมจู่โจมลงยังเบื้องล่าง ใช้วิชาฝีมือประจำตัว ตาขอคู่เกี่ยวใส่ดาบยาวของฝ่ายตรงข้าม

ตาขอดาบพอกระทบกัน ดาบยาวของหานป๋อคล้ายยืดยาวออกแผ่พุ่งพลังดาบสายหนึ่ง กรีดใส่ทรวงอกอิงเฟย

อิงเฟยความจริงคิดใช้ตาขอข้างหนึ่งตรึงดาบเอาไว้ ตาขออีกข้างหนึ่งจู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้าม เมื่อเป็นเช่นนี้ ไหนเลยกล้าถือดีอีกต่อไป รีบแผ่พุ่งพลังออกจากตาขอคู่ พุ่งถอยไปด้านหลัง

ในเสียงดังคว้าก เสื้อผ้าบริเวณทรวงอกของอิงเฟยถูกกรีดขาดหลบรอดจากท่าดาบสังหารนี้อย่างหวุดหวิด

นี่เป็นครั้งแรกที่หานป๋อแผ่พุ่งพลังดาบออก กลับตะลึงลานวูบหนึ่ง ทิ้งตัวลงสู่พื้น ลืมรุกไล่ตามไป

เถี่ยชิงอีพลันปรากฏกายขึ้นบนชายคาตึก สกัดเส้นทางหลบหนีของอิงเฟยไว้ หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ พี่อิงไหนเลยจากไปได้?"

ภูตบดซวีเยี่ยอู่ตวาดว่า

"ชิงอี ปล่อยมันไปเถอะ"

เถี่ยชิงอีงงงันวูบหนึ่ง อิงเฟยก็ลอยข้ามศีรษะมัน หลบหนีจากไปอย่างรวดเร็ว

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงโถมออกมา โผเข้าอ้อมอกหานป๋อโดยไม่สนใจทุกสิ่ง

ทุกผู้คนก็ห้อมล้อมเข้ามาด้วยความยินดี

เอี๋ยนอู๋จื้อดถามภูตบดีมิได้ว่า

"ท่านเจ้าเว่ยอู๋ไฉนปล่อยให้เด็กน้อยนี้หลบหนีไป คนผู้นี้มีฝีมือกล้าแข็ง แม้แต่พลังดาบธาตุธรรมชาติยังหลบรอดได้ เมื่อปล่อยให้หนีรอดไป จะเป็นภัยไม่สิ้นสุด"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เพราะว่าหลี่เช่อเม่ยมาแล้ว จึงปล่อยปละละเว้นมัน"

จากนั้นหันไปกล่าวกับหานป๋อว่า

"เขยเราไปยังห้องหนังสือเรา เรามีคำพูดหลายประโยคคิดกล่าวกับเจ้า"

จากนั้นยื่นมือขวางกันซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงที่คิดติดตามมา กล่าวว่า

"พวกเจ้าไปรอหานป๋อที่หอห้องเถอะ"

กล่าวจบนำหานป๋อจากไป

ไป่ฟางหัวกลอกตาตลบหนึ่ง จากนั้นออกจากคฤหาสน์ไป

เมื่อฟงสิงเลี่ยกลับถึงคฤหาสน์ภูตบดี ชวีเยี่ยเวี่ยผุดลุกผุดนั่งรอคอยหานป๋อกลับมา จวงชิงชวงเรียบร้อยกว่า นั่งสนทนาอยู่กับกงจู้อลงกรณ์

ส่วนกู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงนั่งอยู่มุมหนึ่ง ไม่ทราบกระซิบกระซาบอันใด สาวงามผมทองอี่จีกับหญิงรับใช้ประจำตัวชวีเยี่ยเวี่ยนามฉุ่ยปี้รับหน้าที่ยกน้ำชา

หอห้องของชวีเยี่ยเวี่ยแม้ไม่ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างใหญ่โต แต่ถึงแม้เพิ่มครอบครัวอีกสองครอบครัว ยังมีที่ว่างเหลือเฟือ ดังนั้นชวีเยี่ยเวี่ยจัดสรรห้องหับที่ชั้นบนให้กับฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงคนละสองห้อง ส่วนห้องโถงชั้นล่างใช้สอยร่วมกัน

กงจู้อลงกรณ์เห็นฟงสิงเลี่ยกลับมา ก็ตรงเข้ารับหน้า

กู่เชี่ยนเหลียนกลับถลันเข้ามา คาดคั้นถามว่า

"หลังจากเด็ดดมดอกไม้ป่า คงไม่สนใจดอกไม้บ้านแล้วกระมัง?"

กงจู้อลงกรณ์ถลึงตาใส่นางเป็นเชิงตำหนิคราหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอสวรรค์เป็นพยาน เราฟงสิงเลี่ยเพียงไปเป็นเพื่อน หาได้เด็ดดมดอกไม้ป่าไม่"

กู่เชี่ยนเหลียนและพวกทั้งสามยินดียิ่ง แต่ติดขัดที่ชวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงชวงอยู่ด้านข้าง ไม่สะดวกกับการซักถามรายละเอียด

ชวีเยี่ยเวี่ยนึกถึงเรื่องของไป่ฟางหัว จึงหาข้ออ้างให้อี่จีกับฉุ่ยปี้ออกไป บอกให้ทั้งหมดนั่งรวมกัน กล่าวว่า

"ตอนนี้เวี่ยเอ๋อมีเรื่องสำคัญประการหนึ่งคิดบอกต่อพวกท่าน"

ภูตบดีชวีเย่ออู๋ชักนำหานป๋อมายังตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา หลังจากนั่งเรียบร้อย จึงกล่าวว่า

"ตอนนี้เราค่อยวางใจแล้ว พลังฝีมือของเขยเราเข้าสู่ขอบเขตขั้นแรกของวิถีแห่งฟ้า ต่อให้เผชิญกับหลี่เช่อเม่ยอีก ถึงแม้ยังสู้แพ้แต่สมควรหนีเอาชีวิตรอดได้"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"วิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของมันร้ายกาจถึงเพียงนี้ เมื่อสู้แพ้ต้องตาย ข้าพเจ้าไหนเลยหนีเอาชีวิตรอดได้?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางหยิบฉวยดาบเล่มหนึ่งจากด้านหลังยื่นส่งให้ กล่าวว่า

"เมื่อมีของวิเศษนี้ เรื่องที่เป็นไปไม่ได้จะกลายเป็นเป็นไปได้แล้ว"

นี่กลับเป็นดาบเหยี่ยวที่ชาวยุทธจักรใฝ่ฝันครอบครอง

หานป๋อไม่กล้ายื่นมือรับมา กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าทำดาบสูญหาย ไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่งกว่า?

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยัดดาบสันหนาไปในมือมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เชื่อเราเถอะ หากเจ้าถือครองดาบเล่มนี้ จะมีผลรับที่คาดไม่ถึง"

หานป๋อยื่นสองมือรับดาบเหยี่ยวมา พลันบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งแล่นไปทั่วสรรพางค์กาย กลับคล้ายตอนร่วมอภิรมย์กับหญิงงาม เกิดความอบอุ่นมีมนต์ขลัง ต้องผงกศีรษะกล่าวว่า

"อาจเป็นเช่นนี้จริง แต่ดาบเหยี่ยวเมื่อตกเป็นของข้าพเจ้าผู้เขยไยมิใช่กลายเป็นเป้าของทั้งหมดไป?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีผู้ใดเคยเห็นดาบเหยี่ยวมา? นอกจากธรรมาจารย์อาทิตย์กับผังปานและพวกอีกไม่กี่คน น้อยคนที่รู้สึกถึงความลี้ลับพิสดารของดาบ

นี้ ดังนั้นต่อให้เจ้าสะพายที่กลางหลัง เช้าวันมะรืนค่อยคืนแก่เรา รับรองไม่มีผู้ใดล่วงรู้"

หานป๋อกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าทำดาบสูญหายจริงๆ จะทำอย่างไรดี?"

ภูตบดีซวีเย่อฺกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ระหว่างได้รับกับสูญเสีย ไยต้องใส่ใจไป"

หานป๋อกับภูตบดีสบสายตากัน พากันหัวร่อดังๆ บังเกิดความรู้สึกว่าเป็นผู้รู้ใจ

ภูตบดีซวีเย่อฺทอดถอนใจกล่าวว่า

"อาจบางทีเจ้าเข้าใจว่าเรากล่าวแก้ตัว แท้ที่จริง แม้แต่ตันอี้หยูยังไม่อาจตบตาเรา แต่เรามิใช่ไม่ระแวงสงสัยต่อฟางหัว เพียงเพราะเหตุผลข้อหนึ่ง ทำให้เรายอมหลอกตัวเอง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"เจ้ายังไม่ทราบว่า ฟางหัวเป็นสตรีเผ่าเหยา* ขณะที่มารดาของเวี่ยเอ๋อก็เป็นชนเผ่าเหยา บวกกับลักษณะท่าทางของพวกนางมีส่วนละม้ายคล้ายเหมือน ดังนั้นเราจึงรับนางเอาไว้ จนบัดนี้ค่อยทราบว่าตันอี้หยูมุ่งจู่โจมใส่จุดอ่อนของเรา"

หานป๋อสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"ฝีมือของตันอี้หยูเป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจจริง?"

ภูตบดีซวีเย่อฺตาสาดประกายเจิดจ้า แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ดีที่นางถูกเขยเราพบเห็นศักดิ์ศรีแท้จริง สองวันนี้ท่านทางที่ดีอย่าได้แตะต้องนาง เพราะว่าเราคิดใช้สอยนางส่งข่าวออกไป เพื่อจัดการ

---

* มีอีกชื่อหนึ่งว่าเย้า เป็นหนึ่งในชนกลุ่มน้อยของจีน

กับตันอี้หยู"

จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"ส่วนอี่จีไม่มีปัญหา นางถูกยกให้กับเจ้าเอี้ยนอ๋องไม่ถึงสามเดือน เจ้าเอี้ยนอ๋องกับเจ้าล้วนพบหน้านางเป็นครั้งแรก เขยเราหาความสุขได้อย่างเต็มที่"

หานป๋อค่อยคลายใจลง จากนั้นนึกออกว่า ไม่เห็นหัตถ์พิษเฉียนหลอ จึงออกปากถามไถ่ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"พวกเราได้รับข่าวว่า สตรีของเฉียนหลอคือร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ยกับเจ้าสำนักหญิงสำนักตันชิงและพวกโดยสารเรือมายังนครหลวงเหล่าเฉียน (คนแซ่เฉียน) พอทราบข่าว จึงรีบรุดไปรับตัว"

หานป๋อขมวดคิ้วพึมพำว่า

"ชิฉางเจิงไปที่ใดแล้ว?"

พลางเหลียวดูท้องฟ้า เห็นเป็นต้นยามอิ่ว (สิบเจ็ดนาฬิกา) ห่างจากกำหนดนัดกับอิ๋งซ่านฮัวที่วัดชิงเหลียงไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม อย่าว่าแต่ปลีกตัวไปบอกรักกับชีฮูหยิน แม้แต่เวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อก็ไม่สมควรพบหน้า จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เอี๋ยนอู๋จี้ตามพัวพันผู้เขยไม่เลิกรา เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าไม่อาจไปตามนัดหมายประการหนึ่ง เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) สามารถช่วยสลัดมันให้กับข้าพเจ้าหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง ใช่เป็นกำหนดนัดกับฉินเมิ่งเหยาหรือไม่?"

หานป๋อไม่กล้าปิดบังมัน เพียงกล่าวว่า

"เยี่ยจั้งสามารถเห็นแก่ผู้เขย อย่าได้บอกเรื่องที่ข้าพเจ้าคิดเรียนบอกต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากเป็นเมื่อสามวันก่อนเจ้ากล่าวเช่นนี้ เราคงสั่งเจ้าอย่าได้บอกออกมา แต่พฤติการณ์ของเจ้าเอี๋ยนอ๋องในหลายวันนี้ สร้างความผิดหวังแก่เรา เจ้าเอี๋ยนอ๋องกับจูหยวนจางสมควรจัดอยู่ประเภทเดียวกัน เขยเราบอกมาอย่างวางใจเถอะ"

หานป๋อถ่ายทอดบอกเรื่องของอิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อออกไป ภูตบดีซวีเย่ออู๋พอฟังจบ ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากเราคาดเดาไม่ผิด อิ๋งซ่านฮัวอาจเป็นทายาทรุ่นหลังของกษัตริย์โคกุเรียวรุ่นก่อนคือมูฮวาวัง มูฮวาวังถูกจองต๊อกวังช่วงชิงราชบัลลังก์ไป พระสนมราชโอรสและเครือญาติเกือบห้าพันคนถูกสังหารสิ้น คิดไม่ถึงยังมีคนรอดชีวิตมา"

หานป๋อกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ เหตุใดอิ๋งซ่านฮัวจึงคิดแก้แค้นต่อเจ้าเอี๋ยนอ๋องด้วย"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"การโค่นล้มราชบัลลังก์ครั้งนั้น สำเร็จลงได้เพราะเจ้าเอี๋ยนอ๋องส่งคนไปช่วยเหลือ หมายความว่าตราบใดที่เจ้าเอี๋ยนอ๋องมีอำนาจ ฐานะของจองต๊อกวังจะมั่นคงดั่งขุนเขา หากอิ๋งซ่านฮัวเป็นทายาทของมูฮวาวัง สมควรมุ่งเป้าสังหารมาที่เจ้าเอี๋ยนอ๋อง แต่เจ้าเอี๋ยนอ๋องผู้นี้แม้นิยมความงาม กลับระแวดระวังต่อสตรี ก่อนที่จะร่วมรักกับเพศตรงข้ามต้องลงมือสยบจุดและพลังลมปราณของนาง ดังนั้นคิดลอบสังหารมันบนเตียง เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้"

หานป๋อพอฟังร้อนรุ่มใจขึ้นมา ปรารถนาใคร่ติดปีกโบยบินไปหาอิ๋งซ่านฮัว เกลี้ยกล่อมนางเลิกล้มความตั้งใจ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวอีกว่า

"ต่อให้อิ๋งซ่านฮัวลอบสังหารเจ้าเอี๋ยนอ๋องเป็นผลสำเร็จ ถึงแม้ว่า

จองต๊อกวังขาดที่พึ่งพิงไป แต่นางก็ไม่อาจช่วงชิงความมีเปรียบได้ ทั้งนี้เพราะหลันอี้กับหูอุ้ยหยงที่สามารถเชื้อเชิญ มิซีจึ ไทโซ มาช่วยเหลือคงรับปากว่าจะยกอาณาจักรของโคกุเรียวให้ หากวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) สามารถยึดครองดินแดนติดกับแผ่นดินภาคกลาง ใช้เป็นก้อนหินรองรับเท้า ดินแดนภาคกลางคงคับขันอันตรายแล้ว"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาอ้าง ค่อยทราบว่าตนเองไม่มีความเข้าใจด้านการเมือง ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้ายิ่งต้องไปพบกับอิ๋งซ่านฮัว เกลี้ยกล่อมนางเลิกล้มความคิดลอบสังหาร คืนพรุ่งนี้เจ้าเอี๋ยนอ๋องจัดเลี้ยงต้อนรับอิ๋งซ่านฮัว ผู้ใดคาดคิดออกว่าหลังงานเลี้ยงมีรายการบันเทิงอันใด?"

ภูตบดีซวีเย่อู๋ ถามว่า

"อิ๋งซ่านฮัวนัดพบกับเจ้าที่ใด?"

หานป๋อบอกสถานที่ออกไป ภูตบดีซวีเย่อู๋วางมือลงบนหัวไหล่หานป๋อ กล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"เราทราบว่าเขยเราจริงใจต่อผู้คน ไม่ระแวดระวังผู้คนสักเท่าใด เราเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ก็นึกคิดเช่นเดียวกับเจ้า แต่หลังจากผ่านเหตุการณ์มาหลายสิบปี ไม่ว่าอันใดล้วนมองทะลุปรุโปร่ง สรุปแล้วความคิดระวังป้องกันคนมิอาจไม่มี โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวพันถึงความแค้นของประชาชาติกับอาฆาตของตระกูล แม้กระทั่งคนปรกติธรรมดายังกลายเป็นคนบ้าคลั่งที่ไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้เจ้ากลายเป็นสิ่งกีดขวางสำหรับปฏิบัติการของอิ๋งซ่านฮัวที่คิดลงมือต่อเจ้าเอี๋ยนอ๋อง ไม่แน่ว่านางยึดถือเจ้าเป็นเป้าหมายอันดับแรก"

หานป๋อเชื่อมั่นตัวเอง จึงไม่ใส่ใจกับคำตักเตือน เพียงกล่าวว่า

"ขอบพระคุณเยี่ยจั้งที่เตือนสติ ข้าพเจ้าจะรับมือนางด้วยความระมัดระวัง"

ความคิดอ่านในใจของมันไหนเลยตบตาภูตบดีซวีเย่ออู๋ได้ ต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"มีแต่ประสบการณ์และบทเรียน จึงช่วยให้พวกเจ้าเหล่าผู้เยาว์เข้าใจถึงหลักการดำรงชีวิต ที่ผู้อาวุโสรุ่นก่อนแลกมาด้วยเลือดและน้ำตา เราจะไม่กล่าวมากความแล้ว เพียงรับรองว่าเจ้าสามารถสลัดหลุดจากอู๋จี้ปรากฏตัวขึ้นที่วัดชิงเหลียง แต่เจ้าทางที่ดีสำรวจสภาพโดยรอบก่อน ค่อยไปพบกับอิ๋งซ่านฮัว ทราบหรือไม่?"

หานป๋อรับคำว่า "ทราบแล้ว" ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจคำหนึ่ง ทราบว่าหานป๋อยึดถือคำพูดของมันเป็นเช่นลมพัดผ่านข้างหู จึงกล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าเจ้ามีวิชามารกล้าแข็ง ดังนั้นหากคิดจัดการกับเจ้า ต้องวางแผนการที่ชั่วร้าย หรือระดมกำลังยอดฝีมือไม่เปิดโอกาสให้เจ้าหนีรอดได้ เพราะเหตุนี้เราจึงบีบบังคับเจ้าพกสะพายดาบเหยี่ยวไป จะได้ไม่จบสิ้นชีวิตก่อนจะได้พบกับฉินเมิ่งเหยา?"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เยี่ยจั้งมิใช่บอกว่าข้าพเจ้ามีดาววาสนาส่องหรอกหรือ?"

มุมปากภูตบดีซวีเย่ออู๋ปรากฏรอยยิ้มขึ้น ผุดลุกขึ้นพลางกล่าวว่า

"มาเถอะ เราจะชี้แนะทางลับไปยังวัดชิงเหลียงแก่เจ้า ทางด้านเวี่ยเอ๋อเราจะบอกกล่าวแทนเจ้าเอง"

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง ทางลับที่ว่าเป็นอะไร?

เมื่อผ่านอุโมงค์ใต้ดิน หานป๋อพอขึ้นจากปากทางออกอีกแห่งหนึ่ง กลับเป็นห้องพระในเขตตึกหลังของวัดชิงเหลียง

จนบัดนี้มันนับถือเลื่อมใสต่อความคิดอ่านมองการณ์ไกลของภูตบดีซวีเย่อู๋ กลับขุดอุโมงค์ใต้คฤหาสน์ภูตบดี เชื่อมโยงถึงทุกทิศทาง ทั้งใกล้ไกล ต่อให้แตกหักกับจูหยวนจาง ก็หลบหนีไปได้โดยง่ายดาย หากมิใช่ตนเองเป็นเขยขวัญของภูตบดี ย่อมไม่ล่วงรู้ความลับนี้

มันเคลื่อนย้ายฝาปิดปากทางออก เดินอย่างปลอดโปร่งออกจากห้อง มุ่งหน้าไปยังโบสถ์หน้า

ยามนี้เป็นเวลาประกอบวัตรค่ำ แว่วเสียงท่องสวดมนต์ ย่ำกลองเคาะระฆังดังมา บรรยากาศสงบสันติสุข

ตั้งแต่เมื่อวานเป็นต้นมา ทหารหมิงทำการปิดเส้นทางเข้าออกวัดชิงเหลียง นอกจากเป็นชนชั้นยอดฝีมือแล้ว บุคลลทั่วไปไม่อาจขึ้นเขามาไหว้พระ ดังนั้นวัดชิงเหลียงอันกว้างขวาง นอกจากสถานที่สวดมนต์แล้ว อื่นๆ ล้วนเงียบสงบไร้สุ้มเสียง

หานป้อทุ่มเทท่าร่าง หลบเลี่ยงหลวงจีนที่กวาดลานวัดหลายรูป มาถึงพื้นที่ว่างหลังพุทธรูปภายในโบสถ์

พอชะโงกศีรษะมอง ภายใต้แสงตะเกียงที่จัดตั้งอยู่หน้าพุทธรูปสาดส่อง ปรากฏหลวงจีนสามรูปฟุบร่างกับพื้น คล้ายหมอบกราบพุทธรูปจนลืมลุกขึ้น

หานป้อรู้สึกไม่ถูกต้อง นึกถึงคำเตือนของภูตบดี ยื่นมือบีบเนื้อไม้ลายดอกบัวใต้ฐานพุทธรูปออกมาชิ้นหนึ่ง งอนิ้วดีดพุ่งใส่จุดเส้นที่มีความรู้สึกไวของหลวงจีนรูปหนึ่ง

ชิ้นส่วนเนื้อไม้กระทบถูกเป้าหมาย แต่หลวงจีนนั้นหามีปฏิกิริยาใดไม่

หานป้อใจหายวูบ เป็นผู้ใดจี้สกัดจุดของหลวงจีนทั้งสามรูป? หรือนี่เป็นหลุมพรางกับดักจริงๆ?

คำเตือนของภูตบดียังดังที่ริมโสต ความเชื่อมั่นที่มีต่ออิ๋งซ่านฮัว

เริ่มโยกคลอน จากนั้นครุ่นคิด อาจบางทีมีคนล่วงรู้กำหนดนัดของพวกมัน จึงเตรียมการจัดการกับพวกมัน ตอนนี้ยังห่างจากกำหนดนัดอีกครึ่งชั่วยาม ตนเองมิสู้ล่วงหน้าไปสกัดอิ๋งซ่านฮัวไว้ ชักชวนกันหลบหนีจากไป

นึกถึงตอนนี้ ลอบหัวร่อที่ศัตรูร้อยคำนวณพันคำนวณ กลับคาดคำนวณไม่ถึงที่ตนเองลอบรุดมาทางอุโมงค์ลับ

ดังนั้นหานป๋อผนึกสติสมาธิ โคจรพลังวิชามาร เพิ่มความตื่นตัวขึ้น ล่าถอยออกทางประตูหลัง แล้วค่อยถลันเข้าสวนหย่อมข้างโบสถ์ ชั่วครู่ก็ลดเลี้ยวมาถึงดงไม้ข้างลานกว้างด้านหน้า ซ่อนตัวบนต้นไม้ที่มีกิ่งใบแน่นหนาต้นหนึ่ง นอกจากโชคร้ายที่ศัตรูปีนป่ายขึ้นมาบนต้นไม้นี้ ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายพบเห็นร่องรอยของมัน

ฝนหิมะทิตกมาหนึ่งวันค่อยเบาบางลง หยุดอย่างช้าๆ แต่วัดวาสิ่งปลูกสร้างบนภูเขาชิงเหลียงกลายเป็นโลกสีเงินยวงตั้งแต่แรก

ลานกว้างหน้าวัดเงียบสงบไร้ผู้คน ภายใต้แสงโคมไฟที่แขวนอยู่ใต้ชายคาโบสถ์จำนวนสิบกว่าดวงสาดส่อง พื้นที่ว่างที่สุมด้วยหิมะสะท้อนแสงโคมไฟ ดูไปคล้ายโลกอันลี้ลับที่ไม่อาจจับต้องได้

จากที่ซ่อนตัวของหานป๋อ นอกจากมองเห็นโบสถ์หน้าแล้ว ยามมองจากที่สูง ยังเห็นบันไดศิลาที่ทอดขึ้นเขา ซึ่งจัดสร้างป้ายหินจารึกข้อความ “วัดโบราณชิงเหลียง” หากอิ๋งซ่านฮัวคิดรุดมา สมควรเดินขึ้นบันไดศิลามา หาไม่ก็ต้องเป็นฝ่ายข้ามภูเขาแล้ว

หานป๋อพยายามรวมรั้งพลังลมปราณไว้ มิให้ฝ่ายตรงข้ามรู้สึกตัว

ภูตบดีกล่าวไม่ผิด ผู้มาไม่มีเจตนาดี เจตนาดีไม่มา

รอบบริเวณเงียบสงบดุจแดนปีศาจ เนื่องจากหิมะตกหนัก ไม่ทราบนกกาหนอนแมลงหลบซ่อนอยู่ที่ใด

แต่แล้วยามนั้น หานป๋อบังเกิดความตื่นตัว กวาดมองไปบน

ท้องฟ้าเหนือโบสถ์ใหญ่

ภายใต้ฉากราตรีดาวขับเน้น เงาร่างสายหนึ่งเหินร่อนลงจากฟ้าดุจภูตพราย ทิ้งตัวลงบนหลังคาโบสถ์ ทรุดนั่งขัดสมาธิบนกระเบื้องหลังคา เหนือไหล่ปรากฏด้ามดาบโผล่พ้นออกมา สะท้อนประกายจางๆ ใต้แสงดาว เป็นสภาพที่ลี้ลับถึงที่สุด

หานป๋อรีบหลับตาลง เพียงเปิดเปลือกตาเล็กน้อย กลัวถูกฝ่ายตรงข้ามสังเกตเห็นแสงสะท้อนของลูกตา ในใจปรากฏความเย็นสายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นมา

คนผู้นี้สมควรหลบรอดจากหูตาไพร่พลทหาร มิหนำซ้ำแทนที่จะใช้หนทางที่ง่ายดาย กลับเลือกวิธีการอันยากเข็ญ โดยปีนขึ้นเขามา นับว่าไม่รวบรัดธรรมดาจริงๆ

ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือท่วงท่าที่ปลอดโปร่ง ความเคลื่อนไหวที่รวดเร็วสวยงาม ว่องไวดุจสายฟ้า ท่าร่างเช่นนี้หานป๋อเพียงพบเห็นจากผังปาน ล่างฟานหวิน ฉินเมิ่งเหยา หลี่เช่อเม่ยและภูตบดีไม่กี่คนเท่านั้น

มารดาของเรา คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

ยามนี้หานป๋อยิ่งไม่กล้าชะล่าใจ สงบจิตระงับใจเร่งเร้าคุณลักษณะที่ซ่อนเร้นร่องรอยของพันธุมารขึ้นถึงขีดสุด ในใจไร้ความคิดไร้คำนึง กระทั่งลมหายใจแทบหยุดชะงัก เพียงโคจรหมุนเวียนอยู่ภายในคล้ายสัตว์ที่จำศีล ลดการใช้พลังงานจนถึงระดับต่ำที่สุด

เวลาเคลื่อนคล้อยผ่านไปอย่างเชื่องช้า

บนทางภูเขาพลันบังเกิดเสียงนกร้องดังมา จากนั้นเชิงเขาที่ห่างไปแว่วเสียงนกร้องอีกเสียงหนึ่งขานรับ ย่อมเป็นศัตรูที่หมอบซุ่มอยู่ข้างทางภูเขาส่งข่าวถึงกัน

จนบัดนี้อิ๋งซ่านฮัวไฉนยังไม่ปรากฏกาย? หรือว่า...ไม่ อิ๋งซ่านฮัว

ต้องไม่ขายมันแน่นอน

แว่วเสียงฝีเท้าดังจากเชิงเขาขึ้นมา

หานป๋อลอบร้องผิดท่า อิ๋งซ่านฮัวมาแล้วจริงๆ

แล้วนี่จะทำอย่างไร? สมควรโถมลงไป ชักนำนางหลบลี้หนีหน้าหรือไม่? แต่ขอเพียงมือดีที่หมอบซุ่มอยู่ข้างทางภูเขา สกัดพวกมันไว้ชั่วขณะ บุคคลที่น่ากลัวบนหลังคาโบสถ์จะตามพวกมันทัน สุดท้ายยังคงต้องตาย

จากนั้นหวนนึกถึงหลวงจีนภายในโบสถ์ทั้งสามรูป ไม่แน่ว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ลงมือในบัดดล หากแต่ปล่อยให้อิ๋งซ่านฮัวเข้าโบสถ์ไปรอมัน รอจนทั้งสองพบหน้ากัน ค่อยกวาดล้างพวกมันให้สิ้นซากในคราเดียว ดังนั้นตัดสินใจชมดูเหตุการณ์ไปก่อน

หานป๋อยกมือแตะส่วนด้ามของดาบสันหนาของฟู่อิง ความรู้สึกที่แปลกประหลาดก็แล่นเข้าสู่ร่าง จิตสำนึกยิ่งโปร่งโล่งกว่าเดิม

เงาร่างสายหนึ่งปรากฏขึ้นที่สุดทางภูเขาเท่าที่สายตามองเห็นได้

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง ที่แท้ผู้มาเป็นบุรุษร่างกำยำที่สวมชุดนักศึกษาผู้หนึ่ง

มันขึ้นบันไดมา หยุดยั้งยืนหยัด ประสานมือต่อหลังคาโบสถ์แต่ไกล กล่าวว่า

"พระยาสามัญชนจ้านเจี่ย คำนับท่านมิซีจี ไทโซ"

หานป๋อลอบร้องอุทานว่า 'สวรรค์เป็นพยาน ที่แท้เป็น มิซีจี ไทโซ รุดมาจัดการเราด้วยตัวเอง เราช่างมีหน้ามีตานัก' ยามนี้มันถึงกับบนบานต่อพุทธรูป ขออย่าให้อิ๋งซ่านฮัวขึ้นเขามา

บนหลังคาโบสถ์บังเกิดสุ้มเสียงเย็นเยียบราวน้ำแข็ง แฝงสำเนียงของชาวต่างชาติดังลงมาว่า

"หานป๋ออยู่ที่ใด?"

จ้านเจี่ยกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เราก็ขบคิดไม่เข้าใจ ไม่ทราบว่าเด็กน้อยนี้ไฉนไม่มาตามนัด"

มิซึจึ ไทโซ ที่นั่งขัดสมาธิบนหลังคาโบสถ์แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หลันอี้มิใช่รับประกันว่าหานป๋อต้องรุดมาหรอกหรือ ปฏิบัติการครั้งแรกก็สร้างความผิดหวังแก่เรา พวกเราไหนเลยร่วมมือกันสืบไปได้?"

จ้านเจี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไทโซโปรดฟังเราสักคำ แผนการของพวกเราครั้งนี้แนบเนียนดุจภูษาฟ้าไร้ตะเข็บ อย่าว่าแต่หานป๋อผู้นี้มักมากกามคุณ ขอเพียงเป็นหญิงงามนัดหมายมัน ต่อให้เป็นเรื่องใหญ่เทียมฟ้าก็ต้องปล่อยวางไว้ นอกจากมันตายแล้ว จึงไม่รุดมา"

หานป๋อรับฟังจนแค้นใจยิ่ง ทั้งขุ่นเคืองและขบขัน โจรแซ่ฉางผู้นี้กลับมองมันต่ำต้อยไปแล้ว

มิซึจึ ไทโซกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ใช่เป็นเพราะการนัดหมายเกิดข้อผิดพลาดมันไม่ล่วงรู้กำหนดนัดครั้งนี้ หรือว่าอิ๋งซ่านฮัวมีแรงดึงดูดใจไม่เพียงพอ ล่อลวงมันมาไม่ได้?"

จ้านเจี่ยกล่าวว่า

"อิ๋งซ่านฮัวเป็นหนึ่งในสิบยอดหญิงงาม นางเขียนจดหมายด้วยลายมือตัวเอง หานป๋อไหนเลยไม่มาได้ อาจบางทีมีปัญหาอื่นอีก"

หานป๋อพอฟัง คล้ายถูกลูกธนูยิงใส่ขั้วหัวใจ ปวดแปลบใจอย่างรุนแรง ไม่อาจโคจรพลังเป็นการภายใน แม้แต่ลมหายใจก็ยากลำบากขึ้นมา

อิ๋งซ่านฮัวอันชั่วช้า วันหน้ามีคำว่ากล่าวกับเราได้หรือ ที่แท้นางเป็นคนของหลันอี้

แต่แล้วยามนั้น บนหลังคาโบสถ์บังเกิดเสียงกู่ร้องแหวกฝ่าอากาศมา

หานป้อยามตื่นตระหนก ทราบว่าตนเองยามเจ็บปวดใจ วิชามารแตกซ่านสลาย ถูกสุดยอดฝีมือเช่น มิซีจี ไทโซ พบเห็นในบัดดล พอเงยหน้าขึ้น เห็นประกายดาบเต็มท้องฟ้า รังสีการฆ่าฟันปกคลุมพื้นที่รัศมีสามวาที่ถือตนเองเป็นจุดศูนย์กลางเอาไว้

ดาบเหี่ยวด่วงชีวิต

ชิฉางเจิงทางหนึ่งคิดถึงกระบี่ปัญญาป้อเจาหยู ทางหนึ่งเดินทางสู่คฤหาสน์ภูตบดี โดยที่สลัดลืมเลือนหานฮุ่ยจื่อเป็นผลสำเร็จ

ถึงแม้ตอนที่นึกถึงนาง หัวใจยังปวดแปลบอยู่บ้าง แต่หามีความรู้สึกคล้ายถูกบิดหัวใจจนโลหิตหยดหยาดเช่นดอนอยู่ในตึกตระกูลซ่งอีก

ตำรับรักษาโรคพลาดรัก ไม่มีสิ่งใดได้ผลกว่าเสาะพบรักใหม่ รอสักครู่จะใกล้ชิดกับซ่งเม่ย อาศัยเรือนร่างที่ร้อนผ่าวของนางอุ่นหัวใจที่ได้รับรอยแผลของเราเหล่าชิ

หลังจากที่แจ้งชื่อต่อคนเฝ้าประตูคฤหาสน์ องครักษ์ของคฤหาสน์ก็ชักนำมันเข้าสู่ตึกใน

นี่เป็นครั้งแรกที่มันเหยียบย่างเข้าคฤหาสน์ภูตบดี ดังนั้นถูกศิลปะการก่อสร้างอันสูงส่งสะกดจนตะลึงลาน บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ

เขตตึกในจุดไฟสว่างไสวดุจกลางวัน แต่ไม่เห็นมีคนเฝ้ารักษา หรือจะปล่อยให้ผู้คนที่คิดช่วงชิงดาบเหยี่ยวผ่านเข้ามาโดยราบรื่น?

ขณะครุ่นคิด พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งเรียกหาว่า

"ชิฉางเจิง"

ชิฉางเจิงกวาดตาไปตามเสียง เห็นภายในเก๋งที่ส่วนลึกของสวนไม้ดอกด้านซ้ายมือ มีเงาคนอย่างเลือนราง มันก็จดจำออกว่าเป็นเสียงของฟงสิงเลี่ย จึงบอกให้องครักษ์นั้นจากไป ตัวเองเดินเข้าหา

ภายในเก๋งไม่เพียงแต่นั่งไว้ด้วยฟงสิงเลี่ยกับภรรยาทั้งสาม ยังมีซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง เพียงไม่พบเห็นซ่งเม่ย

กู่เชี่ยนเหลียนชิงกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้หลบลี้ไปที่ใด บิดาบุญธรรมท่านบอกว่าจะตีก้นท่าน"

ชิฉางเจิงประสานมือคารวะต่อทุกผู้คนภายในเก๋ง ค่อยก้าวขึ้นไปบนเก๋ง กล่าวว่า

"ท่านพ่อบุญธรรมอยู่ที่ใด?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มอย่างลึกลับกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉียนกับผู้เฒ่าซวีนั่งเดินหมากที่ห้องหนังสือ เหตุใดดึกป่านนี้ค่อยกลับมา มีคนรอจนร้อนรุ่มแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวสั้นๆ ว่า "เรื่องราวยืดยาวยิ่ง" เห็นซวีเยี่ยเวี่ยแม้ปั้นหน้าเคร่งเครียด แต่ยังงดงามยิ่ง ดังนั้นอดกล่าวมิได้ว่า

"ผู้ใดดอแยคุณหนูซวีไม่ยินดี ใช่เป็นเด็กน้อยหานป๋อหรือไม่ ข้าพเจ้าจะไปทุบตีมันระบายโทสะให้กับท่านเอง"

ซวีเยี่ยเวี่ยกำลังขุ่นเคืองที่หานป๋อลอบจากไป ชิฉางเจิงพอเสนอหน้าเข้ามา พานระบายโทสะใส่ ยกมือเท้าสะเอวกล่าวว่า

"ไปของท่าน หานป๋อคบหาเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวเช่นท่านเฉกเช่นเข้าใกล้หมึกถูกย้อมจนดำ เลียนแบบที่ไม่ดีของท่าน ข้าพเจ้าสมควรทุบตีท่านจึงถูกต้อง"

ชิฉางเจิงถูกท่วงท่าอันแง่งอนของนางสะกดจนเคลิบเคลิ้มงมงาย

หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คุณหนูชวีสมควรขอบคุณเราเหล่าชิต่างหาก ขอเพียงเด็กน้อยหานป๋อร่ำเรียนวิชาพะเน้าพะนอสตรีจากข้าพเจ้าไปสามส่วน รับรองว่าจะพะเน้าพะนอจนคุณหนูชวีหัวใจพองโต ในเมื่อหานป๋อไม่อยู่ เราเหล่าชิจะสนทนาเป็นเพื่อนท่าน รับรองว่าท่านไม่เหงาใจ

ในที่สุดชวีเยี่ยเวี่ยอดหัวร่อคิกมิได้ เค้าความบูดบึ้งบนใบหน้าค่อยเสื่อมคลาย สะบัดหน้าไปอีกทางหนึ่ง ด่าทอว่า

"เหล่าชิน่าตาย สมควรให้หานปี้ฉุ่ยจัดการท่านจนตาย"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ชวีเยี่ยเวี่ยปรบมือกล่าวว่า

"อย่าได้กลับกลอกคืนคำ รีบมานั่งลงที่ข้างกายเวี่ยเอ๋อ บอกเล่าพฤติการณ์อื้อฉาวของท่านออกมาตั้งแต่ต้นจนจบ ข้าพเจ้าพอเบิกบานใจ ค่อยอนุญาตท่านจากไป"

ชิฉางเจิงยืนเหม่อลอย ไม่ทราบเอ่ยปากอย่างไรดี กงจู้อลงกรณ์ชมดูจนใจอ่อนลง กล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉียนเพิ่งรับตัวเจ้าสำนักหานและพวกทั้งสามกลับมา ตอนนี้พวกนางกำลังอาบน้ำชำระกาย ยังมิรีบไปหาพวกนางอีก?"

พลางชี้มือไปยังหอห้องที่อยู่หลังพุ่มไม้แถบหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกนางอยู่บนชั้นสองของหอห้องเวี่ยเอ๋อ"

ตาบจันทร์ธาราขณะอยู่ห่างจากหานป๋อสามวา หิมะน้ำแข็งที่เกาะอยู่บนต้นไม้ก็ถูกพลังตาบคุกคามพุ่งใส่ใบหน้ามัน

ท่วงท่าสภาวะอันเกรี้ยวกราดเช่นนี้ หานป๋อเพิ่งเผชิญพบเป็นครั้งแรก

สายตาหานป๋อจ้องจับที่ดาบจันทร์ธาราซึ่งฝ่ายตรงข้ามยกชูขึ้นสูง เห็นตัวดาบแคบแบน คมดาบและส่วนด้ามล้วนยาวกว่าดาบของดินแดนภาคกลางครึ่งหนึ่ง มิซีจี ไทโซ ที่คุมดาบเหินบินมาถึงแฝงพลังอันลี้ลับชั่วร้ายชนิดหนึ่ง ฟันดาบใส่หน้าผากมัน กิ่งง่ามใบไม้อันแน่นหนากลายเป็นผุยผง ปลิวกระจายไปสองฟากข้าง ดาบยังไม่บรรลุถึง พลังความเย็นของคมดาบก็บรรลุถึงแล้ว

จากหลังคาโบสถ์มาถึงต้นไม้นี้ ใช้เวลาไม่ถึงชั่วพริบตา

ยามคับขันเป็นตาย พันธุมารของหานป๋อถูกเร่งเร้าขึ้นถึงขีดสุด

พร้อมกันนั้นมันทราบว่า มิซีจี ไทโซ พอใช้ดาบออก พลังจิตก็สยบขวัญวิญญาณของมันไว้ ทำให้มันกระทั่งคิดหนียังทำไม่ได้ เพลงดาบเช่นนี้นับว่าชิงข่มขวัญผู้คนจริงๆ

หานป๋อก็เกร็งกำลังตั้งแต่แรก พลันตวาดก้อง ดาบเหยี่ยวที่สะพายอยู่กลางหลังถูกชักจากฝักฟาดฟันใส่ดาบจันทร์ธารา

เสียงเครังดังสะท้านทั่วขุนเขา กิ่งก้านอันหยาบใหญ่ที่หานป๋อใช้หยั่งเท้ากลับหักสลายกลายเป็นผุยผง แค่นเสียงอย่างเจ็บปวดคำหนึ่งร่วงหล่นลงจากต้นไม้

มิซีจี ไทโซ พลิกตัวคราหนึ่ง หงายร่างตีลังกาเปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ดาบจันทร์ธาราก็แผ่พุ่งประกายอันรุนแรงสายหนึ่ง สาดพุ่งใส่หานป๋อที่ร่วงหล่นลงสู่พื้น ปากกล่าวว่า

“เด็กร้ายกาจ กลับสามารถต้านทานเราดาบหนึ่ง”

หานป๋อข้อแขนชาด้าน พลังลมปราณภายในกายแตกซ่านวุ่นวาย ต้องลอบร้องคำจบสิ้นกัน ที่ด้ามดาบพลันปรากฏพลังงานประหลาดสายหนึ่งแล่นเข้าสู่ร่าง

นั่นมิใช่ตัวดาบเหยี่ยวบรรจุพลังอันใด หากแต่ดาบเหยี่ยวคล้ายสามารถดึงดูดพลังงานอันลึกลับในจักรวาล ส่งมอบเข้าสู่ร่างมัน

ขณะเดียวกัน ห้วงสมองมันปรากฏภาพลักษณะภาพหนึ่งขึ้น เพียงแต่ซ่อนความหมายลึกล้ำ ยามกะทันหันยังไม่เข้าใจ

ดาบจันทร์ธาราแหวกจู่โจมลงมา แทงใส่ทรวงอกมัน

หานป่อเพิ่งตกถึงพื้น พันธุมารก็ฟื้นคืนชีวิตมา ทั้งยังรุนแรงกว่าเก่าก่อน ดังนั้นสะบัดดาบเหยี่ยวอีกครั้ง เสียงดังเมื่อปิดป้องด้านทานดาบสังหารของ มิซึจึ ไทโซ เอาไว้

พลังอันมหาศาลสายหนึ่งถ่ายทอดมาตามตัวดาบจันทร์ธารา พลังดาบจู่โจมใส่อวัยวะภายในหานป่ออย่างตรงๆ

หานป่ออ้าปากกระอักโลหิต ถูกกระชากเหวี่ยงลงจากเขา มิซึจึ ไทโซ ก็เผชิญพลังกระแทกสะท้อนจนตีลังกาทอดหนึ่ง ทิ้งตัวลงบนลานที่ว่าง

ก่อนที่หานป่อจะพลัดตกลงจากเขา ยังฝืนใจกวาดมองศัตรูแวบหนึ่ง เห็นมิซึจึ ไทโซ ร่างสงโปร่งตั้งตรง สวมเสื้อไม่มีแขนสีแดงสดใส่กางเกงสีขาวไหม่เอี่ยม เท้าสวมรองเท้าหญ้า ผมขาวที่ดกหนา สยายบนไหล่ที่ผายกว้าง ถือดาบจันทร์ธาราในระดับเอว สองตาสาดประกายดุจสายฟ้า จ้องจับมาที่มัน ใบหน้าอันเยือกเย็นปราศจากความรู้สึกใด

เสียงกร๊อบเมื่อกระดูกสันหลังของหานป่อกดทับต้นไม้เล็กๆ บนเนินเขาต้นหนึ่งหักสะบัด ร่างกลิ้งตกต่อไป

พระยาสามัญชนจ้านเจี่ยที่ยืนอยู่ด้านข้าง เหม่อมองดูตำแหน่งที่หานป่อพลัดตกลงไป คล้ายยังไม่อาจเรียกสติกลับคืนจากเพลงดาบจันทร์ธาราที่สะท้านภูตเทพ

ที่เชิงเขาบังเกิดเสียงกู่ดังแหลมเล็ก แสดงว่าผู้รับใช้วาตะ อัคคี ขุนดีรี และพนาที่หมอบซุ่มอยู่สองฟากข้างทางภูเขาพากันโถมใส่หานป่อ

จ้านเจี่ยค่อยฉุกคิดว่าสมควรตามล่าสังหารหานป่อ ขณะจะก้าวเท้าออกไป มิซึจึ ไทโซ ชิงดวาดว่า

“พี่จ้านช้าก่อน เด็กน้อยนี้ถูกเราทำร้ายบาดเจ็บสาหัส อาศัย

ผู้รับใช้ทั้งสี่ ก็สามารถจัดการมันอย่างเหลือเฟือ”

ชิฉางเจิงโถมเข้าหอห้องดุจสายลม สร้างความแตกตื่นแก่อี๋จีและหญิงรับใช้ของชวีเยี่ยเวี่ยนามฉุ่ยปี้ซึ่งอยู่ในห้องโถงจนแทบกระโดดปราดขึ้นมา

ชิฉางเจิงยกมือทำท่าขออภัยต่อพวกนาง เร่งฝีเท้าขึ้นมาถึงห้องรับแขกชั้นบน เห็นหญิงงามนางหนึ่งนางอยู่บนเก้าอี้ ถูกการมาของชิฉางเจิง สร้างความตื่นตระหนกจนยกมือกุมอกลุกขึ้นยืน

นางกลับเป็นภรรยาม่ายของหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยนามฉู่หงอี้

ชิฉางเจิงจำต้องหยุดยั้งลง กล่าวด้วยความยินดีว่า

“ท่านฟื้นแล้ว”

ฉู่หงอี้พอพบหน้ามัน คล้ายพบเห็นญาติสนิท ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา กัมศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

“สามารถขอร้องท่านเรื่องหนึ่งหรือไม่?”

ชิฉางเจิงหวนนึกถึงนางถูกอิงเฟยข่มขืนย่ำยี หัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยผู้เป็นสามีก็ต่อสู้จนตัวตาย ต้องบังเกิดความสลดใจ กล่าวไปคราเคราะห์ของนางล้วนสืบเนื่องจากมัน สร้างความสะท้อนใจยิ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

“บอกมาเถอะ ไม่ว่าเรื่องอันใด เราชิฉางเจิงล้วนรับปาก”

ฉู่หงอี้กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ฆ่าอิงเฟยให้กับข้าพเจ้า”

ชิฉางเจิงเดินถึงข้างกายนาง วางมือลงบนหัวไหล่นาง กล่าวย้ำทีละคำว่า

“ชิฉางเจิงมิเพียงฆ่าอิงเฟย ล้างแค้นให้กับสั้งปางจู่ (หัวหน้าพรรคแซ่สั้ง) และชำระอัปยศให้กับท่าน หลังจากนี้ยังจะดูแลท่านแทน

สั่งปางจู่"

ฉู่หงอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง น้ำตาทะลักจากเบ้า ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้ากลายเป็นบุปผายับเยินแล้ว มิหนำซ้ำท่านยังไม่ทราบว่าเดียรัจฉานนั้นกระทำเรื่องน่าเคียดแค้นใดต่อข้าพเจ้า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องสะอึกสะอื้นจนไม่อาจกล่าวสืบต่อ

ชิฉางเจิงค่อยเข้าใจในบัดดล ทราบว่าอิงเฟยคงใช้ฝีมือดุจเดียวกับที่หานป๋อถ่ายทอดต่อมันกับฟงสิงเลี่ย สะกิดความต้องการตามธรรมชาติของนางขึ้น ทำให้นางแม้ยามหลับฝัน ยังไม่อาจลืมเลือนปีศาจร้ายนี้ ความขัดแย้งและการเคี่ยวกรำเช่นนี้ จึงกัดกร่อนทรมานนางที่สุด ดังนั้นนางเห็นว่าวิธีแก้ไขเพียงหนึ่งเดียวคือฆ่าอิงเฟย ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าสักวันหนึ่งนางจะโผกลับไปยังอ้อมอกของอิงเฟย

เฮอะ เราจะไม่ปล่อยให้แผนชั่วร้ายของอิงเฟยประสบผลเด็ดขาด

แต่ตอนนี้นางแรกพบมัน ก็บังเกิดอารมณ์พลุ่งพล่าน ไม่สมควรสร้างความลำบากใจแก่นางไป ดังนั้นชิฉางเจิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"วางใจเถอะ ข้าพเจ้าทราบว่ามันใช้ฝีมืออันต่ำช้าใดต่อท่าน ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยท่านหลุดพ้นออกมา"

ฉู่หงอี้เงยหน้าที่เนืองนองด้วยน้ำตาขึ้น ตำหนิตัวเองว่า

"ข้าพเจ้าใช่เป็นหญิงร่านอันต่ำช้าหรือไม่?"

ชิฉางเจิงยิ่งมั่นใจว่าคาดคำนวณไม่ผิด จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านมิใช่สตรีประเภทนั้นแน่นอน เชื่อข้าพเจ้าเถอะ อิงเฟยใช้วิชาปลุกสวาทชนิดหนึ่งต่อท่าน มิเพียงครอบงำร่างกายท่าน ยังควบคุมจิตวิญญาณท่าน"

ฉู่หงอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ใช้ดวงตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตามองดูมัน กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจจริงๆ นั่นจะทำอย่างไรดี? หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนัก

แซ่หาน) พอแก้ไขข้าพเจ้าฟื้นตื่นขึ้นมา ข้าพเจ้ามักอดนึกถึงปีศาจร้ายนั้นมิได้ วิชาปลุกสวาทนั้นร้ายกาจถึงเพียงนั้นจริงหรือ?"

จนบัดนี้ชิฉางเจิงค่อยทราบว่า หานปี้ฉุ่ยที่เรียนรู้วิชาจุดเส้นคลายการสยบจุดอันลับเฉพาะของอิงเฟย อย่างนั้นคงเกิดประโยชน์ต่อพลังฝีมือของนาง จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"วิชาปลุกสวาทเป็นวิธีการควบคุมเพศตรงข้ามกระทบถึงความต้องการตามธรรมชาติ ดังนั้นหงอี้ท่านแม้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นชนชั้นอันต่ำช้าสามานย์ ยังอดคิดลิ้มลองความสุขและความเร้าใจนั้นอีกมิได้"

ฉู่หงอี้หน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ทำอย่างไรจึงทำลายวิชาปลุกสวาทของมันได้?"

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างถือดี กล่าวว่า

"ย่อมเป็นเราเหล่าชิใช้วิชาปลุกสวาทที่ร้ายกาจยิ่งกว่า บวกกับความยินยอมและร่วมมือของท่าน ทำลายอวิชชาของมันไป"

ฉู่หงอี้หน้าแดงฉานจรดใบหู ความรู้สึกที่ลิงโลดลามไปทั่วสรรพางค์กาย ก้มศีรษะต่ำลง ขบริมฝีปากกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ขอเพียงทำให้ข้าพเจ้าไม่นึกถึงมันอีก ไม่ว่าเรื่องใดหงอี้ล้วนยินยอมกระทำ"

ชิฉางเจิงยินดียิ่ง จุมพิตหน้าผากของนางคราหนึ่ง ค่อยร้องว่า

"ปี้ฉุ่ย หงสิ้ว ยังมิรีบออกมาให้กับเราผู้เป็นสามีอีก?"

แว่วเสียงเลิกม่านประตู เจ้าสำนักตันชิงหานปี้ฉุ่ยกับยอดหญิงงามเมืองหงสิ้วออกจากห้องชั้นใน

ชิฉางเจิงตรงเข้ารับหน้า กางแขนโอบรั้งสตรีทั้งสองเข้ามาในอ้อมอก ร่ำร้องว่า

"สวรรค์ พวกท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าคิดถึงพวกท่านเพียงไหน?"

หานปี้ฉุ่ยกับหงสิ้วก็กอดรัดมันอย่างไม่คิดชีวิต น้ำตาแห่งความ

คิดถึงทะลักจากเบ้า

ชิฉางเจิงก็พลุ่งพล่านใจจนน้ำตาคลอหน่วย หวนนึกถึงพวกนางกับตนเองร่วมเป็นร่วมตาย ต่อสู้อาบเลือดกลางถนนสายบันเทิง ทั้งนึกถึงพันธมิตรร่วมรบเช่นหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย ดาบมือซ้ายฟงหานและพวกล้วนต่อสู้จนตัวตาย คล้ายฝันร้ายไปตื่นหนึ่ง

พลันรู้สึกว่าเรือนร่างเลือดเนื้ออันอวบอิ่มของฉู่หงอี้แนบติดกับกลางหลัง หนึ่งบุรุษสามสตรีสวมกอดกันร่ำไห้ออกมา

หานป๋อกลิ้งตัวไปตามเนินลาดเท ไม่ทราบกดทับกิ่งขวางและเส้นน้ำแข็งหักแหลกสลายไปเท่าใด ในใจแทนที่จะแตกตื่น กลับบังเกิดความยินดี

มิซีจี ไทโซ แม้ร้ายกาจ แต่ไหนเลยทราบว่ามันฝึกวิชารับการทุบตี อาศัยการกระอักโลหิตสลายพลังดาบที่บดขยี้อวัยวะภายใน ยังมีดาบเหยี่ยวคล้ายหลอมรวมเข้ากับร่างกายและจิตใจของตนเอง เชื่อมตนเอง เข้ากับฟ้าดินรอบข้าง ใจคนใจฟ้าผนึกรวมเป็นหนึ่ง ความรู้สึกที่แปลกพิสดาร ทำให้มันยิ่งโปร่งโล่งสมบูรณ์ นึกถึงวิธีดิ้นรนจากห้วงความตาย

ยามนั้น พลังดาบอันรุนแรงหนุนเนื่องจากเบื้องล่าง โหมจู่โจมใส่มัน

ในดงไม้อันมืดมิด ทุกประการล้วนพึ่งพาความรู้สึก ความรู้สึกของหานป๋อยังชัดเจนกว่ามองด้วยสายตาอีก ถึงกับทราบว่าผู้ที่จู่โจมทำร้ายมันเป็นชาววอเหยินร่างกำยำผู้หนึ่ง มือซ้ายถือโล่มือขวาถือดาบดาบทั้งหนักทั้งยาว คิดฉวยโอกาสที่ตนเองรับบาดเจ็บ บุกทะลวงราวอยู่ในสมรภูมิ ดังนั้นแค่นหัวร่อในใจ หยิบยืมท่วงท่ากลิ้งตกจากบนลงล่าง ฟาดฟันดาบสันหนาออก

หานป๋อยังรู้สึกได้ว่า มีคนเร้นกายมาตามทางภูเขา ซัดมีดบินใส่มัน

เสียงตังดังกังวาน ผู้รับใช้ขุนคีรีที่เบื้องล่างยกโล่ด้านทานดาบขณะเดียวกันใช้ดาบอาทิตย์อุทัยฟันขวางตอบโต้ใส่

มิคาดดาบสันหนาพอฟันถูกโล่เหล็ก ปรากฏพลังกระแทกกระทั้นเข้ามาดุจกระแสน้ำ ผู้รับใช้ขุนคีรีที่ทรงพลังกลับไม่อาจทรงกายมั่นถูกกระแทกกลิ้งตกลงจากเนิน ดาบนั้นย่อมฟันไม่ถูก

หานป๋อยังยกมือข้างหนึ่งรับมีดบินไว้ แต่แสรังเป็นถูกลอบทำร้ายร้องโอยคำหนึ่ง กลิ้งไปทางขวาง

ผู้รับใช้อัคคีที่ซัดมีดบินทำร้ายเข้าใจว่าลงมือประสบผล รีบดึงมีดสั้นอีกเล่มหนึ่งจากเท้าอีกข้างหนึ่ง โถมใส่อย่างเร่งร้อน

ยามนั้นผู้รับใช้พนาที่ร่างเตี้ยเล็กสันทัด กับสตรีวาตะที่งามแช่มช้อย แยกย้ายรุดจากด้านบนกับขวามือด้านล่าง ขณะจะจู่โจมซ้ำเติมผู้รับใช้อัคคีก็แค่นเสียงอย่างเจ็บปวด กลิ้งตกลงจากเนินเขาตามผู้รับใช้ขุนคีรีไป

ที่แท้ผู้รับใช้อัคคีติดตามถึงกลางคัน กลับพบว่าหานป๋อพุ่งตัวกลับมา ยามตื่นตระหนกรีบยกมีดสั้นด้านทานรับดาบอันเกรี้ยวกราดของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้ แต่ไม่อาจหลบรอดจากเท้าที่ฝ่ายตรงข้ามเตะเฉียงๆ ขึ้นมา ตะโพกด้านหน้าถูกเตะใส่ ลอยลิ่วลงจากเนิน

มิซึจึ ไทโซ ที่เบื้องบนบังเกิดความตื่นตระหนก เด็กน้อยนี้ก่อนตายต่อสู้ดิ้นรน ไฉนยังร้ายกาจถึงเพียงนี้ พลันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราดพุ่งปราดลงจากเนิน จ้านเจี่ยรีบตามติดอยู่ด้านหลัง

ยามนั้นหานป๋อฟาดฟันติดต่อกันสามดาบ รุกไล่จนผู้รับใช้พนากลิ้งตัวหลบเลี่ยงเป็นพัลวัน สตรีวาตะจึงใช้ดาบหนึ่งยาวหนึ่งสั้นเข้ามาแทนที่

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กลิ้งตัวเคลื่อนขวางไปห้าวา ร้องบอกว่า “บิดาไปแล้ว” พลางพลิกตัวกลิ้งลงจากเขาต่อไป พอถึงกลางทางกลับหยุดยั้งลง ยกหินใหญ่ที่ถืออยู่ในมือก่อนทุ่มเหวี่ยงลงไป

เสียงกิ่งไม้หักหิมะแตกละเอียดดังตลอดทาง คล้ายเป็นหานป๋อพุ่งปราดหลบหนีอย่างสุดชีวิต ตนเองกลับกลั้นลมหายใจ สงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว

จริงดังคาดหมาย ศัตรูทั้งหลายไล่ติดตามลงจากเขาไป

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ ทุ่มเททำร่างเร้นกายกลับขึ้นวัดชิงเหลียน

หัตถ์พิษเฉียนหลอกับภูตบดีชวีเย่อู๋นั่งเดินหมากล้อมในห้องหนังสือ

อี้เอี้ยนเม่ยชมดอย่ด้านข้างด้วยความสนใจ สามารถชมดยอดฝีมือแห่งยุคสองคนจุดโคมไฟเดินหมากล้อมกัน นับเป็นความทรงจำที่ยากลืมเลือน

คนทั้งสองมีฝีมือในเชิงหมากคู่คี่ก้ำกึ่ง ขณะพันตูเป็นพัลวันพลันหยุดการวางหมาก มองไปยังใต้พื้นดิน

ก๊อก ก๊อก ก๊อก!

เสียงเคาะเป็นสัญญาณดังขึ้น ภูตบดีชวีเย่อู๋ร้องโพล่งว่า

“เป็นเขยขวัญเรา”

พลางผุดลุกขึ้นเดินถึงมุมห้องหนังสือ บังคับกลไกเปิดปากทางลับออก

หานป๋อมุดปราดออกมา หลังจากระงับขวัญอันแตกตื่น ค่อยยิ้มอย่างกระดากกระเดื่อง กล่าวว่า

“ที่แท้อิ๋งซ่านฮัวเป็นคนของหลันอี้ กลับส่ง มิซีจี ไทโซ มาฆ่าข้าพเจ้า ดีที่ข้าพเจ้าหลบหนีกลับมาได้”

ด้วยความหนักแน่นของภูตบดีกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ ยังรับฟังจนหันไปมองหน้ากันอย่างตะลึงลาน เด็กน้อยนี้มีดาววาสนาส่องจริงๆ ทางด้านอี้เอี้ยนเม่ยยิ่งปากอ้าตาค้างไป

หานป๋อกระโดดปราดขึ้นมา ร้องว่า

"มีเวลาไม่มากนัก ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว"

พลางวิ่งออกไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยกับสตรีทั้งหลายเพิ่งเดินเล่นเสร็จ ตระเตรียมกลับหอห้อง พลันเห็นหานป๋อวิ่งสวนมา ทั้งหมดต้องชะงักเท้าอย่างงุนงง

ผู้ที่มีปฏิกิริยาก่อนคือซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง พากันโห่ร้องด้วยความยินดี ไม่สนใจว่ามีบุคคลอื่นอยู่ด้านข้าง ชิงโผเข้าอ้อมอกมัน

หานป๋อโอบซ้ายกอดขวา แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"พี่ฟงกับเหล่าพี่สะใภ้ผู้เลอโฉมโปรดอภัยที่ข้าพเจ้าเสียมารยาท"

กล่าวจบประทับจูบปากของซวีเยี่ยเวี่ยอย่างหนักหน่วง จูบจนซวีเยี่ยเวี่ยร่างสั่นสะท้าน ส่งเสียงอู้อี้ออกมา

ฟงสิงเลี่ยเคยติดตามมันไปยังเรือนหอมเมามาย จึงไม่ประหลาดใจ กงจู้อลงกรณ์และพวกทั้งสามกลับคาดฝันไม่ถึงว่า ตัวอุบาทว์นี้กล้าเสียมารยาทต่อซวีเยี่ยเวี่ยต่อหน้าพวกนาง สร้างความอับอายจนหน้าแดงจรดใบหู หลบไปด้านหลังฟงสิงเลี่ย แอบดูอย่างเอียงอาย

หานป๋อพอจูบซวีเยี่ยเวี่ย ค่อยหันมาจูบจวงชิงซวงที่อุธัจเอียงอายตั้งแต่แรก หญิงงามนางนี้ยังไม่อาจทนทานรับได้ยิ่งกว่า

หลังจากจูบเสร็จ หานป๋อค่อยผละจากสตรีทั้งสอง ซึ่งกระทั่งยืนยังยืนไม่มั่น เมื่อเฉียดผ่านข้างกายฟงสิงเลี่ยและพวก ก็ร้องบอกว่า

"พี่สะใภ้ผู้เลอโฉมช่วยประคองภรรยาของข้าพเจ้าทั้งสองกลับไปเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อ เราผู้เป็นสามีแม้รักพวกท่านจนหมดใจ แต่มิอาจไม่จากไปชั่วคราว"

เมื่อกล่าวถึงประโยคสุดท้าย ก็จากไปจนไร้ร่องรอย

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงประคับประคองกันและกันไว้ ซวีเยี่ยเวี่ยยังขยี้เท้าร้องว่า

"หานป๋อน่าตาย ดูว่าวันพรุ่งนี้ผู้อื่นจะคิดบัญชีกับท่านอย่างไร?"

กล่าวจบ ตัวเองอดหัวร่อมิได้

ส่วนหานป๋อพอออกจากคฤหาสน์ภูตบดี เอี๋ยนอู๋จี้ก็รุดมาถึงกล่าวว่า

"เรายังเข้าใจว่าพระยาจงฉินจะอาศัยป่าหนันมู่ทางหลังเขาจากไปเสียอีก"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ท่านผู้บัญชาการ พวกเราประลองฝีเท้าดู"

พลางพุ่งขวับไปยังเนินลาดเทข้างทาง วิงตะบึงอยู่ครู่หนึ่ง ก็เปลี่ยนเป็นใช้ทางหลวง มือดีสังกัดค่ายตะวันออกอื่นล้วนถูกมันสลัดทอดทิ้งอยู่ด้านหลัง แต่ผู้บัญชาการค่ายตะวันออกผู้นี้ยังติดตามมาโดยที่หน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบถี่แต่อย่างไร

หานป๋อทราบว่าไม่อาจสลัดหลุดจากมัน จึงเปลี่ยนเป็นอ้อนวอนว่า

"ใต้เท้าเอี๋ยน ถือว่าข้าพเจ้าขอร้องท่านเถอะ ตอนนี้ข้าพเจ้ามีนัดกับหญิงงาม ท่านตามอารักขาอย่างใกล้ชิดเช่นนี้ ไม่ทำลายบรรยากาศไปหรือ?"

เอี๋ยนอู๋จี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อได้รับพระบัญชา หากไม่ปฏิบัติตามจะมีโทษถูกประหารทั้งตระกูล ขอให้เวทนาสงสารเรา อนุญาตเราติดตามอีกสองชั่วยามเถอะ"

หานป๋อขุ่นแค้นแน่นอก วิ่งพลางกล่าวพลางว่า

"เมื่อถึงยามเที่ยงคืน ท่านไปรอข้าพเจ้าที่ประตูวัง ข้าพเจ้าเข้าวังไปพร้อมกับท่าน มิใช่ถือว่าปฏิบัติตามพระบัญชาหรอกหรือ?"

เอี๋ยนอู๋จี้ทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"คนมีโชคเคราะห์ไม่แน่นอน หากพระยาจงฉินเป็นไรไป ฝ่าบาททรงทราบว่าเราไปรอที่ประตูวัง ท่านเข้าใจว่าเรายังมีชีวิตรอดกลับไปพบหน้าภรรยานางบำเรอทั้งหลายอีกหรือ?"

หานป๋อแค้นเคืองจนแทบสิ้นสติไป

พลันบังเกิดเสียงลมไล่หลัง ทั้งสองเหลียวขวับไป เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวรุดมาสมทบ จนถึงข้างกายเอี๋ยนอู๋จี้

ทั้งสามวิ่งตะบึงไปยังแม่น้ำฉินไหวอย่างรวดเร็ว โจรท่องโดดเดี่ยวพลันยื่นหน้าไปกล่าวกับหานป๋อว่า

"พระยาจงฉินน้อย หากเราต้านเหล่าเอี๋ยน (คนแซ่เอี๋ยน) ให้กับท่าน ท่านจะขอบคุณเราอย่างไร?"

เอี๋ยนอ๋จี้รับฟังจนขมวดคิ้ว หานป๋อกลับกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ไม่ว่าอะไรก็ได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องคำ "ประเสริฐ" จี้นิ้วใส่เอี๋ยนอู๋จี้ เอี๋ยนอู๋จี้ ยกมือปิดป้องต้านทาน หานป๋อฉวยโอกาสเร่งระดับความเร็ว ถลันวูบเข้าข้างทางหายลับสาบสูญ

ฟงสิงเลี่ยกับภรรยาทั้งสาม เป็นเพื่อนชวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงชวงเดินกลับหอห้อง

ชวีเยี่ยเวี่ยคลายความขุ่นข้องหมองใจ กระซิบกระซาบกับจวงชิงชวง หากมีคนบอกต่อฟงสิงเลี่ยว่า หัวข้อสนทนาของพวกนางไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหานป๋อ ต่อให้ฆ่ามันก็ไม่ยอมเชื่อ

กงจู้อลงกรณ์แอบอิงเข้ามา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เลี่ยหลาง ใช่นึกอิจฉาสหายของท่านหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮา ยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียว

ของนาง กล่าวจากใจจริงว่า

"เมื่อมีพวกท่านทั้งสาม ข้าพเจ้าก็พึงพอใจตั้งแต่แรก เพียงหวังให้พวกท่านกำเนิดบุตรธิดาที่อ้วนท้วนแก่ข้าพเจ้าสักหลายคน"

กู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงที่อยู่ทางซ้ายมือรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม ชม้ายชายตาให้ ส่วนกงจู้อลงกรณ์กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"แต่ตอนนี้ยังไม่เหมาะสม"

ทั้งหมดเข้าสู่หอห้อง ฉุ่ยปี้กับอี๋จีพากันออกมารับหน้า

ชวีเยี่ยเวี่ยพอถูกหานป๋อจูบปาก ค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น ร้องบอกว่า

"อี๋จีมาที่ห้องข้าพเจ้า บอกเล่าตำนานเรื่องราวที่นอกด่านต่อข้าพเจ้ากับซวงฮูหยิน"

อี๋จีรีบรับคำคราหนึ่ง

จวงชิงซวงเบือนหน้าไป กล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า

"สิงเลี่ยราตรีสวัสดิ์ พวกเราไม่ขัดขวางท่านกับเหล่าฮูหยินกำเนิดทารกแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยคิดไม่ถึงว่า จวงชิงซวงที่สุภาพเรียบร้อยกลับกล่าววาจาซุกซนที่มีแต่หานป๋อกับชิฉางเจิงจึงสมควรกล่าวจากปาก ต้องมองดูนางด้วยมุมมองใหม่

ชวีเยี่ยเวี่ยหยิกเอวจวงชิงซวง ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ยาโถว (คำด่าหญิงสาวหรือใช้เรียกหญิงรับใช้) น่าตาย ส่วนที่ดีไม่ลอกเลียน กลับเลียนเยี่ยงสามีที่ปากพล่อย"

สตรีทั้งสองวิ่งไล่กันเข้าห้องด้านใน อี๋จีกับฉุ่ยปี้ย่อมตามติดอยู่ด้านหลัง

ฟงสิงเลี่ยกะพริบตาต่อภรรยาทั้งสาม จากนั้นช้อนตาไปยังชั้นบนเป็นเชิงประสงค์ร้าย สร้างความอับอายแก่กงจู้อลงกรณ์และพวกทั้งสาม ในใจกลับปีติยินดี

ฟงสิงเลี่ยและพวกขึ้นสู่ชั้นบน เห็นชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ย หงสิ้ว ฉู่หงอี้ ซ่งเม่ยนั่งล้อมวงสนทนาจึงเข้าไปร่วมวง

ฟงสิงเลี่ยและภรรยาทั้งหลายเห็นนอกจากซ่งเม่ยแล้ว ที่หลงเหลือล้วนตาบวมแดง ทราบว่าทั้งหมดล้วนนึกถึงเรื่องราวหนหลัง เพื่อเป็นการผ่อนคลายความเศร้าโศกของพวกมัน กู่เชี่ยนเหลียนจึงนั่งเบียดรวมกับหานปี้ฉุ่ยและหงสิ้ว กล่าวว่า

"ฉุ่ยเจี่ยแจหงสิ้วควบคุมเหล่าชิให้ดีเถอะ พี่เม่ยไม่อาจทำอย่างไรมันได้"

ชิฉางเจิงเข้าใจเจตนาของนาง มันเองก็คิดผ่อนคลายจิตใจเหล่าภรรยา จึงกล่าวว่า

"พี่ฟง ขออนุญาตหอมแก้มเสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) เป็นการให้รางวัลนางที่ห่วงใยเราเหล่าชิได้หรือไม่?"

ทุกผู้คนล้วนทราบว่ามันกล่าวล้อเล่น พากันยิ้มออกมา

กู่เชี่ยนเหลียนตอนแรกถลึงตาใส่ จากนั้นหัวร่อคิกคำหนึ่ง ยื่นหน้าไปทางชิฉางเจิง กล่าวว่า

"มาเถอะ ดูว่าท่านมีขวัญกล้าเพียงไหน กระทั่งภรรยาสหายยังกล้าลวนลาม"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา ชิฉางเจิงชูมือเป็นเชิงยอมแพ้ ปากกล่าวว่า

"พี่ฟง ข้าพเจ้าความจริงหวั่นไหวใจ เพียงแค้นใจที่เสี่ยวเหลียนเสนอใบหน้าชักช้าไป หากเป็นช่วงเวลาก่อนที่รู้จักท่านก็ดี"

คราครั้งนี้กู่เชี่ยนเหลียนตกเป็นรอง ต้องขยี้เท้าด่าทอว่า

"เหล่าชิน่าตาย ข้าพเจ้าจะหาโอกาสชักชวนเวี่ยเอ๋อร่วมกันทุบตีท่าน"

จากนั้นหันไปถามหานปี้ฉุ่ยว่า

"ฉุ่ยเจี่ยแจเจ็บปวดใจหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยใช้นิ้วมือจี้ไชใต้ซอกแขนของนาง กล่าวว่า

"เหลียนยาโถวช่างไม่จำแนกศัตรูสหายจริงๆ"

กู่เชี่ยนเหลียนกลัวถูกจี้ไชที่สุด จึงหลบหนีไปหาฟงสิงเลี่ย ปากกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจหักใจต่างหาก"

หานปี้ฉุ่ยมองดูชิฉางเจิง แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ดวงตาที่คล้ายพูดได้สื่อสารเป็นความหมายว่า "ถูกความคิดถึงกัดกร่อนเป็นเวลานาน ย่อมไม่อาจหักใจได้"

ชิฉางเจิงรู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกา หวนนึกถึงเช้าวันนี้เพิ่งลิ้มลองรสชาติพิชิตหญิงงามเมืองติดต่อกันสองนาง ค่ำคืนนี้พานทำลายสถิติเป็นอีกเท่าตัว ไยมิใช่วิเศษยิ่งกว่า ดังนั้นยื่นสองมือออก แยกย้ายกุมมือของหานปี้ฉุ่ยกับกู่หงอี้เอาไว้

กู่หงอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง หาได้ขัดขืนไม่ เพียงก้มศีรษะลงในใจทั้งยินดีทั้งลำบากใจ นางนิยมชมชอบชิฉางเจิงตั้งแต่แรก แต่ตอนนั้นยังเป็นภรรยาของหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ย ย่อมไม่คบชู้สู่ชาย ต่อจากนั้นถูกอิงเฟยใช้วิธีการอันน่าชังครอบครองทั้งกายและใจของนาง หากมิใช่หลังจากฟื้นคืนสติมา ทราบข่าวการตายของสามี และการล่มสลายของพรรคเซียงสุ่ย คงต้องแอบไปหาอิงเฟยอีก

ตอนนี้ชิฉางเจิงเป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวที่จะช่วยให้นางสลัดหลุดจากอิงเฟย ดังนั้นถึงแม้ว่าหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยเสียชีวิตไปไม่นาน นางยังคิดโผไปในอ้อมอกของชิฉางเจิง หากหัวหน้าพรรคเซียงสุ่ยมีญาณรับรู้ คงไม่โทษว่าตำหนินาง

ขณะครุ่นคิด ร่างกายบังเกิดความลิงโลดสุดบรรยายขึ้น

วิชาฝีมือที่อิงเฟยใช้ต่อนางต่ำช้ายิ่ง เกี่ยวข้องกับการขับหลั่ง

สารทางชีวภาพ และปลุกเร้าจุดช่องโพรง ทำให้ทุกค่ำคืนนางบังเกิดความต้องการอันเร่าร้อน ชิฉางเจิงสามารถคลี่คลายให้แก่นางจริงหรือ?

ทางด้านหานปี้ฉุ่ยหลังจากมอบกายให้แก่ชิฉางเจิง ก็ไม่มีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกับมันอีก คราครั้งนี้ยากทนทานรับความคิดถึง ติดตามมายังนครหลวง ย่อมต้องการชักชวนชายคนรักเกี่ยวก้อยขึ้นเขาวูชันเห็นมันกุมมือนางไว้ มาตรว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย ยังกลับเป็นฝ่ายยึดกุมมือมัน ความในใจนางนับเป็นที่ทราบได้

ชิฉางเจิงบังเกิดความเร้าใจจนแทบร้องคำรามออกมา กะพริบตาให้กับฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"สิงเลี่ย ดึกมากแล้วกระมัง?"

กงจู้อลงกรณ์และพวกทั้งสามหน้าแดงสดใส ก้มศีรษะต่ำลงลอบด่าทอสหายอันประเสริฐของฟจวินทั้งสองคนล้วนเป็นปีศาจราคะแต่การปล่อยตัวไม่สำรวมของพวกมัน ก็เป็นสิ่งดึงดูดใจเพศตรงข้าม

ฟงสิงเลี่ยก็คิดนำวิธีการที่เรียนรู้จากหานป้อมาใช้ต่อภรรยาทั้งสาม พอฟังจึงกล่าวว่า

"ในความเป็นจริงที่ต่อสู้ช่วงชิงอย่างโหดร้าย ยังมีอันใดที่ให้ความสุข ช่วยให้ลืมความทุกข์ยิ่งกว่าขึ้นเตียงเข้านอนอีก?"

คราครั้งนี้แม้แต่หงสิ้วกับซ่งเม่ยก็หน้าแดงสดใส บังเกิดความวาบหวามใจ

ทันใด เสียงตังของการย่ำระฆังดังสะท้านทั่วคฤหาสน์ภูตบดี

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ คิดไม่ถึงในเวลาเข้าด้ายเข้าเข็มเช่นนี้กลับมีคนบุกเข้าคฤหาสน์ภูตบดีมาช่วงชิงดาบเหยี่ยว

หานป้อเหยียบย่างสู่ถนนฉินไหวที่จุดไฟสว่างไสว ทั้งครึกครื้นสนุกสนาน จิตใจปลอดโปร่งเบิกบาน ทุกรูขุมขนคล้ายโห่ร้องด้วย

ความยินดี

หวนนึกถึงมันกำลังจะได้พบกับฉินเมิ่งเหยา หลังจากเข้าเฝ้าจูหยวนจาง ก็จะชักชวนนางเซียนนี้ขึ้นเขาวูชันด้วยกัน สร้างความลิงโลดจนตลอดทั้งร่างชาด้าน

บนถนนปรากฏผู้คนสัญจรไปมา บรรยากาศคึกคักครึกครื้น เปรียบกับถนนสายอื่นที่มืดครึ้มเลือนราง แทบไม่เชื่อว่าอยู่ในนครเดียวกัน

ฝีเท้าของหานป๋อคล้ายติดตั้งขดลวดไว้ เดินเหินโดยไม่ต้องใช้กำลัง แทบเหาะเหินบนปุยเมฆ

ที่หน้าหอนางโลมซึ่งเรียงรายอยู่สองฟากข้างเต็มไปด้วยแม่เล้าที่ปั้นรอยยิ้มรับแขกส่งแขก แต่ตอนนี้ต่อให้รวมหญิงงามเมืองทั้งหมดเข้าด้วยกัน ยังไม่มีแรงดึงดูดใจเท่ากับฉินเมิ่งเหยาแม้หนึ่งในหมื่น

หานป๋อสะพายดาบเหยี่ยว เดินอย่างผ่าเผยรับรู้ด้านที่ล่มหลงมัวเมาในโลกอันศิวิไลซ์

คนมีชีวิตอยู่ มุ่งมาดปรารถนาอันใด?

สิ่งสำคัญคือถือครองวัตถุเรื่องราวอันสวยงามเฉพาะหน้า ไม่ปล่อยให้เวลาสูญเปล่า

บางคนเลือกชื่อเสียงลาภยศ หรือสร้างกิจการอันยิ่งใหญ่ ที่มันเลือกคือหญิงงามกับความรัก คนต่างมีปณิธาน ขอเพียงไม่ขโมยปล้นชิงหรือก่อการฆ่าฟัน ผู้ใดสามารถบอกว่าเราหานป๋อกระทำผิดไป?

สะพานลั่วฮัวปรากฏขึ้นที่ไกลตา

อีกไม่นานจะถึงยามไฮ่ (สี่ทุ่ม) หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินฉินเมิ่งเหยาจะรอมันอยู่ที่นั้น

แต่แล้วยามนั้น ปรากฏโฉมสะคราญปล่อยผมยาวประบ่านางหนึ่งเดินสวนทางมา

จิตใจหานป๋อแม้จดจ่ออยู่กับฉินเมิ่งเหยา แต่ยังอดสำรวจมอง

นางมิได้ ทั้งนี้เพราะสตรีนางนี้แม้หน้าขาวซีดไปบ้าง แต่ตากลมสุกใส มีรูปโฉมโนมพรรณแทบทัดเทียมกับซวีเยี่ยเวี่ยและจวงชิงซวง หาเป็นรองอิ๋งซ่านฮัวไม่ ดังนั้นกระตุ้นให้ผู้คนสัญจรหยุดเท้ายืนมอง โดยเฉพาะนางตัวคนเดียว ยิ่งชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย

ที่ดึงดูดความสนใจผู้คนที่สุดคือ ในอากาศอันเหน็บหนาว นางเพียงเพิ่มเสื้อคลุมสีเหลืองอ่อนทับอยู่บนเสื้อแพรสีขาว ยิ่งเน้นเห็นถึงความอ้อนแอ้นแช่มช้อย สตรีรอบข้างพอเปรียบกับนาง เฉกเช่นแสงเทียนประชันกับจันทร์ดารา ห่างไกลถึงสิบหมื่นแปดพันลี้

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง หญิงงามเช่นนี้เหตุใดไม่เคยพบหน้าหรือว่าได้ยินผู้คนเอ่ยถึงมาก่อน?

หญิงงามนั้นเดินตรงเข้าหาหานป๋อ จวบจนอยู่ห่างห้าก้าวค่อยเงยหน้าขึ้น พลันตากระจ่างวบจับจ้องมองมันเขม็งนิ่ง

หานป๋อเห็นนางหยุดเท้าลง หากตนเองเดินต่อไป คงปะทะชนกับนาง เปลี่ยนเป็นยามปรกติ มันคงไม่ยอมหยุดชะงักลง ดูว่าเอาเปรียบได้หรือไม่ แต่ตอนนี้คิดรุดไปตามนัดกับนางเซียน จึงหักห้ามใจไว้ เคลื่อนขวางสองก้าวหลบไปข้างทาง

มิคาดเงาคนถลันวูบหนึ่ง หญิงงามนั้นยังคงขวางหน้าไว้ หยุดยืนอย่างแช่มช้อย มองดูมันอย่างยิ้มแย้ม

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“คุณหนูรู้จักข้าพเจ้าหรือ?”

หญิงงามนั้นยิ้มอย่างอ่อนหวาน ดึงม้วนภาพจากในแขนเสื้อยืดจับส่วนบนและล่าง คลี่ออกต่อหน้ามัน

หานป๋อเพ่งตามอง ถึงกับตะลึงลาน ที่แท้รูปคนในภาพวาดเป็นมันเอง

หญิงงามนั้นเคลื่อนย้ายภาพเหมือนมาทาบกับอกอูมตูมตั้งของ

นาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ท่านใช่เป็นคนในภาพวาดหรือไม่?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"วาดเหมือนถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าคิดไม่ยอมรับได้หรือ?"

เมื่อเพ่งพิศระยะใกล้ เห็นนางตาดำขลับ ผิวพรรณดั่งหิมะแฝงความงามที่อมโรค บวกกับความเคลื่อนไหวที่ลึกลับสุดจะหยั่ง ประกอบเป็นเสน่ห์อันเย้ายวนชนิดหนึ่ง

หญิงงามนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านยอมรับก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าเป็นนักล่าโจรปล้นสวาท ตามจับโจรไปดำเนินคดี เพื่อแลกกับรางวัลนำจับ ยังคงติดตามข้าพเจ้าไปแต่โดยดีเถอะ"

หานป๋อร้องออกมาว่า

"ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าเป็นโจรปล้นสวาท?"

ทั้งสองหยุดยืนอยู่ข้างทาง คนหนึ่งสูงส่งสง่า คนหนึ่งงามดั่งบุปผา เป็นเหตุให้ผู้คนสัญจรหยุดเท้ายืนดู ชี้มือมาที่พวกมัน

หญิงงามนั้นหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"นางงามในนครหลวงทั้งสองล้วนถูกท่านปล้นตัวไป ยังไม่ยอมรับอีกหรือ?"

หานป๋อพอเข้าใจอยู่บ้าง หากมิใช่นัดหมายกับฉินเมิ่งเหยา คงต้องพัวพันกับนางสักครา แต่ตอนนี้หาเหมาะสมไม่ ดังนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านทราบเรื่องจริงๆ อย่างนั้นทางที่ดีอย่าได้ตามมา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าพลอยปล้นตัวท่านไปด้วย"

พลางสาวเท้าเคลื่อนขวาง เดินไปยังทางเดินเท้าอีกฟากหนึ่ง มันใช้ท่าร่างเดินเร็ว คล้ายเชื่องช้าแท้ที่จริงรวดเร็ว ดูว่านางจะตามทัน

ได้อย่างไร?

หญิงงามนั้นก้าวเท้าเยื้องย่าง เดินเคียงคู่กับมัน ทั้งกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ความอยู่รอดของผู้อื่นขึ้นอยู่กับท่าน แม้ทราบว่ามีความเสี่ยงแต่ไหนเลยปลดปล่อยท่านไปได้?"

คำพูดเหล่านี้แฝงความหมายสองแง่สองง่าม เต็มไปด้วยการกระตุ้นท้าทาย

หานป๋อลอบทอดถอนใจ เหตุใดหญิงงามมาผิดเวลา ขณะเดียวกันก็ลอบครั่นคร้ามต่อพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม

เมื่อเหยียบย่างสู่ทางเดินเท้าอีกฟากหนึ่ง หานป๋อพลันหัวร่อฮิฮะชนใส่หัวไหล่ของนาง ปากกล่าวว่า

"คณหนมีนามสงส่งใด แต่งงานแล้วหรือไม่?"

หญิงงามนั้นใช้หัวไหล่พุ่งชนตอบ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เจินนามซู่สั้ง ยังไม่มีเหย้าเรือน"

เสียงปงเมื่อหัวไหล่ทั้งสองปะทะชนกันอย่างถนัดถนี่ แยกย้ายเคลื่อนตัวไปสองฟากข้าง กลับเป็นสภาพคู่ดี่ก้ำกึ่งกัน

หานป๋อคาดคิดไม่ถึงว่า ผู้มากลับเป็นท่านผู้หญิงเจินที่แทบสร้างความพินาศย่อยยับแก่พรรคมังกรพิโรธ ในใจฉุกคิดว่าผิดท่า จี้นิ้วใส่ใต้ซอกแขนนาง ปากกล่าวว่า

"อย่างนั้นมิสู้แต่งให้กับข้าพเจ้าเถอะ"

เจินซู่สั้งแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ยกมือเรียวงามปาดใส่ข้อมือมัน หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"หากตบแต่งสู่ขอตามธรรมเนียม มิใช่ลักลอบได้เสียกัน แต่งให้กับท่านจะเป็นไร?"

หานป๋อเห็นนางใช้ออกด้วยฝีมืออันลึกล้ำยังเหนือกว่าอิงเฟยอีก

สร้างความตระหนกจนรีบหดมือกลับ ลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

หากปะทะหักหาญกัน มันไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้ แต่ไหนเลยไปตามนัดทันเวลาได้ ยิ่งอย่าว่าแต่นางอาจมีผู้ช่วยอื่นอีก จึงหยุดเท้ายืนหยัด ประสานมือคารวะอ้อนวอนว่า

"นางงามของข้าพเจ้า วิงวอนท่านทำความดีสักครั้ง ปล่อยข้าพเจ้าไปชั่วคราว ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบด่วนต้องกระทำ คืนพรุ่งนี้ค่อยเล่นกับท่านดีหรือไม่?"

เจินซู่สั้งเคลื่อนกายมา แทบแอบอิงกับอ้อมอกมัน สองมือซ่อนอยู่ด้านหลัง ยืดอกอันตูมตั้งขึ้นเป็นท่าทีว่าจะไม่ลอบทำร้าย เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"การนัดหมายของหานหลาง (ชายคนรักแซ่หาน) เป็นเวลาใด?"

หากมิใช่นางประกาศชื่อเจินซ่สั้ง หานป๋อแทบเข้าใจว่านางคือดันอี้หยู ไม่เช่นนั้นไหนเลยน่าลุ่มหลงถึงเพียงนี้ ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ห่างจากตอนนี้เพียงหนึ่งเค่อ (สิบห้านาที) เศษเท่านั้น"

เจินซู่สั้งตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"พบกันโดยบังเอิญ อยู่ร่วมกันหนึ่งเค่อ นับเป็นเรื่องราวอันบรรเจิด พี่หานเป็นเพื่อนซู่สั้งไปที่ร้านสุรา ดื่มสุราสักสามจอก จากนั้นซู่สั้งจะปล่อยคน ให้ท่านเด็ดดมบุปผาขโมยหัวใจอย่างเต็มที่ ท่านรับปากผู้อื่นหรือไม่?"

เสียงดิงเมื่อขอเกี่ยวสี่อันเกาะเกี่ยวกับชายคาดึก บังเกิดเป็นสุ้มเสียงเพียงเสียงเดียว จากนั้นเงาดำสี่สายหลบรอดจากการสกัดของเหล่าองครักษ์เกือบสิบนาย อาศัยแรงดึงของเชือกขอเกี่ยว กระโดดขึ้นบนหอระฆังที่อยู่สูงที่สุดของคฤหาสน์ชั้นนอก

พวกมันคลายเชือกขอเกี่ยวออก เคลื่อนตัวโดยพร้อมเพรียงราวกับห่านป่าฝูงหนึ่ง เหินข้ามหลังคาดึกที่สุมคลุมด้วยหิมะชั้นแล้ว

ชั้นเล่า มุ่งหน้าไปยังลานกว้างเขตตึกใน เสียทีที่คฤหาสน์ภูตบดีวางกำลังรักษาการณ์อย่างแน่นหนา นอกจากน้าวคันธนูยิงลูกธนูใส่ศัตรูแล้วไม่มีวิธีอื่นอีก

ประกายดาบแลบแปลบ ลูกธนูอันกล้าแข็งหากมิใช่ยิงใส่อากาศธาตุ ก็ถูกผู้คลุมหน้าที่มีรูปร่างแตกต่างกันทั้งสี่ปัดกระแทกปลิวกระเด็น

เห็นแน่ชัดว่าพวกมันทิ้งตัวลงบนหลังคาตึกอีกหลังหนึ่ง ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งปรากฏขึ้นบนสันหลังคาตึก มือถือแส้ภูตบดี ตวาดว่า

"เมื่อมีฝีมือเช่นนี้ ไยต้องซุกหัวหดหางด้วย?"

เสียงขวับขวับพลันดัง ผู้คลุมหน้าทั้งสี่ตวัดมือซ้าย ซัดลูกดอกรูปกากบาทไล่กวดตามกันเป็นสี่เส้นสาย จู่โจมใส่จุดสำคัญบนร่างจิงเฉิงเหลิ่งด้วยสภาวะที่น่าตระหนกนัก

จิงเฉิงเหลิ่งแม้มีฝีมือสงเยี่ยม ยังยากที่จะรับลูกดอกกากบาทที่แฝงอำนาจการทำลายเกือบร้อยอันเอาไว้ โดยเฉพาะพวกมันซัดขว้างด้วยฝีมือแฝงพลังพิเศษเฉพาะ อาศัยคุณสมบัติที่หมุนวน ไม่เพียงเพิ่มระดับความเร็ว ทั้งยังมุ่งทำลายพลังลมปราณคุ้มครองกายอีกด้วย

จิงเฉิงเหลิ่งลอบร้องคำร้ายกาจในใจ เคลื่อนขวางถลันหลบเลี่ยง

ผู้คลุมหน้าทั้งสี่ปะทะชนกันเองราวลูกหนัง เมื่อกระจายออกบ้างอยู่สูงบ้างลงต่ำ บ้างอยู่ทางซ้าย บ้างอยู่ทางขวา กลายเป็นจู่โจมใส่จิงเฉิงเหลิ่งจากตำแหน่งทิศที่แตกต่าง พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงสุดหยั่งคะเน

ยุทธวิธีสี่รวมเป็นหนึ่ง แล้วจากหนึ่งแยกเป็นสี่นี้ จิงเฉิงเหลิ่งเพิ่งเผชิญพบเป็นครั้งแรก แส้ภูตบดีกลับกลายเป็นเงาแส้กลุ่มหนึ่งคุ้มครองอยู่รอบกาย

พลันปรากฏประกายเย็นเยียบสี่สายสาดพุ่งออกจากตัวผู้คลุมหน้าทั้งสี่ โหมใส่จิงเฉิงเหลิ่ง

จิงเฉิงเหลิ่งทุ่มเทอย่างสุดฝีมือต้านทานรับไว้สองดาบ จากนั้นถีบเท้ากลับหลัง คุกคามศัตรูที่บุกเข้ามาจากทางด้านหลังล่าถอย แต่ไม่อาจรับมือกับดาบหนึ่งยาวหนึ่งสั้นของคู่มือหญิงที่มีตัวเบายอดเยี่ยมที่สุด ได้แต่พลิกตัวลงจากหลังคาตึก ถอยร่นไปทางลานกว้าง

ในที่สุดผู้คลุมหน้าทั้งสี่ขึ้นถึงสันหลังคาตึกเป็นผลสำเร็จ ทยอยชัดพุ่งลูกดอกกากบาทออก เหล่าองครักษ์ที่คิดบุกขึ้นมาถูกคุกคามล่าถอย หนึ่งในจำนวนนั้นถูกลูกดอกซัดใส่หัวไหล่ แต่ขบกรามกลั้นกลืนไม่ส่งเสียงร้องออกมา

คนทั้งสี่นี้ย่อมเป็นมือดีวาตะ พนา อัคคี ขุนคีรีในสังกัด มิซีจีไทโซ

ยามนี้พวกมันยืนตระหง่านบนสันหลังคา ประหนึ่งผู้ยิ่งใหญ่เยือนกรายคฤหาสน์ภูตบด

จิงเฉิงเหลิ่งพอทิ้งตัวลงยังลานกว้าง ก็ไม่บุกขึ้นไปอีก หากแต่ล่าถอยไปรวมตัวกับเถี่ยชิงอีและปี้เทียนเอียนที่ยืนอยู่ใจกลางลานกว้าง ขณะเดียวกันฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง กงจู้อลงกรณ์ หานปี้ฉุ่ย ซวีเยี่ยเวี่ย จวงชิงซวง กู่เชี่ยนเหลียน หลิงหลง และฉู่หงอี้ล้วนเร่งรุดมา แต่ซ่งเม่ยกับหงสิ้วไม่มีวิทยายุทธ์ จึงรั้งอยู่ที่หอห้อง

เหล่าองครักษ์ล้วนเร้นกายหายจนไร้ร่องรอย กลายเป็นบุคคลสองขบวน หนึ่งอยู่บนหนึ่งอยู่ล่าง ตั้งประจันหน้ากันในโลกอันขาวโพลน

เถี่ยชิงอียิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นมือดีจากแดนอาทิตย์อุทัย แต่ฝีมือผนึกจู่โจมของพวกท่านแม้แยบคาย ยังไม่มีน้ำหนักพอ หากพวกท่านไม่มีคนปรากฏกายอีก พวกเราจะลงมือคร่ากุมพวกท่าน ลงโทษสั่งสอนแล้ว"

ผู้รับใช้ขุนคีรีที่สูงตระหง่านตวาดว่า

"หานป้ออยู่ที่ใด?"

เถี่ยชิงอีหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ประกาศนามมาก่อน แล้วค่อยไต่ถาม เราจึงใคร่ครวญว่าจะตอบท่านหรือไม่?"

คนผู้นี้สมเป็นขุนพลที่ภูตบดีไว้วางใจ มิเพียงตอบอย่างเหมาะสมทั้งยังแฝงท่าทีสะกดข่มศัตรู

ผู้รับใช้ขุนคีรีตวาดว่า

"พวกเราเป็นสี่ผู้รับใช้ในสังกัดท่าน มิซีจี ไทโซ หากหานป๋ออยู่ที่นี้ ก็เรียกมันไสหัวออกมา อย่าได้ประพฤติเป็นเต่าหดหัว"

ซวีเยี่ยเวี่ยได้ยินมันกล่าวล่วงเกินชายคนรักจึงร้องว่า

"เจ้าตัวใหญ่นัดหมายกับมันหรือ? ไม่อนุญาตผู้อื่นออกไปเดินเล่นหรือไร? ยังไม่ทันทำความเข้าใจกับเรื่องราว ก็กล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหลรีบไสหัวลงมาให้ข้าพเจ้าตบหน้าสักฉาด"

ผู้รับใช้ขุนคีรีถูกด่าจนตะลึงลาน ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ

ผู้รับใช้อัคคีเห็นซวีเยี่ยเวี่ยมีรูปโฉมโนมพรรณงดงาม ยังมีจวงชิงซวงกับกงจู้อลงกรณ์ ถึงกับชมดูจนตาลายละลาน ร้องว่า

"นางงามที่ปากคอเราะร้ายนัก พวกเราสนิทสนมกันสักครา"

ซวีเยี่ยเวี่ยปรบมือกล่าวว่า

"อย่างนั้นกระโดดลงมาเถอะ เพียงแต่ระมัดระวังไว้ อย่าได้ยังไม่ทันสนิทสนมกับกระบี่วิเศษของข้าพเจ้า ก็สะดุดล้มศีรษะแตกไปก่อน"

ทุกผู้คนรับฟังจนยิ้มออกมา

ผู้รับใช้อัคคีอับจนถ้อยคำเช่นกัน หรือจะให้มันกระโดดลงไปจริงๆ

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชา เงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งปรากฏขึ้นที่หว่างกลางของผู้รับใช้ทั้งสี่

ผู้รับใช้ทั้งสี่รีบคุกเข่าลงกราบกราน

เถี่ยชิงอีและพวกรู้สึกละลานตาวูบ บนสันหลังคาก็เพิ่มคนผู้หนึ่ง

ยืนหันหลังให้กับพวกมัน ที่ประทับอยู่ในความทรงจำผู้คนคือ ดาบจันทร์ธาราลักษณะประหลาดที่สะพายเฉียงๆ บนหลังมัน ยังมีสายรัดสองเส้นผูกมัดเสื้อไม่มีแขนไว้ ค่อยอ้อมไปยังด้านหลังตัดไขว้กัน มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นอาภรณ์การแต่งกายที่พิเศษเฉพาะของแดนอาทิตย์อุทัย ที่แท้ มิซึจึ ไทโซ มาแล้ว

ในห้องพิเศษบนชั้นสองของเหลาสุราเล่ายี่ห้อแห่งหนึ่ง เจินซู่สั้งรินสุราให้กับหานป๋อ จากนั้นยกชูถ้วยสุราขึ้น กล่าวว่า

"จอกนี้ขอดื่มฉลองที่พวกเราพบกันจนได้"

หานป๋อดื่มสุราลงไป กล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ฟังจากปากคำนางงาม คล้ายกับร้อนรุ่มต้องการพบข้าพเจ้าอย่างนั้นหรือ?"

เจินซู่สั้งวางถ้วยสุราลง แย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ถูกแล้ว นับตั้งแต่ซู่สั้งเหยียบย่างเข้าดินแดนภาคกลาง ก็ใฝ่ฝันต้องการพบท่าน ดูว่าท่านสามารถสร้างความลุ่มหลงแก่ซู่สั้งหรือไม่?"

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง อดยกมือเกาศีรษะมิได้

เจินซู่สั้งค้อนมันด้วยเสน่ห์อันแพรวพรายวงหนึ่ง ถามว่า

"ศีรษะของท่านคันนั้นหรือ?"

หานป๋อหดมือกลับมาอย่างกระดาก ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่คัน หากแต่รู้สึกปวด ทั้งนี้เพราะจนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าท่านคิดจัดการกับข้าพเจ้าอย่างไร? ทั้งไม่ทราบว่าคำพูดของท่านเป็นจริงหรือเท็จ? ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานสตรีที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดเช่นท่านมาก่อน อิมม์ อาจบางทีพระสนมเฉินกุ้ยเฟยสามารถเทียบเปรียบกับท่าน"

เจินซู่สั้งหน้าหม่นหมองลง ถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง ส่ายหน้าเล็กน้อย มองผ่านหน้าต่างลงไป ชมดูสภาพอันครึกครื้นบนท้องถนน

หานป้อออดสะท้านใจมิได้ ยื่นมือออกไปยึดกุมมือนุ่มนิ่มของนางไว้ กล่าวว่า

"ของวิเศษที่น่ารัก พวกเรามิใช่ศัตรูหรอกหรือ? เหตุใดข้าพเจ้าไม่รู้สึกถึงความไม่เป็นมิตรของท่าน? หากน้ำใจที่ท่านแสดงออกมาเป็นการเสแสร้ง ข้าพเจ้าไยมิใช่ถูกท่านทำร้ายจนตายยังเลอะเลือนงมงาย?"

เจินซู่สั้งพอถูกมันกุมมือไว้ ถึงกับร่างอ่อนระทวย ค้อนมันอย่างตัดพ้อวงหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หานป้อ ปล่อยมือผู้อื่นได้หรือไม่? หาไม่ซู่สั้งจะพัวพันท่านทำให้ท่านไม่อาจรุดไปตามนัด"

คำพูดประโยคสุดท้ายได้ผลยิ่ง หานป้อรีบคลายมือออก กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หากข้าพเจ้าดูไม่ผิด นางงามท่านยังมีร่างกายบริสุทธิ์ เหตุใดแสดงท่าทีราวกับจะสนิทชิดเชื้อกับข้าพเจ้าได้ทุกเมื่อ?"

เจินซู่สั้งเงยหน้ามองดูสีหน้าอันโง่งมของมัน ต้องหัวร่อคิกออกมาชม้ายมองมันอีกครา สีหน้าท่าทีอันแช่มช้อย ไหนเลยคล้ายผู้บัญชาการเหล่ายอดฝีมือ?

หานป้อไหนเลยหักห้ามใจได้ ยื่นมือออกรวบกุมมือทั้งคู่ของนางเอาไว้ กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เหตุใดข้าพเจ้ารู้สึกคล้ายรู้จักท่านเป็นเวลานาน มิเพียงแต่ไม่เห็นว่าท่านเป็นศัตรูที่น่ากลัว ทั้งยังยอมเชื่อถือท่าน ไม่กลัวท่านคิดร้ายต่อข้าพเจ้า?"

เจินซู่สั้งถูกมันรวบกุมจนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูมันอย่างตัดพ้อแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ยามนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจว่า เหตุใดไม่มีสตรีต้านทานมนต์ขลังของท่านได้ แต่ข้าพเจ้าไม่อาจบ่งบอกบรรยายอย่างเป็นรูปเป็นร่าง

เพราะนั่นเพียงเป็นความรู้สึกอันลึกซึ้งประการหนึ่ง หากท่านคิดยึดครองซู่สั้ง เกรงว่าข้าพเจ้ากระทั่งเรี่ยวแรงผลักไสท่านยังไม่มี แต่ซู่สั้งต้องทำลายท่าน เพราะว่าท่านกลายเป็นด่านอุปสรรคสำคัญที่สุดของพวกเรา"

หานป๋อใช้กำลังฉุดดึง รั้งดึงนางเข้ามาให้นั่งอยู่บนตัก เจินซู่สั้งยังไม่ทันขัดขืน ริมฝีปากสีแดงสดก็ถูกหานป๋อปิดประทับไว้ ถึงกับเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน จมอยู่ในโลกอันวาบหวาม โดยเฉพาะมือของหานป๋อลูบไล้บนขาอ่อนของนาง ยิ่งสร้างความลุ่มหลงงมงายแก่นาง

ริมฝีปากของทั้งสองแยกจากกันด้วยความอาวรณ์

หานป๋อโอบรั้งนางแนบกับอก หน้าผากกระทบกับหน้าผาก จ้องมองไปในดวงตาของนาง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ หลังจากจูบนี้พวกเราจะกลายเป็นศัตรูคู่แค้น หากท่านมีความสามารถ ก็ปลิดชีวิตน้อยๆ ของข้าพเจ้าไป แต่หากท่านพ่ายแพ้แก่ข้าพเจ้า ก็ต้องมอบร่างกายแก่ข้าพเจ้าแต่โดยดี ก่อนหน้าที่จะเป็นเช่นนี้ ห้ามมิให้บุรุษใดกระทบถูกท่าน ทราบหรือไม่?"

ดวงตาอันเลอะเลือนเลื่อนลอยของเจินซู่สั้งกลับคืนสู่ความกระจ่างแจ่มใส ผงกศีรษะอย่างเชื่อฟัง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเคารพข้อตกลงนี้ แต่ขอเตือนว่าข้าพเจ้าจะกลายเป็นสตรีที่ใจดำอำมหิต ยั่วยวนท่านหลอกลวงท่านโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ หากท่านปล่อยให้ซู่สั้งใกล้ชิดสนิทสนมกับท่านเช่นตอนนี้ เท่ากับท่านยอมมอบชีวิตแก่ข้าพเจ้าเอง"

หานป๋อโอบอุ้มนางลุกขึ้น ประทับจูบอย่างยาวนาน ค่อยปลดปล่อยหญิงงามที่อุธัจเอียงอายนางนี้ ทั้งยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง กล่าวว่า

"นางงาม พวกเราค่อยดูไปเถอะ"

พลางหัวร่อฮาฮา พลิ้วจากไปอย่างผ่าเผย

เจินซู่สั้งมองดูเงาหลังมัน ตอนแรกยิ้มอย่างอ่อนหวาน แต่แล้วสลายรอยยิ้ม กลับกลายเป็นสีหน้าอันเยือกเย็นอำมหิต ชวนให้ผู้คนนึกประหวั่นพรั่นใจ

มิซึจึ ไทโซ ยืนมือไพล่หลัง กล่าวโดยหันหลังให้กับทั้งหมดว่า

"รับทราบมาว่าภูตบดีซวีเย่ออู๋เป็นผู้เข้มแข็งอันดับหนึ่งแห่งราชวงศ์หมิง ส่วนเราเป็นมือดาบอันดับหนึ่งของท่านโชกุน เราไม่เสียดายกับการข้ามน้ำข้ามทะเลมาเป็นพันลี้ เพียงเพื่อพิสูจน์ฝีมือกับพี่ซวีสักครั้ง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ไม่ทันส่งเสียงตอบ ชิฉางเจิงชิงร้องเพ้ยตวาดว่า

"เราเหล่าชิยังเข้าใจว่าท่านเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ที่แท้เพียงเป็นคนต่ำช้าไร้ยางอาย ทั้งที่ทราบว่าผู้เฒ่าซวีกับหลี่เช่อเม่ยมีกำหนดทำศึก ท่านผู้เฒ่าไม่อาจบาดเจ็บ ส่วนท่านบาดเจ็บได้ อย่างนั้นผู้เฒ่าซวีไหนเลยสามารถลงมืออย่างสุดกำลัง ต้องการพบผู้เฒ่าซวีหรือ ต้องผ่านดาบของเราเหล่าชิก่อน"

มิซึจึ ไทโซ พลันหันขวับมา สองตาสาดประกายเย็นเยียบสาดครอบคลุมชิฉางเจิง คนแม้ไม่เคลื่อนไหว แต่รังสีการฆ่าฟันที่คุกคามคนก็กดดันลงมา

ทุกผู้คนพากันตั้งท่าเตรียมพร้อม ป้องกันว่ามันจะจู่โจมลงมืออย่างฉับพลัน

แว่วเสียงหัวร่อของภูตบดีซวีเย่ออู๋ดังจากห้องหนังสือซึ่งอยู่ทางด้านหลังขวามือ กล่าวว่า

"ด่าได้ประเสริฐ เหล่าชิเจ้าถูกอัธยาศัยใจคอเรานัก หากเรามีบุตรีอีกคนหนึ่ง คงรับเจ้าเป็นเขยขวัญ"

มิซึจึ ไทโซ ส่งเสียงหัวร่อด้วยสีหน้าเฉยเมย กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงชวีเย่อฺ่กลับขวัญอ่อนราวมุสิก หลังจากนี้ยังมีหน้าพบพานคนหรือ?"

แว่วเสียงตวาดของภูตบดีชวีเย่อฺ่ดังมาว่า

"โจรเตี้ยหุบปาก เข้าใจว่าเราไม่ล่วงรู้จุดมุ่งหมายท่านที่ชักจูงเราออกมา เปิดโอกาสให้หลันอี้ช่วงชิงดาบเหยี่ยวหรือ? รอให้ท่านผ่านด่านเบื้องหน้าค่อยมีคุณสมบัติมาพบเรา แต่ไม่แน่ว่าเราคันไม้คันมือจะออกไปปลิดชีวิตสุนัขของท่าน"

ได้ยินหัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวว่า

"ไยต้องมีโทสะต่อโจรเตี้ยประเภทนี้ รอบนี้ถึงตาท่านเดินหมากแล้ว"

มิซีจี ไทโซ ค่อยบังเกิดความตื่นตระหนก ได้ยินสุ้มเสียงเฉียนหลอซกงำพลังไว้ กังวานแต่ไม่ก้องห แสดงว่าคนผู้นี้เป็นยอดฝีมือระดับเดียวกับภูตบดี แต่ตอนนี้มันมีสภาพเฉกเช่นขี่บนหลังเสือจึงตวาดว่า

"ตกลง เราจะเชือดผู้คนสักหลายคนเซ่นดาบวิเศษ ค่อยลงไปชมดูท่านเดินหมาก"

ผู้คนเบื้องล่าง พลันกระจายกำลังออก เถี่ยชิงอียังบอกใบ้ให้กู่เชี่ยนเหลียน ฉู่หงอี้กับหลิงหลงล่าถอยออกจากลานกว้าง เพื่อไม่ถูกทำร้ายบาดเจ็บ

มิซีจี ไทโซ กู่ร้องเสียงแหลมเล็ก นำผู้รับใช้ทั้งสี่กระโดดลงยังกึ่งกลางลานกว้าง

หานป้อเพิ่งจากไปไม่นาน ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้าห้องข้างกลับเป็นปรมาจารย์มารน้อยฟางเยี่ยหวี่

เจินซู่สั้งนั่งอย่างเงียบงัน มองดูสุราสีอำพันในถ้วย หาได้เงยหน้ามองดูมันไม่

ฟางเยี่ยหวี่ทรุดนั่งลงที่ข้างกายนาง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หาโอกาสลงมือไม่ได้หรือ?"

เจินซู่สั้งผงกศีรษะเล็กน้อย กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้กลอกลิ้งเจ้าเล่ห์ ขอเพียงข้าพเจ้าใช้พลังลมปราณมันจะบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น เมื่อถึงเวลาไม่ทราบผู้ใดต้องตาย"

จากนั้นยื่นมือออก วางลงบนหลังมือฟางเยี่ยหวี่ ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"แต่ซู่สั้งทำให้มันเชื่อว่าข้าพเจ้าหลงรักมันแล้ว ช่างเป็นตัวโง่งมจริงๆ"

ฟางเยี่ยหวี่พลิกมือยึดกุมมือนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อย่างนั้นท่านใช่หลงรักมันหรือไม่?"

เจินซ่สั้งยิ้มอย่างกลอกกลิ้ง ผงกศีรษะแล้วส่ายหน้า หาตอบคำไม่

ฟางเยี่ยหวี่เจ็บปวดใจอยู่บ้าง แต่ยังบีบเค้นมือของนาง กล่าวเบาๆ ว่า

"คืนนี้หลังจากลงมือสำเร็จ ซู่สั้งอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าดีหรือไม่?"

เจินซู่สั้งหน้าแดงระเรื่อเล็กน้อย ยื่นมืออีกข้างหนึ่งลูบคลำใบหน้ามัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านสามารถหักใจฆ่าฉินเมิ่งเหยาแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ ข้าพเจ้าที่หลอกให้หานป๋อเชื่อข้าพเจ้าได้ เพราะว่าข้าพเจ้ายังเป็นหยกบริสุทธิ์ท่านเข้าใจความหมายของข้าพเจ้ากระมัง?"

ดวงตาฟางเยี่ยหวี่ทอประกายที่ยากบ่งบอกบรรยายได้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ต่อให้ฉินเมิ่งเหยาได้รับความคุ้มครองจากล่างฟานหวินกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ เกรงว่ายากมีชีวิตรอดไปเข้าเฝ้าจูหยวนจางได้ โอ หากมิใช่องค์หญิงชิงชิงกระตุ้นเตือน พวกเรายังนึกไม่ถึงว่าเคล็ดวิชาอลงกรณ์

บวกกับพันธุมาร สามารถเชื่อมต่อชีพจรหัวใจของฉินเมิ่งเหยาได้"

สะพานลั่วฮัวบนแม่น้ำฉินไหว

เมื่อหานป๋อเดินขึ้นสะพาน เห็นเรือสำราญแล่นไปมาบนลำน้ำอันคดเคี้ยว แว่วเสียงเครื่องสายขับกล่อม อดนึกถึงเรือหอมเมามายกับนิกายบัญชาฟ้ามิได้ เหล่าบัณฑิตนักศึกษา คนเจ้าชู้กรุ้งกริ่งที่มาซื้อรอยยิ้มคิดเมามาย ไหนเลยคาดคิดว่าใต้เสื้อคลุมอันสวยงามในนครหลวงกลับซุมนุมด้วยกองกำลังทั้งในและนอกเขตแคว้น ตระเตรียมต่อสู้ช่วงชิงอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน ทำลายล้างชีวิตผู้คนนับพันนับหมื่นไป?

ยามไฮ (สี่ทุ่ม) แล้ว เหตุใดเมิ่งเหยาอันเป็นที่รักของเรายังไม่เผยโฉม?

เมื่อพบหน้านาง ใช่สมควรรกล้ำต่อนาง ฉวยโอกาสก่อนที่จะเข้าวัง แสวงหาความหอมหวานจากร่างเชียนของนาง ชื่นชมกับท่วงท่าอันอุธัจเอียงอายของนางหรือไม่? นึกถึงตอนนี้ ถึงกับหัวใจร้อนผ่าวบังเกิดเพลิงราคะลุกฮือโหม

หานป๋อใจหายวาบ หากตนเองไม่สามารถพาตัวเข้าสู่ขอบเขตมีความรักไร้ซึ่งความใคร่ ไยมิใช่เป็นการทำร้ายต่อเมิ่งเหยา?

มันรีบใช้เคล็ดวิชาในสิบท่าไร้คำนึงนามหยุดคำนึง เพลิงราคะก็ดับมอด จิตใจกระจ่างแจ่มใส่

"หานป๋อ"

สุ้มเสียงเรียกหาพลันดัง หานป๋อสะท้านทั้งร่างเกาะราวสะพานมองลงไป

เรือน้อยลำหนึ่งแล่นช้าๆ จากใต้สะพาน โฉมสะคราญที่มาจากเรือนฌานเมตไตรย อยู่ในชุดขาวสะอาด ขับเน้นเส้นผมที่ดำขลับเป็นประกาย แจวเรือน้อยอย่างแช่มช้า เงยหน้าอันสวยซึ้งประหนึ่งหลุด

พัน จากทางโลกขึ้น มองดูมันด้วยความรักอันลึกล้ำ

พันธุมารของหานป๋อถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด ตลอดทั้งร่างกายเบาหวิว โผพุ่งกายขึ้นโดยไม่กินแรง ทิ้งตัวลงบนเรือน้อย นั่งแนบชิดติดกับนาง รับพายไม้จากมือซ้ายของนาง อีกมือหนึ่งยึดกุมมือนุ่มนิ่มของนาง สูดดมกลิ่นกายที่หอมจรุงของนางอย่างเคลิบเคลิ้ม

พายไม้ทั้งสองพายยื่นออกพร้อมกัน แหย่ไปในน้ำโดยไม่แบ่งแยกลำดับก่อนหลัง เรือน้อยลื่นไหลไปเบื้องหน้าอย่างนุ่มนวล

ทิวทัศน์สองฟากฝั่งที่ถูกหิมะละลาย สะท้อนแสงโคมไฟริมฝั่งคล้ายความฝันอันวาบหวามที่ไม่ต้องการตื่นขึ้นมา

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงครางคำหนึ่ง คล้ายไม่อาจทนทานรับการสัมผัสอันแนบแน่นของมัน ครึ่งซีกร่างแอบอิงกับอ้อมอกมัน แหงนหน้าไปด้านหลังหนุนกับไหล่บ่ามัน ตาคู่งามทอประกายพิสดาร มองดูดาบเหยี่ยวที่สะพายอยู่ด้านหลังมัน หัวรอดิกกล่าวว่า

"ป๋อหลางเอย เหตุใดท่านสะพายดาบเหยี่ยวที่ทุกผู้คนล้วนต้องการ เที่ยวเดินเพ่นพ่านวุ่นวาย?"

หานป๋อรับฟังคำออดอ้อนของนางจนร่างอ่อนระทวย บีบมืออันนุ่มนิ่มของนาง เบือนหน้ามองดูนาง พลันสะท้านทั้งร่าง กล่าวว่า

"สวรรค์ เมิ่งเหยาท่านกลับคืนสู่สภาพอันหลุดพ้นเช่นกาลก่อนแล้ว"

ใต้นภาดาวพราวพรั่ง ท่ามกลางแสงไฟริมฝั่งบนแม่น้ำ พักตร์พริ้งของฉินเมิ่งเหยาเปล่งประกายอันบริสุทธิ์ ประดุจพระโพธิสัตว์กวนอิมลงมาสถิต บันดาลให้ผู้คนไม่บังเกิดจิตฟุ้งซ่านแม้แต่น้อย

ฉินเมิ่งเหยาใช้สายตาที่แฝงน้ำใจมองดูมันยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้อื่นความจริงเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว วันนี้เป็นวันสำคัญของพวกเรา ย่อมต้องใช้โฉมหน้าดั้งเดิมมาพบกับฟูจวิน (คำเรียกสามี)"

หานป๋อลุ่มหลงจนหมดใจ กล่าวว่า

"คืนนี้ข้าพเจ้าสาบานต้องทำลายวิชาเซียนของท่าน ทำให้ท่านเป็นสตรีที่มีความสุขที่สุดในโลก"

ฉินเมิ่งเหยานั่งตัวตรง ยิ้มพรางกล่าวว่า

"หิมะเพิ่งหยุดตก ดาราประดับนภา ภายใต้ทิวทัศน์งามงดเช่นนี้เหมาะกับการที่ครรภธรรมกับพันธุมารจะทำศึกครั้งประวัติศาตร์กัน แต่นึกดูช่างไม่ยุติธรรม ผู้อื่นยังต้องภาวนาให้ตัวเลวร้ายท่านได้รับชัยชนะ"

หานป๋อบังเกิดความลิงโลดยินดี มองดูหน้าด้านข้างที่รวมความงามของฟ้าดินไว้ รู้สึกว่าหากสามารถชื่นชมกับรูปโฉมอันงดงามเช่นนี้ ต่อให้เดินทางถึงที่สุดของจักรวาล ก็ไม่รู้สึกเบื่อแต่อย่างไร

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวว่า

"หานป๋อท่านไฉนแฝงกลิ่นหอมของสตรี คงมิใช่เพิ่งผ่านการมั่วสม ค่อยมาหาเมิ่งเหยากระมัง?"

หากมิใช่สองมือหานป๋อไม่อยู่ว่าง คงต้องยกมือเกาศีรษะ ขณะอ้ำๆ อึ้งๆ ฉินเมิ่งเหยาเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไม่ซักไซ้ฟูจวินอันประเสริฐแล้ว หานป๋อเอย หลายวันนี้เมิ่งเหยาคิดถึงท่านสาหัสนัก เหตุใดไม่จุมพิดผู้อื่นสักครา?"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"คำพูดนี้สมควรให้ข้าพเจ้าบ่งบอก เหตุใดกลับเอื้อนจากโอษฐ์เซียนของท่าน?"

จากนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจปลุกปลอมความคิดจุมพิตปากน้อยๆ ของท่านจริงๆ เพราะเห็นว่าหากล่วงเกินต่อท่าน จะเป็นการทำลายสมบัติเซียนที่สมบูรณ์ที่สุดของฟ้าดิน"

ฉินเมิ่งเหยากลอกตาคู่งามด้วยเสน่ห์อันน่าประทับใจ ยื่นหน้ามาใช้ริมฝีปากประทับลงบนข้างแก้มมัน กล่าวว่า

"หากป๋อหลางควบคุมความรู้สึกไว้เช่นนี้ ไหนเลยสะกิดความใคร่ของเมิ่งเหยาได้?"

หานป๋องงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่านี่คือความรักไร้ซึ่งความใคร่"

เรือน้อยแล่นผ่านหว่างกลางของเรือสำราญไปอย่างช้าๆ ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"หากไร้ซึ่งความใคร่จริงๆ ไหนเลยร่วมอภิรมย์กับเมิ่งเหยาได้? ที่เมิ่งเหยาต้องการคือการแบ่งแยกความรักความใคร่ออกจากกัน ท่านเข้าใจความหมายของข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อคลายมือจากการยึดกุมมือนาง เปลี่ยนเป็นโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมเข้าใจ ระหว่างนี้ข้าพเจ้ามิเพียงค้นพบเคล็ดลับที่ทำให้ท่านกำเนิดบุตร ยังเรียนรู้ว่าในช่วงแห่งความสุขปริ่มว่าจะขาดใจ สามารถรักษาจิตใจอันแจ่มใสไว้ การซ่องเสพถึงสองชั้นเช่นนี้ช่างน่าประทับใจนัก"

มันพอลูบคลำเอวอ้อนแอ้นของนาง ราคะจิตก็ก่อตัวขึ้นอีกครั้ง อดเลื่อนมือขึ้นไปมิได้ ลองสัมผัสกับหน้าอกอันอวบอิ่มนุ่มนิ่มของนาง

ฉินเมิ่งเหยาสะท้านขึ้นเล็กน้อย หาได้ขัดขืนไม่ แต่สีหน้ายังสงบราบเรียบ ซบใบหน้ากับหัวไหล่มัน ปากกล่าวว่า

"หานป๋อ นี่ทำไม่ได้ หากแต่พอเริ่มต้นท่านก็ต้องแบ่งแยกความรักความใคร่ออกจากกัน จึงทำลายวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของเมิ่งเหยาได้ หากใช้ฝีมือชั้นต่ำเช่นตอนนี้ มาตรว่าสามารถอาศัยพันธุมาร กระตุ้นความต้องการทางผิวนอกของเมิ่งเหยาขึ้น แต่ไม่อาจพิชิตจิตฌานของเมิ่งเหยา ยังไม่บรรลุถึงข้อเรียกร้องมีความใคร่ไร้ซึ่งความรักของเมิ่งเหยา ยามใดที่ไม่แบ่งแยกความรักกับความใคร่ เพียงถือเป็นขอบเขตชั้นต่ำ

ไหนเลยควบคุมครรภธรรมของผู้อื่นได้?"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ลดมือลงจากหน้าอกของนาง เปลี่ยนเป็นโอบเอวของนางไหม่ กล่าวว่า

"ช่างเป็นขอบเขตอันลึกล้ำนัก อย่าเพิ่งเอ่ยถึงด้านของข้าพเจ้าขอถามข้าพเจ้าต้องทำอย่างไร จึงกระตุ้นจนเมิ่งเหยาบังเกิดความใคร่ไร้ซึ่งความรักได้?"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง ยื่นหน้าถึงข้างใบหูมัน กระซิบบอกว่า

"ทุกเรื่องราวทุกถ้อยคำระหว่างเมิ่งเหยากับท่านในคืนนี้ ห้ามมิให้ท่านแพร่งพรายต่อผู้ใด ไม่เช่นนั้นเมิ่งเหยาคงอับอายแทบตายแล้วยอมรับปากผู้อื่นหรือไม่?"

หานป๋อถกคำพูดของนางนี้สะกิดไฟราคะลุกฮือโหม ต้องลอบครำ่ครวญในใจ คิดสะกดไว้ก็ใช่ที่ ไม่สะกดไว้ก็ใช่ที่ ทำอย่างไรจึงแบ่งแยกความรักกับความใคร่ออกจากกันได้?

ฉินเมิ่งเหยาขบกัดติ่งหูของมันอย่างดุดัน กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"คนดื้อด้านรีบตอบคำ"

หานป๋อบังเกิดความวาบหวามใจ เบือนหน้ามองดูนางเชียนที่สองแก้มแดงซ่าน จงใจกล่าวว่า

"ท่านที่แท้คิดบอกความในใจอันใด เหตุใดจึงเอียงอายถึงเพียงนี้?"

เค้าความเอียงอายของฉินเมิ่งเหยาเพิ่มพูนกว่าเดิม ถึงกับแดงซ่านจรดใบหู ซุกใบหน้ากับซอกคอมัน กระเง้ากระงอดว่า

"ขอเพียงครุ่นคิดว่าต้องบอกเรื่องน่าอับอายที่มีแต่ความใคร่ไร้ซึ่งความรักจากปากตัวเองต่อท่าน วิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของผู้อื่นก็โบยบินหนีหายไปสิ้น"

หานป๋อมองดูเค้าความเอียงอายอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนของนาง ยิ่งบังเกิดเพลิงราคะลุกฮือโหม ทั้งสะกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น โอบกอดหัวไหล่ของนางไว้ ร้องขอว่า

"รีบบอกต่อเราผู้เป็นสามี ทำอย่างไรจึงถือว่ามีแต่ความใคร่ไร้ซึ่งความรัก?"

ฉินเมิ่งเหยายื่นริมฝีปากแนบติดกับใบหูมัน กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เมื่อท่านปลุกเร้าผู้อื่นจนยินยอมมอบร่างกายให้ โดยไม่สนใจว่าเป็นบุรุษเยี่ยงไร ถือว่าเป็นขอบเขตขั้นที่มีแต่ความใคร่ไร้ซึ่งความรักอันน่าอับอายแล้ว"

หานป๋อคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ เพลิงปรารถนามอดดับไป ค่อยทำความเข้าใจว่า ภารกิจในคืนนี้ยากลำบากถึงเพียงไหน

สำหรับกับมันในตอนนี้ หากต้องการให้ฉินเมิ่งเหยายอมร่วมอภิรมย์กับมัน เป็นเรื่องง่ายดายยิ่ง เพราะว่าระหว่างพวกมันเพาะสร้างเป็นความรักอันลึกล้ำอยู่ก่อนแล้ว

แต่หากจะให้นางเซียนที่บำเพ็ญเพียรตั้งแต่เล็ก ยอมรับบุรุษที่ไม่มีความรู้สึกผูกพันมาก่อน กลายเป็นเรียกร้องต้องการทางเรือนร่างเลือดเนื้อ อย่างนั้นนอกจากป้อนยาปลุกสวาทให้กับนางเซียนนี้แล้ว ยังจะเป็นไปได้อย่างไร?

ที่สาหัสสากรรจ์คือ เมื่อเห็นนางตกอยู่ในสภาพอันกระสันต์รัญจวน ตนเองไหนเลยแบ่งแยกความรักกับความใคร่ออกได้?

เรื่องราวที่ตอนแรกเห็นว่ารวบง่าย พลันกลับกลายเป็นสลับซับซ้อนยิ่ง

ลมหายใจหานป๋อกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา จ้องมองดูฉินเมิ่งเหยา ฉินเมิ่งเหยากลับกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ตอนนี้ห้ามมิให้มองดูผู้อื่น"

หานป่อร่ำร้องว่า

"สวรรค์ ตอนนี้ท่านมีสภาพยวนยั่วใจถึงที่สุด ข้าพเจ้าไหนเลยจำได้ว่ามีความรักไร้ซึ่งความใคร่เป็นอย่างไร เมิ่งเหยารีบสอนให้แก่ข้าพเจ้า"

ยามนี้ เรือน้อยแล่นถึงปากน้ำที่เชื่อมบรรจบกับแม่น้ำแยงซีเกียงแล้ว ฉินเมิ่งเหยาจึงเก็บพาย เพื่อให้หานป่อหันหัวเรือกลับ ปากกล่าว เสียงอ่อนหวานว่า

"ผู้อื่นไหนเลยทราบได้ สรุปแล้วคืนนี้ไม่สนใจผลสรุป เมิ่งเหยาขอมอบร่างกายแก่ท่าน ต่อให้ไฟชีวิตถูกเผาไหม้หมดสิ้น ก็จะนำความรักของท่านลงสู่ห้วงอันลี้ลับหลังจากตายแล้ว"

ห้วงหลาวพเยพประชุมธ์

สองเท้า มิซึจึ ไทโซ ไม่ทันแตะสัมผัสพื้น ปี้เทียนเอียนก็พุ่งตัวออกไปดุจลูกธนู ไม้เท้าทั้งคู่แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังหวดใส่ มิซึจึ ไทโซ ไม่ว่าระดับความเร็วหรือพลังสภาวะ ล้วนบรรลุถึงขั้นยอดฝีมือแห่งยุค

มิซึจึ ไทโซ ยังลอยอยู่กลางอากาศ ปากแค่นเสียงอย่างเย็นชา ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด ดาบจันทร์ธาราก็ลับยกชูขึ้นสูง ครอบคลุมลงหาปี้เทียนเอียน ยังรวดเร็วกว่าปี้เทียนเอียนวูบหนึ่ง

เถี่ยชิงอีและพวกชมดูจนประหวั่นพรั่นใจ ความเคลื่อนไหวที่ชักดาบใช้ดาบอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ เพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก

ดาบจันทร์ธาราเพิ่งหลุดจากฝัก รังสีการฆ่าฟันก็ปกคลุมพื้นที่รัศมีสามวา แม้แต่กงจู้อลงกรณ์ จวงชิงซวงกับหานปี้ฉุ่ยที่ยืนอยู่รอบนอกยังต้องโคจรพลังต้านทานความเย็นที่คุกคามถึงตัว

ดาบจันทร์ธาราพอลงมือก็ข่มขวัญผู้คนจริงๆ

สี่ผู้รับใช้บนสันหลังคาด้านหลัง มิซีจี ไทโซ ก็สาดซัดลูกดอกกากบาทออกดุจกระสุนที่ถูกยิงพุ่งใส่ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงและพวกที่คิดโถมเข้ามาช่วยเหลือ

ปี้เทียนเอียนที่ต่อสู้กับมิซีจี ไทโซโดยตรง ยิ่งรู้สึกยากต้านทานดาบที่ฝ่ายตรงข้ามฟันลงมาแฝงพลังอันลี้ลับชั่วร้าย คล้ายจริงคล้ายลวงชนิดหนึ่ง บันดาลให้ผู้คนคำนวณระดับความเร็วและเส้นทางจู่โจมไม่ออก ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าเป็นพลังดาบธาตุธรรมชาติของมัน ดาบยังไม่บรรลุถึง พลังดาบบรรลุถึงก่อน หากถูกพลังดาบฟันใส่ จะรับบาดเจ็บทางอวัยวะภายใน หาใช่ผิวหนังร่างกายไม่ แต่อำนาจการทำลายล้างน่ากลัวดุจเดียวกัน

ในห้วงความเป็นความตาย ปี้เทียนเอียนสำนึกตัวว่าไม่สามารถทำร้ายฝ่ายตรงข้ามก่อนที่พลังดาบจะจู่โจมถึงตัว จึงเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ไม้เท้าคู่ไขว้สลับกัน เสียงแกร๊กดังสดใส รับดาบที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินของมิซีจี ไทโซ นี้เอาไว้

พลังดาบที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืนแล่นมาตามตัวไม้เท้า ปี้เทียนเอียนจำต้องย่อตัวลง เพื่อสลายพลังดาบ แผ่นศิลาหนาหลายเชียะ (ที่ใต้เท้า) ปริแตกแยกออก ดูแต่ไกลคล้ายกับมิซีจี ไทโซ ฟันดาบใส่ปี้เทียนเอียนจนจมลึกลงในดิน

ปี้เทียนเอียนทราบว่านี่เป็นห้วงความเป็นความตาย พลันตวาดก้อง ถอนดึงไม้เท้าข้างขวา หวดออกดุจสายฟ้า ขณะเดียวกันก็ใช้ไม้เท้าข้างซ้ายชักจูงดาบจันทร์ธาราไปทางซ้าย

มิซีจี ไทโซ หัวร่อดังๆ เท้าเหยียบกระทบพื้น ดาบจันทร์ธาราดีดกระดอนขึ้น ประกายดาบแลบแปลบอีกครา

ปี้เทียนเอียนคราง หนักๆ คำหนึ่ง โซซัดโซเซล่าถอย ทุกผู้คนเห็นว่าดาบจันทร์ธาราไม่ได้กระทบถูกมันชัดๆ ล้วนไม่เข้าใจสาเหตุ

ความนัย

เถี่ยชิงอีพลันกู่ร้องดังยาวนาน เปลื้องเสื้อยาวออก ใช้มือม้วนพันเป็นมัด กลายเป็นรูปกระบอง หวดใส่มิซีจี ไทโซ

จิงเฉิงเหลิ่งรีบถลันไปประคองปี้เทียนเอียนที่ล่าถอยเอาไว้ถามโพล่งว่า

"ท่านอาเอียนไม่เป็นไรกระมัง?"

ปี้เทียนเอียนหน้าไร้สีเลือด แสดงว่าสิ้นเปลืองพลังไปมากมาย แต่ยังสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ดีที่มันยังไม่อาจทำลายลมปราณคุ้มครองกายของเรา"

พลางร้องบอกว่า

"ชิงอี ระวังพลังดาบธาตุธรรมชาติของมัน"

เสียงปังเมื่อม้วนเสื้อผ้ากับดาบจันทร์ธารากระทบกันแล้ว

ยามนั้นผู้รับใช้ทั้งสี่กระจายอยู่ด้านหลังมิซีจี ไทโซ จ้องคุมเชิงทั้งหมด แต่ไม่ได้ลงมือ

มิซีจี ไทโซ ยืนหยัดแน่วนิ่ง เถี่ยชิงอีกลับสะท้านขึ้นดราหนึ่ง ถอยกายไปสามก้าว

ทันใดนั้น มิซีจี ไทโซ ใช้ฝีเท้าอันลึกล้ำ เคลื่อนกายออกไปห้าก้าว ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง มุ่งใส่ทรวงอกของเถี่ยชิงอี

เถี่ยชิงอีถูกพลังดาบอันเกรี้ยวกราดของมันกระแทกจนข้อแขนชาด้าน เห็นดาบจันทร์ธาราแหวกจู่โจมมาถึง จึงใช้ออกด้วยวิชาฝีมือประจำตัว ม้วนเสื้อผ้าคลี่ออกเป็นเสื้อยาวใหม่ โบกกระพือขึ้นดุจระลอกคลื่น เสียงปังเมื่อต้านทานรับอีกดาบหนึ่ง ครั้งนี้เพียงถอยกายไปหนึ่งก้าว

มิซีจี ไทโซ ร้องชมเชยว่า

"ฝีมืออันประเสริฐ กลับล่วงรู้หลักของอ่อนหยุ่นพิชิตแข็งกร้าว"

เสียงขาดคำประกายดาบกระจายจ้า กลับกลายเป็นเงาดาบอันซับซ้อน เร่งเร้าพลังดาบอันแน่นหนา พร้อมกับฝีเท้าอันพิสดารล้ำ ม้วนจู่โจมใส่เถี่ยชิงอีดุจลมกวาดใบไม้ร่วง

เถี่ยชิงอีหาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ ดาบยาวกลับกลายเป็นเมฆเขียวหย่อมหนึ่ง กลับเป็นฝ่ายม้วนใส่ฝ่ายตรงข้าม

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยสบตากันวูบ ล้วนพบเห็นเค้าความตื่นตระหนกบนใบหน้าอีกฝ่าย เพลงดาบที่คลุมพสุธาเช่นนี้ นับว่าไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ในยามนั้น ซวีเยี่ยเวี่ยตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว แส้ภูตบดีตกถึงพื้นก่อน จากนั้นพุ่งเลียดดินไปม้วนใส่เท้าขวาของมิซีจี ไทโซ

มิซีจี ไทโซ ตวาดห้ามสี่ผู้รับใช้ที่ด้านหลังว่า “ห้ามมิให้ลงมือ” จากนั้นฟันดาบจันทร์ธาราใส่เสื้อยาวที่บรรจพลังเปี่ยมล้นของเถี่ยชิงอี กระแทกมันกระดอนไปด้านข้าง ตัวเองชิงถลันหลบเลี่ยง แส้อันพลิกแพลงของซวีเยี่ยเวี่ยก็จู่โจมล้มเหลว

พร้อมกับร่างที่โถมไปข้างหน้าของซวีเยี่ยเวี่ย แส้ภูตบดีดีดกระดอนขึ้นจากพื้น ไล่กวดตามมิซีจี ไทโซ ไป

จิงเฉิงเหลิ่งก็ขวางกันจวงชิงซวงกับกงจู้อลงกรณ์ที่คิดเข้าไปช่วยเหลือเอาไว้ ร้องบอกว่า “เราไปเอง” พลางโถมใส่อย่างไม่คิดชีวิต

มิซีจิ ไทโซ เห็นมันชักจูงให้ซวีเยี่ยเวี่ยติดตามมา ต้องลอบลิงโลดยินดี ขอเพียงคร่ากุมเด็กหญิงนี้เอาไว้ ยังกลัวภูตบดีไม่ยอมรับการเชือดเฉือนอีกหรือ?

ฉินเมิ่งเหยานั่งที่ท้ายเรือ ส่งมอบหน้าที่แจวเรือแก่หานป๋อ หานป๋อก็แล่นเรือทวนน้ำไปทางสะพานลั่วฮั้ว

ฉินเมิ่งเหยามีสีหน้าอ่อนโยน จิตใจสงบนิ่ง การพบกับหานป๋อ

ใหม่ครั้งนี้ นางรู้สึกว่าทุกประการล้วนเปลี่ยนไป นางไม่เคยต้องการอยู่ร่วมกับหานป๋อ เพื่อเสพรับกับความรู้สึกที่ยากบรรยายเช่นตอนนี้มาก่อน นี่หามีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักฉันบุรุษสตรีไม่ หากแต่เป็นความรู้สึกอันดื่มด่ำเช่นตอนอยู่ร่วมกับล่างฟานหวินหรือผังปาน

อย่าว่าแต่นางบังเกิดความรักต่อหานป๋ออย่างลึกล้ำ ทำให้นางทราบว่าไม่ว่าหานป๋อรุกล้ำต่อนางอย่างไร นางมีแต่รับไว้ด้วยความยินดีโดยไม่คิดต่อต้านขัดขืน เฉกเช่นเมื่อครู่มันโอบเอวอ้อนแอ้นของนางและลูบไล้หน้าอกของนาง

นางรู้สึกว่าในส่วนของครรภธรรมกับพันธุมารเกาะเกี่ยวรัดพันกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยินยอมและไม่ต้องการแยกจากกัน ความรู้สึกของการหลอมรวมความรักกับความใคร่เข้าด้วยกัน เป็นสิ่งที่นอกจากหานป๋อแล้ว ไม่มีบรษใดหยิบยื่นให้แก่นางได้

หากมิใช่คิดเชื่อมต่อชีพจรหัวใจ นางสามารถซ่องเสพกับรสชาติอันหอมหวานของจิตวิญญาณแห่งพันธุมารกับครรภธรรมหลอมรวมเข้าด้วยกัน

แต่ตอนนี้พวกมันต้องแบ่งแยกว่าฝ่ายหนึ่งมีความรักไร้ซึ่งความใคร่ ส่วนอีกฝ่ายมีความใคร่ไร้ซึ่งความรัก

นี่จะประสบความสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการแสดงออกของหานป๋อ นางได้แต่ชี้แนะเท่านั้น

แต่ว่านางไม่ใส่ใจ นับตั้งแต่พบกับความสำเร็จทางวิถีกระบี่ นางก็เห็นซึ้งถึงความเป็นความตาย ตลอดจนผลได้ผลเสีย ไม่มีเรื่องใดที่ปล่อยวางไม่ได้ รวมทั้งชีวิตของตัวเอง

หานป๋อเหม่อมองนางตาไม่กะพริบ

ฉินเมิ่งเหยาบิดเอวอ้อนแอ้น ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

“ยังสวมใส่เสื้อผ้า ก็มองดูถึงเพียงนี้หรือ?”

หานป๋อทำความรู้จักกับด้านที่เข้าสู่ทางโลกกับหลุดพ้นจากทางโลกของนางเซียนนี้ตั้งแต่แรก

นางที่หลุดพ้นจากทางโลก เคร่งขรึมสำรวมจนไม่อาจรุกล้ำก้ำเกิน ขณะที่เข้าสู่ทางโลกบังเกิดความรัก กลับงามเย้ายวนยิ่งกว่าหญิงใด ทรงเสน่ห์จนผู้คนต้องลุ่มหลงงมงาย

คืนนี้นับตั้งแต่หานป๋อพบกับฉินเมิ่งเหยา พันธุมารล้วนอยู่ในสภาพที่ดีเลิศที่สุด สามารถรับรู้ถึงความรักอันลึกล้ำดุจห้วงสมุทรที่ฉินเมิ่งเหยามีต่อมัน ล่วงรู้ถึงจิตใจที่นางยอมมอบกายแก่มัน ที่สร้างความตื้นตันใจแก่มันยิ่งกว่าคือ ฉินเมิ่งเหยาสลัดหลุดจากทุกสิ่ง รวมทั้งความเป็นความตายและความรับผิดชอบต่อสำนักอาจารย์ ปลดปล่อยจิตใจแก่ร่างกายต่อมัน ให้มันกระทำตามอำเภอใจ เพียงแต่มันที่ไม่ทราบต้องทำอย่างไร จึงรักษาสภาพแบ่งแยกความรักกับความใคร่ออกจากกันได้

หลายวันนี้เมื่อมันร่วมสัมผัสรักกับสตรีทั้งหลาย ขณะที่เข้าด้ายเข้าเข็ม สามารถไต่เต้าถึงขอบเขตเช่นนั้น แต่นั่นคล้ายกับกวีพลันนึกได้วรรคทองอันบรรเจิด ไม่อาจตั้งความหวังอยู่ก่อน

หากคิดอาศัยเคล็ดวิชาในสิบท่าไร้คำนึง ยังไม่ทันเริ่มต้นก็ปราศจากตัณหาราคะ ดังนั้นทำไม่ได้

ตอนนี้มันถึงกับไม่กล้ากระตุ้นอารมณ์ใคร่ของฉินเมิ่งเหยา ทั้งนี้เพราะหากใช้วิธีการชั้นต่ำ ได้แต่สะกิดอารมณ์ดำกฤษณาชั้นต่ำ อาจบางทียังไม่ทันรวมร่างเป็นหนึ่งเดียวกับฉินเมิ่งเหยา นางก็ไม่อาจทนทานรับไฟราคะที่แผดเผา ชีพจรหัวใจขาดสะบั้น จบสิ้นชีวิตไป

ฉินเมิ่งเหยาเห็นตัวเองกล่าวยั่วเย้า เด็กน้อยนี้ยังเคร่งขรึมจริงจัง ต้องถอนใจเบาๆ เพ่งตามองสายน้ำ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“ตำแหน่งที่สายน้ำไหลผ่าน ต้นหญ้าแมกไม้เจริญงอกงาม

ชีวิตบานสะพรั่งดั่งบุปผา สายน้ำไหลผ่านไปแล้วไหลคืนมา ชีวิตก็ต่อเนื่องกันรุ่นแล้ว เบื้องหลังของทุกประการนี้แฝงไว้ด้วยจุดประสงค์ใด?"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง

มันเป็นคนที่มีความรักต่อชีวิตและเข้าสู่ทางโลก น้อยครั้งจะนึกถึงหลักปรัชญาเหล่านี้ แต่ทราบว่าทุกถ้อยคำของฉินเมิ่งเหยาแฝงความหมายลึกล้ำ รีบใช้ความคิดใคร่ครวญ กล่าวว่า

"จุดประสงค์นั้นคงคิดหลุดพ้นจากขอบเขตของชีวิต ขณะที่พวกเราเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ดังนั้นหากเพียงอาศัยขีดความสามารถที่ชีวิตหยิบยื่นให้ อาจไม่มีวันคลี่คลายปริศนาความเป็นตาย เพราะว่าชีวิตขีดวงจำกัดของพวกเราไว้"

ฉินเมิงเหยานั่งตัวตรง ตาคู่งามทอประกายแห่งปัญญา กล่าวด้วยความยินดี

"นี่คือความหมายของดาบเหยี่ยว ข้าพเจ้ายังมีความลับประการหนึ่งไม่ได้บอกต่อพวกท่าน ดาบเหยี่ยวมีที่มาลึกลับ เมื่ออิงหยวนมีอายุสิบแปดปี มันพลันปรากฏขึ้นในวังปูตาลา ขณะนั้นภายในวังกำลังประกอบพิธีแต่งตั้งอิงหยวนเป็นดาไลลามะ ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันมาจากที่ใด นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา อิงหยวนก็ลืมวิชาฝีมือไปโดยสิ้นเชิงกลายเป็น คนไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ไม่ว่าผู้อื่นทดสอบอย่างไร ก็ไม่พบว่าภายในร่างอิงหยวนมีกำลังภายในหลงเหลือ และนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา อิงหยวนก็กลายเป็นดาไลลามะที่ได้รับความเคารพอย่างสูงสุดของทิเบต"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาน้อยของข้าพเจ้า นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด? ข้าพเจ้าคล้ายกำลังฟังตำนานของเซียนวิเศษเรื่องหนึ่ง"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันกลับคืนสู่สภาพเช่นยามปรกติ จึงยกมือรวบเรือนผมที่ถูกลมราตรีโชยพัดยุ่งเหยิง ยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ทุกรุ่นล้วนมีตำนานของเซียนวิเศษ บ้างเป็นความจริง บ้างเป็นความเท็จ แต่มันบ่งบอกถึงจินตนาการนึกฝันของมนุษยชาติ นั่นคือต้องการทราบว่า 'พวกเราที่แท้อยู่ที่นี้ทำอะไร?' คำตอบนั้นอาจอยู่ในดาบเหยี่ยวที่กลางหลังท่าน ไม่เช่นนั้นจอมยุทธ์ฟู่อิงหลังจากทำลายอากาศธาตุเหินจากไป ไหนเลยยังใช้พลังจิตอันมหาศาล ส่งมอบมันให้แก่บุตรชายของตัวเอง?"

หานป๋อลูบคลำดาบเหยี่ยวที่สะพายอยู่บนหลังด้วยสีหน้าอันเหลือเชื่อ เบิ่งตามองฉินเมิ่งเหยาทวนคำว่า

"ทำลายอากาศธาตุ?"

ฉินเมิ่งเหยาลุกขึ้นยืน เคลื่อนเข้ามายังอ้อมอกหานป๋อ นั่งบนต้นขามัน ใช้ใบหน้าแนบสนิทกับใบหน้า กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ถูกแล้ว ทำลายอากาศธาตุเป็นบทสุดท้าย ในสี่สิบเก้าบทม้วนภาพเทพประยุทธ์ เอ่ยถึงหมากตาสุดท้ายที่ทางพรตกับสำนักมารมุ่งแสวงหา กล่าวคือทำอย่างไรจึงหลุดพ้นจากชั้น 'อากาศธาตุ' ของจักรวาล ผ่านเข้าไปจนสำเร็จเป็นเซียนเป็นพุทธะ โดยไม่ถูกจำกัดอยู่ในกฎเกณฑ์แห่งจักรวาลอีกต่อไป เท่ากับว่าเม็ดหมากล้อมหลุดพ้นจากกระดานหมากล้อม เข้าใจว่าตัวเองเพียงเป็นเม็ดหมากล้อม"

หานป๋อพอแนบชิดกับวงพักตร์นาง สูดดมกลิ่นหอมจากเรือนร่างนาง สัมผัสกับความรู้สึกที่ช่วงขาไขว้ทับกัน รับฟังคำพูดที่ไขสติปัญญาผู้คนของนาง ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เมิ่งเหยาคงต้องการให้ข้าพเจ้าขอความช่วยเหลือจากดาบเหยี่ยว เพราะว่าข้าพเจ้าในยามนี้บังเกิดไฟราคะสุมทรวง ขอเพียงยามใดที่สามารถแยกความรักกับความใคร่ออกจากกัน ข้าพเจ้า

ไม่สนใจว่าอยู่ในเวลาและสถานที่ใด ก็ต้องทำลายร่างเซียนของเมิ่งเหยาเข้าไป"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่ากระตุ้นนิสัยมารของมันขึ้นแล้ว ทั้งนี้เพราะพันธุมารของมันเริ่มรุกรานต่อครรภธรรมของนาง จนจิตใจนางวาบหวิวหวั่นไหว จึงยื่นมือลูบคลำใบหน้ามัน ทั้งยังใช้ใบหน้าเข้าเสียดสีกล่าวด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า

"ขอเพียงฟูจวิน (คำเรียกสามี) เห็นว่ากระทำได้ เมิ่งเหยาสามารถนอนทอดกายรองรับอยู่ทุกเมื่อ"

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงเห็นชวีเยี่ยเว่ยกับจิงเฉิงเหลิ่ง ซึ่งมีศักดิ์เป็นศิษย์พี่บุรุษกับศิษย์น้องหญิงพากันจู่โจมใส่ มิซีจี ไทโซ ไหนเลย กล้าชักช้า พลอยบุกเข้าไปจากทางซ้ายขวา

ยามนั้นปี้เทียนเอียนโคจรพลังเสร็จสิ้น จึงตัดเข้าไปทางสองปีกพร้อมกับเถี่ยชิงอี ทางหนึ่งจับตาดูสี่ผู้รับใช้ทางด้านหลัง ป้องกันว่าฝ่ายตรงข้ามจู่โจมทำร้าย ทางหนึ่งชมดูการต่อสู้ สามารถกระโจนเข้าร่วมได้ทุกเมื่อ

การต่อสู้ดำเนินถึงขั้นนี้ ในสี่ขุนพลคฤหาสน์ภูตบดี มีอยู่สองคนที่ลงมือ แต่ล้วนถูกคุกคามล่าถอย จากข้อนี้แสดงว่า มิซีจี ไทโซ สมเป็นครูฝึกสอนอันดับหนึ่งของท่านโชกุนแดนอาทิตย์อุทัย มีคุณสมบัติท้าสู้กับล่างฟานหวินและผังปาน

เพลงดาบของมันเผ็ดร้อนดุร้าย เต็มไปด้วยความเสี่ยง มักตัดสินผลแพ้ชนะในดาบเดียว

ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า ผู้คนในบริเวณไม่อาจต่อสู้กับมันตัวต่อตัว

ก่อนที่จิงเฉิงเหลิ่งจะรุดไปช่วยเหลือศิษย์น้องหญิงที่รักเอ็นดู

ตลอดมา มิซึจี ไทโซ ก็กรีดวาดดาบใส่ซวีเยี่ยเวี่ยสามดาบ สะกดจนเพลงแส้ภูตบดีของนางไม่อาจใช้ออก ต่อจากนั้นประกายดาบกระจายจ้า ฝ่าเข้ามาในรอยร่องช่องว่างของเงาแส้พอยื่นมือออก กลับคว้าจับแส้ภูตบดีเอาไว้ ขณะที่ดาบจันทร์ธารากลับกลายเป็นประกายสายฟ้าพุ่งจู่โจมใส่จิงเฉิงเหลิ่ง มิให้มันสอดมือเข้ามาได้

ในช่วงเวลาที่ใกล้จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ กลับแสดงเห็นถึงความเพียรพยายามที่ภูตบดีปลูกฝังต่อบุตรีไม่ได้สูญเปล่า ซวีเยี่ยเวี่ยกระทั่งครุ่นคิดยังไม่ครุ่นคิด ก็คลายมือละทิ้งแส้ ชักกระบี่เหมยหิมะที่สะพายอยู่กลางหลังออกมา ควงเป็นบุปผากระบี่วงหนึ่ง ครอบคลุมใส่ทรวงอกที่มิซึจี ไทโซ เปิดกว้างออก บนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มอันอ่อนหวานวูบหนึ่ง

มิซึจี ไทโซ ความจริงคิดกระชากดึงนางเข้ามาในอ้อมอก คิดไม่ถึงนางมีปฏิกิริยารวดเร็วถึงเพียงนี้ ขณะที่จี้นิ้วออก สายตาเหลือบเห็นสีหน้าท่าทีอันน่ารักของนาง กลับไม่อาจหักใจขยี้บุปผาด้วยอำมหิต รั้งพลังกลับไปสามส่วน

จิงเฉิงเหลิ่งอาศัยความมีเปรียบที่แส้ยืดยาวใช้ปลายแส้เหนี่ยวรั้งส่วนด้ามของดาบจันทร์ธารา แส้ภูตบดีส่วนอื่นก่อเกิดเป็นระลอกคลื่นสาดซัดใส่คมดาบ กลับคลี่คลายเพลงดาบอันเกรี้ยวกราดไป

มิซึจี ไทโซ แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวคำ “แส้อันประเสริฐ” รั้งดาบกลับมาตั้งมั่น ผนึกเป็นผนังเหล็กกำแพงทองแดงชั้นหนึ่ง ชั่วพริบตาก็ต้านทานรับจิงเฉิงเหลิ่งติดต่อกันห้าแส้

ยามนั้น นิ้วมือข้างซ้ายของมันจี้ถูกปลายแหลมของกระบี่เหมยหิมะของซวีเยี่ยเวี่ย

ซวีเยี่ยเวี่ยเร่งเร้าพลังกระบี่ออก รู้สึกว่าพลังคล้ายเข็มเล็กละเอียดโปรยลงสู่ท้องทะเล พบกับความเวิ้งว่างเปล่า สร้างความขัดข้องใจ

แทบตาย

มิซีจี ไทโซ พอหดนิ้วมือกลับ กลับกระชากดึงซวีเยี่ยเวี่ยเข้าหามันอย่างไม่อาจควบคุมยับยั้ง

ฟงสิงเลี่ยกับชิงฉางเจิงอยู่ใกล้ที่สุด ล้วนชมดูจนหน้าเปลี่ยนสี พากันโถมเข้าช่วยเหลือ

ดาบจันทร์ธาราในมือซ้าย มิซีจี ไทโซ เปลี่ยนจากรับเป็นรุก ฟันใส่คอหอยจิงเฉิงเหลิ่ง ประจวบกับเป็นช่องโหว่เพียงหนึ่งเดียวของจิงเฉิงเหลิ่ง ทั้งหลบรอดจากแส้ภูตบดีได้

จิงเฉิงเหลิ่งได้แต่ล่าถอย ไม่มีปัญญาช่วยเหลือได้

เห็นแน่ชัดว่าไม่ว่าผู้ใดก็ช่วยเหลือซวีเยี่ยเวี่ยไม่ทันท่วงที จันทร์ราตรีดวงนี้พลันตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ละทิ้งกระบี่เหมยหิมะอีกเล่มหนึ่งหมุนคว้างโดยรอบ กลับหลุดพ้นจากพลังชักจูงของมิซีจี ไทโซ เคลื่อนขวางสองก้าว รอดจากชะตากรรมถูกคร่ากุม ยื่นมือลงยังเบื้องล่างชักมีดสั้นหนึ่งยาวหนึ่งสั้นจากในซอกรองเท้า ร่ายรำเป็นร่างแหกระบี่ปากหนึ่ง มิให้มิซีจี ไทโซ รุกรานเข้ามา

กงจู้อลงกรณ์กับจวงชิงชวงและหานปี้ฉุ่ยค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง พากันร้องว่า

“เวี่ยเอ๋อถอยมา”

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องเสียงเจื้อยแจ้วว่า

“เวี่ยเอ๋อไม่กลัวมัน”

แว่วเสียงเครังเครัง เมื่อนางใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันลึกล้ำปิดป้องต้านทานดาบที่ภูตเทพสุดจะหยั่งของมิซีจี ไทโซ ได้

ยามนั้นชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยค่อยประชิดเข้าใกล้มิซีจี ไทโซ

จิงเฉิงเหลิ่งปะทะหักล้างกับ มิซีจี ไทไซ สิบกว่าแส้ ถูกพลังดาบอันเกรี้ยวกราดของฝ่ายตรงข้ามกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน

ตาพร่าพรายใจเต้นแรง ได้แต่ล่าถอยออกจากวงต่อสู้ โคจรพลังพักผ่อนทั้งทราบว่าเหตุใดปี้เทียนเอียนกับเถี่ยชิงอีไม่สามารถกระโจนกลับเข้าสู่สมรภูมิ

ที่จู่โจมใส่มิซีจี ไทโซ ก่อนเป็นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลี่ย มันพอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายของเพลงทวนไฟลามทุ่งนามประกาศศักดายิ่งใหญ่ ได้ยินเสียงพลังทวนดังซี่ซี่ ม้วนจู่โจมใส่มิซีจี ไทโซ ดุจระลอกทลายฟากฝั่ง

สีหน้ามิซีจี ไทโซ ปรากฏแววตื่นเต้นตระหนกขึ้น ใช้มือที่อยู่ว่างยึดจับด้ามดาบ ชี้ดาบลงสู่พื้น ด้ามดาบกระทบถูกมีดสั้นนกเป็ดน้ำของซวีเยี่ยเวี่ยทั้งคู่ กระแทกนางล่าถอย จากนั้นดาบจันทร์ธาราตวัดเขี่ยขึ้น ท่ามกลางเงาทวนเกลื่อนกลาด กลับเขี่ยถูกปลายแหลมของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ

เห็นแน่ชัดว่าทวนสีแดงต้องถูกเขี่ยกระดอนขึ้น มันก็สามารถบุกฝ่าเข้าไป สยบศัตรูในดาบเดียว มิคาดฟงสิงเลี่ยสืบทอดวิชาฝีมือของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ภายในร่างรวมพลังลมปราณสามสายบวกกับเคยเห็นภาพการต่อสู้ระหว่างอาจารย์ผู้ล่วงลับกับผังปาน ไหนเลยถูกสยบโดยง่ายดาย พลันกระชากรั้งทวนกลับมา

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะหายวับกับตา ซ่อนอยู่หลังชายโครงกลายเป็นท่วงท่าไร้ทวน

มิซีจี ไทโซ ยังไม่เคยเห็นเพลงทวนที่พิสดารล้ำถึงเพียงนี้มาก่อน ยามนั้นดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิงฟาดฟันมาถึงแล้ว หาเกรงกลัวต่อดาบจันทร์ธาราของมันไม่

สีหน้ามิซีจี ไทโซ คล้ายบ่อโบราณไร้ระลอก ยกชูดาบจันทร์ธาราขึ้นเหนือศีรษะ สลับเท้าถอยปราด จับจ้องมองบุรุษหนุ่มยอดฝีมือที่จู่โจมมาจากทางซ้ายขวาทั้งสอง สีหน้าปรากฏแววเคร่งขรึมจริงจังขึ้น

ซวีเยี่ยเวี่ยถูกด้ามดาบของมิซึจึ ไทโซ กระแทกจนสองมือชาด้าน ไม่กล้าอวดโอ่ถือดีอีก ล่าถอยถึงข้างกายกงจู้อลงกรณ์กับจวงชิงซวง

หานปี้ฉุ่ยสบโอกาสเหมาะ เข้าแทนที่ซวีเยี่ยเวี่ย ถือกระบี่สะอึกเข้าหาจากตรงกลาง

หานป้อถอนริมฝีปากจากริมฝีปากหอมกรุ่นของฉินเมิ่งเหยา มองดูสีหน้าอันอุธัจเอียงอายของนางเซียนผู้นี้ หายใจเข้าออกอย่างเร่งร้อน กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาเอย ข้าพเจ้าทราบว่าเป็นนางเซียนจุติลงจากฟ้าจริงๆ รีบบอกต่อข้าพเจ้าว่าจะค้นพบความลับของดาบเหยี่ยวอย่างไรช่วยให้พันธมารบังเกิดจิตแห่งธรรม อย่างนั้นข้าพเจ้าก็จะแยกความรักกับความใคร่ออกจากกันได้ วิงวอนท่าน ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องมีคำตอบแน่นอน"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านผู้นี้จนบัดนี้ยังเล่นลิ้นคารมต่อผู้อื่นอีก"

พลางหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"คิดค้นหาความลับของดาบเหยี่ยวง่ายดายยิ่ง ขอเพียงท่านฝังจิตวิญญาณไปในรอยประทับของดาบเหยี่ยว ก็จะรับรู้ถึงประสบการณ์ของจอมยุทธ์ฟู่อิง"

หานป้อสะท้านใจอย่างรุนแรง หวนนึกถึงตอนประมือกับ มิซึจึ ไทโซ ตนเองบังเกิดความผูกพันกับดาบเหยี่ยวอย่างประหลาด มีความรู้สึกคล้ายไขว่คว้าถูกวัตถุสิ่งใด

ฉินเมิ่งเหยายกมือโอบรอบคอของมัน หอมแก้มของมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมิ่งเหยาชมชอบมองดูสีหน้าที่ใช้ความคิดของท่าน ช่างมีมนต์เสน่ห์ที่โยกคลอนจิตใจนัก"

หานป๋อสบสายตากับนาง กล่าวช้าๆ ว่า

"ข้าพเจ้าอาจมีวิธีค้นพบความลับของดาบเหยี่ยว เพียงแต่ที่มีเวลาไม่มาก หากเมิ่งเหยายังไม่อาจเชื่อมต่อชีพจรหัวใจอีก เกรงว่ายากผ่านพ้นคืนนี้ได้"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"นอกจากสามารถประพฤติเช่นฟู่อิงที่ควบม้าใส่อากาศธาตุ ไม่เช่นนั้นมีผู้ใดไม่ตาย เพียงต่างกันที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น ป๋อหลางไยต้องใส่ใจด้วย แต่ข้าพเจ้ามีลางสังหรณ์ว่า ป๋อหลางสามารถเชื่อมต่อชีพจรหัวใจของผู้อื่น ให้เมิ่งเหยาเป็นภรรยาที่เชื่อฟังของท่าน"

หานป๋อลิงโลดขึ้นมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแทบลืมเลือนว่าตัวเองเป็นดาววาสนา อย่าว่าแต่ลางสังหรณ์ของนางเซียนท่านต้องไม่ผิดพลาด แต่ว่าท่านอย่าคิดหมายหลอกลวงข้าพเจ้า ท่านต้องไม่ยินยอมเป็นสะใภ้ของตระกูลหานเราดุจเดียวกับซือเจี่ยแจและพวก ใช่หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"หากถูกท่านพิชิตโดยราบคาบ ผู้ใดสามารถแน่ใจว่าผู้อื่นจะเปลี่ยนเป็นเช่นใด จอมยุทธ์ดื้อด้าน ถึงสะพานลั่วฮัวแล้ว ขึ้นฝั่งกันเถอะ มีผู้คนมากมายรอคอยพวกเราอยู่"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ผู้คนมากมาย?"

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจกล่าวว่า

"นับตั้งแต่ท่านลงเรือ ก็มีคนสะกดรอยตามพวกเรา จากที่นี้ถึงวังหลวง รับรองไม่สงบสันติ"

หานป๋อบังเกิดความฮึกหาญประดัง หัวร่อฮาฮาพลางชักดาบเหยี่ยวออกมา ประคองนางลุกขึ้นยืน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพลันบังเกิดความเชื่อมั่นว่า ต่อให้ผู้มาเป็นหลี่เซ่อเม่ยก็สามารถส่งท่านเข้าวังไป"

ฉินเมิ่งเหยาเคลื่อนกายถึงด้านหลังมัน เกาะหลังของมันไว้ ใช้สองเท้าหนีบรัดข้างเอวของมัน ยื่นหน้าถึงข้างหูมัน กล่าวว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป เมิ่งเหยาขอมอบทุกสิ่งให้แก่ท่านแล้ว"

หานป๋อยื่นมือกลับหลัง ตบตะโพกกลมกลึงของนางสองคราก กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"วางใจเถอะ ทุกประการปล่อยให้เป็นหน้าที่เราผู้เป็นสามีเอง"

พลางกู่ร้องดังยาวนาน โผพุ่งกายขึ้นจากเรือ แบกหญิงงามอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเหินร่อนเข้าหาฝั่ง

ฟงสิงเลี่ยสบเท้าไปเบื้องหน้า ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะแลบแปลบออกจากข้างเอว แหวกพุ่งใส่ดาบจันทร์ธารา บิดพัวพันเป็นพัลวัน

มิซีจี ไทโซ สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ส่ายโงนเงนไปทางด้านหลังคราหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยก็ล่าถอยไป แต่ไม่สับสน ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะดีดกระดอนขึ้นกลางอากาศ กลับกลายเป็นเงาทวนนับร้อยพันสาย

ชิฉางเจิงโถมถึงด้านซ้ายมือของมิซีจี ไทโซ ราวเสือร้ายตัวหนึ่งสะบัดดาบขวับขวับขวับ ฟันติดต่อกันสามดาบ ดาบศัสตราฟ้าพลิกพลุ่งพล่าน แต่ละดาบรวดเร็วดุจประกายสายฟ้า ไม่ยั้งมือแม้แต่น้อย

มิซีจี ไทโซ เพิ่งด้านทานรับทวนอันเกรี้ยวกราดของฟงสิงเลี่ยไว้ ขณะจะฉวยโอกาสตะลุยไล่ แต่สภาวะดาบของชิฉางเจิง ทำให้มันไม่กล้าชะล่าใจ ใช้ออกด้วยเพลงดาบจันทร์ธารา ม้วนจู่โจมใส่

ชิฉางเจิง ประกายดาบพลังดาบล้วนแกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน

เสียงคมดาบปะทะดังไม่ขาดหู

ชิฉางเจิงตกอยู่ในกระแสดาบจันทร์ธารา รู้สึกว่าทุกดาบของฝ่ายตรงข้ามไม่มีริ้วรอยให้สืบสาว ทั้งหนักหน่วงดุจพะเนินเหล็ก หลังจากต้านทานสิบกว่าดาบ ก็หลั่งเหงื่อโซมกาย ต้านรับไว้สามดาบ เพียงตอบโต้ได้หนึ่งดาบ ต้องลอบร้องคำร้ายกาจในใจ แต่ก็รู้สึกสมใจยิ่ง

กระบี่ของหานปี้ฉุ่ยบรรลุถึงแล้ว

มิซีจี ไทโซ สืบเท้าด้วยท่าเท้าพิสดาร คลื่นดาบจันทร์ธาราขยายวงกว้างออก พลอยม้วนนางเข้าไปยังรับมือได้อย่างเหลือเฟือ

เสียงเช้งเมื่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะจู่โจมมาถึงอีกครา

พริบตานั้นเงาร่างสี่สายรวมตัวแล้วผละจาก กระโดดขึ้นลงตลอดเวลา เสียงอาวุธปะทะกันไม่ขาดหู ผู้คนทั้งสองฝ่ายชมดูจนตาลายละลาน

ในยามนั้น ภูตบดีซวีเย่ออู่พลันปรากฏขึ้นที่ข้างวงต่อสู้ หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“พี่มิซีจี หากเราลงมือในตอนนี้ รับรองว่าจะปลิดชีวิตท่านในสามกระบวนท่า”

ผู้รับใช้วาดะ พนา อัคคี ขุนคีรีทั้งสี่พากันเคลื่อนกายเข้ามาแต่ถูกเถี่ยชิงอีกับปี้เทียนเอียนดาหน้าเข้าสกัดไว้ จนไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม

ประกายของดาบจันทร์ธาราพลันสาดกระจายจ้า แต่ยังไม่อาจคุกคามฟงสิงเลี่ยและพวกทั้งสามล่าถอยกลับไป

มิซีจี ไทโซ ยังสามารถเอ่ยปากกล่าววาจาว่า

“ใช้พวกมากเข้าเอาชนะ นับเป็นผู้กล้าอันใด?”

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเราถือเป็นสองประเทศทำสงคราม มิใช่ชาวยุทธจักรประลองฝีมือกัน มีอันใดยุติธรรมไม่ยุติธรรม...ล้วนหยุดมือให้กับเรา"

มิซีจี ไทโซ ไม่ทันยืนหยัดมั่น ภูตบดีซวีเยี่ยอู๋ก็สะอึกเข้ามา มิซีจี ไทโซ ฟาดฟันดาบออก ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา ในแขนเสื้อปรากฏแส้ภูตบดีลื่นไหลออกมาท่อนหนึ่ง แหวกพุ่งใส่คมดาบ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ส่ายร่างโงนเงน มิซีจี ไทโซ กลับถอยกายไปครึ่งก้าว

ดูจากเปลือกนอกคล้ายกับภูตบดีช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่นี่เป็นผลจากการที่มิซีจี ไทโซ ผ่านการต่อสู้มาครู่หนึ่ง ดังนั้นสมควรบอกว่ามีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกัน

แส้ภูตบดีหดกลับไปในแขนเสื้อ กลับปรากฏแส้อีกท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกจากขากางเกง กวาดใส่เท้ามิซีจี ไทโซ

มิซีจี ไทโซ ปักดาบจันทร์ธาราลง สกัดท่าเพลงแส้อันลี้ลับสุดหยั่งคาดเอาไว้

ฟงสิงเลี่ยและพวกได้เปิดหูเปิดตา คิดไม่ถึงภูตบดีซวีเย่ออู๋เพียงอาศัยการเคลื่อนตัวของกล้ามเนื้อ และการควบคุมบังคับพลังใช้แส้ภูตบดีถึงขั้นลึกล้ำพิสดาร ยากจะระวังป้องกัน ทำให้มิซีจี ไทโซต้องตกเป็นฝ่ายตั้งรับ

แส้ภูตบดีหดหายไปในขากางเกง สาบสูญจนไร้ร่องรอย แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าหลังจากนี้จะมุดออกทางตำแหน่งใด

มิซีจี ไทโซ สอดดาบคืนฝัก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ภูตบดีสมเป็นวีรบุรุษ มิซีจีขอน้อมรับการสั่งสอน ก่อนที่จะทำศึกกับล่างฟานหวิน จะไม่มารบกวนการบำเพ็ญภาวนาของท่านอีก"

ทุกผู้คนลอบประหลาดใจที่มิซีจี ไทโซ ยืดได้หดได้ มันเมื่อ

กล่าวเช่นนี้ ภูตบดีก็ไม่สะดวกกับการเหนี่ยวรั้งมันเอาไว้

ภูตบดีชวีเย่ออู่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"พี่มิชีจี มีคุณสมบัติในการท้าสู้กับล่างฟานหวินจริง เชิญเถอะ"

มิชีจี ไทโซ กู่ร้องคำหนึ่ง นำผู้รับใช้ทั้งสี่จากไป

แว่วเสียงหัตถ์พิษเฉียนหลอดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"ดาบจันทร์ธาราร้ายกาจสมคำร่ำลือจริงๆ หากพี่ชวีไม่ลงมือด้วยตัวเอง เกรงว่ามันยังไม่ยอมเลิกรา"

ภูตบดีชวีเย่ออู่หันกายไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรากลัวรับบาดเจ็บ มันก็กลัวรับบาดเจ็บ ไม่สามารถต่อสู้กับล่างฟานหวินในสภาพสมบูรณ์ขีดสุด นี่เรียกว่ากลัวเกรงทั้งสองฝ่ายไหนเลยต่อสู้กันได้ มา พวกเรากลับไปเดินหมากสือต่อ"

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกมีลมพัดผ่านข้างหู เฝ้าดูหานป๋อกระโดดขึ้นลงยามนี้ยังลอยตัวบนชายคา พริบตาต่อมาก็พุ่งตัวตามถนนขวางตรอกซอยหาไม่ก็ข้ามกำแพงทิ้งตัวลงในลานบ้านผู้คน เส้นทางที่ใช้สุดหยั่งคำนวณทั้งรวดเร็วสุดเปรียบปาน

จิตใจนางกระจ่างแจ่มชัด ไม่มีสิ่งใดบดบัง ทราบว่าหานป๋ออาศัยสัญชาตญาณอันปราดเปรียวของพันธุมาร ชิงหลบหลีกจากการสกัดขัดขวางของศัตรู

หานป๋อยิ่งวิ่งตะบึง ยิ่งปีติยินดี

นางเชียนที่มันเฝ้าฝันถึงเกาะอยู่บนหลังตนเอง มันรู้สึกว่าไม่เพียงแต่จิตวิญญาณของทั้งสองที่หลอมรวมเป็นร่างเดียวกัน แม้กระทั่งเรือนร่างเลือดเนื้อก็รวมเป็นร่างเดียวกัน ความรู้สึกอันลึกล้ำนั้นหาด้อยกว่าบุรุษสตรีร่วมสัมพันธ์รักไม่ หากยังหลุดพ้นยิ่งกว่า

ที่แปลกพิสดารคือ ดาบเหยี่ยวในมือคล้ายกลายเป็นสิ่งมีชีวิต

ทำให้ดวงจิตและวิญญาณของมันยืดขยายออกไป ลืมทุกข์ไร้กังวล ปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อย

วิชามารโคจรหมุนเวียนไม่หยุดยั้ง จนหลุดพ้นจากขอบเขตของกาลก่อน อยู่เหนือขีดจำกัดของสมรรถนะร่างกาย

ความรู้สึกนี้คล้ายกับตอนแรกที่รองรับพันธุมาร ทลายดินขึ้นมาวิ่งเตลิดตามท้องทุ่ง จนพบกับจิ้นปิงหวิน เพียงแต่เป็นความรู้สึกที่รุนแรงกว่าร้อยเท่า

โลกที่ถูกปกคลุมด้วยหิมะกับมัน ไม่มีการแบ่งแยกอีก รวมทั้งหญิงงามอันดับหนึ่งที่แนบสนิทบนแผ่นดิน กับดาบเหยี่ยวที่ถืออยู่ในมือ

เมื่อมันกระโดดขึ้นบนหลังคาตึกใหญ่อีกครา หวงเฉิง (ราชธานี) ก็ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าไกลตา

พลันปรากฏเงาร่างสองสายทิ้งตัวลงที่ข้างกายมัน พุ่งปราดไปพร้อมกับมัน

คนทางซ้ายคือมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านล่างฟานหวิน คนทางขวาคือเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ฉายาเหลี่ยวจิ้นฉานจู่

นับจากที่นี้เป็นต้นไป บ้านเรือนเริ่มบางตา เพิ่มสวนหย่อมและลานกว้างมากขึ้น ไม่สามารถอาศัยภูมิประเทศหลบหลีกจากการจู่โจมของศัตรู อย่างนั้นศัตรูต้องวางกำลังสำคัญอยู่บนเส้นทางที่ทอดสู่หวงเฉิงอย่างแน่นอน

หานป๋อแยกย้ายทักทายบุคคลทั้งสองคำหนึ่ง

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ภูตบดีรู้จักดูลักษณะราศี ดูออกว่าคืนนี้น้องแซ่หานมีภัย จึงมอบดาบเหยี่ยวแก่ท่าน"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"สามารถรุดถึงหวงเฉิงหรือไม่ ล้วนขึ้นอยู่กับประสกแล้ว"

จากนั้นส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาหลับตาพริ้มลง โอบกอดหานป๋อแนบแน่น ไม่ถามไถ่เรื่องราวข้างกาย เข้าสู้ห้วงอันสงบนิ่ง

ขณะสนทนา ทั้งที่พุ่งผ่านบ้านเรือนยี่สิบกว่าหลัง ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏเงาร่างหลายสายขึ้น

หานป๋อเพ่งตามอง ต้องลอบร้องอุทานในใจ ที่สะดุดตาที่สุดย่อมเป็นมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เช่อเม่ย เซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันและสุนัขป่าแดนร้างเยี่นปี้ ยังมีอิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเซิง ดูท่าคืนนี้คนของฟางเยี่ยหวี่ยกกำลังออกมาทั้งรัง หมายมั่นสังหารตนเองให้จงได้

ล่างฟานหวินกู่ร้องดังยาวนาน สะท้านไปทั้งไกล้ไกล ชิงล้ำหน้าออกไป เหินร่อนลงหาศัตรูราวเหยี่ยวโฉบกระต่าย

ทางด้านหลี่เช่อเม่ยทราบว่า ล่างฟานหวินจงใจสร้างความตื่นตัวแก่คนของเอี๋ยนอู๋จี้ที่หวงเฉิง ต้องลอบแค้นเคืองในใจ

ตอนแรกพวกมันวางแผนลงมือตอนที่หานป๋อพบกับฉินเมิ่งเหยา มิคาดฉินเมิ่งเหยาโดยสารเรือมา เมื่ออยู่บนแม่น้ำฉินไหว บวกกับมีล่างฟานหวินกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ให้การคุ้มกัน ไม่สะดวกกับการกลุ้มรุมจู่โจม ได้แต่รอจนอีกฝ่ายขึ้นฝั่ง แต่แล้วหานป๋อพลันมีพลังฝืมือรุดหน้าทั้งอาศัยภูมิประเทศหลบรอดจากการสกัดของพวกมัน จนถึงที่นี้ค่อยดักสกัดไว้ได้ เมื่อเปิดฉากต่อสู้ จะพิสูจน์ความเป็นตายในไม่กี่กระบวนท่า ขอเพียงพัวพันล่างฟานหวินกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่เอาไว้ ก็จะบดขยี้หานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาซึ่งสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ให้แหลกลาญเป็นผุยผง

หลี่เช่อเม่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา นำกำลังบุกจู่โจมใส่ล่างฟานหวินที่ทิ้งตัวลงบนกระเบื้องหลังคา

ล่างฟานหวินเผยอยิ้มออกมา เสียงเช้งเมื่อชักกระบี่คลุมวรุณ

ออกมา ตอนแรกแตกเป็นบุปผากระบี่วงหนึ่ง จากนั้นกลายเป็นประกายกระบี่นับพันนับหมื่นจุด สาดครอบคลุมใส่ศัตรูทั้งหก

สุนัขป่าแดนร้างเยี่นปี้เพิ่งเผชิญกับล่างฟานหวินเป็นครั้งแรก แม้ได้ยินกิตติศัพท์ของอีกฝ่ายมานาน ยังคิดไม่ถึงว่าล่างฟานหวินใช้กระบี่ได้ลึกล้ำพิสดารถึงขั้นนี้ เมื่อฝนกระบี่บังเกิดขึ้น ทั่วทั้งหลังคาล้วนตกอยู่ใต้ประกายจุดแต้ม ที่สยบขวัญผู้คนยิ่งกว่าคือ ที่ตามมาพร้อมกับฝนกระบี่ คือพลังกระบี่ที่ผนึกตัวราววัตถุมีสภาพ ทำให้มันรู้สึกว่าฝ่ายตนแม้มีพวกมาก แต่ไม่อาจเปล่งอานุภาพของการกลุ้มรุมจู่โจมกลายเป็นแยกย้ายสู้ศึกเพียงลำพัง

เยี่นปี้ตวาดก้อง รวมพลังลมปราณต่อยหมัดใส่ใจกลางของประกายจุดแต้มแต่ไกล

เหนียนเหลียนตันเคยต่อสู้กับล่างฟานหวินมาแล้ว ไหนเลยกล้าชักช้า กระบี่หนักเหล็กดำในมือคล้ายที่อด้านแท้จริงแยบคายฟาดฟันออกหนึ่งกระบี่

อิ๋วชือตี้ใช้ห่วงเชือก เฉียนว่างเชิงก็ควงอาวุธรูปมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวบุกจู่โจมจากสองฟากข้าง

การศึกเปิดฉากขึ้นพร้อมกับกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน

เมื่อฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิงและสตรีทั้งหลายกลับถึงหอห้อง ยังสนทนาถึงเรื่องที่มิซีจี ไทโซ ถูกบีบบังคับให้ถอนตัวจากไป

ยามนี้ทั้งหมดไม่รู้สึกง่วงเหงาอีก ฉุ่ยปี้กับอี๋จีจึงยกน้ำชามา

ซ่งเม่ยกับหงสิ้วออกมารับหน้าชิฉางเจิงด้วยความยินดี กล่าววาจาแสดงความห่วงใยไม่จบสิ้น

ทั้งหมดทราบจากภูตบดีแล้วว่า มิซีจี ไทโซ ซุ่มจู่โจมหานป๋อไม่สำเร็จ จึงมารังควานถึงคฤหาสน์ภูตบดี

เมื่อนั่งเรียบร้อย ชิฉางเจิงสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เด็กน้อยหานป๋อมีพลังซ่อนเร้นไม่สิ้นสุดจริงๆ พวกเราทั้งสามผนึกรวมกำลัง ค่อยต้านทานสภาวะจู่โจมของปีศาจเตี้ยนี้เอาไว้ ช่างนึกไม่ออกว่ามันหนีรอด กลับมาโดยไม่ได้รับอันตรายใดได้อย่างไร"

กู่เชี่ยนเหลียนเม้มปากหัวร่อ กล่าวเสริมว่า

"เจ้าผู้นี้ยังจูบเวี่ยเอ๋อกับซวงเอ๋อของพวกเราสลายความขุ่นข้องเคืองใจของพวกนางไป"

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงถูกนางหยอกเย้าจนหน้าแดงสดใสอาละวาดด้วยความแง่งอน

ชิฉางเจิงกล่าวชมเชยหานปี้ฉุ่ยว่า

"ปี้ฉุ่ยมีเพลงกระบี่รุดหน้า นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

หานปี้ฉุ่ยได้รับคำชมจากชายคนรัก บังเกิดความยินดี ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้ผู้อื่นแม้เป็นเจ้าสำนักหนึ่ง แต่คล้ายดอกไม้ที่ได้รับการฟูมฟักในห้องหับ ไม่มีโอกาสซักซ้อมหาประสบการณ์ อึมม์ ผู้อื่นไม่กล่าวแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์สนทนากับนางอย่างถูกคอตลอดมา แต่ไม่กล้าถามถึงเรื่องสำนักตันชิง ยามนี้เห็นนางมีอารมณ์ดี จึงสอบถามด้วยความกังวลสนใจ

หานปี้ฉุ่ยตอนแรกหน้าหม่นหมองลง จากนั้นบังเกิดความกระตือรือร้นขึ้นมา กล่าวว่า

"การเสียสละของพวกเราไม่สูญเปล่า ค่ายสำนักที่ปรกติชิดชาต่อพวกเรา พลันแสดงความเคารพต่อพวกเรา ส่วนอาจารย์ลุงอาจารย์อา และศิษย์พี่ศิษย์น้องที่อยู่ภายนอก พากันกลับมาจัดตั้งสำนักตันชิงใหม่ ข้าพเจ้าจึงสามารถปลีกตัวมาเสาะหาคนใจดำผู้นี้"

ชิฉางเจิงชูมือยอมจำนน กล่าวว่า

"ปี้ฉุ่ยอันประเสริฐ เราผู้เป็นสามียอมแพ้แต่แรก ไม่ทราบต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ค่อยประจบเอาใจท่านได้?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"ท่านคงจูบฉุ่ยเจี่ยแจไม่พอ"

หานปี้ฉุ่ยขยี้เท้าอย่างแง่งอน แต่ในใจลอบปีติยินดี

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"ที่น่าชังที่สุดคือเจ้ามิซีจี ไม่เช่นนั้นเจ้าสำนักหานคงคลายความขุ่นข้องเคืองใจเช่นเดียวกับเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อแล้ว"

สตรีทั้งหลายร่ำร้องด่าทอ อาละวาดอย่างครื้นเครง

ไม่ว่าผู้ใดที่ประมือกับปรมาจารย์เชิงดาบเช่น มิซีจี ไทโซ ยังอยู่รอดปลอดภัย ล้วนควรแก่การปลาบปลื้มยินดี

ฟงสิงเลี่ยนึกถึงหานป๋อ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ตอนนี้นครหลวงมีภัยอยู่ทุกแห่งหน ไม่ทราบหานป๋อรับมือได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เด็กน้อยนี้เจ้าเล่ห์แสนกล ทั้งไม่อวดตนเป็นผู้กล้าเช่นพวกเรา อย่าว่าแต่ท่านอาล่างคงต้องคุ้มครองมัน มีอันใดน่าวิตกด้วย?"

คล้ายนึกได้อันใด พลันฉุดลากฟงสิงเลี่ยไปที่มุมห้อง กล่าวว่า

"พวกเราถูกซุ่มโจมตีติดต่อกัน ได้รับความอัดอั้นตันใจ ตอนนี้สมควรเป็นฝ่ายรุก เสาะหาคนของฟางเยี่ยหวี่ นำมาเซ่นคมดาบสักครา"

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ศัตรูซ่อนเร้นฝ่ายเราเปิดเผย จะลงมือได้อย่างไร?"

ชิฉางเจิงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"สามารถใช้เหยื่อล่อ"

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกความจริงเงี่ยหูฟังคำสนทนาของคนทั้งสอง พอฟังพวกมันสนทนาถึงเรื่องสำคัญจึงไม่ใส่ใจ หันไปโอภาปราศรัยท่านกงจู้อลงกรณ์รักใคร่ห่วงใยผู้อื่น จึงเดินไปสนทนากับฉู่หงอี้คลายเหงาให้กับนาง ส่วนหงสิ้วถามถึงการเดินทางมายังนครหลวงของซ่งเม่ย บรรยากาศกลมเกลียวยิ่ง

ชิฉางเจิงเห็นสตรีทั้งหลายไม่สนใจพวกมัน จึงกระซิบบอกว่า

"พรุ่งนี้เช้าข้าพเจ้านัดหมายกับป๋อเจาหยูแห่งสำนักกระบี่โบราณ ไม่แน่ว่าจะได้รับข้อมูลอันล้ำค่าจากนาง พี่ฟงสามารถช่วยอำพรางให้กับข้าพเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รุดไปตามนัดหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เจ้าชักรังกริ่งนัก"

ชิฉางเจิงนอกจากยิ้มประจบแล้ว ยังกล่าวกระไรได้ ยิ่งอยู่ในช่วงเวลาต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย มันยิ่งต้องการเสาะหาหญิงงามเพื่อผ่อนคลาย

ผู้ที่เข้าปะทะก่อนคือหลี่เช่อเม่ย

มันเข้าหาห่าฝนซึ่งก่อเกิดจากประกายกระบี่ของกระบี่คลุมวรุณสองมือกรีดวาดเป็นเงาฝ่ามือนับพันชั้น ต้านทานรับล่างฟานหวินสิบสองกระบี่ ล้วนใช้ความเร็วหักล้างกับความเร็ว

มันทุ่มเทใช้ท่าร่าง เคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางฝนกระบี่ดุจเงาภูตพราย เร่งความเร็วขึ้นตลอดเวลา จนบรรลุถึงขีดสุดของท่าร่างภูตพรายฟ้า

พลังผนึกความเย็นของมันฝึกรวมกับท่าร่างภูตพรายฟ้า เมื่อเร่งความเร็วขึ้น พลังก็เพิ่มพูนทวีคูณ นับเป็นยอดวิชาที่ลึกล้ำพิสดาร

แม้แต่กระบี่คลุมวรุณ ยามกะทันหันยังไม่อาจทำอย่างไรมัน อย่าว่าแต่ล่างฟานหวินยังต้องแบ่งแยกสมาธิไปรับมือกับยอดฝีมืออื่นอีก

เสียงเคร้งเคร้งเคร้ง เมื่อล่างฟานหวินปะทะกับกระบี่หนักเหล็กดำของเหนียนเหลียนตันสามครา และสลายพลังหมัดของเยิ่นปี้คราหนึ่ง

ทันใด กระบี่คลุมวรุณแตกตัวขยายวงกว้างออก ม้วนร่างอิ๋วชือตี้กับเฉียนว่างเซิงอยู่ในฝนกระบี่

ล่างฟานหวินกลับหายวับไป

ผู้ที่ต่อสู้ด้วยล้วนบังเกิดความรู้สึกที่ประหลาดลี้ลับ

หานป๋อกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่สื่อสารกับล่างฟานหวินเป็นที่รู้ใจกัน ฉวยโอกาสที่ล่างฟานหวินพัวพันกับหลี่เช่อเม่ยเหล่าศัตรูเข้มแข็ง รีบหลบหนีออกจากข้างวงต่อสู้ เพิ่งกระโดดลงจากกระเบื้องหลังคา เท้าไม่ทันสัมผัสพื้น เหล่ามอดชนเผ่าเซ่อมู่ ฉายาพลวดูดเลือดผงตงถอพลั่วโลหิต ราชสีห์ภูเขาฮาชื่อเวินร่ายรำง้าวคู่ บวกกับเซ่อมู่ทวอควงขวานใหญ่ดาหน้ามา แยกย้ายจู่โจมใส่หน้าผาก ได้ซอกแขนซ้ายกับชายโครงข้างขวาของหานป๋อ

ชนชั้นยอดฝีมือพอลงมือ ก็ผสานเสริมอย่างเหมาะเจาะสอดคล้อง ไม่เปิดโอกาสให้หานป๋อฉกฉวยช่องว่างหลบหนี นอกจากมันมีความสามารถบุกฝ่าอย่างหักโหม

ขณะเดียวกันเงาร่างสี่สายแยกย้ายออกจากสองฟากข้าง จู่โจมใส่เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ซึ่งคอยคุ้มกันฉินเมิ่งเหยาที่อยู่บนหลังของหานป๋อ

ที่จู่โจมมาจากทางด้านซ้าย เป็นหนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ของพิฆาตฟ้าทำลายล้างดิน ที่บุกมาจากทางด้านขวา เป็นยอดฝีมือชนเผ่านีเจินซึ่งเพิ่งเผยโฉมนามเช่อเจียเอ๋อกับเจินไป่หยา

อาวุธของเช่อเจียเอ๋อเป็นกระบองเขี้ยวสุนัขป่าที่ตีจากเหล็กกล้า คนมีอายุประมาณหกสิบปี ผมเผ้าหนวดเคราล้วนเป็นสีแดง คล้ายอัคคี

กองหนึ่ง

เจินไป่หยามีฉายาดาวตก อาวุธที่ใช้เป็นลูกกลมเหล็กกล้าสองลูก ใช้โซ่เหล็กเส้นหนึ่งยึดโยงเข้าด้วยกัน

คนทั้งสองล้วนเป็นแม่ทัพประจำตัวองค์หญิงเผ่านีเจินเมิ่งชิงชิง มีพลังฝีมือกล้าแข็ง หาเป็นรองพลั่วดูดเลือดกับราชสีห์ภูเขาแห่งชนเผ่าเซ่อมู่ไม่

คนทั้งเจ็ดแยกย้ายเป็นสามทิศทาง จู่โจมใส่หานป่อกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ พอลงมือก็ปิดหนทางรุกถอยทั้งหมด

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่แม้ตกอยู่ในวงล้อม เผชิญกับการกลุ้มรุมจู่โจมยังไม่รีบร้อนลนลาน ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณเบาๆ ตบฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังฉินเมิ่งเหยา

หานป่อขณะจะใช้กระบวนท่าต้านศัตรู พลันปรากฏพลังอันไพศาลถ่ายทอดผ่านร่างฉินเมิ่งเหยา กระจายไปตามเส้นชีพจร รวมเป็นพลังพวยพุ่ง ชักนำมันลอยขึ้นจากพื้น บินเฉียงๆ ขึ้นไป

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่โบกแขนจีวรไปด้านหลัง คุกคามผู้คนทางซ้ายขวาที่ยืนอยู่ตำแหน่งคล้อยหลังถอยห่างไป จากนั้นเคลื่อนตัวไปเบื้องหน้าดุจสายฟ้าโบกแขนจีวรออกอีกครา เข้าปะทะกับพลั่วโลหิตของผิงตงกับหอกคู่ของราชสีห์ภูเขา จากนั้นตวัดเตะเท้าที่สุดยอดออก ตอนแรกใช้ปลายเท้าเตะขวานใหญ่ของเซ่อมู่ทวอเบี่ยงเบน แล้วค่อยเตะผ่านเข้าไป หากมิใช่เซ่อมู่ทวอรั้งมือกลับมาปิดป้อง คงต้องถูกเตะตายคาเท้า มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เซ่อมู่ทวอยังถูกเตะจนอ้าปากกระอักโลหิตผงะหงายออกไป

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่พอลงมือ ก็สะกดมือดีอื่นในบริเวณจนตะลึงลาน

ส่วนหานป่อชิงลอยตัวข้ามร่างแหปิดล้อมของศัตรูราววิหคมหึมาทิ้งตัวลงบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง หยิบยืมพลังลอยตัวอีกครา ร่อนลงยัง

หลังคาตึกอีกหลังหนึ่ง

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ฉกฉวยช่องว่างของเซ่อมู่ทวอประกอบกับผิงตงและราชสีห์ภูเขาถูกท่านกระแทกถอยไปสองฟากข้าง ฝ่าออกจากวงล้อมไล่ตามหานป๋อไป อาศัยมือดีเหล่านี้ กลับไม่อาจสกัดท่านไว้แม้ชั่วครู่ชั่วยาม

หานป๋อเพิ่งทิ้งเท้าลงบนกระเบื้องหลังคา อิงเฟยก็โถมออกจากหลังสันหลังคา ขณะลอยอยู่กลางอากาศ ก็ตวัดตาขอคู่วิญญาณร่วงขึ้น กระแทกลงยังศีรษะหานป๋อ ความเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจประกายไฟทั้งยังแฝงพลังหนักหน่วงดุจขุนเขา

หานป๋อเสียเปรียบที่ไม่ทันยืนหยัดมั่น ไม่อาจลงมืออย่างสุดกำลังจึงขยับเคลื่อนขวางดุจก้อนเมฆหลบเลี่ยงไปด้านข้าง

แต่แล้วบรรษห้าวกว่างอิ้งเฉิง กับสตรีแซ่มช้อยหยาหานชิงโถมขึ้นบนหลังคา ดาบเดียวกับกระบี่ยาวสานเป็นร่างแหกีดขวาง มิให้หานป๋อหลบหนีไป

ยามนั้นอิงเฟยใช้ตาขอคู่ออกอีกครา มุ่งใส่ฉินเมิ่งเหยาที่กองหลังมัน เป็นเหตุให้หานป๋อเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง ไม่อาจดูแลได้โดยทั่วถึง

ขณะที่หานป๋อตกอยู่ในห้วงคับขัน เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ก็ลอยตัวมาหมายคลี่คลายวงล้อมแก่มัน มิคาดปรากฏพลังความเย็นสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นจากเบื้องล่าง ทิ่มสกัดใส่ท่าน

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญากวาดตาลงยังเบื้องล่าง เห็นหญิงงามชุดเหลืองที่งามเฉิดโฉมนางหนึ่ง คุมกระบี่จู่โจมมา คนยังไม่บรรลุถึง พลังกระบี่ธาตุธรรมชาติก็คุกคามถึงตัว กลับเป็นยอดฝีมือชนเผ่านีเจิน ซึ่งชิฉางเจิงเคยพบหน้าครั้งหนึ่ง ฉายาปิ่นประดับหยกเมิ่งชิงชิง

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่คิดไม่ถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามนอกจากหลี่เช่อเม่ยแล้ว ยังมียอดฝีมือเช่นนี้ ต้องลอบทอดถอนใจอีกครา เข้าสู่ห้วงฌานที่ไร้จิตไร้ความคิด ปล่อยวางความวิตกกังวลต่อหานป๋อกับฉินเมิ่งเหยา ตบฟาดฝ่ามือลง แต่ก็ไม่ทันรุดไปช่วยเหลือหานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาแล้ว

หานป๋อแม้ตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังดื่มด่ำกับความรู้สึกที่ร่างเชียนของฉินเมิ่งเหยาแนบสนิทกับแผ่นหลัง พันธุมารบรรลุถึงขอบเขตที่ไม่เคยลุล่วงถึง ดาบเหยี่ยวอันลึกลับที่ถืออยู่ในมือคล้ายกลับกลายเป็นส่วนประกอบที่ไม่อาจแบ่งแยกได้ และเป็นส่วนที่ยืดขยายทางความคิด

ความรู้สึกที่ไม่สามารถบ่งบอกบรรยายได้ชนิดหนึ่งลามไปทั่วสรรพางค์กาย

ทันใด ศัตรูกับหลังคาตึกล้วนหายวับไป หานป๋อพบว่าตัวเองมาถึงตำหนักอันกว้างไพศาลหลังหนึ่ง เพดานของตำหนักเป็นภาพวงล้อมขนาดใหญ่ สะท้อนแสงสว่างดุจนภาดาว อยู่ห่างจากมันถึงสี่สิบวา

ที่หน้าหลังปรากฏพลังลมแหวกจู่โจมมาถึง

หานป๋อกระทั่งครุ่นคิดยังไม่ครุ่นคิด สะบัดดาบเหยี่ยวกลับหลังพร้อมกับฟาดฝ่ามือเตะเท้าไปยังเบื้องหน้า

เสียงตังดังสนั่นหวั่นไหว

ภาพตำหนักอันกว้างใหญ่หายวับไป

อิงเฟยถูกดาบเหยี่ยวของมันฟาดฟันเซถอยไป ส่วนบุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อยทางด้านหน้ายิ่งมีสีหน้าตื่นตระหนก สตรีแซ่มช้อยกลับถูกหานป๋อกวาดกระแทกทั้งคนทั้งกระบี่ลงจากหลังคา

หานป๋อทราบว่าด้วยโชควาสนาบันดาล ตนเองเข้าไปในรอยประทับทางจิตวิญญาณซึ่งฟู่อิงประทับอยู่ในดาบเหยี่ยว คล้ายกับมองผ่านสายตาของฟู่อิง พบเห็นประสบการณ์อันเร้นลับช่วงหนึ่ง สร้าง

ความลิงโลดยินดียิ่ง ยื่นมือลูบคลำตะโพกของฉินเมิ่งเหยา หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาอันประเสริฐ ให้เราผู้เป็นสามีนำท่านเข้าวังไป"

ในเสียงกู่อันยาวนาน มันโผพุ่งกายขึ้น หลบรอดจากการจู่โจมเป็นคำรบสองของอิงเฟ่ย ทิ้งตัวลงบนหลังคาตึกอีกหลังหนึ่ง

เจินซู่สั้งกับฟางเยี่ยหวี่ยืนอยู่บนหลังคาตึกที่ห่างไป เบิ่งตามองดูหานป๋อ แทบไม่เชื่อว่าภาพที่เห็นเป็นความจริง

ยามนั้นทิศทางที่ตั้งของวังหลวงแว่วเสียงเป่าหลอดเขาดังมา แสดงว่าเอี๋ยนอู๋จี้เรียกระดมกำลังรุดมาทางด้านนี้

ฟางเยี่ยหวี่กับเจินซู่สั้งสบตากันวูบ ชักอาวุธบุกเข้าหาหานป๋อ

ทางด้านเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ก็ประมือกับเมิ่งชิงชิงสิบกว่ากระบวนท่า เพิ่งช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ราชสีห์ภเขาและพวกก็เร่งรดถึง เข้าร่วมวงต่อสู้ พัวพันท่านเอาไว้

หานป๋อยังลอยอยู่กลางอากาศ ก็เข้าสู่โลกอันเร้นลับของดาบเหยี่ยวอีก เห็นผนังด้านหนึ่งของตำหนัก สลักอักษรจากบนลงล่างเป็นข้อความว่า "ฟ้าดินไร้เมตตา ปฏิบัติต่อสรรพสิ่งราวสุนัขฟาง*"

เมื่อเท้าของมันเหยียบย่ำลงบนกระเบื้องหลังคา มายาภาพในห้วงสมองค่อยหายวับไป นำมันกลับคืนสู่สภาพความจริงอันโหดร้าย เห็นผู้คนสี่คนจู่โจมโหมกระหน่ำเข้ามา ยามฉุกละหุกเพียงจดจำออกว่าหนึ่งในสี่คือผมขาวหลิวเหยาจี

อีกสามคนประกอบด้วยศิษย์น้องของเหนียนเหลียนตัน ฉายาไม้เท้าเย็นจู๋โส่ว และมือดีชนเผ่าฮัวชื่อจื่อม่อ ฉายาจอมมารตาม่วงฮัวจ่าเอ้า กับเจ้าทองเหลืองซันจาเยี่ย

---

* ข้อความในบทที่ห้าของคัมภีร์เต๋าเต็กเก็ง

พวกมันความจริงเข้าใจว่า อิงเฟยกับบุรุษห้าวสตรีแซ่มช้อย สามารถจัดการกับหานป๋อซึ่งต้องคอยห่วงพะวงฉินเมิ่งเหยา มิคาดหานป๋อสำแดงฝีมือขับไล่ศัตรูทั้งสามล่าถอย หนีรอดออกมาได้ จึงลงมือสกัดขัดขวาง ใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันดุดัน

หานป๋อรู้สึกว่าตนเองมีสติคึกคักเต็มเปี่ยม พันธุมารภายในกายคล้ายมีพลังซ่อนเร้นไร้ที่สุด พลันขยับกายหลบหลีกท่าฝ่ามือที่ฮัวจ่าเอ้าฟาดใส่กลางหลังฉินเมิ่งเหยา และถลันหลบไม้เท้าเหล็กที่หนักหน่วงปานโยกคลอนขุนเขาของจู๋โส่ว ค่อยโถมใส่หลิวเหยาจีซึ่งบุกมาจากทางขวามือ ดาบเหยี่ยวกลับกลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง ใช้ออกด้วยท่าดาบประวัติศาสตร์ ฟันใส่ขลุ่ยหยกที่ส่งเสียงระคายโสตของฝ่ายตรงข้าม

ความเคลื่อนไหวของหานป๋อทั้งสง่างามทั้งสูงส่งแต่คู่ต่อสู้พานรับรู้ถึงความคิดต่อสู้อันเข้มแข็ง พลังสภาวะนั้นเพียงพอกับการสร้างความระย่นย่อและยอมรับนับถือ

ผู้ที่บังเกิดความรู้สึกลึกล้ำที่สุดคือฉินเมิ่งเหยา จิตใจที่สงบราวน้ำนิ่งใสเย็นดุจหิมะน้ำแข็งของนางรู้สึกได้ว่า บนร่างของชายคนรักเกิดการเปลี่ยนแปลงที่แปลกพิสดาร ทำให้นางซึ่งผูกพันทางจิตกับหานป๋อพลอยเข้าสู่ขอบเขตที่ไม่เคยไปถึงมาก่อน

นางบังเกิดความรู้สึกอย่างชัดแจ้งว่าหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับหานป๋อ ครรภธรรมกลืนเข้ากับพันธุมารของมัน เลือดเนื้อของหานป๋อพองโตกล้าแข็งอยู่ในอ้อมอกนาง สร้างความเคลิบเคลิ้มงมงายบังเกิดปฏิกิริยาอย่างรุนแรง จนปรารถนาใครร่วมสัมพันธ์รักกับมันในบัดดล

พันธุมารของหานป๋อได้รับการปลุกเร้าจากครรภธรรมของนางก็บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง ภายในกายปรากฏเพลิงปรารถนาลุกโชน

ขึ้น แต่สมาธิจิตใจกลับโยงกับดาบเหยี่ยวอย่างแยกไม่ออก พลันบรรลุถึงขั้นความรักความใคร่แบ่งแยกออกจากกัน

เสียงเครังดังกังวาน หลิวเหยาจีถูกหานป๋อฟาดฟันเซถลาไปห้าก้าว วงล้อมปรากฏเป็นช่องโหว่ที่หายากยิ่งแห่งหนึ่ง

ฮัวจ่าเอ้าและพวกทั้งสามหน้าแปรเปลี่ยนไป รีบโถมเข้ามามุ่งเป้ามาที่ฉินเมิ่งเหยาบนหลังหานป๋อ ขอเพียงฆ่าฉินเมิ่งเหยา ต่อให้หานป๋อหนีรอดไปได้ พวกมันถือว่าปฏิบัติภารกิจสำคัญนี้ลุล่วงแล้ว

หานป๋อต่อสู้จนหน่ำใจ ถ่ายทอดวิชามารเข้าสู่ร่างฉินเมิ่งเหยาคุ้มครองมิให้นางถูกพลังลมทำร้าย พลันบิดกายเคลื่อนไปทางขวากลายเป็นเผชิญหน้ากับค้อนทองเหลืองของซันจาเยี่ย ฟาดฟันดาบเหยี่ยวออกดุจสายฟ้า เสียงดังเมื่อฟันฝ่ายตรงข้ามถอยกายไปสามก้าว จากนั้นใช้ติดต่อกันสามดาบ รุกไล่จนซันจาเยี่ยหลบซ้ายเลี่ยงขวา ไม่มีปัญญาตีโต้กลับไป

พลันปรากฏลมตาขอจู่โจมจากเบื้องบน หานป๋อตวัดดาบขึ้นปะทะ อีกฝ่ายกลับเป็นอิงเฟยซึ่งเพิ่งเร่งรุดมาถึง

ซันจาเยี่ยข้อแขนชาด้าน ฉวยโอกาสล่าถอยไป เพื่อให้จู่โส่วกับฮัวจ่าเอ้าซึ่งโถมเข้ามาสามารถลงมืออย่างเต็มที่

ในช่วงเวลาอันคับขันสำคัญ หัวงสมองหานป๋อปรากฏภาพอันแจ่มชัดภาพหนึ่ง เป็นข้อความ “ม้วนภาพเทพประยุทธ์”

ที่แปลกพิสดารยิ่งกว่าคือ พร้อมกับการปรากฏของแผ่นภาพบังเกิดความรู้แจ้งประการหนึ่งแล่นเข้าสู่จิตใจ สร้างความปีติยินดีแก่มันอย่างยิ่งยวด สภาวะดาบพลันเปลี่ยนแปร คล้ายปลาน้อยที่ถนัดในการกระโดดหลบหลีก ลื่นไหลไปในช่องว่างของตาขอคู่ กรีดดาบใส่ทรวงอกอิงเฟย

อิงเฟยไหนเลยคาดคิดว่าเพลงดาบของหานป๋อจะลึกล้ำพิสดาร

ถึงเพียงนี้ สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่คำนึงถึงการจู่โจมศัตรูวกตาขอคู่กลับมาตั้งรับ เกาะเกี่ยวดาบเหยี่ยวได้อย่างหวุดหวิด

เสียงเช้งเมื่ออิงเฟยถูกฟาดฟันกระดอนออกไป

พริบตาที่ดาบตาขอกระทบกัน หานป๋อ "เหลือบเห็น" ม้วนภาพเทพประยุทธ์อีกภาพหนึ่ง บังเกิดความรู้แจ้งอย่างลึกซึ้ง

พลังอันลึกล้ำของจักรวาลชนิดหนึ่ง ถูกบรรจุเข้าสู่ร่าง โดยมีดาบเหยี่ยวเป็นสื่อ หลอมรวมกับพันธุมารของมัน

หานป๋ออดกู่ร้องด้วยความยินดีมิได้ ยื่นมือลูบไล้แผ่นหลังของฉินเมิ่งเหยา ถ่ายทอดพลังที่หลอมรวมเข้ากับพันธุมารสายนั้นเข้าสู่ร่างเซียนของนาง

ฉินเมิ่งเหยาได้รับพลังที่มาจากระดับชั้นที่แตกต่าง ถูกชักนำเข้าส่โลกอันวิจิตรพิสดาร

นางทางหนึ่งได้รับการกระตุ้นจากชีวิตและเลือดเนื้ออันกล้าแกร่งของมัน อีกทางหนึ่งได้รับพลังและแก่นสารอันลึกลับที่ถ่ายทอดจากฝ่ามือมัน ทำให้นางบังเกิดไฟรักคุโชน ขณะเดียวกันจิตฌานก็เข้าสู่ภาวะรู้แจ้งกว่าเดิม

นางพบว่าชีพจรหัวใจที่ขาดไปเริ่มมีชีวิตชีวา ไม่จมหายเช่นกาลก่อน ถึงแม้ยังไม่ถึงกับเชื่อมต่อชีพจรหัวใจเข้าด้วยกัน แต่ไม่ต้องพึ่งพาพลังลมปราณรักษาชีวิตไว้อีก

ฮัวจ่าเอ้ากับจู่โส่วเข่นฆ่ามาถึงแล้ว

ฝ่ายแรกประกบนิ้วราวมีดดาบ ปักใส่คอหอยหานป๋อ พร้อมกันนั้นตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยมัน ฝ่ายหลังก็กวาดไม้เท้าเหล็กเย็นจากภายนอกมา

หานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวคำ "มาได้ประเสริฐ" ดาบเหยี่ยวแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟัน ครอบคลุมใส่คนทั้งสอง ทันใดประกายดาบ

เย็นเยียบจับใจ กรีดเป็นวงกลมวงหนึ่งคุ้มครองรอบกาย

มือเท้าของฮัวจ่าเอ้า กับไม้เท้าเหล็กของจู๋โส่วกำลังกระแทกถูกฝ่ายตรงข้าม สุดท้ายเพียงกระแทกถูกประกายดาบที่หานป๋อกรีดออก ล้วนเซถอยไป

ยามนั้นเจินซู่สั้งกับฟางเยี่ยหวี่มาถึงบนกระเบื้องหลังคาแล้ว เห็นหานป๋อพลิกมือกลับไปโอบฉินเมิ่งเหยาบนหลัง ดาบเหยี่ยวตวัดวูบก็กระแทกฮัวจ่าเอ้ากับจู๋โส่วถอยห่างไป บุคลิกท่วงท่าโอ่อ่าอาจหาญประหนึ่งขุนพลสวรรค์ลงจากฟ้า ล้วนสะท้านใจขึ้นมา

เจินซู่สั้งยิ่งบังเกิดจิตอ่อนไหว แทบคิดโผไปในอ้อมอกอีกฝ่าย มอบพรหมจารีให้แก่มัน ต้องกัดปลายลิ้นตัวเอง ค่อยมีสติแจ่มใส ทราบว่าตัวเองเนื่องจากบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อมัน บังเกิดเป็นแรงดึงดูดระหว่างบรษสตรี จนไม่อาจหักห้ามใจได้

ฟางเยี่ยหวี่กู่ร้องดังยาวนาน จู่โจมง้าวสามเชียะแปดใส่หานป๋อดุจสายฟ้า เจินซู่สั้งก็กัดฟันกรอด สลับเท้าก้าวเยื้องย่าง กระบี่ในมือกลับกลายเป็นเงากระบี่เต็มท้องฟ้า พอเข้าใกล้ก็รวมรั้งเป็นเส้นสายแทงใส่ลูกผู้ชายที่นางไม่ทราบบังเกิดเป็นความรักหรือแค้นกันแน่

คนทั้งสองพอลงมือ ย่อมมีพลังสภาวะเหนือธรรมดา

หานป๋อแม้สยบศัตรูติดต่อกัน สำแดงอานุภาพน่าเกรงขาม ยังไม่อาจปะทะกับการผนึกกำลังของคนทั้งสองอย่างหักโหม พลัดสูดลมหายใจคำหนึ่ง พุ่งขวับมาทางขวาห้าเชียะ จนถึงด้านขวามือของฟางเยี่ยหวี่ ทักทายว่า

“พี่ฟางสบายดี”

ปากกล่าวทักทาย ดาบเหยี่ยวในมือไม่หยุดนิ่ง ฟันออกอย่างรวดเร็ว

ฟางเยี่ยหวี่คิดไม่ถึงว่าหานป๋อหลังจากสู้ศึกหลายรอบ ยังมี

เรี่ยวแรงที่ใช้ไม่หมดสิ้น พลันใช้ออกด้วยเคล็ดวิชาของปรมาจารย์มารง้าวสามเชียะแปดทยอยหวดใส่ดาบเหยี่ยว สลายพลังจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม

แว่วเสียงเครั้งเครั้งสองครา ทั้งสองพากันเคลื่อนย้ายออกไปปลีกตัวโคจรพลังพักผ่อน ที่แท้ทั้งสองล้วนลงมืออย่างสุดกำลัง บรรจุพลังอย่างเต็มเปี่ยม มิต้องรอให้อาวุธถึงตัว ขอเพียงฝ่ายหนึ่งมีพลังฝีมืออ่อนด้วยกว่า สถานหนักถึงกับพลังแตกซ่านเสียชีวิต สถานเบาก็พลังลมปราณเสื่อมโทรม หาได้รวบรัดดังเช่นเปลือกนอกไม่

ขั้นแรกที่ปะทะ ทั้งสองคล้ายมีสภาพคู่คี่ก้ำกึ่ง แต่ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่าตนเองเป็นรองอยู่ขั้นหนึ่ง ทั้งนี้เพราะมันล้วนอาศัยเพลงง้าวอันลึกล้ำ สลายพลังของฝ่ายตรงข้ามไปส่วนหนึ่ง ค่อยรักษาสภาพอันคู่คี่ไว้ได้ หากเป็นการปะทะแตกหัก ไม่แน่ว่าจะแสดงความทุเรศออกมา

แต่มันไม่ยอมรับว่าตัวเองสู้หานป๋อไม่ได้ ทั้งนี้เพราะนับตั้งแต่มันเห็นฉินเมิ่งเหยาแนบร่างกับแผ่นหลังหานป๋อ หลับตาพริ้มอย่างดื่มด่ำ ก็บังเกิดไฟริษยาลุกฮือโหม ไม่อาจใช้วิชาฝีมืออย่างเต็มที่

เจินซู่สั้งพุ่งผ่านข้างกายมัน สาดพุ่งใส่หานป๋อราวลูกธนูหลุดจากแหล่ง พลังกระบี่เย็นเยียบครอบคลุมใส่หานป๋อซึ่งยังล่าถอยไปด้านหลัง

หานป๋อพอเห็นเจินซู่สั้ง สองตาก็สาดประกายอันร้อนแรงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“นางงาม ข้าพเจ้าคิดถึงท่านสาหัสนัก”

เจินซู่สั้งใจอ่อนลง สภาวะกระบี่อ่อนโทรมกว่าเดิม ดาบเหยี่ยวของหานป๋อจึงฟันใส่กระบี่นาง

ฮัวจ่าเอ้ากับซันจาเยี่ย รวมทั้งจู่โส่วและหลิวเหยาจีที่โคจรพลัง

พักผ่อนเสร็จสิ้น พากันบุกเข้ามาอีก

หานป๋อยังรักษาความปลอดโปร่งไม่ลนลาน ต้านทานรับเจินซู่สั้งอีกสองกระบี่ ห้วงสมองปรากฏภาพม้วนภาพเทพประยุทธ์ภาพแล้วภาพเล่า ทำความเข้าใจติดต่อตามกัน พลันหมุนตัวเคลื่อนย้ายดาบค้นพบช่องว่างรอยโหว่วูบหนึ่ง กลับฝ่าไปยังหว่างกลางของฟางเยี่ยหวี่กับเจินซู่สั้ง

เสียงอาวุธปะทะดังอย่างเร่งร้อน

ทุกผู้คนคาดคิดไม่ถึงว่า หานป๋อกลับเลือกหลบหนีไปยังช่องทางของศัตรูที่เข้มแข็งที่สุดทั้งสอง เห็นหานป๋อคุกคามฟางเยี่ยหวี่กับเจินซู่สั้งแยกออกจากกัน จากนั้นโห่ร้องด้วยความยินดี โผพุ่งขึ้นฟ้า เหินร่อนลงยังหลังคาตึกที่ห่างไป

ขณะที่หานป๋อยังลอยอยู่กลางอากาศ ที่หางตาปรากฏเงาสีแดงถลันวูบหนึ่ง มรสุมพลังม้วนจู่โจมมาถึง

ผู้มากลับเป็นธรรมาจารย์อาทิตย์ ซึ่งซุ่มรออยู่ด้านข้าง

ยามนั้นห้วงสมองหานป๋อปรากฏภาพสุดท้ายของม้วนภาพเทพประยุทธ์ นามทำลายอากาศธาตุ จิตใจหลอมรวมเข้ากับสมาธิ กระทั่งครุ่นคิดยังไม่ครุ่นคิด ดาบเหยี่ยวในมือเปล่งประกายเจิดจ้า ฟาดฟันใส่ธรรมาจารย์อาทิตย์

ธรรมาจารย์อาทิตย์อุทานดังเอ๊ะคำหนึ่ง ฝ่ามือพลันขยายใหญ่ขึ้น ประทับใส่คมดาบ

พลังที่คล้ายกับจะฉีกปอดกระชากหัวใจสายหนึ่งถูกส่งออกจากฝ่ามือธรรมาจารย์อาทิตย์ แล่นมาตามตัวดาบ จู่โจมเข้าใส่ร่างหานป๋อ

หานป๋อทราบว่านี่เป็นช่วงความเป็นความตาย ทางหนึ่งรวมพลังตอบโต้ ทั้งใช้ออกด้วยเคล็ดวิชารับการทุบตี สลายพลังจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม มิให้ทำร้ายถูกฉินเมิ่งเหยา

ทั้งสองลอยลิ่วไปยังด้านหลังพร้อมกัน

ธรรมาจารย์อาทิตย์หลังจากพลิกตัวสองตลบก็ควบคุมท่วงท่าสภาวะได้ ทิ้งตัวลงบนหลังคาตึกอีกหลังหนึ่ง

หานป๋อกลับอ้าปากกระอักโลหิต ร่วงลิ่วลงสู่พื้นดุจว่าวขาดป่าน

ฟางเยี่ยหวี่ ฮัวจ่าเอ้าที่ไล่กวดตามมาเห็นเช่นนั้นยินดียิ่ง ฮือเข้าหาโดยพร้อมเพรียง

ตรงกันข้ามกับเจินซู่สั้งจงใจล้าหลัง ไม่ต้องการให้กระบี่แปดเปื้อนโลหิตของหานป๋อ ทั้งยังหักห้ามความคิดช่วยเหลือมันเอาไว้

หานป๋อพอตกพื้น ฝีเท้าซวนเซเสียหลักคราหนึ่ง ค่อยยืนหยัดมั่น รู้สึกข้อแขนซาด้าน มองดูประกายง้าวเงาฝ่ามือที่หนุนเนื่องมาลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ขณะจะสละชีวิตเข้ารับศึก พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งถลันถึงเบื้องหน้า กล้องขโมยชีวิตในมือกรีดเป็นเงาประกายเต็มท้องฟ้า กระแทกถูกง้าวสามเชียะแปดของฟางเยี่ยหวี่ และสองหมัดของฮัวจ่าเอ้าพร้อมกัน

เจ้าของกล้องขโมยชีวิตย่อมเป็นโจรท่องโดดเดี่ยว

แว่วเสียงตวาดของเอี๋ยนอู๋จี้ดังขึ้นที่กลางอากาศว่า

"ผู้ใดกล้ามาก่อการร้ายที่นครหลวง?"

ยังมีเสียงตวาดของเยี่ยซู่ตงดังมาแต่ไกลว่า

"จับตัวโจรกบฏไว้"

ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่าพลาดโอกาสกำจัดฆ่าหานป๋อไป สร้างความผิดหวังจนคิดร้องไห้ออกมา พลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ขณะเดียวกันก็ส่งสัญญาณให้ถอนกำลังล่าถอย

ธรรมาจารย์อาทิตย์ชิงจากไปจนไร้ร่องรอย

นับตั้งแต่หลี่เช่อเม่ยและพวกปรากฏกายขึ้นสกัดขัดขวาง จวบ

กระทั่งฟางเยี่ยหวี่ออกคำสั่งล่าถอยเป็นเวลาสั้นๆ เพียงชั่วน้ำเดือด แสดงว่าความเคลื่อนไหวทั้งหมดเร่งร้อนต่อเนื่องถึงเพียงใด ขั้นตอนคับขันอันตรายถึงเพียงไหน

ด้วยเพลงกระบี่ของล่างฟานหวิน ยังไม่สามารถขับไล่ยอดฝีมือนอกเขตแคว้น ซึ่งมีหลี่เช่อเม่ยอยู่ด้วยรวมห้าคนไป ดังนั้นล่างฟานหวินรอจนหานป๋อจากไป ก็ชิงสกัดขัดขวางมิให้หลี่เช่อเม่ยไล่ตามหานป๋อไป

เหนียนเหลียนตันและพวกอีกสี่คนกลัวหลี่เช่อเม่ยรับมือไม่ได้จึงฮือเข้ามาด้านทานกระบี่คลุมวรุณเอาไว้

หลังจากที่ล่างฟานหวินสกัดหลี่เช่อเม่ยเป็นผลสำเร็จสองครั้ง เสียงหวีดสัญญาณให้ล่าถอยก็ดังสะท้านทั่วท้องฟ้าราตรี หลี่เช่อเม่ยและพวกได้แต่ล่าถอยจากไป

ผู้ใดคาดคิดว่าด้วยขมกำลังอันกล้าแข็งของพวกมัน ยังกำจัดฆ่าเด็กน้อยหานป๋อ ซึ่งแบกฉินเมิ่งเหยาอยู่บนหลังไม่สำเร็จ

ทางด้านเหลี่ยวจิ้นฉานจู่แม้ใช้ยุทธวิธีสู้ฉาบฉวย ยังไม่อาจสลัดหลุดจากองค์หญิงแห่งนีเจินเมิ่งชิงชิงกับยอดฝีมือนอกเขตแคว้นอีกหลายคน แต่ต่อให้อยู่ในห้วงอับคับขัน ภายใต้แรงกดดันอันมหาศาล ท่านยังคงรักษาบุคลิกอันปลอดโปร่งไว้ สมเป็นปรมาจารย์ค่ายสำนักหนึ่งอย่างแท้จริง

ขณะที่เมิ่งชิงชิงล่าถอย ยังเผยอยิ้มให้กับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่กล่าวขออภัยที่ล่วงเกิน ค่อยนำราชสีห์ภูเขาและพวกล่าถอยตามฟางเยี่ยหวี่และพวกไป

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่กับล่างฟานหวินล้วนไม่ต้องการพบกับคนของค่ายตะวันออก จึงส่งเสียงทางลมปราณบอกลาหานป๋อ ถอนตัวล่าถอยจนกลืนหายกับความมืด

ฉินเมิ่งเหยาก็ผละจากกลางหลังหานป๋อ ทิ้งตัวลงสู่พื้น กลับ

บังเกิดความอาลัยอาวรณ์อยู่บ้าง

โจรท่องโดดเดี่ยวใช้กำลังเพียงลำพัง ปะทะหักหาญกับฟางเยี่ยหวี่และพวก รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน จึงโคจรพลังสะกดระงับ ค่อยกล่าวกับหานป๋อว่า

"เด็กน้อยสมเป็นตัวโง่งมมีโชคอันโง่งมจริงๆ จนบัดนี้ยังไม่ตาย"

จากนั้นเหลียวมองฉินเมิ่งเหยา พลันสะท้านทั้งร่าง กล่าวว่า

"น้องเหยากลับกลายเป็นบริสุทธิ์ไร้ราคี พานแฝงกลิ่นอายของสตรี ที่แท้เด็กน้อยนี้ลงไม้ลงมือต่อท่านอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มให้กับโจรท่องโดดเดี่ยวอย่างอ่อนหวาน ค่อยยื่นหน้าถึงข้างใบหูหานป๋อ กระซิบบอกว่า

"เมิ่งเหยาฟุบอยู่บนหลังหานป๋อ มีความรู้สึกว่าตัวเองกลายเป็นหญิงสาวฉีปี้เสา ส่วนป๋อหลางเป็นฟู่อิง ภาพเหตุการณ์ที่จอมยุทธ์ฟู่ฝ่าทหารทั้งกองทัพไปช่วยเหลือหญิงคนรัก คล้ายหวนคืนมาอีกครั้ง"

หานป๋อไม่ทันตอบคำ เอี๋ยนอู๋จี้และเยี่ยซู่ตงพร้อมด้วยเหล่าราชองครักษ์ทหารรักษาพระองค์ล้วนเร่งรุดมาถึง พากันขออภัยที่มาสาย

หานป๋อกวาดมองฉินเมิ่งเหยาแวบหนึ่ง สอดดาบคืนฝัก กล่าวอย่างร้อนรนว่า

"พวกเรารีบไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท ข้าพเจ้ายังมีเรื่องมากมายต้องกระทำ"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงวูบหนึ่ง ก้มศีรษะลงย่อมทราบว่าเด็กน้อยนี้คิดทำอะไร

เอี๋ยนอู๋จี้และเยี่ยซู่ตงที่แรกพบหน้านางเซียนฉิน ล้วนชมดูจนเบิกตาค้าง คิดไม่ถึงว่าในโลกมีหญิงงามสุดฟ้าสุดดินเช่นนี้ พากันนึกอิจฉาหานป๋อขึ้นมา

หลังจากที่เข้าวัง ฉินเมิ่งเหยาก็กลับคืนสู่บุคลิกท่วงท่าที่สงบหลุดพ้น สูงสง่าดุจนางเซียน เดินชดช้อยอยู่ข้างกายหานป๋อ

ใบหน้าหานป๋อเพิ่มประกายสีสันอีกชั้นหนึ่ง ทำให้มันยิ่งมีเสน่ห์ดึงดูดใจ แม้แต่ฉินเมิ่งเหยายังอดมองดูมันมิได้

มันเองก็ทราบว่าในการศึกเมื่อครู่ได้เกิดเรื่องประหลาดประการหนึ่ง สามารถมองเห็นม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่ซ่อนอยู่ในดาบเหยี่ยว ทำให้พันธุมารของมันบรรลุถึงขั้นใช้ออกรั้งเข้าตามใจนึก มีพลังฝีมือเพิ่มพูนกว่าเดิม

แต่มันยังไม่อาจบรรลุถึงภูมิปัญญาที่ดาบเหยี่ยวถ่ายทอดแก่มัน ดูท่าต้องใช้เวลาสักระยะหนึ่งทำการย่อยสลายดูดซึม อย่าว่าแต่ตอนนี้มันไม่มีกะใจครุ่นคิดถึงเรื่องเหล่านี้ ปัญหาเฉพาะหน้าคือเชื่อมต่อชีพจรหัวใจของฉินเมิ่งเหยา อื่นๆ ล้วนไม่สลักสำคัญ

เมื่อเข้าสู่ประตูตวนเหมิน ฉินเมิ่งเหยาร้องขอดาบเหยี่ยวจากหานป๋อ สะพายคู่กับกระบี่ปีกบิน นางมีศักดิ์ฐานะพิเศษ ไม่ถูกกฎเกณฑ์ก่อนเข้าวังต้องปลดอาวุธผูกมัดไว้

เมื่อขันทีเนี่ยกงกงชักนำหนุ่มสาวทั้งสองเข้าสู่ห้องทรงพระอักษรหงอู่ฮ่องเต้ทรงหลับพระเนตรอยู่บนเก้าอี้ลายมังกร

เนี่ยกงกงล่าถอยออกไป หานป๋อรีบคุกเข่าถวายบังคม

หงอู่ฮ่องเต้ทรงยืนขึ้น ทอดพระเนตรฉินเมิ่งเหยาที่ยืนอยู่ข้างกายหานป๋ออย่างตะลึงลาน

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ถวายบังคมฝ่าบาท”

หงอู่ฮ่องเต้พลันสาวพระบาทมา จนถึงเบื้องหน้าฉินเมิ่งเหยา ส่ายพระพักตร์ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

“สวรรค์เป็นพยาน เมิ่งเหยาเจ้ามิเพียงงามสดใสไม่แพ้จิ้งอัน

ท่าทางและน้ำเสียงก็ละม้ายเหมือนถึงเพียงนี้"

หานป่อไม่มีศักดิ์ฐานะพิเศษเช่นฉินเมิ่งเหยา ทั้งไม่อาจลุกขึ้นยิ่งไม่ยอมคุกเข่าต่อไป กอปรกับเห็นหงอู่ฮ่องเต้ทรงแสดงท่าทีบังเกิดความปฏิพัทธ์ต่อฉินเมิ่งเหยา ยิ่งเป็นรสชาติสุดทนทาน

ฉินเมิ่งเหยาตาสาดประกายเจิดจ้า กวาดมองหงอู่ฮ่องเต้แวบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อนุญาตป่อหลางลุกขึ้นหรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้พอถูกเนตรเชียนของนางจ้องมอง พระทัยที่ฝักใฝ่ต่อทางโลกพลันดับสิ้นสูญ ทอดถอนพระทัยคำหนึ่ง โบกพระหัตถ์ตรัสว่า

"หานป่อลุกขึ้น ข้าแม้ครองแผ่นดิน เจ้ากลับครองนางเชียนแห่งแผ่นดิน หากเจ้ายอมแลกเปลี่ยนกับข้า ข้าไม่แน่ว่าจะรับปาก"

หานป่อรีบลุกขึ้นยืน ทราบว่าไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก จึงล่าถอยไปด้านข้าง จับตาดูความคืบหน้าของเรื่องราว

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หากฝ่าบาทละทิ้งแผ่นดินเพราะเมิ่งเหยา ไยมิใช่เป็นที่ผิดหวังของอาจารย์ผู้ล่วงลับ?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรฉินเมิ่งเหยา ทรงรับรู้ถึงความงามที่หลุดพ้นของนาง ไม่อาจเชื่อมโยงกับเรื่องราวทางโลกได้ ทรงดำริถึงตอนแรกพบเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอัน สร้างความสะท้อนในพระทัย ตรัสว่า

"ดูท่าความงามตามธรรมชาติของต้าหมิงเรา ล้วนรวมอยู่ที่เมิ่งเหยาแต่ผู้เดียว หวนนึกถึงข้ากับจิ้งอันคล้ายมีวาสนาแต่ไร้วาสนา ทำให้รู้สึกว่าอำนาจราชศักดิ์คล้ายเมฆคล้อยลอยผ่าน หาเป็นความจริงไม่"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่าการปรากฏกายของนาง สะกิดความสะท้อนพระทัย ซึ่งหงอู่ฮ่องเต้ทรงสะกดอยู่ส่วนลึกของพระหฤทัยขึ้นมา จึงเผยอแย้มยิ้ม กล่าวอย่างเสียใจว่า

"นับเป็นความผิดของเมิ่งเหยา ทำให้ฝ่าบาทว้าวุ่นพระทัย"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพบว่า รอยยิ้มของนางคล้ายสายลมวสันต์อาทิตย์อบอุ่น งามเฉิดฉันยิ่ง ลักษณะเช่นนี้เพียงพบได้จากเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ยามกะทันหันกลับทรงตะลึงลาน จนลืมรับสั่งอันใด

หานป๋อที่ด้านข้างก็ถูกลักษณะความงามกระชากขวัญวิญญาณไปครึ่งหนึ่ง ทั้งตื่นเต้นสงสัยต่อความเปลี่ยนแปลงของหงอู่ฮ่องเต้ ได้แต่ยืนตะลึงลานอยู่ด้านข้าง

ฉินเมิ่งเหยาพลันยกมือรวบเรือนผม เบือนหน้าเล็กน้อย สีหน้าทอแววคร่นคิด เป็นลักษณะความงามสดเปรียบปาน

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสะท้านพระทัย ทรงทราบว่าในชีวิตของพระองค์อย่าคิดหมายลบภาพความงามนี้ไปได้ ในพระทัยพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านประการหนึ่ง ตระเตรียมล่วงเกินนาง ดูว่านางหวั่นวิตกหรือไม่ จากนั้นทรงสูดพระปัสสาสะคำหนึ่ง ตรัสว่า

"พวกเรานั่งลงแล้วค่อยสนทนา ดีหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะรับ ตามเสด็จถึงด้านตรงข้ามกับโต๊ะทรงพระอักษร ส่วนหานป๋อนั่งลงที่ข้างโต๊ะ

หงอู่ฮ่องเต้พอประทับนั่งลงบนเก้าอี้ลายมังกร พระเนตรพลันสาดประกายดุจสายฟ้า ตรัสว่า

"เมิ่งเหยาไฉนยอมมาพบข้า?"

ฉินเมิ่งเหยาอาศัยจิตแห่งปัญญาอันกระจ่างแจ้งคำนวณพระทัยของเจ้าชีวิตพระองค์นี้ออก พลันแย้มยิ้มเผยเห็นฟันขาวราวกับเปลือกหอยที่เรียงราย ดาคู่งามทอประกายที่เวทนาสงสารต่อชาวโลก ส่ายหน้า

ด้วยอิริยาบถอันงดงาม กล่าวว่า

"ฝ่าบาทต้องการพบเมิ่งเหยา เมิ่งเหยาก็มาแล้ว ยังต้องมีเหตุผลอันใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอึ้งไปวูบหนึ่ง พระองค์ความจริงเข้าพระทัยว่าฉินเมิ่งเหยาจะตำหนิพระองค์ที่ทรงปล่อยให้ชาวมองโกลก่อการร้ายโดยไม่ล้อมปราบ มิคาดตัวฉินเมิ่งเหยาเฉกเช่นกระบี่ของนาง ปราศจากร่องรอยให้สืบสาว กลายเป็นอับจนปัญญาต่อนาง

ยังมีทุกรอยแย้มรอยยิ้ม ยามยกมือวางเท้าของนางล้วนงามสง่าเปี่ยมเสน่ห์น่าประทับใจ นอกจากเจ้าเรือนฌานเมตไตรยแล้ว ไม่มีหญิงใดเทียบเปรียบได้

เหตุใดหญิงงามเช่นนี้ไม่เป็นของเราจูหยวนจาง? เราเป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิต สิ่งที่ดีที่สุดไหนเลยไม่ตกเป็นของเรา? ดำริถึงตอนนี้ทรงแค้นพระทัยขึ้นมา

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววลึกซึ้งสุดจะหยั่ง ฉินเมิ่งเหยาชมดูจนลอบตื่นตระหนก ทราบว่าหลังจากที่พระองค์แรกทอดพระเนตรพบนางบังเกิดความสะท้านพระทัย ยามนี้กลับคืนสู่ลักษณะของผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค เริ่มตรึกตรองว่าสมควรจัดการนางอย่างไร หรือใช้สอยนางอย่างไรถึงกับครอบครองนางอย่างไร

ไม่ว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงหลักแหลมถึงเพียงไหน หาทรงทราบไม่ว่าเคล็ดวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของนาง คล้ายบึงน้ำใสไร้ระลอก สามารถสะท้อนวัตถุเรื่องราวรอบข้างทั้งหมด รวมทั้งความคิดคำนึงและอารมณ์ความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ภายใน

นางใช้ความคิดคำนึง ห้วงสมองปรากฏภาพบุคคลและเรื่องราวมากมายขึ้น

ครั้งกระโน้นอาจารย์ไฉนเลือกที่จะสนับสนุนพระองค์? หรือว่า

ท่านผู้เฒ่าดูไม่ออกว่า จูหยวนจางเป็นผู้บูชาลัทธิผลประโยชน์ ทุกเรื่องราวล้วนนึกถึงแต่ตัวเอง?

แต่ในความเป็นจริง แผ่นดินภาคกลางเกิดความสันติสุขอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน แสดงว่าอาจารย์ดูไม่ผิด และเลือกคนไม่ผิด

ภูมิปัญญาของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเป็นความลึกล้ำสุดหยั่งคาด

ฉินเมิ่งเหยาใช้สายตาเช่นพระโพธิสัตว์ที่มองทะลุถึงทุกสิ่ง จ้องมองหงอู่ฮ่องเต้อย่างลึกซึ้งคราหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้สะท้านพระทัยอย่างรุนแรง ทรงพบว่าฉินเมิ่งเหยาแม้อยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อม แท้ที่จริงอยู่ห่างจากพระองค์ถึงสิบหมื่นแปดพันลี้ นั่นล้วนเป็นความรู้สึกที่ถูกมองไปจากตัวเอง แต่ก็จริงแท้ถึงเพียงนั้น

นางคล้ายนางเซียนกลางเวหาหาว ได้แต่เฝ้ามองแต่ไกล ไม่อาจสัมผัสจับต้องได้ ผู้ที่คิดครอบครองนาง ล้วนนึกละอายใจขึ้นมา

หานป๋อที่ด้านข้างก็บังเกิดปฏิกิริยาขึ้น พบว่านางเพื่อค้นหาวิถีแห่งฟ้า ยอมเสียสละซึ่งทุกสิ่ง ดีที่หลังจากหวนนึก ฉุกคิดว่าพันธุมารของตัวเองเป็นส่วนหนึ่งแห่งการค้นหาวิถีแห่งฟ้าของนาง จึงไม่นึกละอายตัวเอง ลดทอนความรักที่มีต่อนางไป

นับตั้งแต่ฉินเมิ่งเหยาเข้าสู่ห้องทรงพระอักษร ก็ใช้จิตฌานอันสูงสุด ควบคุมพระสติสัมปชัญญะของหงอู่ฮ่องเต้ มิให้พระองค์กระทำการด้วยความพลุ่งพล่านพระทัย จนบัดนี้ค่อยขจัดความรู้สึกคิดครอบครองนางของพระองค์เป็นผลสำเร็จ และสมควรเจรจากับพระองค์แล้ว

นางเผยอยิ้มเล็กน้อย จ้องมองไปในพระเนตรของหงอู่ฮ่องเต้กล่าวว่า

"ฝ่าบาทเตรียมจัดการกับท่านซวีเย่ออู๋อย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้สะท้านในพระทัย ทรงระงับพระทัยไม่แสดงออก

แม้แต่น้อย ตรัสว่า

"เมิ่งเหยาไม่เห็นว่าคำถามนี้น่าประหลาดหรือ? พี่เย่อฺ่เป็นขุนนางร่วมก่อตั้งราชวงศ์ ทั้งเป็นสหายสนิทของข้า ข้าไหนเลยคิดจัดการกับมัน?"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาสาดประกายเจิดจ้า จนผู้คนไม่กล้าประสานสบด้วย นางจ้องมองพระองค์ชั่วขณะ จึงกล่าวช้าๆ ว่า

"ครั้งนี้ก่อนที่เมิ่งเหยาจะลงจากเขา ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) เคยบอกว่า หากฝ่าบาทยืดถือเมิ่งเหยาเป็นคนนอก ก็ให้ฝ่าบาทดูของสิ่งหนึ่ง..."

หงอู่ฮ่องเต้ว้าวุ่นพระทัยขึ้นมา ตรัสถามว่า

"ของอันใด?"

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาจมอยู่ในห้วงหวนรำลึก ส่ายหน้ากล่าวว่า

"สุดท้ายซือฟู่ไม่ได้มอบสิ่งของนั้นแก่ข้าพเจ้า เพียงรำพึงว่า 'หากเขาเป็นเช่นนั้นจริง ก็แล้วกันไปเถอะ พวกเราจะอย่างไรเป็นผู้บำเพ็ญเพียร ไม่เข้าใจเรื่องราวในโลกีย์วิสัยจริงๆ"

หงอู่ฮ่องเต้พลันทรงยืนขึ้น ทรงหันพระขนองให้กับทั้งสองทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"จิ้งอันเอย ข้าไหนเลยสู้เจ้าได้? เมิ่งเหยา บอกต่อข้า เจ้าต้องการให้ข้าทำอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ฝ่าบาทเป็นเจ้าชีวิต คิดทำอย่างไรล้วนขึ้นอยู่กับพระองค์ เมิ่งเหยาไม่คิดโน้มน้าวความคิดของพระองค์ เรื่องราวถึงขั้นนี้ ขอเพียงฝ่าบาทไม่แอบกระตุกขาหลังของภูตบดีซวีเย่อฺ่ ราชวงศ์หมิงยังมีความหวัง ไม่เช่นนั้นพอเกิดความวุ่นวายขึ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าทวยราษฎร์จะได้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างไร?"

หานป๋อลอบยอมรับนับถือ คำพูดของฉินเมิ่งเหยาคล้ายกระบี่ของนาง ดูไปราบเรียบธรรมดา แท้ที่จริงคล้ายระลอกคลื่นหนุนเนื่องจนผู้คนยากที่จะต้านทานรับได้

หงอู่ฮ่องเต้หันพระวรกายมา พระเนตรปรากฏน้ำพระเนตรขึ้นผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"หากเพียงเรื่องนี้ ข้าไม่ยอมรับปากจิ้งอัน เราจูหยวนจางไหนเลยคู่ควรรับการยกย่องจากนาง?"

จากนั้นพระเนตรสาดประกายเจิดจ้า ครอบคลุมฉินเมิ่งเหยาไว้ตรัสว่า

"ด้วยร่างเซียนของเมิ่งเหยา ไฉนยอมลดตัวให้กับเด็กน้อยนี้?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อาจบางทีนี่เป็นชะตา

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"จนบัดนี้ข้ายิ่งมายิ่งเชื่อเรื่องโชคชะตา ดังนั้นไม่มีคำพูดจะกล่าวพี่เย่อฺดูไม่ผิด เด็กน้อยนี้มีบุญวาสนาที่ไม่ว่าผู้ใดล้วนอิจฉาเลื่อมใสจริงๆ"

จากนั้นทรงทอดถอนพระทัยยาว ตรัสว่า

"ข้าความจริงตั้งใจว่าจะครอบครองเมิ่งเหยา แม้เพียงแต่คราบร่างที่สวยงาม ยังดีกว่าไม่ได้สิ่งใด แต่พอพบกับเมิ่งเหยา ค่อยพบว่าความคิดนี้ช่างต่ำช้า และสร้างความเจ็บปวดใจแก่วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของจิ้งอันนัก เอาเถอะ หานป๋อเจ้าสามารถร้องขอแทนเมิ่งเหยาดูว่าข้าสามารถบรรลุความต้องการของเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อยินดียิ่ง หมอบกราบกรานลงทูลขอว่า

"เด็กน้อยคิดขอหยิบยืมใช้หอเชื่อมฟ้าบนภูเขามังกรขนดสักคืนเพราะนั่นเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในนครหลวงตอนนี้"

ด้วยการบำเพ็ญเพียรของฉินเมิ่งเหยา ยังอดกัมศีรษะด้วยความ

เอียงอายมิได้

นางไหนเลยไม่ทราบว่าเด็กน้อยนี้คิดกระทำเรื่องอันใดกับนางบนหอเชื่อมฟ้า?

หงอู่ฮ่องเต้ทรงรู้สึกเหนือความคาดหมายตรัสพึมพำว่า

"เด็กน้อยนี้ช่างฟุ่มเฟือยจริงๆ หรือว่าคำอนุญาตที่ข้าหยิบยื่นให้แก่เจ้าไม่มีราคาค่างวดถึงเพียงนี้?"

หานป๋อมองดูฉินเมิ่งเหยาที่สองแก้มร้อนผะผ่าว ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คำร้องขอนี้มิเพียงไม่ฟุ่มเฟือย ทั้งยังจะกลายเป็นตำนาน เรื่องราวที่ได้รับการโจษขาน เป็นร่องรอยประวัติศาสตร์ที่คนรุ่นหลังนึกอิจฉาเลื่อมใส"

ยี่สิบสามหอเชื่อมฟ้า

ม่านวิกาลคลี่คลุมทั่วทุกแห่งหน

จันทราลอยอยู่เหนือหวงเฉิง (ราชธานี) ทั้งขาวนวลทั้งเรืองรอง โดดเดี่ยวแต่เป็นนิรันดร์

แสงไฟทั้งในและนอกหวงเฉิง ยื่นขยายถึงบ้านเรือนวัดวานอกวังที่ประทับ ประกอบเป็นมหานครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ แหล่งบันเทิงเริงรมย์สองฝั่งแม่น้ำฉินไหวที่ไม่เคยหลับใหล ยิ่งเป็นคำบรรยายที่จับต้องได้ต่อความเจริญรุ่งเรืองของราชวงศ์หมิง

ประกายดาวระยิบระยับนอกรัศมีวงเดือน ทอแสงเริงร่าอยู่เหนือโลกหิมะ คล้ายก้มลงมองดูเรื่องราวอันวาบหวามซึ่งกำลังจะเปิดฉากขึ้นบนชั้นที่เจ็ดซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของหอเชื่อมฟ้า

รอบหอแม้กระจายเต็มไปด้วยกำลังรักษาการณ์ แต่เมื่ออยู่บนชั้นที่เจ็ด ฉินเมิ่งเหยากลับลืมสิ้นทุกสิ่ง สำหรับกับนาง แผ่นฟ้าแผ่นดินนอกจากหานป๋อแล้ว ไม่มีวัตถุอื่นอีก

ดาวเคลื่อนเดือนคล้อย วัฏสงสารเวียนว่ายตายเกิด ผู้คน เรื่องราวแปรผัน ในความเปลี่ยนแปลงไม่มีที่สิ้นสุด สำหรับกับนางแล้วพริบตานี้เป็นความนิรันดร์

ยามนี้หอเชื่อมฟ้ากลายเป็นความฝันอันวาบหวามที่เป็นของนางกับหานป๋อสองต่อสอง

จันทราแขวนอยู่ตรงเส้นโค้งของขอบฟ้า ทั้งกลมทั้งห่างไกล สาดส่องโลกที่ถูกหิมะชำระสะสางจนบริสุทธิ์

นางใช้ดวงจิตแห่งปัญญา รับรู้และสดับฟังวรรคตอนที่ไร้เสียงของนภาราตรี จิตใจก็แทรกตัวไปในท่วงทำนองของจักรวาล หล่อหลอมอย่างกลมกลืน

แต่เมื่อนางมองดูหานป๋อ ซึ่งยืนเคียงคู่กับนางอยู่ข้างราวลูกกรงของหอ ถึงกับใจสั่นสะท้าน ไม่อาจรั้งสายตากลับมา

หานป๋อยังคงโอ่อ่าผ่าเผย งามสง่าดุจเดิม แต่นางรู้สึกว่ามันเพิ่มบุคลิกภาพที่ไม่เคยมีมาก่อน หากดึงดูดใจนางขนิดหนึ่ง

นี่มิใช่เป็นเพราะมันมีความอดทนเป็นพิเศษ หรือว่าเงียบขรึมผิดธรรมดา หากแต่ว่ามันเปลี่ยนไปจากเดิม นั่นมิใช่ความเปลี่ยนแปลงทางนิสัยใจคอ หากแต่เป็นความเปลี่ยนแปรด้านบุคลิกภาพ เป็นคุณลักษณะที่ไม่สามารถบ่งบอกบรรยายได้ ความเปลี่ยนแปลงของผู้เสเพลที่ปล่อยตัวตามอารมณ์ผู้นี้ ทำให้นางยิ่งยากจะปฏิเสธได้ ต่อให้ไม่มีเหตุการณ์เชื่อมชีพจรหัวใจยืดชีวิตออกไป หากแม้นมันเพียงต้องการครอบครองนาง เกรงว่าจะสมปรารถนาเช่นกัน

หานป๋อกลับเพ่งตามองทิวทัศน์หิมะของนครอิ้งเทียนฝู่ที่อยู่ใต้นภาราตรีอันเวิ้งว้างไพศาล สัมผัสกับราตรีกาลอันพิสดารนี้

ไม่เคยมียามใดที่มันใกล้ชิดกับจักรวาลถึงเพียงนี้ ทำให้มันต้องจมอยู่กับห้วงความรู้สึกอันบรรเจิดนั้น

ม้วนภาพเทพประยุทธ์ปรากฏขึ้นในห้วงสมองภาพแล้วภาพเล่า เทพเจ้าแห่งการต่อสู้ในชุดเกราะคล้ายฟื้นคืนชีพมา ทำการเคลื่อนไหวไม่หยุดยั้ง ภาพบันทึกเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มายาภาพถูกประทับอยู่ในอากาศธาตุเบื้องหน้า ข้ามภพแห่งกาลเวลา หลอมรวมกับห้วงอันเวิ้งว้างของจักรวาล

ตอนแรกมันรู้สึกท้องน้อยร้อนวูบ จากนั้นตลอดทั้งร่างร้อนลวกขึ้นมา บังเกิดระลอกวงแล้ววงเล่าขยายตัวออกจากรอบกายมัน พริบตาต่อมามันลืมเขาลืมเรา ไม่อาจแบ่งแยกภายนอกภายในทั่วทั้งจักรวาลหลอมรวมเข้ากับร่างมัน

ยามนั้นฉินเมิ่งเหยาขยับเคลื่อนไหล่ กระทบถูกไหล่บ่าอันผึ่งผายของมัน

คนทั้งสองอทานดังอาพร้อมกัน บังเกิดความปีติยินดีต่อการสัมผัสอันน่าลุ่มหลง นั่นเป็นการสัมผัสของครรภธรรมกับพันธุมาร เป็นรสชาติอันงดงามที่ไม่เคยมีบุรุษสตรีใดลิ้มลองมาก่อน

หานป๋อพลันมีสติแจ่มใส ยื่นมือโอบเอวเพียงหยิบมือเดียวของฉินเมิ่งเหยา กล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"คราก่อนข้าพเจ้าเป็นบ่าวไพร่ในตึกตระกูลหานได้พบกับเมิ่งเหยา สร้างความลำบากใจแทบตาย เพราะสำนึกตัวว่าตนเองอยู่ในฐานะใด กระทั่งมองดูเมิ่งเหยาให้มากกว่าเดิมยังไม่กล้าคิดหวัง มาตรว่าหลังจากนั้นพบพานท่านที่เมืองหวงโจว ยังรู้สึกว่าตัวเองกำลังละเมอเฟ้อฝัน"

หยุดเล็กน้อยจึงแค่นเสียงออกมา กล่าวว่า

"แต่ค่ำคืนที่อยู่บนหลังคา เมิ่งเหยาโผเข้าสู่อ้อมอก ข้าพเจ้าก็ทราบว่าสักวันหนึ่งต้องได้ครอบครองท่าน คืนนี้ความฝันจะกลายเป็นจริงแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาเคลื่อนกายไปในอ้อมอกมัน เป็นฝ่ายดึงสองมือมัน

โอบรัดหน้าท้องที่ปราศจากไขมันส่วนเกินของนาง ศีรษะหนุนกับหัวไหล่มัน ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"บอกกล่าวจนระคายหูถึงเพียงนั้น ผู้ใดโผเข้าสู่อ้อมอกท่าน? ผู้อื่นเพียงโน้มตัวไปเบื้องหน้าเท่านั้น"

หานป๋อเหลียวมองดาบเหยี่ยวกับกระบี่ปีกบิน ซึ่งวางเคียงคู่อยู่บนโต๊ะกลมภายในห้อง พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"พวกเราไม่ถกถึงปัญหาข้อนี้ สรุปแล้วเราผู้แซ่หานเป็นบุรุษคนแรกที่ได้กระทบถูกร่างเซียนของท่าน และก็เป็นคนสุดท้าย"

พลางโน้มหน้าลงแนบสนิทกับวงพักตร์นางกล่าว เสียงนุ่มนวลว่า

"กายไร้ปีกหงส์โบยบินไป จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้* นี่เป็นที่มาของกระบี่วิเศษของท่านหรือไม่? เหตุใดยอดคนที่บำเพ็ญเพียรจึงตั้งชื่อกระบี่อย่างวาบหวามถึงเพียงนั้น?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยสีหน้าที่สงบนิ่งว่า

"นั่นเป็นท่านคิดเฉไฉไป เคล็ดวิชาจิตฌานของซือฟู่เรียกว่าจิตแรดวิเศษ ในตำนานกระบี่เมตไตรยเพียงรองจากวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้ง ดังนั้นท่านผู้เฒ่าจึงเปลี่ยนชื่อจากกระบี่ปัญญาวิเศษเป็นกระบี่ปีกบิน เพื่อสื่อความหมายว่าจิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้"

หานป๋อกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้ามิใช่คิดเฉไฉ หากแต่เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้ายอมรับว่าบังเกิดความคิดต่ำช้า คิดลบหลู่ร่างเซียนของเมิ่งเหยา"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เหตุใดจอมยุทธ์ดื้อด้านจึงเกรงอกเกรงใจถึงเพียงนี้ ก่อนหน้านี้

---

* วรรคทองของหลี่ชางอิ่นสมัยราชวงศ์ถัง

ตอนที่ท่านลวงเกินผู้อื่น คล้ายไม่ได้กล่าวตักเตือนข้าพเจ้าที่เป็นผู้เสียหายแต่อย่างไร"

หานป๋อเหม่อมองดูท่วงท่าอันเย้ายวนของนางร้องโพล่งว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้าไม่อาจหักห้ามใจแล้ว นางเซียนอันประเสริฐท่านมิใช่คิดสอนให้เราผู้เสเพลจัดการกับท่านอย่างไรหรอกหรือ รีบถ่ายทอดเคล็ดวิชามาซือฟู่สอนท่าหนึ่ง ลูกศิษย์แสดงตามท่าหนึ่ง รับรองว่าศิษย์เหนือกว่าอาจารย์ พอถึงท่าสุดท้าย จะพิชิตซือฟู่ที่สำรอกใยพันธนาการตัวเองโดยราบคาบ"

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงหัวร่ออย่างร้อนร่านโดยที่ไม่เคยมีมาก่อน บิดกายไปมาในอ้อมอกมันหลายครา ยืดเหยียดแผ่นหลังอย่างเกียจคร้านใช้ใบหน้าเสียดสีกับใบหน้ามัน มือเรียวงามทั้งคู่ก็ลูบไล้ข้างแก้มกับหลังมือที่วางอยู่บนหน้าท้องของนาง กล่าวว่า

"ศิษย์อันประเสริฐ ตอนนี้พวกเราจะเริ่มการละเล่นหาสมบัติที่มีรางวัลตอบแทน ดีหรือไม่?"

หานป๋อดื่มด่ำกับความรู้สึกที่แผ่นหลังสะโพกของนางเสียดสีกับตนเอง บังเกิดความสุขสบายแทบตาย ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ย่อมดียิ่ง เมิ่งเหยากล่าวอันใดล้วนดียิ่ง เพียงแต่ตัวท่านเป็นของข้าพเจ้าแล้ว ยังมีรางวัลใดตอบแทนให้อีก?"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"หากท่านเล่นลิ้นอีก ข้าพเจ้าจะขับท่านออกจากสำนัก มิให้เรียนรู้เคล็ดวิชาของเราผู้เป็นซือฟู่ตลอดกาล"

สำหรับกับหญิงงาม หานป๋อไม่เคยแข็งข้อมาก่อน กล่าวอย่างยอมจำนนว่า

"เมิ่งเหยาซือฟู่อันประเสริฐ ผู้น้องไม่กล้าแล้ว รีบใช้ปากน้อยๆ อันหอมหวานของท่านบอกออกมา จะได้ไม่ถูกเราผู้แซ่หานปิดปากไว้

นอกจากส่งเสียงอู้อี้แล้ว ไม่อาจกล่าววาจาใดได้"

มาดว่าฉินเมิ่งเหยากำลังจะมอบกายให้แก่เด็กน้อยนี้ ยังทนทานรับไม่ได้อยู่บ้าง ทำท่ากระเง้ากระงอด กล่าวว่า

"รังแกไปเถอะ รังแกจนสาแก่ใจเถอะ สักวันหนึ่งเมิ่งเหยาจะดวักลิ้นของท่านออกมา ตัดแบ่งส่งไปให้กับสตรีที่น่าสงสารซึ่งเคยถูกท่านเกี้ยวพาราสีมา"

หานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"หากปราศจากลิ้นของเราผู้แซ่หาน เหล่าสตรีจึงน่าสงสาร เพราะไม่มีคนใช้รูปแบบอันสวยงามเกี้ยวพาพวกนางอีก หากไม่เชื่อก็ทดลองดู"

ฉินเมิ่งเหยาขณะจะตอบคำ ริมฝีปากก็ถูกประทับปิดไว้ ซึ่งก็เป็นไปตามคำทำนายของหานป๋อ นางนอกจากส่งเสียงอ้อี้แล้ว ไม่อาจกล่าววาจาแม้สักคำเดียว

พันธุมารแนวทางธรรมชาติถูกถ่ายทอดจากใจกลางฝ่ามือหานป๋อเข้าสู่ท้องน้อยนาง ฉินเมิ่งเหยาถูกลวกจนร่างร้อนผะผ่าว สุขสบายสุดเปรียบปาน

ยังมีลิ้นของหานป๋อปลุกเร้าความต้องการตามธรรมชาติของนาง ขณะเดียวกันก็รู้สึกถึงปฏิกิริยาอันรุนแรงที่แสดงออกถึงความเป็นชายของหานป๋อ

การกระทบสัมผัสที่ใกล้ชิดและปล่อยวางทุกสิ่งสร้างความเร้าใจแก่นางจนปรารถนาใคร่หลอมกลืนเข้ากับร่างหานป๋อ ไม่มีวันแยกออกจากกัน

ครั้นเมื่อริมฝีปากแยกออกจากกัน ฉินเมิ่งเหยาเงยหน้าขึ้น หานป๋อก็ใช้ดวงตาที่กระจ่างดั่งดวงดาว ปราศจากความคิดอันสับสนจ้องมองนางเขม็งนิ่ง ส่วนลึกของจิตใจนางถึงกับบังเกิดระลอกแห่งความ

รักขยายวงกว้างออกไป

ในที่สุดเด็กน้อยนี้บรรลุถึงขอบเขตขั้นแบ่งแยกความรักกับความใคร่ออกจากกัน ขณะที่การสัมผัสอันแนบแน่นของนาง ได้สะกิดเพลิงปรารถนาภายในกายนางลุกโชนอย่างรอบด้าน

นางรู้สึกว่าร่างกายร้อนรุ่มดุจถูกไฟเผา มุ่งหวังได้รับความรักความเอาใจใส่จากมัน

มันมีมนต์เสน่ห์ที่แรงกล้า นางในยามนี้นอกจากมันแล้ว ไม่ต้องการแบ่งแยกสมาธิครุ่นคิดถึงอีก

หานป๋อมองดูนางที่หน้าแดงจรดใบหูช่วงลำคอ ถึงแม้ตนเองบังเกิดไฟราคะสุมทรวง แต่จิตสำนึกกลับกระจ่างแจ่มใสอย่างไม่เคยมีมาก่อน ความรู้สึกที่คล้ายหลอมรวมเข้ากับจักรวาลยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

มันยื่นมือถอนดึงปิ่นปักผมของนางออกมาอย่างช้าๆ ปล่อยให้ผมเผ้าสยายลงมาอย่างสวยงาม ถูกลมราตรีโชยพัดพลิ้วอย่างละมุนละไม

ไม่ว่าภายภาคหน้าเกิดเรื่องอันใด แต่หานป๋อทราบว่ารูปลักษณ์อันงดงามน่าลุ่มหลงของนางที่เบื้องหน้า ได้ประทับอยู่ในดวงจิตของมันอย่างลึกล้ำ ไม่มีวันลบเลือนหายไป

ฉินเมิ่งเหยาแนบชิดกับมัน ยกมือตกแต่งจอนผมทั้งสองข้าง จากนั้นบิดหมุนตัว เปลี่ยนเป็นประสานสบสายตากับมัน หลังจากจ้องมองด้วยความรักอันลึกล้ำชั่วขณะ มือเรียวงามทั้งคู่ก็โอบรัดรอบคอของมัน ริมฝีปากสีแดงสดทั้งสองข้างประทับลงบนริมฝีปากของมัน

ริมฝีปากของนางร้อนผ่าวนัก ตาคู่งามหลับพริ้มลงครึ่งหนึ่ง ต่อให้หานป๋อปราศจากพันธุมารที่มีปฏิกิริยาอันแหลมคม ก็ทราบว่านางตกอยู่ในห้วงแห่งความกระสันรัญจวน ถูกมันสะกิดอารมณ์รักของสาวพรหมจรรย์ขึ้นมา

เมื่อนางเชียนทอดตัวลงหา หานป๋อไหนเลยไม่วาบหวิวใจได้

แต่มันยังแบ่งแยกความรักกับความใคร่อย่างชัดเจน ในใจมีแต่ความรักอันบริสุทธิ์ดื่มด่ำกับสภาพอันงามวิจิตรถึงสองชั้น

หานป่อถอนริมฝีปากออกจากริมฝีปากที่ร้อนผ่าวของนาง เคลื่อนย้ายไปยังปรางแก้ม ปลายคางและช่วงคอที่ขาวผ่องของนาง

ในที่สุดฉินเมิ่งเหยาไม่อาจทนทานรับการพัวพันของพันธุมารกับครรภธรรม สูญเสียที่มั่นอันแน่วแน่ไป ส่งเสียงหอบหายใจและครวญครางสุดระงับ ร่างเซียนเบียดบดและบิดไหวต่อชายคนรัก ท่วงท่าที่กระสันสวาทนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ลุ่มหลงงมงาย

หลังจากวุ่นวายอยู่ครู่หนึ่ง ร่างที่อ่อนระโหยโรยแรงของฉินเมิ่งเหยา ต้องพึ่งพาการโอบกอดจากหานป่อ จึงไม่ถึงกับล้มระทวยลงกับพื้น

หานป่อไม่เกรงอกเกรงใจอีก ย่อเอวลงโอบอุ้มนางขึ้น เข้าสู่ภายในหอที่ตกแต่งเป็นห้องโถง นั่งลงที่มุมห้อง วางนางลงบนหน้าตักบังคับนางนั่งตัวตรง หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเราหานป่อจอมอะไรนั่นมีบุญวาสนาสามารถหยอกเย้าเมิ่งเหยาน้อยตามอำเภอใจ"

ฉินเมิ่งเหยาแค้นใจยิ่ง เด็กน้อยนี้ทราบดีว่านางต้องการให้มันรุกล้ำ พานกลั่นแกล้งก่อกวนนาง ให้นางทรมานใจและเอียงอาย แต่ตอนนี้เฉกเช่นเนื้อบนเขียง ได้แต่ปล่อยให้มันจัดการตามความพอใจ ยามอับอายคิดซุกหน้ากับซอกคอมัน กลับถูกมันเคลื่อนย้ายถึงเบื้องหน้า ต้องกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"คนดื้อด้านน่าตาย ที่แท้ต้องการให้ผู้อื่นทำอย่างไร?"

ยามนี้อย่าว่าแต่ความสำเร็จขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้ง เกรงว่าแม้แต่หญิงสาวธรรมดาในหอห้อง ยังมีความควบคุมข่มกลั้นเหนือกว่า

หานป่อควานหาริมฝีปากสีแดงสดของนางประทับจูบอย่างดูดดื่ม

ร้อนแรงอีก

พลังมารถูกถ่ายทอดเข้าสู่ร่างนางไม่ขาดสาย รุมเร้าจนนางบิดกายไปมาในอ้อมอกมันดุจงูน้ำตัวหนึ่ง

ร่างของนางสั่นสะท้านอย่างรุนแรง หายใจหอบถี่เร่งร้อนส่งเสียงครวญครางที่สามารถกระชากวิญญาณผู้คนออกมา

หานป๋อถอนห่างจากริมฝีปากของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"กระบวนท่าแรกเป็นอย่างไร ขอซือฟู่ผู้เลอโฉมรีบบอกต่อศิษย์อ้อ ข้าพเจ้าแทบลืมถามว่า การละเล่นที่มีรางวัลนั้นเป็นเรื่องราวใดของตอบแทนเป็นของวิเศษอันใด?"

ฉินเมิ่งเหยาอับอายจนแทบชำแรกพสุธาหลบหนี นางสั่นศีรษะโดยแรง ค้อนมันอย่างดุดันหลายวงค่อยเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"ผู้อื่นไม่มีคุณสมบัติเป็นซือฟู่ (อาจารย์) ของท่านแล้ว เพียงอาศัยฝีมืออันดื้อด้านของท่าน ก็สามารถก่อกวนจนเมิ่งเหยาตกอยู่ในห้วงความใคร่ไร้ซึ่งความรัก"

จากนั้นจุมพิตมันเบาๆ กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ที่แท้ระหว่างบุรุษสตรีมีรสชาติอันดื่มด่ำถึงเพียงนี้ เมิ่งเหยายินยอมเป็นภรรยาของท่าน ยอมจำนนต่อพันธุมารของท่านแล้ว หานป๋อจอมอะไรนั่นยอมรับการจำนนของเมิ่งเหยาหรือไม่?"

หานป๋อสบอารมณ์ยิ่ง ในที่สุดนางเชียนท่านออกปากขอให้เรายึดครองท่านแล้ว

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันมองดูนางด้วยความลำพอง ในใจทั้งอับอายทั้งยินดี ทั้งยังทราบว่ามันในตอนนี้นิสัยมารกำเริบ ต้องไม่ยอมปล่อยปละละเว้นพลทหารที่ยอมแพ้เช่นนางโดยง่ายดาย ถึงกับใจเต้นถี่เร็วทั้งรักทั้งแค้นสุดบรรยาย

หานป๋อเห็นนางฉายเสน่ห์ความงามออกมา สร้างความหวั่นไหว

ใจจนแทบสูญเสียจิตมาร รีบสะกดจิตระงับใจ ใช้ชิวหารุกเร้า ปลุกกระตุ้นอารมณ์รักของนางอีกขั้นหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาที่จิตกระสันปั่นป่วนอยู่ก่อน ไหนเลยทนรับการเล้าโลมได้ ปฏิกิริยายิ่งร้อนแรง เป็นฝ่ายลูบไล้แผ่นหลังอันบึกบึนของมันเอง

เมื่อทั้งสองผละจากกัน ตาคู่งามที่เคยกระจ่างสุกใสของฉินเมิ่งเหยา กลายเป็นทอประกายแห่งไฟรักอันร้อนแรง

หานป๋อโอบกอดสุดยอดหญิงงามที่ทั้งหอมกรุ่นทั้งร้อนผ่าว ถูกมันปลุกเร้าจนหวั่นไหวรัญจวนนางนี้ ในใจบังเกิดความรักปานท่วมบดบังฟ้า กล่าวโดยที่คันที่หัวใจยากจะเกาว่า

"รีบบอกเคล็ดลับการปลุกสวาทออกมา เพื่อแสดงว่าท่านยอมจำนนจริงๆ"

ฉินเมิ่งเหยาทราบแต่แรกว่านางเมื่อประพฤติเช่นตัวไหมสำรอกใยพันธนาการตัวเอง หานป๋อพอแบ่งแยกความรักกับความใคร่ออก ส่วนนางมีแต่ความใคร่ไร้ซึ่งความรัก ต้องบังเกิดสภาพเช่นนี้ แต่ยังลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

นางยังรักษาจิตปัญญาวูบหนึ่ง เข้าใจดีว่าหานป๋อคิดใช้เคล็ดลับนี้ ทำลายความอุธัจเอียงอายของนาง ทำให้นางกลายเป็นหญิงร่านสวาทที่ตกอยู่ใต้อารมณ์ดำกฤษณา มาตรว่าเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อนยังยากที่จะรับได้ แต่ตอนนี้ไม่มีเรี่ยวแรงขัดขืน ได้แต่กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ร่างกายเมิ่งเหยามีตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาอ่อนไหวรวมเจ็ดแห่ง แต่ละแห่งควบคุมจุดช่องโพรงหลายจุด ขอเพียงฟูจวิน (คำเรียกสามี) อันประเสริฐดำเนินการผ่านตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาอ่อนไหวเหล่านั้น ใช้วิชามารที่หนักเบาไม่เท่ากับปลุกเร้าจุดช่องโพรงต่างๆ ก็จะพิชิตครรภธรรม

ของเมิ่งเหยาโดยราบคาบ เมื่อถึงเวลานั้นท่านต้องการให้ผู้อื่นเป็นหรือตายล้วนขึ้นอยู่กับป๋อหลางท่านแล้ว”

หานป๋อกล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

“การละเล่นหาสมบัตินั้นใช่ต้องการให้ข้าพเจ้าค้นหาตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาอ่อนไหวทั้งเจ็ดแห่งบนร่างเมิ่งเหยาหรือไม่? ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าค้นหาโดยที่กั้นด้วยเสื้อผ้าชั้นหนึ่ง หรือว่าเปลื้องท่านจนเปลือยเปล่าจึงเริ่มต้นค้นหา?”

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงคราง คำหนึ่ง ฟุบร่างกับอ้อมอกมัน แต่แล้วถูกมันบังคับให้นั่งตัวตรงใหม่ ท่วงท่าอันระทดระทวยนั้นสุดที่จะบรรยายได้จริงๆ

พันธุมารของหานป๋อถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด แยกช่วงขาของนางออกอย่างอุกอาจ จัดให้นางนั่งคร่อมบนต้นขาตัวเอง จากนั้นโอบรัดสองมือรั้งดึงหน้าอกหน้าท้องของนางเข้ามา อยู่ในท่วงท่าปากต่อปาก ใบหน้าต่อใบหน้า กล่าวข่มขู่ว่า

“สำหรับกับเราหานป๋อ หากให้ค้นหาตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาอ่อนไหวทั้งเจ็ดแห่งบนร่างเมิ่งเหยา นับว่าง่ายดายราวหยิบวัตถุออกจากถุงย่าม แต่ดูท่าของรางวัลเป็นเพียงจุมพิตจากเมิ่งเหยา ดังนั้นข้าพเจ้าชมชอบให้ท่านเปิดปากที่เอียงอายบอกต่อข้าพเจ้าเอง มา เราผู้เป็นสามีต้องการให้ท่านบอกออกมาให้หมดสิ้น”

ฉินเมิ่งเหยาครวญคราง คำหนึ่ง ยื่นริมฝีปากถึงข้างใบหูมันขณะจะมอบสิ่งของที่เชลยศึกถูกบังคับให้ส่งมอบแก่ผู้ชนะสงคราม หานป๋อกลับเคลื่อนย้ายร่างนางไปด้านหลัง บังคับให้นางบอกกล่าวในสภาพตาต่อตาจ้องมองกัน

ฉินเมิ่งเหยากระดากอายยิ่ง กระเง้ากระงอดไม่ยินยอม อาละวาดอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยบอกกล่าวตามวิธีการของมัน หลังจากกล่าวจบต้อง

ซุกร่างกับหัวไหล่ทรวงอกมัน ร่างสั่นสะท้านไม่หยุดยั้ง

หานป๋อตาทอประกายพิสดาร ทำความเข้าใจกับวิชายั่วสวาทในเชิงลึกกว่าเดิม ตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาอ่อนไหว และจุดช่องโพรงที่ฉินเมิ่งเหยาบ่งบอกออกมา นับเป็นแก่นแท้ของวิชายั่วสวาทที่สืบทอดมาแต่โบราณกาล มาตรว่าแต่ละคนมีความแตกต่าง แต่โดยหลักการเป็นเช่นเดียวกัน ตอนนี้สุดยอดหญิงงามที่บำเพ็ญเพียรถึงขอบเขตขั้นมนุษย์กับเทวะได้ทำการศึกษาด้วยตัวเอง บอกกล่าวจากปากของนางเองสำหรับหานป๋อที่เพาะสร้างพันธุมารอยู่ในกาย นับเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวง และมีส่วนช่วยให้มันใช้รับมือกับเหล่านางปีศาจนิกายบัญชาฟ้า

หานป๋อหักใจคว้าจับหัวไหล่ฉินเมิ่งเหยา เคลื่อนใบหน้านางถึงเบื้องหน้า เห็นนางหลับตาพริ้ม สองข้างแก้มเปล่งปลั่งดั่งดอกท้อยวนยั่วใจถึงที่สุด โดยเฉพาะลักษณะท่าทีที่ยินยอมมอบทุกสิ่งให้ เมื่อปรากฏแก่หญิงงามที่บำเพ็ญเพียรตั้งแต่เล็ก ยังมีผู้ใดไม่ใจเต้นระทึกหวั่นไหว?

หานป๋อสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง จุมพิตเปลือกตาของนางเบาๆ กล่าวว่า

"ของวิเศษอันเป็นที่รัก เราผู้เป็นสามีจะเริ่มเชื่อมต่อชีพจรหัวใจรักษาบาดเจ็บแก่ท่าน ดีหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ผงกศีรษะเล็กน้อยอย่างเอียงอายไม่กล้ามองดูมัน

มือของหานป๋อเคลื่อนไหวบนร่างนางด้วยความชำนาญ ทั้งจุมพิตทั้งลูบคลำ เปิดฉากรุกรานรอบด้าน ที่สร้างความทรมานใจที่สุด ย่อมเป็นการกระทบสัมผัสกับตำแหน่งอันลี้ลับบนเรือนร่างฉินเมิ่งเหยาทั้งเจ็ดแห่ง และจุดช่องโพรงที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอารมณ์รักของมนุษยชาติ

มิหนำซ้ำเด็กน้อยนี้ทางหนึ่งกระทำการ ทางหนึ่งสังเกตดูปฏิกิริยาของนาง คอยปรับเปลี่ยนความหนักเบาเร็วช้าของฝีมือตลอดเวลา

บางครั้งมันลูบไล้ด้วยกั้นด้วยเสื้อผ้า บางครั้งรุกล้ำไปในร่มผ้านาง เพียงชั่วขณะฉินเมิ่งเหยาก็เคลิบเคลิ้มเลอะเลือน ไม่ทราบว่าตัวเองอยู่แห่งหนใด เพียงลุ่มหลงเมามาย บังเกิดปฏิกิริยาอันร้อนแรง

หานป๋อพลันกระซิบที่ข้างหูว่า

"เบื้องนอกเกิดหิมะตกอีกแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาครุ่นคิด ผู้ใดมีกะใจสนใจเรื่องนอกกาย โดยเฉพาะเด็กน้อยท่านกำลังแก้สายรัดเปลื้องเสื้อผ้าให้แก่ผู้อื่น

อย่างรวดเร็วนางพบว่าตัวเองเปลือยเปล่าไร้การปกปิด พลังมารที่ปลุกกระตุ้นอารมณ์รักของนางถูกถ่ายทอดเข้าสู่ร่างนางระลอกแล้วระลอกเล่า ชักจูงนางเกิดความต้องการถึงขีดสุด

เสียงหอบหายใจครวญครางของนางกลับกลายเป็นกรีดร้องราวเสียสติ เพลิงราคะเผาทำลายสติสัมปชัญญะของนาง ในที่สุดบรรลุถึงขั้นมีแต่ความใคร่ไร้ซึ่งความรัก ไม่สนใจว่าผู้ที่ยึดครองนางเป็นใครอีกต่อไป

หานป๋อทราบว่าถึงเวลาแล้ว อาศัยความห่วงใยต่ออาการบาดเจ็บของนาง ชักจูงจิตใจสู่ความต้องการทางเรือนร่างเลือดเนื้อ เกี่ยวก้อยนางเซียนที่มันเฝ้าฝันถึงขึ้นเขาวูซันด้วยกัน

เมื่อมันจัดส่งพลังชีวิตที่เต็มเปี่ยมเข้าสู่ร่างนาง ฉินเมิ่งเหยาแม้ยังรักษาลักษณะท่วงท่าร่วมอภิรมย์กับมันเอาไว้ แต่อารมณ์อันบ้าคลั่งถูกประกายรัศมีอันบริสุทธิ์เข้าแทนที่ มาตรว่านั่งคร่อมบนต้นขามันแต่เข้าสู่ห้วงฌานบารมี ภาพที่ตัดกันอย่างรุนแรง สะกดจนหานป๋อปากอ้าตาค้างไป

มันไม่ขยับเคลื่อนไหว มองดูร่างเซียนที่เปลือยเปล่าของนาง

บังเกิดความลุ่มหลงจนหมดใจ

ภายใต้การสัมผัสอันใกล้ชิด มันรู้สึกที่พลังและความมีชีวิตชีวาที่ยืดขยายอยู่ภายในร่างนาง

หิมะโปรยปรายอยู่นอกหอ ที่นี้กลับเป็นโลกส่วนตัวที่ร้อนผ่าวและอบอุ่นหอมหวาน

สวรรค์ เราหานป๋อกำลังครอบครองนางเซียนอันงดงามนี้

เปลือกตาของฉินเมิ่งเหยาเต้นระริก พลันลืมตาขึ้นมา

หานป๋อพอประสานสบกับสายตานาง สมองก็ลั่นอึงอล จมอยู่ในห้วงอารมณ์อันแปลกพิสดารชนิดหนึ่ง

แว่วเสียงที่ชวนลุ่มหลงของฉินเมิ่งเหยาดังขึ้นที่ข้างหูมันว่า

“ป๋อหลางเอย เมิ่งเหยาฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว หลังจากนี้ท่านไม่ต้องควบคมอีก มาเถอะ เชยชมกับร่างกายของเมิ่งเหยาอย่างเต็มที่นั่นเป็นค่าตอบแทนที่ผู้อื่นเคยรับปากต่อท่าน”

หานป๋อปีติยินดียิ่ง ตั้งอกตั้งใจร่วมอภิรมย์ที่ร้อนแรงกับนางสืบต่อ คราครั้งนี้ย่อมเป็นความรู้สึกที่กัดกร่อนวิญญาณอีกแบบหนึ่ง

ยามนี้ผู้ที่เป็นฝ่ายกระทำมิใช่มัน หากแต่เป็นนางเซียนที่สำรวมตนตลอดมา

ไม่ว่าทางจิตวิญญาณหรือเรือนร่างเลือดเนื้อทั้งสองล้วนหล่อหลอมรวมกันอย่างแนบแน่น จูงมือกันลิ้มลองกับความรักความพิศวาส ความรู้สึกอันประทับใจนั้นเป็นสิ่งที่เมื่อครู่ไม่บรรลุถึง ทั้งสองเฉกเช่นน้ำกับน้ำนมที่เชื่อมประสานกันอย่างกลมกลืน อุทิศตัวเองให้แก่อีกฝ่ายจนหมดสิ้น ต่างฝ่ายต่างสืบเสาะและค้นหาส่วนที่เร้นลับที่สุดของจิตวิญญาณและปลดปล่อยตัวเองโดยปราศจากเงื่อนไข

ความรู้สึกอันลึกซึ้งนี้ เป็นสิ่งที่หานป๋อไม่เคยได้รับจากสตรีที่มันรักมาก่อน

ความรู้สึกที่ซ่อนเร้นซึ่งประกอบด้วยความรัก ข้อเรียกร้อง รวมทั้งความเจ็บปวดล้วนมอบออกมาให้อีกฝ่ายแบ่งปันและรับรู้

หอน้อยกับหิมะนอกหอหลอมละลายกับราตรีกาล ทั้งสองหอบหายใจกอดรัดกัน ความสุขหฤหรรษ์ประดังเข้ามา ครรภธรรมกับพันธุมาร ไม่มีสิ่งใดกั้นขวาง ไต่เต้าสู่จุดสุดยอดครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเราอีก

นั่นเป็นที่สุดของความรัก

ทั้งสองถึงกับลืมเลือนครรภธรรมกับพันธุมาร สำหรับกับทั้งสองนั่นกลายเป็นธรรมชาติดุจเดียวกับการหายใจ ทั้งลืมเลือนเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ลืมเลือนการแสวงหาต่อมรรคาบู๊วิถีแห่งฟ้า ลืมเลือนข้อแตกต่างระหว่างบุรุษสตรี มีแต่ความรัก ประกายและความร้อนของชีวิตที่กลบกลืนทั้งสองไปดจน้ำป่า คล้ายดวงอาทิตย์อันแรงกล้า ให้พลังงานความร้อนไม่สิ้นสุด และคล้ายอัคคีอันร้อนแรง ที่แผดเผาจวบถึงวาระสุดท้ายของจักรวาล

ทารกทองธิดาหยกที่พิศวาสรักใคร่กันคู่นี้ต่างพาตัวเข้าสู่วังวนแห่งความรักอย่างยินยอมพร้อมใจ

เขื่อนทำนบที่หัวใจถูกเจาะทำลาย ทั้งสองคล้ายล่องลอยขึ้นสู่นภาราตรีอันเวิ้งว้าง โคจรหมุนเวียนพร้อมกับหมู่ดาว

ม้วนภาพเทพประยุทธ์ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันปรากฏขึ้นในโลกแห่งจิตวิญญาณของทั้งสอง

มันมิใช่รูปสลักที่ไม่มีชีวิตจิตใจ หากแต่เป็นมายาภาพที่ต่อเนื่องและความนึกคิดที่มีชีวิต

ทั้งสองยกระดับชั้นจากร่างกายเลือดเนื้อ ขึ้นสู่โลกอันลี้ลับ คล้ายมีปีกงอกเงย บินเคียงคู่สู่สวรรค์อันไกลโพ้น

ต่อจากนั้นทุกประการล้วนหายวับ

ทั้งสองสวมกอดกันอยู่ชั้นบนสุดของหอเชื่อมฟ้า เบื้องนอกยังคงเป็นหิมะเกลื่อนฟ้า

ทุกประการคล้ายไม่มีสิ่งผิดปรกติใด ทั้งสองยังอยู่ในท่วงท่าสัมผัสที่สนิทแนบแน่นที่สุด แต่ทั้งสองทราบว่าเรื่องราวอันบรรเจิดงดงามบังเกิดแก่พวกมันแล้ว

ทั้งนี้เพราะทั้งสองค้นพบนิพพานแห่งรัก ซึ่งเป็นขอบเขตสูงสุดที่ความรักสามารถบรรลุถึง เป็นขั้นตอนจากเส้นทางมนุษย์วิถีแห่งฟ้า

หานป๋อเรียกสติกลับคืนมา ใช้ปลายลิ้นเลียคราบน้ำตาบนใบหน้าที่เปล่งประกายอันบริสุทธิ์ของฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยากอดรัดมันโดยแรง ร้องเบาๆ ว่า

“ป๋อหลางเอย เมิ่งเหยาเป็นของท่านตลอดกาลแล้ว”

ชิฉางเจิงตื่นขึ้นมา หานปี้ฉุ่ยที่ข้างหมอนหลับสนิทและลึก ใบหน้าฉายประกายแห่งความสุขหลังพายุฝนพ้นผ่าน

นี่เป็นบ้านเรือนที่กั้นด้วยสวนหย่อมแห่งหนึ่งอยู่ติดกับหอห้องของซวีเยี่ยเวี่ย เรียกว่าแดนอบเชยหอม เมื่อเพิ่มหานปี้ฉุ่ยและพวกชั้นบนของหอห้องมีผู้คนอยู่อย่างเบียดเสียดเกินไป ซวีเยี่ยเวี่ยจึงจัดให้พวกมันพักอยู่ที่นี้

ห้องหับของเรือนหอมอบเชยทั้งสี่ห้อง พอดีแบ่งให้หานปี้ฉุ่ย หงสิ้ว ฉู่หงอี้และซ่งเม่ยพักอาศัยคนละห้อง

ชิฉางเจิงลุกจากเตียง ย่องฝีเท้าไปผลักประตูออก ตัดผ่านห้องรับแขก มาถึงเวทียกพื้นที่นอกห้อง ฉู่หงอี้ยืนเกาะราวลูกกรงอยู่ใต้ชายคา มองดูทิวทัศน์ฝนหิมะเบื้องนอก

ชิฉางเจิงได้ยินแต่แรกว่านางเดินออกนอกห้อง จึงถอดเสื้อคลุม

ออก คลุมลงบนร่างนาง พร้อมกันนั้นยื่นมือจากด้านหลัง โอบกอดนางเอาไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

"เหตุใดไม่รอข้าพเจ้าอยู่ภายในห้อง?"

ฉู่หงอี้ส่งเสียงครางคำหนึ่ง แอบอิงกับอ้อมอกมัน เงียบงันไม่ส่งเสียง

ชิฉางเจิงพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านร้องไห้แล้ว?"

ฉู่หงอี้ผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน

ชิฉางเจิงทั้งเสียใจ ทั้งบังเกิดความเวทนา ยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้กับนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ที่ผ่านไปปล่อยให้ผ่านไป พวกเราจูงมือกันต้อนรับอนาคตอันสดใสกัน"

ฉู่หงอี้กล่าวเสียงราบเรียบผิดธรรมดาว่า

"เจิงหลาง ตอบคำถามหงอี้ตามตรงข้อหนึ่งได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงทราบว่าหลังจากผ่านเคราะห์กรรมซ้ำซ้อนในใจนางนึกสมเพชตัวเอง รีบปลุกปลอบสมาธิ แนบใบหน้ากับข้างแก้มนาง กล่าวว่า

"เราเหล่าชิล้างหูรอรับฟัง"

ฉู่หงอี้เงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ชิฉางเจิงท่านเพียงนึกเวทนาผู้อื่นกระมัง?"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ย่อมมิใช่ จำได้ว่าครั้งแรกที่พบพานท่านเมืองฉางซา ก็บังเกิดความนิยม ไม่เช่นนั้นไหนเลยหยอกเย้าท่าน เพียงติดขัดที่ท่านเป็นคนของสั้งปางจู่ (หัวหน้าพรรคแซ่สั้ง) จึงผละจากท่านไป"

ที่ฉู่หงอี้ต้องการเป็นคำปลอบโยนนี้ ดังนั้นส่งเสียงครางด้วย

ความพึงพอใจ ขณะจะกล่าวกระไร ก็ถูกชิฉางเจิงเชยคางขึ้น ประทับจูบลงบนริมฝีปากของนางอย่างหนักหน่วง

นางสั่นสะท้านอย่างรุนแรง พลันผลักไสชิฉางเจิงออกห่าง หอบหายใจกล่าวว่า

"เจิงหลางเอย ผู้อื่นยังมีเรื่องบางประการต้องทำความเข้าใจก่อน"

ชิฉางเจิงเข้าใจความรู้สึกของนาง จึงผงกศีรษะรับ จูงมือนางนั่งเคียงคู่บนบันไดของเวทียกพื้น ประจวบกับปรากฏลมหนาวหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน หอบเอาเหล็ดหิมะตกลงบนใบหน้าตามร่างกายทั้งสองให้ความรู้สึกที่เย็นชุ่มฉ่ำ

ยามนี้ทั้งสองค่อยพบว่าต่างคนต่างเปลือยเท้าเปล่า

ชิฉางเจิงมองดูนางขมวดคิ้วหม่นหมอง ยกมือโอบไหล่นาง อีกมือหนึ่งกุมมือนุ่มนิ่มของนางทั้งคู่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มา ยิ้มให้ข้าพเจ้าชมดู"

ฉู่หงอี้ส่ายหน้าอย่างหดหู่ ไม่มีอารมณ์แย้มยิ้ม กล่าวว่า

"เจิงหลาง หงอี้ใช่เป็นหญิงร่านอันต่ำช้าหรือไม่?"

ก่อนหน้านี้นางก็ถามปัญหานี้มาแล้ว

ชิฉางเจิงทราบว่านางมีจิตใจที่ขัดแย้ง หากไม่ให้นางระบายความในใจ คลายเงื่อนปมหัวใจออก จะสร้างความลำบากใจแก่นางยิ่งกว่า จึงกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"ย่อมมิใช่"

ฉู่หงอี้พลุ่งพล่านใจขึ้นมา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"อย่างนั้นวันที่อยู่ในดงไม้ ข้าพเจ้าทั้งที่มีสามีแล้ว ยังชมชอบให้ท่านเกี้ยวพาราสี?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบอกตามตรง นับตั้งแต่เบิกฟ้าเปิดพิภพ คำถามนี้ก็ดำรง

คงอยู่ บุรุษสตรีดึงดูดใจซึ่งกันและกัน ไม่ว่าเป็นคนที่มีสามีหรือภรรยาแล้ว ล้วนไม่อาจเปลี่ยนแปลงวิสัยของปุถุชนข้อนี้ เพียงแต่ถูกศีลธรรมจรรยาผูกมัดไว้ จึงไม่กระทำนอกลู่นอกทาง ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องละอายที่ตกเป็นเป้าสนใจของผู้อื่น ขณะที่ข้าพเจ้าก็ถูกเวี่ยเอ๋อกับซวงเอ๋อดึงดูดไว้ แต่ติดขัดที่พวกนางมีคู่ครองแล้ว พวกเราจึงหักห้ามความต้องการใคร่ครอบครอง แปลงเป็นน้ำมิตรอันบริสุทธิ์ ไม่เช่นนั้นคงกลับกลายเป็นคนมักมากกามคุณแล้ว"

ฉู่หงอี้ขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงละห้อยว่า

"แต่ว่าหงอี้ทราบดีว่าอิงเฟยเป็นชนชั้นอันต่ำช้า ร่างกายยังยินดีต้อนรับมัน รู้สึกว่ามีความสุข อย่างนั้นหงอี้ไยมิใช่เป็นหญิงร่านที่ถวิลหาความสุขทางร่างกายเลือดเนื้อ?"

ชิฉางเจิงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าในที่สุดต้องเผชิญกับคำถามข้อนี้จากฉู่หงอี้ จึงกล่าวว่า

"นี่คือความน่ากลัวของวิชาปลุกสวาท สามารถอาศัยเรือนร่างเลือดเนื้อพิชิตจิตวิญญาณของอีกฝ่าย คล้ายกับสองทัพทำสงคราม ฝ่ายใดสู้ศัตรูไม่ได้ ก็ต้องถูกปราบพิชิต หาใช่ปัญหาของถูกหรือผิด"

ฉู่หงอี้กล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"เป็นความจริงหรือ?"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"นี่เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน อิงเฟยเป็นปีศาจร้ายที่ถือสตรีเป็นเครื่องเล่น ชมชอบปราบพิชิตสตรีจากนั้นทิ้งขว้างพวกนาง ให้พวกนางเศร้าเสียใจไปชั่วชีวิตที่พึ่งพาถือดีคือหน้าตา และวิชาปลุกสวาทของมัน"

ฉู่หงอี้กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมองว่า

"ฉางเจิงท่านคงไม่ทิ้งขว้างผู้อื่นกระมัง?"

ชิฉางเจิงกุมมือนางไว้ กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ขอสวรรค์เป็นพยาน หากเราชิฉางเจิง..."

ฉู่หงอี้ชิงยื่นริมฝีปากมา ปิดปากของชิฉางเจิงเอาไว้ มิให้มันกล่าวคำสาบานจนจบความ

ชิฉางเจิงยินดียิ่ง เสพรับกับรสชาติที่ชวนลุ่มหลง พร้อมกันนั้นเห็นว่านี่เท่ากับเป็นการประกระบวนท่ากับอิงเฟยผ่านทางฉู่หงอี้ ยามนั้นใช้เคล็ดวิชาที่เรียนรู้จากหานป๋อ และประสบการณ์ที่เรียนรู้จากนางปีศาจนิกายบัญชาฟ้าทั้งสองออกมา

ลิ้นที่พัวพันให้ความรู้สึกที่เร้าอารมณ์แก่ฉู่หงอี้ โดยเฉพาะมืออันใหญ่โตของมันลูบไล้นางโดยปราศจากข้อกริ่งเกรง ปลายนิ้วพอแล่นผ่าน ก่อเกิดปฏิกิริยาอันรุนแรงแก่นาง บวกกับจิตใจนางไม่ปฏิเสธมันเช่นที่ปฏิเสธอิงเฟย ยิ่งเคลิบเคลิ้มงมงาย

เมื่อชิฉางเจิงแยกจากริมฝีมือปากนาง หญิงม่ายนางนี้ก็ร่างสั่นระริก ถูกไฟราคะรุมเร้าจนร้อนผ่าวไปทั่วร่าง

ฉู่หงอี้คว้าจับมือที่อุกอาจของมันเอาไว้ หอบหายใจกล่าวว่า

"เจิงหลาง ท่านใช่รู้จักวิชาปลุกสวาทด้วยหรือไม่?"

ชิฉางเจิงทราบว่านางมีความทรงจำอันเลวร้ายต่อวิชาปลุกสวาทกลายเป็นเงาทะมึนในจิตใจ ไหนเลยกล้าบอกความจริงต่อนาง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยรู้จักของเล่นเช่นนั้น?"

ฉู่หงอี้ความจริงก็ไม่ยึดถือว่ามันรู้จักวิชาปลุกสวาท เพียงแต่ความลิงโลดเร้าใจเมื่อครู่ มีส่วนคล้ายกับความเร้าใจที่ถูกอิงเฟยปลุกเร้าขึ้นมา ยามนั้นผงกศีรษะรับ กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"เหตุใดผู้อื่นบังเกิดความลิงโลดและเกิดอารมณ์รักถึงเพียงนั้น?"

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง เพราะว่าระหว่างพวกเราเพาะสร้างความรักและอารมณ์ความรู้สึกที่จริงแท้ขึ้น นั่นจึงเป็นวิชาปลุกสวาทที่ร้ายกาจ

ที่สุด รับรองว่าจะลบเขาทะมึนของอิงเฟยไปจากใจท่าน นี่เรียกว่าอธรรมไม่อาจอยู่เหนือธัมมะ"

ฉู่หงอี้ชื่นชมต่อคำพูดของมันยิ่ง กล่าวย่างปีติเอียงอายว่า

"ผู้อื่นความจริงคิดใคร่ตาย ดีที่ปี้ฉุ่ยบอกว่าจะนำหงอี้มาพบท่าน ผู้อื่นค่อยบังเกิดความหวังรำไร ทุกครั้งที่ข้าพเจ้านึกถึงปีศาจร้ายนั้น ลักษณะท่าทางที่ปล่อยตัวไม่นำพาของท่านจะผุดขึ้นในจิตใจ...อืมม์"

ชิฉางเจิงใช้แขนอันทรงพลังโอบรั้งนางเข้ามาแนบติดกับตัวเอง ระดมจูบไปที่ใบหูและซอกคอของนาง

ฉู่หงอี้ถูกหลอมละลายกับวงแขนที่เต็มไปด้วยมนต์ขลังของมัน บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง

ชิฉางเจิงจูบปากของนาง กล่าวว่า

"ให้ทกประการเริ่มต้นตั้งแต่บัดนี้ดีหรือไม่?"

ฉู่หงอี้ส่งเสียงดังอืมม์ ผงกศีรษะอย่างเอียงอาย

ชิฉางเจิงยินดียิ่ง จงใจหยอกเย้านางว่า

"ท่านพอใจที่นี้ หรือว่ากลับห้องไม่?"

ฉู่หงอี้ซุกร่างกับอ้อมอกของมันอย่างเอียงอาย กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"แล้วแต่ท่าน"

ฟงสิงเลี่ยยืนอยู่ริมหน้าต่าง มองดูหิมะตกที่นอกหน้าต่าง

กงจู้อลงกรณ์กู่จือเชียนห่มผ้าห่มลุกขึ้นนั่งบนเตียง เผยเห็น ช่วงไหล่ที่เปลือยเปล่า และเนินอกอันขาวผ่อง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เลี่ยหลางคิดอะไร? ในผ้าห่มอบอุ่นสบายยิ่ง"

ฟงสิงเลี่ยเหลียวหน้ามา มองดูนางแวบหนึ่ง เดินกลับมานั่งที่ขอบเตียง

กงจู้อลงกรณ์หอบผ้าห่มเคลื่อนกายถึงด้านหลังมัน ใช้ผ้าห่มห่อหุ้มร่างซึ่งสวมเสื้อผ้าเพียงตัวเดียวของมัน แนบสนิทกับแผ่นหลังมันด้วยความรักอันนุ่มนวล จุมพิตต้นคอของมัน กล่าวว่า

"หิมะตกอีกแล้ว เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) และพวกไม่ทราบห่มผ้าห่มหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านรู้จักห่วงใยผู้อื่นที่สุด วางใจเถอะ ข้าพเจ้าเพิ่งแวะไปดูพวกนาง พวกนางล้วนหลับสนิท"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"พวกเรามีสามีเช่นนี้ ไม่ทราบเป็นบุญวาสนามาแต่ปางใด"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"คำพูดนี้สมควรเป็นข้าพเจ้ากล่าวกับพวกท่านจึงถูกต้อง"

กงจู้อลงกรณ์จูบต้นคอของมัน กล่าวว่า

"สิงเลี่ย จือเซียนกับท่านจะเป็นคู่สามีภรรยาที่ดีที่สุดในโลกโอ หากมิใช่ซู่เซียงบุญน้อยด้อยวาสนา ทุกประการคงดีพร้อมกว่านี้"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความหดหู่ใจ โอบกอดกงจู้อลงกรณ์ล้มตัวลงบนเตียง เมื่อมือของมันลูบไล้ไปตามเขาเขินเนินไสลบนร่างนาง ก็ก่อเกิดเป็นพายุฝนคำรบสองของคืนนี้ขึ้น

หลังเมฆสลายฝนสร่างซา ทั้งสองสวมกอดกันเข้านอน กงจู้อลงกรณ์ถามอีกว่า

"เมื่อครู่ฟูจวิน (คำเรียกสามี) มองดูทิวทัศน์หิมะ ในใจคิดอะไร? สามารถให้ข้าพเจ้าแบ่งเบาความกังวลหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยครุ่นคิดว่า 'ไหนเลยบอกได้ว่าเรากำลังคิดถึงจิ้นปิงหวินสุ่ยโหยวจิงกับแม่ชีเสียนจิ้ง?' ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านพ่ออยู่บ้าง"

กงจู้อลงกรณ์สะท้านขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านพ่อมีปัญหาอันใด?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นห่วงว่าท่านผู้เฒ่าจะท้าสู้กับผังปาน"

กงจู้อลงกรณ์ร้องโพล่งว่า

"เป็นไปไม่ได้กระมัง? อย่างนั้นท่านแม่จะทำอย่างไร? ท่านผู้เฒ่าตัดใจทอดทิ้งเราสองแม่ลูกหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ความหวังในชีวิตของเยี่ยจิ้ง (ท่านพ่อตา) คือล้างแค้นให้กับอาจารย์ กอบกู้หน้าฝ่ายธัมมะกลับคืนมา ปัญหาสำคัญคือท่านผู้เฒ่าฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์สำเร็จ หากออกปากท้าสู้ ผังปานคงตอบรับด้วยความยินดี"

กงจู้อลงกรณ์กัดฟันกล่าวว่า

"ฟ้าพอรุ่งสางพวกเราไปหาท่านแม่ ขอให้นางยับยั้งมิให้ท่านพ่อกระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้ หากท่านพ่อไม่รับปาก ข้าพเจ้าจะขอตายต่อหน้าท่านผู้เฒ่า"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านตายแล้วข้าพเจ้าจะทำอย่างไร?"

กงจู้อลงกรณ์งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ผู้อื่นเพียงกล่าวเช่นนั้น ท่านพ่อไหนเลยหักใจทนดูผู้บุตรีฆ่าตัวตาย?"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"พรุ่งนี้ปล่อยให้เป็นเรื่องของพรุ่งนี้ พวกเรามีสู้ออกไปเดินเล่นเหยียบย่ำหิมะดู ดีหรือไม่?"

กงจู้อลงกรณ์รับคำว่า

"ไม่ว่าเลี่ยหลางไปที่ใด ขอเพียงไม่รังเกียจผู้อื่น จือเซียนจะเคียงคู่อยู่ด้านข้างตลอดไป"

หานป๋อหลับฝันว่าตนเองแปลงกายเป็นวิหค โบยบินไปตามทุ่งหญ้าโดยเสรี ที่เบื้องล่างเป็นพุ่มไม้เขียวชอุ่มชุ่มชื่น

มันบังเกิดความพลุ่งพล่าน บินสูงขึ้นไปอีก ป่าไม้เบื้องล่างยิ่งมายิ่งเล็กลง ผลจากการขยับปีกติดต่อกัน กลับชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

จากนั้นมันตื่นขึ้นมา พบว่าตัวเองเปลือยเปล่าหงายร่างอยู่บนเก้าอี้ยาว ศีรษะหนุนอยู่บนท่อนขาของฉินเมิ่งเหยาที่นั่งกรรมฐานอยู่

หานป๋อลุกขึ้นนั่ง บังเกิดความปลอดโปร่งสบายอารมณ์ มิเพียงแต่มีความคิดอ่านอย่างแจ่มชัด พันธุมารภายในกายก็เต็มเปี่ยมด้วยพลัง

ครรภธรรมของฉินเมิ่งเหยาไม่ธรรมดาจริงๆ ทำให้มันคล้ายผลัดกระดูกเปลี่ยนเค้าโครง กลายเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาอยู่ในชุดขาวสะอาด ปล่อยผมยาวสยาย นั่งขัดสมาธิแน่วนิ่ง นิ้วมือทำท่าปางปทุมมาลย์ ใบหน้าเปล่งปลั่งบริสุทธิ์ มิเพียงกลับคืนสู่ความงามสดใสที่ไม่แตะต้องของดาวที่ผ่านการหุงต้ม ทั้งยังยิ่งกว่าเก่าก่อน จนผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ

หวนนึกถึงเมื่อครู่ร่วมสัมพันธ์รัก ครอบครองร่างเซียนของนาง ความรู้สึกอันน่าลุ่มหลงช่างน่าเต็มตื้นนัก

หิมะที่นอกหอยิ่งตกยิ่งหนัก ทุกที่ทางเวิ้งว้างขาวโพลน

ฉินเมิ่งเหยาบำเพ็ญตนถึงช่วงสำคัญ หานป๋อไม่กล้ารบกวนนาง จึงเลียนแบบนางโดยการนั่งขัดสมาธิ ยามไร้เรื่องราวก็โคจรพลังตามเคล็ดวิชาสิบท่าไร้คำนึง

พริบตานั้นเข้าสู่ห้วงลืมตน ไร้ความคิดไร้คำนึง โสตประสาทสัมผัสยื่นขยายไปทั่วสี่ทิศแปดทาง

หานป๋อใจหายวาบ สะท้านตื่นขึ้นมา ภาวนาว่าตนเองอย่าได้เห็นซึ้งถึงทางโลก ออกบวชเป็นหลวงจีน อย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว

คาดว่าคงไม่ ตอนนี้เรายังบังเกิดความสนใจในตัวอิสตรี ไหนเลยหันหลังให้กับโลกหลากสีสัน?

ขณะตื่นเต้นสงสัย แว่วเสียงฉินเมิ่งเหยาดังว่า

“หานป๋อ"

หานป๋อลืมตาขึ้นด้วยความยินดี พอดีประสานสบกับสายตาฉินเมิ่งเหยา ถึงกับปากอ้าตาค้างไป

ตาคู่งามนั้นคล้ายบึงน้ำที่ใสสะอาด ลึกไม่เห็นก้น พานซุกซ่อนอารมณ์ความรัสึกอันลึกล้ำ บันดาลให้ผัดนตาลายพร่าพราย

ลักษณะราศีที่ไม่อาจรุกล้ำก้ำเกินของนาง ยังยิ่งกว่ากาลก่อนร้อยเท่าพันทวี

หานป๋อบังเกิดความพลุ่งพล่าน จนคิดดุกเข่าต่อนาง ยอมสำนึกผิดที่กาลก่อนเสียมารยาทต่อนาง นางช่างคลับคล้ายพระโพธิสัตว์กวนอิมที่เมตตากรุณานัก

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคิกคำหนึ่ง คล้ายหมื่นบุปผาบานพร้อมพรักยังเฉิดฉันกว่าอาทิตย์กลางหาวอีก

หานป๋อร้องอุทานว่า “สวรรค์” คิดโอบกอดนางแต่ไม่กล้ายื่นมือออก

ฉินเมิ่งเหยากลับคืนสู่สภาพอันสูงส่ง ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“หานป๋อ ท่านชนะ แต่ขณะเดียวกันก็พ่ายแพ้แก่เมิ่งเหยา”

หานป๋อปากอ้าตาค้าง ชี้มือไปที่นาง กล่าวว่า

“เมิ่งเหยากลับคืนสู่ลักษณะนางเซียน ทั้งยังร้ายกาจกว่าเดิม”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“แน่นอน เคล็ดวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของผู้อื่นในตอนนี้ปราศจากจุดอ่อนเช่นป้อหลางอีก โอ เพราะจุดอ่อนนี้ เป็นเหตุให้ผู้อื่นต้องเสียตัวให้กับคนดื้อด้านเช่นท่าน”

หานป้อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

“เมิ่งเหยาไม่รักข้าพเจ้าอีกแล้วหรือ?”

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันเป็นเชิงตำหนิวงหนึ่ง กล่าวว่า

“อย่าได้สูญเสียความเชื่อมั่นต่อผู้อื่นถึงเพียงนี้ ฉินเมิ่งเหยายามมีชีวิตเป็นคนของตระกูลหาน ตายแล้วก็เป็นปีศาจตระกูลหาน”

หานป้อยังไม่วางใจ ตะกุกตะกักถามว่า

“อย่างนั้นวันหน้า...ยังสามารถกระทำเรื่องเมื่อครู่กับท่านหรือไม่?”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ย่อมสามารถ ท่านคิดไม่กระทำก็ไม่ได้”

จากนั้นหัวร่อคิกออกมา เม้มปากกล่าวว่า

“แต่ขออภัยยิ่ง อำนาจในการกระทำไม่ได้อยู่ที่ท่าน หากแต่ขึ้นอยู่เมิ่งเหยาน้อยของท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงบอกว่าท่านแพ้แก่เมิ่งเหยาแล้ว”

นิสัยมารของหานป้อพลันกำเริบ ครุ่นคิดว่า ‘นี่จะได้อย่างไรหากนางไม่อนุญาตเรากระทบถูกนางสิบวัน ภายในสิบวันกระทั่งมือน้อยๆของนางก็ไม่อาจลูบคลำหรือ?’ ยามนั้นกลับคืนสู่ความเยือกเย็น ยิ้มอย่างกลอกกลิ้งกล่าวว่า

“ไม่ อำนาจในการกระทำยังอยู่ในมือข้าพเจ้า อย่าได้ลืมเลือนตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาอ่อนไหวทั้งเจ็ดจุดนั้น”

ฉินเมิ่งเหยาไม่ปะทะคารมด้วย เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“ป้อหลาง เราสองสามีภรรยาเปลี่ยนเป็นเล่นการละเล่นที่น่า

ลุ่มหลงอีกประการหนึ่งดีหรือไม่?"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องบอกออกมา ข้าพเจ้าก็คาดเดาออกว่าท่านไม่ยินยอมที่ถูกข้าพเจ้าพิชิต ดังนั้นบีบบังคับข้าพเจ้าพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงใหม่ แต่ขออภัย การละเล่นเพียงหนึ่งเดียวที่ข้าพเจ้าคือการละเล่นของความรัก อย่างน้อยทุกสามวันเล่นหนึ่งครั้ง หากท่านไม่ยอมรับ ข้าพเจ้าจะพลีชีพบูชารัก"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"ฟูจวิน (คำเรียกสามี) โปรดระงับโทสะ เมิ่งเหยาไม่กล้าแล้ว พวกเรามิสู้เลียนเยี่ยงโคบาลกับหญิงทอผ้า ทุกวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดพบกันปีละครั้ง มิใช่เร้าใจยิ่งกว่าหรือ?"

หานป๋อตาเป็นประกาย จับจ้องมองฉินเมิ่งเหยา ทั้งจงใจมองดูหน้าอกหน้าใจของนาง ทอดถอนชมเชยว่า

"หน้าอกของเมิ่งเหยาเมื่อครู่น่าประทับใจนัก เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าคันไม้คันมือขึ้นมาอีก"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ตกลง เห็นแก่ท่านมีการบำเพ็ญเพียรอยู่บ้างเปลี่ยนเป็นสามเดือนต่อครั้ง พอใจหรือไม่?"

กล่าวถึงตอนท้าย ยกมือปิดปาก หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วออกมา

หานป๋อค่อยเข้าใจทีละน้อย ใบหน้ากลายเป็นแดงก่ำขึ้นมาร้องว่า

"ที่แท้ท่านเสแสร้งแกล้งแสดงละครหยอกเย้าข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาฉุดดึงมันลุกขึ้น จากนั้นล้มตัวไปในอ้อมอกมัน กอดรัดมันอย่างสุดกำลัง มองดูดวงตาที่มีเสน่ห์กว่าเดิมของมัน กระเง้ากระงอดว่า

"วันละสามครั้งก็ได้ ล้วนแล้วแต่ฟูจวิน เมิ่งเหยาเชื่อฟังวาจาท่านทั้งสิ้น"

จากนั้นหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าขอบอกกล่าวล่วงหน้า ท่านกระทำต่อผู้อื่นหนึ่งครั้ง ใจกระบี่กระจ่างแจ้งของผู้อื่นจะเพิ่มพูนขึ้นหนึ่งส่วน อาจบางทีพอถึงสิบครั้ง ใจกระบี่กระจ่างแจ้งจะลบเลือนจุดอ่อนซึ่งได้แก่ตัวท่านไปเมื่อถึง เวลาอย่าได้โทษว่าผู้อื่นไม่รักท่าน เพราะเป็นท่านก่อขึ้นเอง"

หานป๋อตกเป็นเบี้ยล่างในบัดดล ยืนเซื่องซึมเซาโดยที่ไม่สามารถกล่าววาจาใดได้

ฉินเมิ่งเหยากลับไม่อาจหักใจอำมหิต กล่าวราวปลอบโยนเด็กทารกว่า

"ผู้อื่นหลอกท่าน ฉินเมิ่งเหยาไม่อาจไปจากหานป๋อจอมอะไรนั่นตลอดกาล อย่าว่าแต่ตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาอ่อนไหวทั้งเจ็ดแห่งนั้นผู้อื่นได้แต่ยอมจำนนแต่โดยดี"

หานป๋อค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง จากนั้นบังเกิดราคะจิตขึ้น มือทั้งคู่เริ่มไม่เรียบร้อยขึ้นมา

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"อย่าได้ก่อกวนจนเมิ่งเหยาไร้ระเบียบแบบแผนได้หรือไม่? ฟ้าใกล้สว่างแล้ว"

หานป๋อไม่กล้าขัดใจนาง ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยกล่าวว่า

"ลูบคลำเพียงสองสามคราจะเป็นไร แต่ท่านกล่าวถูกต้อง ฟ้าใกล้สว่างแล้ว ข้าพเจ้าต้องส่งดาบเหยี่ยวกลับไปยังคฤหาสน์ภูตบดี ท่านย่อมไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาเสนอจูบเป็นเชิงให้รางวัล มิคาดเพียงจุมพิตคราเดียว

ทั้งสองล้วนสั่นสะท้านอย่างรุนแรง สร้างความแตกตื่นจนรีบผละจากกัน

หานป๋อทั้งแตกตื่นทั้งยินดี กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดเปลี่ยนเป็นเร้าใจถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคล้ายถูกดูดติดกับเมิ่งเหยา สุขสบายราวกับร่วมสัมพันธ์รักกับท่าน"

ฉินเมิ่งเหยาหน้าแดงสดใส กล่าวว่า

"นี่เป็นผลข้างเคียงของเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ถึงแม้สำเร็จลุล่วงแต่ยากถอนตัวได้ ตอนนี้พันธุมารของท่านเจือปนครรภธรรมของเมิ่งเหยา ขณะที่ครรภธรรมของเมิ่งเหยาก็เคลือบแฝงพันธุมารของป๋อหลางไม่ว่าเป็นการกระทบสัมผัสด้วยความรักอันใด เป็นเหตุให้พวกเราไม่อาจห้ามใจได้ ดังนั้นพวกเราต้องควบคุมตัณหาราคะ จะได้ลิ้มลองกับรสชาตินี้อย่างเต็มที่"

หานป๋อกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นต้องกี่วันค่อยกระทำสักครั้ง?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"แนวทางธาตุธรรมชาติปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ ทั้งสมควรให้เมิ่งเหยาเป็นฝ่ายกระทำ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่จำนวนกี่ครั้ง จะอย่างไรเมิ่งเหยาต้องไม่สร้างความผิดหวังแก่ฟูจวิน หากท่านพลีชีพบูชารักจริงๆ เมิ่งเหยาไหนเลยมีชีวิตอยู่เพียงลำพังได้?"

หานป๋อเหม่อมองดูนางชั่วขณะ สั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาแม้กล่าวอย่างปลอดโปร่ง แต่ยังกุมอำนาจเป็นฝ่ายกระทำไว้ ขอเพียงครุ่นคิดว่าไม่อาจกระทำต่อท่านตามอำเภอใจ ข้าพเจ้าจะบังเกิดความคับข้องใจ ยังบอกว่าไม่สร้างความผิดหวังแก่ข้าพเจ้าอีกหรือ?"

ดวงตาฉินมิ่งเหยาทอแววรักเวทนา แนบสนิทชิดใกล้ ทั้งกระทบริมฝีปากของมันเบาๆ ยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"ตกลง เมิ่งเหยาคงติดค้างท่านแต่ชาติปางก่อน ดังนั้นชาติภพนี้จึงต้องชดใช้หนี้สิน เช่นนี้เถอะ ท่านพอใจอย่างไรก็ได้ แต่อย่าได้ทำให้เมิ่งเหยาหมกมุ่นกับเพศรส ครรภธรรมต่างกับพันธุมาร ไม่อาจจมอยู่ในห้วงตำกฤษณา หากท่านรักผู้อื่นจริง ก็ทะนุถนอมเมิ่งเหยาไว้เถอะ"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"แต่ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่าเมื่อใดสมควร เมื่อใดจึงไม่สมควร?"

ฉินเมิ่งเหยาไม่อาจสะกดกลั้นอีกต่อไป หัวร่อจนตัวงอ ฟุบร่างกับหัวไหล่มัน กล่าวอย่างยากลำบากว่า

"เมิ่งเหยาเบิกบานใจจริงๆ เช่นนี้เถอะ เมื่อท่านบังเกิดจิตคิดร้าย ลองสอบถามความเห็นเมิ่งเหยา ดูว่าถึงเวลาหรือไม่"

หานป๋อข่นเคืองใจยิ่ง คว้าจับหัวไหล่นาง ถลึงตาใส่นางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านไม่ยินยอมพร้อมใจที่เมื่อครู่ถูกข้าพเจ้าพิชิตจนศิโรราบ จึงนึกหาวิธีตอบโต้ต่อข้าพเจ้า แท้ที่จริงไม่มีเรื่องควบคุมข้อจำกัดอันใด ใช่หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่องอหายกว่าเดิม ชั่วครู่ให้หลังค่อยกลับคืนสู่ความสงบ จูงมือมันมาถึงข้างราวลูกกรงนอกหอ มองดูเกล็ดหิมะที่ปลิวเวียนว่อน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมื่อคืนผู้อื่นถูกท่านจัดการจนน่าอายถึงเพียงนั้น ถึงกับสูญเสียศักดิ์ศรีทั้งมวล ท่านต้องการให้ผู้อื่นกล่าวกระไร ผู้อื่นก็กล่าวเช่นนั้น ทั้งที่ปลุกเร้าเมิ่งเหยาถึงขั้นบังเกิดความใคร่ไร้ซึ่งความรัก ยังไม่ยอมเลิกรา ต้องให้กล่าวเช่นนั้นกระทำเช่นนั้น ยังให้ผู้อื่นบากหน้าขอร้องท่าน จึงยอมดีต่อผู้อื่น เมิ่งเหยาพอหวนนึกก็แค้นใจ ไหนเลยไม่ทวงถามความยุติธรรมจากท่านได้?"

หานป๋อสบอารมณ์ยิ่ง ยื่นมือโอบเอวคอดกิ่วของนาง กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"เราผู้เป็นสามีขออภัยต่อท่าน ได้หรือไม่ แต่ว่าลักษณะท่าทางของท่านตอนนั้นดึงดูดใจผู้คนนัก ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงว่าท่านจะกลับกลายเป็นเช่นนั้น ยังทรงเสน่ห์กว่าเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋ออีก จึงไม่ยอมสำเร็จกิจการใหญ่โดยเร็ว"

มุมปากฉินเมิ่งเหยาปรากฏรอยยิ้มอันงดงามวูบหนึ่ง มองดูหิมะที่พรั่งพรูลงมา กล่าวว่า

"ป๋อหลาง มีอารมณ์เดินทอดน่องกลางหิมะเป็นเพื่อนกับเมิ่งเหยาหรือไม่?"

หานป๋อตอบรับว่า

"ตกลง แวะไปยังคฤหาสน์ภูตบดีสักครั้ง ไม่เช่นนั้นเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อคงเลียนแบบท่าน นึกแค้นข้าพเจ้าแทบตาย"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"เมื่อครู่ผู้อื่นเพียงกระเง้ากระงอดต่อท่าน อย่าได้ถือเป็นอารมณ์ถึงเพียงนั้น แต่เมิ่งเหยาไม่อาจเป็นเพื่อนท่านไปถึงคฤหาสน์ภูตบดี"

หานป๋อกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"นั่นจะได้อย่างไร ท่านหักใจไม่เป็นเพื่อนกับข้าพเจ้าหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาแอบอิงกับอ้อมอกมัน ปล่อยให้มันโอบความอบอุ่นหอมกรุ่นเต็มอก กล่าวว่า

"ย่อมไม่อาจหักใจ แต่เมิ่งเหยาคิดกลับไปยังทะเลสาบม่อโฉวครุ่นคิดถึงเรื่องบางประการ หากท่านเห็นว่าเวี่ยเอ๋อ ซือเจี่ยแจและพวกทั้งห้ายังไม่พอ ก็ไปหาเมิ่งเหยา ภรรยาผู้นี้ยินดีน้อมสนอง"

หานป๋อยินดียิ่ง กล่าวย้ำว่า

"นี่เป็นท่านรับปากเอง เมื่อถึงเวลาอย่าได้กลั่นแกล้งข้าพเจ้าอีก"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไหนเลยเป็นคนกลับกลอก ขอได้โปรดวางใจ ใช่แล้ว ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าหลายวันนี้ท่านเกิดเรื่องอันใด เดินทางพลางบอกต่อเมิ่งเหยาพลาง ดีหรือไม่?"

หานป๋อโห่ร้องด้วยความยินดี ฉุดดึงมือฉินเมิ่งเหยาลงจากหอ

ภายใต้หิมะเกลื่อนกลาด หานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาจูงมือกันเดินเลียบริมแม่น้ำฉินไหว เมื่อมาถึงสะพานลั่วฮัว ทั้งสองหยุดลงราวกับนัดแนะกันไว้ ฉินเมิ่งเหยาค่อยเสนอให้นั่งที่ใต้สะพานสักครู่ เพื่อหลบหิมะ

ฉินเมิ่งเหยาคล้องแขนหานป๋ออย่างสนิทสนม มองดูสายน้ำที่ไหลหลั่งไม่ขาดสาย กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด วันนี้ตันอี้หยต้องมาหาท่าน ขอฟูจวินอย่าได้ชะล่าใจ วิชายั่วสวาทของนางบรรลุถึงขั้นสุดยอด สามารถปลุกเร้าจนพันธุมารของท่านไม่อาจควบคุมตนได้ โอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่ท่านจะเอาชนะนางคืออาศัยครรภธรรมในพันธุมาร หากท่านสามารถใช้ธรรมภายในมารภายนอก ตันอี้หยูคงซ้ำรอยของเมิ่งเหยา ได้แต่ขอความกรุณาจากท่าน"

หานป๋อบังเกิดความวาบหวามใจ กล่าวว่า

"ขอบคุณภรรยาที่ชี้แนะ ภายหน้าข้าพเจ้าสาบานว่าจะจัดการจนเมิ่งเหยาวิงวอนขอความกรุณา"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความแง่งอนว่า

"อย่างนั้นทุกครั้งหลังจากที่ท่านก่อการร้าย ผู้อื่นจะอาละวาดเช่นเมื่อครู่ รับรองว่าจะลงโทษท่านยิ่งกว่าเดิม"

หานป๋อใจหายวาบ กล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"นับว่าเราหานป๋อจอมอะไรนั่นกลัวท่าน ซือเจี่ยแจและพวกรู้หลัก

แต่งงานคล้อยตามสามี มีแต่นางเซียนท่านดุร้ายเป็นพิเศษ คล้ายกับเป็นแม่เสือสาวก็มิปาน"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ป๋อหลางอย่าได้คับข้องใจไป เอาเถอะ ท่านพอใจเห็นผู้อื่นวิงวอนขอความกรุณา ภายหน้าก็ชมดูให้พอ เมิ่งเหยาจะไม่ตั้งข้อจำกัดต่อท่านอีกแล้ว"

หานป๋อยินดียิ่ง โอบกอดนางพลางจุมพิตริมฝีปากนาง

ความรู้สึกที่แปลกพิสดารแล่นปลาบไปทั่วร่างทั้งสองอีกครา

ฉินเมิ่งเหยาฝืนใจผลักไสมันออกห่าง แต่ก็ส่งเสียงหอบหายใจร่างระโหยโรยแรง

หานป๋อสบใจยิ่ง ยื่นมือหยิกแก้มนาง กล่าวว่า

"มิสู้ให้ข้าพเจ้ากลับไปยังทะเลสาบม่อโฉวกับท่าน จะได้ชมดูสภาพที่นางเซียนวิงวอนขอความกรุณา"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้ซุกซนถึงเพียงนั้นได้หรือไม่ เมื่อคืนผู้อื่นถูกบังคับให้ชมดูม้วนภาพเทพประยุทธ์ร่วมกับท่าน ขาดการบำเพ็ญเพียรไปหลายชั่วยาม สำหรับกับเมิ่งเหยาอาจเป็นผลเสีย เด็กที่ว่าง่ายเชื่อฟังวาจาสักคราได้หรือไม่?"

หานป๋อได้ยินนางอ้อนวอน ถึงกับใจอ่อนลงรับคำว่า

"ตกลง แต่คืนนี้ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

ฉินเมิ่งเหยากลับคืนสู่ความกระจ่างแจ่มใส กล่าวว่า

"คืนนี้ท่านมีเวลาแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ไม่รบเร้าพัวพันนางอีก หอมแก้มนางแล้วกล่าวว่า

"ฟ้าใกล้สว่างแล้ว ข้าพเจ้าส่งภรรยาไปยังทะเลสาบม่อโฉว

ค่อยกลับไปยังคฤหาสน์ภูดบดี หลังเที่ยงจะไปรับตัวท่านออกมา"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะด้วยความยินดี ทั้งสองลุกขึ้นยืน ท้องฟ้าก็ขาวโพลนรำไร ขณะจะเดินออกจากใต้สะพาน ที่เบื้องบนแว่วเสียงทอดถอนใจคำหนึ่ง ได้ยินชิฉางเจิงกล่าวว่า

"บุปผาร่วงไร้จิตใจ สายน้ำมากไมตรี นี่เป็นเรื่องราวใดของมารดามัน?"

ทั้งสองหันไปมองหน้ากัน หรือว่าเด็กน้อยที่พยศดุร้ายนี้กลับผิดหวังในรักด้วย?

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเบาๆ ว่า

"ฟูจวินท่านขึ้นไปดูมัน เมิ่งเหยากลับทะเลสาบม่อโฉวเอง"

หิมะที่นอกหน้าต่างค่อยเบาบางลง จากบุปผาหิมะกลายเป็นเกล็ดหิมะ ตกลงอย่างช้าๆ

เหลียนซิ่วซิ่วยันกายขึ้นจากทรวงอกของล่างฟานหวิน พบว่าล่างฟานหวินเพ่งตาแวววาวจ้องมองนาง จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"สวรรค์ ท่านยังอยู่ที่นี้ ช่างประเสริฐแท้"

ในใจลึกประหลาดใจ เหตุใดล่างฟานหวินไม่ได้ร่วมสัมพันธ์รักกับนาง เพียงโอบกอดนางเข้านอน นางก็มีความสุขจนไม่นึกถึงอันใดอีก?

ล่างฟานหวินลุกขึ้นนั่งบนเตียง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟ้าใกล้สว่าง เราต้องไปแล้ว ท่านซักซ้อมบทละครที่จะแสดงในงานเฉลิมพระชนมพรรษา หากมีเวลาเราจะมาหาท่านอีก"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ซิ่วซิ่วจะน้อมรอต้อนรับอยู่ทุกเมื่อ"

กล่าวพลางอดโผไปในอ้อมอกของเขาอีกมิได้

ล่างฟานหวินหยิบฉวยชุดขนสัตว์ที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ย คลี่คลุมให้กับนาง ฉุดดึงนางลุกขึ้น เดินถึงริมหน้าต่าง

เหลียนซิ่วซิ่วฉุดดึงมือของเขาไว้ ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ซิ่วซิ่วมีคำร้องขอประการหนึ่ง ขอฟานหวินอย่าได้ปฏิเสธ"

ล่างฟานหวินบังเกิดความรักเวทนา โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ลูบไล้หัวไหล่นาง นึกถึงจี้ซีซีที่ลาโลกไป ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อน ปากกล่าวว่า

"บอกมาเถอะ"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างขลาดเขลาว่า

"ซิ่วซิ่วหวังว่าก่อนการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ฟานหวินประทานเด็กทารกให้แก่ซิ่วซิ่วคนหนึ่ง อย่างนั้นซิ่วซิ่วก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมาแล้ว"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา ตบหลังนางเบาๆ มองดูดวงตาอันร้อนระอุและมุ่งหวังของนาง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านเมื่อร้องขอเช่นนี้ เราผู้แซ่ล่างไหนเลยสร้างความผิดหวังแก่ท่านได้?"

เหลียนซิ่วซิ่วยินดีแทบคลุ้มคลั่ง กอดรัดเขาไว้อย่างสุดชีวิต

ล่างฟานหวินนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า

"จูหยวนจางมาพบท่านหรือไม่?"

เหลียนซิ่วซิ่วตอบว่า

"เขานัดหมายซิ่วซิ่วไปรับประทานอาหารเที่ยงเป็นเพื่อนเขา"

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่ง กล่าวคำ "หากเขา..." เหลียนซิ่วซิ่วหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"วางใจเถอะ นอกจากเป็นล่างฟานหวินแล้ว หาไม่ซิ่วซิ่วล้วนมีวิธีรับมือได้"

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ จุมพิตริมฝีปากนาง จากนั้นทะลวงหน้าต่างออกไป จนกลืนหายกับโลกสีเงินยวงใต้แสงอุทัยรำไร

หานป๋อกระโดดขึ้นบนสะพาน เรียกหา “เหล่าชิ” ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวมองมาที่มันโห่ร้องว่า

“หานป๋อ ฉินเมิ่งเหยาเป็นไรแล้ว?”

หานป๋อกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

“ย่อมสำเร็จลุล่วงตามที่ต้องการ”

ชิฉางเจิงโห่ร้องด้วยความยินดี สวมกอดมันแสดงความยินดีปากกล่าวว่า

“ช่างอิจฉาเลื่อมใสเด็กน้อยท่าน แม้แต่นางเซียนบนฟากฟ้ายังเชยชมได้”

ทั้งสองผละจากกัน สบตากันแวบหนึ่ง พากันร้องเสียงพิกลหัวร่อดังๆ ออกมา

หานป๋อพลันอุทานดังอาร้องว่า

“ขออภัย ข้าพเจ้าลืมเอ่ยถึงเรื่องของคุณหนูรองต่อจูหยวนจาง”

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง ค่อยนึกออกว่าหานป๋อเคยเป็นเด็กรับใช้ในตึกตระกูลหาน จึงกล่าวเสียงละห้อยว่า

“ไม่ต้องแล้ว นางปันใจไปเป็นอื่น คิดแต่งเข้าบ้านตระกูลซ่งแล้ว”

หานป๋อทวนคำ “ตระกูลซ่ง?” ชิฉางเจิงกล่าวอย่างหงอยเหงาว่า

“เป็นบุตรชายของซ่งเสียงนามซ่งอี้ เด็กน้อยนี้กลับมีหน้าตาหล่อเหลา ฟังว่าเป็นญาติกับหัวหน้ามือปราบนครหลวงซ่งคุน”

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องว่า “แย่แล้ว” ชิฉางเจิงกลับโบกมือกล่าวว่า

"คุณหนูรองพอใจทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยยุ่งเกี่ยวได้ มีอันใดย่ำแย่ด้วย?"

หานป๋อกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ข้าพเจ้าหมายความว่า จูหยวนจางยึดถือซ่งคุนเป็นคนของหูอุ้ยหยง หากก่อการกบฏล้มเหลว ซ่งอี้อยู่ในข่ายต้องโทษประหาร แม้แต่คุณหนูรองหากแต่งให้กับซ่งอี้ เกรงว่านายผู้เฒ่าก็ต้องถูกประหารทั้งครอบครัว"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่างมากเราเหล่าชิกระทำการลอบลั่น ช่วยเหลือหานเทียนเต๋อสองสามีภรรยาออกมา"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านสามารถช่วยเหลือสักเท่าใด ตระกูลซ่งกับตระกูลหานล้วนมีผู้คนมากมาย ไม่ได้ ตอนนี้เราท่านไปพบนายผู้เฒ่า แจกแจงผลดีผลร้ายต่อท่านผู้เฒ่า อย่าให้คุณหนูรองแต่งเข้าตระกูลซ่ง ให้ท่านรับช่วงแทน"

ชิฉางเจิงร้องออกมาว่า

"ท่านถือว่าหานฮุ่ยจื่อเป็นอะไร ถือว่าเราเหล่าชิเป็นอะไร?"

หานป๋อโอบไหล่มัน ผลักดันมันเดินออกไปกล่าวว่า

"ถือว่าข้าพเจ้ากล่าวผิดแล้ว มา พวกเราไปเสาะหานายผู้เฒ่าคอยพลิกแพลงตามสถานการณ์"

ชิฉางเจิงปักหลักยืนหยัด กล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า

"ท่านไยไม่ถามว่าฟ้าเพิ่งรุ่งสางข้าพเจ้ามาที่สะพานลั่วฮัวทำอะไร?"

หานป๋อฉุกใจคิด สำรวจมันเที่ยวหนึ่งร้องว่า

"ที่แท้เด็กน้อยนัดแนะสตรีมา ที่แท้เป็นผู้ใด? ใช่งดงามกว่าคุณหนูรองหรือไม่?"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"นางมาหรือไม่ยังไม่ทราบชัด โอกาสหน้าค่อยบอกต่อท่านอีกสักครู่ค่อยไปยังตระกูลซ่งหรือไม่ คนของตระกูลหานล้วนพักอาศัยอยู่ที่นั้น"

หานป๋อขันอาสาว่า

"เรื่องของท่านเท่ากับเป็นเรื่องของข้าพเจ้า วางใจเถอะ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเราเหล่าหาน (คนแซ่หาน) เอง"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า

"ท่านเป็นสหายอันประเสริฐของข้าพเจ้าจริงๆ"

ฟงสิงเลี่ยนำภรรยาทั้งสาม โดยสารรถม้าของคฤหาสน์ภูตบดีมุ่งสู่ตรอกเกาตระกูลจว

กู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงชี้มือไปยังทิวทัศน์หิมะเบื้องนอก กู่เชี่ยนเหลียนส่งเสียงร้องวุ่นวาย หลิงหลงสุภาพเรียบร้อยกว่ามากนัก

ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์นั่งเคียงบ่าเคียงไหล่ มือทั้งสองเกาะกุมกันด้วยความรักอันลึกซึ้ง

ความสัมพันธ์ของทั้งสองพอกพูนขึ้นทุกวี่วัน

กงจู้อลงกรณ์ยื่นหน้ามากระซิบบอกว่า

"หลังจากมีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง เรื่องแรกที่กระทำคือให้กำเนิดเด็กทารกที่อ้วนท้วนแก่เลี่ยหลางสักคนหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยมองดูสีหน้าท่าทีที่ทั้งเอียงอายทั้งปีติของนาง สร้างความตื้นตันใจยิ่ง กล่าวว่า

"หวังว่าสามารถสังหารโจรเฒ่าแซ่เหนียนแต่เนิ่นๆ ปัญหาทั้งมวลจะคลี่คลายได้แล้ว"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"ทุกเช้าตรู่เลี่ยหลางฝึกซ้อมเพลงทวน ทั้งมีความรุดหน้าอย่างรวดเร็ว คาดว่าท่านใกล้จะไล่กวดตามโจรเฒ่านั้นจนทันแล้ว"

จากนั้นหน้าแดงวูบหนึ่ง กระซิบบอกว่า

"อย่าได้บอกว่าข้าพเจ้าระแวงไป เมื่อคืนท่านปลุกเร้าผู้อื่นสาหัสนัก ทั้งยังรู้จักชักจูงเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ดังนั้นเช้าวันนี้จือเซียนสดชื่นแจ่มใสเป็นพิเศษ ใช่เป็นสิ่งเลวร้ายที่เรียนรู้จากเด็กน้อยหานป๋อหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยผงกศีรษะรับอย่างกระอักกระอ่วน กงจู้อลงกรณ์กลับยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"ทางด้านนี้เด็กน้อยหานป๋อไม่ถือเป็นเพื่อนกินเพื่อนเที่ยว ท่านเรียนรู้เลวร้ายกว่านี้เถอะ จือเซียนจะแสร้งเป็นไม่รู้ไม่เห็น"

กล่าวจบก้มศีรษะลง ใบหน้าแดงเข้มถึงใบหู

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความวาบหวามใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวท่านพบเห็น เพียงใช้วิธีการที่นุ่มนวล เมื่อได้รับอนุญาตจากภรรยา ค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าจะไม่ออมรั้งยั้งมือแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์อุทานเสียงเจื้อยแจ้ว หลบซ่อนตัวอยู่ในอ้อมอกมัน

ฟงสิงเลี่ยโอบกอดเรือนร่างที่อบอุ่นหอมกรุ่นไว้ หวนนึกถึงตนเองเป็นลูกศิษย์ยังปลุกเร้ากงจู้อลงกรณ์ถึงขั้นนี้ ไม่ทราบฉินเมิ่งเหยาที่ตกไปในเงื้อมมือหานป๋อ จะมีสภาพอย่างไร?

หานป๋อเดินตามคำบอกของชิฉางเจิง มุ่งสู่ตึกตระกูลซ่ง เพิ่งลดเลี้ยวถนนสายหนึ่ง พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ โจรท่องโดดเดี่ยวสกัดขวางหน้าไว้

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

"น้องเหยาทุเลาหายดีแล้วหรือไม่?"

หานป๋อมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง ไม่ทันเอ่ยปาก โจรท่องโดดเดี่ยวก็กระโดดปราดเข้ามาคว้าไหล่ของมันไว้ ถามอีกว่า

"หายดีแล้วจริงๆ?"

หานป๋อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ยังดีกว่ากาลก่อนอีก"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องเสียงพิกล ตีลังกาตลบหนึ่ง ลิงโลดราวคลุ้มคลั่ง จากนั้นฉุดดึงมันออกเดินทาง กล่าวว่า

"รีบนำเราไปหานาง เราเพิ่งไปยังวังหลวง ที่แท้ฟ้าไม่ทันรุ่งสางเด็กน้อยก็ลอบออกมา เป็นเหตุให้เราไปเสียเที่ยวเปล่า"

หานป๋อกล่าวว่า

"ตอนนี้นางกลับไปบำเพ็ญเพียรที่ทะเลสาบม่อโฉว หลังเที่ยงค่อยไปหานาง ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องกระทำ"

พลางบอกเรื่องของหานฮุ่ยจื่อออกไป โจรท่องโดดเดี่ยวยามปีติยินดีขันอาสาว่า

"เราเมื่อเป็นหัวหน้าองครักษ์ของท่าน ย่อมสมควรไปเป็นเพื่อนท่าน"

ทั้งสองเดินพลางสนทนาพลาง หานป๋อถามว่า

"เมื่อคืนท่านไปยังที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยืดอกอันซูบผอมขึ้น กล่าวว่า

"ย่อมมุดเข้าผ้าห่มของหวินชิง ไม่ทราบอบอุ่นหอมหวานถึงเพียงไหน?"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หวินชิงมิใช่พักที่อารามนางชีหรือ ท่านไปหาความสุขทุกค่ำคืนไหนเลยรอดพ้นสายตาเจ้าอารามมุ่นเมฆผู้เป็นอาจารย์นางได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"เราจึงไม่เหลวแหลกเช่นท่าน เราเช่าห้องเล็กๆ ที่ข้างอาราม นางชี ขอเพียงส่งรหัสสัญญาณ หวินชิงจะนำเรือมาเทียบท่า มิหนำซ้ำเจ้าอารามมุ่นเมฆพักที่สถานฝึกสอนซีหนิง ไหนเลยทราบว่าศิษย์อันประเสริฐของนางถูกเราลักขโมยมา?"

หานป๋อหัวร่อออกมา ด่าคำ "โจรเฒ่า" คำหนึ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เราเสาะพบที่พักพิงของอิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อแล้ว หลังจากเสร็จเรื่องที่ตึกตระกูลซ่ง พวกเราจะไปรังควานนาง พร้อมกับก่อกวนทำลายแผนการที่นางคิดจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

หานป๋อหวนนึกถึงอิ๋งซ่านฮัวกับหลันอี้วางแผนกันลอบทำร้ายมัน อารมณ์อันดีงามก็ถูกทำลายไปสิ้น ทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวว่า

"นางแม้ไร้เมตตาต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจไร้คุณธรรมต่อนาง แต่ว่าไปชมดูว่านางกล่าวอย่างไรก็ดี"

ยามนั้นตึกตระกูลซ่งปรากฏแก่สายตา โจรท่องโดดเดี่ยวจึงเดินส่ายอาดๆ ไปเคาะประตู

บ่างไพร่ผู้หนึ่งเปิดประตูข้าง สำรวจดูคนทั้งสองอยู่หลายเที่ยว หยีตาลงกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองต้องการหาผู้ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเดินเข้าไป ล้วงเงินพวงหนึ่งกวัดแกว่างที่เบื้องหน้ามัน ให้มันเห็นชัดตา ค่อยยัดไปในมือมัน กล่าวเบาๆ ว่า

"เข้าไปรายงานนายผู้เฒ่าหานเทียนเต๋อว่า พระยาจงฉินปักมุนจองต้องการพบเขาเป็นการส่วนตัว อย่าได้รบกวนนายผู้เฒ่าตระกูลซ่งเจ้าหาไม่จะไม่อภัยละเว้นเจ้า"

ตอนนี้ในนครหลวงไม่มีผู้ใดไม่รู้จักพระยาจงฉินปักมุนจอง อย่าว่าแต่บ่าวไพร่นี้อยู่ในตระกูลขุนนาง พอฟังสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบน้อม

คำนับ ล่าถอยเข้าไป

หานป๋อชมเชยว่า

"โจรเฒ่ามีฝีไม้ลายมือจริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวรับไว้โดยปราศจากความละอาย จากนั้นนึกได้เรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อคืนเราต้านทานเอี๋ยนอู๋จี้ให้กับท่าน ท่านรับปากเราเรื่องหนึ่ง คงไม่คดโกงกระมัง?"

หานป๋อกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"บอกมาเถอะ"

โจรเฒ่าโดดเดี่ยวตาเป็นประกาย กล่าวอย่างขึงขังว่า

"เราต้องการหอมแก้มซ้ายขวาของน้องเหยาข้างละฟอด"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น คุณชายใหญ่หานซีเหวินเดินออกจากประตูข้างอย่างรีบร้อน พอพบหน้าหานป๋อ ต้องงงงันวูบหนึ่ง ไม่ทราบทักทายอย่างไรดี

หานป๋อตรงเข้าไปกุมมือมัน กล่าวอย่างสนิทสนมว่า

"คุณชายใหญ่ ข้าพเจ้าคือป๋อน้อย"

หานซีเหวินทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) พวกเรา..."

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องที่แล้วมาอย่าได้เอ่ยถึง การมาของข้าพเจ้าในวันนี้ เพราะมีเรื่องสำคัญคิดเรียนบอกต่อนายผู้เฒ่า"

หานซีเหวินผงกศีรษะกล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อเก่งกล้าสามารถจริงๆ หลังจากมาถึงนครหลวงคนของสหพันธ์แปดสำนักล้วนเอ่ยถึงท่าน...อ้อ ท่านนี้คงเป็นผู้อาวุโสแซ่ฟั่นแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"เดินทางเป็นเวลานาน เรารู้สึกคอแห้งอยู่บ้าง"

หานซีเหวินไหนเลยฟังไม่ออก รีบเชิญคนทั้งสองเข้าไป อ้อมผ่านตึกใหญ่ เข้าสู่ห้องโถงขนาดเล็กเขตตึกหลัง เข้าพบประมุขตึกตระกูลหานนามหานเทียนเต๋อและหานฮูหยินสองสามีภรรยา

ผู้เหย้าแขกเหรื่อแยกย้ายนั่งลง ทักทายถามไถ่ทุกข์สุขด้วยความสะทกสะท้อน หานป๋อก็วกเข้าสู่หัวข้อสำคัญว่า

"นายผู้เฒ่า เสี่ยวป๋อมีเรื่องหนึ่งรู้สึกยากออกปาก แต่ก็มิอาจไม่กล่าว"

คนของตระกูลหานมีแต่ประมุขตึกตระกูลหาน หานฮูหยินกับหานซีเหวิน อยู่ด้วย ตอนแรกบังเกิดความกระอักกระอ่วน แต่หานป๋อแม้มีรูปลักษณ์เปลี่ยนไป แต่ท่าทียังเคารพนบนอบดุจเดิม บรรยากาศค่อยสนิทสนมกลมเกลียว โดยเฉพาะหานฮูหยินแสดงความห่วงใยต่อมันเป็นพิเศษ

โจรท่องโดดเดี่ยวจะอย่างไรเป็นคนนอก จึงปลีกตัวออกไปยังสวนไม้ดอก เปิดโอกาสให้พวกมันสนทนาถึงเรื่องราวหนหลัง

หานฮูหยินได้ยินหานป๋อกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง จึงกล่าวด้วยความเมตตาปรานีว่า

"เมื่อเป็นครอบครัวเดียวกัน ยังมีเรื่องใดบอกไม่ได้?"

ประมุขตึกตระกูลหานกับหานซีเหวินล้วนมีสีหน้าดื่นเต้นตึงเครียด ตอนนี้มีผู้ใดไม่ทราบว่าหานป๋อเป็นคนโปรดของฮ่องเต้ ยังเป็นเขยขวัญของภูตบดี ไม่ว่าศักดิ์ฐานะใดล้วนไม่ธรรมดา

หานป๋อลำดับคำพูดที่คิดกล่าว ค่อยกล่าวว่า

"ตอนนี้นครหลวงล่อแหลมอันตราย มหาเสนาบดีหูอุ้ยหยงเตรียมก่อกบฏ ฝ่าบาททรงติดตามอย่างใกล้ชิด คาดว่าพวกท่านคง

เคยได้ยินมา"

ประมุขตึกตระกูลหานเพียงได้ยินว่าหูอุ้ยหยงมีสภาพง่อนแง่น การปฏิรูปลิ่วปู้ (หกกรม) ครั้งนี้ จุดประสงค์เพื่อลิดรอนอำนาจมัน แต่ไม่ทราบว่าหูอุ้ยหยงคิดก่อกบฏ เพียงแต่เมื่อกล่าวจากปากหานป๋อ คงไม่ผิดพลาดแล้ว จึงผงกศีรษะแล้วกล่าว

"เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับพวกเรา?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ตอนนี้ยังไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่หากคุณหนูรองแต่งเข้าตระกูลซ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องแล้ว เพราะฝ่าบาทเคยรับส่งต่อข้าพเจ้าว่าซ่งคุนเป็นพวกเดียวกับหูอุ้ยหยง"

ประมุขตึกตระกูลหานและพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

การก่อกบฏเป็นโทษอุกฉกรรจ์ ต่อให้ตระกูลหานได้รับการยกเว้น แต่หานฮุ่ยจื่อที่แต่งให้กับซ่งอี้ไม่มีทางรอดได้ พริบตานั้นคนทั้งสามหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ประมุขตึกตระกูลหานกับหานฮูหยินสบสายตากันแวบหนึ่ง ถามว่า

"เรื่องการแต่งงานของฮุ่ยจื่อยังไม่ประกาศออกไป เสี่ยวป๋อทราบได้อย่างไร?"

หานป๋อย่อมไม่อาจบอกว่าเป็นชิฉางเจิงบอกต่อมัน กล่าวโป้ปดว่า

"ตอนนี้ในนครหลวงกระจายเต็มไปด้วยสายสืบ ข้าพเจ้าสนิทสนมกับผู้บัญชาการค่ายตะวันออกเอี๋ยนอู๋จี้ ได้รับการบอกกล่าวจากมัน ดังนั้นเรื่องนี้ข้ออย่าได้แพร่งพรายออกไป"

ประมุขตึกตระกูลหานและบุตรภรรยาเชื่อโดยสนิทใจ ลอบตื่นตระหนก ที่สายสืบค่ายตะวันออกแทรกซึมไปทุกแห่งหน

หานเทียนเต๋อมีฐานะมั่งคั่ง ยังหวั่นวิตกอีกชั้นหนึ่ง ผู้ใดแน่ใจว่าจูหยวนจางไม่หาเหตุกล่าวโทษมัน เพื่อยึดทรัพย์ของตระกูลหาน

หานฮูหยินสวดมนต์คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ดีที่เมื่อคืนฮุ่ยจื่อพลันกลับคำ แม้ตายไม่ยอมแต่งกับซ่งอี้ ทั้งไม่ยอมพูดจากับมัน พวกเราสามารถหาข้ออ้างย้ายออกไป ค่อยตัดสัมพันธ์กับตระกูลซ่ง"

หานป๋อลอบยินดีแทนชิฉางเจิง ดูท่าระหว่างหนุ่มสาวคู่นี้คงมีความเข้าใจผิดอันใด

ประมุขตึกตระกูลหานผงกศีรษะกล่าวว่า

"ดูท่าได้แต่ทำเช่นนี้ แต่หากย้ายออกไปในทันทีทันใด จะเสียหน้าทั้งสองฝ่าย โอ เรื่องจัดหาบ้านยังไม่มีข้อสรุป ไม่เช่นนั้นก็มีข้ออ้างแล้ว"

หานป๋อขันอาสาว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจัดหาบ้านให้แก่พวกท่านเอง"

หานเทียนเต๋อและบุตรภรรยายินดียิ่ง รีบกล่าวขอบคุณ หานป๋อขอบตาแดงก่ำ กล่าวจากใจจริงว่า

"นายผู้เฒ่ากับฮูหยินไม่ต่างกับเป็นบิดามารดาที่ชุบชีวิตหานป๋อขึ้นมาใหม่ เพื่อพวกท่านเราเสี่ยวป๋อยอมกระทำทุกเรื่องราว"

ประมุขตึกตระกูลหานและพวกเห็นหานป๋อมิเพียงไม่ผูกใจเจ็บแค้น ทั้งยังปราศจากความเย่อหยิ่งลำพอง สร้างความตื้นตันใจยิ่ง

หานป๋อเห็นว่าทำงานสำเร็จลุล่วง รีบกล่าวคำอำลา มิคาดหานฮูหยินกล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อไม่ไปพบกับหนิงจื่อหรือ? นางสมควรตื่นนอนแล้ว"

คนของตระกูลหานทั้งสามมองดูมันด้วยความตื่นเต้นตึงเครียด

ไม่ทราบว่าหานป่อยังมีข้อกินแหนงแคลงใจต่อคุณหนูห้า ซึ่งเป็นเหตุให้มันถูกกล่าวโทษหรือไม่?"

หานป่อใจเต้นระทึกขึ้นมา หรือว่าคุณหนูคนเล็กที่มันแอบหลงรักตั้งแต่เล็ก กลับรักชอบมันจริงๆ? หากได้ครอบครองนาง ไยมิใช่เป็นการสานความฝันเมื่อเยาว์วัยประการหนึ่ง?

ชิฉางเจิงยืนรอที่เชิงสะพาน นึกเสียใจที่ตอนนั้นไม่บอกช่วงเวลากับป่อเจาหยูให้แน่ชัด อย่างนั้นมันรอจนนางไม่มา จะสะบัดหน้าจากไปแต่ตอนนี้

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ชิฉางเจิงเหลียวมองไปทางขวาเห็นม้าหลายตัวควบขับมาถึง

ชิฉางเจิงเพ่งตามอง ที่แท้คนบนหลังม้าเป็นซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งสวมใส่ชุดบุรุษ ที่ข้างกายยังมีจวงชิงซวง กับหนึ่งในสี่ขุนพลคฤหาสน์ภูตบดีนามปี้เทียนเอียน

ที่แท้ซวีเยี่ยเวี่ยทราบข่าวว่า เมื่อคืนหานป่อทูลขอหอเชื่อมฟ้าจากจูหยวนจาง ใช้เป็นสถานที่รักษาบาดเจ็บให้กับฉินเมิ่งเหยา แต่หลังการรักษาคงต้องมั่วสุมกัน จึงปลุกจวงชิงซวงตื่นขึ้นมา ตระเตรียมไปจับตัวหานป่อ

ยามนั้นชิฉางเจิงคิดหลบลงใต้สะพานก็ไม่ทันการณ์ ทั้งนี้เพราะสายตาทั้งหกข้างของคนทั้งสามล้วนจ้องมองมาที่มัน ได้แต่กัดฟันยกมือทักทาย

ซวีเยี่ยเวี่ยมีสีหน้าไม่เป็นมิตร กระตุ้นม้าถึงเบื้องหน้ามันขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เหล่าชิท่านอยู่ที่นี้รอผู้ใด?"

ชิฉางเจิงส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"ยังมิใช่รอคอยฟังสิงเลี่ย เด็กน้อยนี้ไม่ทราบไปที่ใดแล้ว?"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ท่านยามพูดปดยังห่างไกลจากหานป๋อมากนัก ต้องเสาะหาภูตผีจึงยอมเชื่อท่าน ทั้งยังต้องเป็นภูตผีที่โง่งมที่สุด"

จวงชิงซวงอดหัวร่อคิกคำหนึ่งมิได้ จากนั้นยกมือปิดปากไว้ สีหน้าท่าทึ่งดงามยิ่ง ชิฉางเจิงชมดูจนตะลึงลาน เห็นว่าความงามของจวงชิงซวงหาด้อยกว่าซวีเยี่ยเวี่ยไม่

ปี้เทียนเอียนมองดูสีหน้าอันกระอักกระอ่วนของชิฉางเจิง ต้องยิ้มออกมา

ซวีเยี่ยเวี่ยจับจ้องมองมัน กล่าวว่า

"ละทิ้งภรรยาไม่แยแส ลอบออกมาเกาะแกะแทะโลมหญิงอื่นเฮอะ เวี่ยเอ๋อจะฟ้องร้องท่านสักครั้ง"

ชิฉางเจิงรีบน้อมคำนับ อ้อนวอนว่า

"เวี่ยเอ๋อโปรดปล่อยปละละเว้น ข้าพเจ้ามีความจำเป็น ตอนนี้กำลังปฏิบัติหน้าที่สำคัญอยู่"

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อจนตัวงอ เนิ่นนานค่อยหอบหายใจกล่าวว่า

"เหตุใดคำโป้ปดของบุรุษ ไปๆ มาๆ ล้วนเป็นรูปแบบเดิม หากไม่ต้องการให้เวี่ยเอ๋อฟ้องร้อง นอกจากแปลงร่างเป็นหานป๋อให้กับข้าพเจ้า เด็กน้อยนั้นไปที่ใดแล้ว?"

ชิฉางเจิงรีบกล่าวว่า

"เด็กน้อยนั้นไปยังตึกตระกูลซ่งเข้าพบหานเทียนเต๋อ เวี่ยเอ๋อรีบตามไป หากชักช้าอาจคลาดจากกัน"

ซวีเยี่ยเวี่ยถามย้ำว่าเป็นความจริง? ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณหนูใหญ่จับพิรุธข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้ายังมีคุณสมบัติใด

เสกสรรปั้นเรื่องราว อย่างมากหลังจากนี้พินอบพิเทาต่อท่าน สามารถปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้าแล้วหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้ใดให้ท่านพินอบพิเทาต่อเวี่ยเอ๋อ นั่นมีอันใดน่าเล่นด้วย?"

พลางค้อนมันอีกวงหนึ่ง ค่อยชักชวนจวงชิงซวงกับปี้เทียนเอียนควบม้าจากไป

ชิฉางเจิงเหม่อมองจนเคลิบเคลิ้มไหลหลง เห็นว่าเด็กน้อยหานป๋อช่างมีบุญวาสนานัก ยังดีที่ตนเองก็มีหญิงงามหลายนาง หลังจากเพิ่มป๋อเจาหยูมาแทนที่หานฮุ่ยจื่อ มันจะสงบจิตสงบใจเป็นสามีที่ดีของพวกนาง

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนหวานเสียงหนึ่งดังว่า

"พี่ชิ รบกวนท่านรอนานแล้ว"

ชิฉางเจิงหันขวับไปด้วยความยินดี

ดิฉล่านหองการฅ้ไกล

ชิฉางเจิงพอหันกายมา ต้องงงงันวูบใหญ่

เห็นหญิงงามประดุจหยกนางหนึ่งยืนชดช้อยอยู่เบื้องหน้า แต่มิใช่กระบี่ปัญญาป่อเจาหยูที่มันเฝ้ารอคอย หากแต่เป็นองค์หญิงเผ่านีเจินในชุดนักบู๊สีเหลืองเข้ม ซึ่งมันเคยพบหน้าคราหนึ่ง ฉายาปิ่นประดับหยกเมิ่งชิงชิง

วันนั้นชมดูเพียงแวบเดียวแต่ไกล ยังรู้สึกว่านางงดงามยิ่งยามนี้พิศดูระยะใกล้ ยิ่งชวนให้ตะลึงลาน

หญิงงามต่างชนเผ่านางนี้มีใบหน้ารปไข่ห่าน ใต้ขนคิ้วคล้ายขมวดคล้ายไม่ขมวด เป็นตาดำขลับสุกใส ซ่อนความหม่นหมองอย่างเจือจาง จับจ้องมองมันเขม็งนิ่ง ถอนใจเบาๆ คำหนึ่งกล่าวว่า

"พี่ชิใช่ชะล่าใจไปหรือไม่ ยามนี้เป็นช่วงการศึกคับขัน กลับออกมาคนเดียว"

นางพอเอ่ยปาก ก็เผยเห็นฟันขาวสะอาดราวกับมุก รับกับ

ผิวพรรณนวลเนียนสีขาวอมชมพู ยังมีจมูกน้อยๆ ที่หายใจอย่างนุ่มนวล อิริยาบถอันแช่มช้อยงดงาม สะกดจนชิฉางเจิงไม่อาจกล่าววาจาใดได้

มันคำนวณว่าองค์หญิงนางนี้อย่างมากอายุสูงวัยกว่ามันไม่กี่ปี เต็มไปด้วยเสน่ห์ความงามของสตรีเติบโตเต็มสาว น่าแค้นที่ทราบว่าผู้มาไม่มีเจตนาดี เจตนาดีคงไม่มา ในใจต้องบังเกิดความรู้สึกที่อับจนปัญญา

เมิ่งชิงชิงทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ทราบพี่ชิเชื่อหรือไม่ ชิงชิงไม่ต้องการทำร้ายท่าน นั่นมิใช่ชิงใจอ่อน หากแต่ไม่อาจหักใจทำลายท่าน ก่อนที่ท่านจะก้าวสู่จุดสูงสุดของบรรคาบู๊"

ชิฉางเจิงพอฟังบังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้น ดึงตัวเองออกจากเสน่หความงามของนาง แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"องค์หญิงคล้ายเชื่อมั่นว่าสามารถฆ่าเราเหล่าชิได้"

เมิ่งชิงชิงส่ายหน้าเล็กน้อย กล่าวเบาๆ ว่า

"ยอดฝีมือตั้งประจัน ไยต้องพิสูจน์ฝีมือค่อยรู้ผลแพ้ชนะ เมื่อครู่ข้าพเจ้ามาถึงด้านหลังท่าน ท่านยังไม่รู้สึกตัว หากข้าพเจ้าลงมือลอบทำร้ายโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรี ท่านคาดว่าจะมีผลสรุปอย่างไร?"

ชิฉางเจิงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ทราบว่าตนเองคิดถึงป๋อเจาหยู เป็นเหตุให้จิตใจเลื่อนลอย พอฟังบังเกิดความละอายใจ ในเวลาเช่นนี้ตนเองไม่สมควรเพ้อฝันถึงหญิงอื่นอีก ต้องหน้าแดงวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นองค์หญิงไยไม่ลงมือทดลองดู?"

เมิ่งชิงชิงมองดูมันอย่างแง่งอนแวบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ชิงชิงไหนเลยเป็นคนลงมือลอบทำร้าย? พี่ชิ ก่อนที่พวกเราจะลงมือ ไม่ทราบจะควงแขนกันท่องชมนครอิ้งเทียนฝู่ เสาะหาสถานที่

ทำศึกที่เหมาะสม ฝากความทรงจำอันสวยงามให้กับชิงชิงได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงตอนแรกงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นบังเกิดความฮึกหาญประดัง ในโลกกลับมีคู่ต่อสู้อันงดงามเช่นนี้ จากนั้นหวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามคงมีความมั่นใจจู่โจมสังหารมัน หากตนเองรับปาก ก็มิอาจไม่ทำศึกกับนาง ไม่อาจบากหน้าหลบหนี องค์หญิงเผ่านีเจินนางนี้นับเป็นบุคคลอันร้ายกาจจริงๆ ยามนั้นแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"องค์หญิงมีอารมณ์อันสุนทรีย์เช่นนี้ เราเหล่าชิไหนเลยไม่น้อมสนอง?"

เมิ่งชิงชิงยิ้มด้วยความยินดี กล่าวว่า

"มา พวกเราเดินเล่นตามที่ต่างๆ ก่อน"

ชิฉางเจิงตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยวปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งมาถึงนครหลวง รู้จักแต่เดินเพ่นพ่านว่นวาย ไม่ทราบองค์หญิงมีข้อเสนออันใด?"

ดวงตาเมิ่งชิงชิงทอแววฝันใฝ่ กล่าวว่า

"เจียงหนันแดนถิ่นวิไล จินหลิงรวมราชันยิ่งใหญ่ อิ้งเทียนฝู่ตั้งตระหง่านในแดนเจียงหนัน (ดินแดนตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง) มีชื่อเสียงมานาน รุ่งเรืองนับพันปี ไม่ว่าไปถึงที่ใด ล้วนเป็นที่เลื่องชื่อทางประวัติศาสตร์ ไยต้องมีข้อเสนอพิเศษอันใด?"

พลางเดินเฉียดผ่านหัวไหล่ ก้าวลงจากสะพาน

ชิฉางเจิงเห็นนางนุ่มละมุนดุจสายน้ำ เจรจาพาทีสูงส่ง กลับถูกก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัย ไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย พานตัดใจเดินเคียงคู่กับนางไปตามท้องถนน

ยามนี้หิมะหยุดตกเมฆฝนสลาย ท้องฟ้าค่อยสว่างขึ้นทีละน้อย

เมิ่งชิงชิงพลันชี้มือเรียวงามไปยังภูเขาจงซันที่นอกเมือง กล่าวว่า

"ท่านดู เทือกเขาจงซันทอดผ่านละแวกประตูไท่ผิงเข้าเมือง

จากตะวันออกถึงตะวันตก กอปรเป็นภูเขาฟู่กุ้ย ภูเขาฟุโจว ภูเขาจีหลง สันเขาคู่โหลวกับภูเขาชิงเหลียง มีทัศนียภาพงดงามไม่มีสิ้นสุด ข้าพเจ้ากล่าวไม่ผิดกระมัง?"

ชิงฉางเจิงกระทบไหล่ของนางเบาๆ สูดดมกลิ่นกายสาวที่หอมรวยรินของนาง รับฟังสุ้มเสียงปานนกขมิ้นกลางไพร กล่าวด้วยสำเนียงของชาวต่างชาติอยู่บ้าง มองดูขุนเขาอันตระการดั่งมังกรมหึมา กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดองค์หญิงคุ้นเคยกับนครอิ้งเทียนฝู่ถึงเพียงนี้?"

เมิ่งชิงชิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งไม่เพลี่ยงพล้ำ นี่เป็นนครหลวงต้าหมิง พวกเราที่เป็นชนชาติอ่อนแอถูกข่มเหงรังแกไหนเลยชะล่าใจได้?"

ชิฉางเจิงได้รับการกระตุ้นเตือนจากนาง หวนนึกถึงระหว่างคนทั้งสองอยู่ในสภาพเผชิญหน้า ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง หวนนึกถึงจะอย่างไรไม่อาจหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตาย ตอนนี้ไยไม่สัมผัสกับรสชาติของการใกล้ชิดกับคู่ต่อสู้ที่งดงามนี้สักครา ถือเป็นความสมใจประการหนึ่งของชีวิต ดังนั้นชี้มือไปยังเมืองภูเขาอันสูงเด่นที่ไกลตา กล่าวว่า

"นั่นคงเป็นร่องรอยที่เหลืออยู่ของเมืองสือโถว ฟังว่าครั้งกระโน้นจูกัดเหลียง (ขงเบ้ง) เคยกล่าวว่า 'จงซันมังกรขนด สือโถวพยัคฆ์หมอบซุ่ม' ยามนี้มองแต่ไกล ค่อยทราบว่าสมคำเล่าลือ"

เมิ่งชิงชิงตากระจ่างวูบ แสดงว่าชื่นชมต่อบุคลิกอันเปิดเผยและถ้อยคำที่องอาจของมัน

แต่นางไม่อาจบังเกิดความรักต่อมันเด็ดขาด นางถือกำเนิดที่นอกด่าน เห็นชนเผ่าถูกทหารต้าหมิงยกมารุกราน บังเกิดความแค้นต่อราชวงศ์หมิงอย่างลึกล้ำ ดังนั้นคราครั้งนี้ฟางเยี่ยหวี่ส่งคนมาเชื้อเชิญ

นางก็ไม่สนใจคำทักท้วงในชนเผ่า เข้าร่วมล้มล้างราชวงศ์หมิง สำหรับกับนาง ไม่มีวัตถุเรื่องราวใดสำคัญกว่าอนาคตของชนเผ่าอีก

ชาวมองโกลเมื่อเคยพิชิตชาวฮั่น ปกครองดินแดนภาคกลางได้ ชนเผ่านีเจินของนางก็มีโอกาสเช่นกัน ความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นคือ ฝังรากเหง้าแห่งเภทภัยของราชวงศ์หมิงเอาไว้ ทางที่ดีให้แตกแยก ออกเป็นเสี่ยงๆ ไม่มีปัญญารุกรานภายนอก อย่างนั้นชนเผ่าของนางจะได้มีเวลาหยุดพักหายใจ เพาะสร้างกำลังกล้าแข็งขึ้นทีละน้อย

หากเปรียบกับเจินซู่สั้ง ความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดคือนางมีความทะเยอทะยานอันใหญ่หลวง

ยามนั้นนางกระตุกแขนเสื้อชิฉางเจิง ชักนำมันลดเลี้ยวไปยังริมฝั่งแม่น้ำฉินไหว เลียบแม่น้ำมุ่งตะวันออก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากย้อนประวัติศาสตร์ขึ้นไปอีก เมื่อครั้งสมัยเลียดก๊ก เจ้ารัฐอู๋สร้างเมืองเยี่ยเฉิงในที่นี้ ใช้เป็นสถานที่หลอมสร้างอาวุธ"

จากนั้นตาคู่งามทอแววหวนรำลึก กล่าวว่า

"ฟังว่ายอดศัสตราที่มีชื่อที่สุดคือกระบี่กันเจี้ยงกับม่อเสีย* ทำการหลอมสร้างในที่นี้"

ชิฉางเจิงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมาอีกครา

คำพูดเหล่านี้หากกล่าวจากหานปี้ฉุ่ย หรือป๋อเจาหยูที่ไม่มาตามนัด มันจะไม่ตื่นเต้นสงสัย แต่ตอนนี้กลับเอ่ยเอื้อนจากปากองค์หญิงต่างชนเผ่าซึ่งเพิ่งมาถึงดินแดนภาคกลาง กลับสร้างความหนาวเย็นแก่มัน หมายความว่าผู้อื่นทำการศึกษาประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรมของชาวฮั่นอย่างลึกซึ้ง บรรลุถึงข้อเรียกร้องของการ "รู้เรา" ศัตรูที่รอบรู้ในเชิงลึกเช่นนี้จึงน่ากลัวที่สุด

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่ากำเจี่ยงกับมกเซี้ย

อย่าว่าแต่ดูจากการที่นางบีบบังคับมันเข้าสู่มุมอับ ยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้พิสูจน์เป็นตายกับนาง ก็ล่วงรู้ความร้ายกาจของนาง แสดงว่าหาด้อยกว่าหญิงงามชนเผ่าเซ่อมู่ (ตามีสี) เจินซู่สั้งไม่

ยามนี้ทั้งสองเดินถึงสะพานไหวชิง ซึ่งเป็นจุดเชื่อมบรรจบระหว่างแม่น้ำฉินไหวกับลำธารชิงชี สองฟากข้างเป็นตลาดร้านรวงอันครึกครื้น

เมิ่งชิงชิงชี้มือไปยังถนนขวางเส้นหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นคือตรอกอูอีซึ่งเคยเป็นที่อยู่ของขุนนางใหญ่ราชวงศ์ก่อนหน้านี้"

ชิฉางเจิงไม่อาจข่มความตื่นตระหนกในใจได้ ถลึงตามองนางกล่าวว่า

"องค์หญิงไฉนทราบกระทั่งชื่อตรอกอูอีด้วย?"

เมิ่งชิงชิงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"นั่นนับเป็นอย่างไรได้ ข้าพเจ้ายังรู้จักสถานที่แห่งหนึ่ง เหมาะกับพิสูจน์ความเป็นตาย รับรองว่าไม่มีผู้ใดมารบกวนพวกเรา"

ชิฉางเจิงเหม่อมองนางชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"มิอาจไม่ต่อสู้กันหรือ?"

เมิ่งชิงชิงค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ยังมีทางเลือกอื่นอีกหรือ? หากกำจัดท่านไป เท่ากับตัดแขนของพรรคมังกรพิโรธ สองทัพทำสงครามรบพุ่ง ผู้ใดไม่ลิดรอนขุมกำลังของอีกฝ่ายอย่างสุดความสามารถ?"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีความสำคัญถึงเพียงนั้นหรือ?"

เมิ่งชิงชิงตาสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ผู้ใดกล้าบอกว่าวันหน้าท่านไม่เป็นล่างฟานหวินคนที่สอง?

มาเถอะ”

กล่าวพลางเกร็งลมปราณบังคับตัวเบา พุ่งปราดเลียบถนนไป ชิฉางเจิงทอดถอนใจอีกคำหนึ่ง ระงับอารมณ์ความรู้สึกติดตามนางไป

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

หลังเสียงเคาะประตู เจินซู่สั้งส่งเสียงจากภายในห้องว่า

“ปรมาจารย์มารน้อยเชิญเข้า”

ฟางเยี่ยหวี่สาวเท้าเข้าห้องไป

เจินซู่สั้งนั่งอยู่หน้ากระจก กำลังหวี่สางผมยาวสลวยซึ่งเพิ่งล้างเสร็จ บนร่างคลุมชุดยาวสีขาวเบาบางตัวหนึ่ง แผ่ซ่านกลิ่นหอมหลังสระสรงเสร็จสิ้น ยวนยั่วใจยิ่งนัก

ฟางเยี่ยหวี่เดินถึงด้านหลังนาง วางมือลงบนหัวไหล่นาง กัมกายมองดูภาพเงาร่างอันงดงามในกระจก ทอดถอนชมเชยว่า

“ได้ภรรยาเช่นนี้ ยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด?”

เจินซู่สั้งวางหวีไม้ลง เอนร่างไปซบกับทรวงอกมัน แย้มยิ้มผ่านกระจกกล่าวว่า

“ปรมาจารย์มารน้อยใช่เห็นว่าไม่มีวันได้ครอบครองฉินเมิ่งเหยาจึงตกลงใจว่าจะทุ่มเทจิตใจทั้งหมดมาที่ซู่สั้งหรือไม่?”

ฟางเยี่ยหวี่กลับคืนสู่ความสง่างามดุจเดิม ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ได้ยินซู่สั้งกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าทั้งยินดีทั้งหวาดกลัว”

พลางยื่นสองมือออกนวดเฟ้นหัวไหล่นาง

เจินซู่สั้งมีสีหน้าสุขสบายและผ่อนคลาย ดวงตาคล้ายหลับคล้ายลืม กล่าวว่า

“สาเหตุที่ท่านยินดีคือ ฟังออกว่าน้ำเสียงข้าพเจ้าแฝงความ

หึงหวง ที่หวาดกลัวคือกลัวว่าข้าพเจ้าจะใช้เป็นข้ออ้างแก้แค้น จงใจใช้หานป่อมาทำร้ายจิตใจท่าน ใช่หรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวี่นั่งชิดใกล้กับนาง เปลี่ยนเป็นสบสายตากัน ดวงตาสาดประกายอันร้อนแรง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ยังมีเรื่องใดปิดบังดวงจิตแห่งปัญญาของท่านได้ การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ หวังให้ท่านเลิกล้มความคิดจัดการกับหานป่อด้วยตัวเอง"

เจินซู่สั้งถูกมันจ้องมองจนจิตใจสับสนเลอะเลือน เอ่ยถึงความหล่อเหลา หานป่อยังเป็นรองมันอยู่ช่วงหนึ่ง แต่เด็กน้อยนั้นมีลักษณะพิเศษที่ดึงดูดใจผู้คน ทำให้หานป่อมีมนต์เสน่ห์ไม่ยิ่งหย่อนกว่าฟางเยี่ยหวี่ ยามนั้นนางยกมือเรียวงามลูบไล้ใบหน้าฟางเยี่ยหวี่ กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ซู่สั้งคงเพิ่มความกลัดกลุ้มรำคาญแก่ปรมาจารย์มารน้อยมากมาย...อืมม์"

นางไม่สามารถกล่าวสืบต่อ เพราะว่าฟางเยี่ยหวี่ประทับริมฝีปากลงมาปิดปากนางเอาไว้ มือข้างหนึ่งโอบรัดเอวคอดกิ่วของนาง มิให้นางหลบเลี่ยงได้อีก มือหนึ่งรุกล้ำไปในร่มผ้าของนาง เคลื่อนไหวสืบเสาะค้นหา

เจินซู่สั้งย่อมทราบว่าฟางเยี่ยหวี่คิดครอบครองร่างกายของนางก่อน ไม่ให้นางไปพบกับหานป่ออีก แต่ถึงแม้ล่วงรู้จุดประสงค์ของฝ่ายตรงข้าม นางก็รู้สึกว่ายากจะยับยั้งการรุกรานของมัน ทางหนึ่งเป็นเพราะนางไม่ได้นึกรังเกียจฟางเยี่ยหวี่ ทั้งยังมีพันธะหมั้นหมายกัน ประการสำคัญคือฟางเยี่ยหวี่ใช้ฝีมือปลุกสวาทของสำนักมาร สะกิดความต้องการของนางขึ้นมา

พริบตาต่อมา เจินซู่สั้งก็ลุ่มหลงอยู่กับการปลุกเร้าของฟางเยี่ยหวี่ สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง

โดยการหอบหายใจอย่างรุนแรง ทั้งยังให้ความสะดวกกับการเสียมารยาทของมัน

แต่แล้วฟางเยี่ยหวี่หยุดการเคลื่อนไหว ดวงตาทอประกายเจิดจ้า แสดงออกถึงความเชื่อมั่นตัวเอง มองดูนางที่ฝืนใจดิ้นรนดวงตาหยาดเยิ้มปานจะหยด กล่าวช้าๆ ว่า

"เรื่องที่ยิ่งยากลำบาก ยิ่งสร้างความกระตือรือร้นสนใจแก่ข้าพเจ้า ชีวิตจึงสามารถเปล่งประกายสีสัน หากข้าพเจ้าครอบครองร่างกายของท่านในลักษณะนี้ ภายหลังเหตุการณ์ท่านคงไม่พอใจ"

เจินซู่สั้งค้อนมันอย่างเอียงอายวงหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ"

ฟางเยี่ยหวี่จุมพิตริมฝีปากของนางคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) ใกล้จะมาถึงแล้ว ข้าพเจ้าคิดชักชวนท่านออกไปพบท่านผู้เฒ่าด้วยกัน"

เจินซู่สั้งหวนนึกถึงว่ากำลังจะได้พบกับยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ฉายาปรมาจารย์มารผังปาน สร้างความลิงโลดอย่างรุนแรง อุทานดังอาคำหนึ่ง ฉวยโอกาสผละจากอ้อมอกมัน ยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าต้องแต่งตัวสักครา"

ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่านางกลัวว่ายากรอดพ้นจากมือมารของมัน ในใจบังเกิดความภาคภูมิใจขึ้น บังเกิดความรู้สึกได้รับการชดเชยคืนมา

เมื่อคืนมันไม่ได้นอนหลับแม้สักงีบเดียว สุดท้ายตัดสินใจสลัดหลุดจากความรู้สึกฉันบุรุษสตรี คำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม ปฏิบัติภารกิจสำคัญให้ลุล่วง

ยามเมื่อถอนตัวจากความคิดเพ้อฝันต่อฉินเมิ่งเหยา มันก็กลับคืนสู่ความเยือกเย็นและเชื่อมั่น หลังจากสั่งการติดต่อกันหลายประการก็เปิดฉากการรุก โดยการพิชิตจิตใจเจินซู่สั้ง มิให้นางโผไปในอ้อมอก

ของหานป๋อ

ฟางเยี่ยหวี่ขณะจะกล่าววาจา แว่วเสียงอิ๋วซือตี้ดังเข้ามาภายในห้องว่า

"ปรมาจารย์มารมาถึงแล้ว ขอเชิญปรมาจารย์มารน้อยออกไปยังห้องโถงเบื้องนอก

ฟงสิงเลี่ย กงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียนและหลิงหลงเดินทางถึงตรอกเก่าตระกูลจั่ว

ยามนี้ร้านสุราตกแต่งแล้วเสร็จ ป้ายยี่ห้อใช้กระดาษแดงปิดทับเอาไว้ หน้าร้านสร้างโครงไม้ไผ่สองหลัง ใช้สำหรับจุดประทัด กล่าวได้ว่าเตรียมการพร้อมสรรพ วันพรุ่งนี้สามารถเปิดกิจการแล้ว

ทั้งสี่เพิ่งผ่านเข้าประต เห็นจั่วซือ เฉาเสีย โหยวโหยวกับฟั่นป้าและพวกล้วนสาละวนวุ่นวาย

ฟงสิงเลี่ยทักทายพวกนางคำหนึ่ง อดกล่าวมิได้ว่า

"วันนี้ซือเจี่ยแจไฉนกระตือรือร้นยินดีเป็นพิเศษ?"

เฉาเสียชิงตอบว่า

"ย่อมแน่นอน วันนี้เป็นวันที่เหวินเหวินน้อยจะเดินทางถึงนครหลวง ซือเจี่ยแจย่อมเบิกบานใจแทบตาย"

กงจู้อลงกรณ์และพวกทั้งสามโห่ร้องด้วยความยินดี ห้อมล้อมจั่วซือเอาไว้ จั่วซือยิ้มจนหุบปากไม่ลง ปากตัดพ้อว่า

"หานป๋อไสหัวไปที่ใด ไฉนไม่นำเมิ่งเหยามาหาพวกเรา?"

ฟงสิงเลี่ยตอบแทนหานป๋อว่า

"มันเป็นห่วงเรื่องการเดินทางมายังนครหลวงของเหวินเหวินน้อยนัก หากปลีกตัวมาได้ ต้องกลับมาแน่นอน"

หลังจากสนทนาอีกครู่หนึ่ง ฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์เข้าตึกใน

ไปพบกับหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยา ส่วนกู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงขันอาสาตรวจดูความเรียบร้อยภายในร้านเป็นครั้งสุดท้าย

หลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ตื่นแต่เช้า ฝึกซ้อมเพลงกระบี่ที่ลานตึกหลัง สามีนำหน้าภรรยาตามหลัง ยังรักใคร่กลมเกลียวกว่าคู่หนุ่มสาวอีก

ทั้งสองพอพบหน้าฟงสิงเลี่ยกับกงจู้อลงกรณ์ ชิงถามถึงเรื่องหานป๋อรักษาบาดเจ็บให้กับฉินเม่งเหยา ฟงสิงเลี่ยบอกว่าสมควรไม่มีปัญหาใด หลวงจีนกระบี่พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพียงหวังเวลาหยุดนิ่งอยู่ในวันนี้ อย่างนั้นบ่ายวันนี้เราจะได้ไม่ต้องไปร่วมงานชุมนุมซึ่งไม่เป็นที่ต้อนรับที่สถานฝึกสอนซีหนิง"

ฟงสิงเลี่ยไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไรดี กงจู้อลงการณ์ชิงออดอ้อนว่า

"ท่านพ่อ ท่านคิดเข้าร่วมการประชุมผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนัก ผู้บุตรีไม่ยุ่งเกี่ยว แต่หากท่านคิดท้าสู้กับผังปาน ผู้บุตรีไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยินยอม นอกจากท่านไม่รักผู้อื่นแล้ว"

หลวงจีนกระบี่มองดูบุตรีด้วยความรักเวทนา สั่นศีรษะฝืนยิ้มหันไปขอความช่วยเหลือจากฮูหยินอลงกรณ์

ฮูหยินอลงกรณ์ยิ้มเล็กน้อย เดินถึงข้างกายบุตรี โอบไหล่ของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คนมีชีวิตอยู่ในโลกเพียงไม่กี่สิบปี วันเวลาที่ผ่านมา บิดามารดาผ่านชีวิตอันสุขสมดุจเซียนวิเศษแล้ว ลูกเรามีนิสัยหมดจดตลอดมา เหตุใดพอถึงช่วงนี้ กลับไม่อาจหลุดพ้นจากความคิดทางโลกด้วย?"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เยี่ยจั้งเยี่ยมู่ (พ่อตาแม่ยาย) คิดผนึกกำลังท้าสู้กับผังปานหรือ?"

หลวงจีนกระบี่แหงนมองฟ้าครามเมฆขาว กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท้องฟ้าหลังหิมะตกกระจ่างเป็นพิเศษ ชวนให้ผู้คนครุ่นคิดว่าหากสามารถกางปีกโบยบินดั่งนก เหินบินถึงที่สุดของจักรวาล จึงไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา"

น้ำเสียงบ่งบอกว่าไปแล้วไม่คิดหวนกลับคืนมา ฟงสิงเลี่ยและภรรยาฟังออกว่า อีกฝ่ายเปรียบเปรยว่าการท้าสู้กับผังปาน หมายถึงที่สุดของการแสวงหาของชีวิต ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ฮูหยินอลงกรณ์ยิ้มพรางกล่าวว่า

"มาเถอะ พวกเราเข้าห้องไปดื่มน้ำชาสักถ้วย"

กงจู้อลงกรณ์ร้องเรียก "ท่านแม่" ฮูหยินอลงกรณ์ดุเบาๆ ว่า

"ลูกเรายังไม่อาจปล่อยวางเรื่องความเป็นความตายเกียรติยศอัปยศ ไหนเลยกัชาติกลับคืนได้? เพียงเหนียนเหลียนตันพวกเจ้าก็จัดการไม่ได้"

กงจู้อลงกรณ์คิดกล่าวกระไร แว่วเสียงอ่อนโยนของหลวงจีนไร้คำนึงแห่งเส้าหลินดังมาว่า

"เป็นก็คือตาย ตายก็คือเป็น ชนะมิใช่ชนะ แพ้ยิ่งมิใช่แพ้ สรรพลักษณ์ในโลกหล้า ล้วนเป็นฝันมายาอากาศธาตุ"

จากนั้นสุ้มเสียงเคลื่อนห่างออกไป กล่าวว่า

"ปู้เส่อออกมาสนทนากับเราศิษย์พี่สักครา"

ปู้เส่อเป็นฉายานามของหลวงจีนกระบี่เมื่อครั้งครองเพศบรรพชิต

หลวงจีนกระบี่ยิ้มเล็กน้อย ลอยตัวขึ้นบนกำแพงดุจวิหคตัวมหึมา สะกิดเท้าคราหนึ่ง โถมไปยังต้นเสียง หายวับไปในบันดล

หานฮูหยินฉุดดึงแขนเสื้อหานป๋อ อาศัยฐานะฉันนายบ่าวเมื่อกาลก่อน ชักนำมันถึงเชิงบันไดหน้าหอน้อย ปากกล่าวว่า

"ตอนนี้หนิงจือคล้ายลืมเรื่องของหม่าจิ้นเซิงไปแล้ว เสี่ยวป่อเจ้าอย่าได้เอ่ยถึงต่อหน้านาง ทราบหรือไม่?"

หานป่อแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า

"หม่าจิ้นเซิงอันใด ข้าพเจ้าไม่รู้จักคนผู้นี้ มันเป็นใคร?"

หม่าฮูหยินตอนแรกงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นค่อยเข้าใจ ลอบยินดีที่เด็กน้อยนี้เปลี่ยนเป็นกลอกกลิ้งถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ อวยยศตำแหน่งให้ จึงนำมันเดินขึ้นบันไดไป

หานป่อฉวยโอกาสถามว่า

"มีแต่คุณหนูห้าพักอยู่ภายในหรือ?"

หานฮูหยินกล่าวว่า

"ฮุ่ยจื่ออยู่ชั้นบน ชั้นล่างค่อยเป็นที่พักของหนิงจื่อ"

หานป่อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"คุณชายสามกับคุณหนูสี่ไปยังที่ใด?"

หานฮูหยินอธิบายว่า

"ครั้งนี้พวกมันไม่ได้มายังนครหลวง เทียนเต๋อมีกิจการมากมายไหนเลยไม่มีคนดูแลได้?"

หานป่อครุ่นคิดว่าหากมอบหมายให้คุณชายสามหานซีอู่ไปดูแลกิจการค้า ไม่สร้างความพินาศย่อยยับแก่ตระกูลหานก็แปลกไปแล้ว

ประตูหอเปิดออกดังแอ๊ด หญิงรับใช้ประจำตัวของหานหนิงจื่อนามเสียวจวีพอเห็นหานฮูหยิน รีบย่อกายคารวะ

ก่อนนี้หานป่อสนิทสนมกับหญิงรับใช้คมขำที่มีอายุมากกว่ามันสองปีนางนี้ นางก็ดีต่อมันเช่นน้องชายคนหนึ่ง รู้สึกหัวใจร้อนผ่าวร้องเรียกว่า

"จวีเจี่ยแจ (พี่เบญจมาศ) ยังจำเสี่ยวป่อได้หรือไม่?"

เสี่ยวจวีสะท้านทั้งร่าง เงยหน้ามองดูมัน ลืมตากลมกว้าง

กล่าว อย่างเหลือเชื่อว่า

"เสี่ยวป๋อ ท่านเปลี่ยนไปจริงๆ"

หานฮูหยินไหนเลยปล่อยให้ทั้งสองสนทนาเรื่องราวหนหลังกัน ตัดบทว่า

"คุณหนูห้าตื่นแล้วหรือไม่?"

เสี่ยวจวีใจหายวาบ มาตรว่าในใจมีคำพูดมากหลาย แต่ไหนเลยยังกล้าสอบถามหานป๋อ รีบตอบว่า

"เพิ่งตื่นนอน บ่าวกำลังหวีสางผมให้กับนางอยู่ในห้อง"

หานฮูหยินกล่าวกับหานป๋อด้วยความยินดีว่า

"มา รีบตามเราเข้าห้องไปพบกับนาง"

ยามปรกติหานป๋อไม่คำนึงถึงข้อห้ามฉันบุรุษสตรี แต่เป็นบ่าวไพร่ในบ้านตระกูลหานตั้งแต่เล็ก ยามนี้คล้ายกลับคืนสู่ฐานะเดิม ไหนเลยกล้าบุกรุกเข้าห้องส่วนตัวของคุณหนู จึงกล่าวตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้ายังคงรอคุณหนูที่ห้องรับแขกด้านนอกเถอะ"

หานฮูหยินยังเข้าใจว่ามันรู้รักษามารยาท จึงกล่าวว่า

"เราบอกให้เจ้าเข้าไปก็เข้าไป ตามเรามาเถอะ"

กล่าวจบไม่สนใจว่ามันรับปากหรือไม่ เดินเข้าห้องไป ปาก ร้องบอกว่า

"หนิงจื่อดวงใจน้อยๆ ของเรา ดูว่าผู้ใดมาเยี่ยมเจ้า?"

แว่วเสียงหานหนิงจื่อดังจากภายในห้องอย่างเกียจคร้านว่า

"ท่านแม่ ผู้อื่นเพิ่งตื่นนอน เป็นผู้ใดหรือ?"

หานป๋อพอเดินผ่านข้างกายเสี่ยวจวี อดบีบมือน้อยๆ ของนางเป็นการแสดงความสนิทสนมมิได้ มิคาดเสี่ยวจวีที่ปรกติปฏิบัติต่อมันราวน้องชายกลับหน้าแดงสดใส ก้มศีรษะต่ำ ไม่กล้ามองดูมัน

หานป๋อสุขสมใจยิ่ง ความฝันเพียงหนึ่งเดียวเมื่อวัยหนุ่มของ

มันคือ ตบแต่งหานหนิงจื่อเป็นภรรยา เสี่ยวจวีเจี่ยแจที่คมขำนางนี้ทางที่ดีแต่งให้กับมันด้วย ตอนนี้ดูท่ามิใช่เรื่องเพ้อฝันแล้ว

มาดรว่าหานหนิงจื่อไม่งามเท่าซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง แต่นางเป็นเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็ก กล่าววาจาเหลวไหลทุกประการ เพียงแต่หลังจากนั้นหานหนิงจื่อค่อยเจริญเติบโต ล่วงรู้ฐานะฉันนายบ่าว เริ่มถือตัวกว่าเดิม

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย คนติดตามหานฮูหยินเข้าห้องไป

หานหนิงจื่อนั่งอยู่หน้ากระจกประทินโฉม กำลังพอกแป้งฝุ่นลงบนใบหน้า

นางมีส่วนสูงกว่าเดิม แต่ก็ซูบผอมลง เปรียบกับครั้งก่อนที่แอบดูนางที่บ้านตระกูลหาน ยังงามสดใสขึ้น โดยเฉพาะอกอูมทั้งคู่ไม่ว่าผู้ใดมองปราดเดียวก็ดูออกว่านางเติบโตเต็มสาวแล้ว

หานหนิงจื่อมองผ่านกระจก เห็นปรากฏภาพของลูกผู้ชายที่องอาจผึ่งผายขึ้น ต้องอ้าปากน้อยๆ อุทานดังออกมา ก้อนแป้งฝุ่นในมือร่วงหล่นลงสู่พื้น

หานฮูหยินเดินเข้าไปด้วยความรักเวทนา คว้าจับสองไหล่ของนางไว้ ร้องบอกต่อหานป๋อผ่านกระจกว่า

"เสี่ยวป๋อรีบเข้ามาให้หนิงจื่อชมดูเจ้า บุรุษเช่นนี้จะหาได้จากที่ใด?"

หานป๋อเดินถึงอีกฟากหนึ่งของหานหนิงจื่อ มองดูหญิงคนรักคนแรกในกระจก ยกมือเกาศีรษะเรียกหาว่า

"คุณหนูห้า"

มิคาดหานหนิงจื่อหน้าซีดเผือด กรีดร้องว่า "ภูตผี" เหลือกตาขึ้นล้มหงายไปด้านหลัง

หานป๋อโอบอุ้มนางจากทางด้านหลัง มิให้นางล้มลงกับพื้น

หันไปมองหน้าหานฮูหยิน พบว่าสีหน้าของอีกฝ่ายล้วนปั้นยากยิ่ง

หานฮูหยินบอกให้วางนางลงบนเตียง หานป๋อก็ย่อเอวลงอุ้มนางขึ้นมา จัดวางลงบนเตียง อารมณ์เปลี่ยนเป็นเลวร้ายยิ่ง

หรือว่าหานหนิงจื่อไม่อาจทนรับความกระทบกระเทือนใจ กลายเป็นเสียสติไป?

ขณะที่หานฮูหยินกับเสี่ยวจวีที่รีบรุดเข้ามาช่วยกันปฐมพยาบาลนาง หานฮุ่ยจื่อที่ได้ยินเสียงผิดปรกติก็ลงจากชั้นบนมา

คุณหนูรองนางนี้ขอบตาบวมแดง ใบหน้าซีดสลด พอเห็นหานป๋อต้องงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“ที่แท้เสี่ยวป๋อมาแล้ว”

พลางกวาดตาไปยังน้องสาว กรีดร้องคำหนึ่ง รุดถึงข้างเตียง

หานป๋อรีบร้อนไปพบกับอิ๋งซ่านฮัว คาดว่าหานหนิงจื่อคงไม่เป็นไร มันรั้งอยู่ที่นี่ก็ไม่อาจช่วยเหลืออันใด จึงส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับหานฮุ่ยจื่อว่า

“คุณหนูรอง ข้าพเจ้าเพิ่งพบกับชิฉางเจิง”

หานฮุ่ยจื่อสะท้านทั้งร่าง เหลียวมองมาที่มัน หานป๋อฉวยโอกาสกล่าวว่า

“ฮูหยิน เสี่ยวป๋อมีเรื่องรีบด่วนต้องกระทำ คิดขออำลาไปก่อน โอกาสหน้าค่อยมาหาคุณหนูท้า”

พลางปรายตาบอกใบ้ต่อหานฮุ่ยจื่อ ในใจบังเกิดรสชาติประหลาดประการหนึ่ง ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่บ้านตระกูลหาน มันเคารพหานฮุ่ยจื่อราวเทพธิดา คิดไม่ถึงวันนี้จะชายหูชายตาต่อนาง มาตรว่าไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องชู้สาว แต่ก็รู้สึกสมอยากยิ่ง

หานฮุ่ยจื่อเข้าใจความหมายของมัน กล่าวว่า

“ให้ข้าพเจ้าส่งเสี่ยวป๋อออกไป”

มิดาดหานฮูหยินกล่าวว่า

"ฮุ่ยจื่อดูแลน้องห้า ให้เราส่งเสี่ยวป๋อเอง เรามีคำพูดคิดกล่าวกับมัน"

พลางฉุดดึงแขนเสื้อหานป๋อเดินออกจากห้อง

หานฮุ่ยจื่อได้แต่เบิกตาค้าง ได้แต่ใช้สายตาส่งทั้งสองออกจากห้อง

ผู้บัญชาการค่ายตะวันออกกองทหารรักษาพระองค์เอี๋ยนอู๋จี้คุกเข่าที่หน้าโต๊ะทรงพระอักษร กราบทูลว่า

"ผังปานเดินทางเข้าเมืองแล้ว"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้สาดประกายเจิดจ้า ตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงพระอักษร รับสั่งว่า "ประเสริฐ"

เอี๋ยนอู๋จี้อดครุ่นคิดมิได้ว่ามีอันใดประเสริฐ การมาของผังปานทำให้สถานการณ์เพิ่มความซับซ้อนไม่มีผู้ใดคาดคำนวณทิศทางและบทสรุปของเรื่องราวได้

นับตั้งแต่ต้าหมิงก่อตั้งราชวงศ์เป็นต้นมา หงอู่ฮ่องเต้ก็มีพระบัญชาลับ ห้ามมิให้แตะต้องผังปาน นโยบายน้ำคลองกับน้ำบ่อไม่ก้าวก่ายกันนี้ยังดำเนินจนถึงบัดนี้

หงอู่ฮ่องเต้หลับพระเนตร ทรงดำริชั่วขณะ ค่อยรับสั่งให้เอี๋ยนอู๋จี้ลุกขึ้น จากนั้นตรัสถามว่า

"สืบทราบที่พักเท้าของพวกมันหรือไม่?"

เอี๋ยนอู๋จี้ตอบว่า

"สืบทราบแล้ว นั่นเป็นตัวตึกที่หันหาดฤหาสน์ภูตบดีภูเขาชิงเหลียงแต่ไกล ตั้งอยู่บริเวณไหล่เขาของภูเขาจีหลง ความจริงเป็นของคหบดีผู้หนึ่ง"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"ข้ากลับต้องการให้ล่างฟานหวินต่อสู้กับผังปาน ดูว่าปรากฏผลเช่นใด น่าเสียดายที่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา"

หยุดเล็กน้อยจึงตรัสว่า

"ตามตัวหานป๋อมาให้กับข้า ข้ามีงานมอบหมายให้มันกระทำ"

เอี๋ยนอู๋จี้รับพระบัญชา จากนั้นทูลถามว่า

"กระหม่อมสมควรวางตัวต่อผังปานอย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"น้ำเสียงของอู๋จี้แฝงความคับข้องใจ แสดงว่ายังโกรธแค้นฟางเยี่ยหวี่และพวกบังอาจจู่โจมทำร้ายหานป๋อในท้องที่ของเจ้าเมื่อคืนนี้กระมัง?"

เอี๋ยนอู๋จี้ใจสั่นสะท้าน รีบกล่าวว่า

"กระหม่อมเพียงปฏิบัติตามพระบัญชาฝ่าบาท"

หงอู่ฮ่องเต้กลับรับสั่งอย่างอ่อนโยนว่า

"นี่เป็นอารมณ์ของปุถุชน ข้าไม่โทษว่าเจ้า"

แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"อย่าได้ตอแยผังปาน นี่เป็นส่วนที่เร้าใจที่สุดของการละเล่นครั้งนี้"

เอี๋ยนอู๋จี้รับฟังจนสงสัยใจยิ่ง แต่ย่อมไม่กล้าทูลถาม

พระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้เยียบเย็นลง ตรัสว่า

"ตอนนี้พวกเรากุมหลักฐานที่หลันอี๋ติดต่อกับศัตรูภายนอก เตรียมก่อการกบฏไว้แล้ว เพียงแต่ยังขาดหูอุ้ยหยง ยังไม่ถึงเวลาหงายไพ่ใบสุดท้าย โจรกบฏทั้งสองนี้เป็นขุนนางบุ๋นบู๊สูงสุด หากเดินหมากผิดไปตาหนึ่ง แผ่นดินจะตกอยู่ในห้วงกลียุค"

เอี๋ยนอู๋จี้พลันคุกเข่าลง กราบทูลด้วยเสียงอันดังว่า

"กระหม่อมมีเรื่องกราบทูล แต่ขอฝ่าบาทรับสั่งล่วงหน้าว่าจะไม่เลื่อนตำแหน่งกระหม่อม อู๋จี้จึงกล้าบอกออกไป"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์วูบหนึ่ง ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"เรื่องที่เจ้าคิดกล่าวคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหลิงเอี้ยน กลัวว่าข้าเข้าใจผิดว่าเจ้าคิดแทนที่มัน จึงร้องขอเช่นนี้ แต่ว่าข้าปูนบำเหน็จลงโทษอย่างชัดแจ้งตลอดมา ดังนั้นไม่รับปากเจ้า บอกมาเถอะ ผู้ใดจงรักผู้ใดทรยศ ไหนเลยตบตาข้าได้?"

เอี๋ยนอู๋จี้สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้บัญชาการเหลิงกับหูเฉิงเสี้ยง (มหาเสนาบดีแซ่หู) มีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่น คนของกระหม่อมไม่สามารถแทรกตัวเข้าไปยังระบบคุ้มกันของพวกมัน ดังนั้นแม้ระแวงสงสัยว่าหูเฉิงเสี้ยงมีการติดต่อกับวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) อย่างลับๆ แต่ยังไม่มีหลักฐานแน่ชัด"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอประกายอำมหิต รับสั่งว่า

"ขอเพียงเป็นการกระทำของคน ต้องเผยพิรุธออกมา ด้วยฝีมือเลิศภพจบพสุธาของผังปาน ยังมีจุดอ่อนที่เอี๋ยนจิ้งอัน นิกายบัญชาฟ้าแม้ลึกลับร้ายกาจ ยังไม่อาจตบตา 'ขุนพลคู่บารมี' หานป๋อ แสดงว่าราชวงศ์หมิงเรามีชะตารุ่งเรือง สุดที่ศัตรูคู่อริจะโยกคลอนได้ อู๋จี้ไม่ต้องจดจำใส่ใจ ข้าย่อมมีความคิดอ่านเอง"

เอี๋ยนอู๋จี้อดบังเกิดความนิยมยกย่องต่อเจ้าชีวิตพระองค์นี้มิได้ พระอำนาจของหงอู่ฮ่องเต้คล้ายกับวิชาฝีมือของผังปานกับล่างฟานหวินบันดาลให้ผู้คนคำนวณไม่ออก

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยเบาๆ ตรัสว่า

"หลังจากที่ข้ารับประทานอาหารเที่ยงกับคุณหนูชิ่วชิ่ว จะไปพบกับพี่เย่ออู๋ที่คฤหาสน์ภูตบดี เจ้าไปจัดการให้กับข้า"

เอี๋ยนอู๋จี้ชะงักงันวูบหนึ่ง จากนั้นรับพระบัญชา

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววอันสับสน ทอดถอนพระทัยอีกครา ค่อยตรัสช้าๆ ว่า

"เรียกตัวซู่ตงเข้ามาให้กับข้าเถอะ"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวพอเหยียบย่างสู่ท้องถนน ชวีเยี่ยเวี่ยจวงชิงชวงและปี้เทียนเอียนพอดีอ้อมมาจากถนนขวาง

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวมีปฏิกิริยารวดเร็วเพียงไหน รีบถลันเข้าตรอกแห่งหนึ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวตบไหล่หานป๋อ กล่าวว่า

"ให้เรารับมือเวี่ยเอ๋อและพวกเอง ท่านไปพบกับอิ๋งซ่านฮัวก่อน หลังจากนั้นเราค่อยรุดไปสมทบ"

พลางบอกที่พักพิงของอิ๋งซ่านฮัวให้ทราบ

ที่อยู่ของอิ๋งซ่านฮัวอยู่ริมแม่น้ำเจินจทางทิศเหนือของนครอิ้งเทียนฝู่ มีทิวทัศน์งามรื่นรมย์

หานป๋อยามร้อนรุ่มใจ แทนที่จะเข้าทางประตูหน้า ก็กระโดดข้ามกำแพงตึกเข้าไป ที่น่าประหลาดคือกระทั่งบ่าวไพร่หญิงรับใช้ก็ไม่พบพานแม้สักคนเดียว

มันอาศัยทางระเบียงที่เงียบสงบเข้าสู่ห้องหับมาถึงห้องโถงอันโล่งกว้างไร้ผู้คน เห็นทางขวามือมีประตูบานหนึ่ง แว่วเสียงดังออกมาอย่างเลือนราง

หานป๋อระงับสติ รุดถึงหน้าประตู พอยกมือผลัก ประตูก็เปิดออกตามแรงมือ ที่แท้เป็นลานที่โล่งแถบหนึ่ง รอบข้างก่อกำแพงล้อมท่ามกลางเงาไม้มีเก๋งน้อยหลังหนึ่ง อิ๋งซ่านฮัวนั่งอยู่ภายในเก๋งเพียงลำพัง ลืมตาถลึงจ้องมองมัน

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ในใจทั้งยินดีทั้งตื่นตระหนก

ที่ยินดีย่อมเป็นการเสาะพบอิ๋งซ่านฮัวโดยง่ายดาย ที่ตื่นตระหนก

คืออิ๋งซ่านฮัวคล้ายรอคอยมันโดยเฉพาะ ไม่มีท่าทีเหนือความคาดหมายหรือไม่สบายใจ คล้ายเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ เดินถึงม้าหินด้านตรงข้ามกับอิ๋งซ่านฮัว ทรุดนั่งลง กวาดตามองข้ามโต๊ะหิน มองดูหญิงงามที่ลี้ลับสุดหยั่งคาดนางนี้

อิ๋งซ่านฮัวหน้าขาวซีดอยู่บ้าง แต่เพิ่มประกายเฉิดฉันกับสีแดงซ่านซึ่งปรกติไม่มี ทำให้นางดูไปยิ่งงามเย้ายวนกว่าเดิม

แต่สบสายตากับหานป๋อแน่วนิ่ง ในดวงตาซ่อนอารมณ์ความรู้สึกที่ยากเข้าใจ แต่ก็เพิ่มความอ้างว้างและอับจนปัญญาอยู่หลายส่วน

หานป๋อพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามโพล่งว่า

"เจ้าเอี๋ยนอ๋องใช่พิชิตเรือนร่างอันบริสุทธิ์ของท่านแล้วหรือไม่?"

สีหน้าอิ๋งซ่านฮัวเปลี่ยนเป็นกระด้างเย็นชา กล่าวด้วยใบหน้าเฉยเมยว่า

"ต่อให้สายลมโชยพัดผิวน้ำยับย่น เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

หากเป็นเมื่อกาลก่อน หานป๋อคงเข้าใจว่าข้อมูลของไป่ฟางหัวผิดพลาด แต่ตอนนี้เมื่อทราบว่าไป่ฟางหัวเป็นคนของนิกายบัญชาฟ้า ย่อมคาดเดาว่าตนเองถูกไป่ฟางหัวหลอกลวงแล้ว แท้ที่จริงเจ้าเอี๋ยนอ๋องเป็นแขกประจำของอิ๋งซ่านฮัวตั้งแต่แรก

หานป๋อแม้บังเกิดความหึงหวง แต่ก็ไม่รุนแรง ที่สร้างความหวั่นวิตกแก่มันคือ ไม่ทราบว่าอิ๋งซ่านฮัวใช้ฝีมือใดต่อเจ้าเอี๋ยนอ๋อง ความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าประการหนึ่งแล่นเข้าสู่จิตใจมัน เพียงถามว่า

"สิ้วเซ่อเล่า?"

อิ๋งซ่านฮัวกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านที่แท้มาหาข้าพเจ้าหรือมาหานาง?"

หานป๋อมีความรู้สึกว่าอิ๋งซ่านฮัวเปลี่ยนแปลงท่าทีต่อมันอย่าง

รุนแรง ไม่ทราบเป็นเพราะการตัดสินใจอันใด หรือว่านางพลีกายให้แก่เจ้าเอี้ยนอ๋องแล้ว จึงปราศจากเยื่อใยไมตรีต่อมันเช่นกาลก่อน ทำท่าราวกับไม่กังวลสนใจวัตถุเรื่องราวใดอีก

หานป๋อรัสึกคล้ายถกพะเนินเหล็กนับพันชั่งกดทับใส่ทรวงอก ชั่วครู่ค่อยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งกล่าวว่า

"คุณหนูอิ๋งถูกหลันอี้ตบตา ยังไม่รู้สึกตัว"

อิ๋งซ่านฮัวตาทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ไฉนถูกมันตบตา?"

หานป๋อวางมือลงที่ขอบโต๊ะ โน้มตัวไปเบื้องหน้ากล่าวว่า

"มันทำความตกลงกับวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) ว่าหลังจากก่อการสำเร็จ จะยกโคกุเรียวของท่านให้แก่วอเหยิน ท่านยังต้องมอบกายแก่มันอีกด้วย"

อิ๋งซ่านฮัวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ในที่สุดท่านคาดเดาออกว่าข้าพเจ้าเป็นใครแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านที่แท้ได้ยินคำพูดข้าพเจ้าหรือไม่? หลันอี้เพียงหลอกใช้ท่าน หลังจากข้ามสะพานจะถอนดึงไม้กระดาน ท่านยังไม่เข้าใจหรือ?"

อิ๋งซ่านฮัวหาหวั่นไหวคล้อยตามไม่ แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"หานป๋อ ท่านทราบเรื่องมากไปแล้ว"

หานป๋อฉุกคิดว่าผิดท่า หรือว่าตนเองคาดเดาผิดไป?

ทันใด ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมดังขึ้น เงาร่างสายหนึ่งถลันออกจากลานตึก กดประทับฝ่ามือใส่แแผ่นหลังหานป๋อแต่ไกล

หานป๋อบังเกิดความผิดหวังเสียใจยิ่ง แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"อิ๋งซ่านฮัว นับว่าข้าพเจ้าดูท่านผิดไป"

พลันชักดาบเหยี่ยวจากกลางหลัง กระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ฟาดฟันดาบไปยังด้านหลัง

ดาบนี้คล้ายใช้ออกตามอารมณ์ แต่แฝงความคับแค้นเดือดดาลซ่อนเคล็ดความไร้เจตจำนงตามแนวทางธรรมชาติ พลังดาบพลันขยายวงกว้างออก เข้าปะทะกับพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม

เสียงปงคราหนึ่ง คนผู้นั้นคร่างหนักๆ เซถอยไปด้านหลังหานป๋อเพียงส่ายโงนเงนเล็กน้อย พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงออกมา

แว่วเสียงลมเร่งร้อน ผู้คนสิบกว่าคนฮือออกจากภายในตึก

ผู้ที่ลอบทำร้ายคือวานรทองฉางเยี่ยว่าง ยามนั้นมันล่าถอยถึงหว่างกลางของพระยาสามัญชนจ้านเจี่ย กับสตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจินโคจรพลังสะกดอาการเลือดลมพลุ่งพล่านลง

ผู้นำขบวนย่อมเป็นยอดฝีมืออันดับสองของบ้านเมือง รองจากภูตบดีซวีเย่อฺนามหลันอี้ หลันอี้เห็นหานป๋อยังไม่เหลียวหน้ามา จึงตวาดว่า

"เด็กน้อยพาตัวมาติดกับ ดูว่าครั้งนี้ยังมีหนทางหนีเอาชีวิตรอดอย่างไร?"

ดวงตาอิ๋งซ่านฮัวทอแววเศร้าสร้อยเป็นครั้งแรก ผุดลุกขึ้นยืนหลบสายตาอันแววับของหานป๋อ เดินอ้อมไปถึงข้างกายหลันอี้

หานป๋อนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว หันหลังให้กับหลันอี้และพวกในใจลอบคร่ำครวญอย่างหวนโหย

ศัตรูแม้รวมตัวอยู่ทางด้านหลัง แต่ที่ด้านหน้าซ้ายขวาซึ่งดูไปไร้สิ่งกีดขวาง ไม่แน่ว่าปรากฏมือดีของมิซีจึ ไทโซซุ่มอยู่นอกกำแพงการศึกเช่นนี้จะต่อสู้ได้อย่างไร?

ยามนั้นมันลอบสำนึกเสียใจ หากเชื่อฟังวาจาของภูตบดี ยามนี้

คงไม่ตกอยู่ในสภาพสัตว์จนตรอกแล้ว

หานป๋อพลันบังเกิดความฮึกหาญประดัง หวนนึกถึงอิ๋งซ่านฮัว ท่านคิดร้ายต่อเรา เราพานมิให้ท่านสมปรารถนา ยามนั้นกู่ร้องดังยาวนาน ผุดลุกขึ้นหันขวับไป ตวาดใส่หลันอี้ว่า

"เข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ ดูว่าเราผู้แซ่หานเกรงกลัวผู้ใด?"

หลันอี้และพวกล้วนงงงันวูบใหญ่ หานป๋อที่ถือดาบเหยี่ยว คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน กอปรด้วยพลังสภาวะอันกล้าแข็ง เปี่ยมความฮึกเหิมห้าวหาญ ไม่นำพากับความเป็นความตาย

หลันฉุ่ยเจินชมดูจนตาเป็นประกาย หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ในห้องของเม่ยเหนียง ในใจบังเกิดเป็นความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยาย

อิ๋งซ่านฮัวก็ใจสั่นสะท้าน บังเกิดความเลื่อนลอย ไม่ทราบว่าตัวเองกระทำเรื่องดีงามหรือชั่วร้ายออกมา ซึ่งความจริงหานป๋อเป็นบุรุษคนแรกและคนเดียวที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่นาง มาตรว่าเพื่อความแค้นของประชาชาติ นางมิอาจไม่เสียสละหานป๋อ แต่ยังไม่สามารถลบเลือนความรักที่มีต่อหานป๋อ ยามกะทันหันเจ็บปวดใจจนใบหน้ายิ่งไร้สีเลือด

หลันอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง เจ้าคิดอวดตนเป็นผู้กล้า เราจะให้เจ้าสมความตั้งใจ... เสนอกระบอง"

ในผู้ดิดตามที่ด้านหลังผู้หนึ่ง รีบส่งมอบกระบองเหล็กอันหนักอึ้งที่แบกอยู่บนไหล่แก่หลันอี้

หานป๋อแม้ทราบว่าคราครั้งนี้ยากเลิกราโดยสันติ แต่ยังคิดไม่ถึงว่าคนลงมือเป็นบุคคลแรกคือหลันอี้เอง พลันฉุกคิดว่าฝ่ายตรงข้ามคิดเร่งเผด็จศึก มิให้วิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ยกดาบจับจ้องมองหลันอี้เขม็งนิ่ง

หลันอี้ยกมือที่อยู่ว่างข้างหนึ่งส่งสัญญาณออกไป ที่หลงเหลือพากันล่าถอยไป เว้นที่ว่างแถบใหญ่ให้ทั้งสองพิสูจน์ความเป็นความตายกัน

หานป๋อสงบจิตใจ จิตสำนึกพลันเข้าสู่ขอบเขตขั้นไร้ซึ่งความคิดคำนึง ภาพของม้วนภาพเทพประยุทธ์ผ่านเข้าสู่ห้วงสมองเป็นฉากๆ ดาบเหยี่ยวในมือคล้ายกลับกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีชีวิตอีกครั้ง ความรู้สึกที่หลอมรวมกับเลือดเนื้อ ยังยิ่งกว่าเมื่อคืนอีก

ดวงตาหลันอี้ทอแววตื่นเต้นสงสัย ไม่กล้ารอให้ฝ่ายตรงข้ามสะสมพลังสภาวะสืบต่อ ถือกระบองสืบเท้าออกไป พลันกวาดกระบอง

หานป๋อทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคิดใช้ความมีเปรียบที่มีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่า พอลงมือก็ใช้ออกด้วยกระบวนท่าปะทะหักหาญ ในใจก็คิดทดสอบว่าฝ่ายตรงข้ามเข้มแข็งถึงระดับใด ดังนั้นยกดาบปิดป้องปะทะ

เสียงดังดังสะท้าน ทั้งสองรั้งอาวุธกลับมา

อิ๋งซ่านฮัวและพวกแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง หานป๋อด้านปะทะกระบองที่สามารถปั่นศิลาหินผาของหลันอี้ ร่างท่อนบนเพียงส่ายโงนเงนคราหนึ่ง ดูจากเปลือกนอกไม่ได้รับบาดเจ็บอันใด

หลันอี้ยังตื่นตระหนกยิ่งกว่า เมื่อกระบอกเหล็กกวาดถูกดาบสันหนา คล้ายกระแทกใส่ห้วงมหาสมุทร แม้มุ่งใส่จุดๆ เดียว แต่ฝ่ายตรงข้ามคล้ายมีพลังซ่อนเร้นไม่สิ้นสุด ทำให้มันรู้สึกว่ายากจะใช้พลังฝีมือสะกดข่มฝ่ายตรงข้ามได้

หานป๋อกลับมีความลับคับใจยากจะกล่าว เมื่อดาบกระบองกระทบกัน ยิ่งมายิ่งรุนแรง หากมิใช่โคจรพลังรับการทุบตี สลายพลังจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามไป เพียงกระบองแรกก็สร้างความทุเรศแก่มัน ในใจบังเกิดความคิดหลบหนีขึ้น

หลันอี้ไหนเลยล่วงรู้สภาพที่แท้จริงของมัน แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐ นับตั้งแต่ชาวมองโกลล่าถอยออกจากดินแดนภาคกลาง เจ้านับเป็นบุคคลแรกที่สามารถต้านทานรับท่าจู่โจมของเรา เราแม่ทัพใหญ่จะขอดูว่าเจ้ายังมีฝีมืออันใด?"

พลันโถมมายังเบื้องหน้า ควงกระบองหวดกระแทกลงยังศีรษะหานป๋อเลิกล้มความคิดหลบหนีชั่วคราว จิตสมาธิมุ่งอยู่ที่กระบองศัตรู สะบัดดาบปิดป้อง เสียงดังดังอีกครา รู้สึกว่าพลังลมปราณทั่วร่างโดจรย้อนกลับ กระทั่งวิชารับการทุบตีก็ไม่อาจใช้ออกได้

ที่แท้กระบองนี้แฝงพลังลมปราณดาวเหนือของหลันอี้ ใช้พลังในทางตรงและย้อนกลับ หลันอี้มีพลังฝีมือถึงขั้นปรมาจารย์ เมื่อครู่พอปะทะกับหานป๋อ ก็คำนวณออกว่าฝ่ายตรงข้ามใช้วิธีการสลายพลังของตนเอง ดังนั้นท่ากระบองที่ดูไปราบเรียบธรรมดานี้ แท้ที่จริงซ่อนความลึกล้ำ สะท้อนถึงสายตาอันแหลมคมและประสบการณ์ต่อสู้อันช่ำชอง

หานป๋อขณะจะกระอักโลหิตออกมา จุดตันเถียนท้องน้อยพลันปรากฏพลังสุดเย็นบริสุทธิ์สายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้น พลังย้อนกลับถูกชักจูงกลับคืนสู่แนวทางดุจเดิม ตลอดทั้งร่างผ่อนคลาย ต้านทานรับท่ากระบองได้อีกครา

พร้อมกันนั้นมันได้คิดว่า พลังลมปราณช่วยชีวิตนี้มาจากครรภธรรม ซึ่งผนึกรวมอยู่ที่จุดศูนย์กลางของพันธุมาร เมื่อครั้งร่วมสัมพันธ์รักกับฉินเมิ่งเหยา ขณะลิงโลดยินดี กระบองเหล็กของหลันอี้พลันดีดกระดอนขึ้นกลางอากาศ กระบองเกิดการเปลี่ยนแปลง ก่อเกิดเป็นเงากระบองเกลื่อนกลาด ครอบคลุมมันเอาไว้

พริบตานั้นพลังลมทะลักปั่นป่วน เสียงลมดังหวีดหวือ ทั้งแน่น

หนาถี่ยิบ ทั้งหนักหน่วงปานขุนเขาถล่มลงโถมทับ

อิ๋งซ่านฮัวและพวกที่ชมดูอยู่ด้านข้าง เห็นหานป๋อต้านทานรับหลันอี้สองกระบอง ล้วนปากอ้าตาค้าง ยามนี้เห็นหลันอี้ใช้ออกด้วยเพลงกระบองอันลึกล้ำ ทราบว่าหลันอี้ลงมือติดต่อกันล้มเหลวบังเกิดเพลิงโทสะขึ้น หมายมั่นกระแทกหานป๋อให้ตกตายคามือ

หลันฉุ่ยเจินลอบร้องคำ 'แล้วกันไปเถอะ' ในใจ นางแม้มีความคิดช่วยเหลือหานป๋อ แต่ในสถานการณ์เฉพาะหน้า ไม่มีโอกาสสอดมือเข้าไปได้ นางจะอย่างไรเป็นผู้ถือลัทธิผลประโยชน์ ดังนั้นสลัดความรู้สึกที่ดีที่มีต่อหานป๋อ ติดตามจ้านเจี่ยและเหล่ามือดีกระจายกำลังออกรอบข้าง ก่อตั้งเป็นวงล้อมขึ้น

อิ๋งซ่านฮัวล่าถอยไปด้านหลัง ในใจทั้งขัดแย้งทั้งปวดร้าวโดยเฉพาะหวนนึกถึงช่วงเวลาอันสขสันต์หรรษาของทั้งสอง ยิ่งสะทกสะท้อน มาตรว่าเพื่อชำระความแค้นของราชวงศ์ ทำให้นางตัดใจร่วมมือกับหลันอี้ทำร้ายหานป๋อ แต่เมื่อหานป๋อตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ความรักที่มีต่อหานป๋อซึ่งสะกดเอาไว้พลันประดังเข้าสู่จิตใจ น้ำตาไหลหลั่งออกมา

ยามนั้นหานป๋อนอกจากกระบอกเหล็กของหลันอี้แล้ว หารับรู้เรื่องราวนอกกายไม่

พันธุมารของมันพอเผชิญศัตรูกล้าแข็งยิ่งทวีความกล้าแข็ง บวกกับในพันธุมารตอนนี้แฝงครรภธรรมของฉินเมิ่งเหยา สร้างปรากฏการณ์ที่แม้แต่ผู้อาวุโสสำนักมารที่บัญญัติวิชาจิตแห่งธรรม ปลูกฝังมารก็คาดฝันไม่ถึง บวกกับตราประทับทางจิตวิญญาณของม้วนภาพเทพประยุทธ์จากดาบเหยี่ยว ทำให้วิชามารของหานป๋อหลุดพ้นจากข้อจำกัดทั้งมวล ก้าวเข้าสู่ขอบเขตอันพิสดารล้ำสุดหยั่งคาด แม้แต่มันเองก็ไม่เข้าใจว่าตัวเองไฉนร้ายกาจถึงเพียงนี้

ในห้วงความเป็นตาย จิตสำนึกของมันที่หลอมรวมกับพันธุมาร ปลอดโปร่งแจ่มใส ปราศจากความคิดใดเจือปน ความรู้สึกทางจักษุ โสต ฆาน ชิวหา กายและใจแหลมคมกว่ายามปรกติหลายเท่า คล้ายกับตอนที่เมื่อคืนนี้ได่เต้าสู่จุดสุดยอดพร้อมกับฉินเมิ่งเหยา พลังภายในกายเต็มเปี่ยมราวกับจะทะลักออกจากร่าง ดังนั้นชักนำพลังมายังดาบเหยี่ยวในมือ กู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง ฟาดฟันดาบที่พิสดารสุดยอดออกไป

ประกายดาบพลันกระจายจ้า เป็นความเปลี่ยนแปลงที่ลึกล้ำสุดบรรยาย คล้ายอาชาสวรรค์พาดผ่าน ใช้ลักษณะเด่นของดาบสันหนาออกมาถึงขีดสุด

ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ ดาบนี้แฝงอารมณ์ความรู้สึกอย่างเปี่ยมล้น เต็มไปด้วยความคั่งแค้นที่ถูกหญิงคนรักขายทิ้ง ทั้งบังเกิดข้อเรียกร้องและอาวรณ์ต่อชีวิต

หลันอี้ขณะจะลงมือด้วยอำมหิต พลันพบว่าฝ่ายตรงข้ามใช้คลื่นดาบหนุนเนื่อง ดาบยังไม่บรรลุถึง พลังดาบธาตุธรรมชาติก็คุกคามถึงตัว ที่สร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่มันยิ่งกว่าคือ ฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังสภาวะที่หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับฟ้าดิน ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนใด ไม่ว่าเพลงกระบองของตนเองลึกล้ำเพียงไหน นอกจากปะทะตรงๆ แล้วไม่มีวิธีอื่นอีก

เพลงดาบเช่นนี้มันเพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก

ในชีวิตหลันอี้ผ่านศึกใหญ่น้อยนับร้อยพันครั้ง มีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ย่อมไม่หนีหน้าด้วยจิตขลาดเขลา พลันเร่งเร้าลมปราณดาวเหนือถึงขีดสุด เปลี่ยนจากแยบคายเป็นทื่อด้าน หวดกระบองทำลายพลังดาบของฝ่ายตรงข้าม แหวกจู่โจมใส่คมดาบ

ดาบกระบองกระทบกัน ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

หลันอี้แค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง เซตึงตึงตึงถอยไปสามก้าว หานป๋อกลับปลิวลิ่วไปด้านหลังดุจว่าวขาดป่าน ขณะเดียวกันก็ควงดาบเป็นประกายเย็นเยียบกลุ่มหนึ่ง คุ้มครองจุดสำคัญทั่วร่างไว้ พุ่งชนใส่มือดีที่เฝ้าอยู่ทางด้านหลังทั้งสาม รวมทั้งพระยาสามัญชนจ้านเจี่ย

ผู้ที่ล่วงรู้จุดมุ่งหมายของหานป๋อที่สุดคือหลันอี้ มันทราบว่าพลังฝีมือหานป๋อแม้เป็นรอง แต่ยังไม่ถึงกับใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ นี่แสดงว่าคิดหยิบยืมพลังหลบหนีไป จึงตวาดว่า "สกัดมันไว้" แต่ตัวเองยังล้าหลังก้าวหนึ่ง ค่อยเกร็งลมปราณไล่ติดตามไป

พระยาสามัญชนจ้านเจี่ยมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่ามือดีอีกสองคน ฟาดฟันกระบี่ใส่หานป๋อดุจอสนีบาตสายฟ้า มือดีอีกสองคนก็จู่โจมหนึ่งขวานหนึ่งง้าวใส่หานป๋อ ขอเพียงยับยั้งมันไว้ชั่ววูบ ที่หลงเหลือห้อมเข้ามา ต่อให้หานป๋อมีความสามารถเทียมฟ้าก็ยากจะรอดชีวิตไปได้

หานป๋อก็ทราบว่าตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตายในผู้คนที่ด้านหลังทั้งสาม นับกระบี่ของจ้านเจี่ยส่งผลคุกคามที่สุด มีพลังเพียงพอกับการยับยั้งมันไหนเลยพาตัวเข้าทดสอบ พลันเคลื่อนขวางหลบเลี่ยงจากกระบี่ของจ้านเจี่ย เปลี่ยนเป็นโถมใส่มือดีอีกหกคนซึ่งประกอบด้วยฉางเยี่ยว่างเป็นหลัก

ทุกผู้คนรวมทั้งหลันอี้ ล้วนคิดไม่ถึงว่าหานป๋อจะเปลี่ยนแปลงทิศทางอย่างกะทันหัน

ลักษณะพิเศษของพันธุมารคือเปลี่ยนแปรไม่มีที่สิ้นสุด สามารถเปลี่ยนแปลงพลังลมปราณภายในกาย ปรับระดับความเร็วและตำแหน่งทิศได้ตามใจนึก จนหลุดพ้นจากขีดความสามารถของมนุษยชาติ ทำให้ผู้ที่สกัดขัดขวางไม่ทันตั้งตัวได้

ฉางเยี่ยว่างพลาดท่าเสียทีอยู่ก่อน พลังฝีมือยังไม่ฟื้นฟู ความสามารถในการป้องกันลดทอนลง เห็นหานป๋อเปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่มัน

คนยังไม่บรรลุถึงพลังดาบบรรลุถึงตัว ถึงกับอกสั่นขวัญแขวน เพียงทำท่าฟาดฝ่ามือ พร้อมทั้งล่าถอยไปด้านหลัง หวังให้ผู้อื่นต้านปะทะก่อน

อีกสี่คนล้วนเป็นมือดีในสังกัดหลันอี้ หลายปีนี้ติดตามหลันอี้ทำศึกทั่วแผ่นดิน มีประสบการณ์ต่อสู้ช่ำชองชำนาญ หาได้สับสนวุ่นวายเพราะจิตขลาดเขลาของฉางเยี่ยว่างได้ หนึ่งดาบสองกระบี่บวกกับหอกยาว ผนึกเป็นร่างแหอาวุธราวผนังเหล็กกำแพงทองแดง เข้าปะทะกับดาบเหยี่ยวที่หานป๋อฟาดฟันมาถึง

ยามนั้นหลันอี้ติดตามมาถึง ขอเพียงคนทั้งสี่สามารถต้านทานมันชั่วขณะ มันจะลงมือด้วยอำมหิตปลิดชีวิตของหานป๋อ บุคคลอื่นก็โอบล้อมเข้ามาไม่เปิดโอกาสให้กับหานป๋อแม้แต่น้อย

นี่มิใช่การเข่นฆ่าสังหารในยุทรจักร ไม่มีผู้ใดคำนึงถึงศักดิ์ศรีและกฎเกณฑ์อีก

หลันฉุ่ยเจินทราบว่าหานป๋อยากรอดพ้นจากชะตากรรม จึงชะลอฝีเท้าลง ไม่ต้องการแปดเปื้อนคราบโลหิตของหานป๋อ

อิ๋งซ่านฮัวสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ถอยกายไปสองก้าว พิงกับผนังกำแพงอย่างอ่อนแรง สมองว่างเปล่าขาวโพลน น้ำตาเกลือกกลิ้งลงอาบแก้ม

ศาลเจ้าขงจื๊อริมแม่น้ำฉินไหวทางตัวเมืองด้านทิศใต้ สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซ้อง ที่แล้วมาเป็นศูนย์รวมปัญญาชน เป็นที่พบปะของบัณฑิตผู้คงแก่เรียน

มันหันหาแม่น้ำฉินไหว ด้านตะวันออกเป็นภูเขาจงซัน หากมิใช่หิมะเพิ่งตกผ่าน ยามปรกติปรากฏต้นหยางต้นหลิวย้อยประชันความเขียวชอุ่ม มีทิวทัศน์งามรื่นรมย์ ยามนี้สองฟากฝั่งปกคลุมด้วย

หิมะขาวโพลน เป็นทัศนียภาพอีกแบบหนึ่ง

สถานที่ซึ่งผู้คงแก่เรียนใฝ่ฝันมาเยือนแห่งนี้ ปลูกสร้างศาลาหอเก๋ง หน้าศาลเจ้าสร้างเขื่อนล้อมรอบ ขุดเจาะเป็นสระรูปวงเดือน

เมื่อชิฉางเจิงกับเมิ่งชิงชิงเดินขึ้นสะพานหินของศาลเจ้าขงจื๋อทิวทัศน์แม่น้ำฉินไหวล้วนปรากฏแก่สายตา

เมิ่งชิงชิงเดินพลางกล่าวพลางว่า

“สะพานครึ่งวงเดือนแห่งนี้ ได้รับขนานนามคู่กับสามบึงประทับจันทร์ของทะเลสาบซีหูเมืองหังโจว เมื่อจันทราลอยอยู่กลางหาว เงาสะพานจะผ่าแยกจันทร์ในน้ำออกเป็นสองส่วน เป็นภาพแปลกตาที่หายากยิ่ง”

ชิฉางเจิงไม่ตื่นเต้นสงสัยต่อความรอบรู้ด้านภูมิศาสตร์ของนางอีก เห็นนางยิ้มแย้มแจ่มใสปราศจากความตื่นเต้นตึงเครียด เป็นที่คาดคิดว่าสตรีนางนี้คงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งนี้เพราะอย่างน้อยตนเองยังไม่มีความปลอดโปร่ง และจิตใจที่เปิดกว้างเช่นเดียวกับนาง

ทั้งสองเดินผ่านซุ้มประตูไม้สูงสองวา ซึ่งจารึกข้อความ “ศูนย์อักษรแห่งแผ่นดิน” เข้าสู่กำแพงศาลเจ้าสีแดงเข้ม

ยามนี้เวลายังเช้า ยังไม่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนศาลเจ้าขงจื๋อ

ภายในการนำของเมิ่งชิงชิง ทั้งสองตัดผ่านลานศาลเจ้า ผ่านป้ายจารึก “ที่สถิตของต้าเฉิง จื้อเสิ้งเซียนซือขงจื๋อ” อาศัยทางระเบียงซ้ายมือ เข้าสู่ตึกข้างที่เพาะปลูกต้นป๋อโบราณสูงเสียดฟ้า

เมิ่งชิงชิงทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“พี่ชิ ชิงชิงไม่ต้องการพิสูจน์ความเป็นความตายกับท่านจริงๆ น่าเสียดายไม่มีทางเลือกอื่นอีก”

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

“ที่แท้นี่เป็นสถานที่ต่อสู้ที่ท่านเอ่ยถึง นับว่าไม่เลวจริงๆ ขอเพียง

พวกเราเดินเข้าดงต้นป่อไม่ว่าผู้ใดต่อสู้จนตัวตาย ก็ไม่มีผู้คนล่วงรู้"

เมิ่งชิงชิงขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมาหาท่าน หลี่เช่อเม่ยกระตุ้นเตือนชิงชิงว่าท่านเป็นผู้หาญกล้าไม่กลัวตายจนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยยินยอมเชื่อ ดังนั้นชิงชิงจะไม่ช่วงชิงความกล้ากับท่าน"

ชิฉางเจิงใจสั่นสะท้าน ทราบว่านางเริ่มลงมือแล้ว โดยใช้คำพูดกดดันมัน ดำเนินการลิดรอนความเชื่อมั่นของมัน จึงกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านคิดฆ่าข้าพเจ้า ก็ยากหลีกเลี่ยงจากการประลองความกล้าหาญกับข้าพเจ้า ใช้ชีวิตแลกกับชีวิต ไม่เช่นนั้นองค์หญิงท่าน มิสู้กลับไปยังเผ่านีเจิน เรียนวิชาเย็บปักถักร้อยแทน"

เมิ่งชิงชิงชักนำมันเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้ หัวร่อคิกกล่าวว่า

"วิชาเย็บปักถักร้อยของข้าพเจ้าเป็นที่เลื่องลือในเผ่านีเจินตั้งแต่แรก ไยต้องเล่าเรียนอีก? ขอบอกต่อท่านว่ากระบี่ของข้าพเจ้าชื่อหญิงทอผ้า เพลงกระบี่ก็เรียกว่าเพลงกระบี่หญิงทอผ้า เน้นการตั้งรับเป็นหลัก มีกระบวนท่ารุกเพียงสามท่า หากท่านสามารถต้านรับได้ ชิงชิงจะขอสมนาคุณท่านด้วยจุมพิตคราหนึ่ง"

กล่าวจบหมุนตัวอย่างแช่มช้อยงดงาม จับจ้องมองมือดาบอายุเยาว์ที่อยู่ห่างไปหกก้าว

ชิฉางเจิงชมชอบวิชาบู๊ยิ่งชีวิต พอฟังถึงกับคันไม้คันมือขึ้นมาถามว่า

"กระบวนท่าทั้งสามมีนามว่ากระไร?"

เมิ่งชิงชิงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่าที่หนึ่งเรียกว่าสะพานดุเหว่าเชื่อมเส้นทางจับความจากตำนานรักระหว่างโคบาลกับหญิงทอผ้าซึ่งพบกันปีละครั้ง บรรดานกดุเหว่าจะบินมารวมตัวกันเป็นสะพานเชื่อมให้คนรักทั้งสองได้พบกัน โอ ท่านอาจ

ประหลาดใจที่ชิงชิงไฉนนำตำนานเรื่องราวของแว่นแคว้นท่านมาตั้งชื่อกระบวนท่า เพราะว่าชิงชิงนิยมชมชื่นต่อศิลปะวัฒนธรรมของแว่นแคว้นท่านจริงๆ"

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านนิยมเลื่อมใสจนคิดรุกรานผืนปฐพีของพวกเรา เฮอะ อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องไร้สาระแล้ว ท่าที่สองเรียกว่าอะไร?"

เมิ่งชิงชิงใช้สายตาที่หยาดเยิ้มมองดูมัน ค่อยกล่าว ไม่ยินยอมว่า

"ท่าที่สองมาจากวรรคทองในบทกวีบทหนึ่งเรียกว่าประสบพบกันกลางเวหา"

ชิฉางเจิงแม้มีความรู้ทางอักษรศาสตร์เพียงเล็กน้อย แต่บทกวีที่ขับขานอย่างแพร่หลายนี้ยังเคยได้ยินมา ทราบว่ามาจากวรรคทองที่ว่า "พบกันหนึ่งครั้งคราวกลางเวลา ประเสริฐล้ำกว่านับมิถ้วนในแดนดิน" อดทอดถอนชมเชยมิได้ กล่าวว่า

"ท่ากระบี่อันงดงามเช่นนี้ เราเหล่าชิไหนเลยไม่รับทราบดูได้?"

เมิ่งชิงชิงชักกระบี่หญิงทอผ้าออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดรับทราบดูก็ลงมือเถอะ"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ชักดาบศัสตราฟ้าจากฝัก ปากกล่าวว่า

"องค์หญิงไยไม่บอกชื่อกระบวนท่าที่สามออกมาแล้วค่อยลงมือ?"

เมิ่งชิงชิงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"ท่านต้านทานรับสองกระบวนท่านี้แล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

พลางขยับข้อมือ ก่อเกิดเป็นบุปผากระบี่นับร้อยดอก ปิดสกัดตำแหน่งเบื้องหน้าของชิฉางเจิงไว้

เจินซู่สั้งคิดตามฟางเยี่ยหวี่เดินเข้าห้องโถงเห็นหลี่เซ่อเม่ย เหนียน

เหลียนตัน เยี่นปี้ อิ๋วชือตี้ เฉียนว่างเชิง ฮัวจ่าเอ้า ชันจาเยี่ยและจูโส่วนั่งล้อมโต๊ะดื่มน้ำชาเป็นเพื่อนกับผังปาน

อิงเฟย หลิวเหยาจีและเมิ่งชิงชิงซึ่งมีคุณสมบัติเข้าร่วมไม่ทราบไปยังที่ใด ส่วนธรรมาจารย์อาทิตย์ไม่เคยเข้าร่วมการประชุมหารือถึงแม้ผังปานเดินทางมาถึง ก็ไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยข้อนี้

ผังปานนั่งบนเก้าอี้ไท่ซือซึ่งมีที่เท้าแขนกับพนักพิง ใบหน้าอันคมคายแฝงแววปลอดโปร่งรื่นรมย์ เพียงความเคลื่อนไหวที่ยกถ้วยจิบน้ำชา ก็ให้ความรู้สึกที่สมบูรณ์เพียบพร้อม บุคลิกท่วงท่าที่อยู่เหนือทุกสิ่ง เป็นมนต์เสน่ห์ที่สั่นสะท้านจิตใจผู้คน

สองฟากข้างห้องโถงนั่งไว้ด้วยเหล่ามือดีต่างชนเผ่านอกเขตแคว้น ทุกคนสำรวมตัวลดความถือดี มองดูยอดฝีมือที่ไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้อย่างนอบน้อม

เมื่อผังปานกวาดตามายังเจินซู่สั้ง นางบังเกิดความรู้สึกเปิดเผยเปลือยเปล่าทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ คล้ายกับไม่มีความในใจหรือความลับอันใดสามารถตบตาผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ได้

นางแสดงความเคารพต่อผังปานพร้อมกับฟางเยี่ยหวี่ จากนั้นคนทั้งสองนั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่ทางขวามือสองตัว

ดวงตาฟางเยี่ยหวี่ทอแววคิดถึง กล่าวด้วยความละอายว่า

“เยี่ยหวี่ละอายต่อการมาพบกับซือจุน* นับตั้งแต่มาถึงนครหลวงยังไม่บรรลุภารกิจสำคัญอันใด”

ดวงตาผังปานทอประกายอันเจิดจ้า กวาดมองทุกผู้คนอย่างช้าๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เยี่ยหวี่เจ้าผิดแล้ว พวกเจ้าทำได้ดียิ่ง มา ดื่มชาสักถ้วยเถอะ”

---

* คำยกย่องอาจารย์ เช่นเดียวกับคำซือฟู่

สองบ่าวดำขาวที่ยืนอยู่ด้านหลังผังปาน ตรงเข้ามารินน้ำชาให้กับทุกผู้คน

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ซือจุนปลอบโยนเยี่ยหวี่เช่นนี้ ศิษย์ยิ่งละอายกว่าเดิม"

ผังปานยิ้มอีกครากล่าวว่า

"เราไหนเลยมีกะใจปลอบโยนเจ้า ซู่สั้งเข้าใจความหมายของเราหรือไม่?"

เจินซู่สั้งคิดไม่ถึงว่าผังปานพลันทดสอบนางต่อหน้าทั้งหมด ต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง กวาดตาไปยังยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินผู้นี้ พอประสานสบกับสายตาอีกฝ่าย ถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม ต้องกัมศีรษะลงอย่างลืมตัว กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านปรมาจารย์มารใช่หมายความว่า วันนี้พวกเราสามารถมาถึงนครหลวง เปิดฉากช่วงชิงแผ่นดินกับชาวฮั่น นับเป็นความสำเร็จอันน่าภาคภูมิหรือไม่?"

ผังปานผงกศีรษะเป็นเชิงชื่นชม เอ่ยคำ "กล่าวประเสริฐ" จากนั้นกล่าวกับทั้งหมดว่า

"วันนี้พวกเจ้าสามารถอยู่ที่นี้ ดื่มน้ำชาสนทนากับเรา แสดงว่าราชวงศ์หมิงถูกหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความวุ่นวายไว้ เรากล้าลั่นปากว่า ไม่ว่าเรื่องราวจะดำเนินไปในทิศทางใด จูหยวนจางจะไม่มีปัญญาแผ่ขยายอาณาจักรออกไปอีก นั่นหมายความว่าพวกเราบรรลุเป้าหมายขั้นพื้นฐานแล้ว"

เหนียนเหลียนตันขมวดคิ้วกล่าวว่า

"คำกล่าวของท่านปรมาจารย์มารย่อมมีเหตุผลอันแน่แท้ แต่ใช่ต้องติดตามดูเหตุการณ์ในหลายวันนี้ ค่อยตัดสินความสำเร็จหรือล้มเหลวของพวกเราหรือไม่?"

ผังปานแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน สั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่มิใช่ เรื่องนี้เฉกเช่นยอดฝีมือตั้งประจันหน้า ไยต้องทำการปะทะค่อยระบุผลแพ้ชนะ?"

จากนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ปัญหาของเยี่ยหวี่คือเน้นที่ความสำเร็จล้มเหลว จึงยึดติดกับผลได้ผลเสีย หารู้ไม่ว่าเรื่องราวในโลกไหนเลยสมมาดปรารถนาทุกประการ ขอเพียงกระทำอย่างเต็มที่ เข้าร่วมการละเล่นอันเร้าใจนี้ให้ดี ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา เช่อเม่ยย่อมเข้าใจคำพูดของเรา"

ทุกผู้คนล้วนเป็นผู้ทรงภูมิปัญญา ต่างรับฟังจนบังเกิดความเคารพยกย่อง ล่วงรู้ถึงจิตใจอันกว้างขวางของผังปาน ซึ่งมองข้ามความสำเร็จล้มเหลวไป

หลี่เช่อเม่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านปรมาจารย์มารยกย่องเช่อเม่ยไปแล้ว เมื่อวานเช่อเม่ยฆ่าหานป่อไม่สำเร็จ สร้างความคับข้องใจตลอดทั้งคืน"

ผังปานเพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้ามองดูหลี่เช่อเม่ยแวบหนึ่ง จากนั้นยิ้มออกมา คล้ายชื่นชมต่อความเปิดเผยของมัน กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ปัญหาอยู่ที่พวกเจ้ายังไม่เข้าใจว่าวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารเป็นเรื่องราวใด ทั้งประเมินความพิสดารของครรภธรรมกับพันธุมารที่บรรจบพบกันและหล่อหลอมรวมกันต่ำทรามไป"

จากนั้นกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เช่อจุนชิ่นคือหานป่อ แต่หานป่อไม่ได้เป็นเพียงเช่อจุนชิ่น หรืออาจกล่าวได้ว่า หลังจากหยิบยืมธาตุร่างอันบริสุทธิ์ของหานป่อ เช่อจุนชิ่นก็ไม่ตกอยู่ภายใต้ข้อจำกัดใดๆ มิเพียงสามารถมุ่งสู่มรรคาบู๊ถึงขั้นมุนษย์เทวะ ทั้งยังสามารถปรับเปลี่ยนแนวทางที่ผิดพลาดเมื่อครั้งยังมีชีวิต ให้มุ่งสู่ความถูกต้อง อย่าเพิ่งเอ่ยถึงพัฒนาการและความสำเร็จ

หลังจากที่หลอมรวมกับครรภธรรม เพียงข้อนี้เป็นที่ทราบได้ว่า การฆ่าหานป๋อเป็นเรื่องยากลำบากถึงเพียงไหน"

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงว่าผังปานให้คำวิจารณ์ต่อหานป๋ออย่างสูงส่งถึงเพียงนี้ ทั้งได้คิดว่าฝ่ายตนประเมินหานป๋อต่ำทรามไป

เยี่นปี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิน่าเล่าฉินเมิ่งเหยาจึงพึงตาต้องใจหานป๋อ"

อิ๋วชือตี้กล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"เมื่อคืนหากมิใช่ล่างฟานหวินกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ลงมือช่วยเหลือหานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาคงตายโดยไร้ที่กลบฝังแล้ว"

ผังปานย่อมฟังออกว่า น้ำเสียงมันตำหนิตนเองไม่ลงมือจัดการกับล่างฟานหวินแต่เนิ่นๆ จึงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"หากขาดล่างฟานหวิน การละเล่นครั้งนี้คงจืดชืดไร้รสชาติแล้ว"

จากนั้นตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า

"ชาวฮั่นถูกมองโกลเราปกครองเกือบร้อยปี บังเกิดความแค้นต่อชาวต่างชาติอย่างลึกล้ำ บวกกับหลังความวุ่นวายนึกถึงผู้ปกครองแผ่นดินคนใหม่ ต่อให้พวกเราสามารถยึดครองแผ่นดินภาคกลางได้อีก หากยังใช้ระบบการปกครองเช่นกาลก่อน ควบคุมผืนดินอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ ก็เฉกเช่นบังคับเรือกลางทะเลบ้าคลั่ง สุดท้ายรังแต่เรือล่มคนล้มตาย คิดกอบกู้บารมีเก่าก่อนกลับคืนมา ล้วนเป็นการเพ้อฝันครั้งกระโน้นเรานิ่งดูดายไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของมองโกล ก็ด้วยสาเหตุนี้เอง แม้นทราบว่าไม่พึงกระทำยังกระทำ นับเป็นความโฉดเขลางมงายที่ไม่รู้สำนึก"

หลี่เช่อเม่ยยกมือตบที่เท้าแขน บังเกิดเสียงดังสดใส ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านปรมาจารย์มารกล่าวเช่นนี้ เช่อเม่ยรู้สึกผ่อนคลาย บังเกิด

ความเชื่อมั่นต่อการต่อสู้ช่วงชิงกว่าเดิม”

เจินซู่สั้งบังเกิดความเคารพยกย่อง เรียนถามว่า

“ท่านปรมาจารย์มารไฉนระบุว่า ต่อให้ราชวงศ์หมิงปราบความวุ่นวายลงได้ ยังไม่มีปัญญารุกรานออกนอกเขตแคว้น?”

ผังปานกวาดตาไปยังเจินซู่สั้ง แววตาอ่อนโยนนุ่มนวลลง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ตามแผนของเยี่ยหวี่ ในแผนการซ่อนแผนการ ในสถานการณ์แฝงสถานการณ์ เงื่อนไขสำคัญอยู่ที่ภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ต่อให้แผนการของพวกเจ้าล้วนล้มเหลว ระหว่างภูตบดีกับจูหยวนจางยากจะรักษาสัมพันธภาพสืบไป”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

“พวกเจ้าพอก่อกวนเช่นนี้ จูหยวนจางก็สูญเสียโอกาสจัดการกับภูตบดีและเจ้าเอี้ยนอ๋อง หลังจากที่จูหยวนจางเสียชีวิต จะทิ้งรากเหง้าของการแย่งชิงราชบัลลังก์ต้าหมิงเอาไว้ ไหนเลยมีปัญญารุกรานเขตแคว้นอื่น อย่าว่าแต่ที่สุดแห่งความรุ่งเรืองต้องเสื่อมโทรม นี่เป็นหลักเหตุผลอันเที่ยงแท้แน่นอน จูหยวนจาง ภูตบดี เจ้าเอี้ยนอ๋องเหล่าผู้ยิ่งใหญ่ล้วนไม่อาจรอดพ้นจากสตรีที่ซ่อนตัวอยู่ในวัง ดังนั้นเรากล้าระบุว่า ราชวงศ์หมิงจะเสื่อมถอยตามลำดับ ตรงกันข้ามกับชนเผ่าชายแดนตะวันตกเรา หลังจากถูกกดขี่อย่างยาวนาน จะปรากฏชนชั้นผู้กล้าผุดเด่นขึ้นมา กรีธาทัพเข้าสู่ดินแดนภาคกลางอีกครา นี่หาใช่ความเพ้อฝันไม่”

ทุกผู้คนรู้สึกมีม่านสายตาขยายกว้างออก คล้ายมองทะลุถึงอนาคตของราชวงศ์หมิง ภาระอันหนักอึ้งที่แบกอยู่บนไหล่บ่า เปลี่ยนเป็นไม่สลักสำคัญอีกต่อไป

ฟางเยี่ยหวี่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เยี่ยหวี่ก็มีความคิดเช่นนี้ เพียงไม่ชัดเจนเช่นซือจุน แต่เมื่อเผชิญหน้ากับความเป็นความตายและดำรงล่มสลาย ก็อดคำนึงถึงผลได้ผลเสียมิได้ ถึงกับบังเกิดความละโมบ หวังประสบชัยทุกด้านยามนี้ค่อยทราบว่าล้วนเป็นปรักมาร"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"นักพิชัยสงครามต่อสู้ช่วงชิง แม้เพียงเบี้ยเดียวยังไม่ยอมอ่อนข้อให้ แต่หากเอ่ยถึงการชิงความเป็นใหญ่ ด้านช่องว่างและช่วงเวลาสามารถยืดขยายไปยังสุดแสนไกล ทางด้านนี้พบกับความพ่ายแพ้ทางด้านนั้นกลับได้รับชัยชนะ ขอเพียงกำหนดเป้าหมายไว้ รุกได้ก็รุก รุกไม่ได้ก็ล่าถอย การละเล่นนี้จึงสนุกสนานไร้ที่สิ้นสุด"

ทุกผู้คนล้วนดึกดักขึ้นอักโข ความคับข้องใจที่เมื่อคืนนี้จู่โจมสังหารหานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาไม่สำเร็จ ล้วนถกลบเลือนหายสิ้น

ผังปานกล่าวอีกว่า

"ปัญหาสำคัญของจูหยวนจางคือคิดเห็นแก่ตัว แต่ไม่ว่าพยายามอย่างไร ไม่อาจพิชิตความเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติได้ ยิ่งกำหนดกฎเกณฑ์เรื่องการแต่งตั้งรัชทายาท การทำลายล้างยิ่งมาเร็วขึ้น เหล่าจู (คนแซ่จู) เอย คิดไม่ถึงท่านหลักแหลมมาชั่วชีวิต ด้านนี้กลับเลอะเลือนงมงาย แสดงว่าความเห็นแก่ตัวทำร้ายผู้คนไม่เบา"

ทุกผู้คนรับฟังจนยอมรับนับถือ ผังปานมีความคิดอ่านเหนือคนจริงๆ

ผังปานแยกแยะอีกว่า

"สมมติว่าวันหน้าเจ้าเอี้ยนอ๋องขึ้นครองบัลลังก์ เรื่องแรกที่กระทำคือละทิ้งนครอิ้งเทียน เลือกนครซุ่นเทียน* เป็นราชธานี เพราะ

---

* นครปักกิ่งในปัจจุบัน

ภาคเหนือจึงเป็นฐานที่มั่นของมัน”

ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวสืบต่อ

“ครั้งกระโน้นจูหยวนจางสร้างราชธานี ใช้เวลาถึงยี่สิบเอ็ดปี ระดมกำลังของกรมแรงงาน หน่วยองครักษาข้ามทะเล เสือดาวซ่อนหมีบิน บวกกับกำลังจากยี่สิบแปดหัวเมือง หนึ่งร้อยแปดสิบอำเภอ กับอีกสามเมือง ใช้แรงงานมนุษย์กับทรัพยากรอย่างมากมาย เพียงก้อนอิฐที่นำมาสร้างเมือง ก็ลำเลียงจากมณฑลเจียงซี หูหนัน หูเป่ย อานฮุยและเจียงซูห้ามณฑล ทั้งสิ้นสามร้อยล้านห้าพันหมื่นก้อน ขณะที่คหบดีแดนเจียงหนันล้วนถูกบังคับให้บริจาคเงินเป็นจำนวนมาก ไม่นับจำนวนแรงงาน เพียงช่างฝีมือก็มีจำนวนยี่สิบแปดหมื่นหลังคาเรือนถูกกะเกณฑ์มาคุมงานก่อสร้าง”

หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวต่อ

“หากเจ้าเอี้ยนอ๋องคิดย้ายราชธานีไปที่นครซุ่นเทียน โครงสร้างต้องไม่ด้อยกว่านครอี้งเทียน เพียงค่าใช้จ่ายทางด้านนี้ ต้าหมิงก็ไม่มีปัญญารุกรานออกนอกเขตแคว้น อย่าว่าแต่เมื่อเจ้าเอี้ยนอ๋องพอขึ้นครองบัลลังก์ ก็ต้องสร้างฐานอำนาจให้มั่นคงเพื่อเสพสุขในชีวิตบั้นปลายไหนเลยมีกะใจรุกรานแว่นแคว้นตะวันตก?”

ทุกผู้คนล้วนปากอ้าตาค้าง ทางหนึ่งตะลึงลานที่ผังปานล่วงรู้เรื่องการสร้างราชธานีของราชวงศ์หมิงโดยละเอียด ทั้งนับถือเลื่อมใสที่ผังปานเพียงอาศัยเหตุการณ์ย้ายราชธานี พิสูจน์ยืนยันข้อสันนิษฐานของตัวเอง ทำให้ผู้คนไม่อาจโต้แย้งได้

ผังปานหัวร่อพลางกล่าวว่า

“จูหยวนจางเห็นว่าขุนนางเป็นภัยบ้านเมือง จึงสะกดขุนนางอำมาตย์ไว้ มิให้พวกมันมีส่วนร่วมกำหนดแผนการปกครอง แต่เจ้าเอี้ยนอ๋องเพราะต้องการทราบข่าวในวังหลวง จึงคบหากับเหล่าขุนนาง

หากภายหน้าเจ้าเอี้ยนอ๋องขึ้นครองแผ่นดิน เหล่าขุนนางจะมีฐานะสูงส่งขึ้น มีส่วนกำหนดนโยบายการปกครองบวกกับจูหยวนจางในตอนนี้คิดจัดตั้งลิ่วปู้ (หกกรม) แทนที่มหาเสนาบดี ทั้งสลายต้าตูฝู่ (สำนักบัญชาการนครหลวง) ซึ่งกุมอำนาจทางทหาร กระจายออกเป็นห้าหน่วยเพื่อรวบอำนาจทางทหารอยู่ในมือฮ่องเต้ หากเหล่าขุนนางรวมหัวกันในบ้านเมืองจะไม่มีผู้ใดต่อกรได้ ดังนั้นเรากล้าระบุว่า ภัยที่เกิดจากเหล่าขุนนางราชวงศ์หมิง ต้องรุนแรงกว่าทุกราชวงศ์ที่ผ่านมา"

ทุกผู้คนอ้าปากค้างไร้วาจา ความคิดอ่านของผังปาน บรรลุถึงขั้นเห็นทะลุปรุโปร่ง มองการณ์ไกลกว่าผู้ใด

เหนียนเหลียนตันเรียนถามว่า

"พวกเราสมควรหยุดกำลังไม่เคลื่อนไหว ปล่อยให้จูหยวนจางกำจัดหลันอี้กับหอ้ยหยง จากนั้นนั่งดราชวงศ์หมิงเสื่อมทรดทีละน้อยหรือไม่?"

ผังปานสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ย่อมไม่สมควรเป็นถูกกระทำเช่นนั้น ทางที่ดีคือโค่นจูหยวนจางกับเจ้าเอี้ยนอ๋องทั้งสองคน แต่ให้มุ่งเป้าไปที่จูหยวนจางก่อน ไม่เช่นนั้นหากกำจัดเจ้าเอี้ยนอ๋อง เท่ากับช่วยเหลือจูหยวนจางครั้งสำคัญ หากสองพ่อลูกตายพร้อมกัน พวกเราจะถอนตัวออกจากดินแดนภาคกลาง ปล่อยให้เหล่าผู้ครองแคว้นเฉือนแบ่งแผ่นดิน รบราฆ่าฟันกันเอง หาไม่ก็ช่วยเหลือหลันอี้กับหูอุ้ยหยงถ่วงจูหยวนจางเอาไว้ มิให้เขามีกำลังจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง เท่ากับบรรลุจุดหมายขั้นพื้นฐานของพวกเราเช่นกัน"

หากหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางอยู่ด้านข้าง ทรงสดับคำพูดของผังปานเหล่านี้ คงต้องรับสั่งชมเชย ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ดังนั้นแม้ทรงทราบว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องเคยปลงพระชนม์พระองค์ยังหักห้ามพระทัยไม่จัดการกับราชโอรสผู้นี้

ทุกผู้คนพอรับฟังจนจบ ล้วนมีความรู้สึกต่างไปจากเดิม เห็นว่าไม่ว่าปฏิบัติการครั้งนี้สำเร็จหรือล้มเหลว ล้วนบรรลุผลที่ต้องการ

ฟางเยี่ยหวี่ยิ่งสำนึกขอบคุณ หลายปีมานี้ผังปานน้อยครั้งจะแยกแยะสถานการณ์ภาพรวมอย่างยืดยาวถึงเพียงนี้ ยามนี้ที่เปลืองคารมมากมายถึงเพียงนี้ ย่อมดูออกว่าฝ่ายตนกำลังขวัญตกต่ำ จึงกล่าวกระตุ้นความเชื่อมั่นของทั้งหมดกลับคืนมา

คำพูดเหล่านี้กล่าวจากปากปรมาจารย์มารผังปาน ย่อมมีน้ำหนักที่แตกต่าง

ผังปานเป็นเสาหลักทางจิตวิญญาณของพวกมัน

ยามนั้นผังปานยิ้มพลางกล่าวถามว่า

"มิซึจึ ไทโซกระทำเรื่องราวใดบ้าง?"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เมื่อคืนมันบุกคฤหาสน์ภูตบดี แต่ประกระบวนท่ากับภูตบดีสองท่าก็ถอนตัวล่าถอย ทำให้ผู้คนระแวงสงสัยเชิญมันมาด้วยจุดประสงค์ใด?"

ผังปานตาทอประกายวูบ กล่าวว่า

"เป้าหมายของมิซึจึ ไทโซ มิใช่ภูตบดี หากแต่อยู่ที่ล่างฟานหวิน ขอเพียงกำจัดล่างฟานหวิน เราจะกลายเป็นไร้คู่ต่อสู้ ไม่แน่ว่าไม่อาจทนรับความเปลี่ยวเหงากลับเข้าสู่ยุทธจักร ออกมาฆ่าฟันผู้คนเมื่อถึงเวลาดินแดนภาคกลางกับชายแดนตะวันตกจะตกอยู่ในความวุ่นวาย พอดีสบอารมณ์ของวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น)"

หลี่เช่อเม่ยกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนกว่า

"ท่านปรมาจารย์มารมีความคิดอ่านต่อผู้คนเรื่องราวเป็นพิเศษ พวกเราล้วนไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้"

จากนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เพลงดาบจันทร์ธาราของมิซึจึ ไทโซ แม้ร้ายกาจ เกรงว่ายังไม่อาจเทียบเปรียบกับกระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวิน"

ผังปานหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ก่อนที่เราจะพบกับอิงหยวน ให้เราทดสอบเพลงดาบจันทร์ธาราของมัน ดูว่าจะพิสดารล้ำลึกถึงขั้นใด?"

จากนั้นกล่าวกับฟางเยี่ยหวี่ว่า

"จูหยวนจางมิใช่บีบบังคับศิษย์พี่ของเจ้าส่งมอบตัวมิซึจึ ไทโซ ออกมาหรือ? บอกให้ศิษย์พี่เจ้าขอให้จูหยวนจางผ่อนผันอีกสองวัน เมื่อถึงเวลามันจะถวายศีรษะของมิซึจึ ไทโซ ให้"

กล่าวพลางแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน สะกดทุกผู้คนจนตะลึงลาน

มีผู้ใดคำนวณพฤติการณ์ของผังปานออกได้?

ล่างฟานหวินนั่งอยู่ในร้านสุรา กระดิกเท้าอย่างปลอดโปร่ง จิบดื่มสุราธารน้ำใสไหลริน ดวงตาที่คล้ายเมามายหากแจ่มใส มองดูจั่วซือกับพวกทั้งสามช่วยกันเช็ดเครื่องมือบรรจุสุรา รับรู้ถึงความตั้งอกตั้งใจทำงานของพวกนาง

ยามนั้นฟั่นป้ากับสตรีสาวนางหนึ่งเดินออกจากด้านใน สนทนาหยอกล้อกันอย่างสนิทสนม

ล่างฟานหวินยิ้มด้วยความพึงพอใจ ร้องเรียกว่า

"เอียนหยู มาหาพี่ใหญ่ทางด้านนี้"

สตรีสาวนี้ย่อมเป็นเอี๋ยนเอียนหยูซึ่งถูกเทพบุตรสำอางเซวียหมิงอี้ข่มขืนย่ำยี เป็นเหตุให้ถูกฝ่ายสามีดูแคลนและปฏิเสธ ค่ำคืนนั้นหลังจากติดตามล่างฟานหวินมาดื่มสุรา ก็ตอบรับคำเชิญล่างฟานหวิน เป็นผู้ช่วยในร้านสุรา

ยามนี้นางคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน สีหน้าเบิกบานแจ่มใส เดินมานั่งลงที่ข้างโต๊ะด้วยความยินดี

ล่างฟานหวินพิศดูนางด้วยความรักเวทนา กล่าวเบาๆ ว่า

"เด็กน้อยฟั่นป้ายังไม่เลวกระมัง?"

เอี๋ยนเอียนหยูถึงกับหน้าแดงสดใส ก้มศีรษะไม่กล้ามองดูอีกฝ่าย แต่อดผงกศีรษะรับมิได้

ทางด้านฟั่นป้าได้รับการชี้แนะจากโจรท่องโดดเดี่ยวและล่างฟานหวินจนมีพลังฝีมือรุดหน้า จึงได้ยินล่างฟานหวินเอ่ยถึงมัน เหลียวดูสีหน้าอันเอียงอายของเอี๋ยนเอียนหยู พลอยหน้าแดงขึ้นมา

จั่วซือ เฉาเสียและโหยวโหยวตอนแรกมองดูเอี๋ยนเอียนหยูอย่างประหลาดใจ จากนั้นเหลียวดูฟั่นป้าค่อยเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใดพากันเม้มปากหัวร่อออกมา

ล่างฟานหวินยืดกายขึ้น ทั้งหยิบฉวยสุราธารน้ำใสไหลรินมาไหหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใกล้ถึงเวลาแล้ว ซือเอ๋อ ต้องการไปรับตัวเหวินเหวินน้อยพร้อมกับพี่ใหญ่หรือไม่?"

ฟั่นป้ารีบกล่าวว่า

"ท่านล่าง เรื่องนี้ให้ข้าพเจ้ากระทำแทนเถอะ"

ล่างฟานหวินสั่นศีรษะกล่าวว่า

"บุคคลสำคัญเช่นนี้ เราผู้แซ่ล่างไหนเลยชะล่าใจได้?"

จั่วซือขอบตาแดงก่ำ เดินถึงข้างกายล่างฟานหวิน คล้องแขนอีกฝ่ายไว้ ตื้นตันใจจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ล่างฟานหวินกล่าวกับฟั่นป้าว่า

"บอกให้สิงเลี่ยระวังเหลิงเอี้ยน ความร้ายกาจของคนผู้นี้หาเป็นรองฟางเยี่ยหวี่ไม่ หลายวันนี้กลับเก็บเนื้อเก็บตัว ยิ่งทำให้เรา

ระแวงสงสัยว่ามันต้องมีแผนการอันใด”

จากนั้นกัมศีรษะลงกล่าวกับจั่วซือว่า

“ไปได้แล้วกระมัง?”

จั่วซือผงกศีรษะรับ ในที่สุดหลั่งน้ำตาของความดื้นตันออกมา หากปราศจากล่างฟานหวิน วันนี้นางยังตกอยู่ในโลกสีเทาหม่น ซึ่งเศร้าอาลัยต่อการจากไปของบิดากับสามี

กระบี่เดียวดายไร้ใครต้าน

หลวงจีนไร้คำนึงกับหลวงจีนกระบี่ ยืนเคียงคู่กันบนยอดเขาฟุโจว ที่ตัวเมืองด้านทิศเหนือ ทอดตามองทะเลสาบเสียนอู่กับภูเขาจงซันนอกเมือง ด้านซ้ายมือเป็นแม่น้ำเจินจู ที่ไกลตาเป็นภูเขาจีหลงกับภูเขาชิงเหลียง

หลวงจีนทั้งสองล้วนเงียบงันไร้วาจา ดวงตาทอแววครุ่นคิดคำนึง มองดูมหานครอันยิ่งใหญ่ กำแพงเมืองที่ทอดยาว หอยามที่สูงตระหง่าน ล้วนปรากฏแก่สายตา

หลวงจีนไร้คำนึงกล่าวขึ้นก่อนว่า

“การออกแบบประตูเมืองที่ผ่านมา ล้วนคำนึงถึงตำแหน่งทิศและระยะห่าง มีแต่ภูตบดีที่ไม่ยึดติดกับกรอบ ออกแบบจัดสร้างตามภูมิประเทศและหวังผลในการทำสงคราม ไม่ว่าการเลือกสถานที่ กำหนดจำนวน รูปแบบการสร้างล้วนเป็นความคิดที่เฉียบแหลม ทั้งกล้าหาญทั้งเป็นที่ยอมรับนับถือ”

หลวงจีนกระบี่มองดูกำแพงเมืองที่อิงภูเขาติดแม่น้ำ อาศัยทิวเขาสันเขื่อน ระบบการส่งน้ำการก่อสร้างตามไหล่เขา จนมีสภาพคดเคี้ยวดุจมังกรขนด ต้องถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อศิษย์พี่"

หลวงจีนไร้คำนึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ปู้เส่อมีสายตาหลักแหลมกว่าเดิม นอกจากล่างฟานหวินแล้วท่านเป็นบุคคลที่สองที่ดูออกว่าวิชาไร้คำนึงของเราบรรลุถึงขอบเขตขั้นมหาสิทธา"

พลางเพ่งสายตาไปยังคฤหาสน์ภูตบดีที่ไหล่เขาชิงเหลียนทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ถามว่า

"ท่านพบกับภูตบดีหรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะ มองข้ามโลกหิมะขาวโพลน จ้องจับที่คฤหาสน์ภูตบดีอันตระการตา กล่าวว่า

"นับตั้งแต่เสี่ยวหมิงอ๋องถูกจูหยวนจางทำร้ายถึงแก่ชีวิต ปู้เส่อก็ไม่ได้พบกับภูตบดีอีก"

หลวงจีนไร้คำนึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ภูตบดีแตกฉานวิชาโหราพยากรณ์ ความนึกคิดและจิตใจแตกต่างกับผู้คนทั่วไป ครั้งกระโน้นเราก็ไม่พอใจที่มันนิ่งดูดายปล่อยให้จูหยวนจางทำร้ายเสี่ยวหมิงอ๋อง แต่ดูจากแผ่นดินที่สงบสันติ ปวงชนมีความสุขตามอัตภาพในวันนี้ มิอาจไม่ยอมรับว่าคิดบรรลุกิจการใหญ่ จำต้องมีสายตาและวิธีการพิเศษ พวกเราจะอย่างไรเป็นบุคคลหลุดพ้นจากทางโลก ไม่มีความเข้าใจทางการเมือง ตอนนี้เพียงหวังให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข นอกจากนี้ไม่มีข้อเรียกร้องอื่นอีก"

หลวงจีนกระบี่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องที่ผ่านไปแล้ว นึกถึงก็เปล่าประโยชน์แต่วันนี้เกิดวิกฤติ หาก

พลาดพลั้งแผ่นดินอาจปั่นป่วนวุ่นวายอีก ไม่ทราบศิษย์พี่มีความคิดอ่านใด?

มุมปากหลวงจีนไร้คำนึงปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่คือสาเหตุที่วันนี้เรามาหาศิษย์น้องที่เราให้ความสำคัญที่สุด"

หลวงจีนกระบี่สะท้านขึ้นดราหนึ่ง เรียกหา "ศิษย์พี่" หลวงจีนไร้คำนึงทอดตามองไกล ดวงตาถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกออกมา กล่าวว่า

"แผ่นดินกว้างไพศาล ยังมีผู้ใดสามารถเทียบเปรียบกับเราสองศิษย์พี่ศิษย์น้องที่เข้าใจอีกฝ่ายยิ่งกว่า ระหว่างเข้าสู่ทางโลกกับหลุดพ้นจากทางโลก ไม่ได้วัดจากการดบแต่งภรรยากำเนิดบุตรหรือไม่ ผู้อื่นไม่เข้าใจว่าเคล็ดวิชาอลงกรณ์เป็นสิ่งใด เรากลับคิดอ่านเช่นเดียวกับผู้คนทั้งหลายหรือ?"

หยดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"คราครั้งนี้เราศิษย์พี่มาหาท่านด้วยเรื่องสองประการ ทั้งคิดขอให้ท่านรับปากก่อน เราค่อยบอกออกมา"

หลวงจีนกระบี่ขบคิดชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"อภัยที่ศิษย์น้องไม่คารวะ เรื่องทั้งสองประการยากที่จะรับปาก"

หลวงจีนไร้คำนึงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน บันดาลให้ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจว่าหลวงจีนกระบี่เมื่อตอบปฏิเสธ เหตุใดท่านยังเบิกบานใจถึงเพียงนี้

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะฝืนยิ้มออกมา

หลวงจีนไร้คำนึงชะงักเสียงหัวร่อ กลับคืนสู่ความสงบราวน้ำนิ่ง กล่าวว่า

"ท่านต้องรับปากเรา เราถึงกับไม่คิดบ่งบอกสาเหตุ แต่ศิษย์น้องต้องไม่ปฏิเสธข้อขอร้องของเราแน่นอน ใช่หรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์พี่เข้าใจเราโดยกระจ่างไปแล้ว โปรดบอกมาเถอะ" ฯ

หลวงจีนไร้คำนึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้อขอร้องประการแรกคือ หวังให้ศิษย์น้องอย่าได้เข้าร่วมการประชุมผู้อาวุโสเที่ยงวันนี้ เพราะไม่ว่าท่านเข้าร่วมหรือไม่ การประชุมครั้งนี้ก็ไม่มีบทสรุปที่ดี แต่การเข้าร่วมของศิษย์น้อง รังแต่ทำให้ฉินเมิ่งเหยาไม่อาจแสดงอำนาจโน้มน้าวใจของนางอย่างเต็มที่"

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ศิษย์พี่ไยต้องบอกเหตุผลด้วย?"

หลวงจีนไร้คำนึงหัวร่อออกมา หลวงจีนกระบี่พลอยหัวร่อตามเต็มไปด้วยความรู้สึกผูกพันฉันศิษย์พี่ศิษย์น้อง ทั้งยังเป็นผู้รู้ใจกัน

หลวงจีนไร้คำนึงคล้ายหัวร่อจนยืนไม่มั่น ต้องวางมือข้างหนึ่งลงบนหัวไหล่หลวงจีนกระบี่ ยื่นหน้ามากล่าวว่า

"ข้อขอร้องประการที่สองคือ หวังว่าก่อนที่เราศิษย์พี่จะพิสูจน์ความเป็นความตายกับผังปาน ขอศิษย์น้องอย่าได้ท้าสู้กับผังปาน"

หลวงจีนกระบี่หาประหลาดใจไม่ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปู้เส่อทราบแต่แรกว่าศิษย์พี่จะขอร้องเช่นนี้ แต่ยังนึกไม่ออกว่าจะปฏิเสธอย่างไร"

หลวงจีนไร้คำนึงกล่าวด้วยความปลื้มปีติว่า

"นี่จึงเป็นศิษย์น้องอันประเสริฐของเรา หากเราคาดการณ์ไม่ผิดคืนนี้ฟางเยี่ยหวี่จะทุ่มกำลังบุกจู่โจมคฤหาสน์ภูตบดี ขณะที่จูหยวนจางกับเจ้าเอี้ยนอ๋องจะนิ่งดูดาย ศิษย์น้องใช่นึกถึงเรื่องเก่าก่อน ไม่ไปช่วยเหลือภูตบดีหรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ศิษย์พี่ร้ายกาจนัก กลับบีบบังคับให้เราไม่อาจท้าสู้กับผังปานก่อนคืนนี้"

หลวงจีนไร้คำนึงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ศิษย์พี่ไหนเลยข่มเหงศิษย์น้อง ปู้เส่อคิดทำอะไร เราเคยก้าวก่ายมาก่อนหรือ?"

เมื่อเอ่ยถึงคำพูดประโยคสุดท้าย ก็ลอยตัวพลิ้วจากไป

หลวงจีนกระบีตาสาดประกายดุจสายฟ้า มองดูคฤหาสน์ภูตบดีบนภูเขาชิงเหลียนแต่ไกล ข้างหูคล้ายแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งให้เยี่ยซู่ตงลุกขึ้น เยี่ยซู่ตงค่อยยืดกายขึ้นก้มศีรษะรอรับบัญชา

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งถามว่า

"ซู่ตงพอใจในตำแหน่งปัจจุบันหรือไม่?"

เยี่ยซ่ตงรีบกล่าวว่า

"ขอเพียงกระหม่อมสามารถตามเสด็จ ถวายความปลอดภัยของฝ่าบาท ก็พึงพอใจแล้ว ไม่มีความต้องการอื่นอีก"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางผงกพระพักตร์ตรัสถามว่า

"งานเลี้ยงสหพันธ์แปดสำนักในคืนพรุ่งนี้ จัดเตรียมเรียบร้อยแล้วหรือไม่?"

เยี่ยซู่ตงกราบทูลว่า

"ชนชั้นผู้อาวุโสและยอดฝีมือทั้งหมด ล้วนเตรียมเข้าร่วมงานเลี้ยงพระราชทานตามกำหนดเวลา"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยเบาๆ ตรัสว่า

"หวนนึกถึงว่าจะได้พบกับสหายเก่ามากมาย ข้าถึงกับภาวนาให้เวลาเดินเร็วกว่านี้"

จากนั้นตรัสถามว่า

"การประชุมผู้อาวุโสเที่ยงวันนี้ ฉินเมิ่งเหยาใช่จะเข้าร่วมหรือ

ไม่?"

เยี่ยซู่ตงผงกศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องที่เราหวั่นวิตกที่สุด ตอนนี้ฉินเมิ่งเหยาถือเป็นตัวแทนของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง นอกจากสำนักซีหนิงเรากับสำนักฉางไป่แล้ว ไม่ว่าผู้ใดล้วนให้เกียรติแก่นาง..."

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า

"ซู่ตง เชื่อข้าเถอะ ฉินเมิ่งเหยาคือเอี๋ยนจิ้งอันเมื่อครั้งกระโน้น ต่อให้สำนักซีหนิงกับฉางไป่จับมือกัน สุดท้ายยังไม่อาจผ่านด่านของนาง"

เยี่ยซู่ตงร้องโพล่งว่า "ฝ่าบาท" หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"ข้าจะไม่ก้าวก่ายการตัดสินใจของพวกเจ้า ปล่อยให้สหพันธ์แปดสำนักตกลงใจเองเถอะ"

เยี่ยซู่ตงฝืนยิ้มในใจ พระองค์แม้รับสั่งว่าไม่ แต่เราไหนเลยไม่ทำตามพระประสงค์ได้ เปลือกนอกย่อมรับพระกระแสรับสั่งอย่างนอบน้อม

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความอ่อนเพลียอยู่บ้างว่า

"วันมะรืนข้าจะประกาศปรับปรุงลิ่วปู้ (หกกรม) กับสำนักบัญชาการนครหลวง ให้ราชองครักษ์ค่ายตะวันออกและทุกหน่วยเตรียมพร้อมรับมือกับทุกเหตุการณ์"

เยี่ยซู่ตงคึกคักอักโข คุกเข่ารับพระบัญชาทราบว่าฮ่องเต้ทรงเชื่อมั่นว่าจัดการกับหลันอี้และหูอุ้ยหยงได้แล้ว

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างลึกล้ำสุดหยั่งคาดตรัสว่า

"สามวันข้างหน้าจะเป็นช่วงเวลาสำคัญที่สุดของต้าหมิงเรา พวกเจ้าอย่าได้ประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อย เข้าใจหรือไม่?"

รับสั่งถึงประโยคสุดท้าย พระสุรเสียงเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด

เยี่ยซู่ตงก็รับคำด้วยเสียงอันดัง น้อมกายล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร

เห็นแน่ชัดว่าหานป๋อต้องถูกม้วนไปในเงาหอกประกายตาบ หาน-ป๋อพลันหัวร่อฮาฮา ดาบเหยี่ยวในมือเปล่งประกายวูบหนึ่ง แหวกพุ่งใส่หัวหอกที่อยู่ใกล้ที่สุด

มือดีที่ใช้หอกคาดฝันไม่ถึงว่า ฝ่ายตนสี่คนจู่โจมโหมใส่หานป๋อฝ่ายตรงข้ามกลับมุ่งเป้ามาที่มันคนเดียว ยามตื่นตระหนกจึงผนึกพลังฝีมือ เสือกส่งปลายหอกออก คิดต่อต้านกับพลังดาบ

มิคาดพอใช้พลังออก มิเพียงไม่เผชิญกับแรงต้านทาน ทั้งยังพบกับความเวิ้งว้าง ไม่อาจใช้กำลังได้ คล้ายกับรวบรวมกำลังยกหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

แต่แล้วพบว่าหินใหญ่ที่ว่ายังเบากว่ากระดาษ ความผิดพลาดของการใช้กำลัง ทำให้มันถลาไปเบื้องหน้า อ้าปากกระอักโลหิตออกมา

หานป๋อยินดียิ่ง กระบวนท่านี้เป็นมันได้คิดจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ อันได้แก่ "จริงก็คือเท็จ เท็จก็คือจริง" แน่นอน นี่เป็นเพราะมันมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าคู่มือที่ใช้หอก บวกกับโคจรพลังรับการทุบตี ไม่กลัวพลังจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามที่แล่นเข้าสู่ร่าง ทั้งยังหยิบยืมพลังของฝ่ายตรงข้ามมาใช้เป็นประโยชน์ แปลงเป็นพลังพุ่งถอยบวกกับใช้พลังส่วนตัว ชิงหงายร่างตีลังกาก่อนที่อาวุธอื่นจะจู่โจมถึงตัว เปลี่ยน เป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ลอยอยู่เหนือศีรษะหลันอี้

หลันอี้และบุคคลอื่นคำนวณความเปลี่ยนแปลงตามหลังของหานป๋อผิดพลาดไปเป็นคำรบสอง แต่ก็ยากโทษว่าตำหนิพวกมันพันธุมารเปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด ยากที่จะหยั่งคำนวณได้

หานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ซ่านฮัว ดูกระบวนท่านี้"

พลางสะบัดดาบเหยี่ยวใส่ศีรษะหลันอี้ ท่วงท่าสภาวะทั้งแกร่งกร้าวเกรี้ยวกราด ทั้งพิสดารลึกล้ำ

หลันอี้บังเกิดความตื่นตระหนักสุดเปรียบปาน มันถามไถ่ตัวเองไม่ว่าพลังฝีมือประสบการณ์ ล้วนเหนือกว่าฝ่ายตรงข้ามขั้นหนึ่ง แต่เพลงดาบที่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ใดๆ แต่ก็แนบเนียนพิสดารของฝ่ายตรงข้าม ทำให้มันบังเกิดความรู้สึกว่ามีกำลังยากใช้ออกได้

หากหานป๋อยอมต่อสู้กับมันอย่างซึ่งหน้า มันมั่นใจว่าสามารถปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามในร้อยกระบวนท่า แต่ยามนี้กลับบังเกิดความอับจนปัญญา ไม่อาจใช้กำลังได้

ยามนั้นดาบของหานป๋อยังไม่บรรลุถึง รังสีดาบอันเย็นเยียบก็ครอบคลุมถึงก่อน ที่สร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่มันคือ ด้วยสายตาของมัน ยังสังเกตความเปลี่ยนแปลงตามหลังของหานป๋อไม่ออกได้แต่ควงกระบองคุ้มครองกาย ย่อตัวลงหลบเลี่ยง

เสียงดังเมื่อดาบเหยี่ยวฟันใส่กระบองเหล็ก

หานป๋อเปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านแม่ทัพใหญ่กลับขลาดเขลาถึงเพียงนี้"

พลางทิ้งตัวลงกับพื้น ดาบกลับกลายเป็นรุ้งสายยาว พุ่งฝ่าเส้นกีดขวางของมือดีสามคน มาถึงข้างกายอิ๋งซ่านฮัว จี้นิ้วใส่นาง

อิ๋งซ่านฮัวกรีดร้องคำหนึ่ง พลิ้วกายหลบเลี่ยง

หานป๋อตวาดว่า

"อิ๋งซ่านฮัว เราผู้แซ่หานของหย่าขาดจากท่าน"

เสียงโครมเมื่อพุ่งชนประตูข้าง ถลันเข้าห้องโถงไป

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลานกับที่ คิดไม่ถึงว่าหานป้อแทนที่จะกระโดดข้ามกำแพงล้อม กลับหลบหนีกลับเข้าห้อง เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่ว่าผู้ใดก็คำนวณไม่ออกว่ามันจะหนีไปทางทิศใด

ชิฉางเจิงใกล้ประกายกระบี่ใกล้ถึงตัว ก็ลอยตัวขึ้นบนต้นไม้ สะกิดเท้าใส่กิ่งง่าม ได่ขึ้นไปอีกสองวา

ยังไม่ทันบรรลุถึงลำต้นขวางซึ่งเป็นเป้าหมายอีกแห่งหนึ่ง ลำต้นขวางนั้นก็หักกลางร่วงหล่นลงยังศีรษะมัน ที่แท้เมิ่งชิงชิงติดตามขึ้นมาดุจเงาตามตัวฟาดลมฝ่ามือหักลำต้นไม้ก่อน

ชิฉางเจิงความจริงไม่กล้าประมาทเมิ่งชิงชิง แต่ยังคิดไม่ถึงว่านางร้ายกาจถึงเพียงนี้ แน่นอน มันยิ่งไม่ทราบว่าเมื่อคืนนี้ แม้แต่เหลียวจิ้นฉานจ่ยังถกนางสกัดเอาไว้ ไม่อาจรดไปช่วยเหลือฉินเมิ่งเหยาได้

เมิ่งชิงชิงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ประกายกระบี่สาดกระจาย คล้ายร่างแหที่พร่าพรายปากหนึ่ง ทั้งยังคล้ายต้นไม้กินคนหุบใส่สองเท้าชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงใช้ปลายเท้ายันใส่ลำต้นไม้ เคลื่อนขวางหลบเลี่ยงจากลำต้นขวางที่ตกลงมา ชั่วพริบตาพุ่งผ่านต้นไม้สูงเสียดฟ้าสิบกว่าต้นมาถึงใจกลางของดงต้นป่อ

หวนนึกถึงดงไม้เช่นนี้เหมาะกับการหลบหนี ไม่เหมาะกับการติดตาม หากสู้หญิงงามนางนี้ไม่ได้จริงๆ เราเหล่าชิจึงไม่อวดตัวเป็นนักสู้ผู้กล้า ชิงหลบลี้หนีหน้าไป

มันเหลียวหลังไป เมิ่งชิงชิงไม่ทราบอยู่แห่งหนใดแล้ว

ทันใด ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงลมดังขึ้น

ท่ามกลางแสงสว่างที่สาดลอดลงจากยอดไม้ เมิ่งชิงชิงพลิ้วกายลงมาดุจเทพธิดาลงสู้หล้า กระบี่หญิงทอผ้าถักทอเป็นลวดลายดอกไม้

พุ่งผ่านหว่างกลางตันป่อสองตันลงมา

ชิฉางเจิงรู้สึกเย็นเฉียบไปทั่วร่าง จนบัดนี้ค่อยทราบว่า หญิงงามนางนี้มิเพียงมีเพลงกระบี่ขั้นสุดยอด ด้านวิชาตัวเบาก็เหนือล้ำกว่าตัวเอง ชิงปิดเส้นทางหลบหนีของตัวเองไว้

ยามนี้มันคิดล่าถอยก็ไม่ทันการณ์ บวกกับเพลงดาบของมันเน้นแนวทางรุก หากเอาแต่หลบหลีกสถานการณ์ยิ่งตกเป็นรอง พลันขบกรามกรอดตวาดก้อง ดาบศัสตราฟ้ากรีดเป็นคลื่นดาบแน่นขนัดม้วนใส่เมิ่งชิงชิง ปากกล่าวว่า

"ให้เราเหล่าชิสนิทสนมกับองค์หญิงดู"

ทั้งสองพอบรรจบพบกัน ปรากฏประกายระยิบระยับพร่าพรายพลังลมม้วนทะลักทลาย ดาบกระบี่หักล้างกันสิบกว่าครั้ง

ความตื่นตระหนกของชิฉางเจิงมีแต่เพิ่มพนโดยไม่ลดลง ที่แท้มันคิดเอาเปรียบที่เมิ่งชิงชิงเป็นสตรี กำลังข้อไม่เข้มแข็งเท่ามัน มิคาดผลจากการปะทะ พลังกระบี่ของนางหาเป็นรองมันไม่

สิบกว่าดาบของมันใช้ออกอย่างสุดกำลัง แต่ฝ่ายตรงข้ามตั้งรับอย่างเหนียวแน่น ไม่เผยช่องโหว่ให้จู่โจม ปิดป้องต้านทานสภาวะจู่โจมของมันจนหมดสิ้น

ทั้งสองรุกถอยอยู่ท่ามกลางต้นป่อ เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วชั่วพริบตาต่อสู้กันร้อยกว่ากระบวนท่า ชิฉางเจิงเน้นการรุก เมิ่งชิงชิงมุ่งตั้งรับ ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

ชิฉางเจิงฟาดฟันออกร้อยกว่าดาบ ไม่ว่ามันห้าวหาญชาญศึกเพียงไหน ความแหลมคมพอผ่านพ้น พลังสภาวะก็อ่อนโทรมลง ขณะที่ร่างแหกระบี่ของเมิ่งชิงชิงบีบรัดตัวเข้ามาทีละน้อย สร้างความลำบากกินแรงแก่มันกว่าเดิม

ที่น่าตื่นกตระหนกที่สุดคือ เพลงกระบี่หญิงทอผ้าของเมิ่งชิงชิง

มีลักษณะพิเศษยิ่งถักทอยิ่งหนาแน่น ยิ่งเนิ่นนานยิ่งเปล่งอานุภาพของเพลงกระบี่ออกมา ชิฉางเจิงคล้ายแมลงที่พลัดตกไปในตาข่ายแมงมุมเดินสู่ความตายทีละน้อย

ยามนั้นชิฉางเจิงฟาดฟันถึงหนึ่งร้อยสามดาบ เสียงเครั้งเมื่อฟันถูกบุปผากระบี่ของเมิ่งชิงชิง คนคล้ายหมดเรี่ยวสิ้นแรง เหยียบกิ่งขวางใต้เท้าจนหักร่วงหล่นลง

เมิ่งชิงชิงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

“สะพานดูเหว่าเชื่อมเส้นทาง”

ทันใดประกายเย็นเยียบสาดกระจาย บุปผากระบี่ดอกแล้วดอกเล่า รวมเป็นประกายเส้นสายจู่โจมจากบนลงล่าง แฝงความรวดเร็วและรวดเร็วสุดเปรียบปาน มุ่งใส่ร่างท่อนบนของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงแม้อายุยังเยาว์ แต่มีประสบการณ์ต่อสู้อย่างช่ำชอง ยังไม่เคยเผชิญกับเพลงกระบี่ที่สะกดจนมันมีกำลังไม่อาจใช้ออกเช่นนี้มาก่อน รู้สึกว่ายามตั้งรับเหนียวแน่นรัดกุม ยามจู่โจมคล้ายกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก เพียบพร้อมด้วยพลังอ่อนหยุ่นแกร่งกร้าว ค่อยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีความมั่นใจจัดการกับมัน

แต่มันเหยียบกิ่งไม้หักทิ้งตัวร่วงหล่น แท้ที่จริงจงใจแสดงความอ่อนแอ ชักจูงให้ฝ่ายตรงข้ามใช้กระบวนท่าออก ยามนี้เห็นนางเปลี่ยนจากรับเป็นรุก กลับคึกคักอักโข เร่งความเร็วตกวูบลง เท้าพอแตะพื้นรีบเคลื่อนไปทางขวาง

บุปผากระบี่ดอกแล้วดอกเล่าคล้ายนกดุเหว่ารวมตัวสร้างเป็นสะพานเชื่อมคุกคามเข้ามา พลังสภาวะยิ่งรวมรั้งยิ่งเปี่ยมล้น ยิ่งเกรี้ยวกราดดุร้าย แสดงว่าขณะที่เมิ่งชิงชิงใช้กระบวนท่านี้ ต้องมีวิธีโคจรพลังที่พิเศษเฉพาะ

ซึ่งความจริงความลึกล้ำของเพลงดาบ ความยืดยาวของพลัง

ลมปราณชิฉางเจิง ก็เหนือความคาดหมายเมิ่งชิงชิง ดูจากเปลือกนอกนางปลอดโปร่งสบายอารมณ์ นั่นเพียงเป็นลักษณะพิเศษของเพลงกระบี่หญิงทอผ้าแท้ที่จริงต้องทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ค่อยต้านรับเพลงดาบที่แฝงหลักแห่งฟ้าดินของชิฉางเจิงเอาไว้ ยามนี้เห็นฝ่ายตรงข้ามแสดงความอ่อนโทรมออกมา ยามลิงโลดยินดีจึงเปลี่ยนจากรับเป็นรุก คิดเผด็จศึกโดยเร็ว

ชิฉางเจิงพลันหยุดยืนระหว่างต้นป่อสองต้น มือถือดาบศัสตราฟ้า จับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม สำหรับกับสภาวะกระบี่ที่ทั้งสวยงามทั้งเกรี้ยวกราดดุร้ายหาได้หวั่นไหวไม่

ประกายกระบี่คุกคามถึงตัว ชำแรกแทรกซึมเข้ามาดุจน้ำปรอท

ชิฉางเจิงมีนิสัยชมชอบต่อสู้ ดังนั้นตวาดก้อง ใช้ออกด้วยเพลงดาบมือซ้ายของฟงหาน เห็นประกายดาบดังระลอกคลื่น แฝงพลังอันพลุ่งพล่าน เงาดาบเป็นชั้นๆ จู่โจมใส่เมิ่งชิงชิง

ดาบนี้เพียงรุกโดยไม่ตั้งรับ เป็นสภาพชีวิตแลกชีวิต นับตั้งแต่ต่อสู้กันถึงตอนนี้ มันค่อยมีโอกาสประลองกำลังขวัญกับฝ่ายตรงข้าม

วันเวลาที่ผ่านมา เพลงดาบและพลังธาตุธรรมชาติของชิฉางเจิงล้วนเผชิญการกดดันและการสู้ศัตรูจนรุดหน้าตลอดเวลา เพลงกระบี่หญิงทอผ้าของเมิ่งชิงชิงแม้สร้างความอัดอั้นตันใจแก่มัน และภายใต้การกดดันกล้าแข็ง ก็ทำให้พลังธาตุธรรมชาติของมันเพิ่มความลึกล้ำอีกขั้นหนึ่ง ยามนี้ลงมือด้วยโทสะ ย่อมมีจุดเด่นเป็นพิเศษ

เสียงโลหะปะทะดังสะท้านทั่วดงต้นป่อ

เงาร่างสองสายพลันผละจากกัน

ชิฉางเจิงโซซัดโซเซถอยไปห้าก้าว ค่อยฝืนใจยืนหยัด เปลี่ยนเป็นถือดาบด้วยมือขวา ปักดาบยันใส่พื้นดิน ประคับประคองร่างเอาไว้ โลหิตไหลทะลักออกจากไหล่ซ้าย ย้อมชโลมไปครึ่งซีกร่าง

ส่วนเมิ่งชิงชิงถอยกายไปสามก้าว เรือนผมยุ่งเหยิงเล็กน้อย ดูจากเปลือกนอกไม่ได้รับบาดเจ็บแต่ใบหน้าขาวซีด แสดงว่าถูกพลังดาบของชิฉางเจิงกระแทกทำร้ายอวัยวะภายใน

ชิฉางเจิงไม่สนใจบาดแผลกระบี่บนไหล่ขวา ดวงตาเป็นประกายทอแววเย้ยหยันยั่วยุโทสะของเมิ่งชิงชิง หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"องค์หญิงยังไม่มีขวัญกล้าพอ หากยอมเสียสละแขนข้างหนึ่ง กระบี่คงแทงทะลุขั้วหัวใจของเราเหล่าชิไปแล้ว"

เมิ่งชิงชิงโกรธแค้นจนหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง โดจรพลังกระอักเลือดคั่งคำหนึ่งออกมา ใบหน้าก็กลับคืนสู่สีแดงระเรื่อ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ความตายกรายถึงศีรษะยังไม่รู้สำนึก หากไม่มีมือซ้าย ดูว่าท่านจะใช้เพลงดาบมือซ้ายของฟงหานได้อย่างไร?"

ขาดคำตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ร่างแหกระบี่ปรากฏอีกครา

ชิฉางเจิงไหนเลยยอมตกอยู่ในร่างแหกระบี่หญิงทอผ้าของนางอีก ตวาดก้องชิงจู่โจม ถือดาบสืบเท้าออกไปสองก้าว พลังดาบอันเกรี้ยวกราดดุดันสายหนึ่งทะลักหนุนเนื่องออก ดาบศัสตราฟ้าฟันใส่กระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

ร่างแหกระบี่แตกสลายในบัดดล

จากนั้นเป็นเสียงดาบกระบี่กระทบกัน เงาดาบประกายกระบี่กลืนร่างของทั้งสองไป

เมิ่งชิงชิงโกรธเคืองจนแทบกระอักโลหิตออกมา ทั้งนี้เพราะชิฉางเจิงใช้ยุทธวิธีที่ไม่คิดชีวิต ต่อสู้กับนางในระยะประชิด ทำให้นางไม่อาจร่ายรำเพลงกระบี่หญิงทอผ้าออก ได้แต่พบกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่าสถานเดียว

ทั้งสองต่างทุ่มเทวิชาฝีมือ ใช้ดาบกระบี่บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า

ต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย หากเพลี่ยงพล้ำก็จะหลั่งโลหิตชโลมพุสุธา สถานการณ์เขม็งตึงเครียดสุดบรรยาย

แต่ไม่นานเมิ่งชิงชิงค่อยตั้งหลักมั่นทีละน้อย ชิฉางเจิงคล้ายเสียโลหิตมากเกินไป ไม่อาจรุกไล่องค์หญิงชนเผ่านีเจินนางนี้อีก

ขณะที่เมิ่งชิงชิงลอบกระหยิ่มยินดี ชิฉางเจิงกลับลอบหัวร่อในใจ

มันหลังจากต่อสู้อาบเลือดกับเมิ่งชิงชิง ก็ทำความเข้าใจว่าโดย ภาพรวมแล้วเพลงกระบี่หญิงทอผ้าเหนือล้ำกว่าเพลงดาบมัน แต่ประสบการณ์ต่อสู้และความดุดันไม่เทียบเท่ามันที่หลั่งเลือดเลียคมดาบตั้งแต่เยาว์วัย ยามนี้จงใจแสดงความอ่อนแอ เพื่อชักจูงให้นางใช้ท่าที่สองนามประสบพบกันกลางเวหาออกมา มีแต่ตอนเปิดฉากจู่โจม เพลงกระบี่หญิงทอผ้าจึงเผยช่องว่างให้ฉกฉวยได้

นี่เป็นหลักเหตผลอันเที่ยงแท้ ขณะที่ท่านคิดฆ่าคน ย่อมเปิดช่องว่างให้ผู้อื่นฆ่าท่าน

เมื่อครู่ตอนที่กระบี่หญิงทอผ้าแทงใส่ไหล่ซ้ายมัน พลังลมปราณยังไม่แล่นเข้าสู่ร่าง พลังดาบของมันก็กรีดทำลายลมปราณคุ้มครองกายของนางทำร้ายถูกใต้ซอกแขนขวาของนาง ถึงแม้ว่าเมิ่งชิงชิงสะกดอาการบาดเจ็บไว้ แต่ไม่สะดวกกับการทำศึกเนิ่นนาน ดังนั้นนางได้แต่เสี่ยงอันตรายจู่โจม มิให้อาการบอบช้ำทรุดหนักลง

จริงดังคาดหมาย มันพอแสร้งเป็นไม่ถนัดกับการใช้ดาบด้วยมือขวา เกิดการสะดุดติดขัด เมิ่งชิงชิงก็ตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว กระบี่หญิงทอผ้าในมือก่อเกิดเป็นประกายกลุ่มหนึ่ง พลันขยายวงกว้างออกม้วนมันไว้ในประกายกระบี่ ปากกล่าวว่า

"พบกันหนึ่งครั้งคราวกลางเวหา ประเสริฐล้ำกว่านับมิถ้วนในแดนดิน"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮาหยอกเย้าว่า

"อย่างนั้นรอให้เราโคบาลลงไปพบกับท่านในปรภพเถอะ"

พลางสืบเท้าจู่โจม ดาบศัสตราก่อเกิดเป็นคลื่นนับพันชั้น แต่สมาธิจิตใจเข้าสู่ขอบเขตขั้นธรรมชาติที่สงบนิ่งไร้ระลอก ดั่งฟ้าใสไร้ขอบเขต ใช้มือขวาร่ายรำเพลงดาบมือซ้าย ฟาดฟันใส่ใบหน้าเมิ่งชิงชิงโดยไม่สนใจท่ากระบี่ที่ฝ่ายตรงข้ามแทงใส่ท้องน้อยมัน เป็นวิธีการต่อสู้คิดตกตายตามกันอีก

เมิ่งชิงชิงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ฝืนใจใช้กระบี่ปิดป้องดาบของฝ่ายตรงข้าม ถอยปราดไปด้านหลัง

ชิฉางเจิงหน้าเคร่งขรึมสำรวม ตาสาดประกายดุจสายฟ้า สืบเท้าตามติด ฟาดฟันติดต่อกันเจ็ดดาบ เข่นฆ่าจนเมิ่งชิงชิงหลั่งเหงื่อโซมกาย หลบซ้ายเลี่ยงขวาเป็นพัลวัน พลังฝีมือของนางย่อมไม่เป็นรองชิฉางเจิง เพียงแต่ไม่ยอมตกตายพร้อมกับมัน พลังสภาวะพออ่อนโทรมจึงตกเป็นเบี้ยล่าง

ชิฉางเจิงพลันรั้งดาบถอยปราด จับจ้องมองนางอย่างเย็นชา

เมิ่งชิงชิงเห็นมันยืนหยัดดุจขุนเขา มั่นคงราวหินผา ในใจต้องบังเกิดความท้อถอย ทั้งไม่ยินยอมพร้อมใจ จนบัดนี้นางค่อยเข้าใจคำเตือนของหลี่เซ่อเม่ยอย่างกระจ่าง

ชิฉางเจิงสะท้อนความคิดต่อสู้อันกล้าแข็งออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"องค์หญิงโปรดประทานท่าที่สาม อย่างนั้นข้าพเจ้าคงได้สัมผัสกับสีชาดบนริมฝีปากองค์หญิงแล้ว"

เมิ่งชิงชิงค้อนมันวงหนึ่ง สอดกระบี่คืนฝัก กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"รีบไปพันบาดแผลเถอะ จนบัดนี้ชิงชิงค่อยเข้าใจว่า เหตุใดแม้แต่เจินซู่สั้งจึงเสียเปรียบแก่ท่าน"

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยคามผิดหวังว่า

"สักวันหนึ่งข้าพเจ้าต้องรับรสจุมพิตของท่านให้จงได้"

เมิ่งชิงชิงพลิ้วถอยไปด้านหลัง ส่งเสียงไพเราะดังมาตามลมว่า

"ครั้งหน้าชิงชิงพอทุเลาจากอาการบอบช้ำ พี่ชิจะมีภัยแล้วโอ บุรุษล้วนลุ่มหลงความงามหรือ?"

ชิฉางเจิงมองดูนางหายลับกับนอกดงต้นป่อ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากไม่ลุ่มหลงความงามยังนับเป็นบุรุษหรือ?"

หานป่ออาศัยประตูหลังวิ่งออกจากลานตึกหลัง กระโดดข้ามกำแพงออกไป พลันรู้สึกด้านซ้ายมือปรากฏพลังเย็นเยียบกระจายจ้า พลังดาบอันแกร่งกร้าวสายหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง

มันมิต้องเหลียวมอง ก็ทราบว่าที่จู่โจมมาเป็นดาบจันทร์ธาราของมิซีจี ไทโซ ถึงกับใจหายวาบหวนนึกถึงหากปล่อยให้ปีศาจเตี้ยนี้สกัดมันเอาไว้ บวกกับหลันอี้และพวก เกรงว่าตนเองไม่เหลือแม้แต่ซาก พลันตวาดก้อง สะบัดดาบเหยี่ยวออก

มิซีจี ไทโซเคลื่อนกายถึงกลางอากาศด้านซ้ายมือของมัน เห็นแน่ชัดว่าหานป่อต้านทานดาบจันทร์ธาราได้แล้ว มันพลันเคลื่อนตัวไปเบื้องหน้าเล็กน้อย หานป่อก็ฟาดฟันดาบใส่อากาศธาตุ

หานป่อเพิ่งฉุกคิดว่าผิดท่า ดาบจันทร์ธาราพลันปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า แทงสวนใส่มัน

หานป่อรั้งดาบเหยี่ยวกลับมาด้วยความตระหนก ใช้ด้ามดาบกระทุ้งใส่คมดาบจันทร์ธารา

เสียงตังคราหนึ่ง เมื่อด้ามดาบกระทุ้งใส่คมดาบจันทร์ธารา ดาบจันทร์ธาราพลันบังเกิดแรงดึงดูดสายหนึ่ง ทั้งยังกระชากดึงกลับไป

หานป่อความจริงคิดเคลื่อนขวางตามสภาวะ ไหนเลยคาดคิดว่าเพลงดาบจันทร์ธาราพิศดารถึงขั้นนี้ กลับถูกกระชากเข้าสู่อ้อมอกของมิซึจึ ไทโซ

สีหน้ามิซึจึ ไทโซ สงบราบเรียบ สองตาสาดประกายเย็นเยียบครอบคลุมใส่หานป่อ ดาบจันทร์ธาราเกิดการเปลี่ยนแปลง พลันหลุดพ้นจากด้ามดาบของดาบเหยี่ยว ขณะเดียวกันก็ถ่วงร่างลง กวาดดาบฟันใส่หว่างเอวหานป่ออย่างดุร้าย

หานป่อถูกพลังอันประหลาดพิกลของมันก่อกวนจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ยามคับขันพลันสูดลมหายใจคำหนึ่ง เอี้ยวตัวฟันดาบเหยี่ยวใส่ดาบจันทร์ธารา

เสียงปงเมื่อพลังของทั้งสองกระทบกัน ร่างหานป่อถูกจับโยนขึ้นไป ลอยขึ้นสงห้าวา เมื่อตกวบลงมา มิซึจึ ไทโซก็ยืนหยัดกับพื้นน้อมรอมันอยู่

หานป่อลอบร้องว่า 'ชีวิตเราจบสิ้นกัน' ขณะจะต่อสู้เสี่ยงชีวิต พลันปรากฏประกายกระบี่สายหนึ่งแหวกพุ่งจากหลังต้นไม้ จู่โจมใส่มิซึจึ ไทโซ

สีหน้ามิซึจึ ไทโซ ทอแววตื่นเต้นสงสัยเป็นครั้งแรก พลันเคลื่อนขวางหลบเลี่ยง สมทบกับหลันอี้และพวกที่เร่งรุดมาถึง แต่อิ๋งซ่านฮัวหาได้อยู่ในจำนวนนั้นไม่

ประกายกระบี่สลายวับ ปรากฏเป็นฉินเมิ่งเหยาที่สูงสง่าดุจนางเซียน

หานป่อทิ้งตัวลงที่ข้างกายนาง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"เมิ่งเหยา ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราผู้เป็นสามีมีภัย?"

ฉินเมิ่งเหยาสอดกระบี่คืนฝัก ใช้สีหน้าที่สงบไร้ระลอกมองดูมิซึจึ ไทโซ หลันอี้และพวกที่จ้องมองนาง ตอบรับว่า

"หากกระทั่งเภทภัยของสามีที่มีจิตผูกพันกับตัวเองยังไม่รู้สึกตัวไหนเลยมีคุณสมบัติเป็นศิษย์ของเจ้าเรือนฌานเมตไตรย?"

จากนั้นยิ้มพลางกล่าวกับมิซึจี ไทโซ ว่า

"เมิ่งเหยามีบุญวาสนานัก ขอท่านมิซึจี ไทโซ โปรดแนะนำสั่งสอน"

เสียงลมพลันดัง เงาร่างสายหนึ่งมาถึงข้างกายหานป๋อ ปากร้องบอกว่า

"อยู่ที่นี้เอง"

มันคือเพื่อนคู่หูต่างวัยของหานป๋อ...โจรท่องโดดเดี่ยว ทั้งยังชักนำกำลังหนุนมา

หลันอี้และพวกแค้นใจยิ่ง ทราบว่าพลาดโอกาสกำจัดฆ่าหานป๋อไป คิดไม่ถึงอาศัยขมกำลังถึงเพียงนี้ ยังถกเด็กน้อยนี้หนีรอดจากชะตากรรม

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา ซวีเยี่ยเวี่ย จวงชิงซวง และปี้เทียนเอียนควบม้าตามทางน้อยตัดผ่านดงไม้มา จนถึงลานหญ้าเขียวขจี พลิกตัวลงจากหลังม้า เข้าร่วมขบวนของหานป๋อ หญิงสาวทั้งสองแอบมองฉินเมิ่งเหยาด้วยความยินดี จนใจที่ตอนนี้มิใช่เวลาสนิทสนมกัน

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางทักทายหญิงสาวทั้งสองกับปี้เทียนเอียนค่อยเพ่งตาคู่งามจ้องจับบนร่างมิซึจี ไทโซ กล่าวว่า

"ท่านไทโซไฉนไม่มีท่าทีลงมือ?"

สีหน้ามิซึจี ไทโซ สำรวมเยือกเย็น ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราไม่คิดลงมือ เพราะว่าคุณหนูเมิ่งเหยามิใช่เป้าหมายที่เราข้ามทะเลมุ่งมายังตะวันตก"

มุมปากฉินเมิ่งเหยาปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ใบหน้างามผุดผาดดั่งนางเซียนเปล่งประกายอันบริสุทธิ์ชนิดหนึ่ง มิซึจี ไทโซ กับหลันอี้

และพวกล้วนชมดูจนตะลึงลาน

หลันอี้ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาหากไม่มีเรื่องอื่นอีก พวกเราคิดขออำลาก่อน"

ฉิงเมิ่งเหยามีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ด้วยความลำพองของหลันอี้ยังไม่กล้าเสียมารยาทต่อนาง บวกกับนางมีสง่าราศีที่สยบขวัญผู้คนชนิดหนึ่ง แม้แต่ศัตรูยังไม่กล้าลบหลู่ล่วงเกินนาง

หานป๋อมองดูฉินเมิ่งเหยา ตลอดจนเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อที่ตนรักบังเกิดความภาคภูมิใจราวกับได้ครอบครองทั้งโลก

จวงชิงซวงกับซวีเยี่ยเวี่ยเห็นเจี่ยแจ (พี่สาว) ที่สูงสง่าดุจนางเซียน กลับสะกดมิซีจี ไทโซ และหลันอี้ที่ยิ่งใหญ่จนไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว กระทั่งคิดล่าถอยยังต้องออกปาก พลอยภูมิใจขึ้นมา

โจรท่องโดดเดี่ยวกับปี้เทียนเอียนเข้าใจว่าฉินเมิ่งเหยาจะเลิกราในลักษณะนี้ มิคาดฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ในเมื่อมาแล้ว ไหนเลยบอกว่าคิดไปก็ไปได้ เพลงดาบจันทร์ธารามีชื่อสะท้านแดนอาทิตย์อุทัย เมิ่งเหยาไม่ต้องการพลาดโอกาสรับการสั่งสอน"

ดวงตามิซีจี ไทโซ สาดประกายอันเกรี้ยวกราดแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ตกลง เราจะขอดูว่าทายาทเรือนฌานเมตไตรยมีความสามารถถึงระดับใด?"

พลางสืบเท้าไปเบื้องหน้า เสียงเชิงเมื่อชักดาบจันทร์ธาราออกจ่อจี้ใส่ฉินเมิ่งเหยาแต่ไกล รังสีการฆ่าฟันปกคลุมทั่วบริเวณในบัดดล

ฉินเมิ่งเหยาบอกใบ้ให้ฝ่ายของนางทั้งห้าถอยห่างไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะลงมือแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ กระบี่ปีกบินก็ถือมั่นกับมือ รังสีกระบี่อันเย็นเยียบแผ่พุ่งใส่มิซีจี ไทโซ

ในบริเวณปรากฏกระแสพลังปั่นป่วน บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ

มิซีจี ไทโซ กรีดวาดท่วงท่าที่แตกต่าง ต่อต้านกับพลังกระบี่ของฉินเมิ่งเหยา สีหน้าเคร่งขรึมอย่างไม่เคยมีมาก่อน

กระบี่ปีกบินของฉินเมิ่งเหยาก็ขีดวาดเป็นวงกลมเล็กๆ เร่งเร้าพลังกระบี่ตลอดเวลา

ทั้งสองอยู่ห่างกันสามวา แต่ความคับขันอันตรายหาด้อยกว่าการต่อสู้ในระยะประชิดตัวไม่ ขอเพียงฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดพลังสภาวะอ่อนโทรม อีกฝ่ายจะรู้สึกได้ เปิดฉากจู่โจมจวบจนตกตายจึงเลิกรา

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า ฉินเมิ่งเหยาที่ปรกติสงบสันติ พอเปิดฉากก็แผ่พุ่งพลังสภาวะคุกคามคนถึงเพียงนี้

หานป๋อและพวกตื่นเต้นตึงเครียดจนแทบหายใจไม่ออก ทั้งนี้เพราะมิซีจี ไทโซ ร้ายกาจไปแล้ว ฉินเมิ่งเหยาซึ่งเพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บบอบช้ำ สามารถเอาชนะมันหรือไม่?

หลันอี้และพวกแม้ทราบว่าเฉินเมิ่งเหยาต้องมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่ยังเข้าใจว่าประสบการณ์ต่อสู้และพลังการฝึกปรือของนางยังเป็นรองมิซีจี ไทโซ จึงบังเกิดความเชื่อมั่นต่อมิซีจี ไทโซ อย่างเต็มเปี่ยม

แต่มิซีจี ไทโซ ในวงต่อสู้กลับบังเกิดความรู้สึกอีกประการหนึ่ง

เพียงดูจากความเคลื่อนไหวที่ฉินเมิ่งเหยาชักกระบี่จากฝัก บุคลิกท่วงท่าที่ผสมกลมกลืน ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจมของนาง ก็บีบรัดจิตใจมัน บังเกิดความรู้สึกว่าไม่มีช่องโหว่ให้ฉกฉวย แม้แต่ตอนที่เผชิญหน้ากับภูตบดี ก็ไม่สะท้านหวั่นไหวถึงเพียงนี้

ฉินเมิ่งเหยารู้สึกได้ในบัดดล พลันเผยอยิ้มออกมา ประกาย

กระบี่กระจายจ้า แหวกจู่โจมใส่ มิซึจึ ไทโซ ดุจประกายสายฟ้า

ผู้คนทั้งสองฝ่ายล้วนตะลึงลาน คิดไม่ถึงฉินเมิ่งเหยาจะเปิดฉากจู่โจม

ที่สร้างความรู้สึกแปลกประหลาดแก่ผู้คนยิ่งกว่าคือ สภาวะกระบี่ของฉินเมิ่งเหยาแม้รวดเร็วดุจอสนีบาตฟาดฟ้า พานให้ความรู้สึกที่สงบนิ่งอย่างประหลาด คล้ายกับว่าพริบตานี้ฟ้าดินล้วนหยุดการเคลื่อนไหว

มิซึจึ ไทโซ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามใช้เคล็ดวิชาขั้นสูงสุดควบคุมสมาธิจิตใจของมันไว้ พลันตวาดก้อง ผนึกจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวดาบจันทร์ธารากลับกลายเป็นประกายอันเจิดจ้ากลุ่มหนึ่งคุ้มครองที่เบื้องหน้าเอาไว้

เสียงเครังเมื่อกระบี่ปีกบินแทงถูกริมขอบด้านนอกของกลุ่มประกาย

ประกายดาบแตกกระจายในบัดดล

แม้แต่ยามต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย ฉินเมิ่งเหยายังสงบนิ่งอย่างหลุดพ้น มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มราวพุทธองค์คืบบุปผาแย้มพระโอษฐ์ เสียงเครังเครัง...เมื่อจ้วงแทงติดต่อกันห้ากระบี่ ทุกกระบี่คล้ายวิหคบินผ่านมัจฉาลงน้ำ ปราศจากริ้วรอยให้สืบสาว

มิซึจึ ไทโซ ก็เข้าสู่วิถีดาบราวน้ำนิ่งไร้ระลอก ดาบจันทร์ธาราบัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวหลบซ่อนทุกครั้งที่ปรากฏขึ้น ล้วนต้านทานกระบี่ปีกบินของฉินเมิ่งเหยาเอาไว้ บังเกิดเป็นเสียงปะทะดังสดใส คล้ายกับยังใช้เรี่ยวแรงไม่ถึงที่สุด

ฉินเมิ่งเหยาพลันรั้งกระบี่ล่าถอย มาถึงหว่างกลางของซวี่เยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง สอดกระบี่คืนฝักกล่าวว่า

"ได้รับการแนะนำสั่งสอนแล้ว"

มิซึจึ ไทโซ ยืนตะลึงลานกับที่ เหม่อมองดูฉินเมิ่งเหยา

หาได้ไล่ติดตามไม่

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าฉินเมิ่งเหยาช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบไม่เช่นนั้นไหนเลยคิดล่าถอยก็ล่าถอย ขณะที่มิซึจี ไทโซ อันดุร้ายอำมหิตยังไม่กล้ารุกไล่ตาม

สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับที่มิซึจี ไทโซ ดูว่ามันมีความคิดอ่านใดใช่คิดกู้หน้ากลับคืนหรือไม่?

มิซึจี ไทโซ พลันสอดตาบคืนฝัก แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ใจกระบี่กระจ่างแจ้งสูงส่งสมคำเล่าลือจริงๆ"

พลางโผพุ่งกายขึ้น ชั่วพริบตาก็จากไปไกล

หลันอี้กระอักกระอ่วนยิ่ง ส่งเสียงกระแอมอีกครา ขณะจะกล่าววาจา ได้ยินเสียงเช้ง ฉินเมิ่งเหยาชักกระบี่จากฝักอีกครา จ่อจี้ใส่หลันอี้แต่ไกล

หลันอี้อยู่ห่างจากนางถึงสี่วา แต่พลังกระบี่ธาตุธรรมชาติอันเย็นเยียบกลับคุกคามถึงตัว รีบเกร็งกำลังแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันต่อต้านร้องโพล่งว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาคิดลงมือต่อเราหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงเห็นฉินเมิ่งเหยาร้ายกาจถึงเพียงนี้ ล้วนมีสีหน้าเคารพยกย่องจนหมดใจ

หานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวและปี้เทียนเอียนเห็นฉินเมิ่งเหยาใช้ยุทธวิธีบัดเดี๋ยวรับบัดเดี๋ยวรุก ล้วนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย

จ้านเจี่ย หลันฉุ่ยเจิน ฉางเยี่ยว่างและพวกยิ่งตื่นเต้นตึงเครียดพากันชักอาวุธตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

ฝ่ายตรงข้ามเพียงฉินเมิ่งเหยาคนเดียว ก็สะกดข่มขวัญพวกมัน อย่าว่าแต่ยังมีหานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยว ปี้เทียนเอียนตลอดจนซวีเยี่ยเวี่ยและจวงชิงซวงอยู่ด้วย

ฉินเมิ่งเหยาใช้สายตาที่มองทะลุทุกสิ่งจับจ้องมองหลันอี้ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านแม่ทัพใหญ่เมื่อคิดฆ่าฟูจวิน (คำเรียกสามี) ของเมิ่งเหยา ข้าพเจ้าในฐานะภรรยาหากไม่ชิงสยบผู้คนก่อน จะแน่ใจได้อย่างไรว่าท่านไม่ดำเนินแผนอุบายที่ไร้ยางอายอีก?"

คนของหลันอี้ได้ยินฉินเมิ่งเหยายอมรับว่าเป็นภรรยาหานป๋อ สีหน้าล้วนทอแววเหลือเชื่อ แต่เห็นหานป๋อเชิดหน้ายืดอกอย่างภาคภูมิทราบว่าคำพูดนี้ไม่แปลกปลอม

หลันอี้จะอย่างไรเป็นยอดฝีมือแห่งยุค แม้บังเกิดความครั่นคร้ามต่อฉินเมิ่งเหยา แต่ยังไม่แสดงความหวาดหวั่นออกมา โยนกระบองเหล็กมือทิ้ง หยิบฉวยหอกยาวจากมือบริวารเล่มหนึ่ง ขยับสองมือบังเกิดปลายหอกสั่นไหว บังเกิดเสียมดังซี่ซี่ ปากตวาดสั่งว่า

"พวกเจ้าถอยไป เก็บอาวุธเอาไว้"

จ้านเจี่ยและพวกงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นปฏิบัติตามคำสั่งล่าถอยไป

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงกล้องยาสูบออกมา สูบยาพ่นใส่หานป๋อกล่าวว่า

"แม่ทัพใหญ่ผู้นี้มิใช่มีความเข้มแข็ง หากแต่กลัวว่าหากต่อสู้ตะลุมบอน ยิ่งไม่เป็นผลดีต่อพวกมัน"

ชวีเยี่ยเวี่ยปรบมือร้องว่า

"ฉินเจี่ยแจ (พี่สาวแซ่ฉิน) รีบเชือดมัน ดูว่ามันยังรักษาความเข้มแข็งโดยไม่หลบหนีหรือไม่?"

หลันอี้ไม่กล้ามีโทสะ สงบปากคำไว้ ต่อต้านพลังกระบี่ของฉินเมิ่งเหยา ซึ่งฉกฉวยช่องว่างรุกเร้าเข้ามา

ฉินเมิ่งเหยายิ้มอย่างอ่อนโยน มองดูชวีเยี่ยเวี่ยด้วยความรักเอ็นดูแวบหนึ่ง โน้มตัวไปเบื้องหน้าเล็กน้อย พลังกระบี่ก็เพิ่มพูน

ทวีคูณ ทะลักหนุนเนื่องใส่ บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าอำนาจในการตัดสินใจล้วนขึ้นอยู่กับนาง

ซึ่งความจริงนับตั้งแต่นางชักกระบี่ท้าสู้กับหลันอี้ ในความเป็นจริงกับทางด้านจิตวิทยา ล้วนชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ สะกดจนหลันอี้ตกอยู่ในสภาพถูกกระทำ

หานป๋อและพวกล้วนถอยห่างไป ให้นางสามารถลงมืออย่างเต็มที่

พริบตานั้นเกิดสภาพเผชิญหน้ากันอีกครา

นับตั้งแต่ฉินเมิ่งเหยาปรากฏกายถึงบัดนี้ ล้วนรักษาท่วงท่าปล่อยวางตามสบาย ไม่ว่ากับผู้คนหรือเรื่องราว เพียงกวาดมองอย่างเฉื่อยชาจนผู้คนไม่อาจอาศัยสีหน้าคำนวณความรู้สึกของนางออก ในสายตาของศัตรูยิ่งรู้สึกล้ำลุดหยั่งคาด

หลันอี้บังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือหากเผชิญหน้าต่อไป สุดท้ายผู้ที่ไม่อาจอดรนทนได้ต้องเป็นมัน หาใช่มือกระบี่หญิงที่บรรลุถึงขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้งไม่ ในเมื่อจะช้าเร็วต้องเป็นเช่นนี้ มิสู้ฉวยโอกาสที่ตนเองยังมีความคิดต่อสู้ชิงลงมือ จึงเป็นยุทธวิธีอันประเสริฐ

ดังนั้นมันตวาดก้อง หอกยาวในมือกลับกลายเป็นเงาหอกนับพันนับหมื่น ยังไม่ทันจู่โจมออก กระบี่ปีกบินของฉินเมิ่งเหยาก็กรีดเป็นวงโค้งออกนอกก่อน ค่อยเคลื่อนไหวตามเส้นสายที่สอดคล้องกับหลักแห่งฟ้าดิน แฝงพลังกระบี่ธาตุธรรมชาติที่สามารถจู่โจมทำลายทุกสิ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง

หลันอี้ทราบว่าเนื่องจากฝ่ายตรงข้ามควบคุมสถานการณ์ไว้ ดังนั้นขอเพียงตัวเองทำท่าจู่โจมนางเซียนผู้นี้ก็บังเกิดปฏิกิริยา เปิดฉากจู่โจมลงมือ แต่ยามนี้ไม่มีทางเลือกอื่นอีก เกร็งพลังลมปราณดาวเหนืออย่างเต็มเปี่ยม หอกยาวที่จู่โจมออก ก็เป็นสภาพที่ใช้ออกโดยไม่หวน

กลับคืน ก่อเกิดเป็นท่วงท่าอันเกรี้ยวกราด คล้ายอยู่กลางสมรภูมิรบพุ่งโถมเข้าเข่นฆ่าข้าศึก

เสียงเครั้งเมื่อกระบี่หอกกระทบกัน

ฉินเมิ่งเหยาคล้ายกลับกลายเป็นควันเบาบางสายหนึ่ง มาถึงด้านซ้ายมือของหลันอี้ ชุดสีขาวโชยพัดพลิ้ว ประหนึ่งนางเชียนร่ายรำจู่โจมใส่หลันอี้ติดต่อกันเก้ากระบี่

หลันอี้ความจริงไม่คิดต่อสู้กับฉินเมิ่งเหยาในระยะประชิดใกล้ มันที่เลือกใช้หอกยาว คิดอาศัยความยาวพิชิตสั้น มิคาดกระบี่แรกเริ่มของฉินเมิ่งเหยาแฝงอานุภาพทะลุทะลวง มาตรว่ามันต้านทานรูปกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้ แต่ถูกพลังกระบี่ธาตุธรรมชาติทะลุหอกเข้ามา เพื่อสลายพลังกระบี่ต้องเสียเวลาวูบหนึ่ง กลับถูกฝ่ายตรงข้ามประชิดถึงตัว

หลันอี้ยามคันตระหนักขยับเคลื่อนว่าง สองมือเคลื่อนย้ายมายึดจับตรงกลางของหอกยาว ใช้หัวหอกกับปลายหอกต้านทานรับสภาวะกระบี่ประหนึ่งลมกวาดใบไม้ร่วงของนางเชียนนี้เอาไว้

ผู้คนทั้งสองฝ่ายชมดูจนปากอ้าตาค้าง ทำความเข้าใจว่าเหตุใดฉินเมิ่งเหยาจึงได้รับอนุญาตจากสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง ให้เข้าสู่โลกีย์วิสัยได้

เงาคนสัมผัสวูบพลันผละจากกัน

ฉินเมิ่งเหยารั้งกระบี่ล่าถอยกลับมาที่หว่างกลางของซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง ขณะที่หลันอี้ต้องเซถอยไปสามก้าว ค่อยหอบหายใจทรงกายมั่น ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีดไร้สีเลือด

ต่อจากนั้นรู้สึกว่าหอกยาวในมือเบาหวิวลง หัวหอกกับปลายหอกแยกออกจากตัวหอก ร่วงหล่นลงกับพื้น บังเกิดเป็นเสียงหนึ่งดังหนึ่งหนักทึบสองเสียง

จ้านเจี่ยและพวกฮือเข้ามาดุจกระแสน้ำ ห้อมล้อมอารักขาหลันอี้

เอาไว้ ชักอาวุธออกมาทั้งสิ้น

หลันอี้ซวนเซเสียหลักอีกครา กระอักโลหิตคำหนึ่ง ใบหน้าค่อยมีสีเลือดขึ้น ดวงตาสาดประกายเดียดแค้น ถลึงมองฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"เพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม เราผู้แซ่หลันรับการสั่งสอนแล้ว"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา เดินออกไปหลายก้าว จนถึงเบื้องหน้าศัตรู กล่าวว่า

"หลังจากทดสอบความร้ายกาจของยอดฝีมือ ตอนนี้ถึงรอบของมือชั้นต่ำเช่นข้าพเจ้าแล้ว"

จ้านเจี่ยและพวกล้วนหน้าถอดสี แม้มิต้องลงมือ ก็ล่วงรู้ความได้เปรียบเสียเปรียบแล้ว

โจรท่องโดดเดี่ยวกับปี้เทียนเอียนล้วนเจ้าอุบายความคิด ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสกำจัดหลันอี้ไป พากันสะอึกถึงสองฟากข้างซ้ายขวาของหานป๋อ เกร็งกำลังเตรียมลงมือ

หลันอี้ยืดกายขึ้น คล้ายกลับคืนสู่สภาพเดิมจับจ้องมองหานป๋ออย่างเย็นชา กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"คิดกำจัดเราผู้แซ่หลัน ยังไม่ง่ายดายปานนี้"

พลางห่อปากส่งเสียงกู่แหลมเล็กออกมา

แว่วเสียงลมดังจากห้องหับที่อิ๋งซ่านฮัวพักอาศัยอยู่ ชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมร้อยกว่าคนอ้อมห้องหับออกมา ชุมนุมอยู่ทางด้านหลังหลันอี้ ทุกผู้คนขมับนูนสูงเด่น ตาทอประกายดุร้าย แสดงว่าเป็นมือดีที่เคยติดตามหลันอี้ออกรบทัพจับศึกมา

หานป๋อสบสายตากับโจรท่องโดดเดี่ยวและปี้เทียนเอียนแวบหนึ่ง หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ผู้คนมากมายถึงเพียงนี้ ไม่ต่อยตีแล้ว"

พลางเดินส่ายอาดๆ กลับถึงข้างกายฉินเมิ่งเหยา กระซิบที่ข้างหู

นางว่า

"ยังคงกลับบ้านขึ้นเตียงประเสริฐสุด"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับปี้เทียนเอียนล่าถอยกลับมา พอดีเห็นฉินเมิ่งเหยาถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวว่า

"ไปกันเถอะ"

บนเส้นทางที่ตัดผ่านดงไม้ปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงพัวพันอยู่ข้างกายฉินเมิ่งเหยา เดินอยู่แถวหน้าสุด

ปี้เทียนเอียนคนเดียวจูงม้าสามตัวรั้งท้ายสุด

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวเดินอยู่ตรงกลาง หารือถึงปัญหาของอิงซ่านฮัว

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเคร่งเครียดว่า

"ดูท่าไม่ถูกต้อง อิ๋งซ่านฮัวเมื่อขึ้นเตียงกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง แสดงว่าดำเนินแผนร้ายแล้ว แต่ที่แท้เป็นแผนอันใด พวกเราล้วนไม่ทราบได้ มิสู้ไปเสาะหาเจ้าเอี้ยนอ๋องถามไถ่ตรงๆ นางเมื่อไร้เมตตา ท่านก็ไร้คุณธรรม ต่อให้เจ้าเอี้ยนอ๋องจัดการกับนาง นางก็ไม่อาจโทษว่าท่าน"

หานป๋อนึกถึงอิ๋งซ่านฮัว บังเกิดความแค้นจับใจ ทั้งเจ็บปวดใจนัก ทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่ทราบทำอย่างไรดี

โจรท่องโดดเดี่ยวขณะจะกล่าวตำหนิ ฉินเมิ่งเหยาที่เบื้องหน้าพลันหยุดยั้งลง หมุนตัวกลับมา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พี่ใหญ่กับป๋อหลางล้วนลืมนึกถึงเรื่องสำคัญประการหนึ่ง นั่นคืออิ๋งซ่านฮัวเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ชัดๆ เหตุใดต้องหยิบยืมร่างกายสิ้วเซ่อสร้างสัมพันธ์รักกับผู้คน จนมีชื่ออื้อฉาว ส่วนสิ้วเซ่อไฉนต้องช่วยเหลืออิ๋งซ่านฮัวถึงเพียงนี้?"

ทุกผู้คนชะงักเท้าตามฉินเมิ่งเหยา ห้อมล้อมเป็นวงเล็กๆ โดยมีฉินเมิ่งเหยาเป็นจุดศูนย์กลาง

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวตอนแรกฉุกใจได้คิด ต่อจากนั้นคนหนึ่งเกาศีรษะ อีกคนหนึ่งเกาคาง นึกไม่ออกว่านี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับแผนการที่คิดร้ายต่อเจ้าเอี๋ยนอ๋อง

ซวีเยี่ยเวี่ยมองดูสารรูปของทั้งสอง อดหัวร่อคิกมิได้ ย่นจมูกน้อยๆ คล้องแขนของฉินเมิ่งเหยาเอาไว้ กล่าวว่า

"ฉินเจี่ยแจรีบกระตุ้นเตือนพวกมันเถอะ เวี่ยเอ๋อก็ต้องการทราบเรื่องของนางปีศาจอิ๋ง"

สายตาทุกผู้คนล้วนจ้องจับที่ฉินเมิ่งเหยา

หานป๋อมองดูภรรยาผู้เลอโฉมทั้งสามนางยืนเคียงคู่กันอย่างสนิทสนม ความรู้สึกที่สุขสมไม่อาจบรรยายเป็นถ้อยร้อยวาจาได้ พันธุมารภายในกายก็ถูกปลุกเร้าขึ้นมา ห้วงสมองบังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่งร้องว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว อิ๋งซ่านฮัวต้องการให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่านางมิใช่หญิงสาวบริสุทธิ์"

ฉินเมิ่งเหยาชมเชยว่า

"คำพูดนี้มีเหตุผล มิหนำซ้ำนางมีวิชาฝีมือชนิดหนึ่ง ทำให้ผู้คนดูไม่ออกว่านางยังไม่เสียตัวแม้แต่หลังจากที่คล้ายร่วมอภิรมย์กับนางยังไม่ทราบ เพียงข้อนี้แสดงว่า นางฝึกเคล็ดวิชาอิตถีเพศเช่นเดียวกับสิ้วเซ่อทั้งยังเป็นยอดฝีมือทางด้านนี้เปรียบกับสิ้วเซ่อยังสูงส่งกว่า ไม่เช่นนั้นไหนเลยมีคุณสมบัติจัดการกับเจ้าเอี๋ยนอ๋อง?"

ปี้เทียนเอียนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้าเอี๋ยนอ๋องไยมิใช่พลาดท่าเสียทีแล้ว? แต่เท่าที่ทราบมา ตอนนี้เจ้าเอี๋ยนอ๋องยังปรกติสุขไร้เรื่องราว"

โจรท่องโดดเดี่ยวมีความคิดอ่านอันปราดเปรียว พอได้รับการ

กระตุ้นเตือนจากฉินเมิ่งเหยา จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"แผนอุบายของนางปีศาจอิ๋ง คงต้องพึ่งพาธาตุหยางของหญิงสาวบริสุทธิ์ค่อยใช้ออกได้ ด้วยความหลักแหลมของเจ้าเอี้ยนอ๋องคิดไม่ถึงยังไม่อาจรอดพ้นจากแผนนางงาม นั่นอาจเป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

ซวีเยี่ยเวี่ยพอฟังคำแผนนางงาม ต้องถลึงตาใส่หานป๋อกล่าวว่า

"ป๋อหลาง ดูว่าท่านยังกล้าไม่สำรวมตัวต่อหญิงงามอีกหรือไม่?"

หานป๋อยิ้มอย่างกระดากกระเดื่อง หันเหหัวเรื่องว่า

"หากพวกเราไม่อาจทำความเข้าใจว่าอิ๋งซ่านฮัวลงมือต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างไร อาจพบกับความพ่ายแพ้ โดยที่ไม่ทราบว่าพ่ายแพ้ที่ใด"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวกับซวีเยี่ยเวี่ยที่แอบอิงกับนางว่า

"เรื่องนี้ทางที่ดีให้บิดาท่านเสนอหน้า ดูว่าค้นพบปัญหาของเจ้าเอี้ยนอ๋องหรือไม่ ตอนนี้ข้าพเจ้าคิดกลับทะเลสาบม่อโฉวไปนั่งกรรมฐาน ช่วงชิงเวลาบำเพ็ญเพียรก่อนที่การประชุมผู้อาวุโสสหพันธ์แปดสำนักจะเริ่มขึ้น"

หานป๋อบังเกิดความไม่สบายใจ ทราบว่าฉินเมิ่งเหยาเพราะรุดมาช่วยเหลือมัน เป็นเหตุให้การบำเพ็ญเพียรต้องขาดช่วงไป ดังนั้นถึงแม้คิดพัวพันนาง ได้แต่ครุ่นคิดในใจ ไม่กล้าบอกกล่าวจากปาก

ขณะที่ซวีเยี่ยเวี่ยมีสีหน้าผิดหวัง จวงชิงซวงที่อยู่อีกด้านหนึ่งก็คล้องแขนฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"พวกเรากับป๋อหลางจะร่วมกันคุ้มกันฉินเจี่ยแจ"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"ป๋อหลางยังมีเรื่องมากมายต้องกระทำ ไหนเลยเสียเวลาเฝ้า

ประตูให้กับข้าพเจ้า?"

พลางยิ้มให้กับหานป๋อ กล่าวอีกว่า

"เมิ่งเหยามีความรู้สึกว่า แผนร้ายนี้มุ่งเป้าไปที่จูหยวนจาง ไม่เช่นนั้นหากกำจัดเจ้าเอี้ยนอ๋อง รังแต่เป็นการช่วยเหลือจูหยวนจาง ป๋อหลางกับพี่ใหญ่ลองแยกย้ายสืบเสาะจากเฉินกุ้ยเฟยกับอิ๋งซ่านฮัว ดูว่าเป็นแผนนางงามลูกโซ่หรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยตัดพ้อว่า

"ฉินเจี่ยแจยังต้องการให้ป๋อหลางไปตอแยสตรีอันชั่วร้ายเหล่านี้หรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋ออย่าได้ขุ่นข้องใจ นี่เกี่ยวพันถึงความสงบสุขของส่วนรวม แม้เสียสละบ้างก็ค่วร"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้เสียสละอันใด สมควรบอกว่าได้เปรียบต่างหาก"

จวงชิงชวงกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ผู้ที่เสียสละคือพวกเรา"

ปี้เทียนเอียนแหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่ง เห็นเมฆดำเริ่มบดบังท้องฟ้าโปร่งทีละน้อย จึงเร่งรัดว่า

"หิมะใกล้ตกแล้ว พวกเรารีบออกเดินทางเถอะ"

ปรมาจารย์มารผังปานนั่งอยู่ในเก๋งน้อยกลางสวน มองดูเกล็ดหิมะที่โปรยปรายลงมาอย่างช้าๆ และทวีความแน่นหนาขึ้น

ผู้ที่อยู่เป็นเพื่อนมันประกอบด้วยหลี่เช่อเม่ย ฟางเยี่ยหวี่ เจินซู่สั้งกับเหนียนเหลียนตัน

ยามนั้นหลิวเหยาจีกับอิงเฟยซึ่งออกไปพากันกลับมา พอเห็น

ผังปานต่างแสดงความเคารพ จากนั้นนั่งล้อมโต๊ะไว้

ผังปานมองดูทิวทัศน์หิมะที่นอกเก๋ง ปากกล่าวว่า

"ยังหาตัวไม่พบหรือ?"

หลิวเหยาจีสั่นศีรษะอย่างท้อแท้ อิงเฟยกลับแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ขอเพียงติดตามหานป่อโดยกระชั้นชิด ยังกลัวหาตัวองครักษ์ไม่พบหรือ?"

ผังปานฟังออกว่าน้ำเสียงอิงเฟยบังเกิดความแค้นกับหานป่ออย่างลึกล้ำ สองตาพลันสาดประกายอันกราดเกรี้ยว จ้องจับที่อิงเฟย

ทุกผู้คนล้วนไม่เข้าใจว่า เหตุใดคำพูดของอิงเฟยนี้จึงสร้างความไม่พอใจแก่ผังปาน

อิงเฟยทีเย่อหยิ่งถือดี พอถูกสายตาที่ผนึกราวกับวัตถุมีสภาพของผังปานจับจ้องมอง ยังตระหนกจนขวัญหาย รีบลุกจากที่นั่งคุกเข่าลงกับพื้นกล่าวว่า

"เสี่ยวเฟย (เฟยน้อย) คงกระทำความผิด ขอปรมาจารย์มารโปรดดุด่าว่ากล่าว"

ผังปานตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ลุกขึ้น"

อิงเฟยเพิ่งลุกขึ้นยืน ผังปานก็ตวัดมือขวา นิ้วทั้งห้าเคลื่อนไหวอย่างแปลกประหลาดและน่าดู แผ่พุ่งพลังดรรชนีดังซี่ซี่ ทิ่มแทงใส่จุดสำคัญบริเวณทรวงอกท้องน้อยของอิงเฟย

อิงเฟยปราศจากความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน ร่างเต้นกระตุกราวหุ่นที่ถูกจับเชิด แต่ไม่ล้มไปด้านหลัง สารรูปประหลาดพิกลยิ่ง

หลังจากจี้ติดต่อกันยี่สิบกว่าดรรชนี ผังปานค่อยกดฝ่ามือดราหนึ่ง อิงเฟยก็ลอยลิ่วออกนอกเก๋งราวว่าวที่ขาดป่าน ร่วงฟาดกับพื้น

หิมะทั้งเก่าและใหม่นอกสวนไม้ดอก

แผ่นหลังของอิงเฟยพอกระทบพื้น ก็ดีดตัวขึ้นมา คุกเข่าลงอีกครา ร้องว่า

"ขอบพระคุณท่านปรมาจารย์มาร อาการบาดเจ็บของเสี่ยวเฟยทุเลาหายดีแล้ว"

ผังปานกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่าได้ยินดีเร็วเกินไป เราแม้รักษาอาการบาดเจ็บของเจ้าแต่ยังไม่อาจรักษาจิตมารของเจ้า หากเจ้ายังเต็มไปด้วยกิเลสตัณหาความแค้นและความละโมบ การไปยังคฤหาสน์ภูตบดีในคืนนี้รังแต่หาที่ตาย จิตใจอันต่ำช้าไหนเลยใช้สุดยอดวิชาได้ ไร้ซึ่งฉันทะจึงเข้มแข็งสามารถรองรับจึงยิ่งใหญ่ เจ้าเข้าใจหรือไม่?"

มาตรว่าอยู่ในฤดูเหน็บหนาว อิงเฟยยังหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย กล่าวด้วยความละอายว่า

"ท่านปรมาจารย์สั่งสอนถูกต้อง"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้านั่งกับพื้นหิมะจนถึงคืนนี้ให้กับเรา หากหิมะยังไม่อาจชะล้างกายใจเจ้า ก็ไม่ต้องไปยังคฤหาสน์ภูตบดีแล้ว"

อิงเฟยไม่กล่าวกระไร นั่งขัดสมาธิกับพื้นหิมะ

ในโลกหล้ามีแต่ผังปานจึงสามารถกำราบยอดฝีมืออายุเยาว์ที่พยศดื้อรั้นเช่นอิงเฟย ให้น้อมรับคำสั่งสอนแต่โดยดี

จากนั้นผังปานกวาดมองเหนียนเหลียนตันอย่างเย็นชาแวบหนึ่งค่อยหันไปชมดูฝนหิมะที่นอกเก๋ง

เหนียนเหลียนตันสำนึกตัวเป็นอย่างดี รีบอำลาจากไป นั่งกรรมฐานในห้องหับ

คงเหลือแต่หลี่เช่อเม่ย ฟางเยี่ยหวี่ เจินซู่สั้งกับหลิวเหยาจีนั่ง

เป็นเพื่อนรวมสี่คน ล้วนไม่กล้าส่งเสียงรบกวนการใช้ความคิดของผังปาน

ผังปานพลันยิ้มออกมา กล่าวกับหลี่เช่อเม่ยว่า

“ท่านไยไม่ไปตามหาเจี๋ยหวี่?”

หลี่เช่อเม่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ตามหานางพบแล้วจะเป็นไร เราอับจนปัญญาต่อนาง ประการสำคัญคือเห็นว่าหากนางคิดร่วมรวมกับหานป๋อ ก็ไม่มีอันใดไม่ถูกต้อง”

หลิวเหยาจี้งงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“หลี่เหล่าต้า (อันดับหนึ่งแซ่หลี่) เราไม่เห็นด้วยกับคำพูดนี้ หานป๋อเป็นหนึ่งในเป้าหมายหลักของบัญชีลอบสังหาร เจี๋ยหวี่อยู่ร่วมกับมัน ย่อมไม่ถูกต้อง”

หลี่เช่อเม่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

“หากทราบเช่นนี้แต่แรก กาลก่อนไยต้องประพฤติ? เหยาจีเมื่อยังรักเจี๋ยหวี่ ครั้งกระโน้นเหตุใดทอดทิ้งนางอยู่ในหอห้องเพียงเดียวดาย กลายเป็นสภาพยากกอบกู้กลับกลายเช่นตอนนี้?”

หลิวเหยาจีก้มศีรษะลง ไม่กล่าววาจาอีก

ผังปานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ไม่ต้องสะสางบัญชีเก่าแล้ว เรื่องของเจี๋ยหวี่มอบต่อเราเถอะ จะอย่างไรเมื่อมาถึงนครหลวงอันศิวิไลซ์ เราก็คิดออกไปเดินเล่น สัมผัสกับการปกครองของจูหยวนจางดู”

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน มีความรู้สึกว่าผังปานไม่เพียงคิดออกไปเดินเล่น หรือเสาะหาฮัวเจี๋ยหวี่เท่านั้น

ล่างฟานหวินแย้มยิ้มด้วยความยินดี จั่วซือ ซึ่งเดินเคียงข้างกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

“พี่ใหญ่ไฉนเบิกบานใจถึงเพียงนี้?”

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เรามารับตัวเหวินเหวินน้อย ย่อมเบิกบานใจ"

จั่วซือกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"พี่ใหญ่หลอกผู้อื่นไม่ได้ รีบบอกออกมา"

ล่างฟานหวินแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ซือเอ๋อควบคุมเราอย่างเข้มงวดไปแล้ว เมื่อครู่เรานึกถึงผังปานมันสมควรมาถึงนครหลวงกว่าหนึ่งชั่วยามแล้ว"

จากนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"มันไฉนบังเกิดความคิดฆ่าฟันขึ้น? เป็นผู้ใดตอแยมัน?"

จั่วซือกล่าวอย่างงุนงงว่า

"พี่ใหญ่ทราบได้อย่างไร? ท่านมิใช่อยู่เป็นเพื่อนซือเอ๋อตลอดเวลาหรอกหรือ?"

ยามนั้นทั้งสองมาถึงประตูเมืองจวี้เป่าเฉิงซึ่งหันหาภูเขาจวี้เป่าซันแล้ว

ปรากฏทหารรักษาพระองค์สังกัดค่ายตะวันออก ซึ่งติดตามอารักขาพวกเขา ล่วงหน้าไปบอกกล่าวกับทหารเฝ้าประตูเมือง อนุญาตพวกเขาเข้าออกตามความพอใจ

ประตูเมืองจวี้เป่าเฉิงเป็นหนึ่งในสิบสามประตูเมืองของนครอิ้งเทียน ได้รับขนานนามเป็นสามประตูแห่งแผ่นดิน ร่วมกับประตูเมืองซันซานกับประตูเมืองทงจี้ มีชื่อในด้านความแปลกพิเศษและตระการตา

ประตูเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กำแพงเมืองสี่ชั้น คั่นด้วยเส้นทางเครื่องเคลือบสามสาย ประตูโค้งสี่บาน หอรักษาการณ์สูงแปดวา ใช้หินเส้นเป็นฐาน นำอิฐขนาดใหญ่มาก่อเป็นกำแพง มันคงแข็งแรงยิ่ง

ล่างฟานหวินหันเหหัวเรื่องว่า

"ภูตบดีผู้นี้ลึกล้ำสุดจะหยั่งคาด แม้แต่โครงสร้างที่เลิศพิสดาร

มากด้วยประโยชน์ใช้สอยนี้ก็เป็นมันออกแบบขึ้น เป็นที่ทอดถอนชมเชยจริงๆ"

เมื่อเดินออกนอกเมือง ยังเหลียวดูประตูเมืองแวบหนึ่ง

จั่วซือกล่าวว่า

"หากบิดาของเวี่ยเอ๋อทราบว่าท่านชมเชยมันเช่นนี้ คงยินดียิ่ง"

ล่างฟานหวินพลันยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง กล่าวที่ข้างหูนางว่า

"พวกเราไปเร็วกว่านี้"

จั่วซือเพิ่งใจหายวาบ รู้สึกมีลมพัดผ่านข้างหู ถูกล่างฟานหวินหนีบร่างลอยขึ้นบนยอดไม้ จากนั้นพุ่งปราดไปเบื้องหน้า

บนท้องฟ้าปรากฏฝนหิมะโปรยปรายลงมา

หานป๋อยื่นหน้าไปยังหว่างกลางของฉินเมิ่งเหยากับจวงชิงชวงกระซิบที่ข้างหูฝ่ายแรกว่า

"ปีศาจเฒ่าฟั่นบอกว่าเมิ่งเหยางดงามกว่าเดิม เมิ่งเหยาสมควรขอบคุณข้าพเจ้าอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยาส่งเสียงดังอ้อ กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"หานป๋อจอมอะไรนั่นคล้ายลืมเลือนว่าชีวิตน้อยๆ ของมันเป็นผู้ใดช่วยเหลือกลับมา?"

จวงชิงชวงกับซวีเยี่ยเวี่ยอดหัวร่อคิกมิได้

หานป๋อหน้าแดงระเรื่อ หันเหหัวเรื่องว่า

"เมิ่งเหยามิสู้ติดตามพวกเรากลับคฤหาสน์ภูตบดีเถอะ"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็อ้อนวอนว่า

"ฉินเจี่ยแจรับปากเถอะ ห้องฝึกฝีมือของเวี่ยเอ๋อเป็นท่านพ่อจัดสร้างเป็นพิเศษ สร้างตามหลักฮวงจุ้ย ยามฝึกฝีมือจะประสบผลโดย

ที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง"

ฉินเมิ่งเหยาใจอ่อนลง ตอบรับคำหนึ่ง หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ข้าพเจ้ากับเมิ่งเหยาจะร่วมกัน...อืมม์"

ที่แท้ฉินเมิ่งเหยากระทุ้งศอกใส่ท้องน้อยมัน เนื่องจากใช้พลังแยบคาย หานป๋อไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงย่อมไม่เวทนาสงสารมัน พากันห้อมล้อมฉินเมิ่งเหยา เปลี่ยนเป็นมุ่งสู่เส้นทางขึ้นเขาชิงเหลียง

โจรท่องโดดเดี่ยวเร้นกายมาจากด้านหลัง คว้าจับคอเสื้อด้านหลังของหานป๋อ ฉุดดึงกลับมาที่ข้างกาย ขณะจะกล่าววาจา ที่เบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ทหารรักษาพระองค์สังกัดค่ายตะวันออกสองนายควบม้ามา พอเข้าใกล้พากันหยุดม้า กระโดดลงมาคุกเข่าลงรายงานว่า

"ฝ่าบาทมีพระกระแสรับสั่ง ให้พระยาจงฉินเข้าเฝ้าในบัดดล"

หลันอี้พอกลับถึงตัวตึก ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ปราศจากความรู้สึกใด

ทุกผู้คนทราบว่ามันอารมณ์ขุ่นมัว ล้วนสงบปากคำ กลัวสะกิดโทสะของมันขึ้นมา

หลังจากเข้าห้องโถงทรุดนั่งลง หลันอี้กล่าวกับบริวารว่า

"ซ่งหนันซ่งเม่ยสองพี่น้องเมื่อเข้าสู่นครหลวง ดงส่งมอบเอกสารหลักฐานต่อจูหยวนจาง จูหยวนจางอาจจัดการกับพวกเราได้ทุกเมื่อ พวกเจ้าล้วนเตรียมพร้อม หากเห็นผิดท่าก็หลบหนี"

จ้านเจี่ยลังเลเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"อาการบาดเจ็บของท่านแม่ทัพใหญ่..."

หลันอี้ตัดบทว่า

"นี่เป็นเรื่องเล็กน้อย เรานั่งโคจรพลังหนึ่งถึงสองชั่วยามก็ไม่เป็นไรแล้ว"

จากนั้นบอกให้หลันฉุ่ยเจินตามมันมา

หลันฉุ่ยเจินติดตามมันตัดผ่านทางระเบียงที่เชื่อมระหว่างตึกหน้ากับหลัง มาถึงห้องหับเขตตึกหลัง เพิ่งก้าวเข้าห้อง หลันอี้พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ล้มลงกับพื้น

หลันฉุ่ยเจินคิดไม่ถึงว่าอาการบาดเจ็บของมันจะหนักหนาสาหัสถึงเพียงนี้ ชิงถลันเข้ามาโอบมัน ประคองมันขึ้นเตียง กล่าวด้วยความตระหนกว่า

"ท่านแม่ทัพใหญ่"

หลันอี้หน้าซีดสลด ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฉินเมิ่งเหยาใจดำอำมหิตนัก แทบทำลายพลังลมปราณดาวเหนือของเราไป"

หลันฉุ่ยเจินหน้าถอดสี ยังปั้นยากกว่าหลันอี้อีก หากพลังลมปราณถูกทำลาย เท่ากับสูญเสียพลังฝีมือไป ในช่วงเวลาช่วงชิงความเป็นใหญ่เช่นนี้ หลันอี้ไหนเลยนำทัพออกศึกได้

จนบัดนี้มันค่อยเข้าใจว่า เหตุใดฉินเมิ่งเหยาจงใจบีบบังคับมิซีจี ไทโซ สะบัดหน้าจากไป ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของนางอยู่ที่หลันอี้

ดวงตาหลันอี้ทอประกายอันเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"เราจะรักษาอาการบาดเจ็บในบัดดล ขอเพียงฟื้นฟูพลังฝีมือครึ่งหนึ่ง จะออกจากนครหลวงในบัดดล"

จั่วซือถูกล่างฟานหวินหนีบร่างพุ่งผ่านดงไม้ข้ามภูเขา คล้ายกลับคืนสู่ช่วงเวลาอันสนิทสนมตอนแรกออกจากเกาะมังกรพิโรธ ถึงกับ

เคลิบเคลิ้มงมงาย ความรักที่สะกดเอาไว้ประดังขึ้นมา เพียงหวังว่าไม่ต้องผละจากอ้อมอกล่างฟานหวินตลอดกาล

ยามนี้ทั้งสองขึ้นถึงเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง ล่างฟานหวินค่อยคลายมือออก ประคองจั่วซือยืนตรง

เมื่อทอดตาไปยังเบื้องหน้า เห็นแม่น้ำแยงซีเกียงไหลจากทิศตะวันตกเฉียงใต้สู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จนถึงจุดบรรจบระหว่างแม่น้ำแยงซีเกียงกับแม่น้ำฉินไหว นอกจากปากน้ำที่ไหลเข้าแห่งนี้ รอบบริเวณล้วนเป็นขุนเขาบรรพต ภูมิประเทศหวาดเสียวอันตราย

ล่างฟานหวินชี้มือไปยังเรือใบที่กางใบแล่นมาหลายลำ กล่าวว่า

"เรือลำกึ่งกลางไม่ได้ปักธงสัญลักษณ์ คือเรือใบที่พรรคเราใช้บรรทุกเหวินเหวินน้อยมา อีกสามลำล้วนเป็นเรือคุ้มกันสังกัดทัพเรือผู้ใดคาดคิดว่าเรื่องราวในโลกกลับพิสดารถึงเพียงนี้ ทางการกลับอำนวยความสะดวกแก่พวกเราที่ถูกตราหน้าว่าเป็นกบฏ?"

จากนั้นยิ้มให้กับจั่วซือ กล่าวว่า

"ซือเอ๋อสมควรขอบใจป๋อตี้ (น้องป๋อ) ของท่าน มีแต่มันที่กอปรด้วยความโชคดีสะเปะสะปะ จึงบังเกิดสภาพเช่นนี้ขึ้น"

จั่วซือค่อยนึกถึงหานป๋อ สร้างความอับอายจนหน้าแดงสดใส แต่ก็บังเกิดความวาบหวามใจ กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"พี่ใหญ่ ซือเอ๋อใช่เป็นสตรีใจรวนเรหรือไม่ ทั้งยินยอมคล้อยตามป๋อตี้ แต่ก็ไม่อาจหักห้ามใจหลงรักพี่ใหญ่ หวังว่าสามารถอยู่ในอ้อมอกพี่ใหญ่ตลอดไป"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา ยื่นมือโอบเอวคอดกิ่วของจั่วซือ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ความสัมพันธ์ฉันพี่ชายน้องสาวของพวกเรา สามารถดีแผ่ต่อฟ้าดิน ไหนเลยถือว่าใจรวนเร มา พวกเราไปหาเหวินเหวินน้อยกัน"

จั๋วซือฉุดรั้งเขาเอาไว้ กล่าวว่า

"ไม่ พี่ใหญ่ พวกเราสนทนากันก่อน น้อยครั้งจะมีโอกาสเช่นนี้อีก"

ล่างฟานหวินมองดูนางด้วยความรักเวทนา กล่าวว่า

"จากสุราธารน้ำใสไหลรินของท่าน ล่างฟานหวินรับรู้ถึงน้ำใจไมตรีของท่านแล้ว ยังต้องบอกออกมาหรือ?"

จั่วซือสะท้านขึ้นเล็กน้อย แอบอิงเข้าอ้อมอกของเขา กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ซือเอ๋อเข้าใจแล้ว ทั้งมีความสุขยิ่ง"

ล่างฟานหวินกู่ร้องดังยาวนาน หนีบร่างซือเอ๋อวิ่งตะบึงไปยังแม่น้ำใหญ่

จั่วซือใช้สองมือโอบรอบเอวของล่างฟานหวิน จมอยู่กับกลิ่นอายบุรุษของอีกฝ่าย

นางทั้งรักใคร่หานป๋อ และหลงรักล่างฟานหวิน

ฝ่ายแรกจุดประกายชีวิตอันร้อนแรงของนางขึ้น ส่วนฝ่ายหลังเป็นที่พึ่งทางจิตใจที่บริสุทธิ์ไร้ราคี

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวเดินทางเข้าสู่หวงเฉิง (ราชธานี) โดยมีทหารรักษาพระองค์อารักขาอย่างแน่นหนา

ครั้งนี้พวกมันเข้าทางประตูหงอู่ด้านทิศใต้ เลียบเส้นทางส่วนพระองค์มุ่งสู่ประตูอู่เหมิน สองฟากข้างเป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อส่วนกลาง ทั้งกรมปกครอง ทะเบียน วัฒนธรรม กลาโหม ราชทัณฑ์ แรงงาน ทั้งหก ยังมีสำนักบัญชาการนครหลวงและอื่นๆ สง่างามภูมิฐานยิ่ง

การรักษาการณ์ภายในวังแสดงว่าจัดกำลังเพิ่มขึ้น แฝงบรรยากาศอันเขม็งตึงเครียดก่อนพายุฝนมาเยือน

เพิ่งผ่านที่ทำการกรมปกครอง ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงร้องเรียกดังว่า

"พี่ใหญ่ น้องสี่"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อเหลียวหน้าไป เห็นขุนนางเฉินซึ่งไม่ได้พบหน้าหลายวัน แต่งเครื่องแบบขุนนาง สาวเท้ามาหาพวกมันโดยมีราชองครักษ์ห้าหกนายตามอารักขา ทั้งยังกดหมวกบนศีรษะไว้มิให้ร่วงหลุดลงมา สารรูปน่าขบขันนัก

ทั้งสองนึกถึงสัมพันธภาพที่เพาะสร้างจากการร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน พากันหยุดม้าเอาไว้

ขุนนางเฉินมาถึงข้างม้าพ่วงพีของทั้งสอง คำพูดประโยคแรกที่ถามคือ

"เมิ่งเหยาทเลาหายดีแล้วหรือ?"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อมีหมอรักษาโรคหัวใจอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเช่นข้าพเจ้าย่อมต้องทุเลาหายดี แต่ว่าราศีนางเซียนของนางยิ่งแรงกล้า ข้าพเจ้าคิดปลุกปลอบอำนาจของสามีขึ้น กลับทำไม่ได้"

ขุนนางเฉินทราบว่าทั้งสองเข้าวังมาเพื่อเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ไม่กล้าหน่วงเหนี่ยวนานไป กล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ดี หากพวกท่านมีเวลาว่าง ขอเชิญมาหาเราที่กรมปกครอง เราวุ่นวายจนหัวหมุน คิดไปหาพวกท่านก็ทำไม่ได้"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"วันมะรืนฝ่าบาทจะประกาศปรับปรุงลิ่วปู้ (หกกรม) กับสำนักบัญชาการนครหลวงอย่างเป็นทางการ เมื่อถึงเวลาคงมีเรื่องสนุกสนานให้ชมดู"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวแดกดันเบาๆ ว่า "เฒ่าทารกที่ถูกลาภยศ

มอมเมาจิตใจ" พลางกระตุ้นม้าไปก่อน หานป๋อกลับโน้มตัวลงไปถามว่า

"ของขวัญของเจ้าเอี๋ยนอ๋องยอดเยี่ยมหรือไม่?"

ขุนนางเฉินกล่าวอย่างลุ่มหลงว่า

"ยอดเยี่ยมสุดบรรยาย"

หานป๋อหัวร่อดังๆ กระตุ้นม้าติดตามโจรท่องโดดเดี่ยวจนทันส่งเสียงทางลมปราณว่า

"ท่านคิดติดตามข้าพเจ้าเข้าเฝ้าหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณตอบว่า

"จูหยวนจางมิใช่หญิงงามหยดย้อย มีอันใดน่าดู เราย่อมเสาะหาสถานที่ฆ่าเวลา"

หานป๋อรู้สึกไม่ถูกต้อง พานไม่อาจส่งเสียง ยามนั้นทั้งหมดมาถึงหน้าประตูอู่เหมิน พากันหยุดยั้งลง พลิกตัวลงจากหลังม้า

แท่นประตูเมืองอู่เหมินล่างกว้างบนแคบ ลักษณะโบราณหนักแน่น ส่วนฐานหล่อจากหินอ่อนแดง แท่นประตูเมืองสร้างหอสูงห้าหลัง ระหว่างหอสูงกับหอสูงมีทางเชื่อมต่อกัน ยังภูมิฐานกว่าประตูต้าหมิงอีก

เมื่อผ่านประตูตรงกลาง ยิ่งรู้สึกกว้างขวางโปร่งโล่ง ยามนี้บนเส้นทางส่วนพระองค์ที่ปูลาดด้วยหินใหญ่สีเขียวปกคลุมด้วยหิมะขาวขันทีฝ่ายในร้อยกว่าคนกำลังฝ่าหิมะทำความสะอาดอยู่

เพิ่งเข้าสู่ประตูอู่เหมิน เนี่ยกงกงน้อมรออยู่ก่อน หลังจากทักทายถามไถ่ ก็นำทั้งสองผ่านประตูเฉียนชิง เข้าสู่เขตวังหลัง มาถึงพระตำหนักเฉียนชิงซึ่งเป็นที่ประทับของหงอู่ฮ่องเต้กับพระสนม

ที่หว่างคิ้วโจรท่องโดดเดี่ยวแฝงแววลิงโลดหาข้ออ้างรั้งอยู่เบื้องนอก ปล่อยให้หานป๋อเข้าเฝ้าแต่ผู้เดียว

พระตำหนักอันกว้างใหญ่ คล้ายห้องโถงใหญ่ของครอบครัวคหบดีเพียงแต่กว้างขวางกว่ามากนัก

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางประทับนั่งบนเก้าอี้ไท่ซือที่มีที่เท้าแขนพนักพิงตัวหนึ่ง ที่ด้านหลังเป็นฉากกั้นขนาดใหญ่ที่เขียนเต็มไปด้วยลายพู่กัน พอพระเนตรหานป๋อ ก็รับสั่งแต่ไกลว่า

"พระยาจงฉินมิต้องมากมารยาท มานั่งที่ข้างกายข้า"

หานป๋อความจริงเข้าใจว่าตนเองช่วงชิงฉินเมิ่งเหยาไปครอบครอง หงอู่ฮ่องเต้จะทรงแค้นพระทัย มิคาดพระองค์ทรงมีท่าทีสนิทสนมกว่าเดิม ไม่ว่าเป็นการเสแสร้งหรือไม่ นับว่าคลายใจลงมากนัก หลังจากคุกเข่าถวายบังคม ก็นั่งลงบนเก้าอี้ไท่ซือ ระหว่างคนทั้งสองเพียงกั้นด้วยโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง เป็นการนั่งอย่างเท่าเทียมกันอย่างแท้จริง

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"เด็กน้อยลองดูว่าที่จารึกบนฉากกั้นราชบัลลังก์หลังข้าเป็นบทกลอนอันใด ลองอ่านให้ข้าฟังด"

หานป๋อแม้ไม่ล่วงรู้พระประสงค์ฮ่องเต้ ได้แต่กวาดตาไปบนฉากกั้น เอื้อนบทกวีที่จารึกไว้ออกมา เนื้อความบรรยายถึงโอรสสวรรค์สมัยราชวงศ์ใต้ทรงสุรุ่ยสุร่าย ไม่ปกป้องผืนปฐพีถึงที่สุด มาตรว่าศึกสงครามรออยู่ตรงหน้า ยังทรงลุ่มหลงกับการระบำรำฟ้อน

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"นี่คือบทกวีสั้งหยวนไหวกู่ (หวนรำลึกอดีต) ของหลี่ซันฝู่สมัยราชวงศ์ถัง ข้าสั่งคนจารึกในสถานที่สะดุดตา เพื่อเตือนใจตัวเอง ให้งดเว้นจากความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ถนอมแรงงานราษฎร มิให้ทวยราษฎร์รับความเดือดร้อน สิ่งที่ข้ากระทำไป ตอนนี้แม้คนไม่เห็นด้วย แต่อีกร้อยปีให้หลัง ย่อมล่วงรู้ถึงความลำบากใจของข้าเอง"

หานป๋อทำความเข้าใจกับกวีบทนี้เพียงผิวเผินและไม่มีกะใจศึกษา ยิ่งไม่เข้าใจว่าหงอู่ฮ่องเต้ไฉนรับสั่งถึงความมัธยัสถ์ ตลอดจนรักและห่วงใยราษฎร ได้แต่ขานรับคล้อยตาม

หงอู่ย่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"เมื่อคืนหลังจากสนทนากับเมิ่งเหยา ข้าไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ไม่เพียงนึกถึงคำพูดของนาง ยังนึกถึงจิ้นอันกับพี่เย่อฺ่ คร่ำคิดจนเลอะเลือน กลับหวังให้เวลาย้อนกลับไป เพื่อที่ข้าจะได้แก้ไขเรื่องราวบางประการ"

พระเนตรทอประกายวูบหนึ่ง ตรัสถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าข้ากับพี่เย่ออู่ไฉนมีสภาพเช่นทุกวันนี้?"

หยุดเล็กน้อยจึงตรัสย้ำว่า

"อย่าได้หลอกข้าเช่นเดียวกับผู้อื่นที่ว่าไม่ทราบ"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ กัดฟันกล่าวว่า

"คล้ายกับฝ่าบาทกับภูตบดีมีความเห็นขัดแย้งเรื่องการตั้งนครหลวง"

หงอู่ย่องเต้ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"นี่เพียงเป็นเรื่องแรกที่ข้าไม่ฟังข้อเสนอของมัน มิคาดเรื่องนี้คล้ายรอยแตกบนเขื่อนยาว เกิดการโต้แย้งติดต่อกัน"

ฝืนแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"นี่ต้องโทษว่าตอนนั้นข้าหลงเชื่อวิชาฮวงจุ้ยของนักพรตเถี่ยกวน ไม่เพียงเลือกเมืองจินหลิงแห่งนี้เป็นนครหลวง ยังให้นักพรตที่มีแต่ชื่ออันจอมปลอมผู้นี้วางฐานรากให้กับข้า ไม่สนใจคำทัดทานของพี่เย่ออู่กะเกณฑ์แรงงานหลายสิบหมื่น ใช้ดินและหินจำนวนมาก ถมทะเลสาบเอี้ยนเฉาให้ราบเรียบตามคำแนะนำของนักพรตเถี่ยกวน ทำการปลูกสร้างพระตำหนักบนทะเลสาบเดิม ลืมเลือนว่างานก่อสร้างนี้คร่าชีวิตผู้คน สิ้นเปลืองทรัพย์สินไปเท่าใด"

หานป๋อได้ยินเจ้าชีวิตพระองค์นี้ยอมรับความผิดพลาดเป็นครั้งแรก ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น หรือว่าหลังจากที่พระองค์ทรงพบ

กับเมิ่งเหยากลับเปลี่ยนพระอุปนิสัยใจคอไป?

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ตอนนั้นข้ายืนกรานให้ตอกเสาได้ฐานรากพื้นฐานรากปูหินใหญ่ทั้งสร้างทางระบายน้ำ เพื่อป้องกันฐานรากทรุดตัวลง ตอนนั้นพี่เย่ออู๋ระบุว่างานก่อสร้างทั้งหมดต้องสูญเปล่า แต่ข้าล้วนไม่รับฟัง โอ..."

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ตอนนี้วังหลวงมีอันใดไม่ถูกต้อง?"

หงอู่ฮ่องแต้ฝืนแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า

"ไม่ถูกต้องอย่างมาก วังพอปลูกสร้างแล้วเสร็จ ฐานรากก็เริ่มจมลง ตอนนี้นับวันแต่จะมีสภาพทรุดหนักกว่าเดิม วังที่ประทับทั้งหลังด้านหน้าผงกขึ้นด้านหลังจมลง ไม่สอดรับกัน โอ หลังจากที่ข้าพบกับเจ้า เห็นเจ้าเสพสุขในโลกมนุษย์ ยิ่งเชื่อในหลักรุ่งเรืองเสื่อมโทรม โดยเฉพาะหลังจากพบกับเมิ่งเหยา มีความรู้สึกว่าพลังชีวิตไม่เหมือนเก่าก่อน เพียงหวังว่าหลังจากปรับปรุงทางทหาร และการปกครอง แผ่นดินจะเกิดความสันติสุขอย่างยาวนาน อย่างนั้นก็ไม่เสียทีที่ได้รับความไว้วางใจจากจิ้งอันแล้ว"

หานป๋อรู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น ไม่สนใจว่านี่เป็นคำลวงที่หงอู่ฮ่องเต้ทรงใช้เกลี้ยกล่อมให้มันทำงานให้หรือไม่ ยกมือตบอกกล่าวว่า

"ขอเพียงเราหานป๋อยังมีชีวิตอยู่ จะช่วยเหลือฝ่าบาทบรรลุพระปณิธานให้จงได้"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันอย่างลึกซึ้งชั่วขณะ พลันตรัสถามว่า

"เจ้าเห็นว่าข้าสมควรกำจัดเจ้าเอี้ยนอ๋องหรือไม่?"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องอุทานว่า

"อะไรหรือ?"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้สาดประกายเย็นเยียบตรัสช้าๆ ว่า

"ตอนนี้สภาพการณ์ชัดแจ้งยิ่ง ต่อให้ข้ากำราบปราบปรามหลันอี้กับหูอุ้ยหยง เจ้าเอี้ยนอ๋องกลับเป็นรากเหง้าแห่งความวุ่นวายอีกประการหนึ่ง ข้าไหนเลยหักใจทนดูราษฎรต้องอยู่ในช่วงรบพุ่งอีกได้?"

หานป๋อเลอะเลือนสงสัยขึ้นมา ตะกุกตะกักว่า

"ฝ่าบาทมิใช่ใช้ให้เด็กน้อยบอกต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องว่า ตราบใดที่ฝ่าบาทมีพระชนม์ชีพอยู่อย่าได้ก่อการกบฏ พระองค์ก็จะไม่ลิดรอนอำนาจของเขาหรอกหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"ผู้ที่ช่วงชิงความเป็นใหญ่มีเพียงสองประเภทคือผู้ประสบความสำเร็จกับผู้แพ้ เป้าหมายแห่งการช่วงชิงความเป็นใหญ่ จะเป็นของผู้ชนะแต่ผู้เดียว ไม่ว่าฝีมือใดล้วนใช้ออกได้ ประการสำคัญอยู่ที่ฝีมือนั้นช่วยให้พบความสำเร็จหรือไม่ เรียกว่าการทหารไม่หน่ายอบาย ภายใต้ความเชื่อมั่นเช่นนี้ หลายสิบปีมานี้ข้าจึงครองบัลลังก์นี้ได้ เข้าใจหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวว่า

"ฝ่าบาทมิใช่รับสั่งว่า เจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นหนึ่งในเก้าบุคคลที่พระองค์ไม่อาจหักใจไร้ไมตรีหรอกหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างไม่พอพระทัยว่า

"เจ้ากล้าคิดบัญชีเก่ากับข้าหรือ?"

หานป๋อยิ่งมายิ่งไม่เข้าใจว่าหงอู่ฮ่องเต้เป็นบุคคลประเภทใด ยิ่งยากคาดเดาว่าในพระทัยของพระองค์ดำริอันใด ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เด็กน้อยไม่กล้า เพียงแต่เลอะเลือนสงสัยอยู่บ้าง"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง ค่อยตรัสว่า

"หากหลันอี้ถูกปลิดปลง เจ้าเอี้ยนอ๋องจะกลายเป็นผู้ทรงอำนาจทางทหารที่สุด ต่อให้ขุนนางบ้านเมืองสนับสนุนหวินเหวิน สุดท้ายยัง

มิใช่คู่มือของบุคคลที่ชำชองการพิชัยสงครามเช่นมัน ในสภาพเช่นนี้หากเจ้าเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋อง หลังจากที่ข้าวายชนม์จะยอมปล่อยให้แผ่นดินตกอยู่ในมือผู้อื่นหรือ?"

หานป๋อยิ่งไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"อย่างนั้นพระองค์ไยไม่ทำตามภูตบดี ไม่สนใจคำทัดทานของผู้อื่น แต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นรัชทายาท แผ่นดินไยมิใช่สงบสันติแล้ว?"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววสับสน ทอดถอนพระทัยคำหนึ่ง เปลี่ยนเป็นตรัสว่า

"ทุกผู้คนบอกว่าเราจูหยวนจางไม่นึกถึงอดีตปลิดปลงขุนนางร่วมก่อตั้งราชวงศ์ หารู้ไม่ว่าข้ากระทำเพราะความจำเป็น หากทุกคนเป็นเช่นเด็กน้อยเจ้า ไม่เห็นลาภยศสรรเสริญอยู่ในสายตา ข้าไยต้องใช้วิธีการเช่นนั้น?"

จากนั้นพระเนตรทอประกายวูบหนึ่ง รับสั่งว่า

"ประวัติศาสตร์บอกต่อพวกเราว่า ผู้กุมอำนาจมีเพียงคนเดียว อำนาจยิ่งรวมที่ศูนย์กลางยิ่งสามารถผลักดันนโยบายได้โดยง่าย ความสันติสุขจะยิ่งยาวนาน ดังนั้นหลังจากที่ฮั่นโกโจฮ่องเต้ สถาปนาราชวงศ์เรื่องแรกที่กระทำคือประหารเหล่าแม่ทัพใหญ่ที่ไม่ยอมคืนอำนาจให้ ส่วนเจ้าควงอิ้น** หลังจากได้รับการสนับสนุนให้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ ทรงอาศัยสุราหนึ่งจอกปลดอำนาจเหล่าทหาร*** มีแต่รวมอำนาจไว้ จึงไม่เกิด*

---

* ปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่น

** ปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ซ้อง

*** เจ้าควงอิ้นจำเดิมเป็นแม่ทัพใหญ่ เหล่านายทหารจัดหาอาภรณ์เหลืองลายมังกรมาคลุมร่างให้ สนับสนุนขึ้นเป็นฮ่องเต้ ทรงพระนามซ้องไท่จู่ฮ่องเต้ แต่พระองค์ทรงระแวงเหล่าแม่ทัพเอาใจออกห่าง จึงพระราชทานเลี้ยงเหล่านายทหาร แล้วตรัสความในพระทัยออกมา วันรุ่งขึ้นเหล่านายทหารจึงทำหนังสือขอลาออกจากราชการ

เค้าความวุ่นวาย ดูจากสภาพของหลันอี้กับหูอุ้ยหยงในวันนี้ แสดงว่าข้ากล่าวไม่ผิด"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หลันอี้ถือความดีความชอบหลงลำพองจริง แต่หูอุ้ยหยงที่มีวันนี้เป็นเพราะฝ่าบาททรงสนับสนุน นั่นเป็นเหตุผลกลใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมัน ตรัสว่า

"คำพูดนี้หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นถามข้า ต้องพบจุดจบโดยการประหารเก้าชั่วโคตร ดีที่เป็นเด็กน้อยไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเจ้า เฮอะ หลันอี้ยอดเยี่ยมยิ่ง กลับปิดบังข้าได้เนิ่นนานถึงเพียงนี้"

หานป๋อทราบว่าหงอู่ฮ่องเต้ไม่ตรัสตอบโดยตรง แต่ก็คาดเดาออกว่าหูอุ้ยหยงเป็นมือเพชฌฆาตที่ฮ่องเต้ใช้ให้จัดการกับเหล่าขุนนางขอเพียงกำจัดหูอุ้ยหยง อำนาจทั้งหมดจะกลับคืนสู่หงอู่ฮ่องเต้และผู้สืบราชสมบัติ หมากตานี้นับว่าลึกซึ้งยิ่งจึงเลียบเคียงถามว่า

"ฝ่าบาทต้องการให้เด็กน้อยจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างไร?"

พระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้เยือกเย็นลง ชั่วครู่จึงตรัสว่า

"รอสักครู่ข้าจะไปพบกับพี่เย่ออู๋ ดูว่ามันกล่าวว่าอย่างไร?"

หานป๋อเห็นว่าเข้าเฝ้าเป็นเวลานาน คิดปลีกตัวจากไป จึงทูลถามว่า

"ครั้งนี้ฝ่าบาทเบิกตัวเด็กน้อยมา ไม่ทราบมีพระบัญชาพิเศษอันใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างจริงจังว่า

"ตอนนี้ผู้ที่ข้าหวั่นวิตกที่สุดมีผู้คนสามคน บุคคลแรกคือตันอี้หยู หากไม่อาจสืบทราบว่านางมีฝีมืออันร้ายกาจ พวกเราแม้พลาดท่าเสียทียังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด"

หานป๋อยกมือตบอก กล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเด็กน้อย เมื่อมีโจรท่องโดดเดี่ยวคอยช่วยเหลือ ไม่ว่าแผนอุบายใดล้วนสิบทราบได้"

หงอู่ฮ่องเต้ฝืนแย้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า

"โจรเฒ่านี้ยังไม่ละทิ้งสันดานเดิม เจ้าทราบหรือไม่ว่ามันคิดขโมยสิ่งของใดของข้า?"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ฝ่าบาททรงทราบได้อย่างไรว่ามันคิดขโมยสิ่งของ?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"หากมิใช่มันมีจุดมุ่งหมาย อยู่ดีๆ ไหนเลยนอนกลางวันภายในวัง ตอนนั้นข้ายังไม่ทราบว่ามันคือโจรท่องโดดเดี่ยว จึงไม่เฉลียวใจ"

หานป๋อกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"ข้าพเจ้าจะเกลี้ยกล่อมมันด"

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ตรัสว่า

"ไม่ ให้มันทดลองดูก็ดี ข้าก็ต้องการดูว่าฝีมือขโมยของมันสูงส่งถึงระดับใด"

หยุดเล็กน้อยจึงตรัสสืบต่อ

"อีกสองคนคือเฉินกุ้ยเฟยกับเหลิงเอี้ยน พวกมันล้วนเป็นบุคคลใกล้ชิดกับข้าที่สุด หากมีจุดมุ่งหมายใด คงยากระวังป้องกัน"

หานป๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เด็กน้อยไม่กล้ากระทบถูกเฉินกุ้ยเฟย ล่างฟานหวินบอกว่าข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของนาง"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสย้ำว่า

"ล่างฟานหวินกล่าวเช่นนี้หรือ?"

หานป๋อผงกศีรษะยืนยัน หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

"ข้าเห็นว่าล่างฟานหวินประเมินเจ้าต่ำทรามไป โอ อาจเป็น

เพราะข้าอายุสูงวัย ทุกครั้งที่นึกถึงเฉินกุ้ยเฟย ต้องใจอ่อนลง เห็นว่ายากลงมือด้วยอำมหิต เจ้ารีบนึกหาวิธีเถอะ เวลายิ่งมายิ่งน้อยลง ทางที่ดีภายในสองวันนี้ เจ้าสามารถแก้ปัญหาของตันอี้หยูกับเฉินกุ้ยเฟยให้กับข้า อย่างนั้นข้าจะจัดการกับบุคคลอื่นได้"

หานป๋อฝืนยิ้มในใจ ตนเองสามารถจัดการกับตันอี้หยูที่ไม่ทราบร้ายกาจถึงระดับใด ทั้งลึกลับสุดหยั่งคาด รวมทั้งเฉินกุ้ยเฟยที่กลอกกลิ้งชั่วร้าย แม้แต่บิดาบังเกิดเกล้ายังหักใจฆ่าทิ้งภายในเวลาสองวันหรือ?

ยามนั้นนึกถึงเรื่องหาบ้านให้กับตระกูลหานจึงทูลขอต่อหงอู่ฮ่องเต้ หลังจากที่ทรงอนุญาต หานป๋อค่อยถวายบังคมทูลลา

(จบเล่ม 14)

SIAM INTER BOOKS

เทพมหาภัย

15

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพมหาภัย

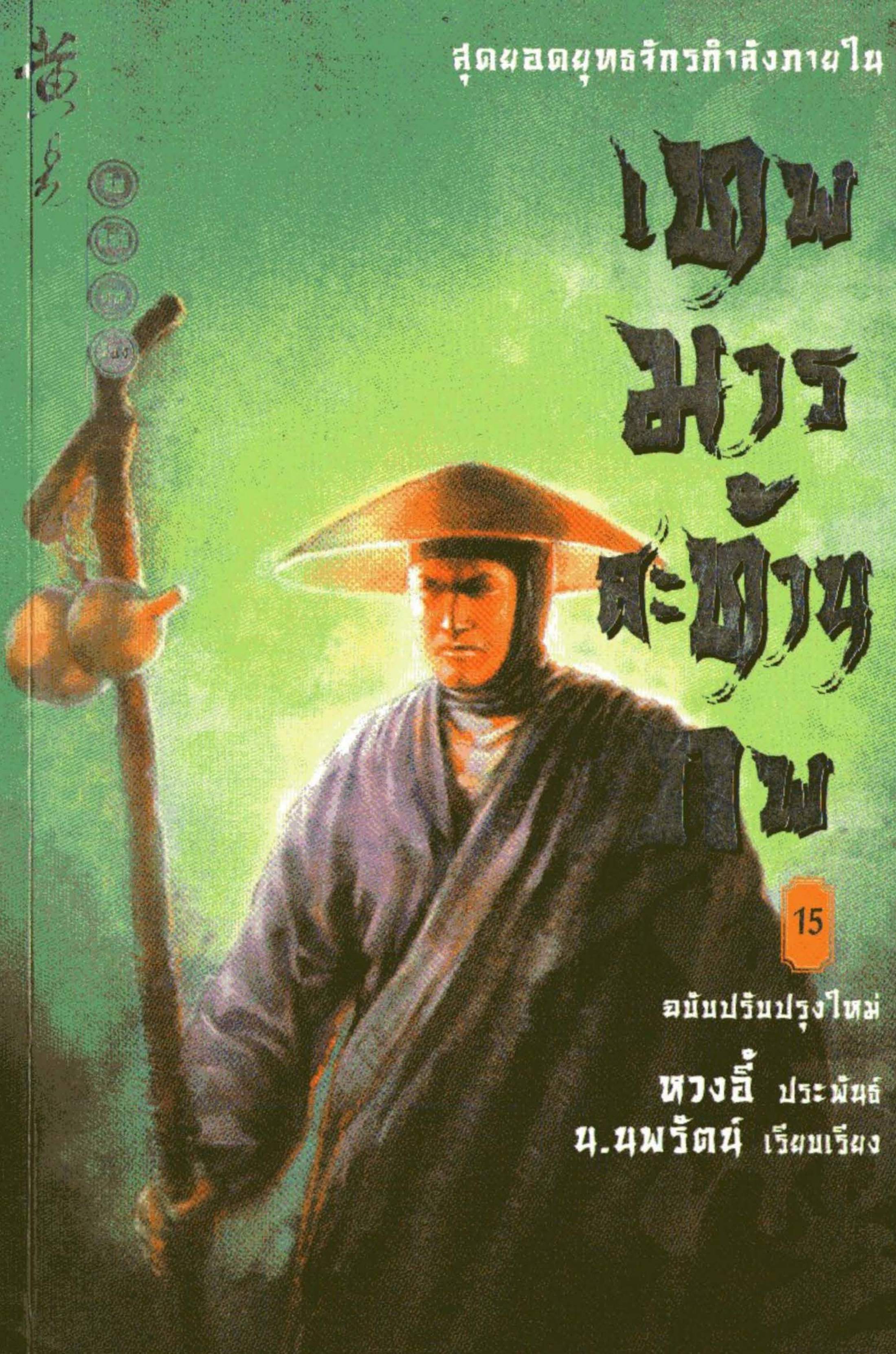

15

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

เรื่องราวตราวหนหลัง

ในเรือนจันทรา ชิฉางเจิงเปลือยร่างท่อนบนปล่อยให้หานปี้ฉุ่ยฉู่หงอี้ หงสิ้วกับช่งเม่ยพันแผลกระบี่บนไหล่ซ้าย ทั้งรับฟังคำตัดพ้อตำหนิของเหล่าสตรี

ช่งหนันก็รุดมา กำลังเดินหมากกับภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่ง ฝ่ายหลังแสดงว่าตกเป็นเบี้ยล่าง เฝ้าขมวดคิ้วครุ่นคิด

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงหลังจากส่งตัวฉินเมิ่งเหยาเข้าห้องฝึกฝีมือก็นำหญิงรับใช้ฉุ่ยปี้กับสาวงามผมทองอี๋จีออกมาร่วมวง ซวีเยี่ยเวี่ยถลึงตาใส่ชิฉางเจิง ไม่เข้าใจว่ามันออกไปเสาะหาสตรี ไฉนรับบาดเจ็บกลับมา

ชิฉางเจิงกล่าวกับจิงเฉิงเหลิ่งว่า

“ทราบความร้ายกาจของต้าจิ้ว (พี่ชายภรรยา) เราแล้วหรือไม่?”

จิงเฉิงเหลิ่งทอดถอนใจ กล่าวว่า

“ดูท่าต้องเชื้อเชิญซือฟู่ (ท่านอาจารย์) มา ค่อยต่อกรได้”

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องถามว่า

"ท่านพ่อไปที่ใดแล้ว?"

แว่วเสียงภูตบดีซวีเย่ออู๋ดังมาแต่ไกลว่า

"นับว่ายังไม่ลืมผู้เป็นบิดา"

ซวีเยี่ยเวี่ยกระโดดปราดขึ้นด้วยความยินดี พุ่งปราดออกจากเรือน ไม่นานก็คล้องแขนภูตบดีซวีเย่ออู๋กับหัตถ์พิษเฉียนหลอกลับเข้ามา ที่ด้านข้างยังตามติดด้วยร่ายรำบนฝ่ามืออี้เอี้ยนเม่ย

ทุกผู้คนพากันแสดงความเคารพ หัตถ์พิษเฉียนหลอเป็นห่วงบุตรบุญธรรม จึงถามถึงเรื่องที่ชิฉางเจิงรับบาดเจ็บ

ชิฉางเจิงไม่กล้าปิดบัง บอกเล่ารายละเอียดให้ทราบ ภูตบดีซวีเย่ออู๋ซึ่งนั่งคู่กับหัตถ์พิษเฉียนหลอพอฟังจบ กล่าวว่า

"เมิ่งชิงชิงผู้นี้มิเพียงมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทั้งมีนิสัยโอ่อ่าผ่าเผย ไม่เช่นนั้นขอเพียงชักชวนชนชั้นอิงเฟยซุ่มจู่โจม เด็กน้อยเจ้าอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดกลับมา"

ชิฉางเจิงลอบละอายใจ เห็นว่าตัวเองชะล่าใจเกินไปจริงๆ

หานปี้ฉุ่ยที่ด้านข้างถลึงตาใส่มัน ดุเบาๆ ว่า

"ดูว่าวันหน้าท่านยังกล้าอวดโอ่ถือดีหรือไม่?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอเห็นชิฉางเจิงเกิดความกระดาก จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"คิดไม่ถึงฉินเมิ่งเหยาจะโกรธกริ้วแทนหานป๋อ ในความเห็นเรา หลันอี้อย่าคิดหมายทุเลาจากการจู่โจมของนาง เท่ากับช่วยเหลือจูหยวนจางครั้งหนึ่ง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋เอนหลังกับพนักเก้าอี้ กล่าวว่า

"เรากลับต้องการชมดูการต่อสู้ระหว่างนางกับธรรมาจารย์อาทิตย์คนผู้นี้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทิเบต ฝึกวิชาประทับไม่ตาย พอจู่โจมล้มเหลวก็หลบลี้จากไป วิชาฝีมือนี้น่าสนใจยิ่ง"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"เพียงเป็นลามะโสโครกที่ซุกหัวหดหางแสร้งเป็นลึกลับเท่านั้น เวี่ยเอ๋อมั่นใจว่าฉินเจี่ยแจต้องฟันศีรษะมันลงมาในกระบี่เดียว หากท่านเห็น มิซีจี ไทโซ ที่อวดตนว่ายิ่งใหญ่ ยามอยู่เบื้องหน้านางกลับทำท่าน่าสมเพชเพียงนั้น ค่อยทราบว่านางน่าเกรงขามถึงเพียงไหน"

ทุกผู้คนได้ยินนางกล่าวอย่างไร้เดียงสา ล้วนแอบยิ้มในใจ

หัตถ์พิษเฉียนหลอกล่าวอย่างจริงจังว่า

"คืนนี้พวกเราไม่อาจประมาทศัตรู ผังปานเป็นบุคคลที่โดดเด่นที่สุดในรอบร้อยปีของสำนักมาร ได้รับความเคารพดุจเทพเจ้า คราครั้งนี้มาถึงนครหลวง มีส่วนปลุกปลอบขวัญและกำลังใจของศัตรู ดังนั้นหากไม่มีความจำเป็น อย่าได้ต่อสู้ตะลุมบอน จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ปล่อยให้จูหยวนจางกับสหพันธ์แปดสำนักฉกฉวยเอาเปรียบ ตันอี้หยูยิ่งหัวร่อจนงอหาย"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวเบาๆ ว่า

"ตันอี้หยูร้ายกาจปานนั้นจริงหรือ?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหน้าเคร่งขรึมลง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"นางมิเพียงมีฝีมือถึงขั้นปรมาจารย์ ที่ยากระวังป้องกันคือวิชายั่วสวาทของนาง สามารถสะกดจิตใจผู้คนโดยไม่รู้ตัว ไม่ว่าบุรุษสตรีล้วนไม่มีข้อยกเว้น ยี่สิบปีมานี้ซ่อนตัวอย่างมิดชิด แสดงว่ากำลังฝึกปรือวิชามารอันร้ายกาจของสำนักมาร การปรากฏตัวครั้งนี้ ต้องไม่ธรรมดาแน่นอน"

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน นางมารนี้สามารถซ่อนตัวอยู่หลังฉากของหูอุ้ยหยงเป็นเวลายี่สิบปี ลอบวางแผนช่วงชิงอำนาจของราชวงศ์หมิง เพียงข้อนี้แสดงเห็นถึงความตั้งใจและอดทนที่เหนือคนของนาง

ยามนั้นมีคนเข้ามารายงานว่า

"สีจงเต้าขอเข้าพบภูตบดี"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ในที่สุดมันยอมมาพบเราแล้วหรือ?"

สีจงเต้าเป็นชื่อฆราวาสของหลวงจีนกระบี่ ครั้งกระโน้นเป็นแม่ทัพใต้บังคับบัญชาของภูตบดี

ฝนหิมะหยุดตกอย่างช้าๆ

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวเพิ่งออกพ้นจากหวงเฉิง (ราชธานี) หานป๋อกล่าวเตือนว่า

"ปีศาจเฒ่า ท่านทางที่ดีหักห้ามใจไว้ชั่วคราว จูหยวนจางล่วงรู้ว่าท่านคิดขโมยข้าวของภายในวังแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ล่วงรู้แล้วจะเป็นไร? ตอนนี้พวกเรามีคุณค่าให้ใช้สอย ดังนั้นถึงแม้จูหยวนจางทราบว่าเราคิดขโมยสิ่งของ ได้แต่ลืมตาข้างหลับตาข้าง"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เช่นนี้ต่อให้ขโมยสิ่งของมาได้ ยังมีรสชาติอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวย้อนถามว่า

"ท่านคิดหมายปองน้องเหยา เมื่อตอนสมมาดปรารถนามีรสชาติสนุกสนานหรือไม่?"

หานป๋อถึงกับอับจนถ้อยคำ

โจรท่องโดดเดี่ยวโต้เถียงเอาชนะ จึงโอบไหล่หานป๋อ เดินขึ้นสู่สะพานเสียนจิน

หานป๋อเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ท่านสืบทราบรังของนิกายบัญชาฟ้าได้แล้วหรือไม่ เมื่อครู่จูหยวน

จางเร่งรัดให้ข้าพเจ้ารีบลงมือ”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงละห้อยว่า

“เมื่อคืนท่านกับเมิ่งเหยาเสพสุขสำราญ น่าสมเพชเราวิ่งเต้นไม่หยุดหย่อน แต่ไม่ว่าบัญชีรายชื่อ หรือจดหมายติดต่อสักฉบับยังหาไม่พบ มีแต่รายการซื้อหาสิ่งของเครื่องใช้และอาหารกิน ที่ว่าบัญชีรายชื่อสำหรับกวาดจับสาวกนิกายบัญชาฟ้า เป็นความคิดข้างเดียวของจูหยวนจาง หากเราเป็นตันอี้หยู จึงไม่โง่เขลาปานนั้น จดจำขึ้นใจจึงปลอดภัยที่สุด”

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกเรามิสู้ไปยังรังลับของเม่ยเหนียง จับตัวผู้รับผิดชอบชั้นสูงส่งตัวไปให้กับค่ายตะวันออก พวกมันย่อมมีวิธีทำให้พวกมันสารภาพออกมาเอง”

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“ไม่ต้องเปลืองสมองไปแล้ว ที่นั้นมีแต่หญิงรับใช้ไม่กี่นาง หลายวันนี้สถานการณ์บีบคั้นคับขัน สาวกนิกายบัญชาฟ้าคงซ่อนตัวไว้แล้ว”

หานป๋ออดเกาศีรษะมิได้ กล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่าเบาะแสเพียงหนึ่งเดียวคือไป่ฟางหัว ข้าพเจ้ากลับกลัวเผชิญหน้ากับนาง”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างจริงจังว่า

“หากนางเป็นองครักษ์นิกายบัญชาฟ้าจริง คงมีฝีมือสูงเยียมปรกติแสร้งเป็นฝีมือพื้นเพธรรมดาเพื่อตบตาผู้คน”

ทั้งสองเดินพลางสนทนาพลาง โดยไม่รู้สึกตัวกลับเหยียบย่างสู่สะพานลั่วฮัว

พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

“หานป๋อ”

โจรท่องโดดเดี่ยวมีโสตประสาทปราดเปรียวถึงเพียงไหน พอฟังต้องงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นอิ๋งซ่านฮัว"

เห็นรถม้าคันหนึ่งแล่นไล่หลังขึ้นสะพาน คนขับรถตวาดคำหนึ่งหยุดรถทข้างกายทั้งสอง

ม่านรถถูกเลิกขึ้น เผยเห็นใบหน้าที่ขาวซีด ดวงตาที่เลื่อนลอยของอิ๋งซ่านฮัว ให้ความรู้สึกที่เศร้าหม่นหมองและทอดอาลัย

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อหานป๋อว่า

"ท่านเข้าไปเลียบเคียงถามดู"

จากนั้นปลีกตัวจากไป แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่ามันต้องเงี่ยหูแอบฟัง

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกที่สับสนสุดบรรยาย เดินถึงข้างหน้าต่างรถ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านคิดไปที่ใด?"

อิ๋งซ่านฮัวกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ที่นี้ไม่ต้องการข้าพเจ้าอีก ย่อมต้องไปจากที่นี้ยิ่งไกลยิ่งดี แต่หากท่านคิดฆ่าข้าพเจ้าเชิญลงมือ ซ่านฮัวจะไม่ต่อสู้ขัดขืน"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน เหตุใดยังให้ข้าพเจ้าฆ่าท่าน? หากท่านนึกเสียใจ มิสู้บอกวิธีที่ท่านจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋องออกมาเถอะ"

อิ๋งซ่านฮัวยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องเสียใจ? หานป๋อท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ? พวกเรามีจุดยืนที่ผิดแผก มีชะตากรรมที่แตกต่าง ท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้าแต่อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าบอกเรื่องราวใดแก่ท่าน"

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง ทราบดีว่าไม่อาจหักใจบีบบังคับนางเพียงถามว่า

"สิ้วเซ่อเล่า? นางไม่ไปจากนครหลวงพร้อมกับท่านหรือ?"

ตาคู่งามของอิ๋งซ่านฮัวปรากฏประกายน้ำตาขึ้น แต่สุ้มเสียงสงบราบเรียบจนน่าหวาดหวั่น กล่าวว่า

"นางจากไปแต่แรกแล้ว"

ในที่สุดน้ำตาทะลักจากเบ้ามา

หานป๋อบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น พลันยื่นมือคว้าจับหัวไหล่นาง โยกคลอนพลางถามว่า

"สิ้วเซ่อใช่ตายแล้วหรือไม่?"

อิ๋งซ่านฮัวกล่าวอย่างเวิ้งว้างหดหู่ว่า

"นางไม่คิดทำลายแผนการแก้แค้นของข้าพเจ้า แต่ไม่ต้องการเห็นท่านถูกข้าพเจ้าทำร้ายเสียชีวิต นอกจากฆ่าตัวตายแล้ว นางยังสามารถกระทำอันใดได้?"

หานป๋อร่างเย็นเฉียบ ใบหน้าซีดเผือด เซถอยไปด้านหลังปะทะชนกับราวสะพานค่อยหยุดยั้งลง ส่ายหน้ากล่าวว่า

"นี่ไม่เป็นความจริง บอกต่อข้าพเจ้า ท่านเพียงแต่หลอกข้าพเจ้า"

อิ๋งซ่านฮัวปล่อยให้น้ำตาไหลลงอาบแก้ม กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ข้าพเจ้ายังหลอกท่านไม่พอหรือ?"

หานป๋อใจสับสนว้าวุ่น ในความเศร้าสลดบังเกิดเป็นความแค้นอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้ายังไม่ตาย ยังสามารถทำลายแผนการของท่าน ท่านไฉนไม่จัดการกับข้าพเจ้าสืบต่อ?"

อิ๋งซ่านฮัวเช็ดคราบน้ำตา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยยิ่ง เพียงคิดไปจากที่นี้ ไปจากดินแดนภาคกลาง ไปยังที่ใดก็ได้ เพียงหวังว่าสามารถลืมเลือนท่านกับ

สิ้วเซ่อ ป๋อหลางแค้นซ่านฮัวจนหมดใจเถอะ นางไม่คู่ควรกับความรักของท่าน"

ม่านรถปล่อยห้อยลง รถม้าแล่นลงจากสะพานอย่างช้าๆ

หานป๋อเข่าอ่อนระทวย แทบล้มลงกับพื้น เป็นโจรท่องโดดเดี่ยวรุดมาประคองมันเอาไว้

ล่างฟานหวินหนีบร่างจั่วซือ ทิ้งตัวลงที่หัวเรือ

เหล่ามือดีพรรคมังกรพิโรธที่บังคับเรือส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี

ผู้คนหลายคนมุดออกจากห้องท้องเรือ กลับเป็นหลิงจ้านเทียนตี้หวี่สือกับซ่างกวนอิง แน่นอน ยังมีเหวินเหวินซึ่งมีส่วนสูงกว่าเดิมงามเปล่งปลั่งราวกับองค์หญิงน้อยนางหนึ่ง

การปรากฏกายของคนเหล่านี้ แม้แต่ล่างฟานหวินก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย ยังไม่ทันเอ่ยปาก จั่วซือกับเหวินเหวินสองแม่ลูกก็โผเข้าสวมกอดกัน ทั้งร้องไห้ทั้งหัวร่อ ทั้งหมดชมดูจนทั้งหดหู่ทั้งยินดี

ล่างฟานหวินยื่นมือคว้าไหล่ของหลิงจ้านเทียน หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ใช่คิดหงายไพ่ต่อจูหยวนจางแล้วหรือไม่?"

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยความเลื่อมใสว่า

"ไม่ว่าเรื่องใดไม่อาจตบตาท่านอาใหญ่ได้"

ซ่างกวนอิงกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ท่านอาใหญ่คัดค้านหรือไม่?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ไหนเลยคัดค้าน? โลกหล้านี้มิใช่โลกหล้าครั้งก่อน ชาวบ้านเพียงต้องการมีชีวิตที่สงบสุข พรรคมังกรพิโรธก็สมควรปรับตัวตาม

กระแส ครั้งกระโน้นตอนที่ปางจู่ (ประมุขพรรค) ก่อตั้งพรรค เป้าหมายเพียงเพื่อนำมาซึ่งความสุขแก่ส่วนรวม หากแผ่นดินสันติสุข การคงอยู่ของพรรคมังกรพิโรธก็เป็นส่วนเกินแล้ว”

หลิงจ้านเทียนก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราทราบแต่แรกว่าพี่ใหญ่ต้องเห็นด้วยกับการตัดสินใจของพวกเรา การมายังนครหลวงของพวกเราครั้งนี้ ก็เพื่อทำความเข้าใจกับสถานการณ์ ดูว่าสามารถปรับใช้อย่างไรได้”

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“หากท่านไม่กลัวปวดเศียรเวียนเกล้า ก็ลองคลี่คลายดูเถอะ”

ยามนั้นเหวินเหวินดิ้นหลุดจากอ้อมกอดมารดา วิ่งถึงเบื้องหน้าล่างฟานหวิน ร้องเรียกด้วยความยินดีว่า

“ท่านอาล่าง”

ล่างฟานหวินอุ้มนางขึ้นมา หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง

ภายใต้การคุ้มกันของทัพเรือ เรือใบที่บรรทุกผู้นำสูงสุดของพรรคมังกรพิโรธแล่นเข้าสู่แม่น้ำฉินไหวอย่างผ่าเผย

ภูตบดีซวีเย่อู๋พบกับหลวงจีนกระบี่ที่ตีกศิลาจารึกซ่อนตำราเพียงลำพัง

หลวงจีนกระบี่ในอาภรณ์ชุดขาว เดินเข้ามาแสดงความเคารพต่อผู้บงคบบัญชา กล่าวเสียงกังวานว่า

“สีจงเต้าคำนับแม่ทัพใหญ่”

ภูตบดีซวีเย่อู๋โบกมือให้มันนั่งลง กล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

“ยี่สิบกว่าปีแล้ว ผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเราทั้งสาม ตอนนี้คงเหลือเจ้าคนเดียว ครั้งกระโน้นการศึกที่นครอิ้งเทียนฝู่ พวกเราเคลื่อนกำลังทั้งทางบกและน้ำ ประจัญบานกับทัพมองโกลที่ภูเขาจงซัน ตามไปบดขยี้

กากเดนที่หลงเหลือของมองโกลที่แท่นฟ่งเฟิ่ง ถือเป็นการศึกที่ปรับฐานให้กับต้าหมิง"

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสริมว่า

"นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา จูหยวนจางค่อยมีที่มั่นอันมั่นคง หลังจากนั้นบุกลงใต้พิชิตตะวันตก แผ่ขยายอิทธิพล ค่อยยึดพื้นที่แถบเจียงซู เหอหนานกับเจ้อตง ดำเนินการกลืนกลุ่มอื่น รวมประเทศเป็นปึกแผ่น"

สีหน้าภูตบดีทอแววหวนรำลึก กล่าวว่า

"ตอนนั้นมองโกลสิ้นอำนาจแล้ว คู่มือที่เข้มแข็งที่สุดคือผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคเฉินโหย่วเหลียง ดีที่พวกเราได้รับการช่วยเหลือจากทัพเรือของซ่างกวนเฟย ทำสงครามกับเฉินโหย่วเหลียงที่แม่น้ำหลงเจียงกับทะเลสาบผอหยาง ในที่สุดโจมตีทัพเฉินแตกพ่าย ช่างสมใจยิ่งนัก"

ทั้งสองพลันนิ่งเงียบงันไป ทั้งนี้เพราะเหตุการณ์หลังจากนั้นคือล้มล้างจางซื่อเฉิงกับฟางกว๋อเจิน ทำให้จูหยวนจางครอบครองอาณาบริเวณภาคตะวันออกเฉียงใต้ ยามนั้นจูหยวนจางปีกกล้าขาแข็ง จึงลอบส่งคนไปจมเรือเสี่ยวหมิงอ๋อง (หมิงอ๋องน้อย) ที่ลำน้ำกัวปู้เมืองลิ่วเหอ ทรยศต่อกองทัพธรรม ตั้งตัวเองเป็นเจ้า กรีธาทัพขึ้นเหนือ ขับไล่ชาวมองโกลออกจากดินแดนภาคกลาง

ตอนนั้นเสี่ยวหมิงอ๋องถือเป็นผู้นำของกองทัพธรรมที่ลุกฮือขึ้นก่อการ จูหยวนจางทำเช่นนี้ เป็นเหตุให้ซ่างกวนเฟยแตกหักกับจูหยวนจางก่อตั้งพรรคมังกรพิโรธ ไม่ยอมรับการปกครองจากจูหยวนจาง หลวงจีนกระบี่ก็ท้อแท้ทอดอาลัย ผละจากภูตบดี ครองรักกับฮูหยินอลงกรณ์ฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ร่วมกัน

เรื่องราวหนหลังประดังเข้ามาสู่ห้วงสมอง ยามหวนรำลึกชวนให้สะท้อนใจนัก

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"สำเร็จแล้วเป็นไร? ล้มเหลวแล้วเป็นไร? เมื่อรำลึกถึงความหลัง คล้ายหลับฝันไปตื่นใหญ่ จงเต้าเจ้าเห็นซึ้งแล้วหรือ?"

หลวงจีนกระบี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อวานยังไม่เห็นซึ้ง แต่วันนี้หลังจากสนทนากับศิษย์พี่เราค่อยได้คิดปรุโปร่ง ไม่ว่าความแค้นใดล้วนสิ้นสูญ จนบัดนี้ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดซือฟู่ (ท่านอาจารย์) กลับจากการต่อสู้กับผังปาน แม้ทราบดีว่าไม่มีชีวิตยืนยาว ยังอยู่สุขสบาย ความเป็นความตายนับเป็นเรื่องราวใด แม้แต่ความสุขสันต์กับความปวดร้าว เพียงเป็นบทเพลงประกอบที่แตกต่างของชีวิต ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยกมือตบโต๊ะเตี้ย หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ กล่าวประเสริฐ"

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา เราปล่อยวางความคิดกับอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองอยู่ในตำแหน่งสำคัญยิ่งยวด เป็นเหตุให้เหินห่างร้างลาจากกู่หนิงชิงยี่สิบปี ปู้เส่อออกจะเห็นแก่ตัวไปแล้ว"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋เพ่งมองมันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"น้ำเสียงจงเต้าคล้ายแฝงการตัดสินใจ ดูท่ากระทั่งการทำศึกกับผังปานก็ละทิ้งแล้ว ใช่หรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่ฝืนยิ้มพลางผงกศีรษะรับ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋เอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้ กล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นขอแสดงความยินดีต่อเจ้าแล้ว"

พลางถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ยี่สิบปีมานี้ เราทุ่มเทชีวิตจิตใจอยู่กับบุตรี ค่อยเข้าใจว่าการแก่งแย่งช่วงชิงในยุทธจักรช่างไร้ความหมายนัก มีแต่การใช้ชีวิตประจำ

วันจึงเป็นแก่นแท้ของชีวิต ค่อยลิ้มลองกับรสชาติของการคงอยู่"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มพลาง กล่าวว่า

"ขอเพียงฆ่าเหนียนเหลียนตันสำเร็จ ปู้เส่อจะละทิ้งทุกสิ่งหอบหิ้วบุตรภรรยาออกนอกเขตแดวัน กอบกู้แดวันอู่ซวงขึ้นมาใหม่สัมผัสกับชีวิตอันเรียบง่ายนอกด่าน อื่นๆ ล้วนไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย"

ภูตบดีซวีเย่อู่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"คำ 'ไม่ยุ่งเกี่ยว' อันประเสริฐ"

จากนั้นทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"พวกเราใช่ยุ่งเกี่ยวมากเกินไปหรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวถามว่า

"ท่านแม่ทัพใหญ่มีความคิดอ่านใด?"

ภูตบดีซวีเย่อู่หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"มีอันใดต้องคิดอ่าน การศึกกับหลี่เช่อเม่ยใกล้เข้ามาทุกขณะ เรารอคอยเป็นเวลายี่สิบกว่าปี รอจนคันไม้คันมือแล้ว คิดไม่ถึงเจ้าผู้นี้กลับฝึกวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นสำเร็จ นับเป็นเรื่องที่น่าลิงโลดนัก"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพใหญ่ฮึกหาญเช่นกาลก่อน จงเต้าบังเกิดความปลาบปลื้มยินดียิ่ง"

ภูตบดีซวีเย่อู่สั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนนี้ที่เราหวั่นวิตกกลับเป็นตันอี้หย นางลอบเตรียมการมายี่สิบกว่าปี ปล่อยให้จูหยวนจางรวมประเทศเป็นปึกแผ่น สร้างรากฐานอย่างมั่นคง ดังนั้นนางนอกจากไม่เคลื่อนไหว พอปฏิบัติต้องเป็นแผนร้ายที่ยากต่อต้าน ช่วยให้นางรับช่วงต้าหมิงไป เพียงแต่เราผู้แซ่ซวีผิดหวังต่อจูหยวนจางตั้งแต่แรก ไม่มีกะใจยุ่งเกี่ยว ปล่อยให้ผู้เยาว์รุ่นหลังไปจัดการเถอะ"

จากนั้นยืดกายขึ้น กล่าวว่า
"มา ให้เราไปชมดูหญิงงามของท่านเถอะ"

หานป๋อพกพาความเศร้าสลด ติดตามโจรท่องโดดเดี่ยวมายังตรอกเก่าตระกูลจั่ว ภายในร้านสุรากลับปกคลุมด้วยบรรยากาศอันยินดี ได้แต่ข่มความปวดร้าวรันทดเดินเข้าร้านไป

จั่วซือ เฉาเสีย โหยวโหยว ฟั่นป๋ากับเอี๋ยนเอียนหยูกำลังสัพยอกหยอกล้อเหวินเหวิน พอเห็นหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยว พากันหยุดชะงักลง

จั่วซือกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เหวินเหวินน้อย ดูว่าผู้ใดมาแล้ว มารดาสอนเจ้าเรียกว่าอะไร?"

เหวินเหวินน้อยหมุนตัวกลับมา เบิ่งตากลมโตมองดูคนทั้งสองตอนแรกมองดูโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวอย่างลังเลว่า

"เป็นท่านหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อจนงอตัวลงมา กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราก็เป็นบิดาเจ้า เพียงแต่เป็นบิดาบุญธรรม"

จั่วซือหน้าแดงสดใส ถลึงตาใส่โจรท่องโดดเดี่ยว จากนั้นปรายตาบอกใบ้ต่อหานป๋อ

หานป๋อพอเห็นเด็กหญิงที่น่ารักเช่นนี้ ก็บังเกิดความยินดี งอเข่าลงข้างหนึ่ง กางแขนออก กล่าวว่า

"ไกวเป่าเป่า (ของวิเศษที่เชื่อฟัง) รีบมาหาบิดา"

เหวินเหวินหน้าแดงวูบหนึ่ง ขยี้เท้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ไกวเป่าเป่า แต่เป็นเหวินเหวินน้อย"

กล่าวจบโผไปในอ้อมอกจั่วซือ ไม่ยอมหันหน้ากลับมาอีก

หานป๋อมีหนังหน้าหนา ดังนั้นหัวร่อฮาฮา เดินถึงด้านหลัง

เหวินเหวิน ย่อตัวลงกระซิบที่ข้างหูนางว่า

"เป็นบิดาผิดแล้ว เจ้าเป็นเหวินเหวินน้อย เป็นเหวินเหวินน้อยที่เชื่อฟังที่สุด"

จั่วซือเร่งรัดว่า

"เหวินเหวินน้อย ลืมว่ามารดาสอนเจ้าอย่างไรแล้วหรือ?"

เหวินเหวินหมุนตัวกลับมา โอบรอบคอหานป๋อ หอมแก้มมันฟอดหนึ่ง เรียกคำ "ท่านพ่อ" จากนั้นกลับไปยังอ้อมอกจั่วซือ ครั้งนี้ไม่ยอมผละจากมาอีก

ทุกผู้คนชมดูจนบังเกิดความอบอุ่นใจ

โหยวโหยวเดินเข้ามาฉุดดึงหานป๋อขึ้น กล่าวว่า

"คนของพรรคมังกรพิโรธมาแล้ว กำลังสนทนากับพี่ใหญ่ล่างที่ตึกใน"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องอุทานว่า "ว่ากระไร?" พลางเดินเข้าสู่ตึกใน

โหยวโหยวกล่าวเบาๆ อีกว่า

"แม่นางไป่ก็มาแล้ว รอท่านที่ห้องโถงข้าง"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป โจรท่องโดดเดี่ยวก็ชะงักเท้าลง

โหยวโหยวเห็นทั้งสองมีสีหน้าประหลาดพิกล จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มีปัญหาอันใดหรือ?"

นางยังไม่ล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของไป่ฟางหัว จึงบังเกิดความประหลาดใจ

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงกระแอม บอกว่าไม่มีเรื่องอันใด ฉุดลากหานป๋อมาด้านข้าง กล่าวว่า

"นางปีศาจนี้ต้องไม่มีเจตนาดี เจ้าไปพบนางอย่างวางใจ เรา

จะคอยดูแลอยู่ด้านข้าง มีล่างฟานหวินอยู่ที่นี้ คาดว่านางยังไม่กล้าก่อการร้าย"

หานป๋อค่อยคลายใจลง ปลีกตัวไปพบกับไป่ฟางหัวที่ห้องโถงข้าง ตรอกเก่าตระกูลจั่วด้านหน้าเป็นร้านรวง ด้านหลังเป็นถิ่นที่อยู่และโรงงาน มีพื้นที่กว้างขวาง สามารถรองรับผู้คนนับร้อยคน

ไป่ฟางหัวนั่งอยู่ที่ห้องโถงข้างอย่างสุภาพเรียบร้อย ท่วงท่าทั้งสงบเสงี่ยมทั้งเชื่อฟัง ซึ่งความจริงจนบัดนี้หานป๋อยังไม่เชื่อว่านางจะคิดร้ายต่อตนเอง แต่หลังจากได้รับบทเรียนจากอิ๋งซ่านฮัว ก็ไม่กล้าชะล่าใจอีก

นางพอพบเห็นหานป๋อ สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นยินดี อุทานดังอา ลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย

หานป๋อปั้นรอยยิ้ม กล่าวว่า

"คุณหนูไป่มีหูตาปราดเปรียวนัก กลับทราบว่าข้าพเจ้าจะมายังที่นี้"

ไป่ฟางหัวเดินเข้ามารับหน้า คล้องแขนมันเอาไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่คาดเดา แต่ทราบว่าท่านต้องมาเยี่ยมบุตรีที่น่ารักในที่นี้จึงมาหาท่านที่นี้"

เมื่อนั่งเรียบร้อย หานป๋อระงับจิตใจ หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"คุณหนูไป่ไม่กลัวข้าพเจ้าอีกแล้ว ไม่เช่นนั้นไหนเลยเสนอหน้ามา?"

ไป่ฟางหัวชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านมีอันใดน่ากลัว แต่ครั้งนี้มาหาท่าน มิใช่เสนอหน้ามาเอง หากแต่ได้รับไหว้วานจากผู้คน ให้ส่งมอบสิ่งของแก่ท่าน"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ผู้ใดใช้สอยคุณหนูไปได้?"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง ค่อยล้วงห่อผ้าที่ใช้ครั่งปิดผนึกมิดชิดจากอกเสื้อห่อหนึ่ง ส่งไปในมือมัน กล่าวว่า

"เมื่อครู่อิ๋งซ่านฮัวมาหาข้าพเจ้า ให้ผู้อื่นส่งมอบของนี้กับมือท่าน ฟางหัวก็ไม่ทราบว่าภายในซุกซ่อนอะไร"

หากเป็นเมื่อก่อนหน้านี้ ไม่ทราบว่าไป่ฟางหัวเป็นสาวกนิกายบัญชาฟ้า หานป๋อคงเชื่อทุกคำพูดของนาง แต่ตอนนี้ไหนเลยเชื่อว่านางไม่แก้ออกดู ขณะเดียวกันก็ประหลาดใจ เหตุใดเมื่อครู่นี้อิ๋งซ่านฮัวไม่เอ่ยถึงเรื่องสิ่งของห่อนี้?

ไป่ฟางหัวลุกขึ้นยืน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ป๋อหลางคงร้อนรุ่มคิดแก้ออกดู ฟางหัวจะไม่เสียเวลาท่านแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างกระดากว่า

"ข้าพเจ้าส่งท่านออกไป"

ไป่ฟางหัวกดหัวไหล่มันเอาไว้ ยื่นหน้ามาประทับจูบมันอย่างดูดดื่ม กล่าวว่า

"ไม่ต้องส่งแล้ว หลายวันนี้ป๋อหลางคงถูกเรื่องราวผูกมัดตัวไว้รอจนป๋อหลางแสดงฝีมือกวาดล้างหมู่มารจนราบคาบ ท่านคิดจัดวางฟางหัวอยู่ในตำแหน่งใดก็ได้"

หานป๋อปั้นสีหน้ายินดี กำชับว่า

"เมื่อลั่นปากถือเป็นสัญญา ห้ามมิให้คืนคำ"

ไป่ฟางหัวรับคำว่า "ฟางหัวรับพระบัญชา" พลางแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน เดินแช่มช้อยจากไป

หานป๋อมองดูฝีเท้าเยื้องย่างของนาง สมาธิจิตใจถูกนางเกี่ยวรั้งไป จวบกระทั่งนางหายลับกับนอกประตู หานป๋อค่อยระงับจิตลง ครุ่นคิดว่าฝีเท้าเยื้องย่างนี้คงเป็นวิชายั่วสวาทแขนงหนึ่งของนิกายบัญชาฟ้า

จึงร้ายกาจถึงเพียงนี้

เมื่อก้มศีรษะมองดูห่อผ้าในมือ ต้องบังเกิดความสะท้อนใจ หวนนึกถึงภายในอาจเป็นจดหมายร่ำลาที่สิ้วเซ่อเขียนทิ้งไว้ก่อนฆ่าตัวตาย หรืออาจเป็นรายละเอียดของแผนการที่อึ๋งซ่านฮัวคิดจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง หัวใจถึงกับเต้นตูมตามขึ้นมา

โจรท่องโดดเดี่ยวเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"มีเรื่องเช่นนี้หรือ?"

จากนั้นเร่งรัดว่า

"ยังไม่แก้ออกดูอีก?"

หานป๋อยื่นส่งห่อผ้าแก่มัน ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

โจรท่องโดดเดี่ยวเข้าใจความรู้สึกของมัน รับห่อผ้ามาวางลงบนโต๊ะ กรีดนิ้วแต่ไกล ครั่งสีแดงก็ปริแตกแยกออก ห่อผ้าหลุดลุ่ยลงมา ภายในกลับเป็นจดหมายปึกหนึ่ง ฉบับบนสุดจ่าหน้าว่า "เรียนท่านมหาเสนาบดีหูอุ้ยหยง"

คนทั้งสองอุทานดังอาออกมา มองดูจดหมายสิบกว่าฉบับนี้อย่างเหลือเชื่อ

โจรท่องโดดเดี่ยวโถมถึงข้างโต๊ะ พลิกดูจดหมายโดยละเอียด กลับเป็นจดหมายที่หูอุ้ยหยงกับหลันอี้ ทำเนียบโชกุนแดนอาทิตย์อุทัยกับฟางเยี่ยหวี่ติดต่อโต้ตอบกัน ใจความย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อการกบฏ บอกว่าหลังจากเสร็จเรื่องจะเฉือนแบ่งดินแดนภาคกลางอย่างไร แต่ไม่ได้เอ่ยถึงรายละเอียดของแผนการแม้สักคำเดียว

ทั้งสองหันไปมองหน้ากัน ยืนตะลึงลานกับที่

โจรท่องโดดเดี่ยวสูดลมหายใจคำหนึ่งแล้วกล่าว

"เรื่องนี้ประหลาดแท้ เราต้องตามตัวล่างฟานหวินมาหารือ"

ไม่นานให้หลัง ล่างฟานหวิน หลิงจ้านเทียน ซ่างกวนอิง และตี้หวี่สือล้วนรุดมา หลังจากแนะนำตัวอย่างรีบเร่ง โจรท่องโดดเดี่ยวก็บ่งบอกต้นสายปลายเหตุทั้งหมดให้ทราบ ทุกผู้คนรับฟังจนขมวดคิ้วจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"หากไป่ฟางหัวไม่ได้แก้ห่อผ้าออกดู ย่อมไม่ทราบว่าเหล่านี้เป็นหลักฐานที่สามารถประหารหูอุ้ยหยงถึงเก้าชั่วโคตร อย่างนั้นยังพอฝืนใจอธิบายได้"

ตี้หวี่สือชมชอบใช้สมองที่สุด จึงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"นอกจากไป่ฟางหัวมิใช่องครักษ์นิกายบัญชาฟ้า ไม่เช่นนั้นต้องไม่ชะล่าใจถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำอิ๋งซ่านฮัวเพียงเป็นคนของหลันอี้ไหนเลยมีหลักฐานก่อการกบฏของหูอุ้ยหยง มีแต่ตันอี้หยูจึงถือครองจดหมายเหล่านี้ได้"

หลิงจ้านเทียนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"แต่ว่าตันอี้หยูไยต้องทำร้ายหูอุ้ยหยง ซึ่งเป็นเสนาธิการบุ๋นของตัวเอง?"

ล่างฟานหวินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"จนบัดนี้เราค่อยรับรู้ถึงความร้ายกาจของตันอี้หยู มิน่าเล่าแม้แต่เอี๋ยนจิ้งอันยังกำจัดนางไม่สำเร็จ หากมิใช่น้องแซ่ทานเปิดโปงศักดิ์ศรีของไป่ฟางหัว พวกเราก็ไม่คาดเดาถึงตัวนาง"

ตี้หวี่สือกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ใช่สมควรมอบจดหมายเหล่านี้แก่จูหยวนจางหรือไม่ หากไป่ฟางหัวไม่ล่วงรู้เนื้อหาในห่อผ้าจริงๆ นี่นับเป็นโอกาสที่จะโค่นล้มหลันอี้กับหูอุ้ยหยงอันประเสริฐ"

ซ่างกวนอิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เกรงว่าต้องรอจนหลังเหตุการณ์ ค่อยทราบว่านี่เป็นแผนการของตันอี้หยู หรือเป็นความผิดพลาดของตันอี้หยู นอกจากพวกเราสามารถไล่กวดตามอิ๋งซ่านฮัว ถามไถ่นางให้กระจ่างชัด"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ตอนนี้น้องแซ่หานไหนเลยปลีกตัวไล่ตามนางได้ เกรงว่าติดตามไปก็เปล่าประโยชน์"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ตอนนี้ควรทำอย่างไรดี? สามารถโค่นล้มหูอุ้ยหยงนับเป็นเรื่องดี"

จากนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ยังมีเรื่องประหลาดยิ่งกว่า ฟังจากปากคำไป่ฟางหัว หลายวันนี้ล้วนไม่มาพัวพันข้าพเจ้า หรือว่านางกับตันอี้หยูไม่ต้องการพันธุมารของข้าพเจ้าไปบำรุงร่างกาย?"

ทุกผู้คนได้ยินมันกล่าวอย่างขบขัน ล้วนหัวร่อออกมา

ตี้หวี่สือฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ในที่สุดข้าพเจ้านึกออกว่าตันอี้หยูไฉนตัดรอนบริวารเช่นหูอุ้ยหยง ปัญหาอยู่ที่มันเปิดเผยศักดิ์ศรีที่แท้จริง เรื่องนี้คงเป็นไป่ฟางหัวรายงานต่อตันอี้หยู ตันอี้หยูค่อยตัดสินใจเช่นนี้"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวี่สือแยกแยะมีเหตุผล แต่หากครุ่นคิดต่อไป แสดงว่าต่อให้ตันอี้หยูไม่มีหูอุ้ยหยง ยังมีหนทางควบคุมสถานการณ์ใหญ่"

โจรท่องโดดเดี่ยวตบโต๊ะฉาดหนึ่ง ร้องว่า

"คงมีส่วนเกี่ยวข้องกับจูหวินเหวิน วันเวลาที่ผ่านมาพวกเราไม่ได้ให้ความสนใจมัน แท้ที่จริงมันเป็นรัชทายาทโดยชอบธรรมของจูหยวนจาง หากจูหยวนจางเสียชีวิต ผู้ที่ได้ประโยชน์มากที่สุดย่อมเป็นมัน"

ตี้หวี่สือหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"ตันอี้หยูสามารถวางตัวไปฟางหัวอยู่ข้างกายเจ้าเอี้ยนอ๋องกับภูตบดี ย่อมมีหนทางวางตัวองครักษ์อีกคนหนึ่งอยู่ข้างกายจูหวินเหวินไม่แน่ว่าเป็นท่านผู้หญิงกงผู้เป็นมารดามัน"

หลิงจ้านเทียนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้นจริง จูเปียวผู้เป็นบิดาของจูหวินเหวินคงถูกตันอี้หยูทำร้ายถึงแก่ชีวิตตั้งแต่ยังอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ เพื่อเพิ่มพูนวิกฤตการณ์ของราชวงศ์หมิง แผนอุบายนี้เป็นที่ประหวั่นพรั่นใจจริงๆ"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกท่านคงเข้าใจความหมายของการปวดเศียรเวียนเกล้าของเราแล้ว เรื่องราวทั้งหมดในแผนการซ่อนแผนการ ในสถานการณ์ซ่อนสถานการณ์ หากปราศจากกองกำลังผสมชนเผ่าอื่นของฟางเยี่ยหวี่ เรื่องนี้ยังถือว่ารวบรัดจำกัด แต่ตอนนี้กลับสับสนยุ่งเหยิงถึงที่สุด คิดบอกกล่าวก็ยากบอกกล่าวอย่างชัดแจ้ง"

หานป๋อกล่าวว่า

"พวกเราใช่สมควรบอกความเคลือบแคลงสงสัยในตัวท่านผู้หญิงกงต่อจูหยวนจางหรือไม่? โอ ที่ข้างกายจูหยวนจางมีเฉินกุ้ยเฟยคนเดียวข้าพเจ้าก็ปวดเศียรเวียนเกล้าแล้ว"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ความเคลือบแคลงสงสัยที่มีต่อท่านผู้หญิงกง เพียงเป็นการคาดเดาของพวกเรา หากทำร้ายคนไร้ความผิดก็ไม่ถูกต้องแล้ว"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"การศึกครั้งนี้พวกเราไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้แก่ตันอี้หยู นางเตรียมการเป็นเวลายี่สิบกว่าปี มาตรการทั้งหมดล้วนหยั่งรากฝังลึก หากหูอุ้ยหยงถูกกำจัดไป พวกเรากระทั่งส่วนหางของนางยังคลำไม่พบ ในสถานการณ์

เช่นนี้ ได้แต่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ทางที่ดีสามารถรักษาชีวิตจูหยวนจางไว้ หากทำไม่ได้ก็ประคับประคองเจ้าเอี้ยนอ๋องให้ดี ไม่เช่นนั้นแผ่นดินต้องตกไปในมือตันอี้หยูแล้ว"

หานป๋อพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปพบกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง บอกเรื่องของอิ๋งซ่านฮัวดูว่ามันเองพบว่ามีที่ใดไม่ถูกต้องหรือไม่"

โจรท่องโดดเดี่ยวตวาดห้ามว่า

"อย่าได้กระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้ เจ้าเอี้ยนอ๋องระแวงสงสัยว่าท่านเป็นคนของจูหยวนจาง หากเปิดเผยต่อมัน แทนที่จะเป็นผลดีกลับกลายเป็นผลร้าย"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"เรื่องอื่นสามารถปล่อยวางไว้ก่อน ปัญหาเฉพาะหน้าคือ สมควรมอบจดหมายเหล่านี้ต่อจูหยวนจางหรือไม่?"

สายตาทุกผู้คนจ้องจับที่ล่างฟานหวินเป็นจุดเดียว แสดงว่าเชื่อมั่นในสติปัญญาและการตัดสินใจของเขา

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากนึกถึงสถานการณ์โดยรวม ไม่ว่าผู้ใดขึ้นครองราชย์ ขอให้กำจัดหลันอี้กับหูอุ้ยหยง กองกำลังผสมชนเผ่าอื่นจะขาดที่พึ่งพิง สามารถหลีกเลี่ยงจากการรุกรานของชนเผ่าอื่น ถือเป็นผลดีต่อราษฎร ตกลงมอบจดหมายเหล่านี้แก่จูหยวนจาง แต่เตือนสติเขาให้รอคอยโอกาสเหมาะค่อยลงมือ หากนี่เป็นแผนการของตันอี้หยูจริง ตราบใดที่จูหยวนจางไม่กำจัดหลันอี้กับหูอุ้ยหยง ตันอี้หยูยังจะไม่เคลื่อนไหว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ส่วนพวกเราต้องสืบทราบมาตรการจัดวางกำลังของตันอี้หยูก่อน"

จากนั้นกำชับหานป๋อว่า

"ก่อนส่งมอบจดหมาย น้องแซ่หานต้องรายงานต่อภูตบดีโดยละเอียด มันล่วงรู้เรื่องราวในบ้านเมือง ทั้งเชี่ยวชาญการดูลักษณะราศี สมควรมีความคิดอ่านที่หลักแหลมกว่าพวกเราเหล่าคนนอก"

หานป๋อเดินทางกลับคฤหาสน์ภูตบดีเพียงลำพัง แจ้งให้ชิฉางเจิงไปสมทบกับหลิงจ้านเทียนและพวกที่ตรอกเก่าตระกูลจั่ว จากนั้นรุดไปหารือลับกับภูตบดีซวีเย่อฺ๋ที่ตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา

ภูตบดีซวีเย่อฺ๋ตั้งใจรับฟังเรื่องราวทั้งหมด ทั้งเปิดดูจดหมายเหล่านั้น พลันแหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง บังเกิดความเบิกบานหรรษาอย่างบอกไม่ถูก

หานป๋อเหม่อมองภูตบดี ไม่เข้าใจว่ามีอันใดคู่ควรให้มันหัวร่อถึงเพียงนี้

ภูตบดีซวีเย่อฺ๋ชะงักเสียงหัวร่อ ทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ชะตากลั่นแกล้งคน ต่อให้จูหยวนจางร้อยคำนวณพันคำนวณยังคำนวณสู้เทพยดาฟ้าดินไม่ได้ โอ ตันอี้หยู จึงเป็นบุคคลอันร้ายกาจกลับวางมาตรการเช่นนี้ ตี้หวี่สือสมเป็นมันสมองของพรรคมังกรพิโรธเพียงอาศัยเบาะแสสายเดียว ก็เปิดโปงวิธีการของตันอี้หยู หากเราคำนวณไม่ผิด ท่านผู้หญิงกงคงเป็นบุตรีของตันอี้หยู ส่วนจูหวินเหวินเป็นหลานชายของนาง เนื่องจากตันอี้หยูซ่อนตัวอยู่ในวัง ดังนั้นพวกเราสืบเสาะอย่างไร ยังหาร่องรอยของนางไม่พบ"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามว่า

"อย่างนั้นสมควรบอกต่อจูหยวนจางในบัดดลหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่อฺ๋ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"สายเกินไปแล้ว ตอนนี้หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือรักษาชีวิตของเจ้าเอี้ยนอ๋อง ให้มันหลบหนีกลับไปถึงนครซุ่นเทียน"

พลางงอนิ้วดีดออก พลังดรรชนีจี้พุ่งใส่ระฆังทองเหลืองขนาดใหญ่ที่ข้างประตู บังเกิดเสียงตังดังกังวาน

เถี่ยชิงอีปรากฏขึ้นที่หน้าประตู น้อมกายคารวะ กล่าวว่า

"ท่านประมุขมีคำสั่งใด?"

ภูตบดีซวีเยออู๋ตวาดสวนว่า

"ตามตัวเจ้าเอี๋ยนอ๋องมาให้กับเรา"

เถี่ยชิงอีรับคำสั่งล่าถอยไป ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เรายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของตระกูลจู แต่มิใช่เพราะว่ามีความรู้สึกที่ดีต่อจูหยวนจางหรือเจ้าเอี๋ยนอ๋อง หากแต่ไม่ต้องการให้แผ่นดินตกเป็นของตันอี้หยู นางเป็นคนของสำนักมาร มีพฤติการณ์ชั่วร้าย หากปล่อยให้นางครองอำนาจ ราษฎรต้องถูกทำร้ายอย่างแสนสาหัส ดินแดนภาคกลางต้องตกอยู่ในยุคอันเลวร้าย"

หานป๋อกล่าวว่า

"พวกเราเปิดโปงแผนการของนาง มิใช่ใช้ได้แล้วหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"ผู้คนจำนวนมากไม่ล่วงรู้แม้แต่ชื่อนิกายบัญชาฟ้า พวกเรากล่าววาจาลมปาก ผู้ใดยอมเชื่อพวกเรา มิหนำซ้ำผู้คนในนครหลวงจำนวนมากมีผลประโยชน์ผูกติดกับจูหวินเหวิน แม้ตายก็ต้องสนับสนุนมันขึ้นครองราชย์ แม้แต่จูหยวนจางยังไม่กล้าถอดถอนจูหวินเหวินออกจากตำแหน่งรัชทายาท เพราะหากทำเช่นนั้น แผ่นดินต้องปั่นป่วนวุ่นวายแน่นอน"

หานป๋อรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ไม่ทราบสมควรทำอย่างไร

ฟางเยี่ยหวี่และพวกวางตัวเฉินกุ้ยเฟยไว้ ตันอี้หยูก็วางแผนเตรียมก่อการ ในส่วนของหลันอี้กับอิ๋งซ่านฮัวก็วางแผนอีกชั้นหนึ่ง

ทุกประการล้วนส่งผลกระทบต่อราชวงศ์หมิงอย่างแสนสาหัส หานป่อยังมีวิธีรับมืออันใด?

พลันหวนนึกถึงฉินเมิ่งเหยา ฉวยโอกาสที่นางยังไม่ออกเดินทางไปเข้าร่วมการประชุมผู้อาวุโสสหพันธ์แปดสำนัก มิสู้ไปสนทนากับนางสักครา

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กลับกล่าวว่า

"ขอเพียงจูหยวนจางลงมือจัดการกับหลันอี้และหูอุ้ยหยง เจ้าต้องอพยพผู้คนทั้งหมดมายังคฤหาสน์ภูตบดี หากเกิดเรื่องใด พวกเราสามารถอาศัยอุโมงค์ลับหลบหนีออกจากนครหลวงในบัดดล"

หานป่อคิดไม่ถึงว่าเรื่องราวจะหนักหนาสาหัสถึงเพียงนี้ จึงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เกิดเรื่องอันใดหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยื่นมือคว้าไหล่ของมันไว้ กล่าวว่า

"เรากับล่างฟานหวินล้วนดูออกว่า ชีวิตของจูหยวนจางตกอยู่ในเงื้อมมือของตันอี้หยู ดังนั้นเจ้าอย่าได้บอกเรื่องของจูหวินเหวินต่อจูหยวนจาง หาไม่รังแต่บีบบังคับให้ตันอี้หยูเร่งลงมือส่งจูหยวนจางขึ้นสวรรค์ไป เข้าใจหรือไม่?"

หานป่องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"จูหยวนจางมีขันทีเงาคอยอารักขา ทั้งมียอดฝีมือคับคั่ง ตันอี้หยูจะฆ่าจูหยวนจางได้อย่างไร?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"จูหยวนจางปีนี้อายุเจ็ดสิบเอ็ดปี เกณฑ์ชะตาประจำปีอยู่ในเกณฑ์รุ่งเรือง แต่ชนชั้นปัจฉิมวัยถือสาเกณฑ์ชะตาอันรุ่งเรือง ด้วยเกรงว่ายากผ่านด่านอันตรายได้ ยี่สิบกว่าปีมานี้ ตันอี้หยูซ่อนตัวอยู่ข้างกายจูหยวนจาง คิดจัดการกับเขานับว่าง่ายดายราวหยิบวัตถุจากในถุงย่าม

พวกเราทั้งหลายไม่สามารถสอดมือเข้าไปได้ ขอถามในเวลาไม่กี่วันจะเปิดโปงแผนการที่นางเตรียมการมานานนี้ได้อย่างไร ตอนนี้หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือ แสร้งเป็นไม่ล่วงรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของตันอี้หยูอาจช่วยให้ทั้งหมดหนีเอาชีวิตรอดได้"

หานป้อสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง นึกถึงจั่วซือ เหวินเหวินขุนนางเฉินและพวกขึ้นมา ดังนั้นผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ผู้เขยเข้าใจแล้ว"

พลันนึกถึงดาบเหยี่ยวที่สะพายอยู่บนหลัง รีบปลดลงมา ขณะจะส่งคืนแก่ภูตบดี ภูตบดีซวีเย่ออู๋ชิงยกมือห้ามปราม กล่าวว่า

"ของวิเศษอาวุธมงคล มีแต่ผู้มีบุญญาจึงได้ครอบครอง เขยเราเก็บรักษาไว้เถอะ"

ล่างฟานหวินกับหลิงจ้านเทียนยืนเคียงคู่ที่หัวสะพานลั่วฮัว มองดูสายน้ำไหลรินหลั่งที่ใต้สะพานอย่างเงียบงัน

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นเวลานานเท่าใดที่พวกเราไม่ได้เดินทอดน่องบนท้องถนนเช่นนี้?"

ดวงตาหลิงจ้านเทียนทอแววหวนรำลึก กล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"นานมากแล้ว ก่อนที่ปางจู่ (ประมุขพรรค) จะรับอุปการะวันเวลาที่ผ่านมาเป็นพี่ใหญ่คอยดูแลเรา เมื่อมีอาหารพี่ใหญ่ให้เรารับประทานก่อน พอถูกผู้คนรังแก พี่ใหญ่จะใช้ร่างกายปกป้องเรา ทุกวี่วันคอยหนีภัยสงคราม หากมิใช่พบกับพี่ใหญ่ หลิงจ้านเทียนคงอดตายไปตั้งแต่แรกแล้ว"

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านนึกไกลเกินไปแล้ว แต่ช่วงเวลาที่ระหกระเหิน ดิ้นรนเอาชีวิตรอดทั้งโศกซึ้งทั้งน่าประทับใจ เพื่อความอยู่รอดสืบไป พวกเราเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้คนใช้เวลาชั่วชีวิตยังเล่าเรียนไม่ได้"

หลิงจ้านเทียนทอดถอนใจ กล่าวว่า

"สงครามน่ากลัวเกินไปแล้ว ตอนนั้นอายุยังเยาว์ ขอเพียงรับประทานอิ่มหนำ ก็พึงพอใจและสุขใจ ตอนนี้ประหวัดหวนนึก ค่อยทราบว่าน่าเศร้าถึงเพียงไหน ดังนั้นไม่ต้องการให้เคราะห์กรรมเช่นนั้นบังเกิดแก่ชนรุ่นหลังของพวกเรา"

ล่างฟานหวินถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"แต่ดูท่านี่เป็นเรื่องยากหลีกเลี่ยง เพียงหวังให้จำกัดอยู่ในวงแคบระยะเวลาก็หดสั้นลง ไม่เกิดเป็นภัยอันร้ายแรง"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"ความอดทนของตันอี้หยูช่างน่ากลัวจริงๆ กลับรอจนจูหยวนจางกำจัดขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ รวบอำนาจไว้ที่ตัวเอง ค่อยผลักดันแผนการชิงอำนาจอย่างลับๆ หากมิใช่เด็กน้อยหานป๋อล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของไป๋ฟางหัว พวกเราแม้ย่อยยับอัปรายังไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด"

ดวงตาล่างฟานหวินสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า

"นับตั้งแต่พบพานซีซี เราไม่ได้บังเกิดเพลิงอำมหิตมานานปี แต่ตอนนี้เราตกลงใจว่าจะฆ่าตันอี้หยูโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ไม่เช่นนั้นหากปล่อยให้นางหนุนหลังจูหวินเหวินสองแม่ลูก แม้แต่เจ้าเอี้ยนอ๋องก็มิใช่คู่มือของนาง"

หลิงจ้านเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราล่วงรู้จิตเจตนาของพี่ใหญ่ตั้งแต่แรก พี่ใหญ่คิดเข้าวังไปเสาะหานางเมื่อใด?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"วิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง อย่างช้าไม่อาจเกินคืนนี้"

หลิงจ้านเทียนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตันอี้หยูยังไม่ทราบว่าพวกเราล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของนาง ดังนั้นต้องรอให้พวกเรากับฟางเยี่ยหวี่ต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย จึงค่อยลงมือ พรุ่งนี้จะเป็นวันแรกของงานเฉลิมพระชนมพรรษาจูหยวนจางซึ่งมีกำหนดสามวัน เรื่องราวทั้งหมดต้องเกิดขึ้นในสามวันนี้"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"พี่ใหญ่เข้าใจว่าฟางเยี่ยหวี่ล่วงรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของตันอี้หยูหรือไม่?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ฟางเยี่ยหวี่และพวกอาจไม่ทราบ แต่ต้องไม่อาจตบตาผังปานพลังจิตของมันบรรลุถึงขั้นมนุษย์เทวะ เมื่อปรากฏยอดฝีมือที่มีพลังฝีมือและวิชายั่วสวาทถึงขั้นสุดยอดเช่นตันอี้หยู ต้องกระตุ้นปฏิกิริยาของมันขึ้นอย่างแน่นอน"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"พลังจิตที่มองไม่เห็นจับต้องไม่ได้นี้ นับว่าลึกล้ำพิสดารเหนือคำบรรยายจริงๆ"

ขบคิดแล้วกล่าวอีกว่า

"คืนนี้พี่ใหญ่เข้าวังไป ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ ภายในวังมียอดฝีมือคับคั่ง การอารักขาต่อจูหวินเหวิน คงเข้มงวดดุจเดียวทีปฏิบัติต่อจูหยวนจาง ภายในวังยังจัดสร้างห้องลับทางอุโมงค์ หากจู่โจมล้มเหลว ตันอี้หยูซ่อนตัวเอาไว้ ด้วยความสามารถของพี่ใหญ่ ก็ไม่อาจทำอย่างไรนางได้"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านช่างรู้ใจเรานัก วิธีเพียงหนึ่งเดียวที่จะบีบบังคับให้ตันอี้หยู

ออกมา คือลอบสังหารจูหวินเหวิน ดูท่าเราต้องปลอมตัวเป็น มิซึจึ ไทโซ ค่อยกระทำได้"

หลิงจ้านเทียนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงมีผู้คนมากมายปลอมเป็น มิซึจึ ไทโซ หวังว่ามันไม่ปรากฏตัวในสถานที่อื่นภายในเวลาเดียวกัน"

ล่างฟานหวินวางมือลงบนหัวไหล่มัน เดินลงจากสะพาน ปากกล่าวว่า

"ไม่หรอก เป้าหมายของ มิซึจึ ไทโซ เมื่อมิใช่ภูตบดี ย่อมต้องเป็นเราผู้แซ่ล่าง หลังจากที่มันเสนอหน้ามาให้เราซักซ้อมกระบี่รับรองว่าไม่ไปที่ใดทั้งสิ้น ดังนั้น 'มิซึจึ ไทโซ' มีเพียงคนเดียวไม่มีสองคนแน่นอน"

หลิงจ้านเทียนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หลังจากผ่านพ้นคืนนี้ หวังว่าสถานการณ์มีความชัดเจนขึ้น"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"ต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน เมื่อจดหมายส่งถึงมือจูหยวนจาง จูหยวนจางต้องฉวยโอกาสที่คืนนี้ฟางเยี่ยหวี่และพวกไม่สามารถปลีกตัวมาได้ทำการล้อมปราบหลันอี้กับหูอุ้ยหยง ไม่ปล่อยให้ผู้ใดหลบหนีออกจากนครหลวง หากมิใช่ปรากฏตันอี้หยูสอดแทรกเข้ามา จูหยวนจางนับเป็นผู้ชนะโดยเด็ดขาดจริงๆ"

หลิงจ้านเทียนหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คืนนี้คงมีเรื่องสนุกสนานให้ชมดู แต่พวกเราเสาะหาร้านอาหารรับประทานมันสักมื้อก่อน"

ล่างฟานหวินแหงนมองดวงอาทิตย์ที่ลอยถึงกลางหาว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฉางเจิงสมควรมาแล้ว พวกเรามิสู้ยกขบวนไปรับประทานอาหาร

เที่ยงกัน ผู้ใดคาดคิดว่าพวกเราเหล่าโจรกบฏทางน้ำสามารถใช้ชีวิตในนครหลวงอย่างผ่าเผยเช่นนี้?"

ในเสียงหัวร่อดังๆ พี่น้องซึ่งคบหาเป็นเวลาหลายสิบปีคู่นี้ปะปนอยู่ในคลื่นมนุษย์บนท้องถนน

ผังปานกับหลี่เช่อเม่ยเดินทอดน่องในสวนไม้ดอกของตึกใหญ่

หลี่เช่อเม่ยกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านปรมาจารย์มารคล้ายไม่เล็งผลเลิศต่อแผนจัดการกับราชวงศ์หมิงของพวกเรา"

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นั่นจะเป็นไรไป? บอกต่อเรา ต่อให้ไม่ได้กำหนดเป้าหมายล้มล้างราชวงศ์หมิง ท่านยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสทำศึกกับภูตบดีหรือ?"

หลี่เช่อเม่ยยิ้มพลางสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ย่อมไม่ เช่นเดียวกับที่ท่านไม่ยอมปล่อยปละละเว้น มิซีจีไทโซ กับล่างฟานหวิน หาไม่ชีวิตคงจืดชืดไร้รสชาติถึงเพียงนั้น"

หยุดเล็กน้อยจึงถามอีกว่า

"แผนการของพวกเราเฉกเช่นภูษาฟ้าไร้ตะเข็บ ไม่มีผู้ใดพลิกผันกลับกลายได้ เหตุใดท่านปรมาจารย์มารยังไม่เล็งผลเลิศ?"

ผังปานเดินถึงหน้าต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ยื่นมือลูบคลำกิ่งขวางของต้นเหมยซึ่งเกาะไว้ด้วยหิมะน้ำแข็ง ดวงตาทอประกายพิสดาร กล่าวว่า

"นั่นเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายได้ประการหนึ่ง คล้ายกับว่าในวังหลวงนอกจากอิงหยวนแล้ว ยังมีบุคคลอันน่ากลัวคนหนึ่งดำรงคงอยู่ คอยชักใยบงการทุกสิ่ง เพราะเรื่องนี้จึงสะกิดเพลิงอำมหิตของล่างฟานหวินขึ้น นับเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นเร้าใจจริงๆ"

หลี่เช่อเม่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องคำ “ว่ากระไร?” ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

“อย่าได้ซักถามสืบต่อ ความรู้สึกที่รับรู้ทางจิตนี้ยากบรรยายได้ สรุปแล้วให้หักห้ามความละโมบโลภมาก สมควรล่าถอยก็ล่าถอย รักษาขุมกำลังไว้จึงเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรก หลังจากนั้นไม่ว่าเหตุการณ์พัฒนาไปทางใด เช่อเม่ยจะเห็นว่าไม่เสียทีที่เดินทางมา”

บนทางน้อยที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าดังมา แว่วเสียงอันอ่อนหวานของปิ่นประดับหยกเมิ่งชิงชิงดังว่า

“เมิ่งชิงชิงในฐานะตัวแทนชนเผ่านีเจิน ขอคำนับท่านปรมาจารย์มาร”

ผังปานหันกายไป เห็นเมิ่งชิงชิงนำเหล่ามือดีชนเผ่านีเจินคุกเข่าคำนับต่อมัน

ผังปานตรงเข้าไปประคองเมิ่งชิงชิงขึ้น ทั้งสั่งให้ที่เหลือลุกขึ้นไม่ต้องมากมารยาท

มืออันนุ่มนิ่มของเมิ่งชิงชิงยามอยู่ในมือของยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ร่างกายบังเกิดความรู้สึกที่ปลอดโปร่งสบาย และลึกล้ำไร้ที่สุด

พลังอันสมบูรณ์เปี่ยมล้นถ่ายทอดจากฝ่ามืออีกฝ่าย อาการบาดเจ็บบอบช้ำที่ได้รับจากการต่อสู้กับชิฉางเจิงทุเลาเป็นปลิดทิ้ง

ผังปานจ้องมองไปในดวงตาของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ภายใต้การนำและชี้ทางสว่างขององค์หญิง ชนเผ่านีเจิน* ในภายภาคหน้าต้องมีผลงานอันยิ่งใหญ่อย่างแน่นอน”

---

* ชนเผ่านีเจินเป็นต้นตระกูลของชนเผ่าแมนจู ซึ่งปกครองแผ่นดินจีนสืบต่อจากราชวงศ์หมิง

เมิ่งชิงชิงบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ กลายเป็นความรู้สึกผูกพันที่ผู้เยาว์มีต่อผู้อาวุโส ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ท่านปรมาจารย์มารชมเชยไปแล้ว ชิงชิงพื้นเพธรรมดายิ่ง"

ผังปานคลายมือจากการยึดกุมมือนาง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เพียงดูจากการที่องค์หญิงสามารถสลัดความคิดแบ่งแยกระหว่างชนเผ่า มุ่งสู่เป้าหมายที่ยิ่งใหญ่กว่า ก็แสดงเห็นถึงจิตใจที่เปิดกว้างขององค์หญิง นับเป็นบุญวาสนาของชนเผ่านีเจิน"

หลี่เช่อเม่ยที่ด้านข้างยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านปรมาจารย์มารป่าวประกาศชักชวนคิดให้พวกเราทั้งหลายสมัครสามัคคีร่วมมือกันเป็นเรื่องยากลำบากนัก"

ยามนั้นฟางเยี่ยหวี่รุดมารายงานว่า

"อาการบาดเจ็บของหลันอี้ค่อนข้างหนักหนาสาหัส พวกเราสมควรช่วยเหลือมันหลบหนีออกจากนครหลวงก่อนหรือไม่?"

ผังปานตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าเพิ่งบอกว่าพวกเราสามารถแบ่งกำลังไปช่วยเหลือมันหรือไม่ หากหลันอี้กระทั่งชีวิตน้อยๆ ยังไม่อาจรักษาไว้ ไหนเลยมีคุณสมบัติเข้าช่วงชิงแผ่นดิน?"

หานป๋อเดินออกจากตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา ชวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงชวงที่รออยู่เบื้องนอกจนร้อนร่มพากันเข้ามารับหน้า แยกย้ายกันคล้องแขนมันเอาไว้

สตรีทั้งสองเห็นหานป๋อหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ความคับข้องในใจตอนแรกล้วนปลาสนาการ ทราบว่าเกิดเรื่องไม่ธรรมดาขึ้น

หานป๋อคลอเคลียกับหญิงงามอันหยดย้อยทั้งสองนาง สูดดมกลิ่นหอมชื่นนาสา ค่อยมีอารมณ์เบิกบานกว่าเดิม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องไปหาฉินเจี่ยแจของพวกท่าน หรือเมิ่งเหยาน้อยของข้าพเจ้า พวกท่านรอข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญต้องรีบรุดไปกระทำ"

จวงชิงซวงเดินพลางกล่าวพลางว่า

"ประจวบกับซวงเอ๋อคิดกลับบ้านไปเยี่ยมท่านพ่อท่านแม่ ดังนั้นตระเตรียมกลับสถานฝึกสอนพร้อมกับฉินเจี่ยแจ"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็ไม่ยอมถูกทอดทิ้ง กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อก็คิดอยู่เป็นเพื่อนกับซวงเอ๋อ"

หานป๋อทราบว่าสตรีทั้งสองไม่พบหน้ามันครึ่งวันหนึ่งคืน ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน แต่มันก็ยินดีที่มีหญิงงามสองนางอยู่เคียงข้าง จึงกล่าววว่า

"ตกลง ไม่ต้องเล่นละครแล้ว ข้าพเจ้าจะนำพวกท่านทั้งสองไป"

สตรีทั้งสองยินดียิ่ง

ยามนั้นหอห้องปรากฏแก่สายตา ฉินเมิ่งเหยาพอดีเดินออกมา

คนทั้งสามพอพบหน้าฉินเมิ่งเหยา ล้วนงงงันวูบใหญ่

หลังจากบำเพ็ญเพียรเป็นเวลาสองชั่วยาม ฉินเมิ่งเหยายิ่งงามพิสุทธิ์จนผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ โดยเฉพาะบุคลิกลักษณะอันสงบและหลุดพ้นของนาง ยิ่งทำให้ผู้คนไม่บังเกิดความคิดลบหลู่ขึ้น

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางเดินมารับหน้า

หานป๋อทอดถอนชมเชยว่า

"เมิ่งเหยามีราศีเซียนเพิ่มพูนกว่าเดิม อย่างนั้นข้าพเจ้าผู้เป็นศิษย์คงย่ำแย่แล้ว มาตรว่าซือฟู่ (ท่านอาจารย์) ถ่ายทอดเคล็ดวิชาอันล้ำค่าแก่ข้าพเจ้า เกรงว่าไม่อาจใช้ออกได้"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ป๋อหลางใช่มีเรื่องสำคัญคิดบอกต่อเมิ่งเหยาหรือไม่? พวกเรา

มิสู้เดินพลางสนทนาพลาง”

จากนั้นกล่าวกับสตรีทั้งสองว่า

“เวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อ พวกเราคล้องแขนกันไป ให้ป๋อหลางไล่กวดตามหลังเถอะ”

สตรีทั้งสองยินดียิ่ง ติดตามอยู่สองฟากข้างฉินเมิ่งเหยา หานป๋อกลับชมดูจนตะลึงลาน

ใช่แล้ว ยังมีผู้ใดเสพสุขวาสนาเช่นเราผู้เสเพลหานป๋อ?

ทันใดนั้น การต่อสู้ช่วงชิงที่คับขันอันตรายกลายเป็นไม่สลักสำคัญ บังเกิดความปลอดโปร่งโล่งใจ ยกระดับสมาธิจิตใจขึ้น ค่อยพบว่านับตั้งแต่ทราบข่าวการตายของสิ้วเซ่อ จิตใจจมอยู่กับปรักมาร อารมณ์ตกต่ำถึงขีดสุด ค่อยบังเกิดความแตกตื่นพรั่นพรึง ท้อแท้รันทดซึ่งเป็นความรู้สึกในด้านลบ ยามนี้พบกับฉินเมิ่งเหยา ได้รับผลสะท้อนของครรภธรรม ค่อยปลดปล่อยตัวเองออกมา

หานป๋อรีบตามติดอยู่ด้านหลังฉินเมิ่งเหยา บอกเล่าเรื่องราวของตันอี้หยูออกไป

ฉินเมิ่งเหยารับฟังด้วยความสงบไร้ระลอก พอถึงประเด็นสำคัญค่อยถามไถ่ หลังจากรับฟังเรื่องราวทั้งหมดจนจบ ก็ออกจากคฤหาสน์ภูตบดี มาถึงริมแม่น้ำฉินไหว

ซวีเยี่ยเวี่ยบังเกิด “อารมณ์ท่องเที่ยว” ขึ้นมา เสาะหาเรือน้อยลำหนึ่ง นางกับจวงชิงซวงทำหน้าที่พายเรือ หานป๋อกับฉินเมิ่งเหยานั่งเคียงคู่กันที่ท้ายเรือ

หานป๋อแนบชิดกับร่างเซียนของฉินเมิ่งเหยา มองดูซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงพายเรือ แทบไม่ล่วงรู้ว่าอยู่แห่งหนใด เพียงแต่ในใจปราศจากความคิดฟุ้งซ่าน รู้สึกมีความสุขแทบตาย

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นซือฟู่บอกว่าตันอี้หยูเป็นรากเหง้าแห่งเภทภัย คิดไม่ถึงคำทำนายของท่านผู้เฒ่ากลับเป็นความจริง ทั้งหนักหนาสาหัสถึงเพียงนี้"

จากนั้นกล่าวกับจวงชิงซวงว่า

"ซวงเอ๋อออย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อบิดาท่าน ให้ป๋อหลางหาโอกาสบอกกล่าวตรงๆ จะเหมาะสมกว่า"

จวงชิงซวงผงกศีรษะอย่างเชื่อฟัง จากนั้นกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ท่านพ่อกับพวกสนับสนุนจูหวินเหวินขึ้นครองบัลลังก์ตลอดมา นี่จะทำอย่างไรดี?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ป๋อหลางกับเจี่ยแจ (พี่สาว) ไหนเลยไม่เป็นห่วงครอบครัวของซวงเอ๋อ ได้แต่หาโอกาสอันเหมาะสมกระตุ้นเตือนพวกเขาเถอะ ปัญหาอยู่ที่นอกจากเถียนถงแห่งสำนักอู่ตังแล้ว ในสหพันธ์แปดสำนักยังมีผู้ใดถูกตันอี้หยูซื้อตัวไป?"

ทอดถอนใจอีกคราแล้วหนุนศีรษะกับไหล่บ่าของหานป๋อ กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ป๋อหลาง ในที่สุดเมิ่งเหยาเข้าใจความรู้สึกที่ซือฟู่เลือกจูหยวนจางเป็นผู้ครองแผ่นดินแล้ว"

จวงชิงซวงกับซวีเยี่ยเวี่ยคิดไม่ถึงว่า นางเซียนที่อยู่เหนือโลกนางนี้จะแสดงท่าทีของสตรีเพศอ่อนแอออกมา ล้วนเหม่อมองนางอย่างตะลึงลาน

หานป๋อก็ใจสั่นสะท้าน ยื่นมือโอบไหล่นางกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ฉินเมิ่งเหยาแอบอิงร่างกับมัน กล่าวเบาๆ ว่า

"เพราะนั่นคล้ายกับเมิ่งเหยาในตอนนี้ต้องเลือกเจ้าเอี้ยนอ๋อง ถึงแม้ไม่ยินยอม ก็ไม่มีหนทางอื่นอีก"

เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้ทิ้งผู้ติดตามสามสิบกว่าคนอยู่ที่เบื้องนอก เข้าพบภูตบดีศกศลาจารกซ่อนดาราแต่ผู้เดียว

ภูตบดีซวีเย่ออู๋นั่งตระหง่าน มองดูเจ้าเอี้ยนอ๋องที่เดินเข้ามาด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

เจ้าเอี้ยนอ๋องคุกเข่าลงแสดงความเคารพ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวด้วยสีหน้าเฉยเมยว่า

"จูตี้ท่านนับตั้งแต่ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋อง เพิ่งคุกเข่าแสดงความเคารพต่อเราเป็นครั้งแรก"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"จูตี้เพื่อช่วงชิงราชบัลลังก์ ยิ่งมายิ่งไม่เลือกวิธีที่ใช้ พอเห็นท่านเย่ออู๋ นึกถึงบุญคุณที่ท่านสนับสนุนชี้แนะ บังเกิดความละอายใจอดคุกเข่าลงมิได้"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เราดูท่านไม่ผิด ลุกขึ้นเถอะ"

เจ้าเอี้ยนอ๋องไม่เข้าใจว่าภูตบดีกล่าวชมเชยหรือพูดเหน็บแนมได้แต่ยืดกายขึ้น

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ก็ไม่มีท่าทีเชิญให้นั่งลง ชี้หน้าตวาดว่า

"จูตี้ ท่านทราบหรือไม่ว่าชีวิตตัวเองแขวนอยู่บนเส้นด้าย?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเย่ออู๋หมายถึงด้านใด?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ท่านกลับกล้าส่งคนไปลอบสังหารเขยขวัญเรา เราสองความ

จริงสิ้นเยื่อใยไมตรี หากเราคิดทำลายท่าน ในสภาพเช่นนี้ยังง่ายดายกว่าบดขยี้มดปลวกตัวหนึ่ง รอสักครู่พระบิดาท่านมาพบเรา ขอเพียงเราผงกศีรษะเห็นพ้อง เหล่าราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์ด่ายตะวันออกจะปิดล้อมวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง อุดทางอุโมงค์ทุกสาย ขณะเดียวกันกองทัพตาหมิงจะเคลื่อนเข้าสู่เขตแดนของท่าน จูตเอ๋ย ท่านยังมิใช่คู่มือของจูหยวนจาง"

เจ้าเอี้ยนอ๋องคิดไม่ถึงว่าภูตบดีจะไม่ไว้หน้าถึงเพียงนี้ ถึงกับหลั่งเหงื่อโซมกาย คุกเข่าลงโขกศีรษะ กล่าวว่า

"จูตี้ทราบความผิดแล้ว"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ตวาดว่า

"เห็นแก่ท่านไม่ยืนกรานปฏิเสธเช่นคนโฉดเขลาทั่วไป นับว่ายังเป็นผู้คนผู้หนึ่ง ลุกขึ้นมาให้กับเรา ฟังเรากล่าววาจา"

เจ้าเอี้ยนอ๋องเห็นยังมีหนทางรอด รีบลุกขึ้นยืน ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่ามันว่า หงอู่ฮ่องเต้ที่ไม่แตะต้องมัน เป็นเพราะภูตบดีหนุนหลังมัน มันที่ลอบสังหารหานป๋อ เพราะจำเป็นต้องเสี่ยง ยามนี้ถูกภูตบดีด่าทอ กลับสบายใจขึ้น

ภูตบดีซวีเย่ออู๋เพ่งตาเจิดจ้าจับจ้องมองมัน กล่าวว่า

"ไม่อดกลั้นเรื่องเล็กน้อย จะกระทบถึงแผนการใหญ่ ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ ยังไม่หักห้ามราคะจิต ไหนเลยสำเร็จกิจการใหญ่ได้ ท่านทราบหรือไม่ว่าอิ๋งซ่านฮัวเป็นทายาทของมูฮวาวังแห่งโคกุเรียว ซึ่งหลันอี้ชักชวนมาจัดการกับท่านโดยเฉพาะ คำว่า 'ซ่านฮัว' (บุปผากระจาย) สื่อความหมายถึงการสิ้นสูญของราชวงศ์มูฮวา (ไร้บุปผา) เอง"

เจ้าเอี้ยนอ๋องเย็นเฉียบไปทั่วร่าง ร้องคำ "ว่ากระไร?" ภูตบดีซวีเย่ออู๋กวาดมองมันอย่างเหยียดหยามมาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ตาขาวของท่านเป็นสีเทาหม่น แสดงว่าถูกวิชาคุณไสยอิตถีเพศ

อันสูงส่งของอิ๋งซ่านฮัวทำร้าย ขอเพียงเผชิญกับสื่อกระตุ้นคุณไสยท่านต้องล้มตายทันที แต่ท่านยังงมงายไม่รู้สำนึก ช่างน่าสมเพชน่าหัวร่อนัก"

เจ้าเอี้ยนอ๋องเข่าอ่อนระทวยคุกเข่าลง กล่าวว่า

"นี่เป็นไปไม่ได้ วิชาคุณไสยอิตถีเพศมีแต่สตรีที่กอปรด้วยธาตุหยางบริสุทธิ์จึงใช้ออกได้ แต่ว่านาง..."

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจยาว น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง กล่าวว่า

"ในบรรดาบุตรชายของจูหยวนจาง เราเพียงเห็นท่านอยู่ในสายตาเฝ้าปลูกฝังท่าน ถ่ายทอดวิชาพิชัยสงครามและพลังฝีมือแก่ท่าน สามารถนับเป็นอาจารย์ครึ่งหนึ่งของท่าน"

ทอดถอนใจอีกคราแล้วกล่าวต่อ

"ท่านยังต้องขอบใจหานป๋อที่ไม่จดจำความแค้น หากมิใช่มันแม้แต่เรายังถูกอิ๋งซ่านฮัวตบตา สตรีนางนี้เจ้าอุบายความคิด รู้จักใช้สอยสิ้วเซ่อเป็นเครื่องมือรองรับบุรุษแทน สร้างชื่อตัวเองเป็นหญิงร่านสวาทล่อลวงท่านติดกับ โดยปราศจากความระแวดระวัง ตอนนี้ในโลกมีบุคคลที่สามารถขจัดคุณไสยแก่ท่านเพียงสามคน หนึ่งคืออิ๋งซ่านฮัว หนึ่งคือหานป๋อที่เพาะสร้างพันธุมารอยู่ในตัว สำหรับบุคคลที่สามย่อมเป็นผังปาน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหลั่งเหงื่อเย็นเยียบ กัมศีรษะไร้วาจา ยิ่งไม่กล้าลุกขึ้นยืน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากท่านฆ่าหานป๋อ เกรงว่าเวี่ยเอ๋อไม่อาจมีชีวิตสืบต่อ เราได้รับความกระทบกระเทือนใจ ก็ต้องพ่ายแพ้แก่หลี่เช่อเม่ย ส่วนท่านได้แต่รอให้คุณไสยอาละวาด จบชีวิตอย่างอนาถ พวกเรายังพบว่าไป่ฟางหัวเป็นหนึ่งในสององค์รักษ์นิกายบัญชาฟ้า แสดงว่าท่านโฉดเขลาวู่วามถึงเพียงไหน"

คำพูดของภูตบดีสร้างความตื่นตระหนกไม่หยุดหย่อน เจ้าเอี้ยนอ๋องถึงกับสะท้านทั้งร่าง ร้องอย่างเหลือเชื่อว่า

"ว่ากระไร?"

ดวงตาของภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอประกายรักเวทนา สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เสี่ยวตี้ (ตี้น้อย) เราสองล้วนพลาดท่าเสียที ท่านลุ่มหลงความงาม เรารำลึกถึงภรรยา จึงรับตัวไปฟางหัวอยู่ข้างกาย มา นั่งที่ข้างกายเราเถอะ ต่อให้ก้าวขึ้นเป็นฮ่องเต้ หากไม่มีผู้รู้ใจแม้สักคนเดียว ชีวิตยังมีรสชาติอันใด หยวนจางนับเป็นตัวอย่างที่เด่นชัด ท่านเห็นว่าเขามีความสุขหรือ?"

ในชีวิตเจ้าเอี้ยนอ๋องยกย่องภูตบดีที่สุด ยามนี้ถูกสงครามจิตวิทยาของภูตบดีจู่โจมติดต่อกัน พลันได้สติจากลาภยศสรรเสริฐที่มอมเมาจิตใจ นั่งลงยังตำแหน่งที่อยู่ต่ำกว่าภูตบดี กล่าวด้วยความละอายว่า

"ครั้งนี้เป็นเสี่ยวตี้นึกละอายใจจริงๆ ไม่กล้าลืมเลือนคำสอนของท่านเย่ออู๋อีก"

การประชุมผู้อาวุโส

สถานฝึกสอนซีหนิงดึกดักดริกดริ้น

การประชุมผู้อาวุโสสหพันธ์แปดสำนักจัดขึ้นที่ห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือของสำนักซีหนิง ดราก่อนหานป่อพบกับจวงชิงซวงในที่นี้

เสื่อปูพื้นล้วนถูกเคลื่อนย้ายออกไป ทำให้ห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือกว้างขวางกว่าเดิม เก้าอี้จำนวนเก้ากลุ่มจัดเรียงอยู่สองฟากข้าง ตำแหน่งบนสุดมีเพียงหนึ่งโต๊ะหนึ่งเก้าอี้ ส่วนที่นั่งอื่นมีตั้งแต่สองถึงสามตัว ตำแหน่งด้านบนย่อมจัดไว้สำหรับฉินเมิ่งเหยา ส่วนผู้ที่สามารถนั่งเก้าอี้ตัวอื่น ล้วนเป็นชนชั้นผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนัก ที่มีสิทธิ์มีเสียงในการตัดสินใจ

เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้รับช่วงมีส่วนได้เรียนรู้ ยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของสหพันธ์แปดสำนักได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมประชุม แต่ไม่สามารถยกมือแสดงท่าทีหรือเอ่ยปากกล่าววาจา

การประชุมเริ่มขึ้นเมื่อต้นยามเว่ย (สิบสามนาฬิกา) ยามนี้ยัง

อยู่ห่างอีกเล็กน้อย ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์เสี้ยงชังซัง พร้อมด้วยบุตรชายนามเสี้ยงชิงชิว กับบุตรสะใภ้นามหวินฉังมาถึงก่อน ถัดจากนั้นเป็นเจ้าสำนักอู่ตังฉุนหยางเจินจื่อ เฟยไป่เต้าจั่ง กับนักพรตเสี่ยวปั้นซึ่งเพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บบอบช้ำ และยอดฝีมือเพศฆราวาส ซึ่งถูกนิกายบัญชาฟ้าซื้อตัวไปนามเถียนถง

ยี่สิบปีมานี้เจ้าสำนักอู่ตังกับเฟยไป่เต้าจั่งเพิ่งลงจากเขาเป็นครั้งแรก ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์จึงสนทนากับพวกท่านด้วยความยินดี

ยามนั้นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ของสระกระบี่โบราณ นามเหลิ่งเถี่ยซินกับป้อเจาหยู ติดตามเจ้าสระกระบี่โบราณเหลิ่งเปี้ยฉิงมาถึง เจ้าสระกระบี่โบราณแม้มีนิสัยยโสเย็นชา เมื่อพบกับผู้อาวุโสสหพันธ์แปดสำนักยังไม่กล้าเพิกเฉย ทักทายอย่างสนิทสนม

ส่วนสามเฒ่าซีหนิงซึ่งได้แก่เจ้าสำนักซีหนิงจวงเจี๋ย ผู้เฒ่าซีหนิงซาเทียนฟังกับเยี่ยซู่ตงในฐานะเจ้าบ้าน ยืนอยู่หน้าห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือคอยต้อนรับบุคคลสำคัญของทุกค่ายสำนัก

สำหรับศิษย์ของสหพันธ์แปดสำนักที่ร่วมทางมา ถูกจัดให้รับประทานอาหารว่างที่ห้องโถงชั้นนอก ทุกคนทำความรู้จักทักทายกันบรรยากาศครึกครื้นกลมเกลียว ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบคือซาเชียนหลี่และเหล่าศิษย์สำนักซีหนิง

เจ้าแห่งสวนต้นโพธิ์พระคุณเจ้าเป่าตู้ ซึ่งไม่ได้ลงจากเขามานานพอดีเดินทางมาถึง โดยมียอดฝีมือเมล็ดพันธุ์นามตู้หมินซิน ซึ่งวันก่อนพลาดท่าเสียทีแก่หานป่อติดตามอยู่ข้างกาย

ผู้เฒ่าซีหนิงเห็นคนของสหพันธ์แปดสำนักมาถึงครึ่งหนึ่ง จึงเป็นเพื่อนเจ้าแห่งสวนต้นโพธิ์เข้าสู่ที่ประชุม คงเหลือเจ้าสำนักซีหนิงกับเยี่ยซู่ตงอยู่รอรับแขกที่เบื้องนอก

เจ้าอารามมุ่นเมฆว่างฉิงซือไถ่ กับแม่ชีน้อยผู้เลอโฉมหวินซู่

และหวินชิงที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเดินทางมาถึง หลังจากทักทายถามไถ่ตามมารยาท ก็เดินเข้าสู่ที่ประชุม

เหล่าผู้อาวุโสกับยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์พากันนั่งประจำที่ ศิษย์สำนักซีหนิงยกน้ำชามาต้อนรับ

ทุกผู้คนหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่า นับตั้งแต่จูหยวนจางสถาปนาราชวงศ์หมิงเป็นต้นมา นี่เป็นการประชุมครั้งสำคัญที่สุด เพื่อกำหนดเข็มมุ่งของสหพันธ์แปดสำนัก เกี่ยวกับการรับใช้บ้านเมือง ตลอดจนภารกิจในยุทธจักร เนื่องจากมีลักษณะของการถกเถียง หากไม่สามารถควบคุมได้ สหพันธ์แปดสำนักอาจเกิดการแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ

ยังมีปัญหาที่ละเอียดอ่อนคือ ฉินเมิ่งเหยาในฐานะตัวแทนสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง สามารถควบคุมสหพันธ์แปดสำนัก ซึ่งมุ่งแสวงหาผลประโยชน์และขยายอิทธิพลได้หรือไม่

ขณะครุ่นคิด เยี่ยซู่ตงก็เดินเป็นเพื่อนเซียนไม่แก่เฒ่า เจ้าสำนักฉางไป่เซียะฟง ขวานกากบาทหงต๋าไฉ แส้ปัดเหล็กอ่อนเจิ้นชิงเจียวเข้ามา

เนื่องจากเซียนไม่แก่เฒ่าแห่งฉางไป่มีฐานะสูงส่ง ทุกผู้คนพากันลุกขึ้นคารวะ

เซียนไม่แก่เฒ่ายิ้มพลางทักทายทุกผู้คน เดินถึงชุดเก้าอี้ด้านซ้ายมือทรุดนั่งลง นอกจากเจ้าสำนักฉางไป่มีคุณสมบัตินั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้างแล้ว หงต๋าไฉกับเจิ้นชิงเจียวได้แต่ยืนอยู่หลังเก้าอี้

ถัดจากคณะของสำนักฉางไป่ เป็นที่นั่งของสำนักซีหนิง ด้านตรงข้ามเป็นที่นั่งของฉินเมิ่งเหยากับสำนักเส้าหลิน

ครั้งนี้เจ้าสำนักเส้าหลินไม่ได้เดินทางมา แต่ด้วยศักดิ์ฐานะของหลวงจีนไร้คำนึง สามารถใช้คะแนนเสียงของสำนักเส้าหลินซึ่งมีอยู่สาม

เสียงได้อย่างเต็มที่

ยามนั้นฉินเมิ่งเหยา หานป๋อกับจวงชิงซวง ชวีเยี่ยเวี่ยเพิ่งเดินทางมาถึง เมื่อเดินผ่านห้องโถงหน้า ศิษย์ของสหพันธ์แปดสำนักล้วนสงบสุ้มเสียง ไม่ว่าบุรุษสตรีหรือผู้สูงอายุ ล้วนตะลึงลานต่อความงามของสตรีทั้งสาม กลับไม่ทันสังเกตสนใจหานป๋อ

ฉินเมิ่งเหยาที่สูงสง่าดุจนางเซียน ชวีเยี่ยเวี่ยที่สวมใส่ชุดบุรุษจวงชิงซวงที่สูงโปร่งสดใส ล้วนเป็นลักษณะความงามที่สั่นสะท้านจิตใจคน

เมื่อเดินผ่านพื้นที่ว่างระหว่างเส้นทางเดินกับห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ เจ้าสำนักซีหนิงตรงเข้ามารับหน้า กล่าวว่า

"จวงเจี๋ยแห่งสำนักซีหนิงยินดีต้อนรับคุณหนูเมิ่งเหยา"

ฉินเมิ่งเหยาย่อกายคารวะตอบ

หานป๋อคารวะอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"ผู้เขยคำนับเยี่ยฟู่ (ท่านพ่อตา)"

เจ้าสำนักซีหนิงไม่ทันตอบคำ จวงชิงซวงก็เข้ามาคล้องแขนมันเรียกท่านพ่ออย่างอ่อนหวาน

เจ้าสำนักซีหนิงเห็นสีหน้าบุตรีฉายประกายแห่งความสุข ต้องลอบยินดี กล่าวว่า

"ยังไม่เข้าไปหามารดาเจ้าอีก?"

จวงชิงซวงรับคำคราหนึ่ง นำชวีเยี่ยเวี่ยเข้าสู่ตึกใน สร้างความประหลาดใจแก่เจ้าสำนักซีหนิงยิ่ง สตรีทั้งสองนางไม่ลงรอยกันมาก่อนเหตุใดจึงอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืน

มันวกสายตากลับมายังฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"วันนี้คุณหนูเมิ่งเหยาให้เกียรติมา นับว่าเพิ่มสีสันแก่สำนักซีหนิง"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มอย่างสงบนิ่ง กล่าวกับหานป๋อว่า

"ป๋อหลางไปทำงานได้แล้ว"

หานป๋อยื่นหน้าเข้าไปกระซิบบอกต่อเจ้าสำนักซีหนิงว่า

"ผู้เขยจะเข้าเฝ้าในบัดดล หลังจากนั้นยังมีเรื่องสำคัญเรียนบอก เจี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) ให้สนับสนุนเมิ่งเหยา หาไม่สหพันธ์แปดสำนักจะพลาดท่าเสียที"

ไม่รอให้เจ้าสำนักซีหนิงตอบคำ ก็ล่าถอยถึงข้างกายฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"หลังจากเข้าวังข้าพเจ้าจะรีบรุดมา เมิ่งเหยากับซวงเอ๋อ เวี่ยเอ๋อ รอข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

ฉินเมิ่งเหยารับคำคราหนึ่ง หานป๋อหันกายหมายจากไป พลันปรากฏเงาคนเคลื่อนไหวูบหนึ่ง มีคนขวางหน้าไว้

หานป๋อชะงักเท้าอย่างงุนงง ที่แท้เป็นหลวงจีนไร้คำนึงยืนขวางทางไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคือพี่น้องฝาแฝดของเซวียหมิงอี้ มิน่าเล่าอาตมากล่อมเกลาท่านไม่สำเร็จ"

พลางตบไหล่หานป๋ออย่างสนิทสนม ค่อยเดินเข้าหาฉินเมิ่งเหยากับเจ้าสำนักซีหนิง

ในที่สุดผู้เข้าร่วมประชุมผู้อาวุโสมาพร้อมหน้าแล้ว

เจ้าเอี้ยนอ๋องรับฟังภูตบดีบอกเล่าว่า หานป๋อล่วงรู้ศักดิ์ฐานะไป่ฟางหัวอย่างไร สีหน้าอดแปรเปลี่ยนมิได้ พอฟังว่าไป่ฟางหัวมอบหลักฐานที่หูอุ้ยหยงติดต่อกับศัตรูภายนอกต่อหานป๋อ ถึงกับหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด

ชนชั้นยอดคนเช่นมัน ต่อให้ภูเขาไท่ซันถล่มลงตรงหน้า ยังไม่ตื่นเต้นตระหนก แต่ยามนี้สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยากถึงเพียงนี้ แสดงว่าได้รับความตระหนกตกใจถึงเพียงไหน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากตอนนี้พวกเรายังคาดเดาไม่ออกว่า นี่เป็นแผนกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัวของฟางเยี่ยหวี่สมควรล้างมือถอนตัว อย่าได้ออกมาเกลือกกลั้วแล้ว"

เจ้าเอี๋ยนอองกล่าวถามว่า

"เสี่ยวตี้โง่เขลา ยังคาดเดาแผนร้ายของพวกมันไม่ออก"

ภูตบดีซวี่เย่ออู๋กล่าวว่า

"เคล็ดวิชาเสน่ห์หญิงมีต้นกำเนิดมาจากวิชาร่วมรสรักของทิเบต หากสืบสาวขึ้นไปถือว่าไป่เหลียนเจี๋ยที่พ่ายแพ้แก่ฟู่อิงเมื่อร้อยปีก่อนเป็นผู้บัญญัติคิดค้นขึ้น องครักษ์วังปรมาจารย์มารฮัวเจี๋ยหวี่ก็เป็นศิษย์ของสำนักดังกล่าว ครั้งกระโน้นไป่เหลียนเจี๋ยมีหญิงรับใช้สองนาง ล้วนร่ำเรียนวิชาเสน่ห์หญิงจากนาง นางหนึ่งเป็นชาวฮั่น อีกนางหนึ่งเป็นสตรีโคกุเรียว พวกนางแยกย้ายกันก่อตั้งสำนักอิตถีเพศที่ฮกเกี้ยน กับสำนักเย้ายวนใจที่โคกุเรียว ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า สิ้วเซ่อกับอิ๋งซ่านฮัวเป็นทายาทของสำนักทั้งสอง"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"มิน่าเล่าเราพอพบพานนาง ก็ไม่สามารถควบคุมราคะจิตของตัวเอง ที่แท้นางเป็นทายาทที่รับช่วงวิชาเสน่ห์หญิง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวสืบต่อ

"ไม่ว่าวิชายั่วสวาทของตันอี้หย หรือวิชาเสน่ห์หญิงของไป่เหลียนเจี๋ย ล้วนเป็นวิชาลับเฉพาะของสำนักมาร ส่วนพันธุมารของหานป๋อ เป็นสุดยอดของวิชาฝีมือสำนักมาร สามารถสะกดข่มวิชาลับเฉพาะของสำนักมาร ดังนั้นเราจึงกล้าระบุว่า มีแต่มันจึงสามารถทำลายคุณไสยซึ่งอิ๋งซ่านฮัวฝังอยู่ในร่างกายของท่าน นี่เป็นสาเหตุที่แท้จริงซึ่งอิ๋งซ่านฮัวคิดฆ่าหานป๋อให้จงได้"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"เหตุใดเราไม่มีความรู้สึกผิดปรกติใด ถึงแม้โคจรพลังตรวจสอบภายในก็หาร่องรอยไม่พบ"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวด้วยสีหน้าราบเรียบว่า

"นี่เป็นส่วนที่ร้ายกาจของคุณไสยอิตถีเพศ อาศัยหลักการดึงดูดของหยินกับหยาง ปล่อยธาตุหยางบริสุทธิ์ซึ่งเจือปนหนอนคุณไสยเข้าสู่พลังธาตุของท่าน กระจายไปตามเส้นเลือดทั่วร่างโดยไร้รอย แต่ขอเพียงหนอนคุณไสยได้รับการกระตุ้นจากภายนอกจะเปิดฉากจู่โจมจากภายในทำให้น้ำกามแห้งขอดโลหิตเหือดหาย ตายโดยไม่มีตัวยารักษา"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"หานป๋อสามารถรักษาอาการของเราจริงหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ ขอเพียงมันแผ่พุ่งพลังมารเข้าสู่เส้นชีพจรของท่าน ก็จะรุกเร้าหนอนคุณไสยไปรวมตัวที่จุดจุดหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้นท่านสามารถใช้พลังฝีมือส่วนตัวขับหนอนคุณไสยออกจากร่าง"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องค่อยคลายใจลงบ้าง กล่าวว่า

"พระบิดาใช่ถูกวิชาคุณไสยอิตถีเพศทำร้ายด้วยหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"สมควรไม่ โอ ท่านเข้าใจว่าวิชาคุณไสยอิตถีเพศใช้ออกโดยง่ายดายนักหรือ? ผู้เพาะเลี้ยงคุณไสยต้องใช้ธาตุหยางและโลหิตตัวเองป้อนให้แก่หนอนคุณไสย ขณะที่ปล่อยคุณไสยสิงสู่ร่างผู้คน ต้องใช้พลังธาตุ ไล่ต้อนหนอนคุณไสย สิ้นเปลืองกำลังอย่างมาก ดังนั้นหลังจากใช้วิชาคุณไสย ไม่อาจมีชีวิตรอดเกินร้อยวัน อิ๋งซ่านฮัวรีบร้อนออกจากนครหลวง เพราะไม่ต้องการให้หานป๋อเห็นสภาพการตายอย่างอนาถของนาง การฆ่าตัวตายของสิ้วเซ่อ ก็แฝงความหมาย

พลีชีพบูชารัก"

เจ้าเอี้ยนอ๋องสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านเย่ออู๋เอ่ยถึงแผนกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัวของฟางเยี่ยหวี่ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ภูตบดซวีเย่ออูกล่าววา

"นั่นเป็นข้อสันนิษฐานที่สมเหตุสมผลที่สุด เฉินกุ้ยเฟยถนัดในการใช้พิษผสม ย่อมสามารถลงมือต่อพระบิดาท่านโดยที่ตรวจสอบไม่ออก พอถึงงานเฉลิมพระชนมพรรษา ขอเพียงกระทบถูกวัตถุสิ่งหนึ่งก็จะเสียชีวิต ไม่แน่ว่ายังป้ายความผิดแก่ท่าน ท่านสมควรคาดเดาผลสุดท้ายออก ซึ่งท่านแม้ตายก็ไม่ยอมรับ ดังนั้นพวกมันกระตุ้นหนอนคุณไสยภายในกายท่านอาละวาด บอกว่าท่านกลัวความผิด รับประทานยาพิษฆ่าตัวตาย เมื่อถึงเวลานั้นแผ่นดินยังเป็นของตระกูลจูท่านหรือ?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหลังจากทราบว่าถูกพิษหนอนคุณไสย ก็สับสนว้าวุ่นใจ มีสติปัญญาไม่เทียบเท่ากับยามปรกติสามส่วน ยามนั้นงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นพระบิดาไยมิใช่ตกอยู่ในอันตรายแล้ว?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านมิใช่คิดปลงพระชนม์เขาหรอกหรือ อย่างนั้นไยมิใช่สบอารมณ์ของท่าน?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหน้าแดงวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"เสี่ยวตี้ทราบความผิดแล้ว"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ไม่คิดบีบคั้นเกินไป กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านรั้งอยู่ที่นี้เถอะ รอจนหานป๋อกลับมา ทำการขจัดหนอนคุณไสยให้กับท่าน จากนั้นท่านหาโอกาสหลบหนีออกจากนครหลวงกลับคืนสู่เขตแดนของท่าน เตรียมกำลังทหารชิงแผ่นดินกับตันอี้หยู

ขอเพียงพรรคมังกรพิโรธยอมช่วยเหลือท่าน สุดท้ายท่านจะได้ครองแผ่นดิน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องค่อยสงบลง กล่าวช้าๆ ว่า

"ท่านเย่ออู๋หักใจทนดูพระบิดาถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตหรือ?"

ภูตบดชั่วเยออูกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นี่เป็นเจตนารมณ์ของฟ้า สุดที่ขีดความสามารถของผู้คนจะเปลี่ยนพลิกได้ หยวนจางโหดเหี้ยมอำมหิตชมชอบฆ่าฟันเกินไป ละเมิดหลักเมตตาของฟ้า มีอายุขัยแต่เพียงนี้ ท่านยังคงห่วงใยเรื่องของตัวเองเถอะ"

เมื่อฉินเมิ่งเหยาเดินเข้าสู่ที่ประชุม โดยมีหลวงจีนไร้คำนึงกับเจ้าสำนักชีหนิงติดตามอยู่ทางซ้ายขวา ทุกผู้คนพากันลุกขึ้นคารวะแสดงความเคารพต่อสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง

ฉินเมิ่งเหยายังคงสงบราบเรียบ ประกายตาลึกล้ำไร้ที่สุด แต่ละคนล้วนบังเกิดความรู้สึกประหลาด คล้ายกับฟ้าดินหยุดนิ่ง อยู่ในความสงบถึงที่สุด

ผู้ที่เข้าร่วมประชุมมียอดคนที่ผ่านการบำเพ็ญภาวนา ต่างพากันรับรู้ถึงจิตฌานที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งของนาง

ภายหลังเหตุการณ์บนหอเชื่อมฟ้า ความรักระหว่างธรรมกับมารของฉินเมิ่งเหยากับหานป๋อ เป็นที่รู้กันในสหพันธ์แปดสำนัก ถึงแม้ทราบว่ากระทำไปเพื่อเชื่อมต่อชีพจรหัวใจช่วยชีวิต แต่ล้วนตั้งข้อสงสัยว่า หลังจากที่ฉินเมิ่งเหยาเข้าสู่ทางโลก ยังรักษาขอบเขตขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้งหรือไม่ ยามนี้พอพบหน้าฉินเมิ่งเหยา ผู้ที่มีสายตาหลักแหลมล้วนคลายความสงสัย ส่วนผู้คนที่เคยพบกับฉินเหมิ่งเหยา ยิ่งตื่นเต้นสงสัยที่ฉินเมิ่งเหยามีสง่าราศีกว่าเดิม

เจ้าสำนักซีหนิงกับหลวงจีนไร้คำนึงส่งฉินเมิ่งเหยาไปนั่งประจำที่ค่อยกลับไปยังที่นั่งตัวเอง

ฉินเมิ่งเหยาเห็นสายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับมาที่นาง จึงยิ้มเล็กน้อย หลังจากกวาดมองแวบหนึ่ง ค่อยหลุบตาลงช้าๆ ท่วงท่าเคร่งขรึมสำรวม บริสุทธิ์ผุดผ่องดุจพระโพธิสัตว์กวนอิม

เหล่าผู้อาวุโสและยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์ล้วนใจสั่นสะท้าน บังเกิดความรู้สึกที่แปลกพิสดาร เพราะว่าพริบตานั้น ไม่มีผู้ใดไม่รู้สึกว่านางจับจ้องมองตนอย่างลึกซึ้ง

ฉินเมิ่งเหยาแม้ไม่เอ่ยปาก แต่ก็พิชิตจิตใจผู้คนที่เข้าประชุมทั้งหมด

เยี่ยซู่ตงนึกถึงรับสั่งหงอู่ฮ่องเต้ที่ว่า “ไม่อาจผ่านด่านของฉินเมิ่งเหยา” ค่อยรับทราบพระหฤทัยที่หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรพบฉินเมิ่งเหยา

หลวงจีนไร้คำนึงกล่าววาจาขึ้นก่อน ท่านยิ้มพลางกล่าวว่า

“จนบัดนี้ได้พบกับคุณหนูเมิ่งเหยา อาตมาค่อยเข้าใจว่าเหตุใดเจ้าเรือนฌานเมตไตรยจึงอนุญาตคุณหนูเมิ่งเหยา ลงจากเขามาพิทักษ์ธรรม”

ฉินเมิ่งเหยาลืมตาขึ้น ยิ้มเล็กน้อยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“หลวงจีนศักดิ์สิทธิ์ชมเกินไป สถานการณ์รีบร้อนคับขันเมิ่งเหยาได้แต่ลงมือทั้งที่ไม่ได้ระดับมาตรฐาน”

เยี่ยซู่ตงรับฟังสุ้มเสียงอันไพเราะดุจดุริยทิพย์ของนาง บังเกิดความพลุ่งพล่านใจ กล่าวว่า

“คุณหนูเมิ่งเหยาเพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ก็แสดงฝีมือทำร้ายหลันอี้บาดเจ็บ ดูว่ายังมีผู้ใดกล้ากระด้างกระเดื่องในดินแดนต้าหมิงเราอีก?”

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นตระหนก ค่อยทราบเรื่องที่ฉินเมิ่งเหยาใช้กระบี่ทำร้ายหลันอี้

เจ้าสำนักอู่ตังฉุนหยางเจินจื่อคิ้วเคราขาวโพลน สูงสง่าประดุจเซียน ยามนั้นสองตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

“คราครั้งนี้สหพันธ์แปดสำนักเราเชื้อเชิญนางเซียนมายังที่นี้หวังให้นางเซียนมีคำชี้แนะ ตัดสินใจว่าจะรับมือกับความวุ่นวายเฉพาะหน้าอย่างไร?”

เซียนไม่แก่เฒ่าเห็นทุกคนยกยอฉินเมิ่งเหยาจนสูงเทียมฟ้า บังเกิดความไม่พอใจ แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“สถานการณ์แม้วุ่นวาย แต่สำหรับสหพันธ์แปดสำนักเรา กลับเป็นผลดีโดยปราศจากผลเสีย สำนักอสูรฝ่ายอธรรมต่อสู้กันเอง ส่งผลต่อความสถาพรของต้าหมิงเรา ไม่ทราบพี่จวงมีความเห็นอันสูงส่งใด?”

ที่แล้วมาสำนักซีหนิงเป็นกระบอกเสียงของหงอู่ฮ่องเต้ รวมหัวกับสำนักฉางไป่ ยืนกรานไม่ยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงของวังปรมาจารย์มารกับพรรคมังกรพิโรธ โดยอ้างเหตุผลว่าพรรคมังกรพิโรธเป็นกบฏที่ทางการต้องการตัว แต่โดยจุดยืนของค่ายสำนักร่วมแนว นับเป็นการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างนอกเขตแคว้นกับยุทธจักรภาคกลาง

เจ้าสำนักซีหนิงความจริงยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับบ้านเมือง หงอู่ฮ่องเต้ก็รับสั่งต่อเยี่ยซู่ตงว่าจะไม่ก้าวก่ายการตัดสินใจของพวกมัน แต่เมื่อครู่ถูก “เขยขวัญ” หานป๋อกระซิบที่ข้างหูสองประโยค มาตรว่าที่ผ่านมามันมีความคิดอ่านของตัวเอง ยามนี้ก็บังเกิดความเลอะเลือนอยู่บ้างไม่ทราบมีปฏิกิริยาอย่างไรดี

ดีที่เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวเสริมว่า

“พวกเรามิสู้รับฟังความเห็นของคุณหนูเมิ่งเหยาก่อน แล้วค่อยตัดสินใจดีหรือไม่?”

แม่ชีน้อยเลอโฉมหวินซู่ที่ด้านหลัง ก็ลืมตาสำรวจมองฉินเมิ่งเหยา ดวงตาทอแววนิยมยกย่อง

ฉินเมิ่งเหยากวาดมองเซียนไม่แก่เฒ่าแวบหนึ่งค่อยกล่าว

"การมาของเมิ่งเหยาครั้งนี้ เพียงมีข้อเสนอประการหนึ่ง ขอให้เหล่าเจ้าสำนักผู้อาวุโสรับปาก"

ทุกผู้คนประหลาดใจยิ่ง ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์สำนึกขอบคุณที่นางเคยช่วยชีวิตบุตรชายบุตรสะใภ้ จึงกล่าวว่า

"ไม่ว่าคุณหนูมีข้อร้องขอใด ขอเพียงเรากระทำได้ ยินดีปฏิบัติตาม"

คำพูดนี้มีน้ำหนักยิ่ง แสดงว่าชาติตระกูลวรรณศิลป์สนับสนุนฉินเมิ่งเหยาอย่างเต็มที่

เจ้าแห่งสวนต้นโพธิ์ก็ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาโปรดบ่งบอกมาก่อน"

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายพิสดารสุดบรรยาย กวาดมองทุกผู้คนอย่างแช่มช้า กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมิ่งเหยาคิดขอให้ท่านทั้งหลายสลายสหพันธ์แปดสำนัก"

คำพูดนี้แฝงอำนาจสะท้านสะเทือนอย่างรุนแรง แม้แต่หลวงจีนไร้คำนึง เจ้าอารามมุ่นเมฆ เจ้าสำนักอู่ตังและพวกก็เหม่อมองนางอย่างตะลึงลาน

เหลียนชิ่วชิ่วเข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้ ดีดจะเข้ร้องเพลงขับกล่อมถวาย

เสียงร้องสดใสคล้ายไข่มุกร่วงลงบนจานหยก เสียงจะเข้แผ่วเบาลงจวบจนขาดหาย แต่หางเสียงยังคงอยู่ไม่เสื่อมสลาย

หงอู่ฮ่องเต้ซึ่งทรงสดับเพียงพระองค์เดียวทรงเคลิ้มพระทัย ชั่วครู่ค่อยเรียกพระสติกลับคืนมา รับสั่งชมเชยว่า

"บนเพลงนี้มีแต่สรวงสวรรค์จึงพึงมี บนพื้นปฐพีไหนเลยเคยได้ยิน?"

พลางทอดพระเนตรหญิงงามที่นั่งดีดจะเข้ถวายอยู่เบื้องหน้า ตรัสว่า

"ความเลิศล้ำของศิลปะเสียงเพลงซิ่วซิ่ว หาเป็นรองจี้ซีซีไม่"

เหลียนซิ่วซิ่วพอได้ยินคำ "จี้ซีซี" ถึงกับตาเป็นประกาย นึกถึงล่างฟานหวิน ขณะเดียวกันก็รำลึกถึงผังปาน

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรจนลืมพระเนตรกว้าง แต่ที่ทรงดำริกลับเป็นเฉินกุ้ยเฟย ทรงใคร่ครวญว่า หากสามารถรับตัวหญิงงามนี้เป็นพระสนม มาตรว่าต้องสูญเสียเฉินกุ้ยเฟยไป ก็ไม่กระทบกระเทือนพระทัยถึงเพียงนั้น จึงแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"หากทุกวี่วันสามารถได้ยินเสียงเพลงของซิ่วซิ่ว ข้ายังคิดหวังสิ่งใด?"

เหลียนซิ่วซิ่วใจสั่นสะท้าน ทราบว่าล่างฟานหวินคาดการณ์ไม่ผิด หงอู่ฮ่องเต้ตั้งพระทัยครอบครองนางจริงๆ ขณะจะหาทางถ่วงเวลา แว่วเสียงเนื่ยกงกงดังขึ้นที่นอกประตูว่า

"ทูลฝ่าบาท พระยาจงฉินมีเรื่องรีบด่วนคิดกราบทูล"

เหลียนซิ่วซิ่วพอฟัง ถึงกับคิดประทับจูบแก่พระยาจงฉินที่ช่วยคลี่คลายสถานการณ์ให้กับนาง

เถียนถงแห่งสำนักอู่ตังมีสีหน้าเยือกเย็น กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"แม่นางฉินทราบหรือไม่ว่า สหพันธ์แปดสำนักก่อตั้งขึ้นภายใต้ข้อเสนอของเจ้าเรือนฌานเมตไตรย จุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือฝ่าบาทขับไล่พวกตาดมองโกล หลังจากสถาปนาราชวงศ์หมิง ฝ่าบาทก็ทรงแต่งตั้งเป็นแปดสำนักของประเทศ ตอนนี้แม่นางฉินกลับเสนอให้พวกเรา

สลายตัว ใช่สมเหตุผลหรือไม่ ขัดกับเจตนารมณ์ของอาจารย์ผู้ล่วงลับของท่านหรือไม่?"

มันจงใจไม่ยกย่องนางเป็นคุณหนูเมิ่งเหยาเช่นเดียวกับผู้อื่น ย่อมมีเจตนาลดศักดิ์ศรีของนาง คำพูดที่กล่าวก็ร้ายกาจยิ่ง กลับยกอ้างจูหยวนจางกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยสะกดข่มนาง

นอกจากบุคคลไม่กี่คนแล้ว ที่เหลือล้วนมีสีหน้าเห็นพ้อง ลองนึกดูหากยอมรับข้อเสนอของฉินเมิ่งเหยา สหพันธ์แปดสำนักไยมิใช่ปล่อยให้ผู้คนชี้นำบงการตามอำเภอใจแล้ว

สามเฒ่าซีหนิงกลับครุ่นคิดถึงอีกเรื่องหนึ่ง พวกมันล่วงรู้ศักดิ์ศรีที่แท้จริงของเถียนถงจากจูหยวนจาง เถียนถงคิดค้านข้อเสนอของฉินเมิ่งเหยาอย่างรุนแรงถึงเพียงนี้ กลับทำให้พวกมันมีความรู้สึกว่าหมากพิสดารเช่นฉินเมิ่งเหยาซ่อนหลักเหตุผลอันใด

หลวงจีนไร้คำนึงปิดเปลือกตาลง คล้ายไม่รับฟังไม่ใส่ถามวัตถุเรื่องราวข้างกาย แต่ทุกผู้คนทราบว่าบรรพชิตที่ถือสิทธิ์ออกเสียงเป็นพิเศษท่านนี้กำลังใคร่ครวญข้อเสนอของฉินเมิ่งเหยา

เจ้าสระกระบี่โบราณพลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยายื่นข้อเสนอที่ผู้คนยากรับได้เช่นนี้ คงมีเหตุผลที่เต็มเปี่ยม เราขอรับทราบรายละเอียด"

เซียนไม่แก่เฒ่ากวาดมองหลวงจีนไร้คำนึงแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายไม่แสดงท่าทีแม้แต่น้อย สร้างความขุ่นเคืองใจ เน้นเสียงว่า

"ไม่ว่ามีเหตุผลอันใด อภัยที่เรายากจะรับได้"

ผู้อาวุโสสำนักอู่ตังอีกท่านหนึ่ง เฟยไป่เต้าจั่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เซียนไม่แก่เฒ่ากระทั่งเหตุผลของคุณหนูเมิ่งเหยายังไม่ทันรับฟัง ก็บอกปัดปฏิเสธ เฟยไป่ก็รู้สึกยากรับได้"

เซียนไม่แก่เฒ่าถลึงตาใส่ สาดประกายอันเกรี้ยวกราดพวยพุ่ง

ใส่เฟยไป่เต้าจั่ง

เฟยไป่เต้าจั่งมีขันติดียิ่ง ยังคงแย้มยิ้มไม่เสื่อมคลาย

บรรยากาศผนึกแข็งตัวขึ้นมา

ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์แม้บอกว่าสนับสนุนข้อเสนอของฉินเมิ่งเหยา แต่คิดไม่ถึงว่าเป็นเรื่องสลายสหพันธ์แปดสำนัก ดังนั้นกล่าวอย่างลังเลว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาสามารถอธิบายหรือไม่?"

ผู้ที่ไม่เอ่ยปากประกอบด้วยเจ้าอารามมุ่นเมฆ สำนักซีหนิง สำนักเส้าหลินกับสวนต้นโพธิ์ แต่ผู้ที่เอ่ยปากหากมิใช่ประกาศตัวไม่ยอมรับก็แสดงท่าทีเคลือบแคลงวางเฉย ดังนั้นข้อเสนอของฉินเมิ่งเหยายากที่จะเล็งผลเลิศได้

เถียนถงลอบประหลาดใจ เหตุใดสำนักซีหนิงที่จงรักภักดีต่อจูหยวนจางมีท่าทีแปลกประหลาดถึงเพียงนี้ ต้องขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ไม่ว่าข้อเสนอของแม่นางฉินมีเหตุผลเพียงใด หากฝ่าบาทไม่ทรงเห็นชอบ กลับสลายสหพันธ์แปดสำนักโดยพลการ ผลสุดท้ายเป็นอย่างไร เรามิต้องบอกออกมา ท่านทั้งหลายก็สมควรทราบดี"

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ประสกเถียนโปรดทำความเข้าใจเรื่องหนึ่งว่า จุดประสงค์ที่ก่อตั้งสหพันธ์แปดสำนัก เพื่อสันติสุขของส่วนรวม อื่นๆ ล้วนมิใช่เหตุที่ต้องใคร่ครวญ คุณหนูเมิ่งเหยาเมื่อเสนอเช่นนี้ อาตมาเชื่อว่านางต้องมีเหตุผล"

เถียนถงลอบด่าทอในใจ แต่ก็ยากที่จะหักล้างคำประกาศจุดยืนที่ชอบด้วยเหตุผลของเจ้าอารามมุ่นเมฆได้

สามเฒ่าซีหนิงกลับลอบทอดถอนใจ เห็นว่าเถียนถงผิดที่พูดมากเกินไปแล้ว

พริบตานั้นสายตาทุกผู้คนจ้องจับที่ฉินเมิ่งเหยา รอให้นางเอ่ยปาก

ฉินเมิ่งเหยามองดูเถียนถงอย่างสงบแวบหนึ่ง จากนั้นทอดสายตาไปยังนอกสถานฝึกฝีมือ

หลังจากที่ธรรมมารเชื่อมประสานบนหอเชื่อมฟ้า ใจกระบี่ของนางกลับคืนส่ขอบเขตขั้นกระจ่างแจ้ง ขณะที่หานป๋อกลายเป็นส่วนหนึ่งของจิตปัญญาของนาง มิเพียงไม่ใช่จุดอ่อน ตรงกันข้ามกลับเป็นห่วงโซ่ที่กล้าแข็งที่สุด ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าแม้เป็นเรื่องทางโลกที่น่ารำคาญ แต่ไม่ดั่งค้างอยู่ในดวงจิตนาง จิตใจนางคล้ายหินผาใต้ธารน้ำตก ถึงแม้สายน้ำสาดพุ่งใส่ก้อนหิน แต่ไม่ทิ้งริ้วรอย ไม่มีสิ่งกีดขวางใด

ทุกผู้คนไม่ว่าบรรพชิตหรือฆราวาส ล้วนถูกบุคลิกท่วงท่าที่งามอย่างหลุดพ้นของนางดึงดูดไว้ แต่ไม่บังเกิดความคิดนอกลู่นอกทาง กลับรู้สึกว่าจิตใจสงบราบเรียบ แม้แต่เถียนถงที่มีจิตคิดเป็นอื่น ยังบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดเช่นนี้ เป็นที่เห็นได้ว่าพลังจิตของนางกล้าแข็งถึงเพียงไหน

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย รั้งสายตากลับจากเบื้องนอก กวาดมองทุกผู้คนในที่ประชุม กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมิ่งเหยาที่เสนออย่างอุกอาจเช่นนี้ มิใช่คิดเกลี้ยกล่อมผู้อาวุโสทุกท่าน หากแต่ขอให้ทุกท่านนึกถึงความเป็นไปได้นี้ ไม่ว่าการกำหนดกฎเกณฑ์อันใด ล้วนเกิดขึ้นจากความต้องการในตอนนั้น แต่ว่าเรื่องทางโลกผันแปรไม่แน่นอน หากยึดติดกับกรอบ กฎเกณฑ์นี้กลับเป็นอุปสรรคต่อความรุดหน้า กลายเป็นความคร่ำครึที่ไม่เข้ากับสภาพแวดล้อมเฉพาะหน้า คดีฆาตกรรมเชียะชิงเหลียนที่ตึกตระกูลหานเป็นตัวอย่างอันเด่นชัด เพื่อรักษาความสมัครสามัคคีของสหพันธ์แปดสำนัก พวกท่านไม่อาจชำระสะสางเรื่องอื่นอีก เพราะคำนึงถึงภาพรวม ภายใต้หัวข้อของการรักษาสหพันธ์แปดสำนักเอาไว้ กลับลบเลือนอุดมการณ์ส่วนตัว

ไป เมิ่งเหยากลับภาวนาให้มีบุคคลที่หาญกล้าเช่นหลวงจีนกระบี่และนักพรตเสี่ยวปั้นให้มากกว่านี้ อภัยที่เมิ่งเหยากล่าวตรงๆ ในสายตาของชาวยุทธจักร สหพันธ์แปดสำนักเพียงเป็นเครื่องมืออันประณีตบนโต๊ะทรงพระอักษรของจูหยวนจาง หามีจิตวิญญาณของตัวเองไม่"

คนของสหพันธ์แปดสำนักล้วนนิ่งเงียบงัน คำพูดของฉินเมิ่งเหยาเหล่านี้ล้วนจี้ถึงปัญหา ทำให้ผู้คนยากจะโต้แย้งได้

แม่ชีหวินซู่รับฟังจนหัวใจร้อนผ่าว นึกถึงล่างฟานหวินกับหานป๋อตอนนั้นนางเห็นว่าพวกเขาจึงเป็นนักสู้ผู้กล้า ส่วนผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนักเพียงคิดรักษาความสามัคคีกลมเกลียวของแปดสำนัก ยามกระทำการกลับถูกมัดมือมัดเท้าตลอดเวลา

หลวงจีนไร้คำนึงพลันส่งเสียงหัวร่ออันยาวนาน ทำลายความเงียบงันที่น่าอึดอัด กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยากล่าววาจารวบรัดสมใจ กระตุ้นให้ผู้คนได้คิดอาตมาไม่สนใจว่าผู้อื่นคิดอย่างไร นับแต่นี้เป็นต้นไป สำนักเส้าหลินมิใช่ส่วนหนึ่งของสหพันธ์แปดสำนักอีก หลังจากนี้ไม่ต้องกระทำตามสีหน้าท่าทีของผู้ใดอีกต่อไป"

พลางหัวร่อฮาฮา ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง พลิ้วกายออกจากห้องโถง หายวับไปในบัดดล

ท่านบอกไปก็ไป กระทำด้วยความหมดจดชัดเจน

ทุกผู้คนเหม่อมองท่านหายลับจากดลองจักษุ ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี สหพันธ์แปดสำนักเมื่อขาดสำนักเส้าหลินที่กล้าแข็งที่สุด ขุมกำลังย่อมอ่อนโทรมลงมากมาย

เถียนถงหน้าเขียวคล้ำ หันขวับไปกล่าวกับฉินเมิ่งเหยาว่า

"ตอนนี้ท่านสมความปรารถนาแล้วกระมัง?"

น้ำเสียงปราศจากความเกรงอกเกรงใจอีก

เจ้าสำนักอู่ตังกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เถียนถงหุบปาก ผู้ใดอนุญาตท่านเสียมารยาทต่อคุณหนูเมิ่งเหยาถึงเพียงนี้?"

เถียนถงตะลึงลานกับที่ สีหน้าปั้นยากถึงที่สุด คิดไม่ถึงว่าศิษย์พี่เจ้าสำนักที่อ่อนโยนจะดด่าว่ากล่าวซึ่งหน้าเช่นนี้

แม้แต่เซียนไม่แก่เฒ่าและพวกก็ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ยี่สิบกว่าปีมานี้ ผู้นำสำนักอู่ตังทั้งสองไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก ภารกิจทั้งหมดล้วนมอบหมายให้เถียนถง ซึ่งเป็นยอดฝีมือเพศฆราวาสดูแล ครั้งนี้ยอมเดินทางมาร่วมประชุม นับว่าเหนือความคาดหมายผู้คนอยู่แล้ว ยิ่งนึกไม่ถึงว่าจะไม่ไว้หน้าเถียนถงถึงเพียงนี้

คราครั้งนี้การประชุมผู้อาวุโสเลื่อนมาถึงวันนี้ ความจริงเป็นข้อเสนอของเจ้าสำนักอู่ตัง คิดรอจนนักพรตเสี่ยวปั้นทุเลาจากอาการบาดเจ็บก่อน

เฟยไป่เต้าจั่งกล่าวขึ้นว่า

"ต่อให้คุณหนูเมิ่งเหยาไม่กล่าวคำพูดเหล่านี้ คราครั้งนี้อาตมากับศิษย์พี่เจ้าสำนักที่เข้าร่วมการประชุม ก็คิดตั้งคำถามต่อทุกท่านว่าเพื่อตำแหน่ง 'สำนักของประเทศ' พวกเราใช่จะรับคำสั่งจากจูหยวนจางโดยไม่แยกแยะหรือไม่?"

คราครั้งนี้ถึงรอบสามเฒ่าซีหนิงบังเกิดความไม่สบายใจ ทั้งนี้เพราะคำสั่งการของจูหยวนจางล้วนส่งผ่านสำนักซีหนิง แจ้งต่อทุกค่ายสำนัก

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวเสริมว่า

"เมื่อวันก่อนล่างฟานหวินคาดคั้นถามว่า พวกเราใช่จะนั่งดูพวกมันต่อสู้กับชนมารร้ายนอกเขตแดนเช่นเดียวกับจูหยวนจางหรือไม่ อาตมาก็ต้องการทราบว่าตอนนี้มีคนตอบคำถามข้อนี้หรือไม่?"

ในที่ประชุมเงียบสงบไร้สุ้มเสียง

ข้อเสนอของฉินเมิ่งเหยา และคำบอกกล่าวที่ตามหลัง กลับสร้างความปั่นป่วนขึ้นในสหพันธ์แปดสำนัก สะท้อนความขัดแย้งและปัญหาอันซับซ้อนซึ่งสะสมมานานปีออกมา

เจ้าแห่งสวนต้นโพธิ์ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ย่อมมีคนสามารถตอบคำถามนี้ ทั้งบอกกล่าวอย่างผ่าเผย แต่ในยุทธจักรมีคำตัดสินโดยรวม ตอนนี้แม้แต่พวกเราเองก็ยอมรับว่าล่างฟานหวินเป็นบุคคลที่ควรแก่การยกย่องของดินแดนภาคกลาง หากมิใช่มันยันผังปานไว้ ด้วยพลังฝีมือภูมิปัญญาของปรมาจารย์มารผู้นี้ ไม่ทราบแผ่นดินจะโกลาหลถึงเพียงไหน"

ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์พลันหัวร่อดังยาวนาน ดึงดูดความสนใจผู้คนมองมา มันค่อยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ เราพลันรู้สึกปลอดโปร่ง ราวกับวางหาบพันชั่งที่แบกอยู่ลงมา ขอบอกตามความสัตย์ เมื่อคุณหนูเมิ่งเหยายื่นข้อเสนอนี้ออกมา เรารู้สึกยากจะรับได้ ตอนนี้กลับได้คิด ขอเพียงพวกเรามีอุดมการณ์และเป้าหมายเดียวกัน สหพันธ์แปดสำนักแม้ไม่คงอยู่ แท้ที่จริงยังรวมตัวกัน ในทางกลับกัน สหพันธ์แปดสำนักมีแต่ความใหญ่โต หากทว่าขาดความถูกต้อง เฉกเช่นสัตว์ประหลาดที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง"

สีหน้าเซียนไม่แก่เฒ่าเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นกล่าวกับสามเฒ่าซีหนิงว่า

"เราผู้เฒ่าต้องการฟังความเห็นของท่านทั้งสาม"

มันความจริงมั่นใจว่าสามารถจับมือกับสำนักซีหนิง ล้มข้อเสนอให้สอดมือยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างพรรคมังกรพิโรธกับวังปรมาจารย์มาร มิคาดข้อเสนอของฉินเมิ่งเหยากลับต้องการให้รื้อ

ทำลายโครงสร้างของสหพันธ์แปดสำนัก ทั้งสะกิดความขัดแย้งของค่ายสำนักทั้งแปดขึ้น ทำให้มันตกเป็นเบี้ยล่าง พานระบายโทสะใส่สามเฒ่าซีหนิงซึ่งไม่คัดค้านฉินเมิ่งเหยาอย่างแข็งขัน

เจ้าสำนักซีหนิงเจ้าความคิดเพียงไหน ทราบว่าสถานการณ์ยากกอบกู้ ทั้งเชื่อคำพูดของหานป๋อ ทราบว่าหานป๋อมีหูตาปราดเปรียวมิหนำซ้ำต้องไม่คิดร้ายต่อมัน กอปรกับทราบจากเยี่ยซู่ตงว่า จูหยวนจางจะไม่ก้าวก่ายต่อกิจการภายในของสหพันธ์แปดสำนัก จึงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"พี่เสี้ยงกล่าวประเสริฐ สหพันธ์แปดสำนักเพียงเป็นชื่อเรียกขาน ขอเพียงพวกเราทุกค่ายสำนักร่วมมือกันอย่างจริงใจ ถึงแม้ไม่มีชื่อเรียกขานก็ปราศจากข้อแตกต่าง ด้านความเคลื่อนไหวกลับคล่องตัวกว่าเดิม"

คราครั้งนี้แม้แต่ฉินเมิ่งเหยาก็ประหลาดใจ ข้อเสนอของนางนี้เท่ากับแข็งข้อต่อจูหยวนจาง คิดไม่ถึงทางสำนักซีหนิงจะโอนอ่อนถึงเพียงนี้

นางที่คิดสลายสหพันธ์แปดสำนัก เป็นเพราะได้ยินเรื่องราวของตันอี้หยูค่อยตัดสินใจทำเช่นนี้ หากปล่อยให้สหพันธ์แปดสำนักคงอยู่ยามใดที่ตันอี้หยูได้อำนาจ จะออกคำสั่งผ่านจูหวินเหวิน เมื่อถึงเวลานั้นสหพันธ์แปดสำนักเพียงตกเป็นเครื่องมือของนางปีศาจนี้ เพราะว่าแม่ทัพนายกองส่วนใหญ่ในบ้านเมืองมาจากแปดสำนัก แนวทางของแปดสำนักจะเป็นเครื่องบ่งชี้ต่อพวกมัน การสลายสหพันธ์แปดสำนัก เท่ากับลิดรอนขุมกำลังของตันอี้หยู เถียนถงจึงคัดค้านอย่างรุนแรงถึงเพียงนี้

เจ้าสำนักซีหนิงพอประกาศจุดยืนออกมา การสลายสหพันธ์แปดสำนักจึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เซียนไม่แก่เฒ่าโกรธแค้นจนหน้าขาวซีด พลันผุดลุกขึ้น เจ้าสำนักฉางไป่ที่ข้างกายก็ลุกตาม

ยอดฝีมือที่ได้รับการขนานนามคู่กับหลวงจีนไร้คำนึงผู้นี้โบกแส้ปัดในมือ บังเกิดเป็นเสียงลมรุนแรง ผละจากไปอย่างขุ่นแค้น หมายถึงการสลายสหพันธ์แปดสำนัก และยุติการประชุม

ราชองครักษ์นายหนึ่งเดินเฉียดผ่านคนของสำนักฉางไป่เข้ามาวิ่งถึงเบื้องหน้าเยี่ยซู่ตง คุกเข่าลงกล่าวว่า

"ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ท่านผู้บัญชาการเข้าเฝ้าในบัดดล"

ทุกผู้คนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจูหยวนจางเบิกตัวเยี่ยซู่ตง ซึ่งกำลังร่วมประชุมผู้อาวุโสเข้าเฝ้า

ในจำนวนนี้มีผู้คนสามคนมีสีหน้าที่แตกต่าง

หนึ่งในสามย่อมเป็นยอดฝีมือฆราวาสสำนักอู่ดังนามเถียนถง

อีกสองคนกลับเป็นเซียนไม่แก่เฒ่ากับเจ้าสำนักฉางไป่ ขณะที่ราชองครักษ์นั้นรีบรุดมาถึง คนทั้งสองก็สบตากันแวบหนึ่ง คล้ายทราบว่าราชองครักษ์นั้นมาด้วยเรื่องใด

ปฏิกิริยาอันเล็กละเอียดเหล่านี้ ล้วนไม่อาจรอดพ้นจากจิตแห่งปัญญาของฉินเมิ่งเหยาได้

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางประทับอยู่ในห้องทรงพระอักษร ทอดพระเนตรจดหมายที่ถือเป็นหลักฐานก่อการกบฏโดยละเอียด

หานป๋อก็กราบทูลเหตุการณ์ที่ได้รับจดหมายเหล่านี้ให้ทรงทราบเพียงปกปิดศักดิ์ศรีแท้จริงของไป่ฟางหัว และแผนการที่อิ๋งซ่านฮัวคิดจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋องเอาไว้

สุดท้ายหงอู่ฮ่องเต้ตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงพระอักษร รับสั่งว่า

"อาจบางทีฟ้าส่งเสริมต้าหมิงเรา ข้ารับรองว่าหูอุ้ยหยงกับหลันอี้จะไม่เห็นดวงอาทิตย์ในวันพรุ่งนี้"

ทรงแย้มพระโอษฐ์อย่างเยือกเย็น ตรัสว่า

"แน่นอน พวกมันต้องไม่เงียบเหงา ยังมีผู้คนมากมายอยู่เป็นเพื่อนพวกมัน"

หานป๋อบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ หลังจากทูลลาออกจากวัง นึกถึงรอยแย้มพระโอษฐ์อันน่ากลัวของหงอู่ฮ่องเต้ ยิ่งมายิ่งเย็นเยียบจับใจ

หลันอี้กับหูอุ้ยหยงและสมุนบริวารที่มีส่วนร่วมก่อการกบฏ ย่อมมีความผิดสมควรตาย แต่เครือญาติที่ต้องถูกประหารชีวิตด้วยหาทราบไม่ว่าเกิดเรื่องราวใด ในจำนวนนี้มีคนชรา เด็กและสตรีมากหลายอย่างนั้นตนเองไยมิใช่เป็นต้นเหตุชักนำเภทภัยแก่ผู้คนมากมาย?

หานป๋อนึกถึงตอนนี้ แทบถึงกับคิดร้องไห้ออกมา บังเกิดความรังเกียจต่อการช่วงชิงทางการเมืองถึงที่สุด

แต่นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา ความผิดหาได้เกิดจากตนเองไม่หากทว่าเป็นพระประสงค์ของจูหยวนจาง

หวนนึกถึงสิ้วเซ่อกับอิ๋งซ่านฮัว เงื่อนหัวใจยิ่งยากคลี่คลาย

พลันได้ยินผู้คนร้องเรียกชื่อของมันบนถนนฝั่งตรงข้าม

หานป๋อกวาดตาไปตามเสียง เห็นเป็นแม่ชีกลุ่มหนึ่ง นำโดยเจ้าอารามมุ่นเมฆซึ่งเคยพบหน้าครั้งหนึ่ง ที่ข้างกายนางยังมีแม่ชีน้อยหวินซู่ที่งามละลานตา กับหวินชิงที่เป็นคนรักของโจรท่องโดดเดี่ยว หวินชิงยังกวักมือต่อมัน

หากเป็นยามปรกติ ขอเพียงมีโอกาสพบกับหวินซู่ มาตรว่าเพียงดูด้วยตา ไม่อาจจับต้องด้วยมือ หานป๋อคงลิงโลดยินดี แต่ยามนี้เป็นห่วงวิธีการที่จูหยวนจางกวาดล้างต่อเครือญาติของหลันอี้กับหูอุ้ยหยงทั้งเศร้าเสียใจต่อการจากไปของสิ้วเซ่อ ไม่อาจปลุกปลอบความกระตือรือร้นขึ้น เพียงคิดเสาะหาสถานที่ไร้ผู้คนร้องไห้สักครา

แต่มันมิอาจไม่ไว้หน้าหวินชิง ดังนั้นระงับจิตใจเดินเข้าไป จน

ถึงเบื้องหน้าเจ้าอารามมุ่นเมฆ ประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"หานป๋อคำนับซือไท่ (คำยกย่องแม่ชี)"

เจ้าอารามมุ่นเมฆกับแม่ชีน้อยหวินซู่และพวกใช้สายตาสิบกว่าคู่จับจ้องมองมัน เห็นหานป๋อวางท่าเคร่งขรึมจริงจัง ล้วนประหลาดใจยิ่ง เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ประสกหานมีเวลาว่างหรือไม่ อาตมาคิดสนทนากับท่านสักหลายประโยค"

หานป๋อหวนนึกถึงเมื่อพบกับเจ้าอารามมุ่นเมฆในที่นี้ การประชุมผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนักย่อมยุติลงแล้ว ตนเองสมควรรีบรุดไปสมทบกับฉินเมิ่งเหยาและพวกทั้งสาม ความจริงคิดปฏิเสธแต่เห็นแก่หน้าหวินชิง ไม่อาจกล่าวจากปากได้

ขณะที่ลังเล เจ้าอารามมุ่นเมฆล่วงรู้จิตใจของมัน จึงกล่าวว่า

"อาตมาหยุดพักเท้าอยู่ที่นี้ ไม่เสียเวลาประสกหานมากเกินไป"

หานป๋อค่อยสังเกตเห็นว่าตอนนี้ยืนอยู่หน้าอารามนางชีหลังหนึ่ง จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านผู้เฒ่าไม่ได้พักที่สถานฝึกสอนชีหนิงหรือ?"

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวว่า

"นับแต่วันนี้เป็นต้นไปไม่แล้ว"

พลางหันกายเข้าอารามนางชี หานป๋อก็ตามติดอยู่ด้านหลัง พอดีคันอยู่หว่างกลางหวินชิงกับแม่ชีน้อยหวินซู่

หวินซู่ลืมตากลมโตแอบสำรวจดูมันด้วยความสงสัยอยากรู้

หวินชิงถามเบาๆ ว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง สั่นศีรษะไม่ตอบคำ

พอเข้าสู่อาราม เจ้าอารามมุ่นเมฆทรุดนั่งขัดสมาธิกับพื้น

หันหลังให้กับพุทธรูป หวินชิงกับหวินซู่ซึ่งเป็นยอดฝีมือเมล็ดพันธุ์แยกย้ายนั่งอยู่ทางซ้ายขวา แม่ชีรูปอื่นล้วนล่าถอยไป

หานป๋อเลียนเยี่ยงพวกนาง นั่งลงที่ด้านตรงข้าม สูดดมกลิ่นกำยานหอมที่ระเหยออกจากกระถาง อารมณ์ค่อยสงบลงทีละน้อย

เจ้าอารามมุ่นเมฆยิ้มอย่างอ่อนโยน กล่าวว่า

"วิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของประสกไม่ธรรมดาจริงๆ ค่ำคืนนั้นแม้เผชิญหน้ากับพวกเราเหล่าเฒ่าผุกร่อน ยังแสดงออกอย่างเหมาะสมเปล่งอานุภาพน่าเกรงขาม"

พลางเหลียวดูหวินซู่แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"หวินซู่เป็นศิษย์ที่มีความสำเร็จสูงสุดในรอบร้อยปีของอารามมุ่นเมฆเรา แต่ได้รับการยั้งมือไว้ไมตรีจากประสก จึงไม่ได้รับบาดเจ็บ"

หานป๋ออดมองดูหวินซู่แวบหนึ่งมิได้ เห็นนางลืมตากระจ่างสุกใสมองดูตนเอง พลันบังเกิดความละอายใจ ทั้งนี้เพราะพันธุมารอันแหลมคมของมันรับรู้ถึงจิตแห่งพุทธะของนาง หวนนึกถึงตนเองเกิดความคิดนอกลู่นอกทางต่อนาง ไหนเลยไม่ละอายแก่ใจได้

หากเป็นยามปรกติ หานป๋อไหนเลยรู้แจ้งถึงเพียงนี้ เพียงแต่ได้รับความกระทบกระเทือนติดต่อกัน ขจัดซึ่งราคะจิต ค่อยรับรู้ถึงภาวะจิตใจของอีกฝ่าย

เจ้าอารามมุ่นเมฆรู้ซึ้งทุกสิ่ง จึงกล่าวว่า

"หวินชิงบอกเรื่องของพวกท่านต่อเราโดยละเอียดแล้ว โอ พวกท่านบุกบั่นฝ่าความตาย เพื่อสันติสุขของส่วนรวม แปดสำนักเรากลับนั่งเสวยสุข อาตมาพอนึกถึงรู้สึกละอายนัก"

หานป๋อทวนคำ "พวกเรา?" อดมองดูหวินชิงมิได้ หรือว่านางบอกความสัมพันธ์กับโจรท่องโดดเดี่ยวต่ออาจารย์แล้ว?

หวินชิงหน้าแดงวูบหนึ่ง ก้มศีรษะลง แสดงว่าทราบว่าหานป๋อ

ไฉนแอบมองนาง นางแม้ไม่ได้บวชเป็นชี แต่ถือเป็นผู้บำเพ็ญเพียรครึ่งหนึ่ง ดังนั้นพอบังเกิดอารมณ์รักจึงสร้างความกระดากกระเดื่อง

เจ้าอารามมุ่นเมฆยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"หวินชิงไม่ได้ปิดบังอาตมา กฎสำนักเป็นของตายตัว คนกลับมีชีวิตอยู่ นับแต่โบราณกาลมา ไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดถูกกฎเกณฑ์ทำร้าย อย่าว่าแต่โจรท่องโดดเดี่ยวมีความจริงใจ ส่วนหวินชิงก็ผ่านการต่อสู้ดิ้นรนทางจิตใจอย่างยาวนาน พบว่าตัวเองไม่อาจปราศจากอีกฝ่าย น้ำใสใจจริงเช่นนี้หายากยิ่ง ดังนั้นอาตมาไม่ยึดติดกับกรอบ พรากทำลายพวกมัน"

หานป๋อพอฟังคำ "ต่อสู้ดิ้นรน" นึกถึงเหตุการณ์ที่นางกับโจรท่องโดดเดี่ยวจุมพิตเป็นครั้งแรก อดมองดูหวินชิงอีกครามิได้

หวินชิงตอนแรกบังเกิดความเอียงอาย จากนั้นรู้สึกตัว ถลึงตาใส่มันอย่างดุดัน

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวสืบต่อ

"คราครั้งนี้อาตมาคิดสนทนากับประสก เพื่อต้องการทำความเข้าใจกับสถานการณ์ในตอนนี้ ดูว่าสามารถช่วยเหลือที่ใดได้"

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเจ้าอารามมุ่นเมฆกว่าเดิม ในใจเต็มไปด้วยความอบอุ่นซึ้งใจ ปากกล่าวว่า

"คิดกล่าวไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไร หานป๋อเพียงหวังว่าซือไท่กับ..."

พลางกวาดมองแม่ชีน้อยหวินซู่แวบหนึ่ง ค่อยกล่าวต่อ

"กับซือฟู่ (คำยกย่องแม่ชี) น้อยทั้งหลายถอนตัวออกจากสถานที่อันตรายแห่งนี้ กลับไปยังอารามมุ่นเมฆ อย่าได้ถูกม้วนเข้าสู่แวดวงทางการเมืองอันชั่วร้าย"

มันกล่าวตามอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริง โดยเฉพาะไม่ต้องการ

ให้แม่ชีน้อยหวินซู่ซึ่งบริสุทธิ์ราวผ้าขาว ต้องถูกการต่อสู้ช่วงชิงอันชั่วร้ายแปดเปื้อนดวงวิญญาณอันงดงามของนาง

เจ้าอารามมุ่นเมฆและพวกคิดไม่ถึงว่าหานป๋อคิดอ่านแทนผู้อื่นถึงเพียงนี้ ถึงกับแปรเปลี่ยนท่าทีต่อมัน เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวว่า

"ฟังจากปากคำประสก คงเผชิญกับเรื่องราวที่ตึงมือ อาตมายิ่งไม่อาจเอาตัวรอดตามลำพัง ประสกบอกมาเถอะ อาตมาผ่านคลื่นลมนับครั้งไม่ถ้วน ไม่นำพากับความเป็นความตาย ตลอดจนผลได้ผลเสียแต่แรกแล้ว"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยไม่รู้ความ ลืมเลือนว่าซือไท่เป็นยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ แต่สถานการณ์ปัจจุบันแม้มีเรี่ยวแรงยากจะใช้ออก แม้แต่ภูตบดียังคิดไปจากนครหลวง"

เจ้าอารามมุ่นเมฆรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป หานป๋อพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เช่นนี้เถอะ ข้าพเจ้ากลับสถานฝึกสอนซีหนิงไปหาเมิ่งเหยาค่อยมาสมทบกับพวกท่านไปยังคฤหาสน์ภูตบดี หารือแผนการใหญ่ร่วมกันดีหรือไม่?"

เจ้าอารามมุ่นเมฆก็ทราบว่าเรื่องราวหนักหนาสาหัส จึงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นอาตมาจะใช้ให้ศิษย์ทั้งหลายออกจากนครหลวงก่อน หากว่าเกิดเรื่องอันใด จะได้รับมือด้วยความคล่องตัวกว่าเดิม"

หานป๋อจากไปด้วยความยินดี ก่อนไปอดมองดูแม่ชีน้อยหวินซู่มิได้

คฤหาสน์ภูตบดี

ในตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทรงพระสรวลพลางรับสั่งต่อภูตบดีซวีเย่ออู๋ ว่า

"ครั้งก่อนผู้น้องมายังที่นี้ ขอให้พี่เย่ออู๋ทำนายดวงชะตาบ้านเมืองชั่วพริบตาผ่านไปสองเดือนแปดวัน พี่เย่ออู๋ทำนายทายทักเหตุการณ์ราวตาเห็น ทุกเรื่องราวล้วนปรากฏเป็นจริง ผู้น้องนับถือเลื่อมใสยิ่ง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ดูจากการที่หยวนจางมีความคิดอ่านในใจ แสดงว่าทุกเรื่องราวสมปรารถนา เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้สาดประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง ตรัสว่า

"นับตั้งแต่ทราบข่าวการมรณภาพของจิ้งอัน ผู้น้องอดนึกถึงเรื่องราวหนหลังมิได้ โอ ผู้น้องตั้งตนเป็นเจ้าอู๋อ๋องในปีเจี่ยเฉิน (มะโรง) จนบัดนี้ผ่านไปสามสิบสี่ปี ยามประหวัดหวนนึก คล้ายฝันไปตื่นใหญ่ พี่เย่ออู๋กล่าวถูกต้อง นอกจากช่วงเวลาอันกระชั้นสั้นหลังจากได้รับชัยชนะแล้ว ผู้น้องไม่มีความสุขและความพึงพอใจที่แท้จริงมาก่อน เพียงก้มหน้าก้มตาบริหารราชการแผ่นดิน หากดึงการงานเหล่านี้ออกไป เราก็ไร้ซึ่งสิ่งใดอีก"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋สั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่คือค่าตอบแทนของการเป็นฮ่องเต้ ดังนั้นเราไม่ยอมยึดถือท่านเป็นฮ่องเต้ เพียงหวังว่าท่านยังมีคู่สนทนาคนหนึ่ง น่าเสียดายนี่กลับกลายเป็นความขัดแย้งที่ใหญ่หลวงที่สุดของเราท่าน แต่ตอนนี้ท่านยอมมาหาเรา เราผู้แซ่ซวียังปลาบปลื้มประโลมใจอยู่บ้าง การคบหาเป็นเวลาห้าสิบปี นับว่ายังหลงเหลืออยู่เล็กน้อย"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอึ้งไปวูบหนึ่ง จึงตรัสว่า

"พี่เย่ออู๋ไฉนกล่าวเช่นนี้ ต่อให้จูหยวนจางไร้น้ำใจไร้ไมตรีต่อทุก

ผู้คน แต่การคบหากับพี่เย่อฺ่เป็นความจริงใจไร้สิ่งเจือปน”

ภูตบดีซวีเย่อฺ่แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน สองตาสาดประกาย

เจิดจ้า จ้องจับบนพระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้ กล่าวว่า

“การต่อสู้ระหว่างเรากับหลี่เช่อเม่ยใกล้เข้ามาทุกขณะ การศึกครั้งนี้ไม่ว่าแพ้หรือชนะ เราผู้แซ่ซวีจะปล่อยวางทุกสิ่ง เร้นกายในป่าเขา ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในยุทธจักรและทางบ้านเมืองอีก หยวนจางท่านไม่ต้องเปลืองสมองคิดจัดการกับเราอีก”

หงอู่ฮ่องเต้สะท้านพระวรกายขึ้นคราหนึ่ง ตรัสว่า

“พี่เย่อฺ่คล้ายมีความเข้าใจผิดต่อเราอย่างลึกล้ำ ขอเพียงพี่เย่อฺ่บอกมาคำเดียว ผู้น้องจะทุ่มเทกำลังทั้งหมดไป มิให้หลี่เช่อเม่ยและพวกมีชีวิตรอดออกจากนครหลวงแม้สักคนเดียว”

ภูตบดีซวีเย่อฺ่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“หยวนจางล้อเล่นแล้ว ตอนนี้ท่านไหนเลยแบ่งแยกสมาธิไปจัดการกับกองกำลังผสมชนเผ่าอื่นเหล่านี้ได้ อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามมีผังปานบัญชาการใหญ่ นอกจากเชิญล่างฟานหวินลงมือสำเร็จ แต่ท่านก็ทราบว่าล่างฟานหวินไม่รับคำสั่งจากเราท่าน”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

“พี่เย่อฺ่คงทราบเรื่องของหลันอี้กับหูอุ้ยหยงแล้ว”

ภูตบดีซวีเย่อฺ่ไม่ตอบคำ หันเหหัวเรื่องว่า

“ครั้งนี้หยวนจางมาหาเรา ใช่เป็นเพราะเรื่องของเจ้าเอี้ยนอ๋องหรือไม่?”

หงอู่ฮ่องเต้มีพระพักตร์เคร่งเครียดลง ตรัสว่า

“พี่เย่อฺ่ทราบหรือไม่ว่า บุตรอกตัญญูผู้นี้คิดร้ายต่อราชบิดาของมัน?”

ภูตบดีซวีเย่อฺ่ทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"หยวนจาง ท่านบอกต่อเราตามตรง หากท่านเป็นมัน ท่านจะทำอย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างไม่พอพระทัยว่า

"พี่เย่ออู๋ยังจะปกป้องมันหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หยวนจางท่านหลงลืมจริงหรือ? เราเพิ่งบอกว่าหลังเสร็จศึกกับหลี่เช่อเม่ย เราจะไม่เข้าร่วมกับเรื่องของบ้านเมืองอีก พอเสร็จงานเฉลิมพระชนมพรรษาของท่าน เราก็จะไปจากนครหลวง โลกนี้เท่ากับไม่มีเราซวีเย่ออู๋ ท่านคิดทำอะไร เราทั้งไม่ยุ่งเกี่ยวและไม่สนใจ"

จากนั้นสุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นลง กล่าวว่า

"แต่ในระหว่างงานเฉลิมพระชนมพรรษา เราไม่ยินยอมให้ท่านจัดการกับเสี่ยวตี้ (ตี้น้อย) ต่อหน้าเรา หลังจากนั้นเป็นเรื่องของพวกท่านสองพ่อลูกแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงนิ่งเงียบงัน ทอดพระเนตรก้อนอิฐใต้พระบาทไม่รับสั่งว่ากระไร

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นับตั้งแต่ท่านขึ้นครองราชย์ นี่เป็นครั้งแรกที่เราซวีเย่ออู๋เกรี้ยวกราดต่อหยวนจางท่าน ท่านคงคับข้องใจยิ่ง"

พระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้ทอแววหวนรำลึก ตรัสช้าๆ ว่า

"ในชีวิตเราจูหยวนจางมีสามชั่วยามที่เศร้าสลดที่สุด นั่นคือการจากไปของเอี๋ยนจิ้งอันกับจี้ซีซี และการสิ้นบุญของหม่าฮองเฮา ยังจำได้ว่าก่อนที่นางจะสิ้นลมปราณ ได้จับมือเรา ให้เราเคารพความเห็นของพี่เย่ออู๋ หากในสามวันนี้ เราจูหยวนจางไม่ทำตามคำสั่งพี่เย่ออู๋ จะตอบแทนบุญคุณน้ำใจของพี่เย่ออู๋ และมีหน้าไปพบกับหม่าฮองเฮาได้อย่างไร ตกลง ขอฟ้าเป็นสักขี จูหยวนจางขอให้คำมั่นต่อท่าน

พี่เย่ออู๋วางใจเถอะ"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มออกมา จากนั้นกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"ฟ้าลิขิตแน่นอน หยวนจางท่านจดจำไว้ ทุกสิ่งที่เราซวีเย่ออู๋กระทำไป ล้วนแต่เพื่อรักษาแผ่นดินของตระกูลจูไว้ ต้องการให้ราษฎรอยู่สุขสันติอย่างยาวนาน"

หงอู่ฮ่องเต้สะท้านพระทัย ทอดพระเนตรไปยังภูตบดีซวีเย่ออู๋ตรัสด้วยความเคลือบแคลงพระทัยว่า

"คำพูดของพี่เย่ออู๋ซ่อนความหมายลึกล้ำ สามารถบอกกล่าวให้ชัดแจ้งกว่านี้หรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ย้อนถามว่า

"นับตั้งแต่คบหากัน เราซวีเย่ออู๋ใช่เคยพูดปดต่อท่านแม้สักคำเดียวหรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรอีกฝ่ายโดยละเอียด สั่นพระพักตร์อย่างหนักแน่น

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"อย่างนั้นก็พอแล้ว ฝ่าบาท"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรพระสหายซึ่งเหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียว นับตั้งแต่พระองค์ขึ้นครองราชย์เป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่ซวีเย่ออู๋ยกย่องพระองค์เป็นฝ่าบาท และก็เป็นครั้งสุดท้าย

ในห้องพิเศษของเหลาสุราที่โอ่โถงที่สุดริมแม่น้ำฉินไหว จัดตั้งโต๊ะสองโต๊ะ

ล่างฟานหวิน หลิงจ้านเทียนและชนชั้นผู้นำของพรรคมังกรพิโรธที่มาถึงนครหลวงล้วนอยู่พร้อมหน้า ยังมีจั่วซือ เฉาเสีย โหยวโหยวเหวินเหวิน เอี๋ยนเอียนหยู ฟงสิงเลี่ยกับภรรยา ชิฉางเจิงและภรรยา

บรรยากาศครื้นเครงยิ่ง

บุรุษสตรีแยกกันนั่งคนละโต๊ะ แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อความสนิทสนมกลมเกลียว

ที่ดื่มย่อมเป็นสุราธารน้ำใสไหลริน

สตรีทั้งหลายแย่งกันอุ้มเหวินเหวิน ซึ่งเพิ่งใส่เสื้อนวมตัวใหม่ที่จั่วซือตัดเย็บให้กับนาง เป็นเหตุให้เสียงหัวร่อของเด็กหญิงดังทั่วทั้งห้องพิเศษ

หลิงจ้านเทียนที่นั่งโต๊ะของบุรุษกล่าวชมเชยฟั่นป้าว่า

"ยังคงเป็นเสี่ยวป้า (ป้าน้อย) มีหนทาง ในเวลาอันสั้นสามารถจัดโต๊ะสุราที่โอชะเช่นนี้ พวกเราล้วนมีลาภปากไม่เบา ทั้งหมดดื่มจอกหนึ่ง"

ทุกผู้คนยกถ้วยสุราขึ้นดื่ม

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกท่านยังไม่ทราบว่าตอนนี้เสี่ยวป้าขึ้นหน้าขึ้นตาในนครหลวงเหล่าราชองครักษ์กับค่ายตะวันออกล้วนเรียกพี่เรียกน้องกับมัน"

ฟงสิงเลี่ยสอดคำขึ้น

"ขออวยพรให้มันกับแม่นางเอี๋ยนครองคู่อยู่ร่วมกันในเร็ววัน"

คำพูดนี้ไม่เพียงเรียกเสียงหัวร่อจากโต๊ะนี้ ยังกระตุ้นให้ทางโต๊ะนั้นเกิดการหยอกล้อขึ้น

ฟั่นป้ากับเอี๋ยนเอียนหยแม้นั่งอยู่คนละโต๊ะยังหน้าแดงจรดใบหสบสายตาอย่างลึกซึ้งคราหนึ่ง

ชิฉางเจิงร้องดังๆ ว่า

"มิใช่ขอให้คนของค่ายตะวันออกออกไปตามตัวหานป๋อหรอกหรือเหตุใดยังไม่มา?"

ซ่างกวนอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้ใช่ไปเสาะหาหญิงอื่นหรือไม่?"

จั่วซือที่โต๊ะข้างเคียงร้องเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"มันกล้า?"

ทุกผู้คนส่งเสียงหัวร่อพร้อมกัน

ตี้หวี่สือทอดถอนใจ กล่าวว่า

"มีผู้ใดคาดคิดว่าพวกเรายังถูกตั้งข้อหาเป็นโจรกบฏ แต่กลับชักชวนพี่น้องมาร่ำร้องดื่มกินเช่นนี้?"

ล่างฟานหวินมองดูสุราในถ้วย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากมีคนมาเห็นสภาพของพวกเราในตอนนี้ ผู้ใดคาดคิดว่าคืนนี้จะพิสูจน์ความเป็นความตายกับศัตรูเข้มแข็ง?"

แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังขึ้นที่หน้าห้องว่า

"เราก็คิดไม่ถึง แต่ว่าทราบได้"

ทุกผู้คนยินดียิ่ง เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวผลักประตูเข้ามา หลังจากทักทายกันอย่างสนิทสนม โจรท่องโดดเดี่ยวหอมแก้มของเหวินเหวินซึ่งมีศักดิ์เป็นหลานสาวบุญธรรม ค่อยทรุดนั่งลงที่ข้างกายล่างฟานหวิน ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เราสะกดรอยตามเถียนถงทั้งวัน ในที่สุดเสาะพบรังลับอีกแห่งหนึ่งของนิกายบัญชาฟ้า การประชุมผู้อาวุโสของสหพันธ์แปดสำนักคงมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้น เจ้าผู้นี้ไหนเลยไม่รีบไปรายงานได้?"

ทกผัดนสงบสัมเสียงลง ตี้หวี่สือกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ไม่ทราบตันอี้หยูอยู่ที่นั้นหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเบาๆ ว่า

"หากนางอยู่ที่นั้น เราคงไม่สามารถเข้าออกโดยง่ายดาย แต่สหายเก่าของพวกท่านหมอใหญ่ฉังกลับซ่อนตัวอยู่ที่นั้น"

ซ่างกวนอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องคำ "ว่ากระไร?" หลิงจ้านเทียน

ชิงกล่าวว่า

"ช้าก่อน อย่าเพิ่งแตะต้องมัน แต่หากพวกเราไม่ปลิดศีรษะมันลงมา จะไม่ไปจากนครหลวงเด็ดขาด"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ยังมีอีกคนหนึ่งที่พวกท่านคาดคิดไม่ถึง นั่นคือจั่นหวี่ที่ถืออาวุธประหลาดพิกลตลอดทั้งวัน"

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ คิดไม่ถึงว่าหอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ก็เป็นคนของตันอี้หยู มิน่าเล่ามันแม้จัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมกลับลดตัวลงรับคำสั่งจากเหลิงเอี้ยน

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"การวางกำลังของตันอี้หยูในยี่สิบกว่าปีนี้ไม่ได้สูญเปล่า คาดว่าหูอุ้ยหยงคงวางตัวขุนนางฝ่ายบุ๋นกับแม่ทัพฝ่ายบู๊อยู่ในบ้านเมือง ดังนั้นสามารถยึดอำนาจมาโดยง่ายดาย เช่นนี้เป็นว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องแม้เป็นยอดคน หากเกิดการต่อสู้ช่วงชิง ไม่อาจเล็งผลเลิศได้"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นขึ้นอยู่กับว่าพวกเรายอมยืนอยู่ฝ่ายมันหรือไม่?"

หลิงจ้านเทียนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"หลังจากออกจากนครหลวง พวกเราจะกวาดล้างทัพเรือของหูเจี๋ยกับพรรคฮวงโห ชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ควบคุมแม่น้ำแยงซีเกียงไว้อีกครา เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้ตันอี้หยมีสามหัวหกกร ก็ต้องเผชิญหน้ากับสมรภูมิสองด้าน"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"แต่พวกเราทางที่ดีเจรจากับเจ้าเอี้ยนอ๋องก่อนค่อยช่วยเหลือมันชิงแผ่นดิน ไม่เช่นนั้นรังแต่เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอย สุดท้ายกลายเป็นโจรกบฏอีก"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

“เรายังพบเห็นภาพแผนที่นครหลวงขนาดใหญ่ในรังลับของตันอี้หยู ที่ตรอกเก่าตระกูลจั่ว ทะเลสาบม่อโฉวกับคฤหาสน์ภูตบดีล้วนถูกแต้มสีแดง ทำเครื่องหมายหัวธนูสีสันแตกต่าง แสดงว่าสาวกนิกายบัญชาฟ้าวางแผนปิดล้อมและโจมตีสถานที่ทั้งสามแห่งนี้ พวกเรามิอาจไม่ระวังป้องกัน”

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

“เรานึกถึงปัญหาข้อนี้แต่แรก คืนนี้ทั้งหมดย้ายเข้าคฤหาสน์ภูตบดี พรุ่งนี้เช้าพวกเราจะอพยพผู้ที่มีฝีมืออ่อนด้อย รวมทั้งเด็กและสตรีออกจากนครหลวง ขอเพียงจูหยวนจางยังคงอยู่ นิกายบัญชาฟ้าต้องไม่กล้าแตะต้องกองเรือที่อยู่ในความคุ้มครองของภูตบดี อย่างนั้นพวกเราเวลาสู้ศึก คิดต่อสู้หรือหลบหนีล้วนง่ายดายกว่าเดิม...อืมม์ มีคนมาแล้ว”

ไม่ทันขาดคำ หานป่อก็นำซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงเดินเข้ามา

สตรีทั้งสองพอพบเห็นเหวินเหวินน้อย คล้ายพบพานของวิเศษโห่ร้องพลางห้อมล้อมเข้าไป

หานป่อหยิกแก้มเด็กหญิงนี้คราหนึ่ง ค่อยเดินมาที่โต๊ะของบุรุษประกาศว่า

“เมิ่งเหยาสลายสหพันธ์แปดสำนักแล้ว”

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ มีแต่ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

“นางเซียนนี้มีฝีมือของนางจริงๆ”

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่า

“น้องเหยาเล่า?”

หานป่อยื่นหน้าเข้าไป กระซิบกระซาบที่ข้างหูมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวตาเป็นประกาย พลันร้องเสียงพิกล ตีลังกาพ้นจากเก้าอี้ โถมออกจากห้องไปดุจสายลม

หานป๋อยื่นมือขวาคว้าน่องไก่ข้างหนึ่ง กัดกินอย่างมูมมาม สารรูปที่รับประทานไม่อาจรับได้

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วถามว่า

"ท่านกล่าวกระไรกับโจรเฒ่า?"

หานป๋อยัดเนื้อไก่อยู่เต็มปาก ส่งเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจนว่า

"ข้าพเจ้าบอกต่อมันว่า ภรรยาในอนาคตกับซือฟู่ในอนาคตของมันรอมันที่ชั้นล่าง"

ทุกผู้คนยิ้มออกมา ชิฉางเจิงถามอีกว่า

"นางเซียนของท่านอยู่ที่ใด?"

หานป๋อกล่าวว่า

"นางก็อยู่ที่ชั้นล่าง"

พลางโยนกระดูกไก่ทิ้ง กล่าวชักชวนว่า

"สามารถกลับคฤหาสน์แล้วหรือไม่? พวกเรายังต้องอาบน้ำชำระกาย รับประทานอาหารอีกมื้อหนึ่ง ค่อยมีเรี่ยวแรงสมาธิเล่นกับเหล่าสหายนอกเขตแคว้นอย่างเต็มที่"

ซ่างกวนอิงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้สนุกสนานน่าสนใจจริงๆ มา เราปางจู่ (ประมุขพรรค) คารวะท่านจอกหนึ่ง"

ในเสียงร้องสนับสนุน ทุกผู้คนร่ำดื่มสุราลงไป

หงอู่ฮ่องเต้พอเสด็จกลับถึงวังที่ประทับ ทรงเบิกตัวเอี๋ยนอู่จี้กับเยี่ยซู่ตงเข้าเฝ้าในบัดดล

คนทั้งสองคุกเข่ากับพื้น รอรับพระบัญชา

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า

"เตรียมพร้อมจัดการกับหลันอี้กับหูอุ้ยหยงแล้วหรือไม่?"

คนทั้งสองรีบขานรับว่าเตรียมพร้อมแล้ว

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ข้าต้องการให้ปิดเส้นทางออกจากนครหลวงทั้งทางบกและทางน้ำทั้งหมด โดยเฉพาะจับตาดูขบวนรถกับกองเรือที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับภูตบดี หากเจ้าเอี้ยนอ๋องคิดหลบหนีออกจากนครหลวง ให้ฆ่าโดยไม่ละเว้น เข้าใจหรือไม่?"

คนทั้งสองใจสั่นสะท้าน รีบน้อมรับพระบัญชา

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางรับสั่งว่า

"ตามตัวหานป๋อมาให้กับข้า เรื่องที่ภูตบดีไม่ยอมบอกออกมา ข้าไม่เชื่อว่าหานป๋อกล้าไม่บอกออกมา"

บรรณวาทกรรม

หานป๋อทำการรุกเร้าหนอนคุณไสยที่ฝังตัวอยู่ภายในกายเจ้าเอี้ยนอ๋องรวมตัวที่จุดจุดหนึ่ง

หานป๋อชักดึงมือกลับจากการทาบกับจุดสำคัญบนขม่อมของเจ้าเอี้ยนอ๋อง กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

“พิษที่บรรจุไว้ด้วยชีวิตเล็กละเอียดจำนวนมากมายสุดคณานับนี้ร้ายกาจจริงๆ หากมิใช่ถูกกระตุ้นจากพลังมารที่ข้าพเจ้าถ่ายทอดเข้าสู่ขม่อมของท่านอ๋อง จนเคลื่อนตัวออกจากซอกมุมเร้นลับภายในกายเกรงว่าแม้แต่เซียนวิเศษก็ไม่อาจรักษาได้”

ใบหน้าเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นสีแดงซ่านอย่างประหลาด กล่าวว่า

“คุณไสยอิตถีเพศนี้เป็นวิชาเร้นลับที่สำนักเสน่ห์หญิงใช้จัดการกับบุรุษโดยเฉพาะ ดูท่าหากไม่ใช้เวลาสามวัน เราอย่าคิดหมายขับพวกมันออกจากขม่อมจนหมดสิ้น”

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ที่ทาบฝ่ามือกับฝ่ามือมัน ถ่ายทอดพลังลมปราณ

เข้าช่วยเหลือก็มีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ระบายลมจากปากช้าๆ กล่าวว่า

"คุณไสยอิตถีเพศนี้ยังร้ายกาจกว่าที่เราคาดคิดไว้ร้อยเท่า ถึงแม้รวมกำลังเราท่านกับเมิ่งเหยา ยังไม่อาจขับมันออกจากร่างของท่านในคราเดียว หากฝืนใจดำเนินการต่อ เส้นชีพจรของเสี่ยวตี้ (ตี้น้อย) ไม่สามารถทนทานรับการกระแทกกระทั้น กลับกลายเป็นทุพพลภาพก็ยิ่งย่ำแย่แล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาซึ่งทาบฝ่ามือข้างหนึ่งกับกลางหลังเจ้าเอี้ยนอ๋องใบหน้าเปล่งประกายอันบริสุทธิ์ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นี่เป็นเพราะหนอนคุณไสยดูดพลังของพันธุมาร จึงเติบโตแข็งกล้า อาจารย์ผู้ล่วงลับเคยบอกว่าในวิชาคุณไสยทั้งปวง ชนิดที่ร้ายกาจที่สุดคือหนอนคุณไสยที่ชอนไชเข้าสมอง ควบคุมประสาทความรู้สึกของผู้คน ก่อนที่ท่านอ๋องจะขับหนอนคุณไสยพ้นจากสมอง มลายกลายเป็นอากาศธาตุ อย่าได้ต่อสู้กับผู้คน หาไม่หนอนคุณไสยพุ่งย้อนกลับเข้าสมองบวกกับดูดรับพลังมารไว้ เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้ล่างฟานหวินกับผังปานยอมจับมือกันช่วยเหลือท่าน ก็งอมืออับจนปัญญา"

จากนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านที่แท้กระทำเรื่องอันใด ผู้อื่นจึงไม่เสียดายกับการสละชีวิตตัวเอง เพาะเลี้ยงหนอนคุณไสยทำร้ายท่าน?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องตาสาดประกายเกรี้ยวกราด แสดงว่าคิดสับร่างอิ๋งซ่านฮัวเป็นหมื่นท่อน แต่แล้วบังเกิดความสำนึกเสียใจ สั่นศีรษะไม่ตอบคำ

ปฏิกิริยาของมันไหนเลยปิดบังใจกระบี่กระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยาได้ แววตานางพลันหม่นหมองลง ไม่กล่าวว่ากระไร

ภูตบดีซวีเย่อู๋ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หากภายในสามวันเสี่ยวตี้ไม่อาจต่อสู้กับผู้คน ไหนเลยหลบหนี

ดอกจากนครอิ้งเทียนฝู่ได้ ตันอี้หยูก็ร้ายกาจถึงเพียงนี้ ขณะนี้เสี่ยวตี้ถือเป็นหนามตำตานาง ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมันแน่นอน"

ทุกผู้คนเข้าใจความหมายในวาจาของภูตบดี

หากคิดส่งเจ้าเอี้ยนอ๋องออกไป ต้องใช้ยอดฝีมือเช่นฉินเมิ่งเหยากับหานป๋อ แต่ในสามวันนี้เป็นช่วงเวลาชี้เป็นชี้ตาย ไม่มีผู้ใดปลีกตัวไปทำงานนี้ได้

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"การมายังนครหลวงของเราครั้งนี้ ยังนำกำลังอันเข้มแข็งที่สุดมาประกอบด้วยมือดีทั้งในและนอกด่านสองร้อยกว่าคน ในจำนวนนี้นับเป็นยอดฝีมืออย่างน้อยแปดคน พวกมันล้วนกบดานอยู่ในนครหลวง ขอเพียงพระบิดาไม่มีคำสั่งห้ามมิให้เราออกจากนครหลวง เราก็มีขีดความสามารถจากไป"

หานป๋อหวนนึกถึงวันที่อยู่บนถนนซีหนิง สตรีที่ใช้กงล้อเหินหาวงู่โจมสังหารมัน ยังหวาดหวั่นไม่คลาย ทราบว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวไม่ผิด

ฉินเมิ่งเหยารั้งฝ่ามือกลับมา ถามว่า

"ขุมกำลังในนครหลวงของท่านสามารถตบตาไปฟางหัวหรือไม่?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ขบคิดชั่วขณะจึงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เราไม่กล้าแน่ใจ"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"นี่เรียกว่าจงใจจัดการกับไม่ตั้งใจ นางทดสอบท่านอยู่ด้านข้างระยะยาว คนของท่านจะอย่างไรเป็นคนแปลกหน้า ไหนเลยตบตาเครือข่ายข้อมูลข่าวสารในนครหลวงได้ เพียงดูจากการระดมกำลังก็ล่วงรู้แผนการหลบหนีของท่าน หากท่านทราบว่าแม้แต่ฝ่ายธัมมะเช่นสำนักฉางไป่ กับยอดฝีมือฝ่ายอธรรมเช่นหอกพลั่วเหินบินคู่ยัง

สุมหัวรวมกับตันอี้หยู ยิ่งไม่ลั่นปากว่าสามารถหลบหนีออกไปแล้ว"

ในที่สุดเจ้าเอี้ยนอ๋องหน้าแปรเปลี่ยนไป แค่นเสียงอย่างเย็นชา ไม่กล่าวกระไรอีก มันความจริงเป็นคนกระทำการใหญ่ มาตรว่าตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังไม่ท้อแท้สิ้นหวัง

ภูตบดีซวีเย่ออ๋องทอดถอนใจ สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผ่านพ้นคืนนี้ไปแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ หากเรายังมีกำลังวังชาสมบูรณ์ พรุ่งนี้จะส่งท่านออกจากนครหลวง ดูว่าผู้ใดกล้าตรวจค้นเรือของเราผู้แซ่ซวี?"

พลางตวาดสั่งเบาๆ ว่า

"ชิงอีเข้ามา"

เถี่ยชิงอีผลักประตูเข้ามายังห้องนอนของภูตบดี ซึ่งอยู่หลังตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา กล่าวว่า

"จูหยวนจางมีพระกระแสรับสั่ง ให้กูแหย (คำเรียกเขยขวัญผู้เป็นนาย) เข้าเฝ้าในบัดดล"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋งงงันวูบหนึ่ง สบตากับเจ้าเอี้ยนอ๋อง จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"เรื่องนี้เจ้าต้องปรับตัวตามสถานการณ์ อย่าได้แข็งข้อถึงที่สุดหาไม่จะชักนำเภทภัยถึงแก่ชีวิต"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"จูหยวนจางคงไม่จัดการกับข้าพเจ้าโดยไร้ไมตรีถึงเพียงนั้นกระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"นกสิ้นเกาทัณฑ์เก็บซ่อน จูหยวนจางคิดยืมมือท่านจัดการกับหลันอี้และหูอุ้ยหยง ตอนนี้บรรลุจุดประสงค์แล้ว คุณค่าสำหรับตัวท่านในจิตใจของเขาย่อมลดลง หากท่านยังไม่เข้าใจสถานการณ์ ไม่แน่ว่า

จะพลาดท่าเสียที"

หานป๋อกล่าวว่า

"หากเกิดเรื่องขึ้น กงกงผู้เฒ่าย่อมต้องปกป้องคุ้มครองข้าพเจ้า"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เด็กน้อยที่ไร้เดียงสานัก หากจูหยวนจางเพียงพึ่งพาขันทีเงา แผ่นดินของเขาไยมิใช่อยู่ในความควบคุมของเมิ่งเหยา เฮอะ กาลก่อนเราเข้าใจว่าไม่มีผู้ใดลึกซึ้งกว่าจูหยวนจาง มิคาดภูเขาหนึ่งมีอีกภูเขาหนึ่งสูงกว่า ในที่สุดปรากฏตันอี้หยูขึ้น"

หานป๋อกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ผู้เขยเข้าใจแล้ว สรุปแล้วทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำมาก่อทำนบกั้น"

จากนั้นหันไปทางฉินเมิ่งเหยา หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไม่ส่งเราผู้เป็นสามีสักระยะทางหนึ่งหรือ?"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง ท่วงท่าอันงดงามนั้นสะกดจนภูตบดีและพวกตะลึงลานวูบหนึ่ง

ที่น่าประหลาดคือท่วงท่านั้นไม่ชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่าน หากแต่เป็นความงามที่หลุดพ้น เป็นที่ประทับใจกว่ากาลก่อนอีก

นางลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย ติดตามหานป๋อออกไป

เถี่ยชิงอีค่อยกล่าวกับเจ้าเอี้ยนอ๋องว่า

"คนของพรรคมังกรพิโรธรอหารือแผนการกับท่านอ๋อง"

เจ้าเอี้ยนอ๋องคึกคักอักโข คุกเข่าโขกศีรษะต่อภูตบดีอย่างนอบน้อมสามครั้ง ค่อยออกจากห้อง

หานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาเดินเคียงคู่บนทางน้อยในคฤหาสน์ภูตบดีรอบข้างเป็นสวนหย่อมที่ถูกปกคลุมด้วยหิมะ

หลังเที่ยงของคฤหาสน์ภูตบดีเงียบสงบเป็นพิเศษ ไม่มีวี่แววของ

ศึกใหญ่ที่ใกล้รายมาแม้แต่น้อย

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกต้องวุ่นวายกับการจัดเตรียมต้อนรับจั่วซือและพวกที่อพยพมายังคฤหาสน์ภูตบดี พอดีเป็นโอกาสที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันสองต่อสอง

ขอเพียงสามารถอยู่ร่วมกับฉินเมิ่งเหยา หานป๋อก็พึงพอใจตำนานรักระหว่างมันกับนางเซียนผู้นี้ประดังเข้าสู่ห้วงสมอง แต่เป็นการหวนรำลึกอันซาบซึ้งชนิดหนึ่ง

ยามนี้ผู้คนและเรื่องราวอื่นล้วนจืดจางห่างไกล แม้แต่ชะตากรรมของสิ้วเซ่อกับอิ๋งซ่านฮัว คล้ายเกิดขึ้นในสถานที่อันไกลโพ้น ไม่ถูกม้วนพัดเข้าไป บังเกิดความปลอดโปร่งที่ได้หลุดพ้น

ทันใด หานป๋อใจหายวาบ เหตุใดตนเองบังเกิดความรู้สึกอันประหลาดถึงเพียงนี้? ไม่ "ดื่มด่ำ" ปานนี้? ดังนั้นอดกวาดมองหญิงงามที่ข้างกายมิได้

ฉินเมิ่งเหยาที่เดินช้าๆ อย่างเงียบงันยังคงสูงส่งดุจนางเซียนสุขสงบราวอยู่เหนือโลก นางรู้สึกถึงสายตาอันตื่นตระหนกของหานป๋อจึงเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ป๋อหลางมิต้องแตกตื่น ท่านได้รับผลสะท้อนจากครรภธรรมในพันธุมารของท่าน บวกกับผู้อื่นกระตุ้นชักจูง จึงบังเกิดความคิดออกจากทางโลก"

มิคาดหานป๋อสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง พลันชะงักเท้าลง เหม่อมองนางอย่างตะลึงลาน

ฉินเมิ่งเหยาเดินออกไปสองก้าว ค่อยหมุนตัวกลับมาอย่างแช่มช้อย สีหน้าสงบราวน้ำนิ่งไร้ระลอก มองดูมันอย่างเฉยเมย

หานป๋อคล้ายกลับคืนสู่ช่วงเวลาก่อนจุมพิตหมั้นหมายรัก ไม่มีความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรีที่สนิทสนมกับนาง ราวกับว่าระหว่างคนทั้งสอง

ไม่เคยร่วมอภิรมย์สมรักมาก่อน

มันคิดโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก เกี้ยวพาราสีนางเช่นกาลก่อน แต่หามีพลังจิตเช่นนั้นไม่ อดบังเกิดความเลื่อนลอยมิได้

มันพลันเข้าใจว่า วิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยาได้ขุดช่องโหว่ด้านอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ บรรลุถึงขอบเขตขั้นสมบูรณ์พร้อมกว่ากาลก่อนอีก

นางไม่ตกอยู่ใต้อำนาจของพันธุมารของตนเองอีกต่อไป

นั่นมิใช่บอกว่านางเซียนนี้ไม่รักมันอีก หากแต่ความรักของนางอยู่เหนือความรักฉันบุรุษสตรีทางโลก ไม่แสวงหาความสัมพันธ์ทางเรือนร่างเลือดเนื้อ อาจเป็นความผูกพันที่ยากจะบรรยาย แต่ลึกล้ำยิ่งกว่าซึ่งมิใช่ชนิดที่ตัวเองเรียกร้องต้องการ

ความเชื่อมโยงทางจิตใจของพวกมัน ทำให้พวกมันไม่ต้องเอ่ยปาก ก็หยั่งรู้ความในใจของอีกฝ่ายได้

นางกล่าวถูกต้อง มันชนะแล้ว แต่ก็แพ้แล้ว

ฉินเมิ่งเหยายืมมือมันพิชิตตัวเองโดยสิ้นเชิง ความสำเร็จของนางค่อยรุดหน้าไปอีกก้าวใหญ่ บรรลุถึงขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้งเต็มพร้อมสมบูรณ์

หานป๋อแบมือทั้งสอง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“เมิ่งเหยาอันประเสริฐ เราผู้เป็นสามีแพ้แล้ว”

มุมปากฉินเมิ่งเหยาปรากฏรอยยิ้มที่รักเวทนาขึ้น แอบอิงกับอ้อมอกมัน แต่ไม่กล่าววาจา

ทั้งสองรับรู้ถึงความรู้สึกที่ครรภธรรมพันธุมารกระทบพบกันโดยตรง แต่ไม่บังเกิดเป็นระลอกของความรักเช่นกาลก่อน เพียงยกระดับเป็นการเชื่อมสัมพันธ์ทางจิตใจ

หานป๋อก็ไม่มีความต้องการอย่างรุนแรงเช่นที่ผ่านมา ปล่อย

ให้เรือนร่างที่งามรัดรึงของนางแนบชิดกับมัน ลิ้มลองรสชาติอันดื่มด่ำอย่างเงียบงัน

ฉินเมิ่งเหยาเคลื่อนกายออกห่างช้าๆ ตาคู่งามทอประกายอันสุกใส กล่าวเสียงนุ่มละมุนดุจสายน้ำว่า

"เมิ่งเหยาต้องการให้ป๋อหลางทราบว่า นางสำนึกขอบคุณท่านที่ช่วยให้นางลิ้มลองรสชาติของความรัก และนางจะยึดถือท่านเป็นสามีตลอดไป เข้าใจหรือไม่?"

หานป๋อระบายลมจากปากยาวๆ หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ไม่เข้าใจก็ไม่ได้ ผู้ใดให้ข้าพเจ้าสามารถรองรับข่าวสาร ที่ส่งจากใจของท่านโดยไม่ตกหล่น?"

จากนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"หลังจากที่เสร็จเรื่องในที่นี้ เมิ่งเหยาคิดไปที่ใด?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมต้องกลับเรือนฌานเมตไตรย เมื่อมาจากที่นั้นสมควรกลับไปยังที่นั้น หากมีเวลาว่างก็ไปเยี่ยมภรรยาของท่าน"

พลางล้วงจดหมายที่ยังไม่เปิดซองออกฉบับหนึ่ง ยื่นส่งต่อหานป๋อ กล่าวว่า

"นี่เป็นจดหมายที่ซือฟู่เขียนถึงข้าพเจ้าก่อนมรณภาพ ฟังว่ายังมีอีกสองฉบับ ฉบับหนึ่งให้แก่ศิษย์พี่ อีกฉบับหนึ่งให้แก่ผังปาน"

หานป๋อรับจดหมายมาอย่างงุนงง บนซองจดหมายยังทิ้งกลิ่นกายหอมกับไออุ่นของฉินเมิ่งเหยาอยู่ ปากกล่าวว่า

"เหตุใดจดหมายยังไม่เปิดออก?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"จดหมายนี้เป็นเหลี่ยวจิ้นฉานจู่มอบต่อข้าพเจ้า ตอนนั้นข้าพเจ้ากลัวว่าจะกระทบถึงการฝึกร่วมกันของพวกเรา จึงคิดรอจนภายหลัง

เหตุการณ์ค่อยเปิดดู แต่ตอนนี้ไม่คิดดูแล้ว ขอมอบเป็นของขวัญอันมีค่าแก่ป๋อหลาง แล้วแต่ท่านจะจัดการ"

หานป๋อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เมิ่งเหยามอบของขวัญที่มีค่าที่สุดแก่ข้าพเจ้าแล้ว แต่สิ่งของนี้ถือเป็นการหวนรำลึกอย่างเป็นรูปธรรมชนิดหนึ่ง ใช่แล้ว ข้าพเจ้าสามารถไปเยี่ยมท่านทุกเมื่อหรือ? เมื่อถึงเวลาอย่าได้อ้างว่าต้องกักตัวเองบำเพ็ญเพียร ปิดประตูใส่หน้าข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"ท่านผู้นี้ช่างเป็นไปได้ ผู้อื่นไหนเลยหักใจปฏิบัติต่อท่านเช่นนั้น?"

จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"จากหลุดพ้นทางโลกจนเข้าสู่ทางโลก และจากเข้าสู่ทางโลกจนหลุดพ้นทางโลก เมื่อมีป๋อหลาง เมิ่งเหยานับว่าไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา หลังจากกลับเรือนฌาน เมิ่งเหยาจะไม่กลับเข้าสู่โลกียวิสัยอีก ปณิธานของซือฟู่ที่หวังให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ปล่อยให้สามีของเมิ่งเหยาเหนื่อยแทนเถอะ โปรดจำไว้เมิ่งเหยาเป็นภรรยาของท่านตลอดไป ร่างกายของนางก็เป็นของท่านแต่ผู้เดียว"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นผลสะท้อนจากครรภธรรมที่ท่านถ่ายทอดเข้าสู่ร่าง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าความสัมพันธ์ในปัจจุบันยิ่งวิเศษสุด แต่ท่านต้องรับปากข้าพเจ้าว่าก่อนเดินทางกลับเรือนฌาน อย่างน้อยต้องประทับจูบอย่างยาวนาน หรืออนุญาตมือของข้าพเจ้าไม่เรียบร้อยสักครา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าต้องตามตัวท่านกลับมา"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันกลับคืนสู่สภาพเดิมอีก แทนที่จะแง่งอนกลับยินดี ยื่นมือลูบคลำใบหน้ามัน ประทับจูบลงบนริมฝีปากของมันเบาๆ กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาจะจดจำไว้"

จากนั้นกล่าวด้วยความหมายอันลึกล้ำว่า

"ส่งท่านพันลี้ ในที่สุดต้องจากกัน เมิ่งเหยาส่งท่านแต่เพียงนี้เถอะ"

หานป๋อแหงนหน้าหัวร่อ ยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง ปลีกตัวจากไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาเป็นประกาย จวบกระทั่งเงาหลังมันหายลับจากคลองจักษุ ค่อยเผยอยิ้มอย่างอ่อนหวานออกมา

ฟางเยี่ยหวี่เดินเป็นเพื่อนผังปานผ่านลานตีกออกทางประตูหลังเข้าสู่ภูเขาจีหลงซึ่งตึกหลังนี้ปลูกสร้างเอนพิงอยู่

ทางภูเขาไม่เห็นบ้านเรือนตลอดจนผู้คนสัญจร ทิวทัศน์หิมะฤดูเหมันต์งดงามน่าลุ่มหลง คฤหาสน์ภูตบดีอยู่ทางซ้ายมือที่ห่างไป

สีหน้าผังปานสงบราบเรียบ ลักษณะท่าทางคล้ายคนเดินทอดน่องกลางป่าเขา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจินซู่สั้งคล้ายม้าป่าที่หลุดจากสายบังเหียนตัวหนึ่ง คิดควบคุมบังคับนาง ต้องใช้วิธีการพิเศษ แต่อย่าได้หลงรักนางจริงๆ เพียงดูจากแววตานาง ก็ทราบว่านางไม่พึงพอใจในสิ่งที่ได้ครอบครอง"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เยี่ยหวี่ทราบแล้ว สตรีนางนี้กลอกกลิ้งยิ่ง จงใจเอ่ยถึงหานป๋อเพื่อสะกิดความหึงหวงของข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าร้อนใจ"

ผังปานผงกศีรษะ กล่าวว่า

"นี่จึงเป็นศิษย์ของเราผู้แซ่ผัง รักลึกล้ำแค้นก็ลึกล้ำ นี่เป็นหลักเหตุผลอันจริงแท้ ศาสนาพุทธบอกว่าจิตธาตุล้วนว่างเปล่า เพราะรู้ซึ้งถึงความทุกข์ที่จมอยู่กับทางโลก คิดหลุดพ้นจากห้วงทุกข์พบกับความ

สุข ได้แต่ลืมรักสถานเดียว หากความรักเกิดจากสังขาร ได้แต่ตัดรอนสังขารค่อยกระทำได้"

ฟางเยี่ยหวี่ฉุกคิดถึงฉินเมิ่งเหยา ต้องนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ซือจุน (ท่านอาจารย์) บอกต่อหลี่เหล่าซือ (ครูมวยแซ่หลี่) ว่า ภายในวังยังมีบุคคลอันร้ายกาจ ใช่เป็นตันอี้หยูแห่งนิกายบัญชาฟ้าหรือไม่?"

จากนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"สตรีนางนี้ร้ายกาจจริงๆ ระหว่างนี้พวกเราค่อยทราบจากศิษย์พี่ว่า หูอุ้ยหยงได้รับการหนุนหลังจากนาง คราครั้งนี้หูอุ้ยหยงวางแผนจัดการกับจูหยวนจาง ล้วนเป็นแผนการของนาง แต่เรื่องนี้ไม่มีโอกาสเรียนต่อซือจุน"

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ดูท่าสมควรเป็นนาง มีแต่วิชามารระดับของนาง จึงกระตุ้นปฏิกิริยาของเราขึ้นมา"

จากนั้นตาสาดประกายเย็นเยียบ ถามว่า

"เจ้ามีความเห็นต่อศิษย์พี่อย่างไร?"

ฟางเยี่ยหวี่หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"ศิษย์พี่เหลิงมีอันใดไม่ถูกต้อง?"

ยามนี้ทั้งสองมาถึงเก๋งพักร้อนใกล้กับยอดเขาหลังหนึ่งทรุดนั่งลงดวงตาทอแววหวนรำลึก กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นตัวตว่อผู้เป็นอาจารย์ของหลี่เช่อเม่ยถูกภูตบดีทำร้ายบาดเจ็บสาหัส ใช้คนหามมันมาถึงเบื้องหน้าเรา ขอให้เราลงมือจัดการจูหยวนจาง หาไม่มองโกลต้องถูกกวาดล้างสิ้นเผ่าพันธุ์"

พลางทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน กล่าวว่า

"ดัวดว่อเป็นหนึ่งในบุคคลที่เราให้การยกย่อง เมื่อเห็นมันตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น อดหวั่นไหวใจมิได้ และเพราะความคิดนี้ ทำให้เรารับพวกเจ้าทั้งสองเป็นศิษย์"

ฟางเยี่ยหวี่บังเกิดความตื้นตันใจ หากมิใช่ผังปาน มันเพียงเป็นคนธรรมดาสามัญ ไม่สามารถก้าวขึ้นเป็นชนชั้นผู้นำของชนเผ่านอกเขตแดวัน ทำศึกชิงแผ่นดินกับจูหยวนจาง

เหลิงเอี้ยนยิ่งเป็นบุคคลที่ผังปานตั้งใจปลูกฝัง มันมีนิสัยลึกซึ้งงำประกายมิดชิด ไม่ว่าพลังฝีมือหรือชื่อเสียงในบ้านเมือง ล้วนอยู่ต่ำกว่าหลันอี้กับเจ้าเอี้ยนอ๋อง แต่ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่ามันจงใจให้เป็นเช่นนั้น ในความเป็นจริงแล้ว เหลิงเอี้ยนหาด้อยกว่าคนทั้งสองไม่

เหลิงเอี้ยนมิใช่ชาวมองโกล แต่เป็นทายาทของนายทัพคนสนิทของจูหยวนจาง คนผู้นี้สร้างความไม่พอใจแก่จูหยวนจาง ระหว่างการศึกรบพุ่งจูหยวนจางจงใจไม่ส่งกำลังหนุนไปช่วยเหลือปล่อยให้มันต่อสู้จนตัวตาย ผังปานเล็งเห็นถึงข้อนี้ จึงรับเหลิงเอี้ยนเป็นศิษย์ วางตัวเหลิงเอี้ยนเป็นไส้ศึกอยู่ในราชวงศ์หมิง

สีหน้าผังปานกลับคืนสู่ความสงบ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"แต่ละคนล้วนต่อสู้เพื่อผลประโยชน์และอุดมการณ์ของตัวเอง ศิษย์พี่เจ้าไหนเลยมีข้อยกเว้น?"

ฟางเยี่ยหวี่บังเกิดความตื่นตระหนก ร้องโพล่งว่า

"ซือจนหมายความว่าศิษย์พี่สมคบคิดกับตันอี้หย ทรยศต่อพวกเราแล้ว?"

ผังปานแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของพลังฝีมือภูมิปัญญาศิษย์พี่เจ้ายิ่งกว่าเรา ต่อให้ตันอี้หยูมีสามหัวหกกร สามารถตบตามันชั่วครู่ชั่วยามแต่ก็ไม่อาจปิดบังถึงยี่สิบกว่าปี"

ฟางเยี่ยหวี่ตาสาดประกายเกรี้ยวกราด กล่าวว่า
"เยี่ยหวี่จะตามตัวศิษย์พี่มา ให้ซือจุนถามไถ่ให้กระจ่างชัด"
ผังปานกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า
"ให้มันมาหาเราเองเถอะ ไม่เช่นนั้นต่อให้มันหลบซ่อนอยู่ใต้เตียงของตันอี้หยู ก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้"

ภายในเรือนจันทรา บุคคลสำคัญของพรรคมังกรพิโรธยกเว้นต่างฟานหวินล้วนมากันพร้อมหน้า มีแต่ฟงสิงเลี่ยเป็นคนนอกเพียงคนเดียว

เจ้าเอี้ยนอ๋องเดินเข้าเรือนจันทรา ทุกผู้คนพากันลุกขึ้นต้อนรับ หลังจากปฏิสันถาร หลิงจ้านเทียนเชื้อเชิญเจ้าเอี้ยนอ๋องนั่งในตำแหน่งสูงส่ง

เมื่อนั่งเรียบร้อย ซ่างกวนอิงกล่าวตรงๆ ว่า

"พวกเราจะช่วยเหลือท่านอ๋องต่อสู้กับตันอี้หยู และตีชิงแผ่นดินให้กับท่าน หลังจากเสร็จเรื่องพวกเราจะสลายพรรคมังกรพิโรธกับสำนักอธรรมลี้ลับไป ไม่ทราบท่านอ๋องคิดเห็นอย่างไร?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวขอบคุณ หากวันหน้าเราก้าวขึ้นครองบัลลังก์ จะปูนบำเหน็จความดีความชอบอย่างเหมาะสม หากผิดคำสัญญา ขอให้เราไม่มีจุดจบที่ดี"

หลงจ้านเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ นับเป็นวาจาที่รวบรัดสมใจ เพียงแต่คนป่าคนดอยไม่กินเงินเดือนหลวง เรื่องการปูนบำเหน็จรางวัลให้ยกเว้นเถอะ"

เจ้าเอี้ยนอ๋องถือเป็นชนชั้นยอดคน ดังนั้นผุดลุกขึ้นประสานมือคารวะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราคบหาเป็นสหาย ต่อให้วันหน้าเราก้าวขึ้นเป็น

ฮ่องเต้ต้าหมิง ทั้งหมดก็ไม่ต้องแสดงความเคารพเช่นขุนนางกับเจ้าชีวิต วันหน้าเบื้องสูงเบื้องต่ำของพรรคพวกท่านคิดรั้งอยู่ก็รั้งอยู่ผู้ที่ไม่ยอมรั้งอยู่ เรารับรองว่าพวกท่านจะเสพสุขไปชั่วลูกชั่วหลาน"

ทุกผู้คนผุดลุกขึ้นคารวะตอบ ชิฉางเจิงค่อยกล่าวว่า

"ช่างสมใจจริงๆ เพียงไม่กี่ประโยคก็ทำความตกลงด้วยดี"

เจ้าเอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้ที่ส่งฟืนไฟกลางหิมะแก่เรา มิใช่สหายที่แท้จริงถือเป็นอะไร? เพื่อตอบแทนทุกท่าน เรารับปากว่าจะปกครองแผ่นดินอย่างเต็มสติกำลัง"

ทุกผู้คนสบสายตากัน ล้วนบังเกิดความยอมรับนับถือ นี่มิใช่พวกมันเชื่อคำพูดของเจ้าเอี้ยนอ๋องโดยสนิทใจ หากแต่นับถือเลื่อมใสเจ้าเอี้ยนอ๋องที่ล่วงรู้ความสำคัญของพรรคมังกรพิโรธ ตลอดจนเหตุผลที่ยอมช่วยเหลือมันตีชิงแผ่นดิน แสดงปฏิกิริยาตอบรับที่น่าประทับใจออกมา

เจ้าเอี้ยนอ๋องหันไปกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"หากเราก้าวขึ้นครองบัลลังก์ จะช่วยเหลือพี่ฟงฟื้นฟูแคว้นอู๋ซวงอย่างเต็มที่ หากผิดคำสาบานขอให้ตายอย่างอนาถ"

ในเวลาอันสั้น เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวคำสาบานถึงสองครั้ง

ฟงสิงเลี่ยคาดว่าจูหยวนจางเมื่อครั้งกระโน้นคงวางตัวเช่นเดียวกับเจ้าเอี้ยนอ๋องตอนนี้ ทำให้ผู้คนยินยอมขายชีวิตให้ มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น คำกล่าวของเจ้าเอี้ยนอ๋องยังเป็นที่สบอารมณ์ของผู้คนจึงกล่าวว่า

"คำพูดเกรงอกเกรงใจมิต้องกล่าวแล้ว สถานการณ์ตอนนี้เป็นผลร้ายต่อพวกเรา ไม่ทราบท่านอ๋องมีความคิดอ่านใด?"

ทุกผู้คนล้วนเข้าใจความหมายของมัน

ทั้งนี้เพราะตันอี้หยูหากยืมมือจูหวินเหวินก็สามารถรับมอบขุมกำลังทั้งหมดของจูหยวนจางไป อาศัยกำลังท้องถิ่นของเจ้าเอี้ยนอ๋องต่อให้ได้รับความช่วยเหลือจากพรรคมังกรพิโรธกับสำนักอธรรมลี้ลับก็เป็นรองตันอี้หยูอยู่ช่วงใหญ่

เจ้าเอี้ยนอ๋องเชิญทุกผู้คนนั่งลง ตนเองค่อยทรุดนั่งลง กล่าวกับตี้หวี่สือว่า

"ในชีวิตเราไม่เคยมีสภาพว้าวุ่นสับสน มีกำลังยากจะใช้ออกเช่นตอนนี้มาก่อน ท่านตี้ได้ชื่อว่าเป็นผู้ทรงภูมิปัญญา สามารถชี้แนะเราหรือไม่?"

ตี้หวี่สือเห็นว่าคนผู้นี้รู้จักใช้สอยผู้คน เมื่อยกยอมันขึ้นฟ้าเช่นนี้ ต่อให้มันคิดซุกงำไว้ก็ทำไม่ได้ หลังจากกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ จึงกล่าวว่า

"ตอนนี้สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง ก่อนอื่นต้องหลบหนีออกจากนครหลวง มิหนำซ้ำยิ่งเร็วยิ่งดี ไม่เช่นนั้นหากพระบิดาท่านล้มลงคิดจากไปก็ลำบากมากแล้ว"

แว่วเสียงอันอ่อนหวานของฉินเมิ่งเหยาดังว่า

"หากจะไปต้องไปในคืนนี้ หาไม่ท่านอ๋องคงไปไม่ได้แล้ว"

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน กวาดตาไปที่ประตู

หานป๋อยังคงอาศัยประตูหงอู่ด้านทิศใต้เข้าสู่หวงเฉิง (ราชธานี)

นั่นเป็นความเคลื่อนไหวภายใต้ความคิดคำนึงถึงขุนนางเฉิน เฒ่าทารกนี้สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่มัน หากให้ขุนนางเฉินละทิ้งตำแหน่งหลบหนีไปพร้อมกับมัน ก็ยากที่จะกล่าวจากปากได้ แต่หากรอจนจูหยวนจางเกิดเรื่องขึ้น ค่อยชักชวนเฒ่าทารกนี้หลบหนี เกรงว่าสายไปก้าวหนึ่ง

หากมันเป็นตันอี้หยู หลังจากทำร้ายจูหยวนจาง คงต้องปกปิดข่าวการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ไว้ มิให้ศัตรูของนางระวังป้องกัน ต่อจากนั้นค่อยเปิดฉากจู่โจม เมื่อถึงเวลาคงไม่มีผู้ใดหนีรอดจากเงื้อมมือนางได้

เมื่อผ่านที่ทำการของลิวปู้ (หกกรม) หานป่อขณะลังเลว่าสมควรแวะเข้าไปหาขุนนางเฉินหรือไม่ หัวหน้าขันทีเนี่ยกงกงก็เดินออกมารับหน้า โดยมีราชองครักษ์สิบกว่านายตามอารักขา

ทั้งสองแสดงความคารวะและคารวะตอบ แล้วค่อยเดินเคียงคู่เข้าสู่วังที่ประทับ

เนี่ยกงกงพลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"แจ้งต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องว่า ในหลายวันนี้อย่าได้ออกจากนครหลวง ฝ่าบาทกำลังคิดหาข้ออ้างกำจัดฆ่ามัน"

หานป่อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง เปลือกนอกแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"นครหลวงสนุกสนานถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่โง่เขลาจนรีบร้อนจากไป"

พร้อมกันนั้นเข้าใจในบัดดล ที่แท้เนี่ยกงกงเป็นคนของเจ้าเอี้ยนอ๋อง มิน่าเล่าเจ้าเอี้ยนอ๋องจึงล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของหงอู่ฮ่องเต้ถึงเพียงนี้

เนี่ยกงกงไม่กล่าวกระไรอีก ชักนำหานป่อเข้าสู่วังที่ประทับ

ที่นั้นรักษาการณ์อย่างเข้มงวด กระทั่งสายน้ำยังไม่อาจสาดเข้าไป หลังจากผ่านการตรวจค้นหลายชั้น หานป่อต้องปลดดาบเหยี่ยวลงมาค่อยเข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางที่พระตำหนักบรรทม

เจ้าชีวิตแห่งต้าหมิงทรงรับการตรวจพระวรกายจากขันทีชราและบุคคลที่คล้ายเป็นหมอหลวงหลายคน หานป่อพอมาถึง ทุกคนพา

กันล่าถอยออกไป ขันทีชราก่อนจากไปส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อหานป๋อว่า

"ระวังให้มากไว้ วันนี้เขาอารมณ์ไม่ดี"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ทรุดนั่งลงยังตำแหน่งเบื้องล่างที่ต่ำกว่า

ดูจากเปลือกนอกหงอู่ฮ่องเต้ไม่ทรงมีท่าทีผิดปรกติ ทรงปฏิสันถารกับมันหลายประโยค ค่อยวกเข้าสู่หัวข้อสำคัญว่า

"พี่เย่อู๋มีเรื่องใดปิดบังข้า?"

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าหงอู่ฮ่องเต้จะรับสั่งถามตรงๆ เช่นนี้ กลับอ้ำๆ อึ้งๆ ไม่ทราบตอบอย่างไรดี

หงอู่ฮ่องเต้ยิ่งแน่พระทัยในข้อสันนิษฐานของพระองค์ แทนที่จะโกรธกริ้วกลับทรงโสมนัส ตรัสว่า

"ไม่มีผู้ใดรอบคอบระมัดระวังกว่าข้า ปัญหาคงเกิดจากตันอี้หยูแล้ว"

พลางแย้มพระโอษฐ์แล้วตรัสว่า

"นับตั้งแต่เจ้าบอกต่อข้าว่าเฉินกุ้ยเฟยมีปัญหา ข้ามิเพียงไม่ไปหานาง ทั้งไม่ได้ไปหาพระสนมใด หลายวันมานี้ทุกคนล้วนห้ามออกจากวังชั้นในแม้สักก้าวเดียว"

หานป๋อค่อยเข้าใจว่าเหตุใดเนี่ยกงกงจึงใช้ให้มันถ่ายทอดวาจาต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งนี้เพราะแม้แต่ขันทีน้อยก็ไม่อาจลอบออกจากวัง

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้สาดประกายเกรี้ยวกราด ตรัสว่า

"ต่อให้ตันอี้หยูมีคนเร้นกายเข้าวัง ก็ไม่อาจทำร้ายข้า ที่ข้างกายข้ามิเพียงมีราชองครักษ์ลึกลับฝีมือกล้าแข็ง ยังมีผู้เชี่ยวชาญในการรับมือกับพิษร้าย นอกจากใช้วิชาบู๊กับแพร่พิษแล้ว ตันอี้หยูยังมีของวิเศษอันใด?"

หานป๋อรับฟังราวกับเป็นตัวโง่งมตนหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้ตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะเตี้ยข้างกาย ตรัสเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"แต่สายตาที่พี่เย่ออู๋มองดูข้า คล้ายมองดูคนป่วยไม้ใกล้ฝั่งผู้หนึ่ง เจ้าบอกต่อข้าว่านี่เป็นเรื่องราวใด?"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยไม่ทราบจริงๆ"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างเยือกเย็น ตรัสว่า

"หลายสิบปีมานี้ ไม่เคยมีคนหลอกลวงข้ามาก่อน เรื่องที่ข้าคิดกระทำ ต้องกระทำให้ได้ เรื่องที่ต้องการทราบ จะช้าเร็วต้องทราบ หากเจ้าไม่บอก ข้าจะเสาะหาผู้คนเค้นถามดู ยกตัวอย่างสิ้วหวินนั้นนางยังอยู่ภายในวัง เจ้ามิใช่บอกว่านางยังเป็นคนของตันอี้หยูเช่นเดียวกับเม่ยเหนียงและพวกหรอกหรือ?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝ่าบาทรู้จักมองคนจริงๆ จุดอ่อนของเด็กน้อยล้วนอยู่ในมือฝ่าบาท"

พระพักตร์ของหงอู่ฮ่องเต้ค่อยผ่อนคลาย ตรัสว่า

"ต่อให้เจ้าไม่นึกถึงคนเหล่านั้น ก็สมควรคิดอ่านแทนราษฎรทั้งแผ่นดิน ข้าไม่เคยลืมเลือนคำพูด 'ถือราษฎรเป็นพื้นฐาน' ของจิ้งอัน หากแผ่นดินตกไปในมือตันอี้หยู เกิดภัยสงครามขึ้น ผู้ที่ทุกข์ยากยังมิใช่ราษฎรหรอกหรือ? เพียงข้อนี้เจ้าก็ไม่สมควรปิดบังข้า"

หานป๋อถูกเกลี้ยกล่อมทั้งขู่และปลอบ จนจิตใจว้าวุ่น ประการสำคัญคือมันบังเกิดความรู้สึกผูกพันต่อจูหยวนจาง จึงตัดใจกล่าวว่า

"บอกก็บอกเถอะ แต่ฝ่าบาทต้องรับปากว่าขณะที่จัดการกับหูอุ้ยหยงกับหลันอี้ อย่าได้ทำร้ายผู้คนมากเกินไป"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอึ้งไปวูบหนึ่ง เพ่งพระเนตรใส่หานป๋อชั่วขณะ

ค่อยผงกศีรษะช้าๆ ตรัสว่า

"หากผู้อื่นกล่าวเช่นนี้ ข้าจะปลิดศีรษะมันลงมา แต่ครั้งนี้ข้าละเมิดกฎเกณฑ์รับปากเจ้า"

หานป๋อยังไม่วางใจ กล่าวว่า

"ยกตัวอย่างหัวหน้ามือปราบนครหลวงซ่งคุน ฝ่าบาทคิดจัดการกับมันอย่างไร เด็กน้อยยากที่จะห้ามปราม แต่สำหรับเครือญาติของมัน ขอฝ่าบาทให้อภัยโทษเถอะ"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"เพราะว่าคุณหนูรองตระกูลหานคิดแต่งเข้าบ้านตระกูลซ่งกระมัง? เด็กน้อยเป็นคนมีน้ำใจจริงๆ"

หานป๋อใจหายวูบ หวนนึกถึงแม้แต่เรื่องปลีกย่อยเช่นนี้ ยังไม่อาจเล็ดลอดพระเนตรพระกรรณ แสดงว่าเครือข่ายข้อมูลข่าวสารของพระองค์ละเอียดถี่ยิบจริงๆ

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสถามว่า

"เด็กน้อยเห็นสมควรสำเร็จโทษเฉินกุ้ยเฟยกับเหลิงเอี้ยนหรือไม่?"

หานป๋อใจหายวาบ เหม่อมองพระองค์อย่างตะลึงลาน

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"พิษผสมของชนเผ่าเซ่อมู่ (ตามีสี) ยากระวังป้องกัน วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือขจัดรากเหง้าแห่งเภทภัยให้สิ้นซาก"

หานป๋อกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"ฝ่าบาทมิใช่บอกว่าไม่อาจหักใจลงมือต่อเฉินกุ้ยเฟยหรอกหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"คิดสำเร็จกิจการใหญ่ไหนเลยไม่เสียสละได้? เราสั่งให้ควบคุมตัวอี้เจินไว้ ห้ามมิให้นางติดต่อกับผู้ใด ขอเพียงข้าออกคำสั่งคำเดียว นางจะจบสิ้นชีวิตไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือนางได้"

จากนั้นทอดถอนพระทัยคำหนึ่ง ตรัสว่า

"ข้าชราแล้ว หาไม่คงสำเร็จโทษนางตั้งแต่แรก"

หานป๋อค่อยทราบว่าเฉินกุ้ยเฟยมีชื่อจริงว่าอี้เจิน ขณะเดียวกันตระหนักดีว่าอาศัยความคิดที่ไร้เดียงสาของตนเอง ไม่มีวันเข้าใจเจ้าชีวิตที่กุมความเป็นความตายผู้คนทั้งแผ่นดิน ตลอดจนฝีมือที่พระองค์ใช้ออกได้

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ต้องการพบหน้านางสักคราหรือไม่?"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ทางที่ดีไม่ต้องแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเพดานพระตำหนัก พระเนตรทอประกายอันสับสน ชั่วครู่จึงรับสั่งว่า

"บอกต่อข้า ตันอี้หยูใช่ซ่อนตัวอยู่ภายในวังของข้าหรือไม่?"

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง ลอบร้องคำร้ายกาจในใจ สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งแล้วกล่าว

"ฝ่าบาทสูงส่งยิ่ง เพียงอาศัยน้ำเสียงและท่าทีของภูตบดี ก็คาดเดาเรื่องราวมากมายถึงเพียงนี้ได้"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา ข้าเข้าใจว่าตันอี้หยูยืมมือหูอุ้ยหยงมาชิงแผ่นดินกับข้า จึงประเมินนางต่ำทรามไป จวบจนวันนี้เห็นสีหน้าท่าทีของพี่เย่อฺ่อู่ค่อยคาดเดาว่านางมีฝีมืออื่นอีก และวิธีเพียงหนึ่งเดียวที่นางจะจัดการกับข้าคือ หลบซ่อนตัวอยู่ในวังวางแผนทำร้ายข้า แต่ข้าสามารถบอกต่อเจ้าว่าไม่มีผู้ใดทำร้ายข้า นั่นเป็นไปไม่ได้"

จากนั้นทรงเลิกพระขนงขึ้น ตรัสว่า

"เจ้าเข้าใจว่าข้าไม่ทราบว่าเหลิงเอี้ยนกับหูอุ้ยหยงลอบสมคบคิดกัน

หรือ? มันเมื่อหลอกข้า ข้าก็หลอกใช้มัน"

หานป๋อได้แต่รับฟังราวตัวโง่งมอีกครา

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างสนิทสนม ตรัสว่า

"เอาเถอะ บอกมาเถอะ"

หานป๋อออดยกมือเกาศีรษะมิได้ กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงจนบัดนี้เพียงเป็นการครุ่นคิดคาดเดา..."

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"สองทัพตั้งประจัน ข้าศึกยังจะบอกแผนการต่อพวกเจ้าหรือ? นี่ย่อมเพียงเป็นการครุ่นคิดคาดเดา เราไหนเลยตำหนิเจ้าได้?"

หานป๋อกล่าวตะกุกตะกักว่า

"เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงท่านผู้หญิงกง ผู้เป็นมารดาของพระราชนัดดา..."

หงอู่ฮ่องเต้สะท้านพระวรกายคราหนึ่ง ตรัสโพล่งว่า

"ว่ากระไร?"

หานป๋อมิใช่บุคคลที่เก็บงำความลับได้ เมื่อเปิดเผยหัวข้อออกมา จึงกล่าวสืบต่อ

"ที่มาของหลักฐานก่อกบฏของหูอุ้ยหยงน่าเคลือบแคลงสงสัย อาจบางทีเป็นแผนสละเรือรักษาขุนของตันอี้หยู ดังนั้นพวกเราคาดเดาว่าผู้ที่ได้ประโยชน์มากที่สุดคือพระราชนัดดา..."

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตวาดด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า

"หุบปาก"

หานป๋อใจหายวาบ มองดูหงอู่ฮ่องเต้ด้วยความประหลาดใจ

พระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้ไร้สีเลือด พระเนตรทอประกายเกรี้ยวกราด แสดงว่าว้าวุ่นพระทัยขึ้นมา

หานป๋อยังคิดกล่าววาจา หงอู่ฮ่องเต้ชิงตรัสว่า

"ออกไปให้กับข้า"

หานป๋อสมองพองโต พระองค์เมื่อหักพระทัยสำเร็จโทษเฉินกุ้ยเฟย เหตุใดไม่อาจจัดการกับท่านผู้หญิงกง?

พริบตานั้นมันไม่เข้าใจจูหยวนจางจริงๆ

ไม่เข้าใจแม้แต่น้อย

ฉินเมิ่งเหยาเดินชดช้อยเข้าเรือนจันทรา

ทุกผู้คนรีบลุกขึ้น สำหรับกับหญิงงามที่อยู่เหนือโลกนางนี้ต่อให้เป็นศัตรูยังบังเกิดความยกย่อง

ฉินเมิ่งเหยากวาดตาคู่งามมองดูทุกผู้คน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คืนนี้จะเป็นคืนที่วุ่นวายที่สุดของนครอิ้งเทียนฝู่ ชีวิตผู้คนกลายเป็นไร้ค่า หากจะไปต้องฉวยโอกาสคืนนี้จากไป ไม่เช่นนั้นรอจนจูหยวนจางจัดการกับหลันอี้กับหูอุ้ยหยง จะมีเวลาจัดการกับผู้อื่นแล้ว"

หลิงจ้านเทียนขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"แต่คืนนี้กองกำลังผสมของฟางเยี่ยหวี่คงคิดบุกคฤหาสน์ภูตบดีเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความแค้นส่วนตัว รวมถึงข้ออาฆาตระหว่างชนชาติในเวลาเช่นนี้พวกเราไหนเลยจากไปได้?"

ฉินเมิ่งเหยาทรุดนั่งลงบนที่นั่งด้านตรงข้ามกับเจ้าเอ๋ยนออ้องรอจนทุกคนนั่งเรียบร้อย ก็เพ่งตามองตี้หวี่สือ กล่าวว่า

"ท่านตี้ใช่นึกหรือไม่ว่า เหตุใดจูหยวนจางชักนำคนทั้งหมดมายังนครหลวง?"

ตี้หวี่สือทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาพอถามถึง เรื่องที่กาลก่อนขบคิดไม่เข้าใจ

มากมาย ยามนี้ค่อยเข้าใจกระจ่าง"

ทุกผู้คนล้วนรับฟังจนจับต้นชนปลายไม่ถูก

เจ้าเอี้ยนอ๋องนิ่งเงียบงัน ดวงตาทอประกายพิสดาร แสดงว่าเข้าใจความหมายในวาจาคนทั้งสอง

จูหยวนจางเป็นพระบิดาของมัน มันย่อมทำความเข้าใจกับพระองค์ยิ่งกว่าผู้อื่น

ชิฉางเจิงสบตากับฟงสิงเลี่ยอย่างงุนงง ค่อยกล่าวว่า

"ยามนี้ประหวัดหวนนึก จูหยวนจางแสดงว่าชักใยอยู่เบื้องหลัง หากเขาไม่ยินยอมให้ผู้ใดเข้าสู่นครหลวง ก็ไม่มีผู้ใดมาถึงนครหลวงได้"

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้วถอนใจเบาๆ กวาดมองทิวทัศน์หิมะนอกเรือน ดวงตาทอแววหวนรำลึกและสะท้อนใจ แต่ไม่กล่าววาจา

ทุกผู้คนล้วนถูกอิริยาบถของนางดึงดูดไว้สงบนิ่งเงียบงัน ยามนั้นทันหันเพียงได้ยินแต่เสียงน้ำไหลที่นอกเรือน

เค้าอันสะทกสะท้อนในดวงตาฉินเมิ่งเหยายิ่งเข้มข้นกว่าเดิม ถอนใจเบาๆ อีกครา กล่าวช้าๆ ว่า

"เขาแม้ครองแผ่นดิน แต่ยังไม่พึงพอใจ ยี่สิบปีมานี้มีหนามยอกอกอยู่หลายอัน ในจำนวนนี้มีอยู่สองอันเป็นล่างฟานหวินกับผังปาน"

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นตระหนก แม้แต่เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ไม่มีข้อยกเว้น

ฉินเมิ่งเหยารั้งสายตากลับมา กวาดมองทุกผู้คนตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"เพราะว่าเขาต้องการพิสูจน์ต่ออาจารย์ผู้ล่วงลับว่า เขาเหนือล้ำกว่า คู่ควรกับการชื่นชมของนางยิ่งกว่าคนทั้งสอง น่าเสียดายอาจารย์ผู้ล่วงลับลาโลกไปในเวลาที่ไม่สมควร การมรณภาพของอาจารย์ผู้ล่วงลับ

จึงสร้างความกระทบกระเทือนใจแก่จูหยวนจางอย่างใหญ่หลวง”

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“เราไม่ได้นึกถึงข้อนี้ เพียงคาดเดาว่าพระบิดาต้องไม่ยินยอมให้มีพลังที่อยู่เหนืออำนาจการปกครองของพระองค์ดำรงคงอยู่”

หลิงจ้านเทียนสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“หมายความว่าจูหยวนจางจะไม่ยินยอมให้พวกเรามีชีวิตรอดจากนครหลวง รวมทั้งผังปานกับกองกำลังผสมของฟางเยี่ยหวี่”

ชิฉางเจิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ครุ่นคิดส่วนครุ่นคิด แต่ทำได้หรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

“อย่าได้ประเมินขุมกำลังที่แท้จริงของจูหยวนจางต่ำทรามไป ถึงแม้ไม่ได้อยู่บนสมรภูมิ แต่ราชองครักษ์นับหมื่นเป็นพลังที่ไม่อาจดูแคลนได้ ยังมีผู้ใดทราบว่าในมือจูหยวนจางมีนักรบเดนตายฝีมือกล้าแข็งที่ยอมขายชีวิตให้สักเท่าใด?”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

“ขอเพียงครุ่นคิดว่า เขาใช้เวลาเตรียมการเรื่องนี้มายี่สิบปี เป็นที่ล่วงรู้ถึงความคับขันอันตรายได้ อย่าได้คิดมากไปแล้ว คืนนี้ต้องจากไป ไม่เช่นนั้นนอกจากผังปาน ล่างฟานหวินและบุคคลอีกไม่กี่คนแล้ว ไม่ว่าผู้ใดล้วนบุกฝ่าออกไปไม่ได้”

ทุกผู้คนบังเกิดจิตหวั่นไหวขึ้นมา

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเบาๆ ว่า

หากมิใช่ตันอี้หยูสอดแทรกเข้ามา สร้างความปั่นป่วนแกจูหยวนจาง เขาไม่แน่ว่าจะกระทำสำเร็จ ที่ร้ายกาจที่สุดคือ จูหยวนจางอาศัยความขัดแย้งระหว่างขุมกำลังต่างๆ ทำให้เขาลอยตัวอยู่เหนือเหตุการณ์ นั่งบนภูผาชมดูพยัคฆ์ห้ำหั่นกัน โอ จูหยวนจางมิใช่บุคคลที่อาจารย์ผู้ล่วงลับ

เคยเลือกไว้ เขาไม่รับฟังวาจาผู้ใดอีก รวมทั้งเมิ่งเหยาด้วย”

ชิฉางเจิงร้องอย่างขุ่นเคืองว่า

“นี่นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด รู้จักแต่ใช้เหลี่ยมเล่ห์แต้มคูเท่านั้น”

ฉินเมิ่งเหยายิ้มออกมา กล่าวว่า

“ดังนั้นท่านไม่มีคุณสมบัติเป็นฮ่องเต้ ในสายตาจูหยวนจางมีแต่ความสำเร็จ อื่นๆ ล้วนไม่คำนึงถึง”

ทุกผู้คนอดกวาดตาไปยังเจ้าเอี้ยนอ๋องมิได้

เจ้าเอี้ยนอ๋องหน้าแดงวูบหนึ่ง ส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

“อย่างนั้นคนทั้งหมดสมควรอาศัยความมืดหลบหนีไปหรือไม่?”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

“บุคคลแรกที่สมควรไปคือท่าน รองลงมาคือ พี่ใหญ่ทุกท่านแห่งพรรคมังกรพิโรธ ขอเพียงพวกท่านสามารถไปจากนครหลวงโดยปลอดภัย ไม่ว่าเรื่องราวเปลี่ยนเป็นเลวร้ายอย่างไร ก็มีคนต่อกรกับต้นอี้หยู”

เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าวสืบต่อ

“ในเหตุการณ์ทั้งหมด หนึ่งเดียวที่สามารถเปลี่ยนแปลงความสำเร็จหรือล้มเหลวของจูหยวนจางคือท่านเย่ออู๋ ขอเพียงท่านเย่ออู๋ยังเป็นปรกติสุข อาศัยอิทธิพลทางการเมืองและการทหารของเขา ต่อให้จูหยวนจางคิดอาละวาดอย่างไรก็มีข้อจำกัด ดังนั้นการศึกระหว่างท่านเย่ออู๋กับหลี่เช่อเม่ยในคืนนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด”

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมจากไป หากเก่งกล้าสามารถก็มาปลิดชีวิตเราเหล่าชิเถอะ”

หลิงจ้านเทียนกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ฉางเจิง” ฟงสิงเลี่ยกลับกล่าวว่า

"หากไม่ฆ่าเหนียนเหลียนตัน เราผู้แซ่ฟงก็ไม่ขอออกจากนครหลวง"

ตี้หวี่สือสอดคำขึ้น

"ขันทีเงาติดตามอยู่ข้างกายจูหยวนจางตลอดเวลา คงไม่ถึงกับไม่ล่วงรู้ขุมกำลังและมาตรการต่างๆ ของจูหยวนจางกระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยาขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"จูหยวนจางเจ้าอุบายความคิด ไหนเลยปล่อยให้กงกงผู้เฒ่าและพวกล่วงรู้เรื่องของเขา มิหนำซ้ำขอเพียงเขาออกคำสั่ง ย่อมมีผู้ที่จงรักภักดีเช่นเยี่ยซู่ตงกับเอี๋ยนอู่จี้รับไปปฏิบัติ คิดตบตากงกงผู้เฒ่าและพวก นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ"

จากนั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านตี้ยอดเยี่ยมยิ่ง คาดเดาออกว่าเมิ่งเหยาได้รับข่าวจากกงกงผู้เฒ่า ค่อยคำนวณเจตนาที่แท้จริงของจูหยวนจางออก"

ทุกผู้คนเพ่งตามองหญิงงามนางนี้ รอให้นางกล่าวสืบต่อ

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาทอประกายพิสดาร น้ำเสียงยังสงบราบเรียบ กล่าวว่า

"นับตั้งแต่เช้าวันนี้ ที่ข้างกายจูหยวนจางพลันเพิ่มยอดฝีมือจำนวนหนึ่ง ในจำนวนนี้มีอยู่หลายคนเป็นบุคคลที่ถอนตัวเร้นกายนานปี รวมทั้งหอกมายาจี้อพ่อเทียน กับมือทำลายเทพไซ่เหนียนจู่"

ทุกผู้คนต่างตระหนักยิ่ง

ครั้งกระโน้นบุคคลทั้งสองล้วนเคยลงแรงแข็งขันช่วงชิงแผ่นดินให้กับราชวงศ์หมิง แต่อยู่ในฐานะแขกพิเศษ ไม่รับการอวยยศอันใด

ญาติร่วมปู่ของหอกมายาจี้อพ่อเทียน ฉายาบรรพชนหอกจี้อลี่สิงเป็นหนึ่งในเจ็ดยอดฝีมือที่เคยบุกวังสะท้านห่านป่าร่วมกับจอมยุทธ์ฟู่อิงต่อมาต่อสู้กับยอดฝีมือสำนักอสูรนามปี้เยี่ยจิ้งจนตกตายตามกัน สร้างชื่อ

ได้รับโจษขานตราบเท่าทุกวันนี้

วิชาหอกของหอกมายาจื้อพ่อเทียนได้รับการตกทอดจากตระกูล บรรลุถึงขั้นลึกล้ำพิสดาร สามารถประชันขันแข่งกับหัตถ์พิษเฉียนหลอ เพียงแต่ยี่สิบปีมานี้สาบสูญไร้ร่องรอย แต่หากเอ่ยถึงการใช้หอก ไม่มีผู้ใดลืมเลือนมันได้

ส่วนไซ่เหนียนจู่อาศัยสิบแปดฝ่ามือทำลายเทพกวาดพิชิตฝ่ายธัมมะและอธรรม เคยได้รับบัญชาจากจูหยวนจาง นำกำลังยอดฝีมือสิบสองคนซุ่มจู่โจมผังปาน หลังจากลงมือล้มเหลว มีแต่มันหนีเอาชีวิตรอดคนเดียว หลังจากนั้นก็หายสาบสูญพร้อมกับจื้อพ่อเทียน

เหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสามสิบปีก่อน คิดไม่ถึงคนทั้งสองปรากฏกายขึ้นอีก ทั้งยังเป็นช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้

เมื่อสามสิบปีก่อน พวกมันล้วนอยู่ในวัยฉกรรจ์ ตอนนี้สมควรมีอายุห้าสิบกว่าปี หากพวกมันฝึกปรือฝีมือตลอดเวลา ไม่ทราบจะร้ายกาจถึงระดับใด อย่าว่าแต่คนทั้งสองนี้เพียงเป็นเบี้ยส่วนหนึ่งของจูหยวนจางเท่านั้น

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ที่ติดตามมาพร้อมกับคนทั้งสอง ยังมีมือดีอายุสามสิบเศษขบวนหนึ่งมีจำนวนนับร้อย ล้วนยกย่องพวกมันเป็นต้าซือฟู่ (อาจารย์ใหญ่) กับเอ้อซือฟู่ (อาจารย์รอง) ดูท่าคนทั้งสองเร้นกายเป็นเวลาสามสิบปีเพื่อเพาะสร้างนักรบเดนตายเหล่านี้ใช้จัดการกับล่างฟานหวินและผังปาน”

ฟงสิงเลี่ยสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

“เป็นที่คาดคิดได้ว่าเหล่านี้จะไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ยุทธจักร เพียงมุ่งเป้าไปที่ฆ่าคน หากก่อตั้งขบวนพยุหและอาวุธพิเศษ เช่นหน้าไม้กล้าแข็งหรืออาวุธเพลิง ยามจู่โจมโดยไม่ทันระวัง ไม่ว่าผู้ใดล้วนพลาดท่าเสียที จูหยวนจางช่างลึกซึ้งจริงๆ”

เจ้าเอี้ยนอ๋องเห็นคนเหล่านี้เรียกจูหยวนจางนั่นจูหยวนจางนี่ โดยปราศจากความเคารพ แม้แต่ตนเองพลอยถูกลดตำแหน่งลง รู้สึกคับข้องใจยิ่ง ส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"หมายความว่าหลังจากที่พระบิดาจัดการกับหลันอี้กับหูอุ้ยหยงจะหันหัวหอกมาที่พวกเรากับผังปาน อย่างนั้นพวกเราไยต้องรั้งอยู่เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายด้วย?"

ฉินเมิ่งเหยาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ไม่ต่อสู้ได้หรือ? สมมติเช่นเมิ่งเหยากับธรรมาจารย์อาทิตย์มิอาจไม่พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ไม่ว่าเรื่องใดก็ไม่อาจส่งผลกระทบได้"

ทุกผู้คนอับจนถ้อยคำ

นี่เป็นความร้ายกาจของจูหยวนจาง ไม่วิตกกังวลว่าผู้คนหลายกลุ่มนี้จะไม่ต่อสู้จนบาดเจ็บตามกัน

หลิงจ้านเทียนตัดสินใจกล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว ฉางเจิงรั้งอยู่ที่นี้ คืนนี้พวกเรากับท่านอ๋องจะไปจากนครหลวง เด็กและสตรีรวมทั้งคนที่ไม่สามารถป้องกันตัวก็ต้องจากไป ไม่เช่นนั้นเกรงว่าไม่มีโอกาสแล้ว"

ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เหลิงเอี้ยนพอรุดถึงเก๋งพักร้อนบนภูเขาจีหลง เกล็ดหิมะเริ่มโปรยปรายลงมา

ผังปานนั่งอยู่ภายในเก๋งแต่ผู้เดียว มองดูศิษย์ผู้นี้เร่งรุดมาแต่ไกลจนใกล้เข้ามาทุกขณะอย่างเย็นชา

เหลิงเอี้ยนมาถึงเบื้องหน้ามัน คุกเข่าลงโขกศีรษะคำนับอย่างนอบน้อมเก้าครั้ง หากยังหมอบนิ่งกับพื้นไม่ลุกขึ้น กล่าวว่า

"เอี้ยนเอ๋อขอรับโทษจากซือจุน (ท่านอาจารย์)"

ใบหน้าที่เย็นชาของผังปานปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า
"เจ้ามีโทษอันใด?"
เหลิงเอี้ยนทอดถอนใจ กล่าวว่า
"กระดาษไม่อาจห่อไฟ เรื่องของเอี๋ยนเอ๋อไหนเลยปิดบังซือจุนได้?"

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า
"เอี๋ยนเอ๋อใช่หลงรักเฉินอี้เจินหรือไม่?"
เหลิงเอี้ยนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า
"เอี๋ยนเอ๋อมิเพียงหลงรักเฉินกุ้ยเฟย ยังหลงงมงายกับอิทธิพลอำนาจ ถลำลึกราวคนร่ำสุราเมามาย หากสูญเสียเหล่านี้ไป จะรู้สึกว่าชีวิตไร้คุณค่าความหมาย"

ผังปานแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า
"สมเป็นศิษย์ที่เราผู้แซ่ผังฝึกอบรมออกมา หากมิใช่เจ้าเปิดเผยถึงเพียงนี้ วันนี้อย่าคิดหมายมีชีวิตไปจากที่นี้"

เหลิงเอี้ยนกล่าวอย่างผ่าเผยว่า
"ไยต้องให้ซือจุนลงมือ ขอเพียงท่านผู้เฒ่าออกปากคำเดียว เอี๋ยนเอ๋อจะจบชีวิตตัวเองในทันที"

ผังปานตาสาดประกายเจิดจ้า แต่ใบหน้าที่สมบูรณ์พร้อมกลับปราศจากความเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย กล่าวว่า
"เฉินอี้เจินกับตันอี้หยูมีความสัมพันธ์อันใด?"
เหลิงเอี้ยนกล่าวโดยไม่ปิดบังอำพรางว่า
"ท่านยายของอี้เจินเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของตันอี้หยู ตันอี้หยูก็รักเอ็นดูมารดาของอี้เจิน ต่อมามารดาของอี้เจินหลงรักโจรปล้นสวาทเซวียหมิงอี้ หลังจากที่ชีวิตสมรสล่มสลาย นางตรมตรอมใจจนตาย อี้เจินจึงขอให้ตันอี้หยูรับอุปการะ ตันอี้หยูก็ตะลึงลานต่อความงามของ

นางตั้งใจปลูกฝัง จากนั้นเอี้ยนเอ๋อชักนำเข้าวัง จวบกระทั่งเป็นพระสนมของจูหยวนจาง"

ใบหน้าผังปานคล้ายน้ำนิ่งไร้ระลอก กล่าวว่า

"ตามคำร่ำลือเฉินอี้เจินเป็นยอดฝีมือชนเผ่าเซ่อมู่ (ตามีสี) ถนัดในการใช้พิษผสม ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เหลิงเอี้ยนบอกกล่าวตามตรงว่า

"นี่ต้องกล่าวเริ่มจากตันอี้หยู นางนิยมชมชื่นต่อเคล็ดวิชาพิษผสมของจักรพรรดินีพิษเจิ้งฝ่าหงยิ่ง จึงดำเนินการฝากฝังมารดาของอี้เจินซึ่งตอนนั้นมีอายุสิบสองขวบเป็นศิษย์ของเจิ้งฝ่าหง ขโมยเรียนเคล็ดวิชาพิษผสมมา วิชาพิษผสมของอี้เจินได้รับถ่ายทอดจากมารดา แต่มีความสำเร็จเหนือกว่ารุ่นก่อน แม้แต่ตันอี้หยูก็นิยมยกย่อง"

ผังปานผงกศีรษะ กล่าวว่า

"จิ้งอันเคยเอ่ยถึงตันอี้หยูต่อเรา ตอนนี้มีความทรงจำอยู่บ้าง แต่คิดไม่ถึงว่านางเจ้าอุบายความคิดถึงเพียงนี้ กลับวางแผนเตรียมการตั้งแต่หลายสิบปีก่อน"

จากนั้นกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"แล้วเจ้าคบหากับนางได้อย่างไร?"

เหลิงเอี้ยนหมอบฟุบร่างกับพื้น ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่มีผู้ใดล่วงรู้จุดอ่อนของเอี้ยนเอ๋อยิ่งกว่านาง อย่าว่าแต่หญิงงามและอำนาจ เพียงแต่นางสาบานว่าหลังจากที่ครองแผ่นดินจะไม่กรีธาทัพบุกมองโกล และไม่จัดการกับศิษย์น้องตลอดจนผู้คนเบื้องล่าง เอี้ยนเอ๋อยากปฏิเสธข้อขอร้องของนาง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"แน่นอน นางอาจหลอกเรา แต่อย่างน้อยหลังจากที่นางครองแผ่นดิน ยังต้องพึ่งพาเอี้ยนเอ๋อควบคุมกองทหารรักษาพระองค์ให้กับ

นาง เพียงข้อนี้เราเห็นว่าการร่วมมือกับนางมีแต่ผลดีไม่เกิดผลเสีย ยังดีกว่าถูกนางทำร้ายถึงแก่ชีวิต”

จากนั้นเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

“เพราะในใจคิดอ่านเช่นนี้ วันนี้เอี้ยนเอ๋อจึงกล้าสู้หน้ากับซือจุนและบอกกล่าวตามตรง”

ผังปานแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

“ประเสริฐ หากมิใช่วางหมากเช่นเจ้าเอาไว้ วันนี้เยี่ยหวี่และพวกไม่แน่ว่าจะพบกับความพ่ายแพ้ ไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียวเฮอะ เมื่อถึงเวลานั้นเราย่อมไม่ปล่อยให้ตันอี้หยูมีชีวิตอยู่เสพสุขวาสนาเช่นกัน”

เหลิงเอี้ยนกล่าวเบาๆ ว่า

“นางไม่มีความสนใจต่อการเสพสุขวาสนา มีชีวิตอย่างเรียบง่ายราวกับผู้ออกบวช”

ผังปานกล่าวอย่างงุนงงว่า

“เจ้าคงไม่ได้ขึ้นเตียงกับนางกระมัง?”

เหลิงเอี้ยนสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“จากคำบอกของนาง หลังจากที่พ่ายแพ้รับบาดเจ็บในเงื้อมมือเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ก็ไม่เคยมีความสัมพันธ์กับบุรุษใด”

สีหน้าผังปานทอแววเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“ดูท่าเรายังประเมินนางต่ำทรามไป เกรงว่าวิชามารยั่วสวาทของนางบรรลุถึงขั้นสูงสุดของสำนักมาร จึงจากสุดสูงคืนสู่สามัญ ไม่ต้องใช้เรือนร่างเลือดเนื้อก็ครอบงำศัตรูได้ พิชิตชัยโดยไม่ต้องสู้รบ มิน่าเล่านางไม่เห็นเรากับล่างฟานหวินอยู่ในสายตา”

เหลิงเอี้ยนกล่าวว่า

“ศิษย์รับถ่ายทอดฝีมือจากซือจุน นอกจากบุคคลไม่กี่คนแล้ว

อื่นๆ ล้วนไม่เห็นอยู่ในสายตา แต่ทราบว่ายังอยู่ห่างไกลจากนาง กระทั่งหนีเอาชีวิตรอดก็ทำไม่ได้ ในโลกเกรงว่ามีแต่ซือจุนกับล่างฟานหวินจึงทัดเทียมกับนางได้"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผิดแล้ว นอกจากเรากับล่างฟานหวิน นางยังมิใช่ค่มือของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ขณะที่วิชามารยั่วสวาทของนางไม่เกิดผลต่อมันแม้แต่น้อย เอาเถอะ ลุกขึ้นยืนให้กับเรา"

เหลิงเอี้ยนลุกขึ้นยืน สองตาพลันแดงก่ำขึ้นมา พลันหมอบร่างลงโขกศีรษะสามครั้งคราา ค่อยลุกขึ้นใหม่

ผังปานทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ช่างไม่เสียทีที่เราฝึกอบรมเจ้า นับแต่นี้เป็นต้นไปเราคืนอิสระแก่เจ้า ปล่อยให้เจ้าเสพสุขของชีวิต ชีวิตผู้คนมีเพียงนี้เท่านั้น"

เหลิงเอี้ยนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"มีแต่ซือจุนที่เข้าใจศิษย์ โอ ตอนแรกศิษย์เพียงคิดโอนอ่อนผ่อนตาม แต่ตันอี้หยูมีมนต์ขลังเกินไป อี้เจินยิ่งทำให้ศิษย์ถอนตัวไม่ขึ้น โดยเฉพาะรสชาติกับลักลอบโดยที่ปกปิดอำพรางจูหยวนจาง ยิ่งคล้ายสุราพิษที่หอมหวาน จนผู้คนยากหักห้ามใจได้ แต่จิตใจที่เอี้ยนเอ๋อมีต่อซือจุน ไม่เคยเห็นผิดเป็นชอบมาก่อน"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราย่อมรู้สึกได้ ไม่เช่นนั้นคงปลิดชีวิตเจ้าตั้งแต่แรก"

ขบคิดเล็กน้อยจึงถามว่า

"จูหวินเหวินใช่เป็นคนของตันอี้หยูหรือไม่?"

เหลิงเอี้ยนผงกศีรษะรับคำ ผังปานทอดถอนใจชมเชยว่า

"ตอนนี้แม้แต่เรายังยอมรับต่อแผนอันแยบคายของนาง หากนางพบกับความล้มเหลว เพียงเพราะสวรรค์ไม่ส่งเสริมนาง หาใช่สืบ

เนื่องจากกุศโลบายของนางมีข้อผิดพลาดไม่"

เหลิงเอี้ยนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์ก็เป็นห่วงโชคชะตาของนาง ไม่เช่นนั้นเซวียหมิงอี้คงไม่กลายเป็นล่างฟานหวิน มิเพียงแต่อี้เจินไม่ได้ยาเม็ดทวนทองไม่รู้ล้มยังเป็นเหตุให้นางถูกจูหยวนจางควบคุมตัวไว้"

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เอี้ยนเอ๋ออยู่ในเหตุการณ์ จึงไม่ล่วงรู้ถึงอันตรายที่เคลือบแฝงอยู่ ซึ่งความจริงการต่อสู้ช่วงชิงในนครหลวงครั้งนี้ เกิดจากการดำเนินการของจูหยวนจางแต่ผู้เดียว แต่ตอนนี้ยังไม่อาจหยั่งรู้ผลแพ้ชนะ หากจูหยวนจางเกิดความตื่นตัว ตันอี้หยูไหนเลยเผด็จศึกได้โดยง่ายดาย?"

เหลิงเอี้ยนกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นับตั้งแต่ศิษย์ติดสอยห้อยตามซือจุนเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินซือจุนไม่มีข้อสรุปต่อเรื่องราว"

ผังปานกล่าวว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าความรู้สึกนี้น่าเคลิบเคลิ้มถึงเพียงไหน หกสิบปีมานี้ไม่มีเรื่องใดที่ไม่อยู่ในการคาดคำนวณของเรา กลายเป็นไร้รสชาตินัก การต่อสู้ช่วงชิงในนครหลวงถือเป็นเรื่องเล็กน้อย การชิงชัยที่ไม่อาจล่วงรู้ผลแพ้ชนะกับล่างฟานหวิน จึงเร้าใจผู้คนที่สุด"

สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบลง กล่าวว่า

"เห็นแก่หน้าเจ้า เราจะไม่คิดบัญชีกับตันอี้หยู"

เหลิงเอี้ยนหมอบร่างลงโขกศีรษะ กล่าวว่า

"ขอบคุณซือจุน ไม่ว่าอย่างไรขอเพียงเอี้ยนเอ๋ออยู่ยังมีลมหายใจอยู่ จะช่วยเหลือเยี่ยหวี่และพวกออกจากนครหลวงอย่างปลอดภัย"

ผังปานกล่าวว่า

"อย่าได้ประเมินตันอี้หยูต่ำทรามไป ผู้ที่จะจัดการกับเยี่ยหวี่

และพวกย่อมเป็นจูหยวนจาง ไยต้องรบกวนนางด้วย?"

จากนั้นกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เมื่อถึงเวลาวางมือต้องวางมือ สักวันหนึ่งเอี้ยนเอ๋อพบว่าไม่อาจกระทำการต่อไป ต้องถอนตัวล่าถอย ไม่เช่นนั้นจะไม่มีจุดจบที่ดีการเมืองเป็นเช่นนี้เอง มิเพียงไม่มีน้ำใจ ทั้งไม่มีหลักเหตุผล เข้าใจหรือไม่?"

พลางยืดกายขึ้น เดินออกนอกเก๋ง ก้มลงมองดูทิวทัศน์ตัวเมืองตลอดจนเกล็ดหิมะเกลื่อนฟ้า มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันสุขสงบขึ้น รำพึงว่า

"ล่างฟานหวินเอย การละเล่นของชีวิตครั้งนี้ยิ่งมายิ่งสนุกสนานน่าสนใจนัก"

ดึกศิลาจารึกซ่อนตำราในคฤหาสน์ภูตบดี

เมื่อหานป๋อบอกเล่ารายละเอียดที่เข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้ บอกว่าหงอู่ฮ่องเต้พอทรงสดับชื่อท่านผู้หญิงกง พระพักตร์ถึงกับแปรเปลี่ยนกลับกลาย ห้ามมิให้มันกล่าวสืบต่อ ภูตบดีซวีเย่อู๋กับเจ้าเอี้ยนอ๋องจู๋ตี้ที่รับฟังอย่างจดจ่อล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ภูตบดีซวีเย่อู๋ถึงกับร้องโพล่งว่า

"ผิดท่าแล้ว"

หานป๋อใจหายวาบ จับจ้องมองภูตบดีซวีเย่อู๋ สีหน้าภูตบดีซวีเย่อู๋ปรากฏแววสับสนว้าวุ่น ทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง กล่าวว่า

"จนบัดนี้เราค่อยเข้าใจว่าเหตุใดจูหยวนจางยืนกรานแต่งตั้งจูหวินเหวินเป็นพระราชนัดดา เพราะว่าเรื่องนี้มีความลับที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน"

สีหน้าเจ้าเอี้ยนอ๋องแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยากกว่าเดิม ริมฝีปาก

สั่นระริก แต่ไม่ได้เอ่ยปากสอดคำ

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ความลับอันใด?"

ภูตบดีซวีเย่อฺอู่หน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"เรื่องนี้เป็นการคาดเดาทั้งสิ้น แต่เมื่อประมวลจากปฏิกิริยาอันประหลาดพิกลของจูหยวนจาง เกรงว่าไม่ผิดพลาด"

เจ้าเอี้ยนอ๋องก้มศีรษะลง สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง

หานป๋อบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ซักถามว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องพลันผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"เราคิดออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์สักหลายคำ"

หลังจากหาข้ออ้าง ก็ปลีกตัวออกไปอย่างรีบร้อน

หานป๋อเหม่อมองเจ้าเอี้ยนอ๋องหลบหน้าไป สร้างความประหลาดใจกว่าเดิม เหลียวมองภูตบดีซวีเย่อฺอู่ ภูตบดีซวีเย่อฺอู่ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"สำหรับปฏิกิริยาของจูหยวนจางนี้ คำอธิบายที่สมเหตุสมผลที่สุดคือ เขามีความสัมพันธ์กับท่านผู้หญิงกงอย่างลับๆ จูหวินเหวินมิใช่หลานชายของเขา หากแต่เป็นบุตรชาย"

หานป๋อสมองพองโต ตะลึงลานกับที่ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"นางปีศาจเป็นนางปีศาจจริงๆ เหตุใดนางไม่เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นพระสนมของจูหยวนจาง นั่นมิใช่บรรลุผลโดยตรงยิ่งกว่าหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่อฺอู่กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ธาตุแท้ใจคอผู้คนยิ่งกว่าตันอี้หยู มีคำกล่าวว่า ภรรยามิสู้อนุภรรยา อนุภรรยามิสู้ลักลอบได้เสีย นางปีศาจนิกายปัญชาฟ้าแม้ฝึกวิชายั่วสวาท แต่สำหรับกับจูหยวนจางซึ่งสามารถเลือกสรร

หญิงงามตามความพอใจ เวลาพอนานเข้า เมื่อปราศจากความแปลกใหม่ จะเกิดความเบื่อหน่าย นี่เป็นวิสัยของปุถุชน หากทำการละเมิดข้อห้ามได้เสียกันอย่างลับๆ จะสร้างความเร้าใจสุดเปรียบปาน ตันอี้หยูเห็นซึ้งถึงข้อนี้ เช่นเดียวกับที่นางดูออกว่าเราคิดถึงภรรยาผู้ล่วงลับจึงพิชิตจิตใจจูหยวนจางเอาไว้ ทำให้จูหยวนจางโปรดปราน 'บุตรชาย' ผู้นี้เป็นพิเศษ"

หานป่อรู้สึกว่ากระดูกสันหลังยังชาด้าน ต้องสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ทำอย่างไรดี?"

ภูตบดีซวีเย่อฺสงบเยือกเย็นลง ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"เขาเพียงแต่ยามกะทันหันรับไว้ไม่ได้ พอกลับคืนสู่ความสงบต้องมีความคิดอ่านเอง จหยวนจางจะอย่างไรมิใช่ชนชั้นธรรมดา"

หานป่อค่อยรู้สึกดีขึ้น กล่าวว่า

"หากจูหยวนจางล่วงรู้แผนอุบายของท่านผู้หญิงกง ตันอี้หยูยังจะทำร้ายจูหยวนจางได้อย่างไร?"

ภูตบดีซวีเย่อฺฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวังว่าเราสามารถทราบได้ ตอนนี้เรายังไม่อาจยอมรับความจริงข้อหนึ่ง นั่นคือตันอี้หยูร้ายกาจกว่าจูหยวนจางกับเรา เพราะว่านางไม่คำนึงถึงศีลธรรมและหลักการยิ่งกว่าจูหยวนจาง โอ คิดไม่ถึงกลับมีสตรีเช่นนี้"

หานป่อปลุกปลอบสติสมาธิ กล่าวว่า

"ถึงอย่างไรบอกต่อจูหยวนจางไปแล้ว มิสู้ต่อสู้กับตันอี้หยูสักคราขอเพียงรักษาชีวิตของจูหยวนจางกับเจ้าเอี๋ยนอ๋องไว้ได้ พวกเราถือเป็นฝ่ายชนะ"

ภูตบดีซวีเย่อฺขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ไหนเลยรวบง่ายถึงเพียงนี้ แต่เราแน่ใจว่า หากจูหยวนจางสามารถผ่านงานเฉลิมพระชนมพรรษาสามวัน ต้องถอดถอนจูหวินเหวินออกจากตำแหน่งรัชทายาท และสำเร็จโทษท่านผู้หญิงกงด้วยอำมหิต ปัญหาอยู่ที่เขาสามารถผ่านเวลาสามวันนี้ได้หรือไม่?"

หานป้อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"จูหยวนจางไยไม่ลงมือในบัดดล?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"เขาต้องอาศัยความผิดฐานก่อการกบฏของหลันอี้กับหูอุ้ยหยงประหารชีวิตเหล่าขุนนางแม่ทัพที่ให้การสนับสนุนจูหวินเหวิน ค่อยถอดถอนจูหวินเหวินออกจากตำแหน่งรัชทายาท เรื่องเช่นนี้หากดำเนินการผิดพลาด จะเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย สั่นคลอนฐานรากของราชวงศ์หมิง ถึงแม้เป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิต มิใช่คิดกระทำก็กระทำได้"

หานป้อกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"ขอเพียงผ่านสามวันนี้ไป มิใช่กระทำได้โดยง่ายดายหรือ?"

จากนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

"แต่เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) บอกว่าอายุขัยของจูหยวนจางหมดสิ้นแล้ว หากเป็นช่วงเวลาสามวันนี้ก็ย่ำแย่แล้ว"

สีหน้าภูตบดีซวีเย่ออู๋ปรากฏแววสลับซับซ้อนขึ้น ชั่วครู่ค่อยถ่ายทอดเสียงออกไปว่า

"เสี่ยวตี้เข้ามา"

เจ้าเอี้ยนอ๋องปรากฏกายขึ้นที่หน้าประตู สีหน้าเป็นปรกติดังเดิม คล้ายไม่ได้เกิดเรื่องอันใดมาก่อน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"ไม่ว่าเหตุการณ์เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างไร เมิ่งเหยากล่าวได้ถูกต้อง คืนนี้ท่านต้องไปจากนครหลวง"

หานป๋อค่อยนึกถึงคำเตือนของเนี่ยกงกง ถึงกับสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบบอกออกไป

เจ้าเอี้ยนอ๋องทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ไท่ซือขวามือของภูตบดี สีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง เพียงมองดูภูตบดีอย่างสงบ

สีหน้าภูตบดีซวีเย่ออู๋ปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้น แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราผู้แซ่ซวีจะแสดงให้จูหยวนจางดู หากเราคิดส่งคนผู้หนึ่งออกจากนครหลวง ต่อให้เขาเป็นโอรสสวรรค์ก็ขัดขวางไม่ได้"

พลางสะบัดแขนเสื้อผุดลุกขึ้น ยังไม่มีโอกาสกล่าววาจา เถี่ยชิงอีก็เดินเข้ามา น้อมคำนับ กล่าวว่า

"ฝ่าบาทใช้คนถ่ายทอดพระกระแสรับสั่ง ให้เจ้าเอี้ยนอ๋องเข้าเฝ้าในบัดดล"

คนทั้งสามล้วนงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นหานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ดูท่าเขาทราบแล้วว่าผู้ใดเป็นตงฉิน ผู้ใดเป็นกังฉินแล้ว"

จากนั้นยกมือเกาศีรษะ ตอนนี้มันจำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นคนดี ผู้ใดเป็นคนเลวแล้ว

การแบ่งแยกเพียงดีกับเลวสองจำพวก คล้ายไม่เหมาะสมกับโลกแห่งความเป็นจริง

มีผู้ใดไม่ต่อสู้ช่วงชิงและเสาะแสวงหาเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน? สัตว์เพื่อความอยู่รอด ส่วนผู้คนเพื่อบรรลุเป้าหมายอุดมการณ์ สมมติเช่นเจ้าเอี้ยนอ๋องเพื่อก้าวขึ้นครองบัลลังก์ ไม่เสียดายกับการจัดการกับภูตบดีที่รักเอ็นดูมัน ถึงกับคิดปลงพระชนม์พระบิดา กล่าวได้ว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคำ "ดีงาม" แม้แต่น้อย

เจ้าเอี้ยนอ๋องมีสีหน้ายินดี หากจูหยวนจางละทิ้งจูหวินเหวิน

มันย่อมมีโอกาสสืบตำแหน่งรัชทายาทที่สุด ยามนั้นอดนึกเสียใจที่เคยปลงพระชนม์จูหยวนจางมิได้ นี่นับเป็นข้อตะขิดตะขวงใจเพียงหนึ่งเดียว

ภูตบดีซวีเย่ออู๋จับจ้องมองเจ้าเอี้ยนอ๋องชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ต่อให้เราแนะนำเสี่ยวตี้อย่าได้เข้าวัง เสี่ยวตี้ก็จะคัดค้านกระมัง?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องสะท้านขึ้นเล็กน้อย สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ เสี่ยวตี้จะทำตามคำสั่งท่านเย่ออู๋"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราแม้คิดสั่งเจ้าทำเช่นนี้ ก็ยากออกปากได้ เพราะหากเจ้าขัดพระกระแสรับสั่ง เท่ากับแข็งข้อต่อบิดาเจ้า ทำให้เรื่องราวยิ่งไม่อาจควบคุมบังคับ ทั้งไม่ทราบว่าทำเช่นนี้จะเอื้อประโยชน์ต่อฝ่ายใด"

เจ้าเอี้ยนอ๋องฉวยโอกาสกล่าว

"เสี่ยวตี้ต้องการฟังดูว่าพระบิดามีรับสั่งอย่างไร"

ภูตบดีและพวกไหนเลยไม่ล่วงรู้จิตใจมัน หานป๋อกล่าวอย่างสั้งเลว่า

"ตอนนี้เฉินกุ้ยเฟยถูกควบคุมตัวไว้ ฝ่าบาทก็ทราบว่านางฝึกวิชาพิษผสม ดังนั้นต่อให้ท่านอ๋องอยู่กับฝ่าบาท สมควรไม่มีปัญหาใด"

ภูตบดีซวีเย่ออ๋กล่าวว่า

"ดูท่าได้แต่ทำเช่นนี้แล้ว เสี่ยวตี้ไปเถอะ จูหยวนจางคงยังเห็นแก่หน้าเราผู้แซ่ซวี ในสามวันนี้ไม่กล้าทำอย่างไรท่าน"

จากนั้นหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"คนคำนวณไหนเลยสู้ฟ้าลิขิตได้? เราคิดฟุ้งซ่านวุ่นวายไปแล้ว"

ในจวนแม่ทัพใหญ่

หลันอี้นั่งบนเก้าอี้ไท่ซือปูด้วยหนังหมี ชนชั้นมือดียืนเรียงรายอยู่สองฟากข้าง

สีหน้าของมันยังขาวซีดอยู่บ้าง แต่ดึกดักเข้มแข็งกว่าตอนที่เพิ่งรับบาดเจ็บ แสดงว่าอาการดีขึ้นมากนัก

หลันอี้มองดูมือดีเหล่านี้ เห็นทุกผู้คนเต็มไปด้วยความคิดต่อสู้ทั้งยังเชื่อมั่นในตัวมัน ค่อยบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ

ที่น่าแค้นใจคือ มันขาดผู้ช่วยอันเข้มแข็งเช่นเหลียนควน การเดินทางมายังนครหลวงครั้งนี้ แผนรุกถอยทั้งหมดเป็นเหลียนควนกำหนดขึ้น ตอนนี้เหลียนควนตายแล้ว ทำให้พวกมันเสียขบวนรวนเร มีเรื่องมากมายต้องเริ่มต้นกันใหม่

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าจหยวนจางมีสายพระเนตรยาวไกล ทรงลงมืออย่างเฉียบขาด พอจู่โจมก็มุ่งใส่จุดสำคัญของมัน

วานรทองฉางเยี่ยว่างกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ร่างกายท่านแม่ทัพใหญ่ไม่เป็นไรกระมัง?"

หลันอี้ไม่หลงลำพองเช่นกาลก่อน กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ฉินเมิ่งเหยายังยั้งมือไว้ไมตรี ไม่ต้องการชีวิตของเรา ตอนนี้เราฟื้นฟูพลังฝีมือครึ่งหนึ่ง ขอเพียงใช้เวลาอีกหลายวัน ก็จะทุเลาเป็นปรกติ"

ทุกผู้คนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก สตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจินกล่าวว่า

"เพียงแค้นที่ซ่งหนันซ่งเม่ยสองพี่น้องส่งหลักฐานต่อจูหยวนจางแล้ว ไม่เช่นนั้นรอจนเสร็จงานเฉลิมพระชนมพรรษาค่อยจากไปจะมีความมั่นใจกว่าเดิม"

พระยาสามัญชนจ้านเจี่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ที่นี้ไม่สมควรอยู่สืบต่อ ตอนนี้ในนครหลวงตกอยู่ในความหวาดผวา ผู้คนประหวั่นวิตก เหล่าแม่ทัพนายกองที่เคยเรียกพี่เรียกน้องกับท่านแม่ทัพใหญ่ ล้วนหลบหน้าพวกเรา แม้แต่หูอุ้ยหยงก็อ้างว่าไม่สบาย ซ่อนตัวอยู่ในบ้าน กลัวว่าประสบภัยลาม"

หลันอี้กล่าวว่า

"ไปนั้นไปแน่นอน ขอเพียงกลับถึงที่มั่นของเรา เราจึงไม่เชื่อว่าสู้เหล่าไพร่พลของจูหยวนจางไม่ได้ เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ถูกคุณไสยอิดถีเพศสิงสู่ร่าง ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด แผ่นดินนี้จะช้าเร็วต้องตกเป็นของเรา เมื่อถึงเวลานั้นจะอวยยศตำแหน่งให้แก่พวกท่านเสพสุขวาสนาชั่วชั่วหลาน"

เหล่ามือดีทั้งสี่สิบกว่าคนกล่าวขอบคุณ ทั้งเห็นว่าหลันอี้กล่าวไม่ผิดพลาด

หลันอี้นับเป็นยอดขุนพลคนสุดท้ายที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์หมิงนอกจากภูตบดีแล้ว ด้านการพิชัยสงครามและพลังฝีมือไร้ผู้ต่อต้านแต่ที่ภูตบดีวางเฉยทุกสิ่ง ไม่ทำงานรับใช้จูหยวนจางอีก

นี่เป็นผลกรรมที่ย้อนสู่จูหยวนจาง ขุนนางตงฉินกับแม่ทัพชาญศึกหากมิใช่จูหยวนจางออกคำสั่งลับจัดการ ก็ยืมมือหลันอี้ประหารฆ่าสิ้น

หลันอี้พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า

"มิซีจี ไทโซ นั้นยังไม่กลับมาหรือ?"

โสตบรรจบฟ้าหลี่เทียนเฉวียนที่รับผิดชอบด้านข้อมูลข่าวสารตอบว่า

"หลังจากประมือกับฉินเมิ่งเหยา มันกับผู้รับใช้ทั้งสี่ก็หายสาบสูญไปจนไร้ร่องรอย"

ที่ปรึกษาฟางฟาซึ่งเลื่อนตำแหน่งขึ้นมาไม่ลืมแสดงออกโดยกล่าวว่า

"เรื่องนี้ประหลาดแท้ พวกมันไม่คุ้นเคยกับผู้คน ทั้งมีสารรูปแปลกตา คงมีคนให้ความคุ้มครองพวกมัน จึงซ่อนตัวอย่างมิดชิดถึงเพียงนี้"

หลันอี้กล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า

"คงเป็นตัวบัดซบหูอุ้ยหยงที่ไร้คุณธรรมนั้นแล้ว ตอนนี้ไม่ต้องสนใจเรื่องเช่นนี้ ประการสำคัญคือหลบหนีออกจากนครหลวง"

พลางหันไปกล่าวกับหลี่เทียนเฉวียนว่า

"ทางด้านจูหยวนจางมีข่าวอันใด?"

หลี่เทียนเฉวียนกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"การรักษาความปลอดภัยภายในวังเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว คนที่วังประทับชั้นในถูกสั่งห้ามเข้าออก แม้แต่คนที่ถูกใช้ให้ออกจากวังก็ไม่อนุญาตให้กลับไป นอกจากนั้นจูหยวนจางยังระดมกำลังพลอันกล้าแข็งจากมณฑลกวางตุ้ง อยู่ในความดูแลของพระยาฉางซิ่งเกิงปิ่งเหวิน สั่งปิดเส้นทางเข้าออกนครหลวงทุกสาย ทั้งหมดนี้มีไพร่พลสิบกว่าหมื่น"

หลันอี้งงงันวูบหนึ่ง เกิงปิ่งเหวินผู้นี้มีอายุเกือบหกสิบปี เป็นหนึ่งในแม่ทัพที่ยังมีชีวิตอยู่ของจูหยวนจาง มาตรว่าเกียรติประวัติในการรบไม่อาจเทียบเปรียบกับมัน แต่ก็มีวิชาการต่อสู้สูงเยี่ยม ทั้งไม่ลงรอยกับมัน แสดงว่าจูหยวนจางหมายมั่นจัดการกับมันโดยเฉพาะ

หลี่เทียนเฉวียนกล่าวสืบต่อ

"ส่วนราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์ก็มีร่องรอยเคลื่อนไหวเอี๋ยนอู๋จี้กับเยี่ยซู่ตงเดินทางเข้าเฝ้าไม่หยุดหย่อน ดูท่าพวกมันอาจเปิดฉากจัดการกับพวกเราได้ทุกเมื่อ"

หลันอี้กรำศึกอย่างโชกโชน ย่อมไม่ถึงกับหวาดหวั่นพรั่นพรึง ขมวดคิ้วครุ่นคิดแล้วกล่าว

"เมื่อไม่อาจใช้เชิงบุ๋น ได้แต่ใช้เชิงบู๊ ขอเพียงวางมาตรการ

แย่างเหมาะสม บวกกับกำลังของจูหยวนจางกระจัดกระจายออกไป ด้วยขุมกำลังของพวกเรา สมควรบุกฝ่าไปได้ กลัวแต่ถูกพวกมันกักอยู่ภายในตึกเท่านั้น ดีที่พวกเราขุดอุโมงค์หลบหนีไว้ตั้งแต่แรก เมื่อถึงเวลาพวกเราจะสร้างความแตกตื่นแก่จูหยวนจางสักครา"

ทุกผู้คนพากันหัวร่อออกมา

ฟางฟากล่าวนำเสนอว่า

"ท่านเหลียนควนวางแผนพรางตา กำหนดเส้นทางหลบหนีหลายสาย ตอนนี้ผู้น้อยยังปรับเปลี่ยนแก้ไข รับรองว่าจูหยวนจางคำนวณไม่ถูก ขอเพียงหนีออกนอกเมือง สมทบกับกำลังหนุนของพวกเรา ยังกลัวกลับถึงบ้านโดยปลอดภัยไม่ได้หรือ?"

หลี่เทียนเฉวียนกล่าวอีกว่า

"ระหว่างนี้จูหวินเหวินมีความเคลื่อนไหวอย่างคึกคัก ต่างกับกาลก่อนที่เก็บเนื้อเก็บตัว หลายวันนี้มัน..."

หลันอี้โบกมือกล่าวว่า

"เราแม่ทัพใหญ่ไม่มีความสนใจต่อเรื่องในนครหลวงแล้ว ขอเพียงอาทิตย์ลับขอบฟ้า พวกเราจะจากไปในบัดดล จูหยวนจางต้องคิดไม่ถึงว่าพวกเรากระทั่งสุราเฉลิมพระชนมพรรษายังไม่ดื่มก็จากไป"

จ้านเจี่ยกล่าวถามว่า

"ใช่ไม่สนใจหูอุ้ยหยงกับคนของวังปรมาจารย์มารกระมัง?"

หลันอี้หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากพวกมันโค่นจูหยวนจางกับเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นผลสำเร็จ แผ่นดินตกเป็นของหูอุ้ยหยง เท่ากับว่าแผ่นดินเป็นของเราแล้ว"

ทุกผู้คนผงกศีรษะเห็นพ้อง

อำนาจของหูอุ้ยหยงมาจากจูหยวนจาง ตัวเองไม่มีบารมีเป็นที่ยอมรับของผู้คน เมื่อถึงเวลานั้นย่อมมีกลุ่มบุคคลที่สนับสนุนจูหวินเหวิน

จัดการกับหูอุ้ยหยงเอง หลันอี้เพราะเห็นซึ้งถึงข้อนี้ จึงแสร้งเป็นร่วมมือกับมัน

ดังนั้นขอเพียงหลันอี้สามารถหลบหนีกลับถึงฐานที่มั่นที่ชายแดนจะเฉกเช่นพยัคฆ์คืนสู่พนา มังกรคืนสู่ท้องสมุทร กระทำการตามใจปรารถนาทุกประการ

ขณะที่หลันอี้วางแผนหลบหนี หูอุ้ยหยงกลับนั่งขมวดคิ้วอยู่ในห้องหนังสือแต่ผู้เดียว

เสียงเคาะประตูพลันดัง คนสนิทเข้ามารายงานว่า

"พระยาจี๋อันมาถึง"

หูอุ้ยหยงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ให้มันเข้ามา"

ชั่วครู่ให้หลังพระยาจี๋อันสู่จงเหิงซึ่งเคยร่วมงานเลี้ยงต้อนรับหานป่อมายังห้องหนังสือ หลังจากน้อมคำนับก็กล่าวว่า

"เฉิงเสี้ยง (ท่านมหาเสนาบดี) ทางด้านจูหยวนจางไม่ใคร่ถูกต้อง"

สู่จงเหิงเป็นขุนนางกุมอำนาจ ถือเป็นหนึ่งในคนสนิทของหูอุ้ยหยง แต่มิใช่สาวกนิกายบัญชาฟ้า เมื่อหลายปีก่อนมันกับพระยาผิงเหลียงล้วนมีความผิด เป็นหูอุ้ยหยงกางปีกปกป้อง ค่อยรอดพ้นจากการถูกลงโทษเพราะเหตุนี้กลายเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของหูอุ้ยหยง ลอบสะสมกำลังเตรียมก่อการกบฏ

นอกจากบุคคลที่กล่าวนามมาทั้งสองแล้ว ยังมีหลี่ฉุนอี้ ซึ่งเป็นน้องชายของขุนนางร่วมก่อตั้งราชวงศ์หลี่ฉุนฉัง ขุนนางหวี่ซื่อเฉินหนิง ผู้บัญชาการหมิงโจวหลินเสียน และขุนนางใหญ่ฟงจี รวมเป็นคณะก่อการกบฏ

ส่วนหัวหน้ามือปราบนครหลวงซ่งคุนและพวกถือเป็นกลุ่มคนรอบนอก ไม่ได้เข้าร่วมประชุมหารือ

คนเหล่านี้ไม่ล่วงรู้จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของหูอุ้ยหยง แต่ทราบว่ามันมิเพียงกุมอำนาจใหญ่ ทั้งยังมากอิทธิฤทธิ์ คิดฆ่าขุนนางใหญ่ผู้หนึ่งง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ ทั้งยังมียอดคนพิสดารให้การช่วยเหลือ

หลินเสียนกับฟงจีมีหน้าที่ติดต่อกับวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) และฟางเยี่ยหวี่ แผนการทั้งหมดเฉกเช่นภูษาฟ้าไร้ตะเข็บ ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าจะเกิดช่องโหว่ขึ้น

ขอเพียงแผนร้ายของมันประสบผล จูหยวนจางกับเจ้าเอี้ยนอ๋องล้วนจบสิ้นพร้อมกัน เมื่อถึงเวลาจะใช้สอยสั่งการต่อจูหวินเหวินซึ่งยังเยาว์วัย แผ่นดินเท่ากับตกเป็นของตระกูลหูแล้ว

นี่เป็นความร้ายกาจของตันอี้หยู แม้แต่คนสนิทของตัวเองก็ปกปิดอำพราง ให้มันเข้าใจว่านิกายบัญชาฟ้าจะสนับสนุนมันขึ้นเป็นฮ่องเต้ ดังนั้นต่อสู้ช่วงชิงเพื่อราชบัลลังก์อย่างเต็มสติกำลัง จวบกระทั่งความตายกรายถึงศีรษะยังไม่รู้สึกตัว

หูอุ้ยหยงความจริงเป็นบุคคลอันลึกซึ้ง เพราะเหตุนี้ตันอี้หยูจึงเลือกให้นั่งตำแหน่งที่อยู่ต่ำกว่าบุคคลคนเดียว แต่อยู่เหนือผู้คนนับหมื่น พอฟังจึงกล่าวว่า

“ท่านหมายถึงเรื่องที่จูหยวนจางเรียกระดมไพร่พล เฝ้ารักษาเส้นทางเข้าออกนครหลวงหรือ?”

ลู่จงเหิงกล่าวว่า

“นี่เพียงเป็นเรื่องหนึ่ง จากคำบอกของหูตาของเรา ราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์ในนครหลวงทั้งหมด ได้รับคำสั่งเรียกตัว คล้ายมีความเคลื่อนไหว ขุนพลของเรายังพบเห็นคนแปลกหน้าอยู่นอกตึกของเรา เป็นไปได้หรือไม่ว่า จูหยวนจางล่วงรู้ว่าพวกเราทำการติดต่อกับ

ชาวมองโกลและวอเหยิน?"

หูอุ้ยหยงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"วางใจเถอะ หากมีอันใดไม่ถูกต้อง เหลิงเอี้ยนย่อมส่งข่าวมาเท่าที่เราทราบ เป็นเพราะบุตรธิดาของปีศาจเฒ่าซ่งส่งหลักฐานก่อการกบฏของหลันอี้ถึงมือจูหยวนจาง ตอนนี้เหล่าบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลันอี้ เช่นพระยาจิ่งชวน พระยาเฮ่อชิ่ง สมุหกรมปกครองและพวกล้วนหวาดหวั่นวิตก คิดตัดความสัมพันธ์กับหลันอี้ หลันอี้ผู้นี้ไม่ระวังตัวไปแล้ว เราเฉิงเสี้ยงจึงไม่ทิ้งพิรุธให้จูหยวนจางจับได้"

ลู่จงเหิงเห็นหูอุ้ยหยงมิเพียงรักษาความเยือกเย็นไว้ ทั้งยังกระหยิ่มยิ้มย่อง ค่อยคลายใจลงบ้าง แต่ยังกล่าวอย่างหวั่นวิตกว่า

"สองวันนี้หวินเหวินไทจือมักออกจากวัง ไปเยี่ยมเยือนฟางเสี้ยวหยู หวงจื่อเฉิงแห่งสำนักมหาบัณฑิตและเลขากรมกลาโหมฉีไท่ ไม่ทราบว่าได้รับคำสั่งลับจากจูหยวนจาง ให้จัดการกับพวกเราหรือไม่?"

หูอุ้ยหยงมีสีหน้าโกรธเคือง ฟางเสี้ยวหยูกับหวงจื่อเฉิงล้วนเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในนครหลวง มีอำนาจโน้มน้าวเหล่าขุนนาง ส่วนฉีไท่นั่งเก้าอี้ตัวที่สองของกรมกลาโหม ถึงแม้ว่าโดยระบบแล้ว กรมกลาโหมถือสมุหกลาโหมเป็นใหญ่ แต่อำนาจที่แท้จริงตกเป็นของฉีไท่ บวกกับมีฝีมือกล้าแข็ง จึงเป็นเป้าหมายที่ทุกฝ่ายคิดแย่งชิงไปเป็นพวก

ที่แล้วมาบุคคลทั้งสามนี้สนับสนุนจูหวินเหวินอย่างแข็งขัน คัดค้านมิให้จูหยวนจางสืบทอดอำนาจแก่เจ้าเอี้ยนอ๋อง ในเรื่องนี้แม้มีจุดยืนตรงกับหูอุ้ยหยง แต่ทางด้านอื่นกลับเป็นปฏิปักษ์กับหูอุ้ยหยง เนื่องจากจูหวินเหวินปกป้องพวกมัน ตันอี้หยูก็ไม่เห็นด้วยกับการกำจัดขุนนางใหญ่เหล่านี้ หูอุ้ยหยงได้แต่รอจนครอบครองแผ่นดิน ค่อยจัดการกับศัตรูทางการเมืองเหล่านี้

ดังนั้นลู่จงเหิงพอทราบว่าจูหวินเหวินเดินทางไปพบปะกับคน

ทั้งสาม จึงระแวงสงสัยว่าจูหยวนจางกับพระราชนัดดาคิดจัดการกับพวกมัน

หูอุ้ยหยงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่าได้หวาดระแวงไป เราจึงไม่เชื่อว่าก่อนงานเฉลิมพระชนมพรรษา จูหยวนจางจะก่อกวนจนนครหลวงเกิดมรสุมโลหิตคละคลุ้ง หากจะเกิดเรื่องขึ้นสมควรหลังงานเฉลิมพระชนมพรรษา"

จากนั้นมุมปากปรากฏรอยยิ้มอันเยือกเย็นขึ้น กล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลานั้นจูหยวนจางกับเจ้าเอี้ยนอ๋องล้วนไปรายงานตัวต่อยมบาลแล้ว"

พลางยิ้มอย่างเชื่อมั่น กล่าวว่า

"หลันอี้เมื่อทำหน้าที่ในส่วนของมันแล้ว ปล่อยทิ้งไว้ก็ไม่มีประโยชน์อันใด เรากลับต้องขอบพระทัยฝ่าบาทแล้ว"

หานป๋อพอก้าวออกจากตึกศิลาจารึกช่อนตำราก็ปะทะชนกับโจรท่องโดดเดี่ยวอย่างถนัดถนี่ โจรท่องโดดเดี่ยวชิงร้องโพล่งว่า

"เด็กน้อยไม่เหมือนเดิมจริงๆ"

หานป๋อกล่าวโดยที่จิตใจไม่อยู่กับตัวว่า

"ใช่เปลี่ยนเป็นหล่อเหลากว่าเดิมหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวฉุดลากมันมายังพุ่มไม้ข้างทาง ปล่อยให้เกล็ดหิมะโปรยปรายใส่พวกมัน กล่าวว่า

"แย่แล้ว ลักษณะของท่านเปลี่ยนเป็นเที่ยงธรรมกว่าเดิม ทั้งทั้งแฝงกลิ่นอายหนอนตำราอยู่บ้าง"

หานป๋อกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ไปหามารดาท่าน ตอนนี้เราผู้เสเพลไม่มีกะใจพัวพันกับท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวงอนิ้วดีดใส่ศีรษะมันสวนคำว่า

"เรากำลังสนทนาถึงเรื่องสำคัญกับท่าน ล่างฟานหวินบอกต่อเราเป็นส่วนตัวว่า เด็กน้อยท่านหลังจากร่วมสัมพันธ์กับเมิ่งเหยา พันธุมารของท่านอาจถูกครรภธรรมของนางสะกดไว้ ดูท่าคำทำนายของมันเป็นความจริง ท่านกลายเป็นคนไร้ความสนุกสนาน ดูท่าเวี่ยเอ๋อกับซวงเอ๋อต้องแต่งงานใหม่แล้ว อย่าลืมว่าฉางเจิงกับสิงเลี่ยเปรียบกับท่าน มีแต่เข้มแข็งกว่าโดยไม่อ่อนด้อยกว่า"

หานป๋อตอนแรกงงงันวูบใหญ่ จากนั้นใจสั่นสะท้าน โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวไม่ผิด วันนี้ตนเองเปลี่ยนเป็นเรียบร้อยกว่าเดิม ไม่กระโดดโลดเต้นวุ่นวาย ไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกที่ครื้นเครง ทุกเรื่องราวล้วนครุ่นคิดคำนึงถึงเหตุและผล

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวสืบต่อ

"โรคหัวใจต้องรักษาทางจิตใจ มีแต่เราจึงรักษาตัวโง่งมท่านได้"

หานป๋อกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"โรคเช่นนี้ท่านมีวิธีรักษาด้วย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ขอเพียงท่านยอมร่วมมือกับเรา เข้าวังไปขโมยข้าวของ รับรองว่าโรคหายขาดเป็นปลิดทิ้ง"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล ร้องว่า

"ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่ก่อความวุ่นวายเป็นเพื่อนท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"สถานการณ์คับขันอันใด ท่านยังคงคิดหลอกลวงแม่นางบ้านอื่นดุจเดิม เฮอะ กลับล่อลวงแม่ชีน้อยหวินซู่มายังคฤหาสน์ภูตบดีจิตเจตนาของท่านผู้คนล้วนทราบกระจ่าง"

หานป๋อขุ่นเคืองยิ่ง หวินซู่ที่มายังคฤหาสน์ภูตบดี เป็นความประสงค์ของเจ้าอารามมุ่นเมฆผู้เป็นอาจารย์ของนาง เกี่ยวข้องใดกับมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอีกว่า

"เราความจริงไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากท่าน เพียงแต่ในหวงเฉิงตอนนี้ยากขยับเคลื่อนไหว ได้แต่อาศัยความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับจูหยวนจางปะปนเข้าไป"

หานป๋อฉุกใจคิด ปีศาจเฒ่าฟั่นกล่าวถูกต้อง หากตนเองคิดกลับคืนสู่ลักษณะนิสัยเดิม ต้องก่อเรื่องเหลวไหลเช่นเดียวกับกาลก่อน ดังนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านที่แท้คิดขโมยอันใด ลองบอกมาฟังดู"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มระรื่นออกมา โอบไหล่หานป๋อเดินเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้ ปากย่อมบอกกล่าวไม่หยุดยั้ง

การผ่านประวัติศาสตร์

เรือนร่างอันงามระหงของฉินเมิ่งเหยาเดินช้าๆ ไปตามทางน้อยที่ทอดสู่ภูเขาจีหลง ด้วยสีหน้าสงบและเป็นสุข

เกล็ดหิมะพอตกลงบนศีรษะนาง คล้ายถูกมือที่ไร้สภาพข้างหนึ่งปัดป่ายร่วงหล่นลงยังด้านข้าง

จิตใจของนางกระจ่างแจ้ง ไม่ทิ้งรอยธุลีใดไว้

ไม่มีผู้คนและเรื่องราวคั่งค้างอยู่ในใจนางอีก

นางออกจากเรือนฌานเมตไตรยไม่ถึงสองปี กลับบังเกิดเรื่องราวมากมายเหลือคณานับ ที่ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงที่สุดคือ ถูกพันธุมารุกเร้าใจกระบี่กระจ่างแจ้งของนาง รักชอบกับหานป๋อเกินห้ามใจ ถึงกับสูญเสียความบริสุทธิ์ให้แก่บุรุษผู้นี้

โชคชะตาสุดที่จะหยั่งคะเนจริงๆ

นั่นมิใช่ทิศทางที่นางเลือกไว้ แต่เมื่อนางทราบว่าชีวิตต้องเป็นเช่นนี้ ก็ทุ่มเทจนหมดใจ รับรู้ถึงรสชาติอันหวานซึ้งดื่มด่ำของบุรุษสตรี

ถึงแม้ว่าไม่ต้องการ ในที่สุดนางยังล่วงรู้ความลับของม้วนภาพเทพประยุทธ์ โดยผ่านทางหานป๋อ ซึ่งส่งผลกระทบต่อนางไม่น้อยกว่าการรักใคร่ชอบพอกับหานป๋อ

สำหรับกับบุคคลเหนือโลกซึ่งมุ่งสู่ฌานวิถีเช่นนาง นั่นเท่ากับเป็นการแอบดูความลับของวิถีแห่งฟ้า สร้างความว้าวุ่นใจแก่นางเช่นกัน

ดังนั้นหลังจากร่วมอภิรมย์กับหานป๋อ นางถึงกับสูญเสียจิตแห่งปัญญา กระเจ้ากระงอดแง่งอนใส่หานป๋อ ยิ่งไม่อาจทนทานรับการรบเร้าพัวพันจากหานป๋อ

ดีที่นางยังมีขันติอันหนักแน่น อาศัยการบำเพ็ญเพียรหลายชั่วยาม ทำความเข้าใจกับเนื้อหาของม้วนภาพเทพประยุทธ์อย่างปรุโปร่งหลอมรวมกับจิตแห่งปัญญาของนาง บรรลุถึงขอบเขตขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้งโดยสมบรณ์

สมาธิจิตใจของนางก็ยกระดับขึ้นถึงขั้นที่ไม่เคยบรรลุถึงมาก่อน

ตอนนี้นางเพียงคิดละทิ้งทุกสิ่ง กลับสู่เรือนฌานเมตไตรยไปบำเพ็ญภาวนา โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับทุกเรื่องราวทางโลก

นางได้รับทุกสิ่งที่ฝันใฝ่ผ่านทางหานป๋อ

นางไม่เคยคาดคิดมาก่อน วิธีการเช่นนี้จะทำให้นางสัมผัสกับความลับของฟ้าดิน

จนบัดนี้นางค่อยเข้าใจความหมายในวาจาของเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ซึ่งกล่าวกับนางก่อนลงจากเขาที่ว่า “ให้กระทำการอย่างเต็มที่” โดยกระจ่าง

นางล้วนบังเกิดความรู้สึกอันลึกล้ำกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยและหานป๋อ แต่นั่นถูกนางชักนำขึ้นไปยังระดับชั้นที่หลุดพ้นจากทางโลกแล้ว

นางไม่เปิดอ่านจดหมายของเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ทั้งยังมอบ

ต่อหานป๋อ นับเป็นวิธีการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ที่มีต่อคนทั้งสองอย่างเป็นรูปธรรม

ยามนี้ในใจนางปราศจากความห่วงพะวงใด เพียงตั้งใจว่าหลังจากบรรลุภารกิจของสำนักอาจารย์ นางจะกระทำตามที่กล่าวกับหานป๋อกลับคืนสู่เรือนฌานเมตไตรย บอกลาต่อโลกียวิสัยที่เคยสร้างความอาลัยอาวรณ์แก่นาง

แต่ตอนนี้ยังมีเรื่องหลายประการ ทำให้นางไม่อาจถอนตัวจากไป

เคล็ดวิชาของเรือนฌานเมตไตรยเน้นที่ตั้งรับ ไร้ร่องรอยเหนือกว่าทิ้งร่องรอยไว้

แต่นางในยามนี้ก้าวข้ามขอบเขตดังกล่าว ไม่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมบังคับใดๆ คิดรุกก็รุก คิดรับก็รับ ดังนั้นจึงออกปากท้าสู้กับมิซึจึ ไทโซกับหลันอี้

ตึกเลิศหรูปรากฏแก่สายตา

ฉินเมิ่งเหยาเดินไม่หยุดยั้ง ชั่วพริบตาก็มาถึงหน้าประตูตึก

เมื่อนางยื่นมือยึดจับห่วงประตู นางพลันรู้สึกถึงการคงอยู่ของผังปาน ขณะที่ผังปานก็รับรู้ถึงการมาของนาง

ตัง ตัง!

ห่วงประตูเคาะใส่ประตู สุ้มเสียงถ่ายทอดเข้าไปภายในตึก

ประตูตึกเปิดอ้าออก บ่าวไพร่สูงอายุผู้หนึ่งปรากฏกายด้วยความประหลาดใจ ไม่ทันเอ่ยปากถามไถ่ ฉินเมิ่งเหยาชิงกล่าวว่า

"โปรดบอกต่อพี่เยี่ยหวี่ว่า ฉินเมิ่งเหยามีเรื่องขอเข้าพบ"

บ่าวไพร่สูงอายุนั้นไม่ทันตอบคำ ปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่งฟางเยี่ยหวี่แสดงตนขึ้นที่ด้านหลังบ่าวไพร่สูงอายุ สีหน้าทอแววตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเมิ่งเหยาจะมาหาข้าพเจ้า"

บ่าวไพร่สูงอายุนั้นล่าถอยเข้าไป คงเหลือคนทั้งสองยืนหันหน้าหากัน

ฉินเมิ่งเหยาจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"พี่ฟาง เดินเป็นเพื่อนเมิ่งเหยาได้หรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวีกลับคืนสู่ความงามสง่าเช่นปรกติ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"นั่นเป็นความปรารถนาของข้าพเจ้า คิดไปที่ใดดี?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"มาเถอะ เดินสักรอบหนึ่ง"

พลางหันกายไป ฟางเยี่ยหวี่ติดตามอยู่ข้างกาย เดินเคียงคู่กับนางขึ้นเขาไป

ทั้งสองเหยียบย่ำหิมะขาวโพลน เดินตามทางน้อยบนเขาบนต้นไม้ประดับประดาด้วยเกล็ดหิมะสามารถชะล้างจิตใจผู้คน

ทุกที่ทางเงียบสงัดงัน มีแต่เสียงฝีเท้าเหยียบย่ำลงบนหิมะอ่อนร่วน บวกกับสายลมโชยพัดผ่านดงไม้บังเกิดเสียงดังซ่าซ่า

ฟางเยี่ยหวี่สูดดมกลิ่นกายสาวที่ชวนเมามายของฉินเมิ่งเหยา จิตใจสงบนิ่งอย่างประหลาด พริบตานี้การต่อสู้ช่วงชิงไล่ล่าฆ่าฟันแม้กระทั่งกิจการอันยิ่งใหญ่ ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาสงบนิ่ง ไร้ระลอกแม้แต่น้อย ราวกับบึงน้ำที่ลึกล้ำไม่เห็นก้นแห่งหนึ่ง

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมิ่งเหยาใช่โทษว่าข้าพเจ้าลงมือฆ่าท่านกับมือหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาเบือนหน้าทึ่งดงามชวนละลานไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมไม่ เมิ่งเหยายังนึกเวทนาต่อความขัดแย้งและความปวดร้าวในใจพี่ฟาง"

ฟางเยี่ยหวี่ใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ในที่สุดเมิ่งเหยารับรู้จิตปฏิพัทธ์ของข้าพเจ้าแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาเผยอยิ้ม หาตอบคำไม่ จวบกระทั่งเดินผ่านเก๋งน้อย ซึ่งฟางเยี่ยหวี่กับผังปานเคยหยุดแวะ จนถึงริมหน้าผาแห่งหนึ่ง สามารถมองเห็นทิวทัศน์หิมะของนครอิ้งเทียนฝู่ ค่อยหยุดยั้งลง กล่าวว่า

"พี่ฟางคิดกลับสู่นอกด่านเมื่อใด?"

ฟางเยี่ยหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเมิ่งเหยารับปากเป็นเพื่อนข้าพเจ้ากลับสู่นอกด่านจวบจนแก่เฒ่า ฟางเยี่ยหวี่จะละทิ้งทุกสิ่ง จากไปในบัดดล"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มออกมา กล่าวว่า

"พี่ฟางล้อเล่นแล้ว เมิ่งเหยาเป็นคนของตระกูลหาน ไหนเลยทอดทิ้งสามีติดตามท่านไปได้?"

ฟางเยี่ยหวี่จับจ้องมองอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่าเด็กน้อยนั้นสามารถพิชิตจิตเซียนของท่าน โอ ข้าพเจ้าเองก็ไม่มีความสามารถเช่นนั้น"

จากนั้นหันหน้าหาพื้นที่ว่างนอกหน้าต่าง ระบายลมปากยาวๆ กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ในโลกหล้าไม่มีบุรุษใดคู่ควรกับท่าน"

พลางเหลียวหน้ามา กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ขอถามนางเซียนหลังจากนี้คิดไปที่ใด สู่แห่งหนไหน?"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่ามนมสายตาแหลมคม ดูออกว่านางบรรลุถึงขอบเขตขั้นเซียน ไม่ได้รับผลสะท้อนจากอารมณ์และเรื่องราวทางโลกอีก จึงถามไถ่เช่นนี้ ในความเป็นจริงนางก็บังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อชายหนุ่มที่เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ผู้นี้ ดังนั้นไม่อาจหักใจปิดบังมัน กล่าวว่า

"เมื่อเสร็จเรื่องในที่นี้ เมิ่งเหยาจะกลับสู่เรือนฌาน มุ่งบำเพ็ญ

เพียร ไม่เหยียบย่างเข้าสู่ทางโลกอีก"

ฟางเยี่ยหวิ่งงงันวูบหนึ่ง มองดูแผ่นพื้นพสุธาใต้หิมะ พลันแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน คล้ายปลดเปลื้องความหมองเศร้าที่มีอยู่ แต่ก็แฝงความสะทกสะท้อนไร้ที่สิ้นสุด

ทั้งสองยืนเคียงค่อย่างเงียบงัน

ฝนหิมะปลิวโปรยลงจากฟ้า

ฟางเยี่ยหวิ่บังเกิดความพลุ่งพล่านใจ ปากกลับกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมิ่งเหยามาหาข้าพเจ้าครั้งนี้ ไม่ทราบมีคำสั่งใด?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ระหว่างเราท่านนับว่ามีการไปมาหาสู่กัน ก่อนที่เมิ่งเหยาจะทำศึกกับธรรมาจารย์อาทิตย์ ไหนเลยไม่มาบอกลาพี่ฟางได้?"

ฟางเยี่ยหวิ่ใจสั่นสะท้าน หากฉินเมิ่งเหยารุดไปท้าสู้กับธรรมาจารย์อาทิตย์ ทั้งโค่นธรรมาจารย์อาทิตย์พ่ายแพ้ อย่างนั้นการศึกที่คฤหาสน์ภูตบดีในคืนนี้ นอกจากผังปานลงมือแล้ว คงไม่มีผู้ใดรับมือฉินเมิ่งเหยาได้ ทั้งนี้เพราะหลี่เช่อเม่ยที่มีคุณสมบัติต่อกรด้วย ต้องต่อสู้กับภูตบดีซวีเย่อฺ่

ทุกถ้อยคำทุกความเคลื่อนไหวของฉินเมิ่งเหยา ล้วนแฝงเคล็ดความกระบี่ที่เพียบพร้อมทั้งรุกและรับ

ดังนั้นหากนางมีคำขอร้อง มันคิดไม่รับฟังก็ทำไม่ได้

ฉินเมิ่งเหยาไหนเลยไม่ล่วงรู้ความในใจมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อย่าได้ลำบากใจเพราะเมิ่งเหยา ได้หรือไม่?"

ฟางเยี่ยหวิ่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมิ่งเหยามีคำพูดใดโปรดบอกมา"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ท่านปรมาจารย์มารเมื่อมาถึง ด้วยภูมิปัญญาครอบฟ้าคลุมพสุธาของท่านผู้เฒ่า ย่อมสังเกตสถานการณ์โดยรวมในนครหลวงออก หากพี่ฟางยังคิดจับอาวุธ เป็นเหตุให้บาดเจ็บกันหลายฝ่าย ปล่อยให้ตันอี้หยูได้ประโยชน์ ขณะที่พวกเราทั้งสองฝ่ายคงมีคนรอดชีวิตไปเพียงไม่กี่คน"

ฟางเยี่ยหวี่ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจกุศลเจตนาของเมิ่งเหยา แต่ตอนนี้พวกเราเฉกเช่นขี่บนหลังเสือ มิหนำซ้ำเรื่องราวเกี่ยวพันถึงความแค้นส่วนตัว ต่อให้ซือจุนออกปากก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของพวกเขา อย่าว่าแต่ซือจุนไม่สอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้"

กล่าวจบนิ่งครุ่นคิด แสดงว่าบังเกิดความลำบากใจ

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อย่าว่าแต่หลันอี้ หากพี่ฟางทราบว่าตันอี้หยูขายหูอุ้ยหยงแก่จูหยวนจางด้วย อาจจะพิจารณาข้อเสนอของเมิ่งเหยาใหม่"

คำพูดเหล่านี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สร้างความตระหนกแก่ฟางเยี่ยหวี่จนสะท้านทั้งร่าง ร้องโพล่งว่า

"ว่ากระไร?"

ควรทราบว่าการเคลื่อนกำลังเข้าสู่นครหลวงของฟางเยี่ยหวี่ครั้งนี้ ความจริงมีความมั่นใจอยู่เจ็ดแปดส่วน

กองกำลังผสมทรวบรวมชนเผ่าชายด่านตะวันตกเข้าด้วยกันบวกกับขุนนางฝ่ายบุ๋นและแม่ทัพฝ่ายบู๊ที่สำคัญของราชวงศ์หมิง ซึ่งได้แก่หูอุ้ยหยงกับหลันอี้ บวกทั้งมือดาบอันดับหนึ่งจากแดนอาทิตย์อุทัย มิซึจึ ไทโซ นับเป็นหน่วยงานที่กล้าแข็งสุดเปรียบปาน

ถึงแม้ว่าต่างฝ่ายต่างมีความคิดอ่าน แต่ก่อนที่แผนการจะสำเร็จลุล่วง เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวที่ต้องการ ขุมกำลังทั้งสี่ฝ่ายนับว่า

ประสานงานเป็นอย่างดี

หาคาดไม่ว่าตันอี้หยูที่ซ่อนตัวอยู่หลังฉาก จึงเป็นบุคคลที่ร้ายกาจที่สุด อาศัยจูหวินเหวินแสวงหาผลประโยชน์มากที่สุด แม้แต่เหลิงเอี้ยนยังถูกข่มขู่และหลอกล่อให้เข้าร่วมกับนาง

นี่ความจริงไม่มีคำพูดจะกล่าว ได้แต่ยอมรับนับถือวิธีการของนาง ขณะที่ฟางเยี่ยหวี่และพวกอย่างน้อยบรรลุถึงเป้าหมายขั้นพื้นฐานที่ว่า ราชวงศ์หมิงไม่มีปัญญารุกรานชนเผ่าต่างๆ ทางตะวันตกอีก

แต่หากหลันอี้กับหูอุ้ยหยงถูกโค่นล้ม มิซีจี ไทโซ ก็มีร่องรอยลึกลับ พวกมันที่เป็นกองกำลังผสมจะตกอยู่ในสภาพโดดเดี่ยว ปราศจากหลันอี้กับหูอุ้ยหยงอำนวยความสะดวกและให้ความคุ้มครอง จากที่นี้กลับสู่ชายแดนตะวันตก ก็เป็นหนทางอันยาวไกล ไม่ว่าพวกมันเข้มแข็งเพียงไหน หากจูหยวนจางหรือตันอี้หยูต้องการชีวิตพวกมัน ยากที่จะรับประกันว่ามีคนรอดชีวิตกลับไปสักกี่คน

ในสถานการณ์อันสับสนวุ่นวายเช่นนี้ พวกมันไหนเลยเพาะสร้างศัตรูเช่นภูตบดีกับพรรคมังกรพิโรธอีก?

ฟางเยี่ยหวี่เพ่งตามองฉินเมิ่งเหยา นางเซียนผู้นี้ก็จ้องมองตอบอย่างลึกซึ้ง ด้วยสายตากระจ่างดั่งสายน้ำ ปราศจากสิ่งเจือปนอันใด

ฟางเยี่ยหวี่สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่าเมิ่งเหยาบังเกิดความเวทนาต่อเราผู้แซ่ฟาง หากไม่ได้รับแจ้งข่าวนี้พวกเราอาจพินาศทั้งกองทัพ โดยที่ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด"

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาเปล่งประกายอันบริสุทธิ์สดใส กล่าวว่า

"เมิ่งเหยาขอกล่าวแต่เพียงนี้ คราครั้งนี้แยกจาก อาจไม่มีวันพบกันอีก เยี่ยหวี่ท่านถนอมตัว"

พลางถอยห่างออกไป ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"การต่อสู้ระหว่างหลี่เช่อเม่ยกับท่านเย่ออู๋ยากหลีกเลี่ยง เหนียนเหลียนตันก่อกรรมทำชั่ว ฟ้าดินยากอโหสิ มีแต่โลหิตจึงชะล้างได้ อิงเฟยแม้เป็นสหายพี่ฟาง แต่ประพฤติต่ำช้าสามานย์ ในส่วนที่เกี่ยวพันถึงความแค้นส่วนตัว สุดที่เราท่านจะยับยั้งได้ คงปล่อยให้เป็นไปตามโชคชะตา นอกจากนี้ต่างฝ่ายต่างมีจุดยืนของตัวเอง ไม่อาจโทษว่าตำหนิได้"

ฟางเยี่ยหวี่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ระหว่างข้าพเจ้ากับหานป๋อ ไม่ทราบมีความแค้นส่วนตัวหรือส่วนรวม แต่หากไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะกับมัน จะให้ข้าพเจ้ายินยอมพร้อมใจได้อย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา พวกท่านทั้งสองล้วนต้องระวัง"

ฟางเยี่ยหวี่ความจริงคิดบีบบังคับนางแสดงท่าทีออกมา พอฟังต้องถามโพล่งว่า

"นี่หมายความว่าอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยาพลันแสดงท่าทางกระเง้ากระงอดของสตรี กล่าวว่า

"คนหนึ่งเป็นผู้กล้า คนหนึ่งเป็นจอมดื้อด้าน เมิ่งเหยาหมายความอย่างไร พี่ฟางคิดดูเองเถอะ"

ฟางเยี่ยหวี่ได้รับขนานนามจากฉินเมิ่งเหยาเป็นผู้กล้า มีความรู้สึกเชิดหน้าชูตา ถึงแม้ว่านางเซียนตกเป็นของจอมดื้อด้าน แทนที่จะเป็นผู้กล้า แต่มันแม้ปราชัยยังภาคภูมิ ผู้ใดให้หานป๋อเพาะสร้างพันธุมารที่โยกคลอนจิตใจฉินเมิ่งเหยาได้

ยามนี้ฉินเมิ่งเหยาแสดงออกว่ามีน้ำใจต่อมัน ถึงแม้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักฉันบุรุษสตรี แต่ก็คลายความคับข้องใจของมันไป

ทันใดนั้น มันนึกถึงยอดคนเช่นเจ้าเรือนฌานเมตไตรยกับผังปาน

ฝางฟานหวินกับจูหยวนจาง ทั้งสี่มีความสัมพันธ์อันซับซ้อนสุดบรรยาย

ฉินเมิ่งเหยานับเป็นเจ้าเรือนฉานเมตไตรยุคปัจจุบัน

มันขณะจะกล่าววาจา ฉินเมิ่งเหยาพลันสงบนิ่งลง

นั่นเป็นความรู้สึกอันแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ซึ่งความจริง ฉินเมิ่งเหยายังอยู่ในท่วงท่าอันสงบนิ่งไม่นำพากับทุกสิ่ง แต่ฟางเยี่ยหวี่ทราบว่านางเข้าสู่ขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้ง ตัดขาดจากวาสนาผูกพันทางไลกทั้งมวล

ฉินเมิ่งเหยาตาทอประกายพิสดาร กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"วาสนาพวกเราสิ้นสุดแต่เพียงนี้ ลาแล้ว ฟางเยี่ยหวี่"

ดวงตาฟางเยี่ยหวี่ทอประกายลึกล้ำดุจห้วงสมุทร กล่าวทีละคำว่า

"ใช่เป็นท่านธรรมาจารย์มาแล้วหรือไม่?"

ในดงไม้ซ้ายมือบังเกิดเสียงหัวร่อดังยาวนานของธรรมาจารย์อาทิตย์ จากนั้นพวยพุ่งขึ้นฟ้า เคลื่อนห่างออกไปด้วยระดับความเร็วที่ฟางเยี่ยหวี่ยังตื่นตระหนก

รู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง ฉินเมิ่งเหยาพลอยหายสาบสูญไป

หานป๋อกับโจรท่องโตดเตี่ยวออกจากมุมสวนที่หารือลับ กลับสู่ทางน้อย มุ่งหน้าไปยังสิ่งปลูกสร้างรอบนอก ชวีเยี่ยเวี่ยก็คล้องแขนเฉาเสียเดินสวนมา

สตรีทั้งสองยังงามกว่าบุปผา โดยเฉพาะชวีเยี่ยเวี่ยเพิ่งได้รับพิรุณน้ำค้างพร่างพรม ยิ่งมายิ่งเติบโตเต็มสาว สะกดจนเพื่อนคู่หูทั้งสองลืมตาค้าง ลืมเลือนแผนการลอบเข้าวังหลวงไปขโมยสิ่งของชั่วขณะ

ชวีเยี่ยเวี่ยพอเห็นสีหน้าท่าทีอันลุ่มหลงงมงายของทั้งสอง ต้องกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"แม้แต่พี่ใหญ่ก็มีสารรูปเช่นนี้ มิน่าเล่าพวกท่านทั้งสองจึงสุมหัว

รวมกัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อไหนเลยนับเรารวมกับมัน เราเพียงชมดูแต่ไกล ส่วนมัน..."

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงสดใส ดีที่เฉาเสียร้องทัดทานว่า

"พี่ใหญ่"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"แม้กระทั่งความจริงก็พูดไม่ได้หรือ?"

สตรีทั้งสองอับจนปัญญาต่อมัน ได้แต่เบิกตากลมโตอย่างขุ่นเคือง

หานป๋อมาถึงเบื้องหน้าสตรีทั้งสอง พบว่าขาดจวงชิงซวง ซึ่งปรกติไม่อยู่ห่างจากซวีเยี่ยเวี่ย จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ซวงเอ๋อไปที่ใดแล้ว?"

ซวีเยี่ยเวี่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"กลับบ้านมารดาไปแล้ว"

จนบัดนี้นางยังไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับจวงชิงซวง ซึ่งทั้งกลมเกลียว ทั้งหึงหวงกันเอง

โจรท่องโดดเดี่ยวสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้สถานการณ์ในนครหลวงยุ่งเหยิงถึงเพียงนั้น มีคนคุ้มครองส่งนางกลับไปหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"วางใจเถอะ บิดานางมารับตัวนางด้วยตัวเอง ใช่แล้ว เฒ่าแซ่จวงบอกว่าหากเขยขวัญของมันมีเวลาว่าง ขอเชิญไปยังสถานฝึกสอนสักครา เวี่ยเอ๋อก็ขอติดตามท่านไป ดูว่าท่านยังมีข้ออ้างอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นต้องหาข้ออ้างว่าขอเป็นเพื่อนกับเรา เพราะว่าคืนนี้

เด็กน้อยหานป๋อจะเป็นผู้ติดตามของเรา”

มิคาดซวีเยี่ยเวี่ยปรบมือ กล่าวว่า

“น่าเล่นนัก ที่แท้ไปขโมยสิ่งของ”

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงว่าถูกซวีเยี่ยเวี่ยเปิดโปงความลับของทั้งสอง

ซวีเยี่ยเวี่ยความจริงเพียงกล่าวล้อเล่น พอเห็นสีหน้าท่าทีทั้งสอง ต้องกล่าวอย่างงุนงงว่า

“วิเศษแท้ ข้าพเจ้าจับโจรน้อยได้สองคน ข้าพเจ้าจะไปฟ้องฮ่องเหยาเจี่ยแจ ให้นางลงโทษพวกท่าน”

หานป๋อหลบสายตาที่เคลือบแคลงสงสัยของเฉาเสีย หันเหหัวเรื่องว่า

“เมิ่งเหยาไปยังที่ใด?”

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ล้วนไปแล้ว ทั้งที่ทราบว่าคืนนี้ยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ ต่างจากไปจนหมดสิ้น แม้แต่ผู้เฒ่าเฉียนหลังจากหารือลับกับท่านอาหลิงผู่หลายคำ ก็ออกจากคฤหาสน์ไป เพื่อนกินเพื่อนเที่ยวของท่านทั้งสองพลอยลอกเลียนตัวอย่างที่ไม่ดีของท่าน ละทิ้งเหล่าภรรยา ไม่ทราบหลบคลานไปที่ใดแล้ว”

พลางอดหัวร่อคิกมิได้ กล่าวว่า

“เมื่อเป็นสุกรสุนัข ย่อมต้องคลานสีขา”

โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“คุณหนูซวียากปรนนิบัติจริงๆ”

จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังกับหานป๋อว่า

“สถานการณ์ไม่ถูกต้อง เสี่ยวชิ (ชิน้อย) กับเสี่ยวเลี่ย (เลี่ยน้อย) ย่อมไปกำหนดเส้นทางหลบหนีออกจากนครหลวง แต่เหล่าเฉียน (ผู้

เฒ่าเฉียน) ไม่มีเหตุผลที่ออกไปยืดเส้นยืดสาย ดูท่าต้องไปสอบถามหลิงจ้านเทียนดู"

เฉาเสียเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"พวกท่านรีบไปช่วยเหลือเขา พี่รองหลิงเล่นหมากล้อมกับคุณชายซ่ง เล่นแพ้ติดต่อกันสองตา กำลังโอดครวญอยู่"

โจรท่องโดดเดี่ยวงงงันวูบหนึ่ง กล่าวกับหานป๋อว่า

"เอ่ยถึงพี่รองหลิง ทำให้เรานึกถึงพี่รองของท่าน ไม่ทราบจะจัดการกับเฒ่าทารกนี้อย่างไร?"

ซวีเยี่ยเวี่ยรับฟังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"พี่ใหญ่กล่าววาจาใด?"

หานป๋อกำลังกลัดกลุ้มกังวลเรื่องของขุนนางเฉินเช่นกัน พลันนึกได้เรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว บิดาของเวี่ยเอ๋อมิใช่บอกว่ามันมีสีหน้าแจ่มใสประสบความก้าวหน้าในทางราชการหรอกหรือ คำพูดของท่านผู้เฒ่าย่อมถือเป็นบรรทัดฐาน"

เฉาเสียกับขุนนางเฉินจะอย่างไรเคยเป็นสามีภรรยามาก่อน พอฟังจึงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"พวกท่านไม่ว่าอย่างไรต้องพาเขาไปด้วย"

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันเคลื่อนกายมายังหว่างกลางทั้งสอง แยกย้ายกันคว้าแขนพวกมันไว้ รบเร้าว่า

"คำพูดเมื่อครู่หมายความอย่างไร รีบบอกเล่าต่อเวี่ยเอ๋อ"

โจรท่องโดดเดี่ยวถูกนางพัวพันจนร่างอ่อนระทวย ได้แต่กล่าวว่า

"พวกเราเดินพลางสนทนาพลาง"

เมื่อทั้งสี่มาถึงเรือนจันทรา ซวีเยี่ยเวี่ยค่อยล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุทั้งหมด ทราบว่าระหว่างเฉาเสียกับโจรท่องโดดเดี่ยว ขุนนางเฉิน

และหานป้อมีความสัมพันธ์ที่แปลกพิสดารถึงเพียงนั้น รู้สึกน่าเล่นยิ่งเพียงแค้นใจที่ไม่รู้จักหานป้อก่อน ไม่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์

ยามนั้นการสู้รบบนกระดานหมากในเรือนที่พักเป็นไปอย่างดุเดือด หลิงจ้านเทียนยังตกเป็นรองซ่งหนันอีกกระดาน

ผู้ที่ชมดูอยู่ด้านข้างประกอบด้วยซ่งเม่ย ฉู่หงอี้และหงสิ้ว แต่ไม่พบเห็นหานปี้ฉุ่ย

หลิงจ้านเทียนพอเห็นหานป้อและพวกเข้ามาก็ประสานมือต่อซ่งหนัน กล่าวว่า

"พี่ซ่งสูงส่งยิ่ง เรายอมศิโรราบ"

ซ่งหนันรีบกล่าวถ่อมตน หลิงจ้านเทียนปรายตาบอกใบ้ต่อหานป้อกับโจรท่องโดดเดี่ยว ชักชวนกันมายังแท่นยกพื้นนอกเรือนที่พัก กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เฉียนหลอไปเสาะหาตันอี้หยู"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป้อล้วนใจหายวาบ หลิงจ้านเทียนกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"ระหว่างคนทั้งสองคล้ายมีความรักความแค้นที่ยากบอกกล่าวสุดที่คนนอกจะหว่านล้อมให้กลับกลายได้ มันเพียงขอให้เราเกลี้ยกล่อมอี้เอี้ยนเม่ยไปจากนครหลวง เพราะว่านางตั้งครรภ์ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของมันแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"หมายความว่าด้วยพลังการฝึกปรือของเฉียนหลอ ยังไม่มั่นใจว่าหลังจากพบกับตันอี้หยู จะมีชีวิตรอดกลับมา"

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ในความเห็นเรา มันตกลงใจใช้ชีวิตแลกชีวิต เราบอกต่อมันว่าพี่ใหญ่ล่างตัดสินใจลงมือต่อตันอี้หยูแล้ว แต่ยังไม่อาจเปลี่ยน

ความตั้งใจของมัน มิหนำซ้ำบอกว่าตันอี้หยูหากไม่มีความเชื่อมั่นจัดการกับล่างฟานหวินกับผังปาน จะไม่ปล่อยให้พวกมันหานางพบ มีแต่มันที่ตันอี้หยูมิอาจไม่พบหน้า"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวถามว่า

"คืนนี้ใช่ตกลงใจจากไปหรือไม่?"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"พวกเราเรียนถามความเห็นของภูตบดี ภูตบดีก็เห็นว่าคืนนี้เป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่จะหลบหนี ตอนนี้เมื่อตัดปัญหาของเจ้าเอี้ยนอ๋องด้วยบารมีของภูตบดี สามารถช่วยให้พวกเราจากไปโดยปลอดภัย ส่วนจูหยวนจางย่อมไม่มีเวลามาสนใจตัวประกอบเช่นพวกเรา"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดตัดปัญหาของเจ้าเอี้ยนอ๋องไป มันมิใช่รับปากไปจากนครหลวงหรอกหรือ?"

หลิงจ้านเทียนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันเมื่อเข้าวังไป ยังสามารถออกมาหรือ? แต่อาจบางทีภูตบดีสามารถทำนายชะตาราศี จึงไม่เป็นห่วงความปลอดภัยของมัน การร่วมมือกับบุคคลเช่นเจ้าเอี้ยนอ๋อง ไม่ต่างกับคิดลอกหนังเสือจากเสือร้าย ไม่ว่าระมัดระวังอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ ได้แต่ฝากไว้กับชะตาฟ้า"

หานป๋อเปลี่ยนเป็นถามว่า

"เสี่ยวเลี่ย (เลี่ยน้อย) และพวกไปที่ใด?"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"พวกมันติดตามภูตบดีน้อยไปจัดเตรียมเรือและสิ่งของเครื่องใช้พร้อมทั้งติดต่อกับด่านรักษาการณ์ ทดสอบดูปฏิกิริยาของจูหยวนจาง"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"พรุ่งนี้มิใช่เตรียมเปิดร้านสุราธารน้ำใสไหลรินหรอกหรือ? คน

ล้วนไปแล้ว ยังมีความสนุกสนานอันใด?"

หานป๋อถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ขอเพียงมีสุราก็สามารถเปิดกิจการ ปีศาจสุราเหล่านั้นไม่สนใจว่าเป็นผู้ใดขายสุราแก่พวกมัน"

หลิงจ้านเทียนเห็นในสถานการณ์เช่นนี้ คู่หูคู่นี้ยังประดารมไม่เลิกรา รู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า

"พี่หานยังไม่ไปหาภรรยาของท่านหรือ รอจนฉางเจิงและพวกกลับมา พวกนางจะออกเดินทางแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"จูหยวนจางอาจไม่ลงมือต่อพวกท่าน แต่ตันอี้หยูต้องไม่ปล่อยให้พวกท่านจากไป นางไม่ทราบมีขุมกำลังเพียงไหน พวกท่านยังต้องแบ่งแยกสมาธิดูแลเด็กและสตรี ไม่อาจเล็งผลเลิศได้"

หลิงจ้านเทียนกล่าวด้วยความถือดีว่า

"หากเอ่ยถึงสงครามทางน้ำ พวกเราไม่กลัวผู้ใดทั้งสิ้น อย่าว่าแต่ภูตบดียังจัดมือดีที่ถนัดในการทำสงครามทางน้ำห้าร้อยนายร่วมทางยังมีปีนใหญ่ที่มีอานุภาพยิงไกลอีกสี่กระบอก ทั้งยังมียอดฝีมือเช่นหวี่ฝู่หวินหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยาคอยช่วยเหลือ สมควรรับสถานการณ์ทุกรูปแบบได้"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาประเมินว่า คนของตันอี้หยูประกอบด้วยสำนักฉางไป่กับหอกพลั่วเหินบินคู่และพวก ดังนั้นหลวงจีนกระบี่จึงยอมจากไป"

หานป๋อพอได้ยินชื่อของชีฮูหยินหวี่ฝู่หวิน หัวใจก็โบยบินไปหานาง ทราบว่านางคงตั้งครรภ์แล้ว เพราะเลือดเนื้อเชื้อไขก้อนนี้จึงยอมไปจากนครหลวง

นึกถึงตอนนี้ มันถึงกับผุดลุกผุดนั่ง ปรารถนาใคร่รุดไปโอบ

กอดนาง ให้นางนั่งบนตักของมันถามไถ่จนกระจ่างชัด

มาตรว่าเด็กที่เกิดจากชีฮูหยินไม่ใช้แซ่ของมัน แต่มันจะอย่างไรสามารถให้กำเนิดทารกแล้ว

ยามนั้นองครักษ์ในคฤหาสน์รุดมารายงานว่า เจินซู่สั้งขอเข้าพบหานป๋อ

ทุกผู้คนพอฟังล้วนตะลึงลานกับที่

นอกนครอิ้งเทียนฝู่ห่างไปยี่สิบลี้ มีภูเขาสูงสองลูกหนึ่งตะวันออกหนึ่งตะวันตก ตั้งประจันเข้าหากัน

ระหว่างภูเขาทั้งสองลูกมีหินประหลาด บนก้อนหินมีรูสองรู ดังนั้นมองแต่ไกลยอดเขาทั้งสองคล้ายเขาวัว รูทั้งสองคล้ายจมูกวัว จึงมีชื่อว่าภูเขาหนิวโส่ว (หัววัว)

ภูเขาดังกล่าวเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันสงฆ์ เป็นที่ตั้งของสำนักเซ็นหนิวโถว (เศียรวัว)

หัตถ์พิษเฉียนหลอพอมาถึงเชิงเขา ก็ขึ้นบันไดดินบนทางภูเขาขึ้นสู่ยอดเขาตะวันออก ไม่นานก็มาถึงหน้าเจดีย์บนยอดเขา

เจดีย์ที่ก่อจากอิฐนี้สูงเจ็ดชั้น มีทั้งหมดแปดด้าน สร้างเมื่อสมัยราชวงศ์ถัง ผ่านวันเวลาอันยาวนาน ยังคงตั้งตระหง่านง้ำ

ภูเขาหนิวโส่วแม้ถูกปกคลุมด้วยหิมะน้ำแข็ง แต่หมอกควันหนิวโส่ว ซึ่งจัดเป็นหนึ่งในสี่สิบแปดทิวทัศน์นครจินหลิงแห่งนี้ ยังมีทิวทัศน์งามตา

เนื่องด้วยเป็นฤดูหนาว นักท่องเที่ยวไม่ย่างกรายมา หัตถ์พิษเฉียนหลอสามารถสัมผัสกับความสุขสงบ ก้มลงมองดูทิวทัศน์ทั้งใกล้ไกล

เห็นภูเขาโอบล้อมรอบ เป็นความงามตระการตา ความรู้สึกอันล้ำลึกชนิดหนึ่งพลุ่งเข้าสู่จิตใจ

ตราครั้งนี้มันมาเยือนภูเขาเลื่องชื่อทางสถาบันสงฆ์ลูกนี้ มิใช่เพื่อกราบไหว้บูชาพระ และมิใช่บังเกิดอารมณ์สนุกคิดท่องเที่ยว หากแต่เพื่อหวนรำลึกถึงอดีตความหลังฉากหนึ่ง

ครั้งกระโน้นมันมีอายุเพียงสามสิบปี จูหยวนจางยังทำสงครามกับทัพมองโกล ตลอดจนกองกำลังกลุ่มต่างๆ ในดินแดนภาคกลาง ขณะที่มันก้าวขึ้นเป็นยอดฝีมือยุทธจักรแล้ว

ตอนนั้นล่างฟานหวินยังไม่ผุดขึ้น ส่วนเฉียนหลอก็ก้าวขึ้นสู่อันดับแรกของยอดฝีมือฝ่ายอธรรม มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง นอกจากผังปานแล้ว ไม่มีผู้ใดมีเกียรติภูมิเทียบเปรียบได้

ในช่วงชีวิตอันเรืองโรจน์ดุจอาทิตย์ยามเที่ยง มันพบพานประมุขนิกายบัญชาฟ้า ฉายาห่วงหยกแขนเสื้อมรกตตันอี้หยูในที่นี้ ภายหลังเหตุการณ์มันค่อยทราบว่านั่นมิใช่เหตุบังเอิญ หากแต่สตรีที่งามหยาดเยิ้มนางนี้จงใจเสาะหามัน

เมื่อนึกถึงนาง ความรู้สึกที่ทั้งหวานชื่นทั้งปวดร้าวก็ท่วมทันอยู่เต็มอก

ตอนแรกที่ฝึกวิทยายุทธ์ มันตั้งใจว่าจะไม่ปลูกฝังความรักต่อสตรีใด

หญิงงามเพียงเป็นเครื่องเล่นของมัน ให้ความสุขแก่มัน ตันอี้หยูก็ไม่อาจมีข้อยกเว้น อย่าว่าแต่นางเพียงคิดซื้อตัวมัน ช่วยเหลือนางชิงแผ่นดินกับจูหยวนจาง

ค่ำคืนที่ตัดสินใจไปจากนาง นับเป็นช่วงเวลาที่ปวดร้าวที่สุดในชีวิตหัตถ์พิษเฉียนหลอ แต่ในที่สุดมันยังสลัดทอดทิ้งนาง

คิดไม่ถึงสามสิบปีให้หลังของวันนี้ มันจะเดินทางมาพบกับสตรีที่เคยมีสัมพันธ์รักกัน ทั้งยังจะฆ่านางกับมือ

ตันอี้หยูเมื่อสามสิบปีก่อน ก็มีพลังฝีมือไม่เป็นรองมัน สามสิบปี

ให้หลังนี้ มันยิ่งไม่มีความมั่นใจเอาชัย

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงความลึกซึ้งเยือกเย็นของตันอี้หยูยิ่งกว่ามัน ถึงแม้ว่าเปลือกนอกของนางงดงามถึงเพียงนั้น เจรจานุ่มนวลถึงเพียงนั้น กิริยาท่าทางแช่มช้อยถึงเพียงนั้น

การพบหน้าตันอี้หยูครั้งนี้ เป็นการตัดสินใจตั้งแต่ได้ยินชื่อของนางอีก ดังนั้นทิ้งรหัสเครื่องหมายของนิกายบัญชาฟ้าอยู่ตามที่ต่างๆ ในนครหลวง ใช้วิธีการลับเฉพาะกำหนดเวลาและสถานที่ นัดหมายตันอี้หยูมาพบกันในที่นี้

ไม่ว่านางแค้นมันหรือว่ารักมัน นางต้องไม่ผิดนัดแน่นอน

สำหรับกับตันอี้หยู สิ่งที่ไม่ได้ครอบครองต้องทำลายกับมือ

ทันใด หัตถ์พิษเฉียนหลอบังเกิดความตื่นตัว ได้สติจากห้วงหวนรำลึก ผนึกพลังฝีมือขึ้นตวาดว่า

“มิซึจึ ไทโซ”

แว่วเสียง มิซึจึ ไทโซ ดังขึ้นที่ด้านหลังมันอย่างราบเรียบว่า

“สมเป็นหัตถ์พิษเฉียนหลอ เพียงอาศัยความรู้สึกก็จดจำเราออกอย่างนั้นหากฆ่าท่านหาได้แปดเปื้อนดาบจันทร์ธาราของเราไม่”

หัตถ์พิษเฉียนหลอใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงว่า มิซึจึ ไทโซ กลับเป็นคนของตันอี้หยู ส่วนหลันอี้กับหูอุ้ยหยงเพียงเป็นเป้าหลอกล่อผู้คน มิน่าเล่ามือดาบจากแดนอาทิตย์อุทัยผู้นี้จึงหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้กับภูตบดีและฉินเมิ่งเหยา ทั้งนี้เพราะมันคิดรักษากำลังไว้ เพื่อจัดการกับล่างฟานหวิน ผังปานรวมทั้งจูหยวนจาง

มันยังทราบว่าการศึกครั้งนี้เพียงมีคนผู้หนึ่งมีชีวิตรอดจากไป เพราะว่า มิซึจึ ไทโซ จะไม่ยินยอมให้ความลับนี้รั่วไหลออกไป

ล่างฟานหวินคิดฆ่าตันอี้หยู กลับเดินเข้าสู่หลุมพลางที่นางขุดล่อไว้

หากตันอี้หยูสามารถครองแผ่นดิน อย่างนั้นที่ดุกคามต่อนางที่สุดคือล่างฟานหวิน

ฉินเมิ่งเหยาพุ่งปราดดุจดาวตก ผ่านพนาข้ามต้นไม้ ขึ้นสู่เนินลาดเทที่ปูลาดด้วยหิมะน้ำแข็ง มาถึงดงโขดหินนอกเมืองตะวันตก หยุดยั้งยืนหยัดมั่น ชุดขาวเนื้อปอโชยพัดพลิ้วกลางฝนหิมะ ประดุจพระโพธิสัตว์กวนอิมเยือนสู่หล้า

ธรรมาจารย์อาทิตย์ครองกาสาวพัสตร์ลามะเหลือง คลุมทับด้วยผ้าแดง นั่งขัดสมาธิบนก้อนหินเรียวแหลมที่ห่างไปสองวาก้อนหนึ่ง มีเพียงส่วนตะโพกประมาณนิ้วเศษที่กระทบกับปลายแหลมของก้อนหิน แต่ก็นั่งอย่างมั่นคง ไม่มีอาการโงนเงนร่วงหล่น ฝีมือที่สมดุลเป็นที่นับถือเลื่อมใสของผัคนนัก

ใบหน้าที่ซูบสดใสเคร่งขรึมสำรวม เปลือกตาหลุบลง เหลือเพียงร่องเล็กๆ แต่สะท้อนประกายตาที่เจิดจ้าออกมา

มือของธรรมาจารย์อาทิตย์ทำท่าปางวชิระ งอนิ้วหาใจกลางฝ่ามือ นิ้วหัวแม่มือแนบชิด นิ้วกลางงอพับ ม้วนพันกับนิ้วชี้

ในที่สุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทิเบตซึ่งมีร่องรอยลี้ลับยอมนั่งลง เตรียมทำศึกครั้งประวัติศาสตร์ระหว่างนิกายมนตรยานแห่งทิเบตกับสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งดินแดนภาคกลางทั้งสองกับฉินเมิ่งเหยา

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย กล่าววา

"กำหนดเวลาร้อยวันของท่านธรรมาจารย์เป็นเรื่องเช่นนี้เองหรือ?"

ธรรมาจารย์อาทิตย์ยังคงหลุบตาลง กล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาโปรดให้อภัย เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคำสาบานของผู้วิเศษมนตรยานก่อนถือจุติใหม่ ไม่เช่นนั้นเราไหนเลยเป็นคนชมชอบการต่อสู้?"

ฉินเมิ่งเหยาย่อมเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย เอี๋ยน (คำศักดิ์สิทธิ์) ให้ความสำคัญกับปางมือ ธารณีและการปฏิบัติ อันว่าไตรบำเพ็ญภาวนา ได้แก่ ด้านกาย วจี และมโน

โดยเฉพาะลามะผู้ทรงธรรมานุภาพ คำสาบานที่เปล่งออกมาก่อนมรณภาพ มีอำนาจในการร้อยรัดที่สุด ดังนั้นธรรมาจารย์อาทิตย์จึงกล่าวเช่นนี้

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาสงบราวน้ำนิ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ไม่ทราบท่านธรรมาจารย์เชื่อหรือไม่ เมิ่งเหยามีความรู้สึกว่าครั้งกระโน้นปรมาจารย์ผู้ล่วงลับเรา ชวีเสียนฉานจู่กับผู้วิเศษมนตรยานทั้งสามล้วนกอปรด้วยหลักธรรมจริยา ต้องไม่ถือทิฐิอารมณ์ ทิ้งเภทภัยแก่อนุชนรุ่นหลัง ความนี้คงต้องมีเลศนัย โดยเฉพาะเวลาและวิธีการที่พวกท่านทั้งหลายลาโลกไป ยิ่งชวนให้คร่นคิดไตร่ตรอง"

ธรรมาจารย์อาทิตย์พลันลืมตาขึ้น ใต้เปลือกตาสาดประกายอันเจิดจ้าสองสาย จ้องจับบนใบหน้าฉินเมิ่งเหยา กล่าวว่า

"ข้อสันนิษฐานของคุณหนูเมิ่งเหยามีเหตุผล พวกเราความจริงก็บังเกิดความเคลือบเคลง ท่านผู้วิเศษพอกลับถึงทิเบต มีสีหน้าเป็นปรกติ ขณะที่ทุกผู้คนเข้าใจว่าท่านผู้เฒ่ากลับมาพร้อมกับชัยชนะ ท่านผู้วิเศษก็เข้าสู่วังปูตาลา เปล่งถ้อยคำสาบาน จากนั้นยืนมรณภาพ ธรรมคุณเช่นนี้ทำให้พวกเรายิ่งไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งเสียของท่านผู้เฒ่า"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"เมิ่งเหยาเพิ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ในใจบังเกิดความปลื้มปีติ"

ธรรมาจารย์อาทิตย์กล่าวสืบต่อ

"แม้ทราบว่าความนี้ซ่อนเหตุพิสดาร แต่การศึกระหว่างทิเบตกับภาคกลางต้องดำเนินไป ขอคุณหนูเมิ่งเหยาโปรดให้อภัย"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน การต่อสู้กับท่านธรรมาจารย์กลายเป็นคำสั่งเสียของสำนักอาจารย์ หลังจากบรรลุถึงเรื่องนี้ เมิ่งเหยาจึงปราศจากความห่วงพะวงใด"

จากนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"ไม่ทราบท่านธรรมาจารย์ล่วงรู้ร่องรอยของดาไลลามะอิงหยวนหรือไม่?"

ดวงตาธรรมาจารย์อาทิตย์ทอแววประหลาดพิสดาร กล่าวว่า

"หากกระทั่งข้อนี้ยังไม่ทราบ เราก็เสียทีที่มีสมณศักดิ์เป็นธรรมาจารย์แล้ว เพียงไม่ทราบท่านอิงหยวนไฉนซ่อนตัวอยู่ภายในวังหรือว่าคิดเข้าร่วมการต่อสู้ช่วงชิงของราชวงศ์หมิงด้วย?"

ฉินเมิ่งเหยาเอื้อนเบาๆ ว่า

"สายัณห์ส่องรอยพิรุณ ชอุ่มคลุมลานร่มรื่น หมายมุ่งปัทมะจึงรู้ซึ่งสุทธิจิต ในใจท่านธรรมาจารย์เต็มไปด้วยจิตอุตริ เกรงว่า 'ฮูปีเลอฮัง' ยังไม่บรรลุ ไหนเลยหยั่งรู้ถึงดวงจิตอันบริสุทธิ์ของท่านอิงหยวนได้?"

ฮูปีเลอฮังเป็นคำศัพท์มนตรยาน หมายถึงผู้คนหากไม่ขจัดจิตอุตริ ได้แต่เกิดใหม่ตามกรรมไม่อาจกำหนดตัวเอง มักเวียนว่ายและลุ่มหลงโดยไม่รู้สำนึก นอกจากขจัดจิตอุตริ พิสูจน์แจ้งถึงธรรมภาวะจึงไม่ต้องเกิดใหม่ตามกรรม สามารถเลือกกำหนดความเป็นตาย กำหนดการเกิดใหม่เป็นไปตามปรัตยยะ เรียกว่าฮูปีเลอฮัง หากบรรลุถึงขอบเขตนี้ ต่อให้ฝากครรภ์เกิดใหม่ ยังไม่ลบเลือนลักษณะดั้งเดิม จดจำชาติปางก่อนได้

แน่นอน นี่เปรียบกับ "กายมังสาสำเร็จเป็นพุทธะ" ซึ่งเป็นความใฝ่ฝันอันสูงสุดของนิกายมนตรยาน ยังต่ำชั้นกว่าหลายขั้น

ฟู่อิงที่ได้รับความเคารพจากชาวทิเบต เพราะว่าเขาเป็นแบบอย่างของสังขารสำเร็จเป็นพุทธะ ทั้งหมดจึงให้ความสำคัญกับฟู่อิงถึงเพียงนี้

ธรรมาจารย์อาทิตย์หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาร้ายกาจจริงๆ เพียงกล่าวคำเดียวก็ทำให้เราธรรมาจารย์เกิดจิตอุตริขึ้น แต่ตอนนี้ผู้ที่เราธรรมาจารย์รีบร้อนต้องการหาที่สุดสมควรเป็นหานป๋อ มิใช่ท่านอิงหยวน เพราะว่าตอนนี้ดาบเหยี่ยวสะพายอยู่ที่กลางหลังมัน ไม่แน่ว่าเราธรรมาจารย์จะหลบไปเสาะหามัน"

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่าธรรมาจารย์อาทิตย์เปิดฉากตอบโต้แล้ว

ซึ่งความจริงธรรมาจารย์อาทิตย์ฝึกปางประทับไม่ตาย ความร้ายกาจอยู่ที่พอจู่โจมล้มเหลว จะหลบลี้หนีหาย แม้แต่ชนชั้นผังปานหรือล่างฟานหวินสามารถเอาชนะ แต่คิดฆ่าธรรมาจารย์อาทิตย์ยังทำไม่ได้

หากธรรมาจารย์อาทิตย์คิดหลบหน้าฉินเมิ่งเหยา หันไปจัดการกับหานป๋อ นับเป็นเรื่องปวดเศียรเวียนเกล้า นับว่าการตอบโต้ของธรรมาจารย์อาทิตย์ครั้งนี้ร้ายกาจนัก

เมื่อฝึกฝีมือถึงขั้นบุคคลทั้งสอง มิใช่ใช้กำลังเข้าหาญหักกันถ่ายเดียว

ฉินเมิ่งเหยายิ้มออกมา กล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้นเมิ่งเหยาก็อับจนปัญญาต่อท่าน แต่หากท่านธรรมาจารย์ทราบว่าท่านอิงหยวนเคยพบกับหานป๋อ ทั้งยังใช้เคล็ดวิชาอันลึกล้ำกล่อมเกลามันแสดงว่าดาบเหยี่ยวที่สะพายอยู่กลางหลังหานป๋อเป็นเหตุอันลึกล้ำ สุดที่มนุษย์ปุถุชนจะเปลี่ยนแปลงได้"

ด้วยขันติของธรรมาจารย์อาทิตย์ ยังรับฟังจนงงงันวูบ

ธรรมาจารย์อาทิตย์ความจริงมาถึงนครหลวงระยะหนึ่ง ยังไม่กล้าไปหาดาไลลามะอิงหยวน มิใช่เพียงเพราะอาการบาดเจ็บบอบช้ำ

ยังไม่ทุเลา หากแต่สืบเนื่องจากความเคารพยำเกรงที่มีต่อดาไลลามะอิงหยวน

ยอดฝีมือไร้ผู้ต่อต้านแห่งทิเบตผู้นี้ เพียงยอมรับนับถือต่อดาไลลามะอิงหยวนแต่ผู้เดียว ยามอยู่เบื้องหน้าบุคคลอันยิ่งใหญ่ที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งนี้ไม่ว่ายอดวิชาใดกลายเป็นต่ำต้อย ถึงกับสำนึกตัวว่าไม่สามารถลงมือต่อดาไลลามะอิงหยวน เพียงหวังว่าหยิบฉวยดาบเหยี่ยวกลับสู่ทิเบตถือว่าปฏิบัติหน้าที่ลุล่วง

ฉินเมิ่งเหยามองทะลุถึงจิตใจอีกฝ่าย จึงระบุว่าดาบเหยี่ยวที่ตกอยู่ในมือหานป๋อ เพราะเหตุและผลอันลึกล้ำ บอกใบ้ว่าหานป๋ออาจค้นพบความลับของดาบเหยี่ยวเช่นเดียวกับดาไลลามะอิงหยวน หากลัวธรรมาจารย์อาทิตย์ลงมือต่อมันไม่

เมื่อคืนตอนที่หานป๋อแบ่งแยกสมาธิคุ้มครองฉินเมิ่งเหยา ก็ต้านทานรับการจู่โจมจากธรรมาจารย์อาทิตย์ครั้งหนึ่ง

ตอนนั้นธรรมาจารย์อาทิตย์บังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง คล้ายกับว่าระหว่างหานป๋อกับฉินเมิ่งเหยาคล้ายเป็นภาพรวมของฟ้าดินที่ไม่แบ่งเขาแบ่งเรา สุดที่ผู้คนจะจู่โจมทำลายได้

ความทรงจำอันลึกล้ำยังกระจ่างแจ่มชัด ดังนั้นฉินเมิ่งเหยาในยามนี้พอเอ่ยถึง ธรรมาจารย์อาทิตย์อดหวั่นไหวใจอยู่บ้างมิได้

ฉินเมิ่งเหยายิ้มออกมากล่าวว่า

“ตอนนั้นเมิ่งเหยาเปิดฉากต่อสู้กับท่านธรรมาจารย์แล้ว”

ธรรมาจารย์อาทิตย์สะท้านใจอีกครา

ทันใดนั้น แผ่นฟ้าแผ่นดินสงบนิ่ง กาลเวลาคล้ายหยุดชะงักไม่เคลื่อนคล้อยอีกต่อไป

ตาคู่งามของฉินเมิ่งเหยาเปลี่ยนเป็นลึกล้ำสุดหยั่งคะเน ใบหน้าเปล่งประกายอันบริสุทธิ์ ชายเสื้อที่โชยพัดพลิ้วตกห้อยลง แนบติดกับ

ร่างเชียนอันงดงาม อยู่เหนือวัตถุเรื่องราวทางโลก รวมทั้งความเป็นความตายกับสำเร็จล้มเหลว

ธรรมาจารย์อาทิตย์ฉุกคิดว่าผิดท่า ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามใช้แผนอันแยบคาย เป็นเหตุให้จิตฌานที่แน่วแน่ไม่แปรผันปรากฏช่องโหว่วูบหนึ่ง ถูกพลังจิตของนางควบคุมจิตวิญญาณของตนเองไว้

ซึ่งความจริงการต่อสู้เริ่มตั้งแต่เมื่อคืนตามคำบอกของฉินเมิ่งเหยา ขณะที่ธรรมาจารย์อาทิตย์จู่โจมอย่างสุดกำลัง ฉินเมิ่งเหยาก็ใช้เคล็ดวิชาอันลึกล้ำ อาศัยดาบเหยี่ยวถ่ายทอดสติพละเข้าสู่จิตวิญญาณของธรรมาจารย์อาทิตย์ โปรยหว่านเมล็ดพันธุ์ไว้ว่า ธรรมาจารย์อาทิตย์ไม่สามารถโค่นหานป่อพ่ายแพ้ ดังนั้นจนบัดนี้ธรรมาจารย์อาทิตย์ยังไม่ทวงถามดาบเหยี่ยวจากหานป่อ

นั่นหมายความว่าไม่เพียงแต่หานป่อล่วงรู้ความลับของดาบเหยี่ยว แม้แต่หญิงงามเบื้องหน้าก็ได้รับประโยชน์จากดาบเหยี่ยวไม่น้อย

การได้คิดนี้ทำให้ธรรมาจารย์อาทิตย์ ซึ่งฝึกปรือวิชามนตรยานมาชั่วชีวิต ปรากฏช่องโหว่ขึ้นในจิตใจ

เมื่อฝึกฝีมือถึงขั้นนี้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่ากระบวนท่าของผู้ใดเอาชนะผู้ใด ที่ประลองยุทธ์คือพลังจิต สติสำนึก ขันติอดกลั้นและยุทธการ

มิหนำซ้ำพอตกเป็นเบี้ยล่าง ยากที่จะมีโอกาสพลิกฟื้น ทั้งนี้เพราะฝ่ายตรงข้ามสูงส่งจนไม่เปิดช่องว่างให้ศัตรูคู่ต่อสู้ฉกฉวยได้

“โอม”

ธรรมาจารย์อาทิตย์พลันเปล่งคำสวดออกมา

ความรู้สึกที่สงบนิ่งถูกทำลายในบัดดล ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทิเบตท่านนี้ อาศัยคำศักดิ์สิทธิ์แห่งภพพรหมคำนี้ ชักจูงสมาธิจิตใจเข้าสู่ระเบียบการของสิ่งที่ดำรงอยู่โดยตัวเองซึ่งไม่สามารถบอกกล่าวจากปากรับรู้ถึงเค้าโครงของธรรมชาติ จังหวะจะโคนและสมรรถนะทั้งหลาย รวม

ถึงการเต้นของหัวใจ การหายใจเข้าออก และความเปลี่ยนแปลงของหน่วยชีวิตที่เล็กละเอียดที่สุด ทั้งหลายทั้งปวงนี้ผสมรวมเป็นความรู้สึกของชีวิตและเวลา ความแตกต่างและประสิทธิผลของการเกื้อกูลกันและกันของวัตถุธาตุ จนสามารถควบคุมตัวเองและกำหนดตัวเองใหม่ ทำลายพลังความคิดของฉินเมิ่งเหยาไป

คำ "โอมมานีปาหมี่ฮง" เป็นหกคำศักดิ์สิทธิ์อันสูงสุดของนิกายมนตรยาน ขณะที่คำ "โอม" เป็นจุดศูนย์กลางของความรู้แจ้ง ผู้ที่กอปรด้วยธรรมภาวะสามารถอาศัยคำศักดิ์สิทธิ์นี้หลอมรวมเข้ากับจิตสำนึกที่ไร้ที่สิ้นสุด ธรรมาจารย์อาทิตย์บำเพ็ญเพียรตั้งแต่เล็ก มีความโดดเด่นเหนือลามะนับพันนับหมื่น ไหนเลยเป็นชนชั้นธรรมดา ดังนั้นอาศัยเคล็ดวิชามนตรยาน ทำลายพลังจิตพละของฉินเมิ่งเหยาไป

แต่ธรรมาจารย์อาทิตย์กลับตกเป็นเบี้ยล่างและตั้งรับ

สำหรับกับธรรมาจารย์อาทิตย์ นี่เป็นเรื่องหนักหนาสาหัสนัก ทั้งนี้เพราะปางประทับไม่ตายเน้นที่เป็นฝ่ายกระทำ ดังนั้นคิดมาก็รุดมาคิดไปก็จากไป

ยามนี้ธรรมาจารย์อาทิตย์สูญเสียความมีเปรียบนี้ อำนาจสิทธิ์ขาดของการเป็นฝ่ายกระทำตกอยู่ในมือของนางเซียนผู้เฉิดโฉมและทรงภูมิปัญญานางนี้

ธรรมาจารย์อาทิตย์ฉกฉวยช่องว่างที่ทำลายพลังความคิดครอบงำของอีกฝ่ายนี้ ลอยตัวขึ้นจากก้อนหินสู่กลางอากาศ สองเท้าเปลี่ยนจากขัดสมาธิเป็นยืดเหยียดตรง

ท่าปางมือทั้งสองก็เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น

จากปางวชิระที่สงบนิ่งเปลี่ยนเป็นกางนิ้วทั้งสิบออก ปลายเล็บกระทบกัน หันใจกลางฝ่ามือออก ตรงกลางล้อมเป็นรูปวงกลม กลายเป็นปางอาทิตย์

เคล็ดวิชามนตรยานที่ร้ายกาจที่สุด คือคำศักดิ์สิทธิ์ทั้งหก และปางมือทั้งเก้า

เมื่อครู่หากมิใช่ทำท่าปางวชิระผสานกับคำศักดิ์สิทธิ์ ธรรมาจารย์อาทิตย์คงยอมรับความพ่ายแพ้แต่แรกแล้ว

ยามนี้ธรรมาจารย์อาทิตย์ทำท่าปางมืออีกปางหนึ่ง คิดหมายช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก พลันผลักฝ่ามือไปเบื้องหน้า ก่อเกิดเป็นกระแสพลังอันหนักหน่วงแกร่งกร้าว กระแทกใส่ใบหน้าฉินเมิ่งเหยา

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาสงบไร้ระลอก ตาคู่งามทอแววอันนุ่มนวล กระบี่ปีกบินปรากฏขึ้นในมือราวปาฏิหาริย์ ประกายกระบี่พลันสาดกระจายจ้า แทงใส่ใจกลางของพลังที่แกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน

เสียงระเบิดคราหนึ่ง ภูเขาทั้งลูกคล้ายสั่นไหวขึ้นมา

ที่สั่นไหวย่อมมิใช่โลกภายนอก หากแต่เป็นจิตฌานของธรรมาจารย์อาทิตย์

ธรรมาจารย์อาทิตย์ใจสั่นสะท้าน ทราบว่าพลังจิตของฉินเมิ่งเหยายังคงรุกเร้า ควบคุมตัวเองเอาไว้

ธรรมาจารย์อาทิตย์ความจริงตั้งใจว่า ขอเพียงพลิกสถานะเป็นสู้เสมอกัน จะจากไปให้ไกลแสนไกล แล้วค่อยกลับมาคิดบัญชีกับฉินเมิ่งเหยา มิคาดฉินเมิ่งเหยาร้ายกาจถึงเพียงนี้ ทำให้ธรรมาจารย์อาทิตย์คิดล่าถอยยังทำไม่ได้

ธรรมาจารย์อาทิตย์รู้ตัวดีว่า ในสภาพตกเป็นเบี้ยล่างเช่นนี้ หากหลบหนีจากไป ต่อให้รักษาชีวิตไว้ได้ แต่ในใจจะเกิดความรู้สึกปราชัยตลอดไป สำหรับกับผู้ที่ฝึกพลังจิตมาชั่วชีวิต นั่นยังน่ากลัวกว่าความตาย มิเพียงสูญเสียคุณสมบัติในการท้าสู้กับฉินเมิ่งเหยา พลังฝีมือก็จะเสื่อมถอยอย่างมาก

ดังนั้นธรรมาจารย์อาทิตย์ในยามนี้ไม่อาจเลิกราได้ ย่อมยิ่งไม่

ต้องเอ่ยถึงการไปรังควานหานป๋อแล้ว

สองมือของธรรมาจารย์อาทิตย์เปลี่ยนจากปางร้อยรัดภายในเป็นร้อยรัดภายนอก แล้วจากปางมือร้อยรัดภายนอกกลับคืนสู่ร้อยรัดภายใน สลับสับเปลี่ยนไม่หยุดยั้ง ทำให้ผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก

ร่างอันสูงตระหง่านของธรรมาจารย์อาทิตย์เคลื่อนเข้าหาฉินเมิ่งเหยาดุจภูตพราย คิ้วเคราทุกเส้นลุกชี้ชัน แสดงว่าโคจรพลังถึงขีดสุด

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางมองดูธรรมาจารย์อาทิตย์ที่เคลื่อนเข้าใกล้อย่างรวดเร็ว ในใจปราศจากระลอกแม้แต่น้อย ถึงกับไม่ได้ครุ่นคิดว่าจะรับมือศัตรู ทุกประการเป็นไปตามความจริงอันสูงสุด

ทันใดธรรมาจารย์อาทิตย์รั้งมือข้างหนึ่งกลับ อีกมือหนึ่งฟาดใส่ใบหน้าฝ่ามือ จากขาวเปลี่ยนเป็นแดง จากเล็กขยายใหญ่ขึ้น

จิตใจฉินเมิ่งเหยากระจ่างแจ้ง แม้แต่มือที่ซ่อนอยู่ด้านหลังของธรรมาจารย์อาทิตย์ ซึ่งเป็นท่าสังหารที่แท้จริง นางก็ล่วงรู้อย่างชัดแจ้ง

ไม่ว่าสิ่งที่เห็นกับตาหรือมองไม่เห็น ล้วนไม่ตกหล่นรอดพ้น

ทั้งนี้เพราะที่นางใช้ออกคือปัญญาจิตภายใน

กระบี่ปีกบินกรีดใส่อากาศธาตุเป็นรูปโค้งอย่างสวยงาม กลายเป็นพลังกระบี่ธาตุธรรมชาติวงหนึ่ง

ฝ่ามือพลังกระบี่พอกระทบกัน บังเกิดเสียงดังโครม คนทั้งสองล้วนสะท้านทั้งร่าง หากเอ่ยถึงพลังการฝึกปรือ ทั้งสองไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เหนือกว่าผู้ใด

แต่ธรรมาจารย์อาทิตย์ทราบว่าตนเองแพ้แล้ว ทั้งนี้เพราะท่านบำเพ็ญเพียรมากกว่าฉินเมิ่งเหยาหกเจ็ดสิบปี ตอนนี้เพียงคู่ตี่ก๋ำกึ่งวันข้างหน้าย่อมยิ่งมิใช่คู่มือของฉินเมิ่งเหยา กล่าวได้ว่าครั้งนี้ต่อให้ทั้งสองสู้เสมอกัน ภายหน้าต้องพ่ายแพ้แน่นอน

พลังฝีมือยิ่งสูง อายุยิ่งสูงวัย ยิ่งยากที่จะก้าวรุดหน้าออกไป

ผังปานเพราะเห็นซึ้งถึงข้อนี้ จึงตัดสินใจปล่อยวางทุกสิ่ง มุ่งฝึกปรือวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร

ธรรมาจารย์อาทิตย์พอฟาดฝ่ามือไม่ประสบผล พลันหมุนคว้างอย่างเร่งร้อน ฝ่ามือที่ซ่อนอยู่ด้านหลังซึ่งบรรจุพลังเปี่ยมล้น กลายเป็นเงาฝ่ามือนับพันนับหมื่น โหมจู่โจมใส่ฉินเมิ่งเหยา

พริบตานั้นเกล็ดหิมะม้วนขึ้นฟ้า รอบบริเวณปรากฏพลังลมปั่นป่วน

ในที่สุดธรรมาจารย์อาทิตย์ใช้วิชาก้นหีบออกมา เป็นกระบวนท่าตกตายตามกันทั้งสิ้น

นี่เป็นวิธีเพียงหนึ่งเดียวที่จะพลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

เคล็ดวิชาปางประทับไม่ตาย ก่อนอื่นต้องสละชีวิต ไม่พรั่นต่อความตาย จึงสามารถพลิกสภาพจากตายแล้วเป็นฟื้นคืนชีวิต ไม่ว่ารักหรือรับล้วนไม่ออมรั้งยั้งมือ

ขอเพียงความคิดชีดชาต่อความตายของฉินเมิ่งเหยาไม่เด็ดเดี่ยวเท่ากับธรรมาจารย์อาทิตย์ ธรรมาจารย์อาทิตย์ก็จะช่วงชิงเป็นฝ่ายกระทำเมื่อถึงเวลาสามารถรั้งอยู่หรือจากไป บินร่อนโดยเสรี

ยุทธการนี้แม้แต่ผังปานก็ต้องโห่ร้องชมเชย

เจินซู่สั้งนั่งอยู่ในห้องรับแขกของหอน้อยของชวีเยี่ยเว่ย จิบดื่มน้ำชาหอมสาวงามผมทองอวยกมา

ท่าทางทั้งเรียบร้อยทั้งน่ารัก ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่านางเป็นผู้นำหญิงที่ใจดำอำมหิตและเจ้าอุบายความคิด

หานป๋อหลังจากได้รับการกระตุ้นเตือนจากโจรท่องโดดเดี่ยว วิชามารก็กลับคืนมา คนต่างจากกาลก่อน เดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม นั่งลงบนเก้าอี้ที่กั้นด้วยโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง

เจินซู่สั้งเพิ่งวางถ้วยชาลง หานป๋อพลันยื่นมือมาคว้าจับข้อมือของนางไว้

ความรู้สึกที่ไม่สามารถบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่งแล่นจากฝ่ามือหานป๋อใส่จิตใจนาง เจินซู่สั้งสะท้านขึ้นเล็กน้อย กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"หานป๋อ"

หานป๋อชักดึงมือกลับ จ่ออยู่ที่ใต้จมูกสูดดมแล้วกล่าว

"หอมยิ่งนัก ทั้งลื่นนุ่มทั้งนวลเนียน ผู้ใดคาดคิดว่าพี่น้องพรรคมังกรพิโรธมากมายกลับตายเพราะท่าน"

เจินซู่สั้งค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่าได้รื้อฟื้นบัญชีเก่าได้หรือไม่? ครั้งนี้ซู่สั้งมาหาท่านด้วยเรื่องสองประการ"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องหลายประการคงเป็นข้ออ้าง แท้ที่จริงคิดร้ายต่อข้าพเจ้าเมื่อคืนโถมแทงกระบี่ใส่ข้าพเจ้าอย่างดุร้ายอำมหิต ดีที่พวกเรายังไม่ได้ร่วมเป็นร่างเดียวกัน ไม่เช่นนั้นท่านคงตั้งข้อหาวางแผนฆ่าสามี"

เจินซู่สั้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ต่อให้ผู้อื่นเป็นภรรยานางบำเรอท่าน เมื่อเห็นท่านโอบกอดหญิงป่าเถื่อนวิ่งตะบึงไปตามท้องถนน ก็ต้องฆ่าชายโฉดท่าน"

นิสัยมารของหานป๋อกำเริบขึ้น หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าเป็นชายโฉด ท่านมิใช่เป็นหญิงแพศยาหรอกหรือ? ไม่ทราบผู้ใดเป็นสามีตัวจริง ใช่เป็นเด็กน้อยฟางเยี่ยหวี่หรือ?"

เจินซู่สั้งขอบตาแดงก่ำเล็กน้อย กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"หานป๋อ อย่าได้จัดการกับซู่สั้งได้หรือไม่? ผู้อื่นมาล่ำลาท่านเป็นพิเศษ"

หานป๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ล่ำลาอันใด? ท่านคิดแต่งงานแล้วหรือ?"

เจินซู่สั้งขุ่นแค้นจนถลึงตาใส่มัน จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงไม่ต่างกับการแต่งงาน พวกเราตกลงใจถอนตัวออกจากนครหลวงกลับสู่นอกเขตแคว้น ไม่สนใจเรื่องของดินแดนภาคกลางอีก"

หานป๋อร้องคำ "ว่ากระไร?" เจินซู่สั้งกล่าวถามว่า

"หูของพี่หานมีปัญหาหรือ?"

หานป๋อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"คิดไปไหนเลยง่ายดายดังใจนึก? ต้าหมิงถูกพวกท่านก่อกวนจนแทบถล่มทลาย ทั้งยังเพาะสร้างความแค้นมากหลาย ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้รวมร่างกับท่าน เพียงบอกว่าไม่สนใจเรื่องของดินแดนภาคกลางก็สะบัดก้นจากไปหรือ?"

เจินซู่สั้งเห็นมันกล่าวเป็นจริงเป็นจังสองประโยค ก็กล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหลสืบต่อ กลับเห็นว่าคนผู้นี้ไม่ต่อสู้ช่วงชิง ไม่จดจำความแค้น มีนิสัยน่ารัก ในใจนึกชมชอบ กล่าวว่า

"วางใจเถอะ การจากไปของพวกเรามิใช่กลัวพวกท่าน หากแต่ไม่ต้องการให้ตันอี้หยูมีเปรียบ มาตรว่าพัวพันไม่เลิกรา เมื่อถึงเวลาไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่มีชีวิตรอด ส่วนบุญคุณความแค้นส่วนตัว พวกเราจะสะสางตามกฎเกณฑ์ยุทธจักร เพื่อหลีกเลี่ยงจากการตะลุมบอนหมู่กัน"

พลางล้วงเทียบเชิญจากอกเสื้อหลายฉบับ วางลงบนโต๊ะเตี้ย กล่าวสืบต่อ

"นี่เป็นสาส์นท้ารบถึงพี่หาน พี่ชิกับพี่ฟง ส่วนการต่อสู้ระหว่างหลี่เหล่าต้า (อันดับหนึ่งแซ่หลี่) กับท่านเย่อฺอู๋ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแน่นอน ไม่ต้องส่งสาส์นท้ารบแล้ว"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ผู้ใดมีความแค้นส่วนตัวกับข้าพเจ้า? ปล่อยให้ข้าพเจ้าอยู่ว่างสักคืนไม่ได้หรือ?"

เจินซู่สั้งหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ผู้ใดให้ท่านครอบครองฉินเมิ่งเหยา? มีคนท้าสู้กับท่านเพียงคนเดียว นับเป็นความโชคดีของท่านแล้ว

หานป๋อกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ที่แท้พี่เยี่ยหวี่คิดฆ่าข้าพเจ้า โอ กาลก่อนข้าพเจ้าไม่คิดประมือกับมัน ตอนนี้ยิ่งไม่คิด ท่านสามารถกลับไปเกลี้ยกล่อมมันปลงให้ตกหรือไม่ ตอนนี้เมิ่งเหยาเพียงเป็นสะใภ้ในนามของตระกูลหานเท่านั้น"

เด็กน้อยนี้เพื่อหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้กับศัตรูเข้มแข็ง ไม่ว่าคำพูดใดล้วนกล่าวจากปากได้

เจินซู่สั้งกล่าวอย่างข่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่มีเวลาถ่ายทอดวาจาไร้สาระให้ ท่านแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ปรมาจารย์มารน้อยรับสืบทอดวิชาจากท่านปรมาจารย์มาร มีวิชามารลึกล้ำสุดหยั่งคาด หากมันมีเจตนาฆ่าท่าน ท่านกลับไม่มีความคิดฆ่ามัน อย่างนั้นผู้แพ้ต้องเป็นท่าน หาใช่มันไม่"

หานป๋อเพ่งตามองดูนางชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านที่แท้ช่วยมัน หรือว่าช่วยเหลือข้าพเจ้า?"

สีหน้าเจินซู่สั้งหม่นหมองลง ก้มศีรษะกล่าวว่า

"หวังว่าซู่สั้งทราบได้"

หานป๋อหยิบฉวยสาส์นท้ารบมาตรวจทานดูเที่ยวหนึ่ง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เหนียนเหลียนตันมิใช่คิดเอาเปรียบหรือ? คู่ต่อสู้ที่มันนัดหมายสมควรเป็นหลวงจีนกระบี่จึงถูกต้อง"

เจินซู่สั้งกล่าวว่า

"ฟงสิงเลี่ยไม่ต้องรับคำท้าก็ได้ จะอย่างไรเท้างอกเงยอยู่บนร่างมัน"

หานป๋ออับจนถ้อยคำ ถลึงมองนางชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"พวกมันยอมปล่อยปละละเว้นท่านหรือ? กล่าวถึงที่สุดดาบมือซ้ายกับผู้คนมากมายล้วนตายเพราะท่าน"

เจินซู่สั้งกลับคืนสู่บุคลิกภาพของผู้นำ กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เรื่องราวในโลกไหนเลยสมมาดปรารถนา อย่าเพิ่งบอกว่านอกจากล่างฟานหวินแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถเอาชนะกระบี่ของซู่สั้งโดยเด็ดขาด หากว่าซู่สั้งตกตาย ชนเผ่าเราก็ไม่ยอมออกจากดินแดนภาคกลาง โอหากมิใช่ซู่สั้งต้องนำชนเผ่าเราออกนอกเขตแดน ไม่แน่ว่าจะเสาะหาคู่มือคนหนึ่งทดสอบกระบี่ดู สมมติเช่นเมิ่งเหยาอันเป็นที่รักของท่าน อย่างมากถกนางฆ่าตายในกระบี่เดียว ยังรวบรัดหมดจดกว่า"

หานป๋อถูกคารมอันแหลมคมของนางรุกเร้าจนอับจนถ้อยคำ ในสถานการณ์เฉพาะหน้า พวกมันคิดเอาตัวรอดยังยากลำบาก ยิ่งอย่าว่าแต่คิดจัดการกับกองกำลังผสมของชนเผ่าต่างๆ ซึ่งมีผังปานหนุนหลัง

หานป๋อพานสลัดเรื่องราวอันกลัดกลุ้มไปจากใจ ยกมือตบขาอ่อน กล่าวว่า

"มา ให้ข้าพเจ้าจูบจนหนำใจ ลูบคลำจนสาแก่ใจ ค่อยอนุญาตให้จากไป เช่นนี้จึงนับเป็นการล่ำลาด้วยอาลัย"

เจินซู่สงหวรอดกดำหนึง กลาววา

"ท่านไม่กลัวฉากล่ำลาอันวาบหวามนี้ล่วงรู้ถึงหูคุณหนูชวีหรอก หรือ? ซู่สั้งกลับไม่ถือสา"

หานป๋อเหลือบมองหญิงรับใช้ทั้งสองนาง ซึ่งได้รับคำสั่งชวีเยี่ยเวี่ยให้สังเกตการณ์อยู่หลังฉากกั้นแวบหนึ่ง ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าส่งท่านสักระยะหนึ่งเถอะ หาไม่หากเผชิญกับเหล่า

ทิและพวก ต้องขยี้บุปผาด้วยอำมหิต”

เจินซู่สั้งเคลื่อนกายถึงเบื้องหน้ามัน จุมพิตริมฝีปากมันอย่างรวดเร็ว จากนั้นพลิ้วกายถึงข้างประตู กล่าวคำ “ถนอมตัว” ถลันวูบแล้วหายวับ หานป๋อลูบคลำริมฝีปากซึ่งทิ้งความหอมของชาดแดงอยู่ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติเยี่ยงไร

หัตถ์พิษเฉียนหลอหันขวับไป หอกในมือก็เชื่อมต่อเข้าด้วยกัน ยืนหยัดดุจขุนเขา จับจ้องมอง มิซีจี ไทโซ ซึ่งยืนมือไพล่หลังอยู่ห่างไปสามวาอย่างเย็นชา

มิซีจี ไทโซ ตาสาดประกายดุจสายฟ้า ครอบคลุมบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ดึงดาบจันทร์ธาราออกมาอย่างช้าๆ สองมือยึดจับด้ามดาบซึ่งพันแถบผ้าเอาไว้ ยกชดาบยื่นไปเบื้องหน้าจ่อจี้ใส่เฉียนหลอแต่ไกล สองเท้าแยกออกไปทางซ้ายขวา

ยามนั้นหิมะหยุดตกลง แผ่นฟ้าแผ่นดินเป็นสีขาวสกาว บริสุทธิ์จนผู้คนคาดคิดว่าหากโลหิตพร่างพรมลง ภาพสีแดงขาวตัดกันเป็นที่สะท้านจิตใจถึงเพียงไหน

มิซีจี ไทโซ กล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

“ตันเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกายแซ่ตัน) ให้เราถ่ายทอดวาจาต่อเฉิงจู่ (เจ้าเมือง) ว่า นางเพียงต้องการเห็นศีรษะที่หลุดจากบ่าของท่าน”

หัตถ์พิษเฉียนหลอหาได้ถูกคำพูดที่ตัดไมตรีของตันอี้หยู ส่งผลกระทบถึงจิตใจไม่ ซ่อนหอกยาวไว้ที่ด้านหลัง ปลายแหลมของหอกโผล่พ้นขึ้นจากไหล่ขวา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“หากมีความสามารถก็มาปลิดศีรษะของเราผู้แซ่เฉียนเถอะ เฮอะ คิดไม่ถึงมือดาบอันดับหนึ่งแห่งท่านโชกุนแดนอาทิตย์อุทัย กลับยินยอมเป็นสุนัขรับใช้ให้กับตันอี้หยู”

มิซึจึ ไทโซ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากฆ่าคนไม่กี่คน สามารถครอบครองโคกุเรียวทั้งเขตแคว้นไยไม่ยินดีกระทำ เพราะการเดินทางครั้งนี้ เราเสียเวลาสองปีค่อยเรียนรู้ภาษาฮั่น นั่นยังลำบากและจืดชืดกว่าการฝึกดาบอีก"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากท่านหลงเชื่อตันอี้หยูจริงๆ เรารับรองว่าท่านจะไม่มีชีวิตรอดกลับไปกล่าวภาษาวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) อีก"

มิซึจึ ไทโซ กล่าวด้วยเสียงเนิบนาบว่า

"ครั้งนี้ที่ร่วมทางมากับเรา ประกอบด้วยยอดฝีมือค่ายสำนักต่างๆ รวมสิบแปดคน หากตันอี้หยูคิดฆ่าพวกเรา เกรงว่าต้องจ่ายค่าตอบแทนอันยิ่งใหญ่ ชีวิตของพวกเราอุทิศแก่ท่านโชกุนตั้งแต่แรก ขอเพียงฆ่าจูหยวนจางกับเจ้าเอี้ยนอ๋องสองพ่อลูก ต่อให้ตันอี้หยูผิดคำสัญญา ก็ไม่สามารถขัดขวางกองกำลังเราข้ามทะเลมายึดครองโคกุเรียวได้ พวกเราไหนเลยเป็นคนถูกหลอกลวงโดยง่ายดาย พี่เฉียนเป็นห่วงศีรษะบนบ่าของตัวเองเถอะ"

หัตถ์พิษเฉียนหลอใจสั่นสะท้าน ผู้คนสิบแปดคนนี้ได้รับการกล่าวขวัญจาก มิซึจึ ไทโซ ว่าเป็นยอดฝีมือ ย่อมต้องเป็นวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) ที่มีฝีมือกล้าแข็ง เพียงขุมกำลังนี้เฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีกให้แก่ตันอี้หยูแล้ว

คำพูดของ มิซึจึ ไทโซ ก็มีเหตุผล เขตปกครองของเจ้าเอี้ยนอ๋องอยู่ใกล้กับโคกุเรียวที่สุด หากเจ้าเอี้ยนอ๋องถูกฆ่า ยังมีผู้ใดปกป้องโคกุเรียวได้ สำหรับกับวอเหยิน ย่อมภาวนาให้ดินแดนภาคกลางยิ่งวุ่นวายยิ่งดี

อย่าว่าแต่เป้าหมายของฝ่ายตรงข้ามยังครอบคลุมล่างฟานหวินกับผังปาน ยิ่งเป็นที่คาดคำนวณถึงความน่ากลัวของแผนการได้ แน่นอน

ผลที่บังเกิดขึ้นต้องประมือกันค่อยทราบกระจ่าง

แต่ในความเป็นจริง พวกมันถูกแผนพรางตาของตันอี้หยู หลอกลวง เข้าใจว่า มิซึจึ ไทโซ เพียงนำผู้รับใช้วาตะ พนา อัคคี ขุนคีรีทั้งสี่มา แท้ที่จริงปรากฏยอดฝีมืออื่นลอบเข้าสู่นครหลวง รอโอกาสเคลื่อนไหว

มิซึจึ ไทโซ บอกความลับนี้ต่อมัน ย่อมตั้งใจฆ่าคนปิดปาก

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันฉุกใจคิด แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"พี่มิซึจึหากเข้าใจว่า เมื่อจงใจแพร่งพรายความลับนี้ต่อเรา เราจะบังเกิดความคิดหลบหนี กลับไปเตือนภัยต่อคนของเรา อย่างนั้นก็ผิดอย่างมหันต์แล้ว"

มิซึจึ ไทโซ คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้แผนชั่วช้าของมัน ต้องกล่าวว่า

"เราประเมินพี่เฉียนต่ำทรามไปแล้ว"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหันหอกยาวที่ด้านหลังมายังข้างหน้า เพียงใช้มือขวาจับด้ามหอก จ่อจี้หอกใส่ มิซึจึ ไทโซ แต่ไกล กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"มือดาบทั้งสิบแปดคนนั้นใช่ซุ่มอยู่ระหว่างทาง รอจนเรารับบาดเจ็บหลบหนี ทำการซุ่มโจมตีหรือไม่?"

มิซึจึ ไทโซ ไม่ตอบคำ แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อาศัยดาบจันทร์ธาราของเรา ท่านนอกจากไปยังปรโลกแล้วไม่ต้องไปยังที่ใดแล้ว"

ดาบจันทร์ธาราพลันสั่นพลิ้วขึ้นมา บังเกิดเป็นเสียงซี่ซี่ที่ข่มขวัญวิญญาณผู้คน

หัตถ์พิษเฉียนหลอแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน รั้งหอกกลับมาป้องอก เปลี่ยนเป็นยึดจับหอกด้วยสองมือ พร้อมกันนั้นเกิดการ

เปลี่ยนแปลงขึ้น โยกคลอนด้วยรูปแบบอันแปลกประหลาดประการหนึ่ง

มิซึจี ไทโซ ความจริงคิดใช้ฝีมืออันฉับไวดุจฟ้าร้องไม่ทันอุดหู กำจัดคู่มืออันเข้มแข็งผู้นี้ แต่หอกยาวของฝ่ายตรงข้ามแฝงความแยบคายและยุทธวิธีรับมือ ปิดสกัดเส้นทางรุกของมัน ทำให้มันไม่อาจรุกคืบแม้สักครึ่งก้าว

พริบตานั้นกลายเป็นสภาพเผชิญหน้ากัน

ฉินเมิ่งเหยาเข้าสู่ห้วงความสงบนิ่งถึงที่สุด พลันฟันกระบี่ออกราวไม่ตั้งใจ คล้ายปลายนิ้วที่อ่อนแรงยื่นใส่ฝ่ามือนับร้อยพันช้างของธรรมาจารย์อาทิตย์

ธรรมาจารย์อาทิตย์พลันสะท้านทั้งร่าง มิเพียงแต่เงาฝ่ามือสลายคลาย ทั้งยังพลิ้วถอยไปร่วมหนึ่งวา สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยสุดระงับ

ธรรมาจารย์อาทิตย์คาดการณ์ว่า อาศัยใจกระบี่กระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยา ต้องสังเกตความจริงเท็จของกระบวนท่านี้ออก จึงกำหนดความเปลี่ยนแปลงหลังจากที่ฝ่ามือถูกกระบี่แทงใส่ถึงหกเจ็ด ประการบีบบังคับให้นางใช้ชีวิตแลกชีวิต

แต่กระบี่ของฉินเมิ่งเหยานี้กลับซ่อนความพิสดารไว้

พริบตาที่พลังกระบี่กับเงาฝ่ามือกระทบกัน นางกลับใช้สติพละอันลึกล้ำถ่ายทอด “ประสบการณ์” ของม้วนภาพเทพประยุทธ์ทั้งหมดเข้าสู่จิตฌานของธรรมาจารย์อาทิตย์ ด้วยพลังการฝึกปรือของธรรมาจารย์อาทิตย์ ยังไม่อาจทนทานรับการจู่โจมเช่นนี้ได้

นี่นับเป็นความพิสดารอย่างเหลือเชื่อ

หากมิใช่คนทั้งสองล้วนบำเพ็ญเพียรตั้งแต่เล็ก สภาพเช่นนี้ไม่มีทางบังเกิดขึ้นได้

ธรรมาจารย์อาทิตย์กลับคืนสู่ความสงบ สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม ประนมมือกล่าวว่า

"ขอบพระคุณคุณหนูเมิ่งเหยา เรารับการสั่งสอนแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"สรรพเรื่องราวสรรพวัตถุในโลก มาตรว่าพันแปรหมื่นแปลงช่างสลับซับซ้อน แต่ไม่พ้นจากเหตุปรัตยยะ ล้วนสืบเนื่องจากผลแห่งกรรม ไม่มีวัตถุใดเล็ดลอดจากตาข่ายฟ้า มีแต่ม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่ลึกลับสุดหยั่งคาด เอ่ยถึงเหตุปรัตยยะอันลึกล้ำยากเข้าใจ แต่ดูจากการที่ฟู่อิงสามารถค้นพบวิถีแห่งฟ้า แสดงว่าภายในซ่อนภูมิปัญญาไร้ที่สุด วันนี้เมิ่งเหยาอาศัยกระบี่นี้ คืนเนื้อแท้ของดาบเหยี่ยวแก่ท่านธรรมาจารย์ ถือเป็นการยุติเหตุปรัตยยะระหว่างผู้วิเศษมนตรยานกับปรมาจารย์เราที่เพาะสร้างไว้เมื่อสามร้อยปีก่อน"

ธรรมาจารย์อาทิตย์หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คุณหนูเมิ่งเหยาสมเป็นยอดฝีมือที่สถานศักดิ์สิทธิ์ในดินแดนภาคกลางทั้งสองแห่งฝึกอบรมขึ้นมา เรานับถือเลื่อมใสยิ่ง การช่วงชิงระหว่างภาคกลางกับทิเบตถือว่าปิดฉากลงอย่างสมบูรณ์ เราจะไม่รบกวนการบำเพ็ญเพียรของท่านอิงหยวนอีก ตอนนี้จะเดินทางกลับสู่ทิเบต หวังว่าสามารถเป็นเช่นท่านปาซือปา ล่วงรู้วิถีแห่งฟ้า แผ่ไปถึงอนุชนรุ่นหลัง"

สีหน้าฉินเมิงหยาเป็นประกาย ตาคู่งามทอแววพิสดาร กล่าวเบาๆ ว่า

"เมิ่งเหยายังมีเรื่องหนึ่งสอบถาม ไม่ทราบครากก่อนท่านธรรมาจารย์คร่ากุมหม่าจิ้นเซิงออกจากตึกตระกูลหาน ตอนนี้คนอยู่แห่งหนใด?"

ธรรมาจารย์อาทิตย์กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"หลังจากสอบปากคำก็ปลดปล่อยไป พร้อมกันนี้ถือโอกาสบอก

กล่าวว่า ภายใต้เคล็ดวิชาควานหาของเรา ทราบว่าหานชิงฟงยังมีชีวิตอยู่ เพียงถูกคุมขังอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง แต่เมื่อพวกเราสืบเสาะถึงที่นั้น พบว่ากลายเป็นซากปรักหักพังหลังเกิดเหตุอัคคีเพลิง สาเหตุความนัยเป็นที่น่าเคลือบแคลงสงสัย”

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอแววตื่นเต้นสงสัย จากนั้นกลับคืนสู่ความสงบ

สายตาธรรมาจารย์อาทิตย์สะท้อนอารมณ์ความรู้สึกอันลึกล้ำ ส่งเสียงท่องสวดพลางพลิ้วถอยไปด้านหลัง ชั่วพริบตาก็กลืนหายกับดงไม้

ฉินเมิ่งเหยามองดูท้องฟ้าอันสลัวเลือนราง เผยอยิ้มพลางกล่าวว่า

“ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) เอย บทลงเอยเช่นนี้ ท่านที่อยู่บนสรวงสวรรค์คงปลาบปลื้มประโลมใจกระมัง?”

พริบตานั้นนางปราศจากความห่วงพะวงใด คงเหลือแต่การ “ล่ำลา” ที่รับปากหานป๋อเอาไว้

ในที่สุดหิมะหยุดตกแล้ว

มิชีจี ไทโซ ยึดครองตำแหน่งเหนือลม เพลงดาบของมันขนานนามจันทร์ธารา ชึ่งคล้อยตามธรรมชาติ เน้นการผสมผสานกับวัตถุเรื่องราวตามธรรมชาติ

ยอดฝีมือต่อสู้ชิงชัย ผลแพ้ชนะขึ้นอยู่กับเส้นสายใยเดียว ยกตัวอย่างเช่นเหนือลมใต้ลม หันหลังให้กับแสงสว่างหรือสู้แสงสว่าง ล้วนเป็นปัจจัยในการตัดสินชี้ขาด

มันยกมือขึ้นไป จวบกระทั่งยกชูดาบจันทร์ธาราขึ้นสูง พาดขวางอยู่เหนือศีรษะ ค่อยปักหลักยืนหยัด

นี่เป็นท่วงท่าพิเศษเฉพาะของเพลงดาบจันทร์ธารา ตำแหน่งที่

จู่โจมเพิ่มพูนถึงไร้ขอบเขตจำกัด ทำให้ผู้คนไม่อาจหยั่งคำนวณเส้นทางดาบได้

มันทางหนึ่งหายใจด้วยวิธีการพิเศษ เร่งเร้าพลังถึงขีดสุด อีกทางหนึ่งก็สดับตรับฟังเสียงลมหายใจ ตลอดจนการเต้นของหัวใจ แม้กระทั่งการเต้นของชีพจรต่อส้ ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามไม่อาจทนทานรับสภาวะดาบอันเกรี้ยวกราดของมัน บังเกิดอารมณ์พลุ่งพล่านเพียงเล็กน้อย เช่นลมหายใจหนักหน่วงกว่าเดิม จะเป็นเวลาที่มันจู่โจมอย่างสุดกำลัง

สองตาหัตถ์พิษเฉียนหลอสาดประกายเจิดจ้า จับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม กระทั่งหนังตายังไม่กะพริบ ประหนึ่งขุนเขาไม่เคลื่อน ไม่บังเกิดน้ำใจตลอดกาล

ทั้งสองยืนประจันเป็นเวลาสองชั่วน้ำเดือด ท่วงท่าสภาวะล้วนไม่เผยช่องว่างจุดอ่อนแม้แต่น้อย

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันลงมือ ปลายแหลมของหอกจ่อใส่ขั้วหัวใจ มิซึจึ ไทโซ สืบเท้าเข้าหาทีละก้าว เสียงฝีเท้าบังเกิดเป็นท่วงทำนองที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง คล้ายเครื่องหมายดนตรีเร่งเร้าชีวิต รังสีการฆ่าฟันอันกล้าแข็งกระแทกกระทั้นใส่ มิซึจึ ไทโซ

มันมิใช่ค้นพบช่องโหว่ของ มิซึจึ ไทโซ ฉวยโอกาสลงมือ หากแต่ปัญหาอยู่ที่มันยืนท้าสายลม ลมภูเขาโชยพัด ที่ทนทานรับไม่ได้คือดวงตา ด้วยพลังฝีมือของมัน ต่อให้ถูกลมพัดเป็นเวลาหนึ่งชั่วยามก็ไม่กะพริบตา แต่จะอย่างไรเป็นความเสียเปรียบ ได้แต่ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก

มิซึจึ ไทโซ ย่อมทราบว่ามันเกิดจากความจำเป็น พลันตวาดก้อง ดาบจันทร์ธาราบนศีรษะพลันหายวับ เมื่อปรากฏขึ้นใหม่ ก็กลับกลายเป็นพลังดาบดั่งสายรุ้ง ฟันใส่หอกยาวที่แหวกพุ่งมาถึง

เพลงดาบจันทร์ธาราที่พิชิตทั่วแดนอาทิตย์อุทัย เพราะคุณสมบัติพิเศษที่จริงเท็จสุดจะหยั่ง เฉกเช่นในธารธาราเงาจันทร์ดวงหนึ่งชัดๆ หากแต่เป็นภาพสะท้อนของดวงจันทร์ที่แท้จริง

เพลงดาบเช่นนี้บรรลุถึงขอบเขตขั้นสูงสุดของเพลงดาบอาทิตย์อุทัย

หลังจากที่มาถึงดินแดนภาคกลาง มีแต่ตอนที่ไล่ล่าฆ่าหานป้อที่ลงมืออย่างสุดกำลัง แม้แต่ตอนเผชิญการกลุ้มรุมจากฟงสิงเลี่ยและพวก รวมทั้งขณะที่ภูตบดีลงมือ มันยังซุกงำฝีมืออยู่หลายส่วน มิให้ผู้คนล่วงรู้ถึงสภาพจริงเท็จของเพลงดาบจันทร์ธารา เพราะนิสัยใจคอที่ลึกซึ้งเยือกเย็น มันค่อยบัญญัติเพลงดาบที่ไม่เคยมีมาก่อนเช่นนี้สำเร็จ

หอกและดาบพอปะทะ บังเกิดเป็นเสียงดังราวประทัดแตก

คนทั้งสองล้วนสะท้านขึ้นพร้อมกัน ถอยกายไปคนละครึ่งก้าว

ด้านพลังฝีมือ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเหนือล้ำกว่าผู้ใด

มิซึจึ ไทโซ ตวาดว่า

"หอกอันประเสริฐ"

หัตถ์พิษเฉียนหลอหัวร่อฮาฮา พลันเคลื่อนขวางออกไป หอกยาวเขี่ยใส่อากาศธาตุซ้ายมือ พอดีเขี่ยถูกดาบจันทร์ธาราที่ฟันมาโดยปราศจากวี่แววล่วงหน้ามาก่อน

มันมิใช่เห็นดาบจันทร์ธาราฟันมายังที่นั้น หากแต่เป็นความรู้สึกอันลึกล้ำชนิดหนึ่ง กระตุ้นให้ลงมือต้านทาน

เสียงปงเมื่อพลังลมปะทะกัน หัตถ์พิษเฉียนหลอจะอย่างไรตอบโต้อย่างฉุกละหุก เผชิญกับพลังดาบธาตุธรรมชาติของ มิซึจึ ไทโซ โถมกระแทกใส่ ต้องพลิ้วถอยตามสภาวะทำการคลี่คลาย

มันเพิ่งลอบร้องผิดท่าในใจ มิซึจึ ไทโซ ก็ก้าวเท้าอย่างแปลกประหลาด รุกคุกคามมาถึง

เท้าของหัตถ์พิษเฉียนหลอพอสัมผัสพื้น ก็ตั้งท่าเตรียมพร้อมรับมือกับกระบวนท่าของศัตรู

มันไม่เคยเห็นท่าเท้าที่แปลกประหลาดถึงเพียงนี้มาก่อน บัดเดี๋ยวหนักบัดเดี๋ยวเบา บางครั้งคล้ายเหยียบใส่หินผา แฝงพลังนับหมื่นชั่งบางคราก็กลับเบาราวขนนก ไม่ใช้กำลังแม้แต่น้อย บางครั้งคร้ายิ่งคล้ายเหาะเหินเดินเวหา เคลื่อนย้ายอยู่กลางอากาศธาตุ

ในระยะอันกระชั้นสั้นสามวา กลับบังเกิดความรู้สึกแปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาด หากเป็นผู้ที่ฝีมืออ่อนด้อยกว่า เพียงชมดูท่าเท้าที่แผ่วพลิ้วเปลี่ยนแปรเช่นนี้ คงอึดอัดขัดข้องจนกระอักโลหิตออกมา

ในชีวิตหัตถ์พิษเฉียนหลอกรำศึกนับร้อยพันครั้ง นอกจากเผชิญกับผังปานและล่างฟานหวินแล้ว ไม่เคยเกิดความรู้สึกที่หยั่งคำนวณศัตรูไม่ออกเช่นยามนี้มาก่อน มันพลันพบเห็นเป็นครั้งแรกว่า ขณะที่เผชิญหน้ากับศัตรู มันกลับสูญเสียความเชื่อมั่นไป

จิตสำนึกของ มิซึจึ ไทโซ ถูกยกขึ้นถึงระดับวิถีแห่งดาบ หลายปีมานี้ในแดนอาทิตย์อุทัยน้อยคนที่กล้าท้าสู้กับมัน มาตรว่ามีอยู่บ้างก็เป็นชนชั้นที่ไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมแม้สักคราเดียว เนื่องจากคู่มือยากแสวงหา มันจึงขออาสาท่านโชกุนรับภารกิจครั้งนี้เอง

สำหรับกับมือดาบที่จมอยู่กับวิถีแห่งดาบมาชั่วชีวิต ไม่มีเรื่องใดทำให้มันตระหนักถึงคุณค่าของชีวิต ยิ่งกว่าการเสาะพบคู่มือที่ทัดเทียม

นอกจากดาบกับประเทศชาติแล้ว ไม่มีสิ่งใดสำคัญกว่าอีก

ฉินเมิ่งเหยากับภูตบดีล้วนเป็นคู่มือที่ยากพบพาน แต่ว่าเนื่องจากมันมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ มิอาจไม่ปล่อยปละละเว้นคนทั้งสอง ขณะที่บุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่เบื้องหน้ามีพลังฝีมือกล้าแข็งพอดีเป็นเป้าทดสอบดาบของมัน

พริบตานี้มันมีความรู้สึกว่า ฟ้าดินล้วนอยู่ในกำมือมัน อยู่แทบ

เท้าของมัน ไม่มีวัตถุเรื่องราวใดขัดขวางชัยชนะของมัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอสะสมประสบการณ์ต่อสู้ถึงหกสิบปี ไหนเลยจัดการโดยง่ายดาย มาตรว่าตกเป็นเบี้ยล่าง ยังมีพลังตอบโต้ไร้ที่สิ้นสุด ทราบว่าไม่อาจปล่อยให้มือดาบขั้นสุดยอดผู้นี้สะสมพลังสภาวะจนเต็มเปี่ยม พลันก่ร้องดังยาวนาน หอกยาวกลับกลายเป็นเงาหอกทั้งจริงและเท็จนับร้อยพันสาย ม้วนใส่ มิซึจึ ไทโซ ซึ่งคุกคามเข้ามาในรัศมีหนึ่งวา

มิซึจึ ไทโซ เปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

“มุกอันกระจ้อยร่อยก็กล้าเปล่งประกาย”

ดาบจันทร์ธาราพลันแยกออกเป็นสอง ฝ่าไปในเงาหอกอันเกลื่อนกลาด

หัตถ์พิษเฉียนหลอแค่นเสียงอย่างเย็นชา เงาหอกนับพันร้อยรวมเป็นหนึ่ง แหวกพุ่งใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้ามดุจสายฟ้า พอดีเป็นตำแหน่งตรงกลางของดาบหนึ่งจริงหนึ่งเท็จทั้งสอง

มิซึจึ ไทโซ คิดไม่ถึงว่าเพลงหอกของมันลึกล้ำถึงเพียงนี้ แต่หาหวาดหวั่นไหว ดาบจันทร์ธาราแลบแปลบคราหนึ่ง ฟันดาบใส่ปลายแหลมของหอก

ครานี้ มิซึจึ ไทโซ เป็นฝ่ายต้านทานรับไม่ได้ พุ่งถอยไปสิบก้าว

หัตถ์พิษเฉียนหลอแม้ได้ชัยท่าหนึ่ง แต่ปราศจากความยินดี หอกของมันเมื่อคร่รวมพลังชั่วชีวิตใช้ออก ยังไม่อาจทำร้ายฝ่ายตรงข้ามหลังจากนี้อย่าคิดหมายมีโอกาสอีก

เพียงแค้นใจที่ฝ่ายตรงข้ามใช้พลังดาบควบคุมมันไว้แต่ไกล คิดหนีก็หนีไม่รอด ดังนั้นหัตถ์พิษเฉียนหลอขบกรามกรอด อาศัยความได้เปรียบใช้หอกยาวดุจกระแสน้ำกลางแม่น้ำใหญ่ จู่โจมใส่ไม่ขาดสาย

แม้แต่ชนชั้น มิซึจึ ไทโซ เมื่อเผชิญการจู่โจมจากยอดฝีมือ

เช่นหัตถ์พิษเฉียนหลอ ก็ได้แต่ตั้งรับก่อน

เห็นดาบจันทร์ธาราบัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวเร้นหาย ทุกครั้งที่ปรากฏขึ้น ล้วนปิดป้องต้านทานท่าจู่โจมสังหารของหัตถ์พิษเฉียนหลอเอาไว้

สิบกว่ากระบวนท่าให้หลัง ดาบจันทร์ธาราค่อยคลี่ขยายออก สามารถจู่โจมมากกว่าเดิม

หัตถ์พิษเฉียนหลอมีสายตาแหลมคม ยามนี้สังเกตความพิสดารของเพลงดาบจันทร์ธาราออกว่า เคล็ดความสำคัญอยู่ที่ระดับความเร็วที่แปรเปลี่ยนกลับกลายสุดหยั่งคาด

ดาบที่ฟันออกสามารถควบคุมความเร็วให้บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า แม้กระทั่งความรู้สึกที่หนักเบา ก็แปรเปลี่ยนได้ในชั่วพริบตา เช่นเดียวกับท่าเท้าที่แปลกพิสดารของมัน

เพลงดาบกับท่าเท้าพอผสมผสานเข้าด้วยกัน หนุนส่งให้เพลงดาบจันทร์ธาราไร้ผู้ต่อต้าน มิน่าเล่ามันจึงมั่นใจว่าสามารถท้าสู้กับผังปานและล่างฟานหวิน

เสียงเคร้งเมื่อหัตถ์พิษเฉียนหลอใช้ด้ามหอกกระทุ้งใส่ดาบสังหารที่ฟันขวางมาถึง

ที่เบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงลมดังขึ้น

หัตถ์พิษเฉียนหลอไม่ทันกะพริบตา จ้วงแทงหอกไปเบื้องหน้าดุจสายฟ้า

หอกนี้กลับแทงใส่อากาศธาตุ

หัตถ์พิษเฉียนหลอลอบร้องผิดท่าในใจ พุ่งถอยไปด้านหลัง ปรากฏพลังความเย็นแหวกจู่โจมมาถึงทรวงอกแล้ว

พริบตาที่เผชิญหน้ากับความตาย หัตถ์พิษเฉียนหลอปราศจากความหวาดหวั่นแม้แต่น้อย ส่งเสียงตวาดก้อง หอกยาวหวดกลับมา

ต้านทาน

เสียงฉาดคราหนึ่ง มิซึจึ ไทโซ ปรากฏขึ้นทางซ้ายมือ ใช้มือซ้ายที่อยู่ว่างฟันใส่หอกยาว ดาบจันทร์ธารากลับกลายเป็นรุ้งยาวสีขาวสายหนึ่ง แทงปราดใส่ทรวงอกด้านซ้ายของหัตถ์พิษเฉียนหลอ

หัตถ์พิษเฉียนหลอตวาดก้องร้องขึ้น บิดตัวโดยแรง หลบเลี่ยงจากจุดชีวิตบริเวณหัวใจ ละทิ้งหอกยาวซึ่งไม่เคยอยู่ห่างจากข้างกายเป็นเวลาหกสิบปี มือขวาปิดป้องท่าฝ่ามือซ้ายของฝ่ายตรงข้าม อีกมือหนึ่งตบฟาดใส่ดาบจันทร์ธาราราวไร้เรี่ยวแรง พร้อมกันนั้นโคจรพลังบีบรัดกล้ามเนื้อทรวงอก หนีบดาบจันทร์ธาราไว้ ด้วยพลังฝีมือของ มิซึจึ ไทโซ คมดาบชำแรกเข้ามาในเลือดเนื้อไม่ถึงสองนิ้ว ก็ไม่อาจแทงลึกเข้าไปอีก

คนทั้งสองล้วนสะท้านขึ้นพร้อมกัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอถูกพลังที่แฝงมากับคมดาบกระแทกลอยขึ้นจากพื้น ปลิวกระเด็นไปดุจว่าวที่หลุดจากสายป่าน

ส่วน มิซึจึ ไทโซ ถูกการตอบโต้ก่อนที่จะถูกทำร้ายของหัตถ์พิษเฉียนหลอ กระแทกจนพลังที่เส้นชีพจรพิเศษทั้งแปดเส้นย้อนจู่โจมใส่ชีพจรหัวใจ กระทั่งนิ้วมือยังไม่กล้ากระดิก ได้แต่ยืนหยัดกับที่ ถือดาบด้วยท่วงท่าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เพียงแต่คมดาบชโลมด้วยโลหิตของหัตถ์พิษเฉียนหลอ หยดหยาดลงบนพื้นหิมะทีละหยด

หัตถ์พิษเฉียนหลอพอตกถึงพื้น ร่างซวนเซเสียหลัก ถอยไปหลายก้าวค่อยยืนหยัดมั่น ใบหน้ากลายเป็นขาวซีดไร้สีเลือด

เงาร่างหลายสายโถมออกจากภูเขาดงไม้ทั้งสี่ทิศ เคลื่อนเข้าหามัน

หัตถ์พิษเฉียนหลอทราบว่า ดาบนี้แม้แทงเข้ามาในเลือดเนื้อไม่ถึงสองนิ้ว แต่พลังดาบอันน่าตระหนกของฝ่ายตรงข้าม ได้ตัดทำลาย

กลไกภายในกายมัน ยามนั้นฝืนใจเกร็งกำลังอึดหนึ่ง ถลันถึงริมหน้าผา โผพุ่งขึ้นฟ้า ทิ้งตัวลงบนต้นไม้ต้นหนึ่งก่อน ค่อยหยิบยืมพลังดีดกายปราด ร่อนลงยังเทือกเขาฝั่งตรงข้ามหายวับกับตา

มิซีจี ไทโซ พอดีโคจรพลังเสร็จสิ้น ติดตามถึงริมหน้าผา มองดูขุนเขาแมกไม้ก่อนสนธยา ระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"ฝีมืออันยอดเยี่ยม เฉียนหลอท่านแม้ตายสมควรภาคภูมิใจ"

จากนั้นตวาดสั่งผู้คนที่ข้างกายว่า

"มันรับรองหนีไปไม่ไกล ตามให้กับเรา"

ยามนั้นล่างฟานหวินนั่งอยู่ที่ตึกหลังของร้านสุรา ซึ่งยังไม่เปิดกิจการ รินสุราเองดื่มเอง

ทันใด ความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่งแล่นเข้าสู่จิตใจทำให้มือกระบี่อันดับหนึ่งผู้นี้หน้าแปรเปลี่ยนไป ผุดลุกขึ้นยืน

ฟั่นป้าซึ่งยกสุราเข้ามาสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบถามว่า

"ท่านล่าง มีเรื่องอันใด?"

ล่างฟานหวินสะท้านขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"แย่แล้ว เฉียนหลอมีภัย"

เงาคนถลันวูบหนึ่ง ก็สาบสูญจนไร้ร่องรอย ทิ้งให้ฟั่นป้าถือไหสุรายืนตะลึงลาน ไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด

เหตุใดล่างฟานหวินดื่มสุราอยู่ที่นี้ กลับล่วงรู้ว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอเกิดเรื่องขึ้น?

หัตถ์พิษเฉียนหลอออกจากป่าเขา วิ่งตะบึงไปตามพื้นหิมะมุ่งหน้าสู่นครอิ้งเทียนฝู่อย่างสุดกำลัง โลหิตหยดหยาดจากร่าง ทิ้งรอยเลือดสายยาวเหยียดบนพื้นหิมะ

พลังลมปราณของมันเข้าสู่ช่วงตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง เกรงว่ายากประคับประคองร่างกลับถึงคฤหาสน์ภูตบดี แต่ว่าแม้ตายก็ไม่ยอมให้ศีรษะตกไปอยู่ในมือตันอี้หยู ยิ่งไม่อาจให้ดาบของวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) ตัดศีรษะมันลงมา

เงาร่างที่ด้านหลังทั้งสี่สายยิ่งติดตามใกล้เข้ามา คนที่นำหน้าอยู่ห่างจากมันเพียงสิบกว่าวา

ที่น่าประหลาดคือ จิตใจของมันกลับสงบราบเรียบ

สามปีมานี้มันเห็นซึ้งถึงแก่นแท้ของความเป็นตาย ปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึงใดๆ

ที่เบื้องหน้าเป็นเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่งทอดขวางอยู่ หัตถ์พิษเฉียนหลอไม่มีทางเลือกอื่นอีก วิ่งตะบึงขึ้นไป

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น ศัตรูติดตามเข้ามาในรัศมีสองวา

พลังลมปราณธาตุธรรมชาติของหัตถ์พิษเฉียนหลอ ถูกดาบของมิซึจี ไทโซ ทำลายไป ที่สามารถหลบหนีถึงที่นี้ ล้วนอาศัยเรี่ยวแรงอึดหนึ่ง ไหนเลยมีกำลังข้ามเนินเขาไป เพิ่งบรรลุถึงยอดเนิน พลังลมกลายเป็นขุ่นมัว ต้องแค่นเสียงคำหนึ่ง เห็นแน่ชัดว่าต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น พลันรู้สึกร่างเบาหวิว ที่แท้มาถึงอ้อมอกของล่างฟานหวิน

ในใจหัตถ์พิษเฉียนหลอบังเกิดความรู้สึกผูกพันกับล่างฟานหวิน ซึ่งกลับกลายจากศัตรูเป็นสหายรู้สึกคลายใจลง พลันอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ชโลมเสื้อผ้าล่างฟานหวินแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นด่างดวง

เสียงเช้งเมื่อกระบี่คลุมวรุณชักจากฝักดังขึ้นที่ข้างกายหัตถ์พิษเฉียนหลอ ขณะเดียวกันพลังที่ไร้ที่สิ้นสุดของล่างฟานหวินก็ถ่ายทอดเข้าสู่ร่างมัน ในเสียงคลื่นกระบี่อันคุ้นหู หัตถ์พิษเฉียนหลอเคลื่อนตัวตามล่างฟานหวินไปอย่างรวดเร็ว

เสียงแผดร้องดังติดต่อกันไม่ขาดหู ชั่วครู่ค่อยสงบลง แว่วเสียงล่างฟานหวินดังขึ้นที่ข้างหูหัตถ์พิษเฉียนหลอว่า

"พี่เฉียน"

หัตถ์พิษเฉียนหลอฝืนใจลืมตาขึ้น มองดูสหายที่รุดมาช่วยเหลือมิให้ศีรษะของมันถูกศัตรูปลิดปลงไปอย่างอ่อนแรง มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"สหาย เราใกล้ตายแล้ว"

ดวงตาล่างฟานหวินสาดประกายเจิดจ้าน่าตระหนก น้ำเสียงกลับราบเรียบ กล่าวว่า

"ใช่เป็น มิซีจี ไทโซ หรือไม่?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอผงกศีรษะเล็กน้อย กล่าวว่า

"มิซีจี ไทโซ เป็นคนของตันอี้หย ยังมียอดฝีมือจากแดนอาทิตย์อุทัยอีกจำนวนหนึ่ง แต่ถูกท่านฆ่าตายไปสี่คน"

ล่างฟานหวินทราบว่าต่อให้เป็นเซียนวิเศษก็ไม่อาจช่วยชีวิตมันจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว พี่เฉียนยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

หัตถ์พิษเฉียนหลอพลันมีสติแจ่มใสขึ้นมา กล่าวว่า

"กำชับเอี้ยนเม่ยเลี้ยงดูบุตรของเราจนเติบใหญ่ ส่วนบริวารของเราให้ลูกเจิงปกครองดูแล โอ ก่อนที่เอี้ยนเม่ยจะคลอดทารกออกมา อย่าให้นางล่วงรู้ว่า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ลมหายใจขาดห้วงไป ยอดฝีมือแห่งยุคลาโลกไปในลักษณะนี้

ล่างฟานหวินโอบอุ้มซากศพหัตถ์พิษเฉียนหลอขึ้น แหงนหน้าคู่ร้องด้วยความรันทด วิ่งตะบึงกลับนครอิ้งเทียนฝู่

ต่อให้ตันอี้หยูจัดทหารทั้งกองทัพคุ้มครอง มิซีจี ไทโซ เขา

สาบานต้องสังหารคนผู้นี้ใต้คมกระบี่คลุมวรุณ

ในโลกไม่มีผู้คนและเรื่องราวใด เปลี่ยนแปลงการตัดสินใจของเขาข้อนี้

ระหว่างความเป็นกับความตาย ชีวิตที่แท้เพื่ออะไร?

หลังจากที่จี้ซีซีลาโลกไป ล่างฟานหวินเฝ้าถามคำถามนี้ต่อตัวเอง แต่คนที่ข้างกายยังคงตายไปคนแล้วคนเล่า

ร่างของหัตถ์พิษเฉียนหลอเริ่มเย็นเฉียบลง

เหตุใดก่อนหน้านี้มันยังมีชีวิต พริบตานี้ชีวิตกลับพรากจากมัน?

ความนี้มีข้อแตกต่างอันใด?

เกรงว่าต้องรอจนตนเองใกล้ตาย ค่อยรับรู้ถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ภายใน

นึกถึงตอนนี้ จิตใจของล่างฟานหวินก็กลับคืนสู่สภาพน้ำนิ่งไร้ระลอก

รอบบริเวณล้วนเป็นหิมะขาวเวิ้งว้าง

หานหารร้างเพชโรน

หานป่ออุ้มเหวินเหวินอยู่ข้างกายจั่วซือและพวกมองดูบ่าวไพร่หญิงรับใช้จัดสัมภาระให้กับพวกนาง ตระเตรียมนั่งรถม้าไปยังท่าเรือ ลงเรือออกจากนครหลวง

ภูตบดีซวีเย่อฺ่แจ้งต่อจูหยวนจางอย่างเป็นทางการว่า ต้องการให้บ่าวไพร่หญิงรับใช้ในคฤหาสน์ ตลอดจนไพร่พลส่วนใหญ่ออกจากนครหลวง จูหยวนจางย่อมทรงทราบว่าเป็นเรื่องราวใด แต่ในยามนี้ไม่กล้าขัดใจภูตบดี ทั้งยังมีพระบัญชาให้ด่านรักษาการณ์ทุกแห่งปล่อยให้พวกมันผ่านไป ส่วนหลังจากนี้พระองค์จะโจมตีกองเรือของคฤหาสน์ภูตบดีหรือไม่ มีแต่สวรรค์จึงทราบได้

จั่วซือและพวกทราบว่ามิอาจไม่ไป ได้แต่รับการจัดการ กลับเป็นสาวงามผมทองอี่จีต้องการรั้งอยู่ปรนนิบัติหานป่อ สุดท้ายซวีเยี่ยเวี่ยค่อยเกลี้ยกล่อมนางจากไป แม้แต่ม้าสีเทาของหานป่อก็เตรียมจัดส่งออกจากนครหลวงด้วย

กงจู้อลงกรณ์ความจริงไม่ยอมจากไป แต่หากนางไม่ไปกู่เชี่ยนเหลียนก็ขอรั้งอยู่ สุดท้ายจำต้องรับคำ แต่แล้วสาส์นท้ารบของเหนียนเหลียนตันถูกส่งมาถึง อย่าว่าแต่กงจู้อลงกณณ์กับกู่เชี่ยนเหลียนแม้แต่หลิงหลงยังรั้งอยู่

ในเหล่าภรรยาของชิฉางเจิง มีเพียงหานปี้ฉุ่ยรั้งอยู่ ซ่งหนันยังต้องติดตามน้องสาวจากไป

ขบวนรถพอแล่นออกไป คฤหาสน์ภูตบดีกลายเป็นเงียบสงบลงมากนัก

ที่ท่าเรือจอดไว้ด้วยเรือใหญ่ที่มั่นคงแข็งแรงห้าลำ ในแสงสีสนธยา องครักษ์คฤหาสน์เกือบพันนายขนย้ายสิ่งของขึ้นเรือไม่ขาดสาย จูหยวนจางยังมีพระบัญชาให้ราชองครักษ์กองหนึ่งมาช่วยเหลือ ทั้งยังส่งเรือรบสังกัดทัพเรือสามลำมาคุ้มกัน

จุดหมายปลายทางอยู่ที่ที่พักร้อนไร้ใจ ซึ่งเป็นสถานที่เร้นกายของภูตบดีที่อำเภอหลันฮัว ซึ่งอยู่ห่างไปสองร้อยลี้

หานป๋อหลังจากล่ำลาจั่วซือและพวก ที่ข้างกายพลันบังเกิดสุ้มเสียงชีฮูหยินหวี่ฝู่หวินดังว่า

"หานป๋อ"

หานป๋อวุ่นวายตลอดทั้งวัน แทบลืมเลือนนางไป พอฟังจึงหันกายไป เรียกหาว่า

"ชีฮูหยิน"

ชีฮูหยินปรายตาบอกใบ้ ชักชวนมันมาถึงข้างรถม้าที่ว่างเปล่าคันหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ฝู่หวินตั้งครรภ์แล้ว"

หานป๋อแทบยื่นมือลูบคลำหน้าท้องนาง ดีที่หักห้ามใจเอาไว้ทันเวลา กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาแต่แรกว่าของวิเศษที่เชื่อฟังต้องมีเด็กของข้าพเจ้า"

ชีฮูหยินงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ท่านเรียกฝู่หวินว่าอะไร?"

หานป๋อยังเข้าใจว่าจำผิดไป ต้องยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่ของวิเศษที่เชื่อฟัง หรือว่าของวิเศษที่รัก วันนั้นท่านมิใช่ต้องการให้ข้าพเจ้าเรียกท่านเช่นนี้หรอกหรือ?"

ชีฮูหยินหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างขวยเขินว่า

"ตอนนั้นผู้อื่นลุ่มหลงท่านจนลืมตัวลืมใจ ยามนี้หวนนึกถึงยังหน้าแดง ยังคงเรียกผู้อื่นเป็นเสี่ยวหวิน (หวินน้อย) เถอะ จุนซิ่นชมชอบเรียกผู้อื่นเช่นนี้"

หานป๋อพลันมีสติแจ่มใส ทราบว่าชีฮูหยินถึงอย่างไรยังรักมั่นต่อเช่อจุนซิ่น ตอนนี้ได้ทารกกลับคืนมา ไม่ว่าความแค้นใดล้วนสิ้นสูญ ดังนั้นฟื้นฟูศักดิ์ฐานะของเช่อจุนซิ่นขึ้นในจิตใจใหม่

มันผู้นี้ไม่ถือสาอยู่แล้ว ทั้งยังยินดีแทนเช่อจุนซิ่น ปากกล่าวว่า

"โอกาสหน้าข้าพเจ้าค่อยไปหาท่าน จดจำไว้ต้องถนอมร่างกายให้ดี"

ชีฮูหยินกล่าวว่า

"ดูแลเวี่ยเอ๋อให้ดี เสี่ยวหวินรู้จักรักษาเนื้อรักษาตัวเอง"

ยามนั้นปรากฏหญิงรับใช้มาตามตัว ชีฮูหยินค่อยเดินชดช้อยจากไป

หานป๋อเดินเข้าหาหลิงจ้านเทียนและพวกที่หน้าท่าเรือ นี่เป็นขบวนสุดท้ายที่จะขึ้นเรือ ยามนั้นค่อยพบว่าภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งก็อยู่ในขบวนที่จะออกเดินทางด้วย ค่อยคลายใจลง เมื่อมีจิงเฉิงเหลิ่งร่วมทาง ย่อมสั่งการด้วยความคล่องตัวแล้ว

ซวีเยี่ยเวี่ยวิ่งลงจากเรือ เร่งรัดว่า

"พวกท่านยังไม่ขึ้นเรืออีก?"

ทุกผู้คนไม่กล้าขัดใจนาง พากันขึ้นเรือไป

สุดท้ายแม้แต่ตี้หวี่สือ ซ่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียนที่หารือลับกับชิฉางเจิงและฟงสิงเลี่ยก็ขึ้นเรือไป กองเรือจึงชักใบขึ้นเสา แล่นสู่ทิศตะวันตก จนหายลับกับม่านพลบค่ำเลือนราง

เถี่ยชิงอีระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เรียบร้อยแล้ว กลับคฤหาสน์กันเถอะ"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวถามหานป๋อว่า

"พี่ใหญ่ฟั่นไปยังที่ใด?"

หานป๋อเห็นนางเรียกโจรท่องโดดเดี่ยวตามจั่วซือและพวกเป็นพี่ใหญ่ฟั่น จึงกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงโจรเฒ่าฟั่นหรือ? นอกจากลักเล็กขโมยน้อยแล้วมันยังกระทำอันใดได้?"

กงจู้อลงกรณ์เข้าใจว่ามันล้อเล่น จึงถลึงตาใส่มัน ไม่ถามสืบต่อ

หานป๋อเห็นชิฉางเจิงที่ยืนอยู่ข้างกายหานปี้ฉุ่ยมีสีหน้าเคร่งเครียดยังเข้าใจว่ามันไม่อาจหักใจจากซ่งเม่ยและหงสิ้ว จึงกล่าวว่า

"เหล่าชิ เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าจากกันชั่วคราวเลิศกว่าแรกวิวาห์หรือไม่?"

มิคาดชิฉางเจิงกล่าวด้วยความในใจเต็มเปี่ยมว่า

"เด็กน้อยเข้าใจผิดแล้ว ไม่ทราบเพราะเหตุใด นับแต่เมื่อครู่เป็นต้นมาข้าพเจ้าเฝ้าอกสั่นขวัญแขวน คล้ายกับเกิดเหตุเภทภัยใด"

ตอนแรกหานป๋อนึกถึงกำหนดนัดต่อสู้ระหว่างมันกับอิงเฟย จากนั้นนึกถึงหัตถ์พิษเฉียนหลอพลันบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไป

ทุกผู้คนชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง มองดูมันเป็นจุดเดียว ซวีเยี่ยเวี่ย

กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ป๋อหลาง มีเรื่องอันใด?"

หานป๋อส่งเสียงกระแอม กลบเกลื่อนว่าไม่มีใด หันกายหมายจากไป ชิฉางเจิงชิงคว้าแขนของมันไว้ เร่งรัดว่า

"รีบบอกมา"

หานป๋อกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"ผู้เฒ่าเฉียนไปหาตันอี้หยู ท่านอารองไม่ได้บอกต่อท่านหรือ?"

ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ชิฉางเจิงตะลึงลานชั่วขณะ จากนั้นไม่กล่าวกระไร เดินเข้าหาม้าคู่ขา หานปี้ฉุ่ยย่อมติดตามอยู่ข้างกายมัน

ฟงสิงเลี่ยและพวกล่วงรู้นิสัยใจคอมัน กริ่งเกรงมันบุกเข้าวังไปเสาะหาตันอี้หยู รีบติดตามไป สุดท้ายคงเหลือแต่เถี่ยชิงอี หานป๋อ ซวีเยี่ยเวี่ยและเหล่าองครักษ์คฤหาสน์ภูตบดี

ซวีเยี่ยเวี่ยตำหนิว่า

"ความจริงอย่าได้บอกออกมา คืนนี้เสี่ยวชิ (ชิน้อย) ยังต้องต่อสู้กับอิงเฟย"

เถี่ยชิงอีเห็นหานป๋อมีสีหน้าละห้อยหดหู่ จึงกล่าวว่า

"กลับคฤหาส์นภูตบดีไปแล้วค่อยคิดอ่านเถอะ ผู้เฒ่าเฉียนอาจไม่มีเรื่องใดก็ได้"

แต่ฟังจากน้ำเสียงของมัน แม้แต่มันยังไม่เชื่อคำพูดของตัวเอง

ชาวยุทธจักรหลั่งเลือดเลียคมดาบ ถือสาลางสังหรณ์ที่สุด โดยเฉพาะหานป๋อรองรับพันธุมารไว้ ความรู้สึกยิ่งไม่ผิดพลาด

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"ท่านอาเถี่ยกลับไปก่อนเถอะ ข้าพเจ้ารับปากซวงเอ๋อว่าจะนำป๋อหลางไปที่สถานฝึกสอนซีหนิง"

เถี่ยชิงอีผงกศีรษะรับ ปลีกตัวจากไป

คนทั้งสองแม้อารมณ์ไม่ดี ได้แต่ขึ้นม้าควบขับไปยังสถานฝึกสอนซีหนิง

ซากสังขารของหัตถ์พิษเฉียนหลอจัดวางบนโต๊ะยาวกลางตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา ได้รับการผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าตัวใหม่

สีหน้าของเฉียนหลอเป็นปรกติสุข คล้ายเพียงหลับไหลไป

ล่างฟานหวินนั่งอยู่ที่มุมห้อง ดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินอย่างเงียบงัน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยืนอยู่ข้างซากศพของสหายที่คบหากันไม่กี่วันตรวจดูสาเหตุการตายของมัน

หลังจากที่พบกันโดยบังเอิญเมื่อเจ็ดปีก่อน ล่างฟานหวินเพิ่งพบหน้าภูตบดีใหม่ในวันนี้

หากมิใช่การเสียชีวิตของเฉียนหลอ ทั้งสองไม่แน่ว่าไม่มีโอกาสพบหน้ากัน

ในชีวิตภูตบดีซวีเย่ออู๋ผ่านพบความตายนับครั้งไม่ถ้วน เห็นชิ้งชีดชาต่อเรื่องทางโลกตั้งแต่แรก ในใจแม้สะทกสะท้อน แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“มิซีจี ไทโซ งำประกายมิดชิด แต่ดาบนี้กลับแสดงฝีมือที่แท้จริงออกมา”

ล่างฟานหวินผงกศีรษะกล่าวว่า

“ดังนั้นพี่เฉียนประคับประคองตัวกลับมา เพื่อให้พวกเราล่วงรู้ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของ มิซีจี ไทโซ กับตันอี้หยู”

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ตาทอประกายวูบหนึ่ง ถามว่า

“คืนนี้พี่ล่างยังคิดเข้าวังไปหรือ?”

ล่างฟานหวินยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน"

มุมปากภูตบดีซวีเย่ออู๋ปรากฏรอยยิ้มขึ้นกล่าวคำ "ประเสริฐ" จากนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เรานึกเสียใจที่เล่าเรียนวิชาโหราพยากรณ์ตลอดจนการทำนายลักษณะราศีผู้คน นั่นเท่ากับเพิ่มภาระและการเคี่ยวกรำเราอีกชั้นหนึ่ง ชีวิตเต็มไปด้วยความอับจนปัญญาและความปวดร้าวอยู่แล้ว เรายังแส่หาความกลัดกลุ้มกังวลใส่ตัวอีก"

ล่างฟานหวินถามด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

"ชะตาไม่สามารถแก้ไขกลับกลายจริงหรือ?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยื่นมือลูบคลำใบหน้าที่เย็นเฉียบของหัตถ์พิษเฉียนหลอ กล่าวว่า

"กล่าวไปช่างไร้รสชาติ ชะตาหนึ่งนั้นมีอยู่ หนึ่งนั้นไม่มี หากชะตาของคนผู้หนึ่งสามารถเปลี่ยนแปลง คงกระทบถึงภาพรวมทั้งหมด อย่างนั้นชะตาของผู้อื่นก็ต้องแปรเปลี่ยนตาม โอ เราเห็นซึ้งตั้งแต่แรกแล้ว"

ล่างฟานหวินผุดลุกขึ้น เดินถึงข้างกายภูตบดียื่นส่งป้านสุราให้ปากกล่าวว่า

"นั่นคงเป็นความรู้สึกอันแปลกประหลาดยิ่ง ที่ล่วงรู้โชคชะตาของคนข้างกายได้"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋รับป้านสุรามา ดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินที่บรรจุอยู่ภายในจนหมดสิ้น ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อนาคตซ่อนอยู่หลังหมอกหนาเป็นชั้นๆ ไม่อาจเห็นชัดตาทั้งจับต้องไม่ได้ เพียงไขว่คว้าร่องรอยบางประการได้ ไม่มีสิ่งใดที่ระบุแน่นอน วิชาโหราศาสตร์และนรลักษณ์ล้วนมีข้อจำกัด สมมติเช่น

ตอนนี้พี่เฉียนนอนนิทราตลอดกาล ในใจเราค่อยบอกว่านี่คือชะตา แต่ยามปรกติกลับลืมเลือนว่ามีชะตาดำรงคงอยู่หรือไม่ หรือบังเกิดความรู้สึกที่ชาด้าน หวังว่าตัวเองไม่เข้าใจอันใดทั้งสิ้น"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพี่ซวีเปิดเผยถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าเพียงแค้นนักต้มตุ๋นในสังคม ที่ทำตัวราวกับล่วงรู้ทุกสิ่ง"

เสียงลมพลันดัง ชิฉางเจิงโถมเข้ามาดุจสายลม พอถึงหน้าประตูกลับหยุดชะงักลง มองดูซากสังขารของบิดาบุญธรรม คล้ายกับไม่เชื่อสายตาตัวเอง ใบหน้าขาวซีดราวคนตาย

พริบตาต่อมาหานปี้ฉุ่ยรุดถึงข้างกายมัน พลอยงงงันวูบใหญ่ สีหน้าปรากฏแววเศร้าสลดขึ้น

ล่างฟานหวินตวาดว่า

"ลูกผู้ชายใช้ผืนหนังห่อซากศพ พี่เฉียนจากไปด้วยจิตใจที่สุขสงบ หากฉางเจิงยังไม่อาจเรียนรู้การเผชิญหน้ากับความตายของผู้อื่นกับตัวเอง มิสู้กลับบ้านไปซ่อนตัวไว้"

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูล่างฟานหวิน ตะลึงลานชั่วขณะ สีหน้าค่อยสงบเยือกเย็นลง แต่น้ำตาหยดหนึ่งไหลซึมออกจากหางตาสุดระงับ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ฉางเจิงน้อมรับคำสั่งสอน"

พลางก้าวยาวๆ ถึงข้างซากศพของหัตถ์พิษเฉียนหลอพร้อมกับหานปี้ฉุ่ย ยืนมือคว้าจับหัวไหล่ผู้ตาย กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"หนี้บัญชีรายนี้ ต้องใช้โลหิตชะล้าง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ทุกเรื่องราวต้องคำนึงถึงภาพรวม อย่าได้ปล่อยให้ความแค้นส่วนตัว กระตุ้นความดื้อรั้นถือทิฐิขึ้น เสี่ยวชิ (ชิน้อย) ทางที่ดีหลบ

เข้าห้องหับสงบจิตใจ หากยังไม่อาจสลัดหลุดจากความตายของพี่เฉียน การต่อสู้กับอิงเฟยในคืนนี้พานยอมรับความพ่ายแพ้เถอะ"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่ง จึงก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยกับภรรยาทั้งสามก็เดินเข้ามาอย่างเงียบงัน กู่เชี่ยนเหลียนกับหลินหลงถึงกับหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า แต่ถูกบรรยากาศภายในตึกครอบคลุมใส่ จึงสะกดกลั้นไว้ไม่ร้องไห้ออกมา

ต่อจากนั้นเป็นเจ้าอารามมุ่นเมฆ หวินชิงกับแม่ชีน้อยหวินซู่มาถึง

เจ้าอารามมุ่นเมฆส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากท่านทั้งหลายไม่คัดค้าน อาตมาขอสวดมนต์ให้กับประสกเฉียนสักเที่ยวหนึ่ง"

ล่างฟานหวินล้วงป้านสุราจากอกเสื้ออีกใบหนึ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พุทธองค์ส่งเสริมสำสัตว์ โดยไม่จำแนกดีชั่ว ซือไท่ (คำยกย่องแม่ชี) ทางที่ดีสวดมนต์ให้กับ มิชีจี ไทโซ และตันอี้หยูด้วย เราผู้แซ่ล่างจะไปเยือนคนทั้งสองนี้ ดูว่าสามารถส่งเสริมพวกเขาหรือไม่?"

พลางหัวร่อดังยาวนานอีกครา ก้าวยาวๆ ออกไป

ภูตบดีซวีเย่ออู่ก็หัวร่อฮาฮา ถ่ายทอดเสียงไปไกลว่า

"ขอบคุณพี่ล่างกำนัลน้ำอมฤต การต่อสู้เมื่อเจ็ดปีก่อน ยังติดตาจนถึงบัดนี้"

ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลาน ค่อยทราบว่าคนทั้งสองเคยประมือกัน

หานป๋อกับชวีเยี่ยเวี่ยควบม้าเหยาะย่างสู่สถานฝึกสอนชีหนิงในยามได้เข้าไฟเช่นนี้ ทิวทัศน์ราตรีของนครหลวงน่าลุ่มหลง โดยเฉพาะ

ที่ริมแม่น้ำฉินไหว นักท่องเที่ยวขึ้นสะพานลงสะพาน เต็มไปด้วยบรรยากาศที่ชวนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ

ทั้งสองยังไม่มีความผูกพันกับหัตถ์พิษเฉียนหลอสักเท่าใด ทั้งไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเกิดเรื่องจริงหรือ จึงสลัดความในใจโอภาปราศรัยกัน

หานป๋อพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแทบลืมเลือนไป คืนนี้จูหยวนจางจัดเลี้ยงคนของสหพันธ์แปดสำนัก พวกเรารอถึงยามนี้ค่อยไปยังสถานฝึกสอน อาจพบกับความว่างเปล่า"

ซวีเยี่ยเวี่ยย่นจมูกน้อยๆ ใส่มัน กล่าวว่า

"ท่านอาจูมีรับสั่ง งานเลี้ยงพระราชทานเลื่อนเป็นคืนพรุ่งนี้ สหพันธ์แปดสำนักความจริงสลายตัวไปแล้ว แต่คนของแปดสำนักไม่กล้าขัดใจท่านอาจ ยังรดไปตามนัดหมาย แต่บรรยากาศคงกระอักกระอ่วนยิ่ง"

หานป๋อคิดกล่าวกระไร พลันรู้สึกตัวขึ้น กวาดไปยังข้างทาง เห็นคุณชายรูปงามผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างทาง มองดูทั้งสองอย่างยิ้มแย้ม พอเพ่งตามองกลับเป็นนางเซียนฉินเมิ่งเหยาซึ่งสวมชุดบุรุษ

หานป๋อยินดียิ่ง หยุดม้าเอาไว้ ร้องว่า

"คุณชายฉินต้องการให้ข้าพเจ้าส่งท่านระยะทางหนึ่งหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็พบเห็นฉินเมิ่งเหยา นางเทิดทูนบูชาฉินเมิ่งเหยาที่สุด จึงร้องด้วยความยินดีว่า

"เหยาเจี่ยแจ (พี่สาว)"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย ไม่สนใจสายตาของผู้คนสัญจร ลอยตัวขึ้นบนหลังม้า แอบอิงกับอ้อมอกหานป๋อ

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าจะมีผลลัพธ์อันหอมหวนเช่นนี้ ดังนั้นแนบใบหน้ากับปรางแก้มนาง กระตุกบังเหียน บังคับม้าควบขับออกไป

ซวีเยี่ยเวี่ยติดตามมาด้วยความยินดี ไม่หึงหวงอันใด เพียงตัดพ้อว่า

"เหยาเจี่ยแจสมควรโดยสารม้าตัวเดียวกับเวี่ยเอ๋อ ตอนนี้พวกเราล้วนสวมชุดบุรุษ เพียงแต่เหยาเจี่ยแจไม่คล้ายบุรุษยิ่งกว่า"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มให้กับซวีเยี่ยเวี่ยอย่างสนิทสนม ต้นคอหนุนกับไหล่บ่าหานป๋อ หลับตาพริ้มลง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เฉียนหลอตายแล้ว"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง หาได้เอ่ยปากไม่

ซวีเยี่ยเวี่ยก็งงงันวูบใหญ่ ลืมตากลมกว้างกล่าวว่า

"ตันอี้หยูร้ายกาจถึงเพียงนี้หรือ?"

ฉินเมิ่งเหยายังไม่ลืมตาขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

"เฉียนหลอแม้ตายเพราะตันอี้หย แต่เป็นการลงมือของ มิซีจี ไทโซ ไทโซ โอ วันที่เมิ่งเหยาท้าสู้กับ มิซีจี ไทโซ มันทอดทิ้งหลันอี้ไปโดยที่ไม่มีวี่แววพ่ายแพ้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าไม่ถูกต้อง ยามนี้ค่อยเข้าใจกระจ่าง ที่แท้มันคิดประสานเสริมแผนการร้ายของตันอี้หยู ดังนั้นยินยอมเสียหน้า ถอนตัวไปแต่กลางคัน"

จากนั้นถามเสียงนุ่มนวลว่า

"ฟางเยี่ยหวี่นัดต่อสู้กับท่านเมื่อใด?"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เหตุใดไม่มีเรื่องใดรอดพ้นจากสายตาของเมิ่งเหยา?"

ฉินเมิ่งเหยาลืมตาขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาไปพบกับฟางเยี่ยหวี่ เชิญมันออกจากดินแดนภาคกลาง กล่าวเช่นนี้ฟูจวิน (คำเรียกสามี) เข้าใจแล้วหรือไม่?"

หานป๋อเข้าใจด้วยปัญญาไว จากนั้นกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"เมิ่งเหยาใช่ประมือกับธรรมาจารย์อาทิตย์ ลามะเฒ่านั้นเพียงต่อสู้ไม่กี่กระบวนท่าก็หลบหนีหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาได้ยินมันกล่าวอย่างชวนขัน ต้องหัวร่อออกมา บิดขี้เกียจในอ้อมอกมันคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หลบหนีนั้นหลบหนีจริง แต่หลบหนีกลับไปยังวังปูตาลาแล้ว"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าเมิ่งเหยาพอรองรับเมล็ดพันธุ์ของข้าพเจ้าต้องเอาชนะธรรมาจารย์อะไรนั่นได้ ไม่ทราบเมิ่งเหยาจะขอบคุณข้าพเจ้าอย่างไร?"

ซวีเยี่ยเวี่ยได้ยินมันกล่าวอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้ต้องหน้าแดงสดใส ร้องเพ้ยคำหนึ่งพลางสะบัดหน้าไป

ฉินเมิ่งเหยากลับลอบปีติยินดี ทราบว่านิสัยมารของมันเริ่มฟื้นคืนมา สามารถควบคุมครรภธรรมที่ซ่อนอยู่ภายใน มีแรงดึงดูดใจต่อนางกว่าเดิม จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ดังนั้นผู้อื่นค่อยมาล่ำลาท่าน"

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยล้วนใจหายวาบ หานป๋อถึงกับร้องโพล่งว่า

"ในสถานการณ์เช่นนี้ เมิ่งเหยาไหนเลยทอดทิ้งพวกเราไปได้? อย่างน้อยก็ต้องกำจัด มิซีจึ ไทโซ กับตันอี้หยู เราผู้เป็นสามีค่อยอนุญาตท่านจากไป"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"หานป๋อท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรี ไหนเลยผลักภาระเช่นนี้แก่สตรีได้ ฟูจวินเอย โปรดเชื่อภรรยาของท่านเถอะ ตอนนี้ท่านมิเพียงรองรับพันธุมารไว้ ยังค้นพบความลับของม้วนภาพเทพประยุทธ์ เพียงขาดความเชื่อมั่นต่อตัวเองเท่านั้น"

ถอนใจอย่างนุ่มนวลแล้วกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาจะอย่างไรเป็นคนของฝ่ายบรรพชิต ยามนี้ไม่ไป สักวันหนึ่งต้องกลับสู่เรือนฌานเมตไตรย ไม่อาจรั้งอยู่ที่โลกแห่งสีสันตลอดไป ขอเพียงป๋อหลางยืนหยัดอย่างทระนง ค่อยทำหน้าที่สร้างความร่มเย็นเป็นสุขแก่ราษฎรแทนเมิ่งเหยา ซึ่งรับสืบทอดมาจากอาจารย์"

หานป๋อถูกนางกระตุ้นความฮึกหาญขึ้น หัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เมิ่งเหยาจากไปอย่างวางใจเถอะ ตราบใดที่เราหานป๋อยังมีลมหายใจอยู่ จะไม่สร้างความผิดหวังแก่เมิ่งเหยาน้อยอันเป็นที่รักของข้าพเจ้า"

ยามนั้นม้าทั้งสองตัวลดเลี้ยวเข้าสู่ถนนซีหนิง มองเห็นสถานฝึกสอนซีหนิงแต่ไกล

ร้านรวงข้างทางปิดประตูแล้ว ผู้คนสัญจรบางตา แสงไฟสลัวเลือนราง

ฉินเมิ่งเหยาเงยหน้าขึ้น กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"อย่าลืมไปเยี่ยมเมิ่งเหยา หาไม่ผู้อื่นอาจต้องเผชิญกับความคิดถึง ไม่อาจบรรลุวิถีแห่งฟ้า"

ซวีเยี่ยเวี่ยบนหลังม้าอีกตัวหนึ่งไม่งามสง่าเช่นทั้งสอง ในใจเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์หลั่งน้ำตาเรียกหา "เหยาเจี่ยแจ" ฉินเมิ่งเหยายิ้มให้แก่นางอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อสมควรปีติยินดีแทนเหยาเจี่ยแจจึงถูกต้อง วันหน้าอย่าลืมติดตามป๋อหลางมาเยียมข้าพเจ้า"

จากนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวลกับหานป๋อว่า

"ฟูจวินจูบข้าพเจ้า"

หานป๋อจมอยู่ในห้วงอารมณ์ความรู้สึก ลืมสิ้นทุกสิ่งสรรพประทับจูบลงบนริมฝีปากนางอย่างหนักหน่วง

เหลียนชิ่วชิ่วนั่งอยู่หน้าจะเข้ วางมือลงบนสายจะเข้ แต่ไม่ได้ดีดบรรเลง ตาคู่งามทอแววหม่นหมองกังวล คล้ายครุ่นคิดเรื่องราวใด

หญิงรับใช้ฮัวตั้วเอ๋อ (ช่อไม้ดอก) เดินเข้ามาทรุดนั่งลงที่ข้างกายนาง เชิดปากจนสูงชัน ไม่กล่าวว่ากระไร

เหลียนชิ่วชิ่วกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ผู้ใดล่วงเกินเจ้าหรือ?"

ฮัวตั้วเอ๋อกล่าวว่า

"บ่าวได้ยินข่าวร้ายประการหนึ่ง สร้างความร้อนรุ่มใจแทบตาย"

เหลียนชิ่วชิ่วกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ข่าวอันใด?"

ฮัวตั้วเอ๋อขอบตาแดงก่ำ กล่าวว่า

"เมื่อครู่นี้นางกำนัลเสี่ยวจูซึ่งสนิทสนมกับบ่าวแอบบอกต่อข้าพเจ้าว่า ในวันสุดท้ายของงานเฉลิมพระชนมพรรษา ฝ่าบาทจะรับท่านเป็นพระสนม"

เหลียนชิ่วชิ่วงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นกล่าวอย่างคลายใจว่า

"วางใจเถอะ เรื่องนี้เราย่อมมีวิธีรับมือ"

ฮัวตั้วเอ๋อไหนเลยทราบว่า ผู้เป็นนายมีผู้พิทักษ์บุปผาอันเข้มแข็งเช่นล่างฟานหวินคอยหนุนหลัง จึงกล่าวว่า

"คุณหนู พระบัญชาฮ่องเต้ยากขัดขืน ท่านจะหนีรอดจากเงื้อมมือฝ่าบาทได้อย่างไร?"

เหลียนชิ่วชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อผู้ใด ไม่เช่นนั้นมิเพียงแต่เจ้าไม่อาจรักษาชีวิตไว้ ทั้งยังกระทบกระเทือนถึงเสี่ยวจูเจี่ยแจนั้น"

จากนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เสี่ยวจูนั้นเหตุใดอุกอาจถึงเพียงนี้ กลับกล้าแพร่งพรายเรื่องนี้

ต่อเจ้า?"

ฮัวตั้วเอ๋อกล่าวว่า

"เสี่ยวจูกับบ่าวสนทนาอย่างถูกคอ นางยังชื่นชมในตัวคุณหนูท่าน ชมชอบฟังบ่าวบอกเล่าเรื่องราวของคุณหนู"

เหลียนซิ่วซิ่วหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เจ้าบอกเล่าเรื่องของเราต่อนางทั้งสิ้น?"

ฮัวตั้วเอ๋อใจหายวาบ กล่าวอ้ำๆ อึ้งๆ ว่า

"ไม่ได้บอกอันใด เพียงเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไป"

เหลียนซิ่วซิ่วมองดูนางอย่างเคลือบแคลงสงสัย พลันแว่วเสียงทางลมปราณของล่างฟานหวินกระทบโสตว่า

"ถามนางว่าเสี่ยวจูปรนนิบัติพระสนมใด?"

เหลียนซิ่วซิ่วพอฟังว่าล่างฟานหวินมาแล้วในใจบังเกิดความลิงโลดยินดี เปลือกนอกกลับไม่แสดงออก สอบถามฮัวตั้วเอ๋อตามนั้น ฮัวตั้วเอ๋อตอบว่า

"นางคล้ายเป็นคนที่พระตำหนักไทจือ (รัชทายาท) บ่าวก็ไม่ทราบชัด วังหลวงใหญ่โตถึงเพียงนี้"

เหลียนซิ่วซิ่วไม่ได้ยินล่างฟานหวินกล่าวกระไรอีก จึงไล่ให้ฮัวตั้วเอ๋อออกไป ส่วนนางกลับเข้าห้องนอน

เห็นล่างฟานหวินที่นางคิดถึงอยู่ทุกลมหายใจนั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้อย่างปลอดภัย

เหลียนซิ่วซิ่วไม่คำนึงถึงความถือตัวอันใด นั่งลงบนตักของเขา ยกมือโอบรอบคอเขา กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ซิ่วซิ่วเป็นห่วงแทบตาย ภายในวังเพิ่มการรักษาการณ์ ดังนั้นกลัวว่าท่านลอบเข้ามาไม่ได้"

ล่างฟานหวินใช้มือข้างหนึ่งโอบเอวคอดกิ่วของนาง อีกมือ

หนึ่งล้วงป้านสุราออกมา ป้อนสุราธารน้ำใสไหลรินแก่นางคำหนึ่งก่อนตัวเองค่อยดื่มอีกๆ ลงไปหลายคำ ยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า

"ภายในวังมีสถานที่บางแห่งที่แม้แต่ข้าพเจ้าก็ไม่อาจลอบเข้าไปโดยไม่ถูกพบเห็นจริง แต่หาใช่ห้องส่วนตัวของคุณหนูเหลียนไม่"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวว่า

"หอห้องของซิ่วซิ่วเปิดต้อนรับล่างฟานหวินตลอดกาล อีมม์ เมื่อครู่ท่านคงได้ยินแล้ว โปรดบอกต่อข้าพเจ้าว่า ล่างฟานหวินจะช่วยซิ่วซิ่วออกไปเมื่อใด?"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"พ้นจากคืนนี้ค่อยบอกต่อท่าน"

จากนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"ผังปานมาแล้ว"

เหลียนซิ่วซิ่วสะท้านขึ้นโดยไม่อาจกลบเกลื่อนได้ ก้มศีรษะต่ำลง ชำเลืองมองล่างฟานหวินอย่างประหวั่น กลัวว่าอีกฝ่ายไม่พอใจต่อปฏิกิริยาของนาง

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ซิ่วซิ่วเข้าใจว่าเราผู้แซ่ล่างเป็นคนจิตใจคับแคบหรือ? ผังปานเป็นบุรุษที่ทรงเสน่ห์ที่สุดในโลก ซิ่วซิ่วหวั่นไหวใจต่อมันเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล หาไม่จึงน่าประหลาด"

พลางยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราคาดเดาว่ามันมาหาท่าน"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ทำตามจิตเจตนาตัวเองเถอะ ไม่ว่าซิ่วซิ่วทำอย่างไร เราผู้แซ่ล่าง

จะไม่ลดทอนความรักที่มีต่อท่าน และไม่ตัดรอนท่าน”

ดวงตาเหลียนซิ่วซิ่วทอแววสำนึกขอบคุณ จุมพิตริมฝีปากของเขาเบาๆ กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ซิ่วซิ่วเข้าใจแล้ว”

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

“เราจะสะกดรอยตามฮัวตั้วเอ๋อ นางกำลังจะออกไปแล้ว”

เหลียนซิ่วซิ่วสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

“ฮัวตั้วเอ๋อมีปัญหาหรือ?”

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

“ปัญหาเกิดจากเสี่ยวจูนั้น นางจงใจให้ฮัวตั้วเอ๋อแจ้งข่าวที่จูหยวนจางเตรียมรับท่านเป็นพระสนมให้ทราบ เพื่อทดสอบปฏิกิริยาของซิ่วซิ่ว”

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“นั่นมีประโยชน์อันใด?”

ล่างฟานหวินกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

“หากเสี่ยวจูล่วงรู้ท่าทีที่ไม่หวาดหวั่นวิตกของท่าน จะคาดเดาว่ามีคนหนุนหลังท่าน ทำให้ล่วงรู้ว่าระหว่างพวกเรามีการไปมาหาสู่กันอย่างน้อยภายในสามวันนี้ท่านสามารถบอกเรื่องนี้ต่อเรา”

เหลียนซิ่วซิ่วหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

“อย่างนั้นก็แย่แล้ว เหตุใดท่านไม่ตักเตือนข้าพเจ้า ให้ผู้อื่นเล่นละครสักครา นั่นเป็นความถนัดของซิ่วซิ่วอยู่แล้ว”

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่เรียกว่าแผนซ้อนแผน หรืออาจบางทีไม่ต้องวุ่นวายเพียงนี้ ต้องดูว่าคืนนี้เราสร้างผลงานอันใด”

พลางอุ้มนางขึ้นมาวางลงบนเตียง หอมแก้มนางแล้วกล่าวว่า

"นอนหลับฝันดีเถอะ รอสักครู่มาหาท่านใหม่ ไม่แน่ว่าจะมุดเข้าผ้าห่มของท่านนอนหลับสักงีบ"

เหลียนซิ่วซิ่วอุทานว่า

"สวรรค์ เมื่อทราบว่าท่านจะกลับมา ผู้อื่นไหนเลยหลับลงได้?"

ล่างฟานหวินถ่ายทอดพลังสายหนึ่งเข้าสู่ร่างนาง เหลียนซิ่วซิ่วรู้สึกตัวเบาสบาย บังเกิดความง่วงเหงาขึ้นมา ยามเคลิบเคลิ้มรู้สึกว่าล่างฟานหวินถอดชุดยาวชั้นนอกให้แก่นาง ห่มคลุมผ้าห่มให้ หลังจากนั้นนางก็หลับนิทราอย่างเป็นสุข

ผังปานออกจากสวนไม้ดอก เดินไปยังห้องโถงหน้า

ภายในห้องโถงมีเพียงฟางเยี่ยหวี่ เจินซู่สั้ง เมิ่งชิงชิงกับเยี่นปี้กำลังหารือรายละเอียดของการถอนกำลังออกจากนครอิ้งเทียนฝู่ พอเห็นผังปานเข้าสู่ห้องโถง รีบลุกขึ้นคารวะ แม้แต่ชนชั้นเยี่นปี้ยังไม่กล้าระบายลมหายใจออกโดยแรง

ผังปานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ถึงเวลาแล้ว เราคิดออกไปเดินเล่น ท่านทั้งหลายเชิญตามสบาย ไม่ต้องมากมารยาท"

เยี่นปี้อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านปรมาจารย์มารใช่คิดไปเสาะหา มิซีจี ไทโซ นั้นหรือไม่?"

ผังปานผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง ล่างฟานหวินไม่ทราบได้รับความกระทบกระเทือนใจอันใด พลันบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น หากเราไม่รีบไปก่อนก้าวหนึ่งเกรงว่าจะสูญเสียคู่มือที่หายากยิ่งผู้นี้"

เมิ่งชิงชิงกล่าวด้วยความพลุ่งพล่านใจว่า

"รับทราบมาว่าในสำนักมารมีวิชากักวิญญาณศัตรูฝ่ายเรา ตอน

แรกที่ได้ยินรู้สึกว่าเหลวไหลไร้สาระ จนบัดนี้ค่อยทราบว่ามียอดวิชาเช่นนี้จริงๆ"

เจินซู่สั้งเรียนถามว่า

"ท่านปรมาจารย์มารล่วงรู้ร่องรอยของ มิซีจี ไทโซ หรือ?"

ผังปานกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ขอเพียงเราออกไปเดินเล่น นอกจากตอนนี้มันไม่อยู่ในนครหลวง ไม่เช่นนั้นยากจะหนีรอดจากหูตาเรา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"เราพอรับรู้ถึงตำแหน่งแห่งหนของมันแล้ว"

นอกจากฟางเยี่ยหวี่ที่เห็นเรื่องประหลาดจนไม่ประหลาดใจแล้ว บุคคลอื่นล้วนตื่นตระหนกยิ่ง หากล่วงเกินผังปาน คิดหลบซ่อนตัวไว้ยังทำไม่ได้

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวว่า

"ขอซือจุน (ท่านอาจารย์) ตามหาองครักษ์ฮัวด้วย ไม่เช่นนั้นองครักษ์หลิวไม่ยอมออกจากนครหลวง ตอนนี้มันออกไปควานหาตัวองครักษ์ฮัว ศิษย์กลัวว่ามันจะได้รับอันตราย"

ผังปานยิ้มพลางผงกศีรษะรับ พลิ้วกายออกจากห้องโถง ดูไปคล้ายออกไปเดินเล่น ไหนเลยเป็นการเสาะหาผู้คนพิสูจน์ฝีมือกัน

เมื่อหานป๋อมาถึงสถานฝึกสอนซีหนิง ในใจยังดื่มด่ำกับความรู้สึกที่จูบลาจากฉินเมิ่งเหยา ทั้งอาลัยอาวรณ์ ทั้งหวานซึ้งดื่มด่ำ ทั้งยังแฝงไว้ด้วยความรักความผูกพันที่นางเซียนผู้นี้มีต่อมัน

ถึงแม้มันบังเกิดความสลดหดหู่ แต่ก็ไม่รุนแรง พอพบเห็นจวงชิงซวงซึ่งเฝ้ารอคอยการมาของมัน จิตใจก็หันเหไปยังเรื่องอื่น นี่เป็นลักษณะพิเศษของพันธุมารช่างเปลี่ยนแปลง ทั้งยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับ

นิสัยใจคอที่ปล่อยตัวตามสบาย ยกขึ้นวางลงได้

จวงชิงซวงตัดพ้อมันอยู่หลายคำ ก็ชักนำมันเข้าสู่ห้องลับ ไม่นานให้หลังเจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิงทยอยมาถึง จวงชิงซวงกับซวีเยี่ยเวี่ยจึงล่าถอยออกไป ทั้งยังปิดประตูเหล็กลง

ผู้เฒ่าซีหนิงใจร้อนวู่วาม เพ่งตาถามหานป่อว่า

"เสี่ยวป่อ (ป่อน้อย) บอกว่ามีเรื่องบอกกล่าว ใช่หมายถึงตันอี้หยูหรือไม่?"

หานป่อทราบว่าพวกมันคงทราบข่าวจากเยี่ยซู่ตงแล้ว เพียงไม่ทราบว่าจูหยวนจางทรงแพร่งพรายแก่เยี่ยซู่ตงมากน้อยเท่าใด หลังจากผงกศีรษะรับจึงถามว่า

"ไม่ทราบท่านผู้เฒ่าล่วงรู้เรื่องนี้มากน้อยเท่าใด?"

ผู้เฒ่าซีหนิงขมวดคิ้ว ลังเลขึ้นมา เจ้าสำนักซีหนิงจึงกล่าวว่า

"ทั้งหมดเป็นพวกเดียวกันแล้ว มีคำพูดใดอย่าได้เก็บงำไว้ในใจหาไม่รังแต่กระทบกระเทือนต่อเรื่องราว"

หานป่อบังเกิดความตื้นตันใจ คิดไม่ถึงว่าจิ้งจอกเฒ่าเช่นเจ้าสำนักซีหนิง จะกล่าววาจาประดานี้ต่อเขยขวัญเช่นมัน

ผู้เฒ่าซีหนิงก็งงงันวูบหนึ่ง มองดูศิษย์น้องชั่วขณะ แน่ใจว่าเจ้าสำนักซีหนิงไม่ได้กล่าววาจาเลื่อนลอย จึงกล่าวว่า

"พวกเราทราบแล้วว่าตันอี้หยูลอบหนุนหลังหูอุ้ยหยง หลังจากผ่านพ้นคืนนี้ ดว่านางอาศัยอะไรก่อการร้ายอีก?"

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวเสริมว่า

"คิดไม่ถึงว่าเถียนถงแห่งสำนักอู่ตังก็เป็นคนของนิกายบัญชาฟ้า นึกดูเป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจจริงๆ"

หานป่อทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ฝ่าบาทยังปิดบังความจริงไว้"

เจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิงล้วนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายเบิกตามองดูมันอย่างตื่นตระหนก

ในสหพันธ์แปดสำนัก มีแต่สำนักซีหนิงเป็นที่โปรดปรานที่สุด สามารถเรียกลมเรียกฝน เสพสุขวาสนาอยู่ในนครหลวง ดังนั้นถือว่าพวกมันห่วงใยกังวลต่อพระราชอำนาจในราชวงศ์หมิงที่สุด

ตันอี้หยูเป็นบุคคลที่สำคัญในสำนักมารดินแดนภาคกลาง ค่ายสำนักฝ่ายธัมมะถือว่ามีสภาพเช่นน้ำกับไฟ ไม่อาจดำรงอยู่ร่วมกัน หากปล่อยให้นางครองอำนาจ ค่ายสำนักฝ่ายธัมมะคงประสบภัยพิบัติที่ไม่เคยมีมาก่อน

ผู้เฒ่าซีหนิงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"อย่าได้อ้ำๆ อึ้งๆ แล้ว รีบบอกออกมาเถอะ"

ดังนั้นหานป๋อบอกเล่าเรื่องราวเท่าที่ทราบออกไป โดยไม่ปิดบังอำพราง แม้แต่ขั้นตอนที่พบเห็น ตลอดจนรับสั่งของจูหยวนจางก็ไม่ตกหล่น เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวไม่ผิด ในสถานการณ์เช่นนี้ ไม่อาจคลุมเครือได้ ผู้ใดให้เจ้าสำนักซีหนิงเป็นเยี่ยจั้ง (พ่อตา) ของมัน

เจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิงหน้าแปรเปลี่ยนตลอดเวลา เมื่อถึงตอนท้ายล้วนปั้นยากถึงที่สุด

โดยเฉพาะเมื่อฟังว่าจูหวินเหวินเป็นคนของตันอี้หยู พวกมันถึงกับหน้าซีดเผือด

วันเวลาที่ผ่านมา สำนักซีหนิงประกาศจุดยืนที่สนับสนุนพระราชนัดดา โดยปฏิเสธเจ้าเอี้ยนอ๋อง จึงไม่ไว้หน้าเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง (เจ้าเอี้ยนอ๋องน้อย) ถึงเพียงนั้น

หากตอนนี้จูหยวนจางทรงถอดถอนจูหวินเหวินออกจากตำแหน่ง เปลี่ยนเป็นแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นรัชทายาท เมื่อถึงเวลาเจ้าเอี้ยนอ๋องคงต้องละทิ้งสำนักซีหนิง ถึงแม้บอกให้พวกมันม้วนเสื่อกลับสู่มาตุภูมิก็

ถือว่าผ่อนผันมากแล้ว

แต่หากตันอี้หยูลอบทำร้ายจูหยวนจางกับเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นผลสำเร็จ ค่ายสำนักแรกที่นางเตรียมลงมีดผ่าตัด ต้องเป็นสำนักซีหนิงที่จงรักภักดีต่อจูหยวนจางตลอดมา เพื่อมิให้พวกมันสนับสนุนราชโอรสอันมาแข่งขอตอนาง

คราครั้งนี้นับว่าวางตัวไม่ถูกจริงๆ

หานป่อความจริงคิดบอกว่า เจ้าเอี้ยนอ๋องรับปากว่าจะไว้หน้ามันแต่แล้วหวนนึกถึงเจ้าเอี้ยนอ๋องอาจเป็นจูหยวนจางคนที่สอง หน้าอกที่ยืดขึ้นเปลี่ยนเป็นหดแฟบลง อ้าปากค้างไว้ ไม่อาจกล่าววาจาปลอบโยนได้

เจ้าสำนักซีหนิงจะอย่างไรเป็นผู้นำสำนักหนึ่ง หลังจากขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"ตอนนี้ ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจปล่อยให้ตันอี้หยควบคมแผ่นดินไว้เมื่อถึงเวลานั้นไม่เพียงแต่ฝ่ายธัมมะประสบเคราะห์กรรม ทั้งไม่ทราบว่าแผ่นดินจะเปลี่ยนเป็นลักษณะใดแล้ว"

ผู้เฒ่าซีหนิงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราทางที่ดีเตรียมแผนการหลบหนีเอาไว้ ไม่เช่นนั้นยามใดที่ตันอี้หยูครองอำนาจ กระทั่งคิดหนียังหนีไม่รอด"

ต่อจากนั้นกล่าวด้วยความหวังรำไรว่า

"อาจบางทีจูหวินเหวินไม่มีความสัมพันธ์กับตันอี้หยูจริงๆ"

เจ้าสำนักซีหนิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากกระทั่งล่างฟานหวิน คุณหนูเมิ่งเหยาและภูตบดียังลงความเห็นเช่นนี้ ฝ่าบาทเองก็มีปฏิกิริยาประหลาดถึงเพียงนั้น สมควรไม่ผิดพลาดถึงแปดเก้าส่วน ไม่เช่นนั้นตันอี้หยูไหนเลยคิดกำจัดหูอุ้ยหยงเมื่อกำจัดขุนนางกังฉินนี้ไป นางก็ไม่ทิ้งร่องรอยให้ผู้คนจับได้แล้ว"

ผู้เฒ่าซีหนิงกล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไรสมควรบอกกล่าวต่อซู่ตงสักคำ เรื่องนี้ให้เารุดไปเอง โอ เหตุใดเรื่องราวพลันกลับกลายเป็นเช่นนี้?"

น้ำเสียงนึกเสียใจยิ่ง หากพวกมันมิใช่ยืนอยู่ข้างจูหยวนจางถ่ายเดียว มาตรว่ารักษาความสัมพันธ์กับภูตบดีไว้บ้าง ไม่แน่ว่าจะพบเห็นแผนร้ายของตันอี้หยูแต่เนิ่นๆ หรือว่ามีความสัมพันธ์กับเจ้าเอี้ยนอ๋องแม้กระทั่งยกจวงชิงซวงให้กับเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง ตอนนี้คงไม่เป็นเช่นนี้แล้ว

เจ้าสำนักซีหนิงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ภูตบดีบอกว่าฝ่าบาทไม่อาจผ่านด่านเบื้องหน้าจริงหรือ?"

ผู้เฒ่าซีหนิงกล่าวอย่างตื่นเต้นดึงเครียดว่า

"มันบอกว่าฝ่าบาทไม่อาจผ่านพันปีนี้ หรือไม่อาจผ่านหลายวันนี้?"

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ แม้แต่คนที่ไม่เชื่อโชคชะตา ยังหวังว่าสามารถอาศัยวิชาโหราศาสตร์ ล่วงรู้ถึงอนาคตข้างหน้า

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังจากน้ำเสียงภูตบดี คล้ายไม่อาจผ่านช่วงเวลาหลายวันนี้ไม่เช่นนั้นคงไม่บอกให้เจ้าเอี้ยนอ๋องหลบหนีแล้ว"

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวว่า

"เราไม่ว่าอย่างไรก็ไม่เชื่อว่าฝ่าบาทเมื่อทรงระวังป้องกัน ตันอี้หยูยังมีวิธีจัดการกับพระองค์"

หานป๋อกล่าวว่า

"ฝ่าบาทเองก็ไม่เชื่อ แต่ตอนนี้แม้แต่ มิซีจี ไทโซ ยังช่วยตันอี้หยูก่อการร้าย จากการสังเกตของเมิ่งเหยา แม้แต่สำนักฉางไป่ก็สมคบคิดกับตันอี้หยูอย่างลับๆ แสดงว่านางเตรียมการอย่างมิดชิดถึงเพียงไหน"

เจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิงล้วนร้องอุทานคำหนึ่ง

ในสหพันธ์แปดสำนัก สำนักซีหนิงเป็นที่โปรดปรานแต่ผู้เดียว ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า ผู้ที่ทะเยอทะยานที่สุดคือสำนักฉางไป่ ซึ่งมิเพียงอิจฉาสำนักเส้าหลินที่อยู่ในฐานะผู้นำของสหพันธ์แปดสำนัก ทั้งยังริษยาต่อสำนักซีหนิงอย่างรุนแรง เปลือกนอกแม้ร่วมมือกันด้วยดี แท้ที่จริงคิดแทนที่สำนักซีหนิงอยู่ทุกเมือ

คำบอกกล่าวของหานป่อนี้ เท่ากับดับความหวังของผู้นำสำนักซีหนิงทั้งสองไป เจ้าสำนักซีหนิงตัดสินใจกล่าวว่า

"หากเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นไทจือ สถานการณ์อาจดีขึ้น พวกเราอย่างมากกลับคืนสู่มาตุภูมิ แต่หากตันอี้หยูขึ้นครองอำนาจ พวกเราจะล่าถอยออกจากนครหลวง จากนั้นติดต่อกับค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ ต่อสู้กับตันอี้หยูขั้นแตกหัก"

หานป่อบังเกิดความปลาบปลื้มยินดี เยี่ยจั้งของมันผู้นี้จะอย่างไรเป็นชนชั้นผู้นำท่านหนึ่ง

ชิฉางเจิงนั่งอยู่ในเก๋งอันมืดครึ้มหลังตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดตาบศัสตราฟ้าอันคมกล้า

สีหน้ามันสงบราบเรียบ คล้ายกับไม่ได้เกิดเรื่องอันใดมาก่อน

ฟงสิงเลี่ยที่นั่งเป็นเพื่อนมันลอบนับถือเลื่อมใส มีแต่ความรู้สึกนึกคิดการวางตัวเช่นนี้ จึงคู่ควรให้ดาบมือซ้ายฟงหานมอบดาบวิเศษให้

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าเห็นผู้คนร่ำไห้คร่ำครวญถึงผู้ตาย มักขุ่นข้องรำคาญ คนจะอย่างไรต้องตาย ตอนที่ท่านพ่อเสียชีวิตในสมรภูมิ ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย แต่ตอนที่ท่านแม่ล้มป่วยเสียชีวิต ข้าพเจ้ามีอายุสิบห้าปีแล้ว ในใจแม้ปวดร้าวรันทด แต่ไม่ได้หลั่งน้ำตาแม้สักหยดเดียว"

จากนั้นนิ่งเงียบงันไป จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง หวนนึกถึงไปซู่เซียงผู้หาชีวิตไม่ในใจบังเกิดความเศร้าหดหู่

มันความจริงเข้าใจว่า หลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยาต้องคัดค้านมิให้มันต่อสู้กับเหนียนเหลียนตัน มิคาดหลวงจีนกระบี่เพียงกล่าวคำ “ถึงเวลาแล้ว” จากนั้นไม่กล่าวกระไรอีก เป็นเหตุให้กงจู้อลงกรณ์และพวกทั้งสามไม่กล้าคัดค้าน กลัวว่าจะทอนความฮึกเหิมของมันไป

มันหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ผู้เป็นอาจารย์ท้าสู้กับผังปาน ที่สร้างความตื้นตันใจแก่มันที่สุดคือ อธรรมศักดิ์สิทธิ์สลัดสิ้นทุกสิ่ง พกพาความเชื่อมั่นลงมือ เพียงมุ่งไปข้างหน้า โดยไม่คิดหวนกลับคืน พริบตานั้นมันก็บังเกิดความกระตือรือร้นคึกคัก เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น

ชิฉางเจิงกล่าวราวรำพึงกับตัวเองว่า

“ตอนที่ผู้เฒ่าฟงเสียชีวิต ข้าพเจ้าแม้คับแค้นเดือดดาล แต่อาจบางทีถูกความฮึกหาญของท่านระบาดใส่ จึงไม่เสียใจเท่าใด แม้แต่กับท่านผู้หญิงเจินนั้นก็ไม่เคียดแค้นถึงเพียงนั้น สองทัพตั้งประจัน มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจโทษว่าผู้ใด”

จากนั้นส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“แต่เหตุใดการตายจากของท่านพ่อบุญธรรม จึงสร้างความเจ็บช้ำรันทดแก่ข้าพเจ้าราวสูญเสียทุกสิ่ง เห็นว่าท่านผู้เฒ่าตายอย่างไม่คู่ควรนัก”

ฟงสิงเลี่ยมองดูสายตาที่แวววาวของชิฉางเจิง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“นั่นอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับความรู้สึกผูกพัน ท่านกับผู้อาวุโสแซ่ฟงจะอย่างไรพบกันเพียงช่วงสั้นๆ ขณะที่การตายของโหยวจิงกลับสร้างความกระทบกระเทือนใจแก่ท่านอย่างรุนแรง โอ ตอนนั้น

ข้าพเจ้าก็ลำบากใจยิ่ง”

ชิฉางเจิงยิ้มอย่างขมขื่นกล่าวว่า

“คำพูดของท่านอาล่างไม่ผิดพลาดแล้ว ข้าพเจ้าพลันรู้สึกผ่อนคลาย ผู้ใดทราบว่าโลกหลังจากที่ตายแล้วมิใช่เป็นความประทับใจยิ่งกว่าคนที่มีชีวิตอยู่ต้องยืนหยัดอยู่สืบไป”

ฟงสิงเลี่ยกล่าวด้วยความยินดีว่า

“อย่างนั้นข้าพเจ้าก็วางใจแล้ว หวังว่าวันพรุ่งนี้พวกเรากับเด็กน้อยหานป๋อสามารถไปเที่ยวหอนางโลมที่แม่น้ำฉินไหว ดื่มสุราหาความสุข เฉลิมฉลองที่ล้างแค้นสำเร็จ”

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ความคิดอันประเสริฐ แต่เมื่อถึงเวลานั้นท่านอย่าได้ถอนตัวแต่กลางคัน”

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างกระดากว่า

“ข้าพเจ้าเพียงบอกว่าไปดื่มสุรา หาใช่ไปมั่วสุมไม่”

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าก็ไม่มีกะใจล่าความงาม เพียงคิดสงบจิตสงบใจเป็นสามีที่ดีคนหนึ่ง ในโลกยังมีเรื่องมากมายต้องกระทำ เพียงหวังให้จูหยวนจางสละราชสมบัติแก่เจ้าเอี้ยนอ๋อง พวกเราสลายพรรคมังกรพิโรธกับสำนักอธรรมลี้ลับ ยามอยู่ว่างควงดาบจับทวนซ้อมมือกัน ดื่มสุราสักหลายจอก มองดูบุตรธิดาหยอกล้อเล่นกัน”

ฟงสิงเลี่ยกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“คิดไม่ถึงคนชมชอบความครื้นเครงเช่นท่านกลับบังเกิดความคิดถอนตัว แต่ข้าพเจ้าขอน้อมเตือนสักคำ สวรรค์จงใจกลั่นแกล้งผู้คน สิ่งที่ผู้คนมุ่งหวังไว้มักไม่ได้มา”

ชิฉางเจิงหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"ถือว่าข้าพเจ้าละเมอเพ้อฝันเถอะ เฮอะ รอจนตัดศีรษะของมิซึจึ ไทโซ นำกลับมาเซ่นไหว้ท่านพ่อบุญธรรม พวกเราจะฌาปนกิจท่านผู้เฒ่า นำเถ้าอัฐิไปจากที่นี้"

ยามนั้นหานปี้ฉุ่ย กงจู้อลงกรณ์และพวกหอบหิ้วสุรามา กงจู้อลงกรณ์กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"การต่อสู้ใกล้กราย หากขาดสุราธารน้ำใสไหลริน ไหนเลยปลุกปลอบความฮึกเหิมได้?"

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยสบตาวูบหนึ่ง จากนั้นสัมผัสมือกันแนบแน่น

หลันอี้และผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งหมดผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อผ้าสีทึบ สำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล รวมตัวกันที่ข้างปากทางเข้าอุโมงค์ลับเขตสวนหลัง

เงาคนถลันวูบหนึ่ง โสตบรรจบฟ้าหลี่เทียนเฉวียนทิ้งตัวลงจากชายคาตึก มาถึงเบื้องหน้าหลันอี้ คุกเข่าลงรายงานว่า

"รอบบริเวณไม่มีความเคลื่อนไหว ไม่เห็นมีหน่วยซุ่มอันใด"

หลันอี้กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ไม่มีหน่วยซุ่มไม่น่าประหลาด ที่น่าประหลาดคือไม่มีคนเฝ้าจับตาดู"

หลี่เทียนเฉวียนกล่าวว่า

"หากผู้ที่เฝ้าจับตาดูซ่อนตัวอยู่ในตัวตึกละแวกใกล้เคียง ก็ยากจะพบเห็นได้"

หลันอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ดูท่าคงเป็นเช่นนี้แล้ว"

ในอุโมงค์บังเกิดเสียงฝีเท้าดังมา วานรทองฉางเยี่ยว่างมุดออกมาอย่างประเปรียว รายงานว่า

"ทางอุโมงค์สะดวกปลอดโปร่ง คนของพวกเราเฝ้าอยู่ที่ปากทางออกของอุโมงค์ลับ ท่านแม่ทัพใหญ่สามารถออกเดินทางแล้ว"

หลันอี้ถามเสียงหนักๆ ว่า

"ทางด้านพระยาจิ่งชวนเฉาเจิ้นเป็นอย่างไร?"

ฟางฟาชิงกล่าวว่า

"จ้านเจี่ยกับมือดีอีกสิบกว่าคนล่วงหน้าไปยังที่นั้นก่อนแล้ว ต่อให้มันคิดถอนตัวก็ทำไม่ได้ เมื่อพวกเราบรรลุถึงประตูเมืองจินชวนทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของนครหลวง จ้านเจี่ยจะใช้รหัสที่นัดหมายกันไว้ติดต่อกับพวกเรา เมื่อถึงเวลาประตูเมืองจะเปิดออก ขอเพียงไปถึงภูเขาราชสีห์ สมทบกับกำลังหนุนนอกเมือง ต่อให้คนของจูหยวนจางติดตามมาก็ไม่กลัวแล้ว"

หลันอี้คลายใจลง กล่าวว่า

"หากพระยาจิ่งชวนมีปัญหา พวกเราจะปีนป่ายตัวเมืองหลบหนีในชีวิตเราหลันอี้บุกตีเมืองนับจำนวนไม่ถ้วน ไหนเลยถูกกักอยู่ในนครอิ้งเทียนฝูได้?"

หลันฉุ่ยเจินซึ่งรับหน้าที่ดูแลหน่วยอาวุธอัคคียิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้พระยาจิ่งชวนไม่มีทางถอย หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือติดตามพวกเรากลับสู่ชายแดนตะวันตก ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่ามันกล้าเล่นลวดลาย"

หลันอี้บังเกิดความฮึกหาญประดัง หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เมื่อเรายอ้นกลับมาใหม่ จะเป็นเวลาที่ศีรษะจูหยวนจางหลุดจากบ่า"

จากนั้นตวาดสั่งคำ "ไป" คำหนึ่ง

หน่วยอาวุธอัคคีในสังกัดหลันฉุ่ยเจินเกือบร้อยคนชิงมุดลงในอุโมงค์ ยามนี้หลันอี้และพวกกลับภาวนาให้จูหยวนจางบุกตีจวนแม่ทัพ

ใหญ่ ทั้งนี้เพราะภายในฝังดินระเบิดไว้ ขอเพียงจุดสายชนวน ตึกทั้งหลายจะตกอยู่ในทะเลเพลิง พวกมันยังเตรียมการไว้ว่า หลังจากที่ถอนกำลังไปครึ่งชั่วยาม เทียนไขที่จุดไว้จะลามใส่สายชนวน เกิดอัคคีเพลิงที่ลามไปทั่วบริเวณ เพื่อสร้างความสับสนอลหม่านในนครหลวง

การสงครามความจริงไม่เลือกวิธีที่ใช้อยู่แล้ว

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยและโจรท่องโดดเดี่ยว สมทบกันในตงไม้นอกประตูตงอันเหมินของหวงเฉิง (ราชธานี)

หานป๋อชิงรายงานว่า

"เฉียนหลอตายแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ผังปานลงมือแล้วหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยสอดคำขึ้น

"มิใช่ผังปาน แต่เป็น มิชีจี ไทโซ ที่แท้เจ้าผู้นี้เป็นคนของตันอี้หยู"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจคำหนึ่ง ล้วงภาพแผนที่ซึ่งวาดขึ้นเองออกมา กล่าวว่า

"รีบเข้ามาชมดู"

หานป๋อกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"การตายของเฉียนหลอเป็นเรื่องราวใหญ่โต ท่านเพียงถอนหายใจคำหนึ่งก็เลิกแล้วกันไป สมควรเลิกล้มปฏิบัติการครั้งนี้ เป็นการไว้อาลัยจึงถูกต้อง"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"หากเด็กน้อยมีประสบการณ์ชีวิตอันโชกโชนเช่นเรา จะไม่นำพากับความเป็นความตาย ขอถามผู้ใดไม่ตาย ท่านต้องตายเราก็

ต้องตาย เรื่องนี้ยุติธรรมยิ่ง หากแต่ละครั้งมีคนตาย กลับเศร้าโศกราวสูญเสียมารดา จะเป็นผู้คนได้อย่างไร มิสู้เก็บออมเรี่ยวแรงไว้ตีก้นมิซึจึ ไทโซ ทางที่ดีตีมันจนตาย”

ซวีเยี่ยเวี่ยกลัวมันพร่ำพิไรที่สุด ชี้มือไปยังเส้นปรุสีแดงในภาพแผนที่ กล่าวว่า

“นี่หมายถึงอะไร?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างกระหยิ่มใจว่า

“หมายถึงทางอุโมงค์ใต้วังหลวง ในจำนวนนี้มีปากทางเข้าแห่งหนึ่งอยู่แทบเท้าพวกเราเอง”

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

“ที่แท้เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) วิกลจริตตามโจรเฒ่าท่าน มอบแผนที่ลับของวังหลวงแก่ท่าน มิน่าเล่าจึงวาดได้ประณีตสวยงามกว่าผลงานที่ผ่านมาของท่าน”

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

“บางครั้งท่านพ่อก็คลุ้มๆ คลั่งๆ ขึ้นมา อ้อ พวกท่านยังไม่ได้บอกว่าคิดขโมยอันใด?”

โจรท่องโดดเดี่ยวตาเป็นประกายขึ้นมา ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงแสร้งเป็นกล่าวอย่างลึกลับว่า

“เวี่ยเอ๋ออันประเสริฐเคยได้ยินชื่อจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์มาหรือไม่?”

ซวีเยี่ยเวี่ยสะท้านขึ้นเล็กน้อย แลบลิ้นออกมากล่าวว่า

“พี่ใหญ่ผู้นี้บังอาจนัก กระทั่งจอกวิเศษที่ท่านอาจูรักหวงแหนที่สุดยังกล้าขโมย ไม่กลัวถูกตัดศีรษะหรือ?”

หานป๋อสอดคำขึ้น

“ข้าพเจ้าทักท้วงมันแล้ว สิ่งของใดไม่ขโมย กลับขโมยถ้วย

ใบหนึ่ง มิสู้ขโมยพระสนมออกมาคนหนึ่ง ทั้งกระโดดโลดเต้นได้ ทั้งหอมกรุ่นละมุนละไม"

ซวีเยี่ยเวี่ยบังเกิดความหึงหวง หยิกข้างเอวมันอย่างดุดัน แต่อดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เป็นคนป่าคนดอย ไม่รู้จักคุณค่าสินค้า จอกเก้ามังกรบดบังจันทร์เป็นแควันฮูปาชายแดนตะวันตกจิ้มก้องแก่ท่านอาจู เป็นของวิเศษจากชมพูทวีป ดูเผินๆ เป็นถ้วยธรรมดา แต่พอรินสุราลงในถ้วยจะปรากฏลวดลายมังกรเก้าตัวท่องอยู่กลางเมฆา ม้วนตัวขึ้นลงตามเงาสุรา เป็นของวิเศษอันล้ำค่าจริงๆ"

จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"หลังจากที่ท่านอาจูได้รับถ้วยใบนี้ ก็พิชิตกองเรือลูกโซ่ของเฉินโหย่วเหลียง ดังนั้นท่านอาจูถือว่าถ้วยใบนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดี เมื่อถึงงานเทศกาลหรือพิธีเฉลิมฉลอง ค่อยนำออกมาใช้ดื่มสุรา เมื่อคิดขโมยถ้วยใบนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ติดตามพวกท่านไปแล้ว"

หานป๋อรีบกล่าวว่า

"อย่างนั้นให้ข้าพเจ้าส่งเวี่ยเอ๋อกลับบ้านไปก่อน"

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องว่า

"ท่านรั้งอยู่ที่นี้ เราส่งเวี่ยเอ๋อกลับไปเอง"

ซวีเยี่ยเวี่ยขยี้เท้ากล่าวว่า

"ไม่ไปแล้วไม่ไปแล้ว เมื่อคิดเป็นโจรก็กระทำถึงที่สุด"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เช่นนี้ค่อยใช้การได้ หากเป็นสิ่งของธรรมดายังขโมยไปไยจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์จัดเป็นหนึ่งในสิบของมีค่าในโลก ในคลังสมบัติของเรามีอยู่เก้าสิ่ง เพียงขาดสิ่งนี้ ไหนเลยยินยอมพร้อมใจได้ หลังจากขโมยของวิเศษ เราจอมโจรผู้ยิ่งใหญ่จะล้างมือในอ่างทองแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"แย่แล้ว โดยปรกติแล้วเมื่อกระทำเรื่องชั่วร้ายครั้งสุดท้ายจะพบกับความล้มเหลว พี่ใหญ่ไฉนเลอะเลือนถึงเพียงนี้?"

หานป๋อกล่าวสำทับว่า

"ยังไม่ตบปากตัวเองอีก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวได้แต่ตบปากตัวเองพอเป็นพิธี ทั้งยังถ่มน้ำลายสาปแช่งอีกสองคำ ค่อยชี้มือไปยังภาพแผนที่ กล่าวว่า

"อุโมงค์สายนี้ทอดถึงพระตำหนักเหวินฮัว หลังประตูตงเหมินเขตวังที่ประทับ หลังจากมุดขึ้นมา ขอเพียงพลิกแพลงตามสถานการณ์สืบเสาะถึงพระตำหนักชุนเหอที่วังหลัง บิดามั่นใจว่าสามารถขโมยของวิเศษนั้นออกจากหอเก็บของวิเศษ เมื่อถึงเวลาท่านอาศัยอุโมงค์ลับที่พระตำหนักคุนหนิงจากไป จะบรรลุถึงดงไม้นอกประตูไป่อันแล้ว"

มันกล่าวอย่างคลุมเครือ ไม่ว่าผู้ใดก็ฟังออกว่ามันไม่ได้บอกกล่าวโดยละเอียด

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นมิสู้อาศัยทางลับที่ทอดสู่พระตำหนักคุนหนิงเข้าวังที่ประทับ จะได้ไม่ต้องเดินไกลช่วงหนึ่ง"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"เหตุใดเมื่อครู่พี่ใหญ่เพียงบอกให้ป๋อหลางอาศัยอุโมงค์ลับที่พระตำหนักคุนหนิงจากไป อย่างนั้นเราท่านเล่า?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแสดงว่าเก็บงำความลับไว้ในใจ จึงตอบว่า

"หากตอบคำถามของพวกท่านได้ พวกเราพานกลับบ้านไปนอนไยต้องขโมยสิ่งของด้วย?"

หานป๋อรู้สึกไม่ถูกต้อง กล่าวอย่างยืนกรานว่า

"หากท่านไม่บอกแผนการของท่านให้กระจ่างชัด อย่าคิดหมาย

ให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน หากขั้นตอนการขโมยรวบรัดง่ายดายถึงเพียงนี้ ท่านสามารถกระทำคนเดียว ไยต้องขอความช่วยเหลือจากข้าพเจ้า?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากไม่ต้องยืมมือโจรน้อยท่าน เราไยต้องอ้อนวอนท่าน ปัญหาสำคัญคือ...โอ"

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยซักถามว่า

"คืออะไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนยิ้มอย่างอับจนปัญญากล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นหลังจากเราเข้าหอเก็บของวิเศษไปขโมยสิ่งของถูกพบเห็น จูหยวนจางแม้ไม่ทราบว่าเราคิดขโมยจอกวิเศษใบนั้น แต่ก็เก็บซ่อนสิ่งของนั้นเอาไว้ ไม่เช่นนั้นเราเข้าวังไปหลายเที่ยว คงหยิบฉวยของมาแต่แรกแล้ว"

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยร้องอุทานว่า

"ท่านไม่ทราบว่าจอกวิเศษเก็บซ่อนอยู่ที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่นี้เอง ไม่เช่นนั้นไยต้องกล้ำกลืนฝืนทนต่อพวกท่านถึงเพียงนี้?"

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยหันไปมองหน้ากัน ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ล่างฟานหวินเร่งเร้าสมาธิจิตใจถึงขีดสุด ไม่ว่าความเคลื่อนไหวใดในรัศมีครึ่งลี้ ไม่อาจรอดพ้นจากความรู้สึกของเขา แม้แต่เสียงมุสิกกัดแทะผนังยังได้ยิน

ล่างฟานหวินยังล่วงรู้การจัดวางกำลังในหวงเฉิงโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ ร่างที่เร้นลับดุจเงาภูตพราย บัดเดี๋ยวหยุดบัดเดี๋ยวเคลื่อนไหวสะกดรอยตามนางกำนัลเสี่ยวจู ซึ่งเพิ่งซุบซิบกับฮัวตั๋วเอ๋อเสร็จสิ้นก็รีบ

รุดไปรายงานต่อผู้คน

ตันอี้หยูแม้ยังไม่ทราบว่า พวกเขาล่วงรู้ความลับของจูหวินเหวินแล้ว แต่ด้วยสติปัญญาและความรอบคอบของนาง ค่ำคืนก่อนพายุฝนโหมกระหน่ำเช่นนี้ ต้องระดมกำลังคุ้มครองจูหวินเหวินกับท่านผู้หญิงกงทั้งนี้เพราะนั่นเป็นบุคคลที่จะตัดสินความสำเร็จหรือล้มเหลวของนาง

มิซีจี ไทโซ ก็สมควรอยู่ร่วมกับคนเหล่านี้

ไม่ว่าล่างฟานหวินจะระมัดระวังเพียงไหน ก็ไม่อาจรอดพ้นจากหูตาคนทั้งสอง ดังนั้นขอเพียงล่วงรู้ตำแหน่งของทั้งสอง ล่างฟานหวินต้องชิงจู่โจมสังหารพวกมัน ไม่เช่นนั้นยากที่จะมีโอกาสเช่นนี้อีก

ยามนั้นเสี่ยวจูข้ามสะพานหินสะพานหนึ่ง ลดเลี้ยวเข้าทางน้อยที่ทอดสู่พระตำหนักคุนหนิง

จิตใจล่างฟานหวินสงบราวน้ำนิ่ง ปราศจากอารมณ์พลุ่งพล่านแม้แต่น้อย

นี่เป็นพื้นที่เขตวังหลัง เวรยามล้วนจัดวางอยู่รอบนอก ในเวลาเช่นนี้ วังหลวงให้ความรู้สึกที่ลึกลำน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก

เสี่ยวจูย่อมไม่ทราบว่าชักนำดาวมฤตยูมา ตัดผ่านสิ่งปลูกสร้างต่างๆ หลังจากผ่านระเบียงยาวที่โคมไฟเรืองรอง มาถึงตัวตึกซึ่งอยู่ในเขตพระตำหนักคุนหนิงหลังหนึ่ง

ราชองครักษ์ที่เฝ้าประตูหลายนายพอพบเห็นนาง พากันแสดงความเคารพ แสดงว่านางมีตำแหน่งในวังหลังอยู่บ้าง

เสี่ยวจูเข้าตัวตึกไป ภายในห้องโถงนั่งไว้ด้วยหญิงงามอาภรณ์เลิศหรู เกล้าผมเป็นมวยสูง บุคลิกท่วงท่างามสง่านางหนึ่ง ยังมีนางกำนัลหลายนางปรนนิบัติอยู่สองฟากข้าง ยิ่งขับเน้นลักษณะราศีของนาง

นางพอเห็นเสี่ยวจูเข้ามา ก็ตากระจ่างวูบ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ดูจากท่าทางเสี่ยวจู ก็ทราบว่าต้องมีข่าวดี”

ล่างฟานหวินที่แอบฟังอยู่เบื้องนอกใจสั่นสะท้าน ฟังจากน้ำเสียงหญิงงามนางนี้ คงเป็นท่านผู้หญิงกงแล้ว นางถามไถ่อย่างเปิดเผย แสดงว่านางกำนัลข้างกายล้วนเป็นคนสนิททั้งสิ้น

เสี่ยวจูคุกเข่าลงรายงานว่า

"โชคดีที่ทำตามคำสั่งลุล่วง เหลียนซิ่วซิ่วไม่มีท่าทีหวั่นวิตกแต่อย่างไร"

ท่านผู้หญิงกงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"มีคำกล่าวว่าบุรุษล้วนลุ่มหลงความงาม ล่างฟานหวินก็ไม่มีข้อยกเว้น หากท่านแม่ลงมือด้วยตัวเอง ต่อให้เป็นล่างฟานหวินสิบคนก็ไม่มีชีวิตรอดได้"

กล่าวพลางลุกขึ้นยืน

ล่างฟานหวินที่เบื้องนอกรับฟังจนครุ่นคิดขึ้น 'เรากลับต้องการดูว่ามารดาท่านจะจัดการกับล่างฟานหวินคนเดียวอย่างไร?'

ผังปานใช้ระดับความเร็วที่น่าตระหนกเคลื่อนไหวในนครอิ้งเทียนฝู่ยามนี้ยังยืนอยู่บนชายคา พริบตาต่อมาก็เดินมือไพล่หลังบนท้องถนน หลังจากนั้นลดเลี้ยวผ่านถนน ตัดทะลุตรอกไป ผู้คนทั่วไปล้วนไม่อาจเห็นความเคลื่อนไหวของมัน ให้ความรู้สึกที่แปลกประหลาดนัก

ผังปานใช้ออกด้วยยอดวิชาสืบเสาะฟ้าค้นหาดินของสำนักมารตรวจสอบความตื้นลึกหนาบางของพลังฝีมือชาวยุทธจักรรอบข้าง หากมีชนชั้น มิซีจี ไทโซ อยู่ด้วย ต้องไม่อาจรอดพ้นจากประสาทสัมผัสของมัน

หวงเฉิง (ราชธานี) ปรากฏแก่สายตาแล้ว

ผังปานขึ้นไปบนหอสูงหลังหนึ่ง มองดูสิ่งปลูกสร้างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในปัจจุบัน

แสงไฟอันเรืองรอง คล้ายกำลังอวดโอ่ยุคเรืองรองของต้าหมิง ซึ่งครองแผ่นดินแทนมองโกล

หวงเฉิงหันหาทิศเหนือพิงด้านทิศใต้ ประกอบด้วยชั้นในและนอก เห็นพระตำหนักเป็นชั้นๆ ประตูนับพันบาน ชวนให้ผู้คนตาลายละลาน

ผังปานยิ้มพลางผงกศีรษะ ชื่นชมต่อทิวทัศน์ราตรีของหวงเฉิง

ไม่ว่าสำหรับต้าหมิง หรือสำหรับหวงเฉิง คืนนี้เป็นค่ำคืนพิเศษอย่างยิ่ง

ทั้งนี้เพราะมังกรพยัคฆ์ชุมนุมรวมกัน ก่อเกิดเป็นมรสุมปั่นป่วน

มิซีจี ไทโซ อยู่ภายในหวงเฉิง ยังมีอิงหยวนกับล่างฟานหวินแน่นอน ยังมีตันอี้หยูที่ซ่อนตัวอย่างมิดชิด

ยอดคนที่เด่นล้ำที่สุดของแผ่นดินหลายคนต่างมาชุมนุมในสถานที่ทรงอำนาจที่สุดของแผ่นดิน

นี่มิใช่ชะตาวาสนาเป็นอะไร?

ผังปานขณะจะเข้าสู่หวงเฉิง พลันเลิกล้มความคิด เหลียวหน้าไปทางตะวันตก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านพี่ไร้คำนึงเมื่อมาถึง ไยไม่ปรากฏออกมาพบพาน?"

แว่วเสียงสรรเสริฐพระคุณดังจากทิศทางที่มันหันหน้าไป ใต้ม่านวิกาลเลือนราง เงาร่างของหลวงจีนไร้คำนึงปรากฏขึ้นบนสันหลังคาตึก ประนมมือกล่าวว่า

"หลังจากที่จากกันเมื่อสามสิบปีก่อน ประสกผังยังมีบุคลิกภาพดังเดิม เป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจนัก"

ผังปานกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"วิชาไร้คำนึงของพระคุณเจ้ากลับสามารถก้าวล้ำรุดหน้า บรรลุถึงขอบเขตขั้นมหาสิทธา เราไม่เลื่อมใสก็ไม่ได้ เพียงแต่พระคุณเจ้ามาผิดเวลา แสดงว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต"

หลวงจีนไร้คำนึงส่งเสียงสรรเสริฐพระคุณอีกครา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เวลาที่ผิดเวลา พอดีใช้สะสางปรัตยยะทางโลกระหว่างอาตมากับประสก"

ผังปานหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"อภัยที่เราไม่มีเวลาถกปรัชญากับพระคุณเจ้า ยังคงไสม้าเข้ามาเถอะ"

หลวงจีนไร้คำนึงกล่าวว่า

"ประสกมีวาจารวบรัดชัดเจน เป็นที่สมใจของผู้คนนัก"

คำพูดประโยคสุดท้ายไม่ทันขาดคำ ก็ปรากฏกายที่เบื้องหน้าผังปาน ประทับฝ่ามือใส่ทรวงอกผังปาน

สีหน้าผังปานปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย พริบตานั้นอากาศรอบข้างคล้ายถูกฝ่ามือของหลวงจีนไร้คำนึงสูบออกไปจนหมดสิ้น ลมเหนือที่พัดหวีดหวือพลันเหือดหายสิ้น

ล่างฟานหวินพุ่งผ่านสวนอุทยาน เบื้องหน้าปรากฏเป็นพระตำหนักหลังหนึ่ง หากเปรียบกับพระตำหนักอื่นในวังหลวง เฉกเช่นกระเรียนกลางฝูงไก่ ประกอบด้วยชายคาเชิดสูง ระเบียงเบื้องล่างหล่อเสารูปมังกรหงส์งามตระการยิ่ง

สองฟากข้างประตูพระตำหนัก จัดราชองครักษ์ถือขวานยาวยืนเฝ้ารักษาข้างละสี่นาย

ล่างฟานหวินล่วงรู้ถึงตำแหน่งของตันอี้หยูกับ มิซีจี ไทโช ขณะเดียวกันคนทั้งสองก็ล่วงรู้ถึงการมาของเขา

เรื่องที่ล่างฟานหวินครุ่นคิดคำนึงคือเร่งเผด็จศึก โดยไม่นึกถึงการผนึกกำลังของทั้งสองมีอานุภาพถึงเพียงไหน

ล่างฟานหวินไม่ได้มาเพราะความแค้นส่วนตัว หากไม่ฆ่าคนทั้งสอง ไม่ทราบว่าภายภาคหน้ามีประชาราษฎร์ที่ถูกทำร้าย และได้รับความลำบากเพราะคนทั้งสองมากมายเพียงไหน

ระดับความเร็วของล่างฟานหวินรวดเร็วไปแล้ว เมื่อเขาพุ่งปราดขึ้นบันไดพระตำหนักทั้งสิบกว่าขั้น ราชองครักษ์ทั้งแปดนั้นค่อยรู้สึกตัวว่ามีคนร้าย แต่ก็สายเกินไปแล้ว

ในสถานการณ์เช่นนี้ ทุกประการล้วนขึ้นอยู่กับปฏิกิริยา พวกมันแสดงว่าผ่านการซักซ้อมขบวนพยุหเพื่อเฝ้าประตูมา มิใช่รวมตัวอย่างสะเปะสะปะ ยามนั้นตวาดก้องร้องขึ้น ขวานยาวทั้งแปดเล่มแยกย้ายทิ่มแทงจากตำแหน่งทิศที่แตกต่างใส่ล่างฟานหวิน ทั้งยังปิดปากทางเข้าโดยสิ้นเชิง

ล่างฟานหวินกลับฉวยโอกาสก่อนที่ปากทางเข้าจะถูกปิดตายพลันเร่งความเร็วขึ้น พุ่งผ่านช่องว่างของขวานยาวไปอย่างหวุดหวิด

ราชองครักษ์ทั้งแปดรู้สึกละลานตาวูบ ค่อยทราบว่าแทงใส่อากาศธาตุ

ยามนั้นล่างฟานหวินจี้นิ้วกลับหลัง จี้พุ่งพลังดรรชนีแปดสายใส่เหล่าราชองครักษ์

ราชองครักษ์ทั้งแปดถูกพลังดรรชนีจี้ใส่ล้มลงสิ้นสติไป กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินก็ชักจากฝัก

สุ้มเสียงแหลมเล็กพลันดัง กระบี่คลุมวรุณกลายเป็นประกายจุดแต้มนับพันนับหมื่น ม้วนจู่โจมเข้าไปในพระตำหนักดุจพายุฝน

ภายในพระตำหนักว่างเปล่าไร้ผู้คน ด้านซ้ายมือจัดตั้งฉากกั้นสิบแปดบานเชื่อมต่อกัน วาดรูปสี่สิบแปดทิวทัศน์ของนครจินหลิงแห่งนี้

เมื่อล่างฟานหวินพุ่งปราดถึงกลางห้องโถง ฉากกั้นสามบานพลันแตกระเบิดออกเป็นผุยผง ดาบที่คล้ายมาจากโลกันตร์เล่มหนึ่ง

กรีดเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงามลี้ลับ ฟาดฟันใส่เขา

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา แปรความพิสดารเป็นรวบรัด พลันหยุดยั้งยืนหยัด ใช้กระบี่ไปทางด้านข้าง พอดีกวาดใส่คมดาบ

ดาบจากโลกันตร์พลันกลับกลายเป็นประกายนับหมื่นจุด แผ่พุ่งพลังดาบนับพันนับหมื่นสาย พุ่งใส่โคมไฟที่จุดสว่างไสว

พระตำหนักทั้งหลังตกอยู่ในความมืดที่ยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า

พลังดาบอันมหาศาลหนุนเนื่องมาถึง แว่วเสียงเย็นชาปานน้ำแข็งของ มิซึจึ ไทโซ ดังว่า

“ล่างฟานหวิน”

ล่างฟานหวินตอบรับว่า

“ท่านมิใช่เสาะหาเราผู้แซ่ล่างหรอกหรือ? เราไหนเลยสร้างความผิดหวังแก่ท่านได้?”

เสียงดิ๊กเมื่อแสงไฟจุดหนึ่งสว่างวูบขึ้นที่ข้างกาย มิซึจึ ไทโซ เห็นเงาร่างสูงโปร่งที่งามอย่างลี้ลับสายหนึ่งปรากฏขึ้นที่ข้างกาย มิซึจึ ไทโซ ผมเผ้าที่ยาวสยายกระจายอยู่บนหัวไหล่ด้านหน้าและหลังราวภาพวาดใบหนึ่ง

แสงไฟจุดหนึ่งลอยขึ้นจากนิ้วชี้ที่เรียวงามของนาง เป็นภาพอันลี้ลับถึงที่สุด

ผู้คนทั่วไปเข้าใจว่าหลังนิ้วมือของนางคงซ่อนเชื้อเพลิงไว้ แต่ล่างฟานหวินทราบว่านางใช้พลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ แผ่พุ่งไฟธาตุภายในกายออกมา

แสงไฟถือนิ้วมือนางเป็นศูนย์กลาง ส่องเห็นถึงรูปร่างลักษณะของนางกับ มิซึจึ ไทโซ แต่ซ่อนศีรษะใบหน้าอยู่ในเงามืด

ที่สะดุดตาที่สุดคือมือเรียวงามขาวผ่องคู่นั้นอยู่ในอิริยาบถที่งดงามสุดบรรยาย บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าแม้ชมดูมือคู่นี้ไปสิบชาติภพ ก็หา

เบื่อหน่ายไม่

เมื่ออยู่เคียงข้าง มิซึจึ ไทโช ที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว รูปร่างอันอ่อนช้อยนุ่มนวลของนาง ยิ่งโน้มน้าวให้ผู้คนเกิดความรู้สึกรักหยกถนอมบุปผา

ในที่สุดราชินีจำแลงตันอี้หยูผู้ลึกลับแสดงตนขึ้นแล้ว

แสงไฟเลื่อนสูงขึ้นทีละน้อย เปิดเผยรูปโฉมโนมพรรณของนางแก่สายตาล่างฟานหวินทีละส่วนทีละนิ้ว

น้ำมันพราบคบฏ

หูอุ้ยหยงนั่งอยู่ในห้องหนังสือ พลันบังเกิดความรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน ไม่สบายใจขึ้นมา

แว่วเสียงเปิดประตูลับดังขึ้น

หูอุ้ยหยงยินดียิ่ง ผุดลึกขึ้นยืน เช้าวันนี้มันใช้วิธีลับเฉพาะส่งข่าวถึงเสนาธิการนิกายบัญชาฟ้าเหลียนจงว่า ต้องการพบเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกาย) ตันอี้หยู ตอนนี้ย่อมเป็นนางมาแล้ว

หลังจากที่มันก้าวขึ้นเป็นมหาเสนาบดี ทุกครั้งล้วนเป็นตันอี้หยูลดตัวลงมาหามัน ทำให้มันเกิดความรู้สึกหลอนว่า ตัวเองมีตำแหน่งสูงกว่าตันอี้หยูอีก

มันย่อมไม่กล้าแสดงความรู้สึกนี้ออกมา ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงฝีมืออันร้ายกาจของตันอี้หยูยิ่งกว่ามัน แต่มันไม่เป็นห่วงว่าตันอี้หยูจะจัดการกับมัน ทั้งนี้เพราะหากปราศจากมัน นางอาศัยอะไรชิงราชบัลลังก์ของจูหยวนจาง หารู้ไม่ว่าหมากพิสดารของตันอี้หยูอยู่ที่ท่านผู้หญิงกงกับ

จูหวินเหวิน

ตอนแรกหูอุ้ยหยงยังคิดพึ่งพาตันอี้หยู แต่หลังจากลิ้มลองรสชาติของอำนาจ ความคิดอ่านก็เปลี่ยนไปอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน

หลายปีมานี้มันซื้อตัวยอดฝีมือฝ่ายธัมมะและอธรรม เพาะสร้างขุมกำลังของตัวเองขึ้น ทั้งวางแผนเป็นมั่นเหมาะว่า ขอเพียงก้าวขึ้นครองบัลลังก์ บุคคลแรกที่คิดกำจัดคือตันอี้หยูกับนิกายบัญชาฟ้าของนาง

มันคิดอ่านอย่างรอบคอบ ไม่เช่นนั้นคงไม่ดำรงตำแหน่งเสนาธิการบุ๋นของนิกายบัญชาฟ้า เพียงแต่คาดคำนวณความสัมพันธ์ที่แท้จริงของจูหวินเหวินกับตันอี้หยูไม่ออก ยิ่งคาดคิดไม่ถึงว่าในช่วงเวลาที่ใกล้ประสบความสำเร็จเช่นนี้ จะถูกตันอี้หยูกับเหลิงเอี้ยนขายทิ้ง

ผู้ที่เดินออกจากประตูลับมิใช่ตันอี้หยู หากแต่เป็นเสนาธิการบุ๋นเหลียนจงซึ่งมีศักดิ์ตำแหน่งเท่ากับมัน

เหลียนจงร่างผอมสูง หน้าตาหมดจด แต่งกายชุดบัณฑิตคงแก่เรียน สองตาซ่อนประกาย ยามยกมือวางเท้า กอปรด้วยบุคลิกลักษณะของยอดฝีมือ

หูอุ้ยหยงความจริงผุดลุกขึ้นตระเตรียมคารวะ มิคาดผู้มาเป็นเหลียนจง ในความผิดหวังแฝงความไม่พอใจ กล่าวว่า

"เจี้ยวจู่ไม่มีเวลาว่างหรือ?"

เหลียนจงยิ้มเล็กน้อย ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับมัน เพ่งตามองมัน ดวงตาทอประกายเย็นเยียบไร้ไมตรี

หูอุ้ยหยงช่างสังเกตสีหน้าท่าทีผู้คนที่สุด ฉุกคิดว่าผิดท่า แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้

เก้าอี้ไท่ซือของมันตัวนี้ติดตั้งกลไก ขอเพียงกระทบถูกที่เท้าแขนบนเก้าอี้ จะแจ้งให้ยอดฝีมือที่เฝ้าอยู่นอกห้องหนังสือเข้ามาอารักขา

มันไม่ทันนั่งลงบนเก้าอี้ เหลียนจงก็จี้นิ้วใส่มันแต่ไกล ปิดสกัด

จุดมันเอาไว้

มันร่างอ่อนระทวย ล้มตัวลงบนเก้าอี้

หูอุ้ยหยงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องถามว่า

"เหลียนจง นี่หมายความว่ากระไร?"

เหลียนจงยิ้มอีกครา กล่าววา

"หมายความว่ากระไร หูเฉิงเสี้ยง (มหาเสนาบดีหู) เองทราบกระจ่างที่สุด ห้าปีมานี้เฉิงเสี้ยงลอบสะสมกำลัง โดยปิดบังเจี้ยวจู่ไว้ หมายความว่ากระไร?"

หูอุ้ยหยงมีฝีปากเป็นเลิศ ขณะจะแก้ต่างให้กับตัวเอง มิคาดเหลียนจงจี้จุดที่ลูกกระเดือกของมันอีกแห่งหนึ่ง หูอุ้ยหยงรู้สึกลำคอร้อนลวกสุดทนทาน จนใจที่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เหลียนจงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เฉิงเสี้ยงเกรงว่าจวบจนตายยังไม่เข้าใจว่า เจี้ยวจู่ไฉนตัดใจกำจัดท่าน แต่เราเสนาธิการจะไม่เปลืองคารมอธิบายบอกกล่าวกับคนตาย"

พลางทอดถอนใจยาวแล้วกล่าวสืบต่อ

"ตำแหน่งและอำนาจของท่าน ล้วนได้รับการประทานจากเจี้ยวจู่ หากมิใช่นางลอบกระทำการให้กับท่านถึงเพียงนี้ ท่านไหนเลยสามารถนั่งตำแหน่งที่อยู่ต่ำกว่าบุคคลหนึ่ง แต่อยู่เหนือผู้คนนับหมื่นได้?"

อาวุธของนิกายบัญชาฟ้าคือความงามสตรี ทำให้อิทธิพลของตันอี้หยูสามารถแทรกซึมเข้ามาในเหล่าขุนนางบ้านเมือง มิเพียงแต่มีหูตาปราดเปรียว ทั้งยังเกิดผลสะท้อนต่อราชวงศ์และแวดวงราชการไปฟางหัวกับท่านผู้หญิงกงนับเป็นตัวอย่างที่เด่นชัด แม้แต่จูหยวนจางยังหลงกล ภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋องก็ไม่มีข้อยกเว้น

ดวงตาเหลียนจงทอแววเช่นสุนัขจิ้งจอกเศร้าเสียใจต่อกระต่ายตายจาก ทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเจี้ยวจู่มีเยื่อไยไมตรีต่อท่านถึงที่สุดแล้ว กลับปล่อยให้ท่านเสพสุขวาสนานานปี แม้กระทั่งสุดท้ายยังกำหนดจุดจบให้ฆ่าตัวตายเพราะความผิด มิต้องถูกจูหยวนจางประหารชีวิตโดยการกระชากแขนขาหลุดจากร่าง"

หูอุ้ยหยงตาเบิกโพลง ทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง หากแม้นมันสามารถเอ่ยปาก คงร้องถามว่า "คำพูดของท่านนี้หมายความว่ากระไร?"

ทันใด ภายในจวนมหาเสนาบดีแว่วเสียงโห่ร้องและเสียงอาวุธปะทะกันดังมา

เหลียนจงผุดลุกขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถึงเวลาแล้ว ให้เราส่งเฉิงเสี้ยงลงสู่ปรภพเถอะ"

ยามนี้หลันอี้มาถึงดงไม้หน้าประตูเมืองจินชวน ในดงไม้มีคนจัดเตรียมม้าศึกไว้แต่แรก มิต้องเปลืองเรี่ยวแรงเดินเท้าไป

เมื่อนั่งบนหลังม้า ความรู้สึกของหลันอี้ก็ผิดแผกแตกต่าง

ในชีวิตมันส่วนใหญ่อยู่บนหลังม้า รบไปทั้งเหนือจรดใต้ สร้างเกียรติประวัติในการรบไว้มากมาย

มีแต่อยู่บนหลังม้าจึงให้ความรู้สึกที่ปลอดภัย

ทางด้านประตูเมืองปรากฏแสงไฟสว่างวูบขึ้นจากนั้นดับไป เป็นเช่นนี้รวมสี่ครั้ง ค่อยกลับคืนสู่สภาพแสงไฟเลือนราง

หลันอี้คลายใจลง พระยาจิ่งชวนเฉาเจิ้นยังจงรักภักดีต่อมัน

ทันใด จวนแม่ทัพใหญ่ทางด้านหลังซ้ายมือที่ห่างไปบังเกิดเสียงระเบิดกึกก้อง จากนั้นปรากฏเปลวไฟพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า ตามด้วยเสียงร้องสับสนวุ่นวาย

หลันอี้ลอบหัวร่อในใจ เพียงอัคคีเพลิงรายนี้คงสร้างความวุ่นวาย

แก่ทหารรักษาเมือง วิ่งเต้นสายตัวแทบขาดแล้ว

ฟางฟาที่ด้านข้างกล่าวเร่งรัดเบาๆ

หลันอี้สงบจิตใจ ใช้เท้าหนีบท้องม้า นำผู้ใต้บังคับบัญชาที่แต่งเครื่องแบบทหารต้าหมิงจำนวนห้าร้อยกว่านาย ควบม้าสู่ประตูเมืองจินชวน

จริงดังคาดหมายประตูเมืองเปิดอ้าออก สะพานแขวนที่ชักขึ้นลงได้ ใช้ทอดข้ามคูเมืองถูกปล่อยลงมา พระยาจิ่งชวนเฉาเจิ้นในเครื่องแบบ นำกำลังจำนวนหนึ่งรวมกับพระยาสามัญชนจ้านเจี่ยน้อมรอต้อนรับมัน

กำลังพลทั้งสองฝ่ายพอรวมกัน ก็จัดเป็นทัพม้านับพัน ควบขับสู่ที่ราบนอกเมือง มุ่งหน้าสู่สะพานราชสีห์ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทางด้านหลังคือแสงเพลิงกับแสงโคมไฟที่สาดส่องครึ่งแผ่นฟ้าของนครอิ้งเทียนฝู่

ผู้ใต้บังคับบัญชาของมันล้วนเป็นทหารหาญที่กร่ำศึกกลางสมรภูมิยามนั้นจัดแบ่งเป็นห้ากลุ่ม โดยมีหลี่เทียนเฉวียนนำกำลังกองหน้าเบิกทาง จ้านเจี่ยกับฉางเวี่ยว่างนำไพร่พลคนละหนึ่งร้อยนายคุ้มกันที่สองปีก ส่วนฟางฟาทำหน้าที่รั้งท้าย

ที่ข้างกายหลันอี้ ทางด้านซ้ายเป็นพระยาจิ่งชวนเฉาเจิ้น ทางด้านขวาเป็นหลันฉุ่ยเจิน จัดขบวนเป็นระเบียบเรียบร้อย ควบม้าสู่ภูเขาราชสห

ที่นั้นมีกำลังหนุนจำนวนสองพันรอคอยมันอยู่ นั่นเป็นกองกำลังส่วนตัวที่หลันอี้คัดเลือกด้วยตัวเอง ด้านความจงรักภักดีหามีปัญหาไม่

การเดินทางมายังนครหลวงของหลันอี้ครั้งนี้เพื่อช่วงชิงราชบัลลังก์ ดังนั้นเตรียมตัวพรักพร้อมวางกำลังอยู่ทั้งในและนอกเมือง เพียงคิดไม่ถึงว่าจะใช้หนีเอาชีวิตรอด

เห็นแน่ชัดว่าควบม้าอีกชั่วน้ำเดือด จะบรรลุถึงจุดนัดพบที่เชิงเขาราชสีห์ ที่เบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงม้าร้องเสียงผู้คนร้องตะโกนทางกองหน้าปรากฏม้าผงะหงายผู้คนพลัดตกลงมา แว่วเสียงหลี่เทียนเฉวียนร้องว่า

"มีกำลังซุ่มซ่อน"

ทุ่งร้างยามวิกาลบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น ในความชุลมุนวุ่นวาย ไม่ทราบมีกำลังทหารมากน้อยเท่าใดดาหน้ามาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง คบไฟนับร้อยนับพันจุดสว่างไสว สาดส่องจนพวกมันไม่อาจหลบเร้นซ่อนตัวได้

หลันอี้มีประสบการณ์สู้รบชำชองเพียงไหน ดูจากสภาพการณ์ทราบว่า การศึกครั้งนี้ไม่มีทางเอาชนะได้ ฝ่ายตรงข้ามทั้งมีกำลังพวกมาก ทั้งจัดขบวนไว้แต่แรก ไม่ว่าตนเองชำชองพิชัยยุทธ์ปานใด ผู้ใต้บังคับบัญชาเข้มแข็งเพียงไหน ก็มิใช่คู่มือด้วย

ที่แท้เป็นผู้ใดหักหลังมัน ไม่เช่นนั้นไหนเลยมีกำลังพลซุ่มอยู่ที่นี้รอให้พวกมันมาติดกับ?

หลันอี้หยุดม้าไว้ ประกายตาที่เกรี้ยวกราดอำมหิตจ้องจับไปยังพระยาจิ่งชวนเฉาเจิ้นที่ข้างกาย

พระยาจิ่งชวนเฉาเจิ้นก็มองดูมันอย่างแตกตื่นลนลาน พอเห็นสีหน้ามันไม่เป็นมิตร รีบร้องว่า

"ไม่เกี่ยวข้องกับเรา"

หลันอี้ชักหอกยาวจากข้างอานม้า ซัดใส่ดุจสายฟ้า ทิ่มแทงทำลายแผ่นทองเหลืองที่คุ้มครองตำแหน่งหัวใจของพระยาจิ่งชวนเฉาเจิ้นแทงใส่ตำแหน่งหัวใจ กระแทกมันลอยพ้นจากหลังม้า ก่อนร่างหล่นลงกับพื้น ก็ขาดใจตายไปแล้ว

จ้านเจี่ยและพวกห้อมล้อมเข้ามา ร้องว่า

"ท่านแม่ทัพใหญ่ พวกเราฝ่าออกไป"

หลันอี้แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ร้องดังๆ ว่า

"ลูกหลานทั้งหลายตามเรามา"

พลางควบม้านำหน้า นำกำลังสองร้อยนายฝ่าไปยังช่องว่างซ้ายมือ ซึ่งมีไพร่พลอ่อนด้อยที่สด

มันใช้หอกยาวปัดป่ายลูกธนูที่ระดมยิงมาหลายดอก ฝ่าไปในขบวนทหารราบรอบนอก หอกยาวในมือกลายเป็นสื่อทวงชีวิต ทั้งตวัดเขี่ยทิ้งทิ่มแทงศัตรูล้มตาย ไม่มีผู้ใดต้านติดได้

จ้านเจี่ยกับฉางเยี่ยว่างแยกย้ายคุ้มกันอยู่สองข้าง ทำให้หลันอี้เปล่งอานุภาพการฆ่าฟันอย่างเต็มที่

หลันอี้เพิ่งเขี่ยศัตรูที่ควบม้าเข้ามาผู้หนึ่งปลิวกระเด็น พลันรู้สึกทรวงอกอืดอัด เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน ทราบว่าอาการบาดเจ็บบอบช้ำที่ถูกกระบี่ฉินเมิ่งเหยาทิ่มแทงทำร้ายยังไม่ทุเลาหายดี พอสู้ศึกก็แสดงออกมา รีบโคจรพลังสะกดอาการบาดเจ็บบอบช้ำเอาไว้ พลันปรากฏลูกธนูดอกหนึ่งยิงใส่คอม้า ม้าศึกแผดเสียงร้องคำหนึ่ง คุกขาหน้าลง สลัดมันพลิกร่วงลงจากหลังม้า

ทหารราบถือโล่หวายหลายนายกระชับดาบเข่นฆ่าเข้ามา

หลันอี้จะอย่างไรเป็นยอดฝีมือ ยามคับขันไม่ลนลาน ใช้ปลายแหลมของหอกจี้ใส่พื้นดิน พาร่างอันสูงตระหง่านดีดตัวขึ้น พร้อมกันนั้นตวัดสองเท้าเตะใส่โล่หวาย แผ่พุ่งพลังชำแรกผ่านโล่หวายเข้าไปทหารราบทั้งสองล้วนกระอักโลหิตปลิวลิ่วไป

หลันอี้เห็นศัตรูทั้งสองไม่ขาดใจตายในทันทีทันใด ทราบว่าอาการบาดเจ็บบอบช้ำเป็นเหตุให้พลังฝีมือลดทอนลง ยามนั้นมันฆ่าฟันจนตาแดงฉาน พลันชักดาบคู่มือจากข้างเอว ฟันใส่ศัตรูอีกฟากหนึ่งล้มตายลง จากนั้นร่ายรำหอกยาว บังเกิดเป็นเงาหอกนับพันนับหมื่น

สาย คุกคามศัตรูรอบข้างถอยห่างไป

จ้านเจี่ยและพวกบุกฝ่ามาถึง สั่งคนยกม้าตัวหนึ่งให้แก่หลันอี้เข่นฆ่าไปยังเบื้องหน้าสืบต่อ

ยามนี้ผู้คนที่ข้างกายมันเหลือเพียงห้าสิบกว่าคน ล้วนแต่อาบเลือดรับบาดเจ็บ ไม่ว่าผู้ใดก็จำแนกไม่ออกว่าโลหิตบนร่างเป็นของศัตรูหรือเป็นของตัวเอง

รอบบริเวณล้วนเป็นศัตรูที่มืดฟ้ามัวดิน แสงคบไฟสาดสะท้อนประกายดาบกระบี่หอกง้าว สมรภูมิสู้รบเคลื่อนตัวอยู่ตลอดเวลา

หลันอี้และพวกพลันรู้สึกว่าพลังกดดันผ่อนคลายชั่วขณะ ที่แท้พุ่งผ่านขบวนทหารราบของศัตรูสร้างความยินดีจนเร่งความเร็วโถมไปยังเบื้องหน้า

ขอเพียงบรรลุถึงเขตป่าโปร่งที่นอกเมือง ก็มีความหวังหลบหนีเอาชีวิตรอดได้

ที่เบื้องหน้าดำทะมึนเป็นแผ่นผืน ไม่เห็นเงาร่างผู้คน

หลันอี้เพิ่งฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ที่เบื้องหน้าพลันสว่างเจิดจ้า

คบไฟจำนวนมากมายถูกจุดขึ้น พร้อมกันนั้นรอบนอกเกิดการเคลื่อนตัวจากสองปีก บีบรัดเข้ามาดุจคีมคีบ ล้อมกักพวกมันเอาไว้ ครั้งนี้ที่ปรากฏขึ้นล้วนเป็นทหารม้า มีไพร่พลกล้าแข็งยิ่งนัก

หลันอี้และพวกทราบว่าไม่อาจหยุดนิ่ง พากันบุกทะลวงไปรอบข้างอย่างไม่คิดชีวิต ฝ่ายตรงข้ามเพียงระดมยิงลูกธนูใส่พวกมันถ่ายเดียว เมื่อคนของหลันอี้หลงเหลือเพียงสามสิบกว่าคน ได้แต่หยุดชะงักลง

หลันอี้กู่ร้องดังยาวนาน เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาพากันลงจากหลังม้า ลงมือสังหารม้าคู่ขา ใช้ซากม้าก่อเป็นกำแพงล้อมชั้นหนึ่ง เป็นสภาพสยดสยองสุดทนดู

ผู้คนสามสิบกว่าคนก่อตั้งเป็นขบวนพยุหขนาดย่อม อารักขา

หลันอี้ไว้กึ่งกลาง ตกลงใจต่อสู้จนตัวตาย

หลันอี้สำรวจดูผู้คนข้างกาย เห็นจ้านเจี่ย ฉางเยี่ยว่าง หลันฉุ่ยเจินและหลี่เทียนเฉวียนล้วนอยู่ครบถ้วน เพียงขาดฟางฟาคนเดียว พลังฝีมือคนผู้นี้เพียงเป็นรองหลี่เทียนเฉวียน ตามเหตุผลไม่สมควรบุกฝ่าถึงที่นี้ไม่ได้ พลันฉุกใจคิดตวาดว่า

"ฟางฟาอยู่ที่ใด ไสหัวออกมาให้กับเรา"

จนบัดนี้มันค่อยทราบว่า เหตุใดจูหยวนจางจึงมีบัญชาให้ลอบสังหารเหลียนควน ทั้งนี้เพราะเมื่อเป็นเช่นนี้ฟางฟาจึงได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นเสนาธิการ ทำหน้าที่ส่งข่าวให้กับจูหยวนจาง แต่ได้คิดในตอนนี้ก็สายเกินการณ์

เสียงกลองพลันดัง ผู้คนสิบกว่าคนควบขับม้าออกจากวงล้อมศัตร หนึ่งในจำนวนนั้นกลับเป็นหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง ยังมีเจ้าเอี้ยนอ๋องเยี่ยซู่ตงและขันทีชรา ที่มันไม่รู้จักประกอบด้วยขันทีเงาสี่คน และยอดฝีมืออีกหลายคน

ฟางฟาติดตามอยู่ด้านหลังคนเหล่านี้ ด้วยท่าทีลับๆ ล่อๆ

หงอู่ฮ่องเต้ทรงม้าถึงเบื้องหน้าหลันอี้และพวกประมาณสิบวาค่อยหยุดม้าทรงเอาไว้

หลันอี้จะอย่างไรตกอยู่ภายใต้การปกครองของหงอู่ฮ่องเต้สามสิบกว่าปี กลับไม่อาจด่าสืบต่อ

หงอู่ฮ่องเต้ในฉลองพระองค์จอมทัพ มีพระบารมีน่าเกรงขามแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"แม่ทัพใหญ่หลันสบายดี หากทราบเช่นนี้แต่แรก กาลก่อนไยต้องประพฤติ? นึกถึงที่ผ่านมาข้าโปรดปรานต่อเจ้า ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ที่แต่งตั้งให้เปรียบเทียบเท่ากับเว่ยชิงสมัยราชวงศ์ฮั่น กับหลี่จิ้งสมัยราชวงศ์ถัง คิดไม่ถึงเจ้าถือดีในความดีความชอบ หลงลำพองลืมตน

ยึดครองไร่นาราษฎร ข้าส่งขุนนางหวี่ซื่อไปไต่สวน กลับถูกเจ้าทุบตีทำร้าย เมื่อครั้งปราบศึกอุดรยกทัพกลับมา สั่งให้เปิดด่านซี่ฟงกลางวิกาล นายด่านเปิดด่านชักช้าเจ้ากลับนำกำลังทหารทลายด่านเข้ามา ข้าเห็นแก่เจ้าขับไล่ทหารมองโกลออกนอกด่าน มีคุณูปการยิ่งใหญ่ใช้ความอดทนอดกลั้นตลอดมา อวยยศเจ้าเป็นเจ้าพระยาเหลียงกว๋อกงแต่งตั้งเป็นไท่ฟู่ (พระอาจารย์) รัชทายาท ยศถาบรรดาศักดิ์เพียงเป็นรองพี่เย่อฺอู๋เท่านั้น มิคาดเจ้ายังไม่พึงพอใจ ยามอยู่ต่อหน้าลับหลังผู้คน บอกว่าข้าปฏิบัติต่อเจ้าจืดจางเกินไป ตอนนี้ยังสมคบคิดกับชนเผ่าอื่นเตรียมก่อการกบฏ เจ้ายังไม่คุกเข่ารับการจับกุม ข้าจะส่งมอบให้กรมราชทัณฑ์ สำนักตูฉาและต้าหลี่ซื่อทั้งสามหน่วยงานทำการสอบสวนให้ความยุติธรรมแก่เจ้าสักครา"

หลันอี้ร้องเพ้ยคำหนึ่ง ถ่มน้ำลายใส่พื้น

ทหารรอบข้างเห็นหลันอี้บังอาจลบหลู่เจ้าชีวิต พากันร่ำร้องด่าทอ สถานการณ์ปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

หงอู่ฮ่องเต้ทรงชูพระหัตถ์ขึ้น รอบบริเวณค่อยเงียบกริบลง

เยี่ยซู่ตงที่ถวายการอารักขาอยู่ด้านข้างกล่าวว่า

"ฝ่าบาท ไม่ควรให้มันเอ่ยปาก"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระพักตร์เห็นพ้อง หันไปรับสั่งต่อคนแต่งกายธรรมดา รูปร่างต่ำเตี้ยล่ำสันไว้เคราครึ้มทั่วใบหน้า มีอายุห้าสิบเศษที่ด้านหลังผู้หนึ่งว่า

"ท่านไซ่จัดการเรื่องนี้ให้กับข้า"

คนผู้นั้นกระตุ้นม้าออกมา จนถึงหน้าขบวนของหลันอี้ หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"จากกันยี่สิบปี มิน่าเล่าท่านแม่ทัพใหญ่จดจำเราผู้แซ่ไซ่ไม่ออก"

หลันอี้เพ่งตามอง ต้องกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ใช่เป็นมือทำลายเทพไซ่เหนียนจู่หรือไม่?"

คนแต่งกายธรรมดา แต่รูปร่างผอมสูงอีกผู้หนึ่งเปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"แม่ทัพใหญ่ยังจำพี่ไซ่ได้ ไม่ทราบลืมเราจื้อพ่อเทียนแล้วหรือไม่?"

หลันอี้ตื่นตระหนกยิ่ง คนทั้งสองนี้ล้วนเป็นยอดฝีมือของจูหยวนจาง วิชาการต่อสู้หาเป็นรองตนเองไม่ คิดไม่ถึงเงียบหายไปนานปี ยามนี้พลันปรากฏขึ้นที่ข้างพระวรกายจูหยวนจาง ดูท่าต้องมีพลังฝีมือรุดหน้า ต่อให้ตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ ยังไม่มั่นใจว่าจะเอาชนะได้ อย่าว่าแต่เป็นเวลาที่อาการบาดเจ็บบอบช้ำกำเริบ ทั้งสู้ศึกมาอย่างยาวนาน

เหลียวดูผู้ใต้บังคับบัญชา ทุกคนหน้าถอดสี แสดงว่าสถานการณ์ยากกอบกู้แก้ไข

ไซ่เหนียนจู่กระโดดลงจากหลังม้า ย่อมมีคนจูงม้าศึกไป มันหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พี่หลันกล้าต่อสู้กับผู้น้องตัวต่อตัวหรือไม่?"

หลันอี้ไม่ตอบคำ หันไปกล่าวเบาๆ ว่า

"เราจะหาทางเข้าใกล้จูหยวนจาง พวกเจ้ารอคอยโอกาสเหมาะใช้อาวุธอัคคียิงใส่รอบข้าง จากนั้นแยกย้ายหนีเอาชีวิตรอด"

ทุกผู้คนพากันผงกศีรษะรับ

ยามนั้นไซ่เหนียนจู่ร้องท้าทายอีกเที่ยวหนึ่ง

หลันอี้จับจ้องมองหลันฉุ่ยเจินอย่างลึกซึ้งคราหนึ่ง จากนั้นขยับหอกยาวในมือ ตวาดว่า

"พี่ไซ่คิดหาที่ตายง่ายดายยิ่ง"

พลางก้าวยาวๆ ออกไป กรีดวาดหอกยาว จู่โจมใส่ไซ่เหนียนจู่

อย่างว่องไว

ไซ่เหนียนจู่ไม่แตกตื่นลนลาน เลื่อนมือไปที่ข้างเอว สลัดมือคราหนึ่ง ปรากฏวัตถุคล้ายสายรัดเอวสั่นพลิ้วกลางสายลม จากนั้นกลายเป็นเหยียดตรง ที่แท้เป็นกระบี่อ่อนเล่มหนึ่ง

หลันอยมพลางกล่าวว่า

"สิบแปดฝ่ามือทำลายเทพของพี่ไซ่ไปที่ใดแล้ว?"

ครั้นกระโน้นไซ่เหนียนจู่ไม่ใช้อาวุธ แม้อยู่ในสมรภูมิ เพียงใช้ฝ่ามือทั้งสองข้างสยบศัตรูเอาชัย สิบแปดฝ่ามือทำลายเทพมีชื่อทั้งใกล้ไกล ดังนั้นหลันอี้จึงถามเช่นนี้

หอกของศัตรูจู่โจมมาถึงแล้ว ไซ่เหนียนจู่ยังมีเวลาตอบว่า

"หากปราศจากของเล่นแปลกใหม่ ไหนเลยส่งพี่หลันลงสู่ปรภพได้?"

พลางสะบัดกระบี่ต้านทานรับท่าหอกอันเกรี้ยวกราดดุดันของหลันอี้เอาไว้

เจ้าเอี้ยนอ๋องที่ตามเสด็จหงอู่ฮ่องเต้กล่าวว่า

"หากมิใช่ผู้บุตรถูกพิษหนอนคุณไสย ต้องฆ่าเจ้าผู้นี้กับมือ"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

"เมื่อใดลูกเราค่อยเรียนรู้หลักไม่พาตัวเสี่ยงอันตราย?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องทราบว่าพระบิดารับสั่งเยาะเย้ยที่ตนเองเคยลงมือปลงพระชนม์ ต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง ไม่กล้ากล่าววาจาอีก

เห็นหอกกระบี่พอกระทบกัน กลับหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ โดยปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติใด

หลันอี้ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กระบี่อ่อนของฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังอ่อนหยุ่นเหนียวแน่น ท่าหอกที่จู่โจมอย่างสุดกำลังของมัน มิเพียงไม่อาจกระแทกกระบี่อ่อนเล่มเดียวร่วงหล่นลง ทั้งยังถูกพลังหยุ่นเยียบที่

แฝงมากับกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามดูดรั้งไว้ คิดถอนดึงหอกพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าก็ทำไม่ได้ จำต้องหักล้างกำลังภายในกับฝ่ายตรงข้ามคำหนึ่ง

หลันอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถอยกายไปด้านหลัง ฝืนใจสะกดพลังลมปราณทีพลุ่งพล่านลง

มิน่าเล่าจูหยวนจางทรงบัญชาให้ไซ่เหนียนจู่ออกมาท้าสู้กับมันต่อให้มันมีพลังฝีมือดุจเดิม เกรงว่ามิใช่คู่มือของฝ่ายตรงข้าม

ฝ่ายหนึ่งเสื่อมถอยอีกฝ่ายหนึ่งรุดหน้า ประกายกระบี่ของไซ่เหนียนจู่พลันกระจายจ้า เงากระบี่นับร้อยพันสายหนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น

หลันอี้สำนึกตัวว่ายากจะมีชีวิตรอดได้ พลันตัดสินใจตวาดสั่งว่า "ไป"

เปลวไฟสิบกว่าสายพวยพุ่ง กระจายไปรอบข้าง ในจำนวนนี้ปรากฏเปลวเพลิงยิงใส่ม้าทรงของหงอู่ฮ่องเต้ ล้วนถูกยอดฝีมือที่ถวายการอารักขาปิดป้องปัดป่าย ร่วงหล่นลงสู่พื้น แต่หาลุกไหม้ไม่ ยามนี้พื้นดินแข็งตัวเป็นหิมะน้ำแข็ง ไหนเลยเกิดการลุกไหม้ได้

แต่วงล้อมของกองทัพต้าหมิงกลับเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้น

จ้านเจี่ยและพวกส่งเสียงโห่ร้อง หลบหนีไปทางตะวันตกทั้งสิ้น นี่เป็นความชาญฉลาดของพวกมัน หากแยกยายกันหลบหนี โอกาสหนีเอาชีวิตรอดยิ่งเลือนรางกว่าเดิม

หงอู่ฮ่องเต้และเหล่ายอดฝีมือหาแยแสสนใจผู้คนที่หนีเอาชีวิตรอดไม่ เพียงมุ่งความสนใจมาที่หลันอี้

ยามนั้นหลันอี้ถูกเพลงกระบี่อ่อนที่ใช้ออกด้วยกระบวนท่าบัดเดี๋ยวอ่อนบัดเดี๋ยวแข็งของไซ่เหนียนจู่ รุกไล่จนหลบซ้ายเลี่ยงขวา ไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้ได้

ทันใดสภาวะกระบี่กระจายจ้า แม้แต่หงอู่ฮ่องเต้และเหล่ายอดฝีมือที่อยู่ห่างสิบวา ยังแว่วเสียงพลังกระบี่แหวกฝ่าอากาศ ไซ่เหนียนจู่พลันถอยห่างจากวงต่อสู้

หลันอี้ตวาดก้อง ซัดหอกยาวหลุดจากมือ พุ่งใส่หงอู่ฮ่องเต้ซึ่งประทับอย่างสิบวา

จื้อพ่อเทียนหัวร่อดังยาวนาน ลอยตัวขึ้นจากหลังม้า หงายร่างตีลังกากลางอากาศ สองเท้าหนีบเข้าหากัน กลับใช้พลังข้อเท้าหนีบหอกยาวเอาไว้ ค่อยม้วนตัวตีลังกาลงสู่พื้น

หลันอี้ทอดถอนใจยาว ที่ทรวงอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุที่แท้ถูกกระบี่อ่อนแทงใส่ หงายร่างล้มลงกับพื้น แม่ทัพใหญ่ผู้เกรียงไกรกลับพบจุดจบอย่างอนาถ

ยามนั้นแม่ทัพเก่าพระยาฉางซิ่งเกิงปิ่งเหวิน ซึ่งรับหน้าที่นำทัพควบม้าถึงเบื้องหน้าม้าทรงของหงอู่ฮ่องเต้ พลิกตัวลงจากหลังม้าคุกเข่าลงกราบทูลว่า

"กระหม่อมทำงานไม่เต็มที่ โจรกบฏล้วนถูกสังหารสิ้น เพียงขาดหลันฉุ่ยเจินคนเดียว"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงกำจัดหลันอี้ที่เป็นภัยคุกคามอยู่ด้านข้างเป็นผลสำเร็จ ทรงโสมนัสยินดี หาถือสาที่ปรากฏสตรีนางหนึ่งหนีรอดไปได้ไม่ แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"พระยาฉางซิ่งหามีความผิดไม่ สตรีนางนี้ถนัดในการกบดานซ่อนร่องรอย แต่ต้องไม่อาจหนีรอดจากแหฟ้าตาข่ายดินที่พวกเราคลี่กางไว้ ไม่แน่ว่าฉวยโอกาสที่ชุลมุน แสร้งนอนตายกับพื้น ท่านเกิงสั่งคนตรวจค้นให้ดีเถอะ"

พลางทรงม้ากลับเข้าเมือง ทรงพระสรวลดังยาวนาน ตรัสว่า

"ข้าจะสอบปากคำหูอุ้ยหยงเอง ดูว่ามันยังปากแข็ง หรือว่า

ไม่จงรักภักดีต่อตันอี้หยูพอ?”

เหล่าแม่ทัพนายกองรีบตามเสด็จอย่างใกล้ชิด

หานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวและซวีเยี่ยเวี่ยใช้วิชาตัวเบาอันเลิศล้ำหลบรอดหูตาเวรยาม ลอบเข้าสู่บริเวณใต้ดินของหอกลองระฆังเขตหวงเฉิงรอบนอก มาถึงหน้าประตูเหล็กปากทางเข้าอุโมงค์

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“สถานที่สำคัญเช่นนี้ ไฉนไม่มีคนเฝ้ารักษา?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

“ประตูเหล็กที่หนาหนึ่งเชียะบานนี้ได้แต่เปิดจากด้านใน มิเพียงล่ามกุญแจ ทั้งยังลงสลักประตูเหล็กสามชุด ต่อให้เป็นผังปานก็ไม่อาจกระแทกเปิดออก”

ซวีเยี่ยเวี่ยแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านเปิดมันออกได้อย่างไร? ท่านหาได้พกพาเครื่องมือกระแทกทลายประตูไม่”

โจรท่องโดดเดี่ยวงอนิ้วเคราะใส่ศีรษะซวีเยี่ยเวี่ย กล่าวว่า

“ดังนั้นบอกว่าท่านเป็นเด็กหญิงที่อ่อนต่อโลก ค่อยถูกเด็กน้อยนี้หลอกลวงโดยง่ายดาย ไหนเลยกระแทกประตูได้ ขอเพียงบังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติ ราชองครักษ์ที่เฝ้าประจำกระบอกทองเหลือง สดับฟังเสียงในอุโมงค์จะรู้สึกตัว ขอเพียงอาศัยเครื่องเป่าลมปล่อยควันพิษเข้าสู่อุโมงค์ ก็จะรมจนท่านอึดอัดขาดใจตาย”

ซวีเยี่ยเวี่ยหยอกล้อกับมันจนชาชิน เพียงลูบคลำศีรษะที่ถูกมันเคาะจนเจ็บปวด เชิดปากน้อยๆ จนสูงชัน

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่าต่อให้ท่านมีวิธีเปิดประตู เพียงเสียงเปิดประตูจะ

สร้างความแตกตื่นแก่ราชองครักษ์ที่เฝ้ารักษาการณ์"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นับว่าท่านชาญฉลาด คาดเดาออกว่าเราเคยลอบเข้าอุโมงค์ไปเปิดไขกุญแจ เพียงแต่สมองของท่านยังมีจำกัด นึกไม่ถึงว่าเราทาน้ำมันหล่อลื่นที่กุญแจ รับรองว่าพอเปิดประตูใหม่ จะปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติใด"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"สามารถผ่านเข้าอุโมงค์อย่างง่ายดายถึงเพียงนี้หรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ย่อมไม่ง่ายดาย นี่ต้องโทษว่าบิดาท่าน ปากทางออกของอุโมงค์ในวังหลวงล้วนอยู่ที่โล่งกว้าง ขอเพียงมุดออกไปจะถูกพบเห็นในบัดดล"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นท่านมุดออกจากอุโมงค์ได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"อุโมงค์ทุกสายล้วนมีช่องถ่ายเทอากาศ ขอบอกไม้ตายของเราพี่ใหญ่ต่อท่านอีกประการหนึ่ง นั่นคือวิชาย่อกระดูก ต่อให้เป็นรูมุสิกเรายังมุดผ่านไปได้"

ซวีเยี่ยเวี่ยไม่ยอมเชื่อ กล่าวคำ "คุยโอ่โอ้อวด" หานป๋อพลันยื่นมือโอบเอวซวีเยี่ยเวี่ย กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเรากลับบ้านไปนอนได้แล้ว นอกจากวานรเฒ่าท่าน ยังมีผู้ใดมุดผ่านช่องถ่ายเทอากาศได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวทาบฝ่ามือกับทรวงอกหานป๋อ กล่าวข่มขู่ว่า

"หากกล่าวคำกลับไปอีกคำเดียว เราจะจับตอนตัวอุบาทว์บัดซบท่านเป็นขันที"

ซวีเยี่ยเวี่ยรับฟังจนหน้าแดงสดใส หาคาดไม่ว่าปากสุนัขของหานป๋อไม่มีงาช้างงอกเงย ยังกล่าวว่า

"จับข้าพเจ้าตอน? เวี่ยเอ๋อไม่ตัดศีรษะท่านก็แปลกไปแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยยิ่งอับอายจนไม่ทราบชำแรกไปยังที่ใดดี

หานป๋อกล่าวด้วยความสงสัยใจว่า

"โจรเฒ่าท่านมีเวลามากนักหรือ? เหตุใดพร่ำกล่าววาจาไร้สาระในที่นี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

"ย่อมมีเวลา จูหยวนจางออกจากวังไปจัดการกับหลันอี้ หูอุ้ยหยงและเหลิงเอี้ยน ไหนเลยกลับมาโดยเร็ว?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกับหานป๋อร้องอุทานว่า

"ไฉนรอจนจูหยวนจางกลับมา?"

โจรท่องโดดเดี่ยวมีความคิดอ่านเป็นมั่นเหมาะล้วงถุงผ้าที่หนักอึ้งไม่ทราบบรรจุสิ่งของใดจากอกเสื้อใบหนึ่ง ยัดให้กับหานป๋อ กล่าวว่า

"รอสักครู่พวกเราจะอาศัยช่องถ่ายเทอากาศที่เราถ่างกว้างออกลอบเข้าวัง จากนั้นท่านถือสิ่งของนี้หลบหนีออกจากพระตำหนักคุนหนิงนั่นเป็นเขตวังที่ประทับชั้นใน มีการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด จดจำไว้ว่าอย่าได้ฆ่าคน ต่อจากนั้นยอมถูกจับกุมแต่โดยดี ถือว่าบรรลุภารกิจขโมยของวิเศษครั้งยิ่งใหญ่นี้"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง ลูบคลำสิ่งของในถุงผ้าโดยที่กั้นด้วยเนื้อผ้าชั้นหนึ่ง ค่อยเข้าใจทีละน้อย กล่าวอย่างบูดบึ้งขุ่นเคืองว่า

"โจรเฒ่าเพราะเพื่อขโมยสิ่งของ กลับให้ข้าพเจ้าสละชีวิตสูญเปล่า"

ซวีเยี่ยเวี่ยยังมึนงงสงสัย ยื่นมือลูบคลำถุงผ้าในมือหานป๋อชั่วขณะ พลันร้องว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว นี่เป็นจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์ของปลอม"

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"น้องสาวของเราผู้นี้ช่างเฉลียวฉลาดนัก"

จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าจหยวนจางยินยอมให้เราขโมยสิ่งของหรอกหรืออย่างนั้นท่านขโมยให้เขาดู หรือว่าจูหยวนจางจะตัดศีรษะท่าน? เมื่อถูกคุมตัวถึงหน้าพระพักตร์ ท่านเพียงบอกว่ารับมอบของโจรจากเราอื่นๆ ล้วนไม่ทราบ แต่อย่าลืมบอกว่า 'มันคล้ายยังขโมยสิ่งของอื่น นี่เพียงเป็นหนึ่งในสิ่งของที่มันขโมย' อย่างนั้นจูหยวนจางต้องรุดไปตรวจสอบดูและจัดวางของปลอมนี้ไว้ที่เดิม เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะทราบว่าจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์เก็บรักษาอยู่ที่ใด ชิงไปขโมยของวิเศษมา ท่านดูเรื่องราวรวบง่ายเพียงนี้เอง หลังจากนั้นนอกจากจูหยวนจางคิดใช้จอกใบนี้ดื่มสุราไม่เช่นนั้นไหนเลยทราบว่าจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์ถูกลักขโมย ต่อให้ทราบได้ พวกเราก็ออกจากนครหลวงแต่แรกแล้ว"

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยอดนับถือเลื่อมใสต่อแผนโจรกรรมที่ทั้งอุกอาจ ทั้งซับซ้อนหลายชั้นของโจรท่องโดดเดี่ยวมิได้ มิน่าเล่ามันได้รับการขนานนามเป็นจอมโจรอันดับหนึ่งแห่งยุค

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันนึกได้เรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ได้ ฟางเยี่ยหวี่นัดต่อสู้กับป๋อหลาง ที่พระสุสานเสี้ยวหลิงช่วงรอยต่อระหว่างยามจื่อกับยามโฉ่ว (หนึ่งนาฬิกา) คืนนี้ เมื่อเกิดเรื่องแทรกซ้อนเช่นนี้ ป๋อหลางไหนเลยไปตามนัดได้?"

หานป๋อกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ผิดนัดก็ผิดนัดเถอะ มีอันใดต้องต่อยตีด้วย?"

ซวีเยี่ยเวี่ยรับฟังจนอ้าปากค้าง จากนั้นหัวร่อคิกออกมา สีหน้าปีติยินดียิ่ง

ฟางเยี่ยหวี่มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดจะหยั่ง เมื่อกล้านัดต่อสู้กับหานป๋อ ย่อมมีความเชื่อมั่นอยู่หลายส่วน

ซวีเยี่ยเวี่ยพบรักกับหานป๋อ ย่อมไม่คิดเอาชนะคะคานเช่นกาลก่อน พลอยไม่ถือสาว่าหานป๋อประพฤติตัวเป็นผู้กล้าหรือไม่

โจรท่องโดดเดี่ยวม้วนแขนเสื้อขึ้น กล่าวว่า

“ประเสริฐ พวกเราเข้าวังไปขโมยของวิเศษกัน”

มุมปากผังปานประดับด้วยรอยยิ้ม หาเหลือบแลท่าประทับฝ่ามือของหลวงจีนไร้คำนึงไม่ เพียงตวัดเท้าเตะออกเบาๆ

เท้านี้พอปรากฏแก่สายตาหลวงจีนไร้คำนึง ถึงแม้ท่านบำเพ็ญเพียรเป็นเวลาเจ็ดสิบกว่าปี ยังใจหายวาบ

ปัญหาเกิดจากทิศทางของเท้านี้

ท่านทราบดีว่าเป้าหมายของเท้าของผังปานอยู่ที่ท้องน้อยของท่าน ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ท่านคือ เท้านี้กลับหลุดพ้นจากข้อจำกัดของเวลา ทำให้ท่านเกิดความรู้สึกว่า ก่อนที่ฝ่ามือจะประทับถูกผังปานตนเองต้องถูกเตะใส่

นี่ขัดกับเหตุผลโดยสิ้นเชิง

ผังปานเตะออกทีหลัง ไหนเลยรวดเร็วกว่าท่าฝ่ามือที่บรรลุถึงก่อนของท่าน?

ครุ่นคิดส่วนครุ่นคิด ความรู้สึกนี้กลับ “จริงแท้” ยากที่จะทำลายล้างได้

หลวงจีนไร้คำนึงท่องสวดคำหนึ่ง สองตาหลุบต่ำ สำรวมจิตแน่วแน่ ร่างหมุนคว้างกลางอากาศ

หลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรมรูปนี้คล้ายกลับกลายเป็นพุทธะพันกรพันพระบาท เงาฝ่ามือและเท้านับร้อยนับพันหลุดพ้นจากร่าง ฟาดและ

เตะกราดราวกับไม่มีเป้าหมาย และคล้ายไร้จุดประสงค์ใด

ผังปานยิ้มพลางผงกศีรษะกล่าวว่า

“เช่นนี้ค่อยใช้การได้”

พลางเตะเท้าออกดังเดิม แต่เท้าที่รวดเร็วสุดเปรียบปาน กลายเป็นเชื่องช้าราวกับหอยทากขึ้นต้นไม้ ระดับความเร็วที่เปลี่ยนไป ทำให้ผู้คนแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ทั้งคับข้องใจจนแทบเสียสติไป

หลวงจีนไร้คำนึงหมุนควางเร่งร้อนกว่าเดิม พลันหลุดพ้นจากร่าง คงเหลือแต่มือเท้ามากมายสุดคณานับ ยืดเหยียดขยายอยู่กลางอากาศอย่างรวดเร็วเหลือประมาณ

สภาพเช่นนี้ตามเหตุผลสมควรลี้ลับสุดบรรยาย แต่ก็บันดาลให้ผู้คนบังเกิดจิตศรัทธา ดั่งราวกับประกายรัศมีแห่งพุทธะสาดส่องหล้า

พริบตาอันกระชั้นสั้น หลวงจีนไร้คำนึงเปลี่ยนจากรุกเป็นรับส่วนผังปานเปลี่ยนจากรับเป็นรุก

เท้าที่เชื่องช้าจนไม่อาจเชื่องช้ากว่านี้ของผังปานพลันเตะไปในเงาฝ่ามือเงาเท้า

นั่นล้วนฝืนกับกฎเกณฑ์ของเวลากับช่องว่างของอากาศธาตุ ขณะที่ท่านเพิ่งเกิดความรู้สึกว่าเท้านี้เชื่องช้า ท่าเท้านี้ก็ฝ่าไปใน “นาฏพุทธะ” ของหลวงจีนไร้คำนึง ซึ่งตั้งรับอย่างรัดกุม

เสียงปงเมื่อหลวงจีนไร้คำนึงฟันมือใส่เท้าของผังปาน กลับคืนสู่รูปร่างดังเดิม พุ่งถอยไปด้านหลังดุจดาวตก จนถึงสันหลังคาตึกอีกหลังหนึ่ง

ผังปานยืนมือไพล่หลังกับที่เดิม กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“พี่ไร้คำนึงไม่ว่าจิตฌานหรือพลังการฝึกปรือล้วนบรรลุถึงขั้นมหายาน มีความสำเร็จล้ำหน้าพระคุณเจ้าเจี๋ยแจเมื่อครั้งกระโน้น ที่หายากยิ่งกว่าคือขจัดซึ่งความคิดแพ้ชนะหรือได้รับสูญเสีย ทำให้เราผู้แซ่

ผังลืมเลือนเรื่องอื่นไปสิ้น”

หลวงจีนไร้คำนึงไม่ยินดีไม่กังวล ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณเบาๆ กล่าวว่า

“ประสกผังหลุดพ้นจากข้อจำกัดของมนุษย์เทวะจากมารเข้าสู่ธรรม บุคลิกภาพแปรเปลี่ยนกลับกลาย ที่หายากยิ่งคือละทิ้งการต่อสู้ช่วงชิงทางโลก เปรียบกับพวกเราเหล่าบรรพชิต ยังเห็นซึ้งยิ่งกว่า การมาของอาตมาครั้งนี้ ไม่มีความคิดล่วงเกิน เพียงคิดแสวงหาทางมรรคาบู๊และขอบเขตแห่งฌาน ขอประสกผังโปรดแนะนำสั่งสอน”

ผังปานหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

“ยี่สิบปีมานี้ เราผู้แซ่ผังละทิ้งวิชามารที่ฝึกปรือมานานปี คงเหลือแต่เพลงหมัดเท้าธรรมดา มิสู้ให้เราต่อยใส่พระคุณเจ้าสามหมัด หากพระคุณเจ้าต้านทานรับได้ คืนนี้ถือว่ายุติเลิกรา”

จากนั้นตาสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวว่า

“หากพระคุณเจ้ารับไม่ได้ คงต้องไปคำนับทักทายเหล่าผู้เปรื่องปราดที่แดนสุขาวดี ไม่อาจโทษว่าเราผู้แซ่ผังไม่ยั้งมือไว้ไมตรี เพราะว่าคิดยั้งมือก็ทำไม่ได้”

หลวงจีนไร้คำนึงมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม ประนมมือกล่าวว่า

“ประสกผังเชิญ”

ผังปานยิ้มอย่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด พลันหายสาบสูญไร้ร่องรอย คงเหลือแต่หอสูงที่ว่างเปล่า

สีหน้าหลวงจีนไร้คำนึงเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง ก้มศีรษะลงส่งเสียงสรรเสริญพระคุณเบาๆ พริบตานั้นความคิดทั้งหลายล้วนดับมอดไร้ความคิดคำนึงไร้ซึ่งปริวิตก เข้าสู่ขอบเขตขั้นศูนย์ตาอันว่างเปล่าของสถาบันสงฆ์

ลมพายุม้วนตัวมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง พอบรรลุถึงระยะห่าง

จากตัวหนึ่งเชียะพลันหยุดลง

หลวงจีนไร้คำนึงคล้ายตกอยู่กลางตาพายุของลมสลาตันอันรุนแรง รอบข้างแม้เป็นกระแสลมซึ่งมีอำนาจในการทำลายล้าง บริเวณใจกลางกลับสงบนิ่ง คล้ายบ่อโบราณไร้ระลอก

พายุรายพลันสงบลง

ต่อจากนั้นเป็นพลังอันมหาศาลสายหนึ่ง ดึงดูดท่านไปยังเบื้องหน้า

หลวงจีนไร้คำนึงผนึกพลังไร้คำนึงถึงขีดสุด เปลือกตาหลุบต่ำลง ยึดถือวัตถุเรื่องราวซึ่งเกิดขึ้นที่เบื้องหน้าข้างกาย ประหนึ่งภาพมายาอสูรฟ้า หาเป็นความจริงไม่

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น พลังอันมหาศาลนั้นยังดึงดูดเท้าขวาของท่านเคลื่อนไปเบื้องหน้าครึ่งนิ้ว

"เห็น" ผังปานลอยขึ้นจากเบื้องหน้าราวกับเทพอสูรที่ผุดขึ้นจากนรก ต่อยหมัดใส่ท่าน โดยแฝงความเปลี่ยนแปลงไร้ที่สุด คล้ายเชื่องช้าแท้จริงรวดเร็ว

ยามนี้หลวงจีนไร้คำนึงเก็บซ่อนประกายตา ตามเหตุผลสมควร "มอง" ไม่เห็นผังปาน จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า จิตฌานของท่านถูกผังปานใช้พลังจิตอันสูงส่งแหวกทำลายแตกเป็นช่อง รุกรานเข้ามา

หลวงจีนไร้คำนึงยังรักษาความสงบของจิตฌานเอาไว้ ยกสองมือขึ้น แขนจีวรที่บรรจุพลังเปี่ยมล้น ผลักดันจากภายในออกสู่ภายนอก

พลังลมปราณพอปะทะ บังเกิดเสียงระเบิดหนักๆ ดราหนึ่ง

หลวงจีนไร้คำนึงพลิ้วถอยไปด้านหลังอย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง ทิ้งตัวลงบนหลังคาบ้านอีกหลังหนึ่ง ทั้งยังเหยียบกระเบื้องแตกไปแผ่นหนึ่ง ค่อยยืนหยัดมั่น

ผังปานยืนอยู่บนสันหลังคาแทนที่ท่าน ยืนมือไพล่หลังราวกับไม่ได้ประมือมาก่อน กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ช่างสมใจนัก คิดไม่ถึงพี่ไร้คำนึงสามารถรับท่าจู่โจมอย่างสุดกำลังของเรา ทำให้เรารู้สึกปลอดโปร่งสบายไปทั่วร่าง"

หลวงจีนไร้คำนึงแม้ตกเป็นรอง แต่หาท้อแท้ไม่ ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม กล่าวช้าๆ ว่า

"พลังฝีมือของประสกผังบรรลุถึงขอบเขตขั้นมนุษย์เทวะ แปรความเปื่อยผุเป็นพิสดาร เปลี่ยนจากความเฉิดฉันเป็นเรียบง่าย มาตรว่าใช้เพียงหนึ่งเท้าหนึ่งฝ่ามือ แต่ทำให้อาตมารู้สึกถึงเคล็ดความลับของฟ้าไร้ที่สิ้นสุด ที่หายากยิ่งคือปราศจากกลิ่นอายฆ่าฟันเช่นเดียวกับสองครั้งที่ผ่านมา"

ผังปานกวาดตาสำรวจมองทิวทัศน์หลังคาตึกซึ่งทอดยาวออกไปเมื่อหยุดนิ่งที่หวงเฉิง (ราชธานี) ซึ่งจุดโคมไฟเรืองรอง ดวงตาก็ทอประกายพิสดารเต็มไปด้วยจินตนาการนึกฝัน ปากกล่าวว่า

"นี่คือข้อแตกต่างระหว่างสำนักมารกับค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ หากพวกท่านคิดฆ่าคน ต้องนึกหาเหตุผลที่คิดฆ่าบุคคลผู้นี้ ค่อยบังเกิดความคิดฆ่าฟันขึ้น โดยพฤติการณ์แม้เป็นการฆ่าคน แต่กลับช่วยชีวิตบุคคลอื่น สำนักมารจึงไม่สนใจ ไม่เห็นความเป็นตายของสำสัตว์อยู่ในสายตา สำหรับผู้ใดถูกผู้ใดผิด นับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น พระคุณเจ้าสามารถบอกต่อเราหรือไม่ว่า จูหยวนจางเป็นคนดีหรือคนเลว นั่นย่อมยึดถือตามบรรทัดฐานความดีเลวของสถาบันสงฆ์"

หลวงจีนไร้คำนึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวังว่าอาตมาสามารถมีคำตอบที่แน่นอน"

ผังปานรั้งสายตากลับจากหวงเฉิง ตวาดว่า

"ประเสริฐ หลวงจีนไร้คำนึงมิใช่ชนชั้นอันจอมปลอมจริงๆ เราผู้แซ่ผังจะกำนัลพระคุณเจ้าอีกสองหมัด"

เสียงขาดคำ ฟ้าดินพลันเปลี่ยนสีไป

หลวงจีนไร้คำนึงมีความรู้สึกว่านครอิ้งเทียนฝู่พลันสาบสูญไป แผ่นฟ้าแผ่นดินคงเหลือแต่ท่านกับผังปาน ขณะที่ผังปานต่อยหมัดใส่ท่าน

ผังปานคล้ายอยู่ที่สุดแสนไกล แต่ก็คล้ายอยู่ใกล้ที่เบื้องหน้า

ความสับสนของระยะห่าง ทำให้จิตฌานซึ่งมั่นคงดั่งหินผาของท่านอดบังเกิดระลอกเล็กๆ วงหนึ่งมิได้

ระลอกพอบังเกิดก็ไม่อาจควบคุมได้ ม้วนใส่สมาธิจิตใจ

ทั้งหน้าหลังบังเกิดพลังเหลือคณานับ ฉุดกระชากลากดึงท่านไปยังทิศทางที่แตกต่าง

หลวงจีนไร้คำนึงส่งเสียงสวดคำหนึ่ง เฝ้ารักษาจิตใจซึ่งคล้ายเรือน้อยที่อยู่กลางท้องทะเลคราพายุฝนคลื่นลมรุนแรงเอาไว้

พร้อมกันนั้นที่ข้างหูบังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติขึ้น คล้ายกับตกอยู่ท่ามกลางระลอกคลื่นหนุนเนื่องจริงๆ หากเปลี่ยนเป็นบุคคลที่พลังขันติอ่อนด้อย คงหวาดหวั่นพรั่นพรึง แพ้พ่ายโดยไม่ทันต่อสู้แล้ว

หลวงจีนไร้คำนึงทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามใช้พลังมารของบุพพามารเมิ่งเช่อสิง ซึ่งใช้จิตสมาธิเอาชนะวัตถุธาตุ คิดหมายควบคุมจิตฌานของท่าน ดังนั้นปราศจากจิตหวั่นไหว ส่งเสียงเอื้อนออกมา

เสียงท่องสวดมนต์คล้ายดังจากเหนือฟ้า และคล้ายเปล่งจากปาก หลวงจีนไร้คำนึงถ่ายทอดถึงเหนือฟ้า บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวแผ่วเบา พลังมารที่ปกคลุมทั่วบริเวณพลันอ่อนโทรมลงสามส่วน

หลวงจีนไร้คำนึงงอนิ้วที่ขาวสะอาด ทำท่าปางมือไร้ที่สิ้นสุด จากนั้นประกบนิ้วดั่งหอกง้าว จี้ปราดไปยังเบื้องหน้า

สภาวะนิ้วมือพอบังเกิด จีวรที่ครองร่างพลันเบ่งพองขึ้น บังเกิดเป็นริ้วรอยเหลือคณานับ พร้อมกันนั้นพลังนิ้วก่อเกิดเป็นพลังวังวนนับไม่ถ้วน โถมทะลักไปเบื้องหน้า

ดรรชนีและหมัดพอกระทบกัน บังเกิดเสียงดังปง หลวงจีนไร้

คำนึงพลันสะท้านทั้งร่าง

พริบตาที่ปะทะ ผังปานใช้พลังทั้งทางตรงและย้อนสองสายแล่นเข้าสู่ร่างของท่าน คล้ายกับผู้ทรงพลังสองคนแย่งกันฉุดกระชากลากดึง ทำให้ท่านไม่ทราบต่อต้านขัดขืนผู้ใดดี สุดท้ายคงต้องถูกฉีกกระชากออกเป็นสองส่วน

ภายในกายยิ่งไม่อาจแข็งขืน ทั้งไม่อาจปรับตัวได้

ผังปานพลิ้วกายกลับไปที่เดิม

หลวงจีนไร้คำนึงพลันรวมรั้งพลังของศัตรูกับตนเองคืนสู่จุดตันเถียนท้องน้อย ใช้จิตสำนึกชักจูงพลัง หลังจากหมุนเวียนอยู่สองรอบ อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ตลอดทั้งร่างก็กลับคืนสู่ความปลอดโปร่งดุจเดิม

ท่านยังพบว่าตัวเองยืนอยู่บนหลังคา ทุกประการหามีการเปลี่ยนแปลงไม่

นครอิ้งเทียนฝู่ยังคงงามตระการถึงเพียงนั้น

โดยเฉพาะแสงไฟที่หวงเฉิง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่านี่เป็นใจกลางและศูนย์กลางของแผ่นดิน

ผังปานหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

“พระคุณเจ้ายอดเยี่ยมยิ่ง กลับอาศัยการกระอักโลหิต สลายท่าสังหารของเราผู้แซ่ผัง หมัดสุดท้ายนี้ยังคงยกเว้นเถอะ”

หลวงจีนไร้คำนึงประนมมือคำนับต่อผังปาน กล่าวว่า

“ขอบพระคุณประสกผังประทานหนึ่งเท้าสองหมัด นับเป็นประโยชน์แก่อาตมาอย่างคาดไม่ถึง ยามนี้จะเดินทางกลับสำนักเส้าหลินหันหน้าหาผนังกักตัวเองไว้”

พลางยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“สู้สามครั้งแพ้สามครา แต่อาตมากลับยึดถือประสกเป็นผู้รู้ใจ

นับว่าสมใจยิ่งนัก"

ผังปานทอดถอนใจกล่าวว่า

"สมเป็นยอดคนสถาบันสงฆ์อย่างแท้จริง สามารถยกขึ้นวางลงได้"

หลวงจีนไร้คำนึงส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ทอดตาทัวหล้ามีแต่ล่างฟานหวินสามารถชิงชัยกับประสก เพียงแค้นใจที่การศึกบนเกาะร้างหลันเจียง อาตมาไม่อาจเห็นกับตา"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากพระคุณเจ้าไม่อาจตัดรอนความคิดนี้ สุดท้ายจะไม่พบกับความสำเร็จใด"

หลวงจีนไร้คำนึงยิ้มอย่างเฉิดฉัน กล่าวว่า

"อาตมาทราบแล้ว"

พลางพลิ้วถอยห่างไป ส่งเสียงดังมาแต่ไกลว่า

"ทุกครั้งที่ประสกทอดตามองหวงเฉิง เหตุใดแววตาจึงแปลกประหลาดนัก?"

ผังปานส่งเสียงอ่อนโยนว่า

"เพราะว่าที่นั้นมีอาคันตุกะแดนไกลรอคอยเราผู้แซ่ผังอยู่"

ไม่ทันขาดคำ หลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรมแห่งสำนักเส้าหลินก็กลืนหายกับความมืดของนครอิ้งเทียนฝู

ในที่สุดล่างฟานหวินใช้สายตาดุจสายฟ้า มองดูรูปโฉมของตันอี้หยู ด้วยพลังการฝึกปรือของเขา ในใจยังอดบังเกิดความประหลาดใจมิได้

ในสายตาของเขา สตรีเพศที่งดงามที่สุดย่อมเป็นจี้ซีซีกับเจ้าเรือนฉานเมตไตรย นั่นเป็นความรู้สึกที่มองออกจากตัวเอง ทั้งมีส่วนเกี่ยวข้องกับความผูกพัน โดยเฉพาะหญิงงามทั้งสองล้วนลาโลกไป ยิ่งประทับ

เป็นความทรงจำอันล้ำเลิศกว่าเดิม

นอกจากจี้ซีซีกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยแล้ว บุคลิกลักษณะของฉินเมิ่งเหยาก็ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน แต่เมื่อเขาเผชิญหน้ากับตันอี้หยู มิอาจไม่ยอมรับว่านางมารตัวจริงนี้ มีบุคลิกลักษณะที่แม้ต่างกับฉินเมิ่งเหยา แต่ก็หาด้อยกว่าไม่

หากบอกว่าฉินเมิ่งเหยาเป็นนางเซียนที่ไม่แตะต้องของคาว นางนับเป็นนางมารที่สามารถสร้างความลุ่มหลงแก่บุรุษทั้งแผ่นดิน

แต่นางมิใช่สตรีที่ยั่วยวนกวนราคะ ตรงกันข้ามกลับสุภาพเรียบร้อย ที่น่าประทับใจคือวงหน้าอันสวยซึ้งของนาง สะท้อนความงามภายในที่แช่มช้อยชวนให้ผู้คนบังเกิดความรักเวทนา

ไม่ว่าเป็นคนที่ช่างนึกจินตนาการถึงเพียงไหน ก็ไม่ผูกโยงนางกับความลึกซึ้งชั่วร้าย และความโหดเหี้ยมอำมหิต

โดยเฉพาะความงามของนางไม่มีจุดบกพร่องให้ค่อนขอดตำหนิ ผิวพรรณทุกส่วนขาวละเอียดอ่อน ทำให้ผู้คนไม่ยอมเชื่อว่านางเป็นสตรีอายุหกสิบปี คล้ายกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยซึ่งบรรลุถึงขั้นคงความงามไม่เสื่อมคลาย ดูไปยังอ่อนเยาว์กว่าท่านผู้หญิงกงผู้เป็นบุตรีอีก

ตาคู่งามของนางทั้งคู่คล้ายดาวอันสุกใสที่ประดับบนนภาราตรีอันมืดมิด เต็มไปด้วยน้ำหล่อเลี้ยงและพลังชีวิต ทั้งสงบทั้งอ่อนโยน ทำให้ผู้คนนึกคิดว่านางสมควรมีนิสัยใจคออันนุ่มนวลมากไมตรี

นางสวมใส่ชุดยาวระพื้น แขนเสื้อทั้งสองข้างหลวมกว้าง ผมเผ้าที่ดำขลับรับกับชุดขาวราวหิมะ ภาพที่ตัดกันอย่างรุนแรง แม้แต่ล่างฟานหวินยังชมดูจนลานตา

ตันอี้หยูมิต้องใช้เสน่ห์ยั่วยวนอันใด เพียงยืนอย่างชดช้อยก็สามารถสะกดบุรุษทั้งแผ่นดิน เกิดความรู้สึกคิดรบเร้าพัวพัน คลอเคลียเคียงเคล้ากันไป

นางยังคล้ายควันเมฆคล้ายความฝัน จนผู้คนยากที่จะจับต้อง เกิดความรู้สึกยากครอบครองวัตถุเรื่องราวที่งามพร้อมถึงเพียงนี้

ขณะที่ล่างฟานหวินสำรวจมองนางอย่างรวดเร็ว ตันอี้หยูใช้สายตาที่เต็มไปด้วยข้อเรียกร้องต้องการมองดูเขาด้วยความสงสัยอยากรู้

มิซีจี ไทโซ พลันตวาดว่า

“ล่างฟานหวิน ท่านมิใช่คิดลงมือหรือ?”

ล่างฟานหวินยิ้มพลางผงกศีรษะกล่าวว่า

“เป็นเช่นนั้นจริง พี่มิซีจีไม่ลงมือก็ทำไม่ได้”

เสียงหัวร่ออันสดใสดังจากปากตันอี้หยู สุ้มเสียงคล้ายสายลมพัดโบก ธารน้ำแร่ที่ไหลริน แม้แต่สำเนียงจากฟ้าก็ไม่ไพเราะกว่านี้

มิน่าเล่าสตรีนางนี้บรรลุถึงขอบเขตขั้นสูงสุดของวิชาเสน่ห์หญิง ความร้ายกาจอยู่ที่ผู้คนไม่เกิดความรู้สึกว่านางกำลังยั่วยวนท่าน แต่ทุกขมวดคิ้วทุกเผยอยิ้ม ล้วนสะกิดความรักของผู้คนขึ้น ปรารถนาใคร่โอบรั้งเรือนร่างอันงามรัดรึงของนางเข้ามาในอ้อมอก แสดงความรักความทะนุถนอมสักครา

โดยเฉพาะความงามของนางแฝงความรู้สึกอันประหลาดลี้ลับอย่างไม่เป็นรูปธรรมชนิดหนึ่ง ยิ่งทำให้ผู้คนคิดแสวงหาความฝันอันเพริศแพร้วประการหนึ่ง

หลังจากที่ตันอี้หยูหัวร่อจบ ก็กลับคืนสู่ความสงบราวน้ำนิ่ง ขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ในที่สุดล่างฟานหวินมาแล้ว”

ล่างฟานหวินสอดมือไปในอกเสื้อ ล้วงป้านสุราออกมา กรอกน้ำอมฤตเข้าปากต่อหน้ายอดฝีมือทั้งสองติดต่อกันสามอึก ยิ้มพลางกล่าวว่า

“มิเพียงแต่เราผู้แซ่ล่างมาแล้ว ผังปานก็มาแล้ว ตอนนี้กำลัง

ชื่นชมกับทิวทัศน์ราตรีนอกหวงเฉิง"

มิซึจึ ไทโซ มีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง จับตาดูล่างฟานหวินที่จ้องมองหน้าตันอี้หยู และยกป้านดื่มสุรา ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามเปิดเผยช่องโหว่แม้แต่น้อย ดาบจันทร์ธาราของมันจะฉกฉวยช่องว่างจู่โจมใส่ ปลิดศีรษะอีกฝ่ายลงมา

ตันอี้หยูพอได้ยินชื่อผังปาน ต้องเลิกคิ้วเรียวงาม อุทานเบาๆ ว่า

"อย่างนั้นเรากับท่านมิซึจึยิ่งต้องเร่งเผด็จศึก ขอฟานหวินท่านอย่าได้โทษว่าเรา กระบี่คลุมวรุณของท่านร้ายกาจไปแล้ว"

แสงไฟที่ปลายนิ้วพลันดับวูบไป ภายในพระตำหนักตกอยู่ในความมืดที่ยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้าเช่นตอนแรก

เสียงติงสดใสดังสะท้าน ตันอี้หยูใช้ห่วงหยกที่ท่องทะยานยุทธจักรทั้งคู่กระทบกันคราหนึ่ง

สุ้มเสียงกลับดังจากด้านหลังล่างฟานหวิน

มันกลบเสียงดาบจันทร์ธาราแหวกฝ่าอากาศและเสียงตันอี้หยูเคลื่อนตัวไปโดยสิ้นเชิง

ล่างฟานหวินในความมืดยิ้มออกมา

กระบี่คลุมวรุณชักจากฝักอีกครา

หานปี้ฉุ่ยตั้งอกตั้งใจผูกเส้นเชือกบนรองเท้าหนังยาวหุ้มแข้งของชฉางเจิง

ชิฉางเจิงสะพายดาบศัสตราฟ้าที่กลางหลัง สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม ดวงตาทอแววอันแน่วแน่ไม่แปรผัน

มันกับอิงเฟยมีความแค้นอันลึกล้ำปานมหาสมุทร หากมิใช่อิงเฟยดำเนินแผนอุบายซ้ำซ้อน มิเพียงแต่สุ่ยโหยวจิงไม่ตาย แม้แต่ดาบมือซ้ายฟงหานและพวกก็ไม่จบชีวิตอย่างอนาถ

โดยเฉพาะตอนนี้ฉู่หงอี้เป็นคนของมันแล้ว มันยิ่งต้องใช้โลหิตของอิงเฟยมาชะล้างความอับอายอัปยศที่นางเคยได้รับ

ตรงกันข้าม มันกลับไม่แค้นเจินซู่สั้งถึงเพียงนั้น ฝีมือที่นางใช้จัดการกับสุ่ยโหยวจิงยังทิ้งเยื่อใยไว้ หากนางปล่อยให้สุ่ยโหยวจิงตกไปในเงื้อมมืออิงเฟย ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

ส่วนเหตุการณ์ที่เจินซู่สั้งซุ่มโจมตีบนถนนยาว กระทำตามกฎเกณฑ์ยุทธจักร ส่งสาส์นท้ารบก่อน ค่อยยกทัพตะลุมบอนกัน ในสภาพเช่นนี้ย่อมเกิดการบาดเจ็บล้มตาย

ที่นางกระทำถือเป็นความแค้นส่วนรวม หาใช่ข้ออาฆาตส่วนตัวไม่

อย่าว่าแต่นางสามารถหลบหนีออกนอกเขตแดวันหรือไม่ ยังไม่ทราบชัด

มันนึกขอบคุณฟ้าดินที่หยิบยื่นโอกาสให้มันต่อสู้กับอิงเฟย แต่ฝ่ายตรงข้ามคงขอบคุณฟ้าดินเช่นกัน

หลังจากคืนนี้ ในพวกมันเพียงมีคนผู้หนึ่งที่มีชีวิตสืบไป

หานปี้ฉุ่ยหลังจากสวมรองเท้าหนังหุ้มแข้งให้กับมัน ก็ยืดกายขึ้นสวมกอดมัน ประทับจูบอย่างลึกล้ำแล้วกล่าว

"ไม่ต้องห่วงพะวงผู้ใด ลงมือสังหารศัตรูพิชิตชัยเถอะ ไม่ว่าเป็นหรือตาย ปี้ฉุ่ยจะเป็นคนของท่านตลอดไป"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา บังเกิดความฮึกหาญอย่างเต็มเปี่ยม ยื่นมือโอบเอวอันอ่อนนุ่มของนาง เดินออกจากห้อง

เถี่ยชิงอีจูงม้าสองตัว กำลังสนทนากับฟงสิงเลี่ยและภรรยาของมันทั้งสาม สีหน้าท่าทีเป็นปรกติ หาตื่นเต้นตึงเครียดที่บุรุษหนุ่มทั้งสองเตรียมรุดสู่นัดหมายกับความตายไม่

กลับเป็นกงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียนและหลิงหลงมีสีหน้า

วิตกกังวล ปราศจากรอยยิ้มแม้แต่น้อย

ชิฉางเจิงส่งเสียงร้องแต่ไกลว่า

"พี่สะใภ้ทั้งสามวางใจ เราเหล่าชิรับประกันว่า เสี่ยวเลี่ย (เลี่ยน้อย) ต้องทำศึกประสบชัย ปลิดศีรษะของโจรเฒ่าแซ่เหนียนกลับมา"

ฟงสิงเลี่ยสะพายทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ซึ่งเชื่อมต่อเข้าด้วยกันที่กลางหลัง ร่างยังตั้งตรงกว่าทวนสีแดงอีก

เถี่ยชิงอียิ้มพลางกล่าวว่า

"เราก็ใช้คำพูดนี้กล่าวกับฮูหยินทั้งสาม เพียงดูจากท่ายืนของสิงเลี่ย ก็ทราบว่ามันมีฝีมือรุดหน้า หาเป็นรองอาจารย์ไม่"

ชิฉางเจิงจับตาดูท่ายืนของฟงสิงเลี่ย พบว่าแฝงท่วงท่าสยบขวัญผู้คนจริงๆ จึงกล่าวด้วยความชื่นชมว่า

"ท่ายืนนี้ร่ำเรียนอย่างไร?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านเถี่ยมีสายตาคมกล้า นับตั้งแต่วันแรกที่ฝึกวิทยายุทธ์ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) ก็สอนวิธียืนแก่ข้าพเจ้า ท่านผู้เฒ่าบอกว่ามีท่ายืนชนิดหนึ่งสามารถรักษาความสมดุลของร่างกาย เมื่อท้ายทอยกับกระดูกสันหลังเป็นเส้นตรงดิ่ง ค่อยกระทำได้"

จากนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"กล่าวไปละอายยิ่ง ความสมดุลทั้งสองจุดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งค้นพบโดยได้คิดจากท่วงท่าที่ซือฟู่ทำศึกกับผังปาน ไม่ว่าทวนสีแดงร้อยเปลี่ยนพันแปลงอย่างไร ซือฟู่ยังรักษาความสมดุลเอาไว้"

ทุกผู้คนได้ยินมันบ่งบอกเหตุผลอันลึกล้ำออกมา ล้วนบังเกิดความประหลาดใจ ทั้งเทิดทูนบูชาต่ออธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่

กู่เชี่ยนเหลียนค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น จากนั้นจึงมีกะใจสนใจเรื่องอื่น กล่าวว่า

"หานป๋อกับเวี่ยเอ๋อไฉนยังไม่กลับมา?"

เถี่ยชิงอียิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วงมัน ไม่มีผู้ใดมีชะตาวาสนาดีกว่าเด็กน้อยนี้อีก"

ทุกผู้คนพากันยิ้มออกมา

เถี่ยชิงอีส่งมอบม้าพ่วงพีทั้งสองตัวแก่ชิฉางเจิงและฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"นี่เป็นม้าที่ดีที่สุดในจำนวนสิบยอดอาชาที่ท่านประมุขเพาะพันธุ์ขึ้นทั้งสองตัว ด้วยฝีเท้าและระดับความเร็วของพวกมัน มีส่วนช่วยเหลือพวกท่านเฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก และเป็นของขวัญที่ท่านประมุขมอบต่อพวกท่าน"

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยล้วนเป็นคนรักม้า รีบยื่นมือลูบคลำคอม้าสร้างความสนิทสนมกันก่อน

ม้าทั้งสองตัวล้วนแสนรู้ จึงใช้หัวม้าเสียดสีกับนายใหม่ทั้งสอง

ชิฉางเจิงลอยตัวขึ้นบนหลังม้า ควบขับออกไป ชั่วครู่ก็ขี่ย้อนกลับมา หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้เราเหล่าชิกล้าท้าสู้แม้กระทั่งผังปาน อย่าว่าแต่อิงเฟยอันกระจ้อยร่อย"

ฟงสิงเลี่ยถูกมันกระตุ้นความฮึกเหิมขึ้น พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง

มันกลายเป็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ผู้เป็นอาจารย์แล้ว

ผังปานเคลื่อนไหวในหวงเฉิงอย่างรวดเร็ว มาตรว่าที่นี้รักษาการณ์อย่างเข้มงวด แต่มันคล้ายท่องไปในสถานที่ไร้ผู้คน ไม่มีผู้ใดพบเห็นร่องรอยของมันได้

ผังปานย่อมหลีกเลี่ยงจุดสำคัญที่มียอดฝีมือชั้นพิเศษเฝ้ารักษา

ทั้งหลีกเลี่ยงวังหลังที่ล่างฟานหวินต่อสู้กับ มิซีจี ไทโซ และตันอี้หยู

เมื่อล่างฟานหวินชิงบรรลุถึงก่อนก้าวหนึ่ง รับมอบคู่ต่อสู้ที่ยากพบพานเช่น มิซีจี ไทโซไป ผังปานได้แต่ลอบทอดถอนใจว่าตัวเองโชคไม่ดี

ดีที่ผังปานยังมีอิงหยวนที่ลึกล้ำสดจะหยั่งผังปานไม่ทราบว่าหลังจากพบพานอิงหยวน จะเกิดเรื่องอันใดนี่เป็นจุดที่ดึงดูดใจผังปานที่สุด

ผังปานใช้ฝีเท้าที่ปลอดโปร่ง เหยียบย่างสู่ทางภูเขาที่ทอดสู่หมู่บ้านขันทีเงา

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรซากศพของหูอุ้ยหยงที่นอนอยู่บนพื้นพระพักตร์ปรากฏแววโกรธกริ้วขึ้น

เอี๋ยนอู๋จี้ เยี่ยซู่ตง เจ้าเอี้ยนอ๋อง รวมทั้งจื้อพ่อเทียนและไซ่เหนียนจู่ที่ตามเสด็จทั้งห้าล้วนปิดปากไว้ ไม่กล้ากล่าววาจา

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า

"หานป๋อกล่าวไม่ผิด ตันอี้หยูจงใจเสียสละหูอุ้ยหยง มิหนำซ้ำเพื่อปกปิดความลับไว้ ยิ่งต้องฆ่าคนปิดปาก พวกเราจะอย่างไรเดินหมากผิดไปตาหนึ่ง"

เอี๋ยนอู๋จี้กล่าวว่า

"จากการตรวจสอบ หอ้ยหยงสมควรเสียชีวิตเมื่อตอนที่กองกำลังพวกเราบุกเข้าทำเนียบเสนาบดี ตอนที่พบศพมัน ร่างกายยังอุ่นอยู่ เช่นนี้เป็นว่า..."

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า

"ข้าจึงไม่เชื่อว่ามันฆ่าตัวตาย อย่าว่าแต่ยังมีทางอุโมงค์ที่พวกเราไม่ทราบเรื่องมาก่อนเส้นหนึ่ง ให้มันใช้หลบหนีได้ คนของตันอี้หยู

คำนวณเวลาเป็นมั่นเหมาะถึงเพียงนี้ แสดงว่าข้อมูลของพวกนางแม่นยำยิ่ง เพียงข้อนี้ก็ไม่อาจดูแคลนนาง"

จากนั้นตรัสเสียงเย็นชาว่า

"เหลิงเอี้ยนทราบระแคะระคายชิงหลบหนีไปก่อน นับเป็นเครื่องพิสจน์ที่ดีที่สด"

เยี่ยซู่ตงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"แต่ว่าเหลิงเอี้ยนเพียงเป็นไส้ศึกที่ผังปาน..."

หงอู่ฮ่องเต้แสดงว่ามีพระทัยขุ่นมัว จึงตรัสตัดบทมันว่า

"เหลิงเอี้ยนเมื่อสุมหัวกับหูอุ้ยหยง ก็สุมหัวกับตันอี้หยูได้ เพียงดูจากการที่มันหนีรอดจากชะตากรรมในคืนนี้ เป็นที่ทราบว่าทั้งสองมีส่วนเกี่ยวข้องกัน"

ทรงดำริชั่วขณะจึงรับสั่งว่า

"พวกเจ้ากระจายข่าวออกไปว่า หลังงานเฉลิมพระชนมพรรษาข้าจะสำเร็จโทษเฉินกุ้ยเฟย ข้าจึงไม่เชื่อว่าไม่อาจชักนำเหลิงเอี้ยนออกมา"

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน หรือว่าเหลิงเอี้ยนกลับมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับเฉินกุ้ยเฟย ซึ่งฮ่องเต้ทรงโปรดปรานที่สุด

หงอู่ฮ่องเต้ยังตระเตรียมรับสั่งอันใด ที่ห่างไกลพลันบังเกิดเสียงย่ำระฆังรัวกลองดังมา

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ เป็นผู้ใดบังอาจถึงเพียงนี้ กลับกล้าบุกวังต้องห้ามยามวิกาล?

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอประกายดุร้าย โบกพระหัตถ์รับสั่งว่า

"ไม่ว่าเป็นผู้ใด ล้วนฆ่าให้กับข้า"

ทุกผู้คนรับพระบัญชา ล่าถอยออกไป คงเหลือแต่เจ้าเอี้ยนอ๋องยืนห้อยมือสำรวม

หงอู่ฮ่องเต้มีพระพักตร์เหนื่อยล้า วางพระหัตถ์กดใส่โต๊ะหนังสือประคองพระวรกายไว้

เจ้าเอี้ยนอ๋องรีบทูลถามว่า

"พระบิดาไม่เป็นไรกระมัง?"

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ ฝืนแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า

"ไม่ได้ควบม้าเป็นเวลานาน มาตรว่าสมใจ แต่ก็สร้างความเหน็ดเหนื่อยแก่ผู้คน"

พลางยืดพระวรกายขึ้น กลับคืนสู่ความแจ่มใสอีกครา รับสั่งว่า

"หลังจากผ่านงานเฉลิมพระชนมพรรษา เราพระบิดาจะแต่งตั้งเจ้าเป็นรัชทายาท ผู้คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตันอี้หยูล้วนประหารฆ่าสิ้น แม้แต่หวินเหวินก็ไม่มีข้อยกเว้น โอ วิชาทำนายของพี่เย่ออู๋สูงส่งยิ่ง บุคคลที่มันให้ความสำคัญต้องไม่ผิดพลาดแน่นอน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ เรื่องที่มันใฝ่ฝันถึงในที่สุดกำลังจะได้มาแล้ว

ห่วงหยกของตันอี้หยูทั้งคู่คล้ายภมรกลางดงบุปผาพุ่งวนอยู่รอบบริเวณ บังเกิดเป็นเสียงระคายหู บัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวเร้นหาย บัดเดี๋ยวอยู่ไกลบัดเดี๋ยวอยู่ใกล้

บางครั้งคล้ายมาจากเก้าชั้นฟ้า บางคราก็ลับคล้ายผุดขึ้นจากชั้นล่างสุดของนรกสิบแปดขุม ทำให้ผู้คนยากที่จะเชื่อว่าตัวเองอยู่ในพระตำหนักที่มั่นคงแข็งแรงหลังหนึ่ง

เคล็ดวิชาสำนักอสูรที่ใช้คลื่นเสียงรบกวนศัตรูของตันอี้หยูนี้นับว่าร้ายกาจยิ่ง หากล่างฟานหวินแบ่งแยกสมาธิไปตรวจสอบตำแหน่งที่แท้จริงของห่วงหยก ไหนเลยรับมือดาบจันทร์ธาราของ มิซึจึ ไทโซ ได้

อย่าว่าแต่นอกจากตันอี้หยูกับ มิซึจึ ไทโซ แล้ว ยังมีศัตรู

เข้มแข็งอีกคนหนึ่งซ่อนตัวที่ประตู คนผู้นี้ให้ความรู้สึกที่คุ้นเคยแก่เขา ทั้งนี้เพราะพวกเขาเคยพบกันครั้งหนึ่งแล้ว

คนผู้นี้คือผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เหลิงเอี้ยน

ล่างฟานหวินยกกระบี่แนบติดกับทรวงอก สงบจิตสำรวมใจ พริบตานั้นตัดสิ้นทุกสิ่ง ความยึดติดอันเนื่องมาจากอายตนะภายในทั้งหก ซึ่งได้แก่ทางจักษุ โสต ฆานะ ชิวหา กายาและมโนล้วนถูกตัดขาดไป

พริบตานั้นศัตรูเข้มแข็งทั้งสามที่คิดรอจนมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้เสียสมาธิ จะจู่โจมอย่างสุดกำลัง พลันพบว่าล่างฟานหวินคล้ายหลอมละลายกับอากาศธาตุ กลืนกับความมืดในพระตำหนัก ค้นหาตำแหน่งของล่างฟานหวินไม่ออก

พวกมันล้วนใจหายวาบ

นี่เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้

คนทั้งสามแม้ไม่บรรลุถึงขอบเขตขั้น “กักวิญญาณ” เช่น ล่างฟานหวินกับผังปาน แต่สามารถอาศัยกลิ่นอายที่ศัตรูแผ่ซ่านออกมาติดตามตำแหน่งของศัตรู อย่าว่าแต่การหมุนเวียนของโลหิต การเต้นของหัวใจผู้คน ล้วนส่งเสียงอย่างแผ่วเบา เพียงสิ่งเหล่านี้ไม่อาจรอดพ้นจากโสตประสาทของยอดฝีมือเช่นพวกมัน

แต่ตอนนี้เรื่องที่เป็นไปไม่ได้กลับบังเกิดขึ้นตรงหน้า ให้ความรู้สึกอันแปลกประหลาดลี้ลับ

เพียงการยืนสงบนิ่งนี้ ล่างฟานหวินก็ทำลายเคล็ดวิชาเร้นลับของสำนักอสูร ซึ่งเปล่งอานุภาพในความมืดที่สุดของตันอี้หยู นามเสียงอสูรรังควานวิญญาณไปได้โดยง่ายดาย

ล่างฟานหวินลอบร้องคำน่าเสียดายในใจ หากคู่ต่อสู้มีเพียงคนเดียว สามารถฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามบังเกิดความตื่นตระหนกชิงจู่โจมสังหาร ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ จวบจนปลิดชีวิตศัตรูแล้วค่อย

จากไป

เสียงเพียะเมื่อมุมหนึ่งของพระตำหนัก ปรากฏลำแสงสีม่วงกลุ่มหนึ่งแตกปะทุขึ้น อาบไล้พระตำหนักทั้งหลังอยู่ใต้แสงสีประหลาด ทั้งยังส่องเห็นผู้คนที่ยืนเผชิญหน้ากันในพระตำหนักทั้งสามคนอย่างชัดเจน

มิซึจึ ไทโซเคลื่อนย้ายตำแหน่ง มาถึงด้านหลังซ้ายมือของล่างฟานหวิน

ส่วนตันอี้หยูยืนอยู่เบื้องหน้าล่างฟานหวิน ภายใต้ลำแสงประหลาด นางยิ่งงามอย่างลี้ลับสุดบรรยาย หากเป็นผู้ที่ฝีมืออ่อนด้อยเพียงมองดูแวบเดียวก็ไม่อาจหักใจเบือนสายตาไป ไม่แน่ว่าถึงกับขวัญวิญญาณหลุดลอยจากร่าง

ภายในพระตำหนักเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

ห่วงหยกคู่นั้นอันตรธานหายไปตั้งแต่แรก

ขณะที่ลำแสงปรากฏขึ้น ล่างฟานหวินก็ชิงเป็นฝ่ายจู่โจม

ก่อนอื่นที่เบื้องหน้าแตกเป็นฝนประกายกลุ่มหนึ่ง ขยายวงกว้างออกไปเช่นเดียวกับดวงไฟอสูรของตันอี้หยู ฝนกระบี่สาดพุ่งไปทั่วบริเวณทำให้ศัตรูไม่อาจล่วงรู้ว่าเขาคิดจู่โจมจากทิศใด

ขณะที่ตัวตนของล่างฟานหวินหายลับกับฝนกระบี่อันเจิดจ้า

มิซึจึ ไทโซกับตันอี้หยูย่อมไม่คาดคิดเช่นเดียวกับมือชั้นธรรมดาที่เข้าใจว่าล่างฟานหวินหายสาบสูญไปจริงๆ

นี่เป็นจุดเด่นของเพลงกระบี่คลุมวรุณ กล่าวคืออาศัยแสงสะท้อนของฝนกระบี่ ซอนไซสายตาของศัตรู ทำให้คู่ต่อสู้เห็นแต่ประกายของฝนกระบี่ ไม่อาจมองเห็นสิ่งอื่น คล้ายกับว่าล่างฟานหวินสาบสูญไป

ตันอี้หยูเคยนึกหาวิธีจัดการกับล่างฟานหวิน ดังนั้นเลือกวิธีใช้ปมเด่นของตัวเอง ต่อสู้กับล่างฟานหวินในความมืด หาคาดไม่ว่ายังย่ำแย่ยิ่งกว่า ยามอับจนปัญญาจึงจุดแสงสว่างขึ้นอีกครา ถูกบีบบังคับ

ให้รับมือกับประกายกระบี่คลุมวรุณ ซึ่งเจิดจ้าจับตากว่าพลุไฟใดๆ

มิซึจึ ไทโซ กับตันอี้หยูล้วนไม่ส่งเสียง ลงมือโดยพร้อมเพรียง

ดาบที่สะสมพลังสภาวะถึงขีดสุดของ มิซึจึ ไทโซ อาศัยท่าเท้าที่เคยสะท้านขวัญหัตถ์พิษเฉียนหลอ บวกกับกระบวนท่าที่ร้อยเปลี่ยนพันแปลง กรีดเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงามจู่โจมจากทางด้านหลัง

ดาบจันทร์ธารากลายเป็นประกายสีเขียวเรืองดั่งเดือนเสี้ยว แฝงพลังดาบอันกล้าแข็งรุนแรง ฟันขวางใส่หว่างเอวล่างฟานหวิน

สายตาของมันแม้มองไม่เห็นล่างฟานหวิน แต่ล่วงรู้ตำแหน่งแห่งหนของฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดแจ้ง ไม่เช่นนั้นมันคงละทิ้งดาบยอมรับการพ่ายแพ้แล้ว

แขนเสื้อทั้งสองของตันอี้หยูก็ไหลรูดขึ้นไปเอง เผยเห็นข้อแขนอันขาวผ่องยองใย ชวนให้ผัดนตาลายพร่าพรายทั้งสองข้าง

วิชาเสน่ห์หญิงของสตรีนางนี้บรรลุถึงขั้นสุดยอด ยังเหนือล้ำกว่าไป่เหลียนเจี๋ยเมื่อกาลก่อน มิต้องเปลืองร่างล่อนจ้อน เพียงเปิดเผยข้อแขนทั้งสองข้าง ก็คล้ายแม่เหล็กที่มีแรงดึงดูดอันรุนแรง ดึงดูดความสนใจและสมาธิจิตใจทุกผู้คนเอาไว้

สองมือนางกรีดวาดเป็นท่วงท่าอันอ่อนช้อย พอตวัดยกสูงขึ้นก็เพิ่มห่วงหยกมรกตซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลางเชียะครึ่งคู่หนึ่ง ราวกับดูดวัตถุกลางอากาศ ห่วงหยกพลันปรากฏขึ้น เพียงฝีมือนี้ก็หนุนส่งให้นางนั่งตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักอสูรดินแดนภาคกลางได้

ห่วงหยกทั้งคู่กระทบกัน บังเกิดเป็นเสียงสั่นไหวจิตใจผู้คน จากนั้นห่วงทั้งสองแยกออกไปทางซ้ายขวา พุ่งวนเป็นวงอย่างรวดเร็วจู่โจมใส่ศูนย์กลางของฝนกระบี่

พร้อมกันนั้นตันอี้หยูเคลื่อนไหวสองมือราวกับผีเสื้อที่บินไล่กันคู่หนึ่ง บังเกิดเป็นอิริยาบถอันสวยงามที่เบื้องหน้าทรวงอก

หากสมาธิจิตใจของล่างฟานหวินจดจ่ออยู่กับมือเรียวงามขาวผ่องของนางคู่นั้น จะพบว่าอกอูมของนางเพิ่มความเย้ายวนใจเป็นร้อยเท่า โดยเฉพาะนางใช้วิธีการพิเศษเฉพาะ ขับเน้นหน้าอกที่สะท้อนขึ้นลง ขอเพียงถูกดึงดูดไว้ จะทุ่มเทชีวิตจิตใจทั้งหมดลงไป

วิชายั่วสวาทเช่นนี้ ล่างฟานหวินทั้งไม่เคยพบเห็นหรือได้ยินผัดเอ่ยถึงมาก่อน

เสื้อผ้าของตันอี้หยูกระพือพลิ้ว สายรัดหลากสีปลิวไสว คล้ายงูอันปราดเปรียวเริงร่ายอยู่ข้างกาย ทั้งสวยงามทั้งประหลาดลี้ลับ

นางคล้ายไม่มีความเคลื่อนไหวใด แต่กลับโถมถึงรอบนอกของประกายกระบี่คลุมวรุณพร้อมกับ มิซีจี ไทโซ ผสานเสริมกับ มิซีจี ไทโซ เปิดฉากกลุ้มรุมจู่โจมใส่ล่างฟานหวิน

พริบตาดุจประกายไฟ ล่างฟานหวินแน่ใจว่าพลังฝีมือของตันอี้หยูยังสูงล้ำกว่า มิซีจี ไทโซ ขั้นหนึ่ง

ด้วยเพลงกระบี่ขั้นสุดยอดของล่างฟานหวิน ยังไม่สามารถต้านทานรับการจู่โจมของยอดฝีมือทั้งสองนี้ อย่าว่าแต่ยังมีเหลิงเอี้ยนจ้องคุมเชิงตระเตรียมพร้อมอยู่ด้านข้างอีกคนหนึ่ง

ล่างฟานหวินเร่งเร้าพลังกระบี่ ฝนกระบี่พลันกลับกลายเป็นหิ่งห้อยนับพันๆ หมื่นๆ ทั้งคล้ายกับแมงเม่าบินเข้ากองไฟ ฮือเข้าหาตันอี้หยู

ขณะเดียวกันล่างฟานหวินเคลื่อนกายไปด้านหลัง เข้ารับหน้า มิซีจี ไทโซ

ห่วงหยกคู่นั้นคล้ายสามารถตัดสินใจเอง ไล่กวดตามไป

พริบตาที่ขยับเคลื่อนกาย ล่างฟานหวินยังฟาดฟันกระบี่ไปทางซ้ายขวาสองกระบี่

สภาวะฝ่ามือของตันอี้หยูพลันขยายกว้างออก ต้านทานฝนกระบี่

ที่สามารถบดเลือดเนื้อป่นกระดูกของศัตรูเอาไว้ ผลจากการต้านปะทะดันอี้หยูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แปรเปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นกรงเล็บตะกุยใส่ทุกทิศทาง ค่อยดูดรั้งห่วงหยกซึ่งถูกล่างฟานหวินใช้เพลงกระบี่อันสูงล้ำตัดทำลายพลังลมปราณบังคับห่วงขาดสะบั้น ในที่สุดนับว่าดึงดูดห่วงคู่กลับมา ไม่ถึงกับร่วงหล่นลงกับพื้นเป็นที่อับอายขายหน้า

หลังจากนั้นนางค่อยส่งห่วงหยกทั้งคู่ออก วิ่งไล่ขับกัน ฝ่าไปในฝนกระบี่ ไล่กวดตามล่างฟานหวินซึ่งตระเตรียมจู่โจมใส่ มิซึจึ ไทโซ มิให้ มิซึจึ ไทโซ รับมือกับล่างฟานหวินเพียงลำพัง

มิซึจึ ไทโซ ที่ใช้ดาบอย่างสุดกำลัง พลันรู้สึกมีพลังกระบี่แหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ ก่อเกิดเป็นกระแสวังวนอันเล็กละเอียดแต่ทรงอานุภาพจำนวนมากมายสุดคณานับจู่โจมใส่มัน รีบชะลอสภาวะจู่โจมประสานสอดรับกับการจู่โจมของดันอี้หยูแทน

ความรู้สึกของมันคล้ายตกอยู่ท่ามกลางกระแสคลื่นท่วมบดบังฟ้าไม่ทราบรับมือกับการจู่โจมทิศใดดี

จนบัดนี้มันค่อยรับรู้ความร้ายกาจของเพลงกระบี่คลุมวรุณอย่างถ่องแท้

ประกายจุดแต้มสิ้นสูญ แต่พลังกระบี่ดุจหยาดฝนมีแต่เพิ่มพูนโดยไม่ลดน้อยถอยลง

ล่างฟานหวินปรากฏกายขึ้น กลับยืนหยัดกับที่เดิม ราวกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

มิซึจึ ไทโซ กับดันอี้หยูล้วนใจสั่นสะท้าน ทราบว่าล่างฟานหวินใช้ท่าร่างและระดับความเร็วขั้นสุดยอด กลั่นแกล้งก่อกวนพวกมันทั้งสอง

ความจริงสมควรเป็น มิซึจึ ไทโซ ปะทะกับล่างฟานหวินก่อน ตอนนี้กลับตาลปัตร กลายเป็นล่างฟานหวินประมือกับดันอี้หยูก่อน

ความต่างแม้เป็นช่วงเวลาอันกระชั้นสั้น แต่พอดีทำลายสภาพ

กลุ้มรุมจู่โจมของพวกมันทั้งสองไป

เสียงตังตังดังสดใสกังวาน กระบี่คลุมวรุณใช้ระดับความเร็วที่ไม่อาจมองเห็นด้วยตาเปล่า ค้นพบห่วงหยกจากเงาห่วงนับพันนับหมื่นฟันใส่อาวุธที่สร้างชื่อให้กับตันอี้หยูทั้งสองห่วง โดยแทบไม่อาจจำแนกลำดับก่อนหลังได้

ตันอี้หยูสะท้านขึ้นสองครั้งคราว มือขาวผ่องและห่วงหยกล้วนหายวับ ที่แท้แขนเสื้อหลวมกว้างทั้งสองข้างปิดคลุมลงมา เบ่งพองต้านลม แขนเสื้อข้างหนึ่งแตะสัมผัสกับกระบี่คลุมวรุณ แขนเสื้ออีกข้างหนึ่งโบกใส่ใบหน้าล่างฟานหวิน ก่อเกิดเป็นพลังลมดุจมรสุม ม้วนจู่โจมใส่ล่างฟานหวิน

ขอเพียงพัวพันล่างฟานหวินไว้ชั่วขณะ ล่างฟานหวินก็ไม่อาจหลบรอดจากดาบจันทร์ธาราที่โหมจู่โจมมาถึง

นับตั้งแต่ประมือกันถึงตอนนี้ ยอดฝีมือทั้งสามต่างดำเนินแผนแยบคาย ไม่เปิดช่องโอกาสให้พักผ่อนหอบหายใจ

สีหน้ามิซีจี ไทโซเรียบเฉยดุจบ่อโบราณไร้ระลอก เข้าสู่วิถีดาบขั้นไร้ผู้คนไร้ตัวเรา ดาบจันทร์ธาราบัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวเร้นหายยังคงฟันใส่หว่างเอวล่างฟานหวิน ซึ่งต่อสู้อยู่กับตันอี้หยู

มาตรว่าอยู่ในห้วงการต่อสู้พิสูจน์ความเป็นความตาย ตันอี้หยูยังขมวดคิ้วหม่นหมอง ดวงตาทอแววละห้อย เป็นที่น่าเวทนาสงสารบันดาลให้ผู้คนไม่เข้าใจว่า นางทางหนึ่งลงมือด้วยอำมหิต อีกทางหนึ่งยังรักษาสีหน้าท่าทีอันอ่อนแอของอิสตรีได้อย่างไร

ล่างฟานหวินที่เผชิญหน้ากับแขนเสื้อมรกตพายุร้าย ยังมีสีหน้าปลอดโปร่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันงามสง่าขึ้น จับจ้องมองตันอี้หยูอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง

ตันอี้หยูถูกล่างฟานหวินจ้องมองจนอกสั่นขวัญแขวน คล้ายกับ

ว่าความลับและจุดอ่อนของตัวเอง ถูกสายตาที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งของฝ่ายตรงข้ามมองทะลุปรุโปร่ง เคล็ดวิชาและเสน่ห์หญิงของสำนักมารกลายเป็นการแสดงปาหี่ที่ไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของฝ่ายตรงข้าม

นี่ยังมิใช่ส่วนที่สร้างความตื่นตระหนกแก่นางที่สุด

ที่สร้างความประหลาดใจแก่นางยิ่งกว่าคือ ฝ่ายตรงข้ามไม่แยแสสนใจต่อแขนเสื้อมรกตที่นางจู่โจมโหมใส่เขา หากแต่ฟันกระบี่กลับหลังฟันใส่ดาบอันลือลั่นที่ มิซึจึ ไทโซ ฟันใส่หว่างเอวของเขา

นางไม่มีทางเลือกอื่นอีก ใช้แขนเสื้อมรกตทั้งคู่ฟาดใส่ล่างฟานหวินอย่างสุดกำลัง ขณะที่ห่วงหยกที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อแฝงท่าสังหารตามหลัง

เหลิงเอี้ยนซึ่งจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ยามนี้เสาะพบโอกาสเหมาะพลันถลันออกจากหลังประตู หนามพรากจิตใจในมือทั้งคู่ แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ใช้ระดับความเร็วดุจสายฟ้าคะนองฝน จู่โจมด้านหลังขวามือของล่างฟานหวิน ซึ่งเป็นช่องว่างจุดอ่อนแห่งหนึ่ง

ในที่สุด มิซึจึ ไทโซ ตันอี้หยูและเหลิงเอี้ยนสามยอดฝีมือลงมืออย่างสุดกำลัง

ทั้งสองฝ่ายล้วนคิดเร่งเผด็จศึกโดยเร็ว

พลันได้ยินล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา กระบี่คลุมวรุณพลันเร่งความเร็วขึ้น ฟันใส่คมดาบของดาบจันทร์ธารา

ซึ่งความจริง มิซึจึ ไทโซ ทุ่มเทอย่างสุดฝีมือเปลี่ยนแปลงกระบวนท่าสิบกว่าครั้งคราเพื่อรบกวนศัตรู แต่ล่างฟานหวินกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ใช้กระบี่อย่างเรียบง่ายคล้ายที่อด้าน พานปิดสกัดความเปลี่ยนแปลงทั้งหมดของมัน คล้ายกับว่าดาบจันทร์ธาราให้ความร่วมมือ ยื่นส่งเข้าไปหากระบี่คลุมวรุณก็มิปาน

ยามนั้นแขนเสื้อมรกตของตันอี้หยู เห็นแน่ชัดว่าจะโบกถูก

ล่างฟานหวิน แต่แล้วสองมือของตันอี้หยูพลันสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ครางหนักๆ คำหนึ่ง พุ่งถอยไปอย่างรีบร้อน ทั้งยังอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง สภาวะจู่โจมอันดุร้ายหมายขวัญกลับล่มสลายโดยสิ้นเชิง

ที่แท้แขนเสื้อมรกตขณะจะโบกถูกล่างฟานหวิน ห่วงหยกในมือทั้งคู่พลันแผ่พุ่งพลังอันน่าตระหนกออกมา ค่อยได้คิดว่าฝ่ายตรงข้ามที่ถือดีถึงเพียงนี้ เพราะตอนที่ล่างฟานหวินฟันกระบี่ถูกห่วงหยกกลับถ่ายทอดพลังกระบี่เข้าไปสองสาย

ตันอี้หยูฝืนใจต้านทานรับไว้สายหนึ่ง ยามนี้พลังอีกสายหนึ่งค่อยแผ่พุ่งออกจากริมขอบของห่วงหยก จู่โจมใส่ตำแหน่งหัวใจของนาง หากมิใช่ตันอี้หยูฝึกวิชามารอย่างลึกล้ำ อาศัยการกระอักโลหิตสลายพลังที่จู่โจมเข้าสู่ร่าง กระบวนท่านี้คงปลิดชีวิตของนางไป

ตันอี้หยูความจริงประเมินฝีมือล่างฟานหวินไว้อย่างสูง แต่ยามนี้พอประมือกัน ค่อยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามยังร้ายกาจกว่าที่ตนเองคาดคิดไว้ มิน่าเล่าผังปานจึงยึดถือคนผู้นี้เป็นคู่มือที่ทัดเทียม

เสียงตังเมื่อกระบี่คลุมวรุณฟันใส่ดาบจันทร์ธารา โดยปราศจากลวดลายพลิกแพลงอันใด

มิซีจี ไทโซ สะท้านทั้งร่าง รีบโคจรพลังลมปราณ ต้านทานพลังอันกล้าแข็งที่แผ่พุ่งจากกระบี่คลุมวรุณระลอกแล้วระลอกเล่า เป็นพลังกระบี่ทั้งสิ้นเจ็ดสาย

อย่าว่าแต่พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า กระทั่งถอนดาบล่าถอยยังทำไม่ได้

รังสีการฆ่าฟันพลันเพิ่มพูนทวีคูณ

ล่างฟานหวินหันกายไป สองตาสาดประกายเจิดจ้า แฝงความคิดฆ่าฟันไว้

เสียงปังคราหนึ่ง เมื่อล่างฟานหวินสะบัดฝ่ามือกลับหลัง กดใส่

ไฟอสูรที่ลุกโชนอยู่มุมพระตำหนักแต่ไกล แสงไฟก็มอดดับไป ภายในพระตำหนักกลับคืนสู่ความมืดมิดสนิททั่วอีกครา

ยามนั้นเหลิงเอี้ยนห่างจากล่างฟานหวินไม่กี่เชียะ พลันรู้สึกว่าเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน พร้อมกันนั้นสูญเสียตำแหน่งของล่างฟานหวินไป ยามตื่นตระหนกรีบถอนตัวล่าถอย

สุ้มเสียงผิดปรกติพลันดัง กระบี่คลุมวรุณแผ่พุ่งพลังพิเศษเฉพาะดังซี่ซี่ ปกคลุมทุกตารางนิ้วในบริเวณ

ตันอี้หยูกับเหลิงเอี้ยนล้วนบังเกิดความรู้สึกหลอน คล้ายกับล่างฟานหวินผละจากบุคคลอื่น จู่โจมใส่ตนเองอย่างสุดกำลัง

มีแต่ความรู้สึกของ มิซีจี ไทโซ ที่เป็นจริง

ทันใดนั้น พลังกระบี่นับร้อยพันสาย ทะลักหนุนเนื่องใส่มันดุจแม่น้ำใหญ่

มิซีจี ไทโซ ทราบว่านี่เป็นห้วงความเป็นความตาย ดังนั้นสงบจิตใจ เคลื่อนไหวดาบตามจิตสำนึก ต้านรับมือล่างฟานหวินสิบแปดกระบี่

เสียงเครังเครังดังไม่ขาดหู การปะทะทั้งสิบแปดครั้งคล้ายดังเพียงครั้งเดียว แสดงว่าสิบแปดกระบี่แฝงความเร็วที่น่าตระหนกเพียงไหน

สิบแปดกระบี่ไม่รวบรัดธรรมดา บัดเดี๋ยวเบาบัดเดี๋ยวหนัก แต่ไม่ว่าเบาหรือหนัก ทุกกระบี่ล้วนดูดรั้ง มิซีจี ไทโซ เอาไว้ ทำให้มันไม่สามารถถอนตัวล่าถอย เพื่อจัดขบวนทัพจู่โจมใหม่

ความรู้สึกนั้นคล้ายแมลงที่พลัดหลงเข้ามาในตาข่ายแมงมุม ปีกทั้งคู่ถูกใยแมงมุมดูดติดไว้ ตอนแรกคล้ายกับขยับดิ้นรนคราหนึ่งก็หนีรอดได้ แต่ยิ่งดิ้นรนยิ่งถูกดูดติดไว้ ยิ่งไม่มีปัญญากระพือปีกโบยบิน

ตันอี้หยูร้อนรุ่มใจยิ่ง ยามนี้นางถอยร่นถึงมุมผนัง ทราบว่าหากปล่อยให้ล่างฟานหวินปลิดชีวิต มิซีจี ไทโซ นางก็ยากที่จะเอาตัว

รอด ทั้งนี้เพราะล่างฟานหวินใช้พลังจิตสะกิดจิตใจของนางไว้ ต่อให้นางหลบหนีถึงสุดขอบฟ้า ฝ่ายตรงข้ามก็จะติดตามไปฆ่านาง นอกจากมีคนหันเหความสนใจของล่างฟานหวิน แม้เพียงชั่วพริบตา นางค่อยหนีเอาชีวิตรอดได้

สำหรับกับสดยอดมือกระบี่บรรลุถึงขอบเขตขั้นมนษย์เทวะ วิชาเสน่ห์หญิงที่นางใช้ท่องทั่วยุทธจักร ไม่บังเกิดประสิทธิภาพแม้แต่น้อย

ในความมืดส่งผลให้พวกนางจัดการกับล่างฟานหวินอย่างได้ผลกว่าเดิม

ตันอี้หยูตัดสินใจในบัดดล บังคับกระสุนเพลิงที่จัดสร้างเป็นพิเศษ พุ่งออกจากแขนเสื้อมรกตทั้งสองข้าง

ขณะเดียวกัน นางกัดปลายลิ้นจนขาด พ่นโลหิตออกจากปาก ใช้วิชามารเร่งเร้าพลังซ่อนเร้นขึ้น โถมไปยังตำแหน่งที่ดาบกระบี่กระทบกันอย่างไม่คิดชีวิต

เสียงห่วงแหวกฝ่าอากาศดังแหลมเล็ก พลังลมม้วนจู่โจมออกดุจพายุร้าย

เหลิงเอี้ยนได้รับถ่ายทอดยอดวิชาจากผังปานทราบว่าโอกาสชั่ววูบนี้พอผ่านพ้น จะไม่ย้อนกลับมาอีก ดังนั้นลงมือผสานเสริมกับตันอี้หยูอีกครั้ง จู่โจมอย่างสุดกำลัง

พริบตานั้นเสียงอาวุธและเสียงพลังลมแหวกฝ่าอากาศปกคลุมทั่วบริเวณ

ก่อนที่กระสุนเพลิงจะแตกระเบิดส่องแสงสว่าง ล่างฟานหวินก็ฟาดฟันออกอีกห้ากระบี่

มิซีจี ไทโซบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยายอีกแบบหนึ่ง

ขณะที่ต้านทานกระบี่แรก รู้สึกว่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังนับหมื่นชั่งอยู่แล้ว แต่กระบี่ของฝ่ายตรงข้ามยิ่งมายิ่งหนักหน่วง

โดยเฉพาะในภาวะแวดล้อมที่มืดมิดดุจสาดหมึกใส่เช่นนี้ ฝ่ายตรงข้ามคล้ายสามารถมองเห็นวัตถุอย่างชัดเจน ทุกกระบี่ฟาดฟันจากมุมอันยอกย้อน ทำให้มันไม่สามารถต้านรับอย่างเต็มที่ น่าสมเพชมันกระทั่งตำแหน่งของล่างฟานหวินยังคำนวณไม่ออก ได้แต่คอยหักล้างกระบวนท่าในสภาพที่อีกฝ่ายมีเปรียบตัวมันเสียเปรียบ พอต้านรับถึงกระบี่ที่ห้าก็หลั่งเหงื่อชุ่มโชกโซมกาย

ล่างฟานหวินทั้งคนและกระบี่พลันหลอมกลืนเข้ากับฟ้าดิน ไม่ทิ้งร่องรอยเอาไว้

มิซึจึ ไทโซ ก็เป็นชนชั้นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงถอนตัวล่าถอยตั้งแต่แรก แต่มันยังปักหลักยืนหยัดกับที่ ดาบจันทร์ธารายกชูขึ้นสูงอยู่เหนือศีรษะ

กระสุนเพลิงแตกระเบิดที่กลางอากาศส่องแสงสว่างแล้ว

ล่างฟานหวินปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหลังของ มิซึจึ ไทโซ

มิซึจึ ไทโซ หันขวับไป ดาบจันทร์ธาราฟาดฟันใส่หน้าผาก ล่างฟานหวินดุจสายฟ้า

ตันอี้หยูกับเหลิงเอี้ยนกลับพุ่งปราดเข้ามาจากทางซ้ายขวาที่ด้านหลังของ มิซึจึ ไทโซ

ล่างฟานหวินหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า

“กระบี่นี้ขอมอบแด่พี่เฉียนหลอ”

ฝนกระบี่พลันแตกระเบิดออก ร่างหายวับจากคลองจักษุ

มิซึจึ ไทโซ ตวาดก้อง ดาบจันทร์ธาราที่ฟาดฟันลงมาหายวับไปดุจปาฏิหาริย์ เมื่อปรากฏขึ้นใหม่ กลายเป็นกวาดใส่จุดศูนย์กลางของฝนกระบี่

เรื่องราวที่ประหลาดลี้ลับพลันอุบัติขึ้น

ฝนกระบี่สลายตัวไป

ปรากฏเป็นชั่วพริบตาที่กระบี่คลุมวรุณปะทะกับดาบจันทร์ธารา จนผนึกค้างอยู่กลางอากาศ

ต่อจากนั้นแตกระเบิดเป็นฝนกระบี่ทั่วพระตำหนักอีกครา คลี่คลุมคนทั้งสองเอาไว้

มิซึจึ ไทโซ แค่นเสียงอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง ถลาล้มไปเบื้องหน้า

ล่างฟานหวินพลันปรากฏขึ้นทางซ้ายมือที่ด้านหลังของมิซึจึ ไทโซ งอศอกกระทุ้งใส่กลางหลัง มิซึจึ ไทโซ เบาๆ

ขณะเดียวกันบังเกิดเสียงตังตังสองครา กระบี่คลุมวรุณแยกย้ายฟันใส่ห่วงหยกของตันอี้หยู กับหนามพรากจิตใจของเหลิงเอี้ยนโดยแทบไม่อาจจำแนกลำดับก่อนหลัง

ตันอี้หยูกับเหลิงเอี้ยนซวนเซล่าถอยไป

ส่วน มิซึจึ ไทโซ ลอยตัวขึ้นจากพื้นดุจขนนกอันเบาบาง กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราว ขณะที่ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา รอจนมันล้มคว่ำลงกับพื้น ก็กลับกลายเป็นกองเลือดเนื้อที่ปราศจากกระดูกสมบูรณ์กองหนึ่ง

มือดาบอันดับหนึ่งจากแดนอาทิตย์อุทัยจบชีวิตอย่างอนาถในลักษณะนี้

ตันอี้หยูกับเหลิงเอี้ยนแยกย้ายกันตกลงสู่พื้น ตั้งท่าเตรียมพร้อมรับมือ แต่ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด

ผู้ใดคาดคิดว่าล่างฟานหวินมีฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้?

ล่างฟานหวินยิ้มราวกับไม่มีเรื่องราวใด กล่าวว่า

“เพลงดาบเช่นนี้กลับกล้ามาอาละวาดที่ดินแดนภาคกลางเรา?”

ตันอี้หยูถูกล่างฟานหวินใช้พลังกระบี่ครอบคลุมใส่แต่ไกล กระทั่งนิ้วมือยังไม่กล้ากระดิกแม้แต่น้อย ยิ่งอย่าว่าแต่คิดหลบหนีจากไป

ล่างฟานหวินมองดูเหลิงเอี้ยน กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เห็นแก่ท่านเป็นศิษย์ของผังปาน ไสหัวไปให้กับเราเถอะ"

เหลิงเอี้ยนหน้าแปรเปลี่ยนหลายครั้งครา มองดูตันอี้หยูที่หน้าเขียวคล้ำแวบหนึ่ง ขบกรามกล่าวว่า

"เมื่อทราบว่าเราเป็นศิษย์ของผังปาน เราไหนเลยเป็นคนหนีหน้าด้วยจิตขลาดเขลา?"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นแล้วแต่ท่านเถอะ"

พลางหันไปยังตันอี้หยู ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจี้ยวจู่ (ประมุขนิกาย) พลาดโอกาสหลบหนีแล้ว เมื่อครู่ตอนที่เราผู้แซ่ล่างจู่โจมสังหาร มิซีจี ไทโซ สิ้นเปลืองพลังลมปราณมากมาย ปรากฏเป็นช่องโหว่วูบหนึ่ง หากเจี้ยวจู่หลบหนีไปในบัดดล เราก็ยากที่จะสกัดยับยั้งได้"

ตันอี้หยูมองดูเขาอย่างอ้อยสร้อยแวบหนึ่ง พลันซุกเก็บห่วงหยกทั้งคู่ กล่าวเสียงละห้อยหดหู่ว่า

"อี้หยูยอมรับการพ่ายแพ้ ล่างฟานหวินฆ่าเราเถอะ"

เหลิงเอี้ยนรับฟังจนตะลึงลาน ในใจบังเกิดความรู้สึกประหลาดขึ้น เหม่อมองดูตันอี้หยู

แต่แล้วยามนั้น ภายในวังหลวงบังเกิดเสียงสัญญาณภัยดังขึ้น

หานป้อซ่อนของวิเศษปลอมอยู่ในอกเสื้อ พุ่งปราดไปยังพระตำหนักคุนหนิงอย่างรวดเร็ว

เสียงกลองระฆังคล้ายไล่กวดตามมัน มันพุ่งตัวถึงที่ใด เสียงสัญญาณเตือนภัยที่นั้นก็ดังขึ้น ดังนั้นต่อให้เป็นผู้ที่อยู่ตำแหน่งแห่งหนอื่นในวังหลวง ก็ทราบว่าจะสกัดตัวมันอย่างไร

ความรู้สึกของมันย่อมยากทนทานรับได้ หากรุดมาขโมยสิ่งของจริงๆ แล้วถูกพบเห็น ต้องรีบหลบหนี กลับไม่นับเป็นอย่างไร

อาศัยพันธุมารของมัน บวกกับดาบเหยี่ยวที่สะพายติดตัว นอกจากผู้มาเป็นชนชั้นล่างฟานหวินกับผังปาน ไม่เช่นนั้นสมควรมีโอกาสหนีรอดได้ ที่เจ็บปวดใจคือมันต้องแสร้งเป็นโจรร้ายที่ถูกผู้คนจับตัวไว้

หานป๋อถลันวูบหนึ่ง หลบรอดจากหน้าไม้กล้าแข็งที่ยิงจากความมืดหลายชุด ชั่วพริบตาพุ่งผ่านพระตำหนักเฟิ่งเทียน หัวก้ายและจิ่นเซินสามหลัง ลดเลี้ยวเข้าสวนอุทยานขนาดใหญ่ซึ่งคั่นอยู่ระหว่างพระตำหนักโหยวอี้กับเหวินหัว

รอบบริเวณล้วนเป็นกองกำลังที่ไล่ติดตาม

ยามนั้นหานป๋อสวมเสื้อสีทึบกลืนกับความมืด ใส่ถุงคลุมหน้าเป็นรูปลักษณะของโจรลักขโมยที่แท้จริง

หากมิใช่โจรท่องโดดเดี่ยวกำชับให้มันแสร้งเป็นบุกฝ่าออกไปไม่สำเร็จ ค่อยเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงออกมา มันคงชูมือยอมจำนนแต่แรกแล้ว

ที่เบื้องหน้าปรากฏราชองครักษ์ฝีมือกล้าแข็งหลายนายดาหน้ามา

หานป๋อลอบร้องคำ 'มาได้ประเสริฐ' ในใจ ขยับดาบเหยี่ยวคุมดาบพุ่งโถมใส่

เสียงตังตังสองครา ราชองครักษ์ที่นำขบวนทั้งสองถูกมันฟาดฟันจนโอนไปเอนมา ได้แต่เบิ่งตาดูหานป๋อลอยตัวขึ้นจากพื้น มาถึงกิ่งง่ามของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง จากนั้นสะกิดเท้าเหินร่างดุจวิหคมหึมาทิ้งตัวลงบนหลังคาพระตำหนักโหยวอี้ ซึ่งอยู่สูงจากระดับพื้นเจ็ดแปดวา

เสียงลมพลันดัง ผู้คนสองคนปรากฏขึ้นบนหลังคาพระตำหนัก

หานป๋อย่อมไม่ทราบว่าคนทั้งสองเป็นหอกมายาจื้อพ่อเทียน กับมือทำลายเทพไซ่เหนียนจู่ แต่เห็นคนทั้งสองมีบุคลิกท่วงท่าเหนือธรรมดา

ต้องลอบยินดี ตั้งใจว่าต่อสู้สักสองกระบวนท่า หลังจากนั้นสมควร "งอมือรับการจับกุม" พลันตวาดก้อง บุกจู่โจมไปเบื้องหน้า

จื้อพ่อเทียนขยับหอกยาวในมือ ก่อเกิดเป็นเงาหอกนับร้อยพันสาย จู่โจมใส่อย่างมืดฟ้ามัวดิน

ส่วนไซ่เหนียนจ่อยหมัดแต่ไกล หมัดยังไม่บรรลถึง ลมพายก็ก่อหวอด พริบตานั้นแผ่นฟ้าแผ่นดินถูกปกคลุมด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน ไม่มีหนทางให้เล็ดลอดแม้แต่น้อย

มีคำกล่าวว่ายอดฝีมือพอเคลื่อนไหว ระดับฝีมือเป็นที่ทราบได้ หนึ่งหอกหนึ่งหมัดของจื้อพ่อเทียนกับไซ่เหนียนจู่พอใช้ออก ก็ปิดสกัดเส้นทางรุกและล่าถอยของหานป๋อโดยสิ้นเชิง ไม่ออมรั้งยั้งมือแม้แต่น้อย

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าอยู่ดีๆ ปรากฏบุคคลอันร้ายกาจถึงเพียงนี้ผุดโผล่ออกมาสองคน ด้านพลังฝีมือหาด้อยกว่าเอี๋ยนอู๋จี้หรือเยี่ยซู่ตงไม่ ต้องลอบร้องคำ 'มารดาของเรา' ในใจ ฟาดฟันหลอกล่อสองดาบสลายพลังหอกและกระแสลมหมัดของฝ่ายตรงข้าม จากนั้นหงายร่างตีลังกาลงจากหลังคาพระตำหนัก

แว่วเสียงตวาดสองครา เยี่ยซู่ตงกับเอี๋ยนอู๋จี้พุ่งสวนขึ้นจากพื้น

กระบี่ในมือเยี่ยซู่ตงกลับกลายเป็นรุ้งยาว ฟันขวางใส่สองเท้าของมัน ส่วนเอี๋ยนอู๋จี้ถือง้าวแทงใส่ตำแหน่งหัวใจมัน ล้วนเป็นท่าไม้ตายปลิดชีวิตทั้งสิ้น

หานป๋อรีบส่งเสียงทางลมปราณเข้าหคนทั้งสองว่า

"ท่านอาทั้งสอง ข้าพเจ้าคือหานป๋อ"

เยี่ยซู่ตงกับเอี๋ยนอู๋จี้งงงันวูบหนึ่ง รั้งกระบี่และง้าวกลับคืน พุ่งย้อนกลับไป

จื้อพ่อเทียนกับไซ่เหนียนจู่บนหลังคาพระตำหนักชมดูจนตะลึงลาน ยังเข้าใจว่าหานป๋อซัดพุ่งอาวุธลับอันร้ายกาจใดออกมา ไหนเลยกล้าชักช้า

พากันเหินจู่โจมลงมา

คราครั้งนี้แม้แต่ไซ่เหนียนจู่ยังไม่กล้าชะล่าใจ ชักกระบี่อ่อนที่เพิ่งปลิดปลงสังหารหลันอี้ออกมา ผนึกกำลังกับจี้อ๋อเทียน จู่โจมใส่หานป๋ออย่างสุดกำลัง

หานป๋อเพิ่งระบายลมหายใจโล่งอก ขณะจะชูมือยอมจำนนที่ด้านหลังก็ปรากฏรังสีการฆ่าฟันคุกคามมา ต้องลอบคร่ำครวญในใจอีกครา เร่งความเร็วพุ่งตัวลง อ้าปากหมายร้องบอกให้หยุดมือ กระบี่อ่อนและหอกยาวก็จู่โจมลงยังศีรษะ

ลูกผู้ชายไม่ถือสาพลาดท่าตำตา หานป๋อรีบพุ่งขวางออกไป

จี้อ๋อเทียนกับไซ่เหนียนจู่เข่นฆ่าตามมาดุจเงาตามตัว หานป๋อลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ทราบว่าตนเองขอเพียงหยุดชะงักลงวูบหนึ่งต้องจบชีวิตไปถึงกับไม่กล้าส่งเสียง ไม่เช่นนั้นจะเป็นเหตุให้พลังลมปราณขุ่นมัว ท่าร่างเชื่องช้าลงเล็กน้อย ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

คนทั้งสามหนึ่งหลบหนีสองคนติดตาม โลดแล่นไปทางพระตำหนักคุนหนิงดุจดาวตก

ยามนั้นเอี๋ยนอู๋จี้กับเยี่ยซู่ตงเพิ่งตกถึงพื้น เห็นคนทั้งสามจากไปจนไร้ร่องรอย ต่างลอบร้องผิดท่าในใจ รีบไล่ตามไป

ล่างฟานหวินคล้ายไม่ได้ยินสัญญาณภัยที่เบื้องนอก จับจ้องมองตันอี้หยูอย่างเย็นชา พร้อมกันนั้นรวมรั้งพลังฝีมือ ตระเตรียมจู่โจมปลิดชีวิตนางในคราเดียว

ซึ่งความจริงล่างฟานหวินในตอนนี้มีความลับดับใจ มิซีจี ไทโซสมเป็นมือดาบอันดับหนึ่งแห่งอาทิตย์อุทัย ท่าตอบโต้ก่อนตายของมันแทบทำร้ายล่างฟานหวินบอบช้ำภายใน จนบัดนี้พลังลมปราณยังไม่ฟื้นคืนมา เมื่อเผชิญหน้ากับตันอี้หยูซึ่งมีฝีมือสูงส่งกว่า มิซีจี ไทโซ ยังมี

เหลิงเอี้ยนจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ด้วยพลังฝีมือของเขา ยังมิอาจไม่ช่วงชิงโอกาสเร่งฟื้นฟูพลังฝีมือกลับคืนมา

สีหน้าตันอี้หยูคืนสู่ความสงบ หลุบตาคู่งาม ถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เพียงสีหน้าท่าทีอันรวบรัดจำกัดนี้ ก็ทำลายความคิดต่อสู้ของเหลิงเอี้ยนไป รู้สึกว่าการต่อสู้ช่วงชิงไล่ล่าฆ่าฟันเป็นเรื่องที่ไร้คุณค่าความหมายนัก

สีหน้าล่างฟานหวินทอแววประหลาดใจ กระบี่คลุมวรุณเร่งเร้าพลังกระบี่ ครอบคลุมใส่ตันอี้หยูแต่ไกล สั่นศีรษะยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิชาเสน่ห์หญิงของตันเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกายแซ่ตัน) แม้สูงส่งเข้าใจว่าสามารถควบคุมจิตใจล่างฟานหวินได้หรือ?"

ตันอี้หยูมองดล่างฟานหวินอย่างอ้อยสร้อย คล้ายตัดพ้ออีกฝ่ายไร้น้ำใจ ใจกระด้างดั่งหินผา

เหลิงเอี้ยนที่ด้านข้างบังเกิดความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง รู้สึกว่าสายตาของตันอี้หยูนี้กำลังขอความช่วยเหลือจากมัน ขณะที่คนหักใจขยี้บุปผาเช่นล่างฟานหวิน นับเป็นอสูรร้ายใจอำมหิต อดบังเกิดความคับแค้นเดือดดาลมิได้ ตวาดก้องร้องขึ้น ลงมือใส่ล่างฟานหวินอย่างสุดกำลัง

ตันอี้หยูพลันหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว เสื้อคลุมบนร่างกระพือพลิ้วขึ้นบดบังสายตาของล่างฟานหวินไป

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนชมเชยในใจ นางมารร้ายนี้มิเพียงเจ้าปัญญาความคิด ทั้งยังหักใจอำมหิต ไม่สนใจความเป็นความตายของพวกเดียวกัน เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง กลับหลอกใช้ความคิดพิทักษ์บุปผาของเหลิงเอี้ยน ใช้วิชาเสน่ห์หญิงครอบงำสติสัมปชัญญะของมัน ให้มันสะกดพัวพันล่างฟานหวินไว้ ส่วนนางกลับใช้เคล็ดวิชาสำนักมารหลบหนีไป

เหลิงเอี้ยนจู่โจมหนามพรากจิตใจทั้งคู่ ด้วยท่วงท่าสภาวะเหนือกว่ากาลก่อนสิบเท่า แสดงว่าถูกวิชาเสน่ห์หญิงของตันอี้หยูครอบงำจิตใจจู่โจมโดยไม่ออมรั้งยั้งมือ แผ่พุ่งพลังซ่อนเร้นออกมา

ในช่วงเวลานี้ ไม่ว่าสภาวะจู่โจมทางจิตใจใดล้วนไม่บังเกิดผลต่อเหลิงเอี้ยน วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือปะทะอย่างหักโหม

เสียงปงคราหนึ่ง ที่เบื้องหน้าตันอี้หยูแตกระเบิดเป็นหมอกดำกลุ่มหนึ่ง ครอบคลุมนางไว้โดยสิ้นเชิง ทั้งยังขยายวงออกอย่างรวดเร็ว

จากนั้นเสียงดังดังของโลหะปะทะกันดังขึ้น

ในเวลาชั่วพริบตา กระบี่คลุมวรุณฟาดฟันใส่หนามพรากจิตใจคู่นั้นติดต่อกันสิบครั้ง กระบี่สุดท้ายถึงกับฟาดฟันจนเหลิงเอี้ยนกระอักโลหิตเซถลาถอย คนค่อยมีสติแจ่มใส

มันความจริงมีพลังฝีมือกล้าแข็ง จิตใจเด็ดเดี่ยว แม้แต่ตันอี้หยูก็ไม่อาจควบคุมจิตใจมันโดยง่ายดาย ปัญหาอยู่ที่ก่อนหน้านี้มันถือคุณธรรมไม่ยอมหนีเอาชีวิตรอดไปเพียงลำพัง ตันอี้หยูจึงฉวยโอกาสใช้วิชาเสน่ห์หญิงต่อมัน ให้มันสละชีวิตแทน

ยามนี้มันมีสติแจ่มใส ยังนึกไม่ถึงว่าตันอี้หยูลอบลงมือต่อมัน เพียงประหลาดใจที่ตัวเองไฉนขาดความยับยั้งชั่งใจถึงเพียงนี้

ดีที่ล่างฟานหวินไม่มีความคิดฆ่ามัน กลับผละจากมัน ฝ่าไปในหมอกดำ

ที่เบื้องนอกแว่วเสียงโลดแล่นไล่ฆ่า เหลิงเอี้ยนค่อยครุ่นคิด 'ยามนี้ยังไม่ไป จะรอถึงเวลาใด' ดังนั้นถลันไปยังหลังพระตำหนักอย่างรวดเร็ว

หานป๋อลอยตัวขึ้นจากพื้น มาถึงหลังคาหอข้างพระตำหนักที่มิซีจี ไทโช ทอดร่างเป็นซากศพ ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏเงาร่างสาย

หนึ่งผุดขึ้นมา

ทั้งสองเผชิญหน้ากันอย่างถนัดถนี่ ล้วนงงงันวูบหนึ่ง

หานป๋อเบิกตาโปนโต นิสัยมารกำเริบขึ้น รู้สึกว่าสตรีเบื้องหน้ามิเพียงงามถึงที่สุด ทั้งยังทรงเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก กลับดึงดูดจิตใจมันแทบลืมเลือนศัตรูที่ไล่ตามมา

สตรีนางนี้ย่อมเป็นประมุขนิกายบัญชาฟ้าตันอี้หยู

ตันอี้หยูก็บังเกิดปฏิกิริยาต่อพันธุมารของมัน ตาคู่งามกระจ่างจ้าจี้นิ้วใส่หานป๋อ

หานป๋อรู้สึกว่านิ้วมือของนางคล้ายสำลีที่ดูดน้ำ ดึงดูดสายตาของมันไว้ บังเกิดความรู้สึกไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ต้องสะดุ้งเฮือกหนึ่งพลันเรียกสติกลับคืนมา ฟาดฟันดาบใส่

คราครั้งนี้ถึงรอบตันอี้หยูบังเกิดความตื่นตระหนก คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ถูกวิชาเสน่ห์หญิงของนางครอบงำ ดาบที่ฟาดฟันออกก็ไร้วี่แววล่วงหน้ามาก่อน

นอกจากล่างฟานหวินกับผังปานแล้ว นางย่อมไม่เกรงกลัวผู้ใดนิ้วมือยังคงจี้ใส่คมดาบของฝ่ายตรงข้าม

ขณะที่ตันอี้หยูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง หานป๋อกลับคล้ายถูกสายฟ้าจี้ใส่ ปลิวลิ่วไปด้านข้าง

ที่โชคร้ายคือไซ่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนพอดีรุดถึง เห็นหานป๋อลอยพ้นจากหลังคาหอ ไม่ทันคาดคิดว่าอีกฝ่ายไฉนเสนอตัวมา ยังเข้าใจว่ามันใช้กระบวนท่าพิสดารออก ดังนั้นใช้กระบี่อ่อนกับหอกมายาใส่กลางหลังมันโดยพร้อมเพรียง

นี่เรียกว่าประตูหน้ามีเสือร้าย ประตูหลังมีสุนัขป่าจ้องตะปบใส่

หานป๋อยามอับจนปัญญา ได้แต่สะบัดดาบเหยี่ยวกลับหลัง กลายเป็นรุ้งยาวจู่โจมใส่จื้อพ่อเทียน จากนั้นเตะเท้ากลับหลัง ยันใส่กระบี่

อ่อนของไซ่เหนียนจู่

คนทั้งสองสมเป็นยอดฝีมือ จื้อพ่อเทียนเคลื่อนขวางกลางอากาศ หลบเลี่ยงจากดาบเหยี่ยว ขยับหอกยาวแผ่พุ่งพลังสายหนึ่ง แทงใส่แผ่นหลังหานป๋อแต่ไกล

ส่วนไซ่เหนียนจู่ลอยตัวตามสภาวะ เตะกราดใส่กลางหลังของหานป๋อ

หานป๋อบังคับร่างเคลื่อนขวาง หลบรอดจากเท้าของไซ่เหนียนจู่ แต่ไม่อาจรอดพ้นจากพลังหอกของจื้อพ่อเทียน

รู้สึกมีพลังปานฉีกปอดขยี้หัวใจแล่นเข้าสู่ร่าง รีบโคจรพลังตามเคล็ดวิชารับการทุบตี ลอยตัวไปเบื้องหน้าสลายพลังจู่โจม

ยามนั้นแว่วเสียงเยี่ยซู่ตงดังมาว่า

"โปรดยั้งมือไว้ไมตรี"

หานป๋อลอยตัวกลับไปยังที่เดิมโดยไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง เห็นหญิงงามนั้นตาทอประกายพิสดาร พลันปรากฏหมอกสีแดงแตกระเบิดออกบดบังทั่วท้องฟ้า

หานป๋อไม่ทันโคจรพลัง รู้สึกร่างตึงวูบ ไม่ทราบถูกวัตถุใดมัดพันธนาการไว้ จากนั้นฝ่ายตรงข้ามจี้นิ้วใส่ใต้ซอกแขนมัน จนตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย ร่วงลงจากหลังคา แต่แล้วถูกหอบหิ้วขึ้น เหาะเหินจากไป

เมื่อเยี่ยซู่ตงและพวกขึ้นถึงบนหลังคา หมอกสีแดงยังรวมตัวไม่กระจาย เป็นสภาพประหลาดลี้ลับยิ่ง

แต่ตันอี้หยูกับหานป๋อล้วนสาบสูญไปจนไร้ร่องรอย

(จบเล่ม 15)

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพ

กระบี่ไร้เทียม

เทพ

16

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

เทพกระบี่ไร้เทียม เทพ 16 (ฉบับปรับปรุงใหม่) หวงอี้ ประพันธ์ น.นพรัตน์ เรียบเรียง

SIAM INTER BOOKS

ศึกษาพันธะผูกพัน

ผังปานยืนมือไพล่หลัง หยุดเท้ายืนดูอยู่หน้าเก๋งสี่เหลี่ยม ซึ่งแขวนป้ายขวางจารึกข้อความ “ฌานวิสุทธิ์ชำระใจ ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้”

คราก่อนหานป่อให้ความสนใจกับคำ “ฌานวิสุทธิ์” ผังปานกลับยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ ยังมีผู้ใดเดินผ่านไม่ทิ้งร่องรอยไว้? ต่อให้ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ หากเปรียบกับจักรวาลซึ่งไร้จุดเริ่มต้นไร้ที่สิ้นสด ยังนับเป็นอย่างไรได้?”

พลางหัวร่อฮาฮา เดินลึกต่อไป

เมิ่งเช่อสิงผู้เป็นอาจารย์มันหลังจากต่อสู้กับฟู่อิง ยังมีชีวิตอีกสามสิบกว่าปี ค่อยนั่งกรรมฐานแน่นิ่งที่นครต้าตู ซึ่งเป็นนครหลวงในดินแดนภาคกลางของมองโกล หลังจากที่เมิ่งเช่อสิงเสียชีวิต ซากสังขารแข็งกระด้างประดุจเหล็ก ไม่มีวี่แววเน่าเปื่อยแต่อย่างไร

ผังปานปฏิบัติตามคำสั่งเสียอาจารย์ ก่อเตาเร่งไฟร้อนแรงเผา

เป็นเวลาสามวันสามคืน เพิ่มความร้อนถึงขั้นหลอมละลายเหล็กได้ค่อยเผาศพมันเป็นเถ้าถ่าน

หลังจากนั้นผังปานหอบหิ้วเถ้าอัฐิของเมิ่งเช่อสิงออกนอกเขตแคว้น โปรยอัฐิบนยอดเขาตามที่เมิ่งเช่อสิงกำหนดไว้รวมสิบแห่ง

การเดินทางครั้งนั้นส่งผลต่อความเติบโตของผังปานอย่างยิ่งยวด

มันปฏิบัติตามคำสั่งอาจารย์ เดินเท้าเปล่าเป็นเวลาห้าปี จวบจนลุล่วงคำสั่งเสียสุดท้ายของเมิ่งเช่อสิง ระหว่างทางไม่ปริปากกล่าววาจาหลับใหลกลางป่าเขาทะเลทราย

การฝึกฝนห้าปีนั้น ปรับพื้นฐานให้มันก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินในสิบปีให้หลัง

หลังจากต่อสู้กับฟู่อิง เมิ่งเช่อสิงก็เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

ความสนใจของมันหันเหจากมรรคาวิชาบู๊เข้าสู่วิถีมนุษย์ ใช้ชีวิตที่เรียบง่ายแต่เต็มเปี่ยมด้วยรสชาติ

เมื่อข่าวฟู่อิงควบม้าหายลับกับนภากาศล่วงรู้ถึงหูเมิ่งเช่อสิง เมิ่งเช่อสิงก็นิ่งเงียบงัน ใช้ความคิดในห้องหนังสือร้อยวัน ผิวกายที่ดำเกรียมเพราะถูกฟ้าผ่ากลับกลายเป็นขาวนวลประดุจหยก

นับแต่นั้นเมิ่งเช่อสิงถ่ายทอดยอดวิชาสำนักมารแก่ผังปานจนหมดสิ้น ทั้งยังแนะนำให้ใช้ชีวิตและสัมผัสกับชีวิตอย่างไร สอนให้รู้จักหนังสืออ่านตำรับตำรา สำหรับกับผังปาน ยอดฝีมือที่ขู่ขวัญผู้คนจนระย่นย่อผู้นี้เป็นคนเมตตากรุณาที่สุด

ก่อนเสียชีวิตร้อยวัน เมิ่งเช่อสิงก็ทำนายวันตายและรูปแบบการตายของตัวเองต่อผู้เป็นศิษย์ ต่อจากนั้นมีชีวิตอย่างปลอดโปร่งสบายอารมณ์ยิ่งกว่าช่วงเวลาใด

ก่อนที่จะลาโลกไป เมิ่งเช่อสิงกล่าวอบรมผังปานว่า

"ข้อแตกต่างระหว่างมารกับธรรม ฝ่ายมารตอนแรกง่ายภายหลังยาก ฝ่ายธรรมตอนแรกยากภายหลังง่าย ปานเอ๋อ จดจำไว้ การเกิดแก่เจ็บตาย ความรัก ความชัง กาลเวลาที่เลือนลับ ล้วนเป็นความรู้สึกทางประสาทสัมผัส หากยึดถือความว่างเปล่าเป็นจริง สุดท้ายจะไร้ซึ่งทุกสิ่งสรรพ"*

จากนั้นวางมือลงบนหัวไหล่ผังปาน จ้องมองไปในดวงตาผู้เป็นศิษย์ กล่าวว่า

"ความสำเร็จของเราผู้เป็นอาจารย์ กล่าวได้ว่าไม่เคยมีมาในสำนักมาร ภายภาคหน้าหนึ่งเดียวที่อาจก้าวล้ำเหนือกว่าเรา ต้องเป็นปานเอ๋อเจ้า แต่ขีดความสามารถผู้คนมีวันสิ้นสุด สักวันหนึ่งเมื่อปานเอ๋อพบว่าหนทางข้างหน้าตีบตัน ให้ละทิ้งทุกสิ่ง มุ่งฝึกปรือวิชาปลกฝังมาร ซึ่งในหลายร้อยปีนี้ ไม่มีผู้ใดกล้าฝึกปรือ พาตัวเข้าส่จดอับค่อยพลิกฟื้นคืนชีวิต โอ เราผู้แซ่เมิ่งโชคดีที่พบพานคู่มือเช่นฟู่อิงทำการต่อสู้ที่ถนนยาว ความสำเร็จในวันนี้นับเป็นผลของวันนั้น"

กล่าวจบลาโลกไปด้วยรอยยิ้ม

คำกล่าวเมื่อครั้งกระโน้น คล้ายยังดังที่ริมโสต

ผังปานที่ปฏิบัติต่อเหลิงเอี้ยนด้วยดี เพราะสืบเนื่องจากเมิ่งเช่อสิงให้ความรักเมตตาต่อมัน

หลังจากฝึกวิชามารสำเร็จ ผังปานก็พิชิตไปทั่วแผ่นดิน ยากที่จะพบพานคู่มือต้านติด จวบกระทั่งประสบด่านรักของเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ค่อยได้คิดว่าหนทางข้างหน้าตีบตัน จึงปฏิบัติตามคำสั่งเสียของเมิ่งเช่อสิง โดยละทิ้งทุกสิ่ง ทุ่มเทสมาธิจิตใจทั้งหมดมุ่งสู่การฝึกวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร

---

* คำเอ๋อตรงกับคำหนูของไทย

นั่นเป็นช่วงเวลาที่ดำมืดที่สุด และเต็มไปด้วยอารมณ์ด้านลบในชีวิต

ผลจากการเดินหมากผิดตาหนึ่ง วิชาปลูกฝังมารไม่สำเร็จสมบูรณ์ ในใจเต็มไปด้วยความคับข้องใจ ทั้งแสวงหาทางเรือนร่างเลือดเนื้อบวกกับอารมณ์เคียดขึ้งริษยา พลันปรากฏล่างฟานหวินขึ้น ค่อยยึดถือผู้คนเป็นกระจกเงา มันแทบถึงกับสำเร็จเป็นพุทธะ หลุดพ้นจากด้านมืดและชั่วร้ายของวิชาปลูกฝังมาร ก้าวข้ามจากอาณาจักรมารเข้าสู่วิถีธรรมบรรลุถึงขอบเขตความสำเร็จอันสมบูรณ์

นับแต่นั้นเป็นต้นมา มันก็มิใช่ผังปานคนเดิมอีกต่อไป

รอบบริเวณพลันกระจ่างขึ้นทีละน้อย

จันทราโผล่พ้นก้อนเมฆมาครึ่งหนึ่ง แย้มสิริโฉมอยู่กลางนภาราตรีที่ดำมืดเวิ้งว้าง สาดส่องเส้นทางให้กับมัน

ยามนั้นล่างฟานหวินเร้นกายกลับมายังห้องหับของเหลียนชิ่วชิ่ว

เหลียนชิ่วชิ่วตื่นขึ้นมา กอดผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง กล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

“ฟานหวิน”

ล่างฟานหวินล้วงป้านสุราออกมา ดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินสามอึกใหญ่ ค่อยทรุดนั่งลง เอนพิงกับพนักเก้าอี้อย่างสบายอารมณ์กล่าวว่า

“มิซีจี ไทโซ สมเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแดนอาทิตย์อุทัย เราต้องหยิบยืมห้องของชิ่วชิ่วนั่งโคจรพลังสักครู่”

เหลียนชิ่วชิ่วหน้าเปลี่ยนสีไป กล่าวว่า

“ฟานหวินไม่ได้รับบาดเจ็บกระมัง?”

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันยังไม่มีคุณสมบัติทำร้ายเราผู้แซ่ล่างบาดเจ็บ แต่เปลืองเรี่ยวแรงของเราไปไม่น้อย"

เหลียนซิ่วซิ่วระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า

"อย่างนั้นมิสู้นอนหลับพักผ่อนในผ้าห่มของซิ่วซิ่วสักงีบหนึ่ง"

ล่างฟานหวินคล้ายกลับไปสู่ช่วงเวลาที่พลอดรักกับจี้ซีซี ในใจบังเกิดความอบอุ่นใจขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ให้เรากล่อมซิ่วซิ่วนอนก่อน แล้วค่อยนั่งกรรมฐานเถอะ"

ในใจลอบทอดถอนใจ นึกเสียดายที่พลาดโอกาสจู่โจมสังหารตันอี้หยู ตอนนี้นางทราบว่าร่องรอยถูกพบเห็น คงต้องเปลี่ยนแผนจัดการกับจูหยวนจางในบัดดล

ตันอี้หยูร้ายกาจจริงๆ ทั้งที่ตกอยู่ในสถานะเลวร้ายเช่นนั้นยังมีหนทางเอาตัวรอดได้

ตันอี้หยูยื่นมือดึงถุงคลุมหน้าของหานป๋อลงมา ยิ้มด้วยความยินดี กล่าวว่า

"นับว่าเหยียบย่ำจนรองเท้าสึกหรอไม่พบพาน ยามได้มาไม่ลำบากแม้แต่น้อย คุณชายหานคงคิดไม่ถึงว่าจะตกอยู่ในเงื้อมมือเราประมุขนิกายกระมัง?"

หานป๋อนอนหงายบนเตียง มือเท้าถูกสายรัดเอวที่จัดสร้างเป็นพิเศษมัดพันธนาการราวขนมจ้าง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

นี่เป็นห้องหับของสตรี มาดรว่าอยู่ในวัง เมื่อตันอี้หยูนำมันมาอย่างวางใจ ย่อมไม่หวั่นวิตกว่าจะถูกหาพบ

ซึ่งความจริงแม้แต่ตันอี้หยูก็ไม่ทราบว่าพันธุมารของมันไม่อยู่ภายใต้การควบคุมใดๆ ด้วยพลังฝีมือของตันอี้หยู ได้แต่สะกดมันร่างชาด้านไปชั่วขณะ

ปัญหาอยู่ที่มันเพิ่งต้านทานรับพลังหอกของจื้อพ่อเทียน ยามกะทันหันพลังลมปราณและเส้นชีพจรไม่สะดวกปลอดโปร่ง ไม่มีความมั่นใจว่าสามารถกระแทกทำลายการพันธนาการด้วยสายรัดเอว ซึ่งไม่ทราบถักทอจากวัสดุใด จึงไม่กล้าเคลื่อนไหว

มิหนำซ้ำด้วยฝีมือของตันอี้หย ขอเพียงมันมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ นางจะบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น ดังนั้นหากไม่ถึงคราคับขันอันตรายจะไม่กล้าทดสอบเสี่ยงโดยพลการ ยามนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไยไม่ฟาดข้าพเจ้าให้ตายในฝ่ามือเดียว จึงหมดเรื่องสิ้นราว หรือว่าเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกาย) พึงตาต้องใจข้าพเจ้า คิดลิ้มลองรสหอมหวานก่อน?"

ตันอี้หยูหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ด้วยเสน่ห์อันแพรวพราย แทบสามารถสร้างความลุ่มหลงแก่บุรุษจนตาย จากนั้นค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ยังคงตอบคำถามเราประมุขนิกายแต่โดยดีสักหลายข้อ ผู้อื่นจะให้ความรวบรัดสมใจแก่ท่าน ไม่เช่นนั้นจะทำลายพลังฝีมือท่าน ค่อยจับตอนท่าน ถอดเสื้อผ้าท่านอยู่กลางตลาดดูว่าท่านยังแบกหน้าเป็นผู้คนได้อย่างไร?"

หานป๋อเห็นนางแย้มยิ้มพริ้มพราย กลับกล่าววาจาโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำทุกถ้อยคำจี้ถึงจุดชีวิตของมัน ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจี้ยวจู่เชิญถามเถอะ ข้าพเจ้ายินดีตอบทุกประการ"

ตันอี้หยูกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านคล้ายไม่มีท่าทีหวาดกลัวแม้แต่น้อย?"

ไม่ว่าที่นางกล่าวแฝงความหมายอันใด แต่ล้วนแสดงเยื่อใยไมตรีเต็มไปด้วยความอ่อนหวาน ทุกอิริยาบทแช่มช้อยงดงาม แฝงบุคลิก

อันประทับใจบันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าต่อให้ถูกนางฆ่าตาย สภาพการตายคงสุขสมยิ่ง

หานป๋อกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"หวาดกลัวมีประโยชน์ใด รีบถามเถอะ ข้าพเจ้าไม่มีเวลาสนทนากับเจี้ยวจ่มากความ"

ตันอี้หยูทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน แต่หวนนึกถึงวิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง ดังนั้นไม่มีกะใจถือสาหาความมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ล่างฟานหวินทราบได้อย่างไรว่าเราประมุขนิกายซ่อนตัวในพระตำหนักคุนหนิง?"

พริบตานั้นหานป๋อเข้าใจในบัดดล พร้อมกันนั้นทราบว่าคำตอบของตนเองในตอนนี้มีความสำคัญยิ่ง ทั้งนี้เพราะตันอี้หยูยังไม่ทราบว่าความลับของจูหวินเหวินกับท่านผู้หญิงกงถูกเปิดโปง ตอนนี้เพียงนึกระแวงสงสัยที่ล่างฟานหวินสืบเสาะมาถึง

พันธุมารของมันพลันถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด กล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"ท่านถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถามผู้ใด? แต่ฟังว่าคืนนี้ผังปานคิดมาจัดการกับดาไลลามะอิงหยวน ท่านล่างย่อมมีเหตุผลที่เข้าวังมา"

ตันอี้หยูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ดาไลลามะอิงหยวน?"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เป็นไร ท่านไม่ทราบเรื่องที่ท่านดาไลลามะอยู่ในหมู่บ้านขันทีเงาหรือ?"

ตันอี้หยูนิ่งครุ่นคิด พลันยกมือขวาทาบกับตำแหน่งหัวใจของหานป๋อ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอเพียงเราประมุขนิกายแผ่พุ่งพลังออก ต่อให้หานป๋อสิบคนก็ต้องจบสิ้นชีวิต คุณชายหานเชื่อหรือไม่?"

หานป่อลอบคร่ำครวญในใจ ปากขานรับว่า

“ย่อมเชื่อ”

ตันอี้หยูกล่าวเบาๆ ว่า

“เราประมุขนิกายถามคำหนึ่ง คุณชายต้องตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ หากรีรอลังเล หรือว่าเราเห็นว่าท่านพูดปด ชั่วชีวิตของท่านนี้จะไม่ได้พบกับฉินเมิ่งเหยา เวี่ยเอ๋อ ซวงเอ๋ออะไรนั่นของท่านแล้ว”

หานป่อกล่าวด้วยความยินดีว่า

“รีบถามเถอะ ข้าพเจ้าจะไม่ตอบตามความสัตย์ อย่างนั้นจะตายอย่างรวบรัดสมใจแล้ว”

ตันอี้หยูบังเกิดความขุ่นเคืองใจ และลอบด่าทอตัวเองเลอะเลือนทั้งนี้เพราะสำหรับกับหานป่อแล้ว จุดจบที่ดีที่สุดของมันในคืนนี้คือตายอย่างรวบรัดสมใจ

แต่ว่านางไม่ดึงมือกลับมา ยิ้มอย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

“ตกลง คอยดูไปเถอะ”

จากนั้นตาคู่งามทอประกายเกรี้ยวกราดวูบหนึ่งถามว่า

“จูหยวนจางทราบหรือไม่ว่าเราอยู่ภายในวัง?”

หานป่อยิ้มพลางมองดูนาง คล้ายเห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิยืนกรานจนถึงที่สุด

ตันอี้หยูหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

“เราทราบแต่แรกว่าคุณชายหานคิดแข็งข้อแล้ว”

พลางกดฝ่ามือใส่เบาๆ พลังสายหนึ่งแล่นเข้าสู่ชีพจรหัวใจหานป่อ จากนั้นคล้ายแยกไปตามคุ้งน้ำใหญ่น้อย กระแทกกระทั้นใส่เส้นชีพจรทั่วร่างของหานป่อ

หานป่อสะท้านทั้งร่าง ตลอดทั้งร่างงองุ้ม กระทั่งเรื่องที่ปกปิดนางว่าจุดเส้นคลายออกหมดสิ้นก็ลืมเลือนไป

ที่แท้พลังของตันอี้หยูพอแล่นผ่าน คล้ายถูกมดพิษกัดทำร้าย ทั้งเจ็บทั้งคัน ความเจ็บปวดทรมานที่ชอนไชหัวใจกัดแทะปอด แทรกลึกถึงกระดูกนั้น ต่อให้เป็นมนุษย์เหล็กไหลก็ทนทานรับไม่ได้

ตันอี้หยูหัวร่องอหาย กล่าวว่า

"มิน่าเล่าท่านมีที่ถือดีอย่างเปี่ยมล้น ที่แท้สามารถคลายจุดที่ถูกเราประมุขนิกายปิดสกัดไว้ ช่างน่าเสียดายจริงๆ ผู้อื่นพอลงมือก็ทดสอบทราบได้"

ได้ยินเสียงเพียะ ถุงผ้าที่บรรจุจอกเก้ามังกรปลอมร่วงหลุดจากอกเสื้อมัน ตกหล่นลงบนเตียง

ตันอี้หยูงงงันวูบหนึ่ง ยื่นมือออกลูบคลำดู สีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"นี่เป็นอะไร?"

ยามนั้นหานป๋อบังเกิดความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง หลังอาการเจ็บปวดคันชาที่กัดกร่อนใจร้าวลึกถึงกระดูก ที่ท้องน้อยพลันร้อนวูบคราหนึ่ง พลังจู่โจมทำร้ายของตันอี้หยูกลับถูกดูดรั้งมายังจุดตันเถียนท้องน้อย มิเพียงไม่สามารถก่อการร้ายอีกตรงกันข้ามยังรักษาอาการพลังลมพลุ่งพล่าน เพราะถูกจื้อพ่อเทียนใช้หอกยาวทิ่มแทงใส่ แสดงว่าพันธุมารมีคุณสมบัติพิเศษในการสะกดเคล็ดวิชาสำนักมารทั้งมวล

หานป๋อย่อมแสร้งเป็นปวดร้าวสุดทนทาน ครวญครางว่า

"ท่านสามารถคลายความเจ็บปวดแก่ข้าพเจ้าก่อนหรือไม่?"

ตันอี้หยูขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หากท่านสร้างความพึงพอใจแก่เราประมุขนิกาย เราย่อมคลี่คลายทัณฑ์ทรมานนี้"

ไม่รอให้หานป๋อตอบคำ ก็ยื่นมือล้วงหยิบจอกเก้ามังกรปลอมออกจากถุงผ้า ไม่ทราบเพราะเหตุใด พลันงงงันวูบใหญ่ ร้องโพล่งว่า

“สิ่งของนี้ไฉนอยู่ที่ท่าน?”

หานป๋อลอบชำเลืองมอง สร้างความสงสัยใจยิ่ง เหตุใดด้วยความหนักแน่นเยือกเย็นที่แม้ขุนเขาไท่ซันถล่มลงตรงหน้ายังไม่ตระหนกตกใจของนาง จึงหน้าเปลี่ยนสี เพราะจอกที่ใช้บรรจุสุราใบหนึ่งพร้อมกันนั้นทราบว่านางเข้าใจว่าตนเองเจ็บปวดรวดร้าวเหลือประมาณดังนั้นไม่เปลี่ยนแปลงสีหน้าท่าทีของตนเอง จงใจร้องครวญครางสองคำมิให้นางเกิดความระแวงสงสัย

ตันอี้หยูสะบัดฝ่ามือผุดผ่อง ตบใส่จุดสำคัญของมันหลายแห่ง

หานป๋อลอบร้องในใจ ‘มาได้ประเสริฐ’ ดูดรับพลังฝ่ามือของนางไว้ เปลือกนอกแสร้งเป็นนอนระทดระทวยบนเตียง

ตันอี้หยูไม่เคลือบแคลงสงสัย ทั้งนี้เพราะฝีมือของนางนี้เป็นหนึ่งในแปดทัณฑ์ทรมานของสำนักมาร มีความรุนแรงยิ่ง ผู้ถูกลงทัณฑ์จะได้รับความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง ไม่มีวันฟื้นฟูพลังฝีมือดุจเดิม ในเวลาอันสั้นยิ่งอย่าคิดหมายคืบคลานลุกขึ้น

นางยังเชื่อมั่นตัวเองเกินไป ขอเพียงตรวจสอบสภาพการโคจรพลังภายในกายหานป๋อ จะทราบว่าเด็กน้อยนี้ไม่ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำภายในแม้แต่น้อย

นางกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“รีบบอกออกมา”

หานป๋อฉุกใจคิด กล่าวโป้ปดว่า

“ย่อมขโมยมา แต่ข้าพเจ้าเพียงรับหน้าที่เก็บรักษาของโจร คนขโมยคือโจรท่องโดดเดี่ยวฟั่นเหลียงจี๋ หลังจากยัดเยียดจอกปีศาจใบนี้แก่ข้าพเจ้า แยกทางไปขโมยสิ่งของอื่น เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าถูกไล่กวดจนแทบเอาชีวิตไม่รอด โอ ในที่สุดไม่มีชีวิตรอดสืบไปแล้ว”

สีหน้าตันอี้หยูปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้นวูบแล้วหายวับ ทอด

ถอนใจคำหนึ่ง พลันจี้นิ้วใส่หว่างคิ้วของหานป่อ

หานป่อลอบร้องในใจอีกครา 'มาได้ประเสริฐ' พลางโคจรพลังตามแนวทางรับการทุบตี สลายและดูดซับพลังดรรชนีของนางไว้ จากนั้นใช้พลังมารบังคับตัวเองแสร้งเป็นสลบไสลไป

ตันอี้หยูฟาดฝ่ามือใส่หานป่ออย่างแผ่วพลิ้วอีกเจ็ดฝ่ามือ ย่อมถูกหานป่อขับสลายไปเช่นกัน

เจ็ดฝ่ามือนี้ชั่วร้ายยิ่ง มุ่งทำลายเส้นชีพจรพิเศษของหานป่อทั้งแปดเส้น สตรีนางนี้มีจิตใจชั่วร้ายดุจอสรพิษ ลงมือโดยไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย

ตันอี้หยูแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ไม่ทราบเป็นความโชคดีหรือโชคร้ายของเด็กน้อย สามารถรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ แต่ต้องกลายเป็นคนทุพพลภาพและวิกลจริตไปชั่วชีวิต"

หานป่อเพียงภาวนาให้นางพึมพำต่อไป จะได้เปิดเผยความลับต่อมันมากกว่านี้

น่าเสียดายเรื่องราวไม่เป็นไปตามที่ปรารถนา ตันอี้หยูบรรจุจอกเก้ามังกรปลอมกลับไปในถุงผ้ายัดใส่อกเสื้อมัน แล้วค่อยหิ้วร่างหานป่อทะลวงออกจากหน้าต่างห้องไป

ผังปานคล้ายนักท่องเที่ยวที่มาจากแดนไกล อาศัยแสงจันทร์ชื่นชมกับทิวทัศน์ในสวนไม้ดอก ทั้งยังเหลียวมองแสงโคมไฟในหวงเฉิงอยู่บ่อยครั้ง

อาจบางทีได้รับผลสะท้อนจากเมิ่งเซ่อสิง ผังปานแต่เยาว์วัยก็ไม่แสวงหาความงามสตรี ทรัพย์สินเงินทองและอำนาจราชศักดิ์ที่ชนชาวโลกไขว่คว้าต้องการ

สำหรับกับผังปาน ความหมายของการมีชีวิตอยู่คือค้นหาการดำรงคงอยู่ของชีวิตและความลับของฟ้าดิน

ผังปานไม่เชื่อว่าเหล่านี้สามารถพึ่งพาผู้อื่นได้มา ทุกประการขึ้นอยู่กับความพากเพียรของตัวเอง

ผู้อื่นเพียงอำนวยความสะดวกในขั้นแรกเริ่มต้นเท่านั้น

ดังนั้นผังปานไม่เทิดทูนบูชาปราชญ์ผู้รู้ใดๆ รวมทั้งเมิ่งเซ่อสิง เพียงแต่ให้ความนิยมชมชื่น

การเทิดทูนบูชาทำให้ตาบอด ความนิยมชมชื่นกลับกระตุ้นให้เกิดการใช้ความคิดอย่างมีสติ

นี่ทำให้ผังปานไม่ยึดติดกับกรอบของชนรุ่นก่อน สามารถค้นพบความลับ สร้างสภาพใหม่ๆ ในทุกด้าน ทำให้มันล้ำหน้าบุพพามารเมิ่งเซ่อสิง ถึงกับเหนือกว่าปรมาจารย์ทุกรุ่นของสำนักมาร ก้าวขึ้นเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของฝ่ายอธรรม

ตอนนี้ผังปานกำลังจะพบกับบุตรชายของอิงหยวนแล้ว

เพียงแค้นใจที่ไม่สามารถอยู่ในยุคสมัยเดียวกับฟู่อิง ไม่เช่นนั้นผังปานยินยอมเสียสละทุกสิ่ง เพียงเพื่อพิสูจน์ฝีมือกับบุคคลผู้นี้

ดีที่ยังมีอิงหยวน คนที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดกว่าฟู่อิงผู้เป็นบิดาอีก

ที่แท้ "พลังการฝึกปรือ" ของอิงหยวนลึกล้ำถึงขั้นใด?

เพียงดูจากการที่ธรรมาจารย์อาทิตย์ไม่กล้ากระทบกระทั่งอีกฝ่าย เป็นที่ทราบว่าความร้ายกาจของอิงหยวน หาเป็นรองฟู่อิงไม่ เพียงแต่แสดงออกในอีกรูปแบบหนึ่ง

บ้านกระท่อมซอมซ่อที่เป็นระเบียบแบบแผนในความไร้ระเบียบแบบแผนเรียงรายที่เบื้องหน้า

ดวงตาผังปานทอประกายปัญญาอันลึกล้ำดุจมหาสมุทร มองดูทุกสิ่งที่เบื้องหน้า รับรู้ถึงความหมายที่ซ่อนอยู่หลังวัตถุเรื่องราว

พร้อมกันนั้นจิตใจเข้าสู่ห้วงไร้ผู้คนไร้ตัวเรา หลอมรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับใจฟ้า

สำหรับกับผังปาน โลกภายนอกเพียงเป็นภาพลวง มีแต่โลกภายในจึงจริงแท้น่าประทับใจ

โลกแห่งภายนอกเพียงดำรงคงอยู่เพราะโลกแห่งภายใน
เมื่อไม่มีตัว "เรา" ยังมีตัว "เขา" ได้อย่างไร?
พริบตานั้น จิตใจผังปานคล้องรัดกับเขาอย่างแน่นหนา
ในที่สุดการต่อสู้เริ่มขึ้นแล้ว

ฟงสิงเลี่ยแบกทวนสีแดงอยู่บนหลัง ควบม้าผ่านถนนตรอกซอยมุ่งสู่พื้นที่พระสุสานที่เชิงเขาอ่วนจูฟงเนินตู่หลงฟู่ทางเทือกเขาด้านทิศใต้ของภเขาจงซานด้วยสีหน้าสงบราบเรียบ

คืนนี้แม่น้ำฉินไหวพอดีเอ่อล้น มาตรว่าเป็นฤดูหนาว ยังปรากฏเรือนำเที่ยวแล่นขวักไขว่ หอนางโลมเหลาสุราตามรายทางแขวนโคมไฟนับได้หลายพันดวง สาดส่องจนสว่างไสวดุจกลางวัน

ม่านวิกาลมืดครึ้ม ภายใต้แสงโคมสาดส่อง จันทร์ที่ประดับฟ้าพลอยหม่นหมองศรี

ไม่ทราบปรากฏเสียงขลุ่ยดังจากที่ใด เป่าในท่วงทำนองโศกซึ้งประทับใจ

หากเปรียบกับผู้คนสัญจรบนท้องถนน ฟงสิงเลียคล้ายคนที่มีชีวิตอยู่อีกโลกหนึ่ง ตระเตรียมทำศึกพิสูจน์เป็นตาย

พอลดเลี้ยวผ่านถนนฉินไหว ที่เบื้องหน้าปรากฏด่านตรวจแห่งหนึ่ง ยืนไว้ด้วยทหารในเครื่องแบบและทหารรักษาพระองค์สังกัดค่ายตะวันออกหลายสิบคน คอยสกัดกั้นตรวจสอบผู้คนสัญจร พอเห็นตราประทับและอานบังโกลนบนตัวม้า ทราบว่าเป็นคนของคฤหาสน์ภูตบดี

หลังจากสอบถามไม่กี่คำ ก็ปล่อยให้ผ่านไป ทั้งยังคล้องเครื่องหมายลงบนคอม้า จะได้ไม่ต้องถูกสอบถามอีก

ฟงสิงเลี่ยเดินทางต่อ พลันแว่วเสียงร่ำไห้คร่ำครวญดังมา เห็นราชองครักษ์ที่ดุร้ายหมายขวัญขบวนกองหนึ่ง คุมตัวบุรุษสตรีชราเยาว์ที่ถูกล่ามโซ่ตราตรวนจำนวนนับร้อยคนเดินผ่านไป เป็นที่สลดใจแก่ผู้พบเห็นนัก

ฟงสิงเลี่ยพลุ่งพล่านใจ บังเกิดความรังเกียจขึ้น ปรารถนาใคร่ไปจากที่นี้ จะได้ไม่ต้องทนดูจูหยวนจางปฏิบัติการกวาดล้างเผ่าพันธุ์ของหลันอี้กับหูอุ้ยหยง

เรื่องอเนจอนาถในโลกหล้า ไม่มีใดเกินกว่าการกวาดล้างเช่นนี้

มันยังไม่ทราบว่าหากมิใช่หงอ่ยองเต้ทรงตอบรับคำร้องของหานป๋อ การจับกุมผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวการกบฏยังขยายวงกว้างกว่านี้

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง สำนึกตัวว่าไม่มีปัญญาเปลี่ยนแปลงเรื่องราวที่เบื้องหน้า จึงสงบจิตใจ ควบม้าออกจากเมือง

มันเดินเลียบทางโบราณที่ตัดผ่านเงาไม้ร่มรื่นไปอย่างช้าๆ

คราครั้งนี้เหนียนเหลียนตันเปิดโอกาสให้มันต่อสู้ด้วย เพราะมีเจตนาเอาเปรียบ ทั้งนี้เพราะด้วยพลังฝีมือของฟงสิงเลี่ย มีความรุดหน้าอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ไม่แน่ว่าจะไล่กวดตามเหนียนเหลียนตันทันดังนั้นจอมมารมักมากกามคุณผู้นี้คิดฉวยโอกาสชิงกำจัดฆ่าฟงสิงเลี่ยมิให้ภายภาคหน้ากลับถูกฟงสิงเลี่ยฆ่าตาย

ฟงสิงเลี่ยกลับบังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม แต่มิใช่เชื่ออย่างงมงายว่าตัวเองสามารถเอาชนะเหนียนเหลียนตัน หากทว่าความเชื่อมั่นนี้มาจากเคล็ดวิชาของเพลงทวนไฟลามทุ่งที่ว่า มุ่งไปยังเบื้องหน้า

ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

มันรู้สึกว่าตนเองกลายเป็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ เหตุการณ์ที่อธรรมศักดิ์สิทธิ์ท้าสู้กับผังปานย้อนกลับคืนมาอีกครั้ง

ครั้งนั้นอธรรมศักดิ์สิทธิ์ต่อสู้จนตัวตาย ชะตากรรมเช่นนั้นจะบังเกิดแก่มันหรือไม่?

ชิฉางเจิงที่แยกทางกับฟงสิงเลี่ยก็ประสบพบเหตุคล้ายคลึงกัน เนื่องจากจุดหมายปลายทางของมันเป็นลานกว้างข้างหอกลองภายในเมือง กลับพบเห็นบุรุษสตรีสิบกว่าขบวนถูกกวาดจับไป เป็นที่น่าเวทนานัก

ยามนี้ชิฉางเจิงจำแนกไม่ออกว่าใครผิดใครถูก ทั้งนี้เพราะหากคนเหล่านี้ขึ้นครองอำนาจ เหตุการณ์ดุจเดียวกันจะบังเกิดแก่ผู้ที่กวาดจับพวกมันเช่นกัน

เพียงแต่เคราะห์กรรมลามถึงสตรีและเด็ก รวมทั้งคนชรา ทำให้ผู้คนไม่อาจหักใจทนดูได้

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะทอดถอนใจ ระบายความอัดอั้นในอกออกมา ทอดตามองจุดหมายปลายทาง

เห็นหอสูงตระหง่านหลังหนึ่งปลูกสร้างบนเนินสูง แบ่งเป็นส่วนบนและล่าง ชั้นล่างก่อเป็นรูปหอสังเกตการณ์บนกำแพงเมือง มีประตูกำแพงสามบานก่อกำแพงสีแดงสี่ด้าน ชั้นบนเป็นสิ่งปลูกสร้างเนื้อไม้ตามแบบพระตำหนัก แกะสลักลวดลายมังกรหงส์ใต้แสงจันทร์เลือนราง แฝงสภาพอันลึกลับสุดบรรยาย

ชิฉางเจิงลงจากหลังม้า สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง เข้าสู่ห้วงฟ้าใสไร้ขอบเขต ยกมือตบดาบศัสตราฟ้าที่กลางหลัง จากนั้นพุ่งปราดไปยังหอกลอง

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทอดพระเนตรจอกเก้ามังกรปลอมบนโต๊ะทรงพระอักษร ทั้งชุ่นเคืองพระทัยและขบขันในพระทัย ส่วนหานป๋อซึ่งยังแสร้งตาย ปล่อยให้ถูกหามเข้าห้องพระอักษร ค่อยกระโดดปราดขึ้นมา แสร้งเป็นประหวั่นลนลาน นั่งลงที่มุมด้านล่างของฮ่องเต้

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"เจ้าไม่ขโมยสิ่งอื่น กลับขโมยจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์ของข้า หรือไม่ทราบว่าจอกใบนี้มีความหมายต่อข้าถึงเพียงไหน คราครั้งนี้แทบทิ้งชีวิตไว้ นับว่าสาสมแล้ว"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นผู้ช่วยที่รับของโจร เป็นโจรท่องโดดเดี่ยวหลอกข้าพเจ้ามา อ้างว่าเสาะพบที่ซ่อนตัวภายในวังของตันอี้หยู มิคาดพอรุดไปเที่ยวหนึ่ง มันก็ยัดสิ่งของนี้เข้ามาในอกเสื้อข้าพเจ้า ตัวเองปลีกตัวไปขโมยสิ่งของอื่น เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าถูกคนของฝ่าบาทตามล่า"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า

"โจรแซ่ฟั่นทราบได้อย่างไรว่าจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์เก็บรักษาในศาลเจ้าหลวง?"

หานป๋อลอบยินดี คราครั้งนี้ฮ่องเต้กลับหลงกล เปลือกนอกสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยไม่ทราบเรื่องอันใดทั้งสิ้น"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด ตรัสถามว่า

"ตันอี้หยูไฉนพลันปรากฏกายขึ้น ลักพาตัวเจ้าไป? แต่เหตุใดไม่พานฆ่าเจ้า?"

หานป๋อกล่าวว่า

"อาจบางทีนางเห็นว่าหากจัดการเด็กน้อยกลายเป็นคนพิการจะสนุกสนานยิ่งกว่า"

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ตรัสว่า

"อย่างนั้นนางไม่ต้องบรรจุจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์ไว้ในถุงผ้าทั้งยัดใส่อกเสื้อเจ้า เจ้าเมื่อกลายเป็นคนพิการ การกระทำเช่นนี้ไม่อาจทำร้ายเจ้า กลับทำให้ผู้คนเข้าใจว่านางยัดเยียดของโจรให้ร้ายเจ้า"

รับสั่งถึงตอนนี้ พระเนตรทอประกายวูบหนึ่ง ตรัสอีกว่า

"ตันอี้หยูมีฝีมืออันหมดจดตลอดมา ไม่เช่นนั้นจนบัดนี้พวกเรายังจับพิรุธนางไม่ออก ฝีมือที่ดูเผินๆ ไร้เนื้อหาสาระนี้ ต้องมีเลศนัยแน่นอน"

หานป๋อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงพระอักษร ทรงพระสรวลดังๆ ตรัสว่า

"เด็กน้อยนับเป็นขุนพลคู่บารมีของเราจริงๆ กลับเปิดโปงแผนอุบายที่ประดุจภูษาฟ้าไร้ตะเข็บของตันอี้หยูได้"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฝ่าบาทร้ายกาจจริงๆ"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

"คิดไม่ถึงจอกสุราปลอมใบหนึ่ง กลับหลอกลวงตันอี้หยูที่ความจริงเป็นฝ่ายมีเปรียบได้สำเร็จ"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทวนคำ "จอกสุราปลอม?" หงอู่ฮ่องเต้ยังทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

"โจรท่องโดดเดี่ยวสมเป็นอัจฉริยะในการปลอมแปลงสิ่งของ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็เลียนแบบน้ำหนักของจอกสุราใบจริงไม่ได้ เพราะจอกสุราใบจริงจัดสร้างจากโลหะจินถง (ทองกับทองเหลือง) ของชมพูทวีป ดูไปไม่ต่างจากทองเหลืองในดินแดนภาคกลาง แต่มีน้ำหนักมากกว่า

เล็กน้อย ตอนแรกข้าก็ถูกหลอก หากทว่าพอถือกับมือ ก็ทราบว่าเป็นของจริงหรือของปลอม เมื่อครู่จึงหลอกให้มันไปยังศาลเจ้าหลวงคว้าน้ำเหลวคราหนึ่ง โสตประสาทของมันร้ายกาจจริงๆ กลับแอบฟังคำสนทนาระหว่างข้ากับเจ้าที่นี้ได้"

หานป่อหน้าแดงฉาน ทั้งกระอักกระอ่วนทั้งลำบากใจ

หงอู่ฮ่องเต้ทรงชะงักการพระสรวล ตรัสว่า

"วางใจเถอะ ข้าจะไม่ถือสาพวกเจ้า รอสักครู่กำนัลจอกสุราใบจริงแก่เจ้าก็ได้ แต่อย่าได้ใช้ดื่มสุราเด็ดขาด หาไม่ต้องจบสิ้นชีวิตไม่อาจโทษว่าผู้ใดได้"

พระองค์แสดงว่าเบิกบานพระทัยยิ่ง ทรงประทับยืนขึ้น ตรัสว่า

"เด็กน้อยตามข้ามา"

หานป่อยังมึนงงสงสัย จนบัดนี้ยังไม่ทราบว่าในน้ำเต้าของหงอู่ฮ่องเต้ทรงจำหน่ายพระโอสถใด

สภาพของหมู่บ้านขันทีต่างกับครั้งก่อนที่หานป่อย่างกรายมาบนพื้นสุมหิมะสูงท่วมเข่า ต้นไม้แขวนไว้ด้วยแท่งน้ำแข็ง ใต้แสงจันทร์สาดส่องทั้งลึกลับทั้งบริสุทธิ์

ผังปานเดินทอดน่องอย่างปลอดโปร่ง ไม่ทิ้งรอยเท้าไว้แม้แต่น้อย

แว่วเสียงน้ำไหลรินดังมากระทบโสต

อิงหยวนที่สูงตระหง่านเทียมเมฆ ยืนมือไพล่หลัง ชมดูธารน้ำไหลอยู่ข้างก้อนหินอย่างสบายอารมณ์

ผังปานแม้ไม่ได้ส่งเสียงผิดปรกติใด อิงหยวนกลับเหลียวหน้ามา พอดีเผชิญหน้ากับผังปาน

ประกายตาของอิงหยวนยังร้อนระอุ เต็มไปด้วยความรักและความสงสัยอยากรู้ต่อชีวิต

ดวงตาผังปานทอแววประหลาดใจวูบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ได้พบพี่อิงหยวน สามารถครุ่นคิดคาดเดาท่วงท่าอันองอาจของบิดาท่านเมื่อครั้งกระโน้นได้"

อิงหยวนหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ช่างน่าสนใจจริงๆ เราก็ครุ่นคิดว่าตอนที่บิดาผู้ล่วงลับต่อสู้กับอาจารย์ท่าน ในใจไม่กล้าชะล่าใจแม้แต่น้อย"

จากนั้นดวงตาทอแววครุ่นคิด กล่าวว่า

"หลายสิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เราเอ่ยปากกล่าววาจา"

ผังปานยิ้มด้วยความยินดี มาถึงข้างกายอิงหยวน ยืนเคียงคู่กับอีกฝ่าย กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านดาไลลามะมายังดินแดนภาคกลางครั้งนี้ ที่แท้มีจุดมุ่งหมายใด?"

อิงหยวนทอดสายตาไปยังสายน้ำ ปากกล่าวว่า

"ย่อมสืบสานพันธะผูกพันระหว่างบิดาผู้ล่วงลับกับอาจารย์ท่านเมื่อร้อยปีก่อน ซึ่งความจริงเราลงมือตั้งแต่แรก โดยยืมมือสิงเลี่ยต่อสู้กับพี่ผัง มิให้พี่ผังทำลายกระถางรองรับ และทำให้พี่ผังตกเป็นเบี้ยล่างอยู่ช่วงหนึ่ง เพียงคิดไม่ถึงว่าพี่ผังจะเอาตัวรอดได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้"

ผังปานหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"คำ 'เอาตัวรอดได้' อันประเสริฐ"

น้ำเสียงปราศจากวี่แววไม่พอใจ ทั้งยังคล้ายกับพึงพอใจยิ่ง

อิงหยวนสลัดรองเท้าออก ทรุดตัวนั่งลง แช่เท้าเปล่าในสายน้ำที่เย็นเยียบเสียดกระดูก ทอดถอนใจอย่างเป็นสุข กล่าวว่า

"ช่างอบอุ่นจนสุขสบายนัก"

ผังปานแหงนมองท้องฟ้า มองดูดวงดาราอันริบหรี่นอกรัศมี

จันทรา กล่าวว่า

"อบอุ่นอย่างมีเหตุผล ความอบอุ่นหนาวเย็นเป็นความรู้สึกที่มองออกจากตัวเองชนิดหนึ่ง ดังนั้นนักสะกดจิตจึงสามารถทำให้ผู้ถูกสะกดจิต รู้สึกถึงความหนาวเย็นอบอุ่นตามคำบ่งชี้ของมัน ดูท่าท่านดาไลลามะสามารถควบคุมร่างกายและประสาทสัมผัสของตัวเองได้โดยสิ้นเชิง"

อิงหยวนมองดูสายน้ำ ดวงตาทอประกายอันกระตือรือร้นราวเด็กที่ไร้เดียงสา พึมพำว่า

"พี่ผัง ชีวิตมิใช่พิสดารอย่างยิ่งยวดหรอกหรือ เมล็ดพันธุ์นับหมื่นแสนที่ซ่อนเร้น เฝ้ารอโอกาสบุกรุกเข้ามาในโลกของพวกเราเพื่อสัมผัสกับทุกสิ่งของชีวิต พริบตาที่บิดาผู้ล่วงลับรวมร่างกับไป่เหลียนเจี๋ยผู้น้องโชคดีที่มาก่อนก้าวหนึ่ง สบโอกาสกำเนิดใหม่ที่พันปียากพบพานได้รับสุดยอดแก่นสารของชีวิต ดังนั้นผู้ที่เรารักที่สุดคือบิดามารดา"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"การเริ่มต้นของชีวิตคือแย่งกันจุติในครรภ์ มิน่าเล่าผู้คนมีนิสัยชมชอบการต่อสู้ เพราะว่าตั้งแต่แรกก็เป็นเช่นนี้ ที่พี่อิงหยวนจับต้องได้คือไพ่ใบที่ดีเลิศที่สุด"

อิงหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราที่ไม่พูดจา มีสาเหตุประการหนึ่งคือการพูดจาระหว่างคนต่อคนช่างปราศจากคุณค่าความหมาย แต่ตอนนี้เราซ่องเสพกับการโต้ตอบของพวกเรานัก"

พลันแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"ในเมื่อจับได้ไพ่อันดีเลิศ ไยไม่เดิมพันสักครา เพราะเหตุนี้เราเดินทางเป็นหมื่นลี้มาหาพี่ผัง เพื่อให้การละเล่นครั้งนี้ทวีความเร้าใจถึงที่สุด"

ผังปานหัวร่อจนตัวงอ ย่อกายลงหอบหายใจ กล่าวว่า

"นับตั้งแต่เราถือกำเนิดมา ไม่เคยเบิกบานใจถึงเพียงนี้มาก่อน ในเมื่อท่านเสาะพบเรา ไม่ทราบต้องการให้เราเข้าร่วมการละเล่นอย่างไร เราผู้แซ่ผังยินดีน้อมสนอง"

อิงหยวนเหลียวหน้ามา หน้าผากที่ผายกว้างสะท้อนประกายปัญญา ดวงตาทอประกายอันกระจ่างเจิดจ้า มองทะลุไปในดวงตาที่คมกล้าของผังปาน กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ภายในดาบเหยี่ยวซ่อนประสบการณ์ชั่วชีวิตของบิดาผู้ล่วงลับ รวมทั้งหมากตาสุดท้ายที่ควบม้าทลายอากาศธาตุจากไป แน่นอน ยังมีม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่ซ่อนเงื่อนงำความเป็นตายเอาไว้ ตอนนี้ในดาบเหยี่ยวคงเหลือแต่ม้วนภาพเทพประยุทธ์อื่นๆ ล้วนถูกเราลบทิ้งไป"

ผังปานกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนกว่า

"นี่นับเป็นเรื่องราวอันน่าตื่นใจจริงๆ พี่อิงหยวนเมื่อสามารถรู้แจ้งถึงชีวิตของบิดาท่าน เท่ากับเพิ่มสงสารวัฏของบิดาท่านอีกชาติภพหนึ่ง เหตุใดยังอาลัยอาวรณ์อยู่ที่นี้?"

อิงหยวนทอดถอนใจคำหนึ่ง สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราความจริงก้าวออกไปครึ่งก้าว แต่แล้วชักเท้ากลับมา ที่สร้างความตระหนกคือ ท่าสุดท้ายนามทลายอากาศธาตุ ไฉนเป็นเรื่องราวที่ง่ายดายถึงเพียงนี้?"

ผังปานหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"ครึ่งก้าวนั้นเป็นอย่างไร?"

อิงหยวนสบสายตากับผังปานแน่วนิ่ง ดวงตาสะท้อนประกายที่ชวนให้ผู้คนสะท้านหวั่นไหว กล่าวเบาๆ ว่า

"นั่นเป็นการก้าวข้ามประสบการณ์ชีวิตทุกผู้คน ไม่มีคำพูดใดสามารถบรรยายได้แม้สักหนึ่งในหมื่น ดังนั้นนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

เราเลือกที่จะไม่กล่าววาจา และลืมเลือนวิชาฝีมือทั้งหมดไป"

ผังปานยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นคืนนี้ท่านไฉนกล่าววาจามากมายถึงเพียงนี้?"

อิงหยวนเผยอยิ้มราวเด็กที่ไร้เดียงสา มองดูเท้าเปล่าที่แช่อยู่ในสายน้ำเย็นเฉียบ ยืดเหยียดนิ้วเท้าออก กล่าวด้วยอารมณ์ความรู้สึกว่า

"เพราะว่าเราคิดถ่ายทอดประสบการณ์ที่ไม่อาจใช้ถ้อยคำใดบอกกล่าวได้ต่อพี่ผัง เป็นการแสดงความขอบคุณที่บิดาผู้ล่วงลับมีต่อเมิ่งเช่อสิงผู้เป็นอาจารย์ท่าน หากปราศจากการศึกครั้งนั้น บิดาผู้ล่วงลับก็ไม่อาจตีความท่าสุดท้ายในม้วนภาพเทพประยุทธ์นามทลายนภากาศได้"

พลางมองดผังปาน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากปราศจากการศึกกับพี่ผังในคืนนี้ ช่างเสียทีที่บิดาผู้ล่วงลับทำการปลูกฝังเรา"

ผังปานกล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"เราผู้แซ่ผังคิดใคร่รับฟังประสบการณ์ที่ไม่สามารถใช้ถ้อยร้อยวาจาบอกกล่าวออกมาได้"

อิงหยวนกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ขอเพียงพี่ผังฆ่าเรา ก็จะได้ยินประสบการณ์นี้"

ผังปานแหงนหน้าหัวร่อดังๆ บังเกิดความปลาบปลื้มยินดียิ่ง

ภูตบดีชวีเย่อยู่ยืนอยู่ข้างซากศพของหัตถ์พิษเฉียนหลอ

ดวงตาชวีเย่อยู่แสดงอารมณ์ความรู้สึก เฝ้าดูสหายซึ่งแรกคบหา ก็กลายเป็นผู้รู้ใจผู้นี้

มันความจริงเห็นชิ้งชีดชาต่อการตายของผู้อื่น รวมทั้งตัวเอง

ตั้งแต่แรก

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด การตายของหัตถ์พิษเฉียนหลอคล้ายสร้างความสะท้อนใจแก่มันเป็นพิเศษ

ภายในสวนไม้ดอกนอกตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา แสงจันทร์สลัวเลือนราง คลายสะท้อนความงามลึกลับที่เหนือธรรมดาชนิดหนึ่ง

แต่แล้วยามนั้น แว่วเสียงหลี่เช่อเม่ยดังมาแต่ไกลว่า

“ขอเชิญพี่ซวี”

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มเล็กน้อย ร่างพลันหายวับในบัดดล

ในห้องลับเขตพระตำหนักเฉียนชิง หานป๋อ โจรท่องโตดเดี่ยว และซวีเยี่ยเวี่ยนั่งบนเก้าอี้ยาวซึ่งทำจากไม้แตง มองดูหงอู่ฮ่องเต้จหยวนจางซึ่งประทับนั่งในตำแหน่งสง จอกเก้ามังกรปลอมจัดวางอยู่บนโต๊ะเตี้ยข้างพระวรกาย

ส่วนจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์ของจริงซึ่งเก็บรักษาอยู่ในห้องลับถูกนำออกไปตรวจสอบอย่างละเอียด

อีกฟากหนึ่งของหานป๋อและพวก เพียงนั่งไว้ด้วยเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้

ยามนี้ทั้งหมดล่วงรู้รายละเอียดของเรื่องราวแล้ว ล้วนรู้สึกว่าเรื่องนี้เหลวไหลถึงที่สุด

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

“ตอนนี้เรื่องราวกระจ่างชัดแจ้ง แผนขั้นแรกของโจรกบฏคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับคุณไสยอิตถีเพศ โดยมอบหมายให้เฉินกุ้ยเฟยกับอิ๋งซ่านฮัวลงมือต่อข้ากับลูกตี้ นี่เกี่ยวข้องกับอวิชชาของสำนักมารยกตัวอย่างในงานเฉลิมพระชนมพรรษา ลูกตี้พลันเสียสติลงมือลอบสังหารข้า เมื่อถึงเวลานั้นตันอี้หยูก็มีข้ออ้างในการสำเร็จโทษเชื้อ

พระวงศ์และขุนนางที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับลูกตี้ให้หมดสิ้น เมื่อถึงเวลานั้นแผ่นดินมิใช่ตกเป็นของนางหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแม้ถูกเปิดโปงแผนลักขโมยแต่สีหน้าปราศจากแววละอายใจ ยกมือตบต้นขา กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ล่างฟานหวินบังเอิญประสบพบเหตุที่เซวียหมิงอี้ถูกฆ่า สวมรอยเป็นเซวียหมิงอี้มาพบกับเฉินกุ้ยเฟย ทำให้เฉินกุ้ยเฟยไม่ได้ตัวยาสำคัญชนิดหนึ่ง ในแผนขั้นแรกเพียงลอบทำร้ายเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นผลสำเร็จ"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหน้าแดงวูบหนึ่ง เพื่อกลบเกลื่อนความกระดากจึงกล่าวเป็นเชิงวิเคราะห์ว่า

"ดังนั้นตันอี้หยูวางแผนอื่น โดยฉาบยาพิษไว้ในจอกเก้ามังกร ขอเพียงพระบิดาถกวางยา เราก็ถกพิษของคณไสยอิตถีเพศ แผ่นดินยังคงตกเป็นของพวกนาง"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"สตรีนางนี้ร้ายกาจจริงๆ แผนแรกไม่สำเร็จยังมีแผนสอง ทั้งมีโอกาสสำเร็จอย่างมาก นับตั้งแต่ข้าได้ครอบครองจอกเก้ามังกร ไม่อนุญาตผู้ใดกระทบถูกจอกใบนี้ เพื่อไม่กระทบถึงความโชคดีที่ซ่อนเร้นอยู่ในจอกเก้ามังกร ดังนั้นวันเฉลิมพระชนมพรรษาในวันพรุ่งนี้ ข้าต้องใช้เซ่นสรวงฟ้าดิน คงต้องพลาดท่าเสียทีนาง"

พลางรับสั่งต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องว่า

"พระยาจงฉินนับเป็นขุนพลคู่บารมีของตระกูลจูเรา ไม่ว่าภายภาคหน้าเหตุการณ์เป็นอย่างไร ลูกตี้ต้องดีต่อพระยาจงฉินเรา ทราบหรือไม่?"

ด้วยพระอุปนิสัยของจูหยวนจาง ต่อให้รับสั่งด้วยพระทัยอันพลุ่งพล่านชั่ววูบ แต่ก็นับว่าหายากยิ่งแล้ว

เจ้าเอี้ยนอ๋องรีบน้อมรับพระราชกระแส
ซวีเยี่ยเวี่ยอดกล่าวมิได้ว่า
“ท่านอาจู ตอนนี้ท่านจัดการกับโจรร้ายเหล่านั้นอย่างไร?”
หงอู่ฮ่องเต้แสดงว่าทรงโปรดปรานบุตรีของภูตบดีนางนี้ยิ่ง จึงแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

“ย่อมต้องกวาดล้างพวกนางให้สิ้นซาก ไม่ปล่อยปละละเว้นแม้สักครึ่งคน”

จากนั้นทรงขมวดพระขนง ตรัสว่า

“นี่ต้องโทษว่าข้าสำรอกใยพันธนาการตัวเอง นับตั้งแต่หวินเหวินจำความได้ ข้าก็พยายามปลูกฝังมัน แนะนำให้มันมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายร่วมกับขุนนางเชื้อพระวงศ์ หวังว่าการสืบราชสมบัติดำเนินไปโดยราบรื่น โอ การแสดงของมันทางด้านนี้ดีกว่าที่ข้าคาดคิดไว้สิบเท่า จนบัดนี้ข้าค่อยทราบว่าเป็นตันอี้หยูบงการอยู่หลังฉาก”

พระราชกระแสแฝงความสะท้อนพระทัย แสดงว่าพระองค์ทรงมีน้ำพระทัยต่อจูหวินเหวินอย่างลึกล้ำ ยามกะทันหันยากที่จะแปรเปลี่ยนได้ ต่อจากนั้นพระเนตรทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง ตรัสเสียงเย็นชาว่า

“ห้องลับนี้เป็นสถานต้องห้ามในวัง ใช้เก็บรักษาเครื่องมือเช่นสรวง มีแต่ข้ากับหวินเหวินจึงเข้าออกได้”

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดลว่า เหตุใดจูหยวนจางทรงเชื่อว่าจูหวินเหวินมีปัญหา มีแต่จูหวินเหวินจึงมีโอกาสฉาบพิษในจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์

ยามนี้ถึงรอบเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นห่วงผลการตรวจสอบจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์แล้ว

ผลการตรวจสอบพอดีส่งมาถึง ขันทีชราถือจอกสุรากลับมา

รายงานว่า

"จอกวิเศษมีปัญหาจริงๆ ที่ก้นจอกเพิ่มเนื้อกาวที่โปร่งใสชั้นบางๆ ชั้นหนึ่ง แต่ไม่มีพิษร้าย แสดงว่าต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้พิษผสม หากมิใช่ได้รับข้อมูลมาก่อน ยากที่จะตรวจพบได้"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอประกายอำมหิตขึ้น รับสั่งให้ขันทีชราล่าถอยออกจากห้องก่อน ค่อยตรัสว่า

"ตอนนี้พยานหลักฐานชัดแจ้ง ดังนั้นพวกเราต้องชิงเป็นฝ่ายสยบ กวาดล้างโจรกบฏให้หมดสิ้นในคราเดียว แผ่นดินค่อยมีวันสุขสงบ"

จากนั้นทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"ที่ปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุดคือ ยังไม่ล่วงรู้ขุมกำลังที่แท้จริงของตันอี้หยู เมื่อครู่ตอนค้นหาพระยาจงฉิน ในพระตำหนักคุนหนิงปรากฏคราบโลหิต ราชองครักษ์แปดนายถูกฆ่ารวมหมู่ โดยถูกจี้สกัดจุดแล้วค่อยถูกฆ่าปิดปาก ข้าอ้างถึงความปลอดภัย ส่งยอดฝีมือออกอารักขา แท้ที่จริงคอยจำกัดความเคลื่อนไหวของหวินเหวิน ถือว่าควบคุมตัวมันไว้ชั่วคราว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ขอเพียงกำจัดเด็กผู้นี้ไป ตันอี้หยูยังกระทำการใดได้?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"วิชาลักขโมยของพี่ฟันไร้ผู้ต่อต้าน แต่เอ่ยถึงการบริหารราชการแผ่นดิน ยังคงเป็นข้าสันทัดกว่า กฎมณเฑียรบาลของต้าหมิงเป็นข้ากำหนดขึ้น แม้แต่ข้าก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตามใจนึก โดยเฉพาะเรื่องนี้ส่งผลกระทบอย่างกว้างขวาง ในนครหลวงไม่มีผู้ใดไม่สนับสนุนหวินเหวิน ยึดถือเป็นเจ้าชีวิตองค์ใหม่ ดังนั้นเรื่องการถอดถอนหรือแต่งตั้ง ต้องมีเหตุผลอย่างเต็มเปี่ยม ค่อยดำเนินการได้ ไม่เช่นนั้นแผ่นดินต้องปั่นป่วนวุ่นวาย แม้แต่ข้าก็ไม่อาจระงับ

ยับยั้งได้"

จากนั้นพระเนตรทอประกายวูบหนึ่ง ตรัสช้าๆ ว่า

"ภารกิจเฉพาะหน้าคือค้นหารายชื่อขุนนางอำมาตย์ที่ลอบเข้าร่วมกับตันอี้หยู อย่างนั้นก่อนพิธีเซ่นสรวงฟ้าดินที่ชานเมืองทิศใต้เที่ยงวันพรุ่งนี้ ข้าจะได้กวาดจับโจรกบฏขุนนางทรยศจนหมดสิ้น เมื่อเสือร้ายปราศจากเขี้ยวเล็บ ตันอี้หยูได้แต่พึ่งพาสาวกนิกายบัญชาฟ้าและเหล่ายอดฝีมือชาวยุทธจักรที่สวามิภักดิ์ต่อนาง ซึ่งไม่สามารถก่อการใดได้"

ทุกผู้คนทราบกระจ่างแก่ใจว่า อาวุธที่ร้ายกาจที่สุดของตันอี้หยูคือความงามของสตรี พวกนางเคลื่อนไหวอย่างแนบเนียน แฝงตัวอยู่ข้างกายเหล่าขุนนางเชื้อพระวงศ์ ผสานเสริมกับบารมีของจูหวินเหวินดำเนินการประสานทั้งในนอก ย่อมมีผัดนยีนอย่ฝ่ายจหวินเหวิน คนเหล่านี้ปฏิเสธเจ้าเอี้ยนอ๋อง มีชะตาผูกติดกับจูหวินเหวิน หากหงอู่ฮ่องเต้เปลี่ยนเป็นแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งหมดเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวอาจลุกฮือขึ้น อย่างนั้นแผ่นดินจะแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ แล้ว

หงอู่ฮ่องเต้ก็ไม่สามารถสำเร็จโทษบุคคลที่ต้องสงสัย แต่หากมีรายชื่อเช่นนี้ฉบับหนึ่ง ไม่เพียงแยกแยะนางปีศาจของนิกายบัญชาฟ้าที่แฝงตัวในบ้านเรือนของขุนนางอำมาตย์ ทั้งยังมีข้อมูลของเหล่าขุนนางที่เข้าร่วมก่อการ อย่างนั้นหงอู่ฮ่องเต้ทรงมีความชอบธรรมในการกำจัดกวาดล้างพวกมัน การก้าวขึ้นครองบัลลังก์ของเจ้าเอี้ยนอ๋องก็ปราศจากสิ่งกีดขวางอันใด

หานป๋อกล่าวด้วยความกลัดกลุ้มใจว่า

"บัญชีรายชื่อเช่นนี้อาจไม่มีอยู่"

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ตรัสว่า

"ต้องมีข้อมูลเช่นนี้แน่นอน ไม่เช่นนั้นด้วยโครงสร้างของนิกาย

บัญชาฟ้าจะขับเคลื่อนอย่างไร หากไม่เชื่อลองถามคนของพรรคมังกรพิโรธดูว่า รายรับทุกรายการ การโยกย้ายกำลังคนต้องมีบันทึกอย่างละเอียด หากเพียงจดจำใส่สมอง หากผู้รับผิดชอบพลันถูกฆ่าหรือล้มป่วยเสียชีวิต ไยมิใช่ปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา?"

พลางแย้มพระโอษฐ์ต่อโจรท่องโดดเดี่ยว ตรัสว่า

"พี่ฟันเป็นจอมขโมยแห่งยุค ไม่ทราบคืนนี้สามารถค้นหารายชื่อเช่นนี้ให้กับข้าหรือไม่ อย่างนั้นท่านก็สามารถหยิบฉวยจอกเก้ามังกรไปโดยปราศจากความละอายใจแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบด่าทอในใจ เปลือกนอกกลับยกมือตบอกกล่าวว่า

"ฝ่าบาทมีพระบัญชา เราหัวหน้าองครักษ์ท่านทูตไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตาม เราจะทดลองดู"

หานป๋อรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคงได้รับการยกเว้น เพราะว่าตามเหตุผลเด็กน้อยต้องบาดเจ็บสาหัส ไม่ได้สติมา ทั้งสมควรแจ้งให้ซวงเอ๋อเข้าวังมาเยี่ยมข้าพเจ้า ขอเพียงฝ่าบาทหยิบยืมห้องลับที่มีเตียงให้เด็กน้อยหลบซ่อนตัวก็ใช้ได้แล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าแดงสดใส ถลึงตาใส่หานป๋ออย่างดุดัน ขณะเดียวกันก็บังเกิดความลิงโลดขึ้นมา

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"นี่ต้องโทษว่าข้าแต่งตั้งชื่อพระยาจงฉิน (จงรักพากเพียร) แก่เจ้า ทางด้านพี่ฟันไหนเลยขาดคู่หูเช่นเจ้าได้ ตันอี้หยูคิดอย่างไรล้วนแล้วแต่นาง ขอเพียงได้รายชื่อมา ยังกลัวนางโบยบินขึ้นฟ้าหรือ?"

จากนั้นรับสั่งอย่างจริงจังว่า

"ไม่ว่าอย่างไร ข้าหวังว่าก่อนอาทิตย์ไขแสง บัญชีรายชื่อจะ

จัดวางบนโต๊ะของข้า”

ผังปานพอหัวร่อจบ จึงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

“หากไม่นับล่างฟานหวิน เรายังไม่เคยพบพานคู่มืออันร้ายกาจเช่นท่านดาไลลามะมาก่อน หลังจากได้รับแนวทาง กลับลืมเลือนแนวทางเป็นผลสำเร็จ เราผู้แซ่ผังไหนเลยฆ่าท่านได้ ขณะเดียวกันท่านดาไลลามะก็ไม่สามารถฆ่าเรา เพราะว่าพวกเราต่างสร้างอาณาจักรของตัวเอง จนก้าวสู่จุดสูงสุด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทำอย่างไรกับผู้ใด ท่านดาไลลามะอาศัยฌานบารมี ส่วนเราอาศัยมรรคาวิชาบู๊ ล้วนบรรลุถึงขอบเขตขั้นมนุษย์เทวะ”

อิงหยวนกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“สติปัญญาของพี่ผังบรรลุถึงขั้นรักระจ่างแจ้ง เราท่านมีสภาพเช่นน้ำบ่อกับน้ำคลองไม่ก้าวก่ายกัน ต่างกับท่านและล่างฟานหวินซึ่งต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะความเป็นตายกัน”

จากนั้นก้มศีรษะมองดูสายน้ำไหลชั่วขณะ คล้ายลบเลือนคำสนทนาเมื่อครู่ไปโดยสิ้นเชิง กล่าวด้วยความสงบราวน้ำนิ่งว่า

“วันพรุ่งนี้เราจะกลับสู่วังปูตาลา ขอพี่ผังถนอมตัว อิงหยวนจะติดตามผลการต่อสู้ของพวกท่านอย่างจดจ่อ”

ปฏิกิริยาของผังปานก็แปลกประหลาดยิ่ง กลับไม่จดจำใส่ใจยืดกายขึ้นยกมือไพล่หลัง กล่าวว่า

“พี่อิงหยวนตามรายทางโปรดระมัดระวัง”

พลางหัวร่อฮาฮา พลิ้วกายจากไป

พระสุสานหมิงตั้งอยู่เชิงเนินตู๋หลงฟู่ ที่นี้อิงกับยอดเขาหลักของภูเขาจงซัน มีทิวทัศน์เลิศล้ำ เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง ดังนั้น

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเลือกเป็นสถานที่ฝังกระดูกของเจ้าชีวิตราชวงศ์หมิง

ครั้งกระโน้นหงอู่ฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์ไม่นาน ก็เริ่มค้นหาสถานที่สำหรับสร้างพระสุสาน เหล่าขุนนางรวมทั้งภูตบดีซวีเย่อู๋ต่างเลือกสถานที่นี้ราวกับนัดแนะกันไว้ ดังนั้นเริ่มงานสร้างพระสุสานโดยอพยพวัดไคสั้งและชาวบ้านที่อาศัยอยู่ก่อนไปยังที่อื่น งานก่อสร้างกินเวลาถึงสามสิบปี

หลังจากที่พระมเหสีหม่าฮองเฮาสวรรคต ทรงฝังพระศพที่นี้โดยหงอู่ฮ่องเต้พระราชทานพระนามไล่หลังเป็นเสี้ยวฉือ นับแต่นั้นพระสุสานใช้ชื่อเสี้ยวหลิง

ต่อมาบิดาของจูหวินเหวินคือจูเปียวเสียชีวิตด้วยโรคภัยไข้เจ็บฝังศพอยู่ทางตะวันออกของพระสุสาน ตั้งชื่อว่าตงหลิง (สุสานตะวันออก)

จูเปียวก่อนตายแพร่งพรายต่อหงอู่ฮ่องเต้ว่าเป็นเพราะรับประทานยาพิษ หงอู่ฮ่องเต้เคยตรัสถามว่าเป็นผู้ใดหลอกให้จูเปียวรับประทานตัวยา จูเปียวน้ำตาคลอหน่วยไม่ตอบคำ จวบจนตายไม่เปิดเผยว่าเป็นผู้ใด หลังจากนั้นหงอู่ฮ่องเต้ทรงไต่สวน แต่ไม่มีผลคืบหน้า ดังนั้นหานป๋อพอระบุว่าท่านผู้หญิงกงมีปัญหา เรื่องราวหนหลังจึงประดังเข้าสู่พระทัยหงอู่ฮ่องเต้ ทรงเชื่อคำกราบทูลของหานป๋อไปกว่าครึ่ง

หลังจากที่มีเป้าหมาย หงอู่ฮ่องเต้จึงมีพระบัญชาให้ตรวจสอบค่อยพบว่าเกือบสิบปีนี้เหล่าขันทีนางกำนัล ผู้ติดตามและองครักษ์คุ้มกันของท่านผู้หญิงกงกับจูหวินเหวินล้วนเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด แสดงว่าเป็นไปตามแผนของนิกายบัญชาฟ้า นับแต่นั้นพระองค์ค่อยทรงเชื่อว่าท่านผู้หญิงกงสองแม่ลูกมีปัญหา จึงรับสั่งให้เจ้าเอี้ยนอ๋องเข้าวังเตรียมถอดถอนจูหวินเหวิน แต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นรัชทายาทแทน

การต่อสู้ช่วงชิงภายในราชสำนัก ดำเนินถึงจุดเดือดแล้ว

ฟงสิงเลี่ยควบม้าถึงลานลงจากม้า ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของพระสุสาน นายทัพที่เฝ้าพระสุสานได้รับแจ้งจากคฤหาสน์ภูตบดีตั้งแต่แรก จึงไม่ขัดขวาง รับม้าจากฟงสิงเลี่ย ปล่อยให้ฟงสิงเลี่ยเหยียบย่างเส้นทางทอดสู่พระสุสาน

มาตรว่าคฤหาสน์ภูตบดีส่งข่าวมาก่อน แต่ยังต้องได้รับอนุญาตจากหงอู่ฮ่องเต้ การศึกจึงสามารถดำเนินการบนสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ของต้าหมิง

หงอู่ฮ่องเต้ความจริงไม่ทรงอนุญาตโดยง่ายดาย แต่เพราะเรื่องราวสามประการ ทำให้ทรงเปลี่ยนท่าทีต่อภูตบดีกับหานป๋อและพวก

สาเหตุประการแรกคือ พระองค์ยิ่งมายิ่งทรงดำริว่าหานป๋อเป็นขนพลค่บารมี รองลงมาคือผลสะท้อนจากฉินเมิ่งเหยา ซึ่งมีส่วนละม้ายคล้ายกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยมาด้วยตัวเอง ประการที่สาม ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดคือ หานป๋อแพร่งพรายความสัมพันธ์ระหว่างตันอี้หยู ท่านผู้หญิงกงกับจูหวินเหวินให้ทรงทราบ

ดังนั้นพระองค์ทรงอนุญาตให้พรรคมังกรพิโรธตลอดจนเด็กและสตรีในคฤหาสน์ภูตบดีออกจากนครหลวง

ฟงสิงเลี่ยคอนทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะอยู่บนไหล่ เดินผ่านปากทางเข้าประตูทอง ซึ่งจัดสร้างเป็นซุ้มประตูสามบาน ผ่านเก๋งศิลาจารึก ข้ามสะพานส่วนพระองค์ เหยียบย่างสู่เส้นทางเสี้ยวหลิงอันราบเรียบกว้างขวาง

ฟงสิงเลี่ยหยุดยั้งลง สูดลมหายใจเข้าปอดคำหนึ่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่มันมาถึงเส้นทางอันกว้างขวาง ชวนให้บังเกิดความสำรวมเช่นนี้

สองฟากข้างเส้นทางนับตั้งแต่ตะวันออกจรดตะวันตก เรียงราย

ด้วยสัตว์ใหญ่รูปราชสีห์ เชี่ยโซ่ว* อูฐ คชสาร กิเลนและม้า ฟากละสองคู่รวมยี่สิบสี่หลัง รูปสัตว์สลักจากศิลา คล้ายกับมีชีวิต ทำให้ฟงสิงเลี่ยคล้ายเข้ามาในอาณาจักรเซียนที่เล่าลือกัน

ภายใต้แสงจันทร์อ่อนจางสาดส่อง รูปสัตว์หินบ้างหมอบบ้างยืน ไม่กลัวแดดลมหิมะน้ำแข็งแต่อย่างไร

เส้นทางอันกว้างขวางแสดงว่าเพิ่งผ่านการปัดกวาด บนพื้นหามีคราบหิมะไม่

ฟงสิงเลี่ยสลัดความคิดอันสับสนพ้นจากห้วงความคิด รวมทั้งความแค้นของภรรยา ขอเพียงความคิดไม่บังเกิด จิตใจก็เปิดกว้าง รู้สึกว่าตนเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาล ฟ้าดินบนล่างทั้งแปดทิศ กาลเวลาที่พ้นผ่านไม่หยุดยั้ง ล้วนยืดขยายออกจากตนเอง

ท้องนภาล้วนอยู่ในอ้อมอกของตน

ความฮึกหาญประดังเข้าสู่จิตใจ ฟงสิงเลี่ยแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ตวาดว่า

"เหนียนเหลียนตัน หากเก่งกล้าสามารถก็ไสหัวออกมาให้กับข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงกระโดดเข้าสู่ลานกว้างข้างหอกลอง แสงจันทร์คล้ายคลุมแพรเบาบางอันงามชี้งแก่โลกสีเงินยวง

หอกลองที่ตระหง่านง้ำ คล้ายสัตว์ประลาดที่หมอบซุ่มเป็นเวลานับพันนับหมื่นปี ยังไม่คิดเคลื่อนไหวตัวหนึ่ง

เสียงหัวร่อของอิงเฟยกรีดทำลายม่านราตรี ถ่ายทอดลงจาก

---

* สัตว์ประหลาดที่เล่าลือมาแต่โบราณกาล มีความดุร้ายเป็นอันมาก ใช้เขาขวิดทำร้ายผู้คน

หอกลอง กล่าวว่า

"พี่ชิรักษาคำพูดจริงๆ ขอเชิญทางด้านนี้"

ชิฉางเจิงเงยหน้าขึ้น เห็นอิงเฟยนั่งอยู่บนยอดสูงสุดของหอกลอง ในความมืดไม่อาจเห็นสีหน้ามัน แต่ยังรู้สึกถึงความเกียจคร้านเฉื่อยชาของมัน อดสะท้านใจมิได้ แต่เปลือกนอกไม่นำพา กล่าวว่า

"พี่อิงจะอย่างไรไม่หลุดพ้นจากความเป็นคนต่ำช้า ยึดครองเบื้องสูงเอาไว้ แต่เราผู้แซ่ชิไหนเลยเกรงกลัว ถึงแม้ต่อให้แก่ท่านจะเป็นไร?"

อิงเฟยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พี่ชิเข้าใจผิดแล้ว เห็นแก่หน้าโหยวจิง ก่อนที่พี่ชิจะทรงกายมั่น เราผู้แซ่อิงจะไม่ชิงลงมือ มิให้พี่ชิกลายเป็นภูตผี เอาแต่ร้องไห้ครำครวญอยู่บนหอกลองทกค่ำคืน"

ทั้งสองผูกพันความแค้นอย่างลึกล้ำ ดังนั้นยังไม่ลงมือชิงทำสงครามคารม จุดประสงค์เพื่อกระตุ้นเพลิงโทสะของอีกฝ่าย เป็นเหตุให้จิตใจหุนหันพลันแล่น ถูกเพลิงแค้นปิดบังดวงตา บดบังสติสัมปชัญญะไป

ชิฉางเจิงอาศัยร่องรอยเบาะแสอันเล็กละเอียด พบว่าพลังการฝึกปรือของอิงเฟยรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง ไม่หุนหันวู่วามเช่นกาลก่อนแน่นอน นี่เป็นข้อสังเกตจากความรู้สึก ดังนั้นหักห้ามความคิดประมาทศัตรู กล่าวว่า

"ในห้วงอันเวิ้งว้างมีเทพลิขิต คอยกำหนดชีวิตผู้คน พี่อิงก่อกรรมทำชั่ว แบกหนี้กระทำชำเราสตรีเพศนับจำนวนไม่ถ้วน ท่านคาดว่าโหยวจิงจะคุ้มครองข้าพเจ้าหรือท่าน?"

คำกล่าวขานเกี่ยวกับภูตเทพฝังลึกอยู่ในจิตใจคน ชิฉางเจิงดำเนินการทางด้านนี้ เพื่อทอนความเชื่อมั่นและความแหลมคมของ

อิงเฟยลง

จริงดังคาดหมายอิงเฟยงงงันวูบหนึ่ง ทั้งนี้เพราะไม่ว่านึกจินตนาการอย่างไร วิญญาณบนสรวงสรรค์ของสุ่ยโหยวจิงต้องไม่คุ้มครองมัน

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ไม่รอให้อีกฝ่ายกล่าวโต้แย้ง ชิงกล่าวว่า

"ท่านทางที่ดีหลบไปด้านข้าง เพื่อพิสูจน์ว่าท่านมีพฤติการณ์ตามที่ลั่นปากไว้ ให้เราผู้แซ่ชิขึ้นไปทวงชีวิตให้กับผู้ที่ถูกท่านทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

อิงเฟยหวนนึกถึงเพียงสตรีที่ฆ่าตัวตายเพราะมัน ก็ไม่ทราบมีมากน้อยเท่าใด รู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ ระงับสติแล้วกล่าวว่า

"เบื้องบนมีพื้นที่กว้างขวาง ที่ใดไม่อาจรองรับชิฉางเจิงท่าน หากหวาดหวั่นขลาดเขลาพานไม่ต้องขึ้นมาแล้ว"

พลันผดลุกขึ้น ชักดาบขอค่วิญญาณร่วงออกมา ตั้งท่าเตรียมพร้อม จับจ้องมองชิฉางเจิงบนลานกว้างเบื้องล่าง

ชิฉางเจิงเห็นมันมีพลังสภาวะกล้าแข็ง แฝงความมั่นคงดุจขุนเขา ปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจม ต้องลอบชมเชยในใจ ปากไม่ยอมอ่อนข้อให้ กล่าวว่า

"บอกแล้วว่าท่านเป็นคนต่ำช้า ยังไม่ยอมรับอีกหรือ? หากไม่ไสหัวลงมารับความตาย เราเหล่าชิจะกลับบ้านไปนอนแล้ว"

อิงเฟยแม้กระตุ้นเตือนตัวเองเยือกเย็นไว้ ยังขุ่นแค้นแทบอกระเบิด ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามดูออกว่ามันถูกหานป๋อโค่นพ่ายแพ้ คิดฆ่าชิฉางเจิงเพื่อกอบกู้ความเพลี่ยงพล้ำ ฟื้นความเชื่อมั่นกลับคืนมา จึงแสร้งเป็นไม่นำพากับการต่อสู้รอบนี้ ยามนั้นดวงตาทอประกายดุร้าย กล่าวว่า

"หากพี่ชิคิดถอนตัวแต่กลางคัน อภัยที่เราผู้แซ่อิงไม่ส่งแล้ว"

ชิฉางเจิงลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าหลังจากโต้ตอบไปมา ก็กระตุ้น

อิงเฟยกลับคืนสู่ความหุนหันพลันแล่น จึงหัวร่อดังยาวนาน ยกมือชักดาบศัตราฟ้าจากกลางหลัง ถือด้วยมือขวา ภายใต้แสงจันทร์สาดส่องดาบวิเศษสะท้อนประกายแวววาว เพียงหยุดยั้งยืนหยัด ก็สะท้อนพลังอานุภาพอันองอาจ และธาตุแท้ที่เหี้ยมหาญดุดัน ถึงแม้อิงเฟยอยู่บนยอดสูงสุดของหอกลอง ยังรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันของมัน

สมาธิจิตใจชิฉางเจิงเข้าสู่ขั้นฟ้าใสไร้ขอบเขต พลันตวาดก้องสาดพุ่งร่างไปยังที่ซึ่งอิงเฟยยืนอยู่ราวกระสุนที่ถูกยิง

อิงเฟยความจริงคิดหลอกชิฉางเจิงขึ้นมา จากนั้นลงมือด้วยอำมหิต ปลิดปลงสังหารอีกฝ่าย มิคาดชิฉางเจิงทำความเข้าใจมันอย่างถ่องแท้ กลับไม่กลัวหลงกล ทั้งฉวยโอกาสที่มันบันดาลโทสะ เปิดฉากบุกจู่โจม จึงฉุกคิดว่าผิดท่า รีบระงับสติ จดจ่อกับฝ่ายตรงข้าม ใช้ตาขอคู่วิญญาณร่วงออกอย่างสุดกำลัง

เสียงตังคราหนึ่ง ยอดฝีมืออายุเยาว์ที่เพาะความแค้นอย่างลึกล้ำคู่นี้ เปิดฉากการต่อสู้ที่มีเพียงคนผู้หนึ่งมีชีวิตรอดจากไปขึ้น

สุดเส้นทางพระสุสานปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง เซียนกุสุมเหนียนเหลียนคันถือกระบี่หนักเหล็กดำขวางอยู่เหนือออก ใช้สายตาที่เย็นชาแฝงแวววาวเหยียดหยาม จับจ้องมองบุรุษหนุ่มอายุเยาว์ซึ่งอายุน้อยกว่าตัวเองช่วงใหญ่

สายตาของมันคล้ายวัตถุมีสภาพ ครอบคลุมฝ่ายตรงข้ามเอาไว้ แหลมคมราวกับจะมองทะลุถึงอวัยวะภายในของฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยย่อมไม่ลึกซึ้งเจนจัดเท่ากับมัน แต่กลับเพิ่มความทะนงองอาจที่ฝ่ายตรงข้ามไม่มี

ทั้งสองยืนเผชิญหน้ากันชั่วขณะ ซอกซอนสังเกตความชะล่าเลินเล่อและช่องว่างรอยโหว่ทั้งภายในและภายนอกของอีกฝ่าย ขอเพียง

แบ่งแยกสมาธิสักเล็กน้อย ศัตรูจะฉวยโอกาสจู่โจมเข้ามา จวบจนอีกฝ่ายหลั่งโลหิตจบชีวิตจึงเลิกรา

ทั้งสองมุ่งมั่นจดจ่อถึงเพียงนั้น พลังสภาวะเพิ่มพูนตลอดเวลา รังสีการฆ่าฟันปกคลุมเส้นทางทั้งสายเอาไว้

ทันใด เหนียนเหลียนตันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กระบี่หนักเหล็กดำเปลี่ยนจากพาดขวางเป็นจ่อจี้ทางตรง พลังกระบี่อันกล้าแข็งและเย็นเยียบเสียดกระดูกทะลักหนุนเนื่องใส่ฟงสิงเลี่ย

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามอาศัยพลังการฝึกปรือหลายสิบปีด้านพลังสภาวะเหนือกว่าตนเองขั้นหนึ่ง แต่ในใจปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึง เพียงนึกถึงสภาพการต่อสู้ระหว่างอาจารย์ผู้มีพระคุณกับผังปาน ในใจบังเกิดความฮึกหาญเทียมฟ้า ประหนึ่งควบม้าอยู่กลางสมรภูมิสู้รบ กู่ร้องดังยาวนาน ลอยตัวขึ้นจากพื้น พุ่งปราดเข้าหาเหนียนเหลียนตันดุจสายฟ้า

เหนียนเหลียนตันใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงคู่ต่อสู้มิเพียงไม่ถูกพลังสภาวะของตนเองสะกดจนระย่นย่อ ยังเพาะสร้างพลังสภาวะประหนึ่งเทพหนุนส่ง เปิดฉากจู่โจมลงมือ

มันไหนเลยกล้าชะล่าใจ กระบี่หนักเหล็กดำกรีดเป็นเงากระบี่นับพันนับหมื่น ผนึกเป็นร่างแหกระบี่อันกล้าแกร่งประดุจผนังเหล็กกำแพงทองแดงขึ้น

ฟงสิงเลี่ยผนึกพลังลมปราณภายในกายทั้งสามสาย ไม่เพียงแต่กระจายไปตามเส้นชีพจร คอยจัดสรรให้ตามที่ต้องการ ทั้งยังเป็นครั้งแรกที่หลอมรวมกับจิตวิญญาณ ทำให้สมาธิจิตใจของมันมุ่งอยู่ที่ฝ่ายตรงข้ามทั้งสิ้น

มันบังเกิดความรู้สึกที่มองทะลุปรุโปร่ง วัตถุเรื่องราวทุกประการชัดเจนขึ้นอีกสิบเท่าร้อยเท่า มิเพียงแต่ทุกความเคลื่อนไหวของคู่ต่อสู้

ไม่อาจรอดพ้นจากสายตามัน แม้กระทั่งการยืดขยายหดตัวของรูขุมขน ความเปลี่ยนแปลงของประกายตา การโคจรหมุนเวียนของพลังลมปราณภายในกาย ล้วนแต่สะท้อนมาถึงจิตวิญญาณที่กระจ่างดั่งกระจกของมัน

ความรู้สึกเช่นนี้เพิ่งบังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก พลันเสริมสร้างความเชื่อมั่นแก่มันเป็นทวีคูณ ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลับกลายเป็นเงาทวนนับพันนับหมื่น แต่ละทวนล้วนมุ่งใส่ช่องว่างจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม

เหนียนเหลียนตันพลันพบว่า พร้อมกับการคุกคามเข้าใกล้และการบ่งชี้ของสภาวะทวนฝ่ายตรงข้ามแหกระบี่ที่แน่นหนาของมันกลายเป็นปรากฏรูโหว่ขึ้นมากมาย ต้องสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า แหกระบี่รวมรั้งเป็นกระบี่เดียวแล้วกลับกลายเป็นรุ้งยาวจู่โจมใส่ คิดใช้เคล็ดลับความที่อด้านสยบความพิสดาร

พริบตาที่มันเปลี่ยนกระบวนท่า พลังสภาวะของฟงสิงเลี่ยพลันเพิ่มพูนขึ้น กลบบดบังมันโดยสิ้นเชิง ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะหดรั้งกลับมาเล็กน้อย ค่อยแหวกจู่โจมใส่เหนียนเหลียนตันปานอสนีบาตฟาดฟ้า

เหนียนเหลียนตันอยู่ในเหตุการณ์แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คาดคิดไม่ถึงว่าฟงสิงเลี่ยคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ร้ายกาจกว่าเดิมมากนัก ในสภาพที่พลังสภาวะจ่อคุกคามเข้าหากัน กลับสามารถรั้งทวนกลับไปเล็กน้อย เป็นเหตุให้ตนเองคำนวณระดับความเร็วของฝ่ายตรงข้ามผิดไป

แต่หากจะโทษว่าต้องโทษว่าตนเอง หากมิใช่กระบี่หนักเหล็กดำของมันเปลี่ยนจากพลิกแพลงเป็นที่อด้าน เป็นเหตุให้พลังสภาวะอ่อนโทรมเล็กน้อย ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่สามารถฉกฉวยโอกาสที่แรงกดดัน

เบาบางลงวูบหนึ่ง ร่ายรำเพลงทวนไฟลามทุ่งออกมา

พริบตานั้น มันรู้สึกว่าฟงสิงเลี่ยกลายเป็นอธรรมศักดิ์สิทธิ์คนที่สอง ถึงกับยังเหนือล้ำยิ่งกว่า

ครุ่นคิดส่วนครุ่นคิด เหนียนเหลียนตันได้รับการขนานนามที่นอกเขตแควันร่วมกับหลี่เช่อเม่ยและธรรมาจารย์อาทิตย์ ไหนเลยเป็นชนชั้นธรรมดาได้ ยามนั้นสลัดความคิดคำนึงทั้งหมด ร่างผนึกรวมกับกระบี่ กลับกลายเป็นประกายอันเจิดจ้าสายหนึ่ง พุ่งใส่ปลายแหลมของทวนสีแดง

เหนียนเหลียนตันลอบยินดี หวนนึกถึงเด็กน้อยนี้ไม่ว่ามีเพลงทวนรุดหน้าเพียงไหน คงสู้พลังการฝึกปรือเจ็ดสิบกว่าปีของมันไม่ได้

ฟงสิงเลี่ยพลันตวาดก้อง พริบตาที่ทวนกระบี่กระทบกัน พลังลมปราณภายในกายทั้งสามสายแบ่งออกเป็นสามชั้น แผ่พุ่งใส่กระบี่ของฝ่ายตรงข้ามประหนึ่งระลอกคลื่น

พลังลมปราณพอปะทะ บังเกิดเสียงระเบิดหนักๆ ทั้งสองล้วนเซถอยไปด้านหลัง

ที่แตกต่างคือเหนียนเหลียนตันพอถอยถึงกลางคัน พลันสะท้านทั้งร่าง พอหยุดยั้งยืนหยัดยังสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ใจวาบหวิวหวั่นไหว

ที่แท้พลังลมปราณภายในกายฟงสิงเลี่ยทั้งสามสาย มาจากอธรรมศักดิ์สิทธิ์ ผังปานและอิงหยวนที่เป็นสามสุดยอดฝีมือ มาตรว่ารวมเข้ากับพลังลมปราณภายในกายฟงสิงเลี่ย แต่โดยลักษณะแล้วยังผิดแผกแตกต่าง พลังชั้นที่หนึ่งอันแกร่งกร้าวของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ถูกเหนียนเหลียนตันคลี่คลายสลาย มิคาดพลังชั้นที่สองเปลี่ยนเป็นเย็นเยือกลี้ลับ ทำให้มันเพลี่ยงพล้ำเล็กน้อย ดีที่มันมีพลังฝีมือลึกล้ำจึงชักนำพลังจู่โจมชั้นที่สองลงสู่พื้นธรณีใต้เท้า แต่ว่าพลังชั้นที่สาม

กลับไร้ร่องรอยไร้เงา รุกรานใส่จิตใจ ตลอดทั้งร่างวาบหวิวเลื่อนลอย ลำบากใจแทบตาย สมองคล้ายไม่สามารถสั่งการ ความคิดต่อสู้เสื่อมถอยลง

นับตั้งแต่ฟงสิงเลี่ยรองรับพลังทั้งสามสายอยู่ภายในกาย นี่เป็นครั้งแรกที่มันอาศัยลักษณะพิเศษของพลังจัดการกับศัตรู กลับจู่โจมประสบผล

จิตใจฟงสิงเลี่ยยิ่งโปร่งโล่งกว่าเดิม กู่ร้องดังยาวนาน เพื่อข่มขวัญศัตรู พลันสืบเท้าไปเบื้องหน้า ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะดีดกระดอนขึ้นฟ้า กลับกลายเป็นงูเงินนับพันๆ หมื่นๆ ตัว ครอบคลุมลงยังศีรษะเหนียนเหลียนตัน

เหนียนเหลียนตันสมเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง พลันเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง สมองก็กลับคืนส่ความแจ่มใส แต่ความประหวั่นพรั่นใจหาลดน้อยถอยลงไม่

คราครั้งนี้มันท้าสู้กับฟงสิงเลี่ย เพราะถือดีที่มีพลังการฝึกปรือเหนือล้ำกว่าฝ่ายตรงข้าม หากทางด้านนี้ ไม่อาจสะกดข่มฟงสิงเลี่ยลง ได้แต่ใช้ท่ากระบี่รับมือกับเพลงทวนอันลือลั่น ที่อัจฉริยะบุรุษเช่นอธรรมศักดิ์สิทธิ์บัญญัติคิดค้นขึ้นแล้ว

ทางด้านนี้มันไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย

กระบี่หนักในมือเหนียนเหลียนตันพลันสาดประกายดุจสายฟ้าเปลี่ยนจากหนักเป็นเบา กรีดวาดเป็นเส้นสายอยู่กลางอากาศ ฝ่าไปในเงาทวนที่เกลื่อนฟ้า

ขณะเดียวกันมันผนึกเคล็ดวิชาเซียนวิญญาณบุปผาที่สามารถสะกดจิตใจผู้คน สองตาทอประกายพิสดาร ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามสบสายตาด้วยก็จะรุกล้ำไปในจิตใจอีกฝ่าย หากฝ่ายตรงข้ามสติเลอะเลือนสักเล็กน้อย กระบี่หนักเหล็กดำก็จะปลิดศีรษะฟงสิงเลี่ยลงมา

กระบี่ทวนพอปะทะ บังเกิดเสียงดิงตังติดต่อกัน

สองตาฟงสิงเลี่ยทอประกายกระจ่างใส ระหว่างการต่อสู้อันดุเดือด ยังสบสายตากับฝ่ายตรงข้ามโดยไม่ผ่อนคลาย

การทำสงครามทางจิตเช่นนี้ไม่อาจอ่อนข้อแม้แต่น้อย ขอเพียงแสดงความขลาดเขลาอ่อนแอ จะชักนำเภทภัยถึงแก่ชีวิต ประสบความพ่ายแพ้พินาศในชั่วพริบตา

เหนียนเหลียนตันลอบยินดี มันจึงไม่เชื่อว่าฝ่ายตรงข้ามสามารถต่อสู้กับเนตรอสูรที่สะกดจิตใจผู้คนของมันได้

ฟงสิงเลี่ยต่อสู้ถึงตอนท้าย พลันตวาดเสียงสดใส กระโดดปราดขึ้นจากพื้น ใช้ออกด้วยท่าสังหารในเพลงทวนไฟลามทุ่ง นามประกาศศักดายิ่งใหญ่

เหนียนเหลียนตันเห็นเบื้องบนศีรษะปรากฏเงาทวนเกลื่อนกล่นพลังลมแหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ ยามตื่นตระหนกต้องทุ่มเทอย่างสุดฝีมือฟาดฟันกระบี่ใส่กระแสลมทวน มาตรว่าคลี่คลายกระบวนท่านี้ได้ คนกลับมาถูกคุกคามถอยไปครึ่งก้าว

มิคาดฟงสิงเลี่ยพลิกตัวคราหนึ่ง ดีดกายขึ้นกลางอากาศ ใช้ออกด้วยท่าประกาศศักดายิ่งใหญ่อีกครา

เหนียนเหลียนตันลอบหัวร่อในใจ เห็นว่าเด็กน้อยนี้หาที่ตายกลับใช้กระบวนท่าเดิม มันจะคอยจัดการฝ่ายตรงข้าม

แต่แล้วที่เบื้องหน้ามีแต่เงาทวน ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนเหนียนเหลียนตันยามอับจนปัญญาได้แต่ใช้กระบวนท่าเดิมเข้าคลี่คลาย

ครั้งนี้มันถอยกายไปสามก้าว

ที่แท้ทวนสีแดงของฟงสิงเลี่ยแผ่พุ่งพลังที่มีลักษณะแตกต่างกันสามระลอก ทำให้มันต้องรับมือด้วยความลำบากกินแรง แต่เนื่องจากระวังป้องกันอยู่ก่อน จึงไม่พลาดท่าเสียทีเช่นตอนแรก

ฟงสิงเลี่ยไม่เปิดโอกาสให้มันพักผ่อนหอบหายใจ ใช้ท่าประกาศศักดายิ่งใหญ่ติดต่อกัน บังคับให้เหนียนเหลียนตันปะทะหักหาญกระบวนท่าแล้วกระบวนท่าเล่า แต่ละครั้งล้วนถอยกายเพิ่มอีกหนึ่งก้าว

สัตว์ศิลาสองฟากข้างเปลี่ยนจากราชสีห์ที่หมายถึงฮ่องเต้ เป็นอูฐซึ่งหมายถึงอาณาจักรอันกว้างไพศาล จากนั้นเป็นกิเลนซึ่งจัดอยู่ในสี่สัตว์วิเศษ* แล้วค่อยเป็นม้าศึกซึ่งหมายถึงพิชิตชัยไปทั้งเหนือและใต้ ต่อมาเป็นสัตว์เซี่ยโซ่วซึ่งมีเขาเดียว หัวเป็นแพะหางเป็นวัว เมื่อเหนียนเหลียนตันล่าถอยถึงข้างคชสารซึ่งมีขนาดใหญ่ที่สุด ฟงสิงเลี่ยก็ใช้ท่าประกาศศักดายิ่งใหญ่รวมเจ็ดครั้ง เหนียนเหลียนตันยังไม่มีวิธีคลี่คลายได้

ภายใต้สภาพฝ่ายหนึ่งมีเปรียบอีกฝ่ายเสียเปรียบ เหนียนเหลียนตันเริ่มบังเกิดความหวาดหวั่นต่อเพลงทวนไฟลามทุ่ง และนึกขลาดเขลาต่อคู่ต่อสู้ที่มีพลังลมปราณแปลกพิสดารขึ้นมา

เสียงตังดังสะท้าน เหนียนเหลียนตันเลือดลมพลุ่งพล่านปวดศีรษะแทบระเบิด เซถอยออกจากเส้นทางของพระสุสาน

เส้นทางของพระสุสานสิ้นสุดแต่เพียงนี้ เปลี่ยนเป็นมุ่งไปทางเหนือและใต้

ยามนี้ทางเดินเป็นอีกแบบหนึ่ง สองฟากข้างเพาะปลูกต้นสนต้นป๋อ ผู้เฒ่าที่หล่อจากศิลาสี่คู่หันหลังให้กับดงสน ยืนสำรวมอย่างนอบน้อมมองดูคู่ต่อสู้ที่พิสูจน์ความเป็นตายกันอย่างเงียบงัน

เท้าของเหนียนเหลียนตันพอแตะสัมผัสพื้น ก็เปลี่ยนเป็นเคลื่อนขวาง ชั่วพริบตาพุ่งผ่านผู้เฒ่าหิน มาถึงหว่างกลางขุนพลที่หลอมสร้างจากศิลา มีความสูงสองวา อยู่ในชุดเกราะ มือถืออาวุธรูปนก

---

* สี่สัตว์วิเศษประกอบด้วยมังกร หงส์ กิเลน เต่า

ค่อยตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

ฟงสิงเลี่ยตาสาดประกายดุจสายฟ้า พุ่งปราดเข้ามา ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะพลันหายวับ ซ่อนอยู่ด้านหลัง

ยามนั้นเหนียนเหลียนตันจิตใจวอกแวก เห็นฝ่ายตรงข้ามแสดงท่าไร้ทวน ซึ่งเคยทำร้ายมันบาดเจ็บ ยิ่งไม่มีกะใจสู้สืบต่อ

มันความจริงมีกระบวนท่าช่วยชีวิตหนีเอาตัวรอดอยู่หลายท่า ปัญหาอยู่ที่ประกายตาอันเกรี้ยวกราดของฟงสิงเลี่ย คล้ายคว้านความคิดคำนึงของมันออกจากห้วงสมองจนหมดสิ้น ยามกะทันหันสมองเวิ้งว้างขาวโพลน ปราศจากความคิดคำนึงใด

ยามนั้นมันทราบว่าตัวเองพ่ายแพ้โดยราบคาบ ทั้งนี้เพราะในการประลองสมาธิ ฝ่ายตรงข้ามกลับเอาชนะมัน ควบคุมจิตใจของมันไว้

มันผิดที่ตอนแรกประมาทศัตรูไป ดังนั้นพอหักหาญกำลังภายในพลาดท่าเสียที คล้ายกับเขื่อนยาวเกิดรอยแตกขึ้น สุดท้ายพังครืนลง

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะแลบแปลบออกจากข้างชายโครงด้านซ้ายของฟงสิงเลี่ย แทงใส่ทรวงอกมัน

เหนียนเหลียนตันฝืนใจร่ายรำกระบี่ เห็นแน่ชัดว่าสามารถฟันถูกทวนสีแดงของฝ่ายตรงข้าม แต่แล้วรู้สึกเย็นวาบที่ทรวงอก ทวนสีแดงหดรั้งกลับไปแล้ว

ฟงสิงเลี่ยถอยห่างไปสิบก้าว ทวนสีแดงเก็บซ่อนอยู่ด้านหลังแหงนมองนภาราตรี กู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง

ห้วงสมองเหนียนเหลียนตันปรากฏภาพเหตุการณ์ที่ไป่ซู่เซียงถูกมันเตะตายคาเท้าขึ้น พลางก้มศีรษะมองดูโลหิตที่ฉีดพุ่งออกจากทรวงอกมันอย่างเหลือเชื่อ จากนั้นเป็นอาการปวดแปลบปานฉีกกระชากหัวใจจากกัน

หวงอี้ : เขียน/น.นพรัตน์ : แปล...55

เสียงโครมเมื่อจอมมารร้ายแห่งยุคล้มหงายกับพื้น สิ้นใจตาย
ในบัดดล

รูปศิลาสองฟากข้างเป็นสักขีพยานให้กับผลการต่อสู้ครั้งนี้
ฟงสิงเลี่ยล้างแค้นให้กับภรรยาสำเร็จ ในใจทั้งปลอดโปร่งทั้ง
เศร้าสลด

คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพได้
นี่เป็นความจริงที่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลง

อิงเฟยใช้ตาขอคู่วิญญาณร่วง แยกย้ายเกี่ยวใส่ดาบศัสตราฟ้า ค่อยต้านทานรับดาบที่ชิฉางเจิงฉวยโอกาสที่พลังสภาวะของมันอ่อนโทรม ลงบุกจู่โจมขึ้นมาเอาไว้ แต่ไม่สามารถคุกคามฝ่ายตรงข้ามลงจากหอกลองได้

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา หยิบยืมสภาวะลอยตัวอยู่เหนือศีรษะอิงเฟย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่อิงไฉนมือไม้อ่อนระทวย คงไม่มีส่วนแอบอ้างชื่อปลอมตัวเป็นเซวียหมิงอี้ ทำลายความบริสุทธิ์ของอิสตรีกระมัง?"

อิงเฟยกระทั่งมีโทสะยังไม่กล้า แค่นเสียงอย่างเย็นชา ตาขอคู่ในมือกรีดเป็นเงาประกายผืนหนึ่งต้านทานรับสามดาบที่ชิฉางเจิงฟาดฟันลงจากกลางอากาศเอาไว้

ชิฉางเจิงหงายร่างตีลังกา หยั่งเท้าอยู่ชั้นบนสุดของหอกลองด้วยความมั่นคงดั่งขุนเขา

อิงเฟยบังเกิดความท้อใจ แต่มิใช่เพราะฝ่ายตรงข้ามขึ้นสู่หอกลองเป็นผลสำเร็จ หากทว่าเกิดความรู้สึกตำหนิตัวเอง

ผังปานกล่าวไม่ผิด ช่วงเวลาที่มายังดินแดนภาคกลาง เป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดบนเส้นทางมรรคาบู๊ แต่มันกลับขังตัวเองอยู่ในห้วงเคียดขึ้งริษยาซึ่งเป็นอารมณ์ชั้นต่ำ นั่งดูชิฉางเจิงซึ่งความจริงสู้มันไม่ได้รุดหน้าราวติดปีกบิน หากมันสามารถสลัดหลุดจากความรักความใคร่ฉันบุรุษสตรี ไหนเลยจัดการกับชิฉางเจิงไม่ได้

นึกถึงตอนนี้ มันตกลงใจกลับตัวกลับใจใหม่ บังเกิดความคิดหนีเอาชีวิตรอดขึ้น

ชิฉางเจิงรู้สึกตัวในบัดดล เพ่งตาเจิดจ้าครอบคลุมมันเอาไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"โจรราคะคิดหลบหนีโดยปราศจากความละอายหรือ?"

อิงเฟยไม่อาจทนทานรับการเยาะเย้ยของชิฉางเจิงเป็นพิเศษ พลันบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหมเลิกล้มความคิดหลบหนี ใช้ท่าร่างเคลื่อนตัวไปเบื้องหน้า จู่โจมตาขอคู่ใส่ชิฉางเจิง

นี่คล้ายเป็นการรุกจู่โจมพร้อมกัน แต่ตาขอคู่แบ่งลำดับก่อนหลังมุ่งเป้าที่แตกต่าง ตาขอข้างซ้ายรบกวนสายตาฝ่ายตรงข้ามก่อน ตาขอข้างขวาที่กรีดใส่คอหอยฝ่ายตรงข้าม จึงเป็นท่าไม้ตายและความพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง

ชิฉางเจิงโน้มตัวไปเบื้องหน้าเล็กน้อย ฟาดฟันดาบอย่างรวดเร็วดาบหนึ่ง พอดีฟันถูกด้านนอกของตาขอของอโค้งที่บรรลุถึงก่อน

เสียงเช้งของโลหะปะทะกันดังสะท้านบนหอกลอง หางเสียงยังสะท้อนอยู่ข้างหู

อิงเฟยหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ทดสอบทราบว่าชิฉางเจิง

มิเพียงมีกำลังภายในเพิ่มพูน มิหนำซ้ำดาบนี้คล้ายพ่อครัวชำแหละวัว* คชสารหอมข้ามแม่น้ำ ปราศจากร่องรอยให้สืบสาว

ตาขอของมันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายครั้งครา ยังไม่อาจหลบรอดจากดาบของฝ่ายตรงข้ามนี้

ความแหลมคมของมันถูกข่มไว้อีกครา

ซึ่งความจริงชิฉางเจิงก็ถูกพลังกระแทกสะท้อนจากตาขอกระแทกจนข้อแขนชาด้าน ยากที่จะฉวยโอกาสรุกจู่โจม แต่ว่ามันกำหนดยุทธการไว้แต่แรก คิดอาศัยความห้าวหาญดุดันมาแต่กำเนิด ทั้งแปรความคับแค้นจากการตายของหัตถ์พิษเฉียนหลอให้กลายเป็นพลังก่อเกิดเป็นพลังสภาวะอันกล้าแข็งสะกดฝ่ายตรงข้ามเอาไว้

ยามนี้มันเร่งเร้าพลังดาบไม่หยุดยั้ง ไม่เปิดโอกาสให้คู่ต่อสู้พักผ่อนหอบหายใจได้

อิงเฟยทางหนึ่งต่อต้านพลังดาบของฝ่ายตรงข้าม ขณะเดียวกันทราบว่ายากที่จะใช้พลังสภาวะเอาชนะชิฉางเจิง ได้แต่ค้นหาจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ เพื่อพลิกความเสียเปรียบกลับคืนมา

ทั้งสองล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ขอเพียงฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเผยช่องโหว่แม้แต่น้อย เมื่อถึงเวลานั้นเพียงครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลงก็พิสูจน์ผลแพ้ชนะได้

การเผชิญหน้าเช่นนี้กลับไม่เป็นผลดีต่อชิฉางเจิง เมื่อครู่มันใช้หลักจิตวิทยานานัปการ และยุทธการที่แท้จริงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแต่พลังสภาวะยิ่งกล้าแข็งยิ่งยากยืนนาน โดยเฉพาะพลังฝีมือทั้งสอง

---

* มาจากศัมภีร์จวงจื่อ บรรยายว่าพ่อครัวชำแหละวัวให้กับเหวินฮุ่ยอ๋อง ลงมีดด้วยความชำนิชำนาญ กลายเป็นสุภาษิตบทหนึ่ง สื่อความหมายถึงความสันทัดจัดเจนกระทำได้ตามใจปรารถนา

คู่คี่ก้ำกึ่งกัน ขอเพียงพลังสภาวะของชิฉางเจิงอ่อนโทรมลงสักเล็กน้อย อิงเฟยก็จะช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก

ชิฉางเจิงทราบว่าในสถานการณ์เบื้องหน้า อิงเฟยจะไม่เปิดฉากจู่โจมแน่นอน พลันตวาดก้อง ดาบศัสตราฟ้ากลับกลายเป็นรุ้งยาวกรีดใส่อิงเฟย

อิงเฟยกู่ร้องดังยาวนาน ตาขอคู่กรีดวาดเป็นประกายสองวงกลางอากาศ

ดาบศัสตราฟ้าแปรเปลี่ยนสามครั้งคราา สุดท้ายยังกระแทกใส่ประกายทั้งสองกลุ่ม

ชิฉางเจิงคิดไม่ถึงว่าอิงเฟยทั้งที่ตกเป็นเบี้ยล่าง ยังสามารถใช้ท่าตาขออันแยบคายเช่นนี้ กลับถูกคุกคามถอยไปสองก้าว

อิงเฟยหัวร่อฮาฮา คึกคักขึ้นอักโข ตาขอคู่บัดเดี๋ยวอยู่หน้าบัดเดี๋ยวอยู่หลัง เปลี่ยนแปลงไม่มีที่สิ้นสุด ใช้ออกกระบวนท่าแล้วกระบวนท่าเล่า เปิดฉากตอบโต้ใส่ศัตรู

คราครั้งนี้ถึงรอบชิฉางเจิงตกเป็นรอง มาตรว่าฟาดฟันดาบศัสตราฟ้าติดต่อกัน ต้านทานตาขอคู่ของฝ่ายตรงข้ามไว้ แต่อิงเฟยสบโอกาสเหมาะเช่นนี้ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นโดยง่ายดาย ใช้ออกด้วยวิชาก้นหีบ ตาขอคู่จู่โจมอย่างต่อเนื่องดุจสายฟ้าคะนองฝน ล้วนเป็นเคล็ดกระบวนท่าที่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ปราศจากช่องว่างแม้แต่น้อย เป็นอานุภาพสามารถเกียวกระชากวิญญาณหลุดร่วงจริงๆ

ชิฉางเจิงรับศึกอย่างหนักหน่วง ถอยกายไปทีละก้าว

ซึ่งความจริงสภาพเช่นนี้เป็นมันจงใจสร้างขึ้นครึ่งหนึ่ง เมื่อครู่หากมันเปลี่ยนเป็นถือดาบด้วยมือซ้าย ก็สามารถเปิดฉากจู่โจม แต่เนื่องจากพลังฝีมือมันกับอิงเฟยไม่ห่างไกลกันมากนัก หากอิงเฟยตกอยู่ในสภาพสัตว์จนตรอก ต้องตอบโต้อย่างไม่คิดชีวิต เมื่อถึงเวลาต่อให้

สังหารฝ่ายตรงข้ามได้ตัวเองก็ไม่มีเปรียบสักเท่าใด จึงเปิดโอกาสให้อิงเฟยจู่โจมกลับมา มิเพียงทำให้ฝ่ายตรงข้ามคิดอาศัยโชคช่วย ทั้งยังเป็นการทอนความแหลมคมของฝ่ายตรงข้ามลง

แน่นอน ยุทธการเช่นนี้หวาดเสียวอันตรายยิ่ง หากพลาดพลั้งจะพบกับความพ่ายแพ้ล้มตาย

แต่ชิฉางเจิงเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น ทั้งนี้เพราะมันเห็นชั้งแต่แรกว่า คนคิดถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตัวเช่นอิงเฟยรักตัวกลัวตายที่สุด ต้องยึดถือชีวิตตัวเองสำคัญกว่าผู้ใด

ส่วนความมีเปรียบอีกด้านหนึ่งของมัน คือภูมิประเทศของหอกลอง

อิงเฟยยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ ทุ่มเทใช้ไม้ตายในชีวิต ตาขอคู่กรีดเป็นประกายเต็มท้องฟ้า ทุกกระบวนท่าไม่ห่างจากจุดสำคัญเส้นชีพจรของฝ่ายตรงข้าม

ในอกอิงเฟยเต็มเปี่ยมด้วยเพลิงอำมหิต ขอเพียงเป็นเช่นนี้ตลอดไป ในที่สุดต้องมีโอกาสปลิดชีวิตน้อยๆ ของฝ่ายตรงข้าม

เสียงอาวุธปะทะกันดังไม่ขาดหู

ยามนั้นชิฉางเจิงข้ามสันหลังคา ล่าถอยลงยังเนินลาดเทอีกด้านหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงระดับความเร็วและตำแหน่งทิศเผยช่องโหว่แม้แต่น้อย จะประสบชะตากรรมทอดร่างเป็นซากศพ

ชิฉางเจิงทั้งที่ตกเป็นรอง ด้านพลังสภาวะยังไม่อ่อนโทรม ตรงกันข้ามกลับแสดงออกถึงพลังอันเหนียวแน่น และขีดความสามารถในการตอบโต้กลับคืน

ชิฉางเจิงพลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คล้ายลืมเลือนว่าด้านหลังเป็นนอกชายคาหอ หงายร่างร่วงหล่นลงไป

อิงเฟยไม่ทันระแวงว่าเป็นอุบาย ซึ่งความจริงมันใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ไหนเลยเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามหอบหายใจหลบเลี่ยงได้ ยามนั้นกระทั่งขบคิดยังไม่ขบคิด ก็โถมตามติดลงไป

ชิฉางเจิงจงใจเร่งความเร็ว ทิ้งตัวลงบนดาดฟ้าของหอกลองตั้งแต่แรก ปลายเท้าพอสะกิดพื้นก็ดีดตัวขึ้น พุ่งสวนเข้าหาอิงเฟยซึ่งโถมลงมาในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน

อิงเฟยคาดเดาว่าอีกฝ่ายต้องเคลื่อนไหวเช่นนี้ในใจลอบยินดี มันเกร็งกำลังตั้งท่าโถมจู่โจมลงฝ่ายตรงข้ามพุ่งจากล่างขึ้นบน ความเข้มแข็งอ่อนด้อยเป็นที่ทราบได้ ดังนั้นกรีดตาขอข้างหนึ่งใส่ข้างใบหูฝ่ายตรงข้าม ตาขออีกข้างหนึ่งคุ้มครองส่วนใบหน้าไว้

ดวงตาชิฉางเจิงสาดประกายอันเด็ดเดี่ยว ไม่สนใจตาขอที่จู่โจมมายังด้านข้าง ฟาดฟันดาบขึ้นไปอย่างสุดกำลัง มุ่งใส่ใบหน้าอิงเฟย

อิงเฟยไหนเลยยอมตกตายร่วมกับมัน ตนเองแม้ยกตาขอคุ้มครองใบหน้า แต่ทั้งสองฝีมือทัดเทียมกัน ตนเองต้องแบ่งกำลังไปยังตาขออีกข้างหนึ่ง ไม่มีทางต้านทานรับท่าดาบที่เสี่ยงตายนี้ จึงตวาดก้อง ไขว้สลับตาขอคู่ ต้านทานดาบนี้เอาไว้

ผลจากการปะทะ อิงเฟยถูกกระแทกผงะหงายออกไป

ชิฉางเจิงก็รู้สึกข้อแขนชาด้าน เลือดลมพลุ่งพล่าน ร่วงหล่นลงบนพื้นกำแพง

ขณะที่อิงเฟยตกถึงพื้นกำแพง ชิฉางเจิงก็กลิ้งตัวตามพื้นดินออกไปสิบกว่าก้าว ค่อยหยิบยืมกำลังที่เอวดีดตัวขึ้น

ทั้งสองแยกย้ายยืนอยู่คนละด้านของหอกลอง ซึ่งสร้างตามแบบหอสังเกตการณ์บนกำแพงเมือง อยู่ในสภาพเผชิญหน้าอีกครา

การปะทะที่ไม่อาจใช้ลวดลายพลิกแพลงอันใดเมื่อครู่ กระแทกจนทั้งสองเลือดลมพลุ่งพล่าน ต่างเร่งโคจรพลัง คิดฟื้นฟูกำลังโดยเร็ว

คนหนึ่งยื่นดาบยาวหมายจ้วงแทง คนหนึ่งตั้งท่าตะกุยตาขอออก ต่างคนต่างเต็มไปด้วยความคิดฆ่าฟัน พลังลับทะลักหนุนเนื่อง

กลองมหึมาแขวนอยู่ตรงกลางของหอกลอง คลายกาลงชนชมการต่อสู้ของทั้งสอง

อิงเฟยยกตาขอหนึ่งบนหนึ่งล่าง ครอบคลุมใส่ใบหน้าและทรวงอกของฝ่ายตรงข้าม หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เป็นไร หัวร่อไม่ออกแล้วกระมัง?"

มุมปากชิฉางเจิงปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้นวูบ ถลึงมองอิงเฟยอย่างดุร้าย

สายตาอิงเฟยจ้องจับที่ไหล่ซ้ายของฝ่ายตรงข้าม เห็นโลหิตไหลซึมออกมาไม่ขาดสาย จึงกล่าวอย่างได้คิดว่า

"เราผู้แซ่อิงยังเข้าใจว่ามือขวาของท่านชำชองกว่ามือซ้าย ที่แท้เป็นเพราะแผลเก่ายังไม่ทุเลาหายดี ดูท่าโหยวจิงแม้ขึ้นไปอยู่บนสรวงสวรรค์ แต่ไม่มีปัญญาคุ้มครองท่าน"

ในใจนึกเสียใจ เมื่อครู่หากมิใช่คอยระวังป้องกันมือซ้ายของชิฉางเจิง ไม่แน่ว่าช่วงชิงชัยชนะมาครอบครองแล้ว

ชิฉางเจิงคาดคำนวณแต่แรกว่า ผลจากการปะทะกับอิงเฟยจะเป็นเหตุให้ปากแผลที่ถูกองค์หญิงนีเจินเมิ่งชิงชิงทำร้ายปริแตกออก ซึ่งความจริงมันจงใจให้เกิดเรื่องเช่นนี้ หากเมิ่งชิงชิงอยู่ในที่เกิดเหตุจะต้องกระตุ้นเตือนอิงเฟยว่านั่นเพียงเป็นบาดแผลภายนอกเท่านั้น

นี่เป็นยุทธการอีกประการหนึ่งของชิฉางเจิง

ถึงแม้เป็นอาการบาดเจ็บเล็กน้อย แต่หากพอเริ่มต้น ชิฉางเจิงก็ใช้ดาบมือซ้ายรับศึก คงเกิดการเสียโลหิต จนกระทบกระเทือนถึง

ข่ดความสามารถในการต่อสู้ แต่ตอนนี้เพียงหลอกลวงคน หาส่งผลกระทบไม่

อิงเฟยเข้าใจว่าเมื่อครู่ชิฉางเจิงใช้ดาบเดียวปะทะกับตาขอคู่ของมัน พลังลมปราณไม่ฟื้นฟูรวดเร็วเท่ากับมัน พลันตวาดก้อง จู่โจมตาขอคู่ออกอย่างสุดกำลัง

ชิฉางเจิงบังคับดาบกระดอนขึ้นกลางอากาศ สะบัดไปด้านข้างวาวกับไร้ความหมายอันใด จากนั้นถือดาบด้วยมือซ้าย แผดเสียงร้องว่า

"โหยวจิงมาเถอะ ถึงเวลาทวงชีวิตของท่านแล้ว"

ประกายดาบแลบแปลบ ม้วนใส่ตาขอคู่ปานอสนีบาตฟาดทลาย

อิงเฟยใจหายวาบ นับตั้งแต่ต่อสู้กันถึงตอนนี้ มันเฝ้าระวังฝ่ายตรงข้ามจะเปลี่ยนเป็นถือดาบด้วยมือซ้าย ยามนี้พานยกเลิกการระวังป้องกันทุกกระบวนท่าที่ใช้มุ่งใส่ดาบมือขวาของศัตรู ชิฉางเจิงกลับใช้ดาบมือซ้ายออก

ยามว้าวุ่นใจ พลันแว่วเสียงดังตงกระทบโสตของมัน

ที่แท้เมื่อครู่ก่อนที่ชิฉางเจิงจะเปลี่ยนเป็นถือดาบด้วยมือซ้าย ได้สะบัดดาบแผ่พุ่งพลังดาบสายหนึ่งกระแทกใส่กลองขนาดใหญ่ที่แขวนอยู่ภายในหอ

อิงเฟยได้ยินมันเรียกชื่อส่ยโหยวจิง บังเกิดความไม่สบายใจอยู่แล้ว พลันได้ยินเสียงกลองย่ำที่ข้างหู ยิ่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อสูญเสียความหนักแน่นเยือกเย็นไป

อิงเฟยยามฉุกละหุกกวัดแกว่งตาขอปิดป้อง ขณะเดียวกันถอยปราดไปด้านหลัง

เสียงเช้งคราหนึ่ง ตาขอข้างขวาไม่อาจต้านทานพลังอันหนัก

หน่วงของชิฉางเจิง ถูกระแทกหลุดจากมือ ปลิวลิ่วออกนอกหอกลอง

อิงเฟยประหวั่นว้าวุ่นกว่าเดิม ปิดป้องต้านทานและถอยร่นไปตามสัญชาตญาณ

ชิฉางเจิงแสดงออกถึงธาตุแท้อันเหี้ยมหาญดุดัน ส่งเสียงตวาดติดต่อกัน ดาบศัสตราฟ้าตวัดขึ้นบนล่าง รุกไล่ทุกฝีก้าว พอถึงดาบที่เจ็ด ดาบวิเศษก็ปัดป่ายตาขอของศัตรูพันห่าง จู่โจมใส่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้าม

อิงเฟยก่อนตายแผดร้องคำหนึ่ง ร่างปลิวลิ่วลงจากหอกลองพร้อมกับห่าโลหิตกลุ่มหนึ่ง

ชิฉางเจิงรุดถึงข้างดาดฟ้า ก้มลงมองดูอิงเฟยที่นอนตายอยู่บนลานกว้างเบื้องล่าง หลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า แหงนหน้าคู่ร้องด้วยความคับแค้นออกมา

มันไม่เคยตั้งใจเข่นฆ่าคนผู้หนึ่งถึงเพียงนี้มาก่อน

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยพกความหงอยเหงาติดตามโจรท่องโดดเดี่ยวมายังพระตำหนักหน้า หานป๋อตัดพ้อว่า

"ปีศาจเฒ่าไม่สมควรรับปากเรื่องที่ทำไม่ได้ นครอิ๋งเทียนใหญ่โตถึงเพียงนี้ คิดเสาะหาบัญชีรายชื่อซึ่งไม่ทราบมีอยู่จริงหรือไม่จากที่ใด?"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็ตัดพ้อว่า

"ตอนนี้ไม่น่าเล่นแม้แต่น้อย ผู้อื่นทั้งเป็นห่วงท่านพ่อ ยังมีฉางเจิงกับสิงเลี่ย ผู้ใดยังมีกะใจไปขโมยสิ่งของอีก โอ ช่างเคราะห์ร้ายนัก ครั้งแรกที่ขโมยสิ่งของก็คว้าน้ำเหลว"

ยามนั้นเอี๋ยนอู๋จี้รับฟังพระราชกระแสฮ่องเต้แล้วออกมาตามหาพวกมัน กล่าวว่า

"ฝ่าบาทมีรับสั่ง ให้ค่ายตะวันออกระดมกำลังทั้งหมดช่วยเหลือพี่ฟัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวราวกับมีแผนเป็นมั่นเหมาะว่า

"อย่าได้ทำเช่นนี้ หากต้องพึ่งพากำลังของทางการ เราค่อยขโมยข้าวของได้ ภายหน้ายังมีหน้าพบพานคนหรือ? มิหนำซ้ำในค่ายตะวันออกของพวกท่าน ไม่ทราบมีลูกศิษย์หลานศิษย์ชาย ลูกศิษย์หลานศิษย์หญิงของตันอี้หยูปะปนอยู่เท่าใด ยังคงไม่ต้องแล้ว"

เอี๋ยนอู๋จี้รับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายฉวยโอกาสจากไป

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับติดตามไป กระซิบกระซาบชั่วขณะค่อยเดินกลับมา เห็นหนุ่มสาวทั้งสองถลึงมองมันโดยปราศจากความมั่นใจ จึงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"คืนนี้พลาดท่าครั้งหนึ่ง จะไม่มีครั้งที่สองแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยแสดงความเจ้าแง่แสนงอนออกมายกมือเท้าสะเอวกล่าวว่า

"พี่ใหญ่เลอะเลือนทราบว่าบัญชีรายชื่อนั้นอยู่ที่ใดหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวชักนำคนทั้งสองมาถึงมุมพระตำหนัก แสร้งเป็นลึกลับกล่าวว่า

"หากมีบันทึกลับของนิกายบัญชาฟ้าจริง สถานที่เก็บรักษาคงมีเพียงสองแห่ง หนึ่งนั้นอยู่ภายในวังอีกแห่งหนึ่งเป็นรังลับของนิกายบัญชาฟ้า ที่เที่ยงวันนี้เถียนถงรุดไปส่งข่าว เราเห็นว่าเป็นสถานที่หลังมากกว่า เพราะว่าวังหลวงแม้ใหญ่โต แต่มิใช่สถานที่เก็บซ่อนสิ่งของ มิหนำซ้ำบันทึกเหล่านั้นสมควรกระทำที่นอกวัง หรือว่าสาวกนิกายบัญชาฟ้าซื้อเนื้อหมักดองสิบชั่ง ต้องเข้าวังมาบันทึกรายการด้วย?"

หานป้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นมิสู้กราบทูลฝ่าบาท ให้ส่งกำลังทหารไปสั่งปิดสถานที่นั้น ทำการตรวจค้นโดยละเอียดมิใช่ใช้การได้หรอกหรือ?"

พลางยื่นมือโอบไหล่ของอีกฝ่าย กล่าวว่า

"ท่านขายชีวิตถึงเพียงนี้ เพราะต้องการจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์กระมัง เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ข้าพเจ้าเถอะ ท่านยิ่งไม่ต้องเปลืองคารมเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้ากับเวี่ยเอ๋อตายร่วมกับท่าน ไม่แน่ว่าตันอี้หยูลอบกลับไปยังที่นั้นแล้ว บวกกับหอกพลั่วเหินบินคู่และเซียนไม่แก่เฒ่า พวกเารุดไปรังแต่ตายเปล่า"

ซวีเยี่ยเวี่ยเป็นห่วงความปลอดภัยของบิดา รีบส่งเสียงสนับสนุน

โจรท่องโดดเดี่ยวกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"ตกลง กลับไปยังคฤหาสน์ภูตบดีก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

หน่มสาวทั้งสองยินดียิ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงถงคลมหน้าออกมา ครอบลงยังศีรษะหานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านรับบาดเจ็บสาหัส ต้องบาดเจ็บสาหัสถึงที่สุด เราแจ้งให้ผู้แซ่เอี๋ยนหาทางกลบเกลื่อนให้กับท่านแล้ว"

หานป๋อกับซวีเยี่ยเวี่ยหันไปมองหน้ากัน ทราบว่าหากให้โจรท่องโดดเดี่ยวเลิกล้มความคิดขโมยบัญชีรายชื่อของนิกายบัญชาฟ้า ต้องให้ดวงอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตกค่อยกระทำได้

เหลียนชิวชิวรู้สึกมีมือข้างหนึ่งลูบคลำข้างแก้มของนางอย่างนุ่มนวล ความรู้สึกนั้นสั่นสะท้านจิตใจนาง ต้องรำพึงเบาๆ ว่า

"โอ ฟานหวิน"

แว่วเสียงผังปานดังว่า

"ล่างฟานหวินเพิ่งจากไป"

เหลียนชิ่วชิ่วสะท้านทั้งร่าง ลืมตาลุกขึ้นนั่ง

ผังปานนั่งที่ขอบเตียง ดวงตาทอประกายพิสดาร ยิ้มพลางมองดูนาง ทั้งยังคลุมผ้าห่มลงบนเรือนร่างอันงดงาม ซึ่งเพียงสวมเสื้อเบาบางตัวเดียว

เหลียนซิ่วซิ่วสูดลมหายใจติดต่อกันหลายคำ มองดูยอดบุรุษซึ่งมีสง่าราศีเทียบเปรียบกับล่างฟานหวินได้อย่างเหลือเชื่อ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านผัง..."

ผังปานยื่นนิ้วมือแตะกับริมฝีปากนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อย่าได้กล่าววาจา เราผู้แซ่ผังเพียงมองดูท่านแวบเดียวแล้วจะจากไป"

เหลียนซิ่วซิ่วจิตใจพลุ่งพล่าน พริบตานั้นลืมสิ้นทุกสิ่ง ปล่อยให้ยอดบรษซึ่งพิชิตหัวใจนางเป็นคนแรกชื่นชมกับรปโฉมความงามของนาง

ต่อจากนั้นล่างฟานหวินค่อยผุดขึ้นในห้วงสมอง

ผังปานยิ้มเล็กน้อย ชักดึงนิ้วมือซึ่งให้ความรู้สึกอันลึกซึ้งกินใจแก่นางกลับจากริมฝีปากนาง

ผังปานเป็นเช่นเดียวกับล่างฟานหวิน ตลอดทั้งร่างแฝงพลังฉันลี้ลับ อย่าว่าแต่การสัมผัสทางร่างกาย เพียงเข้าใกล้พวกเขา ก็บังเกิดจิตวาบหวิวหวั่นไหวสุดระงับ

ผังปานลุกขึ้นยืน เดินไปที่ริมหน้าต่าง

เหลียนซิ่วซิ่วร้องโพล่งว่า

"ท่านคิดไปแล้ว?"

ผังปานแหงนมองจันทร์ที่นอกหน้าต่าง เอื้อนเบาๆ ว่า

"สลัดคีตลีลาปลูกโศกตรม"

เหลียนซิ่วซิ่วร่างสั่นสะท้านอย่างไม่อาจข่มกลั้น ผ้าห่มหลุดลุ่ย

ลง เผยเห็นร่างท่อนบนอันงดงาม เสื้อผ้าที่เบาบางสะท้อนส่วนโค้งส่วนเว้าของนางออกมาจนหมดสิ้น

บทกลอนนี้เป็นเหลียนซิ่วซิ่วกำนัลให้แก่ผังปานก่อนที่นางจะเดินทางขึ้นสู่นครหลวง บ่งบอกความรักที่นางมีต่อมัน แต่วันนี้ในใจนางเพิ่มล่างฟานหวินอีกคนหนึ่ง

ผังปานหันกายมา หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ซิ่วซิ่วที่แท้หวังให้เราผู้แซ่ผังชนะ หรือต้องการให้ล่างฟานหวินชนะ?"

ดวงตาเหลียนซิ่วซิ่วทอแววอ้อยสร้อยหดหู่ตัดพ้อว่า

"ท่านผังไฉนอำมหิตถึงเพียงนี้ พานถามคำถามเช่นนี้?"

ผังปานตาทอประกายวูบ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตอบได้ดียิ่ง"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างออดอ้อนอยู่บ้างว่า

"ผู้อื่นหาได้ตอบไม่"

ผังปานยิ้มพลางสั่นศีรษะกล่าวว่า

"คุณหนูตอบแต่แรกแล้ว"

พลันเดินกลับมาที่ข้างเตียง กดร่างนางนอนลงบนเตียง

เหลียนซิ่วซิ่วจิตใจสับสนเลอะเลือน ครุ่นคิดว่าหากมันคิดครอบครองนาง จะทำประการใด นางหามีความคิดขัดขืนไม่

ผังปานไม่มีความเคลื่อนไหวรุกล้ำสืบต่อ เพียงห่มคลุมผ้าห่มให้กับนาง กล่าวเบาๆ ว่า

"หวังว่ามีโอกาสได้ยินวิชาดีดจะเข้ที่ไร้ผู้ต่อต้านของซิ่วซิ่วอีก"

เหลียนซิ่วซิ่วพลันรู้สึกผิดปรกติ พอลืมตาขึ้น ผังปานก็หายวับไปแล้ว

นางคล้ายกับฝันไปตื่นหนึ่ง

พร้อมกันนั้นในใจคิดถึงล่างฟานหวินอย่างแรงกล้า
เขายังจะกลับมาหรือไม่?

หลวงจีนกระบี่มองออกนอกหน้าต่างห้องท้องเรือ ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นระลอกเลื่อมพราย ประกายน้ำเงาใบเรือดั่งภาพวาดเป็นความงามอันสงบรื่นรมย์

ฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิงซึ่งความจริงนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงพลันก้าวลงจากเตียง เดินเข้ามาแอบอิงกับอ้อมอกอีกฝ่าย

หลวงจีนกระบี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านยังทบทวนวิชาไม่เสร็จสิ้น"

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวว่า

"ผู้อื่นเป็นห่วงการต่อสู้ระหว่างสิงเลี่ยกับเหนียนเหลียนตันไหนเลยมีกะใจฝึกฝีมือ?"

หลวงจีนกระบี่ถามเบาๆ ว่า

"น้องชิงยังตำหนิเราผู้เป็นสามีหรือไม่?"

ฮูหยินอลงกรณ์เงยศีรษะขึ้น หนุนกับไหล่บ่าอีกฝ่าย ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ผู้อื่นเชื่อมั่นสายตาของท่าน ท่านเมื่อปล่อยให้สิงเลี่ยจัดการกับโจรโฉดนั้นอย่างวางใจ ย่อมต้องมีเหตุผล"

หลวงจีนกระบี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากไม่ปล่อยให้สิงเลี่ยเผชิญกับศัตรูเข้มแข็ง มันไหนเลยสำเร็จเป็นยอดฝีมือสืบต่อจากอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ได้ บุรุษหนุ่มในปัจจุบันร้ายกาจยิ่ง หานป๋อกับชิฉางเจิงนับเป็นตัวอย่างอันดี"

ฮูหยินอลงกรณ์ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คืนนี้เราจะนอนหลับได้อย่างไร?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"คืนนี้ไม่ว่าผู้ใดก็นอนไม่หลับ"

ฮูหยินอลงกรณ์สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"จูหยวนจางไม่ยอมปล่อยปละละเว้นพวกเราจากไปหรือ?"

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ตอนนี้จูหยวนจางเปลี่ยนท่าทีต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง บวกกับพรรคมังกรพิโรธบรรลุข้อตกลงลับกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง อีกทั้งจูหยวนจางไม่มีเวลาจัดการกับพรรคมังกรพิโรธ ปัญหาอยู่ที่ตันอี้หยู นางเตรียมการมานานปี ค่อยมีโอกาสล้มล้างพรรคมังกรพิโรธ ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"หลังจากเกิดเหตุการณ์ที่นครหลวง พรรคมังกรพิโรธยิ่งมีชื่อเสียงเกริกไกร หากตันอี้หยูยืมมือจูหวินเหวินครอบครองราชวงศ์หมิง พรรคมังกรพิโรธกับเจ้าเอี้ยนอ๋องจะกลายเป็นหนามตำตานางสองอัน ไม่ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดล้วนก่อเกิดเภทภัยได้ เพราะว่าพวกมันอาจเป็นศูนย์รวมกำลังที่เป็นปฏิปักษ์กับนาง ขอเพียงนึกถึงข้อนี้ เป็นที่แน่ใจว่าตันอี้หยูต้องไม่ปล่อยให้พวกเรากลับถึงทะเลสาบตังถิง"

ฮูหยินอลงกรณ์หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เรือห้าลำนี้บรรทุกแต่สตรีและเด็กที่ไม่มีความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน แล้วจะทำอย่างไรดี?"

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"นี่เป็นสาเหตุที่เรายอมติดตามกองเรือออกจากนครหลวง"

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงเป่าหลอดเขาเตือนภัยดังสะท้านไปทั่วทั้งแม่น้ำ

ในที่สุดศัตรูมาแล้ว

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยืนอยู่บนหลังคาเหลาสือเฉิงที่โอ่โถงที่สุดของถนนชานชัน ก้มสายตามองดูมหานครที่มันออกแบบจัดสร้างขึ้น

เหลาสุรานี้เป็นหนึ่งในสิบหกเหลาสุราที่สร้างขึ้นตามพระประสงค์ของจูหยวนจาง เพื่อต้อนรับแขกเหรื่อจากทุกสารทิศ ทั้งเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของเหล่าขนนาง เชื้อพระวงศ์ข้าราชการและผัดงแก่เรียน เหลาสูงสามชั้น ห้องหับกว้างขวาง ภายในมีหญิงงามเมืองที่ได้รับอนุญาตจากทางการคอยปรนนิบัติผู้มาหาความสำราญ แว่วเสียงมโหรีเครื่องสายขับกล่อมทั้งกลางวันกลางคืน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋มองดูมหานครใต้แสงจันทร์บังเกิดความสะท้อนใจเรื่องราวคราวหนหลังประดังเข้าสู่ห้วงสมอง

กล่าวถึงที่สุด ข้อบาดหมางระหว่างมันกับจูหยวนจางสืบเนื่องจากเจ้าเอี้ยนอ๋อง ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่ามันว่า เหตุใดจูหยวนจางทรงตัดเจ้าเอี้ยนอ๋องทิ้งไป แต่งตั้งจูหวินเหวินเป็นรัชทายาทสืบแทน

สาเหตุเพราะเจ้าเอี้ยนอ๋องมีสายเลือดมองโกลอยู่ครึ่งหนึ่ง

นี่เป็นความลับอันยิ่งใหญ่ของวังหลวง

มารดาผู้ให้กำเนิดเจ้าเอี้ยนอ๋อง เป็นหญิงงามเผ่ามองโกลที่ถูกจูหยวนจางจับตัวมา ทรงแต่งตั้งเป็นพระสนม แต่ยังไม่ครบกำหนดทศมาส ก็คลอดจูตี๋ออกมา ดังนั้นถูกจูหยวนจางใช้ทัณฑ์ “กระโปรงเหล็ก” ทรมานจนตาย ภายหลังจูตี๋แม้สร้างเกียรติประวัติในการรบทำความดีความชอบมากมาย จูหยวนจางยังทรงระแวงต่อราชโอรสผู้นี้ไม่เสื่อมคลาย

เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี๋ที่ลอบปลงพระชนม์จูหยวนจาง แท้ที่จริงแฝงเบื้องหลังของการสังหารมารดา เพราะเหตุนี้ภูตบดีซวีเย่ออู๋จึงไม่ตำหนิติเตียนเจ้าเอี้ยนอ๋อง

หากมิใช่สถานการณ์บีบบังคับ จูหยวนจางจะไม่ยกราชบัลลังก์

แก่เจ้าเอี้ยนอ๋อง

กล่าวถึงที่สุด ต้องตำหนิจูหยวนจางทรงหมกมุ่นกับความงามสตรีเกินไป

นึกถึงตอนนี้ มันอดทอดถอนใจคำหนึ่งมิได้

แว่วเสียงอ่อนโยนนุ่มนวล ทั้งไพเราะน่าฟังของมนุษย์บัณเฑาะก์หลี่เซ่อเม่ยดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"พี่ซวีไฉนมีความในใจหนักอึ้ง ทอดถอนใจตลอดเวลา?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ไม่เหลียวหน้ากลับไป คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ ทอดถอนใจอีกครา ค่อยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชีวิตคล้ายฝันวสันต์ฉากหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าความฝันตื่นนี้แฝงความหมายใด เพียงคล้อยตามความฝันคล้อยตามปรัตยยะจวบจนตายจึงเลิกรา หวนนึกถึงเรากับพี่หลี่หลังจากทำศึกเมื่อสามสิบปีก่อน ยามนี้ยังพบกันอีก ยิ่งชวนให้เกิดความรู้สึกว่าแส่หาความกลัดกลุ้มใส่ตัวกว่าเดิม"

หลี่เซ่อเม่ยพุ่งปราดถึงอีกด้านหนึ่งของสันหลังคา ทรุดตัวนั่งลง มองดูมหานครอันยิ่งใหญ่ของราชวงศ์หมิง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำกล่าวของพี่ซวี พลอยสร้างความสะท้อนใจแก่เรา"

พลันยกมือตบหัวเข่า ร้องเป็นเพลงออกมา เนื้อร้องบรรยายถึงยอดขุนพลกรำศึกชื่อเสียงย่อยยับ เมื่อเหลียวมองกลับไป ผู้มักคุ้นล้วนเลือนลับ สายลมตะวันตกเยียบเย็น หมวกเสื้อผ้าคล้ายคลุมด้วยหิมะ เพลิงโศกของนักสู้ไม่กังวานก้อง ผู้ใดร่วมเมามายจันทร์ร่วมกับเรา?

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ฟังออกว่า เสียงเพลงอ้างว้างรันทด สะท้อนอารมณ์ความรู้สึกอันกลัดกลุ้มหม่นหมอง ต้องกล่าวว่า

"สามสิบปีแล้ว พี่หลี่ยังไม่ลืมเลือนวันคืนที่เลือนลับของมองโกล

หรือไม่ทราบว่าเรื่องราวทางโลกช่างแปรผัน วัฏสงสารหมุนเวียนเปลี่ยนไป วันนี้ราชวงศ์หมิงเจริญรุ่งเรือง ชั่วพริบตาก็จะมลายหายสูญผ่านเลยไปเช่นเดียวกับราชวงศ์มองโกลที่เหลือไว้แต่อดีต"

หลี่เช่อเม่ยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พี่ซวีหัวร่อเยาะแล้ว หากคำพดนี้กล่าวกับเราเมื่อเช้าวันนี้เราอาจยังไม่ฟังเข้าหู แต่หลังจากทราบเรื่องของตันอี้หยู จิตใจเรากลายเป็นจืดจาง โอ พร้อมกับลมโชยหมื่นลี้ เราก็ตื่นจากความฝัน แต่กลับเศร้าอาดูร เพราะตื่นขึ้นมาค่อยทราบว่า เพียงเป็นฝันวสันต์ตื่นหนึ่ง"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ร้องโพล่งว่า

"หวังว่าพี่หลี่อย่าได้ท้อแท้ทอดอาลัยต่อการศึกของพวกเราด้วย"

หลี่เช่อเม่ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พี่ซวีวางใจ ถึงแม้ยกเว้นความแค้นของการสิ้นชาติ เพียงฆาฒาตของการสังหารอาจารย์ คืนนี้เรากับพี่ซวีก็ต้องพิสูจน์ความเป็นตายกัน"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ยังดีที่เป็นเช่นนี้ วิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง ฉวยโอกาสที่จันทร์กระจ่างอยู่กลางฟ้า พวกเราเล่นกันสักท่าสองท่า"

พลางถลันวูบหนึ่ง ปรากฏขึ้นบนสันหลังคาตึกฝั่งตรงข้าม

หลี่เช่อเม่ยยิ้มเล็กน้อยลอยตัวขึ้น พลันปรากฏขึ้นบนสันหลังคาตึกห่างจากภูตบดีซวีเย่ออู๋สิบกว่าก้าว มือขวาปาดวูบ กลับกลายจากกรงเล็บเป็นหมัด ต่อยใส่ภูตบดี

ภูตบดีซวีเย่ออู๋แหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"ดีที่พี่หลี่มีความรุดหน้า หาไม่คืนนี้คงหมดสนุกยิ่ง"

พลางสืบเท้าออกไป เบี่ยงตัวเล็กน้อย ฟันมือข้างหนึ่งใส่หมัดของคู่ต่อสู้อย่างแม่นยำ

เสียงปงคราหนึ่ง ทั้งสองพลิ้วถอยไปด้านหลังพร้อมกัน

หลี่เช่อเม่ยพุ่งถอยไปสองวา พลันหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศวูบหนึ่ง จากนั้นพุ่งขวับกลับมา คุกคามเข้าหาภูตบดี

เสื้อผ้าของภูตบดีซวีเย่อฺ่พัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย ทิ้งตัวลงบนหอน้อยของตัวตึกอีกหลังหนึ่ง

หลี่เช่อเม่ยพุ่งปราดมา ที่ด้านหลังซ้ายมือเป็นแสงไฟอันพราวพรั่งของแม่น้ำฉินไหว

ดวงตาภูตบดีซวีเย่อฺ่สาดประกายเจิดจ้าอย่างไม่เคยมีมาก่อน จับจ้องมองการมาของหลี่เช่อเม่ย

ความร้ายกาจของวิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นคือความเร็ว

นั่นไม่เพียงรวดเร็วกว่าผู้อื่น หากแต่ภายในซ่อนความพิสดารไว้

หากเปลี่ยนเป็นมือดีที่อ่อนด้อยกว่าขั้นหนึ่ง ยังสังเกตความนัยที่ซ่อนอยู่ในท่าร่างของหลี่เช่อเม่ยไม่ออก

คู่ต่อสู้คล้ายพุ่งตรงมา แต่ภูตบดีซวีเย่อฺ่ดูออกว่า ฝ่ายตรงข้ามมิเพียงแต่บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า แม้กระทั่งทิศทางก็ไม่แน่นอน คล้ายรุกหน้าคล้ายล่าถอย ราวกับถลันไปทางซ้าย ราวกับเคลื่อนย้ายไปทางขวา ทำให้ศัตรูคำนวณตำแหน่งของมันไม่ออก

ยอดฝีมือหาญหัก ไหนเลยปล่อยให้คำนวณผิดพลาดได้

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า วิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นของหลี่เช่อเม่ยร้ายกาจเพียงไหน

ภูตบดีซวีเย่อฺ่ทอดถอนชมเชยคำหนึ่ง ประทับฝ่ามือใส่อย่างราบเรียบธรรมดาคราหนึ่ง

ฝ่ามือผลักถึงกลางคัน บังเกิดเป็นเสียงลมดุจมังกรคำรณพยัคฆ์

คำราม พร้อมกันนั้นเกิดลมพายุก่อหวอด ม้วนจู่โจมใส่หลี่เช่อเม่ย รอบบริเวณพลันเปลี่ยนเป็นร้อนอบอ้าว

นี่เป็นยอดวิชาของภูตบดี นามไฟปีศาจสิบสามตบฟาด ทุกฝ่ามือคล้ายชักนำไฟปีศาจในนรกอเวจีขึ้นมา

หลี่เช่อเม่ยเคยลิ้มลองรสชาติของไฟปีศาจนี้มา กระทั่งเสื้อผ้ายังลุกไหม้ได้ ดังนั้นร้องคำ "มาได้ประเสริฐ" พลันหมุนคว้างราวกับลูกข่าง

ลมฝ่ามืออันร้อนผ่าวของภูตบดี ถูกพลังวังวนซึ่งเกิดจากการหมุนคว้างอย่างเร่งร้อนของมันขับสลายไปรอบข้าง ทันใดนั้นมันคุกคามเข้าประชิดติดตัวภูตบดี กระทุ้งศอกซ้ายใส่ทรวงอกภูตบดี ความรวดเร็วของท่าร่างคล้ายภูตพรายจริงๆ

ภูตบดีซวีเย่ออ๋ยิ้มเล็กน้อย เบี่ยงตัวใช้หัวไหล่สลายท่าศอกของมัน ต่อจากนั้นทั้งสองใช้มือ เท้า หัวไหล่ ข้อแขน ข้อศอก หัวเข่า ศีรษะปะทะกันนับร้อยกระบวนท่า ล้วนแต่ใช้ความเร็วสู้ความรวดเร็ว ขณะที่ทั้งสองสามารถใช้ทุกส่วนของร่างกายทำการรุกและรับ

หลี่เช่อเม่ยพลันพลิ้วถอยไปด้านหลัง ทิ้งตัวลงบนหลังคาบ้านอีกหลังหนึ่ง โคจรพลังพักผ่อน

การต่อสู้ระยะประชิดติดพันเช่นนี้เปลืองเรี่ยวแรงสมาธิที่สุด ด้วยพลังการฝึกปรือของมันมิอาจไม่ช่วงชิงเวลาโคจรพลัง

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ก็ไม่ดีเลิศกว่ามันเท่าใด ระดับความเร็วของหลี่เช่อเม่ยรวดเร็วเกินไป บีบบังคับให้มันตกเป็นฝ่ายตั้งรับ มันความจริงเข้าใจว่าเมื่อใช้วิชาไฟปีศาจสิบสามตบฟาด ซึ่งเป็นเพลงฝ่ามือสำหรับจู่โจมระยะไกล สามารถกีดกันหลี่เช่อเม่ยอยู่ห่างไกล มิคาดฝ่ายตรงข้ามกลับหมุนคว้างอย่างพิสดารกลับสลายวิชาไฟปีศาจสิบสามตบฟาดไป จากนั้นเข้าประชิดตัวจู่โจม หากเมื่อครู่นี้ขอเพียงหลี่เช่อเม่ย

ยืนหยัดอยู่อีกครู่หนึ่ง ไม่แน่ว่ามันจะพบกับความพ่ายแพ้ล้มตาย

หลี่เช่อเม่ยโคจรพลังเสร็จสิ้น แต่ไม่ทราบว่าสภาพของภูตบดีเป็นอย่างไร จึงกล่าวว่า

"รสชาติของหัวไหล่พุ่งชนเป็นอย่างไร?"

ที่แท้ภูตบดีถูกมันทำร้ายหนึ่งกระบวนท่า ภูตบดีซวีเย่ออู๋ก็ผงกศีรษะชมเชยว่า

"ยังไม่เลวอยู่ ดูท่าหากเราในคืนนี้ไม่มีรูปแบบใหม่ต้อนรับแขกคงไม่มีชีวิตรอดกลับไปพบกับบุตรีของเราแล้ว"

ความเพลี่ยงพล้ำเมื่อครู่นี้ ทำให้มันทราบว่าหลี่เช่อเม่ยใช้ความพยายามค้นคว้าหาวิธีการทำลายยอดวิชาของมัน ดังนั้นหากมันใช้กระบวนท่าที่ฝ่ายตรงข้ามคุ้นเคยเข้ารับศึก ต้องพ่ายแพ้แน่นอน

หลี่เช่อเม่ยขณะจะตอบคำ ภูตบดีซวีเย่ออู๋พลันปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า ฟาดฝ่ามือออกอย่างแช่มช้า

ด้วยความลึกซึ้งเยือกเย็นของหลี่เช่อเม่ย ยังใจหายวาบ ที่แท้ฝ่ามือที่ดูไปหาความพิสดารไม่ได้นี้ แฝงพลังกดดันจากทั่วสี่ทิศแปดทางหาได้รวมตัวที่จุดจุดหนึ่งไม่ ซึ่งพลังกดดันนี้มิเพียงหยุ่นเยือก ต่อเนื่องไม่ขาดตอน ทั้งยังแฝงพลังอันเหนียวแน่น แม้แต่หลี่เช่อเม่ยก็เพิ่งเผชิญกับวิชาฝีมือเช่นนี้เป็นครั้งแรก

พริบตานั้นหลี่เช่อเม่ยไม่อาจใช้วิชาภูตพรายฟ้าผนึกความเย็นออกได้

ทั้งสองหักหาญกันอย่างจริงๆ จังๆ สิบกว่ากระบวนท่า

พลังฝ่ามือของภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ่งมายิ่งเกรี้ยวกราด แต่ระดับความเร็วยิ่งมายิ่งเชื่องช้า แต่ละท่วงท่าล้วนสวยงามน่าดู เต็มไปด้วยอิริยาบถที่ปลอดโปร่งสบาย

หลี่เช่อเม่ยพลันตวาดก้อง โผพุ่งขึ้นฟ้าถลันวูบหนึ่ง คล้าย

สาบสูญกับอากาศธาตุ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋พุ่งถอยไปดุจสายฟ้า ข้ามหลังคาห้องหับฝ่ายหน้าลงสู่ใต้ เร่งรุดเป็นระยะทางลี้เศษค่อยหยุดยั้งลง

หลี่เช่อเม่ยยืนอยู่บนสันหลังคาห้องด้านตรงข้าม ประสานมือกล่าวว่า

"พี่ซวีช่วยให้ผู้น้องได้เปิดหูเปิดตา เมื่อครู่นี้เราอาศัยวิชาเหินบินหลบเร้น เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บจากท่าดรรชนีของพี่ซวี ขอพี่ซวีอย่าได้เข้าใจผิดว่าผู้น้องคิดหลบหนี"

ทั้งสองถูกอีกฝ่ายทำร้ายหนึ่งหัวไหล่หนึ่งดรรชนี ล้วนได้รับบาดเจ็บ

หลี่เช่อเม่ยพอกล่าวจบก็พุ่งปราดมา พุ่งวนอยู่รอบกายภูตบดีอย่างรวดเร็ว

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หลับตาลง เคลื่อนกายไปด้านข้างหนึ่งก้าว

หนึ่งก้าวนี้มีความหมายลึกล้ำ ควรทราบว่าไม่ว่าหลี่เช่อเม่ยมีฝีมือรวดเร็วเพียงไหน จะอย่างไรถูกจำกัดด้วยลักษณะของหลังคาบ้าน ขอเพียงภูตบดีเคลื่อนกายไปอีกสี่ก้าว มาถึงริมชายคา ยุทธการของหลี่เช่อเม่ยที่อาศัยความเร็วของท่าร่างภูตพรายฟ้าเพิ่มพลังผนึกความเย็น หวังปลิดปลงศัตรูในกระบวนท่าเดียวต้องไม่ประสบผล

จากนั้นภูตบดีซวีเย่ออู๋ก้าวเท้าไปยังทิศทางด้านตรงข้ามกับเมื่อครู่ติดต่อกันสองก้าว

ท่าเท้าของมันซ่อนความลึกล้ำ ทุกฝีก้าวล้วนมุ่งเป้าไปยังความเคลื่อนไหวของศัตรู

ยามนี้เท่ากับว่ามันเคลื่อนย้ายจากตำแหน่งเดิมเพียงหนึ่งก้าว

เสียงขวับเมื่อแส้ภูตบดีพุ่งออกจากแขนเสื้อซวีเย่ออู๋ หวดใส่หลี่เช่อเม่ย

ท่าร่างหลี่เซ่อเม่ยหาได้เชื่องช้าลงไม่ แส้ภูตบดีคล้ายหวดใส่ร่างมัน แต่ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทราบว่าแส้นี้หวดใส่อากาศธาตุ หากทว่าภูตบดียังเคลื่อนกายไปอีกครึ่งก้าว

แส้ภูตบดีพุ่งวาบออกดุจงูอันปราดเปรียว บัดเดี๋ยวมุดออกมาจากแขนเสื้อหรือขากางเกง หาไม่ก็เล็ดลอดออกจากอกเสื้อ พอจู่โจมพลาดเป้าก็หดกลับไป ทำให้ผู้คนนึกไม่ออกว่าครั้งต่อไปจะพุ่งออกจากที่ใด

ในที่สุดแส้ภูตบดีถูกใช้ออกแล้ว แสดงว่าการศึกครั้งนี้บรรลุถึงช่วงเวลาตัดสินชี้ขาด

หลี่เซ่อเม่ยยิ่งพุ่งวนยิ่งรวดเร็ว ใช้ร่างกาย หัวไหล่ มือเท้าสำแดงกระบวนท่าประหลาดล้ำ ต่อสู้กับแส้ภูตบดีที่สุดหยั่งคะเน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทั้งที่ตกอยู่ในสถานการณ์อันหวุดหวิดหวาดเสียวยังคงรักษาท่วงท่าอันปลอดโปร่งสบายอารมณ์ เพียงใช้สายตามองดู ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันเผชิญกับร่างแหที่บีบรัดมาของหลี่เซ่อเม่ย จนแทบไม่อาจก้าวเท้าออกได้

วิธีเอาตัวรอดเพียงหนึ่งเดียวคือ เหยียบย่ำกระเบื้องหลังคาแตกทะลุ ทิ้งตัวลงในบ้านช่องของผู้อื่น แต่นี่เท่ากับเป็นฝ่ายแพ้ หลี่เซ่อเม่ยพอช่วงชิงโอกาสรุก ต้องรุกไล่จู่โจม จวบกระทั่งมันล้มตายลงค่อยเลิกรา

ระดับความเร็วของหลี่เซ่อเม่ยเริ่มคงที่ เพิ่มความเร็วถึงขีดสุดเป็นผลสำเร็จ แต่ว่ามันยังหาโอกาสลงมือไม่ได้ ได้แต่พุ่งวนเป็นวงทิศทางที่วิ่งวนเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา บัดเดี๋ยวอยู่ใกล้บัดเดี๋ยวอยู่ไกลคล้ายดั่งวิญญาณที่ล่องลอย ขอเพียงภูตบดีเสียสมาธิ มันก็สามารถคลี่คลายสภาวะแส้ที่เพียบพร้อมทั้งรุกและรับของภูตบดีได้

ฝีเท้าท่าร่างของหลี่เซ่อเม่ยยิ่งลึกล้ำพิสดารแต่ก็คล้ายปลอดโปร่ง

ฯะดวกดาย ยังมีเรี่ยวแรงเหลือเฟือ ทำให้ผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก ฑวนให้ตาลายพร่าพราย บังเกิดความรู้สึกยากต้านทานรับมือได้

ในห้วงคับขันจวนเจียน ภูตบดีซวีเย่ออู๋แหงนหน้าคู่ร้องดังยาวนาน ตำแหน่งที่ยืนอยู่แตกตัวเป็นเงาแส้นับพันนับหมื่นจุด ขยายวงกว้างออกไปดุจดอกไม้ไฟ

ที่แท้มันกระแทกทำลายชุดยาวชั้นนอกกับแส้ภูตบดีจนแหลกฯะเอียด สาดพุ่งไปทั่วสี่ทิศแปดทาง คล้ายตัวเม่นที่สลัดขนเม่นออกขณะเดียวกันก็เคลื่อนขวางออกไป

หลี่เช่อเม่ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ฝ่าไปในเศษผ้าและชิ้นส่วนของแส้อย่างหักโหม เปิดฉากจู่โจมใส่ภูตบดีอย่างรุนแรงถึงขีดสุด

เงาร่างสองสายสัมผัสวูบก็ผละจากกัน

ต่อจากนั้นพัวพันกันใหม่ เห็นกระแสลมหมัดเงาฝ่ามือหักหาญช่วงชิงกันเป็นพัลวัน

หลังเสียงปง ปง ปงสามครา ทั้งสองลอยคว้างไปด้านหลังแต่ไกล แยกย้ายยืนหยัดอยู่บนสันหลังคาตึกสองหลัง

สีเลือดบนใบหน้าภูตบดีซวีเย่ออู๋เหือดหายสิ้น อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงอย่างรวดเร็ว

หลี่เช่อเม่ยก็ไม่เข้มแข็งกว่าเท่าใด กระอักโลหิตออกมาเช่นกัน สีหน้าแม้ปั้นยาก แต่สงบราบเรียบ ยกแขนเสื้อเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ช่างสมใจจริงๆ"

สีหน้าภูตบดีซวีเย่ออู๋กลับคืนสู่ความสงบ ทำให้ผู้คนดูไม่ออกว่าได้รับบาดเจ็บบอบช้ำภายใน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ ดังนั้นไม่สมใจพอ"

สีหน้าของหลี่เช่อเม่ยก็กลับคืนสู่ความขาวสดใส หัวร่อพลาง

กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงความคิดใคร่เอาชนะของพี่ซวียังรุนแรงกว่าผู้น้องอีก"

ภูตบดีซวีเย่ออู่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเพียงเสแสร้งแกล้งดัดเท่านั้น หากไม่คิดตกตายตามกันนี่ถึงเวลาเลิกราแล้ว"

หลี่เช่อเม่ยประสานมือกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เรียกว่าผู้ใดไม่อาจเอาชนะผู้ใด เพียงแต่มีเปรียบเล็กน้อย ดังนั้นการศึกครั้งนี้ยุติแต่เพียงนี้ บุญคุณความแค้นของพวกเราหักกลบลบล้างสิ้น หากเราผู้แซ่หลี่ยังมีชีวิตกลับถึงนอกเขตแดวัน พี่ซวีมีเวลาว่างให้ไปเยี่ยมเยียนผู้น้อง เราผู้แซ่หลี่ย่อมต้องต้อนรับขับสู้"

พลันพุ่งถอยไปยังหลังคาห้องทางด้านหลัง ค่อยยิ้มอีกครากล่าวว่า

"ไม่ทราบพี่ซวีเชื่อหรือไม่ ผู้น้องยึดถือพี่ซวีเป็นผู้รู้ใจเพียงหนึ่งเดียว เพียงแค้นที่ขึ้นตรงต่อคนละชนเผ่า กลายเป็นศัตรูคู่แค้นกัน"

จากนั้นสั่นศีรษะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ทุกประการล้วนเห็นชี้ง ระหว่างสำเร็จหรือแพ้พ่ายนับเป็นเรื่องราวใด?"

ภูตบดีซวีเย่ออู่คารวะตอบกล่าวว่า

"พี่หลี่โปรดถนอมตัว ตามรายทางระมัดระวังให้มากไว้"

หลี่เช่อเม่ยย่อมทราบว่าการเดินทางกลับมาตุภูมิครั้งนี้มากขวากหนาม ดังนั้นหัวร่อฮาฮา ถลันหายลับกับเงามืดที่ไกลตา

ภูตบดีซวีเย่ออู่ทอดถอนใจด้วยความพึงพอใจ เดินทางกลับคฤหาสน์ รู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจ ไม่ว่าเรื่องราวใดก็ไม่คิดยุ่งเกี่ยวอีก

รวมตัวกันบนพื้นที่ว่างหน้าคฤหาสน์ภูตบดี รอคอยชายคนรักกลับมา

ขณะที่อกสั่นขวัญแขวน พลันได้ยินเสียงลมดังขึ้น สตรีทั้งสี่ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เพ่งตามองดู เห็นผู้มากลับเป็นหานป๋อ โจรท่องไดดเดี่ยวและซวีเยี่ยเวี่ย

พวกนางผิดหวังจนแทบร้องไห้ออกมา ยังคงเป็นกงจู้อลงกรณ์เยือกเย็นกว่า จึงถามหานป๋อว่า

"ท่านมิใช่มีกำหนดนัดต่อสู้กับฟางเยี่ยหวี่หรอกหรือ? ใช่พิสูจน์ผลแพ้ชนะแล้วหรือไม่?"

หานป๋อดึงถุงคลุมหน้าลงมา ยักไหล่กล่าวว่า

"แทบถูกโจรเฒ่าบีบคั้นจนตาย ไหนเลยมีเวลาไปต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย?"

ซวีเยี่ยเวี่ยสนิทสนมกลมเกลียวกับกู่เชี่ยนเหลียนที่สุด จึงเดินเข้าไปคล้องแขนนาง ขณะจะกล่าวปลอบโยนนางสักหลายคำ บนทางภูเขาพลันบังเกิดเสียงเพลงดังแว่วมา

นี่เป็นการขับร้องคู่ บรรยายถึงวีรบุรุษผู้กล้ากลางศึกสงคราม ทุกผู้คนจดจำออกว่าเป็นเสียงของชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ย สร้างความลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง วิ่งลงไปยังทางภูเขา

ภายใต้แสงจันทร์เลือนราง ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงโอบไหล่กันและกัน เดินส่ายโงนเงนราวกับร่ำสุราเมามาย ที่ด้านหลังตามติดด้วยม้าศึกสองตัว

สตรีทั้งสี่ถลันออกไป แยกย้ายโถมไปในอ้อมอกของชายหนุ่มทั้งสอง ทั้งร้องไห้ทั้งหัวร่อ เป็นภาพที่น่าตื้นตันใจนัก

ชิฉางเจิงโอบกอดหานปี้ฉุ่ย ชี้มือไปยังหานป๋อ หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เด็กแซ่หานส่งฟางเยี่ยหวี่กลับบ้านเก่าแล้วหรือ?"

หานป่อกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ไป"

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยสบตากันวูบ พากันหัวร่องอหาย ฟงสิงเลี่ยหอบหายใจกล่าวคำ "เด็กร้ายกาจ" ออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวขมวดคิ้วพลางมองดูไหล่ซ้ายที่แปดเปื้อนคราบโลหิตของชิฉางเจิง กล่าวว่า

"เหล่าชิท่านรับบาดเจ็บหรือ?"

ชิฉางเจิงยกมือตบอก กล่าวว่า

"อาศัยปีศาจอิงเฟยหรือ? ฮา..."

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ยังอวดโอ่ถือดีอีก รีบให้ผู้อื่นตรวจดู"

ฟงสิงเลี่ยร่างระโหยโรยแรง ล้วนพึ่งพากงจู้อลงกรณ์และพวกทั้งสามประคับประคองไว้ ปากยังกล่าวว่า

"ไม่ต้องดูแล้ว เพราะอาศัยแผลเก่านี้ มันค่อยเชือดอิงเฟยลงได้"

กงจู้อลงกรณ์ค่อยถามว่า

"โจรเฒ่าเหนียนตายแล้วหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ตายแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์และพวกทั้งสามกระโดดปราดขึ้นด้วยความยินดี จากนั้นหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า ที่ผ่านมาพวกนางแปรความเศร้าโศกเป็นพลังความแค้นต่อเหนียนเหลียนตัน ตอนนี้คู่แค้นถูกปลิดปลงความแค้นล้วนสิ้นสูญ คงเหลือแต่ความเศร้าหดหู่

หานป่อเห็นพวกนางทั้งยินดีทั้งเศร้าโศก ถึงกับสมองโต ค่อยสังเกตเห็นซวีเยี่ยเวี่ยที่ด้านข้างก้มศีรษะต่ำ แสดงว่าห่วงใยต่อความเป็น

ตายของภูตบดี รีบโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก

โจรท่องโดดเดี่ยวสำรวจดูฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงเที่ยวหนึ่ง ค่อยระบายลมจากปาก กล่าวว่า

"ตอนนี้ให้เวลาพวกท่านทั้งสองพักผ่อนหนึ่งชั่วยาม พวกท่านยังมีภารกิจอื่นอีก"

เหล่าภรรยาของฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงล้วนงงงันวูบหนึ่ง ขณะจะคัดค้าน พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทิ้งตัวลงยังหว่างกลางทั้งหมด

หานป๋อคลายมือปลดปล่อยซวีเยี่ยเวี่ย ให้นางโถมไปในอ้อมอกของบิดา ปากกล่าวถามว่า

"เชือดหลี่เช่อเม่ยแล้วหรือไม่?"

มันไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน หนึ่งเดียวที่กลัวเกรงคือหลี่เช่อเม่ย จึงต้องถามให้กระจ่างชัด

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ส่งเสียงไอคำหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราไม่ แต่อาการบาดเจ็บที่มันได้รับต้องไม่เบากว่าเยี่ยจั้ง (พ่อตา) ของเจ้า"

ซวีเยี่ยเวี่ยอุทานด้วยความตระหนก ยื่นมือลูบหน้าลูบหลังของภูตบดี ภูตบดีซวีเย่ออู๋ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"กลับคฤหาสน์แล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ลืมกระตุ้นเตือนฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงว่า

"จดจำไว้ หนึ่งชั่วยามให้หลังออกเดินทาง ทุกประการฟังคำสั่งจากเรา"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปล่อยให้เด็กน้อยทั้งสองลองรับฟังคำสั่งการของท่านดูก็ดี"

โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่มัน ค่อยเดินนำหน้าเข้าคฤหาสน์

ภูตบดี

บนแม่น้ำปกคลุมด้วยเมฆหมอกสงคราม

ตอนบนของแม่น้ำขึ้นไปประมาณครึ่งลี้ เรือรบเกือบห้าสิบลำจัดเรียงเป็นหลายชั้น ขวางเส้นทางเดินเรือไว้โดยสิ้นเชิง

หลิงจ้านเทียน ซ่างกวนอิงและตี้หวี่สืออยู่บนแท่นสังเกตการณ์ของเรือ จับตาดูกองเรือของศัตรูอย่างเยือกเย็น

นอกจากเรือของทัพเรือทั้งสามลำแล้ว มีแต่เรือของพวกมันลำนี้ ซึ่งนอกจากบรรทุกสัมภาระ ยังมีบุคคลที่มีความสามารถในการสู้ศึก ส่วนเรืออีกสี่ลำซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยากับ ภูตบดีน้อยและมือดีคฤหาสน์ภูตบดี แม้เป็นเรือรบ แต่บรรทุกสตรีและเด็ก ไม่สมควรกระโจนเข้าร่วมสู้รบ

ต่อให้เพิ่มเรือของทัพเรือทั้งสามลำเข้าไป ดูจากจำนวนแสดงว่าฝ่ายตรงข้ามสามารถสะกดพวกมันโดยราบคาบอย่างง่ายดาย

ยังมีศัตรูจัดขบวนเรือเช่นนี้ ทั้งยึดตำแหน่งตอนบนของแม่น้ำย่อมต้องมีมาตรการอันร้ายกาจ ไม่ทันต่อสู้ตะลุมบอนระยะประชิดอาจบดขยี้ทำลายพวกมันได้

ซ่างกวนอิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เป็นกองเรือของพรรคฮวงโห"

ยามนั้นไพร่พลสื่อสารบนหอสังเกตการณ์ของเรือสังกัดทัพเรือทางซ้ายมือส่งสัญญาณต่อพวกมันว่า เรือของทัพเรือจะรั้งท้าย ให้เรือทุกลำหันหัวเรือหลบหนีกลับไป

ศัตรูมีกำลังมหาศาล ไม่ว่าผู้ใดก็อดบังเกิดจิตขลาดเขลามิได้

กองเรือศัตรูเป่าหลอดเขาเป็นสัญญาณ ปรากฏเรือเล็กที่ก่อฟืนไฟนับร้อยลำเป็นหน่วยบุกทะลวงพุ่งตรงเข้าหาพวกมัน กองเรือศัตรู

ก็เร่งความเร็วอย่างเต็มที่ ไม่เปิดโอกาสให้พวกมันหอบหายใจ

เรือที่ลุกไหม้แล่นมาตามกระแสน้ำ รวดเร็วประดุจม้าป่า ยามนี้คิดหันเหหัวเรือกลับก็ไม่ทันการณ์ มิหนำซ้ำไหนเลยรวดเร็วเท่าเรือเล็กที่ลุกไหม้ได้?

ตหัวสอหัวรอพลางกล่าววา

"ข้าพเจ้ารับประกันว่าบนฝั่งต้องมีกำลังซุ่มซ่อน ไม่เช่นนั้นประมุขพรรคฮวงโหหลันเทียนหวินไหนเลยพากเพียรพยายามบีบบังคับพวกเราขึ้นฝั่ง?"

พลางกวาดตาไปยังสองฟากฝั่ง เห็นเทือกทิวเขาซับซ้อน ล้วนเป็นป่าเขายากสัญจร หากซ่อนมือธนูไว้ เพียงอาศัยห่าธนูกับลูกไฟก็สามารถทำร้ายพวกมันบาดเจ็บล้มตายสิ้น โดยเฉพาะในพวกมันยังมีเด็กและสตรีที่ไม่มีความสามารถในการต่อสู้อยู่เป็นจำนวนมาก

หลิงจ้านเทียนตวาดสั่งว่า

"เร่งความเร็วมุ่งหน้าเต็มที่ เรือของทัพเรือคุ้มกันเรือลำอื่น"

ธงสัญญาณโบกสะบัด ถ่ายทอดคำสั่งออกไป

แว่วเสียงลมดังขึ้น บนเรือเพิ่มหลวงจีนกระบี่ฮูหยินอลงกรณ์ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งและชีฮูหยินหวี่ฝู่หวิน

ยามนี้เรือน้อยที่ลุกไหม้ห่างจากเรือรบหลักที่แล่นล้ำหน้าออกไปลำนี้ไม่ถึงร้อยวา มิหนำซ้ำระยะห่างย่นใกล้เข้าอย่างรวดเร็ว

หลวงจีนกระบี่ยิ้มพลางกล่าววา

"อาตมาจะขอดูยุทธการทางน้ำของพรรคมังกรพิโรธสักครา"

จิงเฉิงเหลิ่งก็กล่าวว่า

"เฉิงเหลิ่งน้อมรอรับคำสั่ง"

คนทั้งสองล้วนมีส่วนเข้าร่วมการศึกชิงแผ่นดินของราชวงศ์หมิง โดยเฉพาะหลวงจีนกระบี่ยิ่งเป็นยอดขุนพลที่กรำศึกอย่างโชกโชน แม้ตก

อยู่ในสถานการณ์อันเลวร้าย ยังไม่แตกตื่นพรั่นพรึง

ชีฮูหยินยังคงมีสีหน้ากระด้างเย็นชา จับตาดูเรือเล็กที่ลุกไหม้เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ

หลิงจ้านเทียนตวาดว่า

"มือธนูเตรียมพร้อม"

นักรบของพรรคมังกรพิโรธกับคฤหาสน์ภูตบดีที่อยู่บนเรือมีจำนวนสองร้อยคน ยามนั้นปรากฏครึ่งหนึ่งน้าวคันธนู เล็งเป้าธนูไปยังเรือเล็กที่ลุกไหม้ซึ่งพุ่งเข้าชนใส่

หลิงจ้านเทียนตวาดสำทับว่า "ปล่อยธนู" ลูกธนูร้อยกว่าดอกก็แหวกฝ่าอากาศไป ตกลงบนเรือเล็กที่ลุกไหม้

ชีฮูหยินไม่ล่วงรู้มาตรการของพวกมันมาก่อน ต้องขมวดคิ้วเรียวงาม ไม่เข้าใจว่าลูกธนูเหล่านี้บังเกิดประสิทธิผลใดต่อเรือเล็กที่ลุกไหม้

เสียงระเบิดพลันดัง เรือเล็กที่ถูกลูกธนูยิงใส่เกิดการระเบิดขึ้น

ที่แท้ลูกธนูเหล่านี้ห่อหุ้มดินระเบิดไว้ พอติดไฟก็เกิดการระเบิดขึ้น พริบตานั้นเรือเล็กจมลงน้ำ เพียงชั่วขณะเรือเล็กนับร้อยลำจมหายหมดสิ้น คงเหลือแต่เศษไม้และน้ำมันลุกไหม้อยู่บนผิวน้ำ แต่ก็ใกล้มอดดับแล้ว

พรรคมังกรพิโรธครองความยิ่งใหญ่ในน่านน้ำ คิดจัดการกับเรือเล็กที่ลุกไหม้ร้อยลำ ย่อมง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

เรือใหญ่พุ่งผ่านทะเลเพลิง แล่นทวนน้ำเข้าหากองเรือศัตรู เรือเหล่านี้ก่อนออกเดินทาง ล้วนฉาบทาตัวยาป้องกันอัคคี หากลัวไฟลามไม่

ปืนไฟขนาดใหญ่ที่ติดตั้งที่หัวเรือสี่กระบอกเตรียมพร้อมยิงจู่โจม

เสียงบึมบึมติดต่อกัน ผู้ที่ยิงปืนไฟออกเป็นกองเรือของศัตรู

กระสุนล้วนตกลงบนผิวน้ำเบื้องหน้า อยู่ห่างจากพวกมันหลายสิบวา

ยามนี้ทั้งสองฝ่ายยังอยู่ห่างกันร้อยกว่าวา ยังไม่เข้าสู่ระยะการยิงของปืนไฟ

จิงเฉิงเหลิ่งหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"หลันเทียนหวินหวาดหวั่นขลาดเขลาแล้ว พวกเราจะให้พวกมันลิ้มรสของปืนใหญ่เกรียงไกรที่ซือจุน (ท่านอาจารย์) ออกแบบจัดสร้างขึ้นดู"

เมื่อวานพวกมันวุ่นวายตลอดทั้งบ่าย ภารกิจสำคัญคือเคลื่อนย้ายปืนใหญ่เกรียงไกรทั้งสี่กระบอกนี้ลงเรือ ปืนใหญ่ที่ภูตบดีออกแบบและควบคุมการก่อสร้างทั้งสี่กระบอกนี้ ไม่ว่าอานุภาพและรัศมีการยิงล้วนเหนือล้ำกว่าปืนไฟในยุคสมัยนั้น

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ปืนใหญ่ทั้งสี่กระบอกปรากฏเปลวเพลิงแลบแปลบ บังเกิดเสียงระเบิดสะท้านฟ้าสะเทือนดิน จนแก้วหูแทบแตกทำลายรวมสี่ครั้ง

ในเสียงบึมบึม ปืนใหญ่สี่กระบอกมีอยู่สามกระบอกยิงถูกเป้าหมาย เรือรบแถวหน้าสุดของฝ่ายตรงข้ามสามลำปรากฏเศษไม้ปลิวเวียนว่อนเกิดการลุกไหม้ขึ้น ในจำนวนนั้นมีอยู่ลำหนึ่งเสากระโดงหัก เรือรบเอียงข้างจมลง

หลวงจีนกระบี่หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หลันเทียนหวินให้ความร่วมมือจริงๆ จัดขบวนเรือรบอย่างเนืองแน่นเช่นนี้ มิใช่ต้องการให้พวกเราซ้อมเป้า ยังมีประสิทธิผลอันใด?"

ทั้งหมดสนทนากันอย่างยิ้มแย้ม ไหนเลยคล้ายทำสงครามสู้รบกัน

เสียงปืนใหญ่ทั้งสี่กระบอกดังอีกครา

ครั้งนี้ยิงถูกเป้าทั้งหมด

ที่หนักหนาสาหัสคือฝ่ายตรงข้ามรวมตัวอย่างเนืองแน่น เรือรบแถวหน้าถูกโจมตี เรือรบด้านหลังยังแล่นมาตามกระแสน้ำ ไม่อาจหยุดยั้งลงได้ พุ่งชนจนเรือรบแถวหน้าโอนไปเอนมา เรือรบที่ลุกไหม้มีสภาพชุลมุนวุ่นวาย สูญเสียความสามารถในการตอบโต้ไป

แสงไฟสาดส่องผิวน้ำเบื้องหน้าจนสว่างไสว เป้าหมายยิ่งเด่นชัดกว่าเดิม

ปืนใหญ่ยิงถล่มเป็นคำรบสาม กระสุนตกลงยังกองเรือกึ่งกลาง กระสุนปืนใหญ่เหล่านี้บรรจุชิ้นส่วนของเหล็กอยู่ภายใน มีอำนาจการทำลายที่รุนแรง แม้แต่ยอดฝีมือทั่วไปยังไม่อาจรอดชีวิตได้

ยามนี้เรือรบของพวกมันเข้าใกล้กองเรือของศัตรู พรรคมังกรพิโรธแสดงไม้ตายในการบังคับเรือ เร่งความเร็วขึ้นทีละน้อย

ส่วนขบวนเรือทางด้านหลังอยู่ภายใต้การอารักขาของเรือจากทัพเรือ หยุดนิ่งอยู่กลางแม่น้ำ สตรีและเด็กบนเรือได้รับคุ้มครองจากมือดีดฤหาสน์ภูตบดี บวกกับอยู่กลางแม่น้ำ ด้านความปลอดภัยหามีปัญหาไม่

เสียงโครมเมื่อเรือใหญ่พุ่งชนเรือรบของศัตรูที่ลุกไหม้ขวางอยู่กลางลำน้ำเอียงวูบจมลง ฝ่าไปในกองเรือของศัตรู

ในความชุลมุนวุ่นวาย ธนูเพลิงถูกระดมยิงใส่กองเรือของศัตรูดุจห่าฝน ในสถานการณ์เช่นนี้พวกมันซึ่งมีเรือรบเพียงลำเดียวกลับเป็นฝ่ายมีเปรียบ

นักรบบนเรือยกโล่ขึ้นสูง คอยต้านทานลูกธนูที่ศัตรูยิงตอบโต้มา

หลิงจ้านเทียนพลันชี้มือไปยังเบื้องหน้า กล่าวว่า

“นั่นมิใช่เรือบัญชาการของหลันเทียนหวินหรอกหรือ?”

เห็นที่ห่างไปซึ่งกั้นด้วยเรือรบของศัตรูเจ็ดแปดลำ ปรากฏ

เรือรบขนาดใหญ่สูงสามชั้นลำหนึ่ง กำลังหันหัวกลับคิดหลบหนี โดยมีเรือรบขนาดเล็กกว่าหลายลำคอยคุ้มกัน

ตี้หวี่สือรีบออกคำสั่งไป ในแสงไฟแลบแปลบปลาบ กระสุนปืนใหญ่สี่ลูกกรีดฝ่าอากาศซึ่งปกคลุมดุจดวันหนาทึบ ยิงถล่มใส่เรือรบของหลันเทียนหวิน

ในเสียงบึมใหญ่ เรือรบของศัตรูถูกกระสุนปืนใหญ่ยิงใส่สองลูก ปรากฏเปลวไฟลุกไหม้ขึ้นมา

หลวงจีนกระบี่หัวร่อดังยาวนาน ฉุดดึงมือฮูหยินอลงกรณ์ร้องบอกว่า

"เราสองสามีภรรยาไปแล้ว"

พลางลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมา ทิ้งตัวลงบนเสากระโดงของเรือรบศัตรูที่เบื้องหน้า หยิบยืมพลังเหินบินออกไป ทิ้งตัวลงบนหัวเรือของเรือรบอีกลำหนึ่ง ก่อนที่ศัตรูจะโถมถึง ชิงเหินร่างไปยังเรือรบอีกลำหนึ่ง

ชีฮูหยินไม่กล่าวกระไร ชักกระบี่ยาวออกมา ใช้วิชาท่าร่างถันเลิศล้ำติดตามไป จิงเฉิงเหลิ่งกลัวนางเพลี่ยงพล้ำ รีบตามติดอยู่ด้านหลัง

ปืนใหญ่เกรียงไกรหันปากกระบอกไปจัดการกับเรือรบลำอื่น

หลิงจ้านเทียนเปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"ที่นี้มอบให้แก่พวกท่านทั้งสองแล้ว บิดาขอปลีกตัวไปยึดเส้นยึดสายสักครา"

ในเสียงหัวร่อ ลอยตัวขึ้นไป

เรือใหญ่เคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางกองเรือของศัตรูอย่างคล่องแคล่ว มีสภาพคล้ายเสือร้ายกระโจนไปในฝูงแกะ

ผู้ใดคาดคิดว่าพวกมันอาศัยเรือรบลำเดียวกลับโจมตีกองเรือศัตรู

จำนวนมหาศาลจนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่าเหตุใดจูหยวนจางสถาปนาราชวงศ์หมิงมาสามสิบกว่าปี ยังจัดการกับพรรคมังกรพิโรธไม่ได้

ในแสงไฟลุกโชติช่วง ซากศพของเหนียนเหลียนตันกับอิงเฟยถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน

ชนชั้นผู้นำของกองกำลังผสมชายแดนตะวันตก ล้วนเข้าร่วมพิธีฌาปนกิจศพที่เรียบง่ายแต่ยิ่งใหญ่นี้

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยไม่ได้ตัดศีรษะทั้งสองลงมา แสดงว่าเว้นทางถอยไว้ ทำให้ทั้งหมดมีความรู้สึกที่ดีขึ้น

สนมแพรม่วงกับสนมแพรเหลือง ที่เป็นสตรีของเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตันกับฟางเยี่ยหวี่ทำหน้าที่จุดไฟกับกิ่งไม้ที่ราดน้ำมันไว้

ควันหนาทึบพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าของสวนหลังในเขตตึก

ทุกผู้คนมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

ผลการต่อสู้ครั้งนี้เหนือความคาดหมายทั้งหมดนัก โดยเฉพาะฟงสิงเลี่ย ผู้ใดคาดคิดว่ามันกลับโค่นเหนียนเหลียนตันซึ่งมีชื่อเสียงที่นอกเขตแคว้นลงได้

ตอนนี้หลี่เช่อเม่ยรับบาดเจ็บสาหัส ผังปานก็ไม่ลงมือ ธรรมาจารย์อาทิตย์ก็กลับทิเบตไป ต่อให้พวกมันคิดแก้แค้น ขุมกำลังยังเบาบางเกินไป ยิ่งอย่าว่าแต่พวกมันตอนนี้กลายเป็นกองกำลังที่โดดเดี่ยว

เมื่อสูญเสียการสนับสนุนจากหลันอี้และหูอุ้ยหยง ทั้งหมดสามารถกลับถึงฝ่ายแดนตะวันตกโดยครบถ้วนหรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่

ผังปานเพ่งมองเปลวไฟอันร้อนแรง กล่าวว่า

“มีเกิดก็มีตาย พวกมันทั้งสองจบชีวิตภายใต้การต่อสู้อย่างยุติธรรม สมควรตายตาหลับ เรื่องนี้ยุติแต่เพียงนี้ บุญคุณความแค้น

ทั้งหมดล้วนสิ้นสูญ ห้ามมิให้ผู้ใดคิดแก้แค้นอีก"

หลี่เซ่อเม่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเราคิดฆ่าชิฉางเจิง ฟงสิงเลี่ยกับหานป๋อหลายครั้ง ล้วนไม่สำเร็จ สุดท้ายกลับสร้างเสริมยอดฝีมือขึ้นมาสามคน นับว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิตแล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่พอได้ยินชื่อหานป๋อ ต้องแค่นเสียงอย่างเย็นชา ดวงตาทอประกายอำมหิตขึ้น

เด็กน้อยนี้ปล่อยให้มันรอดอยสูญเปล่าเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม พอนึกถึงก็บังเกิดความขุ่นเคือง

เจินซู่สั้งที่ด้านข้างยื่นมือออก กุมมือของมันเอาไว้

ผังปานเพ่งตาจ้องจับไปที่มัน กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เยี่ยหวี่เจ้ามีภารกิจวุ่นวาย ไม่สามารถจดจ่ออยู่กับวิชาบู๊ ไม่เช่นนั้นด้วยพรสวรรค์ของเจ้า ความสำเร็จต้องไม่ด้อยกว่าพวกมันทั้งสาม หานป๋อไม่มาก็ดี นี่มิใช่คิดช่วงชิงตำแหน่งที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน หากเพียงต่อสู้เพื่อพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง มีอันใดต่างกับชนชั้นที่ชอบต่อสู้เอาชนะ ทุกประการให้คำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ ขอเพียงเจ้าสามารถนำทั้งหมดกลับถึงชายแดนตะวันตกโดยปลอดภัย ถือว่าบรรลุจุดประสงค์แล้ว หากเราคำนวณไม่ผิด ต้าหมิงต้องปั่นป่วนวุ่นวายอีกหลายปี พวกเราสามารถนอนตาหลับได้แล้ว"

ฟางเยี่ยหวี่บังเกิดความละอายใจ รีบรับคำคราหนึ่ง

ผังปานหันไปกล่าวกับทั้งหมดว่า

"ฉินเมิ่งเหยามีความสำเร็จเหนือเอี๋ยนจิ้งอันเมื่อครั้งกระโน้นกลายเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของยุทธจักรภาคกลาง ตันอี้หยูอาจครองอำนาจได้ชั่วขณะ แต่การคงอยู่ของเมิ่งเหยา จะเป็นเหตุให้นางพังทลายลง เป็นที่คาดการณ์ได้ว่าในร้อยปีข้างหน้านี้ แว่นแคว้นตะวันตกของ

พวกเรายังไม่อาจครองความยิ่งใหญ่ในดินแดนภาคกลาง เพียงเหมาะกับการสะสมกำลัง เพื่อรอคอยโอกาสอันเหมาะสม"

ตำพูดเหล่านี้กล่าวจากปากผังปาน ยังมีผู้ใดกล้าไม่เชื่อ

ผังปานกล่าวสืบต่อ

"หากคิดจากไป คืนนี้เป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียว จูหยวนจางเพื่อจัดการกับตันอี้หยู ได้แต่ปล่อยให้พวกเราจากไป ไม่เช่นนั้นหากตอแยเราผู้แซ่ผังมีโทสะขึ้นมา มาตรว่าภายในวังมียอดฝีมือคับคั่งยังไม่มีผู้ใดขวางเราได้"

พลางยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ดูท่าทีจูหยวนจางยังเชิญล่างฟานหวินมาเป็นองครักษ์พิทักษ์ไม่สำเร็จ"

หลิวเหยาจีกล่าวเบาๆ ว่า

"อย่างนั้นเจี๋ยหวี่จะทำอย่างไร?"

ผังปานทอดถอนใจกล่าวว่า

"วัตถุเรื่องราวที่เลือนลับ ไม่มีวันติดตามกลับมา หากเหยาจีไม่อาจตัดรอนทุกสิ่ง เดินทางกลับชายแดนตะวันตก สุดท้ายต้องพบจุดจบด้วยการฝังสังขารที่ต่างแดน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"เจี๋ยหวี่สมควรยังไม่เข้าสู่นครหลวง นางมีความสามารถในการป้องกันตัว ขอเพียงนางติดต่อกับหานป๋อได้ ด้านความปลอดภัยสมควรไม่มีปัญหา"

พลางกวาดตาดมกล้าไปยังทุกผู้คน กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ตอนนี้มีเวลาไม่มากนัก พวกเราจะออกเดินทางในบัดดล พวกเรามาอย่างผ่าเผย สมควรกลับไปอย่างผ่าเผย เราผู้แซ่ผังจึงไม่เชื่อว่าจูหยวนจางกล้าไม่เปิดประตูเมืองน้อมส่งพวกเราจากไป"

กล่าวจบหมุนตัวกลับไป

ทุกผู้คนบังเกิดความรู้สึกโล่งอก เมื่อมีผังปานร่วมทาง ยังเกรงกลัวอันใด?

ภายในตึกศิลาจารึกซ่อนตำรา นอกจากหานป๋อ ซวีเยี่ยเวี่ยและโจรท่องโดดเดี่ยวแล้ว ยังมีสองยอดฝีมือแห่งคฤหาสน์ภูตบดี...เถี่ยชิงอีกับปี้เทียนเอียน

นอกจากนั้นยังมีเจ้าอารามมุ่นเมฆกับหวินชิงและแม่ชีน้อยหวินซู่ ซึ่งทราบข่าวทั้งหมดกลับมาพร้อมกับชัยชนะ พากันรุดมาถามไถ่รายละเอียด

อาจบางทีหวินซู่ผ่านการบำเพ็ญภาวนาหนึ่งคืน ยิ่งเปล่งประกายราศีอันสดใส ทำให้ซวีเยี่ยเวี่ยต้องมองดูนางอย่างตื่นเต้นสงสัย เป็นเหตุให้หานป๋อไม่กล้ามองดูนางอย่างอุกอาจ กลัวสะกิดความหึงหวงของหญิงงามจันทร์ราตรีนางนี้

กล่าวถึงที่สุด หวินซู่จะอย่างไรเป็นบรรพชิต การล่อลวงถือว่าไม่ถูกต้อง แต่ก่อนหน้านี้มันไฉนไม่ถือสาเรื่องนี้ ตอนนี้ใช่ได้รับผลสะท้อนจากครรภธรรมซึ่งแฝงอยู่ภายในกายหรือไม่?

การจากไปของฉินเมิ่งเหยาส่งผลกระทบต่อหานป๋ออย่างใหญ่หลวง ทำให้มันสูญเสียความกระตือรือร้นสนใจต่อหญิงงาม บวกกับโศกนาฏกรรมของอิ๋งซ่านฮัวกับสิ้วเซ่อ ยิ่งทำให้จิตใจมันเกิดเปลี่ยนแปลง แทบไม่กล้าย่างเท้าเข้าสู่สนามรักอีก อย่างน้อยตอนนี้เป็นเช่นนี้

ภูตบดีซวีเย่อู๋กล่าวขอบคุณเจ้าอารามมุ่นเมฆที่ห่วงใย ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราต้องออกจากนครหลวงทั้งยามราตรี เร้นกายโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าไม่มีชีวิตรอดเกินร้อยวัน"

ทุกผู้คนสะท้านขึ้นพร้อมกัน ค่อยทราบว่าภูตบดีรับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส

ซวีเยี่ยเวี่ยหน้าซีดเผือด กรีดร้องคำ “ท่านพ่อ” ภูตบดีซวีเย่ออู๋มองดูธิดารัก ดวงตาทอประกายรักเมตตา กล่าวว่า

“เจ้าติดตามอยู่ร่วมกับสามี อย่าได้อาละวาดตามอำเภอใจ วันหน้าย่อมมีวันพบกัน”

เจ้าอารามมุ่นเมฆส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ตอนนี้จูหยวนจางเมื่อล่วงรู้แผนอุบายของตันอี้หยู ย่อมมีแผนรับมือ ท่านซวีไยไม่รักษาบาดเจ็บในที่นี้ ยังดีกว่าวิ่งเต้นแสนเหนื่อยยาก?”

นางเพิ่งทราบข่าวล่าสุดจากหานป๋อ จึงเสนอแนะเช่นนี้

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

“สวรรค์เบื้องบนลิขิตไว้ สุดที่ผู้คนจะเปลี่ยนแปลงได้ คราครั้งนี้เรากักขังตัวเองรักษาบาดเจ็บไม่อาจรับการรบกวนจากภายนอกเด็ดขาด ตอนนี้นครหลวงเป็นสถานที่วุ่นวาย ไม่เหมาะกับการพักรักษาตัว ไม่เช่นนั้นเราไหนเลยยอมแยกจากบุตรีเรา?”

หานป๋อรู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

“เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) โปรดอนุญาตผู้เขยกับเวี่ยเอ๋อไปเป็นเพื่อนท่าน...โอย”

เสียงร้องในตอนท้ายเป็นโจรท่องโดดเดี่ยวลอบเตะใส่มันเท้าหนึ่ง

ภูตบดีซวีเย่ออู๋มองดูเพื่อนคู่หูต่างวัยคู่นี้ หัวร่อพลางกล่าวว่า

“พวกเจ้าตามเราไปก็ไม่มีความหมายอันใด มีเพียงซิงอี เทียนเอียนและเหล่าองครักษ์เงินคุ้มกันก็พอ เราแม้รับบาดเจ็บ แต่ยังสามารถป้องกันตัว ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้าตอแยเรา”

ทุกผู้คนทราบว่ามันกล่าวไม่ผิด ด้วยบารมีของภูตบดี แม้ทราบ

ว่ามันรับบาดเจ็บ ก็ไม่โง่เขลาจนมาตอแยมัน

ซวีเยี่ยเวี่ยร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง ไม่สนใจทุกสิ่ง คุกเข่าลงกอดขาบิดาร้องไห้ออกมา

เถี่ยชิงอีปลอบโยนว่า

"เวี่ยเอ๋อออย่าได้ทำเช่นนี้ นี่รังแต่สร้างความลำบากใจแก่ทั้งหมดท่านประมุขต้องออกเดินทางในบัดดล กองเรือยังรอคอยอยู่"

หานป๋อเข้ามาฉุดดึงซวีเยี่ยเวี่ยขึ้น หวินชิงกับหวินซู่ก็เข้ามาปลอบโยนนาง

หลังจากส่งภูตบดีออกเดินทาง คฤหาสน์ภูตบดีกลับกลายเป็นเงียบเหงา ผู้รับผิดชอบสูงสุดเป็นหนึ่งในสี่ภูตน้อย ฉายากระบองทุร้ายฮั่วอี้เล่ย คนผู้นี้เจ้าปัญญาความคิด ที่แล้วมารับหน้าที่ด้านข้อมูลข่าวสาร ภูตบดีทิ้งมันเอาไว้ เพื่อให้มันรายงานสถานการณ์รอบด้านต่อหานป๋อและพวก

ส่วนมือดีของคฤหาสน์ภูตบดีที่รั้งอยู่แม้มีไม่ถึงสามร้อยคน แต่ล้วนเป็นผู้มีฝีมือ ยังไม่อาจดูแคลนได้

ทุกผู้คนกลับมายังเรือนจันทรา ขณะหารือกัน ชิฉางเจิงฟงสิงเลี่ยและเหล่าภรรยาล้วนมาถึง

หลังจากผ่านการพักผ่อนหนึ่งชั่วยาม บุรุษหนุ่มทั้งสองล้วนดีกดักแจ่มใส สร้างความพึงพอใจแก่โจรท่องโดดเดี่ยวยิ่ง

เนื่องจากเจ้าอารามมุ่นเมฆกับหวินชิงอยู่ด้วย โจรท่องโดดเดี่ยวจึงเรียบๆ ร้อยๆ กว่าเดิม

เจ้าอารามมุ่นเมฆพลันถามว่า

"เหตุใดไม่เห็นคุณหนูเมิ่งเหยา?"

หานป๋อสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นางบีบคั้นธรรมาจารย์อาทิตย์กลับสู่ทิเบต ทั้งเกลี้ยกล่อม

ฟางเยี่ยหวี่และพวกถอนตัวออกจากนครหลวง เห็นว่าเสร็จสิ้นภารกิจจึงกลับเรือนฌานเมตไตรยไป"

ซวีเยี่ยเวี่ยพลุ่งพล่านใจขึ้นมา สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"เหยาเจี่ยแจบอกว่าจะไม่ออกจากเรือนฌานตลอดกาล"

เจ้าอารามมุ่นเมฆส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง ก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน

ทุกผู้คนพอทราบข่าวนี้ ล้วนตะลึงลาน ชิฉางเจิงร้องโพล่งว่า

"นางกลับจากไป ข้าพเจ้ายังไม่มีโอกาสสนิท...อืมม์ ไม่มีโอกาสกล่าววาจากับนาง"

มันความจริงคิดบอกว่าไม่มีโอกาสสนิทสนม แต่ติดขัดที่เจ้าอารามมุ่นเมฆและศิษย์อยู่ด้วยจึงรีบเปลี่ยนคำพูด

โจรท่องโดดเดี่ยวก็กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"นางยังยึดถือเราเป็นพี่ใหญ่หรือ? กลับไม่ลำลาแม้สักครึ่งคำ"

หวินซู่ส่งเสียงอันไพเราะว่า

"วิธีการที่คุณหนูเมิ่งเหยาจากไปสอดคล้องกับกระบี่ ใช้กระบี่สะบั้นปรัตยยะทางโลก ขอท่านฟันอย่าได้ตำหนินาง"

นางกล่าวด้วยสีหน้าอันบริสุทธิ์ไร้เดียงสา แต่ทุกถ้อยคำเปล่งจากน้ำใสใจจริง สร้างความกระดากแก่โจรท่องโดดเดี่ยว กลายเป็นตนเองขาดบุคลิกไป

หวินชิงยังถลึงตาใส่มันคราหนึ่ง

หานป๋อ ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยความจริงไม่กล้าจ้องมองหวินซู่ยามนี้สบโอกาสเหมาะ พากันชมดูให้เต็มตา

ฟงสิงเลี่ยเป็นวิญญูชน มองดูแวบเดียวก็รั้งสายตากลับมา แต่หานป๋อกับชิฉางเจิงฉวยโอกาสที่เจ้าอารามมุ่นเมฆหรุบคิ้วก้มสายตาพินิจพิจารณาดูแม่ชีน้อยที่งามปานหยาดฟ้านางนี้เป็นพิเศษ

หวินซู่ถูกคนทั้งสองจับจ้องมอง ยังมีสีหน้าเป็นปรกติ ทั้งมองตอบด้วยความสงสัยอยากรู้

เจ้าอารามมุ่นเมฆส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง ลืมตาขึ้นมาสร้างความแตกตื่นแก่หานป๋อกับชิฉางเจิงจนรีบเบือนสายตาไปทางอื่น

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวถามว่า

"สำหรับบัญชีรายชื่อของนิกายบัญชาฟ้า ท่านทั้งหลายคิดลงมืออย่างไร?"

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยยังไม่ทราบเรื่องนี้ โจรท่องโดดเดี่ยวจึงอธิบายเที่ยวหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"ภายในเวลาสองชั่วยามก่อนฟ้าสาง คิดขโมยบัญชีรายชื่อซึ่งไม่ทราบเก็บรักษาอยู่ที่ใด ความจริงเป็นไปไม่ได้ วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือแย่งชิงตรงๆ กับหยิบฉวยลับๆ ท่านทั้งหลายแสร้งเป็นโกรธแค้นที่เด็กแซ่หานถูกทำร้ายทุพพลภาพ บุกเข้ารังโจรของตันอี้หยู เที่ยวฆ่าคนวางเพลิง เรากับหานป๋อฉวยโอกาสปล้นชิงสิ่งของ แต่จะสำเร็จหรือไม่ต้องขึ้นอยู่กับโชควาสนาแล้ว"

ชิฉางเจิงพอฟังว่ามีเรื่องต่อยตี ถึงกับคึกคักอักโข หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะฉวยโอกาสเชือดหมอใหญ่ฉัง ล้างแค้นให้กับปางจู่ (ประมุขพรรค) รุ่นก่อน"

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงแผนที่ซึ่งวาดเอาไว้จากอกเสื้อ ขณะจะบอกแผนการที่วางไว้ต่อทั้งหมด ฮั่วอี้เล่ยพลันเดินเข้ามา กล่าวว่า

"คุณชายชิ แม่นางป๋อแห่งสระกระบี่โบราณต้องการพบท่าน"

ชิฉางเจิงงงงันวูบใหญ่ ป๋อเจาหยูไฉนมาหามัน ขณะจะหลบออกไป ที่ต้นขาพลันปวดแปลบอย่างรุนแรง ที่แท้ถูกหานปี้ฉุ่ยหยิกด้วยความหึงหวงคราหนึ่ง รีบเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"แม่นางป่อคงมาด้วยเรื่องส่วนรวม รบกวนท่านฮั่วเชิญนางมายังที่นี้"

หานป่อมีความทรงจำต่อหญิงงามนางนี้อย่างลึกซึ้ง จึงกล่าวว่า "รีบเชิญนางเข้ามา"

ฮั่วอี้เล่ยรับคำล่าถอยไป

ชิฉางเจิงใจเต้นระทึกขึ้น หรือว่านางไม่อาจทนรับความอ้างว้างในที่สุดยอมสวามิภักดิ์ต่อมันแล้ว?

นึกถึงตอนนี้ หัวใจร้อนผ่าวขึ้นมา ไหนเลยนึกถึงเรื่องที่ตั้งใจว่าจะเป็นสามีที่ดีอีก?

ช่วงชิงคมุดบ้นมีก

หลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์เหินร่อนลงจากฟ้า ทิ้งตัวลงบนดาดฟ้าด้านหลังของห้องท้องเรือชั้นที่สามของเรือรบศัตรู

เรือรบถูกกระสุนปืนใหญ่ยิงถล่มใส่หัวเรือและตรงกลางของเรือ ยังปรากฏควันไฟพวยพุ่ง แต่อัคคีถูกดับไปแล้ว ดูไปแม้เป็นที่อกสั่นขวัญแขวน หากว่าไม่กระทบถึงโครงสร้างของเสากระโดงและตัวเรือ เรือรบกำลังแล่นทวนน้ำหลบหนี ที่ร่วมทางยังมีเรือรบอีกสิบกว่าลำ ส่วนทางด้านหลังที่ห่างไปมีสภาพชลมนว่นวาย คาดว่าประสบเภทภัยมากกว่า

ทั้งสองผนึกกระบี่คู่จู่โจม เข่นฆ่าจนศัตรูที่ฮือเข้ามาถอยร่นกลับไป หลังจากนั้นสะบัดกระบี่ปัดป่ายลูกธนูที่ยิงเข้ามาพ้นห่าง หลวงจีนกระบี่ค่อยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หลันปางจู่ (ประมุขพรรคแซ่หลัน) เมื่อขามายิ่งใหญ่เกรียงไกร ตอนนี้ไฉนหนีเตลิดราวสุนัขสูญเสียเจ้าของ?"

แว่วเสียงแค่นอย่างเย็นชา ประมุขพรรคฮวงโหหลันเทียนหวินผลักประตูห้องท้องเรือออกมาอย่างดุร้ายหมายขวัญ ที่ข้างกายติดตามด้วยคนสวมเสื้อยาว มือถือไม้เท้าดาบสั้น เปลือกนอกหล่อเหลาไม่น้อย

ยังมีอีกสามคนเป็นคนชุดดำสวมถุงคลุมหน้าแสดงว่าไม่ต้องการให้ผู้คนจดจำพวกมันออก หนึ่งในสามกลับเป็นสตรี

แว่วเสียงลมดังขึ้น จากนั้นเป็นเสียงแผดร้องสายหนึ่ง ไพร่พลสื่อสารซึ่งประจำที่หอสังเกตการณ์บนเสากระโดงเรืออ้าปากกระอักโลหิตร่วงลิ่วลงมาสิ้นใจตาย

ทั้งหมดเงยหน้าขึ้น เห็นชีฮูหยินหวี่ฝู่หวินหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง ยึดครองหอสังเกตการณ์ไว้ พวกมันไม่ทันร่ำร้องด่าทอ ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งก็ส่งเสียงจากบนห้องท้องเรือว่า

"เรายังเข้าใจว่ามีชนชั้นอันร้ายกาจใด ที่แท้เป็นเหล่าผู้คนที่ซุกหัวหดหาง ไม่กล้าเห็นแสงสว่างเท่านั้น"

ประกายตาของคนชุดดำสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามปราศจากความเปลี่ยนแปลง แสดงว่าเป็นบุคคลอันหนักแน่นเยือกเย็น

ยามนั้นบนเรือรบข้างเคียงปรากฏผู้คนสิบกว่าคนกระโดดปราดมา ล้วนเป็นมือดีในสังกัดพรรคฮวงโห รวมทั้งบุตรชายประมุขพรรคฮวงโหนามหลันหมัง ยังมีก้างปลาเสิ่นล่าง ดาบพายุเฉิงถิง ฉลามเกลียวคลื่นหวี่เต่า และอิ๋วซุนอ่วนซึ่งมีรูปโฉมโนมพรรณไม่เลว ต่างกระจายกำลังอยู่สองฟากข้าง หนีบกระหนาบหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยาเอาไว้

ประมุขพรรคฮวงโหเห็นเรือของตนเองยืดระยะห่างจากเรือรบฝ่ายตรงข้าง คาดว่าฝ่ายตรงข้ามมีผู้คนรุดมาเพียงสี่คน ค่อยคลายใจลง แสยะยิ้มกล่าวว่า

"สวรรค์มีหนทางท่านไม่ไป นรกไร้ประตูกลับสืบเสาะมา คราครั้งนี้จะให้พวกท่านทั้งสี่ทิ้งชีวิตเอาไว้"

ฮูหยินอลงกรณ์ยิ้มพลางจับจ้องมองหลวงจีนกระบี่ ทั้งสองทำความตกลงว่า ฮูหยินอลงกรณ์จะลดศักดิ์ศรีตัวเอง ทุกเรื่องราวล้วนแล้วแต่สามี

หลวงจีนกระบี่สบตากับนาง ค่อยเพ่งตาจ้องจับที่คนสวมเสื้อยาวนั่น กล่าวว่า

"หากเราดูไม่ผิด ท่านนี้สมควรเป็นดาบไม้เท้าสองสุดยอดหม่าจวิ้นจวินแห่งสำนักเอียนตังแล้ว"

สำนักเอียนตังเป็นค่ายสำนักอันลึกลับ พฤติการณ์กึ่งธัมมะกึ่งอธรรม ครั้งกระโน้นเคยช่วยเหลือจูหยวนจางทำศึกชิงแผ่นดิน ต่อมาเจ้าสำนักเอียนตังนามจี้สั่งขัดคำสั่งทหาร ถูกแม่ทัพใหญ่ฉางหวี่ชุนประหารชีวิต ศิษย์ในสำนักกลัวได้รับผลกระทบพากันแตกสานซ่านเซ็นหลบหนีกลับสำนักเอียนตัง บุตรชายของจี้สั่งนามจี้สั้งฉีรับตำแหน่งแทน หลายปีมานี้น้อยครั้งจะมีคนออกท่องยุทธจักร ดาบไม้เท้าสองสุดยอดหม่าจวิ้นจวินมีฝีมือกล้าแข็ง เป็นที่รู้จักของผู้คน เมื่อเกิดต้นสายปลายเหตุเช่นนี้ สำนักเอียนตังถูกดันอี้หยูเกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวกย่อมไม่น่าประหลาดแต่อย่างไร

หม่าจวิ้นจวินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"พี่สีเพราะความงามสตรี ไม่เป็นหลวงจีนยังพอทำเนา เหตุใดลดตัวเป็นสุนัขรับใช้ของพรรคมังกรพิโรธอีก?"

ฮูหยินอลงกรณ์ตาทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่งตวาดคำ "บังอาจ" สะบัดฟาดฝ่ามือออกแต่ไกล

หม่าจวิ้นจวินกรีดไม้เท้าเหล็กยาวสามเชียะในมือขวาเป็นพลังลมคุ้มครองกาย ดาบสั้นในมือซ้ายจ้วงแทงออกดุจสายฟ้า

เสียงปงคราหนึ่ง หม่าจวิ้นจวินสะท้านทั้งร่าง ฝืนใจรับท่าฝ่ามือนี้เอาไว้

ประมุขพรรคฮวงโหชมดูจนขมวดคิ้ว ยังเข้าใจว่า หม่าจวิ้นจวินใช้การไม่ได้ รับฝ่ามือนี้ด้วยความลำบากกินแรง

แว่วเสียงตวาดดังสดใส ชีฮูหยินชมดูจนขุ่นข้องรำคาญตั้งแต่แรก ลอยตัวลงจากหอสังเกตการณ์ ก่อเกิดเป็นบุปผากระบี่นับพันดอกครอบคลุมใส่ศัตรูเบื้องล่าง

ในคนชุดดำสวมถุงคลุมหน้า ปรากฏคนร่างชูบเรียวผู้หนึ่งโผพุ่งขึ้นรับหน้าชีฮูหยินด้วยมือเปล่า เพียงดูจากท่าร่างก็ทราบว่าเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

หลวงจีนกระบี่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นพี่เซียะฟง ท่านไม่เคลื่อนไหว อาตมายังจดจำท่านไม่ออก"

เซียะฟงเป็นเจ้าสำนักฉางไป่ ทั้งยังเป็นบิดาของเซียะชิงเหลียนที่สังเวยชีวิตเพราะดาบเหยี่ยว

คนชุดดำนั้นไม่มีปฏิกิริยาใด หักล้างกับชีฮูหยินหลายกระบวนท่า

ชีฮูหยินตวาดเสียงสดใส ลอยพัดพลิ้วดุจผีเสื้อ พอค่อยทิ้งตัวลงยังหว่างกลางศัตรูกับฝ่ายตน ใช้ยอดวิชากิ่งเขียวเจ็ดปล้อง ม้วนบริวารของพรรคฮวงโหที่ฮือเข้ามาอยู่ในประกายกระบี่จนหมดสิ้น

ประมุขพรรคฮวงโหโบกมือต่อหม่าจวิ้นจวิน หลันหมัง ก้างปลาเสิ่นล่างซึ่งยังไม่ลงเรือ คนทั้งสามพากันดาหน้าเข้าสกัดภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งซึ่งพุ่งโถมลงมาเอาไว้ เปิดฉากสู้รบขึ้น

หลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยาเห็นเจ้าสำนักฉางไป่นำคนชุดดำอีกสองคนโถมเข้ามา จึงกุมมือกันและกันไว้ จากนั้นหลวงจีนกระบี่ใช้

กระบี่ด้วยมือขวา ฮูหยินอลงกรณ์ใช้กระบี่ด้วยมือซ้าย ม้วนคนทั้งสามอยู่ในเงากระบี่

คนชุดดำอีกสองคนพอลงมือก็เปิดเผยศักดิ์ศรีออกมา ฝ่ายบุรุษชักขวานคู่ออก ส่วนสตรีใช้แส้ปัด แสดงว่าเป็นยอดฝีมือสำนักฉางไป่เกายาขวานกากบาทหงต๋าไฉ กับแส้ปัดเหล็กอ่อนเจิ้นชิงเจียว

คนทั้งสามความจริงเข้าใจว่าเมื่อสวมถุงคลุมหน้าไว้ สามารถตบตาคนของพรรคมังกรพิโรธ มิคาดเผชิญกับหลวงจีนกระบี่ที่คุ้นเคยกับพวกมันเป็นอย่างดี จึงเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงพวกมัน

ต่อให้ไม่คำนึงถึงบุญคุณความแค้นระหว่างสำนักเส้าหลินกับฉางไป่ พวกมันก็ต้องฆ่าคนปิดปาก ไม่เช่นนั้นเรื่องราวแพร่กระจายออกไปว่า สำนักฉางไป่สุมหัวรวมกับพรรคฮวงโหอันอื้อฉาว สำนักฉางไป่คงต้องถูกด่าประฌามแล้ว

ประมุขพรรคฮวงโหสำรวจดูสภาพการต่อสู้ พบว่าผู้คนที่กลุ้มรุมใส่ชีฮูหยินแม้มีจำนวนมาก แต่กลับรับมือด้วยความลำบากกันแรง จึงรีบเคลื่อนกายเข้าไป คิดหาโอกาสลงมือ

เพิ่งสืบเท้าออกไปสองก้าว บริวารผู้หนึ่งแผดร้องพลางปลิวลิ่วไปด้านหลัง ที่แท้ถูกฝ่ามือขยี้หัวใจของชีฮูหยินฟาดใส่เสียชีวิตไป

ประมุขพรรคฮวงโหบันดาลโทสะ ขณะจะลงมือ ที่ด้านข้างบังเกิดเสียงหลิงจ้านเทียนดังว่า

"หลันปางจู่ (ประมุขพรรคแซ่หลัน) รอนานแล้ว เพราะจัดการกับบริวารของปางจู่ อภัยที่เรามาสายไป"

ประมุขพรรคฮวงโหรับฟังจนขวัญหนีดีฝ่อ พอเหลียวหน้ามองเห็นหลิงจ้านเทียนลอยตัวขึ้นจากริมกราบเรือ สำรวจมองมันอย่างปลอดโปร่ง

ที่สร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่มันยิ่งกว่าคือเรือรบขนาดใหญ่

ลำนี้กลับหยุดนิ่งลง ขวางอยู่กลางแม่น้ำ พอดีเห็นเรือรบของพรรคมังกรพิโรธแล่นตรงมา

ในเสียงปืนใหญ่ดังติดต่อกัน ในเรือรบที่คุ้มกันมีอยู่ลำหนึ่งถูกกระสุนปืนใหญ่ยิงใส่เกิดการลุกไหม้ เรือรบที่เหลือไม่หันกลับไปรับศึกกลับหลบหนีไปทางต้นน้ำ

ขวัญวิญญาณของประมุขพรรคฮวงโหไม่ทันกลับคืนสู่ร่าง หลิงจ้านเทียนก็สะอึกเข้ามา จู่โจมหมัดเท้าใส่

กระบี่ปัญญาป๋อเจาหยูพอเดินเข้าเรือนจันทรา เห็นทุกผู้คนจับจ้องมองนางเป็นจุดเดียว โดยเฉพาะสายตาของชิฉางเจิงกับหานป๋อ ทำให้นางแทบทนทานรับไม่ได้ ต้องหน้าแดงวูบหนึ่งกล่าวว่า

“ขออภัยที่อกอาจ คราครั้งนี้ข้าพเจ้ามาหาพี่ชิ เพื่อคิดสอบถามว่ามีที่ใดใช้สอยเราป๋อเจาหยูหรือไม่?”

เจ้าอารามมุ่นเมฆบอกให้นางนั่งลงที่ข้างกายถามเบาๆ ว่า

“ตอนที่เจาหยูเข้ามามีสีหน้าคับแค้น ใช่เกิดการโต้เถียงกับผู้คนมาหรือไม่?”

ป๋อเจาหยูแสดงว่ามีสัมพันธไมตรีกับเจ้าอารามมุ่นเมฆตลอดมา ยามนั้นคล้ายพบพานญาติสนิทกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ข้าพเจ้าออกจากสระกระบี่โบราณแล้ว ก่อนหน้านี้เราป๋อเจาหยูสาบานไม่แต่งงาน เพื่อไม่ต้องการมีข้อผูกมัดใด ตอนนี้กระทั่งสังกัดสำนักยังไม่มี สามารถเคลื่อนไหวเพียงลำพัง”

ทุกผู้คนคาดเดาว่านางคงเกิดการโต้เถียงกับเจ้าสระกระบี่โบราณอย่างรุนแรง แต่นอกจากเสียชีวิต ไม่เช่นนั้นคิดสลัดหลุดจากค่ายสำนักหนึ่งไม่ง่ายดาย

นางความจริงไม่สมควรเอ่ยถึงเรื่องไม่ขอแต่งงาน แต่ทุกผู้คน

ทราบว่านางจงใจกล่าวต่อชิฉางเจิง ให้ชิฉางเจิงเลิกล้มความตั้งใจ

หานปี้ฉุ่ยเข้าใจนางที่สุด ทั้งนี้เพราะนางเองเคยลั่นปากไม่แต่งงาน ทราบว่าป๋อเจาหยูกลัวต้านทานเสน่ห์ความเป็นบุรุษของชิฉางเจิงไม่ได้ จึง "ลดตัวลง" บอกกล่าวล่วงหน้า ขอให้ชิฉางเจิงปล่อยปละละเว้นนาง

หานป๋อกลับสบตากับชิฉางเจิง นึกเสียดายในใจ

เจ้าอารามมุ่นเมฆค่อยแนะนำป๋อเจาหยูต่อทั้งหมด จากนั้นทุกผู้คนหารือข้อปลีกย่อยของแผนการเคลื่อนไหว แล้วจึงทยอยออกจากคฤหาสน์

หานป๋อปลอมเป็นนักบู๊ธรรมดา ปะปนอยู่ในกลุ่มมือดีคฤหาสน์ภูตบดีสิบกว่าคน ควบม้าไปตามท้องถนน เพิ่งลดเลี้ยวมุมถนน เห็นขบวนรถและม้าขบวนหนึ่งสวนทางมา

โจรท่องโดดเดี่ยวที่นำหน้าเพ่งตามอง ต้องลอบร้องผิดท่าในใจ ที่แท้เป็นกองกำลังชายแดนตะวันตกที่นำโดยฟางเยี่ยหวี่

หลิงจ้านเทียนกระแทกหมัดใส่ทรวงอกประมุขพรรคฮวงโห เสียงกระดูกหักพลันดังขึ้น

ประมุขพรรคฮวงโหอ้าปากกระอักโลหิต ลอยลิ่วไปด้านหลัง ชนราวลูกกรงของเรือพังทลายพลิกร่วงลงในแม่น้ำ

พลังฝีมือของมันความจริงเป็นรองหลิงจ้านเทียนอยู่ช่วงใหญ่ บวกกับอกสั่นขวัญแขวน เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็จบสิ้นชีวิต

หลิงจ้านเทียนฝ่าไปในวงต่อสู้ของชีฮูหยิน ยิ่งคล้ายพยัคฆ์หลงพลัดไปในฝูงแกะ เขาฆ่าบริวารพรรคฮวงโหล้มตายลง คนเหล่านั้นเห็นปางจู่ยังสังเวยชีวิต ไหนเลยกล้าสู้สืบต่อ ส่งเสียงโห่ร้องชักชวนแยกย้ายกันหนีเอาชีวิตรอด

สมรภูมิอีกสองแห่งก็ใกล้ยุติลง

ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งสำแดงยอดวิชา ปลิดปลงหลันหมังก่อนค่อยทำร้ายเสิ่นล่างบาดเจ็บสาหัส คงเหลือแต่หม่าจวิ้นจวินกัดฟันสู้ศึกแต่คาดว่าไม่อาจยืนหยัดอยู่นาน

เจ้าสำนักฉางไป่และพวกทั้งสามไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บ แต่เป็นหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยายั้งมือไว้ไมตรี เพียงใช้กระบี่ล้อมกักคนทั้งสามไว้ ทั้งสามแม้บุกซ้ายทะลวงขวา ยังไม่อาจฝ่าออกจากร่างแหกระบี่ของสองสามีภรรยาได้

เจ้าสำนักฉางไป่ตวาดก้อง รวบรวมเรี่ยวแรงลอยตัวขึ้น ร่ายรำเป็นเงาฝ่ามือเกลื่อนกลาด จู่โจมใส่ฮูหยินอลงกรณ์ซึ่งเพิ่งสลับตำแหน่งกับหลวงจีนกระบี่

ในสำนักฉางไป่ พลังฝีมือมันเพียงรองจากเซียนไม่แก่เฒ่าลมฝ่ามือย่อมเกรี้ยวกราดรุนแรงยิ่ง

ฮูหยินอลงกรณ์ตวาดเสียงสดใส คลายมือจากหลวงจีนกระบี่ลอยตัวตามติด ฟาดฟันกระบี่ออกดุจสายฟ้า

เสียงปงคราหนึ่ง ทั้งสองพุ่งย้อนกลับไป ทิ้งตัวลงยังตำแหน่งเดิม

แว่วเสียงแผดร้องโหยหวน หม่าจวิ้นจวินร่วงลิ่วลงในแม่น้ำพร้อมกับโลหิตกลุ่มหนึ่ง ลำคอบิดพลิกอย่างประหลาด กลับถูกแส้ภูตบดีของจิงเฉิงเหลิ่งบิดกระดูกลำคอหักไป

เจ้าสำนักฉางไป่รู้สึกว่าศัตรูคุกคามมาจากทางด้านหลัง ทราบว่าหากไม่หลบหนี จะไม่มีโอกาสหนีรอดตลอดกาล มันเป็นคนเห็นแก่ตัว พลันตัดใจถอยกายไปครึ่งก้าว ทาบฝ่ามือทั้งสองกับกลางหลังหงต๋าไฉกับเจิ้นชิงเจียว กล่าวเบาๆ ว่า

“ขออภัยแล้ว”

หงต่ำไฉกับเจิ้นชิงเจียวไหนเลยคาดคิดว่าเจ้าสำนักฉางไป่จะลงมือต่อพวกเดียวกัน รอจนรู้สึกตัว ก็ถูกพลังฝ่ามือของศิษย์พี่เจ้าสำนักผลักไสลอยเข้าหาร่างแหกระบี่ของหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยา

หลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยาคาดคิดไม่ถึงว่าเจ้าสำนักฉางไป่จะต่ำช้าอำมหิตถึงเพียงนี้ ยังดีที่พลังฝีมือของทั้งสองบรรลุถึงขั้นปล่อยแผกรั้งเข้าตามใจปรารถนา รีบรั้งกระบี่กลับฟาดฝ่ามือออก ทั้งสลายผลาวะถาโถมของหงต่ำไฉกับเจิ้นชิงเจียว และคลี่คลายพลังฝ่ามือที่เจ้าสำนักฉางไป่จู่โจมใส่พวกมัน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น พวกมันยังกระอักโลหิตจากปากล้มระทวยลง

เจ้าสำนักฉางไป่ฉกฉวยโอกาสกระโดดปราดขึ้น กระโจนลงแม่น้ำหายลับไป

หงต่ำไฉดึบคลานลุกขึ้นก่อน ดึงถงคลุมหน้าออก ค่อยประคองเจิ้นชิงเจียวขึ้น

หลวงจีนกระบี่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกท่านไปเถอะ"

หงต่ำไฉสองตาแดงฉาน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"เหตุการณ์ครั้งนี้พวกเราเป็นฝ่ายผิด ความจริงแล้วพวกเราไม่เห็นด้วยกับการกระทำของศิษย์พี่เจ้าสำนัก"

เจิ้นชิงเจียวดึงถุงคลุมหน้าลงมา ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ท่านยังเรียกมันเป็นศิษย์พี่เจ้าสำนักอีก?"

น้ำตาหงต่ำไฉทะลักจากเบ้า ก้มศีรษะลง กราบขอบคุณหลวงจีนกระบี่ ประคองเจิ้นชิงเจียวกระโดดลงแม่น้ำจากไป

ทุกผู้คนชมดูจนหดหู่ใจ

ยามนั้นเรือรบของซ่างกวนอิงแล่นมาถึง ตัวเรือเพียงได้รับความเสียหายไม่กี่แห่ง แต่ไม่หนักหนานัก

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าสามารถล้มล้างพรรคฮวงโหซึ่งช่วยกระพือความชั่วร้ายอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้

หลิงจ้านเทียนร้องข้ามไปว่า

"พี่น้องทั้งหลาย พวกเราพลอยจัดการกับหูเจี๋ย ตัดเขี้ยวเล็บที่ยื่นขยายมายังแม่น้ำใหญ่ของตันอี้หยูไป"

เหล่านักสู้บนเรือรบพรรคมังกรพิโรธรับคำดังกระหึ่ม

บรรยากาศแห่งชัยชนะปกคลุมทั่วทั้งลำน้ำ

แว่วเสียงตวาดคำหนึ่ง รถม้าสิบกว่าคันและคนบนหลังม้าเกือบสองร้อยคนพากันหยุดม้าไว้

ชิฉางเจิง ฟงสิงเลี่ยและพวกลอบร้องผิดท่าในใจ ได้แต่กัดฟันหยุดม้าลง

ถนนยาวอันมืดครึ้มถูกกองกำลังทั้งสองฝ่ายยึดครองคนละครึ่ง

ฟงสิงเลี่ยเห็นคนขับรถบนรถม้าคันที่ห้ากลับเป็นสองบ่าวดำขาวถึงกับใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก อุทานเบาๆ ว่า

"ผังปาน"

ดราครั้งนี้แม้แต่เจ้าอารามมุ่นเมฆก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น คนผู้หนึ่งกระตุ้นม้าออกจากขบวน มันไหล่บ่ากว้างเอวแคบ ท่วงท่าน่าเกรงขาม กวาดตาคมกล้ามายังทุกผู้คน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ช่างประจวบเหมาะนัก"

จากนั้นดวงตาสาดประกายเกรี้ยวกราด ตวาดว่า

"หานป๋ออยู่ที่ใด?"

ซวีเยี่ยเวี่ยไม่ทราบว่าคนผู้นี้คือฟางเยี่ยหวี่ เห็นมันมีท่าทีไม่เป็นมิตร จึงถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร เสาะหาป๋อหลางทำอะไร?"
พลันแว่วเสียงหลี่เช่อเม่ยดังจากรถม้าคันแรกว่า
"เป็นเวี่ยเอ๋อหรือ? เข้ามาให้เราผู้เป็นอาดูเจ้า"
ซวีเยี่ยเวี่ยงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ท่านอาหลี่ทำร้ายบิดาข้าพเจ้าบาดเจ็บสาหัสเพียงนั้น เวี่ยเอ๋อไม่สนใจท่านแล้ว"

หลี่เช่อเม่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจว่าเราผู้เป็นอารับบาดเจ็บเบากว่าบิดาเจ้าหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยงงันวูบหนึ่ง จึงกระตุ้นม้าเข้าหารถม้าคันนั้น

ทุกผู้คนคิดห้ามปรามก็ไม่ทันการณ์แล้ว

หานป๋อที่ท้ายขบวนเห็นฟางเยี่ยหวี่กวาดตามองมา ต้องก้มศีรษะลงตามสัญชาตญาณ แต่ก็ถูกฟางเยี่ยหวี่พบเห็นแต่แรก มันบังคับม้าออกมาตวาดว่า

"หานป๋อ ไสหัวออกมาให้กับข้าพเจ้า ท่านไม่รุดไปตามนัด ไม่กลัวถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะหรือ?"

หานป๋อถูกอีกฝ่ายเปิดเผยศักดิ์ศรี ได้แต่กัดฟันออกจากขบวนมาถึงข้างกายฟางเยี่ยหวี่ กล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

"พี่ฟาง ผู้น้องไม่คิดต่อสู้กับท่าน โอ โลกนี้นอกจากกรบราฆ่าฟันแล้ว ยังมีเรื่องมากมายให้กระทำ"

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมิ่งเหยาอยู่ที่ใด?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"กลับบ้านไปแล้ว"

โทสะของฟางเยี่ยหวี่สลายคลายไปกว่าครึ่ง เห็นหานป๋อหน้านิ่วคิ้วขมวด อดหัวร่อออกมามิได้ กล่าวว่า

"ตัวบัดซบที่โชคดีนัก"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พี่ฟางไม่ถือสาผู้น้องผิดนัดก็ดี ท่านมิใช่เคยผิดนัดครั้งหนึ่งหรอกหรือ?"

ฟางเยี่ยหวี่อับจนปัญญาต่อมัน ได้แต่ฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ

หานป๋อถามอย่างสนิทสนมว่า

"ท่านคิดเดินทางกลับบ้านหรือ?"

ฟางเยี่ยหวี่แหงนมองจันทร์บนท้องฟ้า พลางผงกศีรษะรับ

หานป๋อยื่นมือออก กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ขอให้พี่ฟางเดินทางโดยสวัสดิภาพ"

ฟางเยี่ยหวี่งงงันเล็กน้อย จับจ้องมองมือของอีกฝ่ายชั่วขณะค่อยยื่นมือออกไปสัมผัสมือด้วย

ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง พลันหัวร่อดังๆ พร้อมกัน บรรยากาศที่ตึงเครียดค่อยผ่อนคลาย ผู้คนทั้งสองฝ่ายล้วนบังเกิดรสชาติประหลาดที่ยากลืมเลือน

บุรุษหนุ่มทั้งสามคลายมือออก แยกย้ายกลับเข้าขบวน

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยสนทนากับหลี่เช่อเม่ยเสร็จสิ้น หันหัวม้ากลับมาด้วยท่าทีที่ยินดี

ขบวนรถและม้าของฟางเยี่ยหวี่เดินทางต่อ

โจรท่องโดดเดี่ยวและพวกระบายลมหายใจโล่งอกหลบไปด้านข้างตามมารยาท ให้พวกมันผ่านไป

ขณะที่สองบ่าวดำขาวขับรถม้าถึงข้างกายโจรท่องโดดเดี่ยวกับชิฉางเจิงและฟงสิงเลี่ย พลันแว่วเสียงตวาดคำหนึ่ง รถม้าหยุดนิ่งลง ผังปานส่งเสียงออกจากภายในรถว่า

"สิงเลี่ยเข้ามา"

ฟงสิงเลี่ยสบตากับเหล่าภรรยาแวบหนึ่ง จากนั้นกระโดดลงจากรถม้า เดินถึงข้างหน้าต่างรถ กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ผู้อาวุโสมีคำสั่งใด?"

ตอนแรกที่ฟงสิงเลี่ยทราบว่าจิ้นปิงหวินถูกช่วงชิง อาจารย์ผู้มีพระคุณถูกฆ่า มันปรารถนาใคร่เสี่ยงชีวิตกับผังปาน แต่หลังจากผ่านช่วงเวลานี้ ยิ่งล่วงรู้ข้อเท็จจริงของเรื่องราว ยิ่งยากตัดสินความผิดถูก บวกกับตัวเองได้รับวาสนาในคราเคราะห์ ตบแต่งภรรยาที่สะคราญปานบุปผาสามนาง การตายของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ก็เป็นไปตามอุดมการณ์ที่มุ่งหมาย ความคิดล้างแค้นจึงจืดจางลงแต่แรก ในใจกลับบังเกิดความเคารพต่อปรมาจารย์วิชาบู๊ท่านนี้ จึงเรียกหาเป็นผู้อาวุโส

แว่วเสียงผังปานดังลอดม่านหน้าต่างออกมาว่า

"หากพบกับปิงหวิน ขอให้สิงเลี่ยถ่ายทอดวาจาสองประโยค"

ฟงสิงเลี่ยงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสโปรดบอกมา

ผังปานถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง เอื้อนเอ่ยว่า

"บุปผาเลือนลับอับจนปัญญา เสมือนว่าคุ้นเคยนางแอ่นคืนกลับ*"

จากนั้นรถม้าเคลื่อนออกไป

ม่านหน้าต่างรถม้าคันถัดไปเลิกขึ้น เผยเห็นใบหน้าที่คล้ายปีติคล้ายแง่งอนขององค์หญิงนีเจินเมิ่งชิงชิง คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เพียงค้อนชิฉางเจิงวงหนึ่ง

---

* จากวรรคทองของเอี้ยนสูสมัยราชวงศ์ซ้อง สื่อความหมายถึงวัตถุเรื่องราวที่ดีงามผ่านเลยไป ทั้งคาดหวังว่าคนรู้จักมักคุ้นสามารถพบกันใหม่

ฟงสิงเลี่ยยืนเชื่องซึม ตะลึงลานอยู่ข้างทาง มองดูขบวนรถแล่นจากไป

เมื่อรถม้าแล่นผ่านข้างกายหานป๋อ ที่ข้างหูหานป๋อแว่วเสียงผังปานดังว่า

"เด็กน้อย เจี๋ยหวี่กลับมาหาเจ้าแล้ว ขอให้ดูแลนางให้ดี หาไม่เราจะไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง เห็นรถม้าถัดจากนั้นอีกสองคัน ปรากฏวงหน้าของเจินซู่สั้ง มองดูมันอย่างละห้อยหดหู่ ถ่ายทอดความรู้สึกของการพรากจากออกมา

รถม้าคันสุดท้ายนั่งไว้ด้วยสนมแพรม่วงกับสนมแพรเหลือง ซึ่งปลดผ้าคลุมหน้าลงมาแล้ว ดวงตาพวกนางล้วนทอประกายอันร้อนแรงจับจ้องมองมัน

พริบตานั้นหานป๋อเหม่อลอยซึมเซา แทบพลัดตกลงจากหลังม้า

จวบกระทั่งขบวนรถและม้าของกองกำลังผสมจากชายแดนตะวันตกแล่นจากไปไกล ทุกผู้คนค่อยระงับความรู้สึกเดินทางต่อ

เหลียนชิ่วชิ่วตื่นขึ้นมา บังเกิดความประหลาดใจ นางหลังจากพบกับผังปานไฉนหลับลงได้ พอลืมตาขึ้น เห็นล่างฟานหวินนั่งบนเก้าอี้มองดูนางอย่างยิ้มแย้ม

นางค่อยเข้าใจอยู่บ้าง ลุกขึ้นจากเตียง โถมเข้าอ้อมอกของเขา ยกมือโอบรอบคอของเขาเอาไว้ คล้ายกลัวว่าจะสูญเสียเขาไป

ล่างฟานหวินนึกถึงจี้ซีซี ทุกค่ำคืนที่หลับฝัน มักฝันเห็นจี้ซีซีสวมกอดเขา ร้องเรียกชื่อของเขา

สภาพของเหลียนชิ่วชิ่วตอนนี้ คล้ายสืบสานความสัมพันธ์สืบ

ต่อจากจี้ซีซี

จันทร์กระจ่างยังคงอยู่ สาดส่องโฉมตรูคืน
นั่นเป็นลำนำที่จี้ซีซีชมชอบที่สุด
ที่เหลียนซิ่วซิ่วสามารถโยกคลอนจิตใจของเขา มิใช่รูปโฉมโนมพรรณและความงามตามธรรมชาติ หากแต่เป็นวิชาดีดจะเข้และเสียงเพลง ตลอดจนภูมิปัญญาของนาง นั่นช่างคลับคล้ายกับจี้ซีซีนัก

เขายากที่จะกลับคืนสู่ความรักความพิศวาสเช่นเดียวกับที่บังเกิดแก่จี้ซีซี เขาในตอนนี้เป็นความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง ซึ่งจืดจางราวสายน้ำแต่ก็จีรังเช่นสายน้ำ

ชีวิตกระชั้นสั้น เหตุใดต้องทำร้ายจิตใจสตรีที่น่ารักเวทนานี้ทำให้นางถูกเคี่ยวกรำทรมาน

เพียงดูจากหว่างคิ้วที่หม่นหมองของนาง ก็ทราบว่านางเคยประสบเรื่องราวที่เศร้าโศกเสียใจ นางเองก็มีชาติกำเนิดที่เป็นปริศนา

เขาไม่ต้องการทราบเรื่องเหล่านี้
ที่ผ่านไปก็ปล่อยให้มันผ่านไปเถอะ

อุณหภูมิของร่างกายเหลียนซิ่วซิ่วเพิ่มสูงขึ้น ปากจิ้มลิ้มส่งเสียงครางที่ชวนให้วาบหวิวหวั่นไหวออกมา แสดงว่าบังเกิดอารมณ์รักขึ้นมา

ล่างฟานหวินตวาดเบาๆ ที่ข้างหูนางคำหนึ่ง

เหลียนซิ่วซิ่วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลันมีสติแจ่มใส มองดูล่างฟานหวินอย่างเลื่อนลอย

ล่างฟานหวินจุมพิตริมฝีปากนางด้วยความรักเวทนา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“พรุ่งนี้จะเป็นวันเกิดของจูหยวนจาง ซิ่วซิ่วใช่ต้องขึ้นเวทีแสดงกระมัง?”

เหลียนซิ่วซิ่วผงกศีรษะรับ ตาคู่งามทอประกายความรักอย่างเต็มเปี่ยม

ความสัมพันธ์กับผังปานคล้ายยุติลงในระดับหนึ่ง หลังจากนี้นางจะทุ่มเทจิตใจอยู่ที่บุคคลอันยิ่งใหญ่ ซึ่งงามพร้อมเทียบเท่ากับผังปานผู้นี้

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"ท่านบอกให้ฮัวตั๋วเอ๋อเก็บข้าวของ หลังจากเสร็จจากการแสดงบนเวที เราจะนำท่านไปจากวังหลวง"

ดวงตาเหลียนซิ่วซิ่วทอแววเหลือเชื่อ จากนั้นโห่ร้องด้วยความยินดีคำหนึ่ง พรมจูบไปบนใบหน้าของเขาดุจหยาดฝน

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลับให้เต็มตาเถอะ คืนนี้เรายังต้องฆ่าคนอีกหลายคน"

บนแม่น้ำที่ห่างไปปรากฏร่องรอยลำเรือขึ้นอีก

เรือคุ้มกันสังกัดทัพเรือคล้ายนกหวาดเกาทัณฑ์รับส่งสัญญาณแจ้งเหตุ

หลิงจ้านเทียนเพ่งตามอง เห็นที่แล่นมาเพียงเป็นเรือรบขนาดกลางลำหนึ่ง ทั้งยังส่งสัญญาณโคมต่อพวกมัน

ตี้หวี่สือหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เป็นพวกเดียวกัน"

นอกจากชีฮูหยินที่กลับไปยังเรือของนางแล้ว หลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยากับจิงเฉิงเหลิ่งยังรั้งอยู่บนเรือรบขนาดใหญ่ที่ยึดครองจากพรรคฮวงโหลำนี้

เรือรบที่ติดตั้งปืนใหญ่เกรียงไกรสี่กระบอก อยู่ภายใต้การควบคุมของซ่างกวนอิง

หลิงจ้านเทียนสั่งเจ้าหน้าที่สื่อสารแจ้งต่อทัพเรือว่าไม่ต้องเป็นห่วง

เรือรบขนาดกลางแล่นใกล้เข้ามา เงาคนถลันวูบหนึ่ง เหลียงชิวเว่ยกระโดดข้ามมา

ทั้งหมดพบกันหลังแยกจากระยะหนึ่ง ล้วนบังเกิดความปีติยินดี

หลังจากแนะนำให้รู้จัก เหลียงชิวเว่ยพอฟังว่าฝ่ายตนทำลายล้างพรรคฮวงโหได้โดยไม่ลำบากยากเย็น สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เช่นนี้เรื่องราวรวบรัดกว่าเดิม หูเจี๋ยคล้ายคิดก่อการกบฏ เรือทั้งหมดล้วนชุมนุมอยู่ที่เกาะมังกรพิโรธ คล้ายรอคอยอันใด"

หลวงจีนกระบี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันแสดงว่าไม่ทราบว่าหูอุ้ยหยงผู้เป็นพี่ชายถูกตันอี้หยูขายทิ้งยังรอฟังข่าวจากเสนาบดีโฉดอยู่"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"นี่เป็นโอกาสเหมาะที่จะจัดการกับหูเจี๋ย เนื่องจากมันมีใจออกห่าง คงไม่กล้าติดต่อกับทัพเรือท้องถิ่นหรือทางการ ขณะที่จูหยวนจางคงสั่งการให้จัดการกับหูเจี๋ยแล้ว ดังนั้นหากพวกเราเปิดฉากโจมตี มันคงอยู่ในสภาพโดดเดี่ยวไร้กำลังหนุน ไม่เช่นนั้นหากรอจนตันอี้หยูยึดอำนาจไปได้ นางต้องเกลี้ยกล่อมมันเข้าเป็นพวก เมื่อถึงเวลานั้นคิดตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา คงยากเย็นกว่าเดิม"

ยามนั้นซ่างกวนอิงก็รุดมาที่เรือรบลำนี้ พอฟังคึกคักขึ้นอักโขกล่าวว่า

"เรื่องต่อเรือใหญ่ดำเนินถึงขั้นใดแล้ว?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"เรือใหม่และเก่านับรวมทั้งสิ้นสี่สิบสองลำ แม้ยังน้อยไปบ้าง

แต่เป้าหมายของพวกเราคือตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา นับว่าเพียงพอกับการใช้สอย อย่าว่าแต่พรรคฮวงโหถูกลบชื่อไปแล้ว”

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเราจะออกเดินทางสู่ทะเลสาบตังถิง ตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา”

จากนั้นหันไปกล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

“เรื่องคุ้มครองส่งเด็กและสตรี ขอมอบต่อพระคุณเจ้ากับชีฮูหยินและพี่จิงแล้ว”

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

“การศึกที่เร้าใจเช่นนี้ เราไหนเลยไม่มีส่วนร่วมได้ มิหนำซ้ำหากตันอี้หยูขึ้นครองอำนาจ ที่พักร้อนไร้ใจของซือฟู่ (ท่านอาจารย์) ก็ไม่อาจพักพิงกายได้ สมควรจัดหาสถานที่อื่นให้แก่ทั้งหมด”

หลิงจ้านเทียนทราบว่าตัวเองลิงโลดเกินไป ขาดการใคร่ครวญโดยรอบคอบ จึงยกมือตบหน้าผากตัวเอง กล่าวว่า

“เราช่างเลอะเลือนนัก ทุกประการล้วนแล้วแต่พี่จิงตกลงใจ”

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา

ซ่างกวนอิงมองดูสายน้ำใต้แสงจันทร์ บังเกิดความพลุ่งพล่านใจ อธิษฐานต่อบิดาบนสรวงสวรรค์ว่า ‘อิงเอ๋อแม้สูญเสียเกาะมังกรพิโรธไป แต่จะตีชิงกลับมา มิให้เสื่อมเสียชื่อเสียงพรรคมังกรพิโรธเด็ดขาด’

ภายใต้ใบเรือที่ชักขึ้นสูง กองเรือแล่นทวนน้ำมุ่งสู่ทะเลสาบตังถิง

เมื่อไปถึงทะเลสาบผอหยาง เป็นเวลาที่ทัพเรือซึ่งติดตามคุ้มกันจะหันหัวเรือกลับแล้ว

ทั้งนี้เพราะเมื่อถึงเวลานั้น แผ่นดินอาจไม่ได้เป็นของจูหยวนจาง

อีก

ฟงสิงเลี่ยคอนทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ชิฉางเจิงถือตาบศัสตราฟ้า อยู่บนเส้นทางทอดสู่ภูเขาฟู่กุ้ยทางตัวเมืองตะวันออกเฉียงเหนือท่ามกลางเงาไม้ร่มครึ้ม เห็นด้านซ้ายมือที่ห่างไปเป็นทะเลสาบเสียนอู่สะท้อนประกายระยิบระยับใต้แสงจันทร์

ชิฉางเจิงพลันกระซิบถามว่า

"ป๋อเจาหยูน่าสนใจกระมัง น่าเสียดายที่นางไม่ยอมแต่งงาน"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เมื่อใดท่านจึงรู้จักพอ ระวังหานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) ยามหึงหวง กลัวว่าท่านรับไว้ไม่ได้"

ชิฉางเจิงเกรงกลัวหานปี้ฉุ่ยอยู่บ้าง จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"หากว่าราชบัลลังก์ตกเป็นของจูหวินเหวิน ท่านจะช่วยเหลือเจ้าเอี้ยนอ๋องชิงแผ่นดินหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"ตอนนี้เหนียนเหลียนตันตายแล้ว แคว้นอู่ซวงมีความหวังกอบกู้กลับคืน ขอเพียงสะสางความในใจบางประการ ข้าพเจ้าจะเดินทางไกลสู่แคว้นอู่ซวง หวังว่าภายภาคหน้าพวกเราเหล่าพี่น้องมีโอกาสพบกันอีก"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านไม่ต้องการทราบผลการศึกที่เกาะร้างหลันเจียงหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กล้าเผชิญหน้ากับความจริงนั้นอยู่บ้าง"

ชิฉางเจิงเข้าใจความรู้สึกของฟงสิงเลี่ย กล่าวถึงที่สุด ไม่ว่าผู้ใดก็เห็นว่าผังปานมีโอกาสชนะล่างฟานหวินมากกว่า เพียงดูจาก

หานป๋อ ก็ทราบว่าวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารร้ายกาจเพียงไหน

ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นทางแยกสายหนึ่ง

ชิฉางเจิงวางมือบนหัวไหล่ฟงสิงเลี่ย ผลักไสมันไปยังทางแยก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วันนี้นึกถึงแต่เรื่องในวันนี้ เรื่องของพรุ่งนี้ยังคงอย่าได้เปลือง สมองนึกถึง หากรอสักครู่พบพานมิซีจึ ไทโซ ก็ประเสริฐ"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดูจากสีหน้าอันเด็ดเดี่ยวของท่านอาล่างของท่าน ต้องไม่ปล่อยให้มันมีชีวิตถึงตอนนี้ ไม่เช่นนั้นเขาคงมาเตือนภัยพวกเราแล้ว"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"นอกจากผังปานแล้ว ตอนนี้เราเหล่าชิไม่กลัวผู้ใดทั้งสิ้น ไม่ว่ามันเป็นไทโซหรือตันอี้หยู มาหนึ่งคนฆ่าหนึ่งคน มาสองคนฆ่าหนึ่งคู่"

สุดทางเดินเป็นประตูของตึกใหญ่หลังหนึ่ง กำแพงล้อมยื่นขยายไปสองฟากข้าง

ชิฉางเจิงตวาดว่า

"ตันอี้หยูไสหัวออกมาพบกับข้าพเจ้า บิดามาแก้แค้นแล้ว"

พลางโถมออกไป ตวัดเท้าเตะใส่ ประตูใหญ่ไหนเลยต้านทานพลังเท้าได้ กลอนประตูถูกเตะหักประตูเปิดผางออก

ทั้งสองพุ่งปราดเข้าไปดุจสายฟ้า เห็นห้องหับปลูกเรียงรายที่ซึ่งพวกมันยืนอยู่เป็นลานกว้างหน้าสิ่งปลูกสร้างหลัก

ประตูของสิ่งปลูกสร้างหลักถูกผลักเปิดออก บุรุษสตรีเจ็ดคนฮือออกมายังลานกว้าง กระจายกำลังเป็นรูปครึ่งวงเดือนรายล้อมทั้งสองเอาไว้

สตรีทั้งสี่นางล้วนแต่งกายยั่วยวน งามหยาดเยิ้มปานจะหยด

ชิฉางเจิงกวาดตามอง พบว่าไม่มีผู้ใดที่รู้จักตรงกันข้ามกับฟงสิงเลี่ยจดจำออกว่า หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นยอดฝีมือรุ่นใหม่ของสำนักกระบี่เงาภูต ฉายาคุณชายกระบี่ภูตเดียวปี้ฉิง ดูจากสีหน้าท่าทีของมันแสดงว่าอาการบาดเจ็บซึ่งสร้างปัญหาแก่มันล้วนทุเลาหายดี ทีแท้มันเป็นคนของตันอี้หยู

คนเหล่านี้ปราศจากสีหน้าแตกตื่นลนลาน แสดงว่าทราบข่าวจากหน่วยยามลับว่าพวกมันบุกขึ้นเขามา

แต่คุณชายกระบี่ภูตไม่ทราบว่าพวกมันจงใจเปิดเผยร่องรอยเพื่อสร้างความตื่นตัวแก่ฝ่ายตรงข้าม

ชิฉางเจิงตวาดว่า

“มนษย์ปีศาจนางปีศาจนิกายบัญชาฟ้า ล้วนประกาศนามให้แก่เราเหล่าชิ”

ในบุรุษทั้งสาม มีอยู่คนหนึ่งหน้าตาคล้ายสุนัขป่า ร่างสูงใหญ่ ใส่ชุดเลิศหรู ยามนั้นเพ่งตาที่ดุร้ายสำรวจมองชิฉางเจิง ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกล่าวว่า

“เจ้าคงเป็นชิฉางเจิงแล้ว ดูจากสภาพที่ไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมของเจ้า กลับกล้ามาอาละวาดต่อหน้าเราวิหคราตรีหยางเหลิง แสดงว่าร่าคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว”

นอกจากคุณชายกระบี่ภูต ยังมีชายกลางคนอายุประมาณสี่สิบปี แต่งกายสุภาพเรียบร้อย แต่ใบหน้าขาวซีดราวคนตาย ยามนั้นมันมองดูคนทั้งสองอย่างเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

“เพียงสาเหตุที่ทำให้เราต้องคลานขึ้นจากเรือนร่างหญิงงามพวกเจ้าทั้งสองก็สมควรตายแล้ว”

เหล่านางปีศาจหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ท่าทางร้อนร่านนัก

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยสบตากันวูบ ระงับความคิดดูแคลนศัตรู

ที่มาของนิกายมารไม่อาจสืบสาวราวเรื่องได้ แต่ปลายราชวงศ์ถังเริ่มเติบโตแข็งกล้า แตกออกเป็นร้อยค่ายพันสำนัก สืบทอดติดต่อกันมา ในจำนวนนี้นับสำนักทศเย็นของมือโลหิตลี่กงกล้าแข็งที่สุด ศิษย์ในสังกัดเช่นปี้เยี่ยจิง เลี่ยเย่อเอี้ยนล้วนทำงานรับใช้มองโกล พวกมันเพียงนึกถึงแต่ผลประโยชน์ ไม่สนใจฐานะระหว่างชนชาติ ยิ่งไม่คำนึงถึงหลักเมตตาคุณธรรม ดังนั้นชาวธัมมะและอธรรมล้วนเคียดแค้นชิงชัง

หลังจากที่มือโลหิตลี่กงหายสาบสูญ ตันอี้หยูผู้เป็นศิษย์ของฝูเหยาหงแห่งสำนักทศเย็นก็ก่อตั้งนิกายบัญชาฟ้า เริ่มกล้าแข็งขึ้นทีละน้อย ทำการติดต่อกับสาขาปลีกย่อยของนิกายมาร คิดช่วงชิงแผ่นดินกับจหยวนจาง

สุดท้ายเจ้าเรือนฌานเมตไตรยจับมือกับเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์จัดการกับตันอี้หยู นิกายบัญชาฟ้าค่อยเงียบหายไร้ข่าวคราว จนบัดนี้จึงพบว่ายังก่อการอย่างลับๆ

ครั้งกระโน้นยอดฝีมือนิกายมารที่มีชื่อเสียงเรียงนามคู่กับตันอี้หยูยังมีอีกสามคน มาตรว่าวิชามารเป็นรองตันอี้หยู แต่ล้วนเป็นจอมมารแห่งยุค ได้รับขนานนามว่าวิหคหยกคร่าวิญญาณ

หยกหมายถึงห่วงหยกแขนเสื้อมรกตตันอี้หยู วิหคหมายถึงวิหคราตรีหยางเหลิง ยังมีคร่าหมายถึงคร่าขวัญเจี๋ยฝู และวิญญาณหมายถึงไท่สุ่ย* ทวงวิญญาณตูมู่

หลังจากที่ตันอี้หยูเร้นหายสาบสูญ คนทั้งสามก็ไร้ข่าวคราวเช่นกัน คิดไม่ถึงวิหคราตรีหยางเหลิงปรากฏกายในที่นี้ แสดงว่าพวก

---

* ไท่สุ่ยคือเทพเจ้าประจำปี

มันปฏิบัติการร่วมกับตันอี้หยูตลอดมา

ยังมีสารรูปของชายกลางคนหน้าตาขาวซีดราวคนตายคล้ายกับไท่สุ่ยทวงวิญญาณตูมู่ ทั้งปรากฏกายคู่กับวิหคราตรีหยางเหลิงคงเป็นมารร้ายผู้นี้เสียเก้าส่วน

เมื่อมารร้ายทั้งสองประจำการอยู่ที่นี้ สถานที่นี้ย่อมเป็นฐานที่มั่นใหญ่ของนิกายบัญชาฟ้าแล้ว

ดวงตาคุณชายกระบี่ภูตทอประกายอาฆาตแค้น จับจ้องมองฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ให้เราเล่นกับพี่ฟงสักสองท่าเถอะ"

ไม่ทันขาดคำ ก็ชักกระบี่จากฝัก กระบี่เย็นเยียบกรีดเป็นเส้นโค้งใส่ด้านริมของทวนสีแดงซึ่งฟงสิงเลี่ยแบกคอนอยู่ แสดงว่าคิดชิงเป็นฝ่ายสยบ

สำนักกระบี่เงาภูตกับตำหนักอลงกรณ์มีความแค้นอย่างลึกล้ำ ตอนนี้ฟงสิงเลี่ยเป็นเขยขวัญของตำหนักอลงกรณ์ คุณชายกระบี่ภูตย่อมคิดใคร่ฆ่ามันให้จงได้

เพลงกระบี่ของคุณชายกระบี่ภูตย่อมสูงเยี่ยมยิ่ง แต่ฟงสิงเลี่ยฆ่าเซียนกุสุมเหนียนเหลียนตัน ซึ่งเป็นหนึ่งในสามสุดยอดฝีมือชายแดนตะวันตก พลังฝีมือเพียงรองจากผังปานและล่างฟานหวินแทบจัดอยู่ระดับเดียวกับภูตบดีและหลี่เช่อเม่ย ไหนเลยเกรงกลัวคลื่นลูกหลังแห่งสำนักกระบี่ภูตได้

คราครั้งนี้มันกับชิฉางเจิงมายังที่นี้ เพื่อเปิดฉากฆ่าฟันอยู่แล้ว ยามนั้นเคลื่อนกายไปด้านหลังเล็กน้อย ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกรีดวาดเป็นท่วงท่าจู่โจมไม่แน่นอน ปลายแหลมของทวนส่ายวูบวาบทำให้ผู้คนไม่ทราบจู่โจมใส่ตำแหน่งใด

คุณชายกระบี่ภูตบังเกิดความงุนงง รู้สึกว่าทวนสีแดงของฝ่าย

ตรงข้ามขยับวูบหนึ่ง ก็ปิดเส้นทางรุกของมันโดยสิ้นเชิง สร้างความแตกตื่นแก่มันจนเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ควงกระบี่คุ้มครองป้องกันตัวอย่างแข็งขัน

วิหคราตรีหยางเหลิงพอเห็นเงาทวนประกายกระบี่ ก็สะกิดความคิดฆ่าฟันของมันขึ้น แลบลิ้นเลียริมฝีปาก กล่าวกับไท่สุ่ยทวงวิญญาณตูมู่ว่า

"มา พวกเราไม่ต้องคำนึงถึงความเป็นผู้อาวุโสผู้เยาว์อันใด จัดแจงเฉือนแบ่งซากศพเด็กน้อยนี้ก่อน ค่อยหันไปจัดการกับเด็กน้อยนั้น"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ขยับดาบศัสตราฟ้าในมือขวา หวนนึกถึงหากปล่อยให้มารร้ายอันชั่วช้าเช่นนี้ช่วงชิงอำนาจการปกครองไป ก็เป็นคราเคราะห์ของสรรพชีวิตแล้ว บุคคลเช่นนี้ฆ่าคนหนึ่งถือเป็นบุญกุศลของประชาราษฎร ดังนั้นบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น ดาบวิเศษเร่งเร้าพลังการฆ่าฟัน ยังไม่ทันใช้ดาบออก ก็ปรากฏพลังดาบหนุนเนื่องใส่มารร้ายทั้งสอง

หยางเหลิงกับตูมู่คิดไม่ถึงว่ามันสามารถแผ่พุ่งพลังดาบตามธรรมชาติออก คนทั้งสองล้วนมีประสบการณ์ช่ำชอง ไม่รอให้ชิฉางเจิงสะสมพลังสภาวะถึงขีดสุด หยางเหลิงก็ชักพลั่วสีทองยาวเพียงสามเชียะออกมา ส่วนตูมู่ดึงง้าวสั้นจากชายโครงด้านหลังคู่หนึ่ง ผสมผสานกันจู่โจมใส่ชิฉางเจิง

นางปีศาจนิกายบัญชาฟ้าทั้งสี่หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพลางถอยห่างไป

แว่วเสียงเคร้งเคร้งเคร้ง ฟงสิงเลี่ยใช้ติดต่อกันสามทวน ดุกคามคุณชายกระบี่ภูตถอยไปห้าก้าว ไม่ว่ามันทุ่มเทอย่างสุดฝีมือ ยังไม่อาจต้านทานรับท่าทวนของฝ่ายตรงข้ามได้ ดังนั้นฉุกคิดว่าผิดท่าทราบ

ว่าสมาธิจิตใจของตนเองถูกพลังสภาวะของฝ่ายตรงข้ามสะกดไว้

ฟงสิงเลี่ยตวาดก้อง จู่โจมทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะออกเป็นคำรบสี่

เสียงพลังทวนดังชี่ชี่ คุณชายกระบี่ภูตรู้สึกว่าพลังทวนปิดสกัดหนทางรุกถอยของตนเองไปโดยสิ้นเชิง มาตรว่าไม่ต้องการ ก็มิอาจไม่ใช้กระบวนท่าปะทะหาญหัก ใช้กระบี่บิดพัวพันทวนสีแดงของฝ่ายตรงข้าม

ฟงสิงเลี่ยลอบหัวร่อในใจ พริบตาที่ทวนกระบี่ใกล้ปะทะกัน พลันแผ่พุ่งพลังทั้งสามสายภายในกายออก แยกย้ายเป็นสามระลอกหนุนส่งใส่กระบี่เงาภูตของคู่ต่อสู้

พลังลมปราณสามสายนี้ก่อเกิดขึ้นด้วยประสบการณ์อันพิสดารสุดคาดคิด เหนียนเหลียนตันยามไม่ทันระวัง จึงถูกจู่โจมทำร้ายจนเสียชีวิต คุณชายกระบี่ภูตเปรียบกับเหนียนเหลียนตัน ยังห่างไกลกันมากนัก เพียงฝืนใจรับพลังสายแรกไว้ เมื่อพลังสายที่สองจู่โจมมาถึง ทรวงอกคล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่ ต้องอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง พอถึงพลังสายที่สาม ก็ถูกพลังจิตฝ่ายตรงข้ามจู่โจมใส่เส้นประสาทศีรษะปวดแปลบแทบระเบิด คร่างหนักๆ แล้วเซถอยไปด้านหลัง

นางปีศาจนิกายบัญชาฟ้าทั้งสี่เห็นผิดท่าพากันพุ่งปราดเข้ามา พวกนางใช้กระบี่อ่อนทั้งสิ้น แผ่พุ่งพลังบังคับกระบี่เหยียดตรง ผนึกเป็นม่านกระบี่ชั้นหนึ่งที่เบื้องหน้าคุณชายกระบี่ภูต

ฟงสิงเลี่ยเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ดูออกว่าสตรีทั้งสี่เพียงเป็นมือชั้นธรรมดา ยังไม่อาจเทียบเปรียบกับองครักษ์เงินคฤหาสน์ภูตบดี ยามนั้นกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล ใช้ทวนสีแดงออกด้วยท่ากวาดล้างทั้งกองทัพ กวาดจู่โจมในระดับเอว

ทางด้านชิฉางเจิงจึงไม่เกรียงไกรเท่ากับฟงสิงเลี่ย พอเริ่ม

ประมือ ก็พบว่ามารร้ายทั้งสองนี้ร้ายกาจสม คำร่ำลือ มิเพียงมีพลังฝีมือลึกล้ำ มิหนำซ้ำกระบวนท่าเดินในแนวทางเผ็ดร้อนชั่วร้าย จึงฟาดฟันดาบศัสตราฟ้า แผ่พุ่งพลังดาบติดต่อกัน ค่อยต้านทานสภาวะจู่โจมของศัตรูได้

พริบตานั้นตูมู่จ้วงแทงง้าวสั้นทั้งคู่ยี่สิบสี่ครั้งครา หยางเหลิงกลับตรงกันข้าม แต่ละพลั่วหนักอึ้งเนิบนาบ หากทว่าแฝงพลังลับหนุนเนื่อง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าแม้เชื่องช้าเนิบนาบ ยังไม่สามารถหลบหลีกรอดพ้น

ยุทธการหนึ่งเร็วหนึ่งช้าเช่นนี้ ชิฉางเจิงเพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก รู้สึกมีพลังกดดันอันน่ากลัว สร้างความอึดอัดขัดข้อง คล้ายกับมีเรี่ยวแรงทั่วร่าง จนใจที่ไม่สามารถระบายใช้ออก

แน่นอน นี่มิใช่หมายความว่ามันไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ เพียงแต่เป็นความรู้สึกเท่านั้น ชิฉางเจิงมีนิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว จึงรวบรวมแรงกายแรงใจสะบัดฟาดฟันดาบศัสตราฟ้า ขณะขยับเคลื่อนกายไม่หยุดยั้ง ยังรักษาสภาวะจู่โจมอันกล้าแข็ง หาได้ระย่นย่อต่อแรงกดดันอันมหาศาลของฝ่ายตรงข้ามไม่ เพียงแต่คิดช่วงชิงชัยชนะสังหารศัตรูนับเป็นการเพ้อฝันแล้ว

มารร้ายทั้งสองความจริงเข้าใจว่าพวกมันพอผนึกกำลัง ภายในไม่กี่กระบวนท่าก็จัดการชิฉางเจิงได้ ยามนี้ค่อยทราบว่าคิดผิดแล้ว

ทั้งสองไม่ออมรั้งยั้งมือ ใช้วิชามารไม่ขาดสายเพิ่มแรงกดดันตลอดเวลา คิดชิงจู่โจมสังหารชิฉางเจิง ก่อนที่ฟงสิงเลี่ยจะจัดการกับคุณชายกระบี่ภูตและสตรีทั้งสี่

ทางด้านฟงสิงเลี่ยก็คิดอ่านเช่นเดียวกัน เห็นชิฉางเจิงตกอยู่ในห้วงคับขัน จึงบังเกิดความคิดเผด็จศึกโดยเร็ว

เสียงตังคราหนึ่ง ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของมันกวาดถูก

กระบี่อ่อนของสตรีทางขวาสุดนางหนึ่ง นางปีศาจนั้นกรีดร้องคำหนึ่ง กระบี่อ่อนหลุดจากมือ อ้าปากกระอักโลหิต เซถอยไปด้านหลัง

สตรีอีกสามนางแตกตื่นจนหน้าถอดสี คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามเพียงกวาดทวนออก ก็มีอานุภาพถึงเพียงนี้ รีบถอยร่นไป

ฟงสิงเลี่ยกู่ร้องดังยาวนาน ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะร้อยเปลี่ยนพันแปลง ก่อเกิดเป็นเงาทวนเต็มท้องฟ้า ม้วนร่างคุณชายกระบี่ภูตเอาไว้

คุณชายกระบี่ภูตรับบาดเจ็บ ซ้ำพลังฝีมืออ่อนโทรมลง สร้างความแตกตื่นจนขวัญกระเจิง ใช้ประกายกระบี่คุ้มครองกาย คิดหมายล่าถอยไป

เสียงเครั้งดังสดใส ทวนสีแดงฝ่าไปในเงากระบี่แล้ว

คุณชายกระบี่ภูตแผดร้องคำหนึ่ง ยังคงล่าถอยไปด้านหลัง แต่เมื่อล่าถอยถึงเชิงบันไดตึก ที่ทรวงอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง หงายร่างล้มลงเสียชีวิต

มันไม่ทราบโชคร้ายอันใด เพิ่งออกท่องยุทธจักรก็ถูกล่างฟานหวินทำร้ายบาดเจ็บ ยามนี้เพิ่งทุเลาหายดีก็จบชีวิตใต้คมทวนของฟงสิงเลี่ยไม่มีโอกาสกระทำการอันใด

ฟงสิงเลี่ยกวาดตาไปยังสตรีทั้งสี่ สตรีเหล่านั้นพากันร้องชักชวนกันหลบหนีเข้าตัวตึก ฟงสิงเลี่ยพลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“พีชิ ผู้น้องมาแล้ว”

ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะก่อเกิดเป็นประกายเต็มฟ้า ม้วนจู่โจมใส่หยางเหลิง

ชิฉางเจิงรู้สึกพลังกดดันลดทอนลง จึงหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

“มาทันท่วงทีอยู่”

พลางคลี่สภาวะดาบออก คล้ายคิดประลองความเร็วกับตูมู่

ใช้หลักจู่โจมตอบโต้การจู่โจม สิบกว่ากระบวนท่าพอผ่านพ้น ตูมู่ก็ตกเป็นรองแล้ว

หยางเหลิงก็ร่ำร้องเสียงพิกล ที่แท้ทุกทวนของฟงสิงเลี่ยล้วนใช้พลังสามสายสะกดศัตรู หยางเหลิงแม้มีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าตูมู่ แต่ยังเป็นรองเหนียนเหลียนตันอยู่ขั้นหนึ่ง จึงตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

พลันปรากฏคนชุดดำสวมถุงคลุมหน้าสองคนวิ่งปราดออกจากตัวตึก หยุดยืนบนบันได จับจ้องมองการต่อสู้อย่างเย็นชา

ชิฉางเจิงแม้สู้ศัตรู ยังสามารถติดตามดูสภาพการณ์ จึงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ผู้ที่ไม่อาจพบพานคนถูกบังคับให้ออกมาแล้ว"

นี่เป็นจุดที่เร้าใจที่สุดในแผนการของโจรท่องโดดเดี่ยว

นิกายบัญชาฟ้ามีจุดอ่อนประการหนึ่งคือ ยามใดที่ไม่อาจช่วงชิงอำนาจการปกครอง ผู้คนและวัตถุของนิกายบัญชาฟ้าล้วนไม่สามารถแสดงตน

ผู้คนยังแบ่งเป็นสองประเภท ประเภทหนึ่งคือชนชั้นที่อยู่ใจกลางของหน่วยงานเช่นหยางเหลิงกับตูมู่ หากไม่ต้องเผยโฉมก็ประเสริฐสุด มาตรว่าเผยโฉมก็หาเป็นไรไม่ อีกประเภทหนึ่งคือชาวธัมมะและอธรรมที่เข้าร่วมกับนิกายบัญชาฟ้า เช่นผู้นำสำนักฉางไป่ เถียนถงหรือหอกพลั่วเหินบินคู่ ก่อนที่ตันอี้หยูจะครองแผ่นดิน หากเปิดเผยศักดิ์ศรีออกมา ชื่อเสียงจะย่อยยับอัปรา อาจนำมาซึ่งเดราะห์กรรมที่ถูกสำนักต้นสังกัดลงโทษ หรือถูกกวาดล้างทั้งตระกูล

หากเป็นชนชั้นเซียนไม่แก่เฒ่า ซึ่งมีทั้งตำแหน่งและฐานะทางสำนักมีทรัพย์สินมั่งคั่ง มีสมบัติมากมาย แต่หากจูหยวนจางทรงทราบว่ามันเข้าร่วมกับฝ่ายกบฏ มิเพียงแต่สำนักฉางไป่จะถูกลบชื่อออกจากยุทธจักร บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องก็ต้องถูกประหารฆ่าทั้งสิ้น

ดังนั้นก่อนที่จูหวินเหวินจะขึ้นครองราชย์ จึงไม่อาจเผยโฉมเด็ดขาด

ดังนั้นในฐานที่มั่นของนิกายบัญชาฟ้าแห่งนี้แม้มีกำลังมากมาย เต่ผู้ที่กล้าออกมารับศึกมีไม่มากนัก ถึงแม้ออกมาก็ทำตัวเช่นคนชุดดำทั้งสองนี้ ต่างสวมถุงคลุมหน้าอย่างมิดชิด ไม่อาจใช้อาวุธหรือวิชาฝีมือประจำตัวเข้าต่อสู้

ส่วนวัตถุหมายถึงบันทึก และข้อมูลทั้งหมด

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงที่จงใจรุดมาอย่างเปิดเผย เพื่อต้องการศัตรูเก็บรวบรวมข้าวของหลบหนีไป

สำหรับกับคนของนิกายบัญชาฟ้า ขอเพียงรังลับถูกพบเห็น วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือหลบลี้หนีหน้า ต้องไม่โง่เขลาจนนั่งรอให้ราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์ยกกำลังมาล้อมปราบ

ตูมู่และพวกที่ออกมาสกัดขัดขวางชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ย เพียงเพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลอื่นหลบหนีจากไป

มิคาดคุณชายกระบี่ภูตต่อสู้ไม่กี่กระบวนท่า ก็จบชีวิตใต้ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลี่ย หยางเหลิงกับตูมู่สองมารร้ายก็ตกเป็นรอง ผู้คนที่ซุ่มสังเกตการณ์อยู่ภายในตึกได้แต่ออกมาช่วยเหลือ

ทันใดควันดำพวยพุ่งขึ้นฟ้า หอหลังหนึ่งเกิดเพลิงไหม้ อัคคีเพลิงลุกไหม้อย่างรุนแรง แสดงว่าคนของนิกายบัญชาฟ้าเก็บรวบรวมม้วนบันทึกที่สำคัญไป ที่นำไปไม่ได้พานจุดไฟเผาทำลายให้หมดสิ้น

ตูมู่กับหยางเหลิงแค่นเสียงหนักๆ พร้อมกัน ล้วนถูกกระบวนท่าของศัตรูทำร้าย มาตรว่ารับบาดเจ็บสถานเบา แต่ส่งผลกระทบด้านจิตใจอย่างใหญ่หลวงถึงกับทอนความดุร้ายลง ถูกบุรุษหนุ่มยอดฝีมือทั้งสองรุกไล่จนหลบซ้ายเลี่ยงขวา หลั่งเหงื่อโซมกาย

คนชุดดำคลุมหน้าทั้งสองทราบว่ามิอาจไม่ลงมือ จึงร้องชักชวนคำหนึ่ง แยกย้ายโถมเข้ามาช่วยเหลือมารร้ายทั้งสอง

บนกำแพงล้อมบังเกิดเสียงสรรเสริญพระคุณดำหนึ่ง เห็นเจ้าอารามมุ่นเมฆยืนอยู่บนกำแพง เบื้องซ้ายเป็นหวินชิง เบื้องขวาเป็นแม่ชีน้อยหวินซู่ นางเพ่งตามองหนึ่งในสองคนชุดดำ กล่าวว่า

"ท่านนี้มิใช่ประสกเถียนถงหรอกหรือ?"

คนชุดดำนั้นคิดไม่ถึงว่า เจ้าอารามมุ่นเมฆมองปราดเดียวก็จดจำมันออก พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ไม่กล่าวว่ากระไร หมุนตัวหมายหลบหนี

หวินซู่ตวาดเสียงสดใส ลอยตัวขึ้นกลางอากาศ คุมกระบี่เห็นร่างดุจควันเบาบางสายหนึ่ง ติดตามเถียนถงถึงบนบันไดจนทัน ประกายกระบี่คลี่ขยายออก ล้อมกักมันเอาไว้

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ซือไท่ (คำยกย่องแม่ชี) ไท่สุ่ยที่ถูกคนทวงชีวิตขอมอบแก่ท่าน ข้าพเจ้าต้องการดูว่าจั่นหวี่ที่เก็บซ่อนหอกพลั่วเหินบินคู่ได้อย่างไร?"

พลางฟาดฟันดูมู่ถอยห่าง แต่มารร้ายเช่นนี้ไหนเลยยึดถือคุณธรรม พลันส่งเสียงร้องชักชวน หลบหนีไปยังกำแพงล้อมอีกด้านหนึ่ง

หยางเหลิงก็ร่ำร้องดำหนึ่ง ใช้หัวไหล่รับท่าทวนไว้ ดิ้นหลุดจากเงาทวน ขณะจะหลบหนีตามไป ฟงสิงเลี่ยชิงตวาดก้อง ซัดทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะหลุดจากมือ ปักฉึกใส่ทรวงอกมัน มารร้ายแห่งยุคผู้นี้จบชีวิตไปในลักษณะนี้

ส่วนชิฉางเจิงสะบัดดาบเป็นคลื่นดาบ ม้วนใส่คนชุดดำอีกคนหนึ่ง ซึ่งคือหอกพลั่วเหินบินคู่ที่อยู่ในสภาพมือเปล่า พร้อมกันนั้นร้องบอกว่า

"ซือไท่ สิงเลี่ย รีบไล่ตามผู้อื่นไป"

ฟงสิงเลี่ยรับคำคราหนึ่ง ถอนทวนสีแดงกลับมา โถมไปที่ประตูใหญ่ของสิ่งปลูกสร้างหลัก ขณะผ่านข้างวงต่อสู้ระหว่างหวินซู่กับเถียนถง

ทวนสีแดงแลบแปลบคราหนึ่ง เถียนถงก็ลอยลิ่วขึ้นจากพื้น ร่างฟาดลงบนบันไดเสียชีวิตไป

หวินซู่ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ขอบคุณประสก"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือฟู่* น้อยคงไม่เคยฆ่าคนมาก่อน ดังนั้นถึงแม้ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ยังไม่อาจหักใจลงมือใช่หรือไม่?"

หวินซู่หน้าแดงสดใส ฟงสิงเลี่ยชิงโถมเข้าตัวตึกไปดุจสายลม

เจ้าอารามมุ่นเมฆส่งเสียงสรรเสริญพระคุณอีกครา วิ่งเลียบกำแพงไปทางมุมทิศตะวันตก หวินชิงกับหวินซู่รีบติดตามไป

คงเหลือแต่หอกพลั่วเหินบินคู่ต่อสู้ดิ้นรนใต้เพลงดาบของชิฉางเจิง

ฐานที่มั่นของนิกายบัญชาฟ้านี้หันหาทิศใต้หลังพิงด้านทิศเหนือที่ซึ่งฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงเข้ามาเป็นประตูใหญ่ที่หันหาทิศใต้

ด้านทิศเหนือเป็นหน้าผาสูง สามารถมองเห็นทิวทัศน์เชิงเขารวมทั้งทัศนียภาพของนครอิ๋งเทียนที่ห่างไป

ทางด้านซ้ายมือเป็นดงไม้แน่นขนัด ด้านขวามือเป็นลำธารที่ไหลผ่านชั้นหินมาจากทางทิศตะวันตกเฉียงใต้อ้อมผ่านตัวตึก สุดท้ายสาดเทลงจากหน้าผาด้านทิศเหนือ กลายเป็นสายน้ำตกสูงร้อยวา ปรากฏบึงน้ำใหญ่น้อยจนถึงเชิงเขา ธารน้ำนี้เชื่อมกับตาน้ำพุใต้ดินมีน้ำไหลอยู่ชั่วนาตาปี

ทางลับที่ใช้หลบหนีมีทั้งสิ้นสามสาย สองสายแยกย้ายทอดใส่ดงไม้ด้านซ้ายมือ กับพงหญ้าซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับลำธารขวามือ ทาง

---

* คำซือฟู่ในที่นี้เป็นคำย่อของแม่ชี

อุโมงค์สายที่สามออกแบบจัดสร้างอย่างแยบคาย เชื่อมถึงถ้ำศิลาบนหน้าผาด้านทิศเหนือ แล้วค่อยอาศัยเชือกยาวที่จัดเตรียมไว้ ช่วยให้รูดตัวลงถึงเชิงเขา ทั้งปลอดภัยทั้งรวดเร็ว

แต่ภายใต้หูตาของโจรท่องโดดเดี่ยว มาตรการเหล่านี้ไม่สามารถตบตามันได้

ซวีเยี่ยเวี่ย กงจู้อลงกรณ์ ป๋อเจาหยู หานปี้ฉุ่ย กู่เชี่ยนเหลียน และหลิงหลงซ่อนตัวอยู่หลังหินใหญ่ที่เชิงเขา จับตาดูพงหญ้าที่เชิงผาเบื้องหน้า หากศัตรูคิดหลบหนี ที่นี้เป็นที่หยั่งเท้าเมื่อไต่เส้นเชือกโรยตัวลงมา

สายน้ำตกสาดเทลงจากทางซ้ายมือ บังเกิดเป็นเสียงดังเกรียวกราว

ทันใด เชือกยาวสิบกว่าเส้นถูกหย่อนลงจากเบื้องบน ปลายเชือกอยู่สูงจากพื้นวาเศษ ทั้งสั่นไหวตลอดเวลา

สตรีทั้งหลายระบายลมหายใจอย่างโล่งอก มีสีหน้ายินดี ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยววางเดิมพันไม่ผิดพลาด

ด้วยกำลังของพวกมัน ไม่สามารถแยกย้ายกันเฝ้าปากทางออกทั้งสามแห่ง หลังจากใคร่ครวญดูเห็นว่าทางลับอีกสองสายเพียงเป็นเป้าหลอกล่อ มีแต่ทางลับที่ช่วยให้หลบหนีออกจากภูเขาสายนี้ จึงเป็นทางหนีที่แท้จริง

แต่ปากทางออกของทางลับอีกสองสายมิใช่ไม่ได้วางกำลังไว้ หากทว่าคนของฮั่วอี้เล่ยถือหน้าไม้และอาวุธเพลิงเฝ้าประจำอยู่ ขอเพียงได้ยินเสียงผู้คนจะจุดไฟใส่กิ่งไม้ ใช้ควันดำปิดปากทางออก บังคับให้ศัตรูใช้ทางลับบนหน้าผาแทน

เจ้าอารามมุ่นเมฆและศิษย์ทั้งสองรับหน้าที่ลาดตระเวนอยู่รอบนอกของตัวตึก สามารถรุดไปช่วยเหลือฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง หรือองครักษ์เงินของฮั่วอี้เล่ยได้ทุกเมื่อ

เห็นคนชุดดำสวมถุงคลุมหน้าสิบกว่าคนรูดตัวลงจากเส้นเชือกชั่วพริบตาก็ตกถึงพื้น เท้าพอสัมผัสพื้น พากันถลันวูบหนึ่ง หายลับกับดงไม้สองฟากข้าง กลับไม่หยุดยั้งรั้งรอแม้สักวูบเดียว

สตรีทั้งหลายชมดูจนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ผู้คนสิบกว่าคนนี้มีฝีมือสูงเยี่ยม หากเกิดการต่อสู้กัน อาศัยพวกนางไม่กี่คน ไม่อาจต่อกรได้

ต่อจากนั้นมีผู้คนอีกสิบกว่าคนรูดตัวลงมา คนเหล่านี้มีฝีมือเป็นรองขบวนแรก แต่ตั้งอกตั้งใจหลบหนี แตกกระเจิงไปราวสุนัขสูญเสียเจ้าของ

ผู้ที่หลบหนีมีทั้งสิ้นห้าขบวน มีจำนวนคนกว่าหกสิบคน

สตรีทั้งหลายลอบร้อนรุ่มใจ เหตุใดยังไม่เห็นหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสองค่ำดำเนินการเคลื่อนไหว?

ขยี้

หอกพลั่วเหินบินคู่จั่นหวี่ถูกชิฉางเจิงรุกไล่จนไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้กลับไป

มันเสียเปรียบที่ทิ้งอาวุธซึ่งสร้างชื่อให้อยู่ในห้องโถง ใช้พลังฝีมือได้ไม่ถึงเจ็ดส่วน ไหนเลยเป็นคู่มือของชิฉางเจิง

หอกพลั่วเหินบินคู่กัดฟันใช้หลังมือชักนำดาบของชิฉางเจิงพ้นห่างไปสามดาบ ร้องดังๆ ว่า

"หากเป็นนักสู้ผู้กล้าก็รอให้เราหยิบฉวยอาวุธมาสู้สืบต่อ เราขอรับรองด้วยเกียรติว่าจะไม่หลบหนี"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ก่อนอื่นไม่มีเกียรติอันใด ยังมีเราเหล่าชิมิใช่นักสู้ผู้กล้า หากจะโทษว่า ได้แต่โทษว่าตัวเองโง่เขลา"

ขาดคำสะบัดดาบศัสตราฟ้าฟันใส่ก้านคอหอกพลั่วเหินบินคู่

สภาวะทั้งแกร่งกร้าวรุนแรง ทั้งปราศจากลวดลายพลิกแพลงอันใด

หอกพลั่วเหินบินคู่สำนึกตัวว่าต่อให้ถืออาวุธกับมือ คิดคลี่คลายกระบวนท่านี้ยังลำบากกินแรง มันเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ไหนเลยยอมรับชะตากรรม พลันตวาดก้อง มือซ้ายเปลี่ยนเป็นกรงเล็บ ตะปบคว้าใส่ดาบของศัตรู พร้อมทั้งบิดเอวสะอึกกายไปมือหนึ่งต่อยหมัดออก ตกลงใจเสียสละมือซ้าย เพื่อแลกกับชีวิตของฝ่ายตรงข้าม

มิคาดชิฉางเจิงหดไหล่ขวา เปลี่ยนเป็นถือดาบด้วยมือซ้ายใช้ออกด้วยเพลงดาบมือซ้ายของฟงหาน ฟันเฉียงๆ ใส่หมัดของฝ่ายตรงข้าม ฝีเท้าและท่าร่างแฝงเคล็ดความตามหลังไม่สิ้นสุด

หอกพลั่วเหินบินคู่กลับช่วงชิงช่องว่างวูบหนึ่งถอนตัวล่าถอยกระโดดปราดถึงบนบันได

ชิฉางเจิงใช้สภาวะดาบสะกดมันเอาไว้ตลอดเวลา ศัตรูพอล่าถอยมันก็ถลันตามติด ประกายดาบกระจายจ้า คุมดาบไล่ติดตามหอกพลั่วเหินบินคู่ไป

หอกพลั่วเหินบินคู่พอขึ้นถึงบนบันได ค่อยมีจิตใจหนักแน่นกว่าเดิม เร่งระดับความเร็วถอยปราดเข้าไป พร้อมทั้งยื่นมือควานไปที่ข้างประตู

ก่อนที่มันจะรุดไปช่วยเหลือ ก็กำหนดยุทธการเอาไว้ โดยจัดวางอาวุธหอกพลั่วอยู่ข้างประตู จากนั้นจึงลงไปช่วยเหลือหยางเหลิงกับตูมู่ หากสามารถปลิดชีวิตฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงก็ประเสริฐ ไม่เช่นนั้นจะล่าถอยเข้าประตู หลบหนีเข้าเขตตึกใน อาศัยทางลับจากไป เมื่อถึงเวลานั้นก็จะหยิบฉวยอาวุธติดมือไป มิคาดตูมู่พอเห็นผิดท่า ชิงหลบลี้หนีหน้า เป็นเหตุให้มันถูกชิฉางเจิงพัวพันไว้ จนบัดนี้ค่อยหยิบฉวยอาวุธได้

ผลจากการควานหา สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนไป

มันเบือนหน้ามอง เห็นอาวุธหอกพลั่วที่ติดตามมันบุกไปทั้งเหนือใต้ ผลักดันให้มันเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมกลับหักสะบั้นเป็นสองท่อน ที่น่าแค้นใจคือยังวางอยู่ข้างประตู แต่ระดับความสูงกลับต่ำเตี้ยลงครึ่งหนึ่ง

ยามนั้นดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิงมาถึงแล้ว หอกพลั่วเหินบินคู่ได้แต่ทุ่มเทใช้ท่าไม้ตาย ต้านทานรับเพลงดาบมือซ้ายของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้

ประกายดาบของชิฉางเจิงคล้ายระลอกคลื่นหนุนเนื่อง พลังดาบทะลักทลาย ม้วนร่างหอกพลั่วเหินบินคู่เอาไว้ ทุกดาบที่ฟาดฟันออกบนร่างหอกพลั่วเหินบินคู่ปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง มันฟาดฟันออกสิบแปดดาบ หอกพลั่วเหินบินคู่ก็ถูกฟันทำร้ายสิบแปดดาบ ไม่อาจหลบรอดได้แม้สักดาบเดียว

ชิฉางเจิงพลันถอยห่างไป ดาบศัสตราฟ้าจ่อจี้ใส่ศัตรูแต่ไกล พลังดาบยังหนุนเนื่องใส่ไม่ผ่อนคลายแม้แต่น้อย

หอกพลั่วเหินบินคู่หลั่งโลหิตโซมกาย แทบไม่มีผิวกายที่สมบูรณ์ สองตาแดงซ่านด้วยสายเลือด ส่ายร่างโงนเงนราวกับร่ำสุราเมามาย ต่อจากนั้นล้มครืนลง ตายในสภาพนอนตาไม่หลับ

ชิฉางเจิงระบายลมจากปากคำหนึ่ง สอดดาบคืนฝัก รำพึงว่า

“ช่างสมใจนัก แม้กระทั่งความแค้นของบิดาหานปี้ฉุ่ยก็ทวงถามแล้ว”

จากนั้นร้องถามว่า

“สิงเลี่ย ใช่เป็นท่านฟันอาวุธหอกพลั่วของตัวบัดซบนี้หรือไม่?”

แว่วเสียงฟงสิงเลี่ยดังจากตึกหลังว่า

“มิใช่ข้าพเจ้ายังมีผู้ใด? รีบมา ข้าพเจ้าหาตัวผู้อาวุโสหานชิงฟง

พบแล้ว"

หานชิงฟงเป็นพี่ชายของป ระมุขตึกต ระกูลหาน และเป็นผู้นำดาบเหยี่ยวไปจัดตั้งในคลังศัสตราของตึกตระกูลหาน วันเวลาที่ผ่านมาหายสาบสูญไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด

ชิฉางเจิงพอฟังยินดียิ่ง รีบพุ่งปราดไป

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวซ่อนตัวอยู่ใต้หินใหญ่ที่เชิงผาสองก้อนสงบจิตใจรอคอย

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันส่งเสียงทางลมปราณว่า

"เป้าหมายใกล้ลงมาแล้ว"

หานป๋อแอบมองขึ้นไป เห็นคนชุดดำอีกห้าคนถลันออกจากถ้ำบนผนังผา ดูจากรูปร่างล้วนเป็นหญิงงามที่อ้อนแอ้นแช่มช้อยน่าเสียดายที่สวมถุงคลุมหน้า ไม่อาจเห็นรูปโฉมโนมพรรณได้

พวกนางทำการทดสอบความหยุ่นเหนียวของเส้นเชือก ต่อจากนั้นเคลื่อนไหวเช่นเดียวกับผู้คนหลายขบวนก่อน โดยไต่เชือกลงมา

หานป๋อเพ่งตามอง เห็นบนหลังสตรีชุดดำทั้งห้าล้วนสะพายห่อผ้าสีดำใบหนึ่ง รีบส่งเสียงทางลมปราณสอบถามโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ห่อผ้าบนหลังผู้ใดจึงเป็นสิ่งที่พวกเราต้องการหา?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"สิ่งของสำคัญที่สุด ย่อมเป็นผู้ที่มีฝีมือและตำแหน่งสูงที่สุดดูแลรับผิดชอบ ท่านดูนางปีศาจที่กึ่งกลางมิเพียงมีฝีมือปราดเปรียวที่สุดทั้งยังมีรูปร่างเย้ายวนที่สุด แสดงว่าพลังฝีมือกับวิชายั่วสวาทล้วนเหนือล้ำกว่าผู้อื่น สิ่งของไม่อยู่ที่นางก็แปลกไปแล้ว"

หานป๋อลอบนับถือเลื่อมใส ปากกลับกล่าวว่า

"หากแย่งชิงผิดก็อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เวี่ยเอ๋อของท่านกับบุคคลอื่นล้วนพิการหรือ? หรือว่าไม่รู้จักตร่ากุมคน...มาแล้ว"

สตรีชุดดำทั้งห้าไต่เส้นเชือกสาดพุ่งลงมาดุจดาวตก

หานป๋อรู้สึกน่าเล่นยิ่ง พุ่งตัวเสียบผนังผาขึ้นไป ลงมือตัดเชือกยาวทั้งสิบกว่าเส้น จากนั้นไต่ร่างกลับลงมาอยู่ตำแหน่งตรงกลางรอคอยสตรีชุดดำที่มีรูปร่างเย้ายวนที่สุดนั้นร่วงหล่นลงมายังวงแขนมัน

บนหน้าผาแสดงว่ามีคนเฝ้าสังเกตการณ์ ได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องบอกว่า

"ระวัง มีผีสาง"

สตรีชุดดำทั้งห้าทิ้งตัวลงมาอยู่เหนือศีรษะหานป๋อวาเศษ พอฟังจึงกวาดมองลงไปด้วยความตระหนก ค่อยพบว่าเส้นเชือกไม่เพียงขาดสะบั้นยังมีบุรุษที่สวมถุงคลุมหน้าดุจเดียวกับพวกนางยืนรออยู่ ล้วนไจหายวาบ รูดตัวลงมาอีกหลายเชียะค่อยคลายมือจากเส้นเชือก สะกิดเท้ากับผนังผาเคลื่อนขวางไป คิดเสาะหาที่หยั่งเท้าบริเวณเชิงผา

หานป๋อหัวร่อฮาฮา พลันลอยตัวขึ้น พุ่งเฉียงๆ เข้าหานางปีศาจที่หมายตาไว้

ประกายกระบี่แลบแปลบคราหนึ่ง นางปีศาจนั้นใช้เท้าข้างหนึ่งยืดเกี่ยวต้นสนที่งอกเงยออกจากผนังผาต้นหนึ่งเอาไว้ ยกมือชักกระบี่จากกลางหลังกรีดจู่โจมใส่มัน

หานป๋อไหนเลยนำพาปรารมภ์ งอนิ้วดีดใส่ปลายกระบี่ของนางพร้อมทั้งจี้นิ้วใส่จุดเส้นของนาง

นางปีศาจนั้นหัวร่อเบาๆ วกกระบี่วูบ ประกายกระบี่นับร้อยพันสายแตกตัวราวกับอรุโณทัยที่ลอยพันขอบฟ้า

หานป๋อลอบร้องว่าหลงกลในใจ ค่อยทราบว่ากระบี่แรกของ

ฝ่ายตรงข้ามจงใจแสดงความอ่อนด้อย หลอกให้ตนเองประมาทศัตรู แล้วค่อยใช้ฝีมือแท้จริงออกมา ยามนั้นกระทั่งดาบเหยี่ยวยังไม่ทันชักออก ทั้งไม่อาจถลันหลบ ปล่อยให้นางหลบหนีไป จึงตวาดเบาๆ คำหนึ่ง กราดฟาดออกห้าฝ่ามือ ทุกฝ่ามือกวาดใส่ตัวกระบี่ของนาง ขณะเดียวกันอ้าปากพวยพุ่งพลังลมปราณสายหนึ่ง จู่โจมใส่ดวงตานาง

แว่วเสียงติงตัง นางปีศาจที่เปลี่ยนเป็นปีนป่ายผนังผาลงมา ทั้งสี่นางถูกซวีเยี่ยเวี่ยและพวกสกัดเอาไว้ เกิดการต่อสู้กันขึ้น

นางปีศาจที่ต่อสู้กับหานป๋อเห็นผิดท่า พลันตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ลอยตัวขึ้น หลบรอดจากพลังลมปราณที่หานป๋อพวยพุ่งออก ทั้งฟาดฟันกระบี่หลอกล่อ ขัดขวางไม่ให้หานป๋อติดตามมา

หานป๋อค่อยชักดาบเหยี่ยวออก ขวางกันกระบี่ของนางไว้ จากนั้นโผพุ่งขึ้นฟ้า ทิ้งตัวลงบนหินใหญ่ที่สูงเด่นพร้อมกับนาง

รู้สึกมีพลังลมครอบคลุมลงยังศีรษะ เห็นบุรุษสวมถุงคลุมหน้าผู้หนึ่งพุ่งตัวลงมาในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ประทับสองมือใส่

หานป๋อถอนดาบเหยี่ยวกลับมา ตวัดขึ้นบนแผ่พุ่งพลังธาตุธรรมชาติใส่ศัตรูที่เหินร่อนลงจากฟ้า ส่วนมือซ้ายตบฟาดใส่กระบี่ของนางปีศาจนั้น

นางปีศาจนั้นตวาดเสียงสดใส ถอนดึงกระบี่ล่าถอย ขณะจะหงายร่างตีลังกา พลันรู้สึกกลางหลังเบาหวิว สายรัดที่ผูกติดกับกลางหลังไม่ทราบถูกกระตุกคลายออกอย่างไร ห่อผ้าทั้งใบถูกผู้คนหยิบฉวยไป

เสียงปงคราหนึ่ง บุรุษที่จู่โจมทำร้ายหานป๋อจากเบื้องบนปะทะหักล้างกับหานป๋อหนึ่งกระบวนท่า ถูกกระแทกลอยไปทางขวาง คาดว่ารับบาดเจ็บบอบช้ำอยู่บ้าง

นางปีศาจที่สูญเสียห่อผ้าเหลียวมองไปด้านหลังด้วยความ

ตระหนก เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวถือห่อผ้าไว้ หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ได้มาแล้ว"

นางปีศาจนั้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แสดงว่าจดจำออกว่าโจรท่องโดดเดี่ยวเป็นใคร ทั้งทราบว่ายากที่จะไล่ตามจอมโจรแห่งยุคผู้นี้ทัน

หานป๋อสะอึกกายมา หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าเล่นกับแม่นางสักสองท่า แต่ว่าท่านต้องถอดเสื้อผ้าออกมา"

โจรท่องโดดเดี่ยวก็เข้าใจว่าลงมือสำเร็จ แต่แล้วยามนั้น พลันได้ยินเสียงแหวกฝ่าอากาศอย่างประหลาดดังจากด้านหลัง

โจรท่องโดดเดี่ยวสะดุ้งเฮือกหนึ่ง หยุดยั้งสภาวะล่าถอยเอาไว้เหลี้ยวหน้าไปทางด้านหลัง

นอกจากสายน้ำตกที่สาดเทลงมาแล้ว หามีเงาร่างผู้คนไม่

โจรท่องโดดเดี่ยวทราบว่าผิดท่า ชิงถลันลงไป พลันรู้สึกมีสุ้มเสียงประหลาดดังระงมที่สองหู คล้ายกับอาวุธของศัตรูจู่โจมถึงข้างใบหูซ้ายขวาแล้ว

ในชีวิตมันไม่ว่าขโมยสิ่งของหรือต่อสู้กับผู้คน ล้วนพึ่งพาใบหูอันปราดเปรียวทั้งคู่นี้ถึงแปดส่วน ยามนี้ใบหูถูกสุ้มเสียงแหวกฝ่าอากาศนี้รบกวน พลังฝีมือจึงลดทอนลง ยังดีที่แม้ว่าตกอยู่สถานการณ์อันเลวร้าย ยังได้ยินเสียงหานป๋อร้องเตือนว่า

"ระวัง ตันอี้หยูอยู่เหนือศีรษะท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ขบคิดใคร่ครวญ ตวัดกล้องขโมยชีวิตขึ้นไป

เห็นเงาร่างอันแช่มช้อยงดงาม ประหนึ่งนางอสูรฟ้านางหนึ่งพลิ้วกายลงมาในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ตาคู่งามที่กระชากวิญญาณผู้คนจ้องมองไปในดวงตาของมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวจิตใจเลอะเลือน ครุ่นคิดว่าแม่นางที่บริสุทธิ์สดใสเช่นนี้ เหตุใดตนเองจึงลงมือต่อนาง?

มันมิเพียงลืมเลือนว่านางคือตันอี้หยู ทั้งยังมองไม่เห็นห่วงหยกซึ่งจู่โจมมายังใบหูทั้งสองข้างของมัน

สุ้มเสียงที่แหวกฝ่าอากาศพลันกลับกลายเป็นดุริยทิพย์อันไพเราะกลบเสียงน้ำตกโกรกกระแทกไป ยิ่งอย่าว่าแต่เสียงร้องของหานป๋อ

หานป๋อรองรับพันธุมารไว้ หาได้ถูกเสียงมารของห่วงหยกที่ตันอี้หยูซัดขว้างออกครอบงำไม่ พลันใช้ออกด้วยยุทธวิธีล้อมเว่ยช่วยเจ้า ดาบเหยี่ยวกวาดขวางออก ฟันใส่หว่างเอวของตันอี้หยู

มันกับโจรท่องโดดเดี่ยวมีความผูกพันยิ่งกว่าน้องพี่ร่วมสายเลือด เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวถูกวิชามารของตันอี้หยูครอบงำไว้ จึงโถมเข้าช่วยเหลืออย่างสดกำลัง

พลังดาบธาตุธรรมชาติแผ่พุ่งมาถึง โจรท่องโดดเดี่ยวพลันมีสติแจ่มใส ร้องเสียงพิกลคำหนึ่งหงายร่างไปด้านหลัง

เสียงติงคราหนึ่ง ห่วงหยกทั้งคู่กระทบกันที่ปลายจมูกของมันห่างเพียงนิ้วเศษ

เสียงกระทบกันครั้งนี้คล้ายอสนีบาตยามแจ้ง สั่นสะเทือนจนแก้วหูโจรท่องโดดเดี่ยวปวดแปลบกลับร่วงลิ่วลงจากหน้าผาอย่างเสียหลัก

ยามนั้นมันอยู่สูงจากระดับพื้นสี่สิบวา ต่อให้มันมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ หากร่วงหล่นลงจากเบื้องสูงเช่นนี้ ก็ต้องร่วงฟาดตกตาย

ตันอี้หยูส่งเสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วดุจดุริยทิพย์ แขนเสื้อทั้งสองข้างเบ่งพองขึ้น ข้างหนึ่งโบกใส่ดาบเหยี่ยวของหานป๋อ อีกข้างหนึ่งปาใส่ห่อผ้าสีดำที่ถืออยู่ในมือซ้ายของโจรท่องโดดเดี่ยว ยังมีเวลาเผยอริมฝีปากกล่าวว่า

“เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) เอย เห็นท่านยังกระโดดโลดเต้นอย่าง

ศึกดักเข้มแข็ง เราเบิกบานใจแทบตายแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวรู้สึกมีพลังอันกล้าแข็งสายหนึ่งแล่นมาจากห่อผ้าสีดำ ต้องคลายมือจากการคว้าจับห่อผ้า จากนั้นทรวงอกคล้ายถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่ ต้องอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ร่วงลิ่วลงจากหน้าผาดุจว่าวขาดป่าน

หานป่อยามคับขันไม่ลนลาน ร้องบอกลงไปว่า

"เวี่ยเอ๋อ รับร่างพี่ใหญ่ฟั่นไว้"

เสียงปงคราหนึ่ง เมื่อดาบเหยี่ยวฟันใส่แขนเสื้อของตันอี้หยู รู้สึกว่าพลังดาบที่แผ่พุ่งออกคล้ายก้อนหินถมลงสู่ท้องทะเล ปราศจากประสิทธิผลอันใด

ตันอี้หยูม้วนแขนเสื้ออีกข้างหนึ่งออก ห่อผ้าก็ลอยกลับมายังอ้อมอกนาง

หานป่อเห็นเช่นนั้นร้อนรุ่มใจยิ่ง ลืมเลือนความร้ายกาจของตันอี้หยู ดาบเหยี่ยวบิดวูบคราหนึ่ง ทั้งตวัดเท้าเตะใส่ใบหน้าตันอี้หยู

ตันอี้หยูหัวร่อเสียงสดใส รั้งแขนเสื้อกลับคล้ายถูกมันเตะลอยขึ้น ใช้อิริยาบถอันสวยงาม ทิ้งตัวลงบนต้นไม้เล็กๆ ที่ยื่นออกจากผนังผา ร่างสะท้อนขึ้นลงบนกิ่งไม้ คล้ายกับไม่มีน้ำหนักแม้แต่น้อย ทั้งใช้มือโอบห่อผ้าไว้ ก้มลงมองดูหานป่อซึ่งอยู่ทางเบื้องล่างเยื้องเฉียงๆ ลงไปอย่างยิ้มแย้ม

หานป่อกระทั่งเวลามองดูโจรท่องโดดเดี่ยวยังไม่มี ทั้งทราบว่าไม่ควรแบ่งแยกสมาธิ ขณะจะพุ่งตัวขึ้นไป พลันแว่วเสียงลมระงมก้องหู ห่วงหยกทั้งสองอันกลับจู่โจมมาจากทางด้านหลัง

พันธุมารของมันถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด ฟันดาบเหยี่ยวกลับหลังเปลี่ยนจากพุ่งขึ้นไปเป็นเคลื่อนขวาง มาถึงใต้เท้าของตันอี้หยู

แว่วเสียงติงติงสองครา ดาบเหยี่ยวฟันใส่ห่วงหยกอย่างแม่นยำ

ตันอี้หยูที่เบื้องบนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าหานป๋อเป็นเช่นเดียวกับล่างฟานหวิน ไม่ถูกเสียงมารรบกวน จึงยื่นมือตะปบคว้ารับห่วงหยกทั้งคู่ไว้ในมือขวา พลางลอยตัวขึ้นไป

ทันใด ที่เบื้องบนบังเกิดเสียงตวาดสองครา ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลีย กับดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิง กลับกลายเป็นเงาทวนประกายดาบกดคุกคามลง ปิดสกัดเส้นทางเบื้องบนเอาไว้

ไม่ว่าตันอี้หยูมีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงใด พลันเผชิญการกลุ้มรุมจู่โจมจากบุรุษหนุ่มยอดฝีมือทั้งสอง ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกจำต้องทิ้งตัวลง ห่วงหยกทั้งคู่หลุดจากมือ แยกย้ายเข้าปะทะกับทั้งสอง

เสียงตังตังสองครา ท่ามกลางเงาทวนประกายดาบ ห่วงหยกยังเสาะพบเป้าหมาย คล้องใส่ปลายดาบของดาบศัสตราฟ้ากับปลายแหลมของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ

เงาทวนประกายดาบล้วนสลายสิ้นสูญ

ห่วงหยกหลังจากบรรลุภารกิจที่แทบเป็นไปไม่ได้ ก็บินกลับไปในมือตันอี้หยู

นางเพิ่งรับห่วงหยกไว้ ร่างอันรัดรึงพอดีตกลงที่ข้างกายหานป๋อห่างเพียงห้าเชียะ

หานป๋อดึงถุงคลุมหน้าที่ไร้ความหมายลงมาตั้งแต่แรก หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"กูไหนไหน่* ให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติท่านเถอะ"

ดาบเหยี่ยวแลบแปลบคราหนึ่ง ฟันใส่ก้านคอของนาง อีกมือหนึ่งยื่นปราดออก คว้าใส่ห่อผ้าใบนั้น

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าโกวไหนไน่ แปลว่า ย่าหรือขาย

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงพอถูกห่วงหยกของนางคล้องใส่อาวุธ มิเพียงเสื่อมสูญสิ้นพลัง พลังที่แฝงมากับห่วงหยก ยังกระแทกจนทั้งสองเลือดลมพลุ่งพล่าน แยกย้ายหาที่หยั่งเท้า ลอบร้องคำร้ายกาจในใจ

ตันอี้หยูเพื่อจัดการกับฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิงก็สิ้นเปลืองพลังลมปราณ ยามนี้ยังไม่ฟื้นฟูกลับคืนมา หานป๋อก็จู่โจมมาถึง ได้แต่ยกชูมือที่ถือห่วงขึ้น ปล่อยให้แขนเสื้อรูดไหลลงมา เผยเห็นข้อแขนอันขาวผ่อง ห่วงหยกแยกออกแล้วหุบเข้า พอดีหนีบดาบเหยี่ยวเอาไว้

พร้อมกันนั้นสีหน้านางแปรเปลี่ยนกลับกลายเปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อยละห้อยหวน ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงมองดูแวบเดียว อย่าคิดหมายเบือนสายตาไป ทั้งจัดแจงเรือนร่างอยู่ในอิริยาบถอันงามรัดรึง เผยอริมปากเรียกหา “หานป๋อ” คำหนึ่ง

หานป๋อตอนแรกจิตใจเลอะเลือน ลืมเลือนว่าตนเองมาที่นี้ทำอะไร เพียงรู้สึกว่าหญิงงามเบื้องหน้าต้องการความรักความทะนุถนอมจากมัน จากนั้นค่อยได้สติ ดูออกว่านางใช้วิชาเสน่ห์หญิงต่อมัน

ลักษณะของพันธุมารไม่ได้รับผลกระทบจากวิชามารอันใดทั้งสิ้น หากมิใช่ตันอี้หยูร้ายกาจเป็นพิเศษ จิตใจมันก็ไม่ถูกสะกดไว้วูบหนึ่ง

หานป๋อฉุกใจคิด แสร้งเป็นลุ่มหลงงมงาย มือที่ยื่นใส่ห่อผ้าเปลี่ยนเป็นตะปบใส่อกอูมของนาง

ตันอี้หยูลอบด่าคำ “ปีศาจราคะ” ในใจ นับตั้งแต่นางถูกเจ้าเรือนฌานเมตไตรยโค่นพ่ายแพ้ ก็ได้คิดว่าการใช้เรือนร่างเลือดเนื้อย่ั่วยวนบุรุษ เพียงเป็นวิชาชั้นต่ำ จึงเปลี่ยนเป็นฝึกเคล็ดวิชามารฟ้าใช้ลักษณ์บวกกับพลังจิตอันลึกล้ำ บรรลุถึงขั้นแย้มยิ้มจำนรรจ์สะกดจิตใจฆ่าคนโดยไร้สภาพ เมื่อเป็นเช่นนี้ วิชามารของนางก็รุดหน้าตาม

ดังนั้นยี่สิบปีมานี้ นางมิต้องทอดเรือนร่างให้ ก็พิชิตยอดฝีมือจำนวนมาก จนยินยอมขายชีวิตให้กับนาง เหลิงเอี้ยนกับหอกพลั่วเหินบินคู่นับเป็นตัวอย่างที่เด่นชัด

มาตรว่ายี่สิบปีนี้ไม่เคยมีบุรุษใดกระทบถูกเรือนร่างนาง แต่หากยอมเสียสละสักเล็กน้อย ก็สามารถฆ่าหานป๋อ นางกลับยินดีกระทำจึงยืดอกเล็กน้อย ปล่อยให้อีกฝ่ายลูบคลำ

ขอเพียงปลายนิ้วของมันกระทบถูกหน้าอกนาง นางจะแผ่พุ่งพลังสะบั้นหัวใจปลิดวิญญาณ ปลิดชีวิตน้อยๆ ของมัน

นิ้วมือของหานป๋อบังเกิดปฏิกิริยาในบัดดล ทราบว่านางมารนี้สามารถแผ่พุ่งพลังไปทุกส่วนของร่างกาย ต่อให้มันต่อยหมัดใส่อกอูมของนาง เกรงว่าไม่อาจทำร้ายนางได้ คนยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบเปลี่ยนจากตะปบเป็นปาด กวาดผ่านปลายถันทั้งสองของนาง ทั้งยังแผ่พุ่งพันธุมารที่แฝงครรภธรรมถ่ายเทเข้าสู่ร่างนาง

ตันอี้หยูไหนเลยคาดคิดว่าหานป๋อเดินหมากเช่นนี้ มิเพียงไม่อาจใช้พลังออก ทั้งยังถูกเด็กน้อยนี้เอารัดเอาเปรียบ ยามเดือดดาลจึงกระชากรั้งห่วงหยกที่หนีบดาบเหยี่ยว ดึงตัวหานป๋อมาเบื้องหน้างอเข่ากระทุ้งใส่หว่างขาของหานป๋อ

มิคาดหน้าอกชาวูบ ความรู้สึกที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน ทั้งเพริศแพร้วสุดเปรียบปานชนิดหนึ่งแล่นจู่โจมจิตใจ ร่างอ่อนระทวยลงคล้ายกับเรี่ยวแรงรั่วไหลออกครึ่งหนึ่ง เพียงคิดล้มไปในอ้อมอกหานป๋อปล่อยให้มันเชยชม

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"รสชาติดีหรือไม่?"

เสียงปังเมื่อใช้หัวเข่าปะทะกับหัวเข่าของนาง พลางถอนดึงดาบเหยี่ยวกลับมา มือซ้ายตะปบคว้าใส่ห่อผ้าใบนั้น

ตันอี้หยูหลังจากตะลึงลาน ก็เรียกสติกลับคืนมา ขณะจะลงมือด้วยอำมหิต พลันรู้สึกมีพลังกดคุกคามลงยังศีรษะฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงผนึกกำลังจู่โจมอีกครา

นางสำนึกตัวว่าไม่อาจจัดการกับบุรุษหนุ่มยอดฝีมือทั้งสามพร้อมกัน พลันหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ถือห่อผ้าถอยปราดไปด้านหลัง ทั้งอาศัยห่อผ้าแผ่พุ่งพลังขยี้หัวใจฉีกกระชากปอดใส่หานป๋อ

หานป๋อคาดเดาได้แต่แรกว่าไม่อาจพิชิตนางโดยง่ายดาย แต่หาหวาดหวั่นไม่ ตอนแรกที่ถูกนางคร่ากุม ก็อาศัยพันธุมารอันปราดเปรียวคำนวณลักษณะพิเศษของวิชามารของนางได้ ทราบว่าวิชามารของเช่อจุนซิ่นเป็นแนวทางเดียวกับนาง ดังนั้นสามารถรองรับพลังของนางไว้ใช้สอยได้ รีบโคจรพลังตามแนวทางรับการทุบตี ปล่อยให้พลังจู่โจมแล่นเข้ามาตามนิ้วมือ

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงพอโถมใส่อากาศธาตุ ตันอี้หยูก็เคลื่อนขวางไปเกือบหนึ่งวา กลับพบว่าหานป๋อยังคว้าจับห่อผ้าไม่ปล่อย ทั้งจ้องมองนางอย่างยิ้มแย้ม ราวกับว่าเป็นนางจงใจกระชากดึงมันเข้ามาก็มิปาน

หานป๋อกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

“นางงาม ลองประลองว่าผู้ใดมีเรี่ยวแรงมากกว่า”

พลางกระชากดึงโดยแรง ตันอี้หยูแทบถูกกระชากถุงผ้าหลุดจากมือ รีบโคจรพลังรั้งดึงไว้ หางตาเหลือบเห็นฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงพุ่งขวางมา จึงแผ่พุ่งพลังเล็กน้อย ห่อผ้าพลันขาดกระจุยกระจายไป

ปรากฏม้วนบันทึกสิบกว่าฉบับร่วงหล่นลงจากหน้าผา

ตันอี้หยูหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

“เสี่ยวป๋อหลงกลแล้ว”

พลางบังคับห่วงหยกจู่โจมใส่หานป๋อ ขณะเดียวกันหงายร่าง

ตีลังกา เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ไล่กวดตามม้วนบันทึกที่ตกหล่นกระจัดกระจายลงไป ยื่นมือคว้าจับสมุดหนาเตอะซึ่งหุ้มปกสีแดงที่สะดุดตาที่สุดเอาไว้

หานป๋อร้องว่า “หลงกล” แต่เนื่องจากถูกห่วงหยกขวางกันไว้ไม่อาจทำอย่างไรได้

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงสำนึกตัวว่าวิชาตัวเบาไม่อาจเทียบเปรียบกับตันอี้หยู ติดตามไม่ทันท่วงทีเช่นกัน

เห็นแน่ชัดว่าตันอี้หยูช่วงชิงสมุดเล่มนั้นไปแล้ว ที่เบื้องล่างพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งขวับขึ้นมา กล้องยาสูบในมือขวาจี้ปราดใส่ตันอี้หยู อีกมือหนึ่งตะปบคว้าสมุดปกสีแดงไว้ ที่แท้เป็นโจรท่องโดดเดี่ยว

ตันอี้หยูข่นแค้นจนโบกแขนเสื้อใส่กล้องขโมยชีวิตอันนั้น อีกมือหนึ่งจี้นิ้วออก พวยพุ่งเปลวไฟสายหนึ่งใส่สมุดเล่มนั้น

ไม่ทราบเป็นไฟปีศาจใดกลับร้ายกาจถึงเพียงนี้ ปกสมุดพลันลุกไหม้ขึ้นมา

ตันอี้หยูยังสลัดศีรษะ บังคับเส้นผมสามเส้น พุ่งใส่ใบหน้าโจรท่องโดดเดี่ยวดุจธนูหลุดจากแหล่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวไหนเลยคาดคิดว่าตันอี้หยูมียอดวิชาถึงขั้นนี้ แต่มันก็กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ตวัดมือชัดสมุดปกแดงใส่หานป๋อ ร้องคำ“รีบดับไฟ” กล้องขโมยชีวิตวกกลับมาปัดป่าย ลูกธนูเส้นผมทั้งสามเส้นมาตรว่ามันมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ยังมิอาจไม่ตกวูบลง หยั่งเท้าบนพุ่มไม้ที่อยู่เบื้องล่างห่างประมาณสามวา

ชิฉางเจิงที่เบื้องบนสลัดชุดยาวออก กระโดดปราดลงมา ใช้ชุดยาวห่อหุ้มสมุดที่ลุกไหม้ โคจรพลังรวบกระชับแน่น ทิ้งตัวลงที่ข้างกายหานป๋อ

มิคาดแว่วเสียงดังพรืบ แม้กระทั่งชุดยาวยังลุกไหม้ ทวีความร้อนแรงกว่าตอนแรก สร้างความแตกตื่นแก่ชิฉางเจิงจนรีบโยนทิ้งไป

ตันอี้หยูหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"นี่เป็นธาตุไฟสมาธิ ต่อให้เป็นน้ำยังดับไม่ได้"

พลางเคลื่อนย้ายร่างไป จวบจนหายลับตา

แว่วเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง เจ้าอารามมุ่นเมฆเหินร่อนลงจากปากทางออกบนหน้าผา ยกสองมือขึ้นถึงที่สุด กดประทับใส่สมุดที่ลุกไหม้แต่ไกล

ลมฝ่ามือเย็นเยียบก่อหวอด เปลวไฟมอดดับในบัดดล

ฟงสิงเลี่ยยื่นทวนสีแดงออกเขี่ยวูบคราหนึ่ง สมุดที่ถูกธาตุไฟเผาจนแทบไม่เป็นรูปเป็นร่างตกเข้ามาในมือ

ยามนั้นหานป๋อค่อยพบว่าบุรุษปีศาจและนางปีศาจคู่นั้นชิงหลบลี้หนีหน้า สาบสูญไปตั้งแต่แรก

ฟงสิงเลี่ยรีบเปิดสมุดที่ชำรุดออกดู ต้องทอดถอนใจออกมา

ทุกผู้คนยื่นหน้าเข้าไป ที่แท้สมุดถูกเผาเหลือเพียงตรงกลางไม่กี่แผ่น ทั้งยังชำรุดไม่ครบถ้วน อดท้อแท้ใจมิได้ คิดไม่ถึงลำบากลำบนหนึ่งคืน เพียงได้มาซึ่งกระดาษชำรุดไม่กี่แผ่น

เจ้าอารามมุ่นเมฆยิ้มพลางกล่าวว่า

"ระหว่างได้รับกับสูญเสียถูกกำหนดแน่นอน คราครั้งนี้สามารถช่วยเหลือประสกหานชิงฟงกลับมา นับว่าไม่เสียเที่ยวเปล่าแล้ว"

หานป๋อยินดียิ่ง ร้องอุทานคำหนึ่ง ที่เชิงผาพลันบังเกิดเสียงอาวุธปะทะ บวกกับเสียงตวาดของซวีเยี่ยเวี่ยและพวกดังขึ้น

ทุกผู้คนรีบพุ่งโถมลงไป พบว่าการต่อสู้ยุติลงแต่แรกแล้ว

ซวีเยี่ยเวี่ยมองดูห่อผ้าที่ทิ้งอยู่บนพื้นสองใบ กล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"เพิ่งคร่ากุมนางปีศาจสองนาง ก็ถูกตันอี้หยูช่วยเหลือไป"

กงจู้อลงกรณ์ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"นางมารนี้ร้ายกาจจริงๆ"

ทุกผู้คนล้วนหวาดหวั่นไม่คลาย ฟงสิงเลี่ยเป็นห่วงความปลอดภัยของหานชิงฟง จึงร้องบอกคำหนึ่ง ลอยตัวขึ้นบนหน้าผา เจ้าอารามมุ่นเมฆก็เกรงว่าตันอี้หยูย้อนกลับมา รีบติดตามขึ้นไป

หานป่อเป็นห่วงโจรท่องโดดเดี่ยว ยื่นมือโอบไหล่มัน ปากกล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้คุยโอ่ว่าตัวเองยอดเยี่ยม กลับถูกตันอี้หยูเข่นฆ่าจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด คงไม่เป็นไรกระมัง?"

โจรท่องโดดเดี่ยวรู้สึกเสื่อมเสียหน้า เหลือกตาขึ้นไม่แยแสสนใจมัน รุดไปแก้ดูห่อผ้าทั้งสองใบ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นสิ่งของที่เหมาะสำหรับเด็กแซ่หาน มิใช่ยาปลุกสวาท ก็เป็นตัวยาเสริมสมรรถภาพทางเพศ ยังมีของเล่นเพิ่มความสนุกสนาน"

สตรีทั้งหลายรับฟังจนหน้าแดงสดใส ทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน

หานป่อฉุดลากชิฉางเจิงมาด้านข้าง กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องนำข้าวของชำรุดเหล่านี้ไปพบกับเหล่าจู (คนแซ่จู) เรื่องคุ้มครองส่งนายผู้เฒ่าใหญ่กลับบ้านตระกูลหาน ขอไหว้วานท่านแล้ว"

ชิฉางเจิงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อย่าได้ใช้สอยผู้น้อง ให้เสี่ยวเลี่ย (เลี่ยน้อย) ส่งมันกลับไปเถอะ"

หานป่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าระหว่างคุณหนูรองกับท่านเพียงเข้าใจผิดกัน

ลูกผู้ชายชาตรีแม้ว่าคนรักปันใจเป็นอื่น พบหน้าอีกครั้งจะเป็นไร?"

ชิฉางเจิงขบคิดแล้วฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตกลง ครั้งนี้เห็นแก่หน้าท่าน ไม่มีครั้งที่สองอีก"

หานป๋อยินดียิ่ง เห็นว่าขอเพียงมันยินยอมไปก็ใช้ได้แล้ว ยามนั้นฟ้าสางรำไร วิกาลอันยาวนานผ่านพ้นไป ในที่สุดถึงวันเฉลิมพระชนมพรรษาของหงอู่ฮ่องเต้แล้ว

ธรรมศาสตร์ฉบับที่

ขณะที่ตันอี้หยูอาละวาดแสดงฝีมือ ล่างฟานหวินอยู่ระหว่างเร่งรุดมายังภูเขาฟู่กุ้ย

สาวกนิกายบัญชาฟ้าขบวนแรกกับชาวยุทธจักรที่สมรู้ร่วมคิดกับพวกมัน กำลังหลบหนีออกจากดงไม้มุ่งหน้าเข้าเมือง

ล่างฟานหวินมองปราดเดียวก็จดจำออกว่า หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นคนวางยาลอบทำร้ายประมุขพรรคมังกรพิโรธรุ่นก่อนช่างกวนเฟย... หมอใหญ่ฉังชิวเว่ย

สำหรับกับล่างฟานหวิน คล้ายกับพบพานศัตรูสังหารบิดา ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น พลันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ชั่วพริบตาก็ติดตามถึงด้านหลังหมอใหญ่ฉัง

เหล่าคนชุดดำคลุมหน้าเห็นผู้มาเป็นล่างฟานหวินก็แยกย้ายกันเตลิดหนีดุจฝูงนก หมอใหญ่ฉังก็ทุ่งปราดไปอย่างไม่คิดชีวิต กลับมีวิชาตัวเบามิใช่ชั่ว

ทันใด ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง

หมอใหญ่ฉังชะงักเท้าด้วยความตระหนก

ถุงคลุมหน้าของมันถูกฟันขาดออกเป็นสองส่วน ร่วงหล่นลงบนหัวไหล่ซ้ายขวา ค่อยพัดพลิ้วลงบนพื้นหิมะ

กระบี่นี้เป็นล่างฟานหวินใช้ออกกลางอากาศกรีดจากต้นคอถึงปลายคางเป็นรูปวงกลม แต่ไม่ทำร้ายถูกลำคอ เส้นผมและผิวกายของมัน ความแม่นยำและแยบคายของการใช้กระบี่ หากมิใช่เห็นกับตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเชื่อ

ล่างฟานหวินยืนอยู่เบื้องหน้าหมอใหญ่ฉัง สอดกระบี่คืนฝักมือถือป้านสุรายืดคอร่ำดื่ม แต่แผ่พุ่งพลังสภาวะสะกดฝ่ายตรงข้ามไว้จนชนชั้นเสนาธิการที่ได้รับคำสั่งตันอี้หยูให้ปะปนอยู่ในพรรคมังกรพิโรธผู้นี้ ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

หมอใหญ่ฉังหน้าซูบสดใส สองตาซ่อนประกายลักษณะคล้ายผู้บำเพ็ญพรต เพียงเปลือกนอกที่เมตตาปรานี ก็สามารถหลอกลวงผู้คนได้โดยสนิทใจ

มันสำนึกตัวว่าต้องตายแน่นอน สีหน้ากลับเยือกเย็นอย่างประหลาด ทอดถอนใจกล่าวว่า

“ท่านฆ่าเราเถอะ แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ ซ่างกวนเฟยถูกเราทำร้ายถึงแก่ชีวิตจริง แต่เราผู้แซ่ฉังก็ช่วยชีวิตคนของพรรคท่านมากมาย”

ล่างฟานหวินพลันยื่นมือออก บีบเค้นสองข้างแก้มของมัน ใช้พลังนิ้วมือเล็กน้อย หมอใหญ่ฉังก็อ้าปากขึ้น

จากนั้นล่างฟานหวินใช้หัวเข่ากระทุ้งใส่หน้าท้องของมันเบาๆ หมอใหญ่ฉังก็ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คายตัวยาออกจากปากเม็ดหนึ่ง

ล่างฟานหวินเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หมอใหญ่ยึดถือว่าเราผู้แซ่ล่างเป็นชนชั้นใด ไม่ทราบว่าท่านหย่อนยาพิษเข้าปากหรือ?"

ดวงตาหมอใหญ่ฉังทอแววแตกตื่นพรั่นพรึงมันที่เยือกเย็นถึงเพียงนี้ เพราะเข้าใจว่าสามารถฆ่าตัวตายได้ทุกเมื่อ ยามนี้ถูกทำลายข้อถือดีนี้ไป ไหนเลยไม่ขวัญหนีดีฝ่อ

พรรคมังกรพิโรธมีวิธีลงทัณฑ์ต่อศัตรูและคนทรยศหลายประการ หลายปีนี้น้อยครั้งจะใช้ออกหนึ่งในจำนวนนั้นมีการลงทัณฑ์ชนิดหนึ่งเรียกว่าแล่เนื้อ ให้ศิษย์ภายในพรรคทั้งหมดดำเนินการภายในเจ็ดวัน ทุกผู้คน จะแล่เนื้อของผู้ถูกลงทัณฑ์ออกมาชิ้นหนึ่ง นับเป็นบทลงโทษที่ใช้จัดการกับคนทรยศอย่างเฉียบขาด

เพียงนึกถึงทัณฑ์ทรมานนี้ หมอใหญ่ฉังถึงกับตัวสั่นงันงกแทบไม่คิดมีชีวิตสืบต่อ

ล่างฟานหวินคลายมือจากข้างแก้มมัน จี้นิ้วใส่จุดสำคัญของมันเจ็ดครั้งครา

ตลอดทั้งร่างหมอใหญ่ฉังบังเกิดเสียงเพียะพะล้มระทวยลงกับพื้น ถูกทำลายพลังฝีมือไป

ล่างฟานหวินดื่มสุราอีกอึกหนึ่ง ก้มศีรษะลงสังเกตสีหน้ามันถามเสียงหนักๆ ว่า

"ซีซีใช่ถูกท่านทำร้ายถึงแก่ชีวิตด้วยหรือไม่?"

หมอใหญ่ฉังสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้ามองดูล่างฟานหวินดวงตาทอประกายชั่วร้าย ตัดใจร่ำร้องว่า

"ใช่แล้วจะเป็นไร? ผู้ใดใช้ให้ท่านโง่เขลาจนให้นางมารักษาโรคกับเรา ท่านไฉนไม่เศร้าเสียใจจนฆ่าตัวตายตาม? แต่ว่าท่านก็ไม่มีชีวิตยืนยาว เมื่อถึงคืนเพ็ญเดือนแปด จะเป็นเวลาจบสิ้นชีวิตของท่าน ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าท่านมิใช่คู่มือของผังปาน ทางที่ดีตกตายตามกันทั้ง

สองคน"

สีหน้าของล่างฟานหวินสงบเยือกเย็นอย่างประหลาด ทั้งนี้เพราะนับตั้งแต่เขาทราบว่าหมอใหญ่ฉังเป็นเสนาธิการนิกายบัญชาฟ้าก็คาดเดาว่าจี้ซีซีอยู่ดีๆ เป็นโรคร้ายที่ไม่อาจรักษา ต้องเป็นฝีมือของหมอใหญ่ฉัง ดังนั้นบังเกิดเพลิงอำมหิตคิดฆ่าฟันตันอี้หยู ยามนี้พอพิสูจน์ยืนยัน กลับไม่อาจสร้างความพลุ่งพล่านใจแก่เขา

นี่เรียกว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต

ตันอี้หยูเข้าใจว่าหากทำร้ายจี้ซีซีถึงแก่ชีวิตจะสร้างความเสื่อมทรุดแก่เขาจนลุกไม่ขึ้น หาคาดไม่ว่ากลับส่งเสริมให้เขาก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของมรรคาบู๊

เนื่องจากทุ่มเทความรักจนหมดหัวใจ

จึงบังคับใช้สดยอดกระบี่ได้

หมอใหญ่ฉังพอระบายอารมณ์ออกมา พบว่าล่างฟานหวินจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา ถึงกับหัวใจเย็นเฉียบลง ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ล่างฟานหวินสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านกลับจงรักภักดีต่อตันอี้หยูนัก ที่แล้วมาเราผู้แซ่ล่างไม่สนับสนุนให้ใช้ทัณฑ์ทรมานต่อผู้คน แต่สำหรับฆาตกรร้ายที่ชั่วช้าอำมหิตเช่นท่าน สมควรมีข้อยกเว้นสักครา มาเถอะ สหาย พี่น้องทั้งหมดของพรรคมังกรพิโรธกำลังรอต้อนรับท่าน"

พลางยื่นมือคว้าจับสายรัดเอวของหมอใหญ่ฉัง โผพุ่งขึ้นฟ้ารุดไปสมทบกับหานป๋อและพวก

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทรงพลิกสมุดที่ชำรุดเสียหาย พระเนตรทอประกายพิสดารออกมา

ผู้ที่อยู่สองฟากข้างเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้กับหานป๋อ

บุคคลแรกกระตือรือร้นคึกคัก บุคคลหลังท้อแท้ทอดอาลัย

หงอู่ฮ่องเต้พลันทรงพระสรวลออกมา ตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงพระอักษร ตรัสว่า

"เผาได้ดี เพียงเศษกระดาษที่เหลือไม่กี่แผ่นนี้ ข้าก็นึกหาแผนรับมือได้แล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า

"พวกเราพลิกดูแล้ว เส้นชีดบนสมุดถูกควันรมจนเลอะเลือนไม่ชัดเจน ยังสังเกตเนื้อหาอันใดออก?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ปัญหาอยู่ที่พวกเจ้าไม่คุ้นเคยกับเรื่องในบ้านเมือง สมุดเล่มนี้บันทึกวิธีการติดต่อ จัดส่งและรับมอบเงินทองของมีค่า ความจริงเป็นสมุดหนาเตอะ ข้าพอที่จะคาดเดาตำแหน่งและจำนวนของคนเหล่านี้ได้ ยกตัวอย่างที่นี้กำกับว่าหลังหานลู่* สามวัน ทองคำสองพันตำลึง จอกเรืองแสงยามวิกาลหนึ่งคู่ ข้าก็ทราบว่าคนผู้นี้ต้องเป็นเลขากรมกลาโหมฉีไท่ เพราะวันนั้นเป็นวันเกิดของมัน หวินเหวินตอนไปอวยพรวันเกิด เคยมอบจอกเรืองแสงยามวิกาลแก่มันคู่หนึ่ง"

เจ้าเอี้ยนอ๋องงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ฉีไท่เป็นคนของนิกายบัญชาฟ้าหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"นั่นรวบรัดยิ่ง ไม่เช่นนั้นตันอี้หยูคงไม่ต้องกำจัดหูอุ้ยหยงแล้ว สาเหตุเป็นเพราะมันถูกเปิดโปงว่าเป็นคนของนิกายบัญชาฟ้า ข้าสามารถทำนายว่านอกจากอำนาจของหวินเหวินมั่นคงดุจปราการ ไม่เช่นนั้นนิกายบัญชาฟ้าจะซ่อนตัวในความมืดตลอดไป เนื่องจากทุกเรื่องราว

---

* ชื่อหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน อยู่ในช่วงจันทรคติเดือนแปด

ต้องให้หวินเหวินเสนอหน้า โดยที่นิกายบัญชาฟ้าสนับสนุนอย่างลับๆ จึงปรากฏสมุดหนาเตอะเช่นนี้ หวินเหวินยังอ้างว่าจะจัดการกับขุนนางกังฉินเช่นหูอุ้ยหยง ทั้งบอกใบ้ว่าข้าให้การสนับสนุน ขอถามเหล่าขุนนางในนครหลวงผู้ใดไม่เข้าร่วมกับมัน รับฟังคำสั่งจากมัน?"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หวินเหวินเมื่อมีขุมกำลังถึงเพียงนี้ ทั้งยังมีตันอี้หยูวางแผนอยู่หลังฉาก ไม่ทราบจะจัดการกับมันอย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริชั่วขณะ จึงตรัสว่า

"เรื่องอื้อฉาวภายในไม่ควรเปิดเผยออกไป เรื่องของหวินเหวินได้แต่จัดการด้วยวิธีการพิเศษทำให้ทุกผู้คนไม่กล้ากล่าวตัดพ้อตำหนิ"

หานป๋อกับเจ้าเอี๋ยนอ๋องสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนนึกไม่ออกว่าหงอู่ฮ่องเต้จะทรงจัดการกับเรื่องอื้อฉาวภายในนี้อย่างไร

ขุนนางบ้านเมืองเช่นฉีไท่มีตำแหน่งสูง ตอนนี้ชะตาของมันผูกติดกับจูหวินเหวิน หากหงอู่ฮ่องเต้ทรงถอดถอนจูหวินเหวิน แต่งตั้งเจ้าเอี๋ยนอ๋องเป็นรัชทายาท มันไม่ก่อการกบฏก็แปลกไปแล้ว

หงอู่ฮ่องเต้ทรงหันเหหัวเรื่องว่า

"ข้าสั่งคนตรวจสอบตัวยาที่เคลือบอยู่ในจอกเก้ามังกรแล้ว พบว่ามิใช่ยาพิษ แต่หากเผชิญกับจิ้วจิง* จะกลายเป็นพิษร้ายแรง ขันทีที่ทดลองดื่มตอนแรกมีอาการไม่สบาย เกิดอาการวิงเวียนศีรษะต่อจากนั้นหัวใจขยายใหญ่ ไม่ทันกล่าววาจาใด ภายในครึ่งชั่วยามก็ขาดใจตาย"

หานป๋อแทบไม่อาจทนรับฟังได้ หงอู่ฮ่องเต้กลับใช้คนเป็นทดสอบลักษณะของยาพิษ หรือว่าชีวิตผู้คนเป็นเช่นมดปลวกจริงๆ

---

* แอลกอฮอล์

เจ้าเอี้ยนอ๋องกลับไม่มีความรู้สึกใด เพียงกล่าวว่า

"พวกมันไยไม่ใช้พิษที่กำเริบช้ากว่านี้ อย่างนั้นผู้คนก็ไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อจอกสุราแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"เหตุผลรวบรัดยิง พวกมันต้องการเห็นข้าพลาดท่าเสียทีกับตา จะได้ปฏิบัติการควบคุมทุกสิ่งเอาไว้"

หานป๋อกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้เท่ากับว่า ในบ้านเมืองมีผู้คนมากมายก่อกบฏร่วมกับหวินเหวินแล้ว?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"สองวันนี้ลูกตี้ติดตามอยู่ข้างกายข้า คงสะกิดความสงสัยของทั้งหมด หวินเหวินสามารถแจ้งต่อผู้ที่สนับสนุนมันว่า ข้าคิดเปลี่ยนเป็นแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋อง ในสภาพเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องยืนอยู่ฝ่ายหวินเหวิน โอ น่าแค้นที่สมุดเล่มนี้ถูกเผาจนเสียหาย ไม่เช่นนั้นข้าสามารถกวาดล้างคนเหล่านี้ในเวลาชั่วข้ามคืน ดีที่ข้ายังมีฝีมืออื่นอีก"

เจ้าเอี้ยนอ๋องนิ่งเงียบงันไป ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่ามันว่าขุนนางเหล่านั้นคิดกบฏแล้ว ทั้งนี้เพราะหากมันขึ้นครองบัลลังก์จริงต้องจัดการกับขุนนางเหล่านั้น สับเปลี่ยนกำลังของตัวเองเข้าแทนที่ นี่เป็นเรื่องที่แม้แต่มันก็ไม่คิดเปลี่ยนแปลง

หานป๋อยิงมายิงรับรู้ถึงความร้ายกาจของหงอู่ฮ่องเต้ อดถามมิได้ว่า

"ฝ่าบาทมีแผนอันแยบคายอันใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"นอกจากพี่เย่อ๋องแล้ว มีแต่เด็กน้อยเจ้าจึงกล้าใช้น้ำเสียงเช่นนี้กล่าวกับข้า"

รับสั่งถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นตรัสถามว่า

"พี่เย่ออู๋ใช่รับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

หานป๋อทราบว่าไม่อาจปิดบังพระองค์ได้ จึงผงกศีรษะรับ พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววสะทกสะท้อน ตรัสเบาๆ ว่า

"ข้าทราบว่าพี่เย่ออ๋ไม่พบกับข้าอีกแล้ว"

จากนั้นหันไปรับสั่งต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องว่า

"ลูกตี้มีวันนี้ ล้วนเป็นผลจากการหยิบยื่นให้ของพี่เย่ออู๋ ขออย่าได้ลืมเลือน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องน้อมรับพระราชกระแส หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"ผังปานวางก้ามเขื่องโขนัก กลับให้ข้าเปิดประตูเมืองส่งมันออกจากนครอิ้งเทียน แต่ว่าออกจากนครง่ายดายกลับส่เขตแคว้นลำบาก หวังว่าพวกมันเดินทางโดยสวัสดิภาพเถอะ"

พลางแย้มพระโอษฐ์อย่างเยือกเย็นออกมา

หานป๋อกับเจ้าเอี้ยนอ๋องสบตากันอีกครา ล้วนสังเกตเห็นเค้าความหวาดหวั่นในดวงตาอีกฝ่าย

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรมายังหานป๋อ ตรัสว่า

"หากเจ้าเป็นตันอี้หยู ตอนนี้ควรทำอย่างไร?"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากเด็กน้อยเป็นนางมารร้ายนั้น ย่อมทราบว่าแผนอุบายถูกเปิดโปง หวินเหวินกับท่านผู้หญิงกงล้วนเผยโฉม ดังนั้นทางหนึ่งคือหลบหนี ทางหนึ่งคือดำเนินแผนสืบต่อ ขณะเดียวกันก็ปรับเปลี่ยนแผนการ สมมติเช่นแผนวางยาผ่านจอกเก้ามังกรไม่สำเร็จ ก็ใช้วิธีการอื่น..."

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสตัดบทมันว่า

"ข้าลืมบอกต่อเจ้าเรื่องหนึ่ง ยาที่ก้นจอกเก้ามังกรกัดลึกไปในก้นจอก มิเพียงแต่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ต่อให้เทน้ำลงไป หรือใช้ผ้าแห้งเช็ดถูล้วนลบไม่ออก ดังนั้นหากข้าใช้จอกเก้ามังกรดื่มสุราเช่นสรวง พวกมันต้องเชื่อว่าข้าถูกพิษ เมื่อถึงเวลานั้นตันอี้หยูจะทำอย่างไร?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกับหานป๋อล้วนตะลึงลาน เริ่มล่วงรู้ฝีมืออื่นของหงอู่ฮ่องเต้แล้ว

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องว่า

"ยังคงให้ลูกตี้บอกออกมา จะใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากกว่า"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า

"หากเราเป็นหวินเหวิน ต้องหาทางควบคุมราชองครักษ์หรือทหารรักษาพระองค์ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เมื่อถึงเวลานั้นเท่ากับควบคุมสถานการณ์ทั้งหมด สามารถขึ้นครองบัลลังก์ ขณะเดียวกันก็ลิดรอนขุมกำลังของเรากับภูตบดี แล้วค่อยจัดการกับผู้ที่จงรักภักดีต่อพระบิดาเช่นเยี่ยซู่ตงและพวก หลังจากนั้นต่อให้มีคนทราบว่าปัญหาเกิดจากจอกสุราใบนั้น ก็ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวมากความ"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง ตรัสว่า

"ข้ากล้าระบุว่า ปฏิบัติการขั้นแรกของพวกมันคือฆ่าเยี่ยซู่ตงกับเอี้ยนอู๋จี้ ด้านทหารรักษาพระองค์ไม่ต้องพูดถึง เหลิงเอี้ยนและคนสนิทของมันสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ ทางด้านเยี่ยซู่ตงคาดว่ารองแม่ทัพหลายคนต้องมีปัญหา ขอเพียงกำจัดซู่ตงกับอู๋จี้ไป ขุมกำลังที่ใกล้ชิดกับข้าที่สุดทั้งสองขุมต้องตกเป็นของหวินเหวิน บวกกับเหล่าขุนนางให้การสนับสนุน เมื่อถึงเวลานั้นหากพวกเจ้าหลบหนีช้ากว่านี้อาจไม่มีชีวิตรอดได้"

จากนั้นตรัสเสียงหนักๆ ว่า

"อย่าว่าแต่พวกมันยังไม่ทราบว่า พันธุมารของหานป๋อสามารถขจัดคุณไสยอิตถีเพศในร่างลูกตี้ เข้าใจว่าความเป็นตายของเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมัน ดังนั้นตันอี้หยูคงไม่ยอมละทิ้งโดยง่ายดาย ไม่ว่าอย่างไรนางต้องดูว่าข้าจะใช้จอกเก้ามังกรดื่มสุราหรือไม่?"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องค่อยเข้าใจแผนอุบายตลบหลังของพระบิดาโดยกระจ่าง จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ไซ่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนใช่มีปัญหาหรือไม่? หากพวกมันเป็นคนของหวินเหวิน บวกกับยอดฝีมือในสังกัดนิกายบัญชาฟ้า หากลงมืออย่างฉับพลัน เป็นเรื่องที่ยากรับมือได้"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัย ทอดพระเนตรสมุดที่ชำรุดตรัสว่า

"สาเหตุที่ข้าต้องการดูสมุดเล่มนี้ เพื่อดูว่ามีรายชื่อพวกมันหรือไม่ที่แล้วมาพวกมันสนับสนุนหวินเหวิน แต่ใช่สุมหัวรวมกันหรือไม่ยากนอกได้"

หานป๋อเห็นว่าหงอู่ฮ่องเต้สำรอกใยไหมพันธนาการตัวเอง นี่นับว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงใช้กำลังพระองค์เองจัดการกับพระองค์เอง

ซึ่งความจริง เยี่ยซู่ตง เอี๋ยนอู๋จี้และพวกผู้ใดไม่สนับสนุนจูหวินเหวิน ยึดถือเป็นเจ้าชีวิตองค์ต่อไป หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริพลิกสภาพเช่นนี้ในเวลาชั่วข้ามคืน ยังยากกระทำได้ ดังนั้นหากหงอู่ฮ่องเต้สิ้นพระชนม์จริงๆ เยี่ยซู่ตงที่ล่วงรู้เบื้องหลังอาจยืนอยู่ฝ่ายเจ้าเอี๋ยนอ๋องแต่เอี๋ยนอู๋จี้ ไม่กล้ารับประกันได้

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ขอเพียงข้ายังมีลมหายใจอยู่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าก่อการกบฏอย่างเปิดเผย แม้แต่คนที่สมรู้ร่วมคิดกับหวินเหวิน ก็ต้องดูว่าข้าดื่ม

สุราพิษจอกนั้นหรือไม่จึงกล้าเคลื่อนไหว ดังนั้นขอเพียงพวกเราเตรียมการอย่างเหมาะสม ก็จะชักนำหวินเหวินกับพวกออกมา พวกเราสามารถอ้างว่าหวินเหวินคิดก่อการกบฏ กำจัดกวาดล้างคนทั้งหมด ในสภาพเช่นนี้ ผู้ที่ข้าไว้วางใจที่สุด นอกจากกงกงผู้เฒ่ากับพวกแล้ว ยังมีหานป๋อและเหล่าสหาย ตลอดจนลูกตี้และเหล่ายอดฝีมือ"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล หงอู่ฮ่องเต้ที่ทรงไว้วางพระทัยตนเองเพียงนี้ ที่แท้ผู้คนเบื้องล่างไม่อาจพึ่งพาอยู่บ้าง ดังนั้นหานป๋อมีคุณค่าใช้สอยเพิ่มขึ้นร้อยเท่า เพียงไม่ทราบว่าภายหน้าใช่มีวันที่กระต่ายเปรียวตายหมดสิ้น จับสุนัขล่าเนื้อต้มกินหรือไม่?

นึกตอนนี้ หานป๋อต้องฝืนยิ้มในใจ

หานชิงฟงแม้มีร่างกายอ่อนแอ แต่ยังมีสติแจ่มใส ระหว่างที่ถูกควบคุมตัว ไม่ได้ถูกทำร้ายร่างกาย ซึ่งความจริงหลังจากที่มันถูกคุมขังอยู่ที่นี้ นอกจากได้รับอาหารสามมื้อแล้ว แทบกลายเป็นบุคคลที่ถูกลืมไป

ตอนแรกหานชิงฟงทราบว่า หม่าเยิ่นหมิงผู้เป็นบิดาของหม่าจิ้นเซิงคิดบีบบังคับให้มันบอกความลับของดาบเหยี่ยวออกมา พอถึงตอนท้าย แม้แต่มันก็ไม่เข้าใจว่าไฉนถูกเคลื่อนย้ายมาคุมขังที่สำนักใหญ่นิกายบัญชาฟ้าที่นครหลวง เพียงมีความรู้สึกว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักฉางไป่

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงและพวกล้วนขบคิดไม่เข้าใจ

กงจู้อลงกรณ์และสตรีทั้งหลายอยู่ว่างไร้เรื่องราวจึงรุดไปยังร้านสุรา เตรียมงานเปิดกิจการ ส่วนเจ้าอารามมุ่นเมฆเห็นว่าเรื่องราวหนักหนาสาหัส จึงรุดไปยังสถานฝึกสอนซีหนิง หารือกับเจ้าสำนักซีหนิง หวินชิงกับแม่ชีน้อยหวินซู่ย่อมติดตามอาจารย์ไป ป๋อเจาหยู

ก็ตามไปด้วย

ส่วนโจรท่องโดดเดี่ยวกับล่างฟานหวินกลับสู่ดฤหาสน์ภูตบดี เพื่อเตรียมการขนถ่ายหมอใหญ่ฉังออกจากนครหลวง สุดท้ายเหลือแต่ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงจัดรถม้าส่งหานชิงฟงกลับบ้านตระกูลหาน ซึ่งเป็นตึกใหญ่บนถนนตะวันตก และเพิ่งย้ายเข้ามา

หานชิงฟงกลับมาโดยปลอดภัย ย่อมสร้างความตื่นเต้นตระหนกแก่ผู้คนเบื้องสูงเบื้องต่ำของตระกูลหานนัก

ประมุขตึกตระกูลหานคือหานเทียนเต่อ สวมกอดพี่ชายเอาไว้หลั่งน้ำตาผู้ชราออกมา แต่เป็นความปีติยินดีมากกว่าเศร้าเสียใจ

คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อออกมาพบเห็นชิฉางเจิง ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี จากนั้นก้มศีรษะลงด้วยความหม่นหมองรันทด หาได้ "ปรับความเข้าใจ" ตามที่หานป๋อคาดการณ์ไว้ไม่ หลังจากคารวะหานชิงฟงก็นั่งนิ่งอยู่ด้านข้าง กระทั่งสายตายังไม่ชำเลืองมองมา

ชิฉางเจิงรู้สึกไร้รสชาติ หวนนึกถึงนางปันใจเป็นอื่น หรือตนเองยังต้องอ้อนวอนนาง จากนั้นหวนนึกถึงท่าทีอันสนิทสนมระหว่างนางกับคุณชายตระกูลซ่ง จิตใจยิ่งจืดจางกว่าเดิม

แต่มันมีนิสัยผ่าเผย เปลือกนอกยังแสร้งเป็นไร้เรื่องราว จิบน้ำชาที่หานฮูหยินยกมาด้วยตัวเอง ในใจใคร่ครวญว่าจะปลีกตัวไปอย่างไร

คุณหนูห้าหานหนิงจื่อไม่ได้ปรากฏกาย ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงก็ไม่ใส่ใจ

ยามนั้นหานชิงฟงทราบว่าหลังจากที่ตนเองถูกคุมขัง กลับเกิดเรื่องราวมากมาย แม้แต่สหพันธ์แปดสำนักยังสลายตัว สร้างความสะทกสะท้านใจยิ่ง

ประมุขตึกตระกูลหานทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อคืนนครหลวงคล้ายกลับกลายเป็นขุมนรก บนท้องถนนเต็มไปด้วยผู้คนที่ถูกจับกุม คุมตัวออกาเดินทาง สร้างความแตกตื่นแก่พวกเราจนไม่กล้าออกไป เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ รับราชการไปยังมีความหมายอันใด?"

ชิฉางเจิงไม่เข้าใจเรื่องราวในบ้านเมือง จึงกล่าวว่า

"นายผู้เฒ่าเมื่อไม่คิดรับราชการ ไยไม่ปฏิเสธไม่รับตำแหน่ง?"

ประมุขตึกตระกูลหานกล่าวคำ "พี่ชิยังไม่ทราบ" จากนั้นบอกเหตุผลที่จำต้องรับราชการให้ทราบ

ฟงสิงเลี่ยฉุกใจคิด เสนอแนะว่า

"ตอนนี้หานป๋อเป็นที่โปรดปรานของฝ่าบาทมิสู้ให้มันกราบทูลต่อฝ่าบาท ไม่แน่ว่านายผู้เฒ่าจะได้กลับเมืองอู่ชางแล้ว"

ประมุขตึกตระกูลหานยินดีจนผุดลุกขึ้นถามว่า

"เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) อยู่ที่ใด?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า รับรองว่านายผู้เฒ่าต้องสมมาดปรารถนา"

พลันได้ยินเสียงคนดังจากทางประตูหน้า ที่แท้เจ้าสำนักซีหนิงและพวกทราบข่าวหานชิงฟงมีชีวิตรอดกลับมา จึงเดินทางมาพร้อมกับเจ้าอารามมุ่นเมฆ

ในห้องโถงชุมนุมด้วยคนของแปดสำนัก นอกจากผู้คนที่เดินทางออกจากนครหลวง ที่เหลือต่างมากันพร้อมหน้า ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงฉวยโอกาสกล่าวคำอำลา ประมุขตึกตระกูลหานต้องการให้พวกมันรีบไปหาหานป๋อ จึงไม่กล้าเหนี่ยวรั้ง จัดแจงส่งพวกมันถึงหน้าประตู ค่อยกลับไปต้อนรับแขกเหรื่อ

ทั้งสองเหยียบย่างสู่ท้องถนน บังเกิดความรู้สึกโล่งอก

ฟงสิงเลี่ยกลัวคนมากวุ่นวาย ชิฉางเจิงกลับไม่อาจทนทานรับต่อความไร้น้ำใจของหานฮุ่ยจื่อ

"ชิฉางเจิง"

ได้ยินสุ้มเสียงเรียกหาไล่หลัง คนทั้งสองเหลียวหน้าไป เห็นหานฮุ่ยจื่อเร่งฝีเท้าติดตามมา

ฟงสิงเลี่ยผลักไสชิฉางเจิงเข้ารับหน้านาง ปากบอกว่าจะไปรอมันที่ร้านสุรา พลางปลีกตัวไป

ชิฉางเจิงจับจ้องมองหานฮุ่ยจื่ออย่างเย็นชา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"คุณหนูหานมีกิจธุระใด?"

หานฮุ่ยจื่อขอบตาแดงก่ำ เดินถึงเบื้องหน้ามันค่อยหยุดเท้าลงก้มศีรษะกล่าวว่า

"ฉางเจิง เสาะหาสถานที่สนทนาได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงมีความรู้สึกว่านางไม่ได้มาขอคืนดีกับตน จึงตอบปฏิเสธว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้ายังมีเรื่องมากมายต้องกระทำ"

หานฮุ่ยจื่อพลันยื่นมือออกคว้าจับแขนเสื้อของมัน ฉุดดึงมันข้ามถนนไปยังตรอกเล็กๆ ที่ฝั่งตรงข้าม

ชิฉางเจิงใจอ่อนลง ชักนำนางเข้าร้านบะหมี่ละแวกใกล้เคียงเลือกมุมที่เงียบสงบทรุดนั่งลง

หานฮุ่ยจื่อสั่งเพียงน้ำชาป้านหนึ่ง ส่วนชิฉางเจิงสั่งบะหมี่อุ้งตีนเป็ดอันขึ้นชื่อของสถานที่นี้สองชาม ก้มหน้าก้มตารับประทาน

หานฮุ่ยจื่ออดตัดพ้อมิได้ว่า

"ท่านที่แท้มารับประทาน หรือว่ามาฟังผู้อื่นบอกกล่าว?"

ชิฉางเจิงย้อนถามว่า

"ทั้งสองเรื่องไม่สามารถกระทำพร้อมกันหรือไม่?"

พานใช้มือซ้ายคีบจับอุ้งตีนเป็ด แทะกินอย่างเอร็ดอร่อย

หานฮุ่ยจื่อเห็นวิธีรับประทานของมันแม้ไม่สุภาพ แต่ก็มีเสน่ห์อีกแบบหนึ่ง ประการนี้ซ่งอี้ไม่อาจเทียบเปรียบได้ แน่นอน ความรู้ด้านอักษรศาสตร์ของซ่งอี้เป็นความดึงดูดใจอีกประการหนึ่ง แต่สิ่งที่ไม่ได้ครอบครองมักยั่วยวนใจผู้คน ยามนั้นบังเกิดความหดหู่ใจ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ฉางเจิง ฮุ่ยจื่อเสียใจต่อท่าน"

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เด็กโง่งมไฉนคาดคิดเช่นนี้? ขอเพียงท่านมีความสุข เราเหล่าชิก็เบิกบานใจแล้ว กลับไปเถอะ ข้าพเจ้ารับประทานหมี่สองชามนี้เสร็จก็จะจากไป"

หานฮุ่ยจื่องงงันวูบหนึ่ง คิดไม่ถึงชิฉางเจิงปลงตกถึงเพียงนี้ ทั้งยังมีจิตใจที่เปิดกว้าง นางความจริงคิดคลี่คลายเงื่อนปมที่หัวใจ ไหนเลยคาดคิดว่าบุรุษเบื้องหน้าไม่ปล่อยวางนางอยู่ในใจ อดร้องไห้โฮออกมามิได้

ดีที่โต๊ะทั้งสิบกว่าโต๊ะมีลูกค้าเพียงสามโต๊ะเห็นชิฉางเจิงสะพายดาบ ทั้งมีรูปกายกำยำ ล้วนไม่กล้าเหลียวมองมา

ชิฉางเจิงกระอักกระอ่วนยิ่ง ทั้งหาสิ่งของซับน้ำตาให้กับนางไม่ได้ ดีที่คุณหนูรองพกผ้าเช็ดหน้าติดตัว ล้วงออกมาซับน้ำตา เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ผู้อื่นพอทราบว่าท่านยังไม่ตาย ก็ตัดสินใจตัดความสัมพันธ์กับซ่งอี้ มิคาด...มิคาด..."

จากนั้นร้องไห้ออกมาอีก

แต่ครั้งนี้นางชะงักเสียงร่ำไห้โดยเร็ว กัมศีรษะไม่กล่าววาจา

คล้ายมีความลับกับใจยากจะกล่าว

คราครั้งนี้ถึงรอบชิฉางเจิงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ถามว่า

"มิคาดอะไร?"

หานฮุ่ยจื่อกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"หลังจากที่ข้าพเจ้าบอกต่อท่าน ท่านสามารถทุบตีข้าพเจ้าด่าว่าข้าพเจ้า เพราะว่าเป็นข้าพเจ้าไม่ดีเอง"

ชิฉางเจิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ท่านกับมันใช่มีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาหรือไม่?"

หานฮุ่ยจื่องงงันวูบใหญ่ พลันฟุบหน้ากับโต๊ะสะอึกสะอื้นไห้ออกมา

ชิฉางเจิงทราบว่าตนเองคาดเดาถูกต้อง แต่ก็บังเกิดความประหลาดใจ ตระกูลหานปกครองบุตรธิดาอย่างเข้มงวด หานฮุ่ยจื่อก็สุภาพเรียบร้อย ไหนเลยเกิดเรื่องเช่นนี้ได้ จึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"มันใช่ใช้ฝีมืออันต่ำช้าครอบครองท่านหรือไม่? หากเป็นเช่นนั้น บิดาจะเชือดมันในดาบเดียว"

หานฮุ่ยจื่อใจหายวาบ เงยหน้าที่เนืองนองด้วยน้ำตาขึ้น ร้องคำ "ไม่" คำหนึ่ง

ชิฉางเจิงไม่มีอารมณ์รับประทานต่อ โยนอุ้งตีนเป็ดครึ่งข้างกลับลงในชาม เอนร่างพิงกับพนักเก้าอี้ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หมายความว่าท่านยินยอมพร้อมใจ อย่างนั้นมาหาบิดาทำอะไร?"

หานฮุ่ยจื่อสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"เมื่อคืนในนครหลวงทำการกวาดจับผู้คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลันอี้และหูอุ้ยหยง ผู้คนจำนวนมากพากันหลบซ่อนตัวไว้..."

ชิฉางเจิงค่อยได้คิด กล่าวว่า

"ซ่งอี้นั้นซ่อนตัวอยู่ในห้องของท่าน"

หานฮุ่ยจื่อผงกศีรษะรับกล่าวว่า

"หากเปลี่ยนเป็นอยู่ในสถานการณ์อื่น ผู้อื่นจึงไม่แยแสสนใจมัน แต่เมื่อคืนไม่อาจหักใจปล่อยให้มันถูกจับตัวไปตัดศีรษะ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันน่าเวทนานัก คิดปลอบโยนมัน โอ ฉางเจิง ท่านมิสู้ฆ่าข้าพเจ้าในดาบเดียว ข้าพเจ้าไม่คิดมีชีวิตสืบไปแล้ว"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าบุพเพสันนิวาส"

จากนั้นพบว่าส่งเสียงดังไปเป็นเหตุให้ผู้คนเหลียวมองมา รีบลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"หากค่ำคืนที่อยู่บนเรือ เราเหล่าชิครอบครองท่าน วันนี้คงเป็นสภาพอีกแบบหนึ่ง แล้วกันไปเถอะ ท่านมิต้องร้องห่มร้องไห้ กลับไปเป็นสะใภ้ของตระกูลซ่งเถอะ หานป๋อเคยขอให้จูหยวนจางปล่อยปละละเว้นตระกูลซ่ง พวกมันไม่มีเรื่องอันใด บิดามารดาท่านก็คงไม่ปฏิเสธความเกี่ยวดองกันรายนี้"

หานฮุ่ยจื่อร้องคำ "ฉางเจิง" ชิฉางเจิงล้วงเศษเงินสองพวงวางลงบนโต๊ะ ผุดลุกขึ้นยืน ยกมือตบดาบศัสตราฟ้าที่กลางหลังยิ้มพลางกล่าวว่า

"วันหน้าหากต้องการใช้สอยเราเหล่าชิ ขอเพียงบอกมาคำเดียว แม้บุกน้ำลุยไฟ เราเหล่าชิก็ไม่บ่ายเบี่ยง"

ก่อนจากไปมันกล่าวอย่างจริงจังว่า

"หากเป็นไปได้ วันนี้ทางที่ดีให้ออกจากนครหลวง หาทางนำคุณชายซ่งของท่านออกเดินทางด้วยกัน ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าจะเกิดเภทภัยไม่คาดฝันโปรดจำให้มั่น"

ภายใต้สายตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตาของหานฮุ่ยจื่อติดตามส่ง ชาย

ชาตรีที่องอาจผู้นี้ก้าวยาวๆ จากไป

ความสัมพันธ์ของทั้งสองสิ้นสุดในลักษณะนี้

คล้ายกับเป็นความฝันตื่นหนึ่ง

หานป๋อก้าวออกจากประตพระตำหนัก พลันดีกดักขึ้นอักโข ยามนี้ฟ้าสางรำไร ขอบฟ้าบูรพาปรากฏเป็นสีแดง คาดว่าสมควรเป็นวันที่อาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส

เงาจันทร์อันอ่อนจางยังประดับบนฟากฟ้า ทำให้มันหวนนึกถึงเหตุการณ์อันหวาดเสียวอันตรายเมื่อคืน

หานป๋อมองดูพระตำหนักต่างๆ ในหวงเฉิง (ราชธานี) มีความรู้สึกคล้ายฝันไปตื่นหนึ่ง

หวนนึกถึงตนเองจากเด็กรับใช้อันต่ำต้อย แทบกลับกลายเป็นบุคคลอันเลื่องลือนาม วันนี้ยังเคลื่อนไหวอยู่ในหวงเฉิง นับเป็นปาฏิหาริย์อันเหลือเชื่อ

นับตั้งแต่สัมผัสกับดาบเหยี่ยวในตึกตระกูลหาน จวบกระทั่งตอนนี้ดาบเหยี่ยวสะพายที่กลางหลัง ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น สุดที่จะคาดคิดมาก่อน

ดาบเหยี่ยวเล่มนี้เปลี่ยนเป็นชะตาชีวิตของมันโดยสิ้นเชิง

เห็นพระตำหนักจิ่นเซิน พระตำหนักหัวก้าย พระตำหนักเฟิ่งเทียน หออู่โหลว หอเหวินโหลวยื่นเรียงรายออกไปอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย จวบกระทั่งถึงประตูเฟิ่งเทียน จนถึงประตูอู่เหมินที่ห่างไกล

นอกหวงเฉิงในคือหวงเฉิงนอก ศาลเจ้าหลวงกับแท่นเซ่อจี้ปลูกสร้างอยู่ทางซ้ายขวา จากนั้นเป็นประตูตวนเหมิน ประตูเฉิงเทียนกับสถานที่ราชการซึ่งเรียงรายอยู่สองฟากข้าง

บนลานกว้างหน้าศาลเจ้าหลวงแว่วเสียงกลองมโหรีดังมา กระตุ้นเตือนหานป่อว่าอีกไม่นานจะได้เห็นศิลปะการแสดงของยอดหญิงอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเหลียนชิ่วชิ่วในที่นี้ หัวใจถึงกับร้อนผะผ่าวขึ้นมาไปฟางหัวนับว่าน่าประทับใจมากแล้ว ไม่ทราบว่าเหลียนชิ่วชิ่ว เป็นสภาพที่ชวนลุ่มหลงถึงเพียงไหน

ราชองครักษ์ที่สองฟากข้างประตูยืนสำรวมแน่วนิ่ง ยกชูอาวุธแสดงความเคารพต่อมัน

หานป่อทอดถอนใจด้วยความพึงพอใจ เดินลงจากบันไดเนี่ยกงกงก็รุดหน้ารับหน้า โดยมีราชองครักษ์กลุ่มหนึ่งตามอารักขา กล่าวอย่างสนิทสนมว่า

"อรุณสวัสดิ์พระยาจงฉิน เราจัดเตรียมรถม้าให้กับท่านที่นอกประตูอู่เหมินแล้ว"

หานป่อเห็นเนี่ยกงกงยิ้มแย้มแจ่มใส ทราบว่าอีกฝ่ายทราบข่าวที่หงอู่ฮ่องเต้เปลี่ยนพระทัยแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นรัชทายาทแล้ว ในใจนึกยินดีแทนมันที่วางเดิมพันไม่ผิดพลาด

ทั้งสองเดินไปยังประตูอู่เหมิน หานป่อกล่าวถามว่า

"วันนี้ไม่ประชุมช่วงเช้าหรือ? กงกงไฉนอยู่ว่างถึงเพียงนี้?"

เนี่ยกงกงกล่าวว่า

"ในงานเฉลิมพระชนมพรรษาสามวันนี้งดประชุมช่วงเช้า ผู้คนในนครหลวงล้วนหยุดพักผ่อน ค่ำคืนนี้ที่แม่น้ำฉินไหวมีงานแห่โคมไฟ"

หานป่อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ที่แท้งานเฉลิมพระชนมพรรษาสนุกสนานถึงเพียงนี้"

เนี่ยกงกงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เมื่อคืนฝ่าบาทมีพระบัญชาให้ปิดประกาศตามที่ต่างๆ ในนครหลวง แจกแจงความผิดของหูอุ้ยหยงกับหลันอี้ นับเป็นของขวัญ

ที่ฝ่าบาทพระราชท่านให้แก่ทวยราษฎร์"

หานป่อลอบร้องคำร้ายกาจในใจ หูอุ้ยหยงเป็นขุนนางกังฉินทุกผู้คนล้วนเดียดแค้นชิงชัง เมื่อเป็นเช่นนี้ หงอู่ฮ่องเต้สามารถผลักไสความผิดทั้งหมดไปที่หูอุ้ยหยง แต่ในความเป็นจริง หูอุ้ยหยงเป็นขุนนางกังฉินที่พระองค์ทรงสนับสนุนขึ้นมา ฝีมือเช่นนี้คงมีแต่หงอู่ฮ่องเต้ทรงใช้ออกอย่างแยบคายถึงเพียงนี้ สำหรับกับราษฎรที่สัตย์ซื่อถือมั่น ผู้ที่กำจัดขุนนางกังฉินย่อมเป็นฮ่องเต้อันประเสริฐแล้ว

สำหรับหลันอี้มีพฤติการณ์อื้อฉาวไม่เทียบเท่ากับหูอุ้ยหยง แต่เมื่อถูกแจกแจงความผิดร่วมกับหูอุ้ยหยง แสดงว่าเป็นคนสมรู้ร่วมคิดด้วย

นี่เป็นของขวัญที่สบใจผู้คนนัก ทั้งสะท้อนเห็นถึงพระบารมีของหงอู่ฮ่องเต้

ไม่มีผู้ใดรู้จักควบคุมจิตใจคนยิ่งกว่าหงอู่ฮ่องเต้อีก

ตนเองมิใช่ถูกหลอกใช้จนหัวหมุนหรอกหรือ?

เนี่ยกงกงกล่าวเบาๆ อีกว่า

"ในพิธีเซ่นสรวงหลังเที่ยง ฝ่าบาทจะทรงยกเลิกตำแหน่งมหาเสนาบดี เลื่อนฐานะของลิ่วปู้ (หกกรม) ทั้งปรับปรุงสำนักบัญชาการต้าตูตูฝู่ หลังจากนี้ราชบัลลังก์ของฝ่าบาทจะมั่นคงดั่งขุนเขาแล้ว"

หานป่อไม่มีความสนใจต่อการเมืองการปกครอง เพียงกล่าวคล้อยตามแล้วกาวขึ้นรถม้า

ท่ามกลางราชองครักษ์ที่ล้อมหน้าล้อมหลังสิบสองนาย รถม้าแล่นสู่ประตูตวนเหมิน

เมื่อผ่านประตูตวนเหมิน ออกจากประตูเฉิงเทียน ด้านขวามือของเส้นทางส่วนพระองค์ เป็นที่ทำการของสำนักบัญชาการต้าตูตูฝู่ ทั้งกลาง ซ้าย ขวา หน้า หลังทั้งห้า กับที่ตั้งของกองพิธีการ

กองปกครอง กองทหารรักษาพระองค์ และสำนักงานขันที ด้านซ้ายมือเป็นที่ทำการของจงเหยินฝู่ ลิ่วปู้ (หกกรม) จั่นซื่อฝู่ ปิงหม่าซือ

หานป๋อนึกถึงขุนนางเฉิน จึงกวาดมองผ่านม่านหน้าต่างไปยังกรมปกครอง แต่นอกจากราชองครักษ์ที่เฝ้าประตูแล้ว หามีร่องรอยผู้คนไม่ คาดว่าเวลายังเช้าอยู่

พลันรู้สึกมีสายตาอันเกรี้ยวกราดจ้องจับมายังร่างมัน หานป๋อใจสั่นสะท้านกวาดตามอง เห็นหน้าที่ทำการกรมกลาโหม ยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์ในเครื่องแบบขุนนางฝ่ายบู๊ผู้หนึ่งจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา ม่านมู่ลี่ที่ปล่อยห้อยลงคล้ายไม่อาจกางกั้นได้

ที่ข้างกายขุนนางฝ่ายบู๊ยังมีองครักษ์คนสนิทสิบกว่าคน ล้วนมีขมับนูนสูงเด่น แต่ไม่มีพลังฝีมือถึงขั้นมองทะลุม่านมู่ลี่เช่นขุนนางฝ่ายบู๊นั้น

รถม้าแล่นผ่านกรมกลาโหมไปอย่างช้าๆ

หานป๋อบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ ฟังว่าวังหลวงชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง นับว่าไม่แปลกปลอม เพียงคนผู้นี้สามารถจัดเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า สามารถชิงดีชิงเด่นกับมัน

เพียงไม่ทราบคนผู้นี้เป็นใคร?

รถม้าพลันหยุดชะงักลง ที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงจวงชิงซวงร้องเรียกว่า

"ป๋อหลาง"

หานป๋อรีบเปิดประตูรถออก ยังไม่ทันก้าวลงจากรถ จวงชิงซวงชิงโถมขึ้นรถพร้อมกับลมหอมหอบหนึ่ง โผเข้ามายังอ้อมอกมัน

เยี่ยซู่ตงกระตุ้นม้าถึงข้างหน้าต่างรถ สอบถามว่าไปที่ใด พร้อมกับยื่นเท้าเตะประตูรถปิดลงให้กับมัน

หานป๋อโอบกอดจวงชิงซวงไว้ ส่งเสียงทางลมปราณต่อมันว่า

"คิดไประดมกำลังเตรียมทำศึกกับตันอี้หยู"
เยี่ยซู่ตงงงงันวูบหนึ่ง จึงส่งเสียงทางลมปราณสอบถามว่า
"ฝ่าบาททรงทราบเรื่องของจูหวินเหวินแล้วหรือ?"
หานป๋อกล่าวว่า

"ทราบแล้ว แต่ท่านอาแสร้งเป็นไม่ทราบอันใด ให้ฝ่าบาทแจ้งต่อท่านเอง"

จากนั้นนึกถึงขุนนางฝ่ายบู๊นั้น จึงสอบถามต่อเยี่ยซู่ตง

เยี่ยซู่ตงพอฟังคำบรรยายของมัน จึงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"คนผู้นี้ต้องเป็นเลขากรมกลาโหมฉีไท่ เป็นขุนนางรุ่นที่สองที่โดดเด่น มีความสัมพันธ์กับจูหวินเหวินอย่างแนบแน่น"

จากนั้นสอบถามว่า

"ฝ่าบาทเตรียมแต่งตั้งเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นรัชทายาทแทนหรือไม่?"

หานป๋อล่วงรู้ความในใจของอีกฝ่าย จึงกล่าวว่า

"ตอนนี้เจ้าเอี้ยนอ๋องอยู่ในนครหลวงอย่างโดดเดี่ยว ขอเพียงพวกเรายอมยืนอยู่ฝ่ายมัน มันต้องไม่ถือสาบุญคุณความแค้นเก่าก่อน"

เยี่ยซู่ตงมิใช่ไม่นึกถึงข้อนี้ เพียงแต่สามารถได้ยินหานป๋อกล่าวจากปากเอง ค่อยคลายใจลง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ขอมอบซวงเอ๋อแก่ท่านแล้ว ศิษย์พี่เจ้าสำนักสั่งว่า ท่านไปที่ใดต้องนำนางไปด้วย"

หานป๋อรับคำอย่างยิ้มแย้ม เยี่ยซู่ตงสั่งให้รถม้าเดินทางต่อ ตนเองนำราชองครักษ์คนสนิทเข้าวังไป

หานป๋อจัดวางจวงชิงซวงอยู่บนหน้าตัก จุมพิตอย่างร้อนแรง ก่อนจากนั้นลงไม้ลงมือวุ่นวาย ถามว่า

"เมื่อคืนท่านไปที่ใด?"

จวงชิงซวงถูกมือทั้งสองของมันรุกเร้าจนหน้าแดงจรดใบหู

กล่าวว่า

"ท่านพ่อเป็นคนรอบคอบระมัดระวัง พอได้รับคำเตือนจากท่าน ก็เรียกหาอาจารย์อาเยี่ยมาจัดส่งศิษย์ที่ฝีมืออ่อนด้อย ตลอดจนสตรีและเด็กออกจากนครหลวงก่อน ผู้อื่นจึงไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง"

หานป๋อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่าลืมว่าท่านพ่อสั่งให้ท่านติดตามข้าพเจ้าอย่างใกล้ชิด แม้แต่ตอนอาบน้ำก็ไม่มีข้อยกเว้น"

จวงชิงซวงชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่ออยู่ร่วมกับฟูจวิน (คำเรียกสามี) เจ้าชู้เช่นท่าน ทุกครั้งที่อาบน้ำท่านไหนเลยไม่มีส่วนร่วมด้วย?"

หานป๋ออดลูบไล้หน้าอกอันใหญ่โตมาแต่กำเนิดของนางมิได้ ทั้งยังยื่นหน้าไปสูดดมซอกคอของนาง กล่าวว่า

"ซวงเอ๋ออันประเสริฐเพิ่งอาบน้ำมาหรือ?"

จวงชิงซวงผงกศีรษะอย่างเอียงอาย หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิน่าเล่าในความหอมเพิ่มความหอม ท่านใช่ผสมยาปลุกสวาทในน้ำ ใช้ชำระกายหรือไม่ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าในตอนนี้ไฉนคิดปฏิบัติหน้าที่ของสามีต่อท่าน?"

จวงชิงซวงลอบร้องคำ 'จบสิ้นกัน' ในใจ แต่แล้วพลันบังเกิดเสียงปึงปังดังขึ้น ที่แท้เด็กชายที่สวมใส่เสื้อใหม่หลายคนจุดประทัดเล่นที่ข้างถนน

หานป๋อค่อยสังเกตเห็นว่าทุกบ้านช่องตกแต่งสถานที่ เต็มไปด้วยบรรยากาศของการเฉลิมฉลอง

จวงชิงซวงยังแอบอิงกับอ้อมอกมัน ใบหน้าที่ร้อนผ่าวซุกกับซอกคอมัน หานป๋อลูบคลำแผ่นหลังนางโดยที่กั้นด้วยเสื้อผ้าชั้นหนึ่ง ยัง

บังเกิดเพลิงราคะลุกฮือโหม

หานป๋อลอบประหลาดใจ เหตุใดพันธุมารมีเค้าก่อตัวขึ้น หรือเป็นอาการของธาตุไฟเข้าแทรก?

นึกถึงตอนนี้ ไม่กล้ารุกล้ำต่อไป เพียงโอบกอดหญิงงามในอ้อมอกไว้

ที่เบื้องหน้าแว่วเสียงคนอึกทึกวุ่นวาย สร้างความสงสัยใจแก่หานป๋อจนชะโงกศีรษะมองออกไป

ชิฉางเจิงเดินทางมาถึงก่อนหานป๋อก้าวหนึ่ง โดยเข้าทางอีกด้านหนึ่งก่อนตรอกเก่าตระกูลจั่ว พอเงยหน้าขึ้นก็เบิกตาค้างเช่นกัน

เห็นภายในตรอกมีศีรษะคนสลอนตา สมควรมีผู้คนหลายพันคน ทกคนถือภาชนะในการบรรจสราอย่ในมือ

เจ้าหน้าที่นับร้อยนายถูกส่งมาจัดระเบียบ ให้ทั้งหมดเข้าแถวรอคอย หัวแถวยื่นยาวถึงร้านสุราซึ่งตั้งอยู่ตรงช่วงกลางของตรอก

ผู้คนและรถราสัญจรอื่นถูกห้ามเข้าตรอกเก่าตระกูลจั่ว

ถนนขวางและตรอกซอยที่ทอดถึงตรอกเก่าก็ถูกปิดการจราจร

แต่แถวยาวเหยียดหยุดนิ่ง แสดงว่ายังไม่เปิดร้านขายสุรา หากทว่ายังมีคนต่อแถวเพิ่มเข้ามา มีทั้งบุรุษสตรีชราเยาว์วัย บ้างมาแทนบิดามารดา บ้างมาแทนผู้เป็นนาย ผู้คนส่วนมากลืมตางัวเงียยังนอนไม่เต็มตา

ชิฉางเจิงลอบสงสัยใจ หรือคนเหล่านี้เข้าใจว่าพอดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินจะมีชีวิตยืนยาว หรือเพียงมาร่วมความครึกครื้น?

ขณะจะเดินเข้าตรอก ก็ถูกเจ้าหน้าที่สองนายขวางกันไว้ พวกมันยังเกรงอกเกรงใจ เพียงตวาดเบาๆ ว่า

“สหาย หากต้องการซื้อสุราให้ยืนเข้าแถวไม่ซื้อสุราก็ไปยัง

ที่อื่น"

ชิฉางเจิงขณะจะบอกศักดิ์ศรีตัวเอง พลันปรากฏทหารรักษาพระองค์สองนายเดินมาจากข้างทาง หนึ่งในสองตวาดว่า

"พวกเจ้าไม่รู้จักท่านเจิงหรือ ยังมิรีบขอขมาโทษอีก"

เจ้าหน้าที่ทั้งสองใจหายวาบ รีบน้อมกายกล่าวขออภัย ชิฉางเจิงตบไหล่ทั้งสองอย่างเป็นมิตร ค่อยติดตามทหารรักษาพระองค์ทั้งสองเดินผ่านแถวยาวเหยียดไปยังร้านสุรา

เห็นผู้คนต่อแถวสอง ยื่นออกจากข้างประตูร้านสุรา ที่กลางถนนหันหาร้านสุรา สร้างเพิงไม้ไผ่สูงห้าวาสองหลัง ห้อยประทัดที่ผูกเป็นเส้นยาวเจ็ดวาจำนวนสองเส้น

ป้ายยี่ห้อของร้านสุรายังปิดกระดาษแดงอยู่

ซวีเยี่ยเวี่ย กงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียน หลิงหลงและเจ้าสำนักหานของมันม้วนแขนเสื้อขึ้น ถือตะบวยตวงสุรายืนรออยู่ในร้านสุรา

ฟั่นป้าและพวกลำเลียงสุราออกจากห้องใต้ดินที่เก็บสุราไม่ขาดสาย

โจรท่องโดดเดี่ยวสุขสบายที่สุด นอนอยู่บนถังสุราที่สุมซ้อนกันสูบยาพ่นควันออกมา

รองผู้บัญชาการค่ายตะวันออกสังกัดกองทหารรักษาพระองค์เฉินเฉิง กับชายชราสวมชุดลำลองผู้หนึ่ง กำลังหารือกับเจ้าหน้าที่สูงอายุว่าจะจำหน่ายสุราแก่ฝูงชนอย่างไร

ฟงสิงเลี่ยไม่ทราบมุดออกจากที่ใด ยื่นมือบีบไหล่ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"บุญวาสนาเกิดจากกุศลสร้าง ฉางเจิงอย่าได้นำมาเป็นอารมณ์"

ชิฉางเจิงทราบว่ามันสังเกตสีหน้าตนเอง ล่วงรู้จุดจบระหว่างมันกับหานฮุ่ยจื่อ จึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อโชคชะตาก็ไม่ได้แล้ว”

พลางขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ผู้คนมากมายเข้าแถวยืนรอ ยังไม่เปิดร้านอีก?”

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

“ยังรอคอยหานป๋ออยู่”

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

“ให้เกียรติมันถึงเพียงนี้หรือ?”

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

“นี่เป็นความประสงค์ของซือเจี่ยแจ ต้องให้หานป๋อเปิดป้ายยี่ห้อ พวกเราเพียงทำหน้าที่จุดประทัด ท่านดู ผู้ที่ร้อนรุ่มที่สุดมิใช่มาซื้อสุรา หากแต่เป็นคุณหนูซวีกับเสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย)”

ชิฉางเจิงมองดูหญิงสาวทั้งสองยกมือเท้าสะเอว รู้สึกน่าหัวร่อยามนั้นเฉินเฉิงกับชายชราสวมชุดลำลองซึ่งคือขุนนางเฉินลิ่งฟางและตัวแทนเจ้าหน้าที่รักษาความเรียบร้อยหารือเสร็จสิ้น พากันเดินเข้ามา

ขุนนางเฉินกับชิฉางเจิงเพิ่งพบหน้าเป็นครั้งแรก หลังจากแนะนำให้รู้จัก ชิฉางเจิงนึกถึงเรื่องที่ประมุขตึกตระกูลหานไม่ต้องการรับราชการ รีบบอกต่อสมุหกรมปกครองคนใหม่ผู้นี้ ขุนนางเฉินก็รับปากว่าจะกราบทูลต่อฮ่องเต้เอง

ยามนั้นเหล่าราชองครักษ์และเจ้าหน้าที่พากันเบิกทาง นำหน้ารถม้าคันหนึ่งแล่นช้าๆ มาถึง

รถม้าไม่ทันหยุดนิ่งลง จวงชิงซวงรีบกระโดดลงจากรถ วิ่งปราดมาสมทบกับซวีเยี่ยเวี่ยและพวก

หานป๋อค่อยก้าวลงจากรถ หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“พวกท่านยังรออันใด มีเงินทองไม่เก็บเกี่ยวทำกำไรหรือ?”

โจรท่องโดดเดี่ยวลอยตัวออกจากร้าน ใช้กล้องขโมยชีวิตเคาะใส่ศีรษะหานป่อคราหนึ่ง ร้องเสียงพิกลว่า

"ผู้คนนับพันนับหมื่นเพียงรอเด็กน้อยท่าน ยังกล่าววาจาไร้สาระอีก?"

สตรีในร้านสุราก็ร้องว่า

"เด็กน้อยหานป่อ รีบเปิดป้ายยี่ห้อ"

หานป่อก็บังเกิดความลิงโลดยินดี เงยหน้ามองดูป้ายขวางที่ปิดกระดาษแดงไว้ กล่าวว่า

"กระดาษแดงขนาดใหญ่เช่นนี้เปิดออกอย่างไร? บันไดอยู่ที่ใด?"

ชิฉางเจิงปรายตาต่อฟงสิงเลี่ย แยกย้ายกันคว้าจับต้นแขนของหานป่อ แผ่พ่งพลังโยนคนขึ้นไป

หานป่อร้องเสียงพิกล จงใจกรีดมือวาดเท้ากลางอากาศ เห็นแน่ชัดว่าจะชนใส่ป้ายยี่ห้อ ค่อยกดฝ่ามือใส่ป้ายขวางนั้นเบาๆ

เห็นกระดาษแดงที่ปิดไว้ขาดกระจุยกระจาย เผยเห็นอักษรสีทองคำ "ธารน้ำใสไหลริน" มุมด้านล่างยังกำกับอักษรเล็กๆ "จารึกโดยฮ่องเต้ต้าหมิง"

ภายในตรอกบังเกิดเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีดังขึ้น

จากนั้นเป็นเสียงปึงปังโครมคราม ในแสงไฟแลบแปลบปลาบประทัดทั้งสองเส้นแกว่งไกวไม่หยุดยั้ง แตกระเบิดดังสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย กลิ่นดินประสิวและกลุ่มควันอบอวลทั่วบริเวณ

นักดื่มสุรานับพันปรบมือโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง สภาพอันครึกครื้นหากมิใช่เห็นกับตา ยากที่จะยอมเชื่อได้

เมื่อหานป่อตกถึงพื้น ซวีเยี่ยเวี่ยร้องดังๆ ว่า

"คนซื้อสุรามาแล้ว"

ใบหน้ากู่เชี่ยนเหลียนเป็นประกาย ร้องบอกว่า

"ขวดสุราจัดหามาเอง แต่ละคนซื้อได้สองตะบวย"

ผู้คนที่ยืนเข้าแถวทั้งสองแถวไม่รอให้ออกคำสั่ง พากันฮือเข้ามา เบียดเสียดรวมกันที่พื้นที่ว่างหน้าร้าน ยกชูภาชนะบรรจุสุราขึ้นสูง

หญิงงามทั้งหลายเคลื่อนไหวข้อแขนอันขาวผ่อง ใช้ตะบวยตวงสุราเทลงในภาชนะบรรจุสุรา คนงดงามความเคลื่อนไหวก็งามงด

หานป๋อฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ร้องคำ "ไม่ถูกต้อง" พลางโถมกลับเข้าร้าน

ในเสียงจุดประทัด เสียงร้องขายสุราของสตรี เสียงร้องตะโกนของนักดื่มสุรา หานป๋อชูมือขึ้นร้องดังๆ ว่า

"สุรานี้มีไว้จำหน่าย หนึ่งตะบวยเป็นเงินหนึ่งเตี้ยว ชำระก่อนรับสินค้าทีหลัง"

ทุกผู้คนทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน หานปี้ฉุ่ยร้องด่าทอว่า

"หานป๋อน่าตายไสหัวไป ผู้ใดมีเวลาเก็บเงิน?"

ไม่ทันขาดคำ หานป๋อถูกผลักออกมาหาฟงสิงเลี่ยและพวก ปากกล่าวว่า

"เข้าใจว่าทำกำไรได้ มิคาดเป็นการค้าขาดทุน"

ในเสียงหัวร่อของทุกผู้คน ขุนนางเฉินกับเฉินเฉิงพากันแสดงความยินดีต่อหานป๋อ

ชิฉางเจิงก็โอบไหล่หานป๋อ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้ที่ประกอบการค้า ตอนแรกขาดทุนแล้วค่อยกำไร เด็กน้อยท่านตบแต่งเจ้าสุราหญิงเป็นภรรยา ไม่ต้องกังวลปัญหาปากท้อง นี่จึงเป็นการค้าที่ทำกำไรอย่างแท้จริง"

ทุกผู้คนยิ้มออกมา บรรยากาศรื่นเริงหรรษา

ยามนั้นประทัดเผาไหม้ถึงยอดเพิงไม้ไผ่ พลันบังเกิดเสียงระเบิดติดต่อกันหลายครา กลบสรรพเสียงทั้งหมด แล้วค่อยเงียบสงบลง

ท่ามกลางเถ้ากระดาษปลิวเวียน บนท้องถนนบังเกิดเสียงโห่ร้องดังอีกครา

คนที่ “ซื้อ” สุราได้แล้วถูกผลักดันออกไป แต่แถวทั้งสองแถวยังมีผู้คนเพิ่มเข้ามาไม่ขาดสาย บางคนจิบสุราคำหนึ่ง คล้ายกับเสียสติวิ่งไปต่อแถวใหม่ คิดขอซื้ออีก

เฉินเฉิงเห็นผิดท่า กล่าวว่า

“เราต้องรุดไปปิดถนน หากชักช้าคงไม่มีสุราจำหน่ายแล้ว”

หานป๋อมองดูเฉินเฉิงผละจากไป กล่าวว่า

“อย่าได้ขายสุราที่เตรียมส่งเข้าวังสำหรับงานเฉลิมพระชนมพรรษาไปด้วย”

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“มีแต่ท่านจึงนึกถึงปัญหาโง่เขลาเช่นนี้ สุราสำหรับงานเฉลิมพระชนมพรรษาถูกส่งเข้าวังไปแต่แรกแล้ว”

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านไฉนฉุนเฉียวกว่าดินระเบิดอีก ผู้น้องล่วงเกินโจรเฒ่าท่านที่ใด?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ลืมข้อตกลงของเราท่านแล้วหรือ กลับปล่อยตัวน้องเหยาไปโดยเร็ว?”

หานป๋อยกมือตบหน้าผากตัวเอง ยื่นมือโอบหัวไหล่โจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

“ไหนเลยลืมเลือน วันหน้าท่านติดตามข้าพเจ้าไปเยี่ยมเมิ่งเหยา

ที่เรือนฌาน ข้าพเจ้าจะร้องขอนางให้ท่านหอมแก้มสักครา"

ฟงสิงเลี่ยและพวกร้องคำ "ว่ากระไร?" สร้างความกระอักกระอ่วนแก่โจรท่องโดดเดี่ยวจนหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่สนทนากับท่านแล้ว พวกเราเข้าร้านไปดื่มน้ำโสมเถอะ"

หานป๋อกับชิฉางเจิงร้องคำ "น้ำโสม?" โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"น้ำโสมเป็นยอดยาบำรุงที่เคี่ยวจากโสมหมื่นปี วันนี้เป็นวันสำคัญไหนเลยไม่ดื่มเฉลิมฉลองได้ รีบมา หากชักช้าก็อดดื่ม"

พลางลอยตัวขึ้นบนหลังคา ตีลังกาลงยังลานแจ้งกลางร้านสุรา

ขุนนางเฉินกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เราไหนเลยเข้าไปดื่มน้ำโสมได้?"

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงสบตายิ้มให้แก่กัน แยกย้ายกันคว้าแขนขุนนางเฉินลอยตัวขึ้น ไล่ตามโจรท่องโดดเดี่ยวไป

หานป๋อหวนนึกถึงตนเองได้รับความลำบากเพราะโสมหมื่นปีจากโคกุเรียว ไหนเลยปล่อยให้ทั้งหมดชุบมือเปิบไป ขณะจะติดตามเข้าร้านสุรา ที่ข้างหูแว่วเสียงอันไพเราะของสตรีที่คุ้นหูดังว่า

"หานป๋อ"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่งชะงักเท้าลง กวาดตาไปยังฝูงชนซึ่งถูกเจ้าหน้าที่สกัดกั้นไว้อยู่ห่างไปหลายวา

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางหลับพระเนตรพักผ่อนอยู่หลังโต๊ะทรงพระอักษรในห้องทรงพระอักษร ที่ด้านหลังยืนไว้ด้วยขันทีผู้เฒ่ากับขันทีเงาอีกเจ็ดคน

เจ้าเอี๋ยนอ๋องจูตี้กับเอี๋ยนอู๋จี้แยกย้ายยืนอยู่สองฟากข้างไม่กล้ารบกวน จวบกระทั่งเยี่ยซู่ตงเข้ามาคุกเข่าถวายบังคม หงอู่ฮ่องเต้ค่อย

ลืมพระเนตรรับสั่งให้เยี่ยซู่ตงลุกขึ้น

เยี่ยซู่ตงลุกขึ้นยืน เดินมายังข้างกายเอี๋ยนอู่จี้ เอี๋ยนอู่จี้ได้รับพระบัญชาให้กระซิบบอกเรื่องของท่านผู้หญิงกงกับจูหวินเหวินสองแม่ลูกให้ทราบ จากนั้นหงอู่ฮ่องเต้ทรงยืนขึ้น ตรัสถามว่า

"ตันอี้หยูมีความเคลื่อนไหวอันใด?"

ตอนนี้ผู้คนในห้องทรงพระอักษรล้วนทราบว่าตันอี้หยูซุกซ่อนคนสนิทอยู่ภายในวัง เยี่ยซู่ตงจึงกราบทูลว่า

"ดูจากเปลือกนอกไม่มีความเคลื่อนไหวใด ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้าเรียกระดมกำลัง แต่ฉีไท่และหวงจื่อเฉิงมีท่าทีตื่นเต้นตึงเครียด บุตรคนเล็กและนางบำเรอคนโปรดของหวงจื่อเฉิงไม่ได้เผยโฉมตั้งแต่เมื่อวาน คาดว่าถูกส่งตัวออกจากนครหลวงแล้ว"

เอี๋ยนอู่จี้กล่าวเสริมว่า

"กระหม่อมทำตามพระบัญชาฝ่าบาท มีคำสั่งให้แม่ทัพจากที่ต่างๆ ซึ่งมาเพราะหลันอี้กับหูอุ้ยหยงล่าถอยออกจากนครหลวง ตั้งทัพอยู่ที่ห่างไปสามสิบลี้ กระหม่อมยังจัดคนเฝ้าดูความเคลื่อนไหวของทั้งหมดโดยใกล้ชิด"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอประกายวูบ ตรัสว่า

"ขอเพียงท่านเยี่ยกับท่านเอี๋ยนสามารถควบคุมราชองครักษ์กับกองทหารรักษาพระองค์ไว้ ในนครหลวงยังไม่มีผู้ใดกล้ากระด้างกระเดื่องต่อข้า เรื่องของหลันอี้กับหูอุ้ยหยง เพียงพอให้พวกมันสังวรณ์ตนแล้ว"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"กำลังของผู้บุตรมาถึงวังหลวง ส่งมอบให้ผู้บัญชาการเยี่ยใช้สอยบงการ"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสถามว่า

"ประเสริฐ ทางด้านหวินเหวินกับท่านผู้หญิงกงเป็นอย่างไร?"

เอี๋ยนอู๋จี้กับเยี่ยซู่ตงสบตากันวูบ เอี๋ยนอู๋จี้เป็นผู้กราบทูลว่า

"พวกเราอ้างว่าให้ความคุ้มครอง ควบคุมตัวพวกมันอยู่ในพระตำหนักคุนหนิง ห้ามติดต่อกับผู้ใด ทั้งสองแม่ลูกไม่พอใจยิ่ง แต่ยังไม่กล้าเรียกร้องขอเข้าเฝ้าฝ่าบาท"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างเยือกเย็น ผงกพระพักตร์ช้าๆ ตรัสว่า

"รอจนหานป๋อและพวกมาถึง ให้ไซ่เหนียนจู่ จื้อพ่อเทียนและนักรบเดนตายของพวกมันทั้งห้าร้อยนายเฝ้าอยู่ที่หวงเฉิงรอบนอกอย่างนั้นหวงเฉิงภายในล้วนเป็นคนของพวกเรา ข้ากลับต้องการดูว่าตันอี้หยูยังมีลวดลายอันใด?"

ทุกผู้คนทราบว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น วันแรกของงานเฉลิมพระชนมพรรษาจะเป็นวันนองเลือดในนครหลวง

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า

"ปฏิบัติการครั้งนี้ต้องดุดัน แม่นยำและรวดเร็ว ไม่เปิดโอกาสให้ศัตรูหอบหายใจ ข้าจะลองคาดเดาเหตุการณ์ต่อไปดู"

ทุกผู้คนบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือหงอู่ฮ่องเต้คล้ายชื่นชมโสมนัสกับการต่อสู้ช่วงชิงกับศัตรู เจ้าเอี๋ยนอ๋องและพวกซึ่งเคยตามเสด็จพระองค์ทำศึกชิงแผ่นดิน ยิ่งมีความรู้สึกว่าพระองค์กลับคืนสู่สภาพปกครองสามเหล่าทัพกระโจนเข้าสู่สมรภูมิสู้รบ

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเดินไปมาอย่างปลอดโปร่ง พระเนตรทอประกายเย็นเยียบ พระสุรเสียงกลับอ่อนโยน ตรัสช้าๆ ว่า

"ยามเที่ยงข้าจะดินทางสู่ชานเมืองทิศใต้ พร้อมกับขุนนางทั้งปุ่นบู๊ เพื่อประกอบพิธีเซ่นสรวง เมื่อข้าดื่มสุราในจอกเก้ามังกรปลอมจะแสร้งเป็นไม่สบาย กลับวังมาพักผ่อน หากพวกเจ้าเป็นตันอี้หยู

จะมีปฏิกิริยาอย่างไร?"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไม่กล้าตอบคำ หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา หันพระวรกายมา กวาดพระเนตรผ่านหน้าทุกผู้คน สุดท้ายหยุดนิ่งบนร่างเจ้าเอี๋ยนอ๋อง ตรัสว่า

"ลูกตี๋บอกมา"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องทราบว่าในสายพระเนตรของพระบิดา ตนเองกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญก่อการกบฏ แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีก กัดฟันกล่าวว่า

"หากเรื่องนี้ไม่มีผู้บุตรเข้าร่วม ตันอี้หยูเพียงนั่งดูอยู่ด้านข้างปล่อยให้หวินเหวินตักตวงผลประโยชน์ แต่ตอนนี้ตันอี้หยูต้องเร่งเร้าพิษหนอนคุณไสยในร่างผู้บุตร ให้ผู้บุตรล้มตายพร้อมกัน พวกนางจึงครองแผ่นดินต้าหมิงอย่างวางใจ"

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ตรัสว่า

"เจ้าคิดอ่านรวบรัดไปแล้ว อย่าเพิ่งเอ่ยถึง พวกนางมั่นใจว่ากำจัดเจ้าได้หรือไม่ ที่พวกนางหวั่นวิตกคือ ข้าจะเขียนราชโองการเปลี่ยนเป็นยกราชบัลลังก์แก่เจ้า อย่างนั้นถึงแม้เจ้าถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต แต่ราชบัลลังก์สมควรให้บุตรชายเจ้าสืบแทน หวินเหวินจะไม่มีโอกาสขึ้นครองบัลลังก์อีก"

จากนั้นแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ดังนั้นเมื่อคืนนี้ข้าตามตัวผู้เฒ่าไท่ซือ ไท่ฟู่และไท่เป้าทั้งสามเข้าวัง บอกต่อพวกมันว่าหากข้าเกิดเรื่องใด ให้พวกมันร่วมกันเปิดคลังวิเศษ ทั้งยังมอบกุญแจเปิดไขคลังวิเศษทั้งสามดอกให้พวกมันถือไว้ และใช้แถบกระดาษแดงกับขี้ผึ้งอุดรูกุญแจบนประตูคลังวิเศษรักษาราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทไว้ให้ดี เรื่องนี้ย่อมไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของตันอี้หยู ข้าจึงไม่เชื่อว่านางจะไม่เค้นสมองครุ่นคิดถึง

เรื่องนี้"

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน ลอบทอดถอนชมเชยหงอู่ฮ่องเต้ช่างร้ายกาจนัก

ซึ่งความจริงราชโองการที่ว่าหาดำรงคงอยู่ไม่

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสสืบต่อ

"ทางที่ดีคือตันอี้หยูฉวยโอกาสที่พวกเราไปยังชานเมืองทิศใต้รุดไปขโมยราชโองการ อย่างนั้นนางมารร้ายนี้จะตกหลุมพรางแล้ว"

ทุกผู้คนผงกศีรษะรับ หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"ตอนนี้หวินเหวินสองแม่ลูกตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา ไม่อาจกระดิกตัวได้ ดังนั้นหลังจากที่ข้าดื่มสุราพิษ หากตันอี้หยูคิดควบคุมสถานการณ์ไว้ ต้องเร่งติดต่อกับโจรกบฏที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนิกายบัญชาฟ้า อย่างนั้นข้าจะจำแนกแยกแยะพวกมันได้ ทำการกวาดล้างให้สิ้นซาก"

ทุกผู้คนปรบมือชมเชยอย่างลืมตัว แม้แต่ขันทีผู้เฒ่าก็เลิกคิ้วขาวโพลนขึ้น

ควรทราบว่าตอนนี้เรื่องที่หงอู่ฮ่องเต้ทรงปวดพระเศียรที่สุดคือผู้ใดสมรู้ร่วมคิดกับนิกายบัญชาฟ้า และผู้ใดที่ยึดถือจูหวินเหวินเป็นรัชทายาท ฝ่ายแรกย่อมมีโทษฐานกบฏ ฝ่ายหลังเพียงทำตามพระประสงค์ตอนแรกของหงอู่ฮ่องเต้ ไม่อาจเอาผิดได้

แต่ว่าหมากอันแยบคายของหงอู่ฮ่องเต้คราวนี้ สามารถล่อลวงผู้ที่สมรู้ร่วมคิดกับนิกายบัญชาฟ้าให้เผยโฉมออกมา

ไม่ว่าผู้ใดเปลี่ยนเป็นตันอี้หยู ก็ต้องดำเนินการทั้งสองทาง ทางหนึ่งส่งคนมาช่วงชิงราชโองการ อีกทางหนึ่งใช้ให้ผู้คนจับตาดูหงอู่ฮ่องเต้อย่างใกล้ชิด

หากหงอู่ฮ่องเต้เสวยสุราพิษลงไป ย่อมมีคนเร่งเร้าพิษหนอน

คุณไสยภายในกายเจ้าเอี้ยนอ๋อง หากว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องอยู่รอดปลอดภัยอย่างนั้นวิธีช่วงชิงชัยชนะของตันอี้หยูคือ ระดมกำลังในสังกัดอารักขาจูหวินเหวิน เคลื่อนไพร่พลควบคุมนครหลวงไว้ เนื่องจากผู้คนในนครหลวงล้วนสนับสนุนจูหวินเหวิน หากหงอู่ฮ่องเต้สิ้นพระชนม์ จูหวินเหวินจะได้นั่งบัลลังก์แน่นอน ดังนั้นแผนล่อเสือออกจากถ้ำของหงอู่ฮ่องเต้ครั้งนี้ ต้องประสบความสำเร็จแน่นอน

อย่าว่าแต่สำหรับทางด้านตันอี้หยู ขอเพียงหงอู่ฮ่องเต้สิ้นพระชนม์ ต่อให้ช่วงชิงราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทไม่ได้ ก็หามีความหมายไม่ ทั้งนี้เพราะทุกประการล้วนตกอยู่ในมือจูหวินเหวินสองแม่ลูก เท่ากับว่าตันอี้หยูเป็นฝ่ายชนะ เรื่องการแก้ไขราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทง่ายดายยิ่ง ในขุนนางบ้านเมืองก็ไม่มีคนคัดค้าน เพราะไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการให้เจ้าเอี้ยนอ๋องขึ้นครองบัลลังก์

หากมิใช่ทราบว่าเบื้องหลังจูหวินเหวินยังมีตันอี้หยูกับนิกายบัญชาฟ้าเยี่ยซู่ตงกับเอี๋ยนอู๋จี้ที่เป็นคนของสำนักซีหนิงกับเส้าหลิน ก็หวังให้จูหวินเหวินก้าวขึ้นครองบัลลังก์

แต่ตอนนี้ธัมมะและอธรรมไม่ยอมดำรงอยู่ร่วมกัน ดังนั้นพวกมันจึงได้รับความไว้วางพระทัยจากหงอู่ฮ่องเต้ถึงเพียงนี้

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสถามว่า

“เหลียนซิ่วซิ่วจะขึ้นเวทีเมื่อใด?”

เยียซูตงกราบทูลว่า

“อีกสองชั่วยาม”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความกระตือรือร้นว่า

“ฉวยโอกาสที่ยังมีเวลา ข้าคิดออกจากวังไปเดินเล่น ชมดูปฏิกิริยาของผู้คนหลังจากที่หลันอี้กับหูอุ้ยหยงถูกปลิดปลง ตามตัวเด็กน้อยหานป๋อมาอยู่เป็นเพื่อนข้าเถอะ”

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน คิดไม่ถึงว่าตอนนี้ฮ่องเต้เจ้าชีวิตยังมีพระทัยออกประพาส

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกอันบรรเจิด พันธุมารเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง พลันแหวกผ่านกำแพงมนุษย์ของเจ้าหน้าที่กับราษฎร ยื่นมือคว้าจับข้อมือของเด็กรับใช้คนหนึ่งไว้ ฉุดดึงมายังข้างร้าน ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"ที่แท้เป็นเจี๋ยหวี่พี่สาวใหญ่ข้าพเจ้า นับตั้งแต่ได้ยินว่าท่านออกมาหาผู้น้อง ข้าพเจ้าไม่ทราบคิดถึงท่านเพียงไหน"

เด็กรับใช้นี้เป็นโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ปลอมแปลงขึ้น นางกลอกตาคู่งามค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ยังคงพะเน้าพะนอเอาใจผัดนถึงเพียงนั้น ผู้อื่นจึงคิดถึงท่านอย่างสาหัสนัก"

กล่าวพลางขอบตาเปียกชุ่มขึ้นมา

หานป๋อเพียงฉุดดึงมือนาง ก็รู้สึกมีไฟร่าคะสุมทรวง พอขบคิดใคร่ครวญ ก็ทราบสาเหตุความนัย

การหลอมรวมพันธุมารของมันได้จากการร่วมสัมพันธ์รักกับฮัวเจี๋ยหวี่ ดังนั้นมีปฏิกิริยาอ่อนไหวต่อฮัวเจี๋ยหวี่เป็นพิเศษ ซึ่งฝึกวิชาเสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณเป็นพิเศษ ยามนั้นขมวดคิ้วถามว่า

"เมื่อครู่ท่านสะกดรอยตามข้าพเจ้ามาหรือไม่?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ผงกศีรษะอย่างงุนงง กล่าวว่า

"วิชามารของท่านมีความรุดหน้าจริงๆ นับตั้งแต่ท่านออกจากวัง ผู้อื่นก็สะกดรอยตามท่าน คิดไม่ถึงยังถูกท่านพบเห็น"

หานป๋อค่อยเข้าใจว่า เมื่อครู่นี้พันธุมารไฉนก่อตัวขึ้น ตอนนั้นยังเข้าใจว่าถูกธาตุไฟเข้าแทรก ยามนี้ค่อยทราบว่าเป็นผลสืบเนื่องจาก

ความสัมพันธ์อันล้ำลึกระหว่างมันกับฮัวเจี๋ยหวี่

ฮัวเจี๋ยหวี่เห็นมันนิ่งครุ่นคิด จึงบีบมือของมัน ก้มศีรษะกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"เสาะหาสถานที่ไร้ผู้คนสักแห่งหนึ่งได้หรือไม่?"

ในชีวิตนางเวียนว่ายในทะเลสวาท ยึดถือเรื่องระหว่างบุรุษสตรีเป็นเช่นการละเล่น ไหนเลยมีความอับอายมาก่อน แต่หลังจากบังเกิดรักแท้ต่อหานป่อ กลับคืนสู่ความขวยเขินของอิสตรี ยามนี้ทั้งตื่นเต้นทั้งเอียงอาย คล้ายกับว่าผู้คนรอบข้างกำลังแอบมองนาง

หานป่อรับคำอย่างยิ้มแย้ม ฉุดดึงนางกระโดดขึ้นบนหลังคาร้านสุรา ทิ้งตัวลงบนลานแจ้ง เข้าสู่เขตตึกหลัง เร้นกายเข้าห้องหับซึ่งไม่ทราบว่าเป็นของจั่วซือหรือเฉาเสียหรือว่าโหยวโหยว

หานป่อไม่เกรงอกเกรงใจ ทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง จัดแจงให้ฮัวเจี๋ยหวี่นั่งบนต้นขา ประทับจูบลงบนริมฝีปากที่แดงปานจะหยดของนาง

ในบรรดาสตรีที่มีความสัมพันธ์อันสนิทสนมกับหานป่อ นอกจากสิ้วเซ่อแล้ว มีแต่ฮัวเจี๋ยหวี่มาจากสำนักมาร จึงไม่อาจทนทานรับพันธุมารของหานป่อ กาลก่อนยังเป็นเช่นนี้ ยามนี้วิชามารของหานป่อรุดหน้าราวติดปีกบิน ฮัวเจี๋ยหวี่ยิ่งรองรับไม่ได้ บังเกิดปฏิกิริยาอันร้อนแรงพัวพันอย่างสนิทแน่น

หานป่อบังเกิดสภาพอีกแบบหนึ่ง

รู้สึกว่าพันธุมารเบ่งพองขยายตัว ห่อหุ้มฮัวเจี๋ยหวี่เอาไว้ทั้งสิ้น ขณะที่ครรภธรรมซึ่งแฝงอยู่ภายในยิ่งผนึกแนบแน่น ฮัวเจี๋ยหวี่คล้ายเปลวไฟที่จุดสายชนวน กระพือพันธุมารของมันอยู่ตลอดเวลา ลักษณะเช่นนี้สุดที่จะบรรยายเป็นถ้อยร้อยวาจาได้

เช่นเดียวกับการรวมร่างครั้งก่อน ผลจากการสัมผัสทางปาก

และลิ้น ธาตุหยางบริสุทธิ์ในธาตุหยินแท้ภายในกายฮัวเจี๋ยหวี่ ถูกถ่ายเทเข้าสู่ร่างมัน ขณะที่ธาตุหยินบริสุทธิ์ในธาตุหยางแท้ของมันก็ถ่ายเทให้แก่นาง หมุนเวียนไม่หยุดยั้ง เป็นประโยชน์แก่กันและกัน

ไม่ว่าพันธุมารหรือวิชาเสน่ห์หญิง ล้วนเป็นเคล็ดลับของสำนักมาร มาจากตันต่อและจตวญญาณเดียวกัน บวกกับคนทั้งสองมีเพียงมีความรักอันลึกล้ำดุจห้วงสมุทร มิหนำซ้ำการร่วมสัมพันธ์รักครั้งก่อนเกิดความผูกพันอย่างประหลาด ยามนี้พอใกล้ชิดสนิทสนม เฉกเช่นน้ำกับน้ำนมหลอมรวมเข้าด้วยกัน ไม่แบ่งเขาแบ่งเราอีก

หานป๋อถอนริมฝีปากจากมาอย่างช้าๆ จับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ครั้งก่อนเป็นเมล็ดพันธุ์ปลอม ครั้งนี้รับรองว่าเป็นเมล็ดพันธุ์ที่สมบรณ์แน่นอน ดวงใจของเราต้องการหรือไม่? อืมม์ ตอนนี้ข้าพเจ้าถูกไฟราคะเผาผลาญกาย ท่านไม่ต้องการก็ไม่ได้แล้ว"

ฮัวเจี๋ยหวี่หน้าแดงสดใส ค้อนมันอย่างแง่งอนวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้อื่นกระทั่งคำเตือนของท่านปรมาจารย์มารยังไม่สนใจ ยังกล่าววาจาเช่นนี้อีก ป๋อหลางเอย ผู้อื่นคับแค้นยิ่งนัก ที่แท้การรักคนผู้หนึ่งเป็นความทรมานถึงเพียงนี้"

หานป๋อยื่นมือปลดกระดุมเสื้อให้กับนาง ปากกล่าวว่า

"ดวงใจของเราอย่าได้ตัดพ้อต่อว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงล้อท่านเล่น ดูท่านตอนนี้บังเกิดความกระสันรัญจวน ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าท่านกำลังรอคอยเมล็ดพันธุ์ของเราผู้แซ่หาน"

ฮัวเจี๋ยหวี่จูบมันด้วยความซาบซึ้งดื่มด่ำคราหนึ่ง ครวญครางว่า

"ป๋อหลาง คราครั้งนี้เจี๋ยหวี่มาหาท่านโดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่งนอกจากต้องการตั้งครรภ์ของเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์ สำคัญประการหนึ่ง"

หานป่อเปลื้องเสื้อท่อนบนของนางออก ให้นางอวดปทุมถันอันตระหง่านง้ำต่อมัน พอฟังต้องงงงันวูบหนึ่ง จึงถามว่า

"วัตถุประสงค์อันใด?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ยื่นมือลูบคลำข้างแก้มมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ครั้งกระโน้นฟู่อิงรวมร่างกับไป่เหลียนเจี๋ย ค้นพบวิถีแห่งฟ้าให้กำเนิดท่านอิงหยวนออกมา คราครั้งนี้เจี๋ยหวี่มาหาป่อหลางทางหนึ่งเพื่อสานต่อความรัก ขณะเดียวกันคิดอาศัยเคล็ดวิชาเสน่ห์หญิง ช่วยให้พันธุมารของป่อหลางบรรลุถึงขั้นสมบูรณ์ถึงที่สุด เจริญรอยตามปราชญ์รุ่นก่อน จากวิถีมนุษย์เข้าสู่วิถีแห่งฟ้า แสดงออกถึงน้ำใจที่เจี๋ยหวี่มีต่อท่าน"

หานป่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านกลัวข้าพเจ้าถูกคนฆ่าตายหรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่มีความรู้สึกว่าท่านตกอยู่ในห้วงอันตราย หลังจากครุ่นคิดอยู่นานวัน ในที่สุดค้นพบวิธีการช่วยเหลือท่านสำเร็จยอดวิชา"

หานป่อรับฟังจนตะลึงลาน ตอนนี้ทุกประการสะดวกราบรื่น เหตุใดฮัวเจี๋ยหวี่บังเกิดความรู้สึกเช่นนี้ต่อมัน ความนี้คงต้องมีเลศนัยอันใด

ฮัวเจี๋ยหวี่ทอดแขนอันกลมกลึงโอบรอบคอมัน กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"ป่อหลาง ตอนนี้มีเวลาไม่มากนัก ยังไม่ถอดกระโปรงของผู้อื่นอีก?"

หานป่อลูบคลำแผ่นหลังอันเปลือยเปล่าของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เหตุใดมีเวลาไม่มากนัก?"

ฮัวเจี๋ยหวี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าค้นพบจดหมายที่ท่านปรมาจารย์มารทิ้งเอาไว้ฉบับหนึ่ง ทำความเข้าใจว่าอันตรายของท่านมาจากนางมารร้ายตันอี๋หยู ท่านอย่าได้ชะล่าใจไป ไม่ว่าวิชาอิตถีเพศและวิชามารของนาง ล้วนจัดอยู่อันดับแรกในสำนักมารดินแดนภาคกลาง แม้แต่ท่านปรมาจารย์มารหรือล่างฟานหวิน คิดฆ่านางยังไม่ง่ายดาย ท่านกอปรด้วยพันธุมาร ที่สามารถต่อต้านกับนาง จึงกลายเป็นหนามตำตานาง น่าแค้นใจที่ท่านคล้ายไม่มีเรื่องราวใด สร้างความเป็นห่วงแก่เจี๋ยหวี่แทบตายแล้ว"

คำเตือนนี้เปล่งจากปากฮัวเจี๋ยหวี่ ซึ่งล่วงรู้วิชาอิตถีเพศสำนักมาร ย่อมมีน้ำหนักเป็นพิเศษ หานป๋อขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าประมาทศัตรูไปจริงๆ ไม่ทราบว่าหลังจากรวมร่างกับท่าน วิชาพันธุมารของข้าพเจ้าใช่จะบรรลุขั้นสูงสุดหรือไม่? เมื่อถึงเวลานั้นไม่ทราบเป็นสภาพอย่างไร?"

ฮัวเจี๋ยหวี่อธิบายว่า

"พันธุมารเปลี่ยนแปลงสุดจะหยั่ง ครรภธรรมแน่วแน่ไม่แปรผัน ข้อด้อยของความเปลี่ยนแปลงสุดจะหยั่งคือไม่มั่นคง นอกจากท่านสามารถเป็นเช่นท่านปรมาจารย์ ที่จากมารเข้าสู่ธรรม ไม่เช่นนั้นจะมีสภาพบัดเดี๋ยวเข้มแข็งบัดเดี๋ยวอ่อนด้อย ยากที่จะควบคุมบังคับพันธุมารได้"

หานป๋อประหลาดใจยิ่ง หากคำพูดเหล่านี้เปล่งจากฉินเมิ่งเหยา มันจะเห็นว่าชอบด้วยเหตุผล ฮัวเจี๋ยหวี่แม้เป็นยอดฝีมือสำนักมาร ทำความเข้าใจกับพันธุมารไม่น่าประหลาด แต่เหตุใดจึงมีความรอบรู้ต่อครรภธรรมด้วย ยามนั้นฉุกใจคิด ถามว่า

"เรื่องเหล่านี้ใช่เป็นผังปานบอกต่อท่านหรือไม่?"

ฮัวเจี๋ยหวี่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ฟุบร่างกับร่างมัน กล่าวว่า

"ขออภัย ผู้อื่นความจริงคิดปิดบังท่าน ในความเป็นจริงแล้วเจี๋ยหวี่ไม่มีภูมิปัญญาช่วยเหลือให้พันธุมารของท่านสำเร็จโดยสมบูรณ์เหล่านี้เป็นท่านปรมาจารย์มารเขียนบอกในจดหมายอย่างละเอียด เจี๋ยหวี่กลัวว่าท่านไม่ยอมรับ จึงโป้ปดว่าเป็นตัวเองคิดค้นขึ้น"

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง เหตุใดปรมาจารย์มารผังปานจึงช่วยให้มันได้เปรียบเช่นนี้ นี่แสดงว่าอีกฝ่ายคิดยืมมือมันจัดการกับตันอี้หยู ด้วยจิตใจที่เปิดกว้างของผังปาน คงไม่ฉวยโอกาสทำร้ายมัน

ฮัวเจี๋ยหวี่ยังเข้าใจว่ามันไม่ยอมรับบุญคุณของผังปาน ดังนั้นร้องเรียก "ป๋อหลาง" มิคาดหานป๋อลงมือเปลื้องอาภรณ์ชิ้นสุดท้ายที่ปกปิดกายของนางออก กล่าวด้วยความลิงโลดว่า

"หากมาจากเหล่าผัง (คนแซ่ผัง) วิธีการนี้ย่อมไม่ผิดพลาดแล้ว ข้าพเจ้าจะสร้างความตะลึงลานแก่ตันอี้หยูสักครา"

ฮัวเจี๋ยหวี่ยินดียิ่ง รีบช่วยเหลือหานป๋อถอดเสื้อผ้าแก้สายรัดออก

ภายใต้รักอันลึกล้ำ ความต้องการที่รุนแรง ภายในห้องอบอวลด้วยไฟสวาท

หลังจากโอบตวัดรัดพัน บุรุษสตรีคู่นี้รวมร่างกันอีกครั้ง

หานป๋อปฏิบัติตามคำชี้แนะของฮัวเจี๋ยหวี่ ปลุกเร้าตำแหน่งที่มีปฏิกิริยาอ่อนไหวตามที่ล่วงรู้จากฉินเมิ่งเหยา กระตุ้นความรักความใคร่ของฮัวเจี๋ยหวี่ขึ้น ให้นางส่งมอบธาตุหยางแท้ ซึ่งเป็นผลจากการฝึกวิชาเสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณเป็นเวลาห้าสิบปี ปล่อยให้โคจรหมุนเวียนอยู่ในเส้นชีพจรของมันไม่หยุดยั้ง

ขณะที่ฮัวเจี๋ยหวี่ตกอยู่ในห้วงหฤหรรษ์ถึงขีดสุด หานป๋อกลับพาตัวเองเข้าสู่ห้วงมีความรักไร้ซึ่งความใคร่อีกครา

ภายใต้การชักนำจากธาตุหยางแท้ของฮัวเจี๋ยหวี่ พันธุมารถูกปลดปล่อยออกมาจนหมดสิ้น

ปัญหาอยู่ที่ครรภธรรมซึ่งซ่อนอยู่ใจกลางของพันธุมาร เนื่องจากเป็นคนละแนวทางกับวิชาเสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณของสำนักมาร จึงเกิดการแข็งข้อตามธรรมชาติ ไม่ยอมร่วมกระแสด้วย

นี่เป็นอุปสรรคเพียงหนึ่งเดียวที่พันธุมารของหานป๋อไม่สำเร็จโดยสมบูรณ์

คราก่อนฉินเมิ่งเหยาก็ประสบปัญหาเดียวกัน ดีที่นางหลังจากผ่านการบำเพ็ญเพียร ก็หลอมรวมพันธุมารเข้ากับครรภธรรม จึงสามารถเอาชัยธรรมาจารย์อาทิตย์ได้

หานป๋อยามกลัดกลุ้มกังวล พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ หวนนึกถึงฟู่อิงสามารถอาศัยม้วนภาพเทพประยุทธ์ ยืมร่างไป่เหลียนเจี๋ย ค้นพบความลับของวิถีแห่งฟ้า ตนเองไยไม่ปฏิบัติตาม อย่างน้อยสมควรทลายครรภธรรมเป็นผลสำเร็จ

นึกถึงตอนนี้ ม้วนภาพเทพประยุทธ์ก็ประดังเข้าสู่จิตใจ ความคิดคำนึงอันลึกล้ำพิสดาร ยังแจ่มชัดรุนแรงกว่าคราก่อนอีก

สุดท้ายห้วงสมองของมันคงเหลือข้อความสองประโยคว่า “วัตถุถึงที่สุดต้องเปลี่ยนพลิก เส้นทางอับจนต้องเปลี่ยนแปลง”

หานป๋อกู่ร้องด้วยความยินดี เร่งเร้าพันธุมารที่ขยายตัวถึงขีดสุด พกพาครรภธรรมส่วนนั้น บังคับเมล็ดพันธุ์ซึ่งรับปากยกให้กับฮัวเจี๋ยหวี่ ฉีดพุ่งเข้าสู่ร่างฮัวเจี๋ยหวี่จนหมดสิ้น

ฮัวเจี๋ยหวี่กรีดร้องราวเสียสติ ตลอดทั้งร่างสั่นกระตุก ใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดกอดรัดหานป๋อเอาไว้ น้ำตาแห่งความปีติไหลซึมออกจากหางตาอย่างไม่อาจควบคุมข่มกลั้น

หานป๋อล้มระทวยอยู่บนร่างนาง เรี่ยวแรงเสื่อมสูญสิ้น ไม่

หลงเหลือพลังแม้แต่น้อย หากตอนนี้ฮัวเจี๋ยหวี่คิดฆ่ามัน เพียงใช้นิ้วมือเดียวก็กระทำได้

วัตถุถึงที่สุดต้องเปลี่ยนพลิก เส้นทางอับจนต้องเปลี่ยนแปลง ยามนี้หานป๋อตกอยู่ในห้วงอับจนถึงที่สุด อ่อนเปลี้ยถึงที่สุด หากความคิดของมันผิดพลาด จะสิ้นใจตายในบัดดล

ทันใด สมองหานป๋อลั่นอึงอลคราหนึ่ง

ครรภธรรมที่มันส่งเข้าสู่ร่างฮัวเจี๋ยหวี่ ถูกบีบคั้นจากวิชาเสน่ห์หญิงกร่อนวิญญาณ บวกกับเกิดความอาวรณ์ต่อจิตแห่งธรรมของหานป๋อ หลังจากโคจรหมุนเวียนอยู่ภายในกายฮัวเจี๋ยหวี่รอบหนึ่ง ก็ไหลย้อนกลับมาก่อน

เมื่อ "มัน" เข้าสู่เส้นชีพจรของหานป๋อ เนื่องจากพันธุมารไม่ดำรงคงอยู่ พลันยืดขยายออกกระจายไปตามเส้นชีพจรพิเศษทั้งแปดของหานป๋อ หลอมกลืนเข้ากับเส้นประสาทของมัน รักษาชีวิตน้อยๆ ของเจ้าของเอาไว้

ต่อจากนั้นพันธุมารม้วนตัวกลับมาดุจระลอกคลื่น หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับครรภธรรม ไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเราอีก แต่ก็มีข้อแตกต่างอย่างชัดเจน

นับแต่โบราณกาลมา นี่เป็นครั้งแรกที่ธรรมมารร่วมกระแสเป็นผลสำเร็จ

ฉินเมิ่งเหยาแม้ได้รับพันธุมารจากหานป๋อ แต่ก็ใช้ครรภธรรมขับ "มัน" ออกมา กลายเป็นครรภธรรมที่มีความรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง แต่หานป๋อสามารถรวมกระแสธรรมและมารเข้าด้วยกัน หามีการแบ่งแยกไม่ ความสำเร็จเช่นนี้เกรงว่าแม้แต่ผังปานก็คาดคิดไม่ถึง

หานป๋อกู่ร้องดังยาวนาน ยันกายขึ้นมา มองดูฮัวเจี๋ยหวี่ที่หอบหายใจอย่างรุนแรงด้วยความรักอันลึกล้ำ

พลังธรรมและมารภายในกายทั้งสองสาย คล้ายหนึ่งหยินหนึ่งหยาง หนึ่งตรงหนึ่งย้อน หมุนเวียนไม่สิ้นสุด เป็นลักษณะของไร้ที่สุดอันสมบูรณ์

ฮัวเจี๋ยหวี่ไม่อาจทนทานรับความทุกข์ทรมานของเรือนร่างที่แยกออกจากกัน ทอดแขนตวัดขารัดพันเข้ามาในสภาพหลั่งเหงื่อโซมกาย ครวญครางว่า

"ป๋อหลาง พวกเราสำเร็จแล้ว"

หานป๋อพรมจูบนาง กล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า

"ท่านมิเพียงเป็นภรรยาอันประเสริฐของข้าพเจ้า ยังเป็นผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ หลังจากนี้อย่าได้แยกจากกันแล้ว"

ฮัวเจี๋ยหวี่จูบตอบมัน หอบหายใจกล่าวว่า

"มีคำพูดของท่านนี้ก็พอแล้ว คราครั้งนี้ผู้อื่นมีความรู้สึกว่ารับเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านไว้ สมควรพึงพอใจแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุงงว่า

"ท่านยังคิดจากไปหรือ?"

ฮัวเจี๋ยหวี่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นข้อตกลงซึ่งเป็นที่รู้กันระหว่างข้าพเจ้ากับท่านปรมาจารย์มาร ท่านผู้เฒ่าไม่เอาผิดที่ผู้อื่นกลับมาหาท่าน ทั้งชี้แนะวิธีให้เจี๋ยหวี่ช่วยเหลือท่านฝึกปรือวิชามารถึงขั้นสุดยอด หนทางเพียงหนึ่งเดียวที่ผู้อื่นจะตอบแทนท่านผู้เฒ่าคือ เดินทางกลับนอกเขตแดน เลี้ยงดูทารกของพวกเราให้เติบใหญ่"

หานป๋อขณะจะกล่าวกระไร ที่ข้างหูแว่วเสียงทางลมปราณของโจรท่องโดดเดี่ยวดังว่า

"เด็กร้ายกาจ พวกเราทางหนึ่งดื่มน้ำโสม ทางหนึ่งต้องทนฟังเสียงครวญครางของพวกท่าน ยังมิรีบไสหัวออกมาอีก จูหยวนจาง

ส่งคนมาตามตัวท่าน สุราธารน้ำใสไหลรินก็จำหน่ายหมดไม่เหลือหลอแล้ว"

หานป่อไม่แยแสสนใจ ฟุบร่างลงรวมร่างเป็นหนึ่งเดียวกับฮัวเจี๋ยหวี่อีกครั้ง

ตีนขี้หวายบ้านขามป้อม

ที่ปิดประกาศของทางการหน้ากรมเมือง ซึ่งอยู่ห่างจากสะพานลั่วฮัวไม่ไกลชุมนุมด้วยผู้คนร้อยกว่าคน บางคนเพิ่งมาอ่านประกาศแจกแจงความผิดที่พึงประหารของหลันอี้กับหูอุ้ยหยง

แต่ผู้คนส่วนใหญ่พออ่านประกาศจบ ยังวิพากษ์วิจารณ์ถึงความผิดใหญ่น้อยของคนทั้งสอง หัวข้อสนทนาส่วนใหญ่มุ่งไปที่หูอุ้ยหยง ทุกคนล้วนแซ่ซ้องสาธุการ แต่ไม่มีผู้ใดแสดงความเห็นว่า หากปราศจากหงอู่ฮ่องเต้ทรงหนุนหลัง หูอุ้ยหยงมิเพียงไม่ได้นั่งตำแหน่งมหาเสนาบดี ทั้งยังยากที่จะทำร้ายขุนนางตงฉินมากมายถึงเพียงนี้

ล่างฟานหวินมาถึงสะพานลั่วฮัว ก้มสายตามองดูสายน้ำใต้สะพาน ในใจสะท้อนใจเหลือประมาณ

สายน้ำเมื่อใดเหือดหาย ความแค้นเมื่อใดค่อยเสื่อมคลาย?

ยามนี้ทราบแล้วว่าการลาโลกไปก่อนวัยอันควรของจี้ซีซี เพราะถูกคนชั่วช้าทำร้าย ค่อยคลายความสงสัยที่คั่งค้างในอกนานปี แต่

ความปวดร้าวรันทดกลับเพิ่มพูนขึ้น

หากมิใช่หมอใหญ่ฉังฝึกวิชาเร้นลับของสำนักมาร ทั้งเรียนรู้วิชาพิษผสมจากตันอี้หยู คงยากที่จะตบตาตนเองได้ แต่แผนอุบายของศัตรูกลับประสบความสำเร็จ ทำร้ายซ่างกวนเฟยกับจี้ซีซีโดยไม่สูญเสียเลือดเนื้อแต่อย่างไร ทุกประการล้วนไม่อาจแก้ไขกลับมลาย

นับตั้งแต่พบความสำเร็จทางมรรคากระบี่ ความแค้นของเขาก็จืดจางจนแทบจางหายไป แต่เมื่อคืนถูกสะกิดความในใจขึ้นมาใหม่

ตันอี้หยูคล้ายสาบสูญจากกลางอากาศ ไร้ร่องรอยไร้เงา ซ่อนเร้นอยู่ในส่วนที่เขาค้นหาไม่พบ

สตรีนางนี้ร้ายกาจจริงๆ คงต้องมีวิชาลับเฉพาะที่สามารถหลบซ่อนจากการค้นหาทางจิตของศัตรู หาไม่ล่างฟานหวินคงสืบเสาะไปคิดบัญชีตั้งแต่แรก

แต่ว่าสุดท้ายนางมิอาจไม่ลงมือ

ขอเพียงนางจู่โจมลงมือใหม่ ก็ถึงเวลาเลือดล้างเลือดแล้ว

ล่างฟานหวินทอดถอนใจคำหนึ่ง ทรุดนั่งลงบนราวลูกกรงของสะพาน ความคิดคำนึงย้อนกลับไปยังค่ำคืนที่ไปจากนครหลวงพร้อมกับจี้ซีซี

โฉมสะคราญมักอาภัพ เหตุใดสวรรค์อยุติธรรมต่อนางถึงเพียงนี้?

จี้ซีซีหลังจากสลายบ่าวไพร่หญิงรับใช้ ก็ออกจากนครหลวงพร้อมกับล่างฟางหวินทั้งยามราตรี หลังจากปะปนออกจากประตูเมืองล่างฟานหวินซื้อม้าบรรทุกหญิงงามกลับไป

บนท้องฟ้าปรากฏเกล็ดหิมะปลิวโปรย

จี้ซีซีหลับใหลไปด้วยความอ่อนเพลีย ขดตัวอยู่ในอ้อมอกอันปลอดภัยของล่างฟานหวิน

ตอนนั้นล่างฟานหวินแม้มีชื่อสะท้านดินแดนภาคกลาง แต่เนื่องจากยังไม่ทำศึกกับยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ยังไม่ได้รับบรรจุในทำเนียบยอดฝีมือ

เสียงจุดประทัดดังขึ้น

ล่างฟานหวินสะท้านตื่นจากห้วงความคิด มองดูบรรยากาศอันครื้นเครงรอบข้าง หวนนึกถึงเรื่องราวความหลัง ยิ่งสะท้อนในดวงจิต

เขาสั่นศีรษะ ล้วงป้านสุราซึ่งเพิ่งตวงสุราธารน้ำใสไหลรินจากร้านสุรา อึดใจเดียวดื่มหมดไปครึ่งป้าน

ล่างฟานหวินแหงนหน้าระบายลมจากปาก เดินลงจากสะพานลั่วฮัว มุ่งสู่ทิศทางที่ตั้งของหวงเฉิง ในใจครุ่นคิดถึงจี้ซีซี บังเกิดความคับแค้นแน่นอก

ในที่สุดผังปานไปแล้ว

ระหว่างพวกเขาคล้ายมีข้อตกลงประการหนึ่ง

นั่นคือก่อนเพ็ญเดือนแปดที่เกาะร้างหลันเจียงจะหลีกเลี่ยงไม่พบกัน

ทุกประการรอถึงช่วงเวลาอันเร้าใจนั้น

หานป๋อมุดเข้ารถม้า หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางซึ่งประทับนั่งในราชรถเพียงลำพังพระองค์ ทรงกวักพระหัตถ์ตรัสว่า

“เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) นั่งที่ข้างกายข้า”

แว่วเสียงมโหรีบรรเลง ภายใต้การเบิกทางของทั้งหน้าหลังของราชองครักษ์หลายร้อยนาย ฮ่องเต้ต้าหมิงเสด็จประพาสอย่างเป็นทางการ

เยี่ยซู่ตง เอี๋ยนอู๋จี้ ไช่เหนียนจู่ จื้อพ่อเทียนและขันทีเงาซึ่ง

นำโดยกงกงผู้เฒ่า กระตุ้นม้าอารักขาอยู่สองฟากข้างรถม้า เคลื่อนกำลังออกจากหวงเฉิง ออกจากประตูหงอู่ลดเลี้ยวขวา เข้าสู่ถนนฉางอานซึ่งกว้างที่สุดยาวที่สุดในนครหลวง

หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรออกนอกพระแกล ทอดพระเนตรทวยราษฎรทุกเข่าถวายบังคม ทอดถอนพระทัยเบาๆ ตรัสว่า

"จิ้งอันตายแล้ว"

หานป่องงงันวูบหนึ่ง ค่อยได้คิดว่าเหตุใดหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งให้มันตามเสด็จ ทั้งนี้เพราะในวันอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ ทรงสะท้อนในพระหฤทัยเป็นพิเศษ ขณะที่มันเป็นเป้าหมายเพียงหนึ่งเดียวที่จะระบายความในพระทัยได้

หานป่อพลอยสะทกสะท้อน มาตรว่าเป็นฮ่องเต้จะเป็นไร ยังคงไม่มีความสุขเช่นกัน

หงอู่ฮ่องเต้ฝืนแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"เมื่อไม่มีจิ้งอันร่วมเสพรับกับทุกสิ่งที่ข้ากระทำเพื่อนาง เรื่องเหล่านี้ยังมีความหมายอันใด?"

หานป่อไม่ทันมีโอกาสตอบคำ หงอู่ฮ่องเต้ก็รับสั่งอีกว่า

"หรือว่าเป็นเช่นคำบอกของพี่เย่อฺ่ ทุกประการล้วนกำหนดแน่นอน วันนี้ผมดำของข้าหลุดร่วงไปอีกสามเส้น ใช่บันทึกในชะตาฟ้าแต่แรกหรือไม่ เส้นผมแต่ละเส้นล้วนเป็นเทพลิขิตจัดเรียงเลขหมายไว้หรือไม่?"

เมื่อครู่หานป่อไม่มีโอกาสกล่าววาจา ครานี้กลับอับจนถ้อยคำ

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยอีกครา ตรัสช้าๆ ว่า

"ข้าเคยเขียนจดหมายอย่างยืดยาว รวบรวมความกล้าหาญบอกต่อนางว่า ข้ายินดีสละทุกสิ่งเพื่อนาง ขอเพียงได้รับสายตาแห่งความ

รักจากนาง ค่ำคืนนั้นเมิ่งเหยาบอกว่า จิ้งอันมีสิ่งของคิดมอบต่อข้า คาดว่าคงเป็นจดหมายฉบับนั้น"

หานป๋อส่งเสียงดังอ้อ ความจริงคิดถามว่าเจ้าเรือนฌานเมต-ไตรยใช่ตอบจดหมายหรือไม่ แต่คาดว่าคงไม่มากกว่า จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรไปนอกพระแกล แต่คล้ายไม่ทอดพระเนตรสภาพที่ทวยราษฎร์ชิงกันคุกเข่าถวายบังคม ตรัสด้วยความโทมนัสว่า

"ข้ารอฟังข่าวของนาง รอคอยถึงยี่สิบปี สุดท้ายเพียงรอจนทราบว่า นางเก็บรักษาจดหมายฉบับนั้นไว้ ในที่สุดไม่ได้ส่งคืนแก่ข้า"

หานป๋อเงียบงันไร้วาจา เป็นเพื่อนพระองค์รับรู้ถึงความเศร้าอาลัย

ยามนั้นขบวนราชรถเพิ่งผ่านสิ่งปลูกสร้างของศาลเจ้าขงจื๊อมาถึงนอกตึกเจียงหนันก้งเอี้ยนทางทิศตะวันออกของศาลเจ้า ค่อยลดเลี้ยวซ้ายมุ่งสู่ประตูจู่เป้าซึ่งภูมิฐานที่สุดของนครหลวง

เด็กชายที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำกลุ่มหนึ่งไล่กวดตามหลังขบวนราชรถมา

ที่ห่างไกลแว่วเสียงจุดประทัด เต็มไปด้วยความรื่นเริงของยุคสมัยแห่งความสันติสุข ยิ่งขับเน้นพระทัยอันว่างเปล่าของหงอู่ฮ่องเต้กว่าเดิม

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริชั่วขณะ จึงตรัสสืบต่อ

"ก่อนที่ข้าจะบุกลงสู่นครจินหลิงแห่งนี้ เฉินโหย่วเหลียงตั้งราชวงศ์ฮั่นที่เจียงฉู่ จางซื่อเฉิงตั้งราชวงศ์โจวขึ้นที่ตงอู๋ หมิงอี้เจินตั้งราชวงศ์เซี่ยที่ปาสู ส่วนนักการทหารผู้ยิ่งใหญ่ของมองโกลคือตัวคว่อ

ตั้งทัพใหญ่ที่เหอลั่ว ข้าเพียงครอบครองพื้นที่อันน้อยนิด มีทหารเพียงหยิบมือเดียว คั่นอยู่ตรงกลาง สถานะล่อแหลมยิ่ง มาตรว่ามีหลี่สั้งฉัง หลิวจี ซ่งเหนียนเป็นเสนาธิการฝ่ายใน พี่เย่ออู๋ ฉีต๋า ฉางหวี่ชุน ทังเหอและพวกบุกตีชิงดินแดนภายนอก สถานการณ์ยังไม่ดีขึ้น แต่จิ้งอันพานเลือกข้าซึ่งมีกองกำลังต่อต้านมองโกลที่อ่อนด้อยที่สุด ข้าไหนเลยลืมความยกย่องที่นางมีต่อข้าได้?"

หานป๋อเห็นพระองค์ยังเพ่งพระเนตรไปยังนอกพระแกล หาได้ทอดพระเนตรมันไม่ ยิ่งไม่กล้าตอบคำ

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ ฝืนแย้มพระโอษฐ์อีกครา ตรัสว่า

"เฉินโหย่วเหลียงหลังจากตั้งนครที่ไฉ่สือ ประกาศตนเป็นฮ่องเต้ก็มีกำลังกล้าแข็ง สุดที่ข้าจะเทียบเปรียบได้ แต่ยังไม่ยอมปล่อยปละละเว้นข้า นัดหมายจางซื่อเฉิงบกโจมตีข้าที่นครอิ้งเทียนดีที่ตอนนั้นจางซื่อเจิงกลัวเฉินโหย่วเหลียงขึ้นครองอำนาจยิ่งกว่าข้าจึงไม่ตอบตกลง ไม่เช่นนั้นวันนี้คงไม่มีสภาพเช่นนี้ นี่มิใช่โชคชะตาเป็นอะไร?"

รับสั่งถึงตอนนี้ พระเนตรเป็นประกายขึ้นมา ตรัสด้วยความลิงโลดว่า

"เพราะช่วงชิงโอกาสพักผ่อนหอบหายใจได้ ข้าใช้แผนของพี่เย่ออู๋ ล่อลวงให้เฉินโหย่วเหลียงยกทัพมุ่งตะวันออก จากนั้นซุ่มโจมตีทั้งสี่ทิศ นับแต่นั้นเฉินโหย่วเหลียงปราชัยติดต่อกัน ตอนนั้นข้าเชื่อมั่นว่าสามารถพิชิตแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดขัดขวางข้าได้"

การทำสงครามตอนตั้งประเทศ เป็นที่คุ้นเคยของราษฎรต้าหมิง การศึกระหว่างจูหยวนจางกับเฉินโหย่วเหลียงที่ภูเขาคังหลางทะเลสาบผอหยาง ยิ่งเป็นหัวข้อที่นักเล่านิทานบอกเล่า แต่เมื่อเอื้อนจากพระโอษฐ์หงอู่ฮ่องเต้ ย่อมแฝงรสชาติที่ไม่มีผู้ใดแทนที่ได้

ยามนั้นขบวนราชรถมาถึงประตูจู่เป่า ซึ่งอยู่ทางใต้ของถนนยาวด้านทิศใต้หันหาสะพานฉางกัน ด้านในอิงกับสะพานเจิ้นไหว แม่น้ำฉินไหวนอกไหลหลั่งผ่านทางเบื้องหน้า แม่น้ำฉินไหวในไหลผ่านทางด้านหลัง สองฝั่งแม่น้ำฉินไหวพักอาศัยด้วยขุนนางข้าราชการเชื้อพระวงศ์แม่ทัพใหญ่ ตึกรามวังเจ้าเหล่านี้ปลูกเรียงรายอยู่ริมฝั่ง เต็มไปด้วยความภูมิฐาน บันดาลให้หานป่อรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของราชวงศ์หมิง

ขบวนราชรถวกสู่ถนนฉินไหว ซึ่งเป็นที่ตั้งของหอนางโลม

หานป่อค่อยสังเกตเห็นรถม้าของเจ้าเอี้ยนอ๋องติดตามอยู่ด้านหลัง ต้องครุ่นคิดคาดเดาความรู้สึกอันลิงโลดของเจ้าเอี้ยนอ๋อง ซึ่งอีกไม่นานกำลังจะครอบครองนครหลวงแห่งนี้

หงอ่ฮ่องเต้ส่ายพระพักตร์ ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

“เฉินโหย่วเหลียงทุ่มกำลังพลหกสิบหมื่น มุ่งมาตามลำน้ำทางตะวันออก โจมตีข้าที่เมืองหนันฉาง เพียงเรือหอสูงก็มีนับร้อยลำมิคาด พี่เย่ออู๋จุดไฟเผารอบหนึ่ง ก็ดับความฝันขึ้นเป็นฮ่องเต้ของมันไป แสดงว่าโชคชะตาหากส่งผลสะท้อนต่อผู้คน ต้องส่งผลสะท้อนต่อจิตใจก่อน ไม่เช่นนั้นตอนนั้นข้ารู้ตัวว่าต้องพ่ายแพ้ มันกลับโง่เขลาจนจัดขบวนพยุหลำเรือขึ้นแน่นอน นี่ต้องขอบคุณฟ้าดินที่ดลบันดาลเกิดลมตะวันออกเฉียงเหนือตอนพลบค่ำ มาตรว่าขบวนเรือของมันยืดยาวสิบกว่าลี้ ธงทิวพัดปลิวตุจกำแพง ยังไม่อาจต้านทานอัคคีกองเดียวได้

โอ ทุกเรื่องราวล้วนผ่านพ้น ครั้งกระโน้นข้าเพื่อสะกดความคิดถึงที่มีต่อจิ้งอัน ทั้งต้องการให้นางยินดี จึงบุกไปทั้งเหนือจรดใต้ มีแต่ตอนที่สองทัพตั้งประจัน ข้าค่อยลืมเลือนนางชั่วคราว แต่หลังจากที่ข้าครองแผ่นดิน เคยส่งคนเชื้อเชิญนางมายังนครหลวงรวมเจ็ดครั้ง

นางล้วนอ้างว่าอยู่ระหว่างบำเพ็ญเพียร ปฏิเสธคำเชิญของข้า สร้างความปวดร้าวใจแก่ข้า จึงเขียนจดหมายฉบับนั้น ระบายบอกความในใจ ตอนนี้จิ้งอันตายแล้ว ข้าพลันรู้สึกว่าชีวิตไร้คุณค่าความหมาย ช่วงเฉลิมพระชนมพรรษานี้ เพียงหวังว่าแผ่นดินสันติสุขตลอดไป ข้าก็พึงพอใจแล้ว"

หานป่อคิดไม่ถึงว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงผูกพันต่อเจ้าเรือนฌานเมตไตรยถึงเพียงนี้ ยิ่งไม่อาจกล่าวกระไรได้ มันถามไถ่ตัวเอง ยอมรับว่าความคิดถึงที่มีต่อฉินเมิ่งเหยา ไม่เทียบเท่ากับหงอู่ฮ่องเต้ทรงผูกพันต่อเจ้าเรือนฌานเมตไตรย

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสโพล่งว่า

"นั่นเป็นใคร?"

หานป่อกวาดตามองตามไปยังเบื้องนอก เห็นท่ามกลางฝงชนที่คุกเข่าทั่วท้องถนน กลับปรากฏคนผู้หนึ่งเดินทอดน่องสวนกับขบวนราชรถไป ที่แท้เป็นล่างฟานหวิน

ยามนั้นล่างฟานหวินพอดีเหลียวหน้ามา ดวงตาที่คล้ายมึนเมาหากยังแจ่มใสทอประกายเจิดจ้า มองทะลุม่านมู่ลี่บนกระแกลราชรถเข้ามาประสานสบกับพระเนตรหงอู่ฮ่องเต้คราหนึ่ง

เอี๋ยนอู่จี้ที่เบื้องนอกไม่รอให้ฮ่องเต้รับสั่ง ชิงตวาดห้ามเหล่าราชองครักษ์ มิให้ก้าวก่ายความเคลื่อนไหวของล่างฟานหวิน ซึ่งไม่ได้คุกเข่าถวายบังคม

พระพักตร์อันเลื่อนลอยของหงอู่ฮ่องเต้พลันปลาสนาการสิ้น กลับคืนสู่ความเป็นเจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ ทรงตวาดเบาๆ ว่า

"หยุดรถ"

ขบวนราชรถหยุดชะงักลง

ล่างฟานหวินพลันเปลี่ยนทิศทาง สาวเท้ามายังราชรถของ

หงอู่ฮ่องเต้

เยี่ยซู่ตงและพวกพากันตั้งขบวนอยู่สองฟากข้างราชรถ เตรียมพร้อมเต็มที่

หงอู่ฮ่องเต้ทรงยืดพระวรกายขึ้น รับสั่งว่า

“อย่าได้ขัดขวางมัน”

พลางเลิกม่านมู่ลี่บนพระแกลขึ้น

ชั่วพริบตาล่างฟานหวินมาถึงข้างพระแกลราชรถ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ฝ่าบาทสบายดี”

พลางกวาดตามายังใบหน้าหานป๋อ ผงกศีรษะกล่าวว่า

“น้องเรามีพลังฝีมือรุดหน้า เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร”

หานป๋อคิดกล่าวกระไร กลับถูกบรรยากาศและแรงกดดันอันแปลกประหลาดระหว่างหงอู่ฮ่องเต้กับล่างฟานหวิน คุกคามจนไม่อาจกล่าววาจาได้ ซึ่งความจริงมันก็สรรหาคำพูดที่เหมาะสมไม่ได้

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งด้วยความโสมนัสว่า

“ท่านฟานหวิน ในที่สุดพวกเราพบกันแล้ว”

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างสง่างาม ล้วงสุราธารน้ำใสไหลรินครึ่งป้านจากอกเสื้อ ยื่นส่งต่อหงอู่ฮ่องเต้ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ดื่มเพื่อทวยราษฎร์สักจอกเถอะ บุญคุณความแค้นระหว่างพรรคมังกรพิโรธกับฝ่าบาท เป็นอันหักกลบลบล้างสิ้น”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงรับป้านสุรามา เสวยสุราธารน้ำใสไหลรินจนหมดสิ้น ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

“สุราเป็นสุราดี คนเป็นจอมยุทธ์ที่แท้ยังมีบุญคุณความแค้นอันใด?”

จากนั้นพระเนตรฉายรอยยิ้มขึ้น ตรัสถามว่า

“พี่ฟานหวินใช่ตระเตรียมรับตัวซิ่วซิ่วไปจากข้างกายข้าหรือไม่?”

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“เรื่องนี้ยังไม่อาจปิดบังฝ่าบาทได้”

หงอู่ฮ่องเต้ฝืนแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

“นี่เรียกว่าเคยได้รับบทเรียนมาก่อน”

จากนั้นเปลี่ยนเป็นแย้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า

“ข้ามิใช่จูหยวนจางคนก่อน ความคิดช่วงชิงเอาชนะถดถอยตอนนี้เพียงหวังว่าการถ่ายโอนอำนาจเป็นไปโดยราบรื่น อย่าได้เกิดความวุ่นวายก็พอ”

ตรัสจบ ทรงยื่นพระหัตถ์ต่อล่างฟานหวิน

หานป๋อลอบร้องคำร้ายกาจในใจ หงอู่ฮ่องเต้เพื่อทรงรักษาแผ่นดินต้าหมิงไว้ ถึงกับยอมปล่อยวางทุกสิ่ง เพียงไม่ทราบว่าหลังจากที่วิกฤตการณ์ผ่านพ้น พระองค์ใช่ทรงมีพระทัยอันดีเช่นนี้หรือไม่?

ล่างฟานหวินยื่นมือออก สัมผัสกับพระหัตถ์หงอู่ฮ่องเต้ครา หนึ่ง จ้องมองไปในสารเนตรของหงอู่ฮ่องเต้ กล่าวเบาๆ ว่า

“ระวังให้มากไว้”

กล่าวจบชักดึงมือกลับจากพระหัตถ์ฮ่องเต้ ล้วงสุราธารน้ำใสไหลรินอีกป้านหนึ่งจากอกเสื้อ ร่ำดื่มพลางสาวเท้าไป โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งให้เดินทางต่อ ทรงก้มพระพักตร์ทอดพระเนตรป้านสุราในพระหัตถ์โดยละเอียด ตรัสถามว่า

“คนของเจ้าเป็นอย่างไร?”

หานป๋อทราบว่าพระองค์ทรงปลดปล่อยจากความโทมนัส กลับคืนสู่ความหนักแน่นเยือกเย็นเช่นปรกติ จึงตอบว่า

“พวกมันสมควรมาถึงหวงเฉิง รับการจัดสรรจากรองผู้บัญชาการเฉินเฉิง ประจำตามจุดต่างๆ”

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งถึงราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทปลอมต่อหานป๋อโดยคร่าวๆ ตรัสว่า

"หากตันอี้หยูคิดช่วงชิงราชโองการ ได้แต่กระทำตอนที่ข้าไปยังชานเมืองทิศใต้ ตอนนั้นหากข้าดื่มสุราพิษลงไป ก็ไม่มีเวลาร่างราชโองการฉบับใหม่ได้ เรื่องนี้มอบหมายให้เจ้าจัดการได้อย่างเต็มที่ แต่อย่าได้ประมาทศัตรู ตันอี้หยูไม่รุดมาก็แล้วกันไป ไม่เช่นนั้นต้องทุ่มเทอย่างสุดกำลัง บวกกับพวกนางคุ้นกับสภาพภายในวัง ยากที่จะรับมือได้"

หานป๋อเพิ่งสำเร็จวิชามาร มีพลังฝีมือเพิ่มพูน จึงกล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเด็กน้อยเถอะ"

จากนั้นฉวยโอกาสกราบทูลเรื่องที่ประมุขตึกตระกูลหานคิดลาออกจากราชการ หงอู่ฮ่องเต้ย่อมทรงอนุญาต

ราชรถอ้อมเป็นวง กลับมายังหวงเฉิง หยุดที่ลานกว้างหน้าพระตำหนักเฟิ่งเทียน

จูหวินเหวินซึ่งไม่ได้พบกันมานาน สวมเครื่องแบบลายมังกรรุดมาท่ามกลางการอารักขาของราชองครักษ์และขันทีฝ่ายใน คุกเข่าลงที่หน้าราชรถกราบทูลว่า

"หวินเหวินคำนับไท่หวงตี้ (คำยกย่องฮ่องเต้ผู้มีศักดิ์เป็นปู่)"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเลิกม่านพระแกลขึ้น พระพักตร์ทอแววเมตตาปรานี ตรัสว่า

"เมื่อวานเหวินเอ๋อหลับสบายหรือไม่ คงไม่ถูกรบกวนจากโจรน้อยกระมัง?"

หานป๋อมองดูพระพักตร์และพระสุรเสียงอันจริงแท้ของหงอู่ฮ่องเต้ต้องบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ

หากเปลี่ยนเป็นมัน ต่อให้ฟาดจนตายก็ไม่อาจเสแสร้งเช่นนี้

หงอู่ฮ่องเต้เหลียวพระพักตร์มารับสั่งต่อหานป๋อว่า

"ตอนนี้ข้ากับเหวินเอ๋อจะไปชมดูการแสดงพระยาจงฉินก็อย่าได้พลาดโอกาสชมการแสดงของเหลียนซิ่วซิ่วด้วย"

ทรงยื่นพระหัตถ์ตบไหล่หานป๋อ จากนั้นเสด็จลงจากราชรถก่อน

หานป๋อติดตามเอี๋ยนอู่จี้ไปยังที่ทำการกองทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ระหว่างประตูเฉิงเทียนกับประตูหงอู่ ชวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงพากันเข้ามารับหน้า กล่าวด้วยความยินดีว่า

"สุราของซือเจี่ยแจจำหน่ายขายดี เพียงหนึ่งชั่วยามก็ขายหมดที่แท้การเปิดร้านสุราน่าเล่นถึงเพียงนี้"

สตรีทั้งสองล้วนสวมใส่เสื้อผ้าของบุรุษ หานป๋อเห็นชวีเยี่ยเวี่ยปลอมตัวเป็นบุรุษจนชินตา แต่จวงชิงซวงทำให้มันตากระจ่างวูบ โดยเฉพาะนางร่างสูงโปร่งช่วงขายาว สะดุดตาเป็นพิเศษ

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงและสตรีทั้งหลายก็มาแล้ว บุรุษหนุ่มทั้งสองเปลี่ยนเป็นแต่งเครื่องแบบของทหารรักษาพระองค์ นั่งจิบน้ำชาอยู่ในห้องโถงรอคอยหานป๋อ สตรีทั้งหลายก็สวมชุดบุรุษทั้งสิ้น

หานป๋อเดินเข้าหา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ที่แท้พี่สะใภ้ทั้งหลายปลอมเป็นบุรุษ ยังเย้ายวนใจบุรุษถึงเพียงนี้ ช่างเป็นเรื่องประหลาดแท้"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"หากเล่นลิ้นอีก พวกเราจะจับท่านปลอมตัวเป็นสตรี"

หานป๋อเห็นผิดท่า รีบเปลี่ยนเป็นถามว่า

"โจรเฒ่าฟั่นไปยังที่ใด?"

หานปี้ฉุ่ยตอบว่า

"พี่ใหญ่พั่นไปหาเจ้าอารามมุ่นเมฆและพวก"

หานป๋อครุ่นคิด 'เกรงว่าไปหาหวินชิงมากกว่า' ยามนั้นชักชวนว่า

"พวกเรามิสู้ไปชมดูการแสดงของเหลียนซิ่วซิ่วด้วยกันเถอะ"

สตรีทั้งหลายส่งเสียงสนับสนุน เอี๋ยนอู๋จี้ก็กล่าวว่า

"เราตรวจตราราชองครักษ์ทุกหน่วยในหวงเฉิงแล้ว ท่านทั้งหลายไปชมการแสดงอย่างวางใจ"

ชิฉางเจิงเป็นคนชมชอบความครึกครื้น จึงยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า ต้องเร่งจับจองที่นั่งที่ดีเอาไว้"

ทุกผู้คนออกจากที่ตั้งกองทหารรักษาพระองค์อย่างยิ้มแย้ม ไหนเลยมีเค้าของการเตรียมทำศึกสงครามกัน

เมื่อเดินทางถึงลานกว้างหน้าศาลเจ้าหลวง เห็นสร้างเวทีงิ้วจผัดนนับพันคน แว่วเสียงกลองมโหรีเพิ่มบรรยากาศอันครื้นเครงให้แก่หวงเฉิง (ราชธานี) ที่เคร่งขรึมจริงจัง

ภายใต้การนำของเฉินเฉิง หานป๋อและพวกมาถึงพื้นที่ว่างหน้าเวทีงิ้ว เห็นขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ ส่วนใหญ่นำผู้คนในครอบครัวเข้าวังมาร่วมรายการแรกของงานเฉลิมพระชนมพรรษา บนลานที่ว่างยังมีการละเล่นก่อนการแสดงบนเวทีงิ้วจะเริ่มขึ้น เรียกเสียงหัวร่อและเสียงร้องอึกทึกวุ่นวาย

ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ย่อมแต่งเครื่องแบบใหม่เอี่ยม แต่ที่ดึงดูดใจหานป๋อกับชิฉางเจิงที่สุด ยังคงเป็นเหล่าสตรีสูงศักดิ์ ซึ่งปรกติเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในวังเจ้าตึกขุนนาง ชวนให้ผู้คนตาลายละลาน

ฟงสิงเลี่ยสอดแทรกมายังหว่างกลางของหานป๋อกับชิฉางเจิง กล่าวว่า

"พวกท่านเห็นว่าในหญิงงามสตรีสูงศักดิ์เหล่านี้ ที่แท้มีนางปีศาจนิกายบัญชาฟ้าอยู่มากน้อยเท่าใด"

บุรุษหนุ่มทั้งสองไม่ทันนึกถึงข้อนี้ พอฟัง? ล้วนใจสั่นสะท้าน พวกมันมองดูผู้คน ผู้อื่นก็มองดูพวกมัน

โดยเฉพาะหานป๋อ ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงยืนรวมกัน บวกกับเหล่าสตรีที่สวมใส่ชุดบุรุษ ยังมีผู้ใดไม่กวาดตามองมาด้วยความอิจฉาเลื่อมใส

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงล้วนเป็นสตรีอันเลื่องลือ ในนครหลวงมีผู้ใดไม่รู้จัก

ซวีเยี่ยเวี่ยพอมาถึง ก็ถูกเหล่าคุณชายสูงศักดิ์ห้อมล้อมทักทาย ส่วนจวงชิงซวงพบว่าเจ้าสำนักซีหนิงผู้เป็นบิดาสนทนากับเหล่าขุนนางเชื้อพระวงศ์ จึงรีบรุดไป

หานป๋อขณะจะติดตามไปคารวะทักทาย ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงอันอ่อนหวานคุ้นหูเสียงหนึ่งดังว่า

"หานป๋อ"

หานป๋อและพวกล้วนตะลึงลานเหลียวหน้าไป นางมิใช่ไป่ฟางหัวยังเป็นผู้ใด?

นางยังเป็นเช่นเดิม สีหน้าคล้ายตัดพ้อคล้ายแง่งอน สวมใส่เสื้อผ้าเลิศหรูสีน้ำทะเล เกล้าผมเป็นมวยสูง ประดับด้วยเครื่องประดับจำพวกมุกหยก ยืนอยู่อย่างเดียวดาย ชวนให้ผู้พบเห็นบังเกิดความรักเวทนา

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่านางยังกล้าปรากฏกาย อดมีสีหน้าผิดปรกติมิได้ มองดูสภาพอันอ่อนช้อยของนาง ย่อมไม่อาจลงไม้ลงมือต่อนาง

ไป่ฟางหัวเห็นทั้งหมดมีสีหน้ากระด้างเย็นชา จึงก้มศีรษะกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ฟางหัวเพียงคิดกล่าวกับป๋อหลางสักหลายคำ หากกลัวผู้อื่นทำร้ายท่าน ก็สยบจุดของฟางหัวก่อน"

นางกล่าวเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนทราบว่านางรู้ตัวว่าศักดิ์ฐานะสาวกนิกายบัญชาฟ้าของนางถูกเปิดโปงแล้ว

ชิฉางเจิงกลัวหานป๋อใจอ่อนหลงกล จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ขอถามคุณหนูไป่เป็นองครักษ์ท่านใดในนิกายบัญชาฟ้า?"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวอย่างแง่งอนอยู่บ้างว่า

"ไป่ฟางหัวคือไป่ฟางหัว ยังมีท่านใดอันใด?"

ทุกผู้คนบังเกิดความเลอะเลือนสงสัยขึ้นมา หานป๋อรับรู้ฝีมือของนางตั้งแต่แรก จึงกล่าวว่า

"ท่านพี่กับพี่สะใภ้ทุกท่านตามสบาย ให้ผู้น้องรับฟังดูว่าแม่นางไป่มีคำแนะนำสั่งสอนใด?"

ทุกผู้คนทราบว่าหานป๋อปรกติเลอะเลือนเหลวไหล แท้ที่จริงเจ้าเล่ห์แสนกลกว่าผู้ใด จึงไม่ขัดขวางมัน ชิฉางเจิงยังกระซิบที่ข้างหูหานป๋อว่า

"รีบสำเร็จกิจโดยเร็ว ทางด้านเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อ ข้าพเจ้าจะคอยยันให้กับท่านเอง"

หานป๋อด่าคำ "ไปของท่าน" จากนั้นเดินเข้าหาไป่ฟางหัว ไป่ฟางหัวกล่าวเบาๆ ว่า

"ป๋อหลาง เสาะหาสถานที่เงียบสงบสักแห่งหนึ่งดีหรือไม่?"

ที่ข้างหูหานป๋อแว่วเสียงทางลมปราณของเยียซู่ตงดังว่า

"มีปัญหาหรือไม่?"

หานป๋อสั่นศีรษะเป็นคำตอบ หวนนึกถึงที่นี้มีผู้คนมากมายสับสนจริงๆ จึงกระตุกแขนเสื้อไป่ฟางหัว กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"แม่นางไป่ชมชอบในห้องหรือนอกห้อง?"

ไป่ฟางหัวกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ขอเพียงไม่มีคนนอกอยู่ด้านข้างก็ใช้ได้แล้ว"

หานป๋อเห็นว่าขอเพียงเพิ่มความระมัดระวัง ต่อให้ตันอี้หยูมาถึงก็เอาตัวรอดได้ อย่าว่าแต่ก่อนที่หงอู่ฮ่องเต้จะเสวยน้ำจัณฑ์พิษตันอี้หยูต้องไม่รีบร้อนเผยโฉม เมื่อเป็นเช่นนี้สามารถหากำไรอย่างวางใจไม่เช่นนั้นตนเองถูกนางหลอกลวงเป็นเวลานาน ไยมิใช่ไม่คู่ควรยิ่ง

ดังนั้นหานป๋อฉุดดึงนางอ้อมกำแพงรอบนอกของหวงเฉิง ผ่านเข้าประตูตงหัวสู่หวงเฉิงชั้นใน

เหล่าราชองครักษ์พากันแสดงความเคารพต่อหานป๋อ

ชั่วครู่ให้หลัง ทั้งสองมาถึงดงไม้ในเขตอุทยานนอกพระตำหนักเหวินหัว หานป๋อสดับฟังจนแน่ใจว่าด้านซ้ายขวาไร้ผู้คน พลันโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก หอมแก้มซ้ายขวาข้างละฟอด หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ที่แท้มีความในใจใดคิดบอกต่อผู้น้อง?"

ไป่ฟางหัวยกมือโอบรอบคอมัน เรือนร่างเลือดเนื้อเบียดแนบชิดกับมัน ค้อนมันวงหนึ่งถามว่า

"หานป๋อ ท่านพบเห็นศักดิ์ศรีแท้จริงของฟางหัวได้อย่างไร?"

หานป๋อลอบหัวร่อในใจ เรื่องนี้ช่างสลับซับซ้อน ต่อให้ตันอี้หยูเจ้าความคิดเพียงไหนก็นึกไม่ออกจึงกล่าวว่า

"ฟางหัวท่านแม้มีวิชามารสูงเยี่ยม แต่ยังมีช่องโหว่อยู่ ดังนั้นพอเผชิญกับยอดฝีมือที่แท้จริงก็ไม่สามารถปกปิดร่องรอยไว้ หานป๋อของท่านกลับเป็นยอดฝีมือชั้นพิเศษผู้หนึ่ง"

ไป่ฟางหัวหัวร่อคิกคิก ฟุบหน้ากับต้นคอมัน หอบหายใจกล่าวว่า

"ป๋อหลาง อย่าได้ประโคมโอ่ไปแล้ว วิชามารของผู้อื่นเรียกว่าเคล็ดวิชาซ่อนมิดชิด ร้อยพันปีมานี้ปรมาจารย์แต่ละรุ่นแก้ไขปรับปรุง

แม้แต่ภูตบดียังตบตาได้ ไหนเลยมีช่องโหว่ดังคำบอกของท่าน ภายหลังเหตุการณ์ผู้อื่นหวนนึกดู คาดว่าก่อนทำศึกกับอิงเฟย ป๋อหลางค่อยพบเห็นศักดิ์ศรีแท้จริงของฟางหัว ไม่เช่นนั้นที่แล้วมาคิดหอบหิ้วผู้อื่นขึ้นเตียง ผู้อื่นพอขึ้นเตียงกับท่าน เหตุใดท่านกลับบ่ายเบี่ยง?"

หานป๋อทอดถอนใจโดยที่ใบหน้าไม่แดงแม้แต่น้อย กล่าวว่า

"แม่นางไป่ร้ายกาจจริงๆ เอาเถอะ ผู้น้องยังคิดไปชมดูการแสดง รีบ..."

ไป่ฟางหัวยื่นมือหยิกแผ่นหลังมันอย่างหนักหน่วง กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านที่ไร้น้ำใจไร้ไมตรี เสียทีที่ผู้อื่นขัดคำสั่งเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกาย) ไม่ยอมทำร้ายท่าน กลับแลกมาซึ่งการปฏิบัติจากท่านเช่นนี้"

หานป๋อถกหยิกจนหน้านิ่วคิ้วขมวด วางมือข้างหนึ่งลงบนสะโพกผึ่งผายของนาง ทอดถอนชมเชยว่า

"ช่างแฝงแรงดีดสะท้อนนัก"

ไป่ฟางหัวคุ้นเคยกับความไม่เรียบร้อยของมัน ปล่อยให้มันลวนลาม กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ป๋อหลาง ท่านทราบหรือไม่ว่าฟางหัวมีจิตใจที่ขัดแย้งถึงเพียงไหน คนหนึ่งเป็นเจี้ยวจู่ที่มีบุญคุณต่อฟางหัวดุจขุนเขา คนหนึ่งเป็นชายคนรักที่ฟางหัวหลงรัก ท่านจะให้ผู้อื่นเลือกอย่างไรดี?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"คราครั้งนี้ท่านไม่ได้มาเพื่อทำร้ายข้าพเจ้าหรือ? ต่อให้ข้าพเจ้ายอมปล่อยปละละเว้นท่าน จูหยวนจางกับเจ้าเอี้ยนอ๋องไหนเลยยอมปล่อยให้ท่านจากไป?"

ไป่ฟางหัวผลักไสมันปะทะกับต้นไม้ใหญ่ที่ด้านหลัง จุมพิตมันด้วยความรักอันลึกล้ำ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านผู้นี้ไฉนชะล่าใจถึงเพียงนี้ เจี้ยวจู่เมื่อจัดส่งฟางหัวมาจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ้องและภูตบดี ฟางหัวไหนเลยเป็นชนชั้นที่ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจได้?"

มือที่หานป่อลูบคลำบนตะโพกผึ่งผายของนางชะงักค้างไว้ มองดูนางด้วยความตื่นตระหนก กล่าวว่า

"แม่นางไปไฉนปราศจากจิตหวั่นไหวต่อการปลุกเร้าของผู้น้องแม้แต่น้อย?"

ไป่ฟางหัวค้อนมันด้วยเสน่ห์อันหยาดเยิ้ม ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"สำนักมารแม้แตกกิ่งก้านสาขามากมาย แต่ส่วนใหญ่แล้วเพียงแบ่งแยกระหว่างแกร่งกร้าวกับหยุ่นเยือก ด้านหยุ่นเยือกย่อมยึดถือตันเจี้ยวจู่ (ประมุขกายแซ่ตัน) เป็นหลัก วิชาเสน่ห์หญิงของนางบรรลุถึงขั้นใช้ออกตามใจปรารถนา ฟางหัวได้รับการถ่ายทอดจากนางโดยตรงไหนเลยเกรงกลัวต่อวิชาพันธุมารของป่อหลาง ซึ่งยังห่างไกลจากความสำเร็จอยู่ช่วงใหญ่?"

หานป่อลอบหัวร่อในใจ ทราบว่านางยังไม่ล่วงรู้ว่าตนเองบรรลุถึงขั้นธรรมมารร่วมกระแส จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ฟางหัวเป็นศิษย์โดยตรงของตันอี้หยูแล้ว เพียงไม่ทราบฝีมือที่แท้จริงของท่านเปรียบกับนางเป็นอย่างไร? เมื่อคืนขณะที่นางถูกผู้น้องปาดใส่ปทุมถันทั้งสอง ยังลำบากใจอยู่ครู่หนึ่ง"

ไป่ฟางหัวหน้าแดงสดใส ถลึงตาใส่มันอย่างดุดัน ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ช่างเป็นคนตื้อด้านจริงๆ กลับกล้าเสียมารยาทต่อท่านอาจารย์ถึงเพียงนั้น ครั้งนี้ฟางหัวมาหาท่าน เพราะได้รับคำสั่งอาจารย์มาฆ่าท่าน อย่างมากหลังจากที่ท่านตายแล้ว ฟางหัวจะขอตายร่วมกับท่าน"

หานป๋อทราบแต่แรกว่านางไม่มีเจตนาดี ส่วนหลังจากที่ตนเองตายแล้ว นางยอมตกตายร่วมกับมันหรือไม่ ยังไม่อาจทราบได้ จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านมาฆ่าข้าพเจ้าอย่างเปิดเผยเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะยืดคอปล่อยให้ท่านเชือดเฉือนหรือ?"

ดวงตาไป่ฟางหัวครึ่งหลับครึ่งลืม ชม้ายมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านหักใจผลักไสฟางหัวออก ฟางหัวก็จะลงมือต่อป๋อหลางแล้ว"

หานป๋อจ้องมองดวงตาของนางอย่างลึกซึ้ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หากข้าพเจ้าไม่ผลักไสท่านตลอดกาล ฟางหัวจะไม่เป็นศัตรูกับผู้น้องหรือ?"

ไป่ฟางหัวยิ้มอย่างหดหู่ น้ำตาทะลักจากหางตาราวไข่มุกหลุดจากสาย กัมศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"ความจริงหวังให้เป็นเช่นนั้น เพียงแค้นที่โชคชะตากลั่นแกล้งคน"

พลางผลักไสเบาๆ หลุดพ้นจากอ้อมอกของมัน

หานป๋อแทบแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ที่แท้นับตั้งแต่โอบกอดนาง หานป๋อก็อาศัยการกระทบสัมผัสทางร่างกาย ใช้วิชามารปิดสกัดเส้นชีพจรพิเศษของนางทั้งแปดเส้น กล่าวได้ว่าสยบนางเอาไว้ มิคาดเมื่อครู่นี้ภายในร่างของนางเกิดแรงต้านทานอย่างรุนแรง กระแทกพลังของมันย้อนกลับมา หลุดพ้นจากการควบคุมของมัน

นี่คล้ายกับครั้งก่อนที่ตันอี้หยูเข้าใจว่าสยบมันเอาไว้ แท้ที่จริงพันธุมารไม่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมแต่อย่างใด

หรือว่าพลังฝีมือของไป่ฟางหัว ยังร้ายกาจกว่าตันอี้หยูผู้เป็นอาจารย์อีก?

หานป่อเพิ่งลอบร้องผิดท่าในใจ ฝ่ามือทั้งสองของไป่ฟางหัวก็ประทับกับทรวงอกมัน พลังฝ่ามือที่หยุ่นเยียบถึงที่สุด เพียงพอกับการฉีกปอดขยี้หัวใจสองสายก็จู่โจมผ่านทรวงอกเข้ามา

หากเป็นเมื่อกาลก่อน ในระยะอันประชิดใกล้ บวกกับหานป่อไม่ทันระวัง ต่อให้มันฝึกวิชารับการทุบตี ก็ต้องรับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส

ดีที่มันสำเร็จยอดวิชามาร ทั้งบรรลุถึงขอบเขตขั้นธรรมมารร่วมกระแส ซึ่งยังไม่เคยมีคนฝึกสำเร็จมาก่อน พลังลมสามารถเคลื่อนไหวตามความคิด พริบตาที่พลังฝ่ามือของนางแล่นเข้าสู่ชีพจรหัวใจ พลังธรรมและมารก็โคจรในทางตรงและย้อนกลับหมุนเวียนรวมสิบแปดรอบ สลายพลังฝ่ามือของไป่ฟางหัว ที่ต้องการชีวิตน้อยๆ ของมันไปเจ็ดแปดส่วน เมื่อพลังจู่โจมแล่นถึงปอดกับหัวใจ หานป่อก็อ้าปากกระอักโลหิต อาศัยโลหิตที่กระอักออกบังคับพลังจู่โจมออกจากร่าง

เปลือกนอกมันร้องครางอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง กระดูกสันหลังปะทะชนกับลำต้นไม้ด้านหลังโดยแรง

ลำต้นไม้ที่หยาบเท่าแขนเด็กถึงกับหักกลาง หานป่อปลิวลิ่วไปด้านหลังดุจว่าวขาดป่าน ร่วงฟาดลงในพุ่มไม้เตี้ยๆ แถบหนึ่ง

ไป่ฟางหัวถลันตามติดมาดุจสายฟ้า ทิ้งตัวลงที่ข้างกาย น้ำตาไหลหลั่งไม่ขาดสาย ก้มศีรษะมองดูหานป่อ ครำ่ครวญว่า

"ป่อหลาง ท่านชะล่าใจไปแล้ว ผู้อื่นทราบดีว่าท่านจะสยบจุดฟางหัว ไหนเลยปล่อยให้ท่านลงมือประสบผล?"

หานป่อลอบหัวร่อในใจ ฝืนใจยันร่างท่อนบนจากพื้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านไร้ไมตรีต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนี้จริงๆ?"

ไป่ฟางหัวคุกเข่าลง โอบรั้งมันหนุนกับต้นขา กล่าวด้วยน้ำตานองหน้าว่า

"ขออภัย ฟางหัวไม่มีทางเลือกอื่นอีก"

มือซ้ายนางช้อนรอบต้นคอของมัน แผ่พุ่งพลังเข้ามาสยบเส้นชีพจรของมันไว้ อีกมือหนึ่งตวัดแขนเสื้อขึ้น ในมือเพิ่มมีดสั้นอาบยาพิษสีครามแววววับเล่มหนึ่ง ปักใส่ตำแหน่งหัวใจของมันดุจสายฟ้า

หานป๋อเพิ่งพบพานหญิงงามอันอำมหิตเช่นนี้เป็นครั้งแรก ทางหนึ่งหลั่งน้ำตาเพราะความรักอันลึกล้ำ แต่ตอนลงมือไม่เปิดโอกาสให้มันหอบหายใจ เพียงข้อนี้เกรงว่าไป่ฟางหัวยังเหนือล้ำกว่าอาจารย์อีก

ยามนี้หานป๋อแน่ใจว่า ไป่ฟางหัวเป็นบุคคลอันร้ายกาจของนิกายบัญชาฟ้า ซึ่งสามารถเทียบเปรียบกับตันอี้หยูได้ ไหนเลยกล้าชักช้า สลายพลังที่นางสยบเส้นชีพจรของมันไปก่อน จากนั้นจี้นิ้วใส่จุดหยูเกินที่ใต้ราวนมของนาง ก่อนที่มีดสั้นอาบยาพิษจะกระทบทรวงอก

คราครั้งนี้ถึงรอบไป่ฟางหัวแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แต่หาได้ล้มลงตามพลังนิ้วดังที่หานป๋อคาดคิดไว้ไม่

เมื่อปลายนิ้วของหานป๋อกระทบถูกจุดหยูเกินของนาง ภายในร่างนางเกิดแรงต้านทาน กระแทกพลังของเขากลับคืนมา

หานป๋อส่ายร่างโงนเงน ส่วนไป่ฟางหัวกรีดร้องคำหนึ่ง มีดสั้นหลุดจากมือ กลิ้งตัวออกไป

ยามนี้หานป๋อทราบความร้ายกาจของนางแล้ว พลันดีดกายลอยตัวขึ้น ชักดาบเหยี่ยวออก ฟันใส่ไป่ฟางหัวที่เกลือกกลิ้งร่างไปตามพื้นดิน

มันถูกเหตุการณ์ซ่อนมีดในน้ำตาของไป่ฟางหัว สะกิดนิสัยมาร

ขึ้นมา จึงลงมือโดยไม่ไว้ไมตรีเช่นกัน

ประการสำคัญคือ ยามนี้มันค่อยได้คิดว่า ไป่ฟางหัวเป็นนางปีศาจที่โดดเด่นที่สุดของนิกายบัญชาฟ้ารองจากตันอี้หยู ไม่ว่าวิชามารและเสน่ห์ยั่วยวนล้วนบรรลุถึงขีดสุด

ตอนแรกที่มันพบเห็นศักดิ์ศรีแท้จริงของไป่ฟางหัว ยังเข้าใจว่านางเป็นตันอี้หยู ไม่เช่นนั้นไหนเลยสามารถหลอกลวงผู้คนทั้งหมดรวมทั้งภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง เพียงแค้นที่ถูกสภาพอันนุ่มนวลมากรักของนางตบตาตลอดมา ไม่ได้ยึดถือนางเป็นชนชั้นอันร้ายกาจ วันนี้นางพอเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง

หานป๋อค่อยได้คิดขึ้นมา

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเมื่อสามารถฝึกอบรมฉินเมิ่งเหยาขึ้นมา ด้วยสติปัญญาความสามารถของตันอี้หยู ย่อมเพาะสร้างศิษย์ของฝ่ายมารอันเด่นล้ำเช่นไป่ฟางหัวได้

ส่วนที่ร้ายกาจที่สุดของนิกายบัญชาฟ้าคือ ซ่อนตัวอย่างมิดชิด จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่าในนิกายยังมีชนชั้นเฉกเช่นไป่ฟางหัวที่ยังไม่เผยโฉมออกมา

บุคคลเช่นนี้หากฆ่าทิ้งไปคนหนึ่ง ก็จะลิดรอนกำลังของนิกายบัญชาฟ้าไปส่วนหนึ่ง

เห็นแน่ชัดว่าดาบเหยี่ยวจะฟันถูกร่างไป่ฟางหัวชุดยาวชั้นนอกของนางพลันหลุดพ้นจากร่าง ห่อหุ้มตัวดาบไว้ จากนั้นบังเกิดเสียงดังปง ชุดยาวชั้นนอกกลายเป็นเปลวไฟสีครามเข้ม ลอยจากล่างขึ้นบนครอบใส่หานป๋อ

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ถอนดึงดาบกลับ หงายร่างตีลังกาทิ้งตัวลงบนกิ่งขวางที่ยื่นออกมาจากต้นไม้ทางด้านหลัง แว่วเสียงลมดังขึ้น กระสุนกลมเกลี้ยงสามลูกแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าสองหลัง พุ่งใส่

ใบหน้ามันทำให้มันไม่มีเวลาเหลียวดูความเคลื่อนไหวของศัตรู

หานป๋อไม่ทราบว่ากระสุนเหล่านี้ซ่อนความพิสดารอันใด ไม่กล้าใช้ดาบปัดป่าย บังคับร่างเคลื่อนขวางกลางอากาศ

แว่วเสียงปงปงปง กระสุนกลมเกลี้ยงกระทบกันที่ข้างกายมันห่างประมาณสามเชียะ แตกระเบิดเป็นหมอกขาวกลุ่มหนึ่ง พลันขยายวงกว้างออก ปกคลุมร่างมันกับดงไม้ในรัศมีสามวาเอาไว้

เคล็ดวิชานิกายมารเน้นที่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ไป่ฟางหัวเป็นศิษย์อันโดดเด่นของฝ่ายมารก็กอปรด้วยคุณสมบัติข้อนี้ พลันช่วงชิงสถานการณ์เป็นฝ่ายรุก

หานป๋อรองรับพันธุมาร ไม่เกรงกลัวควันพิษหรือวิชาพรางตาอันใด มันพบพานคู่มือที่ทัดเทียมบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ฟางหัวอันประเสริฐ พวกเราไม่สามารถพันตูกันบนเตียงลองเล่นสนุกบนสมรภูมิก็เร้าใจยิ่ง มาเล่นกับเราผู้เป็นสามีสักสองท่า”

ในหมอกหนาทึบด้านซ้ายมือบังเกิดเสียงหัวร่อของไป่ฟางหัวดังว่า

“ป๋อหลาง ผู้ใดไม่ยอมขึ้นเตียงกับท่านเล่า?”

สุ้มเสียงดังจากทางด้านซ้าย แต่ด้วยประสาทสัมผัสของหานป๋อ ที่แทบเทียบเท่ากับใจกระบี่กระจ่างแจ้งของฉินเมิ่งเหยากลับพบว่าไป่ฟางหัวคุกคามมาจากทางด้านหลัง หลังจากที่รับทราบเสียงมารรังควานศัตรูของห่วงหยกตันอี้หยู หานป๋อย่อมไม่ประหลาดใจสะบัดดาบกลับหลังไป

เสียงติงคราหนึ่ง ไม่ทราบฟันถูกวัตถุใด หานป๋อเพียงรู้สึกว่าท่าดาบอันดุดันถูกพลังหยุ่นเยียบของนางสลายคลายไป เสียทีที่ทรงพลังมหาศาลกลับไม่อาจใช้ออก สร้างความคับข้องใจจนแทบกระอักโลหิตออกมา

ดีที่ไป่ฟางหัวก็ไม่ดีกว่ามัน พลันอุทานด้วยความตระหนก เซถอยไปด้านหลัง กระทั่งคิดปกปิดร่องรอยก็ทำไม่ได้

หานป่อหงายร่างตีลังกา ลอยอยู่เหนือศีรษะไป่ฟางหัว ดาบเหยี่ยวจู่โจมลงดุจกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก

ไป่ฟางหัวใช้ฝีมืออันลึกล้ำพิสดาร บวกกับพลังที่หยุ่นเยียบต้านทานรับมือมันเจ็ดดาบ หานป่อค่อยพบว่าอาวุธของนางเป็นปิ่นยาวสีเงิน ซึ่งเสียบอยู่บนมวยผมทรงสูงของนาง

หานป่อแค้นนางไร้น้ำใจ ท่าดาบยิ่งมายิ่งร้ายกาจรุนแรง

ไป่ฟางหัวหาอ่อนด้อยไม่ ปิ่นเงินที่ยาวร่วมเชียะพลิกแพลงไร้ที่สุด ปิดสกัดเส้นทางรุกถอยของหานป่อเอาไว้

หานป่อยิ่งต่อสู้ยิ่งตระหนก มิน่าเล่านางกล้าก่อการร้ายต่อมันในหวงเฉิง ที่แท้ถือดีในฝีมือต่อให้สู้ไม่ได้ก็สามารถหนีเอาตัวรอด พลันตวาดคำหนึ่ง จิตหลอมรวมกับสมาธิ ดาบหลอมกลืนกับสำนึก ฟาดฟันดาบลงดุจอสนีบาตฟาดฟ้า

ดาบยังไม่บรรลุถึง พลังดาบธาตุธรรมชาติก็ครอบคลุมลงหา

ไป่ฟางหัวก็ใช้ออกด้วยวิชาก้นหีบ ในความพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงของศัตรู ใช้ปิ่นเงินจี้ใส่ตัวดาบหยิบยืมพลังพลิ้วถอยออกไป

หานป่อตามติดดุจเงาตามตัว ไล่กวดออกจากหมอกหนาทึบ ค่อยชะงักเท้าลง มองดูไป่ฟางหัวอย่างงุนงง

ไป่ฟางหัวเสียบปิ่นเงินกับมุ่นมวยผม หอบหายใจกล่าวว่า

"เหน็ดเหนื่อยแทบตาย ข้าพเจ้าไม่สู้สืบต่อแล้ว"

หานป่อเพิ่งช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ พอฟังต้องร้องคำ "ไม่สู้สืบต่อแล้ว?" ไป่ฟางหัวยักไหล่ครานึ่ง กล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ผู้อื่นฆ่าท่านไม่ได้ สามารถกลับไปรายงานต่อท่านอาจารย์ยังมีอันใดต้องต่อสู้อีก?"

หานป่อสอดดาบคืนฝัก ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม่นางไป่ร้ายกาจยิ่ง ทั้งใจดำอำมหิต หากผู้น้องปลดปล่อยท่านกลับไป ภายภาคหน้าไม่ทราบมีผู้คนอีกมากน้อยเท่าใดถูกท่านทำร้ายถึงแก่ชีวิต เช่นนี้เถอะ ผู้น้องส่งเสียงร่ำร้อง ให้เหล่าราชองครักษ์ที่นอกอุทยานยืดเส้นยืดสายสักคราเถอะ"

ไป่ฟางหัวค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ท่านไม่ใจดำไม่อำมหิตหรือ? ทุกดาบหมายมั่นเอาชีวิตผู้อื่นฟางหัวคิดต้านทานยังทำไม่ได้หรือ? ตกลง ร้องตะโกนเถอะ ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเอี๋ยนอู๋จี้กับค่ายตะวันออกกองทหารรักษาพระองค์คลี่แหฟ้าตาข่ายดินอยู่รอบข้างหรือ?"

หานป่องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้? ท่านทราบได้อย่างไร?"

ไป่ฟางหัวขยี้เท้ากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้อื่นไยต้องบอกต่อคนใจดำ ท่านเข้ามาจับตัวฟางหัวเถอะอย่างมากฟางหัวตกตายให้หมดเรื่องสิ้นราว"

หานป่อถูกนางก่อกวนจนเลอะเลือนขึ้นมา แต่ว่านางมีความสามารถดุจเดียวกับตันอี้หยู ยามโอภาปราศรัยชิงลงมือ ยากระวังป้องกันได้ จึงโบกมือกล่าวว่า

"ตกลง พวกมันมาจับกุมท่าน เป็นเพราะท่านก่อเรื่องขึ้นเองหามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่"

จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"ท่านผู้บัญชาการเอี๋ยน"

ที่นอกดงไม้บังเกิดเสียงเอี๋ยนอู๋จี้ดังว่า

"พระยาจงฉินกลับไปชมดูการแสดงอย่างวางใจ นางปีศาจนี้มอบให้กับค่ายตะวันออกเราเถอะ"

ไป่ฟางหัวพลันหัวร่อคิกคัก คล้ายกับพบเห็นเรื่องน่าหัวร่อที่สุดในโลกก็มิปาน

หานป๋อมองดูนางอย่างตะลึงลาน นับตั้งแต่ออกท่องเที่ยวมานี่เป็นครั้งแรกที่มันอับจนปัญญาต่อสตรีนางหนึ่ง

เวทีงิ้วกว้างขวางราวกับพระตำหนักเฟิ่งเทียน

ด้านหน้าเป็นเวทีแสดง ด้านหลังมีห้องพิเศษซึ่งสูงต่ำไม่เท่ากันสิบกว่าห้อง ห้องหลังกึ่งกลางย่อมเป็นที่ประทับของจูหยวนจาง ยังมีที่นั่งของเชื้อพระวงศ์เช่นเจ้าเอี้ยนอ๋อง ตลอดจนพระสนมต่างๆ ส่วนที่นั่งแถวหน้าทั้งสิบแถวนอกจากจัดไว้สำหรับขุนนางทั้งบุ๋นบู๊รวมทั้งผู้ดูแลสังกัดลิ่วปู้ (หกกรม) แล้ว ที่นั่งเกือบพันที่จัดให้ขุนนางข้าราชการและคนในครอบครัวนั่งตามสบาย

ยามนี้ห่างจากเวลาแสดงเพียงครึ่งชั่วยาม เหล่าขุนนางพากันนั่งประจำที่ก่อนกำหนด ไม่เช่นนั้นรอจนจูหยวนจางเสด็จมาถึงค่อยคิดหาที่นั่ง คงต้องนึกเสียใจภายหลัง

ตรงกันข้ามกับขุนนางที่มีตำแหน่งต่ำต้อยกว่า และคนในครอบครัว โดยเฉพาะเหล่าเชื้อพระวงศ์อายุเยาว์กับคุณชายทั้งหลายยังรวมตัวกันที่เบื้องนอกใช้สายตาสื่อสารความรักต่อคุณหนูในหอห้องซึ่งปรกติยากจะพบหน้าสักครา

ขุนนางเฉินลิงฟางหลังจากทักทายปราศรัยกับชิฉางเจิงและพวก ก็เข้านั่งประจำที่ก่อน

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยค่อยสลัดหลุดจากเหล่าคุณชายที่เคยหลงรักนาง กลับมาหาทั้งหมด กลับไม่เห็นหานป๋อ จึงถามว่า

“ป๋อหลางเล่า?”

ชิฉางเจิงและพวกเป็นห่วงหานป๋อเช่นกัน พอฟังจึงกล่าวอย่าง

คลุมเครือว่า

"มันมีเรื่องปลีกตัวไป กำลังจะกลับมาแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยไม่เห็นจวงชิงซวงซึ่งติดตามบิดานั่งประจำที่ ยังเข้าใจว่าหานป๋อโกรธเคืองนางไปทักทายกับเหล่าคุณชายในนครหลวง ชักนำซวงเอ๋อหลบหน้าไป ต้องกล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"รีบบอกต่อข้าพเจ้า เขากับซวงเอ๋อไปยังที่ใดแล้ว?"

กู่เชี่ยนเหลียนเข้าใจนางที่สุด ทราบว่านางเข้าใจผิด รีบฉุดลากนางไปด้านข้าง กระซิบบอกให้ทราบ

ชิฉางเจิงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หรือว่าเด็กน้อยหานป๋อกับนางปีศาจนั้นไป..."

กงจู้อลงกรณ์ หลิงหลงกับหานปี้ฉุ่ยล้วนถลึงมองมัน มันค่อยปิดปากไว้

ฟงสิงเลี่ยเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม จึงกล่าวว่า

"มันแม้ปล่อยตัวไม่สำรวม แต่หากเป็นเรื่องสำคัญยังรู้จักประมาณตน"

เอ่ยถึงตอนนี้ เหลือบเห็นประมุขตึกตระกูลหานนามหานเทียนเต๋อกับบุตรชายหานซีเหวินเดินทางมาถึง จึงผลักไสบอกต่อชิฉางเจิง

ประมุขตึกตระกูลหานมีสีหน้ายินดี ตรงเข้าหาพวกมัน กล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า

"เมื่อครู่พบกับผู้เฒ่าเฉิน มันแจ้งให้ทราบว่า ฝ่าบาททรงอนุญาตเราลาออก กลับสู่มาตุภูมิได้ ต้องขอบคุณท่านทั้งสองจริงๆ"

ฟงสิงเลี่ยและพวกเห็นมันไร้ตำแหน่งตัวเบาสบาย พลอยยินดีแทนมัน ฟงสิงเลี่ยแนะนำสตรีทั้งหลายต่อมันสองพ่อลูก ค่อยถามว่า

"นายผู้เฒ่าคิดกลับเมืองอู่ชางเมื่อใด?"

ประมุขตึกตระกูลหานกล่าวว่า

"พี่ชายเรายังมีร่างกายอ่อนแอ ต้องพักผ่อนอีกวันสองวัน ยังมีเรื่องแต่งงานระหว่างบุตรีรองเรากับคุณชายซ่งก็อยู่ระหว่างเตรียมการอาจต้องรั้งอยู่สักสิบวันครึ่งเดือน ค่อยกลับไปได้"

ชิฉางเจิงแม้ทราบว่าหานฮุ่ยจื่อคงต้องแต่งเข้าบ้านตระกูลซ่งแน่นอน ยังรับฟังจนอัดอั้นใจ ทั้งประหลาดใจที่หานฮุ่ยจื่อไม่ฟังคำเตือนของมัน โดยให้ออกจากนครหลวง เพื่อหลีกเลี่ยงจากมรสุมโลหิตในนครหลวง จึงกล่าวว่า

"นายผู้เฒ่าทางที่ดีออกจากนครหลวงในบัดดล เพื่อหลีกเลี่ยงจากปัญหายุ่งยากทั้งหลาย"

ประมุขตึกตระกูลหานมีสีหน้าลำบากใจ ฟงสิงเลี่ยก็กล่าวว่า

"หานป๋อก็ต้องการให้พวกท่านจากไปในบัดดล ทางที่ดีคุณหนูรองจากไปพร้อมกับซ่งอี้ พอกลับถึงเมืองอู่ชางค่อยแต่งงาน ติดตามดูว่านครหลวงไม่มีปัญหาจึงกลับมา"

ชิฉางเจิงตื้นตันใจยิ่ง ฟงสิงเลี่ยล่วงรู้จิตใจมัน ช่วยกล่าววาจาที่มันไม่สะดวกกับการบอกกล่าว

หานซีเหวินเห็นทั้งสองมีสีหน้าจริงจัง หวนนึกถึงหานป๋อช่วยปกป้อง ตระกูลซ่งค่อยปลอดภัยไร้เรื่องราว เพียงจับตัวหัวหน้ามือปราบนครหลวงซ่งคุนไป ตอนนี้ทั้งสองเมื่อกล่าวเช่นนี้ ย่อมไม่อาจเพิกเฉย จึงสอดคำขึ้น

"ท่านทั้งสองน้อมเตือนด้วยกุศลเจตนา พวกเราไหนเลยไม่รับฟัง ตอนนี้จะกลับไปเก็บข้าวของออกเดินทาง วันหน้าท่านทั้งหลายผ่านเมืองอู่ชาง อย่าลืมแวะบ้านเรา ให้พวกเราแสดงน้ำใจผู้เหย้าสักครา"

กล่าวจบชักชวนบิดาจากไป

ชิฉางเจิงชมดูจนสั่นศีรษะฝืนยิ้มออกมา

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันเดินเข้ามา กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า
"พวกท่านไหนเลยปล่อยให้หานป๋อติดตามนางปีศาจนั้นไปได้?"
กู่เชี่ยนเหลียนก็เดินกลับมา กล่าวว่า
"พวกท่านไปชมการแสดงก่อน ข้าพเจ้ากับเวี่ยเอ๋อจะอยู่ที่นี้รอคอยตัวเลวร้ายนั้น"

ยามนั้นจวงชิงซวงก็ขอตัวจากบิดามาหาทั้งหมด พอทราบเรื่องพลอยยืนกรานว่าจะรอคอยหานป๋อ

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"จะอย่างไรการแสดงยังไม่เริ่มขึ้น ต่อให้เริ่มต้นก็ต้องผ่านไปสักครู่เหลียนซิ่วซิ่วค่อยเผยโฉม พวกเรารอจนหานป๋อมาถึง ค่อยหาที่นั่งกันเถอะ"

เสียงลมดังเร่งร้อน มือดีค่ายตะวันออกสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ฮือเข้ามาจากรอบข้าง

ไป่ฟางหัวพลันหมุนคว้างเป็นวง ชายเสื้อกระพือพลิ้วอย่างน่าดู

หานป๋อร้องเตือนให้ระวัง เห็นกระสุนกลมเกลี้ยงจำนวนมากซัดพุ่งออกจากมือนาง พุ่งผ่านช่องว่างของกิ่งใบ ซัดใส่เหล่ามือดีค่ายตะวันออก ในจำนวนนั้นมีอยู่สองลูกพุ่งใส่ใบหน้าหานป๋อ

หานป๋อครุ่นคิด 'ไป่ฟางหัวท่านช่างเอาอกเอาใจเรานัก' พลางจี้พุ่งพลังดรรชนีสองสายใส่กระสุนลูกกลม

เสียงปงปงสองคราว กระสุนกลมเกลี้ยงแตกระเบิดตามพลังนิ้วตอนแรกบังเกิดเป็นหมอกดำกลุ่มหนึ่ง ต่อจากนั้นปรากฏเศษชิ้นส่วนที่เล็กละเอียดดุจขนวัวสาดพุ่งออกรอบข้าง

หานป๋อลอบร้องคำหวาดเสียวนัก หากถูกเศษผงเหล็กที่ไม่ทราบฉาบพิษร้ายพุ่งใส่ดวงตา ลูกตาไม่บอดพิการก็แปลกไปแล้ว

จนบัดนี้หานป่อค่อยเลิกล้มความคิดต่อไปฟางหัว นางปีศาจคือนางปีศาจ ต้องไม่มีมโนธรรมอันใด

ยามนั้นหานป่อโบกแขนเสื้อ แผ่พุ่งพลังขับสลายอาวุธลับที่ซัดพุ่งมา แต่หมอกดำกลับกระจายไปตามลม

รอบบริเวณบังเกิดเสียงอุทานดังมา แสดงว่ามีผู้คนพลาดท่าเสียที พริบตานั้นหมอกดำปกคลุมทั่วบริเวณ

ทุกผู้คนกลัวว่านางซัดอาวุธลับในหมอกหนาทึบพากันล่าถอยออกนอกดงไม้

หานป่ออาศัยประสาทสัมผัสอันปราดเปรียวติดตามความเคลื่อนไหวของนาง พลันไม่รับรู้ถึงการดงอยู่ของนางอีก จึงร้องโพล่งว่า

"นางปีศาจหลบหนีไปแล้ว"

เอี๋ยนอ๋จี้กระโดดปราดถึงข้างกายมัน กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงไป่ฟางหัวร้ายกาจถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าจึงกล้าปรากฏกาย"

หานป่อกล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"ในนิกายบัญชาฟ้านอกจากตันอี้หยูแล้วนับนางร้ายกาจที่สุด"

หวนนึกถึงตนเองหากมิใช่ฝึกธรรมมาร่วมกระแสสำเร็จ คงจบชีวิตใต้เงื้อมมือนางแล้ว

เสียงกลองเครื่องสายดังก้องหู ทุกผู้คนพากันหาที่นั่งรอชมการแสดง

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกขณะรอจนร้อนรุ่มใจ หานป่อกับเอี๋ยนอู่จี้ก็ชักชวนกันกลับมา

ทั้งหมดพอเห็นสีหน้าของทั้งสอง ฉุกคิดว่าผิดท่า กงจุ้อลงกรณ์ชิงถามว่า

"ใช่ถูกนางหลบหนีไปหรือไม่?"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นางปีศาจร้ายกาจนัก"

ทุกผู้คนใจหายวาบ ทั้งหมดความจริงเข้าใจว่าไป่ฟางหัวแม้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ แต่มีฝีมือจำกัดไหนเลยคาดคิดว่าหานป๋อกับเอี๋ยนอู๋จี้ยังจับตัวนางไม่ได้

เอี๋ยนอู๋จี้เชิญทั้งหมดนั่งประจำที่ ส่วนมันขอตัวไปตรวจดูความเรียบร้อยโดยรอบ

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงเห็นหานป๋อกลับมาก็พึงพอใจแล้วไม่สนใจว่าไป่ฟางหัวหลบหนีไปได้ พากันฉุดดึงหานป๋อเดินไปยังปากทางเข้า

ซวีเยี่ยเวี่ยยื่นหน้ามากระซิบถามที่ข้างหูหานป๋อว่า

"ใช่เป็นป๋อหลางจงใจปลดปล่อยนางไปหรือไม่?"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านแทบกลับกลายเป็นม่ายสาวสะคราญโฉม ยังกล่าวหาข้าพเจ้าเช่นนี้อีก?"

จวงชิงซวงรีบกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"หลังจากนี้ห้ามมิให้ท่านกล่าวเปรียบเทียบอย่างน่ากลัวถึงเพียงนี้"

หานป๋อบังเกิดความวาบหวามดื่มด่ำ รีบยิ้มประจบรับคำ

ทั้งหมดติดตามคลื่นมนุษย์ เบียดเสียดเข้าสู่สถานที่เปิดการแสดง

ชิฉางเจิงมองดูผู้คนรอบข้าง หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ชมดูงิ้วบนเกาะมังกรพิโรธ ต้องกล่าวว่า

"ผู้คนที่มาชมดูงิ้วในที่นี้เรียบๆ ร้อยๆ ยิ่งกาลก่อนหากมีการแสดงงิ้วบนเกาะมังกรพิโรธ ข้าพเจ้ากับชิวเว่ยจะเลือกหญิงสาวที่เฉิดโฉมเบียดเสียดใส่ ก่อกวนจนพวกนางผมเผ้ายุ่งเหยิง กรีดร้องวุ่นวาย

ไม่ทราบสนุกสนานเพียงไหน”

หานปี้ฉุ่ยบังเกิดความหึงหวง เหยียบใส่ปลายเท้ามันอย่างดุดัน กล่าวอย่างแง่งอนว่า

“ใช่มีคนทุบตีพวกท่านหรือไม่?”

ซวีเยียเวียกล่าวเสริมว่า

“หากท่านกล้าเบียดเสียดใส่เวี่ยเอ๋อ จะกำนัลฝ่ามือใส่ท่านฉาดหนึ่ง”

ชิฉางเจิงยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวว่า

“พวกนางพอถูกพวกเราผลักดันเบียดเสียด ไม่ทราบเบิกบานใจเพียงไหน”

ซวีเยี่ยเวี่ยพลันอุทานคำหนึ่ง ด่าเบาๆ ว่า “หานป๋อน่าตาย” แสดงว่าถูกเด็กน้อยนี้ “เบียดเสียด” ใส่แล้ว

ยามนั้นปรากฏทหารรักษาพระองค์ผู้หนึ่งเดินเข้ามารับหน้า กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“ท่านผู้บัญชาการเหลิงจัดที่นั่งแถวหน้าให้กับท่านพระยาจงฉินกับคณะ โปรดตามผู้น้อยมา”

หานป๋อรู้สึกมีหน้ามีตา นำทั้งหมดติดตามทหารรักษาพระองค์นั้นไปยังที่นั่งใกล้กับเวทีงิ้ว

ยามนั้นในบริเวณนั่งเต็มไปด้วยผู้คน ปรากฏศีรษะคนสลอนตาครึกครื้นยิ่งนัก

ทั้งสี่ทิศยังประดับประดาโคมไฟ เต็มไปด้วยบรรยากาศแห่งการเฉลิมฉลอง ทั้งมีระบบถ่ายเทอากาศเป็นอย่างดี ผู้คนเกือบสองพันคนนั่งรวมกัน ยังไม่รู้สึกอึดอัดแต่อย่างไร

บนเวทีงิ้วบังเกิดเสียงล่อโกะดังอึกทึกครึกโครม แต่เพียงเป็นตัวประกอบออกมากระโดดตีลังกา ดังนั้นผู้คนที่ชมดูหาได้ใส่ใจ ยังคง

สนทนากันอย่างวุ่นวาย

ห้องพิเศษฝั่งตรงข้ามนั่งเต็มไปด้วยเหล่าเชื้อพระวงศ์ มีเพียงห้องพิเศษของหงอู่ฮ่องเต้ เจ้าเอี้ยนอ๋องกับจูหวินเหวินยังว่างอยู่

หานป๋อและพวกพอนั่งที่แถวหน้า กู่เชี่ยนเหลียนก็ยื่นส่งของขบเคี้ยวที่จัดเตรียมมาห่อใหญ่ให้ กล่าวว่า

"ชมดูงิ้วไม่ขบเม็ดแตงโมรับผลไม้ตากแห้ง ไหนเลยนับเป็นการชมดูงิ้ว?"

ซวีเยี่ยเวี่ยมองดูบนเวที เชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"งิ้วโหมโรงน่าเบื่อที่สุด เหลียนซิ่วซิ่วยังไม่ออกมาอีก?"

หานป๋อเห็นไม่มีผู้คนสนใจ จึงยื่นสองมือออก ลูบคลำต้นขาของนางกับจวงชิงซวง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไหนเลยน่าเบื่อได้? ให้เราผู้เป็นสามีจัดรายการโหมโรงแก่พวกท่านเถอะ"

ชิฉางเจิงและพวกพากันจับตามองมือประหลาดของมันคู่นั้นสร้างความขวยเขินแก่หญิงสาวทั้งสองยิ่ง ตัดใจปัดมือของมันออก

ยามนั้นผู้คนที่นั่งอยู่แถวหน้าเหลียวหน้ามาทักทายทั้งหมดที่แท้เป็นขุนนางเฉิน

เหล่าขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ที่ข้างกายมันก็หันกายมา แย่งกันทักทายหานป๋อ ซึ่งเป็นคนโปรดของฮ่องเต้

หลังความวุ่นวายครู่หนึ่งค่อยสงบลง ฟงสิงเลี่ยนึกถึงโจรท่องโดดเดี่ยว จึงกล่าวว่า

"พี่ใหญ่ฟั่นไปหาเจ้าอารามมุ่นเมฆ ไฉนยังไม่มา?"

ชิฉางเจิงกลับนึกถึงป๋อเจาหยู จึงเหลียวหน้าไป แต่สายตาถูกผู้คนบดบัง พานลุกขึ้นยืน มองไปยังปากทางเข้า เห็นยังมีผู้คนเดินทางมา แต่ที่ว่างแทบไม่หลงเหลือแล้ว

พลันรู้สึกมีสายตาจ้องมองมา กลับเป็นสตรีสูงศักดิ์และเหล่าหญิงงามทางด้านหลังสิบกว่าแถวพากันจ้องมองมันเป็นจุดเดียว

ชิฉางเจิงแยกเขี้ยวหัวร่อ เผยเห็นรอยยิ้มอันเฉิดฉันดุจแสงอาทิตย์ และฟันขาวสะอาดทั่วทั้งปาก สะกดจนสตรีทั้งหลายเบิกตาค้าง

ชิฉางเจิงยิ้มพลางผงกศีรษะให้ ทรุดนั่งลงกล่าวว่า

"ยังไม่เห็นโจรเฒ่าฟั่น"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวด้วยความหึงหวงว่า

"ท่านชมดูสตรีมากกว่า"

หานป๋อถึงกับหัวร่องอหาย

ที่นั่งในเวทีงิ้วแบ่งเป็นสี่กลุ่ม กลุ่มละยี่สิบแถว แต่ละแถวมีที่นั่งสิบห้าที่

แถวที่นั่งของพวกมันอยู่แถวที่ห้า ยังมีที่ว่างอีกหลายที่ จัดไว้ให้กับโจรท่องโดดเดี่ยวและพวกซึ่งยังไม่มา ตำแหน่งนี้สามารถเห็นบนเวทีงิ้วอย่างชัดเจน

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงมีโอกาสชมดูงิ้วกับหานป๋อ บังเกิดความยินดี ขบเปลือกเม็ดแตงโมแกะเนื้อเม็ดแตงโมส่งเข้าปากหานป๋อไม่ขาดสาย

หานป๋อรับการปรนนิบัติจากหญิงสาวทั้งสอง ทางหนึ่งรับฟังการแสดงบนเวทีงิ้ว น่าเสียดายที่ไม่รู้จักชื่นชม ยามอยู่ว่างจึงแอบฟังคำสนทนาของผู้คนรอบข้าง

หากเป็นยามปรกติ รอบข้างมีแต่เสียงดังอึงอล ยามนี้เปลี่ยนเป็นถนัดชัดเจน

หานป๋อขบเคี้ยวเนื้อเม็ดแตงโม เห็นอยู่ว่างไร้เรื่องราว ลองทดสอบดูว่าหลังจากที่มีพลังฝีมือรุดหน้า ด้านโสตประสาทเป็นอย่างไร

ยามนั้นเผนีกพลังที่สองหู พลันรู้สึกมีเสียงอึกทึกกับเสียงล่อโกะ

กรอกใส่รูหูดังสะเทือนเลื่อนลั่น สร้างความตื่นตระหนกจนรีบระงับพลังไว้ ใบหูค่อยสงบลง แต่เยื่อหูกลับปวดแปลบอยู่บ้าง

หานป๋อยินดียิ่ง คิดไม่ถึงว่าโสตประสาทเลิศล้ำกว่าเดิมมากนัก ดังนั้นผนึกรวมพลังอย่างระมัดระวัง มุ่งความสนใจไปที่ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ย

เสียงอึกทึกวุ่นวายรอบข้างพลันเบาลง คงเหลือแต่เสียงกระซิบกระซาบของชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ย ได้ยินชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ปี้ฉุ่ยตระเตรียมคลอดทารกให้แก่เราเหล่าชิสักกี่คน?"

หานปี้ฉุ่ยกระซิบที่ข้างหูมันว่า

"สองคนดีหรือไม่? หากคลอดบุตรมากเกินรูปร่างข้าพเจ้าจะเปลี่ยนไป"

หานป๋อไม่สะดวกกับการแอบฟังต่อไป หันเป้าหมายไปยังเหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่แถวหน้า พบว่าหัวข้อสนทนาหากมิใช่เกี่ยวข้องกับหูอุ้ยหยงกับหลันอี้ ก็เป็นเรื่องการปรับปรุงแก้ไขด้านทหารกับหกกรม หามีผู้ใดให้ความสนใจต่องิ้วโหมโรงไม่

หานป๋อรู้สึกน่าเล่นยิ่ง หันเหเป้าหมายไปยังที่นั่งแขกผู้มีเกียรติซึ่งอยู่กลุ่มถัดไป ในใจนึกกระหยิ่มยินดี เห็นว่าภายหน้าสามารถประลองโสตประสาทกับโจรท่องโดดเดี่ยวแล้ว

แต่แล้วยามนั้น หานป๋อคลับคล้ายได้ยินผู้คนเอ่ยถึงชื่อมัน

หานป๋อลอบหัวร่อ กลับมีคนนินทามัน ดังนั้นผนึกพลังใบหูอาศัยความทรงจำที่มีอยู่ แอบฟังที่มาของสุ้มเสียง พอดีได้ยินสุ้มเสียงบุรุษที่คุ้นหูเสียงหนึ่งกระซิบบอกว่า

"เส้าจู่ (นายน้อย) อยู่ร่วมกับบิดามัน ไม่สามารถติดต่อได้"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง นั่นมิใช่เสนาธิการของนิกายบัญชาฟ้า ซึ่งถูกเรียกขานเป็นท่านเหลียน ทั้งไปมั่วสุมกับเม่ยเหนียง

หรอกหรือ? เหตุใดปรากฏกายขึ้นในที่นี้?

หานป๋อกวาดตาไปยังทิศทางด้านนั้น พอดีเห็นเลขากรมกลาโหมฉีไท่ ซึ่งเคยพบหน้าครั้งหนึ่งนั่งอยู่บนที่นั่งแถวที่สามของกลุ่มถัดไป กำลังซุบซิบกับบุรุษหน้าตาหมดจด แต่งเครื่องแบบขุนนาง

ฉีไท่มีฝีมือสงส่ง หานป๋อเพิ่งกวาดตาไปแผ่นหลังมัน มันก็รู้สึกตัวเหลียวหน้ามา สร้างความแตกตื่นแก่หานป๋อจนรีบหดตัวอยู่บนเก้าอี้

ซวีเยี่ยเว่ยสังเกตเห็นท่าทีผิดปรกติของมัน กระซิบถามที่ข้างหูมันว่า

"พบเห็นอันใดหรือ?"

หานป๋อยกมือเป็นความหมายให้สงบสุ้มเสียงหลับตาลงขโมยฟังสืบต่อ แว่วเสียงฉีไท่ดังขึ้นในรูหูว่า

"คนของเหล่าเอี๋ยน (คนแซ่เอี๋ยน) จับตาดูเราตลอดเวลา ท่านไม่ว่าใช้วิธีใด ประการสำคัญต้องแจ้งให้เส้าจู่จากไปครู่หนึ่ง"

ท่านเหลียนตอบรับว่า "เตรียมการไว้แล้ว" จากนั้นหันไปโอภาปราศรัยกับขุนนางที่แถวหลัง

หานป๋อหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ทราบว่านิกายบัญชาฟ้ากำลังดำเนินแผนร้ายต่อหงอู่ฮ่องเต้ประการหนึ่ง

พลันได้ยินสุ้มเสียงร้องขานดังว่า

"ฮ่องเต้ต้าหมิงเสด็จ"

พริบตานั้น ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง ทรงนำจูหวินเหวิน ท่านผู้หญิงกง เจ้าเอี๋ยนอ๋องและเหล่าพระสนม เสด็จมาตามเส้นทางพิเศษ เหล่าขันทีเงาตามเสด็จอยู่ทางซ้ายขวา

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"เหวินเอ๋อนั่งคู่กับข้า ที่เหลือนั่งตามสบาย"

ท่านผู้หญิงกงกับเจ้าเอี๋ยนอ๋องล้วนทราบกระจ่างแก่ใจว่า หงอู่ฮ่องเต้ทรงรั้งจูหวินเหวินอยู่ข้างพระองค์ ต่อให้นิกายบัญชาฟ้ามีความสามารถเทียมฟ้า ก็ยากจะใช้ต่อพระองค์ จูหวินเหวินกลับกลายเป็นโล่ต้านลูกธนูแทนพระองค์

ท่านผู้หญิงกงแม้ไม่ยินยอม แต่ไหนเลยกล้าคัดค้าน ได้แต่เดินเข้าสู่ที่นั่งพิเศษฝั่งขวามือ

เจ้าเอี๋ยนอ๋องก็นำคนสนิทไปยังห้องพิเศษฝั่งซ้ายมือ เนื่องจากเกิดเรื่องอิ๋งซ่านฮัว จึงใช้ให้เสี่ยวเอี๋ยนอ๋อง (เจ้าเอี๋ยนอ๋องน้อย) กลับนครซุ่นเทียนตั้งแต่แรก

จูหวินเหวินก้มศีรษะ เดินตามหงอู่ฮ่องเต้เข้าสู่ห้องพิเศษ มือขวากำเป็นหมัด เมื่อครู่ตอนที่บริวารของมันประคองมันลงจากรถ ได้ประทับรอยลงยังใจกลางฝ่ามือมันคราหนึ่ง อดสงสัยใจมิได้ไม่ทราบมีเรื่องอันใดจึงเสี่ยงภัยส่งข่าวมา

หงอู่ฮ่องเต้เสด็จถึงหน้าพระที่นั่ง ผู้คนในบริเวณเกือบสองพันคนพากันคุกเข่าลง ร้องขานว่า

"ขอฝ่าบาทมีพระชนมายุหมื่นปี เทียบเท่ากับบรรพตทักษิณ"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า

"ทั้งหมดตามสบาย วันนี้เป็นวันอันมงคลของข้า ไม่ต้องแสดงความเคารพ ชมดูงิ้วให้เต็มที่เถอะ"

ทุกผู้คนรับคำโดยพร้อมเพรียง รอจนหงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งลงทั้งหมดจึงกล้าลุกขึ้นมานั่งลง

บนเวทีบังเกิดเสียงกลองดังกึกก้อง คึกคักกว่าครั้งใดๆ

จูหวินเหวินพกพาหัวใจที่เต้นระทึก นั่งลงที่ข้างพระวรกายฮ่องเต้

เมื่อครู่มันฉวยโอกาสเหลือบมองรอยประทับที่ใจกลางฝ่ามือ ยามนี้แม้ถูกมันลบทิ้งไป จิตใจยังพลุ่งพล่านดุจมรสุม ดีที่มันฝึกเคล็ดวิชาซ่อนมิดชิดของนิกายบัญชาฟ้าตั้งแต่เล็ก ไม่เช่นนั้นหัวใจที่เต้นแรงต้องไม่อาจรอดพ้นจากโสตประสาทของเหล่าขันทีเงาที่ด้านหลัง

นั่นเป็นตัวหนังสือคำว่า "จากไปลำพัง"

หรือกระทั่งท่านผู้หญิงผู้เป็นมารดาก็ไม่แยแสสนใจ?

แว่วพระสุรเสียงอันเมตตาของหงอู่ฮ่องเต้ดังว่า

"เหวินเอ๋อคิดอะไร?"

จูหวินเหวินใจหายวูบ ตอบเบาๆ ว่า

"ผู้หลานนึกถึงการแสดงของหลียนซิ่วซิ่ว"

หงอู่ฮ่องเต้ไม่ตรัสว่ากระไรอีก เพ่งพระเนตรไปบนเวทีงิ้ว

เมื่อรั้งตัวจหวินเหวินอยู่ด้านข้าง พระองค์สมควรทอดพระเนตรการแสดงของเหลียนซิ่วซิ่วอย่างวางพระทัยแล้ว

พระองค์อดดำริถึงจี้ซีซี ซึ่งเคยมีชื่อเลื่องลือทั่วนครหลวงมิได้

เมื่อปราศจากเจ้าเรือนฌานเมตไตรยกับจี้ซีซี ทั้งยังต้องสูญเสียเฉินกุ้ยเฟย มาตรว่ามีอายุหมื่นปีแล้วจะเป็นไร?

เปิดโปงแผนต้ดรู

หานป้อขณะจะหารือกับชิฉางเจิงและฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิงชิงผุดลุกขึ้น หันหน้าหาปากทางเข้าโบกมือคราหนึ่ง

ยามนี้ใกล้เวลาแสดงของเหลียนซิ่วซิ่ว บวกกับหงอู่ฮ่องเต้เสด็จมาถึงแล้ว ทุกผู้คนล้วนหยุดการสนทนา เพ่งสายตาไปบนเวทีงิ้ว ดังนั้นชิฉางเจิงพอลุกขึ้นยืน จึงดึงดูดสายตาทุกผู้คนในบริเวณ

หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรไปยังปากทางเข้า ที่แท้โจรท่องโดดเดี่ยวเป็นเพื่อนนำหญิงสาวในชุดนักบู๊ เผยเห็นรูปร่างอันเรียวงามนางหนึ่งมาถึง จึงแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"คนที่ลุกขึ้นยืนคงเป็นชิฉางเจิงแล้ว ไม่ทราบหญิงงามนั้นเป็นใคร?"

เยี่ยซู่ตงที่อยู่ทางด้านหลังยื่นหน้ามากล่าวเบาๆ ว่า

"เป็นยอดฝีมือแห่งสระกระบี่โบราณ ฉายากระบี่ปัญญาป้อเจาหยู"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระพักตร์ เป็นความหมายว่าทรงทราบมา

เยี่ยซู่ตงฉวยโอกาสกราบทูลว่า

"เฉินกุ้ยเฟยมาแล้ว กำลังรอรับอนุญาตจากฝ่าบาท"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววสับสน ถอนพระทัยเบาๆ คำหนึ่ง ตรัสว่า

"ให้นางเข้ามา"

เยี่ยซู่ตงยกมือเป็นสัญญาณ ชั่วครู่ให้หลังพระสนมกุ้ยเฟย ซึ่งมีชื่อจริงว่าเฉินอี้เจินเข้ามาคุกเข่าถวายบังคม กราบทูลว่า

"อี้เจินขออวยพรฝ่าบาททรงพระเจริญ ทั้งทรงเกษมสำราญ"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงอ่อนโยนว่า

"เงยหน้าขึ้นมา ให้ข้าชมดูเจ้า"

เฉินกุ้ยเฟยเงยหน้าขึ้น แต่แล้วขอบตาแดงก่ำ หรุบตาต่ำลง ขนตางอนยาวเต้นระริก ไม่ว่าผู้ใดพอพบเห็นล้วนบังเกิดจิตเวทนา

หงอู่ฮ่องเต้ถอนพระทัยอีกครา ตรัสว่า

"มา นั่งที่ข้างกายข้า ชมดูงิ้วเป็นเพื่อนข้า"

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวกับป๋อเจาหยูเพิ่งเดินมาถึงแถวที่นั่งของหานป๋อและพวก บรรลุถึงข้างกายกงจู้อลงกรณ์ซึ่งนั่งอยู่ด้านนอกสุด

หานป๋อกำลังร้อนรุ่มใจ ไม่ทราบหารือกับผู้ใดดี พอพบหน้าโจรท่องโดดเดี่ยว คล้ายพบเห็นดาวช่วยเหลือ รีบลุกขึ้นสละที่นั่งให้กับป๋อเจาหยู ทั้งกวักมือชักชวนโจรท่องโดดเดี่ยวไปยังที่นั่งว่างซึ่งอยู่อีกปลายหนึ่ง

ขณะที่ป๋อเจาหยูเดินเบียดผ่านข้างกายชิฉางเจิงที่ยืนอยู่ ปรากฏกลิ่นหอมรวยรินโชยกระทบจมูกมัน สร้างความเคลิบเคลิ้มแก่มัน

คล้ายบังเอิญคล้ายไม่เจตนา หน้าอกมันกระทบถูกหัวไหล่

ป๋อเจาหยูคราหนึ่ง

ป๋อเจาหยูสะท้านขึ้นเล็กน้อย ชำเลืองมองมันอย่างตัดพ้อแวบหนึ่ง

เมื่อนั่งเรียบร้อย เสียงล่อโกะแปรเปลี่ยนไป การแสดงสำคัญเริ่มต้นขึ้น

ฉากแรกเป็นท้องเรื่องแปดเซียนอวยพรวันเกิด ซึ่งอวยพรต่อหงอู่ฮ่องเต้โดยเฉพาะ

ขณะที่ทิก๋วยลี้ ฮั่นเจ็งหลี ลื่อท่งปิน น่าไชหัวเหล่าเซียนวิเศษทยอยออกมา แสดงวิชาฝีมือประจำตัว หานป๋อก็รีบบอกเล่าคำสนทนาระหว่างฉีไท่กับท่านเหลียน ซึ่งบังเอิญแอบได้ยินต่อโจรท่องโดดเดี่ยว

ในบริเวณกลับคืนสู่บรรยากาศอันอึกทึกอีกครา

นักแสดงที่มาแสดงถวายหน้าพระพักตร์ มาตรว่ามีแรงดึงดูดใจไม่เทียบเท่าเหลียนซิ่วซิ่ว แต่ก็เป็นสุดยอดศิลปินจากที่ต่างๆ เรียกเสียงปรบมือชมเชยไม่ขาดสาย

เมื่อฮั้นเซียงจื๊อเป่าขลุ่ยขวางบรรเลงจบเพลง เสียงดนตรีพลันหยุดชะงักลง เหลียนซิ่วซิ่วซึ่งแต่งตัวเป็นนางฮ่อเซียนโกวถือตะกร้าบรรจุดอกไม้ ร้องขับขานพลางร่ายรำพลางขึ้นเวทีงิ้ว เจ็ดเซียนที่เหลือพากันล่าถอยไปด้านหลัง ให้นางเป็นผู้แสดงปิดฉาก

นางพอเผยโฉม ก็สะกดทั่วทั้งบริเวณ ทุกคนล้วนกลั้นลมหายใจ ทั้งตะลึงลานต่อรูปโฉมความงามของนาง อีกทั้งเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำกับเสียงร้องขับขานของนาง ซึ่งไม่ต้องพึ่งพาเครื่องดนตรีชิ้นใดๆ

เสียงเพลงของนางอ่อนหวานไพเราะ ออกเสียงชัดถ้อยชัดคำ เมื่อถึงท่อนเร่งเร็วไม่สับสนรวนเร ประหนึ่งไข่มุกร่วงลงบนจานหยก

ที่หายากยิ่งคือรักษาบุคลิกท่วงท่าอันประทับใจ ครั้นถึงช่วงเสียงสูงแทนที่เสียงต่ำ หรือเสียงต่ำเข้าแทนที่เสียงสูง ก็แนบเนียนกลมกลืน แสดงว่าผ่านการฝึกหายใจเข้าออกมาเป็นอย่างดี

หานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยวความจริงกำลังหารือเรื่องรีบด่วนเฉพาะหน้า พลอยลืมเลือนเรื่องสำคัญไปชั่วขณะ จมอยู่กับศิลปะการแสดงของนาง

เบื้องบนนับตั้งแต่หงอู่ฮ่องเต้ เบื้องล่างแม้แต่จูหวินเหวินซึ่งยังเป็นเด็กหนุ่มอายุเยาว์ ล้วนแต่เคลิบเคลิ้มงมงาย

เหลียนซิ่วซิ่วพอร้องจบเพลง เสียงดนตรีดังอีกครา เจ็ดเซียนที่เหลือเข้าร่วมร้องประสานเสียง ร่วมเฉลิมพระชนมพรรษาหงอู่ฮ่องเต้ ทุกผู้คนค่อยระเบิดเสียงร้องชมเชย ปรบมือแทบถล่มทลาย

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป่อยิ่งร้องเสียงพิกล ลิงโลดจนลืมตัว ชิฉางเจิงชูมือขึ้น ร้องดังๆ ว่า “เหลียนซิ่วซิ่วขับขานอีกเพลงหนึ่ง” น่าเสียดายที่เสียงร้องของมันถูกเสียงโห่ร้องของผู้อื่นกลบไปสิ้น

จวบจนนักแสดงแปดเซียนทยอยเดินเข้าหลังเวที คนดูในบริเวณค่อยระบายลมหายใจออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป่อพลันกระโดดปราดขึ้นโดยพร้อมเพรียงฟงสิงเลี่ยตื่นตัวขึ้น ถามว่า

“เรื่องอันใด?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกดร่างหานป่อนั่งลง ส่งเสียงทางลมปราณว่า

“ท่านอธิบายต่อพวกมัน เราจะไปหาเหล่าเอี๋ยน (คนแซ่เอี๋ยน) อย่าได้แหวกหญ้าให้งูตื่น”

กล่าวจบปลีกตัวจากไป

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงพากันเคลื่อนกายมา ชิฉางเจิงยังกระทบ

ถูกเท้าของป๋อเจาหยูคราหนึ่ง

หานป๋อใช้เวลาอึดใจเดียวอธิบายเรื่องทั้งหมด ฟงสิงเลี่ยพอฟังจบถามว่า

"ท่านเหลียนนั้นตอนนี้อยู่ที่ใด?"

หานป๋อยืดคอมองดู เห็นในบริเวณมีสภาพวุ่นวาย เหล่าคนดูอาศัยพื้นที่ว่างหน้าเวทีงิ้วยืดเส้นยืดสาย ฉวยโอกาสพบหน้าค่าตาบุรุษสตรียิ่งเกี้ยวพาราสีกัน ท่านเหลียนนั้นหายสาบสูญไปตั้งแต่แรก

พลันรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง พอเหลียวหน้าไป ที่แท้จวงชิงซวงจิ้มนิ้วใส่มัน ปากกล่าวว่า

"พวกนางใช้ให้ข้าพเจ้ามาถามพวกท่านว่า ตื่นเต้นถึงเพียงนี้ด้วยเรื่องอันใด?"

หานป๋อกวาดตามอง นับตั้งแต่ป๋อเจาหยู ตามด้วยซวีเยี่ยเวี่ยจนถึงกงจู้อลงกรณ์ที่อยู่ไกลที่สุด ล้วนเบิกตากลมโตรอคอยคำตอบจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"โจรเฒ่าสั่งห้ามมิให้แหวกหญ้าให้งูตื่น พวกท่านนั่งดูงิ้วในที่นี้ พวกเราไปยืดเส้นยืดสายสักคราแล้วจะกลับมา"

พลางโบกมือชักชวนฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง พากันเบียดเสียดไปในคลื่นมนุษย์ที่ปากทางออก

ส่วนที่นั่งพิเศษยามนี้ปล่อยผ้าม่านลง เพื่อให้ผู้คนรู้สึกดีขึ้น ไม่เช่นนั้นคงไม่มีผู้ใดกล้ามองมายังทิศทางด้านนี้

หงอู่ฮ่องเต้ทรงวางพระกัปประกบที่เท้าแขนของพระที่นั่ง พระหัตถ์รองกับพระนลาฏ ทรงจมอยู่ในห้วงดำริ และคล้ายทรงเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ฉวยโอกาสทรงพักผ่อนสักครู่

จูหวินเหวินคิดหาข้ออ้างออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ แต่ก็ระย่นย่อต่อพระเดชานุภาพของหงอู่ฮ่องเต้ ได้แต่ลอบร้อนรุ่มใจ โดยไม่กล้า

เอ่ยปาก

เมื่อกวาดมองไปยังเฉินกุ้ยเฟย เห็นใบหน้านางสงบราวน้ำนิ่ง กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองมองมัน

เหล่าขันทีเงากับเยี่ยซู่ตงต่างพากันเพ่งตาจ้องจับบนร่างมัน ยิงสร้างความกระสับกระส่ายแก่มัน จนใจที่นึกหาวิธีปลีกตัวไปไม่ได้

จูหวินเหวินลอบทอดถอนใจ ได้แต่รอโอกาสอันเหมาะสมต่อไป

หานป๋อ ฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิงทั้งสามเบียดฝ่ากลุ่มคนออกสู่เบื้องนอก

เนื่องจากฉากต่อไปเป็นเหลียนซิ่วซิ่วรับบทตัวเอก ระหว่างเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวและแต่งหน้า ต้องใช้เวลาช่วงหนึ่ง ดังนั้นผู้คนจำนวนมากคิดออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ หรือขับถ่ายเบา ฝูงชนเป็นเช่นนี้เอง พอเห็นมีคนเบียดออกไปกระทำเรื่องราวใด บุคคลอื่นก็เลียนแบบตาม

ชิฉางเจิงคุ้นเคยกับสภาพเช่นนี้ที่สุด ทำหน้าที่นำหน้า พอเผชิญกับชายฉกรรจ์ ก็ใช้ไหล่ศอกผลักดันผู้คนออกห่าง เร่งความเร็วรุดหน้า หากเป็นหญิงสาวหรือสตรีสูงศักดิ์ ก็ฉวยโอกาสเบียดเสียดกระทบกระทั่งหากำไร

หานป๋อเห็นเช่นนั้น รู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ รีบเลียนแบบตามฟงสิงเลี่ยที่ด้านข้างชมดูจนสั่นศีรษะ

จริงดังที่ว่า สตรีทั้งหลายคล้ายพอใจให้ทั้งสองเบียดเสียด ถึงแม้ถูกเอาเปรียบ เพียงแสร้งเป็นร้องอุทาน หาได้กำนัลฝ่ามือใส่พวกมันไม่

ยามนี้ทั้งสองกลับภาวนาว่าอย่าเพิ่งออกจากสถานที่โดยเร็ว

ชิฉางเจิงมุดไปยังกลุ่มสตรีสูงศักดิ์สิบกว่านาง รอบข้างแว่วเสียงสดใสเจื้อยแจ้ว มันกระทบนั่นสัมผัสนี่ มีความสุขยิ่ง ในจำนวนนี้มีสตรีสาวนางหนึ่งไม่อาจทรงกายมั่น ล้มตัวเข้ามาในอ้อมอกมัน

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ยื่นมือประคองหัวไหล่นาง ร้องเบาๆ ว่า

“ฮูหยินระวัง”

สตรีสาวส่งเสียงครางออกมา ร่างคล้ายระโหยโรยแรง ต้องแอบอิงกับมัน เงยหน้ามองดูมัน

ชิฉางเจิงก้มศีรษะลงมอง เห็นสตรีนางนี้งามผุดผาด โดยเฉพาะดวงตาที่คล้ายน้ำค้างกลางหาวสาดประกายเฉิดฉัน จิตใจถึงกับเลอะเลือนวูบหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามพลันกระทุ้งศอกใส่ทรวงอกมัน

ยามนั้นหานป๋อกับฟงสิงเลี่ยถูกสตรีอื่นที่ร่วมทางมากับสตรีสาวนั้นดั่นกลาง ขวางทางเอาไว้ มองไม่เห็นสภาพของชิฉางเจิง

แต่พันธุมารของหานป๋อปราดเปรียวเพียงไหน พลันพบว่าผิดท่า แค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง ฝ่าไปยังหว่างกลางของสตรีสองนาง

ชิฉางเจิงสติเลอะเลือนไปวูบหนึ่ง พลันกลับคืนสู่ความแจ่มใส ยามนี้ข้อศอกของนางห่างจากทรวงอกมันเพียงนิ้วเศษ ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่มันยิ่งกว่าคือ สตรีที่ด้านข้างสองนางก็เบียดตัวพุ่งชนโบกแขนเสื้อจู่โจมใส่จุดสำคัญที่ใต้ซอกแขนซ้ายขวาของมัน

ที่ด้านหลังก็ปรากฏพลังเย็นจู่โจมใส่ร่าง ทำให้มันตกอยู่ในสภาพรับศึกทั้งสี่ด้าน

พริบตาดุจประกายไฟ ชิฉางเจิงลงความเห็นว่าในสตรีทั้งหลาย นับสตรีที่แอบอิงกับอ้อมอกมัน มีฝีมือกล้าแข็งที่สุด สามารถจัดเป็นยอดฝีมือ ดังนั้นมือที่ประคองหัวไหล่นางเปลี่ยนเป็นบีบเค้นใส่ แต่หัวไหล่นางก่อเกิดพลังประหลาดชนิดหนึ่งคล้ายปลาไหลที่ไหลลื่น

ทำให้มันไม่อาจใช้กำลังได้

ชิฉางเจิงฉุกคิดว่าผิดท่า สูดลมหายใจยุบทรวงอกท้องน้อยแล้วค่อยดันออกไปเข้าหาข้อศอกของนาง

มิคาดยังไม่ทันกระทบถูกข้อศอกของนาง พลันพบว่าข้อศอกของนางแฝงพลังเย็นเยียบชนิดหนึ่ง

ชิฉางเจิงอายุยังเยาว์ แต่มีประสบการณ์ต่อสู้ช่ำชองชำนาญ ได้คิดว่าที่ข้อศอกของสตรีนางนี้คงผูกอาวุธเช่นหนามแหลมเอาไว้ ไม่แน่ว่ายังฉาบพิษร้าย ไหนเลยกล้าปะทะด้วย สองมือเปลี่ยนจากตะปบเป็นฝ่ามือ ปาดขวางใส่นางอย่างสุดกำลัง ตัวเองพุ่งชนใส่สตรีทางซ้ายที่จู่โจมใส่มัน พอดีหลบรอดจากท่าจู่โจมทางขวามือและด้านหลัง

สตรีที่เบื้องหน้ามีฝีมือสูงเยี่ยมจริงๆ กลับไม่กระเด็นไปตามที่มันคาดคิดไว้ พลันย่อตัวเล็กน้อยลื่นไหลลงไป เปลี่ยนจากกระทุ้งศอกเป็นใช้มือปักมีดสั้นที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อใส่ทรวงอกที่เปิดกว้างของมัน

สตรีอีกสามนางก็เคลื่อนย้ายตำแหน่งจู่โจม ยังคงล้อมกักชิฉางเจิงอยู่ในสถานการณ์อันคับขัน

พริบตานั้น ชิฉางเจิงทราบว่าตัวเองตกอยู่ในขบวนค่ายกลอันร้ายกาจของสำนักมารแขนงหนึ่ง

ส่วนหานป๋อขณะจะชนถูกแผ่นหลังของสตรีทั้งสอง เห็นเงาคนถลันวูบหนึ่ง สตรีทั้งสองเคลื่อนกายออกไป เป็นเหตุให้มันถลาเข้ามาขบวนหญิงงาม รู้สึกมีเสียงลมจากรอบข้าง สายรัดเอวสามเส้นโบกจู่โจมจากสตรีเบื้องหน้าและทางซ้ายขวา แยกย้ายม้วนใส่สองเท้า และปาดใส่ใบหน้ามัน

สตรีที่เคลื่อนตัวหลบเลี่ยงทั้งสองก็แผ่พุ่งพลังดรรชนีออก จู่โจมใส่ฟงสิงเลี่ยที่ตื่นตัวขึ้น

พริบตานั้นคนทั้งสามถูกแยกออกจากกัน ตกอยู่ในวงล้อมของ

ฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองฝ่ายแม้ต่อสู้เสี่ยงชีวิตกัน แต่เนื่องจากเคลื่อนไหวอยู่ในพื้นที่อันจำกัดกลางฝูงชน บวกกับในบริเวณบังเกิดเสียงอึกทึกวุ่นวายกลบสุ้มเสียงทั้งหมดไป ดูไปคล้ายกับคนทั้งสามเบียดเสียดอยู่กลางดงหญิงงาม แม้แต่ทหารรักษาพระองค์ที่กระจายกำลังอยู่รอบบริเวณ ก็ไม่ล่วงรู้ว่าพวกมันเกิดเรื่องขึ้น

นางปีศาจเหล่านี้ล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม หากสู้กันตัวต่อตัว ไม่ว่าผู้ใดก็มิใช่คู่มือของหานป๋อและพวก แต่เมื่อก่อตั้งเป็นขบวนค่ายกลที่เปล่งอานุภาพในระยะประชิดติดตัวเช่นนี้ กลับส่งผลคุกคามต่อพวกมัน

ที่น่าตระหนกยิ่งกว่าคือ หานป๋อและพวกแม้พกอาวุธติดตัว แต่ไม่อาจใช้ออก มิเพียงไม่มีเวลาชักอาวุธออกมา ทั้งไม่เหมาะกับการใช้ในระยะประชิดติดตัวเช่นนี้

ความร้ายกาจของนิกายบัญชาฟ้าคือ ท่านไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นศัตรู เมื่อปรากฏกายขึ้น ก็ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ยามนั้นชิฉางเจิงฟันมือขวาไปยังแขนเสื้อของสตรีทางซ้าย ทั้งตวัดเท้าเตะใส่ต้นขาของนางปีศาจทางขวา มือซ้ายกลับต่อยหมัดเข้าปะทะกับมีดสั้นของนางปีศาจเบื้องหน้า ที่มีฝีมือกล้าแข็งที่สุด ขณะเดียวกันโคจรพลังคุ้มครองแผ่นหลัง ตระเตรียมรับอาวุธที่จู่โจมจากทางด้านหลัง

เสียงปังดราหนึ่ง นางปีศาจทางซ้ายครางหนักๆ คำหนึ่ง แขนเสื้อเบ่งพองขึ้น ต้านทานรับฝ่ามือที่มันฟันใส่ มาตรว่าชิฉางเจิงต้องแบ่งกำลังไปรับมือกับสตรีอีกสามนาง แต่นางปีศาจนี้ยังต้านทานรับไม่ได้ ถูกชิฉางเจิงกระแทกเคลื่อนขวางไปหนึ่งก้าว นางปีศาจนี้ก็ไม่แสดงความอ่อนแอ โบกมืออีกข้างหนึ่ง ซัดพุ่งประกายเย็นเยียบ

จากในแขนเสื้อสามจุด เรียงรายเป็นรูปหนึ่งหน้าสองหลังใส่ช่วงเอวของชิฉางเจิง

ยามนี้คิดกระโดดขึ้นสูงก็ไม่ทันการณ์ มีดสั้นของนางปีศาจที่เบื้องหน้ายื่นถึงปลายจมูก ทั้งยังแฝงกลิ่นหอมประหลาดชนิดหนึ่ง

นางปีศาจทางขวาก็ปะทะเพลงเท้ากับมันคราหนึ่ง คร่างอย่างเจ็บปวดพลางเซถอยไป ปะทะชนใส่กลุ่มบุรุษหนุ่มที่รุดมาคิดหากำไร

หานป๋อคุกคามนางปีศาจสองนางล่าถอย แต่ก็ตกอยู่ในวิกฤตการณ์ยิ่งกว่า

ยามนั้นชิฉางเจิงแน่ใจว่าตัวเองได้แต่หลบเลี่ยงหรือคลี่คลายท่าจู่โจมทางซ้ายมือและด้านหลัง แต่ต้องรับมีดสั้นที่เบื้องหน้าเอาไว้ ปัญหาอยู่ที่สมควรรับการจู่โจมจากทางซ้ายหรือด้านหลังดี

หานป๋อกลับตัดสินใจต้านทานรับการจ่โจมทั้งหมดไว้ ภายใต้ประสาทสัมผัสอันปราดเปรียวของมัน ทำให้มันทำความเข้าใจกับสถานการณ์โดยรวมว่า ฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทกำลังหลักที่ชิฉางเจิง พลันตวาดก้อง ล้มตัวลงกลิ้งร่างไปทางด้านชิฉางเจิง สายรัดเอวที่พัวพันใส่ร่างมันถูกกระแทกพ้นห่าง ซึ่งความจริงศัตรูแม้มีกำลังก็ยากใช้ออกได้

กระบวนท่าเช่นนี้คงมีแต่บุคคลที่ไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีเช่นหานป๋อจึงใช้ออกได้

นางปีศาจทั้งหลายพากันกรีดร้องดังระงม

สตรีที่ขวางหน้าหานป๋อรีบเคลื่อนขวางหลบเลี่ยง หานป๋อหัวร่อฮาฮา ตวัดสองเท้าขึ้นจากเบื้องล่าง เตะใส่นางปีศาจที่จู่โจมจากสองฟากข้าง สองมือยื่นปราดกลับหลัง คว้าใส่สองเท้าของนางปีศาจที่จู่โจมใส่ชิฉางเจิงจากทางด้านหลัง

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยก็ปะทะกับนางปีศาจที่ขวางทางทั้งสองรวมสอง

ฝ่ามือ สตรีทั้งสองแม้เป็นมือดีนิกายบัญชาฟ้า แต่ยังห่างจากมันช่วงใหญ่ ยิ่งคิดไม่ถึงว่าฟงสิงเลี่ยฝึกพลังพิสดารสามสาย พอต้านทานรับพลังระลอกแรกไว้ ก็ถูกกระแทกเลือดลมพลุ่งพล่าน เมื่อพลังระลอกที่สองจู่โจมใส่ร่าง ต้องแค่นเสียงพลางเซถอยไป ชนใส่นางปีศาจซึ่งกำลังไล่กวดตามหานป๋อที่กลิ้งตัวไปข้างหน้าทั้งสอง รอจนพลังระลอกที่สามแล่นมาถึง พวกนางล้วนอ้าปากกระอักโลหิตออกมา ไม่สามารถต่อสู้อีก

สภาวะจู่โจมที่ด้านหลังชิฉางเจิงพอสลายคลาย มันก็คึกคักอักโข ประกบนิ้วราวมีดดาบ กวาดใส่มีดสั้นเบื้องหน้า อีกมือหนึ่งกระแทกหมัดใส่นางปีศาจทางซ้าย ขณะเดียวกันโยกร่างอย่างรวดเร็วอาวุธลับที่ซัด พุ่งมาจากทางซ้าย ถูกฝ่ามือที่มันเคลื่อนย้ายกลับมากวาดกระแทกร่วงหล่นลง

นางปีศาจที่เบื้องหน้าเห็นผิดท่า รีบโบกแขนเสื้อต้านทานพลังหมัดของชิฉางเจิงไว้ ห่อปากกู่ร้องอันแหลมเล็กออกมา

เหล่านางปีศาจพากันใช้อาวุธลับ สาดพุ่งใส่หานป๋อและพวกทั้งสาม ตัวเองมุดฝ่าไปในฝูงชน

หานป๋อดีดตัวขึ้นมาแล้ว เกรงว่าอาวุธลับซัดทำร้ายถูกผู้คน รีบจี้พุ่งพลังดรรชนี สกัดอาวุธลับร่วงหล่นลง

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยก็มีข้อกริ่งเกรงดุจเดียวกัน หลังจากต้านทานรับอาวุธลับไว้ เหล่านางปีศาจก็มุดหายไปในฝูงชน ไม่อาจตามทันแล้ว

การประมือหลายครั้งคราวนี้รวดเร็วประหนึ่งสายฟ้าแลบลั่นมาตรว่าเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย ผู้อื่นยังเข้าใจว่าเป็นบุรุษสตรีหยอกเอินกัน ส่วนใหญ่ล้วนไม่เฉลียวใจ

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นางปีศาจรู้จักเลือกสถานที่นัก"

หานป๋อกลับโอบไหล่มัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตันอี้หยูเสียสติแล้ว"

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยรับฟังจนใจสั่นสะท้าน

หานป๋อกล่าวไม่ผิด ตันอี้หยูทราบดีว่าความสำเร็จล้มเหลวขึ้นอยู่กับวันนี้ ตกลงใจประทุษร้ายต่อหงอู่ฮ่องเต้โดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ดังนั้นเหล่านางปีศาจที่ปรกติซ่อนตัวอยู่ในวังเจ้าตึกขุนนาง จึงไม่คำนึงถึงการเปิดเผยศักดิ์ศรี ลงมือกำจัดพวกมันที่เป็นสิ่งกีดขวาง

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เหตุใดตันอี้หยูไม่จัดการกับพวกเราด้วยตัวเอง?"

ชิฉางเจิงร้องโพล่งว่า

"นางคงเตรียมลงมือต่อเหล่าจู (คนแซ่จู) ด้วยตัวเองแล้ว"

ยามนั้นทั้งสามเพิ่งเบียดเสียดออกจากปากทางออก เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวกำลังซุบซิบหารือกับเอี๋ยนอู่จี้ เฉินเฉิงและหัวหน้ากลุ่มค่ายตะวันออกสังกัดกองทหารรักษาพระองค์สิบกว่าคน จึงรีบรุดไป

เอี๋ยนอู่จี้ทักทายคนทั้งสามคำหนึ่ง แล้วกล่าว

"พื้นล่างใต้ห้องพิเศษทำการตรวจค้นอยู่หลายเที่ยว ล้วนไม่มีปัญหา ตอนนี้ยังจัดคนเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด ไม่มีผู้ใดเร้นกายถึงพื้นล่างใต้ห้องพิเศษได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวล้วงภาพแผนที่อธิบายทางลับใต้ดินและทางระบายน้ำในหวงเฉิงออกมาคลี่กางดู จากนั้นถามว่า

"ใต้เวทีงิ้วมีเส้นทางอันใดหรือไม่?"

เอี๋ยนอู่จี้และคนของค่ายตะวันออกชมดูจนเบิกตาค้าง แผนที่ลับเช่นนี้เมื่อตกอยู่ในมือโจรท่องโดดเดี่ยว หวงเฉิงยังมีความปลอดภัยอันใด?

ใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้า รอบบริเวณเต็มไปด้วยบรรยากาศของการเฉลิมฉลอง มีแต่คนเหล่านี้ที่หน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความวิตกกังวล

หานป๋อรับฟังจนขุ่นข้องรำคาญ กล่าวว่า

"มิสู้ให้ข้าพเจ้าไปกราบทูลฝ่าบาทจากไป ไยมิใช่หมดเรื่องสิ้นราว?"

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าทอว่า

"เด็กน้อยไม่มีความอดทนแม้แต่น้อย ขอเพียงไม่ปล่อยให้จูหวินเหวินจากไป นี่อาจเป็นโอกาสอันประเสริฐที่จะจับตัวตันอี้หยูได้"

เอี๋ยนอู๋จี้หันไปกล่าวกับเฉินเฉิงว่า

"ท่านไปหาเยี่ยซู่ตง บอกเรื่องที่เกิดขึ้น ให้ฝ่าบาททรงวินิจฉัยว่าควรทำอย่างไร"

เฉินเฉิงรับคำจากไป

ฟงสิงเลี่ยเห็นว่าเอี๋ยนอู๋จี้ผู้นี้ช่างรู้หลักการรับราชการ ผลักภาระไปที่หงอู่ฮ่องเต้ ไม่เช่นนั้นวันหน้าหงอู่ฮ่องเต้ทรงสืบสาวราวเรื่องตำหนิทั้งหมดปล่อยให้พระองค์ทรงตกอยู่ในอันตราย เอี๋ยนอู๋จี้คงรับไว้ไม่ได้

แต่ฟงสิงเลี่ยยังประเมินผู้บัญชาการค่ายตะวันออกผู้นี้ต่ำทรามไป เอี๋ยนอู๋จี้รอจนเฉินเฉิงจากไปไกล ก็สั่งต่อมือดีค่ายตะวันออกสองคนว่า

"พวกเจ้าสะกดตามหลังรองผู้บัญชาการเฉิน ดูว่ามันติดต่อกับผู้อื่นหรือไม่ ใช่บอกต่อผู้บัญชาการเยี่ยโดยตรงหรือไม่ ทั้งตรวจทานว่ามันกล่าวอย่างไรบ้าง?"

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน ทราบว่าเอี๋ยนอู๋จี้ฉวยโอกาสนี้ทดสอบความซื่อสัตย์ของเฉินเฉิง พร้อมกันนั้นเป็นที่ทราบได้ว่า ในสถานการณ์ที่หวาดระแวงคลางแคลงเช่นนี้ เอี๋ยนอู๋จี้ยังไม่อาจไม่วางใจผู้ช่วยของ

ตัวเอง

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

“เหตุใดไม่มีทางลับทอดถึงพื้นล่างใต้ห้องพิเศษ?”

เอี๋ยนอู๋จี้กล่าวว่า

“คำตอบรวบรัดยิ่ง พวกเรามีหน้าที่ถวายความปลอดภัยของฝ่าบาท ยังจะปลูกสร้างเวทีงิ้วในสถานที่อันตรายหรือ?”

โจรท่องโดดเดี่ยวรีบซุกเก็บภาพแผนที่ไว้ในอกเสื้อ ทำท่าว่าไม่อาจให้อีกฝ่ายยึดเอาไป ทุกผู้คนชมดูจนอดยิ้มมิได้

เอี๋ยนอู๋จี้เพ่งตาเจิดจ้ามองดูหานป๋อ กล่าวว่า

“พระยาจงฉินสามารถบอกเล่าที่มาของข่าวคราวโดยละเอียดหรือไม่?”

หานป๋อรีบบอกเรื่องของท่านเหลียนกับฉีไท่ให้ทราบ เอี๋ยนอู๋จี้รับฟังจนคึกคักอักโข ยกมือทำท่าต่อคนสนิทสนมที่ข้างกายผู้หนึ่ง

คนสนิทนั้นรีบล้วงบันทึกรายงานจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง พลิกถึงหมวดที่เกี่ยวกับฉีไท่ รายงานว่า

“ก่อนที่เหลียนซิ่วซิ่วจะเปิดการแสดง ฉีไท่ทำการสนทนากับผู้คนที่นั่งอยู่ด้วยกันรวมยี่สิบห้าคน”

เอี๋ยนอู๋จี้ชิงบันทึกรายงานฉบับนั้นไปอ่านดูโดยละเอียด ทางหนึ่งกล่าวว่า

“ท่านเหลียนนั้นมีรูปลักษณะอย่างไร ยกตัวอย่างเช่นสูงต่ำอ้วนผอม มีลักษณะพิเศษอันใด?”

หานป๋อกล่าวว่า

“คาดว่าเตี้ยกว่าข้าพเจ้าเล็กน้อย คล้ายบัณฑิตคงแก่เรียนหน้าตาน่าดูยิ่ง”

เอี๋ยนอู๋จี้หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

“อย่างนั้นคงเป็นเลขากรมแรงงานจางปิ่งแล้ว”

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

“มันร้ายกาจนักหรือ? ท่านไฉนตื่นตระหนกถึงเพียงนี้?”

เอี๋ยนอู๋จี้ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

“มันมีพลังฝีมือระดับใด เราไม่ทราบได้ แต่เวทีงิ้วหลังนี้มันเป็นผู้ควบคุมการก่อสร้างขึ้น”

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป่อและพวกหน้าแปรเปลี่ยนไป

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตื่นจากห้วงดำริ เพ่งพระเนตรไปยังใบหน้าอันงดงามของเฉินกุ้ยเฟย แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

“อี้เจิน การแสดงน่าดูหรือไม่?”

เฉินกุ้ยเฟยก้มศีรษะ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“เหลียนซิ่วซิ่วไม่ว่าบทร้อง กิริยาท่าทางล้วนบรรลุถึงขั้นสุดยอด บวกกับรูปโฉมโนมพรรณของนาง มิน่าเล่าจึงสะกดผู้คนจนลุ่มหลงงมงาย คราครั้งนี้อี้เจินได้เปิดหูเปิดตาแล้ว”

จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า

“ฝ่าบาทใช่ทรงเหน็ดเหนื่อยหรือไม่?”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเลื่อมใสนาง พระองค์ทรงควบคุมตัวนางหลายวัน นางมิเพียงไม่ตัดพ้อตำหนิ ยังนุ่มนวลเอาใจเช่นกาลก่อน

แต่พระองค์มิอาจไม่หักพระทัยสำเร็จโทษนาง

พระองค์เบือนพระพักตร์ไปยังจูหวินเหวินพบว่ามันหน้าแดงก่ำคล้ายทรมานยิ่ง

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า

“เหวินเอ๋อไม่สบายหรือ?”

จูหวินเหวินนึกยินดีที่แผนการประสบผล ยกมือลูบท้องกล่าวว่า

"ผู้หลานคิดปลดทุกข์ แต่ไม่ต้องการพลาดการแสดงฉากต่อไป ดังนั้น...อืมม์"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"ตอนนี้ห่างจากช่วงเวลาแสดงรอบต่อไปของเหลียนชิ่วชิ่วอีกช่วงหนึ่ง เจ้า..."

รับสั่งถึงตอนนี้นิ่งเงียบไป ชั่วครู่ค่อยทรงยืนขึ้น ตรัสว่า

"เหวินเอ๋อนั่งอยู่ที่นี่ ข้าพอกลับมาค่อยสนทนากับเจ้า"

ตรัสจบเสด็จออกจากห้องพิเศษ

เหลียนชิ่วชิ่วผลัดเปลี่ยนชุดงิ้วชุดใหม่ อยู่ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าส่วนตัวหลังเวที นั่งอยู่หน้ากระจก ให้หญิงรับใช้ฮัวตั้วเอ๋อหวีสางผมส่วนบ่าวเฒ่าฉีป๋อ (ลุงฉี) คอยเติมแป้งฝุ่นให้กับนาง

ฮัวตั้วเอ๋อกล่าวด้วยความลิงโลดว่า

"การแสดงของคุณหนูในวันนี้อยู่เหนือเกณฑ์มาตรฐาน หากไม่เชื่อลองถามฉีป๋อดู"

ฉีป๋อแสดงว่าเป็นคนไม่ชมชอบพูดจา เพียงผงกศีรษะรับ

เหลียนชิ่วชิ่วหวนนึกถึงนางทราบว่าล่างฟานหวินต้องชมดูอยู่ด้านข้าง ย่อมแสดงอย่างสุดฝีมือ

รอสักครู่จะเป็นการแสดงในท้องเรื่องปัญญาชนหยอกเย้าโฉมนงคราญ รอสักครู่ขอเพียงยึดถือปัญญาชนในท้องเรื่องเป็นล่างฟานหวิน นางจะทุ่มเทจิตใจแสดงบทนี้อย่างเต็มที่

นึกถึงตอนนี้จิตใจหวานซึ้งดื่มด่ำ มองดูตัวเองในกระจกเผยอยิ้มดุจบุปผาบาน

พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น ฉีป๋อต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"บอกแต่แรกแล้วว่าห้ามมิให้ผู้ใดมารบกวนคุณหนู"

เหลียนซิ่วซิ่วหวนนึกถึงหลังจากแสดงฉากต่อไป ก็สามารถหลบไปพร้อมกับล่างฟานหวิน กำเนิดบุตรธิดาให้กับเขา จึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ กล่าวว่า

"ฮัวตั๋วเอ๋อลองดูว่าเป็นเรื่องอันใด?"

ฮัวตั๋วเอ๋อเปิดประตูห้องออกอย่างไม่ยินยอม หนึ่งในแปดมือดีค่ายตะวันออกที่เฝ้าประตูรายงานว่า

"เจ้าพระยาเฉากว๋อกงหลี่จิ่งหลงและฮูหยินขอเข้าพบคุณหนู"

จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"ให้ผู้น้อยตอบปฏิเสธให้กับคุณหนูเถอะ"

ฮัวตั๋วเอ๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ที่แท้เป็นใต้เท้าหลี่ เขาเป็นสหายที่คุ้นเคยของคุณหนู"

พลางหันมาร้องบอกต่อเหลียนซิ่วซิ่วว่า

"คุณหนู เป็นใต้เท้าหลี่จิ่งหลงมาหาท่าน"

หลี่จิ่งหลงผู้นี้กับเถ้าแก่ธารบุปผาเมืองหวงโจวคือฉาจือฉินมีการคบหากัน ดังนั้นทุกครั้งที่เหลียนซิ่วซิ่วมาถึงนครหลวง ล้วนได้รับการดูแลจากมัน

หลี่จิ่งหลงทรงภูมิปัญญา บุคลิกการวางตัวล้ำเลิศ เหลียนซิ่วซิ่วยังมีความรู้สึกที่ดีต่อมัน มันมาเยี่ยมนางที่หลังเวที ย่อมเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล หากตอบปฏิเสธออกจะไร้น้ำใจไปแล้ว

เหลียนซิ่วซิ่วทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เชิญมันเข้ามาเถอะ"

เมื่อหานป๋อ ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง เอี๋ยนอู๋จี้และโจรท่องโดเดี่ยวถูกเบิกตัวมาถึงห้องรับรองหลังห้องพิเศษ หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งบนเก้าอี้ทรงจิบพระสุคนธรสชาอยู่ เยี่ยซู่ตงกับขันทีผู้เฒ่ายืนอารักขาอยู่สอง

ฟากข้าง

หานป่อและพวกขณะจะคุกเข่าลง หงอู่ฮ่องเต้ชิงตรัสห้ามว่า “ไม่ต้องแล้ว” จากนั้นแย้มพระโอษฐ์ต่อฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง ตรัสอย่างอ่อนโยนว่า

“สิงเลี่ยกับฉางเจิงนั่งลง ไม่ต้องถวายความเคารพ”

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงแม้ทราบว่าตนเองมีคุณค่าใช้สอย จึงได้รับเกียรติจากหงอู่ฮ่องเต้ถึงเพียงนี้ แต่ยังอดนับถือเลื่อมใสต่อการวางพระองค์ของหงอู่ฮ่องเต้มิได้

ทุกผู้คนแยกย้ายนั่งลงยังสองฟากข้าง เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ได้รับพระบัญชา รุดมาจากห้องพิเศษอีกด้านหนึ่ง ที่ด้านหลังตามติดด้วยผู้คนสามคน

คนเหล่านี้คุกเข่าถวายบังคม หงอู่ฮ่องเต้ค่อยรับสั่งให้ลุกขึ้น เจ้าเอี้ยนอ๋องทรุดนั่งลง ส่วนผู้ติดตามซึ่งประกอบด้วยสองบุรุษหนึ่งสตรี ยืนห้อยมือสำรวมอยู่ด้านหลังเจ้าเอี้ยนอ๋อง แต่นี่นับเป็นพระกรุณาอย่างมากแล้ว โดยทั่วไปไม่ว่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่เพียงไหน เมื่ออยู่หน้าพระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้ ได้แต่คุกเข่ากราบทูล

ยามนั้นเสียงล่อโกะดังขึ้น แต่ฟังจากเสียงอึกทึกวุ่นวายทางเบื้องนอก ก็ทราบว่าเหลียนซิ่วซิ่วยังไม่ขึ้นเวที

ห้องรับรองนี้มีระบบการเก็บเสียงเป็นอย่างดี เพียงแว่วเสียงล่อโกะกับเสียงผู้คนอย่างเลือนราง หากเปรียบกับเบื้องนอก นับว่าเงียบสงบเป็นพิเศษ

หานป่อเบิกตาจ้องมองหญิงงามที่ติดตามเจ้าเอี้ยนอ๋องมา ไม่เพียงเพราะนางมีรูปร่างเรียวงาม ทั้งมีโฉมหน้างดงามอย่างโดดเด่น ทั้งยังจดจำออกว่า นางเคยสวมรอยเป็นสตรียั่วสวาทหลันฉุ่ยเจิน ใช้กงล้อบินลอบทำร้ายเขา

ผิวพรรณของนางขาวผุดผาด เส้นผมเป็นสีน้ำตาล ตาสีฟ้าครามคล้ายอัญมณีอันงดงาม มองปราดเดียวก็ทราบว่ามิใช่หญิงสาวทางภาคกลาง

ชิฉางเจิงก็สำรวจดูนางด้วยความสงสัยอยากรู้ ต่างกับฟงสิงเลี่ยที่กวาดมองแวบเดียวกรงสายตากลับมา

หญิงงามนั้นถูกบุรุษหนุ่มทั้งสองจับจ้องมอง คล้ายไม่มีเรื่องราวใด ทั้งยังแอบมองคนทั้งสองแววตาเต็มไปด้วยความสงสัยอยากรู้

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"พระบิดา คนทั้งสามนี้เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของผู้บุตร จัดเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ผู้บุตรคิดวางตัวพวกมันอยู่ข้างพระวรกายพระบิดา"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสังเกตออกว่าหานป๋อจ้องมองตาไม่กะพริบ ย่อมทรงคาดเดาได้ว่าหญิงงามนี้เคยลอบสังหารหานป๋อ จึงแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ประกาศนามมาฟังดู"

คนทั้งสามพากันคุกเข่าลง หญิงงามนั้นกล่าวขึ้นก่อนว่า

"หม่อมฉันเอียนหลิงนา เป็นสตรีชนเผ่าฮูเอ๋อนอกด่าน"

บุรุษร่างกำยำที่คุกเข่าอยู่ด้านซ้ายมือของนางมีอายุสี่สิบเศษ ใบหน้ามีรอยฝีดาษ ดูเผินๆ ช่างอัปลักษณ์ แต่เมื่อยิ่งดูยิ่งสบายตา มันกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"กระหม่อมจางอี้ ถวายบังคมฝ่าบาท"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวเสริมว่า

"จางอี้เชี่ยวชาญด้านพิชัยสงคราม เปรียบเสมือนแขนข้างหนึ่งของผู้บุตร"

ยามนี้ทุกผู้คนจับจ้องมองไปยังบุคคลที่สามเป็นจุดเดียว

คนผู้นี้ร่างสูงโปร่ง ใบหน้าซูบสดใส หากครองชุดพรต คงต้อง

เป็นผู้บำเพ็ญพรตที่น่าเลื่อมใส ดูไปมีอายุเพียงสามสิบเศษ แต่จากประกายตาอันคมกล้าที่เจนโลกทั้งทอแววครุ่นคิด แสดงว่าในผู้คนทั้งสามนับคนผู้นี้มีพลังฝีมือสูงสุด บรรลุถึงขั้นซุกงำประกาย ไม่ถูกจำกัดด้วยวัยของอายุขัย

มันไม่ทันเอ่ยปาก หงอู่ฮ่องเต้ชิงตรัสว่า

"คนผู้นี้คงเป็นมันสมองอันดับหนึ่งของเสี่ยวตี้ (ตี้น้อย) นามเซิงเต้าเอี่ยนแล้ว"

คนผู้นั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เป็นกระหม่อมเอง แต่ไม่กล้ารับคำชมเชยของฝ่าบาท"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลพลางรับสั่งให้ลุกขึ้น เซิงเต้าเอี่ยนและพวกทั้งสามค่อยลุกขึ้นยืน

หานป๋อทางหนึ่งจับจ้องมองหญิงงามชนเผ่าอื่นเอียนหลิงนาทางหนึ่งถามว่า

"เหตุใดไม่เห็นพี่สามเซียะ?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"ถิงสือกับเกาจื้อกลับนครซุ่นเทียนไปตั้งแต่วันก่อนแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวพึมพำว่า

"ยังสาบานเป็นพี่น้องอันใด ตอนกลับไปไม่เรียนต่อบิดาสักคำ"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ในโลกคงมีแต่โจรท่องโดดเดี่ยวกล้าเรียกตัวเองเป็นบิดาต่อหน้าพระองค์ กลับทรงรู้สึกสนุกสนานนัก

เจ้าเอี้ยนอ๋องกระอักกระอ่วนยิ่ง มันที่ใช้ให้จูเกาจื้อกับเซียะถิงสือกลับไปอย่างลับๆ สืบเนื่องจากว่าหากเกิดเรื่องขึ้น ทั้งสองจะได้ประสานเสริมในแดนไกล เมื่อถูกโจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวตำหนิ ย่อมมีปากยากจะกล่าว ต้องกระแอมอีกครา หันเหหัวเรื่องว่า

"พระบิดาเบิกตัวผู้บุตรมายังที่นี้ ใช่เกิดเรื่องอันใดหรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงราบเรียบว่า

"เสี่ยวตี้ไม่มีโอกาสชมดูการแสดงฉากต่อไปแล้ว"

เจ้าเอี้ยนอ๋องงงงันวูบหนึ่ง หงอู่ฮ่องเต้ทรงโบกพระหัตถ์ต่อเอี๋ยนอู่จี้ เอี๋ยนอู่จี้ใช้คำพูดที่รวบรัด บอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ทราบเมื่อบอกว่าท่านเหลียนคือเลขากรมแรงงานจางปิง หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นพระสุรเสียงด้วยความพิโรธคำหนึ่ง

เจ้าเอี้ยนอ๋องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"หวาดเสียวนัก พระบิดาใช่จะยกเลิกการแสดงรอบต่อไปหรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ไม่เข้าถ้ำเสือ ไหนเลยได้ลูกเสือ หากไม่เสี่ยงภัยบ้าง จะดำเนินแผนล่องูออกจากถ้ำได้อย่างไร คำนวณจากความเคลื่อนไหวของศัตรูแสดงว่าตันอี้หยูสูญเสียความเชื่อมั่น ไม่แน่ใจว่าแผนสุราพิษจะประสบผล จึงเปลี่ยนเป็นใช้วิธีอื่นจัดการกับข้าและเสี่ยวตี้ แม้กระทั่งท่านผู้หญิงกงกับเฉินกุ้ยเฟยก็อาจปล่อยให้ตกตายร่วมกัน"

ยิ่งตกอยู่ในสถานการณ์อันคับขันอันตราย ยิ่งสะท้อนถึงพระทัยอันเข้มแข็งของหงอู่ฮ่องเต้ ซึ่งต่อให้ขุนเขาไท่ซันถล่มทลายยังไม่ตื่นตระหนก

หานป๋อและพวกพลอยครุ่นคิดว่าครั้งกระโน้นหงอู่ฮ่องเต้ทำศึกชิงแผ่นดิน แม้ตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังต่อกรกับข้าศึกอย่างอาจหาญ ถึงกับพลิกสภาพจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

เยี่ยซู่ตงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ทั้งในและนอกเวทีงิ้ว ล้วนอยู่ในความควบคุมดูแลของกระหม่อม สมควรไม่มีปัญหา"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรทุกผู้คนเที่ยวหนึ่ง สุดท้ายหยุดนิ่ง

บนใบหน้าเชิงเต้าเอี่ยน แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ท่านเชิงนึกได้อันใด ขอให้บอกมาอย่างเต็มที่ ต่อให้พูดผิดข้าก็ไม่ตำหนิเจ้า"

เชิงเต้าเอี่ยนลอบร้องคำร้ายกาจในใจ มันคาดเดาถึงความเป็นไปได้บางประการจริง แต่ในห้องรับรองนี้ชมนมด้วยคนสนิทของหงอู่ฮ่องเต้ เช่นขันทีผู้เฒ่า เยี่ยซู่ตงและเอี๋ยนอู่จี้ ยังมีบุคคลพิเศษเช่นหานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยว ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง ส่วนเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นราชโอรส ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง ดังนั้นหากมิใช่ทุกคนล้วนเอ่ยปากไหนเลยถึงรอบให้มันแสดงความเห็น

แต่หงอู่ฮ่องเต้ทรงสังเกตออกว่ามันมีคำพูดอยู่ในใจ จึงรับสั่งให้มันเอ่ยปาก ดังนั้นเชิงเต้าเอี่ยนรีบคุกเข่าโขกศีรษะ กล่าวว่า

"กระหม่อมคำนวณจากศักดิ์ศรีของจางปิ่ง ค้นพบเบาะแสว่ามันเมื่อกุมอำนาจในกรมแรงงาน หากสมคบคิดกับพวกเดียวกัน ย่อมสามารถกระทำเรื่องราวที่ขุนนางทั่วไปทำไม่ได้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ เจ้าเอี้ยนอ๋อง เยี่ยซู่ตงและเอี๋ยนอู่จี้มีสีหน้าตื่นตระหนก แสดงว่าคาดเดาความคิดของเชิงเต้าเอี่ยนออก

ตรงกันข้ามกับหานป๋อและพวก เนื่องจากไม่เข้าใจขอบข่ายการทำงานของลิ่วปู้ (หกกรม) ดังนั้นเหม่อมองดูเชิงเต้าเอี่ยน และเหลียวดูหงอู่ฮ่องเต้

เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่แห่งแผ่นดินพระองค์นี้แย้มพระโอษฐ์อย่างเยือกเย็น คล้ายตั้งพระทัยเป็นมั่นเหมาะ

เจ้าเอี้ยนอ๋องยกมือตบที่เท้าแขนบนเก้าอี้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ภูเขาจงซันติดตั้งปืนใหญ่ ทุกกระบอกถล่มนครต้องห้าม"

หานป๋อสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก ร้องโพล่งว่า

"อะไร พวกเรายังมิรีบหนีเอาชีวิตรอดอีก?"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

"ขอเพียงเสี่ยวตี้หาข้ออ้างจากไป ต่อให้ยิงถล่มผู้อื่นล้มตายก็ไม่มีประโยชน์"

จากนั้นรับสั่งต่อเซิงเต้าเอี่ยนว่า

"ท่านเซิงลุกขึ้น นั่งตามสบาย"

เซิงเต้าเอี่ยนได้รับเกียรติอย่างสูง รีบทรุดนั่งลงที่ข้างกายเจ้าเอี้ยนอ๋อง

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ตันอี้หยูนับว่ามีขวัญบังอาจเทียมฟ้าจริงๆ แต่นางสามารถได้คิดว่าภูเขาจงซันซึ่งอยู่สูงที่สุดในนครหลวงติดตั้งปืนใหญ่ไว้ มิอาจไม่นับถือเลื่อมใส หากเราคาดเดาไม่ผิด ระหว่างผนังของห้องพิเศษต้องฉาบตัวยาที่ติดไฟได้โดยง่าย หากเกิดการลุกไหม้ นอกจากเป็นยอดฝีมือชาวยุทธจักร ไม่เช่นนั้นต้องหนีไม่รอด"

ชิฉางเจิงสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ต่อให้เป็นชนชั้นยอดฝีมือ ไม่แน่ว่าจะมีชีวิตรอด ทั้งนี้เพราะตัวยาที่ติดไฟได้โดยง่ายพอลุกไหม้ ต้องแพร่ควันพิษของสำนักมารออกผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด"

เอี้ยนอู๋จี้กล่าวอย่างโกรธแค้นว่า

"กระหม่อมจะส่งคนไปยังภูเขาจงซันรื้อถอนปืนใหญ่ ทั้งจับตัวฉีไท่กับจางปิ่งไว้"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"คร่ากุมผู้คนสองสามคนไหนเลยแก้ปัญหาได้ ขอเพียงข้ารั้งตัวหวินเหวินอยู่ข้างกาย เสี่ยวตี้ก็ไม่อยู่ชมดูงิ้ว คาดว่าข้าสามารถชมการแสดงของเหลียนซิ่วซิ่วโดยปลอดภัย"

จากนั้นทรงตรัสย้ำว่า

"อย่าได้แหวกหญ้าให้งูตื่น ยังมีสุราพิษปลอมถ้วยนั้น ข้าต้องดื่มลงไป"

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับปืนใหญ่ไม่มากนัก แต่ภูเขาจงซันอยู่ห่างไกลถึงเพียงนี้ ระดับความแม่นยำไม่มีปัญหาหรือ?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า

"นี่เป็นเพราะพี่ฟงไม่ทราบว่าจางปิ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญการจัดสร้างปืนใหญ่ ทำการซ้อมยิงที่ชานเมืองตลอดเวลา ไม่มีผู้ใดเหมาะสมกับการดำเนินแผนอุบายนี้อีก บวกกับบนภูเขาจงซันจัดสร้างป้อมปืนหากเป็นยามปรกติ เนื่องจากที่ประทับค้างแรมของพระบิดาเป็นความลับตลอดมา ทั้งยังมีกำแพงกั้นขวาง ดังนั้นแม้มีปืนใหญ่ก็ยากใช้ออกได้ แต่ตอนนี้เวทีงิ้วจัดสร้างบนลานกว้าง เป็นเป้าหมายเด่นชัด ทั้งอยู่ใกล้กับจุดที่ติดตั้งปืนใหญ่ที่สุด อาจบางทีจางปิ่งสามารถยิงถล่มถูกเป้าหมายในคราเดียว"

หงอู่ย่องเต้ตรัสเสริมว่า

"ขอเพียงกระสุนปืนใหญ่ตกลงบนเวทีงิ้วหรือลานกว้าง จะเกิดความโกลาหลวุ่นวาย เมื่อถึงเวลานั้น ไส้ศึกของนิกายบัญชาฟ้าที่ปะปนอยู่ในฝ่ายราชองครักษ์กับค่ายตะวันออกสามารถฉวยโอกาสวางเพลิง พวกเจ้าสามารถบอกว่าตันอี้หยูคิดอ่านไม่รอบคอบหรือ?"

จากนั้นแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ทั้งหมดกลับไปชมดูงิ้วเถอะ ใกล้ถึงเวลาแสดงของเหลียนซิ่วซิ่วแล้ว"

เจ้าเอี้ยนอ๋องผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ผู้บุตรจะกลับวังหลังไปโคจรพลัง รีดเร้นพิษหนอนคุณไสยที่เหลือออกมา"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"เต้าเอี่ยนกับพวกติดตามเสี่ยวตี้ไปเถอะ ข้ามีกำลังคนเพียงพอแล้ว"

เจ้าพระยาเฉากว๋อหลี่จิ่งหลงมีรูปร่างคล้ายกับเจ้าสำนักรื่นรมย์ที่ตายใต้เงื้อมมือฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง ศีรษะกลมใบหูยาน รูปร่างอ้วนเตี้ย เพียงแต่มีใบหน้าเที่ยงธรรม เดินเข้าห้องมาด้วยฝีเท้าอันองอาจแสดงว่ามันเป็นผู้กุมอำนาจอย่างยาวนาน

ฮูหยิน (ภรรยา) ของมันอายุอ่อนกว่ามันอย่างน้อยสามสิบปี เพียงยี่สิบกว่าปีเท่านั้น หน้าตาหมดจดงดงาม ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม ชวนให้ใกล้ชิดสนิทสนม มือขวาถือถ้วยเคลือบมีฝาปิดมิดชิดใบหนึ่ง พอเข้ามาก็คล้องแขนฮัวตั๋วเอ๋อไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"กวนเหยิน (คำเรียกสามี) เอย ฮัวตั๋วเอ๋อของพวกเรายิ่งงดงามกว่าเดิม"

ฮัวตั๋วเอ๋อหัวร่อจนหุบปากไม่ลง เหลียนซิ่วซิ่วก็ลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย หันกายมาคารวะต่อหลี่จิ่งหลงสองสามีภรรยา กล่าวว่า

"คราครั้งนี้มายังนครหลวง ยังไม่มีโอกาสไปคำนับใต้เท้าหลี่"

ฉีป๋อล่าถอยไปด้านข้าง จับตาดูอย่างเงียบงัน

มือดีค่ายตะวันออกสี่คนติดตามเข้ามา พวกมันได้รับคำสั่งให้คุ้มครองเหลียนซิ่วซิ่วโดยไม่คลาดสายตา มาตรว่าหลี่จิ่งหลงเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ก็ไม่ไว้หน้า

หลี่จิ่งหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ซิ่วซิ่วเกรงใจไปแล้ว เราความจริงไม่กล้ามารบกวนคุณหนู แต่สิ้วฟางรบเร้าให้เราพานางมาที่หลังเวที ซิ่วซิ่วก็ทราบว่าเราสู้นางไม่ได้"

หลี่ฮูหยินซึ่งมีนามกวนสิ้วฟางต้อนสามีวงหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นท่านต้องการพบซิ่วซิ่ว กลับผลักไสมาที่ผู้อื่น"

พลางโยกคลอนมือของฮัวตั้วเอ๋อ กล่าวว่า

"ฮัวตั้วเอ๋อลองตัดสินสักครา"

ฮัวตั้วเอ๋อจับตาดูถ้วยเคลือบในมือขวาของนางตลอดเวลา อดถามมิได้ว่า

"นั่นเป็นอะไร?"

หลี่ฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เป็นน้ำผลเห็งที่เราจัดเตรียมมาให้แก่คุณหนูท่าน ฮัวตั้วเอ๋อกับฉีป๋อลองลิ้มชิมดู"

เหลียนซิ่วซิ่วไม่ทันกล่าวขอบคุณ มือดีค่ายตะวันออกที่ยืนอยู่ด้านหลังหลี่จิ่งหลงสองสามีภรรยาก็กล่าวว่า

"ใต้เท้าหลี่ หลี่ฮูหยินโปรดให้อภัย ใต้เท้าเอี๋ยนมีคำสั่ง คุณหนูซิ่วซิ่วไม่อาจรับประทานสิ่งของของผู้ใดทั้งสิ้น"

หลี่ฮูหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป อาละวาดว่า

"ไหนเลยมีเหตุผลเช่นนี้ พวกเรากับซิ่วซิ่วถือเป็นครอบครัวเดียวกัน ยังจะทำร้ายนางหรือ?"

มือดีค่ายตะวันออกนั้น กล่าวขออภัย แต่หายินยอมผ่อนปรนไม่

แม้แต่ฉีป๋อก็ถูกการโต้เถียงของทั้งหมดดึงดูดความสนใจ

เหลียนซิ่วซิ่วกวาดมองไปยังหลี่จิ่งหลงอย่างเสียใจ ประจวบกับหลี่จิ่งหลงมองมายังนาง

สายตาทั้งสองพอสัมผัสกัน ดวงตาที่แฝงรอยยิ้มของหลี่จิ่งหลงพลันเปลี่ยนเป็นลึกล้ำ สะท้อนประกายเย็นเยียบอย่างลี้ลับ

เหลียนซิ่วซิ่วฉุกคิดว่าผิดท่า แต่จิตใจกลายเป็นเลอะเลือน

การโต้เถียงของหลี่ฮูหยินกับมือดีค่ายตะวันออกเปลี่ยนเป็นห่างไกลออกไป

ยามนั้นหลี่จิ่งหลงพอดีหันหลังให้กับทั้งหมด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปรกติของประกายตามัน

หานป๋อและพวกพอกลับมายังแถวที่นั่ง สตรีทั้งหลายก็สนทนาอย่างยิ้มแย้ม หัวข้อสนทนาคือการแสดงอันประทับใจของเหลียนซิ่วซิ่วเมื่อครู่

พวกนางล้วนสับที่นั่งกัน ซวีเยี่ยเวี่ยนั่งติดกับกู่เชี่ยนเหลียนที่สนทนาอย่างถูกคอที่สุด อีกฟากหนึ่งเป็นหลิงหลง ส่วนหานปี้ฉุ่ยจับคู่กับกงจู้อลงกรณ์ สำหรับจวงซิงซวงสนทนากับป๋อเจาหยู

นอกจากพวกนางแล้ว ยังเพิ่มหวินชิงกับแม่ชีน้อยหวินซ่ นั่งอยู่อีกปลายหนึ่ง แต่หาพบเห็นเจ้าอารามมุ่นเมฆไม่

โจรท่องโดดเดี่ยวพอเห็นหวินชิง ก็ลืมสิ้นทุกสิ่ง เบียดเสียดไปนั่งเก้าอี้ตัวสุดท้ายของแถวนี้ ซึ่งอยู่ติดกับหวินชิง หานป๋อติดตามอยู่ด้านหลังมัน ย่อมต้องนั่งอยู่หว่างกลางของหวินซู่กับจวงซิงซวง

ชิฉางเจิงเห็นที่นั่งระหว่างป๋อเจาหยูกับหลิงหลงยังว่างอยู่ ต้องลอบร้องในใจ ‘ฟ้าส่งเสริมเรา’ รีบยึดครองที่ว่างนั้น ฟงสิงเลี่ยกลายเป็นนั่งเก้าอี้ตัวแรกสุดของแถวที่นั่งนี้

ซวีเยี่ยเวี่ยชะโงกศีรษะมา ย่นจมูกน้อยๆ กล่าวว่า

“พวกท่านมิใช่หาข้ออ้างไปทำงานสำคัญ หลบออกไปเบียดเสียดเอาเปรียบสตรีหรอกหรือ ไฉนกลับมาโดยเร็ว ใช่ถูกผู้คนกำนัลฝ่ามือใส่หลายฉาดหรือไม่?”

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“เบียดเสียดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ผู้อื่นแทบเบียดเสียดเอาชีวิตน้อยๆ

ของพวกเราไป”

สตรีทั้งหลายมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย

ฟงสิงเลี่ยกลัวหานป๋อพลั้งปากออกมา จึงปรายตาบอกใบ้ต่อทั้งหมด กล่าวว่า

“ชมดูการแสดงแล้วค่อยว่ากล่าว”

รอบบริเวณเงียบสงบลง ถึงเวลาเหลียนซิ่วซิ่วขึ้นเวทีอีกแล้ว

ผู้ที่เดินออกมาก่อนเป็นพระเอกงิ้วอันเลื่องชื่อในนครหลวงนาม เยิ่นหยงหลง ไม่ว่าฝีมือการร้องและท่าทางล้วนจัดอยู่ชั้นแนวหน้า รูปร่างหน้าตาก็หล่อเหลา สร้างความลุ่มหลงแก่ผู้คนไม่น้อย แต่ไม่อาจเทียบเปรียบกับเหลียนซิ่วซิ่วที่มีเสน่ห์พอล่มเมือง คนดูที่หน้าเวทีมีคนหันไปซุบซิบสนทนาสืบต่อ

จวงชิงชวงกระซิบที่ข้างหูหานป๋อว่า

“พวกเราตกลงว่าหลังจากเสร็จจากการแสดงจะไปเยี่ยมเหลียนซิ่วซิ่วที่หลังเวที ป๋อหลางรีบนึกหาวิธีให้กับพวกเรา”

กล่าวจบหันหลับไปบนเวทีงิ้ว แสดงว่าพระเอกงิ้วเยิ่นหยงหลงมีแรงดึงดูดใจอยู่บ้าง

หานป๋อเหลียวมองหวินซู่ เห็นนางหรุบตาลง นับเม็ดประคำในมือ คล้ายกำลังท่องสวดมนต์ จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เสี่ยวซือฟู่ (คำยกย่องแม่ชีน้อย) มิใช่มาชมดูงิ้วหรือ?”

หวินซู่ลืมตาคู่งามกวาดมองมา ประกายตาอันสุกใสปราศจากแววฟุ้งซ่าน ปากกล่าวว่า

“ย่อมมาชมดูงิ้ว เพียงแต่ต่างกับวิธีดูของประสกหานอยู่บ้าง”

หานป๋อนึงถึงเจ้าอารามมุ่นเมฆ จึงสอบถามดู หวินซู่ตอบว่า

“นางสนทนากับเจ้าสำนักซีหนิงอยู่ครู่หนึ่ง ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์กับบุตรชายและบุตรสะใภ้ก็มาถึง หวังว่ามีส่วนช่วยเหลือบ้าง”

น้ำเสียงของนางสุภาพอ่อนโยน ทำให้ผู้คนครุ่นคิดคาดเดาสีหน้าอันโกรธแค้นของนางไม่ออก

หานป๋อชมดูจนคันที่หัวใจ อดถามมิได้ว่า

"วิธีการชมดูงิ้วของท่านเป็นอย่างไร ใช่ไม่ต้องมองดูหรือไม่?"

หวินซู่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ย่อมมิใช่ เมื่อครู่อาตมาเพียงนึกถึงข้อแตกต่างระหว่างบนเวทีกับใต้เวที"

หานป๋อบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ถามว่า

"นั่นเป็นอย่างไร?"

หวินซู่คล้ายกลัวเกรงสายตาที่ร้อนแรงและสงสัยอยากรู้ของมันอยู่บ้าง หรุบสายตาลงกล่าวว่า

"ที่แสดงออกบนเวทีงิ้วเป็นเนื้อหาของผัคนและเรื่องราวที่เกินจริงและเคี่ยวจนเข้มข้น ทำให้คนดูเกิดความรู้สึกร่วม ทุ่มเทจิตใจอย่างจดจ่อ"

หานป๋อตั้งใจขบคิดแล้วกล่าวว่า

"เสี่ยวซือฟู่กล่าวมีเหตุผล แต่สำหรับผู้น้องเรื่องที่เกิดขึ้นในความเป็นจริงยังพิสดารเร้าใจกว่าบนเวทีงิ้ว เพียงแต่เหลียนซิ่วซิ่วยังคงดึงดูดใจข้าพเจ้า ขณะที่พระเอกงิ้วที่รับบทปัญญาชนในตอนนี้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าชมดูหรือไม่ก็ไม่สำคัญ แสดงว่าที่ดึงดูดใจข้าพเจ้ายังเป็นเหตุของ 'บุคคล' ทำให้ข้าพเจ้าได้คิดว่า ไม่มีประเภทของการแสดงใดยิ่งใหญ่กว่าในส่วนของบุคคล สมมติเช่นเหลียนซิ่วซิ่วเป็นศิลปะขั้นสูงสุด เป็นตัวแทนของจินตนาการความฝันที่บรรเจิดที่สุด"

หวินซู่มองดูมันด้วยประหลาดใจ กล่าวว่า

"คำพูดของประสกกระตุ้นให้ผู้คนได้คิด มิน่าเล่าศิลปินที่โดดเด่นผู้หนึ่งมีคุณค่าอันสูงส่ง ศิษย์ของแปดสำนักล้วนถือว่าการพบหน้า

เหลียนซิ่วซิ่วเป็นความภูมิใจประการหนึ่ง”

หานป๋อพอกล่าวเป็นจริงเป็นจังจบสิ้น ก็เปลี่ยนเป็นกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหลว่า

“เมื่อครู่ตอนนี้เสี่ยวซือฟู่เข้ามา ใช่มีผู้คนจำนวนมากมองดูท่านหรือไม่?”

หวินซู่กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

“ย่อมแน่นอน ทุกคนล้วนประหลาดใจที่บรรพชิตมาร่วมวงด้วย”

หานป๋อร้องโพล่งว่า

“ต่อให้เสี่ยวซือฟู่มิใช่บรรพชิต ทุกผู้คนก็เหม่อมองดูท่าน”

หวินซู่ขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

“ประสกหาน อาตมาเป็นบรรพชิต”

หานป๋อถูกยันกลับมา ยังไม่มีสีหน้าละอาย ยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า

“ขออภัย อาจบางทีเสี่ยวซือฟู่สาวสะคราญปานนั้น ทำให้ข้าพเจ้ายากที่จะยึดถือท่านเป็นเช่นผู้บำเพ็ญภาวนาเช่นเดียวกับเจ้าอารามมุ่นเมฆ”

คำพูดมันยิ่งมายิ่งนอกลู่นอกทาง หวินซู่หามีสีหน้าไม่พอใจไม่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

“นี่ไม่อาจโทษว่าประสก การยึดติดกับลักษณ์ภายนอกเป็นวิสัยของผู้คน ค่ำคืนนั้นทั้งหมดมิใช่ยึดถือท่านเป็นเซวียหมิงอี้หรอกหรือ? ลักษณ์เกิดจากใจคน มักเป็นเช่นนี้เอง”

หานป๋ออดยื่นหน้าเข้าใกล้มิได้ สูดดมกลิ่นกายหอมตามธรรมชาติของนาง กล่าวเบาๆ ว่า

“แต่ว่าจิตปัญญาของเสี่ยวซือฟู่ทราบว่าข้าพเจ้ามิใช่ผู้น้องใช่

หรือไม่?"

หวินซู่นึกถึงเหตุการณ์ในคืนนี้ ต้องเผยอยิ้มอย่างงามซึ้งบริสุทธิ์ผงกศีรษะเล็กน้อย หรุบตาลงนับเม็ดประคำสืบต่อ

หานป๋อเกิดความสำนึกตัวไม่รบกวนนางอีก หันความสนใจไปบนเวทีงิ้ว

ทางด้านชิฉางเจิงพอนั่งเรียบร้อย ก็ยิ้มให้กับหลิงหลงก่อนสร้างความตื่นตระหนกแก่หลิงหลงจนรีบก้มศีรษะลง กลัวว่ามันจะชวนสนทนากับนาง

ชิฉางเจิงบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ กล่าวกับหลิงหลงว่า

"หลิงหลงเอ๋อกลัวเราเหล่าชิหรือ?"

กู่เชี่ยนเหลียนซึ่งนั่งอยู่ข้างกายหลิงหลงชะโงกศีรษะมา ถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ห้ามมิให้ข่มเหงหลิงหลงน้อย ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

ชิฉางเจิงแบมือทำท่าว่าไม่ได้กระทำ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพื่อป้องกันการเข้าใจผิด เสี่ยวเหลียนเจี่ย (พี่สาว) มิสู้สับเปลี่ยนที่นั่งกับหลิงหลงเอ๋อเถอะ"

หลิงหลงกระดากจนหน้าแดงสดใส กระตุกชายเสื้อของกู่เชี่ยน-เหลียน กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"เสี่ยวเหลียนเจี่ย เหล่าชิไม่ได้ข่มเหงผู้อื่น"

กู่เชี่ยนเหลียนหัวร่อคิกออกมา ค้อนชิฉางเจิงวงหนึ่ง หันกลับไปสนทนากับซวีเยี่ยเวี่ยสืบต่อ

ชิฉางเจิงรักเอ็นดูหลิงหลง ไม่ต้องการให้นางกระดากเขินอาย จึงหันกลับไปทางป๋อเจาหยูประจวบกับหญิงงามยอดฝีมือที่ครองตัวเป็นโสดนางนี้ก็มองดูพวกมัน ทั้งสองพอสบสายตากันพากันเบือนสายตา

ไป แสร้งเป็นชมดูการแสดงบนเวทีงิ้ว

ยามนั้นพระเอกงิ้วเยิ่นหยงหลง กับเด็กรับใช้ซึ่งแสดงโดยสตรีมาถึงศาลเจ้าหลังหนึ่ง ไหว้พระขอพร ผู้ดูแลศาลเจ้าซึ่งละโมบรบเร้าให้มันบริจาคเงินทอง เยิ่นหยงหลงแสดงว่ายากจนข้นแค้น ร้องขับขานเป็นบทเพลงว่าไหว้พระพึ่งมีจิตศรัทธา แต่ไม่ยอมล้วงเงินจากในแขนเสื้อออกมา

ชิฉางเจิงชมดูจนหัวร่อออกมา ป๋อเจาหยูอดถามมิได้ว่า

"พี่ชิหัวร่ออันใด?"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนเขียนบทละครนี้ ยังไม่มีตบะแก่กล้าพอ หากแม้นมีศรัทธาจิต ไยต้องเข้าศาลเจ้าไปกราบไหว้สิ่งสมมติที่หล่อจากดินเผา ผู้ใดกล้ารับประกันว่า เทพเจ้าพุทธะจะประทับอยู่ในศาลเจ้า รับฟังคำพรรณนาของผู้คน?"

ป๋อเจาหยูถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ชมชอบขัดคอผู้อื่น เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้ที่เข้าศาลเจ้าไปไหว้พระเป็นตัวเองหลอกตัวเองแล้ว?"

หานป๋อหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พุทธะประทับยังดีรีศักดิ์สิทธิ์ ดีรีศักดิ์สิทธิ์อยู่ในดวงจิตท่านทุกรูปนามล้วนมีสถูปศักดิ์สิทธิ์ มุ่งยึดมั่นสถูปในดีรีศักดิ์สิทธิ์ ยังมีคำกล่าวว่า พุทธะประทับอยู่กลางใจ แต่มีสักกี่คนรู้จักยึดถือปฏิบัติมักมุ่งสู่วัดวาศาลเจ้า มิใช่เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าตัวเองหลอกตัวเองหรอกหรือ?"

ป๋อเจาหยูงงงันวูบหนึ่ง ชั่วครู่ค่อยผงกศีรษะรับ คิดกล่าวกระไรแต่ไร้วาจา

ชิฉางเจิงใกล้ชิดกับนางอีกครั้ง จมูกสูดดมกลิ่นกายสาวอัน

พิเศษเฉพาะของนาง บังเกิดความรู้สึกฟื้นคืนสู่ความหลัง ทั้งยังนึกถึงวันที่มันนัดพบกับนาง หญิงงามนางนี้คิดปฏิเสธคล้ายตอบรับ

โอ สุดท้ายนางไม่ได้รุดไปตามนัด

นึกถึงตอนนี้ ชิฉางเจิงบังเกิดความขุ่นข้องใจ กล่าวเบาๆ ว่า

"วันนั้นรอท่านที่สะพาน กลับรอจนชีวิตน้อยๆ ของข้าพเจ้าแทบหลุดลอยไป"

ป๋อเจาหยูสะท้านขึ้นเล็กน้อย ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเกินจริงถึงเพียงนั้น ได้หรือไม่?"

ชิฉางเจิงมองดูวงหน้าอันสวยซึ้งของนาง รู้สึกจิตใจร้อนผ่าว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงกล่าวตามความสัตย์ วันนั้นรอคอยไม่พบท่าน กลับพบกับองค์หญิงนีเจินเมิ่งชิงชิง ถูกนางบังคับไปยังศาลเจ้าขงจื๊อต่อสู้กันแทบไม่มีชีวิตมาพบท่าน"

ป๋อเจาหยูก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม กล่าวเบาๆ ว่า

"ได้พบแล้วจะเป็นไร?"

ชิฉางเจิงเห็นนางไม่มีท่าทีไม่พอใจ จึงกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เราชิฉางเจิงแม้มิใช่นักสู้ผู้กล้าอันใด แต่ก็ไม่บังคับแข็งขืนผู้คน"

ป๋อเจาหยูส่ายหน้ากล่าวว่า

"อย่าได้ลดตัวเองไป ผู้ใดไม่ทราบว่าชิฉางเจิงเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง เพียงแต่เจาหยูด้อยวาสนา โอ"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เช่นนี้เป็นว่าแม่นางป๋อมิใช่รังเกียจข้าพเจ้า หากแต่มีความลับคับใจอื่นอีก"

ป๋อเจาหยูอ้อนวอนว่า

"พี่ชิ อย่าได้บีบบังคับผู้อื่น ได้หรือไม่?"

นางพออ่อนลง หากชิฉางเจิงยังรบเร้าพัวพันออกจะสูญเสียบุคลิกไปแล้ว

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ไม่ซักถามสืบต่อ

ยามนั้นกงจู้อลงกรณ์สนทนากับหานปี้ฉุ่ยจบลงจึงเบือนหน้ามากล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"ไม่ทราบเพราะเหตุใด วันนี้จือเซียนอกสั่นขวัญแขวน บังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคล เลี่ยหลางต้องระวังให้มากไว้"

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าภรรยารักเป็นห่วงตนเอง บังเกิดความตื้นตันใจ ยื่นมือออกยึดกุมมือนุ่มนิ่มของนางไว้

ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบลง ที่แท้เหลียนซิ่วซิ่วขึ้นเวทีแล้ว

จูหวินเหวินนั่ง "ปลดทุกข์" อยู่มุมห้องรับรอง ซึ่งกั้นด้วยฉากกั้น เอี๋ยนอู่จี้และเหล่ามือดีรับหน้าที่จับตาดู

ส่วนที่ห้องพิเศษนอกจากยืนไว้ด้วยเยี่ยซู่ตงและเหล่าขันทีเงาแล้ว คงมีแต่หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งคู่กับเฉินกุ้ยเฟย

เฉินกุ้ยเฟยสงบนิ่งราวกับผู้ทรงศีล สีหน้าปราศจากแววพลุ่งพล่านแม้แต่น้อย เพียงชมดูฉากตัวเอกไหว้พระในศาลเจ้าบนเวทีงิ้วอย่างสงบ

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า

"หากอี้เจินรับปากไปจากตันอี้หยู ไม่เป็นศัตรูกับข้า ข้าจะคืนอิสรภาพแก่เจ้า"

เฉินกุ้ยเฟยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูหงอู่ฮ่องเต้อย่างเหลือเชื่อกล่าวว่า

"ฝ่าบาทไม่กลัวอี้เจินแสร้งเป็นรับปาก แต่ประพฤติตรงกัน

ข้ามหรอกหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"ข้าไหนเลยกลัวเจ้า เพียงแต่ไม่ต้องการออกคำสั่งหยิบยื่นความตายแก่เจ้าเท่านั้น"

เฉินกุ้ยเฟยบังเกิดความพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

หากให้ผู้ยิ่งใหญ่เช่นหงอู่ฮ่องเต้มีพระกระแสรับสั่งที่แฝงเยื่อใยไมตรีเช่นนี้ นับว่ายากยิ่งดุจเดียวกับอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก นางขบคิดใคร่ครวญแล้วก้มศีรษะ กล่าวว่า

"ฝ่าบาทรับสั่งเช่นนี้ อี้เจินก็ไม่ต้องการดื้อดึงต่อไป ฝ่าบาททางที่ดีควบคุมตัวอี้เจินเอาไว้ รอให้ทุกประการกลับคืนสู่ความสงบค่อยจัดการกับอี้เจิน ไม่ว่าเป็นหรือตาย อี้เจินปราศจากคำตัดพ้อแม้แต่น้อย"

จากนั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"อี้เจินหวังว่าสามารถถวายการปรนนิบัติฝ่าบาทไปชั่วชีวิต"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอึ้งไปวูบใหญ่

พระองค์ย่อมไม่ตระเตรียมปล่อยตัวเฉินกุ้ยเฟยจริงๆ แต่ต้องการพิสูจน์ยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างเฉินกุ้ยเฟยกับตันอี้หยู ขอเพียงนางแสดงท่าทียินดีหรือเร่งรีบรับปาก พระองค์จะสำเร็จโทษ คลายเงื่อนปมในพระหฤทัยไป

มิคาดเฉินกุ้ยเฟยตอบด้วยน้ำใจอันลึกล้ำ บันดาลให้พระองค์ไม่อาจบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า วิชาเสน่ห์หญิงของเฉินกุ้ยเฟยโดดเด่นถึงเพียงไหน ด้วยสายพระเนตรของพระองค์ ยังไม่อาจจำแนกความจริงเท็จได้

ยามนั้นจูหวินเหวินรีบรุดกลับมายังห้องพิเศษ เสียงล่อโกะ

พลันดังเลื่อนลั่น ฉากปัญญาชนหยอกเย้าโฉมนงคราญที่ทุกคนเฝ้ารอคอยเริ่มแสดงแล้ว

เหลียนซิ่วซิ่วพอขึ้นเวที ฝีเท้าอันชดช้อยของนางก็ดึงดูดใจทุกผู้คนเอาไว้ เมื่อนางเผยอริมฝีปาก ร้องขับขานเป็นเนื้อร้องออกมาก็สะกดจนผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย

เห็นตาคู่งามของนางทอแววอ้อยสร้อย คล้ายตัดพ้อคล้ายแง่งอน ใช้เส้นเสียงที่อ่อนไหว รำพึงรำพันหน้าพุทธรูป ตัดพ้อวัยสาวผ่านเลย ยังไม่พบพานชายในฝัน ขณะขับขานถ่ายทอดความรู้สึกผ่านทางคิ้วขนงดวงเนตร ยังมีผู้ใดไม่ถูกสะกดจนลุ่มหลงงมงาย

ปัญญาชนกับเด็กรับใช้แอบซ่อนอยู่ข้างพุทธรูป สดับฟังนางบอกความในใจ พากันทำท่าทางแสดงสีหน้าประกอบ

คนดูทั่วบริเวณล้วนกลั้นลมหายใจชมดู ยังมีสตรีที่หวั่นไหวคล้อยตามจนลอบหลั่งน้ำตา แสดงว่าเหลียนซิ่วซิ่วมีอำนาจสะกดจิตใจถึงเพียงไหน

หงอู่ฮ่องเต้กลับคล้ายรูปสลักจากศิลา ประทับนั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ตอนแรกพระองค์เข้าสังกัดใต้ร่มธงของกว๋อจื่อซิง จากหัวหน้ากลุ่มผู้หนึ่งจนสำเร็จกิจการอันยิ่งใหญ่เป็นปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์หมิง แต่มาตรว่าบังเกิดความพอพระทัยชั่ววูบ แต่ทรงรู้สึกว่ายังห่างจากสิ่งที่ทรงดำริในพระทัย

เพื่อรักษาผืนแผ่นดินไว้ พระองค์ทรงตัดรอนเยื่อใยไมตรีทั้งมวล เพียงเพื่อบรรลุจุดประสงค์นี้

หลังจากนั้นเหล่าพี่น้องผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งผูกพันอย่างลึกซึ้งร่วมทำศึกชิงแผ่นดินถูกพระองค์ปลิดปลงไปทีละคน บัดนี้หลันอี้พบจุดจบอย่างอนาถ ภูตบดีซวีเย่อฮู่รับบาดเจ็บเร้นกาย กล่าวได้ว่าสิบ

เนื่องจากพระองค์ทั้งสิ้น

รอสักครู่ขณะประกอบพิธีเซ่นสรวง พระองค์จะทรงประกาศปรับปรุงลิ่วปู้ (หกกรม) และสำนักบัญชาการต้าตูตูฝู่ อำนาจทั้งหลายทั้งปวงจะตกอยู่ในมือพระองค์ นับเป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิตที่ทรงกุมอำนาจสูงสุดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นจะเป็นไร?

เหลียนซิ่วซิ่วบนเวทีงิ้ว กับเฉินกุ้ยเฟยที่ข้างพระวรกาย จิตใจของพวกนางล้วนไม่เป็นของพระองค์

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอันก็ลาลับไปจากโลก

พระองค์แม้ได้ครองแผ่นดิน แต่ไม่ได้สัมผัสกับความสุขเช่นผู้คนทั่วไป ในชีวิตคอยหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม เข่นฆ่าทำลายล้างผู้คน ทรงระแวดระวังผู้คน แม้แต่ราชโอรสและมเหสีก็ไม่ไว้วางพระทัยอย่างนั้นทุกประการนี้ยังความหมายอันใด

ปัญญาชนบนเวทีซึ่งกำลังจะได้พบกับโฉมนงคราญ ยังมีความสุขกว่าพระองค์มากนัก

เหลียนซิ่วซิ่วอาศัยบทบาทของโฉมนงคราญถ่ายทอดความรักที่มีต่อล่างฟานหวินออกมาอย่างลืมตัว

ยามนี้นางลบเลือนผังปานไป ในใจมีแต่ล่างฟานหวินคนเดียว

ที่สร้างความเศร้าโศกเสียใจแก่นางคือ ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับล่างฟานหวิน เพียงดำเนินถึงการตึกบนเกาะร้างหลันเจียง

ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ล่างฟานหวินจะไปจากนาง

นี่เป็นข้อตกลงที่ไม่ต้องสื่อสารด้วยถ้อยคำของคนทั้งสอง

พริบตานั้นความคับแค้นหม่นหมองทั้งเก่าและใหม่ประดังใส่จิตใจ แม้แต่นางเองก็จำแนกไม่ออกว่าเป็น รสชาติใด

รอบบริเวณเงียบกริบลง ติดตามชมดูการแสดงที่โศกซึ้งตรึงใจ

ที่สุดเท่าที่เคยแสดงมาของเหลียนซิ่วซิ่ว

ท้องเรื่องแปดเซียนอวยพรวันเกิดในตอนแรกเพียงเป็นบทเริ่มต้น ยามนี้ค่อยเป็นศิลปะการแสดงขั้นสุดยอดของเหลียนซิ่วซิ่ว

พระเอกงิ้วเยิ่นหยงหลงกับเด็กรับใช้ลืมบทของตัวเอง ยืนเหม่อลอยซึมเซาอยู่ข้างพุทธรูป เบิกตามองดูเหลียนซิวซิวที่เศร้าหมองโศกตรม ลืมเลือนว่านี่เป็นท้องเรื่องปัญญาชนหยอกเย้าโฉมนงคราญ ซึ่งเต็มไปด้วยความสุขสันต์หรรษา

ไม่มีผู้ใดที่ไม่หวั่นไหวคล้อยตาม

แต่หามีผู้ใดที่ทรงสะท้อนในพระทัยเท่ากับหงอู่ฮ่องเต้ไม่

พระองค์ทรงหวนคืนสู่อารมณ์ความรู้สึกก่อนที่จะได้ครองแผ่นดิน ซึ่งลืมเลือนไปนานปี

พระอารมณ์ที่ยากบ่งบอกบรรยายผุดขึ้นในพระหฤทัย

แต่แล้วยามนั้น พระองค์ทรงดำริถึงป้อมปืนบนภูเขาจงซาน

ทันใดนั้น พระองค์ทรงตื่นจากห้วงความคิดกลับคืนสู่สภาพความจริง

เฉินกุ้ยเฟยที่ข้างพระวรกายหลั่งน้ำตานองหน้า มองดูเหลียนซิ่วซิ่วบนเวทีอย่างลืมตัว จูหวินเหวินที่อีกด้านหนึ่งก็หางตาเปียกชุ่มปากอ้าตาค้างไป

หงอู่ฮ่องเต้ทรงรู้สึกอิดโรยอ่อนเพลีย คล้ายกับตอนที่ทำศึกกับเฉินโหย่วเหลียงกลางทะเลสาบผอหยาง

หานป่อก็รับฟังจนเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน แต่ยังไม่ลืมเลือนหวินซู่ที่ข้างกาย แม่ชีน้อยที่มีความงามอันดับหนึ่งของแผ่นดินนางนี้ลืมนับเม็ดประคำ ใบหน้าอันงามซึ้งบริสุทธิ์ทอแววเลื่อนลอยขึ้น

ชิฉางเจิงกลับลืมแอบดูป่อเจาหยู นึกถึงสุ่ยโหยวจิงที่อาภัพอับโชค ยังนึกถึงหานฮุ่ยจื่อที่ปันใจเป็นอื่น ไม่ว่ามันมีจิตใจที่เปิดเผย

เพียงไหน ยามนี้อดสะทกสะท้อนรันทดมิได้

หวนนึกถึงมันกับสุ่ยโหยวจิงเป็นศัตรูคู่อริกลายเป็นคู่รักที่ร่วมฟันฝ่าอันตราย นึกถึงมันบังเอิญพบพานหานฮุ่ยจื่อบนหอน้อย ถ่ายทอดบอกความในใจต่อกัน ทุกฉากทุกตอนล้วนผุดขึ้นในห้วงสมอง ต้องหลั่งน้ำตาออกมา

สุดท้ายมันลืมเลือนหานฮุ่ยจื่อ ในใจเต็มไปด้วยความเศร้ารันทดต่อการจากไปของสุ่ยโหยวจิง ทำนบที่ฝืนใจก่อขึ้นล้วนพังทลายจมอยู่ในห้วงความรู้สึกอันพลุ่งพล่านปั่นป่วน

ที่ข้างหูแว่วเสียงป๋อเจาหยูดังว่า “อย่าร้องไห้ได้หรือไม่?” กล่าวถึงตอนท้ายสุ้มเสียงสั่นเครือ แสดงว่าถูกชิฉางเจิงระบาดใส่ ตัวเองอดหลั่งน้ำตามิได้ ทั้งยังทราบว่านางให้ความสนใจและห่วงใยต่อบุรุษที่ถูกนางปฏิเสธผู้นี้

ชิฉางเจิงพลันมีสติแจ่มใส ลอบด่าตัวเองพลอยคล้อยตามเหลียนซิ่วซิ่วจนร้องไห้ออกมา รีบยกแขนเสื้อซับน้ำตา ดีที่หลิงหลงและพวกก็น้ำตาคลอหน่วย จดจ่ออยู่กับเวทีงิ้ว หาได้พบเห็นท่าทีที่เสียกิริยาของมันไม่

พลันปรากฏผ้าเช็ดหน้าที่ขาวสะอาดข้างหนึ่งยื่นถึงเบื้องหน้าชิฉางเจิงยื่นมือรับไว้ บังเอิญกระทบถูกมือของป๋อเจาหยู ทั้งสองล้วนใจสั่นสะท้านไม่กล้ามองดูอีกฝ่าย แสร้งเป็นชมดูการแสดงบนเวทีกลบเกลื่อนผ่านไป

กงจู้อลงกรณ์ร่ำไห้จนฟุบกับอ้อมอกฟงสิงเลี่ย หวนนึกถึงตอนแรกหลงรักล่างฟานหวิน ต่อมาบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อฟงสิงเลี่ย แท้ที่จริงในใจนางมีอยู่ส่วนหนึ่งที่ถูกล่างฟานหวินยึดครอง ดังนั้นตั้งใจหลบหน้ามือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้ กลัวที่จะสนทนากับเขา

ฟงสิงเลี่ยลูบคลำเรือนผมของกงจู้อลงกรณ์ หวนนึกถึงตอน

แรกพบจิ้นปิงหวินในศาลเจ้า บังเกิดความตื่นตะลึงเกินห้ามใจ หลังจากนั้นนอกจากฉินเมิ่งเหยาแล้ว ไม่มีหญิงงามใดสร้างความสะท้านสะเทือนแก่มันถึงเพียงนี้

ในสตรีทั้งหลาย ซูวีเยี่ยเวี่ยอาจมีความสุขที่สุด หนึ่งนั้นนางไม่มีความในใจ อีกประการนางมีชีวิตอย่างสุขสม บทร้องของเหลียนซิ่วซิ่ว เพียงกระตุ้นเตือนให้นางหวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ประลองยุทธ์กับหานป่อ จนรักใคร่ชอบพอกัน

บทร้องขับขานของเหลียนซิ่วซิ่ว มิเพียงกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกที่ซุกซ่อนอยู่ในจิตใจทุกผู้คน ทั้งยังสะกิดอารมณ์รักของนางเอง

เสียงดนตรีขับกล่อมพลันชะงักขาดหาย

เหลียนซิ่วซิ่วก็ร้องขับขานตามท้องเรื่องว่าด้วยโฉมนงคราญบอกความในใจจบลง

ตอนนี้เด็กรับใช้สมควรทำสิ่งของตกหล่นด้วยความชะล่าใจ สร้างความตื่นตระหนกแก่โฉมนงคราญ พบว่ามีคนแอบฟังนางบอกความในใจต่อพุทธรูป สร้างความขุ่นเคืองแง่งอนแก่นาง มิคาดเด็กรับใช้ที่เป็นสตรีสวมบทบุรุษร่ำไห้จนลืมบทของตัวเองไป

พระเอกงิ้วเยี่นหยงหลงก็ลืมกระตุ้นเตือน เหม่อมองดูเหลียนซิ่วซิ่วจิตปฏิพัทธ์คุคั่งอยู่เต็มอก หวนนึกถึงหากตัวละครในท้องเรื่องสามารถกลับกลายเป็นจริง มันคงเป็นบุรุษที่มีความสุขที่สุดในโลกแล้ว

ในความเงียบงันปานวังเวง พลันปรากฏผู้คนปรบมือร้องเสียงพิกลออกมา ที่แท้เป็นโจรท่องโดดเดี่ยว ในชีวิตมันเพิ่งชมดูงิ้วเป็นครั้งแรก ไม่ทราบว่าการแสดงยังไม่จบลง

ต่อจากนั้นรอบบริเวณบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชยและเสียงปรบ

มืออย่างเนืองแน่น

เหลียนซิ่วซิ่วหันกายมา หันหน้าหาสายตาอันร้อนแรงนับพันคู่ และความชื่นชมที่หนุนเนืองมาดุจระลอกคลื่น ในใจเพียงนึกถึงล่างฟานหวิน อีกสักครู่เขาจะมานำนางจากไปแล้ว

ในที่สุดนางหันหลังให้กับผังปาน ทุ่มเทจิตใจต่อล่างฟานหวินอย่างหมดหัวใจ

ท่ามกลางการคุกเข่าน้อมส่งของทั้งหมด หงอู่ฮ่องเต้ทรงนำจูหวินเหวินกับเฉินกุ้ยเฟยเสด็จออกจากเวทีงิ้ว กลับสู่วังใน ตระเตรียมเสด็จไปยังชานเมืองทิศใต้ เพื่อเซ่นสรวงฟ้าดิน

เหล่าขุนนางและคนในครอบครัวยังไม่ยอมจากไป ส่วนใหญ่รวมตัวอยู่บนพื้นที่ว่างหลังเวที หวังว่าจะได้ยลโฉมเหลียนซิ่วซิ่วอีก

หานป๋อและพวกถึงอย่างไรอยู่ว่าง ไม่ต้องการแก่งแย่งเบียดเสียดกับผู้คน ยังรั้งอยู่ที่เดิม รอให้คลื่นมนุษย์ออกไป

ซวีเยี่ยเวี่ยตัดพ้อโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"งิ้วยังไม่จบเรื่อง พี่ใหญ่ท่านปรบมือวุ่นวายเป็นเหตุให้พวกเราไม่ได้ชมดูฉากต่อไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแดงวูบ แต่ยังโต้เถียงแบบใช้สีข้างเข้าถูว่า

"นั่นเป็นแผนแยบคายของเราพี่ใหญ่ เป็นเหตุให้นิกายบัญชาฟ้าคำนวณเวลาผิดพลาด ไม่อาจดำเนินแผนได้"

หานปี้ฉุ่ยก็กล่าวว่า

"อย่าได้โทษว่าพี่ใหญ่ฟั่นแล้ว ตอนนั้นเยี่นหยงหลงไม่สามารถต่อไป ปิดฉากเช่นนี้นับว่าสมบูรณ์ที่สุด"

ขุนนางเฉินลิ่งฟานยังไม่จากไป จึงซะโงกศีรษะมาถามว่า

"นิกายบัญชาฟ้าอันใด?"

ชิฉางเจิงจึงยื่นหน้าไป อธิบายให้ทราบ

จวงชิงชวงกล่าวอย่างเคลิบเคลิ้มไม่คลายว่า

"ครั้งหน้าหากเหลียนซิ่วซิ่วเปิดการแสดงอีก ไม่ว่าอยู่ไกลถึงเพียงไหน ป๋อหลางต้องนำผู้อื่นเดินทางไปชมด"

ในผู้คนทั้งหมด หานป๋อเป็นหนึ่งเดียวที่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างล่างฟานหวินกับเหลียนซิ่วซิ่ว จึงกล่าวว่า

"ขอเพียงติดตามจอมยุทธ์ล่าง จะได้ชมดูการแสดงของเหลียนซิ่วซิ่วแล้ว"

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบใหญ่ กงจู้อลงกรณ์กล่าวด้วยความกังวลสนใจว่า

"หานป๋ออย่าได้อมพะนำได้หรือไม่? รีบบอกมาว่าเป็นเรื่องราวใด?"

หานป๋อยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์หนหลังระหว่างกงจู้อลงกรณ์กับล่างฟานหวิน จึงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนเหล่าจู (คนแซ่จู) เสด็จประพาสพบพานพี่ใหญ่ล่าง เขาบอกว่าจะนำเหลียนซิ่วซิ่วจากไป ฝ่าบาทก็รับปากแล้ว"

กงจู้อลงกรณ์งงงันวูบหนึ่ง ไม่กล่าวกระไรอีก

ชิฉางเจิงสนทนากับขุนนางเฉินเสร็จสิ้น เอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้ พลันถูกผู้คนกระตุกแขนเสื้อคราหนึ่ง พอเหลียวหน้าไป เห็นป๋อเจาหยูหน้าแดงระเรื่อ กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"พี่ชิ ท่านติดค้างสิ่งของผู้อื่น"

ชิฉางเจิงเข้าใจในบัดดล กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ของที่ระลึกที่มีความหมายเพียงนั้น มอบให้ข้าพเจ้าเก็บ

รักษาเถอะ"

ป๋อเจาหยูก็คาดเดาว่าต้องเป็นเช่นนี้ ดังนั้นก้มศีรษะลง ไม่กล้าทวงถามอีก ชิฉางเจิงถึงกับชมดูจนหัวใจร้อนผ่าวขึ้นมา

หานป๋อเห็นฝูงชนแยกย้ายจากไปแปดเก้าส่วนแล้ว จึงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"พวกเราไปยังหอสะสมของมีค่าของฝ่าบาททำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อมก่อน"

ยามนั้นเจ้าสำนักซีหนิง ผู้เฒ่าซีหนิง ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์และบุตรชายบุตรสะใภ้ เจ้าอารามมุ่นเมฆเดินมาหาทั้งหมด หลังจากแนะนำให้รู้จักกัน ก็ทยอยเดินออกจากเวทีงิ้ว

หานป๋ออดเหลียวมองหวินซู่ที่ตามติดอยู่ด้านหลังมิได้ ถามว่า

"การแสดงน่าดูหรือไม่? เสี่ยวซือฟ่ชมดอย่างจดจ่อนัก"

ใบหน้าที่งามสดใสของหวินซู่เพิ่มเค้าความโศกซึ้งอย่างไม่เคยมีมาก่อน ก้มศีรษะลงกล่าวเบาๆ ว่า

"บาปกรรม บาปกรรม"

หานป๋อชมดูจนใจสั่นสะท้าน มีความรู้สึกว่าแม่ชีน้อยผู้งดงามบังเกิดความคิดทางโลก โดยเฉพาะก่อนที่นางจะก้มศีรษะลง ได้ชม้ายมองมันแวบหนึ่งนับว่าผิดแผกจากกาลก่อน พลันรู้สึกกลัวอยู่บ้างเป็นความรู้สึกบาปที่สร้างความมัวหมองแก่ผ้าขาวบริสุทธิ์โดยไม่ตั้งใจ

เจ้าสำนักซีหนิงมาถึงข้างกายมัน ฉุดดึงมันมายังด้านข้างเดินพลางกล่าวพลางว่า

"พวกเราระดมมือดีในสำนักซีหนิงประมาณสองร้อยคน ไม่ทราบสามารถรวมกำลังกับคฤหาสน์ภูตบดีหรือไม่ อย่างนั้นพอเกิดเหตุการณ์ใด ก็จะรับมือได้"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นี่ไม่มีปัญหา แต่ตอนนี้พวกเราสมควรชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ไม่เชื่อว่าตันอี้หยูจะไม่พลัดตกหลุมพราง"

เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"เขยเราอย่าได้ประมาทศัตรู มีคำกล่าวไว้ 'ระมัดระวังตัว สามารถแล่นเรือหมื่นปี' เตรียมพร้อมเอาไว้ย่อมดีอยู่ ไม่ทราบมีหนทางจัดให้เราพบปะสนทนากับเจ้าเอี๋ยนอ๋องหรือไม่?"

หานป๋อทราบว่าเยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) คำนึงถึงชีวิตของเบื้องสูงเบื้องต่ำของสำนักซีหนิง จึงกล่าวว่า

"นี่ไม่มีปัญหา ผู้เขยจะนำเยี่ยจั้งไปพบกับเจ้าเอี๋ยนอ๋องในบัดดล"

ขณะที่สนทนา ทั้งหมดมาถึงลานกว้างซึ่งมีผู้คนเนืองแน่น

ที่หลังเวทีบังเกิดเสียงโห่ร้องแทบถล่มทลาย ที่แท้รถม้าของเหลียนซิ่วซิ่วแล่นช้าๆ ออกไป มุ่งหน้าสู่ประตูอู่เหมินของหวงเฉิง

ยามนั้นเอี๋ยนอู๋จี้รุดมารับหน้า หลังจากทักทายทั้งหมดก็กล่าวว่า

"ฝ่าบาทเชิญทุกท่านไปยังพระตำหนักเฉียนชิง"

หานป๋อถามว่า

"เจ้าเอี๋ยนอ๋องอยู่ที่ใด?"

เอี๋ยนอู๋จี้กล่าวว่า

"เจ้าเอี๋ยนอ๋องพักผ่อนที่พระตำหนักโหยวอี้ พระยาจงฉินมีเรื่องอันใดหรือ?"

หานป๋อกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าคิดนำเยี่ยจั้งไปผูกสัมพันธ์กับเจ้าเอี๋ยนอ๋องก่อน พี่น้องพี่สะใภ้ของข้าพเจ้าขอฝากฝังต่อท่าน อีกสักครู่ผู้น้องจะกลับมา"

เอี๋ยนอู๋จี้รับคำด้วยความยินดี นำทั้งหมดจากไป ซวีเยี่ยเวี่ย

คิดตามมา แต่จวงชิงซวงทราบว่าชายคนรักกับบิดามีเรื่องสำคัญ จึงฉุดลากนางไป

หานป่อนำเจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิงเข้าทางประตูตงหัวสู่หวงเฉิง (ราชธานี) เลียบระเบียงคดเคี้ยวของอุทยานหลวง ไปยังพระตำหนักโหยวอี้ ซึ่งปลูกสร้างอยู่กลางพุ่มไม้หลังพระตำหนักเฉียนชิง ตลอดรายทางล้วนเป็นมือดีค่ายตะวันออกสังกัดกองทหารรักษาพระองค์

เมื่อถึงเชิงบันไดหน้าพระตำหนัก เห็นผู้ที่เฝ้ารักษาล้วนเป็นกำลังส่วนตัวของเจ้าเอี้ยนอ๋องพอพบเห็นหานป่อ ทางหนึ่งส่งคนเข้าไปรายงานทางหนึ่งเชิญพวกมันเข้าสู่พระตำหนัก

เพิ่งเดินเข้าพระตำหนัก เซิงเต้าเอี่ยนกับเอียนหลิงนาพากันออกมารับหน้า เซิงเต้าเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พระยาจงฉินมาได้พอดี เจ้าเอี้ยนอ๋องเพิ่งทบทวนวิชาฝีมือเสร็จสิ้น"

หานป่อรีบกล่าวว่า

"พี่เซิงเรียกข้าพเจ้าเป็นเสี่ยวป่อ (ป่อน้อย) เถอะ"

พลางฉุดลากมันมายังด้านข้าง กระซิบบอกเจตนาการมา

เซิงเต้าเอี่ยนมีความรู้สึกที่ดีต่อหานป่อ จึงเสนอแนะว่า

"ที่ผ่านมาความสัมพันธ์ของพวกมันไม่สู้ดีนัก ต่างกับพรรคมังกรพิโรธที่พอพบปะก็บรรลุข้อตกลง แต่ในความเห็นเรา เจ้าเอี้ยนอ๋องมีความรู้สึกที่ดีต่อพี่หานเป็นพิเศษ หากให้ท่านบอกกล่าวก่อนสักหลายคำ จะสนทนาด้วยความสะดวกกว่าเดิม"

จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"รอสักครู่พบกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง พี่หานทางที่ดีทำความเคารพเช่นเจ้าชีวิตกับขุนนาง...พี่หานคงเข้าใจความหมายของเราแล้ว"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

“พี่เชิงเป็นสหายที่ดีจริง ๆ โอกาสหน้าต้องขอดื่มกับท่านสักครา”

พลางบอกกล่าวกับเจ้าสำนักซีหนิงและผู้เฒ่าซีหนิง ทั้งปรายตาบอกใบ้ ค่อยเข้าพบเจ้าเอี้ยนอ๋อง โดยมีเอียนหลิงนาร่วมทางเป็นเพื่อน ส่วนเซิงเต้าเอี่ยนรั้งอยู่เบื้องนอกสนทนากับแขกเหรื่อทั้งสอง

เอียนหลิงนาแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

“วันนั้นข้าพเจ้าเพียงทำตามคำสั่ง ขอพระยาจงฉินอย่าได้โทษว่าตำหนิ”

หานป๋อไหนเลยจดจำความแค้นเก่าก่อน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“วิชากงล้อบินของท่านร้ายกาจนัก คาดว่าหลันฉุ่ยเจินยังสู้ท่านไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าแทบถูกท่านปลิดชีวิตน้อย ๆ ไป แม่นางเอียนสมควรใช้ความเคลื่อนไหวชดเชยสักครา”

เอียนหลิงนาแสดงว่าบังเกิดความสนใจต่อมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ยกตัวอย่างเล่า?”

หานป๋อเห็นนางแย้มยิ้มอย่างน่าสนิทสนมอดเกาศีรษะมิได้ กล่าวว่า

“ยกตัวอย่าง...อืมม์ ยกตัวอย่างเช่นดื่มสุราเป็นเพื่อนข้าพเจ้าเป็นอย่างไร?”

เอียนหลิงนาหยุดเท้าบนทางระเบียงที่ทอดสู่พระตำหนัก หัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านไม่กลัวซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงหึงหวงหรอกหรือ? ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านไม่สามารถปลีกตัวได้”

หานป๋อรู้สึกเร้าใจยิ่ง หญิงงามนี้มีสายเลือดของชนเผ่าอื่น

จึงมีนิสัยเปิดเผย ต่างกับหญิงสาวดินแดนภาคกลาง ดังนั้นยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายมีสามภรรยาสี่นางบำเรอ มีอันใดน่าประหลาด?"

เอียนหลิงนาค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้อื่นเพียงรับปากดื่มสุรากับท่านเป็นการขอขมา ผู้ใดบอกว่าจะแต่งกับท่าน?"

พลางเดินต่อไป แต่ฝีเท้าผ่อนช้าลง แสดงว่าเปิดโอกาสให้หานป๋อลวนลามนาง

หานป๋อเห็นนางมีเสน่ห์น่าลุ่มหลง นิสัยมารซึ่งถูกหวินซู่กระตุ้นขึ้นมา เปลี่ยนเป็นถ่ายเทมาที่นาง ติดตามอยู่ด้านหลังนาง กล่าวว่า

"หลังจากดื่มสรา ผู้ใดสามารถคาดเดาว่าระหว่างพวกเราทั้งสองจะเกิดเรื่องอันใด?"

เอียนหลิงนาส่งเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงิน มองดูมันอย่างแง่งอน กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้พอพบพานสตรีก็รุกเร้าไม่ลดละ แต่งกับท่านยังมีความสุขอันใด หลังจากที่ความแปลกใหม่ผ่านพ้นไป ทุกค่ำคืนผู้อื่นคงเฝ้าหอห้องเพียงลำพัง เราเอียนหลิงนาจึงไม่กระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้"

หานป๋อร้องโอดครวญว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่คนเช่นนี้ ท่านไม่เชื่อลองไปจับตัวผู้คนที่ชมดูงิ้วเมื่อครู่มาคาดคั้นเค้นถามดู รับรองว่ามันยุ่งเกี่ยวกับสตรีมากกว่าข้าพเจ้าสิบเท่า หากเปรียบเทียบกัน เราผู้แซ่หานจริงจังและจริงใจที่สุด"

เอียนหลิงนาค้อนมันด้วยความรักวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ผีสางจึงเชื่อท่าน ผ่านไปอีกหลายปีค่อยบอกต่อข้าพเจ้าว่าท่านล่อลวงสตรีดีงามสักเท่าใด"

ยามนี้มาถึงปากทางเข้าพระตำหนักหลังแล้ว เหล่าองครักษ์รีบเปิดประตูออก

เอียนหลิงนาไม่กลัวดำครหา ยื่นหน้ามากระซิบที่ข้างหูมันว่า

"หลิงนาจะรอท่านอยู่ที่นี้ เข้าไปพบกับเจ้าเอี้ยนอ๋องเถอะ"

(จบเล่ม 16)

SIAM
INTER
BOOKS

霹雳神雷 ● 血海魔女 ● 决战天山

17

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

黃易

ล่า สิทธิ์ ภูต ดิน

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เทพหมาดสะท้านฟ้า

17

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

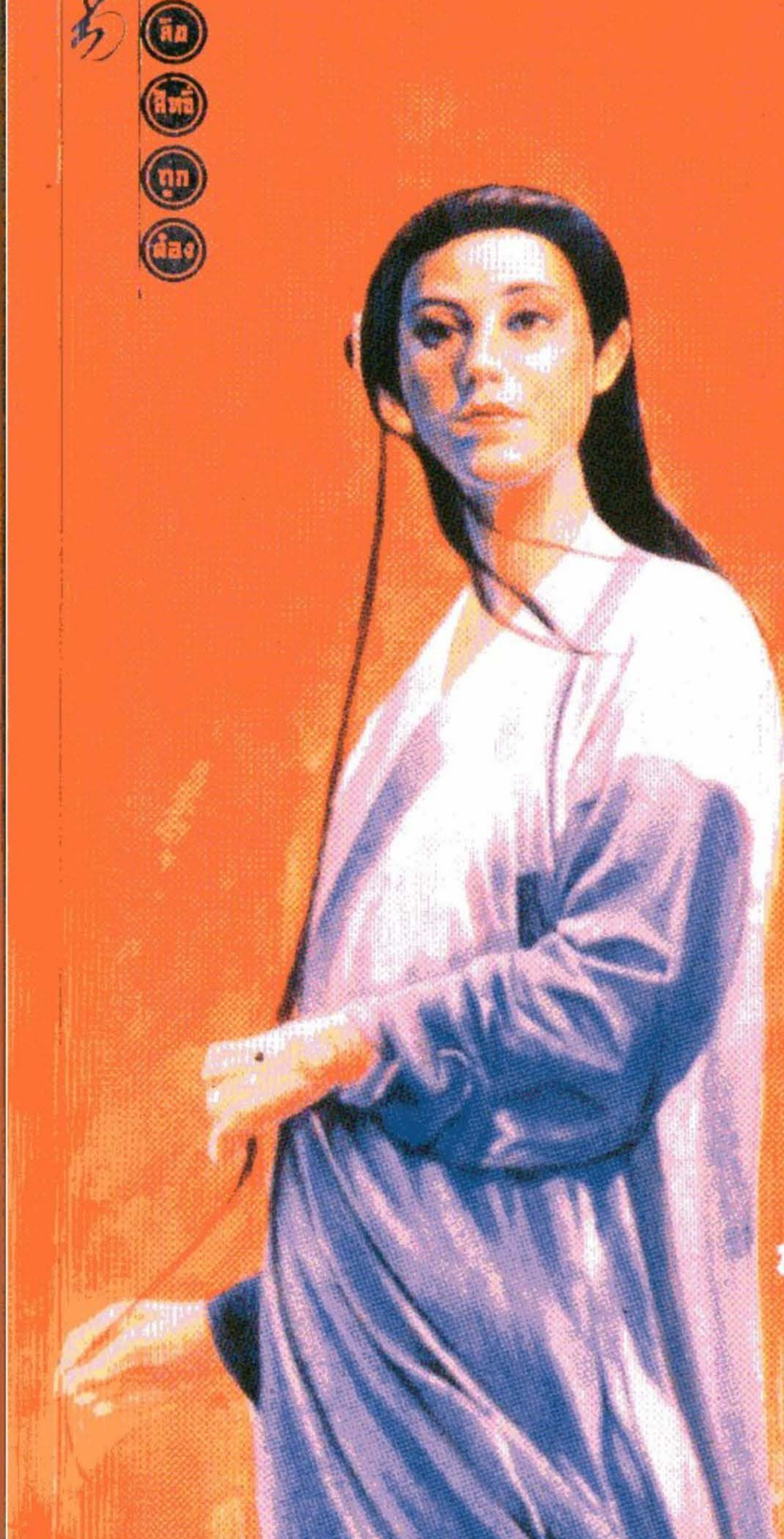

๘๘ ราชพิธีแซ่นศรวงพ้า

เหลียนชิ่วชิ่วเปิดประตูรถม้า ฮัวตั้วเอ๋อชิงลงจากรถก่อน ค่อยประคองเหลียนชิ่วชิ่วลงจากรถ

เท้าของเหลียนชิ่วชิ่วพอแตะสัมผัสพื้น รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง ดีที่ฮัวตั้วเอ๋อประคองไว้ จึงไม่ล้มลงกับพื้น

เหล่าราชองครักษ์ กองทหารรักษาพระองค์และฉีป่อล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ฮัวตั้วเอ๋อกรีดร้องคำ "คุณหนู" เหลียนชิ่วชิ่วยกมือแตะหน้าผาก ระงับสติแล้วกล่าว

"ไม่เป็นไร อาจบางทีเหน็ดเหนื่อยเกินไป"

หวนนึกถึงตอนที่เจ้าพระยาเฉากว๋อหลี่จิ่งหลงมองดูนาง นางก็เกิดอาการวิงเวียนศีรษะเช่นนี้ หลังจากนั้นก็ไม่มีเรื่องราวใด

ทุกผู้คนเห็นนางไม่เป็นไร เข้าใจว่านางเหน็ดเหนื่อยจากการแสดง ล้วนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก มือดีค่ายตะวันออกที่เมื่อครู่ห้ามมิให้

หลี่ฮูหยินมอบน้ำผลเห็งให้นางดื่ม ซึ่งมีนามหม่าเจี้ยนหยงน้อมกายกล่าวว่า

"การแสดงของคุณหนูเมื่อครู่นับเป็นศิลปะขั้นสุดยอด พวกเราเหล่าพี่น้องล้วนตื้นตันใจ"

เหลียนซิ่วซิ่วยิ้มเล็กน้อย กล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ คิดเข้าห้องหับไปรอคอยล่างฟานหวิน หม่าเจี้ยนหยงก็เดินเป็นเพื่อนนาง กล่าวเบาๆ ว่า

"ผู้น้องทั้งหลายได้รับพระบัญชาลับจากฝ่าบาทว่า จอมยุทธ์ล่างฟานหวินจะมารับคุณหนูออกจากวัง พวกเราบังเกิดความเคารพยกย่องจอมยุทธ์ล่างตลอดมา"

เหลียนซิ่วซิ่วอุทานคำ "ว่ากระไร?" หม่าเจี้ยนหยงบอกอีกเที่ยวหนึ่ง เหลียนซิ่วซิ่วค่อยยินยอมเชื่อ แต่ไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างล่างฟานหวินกับหงอู่ฮ่องเต้

เมื่อเข้าสู่ห้องรับแขกช่วงตึกใน หม่าเจี้ยนหยงกล่าวว่า

"หีบเครื่องแต่งตัวของคุณหนูทั้งสิบกว่าหีบโปรดทิ้งอยู่ที่นี้ ภายหน้าขอเพียงส่งข่าวมาคำเดียว จะจัดส่งไปทันที"

เหลียนซิ่วซิ่วยังบังเกิดความรู้สึกคลายจริงคล้ายมายา รับคำคำหนึ่ง จากนั้นขอตัวเข้าห้องไปพักผ่อน นางรู้สึกเหน็ดเหนื่อยจริงๆ

ทุกผู้คนพอเดินทางถึงพระตำหนักเฉียนชิง หงอู่ฮ่องเต้ก็เสด็จลงจากบันไดมาต้อนรับ รับสั่งไม่ต้องคุกเข่าถวายบังคม

พระองค์ทรงรู้จักเจ้าอารามมุ่นเมฆและประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ ขณะจะทรงปฏิสันถาร พลันสะท้านพระวรกายขึ้น ทอดพระเนตรกงจู้อลงกรณ์ที่อยู่ข้างกายฟงสิงเลี่ยอย่างเหลือเชื่อ

กงจู้อลงกรณ์ค่อยนึกถึงคำเตือนของภูตบดี ต้องลอบร้อง 'แย่แล้ว' ในใจ นับตั้งแต่นางล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างล่างฟานหวินกับ

เหลียนซิ่วซิ่ว ก็มีจิตใจเลื่อนลอย ลืมนึกถึงเรื่องนี้

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง ไม่เข้าใจว่าหงอู่ฮ่องเต้ที่ทรงหนักแน่นเยือกเย็นตลอดมา ไฉนมีพระพักตร์ประหลาดพิกลถึงเพียงนี้

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววอันสับสนว้าวุ่น ส่ายพระพักตร์ถอนพระทัย ตรัสว่า

"ขออภัย แม่นางนี้มีเค้าใบหน้าคลับคล้ายผู้คุ้นเคยที่ข้ารู้จัก ทำให้ข้าดูผิดไป"

พลางทรงพระสรวลออกมา กลับคืนสู่พระบุคลิกของเจ้าชีวิต ทรงปฏิสันถารกับทุกผู้คนเที่ยวหนึ่งค่อยตรัสว่า

"หานป๋อไปที่ใดแล้ว?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"มันเป็นเพื่อนเยี่ยจั้ง (พ่อตา) ไปพบปะสนทนากับเจ้าเอี้ยนอ๋องอีกสักครู่จะรุดมา"

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรไปยังแม่ชีน้อยหวินซู่ หยุดนิ่งอยู่ชั่วขณะ จึงรับสั่งว่า

"ข้าคิดจัดเลี้ยงเหล่ายอดคนในแปดสำนัก นี่เรียกว่าเชื้อเชิญมิสู้พบโดยบังเอิญ ที่พระตำหนักกลางจัดอาหารเจโต๊ะหนึ่ง ท่านทั้งหลายเชิญ"

ทุกผู้คนตอบรับด้วยความยินดี เดินไปยังพระตำหนักกลาง

หานป๋อเข้าสู่พระตำหนักหลัง คุกเข่าคำนับเจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้

เจ้าเอี้ยนอ๋องบังเกิดความตื่นตระหนก รีบลุกขึ้นมา ประคองหานป๋อลุกขึ้น ตำหนิว่า

"น้องแซ่หานไฉนปฏิบัติต่อสหายเช่นนี้?"

หานป๋อฉวยโอกาสลุกขึ้นยืน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านกำลังจะเป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิต เด็กน้อยไหนเลยกล้าเพิกเฉยเฉื่อยชา?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องบังเกิดความสะท้อนใจ กล่าวว่า

"เป็นฮ่องเต้ไม่แน่ว่าเป็นเรื่องดี แต่สำหรับเราแล้ว เป็นทางเลือกระหว่างเป็นหรือตาย น้องแซ่หานอย่าได้ทำเช่นนี้ พระบิดามีท่านซวีเป็นสหาย ส่วนเราขอยึดถือน้องแซ่หานเป็นผู้รู้ใจ"

หานป๋อรีบกล่าวว่า

"แต่ท่านอย่าได้แต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นเจ้าเว่ยอู่อะไรนั่น ข้าพเจ้าผู้นี้ชมชอบอิสรเสรี โอบกอดอิสตรีแนบชิดใกล้ อื่นๆ ขอให้ยกเว้นเถอะ"

เจ้าเอี้ยนอ๋องฉุดดึงหานป๋อมานั่งลงที่ด้านข้าง กล่าวว่า

"หลายปีมานี้ เราเพิ่งพบเห็นพระบิดาทรงโปรดคนผู้หนึ่งถึงเพียงนี้ ตอนนี้เราก็เห็นด้วย หากมิใช่น้องแซ่หาน วันนี้ของปีหน้าคงเป็นวันครบรอบการตายของเรา อย่าว่าแต่น้องแซ่หานยังเป็นเขยขวัญของท่านซวี ซึ่งเป็นผู้มีพระคุณของเรา ดังนั้นไม่ว่าภายหน้าเราเป็นอะไร พวกเรายังคบหาเป็นรุ่นเดียวกัน"

ยามนี้หานป๋อมิอาจไม่เลื่อมใสเซิงเต้าเอี่ยนที่มองการณ์ไกลตนเองพอคุกเข่าเช่นนี้ เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ต้องออกปากยกเว้นการถวายความเคารพ ยามนั้นกล่าวว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ พิษหนอนคุณไสยยังถูกท่านขับออกจากร่าง"

เจ้าเอี้ยนอ๋องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่เราต้องสูญเสียพลังลมปราณอย่างมาก ในเวลาอันสั้นไม่อาจฟื้นฟูได้ จะอย่างไรถือว่าขจัดภัยอันตรายไป"

พลางใช้สายตาที่อ่อนจางกว่าปรกติ เพ่งมองหานป๋อชั่วขณะ

ค่อยกล่าวว่า

"น้องแซ่หานมีวิชามารรุดหน้า ตอนนี้เกรงว่าเรามิใช่คู่มือของท่าน"

หานป๋อกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ จากนั้นกล่าวว่า

"ครั้งนี้ผู้น้องมาพบกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง..."

เจ้าเอี้ยนอ๋องยื่นมือคว้าไหล่หานป๋อ กล่าววว่า

"ไม่ต้องกล่าวแล้ว เพียงเห็นแก่หน้าน้องแซ่หาน เราจะไม่ถือสาสำนักซีหนิง เชิญพวกมันเข้ามาเถอะ"

หานป๋อรู้สึกมีหน้ามีตานัก ล่าถอยออกจากพระตำหนักหลัง

เอียนหลิงนารักษาคำพูดจริงๆ ยืนรอมันที่หน้าประตู พอทราบว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องต้องการพบเจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิง ก็สั่งคนไปเชื้อเชิญ ส่วนนางฉุดดึงมือหานป๋อมาที่อุทยาน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ต้องการให้ผู้อื่นดื่มสุราเป็นเพื่อนท่านเมื่อใด?"

คราครั้งนี้ถึงรอบหานป๋อใช้สมองความคิด ยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"พ้นจากวันนี้แล้วค่อยนัดหมายกัน ดีหรือไม่?"

เอียนหลิงนายิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังบอกว่าลูกผู้ชายมีสามภรรยาสี่นางบำเรอ เพียงนัดหมายครั้งเดียวก็ลำบากถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าไม่สนใจท่านแล้ว"

กล่าวจบวิ่งผละจากไป หานป๋อได้แต่กลับไปยังพระตำหนักเฉียนชิง

เหลียนชิ่วชิ่วเพิ่งก้าวเข้าห้องด้านใน ก็เห็นล่างฟานหวินนั่งไขว่ห้าง ดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินอย่างปลอดโปร่ง กระบี่คลุมวรุณที่มีชื่อสะท้านแผ่นดิน จัดวางบนโต๊ะเตี้ยข้างกาย

เหลียนซิ่วซิ่วปิดประตูห้องลง ส่งเสียงร้องด้วยความยินดีคำหนึ่ง ทรุดนั่งลงบนตักของล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินตาทอประกายวูบหนึ่ง คล้ายพบเห็นอันใด จากนั้นสลายวับ มือซ้ายอ้อมไปด้านหลังนาง ทาบฝ่ามือกับแผ่นหลังนาง ทอดถอนชมเชยว่า

"ในคนดูงิ้วทั้งหมด เราผู้แซ่ล่างสมควรเป็นผู้มีวาสนาที่สุด เพราะว่าการแสดงของซิ่วซิ่วยิ่งประทับใจ เราผู้แซ่ล่างยิ่งรู้สึกโชคดี"

เหลียนซิ่วซิ่วสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง เอื้อนเอ่ยว่า

"หลังประทินพักตร์ออกปากไต่ถาม เขียนคิ้วเข้มอ่อนจางประการใด?"

ลำนำนี้บรรยายถึงชีวิตช่วงแรกวิวาห์ ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยความสุข เหลียนซิ่วซิ่วสมเป็นยอดหญิงอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน รู้จักเลือกถ้อยคำกล่าวขาน เส้นเสียงที่ไพเราะยิ่งไม่เป็นสองรองใคร

ล่างฟานหวินเห็นนางเผยอริมฝีปากเปล่งเสียงสำเนียง ทุกคำพูดคล้ายไข่มุกร่วงลงบนจานหยก อดตะลึงลานมิได้

เหลียนซิ่วซิ่วพอร้องจบ จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ล่างหลาง (คำเรียกชายคนรักแซ่ล่าง) ขอเพียงท่านไม่รังเกียจก่อนการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ทุกค่ำคืนผู้อื่นจะอุ่นสุราดีดจะเข้ ร้องเพลงขับขานให้กับท่าน"

ล่างฟานหวินหวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่อยู่ร่วมกับจี้ซีซี รู้สึกว่าความหลังเช่นหมอกควัน พ้นผ่านราวสายน้ำ ต้องถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เราผู้แซ่ล่างมีคุณสมบัติใด กลับคู่ควรกับความรักของซิ่วซิ่วถึงเพียงนี้?"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

“ในสายตาซิ่วซิ่ว ไม่มีผู้ใดคู่ควรให้ซิ่วซิ่วทุ่มเทหัวใจให้เท่ากับล่างฟานหวินอีก”

ล่างฟานหวินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

คำพูดนี้ช่างคุ้นหูนัก จี้ซีซีมิใช่กล่าววาจาเช่นนี้ต่อเขาหรอกหรือ?

เหลียนซิ่วซิ่วคล้ายกับจี้ซีซีคนที่สอง ต่างมีรูปโฉมงามล่มเมือง สติปัญญาที่ฉลาดเฉลียว ศิลปะการขับร้องเลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน

นับตั้งแต่แรกพบพาน นางเป็นเหตุให้เขาคิดถึงซีซีอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

กงจู้อลงกรณ์มีรูปโฉมคลับคล้ายจี้ซีซี ส่วนเหลียนซิ่วซิ่วคล้ายเหมือนทางจิตวิญญาณ

ล่างฟานหวินทอดถอนใจอีกครา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ซิ่วซิ่วคิดไปยังที่ใด?”

เหลียนซิ่วซิ่วตากระจ่างวูบ ทดลองถามว่า

“ทะเลสาบตังถิง ดีหรือไม่?”

ล่างฟานหวินยักไหล่ กล่าวว่า

“มีอันใดไม่ได้?”

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวด้วยความยินดีว่า

“อย่างนั้นตกลงตามนี้ ฟานหวิน ใช่สามารถออกเดินทางในบัดดลหรือไม่ ผู้อื่นรอคอยช่วงเวลานี้จนคอยืดยาวแล้ว”

ล่างฟานหวินกลายเป็นเกียจคร้านขึ้นมา กล่าวว่า

“รอจนพวกเราพบกับแขกเหรื่อ ก็จะออกเดินทางกัน”

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างงุนงงว่า

“แขกเหรื่ออันใด?”

ล่างฟานหวินตาสาดประกายเจิดจ้า ปากกล่าวว่า

"ตันเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกายแซ่ตัน) ให้เกียรติมา ไยไม่ปรากฏออกพบพาน?"

ที่นอกหน้าต่างบังเกิดเสียงหัวร่อของตันอี้หยูดังขึ้น

การร่วมโต๊ะเสวยกับฮ่องเต้ต้าหมิง เป็นเรื่องที่มีความสำคัญยิ่งยวด ทุกคนล้วนระมัดระวังตัว ตรงกันข้ามกับหงอู่ฮ่องเต้ทรงพระเกษมสำราญ รับสั่งถึงการทำศึกสงคราม ตลอดจนการปกครองบ้านเมือง

พระกระแสรับสั่งของพระองค์ทรงมีเสน่ห์ดึงดูดใจ ไม่เพียงเพราะพระองค์ทรงใช้ถ้อยคำที่เร้าใจ ผ่านการตรึกตรองอย่างลึกซึ้ง นอกจากนั้นมุมมองของพระองค์ยังเป็นมุมมองของเจ้าชีวิตผู้ปกครองแผ่นดิน จึงผิดแผกแตกต่างจากความคิดอ่านของทั้งหมด

ที่ดื่มย่อมเป็นสราธารน้ำใสไหลริน

หงอู่ฮ่องเต้ทรงให้ความสนิทสนมกับกงจู้อลงกรณ์เป็นพิเศษ แต่ไม่ถึงกับสร้างความไม่สบายใจแก่อีกฝ่าย หากทว่าวางพระองค์อย่างเหมาะสม

เนื่องจากเยี่ยซู่ตงกับเอี๋ยนอู๋จี้ล้วนเป็นบุคคลสำคัญในแปดสำนัก จึงร่วมโต๊ะเสวยด้วย

เหล่าขันทีเงาล้วนล่าถอยออกจากพระตำหนักเพื่อลดความกระอักกระอ่วนของทั้งหมด กล่าวถึงที่สุดพวกท่านมาจากนิกายฌานวิสุทธิ์ เมื่อมีพวกท่านยืนรับใช้อยู่ด้านข้าง ทั้งหมดไหนเลยนั่งได้

ยามนั้นหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งถึงเรื่องครองแผ่นดิน ต้องตรัสว่า

"ข้าที่สามารถครองแผ่นดิน นอกจากเหล่าขุนพลทุ่มเทชีวิตปฏิบัติหน้าที่อย่างสุดกำลังแล้ว ประการสำคัญสืบเนื่องจากเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนก่อนจากไป ฝากคำพูดให้ 'ถือราษฎรเป็นพื้นฐาน' ดังนั้นทุกครั้งที่ข้ายึดตัวเมืองครอบครองดินแดน ภารกิจลำดับแรกคือสร้าง

ความร่มเย็นแก่ราษฎร ไม่รบกวนให้เดือดร้อน ผู้คนเมื่ออยู่เย็นเป็นสุข ย่อมให้การสนับสนุนข้า ทำให้ในที่สุดข้าสามารถเอาชนะเหล่าผู้นำกองกำลัง ล้มล้างราชวงศ์มองโกลได้"

ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์กับเจ้าอารามมุ่นเมฆเคยช่วยหงอู่ฮ่องเต้ทำศึกชิงแผ่นดิน จึงผงกศีรษะเห็นพ้อง

หงอู่ฮ่องเต้ทรงนิ่งเงียบไป เสวยน้ำจัณฑ์จอกหนึ่ง

ยามนั้นหานป๋อเร่งรุดมาถึง ค่อยทำลายบรรยากาศที่เงียบงัน ทรุดนั่งลงยังหว่างกลางของจวงชิงซวงกับซวีเยี่ยเวี่ย

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"เด็กน้อยที่โชคดีนัก ตอนนี้ข้าค่อยล่วงรู้รสชาติของความอิจฉา"

ทุกผู้คนอดยิ้มมิได้

หานป๋อกลับมองดูหวินซู่ ซึ่งนั่งอยู่ทางซ้ายมือของเจ้าอาราม มุ่นเมฆ หวินซู่กลับหลุบสายตา ไม่กล้าสบตากับมัน เมื่อหานป๋อสำรวจมองทุกผู้คน พบว่าป๋อเจาหยูนั่งอยู่ข้างกายชิฉางเจิง ในใจต้องบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น

ตามเหตุผลเมื่อครู่ตอนที่ชมดูการแสดงทั้งสองนั่งคู่กันแล้ว ป๋อเจาหยูสมควรนึกถึงข้อครหา ไม่นั่งอยู่ข้างกายชิฉางเจิงอีก ตอนนี้กลับเป็นเช่นนี้ หรือว่าป๋อเจาหยูไม่อาจต่อต้านขัดขืนชิฉางเจิง?

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวถามถึงเจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิง หานป๋อบอกร่องรอยของทั้งสองให้ทราบ จึงกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงไป๋ฟางหัวร้ายกาจถึงเพียงนี้ ทั้งที่ตกอยู่ในวงล้อมอย่างแน่นหนา ยังใช้วิชาสำนักมารเอาตัวรอดได้ เกรงว่าการคุ้มครองราช-โองการแต่งตั้งรัชทายาทต้องเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด ที่เสียเปรียบคือศัตรูซ่อนเร้นฝ่ายเราเปิดเผย หากปรากฏบุคคลอันร้ายกาจเช่นไป๋ฟางหัวรุดมาอีกหลายคน พวกเราคง..."

เอี๋ยนอู่จี้ผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า

“นางปีศาจไป่ไม่ธรรมดาจริงๆ หากมิใช่มีปัญหาเรื่องไส้ศึก พวกเราสามารถเรียกระดมราชองครักษ์กับกองทหารรักษาพระองค์มา แต่ตอนนี้ได้แต่พึ่งพาท่านทั้งหลายแล้ว”

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ตามเหตุผลไม่ว่าศัตรูร้ายกาจเพียงไหน แต่ฝ่ายเรามีล่างฟานหวินหนุนหลัง พวกมันไหนเลยกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ”

หวินฉังผู้เป็นบุตรสะใภ้ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ยังคงมีท่วงท่าสุภาพสูงส่ง กล่าวว่า

“หากเราเป็นตันอี้หยู ยามใดที่นึกหาวิธีสะกดจอมยุทธ์ล่างไม่ได้จะไม่ลงมือโดยวู่วาม อีกสักครู่ไม่แน่ว่าเหตุการณ์สงบไร้คลื่นลม ไม่เกิดเรื่องราวใด”

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า

“จากเรื่องป้อมปืนภูเขาจงซัน ข้าพบว่าตัวเองประเมินตันอี้หยูต่ำทรามไป ทั้งประเมินขุมกำลังที่นางเพาะสร้างอย่างลับๆ เป็นเวลายี่สิบกว่าปีต่ำทรามไป ดังนั้นทั้งหมดอย่าได้ชะล่าใจ”

โจรท่องโดดเดี่ยวสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

“ฝ่าบาททรงเปรื่องปราด เราก็ประเมินไป่ฟางหัวต่ำทรามไป เข้าใจว่านางรู้จักแต่ยั่วยวนเด็กน้อยที่มากรัก มิคาดวิชามารของนางกลับบรรลุถึงขั้นนี้”

ทุกผู้คนทราบว่ามันกล่าวแดกดันหานป๋อ อดรู้สึกทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขันมิได้

ซวีเยี่ยเวี่ยยื่นมือลอดใต้โต๊ะ หยิกต้นขาหานป๋ออย่างหนักหน่วง

หานป๋อเจ็บปวดจนหน้านิ่วคิ้วขมวด ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวไม่พอใจที่ตนเองไม่สนใจคำทักท้วงเรื่องไป่ฟางหัวของมัน ฉวยโอกาส

ประชดประชันตนเอง จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"โจรเฒ่า หากข้าพเจ้าไม่มากรัก ไหนเลยเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงของนางปีศาจไปได้ ท่านเองก็ไม่สามารถช่วงชิงจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์ที่ฝ่าบาททรงหวงแหนไปได้"

คำโต้ตอบนี้ร้ายกาจยิ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวรับมือไม่ไหว เปลี่ยนเป็นชูจอกสุราขึ้น กล่าวว่า

"มา พวกเราดื่มพร้อมกันจอกหนึ่ง อวยพรให้ทำศึกประสบชัย"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงชูจอกน้ำจัณฑ์ขึ้นก่อน

ทุกผู้คนนอกจากเจ้าอารามมุ่นเมฆกับหวินชิงและหวินซู่ที่ไม่แตะต้องสุรา ล้วนดื่มสุราจนหมดจอก

หานป๋อฉุกใจคิด หวนนึกถึงหากสามารถทำให้หวินซู่ดื่มสุราธารน้ำใสไหลรินอีกหนึ่ง ไม่ทราบเป็นสภาพอย่างไร จากนั้นลอบตำหนิตัวเองบาปหนาสาหัส เอาแต่คิดฉุดลากแม่ชีน้อยผู้งดงามเข้าสู่ทางโลก

ยามนี้บรรยากาศค่อยผ่อนคลาย

แต่เนื่องจากหงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งอยู่ ไม่มีผู้ใดกล้าซุบซิบสนทนากัน

ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์กล่าวว่า

"พวกเราแม้ไม่อาจล่วงรู้ขุมกำลังที่แท้จริงของนิกายบัญชาฟ้า แต่ก็พอทราบโดยคร่าวๆ ยกตัวอย่างสี่มารร้ายวิหคหยกคร่าวิญญาณเมื่อครั้งกระโน้น เผยโฉมออกมาสามคน วิหคราตรีหยางเหลิงถูกพี่ฟงฆ่าทิ้ง คงเหลือคร่าขวัญเจี๋ยผู่ยังไม่ปรากฏกาย สามคนที่เหลือนับเป็นกำลังหลักของนิกายบัญชาฟ้า"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ส่วนอัจฉริยะรุ่นหลังเช่นไป่ฟางหัว คิดฝึกอบรมสักคนหนึ่งยากเย็นยิ่ง เราไม่เชื่อว่านิกายบัญชาฟ้ายังมีไป่ฟางหัวคนที่สอง บวกกับ

ท่านเหลียนซึ่งเป็นเสนาธิการบู๊นิกายบัญชาฟ้า ซึ่งคือเลขากรมแรงงานจางปิ่ง รวมทั้งบุคคลระดับนี้อีกคนสองคน สมควรเป็นกำลังสำคัญของนิกายบัญชาฟ้า ที่หลงเหลือคือนางปีศาจที่ยั่วสวาทผู้คน ต่อให้มีฝีมือเข้มแข็ง ต้องไม่อาจเทียบเปรียบกับไป่ฟางหัว เหล่านางปีศาจที่ซุ่มจู่โจมน้องแซ่ฟงและพวกทั้งสามที่เวทีงิ้วสมควรจัดอยู่ในกลุ่มนี้"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งชมเชยว่า

"ท่านเสี้ยงแยกแยะอย่างชัดแจ้งนัก แต่คร่าขวัญเจี๋ยฝูมีศักดิ์เป็นศิษย์พี่ของตันอี้หยู ที่แล้วมาเก็บเนื้อเก็บตัว ครั้งกระโน้นมันลักพาตัวเด็กชายไปฝึกอวิชชา ดังนั้นข้าจัดส่งยอดฝีมือออกตามล่า กลับต้องสูญเสียกำลัง พกความล้มเหลวกลับมา แสดงว่าคนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยมหาเป็นรองตันอี้หยูไม่"

ทุกผู้คนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ เพียงตันอี้หยูคนเดียวก็สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ผู้คน ยามนี้เพิ่มคร่าขวัญเจี๋ยฝูอีกคนหนึ่ง นับว่ายากรับมือจริงๆ

เจ้าอารามมุ่นเมฆตาทอประกายพิสดารอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน กล่าวว่า

"หากสำนักฉางไปเข้าร่วมกับนิกายบัญชาฟ้าจริง อย่างนั้นยอดฝีมือที่สวามิภักดิ์ต่อนิกายบัญชาฟ้า สมควรนับเซียนไม่แก่เฒ่ามีฝีมือสูงสุด ส่วนหอกพลั่วเหินบินคู่ที่รองลงมาจบชีวิตใต้คมดาบน้องแซ่ชิแล้ว กระบี่อสูรสือจงเทียนแห่งสำนักกระบี่เงาภูตก็รับบาดเจ็บใต้กระบี่คลุมวรุณยากที่จะร่วมก่อการกบฏ ดังนั้นกองกำลังส่วนตัวตลอดจนกำลังสนับสนุนของนิกายบัญชาฟ้า สมควรมีเพียงหลายคนนี้"

ทุกผู้คนมีสีหน้าซึมเซา ค่ำคืนนั้นเพียงตันอี้หยูคนเดียว ก็ทำให้ทั้งหมดยากที่จะรับมือได้ ฝ่ายตรงข้ามยังมีวิชามารไม่ขาดสาย หากเกิดการต่อสู้ ยากที่จะเล็งผลเลิศได้

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เสี้ยงจงจู่ (ประมุขชาติตระกูลแซ่เสี้ยง) กับซือไท่ (คำยกย่องแม่ชี) อาจตกหล่นบุคคลอันร้ายกาจไปคนหนึ่ง คนผู้นี้เป็นศิษย์น้องคนเล็กของฝูเหยาหง ฉายาพุทธนอกรีตจงจุงอิ๋ว หากคนผู้นี้ยังไม่ตาย ตอนนี้สมควรมีอายุร้อยปี มีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของตันอี้หยู ผังปานเพิ่งออกท่องยุทธจักร ก็เสาะหายอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักมารผู้นี้ ลงมือสิบกระบวนท่า ก็โค่นมันพ่ายแพ้หลบหนี หลังจากนั้นเงียบหายไร้ข่าวคราว ตอนแรกเราก็เข้าใจว่ามันตกต่ำจนยากฟื้นฟู จนบัดนี้ค่อยได้คิดว่ามันอาจประสานงานกับตันอี้หยู ซ่อนตัวอยู่หลังฉาก บุคคลที่มีวิชามารลึกล้ำเช่นมัน สมควรมีอายุนับร้อยปีโดยไม่มีปัญหา"

ครานี้แม้แต่หงอู่ฮ่องเต้ยังมีพระพักตร์เคร่งเครียด

หานป๋อสดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"พวกเรามิสู้ตามหาตัวจอมยุทธ์ล่าง หรือดูว่าท่านเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ยังอยู่หรือไม่?"

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวว่า

"หากจงจุงอิ๋วยังมีชีวิตอยู่ การศึกรักษาราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทครั้งนี้ พวกเราจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ"

ทุกผู้คนหารือถึงตอนนี้ เพียงจำกัดที่คู่มืออันเข้มแข็ง ไม่ได้นับคำนวณมือดีรองลงไป หากนับฉีไท่และหวงจื่อเฉิงที่ปะปนอยู่ในราชสำนักเข้าไป นับเป็นขุมกำลังที่น่าตระหนก นอกจากนั้นหากไซ่เหนียนจู่และจื้อพ่อเทียนเข้าร่วมกับตันอี้หยู นอกจากได้รับความช่วยเหลือจากล่างฟานหวิน ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายเอาชนะได้ แน่นอนปัญหาอยู่ที่เหล่าขันทีเงาต้องตามเสด็จหงอู่ฮ่องเต้ไปสักการะฟ้าดินที่ชานเมืองทิศใต้ ไม่เช่นนั้นไม่ว่าตันอี้หยูและพวกกล้าแข็งเพียงไหน ก็ไม่มีกำลังแข็งกล้ากว่าหงอู่ฮ่องเต้

เงื่อนปมสำคัญของแผนล่องูออกจากถ้ำนี้คือ ไม่ปล่อยให้ตันอี้หยูแย่งชิงราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทซึ่งไม่มีอยู่จริงไปได้ อย่างนั้นหลังจากที่หงอู่ฮ่องเต้แสร้งเป็นเสวยสุราพิษลงไป ตันอี้หยูได้แต่ระดมขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนิกายบัญชาฟ้า ทำการควบคุมสถานการณ์มิให้ราชโองการที่ว่าเปิดเผยออกมา แต่หากตันอี้หยูเปิดคลังวิเศษในพระตำหนักชุนเหอกับหอฉังเจิงเก๋อเป็นผลสำเร็จ พบว่าไม่มีราชโองการที่ว่า อย่างนั้นพวกนางจะนิ่งเฉยชมดูเหตุการณ์ต่อไป แผนล่องูออกจากถ้ำจะพบกับความล้มเหลวแล้ว

ชิฉางเจิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ไม่ว่าพวกมันมียอดฝีมืออันใด เราเหล่าชิ...อืมม์ เราชิฉางเจิงหากลัวมันไม่”

ฟงสิงเลี่ยกล่าวเสริมว่า

“ฝ่าบาทโปรดวางพระทัย เมื่อมีซือไท่และเหล่าผู้อาวุโสนำขบวนพวกเราจะไม่ปล่อยให้ตันอี้หยูสมมาดปรารถนา”

ทั้งสองล้วนแสดงออกถึงความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้า และความคิดมุ่งไปข้างหน้า หากเปรียบเทียบกัน หานป๋อแสดงว่าขลาดเขลากว่ามากนัก แต่ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนหานป๋อ ทั้งนี้เพราะวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมารของมัน พอดีเป็นดาวข่มของผู้คนในสำนักมาร

เยี่ยซู่ตงกล่าวว่า

“ศิษย์พี่ของเราทั้งสองล้วนอาสามาช่วยเหลือ คราครั้งนี้หากตันอี้หยูมาแย่งชิงราชโองการ ต้องไม่กล้ารุกรานอย่างเปิดเผย เพราะรังแต่กระตุ้นให้ราชองครักษ์ที่รักษาวังทั้งสองหมื่นนายเข้าร่วมการศึก เมื่อถึงเวลาต่อให้พวกนางมีไพร่พลอีกเท่าตัวก็ไม่สามารถจากไปได้ คาดว่าคงใช้ยอดฝีมือไม่กี่คน เป็นการใช้ผู้เข้มแข็งปะทะคนเข้มแข็ง ส่วนคนทรยศเช่นฉีไท่หรือจางปิ่ง ต้องเข้าร่วมพิธีที่ชานเมืองทิศใต้ ไม่อาจ

ปลีกตัวได้"

เอี๋ยนอู๋จี้ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"พวกเราคล้ายละเลยเหลิงเอี้ยนกับสมุนบริวารของมันไป"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ข้านึกถึงปัญหาข้อนี้แต่แรก ดังนั้นไม่ประกาศโทษฐานความผิดของมัน และไม่ปลดมันออกจากตำแหน่ง มันยังคงเป็นผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ หากมันกล้ามารุกราน ต่อให้คลุมหน้าปกปิดรูปโฉม ยังถูกทหารรักษาพระองค์จดจำออก อย่างนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่ามันทรยศต่อข้า ภายหน้าไม่สามารถสั่งการในกองทหารรักษาพระองค์ได้ มิหนำซ้ำคนผู้นี้เป็นคนเห็นแก่ตัว นอกจากจงรักภักดีต่อผังปานแล้วล้วนไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ดังนั้นในการแย่งชิงราชโองการครั้งนี้คาดว่ามันจะวางเฉยไม่เข้าร่วมด้วย อย่าว่าแต่มันยังมีเรื่องสำคัญกว่านี้ต้องกระทำ"

จากนั้นรับสั่งต่อเอี๋ยนอู๋จี้ว่า

"เจ้าใช้บริวารปล่อยข่าวออกไปว่า หลังจากที่ข้ากลับจากเซ่นสรวงฟ้าดิน จะสำเร็จโทษเฉินกุ้ยเฟย"

ทุกผู้คนรับฟังจนใจสั่นสะท้าน

ผู้ที่ร้ายกาจที่สุดยังคงเป็นหงอู่ฮ่องเต้ หมากตานี้ทั้งล่อลวงเหลิงเอี้ยนไปอีกทาง ยิ่งบีบบังคับให้มันเผยโฉมต่อหน้าผู้ใต้บังคับบัญชา แต่การชิงตัวเฉินกุ้ยเฟย โทษฐานไม่หนักหนาเท่ากับก่อการกบฏ หากหงอู่ฮ่องเต้ทรงถูกวางยาสิ้นพระชนม์ มันก็จะนึกหาคำแก้ตัวได้

สถานการณ์ในตอนนี้ล่อแหลมยิ่ง ต่อให้จูหวินเหวินสามารถก้าวขึ้นครองบัลลังก์ จูหวินเหวินก็ไม่อาจให้ผู้ใดล่วงรู้ว่า ราชบัลลังก์นี้ได้จากการช่วงชิงกลับมา หาไม่แผ่นดินจะปั่นป่วนวุ่นวาย หากเหลิงเอี้ยนกลายเป็นผู้กุมความลับครั้งนี้ จูหวินเหวินคงได้แต่เสียสละมันไป

แน่นอน หนทางเพียงหนึ่งเดียวของเหลิงเอี้ยนคือ ฉวยโอกาสที่ชุลมุนวุ่นวาย ช่วยเหลือเฉินกุ้ยเฟยจากไป แต่หงอู่ฮ่องเต้คงไม่ปล่อยปละละเว้นมัน คาดว่ามีวิธีจัดการกับเหลิงเอี้ยน

หานป๋อกล่าวว่า

"หากเกิดการต่อสู้ขึ้น ราชองครักษ์และทหารรักษาพระองค์ในหวงเฉิงจะทำอย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"นี่แล้วแต่เจ้า มีวิธีอยู่สองวิธี หนึ่งคือระดมกำลังประสานเสริมกับพวกเจ้าคุ้มครองพระคลังเอาไว้ หนึ่งคือกำหนดพระตำหนักชุนเหอเป็นเขตหวงห้าม นอกจากพวกเจ้าแล้ว ไม่ว่าผู้ใดห้ามเข้าออกทั้งสิ้น วิธีแรกมีข้อเสียอยู่ที่อาจมีคนหันอาวุธกลับมา อย่างนั้นก็ยากระวังป้องกันแม้แต่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่เช่นฉีไท่กับจางปิ่งยังเป็นคนของนิกายบัญชาฟ้า ราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์ย่อมมีคนทรยศเช่นกัน"

ทรงดำริเล็กน้อยจึงตรัสสืบต่อ

"เช่นนี้เถอะ ให้ถอนดึงกำลังของเจ้าเอี้ยนอ๋องมาเสริมกำลังพวกเจ้า"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ต้อง เมื่อมีล่างฟานหวินหนุนหลัง ยังเกรงกลัวผู้ใดอย่าว่าแต่ตอนนี้ยากจำแนกศัตรูหรือฝ่ายตน ฝ่าบาทยิ่งต้องการกำลังอารักขา"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลดังยาวนาน ทรงยืนขึ้นมา ทุกผู้คนรีบลุกตาม เจ้าชีวิตแห่งต้าหมิงทรงมีพระพักตร์กระตือรือร้น รับสั่งว่า

"ตกลงตามนี้ ตอนนี้ข้าจะออกเดินทางไปเซ่นสรวงฟ้าดินที่ชานเมืองทิศใต้ เมื่อกลับถึงวัง จะเป็นเวลาปลิดปลงคนทรยศแล้ว"

เหลียนชิ่วชิ่วรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง ที่ขอบเตียงก็นั่งไว้ด้วยสตรีชุดขาวราวหิมะ ทั้งงดงามทั้งลี้ลับอย่างบอกไม่ถูกนางหนึ่ง

นางย่อมเป็นประมุขนิกายบัญชาฟ้าตันอี้หยู

ตันอี้หยูมองดูล่างฟานหวินอย่างยิ้มแย้ม ตาทอประกายพิสดาร เมื่อนางกวาดตาไปยังเหลียนชิ่วชิ่วที่นั่งบนตักล่างฟานหวิน ก็อุทานเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ศิลปะการแสดงของน้องชิ่วชิ่วบรรลุถึงขั้นไร้ผู้ทัดเทียม หากยอมเข้าสังกัดเรา รับรองว่าจะพบกับความสำเร็จยิ่งกว่าผู้ใด"

ล่างฟานหวินรวบรั้งมือซ้ายเล็กน้อย โอบรั้งเหลียนชิ่วชิ่วเข้ามาในอ้อมอก ขณะเดียวกันก็แผ่พุ่งพลังจากปลายนิ้ว ถ่ายทอดพลังที่หนักเบาไม่เท่ากันเข้าสู่เส้นชีพจรของนาง

ตันอี้หยูใช้ศอกค้ำโต๊ะเตี้ยซึ่งจัดตั้งอยู่ข้างเตียง ยกมือเท้าคางมองดูล่างฟานหวินด้วยความสนใจ คล้ายไม่กลัวล่างฟานหวินจะลงมือต่อนาง

สีหน้าล่างฟานหวินปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้น กล่าวว่า

"ผู้ที่ลงมือต่อชิ่วชิ่ว แม้เดินในแนวทางสำนักมาร แต่วิชามารยังเหนือกว่าตันเจี้ยวจู่ขั้นหนึ่ง อภัยที่เราผู้แซ่ล่างรอบรู้จำกัด นึกไม่ออกว่าเป็นผู้อาวุโสท่านใดของสำนักมาร?"

ตันอี้หยูยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นผู้ใดล้วนไม่สำคัญ ปัญหาอยู่ที่ล่างฟานหวินสามารถคลี่คลายหรือไม่?"

เหลียนชิ่วชิ่วหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องคำ "ว่ากระไร?" พริบตานั้นประกายตาของเจ้าพระยาเฉากว๋อหลี่จิ่งหลงพลันผุดขึ้นในห้วงสมอง

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ชิ่วชิ่วไม่ต้องเป็นห่วง จุดประสงค์ของเจี้ยวจู่เพียงคิดสะกดเรา

ผู้แซ่ล่าง อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของนางเท่านั้น"

ตันอี้หยูหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"การประลองกับล่างฟานหวินช่างสมใจจริงๆ อี้หยูยังคิดกระตุ้นเตือนจอมยุทธ์ล่างว่า คุณหนูซิ่วซิ่วนอกจากถูกวิชามารของพวกเราสยบเส้นชีพจรไว้ ยังถูกพิษผสมทำร้าย ไม่แน่ว่าเพียงดื่มน้ำหยดหนึ่งจะถึงแก่ชีวิตทันที เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้จอมยุทธ์ล่างมีเพลงกระบี่เลิศภพจบพสุธา ก็ได้แต่เบิ่งตาดูนางกระหายน้ำจนตาย"

พลางกลอกตาคู่งาม กล่าวเสริมว่า

"แผนการนี้ดูไปคล้ายรวบรัด แต่พวกเราต้องใช้ความพยายามไม่น้อย ค่อยค้นพบจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของจอมยุทธ์ล่าง"

เหลียนซิ่วซิ่วหวนนึกถึงค่ำคืนนั้น นางกำนัลของท่านผู้หญิงกงนามเสี่ยวจมาหาฮัวตั้วเอ๋อ หลอกถามจนล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับล่างฟานหวิน ยามนี้ค่อยเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด นางฟุบกายกับอ้อมอกล่างฟานหวินอย่างเกียจคร้าน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ตายก็ตายเถอะ ขอเพียงสามารถตายในอ้อมอกล่างหลางซิ่วซิ่วก็พึงพอใจแล้ว"

ล่างฟานหวินมองดูตันอี้หยูอย่างปลอดโปร่ง

ตันอี้หยูบังเกิดความไม่สบายใจขึ้น คล้ายกับไม่ว่าอันใดล้วนถูกเขามองทะลุปรุโปร่ง

หลังความนิ่งเงียบงันที่น่าอึดอัดใจ ตันอี้หยูอดกล่าวมิได้ว่า

"หากท่านไม่มีคำพูดจะกล่าว ผู้อื่นจะไปแล้ว"

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"เจี้ยวจู่แม้มียอดฝีมือร่วมทางสี่คน แต่เราผู้แซ่ล่างรับรองว่าขอเพียงเจี้ยวจู่กระดิกนิ้วคราหนึ่ง เราจะจู่โจมสังหารเจี้ยวจู่ โดยที่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือท่าน"

ตันอี้หยูกลอกตาตลบหนึ่ง หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"อี้หยูย่อมไม่เชื่อ อย่าเพิ่งบอกว่าท่านมีความสามารถเช่นนั้นหรือไม่ หรือว่าจอมยุทธ์ล่างหักใจทนดูหญิงงามในอ้อมอกเผชิญกับความปวดร้าวนานัปการ ค่อยจบชีวิตไป?"

ปากแม้กล่าวเช่นนี้ นางกระทั่งนิ้วมือยังไม่กล้ากระดิกแม้แต่น้อย

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หากไม่เชื่อ เจี้ยวจู่ก็ทดสอบดูด้วยตัวเอง"

ตันอี้หยูทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"อี้หยูไม่ ครากก่อนถูกจอมยุทธ์ล่างขู่จนขวัญฝ่อ ไหนเลยยังกล้าวู่วามอีก?"

นางพอใช้วิชาเสน่ห์หญิงออก บันดาลให้ผู้คนจำแนกไม่ออกว่าเป็นจริงหรือแปลกปลอม กลับใช้ความอ่อนพิชิตความแข็ง ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ยามนี้ถึงรอบล่างฟานหวินตกเป็นเบี้ยล่าง อย่างน้อยต้องสอบถามนางว่ามีเงื่อนไขอันใด จึงยอมปลดปล่อยเหลียนซิ่วซิ่ว

ล่างฟานหวินย่อมไม่ตกหลุมพรางของนาง เพียงยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าววาจาอีก

ตันอี้หยูลอบร้องผิดท่าในใจ ด้วยวิชามารของนาง ต่อให้รักษาอิริยาบถนี้สามวันสามคืนก็ไม่เหน็ดเหนื่อย ปัญหาอยู่ที่หงอู่ฮ่องเต้กำลังจะเสด็จไปยังชานเมืองทิศใต้ นางไม่มีเวลาจมอยู่ที่นี้ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราสำนึกตัวว่าสู้จอมยุทธ์ล่างไม่ได้ เช่นนี้เถอะ ขอเพียงล่างฟานหวินออกจากนครหลวง ไม่ถามไถ่เรื่องในที่นี้ อี้หยูจะหาทางยืด 'สื่อกระตุ้นพิษ' ซึ่งไร้ร่องรอยให้สืบสาวภายในกายน้องซิ่วซิ่วไปอีกร้อยวัน เมื่อถึงเวลาค่อยจัดส่งยาขจัดไป ผู้อื่นยินยอมกล่าวคำสาบานด้วยถ้อยคำสาหัสของสำนักมาร รับรองไม่คืนคำ"

ล่างฟานหวินตาสาดประกายเย็นเยียบ มองทะลุไปในดวงตาตันอี้หยู ตวาดว่า

"ไยต้องวุ่นวายถึงเพียงนี้ เจี้ยวจู่บอกวิธีขจัดออกมา เราผู้แซ่ล่างพอพิสูจน์ว่าไม่ผิดพลาด จะนำซิ่วซิ่วออกจากนครหลวง ไม่สอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของท่านกับจูหยวนจางอีก"

สตรีภายในห้องทั้งสองล้วนตะลึงลาน

เหลียนซิ่วซิ่วคิดไม่ถึงว่าล่างฟานหวินยอมเสียสละเพื่อนางถึงเพียงนี้ ส่วนตันอี้หยูคาดคิดไม่ถึงว่าจะเจรจากับล่างฟานหวินโดยง่ายดายปานนี้

ฉินเมิ่งเหยากับผังปานออกจากนครหลวงแล้ว หากล่างฟานหวินยอมนิ่งดูดายไม่เกี่ยวข้อง อย่างนั้นตันอี้หยูยังมีข้อกริ่งเกรงใด?

ตันอี้หยกล่าวด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

"จอมยุทธ์ล่างต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของอี้หยูจริงๆ มิใช่พอออกจากนครหลวง ก็วกกลับมารังควานอี้หยูอีก"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความรำคาญว่า

"หากยังพร่ำพิไร เรื่องนี้เป็นอันยกเลิก แต่ท่านทางที่ดีอย่าได้ออกจากนครหลวงแม้สักก้าวเดียว"

ตันอี้หยูยินดียิ่ง รีบบอกวิธีที่สยบเส้นชีพจร ตลอดจนสื่อกระตุ้นพิษภายในกายเหลียนซิ่วซิ่วออกมา

ล่างฟานหวินพอฟังจบ อดนับถือเลื่อมใสมิได้ ไม่ว่าวิธีสยบเส้นชีพเจร หรือใช้สื่อกระตุ้นพิษ เขาล้วนคลี่คลายได้โดยง่ายดาย แต่หากทั้งสองประการผสมรวมกัน เขาก็จับต้นชนปลายไม่ถูกแล้ว

ยามนั้นเขาถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างเหลียนซิ่วซิ่ว เพียงชั่วพริบตาเหลียนซิ่วซิ่วรู้สึกร่างกายปลอดโปร่งจิตใจแจ่มใส กลับคืนสู่สภาพปรกติ แต่ที่หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อสีแดงไหลซึมออกมา ที่แท้พิษร้ายถูก

ขับออกจากร่างจนหมดสิ้น

ตันอี้หยูยืดกายขึ้น กล่าวว่า

“จอมยุทธ์ล่างมีวาจาเป็นสัจจะ อี้หยูไปได้แล้วกระมัง?”

ล่างฟานหวินผงกศีรษะเล็กน้อย ตันอี้หยูเผยอยิ้ม ร่างพลันหายวับไป

ล่างฟานหวินใช้ฝ่ามือดูดซับหยาดเหงื่อสีแดงบนหน้าผากเหลียนซิ่วซิ่ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม่มีเรื่องราวใดแล้ว พวกเราเดินทางสู่ทะเลสาบต้งถิง ชมทัศนียภาพร่วมกัน”

เหลียนซิ่วซิ่วตื้นตันใจยิ่ง เรียกหา “ฟานหวิน” คำหนึ่ง ใบหน้าล่างฟานหวินปรากฏรอยยิ้มลึกล้ำสุดหยั่งคาดขึ้น ยื่นหน้าถึงข้างใบหูขาวผ่องจนแทบโปร่งใสของนาง กล่าวว่า

“ตอนนี้ผู้ใดพลัดตกหลุมพรางผู้ใด ยังกล่าวเร็วกว่าเหตุไป”

เหลียนซิ่วซิ่วมองดูเขาอย่างเหลือเชื่อ จากนั้นส่งเสียงร้องด้วยความยินดี ใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดกอดรัดล่างฟานหวินไว้ ความคิดคำนึงลอยล่องไปยังทะเลสาบต้งถิง

ล่างฟานหวินลอบทอดถอนใจ ตันอี้หยูทำร้ายจี้ซีซีถึงแก่ชีวิตเขาไหนเลยปล่อยให้นางทำร้ายหญิงงามในอ้อมอกอีก?

แต่เขาก็จะไม่ปล่อยปละละเว้นตันอี้หยู

พระตำหนักชุนเหอเป็นกลุ่มสิ่งปลูกสร้างเขตวังหลัง โครงสร้างย่อมไม่เทียบเท่าพระตำหนักเฟิ่งเทียน แต่เป็นสถานที่ประทับเมื่อทรงว่างจากข้อราชการสำหรับทอดพระเนตรของมีค่า จึงมีอีกชื่อหนึ่งว่าหอฉังเจิงเก๋อ (หอสะสมของมีค่า)

ที่นี้ตกแต่งอย่างกว้างขวางสบาย แบ่งเป็นเจ็ดช่วง คลังวิเศษ

อยู่ในห้องใต้ดินของพระตำหนักกลาง คราก่อนหานป่อมายังที่นี้ เขียนพระราชสาส์นถึงกษัตริย์โคกุเรียว โดยมีเฉินกุ้ยเฟยทำหน้าที่ฝนหมึก

โครงสร้างของพระตำหนักชุนเหอต่างกับพระตำหนักอื่น หลังคาห้องไม่ได้สลักเสลาเช่นพระตำหนักทั่วไป หากแต่เป็นรูปทรงปลายแหลม เอียงลาดลงยังสองฟากข้าง ให้ความรู้สึกที่ปลอดภัย และเหมาะกับอยู่อาศัย

พระตำหนักทั้งหมดหันหาทิศใต้ หลังพระตำหนักเป็นอุทยานหลวง ก่อกำแพงสูง ด้านหน้าสองฟากข้างปลูกสร้างเก๋งขุดสระน้ำล้อมเป็นลานกว้างแถบหนึ่ง ตัดเส้นทางส่วนพระองค์ทอดถึงหน้าพระตำหนัก

ยามนี้เป็นเวลาหลังเที่ยง ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง พระตำหนักให้ความรู้สึกที่เยือกเย็น ราชองครักษ์ที่ปรกติเฝ้ารักษาการณ์อย่างแข็งขันหายหน้าไป

ฟงสิงเลี่ยเชื่อมต่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ฉิชางเฉิงก็คอนดาบศัสตราฟ้าอยู่บนไหล่ นั่งอยู่บนบันไดของพระตำหนัก สนทนากันอย่างปลอดโปร่ง

เสียงฝีเท้าดังขึ้น กู่เซี่ยนเหลียนกับชวีเยี่ยเวี่ยจูงมือกันเดินออกจากพระตำหนัก กล่าวถามว่า

“พวกท่านยังต้องการขบเม็ดแมงโตหรือไม่? ยังเหลืออยู่อีกมาก”

ทั้งสองรับฟังจนหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

ยามนั้นหานป่อกระโดดจากหลังคาพระตำหนักไปยังอุทยานหลัง กลับเห็นหวินซู่คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าเจ้าอารามมุ่นเมฆในเก๋งน้อยที่ห่างไปไม่ทราบสนทนาถึงเรื่องใด

หานป่อแม้บังเกิดความสงสัยอยากรู้ คิดใช้วิชาแอบฟังซึ่งเพิ่งเรียนรู้สดับฟังให้แน่ชัด แต่ยังไม่อาจกระทำเรื่องไม่ดีงามเช่นนั้น ขณะ

จะหันกายไป ได้ยินเจ้าอารามมุ่นเมฆเรียกหาว่า

"ประสกหานมาทางด้านนี้"

หานป๋อลอบคร่ำครวญในใจ หรือหวินซู่ร้องเรียนต่อเจ้าอาราม มุ่นเมฆว่ามันเคยแทะโลมนาง ซึ่งความจริงมันหาได้กระทำเรื่องราว เกินเลยอันใดไม่

ยามนั้นหวินซู่ลุกขึ้นยืน ก้มศีรษะต่ำลง

หานป๋อมาถึงเบื้องหน้าเจ้าอารามมุ่นเมฆซึ่งนั่งอยู่ใจกลางเก๋ง กัดฟันถามว่า

"ซือไท่ (คำยกย่องแม่ชี) มีคำแนะนำสั่งสอนใด?"

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อาตมาเชิญประสกมา เพื่อต้องการให้ประสกหานเป็นพยานว่า หากอาตมาประสบเหตุอันใด ขอยกตำแหน่งเจ้าอารามให้กับหวินซู่"

หวินซู่พลันเงยหน้าขึ้น เรียกหา "ซือฟู่" (ท่านอาจารย์) คำหนึ่ง เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"เจ้าไม่เชื่อฟังวาจาซือฟู่แล้วหรือ?"

หวินซู่ก้มศีรษะลงใหม่ โดยไม่กล้าโต้แย้ง หานป๋อชมดูจนบังเกิดความเวทนานัก

เจ้าอารามมุ่นเมฆเห็นหานป๋อเหม่อมองดูหวินซู่จึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ประสกหาน"

หานป๋อค่อยได้สติ กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ซือไท่ไหนเลยมีเหตุอันใด เรื่องนี้ต้องค่อยๆ พูดจากัน"

เจ้าอารามมุ่นเมฆตัดบทว่า

"ประสกเพียงเป็นพยานก็พอ"

จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"อาตมาความจริงตัดขาดจากกิเลสทั้งปวง แต่ตอนนี้พอทราบว่าเจี๋ยฝูอาจรุดมา กลับไม่อาจหักห้ามความคิดล้างแค้นชำระอัปยศจึงสั่งเสียเรื่องหนึ่ง จะได้พิสูจน์ความเป็นความตายกับศัตรูอย่างเต็มที่"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ซือไท่รู้จักเจี๋ยฝูหรือ?"

เจ้าอารามมุ่นเมฆกล่าวราวไร้เรื่องราวใดว่า

"มิเพียงรู้จัก ยังเป็นสามีภรรยากันสามวัน"

หานป๋อตะลึงลานกับที่

เจ้าอารามมุ่นเมฆสีหน้าเยือกเย็น กล่าวราวกับกำลังบอกเล่าเรื่องราวของผู้อื่นว่า

"นั่นเป็นหนี้เก่าเมื่อสี่สิบสามปีก่อนแล้ว ตอนนั้นเจี๋ยฝูเป็นเขี้ยวเล็บของมองโกล ถูกฝ่ายธัมมะดินแดนภาคกลางซ่มโจมตีรับบาดเจ็บสาหัส ท่านพ่อซึ่งไม่ทราบความนัยประสบเหตุ จึงช่วยเหลือกลับบ้านรักษาเยียวยาจนทุเลาหายดี มิคาดคนผู้นี้มีจิตใจชั่วช้า มิเพียงไม่สำนึกบุญคุณ ยังแสร้งเป็นเขยยู่จุ้ย* ของตระกูลเรา ไม่ถึงสามวันก็ทิ้งขว้างเรา คนชั่วช้าผู้นี้เพื่อทำลายหลักฐาน กลับเข่นฆ่าคนในครอบครัวเราจนหมดสิ้น เราก็ถูกมันจี้ใส่ดรรชนีหนึ่ง ความจริงต้องตาย แต่ถูกเจ้าอารามรุ่นก่อนซึ่งตามล่าเจี๋ยฝูมาช่วยเหลือเอาไว้"

หานป๋อหวนนึกถึงเจี๋ยฝูแม้ใจดำอำมหิต แต่อาจยังไม่สูญสิ้นมโนธรรม ไม่เช่นนั้นเจ้าอารามมุ่นเมฆไหนเลยไม่เสียชีวิตทันที

เจ้าอารามมุ่นเมฆคล้ายล่วงรู้ความในใจมัน จึงกล่าวสืบต่อ

"ดรรชนีของมันจี้ถูกตำแหน่งหัวใจของอาตมา หาทราบไม่ว่า

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่ายิบจ่วย เป็นเขยที่อาศัยอยู่บ้านฝ่ายหญิง บุตรชิดาที่ถือกำเนิดมาต้องใช้แซ่ของฝ่ายหญิง

หัวใจของอาตมาเคลื่อนคล้อยต่างกับผู้คนทั่วไปเล็กน้อย ค่อยรักษาลมหายใจเอาไว้"

หานป๋อเดือดดาลเป็นการใหญ่ ด่าทอว่า

"ตัวบัดซบของมารดามัน หากมันกล้ามาจริงๆ ซือไท่เพียงชมดูอยู่ด้านข้าง บิดาจะฟันร่างมันเป็นแปดท่อน"

เจ้าอารามมุ่นเมฆส่ายหน้ากล่าวอย่างหดหู่ว่า

"กุศลเจตนาของประสก อาตมาขอรับด้วยใจ ความหลังเหล่านี้คล้ายงูพิษ ฉกกัดจิตใจของอาตมานานปี ในที่สุดถึงเวลาสะสางแล้ว"

พลางลุกขึ้นยืนช้าๆ กล่าวกับหานป๋อว่า

"ขอมอบหวินซู่ให้ประสกดูแล อาตมาคิดนั่งกรรมฐานสักครู่"

กล่าวจบถลันวูบหนึ่ง หายลับเข้าป่าไผ่ข้างเก๋ง

หวินซู่สงบเยือกเย็นอย่างประหลาด แสดงว่ารับรู้ความหลังอันเจ็บช้ำรันทดของเจ้าอารามมุ่นเมฆก่อนแล้ว

ขณะไม่ทราบกล่าวกระไรดี หวินซู่ก็กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อาตมายังเข้าใจว่าประสกหานไปหาจอมยุทธ์ล่างเสียอีก"

หานป๋อหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวอย่างกระดากกระเดื่องว่า

"ข้าพเจ้าขวัญอ่อนใช้การไม่ได้ เสี่ยวซือฟู่ (คำยกย่องแม่ชีน้อย) คงนึกดูแคลนข้าพเจ้าแล้ว"

ใบหน้าสีขาวอมแดงของหวินซู่ปรากฏรอยลักยิ้มจางๆ สองรอย ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ไม่หรอก อาตมาเพียงกล่าวล้อเล่น ซือฟู่บอกว่าประสกหานกอปรด้วยน้ำใสใจจริง ไม่อวดอ้างเป็นนักสู้ผู้กล้า แต่เป็นจอมยุทธ์ที่แท้เอ่ยถึงกำลังขวัญ ไม่มีผู้ใดขวัญกล้ากว่าท่าน กลับปลอมเป็นเซวียหมิงอี้เดินไปตามท้องถนน"

หานป๋อได้ยินนางกล่าวอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ได้แต่เหม่อมอง

ดูนาง หวนนึกถึงหญิงงามเช่นนี้กลับบวชเป็นแม่ชี นับเป็นการทำลายสิ่งมีค่าตามธรรมชาติ รอจนแก่เฒ่าค่อยเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ยังไม่สาย

เมื่อมองดูรูปร่างที่สูงระหง จนแทบสูงเท่ากับมันของนาง ราคะจิตของหานป๋อก็กลับคืนมาทีละน้อย

หวินซู่ถูกมันจ้องมองจนหน้าแดงระเรื่อ ก้มศีรษะลง ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณเบาๆ กล่าวว่า

"บาปกรรมบาปกรรม อาตมากลับพูดพล่ามไม่หยุดหย่อน"

หานป๋อกล่าวอย่างโง่งมซึมเซาว่า

"ไหนเลยเป็นบาปกรรม ในพระสูตรมิใช่บันทึกคำเทศนาของพุทธองค์หรอกหรือ? พระองค์ยังพูดมากกว่าท่านอีก"

หวินซู่กล่าวอย่างขุ่นเคืองอยู่บ้างว่า

"นั่นผิดแผกแตกต่าง พระองค์คิดปลดปล่อยชนชาวโลก สอนสั่งทั้งหมดพ้นจากทะเลทุกข์"

หานป๋อกล่าวว่า

"พูดจาคือพูดจา คำพูดของเสี่ยวซือฟู่คล้ายลมวสันต์โชยลูบไล้ต่อข้าพเจ้า ไม่มีความรู้สึกว่าโลกนี้เป็นทะเลทุกข์ สมควรเป็นกุศลผลบุญมากกว่า"

หวินซู่จะอย่างไรยังเยาว์วัย รู้สึกว่าหานป๋อกล่าววาจาน่าขบขัน ต้องหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่มีผู้ใดกล่าวชนะท่าน วันนั้นแม้แต่หลวงจีนไร้คำนึงยังถูกท่านก่อกวนจนเลอะเลือน อาตมายิ่งมิใช่คู่มือของท่าน ซือฟู่บอกให้อาตมาติดตามท่าน ขั้นต่อไปควรทำอย่างไร?"

หานป๋อเห็นนางแย้มยิ้มเล็กน้อย กล่าววาจาแผ่วเบา เป็นความงามน่าประทับใจ ถึงกับคันที่หัวใจยากจะเกา ขณะจะกล่าวกระไร พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ศัตรูมาแล้ว"

ที่หน้าพระตำหนัก ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยซึ่งนั่งอยู่บนบันได ล้วนรู้สึกตัวว่ามียอดฝีมือดุกดามเข้าใกล้ ทั้งสองสบตากันวูบ ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"มุสิกมาขโมยสิ่งของแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ บนลานกว้างเพิ่มผู้คนขึ้นสิบสี่คน

คนเหล่านี้แม้สวมชุดนักบู๊ชาวฮั่น แต่กลับสะพายดาบอาทิตย์อุทัยที่แคบยาว รูปร่างต่ำเตี้ยล่ำสัน หนึ่งเดียวที่มีข้อยกเว้นคือมือดาบแดนอาทิตย์อุทัยที่นำหน้ามีรูปร่างสูงโปร่ง อยู่ในวัยสามสิบเศษ ทั้งยังมีหน้าตาหล่อเหลา ผิวขาวราวอิสตรี น่าเสียดายที่แผ่ซ่านกลิ่นอายอันชั่วร้ายชนิดหนึ่ง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันเป็นชนชั้นอันกลอกกลิ้งทั้งโหดเหี้ยมอำมหิต

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยล้วนงงงันวูบหนึ่ง ลอบตำหนิตัวเองชะล่าใจ พวกมันมิใช่ไม่รับรู้ถึงการคงอยู่ของมือดาบแดนอาทิตย์อุทัย แต่หวนนึกถึงคราก่อนตอนที่ล่างฟานหวินนำตัวหัตถ์พิษเฉียนหลอกลับมา พอลงมือก็ฆ่าศัตรูไปสี่คน จึงไม่จดจำใส่ใจ หาคาดไม่ว่ายามนี้พอเผชิญหน้าค่อยพบว่าคนเหล่านี้กอปรด้วยบุคลิกภาพพิเศษเฉพาะ แสดงว่ามาจากค่ายสำนักที่แตกต่าง

โดยเฉพาะคนสูงโปร่งที่ชั่วร้ายบรรลุถึงระดับปรมาจารย์สำนักหนึ่งดูท่าเพียงต่ำต้อยกว่า มิซึจี ไทโซ ขั้นหนึ่ง ยามนี้อยู่ดีๆ พลันเพิ่มยอดฝีมือขบวนนี้ ไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่คนทั้งสอง อดนึกถึงสี่ผู้รับใช้ของ มิซึจี ไทโซ ซึ่งประกอบด้วย วาตะ พนา ขุนคีรี อัคคี ที่ถนัดจัดเจนในการก่อตั้งวิชาพยุหมิได้

คนสูงโปร่งที่หล่อเหลาชั่วร้ายนั้นเผยอยิ้มจนเผยเห็นฟันขาว

แววววาว กล่าววาจาภาษาฮั่นที่ไม่ชัดถ้อยชัดคำว่า

"พวกเจ้าคงเป็นฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิงแล้ว เราเคยเห็นภาพเหมือนของพวกเจ้า และจดจำอาวุธของพวกเจ้าออก"

ชิฉางเจิงตวาดว่า

"ประกาศนามมา"

คนผู้นั้นตาทอประกายเย็นเยียบ จับจ้องมองชิฉางเจิง กล่าวว่า

"เรา เคโยมิ ทาคาอิ เมื่อลงไปยังปรโลกอย่าได้ลืมเลือน"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา พลันผุดลุกขึ้น ถือดาบศัสตราฟ้าก้าวเข้าหาศัตรู หาได้หวั่นเกรงฝ่ายตรงข้ามซึ่งมีกำลังพวกมากไม่

แว่วเสียงเช้งเช้งดังไม่ขาดหู มือดาบที่ด้านหลัง เคโยมิ ทาคาอิ ทั้งสิบสามคน พากันชักดาบอาทิตย์อุทัยด้วยท่วงท่าพิเศษเฉพาะของตัวเอง กระจายกำลังออก ตั้งท่าเริ่มต้นขึ้น บางคนตวัดดาบขึ้นบน บางคนพาดเฉียง ลดต่ำลง ยันพื้นเอาไว้ พริบตานั้นปรากฏรังสีการฆ่าฟันปกคลุมทั่วบริเวณ

ฟงสิงเลี่ยกลัวชิฉางเจิงพลาดพลั้ง จึงยกชูทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ ตามติดอยู่ด้านหลัง

เคโยมิ ทาคาอิ สมเป็นยอดฝีมือแห่งยุค มีท่วงท่าปลอดโปร่ง กล่าวกีลีกูลูเป็นภาษาวอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) หลายคำ ค่อยชักดาบแดนอาทิตย์อุทัยซึ่งตัวดาบแคบแบน คมดาบและด้ามถือยาวเป็นพิเศษออกมา ยกชูดาบขึ้นเหนือศีรษะช้าๆ ตวาดว่า

"จดจำไว้ ดาบของเราเล่มนี้ขนานนามธนูเลือด เป็นดาบอันดับสองของแดนอาทิตย์อุทัยรองจากดาบจันทร์ธารา"

ชิฉางเจิงเดินไม่หยุดยั้ง ยามนี้คุกคามเข้าในรัศมีห้าวา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดาบอันดับหนึ่งหักสะบั้นวิญญาณสลายในดินแดนภาคกลาง

แล้ว ตอนนี้ถึงรอบดาบอันดับสองของท่านบ้าง”

เคโยมิ ทาคาอิ หามีโทสะไม่ ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“นั่นต้องดูฝีมือของพี่ชิแล้ว ฟังว่าพี่ชิมีสตรีมากมาย หลังจากที่พี่ชิตกตาย พวกนางจะตกเป็นของเราแล้ว”

ฟงสิงเลียที่ด้านหลังเห็นบุคลิก ท่วงท่า ตลอดจนรังสีการฆ่าฟันของคนผู้นี้เหนือกว่ามือดาบอื่น จึงกระตุ้นเตือนชิฉางเจิงว่า

“ท่านจัดการกับคนผู้นี้ด้วยความระมัดระวัง ที่หลงเหลือมอบให้กับข้าพเจ้า”

ชิฉางเจิงพบเห็นแต่แรกว่า เคโยมิ ทาคาอิ ผู้นี้พอยกชูดาบยืนหยัด ก็เป็นท่วงท่าอันรัดกุม ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจม ในใจก็สั่นสะท้านเช่นกัน ยามนั้นผงกศีรษะรับ พลันเร่งความเร็วโถมไปเบื้องหน้า ดาบศัสตราฟ้าในมือซ้ายกลับกลายเป็นรังยาวสายหนึ่งแหวกพุ่งใส่ เคโยมิ ทาคาอิ ดุจสายฟ้า

ขณะเดียวกัน เคโยมิ ทาคาอิ สืบเท้าออกมาหนึ่งก้าว ดาบธนูเลือดในมือฟาดฟันลงด้วยความเกรี้ยวกราดดุดัน

ที่น่าตื่นตระหนกคือ ผู้คนมีความรู้สึกว่าดาบนี้รวมรั้งพลังฝีมือทั่วร่างมัน ดังนั้นหากคู่ต่อสู้มีฝีมืออ่อนด้อยกว่า ก็จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะในดาบเดียว

ชิฉางเจิงมีความสำเร็จถึงขั้นวิถีดาบไร้ธุลี จิต สมาธิ และสำนึกหลอมรวมเป็นหนึ่ง สภาวะดาบไม่แปรเปลี่ยน จู่โจมออกอย่างสุดกำลัง

เสียงตังดังสนั่นหวั่นไหว ดาบทั้งสองเล่มปะทะกัน คนทั้งสองล่าถอยไปด้านหลังพร้อมกัน

ชิฉางเจิงลอบร้องคำร้ายกาจในใจ เพียงดาบนี้แสดงว่า พลังฝีมือคนผู้นี้ไม่เป็นรองมัน ดังนั้นถอยปราดถึงด้านหลังฟงสิงเลี่ย

ส่วน เคโยมิ ทาคาอิ ถอยร่นเข้าสู่ขบวนของตน ฝีเท้ายังไม่หยุดลง ล่าถอยไปยังด้านหลัง

ฟงสิงเลี่ยเร่งรุดไปเบื้องหน้า กลายเป็นเผชิญหน้าค่ายกลดาบอาทิตย์อุทัย ซึ่งกระจายออกเป็นรูปครึ่งวงกลม

เพลงทวนไฟลามทุ่งของมันถนัดในการต่อสู้ตะลุมบอนหมู่ แทนที่จะตระหนกกลับยินดี พลิกข้อมือวูบ ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลับกลายเป็นประกายเต็มฟ้า หนุนเนื่องใส่มือดาบที่เข่นฆ่าเข้ามาสามคนดุจทำนบทลาย

เพลงดาบอาทิตย์อุทัยเน้นที่พลังสภาวะ ใช้ชีวิตแลกชีวิต ไม่มีช่องว่างผ่อนปรน มักพิสูจน์ความเป็นความตายในบัดดล

ที่ประจวบเหมาะคือ เพลงทวนไฟลามทุ่งของฟงสิงเลี่ยก็มุ่งไปข้างหน้า ดังนั้นทั้งสองฝ่ายพอเผชิญพบกัน ก็พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกัน

พริบตานั้นทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกวาดถูกดาบอาทิตย์อุทัยที่ฝ่ายตรงข้ามฟาดฟันมา

มือดาบแดนอาทิตย์อุทัยทั้งสามด้านทานทวนสีแดงของฝ่ายตรงข้ามได้ชัดๆ แต่ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะลื่นราวปลาไหล ต่อให้พวกมันทุ่มเทอย่างสุดฝีมือ ยังไม่สามารถสกัดยับยั้งฝ่ายตรงข้ามแม้เพียงชั่ววูบ

พร้อมกันนั้นรู้สึกมีพลังแล่นเข้ามาตามตัวดาบ จู่โจมใส่เส้นชีพจร

มือดาบทั้งสามคราง หนักๆ คำหนึ่ง เคลื่อนถอยไปด้านหลัง โคจรพลังคลี่คลายสลาย

ที่หลงเหลือเกรงว่าพลังสภาวะอ่อนโทรมลง รีบหนุนเนื่องเข้าแทนที่

มิคาดมือตาบทั้งสามนั้นเพิ่งถอยกายไปครึ่งก้าว พลังระลอกสองของฟงสิงเลี่ยก็จู่โจมมาถึง พวกมันไหนเลยคาดคิดว่าศัตรูมีท่าไม้ตายเช่นนี้ ยามไม่ทันระวัง พากันกระอักโลหิตจากปาก โซซัดโซเซล่าถอย เมื่อพลังประหลาดระลอกที่สามซึ่งส่งผลกระทบถึงสมาธิจิตใจ รุกรานใส่เส้นประสาท พลังจิตสมาธิก็พังทลาย ไม่อาจทนทานรับได้ ล้มลงเสียชีวิตไป

ผู้คนในบริเวณรวมทั้งฟงสิงเลี่ยล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

นั่นหาแตกต่างกับวิชาเวทมนตร์ไม่

ยอดฝีมือทั่วไปสามารถหยิบยืมอาวุธแผ่พุ่งพลังนับว่าหายากแล้ว หากเป็นชนชั้นล่างฟานหวินหรือผังปาน สามารถใช้พลังลมปราณตามใจปรารถนา ฟงสิงเลี่ยแม้ยังไม่บรรลุถึงขั้นนี้ แต่กลับแผ่พุ่งพลังที่แตกต่างติดต่อตามกันสามสาย อยู่เหนือขีดความสามารถของยอดฝีมือทั่วไป แม้แต่เหนียนเหลียนตันยังทิ้งชีวิตที่นครอิ้งเทียนฝู่ มือตาบทั้งสามเปรียบกับเหนียนเหลียนตัน นับเป็นอย่างไรได้ ดังนั้นพอประมือก็เสียชีวิตไป

ต่อให้วอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) เหล่านี้ดุร้ายเพียงไหน ยังชมดูจนหน้าเปลี่ยนสี ล่าถอยไปด้านหลัง

เคโยมิ ทาคาอิ มีสายตาคมกล้า มองปราดเดียวก็ล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบาง พลันพุ่งผ่านค่ายกลกลับมายังด้านหน้า ตวาดว่า

“มิน่าเล่าเซียนกุสุมยังมิใช่คู่มือของเจ้า นับว่ามีฝีมือแท้จริงอยู่บ้าง”

ชิฉางเจิงวางมือลงบนหัวไหล่ฟงสิงเลี่ย ยิ้มพลางกล่าวว่า

“จอมยุทธ์ฟง เจ้าผู้นี้เป็นของข้าพเจ้า”

ทางด้านหานป้อเผชิญกับสตรีสาวสองนาง พวกนางลอยตัวขึ้นบนกำแพง นั่งลงอย่างสบายอารมณ์ ทั้งสองล้วนแต่งกายเฉิดฉัน

รูปร่างยวนยั่วใจ มือถือขลุ่ยหยกเลาหนึ่ง

หานป๋อบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ทักทายว่า

"บนกำแพงลมแรง นางงามทั้งสองไยไม่เข้ามาภายในเก๋ง ใกล้ชิดสนิทสนมกันสักครา?"

จากนั้นร้องถามว่า

"นางงามทั้งสองมีคำเรียกหาว่ากระไร?"

หนึ่งในสองสตรีหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ผู้คนร่ำลือว่าหานป๋อท่านเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง ตอนนี้พอพบพานค่อยทราบว่าสมคำร่ำลือ แม้แต่แม่ชีน้อยนางหนึ่งก็ไม่ปล่อยปละละเว้น"

หานป๋อใจหายวาบ กลัวว่าหวินซู่รับไว้ไม่ได้ จึงชำเลืองมองไปยังนาง

มิคาดหวินซู่กล่าวด้วยสีหน้าไร้เดียงสาว่า

"แม่นางผิดแล้ว ประสกหานไม่ได้ไม่ปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า"

สตรีสาวทั้งสองกลับงงงันวูบใหญ่ สตรีที่ยังไม่กล่าววาจากล่าวว่า

"ช่างบริสุทธิ์น่ารักนัก แม้แต่เราที่เป็นสตรียังไม่คิดปล่อยปละละเว้น"

จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"กวนเหยิน (คำเรียกสามี) ผู้อื่นเรียกว่าหมีฉิง (ลุ่มหลงรัก) นางเรียกว่าอู่เม่ย (งามเพริศพริ้ง) เหตุใดมีแต่พวกท่านชายหญิงสาวคลอเคลียกันอยู่ที่นี้ ผู้อื่นไปนอนกลางวันหรือ?"

หานป๋อฉุกคิดว่า ในที่สุดสององ์รักษ์นิกายบัญชาฟ้าที่ได้ยินมานานทั้งสองนางนี้ปรากฏกายขึ้นแล้ว ดูท่าฝ่ายตรงข้ามต้องช่วงชิงราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทไปให้จงได้ จึงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"นางเชียนลุ่มหลงรักร้ายกาจนัก คาดเดาครั้งเดียวก็ถูกต้อง ท่านมีความสนใจหลับนอนหรือไม่ ข้าพเจ้ายินดีน้อมสนอง"

สตรีทั้งสองหัวร่องอหาย หมีฉิงหัวร่อจนหอบหายใจ กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่ทราบความร้ายกาจของท่าน หากจะหลับนอนเราสองต้องอยู่เป็นเพื่อนท่าน ไม่เช่นนั้นไหนเลยรับมือท่านได้ ไม่ทราบมีเวลาว่างหรือไม่ ติดตามพวกเรากลับบ้านไปเถอะ"

อูเมยกล่าวกับหวันซูว่า

"เสี่ยวซือฟู่ไม่หึงหวงกระมัง?"

หวินซู่คล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจต่อคำโต้ตอบของทั้งสองฝ่าย แต่ทราบว่าไม่มีวาจาดีงาม เพียงแต่สำหรับกับหานป๋อ นางเห็นความแปลกประหลาดจนไม่ประหลาดใจ ถึงแม้หน้าแดงวูบหนึ่ง แต่ไม่ตอบคำ ปล่อยให้หานป๋อรับมือกับศัตรู

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านคล้ายมีเวลาว่างมาก มาเป่าบรรเลงเพลงให้บิดาฟังดูก่อน ดูว่ามีความสามารถเพียงไหน หากพอนับได้ เราผู้แซ่หานค่อยหลับนอนกับพวกท่าน"

สตรีทั้งสองสบอารมณ์พอดี การช่วงชิงราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทครั้งนี้ พวกนางหมายมั่นครอบครองให้จงได้ ปัญหาอยู่ที่ฝ่ายตรงข้ามมียอดฝีมือคับคั่ง ยากที่จะจัดการ หากพอเริ่มต้นสามารถพัวพันคู่มือที่เข้มแข็งที่สุดของฝ่ายตรงข้ามสักหลายคน ค่อยใช้กำลังที่กล้าแข็งที่สุดของฝ่ายตนจู่โจมจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม ก็จะพบกับความสำเร็จ โดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง

นับตั้งแต่หานป๋อนำฉินเมิ่งเหยาฝ่าวงล้อมของกองกำลังชนเผ่าต่างๆ ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงแยกย้ายกันเข่นฆ่าเหนียนเหลียนตันหยางเหลิง อิงเฟย กับหอกพลั่วเหินบินคู่ คนทั้งสามก็กลายเป็นสามยอดฝีมืออายุเยาว์แห่งยุค ในสายตาตันอี๋หยู พวกมันยังน่ากลัวกว่าโจรท่องโดดเดี่ยวหรือเจ้าอารามมุ่นเมฆอีก ดังนั้นคิดหาทางพัวพัน

พวกมันไว้

หมีฉิงยิ้มอย่างอ่อนหวาน ยกขลุ่ยหยกถึงมุมปาก เป่าเป็นสำเนียงอันสดใสออกมา

หวินซู่อดเงี่ยหูฟังมิได้ ตอนแรกเสียงขลุ่ยละเอียดอ่อนจนแทบไม่ได้ยิน คล้ายลอยล่องจากขอบฟ้าไกลตา บันดาลให้ผู้คนยิ่งสดับตรับฟังกว่าเดิม

เสียงขลุ่ยคล้ายกระจายหายไปตามลม แต่แล้วพลันก้องอยู่ข้างหู บังเกิดความเศร้าสร้อยละห้อยหวนแล่นจู่โจมใส่จิตใจ

ต่อจากนั้นที่ห่างไกลยิ่งกว่าบังเกิดสำเนียงสดใสอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น คล้ายสะอึกสะอื้นคล้ายพร่ำพลอดรำพัน ดังโต้ตอบกับเสียงขลุ่ยตอนแรกราวกับกั้นด้วยขุนเขาลูกหนึ่ง เกิดอำนาจโน้มน้าวใจเป็นทวีคูณ

หวินซู่ความจริงมีขันติช่มกลั้นต่อเสียงดนตรีคร่าวิญญาณของสำนักมารยิ่งกว่าผู้ใด ปัญหาอยู่ที่นางถูกศิลปะการแสดงของเหลียนซิ่วซิ่วสร้างความหวั่นไหวต่อทางโลกก่อน เมื่อครู่ยังถูกความหลังอันปวดร้าวของอาจารย์สร้างความกระทบกระเทือนใจ จิตวิญญาณไม่สงบนิ่ง พอเสียสมาธิ เสียงขลุ่ยก็ครอบงำจิตใจไว้

นางรู้สึกว่าในโลกเต็มไปด้วยเรื่องราวอันคับข้องอยุติธรรม ทั้งบังเกิดความอ้างว้างสุดทนทาน แทบคิดโผไปในอ้อมอกของบุรุษข้างกายซึ่งนางบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่ออีกฝ่าย หาทราบไม่ว่านางกำลังตกอยู่ในอันตราย ขอเพียงสมาธิจิตใจของนางถูกควบคุมไว้ นางปีศาจทั้งสองก็สามารถใช้เสียงมารทำร้ายจิตวิญญาณของนาง ทำให้นางไม่มีวันบรรลุถึงขั้นสูงสุดของมรรคาบู๊

หานป๋อแม้รู้สึกว่าเสียงขลุ่ยไพเราะน่าฟัง แต่ไม่มีความรู้สึกพิเศษอันใด อย่าว่าแต่วิชามารของมันฝึกปรือถึงขั้นสำเร็จสมบูรณ์

นางปีศาจทั้งสองคล้ายกำลังควงขวานที่เบื้องหน้ายอดสถาปนิกหลู่ปันราวกับการละเล่นเช่นทารก

เสียงขลุ่ยหนึ่งขาดหายหนึ่งแทนที่ สอดรับอย่างกลมกลืนบวกกับสตรีทั้งสองขมวดคิ้วนิ่วหน้า พริบตานั้นทั่วทั้งอุทยานหลังปกคลุมด้วยเมฆหมอกอันรันทด

หานป๋อพลันบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น เหลือบแลเห็นสีหน้าหวินซู่บัดเดี๋ยวสดใสบัดเดี๋ยวมืดหม่น ผิดปรกติธรรมดา ยามนั้นไม่คำนึงถึงข้อห้ามกระทบถูกร่างกายของนาง ทาบฝ่ามือกับกลางหลังนาง

หวินซู่พลันมีสติแจ่มใส ลอบร้องคำบาปกรรมในใจ จากนั้นพบว่าฝ่ามือหานป๋อทาบกับกลางหลัง การสัมผัสทางร่างกาย ให้ความรู้สึกที่อบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก พลันมีสติเลอะเลือนอีกครา

แว่วเสียงหานป๋อกรอกใส่รหนางว่า

"ระวัง"

หวินซู่จะอย่างไรบำเพ็ญเพียรตั้งแต่แรก หลังความตื่นตระหนกพลันมีสติแจ่มใส รีบสงบจิตใจ ฟื้นคืนสติสัมปชัญญะมา

หมีฉิงกับอู่เม่ยพากันลดขลุ่ยหยกลง หมีฉิงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"ที่แท้เสี่ยวซือฟู่บังเกิดความคิดต่อทางโลกแล้ว"

หวินซู่บังเกิดความละอายใจ สองข้ามแก้มแดงซ่านขึ้นมา

หานป๋อบังเกิดความคิดปกป้องนาง ผุดลุกขึ้นยืน ปากยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นับว่ามีความสามารถอยู่บ้าง ยังมิรีบลงมาเล่นกับเราผู้เสเพล ข้าพเจ้าไม่ได้ลงไม้ลงมือต่อหญิงงามมานานแล้ว"

สตรีทั้งสองหัวร่อคิกคักไม่หยุดยั้ง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความร้อนร่าน

หวินซู่หวนนึกถึงเมื่อครู่ถูกมันทาบฝ่ามือกับกลางหลัง รีบก้มศีรษะลงท่องสวดมนต์

พลันบังเกิดสุ้มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังจากกลางหาวว่า

"ครั้งนี้ดูว่าเจ้ายังมีวิธีรักษาชีวิตน้อยๆ อย่างไร?"

หานป๋อเงยหน้าขึ้นด้วยความตระหนก เห็นตันอี้หยูในชุดขาวโชยพัดพลิ้ว ซ่อนมือเรียวงามทั้งคู่อยู่ในแขนเสื้อ ลอยตัวถึงเบื้องบนศีรษะ คล้ายกับจะโผเข้าอ้อมอกมัน

ขณะเดียวกัน บนหลังคาพระตำหนักปรากฏผู้คนสิบกว่าคนขึ้นในที่สุดกำลังหลักของศัตรูปรากฏกายขึ้นแล้ว

เพียงไม่ทราบจงจุงอิ๋ว ผู้มีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของตันอี้หยูอยู่ในจำนวนนี้หรือไม่?

โอ จอมยุทธ์ล่างฟานหวิน ท่านที่แท้ไปยังที่ใด?

เคโยมิ ทาคาอิ ยืนประจันหน้ากับฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิงชั่วขณะ จึงตวาดว่า

"ชิฉางเจิงกล้าต่อสู้กับเราตัวต่อตัวหรือไม่?"

ชิฉางเจิงหัวร่อพลางกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"เจ้าผู้นี้เข้าใจว่าสามารถเอาเปรียบได้"

ฟงสิงเลี่ยก็ลอบหัวร่อในใจถอยห่างไป

เคโยมิ ทาคาอิ เห็นฟงสิงเลี่ยร้ายกาจถึงเพียงนี้ จึงออกปากท้าสู้กับชิฉางเจิง ทางที่ดีย่อมกำจัดชิฉางเจิงไป จากนั้นค่อยวกกลับมาจัดการกับฟงสิงเลี่ย ไม่ว่าอย่างไรนับว่าบรรลุจุดหมายพัวพันคนทั้งสองไว้ตามที่ตันอี้หยูต้องการแล้ว

มิคาดฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงมีความคิดอ่านเป็นอื่น ไม่กลัวถูกพวกมันพัวพันไว้ ทั้งยินดีถ่วงเวลาออกไป

เคโยมิ ทาคาอิ ตวาดก้อง แผ่พุ่งพลังขยับดาบอาทิตย์อุทัยในมือ บังเกิดเสียงโลหะสั่นไหวชนิดหนึ่ง ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ดาบแคบยาวสะท้อนประกายเย็นเยียบจับตา

ชิฉางเจิงทราบว่ามันต้องมีวิชาไม้ตาย จึงลอบระวังป้องกันเปลือกนอกยังยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ไม่แสดงความในใจออกมา

เคโยมิ ทาคาอิ จับดาบด้วยสองมือ สืบเท้ามาสามก้าว

มันพอสืบเท้าออกหนึ่งก้าว จะตวาดคำหนึ่ง พลังสภาวะเพิ่มพูนตลอดเวลา พลังดาบคุกคามใส่หน้าชิฉางเจิง ขอเพียงคู่ต่อสู้บังเกิดความระย่นย่อ จะเป็นโอกาสจู่โจมลงมือ

ชิฉางเจิงโน้มตัวไปเบื้องหน้าเล็กน้อย คล้ายเสือดาวตัวหนึ่งจับจ้องมองเหยื่อตาไม่กะพริบ ดาบศัสตราฟ้าชี้เฉียงออกนอก จ่อจี้ใส่มือดาบแดนอาทิตย์อุทัยผู้นี้แต่ไกล มองปราดเดียวก็ทราบว่า พลังสภาวะอันเกรี้ยวกราดของ เคโยมิ ทาคาอิ ไม่อาจสะกดข่มมันเอาไว้

ยามนี้คนทั้งสองกล่าวได้ว่าคู่คี่ก้ำกึ่งกัน

แต่ฟงสิงเลี่ยกลับคลายใจลง สาเหตุเพราะสืบเนื่องจากความแตกต่างระหว่างหนึ่งเคลื่อนไหวหนึ่งสงบนิ่ง

เคโยมิ ทาคาอิ อาศัยฝีเท้า สภาวะดาบและประกายตาทั้งสามสิ่ง ค่อยคู่คี่ก้ำกึ่งกับชิฉางเจิงที่สงบนิ่งดุจขุนเขา ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นรองขั้นหนึ่ง

ยังมีความเคลื่อนไหวไม่ยาวนาน หาก เคโยมิ ทาคาอิ คิดรักษาพลังสภาวะนี้ไว้ ก็ไม่อาจหยุดยั้งลง หรือว่าถอยไปด้านหลัง วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือรักษาสภาวะท่วงท่า เปิดฉากจู่โจม นี่เป็นกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจแข็งขืนได้

การเปิดฉากจู่โจมต่อศัตรูที่ตั้งท่าเตรียมพร้อม ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนผู้หนึ่ง ไม่ต่างกับการฆ่าตัวตาย

พวกพ้องของ เคโยมิ ทาคาอิ ที่ด้านหลังมีสายตาไม่เทียบเท่ากับฟงสิงเลี่ย ยังเข้าใจว่าหัวหน้าขบวนช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบพากันร้องตะโกนหนุนช่วยเสริมอานุภาพ

เคโยมิ ทาคาอิ กลับลอบคร่ำครวญในใจ พอก้าวเท้าที่สี่ออกมาถึงเบื้องหน้าชิฉางเจิงห่างประมาณวาเศษ ทราบว่าไม่อาจรีรอลังเลอีกต่อไป พลันขบกรามกรอด ฟาดฟันดาบอย่างสุดกำลัง

ประกายเย็นเยียบดุจสายฟ้า บรรลุถึงเบื้องบนศีรษะชิฉางเจิงในบัดดล

แต่แล้วยามนั้น ด้านซ้ายมือบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังขึ้น

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกลายเป็นร่างแหอันแน่นขนัด ปิดสกัดพื้นที่ว่างด้านซ้ายมือของชิฉางเจิงเอาไว้

เพียงคำนวณจากสายตาที่ฝ่ายตรงข้ามดออกว่า เคโยมิ ทาคาอิตกเป็นรอง เป็นที่ทราบได้ว่าผู้มามีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง

ก่อนที่บนหลังคาพระตำหนักกลางจะบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น โจรท่องโดดเดี่ยวกำลังแหงนมองส่วนเพดานอยู่

เห็นคานหลังคาสีเขียวค้ำยันเพดานอันกว้างขวางไว้ สองฟากข้างเรียงรายด้วยจันทันสีแดงหม่น พื้นเพดานเป็นสีฟ้าอ่อน สีเขียวแดงฟ้าตัดกันเป็นภาพที่มีชีวิต โจรท่องโดดเดี่ยวชมดูจนสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"สิ่งก่อสร้างของภูตบดีเกรงว่าวันนี้กลายเป็นย่อยยับแล้ว อีมม์มาแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ บังเกิดเสียงโครม ส่วนหลังคาถูกทะลวงเป็นช่องใหญ่ เศษไม้ร่วงพร่างพรูมาตามแสงอาทิตย์ที่สาดทะลุลงมา

เจ้าสำนักซีหนิง ผู้เฒ่าซีหนิง ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์

เสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยา หวินชิง และป๋อเจาหยูล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก ล่าถอยไปยังด้านข้าง

ควรทราบว่าส่วนหลังคามั่นคงแข็งแรง ต่อให้ผู้คนหลายคนร่วมแรงร่วมใจ คิดทลายเป็นช่องเช่นนี้ยังไม่ง่ายดาย ฝ่ายตรงข้ามพอมาถึงก็ลงมือข่มขวัญ ทำให้ทั้งหมดบังเกิดความรู้สึกไม่ทันตั้งตัว

โจรท่องโดดเดี่ยวแสดงฝีมือสมกับที่จัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม กลับหัวร่อฮาฮา พุ่งฝ่าเศษไม้กระเบื้องขึ้นไป กล้องขโมยชีวิตจี้ปราดใส่เงาร่างที่พุ่งโถมลงมาก่อน

พลันปรากฏวัตถุสีดำกลุ่มหนึ่งซัดขว้างใส่หน้า โจรท่องโดดเดี่ยวไม่กล้าปิดป้องต้านทาน ชิงเคลื่อนขวางหลบเลี่ยง วัตถุนั้นตกลงมาถึงกลางคันพลันแตกระเบิดออก กลับกลายเป็นหมอกดำเต็มท้องฟ้า ต่อจากนั้นแว่วเสียงลมดังซี่ซี่ ปรากฏอาวุธลับประเภทลูกดอกกากบาทสาดซัดลงจากเบื้องบนดุจดาวตก

ในหมอกดำที่ยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ทั้งไม่ทราบว่าอาวุธลับมีพิษหรือไม่ บวกกับพื้นที่ว่างทั้งหมดปกคลุมด้วยอาวุธลับที่แทบไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น ทุกผู้คนได้แต่ล่าถอยออกจากพระตำหนักกลางชั่วคราว

โจรท่องโดดเดี่ยวถือดีที่มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำ เคลื่อนขวางแนบร่างติดกับผนังพระตำหนักด้านหนึ่ง พลางโคจรพลังคุ้มครองกาย อาวุธลับพอซัดพุ่งมาถึง ไม่ทันกระทบถึงตัวก็กระดอนออกไป จากนั้นใช้โสตประสาทอันปราดเปรียว ตรวจสอบความเคลื่อนไหวของศัตรู

เสียงติงของกระดิ่งอันสดใสดังขึ้นภายในพระตำหนัก กลบสรรพเสียงทั้งหมดไป

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบหัวร่อในใจ เมื่อคืนมันไม่ทันระวัง ถูกตันอี้หยูใช้เสียงมารทำลายวิชาโสตประสาทของมัน ทำให้มันยึดถือเป็นความอัปยศในชีวิต ภายหลังเหตุการณ์ก็นึกหาวิธีรับมือได้ ยามนี้

เพ่งสมาธิตรวจสอบ ทราบว่าคนของฝ่ายตรงข้ามยังไม่มายังพระตำหนัก เพียงใช้พลังถ่ายทอดเสียงลงสู่พื้น จึงถีบยันสองเท้า เคลื่อนกายมายังกลางอากาศโดยไร้เสียง

จริงดังคาดหมาย รู้สึกมีเสียงลมกดคุกคามลงมา โจรท่องโดดเดี่ยวจึงทิ่มสกัดกล้องยาสูบขึ้นไปอย่างแช่มช้า

ที่เบื้องบนบังเกิดเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว หัวกล้องกลับถูกฝ่ายตรงข้ามใช้วัตถุที่คล้ายมีดสั้นจี้สกัดเอาไว้

รู้สึกมีพลังเย็นอันชั่วร้ายสายหนึ่งแล่นมาตามลำกล้อง โจรท่องโดดเดี่ยวลอบร้องคำร้ายกาจในใจ พุ่งเฉียงๆ ลงสู่พื้น

คนผู้นั้นก็ถูกพลังลำกล้องของโจรท่องโดดเดี่ยวกระแทกกระดอนขึ้นไป แต่ยังหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

“โจรเฒ่ามิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมันจริงๆ”

โจรท่องโดดเดี่ยวฟังออกว่าเป็นเสียงของไป่ฟางหัว เพิ่งด่าทอในใจว่านางปีศาจไร้ยางอาย พลันปรากฏพลังลมอันแกร่งกร้าวสายหนึ่งม้วนจู่โจมใส่มัน

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดร้ายกาจถึงเพียงนี้ กล้องขโมยชีวิตจี้ปราดออกดุจสายฟ้า

แว่วเสียงลมหวีดหวือ ฝ่ายตรงข้ามถืออาวุธประหลาดคล้ายอ่อนคล้ายแข็ง ปิดสกัดมันเอาไว้ ในท่ารับแฝงกระบวนท่ารุก กลับรุกไล่โจรท่องโดดเดี่ยวจนตกเป็นเบี้ยล่าง

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ตวาดว่า

“ที่แท้เป็นเฒ่าโสโครกที่เรียกตัวเองเป็นเซียนไม่แก่เฒ่า”

ฝ่ายตรงข้ามตวาดคำ “หาที่ตาย” แว่วเสียงซี่ซี่ดังไม่ขาดหู โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนใจต้านทานแส้ปัดของฝ่ายตรงข้ามแปดท่วงท่า ในที่สุดถูกกระชากดึงเซถลาไปทางซ้าย ขณะเดียวกัน ปรากฏพลัง

ฝ่ามือกราดฟาดมายังใต้ซอกแขนซ้ายของมัน

หากถูกฝ่ามือนี้ประทับใส่อย่างถนัดถนี่ อวัยวะภายในของโจรท่องโดดเดี่ยวอย่าคิดหมายมีสภาพครบถ้วนสมบูรณ์

การประมือหลายครานี้ดำเนินไปด้วยความรวดเร็วดุจประกายไฟ ยามนั้นเจ้าสำนักซีหนิงและพวกเพิ่งล่าถอยออกจากพระตำหนักกลาง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวยังรั้งอยู่ในพระตำหนักที่อบอวลด้วยหมอกดำ

ใต้ชื่อเสียงเรียงนามไม่มีชนชั้นจอมปลอม เซียนไม่แก่เฒ่ากับหลวงจีนไร้คำนึงเป็นผู้นำฝ่ายธัมมะมานานปี เพียงรองจากผังปานและล่างฟานหวิน ไหนเลยต่อกรได้โดยง่ายดาย พอประมือกัน โจรท่องโดดเดี่ยวก็ตกเป็นเบี้ยล่าง

แต่โจรท่องโดดเดี่ยวเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ก็ไม่รวบรัดธรรมดา พลันหยิบยืมสภาวะเซถลาล้มตัวลงกับพื้น กล้องขโมยชีวิตยื่นออกจากใต้ซอกแขน ทิ่มใส่ใจกลางฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม

เซียนไม่แก่เฒ่าแค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง แผ่พุ่งพลังฝ่ามือออก

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา หยิบยืมพลังฝ่ามือหนุนส่ง พุ่งเรียดไปตามพื้นดินออกทางขวาง

ยามนั้นเจ้าสำนักซีหนิงและพวกเห็นศัตรูเข้ามาภายในโบสถ์ตำหนัก ยากที่จะชัดอาวุธลับวุ่นวายอีก ทั้งตรวจพบว่าหมอกดำไม่มีพิษ แม้ยังมองไม่เห็นวัตถุ แต่เพื่อคุ้มครองราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทพากันโถมกลับเข้าพระตำหนัก

แว่วเสียงลมเร่งร้อน ไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีผู้คนมามากน้อยเท่าใด ในสภาพที่ยากจำแนกศัตรูฝ่ายตน ปรากฏเงาดาบประกายกระบี่แปลบปลาบ ต่อสู้กันอย่างดุเดือด

ที่เบื้องบนแม้เกิดการต่อสู้ ห้องโถงใต้ดินกลับเงียบสงบ ถึงกับไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าอันใด

นอกจากไม่มีแสงอาทิตย์สาดลอดเข้ามา ต้องพึ่งพาแสงโคมไฟแล้ว ห้องโถงนี้ไม่ต่างกับห้องโถงของตระกูลครอบครัวคหบดี

ซวีเยี่ยเวี่ย จวงชิงซวง หานปี้ฉุ่ย กงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียน และหลิงหลงทั้งหกรับหน้าที่เฝ้าด่านสุดท้ายนี้

การถ่ายเทอากาศของที่นี้ดียิ่ง พวกนางไม่มีความรู้สึกอึดอัดแต่อย่างไร

ผนังด้านหนึ่งของห้องโถงปราศจากเครื่องประดับตกแต่งอันใด มีแต่ประตูเหล็กบานหนึ่ง

ยามนี้ประตูเหล็กปิดแถบกระดาษสีแดงไขว้ปิดไว้ ทั้งประทับตราพระราชลัญจกร ยังมีรกญแจทั้งสามรใช้ขี้ผึ้งอดเอาไว้

คลังวิเศษนี้ยังเป็นสถานที่เก็บรักษาจอกเก้ามังกรบดบังจันทร์ ประตูเหล็กหล่อหลอมจากเหล็กกล้าทั้งแผ่น วิธีเข้าไปได้แต่ใช้ประแจซึ่งหลอมสร้างเป็นพิเศษสามดอกเปิดไขออก

ประแจสามบรรจบนี้จัดสร้างโดยยอดสถาปนิกเมื่อร้อยปีก่อน นามเปย่เสิ่งเทียน แม้แต่นักสะเดาะกุญแจอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเช่น โจรท่องโดดเดี่ยว หากปราศจากประแจทั้งสามดอกนี้ อย่าคิดหมายเปิดคลังวิเศษแห่งนี้ ดังนั้นค่ำคืนก่อนโจรท่องโดดเดี่ยวแม้วางแผนแยบคาย แต่ไม่พบกับความสำเร็จ

ตันอี้หยูและพวกก็ไม่สามารถเปิดคลังวิเศษเช่นกัน แต่ขอเพียงนางฉีกแถบกระดาษ ละลายขี้ผึ้งบนรูกุญแจ ก็มีข้ออ้างว่าคลังวิเศษถูกผู้คนเปิดออก ราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทถูกแก้ไขไม่มีผลบังคับใช้

หมากตานี้แยบคายยิ่ง ไม่กังวลว่าตันอี้หยูไม่รุดมาก่อกวนทำลาย

แต่ถึงแม้หงอู่ฮ่องเต้ทรงปราดเปรื่องเทียมฟ้า ยังทรงคาดไม่

ถึงว่าตันอี้หยูมีวิธีการสะกดมิให้ล่างฟานหวินสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

ตอนนี้ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ยากที่จะหยั่งคาดได้

ซวีเยี่ยเวี่ยเชิดปากน้อยๆ กล่าวกับกู่เชี่ยนเหลียนว่า

“ช่างน่าอึดอัดใจแทบตาย ที่เบื้องนอกเกิดเรื่องใดล้วนไม่ทราบ ที่เลวที่สุดคือหานป๋อ คล้ายกับมีแต่มันจึงยอดเยี่ยม กลับยัดเยียดผู้อื่นมายังที่นี้”

ในสตรีทั้งหลาย กงจู้อลงกรณ์มีความเป็นพี่สาวใหญ่ พอฟังจึงกล่าวว่า

“ป๋อหลางของท่านรักถนอมท่าน จึงวางตัวท่านอยู่ที่นี้ เพื่อที่มันจะได้รับมือศัตรูบุกรุก โดยปราศจากความห่วงพะวง”

จวงชิงซวงตัดพ้อว่า

“เมื่อคร่มันไม่ฟังคำคัดค้านของเยี่ยเวี่ย เป็นเหตุให้ผู้อื่นพลอยไม่กล้าเอ่ยปาก”

กู่เชี่ยนเหลียนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ซึ่งความจริงพวกท่านทั้งสองไม่ทราบเชื่อฟังวาจาเด็กน้อยหานป๋อถึงเพียงไหน สมควรรับรางวัลสามคล้อยตามสี่คุณสมบัติของกุลสตรีแล้ว”

ซวีเยี่ยเวี่ยขณะจะกระเง้ากระงอด พลันแว่วเสียงถอดกลอนประตูดังมา

สตรีทั้งหลายกระโดดปราดขึ้น ชักอาวุธออกถือมั่น ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าศัตรูจะบุกจู่โจมมาอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

ชานเมืองทิศใต้ของนครอิ้งเทียนฝู่

เหล่าขุนนางชุมนุมพร้อมหน้า

พ่อค้าคหบดี บัณฑิตคงแก่เรียนที่มีหน้ามีตาล้วนได้รับเชิญมา

ร่วมพิธี

กองทหารส่วนพระองค์สามหมื่นนาย เข้าแถวเรียงรายบนลานหญ้า ธงทิวเนืองแน่นพัดปลิวไสว

ช่วงเวลารอยต่อระหว่างยามอู่กับยามเว่ย (สิบสามนาฬิกา) อาทิตย์ลอยอยู่กลางฟ้า สาดแสงส่องพื้นพสุธา หงอู่ฮ่องเต้เสด็จนำขึ้นสู่แท่นพิธี

ต่อจากนั้นเป็นจูหวินเหวินในเครื่องแบบรัชทายาท ตามด้วยเจ้าเอี้ยนอ๋องและเหล่าเชื้อพระวงศ์ บรรยากาศเคร่งขรึมสำรวม

บนแท่นพิธีจัดเรียงสัตว์ใหญ่เซ่นสรวงฟ้าดิน จอกเก้ามังกรบดบังจันทร์ซึ่งมีความสำคัญยิ่งยวด ถูกจัดวางในตำแหน่งที่สะดุดตาที่สุด

ภายใต้คำชี้นำของเนี่ยกงกง เหล่าขันทีจุดธูปเทียนบนแท่นพิธี พริบตานั้นปรากฏกลุ่มควันอบอวล กลิ่นหอมลอยไปตามลม

ก่อนอื่นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ไท่ซือ ไท่ฟู่ และไท่สื่อ อ่านประกาศเปลี่ยนแปลงระบบการบริหารราชการแผ่นดิน

สำนักต้าตูตูฝู่ (สำนักบัญชาการนครหลวง) ซึ่งความจริงกุมอำนาจทางทหารไว้ เปลี่ยนเป็นสำนักอู่จวินตูตูฝู่ ประกอบด้วยหน่วยงานหน้า หลัง ซ้าย ขวา กลาง ดูแลกิจการทางทหาร และสำนักบัญชาการตามสถานที่ต่างๆ

การทหารกับกองทัพถูกแยกออกจากกัน

กรมกลาโหมดูแลการทหาร ส่วนหน่วยงานทั้งห้าเพียงจัดกำลังพลออกศึก ฝ่ายแรกออกคำสั่งใช้กำลังทหาร แต่ไม่ได้คุมกำลังทหาร ฝ่ายหลังกลับตรงกันข้าม

เมื่อเป็นเช่นนี้กรมกลาโหมกับหน่วยงานทั้งห้าเป็นดุลถ่วงซึ่งกันและกัน ไม่ว่าฝ่ายใดก็ไม่สามารถครอบครองกำลังส่วนตัวใช้ก่อเหตุวุ่นวายอีก

หลังจากที่ขุนนางไท่ซือประกาศจบ ก็ถึงรอบขุนนางไท่ฟู่อ่านราชโองการ ยุบตำแหน่งมหาเสนาบดี กระจายอำนาจไปยังหกกรม ซึ่งประกอบด้วยกรมปกครอง กรมทะเบียน กรมวัฒนธรรม กรมกลาโหม กรมราชทัณฑ์ และกรมแรงงาน โดยมีสมุหของแต่ละกรมเป็นผู้รับผิดชอบ เลขาแต่ละกรมทำหน้าที่ผู้ช่วย

สุดท้ายเป็นขุนนางไท่เป่าประกาศรายชื่อผู้ที่ได้รับแต่งตั้งประจำกรมต่างๆ โดยขุนนางเฉินลิ่งฟางนั่งตำแหน่งสมุหกรมปกครอง

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสังเกตขุนนางทั้งหลาย พระทัยสงบนิ่งอย่างประหลาด ทั้งไม่โสมนัสยินดี และไม่ทรงผิดหวังเป็นพิเศษ

พระปณิธานซึ่งวาดหวังไว้นานปี ในที่สุดค่อยลุล่วง

ตอนแรกที่สถาปนาราชวงศ์หมิง ทุกคนอ้างความดีความชอบตั้งตัวเป็นใหญ่ หลันอี้ยิ่งเหิมเกริมจนยากแก่การควบคุม

แต่ตอนนั้นชาวมองโกลยังเตรียมก่อหวอด ทั้งยังมียอดขุนพลเช่นคัวคว่อเป็นผู้นำทัพมองโกล พระองค์ได้แต่สะกดพระโทสะไว้ ทรงอดทนรอคอยโอกาสอันเหมาะสม

หูอุ้ยหยงนับเป็นกองหน้าที่พระองค์ปั้นขึ้นมาเพื่อจัดการกับขุนนางที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์ หูอุ้ยหยงพอเสียชีวิต อำนาจก็รวมศูนย์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ไม่มีฮ่องเต้พระองค์ใดทรงกุมอำนาจโดยเด็ดขาดเช่นพระองค์อีก

พระองค์ทรงขึ้นสู่จุดสูงสุดของอำนาจ

แต่พระองค์ปราศจากพระหทัยที่ลิงโลดยินดีเป็นพิเศษ

พระองค์สูญเสียวัตถุเรื่องราวอันมีค่ามากเกินไปแล้ว

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอัน จี้ซีซี เฉินกุ้ยเฟย แต่ละนางล้วนเป็นความทรงจำอันงดงามและเศร้าหม่นหมองช่วงหนึ่ง

ต่อให้ครอบครองแผ่นดินแล้วจะเป็นไร?

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างหดหู่

ในพระหทัยปรากฏภาพใบหน้าของกงจู้อลงกรณ์กับจี้ซีซีที่ละม้ายคล้ายเหมือนขึ้น ยังดำริถึงเหลียนซิ่วซิ่ว

พระองค์ส่ายพระเศียรเล็กน้อย คล้ายกับเมื่อเป็นเช่นนี้สามารถสลัดความคิดคำนึงที่รบกวนพระทัยออกไป

โอ เราชราแล้ว ไม่มีความทะเยอทะยานช่วงชิงแผ่นดินเช่นกาลก่อน และเริ่มนึกถึงผู้อื่นมากกว่าเดิม

จูหวินเหวินกับเจ้าเอี้ยนอ๋องที่ข้างพระองค์ล้วนสงบนิ่ง ไม่มีความรู้สึกอันใด

พระองค์แม้เข้าพระทัยว่ามีสายพระเนตรที่รู้จักมองดูผู้คนที่สุด แต่มิอาจไม่ยอมรับว่ายังไม่มองทะลุถึงส่วนลึกของจูหวินเหวินผู้นี้ เพียงแค่ทรงส่งเสริมมัน และสนับสนุนมัน

กล่าวถึงที่สุด ล้วนเป็นผลจากความรู้สึกส่วนตัว

ยามนั้นขุนนางไท่สื่อออกมา เดินถึงข้างแท่นพิธี

หงอู่ฮ่องเต้ทรงนำจูหวินเหวิน เหล่าเชื้อพระวงศ์ลุกขึ้น เหล่าขุนนางบุ๋นบู๊ กองทหารสามหมื่นนาย ตลอดจนคหบดีผู้คงแก่เรียนพากันคุกเข่าทั่วทุ่งหญ้า

หงอู่ฮ่องเต้ทรงนำจูหวินเหวินมาถึงข้างแท่นพิธี

ขุนนางไท่สื่ออ่านสาส์นอวยพร จากนั้นเซ่นสรวงฟ้าดิน แล้วค่อยเซ่นสรวงสุริยันจันทราดาราพระพายพระพิรุณ บรรพตทั้งห้าลำน้ำทั้งสี่*

---

* ห้าบรรพต หมายถึงภูเขาไท่ซัน ภูเขาหัวซัน ภูเขาเหิงซัน ภูเขาเหินซัน และภูเขาซงซัน ลำน้ำทั้งสี่ หมายถึงแม่น้ำเจียง เหอ ไหว จี้ ซึ่งครอบคลุมแม่น้ำทั้งหมด

ที่เบื้องล่างบรรเลงมโหรี บนแท่นพิธีปรากฏควันธูปคลอเคล้า
หงอู่ฮ่องเต้ทรงจุดเทียนไข สักการะบนล่างทั้งสี่ทิศ
สุดท้ายเป็นพิธีคารวะสุราต่อฟ้า
ภายใต้สายตาหลายหมื่นคู่ที่จับจ้องมอง หงอู่ฮ่องเต้ทรงรับสุรา
จากไท่ซือ ไท่ฟู่ ไท่สื่อ สาดพร่างพรมใส่รอบแท่นพิธี ค่อยทรงชูจอก
เก้ามังกรบดบังจันทร์ขึ้น

แผ่นฟ้าแผ่นดินไร้เสียง มโหรีหยุดบรรเลง
มือของจูหวินเหวินสั่นระริกขึ้นมา
หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลดังกังวาน ทรงเสวยน้ำจัณฑ์ในจอก
รวดเดียวหมดสิ้น

ผีเสื้อคืนวิเคราะห์

หานป๋อเห็นตันอี้หยูรุดมาจัดการมันด้วยตัวเอง ก็ทราบว่านางตั้งใจว่าไม่ฆ่ามันไม่ยอมเลิกรา

หลังจากประมือกันหลายคราว ตันอี้หยูไหนเลยตรวจสอบไม่ออกว่า พันธุมารของมันสามารถสะกดข่มวิชามารทั้งมวล รวมทั้งวิชาเสน่ห์หญิงของนาง ถึงกับบังเกิดแรงดึงดูดใจต่อนางอย่างใหญ่หลวง ผู้ใดกล้ารับประกันว่า ประมุขนิกายบัญชาฟ้าอันยิ่งใหญ่ สักวันหนึ่งอาจสยบอยู่ใต้มนต์เสน่ห์ของมัน

ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือ ฉวยโอกาสที่เด็กน้อยอันน่าชังผู้นี้ยังไม่มีมนต์ขลังถึงขั้นนั้น ชิงกำจัดฆ่ามันให้หมดเรื่องสิ้นราว

หวินซู่เห็นตันอี้หยูปรากฏกาย รีบสะกดจิตใจชักกระบี่ออกมา

หมีฉิงกับอู่เม่ยพุ่งปราดมา ขลุ่ยหยกทั้งสองเลาสะบัดกวัดแกว่งบังเกิดเป็นสำเนียงอันโศกซึ้งชวนให้ผู้รับฟังจิตใจอ่อนไหว มิหนำซ้ำเสียงขลุ่ยคล้ายดังคล้ายไม่ขาดหาย เปรียบกับเสียงขลุ่ยของผมขาว

หลิวเหยาจี ยังยากหยั่งคะเนยิ่งกว่า

หวินซู่เป็นแม่ชีน้อยที่บำเพ็ญเพียรตั้งแต่เยาว์วัยเพียงแต่ได้ยินได้ชมการแสดงขั้นสุดยอดของเหลียนซิ่วซิ่ว บวกกับเผชิญกับพันธุมารของหานป๋อ จึงบังเกิดความคิดทางโลกอยู่บ้าง ยามนี้เผชิญศัตรูเข้มแข็งทั้งตั้งใจต้านทานคู่ต่อสู้ให้กับหานป๋อ จิตใจจึงเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว กระบี่กลับกลายเป็นรุ้งยาว ม้วนใส่นางปีศาจทั้งสอง

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ตันเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกายแซ่ตัน) คงยากตัดสินใจลืมเลือนรสชาติที่ถูกปาดใส่ทรวงอก ย้อนกลับมาลิ้มลองใหม่"

พลางชักดาบเหยี่ยวจากกลางหลัง ฟันใส่ห่วงหยกในแขนเสื้อหลวมกว้างของตันอี้หยูดุจสายฟ้า

ด้วยตบะสมาธิของตันอี้หย พอฟังหานป๋อเอ่ยถึงเรื่องที่ถูกปาดใส่ปทุมถัน สะกิดให้นึกถึงรสชาติอันแปลกประหลาดนั้น ยังอดใจวาบหวิวหน้าแดงซ่านมิได้ ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"โจรราคะน้อย หากเก่งกล้าสามารถก็ลวนลามต่อเราเจี้ยวจู่อีก"

พลางบังคับห่วงหยกข้างซ้ายออกจากแขนเสื้อ กลับแหวกพุ่งใส่หวินซู่ที่อยู่ห่างไปห้าวา ส่วนห่วงหยกอีกข้างหนึ่งยื่นออกจากแขนเสื้อเล็กน้อย กวาดขวางใส่คมดาบของดาบเหยี่ยว

หากเปลี่ยนเป็นเมื่อกาลก่อน หานป๋อยามนี้คงมือไม้ปั่นป่วนไม่ทราบสมควรรับมือตันอี้หยูหรือรุดไปช่วยเหลือหวินซู่ที่รับศึกสามด้าน แต่ตอนนี้มันสำเร็จวิชามาร ธรรมมารร่วมกระแสเดียวกัน ดังนั้นปราศจากจิตพรั่นพรึง ปากร้องว่า

"เจี้ยวจู่ยังไม่แต่งให้กับข้าพเจ้า ไฉนหึงหวงเร็วถึงเพียงนี้?"

ดาบเหยี่ยวเร่งระดับความเร็วฟันใส่ห่วงหยก ตวัดเท้าซ้ายขึ้นสลัดรองเท้าออก พอดีพุ่งใส่วงในของห่วงหยกอีกข้างหนึ่ง

ตันอี้หยูคิดไม่ถึงว่าหานป๋อร้ายกาจถึงเพียงนี้ ต้องหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"หากสามารถเอาชนะเราเจี้ยวจู่ เรากับฟางหัวสองอาจารย์กับศิษย์ล้วนแต่งให้กับเจ้าจะเป็นไร?"

ห่วงหยกในมือเกิดการเปลี่ยนแปลง ไม่ทราบทำอย่างไร กลับคล้องใส่คมดาบของดาบเหยี่ยว

ยามนั้นห่วงหยกที่พุ่งใส่หวินซู่ และถูกรองเท้าของหานป๋อสอดใส่พลันบังเกิดเสียงปง ห่วงหยกกับรองเท้าแยกออกจากกัน คล้ายถูกเชือกด้ายที่มองไม่เห็นผูกยึดไว้ หาร่วงหล่นลงไป บินโค้งไปคนละทิศละทาง วกอ้อมกลับเข้าหาเจ้าของ

ดาบของหานป๋อเห็นแน่ชัดว่าจะฟันใส่ห่วงหยก มิคาดกลับถูกตันอี้หยใช้วิชาห่วงอันลึกล้ำพิสดารคล้องใส่อย่างถนัดถนี่ คมดาบกระทบกับขอบในด้านซ้ายขวาของห่วงสิบกว่าครั้ง พลังดาบสิ้นสูญสลาย ขณะลอบร้องคำร้ายกาจในใจ ตันอี้หยูก็เหินร่อนลงจากฟ้า ทิ้งตัวลงที่ข้างกายในระยะที่เอื้อมมือถึง แขนเสื้อข้างซ้ายโบกใส่ใบหน้า ห่วงหยกข้างขวาคล้องดาบเหยี่ยวไว้ ชักจูงไปด้านข้าง

หานป๋อยังยิ้มแย้มแจ่มใส รั้งดึงดาบเหยี่ยวกลับมา กล่าวว่า

"เจี้ยวจู่มิต้องตะกละตะกลาม ยังมีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมอีกมากนัก"

พลางเป่าลมหายใจใส่แขนเสื้อของนาง พร้อมกันนั้นแอบอิงร่างเข้าหาร่างงามระหงของตันอี้หยู ความพิสดารของการรับเหตุเปลี่ยนแปลงอยู่เหนือความคาดหมายผู้คน

ยามนั้นกระบี่ของหวินซู่ ปะทะกับขลุ่ยหยกของสององค์รักษ์นิกายบัญชาฟ้าคนละสามกระบวนท่า

หวินซู่แม้เป็นศิษย์อันเด่นล้ำของอารามมุ่นเมฆ กลับเสียเปรียบ

ที่พลังการฝึกปรือและประสบการณ์ต่อสู้

อู่เม่ยกับหมีฉิงดูจากรูปโฉมยังเป็นหญิงสาวแรกรุ่น แท้ที่จริงมีอายุห้าสิบปี วิชามารแก่กล้า ไม่ว่าผู้ใดสามารถต่อสู้กับหวินซู่ เมื่อรวมกำลังกัน ยังมีอานุภาพเพิ่มพูนเกินเท่าตัว ทั้งนี้เพราะพวกนางถนัดในการใช้วิชาผนึกรวมกำลัง ยามประสานงานกัน หาเป็นรองตันอี้หยูเท่าใดไม่

พวกนางตกลงใจว่าจะฆ่าหวินซู่ก่อน ทางหนึ่งสามารถรบกวนจิตใจหานป๋อ หลังจากนั้นยังจะสอดมือเข้าไปช่วยเหลือตันอี้หยูจู่โจมสังหารหานป๋อ ขอเพียงกำจัดศัตรูสำคัญรายนี้ ยังวิตกกังวลว่าแย่งชิงราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทไม่ได้อีกหรือ?

ทั้งสองฝ่ายพอประมือกัน หวินซู่ก็ตกเป็นเบี้ยล่าง พุ่งซ้ายทะลวงขวาอยู่ในเงาขลุ่ย แต่ไม่อาจหลุดพ้นจากค่ายกลขลุ่ยของฝ่ายตรงข้าม จะช้าเร็วคงต้องพ่ายแพ้ แต่ความเหนียวแน่นของหวินซู่กลับเหนือความคาดหมายสตรีทั้งสอง ท่ากระบี่ยังคงพิสดารสวยงามทุกครั้งที่ตกอยู่ในอันตราย สามารถใช้ท่ากระบี่รักษาชีวิตน้อยๆ เอาไว้ สตรีทั้งสองได้แต่บีบรัดค่ายกลเข้าไป เพิ่มพูนแรงกดดันตลอดเวลา

หวินซู่กลับตั้งใจแน่วแน่ว่า ต่อให้ถูกฝ่ายตรงข้ามฆ่าตาย จะไม่ส่งเสียงร้องแม้สักครึ่งคำ มิให้แบ่งแยกสมาธิของหานป๋อ

นางเมื่อตกลงใจยอมตาย จิตสำนึกก็กลับคืนสู่ความแจ่มใส ไม่ถูกเสียงมารของฝ่ายตรงข้ามรบกวน แต่แล้วยามนั้น ที่ริมโสตแว่วเสียงอันไพเราะราวดุริยทิพย์ ชี้แนะกระบวนท่าตลอดจนยุทธวิธีต่อนาง

หานป๋อไม่ลืมแอบดูหวินซู่ เห็นสภาวะกระบี่ของนางพลันเจิดจ้ากว่าเดิม คุกคามอู่เม่ยถอยไปสองก้าว ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ยังเข้าใจว่าอู่เม่ยกับหมีฉิงมีฝีมือเพียงนี้เอง ขณะเดียวกัน มันกับตันอี้หยูก็เข้าสู่การต่อสู้ระยะประชิดติดตัว

ห่วงหยกแขนเสื้อมรกตของตันอี้หยู ไม่ว่าจู่โจมใกล้หรือไกลล้วนร้ายกาจ บวกกับนางฝึกวิชาเสน่ห์หญิงของสำนักมาร ใช้เรือนร่างสตรีเป็นอาวุธ เมื่อต่อสู้ระยะประชิดยิ่งสามารถเปล่งประสิทธิภาพมาตรว่าหานป๋อเพาะสร้างพันธุมารไว้ แต่นางเข้าใจว่ายังไม่ถึงขั้นสมบูรณ์เห็นมันพุ่งโถมเข้ามายังอ้อมอก จึงเสนอสนองด้วยความยินดี

เสียงขวับคราหนึ่ง แขนเสื้อข้างซ้ายของตันอี้หยูโบกถูกใบหน้าหานป๋อ ปิดบังดวงตาใบหูจมูกปากของมันไปทั้งสิ้น

นางสามารถโบกถูกหานป๋อโดยง่ายดายเช่นนี้ แม้แต่ตัวเองยังใจหายวาบ นางความจริงเร่งเร้าพลังมารคิดโบกลมหายใจที่หานป๋อเป่าออกให้แตกกระจาย จากนั้นฟาดใบหน้ามันกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน มิคาดลมหายใจของฝ่ายตรงข้ามคล้ายไม่เกิดผลของการสกัดยับยั้ง ตัวเองสามารถโบกฟาดถูกใบหน้าฝ่ายตรงข้ามโดยง่ายดาย เพิ่งลอบร้องผิดท่าในใจ เรือนร่างอันแข็งแรงของหานป๋อก็แนบชิดติดกับส่วนโค้งส่วนเว้าของนางแล้ว

การต่อสู้ระหว่างชิฉางเจิงกับยอดฝีมืออาทิตย์อุทัย เคโยมิ ทาคาอิ ก็ถึงขั้นพิสูจน์ความเป็นความตายกัน

ผู้ที่พุ่งปราดมาจากกำแพงด้านซ้าย เป็นชายกลางคนอายุสี่สิบเศษผู้หนึ่ง มันสวมเสื้อยาวโชยพัดพลิ้ว ท่วงท่าก็สูงส่งสง่า แต่แฝงกลิ่นอายชั่วร้ายที่แผ่ซ่านจากภายใน พอเห็นฟงสิงเลี่ยใช้ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเป็นเงาทวนเกลื่อนฟ้าเข้าสกัดใส่มัน จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ประทับท่าฝ่ามือออก ปากกล่าวว่า

"หากเปลี่ยนเป็นลี่เย่อไห่อาจกระทำได้ ส่วนเจ้ารังแต่หาที่ตาย"

ฟังจากปากคำมัน ก็ทราบว่าคนผู้นี้มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ฟงสิงเลี่ยจึงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะขอดูว่าคร่าขวัญเจี๋ยฝูมีความร้ายกาจปานใด"

ไม่ทันขาดคำ ทั้งสองก็ปะทะกันกลางอากาศแล้ว

อีกด้านหนึ่งบังเกิดเสียงโลหะปะทะอย่างถี่ยิบ กับเสียงกู่แหลมเล็กคราหนึ่ง

ชิฉางเจิงกับ เคโยมิ ทาคาอิ ต่อสู้กันถึงขั้นแตกหัก

เพลงดาบของทั้งสองแม้เป็นคนละแนวทาง แต่ล้วนเน้นที่พลังสภาวะ ใช้ชีวิตแลกชีวิต ความหวาดเสียวอันตรายระหว่างการต่อสู้สุดที่จะใช้ถ้อยคำบรรยายได้

ทั้งสองพอสัมผัสกัน ก็หักหาญกันหลายดาบ บังเกิดเป็นเสียงปะทะสะท้านแก้วหู เคโยมิ ทาคาอิ ตกเป็นเบี้ยล่าง ถูกคุกคามถอยไปครึ่งก้าว มันฉุกคิดว่าผิดท่า พลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก เรียกระดมพวกพ้องที่ด้านหลังมาช่วยเหลือ

ผลแพ้ชนะจะตัดสินกันในบัดดล

ฟงสิงเลี่ยถูกคร่าขวัญเจี๋ยฝูพัวพันไว้ หากปล่อยให้มือดาบแดนอาทิตย์อุทัยอื่นผนึกกำลังกับ เคโยมิ ทาคาอิ กลุ้มรุมจู่โจม ชิฉางเจิงอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดได้

ยามคับขันเป็นตาย ชิฉางเจิงปลุกเร้าพลังซ่อนเร้นภายในกายออกมา สืบเท้าไปเบื้องหน้า ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง ดาบเคลื่อนตามผู้คน ก่อเกิดเป็นระลอกคลื่นนับพันชั้น ฉวยโอกาสที่พลังสภาวะของฝ่ายตรงข้ามอ่อนโทรมลงวูบหนึ่ง ม้วนร่าง เคโยมิ ทาคาอิ อยู่ในเงาดาบประกายเย็นเยียบ

มันสืบเท้าสวบ สวบ สวบ ติดต่อกันสามก้าว เคโยมิ ทาคาอิ แม้ลงมืออย่างสุดกำลัง ยังถอยร่นไปสามก้าว อย่าว่าแต่ตีโต้ เพียงป้องกันตัวได้ก็พึงพอใจแล้ว

ยามนั้นมือดาบแดนอาทิตย์อุทัยที่เหลืออีกสิบคนพุ่งตัวเข้ามา

ในระยะห่างวาเศษ

ชิฉางเจิงกู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง หวนนึกถึงหัตถ์พิษเฉียนหลอถูก มิซึจึ ไทโซ ฆ่าตาย ความแค้นแน่นอกล้วนระบายใส่วอเหยิน (ชาวญี่ปุ่น) เหล่านี้ ทั้งทราบว่านี่เป็นห้วงคับขันสำคัญ จึงสลัดความคิดทั้งมวล จิตหลอมรวมกับสมาธิ สำนึกไร้ธุลีบดบัง ดาบยาวเปลี่ยนจากเร็วเป็นช้า ดาบศัสตราฟ้าคล้ายกลับกลายเป็นหนักอึ้งราวภูเขาไท่ชันยกขึ้นอย่างแช่มช้า

เคโยมิ ทาคาอิ ความจริงสามารถฉวยโอกาสที่ทรวงอกของศัตรูเปิดกว้าง ฟันดาบแดนอาทิตย์อุทัยเข้าไป แต่ท่วงท่ายกชูดาบของชิฉางเจิง คล้ายสูบอากาศในรัศมีหนึ่งวาไปจนหมดสิ้น ทั้งยังสะกดพลังสภาวะของมันเอาไว้ ทำให้มันมิเพียงไม่กล้ารุกจู่โจม กระทั่งคิดล่าถอยยังทำไม่ได้

เคโยมิ ทาคาอิ ลอบร้องคำแย่แล้วในใจ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามใช้พลังสภาวะสะกดมันเอาไว้ ยังดีที่ขอเพียงด้านทานรับดาบนี้สำเร็จ คนของมันจะรุดมาช่วยเหลือ จึงสงบจิตใจ ขวางดาบคุ้มครองใบหน้าด้านบนไว้

เสียงปังเมื่อฝ่ามือของเจี๋ยฝูกวาดถูกปลายแหลมของทวน ร่างลอยตัวขึ้นไป

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร่างตกวูบลง ต้องลอบร้องคำร้ายกาจในใจ

ฝ่ายตรงข้ามมิเพียงค้นพบทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะจากเงาทวนอันแน่นขนัด กวาดถูกปลายแหลมของทวน ทั้งยังแผ่พุ่งพลังความเย็นเข้ามาดุจระลอกคลื่น บังคับพลังทั้งสามสายของมันย้อนกลับมาคุกคามมันตกลงสู่พื้น

เจี๋ยฝูยังคงตื่นตระหนกยิ่งกว่า มันความจริงสังเกตการณ์อยู่ด้าน

ข้าง เล็งหาโอกาสเหมาะ คิดลอบสังหารหนึ่งในสองศัตรู จากนั้นเห็นเคโยมิ ทาคาอิ ตกเป็นรอง จำต้องปรากฏกาย ความจริงเข้าใจว่าตัวเองตั้งท่าเตรียมพร้อมอยู่ก่อน ส่วนฝ่ายตรงข้ามรับศึกอย่างฉุกละหุก อาศัยพลังมารกว่าเจ็ดสิบปีของมัน ฟงสิงเลี่ยพอประทะ แม้ไม่ตายก็ต้องรับบาดเจ็บ

มิคาดเด็กน้อยนี้แม้อายุยังเยาว์ กลับสามารถต้านทานท่ากวาดฝ่ามืออย่างสุดกำลังของมัน แต่มันยังถือดีในวิชามาร พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา ถาโถมลงหาราวเหยี่ยวโฉบกระต่าย สองมือก่อเกิดเป็นเงากรงเล็บนับพันชั้น โหมจู่โจมใส่ฟงสิงเลี่ยซึ่งพอตกถึงพื้น ยังส่ายร่างโงนเงนไม่มั่นคง รังสีการฆ่าฟันอันเย็นเยือก แม้แต่ชิฉางเจิงซึ่งอยู่ห่างไปยังสามารถรู้สึกได้

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความฮึกเหิมเปี่ยมล้น จิตใจจดจ่อกับสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งครอบคลุมใส่ตลอดทั้งร่างของมัน ทวนสีแดงแทงสวนขึ้นไป ใช้ทวนที่ปราศจากความเปลี่ยนแปลง รับมือกับเงากรงเล็บมากเปลี่ยนแปลงของศัตรู

มันจดจ่อถึงเพียงนั้น ยามนี้ต่อให้ชิฉางเจิงถูกคนฆ่าตาย ส่งเสียงแผดร้องออกมา ก็หาส่งผลกระทบต่อมันไม่

การต่อสู้ในพระตำหนักชุนเหอก็บรรลุถึงขั้นพิสูจน์ผลแพ้ชนะ

ในหมอกดำคละคลุ้ง โจรท่องโดดเดี่ยวอาศัยวิชาตัวเบาและโสตประสาทที่ไร้ผู้ต่อต้าน อ้อมผ่านศัตรูที่เหินร่อนลงจากเบื้องบนทั้งสิบกว่าคนโดยไร้เสียง มาถึงตำแหน่งที่วัตถุซึ่งแตกระเบิดเป็นหมอกดำฉวยโอกาสที่มันยังไม่ตกถึงพื้น เปลื้องเสื้อยาวชั้นนอกออกม้วนใส่ปากร้องว่า

“คอยดูระเบิดอัคคีของบิดา”

พลางแผ่พุ่งพลังเสือกส่งเสื้อผ้าซึ่งห่อหุ้มลูกกลมควันดำแหวกพุ่งขึ้นไป

ศัตรูในความมืดไหนเลยล่วงรู้ว่าเป็นกลอุบาย ผู้คนชุดสุดท้ายที่กระโดดลงจากช่องแตกหลายคนรีบเคลื่อนขวางหลบเลี่ยง

เสียงหวดเมื่อลูกกลมควันดำพกพาหมอกหนาทึบราวดาวหางสายหนึ่งพุ่งผ่านช่องแตกออกไป ไม่ทราบตกลงยังที่ใด

โจรท่องโดดเดี่ยวใช้กล้องขโมยชีวิตหวดซ้ายป่ายขวา ต้านทานอาวุธที่ทักทายใส่มันหลายชนิด พุ่งปราดไปทางปากอุโมงค์

มันเป็นคนเจ้าปัญญาความคิด ทราบว่าหากไม่ทำลายหมอกควันของศัตรู เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามมาอย่างพรักพร้อม คงต้องเตรียมการรุกถอยในหมอกดำ ต่อให้ฝ่ายตนมีกำลังกล้าแข็งกว่าศัตรู ในสภาพที่ศัตรฝ่ายตนยากจำแนก ต้องถูกทอนฝีมือลง หากมิใช่มันมีวิชาตัวเบาและสติปัญญาล้ำเลิศ ก็ยากที่จะพลิกสถานการณ์ได้

หมอกดำลอยขึ้นไป รั่วไหลออกทางช่องแตก หมอกดำในระยะใกล้ก็จางเบาบางลง สามารถจำแนกเงาร่างผู้คนได้

เจ้าสำนักซีหนิงและพวกพุ่งปราดมาจากสองฟากข้างกลับเข้าพระตำหนัก

คนของตันอี้หยูมีจำนวนสิบห้าคน สายตายามกวาดมอง ที่รู้จักมีเพียงผู้รับใช้วาตะ พนา ขุนคีรี อัคคี ไป่ฟางหัว ไท่สุ่ยทวงวิญญาณตูมู่ ยังมีนางปีศาจนิกายบัญชาฟ้าที่งามหยาดเยิ้มหกนาง ใช้กระบี่อ่อนเป็นอาวุธทั้งสิ้น

กระบี่อ่อนเช่นนี้สามารถล้อมคาดอยู่รอบเอว เหมาะสำหรับนางปีศาจที่ไม่อาจเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงใช้เก็บซ่อนไว้ ดังนั้นมิใช่เหตุบังเอิญ หากแต่มีความจำเป็น

ยังมีบุรุษอีกสามคนสวมใส่หน้ากาก หนึ่งในจำนวนนั้นถือแส้ปัด

เมื่อดูจากรูปร่าง ขอเพียงเป็นคนที่เคยพบหน้าเซียนไม่แก่เฒ่า จะจดจำออกว่าเป็นมัน

เซียนไม่แก่เฒ่าคิดไม่ถึงว่า หมอกดำที่ใช้อำพรางร่องรอยพวกมันจะถูกทำลายไปโดยง่ายดาย พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา พานปลดหน้ากากโยนทิ้งลงกับพื้น สองตาสาดประกายเย็นเยียบ ตั้งใจว่าจะฆ่าคนในที่นี้ให้หมดสิ้น เพื่อรักษาชื่อเสียงเอาไว้

ในผู้รุกรานขบวนนี้ นับมันมีศักดิ์ฐานะและพลังฝีมือสูงส่งที่สุด โดยเฉพาะที่ผ่านมามันไม่เคยพ่ายแพ้แก่ผู้ใดมาก่อน นอกจากผังปานกับล่างฟานหวินแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ารับประกันว่ามันไม่มีขีดความสามารถเข่นฆ่าผู้คนในพระตำหนักจนหมดสิ้น

ยามนี้ปากทางเข้าที่ทอดลงสู่ห้องใต้ดินถูกผู้รุกรานปิดล้อมไว้รอบในยืนไว้ด้วยยอดฝีมือลึกลับที่สวมหน้ากากทั้งสอง ส่วนรอบนอกนำโดยเซียนไม่แก่เฒ่าและพวก

เจ้าสำนักซีหนิงและพวกกระจายกำลังออก เห็นแน่ชัดว่าการศึกใกล้ปะทุขึ้น

ควันดำลอยขึ้นไปอีก ภายในพระตำหนักกลับคืนสู่ความแจ่มใส

เจ้าสำนักซีหนิงทอดถอนใจกล่าวว่า

“ที่แล้วมาสำนักฉางไป่มีชื่อเสียงดีงาม พี่ไม่แก่เฒ่ายิ่งเป็นเสาหลักของฝ่ายธัมมะ เหตุใดในบั้นปลายจึงไม่คำนึงถึงชื่อเสียง ยอมเกลือกกลั้วกับนิกายบัญชาฟ้า ควรทราบว่าปณิธานไม่สอดคล้อง ไม่อาจอยู่ร่วมรวมกัน จะช้าเร็วต้องประสบสภาพยิงนกกาหมดป่า เก็บซ่อนคันธนูไว้”

ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์กล่าวเสริมว่า

“กลับใจจะพบฟากฝั่ง ตอนนี้ยังไม่สายเกิน”

เซียนไม่แก่เฒ่าแค่นเสียงอย่างเย็นชา ค้านที่จะตอบคำ

ไป่ฟางหัวหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายไม่ต้องเปลืองคารมแล้ว หากพวกท่านไม่มีคนมีชีวิตกลับบ้านไป ยังมีผู้ใดแพร่งพรายเรื่องราวในที่นี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"นางปีศาจอันร้ายกาจ กลับรู้จักกระต้นเตือนเฒ่าบัดซบฆ่าคนปิดปาก มา ให้เราทดสอบว่าท่านมีความสามารถเพียงไหน"

พลันหวดกล้องขโมยชีวิตใส่ไป่ฟางหัว

ไป่ฟางหัวส่งเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงิน ปิ่นปักผมจี้ปราดใส่หัวกล้อง โจรท่องโดดเดี่ยวพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถูกนางคุกคามถอยไปสองก้าว ปรากฏพลังความเย็นชำแรกมาตามลำกล้อง ต้องโคจรพลังต่อต้าน ไม่อาจใช้กระบวนท่าต่อไปได้

ทุกผู้คนชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง

มาตรว่าหานป่อและพวกเคยบ่งบอกถึงความร้ายกาจของไป่ฟางหัว จะอย่างไรไม่ได้เห็นกับตา ตอนนี้นับว่าทราบแล้ว

ด้วยพลังการฝึกปรือเจ็ดแปดสิบปีของโจรท่องโดดเดี่ยว หากบอกว่าไป่ฟางหัวสามารถอาศัยด้านนี้เอาชนะ รับรองไม่มีผู้ใดเชื่อ จากข้อนี้เป็นที่ทราบได้ว่า นางอาศัยกระบวนท่าอันลึกล้ำและวิชามารที่แยบคายคุกคามยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นี้ล่าถอยไป

ตูมู่พลันตวาดว่า

"ลงมือ"

บุรุษที่สวมหน้ากากทั้งสองปลดถุงย่ามลงจากกลางหลัง ล้วงเครื่องมือสะเดาะกุญแจชนิดต่างๆ ออกมา ย่อกายลงที่หน้าประตูเหล็กชั้นนอกที่ปิดปากทางเข้าไว้ ลงมือเปิดประตูเหล็ก

นางปีศาจสามนางพลิ้วกายออกจากด้านหลังไป่ฟางหัวดุจผีเสื้อล้อบุปผา ดาหน้าเข้าหาโจรท่องโดดเดี่ยวที่บุกเข้ามาใหม่ กระบี่อ่อน

สามเล่มสานเป็นแหกระบี่อันแน่นหนา ครอบคลุมลงหาจอมขโมยผู้นี้

ด้วยความถือดีของโจรท่องโดดเดี่ยว ยังไม่กล้าบุกฝ่าอย่างหักโหม กล้องขโมยชีวิตหวดซ้ายป่ายขวา พลางถอยห่างไป

เจ้าสำนักซีหนิงแม้ทราบว่า นางปีศาจทั้งหกนี้เป็นกำลังสำคัญของนิกายบัญชาฟ้ารองจากตันอี้หยู ไป่ฟางหัว และองครักษ์ทั้งสอง แต่ยังคิดไม่ถึงว่าเพียงจัดกำลังสามคน ก็สามารถพัวพันบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นี้เอาไว้ พลันชักกระบี่ออกมา ท้าสู้กับเซียนไม่แก่เฒ่าว่า

"เชิญ"

รอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้าเซียนไม่แก่เฒ่าพลันปลาสนาการสิ้นที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือสีหน้าอันลึกซึ้งชั่วร้าย คล้ายกับนี่จึงเป็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน ยามนั้นสองตาทอประกายดร้าย พลันเคลื่อนกายถึงเบื้องหน้าเจ้าสำนักซีหนิงห้าเชียะ กวาดแส้ปัดใส่ปลายดาบของฝ่ายตรงข้าม

เจ้าสำนักซีหนิงถอยกายไปสองก้าวก่อน กระบี่มุ่งใส่แส้ปัดของศัตรู เพลงกระบี่ละลิ่วแผ่วพลิ้ว บังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง แสดงออกถึงพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ สมเป็นเจ้าสำนักอันดับหนึ่งแห่งนครหลวง เยี่ยซู่ตงอย่างน้อยด้อยกว่ามันขั้นหนึ่ง

ผู้เฒ่าซีหนิงที่ข้างกายมันมีนิสัยถือดี แม้เห็นไป่ฟางหัวคุกคามโจรท่องโดดเดี่ยวล่าถอย ยังเข้าใจว่าโจรท่องโดดเดี่ยวมีแต่ฝีมือลักขโมย จึงพุ่งปราดถึงเบื้องหน้าไป่ฟางหัว ตวาดว่า

"ให้เราผู้เฒ่าส่งนางปีศาจเจ้าขี้นสวรรค์ไป"

พลางต่อยหมัดใส่ทรวงอกนาง

ขณะเดียวกันประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ก็เปิดฉากจู่โจม โดยมุ่งเป้าไปยังตูมู่

ตูมู่มีนิสัยชมชอบต่อสู้ พลันแสยะยิ้ม ง้าวสั้นซ้ายขวาสกัดประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ไว้

ยามนั้นป๋อเจาหยู หวินชิง เสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยาพากันลงมือโดยพร้อมเพรียง

สองคนแรกถูกนางปีศาจสามนางสกัดกั้นไว้ เสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยาก็ต่อสู้กับสี่ผู้รับใช้วาตะ พนา ขุนคีรี อัคคี เป็นพัลวัน

เสียงกลไกดังขึ้น ประตูเหล็กเคลื่อนไปทางขวาง

บุรุษที่สวมหน้ากากทั้งสองไม่ขบคิดใคร่ครวญ โยนวัตถุที่คล้ายลูกกลมหลายลูกใส่พื้นดิน

ทุกผู้คนแม้ได้ยินเสียงเปิดประตู แต่หวนนึกถึงมีคนเฝ้ารักษาที่เบื้องล่าง บวกกับถูกศัตรูพัวพันไว้ ไม่สามารถแบ่งแยกสมาธิไปโจรท่องโดดเดี่ยวได้ยินเสียงเปิดประต เข้าใจว่าซวีเยี่ยเวี่ยเหล่าสตรีจะโถมออกมา สร้างความตื่นตะลึงแก่ศัตรู มิคาดฝ่ายตรงข้ามวางแผนอยู่ก่อน ซัดขว้างวัตถุประเภทอัคคีพิษหมอกพิษเข้าไป อย่างนั้นสตรีทั้งหลายไยมิใช่คับขันอันตรายแล้ว

โดยเฉพาะศัตรูขอเพียงเฝ้ารักษาปากทางเข้าออก สตรีทั้งหลายก็ยากบุกฝ่าออกมา นี่ความจริงเป็นแผนอันแยบคาย กลับกลายเป็นเช่นตะพาบในไห ยากที่จะเคลื่อนไหวได้

ในสถานการณ์อันเลวร้าย โจรท่องโดดเดี่ยวแสดงฝีมือที่แท้จริงออกมา ถลันวูบวาบดุจภูตพราย กล้องขโมยชีวิตฝ่าไปในร่างแหกระบี่ของนางปีศาจนางหนึ่ง จี้ใส่คอหอยนาง จากนั้นโถมใส่คนสวมหน้ากากที่เฝ้าปากทางเข้าอุโมงค์ทั้งสอง นางปีศาจที่ถูกกล้องยาสูบจี้ใส่ เสียชีวิตในบัดดล

ผู้เฒ่าซีหนิงพลันแผดร้องคำหนึ่ง ที่ทรวงอกถูกปิ่นเงินของไป่ฟางหัวจี้ใส่ ทำลายลมปราณคุ้มครองกายของมันไป ร่างเซถอยไป

ด้านหลัง ไปฟางหัวกลับบิดเอวอ้อนแอ้น ชิงสกัดโจรท่องโดดเดี่ยวเอาไว้

ส่วนเซียนไม่แก่เฒ่าชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่าเจ้าสำนักซีหนิง ถึงแม้ว่าเจ้าสำนักซีหนิงมีเพลงกระบี่พลังลมปราณเลิศล้ำ จะอย่างไรยังเป็นรองเซียนไม่แก่เฒ่า หลังจากผ่านไปหลายกระบวนท่าก็ตกเป็นเบี้ยล่าง

เสียงโครมเมื่อผู้เฒ่าซีหนิงกระแทกนั่งลงที่มุมกำแพง ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด

เซียนไม่แก่เฒ่ายิ้มเย้ยหยัน สำนักฉางไป่ของมันแม้ร่วมรุกร่วมถอยกับสำนักซีหนิง แต่เนื่องจากสำนักซีหนิงเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ สร้างความอิจฉาแก่มันแทบตาย บวกกับเมื่อหนุ่มฉกรรจ์เคยมีความสัมพันธ์กับตันอี้หยูอย่างสนิทสนม ดังนั้นบรรลุความตกลงกับนิกายบัญชาฟ้า ยามนี้เห็นผู้เฒ่าซีหนิงรับบาดเจ็บ ส่วนเจ้าสำนักซีหนิงถูกรุกไล่จนร่อแร่ รู้สึกสมใจยิ่ง

แส้ปัดของมันอ่อนได้แข็งได้ เพียงโบกสะบัดกวาดกราด ล้วนแต่ทรงอานุภาพ ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนแปลงท่ากระบี่อย่างไร มันล้วนใช้ฝีเท้าอันแผ่วพลิ้ว บวกกับกระบวนท่าที่แยบคายคล้ายที่อด้านบีบบังคับให้เจ้าสำนักซีหนิงหักล้างกำลังภายใน เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าสำนักซีหนิงไหนเลยยังมีเรี่ยวแรงจู่โจมใส่ศัตรู

ที่มันถนัดจัดเจนคือเพลงกระบี่ ดังนั้นยิ่งมายิ่งยากใช้ออก

สี่ผู้รับใช้วาตะ พนา ขุนคีรี อัคคี อาศัยวิชาผนึกกำลังบวกกับอาวุธลับที่ยากระวังป้องกัน จู่โจมใส่เสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยาช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบเช่นกัน

มีแต่หวินชิงกับป๋อเจาหยูสามารถยันนางปีศาจทั้งสามไว้โดยไม่พ่ายแพ้ แต่ภายในเวลาอันสั้นยังไม่อาจช่วงชิงชัยชนะได้

ดังนั้นคนของนิกายบัญชาฟ้าช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ซึ่งสถานการณ์โดยรวมได้จากการยึดครองปากทางเข้าอุโมงค์ที่เป็นจุดยุทธศาสตร์

สำคัญ ไม่เช่นนั้นตามแผนเดิมของโจรท่องโดดเดี่ยว ยามนี้ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกซึ่งเป็นทัพพิสดารโถมออกจากทางอุโมงค์ ต้องให้ศัตรูเห็นดีแน่นอน

ไป่ฟางหัวเคลื่อนไหวดุจนางแอ่นเหินหาว ปิ่นเงินในมือคลี่คลายทำลายท่าจู่โจมอันเกรี้ยวกราดของโจรท่องโดดเดี่ยว ทำให้มันไม่อาจปลีกตัวไปจัดการกับศัตรูที่สวมหน้ากากทั้งสองได้

แต่แล้วยามนั้น เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

แขนเสื้อของตันอี้หยูพอโบกใส่ใบหน้าหานป๋อ ท่าโบกจู่โจมที่แฝงพลังเปี่ยมล้น พลันกลับกลายเป็นอ่อนนุ่มไร้เรี่ยวแรง คล้ายกับยกแขนเสื้อเช็ดใบหน้าชายคนรักก็มิปาน

นี่ย่อมมิใช่เจตนาเดิมของตันอี้หย เพียงแต่ลมหายใจที่หานป๋อเป่าออก กลับชำแรกผ่านแขนเสื้อแล่นเข้าสู่มือขาวผ่องของนาง เลียบไปตามเส้นชีพจร สลายพลังลมปราณของนางไปแปดเก้าส่วน

ตันอี้หยูใจสั่นสะท้าน ด้วยประสบการณ์ต่อสู้ ตลอดจนภูมิรอบรู้ของนาง ยังไม่เคยเผชิญหรือได้ยินว่ามีพลังประหลาดเช่นนี้มาก่อน

ซึ่งความจริงหานป๋อนอกจากสำเร็จวิชาธรรมมาร่วมกระแสสามารถหลอมรวมพลังคนละสุดปลายทั้งสองสายเข้าด้วยกันแล้ว ยังแฝงเคล็ดวิชาตามแนวทางรับการทุบตี ซึ่งเรียนรู้จากสิบท่าไร้คำนึง ผสานเป็นยอดวิชาพิเศษเฉพาะ ตันอี้หยูไหนเลยครุ่นคิดคาดเดาได้

ตันอี้หยูรู้สึกว่าแขนทั้งข้างชาด้าน รีบสลัดแขนเสื้อคราหนึ่ง ยื่นมือรับห่วงหยกที่บินหวนกลับมาเอาไว้

หานป๋อยิ้มอย่างเบิกบาน ยื่นเหยียดเท้าออกสวมรองเท้าโดยไม่ผิดพลาด ระดับความยากยังยิ่งกว่าตันอี้หยูรับห่วงหยกไว้อีกหลายเท่า

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กดทับร่างใส่ตันอี้หยู ทั้งจงใจเบียดใส่

ปทุมถันของนาง แผ่พุ่งพลังของธรรมมารร่วมกระแสใส่นาง

ทั้งสองล้วนบังเกิดความรู้สึกอันบรรเจิดอย่างบอกไม่ถูก คล้ายปรารถนาใคร่แนบสนิทเช่นนี้ โดยไม่แยกจากกันอีกตลอดกาล

แต่นั่นเพียงเป็นสภาพชั่วพริบตา ตันอี้หยูจะอย่างไรมีตบะแก่กล้าพลันมีสติแจ่มใสก่อน เร่งเร้าพลังมารถึงขีดสุด แผ่พุ่งจากท้องน้อยเข้าสู่ร่างหานป๋อ

ยามนี้นางทราบแล้วว่าพันธุมารของหานป๋อสามารถสลายพลังของสำนักมารของนาง แต่ยังเข้าใจว่ามันยังไม่อาจสลายท่าจู่โจมสุดกำลังของนาง

หานป๋อมีสติแจ่มใสเชื่องช้ากว่าวูบหนึ่ง ต้องลอบร้องว่านางปีศาจชั่วร้ายนัก ทางหนึ่งผนึกพลังธรรมมารร่วมกระแส รวมกับเคล็ดวิชารับการทบตี ขณะเดียวกันก็จุมพิตริมฝีปากของนาง ถ่ายเทพลังอีกสายหนึ่งเข้าไป

ทั้งสองสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ท้องน้อยบังเกิดเสียงดังราวกับฟ้าร้องแต่ไกล ปลิวกระเด็นออกไปพร้อมกัน

ตันอี้หยูตื่นตระหนกยิ่ง คิดไม่ถึงว่าเด็กน้อยนี้มิเพียงสามารถต้านทานการจู่โจมอย่างสุดกำลังของนาง ยังฉวยโอกาสที่พลังมารของนางรวมรั้งที่จุดตันเถียนท้องน้อย จุมพิตริมฝีปากของนาง ทั้งยังถ่ายทอดพลังมารประหลาดที่กระตุ้นอารมณ์ความรักของนางขึ้น

พลังกระแทกสะท้อนจากท้องน้อยของหานป๋อ ก็กระแทกนางเลือดลมพลุ่งพล่าน ร่างลอยขึ้นจากพื้นล้มไปทางด้านหลังอย่างเสียหลัก

นางจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือสำนักมาร ขณะลอยอยู่กลางอากาศพลันโคจรพลังสะกดเส้นชีพจรซึ่งแทบถูกธาตุไฟเข้าแทรก ขณะเดียวกันก็สงบจิตใจระงับอารมณ์อันพลุ่งพล่านไว้ พอตกถึงพื้นรีบถอยกายไปสองก้าว หยุดยั้งยืนหยัดมั่น เพียงแต่สองข้างแก้มเกิดอาการแดง

ซ่านอย่างไม่เคยมีมาก่อน

หานป่อไม่รักษาบุคลิกเช่นเดียวกับนาง ปลิวลิ่วไปด้านหลังวาเศษร่วงฟาดลงนอนหงายเท้าชี้ฟ้า จากนั้นกลิ้งตัวไปตลบหนึ่ง ค่อยคืบคลานลุกขึ้น ยิ้มแย้มแจ่มใสราวกับไม่มีเรื่องราวใด กางมือออก กล่าวว่า

"เจี้ยวจู่ ให้ข้าพเจ้าจุมพิตใหม่"

ตันอี้หยูไม่ได้ด่าทอมันเป็นครั้งแรก เพราะนางบังเกิดความต้องการ คิดโผเข้าอ้อมอกของมันจริงๆ

หวินซู่ส่งเสียงตวาดดังมา เห็นนางคลี่สภาวะกระบี่ออก ต้านทานรับหมีฉิงกับอู่เม่ยไว้ได้อย่างปลอดโปร่ง

สีหน้าตันอี้หยูปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้นชั่วครู่ ค่อยกวาดมองไปยังหานป่อ กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เหตุใดไม่พบกันชั่วข้ามคืน เจ้ากลับคล้ายผลัดกระดกเปลี่ยนเค้าโครง กลายเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง?"

หานป่อเดินเข้าหาอย่างยิ้มแย้ม กล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า

"หน้าอกถูกบิดาลูบคลำ คนถูกบิดาโอบกอดริมฝีปากก็ถูกข้าพเจ้าจุมพิต ยังไม่หลับนอนเป็นเพื่อนข้าพเจ้าอีก?"

สีหน้าตันอี้หยูทอแววแตกตื่นลนลานเป็นครั้งแรก จากนั้นเปลี่ยนเป็นอำมหิต ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"หยุดไว้"

หานป่อสบอารมณ์ยิ่ง กล่าวว่า

"เหนียงจื่อ (คำเรียกภรรยา) ไยต้องมีโทสะ?"

ตันอี้หยูคล้ายเสียกิริยา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เมื่อครู่ท่านใช้วิชาฝีมือใด?"

หานป่อหยุดยั้งยืนหยัด กล่าวอย่างจริงจังว่า

"มิน่าเล่าเหนียงจื่อจึงแตกตื่นถึงเพียงนี้ หากท่านสั่งบริวาร

หยุดมือ ข้าพเจ้าจะบอกต่อท่านว่าเราผู้เป็นเซี่ยงกง (สามี) ไฉนมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม"

ตันอี้หยูไม่มีเวลาถือสาที่มันเรียกหาเหนียงจื่อกับเซี่ยงกงวุ่นวายด่าคำ "สมุนบริวารที่ใช้การไม่ได้" จากนั้นออกคำสั่งคำหนึ่ง

หมีฉิงกับอู่เม่ยพุ่งถอยมาตามคำสั่ง จนถึงด้านหลังตันอี้หยู หวินซู่ก็หอบหายใจเล็กน้อย มาถึงข้างกายหานป๋อ มองดูศัตรูและฝ่ายตนอย่างมึนงงสงสัย

ตันอี้หยูรีบร้อนต้องการทราบแนวทางของพลังประหลาดภายในกายหานป๋อ เพราะว่ามีเหตุผล เนื่องจากวิชามารของเด็กน้อยนี้พอดีสะกดข่มนาง ดังนั้นต่อให้นางมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าหานป๋อครึ่งขั้นจนถึงหนึ่งขั้น ก็ไม่มีความมั่นใจฆ่ามัน แต่หากสามารถทำความเข้าใจเพิ่มเติม ด้วยภมิรอบรู้ต่อวิชาฝีมือทั้งแผ่นดินของนาง ไม่แน่ว่าค้นพบวิธีจัดการกับมันได้

หานป๋อกวาดตาไปยังหมีฉิงกับอู่เม่ย กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทางที่ดีเป็นเพื่อนข้าพเจ้าทั้งสามนาง"

หมีฉิงกับอู่เม่ยอดปิดปากหัวร่อมิได้ ทั้งยังชม้ายชายตาต่อมัน

หวินซู่แม้ทราบว่าหานป๋อใช้แผนมารสยบมารยังหน้าแดงระเรื่อก้มศีรษะต่ำลง หากนางรู้จักด่าคน คงลอบด่ามันในใจแล้ว

ตันอี้หยูหน้าเย็นชาราวน้ำแข็ง กล่าวว่า

"รีบบอกมา"

หานป๋อบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เจี๋ยวจู่ท่านดูแคลนผังปานท่านผู้เฒ่าไปแล้ว กลับกล้าขายพวกมันให้กับจูหยวนจาง ท่านผู้เฒ่าอาจกลัวผู้คนครหาว่าเป็นผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์ หรือไม่ลดตัวลงจัดการกับท่าน ดังนั้นเขียนจดหมายหนึ่ง บอกวิธีการสำเร็จยอดวิชาพันธุมารผ่านทางฮัวเจี๋ยหวี่ ซึ่งเป็นชู้รักอีกคน

หนึ่งของบิดา ถ่ายทอดวิธีการนั้นแก่ข้าพเจ้า บวกกับอาศัยสติปัญญาของเซี่ยงกงของท่าน จึงคิดค้นยอดวิชาที่ไม่เคยมีคนเรียนรู้ได้ ตอนนี้เจี้ยวจู่คิดวางแผนฆ่าชายชู้ยังทำไม่ได้"

ตันอี้หยูส่งเสียงดังอ้อ สีหน้ากลับคืนสู่สภาพเดิม เผยอยิ้มออกมา แท้ที่จริงร่างเย็นเฉียบ ถึงแม้ว่านางสร้างสถานการณ์ หวังให้กองกำลังของผังปานกับล่างฟานหวินต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย แต่ในที่สุดไม่สำเร็จ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าผังปานจะวางหมากเอาไว้ ทำให้นางไม่อาจปฏิบัติการได้

หานป๋อกล่าวอีกว่า

"เมื่อกล่าวจบสิ้น ก็ลงมือต่อเถอะ ข้าพเจ้ายังเล่นกับเจี้ยวจู่ไม่เพียงพอ"

ดวงตาตันอี้หยูทอประกายอำมหิตขึ้น จากนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า

"อย่าได้กระหยิ่มใจไป หากจะฆ่าคนมีวิธีการมากหลาย"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเหนียงจื่อใช้ห่วงหยกเคาะใส่หน้าผากข้าพเจ้า รับรองว่าฟูจวิน (คำเรียกสามี) ของท่านต้องจบสิ้นชีวิต แต่ต้องถามดาบในมือข้าพเจ้าว่า ยินยอมให้ท่านกระทำเรื่องผิดศีลธรรมถึงเพียงนั้นหรือไม่"

ตันอี้หยูแทบถูกมันก่อกวนจนคลั่งใจตาย ดวงตาทอประกายเย็นเยียบ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง ดูว่าความโชคดีของท่านจะช่วยให้ท่านมีชีวิตอีกนานเท่าใด?"

บนกำแพงด้านซ้ายมือพลันบังเกิดสุ้มเสียงไพเราะเสนาะหูเสียงหนึ่ง ดังว่า

"เจี้ยวจู่กล่าวถูกต้อง ฟูจวินข้าพเจ้ามีโชคดีชั่วชีวิต ไม่ว่าผู้ใด

ก็ฆ่ามันไม่ตาย ตันเจี้ยวจู่ย่อมไม่มีข้อยกเว้น"

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง กวาดตาไปยังต้นเสียงอย่างเหลือเชื่อ

ในที่สุดชิฉางเจิงยกชูดาบศัสตราฟ้าขึ้นถึงเหนือศีรษะ ได้แสงอาทิตย์สาดส่อง ตัวดาบสะท้อนประกายเจิดจ้าจับตา

ยามนั้นมือดาบสองคนที่เป็นกองหน้าของศัตรูโถมถึงสองฟากข้างของมัน กลับเผชิญกับพลังกดดันของดาบศัสตราฟ้า ต้องหยุดยั้งในระยะห่างครึ่งวา ทั้งยังวาดดาบขึ้นบนลงล่าง ต่อต้านกับรังสีการฆ่าฟันของชิฉางเจิง กระทั่งลมหายใจยังลำบากยากเย็น

สองตาชิฉางเจิงสาดประกายดุจสายฟ้า สาดครอบคลุม เคโยมิ ทาคาอิ ทำให้ยอดฝีมือแดนอาทิตย์อุทัยผู้นี้อดระย่นย่อมิได้ รู้สึกว่าประกายตาของฝ่ายตรงข้ามคล้ายกับจะมองทะลุเส้นชีพจรสายเลือดตลอดจนอวัยวะภายในของมัน แต่ก็คล้ายไม่ได้มองดูมัน

เคโยมิ ทาคาอิ รู้สึกสมองขาวว่างเปล่า พลันบังเกิดความคิด 'หลบหนี' ขึ้น

ยามนี้พลังสภาวะของชิฉางเจิงบรรลุถึงจุดสุดยอดในชีวิต แฝงอานุภาพข่มขวัญสามเหล่าทัพได้

ทันใดชิฉางเจิงคำรามก้อง คล้ายพยัคฆ์พ้นจากพงไพร สั่นสะเทือนจนศัตรูที่คิดโถมเข้ามาลั่นอึงอล ขณะเดียวกัน ดาบศัสตราฟ้าของมันกลับกลายเป็นรุ้งหลากสีสายหนึ่ง เคลื่อนไหวด้วยระดับความเร็วที่ไม่มีผู้ใดเห็นชัดตา ฟันใส่ใบหน้า เคโยมิ ทาคาอิ กระแสลมดาบก่อเกิดเป็นลมพายุอันน่าตระหนก แต่ดูดรั้ง เคโยมิ ทาคาอิ เอาไว้เพียงบีบคั้นกำลังหนุนอื่นถอยห่างไปหนึ่งวา

เคโยมิ ทาคาอิ จะอย่างไรเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ในห้วงความเป็นความตาย ทราบว่านอกจากลงมือหาญหัก ไม่มีวิธีอื่นอีก จึงผนึก

พลังฝีมือทั่วร่างขวางดาบต้านทานรับไว้

ดาบทั้งสองเล่มกระทบกัน บังเกิดเสียงเช้งดังสดใส ปรากฏสะเก็ดไฟแลบกระจาย ทั้งสวยงามทั้งลี้ลับ

มือดาบแดนอาทิตย์อุทัยที่โอบกระหนาบอยู่รอบกาย เคโยมิ ทาคาอิ บังเกิดความรู้สึกว่า เคโยมิ ทาคาอิ แพ้แล้ว ล้วนแต่ใจสะท้านหวั่นไหว

ชิฉางเจิงถอยกายไปหนึ่งก้าว โอบดาบยืนหยัดด้วยท่วงท่าราวกับเทพเจ้าแห่งการต่อสู้

เคโยมิ ทาคาอิ ยังอยู่ในท่วงท่าขวางดาบเหนือศีรษะ ดูไปคล้ายมั่นคงดุจขุนเขา ถลึงมองคู่มืออันเข้มแข็งเบื้องหน้า จากนั้นที่หว่างคิ้วปรากฏริ้วรอยดาบจางๆ ยาวนิ้วเศษสายหนึ่ง จากอ่อนจางกลายเป็นแดงเลือด พาดจากบนลงล่างยาวประมาณสามนิ้ว

ยามนั้นที่ข้างหูทุกผู้คนคล้ายยังแฝงหางเสียงของดาบทั้งเล่มปะทะกัน

ประกายตา เคโยมิ ทาคาอิ เปลี่ยนเป็นหม่นหมอง ดาบธนูเลือดร่วงหล่นลงกับพื้นดังตัง สีเลือดบนใบหน้าเหือดหายสิ้น พลันส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง ล้มหงายไปด้านหลังดังโครม ก่อกวนจนฝุ่นละอองคละคลุ้ง จบสิ้นชีวิตในบัดดล

มือดาบรอบข้างหยุดการเคลื่อนไหว สมองขาวว่างเปล่า เหม่อมองซากศพที่ปราศจากชีวิตของ เคโยมิ ทาคาอิ ไม่เข้าใจว่าต้านทานรับดาบนี้ไว้ชัดๆ ไฉนยังพบจุดจบถูกดาบทำร้ายเสียชีวิต

ชิฉางเจิงขยับดาบศัสตราฟ้า จ่อจี้ใส่มือดาบที่อยู่ใกล้ที่สุดสองคน ตวาดคำ “มาเถอะ” พลางแผ่พุ่งพลังดาบหนุ่นเนืองใส่

มือดาบทั้งสองเห็น เคโยมิ ทาคาอิ ที่ครองความยิ่งใหญ่ในแดนอาทิตย์อุทัย ยังไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมแม้สักคราเดียว ล้วน

หวาดหวั่นจนขวัญหายอดถอยร่นไปหลายก้าวมิได้

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา ก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า

มือดาบทั้งสิบคนมีปฏิกิริยาดุจเดียวกัน ล่าถอยไปทางด้านหลัง ไม่ทราบเป็นผู้ใดเคลื่อนไหว ปรากฏมือดาบหลายคนหมุนตัวหลบหนี ที่หลงเหลือพลอยถูกระบาดใส่ ส่งเสียงร้องชักชวนคำหนึ่งชั่วพริบตาก็หนีหายไปหมดสิ้น ชิฉางเจิงไม่ต้องใช้ดาบ ก็ขู่ขวัญพวกมันเตลิดหนีไป

ยามนั้นฟงสิงเลี่ยยังสู้พัวพันกับคร่าขวัญเจี๋ยฝู ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลี่ยกลับกลายเป็นประกายนับพันนับหมื่นสายม้วนเจี๋ยฝูอยู่ในร่างแหทวนอันแน่นหนา แต่เจี๋ยฝูไม่ถูกควบคุมบังคับเคลื่อนไหวดุจสายน้ำเมฆลอยล่อง ใช้ฝ่ามือทั้งคู่ปิดสกัดสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม แต่สีหน้าปราศจากเค้าความภาคภูมิลำพองเช่นตอนแรกอีก

ชิฉางเจิงถือดาบเดินไปยังวงต่อสู้ แผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันคุกคามใส่เจี๋ยฝู

เจี๋ยฝูแสดงออกถึงวิชามารอันสูงส่ง ใช้กระบวนท่าอันพิสดารจี้นิ้วใส่ปลายทวน เงาทวนพลันสูญสลาย มันพลันถอยห่างไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"คิดกลุ้มรุมเราผู้แซ่เจี๋ยหรือ?"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เราสองพี่น้องมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน ท่านเป็นอาหารอันโอชะ เราเหล่าชิย่อมต้องขอแบ่งปันน้ำแกงสักถ้วย"

เจี๋ยฝูบังเกิดความลำบากใจ ภารกิจของมันพัวพันคนทั้งสองไว้ จวบกระทั่งฝ่ายของมันในพระตำหนักลงมือสำเร็จล่าถอย จึงค่อยจากไป แต่เมื่อครู่เห็นชิฉางเจิงใช้พลังดาบไร้สภาพฟาดฟันสังหาร

เคโยมิ ทาคาอิ ไหนเลยกล้ารับมือยอดฝีมืออายุเยาว์สองคนพร้อมกัน มันมีนิสัยเห็นแก่ตัว จึงไม่ยอมเสียสละตัวเองเพื่อสถานการณ์โดยเร็ว

พลันแว่วเสียงเจ้าอารามมุ่นเมฆดังจากบนหลังคาว่า

"ประสกทั้งสองโปรดเข้าพระตำหนักไปจัดการกับศัตรู โจรโฉดนี้มอบให้กับอาตมาเถอะ"

เจี๋ยฝูสะท้านทั้งร่าง มองไปยังเจ้าอารามมุ่นเมฆด้วยความตระหนก ประกายตาแปรเปลี่ยนไม่แน่นอน

ยามนั้นภายในพระตำหนักบังเกิดเป็นสภาพอีกแบบหนึ่ง

ในที่สุดเจ้าสำนักซีหนิงเสียเปรียบจากการหักล้างกำลังภายใน ถูกแส้ปัดของเซียนไม่แก่เฒ่ากวาดจนทั้งคนทั้งกระบี่เซถอยไป ปะทะชนกับผนังกำแพง อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง มาตรว่ายังรักษาท่วงท่าถือกระบี่ไว้ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่ามันเฉกเช่นลูกธนูที่ยิงจนสุดล้า ยากที่จะอวดโอ่ความเข้มแข็งอีก

เซียนไม่แก่เฒ่าขณะจะโถมเข้าไปขจัดหนามตำตานี้ ภายในห้องใต้ดินพลันแว่วเสียงท่องสวดดังจากห้องใต้ดิน เต็มไปด้วยความสงบสันติ ถึงแม้ว่าในพระตำหนักบังเกิดเสียงอาวุธปะทะ กลับไม่อาจกลบสุ้มเสียงนี้ ยังถ่ายทอดเข้าโสตประสาททุกผู้คน

บรรยากาศฆ่าฟันที่ปกคลุมทั่วบริเวณ พลันลดทอนลงมากหลาย

สีหน้าเซียนไม่แก่เฒ่าปรากฏแววตื่นเต้นตระหนก ผละจากเจ้าสำนักซีหนิง พุ่งปราดไปยังปากทางเข้า

ไป่ฟางหัวฝืนใจคุกคามโจรท่องโดดเดี่ยวล่าถอยอีกครั้ง พลางเคลื่อนกายไปด้านหลัง

คนสวมหน้ากากที่รับหน้าที่ซัดขว้างกระสุนอัคคีพิษทั้งสองพบว่าภายในปราศจากเสียงแตกระเบิด สร้างความตื่นเต้นสงสัยอยู่แล้ว

เสียงสวดพอดัง สมาธิจิตใจพวกมันก็ถูกสะกดไว้ ลืมชัดกระสุนอัคคีพิษสืบต่อ

ยามนั้นวัตถุสีดำมะเมื่อมกลุ่มหนึ่งซัดขว้างออกจากปากทางออกพุ่งเฉียงๆ ขึ้นไป กลับลอยข้ามช่องแตกบนหลังคาพระตำหนัก จากนั้นเป็นเสียงระเบิดติดต่อกัน

ไป่ฟางหัวตาแหลมคม ดูออกว่าที่ซัดขว้างออกมาเป็นกาสาวพัสตร์ผืนหนึ่ง ที่ห่อหุ้มอยู่ภายในย่อมเป็นกระสุนอัคคีพิษของสำนักมารแล้ว

เซียนไม่แก่เฒ่าพอพุ่งตัวถึงปากทางเข้าห่างประมาณวาเศษ คนสวมหน้ากากทั้งสองพากันแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด ล้มหงายไปด้านหลัง จากนั้นหลวงจีนหน้าตาสดใสรูปหนึ่งปรากฏกายขึ้นที่ปากทางเข้า ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง

ผัคนทั้งสองฝ่ายล้วนใจหายวาบ พากันหยุดมือ ป่อเจาหยและพวกฉวยโอกาสไปตรวจดูอาการบาดเจ็บของเจ้าสำนักซีหนิงและผู้เฒ่าซีหนิง

ไป่ฟางหัวกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง

สั่งให้ผู้คนฝ่ายตน ติดตามนางมาถึงข้างกายเซียนไม่แก่เฒ่าจัดตั้งขบวนค่ายกลขึ้น

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ถืออาวุธกระโดดออกไปจากปากทางเข้าออก ยืนเรียงรายอยู่ด้านหลังหลวงจีนนั้น ถลึงมองเซียนไม่แก่เฒ่าและพวกอย่างดุดัน

จวงชิงซวงพอเห็นสภาพเบื้องบนชัดตา พลันร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง โถมเข้าหาเจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิง

โจรท่องโดดเดี่ยวกัดฟันล้วงยาเม็ดรักษาบาดเจ็บที่ขโมยจากวัดเส้าหลินออกมาสองเม็ด ส่งเข้าปากเจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิง

เซียนไม่แก่เฒ่าสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์กลับลอบทำร้ายผู้คน"

หลวงจีนนั้นคือเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์ฉายาเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ ท่านประนมมือกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านเซียนพอใจครุ่นคิดอย่างไรก็ครุ่นคิดเช่นนั้น อาตมาได้รับไหว้วานจากเมิ่งเหยา วันนี้ไม่อาจให้แผนการของท่านสำเร็จลุล่วง"

พลางกวาดตามองเที่ยวหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"ดูท่ายังไม่มีผู้คนถึงแก่ชีวิต พวกท่านสามารถล่าถอยไป ไม่เช่นนั้นอย่าได้โทษว่าอาตมาละศีลปาณา ลงมือกำราบมาร"

ท่านล่วงรู้วิธีเปิดอุโมงค์ใต้ดินจากขันทีผู้เฒ่า ดังนั้นฉวยโอกาสที่หมอกดำคละคลุ้ง เร้นกายเข้าสู่ห้องลับใต้ดินโดยไม่มีผู้ใดพบเห็น

เซียนไม่แก่เฒ่าแม้มีศักดิ์เป็นผู้นำฝ่าย "ธัมมะ" แต่หากเปรียบกับเจ้านิกายฌานวิสุทธิ์เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ ไม่ว่าพลังฝีมือหรือศักดิ์ฐานะยังเป็นรองอยู่ช่วงหนึ่ง พอฟังอดบังเกิดจิตขลาดเขลามิได้ เหลียวหน้าไปยังไป่ฟางหัว

สีหน้าไป่ฟางหัวเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"ฉินเมิ่งเหยาอยู่ที่ใด?"

แว่วเสียงชิฉางเจิงดังจากปากทางเข้าด้านซ้ายมือว่า

"นางเซียนเมิ่งเหยาอยู่ที่ใดไม่สำคัญ เพียงอาศัยเราเหล่าชิก็เพียงพอกับการให้นางปีศาจไป่ท่านรองรับแล้ว"

ไป่ฟางหัวทราบว่าผิดท่า ปรายตาบอกใบ้ต่อเซียนไม่แก่เฒ่าแวบหนึ่ง จากนั้นโผพุ่งขึ้นฟ้า ฝ่าออกไปทางช่องแตกบนหลังคาพระตำหนัก

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวคำ "คิดหนีหรือ?" พลางเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ใช้กล้องขโมยชีวิตทิ่มสกัดใส่ไป่ฟางหัว

ชวีเยี่ยเวี่ยได้รับความอัดอั้นตันใจอย่างมาก จึงตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ใช้กระบี่จู่โจมใส่ผู้รับใช้อัคคีซึ่งเคยลวนลามนาง

ส่วนชิฉางเจิงพุ่งเฉียงๆ ขึ้น คุมดาบเข้าสกัดจู่โจมใส่ตูมู่

เซียนไม่แก่เฒ่าลอบชมเชยวาสนาตัวเอง ไหนเลยคำนึงถึงผู้อื่น ขณะจะอาศัยช่องแตกบนหลังคาหลบหนี พลันพบว่าผิดท่า ฟงสิงเลี่ยใช้ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะจู่โจมลงมา ปิดสกัดเส้นทางหลบหนีเอาไว้

หานปี้ฉุ่ยเหล่าสตรีพากันเสาะหาศัตรูจู่โจมลงมือ ป๋อเจาหยูประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์และพวกก็เข้าร่วมวงต่อสู้ จุดไฟสงครามขึ้นใหม่ เพียงแต่สถานการณ์พลิกผันกลับกลายไป

เจ้าของสุ้มเสียงอันไพเราะเสนาะหูคือฉินเมิ่งเหยา ซึ่งบอกว่าจะจากไป

นางเซียนผู้นี้ยืนชดช้อยอยู่บนกำแพง คล้ายเหาะเหินมาตามลม ดูไปอ้อนแอ้นอ่อนแอ แต่ก็สงสง่าสดอาจเอื้อม

หานป๋อยกมือขยี้ตา กล่าวอย่างลิงโลดแทบคลุ้มคลั่งว่า

"ดวงใจของเรามิใช่ไปแล้วหรือ? มารดามันเถอะ ที่แท้หลอกข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยากวาดตามายังใบหน้าหานป๋อ แววตาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล เผยอริมฝีปากกล่าวว่า

"ป๋อหลางโปรดให้อภัย หากเมิ่งเหยาไม่หลอกท่าน ไหนเลยล่อลวงให้ตันเจี้ยวจู่ปรากฏกายได้ เพียงแต่หลอกลวงครั้งนี้เท่านั้น ไม่มีครั้งหน้าอีก"

หานป๋อพอได้ยินสุ้มเสียงอันอ่อนโยนนุ่มนวลของนาง ก็ร่างอ่อนระทวย คล้อยตามว่า

"หลอกได้ดี หลอกได้ดี ทางที่ดีที่บอกว่าไม่อาจกำเนิดทารกให้แก่ข้าพเจ้าก็หลอกข้าพเจ้า"

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เพ่งตาจ้องจับ

ไปยังตันอี้หยู กล่าวว่า

"วิชามารของตันเจี้ยวจู่บรรลุถึงขั้นสุดยอดตั้งแต่แรก เหตุใดยังไม่เห็นชี้งว่า การต่อสู้ช่วงชิงทางโลกเฉกเช่นควันเมฆผ่านตา ไร้ร่องรอยอันใด หากเจี้ยวจู่รับปากเมิ่งเหยาว่าจะถอนตัวเร้นกาย เมิ่งเหยาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเจี้ยวจู่อีก"

หานป๋อมีความรู้สึกผูกพันกับฉินเมิ่งเหยาอย่างลึกซึ้ง มีความรู้สึกว่านางเซียนผู้นี้จงใจกล่าวออกมา เพื่อให้ตันอี้หยูเชื่อว่า ตัวนางไม่หมายมั่นลงมือให้จงได้

ซึ่งก็หมายความว่านางเซียนหลอกคนอีกแล้ว

ตันอี้หยูคล้ายโล่งอก สีหน้ามีสีเลือดอีกครา แย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"คณหนเมิ่งเหยาล้อเล่นแล้ว ท่านมิใช่บังเกิดความคิดทางโลกด้วยหรือ เหตุใดจึงกล่าวหาเราเจี้ยวจู่ กาลก่อนเอี๋ยนจิ้งอันไม่อาจทำอย่างไรเราได้ เราตันอี้หยูกลับคิดใคร่ชมดูว่าศิษย์ของนางมีอิทธิฤทธิ์เพียงไหน"

ยามนี้หวินซู่ฉวยโอกาสกล่าวขอบคุณฉินเมิ่งเหยาที่เมื่อครู่ชี้แนะกระบวนท่าให้ บุคคลอื่นค่อยเข้าใจว่า หวินซู่ไฉนรับมือหมีฉิงกับอู่เม่ยได้

ฉินเมิ่งเหยากล่าวกับหานป๋อว่า

"ฟูจวินกับเสี่ยวซือฟู่เข้าพระตำหนักไป ที่นี้มอบให้กับเมิ่งเหยาเถอะ"

หานป๋อกล่าวว่า

"ไม่ พวกนางมีสามคน ข้าพเจ้าจะขอสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่าน"

มันได้พบกับนางเซียนในดวงใจ ไหนเลยยอมแยกจากนาง

ตันอี้หยูหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"พวกท่านคิดเกี้ยวพาราสีกัน เราเจี้ยวจู่กลับไม่มีอารมณ์ชื่นชม

อภัยที่เราไม่น้อมสนองแล้ว”

ไม่ทันขาดคำ ไป่ฟางหัวก็ลอยหวืดขึ้นจากช่องแตกบนหลังคาพระตำหนัก พุ่งขวางมาถึง เห็นนางเรือนผมยุ่งเหยิง ใบหน้าขาวซีดแสดงว่านางพลาดท่าเสียทีมา

ตันอี้หยูฉุกคิดว่าผิดท่า พลันตวาดคำ “ไป” พลิ้วถอยไปพร้อมกับหมีฉิงและอู่เม่ย

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย ไม่เห็นขยับกายทำท่า ก็หายลับจากคลองจักษุ ก่อนจากไปส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อหานป๋อว่า

“ยังมิรีบไปปรนนิบัติคุณหนูไป่ของท่านอีก?”

หานป๋อเห็นไป่ฟางหัวเปลี่ยนทิศทางกลางอากาศ เหินบินไปยังพระตำหนักนอกกำแพงล้อมด้านขวามือ ยามรีบร้อนลืมเลือนข้อห้ามยื่นมาออกบบมือนอยๆ ของหวินซูคราหนึ่ง ร้องว่า

“ข้าพเจ้าไปแล้ว รีบไปช่วยเหลือซือไท่”

เสียงขวับคราหนึ่ง เมื่อไล่ตามไป่ฟางหัวไป

หวินซู่ถูกมันบีบมือจนตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย ต้องสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ค่อยพุ่งปราดไปยังลานกว้างหน้าพระตำหนัก ซึ่งแว่วเสียงตวาดของอาจารย์ดังมา

ในพระตำหนักอบอวลด้วยหมอกควัน เป็นไป่ฟางหัวก่อนหลบหนีชัดระเบิดควันออก คนของสำนักมารคำนึงถึงความสำเร็จ ไม่เลือกวิธีที่ใช้ ไม่คำนึงว่านี่เป็นฝีมือชั้นต่ำในยุทธจักรหรือไม่

ยามนี้การต่อสู้ดำเนินถึงช่วงปลายแล้ว

ผู้รับใช้พนากับขุนคีรีรักถนอมสตรีวาตะผู้เป็นศิษย์น้อง คุ้มกันนางหลบหนีออกทางประตูข้าง ตัวเองกลับสละชีวิตแทน

นางปีศาจทั้งหกล้วนถูกปลิดลง จบชีวิตใต้กระบี่ของซวีเยี่ยเวี่ย

และพวก โดยเฉพาะซวีเยี่ยเวี่ยบรรลุเป้าหมายที่ว่ายอดฝีมือต้องฆ่าคน แต่กลับท่องบ่นพึมพำ คล้ายสวดส่งวิญญาณให้กับศัตรู

เจ้านิกายฌานวิสุทธิ์เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ไม่ได้ลงมือ เพียงยืนอยู่ด้านข้าง ชมดูเซียนไม่แก่เฒ่าถูกฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงรุกไล่จนร่อแร่ ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้กลับไป

เจ้าสำนักซีหนิงผุดลุกขึ้น วางมือลงบนหัวไหล่จวงชิงซวง คอยดูจุดจบของเซียนไม่แก่เฒ่า

สีหน้าของผู้เฒ่าซีหนิงค่อยดีขึ้น แต่ยังไม่อาจเคลื่อนไหว ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ทาบสองมือกับกลางหลัง รักษาบาดเจ็บให้กับมัน

โจรท่องโดดเดี่ยวปลิดหน้ากากของคนร้ายที่ทอดร่างเป็นซากศพกับพื้นทั้งสอง พบว่าหนึ่งในสองกลับเป็นร่มสัญจรเจี้ยนเจิ้งหมิงแห่งสำนักซีหนิง คนผู้นี้เป็นคนสนิทของเหลิงเอี้ยน คิดไม่ถึงว่าแท้ที่จริงเป็นสาวกนิกายบัญชาฟ้า แสดงว่าชนชั้นผู้นำของสำนักซีหนิงก็ถูกแทรกซึมแล้ว

อีกคนหนึ่งแปลกหน้านัก ไม่ทราบเป็นใคร โจรท่องโดดเดี่ยวไม่มีเจตนาสืบสาว พลันควงกล้องขโมยชีวิตกระโจนเข้าวงต่อสู้ ผนึกกำลังกับชิฉางเจิงและฟงสิงเลี่ย หมายมั่นสังหารเซียนไม่แก่เฒ่า

เซียนไม่แก่เฒ่าจัดเป็นสุดยอดฝีมือ สะสมพลังการฝึกปรือเกือบร้อยปี มีพลังหยุ่นเหนียวยืนยาว มาตรว่าตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้าย ยังใช้วิชาฝีมือเท่าที่ฝึกปรือมาช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกชั่วขณะยืดระยะเวลาออกไป หากมิใช่เหลี่ยวจิ้นฉานจู่เฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ไม่แน่ว่าหลบหนีไปเป็นผลสำเร็จแล้ว

โจรท่องโดดเดี่ยวเข้าร่วมวงต่อสู้ คล้ายกับแม้ได้ชัยก็ไม่น่าภาคภูมิ แต่ผู้ที่มีสายตาแหลมคมทราบว่า มันกลัวเซียนไม่แก่เฒ่าก่อนตายทำ

การตอบโต้ อาจฉุดลากฟงสิงเลี่ยหรือชิฉางเจิงตกตายตามกัน จึงคิดฆ่ามันโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

เซียนไม่แก่เฒ่ายังตั้งรับอย่างรัดกุม ใช้ท่าร่างอันแผ่วพลิ้วเคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางสภาวะจู่โจมดุจลมคลุ้งฝนคลั่งของยอดฝีมือทั้งสาม แส้ปัดสะบัดกวัดแกว่งเป็นกระแสลมดังหวีดหวือ รักษาชีวิตชราเอาไว้

ชิฉางเจิงยิ่งต่อสู้ยิ่งอาจหาญ ตวาดก้องคำหนึ่ง ดาบศัสตราฟ้าสะเทือนสั่นไหว จากนั้นเสือกแทงออกอย่างแช่มช้า

เซียนไม่แก่เฒ่าหน้าเคร่งเครียดลง ใช้แส้ปัดหวดใส่หัวกล้องของโจรท่องโดดเดี่ยว กระแทกคนเซถอยไป จากนั้นเตะเท้าใส่ปลายแหลมของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ แล้วค่อยหดรั้งแส้ปัดมายังด้านหลัง มือซ้ายประกบนิ้วจี้ใส่ชิฉางเจิงแต่ไกล บังเกิดเสียงลมแหลมเล็กแหวกฝ่าอากาศดังขึ้น

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ตวาดเบาๆ ว่า

"ประสกชิระวัง"

ชิฉางเจิงหาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ ดาบวิเศษเปลี่ยนจากเชื่องช้าเป็นรวดเร็ว เข้าปะทะกับพลังดรรชนี

เสียงปงคราหนึ่ง ชิฉางเจิงเซถอยไปด้านหลัง เซียนไม่แก่เฒ่าก็ไม่ดีเลิศกว่าเท่าใด มันเสียเปรียบที่ไม่มีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจถึงแม้มีพลังฝีมือเหนือกว่าศัตรูทุกคน แต่ก็เสื่อมสูญพลังมากมาย ยามนี้มีสภาพเฉกเช่นตะเกียงใกล้สิ้นแสง ต่อให้ถอนตัวไปได้ อย่างน้อยก็ต้องฝึกปรืออีกระยะหนึ่งค่อยฟื้นฟู แต่สามารถกลับคืนสู่ระดับเดิมหรือไม่ยังไม่อาจทราบได้

ดังนั้นมันแม้คุกคามชิฉางเจิงล่าถอย แต่ไม่สามารถทำร้ายศัตรูทั้งยังถอยกายไปหนึ่งก้าว ขณะที่ฟงสิงเลี่ยฉกฉวยสภาวะที่ปลายทวน

ถูกเตะกระดอนออกห่าง พลิกข้อมือใช้อีกปลายหนึ่งของทวนกวาดใส่กลางหลังมัน

เซียนไม่แก่เต่าความจริงเคลื่อนย้ายแส้ปัดจากด้านหลังมายังเบื้องหน้า หวดใส่โจรท่องโดดเดี่ยวที่โถมลงหา ดังนั้นได้แต่บังคับเสื้อผ้ากลางหลังเบ่งพองขึ้น ใช้ลมปราณคุ้มครองกายด้านทานรับท่าทวนที่ฟงสิงเลี่ยกวาดจู่โจมมา

ฟงสิงเลี่ยเผชิญกับพลังกระแทกสะท้อนจนกระเด็นกระดอนไป เซียนไม่แก่เต่ากลับสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ปราศจากบุคลิกภาพของเซียนวิเศษอีก

โจรท่องโดดเดี่ยวปราศจากความเวทนาปรานี หวดกล้องขโมยชีวิตลงยังศีรษะมัน

ทันใด ที่ประตข้างบังเกิดเสียงร้องดังว่า

“ฝ่าบาทมีรับสั่ง ให้ยั้งมือไว้ไมตรี”

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ กวาดมองไปยังผู้มา

เห็นชายกลางคนร่างอ้วนเตี้ย แต่งเครื่องแบบขุนนางชั้นที่หนึ่งผู้หนึ่งสาวเท้าเข้าพระตำหนัก

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ขมวดคิ้ว มาตรว่าจิตใจของท่านจดจ่ออยู่กับเซียนไม่แก่เต่า แต่ไม่มีเหตุผลที่ปรากฏบุคคลเข้าใกล้ยังไม่รู้ตัว จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า คนผู้นี้นับเป็นศัตรูที่น่ากลัว พลันเคลื่อนกายไปเบื้องหน้า คิดลงมือสกัดขัดขวาง

โจรท่องโดดเดี่ยวหมุนคว้างรอบหนึ่ง รั้งกล้องยาสูบกลับคืนหยุดมือไว้ชั่วคราว

เซียนไม่แก่เต่ายืดกายขึ้น แต่ไม่กล้าเคลื่อนย้ายร่างกาย ทั้งนี้เพราะหนึ่งทวนหนึ่งดาบของฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงยังสะกดควบคุมมันแต่ไกล ขอเพียงกระดิกนิ้วคราหนึ่ง จะกระตุ้นให้เกิดการจู่โจมอย่าง

เกรี้ยวกราดดุดัน

เจ้าสำนักซีหนิงวางมือบนหัวไหล่จวงชิงซวง มองดูผู้มาแวบหนึ่ง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเจ้าพระยาเฉากว๋อ”

มันก็เป็นชนชั้นที่เจนโลก จากนั้นตวาดคำ “หยุดก่อน” คำหนึ่ง เจ้าพระยาเฉากว๋อหลี่จิ่งหลงชะงักเท้าอย่างงุนงง กล่าวว่า

“มีปัญหาอันใด?”

ซวีเยี่ยเวี่ยสืบเท้าออกไปสองก้าว กล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า

“ท่านไฉนปรากฏกายในที่นี้?”

หลี่จิ่งหลงกล่าวว่า

“ฝ่าบาทไม่สบาย เสด็จกลับวัง ผู้บัญชาการเอี๋ยนใช้ให้เรากลับมาก่อนก้าวหนึ่ง เพื่อแจ้งข่าวสำคัญต่อพวกท่านประการหนึ่ง”

ทุกผู้คนรับฟังจนตื่นเต้นสงสัย หรือว่าคนผู้นี้เป็นคนสนิทของหงอู่ฮ่องเต้?

เซียนไม่แก่เฒ่าหลับตาลง ราวกับรูปปั้นเซียนวิเศษที่ไม่มีชีวิตรูปหนึ่ง ไม่สนใจไม่ถามไถ่เรื่องราวรอบกาย

หลี่จิ่งหลงพลันแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน คลื่นเสียงสะท้านกระเบื้องหลังคาสั่นไหวขึ้นมา

ทุกผู้คนฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง เสียงหัวร่อของมันแฝงพลังอันน่าตระหนก แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำสุดหยั่งคาด เกรงว่ายังเหนือกว่าเซียนไม่แก่เฒ่าขั้นหนึ่ง

หลี่จิ่งหลงชะงักเสียงหัวร่อ

คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน สองตาทอประกายชั่วร้าย ผู้ที่พลังฝีมืออ่อนด้อยกว่าเช่นกู่เซี่ยนเหลียนกับหลิงหลงล้วนหลบหน้า ไม่กล้าสบสายตากับมัน

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง ประนมมือกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นพุทธนอกรีตจงจุงอิ๋ว"

จงจุงอิ๋วเป็นศิษย์น้องของฝูเหยาหง มีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของตนอหยู

หลี่จิ่งหลงตวาดก้อง สุ้มเสียงคล้ายอสนีบาตฟาดฟ้า สะท้านแก้วหูผู้คนจนปวดแปลบ จากนั้นหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ทราบสายเกินไปแล้ว"

พลันพลิ้วกายไปเบื้องหน้า ต่อยหมัดใส่เหลี่ยวจิ้นฉานจู่

ขณะเดียวกันแว่วเสียงลมดังจากเบื้องบน ลูกกลมสิบกว่าลูกพร่างพรมลงมาดุจหยาดฝน

ได้ยินเจี๋ยฝส่งเสียงหัวร่อยาวนานดังมา

โจรท่องโดดเดี่ยวร่ำร้องว่า

"กำจัดปีศาจเฒ่านั้นก่อน"

พลางลอยตัวขึ้น กล้องขโมยชีวิตกรีดเป็นเงาประกายนับร้อยพันสาย กระแทกอาวุธลับของฝ่ายตรงข้ามปลิวกระเด็น มันใช้พลังแยบคาย ส่งระเบิดเหล่านั้นกลับขึ้นไปทางช่องแตกบนหลังคา ไม่เกิดการระเบิดแม้สักลูกเดียว จากนั้นทะยานขึ้นไปรับหน้าเจี๋ยฝู

แว่วเสียงปงปง ปรากฏระเบิดที่เล็ดลอดมาหลายลูกพุ่งชนใส่ผนังกำแพง เกิดการแตกระเบิดเป็นกลุ่มควันสีแดง แฝงกลิ่นเผ็ดร้อนฉุนเฉียวสุดทนทาน

ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์เห็นผิดท่า กลัวว่าเจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิงซึ่งรับบาดเจ็บ ไม่อาจทนทานรับควันสีแดงซึ่งคล้ายมีพิษนี้ ทั้งกริ่งเกรงว่าฝ่ายตรงข้ามนอกจากเจี๋ยฝูแล้ว ยังมียอดฝีมือเช่นเดียวกับหลี่จิ่งหลงซึ่งเร่งรุดกลับมาจากชานเมืองทิศใต้ จึงร้องบอก

ว่า

"คุ้มกันเจ้าสำนักเจี๋ยกับผู้เฒ่าซาล่าถอย"

ป๋อเจาหยู หวินชิง เสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยาและจวงชิงซวงรีบประคองเจ้าสำนักซีหนิง และหนีบร่างผู้เฒ่าซีหนิง ล่าถอยไปทางประตูด้านขวามือ

ซวีเยี่ยเวี่ยไม่กล่าวกระไร ลอยตัวจู่โจมใส่เจี๋ยฝู ซึ่งประมือกับโจรท่องโดดเดี่ยวที่กลางอากาศ นางได้รับถ่ายทอดยอดวิชาจากภูตบดี นอกจากนั้นชีฮูหยิน เถี่ยชิงอี และปี้เทียนเอียนล้วนแนะนำท่าไม้ตายให้มีพลังฝีมือเหนือกว่าหานปี้ฉุ่ยกับกงจู้อลงกรณ์และพวก ทั้งยังมีสายตาหลักแหลม ทราบว่าการสกัดตัวเจี๋ยฝูมีความสำคัญอย่างยิ่ง

หานปี้ฉุ่ยกลับถือกระบี่โถมใส่เซียนไม่แก่เฒ่า หากวันนี้ไม่สามารถกำจัดปรมาจารย์วิชาบี๊ที่เข้าร่วมกับตันอี้หยผู้นี้จะเป็นภัยไม่สิ้นสุด

ส่วนกงจู้อลงกรณ์กลัวกู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงเพลี่ยงพล้ำจึงสั่งพวกนางล่าถอยตามทั้งหมด นางเองเฝ้าอยู่กลางพระตำหนัก เพื่อประสานเสริมกับทั้งหมด

แว่วเสียงปงปงของพลังลมปะทะกันไม่ขาดหู ที่แท้เหลี่ยวจิ้นฉานจู่หักหาญกับจงจุงอิ๋วสิบกว่ากระบวนท่า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีเปรียบเหนือกว่าอีกฝ่าย

ยามนั้น ที่หน้าประตูปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง จางปิ่งที่มีอีกชื่อหนึ่งว่าท่านเหลียนพุ่งปราดเข้ามา ถือกระบี่รุดไปช่วยเหลือเซียนไม่แก่เฒ่า

กงจู้อลงกรณ์ตวาดเสียงสดใส ถลันเข้าสกัดขัดขวาง

ยามนั้นประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์กับป๋อเจาหยูกลับเข้าพระตำหนัก ล้วนหนุนเนื่องไปทางฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง ตั้งใจกำจัดเซียนไม่แก่เฒ่าไปก่อน

ควันสีแดงปกคลุมทั่วบริเวณ ไม่อาจเห็นภาพโดยชัดตา แต่ว่าการต่อสู้หาได้หยุดชะงักลงไม่

แผนการของหงอู่ฮ่องเต้บังเกิดผล ขุนนางบ้านเมืองที่สวามิภักดิ์ต่อนิกายบัญชาฟ้าทยอยปรากฏกายขึ้น

หานป๋อพุ่งผ่านหลังคาพระตำหนักหลายหลัง ในที่สุดตามไป่ฟางหัวทัน ลอยตัวข้ามศีรษะนาง กางมือออกขวางหน้านางไว้

มุมปากไป่ฟางหัวประดับด้วยคราบโลหิต แสดงว่าตอนหลบหนีรับบาดเจ็บบอบช้ำ ไม่เช่นนั้นหานป๋ออย่าคิดหมายติดตามนางทัน

เมื่อครู่ตอนหลบหนี นางใช้ข้าวของอาวุธลับออกจนหมดสิ้น ด้วยสภาพของนางในตอนนี้ ไม่แน่ว่าจะรับมือหานป๋อได้สิบกระบวนท่า

ที่นี้อยู่ห่างจากเขตหวงห้าม ซึ่งหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งห้ามมิให้ราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์สอดมือยุ่งเกี่ยว ดังนั้นรอบข้างปรากฏเงาคนแน่นขนัด รายล้อมพวกมันเป็นชั้นๆ ผู้คนส่วนใหญ่น้าวคันธนูเล็งมายังไป่ฟางหัว เพียงรอหานป๋อออกคำสั่งเท่านั้น

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ครั้งนี้ดูว่าท่านยังมีของวิเศษอันใด?"

จากนั้นทอดถอนใจ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านรับบาดเจ็บที่ใด?"

ไป่ฟางหัวสำนึกตัวว่าแม้ติดปีกยังบินหนีไม่ได้ จึงลดสองมือลง กล่าวว่า

"ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ ฟางหัวเพียงยอมตายในเงื้อมมือท่าน"

หานป๋อลำบากใจจนเกาศีรษะ พลันโถมใส่ไป่ฟางหัว ยื่นมือโอบอุ้มนางขึ้นมา ร้องบอกต่อผู้คนรอบข้างว่า

"ที่นี้ไม่มีเรื่องของพวกท่านแล้ว"

พลางโผพุ่งขึ้นฟ้า โถมไปยังหลังเขา ชั่วครู่มาถึงเก๋งศิลาเขตหมู่บ้านขันทีเงา ค่อยวางร่างไป่ฟางหัวลงบนโต๊ะหิน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าไม่ได้ปิดสกัดจุดของท่าน ไยไม่ฉวยโอกาสลอบทำร้ายข้าพเจ้า ท่านมิใช่ได้รับคำสั่งให้ฆ่าข้าพเจ้าหรอกหรือ?"

ไป่ฟางหัวขอบตาแดงกล่ำ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านเข้าใจว่าซือฟู่ (ท่านอาจารย์) สามารถหนีรอดจากการตามล่าของฉินเมิ่งเหยาหรอกหรือ? เมื่อไม่มีซือฟู่ ยังฆ่าท่านทำอะไร?"

หานป่อใจสับสนว้าวุ่น ไม่ทราบจัดการกับนางอย่างไรดี มันมั่วสุมกับนางระยะเวลาหนึ่ง ด้วยนิสัยมากรักของมัน กลับบังเกิดความรู้สึกผูกพันกับนาง

ไป่ฟางหัวยื่นมือเรียวงาม ลูบคลำใบหน้าเรือนผมของมัน เสนอริมฝีปากประทับจูบมันเบาๆ คราหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านอาจบอกว่าข้าพเจ้าหลอกท่าน แต่ท่านเป็นบุรุษเพียงหนึ่งเดียวที่ฟางหัวหวั่นไหวใจ จนบัดนี้ฟางหัวค่อยทราบว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแผนของจูหยวนจาง สุราพิษจอกนั้นก็ถูกพวกท่านล่วงรู้แต่แรกใช่หรือไม่?"

หานป่อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"คุณหนูไป่ร้ายกาจยิ่ง กลับคาดเดาถูกต้อง"

ไป่ฟางหัวถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง หากพวกเราไม่มีวิธีการทำร้ายจูหยวนจางต่อให้แย่งชิงราชโองการไปมีประโยชน์ใด จูหยวนจางสามารถร่างราชโองการใหม่ หรือประกาศเปลี่ยนแปลงราชโองการ แต่พวกเราเสี่ยงชีวิตมาแย่งชิงราชโองการ พวกท่านกลับรับมือด้วยความเยือกเย็น ย่อมทราบว่าจูหยวนจางไม่ถูกลอบทำร้าย คราครั้งนี้อาจารย์ตันเดินหมากผิดตาหนึ่ง ฉินเมิ่งเหยาจึงเป็นคนร้ายกาจที่สุด พวกเราพ่ายแพ้อย่าง

ยับเยินแล้ว"

หานป้อยกสองมือประคองใบหน้าที่ขาวซีดของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านไปเถอะ ดีหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวส่ายหน้า กล่าวว่า

"ฟางหัวไม่คิดสร้างความลำบากแก่ท่านอีก อย่าได้เห็นว่าตอนนี้จูหยวนจางดีต่อท่านถึงเพียงนี้ นี่เป็นเพราะจูหยวนจางต้องการใช้สอยท่าน เช่นเดียวกับที่กาลก่อนต้องการใช้สอยหลิวจี ฉางหวี่ชุนกับภูตบดี หากจูหยวนจางทราบว่าท่านปลดปล่อยเราต้องจดจำขึ้นใจแล้วค่อยหาโอกาสจัดการท่าน เจ้าเอี้ยนอ๋องก็เป็นคนเช่นนี้ อย่าว่าแต่ตอนนี้ผู้อื่นรับบาดเจ็บ กระทบถึงเส้นชีพจร คิดหนีก็หนีไปไม่ไกล รอจนจูหยวนจางกำจัดบุคคลอื่น ค่อยคิดบัญชีกับข้าพเจ้า เมื่อถึงเวลานั้นโลกหล้าแม้กว้างขวาง คงไม่มีที่ให้เราไป่ฟางหัวยืนหยัดทรงกาย"

หานป้อบังเกิดความเวทนา ประทับจูบลงบนริมฝีปากไป่ฟางหัว ร่างของไป่ฟางหัวสั่นสะท้านขึ้นมา ยกมือโอบรอบคอของมัน บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง

เนิ่นนานให้หลังทั้งสองค่อยแยกจากกัน ใบหน้าไป่ฟางหัวมีสีเลือดขึ้นมาบ้าง กล่าวว่า

"เหตุใดยังสิ้นเปลืองลมปราณช่วยเหลือผู้อื่น?"

หานป้อเองก็ไม่เข้าใจว่า เหตุใดอาศัยการประทับจูบม้วนพันลิ้นกัน ถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างนาง ช่วยรักษาบาดเจ็บให้แก่นาง

พันธุมารของมันบังเกิดผลต่อไป่ฟางหัวซึ่งมาจากสำนักมารด้วยกัน เพียงชั่วขณะ อาการบาดเจ็บของไป่ฟางหัวก็ทุเลาหายดีกว่าครึ่ง

หานป้อโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อาจหักใจปล่อยให้ท่านตาย ถึงแม้ภายหน้า

ท่านจะหักใจจัดการกับข้าพเจ้า เราผู้เสเพลก็ไม่เสียใจภายหลัง"

จากนั้นผลักไสนางออกห่างเล็กน้อย จับจ้องมองดวงตาของนาง กล่าวว่า

"สามารถรับปากข้อขอร้องข้าพเจ้าประการหนึ่งหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวขบริมฝีปากล่าง ชั่วครู่ค่อยผงกศีรษะรับ หานป่อจึงกล่าวว่า

"ก่อนที่ท่านจะฆ่าข้าพเจ้า ขออย่าได้ทำร้ายผู้ใด ได้หรือไม่?"

ไป่ฟางหัวงงงันวูบหนึ่ง ค่อยโผเข้าอ้อมอกของมันใหม่ครำ่ครวญว่า

"ป่อหลาง ท่านคิดอ่านไร้เดียงสาไปแล้ว ตอนนี้ฟางหัวเพราะตกลงใจตายตามอาจารย์ จึงแสดงน้ำใสใจจริงต่อท่าน หากสถานการณ์เปลี่ยนไป เป็นฟางหัวชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ จึงไม่สนใจต่อคำรับรองอันใด หากป่อหลางมีน้ำใจต่อฟางหัวก็ลงมือเถอะ ไม่เช่นนั้นฟางหัวพานสะบั้นชีพจรหัวใจ ตายในอ้อมอกป่อหลาง หากให้ผู้อื่นหนีกระเซอะกระเชิง กลัวว่าทหารรักษาพระองค์สืบเสาะมา มิสู้ตายอย่างหมดจดประเสริฐกว่า"

หานป่อทราบว่านางไม่อาจรับความพ่ายแพ้ซึ่งอาจไม่มีโอกาสพลิกฟื้นได้ ตัดสินใจยอมตาย จึงทอดถอนใจคำหนึ่ง ก้มศีรษะลงจุมพิตริมฝีปากของนาง สองมือก็เคลื่อนไหวบนเรือนร่างที่ชวนรัดรึงของนาง

ไป่ฟางหัวมีความสุขจนร้องครางออกมา

สองมือที่เคลื่อนไหวโดยไร้มารยาทของหานป่อ แม้กระตุ้นอารมณ์ความรักของนาง ขณะเดียวกันก็ถ่ายทอดพลังสายหนึ่ง ช่วยกรุยเส้นชีพจรที่ตีบตันเพราะอาการบาดเจ็บให้แก่นาง

เพียงชั่วขณะ นางสุขสบายไปทั่วร่าง อารมณ์พลุ่งพล่าน

ปั่นป่วน ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด ขณะจะรอให้หานป๋อเปลื้องเสื้อผ้าแก้สายรัดของนาง เกี่ยวก้อยขึ้นสู่สรวงสวรรค์ด้วยกัน หานป๋อก็จี้สกัดจุดของนางหลายแห่ง จนนางสิ้นสติสมประดีไป

หานป๋อทอดถอนใจคำหนึ่ง โอบอุ้มนางพุ่งปราดไปยังหมู่บ้านขนทเงา

มันทราบว่าคืนนี้เหล่าขันทีเงาคงไม่มีเวลากลับมา ดังนั้นสำหรับกับไป่ฟางหัวแล้ว หมู่บ้านเล็กๆ ที่สงบสันโดษแห่งนี้ เป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในนครหลวง

ไป่ฟางหัวแม้มีจิตใจอำมหิตเทียบเท่าตันอี้หยู แต่จะอย่างไรไม่มีพฤติการณ์ร้ายแรง มันไหนเลยหักใจส่งตัวนางให้แก่หงอู่ฮ่องเต้ เพียงแต่จะจัดการกับนางอย่างไร ต้องรอจนกวาดล้างนิกายบัญชาฟ้าจนราบคาบก่อน

กงจู้อลงกรณ์หลังจากแต่งงานกับฟงสิงเลี่ย มาตรว่าไม่ได้ฝึกยอดวิชาอลงกรณ์ด้วยกัน แต่นางปรับพื้นฐานตามแนวทางตำหนักอลงกรณ์ตั้งแต่เล็ก ดังนั้นซ่องเสพกับการร่วมสัมพันธ์กับฟงสิงเลี่ยเป็นพิเศษ ทุกครั้งที่สัมพันธ์รัก ล้วนส่งผลดีต่อทั้งสองฝ่าย

นอกจากนั้นนางยังได้รับการชี้แนะจากหลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์ ทั้งยังมีคู่ซ้อมมืออันเข้มแข็งเช่นฟงสิงเลี่ย ดังนั้นไม่ว่าพลังฝีมือเพลงกระบี่ของนางล้วนรุดหน้ากว่าเดิม

ยามนี้นางร่ายรำเพลงกระบี่ออก ชั่วพริบตาจู่โจมใส่จางปิ่งเจ็ดกระบี่ เห็นประกายกระบี่แผ่กระจาย ด้วยฝีมือของจางปิ่งยังไม่สามารถบุกฝ่าด่านของนางไปได้

กระบี่ของจางปิ่งเดินในแนวทางพลิกแพลงยอกย้อน กงจู้อลง-กรณ์พอเร่งจู่โจมผ่านพ้น มันก็พลิกสถานะเป็นฝ่ายรุก แต่ด้วยความ

ถือดีของมัน กลับถูกหญิงงามนางนี้ยับยั้งเอาไว้ ในใจบังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก

ควันสีแดงปกคลุมทุกซอกมุมของพระตำหนัก แต่สำหรับกับยอดฝีมือเช่นพวกมัน ต่อให้ตกอยู่ในความมืดที่ยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้าก็ไม่มีอันใดไม่สะดวก

พลันบังเกิดเสียงลมดังขึ้น ในยามชุลมุนวุ่นวาย ไม่ทราบผู้มาเป็นศัตรูหรือสหาย

ชิฉางเจิงเพิ่งฟาดฟันดาบรุกไล่เซียนไม่แก่เฒ่าเซถอยไปทางฟงสิงเลี่ย พอได้ยินเสียงจึงตวาดถามว่า

"ผู้มาเป็นใคร?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่ออย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"เราเหลิงเอี้ยนรดมาส่งพวกท่านขึ้นสวรรค์"

ฟงสิงเลี่ยรับฟังจนใจสั่นสะท้าน พอดีได้ยินกงจู้อลงกรณ์แค่นเสียงคำหนึ่ง ดังนั้นไม่คำนึงถึงการลงมือซ้ำเติมใส่เซียนไม่แก่เฒ่า เคลื่อนขวางไปกวาดทวนคุกคามจางปิ่งพันห่าง จากนั้นฉุดดึงภรรยาล่าถอยไปยังพระตำหนักข้างซึ่งเจ้าสำนักซีหนิงและพวกพักผ่อนอยู่ ปากร้องว่า

"พวกเราไป"

ในเสียงอาวุธปะทะ ท่ามกลางหมอกควันสีแดง แว่วเสียงแค่นอย่างเจ็บปวดของประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์กับเสียงร้องอุทานของป๋อเจาหยู แสดงว่าทั้งสองปะทะกับเหลิงเอี้ยนและกำลังหลักของมัน

ด้วยพลังฝีมือของประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ หากเหลิงเอี้ยนคิดทำร้ายมัน ในเวลาอันสั้นยากจะลงมือประสบผล คาดว่าเหลิงเอี้ยนยังมีผู้ช่วยอื่นอีก

ชิฉางเจิงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามดำเนินแผนล้อมเว่ยช่วยจ้าวลงมือต่อพวกมัน เพื่อช่วยเหลือเซียนไม่แก่เฒ่า แต่ในใจเป็นห่วงประมุข

ชาติตระกูลวรรณศิลป์กับป่อเจาหยู จึงร้องชักชวนหานปี้ฉุ่ยคำหนึ่ง ผละจากเซียนไม่แก่เฒ่า รุดไปช่วยเหลือพวกเดียวกัน

โจรท่องโดดเดี่ยวที่กลางอากาศใช้กล้องยาสูบกวาดคุกคามเจี๋ยฝู พันห่าง จากนั้นร้องบอกต่อซวีเยี่ยเวี่ยว่า

“เวี่ยเอ๋อรีบมา”

ซวีเยี่ยเวี่ยบังคับแส้ภูตบดีจากในแขนเสื้อหวดใส่เจี๋ยฝู ทั้งสองใช้แส้ฝ่ามือหักหาญกันท่าหนึ่ง ซวีเยี่ยเวี่ยค่อยเหินร่อนลง

ยามนั้นหมอกควันสีแดงอบอวลทั่วพระตำหนัก ทุกผู้คนยามเคลื่อนไหวพยายามมิให้บังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติ เพื่อไม่ตกเป็นเป้าจู่โจมของศัตรู

จงจุงอิ๋วหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งโผพุ่งกายขึ้น ชั่วพริบตาก็ขึ้นถึงหลังคาพระตำหนัก ปากร้องบอกว่า

“เหลี่ยวจิ้นมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า ครั้งต่อไปเราค่อยเล่นกับท่านใหม่”

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ตอบรับว่า

“อภัยที่ไม่ส่ง”

เสียงปงเมื่อทั้งสองหักหาญกันอีกหนึ่งฝ่ามือ

ศัตรูแยกย้ายจากไป

ที่นอกพระตำหนักแว่วเสียงรถม้าและเสียงคนดังมา

ในที่สุดราชรถของหงอู่ฮ่องเต้กลับมาแล้ว

อสัญญาณสามฝ่ายแจ้ง

ตันอี้หยูออกจากหวงเฉิง (ราชธานี) โดยมีหมีฉิงกับอู่เม่ยอารักขาอยู่สองปีก

เส้นทางเข้าออกของพวกนางล้วนผ่านการวางแผนโดยละเอียด มิเพียงมีไส้ศึกภายในคอยอำนวยความสะดวก ยังใช้ภูมิประเทศให้เป็นประโยชน์ ทำให้ราชองครักษ์ที่เฝ้ารักษาการณ์ยากที่จะทุ่มกำลังหลักเข้าสกัด หลังจากหลบเลี่ยงห่าธนูสิบกว่าระลอก ก็อาศัยท่าร่างอันรวดเร็วลี้ลับมาถึงถนนฉางอาน

บนถนนปกคลุมด้วยบรรยากาศอันครื้นเครงราวกับเป็นช่วงเทศกาล ทุกผู้คนผลัดเปลี่ยนเสื้อใหม่ เด็กเล็กรวมตัวกันจุดประทัดปล่อยพลุไฟ หารู้ไม่ว่าราชวงศ์ต้าหมิงกำลังดำเนินการต่อสู้ช่วงชิงอย่างเอาเป็นเอาตาย

พวกนางทั้งสามถลันหลบเข้าบ้านเรือนราษฎรหลังหนึ่ง ภายในกระจายเต็มไปด้วยคนของนิกายบัญชาฟ้า คล้ายมองไม่เห็นพวกนาง

หากมีคนติดตามมาคาดคั้นเค้นถาม จะบอกว่าไม่พบเห็นผู้ใด

คนเหล่านี้ตั้งรกรากอยู่ที่นี้ตั้งแต่ราชวงศ์หมิงตั้งนครอิ้งเทียนฝู่เป็นเมืองหลวง ไม่สะกิดความสงสัยของผู้คนแต่อย่างไร

ชั่วครู่ให้หลังพวกนางอาศัยทางลับภายในบ้านจากไป และใช้บ้านเรือนราษฎรที่ฝั่งตรงข้ามออกจากทางลับใต้ดิน

ทางลับเช่นนี้มีทางออกสามแห่ง ดังนั้นต่อให้ฉินเมิ่งเหยาเสาะพบทางลับ ทำลายกลไกกับดักที่พวกนางติดตั้งไว้ ก็ต้องบังเกิดความลังเล ไม่ทราบติดตามไปยังทางออกใด

ตันอี้หยูคิดอ่านรอบคอบ จัดเตรียมหนทางถอยให้แก่ตัวเองตั้งแต่แรก ดังนั้นอาศัยมาตรการเหล่านี้ หลบหลีกจากการตามล่าของฉินเมิ่งเหยา

ในชีวิตนางกริ่งเกรงบุคคลสามคน อันดับแรกคือเจ้าเรือนฌานเมตไตรย รองลงไปค่อยเป็นผังปานกับล่างฟานหวิน

ความร้ายกาจของฉินเมิ่งเหยายังเหนือล้ำกว่าอาจารย์ ดังนั้นพอเห็นฉินเมิ่งเหยาปรากฏกาย นางก็หวาดหวั่นขวัญฝ่อ ละทิ้งทุกสิ่งหนีเอาชีวิตรอด

ซึ่งความจริงการแก่งแย่งช่วงชิงราชบัลลังก์ ไม่ว่าสำเร็จหรือไม่ล้วนมอบหมายให้แก่จูหวินเหวิน และผู้ที่ให้การสนับสนุนมัน ปัญหาเฉพาะหน้าคือหลบหนีจากการติดตามของฉินเมิ่งเหยา

หากจูหวินเหวินขึ้นครองบัลลังก์สำเร็จ อย่างนั้นนางจะชักใยบงการอยู่หลังฉาก กำจัดกวาดล้างผู้ที่เป็นปฏิปักษ์กับนาง ไม่เช่นนั้นก็รักษาชีวิตหลบหนี ด้วยความสามารถในการซุกซ่อนร่องรอยของนาง ไม่มีผู้ใดสืบเสาะมาคิดบัญชีกับนางได้

เมื่อนางกลับขึ้นสู่ท้องถนนใหม่ ก็แปลงโฉมกลายเป็นหลวงจีนที่มีหน้าตาเมตตากรุณารูปหนึ่ง

นครหลวงมีวัดวาอารามมากมาย ผู้คนพบเห็นหลวงจีนแม่ชีจนคุ้นตา ศักดิ์ศรีนี้ไม่สะกิดความสนใจของผู้คน

ส่วนหมีฉิงกับอู่เม่ยปลอมแปลงรูปโฉมอีกสองชนิด แยกย้ายจากไป

ตันอี้หยูคลายใจลง นางมิใช่ปลอมตัวเป็นหลวงจีนตามอำเภอใจ หากแต่ยี่สิบกว่าปีมานี้ นางอาศัยศักดิ์ศรีนี้เป็นเครื่องปกปิดอำพรางกลายเป็นบรรพชิตสูงศักดิ์รูปหนึ่งในวัดโบราณเจินจูริมแม่น้ำเจินจู

ศักดิ์ฐานะนี้เป็นความลับของนาง ในนิกายบัญชาฟ้านอกจากคนสนิทไม่กี่คนแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่านางอาศัยวิธีการนี้ซ่อนตัวเอาไว้

ตอนนี้นางขอเพียงกลับเข้าวัดวา ก็สามารถสวดมนต์ไหว้พระติดตามดความเปลี่ยนแปลงของราชวงศ์หมิง ค่อยกำหนดแผนการเคลื่อนไหวขั้นต่อไป

นางถือบาตรพระ เดินช้าๆ ไปตามท้องถนน ผู้คนสัญจรคำนับต่อนาง นางล้วนประนมมือตอบ

เมื่อผ่านแม่น้ำจินสุ่ย ข้ามสะพานฟุเฉิง สะพานไท่ผิง ก็ลดเลี้ยวเข้าสู่ถนนเฉิงเสียน

วัดโบราณเจินจูปลูกสร้างอยู่ท่ามกลางป่าไผ่อันร่มรื่น นับเป็นดินแดนสถาบันสงฆ์กลางชุมชนอันวุ่นวาย และเป็นสถานที่พรางกายที่นางใช้ตบตาผู้คน

นางไม่รู้สึกถึงการคงอยู่ของฉินเมิ่งเหยา ถึงแม้บังเกิดความประหลาดใจที่สามารถสลัดหลุดจากฉินเมิ่งเหยาโดยง่ายดาย แต่ยามนี้ไม่อนุญาตให้นางครุ่นคิดคาดเดามากความ

ประตูวัดโบราณเจินจูเปิดอ้ากว้าง ยามนี้อยู่ในช่วงเฉลิมพระชนม-พรรษาของเจ้าชีวิตต้าหมิง เหล่าอุบาสกอุบาสิกาพากันมาไหว้พระขอพร

กลิ่นหอมของธูปลอยมาแต่ไกล

ตันอี้หยูติดตามฝูงชนเดินเข้าประตูวัด

วัดโบราณเจินจูมีประวัติอันยาวนาน โครงสร้างใหญ่โตโอฬาร แบ่งเป็นส่วนเหนือและใต้ ตัวโบสถ์และสถูปอยู่ทางด้านเหนือ ประกอบด้วยโบสถ์วชิระ โบสถ์ท้าวโลกบาล โบสถ์พระประธาน สถูปกระจก และห้องพระ

ส่วนเหนือและใต้สร้างสะพานเป่าตู้เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน แม่น้ำเจินจูไหลผ่านที่เบื้องล่าง สองฟากฝั่งเพาะปลูกต้นไม้ร่มรื่น

ตันอี้หยูแม้มิใช่ศิษย์สถาบันสงฆ์จริงๆ แต่เนื่องจากพักพิงเป็นเวลานาน กลับบังเกิดความผูกพันต่อวัดโบราณแห่งนี้

นางข้ามสะพานเป่าตู้ มาถึงหน้าโบสถ์พระประธานที่งามตระการที่สุดของวัด ทั้งในและนอกโบสถ์เต็มไปด้วยอบาสกอบาสิกา เมื่อพบพานผู้คนมากมายถึงเพียงนี้ นางบังเกิดความรู้สึกที่ปลอดภัย ขอเพียงนางปะปนอยู่ในหลวงจีนและอุบาสกอุบาสิกา จึงไม่เชื่อว่าฉินเมิ่งเหยาจะจำแนกแยกแยะนางออก

โบสถ์พระประธานปลูกสร้างบนแท่นฐานอันกว้างขวาง ก่อสร้างด้วยความประณีตงดงาม เสาคานแต่งเติมแต้มสี ชายคาเชิดขึ้นราวปีกนก

ยามปรกติโบสถ์พระประธานจะปิดลง มีแต่วันพิเศษค่อยเปิดให้ผู้คนเข้าไปกราบไหว้พระ

ตันอี้หยูมองดูสถูปกระจกที่สูงเสียดฟ้า สะท้อนความงามใต้แสงอาทิตย์ที่ห่างไปแวบหนึ่ง ค่อยประนมมือเดินเข้าไปทางประตูข้าง เข้ารวมกลุ่มกับหลวงจีนที่เคาะระฆังสวดมนต์ให้กับอุบาสกอุบาสิกาอยู่ทางสองฟากข้างพุทธรูปจำนวนยี่สิบกว่ารูป

แต่แล้วยามนั้น นางพบว่าท่ามกลางอุบาสกอุบาสิกาที่ชุมนุม

อยู่หน้าพุทธรูป ปรากฏฉินเมิ่งเหยาคุกเข่าตั้งจิตอธิษฐานร่วมอยู่ด้วย

เมื่อหานป๋อกลับถึงพระตำหนักชุนเหอ ทั้งในและนอกพระตำหนักชุมนุมด้วยกองกำลังผสมของสำนักซีหนิง เจ้าเอี้ยนอ๋องกับคฤหาสน์ภูตบดี เฝ้ารักษาอยู่ตามจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ

ก่อนอื่นเป็นกำแพงโดยรอบ ลานกว้าง ประตูหน้าต่าง และหลังคาพระตำหนัก คนเหล่านี้นอกจากพกพาอาวุธประจำตัวแล้ว ยังได้รับการจัดสรรโล่กับดันธนูลูกศร สามารถรับมือกับการจู่โจมทุกรูปแบบ

หานป๋อเดินผ่านโดยราบรื่น มาถึงพระตำหนักช่วงแรก เห็นบนเก้าอี้ลายมังกรประทับนั่งด้วยหงอู่ฮ่องเต้ที่มีพระพักตร์แจ่มใสพระเนตรเป็นประกายอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ขันทีผู้เฒ่าและเหล่าขันทีเงาอารักขาอยู่ด้านหลังเยี่ยซ่ตงกับเอี๋ยนอู่จี้ กำลังรวบรวมรายงานจากทุกสารทิศ หลังจากแยกแยะแล้วค่อยกราบทูลให้ทรงทราบ

เจ้าเอี้ยนอ๋องจูตี้มีสีหน้ายินดี ยืนอยู่ด้านข้างรวมกับชิฉางเจิง ฟงสิงเลี่ย โจรท่องโดดเดี่ยว และซวีเยี่ยเวี่ย รอรับพระบัญชา

หงอู่ฮ่องเต้พอทอดพระเนตรหานป๋อมาถึง ทรงชูพระอังคุฐ (นิ้วหัวแม่มือ) ต่อมันเป็นเชิงชมเชย ทางหนึ่งทรงสดับคำรายงานไม่มีเวลารับสั่งต่อมัน

ซวีเยี่ยเวี่ยพอเห็นหานป๋อ ก็แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กวักมือเรียกหามันเข้าไป

เจ้าเอี้ยนอ๋องตื่นเต้นตึงเครียดอยู่บ้าง เพียงผงกศีรษะต่อมันเล็กน้อย ยังคงมุ่งความสนใจที่พระบิดา

หานป๋อเป็นโจรใจหวั่นหวาด กลัวผู้คนถามถึงไปฟางหัว ชิงสอบถามว่า

"บุคคลอื่นเล่า?"

ฟงสิงเลี่ยหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"ผู้เฒ่าซา ประมุขเสี้ยง เจ้าสำนักจวง และเจ้าอารามมุ่นเมฆล้วนรับบาดเจ็บ กำลังรับการรักษาจากหมอหลวงที่พระตำหนักหลังที่เหลือล้วนอยู่ดูแลอาการ"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อาการคงไม่หนักหนากระมัง?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"นอกจากท่านเจ้าอารามแล้ว บุคคลอื่นสมควรไม่มีปัญหา เพียงแต่ท่านเจ้าอารามถูกฝ่ามือเจี๋ยฝูฟาดใส่กลางหลัง อวัยวะภายในแหลกลาญ แม้แต่เซียนวิเศษยังไม่อาจเยียวยาได้"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวตำหนิตัวเองว่า

"พวกเราไม่สมควรทิ้งให้นางอยู่จัดการกับเจี๋ยฝูเพียงลำพัง"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจคำหนึ่ง แต่หวนนึกถึงเหตุการณ์ตอนนั้น เจ้าอารามมุ่นเมฆไม่ยินยอมให้พวกมันสอดมือเข้าไป

หานป๋อนึกถึงหวินซู่ ถึงกับใจสั่นสะท้าน เดินไปยังพระตำหนักหลัง กลับถูกโจรท่องโดดเดี่ยวฉุดรั้งไว้ กล่าวว่า

"ท่านเจ้าอารามสลบไสลไม่ได้สติ ท่านไปเยี่ยมนางก็ไม่มีประโยชน์ ที่นั้นมีผู้คนมากพอแล้ว ยังคงรั้งอยู่ที่นี้ ดูว่ามีอันใดต้องใช้สอยพวกเราเถอะ"

ยามนั้นประจวบกับหงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา กวักพระหัตถ์ให้ทุกผู้คนเข้าหา รับสั่งว่า

"แผนอันแยบคายของข้าครั้งนี้ประสบความสำเร็จโดยเด็ดขาด ตอนนี้พวกมันเข้าใจว่าข้าดื่มสุราพิษลงไป ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ กำลังเรียกระดมทหาร อ้างว่าเพื่อปราบปรามเจ้าเอี้ยนอ๋อง คาดว่าจะบุกมา

ถึงที่นี้โดยเร็ว"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เหตุใดพวกมันรีบร้อนถึงเพียงนี้ ไยไม่รอให้ข่าวการตายของฝ่าบาทแพร่ออกไปค่อยลงมือ มิใช่ปลอดภัยกว่าหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวก็กล่าวว่า

"ฝ่าบาทไม่สบาย จูหวินเหวินในฐานะรัชทายาทไยไม่ติดสอยห้อยตาม?"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ต่อให้มันมีกำลังขวัญเช่นนี้ คนของนิกายบัญชาฟ้าก็ไม่ยินยอมให้มันเสี่ยงอันตราย ข้าพออ้างว่ามีเรื่องต้องกลับวัง โจรน้อยนี้ก็ฉวยโอกาสหนีหน้าไป"

เยี่ยซ่ตงกล่าวเสริมว่า

"กระหม่อมทำตามพระบัญชา ตามตัวไท่ซือ ไท่ฟู่ และไท่เป่าทั้งสามมา เพียงเดินหมากเช่นนี้ จูหวินเหวินก็ต้องเคลื่อนกำลังพลเพื่อยึดครองคลังวิเศษก่อนที่ไท่ซือทั้งสามจะมาถึง"

ทุกผู้คนล้วนส่งเสียงสนับสนุน

หงอู่ฮ่องเต้ทรงมีพระทัยเบิกบาน ตรัสอีกว่า

"วังในเต็มไปด้วยคนของพวกเรา ไพร่พลภายในเมืองก็ถูกโยกย้ายออกนอกเมือง ตอนนี้หวินเหวินคิดเกลี้ยกล่อมไซ่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนซึ่งเฝ้าอยู่ที่หวงเฉิงเข้าเป็นพวก อ้างว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องสมคบคิดกับซู่ตงและอู๋จี้ ควบคุมตัวข้าเอาไว้ คิดก่อการกบฏ เฮอะ ข้ากำลังรอคอยว่าโจรน้อยนี้พอนำกำลังกบฏมาถึงที่นี้ เห็นข้าปลอดภัยไร้อันตราย จะมีสีหน้าอย่างไร?"

ตรัสจบทรงพระสรวลดังๆ ออกมา

ทุกผู้คนเห็นพระองค์มีพระพักตร์แดงก่ำ ล้วนรู้สึกลิงโลดเร้าใจ

เจ้าเอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า

"นับว่าพิสูจน์ว่าจื้อพ่อเทียนกับไซ่เหนียนจู่มิใช่คนของนิกายบัญชาฟ้าแล้ว"

ชิฉางเจิงอดกล่าวมิได้ว่า

"ตอนนี้ขุนนางทั้งปุ๋นและบู๊ล้วนทราบว่าฝ่าบาทไม่สบาย ย่อมต้องติดตามจูหวินเหวินมาทูลถามทุกข์สุข อย่างนั้นจะจำแนกออกได้อย่างไรว่าผู้ใดเป็นคนของนิกายบัญชาฟ้า?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเรานึกถึงข้อนี้แต่แรก จึงกระจายหูตาออกไป ทั้งรักษาเป็นความลับ มีแต่คนของนิกายบัญชาฟ้าจึงทราบความจริง ดังนั้นพวกมันต้องจัดกำลังส่วนตัวติดตามมา เพื่อที่พอถึงเวลาก่อการ จะกำจัดคนของฝ่ายเราให้สิ้นซาก เพียงข้อนี้ก็ดูออกว่าผู้ใดเป็นคนของนิกายบัญชาฟ้าแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาต่อหานป๋อว่า

"สองพ่อลูกตระกูลซ่งที่เด็กน้อยของข้าปล่อยปละละเว้น ก็ระดมกำลังมาด้วย ครั้งนี้ดูว่าเจ้ายังจะวิงวอนขอไมตรีให้กับพวกมันหรือไม่?"

หานป๋อกับฟงสิงเลี่ยรับฟังจนตะลึงลาน

ส่วนชิฉางเจิงหน้าถอดสี บังเกิดความคับแค้นประดัง ในที่สุดเข้าใจว่าหานฮุ่ยจื่อเสียความบริสุทธิ์แก่ซ่งอี้ เป็นเพราะซ่งอี้ใช้ฝีมืออันตำข้านั่นเอง

เยี่ยซู่ตงกล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้พิสูจน์แล้วว่าในขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดกับพระราชนัดดาที่สุด ประกอบด้วยฟางเสี้ยวหยู ฉีไท่ และหวงจื่อเฉิงล้วนเป็นคนของนิกายบัญชาฟ้า ส่วนขุนนางชั้นสูงมีแต่หลี่จิ่งหลงซึ่งคือจงจุงอิ๋ว นอกจากนั้นยังมีชนชั้นจางปิ่งเป็นขุนนางรองลงไป"

พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอประกายเย็นเยียบ ตรัสว่า

"ท่านเยี่ยท่องรายชื่อมาอีกเที่ยวหนึ่ง"

ฟงสิงเลี่ยล่วงรู้ความในใจชิฉางเจิงที่สุด จึงเคลื่อนกายไปตบแขนมันเบาๆ กล่าวว่า

"อย่าได้พลุ่งพล่านใจไป"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะรับ ไม่กล่าวว่ากระไร

เยี่ยซู่ตงท่องว่า

"พวกมันประกอบด้วยขุนนางหวี่ซื่อจิ่งชิง เลขากรมวัฒนธรรมหวงกวน เลขากรมกลาโหมฉีไท่ ขุนนางไท่ฉางหวงจื่อเฉิง เลขากรมทะเบียนหลางจั่วจิ้ง ขุนนางฟู่ตูหวี่ซื่อเฉินจื่อหนิง สมุหกรมวัฒนธรรมเฉินตี้ ขุนนางเส้าชิงแห่งต้าหลี่ซื่อหูหยุน ขุนนางเจี้ยนฉาหวี่ซื่อต่งหยง..."

โจรท่องโดดเดี่ยวระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"มารดามันเถอะ ที่แท้มีผู้คนมากมายปานนี้"

หงอู่ฮ่องเต้ไม่ทรงรอให้เยี่ยซู่ตงท่องจบ ชิงตรัสด้วยทรงกริ้วว่า

"ก่อนอาทิตย์ตกดินของวันนี้ โจรกบฏเหล่านี้จะไม่มีชีวิตอยู่ในโลกอีก"

เอี๋ยนอู๋จี้รีบรุดเข้ามา คุกเข่าลงรายงานว่า

"ทูลฝ่าบาท พระราชนัดดาพร้อมด้วยขุนนางซันซือ (สามผู้บัญชาการ) และลิ่วปู้ (หกกรม) กำลังบุกรุกมายังพระตำหนักชุนเหอโดยมีไซ่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนร่วมทาง กระหม่อมไม่กล้าขัดขวาง ขอฝ่าบาททรงมีพระบัญชา"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลดังยาวนาน ทรงยืนขึ้นมา แต่ยังทรงพระสรวลไม่หยุดยั้ง

ทุกผู้คนล้วนมีจิตใจลิงโลด รอตามเสด็จไปรับหน้าจูหวินเหวินและพวก

หงอู่ฮ่องเต้ยิ่งทรงพระสรวลยิ่งโสมนัส สาวพระบาทออกไป

เพิ่งก้าวพระบาทก้าวแรกออก พลันชะงักการทรงพระสรวล พระวรกายส่ายโงนเงน คล้ายคนร่ำสุราจนเมามาย

เยี่ยซู่ตงและพวกใจหายวาบ แต่ไม่กล้าเข้ามาประคอง

หงอู่ฮ่องเต้ยังมีพระพักตร์แดงกำ แต่พระเนตรฉายแววแตกตื่นพรั่นพรึง พระอุระสะท้อนขึ้นลง คล้ายกับพระปัสสาสะ (ลมหายใจเข้า) ด้วยความยากลำบาก

ขันทีผู้เฒ่า เจ้าเอี้ยนอ๋อง และหานป๋อล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป พุ่งโถมเข้าหา

ในพระศอหงอู่ฮ่องเต้บังเกิดเสียงครืดคราดดังพิกล ล้มพระวรกายไปด้านหลัง

หานป๋ออุ้มหงอ่ฮ่องเต้ไว้ ร้องโพล่งว่า

“ฝ่าบาท ฝ่าบาท”

เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ประหวั่นวิ้าวุ่น คว้าพระอังสาของพระองค์ไว้ร่ำร้องเรียกหาไม่ขาดสาย

ยังคงเป็นโจรท่องโดดเดี่ยวมีสติแจ่มใสกว่า พลันตวาดว่า

“ยังมิรีบตามตัวหมอหลวงมาอีก?”

เยี่ยซู่ตงรีบรุดไปยังพระตำหนักหลัง

ทุกผู้คนห้อมล้อมเข้ามา

สีแดงบนพระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้เหือดหายสิ้น พระโอษฐ์มีฟองสีขาวทะลักออกมา พระปัสสาสะ (ลมหายใจเข้า) น้อยลง พระอัสสาสะ (ลมหายใจออก) มากกว่า

หานป๋อทาบฝ่ามือกับพระขนองของพระองค์ ถ่ายทอดพลังเข้าสู่พระวรกาย ส่วนขันทีผู้เฒ่ายื่นมือนวดเฟ้นจุดไท่หยางข้างพระนลาฏของพระองค์

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ สร้างความตื่นตะลึงแก่ทุกคนในบริเวณไม่ทราบสมควรรับมืออย่างไร

หงอู่ฮ่องเต้ทรงมีพระสติสัมปชัญญะแจ่มใสขึ้นมา รับสั่งอย่างยากเย็นว่า

"ข้าไม่รอดแล้ว นี่เรียกว่าคนคำนวณมิสู้...โอ"

พลางยื่นพระหัตถ์ที่สั่นระริก ทรงคว้าจับหานป่อกับเจ้าเอี้ยนอ๋องไว้ ตรัสว่า

"รีบหนีออกจากนครหลวง ค่อยวกกลับมาทำศึกกับนิกายบัญชาฟ้า อย่าลืม...อุโมงค์ลับ..."

พระเนตรเหลือกขึ้น สิ้นพระชนม์ในลักษณะนี้ หากทว่าพระเนตรทั้งสองยังเบิกโพลง แสดงว่าสิ้นพระชนม์โดยไม่ยินยอมพระทัย*

ทุกผู้คนร่างเย็นเฉียบ ทั้งทราบว่าหงอู่ฮ่องเต้พอเสด็จสวรรคตเบี้ยพนันที่ชนะได้มาอย่างยากเย็นไม่เพียงเสียไปหมดสิ้น กระทั่งทุนรอนคงสิ้นสูญไปสิ้น

ตันอี้หยูแสร้งออกจากโบสถ์พระประธานอย่างปลอดโปร่ง เดินไปยังกุฏิทางด้านใต้ของวัด ผ่านแผ่นป้ายที่เขียนข้อความ "นักท่องเที่ยวหยุดเท้า" เข้าสู่เขตตึกในอันสงบร่มรื่น รอบข้างเพาะปลูกไม้ดอกนานาพันธุ์ ซ้ายมือที่ห่างไปปลูกกุฏิหันหากัน ยังมีหอระฆังสระน้ำแต่งแต้มอยู่ตรงกลาง

---

* หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางทรงประสูติเมื่อปี ค.ศ. 1328 และทรงพระประชวรจนเสด็จสวรรคตเมื่อปี ค.ศ. 1398 ซึ่งหากนับอายุตามธรรมเนียมจีน ทรงมีพระชนมายุเจ็ดสิบเอ็ดพรรษา

หลังจากขึ้นสะพานน้อยสะพานหนึ่ง ตันอี้หยูก็ถอนใจเบาๆ ยกมือปลดหน้ากากอันประณีตลงมา เผยเห็นใบหน้าอันสวยซึ้ง ทั้งถอดหมวกหลวงจีนและกาสาวพัสตร์ที่ครองร่างออก ให้ชุดสีขาวที่ห่อหุ้มเรือนร่างอันงดงามปรากฏแก่สายตาผู้คน

นางแก้มุ่นมวยผม ปล่อยให้ผมเผ้าสยายลงประบ่า ชะโงกศีรษะมองดูเงาสะท้อนของตัวเองในสระน้อยใต้สะพาน กล่าวว่า

"โอ นี่เป็นเพราะเหตุใด?"

สุ้มเสียงอันนุ่มนวลของฉินเมิ่งเหยาดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"คำตอบได้แต่ค้นหาจากก้นบึ้งหัวใจของเจี๋ยวจู่ (ประมุขนิกาย) ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือได้"

หัวคิ้วตันอี้หยูยังไม่คลายออก หันกายมากล่าวเบาๆ ว่า

"ครั้งกระโน้นเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนเสาะหาอี้หย ถามเราว่ายอมติดตามนางกลับเรือนฌานเมตไตรยเพื่อบำเพ็ญเพียรหรือไม่ ตอนนั้นเราตอบปฏิเสธไป"

จากนั้นสีหน้าทอแววครุ่นคิด มองดูสถูปทางด้านทิศเหนือของวัด ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ภายหลังเหตุการณ์เราเฝ้าครุ่นคิด หากเราตอบรับคำเชิญชวนของเจ้าเรือนฌานเอี๋ยน เราใช่มีความสุขกว่านี้หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาเดินช้าๆ ถึงหัวสะพาน ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ กล่าวว่า

"หากเจี๋ยวจู่คิดใช้วิชาเสน่ห์หญิงต่อเมิ่งเหยา เกรงว่าเปลืองสมองสูญเปล่าแล้ว"

พลางยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"ดูจากการที่วิชามารของเจี๋ยวจู่ไม่รุดหน้าก้าวไกล แสดงว่าเจี๋ยวจู่ทุ่มเทแรงกายแรงใจไปกับการแย่งชิงแผ่นดินกับจูหยวนจางจนหมดสิ้น"

ตันอี้หยูบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ ฉินเมิ่งเหยาแม้กล่าวอย่างราบเรียบ แต่ก็บอกใบ้ว่านางมีความมั่นใจจัดการกับตนเอง

ที่น่ากลัวที่สุดคือ ตันอี้หยูทราบว่าคำกล่าวของฉินเมิ่งเหยาเป็นความจริง ถึงแม้ว่านางก้าวข้ามขอบเขตขั้นเรือนร่างเลือดเนื้อของวิชาเสน่ห์หญิง บรรลุถึงขั้น "รูปลักษณ์" แต่ยังไม่อาจเข้าสู่ขอบเขตขั้น "ไร้มโน" ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดของวิชาเสน่ห์หญิง ดังนั้นทุกคำพูดของฉินเมิ่งเหยาล้วนจี้ถึงใจดำของนาง

นางยิ้มอย่างปลอดโปร่ง ประสานสบกับสายตาอันกระจ่างใสของฉินเมิ่งเหยาชั่วขณะ จึงส่ายหน้าทอดถอนใจกล่าวว่า

"คราก่อนเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนฆ่าเราไม่ได้ เมิ่งเหยาทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?"

มุมปากฉินเมิ่งเหยาปรากฏรอยยิ้มอันลึกล้ำสุดหยั่งคาดขึ้นกล่าวว่า

"ย่อมทราบ เพราะว่าเจี้ยวจู่ไม่เสียดายกับการสิ้นเปลืองพลังทอนอายุขัย กระตุ้นพลังซ่อนเร้นภายในกายขึ้น ใช้วิชามารฟ้าเร้นรอย หลบหนีไปไกลร้อยลี้ในชั่วพริบตา รอดพ้นจากท่าสังหารของซือฟู่ (ท่านอาจารย์)"

ตันอี้หยูทอดถอนใจ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"หากเราใช้วิชามารฟ้าเร้นรอยอีกครั้ง เกรงว่ามีชีวิตอย่างมากเพียงสามปี จะอย่างไรต้องตาย เรามิสู้ดูว่าสามารถตกตายร่วมกับศิษย์รักของเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนหรือไม่ เพื่อก่อกวนวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของนางให้คลั่งใจสักครา"

พลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ทิ้งตัวลงบนหลังคาเก๋งศิลาทางด้านหลังขวามือ ในแขนเสื้อสะท้อนห่วงหยกออกมา

ฉินเมิ่งเหยาเหลียวมองตันอี้หยูบนเก๋งที่ชายเสื้อโชยพัดพลิ้ว

ไปตามลม ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจี๋ยวจู่หวาดหวั่นขลาดเขลาแล้ว"

ตันอี้หยูลอบปาดเหงื่อเย็นเยียบ นางบังเกิดความหวาดหวั่นขลาดเขลาจริง จึงยืดระยะห่างจากฉินเมิ่งเหยาออกไป ซึ่งความจริงนับตั้งแต่ฉินเมิ่งเหยาปรากฏกายที่พระตำหนักชุนเหอ ก็ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ จนบัดนี้นางยังไม่สามารถกอบกู้สถานการณ์แม้แต่น้อย แม้แต่กาลก่อนเผชิญหน้ากับเจ้าเรือนฌานเมตไตรย นางก็ไม่มีความรู้สึกที่อ่อนอกอ่อนใจอับจนปัญญาเช่นนี้ เพียงข้อนี้เป็นที่ทราบได้ว่าการศึกครั้งนี้ต้องพ่ายแพ้ ไม่อาจเอาชนะได้

ตันอี้หยูส่งเสียงหัวร่อที่ไพเราะหู ห่วงหยกซ้ายขวากระทบกันเบาๆ บังเกิดเป็นเสียงดังสดใส หางเสียงยังไม่ขาดหาย ก็ตวาดว่า

"มา ให้เราเจี๋ยวจ่ชมดกระบี่ปีกบินของเมิ่งเหยา ดว่ามันเกิดความมัวหมองเพราะผู้เป็นเจ้าของเสียความบริสุทธิ์ไปหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยานึกถึงหานป๋อ ต้องแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ไม่ถือสาที่อีกฝ่ายกล่าววาจาล่วงเกิน มองดูตันอี้หยูชั่วขณะ ค่อยยื่นมือที่ขาวผ่องปานเย้ยหิมะออกยืดกุมด้ามกระบี่ ดึงกระบี่ออกมาเล็กน้อย

แสงอาทิตย์หลังเที่ยงส่องเฉียงๆ ใส่ตัวกระบี่ สะท้อนใส่ดวงตาตันอี้หยู

คล้ายกับว่ากระบี่ปีกบินพอหลุดจากฝัก ก็แตกปะทุเป็นประกายที่เจิดจ้าจับตา ความแม่นยำของตำแหน่งและมุมแทบเหลือเชื่อจริงๆ

ฉินเมิ่งเหยาเพียงดึงกระบี่จากฝักเล็กน้อย ก็หยุดนิ่งไว้ แต่พลังกระบี่อันน่าตระหนกกลับแผ่คุกความใส่ตันอี้หยูซึ่งอยู่ห่างห้าวา ทำให้ตันอี้หยูต้องตั้งท่าเตรียมพร้อม ค่อยรักษาท่วงท่าสภาวะเอาไว้ โดยไม่ถึงกับปราชัย

ต่อให้เป็นคนไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ก็สังเกตความเหลื่อมล้ำต่ำสูงออก

ฉินเมิ่งเหยายังคงสงบราบเรียบ กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"เจี้ยวจู่วางใจ เมิ่งเหยาจะไม่ละศีลปาณาเพราะเจี้ยวจู่ เพียงทำลายวิชามารของท่าน ดูว่าอายุที่แท้จริงของเจี้ยวจู่อยู่ในวัยเท่าใด?"

ตันอี้หยูแม้ถนัดในการซ่อนความรู้สึก ยังหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ในชีวิตนางที่ถือดีคือรูปโฉมโนมพรรณ ทั้งรักษาความสาวสะคราญไว้ ประการสำคัญคือพึ่งพาวิชามารเสน่ห์หญิง หากถูกทำลายไป นางจะกลายเป็นสตรีชราหน้าตาเหี่ยวย่น อย่างนั้นยังทำร้ายนางยิ่งกว่าฆ่าทิ้งอีก

นึกถึงตอนนี้ นางบังเกิดความคิดหลบหนีขึ้น

ทุกประการในหวงเฉิง (ราชธานี) ยังไม่เปลี่ยนแปลง แต่จิตใจของทั้งหมดกลับต่างกันราวฟ้ากับดิน

มาตรว่าทุกผู้คนทั้งเคารพทั้งกลัวเกรงต่อหงอู่ฮ่องเต้ แต่พระองค์ทรงเป็นเสาหลักที่ค้ำยันราชวงศ์ต้าหมิงเอาไว้ ยามนี้เสาหลักหักโค่นพื้นฐานรากก็ยุบทลาย กลายเป็นแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เพียงในหวงเฉิงก็ปรากฏขุมกำลังสองกลุ่มช่วงชิงเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกัน

ดูจากเปลือกนอกเป็นการแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก แท้ที่จริงเกี่ยวพันถึงการต่อสู้สัประยุทธ์ของฝ่ายธัมมะและอธรรมในยุทธจักร ซึ่งดำเนินมาอย่างยาวนาน

เจ้าเอี๋ยนอ๋องจูตี้พร้อมด้วยจางอี้ เซิงเต้าเอี่ยน เอียนหลิงนาบวกกับเอี๋ยนอู่จี้ เยี่ยซู่ตง ขันทีผู้เฒ่า และหานป๋อเดินลงจากบันไดศิลาของพระตำหนักชุนเหอ มุ่งหน้าไปยังประตูวังชั้นนอก ซึ่งแว่วเสียงคนดังมา

เห็นแน่ชัดว่าชัยชนะอยู่แค่เอื้อม แต่แล้วพลันพลัดตกลงสู่ก้นเหวแห่งความสิ้นหวัง อารมณ์ที่เลวร้ายไม่อาจบ่งบอกบรรยายได้

เมื่อตัดผ่านลานกว้าง มาถึงหน้าประตูวัง เจ้าเอี้ยนอ๋องสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ตวาดสั่งว่า

"เปิดประตู"

ประตูวังเปิดอ้าออก

ทแบองนอกพลนเงยบสงบลง

เฉินเฉิงกับหม่าเปียวนำกำลังราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์หลายร้อยนายขวางอยู่หน้าประตู สกัดขัดขวางขุนนางทั้งปุ๋นและบู๊ที่นำโดยจูหวินเหวินเอาไว้ บวกกับจื้อพ่อเทียน ไซ่เหนียนจู่ และนักรบเดนตายของพวกมันห้าร้อยคน คนสนิทผู้ติดตามของจูหวินเหวินอีกหลายร้อยคน กองกำลังส่วนตัวของเหล่ากบฏอีกมากมายนับไม่ถ้วน ไม่ทราบมีผู้คนเท่าใดกันแน่

เจ้าเอี้ยนอ๋องกวาดตามอง เห็นหลี่จิ่งหลงหรืออีกนัยหนึ่งจงจุงอิ๋วอยู่เคียงข้างจูหวินเหวิน อีกด้านหนึ่งเป็นท่านผู้หญิงกงกับเหลิงเอี้ยนที่หายสาบสูญไปนานวัน ต่อจากนั้นเป็นฉีไท่ หวงจื่อเฉิง เหล่าขุนนางปุ๋น แม่ทัพบู๊ คล้ายหมู่ดาวห้อมล้อมดวงเดือนเช่นจูหวินเหวิน

ไซ่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ยืนอยู่ทางด้านข้าง

ถัดจากกลุ่มของจูหวินเหวิน จึงเป็นขุนนางหกปู้ (หกกรม) แม่ทัพนายกองและเจ้าหน้าที่ในซันซือ (สามผู้บัญชาการ) เพียงไม่เห็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ไท่ซือ ไท่ฟู่ และไท่เป่า

หลี่จิ่งหลงรอจนเจ้าเอี้ยนอ๋องและพวกมาถึงหน้าประตู จึงร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องบังอาจนัก กลับกล้าควบคุมตัวฝ่าบาทคิดก่อการกบฏ ยังไม่คุกเข่าลงรับการจับกุม รับการไต่สวนจากซันซือ?"

เหล่าสมุนบริวารส่งเสียงโห่ร้องหนุนเนื่อง ปลุกเร้ากระแสขึ้นมา

แต่เหล่าขุนนางบุ๋นบู๊เห็นเอี๋ยนอู๋จี้กับเยี่ยซู่ตง ที่จงรักภักดี ล้วนอยู่ร่วมกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง สร้างความเคลือบแคลงสงสัย ไม่ส่งเสียงสนับสนุน สำหรับกงกงผู้เฒ่า ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนไม่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของท่าน จึงไม่ให้ความสนใจ

หานป๋อไม่รอให้เจ้าเอี้ยนอ๋องเอ่ยปาก ก็หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เรื่องนี้ประหลาดแท้ ฝ่าบาทไม่สบาย เจ้าเอี้ยนอ๋องและเหล่าคนใกล้ชิดส่งฝ่าบาทกลับมานอนพักผ่อนที่พระตำหนักชุนเหอ รับการดูแลจากหมอหลวง แต่แล้วพวกท่านพลันรุดมาหลายพันคน กล่าววาจาเพ้อเจ้อเหลวไหล หากรบกวนการพักผ่อนของฝ่าบาท จะให้ผู้ใดรับผิดชอบ?"

เหลิงเอี้ยนแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หานป๋อท่านสวมรอยเป็นราชทูตโคกเรียว ปะปนเข้าราชวงศ์หมิงเรา โดยมีจุดประสงค์เคลือบแฝง ตัวเองมีความผิดอุกฉกรรจ์ ไหนเลยถึงรอบให้ท่านกล่าววาจา?"

เยี่ยซู่ตงตวาดว่า

"ฝ่าบาทมีพระบัญชาตั้งแต่แรก ต่อให้พระยาจงฉินมีรูปโฉมคลับคล้ายกับหานป๋อ ก็ห้ามมิให้ผู้ใดกล่าวหาเขาเป็นหานป๋อ ผู้บัญชาการเหลิงแม้ทราบดียังกระทำผิด พวกเรา คุมตัวมันไปมอบตัวต่อฝ่าบาท"

ปรากฏราชองครักษ์สิบกว่านายโถมใส่เหลิงเอี้ยน ซึ่งรั้งตำแหน่งผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

จูหวินเหวินตวาดเสียงแหลมเล็กว่า

"ห้ามมิให้ลงมือ ฝ่าบาทไม่ประทับอยู่ที่นี้ ผู้ใดกล้าไม่เชื่อฟังคำสั่งเราราชนัดดา?"

ราชองครักษ์สิบกว่านายนั้นงงงันวูบหนึ่ง ชะงักเท้าลง

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ไท่ซือ ไท่ฟู่ ไท่เป๋า ทั้งสามอยู่ที่ใด?”

หลี่จิ่งหลงส่งเสียงเล็กละเอียดว่า

“ท่านสั่งให้ไท่ซื่อ ไท่ฟู่ ไท่เป๋า ทั้งสามเข้าวัง ใช่เพื่อบีบบังคับพวกมันเปลี่ยนแปลงราชโองการแต่งตั้งรัชทายาท เพื่อบรรลจุดหมายยึดครองอำนาจก้าวขึ้นสู่ราชบัลลังก์ของท่านหรือไม่?”

สรรพเสียงผู้คนพลันเงียบสงบลง

คำกล่าวหานี้รุนแรงยิ่ง กลับกล่าวโทษเจ้าเอี้ยนอ๋องปลงพระชนม์หงอู่ฮ่องเต้

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเบียดเสียดกลุ่มคนออกมา ที่แท้เป็นขุนนางเฉินลิ่งฟาง มันตะเบ็งเสียงร้องว่า

“ผู้ใดทราบว่าฝ่าบาทไม่ได้ทรงพักผ่อนอยู่ในพระตำหนัก เจ้าพระยาเฉากว๋อกล่าวโดยไม่รับผิดชอบไปแล้ว อย่าว่าแต่พวกเราล้วนทราบว่าผู้บัญชาการเยี่ยกับผู้บัญชาการเอี๋ยนล้วนจงรักภักดีต่อฝ่าบาท รับรองไม่ทรยศต่อฝ่าบาทเด็ดขาด”

เซิงเต้าเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า

“พระราชนัดดาคงไม่กลัวฝ่าบาทลุกจากเตียงออกมาพบท่านกระมัง?”

ฉีไท่ดวาดว่า

“ที่นี้ ไหนเลยถึงรอบเจ้ากล่าววาจา ผู้เฒ่าเฉินเชิญกลับมา พวกเราได้รับข้อมูลแน่ชัด ฝ่าบาทถูกเจ้าเอี้ยนอ๋องปลงพระชนม์แล้ว นี่เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน เราฉีไท่ขอเอาศีรษะบนบ่าเป็นประกัน”

เสียงคนที่เดือดพล่านพลันสงบลงอีกครา เหล่าราชองครักษ์และทหารรักษาพระองค์รอบข้างล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย

หวงจื่อเฉิงซึ่งมีหน้าตาหมดจด มีอายุสี่สิบเศษตาสาดประกาย

เจิดจ้า ชูมือร้องดังๆ ว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป พระราชนัดดาสืบตำแหน่งโอรสสวรรค์ต้าหมิง ผู้ใดไม่เชื่อฟังคำสั่ง ถือเป็นกบฏต่อแผ่นดิน มีโทษประหารเก้าชั่วโคตร"

ไซ่เหนียนจู่ตวาดสวนว่า

"ขุนนางไท่ฉางกล่าวผิดแล้ว ตอนนี้ยังไม่ทราบว่าฝ่าบาททรงปลอดภัยหรืออันตราย ไหนเลยแต่งตั้งพระราชนัดดาเป็นโอรสสวรรค์ได้ ไยไม่เข้าพระตำหนักไปชมดูให้รู้แน่ ไม่เช่นนั้นฝ่าบาททรงตำหนิลงมา ท่านใช่รับผิดชอบหรือไม่?"

จูหวินเหวินใช้สุ้มเสียงที่อ่อนเยาว์ร้องว่า

"ทุกประการให้เรารับผิดชอบ พวกท่านคร่ากุมคนเหล่านี้ไว้ก่อน เราค่อยเข้าพระตำหนักไปชมดไท่จู่* ให้รู้แน่"

เอี๋ยนอู๋จี้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"พระราชนัดดาเมื่อขัดขวางมิให้ไท่ซือ ไท่ฟู่ และไท่เป่าเข้าพระตำหนัก ทั้งคิดคร่ากุมพวกเราเหล่าผู้ถวายการอารักขาฝ่าบาท กล่าวหาพวกเราปลงพระชนม์ฝ่าบาท เกรงว่าผู้ที่ก่อการกบฏเป็นพระราชนัดดาต่างหาก"

หานป๋อเคลื่อนกายถึงข้างกายเจ้าเอี๋ยนอ๋อง หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เมื่อคืนฝ่าบาทเบิกตัวไท่ซือ ไท่ฟู่ และไท่เป่าทั้งสามเข้าวังหารือข้อราชการลับ ไยไม่ตามตัวท่านผู้เฒ่าทั้งสามมายังที่นี้ ดูว่าฝ่าบาทรับสั่งว่ากระไร?"

จูหวินเหวินงงงันวูบหนึ่ง มันจะอย่างไรยังเยาว์วัย ยามกะทันหันไม่อาจโต้ตอบได้

---

* ไท่จู่เป็นพระนามของปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์หมิง ส่วนหงอู่เป็นชื่อปีรัชกาล

ท่านผู้หญิงกงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ดึงดูดความสนใจของทั้งหมด จากนั้นนางค่อยกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องภายในของราชวงศ์หมิงเรา ไหนเลยถึงรอบให้คนนอกเช่นเจ้าเอ่ยปากสอดคำ เรื่องที่ฝ่าบาทถูกปลงพระชนม์เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน เฉินเฉิง เจ้าบอกเล่าเรื่องที่พบเห็นออกมา"

หานป๋อและพวกล้วนตะลึงลาน เหม่อมองดูเฉินเฉิง

เอี๋ยนอู๋จี้ยิ่งขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด มองดูรองผู้บัญชาการค่ายตะวันออกสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของมันอย่างเหลือเชื่อ

เหล่าขุนนางทั้งปุ๋นและบู๊ล้วนทราบว่า เฉินเฉิงเป็นคนสนิทของหงอู่ฮ่องเต้ หากมันเป็นพยาน ย่อมควรแก่การเชื่อถือ

เฉินเฉิงโถมออกมา คุกเข่าลงที่เบื้องหน้าจหวินเหวิน โอบศีรษะร่ำไห้รำพันว่า

"พระราชนัดดา ท่านผู้หญิงกง ผู้น้อยเห็นกับตาว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องสมคบคิดกับผู้บัญชาการเยี่ยวางยาพิษปลงพระชนม์ฝ่าบาท..."

ไม่ทันกล่าวจบก็ร้องไห้ออกมา หลีกเลี่ยงจากการอธิบายว่าพวกมันไฉนทำเช่นนี้ และลงมือประสบผลอย่างไร

รอบบริเวณเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

จูหวินเหวินเค้นน้ำตาออกมา ร้องอย่างพลุ่งพล่านว่า

"เหล่าราชองครักษ์รับฟังคำสั่ง ผู้ใดคล้อยตามเรา คร่ากุมโจรกบฏไว้ จะได้รับการปูนบำเหน็จอย่างงาม"

หลี่จิ่งหลงใช้กำลังภายในเปล่งเสียงร้องว่า

"พระราชนัดดาเป็นฮ่องเต้ต้าหมิงแล้ว ผู้ที่ยอมรับคำสั่งให้ยืนอยู่ด้านหลังพวกเรา แบ่งแยกจากโจรกบฏอย่างชัดแจ้ง"

เหลิงเอี้ยนก็ตวาดว่า

"ทหารรักษาพระองค์รับฟังคำสั่ง ตระเตรียมคร่ากุมโจรกบฏ"

หานป๋อและพวกสมองพองโต มองดูราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์ที่ความจริงยืนอยู่ฝ่ายตน ทยอยเข้าร่วมกับฝ่ายศัตรูสุดท้ายหลงเหลือไม่ถึงสองร้อยคน คนเหล่านี้ล้วนเป็นศิษย์สำนักซีหนิงเส้าหลินหรือสังกัดแปดสำนักฝ่ายธัมมะ เพราะความสัมพันธ์นี้จึงยืนหยัดอยู่กับฝ่ายตน

ในอุทยานหลวงอันกว้างขวางนอกกำแพงล้อมของพระตำหนักซุนเหอ ฟากหนึ่งเป็นจูหวินเหวินกับฝ่ายพระราชนัดดา ซึ่งมีจำนวนนับหมื่น อีกฟากหนึ่งเป็นเจ้าเอี๋ยนอ๋องและพวกไม่กี่ร้อยคน ความเข้มแข็งอ่อนด้อยต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

ขุนนางเฉินลิ่งฟางยืนอยู่หว่างกลางทั้งสองฝ่าย ฝืนยิ้มพลางเดินเข้าหาหานป๋อ กล่าวว่า

"มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน นี่จึงเป็นพี่น้องที่แท้จริง"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องผงกศีรษะ กล่าวว่า

"หากเราสามารถมีชีวิตกลับนครซุ่นเทียน จะปฏิบัติต่อผู้เฒ่าเฉินด้วยดี"

เสียงขวับพลันดัง ลูกธนูดอกหนึ่งยิงจากทางฝ่ายจูหวินเหวินใส่กลางหลังขุนนางเฉินลิ่งฟาง

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ยามนี้มันอยู่ห่างจากขุนนางเฉินลิ่งฟางสองวา คิดช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์

เงาคนถลันวูบหนึ่ง ไซ่เหนียนจู่เคลื่อนขวางออกมา ยื่นมือรับลูกธนูไว้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เยี่ยซู่ตง เอี๋ยนอู๋จี้ พวกท่านบอกต่อเราสักคำ ฝ่าบาทใช่สวรรคตแล้วหรือไม่?"

เยี่ยซู่ตงกับเอี๋ยนอู๋จี้งงงันวูบหนึ่ง ไม่ทราบตอบอย่างไรดี

เจ้าเอี้ยนอ๋องและพวกฉุกคิดว่าผิดท่า จื้อพ่อเทียนแหงนหน้าหัวร่อด้วยความรันทด กล่าวว่า

"ฝ่าบาทร้อยคำนวณพันคำนวณ คงคาดคำนวณไม่ถึงว่าผู้ที่ไว้วางพระทัยที่สุดทั้งสองจะทำร้ายพระองค์...ลงมือ"

หานป๋อชิงถลันไปหนีบร่างขุนนางเฉินลิ่งฟางขึ้น พลางลอบทอดถอนใจ เรื่องที่พวกมันไม่ต้องการให้เกิดขึ้น สุดท้ายยังบังเกิดขึ้น

ในที่สุดการศึกกลางหวงเฉิง (ราชธานี) เปิดฉากขึ้น

โจรท่องโดดเดี่ยวใช้ความพยายามอย่างใหญ่หลวงอาศัยแผนที่ลับของภูตบดี เปิดอุโมงค์ลับที่พระตำหนักหลังของพระตำหนักชุนเหออออก พลันปรากฏหมอกควันกลุ่มหนึ่งโชยออกมา สร้างความแตกตื่นแก่มันจนรีบปิดประตูลับลง

ทุกผู้คนที่เฝ้ารอด้วยความหวังอยู่ด้านข้างล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ซวีเยี่ยเวี่ยด่าทอว่า

"ช่างต่ำช้านัก"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ยังรักษาท่วงท่าอันปลอดโปร่งไว้ ถามว่า

"ละแวกใกล้เคียงมีอุโมงค์ลับอื่นหรือไม่"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"อุโมงค์ลับส่วนใหญ่เชื่อมโยงกัน โจรโฉดนิกายบัญชาฟ้าขอเพียงเสาะหาปากทางเข้าหลายแห่ง ใช้เครื่องเป่าลมส่งควันพิษเข้ามาอุโมงค์ตลอดทั้งสายจะปกคลุมด้วยหมอกควันพิษ ยังมีพวกมันวางแผนไว้แต่แรก ต้องจัดกำลังเตรียมหน้าไม้และเครื่องยิงลูกไฟ เฝ้าอยู่ที่ปากทางออกสู่นอกเมืองทั้งแปดแห่งเอาไว้ ต่อให้พวกเราสามารถกลั้นลมหายใจ ก็หลบหนีออกไปไม่ได้"

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่างนั้นพวกเราได้แต่ใช้เส้นทางหลังเขาจากไป ดูว่าผู้ใดต้านทานดาบศัสตราฟ้าของข้าพเจ้าได้?"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง จูหยวนจางก่อนสิ้นพระชนม์ยังเอ่ยถึงอุโมงค์ลับนับว่าประหลาดแท้ ด้วยสติปัญญาของพระองค์ ต้องไม่รับสั่งฟุ่มเฟือยและไม่ถึงกับคาดเดาไม่ออกว่านิกายบัญชาฟ้าต้องหาทางอุดอุโมงค์ลับไว้ยิ่งไม่กระตุ้นเตือนเรื่องที่พวกเราล่วงรู้อยู่ก่อน ความนี้คงต้องมีเลศนัยแน่นอน"

เจ้าสำนักซีหนิงที่นั่งพักผ่อนอยู่ด้านข้างสอดคำขึ้น

"ใช่ยังมีอุโมงค์ลับอีกสายหนึ่ง และมีแต่ฝ่าบาททรงทราบหรือไม่?"

ทกผัดนคึกคักอักโข ด้วยพระอปนิสัยของหงอ่ฮ่องเต้ อาจเป็นไปได้ที่ทรงสร้างอุโมงค์ลับสำหรับให้พระองค์ทรงหลบหนี ขณะที่ผู้ทราบเรื่องอาจถูกสำเร็จโทษ เพื่อปกปิดเรื่องราวเป็นความลับ ดังนั้นแม้แต่ภูตบดียังไม่ล่วงรู้

หวินฉังแห่งชาติตระกูลวรรณศิลป์ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"พระตำหนักชุนเหอกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ จะเสาะพบอุโมงค์ลับสายนี้ได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวสะบัดมือโดยแรง ร้องว่า

"หากมีอุโมงค์ลับ ต้องอยู่ในคลังวิเศษ เพราะที่นั้นมีแต่จูหยวนจางจึงเข้าไปได้"

กู่เชี่ยนเหลียนกระโดดปราดขึ้นมา ร้องว่า

"ยังมิรีบไปค้นหาอีก?"

โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวังว่าเราสามารถสะเดาะกุญแจที่จัดสร้างโดยเปย่เสิ่งเทียน

เปิดประตูคลังวิเศษได้”

แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ชิฉางเจิงชักดาบศัสตราฟ้าออก ร้องว่า

“ลงมือเถอะ เวี่ยเอ๋อ พวกท่านประคองเจ้าสำนักจวงไปยังพระตำหนักกลาง สิงเลียตามข้าพเจ้ามา”

เสี้ยงชิงชิวชักกระบี่ออก กล่าวกับหวินฉังผู้เป็นภรรยาว่า

“น้องฉัง ดูแลท่านพ่อให้กับเรา”

สีหน้าหวินฉังทอแววโศกซึ้งของการพรากจากขึ้น ผงกศีรษะรับ ไม่กล่าวกระไร

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ประนมมือ กล่าวว่า

“สมควรเพิ่มบุรุษคนหนึ่งคอยดูแลผู้บาดเจ็บ ชิงชิวมิสู้รับหน้าที่เฝ้าปากทางเข้า รับมือศัตรูยอดฝีมือที่บุกเข้ามา”

พลางกล่าวกับจวงชิงซวง ซวีเยี่ยเวี่ย และกงจู้อลงการณ์ว่า

“เรื่องอุโมงค์ลับมีความสำคัญใหญ่หลวง พวกท่านช่วยชิงชิวเฝ้าด่าน เรื่องทางด้านนอกมอบให้กับอาตมากับประสกฟงประสกชิเถอะ”

ท่านสูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ พอตัดสินใจ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขัดขืน

หวินฉังกระตุกแขนเสื้อสามี ให้มันคล้อยตามเหลี่ยวจิ้นฉานจู่

กงจู้อลงกรณ์ร้องบอกให้ฟงสิงเลี่ยระวัง ฟงสิงเลี่ยสบตากับชิฉางเจิง หัวร่อฮาฮาออกมา ติดตามเหลี่ยวจิ้นฉานจู่โถมออกจากพระตำหนัก

ฉินเมิ่งเหยาชักกระบี่ปีกบินจากฝัก ปรากฏพลังกระบี่พวยพุ่งครอบคลุมใส่ตันอี้หยูซึ่งถือห่วงหยกบนหลังคาเก๋ง

ตันอี้หยูทราบว่าไม่อาจปล่อยให้ฉินเมิ่งเหยาใช้กระบี่ก่อน จึง

ผนึกพลังมาร ซัดห่วงหยกหลุดจากมือ ตอนแรกวกเป็นวงโค้ง จากนั้นค่อยจู่โจมใส่สีข้างของฝ่ายตรงข้าม ขณะเดียวกันแขนเสื้อทั้งสองโบกสะบัดด้วยท่วงท่าอันน่าดู ใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันลึกล้ำผสานท่าร่างที่เหินร่อนลงมา ด้วยความเร็วดุจสายฟ้า จู่โจมใส่นางเซียนที่เป็นตัวแทนของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย พลันเคลื่อนกายไปด้านหลัง ฟาดฟันกระบี่ใส่ห่วงคู่แต่ไกล ค่อยเปลี่ยนเป็นโถมไปเบื้องหน้า รับมือกับแขนเสื้อที่โบกจู่โจมลงมา

เสียงดังดังดังสดใส ห่วงหยกถูกพลังกระบี่ธาตุธรรมชาติกระแทกใส่อย่างถนัดถนี่ จนบินย้อนกลับไป ตันอี้หยูที่โคจรพลังคลี่คลายสภาวะของห่วงได้รับผลกระทบ เป็นเหตุให้ท่าร่างชะงักงันวูบหนึ่ง กระบี่ปีกบินก็มาถึงเบื้องหน้าแล้ว

ท่าร่างหนึ่งถอยหนึ่งรุกของฉินเมิ่งเหยา ใช้ออกอย่างเหมาะสมถึงที่สุด ยังคงช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก สุดที่ตันอี้หยูจะควบคุมสถานการณ์ได้

ตันอี้หยูโบกแขนเสื้อ ปัดป่ายกระบี่ปีกบินพ้นห่างไป

ผลการปะทะหักหาญ ทั้งสองถอยปราดไปพร้อมกัน

ตันอี้หยูรับห่วงหยกที่บินย้อนกลับมาเอาไว้ จากนั้นบินคว้างกลางอากาศ ซัดลูกกลมสิบกว่าลูกใส่ฉินเมิ่งเหยา

จิตใจฉินเมิ่งเหยากระจ่างแจ้งแจ่มใส เกาะกุมความเปลี่ยนแปลงของตันอี้หยูโดยไม่ตกหล่น

การบินคว้างของนางแต่ละครั้ง พลังมารก็เพิ่มพูนขึ้นอีกหนึ่งส่วน

ฉินเมิ่งเหยาทราบว่านี่เป็นวิธีโคจรพลังอันรุนแรงของสำนักมารสิ้นเปลืองพลังลมปราณอย่างมาก หากตันอี้หยูจู่โจมโหมรุก ยังไม่อาจช่วงชิงชัยชนะนางได้แต่ใช้ออกด้วยวิชามารฟ้าเร้นรอยหลบหนีไป

นางกรีดวาดกระบี่ปีกบินเป็นวง ดูดรั้งลูกกลมเหล่านั้นเข้ามาในรัศมีวงกลม จากนั้นแผ่พุ่งพลังกระบี่ บังคับลูกกลมเหล่านั้นร่วงพรูลงยังหนองน้ำที่ห่างไป

ตันอี้หยูกู่ร้องดังยาวนาน โบกแขนเสื้อหลวมกว้าง ห่วงหยกก็สะท้อนประกาย เหินจู่โจมเข้ามา

ท่ามกลางแขนเสื้อห่วงหยกเร่งรุกเร้า นางเปิดฉากจู่โจมใส่ฉินเมิ่งเหยาดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง

ฉีไท่ หวงจื่อเฉิง หลี่จิ่งหลง ไช่เหนียนจู่ จื้อพ่อเทียน และราชองครักษ์ทหารรักษาพระองค์ที่เข้าร่วมกับจูหวินเหวิน บวกกับยอดฝีมืออื่นหนุนเนื่องเข้ามาดุจระลอกทลายทำนบ คิดสกัดฝ่ายตรงข้ามก่อนที่จะล่าถอยเข้าประตวัง

เป้าหมายของหลี่จิ่งหลงกับจางปิ่งคือเจ้าเอี้ยนอ๋อง ขอเพียงกำจัดคู่แข่งของจูหวินเหวินผู้นี้ได้ บุคคลอื่นก็ไม่มีคุณค่าความหมาย

หานป๋อใช้พลังแยบคายผลักดันขุนนางเฉินลิ่งฟางเข้าประตูวังให้อีกฝ่ายตกถึงพื้นโดยปลอดภัย ตัวเองชักดาบเหยี่ยวออก ก็ปรากฏเงาดาบประกายกระบี่ พลังหมัดลมฝ่ามือจู่โจมมาถึง

นับตั้งแต่หานป๋อออกท่องเที่ยว ไม่เคยตกอยู่ในห้วงคับขันอันตรายถึงเพียงนี้มาก่อน เห็นศัตรูนับร้อยฮือเข้ามา เพียงขุมกำลังนี้ก็สามารถขู่ขวัญผู้คนจนฝ่อตาย

พันธุมารของมันพลันถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด ห้วงสมองปรากฏภาพม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่สมบูรณ์ขึ้น ร้องบอกว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องรีบถอย"

ซึ่งความจริงมิต้องให้มันกระตุ้นเตือน ขันทีผู้เฒ่า จางอี้เซิงเต้าเอี่ยนและพวกก็คุ้มครองเจ้าเอี้ยนอ๋อง ล่าถอยเข้าประตูวัง

เจ้าเอี้ยนอ๋องเนื่องจากโคจรพลังรีดเร้นพิษหนอนคุณไสย พลังฝีมือเสื่อมถอย ไม่อาจต่อสู้กับผู้คน ยามนี้เห็นหานป๋อสกัดขัดขวางศัตรูให้กับมัน โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเอง สร้างความตื้นตันใจยิ่ง

เอี๋ยนอู๋จี้กับเยี่ยซู่ตง ตลอดจนราชองครักษ์ที่ยังอยู่ฝ่ายพวกมัน อดระย่นย่อต่อขุมกำลังของฝ่ายตรงข้ามมิได้ บางส่วนกระโดดขึ้นบนกำแพงล้อมด้านหลัง บางส่วนคุ้มกันเจ้าเอี้ยนอ๋องล่าถอย

เมื่อเป็นเช่นนี้ หานป๋อกลายเป็นยืนอยู่แถวหน้าสุด เผชิญหน้ากับศัตรูนับไม่ถ้วน

หานป๋อคล้ายผลัดกระดูกเปลี่ยนเค้าโครง กลายเป็นคนละคน ยกชูดาบเหยี่ยวขึ้นเหนือศีรษะ ประหนึ่งเทพเจ้าแห่งการต่อสู้เหินลงจากฟ้า หาเกรงกลัวศัตรูพวกมากไม่

พุทธนอกรีตจงจุงอิ๋วที่ใช้ชื่อหลี่จิ่งหลงอยู่ในราชสำนักยินดียิ่ง ชิงถลันออกไปกระแทกหมัดใส่

จางปิ่งที่ด้านข้างเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ถือกระบี่บุกเข้าหาจากด้านปีก ท่ากระบี่เผ็ดร้อนดุร้ายยิ่ง

ไช่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนจะอย่างไรมีการคบหากับหานป๋อ แม้ยังไม่ทราบสาเหตุ แต่มีความรู้สึกว่าหานป๋อมิใช่คนวางแผนก่อการกบฏ ตัวการความผิดมีแต่เจ้าเอี้ยนอ๋อง จึงเคลื่อนห่างออกไป ไม่ต้องการฆ่าหานป๋อกับมือ

ฉีไท่กับหวงจื่อเฉิงกลับใช้หนึ่งทวนหนึ่งหอกมุ่งใส่หานป๋ออย่างสุดกำลัง หมายมั่นปลิดชีวิตอีกฝ่าย

เจ้าเอี้ยนอ๋องและพวกที่ล่าถอยถึงกับคิดหลับตาลง ไม่อาจหักใจทนดูหานป๋อถูกศัตรูกลุ้มรุมสังหาร แต่หากมิใช่หานป๋อต้านทานศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดทั้งสี่คนเอาไว้ พวกมันสามารถล่าถอยกลับไปหรือไม่

ยังเป็นปัญหาอยู่

กองกำลังผสมของคฤหาสน์ภูตบดี สำนักซีหนิงกับเจ้าเอี้ยนอ๋องบนกำแพงไม่รอให้ออกคำสั่ง พากันยิงธนูใส่ศัตรูที่บุกมาจากสองปีกในจำนวนนี้มีอยู่หลายดอกยิงใส่จูหวินเหวิน ล้วนถูกท่านผู้หญิงกงเหลิงเอี้ยนกับเจี๋ยฝูที่ปลอมเป็นทหารคนสนิทของจูหวินเหวินปัดป่ายปลิวกระเด็น

หานป๋อพลันกู่ร้องดังยาวนาน กลบเสียงในบริเวณไป

ในใจมันพลันบังเกิดความเศร้าสลดต่อการสวรรคตอย่างไม่คาดฝันของหงอู่ฮ่องเต้ พริบตานี้มันทราบว่าตัวเองบังเกิดความจริงใจต่อเจ้าชีวิตองค์นี้ เหตุการณ์เมื่อครู่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเกินไป ทำให้ไม่ทันมีปฏิกิริยา จนบัดนี้เมื่อเผชิญหน้ากับความตาย อารมณ์ที่เก็บซ่อนไว้ค่อยปะทุขึ้นมา

พลังจู่โจมบรรลุถึงตัว หานป๋อหาเหลือบแลหมัดของหลี่จิ่งหลงไม่ฟันดาบเหยี่ยวลงดุจสายฟ้า

หลี่จิ่งหลงยินดียิ่ง คาดว่าดาบของหานป๋อยังไม่ฟาดฟันถึงตัวคงถูกพลังหมัดของมันกระแทกขาดใจตายก่อน รีบเสริมพลังแกร่งกร้าวเพื่อที่จะกวาดซากศพของฝ่ายตรงข้ามออกไป มิให้ถูกดาบเหยี่ยวที่เด็กน้อยนี้ฟาดฟันก่อนตายสัมผัสถูกร่างกาย

มิคาดขณะที่พลังหมัดหนุนเนื่องออกไป หานป๋อพลันเคลื่อนขวางเล็กน้อย โยกไหล่คราหนึ่ง รับพลังหมัดของมันเอาไว้ ดาบเหยี่ยวยังคงฟาดฟันลงยังศีรษะมัน

หากเปลี่ยนเป็นตันอี้หยู ซึ่งล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของหานป๋อคงไม่คำนวณผิดพลาดเช่นนี้ แต่หลี่จิ่งหลงหาทราบไม่ว่าหานป๋อเรียนรู้เคล็ดวิชารับการทุบตี รอจนรู้สึกตัว ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เคลื่อนกายไปยังด้านข้าง ขณะเดียวกันมือซ้ายชักมีดสั้นออก ขวางกันดาบ

เหยี่ยวที่เหนือไหล่

เสียงเช้งเมื่อมีดสั้นถูกฟันหัก ดาบเหยี่ยวของหานป๋อฟันถูกหัวไหล่หลี่จิ่งหลง จนบุปผาโลหิตสาดกระจาย

ขณะที่ดาบของศัตรูจมลึกเข้ามาในเลือดเนื้อสามหุน ยอดฝีมือสำนักมารผู้นี้รีบรวมพลังที่กล้ามเนื้อ สกัดยับยั้งมิให้ดาบวิเศษฟันถึงกระดูก พร้อมกันนั้นเร่งเคลื่อนขวางเร็วขึ้น มิให้ดาบของศัตรูหยุดนิ่งอยู่ต่อไป แต่แล้วยามนั้นดาบเหยี่ยวแผ่พุ่งพลังปานฉีกปอดกระชากหัวใจแล่นใส่เส้นชีพจรของมัน

หลี่จิ่งหลงแผดเสียงร้องคำหนึ่ง กระเด็นไปทางขวาง ชนใส่หวงจื่อเฉิงที่โถมเข้ามาจนเซถอยไปด้วย ผู้คนรอบข้างแย่งกันประคับประคองคนทั้งสอง ก่อเกิดเป็นความชุลมุนวุ่นวาย สภาวะจู่โจมชะงักงันไปวบหนึ่ง

หานป๋อทราบว่าฆ่าหลี่จิ่งหลงไม่สำเร็จ ต้องนึกเสียดายในใจแต่ภายในเวลาอันสั้น คนผู้นี้อย่าคิดหมายลงมือได้อีก จึงวกดาบเหยี่ยวใส่จางปิ่งและฉีไท่

จางปิ่งไหนเลยคาดคิดว่า หลี่จิ่งหลงถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดฟันจนหลั่งโลหิตปลิวกระเด็นไปในท่าเพลงเดียว ยามนั้นดาบเหยี่ยวฟาดฟันมาอย่างเกรี้ยวกราด พลังดาบดูดรั้งร่างของมันไว้ ทำให้มันไม่อาจล่าถอยได้

หานป๋อนึกถึงมันลวนลามเจ้าของเรือหอมเมามายเม่ยเหนียง พลันบังเกิดเพลิงโทสะขึ้น ยิ่งไม่ยั้งมือไว้ไมตรี ขยับข้อมือคราหนึ่ง ดาบเหยี่ยวคล้ายอาชาสวรรค์พาดผ่าน ฝ่าไปในเงากระบี่ของมัน

จางปิ่งวกกระบี่กลับมาต้านทานอย่างสุดชีวิต

เสียงตังดังสะท้าน จางปิ่งถูกหานป๋อฟาดฟันจนทั้งคนทั้งกระบี่เซถอยไปสามก้าว ชนใส่นักรบที่ด้านหลังสองคน

คนทั้งสองล้วนเป็นนักรบเดนตายที่ได้รับการฝึกอบรมจากไซ่เหนียนจู่และจื้อพ่อเทียน เห็นจางปิ่งพุ่งชนมา ย่อมยื่นมือออกประดับประคอง มิคาดจางปิ่งฉวยโอกาสถ่ายเทพลังดาบที่หานป๋อจู่โจมใส่มันเข้าสู่ร่างคนทั้งสอง คนทั้งสองไม่ทันระวัง พากันกระอักโลหิตเป็นฟูฝอย ถูกพลังดาบอันแกร่งกร้าวของหานป๋อกระแทกเสียชีวิต

จางปิ่งแตกตื่นจนขวัญหาย ขณะจะล่าถอยต่อไป ดาบเหยี่ยวของหานป๋อก็กวาดใส่ทวนยาวของฉีไท่ที่จู่โจมมาถึง

ที่แล้วมาฉีไท่ถือดีว่ามีเพลงทวนสูงเยี่ยม พอถูกดาบเหยี่ยวกวาดใส่ พลังดาบที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืนสายหนึ่งก็แล่นมาตามคันทวนคุกคามมันจนรีบล่าถอยไป ชนใส่ผู้คนที่หนุนมาจากด้านหลังจนเสียขบวน

ยามนั้นจางปิ่งเพิ่งถอยไปสองก้าว หานป๋อก็ตวาดว่า

"ท่านเหลียนสบายดี?"

พลางสะอึกกายไปเบื้องหน้า ก่อนที่อาวุธห้าหกเล่มจะทักทายถึงตัว ดาบเหยี่ยวก็เคลื่อนไหวด้วยระดับความเร็วที่ไม่อาจเห็นชัดตาฝ่าไปในร่างแหกระบี่ที่จางปิ่งตอบโต้กลับมา

เสียงเครั้งเมื่อจางปิ่งคลายมือทิ้งกระบี่ ที่ทรวงอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง หงายร่างไปด้านหลังเสียชีวิต

ยามนั้นเจ้าเอี้ยนอ๋องล่าถอยเข้าประตูวังแล้ว เห็นหานป๋อสำแดงอานุภาพทำร้ายหลี่จิ่งหลงก่อน จากนั้นสังหารจางปิ่ง อาศัยกำลังเพียงลำพังต้านทานกำลังหลักของศัตรูไว้ พลันตึกตักอักโขร้องว่า

"หานป๋อกลับมา"

หานป๋อหมุนตัวไป ฟาดฟันผู้คนที่ฮือเข้ามาจากรอบข้างจนดาบหักกระบี่ร่วงหล่น ปากร้องว่า

"ข้าพเจ้าต้องกำจัดจูหวินเหวิน แล้วค่อยกลับไป ไม่ต้อง

สนใจข้าพเจ้า"

กองกำลังผสมบนกำแพงเห็นหานป๋อเหี้ยมหาญถึงเพียงนี้ ถึงกับเรียกกำลังขวัญมาอักโข ระดมยิงธนูดุจห่าฝน คุกคามไซ่เหนียนจู่และพวกล่าถอยกลับไป

เสียงโครมเมื่อประตูวังของพระตำหนักซุนเหอปิดลง

ยามนั้นเหลี่ยวจิ้นฉานจู่กับฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิงขึ้นถึงบนกำแพง พอเห็นเช่นนั้นรีบโถมไปยังวงต่อสู้ของหานป๋อ

ฝ่ายศัตรูปรากฏผู้คนสิบกว่าคนดาหน้ามาสกัดขัดขวาง รวมทั้งไซ่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนด้วย

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ใช้กำลังเพียงลำพัง ต่อสู้กับจื้อพ่อเทียนและมือดีอีกห้าคน ท่านทราบว่าคนเหล่านี้ถูกนิกายบัญชาฟ้าหลอกใช้ มีความผิดไม่ถึงตาย ไม่อาจหักใจลงมือด้วยอำมหิต กลายเป็นการต่อสู้ที่ยืดเยื้อ

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงผนึกรวมกำลัง ฟงสิงเลี่ยใช้ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเบิกทาง พบพานผู้คนขวางหน้า ก็ใช้ทวนตวัดเขี่ยกลับไม่มีผู้ใดต้านทานรับได้แม้สักกระบวนท่า ดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิงยิ่งสะบัดกราดฟาด โดยไม่มีผู้ใดต้านติด จนกระทั่งไซ่เหนียนจู่เข้าร่วมวงต่อสู้ค่อยหยุดคนทั้งสองเอาไว้

ยามนั้นรอบข้างเต็มไปด้วยศัตรู แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันอื้ออึงจนผู้คนไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด

ฮั่วอี้เล่ยแห่งคฤหาสน์ภูตบดีเห็นกูแหย (เขยขวัญผู้เป็นนาย) ตกอยู่ในวงล้อมศัตรู รีบนำกำลังของคฤหาสน์ภูตบดีห้าสิบกว่าคนก่อตั้งเป็นขบวนพยุหรูปสามเหลี่ยมบุกฝ่าเข้าไป

ผู้คนเหล่านี้ล้วนผ่านการฝึกอบรม ทั้งกรำศึกอย่างโชกโชน ฝ่ายตรงข้ามแม้มีพวกมาก แต่เจือปนด้วยกองกำลังส่วนตัวของฝ่ายกบฏ

บวกกับเกิดเหตุอย่างกะทันหัน ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน ขาดความคิดต่อสู้ที่เด็ดเดี่ยว กลับถูกคนของคฤหาสน์ภูตบดีบุกทะลวงจนถอยร่นไป

การศึกระยะประชิดของสองทัพ การจัดโครงสร้างหรือปราศจากโครงสร้างต่างกันราวฟ้ากับดิน ทัพของคฤหาสน์ภูตบดีคล้ายคลื่นลับส่งผลกระทบถึงสมรภูมิทั้งหมด หานป๋อพลันรู้สึกว่าแรงกดดันรอบข้างผ่อนคลายลง

ยามนี้หานป๋อรับบาดแผลหลายแห่ง บวกกับสู้ศึกโดยไม่หยุดหย่อน พลังลมปราณที่ก่อกำเนิดไม่ขาดตอนมีอาการเหือดแห้งหาย จึงฉวยโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ พลันเกร็งลมปราณอืดหนึ่งโผพุ่งกายขึ้น โถมใส่จูหวินเหวิน

เหล่าขนนางที่ด้านหลังส่วนใหญ่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ เห็นพระยาจงฉินเหี้ยมหาญองอาจถึงเพียงนี้ สร้างความแตกตื่นจนถอยร่นไปด้านหลัง

ที่เบื้องหน้าจูหวินเหวินมีองครักษ์หลายสิบนาย ล้วนเป็นยอดฝีมือที่นิกายบัญชาฟ้ากวาดต้อนมา พอเห็นเช่นนั้นจึงเข้าสกัดอย่างไม่คิดชีวิต

หานป๋อคุมดาบเหินจู่โจมมา คนยังไม่บรรลุถึง รังสีการฆ่าฟันก็ครอบคลุมลงจากกลางอากาศ ผู้ที่พลังฝีมืออ่อนด้อยหลายคนบังเกิดจิตระย่อนย่อชิงถอยห่างไป

หานป๋อเผชิญศัตรูกลางอากาศสองคน พุ่งเฉียดผ่านไป คนทั้งสองแผดร้องคำหนึ่ง ร่วงลิ่วลงเสียชีวิต

ยามนั้นหานป๋อถูกสะกิดนิสัยมารขึ้น หมายมั่นเอาชีวิตจูหวินเหวินทวงถามความแค้นให้กับหงอู่ฮ่องเต้ ส่วนตนเองสามารถมีชีวิตรอดหรือไม่หาได้จดจำใส่ใจไม่

หานป๋อมิเพียงลืมเลือนภรรยาทั้งหลาย กระทั่งตัวเองก็ลืมเลือนไป

หลังเสียงอาวุธปะทะกัน หานป๋อฟาดฟันศัตรูอีกสามคนปลิวกระเด็น เหินร่อนลงยังขบวนองครักษ์เบื้องหน้าจูหวินเหวิน

หานป๋อเร่งเร้าวิชามาร ใช้ดาบปานจักรผัน รวดเร็วดุจสายฟ้าดาบพอกรีดผ่าน ต้องมีผู้คนล้มลง

ศัตรูขอเพียงเข้ามาในระยะสามก้าว ต้องหลั่งโลหิตชโลมดิน

ที่ซึ่งหานป๋อเหยียบย่ำผ่าน ปรากฏซากศพเกลื่อนกลาด โลหิตไหลหลั่งเนืองนอง

หานป๋อไม่เคยโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้มาก่อน กล่าวได้ว่าถูกบีบบังคับทั้งสิ้น

จูหวินเหวินชมดูจนหนำถอดส ยืนมอยดจับแขนเสื้อท่านผู้หญิงกงผู้เป็นมารดา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"พวกเราล่าถอยดีหรือไม่?"

เจี๋ยฝูชักกระบี่อ่อนที่ไม่ได้ใช้ออกนานปี ยืนเคียงคู่กับเหลิงเอี้ยนจับจ้องมองหานป๋อซึ่งถูกกั้นด้วยกำแพงมนุษย์เจ็ดแปดชั้น ผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราถอยห่างไปห้าวา"

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงตกอยู่ในวงล้อมอย่างแน่นหนา ศัตรูหนุนเนื่องมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ยามนี้ไม่อาจพึ่งพาสายตา เพียงใช้ประสาทความรู้สึกฟาดฟันสังหารศัตรูที่ประชิดถึงตัว ทุกทวนเผ็ดร้อนดุร้าย ทุกดาบอำมหิตไร้น้ำใจ

ฟงสิงเลี่ยพลันเห็นธงประจำตำแหน่งของจูหวินเหวินเคลื่อนถอยไปด้านหลัง พลันฉุกใจคิด ตวาดว่า

"พระราชนัดดาตายแล้ว พระราชนัดดาตายแล้ว"

คลื่นเสียงถ่ายทอดไปทั่วทั้งบริเวณ

ผู้คนทั้งสองฝ่ายมองไปทางจูหวินเหวิน เห็นธงประจำตำแหน่งเคลื่อนย้ายไปด้านหลังจริงๆ มาตรว่าผืนธงไม่เอนเอียง แต่รู้สึกว่าไม่ใช่เรื่องดี จึงสร้างความปั่นป่วนขึ้นมา

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงฉวยโอกาสทะลวงฆ่าฟัน จนสมทบกับมือดีคฤหาสน์ภูตบดีซึ่งหลงเหลือเพียงสามสิบกว่าคน

ส่วนฉีไท่กับหวงจื่อเฉิงหันไปบงการราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์บุกพระตำหนักชุนเหอ เพื่อตรึงเอี๋ยนอู่จี้กับเยี่ยซู่ตงที่เฝ้าพระตำหนักเอาไว้ มิให้พวกมันช่วยเหลือหานป๋อ ซึ่งอยู่ที่หน้าประตูได้

การต่อสู้ตะลุมบอนดำเนินถึงตอนนี้ ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงล้วนรับบาดเจ็บ หากปล่อยให้สถานการณ์เช่นนี้ดำเนินต่อไป บวกกับศัตรูส่งกำลังหนุนมาไม่ขาดสาย จะช้าเร็วคงต้องเสื่อมสูญพลังลมปราณจนหมดสิ้นเสียชีวิต

จื้อพ่อเทียนปะทะกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ท่าหนึ่ง พลันตวาดว่า

“หยุดมือ”

นักรบเดนตายที่กลุ้มรุมจู่โจมทั้งสิบกว่าคนรีบถอยห่างไป แต่ยังรายล้อมเหลี่ยวจิ้นฉานจู่เอาไว้

จื้อพ่อเทียนตวาดถามว่า

“ท่านรับบาดเจ็บสามแห่ง เหตุใดยังไม่ยอมลงมือต่อพวกเราด้วยอำมหิต ท่านที่แท้เป็นใคร?”

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ยิ้มพลางประนมมือ กล่าวว่า

“อาตมาเหลี่ยวจิ้นแห่งนิกายฌานวิสุทธิ์ ส่วนสาเหตุที่ไม่ยอมลงมือฆ่าคน เป็นเพราะพวกท่านไม่มีเหตุผลสมควรฆ่า น่าเสียดายตอนนี้เป็นเวลาต่อสู้เสี่ยงชีวิต อาตมายากที่จะอธิบายได้”

จื้อพ่อเทียนงงงันวูบหนึ่ง จึงร้องว่า

"สวรรค์ ท่านกลับเป็นเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ เหตุใด..."
พลันเงยหน้าขึ้นร้องดังๆ ว่า
"ผู้ที่ติดตามเราจื้อพ่อเทียนล้วนหยุดมือ"
ปรากฏผู้คนหลายร้อยคนล่าถอยจากวงต่อสู้หนุนเนื่องมาถึง รอบกายจื้อพ่อเทียน

ไซ่เหนียนจู่พุ่งปราดมา ร้องถามว่า
"เหล่าจื้อ (คนแซ่จื้อ) เกิดเรื่องอันใด?"
จื้อพ่อเทียนตวาดว่า
"ท่านนี้คือเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ กล่าวเช่นนี้ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"
ไซ่เหนียนจู่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวมองไปยังสมรภูมิ เมื่อพวกมันถอนกำลังออกมา ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง พร้อมด้วยกำลังของคฤหาสน์ภูตบดีก็รุกคืบไปอีกสองวา เข้าใกล้หานป่อกว่าเดิม
เหลี่ยวจิ้นฉานจู่กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า
"จูหวินเหวินเป็นคนของนิกายบัญชาฟ้า"
ไซ่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนสบตากันวูบ ไซ่เหนียนจู่ถามว่า
"ฝ่าบาทใช่ถูกมันทำร้ายจนสวรรคตหรือไม่?"
เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า
"สามารถกล่าวเช่นนั้น แต่สภาพความจริงสลับซับซ้อนยากที่จะบอกกล่าวในเวลาอันสั้น"

จื้อพ่อเทียนเป็นทายาทของบรรพชนหอกจื้อลี่สิงเมื่อร้อยปีก่อน เมื่อล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ ไหนเลยยอมลงมืออีก หันไปถามว่า

"เหนียนจู่ ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?"
ไซ่เหนียนจู่ทอดถอนใจกล่าวว่า
"ชีวิตผู้คนเพียงไม่กี่สิบปี มอบชีวิตแก่ท่านจะเป็นไร?"

จื้อพ่อเทียนแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

“สมกับที่พวกเราเป็นพี่น้องกัน หลี่จิ่งหลงนั้นพลันมีฝีมือสูงเยี่ยม ความจริงก็สะกิดความสงสัยของเราขึ้น หลายวันนี้เจ้าเอี้ยนอ๋องยังตามเสด็จฝ่าบาทอย่างใกล้ชิด เรื่องราวนับว่ากระจ่างชัดแจ้ง พวกเราช่วยเหลือพระยาจงฉินกลับมาก่อนเถอะ”

ไซ่เหนียนจู่ชูมือขึ้นร้องว่า

“ผู้ที่ไม่กลัวตายตามเรามา”

เหล่านักรบเดนตายโห่ร้องขานรับดังขึ้น

หานป๋อไม่ทราบฆ่าคนมากน้อยเท่าใด ที่เบื้องหน้ายังคงเป็นศัตรูนับไม่ถ้วน ส่วนจูหวินเหวินล่าถอยเข้าเขตพระตำหนักเสิ่งกงมีกำแพงล้อมป้องกันอยู่ชั้นหนึ่ง

หานป๋อบังเกิดความท้อใจ ที่เท้าซ้ายถกแทงใส่หนึ่งทวน ดีที่ลมปราณคุ้มครองกายของมันทำการกระแทกปลายทวนพ้นห่าง ไม่เช่นนั้นคงกระทบถูกกระดูกเท้า

ยามนี้หานป๋อค่อยนึกถึงเหล่าภรรยา ส่งเสียงตวาดก้อง หมุนตัวบุกฝ่ากลับไป

ที่ผ่านมาหานป๋อเพียงบุกไปข้างหน้า ศัตรูก็เสี่ยงตายเข้าสกัดไว้ คิดไม่ถึงว่ามันจะย้อนกลับไป กลับเสียขบวนรวนเร ถูกหานป๋อโถมออกไปสิบกว่าก้าว ค่อยสกัดมันเอาไว้ได้

หานป๋อตกอยู่ในวงล้อม บนร่างไม่ทราบแปดเปื้อนโลหิตของศัตรูหรือตนเอง หลังจากโถมทะลวงฝ่า ความแหลมคมก็ลดทอนลง ดีที่ที่นี้มิใช่ที่โล่ง ในอุทยานหลวงปลูกต้นไม้สร้างสะพานขุดสระบัวมีส่วนช่วยต่อมันไม่น้อย ดังนั้นอาศัยทำเลสถานที่บุกทะลวงกลับไป

ท่ามกลางผู้คนผงะหงายล้มตาย ในที่สุดฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงเข่นฆ่ามาถึง ส่วนทางคฤหาสน์ภูตบดี นอกจากฮั่วอี้เล่ยแล้ว คง

เหลือมือดีเพียงสิบเจ็ดคน ล้วนอาบเลือดรับบาดเจ็บ

พลันแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน ไช่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนนำนักรบเดนตายจำนวนสี่ร้อยหกสิบกว่าคนบุกทะลวงเข้ามา หันอาวุธใส่กองกำลังของจูหวินเหวิน สร้างความปั่นป่วนรวนเรแก่ศัตรู จนเสียขบวนขึ้นมา

เสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น ทางด้านจูหวินเหวินออกคำสั่งล่าถอย

หานป๋อและพวกรีบฉวยโอกาสถอยร่นไปยังพระตำหนักชุนเหอ

จูหวินเหวินย่อมไม่ยอมเลิกราในลักษณะนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าเมื่อพวกมันบุกจู่โจมใหม่ จะเป็นระเบียบแบบแผนกว่านี้ และกล้าแข็งกว่านี้อีกมากนัก

เสียงกริ๊กดราหนึ่ง สตรีทั้งหลายส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวใช้ความพยายามอย่างยากเย็นระดมเครื่องมือและฝีมือในการสะเดาะกุญแจ ในที่สุดไขกุญแจดอกแรกบนประตูคลังสมบัติออก กล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า

"เราพี่ใหญ่ยังเก่งกาจกว่าเปยเสิ่งเทียนอีก"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"สะเดาะกุญแจอีกสองชุดแล้วค่อยคุยโอ่เถอะ"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"กุญแจชุดแรกยากเปิดไข หลังจากนี้ไม่มีปัญหาอีก"

พลางสอดลวดเหล็กสองเส้นไปในกุญแจชุดกึ่งกลาง เสียงกริ๊กเมื่อไขกุญแจเป็นผลสำเร็จ

สตรีทั้งหลายปรบมือโห่ร้องออกมา

กงจู้อลงกรณ์เป็นห่วงชายคนรัก พลันทอดถอนใจคำหนึ่ง

ขุนนางเฉินลิ่งฟางที่ด้านข้างปลอบโยนว่า

"จือเซียนโปรดวางใจ เจ้าเอี้ยนอ๋องกับน้องทั้งสามล้วนมีนรลักษณ์มากด้วยบุญวาสนา หากไม่เชื่อลองถามทายาทรุ่นที่หนึ่งร้อยแปดของกุ้ยกู่จื่อเถอะ"

จวงชิงซวง หานปี้ฉุ่ยและพวกถามโพล่งว่า

"ผู้ใดเป็นทายาทรุ่นที่หนึ่งร้อยแปดของกุ้ยกู่จื่อ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยเป็นหนึ่งเดียวที่ทราบความจริง จึงเม้มปากลอบหัวร่อ

โจรท่องโดดเดี่ยวกำลังใช้ความพยายามกับการสะเดาะกุญแจชุดสุดท้าย จึงร้องว่า

"อย่าได้รบกวนบิดา"

เสียงกริ๊กพลันดัง แต่ว่าดังกว่าสองครั้งแรกมากนัก คล้ายกับกุญแจทั้งสามชุดเปิดไขพร้อมกัน

สตรีทั้งหลายเพิ่งโห่ร้องออกมา เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวหน้าซีดสลด จึงชะงักสุ้มเสียงไว้ ร้องถามว่า

"เรื่องอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าสามกุญแจร่วมใจ เมื่อเราไขกุญแจชุดที่สาม กระทบถูกกลไก กุญแจอีกสองชุดลั่นกลับคืนอีกครา เป่ยเสิ่งเทียนนับเป็นบุคคลที่น่าชังที่สุดในโลก"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไร ท่านมิใช่เป็นนักสะเดาะกุญแจหรอกหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวปาดเหงื่อบนหน้าผาก ร้องว่า

"เวี่ยเอ๋อ มาเป็นผู้ช่วยของพี่ใหญ่"

ซวีเยี่ยเวี่ยโบกมือ กล่าวว่า

"ไม่ ครั้งแรกที่พวกเราร่วมมือกันขโมยสิ่งของพบกับความล้มเหลว ยังคงหาบุคคลอื่นเถอะ"

กู่เชี่ยนเหลียนม้วนแขนเสื้อขึ้น กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ช่วยเถอะ"

เจ้าสำนักซีหนิงกับผู้เฒ่าซีหนิงโคจรพลังพักผ่อนที่พระตำหนักกลาง ตระเตรียมหลบหนีจากไป ส่วนประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ทุเลาหายดีกว่าครึ่ง อยู่ร่วมกับบุตรชายและบุตรสะใภ้ ติดตามดูสภาพการศึกทางเบื้องนอก

หวินชิงกับหวินซู่อยู่เฝ้าเจ้าอารามมุ่นเมฆซึ่งนอนอยู่บนโต๊ะยาวหลงเหลือลมหายใจรวยริน

เสียงเป่าหลอดเขาเป็นสัญญาณล่าถอยของฝ่ายจูหวินเหวินดังแว่วมา สร้างความประหลาดใจแก่ทั้งหมดยิ่ง ไม่ทราบขับไล่ศัตรูซึ่งมีกำลังกล้าแข็งกว่าพวกมันร้อยเท่าล่าถอยไปได้อย่างไร

เจ้าสำนักซีหนิงลืมตาขึ้น กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใด?"

เสี้ยงชิงซิวกล่าวว่า

"ให้เราไปชมดู"

หวินฉังไหนเลยปล่อยให้สามีจากไปคนเดียว รีบติดตามไป

เจ้าอารามมุ่นเมฆส่งเสียงครางคำหนึ่ง ลืมตาขึ้นมา

นับตั้งแต่หวินซู่โอบอุ้มนางกลับมา นี่เป็นครั้งแรกที่นางฟื้นคืนสติมา

หวินซู่กับหวินชิงพากันร้องเรียก "ซือฟู่" เจ้าสำนักซีหนิงกับประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ก็เดินเข้ามาชมดู

เจ้าอารามมุ่นเมฆมีสายตากระจ่างใส มุมปากประดับด้วยรอยยิ้ม กล่าวว่า

"ในที่สุดอาตมาล้างแค้นได้แล้ว โจรโฉดนั้นถูกเราฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ตอนแรกอาจไม่มีอาการใด แต่อาการบาดเจ็บของมันจะเพิ่มพูนขึ้นทุกวัน ไม่ว่าผู้ใดก็ช่วยเหลือมันไม่ได้ เราตายแล้วจะกลายเป็นภูตพยาบาท ติดตามดูมันตกตายอย่างช้าๆ"

หวินซู่ตะลึงลานกับที่ คิดไม่ถึงว่าอาจารย์ที่บำเพ็ญเพียรมานานปี กลับบังเกิดความอาฆาตแค้นต่อเจี๋ยฝูถึงเพียงนี้

ใบหน้าเจ้าอารามมุ่นเมฆปรากฏเป็นสีแดงซ่าน มองดูศิษย์รักทั้งสอง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หวินชิงทราบหรือไม่ว่าเหตุใดเราไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องของเจ้ากับโจรท้องโดดเดี่ยว เพราะว่ามันรักเจ้าจริง เราทราบเรื่องตลอดมา เพียงแต่ไม่บอกออกมา"

หวินชิงขอบตาแดงก่ำ อดฟุบกายลงบนร่างอาจารย์ร่ำไห้ออกมามิได้

เจ้าอารามมุ่นเมฆมองดูหวินซู่ ถอนใจเบาๆ ฝืนใจกล่าวว่า

"หากซู่เอ๋อไม่ต้องการเป็นเจ้าอารามมุ่นเมฆก็ให้ศิษย์พี่หวินจิ้งรับตำแหน่งแทน ซือฟู่ไม่โทษว่าเจ้าบังเกิดความคิดทางโลกต่อหานป๋อทุกประการแล้วแต่ปรัตยยะเถอะ"

เนื่องจากเจ้าสำนักซีหนิงกับประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์อยู่ด้านข้าง หวินซู่ทั้งอับอายทั้งเศร้าเสียใจ น้ำตาทะลักจากเบ้า ฟุบลงบนร่างอาจารย์ ส่งเสียงสะอื้นไห้ พลางส่ายหน้าไม่หยุดยั้ง

เจ้าอารามมุ่นเมฆไม่มีความเคลื่อนไหวใดอีก

เจ้าสำนักซีหนิงสบตากับประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์แวบหนึ่ง กล่าวปลอบโยนว่า

"เสี่ยวซือฟู่ทั้งสองอย่าได้เศร้าเสียใจไป ท่านเจ้าอารามบรรลุสิ่งที่ตั้งใจไว้ สมควรยินดีแทนนางจึงถูกต้อง พวกเราต้องห่อซากสังขารนาง เพื่อหาทางเคลื่อนย้ายจากไป"

หวินชิงกับหวินซู่ร่ำไห้ด้วยความเสียใจกว่าเดิม เสียงร่ำไห้ลอดผ่านหลังคาพระตำหนักทิแตกทะลุ ถายทอดสู่ทองนภากอนยามสนธยา

ห่วงหยกของตันอี้หยูทั้งคู่ บังเกิดเป็นเสียงประหลาดระคายหู จู่โจมโหมใส่ฉินเมิ่งเหยาระลอกแล้วระลอกเล่า

ฉินเมิ่งเหยายืดหลักตั้งรับ แม้ตกอยู่ท่ามกลางเงาห่วงกระแสลมแขนเสื้อยังเคลื่อนไหวโดยไม่สะดุดติดขัด

สีหน้านางสงบราบเรียบ ตาคู่งามกระจ่างดุจน้ำค้างกลางหาว ทกกระบี่ที่ใช้ออกแช่มช้าเนิบนาบ แต่สามารถปิดสกัดท่าตามหลังของตันอี้หยู ทำให้นางไม่อาจเปล่งอานุภาพวิชาแขนหยกแขนเสื้อมรกตอันเลื่องระบือได้

หลังจากจู่โจมอีกสามห่วง ตันอี้หยูบังเกิดความท้อใจ รู้สึกว่าสตรีเบื้องหน้าเป็นปรมาจารย์เชิงกระบี่ที่นางไม่มีวันโค่นล้มได้

เพลงกระบี่ของฉินเมิ่งเหยาบรรลุถึงขอบเขตขั้นเซียน ไม่ว่ารั้งอยู่หรือจากไปล้วนไร้ร่องรอย บันดาลให้ผู้คนไม่อาจหยั่งคำนวณรับมือได้

ฉินเมิงเหยารับรู้ถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย ประกายกระบี่พลันเจิดจ้ากว่าเดิม ใช้ติดต่อกันสามกระบี่ รุกไล่จนตันอี้หยูได้แต่ปิดป้องต้านทาน ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้อีก

ตันอี้หยูพบว่าตัวเองตกอยู่ภายใต้การควบคุมของฉินเมิ่งเหยาโดยสิ้นเชิง หากให้นางไปทางซ้าย นางไม่อาจไปทางขวา หากให้นางเคลื่อนตัวมาข้างหน้า นางก็ไม่สามารถล่าถอยกลับไป ยามนี้อย่า

ว่าแต่คิดเอาชัย ต่อให้คิดวิชามารฟ้าเร้นรอยหลบหนีก็ทำไม่ได้

ทันใด ท่ากระบี่ของฉินเมิ่งเหยาแปรเปลี่ยนไป

ตันอี้หยูลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง ทั้งนี้เพราะขณะที่ฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนกระบวนท่า นางพบว่าเพลงกระบี่ที่ความจริงไม่ทิ้งร่องรอยใดให้จับเค้า กลับเผยริ้วรอยให้นางหลบเร้นไปได้

ตันอี้หยูเป็นยอดฝีมือที่โดดเด่นที่สุดของสำนักมารดินแดนภาคกลาง มีสายตาแหลมคมยิ่ง ดังนั้นตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว จู่โจมออกสองห่วง

เสียงตังตังสองครา ในที่สุดตันอี้หยูเสาะพบโอกาสดิ้นรนหลุดรอดพุ่งปราดไปยังด้านหลังซึ่งปลูกสร้างกุฏิหลวงจีนเอาไว้ดุจสายฟ้า

มุมปากฉินเมิ่งเหยาประดับด้วยรอยยิ้ม ตามติดดุจเงาตามตัวอยู่ทางด้านหลังนางโดยกระชั้นชิด

ชั่วพริบตาตันอี้หยูลอยข้ามกำแพงล้อมของวัดโบราณเจินจูบรรลุถึงหลังคาบ้านเรือนข้างเคียง แต่พลังกระบี่ของฉินเมิ่งเหยายังครอบคลุมใส่นาง คล้ายปรากฏเชือกด้ายที่มองไม่เห็นเส้นหนึ่งผูกโยงคนทั้งสองเข้าด้วยกัน

ตันอี้หยูทราบว่าหากไม่ใช้วิชามารฟ้าเร้นรอย อย่าคิดหมายสลัดหลุดจากฉินเมิ่งเหยา พลันกัดฟันกัดปลายลิ้นขาด พ่นเป็นหมอกโลหิตเต็มฟ้า

คล้ายกับปาฏิหาริย์อุบัติ ตันอี้หยูพลันเร่งระดับความเร็วขึ้นสาดพุ่งไปยังที่ไกลตาดุจดาวตก

ฉินเมิ่งเหยาเร่งระดับความเร็วตาม ยังคงติดตามอยู่ด้านหลัง

ตันอี้หยูรักษาเส้นทางหลบหนีเป็นเส้นตรง พลังซ่อนเร้นภายในกายถูกปลดปล่อยออกมาตามลำดับ ค่อยสลัดทอดทิ้งฉินเมิ่งเหยาอยู่ทางด้านหลัง

วิชามารฟ้าเร้นรอยมีความรุนแรงยิ่ง ไม่เช่นนั้นคงไม่สิ้นเปลืองพลังธาตุทอนอายุขัยของผู้ใช้ มิหนำซ้ำหากไม่สาดพุ่งไปไกลร้อยลี้จะไม่หยุดลง เส้นทางหลบหนีเป็นเส้นตรงตลอดเวลา หาไม่หากสะดุดถูกวัตถุสิ่งของ เป็นเหตุใดพลังธาตุติดขัด จะล้มตายลงในบัดดล

ฉินเมิ่งเหยาพลันหยุดยั้งลง ยืนอยู่บนหอนอยหลังหนึ่ง เพ่งตามองเงาหลังตันอี้หยู ซึ่งกลายเป็นจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ ผู้ใดประกอบกรรมเท่ากับฆ่าตัวเอง ขอเจี้ยวจู่ประพฤติตัวให้ดี เมิ่งเหยาไม่ส่งแล้ว"

หน้าพระตำหนักชุนเหอทั้งสองช่วงนอนเต็มไปด้วยไพร่พลที่บาดเจ็บ ขันทีเงาที่เรียนรู้วิชาแพทย์ หมอหลวง ซวีเยี่ยเวี่ยเหล่าสตรีแยกย้ายกันพันบาดแผลให้

การปะทะเมื่อครู่ดำเนินไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ผู้คนที่ล้มตายมีถึงสองร้อยกว่าคน รับบาดเจ็บสามร้อยกว่าคน หากนับรวมผู้ที่รับบาดเจ็บสถานเบายังมีความสามารถสู้ศึก จะมีจำนวนถึงห้าร้อยกว่าคน ความดุเดือดรุนแรงของการต่อสู้เป็นที่ทราบได้

หานป๋อ ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิงเหล่ายอดฝีมือสามารถห้ามโลหิตรักษาบาดเจ็บเอง หลังจากโคจรพลังรอบหนึ่งก็ฟื้นฟูพลังฝีมือเจ็ดแปดส่วน ดังนั้นชักชวนกันไปยังพระตำหนักกลางหารือกับเจ้าเอี๋ยนอ๋อง

ยามนี้ไซ่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนตรวจสอบสาเหตุการสวรรคตของหงอู่ฮ่องเต้จนแน่ชัด ทั้งรับทราบรายละเอียดก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ ดังนั้นคลายความสงสัย สาบานรับใช้เจ้าเอี๋ยนอ๋องจนกว่าชีวิตจะหาไม่

หากมิใช่คนทั้งสองเปลี่ยนเป็นหันอาวุธหาศัตรู มิเพียงไม่สามารถ

คุกคามจูหวินเหวินล่าถอย เกรงว่าหานป๋อและพวกอาจไม่มีชีวิตรอดกลับมาแม้สักคนเดียว

แต่สถานการณ์ตอนนี้ยังคับขันอันตราย ศัตรูส่งกำลังเข้าวังมาไม่ขาดสาย รายล้อมพระตำหนักชุนเหอไว้อย่างแน่นหนา

พระศพของหงอู่ฮ่องเต้ฉาบทาตัวยาห่อหุ้มเอาไว้ หากสามารถทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป จะลำเลียงกลับไปยังนครชุ่นเทียน

ชิฉางเจิงกล่าวขึ้นก่อนว่า

"พวกมันยังรออันใด?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า

"ยังรอทัพทางใต้กับปีนใหญ่ของเกิงปิ่งเหวิน ท่านไซ่กับท่านจื้อหันอาวุธกลับไปหาศัตรู คงขู่ขวัญหวินเหวินจนระย่นย่อ ผู้ใดกล้ารับรองว่าในราชองครักษ์กับทหารรักษาพระองค์จะไม่มีคนหันอาวุธกลับไป?"

ทุกผู้คนรับฟังการแยกแยะของมัน ล้วนผงกศีรษะเห็นพ้อง

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง คล้ายกับว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องพลันเปลี่ยนเป็นหงอู่ฮ่องเต้ สืบทอดความสงบเยือกเย็นและกุศโลบายของพระองค์ กุมทุกประการไว้ในมือ

เอี๋ยนอู๋จี้กล่าวว่า

"กุญแจของคลังวิเศษยังเปิดไขไม่ออก ภายในใช่มีอุโมงค์ลับหรือไม่ยังไม่อาจทราบได้ มิสู้นึกหาวิธีฝ่าวงล้อม ฉวยโอกาสที่ทัพทางใต้ยังไม่มาถึงทะลวงฝ่าออกไป ยังดีกว่างอมือรอความตาย"

เจ้าเอี้ยนอ๋องสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"พระบิดาก่อนสิ้นพระชนม์ไม่ลืมรับสั่งถึงอุโมงค์ลับ แสดงว่าต้องมีเรื่องเช่นนี้ เราเห็นด้วยกับข้อสันนิษฐานของท่านพี่น หากมีอุโมงค์ลับต้องอยู่ในคลังวิเศษ เราขอทุ่มแทงตานี้ อย่างมากก็สู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก ยังดีกว่าทะลวงฝ่าวงล้อมออกไปโดยไร้ซึ่งความหวัง"

หานป๋อสอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นต่อโจรเฒ่า หากให้เวลาแก่มัน ต้องไขกุญแจได้แน่นอน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องออกคำสั่งว่า

"เคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บเข้ามายังพระตำหนักกลาง หากสามารถหลบหนี ให้ลำเลียงพวกมันออกไปก่อน หากเราไม่เห็นคนทั้งหมดจากไปโดยปลอดภัย จะไม่หลบหนีไปก่อน"

ทุกผู้คนบังเกิดความตื้นตันใจ เห็นว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องมีคุณธรรมกว่าหงอู่ฮ่องเต้มากนัก

ครั้นแล้วมีคนถ่ายทอดคำสั่งเจ้าเอี้ยนอ๋องไป

ในที่สุดแสงสีสนธยาลำสุดท้ายหายลับกับนครหลวงซึ่งปกคลุมด้วยเมฆหมอกสงคราม นอกพระตำหนักมืดมัวสลัวลง

ทั้งในและนอกพระตำหนักมืดทะมึนเป็นแผ่นผืน ทั้งสองฝ่ายล้วนไม่จุดโคมไฟขึ้น

ที่ห่างไกลพลันแว่วเสียงครืนครืนดังมา ขุนนางเฉินลิ่งฟางร้องโพล่งว่า

"นั่นเป็นเสียงอะไร?"

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ที่ยืนสงบอยู่ด้านข้าง กล่าวว่า

"เสียงเคลื่อนย้ายปืนใหญ่"

ขุนนางเฉินลิ่งฟางแตกตื่นจนหน้าเขียวคล้ำ ริมฝีปากขาวซีดไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ขุนพลหมายเลขหนึ่งของเจ้าเอี้ยนอ๋องนามจางอี้กล่าวว่า

"ศัตรูจัดตั้งปืนใหญ่อยู่ทั้งสี่ทิศ คาดว่าใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วยาม หากภายในช่วงเวลานี้พวกเราไม่สามารถเข้าสู่อุโมงค์ลับ แผ่นดินจะตกเป็นของจูหวินเหวินแล้ว"

เจ้าเอี้ยนอ๋องร้องว่า

“เป็นตายแล้วแต่ลิขิต เราไม่เชื่อว่าภูตบดีจะดูเรากับโจรน้อยนั้นผิดไป”

ขุนนางเฉินลิ่งฟางค่อยมีเลือดฝาดบนใบหน้า ผงกศีรษะติดต่อกัน หากมิใช่ไม่กล้ารบกวนโจรท่องโดดเดี่ยว คงฉุดลากมันมาพิสูจน์ยืนยันแล้ว

ที่นอกพระตำหนักแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา

ขุนนางเฉินหน้าถอดสีอีกครา

เซิงเต้าเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่เป็นการแสร้งจู่โจม มิให้พวกเราบังเกิดความสงบสุข ให้เต้าเอี่ยนออกไปชมดู”

เอี่ยนอ๋องจี้ เยี่ยซ่ตง ไช่เหนียนจ่และพวกล้วนเป็นคนระมัดระวังดังนั้นแยกย้ายไปบัญชาการตามแนวรบต่างๆ

ชิฉางเจิงชมชอบวุ่นวาย จึงฉุดลากฟงสิงเลี่ยไป ส่วนขุนนางเฉินลิ่งฟางลงไปยังห้องใต้ดิน ดูว่าโจรท่องโดดเดี่ยวมีความคืบหน้าอย่างไร สุดท้ายคงเหลือขันทีผู้เฒ่า เหลี่ยวจิ้นฉานจู่กับหานป๋อ อยู่เป็นเพื่อนเจ้าเอี้ยนอ๋อง

ขันทีผู้เฒ่าที่ติดตามหงอู่ฮ่องเต้ดุจเงาประจำร่าง ยามนี้กลายเป็นตามอารักขาเจ้าเอี้ยนอ๋อง กล่าวคำขอตัวแล้วไปสนทนากับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่

เจ้าเอี้ยนอ๋องถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“น้องแซ่หาน เดินเป็นเพื่อนเรา”

หานป๋อติดตามมันออกทางประตูข้าง เห็นนอกกำแพงจุดคบไฟสว่างไสวดุจกลางวัน การรุกรับดำเนินไปอย่างดุเดือด

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า

"ดีที่พระบิดาจัดเตรียมอาวุธลูกธนูจำนวนมากอยู่ภายในวัง หาไม่คงไม่เพียงพอกับการใช้สอยแล้ว"

หานป๋อได้ยินน้ำเสียงมันแฝงความสะทกสะท้อน พลอยทอดถอนใจคำหนึ่ง

เจ้าเอี๋ยนอ๋องยกมือไพล่หลัง แหงนมองท้องฟ้าราตรี กล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"ในชีวิตเราเคารพยกย่องพระบิดาที่สุด แต่ก็เคียดขึ้งชิงชังพระองค์ที่สุด นี่ใช่เป็นความขัดแย้งหรือไม่?"

หานป๋อขบคิดใคร่ครวญแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจเจตนาของท่านอ๋อง"

ดวงตาเจ้าเอี๋ยนอ๋องปรากฏประกายน้ำตา กล่าวว่า

"แต่พริบตาที่พระองค์สิ้นพระชนม์ในอ้อมอกเรา เราพบว่าตัวเองเปลี่ยนเป็นไร้ซึ่งทุกสิ่ง กาลก่อนเรายังมีเป้าหมายที่ชมชอบและชิงชัง แต่ตอนนี้เรารู้สึกเวิ้งว้างสุดเปรียบปาน ดังนั้นหากไม่สามารถไปจากนครหลวงโดยปลอดภัย เรายินยอมตายอย่างลือลั่น ยังดีกว่าหนีเตลิดเปิดเปิงราวสุนัขสูญเสียเจ้าของ"

หานป๋อเข้าใจความหมายอีกฝ่าย หากบุกฝ่าอย่างหักโหมคงมีคนหนีเอาชีวิตรอดไม่กี่คน เมื่อถึงเวลานั้นจูหวินเหวินคงทุ่มเทกำลังออกตามล่า จะช้าเร็วต้องถูกจับตัวได้ แต่หากอาศัยอุโมงค์ลับออกจากนครหลวง ก็จะรักษาขุมกำลังไว้ มิหนำซ้ำหงอู่ฮ่องเต้เมื่อรับสั่งว่ามีอุโมงค์ลับ ปากทางออกนั้นต้องเป็นสถานที่อันปลอดภัย ไม่แน่ว่าสามารถทอดถึงนอกเมือง

เจ้าเอี๋ยนอ๋องกล่าวว่า

"ขอเพียงบรรลุถึงเมืองหยางโจว แม่ทัพรักษาเมืองนั้นเป็นคนของเรา พวกเราจะปลอดภัยแล้ว"

หานป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านอ๋องสามารถกลับถึงนครซุ่นเทียนโดยปลอดภัย"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราก็มีความเชื่อมั่นเช่นนั้น เมื่อครู่เราเข้าใจว่าท่านต้องตายแน่นอน มิคาดท่านไซ่กับท่านจื้อหันอาวุธหาศัตรู นี่เรียกว่าชะตาไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถหักล้างได้"

หานป๋อเห็นว่าคนอยู่ในจุดอับ จะเชื่อเรื่องโชคชะตาภูตเทพเป็นพิเศษ เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ไม่มีข้อยกเว้น พริบตาที่หงอู่ฮ่องเต้พลันเสด็จสวรรคต ความเชื่อมั่นของทั้งหมดล้วนถูกทำลายไป จวบกระทั่งการศึกรอบแรกประสบชัย ค่อยฟื้นฟูความเชื่อมั่นทีละน้อย

เจ้าเอี้ยนอ๋องนิ่งเงียบงันไป

หานป๋อจึงขอตัว ทอดทิ้งเจ้าเอี้ยนอ๋องนิ่งครุ่นคิดเพียงลำพัง

เมื่อกลับเข้าพระตำหนักกลาง รอบบริเวณนอนเต็มไปด้วยผู้รับบาดเจ็บ ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงเพิ่งวุ่นวายเสร็จสิ้น พอเห็นหานป๋อรุดมา ก็รบเร้าพัวพันมัน

หานป๋อถามว่า

"ท่านเจ้าอารามเป็นอย่างไรแล้ว?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงมีสีหน้าหม่นหมองหาตอบคำไม่

หานป๋อแม้อึดอัดใจ แต่ก็ไม่เศร้าสลดเท่าใด หวนนึกถึงคนจะอย่างไรต้องตาย ปัญหาอยู่ที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น ยามนั้นโอบเอวสตรีทั้งสองเดินลงสู่ห้องใต้ดิน

ซากสังขารของเจ้าอารามมุ่นเมฆกับพระศพของหงอู่ฮ่องเต้ถูกจัดวางอยู่ด้านข้าง หวินซู่เห็นหานป๋อลงมา ก็ก้มศีรษะลง สีหน้าซึมเซาไร้ความรู้สึก หานป๋อคุกเข่าโขกศีรษะต่อพระศพและซากสังขาร

สามครั้ง ค่อยลุกขึ้นยืน

เจ้าสำนักซีหนิงที่รับบาดเจ็บเริ่มเดินเหินได้ กำลังสนทนากับเสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยา

โจรท่องโดดเดี่ยวหลั่งเหงื่อโซมหน้า กำลังปลุกปล้ำกับสามกุญแจร่วมใจชุดนั้น กู่เชี่ยนเหลียนยืนอยู่ด้านข้าง ไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"โจรเฒ่าคุยโอ่ว่าเป็นมือวิเศษแห่งยุค ที่แท้จนปัญญาต่อกุญแจสามชุด ดูท่าสมควรกลับบ้านช่องไปไถนาแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าทอด้วยคำหยาบชุดหนึ่ง จึงตวาดว่า

"เด็กน้อยหานป๋อไสหัวเข้ามา"

หานป๋อมาถึงข้างกายมัน ย่อกายลงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"สามกุญแจร่วมใจอันใด ในความเห็นข้าพเจ้า เพียงแต่กุญแจชุดเดียวประกอบด้วยสามรู ท่านแยกย้ายจัดการ ย่อมจับต้นชนปลายไม่ถูก"

โจรท่องโดดเดี่ยวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คล้ายถูกผู้คนจี้สกัดจุดไว้ยืนแข็งทื่อไม่เคลื่อนไหว

กู่เชี่ยนเหลียนวางมือลงบนศีรษะทั้งสอง ชะโงกศีรษะเข้ามายังหว่างกลางคนทั้งสอง กล่าวว่า

"เด็กน้อยหานมีแต่ทำลาย ไม่มีการสร้างสรรค์ กล่าวให้น้อยลงกว่านี้ได้หรือไม่?"

หานป๋อเหลียวหน้ามา ยื่นหน้าถึงข้างใบหูกู่เชี่ยนเหลียน หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียนเจี่ย (พี่สาว) พวกเราคล้ายไม่เคยสนิทสนมถึงเพียงนี้มาก่อน ไม่กลัวเสี่ยวฟง (ฟงน้อย) หึงหวงหรือ?"

กู่เชี่ยนเหลียนหน้าแดงสดใส ร้องเพ้ยคำหนึ่งล่าถอยออกไป

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันร้องเสียงพิกล ใช้เข็มหกเจ็ดเล่มแยกย้ายปักใส่รูกุญแจทั้งสามแห่ง หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้มีวาสนาอันโง่งมจริงๆ กุญแจหนึ่งชุดมีสามรู คอยดูบิดาทำลายลวดลายอุบาทว์ของเปยเสิงเทียน"

จากนั้นเคลื่อนไหวสองมือไม่หยุดยั้ง ใช้เข็มทั้งชอนไชทั้งขยับโยก หลังเสียงกริ๊กกริ๊กกริ๊กติดต่อกันสามคราเป็นเสียงแกร๊กคราหนึ่ง

กู่เชี่ยนเหลียนร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"สวรรค์ เปิดออกแล้ว"

ผู้คนในบริเวณพากันหนุนเนื่องเข้ามา

โจรท่องโดดเดี่ยวคว้าจับที่จับบนประตู บิดหมุนสามรอบ ผลักเบาๆ คราหนึ่ง ประตูเหล็กก็เลื่อนเข้าสู่ด้านใน

ภายในคลังวิเศษจัดตั้งตู้สิบใบ จอกเก้ามังกรบดบังจันทร์วางอยู่ในตู้ใบหนึ่ง

สตรีทั้งหลายปรบมือโห่ร้องออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว

"หากภายในไม่มีปากทางเข้าอุโมงค์ลับ พวกเราจะทำอย่างไร?"

หานป๋อสาวเท้าเข้าคลังวิเศษ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากแม้นอันใด รีบใช้สายตาโจรลักขโมยของท่านดูว่าปากทางเข้าอยู่ที่ใด?"

เจ้าสำนักซีหนิงและพวกผลักไสโจรท่องโดดเดี่ยวเข้าสู่คลังวิเศษให้มันตรวจสอบดู

โจรท่องโดดเดี่ยวตรวจค้นคลังวิเศษอย่างคร่าวๆ เที่ยวหนึ่ง จากนั้นค่อยเคาะดูทีละส่วน

พร้อมกับสีหน้าที่ยิ่งมายิ่งปั้นยากของมัน หัวใจทั้งหมดตกวูบ

ลงตลอดเวลา เมื่อมันกระแทกนั่งลงอย่างท้อแท้ ไม่มีผู้ใดมีสีหน้ายินดีอีก

โจรท่องโดดเดี่ยวแบมือทั้งสอง กล่าวว่า

“ครั้งนี้จบสิ้นแล้ว ที่นี้ไม่มีอุโมงค์ลับ เหล่าจู (คนแซ่จู) อาจเพียงหมายถึงอุโมงค์ธรรมดา”

ยามนั้นชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยรีบรุดมาถึง เห็นประตูคลังวิเศษเปิดอ้าออก จึงวิ่งตะบึงมาด้วยความยินดี รอจนเห็นสีหน้าท่าทีทั้งหมดค่อยตะลึงลานกับที่

หานป๋อถามเสียงละห้อยว่า

“สภาพที่เบื้องนอกเป็นอย่างไร?”

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“คราครั้งนี้จบสิ้นแล้ว ทัพใหญ่ของเกิงปิ่งเหวินยกมาถึง ทั้งติดตั้งกระบอกปืนใหญ่ สามารถยิงถล่มใส่พวกเราทุกเมื่อ”

ชิฉางเจิงซักถามโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

“ท่านตรวจดูทุกแห่งหนแล้วหรือ?”

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจ กล่าวว่า

“เราไม่ทราบลูบคลำผนังทั้งสี่ด้านและพื้นผิวดินกี่เที่ยว ตู้ทุกใบล้วนเคลื่อนย้ายออกดู แต่หามีอุโมงค์ใต้ดินไม่”

ซวีเยี่ยเวี่ยฉุกใจคิดเงยหน้าขึ้น จากนั้นร้องเสียงแหลมเล็ก ชี้มือไปยัง “ฝ้าเพดาน” กล่าวว่า

“พวกท่านดู”

ทุกผู้คนเงยหน้ามองดู แต่ไม่เห็นมีสิ่งผิดปรกติใด ป๋อเจาหยูพลันร้องโพล่งว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เพดานห้องนี้อย่างน้อยอยู่ต่ำกว่าเบื้องนอกห้าเชียะ อุโมงค์ลับต้องอยู่ด้านบน”

โจรท่องโดดเดี่ยวดีดกายขึ้น ยกมือดูดติดกับเพดานห้อง เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วขณะก็ร้องเสียงพิกลว่า

"หาพบแล้ว หาพบแล้ว"

พลันบังเกิดเสียงระเบิดกึกก้อง โจรท่องโดดเดี่ยวที่แนบร่างกับเพดานห้องถูกกระแทกร่วงหล่นลงมา

ในที่สุดศัตรูเปิดฉากยิงปืนใหญ่ถล่มใส่แล้ว

ตำรับแต้มแมนหัตถ์ราชฆาต

ตันอี้หยูพุ่งปราดตามท้องทุ่งใต้ราตรี ในที่สุดหยุดลงบนภูเขานอกนครอิ้งเทียนฝู่ไปทางตะวันออกแปดสิบลี้

นางหน้าขาวซีดดุจกระดาษ ยืนนิ่งเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม ค่อยฟื้นฟูพลังฝีมือคืนมา

คราครั้งนี้นับว่าเก็บกู้ชีวิตกลับมา มาตรว่าการใช้วิชามารฟ้าเร้นรอย จะทอนอายุเหลืออีกไม่กี่ปี แต่สามารถสั่งคนเสาะหาโสมวิเศษหรือรากไม้เหอโส่วอู หาไม่ก็ฝึกปรือวิชาฝีมือของสำนักมารยืดอายุขัยออกไป

นึกถึงตอนนี้นางคึกคักอักโข โคจรพลังตามเคล็ดวิชาซ่อนมิดชิด เก็บซ่อนพลังชีวิตและจิตสมาธิเอาไว้ ค่อยเดินช้าๆ ไป

ห้วงสมองนางปรากฏภาพใบหน้าอันน่าชังของหานป๋อ นึกถึงสภาพที่มันเบียดกายเข้ามา จากนั้นใจหายวาบ ทราบว่าตนเองสูญเสียพลังธาตุ วิชามารถดถอย ดังนั้นไม่อาจต้านทานเสน่ห์ดึงดูดใจ

ของมัน

ยามนั้นนางสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ชะงักเท้าลงด้วยความตระหนก

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ปรากฏเงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งยืนมือไพล่หลังอยู่เบื้องหน้า

ตันอี้หยูกล่าวเสียงสั่นสะท้านอย่างเหลือเชื่อว่า

"ล่างฟานหวิน"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา ก้าวยาวๆ เข้ามา กล่าวว่า

"เจี้ยวจู่ (ประมุขนิกาย) ท่องเที่ยวอย่างไร กลับท่องเที่ยวถึงนอกเมืองมาพบกับเราผู้แซ่ล่าง หรือว่าลืมคำเตือนของเรา?"

ตันอี้หยูหวนนึกถึงอีกฝ่ายเคยตักเตือนนาง "อย่าได้ออกจากนครหลวงแม้สักก้าวเดียว" พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวอย่างได้คิดว่า

"ที่แท้ฉินเมิ่งเหยากับท่านสมคบคิดกันวางแผนต่อเรา"

ในใจแค้นใจยิ่ง หากมิใช่ฉินเมิ่งเหยาออกปากว่า หากนางรับปากถอนตัวเร้นกาย ฉินเมิ่งเหยาจะปล่อยปละละเว้นนาง ด้วยสติปัญญาของตันอี้หยู สมควรได้คิดว่าล่างฟานหวินที่ยอมเลิกราโดยง่ายดาย เพราะมีการประสานงานกับฉินเมิ่งเหยาอยู่ก่อน

ต่อให้พลังฝีมือของนางอยู่ในขั้นสุดยอด เกรงว่ายังไม่อาจรับมือล่างฟานหวินสิบกระบวนท่า ยามนี้ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง พริบตานั้นรู้สึกเย็นเฉียบไปทั่วร่าง กระทั่งความคิดและเรี่ยวแรงหลบหนีก็เหือดหายไป

ล่างฟานหวินเดินถึงเบื้องหน้านาง พลันยื่นมือคว้าจับปลายคางของนาง ดันใบหน้านางแหงนเงยขึ้น กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เห็นนภาราตรีที่ประดับด้วยจันทร์กระจ่างฟ้าหรือไม่? โลกนี้

บรรเจิดเพริศแพร้วถึงเพียงนั้น เหตุใดท่านจึงมีชีวิตอยู่ในความมืดคิดร้ายต่อผู้คน ในห้วงสมองนอกจากแผนอุบายแล้ว ไม่ได้บรรจุสิ่งอื่นอีก?"

ตันอี้หยูขอบตาแดงก่ำ น้ำตาสองสายไหลรินลงอาบแก้มหลับตาลงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เราทราบว่ากระทำผิดต่อท่าน ให้ความรวบรัดสมใจแก่เราเถอะ"

ล่างฟานหวินพลิกฝ่ามือวูบ ตบฉาดใส่ใบหน้านาง ตบจนตันอี้หยูกรีดร้องคำหนึ่ง หมุนคว้างออกไป ล้มระทวยลงกับพื้น

เมื่อนางเงยหน้าขึ้นใหม่ แก้มซีกขวาก็เพิ่มรอยฝ่ามือสีแดงจางๆ รอยหนึ่ง แต่ข้างแก้มหาได้บวมพองขึ้นไม่

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ความตายกรายถึงศีรษะ ยังใช้วิชาเสน่ห์หญิงต่อเรา แต่ท่านสมควรภาคภูมิใจ ที่ทำให้เราผู้แซ่ล่างละเมิดกฎเกณฑ์ตบหน้าสตรี"

ตันอี้หยูยังทำท่าน่าเวทนา ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"อี้หยูสำนึกผิดจริงๆ ท่านจัดการกับเราอย่างไร ล้วนปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หวนนึกถึงการตายของปางจู่ (ประมุขพรรค) ความแค้นของการลอบทำร้ายซีซี ต่อให้ท่านทำท่าน่าเวทนากว่านี้อีกร้อยเท่าก็อย่าคิดหมายให้เราผู้แซ่ล่างบังเกิดความรู้สึกรักหยกถนอมบุปผา"

ตันอี้หยูพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"มิต้องให้ท่านลงมือ อี้หยูจะฆ่าตัวตายให้ท่านดู เพื่อไม่แปดเปื้อนมือของจอมยุทธ์ล่าง"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย เดินถึงเบื้องหน้านาง ก้มศีรษะลงพิศดูใบหน้าอันสวยซึ้งของนาง กล่าวว่า

"ต่อให้เจี้ยวจู่ฆ่าตัวตาย เราผู้แซ่ล่างก็จะตัดศีรษะท่านลงมานำกลับไปเซ่นสรวงวิญญาณของปางจู่กับซีซี"

ในที่สุดตันอี้หยูหน้าแปรเปลี่ยนไป ทราบว่ามือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้ล่วงรู้แผนการของนาง

นางย่อมไม่ฆ่าตัวตายจริงๆ เพียงคิดใช้วิชาเร้นลับของสำนักมารเข้าสู่สภาวะแสร้งตาย หากล่างฟานหวินหลงเชื่อว่าเป็นจริง อีกสักครู่นางจะฟื้นคืนสติมา มีชีวิตอย่างสุขสันต์สืบไป

นางพลันได้คิดว่า ยามอยู่เบื้องหน้าสุดยอดมือกระบี่ผู้นี้ ไม่ว่าใช้วิธีบุ๋นหรือวิชาบู๊ ล้วนสู้เขาไม่ได้

ตันอี้หยูทอดถอนใจคำหนึ่ง ยื่นมือเรียวงามต่อล่างฟานหวินออดอ้อนว่า

"จอมยุทธ์ล่างสามารถฉุดดึงผู้อื่นขึ้นมาหรือไม่?"

ล่างฟานหวินไม่กล่าวกระไร ยื่นมือฉุดดึงนางขึ้นมา

ตันอี้หยูลอบตื่นตระหนก คนผู้นี้นับเป็นบุรุษเพียงหนึ่งเดียวที่สัมผัสถูกร่างกายของนาง แต่ปราศจากความรู้สึกใด หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ขอเพียงกระทบถูกส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายนาง จะถูกเสน่ห์หญิงครอบงำ ไม่ว่าผู้ใดล้วนลุ่มหลงงมงาย ตอนนี้ที่นางหวังพึ่งพาคือวิชาเสน่ห์หญิง ทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่อาจหักใจฆ่านาง

นางเดินช้าๆ ออกไป กล่าวด้วยน้ำเสียงอ้อนวอนว่า

"เดินเป็นเพื่อนผู้อื่นได้หรือไม่? ถือเป็นอาหารมื้อสุดท้ายก่อนลงดาบประหารเถอะ"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย ยกมือไพล่หลังเดินเป็นเพื่อนนางลงจากเนินเขา

ตันอี้หยูใช้จังหวะจะโคนและท่วงท่าที่เย้ายวนเดินไปเบื้องหน้า ทำให้อกอูมที่ซ่อนอยู่ในเสื้อชั้นในเต้นระริกอย่างซ่อนเร้น การบอกใบ้

เช่นนี้ยังทรงเสน่ห์ยิ่งกว่าเปลื้องร่างเปลือยเปล่า ขอเพียงเป็นบุรุษที่ปรกติธรรมดา ไม่มีผู้ใดไม่บังเกิดราคะจิตต่อเรือนร่างที่ชวนรัดรึงของนาง โดยเฉพาะใบหน้านางฉายประกายอันบริสุทธิ์สูงส่ง ความสำรวมถึงที่สุดนี้ ยิ่งทำให้ผู้คนบังเกิดความต้องการคิดฉีกกระชากทำลายเปลือกนอกอันเคร่งขรึมสำรวมของนาง

ล่างฟานหวินอดลอบทอดถอนใจมิได้ ยอมรับว่าหากคิดฆ่าโฉมงามพอล่มเมือง ซึ่งเปลือกนอกปราศจากเค้าความชั่วร้ายอำมหิตเช่นนี้ไม่ง่ายดาย ถึงแม้ว่าเขาคล้ายช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ยังไม่อาจผ่านด่านเสน่ห์หญิงของนางอย่างแท้จริง หากสามารถบีบบังคับให้นางลงมือลอบทำร้าย กล่าวได้ว่าเขาได้ชัยโดยเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นต่อให้หักใจอำมหิต ลงมือฆ่าสตรีที่ไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ขัดขืน จะกลายเป็นความทรงจำอันลึกล้ำ ส่งผลข้างเคียงต่อจิตสมาธิของเขา

ดังนั้นเป็นที่คาดคิดได้ว่าตันอี้หยูสมเป็นบุคคลชั้นสูงของสำนักมาร ขณะที่อับจนปัญญาหมดสิ้นเรี่ยวแรง ยังมีความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน

ตันอี้หยูพลันอุทานเบาๆ ว่า

"อี้หยูเหน็ดเหนื่อยแล้ว"

พลางทรุดนั่งลงบนหินใหญ่ที่เชิงเขาก้อนหนึ่ง ตาคู่งามทอประกายอันนุ่มนวลดุจสายน้ำมองดูล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ใช้สายตาที่ปราศจากความรู้สึกมองดูนาง คล้ายกับว่านางเพียงเป็นวัตถุที่ไม่มีชีวิตก็มิปาน

ตันอี้หยูใจหายวูบ ล่วงรู้จิตใจของล่างฟานหวิน ซึ่งสามารถลงมือต่อนางด้วยอำมหิตได้ทุกเมื่อ เป็นเหตุให้วิชาเสน่ห์หญิงถดถอย ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ในชีวิตอี้หยูยังไม่เคยพบพานบุรุษที่สามารถพิชิตเราได้ แต่ตอนนี้

ผู้อื่นยอมจำนนต่อท่าน ยอมรับการจัดการจากท่าน"

คำพูดนี้เมื่อเปล่งจากปากหญิงงามที่กุมอำนาจอันยิ่งใหญ่ สามารถสร้างความลุ่มหลงแก่บุรุษทุกรูปนาม ไม่ว่าเป็นจริงหรือแปลกปลอม เพียงพอกับการสร้างความภาคภูมิใจแก่บุรุษแล้ว

แต่ล่างฟานหวินหาหวั่นไหวใจไม่ ยังคงจ้องมองนางอย่างเฉยเมย

ตันอี้หยูไม่เป็นตัวของตัวเองขึ้นมา ภายใต้แววตาของล่างฟานหวิน ทำให้นางต้องเปิดเผยความลับทั้งมวลในจิตใจออกมา

ล่างฟานหวินพลันระบายลมจากปากยาวๆ มองดูจันทร์กระจ่างที่โผล่พ้นเมฆเบาบางออกมา ดวงตาแฝงอารมณ์ความรู้สึกอันลึกล้ำกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ซีซี ท่านนอนตาหลับได้แล้ว"

ตันอี้หยูบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงสุดระงับ ทราบว่าต่อให้วิชาเสน่ห์หญิงของนางร้ายกาจกว่านี้ร้อยเท่า ก็ไม่อาจต้านความรู้สึกที่ล่างฟานหวินมีต่อภรรยาผู้ล่วงลับ หมายความว่าสุดท้ายเขายังลงมือด้วยอำมหิต

นางกัดฟันกรอด ฉวยโอกาสที่ล่างฟานหวินแบ่งแยกสมาธิรำลึกถึงภรรยา บังคับห่วงคู่ออกจากแขนเสื้อ ลอบจู่โจมโดยไร้เสียง ขณะเดียวกันหงายร่างพุ่งเฉียงออกไป อาศัยวิชาเร้นรอยของนาง ขอเพียงยืดระยะห่างกว่านี้ ไม่แน่ว่าจะรอดพ้นจากการตามล่าของล่างฟานหวิน

ในเสียงปืนใหญ่ยิงถล่ม ท่ามกลางเปลวไฟแลบกระจาย กำแพงล้อมของพระตำหนักชุนเหอพังทลายลงทั้งแถบ

คนของเจ้าเอี้ยนอ๋องล้วนล่าถอยเข้าพระตำหนัก

อุโมงค์ลับในคลังวิเศษถูกเปิดออก ผู้ที่บาดเจ็บถูกลำเลียงไปก่อน

ทางลับสายนี้จัดสร้างอย่างแนบเนียน ช่วงแรกอยู่บนเพดานของคลังวิเศษ ยื่นยาวไปสิบกว่าวาค่อยทอดเฉียงลง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าปากทางเข้าอยู่ที่นั้น

เจ้าเอี้ยนอ๋องทำตามที่ลั่นปากไว้ ยืนกรานไม่ยอมจากไปก่อน ไม่ว่าทั้งหมดอ้อนวอนอย่างไร ก็แสร้งเป็นหูทวนลมไม่ได้ยิน

ยามนี้มีเพียงผู้คนครึ่งหนึ่งที่เข้าสู่อุโมงค์ลับ คิดเคลื่อนไหวเร็วกว่านี้ก็ไม่ได้

เสียงครืนเมื่อกำแพงล้อมอีกแถบหนึ่งพังทลายลง

พระตำหนักชุนเหอคล้ายหญิงสาวอันอ่อนแอ ถูกชายฉกรรจ์อันดุร้ายกลุ่มหนึ่งฉีกกระชากเสื้อผ้าออก เปิดเผยส่วนสัดร่างกายทีละส่วน

โจรท่องโดดเดี่ยวเป็นคนที่ลิงโลดที่สุด ถือถุงผ้าขนาดใหญ่ คัดเลือกของมีค่าในคลังวิเศษยัดใส่ถุงผ้า ราวกับว่าไม่ได้ยินเสียงปืนใหญ่

เสียงปืนใหญ่ยิงถล่มพลันหยุดลง

เจ้าเอี้ยนอ๋อง หานป๋อและพวกล้วนเฝ้าอยู่ที่พระตำหนักกลาง

ชิฉางเจิงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“พวกมันไฉนเกรงอกเกรงใจขึ้นมา?”

เซิงเต้าเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกมันกำลังรอให้พวกเราหลบหนีออกไป เพื่อประหัตประหารทีละคน”

เจ้าเอี้ยนอ๋องสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“ต่อให้หวินเหวินมีขวัญบังอาจเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าทำลายพระศพของพระบิดา จนถูกตราหน้าว่าอกตัญญู”

ทุกผู้คนผงกศีรษะเห็นพ้อง ยิ่งมายิ่งยอมรับต่อความคิดอ่านอันละเอียดลึกซึ้งของเจ้าเอี้ยนอ๋อง

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันพลันดังจากรอบข้าง สะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

แม้แต่ชนชั้นขวัญกล้าบังอาจเช่นชิฉางเจิงยังรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไปร้องบอกว่า

"ท่านอ๋องรีบจากไป ให้เราเหล่าชิต้านทานพวกมันเอง"

หานปี้ฉุ่ยร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ปี้ฉุ่ยแม้ตายก็ขออยู่ร่วมกับท่าน"

หานป๋อและพวกขณะจะกล่าววาจา เหลี่ยวจิ้นฉานจู่ก็ประนมมือ กล่าวว่า

"ประสกทุกท่านโปรดตามท่านอ๋องไป เหลี่ยวจิ้นก็จะตามไป ที่นี้ขอยกให้กับศิษย์พี่ทั้งเจ็ด ฝ่าบาทเมื่อสิ้นอายุขัย พวกเขาก็บรรลุภาระหน้าที่ ตกลงใจพลีชีพบชาธรรม เวลารีบร้อนคับขัน ขออย่าได้กล่าวมากความ"

ทุกผู้คนพลุ่งพล่านใจยิ่ง กวาดตาไปยังขันทีเงาซึ่งคล้ายหลวงจีนเข้าฌานทั้งเจ็ด

ขันทีชราซึ่งเป็นหัวหน้าขบวนลืมตาสาดประกายอันเจิดจ้า ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประสกฟั่นลั่นกุญแจของคลังวิเศษ ปิดอุโมงค์ลับเอาไว้ พวกเราขอเฝ้าอยู่ที่พระตำหนักกลางจนถึงลมหายใจอึดสุดท้าย ขอเพียงพวกมันไม่ทราบว่าพวกท่านจากไปอย่างไร ท่านทั้งหลายก็จะกลับถึงนครซุ่นเทียนโดยปลอดภัย"

เจ้าเอี้ยนอ๋องรุดไปคุกเข่าลง โขกศีรษะคำนับต่อขันทีชราและพวกสามครั้ง พลันผุดลุกขึ้นร้องว่า

"พวกเราไป"

ซวีเยี่ยเวี่ยอดร้องไห้โฮออกมามิได้ ล้มตัวไปในอ้อมอกหานป๋อ

เหลี่ยวจิ้นฉานจู่สบสายตากับขันทีเงา ซึ่งเป็นศิษย์ร่วมนิกาย ฌานวิสุทธิ์ ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณเบาๆ คำหนึ่ง ติดตามหลังทั้งหมดไป

ทั้งหมดเพิ่งเข้าสู่อุโมงค์ลับ เหล่าแม่ทัพนายกองจำนวนมากมายสุดคณานับก็โถมเข้ามาทางปากทางเข้า และประตูหน้าต่างทุกแห่ง

ขันทีชราส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง คนทั้งเจ็ดลงมือโดยพร้อมเพรียง

ล่างฟานหวินกู่ร้องด้วยความคับแค้นคำหนึ่ง เคลื่อนกายดุจสายฟ้า หลบรอดจากท่าจู่โจมของห่วงคู่ ชักกระบี่คลุมวรุณออกถือมั่น เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ติดตามถึงด้านหลังตันอี้หยูห่างเพียงวาเศษ

ตันอี้หยูพลันรู้สึกพลังกระบี่ครอบคลุมใส่ หลังความแตกตื่นตระหนก จึงระงับสติหมุนตัวมา โบกแขนเสื้อทั้งสองข้างรับมือศัตรู

ฝนกระบี่สาดกระจายเต็มฟ้า คล้ายกับแสงจันทร์แตกตัวเป็นประกายจุดแต้มอันถี่ยิบ ครอบคลุมตันอี้หยูที่บุกซ้ายทะลวงขวาเอาไว้

ตันอี้หยูคล้ายวิหคในกรง มาตรว่ามีความคิดกระพือปีกโบยบิน แต่ไม่อาจพ้นผ่านพื้นที่อันจำกัด

เงาคนพบกันแล้วผละจากกัน

ตันอี้หยูหน้าขาวซีดไร้สีเลือด โซซัดโซเซล่าถอย เมื่อทรงกายมั่น ร่างพลันสั่นสะท้านอย่างไม่อาจข่มกลั้น

บนร่างนางปราศจากริ้วรอยบาดแผล แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่านางพลาดท่าเสียทีแล้ว

ดวงตาตันอี้หยูทอแววแตกตื่นลนลาน ท้อแท้รันทดและอาฆาตคับแค้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ล่างฟานหวิน ท่านใจดำอำมหิตนัก"

ล่างฟานหวินสอดกระบี่คืนฝัก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเอ่ยถึงความใจดำอำมหิต เราผู้แซ่ล่างไม่อาจเทียบเปรียบได้ เพราะเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว กลับทำลายล้างสรรพชีวิต ลามไปถึงคนไร้ความผิด สมมติเช่นเราผู้แซ่ล่างกับท่านไม่มีความแค้นต่อกัน เจี้ยวจู่ยังไม่ยอมปล่อยปละละเว้น ใช้ฝีมืออันต่ำช้าทำร้ายภรรยาเราถึงแก่ชีวิต ท่านว่าผู้ใดใจดำอำมหิตกันแน่?"

จากนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เจี้ยวจู่ทางที่ดีเสาะหาลำธารสายหนึ่ง มองดูเงาสะท้อนของตัวเองชื่นชมกับสภาพหลังจากที่ถูกทำลายพลังฝีมือ ดูว่าสวรรค์ลงโทษท่านอย่างไร"

กล่าวจบสะบัดหน้าจากไป

ตันอี้หยูกระแทกนั่งกับพื้น ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ผมเผ้าที่ดำขลับแปรเปลี่ยนเป็นสีเทาหม่นไร้ประกาย สีผิวบนใบหน้าและหลังมือปราศจากน้ำหล่อเลี้ยงอีก

ยามนี้นางกระทั่งเรี่ยวแรงฆ่าตัวตายยังเสื่อมสูญสิ้น สีหน้าทอแววหวาดหวั่นราวเสียสติ

ชั่วพริบตาล่างฟานหวินก็หายลับกับทุ่งร้าง

อุโมงค์ทั้งลึกทั้งยาว หนึ่งชั่วยามให้หลังกองหน้าที่เบิกทางค่อยบรรลุถึงปากทางออกอีกด้านหนึ่ง

เอี๋ยนอู๋จี้มุดออกไป ผลักดันข้าวของที่ปิดปากทางออก พบว่าเป็นคลังเสบียงที่ปราศจากผู้คนแห่งหนึ่ง ชั่วครู่มันมุดกลับลงไป กล่าวกับเยี่ยซู่ตงที่เบื้องล่างว่า

"วิเศษแท้ เหล่าเยี่ย (คนแซ่เยี่ย) ท่านคาดเดาว่าที่นี้เป็นสถานที่ใด?"

เยี่ยซู่ตงกระโดดออกไป กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เป็นที่ใด?”

พลางเงี่ยหูฟังเล็กน้อย ค่อยกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

“ที่เบื้องนอกเป็นแม่น้ำฉินไหวหรือ?”

เอี๋ยนอู๋จี้กล่าวว่า

“เป็นอู่ทัพเรือประจำเมืองสือโถว ซึ่งอยู่บริเวณจุดบรรจบระหว่างแม่น้ำฉินไหวสายนอกกับปากแม่น้ำแยงซีเกียง ที่เบื้องนอกยังจอดไว้ด้วยเรือหอสูงของทัพเรือหลายลำ”

เยี่ยซู่ตงกล่าวด้วยความยินดีว่า

“ผู้บัญชาการของที่นี้ฟางอี้ปี้เป็นคนของสำนักซีหนิงเรา”

เอี๋ยนอู๋จี้กล่าวว่า

“ใจคนสุดหยั่งคาด ผู้ใดทราบว่ามันเข้าร่วมกับนิกายบัญชาฟ้าหรือตกลงใจสนับสนุนจหวินเหวินหรือไม่ ยังคงเคลื่อนย้ายผ้บาดเจ็บออกมาก่อน พวกเรารวมกำลังยึดครองอู่ทัพเรือไว้ จากนั้นลงเรือสู่แม่น้ำแยงซีเกียง อย่างนั้นต่อให้จูหวินเหวินมีไพร่พลร้อยหมื่น ก็ไม่อาจทำอย่างไรพวกเราได้”

เมื่อกำหนดแผนเคลื่อนไหว ก็ดำเนินการในบัดดล

รอจนเจ้าเอี้ยนอ๋อง หานป๋อและพวกมุดออกจากอุโมงค์ลับ มีความรู้สึกคล้ายชุบชีวิตคืนมาใหม่

เยี่ยซู่ตง เอี๋ยนอู๋จี้ ไซ่เหนียนจู่ จื้อพ่อเทียน ทั้งสี่ขุนพลนำกำลังหลายร้อยนายเร้นกายออกจากคลังเสบียงไปปฏิบัติการ

ทุกผู้คนหวนนึกถึงขันทีผู้เฒ่าและพวกพลีชีพส่งเสริมทั้งหมดล้วนมีจิตใจหนักอึ้ง ไม่มีกะใจสนทนากัน

มีแต่โจรท่องโดดเดี่ยวนั่งอยู่ที่มุมคลังเสบียง ลูบคลำของวิเศษอันมีค่าที่หยิบติดมือมา พลันกวักมือเรียกหาหานป๋อเข้าไป

หานป๋อคลายมือของซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง เดินเข้าไป

สอบถามว่ามีเรื่องใด โจรท่องโดดเดี่ยวชำเลืองมองขุนนางเฉินลิ่งฟาง ซึ่งยืนอยู่อีกมุมหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่รองของท่านคงไม่เบิกบานใจที่ตำแหน่งหลุดลอย ท่านไปเกลี้ยกล่อมมันแทนเรา"

หานป๋อทราบว่าโจรท่องโดดเดี่ยวเคยหลอกลวงขุนนางเฉินลิ่งฟาง จึงเป็นห่วงเป็นใย "น้องรอง" ผู้นี้ ดังนั้นผงกศีรษะรับ เดินถึงข้างกายขุนนางเฉินลิ่งฟาง เรียก "พี่รอง" คำหนึ่ง

ขุนนางเฉินลิ่งฟางทอดถอนใจยาวออกมา หานป๋อปลุกปลอบจิตใจ กล่าวว่า

"วันหน้าเจ้าเอี้ยนอ๋องขึ้นครองแผ่นดิน พี่รองต้องมีตำแหน่งใหญ่โตกว่านี้แน่นอน"

ขนนางเฉินลิ่งฟางสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เราผู้พี่ไม่เป็นห่วงความก้าวหน้าทางราชการ ทั้งที่ตกอยู่ในห้วงคับขันถึงเพียงนี้ ยังหนีรอดได้โดยปลอดภัย ขอเพียงลงเรือสำเร็จก็ไร้เรื่องราวแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนยังหน้านิ่วคิ้วขมวดอีก?"

ขุนนางเฉินลิ่งฟางกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เราเพียงไม่อาจหักใจสูญเสียเสี่ยวหนีหนี นางมีความจริงใจต่อเราพี่รอง หากปราศจากนางต่อให้รับตำแหน่งใหญ่โตกว่านี้ก็ไร้คุณค่าความหมาย"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล นึกถึงหญิงงามชนเผ่าอื่นซึ่งเจ้าเอี้ยนอ๋องเคยยกให้แก่มัน รู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น ยกมือตบอกกล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ข้าพเจ้า พี่รองเมื่อยกเฉาเสียให้แก่ข้าพเจ้า เราหานป๋อแม้บุกน้ำลุยไฟ ก็ต้องนำตัวเสี่ยวหนีหนีกลับมาที่

ข้างกายท่าน”

ขุนนางเฉินลิ่งฟางสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ฉุดดึงแขนเสื้อของมันไว้กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

“ตอนนี้นครหลวงกระจายเต็มไปด้วยศัตรู พวกเราต้องหนีเอาชีวิตรอด ท่านไม่อาจย้อนกลับไปอีก”

หานป๋อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“ท่านลืมเลือนว่าข้าพเจ้าเป็นดาววาสนาหรือ? น้องสี่ของท่านไหนเลยเป็นคนอายุสั้น?”

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวเดินเข้ามา พอทราบสาเหตุที่ขุนนางเฉินลิ่งฟางกลัดกลุ้มกังวล จึงขันอาสาว่า

“เห็นแก่ความเป็นพี่น้อง เราพี่ใหญ่จะช่วยเหลือท่านได้รับหญิงงามกลับคืน”

พลางเดินไปอธิบายต่อซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงให้เข้าใจ

หานป๋อพอสอบถามถึงที่อยู่ของเสี่ยวหนีหนี ตลอดจนรายละเอียดต่างๆ จนกระจ่าง เจ้าเอี้ยนอ๋องกับสตรีทั้งสองก็เดินมาทางด้านนี้

ซวีเยี่ยเวี่ยคล้องแขนหานป๋อไว้ กล่าวว่า

“เวี่ยเอ๋อแม้ไม่อาจหักใจแยกจากฟูจวิน (คำเรียกสามี) แต่เรื่องของพี่รองเฉินสำคัญกว่า เวี่ยเอ๋อจะไม่เหนี่ยวรั้ง”

จวงชิงซวงขอบตาแดงก่ำ กัมศีรษะกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“หลังจากเสร็จภารกิจ พวกท่านจะสมทบกับพวกเราอย่างไร?”

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวเสริมว่า

“นี่ไม่มีปัญหา รอสักครู่เราจะบอกสถานที่และบุคคลสำหรับติดต่อให้ทราบ ขอเพียงติดต่อกับพวกมัน ก็จะเสาะพบพวกเรา”

พลางโอบไหล่ของหานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวเดินออกไป กล่าว

เบาๆ ว่า

"ระวังให้มากไว้ หากพวกท่านผู้หนึ่งผู้ใดประสบเหตุพลาดพลั้ง เราคงเสียใจไปชั่วชีวิต"

หานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยวตื้นตันใจยิ่ง รู้สึกว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องมีความจริงใจกว่าหงอู่ฮ่องเต้

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวอีกว่า

"พวกท่านเพราะนางบำเรอของสหายผู้หนึ่ง กลับยอมเสี่ยงอันตรายถึงเพียงนี้ เราซึ้งใจยิ่งนัก"

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป่อล้วนกระทำผิดมาก่อน ได้แต่กล่าวถ่อมตน

เจ้าเอี้ยนอ๋องลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง บอกรายชื่อบุคคลสำหรับติดต่อให้ทราบ ค่อยลำลากัน

ยามนั้นประตูคลังเสบียงเปิดอ้าออก เยี่ยซู่ตงเป็นเพื่อนนำแม่ทัพที่สุภาพหมดจดผู้หนึ่งก้าวยาวๆ เข้ามา

แม่ทัพพอเห็นเจ้าเอี้ยนอ๋อง ก็คุกเข่าลงกล่าวว่า

"ฟางอี้ปี้ถวายบังคมฝ่าบาท"

ทุกผู้คนงงงันวูบหนึ่ง ค่อยฉุกคิดว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นฮ่องเต้ต้าหมิง ขอเพียงกลับถึงนครซุ่นเทียนก็สามารถกรีธาทัพลงใต้มาปราบฝ่ายกบฏ

นอกจากเหลี่ยวจิ้นฉานจู่แล้ว ทุกคนในคลังเสบียงล้วนคุกเข่าลง ถวายบังคมต่อเจ้าชีวิตองค์ใหม่

เจ้าเอี้ยนอ๋องบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ ลอบตกลงใจว่าหากภายหน้าต่อให้ครองแผ่นดิน ก็จะไม่กำจัดฆ่าคนเหล่านี้ ดังเช่นที่หงอู่ฮ่องเต้ทรงปฏิบัติต่อผู้ร่วมก่อตั้งราชวงศ์

ล่างฟานหวินกลับถึงวัดเล็กๆ นอกนครอิ้งเทียนฝู่ เหลียนซิ่วซิ่วฮัวตั้วเอ๋อกับฉีป๋อล้วนรอคอยด้วยความร้อนรุ่ม ยังมีฉินเมิ่งเหยาที่รับหน้าที่คุ้มครองพวกนาง กำลังสนทนากับเหลียนซิ่วซิ่วในห้องพัก

เหลียนซิ่วซิ่วพอเห็นล่างฟานหวินกลับมา ก็ต้อนรับเขาราวกับภรรยาเฝ้ารอการกลับมาของสามี

ฉินเมิ่งเหยายิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ใหญ่ล่างปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ แสดงว่าปลิดปลงตันอี้หยูใต้คมกระบี่แล้ว"

ล่างฟานหวินยิ้มด้วยความยินดี ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียงรับน้ำชาจากฮัวตั้วเอ๋อ ผงกศีรษะพลางกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาใช่จะกลับคืนสู่เรือนฌานเมตไตรย ไม่เหยียบย่างสู่ทางโลกอีกหรือไม่"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"คิดว่าคงเป็นเช่นนั้น แต่เมื่อครู่ภายในวังเกิดเสียงยิงปืนใหญ่ไม่ขาดหู แสดงว่าจูหยวนจางเกิดปัญหา ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ไว้ เมิ่งเหยาคิดกลับไปดูป๋อหลาง แล้วค่อยกำหนดเวลากลับสู่เรือนฌาน"

สีหน้าล่างฟานหวินทอแววครุ่นคิด ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ภูตบดีดูไม่ผิด จูหยวนจางไม่อาจผ่านช่วงเวลาสามวันของงานเฉลิมพระชนมพรรษา มาตรว่าวิชาโหราศาสตร์เป็นสิ่งเลื่อนลอย แต่สามารถทำนายทายทักเรื่องราวได้"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"ตอนนี้ป๋อหลางยังอยู่ในนครหลวง เมิ่งเหยาหลังจากส่งพี่ใหญ่จะออกเดินทางไปเสาะหาเขา"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ระวังว่าพอพบหน้ายากแยกจาก พันธุมารของเด็กน้อยนี้บรรลุ

ถึงขั้นสมบูรณ์ บังเกิดปฏิกิริยาต่อเมิ่งเหยาอย่างแรงกล้า วิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งของท่านมีส่วนของพันธุมารของมันอยู่ด้วย ทำให้ยากหักห้ามใจต่อมัน สมมติเช่นตอนนี้สามารถหาข้ออ้างไปมั่วสุมกับมันอีก"

เหลียนซิ่วซิ่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พี่ใหญ่ล่างพลอยสัพยอกเมิ่งเหยาด้วย ช่างเหลือเชื่อจริงๆ"

ฉินเมิ่งเหยามีสีหน้าสงบราบเรียบ ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"แล้วแต่พี่ใหญ่จะกล่าวอย่างไร แต่ไม่อาจห้ามมิให้เมิ่งเหยาพบหน้ามัน เมิ่งเหยามิใช่ไม่เคยมั่วสุมกับมัน เพิ่มอีกครั้งหรือลดน้อยอีกครั้งจะเป็นไร ขอพี่ใหญ่ถนอมตัว การศึกที่เกาะร้างหลันเจียงเมิ่งเหยาไม่อาจไปร้องตะโกนหนุน แต่จะตั้งจิตภาวนาที่เรือนฌาน ขอให้การศึกครั้งนี้ได้รับการจารึกในประวัติศาสตร์ ดุจเดียวกับการศึกของฟ่อิงกับเมิ่งเซ่อสิงเมื่อร้อยปีก่อน"

ล่างฟานหวินบังเกิดความชื่นชมที่ฉินเมิ่งเหยายอมรับอย่างเปิดอกเช่นนี้ หัวร่อดังๆ พลางยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"อย่างนั้นพี่ใหญ่จะไม่ขัดขวางเมิ่งเหยาพบกับชายคนรัก เรากับซิ่วซิ่วจะออกเดินทางในบัดดล มุ่งสู่ทะเลสาบต้งถิง การจากกันครั้งนี้อาจไม่มีวันพบกันอีก เมิ่งเหยาอันประเสริฐถนอมตัว"

ฉินเมิ่งเหยาลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย ยิ้มให้กับล่างฟานหวินอย่างอ่อนหวาน ค่อยทักทายเหลียนซิ่วซิ่วสามนายบ่าวคำหนึ่ง พลิ้วกายจากไปทุกประการไม่จำเป็นต้องเอื้อนจำนรรจ์

โจรท่องโลดเดี่ยวกับหานป๋อใช้วิชาฝีมืออันลึกล้ำสุดจะหยั่งเคลื่อนไหวบนหลังคาบ้านเรือนราษฎรในนครหลวงอย่างรวดเร็ว

ในนครหลวงเป็นปรกติดังเดิม ที่แตกต่างคือทุกบ้านช่องตกแต่งประดับประดา ผู้คนบนท้องถนนเพิ่มมากกว่าปรกติหลายเท่า โดยเฉพาะ

ย่านที่จัดเทศกาลโคมไฟริมแม่น้ำฉินไหว ยิ่งเนืองแน่นด้วยผู้คน

ทั้งสองประหลาดใจยิ่ง กำลังทหารจำนวนมากเคลื่อนเข้าสู่นครหลวง เมื่อครู่ภายในวังเกิดเสียงยิงปืนใหญ่ดังสะเทือนเลื่อนลั่น หรือว่าคนเหล่านี้เข้าใจว่าเป็นการตรวจแถวทหารกับยิงปืนใหญ่สดุดี?

แต่ต่อให้สถานการณ์โดยรวมสงบสันติ พวกมันล้วนได้คิดว่าหงอู่ฮ่องเต้ซึ่งทรงสร้างความมั่นคงแก่แผ่นดินสิ้นพระชนม์ชีพแล้ว แผ่นดินตกอยู่ในสภาพแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ ขึ้นอยู่กับผู้ใดเป็นผู้ปกครองแผ่นดินคนใหม่

มีแต่หงอู่ฮ่องเต้จึงควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ ต้นไม้ใหญ่พอโค่นล้มลง นับแต่นี้แผ่นดินคงปั่นป่วนวุ่นวายแล้ว

ทั้งสองมาถึงบ้านพักทางการที่ขุนนางเฉินลิ่งฟางพักอาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำจินส่ย เห็นภายในบ้านจุดโคมไฟสว่างไสว เงียบสงบเป็นปรกติ ล้วนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราเสียเวลามากมายค่อยเปิดคลังวิเศษ จึงไม่เชื่อว่าคนของจูหวินเหวินมีความสามารถเช่นนี้ สุดท้ายคงบีบบังคับให้ผู้เฒ่าไท่ซือไท่ฟู่ ไท่เป่าทั้งสามมา ให้พวกมันไขกุญแจเปิดคลังวิเศษ”

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกมันเข้าใจว่าพอเปิดคลังวิเศษออก จะเห็นผู้คนหลายร้อยคนเบียดเสียดรวมกัน แต่แล้วพบว่าภายในมิเพียงว่างเปล่า แม้กระทั่งของวิเศษภายในตู้ก็ถูกโจรลักขโมยกวาดหมดสิ้น สีหน้านั้นคงน่าประทับใจยิ่ง”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างลิงโลดว่า

“โจรกบฏยังเป็นห่วงว่าราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทตกอยู่ในมือเจ้าเอี้ยนอ๋อง ไม่ทราบว่าจะเกิดผลสุดท้ายอย่างไร ช่างน่าหัวร่อแทบ

ตายแล้ว”

ทั้งสองเหินข้ามถนนใหญ่ ทิ้งตัวลงในบ้านพักทางการ เคลื่อนไหวตามคำบอกของขุนนางเฉินลิ่งฟาง มาถึงตัวตึกที่นางบำเรอของเฉินลิ่งฟางนามหนีเหนียงพักอาศัยอยู่

ทั้งสองเงี่ยหูฟัง ก็ได้ยินที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงหนีเหนียงกล่าวเป็นภาษาฮั่นที่แปร่งหูว่า

“นายผู้เฒ่าบอกว่าคืนนี้ก่อนงานเลี้ยงพระราชทานจะกลับมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า จนบัดนี้ยังไม่เห็นร่องรอย ช่างน่าเป็นห่วงนัก”

สุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งคล้ายเป็นหญิงรับใช้ดังว่า

“ฮูหยินกับนายผู้เฒ่ารักใคร่ดูดดื่ม ไม่อาจแยกจากกันแม้ชั่วครู่ชั่วยาม”

โจรท่องโดดเดี่ยวใช้ข้อศอกกระทบหานป๋อเบาๆ ทั้งสองสบตาแย้มยิ้มเป็นที่รู้กัน นึกปลาบปลื้มยินดีแทนขุนนางเฉินลิ่งฟาง

หนีเหนียงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

“เมื่อครู่ภายในวังบังเกิดเสียงระเบิดติดต่อกัน สั่นสะเทือนถึงที่นี้ ช่างน่ากลัวแทบตายแล้ว”

หญิงรับใช้นั้นกล่าวว่า

“ผู้คนบนท้องถนนบอกว่าภายในวังจุดประทัดที่จัดสร้างเป็นพิเศษ แต่ท่านอาจางที่เป็นพ่อครัวเคยได้ยินเสียงเช่นนี้ บอกว่าเป็นเสียงยิงปืนใหญ่ นี่มีอันใดน่าประหลาด งานเฉลิมพระชนมพรรษาย่อมต้องยิงปืนใหญ่สดุดี อ้อ บ่าวจะไปดูว่าน้ำโสมตุ๋นเสร็จแล้วหรือไม่ นั่นเป็นโสมชั้นเลิศที่นายผู้เฒ่าจัดมาให้กับฮูหยินเป็นพิเศษ”

หญิงรับใช้นั้นเพิ่งก้าวออกจากห้อง โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อก็แยกย้ายเข้าทางหน้าต่างหน้าหลังเข้าห้องหับ

หนีเหนียงพลันเห็นผู้คนสองคนบุกรุกเข้ามาสร้างความตระหนก

จนหน้าถอดสี ขณะจะกรีดร้องออกมา โจรท่องโดดเดี่ยวชิงกล่าวว่า

"พี่สะใภ้ เป็นพวกเรา จำไม่ได้แล้วหรือ?"

หนีเหนียงกุมหน้าอกหน้าใจอันตูมตั้งไว้ ระงับขวัญอันแตกตื่นลง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นท่านลงใหญ่กับท่านอาสี่ นายผู้เฒ่ามักเอ่ยถึงท่านทั้งสอง"

วันที่เจ้าเอี้ยนอ๋องยกนางให้กับขุนนางเฉินลิ่งฟาง หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวล้วนอยู่ด้วย ดังนั้นหนีเหนียงมองปราดเดียวก็จดจำออก

โจรท่องโดดเดี่ยวบอกเล่าเหตุการณ์ให้ทราบ หนีเหนียงถึงกับหน้าซีดเผือด มือไม้ปั่นป่วนไม่ทราบทำอย่างไรดี

หานป๋อกล่าวว่า

"พี่สะใภ้รองสลายบ่าวไพร่หญิงรับใช้ ให้พวกมันไปพักอาศัยกับญาติ อย่าได้กลับมา ผู้ที่ไม่มีญาติก็มอบเงินทอง ให้ไปค้างแรมที่โรงเตี๊ยม เช้าวันพรุ่งนี้รีบออกจากนครหลวง"

หนีเหนียงกล่าวอย่างว้าวุ่นใจว่า

"เราไม่ทราบว่าเงินเก็บอยู่ที่ใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของลุงใหญ่เอง มา เราเป็นเพื่อนพี่สะใภ้รองไปจัดการเรื่องต่างๆ"

จากนั้นสั่งต่อหานป๋อว่า

"ท่านจับตาดูความเคลื่อนไหว ไม่แน่ว่าจูหวินเหวินยามอับจนปัญญา จะเค้นถามถึงร่องรอยของพี่รองของท่านจากพี่สะใภ้ท่าน"

หานป๋อหวนนึกถึงความร้ายกาจของนิกายบัญชาฟ้า รีบพุ่งผ่านหน้าต่างห้องลอยตัวขึ้นบนหลังคา ทำหน้าที่ดูลาดเลา

ลมราตรีโชยเฉื่อยฉิว จันทร์กระจ่างอยู่กลางฟ้า หานป๋อรู้สึก

ปลอดโปร่งใจ หากทว่าการสิ้นพระชนม์ของหงอู่ฮ่องเต้ การมรณภาพของเจ้าอารามมุ่นเมฆ และการเสียสละชีวิตของเหล่าขันทีเงายังสร้างความเศร้าหมองไม่คลาย

โอ วันนี้สองมือมันแปดเปื้อนคราบโลหิต ไม่ทราบฆ่าคนไปเท่าใด พอหวนนึกถึงยังร่างสั่นสะท้าน ที่น่าประหลาดคือตอนนั้นยิ่งฆ่าฟันยิ่งแข็งขัน หรือว่านั่นจึงเป็นธาตุแท้ของพันธุมาร?

แต่แล้วพลันฉุกใจคิด เห็นเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งออกจากบ้านพักทางการ เหยียบย่างสู่ท้องถนน จากนั้นเร่งความเร็วขึ้น จากไปไกลโข

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบรุดเข้าตึกในไปตามหาโจรท่องโดดเดี่ยว

ในห้องโถงชุมนุมด้วยบ่าวไพร่หญิงรับใช้ยี่สิบกว่าคน หนีเหนียงกำลังแจกจ่ายเงินทองให้ทีละคน

หานป๋อรุดถึงข้างกายโจรท่องโดดเดี่ยว บอกเล่าเรื่องที่พบเห็นให้ทราบ โจรท่องโดดเดี่ยวพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้คนมาพร้อมหน้าหรือไม่?"

หนีเหนียงพอฟังกวาดตาสำรวจมอง ร้องโพล่งว่า

"เสี่ยวชิงไปที่ใดแล้ว?"

บรรดาบ่าวไพร่หญิงรับใช้หันไปมองหน้ากัน

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อสบตากันวูบ ฉุกคิดว่าผิดท่า ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเสี่ยวชิงเป็นไส้ศึกของนิกายบัญชาฟ้า ตอนนี้คงรุดไปส่งข่าวแล้ว

โจรท่องโดดเดี่ยวปรบมือ กล่าวว่า

"ทหารกำลังจะมาจับกุมคน พวกเจ้ามีเงินทองเพียงพอกับการซื้อหาบ้านช่องไร่นา ขอเพียงใช้จ่ายอย่างประหยัด สามารถดำรงชีพไปชั่วชีวิต รีบสลายตัวไป แต่อย่าได้อยู่รวมกัน"

บรรดาบ่าวไพร่หญิงรับใช้ฟังว่าทหารจะมาจับกุมคน ถึงกับแตกตื่นจนเข่าอ่อนระทวย หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวต้องทั้งประคองทั้งผลักดัน ค่อยแยกย้ายจากไปหมดสิ้น

ยามนั้นหนีเหนียงเปลี่ยนเป็นสวมชุดรัดกุมเหมาะกับการเคลื่อนไหว สะพายห่อผ้าใบเล็กๆ รอคอยอย่างร้อนรุ่ม

ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลม ไม่ทราบมีผู้คนรุดมามากน้อยเท่าใด

โจรท่องโดดเดี่ยวหาแตกตื่นลนลานไม่ จัดหาผ้าหนาผืนหนึ่งพับวางที่ด้านหลัง ค่อยให้หนีเหนียงฟุบกายบนหลังมัน สั่งให้หานป๋อผูกมัดคนทั้งสองติดกัน

หนีเหนียงเห็นลุงใหญ่ผู้นี้แก่ชรา ทั้งถือมารยาทข้อห้าม ค่อยคลายใจลง

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงทางลมปราณต่อหานป๋อว่า

"พวกเราซ่อนตัวไว้ก่อน รอจนพวกมันเข้าใจว่าภายในตึกไม่มีคน ท่านค่อยโถมออกไปฆ่าฟันโดยไม่ต้องไว้ไมตรี ส่วนเราจะนำพี่สะใภ้รองหลบหนีออกจากเมือง ส่งนางกลับไปให้แก่พี่รองท่าน ท่านหลังจากเอาตัวรอดก็รุดไปสมทบ"

ทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง มือทั้งสองข้างสัมผัสกันแนบแน่น ถ่ายทอดความรู้สึกผูกพันยิ่งกว่าพี่น้องร่วมอุทรให้แก่กัน

โจรท่องโดดเดี่ยวขยับกายวูบ ถลันขึ้นชั้นบนไป

หานป๋อจัดแจงกวาดเงินที่เหลือบนโต๊ะมาซุกเก็บที่ข้างเอว แล้วค่อยทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ไท่ซือในห้องโถง ดาบเหยี่ยวจัดวางบนโต๊ะเตี้ยข้างกาย ทั้งยังนั่งไขว่ห้างอย่างสบายอารมณ์

ในใจมันหวนนึกถึงศัตรูที่เข้มแข็งที่สุด ย่อมประกอบด้วยตันอี้หยู เซียนไม่แก่เฒ่า หลี่จิ่งหลง เจี๋ยฝู ไป่ฟางหัว กับเหลิงเอี้ยน

ตันอี้หยูเผชิญกับฉินเมิ่งเหยา ไม่ทราบรักษาชีวิตไว้ได้หรือไม่ เซียนไม่แก่เฒ่าสูญเสียพลังลมปราณมากมาย ในเวลาไม่กี่วันนี้อย่าคิดหมายก่อการร้ายได้ ส่วนหลี่จิ่งหลงถูกมันกำนัลใส่ดาบหนึ่งคงต้องนอนพักรักษาตัวหลายวัน เจี๋ยฝูก็ถูกเจ้าอารามมุ่นเมฆก่อนตายฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ พลังฝีมือคงลดทอนลง ดังนั้นที่น่ากลัวที่สุดคงเหลือแต่ไป่ฟางหัว

นางพอฟื้นคืนสติมาในหมู่บ้านขันทีเงาพบว่า สภาพความจริงกับข้อคาดคิดในแง่ร้ายตอนแรกตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง จะมีปฏิกิริยาอย่างไร หากตันอี้หยูถูกฉินเมิ่งเหยาปลิดปลงสังหาร ตำแหน่งประมุขนิกายบัญชาฟ้าใช่ตกเป็นของนางหรือไม่?

ทันใด ที่เบื้องนอกมีคนตวาดว่า

“โจรท่องโดดเดี่ยว ไสหัวออกมาให้กับเรา”

หานป๋อจดจำออกว่านั่นเป็นเสียงของเหลิงเอี้ยน ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคิดคร่ากุมคนของฝ่ายตน เพื่อเค้นถามถึงร่องรอยของเจ้าเอี้ยนอ๋อง ดังนั้นตอนนี้คงต้องทุ่มเทกำลังออกมาทั้งรัง

ตำแหน่งที่มันนั่งอยู่เป็นมุมหนึ่งของห้องโถง นอกจากบุกเข้าห้องโถงมา ไม่เช่นนั้นไม่พบเห็นมัน

เหลิงเอี้ยนแค่นเสียงอย่างเย็นชา ออกคำสั่งว่า

“ค้นให้กับเรา”

ประตูหน้าต่างถูกทุบทำลาย ประตูทั้งบานถูกกระแทกปลิวกระเด็นเข้ามาในห้องโถง ไม่ทราบมีคนโถมเข้ามามากน้อยเท่าใด

หานป๋อจี้พุ่งพลังดรรชนีหลายสาย ดับโคมไฟที่มีอยู่ทั้งหมด หยิบฉวยดาบเหยี่ยวเหินบินออกไป

ในความมืดปรากฏเงาคนพลุกพล่าน หานป๋อเพิ่งโถมออกไปมีหนึ่งดาบหนึ่งไม้เท้าทักทายใส่ร่างมัน ไม่เพียงแต่รวดเร็ว กระบวน

ท่าก็ดุร้าย มีพลังฝีมือกล้าแข็งยิ่ง

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามมีมือดีเช่นนี้จึงสงบปากคำ ยกดาบต้านทาน บังเกิดเสียงโลหะปะทะกันดังขึ้น

คนทั้งสองนั้นแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไหนเลยต้านทานรับพลังของธรรมมารร่วมกระแสของมันได้ พอปะทะก็ถูกกระแทกถอยไป

ในความมืดปรากฏกระบี่สี่เล่มจู่โจมจากทั้งสี่ทิศ มาตรว่าไม่เทียบเท่ากับสองคนแรก แต่ล้วนเป็นชนชั้นมือดี

หานป๋อทราบว่าหากไม่ประกาศศักดา เพียงผู้คนขบวนนี้ก็สามารถพัวพันมันอยู่ที่นี้ พลันตวาดเสียงเย็นชา ใช้ออกด้วยเพลงดาบที่ค้นพบจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ สภาวะดาบโอ่อ่าผ่าเผย ใช้ออกโดยไร้ร่องรอย ขณะเดียวกันก็ขยับเคลื่อนกายอย่างรวดเร็ว มิให้ศัตรูกักมันไว้ได้

ดาบเหยี่ยวแลบแปลบดุจสายฟ้า ผู้คนสองคนถูกดาบฟันใส่ล้มลงทอดร่างเป็นซากศพ

คนใช้ดาบกับไม้เท้าสองคนแรกทั้งสองโถมเข้ามาอีก

หานป๋อหัวร่อฮาฮา ประกายดาบกระจายจ้า กวาดจู่โจมอย่างสุดกำลัง เป็นสภาพราวกับรบพุ่งในกองทัพ

ยอดฝีมือทั้งสองนั้นใจหายวาบ ต้านทานรับมืออย่างสุดกำลัง

หาคาดไม่ว่าดาบของหานป๋อนี้มาจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ ปราศจากระเบียบแบบแผน แต่สอดคล้องกับหลักของฟ้าดิน คล้ายมัจฉาลอดผ่านร่องหินพุ่งเรียดรอยร่องช่องว่างของดาบไม้เท้าไป

ยอดฝีมือทั้งสองแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รู้สึกเย็นวาบที่คอหอย คลายมือละทิ้งดาบไม้เท้า ล้มหงายลงเสียชีวิต

ทั้งศัตรูและฝ่ายตนล้วนตะลึงลาน

หานป๋อไม่ทราบว่าตนเองใช้กระบวนท่าอันลึกล้ำเช่นนี้ได้อย่างไร

ส่วนฝ่ายตรงข้ามคิดไม่ถึงว่ายอดฝีมือพวกมันทั้งสองคน กลับไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมแม้สักท่าเดียว

ผู้คนที่บุกเข้าห้องโถงมามีทั้งสิ้นสิบสองคน ล้วนบังเกิดจิตขลาดเขลา หากมิใช่ได้รับคำสั่งอย่างเข้มงวด คงหลบหนีออกทางประตูแล้ว

หานป๋อหัวร่อฮาฮา ขยับดาบเหยี่ยวโถมใส่ศัตรูที่อยู่ใกล้ที่สุดคนหนึ่ง

คนผู้นั้นคล้ายเห็นเทพมรณะคุกคามเข้าใกล้ ถอยปราดไปด้วยความตระหนก

หานป๋อฉวยโอกาสคุมดาบทะลวงหน้าต่างออกไป ร้องดังๆ ว่า

"ผู้ที่อยู่ภายในเป็นล่างฟานหวิน ทั้งหมดรีบหนี"

ที่เบื้องนอกปรากฏผู้คนรายล้อมเป็นชั้นๆ อย่างน้อยมีจำนวนหลายร้อยคน ส่วนใหญ่ยกชูคบไฟ สาดส่องตัวตึกสว่างไสวดุจกลางวัน มีอยู่กว่าครึ่งที่ถือคันธนูเตรียมยิงจู่โจม

แต่เนื่องจากหานป๋อยกดาบปิดบังใบหน้า บวกกับมีท่าร่างรวดเร็วเหลิงเอี้ยนและพวกความจริงเข้าใจว่าภายในมีเพียงโจรท่องโดดเดี่ยวคนเดียว ยามกะทันหันจดจำไม่ออกว่ามันเป็นใคร พอได้ยินชื่อล่างฟานหวินล้วนใจสะท้านหวั่นไหว ไม่มีเวลานึกถึงศักดิ์ศรีแท้จริงของหานป๋อ

ที่วิเศษสุดคือกำลังส่วนใหญ่เป็นทหารรักษาพระองค์ในสังกัดเหลิงเอี้ยน หานป๋อพอดีแต่งเครื่องแบบทหารรักษาพระองค์ ยามกะทันหันแม้แต่เหลิงเอี้ยนยังถูกตบตา

เสียงขวับเมื่อหานป๋อทิ้งตัวลงบนหลังคาตึกฝั่งตรงข้าม ในประกายดาบสาดกระจาย หานป๋อควงดาบรอบหนึ่ง ก็ปรากฏผู้คนห้าคนปลิวลิ่วไปจบชีวิต ในจำนวนนั้นมีอยู่สองคนไม่ได้ถูกดาบเหยี่ยวฟันใส่ร่างกลับถูกพลังดาบกระแทกชีพจรหัวใจขาดสะบั้นเสียชีวิต

เหลิงเอี้ยนพลันตวาดว่า

“นั่นเป็นหานป่อ บุก”

หานป่อบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย ดาบเหยี่ยวแผ่พุ่งพลังออก คบไฟถูกกระโชกดับ คนถือคันธนูถูกกระแทกคันธนูหักคนล้มตาย สภาพชุลมุนวุ่นวายขึ้นมา

ผู้คนทั่วสี่ทิศแปดทางล้วนถูกหานป่อชักจูงให้มุ่งมาทางด้านนี้

ดาบเหยี่ยวพอสะบัดฟาดฟัน ต้องมีคนถูกหานป่อฟันร่วงหล่นลงจากชายคาตึก

แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังมาว่า

“เด็กแซ่หานรีบหนี บิดาไปแล้ว”

จากนั้นสุ้มเสียงเคลื่อนห่างออกไป

เหลิงเอี้ยนข่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง ลอยลิ่วเข้ามาหนามพรากจิตใจทั้งคู่จู่โจมใส่ใบหน้าหานป่อ

ผู้ที่พุ่งปราดตามมายังมีหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี บุรุษถือดาบยาวรูปร่างผอมเตี้ย สตรีถือกระบี่ มีท่วงท่าองอาจ เป็นคนในสี่ขุนพลซึ่งเคยติดตามเหลิงเอี้ยนไปในงานเลี้ยงต้อนรับบนเรือหลวงระหว่างที่หานป่อเดินทางมายังนครหลวง

หานป่อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“พี่เหลิงไม่ติดตามศิษย์น้องท่านกลับไป ใช่เป็นเพราะการกินอยู่ในที่นี้ดีกว่าหรือไม่?”

พลางขยับดาบเหยี่ยว ก่อเกิดเป็นคลื่นดาบเป็นชั้นๆ คุกคามศัตรูที่ฮือเข้ามาก่อนผงะล้มหงาย ค่อยฟาดฟันดาบใส่เหลิงเอี้ยน

เหลิงเอี้ยนเห็นฝ่ายตรงข้ามเพียงสะบัดดาบออก ก็แปรเปลี่ยนไม่สิ้นสุด รีบพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าแต่ยังถูกฝ่ายตรงข้ามฟันใส่หนามพรากจิตใจ รู้สึกมีพลังมหาศาลสายหนึ่งโถมทะลักมา ยามอยู่

กลางอากาศไหนเลยใช้กำลังได้ ต้องคร่างหนักๆ คำหนึ่ง ถูกฟาดฟันลอยลิ่วกลับไป

หานป๋อกรีดวาดดาบ ฟันใส่ดาบของขุนพลผอมเตี้ยนั้น ใช้เคล็ดความกระชากรั้ง ทำร้ายคนผู้นั้นพลัดตกลงยังท้องถนน ขณะเดียวกันก็แปรเปลี่ยนเคล็ดวิชา พอกระทบกับกระบี่ของหญิงงามนั้นพลันรั้งดึงกลับ หญิงงามนั้นมิเพียงถูกสลายพิษกระบี่ไป ยังถูกมันรั้งดึงเข้ามายังอ้อมอก คล้ายกับที่บากบั่นรุดมา เพียงเพื่อเสนอตัวเข้าหาอ้อมอกมัน

หานป๋อใช้ดาบโดยไม่ตั้งใจ กลับแสดงออกถึงแก่นแท้ของม้วนภาพเทพประยุทธ์ ประดุจอาชาสวรรค์พาดผ่าน ไม่มีผู้ใดต้านติด

หญิงงามนั้นใจหายวาบ ใช้ออกด้วยวิชาถ่วงพันชั่ง คิดทิ้งตัวลงยังท้องถนนก่อนพ่งตัวไปในอ้อมอกหานป๋อ มิคาดหานป๋อดีดตัวขึ้นดังนั้นนางถูกมันสวมกอดอย่างถนัดถนี่ ทั้งยังถูกปิดสกัดจุดไว้ กระบี่ยาวร่วงหลุดจากมือ

ในเสียงหัวร่อดังยาวนาน หานป๋อโอบกอดหญิงงามอันหยดย้อยโผพุ่งกายขึ้น ทั้งยังตวาดว่า

“มีพวกเดียวกัน อย่าได้ยิงธนู”

พริบตาที่ศัตรูตะลึงลาน หานป๋อทิ้งตัวลงบนท้องถนน กลับใช้หญิงงามนั้นเป็นโล่กำบัง ฝ่าไปในวงล้อมอย่างหักโหม กระแทกจนผู้คนกระเด็นกระดอน กลับไม่มีผู้ใดหยุดยั้งมันไว้ได้แม้สักวูบเดียว

เหลิงเอ้ียนแทนที่จะทำงานสำเร็จ กลับสูญเสียมือดีไป สร้างความขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ แต่ไม่อาจทำอย่างไรได้

พริบตานี้ มันค่อยรับรู้ถึงความร้ายกาจของวิชาปลูกฝังมาร

เรือหอสูงของทัพเรือสี่ลำแล่นไปตามแม่น้ำ ออกจากนครหลวง

มุ่งสู่เมืองเจิ้นเจียงที่อยู่ติดทะเล ยังมีเรือรบขนาดเล็กกว่าอีกแปดลำคุ้มกันทั้งหน้าหลัง

ไพร่พลของฟางอี้ปี้กะเกณฑ์จากแถบชานตุง ความจริงเป็นดินแดนในความปกครองของเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งไม่มีครอบครัวอยู่ในนครหลวง คิดไปก็ไปได้ ด้านความจงรักภักดียิ่งไม่เป็นปัญหา พวกมันเพิ่งได้รับพระบัญชาหงอู่ฮ่องเต้ ย้ายเข้าประจำการที่อู่เรือแห่งนี้เมื่อสามวันก่อน แสดงว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงคิดอ่านอย่างรอบคอบรัดกุมถึงเพียงไหน

เจ้าเอี้ยนอ๋องพอขึ้นเรือ ก็เข้าห้องไปฝึกฝีมือเพื่อฟื้นฟูพลังฝีมือโดยเร็ว จวงชิงซวงรับหน้าที่ดูแลบิดากับผู้เฒ่าซีหนิง คงเหลือแต่ซวีเยี่ยเวี่ยถูกกู่เชี่ยนเหลียนฉุดลากออกไปร่วมวงที่ห้องโถงท้องเรือ

ทุกผู้คนมีชีวิตรอดจากห้วงความตายบังเกิดความยินดีเป็นพิเศษแต่หวินชิงกับหวินซู่สวดมนต์ให้เจ้าอารามมุ่นเมฆ ซึ่งตั้งศพอยู่ภายในห้อง จึงไม่กล้าส่งเสียงวุ่นวาย

ขณะสนทนากัน เสี้ยงชิงชิวสองสามีภรรยารุดมาร่วมวงด้วย

ชิฉางเจิงพลันกล่าวว่า

"สิงเลี่ย เรื่องที่นครหลวงถือว่ายุติในระดับหนึ่ง ท่านหลังจากสมทบกับเยี่ยจั้งเยี่ยมู่ (พ่อตาแม่ยาย) ใช่จะเดินทางออกนอกเขตแคว้นหรือไม่?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"คิดไปแล้วหรือ?"

พลางเหลียวมองกู่เชี่ยนเหลียนด้วยความอาลัยอาวรณ์ กู่เชี่ยนเหลียนก็ขอบตาแดงก่ำ ก้มศีรษะลงแต่ยื่นมือออกกุมมือซวีเยี่ยเวี่ยไว้

ฟงสิงเลี่ยเห็นทุกผู้คนจับจ้องมองมันเป็นจุดเดียว จึงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เรื่องนี้ต้องหารือกับเยี่ยจั้ง แล้วค่อยตกลงใจ"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"หากสามารถช่วยเหลือเจ้าเอี้ยนอ๋องชิงแผ่นดิน มิใช่เท่ากับกู้แคว้นอู่ซวงกลับมาหรอกหรือ?"

ทุกผู้คนผงกศีรษะเห็นพ้อง ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างพวกมนกับเจ้าเอี้ยนอ๋องในตอนนี้ ขอเพียงเจ้าเอี้ยนอ๋องชิงแผ่นดินได้ เมื่อถึงเวลา เจ้าเอี้ยนอ๋องเพียงผงกศีรษะ แคว้นอู่ซวงจะกลับคืนเป็นของตระกูลกู่ในบัดดล

ซวีเยี่ยเวี่ยปรบมือกล่าวว่า

"พวกเราจะได้อยู่ด้วยกันอีกแล้ว"

หานปี้ฉุ่ยพลันกล่าวว่า

"เหตุใดแม่นางป๋อไม่ลงมา หรือว่าลืมไปเชิญนาง?"

หลิงหลงกล่าวว่า

"นางบอกว่าเหน็ดเหนื่อย ต้องการพักผ่อนสักครู่"

ทุกผู้คนทราบนี่เป็นข้ออ้าง อดกวาดตาไปยังชิฉางเจิงมิได้

ซวีเยี่ยเวี่ยกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปฉุดลากซวงเอ๋อลงมาด้วย จะได้ไม่อัดอั้นจนไม่สบาย"

จากนั้นวิ่งออกไป

ชิฉางเจิงเห็นทั้งหมดยังจ้องมองมัน โดยเฉพาะสายตาของหานปี้ฉุ่ยยิ่งทนทานรับไม่ได้ จึงหันเหหัวเรื่องไปอีกทางว่า

"ภารกิจเฉพาะหน้าคือ ช่วยเหลือเจ้าเอี้ยนอ๋องชิงแผ่นดินกับจูหวินเหวิน มิหนำซ้ำต้องเร่งเผด็จศึก จำกัดการศึกสงครามอยู่ในพื้นที่ไม่กี่แห่ง มิให้กระทบกระเทือนถึงชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎร"

เห็นทุกผู้คนผงกศีรษะเห็นพ้อง จึงกล่าวสืบต่อ

"แต่ต่อให้พวกเราไปถึงนครซุ่นเทียน คงไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้ ตรงกันข้ามหากสามารถตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา ควบคุมแม่น้ำแยงซีเกียงไว้อีกครั้ง เมื่อถึงเวลาขอเพียงเจ้าเอี้ยนอ๋องยกทัพลงใต้ พวกเราก็จะล่องมาตามแม่น้ำ สมทบกันบุกเข้านครหลวง ดังนั้นการตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมาได้หรือไม่ จะเป็นเครื่องตัดสินผลแพ้ชนะโดยรวม"

กู่เชี่ยนเหลียนชมเชยว่า

"คิดไม่ถึงเหล่าชิท่านรู้จักใช้สมองแล้ว ทั้งพูดจาน่าฟัง และแจกแจงอย่างละเอียด"

ชิฉางเจิงด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจ้าตัวน้อยที่ฟันเขี้ยวแหลมคม เราเหล่าชิเปรื่องปราดอาจหาญตลอดมา เพียงแต่ในสมองท่านบรรจแต่ฟงสิงเลี่ย ไม่ได้นึกถึงสิ่งอื่น"

กู่เชี่ยนเหลียนหน้าแดงสดใส ตีฝีปากตอบว่า

"ท่านความจริงมิใช่สิ่งอื่นใด ผู้อื่นย่อมไม่นึกถึง"

ทุกผู้คนยิ้มออกมา

ยามนั้นขุนนางเฉินลิ่งฟางไม่ทราบมุดมาจากที่ใด ในมือโอบสุราไหหนึ่ง กล่าวว่า

"ทัพเรือความจริงห้ามกักตุนสุรา ดีที่ฮ่องเต้องค์ก่อน มีพระบัญชาให้ขนถ่ายสุราธารน้ำใสไหลรินสองไหไปยังแดนเจียนหนันเป็นรางวัลสำหรับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ตอนนี้ย่อมเป็นของพวกเราแล้ว"

ทุกผู้คนโห่ร้องด้วยความยินดี ลืมข้อห้ามที่มิให้ส่งเสียงวุ่นวาย ครั้นแล้วที่ถือถ้วยนั้นถือถ้วย ที่รินสุรานั้นรินสุรา บรรยากาศครึกครื้นยิ่ง

ขุนนางเฉินลิ่งฟางพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อปราศจากพี่ใหญ่กับน้องสี่ คล้ายกับขาดอันใด ไม่ทราบ

เมื่อใดพวกเราจึงได้อยู่รวมกัน หากจอมยุทธ์ล่างกับเมิ่งเหยาอยู่ด้วยยิ่งวิเศษสุด”

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“วางใจเถอะ คาดว่าอย่างช้าเช้าวันพรุ่งนี้พวกมันจะรุดมา”

ชฉางเจิงขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ทางที่ดีเป็นเช่นนั้น ไม่เช่นนั้นต้องใช้เส้นทางสายคลองขุดหวิ่นเหอขึ้นเหนือสู่ชานตง หากพวกเราคิดกลับทะเลสาบตังถิง ก็ต้องสละเรือขึ้นฝั่งวุ่นวายมากแล้ว”

พลันมีคนร้องไห้โฮ วิ่งออกจากข้างประตูห้องท้องเรือ เห็นเป็นจวงชิงซวงยกมือปิดหน้าวิ่งกลับไปโดยมีซวีเยี่ยเวี่ยไล่กวดตามหลัง

ทุกผู้คนทราบว่าจวงชิงซวงพอฟังวาจาชิฉางเจิงเกิดความเป็นห่วงหานป๋อ อดร้องไห้ออกมามิได้ พลอยรู้สึกไร้รสชาติ

ขุนนางเฉินลิ่งฟางดื่มสุราติดต่อกันสองถ้วยกล่าวเสียงละห้อยว่า

“เรากลับห้องไปนอนแล้ว หวังว่าพรุ่งนี้เช้าตื่นขึ้นมา เห็นพวกมันทั้งสองรอพวกเราที่ท่าข้าม”

ชิฉางเจิงกล่าวตำหนิตัวเองว่า

“เป็นข้าพเจ้าไม่ดีเอง”

เสี้ยงชิงชิวกล่าวว่า

“ไม่เกี่ยวข้องกับน้องแซ่ชิ หนุ่มสาวที่มีความรักล้วนเป็นเช่นนี้”

ยิมพลางกล่าวเสริมว่า

“หากไม่มีการพรากจาก ไหนเลยลิ้มลองรสชาติของการพบกันใหม่”

หานปี้ฉุ่ยก็กระซิบที่ข้างหูชิฉางเจิงว่า

“ท่านไยไม่ไปดูป๋อเจาหยู?”

ชิฉางเจิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูหานปี้ฉุ่ยอย่างเหลือเชื่อ

หานปี้ฉุ่ยถลึงตาใส่ กล่าวว่า
"ดูอะไร ยังไม่รีบไสหัวไปอีก?"
ชิฉางเจิงคล้ายได้รับพระเสาวนีย์ รีบผละจากไป

หานป๋อโอบอุ้มหญิงงามที่ไม่ทราบนาม ทุ่มเทใช้ท่าร่างที่ผสมผสานจากคุณลักษณะของพันธุมารกับวิชาท่องเดินหนของโจรท่องโดดเดี่ยวเพียงชั่วขณะก็สลัดหลุดจากผู้ติดตาม มาถึงสวนหลังของตึกใหญ่หลังหนึ่งค่อยคลายมือจากการโอบอุ้มหญิงงาม ทั้งตบคลายจุดให้กับนาง

หญิงงามนั้นไม่ได้หลบหนีหรือต่อสู้ขัดขืน เพียงถลึงมองมันกล่าวว่า

"ท่านคลายจุดให้แก่ข้าพเจ้า ใช่เข้าใจว่าสามารถสยบข้าพเจ้าอีกทกเมื่อหรือไม่?"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เมื่อครู่ลงมือล่วงเกิน โปรดให้อภัย นางงามท่านสามารถกลับบ้านไปนอนแล้ว"

หญิงงามนั้นงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ท่านยอมปลดปล่อยข้าพเจ้าจริงๆ?"

หานป๋อยักไหล่ กล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน เรา...เราผู้เสเพลกับท่านไม่มีความแค้นข้ออาฆาตต่อกัน ยังคร่ากุมท่านไปไย? หากสามารถรับท่านเป็นภรรยาย่อมประเสริฐสุด แต่ข้าพเจ้าทราบว่าแม่นางบริสุทธิ์ผุดผ่อง ทั้งยังเป็นเพศพรหมจรรย์มิใช่นางปีศาจนิกายบัญชาฟ้าแน่นอน"

หญิงงามนั้นขุ่นแค้นจนลืมตากลมโต พอฟังถึงตอนท้าย สีหน้าค่อยผ่อนคลาย ทอดถอนใจคำหนึ่ง เงียบงันไม่กล่าววาจา แต่ไม่มีท่าทีจากไป

หานป๋อกล่าวว่า

"แม่นางมีชื่อเรียงเสียงใด เป็นคนพื้นเมืองไหน ดูท่ามิใช่คนภาคกลาง"

หญิงงามนั้นตอบแต่โดยดีว่า

"ชื่อภาษาอั่นของผู้อื่นเรียกว่าสิงไช่เอวี่ยน เป็นชาวเซ่อมู (ตามีสี)"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เหตุใดแม่นางไม่มีท่าทีเป็นศัตรูต่อข้าพเจ้า?"

สิงไช่เอวี่ยนทอดถอนใจอีกครา ถอยกายไปสองก้าว ทรุดนั่งลงบนม้าหินตัวหนึ่ง ใช้ศอกยันต้นขา สองมือประคองใบหน้า หัวคิ้วขมวดมุ่นไม่คลาย

หานป๋อชมชอบคลุกคลีกับหญิงงาม ไม่สนใจว่านางเป็นศัตรูหรือสหาย เดินเข้าไปทรุดนั่งลง มองดูใบหน้าที่คล้ายสลักเสลาออกมา ถามเสียงนุ่มนวลว่า

"แม่นางไฉนมีความในใจอยู่เต็มอก?"

สิงไช่เอวี่ยนระบายลมหายใจคำหนึ่ง คล้ายระบายความในใจต่อสหายผู้รู้ใจ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นผู้อื่นได้รับคำสั่งท่านปรมาจารย์มารน้อย รุดมาช่วยเหลือท่านเหลิง ล้วนคำนึงถึงความอยู่รอดของชนเผ่า จึงถือเป็นหน้าที่ที่ไม่พึงปฏิเสธ แต่ตอนนี้ท่านเหลิงเข้าร่วมกับนิกายบัญชาฟ้า ทั้งยังเป็นขุนนางใหญ่โต ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าตัวเองกำลังทำอะไร กระบี่ที่แทงใส่ท่านเมื่อครู่ไม่ได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ค่อยถูกท่านคร่ากุมไว้ โอผู้อื่นท้อแท้ทอดอาลัย เพียงคิดกลับบ้านไป ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของท่านเหลิงอีก"

หานป๋อรู้สึกว่าสตรีนางนี้ทั้งเปิดเผย ทั้งกล่าวอย่างไร้เดียงสา

จึงบังเกิดความรู้สึกที่ดี ใช้หัวไหล่กระทบร่างของนางเบาๆ กล่าวว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้ แม่นางมีค่าเดินทางหรือไม่ ต้องการให้ข้าพเจ้าหยิบยืมแก่ท่านหรือไม่ เพียงแต่ต้องชดใช้"

สิงไช่เอวี่ยนถลึงตาใส่มัน กล่าวคำ "ปีศาจตระหนี่"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังกล่าวไม่จบ หากยินยอมให้ข้าพเจ้าสวมกอดจูบลาจาก ก็ไม่ต้องชดใช้แล้ว"

พลางยกมือตบข้างเอวตัวเอง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านดูบิดามั่งคั่งเพียงไหน ในชีวิตข้าพเจ้าถือว่าคืนนี้มีเงินทองมากที่สุด"

เงินเหล่านี้ความจริงเป็นของหนีเหนียง ซึ่งเหลือจากการแจกจ่ายให้แก่บ่าวไพร่หญิงรับใช้ แต่ถกมันครอบครองเอาไว้

สิงไช่เอวี่ยนหัวร่อคิกคำหนึ่ง หลับตาพริ้มลง ยื่นปากออกไปกล่าวว่า

"อย่างนั้นจูบให้พอใจเถอะ"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"สามารถได้รับรสจูบของแม่นางโดยง่ายดายหรือ?"

สิงไช่เอวี่ยนลืมตาขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าง่ายดายก็ได้ ผู้อื่นชมชอบท่านจึงง่ายดายเช่นนี้ หากรังเกียจท่าน แม้ตายก็ไม่ยินยอม"

หานป๋อรู้สึกว่าตนเองคล้ายกำลังสนทนากับเอียนหลิงนาในสังกัดเจ้าเอี้ยนอ๋อง หวนนึกถึงสตรีชนเผ่าอื่นมีความเปิดเผยกว่าสตรีชาวฮั่นมากนัก จึงกล่าวตะกุกตะกักว่า

"ท่านเพิ่งสนทนากับข้าพเจ้าเป็นครั้งแรก ก็ชมชอบข้าพเจ้าหรือ?"

สิงไช่เอวี่ยนแค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"มีอันใดไม่ได้ ค่ำคืนที่อยู่บนเรือหลวง ผู้ที่ประมือกับท่านสู้ท่านไม่ได้ ตอนนั้นก็เริ่มชมชอบท่าน ผู้อื่นชมชอบบุรุษที่มีความสามารถท่านยังแข็งแรงราวกับม้า ชมชอบท่านมีอันใดน่าแปลกด้วย?"

หานป่อหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า

"ท่านเหลิงของท่านมิใช่มีความสามารถเช่นกันหรอกหรือ? ท่านชมชอบมันหรือไม่? แต่ว่ามันอย่างมากเป็นม้าที่ทั้งผอมทั้งสูงตัวหนึ่ง"

สิงไช่เอวี่ยนหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยชมชอบมันระยะหนึ่ง แต่คนที่มันรักคือเฉินกุ้ยเฟยหญิงอื่นเพียงเป็นเครื่องมือระบายความใคร่ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าไม่ยอมให้มันกระทบถูก"

หานป่อบังเกิดความประหลาดใจที่นางไม่ปิดบังอำพราง ขณะเดียวกันรู้สึกไร้รสชาติ ดูท่านางรักชอบผู้อื่นได้โดยง่าย ทำให้มันรู้สึกว่าต่อให้ครอบครองหัวใจนางก็ไม่มีคุณค่าอันใด

สิงไช่เอวี่ยนเบือนหน้ามาจ้องมองมัน กล่าวว่า

"ต้องการจูบผู้อื่นหรือไม่? ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว"

หานป่อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านยังจะกลับไปหาเหลิงเอี๋ยนหรือ?"

สิงไช่เอวี่ยนกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ท่านเหลิงรักถนอมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดจากไปก็ต้องบอกกล่าวต่อมันสักคำ หากเมื่อครู่มันสั่งยิงธนูโดยไม่สนใจความเป็นตายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปหามันตลอดกาล"

หานป่อผุดลุกขึ้น บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"คืนนี้เหน็ดเหนื่อยไปแล้ว ครั้งหน้าค่อยจูบปากกันเถอะ"

สิงไช่เอวี่ยนก็ลุกตาม กล่าวว่า

"หานป๋อหึงหวงแล้ว นับว่าวิเศษแท้"

พลันยกมือโอบรอบคอของมัน ยื่นริมฝีปากออกไปจุมพิตมันคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านโอบอุ้มจนผู้อื่นสุขสบายยิ่ง ข้าพเจ้าเชื่อว่าสตรีที่ถูกท่านโอบอุ้มล้วนไม่ลืมเลือนท่าน"

พลางหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพุ่งถอยไป ลอยตัวขึ้นบนกำแพงตึกทั้งยังโบกมือต่อมัน

หานป๋อโห่ร้องคำหนึ่ง อาศัยอีกทิศทางหนึ่งจากไป ชั่วครู่ก็มาถึงริมแม่น้ำฉินไหว เห็นประดับประดาโคมไฟอยู่ทุกแห่งหน หญิงสาวที่ปรกติเก็บตัวอยู่ในหอห้อง ล้วนออกจากบ้านมา กระทบไหล่เบียดเสียดกับบุรุษแปลกหน้า เด็กเล็กก็รวมตัวกัน จุดประทัดปล่อยดอกไม้ไฟ

หานป๋อชมดจนบังเกิดอารมณ์สนกสนาน กระโดดลงจากตรอกขวาง วิ่งออกสู่ถนนใหญ่ เบียดเสียดไปในคลื่นมนุษย์

ชิฉางเจิงเคาะประตูห้องของป๋อเจาหยู เรียกเบาๆ ว่า

"แม่นางป๋อ"

ประตูห้องเปิดออกดังแอ๊ด เผยเห็นใบหน้าที่งามงดของป๋อเจาหยู นางมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านมาหาผู้อื่นเช่นนี้ ไม่กลัวเจ้าสำนักหานไม่พอใจหรือ?"

ชิฉางเจิงมีความรู้สึกว่าสตรีทั้งสองคนคล้ายไม่ลงรอยกัน แต่หานปี้ฉุ่ยเมื่อเป็นฝ่ายเสนอให้มันมาหาป๋อเจาหยู แสดงว่ายอมอ่อนข้อให้แล้ว

ป๋อเจาหยูที่เบื้องหน้าคล้ายปฏิเสธหากตอบสนองมัน ใช่สืบเนื่องจากหานปี้ฉุ่ยหรือไม่ ความจริงแล้วป๋อเจาหยูบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อมัน

นึกถึงตอนนี้ มันปลุกปลอบความกล้าหาญขึ้นมา เคลื่อนกายเข้าหาป๋อเจาหยู

ป๋อเจาหยูใจหายวาบ ล่าถอยเข้าประตู ชิฉางเจิงรีบถลันเข้าไปปิดประตูพลางกล่าวพลางว่า

"เป็นนางใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน ดูว่าท่านเหนื่อยล้าเพียงไหน นางกำชับข้าพเจ้าตอนเข้ามา ให้แสดงออกว่าปีติยินดี"

ป๋อเจาหยูถูกคำเกี้ยวพาราสีซึ่งหน้าของมันก่อกวนจนมือไม้ปั่นป่วน ใจสับสนว้าวุ่น กลับร้องโพล่งว่า

"ท่านหลอกข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงสำรวจดูสตรีที่เติบโตเต็มสาวนางนี้ เห็นนางเรือนผมยุ่งเหยิงเล็กน้อย สวมเสื้อแบบสั้นเบาบางสีเหลืองเข้ม ท่าทางเกียจคร้านเหนื่อยล้า กอปรเป็นเสน่ห์ความงามที่ชวนให้ผัดนใจเต้นแรงขึ้น อดยื่นหน้าเข้าไป จนห่างจากใบหน้านางเพียงสองนิ้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเหล่าชิเป็นคนพูดปดหรือ?"

ป๋อเจาหยูหงายหน้าไปด้านหลังตามสัญชาตญาณ แต่ร่างไม่ได้ถดถอยหนี เพียงขมวดคิ้วคล้ายแง่งอนไม่เชิงแง่งอน

ชิฉางเจิงบังเกิดความวาบหวามใจ คิดใคร่โอบกอดนางจุมพิตมัดจำก่อน แต่หวนนึกถึงเช่นนี้ออกจะไม่ให้เกียรตินาง รีบหักห้ามอารมณ์ไว้ เพียงจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง

ป๋อเจาหยูบังเกิดความรู้สึกทนทานรับไม่ได้ นางยินยอมให้มันพูดจาแทะโลม ยังไม่สร้างความกระอักกระอ่วนเช่นตอนนี้ จึงกล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"พี่ชิ"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจคำหนึ่ง สะบัดหน้าไปยังประตูห้อง คล้าย

กับจะจากไปในบัดดล

ป๋อเจาหยูใจหายวูบ ถามโพล่งว่า

“ท่านคิดไปที่ใด?”

คำพูดกล่าวจากปาก ค่อยทราบว่าไม่ถูกต้อง นี่มิใช่คิดรั้งมันไว้หรือ? ห้องท้องเรือหลังเล็กๆ นี้ ถือเป็นห้องส่วนตัวของนาง ปล่อยให้บุรุษผู้หนึ่งบุกรุกเข้ามา ถือว่าไม่เหมาะสมอยู่แล้ว อย่าว่าแต่ยังคิดรั้งมันเอาไว้

ชิฉางเจิงลอบยินดี หมากตานี้เป็นการถอยอำพรางรุก ปรากฏว่าทดสอบจิตใจที่แท้จริงของนางได้ แต่ก็ไม่บอกออกมา กลัวนางหน้าเปราะบางรับไว้ไม่ได้ เพียงกล่าวว่า

“แม่นางป๋อเย้ายวนใจไปแล้ว หากข้าพเจ้าไม่จากไป กลัวว่าอดล่วงเกินแม่นางมิได้”

ป๋อเจาหยูหน้าแดงระเรื่อ ก้มศีรษะลง ขบริมฝีปากล่าง ชั่วครู่ค่อยกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ไปก็ไปเถอะ แต่ท่านต้องบอกต่อผู้อื่นก่อนว่า เจ้าสำนักหานทราบว่าท่านมาหาเจาหยู ยังไม่มีโทสะหรือ?”

ชิฉางเจิงหมุนตัวมาด้วยความยินดี ใช้แผ่นหลังพิงประตู กล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

“ที่แท้น้องหยูท่านที่ปฏิเสธเราชิฉางเจิง เพียงเพราะมีปัญหากับปี้ฉุ่ย ขอบอกตามความสัตย์ ครั้งนี้เป็นปี้ฉุ่ยใช้ให้ข้าพเจ้ามาเยี่ยมดูท่านจริงๆ”

ป๋อเจาหยูกระดากยิ่ง ทั้งไม่อาจทนทานรับต่อสีหน้าท่าทีและแววตาอันละโมบโลภหลงของชิฉางเจิง จึงหันหลังให้กล่าวอย่างแง่งอนว่า

“อย่าได้กล่าวเหลวไหลวุ่นวาย เมื่อมิใช่ท่านคิดมาเองก็ไสหัวไปภายหน้าข้าพเจ้าไม่ต้องการพบท่านอีก ข้าพเจ้าแค้นท่านแทบตายแล้ว”

ชิฉางเจิงเกลือกกลั้วในดงนางงามตั้งแต่เยาว์วัย ไหนเลยไม่ทราบว่านางอาละวาดด้วยความแง่งอน ในใจบังเกิดความรู้สึกสูญเสียไปแล้วได้รับกลับคืน ตกลงใจว่าจะไม่ซักถามเรื่องระหว่างนางกับหานปี้ฉุยชั่วคราว เพียงเคลื่อนกายไปเบื้องหน้า ยื่นมือจากด้านหลังไปข้างหน้าสวมกอดนางเอาไว้ สองมือวางอยู่บนหน้าท้องอันแบนราบของนาง

ร่างอันอวบอิ่มของป๋อเจาหยูสั่นสะท้านขึ้นมา อุทานดัง 'อา' อกอูมสะท้อนขึ้นลง กล่าวว่า

"ชิฉางเจิง ไม่อาจทำเช่นนี้"

ชิฉางเจิงใช้ใบหน้าที่หยาบกร้านเสียดสีกับปรางแก้มอันเรียบลื่นของนาง สายตามองผ่านหัวไหล่นาง ซอกซอนผ่านปกเสื้อนางเข้าไปปากกล่าวว่า

"ป๋อเจาหย แต่งให้กับเราเหล่าชิเถอะ ข้าพเจ้ารับรองว่าหลังจากนี้ ชีวิตของท่านจะพบแต่ความสุข"

น้ำเสียงของมันเชื่อมั่นและจริงใจ ป๋อเจาหยูส่งเสียงครางคำหนึ่งไม่สามารถกล่าววาจาคัดค้าน หลอมละลายกับการโอบกอดและน้ำใจอันอุ่นระอุของมัน

มันช่างแข็งแรง เต็มไปด้วยเสน่ห์ของความเป็นชาย ทั้งมีนิสัยพยศ แฝงการรุกรานโดยไม่คำนึงถึงระเบียบกฎเกณฑ์อันใด ทำให้นางต้องยอมจำนน

แต่ต่อให้นางคิดส่งเสียงคัดค้านก็ทำไม่ได้ ชิฉางเจิงชิงเชยคางของนางขึ้น หันเหใบหน้านางอยู่ในตำแหน่งที่ให้ความสะดวกแก่มันที่สุดประทับจูบนางอย่างหนักหน่วง

ป๋อเจาหยูส่งเสียงดัง 'อืมม์' คำหนึ่ง มอบจูบแรกให้แก่มัน

นางเคยตั้งใจว่าครองตัวเป็นโสดจริง แต่วันนั้นเห็นชิฉางเจิงพลาดรักจนหยิบยืมสุราราตรดทุกข์ จึงบังเกิดความเวทนาสงสาร เพียง

บังเกิดความรักขึ้น ก็ไม่อาจเก็บกู้ได้ หลายวันนี้ถูกเคี่ยวกรำทรมานจิตใจ แต่ติดขัดที่หานปี้ฉุ่ย กลัวอีกฝ่ายเกิดความหึงหวงขัดขวาง จึงไม่กล้าตอบรับรักของชิฉางเจิง ยามนี้สิ่งกีดขวางถูกทำลาย ไหนเลยหักห้ามอารมณ์รักได้

รอยจูบของชิฉางเจิงแทบหลอมละลายนาง ทนาชงคอสองมือมันเริ่มรุกรานนางโดยปราศจากข้อห้าม สะกิดไฟรักที่นางสะกดไว้นานปี สร้างความอับอายแก่นางสุดทนทาน

เสียงเคาะประตูพลันดัง ทั้งสองต้องผละจากกันด้วยความตระหนก

ชิฉางเจิงทางหนึ่งช่วยจัดแจงปกเสื้อที่แบะอ้าของนาง ปกปิดหน้าอกหน้าใจของนางเอาไว้ ทางหนึ่งถามว่า

"ผู้ใด?"

แว่วเสียงหานปี้ฉุ่ยดังขึ้นที่เบื้องนอกว่า

"เป็นข้าพเจ้า เข้าไปได้หรือไม่?"

ใบหน้าที่คล้ายร่ำสุราเมามายของป๋อเจาหยูทอแววตื่นตระหนก โบกมือทำท่าให้มันออกไปรับมือ

ชิฉางเจิงยิ้มพลางหยิกแก้มนางคราหนึ่ง เดินไปเปิดประตูออก หานปี้ฉุ่ยเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม กวาดตามองป๋อเจาหยูเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"เจาหยูเจี่ย (พี่สาว) มิต้องกระดาก ฟูจวิน (คำเรียกสามี) พวกเรามีลักษณะนิสัยเช่นนี้เอง ท่านขอเพียงอ่อนข้อหนึ่งก้าว มันจะกระโจนเข้าใส่โดยไม่ปล่อยปละละเว้น ปี้ฉุ่ยได้รับความเสียหายมาก่อน เจาหยูเจี่ยจะเคยชินโดยเร็ว"

ชิฉางเจิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ได้รับความเสียหาย? ข้าพเจ้าเห็นว่ามีความสุขวาสนาจึงถูกต้อง"

หานปี้ฉุ่ยดุด่าว่า

"ปากพล่อย ไสหัวออกไปให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดสนทนากับเจาหยูเจี่ยตามลำพัง"

ป๋อเจาหยูหน้าร้อนผะผ่าว แต่ทราบว่าหานปี้ฉุ่ยไม่มีข้อแสลงใจต่อนาง ในใจบังเกิดความยินดี ยืนอยู่กับที่ ร่างกายคล้ายยังถูกสองมือที่ซุกซนของชิฉางเจิงรุกล้ำเอาเปรียบ ไม่ทราบวางตัวอย่างไรดี

ชิฉางเจิงไหนเลยยอมจากไป กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"แต่งงานคล้อยตามสามี ไหนเลยขับไล่ข้าพเจ้าออกไปได้ รีบบอกต่อข้าพเจ้าว่า ระหว่างพวกท่านทั้งสองเคยขัดแย้งอันใด เราผู้เป็นสามีจะได้ไกล่เกลี่ยให้"

หานปี้ฉุ่ยยกมือไพล่หลัง ยืดอกขึ้นอย่างท้าทาย ปากกล่าวกับป๋อเจาหยว่า

"พวกเราสมควรบอกต่อมันหรือไม่?"

ป๋อเจาหยูสั่นศีรษะอย่างเอียงอาย

หานปี้ฉุ่ยเดินมาผลักไสชิฉางเจิงออกนอกประตู กล่าวว่า

"ไสหัวไป กฎของตระกูลหานคือแต่งงานแล้วสามีคล้อยตาม"

เสียงโครมเมื่อนางปิดประตูลง

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะทอดถอนใจ พลันแว่วเสียงซวีเยี่ยเวี่ยดังว่า

"เหล่าชิน่าตาย กลับถูกพี่ฉุ่ยจับได้ว่าลอบเข้าหอห้องของแม่นางอื่น"

ชิฉางเจิงยามกะทันหันไม่ทันสังเกตว่าซวีเยี่ยเวี่ยชะโงกศีรษะออกจากห้องข้างเคียง จึงสัพยอกนางว่า

"วิเศษแท้ ฉวยโอกาสที่เด็กน้อยหานป๋อไม่อยู่ ให้เราเหล่าชิอยู่เป็นเพื่อนเวี่ยเอ๋อ"

ซวีเยี่ยเวี่ยกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก รีบปิดประตู ทั้งยังลงกลอน

ไร้

ประตูห้องที่ห่างไปถูกเปิดออก คราครั้งนี้เป็นขุนนางเฉินลิ่งฟางชะโงกศีรษะออกมา ร้องว่า

“เหล่าซิ ถึงอย่างไรถูกไล่ออกมา รีบมาดื่มเป็นเพื่อนเราสักจอกเถอะ”

ชิฉางเจิงรับคำเดินเข้าไป ในใจบังเกิดความรู้สึกที่เป็นสุข

ชีวิตเป็นเช่นนี้ ยังมุ่งมาดอันใด?

สติสัมปชัญญะของหานป๋อเร่งรัดให้ตัวเองรีบไปจากสถานที่อันตราย แต่อารมณ์ความรู้สึกคิดรั้งอยู่ คล้ายกับมีวัตถุเรื่องราวอันดีงามดึงดูดมันไว้

ถนนใหญ่เลียบฝั่งด้านทิศเหนือของแม่น้ำฉินไหวถกปิดมิให้รถม้าแล่นผ่าน ใช้เป็นสถานที่จุดโคมไฟ ปรากฏโคมไฟหลากสีสันหลากรูปแบบ ถูกแขวนอยู่ตามชายคาบ้านบนหอห้อง สาดส่องแม่น้ำฉินไหวกลายเป็นโลกสีรุ้งอันงดงาม

สองฟากข้างถนนมีแผงเล่นทายปริศนา เสี่ยงทายทำนายจำหน่ายของขบเคี้ยวตั้งเรียงราย ดึงดูดความสนใจผู้คนห้อมล้อมเข้าไป เสียงสรวลเสเฮฮา เสียงอึกทึกวุ่นวายจนหานป๋อแทบลืมเลือนว่าเป้าหมายที่พวกมันเฉลิมฉลองได้จากโลกนี้ไปแล้ว

ที่ใกล้แม่น้ำบังเกิดเสียงล่อโกะดังครึกโครม หานป๋อเดินตามคลื่นมนุษย์ไป ที่แท้เป็นรายการแห่มังกรไฟ

เมื่อกวาดมองไปยังแม่น้ำฉินไหว เห็นเรือใหญ่น้อยตกแต่งประดับประดาเป็นพิเศษ บวกกับแสงสะท้อนจากผิวน้ำ ยิ่งชวนให้มันตาลายละลาน ไม่เชื่อว่าในโลกมีทิวทัศน์เช่นนี้

เรือหอมเมามายซึ่งมีขนาดใหญ่ที่สุด ยิ่งแขวนโคมนับพันดวง

งามตระการตาน่านิยม

หานป่อนึกถึงเม่ยเหนียงและพวก ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวเบาๆ ว่า

“พี่ท่านทอดถอนใจด้วยเรื่องใด?”

หานป่อหันขวับไปด้วยความยินดี โห่ร้องว่า

“สวรรค์ ที่แท้เป็นเมิ่งเหยาน้อยของข้าพเจ้า มิน่าเล่าข้าพเจ้าไม่อาจหักใจไปจากที่นี้”

ฉินเมิ่งเหยาปลอมตัวเป็นบุรุษ สวมเสื้อสีเขียว แฝงความงามคมคายอย่างบอกไม่ถูก ทั้งกอปรด้วยความสูงสง่าที่บรรยายไม่หมดสิ้น

หานป่อคว้าจับมือน้อยๆ ของนาง ฉุดลากนางเลียบไปตามแม่น้ำเดินช้าๆ ไปตามคลื่นมนุษย์

รอบบริเวณแม้มีผู้คนนับพัน แต่ในสายตาของมัน มีแต่นางเซียนที่สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่มันที่ข้างกายคนเดียว

ฉินเมิ่งเหยาปล่อยให้มันฉุดดึงมือไป เป็นฝ่ายเข้าใกล้มันเองเพื่อแอบอิงแนบแน่นกว่าเดิม

ภายใต้แสงโคมซึ่งแขวนอยู่ที่สูง ทำให้ทุกประการหลุดพ้นจากสภาพความจริง

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ผู้อื่นความจริงสามารถมาหาท่านเร็วกว่านี้ แต่เพิ่งพบกับฉานจู่(เจ้านิกาย) ค่อยมาสายไปบ้าง”

หานป่อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าเมิ่งเหยาหลังจากกำจัดตันอี้หยูจะกลับสู่เรือนฌาน โอ ท่านไม่ทราบว่าท่าทีที่ไม่นำพากับทุกเรื่องราวของท่านนั้นน่าตระหนกถึงเพียงไหน สร้างความแตกตื่นแก่ข้าพเจ้าจนไม่กล้าเพ้อฝัน”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"ผู้อื่นบอกว่าไม่นำพาท่านหรือ? ตันอี้หยูถูกกำจัดจริง แต่คนลงมือคือจอมยุทธ์ที่แท้ มิใช่จอมอะไรนั่น"

กล่าวจบยิ้มอย่างอ่อนหวาน ค้อนมันวงหนึ่ง

หานป่อร่างระทดระทวย โน้มหน้าลงหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง เป็นเหตุให้เด็กชายที่ด้านข้างกลุ่มหนึ่งถลึงตามองดูพวกมัน

ฉินเมิ่งเหยาใช้สายตาแห่งความรักตอบสนองจุมพิตของมัน จากนั้นกลับคืนสู่ความสูงส่งาไม่มัวหมอง กล่าวเบาๆ ว่า

"พวกเราไปจากที่นี้ดีหรือไม่?"

หานป่อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ละแวกนี้โรงเตี๊ยมใดดีที่สุด?"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคิกออกมา ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านพอพบกับเมิ่งเหยา เพียงนึกถึงเรื่องเลวร้ายเช่นนี้หรือ?"

หานป่อเห็นนางไม่มีทีท่าปฏิเสธ มิเพียงคันศีรษะ ถึงกับคันไปทั่วร่าง ฉุดดึงนางเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เบียดเสียดถึงข้างถนน ไม่คำนึงถึงการสร้างความแตกตื่นให้แก่ผู้คน รั้งดึงนางลอยตัวขึ้นบนชายคาบ้าน กระโดดขึ้นลงหลายครา ก็ผละจากสถานที่จุดโคมไฟ

ฉินเมิ่งเหยากล่าวคำ "ตามข้าพเจ้ามา" กลับฉุดดึงมันข้ามหลังคาห้องหับ มุ่งหน้าไปทางใต้

หานป่อกุมมือนุ่มนิ่มของนาง มองดูนางเหินหาวราวนางเซียนจากสรวงสวรรค์ แทบเข้าใจว่าตนเองตกอยู่ห้วงความฝันอันงดงาม

พริบตานี้ฉินเมิ่งเหยากลับมามองมันอีกครั้ง

มันมีความรู้สึกว่าต่อให้ตนเองคิดรวมร่างกับนางอีก นางก็ไม่ปฏิเสธ

ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นสิ่งปลูกสร้างอันภูมิฐานกลุ่มหนึ่ง

หานป๋อเพ่งตามอง เห็นสองฟากข้างประตูใหญ่บนกำแพงล้อมรอบนอก จัดตั้งสิงโตหินและป้ายหินสองป้าย สลักข้อความ "เสาะแสวงปัญญาชน รองรับผู้เปรื่องปราด" จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นี่เป็นสถานที่ใด? โรงเตี๊ยมคงไม่ปลูกสร้างเช่นนี้กระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยาเอ่อนอย่างยิ้มแย้มว่า

"ค่ำคืนส่งตัวเข้าหอ สอบผ่านได้รับการจารึกนาม ท่านผู้นี้กระทั่งก้งเอี้ยน* ที่ปัญญาชนทั้งแผ่นดินใฝ่ฝันผ่านเข้ามายังไม่รู้จัก"

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

"สอบผ่านได้รับการจารึกนาม ไหนเลยเทียบเท่ากับค่ำคืนส่งตัวเข้าหอ พวกเรายังคงไปเปิดห้องพิเศษที่โรงเตี๊ยมประเสริฐกว่า"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ผู้อื่นกำลังจะกลับสำนัก จึงเป็นเพื่อนท่านท่องชมทิวทัศน์นครหลวง ถ่ายทอดความรัก ท่านกลับคิดฉุดลากผู้คนขึ้นเตียง เมื่อใดท่านจึงเรียนรู้จิตใจของอิสตรี?"

หานป๋อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ที่แท้เมิ่งเหยายังคิดจากไป ตกลง คืนนี้ล้วนแล้วแต่เมิ่งเหยาตกลงใจ เราจอมอะไรนั่นล้วนปฏิบัติตาม"

ฉินเมิ่งเหยาเห็นมันแสดงออกอย่างผ่าเผยถึงเพียงนี้ รู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง จากนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นเป็นเพื่อนเมิ่งเหยาไปชมดูป้ายประกาศทองคำของทางการ"

พลางนำหานป๋อลอยข้ามกำแพงล้อม ทิ้งตัวลงยังลานตีกอันมืดครึ้ม แต่สำหรับกับพวกมัน เพียงอาศัยแสงจันทร์บนท้องฟ้า กลาง

---

* สภาสอบคัดเลือกผู้คงแก่เรียนให้เข้ารับราชการสนองพระเดชพระคุณ

วันกับกลางคืนหามีข้อแตกต่างกันไม่

ชั่วครู่ให้หลัง ทั้งสองมาถึงหน้าฉากขนาดใหญ่บานหนึ่ง เบื้องบนสลักเสลาลวดลายมังกรขนด งดงามภูมิฐานไม่น้อย

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ฉากนี้มีแต่ภาพสลัก จะปิดประกาศอย่างไร?"

ฉินเมิ่งเหยาแอบอิงกับอ้อมอกมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ป๋อหลางเอย หลังฉากบานนี้ติดกับถนนก้งเอี้ยน จึงเป็นสถานที่ปิดประกาศ...อืมม์"

หานป๋อชิงปิดปากน้อยๆ ของนางด้วยการจุมพิตอย่างดุดัน ฉินเมิ่งเหยาก็บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองความรู้สึกที่พันธุมารครรภธรรมหลอมรวมเป็นร่างเดียว ช่างซาบซึ้งดื่มด่ำนัก

หานป๋อถอนริมฝีปากมา มองดดวงตาที่หลับพริ้มลงครึ่งหนึ่งของนาง ถามว่า

"มือของข้าพเจ้าไม่เรียบร้อยสักคราได้หรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาลืมตาขึ้น ลูบคลำข้างแก้มมัน กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"ไม่เรียบร้อยอย่างไรก็ได้ เมิ่งเหยาเป็นคนของตระกูลหานท่าน ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงอีก มาตรว่าหลังจากนี้เมิ่งเหยากลับสู่เรือนฌาน กายใจยังเป็นของป๋อหลาง"

หานป๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นเช่นนี้จริงหรือ? เหตุใดครั้งก่อนที่ล่ำลา ท่านกลับแสดงท่าทางที่ไม่อาจรุกล้ำก้ำเกินเช่นนั้น?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ฟูจวินโปรดระงับโทสะ ตอนนั้นหากไม่ทำเช่นนั้น ไหนเลยหลอกให้ตันอี้หยูปรากฏกายได้ ตอนนี้เสร็จเรื่องสิ้นราว เจ้าเอี้ยนอ๋อง

ก็กลับสู่นครซุ่นเทียน เมิ่งเหยานอกจากป๋อหลางแล้ว ไม่มีความในใจอื่นอีก จึงมาหาป๋อหลาง ลำลาอย่างเป็นทางการ รักษาความทรงจำอันดีงามไว้"

หานป๋อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เมิ่งเหยากลับไปอย่างวางใจเถอะ ต่อให้หลังจากนี้ท่านไม่นึกถึงข้าพเจ้า เราผู้เป็นสามีก็ไม่โทษว่าท่าน ขอเพียงเมิ่งเหยามุ่งมั่นบรรลุอุดมการณ์ที่ตัวเองรักชอบ เราผู้เป็นสามีก็ปลาบปลื้มประโลมใจอย่างที่สุดแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาเป็นฝ่ายขยับเคลื่อนกายเอง ยกสองมือโอบรอบคอมัน เบียดแนบชิดกับมัน ให้เรือนร่างที่งามรัดรึงแนบสนิทจนไม่อาจมีสิ่งใดสอดแทรกเข้ามาได้ กล่าวด้วยความยินดีว่า

"เมิ่งเหยาไม่เคยใกล้ชิดกับวิถีแห่งฟ้าถึงเพียงนี้มาก่อน ทุกประการล้วนเป็นฟูจวินประทานให้ หากมิใช่ฟูจวินทุ่มเทรับใช้ปวงชนแทนเมิ่งเหยา เมิ่งเหยาก็ไม่สามารถถอนตัวจากมา ป๋อหลางเอย ท่านทราบหรือไม่ว่าเมิ่งเหยาสำนึกขอบคุณท่านปานใด รักท่านอย่างลึกล้ำเพียงไหน?"

หานป๋อรับฟังจนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดันร่างนางไปปะทะกับฉากขนาดใหญ่ สองมือลื่นไหลไปในเสื้อผ้าของนาง ลูบคลำร่างเซียนของนาง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยรับรู้ถึงความรักความพิศวาสที่เมิ่งเหยามีต่อข้าพเจ้า ก่อนหน้านี้เพียงเข้าใจว่าอย่างมากท่านนึกเวทนาต่อรักอันงมงายของข้าพเจ้า สวรรค์ เราหานป๋อนับเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลกแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยาปล่อยให้มันลวนลาม ให้มันปลุกเร้าความต้องการตามธรรมชาติของนางขึ้นมา หอบหายใจกล่าวว่า

"ป๋อหลางเอย โปรดรักถนอมต่อการลำลาของพวกเราครั้งนี้ ให้ผู้อื่นเป็นเพื่อนท่านติดตามเวี่ยเอ๋อและพวกไปได้หรือไม่?"

หานป๋อหยุดการก่อการร้าย กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านจะจากไปในบัดดล ที่แท้ยังมีเวลาร่วมเรียงเคียงคู่กับข้าพเจ้าอีกครึ่งค่อนคืน อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่รีบร้อนแล้ว...เป็นไร พันธุมารของเราผู้เป็นสามีร้ายกาจกว่าเดิมหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยาฝืนใจลืมตาขึ้น ชม้ายมองมันอย่างอ่อนแรง กล่าวว่า

"นับตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน ผู้อื่นก็ไม่อาจขัดขืนท่านและไม่คิดขัดขืนท่าน ถึงกับหวังให้ท่านเลวต่อผู้อื่น ครั้งนี้ก่อนที่จะมาก็ตกลงปลงใจว่าจะปล่อยให้ท่านกระทำผิดคิดร้าย กล่าวเช่นนี้ท่านเข้าใจเจตนาของเมิ่งเหยาหรือไม่?"

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากมีเรือน้อยสักลำ ล่องไปยังตะวันออก พวกเราไม่ต้องสนใจอันใด เพียงสนิทสนมเคล้าคลอ กล่าววาจาพลอดรักกันก็ประเสริฐ"

ฉินเมิ่งเหยาผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ป๋อหลางกล่าวถูกต้อง ทางน้ำปลอดภัยกว่าทางบก เพราะว่าหวินเหวินทราบแล้วว่า เจ้าเอี้ยนอ๋องยกทัพเรือชานตุงหลบหนีไปทางน้ำ ยากที่จะตามทันได้แต่ใช้ทางลัดดักสกัดทางบก แต่หากพวกเราใช้ทางน้ำติดตามไป นอกจากพวกเขาหยุดลงรอคอยพวกเรา ไม่เช่นนั้นจะคลาดกันหลายชั่วยาม"

หานป๋อกล่าวว่า

"จูหยวนจางร้ายกาจจริงๆ เพียงมาตรการวางกำลังทัพเรือชานตุงไว้ ทำให้เขาหลังจากสิ้นพระชนม์ยังสามารถควบคุมสถานการณ์โดยรวม"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"เมิ่งเหยามีอาชาพันลี้ตัวหนึ่ง ซ่อนอยู่ที่ชานเมืองทิศเหนือมาเถอะ ป๋อหลางแสดงความรักต่อเมิ่งเหยาก่อน พวกเราค่อยออกเดินทาง ประกอบการส่งท่านพันลี้กัน"

หานป๋อลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง กลับยึดครองพื้นที่มุมตึกกังเอี้ยนอาศัยป้ายทองคำที่ปัญญาชนทั้งแผ่นดินใฝ่ฝันได้จารึกนามไว้ ประทับจูบต่อนางเซียนผู้นี้อย่างลึกล้ำ

ชีวิตไต่เต้าขึ้นสู่จุดที่เร้าใจที่สุด

ห้องกว้านหมุน

เจ้าเอี้ยนอ๋องทบทวนวิชาฝีมือเสร็จสิ้น ก็ตามตัวทั้งหมดมายังห้องท้องเรือหลัก ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงก็ได้รับเชิญให้เข้าร่วม แสดงว่าเรื่องราวไม่ปรกติธรรมดา

เจ้าเอี้ยนอ๋องนั่งบนเก้าอี้ไท่ซือในห้องท้องเรือ ที่ด้านหลังยืนไว้ด้วยเชิงเต้าเอี่ยน จางอี้ กับเอียนหลิงนา

มันสีหน้าอิ่มเอิบ ท่าทางคึกคักแจ่มใส แสดงว่าพิษหนอนคุณไสยถูกขจัดหมดสิ้น

เยี่ยซู่ตง เอี๋ยนอู่จี้ ไช่เหนียนจู่ จื้อพ่อเทียน และแม่ทัพฟางอี้ปี้ล้วนยึดถือเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นหงอู่ฮ่องเต้ ไม่เพียงเพราะมันมีใบหน้าคล้ายพระบิดา โดยเฉพาะบุคลิกภาพการแสดงออก ทำให้ผู้คนยอมขายชีวิตให้

เจ้าเอี้ยนอ๋องกวาดมองทั้งหมดเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

“เต้าเอี่ยน บอกเรื่องราวออกมา”

เซิงเต้าเอี่ยนกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“พวกเราทำตามพระบัญชา...”

เจ้าเอี้ยนอ๋องตัดบทว่า

“ตราบใดที่เรายังไม่กรีธาทัพเข้านครหลวง พวกท่านยังเรียกเราเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋อง”

เซิงเต้าเอี่ยนรีบรับคำว่า

“ทราบแล้ว พวกเราทำตามคำสั่งท่านอ๋อง จัดคนประจำอยู่ตามเรือต่างๆ คอยติดตามความเคลื่อนไหวบนเรือ ค่อยพบเห็นเรือรบลำหนึ่งปล่อยนกพิราบสื่อสารออกไปรวมสี่ตัว โดยบินกลับไปยังนครหลวง”

ฟางอี้ปี้รีบคุกเข่าลง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“ผู้น้อยสมควรตาย”

เจ้าเอี้ยนอ๋องรีบลุกจากเก้าอี้ ถลันเข้าไปประคองฟางอี้ปี้ขึ้น ปลอบโยนว่า

“ท่านฟางมีความผิดใด รีบนั่งลงให้กับเรา”

รอจนฟางอี้ปี้นั่งเรียบร้อย มันค่อยกลับไปนั่งบนเก้าอี้ไท่ซือดังเดิม

เซิงเต้าเอี่ยนรายงานว่า

“คนผู้นี้ถูกพวกเราจับตัวไว้แล้ว พิสูจน์ว่าเป็นไส้ศึกของนิกายบัญชาฟ้าที่วางตัวอยู่ในทัพเรือ ส่งนกพิราบสื่อสารรายงานเส้นทางกลับนครซุ่นเทียนของพวกเรากลับสู่นครหลวง”

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยสบตากันวูบ เห็นว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องฉลาดหลักแหลม หาเป็นรองหงอู่ฮ่องเต้ไม่

จางอี้สอดคำขึ้น

“ครั้งแรกที่ปล่อยนกพิราบสื่อสารออก พวกเราคำนวณจาก

ตำแหน่งที่นกพิราบสื่อสารบินออกมา และกลิ่นที่ติดอยู่ในมือของคนปล่อยนกพิราบ หาตัวคนผู้นี้พบ แต่ยังไม่ลงมือ จงใจแพร่งพรายเส้นทางกลับสู่นครซุ่นเทียนต่อไส้ศึกนั้น ดังนั้นหากพวกเราพลันเปลี่ยนเส้นทาง จะทำให้ศัตรูคว้าน้ำเหลว มาตรการต่างๆ ไม่อาจใช้ออกได้"

ทุกผู้คนเห็นว่าแผนการนี้วิเศษแท้ บังเกิดความเชื่อมั่นต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องกว่าเดิม

เจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นขุนพลอันดับหนึ่งแห่งราชวงศ์หมิง มิใช่เหตุบังเอิญ เพียงดูจากฝีมือที่ใช้ออกนี้ ต่อให้ตกอยู่ในห้วงคับขันอันตรายก็พลิกสถานการณ์กลับคืนมาได้

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงยอมรับว่า ผู้อื่นไม่ผ่อนคลายแม้สักนาที พวกมันกลับนึกถึงเรื่องรักๆ ใคร่ๆ หาล่วงรู้ถึงวิกฤตการณ์ไม่

เยี่ยซ่ตงเรียนถามว่า

"ตอนนี้พวกเราสมควรเปลี่ยนเส้นทางใดกลับขึ้นเหนือ?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เส้นทางเดินเรือตอนแรกเพียงตบตาผู้คน เราตกลงใจแต่แรกว่าจะแล่นเรือตามลำน้ำสู่ตะวันออก ออกสู่ทะเลใหญ่ ค่อยเลียบชายฝั่งขึ้นเหนือวกเข้าทะเลป๋อไห่ จากนั้นแล่นทวนจากเว่ยไห่สู่นครซุ่นเทียน"

ชิฉางเจิงปรบมือชมเชย กล่าวว่า

"ขอเพียงออกจากแม่น้ำสู่ทะเลใหญ่ ต่อให้จูหวินเหวินสามารถระดมทัพเรือทั้งแผ่นดินติดตามมา ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"เส้นทางแม้ไกลไปบ้าง แต่ปลอดภัยแน่นอน ไม่ทราบทุกท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน ไม่มีความเห็นเป็นอื่น ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ทำงานกับท่านอ๋องช่างรวบรัดสมใจ ถึงกับคิดติดตามท่านอ๋องกลับนครซุ่นเทียน ทำงานรับใช้เป็นกองหน้า แต่การควบคุมแม่น้ำแยงซีเกียงก็เป็นเครื่องชี้ชะตาผลแพ้ชนะ ดังนั้นพวกเรามิอาจไม่ล่ำลาท่านอ๋อง ขึ้นฝั่งก่อนออกสู่ทะเลใหญ่ เพื่อเร้นกายกลับทะเลสาบต้งถิง เตรียมตีชิงเกาะมังกรพิโรธคืนมา"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากพรรคมังกรพิโรธที่ครองความเป็นใหญ่ทางน้ำ ยังกังวลว่าไม่สำเร็จกิจการใหญ่อีกหรือ เราจะรอฟังข่าวดีของพรรคท่านที่นครซุ่นเทียน วันที่ตีชิงเกาะมังกรพิโรธได้ จะเป็นเวลาที่เรากรีธาทัพลงใต้"

ทุกผู้คนได้ยินมันกล่าวอย่างอาจหาญ สมเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งยค ล้วนบังเกิดความลิงโลดยินดี

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ตอนนี้หวินเหวินขึ้นครองราชย์แล้ว มันจะใช้ฝีมือใดจัดการกับพวกเรา?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"คาดว่ามันยังไม่กล้ากล่าวโทษเราวางยาปลงพระชนม์พระบิดา เพราะมันเข้าใจว่าราชโองการแต่งตั้งรัชทายาทยังอยู่ในมือเรา เราก็จะไม่เอ่ยถึงราชโองการ เพราะไม่มีเรื่องเช่นนี้ เราไม่คิดปั้นเรื่องราวต่อผู้คนทั้งแผ่นดิน"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน นี่เรียกว่าต่างมีความคับแค้นอันจำเป็น

ไซ่เหนียนจู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าจูหวินเหวินได้แต่จัดหาพระศพปลอม อ้างว่าฝ่าบาทสิ้นพระชนม์ชีพด้วยอายุขัย มันจะได้สืบราชบังลังก์โดยชอบธรรม"

เจ้าเอี้ยนอ๋องเปลี่ยนเป็นถามว่า

"เต้าเอี่ยน ท่านคาดว่าหวินเหวินใช่จะยกทัพบุกนครซุ่นเทียนหรือไม่?"

เซิงเต้าเอี่ยนกล่าวว่า

"จูหวินเหวินกับกากเดนที่หลงเหลือของนิกายบัญชาฟ้าย่อมคิดทำเช่นนี้ แต่ฉีไท่และหวงจื่อเฉิงล้วนเพียบพร้อมด้วยปัญญาความกล้าหาญ ทราบว่าก่อนที่จะจัดขบวนทัพอย่างมั่นคง ไม่ควรเคลื่อนไหวโดยวู่วาม ผู้ใดรับประกันว่าไม่มีขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊หันมาเข้าร่วมกับพวกเรา?"

ชิฉางเจิงยกมือกุมศีรษะ กล่าวว่า

"เราเหล่าชิเพียงรับฟังก็ปวดเศียรเวียนเกล้า อย่างนั้นที่ปรึกษาของจูหวินเหวินจะดำเนินการอย่างไร?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"โอรสสวรรค์ยุคหนึ่งใช้สอยขุนนางยุคหนึ่ง นี่เป็นหลักเหตุผลไม่แปรผัน ก่อนอื่นหวินเหวินต้องเปลี่ยนตัวขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ จัดคนของมันเข้าแทนที่ หลังจากนั้นค่อยลิดรอนอำนาจของเรากับเหล่าผู้ครองแคว้นที่เป็นพวกเดียวกับเรา หวังให้เราโดดเดี่ยว แล้วค่อยทุ่มเทไพร่พลทั้งแผ่นดินบุกตีมณฑลของเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เต้าเอี่ยน พวกเราสมควรโฆษณาชวนเชื่อ ปล่อยข่าวลือให้กับหวินเหวินสักครา"

เซิงเต้าเอี่ยนรับคำคราหนึ่ง

จนบัดนี้ทุกผู้คนค่อยดูออกว่า เซิงเต้าเอี่ยนมีคุณค่าความสำคัญต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างสูง

จื้อพ่อเทียนแม้เป็นยอดขุนศึก แต่ไม่สันทัดทางการเมือง จึงกล่าวว่า

"เหตุใดจูหวินเหวินไม่กล่าวหาท่านอ๋องวางแผนก่อการกบฏเพื่อรวมกำลังทั้งแผ่นดินจัดการกับท่านอ๋อง?"

ชิฉางเจิงส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าก็ไม่ใคร่เข้าใจ"

เจาเอียนอองแสดงว่าชมชอบชิฉางเจิงยิ่ง หวีรอพลางกล่าวว่า

"เหล่าชิท่านน่าสนใจยิ่ง"

พลางโบกมือให้จางอี้อธิบาย จางอี้จึงกล่าวว่า

"หากทำเช่นนั้น ผลดีจะตกแก่ท่านอ๋อง เพราะจูหวินเหวินยังไม่เพาะสร้างขุมกำลังขึ้น หากให้เหล่าแม่ทัพนายกองทราบว่าท่านอ๋องแข็งข้อต่อทางการ เมื่อจูหวินเหวินคิดยึดอำนาจทางทหารของพวกมัน พวกมันอาจไม่ยินยอม หรือเข้าร่วมกับท่านอ๋อง หากทราบว่ายังมีพรรคมังกรพิโรธยืนอยู่ฝ่ายพวกเรา อย่างนั้นสมควรเลือกอย่างไร มิต้องให้พวกเราแนะนำต่อมัน"

ทุกผู้คนค่อยทราบว่า เจ้าเอี้ยนอ๋องคิดขึ้นครองบัลลังก์ตั้งแต่แรกจึงสามารถควบคุมสถานการณ์โดยรวมได้

ฟงสิงเลี่ยกลับนึกถึงปัญหาอีกข้อหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านอ๋องพอกลับถึงนครซุ่นเทียน ไยไม่ประกาศปราบปรามโจรน้อยจูหวินเหวิน?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราคิดแทบตาย แต่เจ้าผู้ครองแคว้นอื่นยังไม่ถูกลดอำนาจ ไหนเลยยอมขายชีวิตให้กับเรา ไม่แน่ว่าจะฉวยโอกาสแทงใส่เรามีดหนึ่งเพื่อประจบเอาใจหวินเหวิน ส่วนเรื่องนิกายบัญชาฟ้าได้แต่รู้กันภายในบอกออกไปยากที่จะสร้างความเชื่อถือแก่ผู้คน"

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เช่นนี้เป็นว่าหากท่านอ๋องสามารถกลับถึงนครซุ่นเทียน ทุก

ประการยังคงเดิม ไม่มีความเปลี่ยนแปลงอันใด”

เจ้าเอี๋ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

“เป็นเช่นนั้นจริง หนึ่งเดียวที่เปลี่ยนแปลงคือทั้งสองฝ่ายจะเร่งฝึกไพร่พลสะสมอาวุธ รอคอยโอกาสอันมีเปรียบมาถึง”

เซิงเต้าเอียนกล่าวเสริมว่า

“รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งไม่เพลี่ยงพล้ำ พวกเราแม้ออกจากนครหลวง แต่วางหูตาอยู่ภายในวังตั้งแต่แรก ขอเพียงจัดวางเครือข่ายติดต่อสื่อสารสำเร็จ ทุกความเคลื่อนไหวของจูหวินเหวิน อย่าคิดหมายรอดพ้นจากสายตาพวกเรา ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามหาล่วงรู้สภาพของพวกเราไม่ เพียงข้อนี้จูหวินเหวินก็เป็นฝ่ายเสียเปรียบแล้ว”

เยี่ยซู่ตงกับเอี๋ยนอู๋จี้คุกเข่าลง กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

“เราขอรับหน้าที่ติดต่อกับนครหลวง”

เจ้าเอี๋ยนอ๋องผงกศีรษะ กล่าวว่า

“ท่านทั้งสองลุกขึ้น เรานึกไม่ออกว่ายังมีตัวเลือกใดเหมาะสมกว่าพวกท่านอีก ไม่แน่ว่าพวกท่านสามารถชักจูงแม่ทัพนายกองอื่นมาลิดรอนกำลังของหวินเหวินไป”

ไช่เหนียนจู่กับจื้อพ่อเทียนก็คุกเข่าลง อาสาช่วยเหลือเยี่ยซู่ตงกับเอี๋ยนอู๋จี้ เจ้าเอี๋ยนอ๋องยินดียิ่ง เดินมาประคองทั้งหมดลุกขึ้น หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

“เมื่อมีสหายกับขุนนางตงฉินมากมายถึงเพียงนี้ เราไหนเลยไม่สำเร็จกิจการใหญ่ได้?”

จากนั้นกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

“มาตรว่าเราต้องจดจ่อกับดินแดนภาคกลาง แต่ยังมีเรี่ยวแรงช่วยเหลือท่านกอบกู้แคว้นอู๋ซวงกลับคืน เมื่อสิงเลี่ยไปยังนครซุ่นเทียน เราจะจัดกำลังทหาร ยกให้ท่านสั่งการ ชิงแคว้นอู๋ซวงกลับคืนมา”

ฟงสิงเลี่ยความจริงไม่คุ้นกับการคุกเข่าโขกศีรษะ แต่เห็นเจ้าเอี้ยนอ๋องไม่ละเลยเรื่องของมัน อดคุกเข่าลงกล่าวขอบคุณมิได้ แต่ถูกเจ้าเอี้ยนอ๋องห้ามปรามไว้

การหารือยุติลง ทุกผู้คนพกพาความหวังอย่างเต็มเปี่ยม กลับห้องไปพักผ่อน

ชิฉางเจิงนึกถึงป๋อเจาหยูกับหานปี้ฉุ่ยซึ่งอยู่ในห้องเดียวกัน รีบปลีกตัวไปเป็นบุคคลแรก ฟงสิงเลี่ยก็ติดตามหลัง เพื่อแจ้งข่าวดีต่อภรรยา

กองเรือแล่นตามกระแส บวกกับแรงลมหนุนส่ง มุ่งสู่เมืองเจิ้นเจียง

ขอเพียงมังกรคืนสู่สมุทร การศึกภายในของราชวงศ์หมิงแทบมีบทสรุปที่แน่นอน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

กงจู้อลงกรณ์มองดูทิวทัศน์ราตรีนอกหน้าต่าง บนเตียงแว่วเสียงลมหายใจแผ่วเบาของกู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงดังมา

จิตใจนางสงบราบเรียบ

หลังจากผ่านความผันแปร และการต่อสู้ช่วงชิงในนครหลวง ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับฟงสิงเลี่ยพอกพูนขึ้นอีกขั้นหนึ่ง เรื่องที่ล่างฟานหวินนำเหลียนชิ่วชิ่วออกจากนครหลวง ไม่ได้รบกวนจิตใจของนางอีก

เยื่อใยที่นางมีต่อล่างฟานหวิน แปรเป็นความผูกพันฉันพี่ชายน้องสาว

ยามนั้นประตูห้องถูกผลักเปิดออก ฟงสิงเลี่ยเดินเข้ามาแนบชิดกับแผ่นหลังนาง กงจู้อลงกรณ์คราง เบาๆ คำหนึ่ง แอบอิงกับอ้อมอกของชายคนรัก

ฟงสิงเลี่ยบอกเล่าเรื่องการหารือกับเจ้าเอี้ยนอ๋องให้ทราบโดยคร่าวๆ กงจู้อลงกรณ์จึงกล่าวว่า

"มิน่าเล่าภูตบดีให้การยกย่องเจ้าเอี้ยนอ๋อง คนผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา ทั้งระวังป้องกันผู้คนก่อนและนึกถึงผู้อื่นก่อน"

ฟงสิงเลี่ยใจสั่นสะท้าน กงจู้อลงกรณ์มองเจ้าเอี้ยนอ๋องจากอีกมุมหนึ่ง ย่อมมีหลักเหตุผล ดังนั้นกล่าวว่า

"นี่อาจเป็นเงื่อนไขข้อแรกของการเป็นฮ่องเต้ ข้าพเจ้ามิใช่เยินยอมัน มันบอกว่ายินยอมส่งกำลังทหาร ช่วยเหลือพวกเราชิงแคว้นอู่ซวงกลับคืนมา ข้าพเจ้าเห็นว่ามันมีความจริงใจ เฉกเช่นฮ่องเต้มีวาจาสัตย์"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านแม่คงเบิกบานแทบตาย กล่าวตามความสัตย์ ด้วยขุมกำลังของพวกเราตอนนี้ ถึงแม้มีความหวังปฏิบัติการสำเร็จ แต่จะเป็นเหตุให้ราษฎรต้องตกอยู่ในห้วงสงคราม ไม่แน่ว่าชนเผ่าอื่นจะสอดมือเข้ามา แต่หากกองทัพหมิงให้ความช่วยเหลือ ยังมีผู้ใดไม่หลุบหางหลบหนี?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"หลังจากช่วยเหลือพรรคมังกรพิโรธตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา พวกเราจะเดินทางสู่มาตุภูมิของเซียนเอ๋อ"

กงจู้อลงกรณ์ลิงโลดจนหมุนตัวไป แสดงออกถึงน้ำใจอันระอุหวนนึกถึงชนเผ่าที่ระเหเร่ร่อนเป็นเวลานานจะได้กลับสู่มาตุภูมิ อดตื้นตันใจต่อฟงสิงเลี่ยมิได้

นางไม่ถือสาเรื่องการพึ่งพากองทัพหมิงกอบกู้แคว้นอู่ซวง ขอเพียงช่วยให้ราษฎรได้รับผลกระทบน้อยที่สุด เกิดประโยชน์มากที่สุด ไม่ว่าอันใดนางล้วนไม่สนใจ

ท่ามกลางไฟรักอันร้อนแรง ฟงสิงเลี่ยย่อมใช้ออกด้วยเคล็ดลับปลุกเร้าความรักที่เรียนรู้จากหานป๋อ เป็นเหตุให้กู่เซี่ยนเหลียนกับหลิงหลงที่หลับใหล ถูกเสียงคราง ของกงจู้อลงกรณ์ปลุกตื่นขึ้นมา

หลังจากนั้น ภายในห้องย่อมอบอวลด้วยเพลิงพิศวาสอันวาบหวาม

ศัตรูสำคัญเหนียนเหลียนตันถูกสังหารใต้คมทวน ทั้งออกจากนครหลวงโดยปลอดภัย ตอนนี้ยังมีความหวังกู้ชาติกลับคืน ท่ามกลางความปีติยินดี สตรีทั้งสามสลัดความถือตัวทั้งมวล จมอยู่กับความรักฉันบุรุษสตรี

บนท้องฟ้าพลันปรากฏละอองฝนโปรยลงมา ลมแม่น้ำม้วนพัดเข้ามาภายในห้อง แต่ไม่มีผู้ใดทราบว่านอกม่านมุ้งเกิดเรื่องอันใดแล้ว

หานป๋อโอบกอดฉินเมิ่งเหยา ควบม้าตามทางหลวงมุ่งสู่เมืองเจิ้นเจียง

ฉินเมิ่งเหยากลับคืนสู่ลักษณะราศีดุจนางเซียน หากยังอาลัยอาวรณ์ต่อหานป๋อ เป็นฝ่ายเสนอจูบให้ เปรียบกับราตรีบนหอเชื่อมฟ้ายังปล่อยตัวปล่อยใจยิ่งกว่า

หานป๋อเข้าใจความรู้สึกของนาง ทราบว่าหลังจากแยกจากมาตรว่าความรักยังยืนยาว แต่สภาพเช่นนี้ไม่หวนคืนมาอีก

หานป๋อใช้ใบหน้าเสียดสีกับปรางแก้มนาง กล่าวว่า

"เราผู้เป็นสามีคล้ายยังไม่เพียงพอ"

ฉินเมิ่งเหยาหัวร่อคิก กล่าวว่า

"หากท่านตอนกระทำเรื่องเลวร้าย เผชิญกับกองทัพของจูหวินเหวิน จะทำอย่างไร?"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"อย่างมากพวกเราก็ใช้วิชาอลงกรณ์เข้ารับศึก"

เอ่ยถึงตอนนี้ ฉินเมิ่งเหยาพลันร้องเบาๆ ว่า

"ระวัง"

หานป๋อมองไปข้างหน้าด้วยความตระหนก เห็นกลางท้องถนนมีคนผู้หนึ่งนั่งยองๆ อยู่ คล้ายทำสิ่งของใดตกหล่น รีบรั้งดึงบังเหียนม้าพ่วงพี จึงยกขาหน้าถีบยันขาหลัง ลอยข้ามศีรษะคนผู้นั้น ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ วิ่งต่อไปอีกห้าหกสิบวา ค่อยหยุดลงอย่างช้าๆ

ฉินเมิ่งเหยานิ่งเงียบงัน สีหน้าประหลาดพิกล คล้ายทราบว่านั่นเป็นใคร

หานป๋อบังเกิดความสงสัยอยากรู้ กระตุ้นม้ากลับไป

คนผู้นั้นคล้ายไม่ทราบว่าเมื่อครู่เกิดเรื่องใด ยังควานหาตามพื้นดิน พึมพำว่า

"ผู้ใดขโมยดาบเราไป? ผู้ใดขโมยดาบเราไป?"

สุ้มเสียงคุ้นหูอยู่บ้าง หานป๋อเพ่งตามองถึงกับปากอ้าตาค้างไป

คนผู้นี้ผมเผ้ายุ่งเหยิงหน้าตามอมแมม สวมใส่เสื้อผ้าซอมซ่อหากยังจดจำออกว่าเป็นบุตรชายหม่าเยี่นหมิง ทั้งเป็นศิษย์หลวงจีนไร้คำนึง นามหม่าจิ้นเซิง

มันความจริงเป็นอัจฉริยะรุ่นหลังของยุทธจักร แต่เพราะหลงผิดชั่ววูบ กลับกลายเป็นคนเสียสติ

หม่าจิ้นเซิงแม้เป็นศัตรูคู่แค้นของหานป๋อ แต่หากมิใช่มันปรักปรำให้ร้าย หานป๋อก็ไม่ได้รับวาสนาในคราเคราะห์ ตอนนี้ยังโอบกอดนางเซียนแนบกับอ้อมอก ดังนั้นมีแต่ความสมเพชเห็นอกเห็นใจมัน ปราศจากความแค้นอันใด ซึ่งความจริงหานป๋อลืมเลือนมันไปแล้ว

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"อาจบางทีสำหรับกับมัน การเสียสตินับเป็นเรื่องดี พวกเรา

ไปกันเถอะ”

หานป๋อหันหัวม้าเดินทางต่อ ควบม้าไปสิบกว่าลี้ ฉินเมิ่งเหยากล่าวเบาๆ ว่า

“ป๋อหลาง ที่เบื้องหน้ามีคนสกัดขัดขวาง เราสองสามีภรรยาเล่นการละเล่นกับพวกมัน ดีหรือไม่?”

พันธุมารของหานป๋อก็บังเกิดความตื่นตัวขึ้น กล่าวว่า

“ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าต้องสนิทสนมกับท่านอีกครั้ง ค่อยยอมปลดปล่อยท่านกลับสู่เรือนฌาน”

ฉินเมิ่งเหยาจุมพิตมันเบาๆ กล่าวว่า

“ฟูจวินมีคำสั่ง ผู้เป็นภรรยาย่อมปฏิบัติตาม”

พลางลอยตัวขึ้น หลุดพ้นจากอ้อมอก ถลันหายลับกับดงไม้ข้างทาง ความสวยงามของท่าร่าง สะกดจนหานป๋อตาค้างไป

เมื่อควบม้าต่อไปอีกครึ่งลี้ บนเส้นทางเบื้องหน้ายืนเรียงรายด้วยผู้คนมากหลายดักรออยู่

หานป๋อกลัวม้าโดยสารได้รับบาดเจ็บ ชิงกระโดดลงจากหลังม้า ไล่มันไปพักผ่อนเล็มหญ้า จากนั้นตบดาบเหยี่ยวที่กลางหลัง ก้าวยาวๆ เข้ารับหน้า หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นสหายเก่าทั้งหลาย นับเป็นเกียรติแก่เราผู้แซ่หานนักกลับทำให้ทุกท่านตรากตรำเดินทางมาน้อมรออยู่ที่นี้”

คนขวางทางกลับเป็นพุทธนอกรีตจงจุงอิว หรืออีกนัยหนึ่งหลี่จิ่งหลง เซียนไม่แก่เฒ่า คร่าขวัญเจี๋ยฝู หมีฉิงกับอู่เม่ย ยังมีไป่ฟางหัวผู้งามเฉิดโฉม

ไป่ฟางหัวใช้แววตาที่แปลกประหลาดมองดูมัน กลับสับสนจนหานป๋อคาดเดาความในใจของนางไม่ออก

หลี่จิ่งหลงกับเซียนไม่แก่เฒ่ามีสีหน้าเป็นปรกติ คล้ายกับ

อาการบาดเจ็บทุเลาหายดี หานป๋อชมดูจนลอบตื่นตระหนก คิดไม่ถึงพวกมันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำถึงเพียงนี้ ไม่ถึงหกชั่วยามก็ทุเลาหายดี

ไป่ฟางหัวทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ป๋อหลางใช่ประหลาดใจที่พวกเราคำนวณร่องรอยของท่านได้อย่างชัดแจ้งถึงเพียงนี้หรือไม่?"

หานป๋อเห็นฝ่ายตรงข้ามจัดกำลังเช่นนี้ แสดงว่าหมายมั่นฆ่ามันให้จงได้ หากมิใช่มีฉินเมิ่งเหยาหนุนหลัง คืนนี้คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ยามนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงคุณหนูไป่บอกว่ามีน้ำใจต่อข้าพเจ้า ที่แท้เพียงเป็นวิชาเสน่ห์หญิง ทั้งลอบทิ้งเครื่องหมายบนร่างข้าพเจ้า จึงสามารถล่วงรู้ร่องรอยข้าพเจ้า ระดมกำลังสกัดฆ่าฟันบิดา ไป่ฟางหัวท่านใจดำอำมหิตจริงๆ"

ไป่ฟางหัวกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"สองประเทศทำสงคราม ไหนเลยมีน้ำใจส่วนตัวได้ ป๋อหลางเมื่อจากไป ก็ไม่สมควรกลับมา สร้างความลำบากใจแก่ผู้คน"

เซียนไม่แก่เฒ่าแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ไป่เจี้ยวจู่ (ประมุขนิกายแซ่ไป่) ไม่ต้องเปลืองคารมมากความ เด็กน้อยนี้หากไม่กำจัด สุดท้ายจะกลายเป็นผังปานคนที่สอง"

หลี่จิ่งหลงหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ให้เราคร่ากุมมันส่งมอบต่อเจี้ยวจู่ ก็จะดึงดูดพันธุมารของมันมาจนหมดสิ้น"

เจี่ยฝูคิดกล่าวกระไร พลันส่งเสียงไออย่างรุนแรง ใบหน้ากลายเป็นขาวซีดกว่าเดิม

หานป๋อลอบชมเชยฝีมือของเจ้าอารามมุ่นเมฆผู้ล่วงลับ สายตากลับจับจ้องมองไป่ฟางหัว กล่าวว่า

"ที่แท้คุณหนูไปกลายเป็นไปเจี้ยวจู่แล้ว ต้องขอแสดงความยินดีด้วย ขอถามท่านทำเครื่องหมายบนร่างผู้น้องอย่างไร?"

หมีฉิงยกมือปิดปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ตอนนี้แผ่นดินเป็นของนิกายบัญชาฟ้าเราแล้ว เจ้าเอี้ยนอ๋องมีกำลังอ่อนด้อย ต่อให้สามารถหลบหนีกลับนครซุ่นเทียน ก็มีชีวิตอีกไม่กี่วัน พรรคมังกรพิโรธเสียฐานที่มั่น ทอดตาทั่วหล้าไม่มีผู้ใดแข็งข้อกับนิกายเราได้ ท่านนับเป็นผู้เปรื่องปราดคนหนึ่ง มิสู้สวามิภักดิ์ต่อเจี้ยวจู่ ให้เราสองพี่น้องร่วมปรนนิบัติท่าน ให้ท่านเสพสุขในโลกมนุษย์ไยมิใช่ดีกว่าหนีกระเซอะกระเซิงเช่นนี้?"

หลี่จิ่งหลงกลับจดจำความแค้นของหนึ่งดาบนั้น ตวาดว่า

"หมีฉิงหุบปากให้กับเรา มันไม่อาจมีชีวิตรอดพ้นจากคืนนี้ไหนเลยหนีกระเซอะกระเซิงได้?"

อู่เม่ยร้องโอยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าดูไม่ออกว่าหัวใจของเจี้ยวจู่ผูกพันอยู่กับป๋อหลาง เช่นเดียวกับพวกเราหรือ? หากท่านฆ่ามัน เจี้ยวจู่จะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

นางปีศาจเหล่านี้ทั้งจริงทั้งหลอก บันดาลให้ผู้คนทั้งรักและแค้นต่อพวกนาง

เซียนไม่แก่เฒ่าจะอย่างไรถือกำเนิดจากฝ่ายธัมมะ ไม่อาจทนดูพฤติการณ์ของหมีฉิงกับอู่เม่ย จึงตวาดว่า

"วิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง ให้เราทดสอบดูว่าพันธุมารของมันร้ายกาจเพียงไหนเถอะ"

ไป๋ฟางหัวพลันตวาดคำ "ช้าก่อน" เคลื่อนกายเข้าหาหานป๋อ กล่าวว่า

"หานป๋อท่านยังไม่เข้าใจสถานการณ์เฉพาะหน้าหรือ? จูหวินเหวิน

สืบทอดกองกำลังทั้งหมดของจูหยวนจาง เหนือล้ำกว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องร้อยเท่า หากท่านหลงงมงายตามมัน เฉกเช่นขาตั๊กแตนต้านล้อรถ อย่าว่าแต่ด่านเฉพาะหน้าท่านก็ผ่านไม่ได้ หากท่านยินยอมให้ฟางหัวสะกดวิชามารของท่านไว้ ฟางหัวสาบานว่าจะปรนนิบัติท่านไปชั่วชีวิต”

หานป๋อยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายังถูกท่านหลอกลวงไม่พอหรือ?”

ไป่ฟางหัวผงกศีรษะกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของป๋อหลาง และไม่โทษว่าท่าน เป็นฟางหัวไม่ดีเอง”

ถอนใจเบาๆ แล้วกล่าวต่อ

“กล่าวตามความสัตย์ ฟางหัวยินดีเห็นท่านตายอย่างลือลั่นยังดีกว่าเห็นสภาพอันทอดอาลัยของท่านในภายหน้า หลังจากที่ท่านตายแล้ว ฟางหัวจะจัดตั้งป้ายวิญญาณ ยึดถือท่านเป็นสามี”

หานป๋อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“บุรุษใดที่ท่านไม่ยึดถือมันเป็นสามี?”

ไป่ฟางหัวหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ถลึงมองมันอย่างคับแค้นจากนั้นล่าถอยกลับไป สุ้มเสียงกลับกลายเป็นเย็นชา กล่าวว่า

“ลงมือเถอะ ไม่ต้องไว้ไมตรีใดๆ”

หมีฉิงกับอู่เม่ยล้วนงงงันวูบใหญ่

เจี๋ยฝูเปล่งเสียงหัวร่อ สะอึกเข้าหาหานป๋อพร้อมกับเซียนไม่แก่เฒ่า หลี่จิ่งหลงขยับกายวูบ ก็อ้อมถึงด้านหลังหานป๋อดุจภูตพราย

พลังฝีมือของมันอยู่ในระดับเดียวกับเหลี่ยวจิ้นฉานจู่ ครานี้เสียทีเพราะคำนวณผิดพลาด หาใช่พลังฝีมือเป็นรองหานป๋อไม่

หานป๋อพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“พวกท่านเข้าใจว่าสามารถเชือดเราผู้แซ่หานโดยง่ายดาย ก็ผิด

อย่างมหันต์แล้ว ไป่เจี้ยวจู่เข้าใจว่า เราผู้เสเพลไม่ทราบว่าท่านทิ้งเครื่องหมายบนร่างข้าพเจ้าหรือ?"

พลางยกมือแหวกเส้นผม ล้วงมุกเล็กๆ ออกมาลูกหนึ่งงอนิ้วดีดขึ้นสู่ท้องฟ้า หัวร่องอหายกล่าวว่า

"มุกเล็กๆ นี้สามารถส่งกลิ่นหอม ช่วยให้สัตว์เลี้ยงที่พวกท่านเลี้ยงไว้สูดดมล่วงรู้ร่องรอยข้าพเจ้า บิดาก็ดำเนินแผนซ้อนแผน ล่อลวงพวกท่านออกมา ซึ่งความจริงจอมยุทธ์ล่างติดตามหลังเราผู้เสเพลตลอดเวลา หากไม่เชื่อเรา ผู้เสเพลจะให้เขาแสดงฝีมือให้พวกท่านชมดู"

ไป่ฟางหัวและพวกได้ยินมันกล่าวด้วยความเชื่อมั่น ไม่คล้ายเป็นวาจาแปลกปลอม ทั้งเห็นหานป๋อทั้งที่ทราบว่าพวกนางมีความสามารถฆ่ามัน ยังไม่หวั่นวิตก ทั้งไม่มีความคิดหลบหนี ล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

หากผู้มาเป็นล่างฟานหวิน อย่างนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีความมั่นใจจัดการ

พวกนางที่สามารถสกัดหานป๋อในที่นี้ ดูไปคล้ายง่ายดาย แท้ที่จริงไม่ทราบทุ่มเทแรงกายแรงใจมากน้อยเท่าใด

อันจิตมุกติดตามศัตรูนี้เป็นวิชาเร้นลับของสำนักมาร มิใช่อาศัยจมูกของสัตว์หน้าขน หากแต่พึ่งพาประสาทสัมผัสของผู้ลงมือ มีลักษณะคล้ายกับใช้วิชาพลังจิต ก่อนอื่นทำการคัดเลือกศิษย์ที่มีพรสวรรค์ด้านพลังจิต ผ่านการฝึกอย่างยาวนาน จวบจนเกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อจิตมุกซึ่งจัดสร้างด้วยกรรมวิธีลับเฉพาะ สามารถค้นพบตำแหน่งของจิตมุกในรัศมีสิบลี้ มีความเร้นลับพิสดารยิ่ง

พวกนางพอทราบว่าหานป๋อกลับเข้าสู่นครอิงเทียนฝู่ ทั้งคาดเดาว่ามันต้องใช้เส้นทางทางบกไล่กวดตามกองเรือของเจ้าเอี๋ยนอ๋อง จึงวางตัว

ศิษย์ที่มีความสามารถพิเศษทางด้านนี้อยู่บนเส้นทางที่หานป๋ออาจเร่งรุดผ่านจำนวนสามคน ส่วนพวกนางเฝ้าอยู่สันเขา ซึ่งสามารถใช้แสงสะท้อนของแสงจันทร์ติดต่อสื่อสารกับคนทั้งสาม หลังจากได้รับข่าวสารก็คำนวณเส้นทางของหานป๋อ จึงสกัดมันไว้ได้

ความจริงพวกนางเข้าใจว่าหานป๋อพอช่วยเหลือหนีเหนียงออกมา ก็จะไปจากนครหลวง มิคาดเด็กน้อยที่รั้งอยู่หนึ่งชั่วยามจึงยอมจากไป ทำให้พวกนางแทบคลาดจากกัน

หานป๋อพอกล่าวเหลวไหลจนจบความ เข้าใจว่าฉินเมิ่งเหยาจะลงมือ มิคาดรอบบริเวณเงียบสงบหามีความเคลื่อนไหว

ไป๋ฟางหัวระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ป๋อหลางชมชอบก่อกวนวุ่นวายจริงๆ ความตายกรายถึงศีรษะยังเล่นลวดลายอีก"

หานป๋อหน้านิ่วคิ้วขมวด ประนมมือกล่าวว่า

"จอมยุทธ์ล่าง อย่าได้กลั่นแกล้งเด็กน้อยแล้ว"

ทุกผู้คนขณะจะหัวร่อเย้ยหยัน เสียงลมพลันดัง กิ่งไม้แห้งท่อนหนึ่งพุ่งขวับออกจากในดงไม้ซ้ายมือ มุ่งใส่เซียนไม่แก่เฒ่า

ไป๋ฟางหัวและพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เพียงคำนวณจากคนผู้นี้สามารถซ่อนตัวอยู่ในระยะประชิดใกล้โดยไม่ถูกพบเห็น เกรงว่าอีกฝ่ายหากมิใช่ล่างฟานหวิน ก็สมควรเป็นผังปานแล้ว

เซียนไม่แก่เฒ่าแค่นเสียงอย่างเย็นชา โบกแส้ปัดใส่กิ่งไม้แห้งท่อนนั้น

กิ่งไม้แห้งถูกแส้ปัดกวาดร่วงหล่นลงกับพื้น

เซียนไม่แก่เฒ่าพลันแค่นเสียงหนักๆ ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่งตวาดโพล่งว่า

"ล่างฟานหวิน?"

ทุกผู้คนใจหายวาบ ทราบว่าเซียนไม่แก่เฒ่าพลาดท่าเสียทีคราหนึ่ง

หานป๋อยักไหล่ กล่าวว่า

“ยังต้องให้เราผู้เสเพลลงมือหรือ? จอมยุทธ์ล่างคนเดียวก็สามารถจัดการกับพวกท่านแล้ว”

หลี่จิ่งหลงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ล่างฟานหวินท่านไม่อาจเห็นแสงสว่างหรือ? เราคนเดียวก็สามารถจัดการกับท่านแล้ว”

หานป๋อเห็นมันเปลือกนอกเกรี้ยวกราดจิตใจขลาดเขลา ต้องลอบหัวร่อในใจ เย้ยหยันว่า

“นอกจากจันทราบนท้องฟ้าแล้ว ไหนเลยมีแสงสว่าง ท่านใช่เสียสติหรือไม่”

ไป่ฟางหัวพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคำหนึ่ง เจี๋ยฝูและพวกทั้งสามรีบผละจากหานป๋อ ล่าถอยกลับมาข้างกายนาง จัดขบวนพยุหเตรียมรับมือกับมือกระบี่ที่มีชื่อสะท้านแผ่นดินผู้นี้

หานป๋อหัวร่อจนตัวงอ กล่าวว่า

“ล่างฟานหวินไหนเลยหนีกระเซอะกระเซิงเช่นนี้ เพียงเพราะถูกผู้คนข่มขู่จนขวัญฝ่อ สมองจึงไม่ปราดเปรียวขึ้นมา

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

“ซึ่งความจริงภายในเพียงหลบซ่อนด้วยโจรเฒ่าฟั่น เพียงแต่วันนี้เซียนไม่แก่เฒ่าเสื่อมสูญพลังมากหลาย พอรับสิ่งของซึ่งแฝงกำลังสามชั่ง กลับเข้าใจว่าหนักถึงสิบชั่ง ช่างน่าหัวร่อแทบตายแล้ว”

ด้วยขีดความสามารถของไป่ฟางหัว ยังถูกหานป๋อก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัย เด็กน้อยนี้กล่าวมีเหตุผล หนึ่งเดียวที่ไม่ชอบด้วยเหตุผลคือ มันไฉนเปิดเผยร่องรอยตัวเองออกมา หรือว่ารำคาญในการมี

ชีวิตสืบไป

หานป๋อร้องอีกว่า

"พุทธนอกรีตมิใช่คิดท้าสู้กับล่างฟานหวินหรอกหรือ? รีบเข้าดงไม้ไปชมดู รับรองว่าท่านจะได้พบกับโจรเฒ่าฟันที่จัดการง่ายดายกว่า"

หลี่จิ่งหลงความจริงคิดเข้าดงไม้ไปตรวจดู พอได้ยินมันปลุกปลอบเช่นนี้ กลับไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยง่ายดาย

ไป่ฟางหัวหวนนึกถึงเมื่อครู่พอเข้าใกล้หานป๋อ เคยสูดได้กลิ่นหอมรวยรินจากร่างมัน ยังเข้าใจว่าหนึ่งชั่วยามที่ผ่านมาหานป๋อไปเที่ยวหอนางโลม ยามนี้พลันใจสั่นสะท้าน ทราบว่าคนในดงไม้เป็นใคร ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้ฟางหัวมิอาจไม่เชื่อสายตาของภูตบดีแล้ว หานป๋อท่านเป็นดาววาสนาจริงๆ อภัยที่ฟางหัวไม่ส่งแล้ว"

เซียนไม่แก่เฒ่าและพวกหันมามองดูไป่ฟางหัวอย่างงุนงง

หานป๋อหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง ชักดาบเหยี่ยวออกมา กลับเป็นฝ่ายเดินเข้าหาพวกนาง ตวาดว่า

"คิดจากไปไหนเลยง่ายดายถึงเพียงนั้น เมิ่งเหยารีบออกมาคุมเชิงให้แก่เราผู้เป็นสามี บิดาจะเชือดพวกนางให้หมดสิ้น แต่จะละเว้นองครักษ์ทั้งสอง เพราะว่าพวกนางมีมโนธรรมต่อเราผู้เป็นสามีอยู่บ้าง"

พร้อมกับเสียงดัง พลังดาบอันน่าตระหนกแผ่คุกคามใส่ศัตรู

ฝีเท้าของมันเป็นจังหวะจะโคนชนิดหนึ่ง ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความเชื่อมั่นอันกล้าแข็ง และพลังสภาวะอันแกร่งกร้าวของมัน

ทุกผู้คนพอได้ยินชื่อเมิ่งเหยา ล้วนบังเกิดความระย่นย่อ เพียงต่างจากที่ได้ยินชื่อล่างฟานหวินอยู่บ้าง

ฉินเมิ่งเหยาปรากฏกายขึ้นที่ด้านหลังทั้งหมด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟูจวินลงมืออย่างเต็มที่ เราผู้เป็นภรรยาจะช่วยโห่ร้องตะโกน

หนุนให้กับท่าน"

หานป่องงงันวูบชะงักเท้าลง ร้องโพล่งว่า

"เมิ่งเหยาล้อเล่นกระมัง? หรือจะให้ข้าพเจ้าคนเดียวสู้กับมารร้ายมากมายถึงเพียงนี้?

มาตรว่าการศึกใกล้ปะทุ แต่ไปฟางหัวและพวกยังรับฟังจนหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

หลี่จิ่งหลงเห็นหานป่อพอชะงักเท้าลง พลังสภาวะก็อ่อนโทรมลง จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา เคลื่อนกายไปเบื้องหน้าดุจสายฟ้ากางนิ้วทั้งสองควักใส่ลูกตามัน อีกมือหนึ่งใช้วิชามือเปล่าชิงอาวุธตะปบใส่ดาบเหยี่ยว

ขณะเดียวกันเจี๋ยฝูก็ลงมือ กระบี่อ่อนกลับกลายเป็นเงากระบี่สิบกว่าสาย จ่โจมใส่ปีกด้านข้างของหานป่อ

ขอเพียงสามารถจัดการกับหานป่อโดยเร็ว ก็ไม่ต้องเกรงกลัวฉินเมิ่งเหยาถึงเพียงนั้นแล้ว

หานป่อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ตัวโง่งมทั้งสองหลงกลแล้ว"

พลางใช้ดาบปานประกายสายฟ้า ฟันติดต่อกันสองดาบ พลังสภาวะที่ขาดกลางคล้ายขาดหายคล้ายต่อเนื่อง แฝงพลังดาบที่น่าตระหนกแยกย้ายฟันใส่คนทั้งสอง

ขณะเดียวกันฉินเมิ่งเหยาชักกระบี่ปีกบินออกถือมัน คุกคามเข้าหาไป่ฟางหัว เซียนไม่แก่เฒ่า กับหมีฉิงและอู่เม่ย

พลังกระบี่ครอบคลุมใส่แต่ไกล มิให้พวกนางปลีกตัวไปจัดการกับหานป่อได้

ไป่ฟางหัวยกมือถอนดึงปิ่นปักผมออกมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตกลง เราเจี๋ยวจู่ฉวยโอกาสทวงถามความแค้นของการสังหาร

อาจารย์จากคุณหนูเมิ่งเหยา”

สีหน้าฉินเมิ่งเหยาสงบราวน้ำนิ่ง กล่าวว่า

“เสาะหาข้าพเจ้าก็ได้ แต่เมิ่งเหยาไม่กล้ารับความดีความชอบข้าพเจ้าเพียงรับหน้าที่บีบบังคับอาจารย์ท่านออกจากนครอิ้งเทียนฝู่ อื่นๆ เป็นเรืองของล่างฟางหวิน”

ไป่ฟางหัวงงงันวูบหนึ่ง

ฉินเมิ่งเหยาพลันถอยกายไปหนึ่งก้าว รั้งกระบี่กลับพลางกล่าวว่า

“เพียงแต่เมื่อครู่ไป่เจี้ยวจู่แบ่งแยกสมาธิ เมิ่งเหยาสามารถพิชิตท่านได้คมกระบี่แล้ว”

ไป่ฟางหัวทอดถอนใจกล่าวว่า

“ไม่ทราบคุณหนูเมิ่งเหยาเชื่อหรือไม่ ฟางหัวรักหานป๋อจริงๆ ดังนั้นจิตใจไม่จดจ่อ ความคิดต่อสู้ไม่รวมตัว”

ยามนั้นหานป๋อต่อสู้กับหลี่จิ่งหลงและเจี๋ยฝูเป็นพัลวัน ตอนแรกจำแนกไม่ออกว่าผู้ใดมีเปรียบกว่า

เซียนไม่แก่เฒ่าคิดหมายลงมือ น่าแค้นใจที่ฉินเมิ่งเหยาแม้รั้งกระบี่กลับ แต่รู้สึกว่าพลังสมาธิของนางยังควบคุมมันแต่ไกล ทำให้ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

ฉินเมิ่งเหยามองดูไป่ฟางหัว ส่ายหน้ากล่าวว่า

“เจี้ยวจู่กล่าวผิดแล้ว ท่านความจริงไม่ได้รักผู้ใด เพราะว่าที่ท่านรักคือตำแหน่งและอำนาจ ท่านอาจหลอกหานป๋อได้ แต่ไม่อาจหลอกลวงเมิ่งเหยา”

สีหน้าไป่ฟางหัวเย็นชายะเยียบลง จากนั้นปรากฏแววเลื่อนลอยขึ้น ก้มศีรษะกล่าวว่า

“อาจบางทีเป็นเช่นนี้”

จากนั้นตวาดคำ “ลงมือ” พลางพุ่งปราดไปเบื้องหน้า ปิ่นยาว

กรีดวาดเป็นเส้นสายอันลึกล้ำสุดจะหยั่ง บังเกิดเป็นเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ ปิดสกัดเส้นทางรุกของฉินเมิ่งเหยาไปสิ้น

เซียนไม่แก่เฒ่า หมีฉิงกับอู่เม่ยสะอึกเข้ามาจากทางซ้ายขวา ประสานเสริมกับไป่ฟางหัว จู่โจมใส่ฉินเมิ่งเหยาอย่างสุดกำลัง

ก่อนที่หานป๋อจะประมือกับหลี่จิ่งหลงและเจี๋ยฝู ความจริงมีจิตใจปลอดโปร่ง มิคาดพอถูกมารร้ายทั้งสองพัวพันไว้ แทบถึงกับร้องคร่ำครวญออกมา

เมื่อตอนต่อสู้กันภายในวัง หานป๋อฉวยโอกาสที่หลี่จิ่งหลงคำนวณผิดพลาด ทำร้ายฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บล่าถอย ดังนั้นนึกประมาทศัตรูอยู่บ้าง ทั้งเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ จึงไม่เห็นหลี่จิ่งหลงอยู่ในสายตา

แต่ว่าพอประมือกัน ยอดฝีมือสำนักมารที่มีอายุเกินร้อยปีผู้นี้ก็แสดงออกถึงพลังจู่โจมที่ลึกล้ำสุดจะหยั่ง ทั้งไม่มีวี่แววรับบาดเจ็บเพียงดูจากการที่มันทุเลาหายดีโดยเร็วถึงเพียงนี้ แสดงว่า วิชามารของมันบรรลุถึงขั้นน่าตระหนกเพียงไหน

ส่วนเจี๋ยฝูซึ่งถูกเจ้าอารามมุ่นเมฆฟาดใส่กลางหลังหนึ่งฝ่ามือไม่ทราบใช้วิชาสำนักมารอันใด สะกดอาการบาดเจ็บไว้ ลงมือประสานหนุนเสริมกับหลี่จิ่งหลง บีบวงต่อสู้แคบเล็กลงทีละน้อย

ยามนั้นหลี่จิ่งหลงเปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นกรงเล็บ จากกรงเล็บกลายเป็นหมัด จากหมัดแปรเป็นดรรชนี พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงสามครั้งครา จี้ใส่คมดาบของดาบเหยี่ยว พลังลมอันหนักหน่วงดุจทำนบทลายแล่นมาตามตัวดาบในบัดดล

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง ถอยปราดไปด้านหลัง

มันความจริงคิดดึงดูดพลังของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้ เพื่อใช้จัดการกับเจี๋ยฝู มิคาดพลังของหลี่จิ่งหลงแฝงความเย็นเยือกสายหนึ่ง ยามตื่น

ตระหนกรีบใช้เคล็ดวิชารับการทุบตี อาศัยพลังทั้งตรงและย้อนกลับทำการคลี่คลายสลาย แต่สถานะที่ชิงเป็นฝ่ายรุกกลับสูญสิ้นไป

เจี๋ยฝูที่ถูกมันฟาดฟันล่าถอยเห็นเป็นโอกาสเหมาะ สลับเท้าอ้อมถึงด้านหลังหานป๋อ กระบี่อ่อนในมือกลับกลายเป็นเงากระบี่แน่นขนัดสาดครอบคลุมใส่หานป๋อ คล้ายกับหานป๋อเปิดช่องโหว่ที่ด้านหลัง เสนอตัวเข้าหาเอง

หลี่จิ่งหลงหลังจากทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ทำลายเพลงดาบปานอาชาสวรรค์พาดผ่านของมันเป็นผลสำเร็จ สร้างความยินดียิ่ง ล่าถอยแล้วสะอึกเข้ามาใหม่ ผนึกกำลังกับเจี๋ยฝู กลุ้มกระหนาบใส่หานป๋อทั้งหน้าหลัง

เสียงติงดังสะท้านทั่วทางหลวง กระบี่ปีกบินของฉินเมิ่งเหยาปะทะกับปิ่นยาวของไป่ฟางหัวแล้ว

ล่างฟานหวินกับเหลียนซิ่วซิ่วยืนเคียงคู่อยู่บนดาดฟ้าของเรือใบปล่อยให้ลมราตรีของแม่น้ำแยงซีเกียงโชยมาปะทะหน้า

คนถือท้ายเรือคือฟั่นป้ากับบริวารของมัน ผู้ร่วมทางนอกจากเอี๋ยนเอียนหยูแล้ว ยังมี “อาคันตุกะ” ผู้หนึ่ง มันคือหมอใหญ่ฉังที่ทำร้ายซ่างกวนเฟยกับจี๋ซีซีถึงแก่ชีวิต

ลมแม่น้ำโชยพัด ผมเผ้าที่ข้างหูเหลียนซิ่วซิ่วพัดพลิ้วอย่างเป็นธรรมชาติ เพิ่มพูนชีวิตชีวาให้แก่นางอีกหลายส่วน

ล่างฟานหวินยกมือไพล่หลัง มองดูสายน้ำที่ไหลเชี่ยว ซึ่งสะท้อนภาพจันทร์กระจ่างกลางเวหา

เหลียนซิ่วซิ่วขยับเคลื่อนกายเล็กน้อย ใช้หัวไหล่แนบชิดกับมือกระบี่ไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

“นครหลวงเกิดเรื่องอันใด? เหตุใดแว่วเสียงปืนใหญ่ดังมา?”

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"จูหยวนจางตายแล้ว"

เหลียนซิ่วซิ่วสะท้านทั้งร่าง ดวงตาทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง เมื่อปราศจากหงอู่ฮ่องเต้ แผ่นดินไยมิใช่ตกอยู่ในสภาพที่เหล่าผู้ครองแคว้นแย่งกันตั้งตัวเป็นใหญ่?

ล่างฟานหวินระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"วิชาทำนายทายทักของภูตบดีร้ายกาจยิ่ง ดูออกว่าจูหยวนจางไม่อาจผ่านช่วงเฉลิมพระชนมพรรษา ชะตากลั่นแกล้งคน ไม่ว่าเจ้าชีวิตหรือสามัญชนล้วนไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวถามว่า

"ฟานหวินทราบได้อย่างไรว่าฝ่าบาทสวรรคตแล้ว?"

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

"จูหยวนจางเจ้าความคิด ถนัดวิชาต่อสู้ช่วงชิง หากเขายังมีชีวิตอยู่ ฝ่ายกบฏไหนเลยเป็นคู่มือด้วย จูหยวนจางยิ่งไม่ใช้ปืนใหญ่สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายไปทั่วนครหลวง ดังนั้นเสียงปืนใหญ่พอดังเท่ากับเป็นการลั่นระฆังมรณะของเขา แผ่นดินคงต้องวุ่นวายอีกหลายปี"

เหลียนซิ่วซิ่วแอบอิงเข้าอ้อมอกของเขา ดึงมือเขาโอบรอบเอวของนาง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ฟานหวินไม่เป็นห่วงคุณหนูเมิ่งเหยากับสหายของนางหรือ?"

ล่างฟานหวินถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้เรายิ่งมายิ่งเชื่อว่า ทุกสิ่งลิขิตแน่นอน ห่วงใยไปก็ห่วงใยสูญเปล่า อย่าว่าแต่หากพวกมันเกิดการเพลี่ยงพล้ำ เราจะรู้สึกได้ซิ่วซิ่วยังคงดื่มด่ำกับทัศนียภาพของแม่น้ำแยงซีเกียงเถอะ"

เหลียนซิ่วซิ่วค่อยสลัดความในใจ หงายหน้าไปด้านหลัง ซบกับไหล่บ่าของเขา กล่าวว่า

"ซิ่วซิ่วถือว่าหนีตามชายคนรักไปหรือไม่?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนเช่นกัน ก่อนหลังทั้งสองครั้ง ล้วนนำตัวหญิงงามออกจากนครหลวง สถานการณ์คลับคล้ายถึงเพียงนั้น นี่มิใช่ชะตาเป็นอะไร จี้ซีซีถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต เขาจะไม่ปล่อยให้เหลียนซิ่วซิ่วซ้ำรอยเดิมอีก

เหลียนซิ่วซิ่วฉลาดหลักแหลม เห็นอีกฝ่ายนิ่งครุ่นคิด ก็หลับตาลง ดื่มด่ำกับการอยู่ร่วมกับมือกระบี่เพียงหนึ่งเดียวที่สามารถต่อกรกับผังปาน

พลันได้ยินล่างฟานหวินทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนในทำเนียบสิบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ตอนนี้เหลือเพียงเรา ผู้แซ่ล่างกับโจรท่องโดดเดี่ยว ผู้ใดคาดคิดว่าชั่วระยะเวลาครึ่งปี จะเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินเช่นนี้?"

เหลียนซิ่วซิ่วลืมตาขึ้น มองดูสายน้ำที่ไหลหลั่งไม่ขาดสาย ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

วังต้องห้าม

ในห้องทรงพระอักษรของหงอู่ฮ่องเต้ ผู้ที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะลายมังกรคือจูหวินเหวินซึ่งเปลี่ยนเป็นชุดลายมังกร

ท่านผู้หญิงกงนั่งอยู่ด้านข้าง หวงจื่อเฉิงกับฉีไท่ยืนอยู่ข้างโต๊ะรายงานความคืบหน้าล่าสุดต่อจูหวินเหวิน

จูหวินเหวินแม้เหน็ดเหนื่อยอยู่บ้าง แต่สีหน้าลิงโลดถึงที่สุด

ในที่สุดจูหวินเหวินก้าวขึ้นสู่บัลลังก์มังกรเป็นผลสำเร็จ ขอเพียงเสร็จราชพิธีฝัง "พระศพปลอม" ของหงอู่ฮ่องเต้ จะก้าวขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ที่สองแห่งราชวงศ์หมิง

ยามนั้นหวงจื่อเฉิงกล่าวว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องมีแต่ทัพเรือชานตุงคุ้มครองส่ง ทั้งร่องรอยตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา นอกจากติดปีกโบยบิน ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายกลับถึงรังเก่าได้"

ท่านผู้หญิงกงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านหวงอย่าได้ประมาทศัตรู เจ้าเอี้ยนอ๋องได้รับการยกย่องจากผู้เป็นบิดา ยากที่จะจัดการโดยง่ายดาย เซิงเต้าเอี่ยนในสังกัดยิ่งเจ้าอุบาย ได้รับยกย่องเป็นเสนาธิการในและนอกราชการคู่กับตี้หวี่สือแห่งพรรคมังกรพิโรธ ไม่อาจดูแคลนได้"

ฉีไท่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้พวกมันมีปัญญาเทียบเท่าจิวยี่ขงเบ้ง ก็ไม่มีเรี่ยวแรงพลิกฟ้า ตอนนี้แผ่นดินตกอยู่ในมือเส้าจู่ (นายน้อย) แล้ว เจ้าเอี้ยนอ๋องมีขุมกำลังเพียงหนึ่งมณฑล อาศัยอะไรแข็งข้อกับฝ่าบาท ส่วนพรรคมังกรพิโรธสูญเสียฐานที่มั่น ทั้งสูญเสียไพร่พลจำนวนมาก ยิ่งไม่เป็นที่น่าวิตก"

จูหวินเหวินกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นข้าสมควรกรีธาทัพใหญ่ กวาดล้างกบฏเอี้ยนอ๋องให้สิ้นซากหรือไม่?"

หวงจื่อเฉิงส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"เรื่องนี้รีบร้อนไปกลับไม่บรรลุ เรื่องสำคัญเฉพาะหน้าคือปรับฐานกำลังในบ้านเมือง กำจัดขุนนางปุ๋นบู๊ที่เห็นอกเห็นใจกบฏเอี้ยนอ๋องไป รอจนแผ่นดินรวมเป็นใจเดียว ค่อยขุดรากถอนโคนเจ้าผู้ครองแคว้นอื่นจึงเหมาะสมกว่า"

ท่านผู้หญิงกงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่เปิดโอกาสให้เจ้าผู้ครองแคว้นอื่นที่สุมหัวกับกบฏเอี้ยนอ๋องได้พักผ่อนหอบหายใจ?"

ฉีไท่กล่าวเสริมว่า

"ไทเฮาโปรดพิจารณาโดยปราดเปรื่อง เจ้าเอี้ยนอ๋องไม่น่าวิตกที่น่าปวดเศียรเวียนเกล้าคือภูตบดีซวีเย่ออู๋ หากมันพักรักษาตัวหายดีย้อนกลับมาตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกเรา เกรงว่ายากจัดการได้ ดังนั้นต้องฉวยโอกาสที่ฟ้าประทานนี้ ถอดถอนขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ที่มีความสัมพันธ์กับมันออกจากตำแหน่ง จัดสรรผู้คนที่พวกเราไว้วางใจเข้าแทนที่"

จูหวินเหวินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองกล่าวมีเหตุผล"

พลางหันไปกล่าวกับท่านผู้หญิงกงว่า

"พระมารดา ขอเพียงสามารถคร่ากุมเข่นฆ่ากบฏเอี้ยนอ๋องอื่นๆ ไยต้องหวั่นวิตก?"

ท่านผู้หญิงกงมีความรู้สึกว่า บุตรชายผู้นี้คล้ายเติบใหญ่ในชั่วข้ามคืน จึงผงกศีรษะเห็นพ้อง หันไปกล่าวกับฉีไท่และหวงจื่อเฉิงว่า

"ไม่ว่ากบฏเอี้ยนอ๋องสามารถหลบหนีกลับถึงนครซุ่นเทียนหรือไม่ ถึงอย่างไรพรรคมังกรพิโรธยังเป็นภัยร้ายแรง ดูจากการที่พวกมันล้มล้างพรรคฮวงโห แสดงว่าบนเส้นทางน้ำยังไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือด้วย หากปล่อยให้พวกมันตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน จะเสริมความยิ่งใหญ่อีกครา ดังนั้นภารกิจเฉพาะหน้าคือรักษาเกาะมังกรพิโรธเอาไว้ แล้วค่อยกำจัดขุมกำลังที่มันเพาะสร้างอยู่ที่ทะเลสาบตังถิงกับตามลำน้ำ ขอเพียงฝ่าบาทสามารถครอบครองแม่น้ำแยงซีเกียงทั้งสายไว้ เจ้าผู้ครองแคว้นอื่นคิดกบฏ ก็ไม่อาจก่อการร้ายได้"

ฉีไท่ขันอาสาว่า

"เรื่องนี้มอบหมายให้กระหม่อมไปจัดการ ตราบใดที่กระหม่อมมีลมหายใจอยู่ จะไม่ปล่อยให้พรรคมังกรพิโรธก่อหวอดได้"

ท่านผู้หญิงกงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พรรคมังกรพิโรธแม้มีมือดีคับคั่ง แต่เหตุการณ์เปลี่ยนผันขอเพียงพวกเราทำตามแผนเดิม เชิญยอดฝีมือที่ซ่อนเร้นออกมา บวกกับขุมกำลังอันกล้าแข็งของพวกเรา พรรคมังกรพิโรธคงเหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว"

จากนั้นกล่าวกับบุตรชายว่า

"ลูกเรายังไม่ออกคำสั่งแต่งตั้งท่านฉีเป็นแม่ทัพใหญ่ปราบโจรกบฏอีก?"

จูหวินเหวินปฏิบัติตาม ออกปากแต่งตั้ง ฉีไท่กับหวงจื่อเฉิงพากันคุกเข่าลงที่หน้าโต๊ะลายมังกร รับการแต่งตั้งด้วยความยินดี

พริบตานี้ ศูนย์กลางการต่อสู้ช่วงชิงหันเหไปยังเกาะมังกรพิโรธกลางทะเลสาบตังถิง

ปิ่นปักผมของไป่ฟางหัวเห็นแน่ชัดว่าจะแทงถูกฉินเมิ่งเหยา นางเซียนจากเรือนฌานเมตไตรยพลันพลิ้วถอยไปหลายเชียะ กระบี่ปักบินดีดกระดอนขึ้น ฟันขวางออกอย่างแช่มช้า พานกวาดถูกปิ่นปักผมพอดี

พลังที่ไป่ฟางหัวทุ่มเทใส่ปิ่นปักผม คล้ายดินโคลนถมลงสู่ท้องทะเล สาบสูญไปจนไร้ร่องรอยไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย สร้างความแตกตื่นจนล่าถอยกลับไป

เซียนไม่แก่เฒ่าทางซ้าย อู่เม่ยกับหมีฉิงทางขวาเห็นเช่นนั้นพากันสะอึกมาจากสองฟากข้าง หนึ่งแส้ปัดสองเลาขลุ่ยโหมจู่โจมใส่มือกระบี่หญิงแห่งยุค

มุมปากฉินเมิ่งเหยาประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ พลิ้วกายเข้าหาไป่ฟางหัว ขณะเดียวกันประกายกระบี่กระจ่างจ้า พลังกระบี่ธาตุธรรมชาติแหวกฝ่าอากาศดังซี่ซี่ เซียนไม่แก่เฒ่ายังดีอยู่ ส่วนอู่เม่ยกับหมีฉิงไม่

ทันปะทะอาวุธกัน ก็ถูกนางคุกคามถอยห่าง

ไป่ฟางหัวเพิ่งถอยกายไปห้าก้าว กระบี่ปีกบินก็จู่โจมถึงเบื้องหน้า แม้แต่เซียนไม่แก่เฒ่ายังไม่อาจสกัดยับยั้งฉินเมิ่งเหยาได้

อีกด้านหนึ่งบังเกิดเสียงตังดังขึ้น

หานป๋อหัวร่อฮาฮา พลันขยับเคลื่อนขวางฟันดาบกลับหลัง พอดีฟันถูกกระบี่อ่อนของเจี๋ยฝูทางด้านหลัง กระแทกฝ่ายตรงข้ามถอยไปสองก้าวปากกล่าวว่า

"ดึกดื่นปานนี้ยังไม่กลับบ้านไปนอน ไม่กลัวเผชิญกับภูตผีวิญญาณร้ายที่ถูกท่านทำร้ายถึงแก่ชีวิตหรือ?"

ดวงตาเจี๋ยฝูทอประกายชั่วร้ายอำมหิต แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ความตายกรายถึงศีรษะ ยังปากพล่อยอีก?"

พลางถลันถึงอีกด้านหนึ่งของหานป๋อ โบกแขนเสื้อข้างซ้ายซัดเข็มเล็กละเอียดดุจขนวัว ซึ่งมุ่งทำลายพลังลมปราณกลุ่มหนึ่งใส่ร่างท่อนล่างของหานป๋อ

ยามนั้นหลี่จิ่งหลงก็เร่งรุดมา พลิกสองมือวูบ เพิ่มพู่กันเหล็กหนึ่งยาวหนึ่งสั้นรวมสองด้าม พู่กันยาวมีความยาวสามเชียะ พู่กันสั้นมีขนาดเท่ากับพู่กันทั่วไป มองปราดเดียวก็ดูออกว่าใช้ในแนวทางหวาดเสียวอันตราย

แม้แต่ตอนต่อสู้กับเหลียวจันฉานจู จอมมารรายซึ่งมีอายุสูงวัยที่สุดผู้นี้ยังไม่ใช้อาวุธคู่นี้ แสดงว่ามันซุกงำประกายไว้ ทั้งเป็นที่ทราบว่ามันอาฆาตแค้นหานป๋อถึงที่สุด ต้องปลิดชีวิตอีกฝ่ายให้จงได้

หานป๋อพลันรู้สึกมีพลังพู่กันคุกคามมา ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้น

หลี่จิ่งหลงโถมถึงเบื้องหน้ามัน พู่กันสั้นมุ่งใส่ลำคอ พู่กันยาว

กวาดใส่ชายโครง พู่กันยังไม่บรรลุถึง พลังลมก็แผ่พุ่งออกจากปลายแหลมของพู่กัน

หานป๋อกู่ร้องดังยาวนาน ห้วงสมองปรากฏภาพกระบวนท่าในม้วนภาพเทพประยุทธ์ขึ้น มือซ้ายตบฟาดลง กระแทกอาวุธลับอันชั่วร้ายของเจี๋ยฝูแตกกระจาย ดาบเหยี่ยวเขี่ยวูบ เสียงเช้งเมื่อกระแทกพู่กันที่กวาดใส่ชายโครงพันห่าง ทั้งยังหงายร่างหลบเลี่ยงจากพู่กันที่แทงมายังคอหอย ขณะเดียวกันก็ตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยหลี่จิ่งหลงกลับคำนวณจังหวะเวลา และตำแหน่งแห่งที่อย่างแม่นยำ

หลี่จิ่งหลงหัวร่อฮาฮา พู่กันที่จู่โจมใส่คอหอยมันเปลี่ยนกระบวนท่าแต่กลางคัน กระชากดึงมา ใช้ด้ามพู่กันกระทุ้งใส่ปลายเท้าของหานป๋อ

เสียงปังคราหนึ่ง ทั้งสองสะท้านทั้งร่างถอยห่างไป

หลี่จิ่งหลงลอบตื่นตระหนก ร่ำร้องในใจ ‘พันธุมารอันร้ายกาจนัก’ กลับต้านทานรับท่าจู่โจมที่แฝงพลังเกือบร้อยปีของมันได้

หานป๋อกลับลอบคร่ำครวญในใจ มันอาศัยเคล็ดวิชารับการทุบตีทำการคลี่คลาย ค่อยต้านทานการจู่โจมอย่างต่อเนื่องของฝ่ายตรงข้ามได้ ปัญหาอยู่ที่ฝ่ายตรงข้ามมีเจี๋ยฝูคอยช่วยเหลือ ทุกครั้งล้วนมีโอกาสพักหายใจ ขณะที่ตนเองไม่มีความมีเปรียบเช่นนี้

เจี๋ยฝูจู่โจมกระบี่อ่อนเข้ามาอีก พลังกระบี่เย็นเยียบแผ่พุ่งใส่ขมับซ้ายของมัน

ขณะที่หานป๋อรับศึกหนักอยู่ ฉินเมิ่งเหยาก็จู่โจมใส่ไป่ฟ่างหัวห้ากระบี่ ทั้งยังกีดกันเซียนไม่แก่เฒ่ากับอู่เม่ยกับหมีฉิง อยู่นอกวงต่อสู้

นางเข้าสู่วิถีกระบี่ของใจกระบี่กระจ่างแจ้ง มิเพียงศึกษาคู่มือข้างกายทั้งสี่จนปรุโปร่ง แม้แต่สภาพการต่อสู้ทางด้านหานป๋อ ก็ไม่รอดพ้นจากจิตแห่งปัญญาของนาง

ไป่ฟางหัวเรียนรู้วิชามารจนมีความสำเร็จเหนือกว่าตันอี้หยูผู้เป็นอาจารย์ครึ่งขั้น หากฉินเมิ่งเหยามิต้องแบ่งแยกสมาธิไปรับมือกับเซียนไม่แก่เฒ่าตลอดจนอู่เม่ยกับหมีฉิง นางมั่นใจว่าสามารถจัดการกับไป่ฟางหัวในสิบกระบวนท่า แต่เมื่อเพิ่มผู้คนอีกสามคน นางก็อย่าคิดหมายทำร้ายไป่ฟางหัวได้

นี่เป็นเพราะก่อนหน้านี้เซียนไม่แก่เฒ่าสิ้นเปลืองพลังลมปราณกับการต่อสู้กับศัตรูพวกมาก ใช้วิชาฝีมือได้ไม่ถึงครึ่ง ไม่เช่นนั้นนางไม่แน่ว่าจะเอาชัยได้หรือไม่

นางยังล่วงรู้ว่าหานป๋อตกอยู่ในห้วงคับขัน อาจพ่ายแพ้ถึงแก่ชีวิตได้ทุกเมื่อ

หลี่จิ่งหลงกับเจี๋ยฝูล้วนเป็นมารร้ายที่กลอกกลิ้งราวจิ้งจอก ไม่ว่ายทธการหรือวิธีการต่อสู้ล้วนเผ็ดร้อนอำมหิต หานป๋ออย่าคิดหมายฉกฉวยโอกาสหวังโชคช่วยได้

หลังจากทำความเข้าใจกับสภาพของศัตรูและฝ่ายตน ฉินเมิ่งเหยาก็กำหนดวิธีการขึ้น

กระบี่ปีกบินดีดกระดอนขึ้น กลับกลายเป็นเงากระบี่เต็มท้องฟ้าครอบคลุมใส่เหล่าศัตรูดุจห่าฝน

ไป่ฟางหัวถูกเฉินเมิ่งเหยารุกไล่จนมือไม้ปั่นป่วน พลันรู้สึกว่าแรงกดดันลดทอนลง ขณะจะตีโต้กลับไป กลับเห็นกระบี่ปีกบินกรีดวาดที่เบื้องหน้าปิ่นปักผม คล้ายรุกคล้ายไม่เชิงรุก จนผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก เสียทีที่มีท่าไม้ตาย จนใจที่ไม่อาจใช้ออก ได้แต่ถอยห่างไป เพื่อช่วงชิงเวลาหยุดพักหายใจ

เสียงตังตังสองครา ขลุ่ยของอู่เม่ยกับหมีฉิงไม่ทราบถูกฝ่ายตรงข้ามใช้ฝีมือใดจี้ใส่ พลังกระบี่อันไพศาลแล่นมาตามเลาขลุ่ย สตรีทั้งสองพากันร้องอุทานออกมา ถูกคุกคามล่าถอยไป

พริบตานั้น กลายเป็นเซียนไม่แก่เฒ่าเผชิญกับกระบี่ปีกบินของฉินเมิ่งเหยาแต่ผู้เดียว

ค่ำคืนนี้ผู้เฒ่าสูงศักดิ์ของฝ่ายธัมมะ ซึ่งชื่อเสียงย่อยยับในบั้นปลายผู้นี้ คิดรักษาพลังการฝึกปรือไว้ ไม่ได้ลงมืออย่างสุดกำลังเพียงใช้ยุทธวิธีสู้ฉาบฉวย ตรึงฉินเมิ่งเหยาเอาไว้ ยามนี้เห็นเช่นนั้นฉุกคิดว่าผิดท่า พลันถลันไปทางขวาง คิดเคลื่อนกายถึงข้างกายไป่ฟางหัวแทนที่จะรับศึกเพียงลำพัง

ฉินเมิ่งเหยาใช้เพลงกระบี่ขั้นสุดยอด ค่อยสร้างสภาพการณ์เช่นนี้ได้ ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น พลันถลันร่างวูบหนึ่ง พุ่งปราดถึงหว่างกลางของไป่ฟางหัวกับเซียนไม่แก่เฒ่า กระบี่ปีกบินในมือขวาคล้ายนางแอ่นเหินร่อน กรีดเป็นวงโค้งอย่างสวยงามใส่ไป่ฟางหัวซึ่งพุ่งโถมเข้ามา อีกมือหนึ่งจี้นิ้วใส่เซียนไม่แก่เฒ่า

ยามนั้นอู่เม่ยกับหมีฉิงถอยห่างไปสองวา ยังต้องโคจรพลังสลายพลังกระบี่ธาตุธรรมชาติของฉินเมิ่งเหยา คิดช่วยเหลือก็ทำไม่ได้

เซียนไม่แก่เฒ่าเห็นฝ่ายตรงข้ามแม้เพียงจี้นิ้วมา แต่กระบวนท่าลึกล้ำพิสดาร มิเพียงควบคุมเส้นทางหลบหนีของมัน ที่น่าตระหนกยิ่งกว่าคือท่าดรรชนีของฝ่ายตรงข้ามนี้กลับสะกดจิตใจของมันเอาไว้ ทำให้มันคล้ายตกอยู่ท่ามกลางลมคลุ้มฝนคลั่ง หากทว่าจิตใจบังเกิดความรู้สึกที่สงบอย่างประหลาด ความรู้สึกที่แตกต่างตรงกันข้ามทั้งสองประการนี้ สร้างความตื่นตระหนกแก่มันจนใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเนื่องจากตนเองพลังฝีมือถดถอย สมาธิจิตใจจึงถูกฝ่ายตรงข้ามสะกดไว้

เซียนไม่แก่เฒ่าตวาดก้อง ฝืนใจตวัดแส้ปัดขึ้น ใช้วิชากันหีบกวาดแส้ปัดใส่นิ้วมือศัตรู เพียงหวังว่าไป่ฟางหัวสามารถตรึงฝ่ายตรงข้ามไว้ มันค่อยมีโอกาสหนีเอาชีวิตรอดไป

ไป่ฟางหัวหลักแหลมเพียงไหน พอเห็นสภาวะจู่โจมของ

ฉินเมิ่งเหยา ก็ทราบว่านางมุ่งเป้าไปที่เซียนไม่แก่เฒ่า จึงลอบแค่นหัวร่อในใจ คาดว่าไม่ว่าฉินเมิ่งเหยาร้ายกาจเพียงไหน ขณะที่แบ่งพลังฝีมือครึ่งหนึ่งมาที่ตนเอง อย่าคิดหมายจู่โจมสังหารปรมาจารย์ฝ่ายธัมมะเช่นเซียนไม่แก่เฒ่าได้ ในเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว นางขยับปิ่นปักผมเป็นวงหลายวง ประทับใส่ฉินเมิ่งเหยา มิเพียงไม่อาจจำแนกสภาพจริงหรือเท็จ ทั้งยังแผ่พุ่งพลังดังซี่ซี่ จู่โจมใส่ฉินเมิ่งเหยา หมายมั่นตรึงฉินเมิ่งเหยาเอาไว้

อู่เม่ยกับหมีฉิงก็มีพลังฝีมือกล้าแข็ง ฟื้นฟูกำลังโดยเร็ว ขลุ่ยทั้งสองเลาก่อเกิดเป็นเงาอันแน่นขนัด กดคุกคามใส่ฉินเมิ่งเหยาประหนึ่งผนังเหล็กกำแพงทองแดง

พวกนางได้รับบทเรียนมาแล้ว จึงใช้วิชามารอย่างเต็มที่ หนุนเสริมกันและกัน ไม่ปล่อยให้ถกฉินเมิ่งเหยาแยกย้ายจู่โจมทำลายทีละคน

ทางฝ่ายหลี่จิ่งหลงกับเจี๋ยฝูจับตาดูสภาพการต่อสู้ทางด้านนี้ทราบว่าถึงเวลาแล้ว ขอเพียงทำร้ายหานป๋อได้ จะแบ่งแยกสมาธิของนางเซียนนี้อย่างแน่นอน

นับตั้งแต่เปิดฉากต่อสู้กัน มาตรว่าสภาพการต่อสู้หวาดเสียวอันตราย แท้ที่จริงทั้งสองล้วนซุกงำพลังไว้ เพียงใช้ยุทธวิธีเปลี่ยนหน้าชนลิดรอนกำลังของหานป๋อ ไม่เปิดโอกาสให้หานป๋อพักผ่อนหอบหายใจ ยามนี้ค่อยตกลงใจเปิดฉากจู่โจมอย่างสุดกำลัง

ก่อนอื่นหลี่จิงหลงเร่งเร้าพลังมาถึงขีดสุด แผ่พุ่งพลังออกจากปลายแหลมของพู่กัน ใช้พู่กันยาวมุ่งบน พู่กันสั้นจู่โจมล่าง โหมใส่ใบหน้าและท่อนล่างของหานป๋อ มิเพียงระดับความเร็วที่แตกต่างแฝงพลังแกร่งกร้าวอ่อนหยุ่นผิดแผก ความลึกล้ำของพลังฝีมือเป็นที่น่าตระหนกจริงๆ

เจี๋ยฝูกรีดกระบี่อ่อนเป็นประกายเย็นเยียบสายหนึ่ง คนเคลื่อนไหว

ตามกระบี่ พุ่งชนใส่หานป๋ออย่างหักโหม เน้นความรวดเร็ว ดุดัน และชั่วร้ายอำมหิต ทำให้ศัตรูบังเกิดความรู้สึกยากต่อต้านได้

เปลือกนอกของหานป๋อถูกกลุ้มกระหนาบจนเรี่ยวแรงอ่อนโทรม แต่พันธุมารของมันเป็นสุดยอดของสำนักมาร สามารถสะกดข่มวิชาฝีมือของสำนักมาร บวกกับบรรลุถึงขั้นธรรมมารร่วมกระแส พลังธรรมและพลังมารสองชนิดหมุนเวียนไม่ขาดตอน ที่สิ้นสูญเพียงเป็นเรี่ยวแรง แต่พลังลมปราณสมบูรณ์เปี่ยมล้น ขณะที่พลังกดดันพลันเพิ่มพูน ยังไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง กลับกระโดดปราดขึ้น ดาบเหยี่ยวก่อเกิดเป็นคลื่นดาบหนุนเนื่อง ครอบคลุมใส่ศัตรูที่เบื้องล่างทั้งสอง

ไม่ว่าหานป๋อร้ายกาจเพียงไหน ก็ยากรับมือกับการจู่โจมอย่างสุดกำลังของมารร้ายทั้งสองได้

หากเปลี่ยนเป็นผังปานหรือล่างฟานหวิน ก็ได้แต่ใช้ยุทธวิธีต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงจากสภาพเสียเปรียบ

หลี่จิ่งหลงกับเจี๋ยฝูเห็นเช่นนั้นยินดียิ่ง หานป๋อลอยอยู่กลางอากาศ แม้สามารถหลบรอดจากการถูกกลุ้มกระหนาบทั้งหน้าหลังชั่วคราว แต่ไหนเลยดำรงอยู่นานไว้ ดังนั้นพากันใช้พลังดูดรั้ง คิดตรึงหานป๋อเอาไว้ กระทั่งหลบหนียังทำไม่ได้

การต่อสู้ดำเนินถึงตอนนี้ ล้วนถึงเวลาตัดสินชี้ขาดแล้ว

ชีวิตจิตใจของฉินเมิ่งเหยาผูกติดกับชายคนรัก ดังนั้นล่วงรู้จิตใจของหานป๋อ ใช้กระบี่ปักบินดุจเขากวางเลียงผา จี้ใส่ปลายแหลมของปิ่นปักผมไป่ฟางหัว แต่ปราศจากเสียงอาวุธปะทะกันดังขึ้น

ไป่ฟางหัวเห็นฉินเมิ่งเหยาโง่เขลาถึงขั้นหักล้างกำลังภายในกับนาง สร้างความลิงโลดยินดี เมื่อเร่งเร้าพลังอย่างสุดกำลัง พลันพบว่าผิดท่า

รู้สึกว่ากระบี่วิเศษของฝ่ายตรงข้ามเบาหวิวเว้งว้าง พลังที่แฝง

ไปกับปิ่นปักผมของตนเองคล้ายหินใหญ่ถมลงสู่ท้องทะเล สาบสูญจนไร้ร่องรอย ค่อยฉุกคิดว่าหลงกล

นี่ก็ยากตำหนิไปฟางหัว ไหนเลยคาดคิดว่าในครรภธรรมของฉินเมิ่งเหยาซ่อนพันธุมาร หาเกรงกลัวพลังมารของนางไม่ ยามนั้นมิเพียงสลายท่าจ่โจมอันรนแรง ทั้งยังหยิบยืมพลังของนางใช้จัดการกับเซียนไม่แก่เฒ่า

หมากของฉินเมิ่งเหยาตานี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง หากไปฟางหัวล่วงรู้วิธีการของนาง ดำเนินการป้องกัน อย่างนั้นนางมิเพียงหยิบยืมพลังไม่สำเร็จ ยังได้รับความเสียหาย

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ยอดฝีมือต่อสู้ช่วงชิง ผลแพ้ชนะต่างกันเพียงเส้นสายใยเดียว ผู้ใดเกิดข้อผิดพลาด ผู้นั้นต้องลิ้มรสของความขมขื่น

ยามนั้นนิ้วเรียวงามของฉินเมิ่งเหยาจี้ถูกแส้ปัดของเซียนไม่แก่เฒ่า ยอดคนที่ได้รับการยกย่องอย่างสูงของฝ่ายธัมมะผู้นี้พลันสะท้านทั้งร่างเคลื่อนถอยไปทางขวาง

ฉินเมิ่งเหยาถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง วกกระบี่ปีกบินกลับมาเซียนไม่แก่เฒ่าขณะสลายพลังที่จี้พุ่งจากปลายนิ้วของฉินเมิ่งเหยา ที่หน้าหลังซ้ายขวาก็ผนึกด้วยพลังกระบี่ดุจสายรุ้ง ต้องตวาดก้อง บังคับแส้ปัดเหยียดตรง ซัดพุ่งจากมือใส่คู่ต่อสู้ ขณะเดียวกันสองมือร่ายรำเป็นเงาฝ่ามือนับพันนับหมื่น ต่อสู้ดิ้นรนเป็นครั้งสุดท้าย

ขณะนั้นประจวบกับอู่เม่ยกับหมีฉิงเร่งรุดมาถึง จึงจู่โจมใส่ฉินเมิ่งเหยาอย่างสุดกำลัง

พลังกระบี่ของฉินเมิ่งเหยาทวีความเจิดจ้าอีกครา คล้ายถูกก้อนเมฆบังคับลอยขึ้นกลางอากาศ คนคุมกระบี่เหินหาวด้วยระดับความเร็วที่ผู้คนทั่วไปยากแยกแยะได้ กลับกลายเป็นประกายรุ้งสาย

หนึ่ง พุ่งใส่วงต่อสู้ของหานป๋อ

หานป๋อต่อสู้กับหลี่จิ่งหลงและเจี๋ยฝูถึงขั้นตัดสินความเป็นตาย ที่หน้าผากของทั้งสามล้วนปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา สำหรับกับผู้ที่มีวิชามารลึกล้ำเช่นพวกมัน นับเป็นปรากฏการณ์พิเศษ แสดงว่าทั้งสามล้วนทุ่มเทใช้พลังจนเกินเลยขีดจำกัดแล้ว

ยามนั้นกระบี่อ่อนของเจี๋ยฝูเปลี่ยนจากแข็งเป็นอ่อน หวดใส่หานป๋อซึ่งกำลังตกวูบลงมาราวแส้อ่อนเส้นหนึ่ง มิคาดพลังลมสะดุดติดขัด เชื่องช้าไปวูบหนึ่ง ค่อยทราบว่าอาการบาดเจ็บบอบช้ำใกล้กำเริบ ยามตื่นตระหนกไหนเลยกล้าใช้พลังอีก รีบเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ งอเข่าทั้งสองลง ควงกระบี่อ่อนเป็นร่างแหกระบี่ที่เหนือศีรษะ

ก่อนหน้านี้พริบตาที่หานป๋อลอยอยู่กลางอากาศ ก็ต้านทานรับท่าจู่โจมของมารร้ายทั้งสองสิบกว่าครั้งคราว ขณะคับขันจนร่อแร่ พลันรู้สึกว่าพลังกดดันลดทอนลง คล้ายกับนกหลุดจากกรง จึงตวาดก้องฟาดฟันดาบเหยี่ยวใส่พู่กันคู่ของหลี่จิ่งหลงอย่างสุดกำลัง

หลี่จิ่งหลงสะสมพลังมารเกือบร้อยปี ไหนเลยรวบรัดธรรมดาได้ ทั้งทราบว่าฉินเมิ่งเหยาคุมกระบี่มาช่วยเหลือ หากคิดฆ่าหานป๋อนี่เป็นโอกาสครั้งสุดท้ายเท่านั้น

สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นอำมหิต แผ่พลังสภาวะยะเยียบเกรี้ยวกราด พู่กันทั้งคู่เกิดความเปลี่ยนแปลง ในความกล้าแกร่งแฝงพลังเย็นชั่วร้าย ขอเพียงดาบพู่กันกระทบกัน หานป๋อซึ่งเสือมสูญสิ้นพลังมากกว่ามัน ต้องถูกพลังเย็นชั่วร้ายแล่นเข้าสู่เส้นชีพจรอวัยวะภายใน ยากที่จะทุเลาหายดีได้

นับตั้งแต่ประมือถึงตอนนี้ มันเริ่มหยั่งรู้วิธีที่หานป๋อใช้สลายพลังมารของมันได้ แต่คนผู้นี้เก็บซ่อนอย่างมิดชิด รอถึงขั้นตัดสินชี้ขาดค่อยใช้ท่าไม้ตายออก

ยามนี้หานป๋อจิตใจปรุโปร่งแจ่มแจ้ง มาตรว่ายังไม่ถึงขั้นใจกระบี่กระจ่างแจ้งเช่นฉินเมิ่งเหยา แต่ก็ต่างกันไม่มากนัก พลันพบว่าคู่ต่อสู้มีการเปลี่ยนแปลง ในเสียงกู่ดังยาวนาน ห้วงสมองปรากฏภาพม้วนภาพเทพประยุทธ์ขึ้น พริบตานั้นสมาธิจิตใจเข้าสู่ใจฟ้าตามธรรมชาติ รู้สึกว่าพลังธาตุของฟ้าดินหลอมรวมเข้ากับตนเอง ยามรู้แจ้งจึงใช้ดาบเหยี่ยวม้วนจู่โจมลง

นี่เป็นโชควาสนาของหานป๋อ หากมิใช่อาการบอบช้ำของเจี๋ยฝูกำเริบขึ้น ตราครั้งนี้มันคงยากที่จะมีชีวิตรอดได้

เสียงเช้งเช้งดังขึ้นสองครา

ร่างของหานป๋อกระเด็นกระดอนขึ้นไป

ท่าจู่โจมอย่างสุดกำลังของหลี่จิ่งหลงทั้งสองครา คล้ายปะทะกับกำแพงพลังที่ไร้สภาพชั้นหนึ่ง พลังยะเยียบพลังชั่วร้ายล้วนถูกกระแทกสะท้อนกลับมา สร้างความคับข้องแก่มัน จนต้องกลิ้งตัวตามพื้นดินเป็นการคลี่คลาย

เจี๋ยฝูสะกดอาการบาดเจ็บบอบช้ำ ขณะจะฉวยโอกาสที่หานป๋อใช้พลังแทบหมดสิ้นจู่โจมใส่ พลังกระบี่ของฉินเมิ่งเหยาก็บรรลุถึง สร้างความแตกตื่นแก่มันจนรีบเคลื่อนกายออกไป หาไม่ต้องเป็นเป้าจู่โจมของท่ากระบี่เหินหาวของฉินเมิ่งเหยาแล้ว

ไป่ฟางหัวและพวกรีบพุ่งปราดมา แต่ยังซักช้าไปครึ่งก้าว

กระบี่ปีกบินของฉินเมิงเหยากลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบนับร้อยพันสาย สะกดเหล่ามารที่เบื้องล่างเอาไว้ สมทบกับหานป๋อที่กลางอากาศ ยื่นมือโอบรอบเอวของมัน เหินร่อนลงในดงไม้ใต้แสงจันทร์หายลับไปอย่างรวดเร็ว

ไป่ฟางหัวและพวกพอรุดถึงข้างกายหลี่จิ่งหลงซึ่งเพิ่งดีดกายขึ้นต้องหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงด้วยขุมกำลังของพวกนาง ยังไม่อาจ

จัดการกับฝ่ายตรงข้ามทั้งสองได้

เซียนไม่แก่เฒ่ายืนตัวแข็งทื่อกับที่ ใบหน้าที่เรียบลื่นอ่อนเยาว์ดุจทารก พลันปรากฏริ้วรอยเหี่ยวย่นอันซับซ้อน ทอดถอนใจคำหนึ่ง กระแทกนั่งลงกับพื้น ในใจบังเกิดความสำนึกเสียใจ เพราะหลงผิดไปชั่ววูบ จึงได้รับผลเช่นวันนี้

ไป่ฟางหัวและพวกล้วนทอดอาลัยไร้วาจา ทราบว่าประตูชี่เหมินของเซียนไม่แก่เฒ่าถูกฉินเมิ่งเหยาทำลายไป พลังฝีมือสูญเสียหมดสิ้น หลังจากนี้ไม่อาจช่วงชิงความเป็นใหญ่ในยุทธจักรอีก

สำหรับกับผู้ยิ่งใหญ่ในยุทธจักรผู้หนึ่ง เช่นนี้ยังดับแค้นใจยิ่งกว่าฆ่ามันเสียอีก

ไหม่ที่สุดต้องแขกอาศ

กองเรืออาศัยม่านราตรีแล่นไปตามสายน้ำ

คาดว่าใช้เวลาเดินเรือประมาณสิบชั่วยาม จะบรรลุถึงเมืองเจิ้นเจียง

นอกจากเวรยามแล้ว ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนนอนพักผ่อน เพื่อสะสมกำลังรับมือกับอนาคตข้างหน้า

หวินชิงกับหวินซู่เฝ้าอยู่ข้างซากสังขารของเจ้าอารามมุ่นเมฆด้วยสีหน้าอันซึมเซา

หวินชิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ศิษย์น้องพักผ่อนสักคราเถอะ ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) บรรลุถึงปณิธาน ศิษย์น้องไม่ควรเศร้าเสียใจไป จนกระทบกระเทือนถึงร่างกาย"

หวินซู่ส่ายหน้าเล็กน้อย กล่าวว่า

"ศิษย์พี่วางใจ หวินซู่ไม่เป็นไร เพียงแต่นึกถึงเรื่องราวที่กาลก่อนไม่ได้นึกถึงเท่านั้น"

หวินชิงนึกถึงหานป๋อ จึงถามเบาๆ ว่า

"ศิษย์น้องสามารถบอกความในใจต่อเราหรือไม่?"

หวินซู่ทอดถอนใจด้วยความสะท้อนใจ ใบหน้าที่งามสดใสปรากฏแววหม่นหมองขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจว่าซือฟ่ไฉนเปลี่ยนฉายานามเป็นหวังฉิง (ลืมรัก) คิดไม่ถึงท่านผู้เฒ่าบำเพ็ญภาวนามาหลายสิบปี ยังไม่อาจลืมเลือนตัวเลวร้ายที่ทรยศสิ้นน้ำใจ ซือฟู่ช่างน่าเศร้านัก"

หวินชิงบังเกิดความคับแค้นใจยากระบาย ยืดกายขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง มองดูท้องฟ้าที่สว่างรำไรทางเบื้องนอก พลันกล่าวว่า

"ในใจศิษย์น้องใช่พลันเพิ่มหานป๋อคนหนึ่งหรือไม่?"

หวินซู่สะท้านขึ้นเล็กน้อย พวงประคำในมือบังเกิดเสียงดังเบาๆ ใบหน้าปรากฏสีแดงซ่านขึ้น ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"หวินซู่ตกลงใจใฝ่รสพระธรรมตั้งแต่แรก อื่นๆ ล้วนไม่จดจำใส่ใจ"

หวินชิงหันกายมา มองดูศิษย์น้องคนเล็กที่นางรักถนอมตลอดมา กล่าวว่า

"ซือฟู่เคยกล่าวไว้ การบำเพ็ญเพียรไม่ต้องจำกัดอยู่ในทวารสงฆ์ ในสถาบันสงฆ์ก็มิใช่มีผู้บำเพ็ญเพียรทั้งสิ้น ดูจากหลิ่งตงไหลกับฟู่อิงเมื่อกาลก่อน ผังปานกับล่างฟานหวินในปัจจุบัน ก็ทราบว่าซือฟู่กล่าวไม่ผิด ศิษย์น้องยังเยาว์วัย มีช่วงวัยสาวอันสดใส หากตัดสินใจเลือกสวดมนต์ภาวนา วันหน้าพบว่าไม่อาจลืมรักได้ เมื่อถึงเวลาไยมิใช่เสียใจก็สายเกิน?"

หวินซู่เพ่งตาคู่งามจ้องจับบนซากสังขารของเจ้าอารามมุ่นเมฆ สีหน้าปรากฏแววเลื่อนลอยขึ้น หาตอบคำไม่

หวินชิงกลับมาที่ข้างกายนาง ทรุดนั่งลงกล่าวว่า

"ศิษย์น้องหากเพื่อตอบแทนบุญคุณสำนักอาจารย์ ครองเพศบรรพชิตตลอดไป วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของซือฟูคงไม่สบายใจอย่าลืมว่าท่านผู้เฒ่าก่อนตายสั่งเสียให้ศิษย์น้องแล้วต่อปรัตยยะ"

หวินซู่พลันอุทานดัง 'อา' ดวงตาทอแววประหวั่นลนลาน ยึดกมแขนเสื้อหวินชิงไว้ กล่าวด้วยน้ำเสียงอ้อนวอนว่า

"ศิษย์พี่สามารถรับปากข้อขอร้องของหวินซู่ประการหนึ่งหรือไม่?"

หวินชิงให้นางบอกออกมา สีหน้าหวินซู่พลันสงบลง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ศิษย์พี่เห็นว่าข้าพเจ้าหลบหนีก็ได้ รอสักครู่ลงจากเรือ หวินซู่จะลำเลียงซากสังขารของซือฟูกลับอารามมุ่นเมฆ นับแต่นี้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวทางโลกอีก"

หวินชิงคิดไม่ถึงว่านางจะกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ ถึงกับอับจนถ้อยคำ ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"เราศิษย์พี่เป็นเพื่อนท่านกลับไปเถอะ"

หวินซู่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ศิษย์พี่ไม่ต้องทำเช่นนี้ หากซือฟูยังมีชีวิตอยู่ หวินซู่อาจโผไปในอ้อมอกของหานป๋อ แต่ตอนนี้ซือฟูลาโลกไป กลับเป็นเหตุให้หวินซู่เห็นซึ้งถึงทางโลก คราครั้งนี้พอกลับถึงอาราม จะตั้งใจบำเพ็ญเพียร สร้างกุศลผลบุญให้แก่ชาวโลก หวินซู่จะไม่ลืมเลือนหานป๋อ มันเป็นความทรงจำช่วงหนึ่งในชีวิตข้าพเจ้า โอ บุคคลเช่นนี้จะให้ผู้คนลืมเลือนได้อย่างไร แต่สักวันหนึ่งหวินซู่ลืมเลือนมันได้ แสดงว่าหวินซู่บรรลุทางธรรมแล้ว"

ยามเช้าตรู่

เหลิงเอี้ยนกลับมายังตึกผู้บัญชาการริมแม่น้ำฉินไหว มันไม่

กล้ากลับมานานวัน ยามนี้ก้าวข้ามธรณีประตู รู้สึกแปลกใหม่พิสดาร ดั่งราวกับชุบชีวิตกลับคืนมาใหม่

พ่อบ้านบ่าวไพร่หญิงรับใช้เห็นเหลิงเอี้ยนกลับมา พากันคุกเข่าต้อนรับอยู่สองฟากข้าง

เหลิงเอี้ยนบังเกิดความภาคภูมิใจ ยามนี้มันเป็นผู้กุมอำนาจที่สุดในนครหลวงรองจากจูหวินเหวิน มิต้องเป็นเช่นกาลก่อน ที่ปรนนิบัติรับใช้หงอู่ฮ่องเต้ด้วยความอกสั่นขวัญแขวนอีก

มันสาวเท้าเข้าสู่เขตตึกใน ยังไม่ทันบรรลุถึงตึกใน หญิงรับใช้ที่ปรนนิบัติเฉินกุ้ยเฟยสองนางรีบออกมารับหน้า กล่าวว่า

"นายผู้เฒ่า กุ้ยเฟย...คิดไปแล้ว"

เหลิงเอี้ยนสะท้านทั้งร่าง ร้องคำ "ว่ากระไร?" ไม่มีเวลาสนใจหญิงรับใช้ทั้งสองนาง พ่งขวับเข้าตึกในไป

เฉินกุ้ยเฟยซึ่งมีชื่อจริงว่าเฉินอี้เจินนั่งสงบอยู่มุมห้อง บนโต๊ะเตี้ยข้างกายจัดวางห่อผ้าใบหนึ่ง

เหลิงเอี้ยนรุดถึงข้างกายนาง คุกเข่าลงข้างหนึ่ง ยึดกุมมือนุ่มนิ่มของนางไว้ กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"อี้เจิน ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เฉินกุ้ยเฟยชักดึงมือขวากลับมาเบาๆ ลูบคลำใบหน้ามัน กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"จูหยวนจางตายแล้ว ตันเจี้ยวจู่ก็ตายแล้ว ในนครหลวงไม่มีวัตถุเรื่องราวที่อี้เจินอาลัยอาวรณ์อีก"

เหลิงเอี้ยนงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราเล่า?"

เฉินกุ้ยเฟยยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ท่านยินยอมละทิ้งทุกสิ่ง ติดตามอี้เจินจากไปหรือไม่?"

เหลิงเอี้ยนพิศดูใบหน้านาง ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"อี้เจิน ให้เวลาพวกเราบ้าง ได้หรือไม่? เราเข้าใจว่าการตายของเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกาย) สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่ท่าน แต่ทุกประการจะถูกชะล้างจางเบาบางไป ตอนนี้พวกเราบรรลุถึงเป้าหมายที่วาดหวังไว้แล้ว โลกทั้งใบใหม่หมดจด พวกเราจะจูงมือกันรับสิ่งใหม่ๆ ใช้ชีวิตที่แม้แต่เซียนวิเศษยังอิจฉา"

เฉินกุ้ยเฟยทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจอี้เจิน อี้เจินไม่เชื่อว่ามีความรักที่แน่วแน่ไม่แปรผันผู้คนล้วนเห็นแก่ตัวมาแต่กำเนิด เช่นท่านพ่อกับท่านแม่ ท่านผู้บัญชาการเข้าใจผิดแล้ว การตายของตันเจี้ยวจู่ไม่ส่งผลกระทบใดต่อเรา เมื่อวานเราชมดูการแสดงของเหลียนซิ่วซิ่ว พลันจำแนกไม่ออกว่าบนเวทีหรือเบื้องล่างเป็นการแสดง โอ ท่านดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ของท่านต่อไปเถอะ ตราบใดที่เจ้าเอี้ยนอ๋องยังไม่ตาย พรรคมังกรพิโรธยังไม่กำจัด ท่านจะได้รับลาภยศสรรเสริญ แต่เมื่อแผ่นดินตกเป็นของจูหวินเหวิน ท่านต้องตัดสินใจว่าจะรั้งอยู่หรือจากไป ไป่ฟางหัวกับท่านผู้หญิงกงจะไม่ปล่อยให้คนนอกที่ล่วงรู้เรื่องราวของนิกายบัญชาฟ้ามีชีวิตอยู่ในโลก"

เหลิงเอี้ยนผุดลุกขึ้น กล่าวด้วยความถือดีว่า

"อี้เจินไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนี้ นอกจากตันอี้หยูแล้ว เราเหลิงเอี้ยนไม่เห็นอื่นๆ อยู่ในสายตา"

เฉินกุ้ยเฟยถอนใจเบาๆ คิดกล่าวแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ ลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย

เหลิงเอี้ยนกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ท่านยังคิดจากไปหรือ?"

เฉินอี้เจินหยิบฉวยห่อผ้าหนีบอยู่ที่ใต้ซอกแขน กล่าวว่า

"อย่าได้ดูแคลนไป่ฟางหัว ในความเห็นเรา นางยังร้ายกาจกว่าตันอี้หยูอีก ไม่เช่นนั้นหลี่จิ่งหลงกับเจี๋ยฝูไหนเลยยอมยกให้นางเป็นประมุขนิกาย? ที่อี้เจินคิดกล่าวล้วนบอกกล่าวแล้ว ในใจรู้สึกสงบเป็นสุข หากท่านผู้บัญชาการไม่อาจปล่อยวางลาภยศสรรเสริญ ก็ปล่อยให้อี้เจินจากไป ขออย่าได้ขัดขวางเรา จึงไม่เสียทีที่อี้เจินรอท่านกลับมาล่ำลา อี้เจินยิ่งไม่ต้องการประทับความทรงจำที่ไม่ดีงามต่อท่านผู้บัญชาการอยู่ในห้วงสมอง"

เหลิงเอี้ยนสะท้านทั้งร่าง เหม่อมองนางอย่างตะลึงลาน

เฉินอี้เจินแอบอิงร่างกับอ้อมอกมัน หอมแก้มันเบาๆ จากนั้นล่าถอยไป

เหลิงเอี้ยนถามโพล่งว่า

"ท่านคิดจากไปจริงๆ? ในใจท่านใช่มีบุรุษอื่นหรือไม่?"

เฉินกุ้ยเฟยฝืนยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านหมายถึงหานป่อหรือ? อี้เจินยังไม่บังเกิดความรักต่อเด็กผู้นี้ การไปของอี้เจินครั้งนี้ ไม่แน่ว่าจะครองผ้ากาสาวพัสตร์ หรือเสาะหาป่าเขาที่ไร้ผู้คน ผ่านชีวิตที่เหลืออยู่ ตอนนี้แม้แต่เรายังไม่อาจบอกกล่าวได้"

พลางหันหลังให้ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"คราก่อนตอนที่ลงมือต่อท่านพ่อด้วยอำมหิต อี้เจินตกลงใจว่าหลังจากเสร็จเรื่อง จะลงสู่ปรภพไปส่งข่าวต่อท่านแม่ ชีวิตความจริงเป็นภาระอันหนักอึ้ง ทั้งเหลวไหลและสร้างความปวดร้าวแก่ผู้คน อี้เจินเหน็ดเหนื่อยยิ่ง เพียงคิดนึกถึงปัญหาบางประการอย่างสงบเพียงลำพัง"

กล่าวจบ เดินช้าๆ ไปยังประตูใหญ่

เหลิงเอี้ยนมองดูเงาหลังนางจนหายลับกับนอกประตู หัวใจ

ปวดแปลบปลาบ แต่ไม่ได้ติดตามออกไป

คิดไม่ถึงช่วงเวลาที่ไต่เต้าสู่จุดสูงสุด พบกับความสำเร็จ พลันสูญเสียสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดไป

ฉินเมิ่งเหยากับหานป๋อจูงมือกันตัดผ่านดงไม้ข้ามเนินเขา เพิ่งผ่านดงไม้ที่กินบริเวณนับร้อยลี้แห่งหนึ่ง รู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตาใต้แสงสีสายัณห์ แม่น้ำแยงซีเกียงไหลหลั่งผ่านใต้หน้าผามุ่งสู่ตะวันออก

ฉินเมิ่งเหยาแย้มยิ้มด้วยความยินดี แอบอิงเข้าสู่อ้อมอกหานป๋อให้มันโอบกอดแนบแน่น ค่อยชี้มือไปยังสายน้ำเบื้องล่าง กล่าวว่า

"จากที่นี้ไปอีกร้อยลี้ จะบรรลุถึงเมืองเจิ้นเจียง ด้วยฝีเท้าของป๋อหลาง ไม่ถึงหนึ่งชั่วยามจะได้พบกับเวี่ยเอ๋อ ซวงเอ๋อของท่านแล้ว"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ฟังจากปากคำเมิ่งเหยา คล้ายคิดแยกจากข้าพเจ้าแล้ว"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"แต่งงานคล้อยตามสามี หากป๋อหลางต้องการให้ผู้อื่นเป็นเพื่อนท่านถึงเมืองเจิ้นเจียง เราผู้เป็นภรรยาไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตาม?"

หานป๋อยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"เราผู้เป็นสามีไหนเลยเป็นคนยึดยาดถึงเพียงนั้น พวกเราแยกจากกันในลักษณะนี้เถอะ"

จากนั้นกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"ได้รับการลดตัวลงหาจากนางเซียน จนบัดนี้เราหานป๋อคล้ายยังอยู่ในห้วงความฝัน ยากที่จะเชื่อว่าเป็นความจริง โอ เราผู้แซ่หานมีบุญวาสนาใด กลับได้รับรักจากเมิ่งเหยา?"

ฉินเมิ่งเหยาหมุนตัวมา ยกสองมือโอบรอบคอของมัน เสนอจูบอย่างร้อนแรง หอบหายใจพลางกล่าวว่า

"เมิ่งเหยาเพียงเป็นคนธรรมดา อย่าได้ยกยอผู้อื่นไป ก่อนจากกันเมิ่งเหยาขอน้อมเตือนฟูจวินประโยคหนึ่ง อย่าได้สร้างความผิดหวังแก่พันธุมาร"

หานป๋อแทบถูกรสจูบของฉินเมิ่งเหยาหลอมละลาย พอฟังกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ทำอย่างไรจึงไม่สร้างความผิดหวังแก่พันธุมาร?"

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอประกายความรัก จับจ้องมองดวงตาของมัน กล่าวว่า

"ในโลกนี้สรรพชีวิตล้วนมีจำกัด มีแต่การงอกเงยจึงไม่มีที่สิ้นสุด ขอเพียงฟูจวินสามารถรักษาความเจริญงอกงามของพันธุมารให้เกิดความก้าวหน้า เกิดความเปลี่ยนแปลงไม่หยุดยั้ง จนบรรลุความสมบูรณ์พร้อม จึงไม่เสียทีที่ผู้เฒ่าเช่อปลูกฝังและฝากความหวังต่อท่าน ป๋อหลางเข้าใจเจตนาของเมิ่งเหยาหรือไม่?"

หานป๋อโน้มหน้าลงประทับปิดปากของนาง หล่อหลอมความรักและจิตวิญญาณ แฝงไว้ด้วยความอาลัยอาวรณ์ต่อการพรากจาก แล้วค่อยผละจากนาง หัวร่อฮาฮา ประสานมือกล่าวว่า

"เราผู้เป็นสามีขอรับการสั่งสอน พร้อมกันนั้นข้าพเจ้ามีลางสังหรณ์ว่า หลังจากแยกจากครั้งนี้ เราผู้แซ่หานจะไม่มีวันพบเห็นนางเซียนท่านกลับเข้าสู่โลกหล้าอีก"

ฉินเมิ่งเหยาพลิ้วกายเข้าหา พัวพันมันไว้อีกครา ตาคู่งามทอแววประหลาดพิกล หลังการจูบที่ลึกล้ำ ค่อยถอยห่างมา กล่าวว่า

"ห้ามมิให้ท่านกล่าวเหลวไหล หรือว่าท่านหักใจไม่ไปเยี่ยมเมิ่งเหยาที่เรือนฌานอีก?"

ลมยามเย็นโชยพัดจากแม่น้ำ จนเรือนผมและเสื้อผ้าของฉินเมิ่งเหยาพัดพลิ้วปลิวไสว คล้ายกับเทพธิดาที่เตรียมเหาะเหินจากไป

หานป๋อชมดูจนตะลึงลาน ตะกุกตะกักว่า

"ต่อให้ถูกล่ามโซ่ผูกมัดเท้าไว้ หลังการศึกที่เกาะมังกรพิโรธ ข้าพเจ้าแม้คืบคลานก็จะคืบคลานไปยังเรือนฌานเมตไตรย เพื่อชมดูให้รู้แน่ เมิ่งเหยาวางใจเถอะ"

ฉนเมิ่งเหยาพลันกลับคนสู่ความสงบราวนานนง ตลอดจนราศอันสูงสง่า ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เช่นนี้จึงว่าง่าย อย่าลืมฝากความระลึกถึงและขอขมาต่อทุกคนแทนเมิ่งเหยาด้วย"

พลางพลิ้วถอยไปด้านหลัง จนหายลับกับใต้หน้าผา

หานป๋อติดตามถึงริมหน้าต่าง เห็นฉินเมิ่งเหยาเหินร่อนดุจเมฆขาวหย่อมหนึ่ง ทิ้งตัวลงบนหินใหญ่ริมแม่น้ำ ซึ่งอยู่ต่ำลงไปห้าวา ทั้งยังโบกมือเป็นเชิงอำลา

หานป๋อมองดูนางหักกิ่งไม้แห้งท่อนหนึ่ง ใช้เป็นเครื่องมือข้ามแม่น้ำไป ในใจบังเกิดอารมณ์ความรู้สึกประดังสับสน อดแหงนหน้ากู่ร้องดังยาวนานมิได้

ฉินเมิ่งเหยาหักใจไม่เหลียวหน้ามา ถลันหายลับกับดงไม้ฝั่งตรงข้าม

กองเรือของเจ้าเอี้ยนอ๋องบุกฝ่าปากด่านนอกเมืองเจิ้นเจียง แล่นช้าๆ เข้าเทียบท่าข้ามที่ไร้ผู้คน ซึ่งอยู่ตอนล่างของลำน้ำห่างไปสิบกว่าลี้

ทัพเรือประจำเมืองเจิ้นเจียงยังไม่ล่วงรู้เหตุแปรเปลี่ยนที่นครอิ้งเทียนฝู่ ย่อมไม่กล้าขัดขวาง ปล่อยให้พวกมันฝ่าด่านไป

กองเรือพอเทียบฝั่ง เซิงเต้าเอี่ยนกับจางอี้นำกำลังไปจัดซื้อสิ่งของเครื่องใช้และเสบียงอาหาร

จวงชิงซวงเป็นห่วงหานป๋อ ทั้งเห็นบิดาคิดติดตามเจ้าเอี้ยนอ๋อง

ออกทะเลสู่นครซุ่นเทียน ถึงกับร่ำไห้ไม่หยุด

ผู้เฒ่าซีหนิงกับประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์ผ่านการนั่งโคจรพลังหนึ่งคืน ค่อยมีสติแจ่มใสกว่าเดิม ยามนี้มายังห้องท้องเรือหลักเพื่อลำลาทุกผู้คน

เจ้าเอี้ยนอ๋องกำลังสนทนากับชิฉางเจิง ฟงสิงเลี่ย ขุนนางเฉินลิ่งฟาง เจ้าสำนักซีหนิงและพวก ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"พวกเราพอกลับถึงทะเลสาบต้งถิง จะเตรียมการบุกตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมา ตอนนี้นอกจากพรรคเราแล้ว ยังมีสำนักอธรรมลี้ลับของสิงเลี่ย เมืองภูเขาแหฟ้าของท่านพ่อบุญธรรม มือดีของคฤหาสน์ภูตบดี รวมทั้งหลวงจีนกระบี่และพวกให้การช่วยเหลือ ไม่ว่าจูหวินเหวินเสริมกำลังอย่างไร พวกเราก็หากลัวไม่"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"คุณธรรมอันสูงส่งของท่านทั้งหลาย จูตี้ไม่สามารถตอบแทนได้แต่ปกครองแผ่นดินอย่างเต็มกำลังความสามารถ เพื่อให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข จึงไม่ละอายแก่ใจ"

พลางวางมือลงบนไหล่ฟงสิงเลี่ย กล่าวอย่างจริงจังว่า

"สิงเลี่ยอย่าลืมคำรับรองที่จูตี้ให้ไว้กับท่าน หลังจากเสร็จสิ้นเรื่องราว จะถึงวาระกอบกู้แคว้นอู๋ซวง"

ฟงสิงเลี่ยบังเกิดความตื้นตันใจ รีบกล่าวขอบคุณ

เจ้าเอี้ยนอ๋องมองดูขุนนางเฉินลิ่งฟางที่ผุดลุกผุดนั่ง กล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินวางใจ ในโลกยังไม่มีเรื่องที่หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสองคู่หูทำไม่ได้ ฮูหยินท่านต้องถูกส่งมาทันเวลา เป็นเพื่อนท่านรุดสู่นครซุ่นเทียน เรายังต้องพึ่งพาผู้เฒ่าเฉิน กำหนดนโยบายให้กับราชวงศ์หมิง"

ขุนนางเฉินลิ่งฟางคุกเข่าขอบคุณ แต่สีหน้ายังวิตกกังวลไม่คลาย

ยามนั้นแว่วเสียงกู่ของโจรท่องโดดเดี่ยวเคลื่อนใกล้เข้ามา

ทุกผู้คนยินดียิ่ง ซวีเยี่ยเวี่ยชิงกระโดดปราดขึ้นจากข้างกาย จวงชิงซวง ถลันออกนอกท้องเรือ

ท่ามกลางการเฝ้ารอคอยของทั้งหมด โจรท่องโดดเดี่ยวนำหนีเหนียงเดินเข้าห้องท้องเรือ ที่ด้านหลังตามติดด้วยซวีเยียเวียที่ร้อนรุ่มลนลาน

ขุนนางเฉินลิ่งฟางลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง ตรงเข้ารับหน้าหนีเหนียง ขณะเดียวกันก็ถามโพล่งว่า

"น้องสี่เล่า?"

นี่เป็นคำถามที่ค้างคาใจทุกผู้คน สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับที่โจรท่องโดดเดี่ยวเป็นจุดเดียว

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เด็กน้อยนี้รับหน้าที่หลอกล่อกำลังติดตามไปอีกทาง ทั้งไม่รู้จักใช้ทางลัดตัดข้ามภูเขาเช่นเรา ย่อมมาสายไปบ้าง"

จวงชิงซวงพอฟังต้องร่ำไห้ออกมาอีก เป็นเหตุให้กงจู้อลงกรณ์เหล่าสตรีต้องปลอบโยนวุ่นวาย

ซวีเยี่ยเวี่ยตัดพ้อว่า

"พี่ใหญ่ท่านสมควรรอคอยมัน จะได้รุดมาด้วยกัน"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มประจบ กล่าวว่า

"เราไม่ต้องการให้ท่านอ๋องรอคอยหนีเหนียงจนคลาดเวลาการเดินทาง เอ๊ะ หวินชิงของเราไปที่ใด?"

หวินฉังผู้เป็นภรรยาของเสี้ยงชิงชิวฉุดลากโจรท่องโดดเดี่ยวมาด้านข้าง กล่าวว่า

"หวินชิงให้เราบอกต่อท่านว่า นางกับหวินซู่จะคุ้มครองส่งซากสังขารของเจ้าอารามมุ่นเมฆกลับไปก่อน แม่นางป๋อก็ร่วมทางไป

หลังจากเสร็จเรื่อง หวินชิงจะรุดมาสมทบกับท่านที่ทะเลสาบต้งถิง ท่านไม่ต้องเป็นห่วงความปลอดภัยของพวกนาง เพราะมีมือดีคฤหาสน์ภูตบดีสิบกว่าคนร่วมทางไป”

โจรท่องโดดเดี่ยวแม้ทอดถอนใจ แต่ก็อับจนปัญญา ยามนนเซิงเตาเอียนและพวกทยอยกลับมา ถึงเวลาแยกทางกันแล้ว

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า

“เราจะไม่กล่าวคำขอบคุณ วันหน้าเมื่อพวกเราพบกันใหม่จะเป็นเวลาที่เรากรีธาทัพลงใต้ บุกยึดนครอิ้งเทียนฝู่”

ทุกผู้คนรับคำดังกระหึ่ม แปรความเศร้าโศกของการแยกจากเป็นพลังจิตอันฮึกหาญ ไม่ว่าภายหน้าเต็มไปด้วยขวากหนามเพียงไหน ก็เชื่อมั่นว่าจะบุกบั่นฝ่าด่าน จนพบกับความสำเร็จ

แสงสีสนธยาลำสุดท้ายหายลับกับขอบฟ้า เทพราตรีมาเยือนพสุธา คล้ายบ่งบอกว่าราชวงศ์หมิงเข้าสู่ยุคมืดของการทำศึกภายใน

โจรท่องโดดเดี่ยวพุ่งผ่านดงไม้ มาถึงพื้นที่ว่างในดงไม้ที่ทั้งหมดใช้ซ่อนตัว โบกมือแผ่พุ่งพลังตับกองไฟที่ก่อขึ้น จนรอบบริเวณมืดมิดลง ชั่วครู่ให้หลัง ทั้งหมดค่อยอาศัยแสงเดือนประกายดาวที่สาดลอดลงมากลับคืนสู่การมองเห็นดังเดิม

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“มีคนติดตามมาหรือ?”

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“หานป๋อเล่า?”

จวงชิงซวงร้องไห้จนไร้น้ำตา ได้แต่สั่นสะท้านอยู่ในวงแขนของกู่เชี่ยนเหลียน

โจรท่องโดดเดี่ยวย่อกายลง กล่าวว่า

"พวกเราจัดวางกำลังอยู่ละแวกใกล้เคียงสิบกว่าคน ยังไม่พบเห็นร่องรอยของเด็กแซ่หาน เพียงพบเห็นเรือรบประมาณห้าสิบลำแล่นเรือยามวิกาล จูหวินเหวินมีปฏิกิริยารวดเร็วนัก กองกำลังติดตามล้าหลังเพียงสองชั่วยาม หากเจ้าเอี้ยนอ๋องชักช้า คงถูกพวกมันติดตามทันแล้ว"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราเป็นห่วงตัวเองเถอะ เจ้าเอี้ยนอ๋องต้องไม่เป็นรองพระบิดา ย่อมมีวิธีรับมือเอง โอ เด็กน้อยหานป๋อสมควรมาแล้ว"

ทุกผู้คนเงียบงันไร้วาจา

ทั้งหมดที่สามารถมาถึงที่นี้โดยราบรื่น เป็นเพราะล่วงหน้ามาก่อนทหารติดตามของจูหวินเหวิน ตอนนี้ความมีเปรียบนี้กลับสูญสิ้นไป

ซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งมีความเข้มแข็งกว่าจวงชิงซวงกลับสูญเสียความอดทน กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"หานป๋อใช่เกิดเหตุไม่คาดหมายหรือไม่? ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะกลับนครหลวงไปตามหามัน"

ความเชื่อมั่นของโจรท่องโดดเดี่ยวก็สั่นคลอนขึ้นมา กล่าวว่า

"รออีกสักครู่ได้หรือไม่? หากมันยังไม่มา เราพี่ใหญ่จะไปเป็นเพื่อนท่านเอง"

เพิ่งขาดคำ ที่นอกดงไม้พลันบังเกิดเสียงกู่แหลมเล็กดังขึ้น

ทุกผู้คนยินดียิ่ง กระโดดปราดขึ้น ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงโถมออกจากดงไม้ก่อน

สตรีทั้งสองเพิ่งออกพ้นจากดงไม้ มาถึงเนินเขาที่สามารถมองเห็นแม่น้ำใหญ่ ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นอันดับแรกคือแสงไฟวับแวมบนผิวน้ำ แสงไฟแต่ละจุดหมายถึงเรือรบลำหนึ่ง กำลังมุ่งหน้าสู่ทิศ

ตะวันออก

เงาร่างหลายสายพุ่งปราดมาตามเชิงเขา คนนำหน้าคือเด็กน้อยหานป๋อที่พวกมันเฝ้าห่วงใยกังวล

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงวิ่งลงไปอย่างไม่คิดชีวิต โผเข้าอ้อมอกของมัน

ทุกผู้คนก็เร่งรุดถึง ห้อมล้อมคนทั้งสามเอาไว้ โจรท่องโตดเดี่ยวชิงด่าทอว่า

“เด็กน้อยใช่ลอบไปมั่วสุมกับสตรีป่าเถื่อนหรือไม่ เหตุใดมาสายเกินหนึ่งชั่วยาม”

หานป๋อตบไหล่ของสตรีที่สะอึกสะอื้นในอ้อมอกมัน ปากกล่าวว่า

“บิดาสละชีวิตช่วยเหลือโจรเฒ่าท่าน ใช้กำลังเพียงลำพัง ต้านทานรับมือไปฟางหัว กับจอมมารนางมารนิกายบัญชาฟ้า รวมทั้งเซียนไม่แก่เฒ่า ท่านไม่รู้จักสำนึกขอบคุณ ยังด่าทอวุ่นวายอีก”

กู่เชี่ยนเหลียนยิ้มพลางกล่าวว่า

“โอ้อวดเกินจริงไปแล้ว หากท่านลำพังคนเดียวถูกมารร้ายเหล่านั้นสกัดเอาไว้ เราผู้เป็นแม่นางจึงไม่เชื่อว่าท่านจะมีชีวิตรอดกลับมา”

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

“โอ้อวดไปบ้างจริงๆ เราผู้เสเพลที่สามารถกลับมาโดยปลอดภัยเพราะได้รับการช่วยเหลือจากนางเซียน กล่าวเช่นนี้ ‘ท่านผู้เป็นแม่นาง’ เชื่อแล้วกระมัง?”

ซวีเยี่ยเวี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามว่า

“ตอนนี้เมิ่งเหยาเจี่ย (พี่สาว) ไปที่ใดแล้ว?”

หานป๋อกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"นางเซียนหลังจากช่วยเหลือสามัญชนคนธรรมดา ย่อมต้องกลับอาณาจักรเซียนไป นางยังให้ข้าพเจ้าฝากความระลึกถึงและขอขมาต่อทุกท่าน พวกท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามีแรงดึงดูดใจอย่างใหญ่หลวง นางกลัวอยู่ร่วมนานเกินไป จะไม่อาจหักใจจากไป"

ทุกผู้คนแค่นเสียงออกทางจมูกโดยพร้อมเพรียง

หานป๋อพอกลับมาโดยปลอดภัย แผ่นฟ้าแผ่นดินเต็มไปด้วยความหรรษามีชีวิตชีวาขึ้นมา

ชิฉางเจิงเหลียวมองเรือรบที่แล่นห่างไกลออกไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราสามารถถ่ายเทแรงกายแรงใจที่ใช้ปลอบโยนภรรยาทั้งสองของท่านมายังฝีเท้า เพื่อเดินทางสู่ทะลสาบตังถิง พอนึกถึงการตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน เราเหล่าชิคันมือแทบตายแล้ว"

หานป๋ออดหอมแก้มภรรยาทั้งสองต่อหน้าผู้คนมิได้ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เหล่าชิท่านคันมือ บิดากลับคันเท้า ปรารถนาใคร่รุดถึงทะเลสาบตังถิง จะได้หลับนอนกับเหล่าภรรยาสักครา พรรคมังกรพิโรธท่านมีนกพิราบปราดเปรียวพันลี้อันใด โปรดแจ้งต่อเหล่าตี้ (คนแซ่ตี้) และพวกตัดโค่นต้นไม้จัดสร้างเตียงใหญ่สักเตียง"

สตรีทั้งหลายหน้าแดงสดใส ด่าคำปีศาจราคะเบาๆ

หานป๋อกวาดตามองตลบหนึ่ง กล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"หวินชิงของโจรเฒ่ากับศิษย์น้องผู้เลอโฉมของนางไปที่ใดแล้ว? ยังมีแม่นางป๋อ...โอย"

ที่แท้ถูกซวีเยี่ยเวี่ยเหยียบใส่เท้าหนึ่ง โจรท่องโดดเดี่ยวก็ร้องว่า

"เหยียบได้ประเสริฐ เด็กน้อยเลิกล้มความตั้งใจเถอะ หวินซู่เป็นแม่ชีน้อยที่มีตบะแก่กล้า ไหนเลยถูกท่านล่อลวงไปโดยง่ายดาย

หลังจากที่นางคุ้มครองซากสังขารอาจารย์กลับอารามมุ่นเมฆ จะขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าอารามมุ่นเมฆ”

หานป่อยักไหล่ กล่าวว่า

“ไปของโจรเฒ่าท่าน เราผู้เสเพลยังมีจริยะอันประเสริฐ ท่านถูกหวินชิงทิ้งขว้าง อย่าได้พานระบายโทสะใส่บิดา ตอนนี้ยังรออันใดเดินทางอย่างไร?”

โจรท่องโดดเดี่ยวพุ่งปราดมา ใช้กล้องยาสูบเคาะใส่ศีรษะอันใหญ่โตของหานป่อ ร้องอย่างขุ่นเคืองว่า

“ไสหัวตามเรามา”

ทุกผู้คนอดยิ้มมิได้ ไล่กวดตามไป

หานป่อก็โอบกอดภรรยาทั้งสองติดตามหลัง ชั่วพริบตาก็หายลับกับส่วนลึกของม่านวิกาล

เมืองเจิ้นเจียงอยู่ทางทิศเหนือของทะเลสาบต้งถิง และอยู่ทางตะวันตกของเมืองเยี่ยโจว ประกอบด้วยหมู่บ้านประมงใหญ่น้อยหลายสิบหมู่บ้าน ในจำนวนนี้มีหมู่บ้านมังกรทะยาน เป็นที่ถือกำเนิดของประมุขพรรครุ่นก่อนช่างกวนเฟย เรื่องนี้นอกจากคนในพรรคมังกรพิโรธแล้วไม่มีผู้ใดทราบได้

นับตั้งแต่ก่อตั้งพรรคมังกรพิโรธเป็นต้นมา หมู่บ้านประมงซึ่งเป็นจุดบรรจบของสายน้ำ อยู่ทางด้านทิศเหนือของทะเลสาบต้งถิง เป็นฐานที่มั่นของพรรคมังกรพิโรธตลอดมา บริวารที่จงรักภักดีต่อพรรคส่วนใหญ่มาจากที่นี้ และหมู่บ้านข้างเคียงอีกสิบกว่าแห่ง

ริมทะเลสาบปรากฏขุนเขาเขียวทอดเป็นแนวยาว ป่าไม้เขียวชอุ่มสดใส ทะเลสาบต้งถิงคล้ายกระจกบานมหึมาซึ่งฝังอยู่ท่ามกลางภูเขาเขียวชอุ่ม

แม่น้ำหัวหยงไหลผ่านทิศตะวันตกของหมู่บ้าน ไหลรวมสู่ทะเลสาบต้งถิงเช่นเดียวกับสายน้ำใกล้เคียงทั้งสิบกว่าสาย

ทางน้ำช่วงหนึ่งของแม่น้ำสายนี้ ปรากฏผาสูงบีบรัดอยู่สองฟากข้าง บังเกิดเสียงน้ำดังครืนครั่น จึงได้ชื่อว่าเป็นช่องเขาเทพอสนี การเดินเรือเต็มไปด้วยอันตราย กลับเป็นสถานที่ทดสอบสมรรถนะของเรือรบพรรคมังกรพิโรธ

หมู่บ้านมังกรทะยานนอกจากทางน้ำแล้ว มีเพียงทางน้อยที่ตัดเลียบไปตามหน้าผาใช้ติดต่อกับตัวเมืองใกล้เคียง ปรกติน้อยครั้งจะปรากฏร่องรอยผู้คน แม้แต่ทางการก็น้อยครั้งจะย่างกรายมา จึงเป็นสถานที่ที่เหมาะกับการซ่อนตัว

ช่วงที่แม่น้ำหัวหยงไหลเข้าสู่ผิวทะเลสาบ มีเกาะแก่งสิบกว่าแห่ง ปริมาณน้ำฝนสมบูรณ์ โดยเฉพาะช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนตลอดทั้งวันปกคลุมด้วยเมฆหมอก กลายเป็นทัศนียภาพแปลกตา

ระหว่างเกาะแก่งเต็มไปด้วยหินโสโครก หน้าผาอันตรายหันหากัน หาดทรายกันดารเชื่อมต่อกัน หากมิใช่ชาวประมงที่คุ้นกับภูมิประเทศแถบนี้ น้อยคนที่มาตั้งรกราก ดังนั้นพรรคมังกรพิโรธใช้เป็นสถานที่วางแผนเตรียมการบุกตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน

หลังจากผ่านการเดินทางเป็นเวลาเดือนเศษ ในที่สุดหานป๋อและพวกเดินทางถึงดินแดนแห่งความสุข ซึ่งคนของพรรคมังกรพิโรธขนานนามว่ามังกรพิโรธจำลอง

ทุกผู้คนได้พบกัน ย่อมลิงโลดแทบคลุ้มคลั่งโดยเฉพาะฉู่หงอี้ จั่วซือ เฉาเสีย อี๋จี เหล่าสตรีแทบซ่อนความยินดีไม่อยู่ ความวิตกกังวลเป็นเวลาเดือนเศษค่อยปลาสนาการเป็นปลิดทิ้ง

หานป๋อไม่ได้เตียงใหญ่ตามที่ต้องการ เมื่อมันอุ้มเหวินเหวินน้อยมาถึงด้านทิศใต้ของหมู่บ้าน เห็นท่ามกลางขุนเขาล้อมรอบ ปลูกสร้าง

ตัวตึกสิบกว่าหลัง ซ่อนอยู่ในป่าไผ่ต้นสน สร้างความปลอดโปร่งโล่งใจ ชักชวนฟงสิงเลี่ยและพวกขึ้นเนินเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง ทอดตาชมดูทะเลสาบต้งถิง

ดอกไม้ป่าบานสะพรั่ง ต้นไม้ใบหญ้ากระจายความหอม

เมื่อเห็นเรือประทุนกับแพไม้กรีดผ่านผิวทะเลสาบไป ยิ่งบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความสงบสุข

หานป๋อผู้นี้ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็นอย่างดี ดังนั้นวางร่างเหวินเหวินน้อยที่ร่ำร้องลงมาวิ่งเล่นลงกับพื้น ยื่นมือโอบเอวของจั่วซือกับโหยวโหยวซึ่งจากกันหลายวันเอาไว้ กล่าวกับฟงสิงเลี่ยและเหล่าภรรยาว่า

"ต่อให้พักอาศัยอยู่ที่นี่สิบชาติก็ไม่เบื่อ"

กงจ้อลงกรณ์ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไปยังแคว้นอู๋ซวงของพวกเราแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

ซวีเยี่ยเวี่ยคล้องแขนเฉาเสีย กล่าวว่า

"พวกเราต้องพักอาศัยอยู่กับพวกท่านสักระยะหนึ่ง จือเซียนเจี่ย (พี่สาว) ท่านคิดผลักไสก็ผลักไสไม่พ้น"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋ออย่าลืมจูงพยานรักของป๋อหลางของท่านไปให้พวกเราชมดู หากเป็นบุตรสาว ขอเพียงถอดแบบจากเจี่ยเอ๋อสักห้าส่วน ก็น่าดูมากแล้ว"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา กู่เชี่ยนเหลียนสอดคำขึ้น

"อย่าได้มีส่วนคล้ายเหมือนกับหานป๋อเด็ดขาด อย่างนั้นคงย่ำแย่แล้ว"

ทุกผู้คนหัวร่อดังกว่าเดิม

ยามนั้นภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งกับหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยา

สืบเสาะมาสมทบ เพิ่มความครึกครื้นยิ่งขึ้น

ฟงสิงเลี่ยถามถึงล่างฟานหวิน จั่วซือตอบว่า

"เมื่อวานข้าพเจ้าเพิ่งส่งสุราธารน้ำใสไหลรินที่ปรุงกลั่นใหม่ไปสองไห เขากับเหลียนซิ่วซิ่วนายบ่าวพักอยู่ที่เกาะเล็กๆ อันเงียบสงบอยู่ห่างจากที่นี้สามสิบกว่าลี้ บนเกาะมีต้นไม้รกครึ้ม ควันเมฆคลอเคล้าผลไม้ป่าดาษดื่น ดอกไม้สดบานตลอดปี พี่ใหญ่รู้จักเลือกสถานที่นัก"

หานป๋อพอฟังว่าเหลียนซิ่วซิ่วอยู่ที่นั้น บังเกิดความกระตือรือร้นขึ้นมา กล่าวว่า

"เมื่อใดพวกเราจึงไปเยี่ยมพวกเขา?"

แว่วเสียงโจรท่องโดดเดี่ยวดังมาแต่ไกลว่า

"เด็กน้อยคิดสดับฟังบทเพลงของเหลียนซิ่วซิ่วกระมัง? เฮอะ คิดรบกวนความสงบสุขของผัคน ต้องผ่านด่านเราก่อน"

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นโจรท่องโดดเดี่ยว ชิฉางเจิง หานปี้ฉุ่ย หงสิ้ว ซ่งเม่ย และซ่งหนันเดินขึ้นเขามา

หานป๋ออับอายกลายเป็นโทสะ กล่าวว่า

"จอมยุทธ์ล่างยินดีต้อนรับข้าพเจ้า โจรเฒ่าท่านไยต้องก้าวก่ายด้วย?"

โจรท่องโดดเดี่ยวมาถึงข้างกายมัน กล่าวว่า

"เหล่าล่าง (คนแซ่ล่าง) ก็ทราบว่าเด็กน้อยท่านคิดถึงเขา คืนนี้จะแวะมาดื่มกับพวกเราสักสองจอก ท่านเพียงต้องการพบล่างฟานหวินอย่างนั้นพบกันที่ใดก็ได้"

กงจู้อลงกรณ์ซึ่งใฝ่ฝันต้องการพบล่างฟานหวินโห่ร้องด้วยความยินดี หานป๋อกลับถลึงตาใส่โจรท่องโดดเดี่ยว แต่ไม่อาจทำอย่างไรได้

จิงเฉิงเหลิ่งกลับฉุดลากหานป๋อมาด้านข้าง กล่าวว่า

"หากมีเวลาว่างให้ไปหาซีเหนียง นางตั้งครรภ์แล้ว ท่านเมื่อ

มาถึงไม่ไปทักทายนาง นางจะไม่ยินดี"

ชีเหนียงที่ว่าย่อมเป็นชีฮูหยินหวี่ฝูหวิน หานป๋อพอฟังกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นางพักอยู่ที่ใด เหตุใดไม่พบเห็นนาง?"

จงเฉิงเหลิงกล่าวว่า

"นางกับเฉียนฮูหยิน (ภรรยาคนแซ่เฉียน) รักความสงบ จึงพักที่ห้องหับในหุบเขา ซึ่งปลูกสร้างขึ้นใหม่ อยู่ห่างจากที่นี้สิบห้าลี้ ร่วมกับคนของคฤหาสน์เรา ทุกหลายวันเราจะจัดส่งอาหารและสิ่งของเครื่องใช้ไป ครั้งหน้าท่านไปกับเราสักครา เหล่าชิก็คิดไปเยี่ยมมารดาบุญธรรมของมัน"

หานป๋อหวนนึกถึงอี้เอี้ยนเม่ย ผู้เป็นภรรยาม่ายของหัตถ์พิษเฉียนหลอ บังเกิดความอึดอัดใจ กล่าวเบาๆ ว่า

"นางพอทราบข่าวผู้เฒ่าเฉียนถึงแก่กรรม ไม่ทราบว่า..."

จิงเฉิงเหลิ่งเข้าใจความหมายของมัน จึงกล่าวว่า

"นางสงบราบเรียบยิ่ง เมื่อลำเลียงซากสังขารผู้เฒ่าเฉียนมาถึง นางไม่ได้ร้องไห้ ทั้งยังปลอบโยนผู้อื่น เป็นที่น่ายกย่องนัก"

หานป๋อทวนคำ "ยกย่อง?"

จิงเฉิงเหลิ่งกล่าวว่า

"ย่อมต้องยกย่อง หากนางเศร้าเสียใจจนกระทบกระเทือนถึงทารกในครรภ์ จะมีคำว่ากล่าวกับผู้เฒ่าเฉียนได้อย่างไร?"

ยามนั้นซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงจูงมือกันมา ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองอยู่ที่นี้ลับๆ ล่อๆ ทำอะไร?"

จิงเฉิงเหลิ่งรักเอ็นดูศิษย์น้องผู้นี้ที่สุด จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมสนทนาถึงซือจุน (ท่านอาจารย์) เมื่อวันก่อนซือจุนส่งจดหมายมาว่า อาการบาดเจ็บทุเลาหายดีกว่าครึ่ง รอจนหายดีจะมา

เยี่ยมบุตรีสุดสวาท ท่านผู้เฒ่าบอกว่าเมื่อถึงเวลาหากไม่เห็นเวี่ยเอ๋อ อุ้มท้อง จะเชือดหานป๋อทิ้ง บุตรเขยที่ใช้การไม่ได้เช่นนี้ยังรักษาไว้ทำอะไร?"

ชวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงย่อมทราบว่ามันต่อเติมแต้มสี แต่ใบหน้ายังแดงสดใสขึ้นมา

ดีที่ยามนั้นทุกผู้คนชักชวนกันลงจากเนินเขา สตรีทั้งสองค่อยฉวยโอกาสหนีหน้าไป

หานป๋อกับจิงเฉิงเหลิ่งย่อมหัวร่องอหาย

ค่ำคืนนั้นบนพื้นที่ว่างด้านทิศเหนือของหมู่บ้านสร้างเพิ่งจัดตั้งโต๊ะร้อยโต๊ะ บรรยากาศครึกครื้นยิ่ง

ซ่างกวนอิง หลิงจ้านเทียน จิงเฉิงเหลิ่ง และเหล่าฮูหยินซึ่งปรกติยากจะพบพานล้วนเข้าร่วมงานเลี้ยงบริวารของพรรคส่วนใหญ่นำครอบครัวมา จนกลายเป็นงานของครอบครัวใหญ่

บุตรชายหลิงจ้านเทียนนามลิ่งเอ๋อ เหวินเหวินน้อย และบุตรของ จิงเฉิงเหลิ่งอีกสามคนวิ่งเล่นกันระหว่างงานเลี้ยง เพิ่มความครึกครื้นสนุกสนาน

ชวีเยี่ยเวี่ย จวงชิงซวง กงจู้อลงกรณ์ จั่วซือ หานปี้ฉุ่ย เอี่ยวเอียนหยูเหล่าสตรียึดโต๊ะห้าโต๊ะ ขับไล่หานป๋อและพวกไป สนทนาแต่เรื่องของสตรี ส่งเสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วไม่ขาดหู

หลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยาเห็นบุตรีและบุตรเขยกลับมาโดยปลอดภัย สร้างความเบิกบานใจยิ่ง รุดมาร่วมงานเลี้ยงด้วย

ฮูหยินคนแรกของซ่างกวนอิงคือเฉียนหงชิงไม่ได้มาร่วมงาน ซึ่งความจริงนับตั้งแต่กลับมา นางใช้ชีวิตราวผู้ออกบวช นอกจากซ่างกวนอิงแล้วแทบไม่พบหน้าผู้ใด

ฉวยโอกาสที่อาหารยังไม่ยกมา ซ่างกวนอิง เหลียงชิวเว่ย

ตี้หวี่สือ ชิฉางเจิง หลิงจ้านเทียน โจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อ ฟงสิงเลี่ย หลวงจีนกระบี่ จิงเฉิงเหลิ่ง และซ่งหนันรวมตัวที่โต๊ะเจ้าภาพ หารือแผนการใหญ่กัน

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายรีบรดมายังที่นี้ ทั้งยังหลบหลีกหตาผัดน ย่อมไม่ล่วงรู้เรื่องราวเบื้องนอก ทางด้านนี้ให้ชิวเว่ยบ่งบอก มันรับหน้าที่ติดตามเหตุการณ์เบื้องนอก"

เหลียงชิวเว่ยชูถ้วยสุราขึ้น กล่าวว่า

"ขอให้ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนปางจู่ (ประมุขพรรค) คารวะท่านทั้งหลายจอกหนึ่ง"

ทุกผู้คนรับชูจอกดื่มสุรา เหลียงชิวเว่ยเช็ดคราบสุราที่มุมปากกล่าวว่า

"เมื่อสิบวันก่อน จูหวินเหวินขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามฮุ่ยตี้ ตั้งชื่อปีรัชกาลว่าเจี้ยนเหวิน"

โจรท่องโดดเดี่ยวสอดคำขึ้น

"เจ้าเอี้ยนอ๋องกลับถึงรังเก่าของมันแล้วหรือไม่?"

ตี้หวี่สือตอบว่า

"ท่านอ๋องกลับถึงนครซุ่นเทียนตั้งแต่ครึ่งเดือนก่อน ตอนนี้เร่งสะสมกำลังทหาร เตรียมกรีธาทัพออกศึก"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นครซุ่นเทียนอยู่ห่างไกลจากที่นี้ ไม่ว่าทางน้ำหรือทางบกต้องใช้เวลาเดินทางหลายเดือน เหตุใดพวกท่านทราบข่าวรวดเร็วถึงเพียงนี้?"

หลิงจ้านเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าปัจจุบันกับกาลก่อนมีข้อแตกต่าง ตอนแรกที่ผังปาน

กลับเข้าสู่ยุทธจักร ทุกผู้คนล้วนเกรงขาม ตั้งข้อรังเกียจต่อพรรคมังกรพิโรธเรา แต่ตอนนี้พี่ใหญ่ประกาศศักดา นับตั้งแต่เชือดหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉด จนถึง มิซีจี ไทโซ ส่วนพวกเราก็ล้มล้างพรรคฮวงโหสถานศักดิ์สิทธิ์ของยุทธจักรทั้งสองแห่งล้วนยืนอยู่ฝ่ายพวกเรา เหล่าค่ายพรรคที่ดีตัวออกห่าง ต่างพากันกลับมาเข้าร่วม บวกกับพวกเรามีนกพิราบปราดเปรียวพันลี้เป็นเครื่องมือสื่อสาร สามารถล่วงรู้สถานการณ์ทั้งแผ่นดินโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ"

ซ่างกวนอิงกล่าวเสริมว่า

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่งเป็นผลพวงจากพี่หาน ตอนนี้ทุกผู้คนล้วนทราบว่าภูตบดียกบุตรีให้แก่มัน ขณะที่พี่หานถือเป็นคนของพรรคมังกรพิโรธครึ่งหนึ่ง อย่างน้อยก็สนิทสนมฉันพี่น้อง ทำให้ทุกผู้คนทราบว่าพวกเราเข้าร่วมกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

ตี้หวี่สีออดหัวร่อมิได้ จากนั้นกล่าวสืบต่อ

"ในโลกผู้ใดไม่ทราบว่าภูตบดีทำนายทายทักราวตาเห็น แม้แต่จูหยวนจางยังได้รับการสนับสนุนจากมัน จนก้าวขึ้นเป็นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์หมิง ตอนนี้ภูตบดีให้การสนับสนุนเจ้าเอี้ยนอ๋อง ท่านว่าเหล่าผู้แอบอิง ผู้มีอิทธิพลจะถือหางผู้ใด นามดาววาสนาของพี่หานยิ่งแพร่กระจายออกไป ตอนนี้ทุกคนล้วนเข้าร่วมกับพวกเรา ดังนั้นกระทำการด้วยความสะดวกกว่าเดิม"

ทุกผู้คนมองดูหานป๋อที่กระอักกระอ่วนอยู่บ้าง อดยิ้มมิได้

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่ชาวยุทธจักร แม้แต่เจ้าหน้าที่ทางการก็แอบส่งข่าวต่อพวกเรา เรียกพี่เรียกน้องกัน ตอนนี้หวินเหวินกระดกก้นขึ้นหรือไม่ล้วนไม่อาจตบตาพวกเรา"

หานป๋อพอฟัง บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจในตัวมัน กล่าว

เบาๆ ว่า

"เหล่าชิบอกว่าท่านเป็นนักรักอันชำชอง เที่ยวหอนางโลมทุกแห่งมาแล้ว เมื่อใดจึงนำข้าพเจ้ากับสิงเลี่ยไปเปิดหูเปิดตา"

ฟงสิงเลี่ยชิงยกมือขึ้น กล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

"นี่เป็นมันกล่าวเอง ไม่เกี่ยวข้องกับผ้เขย ผ้เขยไม่มีความคิดเด็ดดมบุปผาเด็ดขาด"

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะหัวร่อออกมา ทุกผู้คนล้วนหัวร่อจนแทบพุ่งสุราจากปาก

ชิฉางเจิงที่นั่งอยู่ทางซ้ายมือหานป๋อพลันเหยียบเท้ามันคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ระวัง สายสืบมาแล้ว"

ทกผ้คนเหลียวหน้ามอง เห็นหญิงรับใช้ของซวีเยี่ยเวี่ยนามฉุ่ยปี้ กับสาวงามผมทองอี๋จีจูงมือกันเดินมา ฉุ่ยปี้กล่าวว่า

"คุณหนูใช้พวกเรามาเรียนต่อกูแหย (คำเรียกเชยขวัญ) ว่าพรุ่งนี้เช้าพวกนางจะเข้าเมืองเยี่ยโจวไปซื้อหาสิ่งของ กูแหยอย่าได้ดื่มสุรามากไปจนลุกจากเตียงไม่ไหว"

ก่อนที่หานป๋อจะคัดค้าน พวกนางชิงหมุนตัวกลับไป

จิงเฉิงเหลิ่งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หานป๋อ ในความเห็นเรา ท่านทางที่ดีสงบจิตสงบใจ ศิษย์น้องของเราได้รับถ่ายทอดจากซือจุน หากนางไม่เห็นพ้อง ท่านคิดกระดกก้นขึ้นยังทำไม่ได้"

โต๊ะเจ้าภาพบังเกิดเสียงหัวร่อครืนใหญ่ นี่เรียกว่าวัตถุหนึ่งปกครองอีกวัตถุหนึ่งแล้ว

ยามนั้นชนชั้นผู้นำของเมืองภูเขาแหฟ้ากับสำนักอธรรมลี้ลับเช่นเหล่าเจี๋ย เจ้าอี้ ซางเหลียงและพวกที่อีกโต๊ะหนึ่งรุดมาคารวะสุรา

หลังความวุ่นวาย ทั้งหมดห้อมล้อมอยู่หลังเก้าอี้ร่วมวงสนทนาด้วย

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไรสมควรมีคนเข้าร่วมกับจูหวินเหวิน กล่าวถึงที่สุดตอนนี้มันนั่งบัลลังก์ฮ่องเต้แล้ว"

หัวหน้าองครักษ์สำนักอธรรมลี้ลับ ฉายากระบองกำหนดฟ้าเจิ้นกวงเอี้ยนซิ่งยืนอยู่ด้านหลังฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ดังนั้นระหว่างนี้พวกเราไม่อยู่นิ่งเฉย เมื่อสิบวันก่อน พวกเราเพิ่งถล่มพรรครองเท้าหญ้าเมืองเยี่ยโจว เชือดปางจู่ (ประมุขพรรค) ของพวกมันเสี้ยงเฉิงไป ตอนนี้ละแวกทะเลสาบตังถิงคงเหลือสมาคมฉางชุนที่มีน้ำหนักอยู่บ้าง แต่ก็มีเวลาเหลืออยู่ไม่มากนัก"

ชิฉางเจิงคันไม้คันมือขึ้นมา กล่าวว่า

"ครั้งนี้มอบให้ข้าพเจ้าจัดการเอง"

พลางหันไปชักชวนหานป๋อ แล้วกล่าวกับเหลียงชิวเว่ยว่า

"พวกเราทั้งสามออกไปทำงาน ผู้อื่นคงไม่มีวาจาโต้แย้งกระมัง?"

หานป๋อรับฟังจนคึกคักอักโข จิงเฉิงเหลิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากมีเรื่องสนุกสนาน ท่านเข้าใจว่าสามารถละทิ้งเวี่ยเอ๋อไปหรือ?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ศิษย์พี่ท่านคล้ายยืนอยู่ฝ่ายเวี่ยเอ๋อ หาได้คิดอ่านแทนผู้น้องไม่"

จิงเฉิงเหลิงหัวร่อพลางสันศีรษะ ค้านทีจะตอบคำ ครุ่นคิดขึ้น เราไม่ช่วยศิษย์น้องยังจะช่วยผู้ใด?

ซ่งหนันที่นิ่งรับฟังตลอดเวลาถามว่า

"ทางบ้านเมืองมีความเคลื่อนไหวใด?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นครหลวงส่งข่าวมาว่า จูหวินเหวินกำลังลิดรอนอำนาจเหล่า

ผู้ครองแคว้น"

หลวงจีนกระบี่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"จูหยวนจางนับว่าทำผิดพลาดกลับเกิดประโยชน์การแต่งตั้งเหล่าผู้ครองแคว้น ความจริงคิดบรรลุความต้องการเป็นใหญ่ในแผ่นดินมิคาดกลับเป็นรากเหง้าแห่งเภทภัย ตอนนี้กลับกลายเป็นผลดี ทำการฉุดดึงจูหวินเหวินเอาไว้"

ตี้หวี่สือแยกแยะว่า

"จูหยวนจางมีราชโอรสยี่สิบหกพระองค์ นอกจากจูเปียวที่เป็นบิดาของจูหวินเหวินได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาท ราชโอรสที่เก้ากับที่ยี่สิบหกเสียชีวิตไปแล้ว ราชโอรสอีกยี่สิบสามพระองค์ล้วนได้รับอวยยศเป็นเจ้า ประจำอยู่ตามจุดยุทธศาสตร์ทั้งแผ่นดิน นอกจากห้ามมิให้กำหนดนโยบายปกครองแล้ว ต่างกมกำลังทางทหารไว้ เจ้าผู้ครองแคว้นเหล่านี้แบ่งเป็นสองประเภท นั่นคือปกครองเขตแคว้นชายแดนกับดินแดนภายใน ฝ่ายแรกต้องรับหน้าที่ต่อต้านการรุกรานของชนเผ่าอื่น มีกำลังทหารมากกว่าฝ่ายที่ปกครองดินแดนภายใน เจ้าเอี้ยนอ๋องยึดครองนครซุ่นเทียนที่เป็นเมืองสำคัญ จึงมีกำลังกล้าแข็งที่สุด"

เหลียงชิวเว่ยสอดคำขึ้น

"ตามรายงานลับจากนครหลวง จูหวินเหวินคิดถอดยศของเจ้าโจวอ๋อง เจ้าเซียงอ๋อง เจ้าฉีอ๋อง เจ้าไต้อ๋อง และเจ้าหมิงอ๋องคนเหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์กับเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างแนบแน่น หากถูกลิดรอนอำนาจทางทหาร จะส่งผลกระทบต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง ในจำนวนนี้นับเจ้าไต้อ๋องครอบครองพื้นที่ชายแดนแถบด้าถง หากถูกถอดยศเป็นสามัญชน พื้นที่เหล่านั้นตกอยู่ในมือจูหวินเหวิน เจ้าเอี้ยนอ๋องจะกลายเป็นรับศึกหลายด้านแล้ว"

ทุกผู้คนรับฟังจนขมวดคิ้ว หานป๋อค่อยทราบว่าการชิงความ

เป็นใหญ่ในแผ่นดินหาใช่เรื่องรวบง่ายไม่

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

“เหตุใดเจ้าเอี๋ยนอ๋องไม่ชักชวนพวกมันร่วมก่อการ?”

ซ่างกวนอิงกล่าวว่า

“นั่นไหนเลยง่ายดายถึงเพียงนั้น กล่าวถึงที่สุดจูหวินเหวินถือว่าสืบราชบัลลังก์โดยชอบธรรม กำลังทหารในแผ่นดินกว่าครึ่งตกอยู่ในมือมันผู้ใดกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ อีกประการเจ้าเอี๋ยนอ๋องต้องรอจนพวกเราตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ครอบครองเส้นทางแม่น้ำแยงซีเกียงไว้ จึงกล้ากรีธาทัพลงใต้ ไม่เช่นนั้นยกทัพล่วงลึกเข้ามา ขอเพียงจูหวินเหวินทำสงครามยืดเยื้อ และใช้แม่น้ำแยงซีเกียงตัดเส้นทางส่งกำลังบำรุง ก็จะกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ ดังนั้นตอนนี้เจ้าเอี๋ยนอ๋องได้แต่เฝ้ารอคอย”

ตี้หวี่สือยิ้มพลางกล่าวว่า

“สถานการณ์ยังไม่ถึงกับเลวร้าย ต่อให้เจ้าไต้อ๋องถูกลิดรอนอำนาจ แต่เจ้าฉินอ๋องกับเจ้าจิ้นอ๋องที่รักษาพื้นที่ชายแดนยังไม่ได้รับผลกระทบ รอจนทั้งสองถูกจัดการ เจ้าเอี๋ยนอ๋องคงมิอาจไม่ดำเนินการเคลื่อนไหวแล้ว”

ชิฉางเฉิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“อย่างนั้นพวกเราไฉนยังไม่ลงมือตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืนยังรออันใดอีก?”

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังมาแต่ไกลว่า

“เราเข้าใจว่าฉางเจิงมีความก้าวหน้าแล้ว ที่แท้ยังมุ่งเอาชนะคะคาน โดยไม่รู้จักใช้สมองความคิด”

ทุกผู้คนเหลียวหน้าไปด้วยความยินดี เห็นล่างฟานหวินชักนำหญิงงามพอล่มเมืองนางหนึ่งเดินหน้ามาในบริเวณ

งานเลี้ยงที่อึกทึกวุ่นวายพลันสงบลง เด็กเล็กห้อมล้อมเข้ามา ทุกผู้คนแย่งกันมองดูบุคคลที่คล้ายเป็นตำนานผู้นี้

เหลียนชิ่วชิ่วยิ่งงามผุดผาดสุดเปรียบปาน

ชิฉางเจิงหน้าแดงวูบหนึ่ง เรียกหา “ท่านอา” อย่างนอบน้อม

ผู้คนนับพันผุดลุกขึ้นต้อนรับโดยพร้อมเพรียง

ล่างฟานหวินกับเหลียนชิ่วชิ่วยังไม่ทันบรรลุถึงโต๊ะเจ้าภาพ ซวีเยี่ยเวี่ยกับกู่เชี่ยนเหลียนก็มุดออกมาขวางทาง ทักทายต่อล่างฟานหวิน ทั้งฉุดลากเหลียนชิ่วชิ่วไปที่โต๊ะของพวกนาง ล่างฟานหวินได้แต่เดินมานั่งที่หว่างกลางของซ่างกวนอิงกับหลิงจ้านเทียน

ซ่างกวนอิงปรบมือสามครั้ง ทุกผู้คนพากันนั่งลง อาหารเริ่มลำเลียงส่งมา

ล่างฟานหวินทักทายกับเหล่าเจี๋ย ซางเหลียงและพวกอย่างสนิทสนม ทุกผู้คนค่อยกลับไปที่โต๊ะของตัวเอง คงมีแต่เหล่าเจี๋ยกับเจิ้นกวงเอี๋ยนซึ่งมีศักดิ์ตำแหน่งสูงสุดในสำนักอธรรมลี้ลับนั่งที่โต๊ะนี้

สุราผ่านไปสามรอบ ล่างฟานหวินค่อยยิ้มพลางกล่าวว่า

“การศึกที่เกาะมังกรพิโรธต้องชนะให้จงได้ พวกเรายังต้องลดการสูญเสียจำนวนคนให้น้อยที่สุด”

หลิงจ้านเทียนกล่าวอย่างจริงจังว่า

“เรื่องนี้มิสู้มอบอำนาจให้หวี่สือสั่งการ พวกเราเหล่าเฒ่ากระดูกผุกร่อนล้วนรับคำสั่งจากมัน”

ตี้หวี่สือรีบกล่าวถ่อมตน

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

“จอมยุทธ์ล่างยอมลงมือหรือ? อย่างนั้นต้องขอบคุณฟ้าดินแล้ว”

ทุกผู้คนเห็นหานป๋อยินดีจนออกนอกหน้า อดหัวร่อออกมามิได้

ตอนนี้เด็กน้อยนี้จัดเป็นยอดฝีมือ แต่ยังทำตัวราวกับต้องการ

ความคุ้มครอง แสดงออกถึงนิสัยอันเกียจคร้าน ชอบความสุขสบาย

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างจริงจังว่า

"สองทัพทำสงคราม คำสั่งต้องชัดเจน อำนาจสั่งการต้องเด่นชัด น้องแซ่ตี้แม้อายุยังเยาว์ แต่สติปัญญาเป็นที่ยอมรับของผู้คน ข้อเสนอของพี่หลิงเหมาะสมยิง เรายินดีติดสอยห้อยตาม"

ท่านมีศักดิ์ศรีสูงส่ง ทั้งเป็นตัวแทนของฝ่ายธัมมะ เมื่อกล่าวเช่นนี้ ตำแหน่งผู้บัญชาการศึกของตี้หวี่สือก็เป็นที่แน่นอน

ตี้หวี่สือทราบว่าตอนนี้เป็นโอกาสเหมาะที่จะระดมกำลังพล จึงกล่าวว่า

"ชิวเว่ยลองบอกสภาพโดยรวมของเกาะมังกรพิโรธมาฟังดูก่อน"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"หลังจากดำเนินการหลายเดือน หเจี๋ยก่อสร้างป้อมปราการอันแข็งแกร่งบนเกาะมังกรพิโรธขึ้น ที่ร้ายกาจที่สุดคือ มันเคลื่อนย้ายปืนใหญ่มาจากตามที่ต่างๆ เกือบร้อยกระบอก กระจายอยู่ตามจุดยุทธศาสตร์ และตำแหน่งที่สูงตามชายฝั่ง ทุกวันล้วนมีเรือรบจัดส่งกระสุน เวชภัณฑ์และเสบียงอาหารมายังเกาะมังกรพิโรธ ไพร่พลบนเกาะมีจำนวนนับสิบหมื่น นับตั้งแต่จูหวินเหวินขึ้นครองราชย์ เรือรบก็เสริมจากห้าสิบลำเพิ่มเป็นสองร้อยกว่าลำ"

ซ่างกวนอิงกล่าวเสริมว่า

"ศัตรูยังเสริมรั้วไม้ปลายแหลมตามชายฝั่งและท้องน้ำ ป้องกันมิให้เรือรบบุกยึดหาดทราย กล่าวได้ว่ามั่นคงราวกับถังเหล็ก เสริมสร้างเกาะมังกรพิโรธเป็นจุดยุทธศาสตร์ทางทหาร ง่ายแก่การเฝ้ารักษา ยากที่จะบุกโจมตี"

หานป๋อและพวกไม่ทันระบายลมหายใจออกมา หลิงจ้านเทียนก็กล่าวว่า

"จูหวินเหวินยังส่งทัพเรือมาอีกสามกอง แต่ละกองประกอบด้วยเรือรบใหญ่น้อยนับร้อยลำ ยึดครองทั้งตอนบนและล่างของแม่น้ำแยงซีเกียง และกระจายอยู่ตามเกาะแก่งละแวกเกาะมังกรพิโรธ มีเพียงเกาะร้างหลันเจียงที่มีชัยภูมิอันตรายที่มีข้อยกเว้น"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง อุทานเบาๆ ว่า

"สวรรค์ อย่างนั้นทำอย่างไรจึงตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมาได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวพ่นยาสูบคำหนึ่ง ค่อยถามว่า

"ทางด้านพวกเราเป็นอย่างไร?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"หากนับรวมเรือรบที่ต่อขึ้นใหม่ พวกเรามีเรือรบทั้งสิ้นเก้าสิบกว่าลำ ในจำนวนนี้มีอยู่สามสิบลำติดตั้งเครื่องยิงลูกไฟ หากนับจำนวนเรือ พวกเราห่างไกลจากศัตรูอย่างลิบลับ"

ตี้หวี่สือยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

"ดังนั้นการศึกบุกตีชิงเกาะมังกรพิโรธครั้งนี้ได้แต่ช่วงชิงด้วยปัญญา ไม่อาจหาญหักด้วยกำลัง พวกเรายังมีปัญหาอีกข้อหนึ่งคือต่อให้ตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมาได้ ยังต้องหาทางเฝ้ารักษาไว้ รอจนเจ้าเอี๋ยนอ๋องกรีธาทัพลงใต้ ยิ่งอย่าว่าแต่คิดควบคุมแม่น้ำแยงซีเกียง"

ล่างฟานหวินกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ดูจากท่าทีของหวี่สือ แสดงว่ามีความคิดอ่านในใจ ไยไม่บอกออกมา เพื่อเสริมสร้างขวัญและกำลังใจผู้คน?"

ตี้หวี่สือยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลักวิชาพิชัยสงครามร้อยเปลี่ยนพันแปลง แต่ไม่พ้นจากข้อความ 'ใช้จุดเด่นตนเอง พิชิตจุดด้อยศัตรู' หากคิดบรรลุถึงข้อนี้ต้องพึ่งพาข้อมูลและยุทธการอันแม่นยำ หากศัตรูของพวกเราคือจูหยวนจาง การศึกครั้งนี้ต้องพ่ายแพ้แน่นอน แต่เมื่อเปลี่ยนเป็นจูหวินเหวิน

ก็ต่างกันราวฟ้ากับดิน"

ฟงสิงเลี่ยรับฟังไม่เข้าใจ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ศัตรูมีกำลังกล้าแข็งกว่าพวกเรา มาตรว่าไม่มีจูหยวนจางคอยวางแผน พวกเรามีหนทางเอาชนะอย่างไร?"

ตหัวสอกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้อแตกต่างคือหากคู่มือเป็นจูหยวนจาง อย่างนั้นฝ่ายตรงข้ามจะรวมใจเป็นหนึ่งเดียว ทำศึกอย่างสุดชีวิต แต่ตอนนี้ทุกคนล้วนทราบว่าพวกเราเป็นทัพหน้าของภูตบดีกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง หมายถึงขุมกำลังชิงแผ่นดินอีกขุมหนึ่ง บวกกับค่ายสำนักฝ่ายธัมมะกับสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองให้การหนุนหลัง ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว"

ชิฉางเจิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว หวี่สือรีบแบ่งหน้าที่การงาน ให้ผ้น้องยึดเส้นยึดสายสักครา"

ตี้หวี่สือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ยังร้อนรุ่มเช่นนี้ ให้ข้าพเจ้าบอกกล่าวให้กระจ่างชัดก่อนได้หรือไม่?"

ภายใต้การเงี่ยหูฟังของทุกผู้คน เสนาธิการของพรรคมังกรพิโรธผู้นี้กล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"เป้าหมายของการศึกครั้งนี้ ไม่อยู่ที่ตีชิงเกาะมังกรพิโรธ หากแต่อยู่ที่การควบคุมเส้นทางแม่น้ำแยงซีเกียง หากคิดบรรลุถึงขอนพวกเราต้องยึดที่มั่นริมน้ำหลายแห่ง ขณะเดียวกันก็จมเรือรบของฝ่ายตรงข้าม ทั้งยังต้องยันทัพเรือที่ฝ่ายตรงข้ามเตรียมระดมจากทางแม่น้ำฮวงโห คิดบรรลุถึงจุดหมายเหล่านี้ ด้วยขุมกำลังของพวกเราตอนนี้ยังทำไม่ได้"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"อย่างนั้นต้องทำอย่างไร?"

ตี้หวี่สือกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"วิธีการยังคงแสดงปมเด่นของพวกเราอย่างเต็มที่ อีกทางหนึ่งคือจู่โจมข้อด้อยของฝ่ายตรงข้าม"

จากนั้นกล่าวกับเหลียงชิวเว่ยว่า

"ชิวเว่ยท่านนอกจากรวบรวมข้อมูลข่าวสารแล้วยังปล่อยข่าวออกไปว่า จูหวินเหวินสมคบคิดกับสำนักมารปลงพระชนม์จูหยวนจางประการสำคัญคือเน้นว่า ภูตบดีดูออกว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องคือโอรสสวรรค์ที่แท้จริง อย่างนั้นยุทธจักรทั้งแผ่นดินจะเข้าร่วมกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

พลางแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เรื่องที่สำนักมารเคยช่วยเหลือชาวมองโกล เป็นที่ทราบกระจ่างดี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการให้แผ่นดินตกเป็นของพวกมัน"

เหลียงชิวเว่ยรับคำอย่างแข็งขัน

ตี้หวี่สือคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน สองตาเป็นประกายวาววับ กล่าวว่า

"ภูตบดีน้อยกับหลวงจีนกระบี่ล้วนมีความสัมพันธ์กับทางกองทัพอย่างแนบแน่น ดังนั้นขอให้ท่านทั้งสองทำหน้าที่หว่านล้อมต่อแม่ทัพที่คุมกำลัง เมื่อถึงเวลาจะได้ลงมือประสานเสริมทั้งในนอก"

จากนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"สองทัพตั้งประจัน ทุ่มเทใช้สรรพวิธี สามารถใช้สอยก็ใช้สอย ไม่สามารถใช้สอยก็กำจัดไป ตอนนี้ฉวยโอกาสที่จูหวินเหวินยังตั้งหลักไม่มั่น ทั้งหวาดระแวงสงสัย ใช้แผนจารชนให้จูหวินเหวินถอดถอนตำแหน่งแม่ทัพนายกองที่ไม่ยอมเข้าร่วมกับพวกเรา สร้างความระส่ำระสายไปทั่ว เปิดโอกาสให้พวกเราฉกฉวย"

"ส่วนแม่ทัพที่สังกัดนิกายบัญชาฟ้า หรือเป็นบุคคลที่จูหวินเหวิน

ไว้เนื้อเชื่อใจ พวกเราจะใช้วิธีลอบสังหาร โดยให้พี่หาน พี่ฟงกับฉางเจิงจัดตั้งศูนย์กลางจู่โจมสังหารขึ้น บวกกับเครือข่ายข้อมูลข่าวสารของชิวเว่ยตลอดจนท่านอาให้การหนุนหลัง ดำเนินการกำจัดฆ่ายอดฝีมือหรือแม่ทัพที่สนับสนุนจูหวินเหวินให้หมดสิ้น"

เหล่าเจี๋ยยกมือตบโต๊ะร้องว่า

"เรายอมรับนับถือแล้ว ยุทธการปล่อยข่าวลือ พูดหว่านล้อมใช้จารชน จู่โจมสังหาร เมื่อดำเนินการทั้งสี่ทาง จะโยกคลอนขวัญและกำลังใจของศัตรูลงได้ อย่าว่าแต่แม่ทัพข้าศึกส่วนใหญ่เพิ่งเข้ารับตำแหน่ง ยังไม่มีสายสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชา เราจึงไม่เชื่อว่าพวกมันไม่หวาดหวั่นขวัญผวา"

ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"เป้าหมายหว่านล้อมของพวกเราเป็นนายทัพระดับล่าง ให้พวกมันทราบว่าหากก่อการสำเร็จ จะได้เลื่อนตำแหน่ง ภายใต้ผลประโยชน์ล่อใจ พวกมันย่อมขายชีวิตอย่างแข็งขันกว่าเดิม"

ตี้หวี่สือกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ปมเด่นของพวกเราทำความคุ้นเคยกับทะเลสาบต้งถิงโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ ข้อด้อยของศัตรูคือต้องรักษาที่มั่นมากมายเหลือคณานับ ในสภาพเช่นนี้ พวกเราจะจัดตั้งกองเรือผสมของพรรคมังกรพิโรธ คฤหาสน์ภูตบดี สำนักอธรรมลี้ลับ กับเมืองภูเขาแหฟ้าขึ้น ใช้ยุทธการจรยุทธ์ จู่โจมซ้ายปราบปรามขวา โดยมีจุดหมายอยู่ที่แย่งชิงเรือรบมา ฉวยโอกาสที่ตอนนี้ทะเลสาบต้งถิงมีหมอกหนาหนัก ใช้ยุทธวิธีไปมาไร้ร่องรอย ให้ศัตรูรับมือจนเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาด"

หลิงจ้านเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกเราจะไม่กระทบเกาะมังกรพิโรธ ปล่อยให้พวกมันผิดความคาดหวัง"

เจิ้นกวงเอี๋ยนกล่าวว่า

"อย่างนั้นศัตรูจะมีปฏิกิริยาอย่างไร? หากเราเป็นพวกมัน คงได้แต่กระจายกำลังออกเป็นกลุ่มย่อย เฝ้าที่มั่นไม่กี่แห่งโดยยึดเกาะมังกรพิโรธเป็นหลัก ทั้งอาศัยความได้เปรียบทางบก เฝ้าแม่น้ำแยงซีเกียงได้ ตอนนี้ผลได้ผลเสียของเกาะมังกรพิโรธ กลายเป็นเครื่องหมายตัดสินผลแพ้ชนะ วันใดที่ไม่สามารถตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ยังไม่ถือว่าประสบชัยชนะ เหล่าผู้คนที่หันหางเสือตามลมจะใช้เรื่องนี้เป็นเครื่องตัดสินใจ"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"สรรพวิธีการที่กล่าวมา มีจุดประสงค์เพียงหนึ่งเดียวคือ ทำให้ศัตรูทราบว่าวันใดที่ไม่กำจัดพวกเรา แม่น้ำแยงซีเกียงยังไม่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเรา ในสภาพเช่นนี้ขอเพียงล่วงรู้ที่ซ่อนตัวพวกเรา จะทุ่มเทกำลังทั้งรังจัดการกับพวกเรา เมื่อถึงเวลาจะเป็นโอกาสตีชิงเกาะมังกรพิโรธของพวกเราแล้ว"

กุศโลบายเช่นนี้แม้แต่ล่างฟานหวินยังหวั่นไหวคล้อยตาม ยิ่งอย่าว่าแต่บุคคลอื่นแล้ว

เหล่าเจี๋ยกล่าวว่า

"ทำอย่างไรจึงทำให้ศัตรูเชื่อว่านั่นมิใช่หลุมพรางกับดัก?"

ตี้หวี่สือลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง บอกชื่อคนผู้หนึ่งออกมา ทุกผู้คนล้วนรับฟังจนตะลึงลาน หลวงจีนกระบี่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตอนนี้อาตมาเชื่อแล้วว่า ข้อมูลข่าวสารมีความสำคัญกับการต่อสู้ช่วงชิงครั้งนี้ เรื่องนี้ตำหนักอลงกรณ์มีส่วนช่วยเหลือได้ จากการดำเนินการสามสิบกว่าปี คนของแคว้นอู่ซวงที่ลี้ภัยมายังดินแดนภาคกลางล้วนกลืนเข้ากับสังคม มีผู้คนจำนวนมากแทรกซึมอยู่ในบ้านเมืองกับหน่วยงานท้องถิ่น ในสถานการณ์เช่นนี้ สามารถเปล่งประสิทธิผล

ได้”

ตี้หวี่สือกล่าวด้วยความยินดีว่า

“อย่างนั้นขอให้พระคุณเจ้ากับกู่ฮูหยินรับหน้าที่ติดต่อกับเยี่ยซู่ตง เมื่อเป็นเช่นนั้นแม่น้ำแยงซีเกียงกับนครหลวงจะตกอยู่ในสายตาพวกเรา ตลอดเวลา”

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

“ตอนนี้คล้ายยังขาดคนติดต่อประสานงานกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง”

ตี้หวี่สือกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

“เรื่องนี้ขอให้พี่ซ่งหนันรับผิดชอบ พี่ซ่งถือกำเนิดจากตระกูลขุนนาง รู้จักติดต่อกับขุนนางใหญ่ พรุ่งนี้เราจะใช้คนคุ้มครองส่งพี่ซ่งไปยังนครซุ่นเทียน”

ซ่งหนันคิดไม่ถึงว่านักศึกษาที่ไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่เช่นมันจะได้รับแต่งตั้งหน้าที่สำคัญ ดังนั้นรับคำด้วยความยินดี

ล่างฟานหวินหัวร่อดังๆ ชูถ้วยสุราขึ้น กล่าวว่า

“หวี่สือกำหนดกุศโลบาย ไหนเลยไม่สำเร็จกิจการใหญ่?”

ทุกผู้คนบังเกิดกำลังขวัญอักโข ยกถ้วยสุราขึ้นดื่มลงไป

ผู้คนนับพันในบริเวณล้วนทราบว่าชนชั้นผู้นำกำหนดแผนการเป็นมั่นเหมาะ ล้วนลุกขึ้นดื่มสุรา เสียงโห่ร้องดังสะท้านถึงนภาราตรีและทะเลสาบต้งถิง

ล่างฟางหวินกับเหลียนซิ่วซิ่วยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ที่หัวเรือ ลมราตรีโชยพัดผ่าน คล้ายเชียนคู่รักกัน

คนแจวเรือยังคงเป็นฟั่นป้ากับบริวารของมัน เอี๋ยนเอียนหยูซึ่งกลายเป็นฟั่นฮูหยินก็เป็นผู้โดยสาร นั่งสนทนากับฮัวตั้วเอ๋อและฉีป๋อในห้องท้องเรือ

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวอย่างลิงโลดว่า

“เมื่อครู่ช่างครึกครื้นนัก ที่หายากยิ่งคือปราศจากการควบคุมบังคับ เหวินเหวินน้อยกับลิ่งเอ๋อก็น่ารักยิ่ง หากตัววิเศษของพวกเราสามารถละม้ายเหมือนพวกเขาคนใดคนหนึ่งก็ประเสริฐ”

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

“ซิ่วซิ่วใช่เร่งรัดให้เราผู้แซ่ล่างสนิทชิดเชื้อกับท่านหรือไม่?”

เหลียนซิ่วซิ่วสองข้างแก้มแดงระเรื่อ ก้มศีรษะกล่าวอย่างเอียงอายว่า

“ตอนนี้ห่างจากการศึกที่เกาะร้างหลันเจียงเพียงแปดเดือน ผู้อื่นคาดคิดว่าหากตั้งครรภ์ ฟานหวินจะอยู่เป็นเพื่อนให้มากกว่านี้ ดังนั้นกระทั่งความอับอายก็ไม่คำนึงถึงแล้ว”

ล่างฟานหวินโอบไหล่นางด้วยความยินดี กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ความตั้งใจของซิ่วซิ่ว เราผู้แซ่ล่างรับไว้ด้วยความยินดี คืนนี้เราจะละทิ้งทุกสิ่ง ร่วมเรียงเคียงหมอนกับซิ่วซิ่ว บุตรชายหรือบุตรสาวที่ถือกำเนิดเกิดมาไม่เพียงเป็นของพวกเรา ชีชีถือว่ามีส่วนด้วย”

เหลียนซิ่วซิ่วร่างร้อนผ่าวขึ้นมา โผเข้าอ้อมอกล่างฟานหวินกอดรัดเขาโดยแรง

จิตใจของล่างฟานหวินสงบราบเรียบ

หลังจากตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน เขาจะถอนตัวล่าถอยสงบจิตใจรอคอยการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง

หานป๋อหลังจากแยกทางกับฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิงและพวกก็เดินกลับตัวตึกของตนเอง โดยมีเหล่าภรรยาห้อมหน้าล้อมหลัง

จั่วซือและพวกไม่ได้สนิทสนมกับมันเป็นเวลานาน ล้วนพกพาจิตใจที่ยินดี ใบหน้าที่แดงระเรื่อติดตามอยู่ด้านข้าง

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงฉุดลากเหวินเหวินน้อยกลับห้อง เพื่อเปิดโอกาสให้มันปลอบประโลมเจี่ยแจ (พี่สาว) ทั้งสาม

อี๋จีกับฉุ่ยปี้รับหน้าที่จัดที่นอนหมอนมุ้ง คอยดูแลเรื่องอาบน้ำชำระกาย

หานป๋อหาโอกาสกล่าวถามอี๋จีว่า

"ห้องของท่านกับฉุ่ยปี้อยู่ที่ใด?"

อี๋จีบอกกล่าวด้วยความยินดี สร้างความแตกตื่นแก่ฉุ่ยปี้จนรีบหลบหน้าไป

หานป๋อเอารัดเอาเปรียบอี๋จีเที่ยวหนึ่ง ค่อยเดินเข้าห้องของจั่วซือ ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซือเจี่ยแจ (พี่สาว) มีเหวินเหวินน้อยแล้ว ย่อมคิดมีบุตรชายอีกคนหนึ่ง ให้ป๋อตี๋ (น้องป๋อ) เนรมิตออกมาให้กับท่านเถอะ"

จั่วซือถูกมันโอบเอวเอาไว้ ถึงกับร่างอ่อนระทวย กล่าวอย่างขวยเขินว่า

"โหยวโหยวกับพี่เฉาเสียล้วนรอคอยท่าน รีบไปหาพวกนาง"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา โอบอุ้มนางขึ้นมา เดินไปที่ประตู ปากกล่าวว่า

"ซือเจี่ยแจไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้าเถอะ"

จั่วซือส่งเสียงครางคำหนึ่ง ซุกศีรษะกับไหล่บ่ามัน ใบหน้าร้อนลวกราวอัคคี จนใจที่ไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ขัดขืน

เพิ่งก้าวออกจากประตูห้อง กลับเผชิญกับซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งรุดมาหาหานป๋อ สร้างความเอียงอายแก่จั่วซือกว่าเดิม จนใจที่ไม่อาจขัดขืนได้แต่ปล่อยให้หานป๋อโอบอุ้มไว้

ซวีเยี่ยเวี่ยพบเห็นพฤติการณ์ของหานป๋อจนชาชิน จึงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"หานป๋อน่าตาย ศิษย์พี่บอกว่าพรุ่งนี้ไปหาชีเหนียง (มารดาที่เจ็ด) หลังจากนั้นค่อยไปยังเมืองอู่ชาง"

หานป๋อยังมีสติแจ่มใสอยู่สามส่วน พอฟังต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าจะไปยังเมืองเยี่ยโจวหรอกหรือ?"

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวว่า

"พวกเราไปซื้อสิ่งของ พวกท่านไปทำงานสำคัญ สิงเลี่ยโจรเฒ่าฟั่น เหล่าชิน่าตาย หลวงจีนกระบี่และศิษย์พี่ล้วนรุดไปด้วย"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ผู้คนมากมายปานนี้ไปทำอะไร?"

ซวีเยี่ยเวี่ยถูกท่าทางอันโง่งมของมันก่อกวนจนหัวร่อคิกออกมากล่าวว่า

"ทั้งไปเยี่ยมเยียนสหายและเชือดเฉือนศัตรู คืนนี้ท่านอย่าได้ไปหาพวกเรา เหวินเหวินน้อยจะนอนเป็นเพื่อนกับข้าพเจ้าและซวงเอ๋อ"

พลางชม้ายชายตาแก่มัน ค่อยผละจากไป

หานป๋อนึกถึงประมุขตึกตระกูลหานที่เป็นนายเก่า พลันเข้าใจในบัดดล ประมุขตึกตระกูลหานเป็นผู้ประกอบการขนส่งทางเรือ ย่อมเป็นเป้าหมายที่ทุกฝ่ายคิดชิงตัวไปเข้าร่วมด้วย

มันพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ได้คิดว่าเหตุใดนิกายบัญชาฟ้าจึงคุมขังหานชิงฟง ผู้เป็นพี่ใหญ่ของประมุขตึกตระกูลหานไว้ ยังมี ซ่งอี้ไฉนใช้วิธีอันต่ำช้าทำลายพรหมจรรย์ของคุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อ กล่าวถึงที่สุดล้วนคิดควบคุมครอบงำคหบดีเช่นประมุขตึกตระกูลหานเอง

โอ เมื่อมันได้พบกับคุณหนูห้าหานหนิงจื่อ ซึ่งมันแอบหลงรักตั้งแต่เล็ก จะมีสภาพอย่างไร?

เมืองอู่ชางยังคงเจริญรุ่งเรือง ทุกประการล้วนคงเดิม หาได้รู้สึกถึงบรรยากาศก่อนลมฝนโหมกระหน่ำ อันเนื่องมาจากการต่อสู้ช่วงชิงภายในของราชวงศ์หมิงไม่

เมื่อหานป๋อกลับมายังถิ่นเก่าซึ่งเคยใช้ชีวิตเป็นเวลาสิบกว่าปี ห้วงสมองยังประทับด้วยภาพเงาร่างของซีฮูหยิน

ซีฮูหยินที่ท้องนูนออกมาเล็กน้อย คล้ายกลับกลายเป็นดรุณีแรกรัก พอพบหน้ามันก็ออดอ้อนกระเง้ากระงอด แต่หามีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักฉันบุรุษสตรีไม่ หากทว่ายึดถือมันเป็นเช่อจุนซิ่นครึ่งหนึ่ง หานป๋อก็รู้สึกสบายใจ เห็นว่าไม่สร้างความผิดหวังแก่ภูตบดี ไม่เช่นนั้นมันคงปวดเศียรเวียนเกล้าอย่างมาก

ยามนี้ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงที่ข้างกายมันรวมทั้งกงจู้อลงกรณ์กู่เชี่ยนเหลียนกับหานปี้ฉุ่ยมิเพียงสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษ ทั้งยังพอกแป้งสีเข้ม ทำให้ผิวกายกร้านดำกว่าเดิม ปิดบังรูปโฉมโนมพรรณของพวกนางเอาไว้

หลวงจีนกระบี่ปลอมตัวเป็นพ่อค้าเร่ร่อน ใส่ผมปลอมไว้ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง โจรท่องโดดเดี่ยวและภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งที่ร่วมทางล้วนไม่คุ้นเคยกับรูปลักษณ์ที่ประหลาดพิกลของท่าน

ขบวนผู้คนทั้งสิบเอ็ดคนใช้เวลาเดินทางสามวัน มาถึงตัวเมืองที่ใหญ่ที่สุดทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองอู่ชาง

ทั้งหมดเข้าพักที่โรงเตี๊ยมตามที่ตกลงกันไว้ ยังไม่ทันนั่งเรียบร้อย ผู้ดูแลรับผิดชอบประจำเมืองอู่ชางสังกัดพรรคมังกรพิโรธนามหยางจั่นก็สืบเสาะมารายงานสถานการณ์ล่าสุดให้ทราบ

หยางจั่นเป็นมือดีรุ่นเดียวกับชิฉางเจิง ถนัดในการใช้ดาบ นิสัยสุขุมหนักแน่น ดังนั้นถูกส่งมาประจำที่ตัวเมืองซึ่งมีความสำคัญทางทหารและทางเศรษฐกิจแห่งนี้

หลังจากนั่งล้อมโต๊ะกลมในห้องรับแขกอันกว้างขวาง หยางจั่นก็กล่าวว่า

“โรงเตี๊ยมนี้เปิดโดยบริวารพรรคท่าเรือ ซึ่งจัดอยู่ในสิบพรรคแปดสมาคมเมืองอู่ซาง ข้าพเจ้าสั่งให้ดูแลเป็นพิเศษ แต่ไม่ได้แพร่งพรายละเอียดต่อพวกมัน ใจคนยากจะหยั่ง พวกเรายังคงระมัดระวังไว้บ้าง”

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

“รอจนพวกเราเชือดห้าเสือฉางชุน อย่างนั้นทุกคนจะกลายเป็นซื่อสัตย์ไว้วางใจได้แล้ว”

ห้าเสือฉางชุนเป็นชนชั้นผู้นำของสมาคมฉางชุน ซึ่งทรงอิทธิพลที่สุดของที่นี้ คนทั้งห้าล้วนมีฝีมือติดตัว สมาคมฉางชุนกับพรรคมังกรพิโรธมีสภาพเช่นน้ำกับไฟ ย่อมไม่ยืนอยู่ฝ่ายพวกมัน

หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

“คนทั้งห้านี้ก่อกรรมทำเข็ญ เพียงแต่วิธีการแนบเนียน ทางการไม่อาจตั้งข้อหาพวกมัน พี่ใหญ่ของห้าเสือฉายาทวนลูกโซ่เจ๋อเหยินยังเป็นศิษย์ที่ถูกอัปเปหิของสำนักเส้าหลินเรา เราพานฉวยโอกาสนี้ชำระสำนักสักครา”

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

“ที่แท้เป็นคนใช้ทวน อย่างนั้นยกให้พี่ฟงจัดการเถอะ”

หยางจั่นกล่าวอย่างจริงจังว่า

“เรื่องราวเกรงว่าไม่รวบรัด อาจเป็นหลุมพรางประการหนึ่ง”

โจรท่องโดดเดี่ยวคิดสูบยาสูบ พอฟังจึงหยุดชะงักลง ถามไถ่รายละเอียด หยางจั่นกล่าวว่า

“เรื่องนี้ต้องมองจากหลายด้าน เมื่อคืนก่อนห้าเสือฉางชุนพบกับหัวหน้าพรรคงู ซึ่งเป็นค่ายพรรคใหญ่อีกพรรคหนึ่งของที่นี้ ฉายางูขาวเกิงปู้ไถ หาเหตุวิวาท ทุบตีมันกับบริวารทั้งเจ็ดจนบาดเจ็บพิการ

ระหว่างนี้เกิงปู้ไถไปมาหาสู่กับพวกเรา ความเคลื่อนไหวเช่นนี้แสดงว่ามุ่งเป้ามาที่พวกเรา สมาคมฉางชุนอาศัยอะไรกล้าท้าสู้กับพวกเราอย่างเปิดเผย?"

มันเมื่อกล่าวเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนเข้าใจในบัดดล ลอบชมเชยหยางจั่นละเอียดรอบคอบ ทั้งนี้เพราะไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดตั้งตัวเป็นศัตรูกับพรรคใหญ่เช่นพรรคมังกรพิโรธ นอกจากมีคนหนุนหลัง

หลวงจีนกระบี่ถามว่า

"น้องแซ่หยางมีสมุนบริวารเท่าใด?"

หยางจั่นกล่าวว่า

"ประมาณสองร้อยกว่าคน แต่ล้วนเป็นพี่น้องสังกัดสาขารอบนอก นอกจากผู้น้อยแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบเรื่องที่พรรคเราวางรากฐานอยู่ที่นี้"

หยดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"พวกเรายังได้รับข่าวว่า มีผู้คนจากนครหลวงจำนวนมากมายังตีกตระกูลหาน ไม่แน่ว่าห้าเสือฉางชุนทำตามคำสั่งพวกมัน"

ทุกผู้คนล้วนใจสั่นสะท้าน

หานป๋อกับชิฉางเจิงสบตาแวบหนึ่ง ล้วนสังเกตความวิตกกังวลของอีกฝ่ายออก ความจริงเป็นเรื่องราวอันรวบรัด พลันกลับกลายเป็นตึงมือขึ้นมา

จิงเฉิงเหลิ่งกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ข่าวนี้ได้จากที่ใด?"

หยางจั่นกล่าวว่า

"มาจากขุนนางเขตแคว้นหลันจื้อเอี่ยน"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อออกมา ตบไหล่หานป๋อโดยแรง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นสหายเก่าข้าหลวงหลัน ไม่ทราบมันหลังจากฮุบโสม

หมื่นปีนั้นไว้ ใช่ทำศึกบนเตียงทุกคืนเช่นท่านหรือไม่?"

สตรีทั้งหลายล้วนหน้าแดงขึ้นมา ดีที่ถูทาใบหน้าจนดำ ดังนั้นสังเกตไม่ออก ซวีเยี่ยเวี่ยด่าเบาๆ ว่า

"พี่ใหญ่โจรเฒ่าที่น่าตาย"

หานป๋อหวนนึกถึงข้าหลวงหลันจัดส่งผู้ดูแลเอกสารฟางหยวนกับนายทัพหม่าสงติดตามพวกมันเดินทางสู่นครหลวง ต้องผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านึกออกแล้ว ข้าหลวงหลันเป็นคนของเจ้าเอี้ยนอ๋องมิน่าเล่าจึงส่งข่าวให้แก่ท่าน"

จากนั้นอุทานดัง 'เอ๊ะ' กล่าวว่า

"เหตุใดจูหวินเหวินไม่ย้ายมันออกไป?"

หยางจั่นกล่าวว่า

"หนังสือโยกย้ายมาถึงแต่แรก แต่ผู้น้อยทำการวิ่งเต้น บวกกับหลันจื้อเอี่ยนเป็นขุนนางที่ซื่อสัตย์สุจริตของเขตแคว้น นายอำเภอละแวกใกล้เคียงและคหบดีเมืองอู่ชางรวมยี่สิบกว่าคน ร่วมกันทำหนังสือขอให้จูหวินเหวินทบทวนคำสั่ง จูหวินเหวินเพิ่งขึ้นครองราชย์ กลัวมวลชนลุกฮือขึ้น หนังสือโยกย้ายฉบับที่สองจึงยังไม่มาถึง แต่หลันจื้อเอี่ยนกลัวว่าฝ่ายจูหวินเหวินอาจลอบสังหารมัน ตอนนี้ชาวยุทธจักรท้องถิ่นจัดตั้งกองกำลังพิทักษ์หลัน คุ้มกันมันตลอดเวลา"

ฟงสิงเลี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ที่แท้ราชโองการก็ไม่ยอมรับได้ บารมีของจูหวินเหวินยังห่างไกลจากจูหยวนจางอีกมากนัก"

หลวงจีนกระบี่ถามว่า

"ไม่นับสำนักฉางไป่ คนของเจ็ดสำนักที่เหลือมีความเคลื่อนไหวอันใด?"

หยางจั่นกล่าวว่า

"ตอนนี้ทุกคนเก็บเนื้อเก็บตัว แต่แสดงว่ายืนอยู่ฝ่ายเรา ข่าวจากท่านหลันเป็นศิษย์ฆราวาสสำนักอู่ตังนามเซียะชุง แพร่งพรายต่อข้าพเจ้า มันเป็นกำลังสำคัญของกองกำลังพิทักษ์หลัน"

จิงเฉิงเหลิ่งล่วงรู้เรื่องในบ้านเมืองที่สุดจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"นอกจากหลันจื้อเอี่ยนลุกฮือขึ้นก่อการ ไม่เช่นนั้นจะช้าเร็วยากรักษาตำแหน่งไว้ได้ เราเห็นด้วยกับคำพูดของพี่หยาง นี่เพียงเป็นหลุมพราง คิดล่อให้พวกเราปรากฏกาย"

ชิฉางเจิงเป็นห่วงหานฮุ่ยจื่อ จึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ตึกตระกูลหานมีคนหลายระดับชั้น ผู้คนที่มาจากนครหลวงเป็นใคร ท่านสืบไม่ออกหรือ?"

หยางจั่นกล่าวว่า

"ท่านชิของข้าพเจ้า ปางจู่ (ประมุขพรรค) มีคำสั่งให้ระมัดระวังตัว ผู้คนที่เข้าพักยังตึกตระกูลหาน หากสามารถหนุนหลังสมาคมฉางชุน พวกเราอาศัยอะไรตอแยพวกมัน แต่พวกมันแม้เก็บตัวอย่างมิดชิด พวกเราคำนวณจากสิ่งของเครื่องใช้ที่บ่าวไพร่ตึกตระกูลหานจัดซื้อ พอสังเกตเบาะแสออก เช่นเมื่อสามวันก่อน พ่อบ้านตระกูลหานซื้อหาแป้งฝุ่นชาดแต้มไปเข้า แสดงว่าในผู้มามีหญิงสาวที่ชมชอบประทินโฉมหลายนาง"

ชวีเยี่ยเวี่ยถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวว่า

"คงเป็นไป่ฟางหัวที่เป็นคนรักเก่าของท่านมาแล้ว"

หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ที่ต้องการชีวิตข้าพเจ้า ยังถือเป็นคนรักอันใด หมากของไป่ฟางหัวตานี้ร้ายกาจยิ่ง ดูท่านายผู้เฒ่าตกไปในเงื้อมมือของนางแล้ว เรือขนส่งหลายร้อยลำ ตลอดจนคลังยุ้งฉางที่กระจายอยู่ทั่วแผ่นดิน

ของนายผู้เฒ่า เกรงว่าตกอยู่ในความควบคุมของไป่ฟางหัวทั้งสิ้น"

หยางจั่นกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"พวกเรายังทราบข่าวจากนางคณิกาคู่ขาของพ่อบ้านตระกูลหานว่า กูแหย (คำเรียกเขยขวัญ) คนใหม่ที่แซ่ซ่งก็มายังตึกตระกูลหานแต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด คุณหนูรองหานฮุ่ยจื่อไม่ได้ร่วมทางมา"

ชิฉางเจิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ดวงตาทอประกายเย็นเยียบออกมา

หานปี้ฉุ่ยขยับกายเข้าใกล้ ยื่นมือลอดใต้โต๊ะกุมมือมันเป็นเชิงปลอบโยน

หลวงจีนกระบี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ในความเห็นเรา ไป่ฟางหัวยืมมือซ่งอี้ฮุบสมบัติไป ประมุขตึกตระกลหานมีฐานะมั่งคั่ง ทั้งยังประกอบการขนส่งทางเรือ หากเข้าร่วมกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง จะส่งผลเสียต่อจูหวินเหวิน ดังนั้นพานใช้ให้ซ่งอี้ฮุบสมบัติตระกูลหาน นิกายบัญชาฟ้าคิดอ่านมองการณ์ไกล คาดว่าพวกนางมีจุดประสงค์เช่นนี้ตั้งแต่แรก"

ชิฉางเจิงตวาดว่า

"พวกเรามิสู้บุกเข้าตึกตระกูลหาน กำจัดเหล่านางปีศาจให้หมดสิ้น"

กงจู้อลงกรณ์ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"อย่างนั้นคุณหนูรองของท่านทำอย่างไร? นางยังอยู่ที่นครหลวง"

ชิฉางเจิงอับจนถ้อยคำ หลวงจีนกระบี่กล่าวว่า

"ผู้มาไม่มีเจตนาดี มีเจตนาดีไม่มา หากไป่ฟางหัวคิดอ่านวางแผนจริง ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนได้ ยุทธจักรกว้างไพศาลมียอดคนนับไม่ถ้วน ตอนนี้จูหวินเหวินขึ้นครองราชย์ คิดชักชวนเหล่ายอดฝีมือที่เร้นกายให้เข้าร่วม กล่าวได้ว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ ใน

สถานการณ์ที่คลุมเครือเช่นนี้ หากพวกเราลงมือโดยวู่วาม ไม่แน่ว่าอาจพลาดท่าเสียที"

โจรท่องโดดเดี่ยวจุดใบยา สูบยาคำหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"พวกเรายังไม่กลัวผังปาน ไหนเลยเกรงกลัวไป่ฟางหัว แต่พระคุณเจ้ามีเหตุผล ให้เราหยั่งความตื้นลึกหนาบางของมันก่อน แล้วค่อยกำหนดแผนการเถอะ"

หานป๋อสอดคำขึ้น

"ท่านไม่กลัวผังปานจริงหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแดงวูบหนึ่ง หันเหหัวเรื่องว่า

"ฟ้าใกล้มืดค่ำแล้ว รอสักครู่ผู้ใดเป็นเพื่อนเราไปยังตึกตระกูลหาน? โอ นับตั้งแต่มีเด็กน้อยหานป๋อเป็นผู้ติดตาม เราสมควรเปลี่ยนฉายานามเป็นโจรท่องเคียงค่แล้ว"

หานป๋อร้องว่า

"ผู้ติดตามของปีศาจหัวโตท่าน เรื่องนี้ข้าพเจ้าลำพังคนเดียวก็จัดการได้ ยังมีผู้ใดคุ้นเคยกับตึกตระกูลหานกว่าข้าพเจ้า?"

จวงชิงซวงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า

"ห้ามมิให้ท่านไปลำพังคนเดียว"

ชิฉางเจิงกล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

"มีหนทางติดต่อกับเยี่ยซู่ตงและพวก เพื่อช่วยเหลือหานฮุ่ยจื่อออกจากนครหลวงหรือไม่?"

หลวงจีนกระบี่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องที่เรากำลังครุ่นคิดอยู่ คิดไม่ถึงสถานการณ์ที่เมืองอู่ชางจะเลวร้ายถึงเพียงนี้ จดจำไว้ ไม่ว่าอย่างไรอย่าได้อยู่เพียงลำพัง เปิดโอกาสให้ศัตรูแยกย้ายจู่โจมได้ เซียนเอ๋อ เสี่ยวเหลียน สิงเลี่ยกับเรารวมเป็นกลุ่มหนึ่ง หาทางติดต่อกับหลันจื้อเอี่ยน เพื่อช่วยเหลือ

มันอีกแรงหนึ่ง พี่ฟันกับเสี่ยวป๋อและเวี่ยเอ๋อซวงเอ๋อสืบดูความตื้นลึกหนาบางของตึกตระกูลหาน น้องแซ่หานจับตาดูความเคลื่อนไหวของห้าเสือฉางชุน ขณะเดียวกันก็รายงานด่วนกลับไป ทางที่ดีเชิญพี่ล่างออกศึก อย่างนั้นพวกเราจะกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ"

หลวงจีนกระบี่สามารถเป็นผู้นำขบวนอย่างเต็มภาคภูมิ ท่านเมื่อกล่าวเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนผงกศีรษะเห็นพ้อง หานป๋อผุดลุกขึ้น กล่าวกับชิฉางเจิงว่า

"เหล่าชิวางใจ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคุณหนูรองต้องไม่เป็นไร"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มอย่างอับจนปัญญา ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวด้วยความหึงหวงอยู่บ้างว่า

"อย่างนั้นคุณหนูห้าเล่า?"

หานป๋อประสานมือ กล่าวว่า

"คุณหนูซวีโปรดผ่อนผันด้วย"

ทุกผู้คนอดยิ้มมิได้ ซวีเยี่ยเวี่ยความจริงปั้นหน้าเคร่งเครียดแต่แล้วหัวร่อคิกออกมา ไม่รุกเร้าหานป๋อสืบต่อ

โจรท่องโดดเดี่ยวพ่นควันใส่หน้าหานป๋อ กล่าวว่า

"ฟ้าใกล้มืดมิดสนิทแล้ว บิดาจะได้ยืดเส้นยืดสายสักครา"

จบเล่ม 17

SIAM INTER BOOKS

黃易

寂滅天魔

เผ่าพันธุ์ปีศาจ

(ฉบับปรับปรุงใหม่)

18

(จบ)

สุดยอดยุทธจักรกำลังภายใน

เผ่าพันธุ์ปีศาจ

18

(จบ)

ฉบับปรับปรุงใหม่

หวงอี้ ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

หานป๋อปราบโจร

โจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อกับจวงชิงชวงและชวีเยี่ยเวี่ย ที่กลับคืนสู่โฉมหน้าแท้จริง มายังหลังคาตึกที่สามารถจับตาดูตึกตระกูลหานแต่ไกล หมอบฟุบร่างลง

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่งต่อทั้งหมดหลายคำ จากนั้นพุ่งปราดไปยังตึกตระกูลหานดุจหมอกควันสายหนึ่ง ชั่วครู่ให้หลังค่อยกลับมา กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

“มารดามันร้ายกาจจริงๆ ทั้งในและนอกตึกตระกูลหานกระจายเต็มไปด้วยหน่วยซุ่ม คล้ายกับทราบว่าคืนนี้ พวกเราจะมาสอดแนมก็มิปาน”

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ท่านมั่นใจว่าเร้นกายเข้าไปได้หรือไม่?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

“อย่างมากมีความมั่นใจห้าส่วน ต้องการเสี่ยงดูสักคราหรือไม่?”

ซวีเยี่ยเวี่ยนึกถึงครั้งก่อนเป็นโจรลักขโมยร่วมกับมัน พบกับความล้มเหลว จึงกล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"นี่จะได้อย่างไร ทราบหรือไม่ว่าพวกมันเป็นใคร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"พวกมันแม้เปลี่ยนเป็นสวมเสื้อผ้าสีทึบของชาวยุทธจักร แต่ยังวางก้ามเชื่องโข สมควรเป็นมือดีกองทหารรักษาพระองค์ ดูท่าเป็นเหลิงเอี้ยนมาแล้ว"

หานป่อและพวกทั้งสามใจสั่นสะท้าน กองทหารรักษาพระองค์ล้วนผ่านการฝึกอบรมอย่างเข้มงวด กาลก่อนหานป่อเป็นคนโปรดของหงอู่ฮ่องเต้ ทุกคนย่อมเคารพนบนอบ ยามนี้กลายเป็นศัตรู ทั้งอยู่ในความปกครองของเหลิงเอี้ยนหรือเฉินเฉิงที่ทรยศต่อหงอู่ฮ่องเต้ ยังน่ากลัวกว่ายอดฝีมือชาวยุทธจักรหลายเท่า ต่อให้เป็นล่างฟานหวิน พอเผชิญกับทหารรักษาพระองค์ที่ไม่กลัวตายหลายร้อยคน ยังได้แต่หลบเลี่ยง อย่าว่าแต่พวกมัน

ยังมีคนเหล่านี้ถนัดในกลยุทธ์ทุกรูปแบบ บวกกับใช้อาวุธประเภทหน้าไม้อาวุธเพลิง นอกจากฝ่ายตนมีกองทัพหนุนหลัง ไม่เช่นนั้นรังแต่ตายเปล่า มิน่าเล่าโจรท่องโดดเดี่ยวยังงอมืออับจนปัญญา

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากมีหนทางเข้าใกล้ตึกตระกูลหาน ยังอาจมีวิธี ตอนนี้กระทั่งความหวังยังไม่มี มิน่าเล่าหยางจั่นจึงสืบหาข่าวไม่ได้"

หานป่อฉุกใจคิด นึกถึงหอน้อยฝั่งตรงข้ามกับตึกตระกูลหาน ซึ่งมันร่วมสัมพันธ์รักกับโฉมตรูฮัวเจี๋ยหวี่ ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เรื่องเข้าใกล้ตึกตระกูลหาน ปล่อยให้เป็นหน้าที่ข้าพเจ้า แต่หากท่านยังเข้าตึกไปไม่ได้ อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าไม่เกรงอกเกรงใจต่อท่าน"

กล่าวจบอ้อมเป็นวง ชักนำทั้งสามไปยังหอน้อยหลังนั้น

หลังจากตรวจสอบจนแน่ใจว่าหอน้อยไม่มีคน ทั้งสี่ค่อยลอบเข้าสู่ตัวหอ ห้องหับที่มีทั้งสิ้นสองช่วงยังคงสภาพเดิม ที่น่าประหลาดคือสะอาดสะอ้าน คล้ายกับมีผู้คนคอยปัดกวาดอยู่เสมอ

โจรท่องโดดเดี่ยวตรวจตรารอบหนึ่ง ค่อยขึ้นจากชั้นล่างมากล่าวว่า

"ที่นี้เหมาะที่สุด คล้ายเป็นสถานที่ใช้จับตาดูตึกตระกูลหานโดยเฉพาะ เพียงไม่ทราบผู้คนไปที่ใดแล้ว เด็กน้อยล่วงรู้สถานที่เช่นนี้ได้อย่างไร?"

หานป๋ออธิบายให้ทราบ ซวีเยี่ยเวี่ยบิดขี้เกียจคราหนึ่ง ล้มตัวลงนอนบนเตียง กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองรีบไปรีบกลับ ซวงเอ๋อรับหน้าที่ดต้นทางเวี่ยเอ๋อรับหน้าที่นอน"

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูท่านอนของนางจนเบิกตาค้าง จวบกระทั่งหานป๋อคว้าไหล่มัน มันค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน ติดตามหานป๋อมาถึงริมหน้าต่างซึ่งปล่อยม่านหน้าต่างลง มองไปยังตึกตระกูลหาน

จวงชิงซวงมาถึงอีกด้านหนึ่งของโจรท่องโดดเดี่ยว ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่มีข้อแตกต่างอันใด ยังคงเข้าไปไม่ได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวมองดูตึกตระกูลหานที่จุดไฟสว่างไสว กล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"ขอเพียงเฝ้าอยู่ที่นี้ คืนนี้เข้าไปไม่ได้ คืนพรุ่งนี้ก็ลอบเข้าไปได้"

หานป๋อร้องออกมาว่า

"ว่ากระไร นี่เรียกว่ามีวิธีเข้าไปหรือ?"

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงฝีเท้าม้ากับเสียงล้อรถบดกับพื้น ขบวน

รถที่ประกอบด้วยรถม้าเจ็ดแปดคันแล่นมาแต่ไกล มุ่งหน้ามายังตึกตระกูลหาน

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องว่า "โอกาสมาถึงแล้ว" พลางยื่นหน้าไปหอมแก้มจวงชิงซวงฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

"น้องเราออยู่ที่นี้จนพี่ใหญ่กับตัวอุบาทว์น้อยกลับมา ไม่ว่ารอนานเท่าใด อย่าได้ไปหาพวกเรา"

ไม่รอให้จวงชิงซวงคัดค้าน ก็ฉุดลากหานป๋อลงจากหอราวสายลมหอบหนึ่ง

ซวีเยี่ยเวี่ยที่นอนบนเตียงหัวร่องอหาย จวงชิงซวงก็อดหัวร่อคิกมิได้ ซึ่งความจริงนางก็รักพี่ใหญ่จอมขโมยผู้นี้ยิ่ง

ภายใต้การชักนำของศิษย์ฆราวาสสำนักอู่ตัง นามเชียะจุง ซึ่งทำการติดต่อกับหยางจั่น ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่ง ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุยเข้าพบขุนนางเขตแดวันหลันจื้อเอี่ยนที่ตึกบัญชาการ

หลันจื้อเอี่ยนทักทายปราศรัยอยู่หลายคำ จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีสหายต้องการพบพวกท่าน ภูตบดีน้อยกับพี่ชิและฮูหยินเชิญ"

ชิฉางเจิงและพวกทั้งสามสงสัยใจยิ่ง ติดตามมันเข้าสู่เขตตึกในที่ตึกในรอไว้ด้วยผู้คนสองคน กลับเป็นหอกมายาจื้อพ่อเทียนกับนักพรตเสี่ยวปั้นที่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ

นักพรตเสี่ยวปั้นยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส ชิฉางเจิงโถมเข้าไปกุมมือของนักพรตเสี่ยวปั้น ต่างพากันหัวร่อดังๆ ออกมา

จิงเฉิงเหลิ่งก็กล่าวด้วยความยินดีว่า

"คิดไม่ถึงจะได้พบกับจื้อเหล่าซือ (ครูมวยแซ่จื้อ) โดยเร็วถึงเพียงนี้ที่แท้เป็นลมอันใดหอบท่านมา?"

จื้อพ่อเทียนกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมถูกลมปีศาจหอบพัดมา นั่งลงดื่มน้ำชาสักถ้วยแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทุกผู้คนนั่งล้อมโต๊ะ จื้อพ่อเทียนกล่าวว่า

"จูหวินเหวินเริ่มปฏิบัติการแล้ว"

หลันจื้อเอี่ยนกล่าวเสริมว่า

"บุคคลแรกที่รับเคราะห์คือเจ้าโจวอ๋อง จูหวินเหวินเพิ่งขึ้นครองราชย์ ก็บัญชาให้เจ้าพระยาเฉากว๋อ กงหลี่ จิ่งหลง ยกทัพถึงเมืองไคฟง จับตัวเจ้าโจวอ๋องและองค์ชาย ตลอดจนพระสนมมายังนครหลวง ถอดยศเป็นสามัญชน เนรเทศไปยังยูนนาน จากนั้นเตรียมกำราบเจ้าเซียงอ๋อง เจ้าฉีอ๋อง เจ้าได้อ๋อง เจ้าหมินอ๋องต่อไป ตอนนี้ทุกคนหวาดหวั่นวิตก เริ่มเชื่อจูหวินเหวินเป็นคนของนิกายบัญชาฟ้าแล้ว"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เจ้าพระยาเฉากว๋อหลี่จิ่งหลงอันใด มันคือพุทธนอกรีตจงจุงอิ๋ว"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องยังรออันใด?"

จื้อพ่อเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านอ๋องรอให้พวกท่านตีชิงเกาะมังกรพิโรธควบคุมแม่น้ำแยงซีเกียงไว้ก่อน ไม่เช่นนั้นหากกรีธาทัพลงใต้ เท่ากับมาหาที่ตาย"

นักพรตเสี่ยวปั้นสลายรอยยิ้ม กล่าวว่า

"ตอนนี้ผ่านไปหนึ่งวัน ราชบัลลังก์ของจูหวินเหวินจะเพิ่มความมั่นคงอีกหนึ่งหน โอ เพียงแค้นที่มีเรื่องมากหลายคิดรีบร้อนกลับไม่บรรลุ"

จิงเฉิงเหลิ่งล่วงรู้ด้านการเมืองเป็นอย่างดี ถามว่า

"ตอนนี้จูหวินเหวินแสดงท่าทีต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องอย่างไร?"

จื้อพ่อเทียนกล่าวด้วยสีหน้าวิตกกังวลว่า

"จูหวินเหวินย่อมไม่ยอมให้เจ้าเอี้ยนอ๋องเสวยสุข มีคำสั่งปลดเซียะถิงสีออกจากตำแหน่ง แต่งตั้งเถี่ยเสี่ยนเป็นขุนนางปู้เจิ้งซื่อแห่งชานตุง จางซิ่นเป็นขุนนางปู้เจิ้งซื่อแห่งซุ่นเทียน และแต่งตั้งเซียะกุ้ยเป็นขนนางตซือสื่อแห่งเปยผิง นอกจากเจ้าเอี้ยนอ๋องลกขึ้นก่อการไม่เช่นนั้นได้แต่อดทนต่อไป"

จิงเฉิงเหลิ่งสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทวนคำว่า

"จางซิ่น ใช่เป็นจางซิ่นแห่งกรมกลาโหมหรือไม่"

จื้อพ่อเทียนรับคำ จิงเฉิงเหลิ่งตบโต๊ะกล่าวว่า

"อย่างนั้นมีหนทางแล้ว"

หลันจื้อเอี่ยนกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"จหวินเหวินไหนเลยสะเพร่าถึงเพียงนี้ หากจางซิ่นเป็นคนของคฤหาสน์ภูตบดีท่าน ไหนเลยได้รับแต่งตั้งหน้าที่สำคัญ?"

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันมิใช่คนของพวกเรา แต่เป็นคนของตำหนักอลงกรณ์ หลายวันนี้เรากับหลวงจีนกระบี่หารือแผนการรับมือ เป็นท่านผู้เฒ่าแพร่งพรายต่อเรา"

จื้อพ่อเทียนกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นี่เรียกว่าฟ้าส่งเสริมฝ่ายเรา พวกเราจะดำเนินแผนซ้อนแผนทำให้จูหวินเหวินเข้าใจว่าสามารถควบคุมนครซุ่นเทียนผ่านทางจางซิ่นถ่วงเวลาไปสักระยะหนึ่ง รอจนพวกท่านกำจัดขุมกำลังที่จูหวินเหวินวางอยู่บนแม่น้ำแยงซีเกียง พวกเราก็จะกรีธาทัพเข้าสู่นครอิ้งเทียนฝู่"

หลันจื้อเอี่ยนคึกคักอักโข กล่าวว่า

"หากสามารถควบคุมเส้นทางน้ำ ไม่ปล่อยให้กำลังสนับสนุนทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ไม่สามารถจัดส่งมาช่วยเหลือนครหลวง กำลังป้องกัน

ที่นครอิ้งเทียนฝูจะลดน้อยถอยลง พวกเราก็จะมีโอกาสกำชัยชนะกว่าเดิม"

จื้อพ่อเทียนกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเรากำลังเกลี้ยกล่อมให้แม่ทัพที่เฝ้ารักษาจี้โจว จวีหยง กวน ทงโจว จุนฮว่า หย่งผิงและมี่หวินวางอาวุธยอมจำนน จะได้ไม่ต้องพะวงหลัง เมื่อถึงเวลาค่อยผนึกกำลังกับกองเรือของพรรคท่านตู ว่า หวินเหวินยังเล่นลวดลายใดได้?"

จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่เรื่องราวเฉพาะหน้ายากคลี่คลายได้"

จิงเฉิงเหลิ่งกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด พวกเรายังไม่ทราบชัด"

หลันจื้อเอี่ยนขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ยังมิใช่เรื่องที่อู่ชาง ตอนนี้หากพวกเราขัดราชโองการ ได้แต่รอดูว่าจูหวินเหวินจะส่งผู้ใดมาปลิดศีรษะเรา ดีที่จูหวินเหวินวุ่นวายกับการลิดรอนอำนาจเหล่าผู้ครองแคว้น ยังไม่มีเวลาสนใจกับเบี้ยเล็กๆ เช่นเรา บวกกับขุนนางชาวบ้านรวมใจเป็นหนึ่งเดียวสร้างความกริ่งเกรงแก่จูหวินเหวินอยู่บ้าง"

จื้อพ่อเทียนสั่นศีรษะกล่าวว่า

"หากจูหวินเหวินคิดจัดการกับท่าน นับว่าง่ายดายดุจขยี้มดปลวก หากเกิดเหตุขึ้น ผู้ใดกล้ากบฏร่วมกับท่าน แน่นอน หากพรรคมังกรพิโรธตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ในความเห็นเรา จนบัดนี้จูหวินเหวินยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด เพราะมีแผนอื่นอีก คิดใช้ใต้เท้าหลันเป็นเหยื่อล่อปลาตัวใหญ่เช่นพรรคมังกรพิโรธ"

ชิฉางเจิงถามตรงๆ ว่า

"ที่ตีกตระกูลหานมีผู้ใดมาถึง ต่อให้พวกมันไม่กลัวพวกเราหรือไม่กริ่งเกรงท่านอาล่างด้วย?"

จื้อพ่อเทียนกล่าวว่า

"นี่คือสาเหตุที่เรามายังที่นี้ ไป่ฟางหัวทุ่มเทกำลังของนิกายบัญชาฟ้ามาตลอดทั้งรัง ยังมีสมุนบริวารของเหลิงเอี้ยน กับมือดีกองทหารรักษาพระองค์นับพัน นี่ยังไม่นับ ยังสั่งการให้ขุนนางจั่วตูตูนามเสิ้งหยงยกทัพใหญ่มาประจำการที่เมืองหวงโจวซึ่งอยู่ติดกัน คิดสะกดมิให้พรรคมังกรพิโรธบุกจู่โจม"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวว่า

"พวกมันทำเช่นนี้ คล้ายกลัวผู้คนทั้งแผ่นดินไม่ล่วงรู้ มิใช่ยิ่งสะกดจนพวกเราไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการหรอกหรือ ยังคิดอ่านวางแผนอันใดได้?"

นักพรตเสี่ยวปั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่พวกเราไม่อาจนั่งดูใต้เท้าหลันถูกปลิดปลง ยิ่งไม่อาจปล่อยให้ค่ายพรรคที่เข้าร่วมกับพรรคมังกรพิโรธถูกกำจัดกวาดล้างได้แต่ปะทะแตกหักกับพวกมัน"

จื้อพ่อเทียนกล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้ข้อได้เปรียบของพรรคมังกรพิโรธคืออยู่ในที่มืด ยามใดที่เผยโฉม ข้อได้เปรียบนี้จะสูญเสียไป ไม่แน่ว่ากระทั่งฐานที่มั่นยังไม่อาจรักษาไว้ ยังคิดครอบครองแม่น้ำแยงซีเกียงอันใด?"

ทุกผู้คนระบายลมหายใจออกมา จิงเฉิงเหลิ่งเป็นห่วงหานป๋อกับศิษย์น้องและพวกที่ไปสืบดูความเคลื่อนไหวที่ตึกตระกูลหาน จึงถามว่า

"ยอดฝีมือฝ่ายศัตรูที่อยู่ในตึกตระกูลหานแล้ว นอกจากไป่ฟางหัวกับเหลิงเอี้ยนยังมีผู้ใด?"

สีหน้าจื้อพ่อเทียนแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยาก กล่าวว่า

"จากข่าวที่พวกเราสืบทราบมา เหลิงเอี้ยนกับไป่ฟางหัวแยกย้ายไปเชิญตัวยอดฝีมือทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรมมาเป็นจำนวนมาก ในจำนวน

นี้ส่วนใหญ่รับคำสั่งจากวังปรมาจารย์มาร ตอนนี้กลายเป็นวิญญาณเร่ร่อน ถูกดึงดูดไปทีละส่วน มีบ้างเป็นฝีมือที่ล่วงเกินแปดสำนักมาตรฐานหรือพรรคมังกรพิโรธ ยามนี้พากันออกมาถวายชีวิตให้กับจูหวินเหวินหวังว่าภายภาคหน้าจะได้รับอวยยศรับตำแหน่ง"

นักพรตเสี่ยวปั้นกล่าวสืบต่อ

"ในจำนวนนี้ผู้ที่ร้ายกาจที่สุดมีอยู่ห้าคน พวกท่านเคยได้ยินชื่อมารร้ายกงเหลียงสู กับกานอี้อี้มาหรือไม่?"

จิงเฉิงเหลิ่งกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"นี่มิใช่สององครักษ์ใหญ่ของเฉินโหย่วเหลียงซึ่งทำศึกชิงแผ่นดินกับจูหยวนจางหรอกหรือ เฉินโหย่วเหลียงพอปราชัยเสียชีวิต คนทั้งสองก็หนีหายจนไร้ร่องรอย ไฉนขายชีวิตให้กับราชวงศ์หมิง?"

ชิฉางเจิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"คนทั้งสองนี้เป็นตัวอะไร?"

จื้อพ่อเทียนกล่าวว่า

"เมื่อสามสิบปีก่อน พวกมันล้วนจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม กานอี้อี้ยังเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมหลังจากที่พวกมันหายสาบสูญค่อยถูกลบชื่อออก เปลี่ยนเป็นหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดกับเจ้าสำนักรื่นรมย์เข้าแทนที่ ครั้งกระโน้นพวกมันเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมอย่แล้ว หลังจากเร้นกายฝึกฝีมือสามสิบปีตอนนี้ร้ายกาจเพียงไหน คงต้องรอจนประมือจึงทราบได้"

จิงเฉิงเหลิ่งกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"ไป่ฟางหัวร้ายกาจจริงๆ กลับเกลี้ยกล่อมจอมมารร้ายทั้งสองนี้มาได้ แย่แล้ว เกรงว่าหานป่อกับพวกมีภัยแล้ว"

นักพรตเสี่ยวปั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อะไร หานป่อไปยังตึกตระกูลหานหรือ?"

ชิฉางเจิงพลันผุดลุกขึ้น ร้องว่า

“พวกเรารีบไป”

หานปี้ฉุ่ยฉุดดึงมันนั่งลง กล่าวว่า

“อย่าได้พลุ่งพล่าน หากมีเรื่องรุดไปตอนนี้ก็สายเกินการณ์แล้ว มิสู้ส่งคนไปเชิญหลวงจีนกระบี่และพวกมาเสริมกำลัง แล้วค่อยนึกหาวิธีกัน”

จิงเฉิงเหลิ่งผุดลุกขึ้น บอกว่าจะไปตามตัวหลวงจีนกระบี่กับพวก จากนั้นรีบรุดออกไป นักพรตเสี่ยวปั้นไม่วางใจ จึงติดตามออกไป

หานปี้ฉุ่ยถามว่า

“ยังมีบุคคลอันร้ายกาจอีกสามคนเป็นใคร?”

จื้อพ่อเทียนกล่าวว่า

“หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นคนคุ้นเคยกับทั้งหมดนั่นคือกระบี่อสูรสือจงเทียนแห่งสำนักกระบี่เงาภูต เตียวฮูหยินเสียใจที่สามีถูกหมอพิษเลี่ยเจิ้นเป่ยทำร้ายถึงแก่ชีวิต บุตรชายก็ตายใต้ทวนสีแดงของฟงสิงเลี่ยประจวบกับกระบี่อสูรพักรักษาตัวหายดีทั้งไม่ยินยอมที่ถูกล่างฟานหวินโค่นพ่ายแพ้จึงกลับเข้ายุทธจักร เข้าร่วมขบวนของไป่ฟางหัว”

ชิฉางเจิงความจริงไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน ยังรับฟังจนขมวดคิ้วคิดไม่ถึงจูหวินเหวินขึ้นครองบัลลังก์ไม่กี่เดือน กลับมีกำลังกล้าแข็งถึงเพียงนี้

หานปี้ฉุ่ยก็กล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า

“มิน่าเล่าพวกมันกล้าท้าสู้กับพวกเรา ยังมีอีกสองคนเล่า?”

จื้อพ่อเทียนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม่ทราบพวกมันชักชวนบุคคลทั้งสองนี้ได้อย่างไร หนึ่งเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแดนแม้วฉายาเทพยุทธนาชวีเซียนโจว คนผู้นี้กับเช่อจุนซิ่นเป็นศัตรูคู่อริกัน ฟังว่ามันประกาศว่าจะฆ่าหานป่อกับมือ

มิให้เช่อจุนซิ่นมี 'ผู้สืบทอด' โอ โลกนี้นับว่ามีผู้ดนทุกรูปแบบจริงๆ"

ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ยเคยได้ยินชื่อฉายาคนผู้นี้ แต่เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามไม่เคยเข้าสู่ดินแดนภาคกลาง จึงทำความรู้จักไม่มากนัก แต่ฝ่ายตรงข้ามเมื่อเป็นศัตรูคู่อริกับขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่น ความร้ายกาจนับเป็นที่ทราบได้

จื้อพ่อเทียนกล่าวว่า

"คนสุดท้ายเป็นหลางหย่งชิงจากกวางตุ้ง คนผู้นี้เคยเป็นกุนซือของฟางกว๋อเจิน มีฉายาลื่นจับไม่ติด ถนัดในการใช้หอกยาว หลังจากที่ฟางกว๋อเจินปราชัยแก่ฝ่าบาทผู้วายชนม์ มันเป็นหนึ่งเดียวที่หนีรอดได้ แต่ถูกภูตบดีฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ พวกเรายังเข้าใจว่ามันตกตายแต่แรก คิดไม่ถึงตอนนี้ออกมาก่อการร้ายอีก"

หยดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นถึงแม้ว่าจงจุงอิ๋วกับเจี๋ยฝูรับหน้าที่ลิดรอนเหล่าผู้ครองแคว้น ไม่ได้ร่วมทางมา แต่ด้วยขุมกำลังของพวกมันตอนนี้ คงไม่เห็นล่างฟานหวินอยู่ในสายตา แน่นอน มิซีจี ไทโซกับตันอี้หยูตอนแรกก็ไม่ให้ความสำคัญแก่ล่างฟานหวินแต่ล้วนถูกเหล่าล่าง (คนแซ่ล่าง) เชือดทิ้ง"

ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ยสบตากันแวบหนึ่งล้วนสังเกตเห็นความวิตกกังวลของอีกฝ่าย

หานป๋อกับพวกที่แท้โชคดีหรือเคราะห์ร้าย?

เมื่อรถม้าแล่นถึงหน้าตึกตระกูลหาน ปรากฏผงคลีคละคลุ้ง ประตูใหญ่เปิดอ้าออก หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวอาศัยรถม้าเป็นเครื่องกำบัง บวกกับฝูงชนที่ห้อมล้อมบดบังสายตาฝ่ายตรงข้าม พุ่งตัวออกจากร่องประตูหอโดยไร้เสียง ซ่อนตัวอยู่ใต้ท้องรถของรถม้าคันหนึ่ง

ใช้กำลังภายในดูดติดกับใต้ท้องรถแขวนร่างเอาไว้

เมื่อรถม้าแล่นเข้าสู่ตึกตระกูลหาน ภายในรถกลับบังเกิดเสียงหอบหายใจและเสียงครวญครางของบุรุษสตรีที่ร่วมรักกันดังลอดออกมาก่อกวนจนหานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยวหันไปมองหน้ากัน

รอจนความเคลื่อนไหวสงบลง ก็เป็นเสียงจัดแจงเสื้อผ้าแว่วเสียงบุรุษผู้หนึ่งทอดถอนชมเชยว่า

"เม่ยเหนียงช่างทรงเสน่ห์จริงๆ"

หานป่อจดจำออกว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร จึงส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"เป็นนายน้อยสามแห่งตระกูลหานนามหานซีอู่ คราครั้งนี้แย่แล้ว นิกายบัญชาฟ้าคงวางแผนฮุบสมบัติ ไม่เช่นนั้นไยต้องใช้สตรียั่วยวนตัวโง่งมนี้?"

แว่วเสียงเม่ยเหนียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว ออดอ้อนว่า

"นายน้อยสามร้ายกาจจริงๆ ผู้อื่นไม่มีเรี่ยวแรงลงจากรถแล้วอีมม์ เม่ยหนียงขออยู่ร่วมกับท่านดีหรือไม่?"

จากนั้นเป็นเสียงจูบปากกันอย่างดูดดื่ม

รถม้าหยุดลงที่ลานกว้างหน้าตัวตึกหลักของตึกตระกูลหาน

ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนฮือออกมา เปิดประตูรถให้กับรถม้าทุกคัน เหล่าผู้โดยสารพากันลงจากรถ

หานป่อจับตาดู เห็นผู้ที่ลงจากรถคันอื่นล้วนเป็นบุคคลในกองทหารรักษาพระองค์ คาดว่าใช้ข้ออ้างคุ้มครองส่ง คุมตัวหานซีอู่ไปกระทำการอันใด

ปรากฏเท้าสองคู่มาถึงข้างรถม้าที่พวกมันซ่อนตัวอยู่ รอคอยหานซีอู่กับเม่ยเหนียงลงจากรถ ฟังจากสุ้มเสียงกลับเป็นรองผู้บัญชาการค่ายตะวันออกสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ที่ทำร้ายพวกมันจนสาหัส

นักนามเฉินเฉิง

ยังมีอีกคนหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซันจิ่ว (พี่หรือน้องคนที่สามของภรรยา) ร้ายกาจจริงๆ ดูเถอะเม่ยเหนียงแทบลงจากรถไม่ไหวแล้ว"

จากนั้นเป็นเสียงหัวร่อของเหล่าบุรุษ และเสียงร่ำร้องอย่างแง่งอนของเม่ยเหนียง

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบตากันแวบหนึ่ง เห็นว่าคาดเดาไม่ผิด นิกายบัญชาฟ้าวางแผนฮุบสมบัติของตระกูลหาน คนที่ข้างกายเฉินเฉิงคือซ่งอี้ ที่ทำลายพรหมจรรย์ของหานฮุ่ยจื่อ ยามนี้กลับจากเบื้องนอกพร้อมกับหานซีอู่ ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าออกไปศึกษากิจการของตระกูลหานกับวิธีขนส่งทางเรือ หานซีอู่สมองโง่ทึบ เม่ยเหนียงพอทอดกายให้ก็หัวหมนงนงง ถึงแม้ถูกหลอกใช้ยังไม่รู้สึกตัว เช่นนี้เป็นว่าผู้คนภายในตึกยังไม่ประสบเหตุเภทภัย ไม่เช่นนั้นไม่ว่าหานซีอู่โง่เขลาเพียงไหน ยังไม่ยอมร่วมมือกับศัตรู

ในเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว ปรากฏเท้าของสตรีสองคู่เดินมารับหน้าหานซีอู่ กล่าวว่า

"พวกเราไม่ยินยอม นายน้อยเพียงนำเม่ยเหนียงออกไปท่องเที่ยว คืนนี้ต้องชดใช้ให้กับเราสองพี่น้อง"

พวกนางเป็นหงเตี๋ยเอ๋อกับลู่เตี๋ยเอ๋อ หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวสบสายตาฝืนยิ้มให้แก่กัน ดูท่าหานซีอู่ถูกเหล่าสตรีพัวพันจนไม่มีเวลาพบหน้าคนในครอบครัวแล้ว

รถม้าแล่นออกไป เมื่อลดเลี้ยวเข้าทางโรยกรวดที่ทอดถึงโรงม้า หานป๋อก็ชักชวนโจรท่องโดดเดี่ยวลื่นไหลออกจากใต้ท้องรถ ถลันเข้าพุ่มไม้ดอกข้างทาง

เมื่อกลับถึงตึกตระกูลหาน หานป๋อคล้ายมัจฉาคืนวารี ชักนำ

โจรท่องโดดเดี่ยวซอกซอนไปทางซ้ายขวา หลบหลีกหน่วยซุ่มภายในตึก มาถึงเขตตึกใน

ที่นี้มีหน่วยซุ่มจัดเวรยามลดน้อยลง ทั้งสองกลับตื่นตัวกว่าเดิม ทราบว่าชนชั้นยอดฝีมือของฝ่ายตรงข้ามต้องชุมนุมในตัวตึกทั้งสิบกว่าหลังนี้

ทั้งสองเพิ่งซ่อนตัวในพุ่มไม้เขตสวนไม้ดอกรอบนอก ปรากฏผู้คนกลุ่มหนึ่งเดินมาจากเขตตึกนอก ทุกคนทิ้งเท้าลงโดยไร้เสียง แสดงว่าเป็นยอดฝีมือที่มีกำลังภายในลึกล้ำ

โจรท่องโดดเดี่ยวบังเกิดความตื่นตระหนก ส่งเสียงทางลมปราณว่า

"ระวัง ผู้คนขบวนนี้ยากตอแย"

ทั้งสองหยีตาลงลดประกายตา ค่อยเพ่งตามอง ภายใต้แสงโคมที่แขวนบนระเบียงยาวสาดส่อง เห็นไป่ฟางหัวกับหมีฉิงและอู่เม่ยเดินทอดน่องมาพร้อมกับยอดฝีมือที่สูงต่ำไม่เท่ากันเจ็ดแปดคน ในจำนวนนี้ยังมีสตรีวัยกลางคนนางหนึ่ง รูปโฉมหาเป็นรองเม่ยเหนียงไม่ แต่สองตาทอประกายเย็นเยียบสุดที่เม่ยเหนียงจะเทียบเปรียบได้ ดูจากท่าทางไม่คล้ายเป็นนางปีศาจนิกายบัญชาฟ้า

แว่วเสียงอันสดใสไพเราะของไป่ฟางหัวดังว่า

"ข้าพเจ้ากลับภาวนาให้ล่างฟานหวินมาด้วยตัวเอง จะได้จัดการกับพรรคมังกรพิโรธเร็วกว่าเดิม"

คนอ้วนเตี้ยที่ข้างกายนางจงใจกระทบไหล่ของไป่ฟางหัว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่ให้ความสะดวกแก่ผังปานกลับจัดการคู่มือให้กับมัน?"

หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ผู้ใดกล่าว

เขื่องโขถึงเพียงนี้?

บุรุษหน้าตาคมคาย ปล่อยผมยาวประบ่า ใช้ห่วงเหล็กกล้ารัดศีรษะ ไหล่บ่ากว้างช่วงแขนหยาบหนาแต่งกายเช่นชาวแม้วผู้หนึ่ง แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เจี้ยวจู่ (ประมุขนิกาย) ไม่หวังให้หานป๋อรุดมาหรือ? ใช่เป็นเพราะยากตัดใจลืมเลือนมันหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวไม่ทันมีโอกาสตอบคำ หมีฉิงที่อยู่ข้างกายบุรุษชาวแม้วนั้นก็คล้องแขนมันไว้ หัวร่อเสียงหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านชวีลำเอียง เพียงหึงหวงเจี้ยวจู่ ไม่หึงหวงผู้อื่น"

บัณฑิตกลางคนร่างผอมสูงหน้าตาเยือกเย็นที่รั้งท้ายผู้หนึ่ง กล่าวกับบุรุษที่สะพายกระบี่ซึ่งอยู่ที่ข้างกายว่า

"นี่เรียกว่าต่างเฝ้ารอคอย แต่ว่าพี่สือคงคาดคิดดุจเดียวกับเจี้ยวจู่ หวังว่าผู้มาเป็นคนแรกคือล่างฟานหวิน"

บุรุษที่สะพายกระบี่นั้นแค่นเสียงคำหนึ่ง หาตอบคำไม่

ขณะสนทนา ทุกผู้คนทยอยจากไปไกลโข

หานป๋อขณะจะเคลื่อนไหวสืบต่อ กลับถูกโจรท่องโดดเดี่ยวฉุดดึงไว้ หานป๋อเหลียวหน้ามอง เห็นโจรเฒ่ามีสีหน้าเคร่งเครียด จึงกล่าวว่า

"ท่านทราบว่าพวกมันเป็นใครหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวผงกศีรษะเล็กน้อย ส่งเสียงทางลมปราณว่า

"คนแซ่สือนั้นไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นกระบี่อสูรสือจงเทียน มันเคยพ่ายแพ้ใต้กระบี่คลุมวรุณ คุณชายกระบี่ภูตที่เป็นทั้งศิษย์และหลานชายก็ถูกพวกเราฆ่าตาย ย่อมหมายมั่นล้างแค้น เพียงคนผู้นี้ก็สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่พวกเราแล้ว"

หานป๋อใจหายวาบ ถามว่า

"บุคคลอื่นเล่า?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"มีอยู่สี่คนที่เรารู้จัก นั่นคือบุคคลที่เคยถูกจัดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ฉายาทวนเจ็ดปล้องกงเหลียงสู กับนางมารกวักวิญญาณกานอี้อี้ คนทั้งสองเคยเป็นองครักษ์ของเฉินโหย่วเหลียงหายสาบสูญไปสามสิบกว่าปี คิดไม่ถึงจะกลับเข้ายุทธจักร แสดงว่าลาภยศมอมเมาคนไม่เบา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"อีกสองคน หนึ่งเป็นยอดฝีมือเกาะไหหลำ ฉายาเท้าไร้เงาฟูเหยาจิ้น อีกคนหนึ่งเป็นมหาโจรจากยูนนานนามลั่วเฉากุ้ย คนทั้งสองแม้จัดเป็นยอดฝีมือแต่เปรียบกับเหลียงสูกับกานอี้อี้ ยังห่างไกลกันมากนัก"

หานป๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง ส่งเสียงทางลมปราณถามว่า

"คนอ้วนที่ฉวยโอกาสกระทบไหล่ไป่ฟางหัวเป็นใคร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เราก็ไม่ทราบ แต่มันกล่าวเขื่องโข ต้องมิใช่ตะเกียงขาดน้ำมันหากชาวแม้วนั้นเป็นเทพยุทธนาชวีเซียนโจว ก็ยิ่งผิดท่า คนผู้นี้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแดนแม้ว เป็นศัตรูคู่อริกับเหล่าเช่อ (คนแซ่เช่อ) ผู้ปลูกฝังพันธุมารอยู่ภายในกายท่าน ใช้ค้อนดาวตกทั้งคู่ถึงขั้นสุดยอดเหล่าเช่อประมือกับมันหลายครั้ง ล้วนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ท่านว่าร้ายกาจหรือไม่?"

หานป๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามว่า

"อย่างนั้นทำอย่างไรดี?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"พวกเราไม่อาจบุกรุกเพ่นพ่านต่อไป ไม่เช่นนั้นยากจะรอดพ้น

จากหูตาของมารร้ายขบวนนี้ ดูท่าคนของตระกูลหาน ล้วนติดต่อกับผู้คนระดับล่างที่คุ้นเคยสักคนหนึ่งหรือไม่ หากเป็นประมุขตึกตระกูลหานหรือหานซีเหวินก็ยิ่งดี ไม่เช่นนั้นต้องล่าถอยไป แล้วค่อยคิดหาหนทาง"

หานป๋อไม่เคยเห็นโจรเฒ่าระมัดระวังตัวถึงเพียงนี้มาก่อน ทราบว่าสถานการณ์หนักหนาสาหัส จึงผงกศีรษะบอกให้ตามมา พุ่งขวับออกไปดุจลูกธนู

ทั้งสองเคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวัง ชั่วครู่มาถึงหอน้อยหลังหนึ่ง หานป๋อกล่าวเบาๆ ว่า

"นี่เป็นหอส่วนตัวของคุณหนูห้าหานหนิงจื่อดูไปคล้ายไม่มีคนเฝ้ารักษา"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"ช่างเป็นเด็กน้อยที่อ่อนหัดจริงๆ หากวางกำลังเฝ้าอยู่หน้าประตู ไหนเลยสู้จัดหานางปีศาจสองนางอยู่ภายในหอสักสองนางได้ มิหนำซ้ำเรามั่นใจว่าในดงไม้ฝั่งตรงข้ามต้องมีหน่วยซุ่มอยู่ เพียงแต่ห่างไกลเกินไป พวกเราจึงมองไม่เห็น"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านจะเล็ดลอดหูตาของฝ่ายตรงข้ามได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ท่านลืมคำบอกเล่าของหยางจั่นนั้นแล้วหรือ? หากเป็นพ่อบ้านหญิงรับใช้ ยังเข้าออกได้อย่างอิสระ เมื่อครู่เราจึงสอนเจ้าว่า ดูว่ามีโอกาสเสาะหาหญิงรับใช้ที่ท่านเคยลวนลามมาก่อนสักคนหนึ่งได้หรือไม่ จะได้ถามไถ่ดู"

หานป๋อหวนนึกถึงเสี่ยวจวีเจี่ย (พี่เสี่ยวจวี) ที่ปรนนิบัติหานหนิงจื่อถึงกับหัวใจร้อนวูบคราหนึ่ง ผงกศีรษะรับ เห็นโจรท่องโดดเดี่ยวขยับ

ใบหูทั้งคู่สดับฟัง จึงรวมพลังที่สองหู ก็ได้ยินสุ้มสรรพสุ้มเสียงในหอน้อย ซึ่งอยู่ห่างไปห้าวา

เสียงปังของการขว้างข้าวของ สร้างความแตกตื่นแก่ทั้งสอง จนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ได้ยินหานหนิงจื่อกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ข้าพเจ้าตกเป็นผู้ต้องหาหรือ เหตุใดไม่อาจพบหน้าท่านแม่? ท่านผู้เฒ่าย้ายไปที่อื่น ไฉนไม่บอกต่อข้าพเจ้า? อืมม์"

สุ้มเสียงพลันขาดหายไป คล้ายถูกผู้คนจี้จุดหลับไว้

เสี่ยวจวีกรีดร้องคำ "คุณหนู" สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งกล่าวอย่างนุ่มนวลว่า

"นางไม่เป็นไร พวกเราเพียงต้องการให้นางนอนหลับสักงีบ คนป่วยควรพักผ่อนให้มาก ที่นี้ไม่ต้องการเจ้าแล้ว กลับห้องพักไปเถอะ"

จากนั้นเป็นเสียงเสี่ยวจวีเดินลงจากหอ

สุ้มเสียงสตรีอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"ฟังว่านี่เป็นคนรักคนแรกของหานป๋อ เจี้ยวจู่ (ประมุขนิกาย) บอกว่าหากสามารถใช้สอยให้เป็นประโยชน์ ไม่แน่ว่าจะจัดการกับหานป๋อได้"

หานป๋อแค้นใจยิ่ง ถึงกับคิดรุดไปคิดบัญชีกับไป๋ฟางหัว

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันร้องเบาๆ ว่า

"โอกาสมาถึงแล้ว"

ได้ยินเสียงเปิดประตู เสี่ยวจวีที่หน้านิ่วคิ้วขมวด เดินออกจากหอน้อยอย่างซึมเซา

หานป๋อยินดียิ่ง ส่งเสียงทางลมปราณว่า

"เสี่ยวจวีเจี่ย ข้าพเจ้าคือเสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) อย่าได้แสดงกิริยาผิดปรกติ"

เสี่ยวจวีสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แต่ไม่ได้ส่งเสียงร้องหรือสอดส่ายสาย

ตามองหาหานป๋อ

หานป๋อกล่าวว่า

“ท่านเดินต่อเถอะ”

ขบคิดแล้วกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้าจะไปรอท่านที่คลังศัสตรา ที่นั่นจะปลอดภัยดีหรือไม่?”

เสี่ยวจวีผงกศีรษะเล็กน้อย

หานป๋อผลักไสโจรท่องโดดเดี่ยวคราหนึ่ง เปลี่ยนเป็นพุ่งปราดไปยังคลังศัสตรา

หลังจากบิดกุญแจที่ประตูข้างจนหัก ทั้งสองซ่อนตัวอยู่ในความมืดของคลังศัสตรา กลิ่นที่คุ้นเคยทำให้หานป๋อเกิดความรู้สึกคืนสู่เหย้า ผนังกำแพงที่ถูกหานป๋อพุ่งชนทะลุ ได้รับการซ่อมแซมแล้วเสร็จแต่แรก

ประตูข้างถูกผลักเปิดออก เสี่ยวจวีเดินเข้ามา เรียกเสียงสั่นสะท้านว่า

“เสี่ยวป๋อ”

หานป๋อสะอึกเข้ารับหน้า เรียกด้วยความยินดีว่า

“เสี่ยวจวีเจี่ย”

เสี่ยวจวีจดจำสุ้มเสียงหานป๋อออก พลันส่งเสียงสะอื้น โถมเข้าอ้อมอกของมัน ร่ำไห้ออกมา สร้างความแตกตื่นแก่โจรท่องโดดเดี่ยวจนร้องเตือนว่า

“อย่าร้องไห้ หากสร้างความแตกตื่นแก่โจรร้ายก็ย่ำแย่แล้ว”

เสี่ยวจวีคิดไม่ถึงว่ายังมีบุคคลอื่นอยู่ด้วย มิเพียงชะงักเสียงร้องไห้ ยังคิดดิ้นหลุดจากอ้อมอกหานป๋อ หานป๋อชิงโอบกอดนางเอาไว้ หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

“ไม่ต้องกลัว ปีศาจเฒ่านี้เป็นพี่น้องร่วมสาบานของข้าพเจ้า

ท่านเรียกมันเป็นโจรเฒ่าฟั่นเถอะ”

เสี่ยวจวีกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“ที่แท้เป็นจอมยุทธ์ฟั่นเหลียงจี๋”

ในชีวิตโจรท่องโดดเดี่ยวเพิ่งถูกผู้คนยกย่องเป็นจอมยุทธ์เป็นครั้งแรก สร้างความสบใจยิ่ง กล่าวว่า

“น้องเราเรียกเราเป็นพี่ใหญ่ฟั่นเถอะ”

เสี่ยวจวีเรียกพี่ใหญ่คำหนึ่ง จากนั้นสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

“เสี่ยวป๋อ รีบช่วยเหลือคุณหนูห้า นางย่ำแย่ยิ่ง”

หานป๋อโอบความอบอุ่นหอมกรุ่นเต็มอก หวนนึกถึงกาลก่อนหญิงรับใช้นางนี้แสดงความเอื้ออาทรต่อตนเอง สร้างความสะท้อนใจยิ่ง หวนนึกถึงไม่ว่านางมีคำร้องขอใด ตนเองแม้สละชีวิตก็ต้องลุล่วงให้จงได้ อย่าว่าแต่หานหนิงจื่อยังเป็นคนรักคนแรกของมัน ยามนั้นโอบอุ้มนางขึ้นมา หันไปกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

“มีหนทางหรือไม่?”

มาตรว่าอยู่ในความมืดที่ยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า เสี่ยวจวียังอับอายจนแทบชำแรกพสุธาหลบหนี ส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง ซุกหน้ากับไหล่บ่าของหานป๋อ

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“ฮูหยินกับนายผู้เฒ่าเล่า?”

เสี่ยวจวีกล่าวว่า

“เช้าวันนี้ฮูหยิน นายผู้เฒ่า นายน้อยใหญ่ คุณหนูสี่กับท่านลุงใหญ่ล้วนถูกส่งตัวออกไป ไม่ทราบว่าไปยังที่ใด เรื่องนี้คุณหนูห้ากับนายน้อยสามล้วนไม่ทราบ”

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อฉุกคิดว่าผิดท่า ดูท่าเรื่องแย่งชิงสมบัติฝ่ายตรงข้ามดำเนินการลุล่วงไปแล้ว พวกนางทิ้งหานหนิงจื่อไว้

เพียงเพื่อใช้จัดการกับหานป้อ

โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือตบอก กล่าวว่า

“เราจะไปจัดการกับหน่วยซุ่มเหล่านั้น ท่านไปจัดการกับนางปีศาจทั้งสอง หลังจากเสร็จเรื่องให้บุกฝ่าออกไป ทั้งหมดประลองฝีเท้ากัน”

หานป้อฉุกใจคิด กล่าวถามเสี่ยวจวีในอ้อมอกว่า

“ท้องร่องใหญ่ที่ตีกหลังยังอยู่หรือไม่?”

เสี่ยวจวีรับคำดังอึมม์ที่ข้างหูมันอย่างเอียงอายคำหนึ่ง

โจรท่องโดดเดี่ยวด่าทอว่า

“เมื่อมีทางลับเช่นนี้ ไยไม่บอกออกมาตั้งแต่แรก?”

หานป้อโต้แย้งว่า

“พวกเราไม่มีปัญญาเข้าใกล้ตีกหลัง มาตรว่ามีเส้นทางเช่นนี้ทอดถึงท้องร่องบนถนนฝั่งตรงข้ามจะมีประโยชน์ใด ในความเห็นข้าพเจ้ายังคงจุดไฟเผา จึงสามารถใช้ยุทธวิธีหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวาหลบหนีออกไป”

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ยอมจำนน กล่าวว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าบิดาไม่มีหนทาง รีบเคลื่อนไหวเถอะหรือจะรอจนฟ้าสางสว่าง?”

จิงเฉิงเหลิ่งกับนักพรตเสี่ยวปั้นจากไปไม่ถึงครึ่งชั่วยาม เซียะจุงก็ชักนำหยางจั่นเข้ามา หยางจั่นรายงานว่า ล่างฟานหวินออกเดินทางมายังเมืองอู่ชางแล้ว โดยมีฮูหยินอลงกรณ์ร่วมทาง คาดว่าคืนนี้จะบรรลุถึง

จื้อพ่อเทียนกับหลันจื้อเอี่ยนยินดียิ่ง แต่ชิฉางเจิงยังเห็นว่าไม่ทันการณ์ ขอตัวล่วงหน้าไปดูเหตุการณ์ก่อน หานปี้ฉุ่ยก็ไปเป็น

เพื่อนมัน

ทางด้านซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงรอจนร้อนรุ่ม ยืนเคียงคู่กันมองลอดม่านหน้าต่างออกไปยังตึกตระกูลหานที่ฝั่งตรงข้าม

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวอย่างนึกเสียใจว่า

“หากทราบเช่นนี้แต่แรก ยังคงติดตามพวกมันไปยังดีกว่าจับเจ่าเฝ้ารออยู่ที่นี้ราวกับตัวโง่งมสองตน”

จวงชิงซวงตัดพ้อว่า

“ท่านบอกว่าจะนอนพักผ่อน ให้ข้าพเจ้าดูต้นทาง เป็นเหตุให้ผู้อื่นไม่กล้าปริปาก”

ซวีเยี่ยเวี่ยไม่อาจโต้เถียงได้ จึงกล่าวว่า

“ซวงเอ๋ออันประเสริฐ ถือว่าข้าพเจ้าไม่ถูกต้อง คืนพรุ่งนี้เวี่ยเอ๋อยกให้ท่านร่วมสัมพันธ์รักกับป๋อหลางก่อน”

จวงชิงซวงขยี้เท้ากล่าวว่า

“ยังหยอกล้อเล่นอีก ผู้อื่นเป็นห่วงจนไม่มีกะใจทำอะไรแล้ว”

เอ่ยถึงตอนนี้ ที่ฝั่งตรงข้ามบังเกิดเสียงม้าร้องดังขึ้น

สตรีทั้งสองมองออกไปอย่างงุนงง เห็นส่วนลึกของตึกตระกูลหานปรากฏเปลวไฟลุกไหม้ขึ้นหลายจุด แว่วเสียงม้าร้องกับเสียงผู้คนร่ำร้องวุ่นวาย

ซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงล้วนตะลึงลาน ไม่ทราบรับเหตุแปรเปลี่ยนอย่างไร บนหลังคาหอก็บังเกิดเสียงร้องของโจรท่องโดดเดี่ยวดังว่า

“นางงามน้อยทั้งสองรีบมา”

สตรีทั้งสองยินดียิ่ง เลิกม่านพุ่งทะลวงหน้าต่างออกไป กระโดดขึ้นบนหลังคาหอ สมทบกับโจรท่องโดดเดี่ยวซึ่งใช้ผ้าห่มห่อหุ้มหญิงงามกับหานป๋อซึ่งแบกเสี่ยวจวีอยู่บนหลัง หลบหนีจากไป

เพิ่งกระโดดข้ามหลังคาตึกสิบกว่าหลัง ชิฉางเจิงกับหานปี้ฉุ่ย

ก็โถมมาจากทางซ้ายมือชิฉางเจิงร้องว่า

"ที่แท้รุดมาลักขโมยหญิงงาม เราเหล่าชิกลับวิตกกังวลถึงครึ่งคืน"

เสี่ยวจวีที่อยู่บนหลังของหานป๋อหน้าแดงสดใสอับอายสุดเปรียบปาน โจรท่องโดดเดี่ยวเร่งความเร็วขึ้น ร้องว่า

"เป้าหมายเผ็ดร้อนเกินไป รีบหนี"

ชิฉางเจิงวิ่งเคียงบ่าเคียงไหล่หานป๋อ ปากกล่าวว่า

"ไปยังตึกที่พักของหลันจื้อเอี่ยน จื้อพ่อเทียนกับนักพรตเสี่ยวปั้นก็อยู่ที่นั้น"

ทุกผู้คนคึกคักขึ้นอักโข ภายใต้การนำทางของชิฉางเจิง พากันรุดสู่ตึกบัญชาการหลันจื้อเอี่ยน

เมื่อเดินทางถึงตึกบัญชาการหลันจื้อเอี่ยน ไม่เพียงแต่หลวงจีนกระบี่ จิงเฉิงเหลิ่ง ฟงสิงเลี่ย กงจู้อลงกรณ์ล้วนกลับมา ล่างฟานหวินกับฮูหยินอลงกรณ์ก็มาถึง ทั้งยังเพิ่มเหลียงชิวเว่ยอีกคนหนึ่ง

ล่างฟางหวินนำสุราธารน้ำใสไหลรินมาเลี้ยงดูหลันจื้อเอี่ยน จื้อพ่อเทียน นักพรตเสี่ยวปั้น เซียะจุงและหยางจั่น ได้รับคำชมเชยอย่างจริงใจ

หานป๋อส่งตัวหานหนิงจื่อกับเสี่ยวจวีที่ช่วยเหลือออกมาเข้าส่งเขตตึกในก่อน เมื่อกลับออกมาโจรท่องโดดเดี่ยวพอดีบอกกล่าวเรื่องราวที่สืบทราบได้ให้ทราบจบสิ้น จึงชี้มือมายังหานป๋อ กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ยังใช้ชาดของคุณหนู เขียนตัวหนังสือโย้ไปเย้มาบนผนังกำแพงว่า 'ผู้เสเพลหานป๋อ จอมยุทธ์ฟั่นเหลียงจี๋เดินทางผ่านมา' รับรองว่าจะสร้างความขุ่นแค้นแก่นางปีศาจไป่ฟางหัวจนแทบอกระเบิด"

หานป๋อหัวร่องอหาย กล่าวว่า

"ความจริงเขียนว่า 'โจรเฒ่าแซ่ฟั่น' เหตุใดกลายเป็น 'จอมยุทธ์ฟั่นเหลียงจี๋' เฒ่าทารกนี้ชมชอบปิดทองใส่หน้าตัวเอง ช่างไม่รู้จักอับอายจริงๆ"

ทุกผู้คนอดยิ้มมิได้ จื้อพ่อเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าเอี๋ยนอ๋องกล่าวถูกต้อง ในโลกไม่มีเรื่องใดที่คู่หูคู่นี้ทำไม่ได้"

เหลียงชิวเว่ยชี้มือไปยังตึกใน กล่าวว่า

"เหตุใดเพิ่มหญิงงามเข้ามาอีกสองนาง?"

หานป๋อยักไหล่อย่างกระอักกระอ่วน นั่งลงที่หว่างกลางของจวงชิงซวงกับซวีเยี่ยเวี่ย หวังว่าสามารถกลบเกลื่อนผ่านไป

ซวีเยี่ยเวี่ยยื่นหน้ามาถึงข้างใบหูมัน กล่าวอย่างขึงขังว่า

"เห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าก่อนของพวกท่าน นี่เป็นฮูหยินคนสุดท้ายของท่านแล้ว"

หานป๋อแอบนิ่งในใจ หากนับรวมฉินเมิ่งเหยาตนเองมีภรรยาเจ็ดนางเท่ากับจิงเฉิงเหลิ่ง ส่วนนางบำเรอหญิงรับใช้มีทั้งอี๋จี ฉุ่ยปี้ กับเสี่ยวจวี ชีวิตเป็นเช่นนี้ ยังมุ่งมาดอันใด

ขณะเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ แว่วเสียงจื้อพ่อเทียนกระทบโสตว่า

"หากเราคาดเดาไม่ผิด ประมุขตึกตระกูลหานและบุตรธิดาเพราะไม่ยอมคล้อยตาม คงถูกคุมตัวไปยังเมืองหวงโจว เพื่อส่งมอบต่อแม่ทัพเสิ้งหยงเพื่อส่งตัวไปยังนครหลวง เรื่องนี้มอบให้เรากับเหนียนจู่รับผิดชอบเอง"

ทุกผู้คนงงงันวูบหนึ่ง หลวงจีนกระบี่ถามแทนทั้งหมดว่า

"ไซ่เหนียนจู่ก็มาแล้วหรือ?"

จื้อพ่อเทียนผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันนำกำลังนับพันไปยังเมืองหวงโจว จับตาดูความเคลื่อนไหวของเสิ้งหยง เตรียมปฏิบัติการเพื่อคลายความกดดันที่เมืองอู่ชาง ใน

สมุนบริวารของเสิ้งหยง มีคนของพวกเราอยู่หลายคน เหล่าแม่ทัพนายกองก็มาจากแปดสำนักมาตรฐาน ทำการติดต่อส่งข่าวกับพวกเรา ดังนั้นพวกเราจึงล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของจูหวินเหวินโดยกระจ่าง"

กล่าวจบมองดูล่างฟานหวิน คิดรับฟังความเห็นของอีกฝ่าย

ล่างฟานหวินเพียงดื่มสุราอย่างปลอดโปร่งหาได้เอ่ยปากไม่

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังมีเรื่องหนึ่งคิดขอความช่วยเหลือจากจื้อเหล่าซือ (ครูมวยแซ่จื้อ)"

จื้อพ่อเทียนชิงกล่าวว่า

"น้องเราคงห่วงใยในคุณหนูฮุ่ยจื่อ พวกเราจับตาดูเรื่องนี้ตลอดมา เพียงแต่ยังไม่ล่วงรู้สภาพในตึกตระกูลหานเมืองอู่ชางโดยกระจ่าง จึงไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ ตอนนี้เราส่งข่าวถึงเหล่าเอี๋ยน (คนแซ่เอี๋ยน) กับเหล่าเยี่ย (คนแซ่เยี่ย) ซึ่งรั้งอยู่ที่นครหลวง สมควรช่วยคนมาได้โดยง่ายดาย น้องเรารอฟังข่าวดีเถอะ"

ชิฉางเจิงกราบขอบคุณ พอยืดกายขึ้น ท่วงท่าเปลี่ยนเป็นเหี้ยมหาญดุร้าย กล่าวว่า

"โจรน้อยซ่งอี้ ดาบศัสตราฟ้าของเราเหล่าชิต้องดื่มเลือดของท่าน ชำระล้างความอัปยศที่ฮุ่ยจื่อของท่าน"

ทกผัดนกวาดตาไปยังล่างฟานหวิน ดว่าเขาสั่งการอย่างไร

ล่างฟานหวินดื่มสุราจนหมดถ้วย ค่อยลุกขึ้นยืน กวาดตามองทุกผู้คนเที่ยวหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราจะไปเคาะประตูตึกตระกูลหาน ดูว่าผู้ที่นิกายบัญชาฟ้าเชิญมาจัดการกับเราผู้แซ่ล่างเป็นชนชั้นใด พี่จื้อไปทำงานอย่างวางใจ เราผู้แซ่ล่างรับรองว่าพวกมันไม่มีผู้ใดสามารถไปขัดขวางพวกท่านได้"

จื้อพ่อเทียนกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พี่ล่างกล่าวเช่นนี้ เรายังเป็นห่วงอันใด?"

ทุกผู้คนล้วนคึกคักอักโข โจรท่องโดดเดี่ยวร้องคำ "สมใจเรานัก" พลางตีลังกาตลบหนึ่ง ก็ออกไปยังนอกประตูแล้ว

ล่างฟานหวินถลันวูบหนึ่ง ก็หายลับกับนอกประตู

ชฉางเจิงร้องว่า

"ผู้ใดชักช้าต้องขาดทุน พวกเราประลองฝีเท้าสักครา"

พลางไล่กวดตามไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

หลังจากที่เงาคนถลันวูบวาบ คงหลงเหลือนักพรตเสี่ยวปั้น หลันจื้อเอี่ยน จื้อพ่อเทียน เชียะจุงหันไปมองหน้ากัน เหม่อมองดูทุกผู้คนหายลับออกนอกประตูห้องโถง

ล่างฟานหวินกับโจรท่องโตดเดี่ยวแทบบรรลุถึงหลังคาตึกใหญ่หลังหนึ่งพร้อมกัน มองดูตึกตระกูลหานที่จุดไฟสว่างไสวแวบหนึ่ง ค่อยหันมายิ้มให้แก่กัน

ดูจากเปลือกนอกตึกตระกูลหานเงียบสงบ หาได้เกิดความปั่นป่วนวุ่นวายเพราะเหตุเพลิงไหม้ไม่

หลวงจีนกระบี่ ฮูหยินอลงกรณ์ จิงเฉิงเหลิ่ง เหลียงชิวเว่ย หยางจั่น หานป๋อ ชิฉางเจิง ฟงสิงเลี่ยและสตรีทั้งหลายทยอยมาถึงข้างกายทั้งสอง นับเป็นกองกำลังอันเข้มแข็งนัก

เมื่อมีล่างฟานหวินอยู่ด้วย ไม่มีผู้ใดรู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามสามารถคุกคามต่อพวกมันได้

ล่างฟานหวินจับจ้องมองแน่วนิ่ง คล้ายนายพรานเฝ้าดูเหยื่อสองตาเป็นประกาย แต่แฝงความปลอดโปร่งสบาย เป็นความสง่างามอย่างบอกไม่ถูก

ผู้คนส่วนใหญ่ที่ติดตามมายังไม่เคยเห็นกระบี่คลุมวรุณประกาศ

ศักดากับตา อดบังเกิดความลิงโลดมิได้

สามารถร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน นับเป็นเกียรติและความภาคภูมิใจอย่างสูง

ชวีเยี่ยเว่ยเบียดเสียดถึงหว่างกลางของล่างฟานหวินกับโจรท่องโดดเดี่ยว คล้องแขนคนทั้งสองไว้ กล่าวด้วยความลิงโลดยินดีว่า

"ท่านอาล่าง บุกจู่โจมอย่างไร?"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา ล่างฟานหวินเหลียวดูหญิงงามนางนี้ด้วยความรักเอ็นดูแวบหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"ชิวเว่ย เตรียมการเรียบร้อยแล้วหรือไม่?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวอย่างกระตือรือร้นคึกคักว่า

"กำลังพลทั้งหมดล้วนซุ่มอยู่ตามจุดที่กำหนดไว้ ไม่ว่าศัตรูมาทางทิศใด พวกเราล้วนมีความสามารถรับมือ"

ยามนี้ทุกผู้คนค่อยทราบว่าล่างฟานหวินดูไปคล้ายปล่อยตัวตามสบาย แท้ที่จริงวางแผนก่อนแล้วค่อยเคลื่อนไหว กำหนดยุทธวิธีไว้แต่แรก

ล่างฟานหวินออกคำสั่งว่า

"ชิวเว่ยกับเสี่ยวจั่น (จั่นน้อย) รับหน้าที่โอบล้อมและสกัดศัตรู หากผู้ที่หลบหนีออกมาเป็นชนชั้นอันร้ายกาจ อย่าได้ปะทะอย่างหักโหม ขอเพียงขัดขวางมันเอาไว้ พวกเราจะติดตามออกมาปลิดชีวิตศัตรเอง"

รอจนเหลียงชิวเว่ยกับหยางจั่นรับคำ จึงกล่าวสืบต่อ

"เรากับสิงเลี่ยรับหน้าที่เบิกทาง พี่ฟั่น หานป๋อเป็นปีกซ้าย ฉางเจิง ภูตบดีน้อยเป็นปีกขวา หลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยารั้งท้าย หลานศิษย์ทั้งหลายอยู่กลาง คอยจับตาดูสถานการณ์ หนุนเสริมแนวรบด้านต่างๆ ไม่ว่าเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างไร อย่าได้ผละจากขบวนออกไปสู้ศึกเพียงลำพัง"

ทุกผู้คนรับคำอย่างแข็งขัน

ล่างฟานหวินแหงนหน้าหัวร่อ ชักดึงแขนที่ถูกซวีเยี่ยเวี่ยคล้องเอาไว้กลับมา โอบกระชับเอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียวของนางคราหนึ่ง จากนั้นพลิ้วกายไปยังกลางถนน สาวเท้าไปยังทิศทางที่ตั้งของตกตระกูลหาน

ทุกผู้คนรีบตามติดอยู่ด้านหลัง

ล่างฟานหวินเหลียวหน้ามายังหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยายิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองกำลังจะได้อุ้มหลาน สิงเลี่ยต้องคุ้มครองภรรยาทั้งสองให้ดี"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหม่อมองดูกงจู้อลงกรณ์กับก่เชี่ยนเหลียน สร้างความอับอายแก่พวกนางจนก้มศีรษะลง

ซวีเยี่ยเวี่ยยื่นมือลูบท้องกู่เชี่ยนเหลียน กล่าวด้วยความยินดีว่า

"มีแล้วหรือ?"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวอย่างกระดากว่า

"มิใช่ข้าพเจ้า"

หลวงจีนกระบี่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"แม้แต่สายตาเช่นนี้ พี่ล่างยังร้ายกาจกว่าพวกเรา"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา ฮูหยินอลงกรณ์ตำหนิธิดาว่า

"ลูกเรากลับปิดบังมารดาหรือ?"

กงจู้อลงกรณ์อับอายจนแทบชำแรกพสุธาไป ค้อนล่างฟานหวินอย่างแง่งอนวงหนึ่ง ค่อยตอบเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านแม่ หลายวันนี้ผู้อื่นยังไม่แน่ใจ"

ฟงสิงเลี่ยตื่นตันใจยิ่ง ทราบว่าล่างฟานหวินกระตุ้นเตือนให้มันดูแลกงจู้อลงกรณ์ รีบกำชับให้ภรรยาระวังตัว

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าววว่า

“เหล่าชิกับเสี่ยวป้อต้องพยายามแล้ว”

หานป้อรับคำว่า

“หลังจากรบชนะเที่ยวนี้ ผู้น้องจะใช้ความพยายามอย่างเต็มที่”

จวงชิงซวงกับซวีเยี่ยเวี่ยทั้งอับอายทั้งยินดี ทุกผู้คนต่างหัวร่อจนตัวงอ

ในบรรยากาศอันปลอดโปร่ง ทั้งหมดมาถึงหน้าประตูตึกตระกูลหาน

ภายในตึกเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง คล้ายกับไม่ล่วงรู้การมาของพวกมัน

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไป่เจี้ยวจู่ (ประมุขนิกายแซ่ไป่) จากมาสบายดี ล่างฟานหวินเดินทางมาพบปะโดยเฉพาะ”

เขาไม่เห็นโคจรพลังถ่ายทอดเสียง แต่สุ้มเสียงลอยข้ามกำแพงตึกเข้าสู่ภายในตัวตึก

แว่วเสียงอันอ่อนหวานของไป่ฟางหัวดังออกมาว่า

“จอมยุทธ์ล่างกับท่านทั้งหลายให้เกียรติมา เพิ่มประกายสีสันให้กับสถานที่ เชิญเข้ามาดื่มน้ำชาสักถ้วยดีหรือไม่?”

เสียงขาดคำ ประตูใหญ่ทั้งสองบานก็เปิดออกอย่างช้าๆ

ล่างฟานหวินยกสองมือไพล่หลัง เดินเข้าประตูไปราวกับปราศจากการระวังป้องกัน ฟงสิงเลี่ยลังเลเล็กน้อย ค่อยติดตามอยู่ข้างกายเขา บุคคลอื่นได้รับคำสั่งจากล่างฟานหวินตั้งแต่แรก จึงจัดขบวนติดตามอยู่ด้านหลัง

เชิงบันไดทั้งบนและล่างภายในตึกยืนเต็มไปด้วยผู้คน แบ่ง

กำลังเป็นสามชั้น

คนที่อยู่แถวหน้าสุดคือไป่ฟางหัว สององครักษ์นิกายบัญชาฟ้า คืออู่เม่ยกับหมีฉิง เทพยุทธนาชวีเซียนโจว ลื่นจับไม่ติดหลางหย่งชิง กระบี่อสูรสือจงเทียน ทวนเจ็ดปล้องกงเหลียงสู นางมารกวักวิญญาณกานอี๋อี๋ เหลิงเอี้ยน เท้าไร้เงาฟู่เหยาจิ้น มหาโจรยูนนานลั่วเฉากุ้ย

ผู้ที่ยืนเรียงรายอยู่ด้านหลัง เป็นมือดีฝ่ายสัมมาชีพและมิจฉาชีพที่ถูกเกลี้ยกล่อมชักชวนให้เข้าร่วมเกือบร้อยคน

แถวสุดท้ายเป็นผู้คนสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ในชุดดำรัดกุม ซึ่งยื่นขยายออกทางสองฟากข้าง ต่อแถวถึงสองฟากข้างลานกว้างมีจำนวนหัวหกร้อยคน คล้ายดีมเหล็กคู่หนึ่งหนีบกระชับศัตรูที่มาถึงใจกลางวงเอาไว้

เมื่อประตูใหญ่ที่ด้านหลังปิดลง คนของกองทหารรักษาพระองค์ที่กระจายอยู่บนกำแพงและหลังคาตึกก็แสดงตนขึ้น ในมือถือหน้าไม้และอาวุธเพลิงที่ใช้จู่โจมระยะไกล

ด้านจำนวนคน ล่างฟานหวินและพวกเสียเปรียบกว่าอย่างเทียบไม่ติด

ล่างฟานหวินมองดูฝ่ายตรงข้ามชักอาวุธจากฝักเตรียมพร้อมรับมือ ต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"น้ำชาของไป่เจี้ยวจู่ถ้วยนี้ดื่มยากยิ่ง ดูท่าเราผู้แซ่ล่างไม่ชักกระบี่ คงไม่อาจแตะสัมผัสกับขอบถ้วยได้"

ไป่ฟางหัวกวาดตามายังหานป๋อ สีหน้าหม่นหมองลง ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หากมิใช่สถานการณ์บีบบังคับ ผู้ใดคิดเป็นศัตรูกับล่างฟานหวิน?"

หานป๋อพอฟัง กลับเป็นรสชาติอีกประการหนึ่ง คำพูดนี้คล้ายพร่ำพรรณนาต่อมัน จากนั้นกระตุ้นเตือนตัวเอง อย่าได้ถูกนางครอบงำอีก

ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแดนแม้ว ฉายาเทพยุทธนาชวีเซียนโจว กล่าวว่า

"พี่ล่างคิดมายังที่นี้เพื่อท่องชมทิวทัศน์หรือ?"

กล่าวจบหัวร่ออย่างภาคภูมิลำพอง มิคาดในฝ่ายตนไม่มีผู้ใดหัวร่อตาม เมื่อเผชิญหน้ากับมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านเช่นล่างฟานหวินถึงแม้พวกมันมีกำลังพวกมาก แต่ไม่มีผู้ใดไม่หลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกจากใจกลางฝ่ามือ

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"พี่ชวีมิใช่ต้องการพบล่างฟานหวินกับหานป๋อหรอกหรือ? หากให้ท่านออกมารับศึกล่างฟานหวิน พี่ชวีย่อมไม่มีกำลังขวัญเช่นนั้น มิสู้เล่นกับหานป๋อ ทดสอบศิษย์ที่เหล่าเช่อเพาะวิธีการพิสดารเพาะสร้างออกมา พร้อมกับดว่าค้อนเจ็ดดาวตกของท่านร้ายกาจกว่า หรือว่ากิ่งไม้แห้งที่มันสามารถใช้แทนกระบี่ของมันร้ายกาจกว่า?"

คำพูดเหล่านี้เสียดสีถึงที่สุด เทพยุทธนาแม้ได้รับมอบหมายหน้าที่อยู่ก่อน ยังทนทานรับไม่ได้ สองตาทอประกายอำมหิตขึ้น แต่เหลิงเอี้ยนชิงกล่าวว่า

"ครั้งนี้มิใช่การต่อสู้ตะลุมบอนในยุทธจักร หากแต่ได้รับพระบัญชาฝ่าบาทให้กวาดล้างโจรกบฏ ฟั่นเหลียงจี๋ท่านอย่าคิดหมายใช้วาจายั่วยุได้"

หานป๋อกวาดตาไปยังด้านหลังเหลิงเอี้ยน พบเห็นหญิงงามชนเผ่าเซ่อมู่ (ตามีสี) สิงไซ่เอวี่ยน ต้องส่งเสียงทางลมปราณต่อนางว่า

"สวรรค์ ท่านไฉนยังไม่จากไป ข้าพเจ้าไหนเลยหักใจลงมือต่อท่าน?"

ดวงตาสิงไซ่เอวี่ยนทอแววเลื่อนลอยขึ้น ก้มศีรษะไร้วาจา

สุ้มเสียงไปฟางหัวเปลี่ยนเป็นเย็นชาลง กล่าวว่า

"วันนี้มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น รวบรัดเพียงนี้เอง ขอท่านทั้งหลายอย่าได้โทษว่าตำหนิ หากจะโทษว่าฟ้าดินลิขิตชีวิตพวกเราเช่นนี้เถอะ"

ชิฉางเจิงพลันชักดาบศัสตราฟ้าออก ตวาดว่า

"ประเสริฐ ซ่งอี้อยู่ที่ใด?"

ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา แต่งกายสุภาพเรียบร้อยที่ยืนอยู่ด้านหลังไปฟางหัวผู้หนึ่งขยับเคลื่อนกายไปเบื้องหน้าเล็กน้อย หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พี่ชิคงโกรธแค้นที่ข้าพเจ้าพร่าพรหมจรรย์ของคนรักของท่าน หากเก่งกล้าสามารถก็ปลิดชีวิตข้าพเจ้า"

พลางหัวร่อเฮอะฮะ น้ำเสียงเปี่ยมแววเย้ยหยัน

ชิฉางเจิงกลับเยือกเย็นลง จับจ้องมองมันอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่างนั้นคอยดูไปเถอะ"

ชายหนุ่มนั้นซึ่งคือซ่งอี้บังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ ฟังน้ำเสียงอันเด็ดเดี่ยวของชิฉางเจิงออก

ทวนเจ็ดปล้องกงเหลียงสูขยับข้อมือบังคับห่วงเหล็กกลายเป็นทวนเจ็ดปล้องปลายแหลมทั้งสองด้าน ปากตวาดว่า

"ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ เมื่อตอนที่บิดาออกท่องเที่ยว ล่างฟานหวินยังเป็นเด็กทารกไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม คราครั้งนี้จะขอดูว่าผู้แซ่ล่างมีความร้ายกาจถึงเพียงไหน"

สตรีวัยกลางคนกานอี้อี้ ซึ่งเคยได้รับการขนานนามคู่กับกงเหลียงสูก็หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ขยับข้อมือทั้งสอง หนามปลายแหลมที่ถืออยู่ในมือทั้งคู่บังเกิดเสียงดังอึงอล บ่งบอกถึงพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ กล่าวขานรับว่า

"ตัวเอกไม่ออกโรง ตัวตลกกลับยึดครองเวที ผังปานไม่ทราบว่าถูกวัตถุใดบดบังสายตา กลับยึดถือท่านเป็นคู่มือ ใช้กระบี่เถอะ"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวเสียงอ่อนโยน

"นี่มีอันใดยากลำบากด้วย?"

ไม่ทันขาดคำ กระบี่คลุมวรุณอันลึกล้ำก็อยู่ในมือราวกับเป็นวิชามายากล กระจายเป็นฝนกระบี่เต็มท้องฟ้า

ไม่มีผู้ใดบรรยายภาพความงามที่ชวนให้ตาละลานพร่าพรายนั้นได้

พริบตานั้นบนพื้นที่ว่างหน้าตัวตึกหลักปกคลุมด้วยฝนประกายที่ชวนสะท้านใจ เหล่ามือดีกองทหารรักษาพระองค์ที่อยู่เบื้องสูง ซึ่งความจริงได้รับคำสั่งว่าการต่อสู้พอเปิดฉากขึ้น ให้ระดมยิงลูกธนูและอาวุธเพลิงออก กลับถูกฝนประกายชอนไชลูกตา ไม่สามารถปล่อยลูกธนูออกแม้สักดอกเดียว

ไป่ฟางหัวทราบว่าการศึกปะทุขึ้นแล้ว พลันตวัดมือพวยพุ่งประกายสีขาวสายหนึ่งขึ้นฟ้า พอลอยขึ้นสูงสิบกว่าวา ก็แตกระเบิดเป็นดอกไม้ไฟสีขาวดอกหนึ่ง จากนั้นพวยพุ่งขึ้นไปอีกสี่ห้าวา แตกกระจายเป็นลูกไฟสีเหลืองทอง สาดพร่างพรมลงมาเป็นรูปร่ม

คราครั้งนี้พวกนางมายังเมืองอู่ชาง ความจริงผ่านการวางแผนมาอย่างรอบคอบ

ดูจากเปลือกนอก นางนอกจากมือดีฝ่ายสัมมาชีพและมิจฉาชีพที่เชื้อเชิญมาจำนวนมาก กับทหารรักษาพระองค์นับพันแล้ว มีแต่ทหารม้าสามหมื่นนายภายใต้บังคับบัญชาของเสิ้งหยง ประจำอยู่ที่เมืองหวงโจว

แท้ที่จริงแล้วผู้ที่มายังเมืองอู่ชาง ยังมือดีตเจ้าสำนักฉางไป่ฉายาดาบไร้คมเซียะฟง ซึ่งรับตำแหน่งผู้บัญชาการราชองครักษ์แทน

เยี่ยซู่ตง นำราชองครักษ์หมื่นนาย ซึ่งปลอมตัวเป็นบุคคลต่างๆ ลอบเข้าเมืองอู่ชาง เข้าพักยังตัวตึกที่อยู่ละแวกใกล้เคียงกับตึกตระกูลหาน จำนวนหลายสิบหลัง เนื่องจากสมาคมฉางชุนช่วยประสานงาน เรื่องนี้แม้แต่หยางจั่นยังไม่ทราบ

ไป่ฟางหัวปล่อยพลดอกไม้ไฟออก ทางหนึ่งแจ้งให้กองกำลังเหล่านี้รุดมาล้อมปราบศัตรู ทางหนึ่งส่งข่าวถึงทหารเวรยามที่เฝ้าอยู่นอกเมือง ให้ใช้วิธีสื่อสารลูกโซ่ รายงานด่วนถึงเสิ้งหยงซึ่งอยู่ที่เมืองหวงโจว ให้ยกทัพเข้าเมืองอู่ชาง ยึดอำนาจทางทหารจากหลันจื้อเอี่ยน แผนการทั้งหมดนี้นับว่าแนบเนียนไร้ช่องโหว่

แต่ว่านางร้อยคำนวณพันคำนวณ ยังประเมินสติปัญญาของตี้หวี่สือต่ำทรามไป

หานป๋อและพวกพอออกเดินทางไม่นาน ตี้หวี่สือก็ได้รับข่าวสารทางเมืองอู่ชางจากหยางจั่น ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเตรียมการพรักพร้อม คิดบีบบังคับให้พรรคมังกรพิโรธเผยโฉม ทำศึกขั้นแตกหัก จึงเชิญล่างฟานหวินกับฮูหยินอลงกรณ์มา เพื่อประสานเสริมกับหลวงจีนกระบี่และพวก

ตี้หวี่สือยังจัดตั้งกองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธ คฤหาสน์ภูตบดี เมืองภูเขาแหฟ้ากับสำนักอธรรมลี้ลับขึ้น มีจำนวนเจ็ดพันกว่าคน ให้เหลียงชิวเว่ยเป็นผู้บัญชาการ ร่วมกับเหล่าเจี๋ย สี่ภูตน้อยแห่งคฤหาสน์ภูตบดี และสื่องครักษ์สำนักอธรรมลี้ลับรุดมายังเมืองอู่ชาง

ขณะเดียวกัน เรือรบพรรคมังกรพิโรธออกปฏิบัติการ โจมตีกองเรือประจำเมืองเยี่ยโจว ตรึงศัตรูเอาไว้มิให้ยกกำลังมาช่วยเหลือเสิ้งหยงได้

ทั้งสองฝ่ายล้วนดำเนินกลยุทธ์ ส่วนผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ใกล้ถึง

เวลาพิสูจน์ทราบชัดแล้ว

เหลิงเอี้ยนพลันตวาดคำ “ปล่อยธนู” แม้แต่มันก็ทราบว่าตัวเองถูกกระบี่คลุมวรุณสะกดไว้ ออกคำสั่งช้าไปวูบหนึ่ง เห็นฝนกระบี่เบื้องหน้าพอแตกระเบิดออก ปรากฏพลังกระบี่ธาตุธรรมชาติที่คุกคามคนครอบคลุมใส่พวกมันที่ยืนอยู่แถวหน้าสุดทั้งสิบกว่าคน

หานป๋อและพวกพอเห็นเพลงกระบี่คลุมวรุณนี้ต่างคึกคักอักโขแผ่ขยายรูปขบวนออก เข่นฆ่าไปยังสองปีก ดาหน้าเข้าหาเหล่ามือดีกองทหารรักษาพระองค์

หลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์ที่รั้งท้ายสบตายิ้มให้แก่กันจูงมือกันลอยตัวขึ้น เหินร่อนลงบนกำแพง ชิงลงมือฆ่าฟันมือดีสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ที่เตรียมยิงจู่โจม

มือดีสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ที่อยู่บนตัวตึกหลักเห็นเบื้องล่างเกิดการต่อสู้ตะลุมบอนขึ้น จำแนกศัตรูฝ่ายตนไม่ออก กลับพลาดโอกาสยิงจู่โจมระยะไกลไป พริบตานั้นแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันสะท้านแก้วหู ฟ้าดินล้วนเปลี่ยนสีไป

ไป่ฟางหัวถอนปิ่นเงินบนมุ่นมวยผมออกมาตวาดคำ “บุก” คำหนึ่ง

ตามแผนของพวกนาง ความจริงให้ไป่ฟางหัว กงเหลียงสูกานอี้อี้ทั้งสามตรึงล่างฟานหวินเอาไว้ ค่อยอาศัยกำลังพวกมากจู่โจมสังหารคู่มือที่เข้มแข็ง ผู้ที่รับหน้าที่ลงมือคือกระบี่อสูร เทพยุทธนาและหลางหย่งชิง โดยมีเหลิงเอี้ยน อู่เม่ย หมีฉิง ฟูเหยาจิ้นและลั่วเฉากุ้ยช่วยประสานเสริม

แต่ที่คาดคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาดคือ ล่างฟานหวินมีเพลงกระบี่ถึงขั้นนี้ พอลงมือก็ชิงเป็นฝ่ายรุก อาศัยกระบี่คลุมวรุณเล่มเดียว สกัดชนชั้นผู้นำของฝ่ายตรงข้ามถึงสิบกว่าคน ทำให้ยุทธวิธีที่วางไว้ไม่อาจใช้

ออกได้

ยามนี้ทุกผู้คนเห็นกระบี่คลุมวรุณจู่โจมถึงตัวได้แต่รวบรวมเรี่ยวแรงต้านทาน มาตรว่าได้ยินฝ่ายตนส่งเสียงแผดร้องโอดโอย จำต้องรับมือวิกฤตการณ์เฉพาะหน้าก่อน

เหล่าชาวสมมาชีพกับมจฉาชีพ และมอดสงกดกองทหารรักษาพระองค์ที่ชุมนุมอยู่ด้านหลังพวกมันทั้งหลายคน กลับถูกชนชั้นผู้นำของพวกมันขวางหน้าไว้ ไม่สามารถสอดมือเข้าไป

เมื่อเข้าสู่สมรภูมิ ไม่ว่ามีกำลังพวกมากเพียงไหน ตอนแรกปะทะมีจำนวนจำกัด นอกจากเป็นพื้นที่ราบอันโล่งกว้าง ไม่เช่นนั้นกลับกลายเป็นเครื่องถ่วง ทางฝ่ายไป่ฟางหัวกำลังประสบปัญหาเช่นนี้

กงเหลียงสูกับกานอี้อี้เป็นมารร้ายชายหญิงที่อยู่ร่วมกันหลายสิบปี ตอนแรกไม่เห็นชนชั้นร่นหลังเช่นล่างฟานหวินอยู่ในสายตามิคาดกระบี่คลุมวรุณพอใช้ออก เพลงกระบี่ที่สะท้านภูตเทพ ท่วงท่าสภาวะที่ไร้ผู้ต่อต้านนี้ก็สะกดความยโสโอหังของพวกมันลง กงเหลียงสูใช้ทวนเจ็ดปล้อง กานอี้อี้ควงหนามแหลมทั้งคู่ ผนึกเป็นม่านประกายสายฟ้าตอบโต้ใส่ล่างฟานหวินที่กลืนหายไปในฝนกระบี่

ขณะเดียวกัน ค้อนดาวตกทั้งคู่ของเทพยุทธนา ปิ่นเงินของไป่ฟางหัว กระบี่อ่อนของหมีฉิง อู่เม่ย หนามพรากจิตใจของเหลิงเอี้ยน หอกยาวของหลางหย่งชิง รองเท้าหนังที่ติดมีดปลายแหลมของฟูเหยาจิ้นขวานใหญ่ของลั่วเฉากุ้ย กระบี่ของกระบี่อสูรก็แยกย้ายเข้าหากระบี่คลุมวรุณ

ทุกผู้คนคิดอ่านตรงกันว่า ไม่ว่าล่างฟานหวินร้ายกาจปานใดมีกำลังเพียงลำพัง หาใช่เซียนวิเศษไม่ ไหนเลยรับมือยอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้ได้ รอจนกำจัดล่างฟานหวิน บุคคลอื่นก็ไม่น่าหวั่นวิตกแล้ว

มีแต่เหลิงเอี้ยนที่ซุกงำพลังไว้สามส่วน ไม่ใช้ออกอย่างเต็มที่

ภาพเหตุการณ์ที่มันผนึกกำลังกับตันอี้หยูและ มิซีจี ไทโซ จู่โจมใส่ล่างฟานหวินยังติดตาตรึงใจ มีแต่มันที่ทราบว่ากระบี่คลุมวรุณเมื่ออยู่ในมือล่างฟานหวิน สามารถเปล่งอานุภาพถึงเพียงไหน

ฟงสิงเลี่ยซึ่งความจริงสมควรสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับล่างฟานหวิน คอนทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะอยู่บนไหล่ เห็นฝนกระบี่ครอบคลุมใส่ศัตรูอย่างมืดฟ้ามัวดิน กลับปากอ้าตาค้าง ไม่ทราบสอดมือเข้าไปอย่างไร

พลันได้ยินล่างฟานหวินส่งเสียงทางลมปราณกระทบโสตมันว่า "ดูแลจือเซียน" ฟงสิงเลี่ยค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน ขยับเคลื่อนเท้าอย่างเร่งร้อน ทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะตีดกระดอนขึ้นกลับกลายเป็นเงาทวนนับพันนับหมื่น กวาดจู่โจมใส่ศัตรู

แว่วเสียงติงติงติงดังถี่ยิบ กระบี่คลมวรณบ้างจี้บ้างแทง บ้างกวาดบ้างฟัน จู่โจมถูกอาวุธที่ผิดแผกแตกต่างทั้งสิบกว่าชนิด

ผู้ที่ถูกกระบี่คลุมวรุณจู่โจมใส่ ไม่ว่าผู้เข้มแข็งเช่นไป่ฟางหัว กงเหลียงสู กานอี้อี้ เทพยุทธนาหรือผู้อ่อนด้อยเช่นอู่เม่ย หมีฉิง ยังมีฟูเหยาจิ้นและลั่วเฉากุ้ยล้วนสะท้านทั้งร่าง ไม่อาจใช้ท่าตามหลังออกได้ถูกคุกคามเซถอยไปด้านหลัง

มีแต่ขุนพลผู้ปราชัยเช่นกระบี่อสูรสือจงเทียนถูกกระบี่คลุมวรุณเหนี่ยวรั้งอย่างแยบคาย แทนที่จะล่าถอย กลับเคลื่อนกายไปเบื้องหน้าสองก้าว

ฝนกระบี่หดเล็กลง กลับกลายเป็นประกายกระบี่กลุ่มหนึ่งครอบคลุมกระบี่อสูรซึ่งสู้ศึกเพียงลำพังเอาไว้

ภาพลักษณ์ประหนึ่งเทพสวรรค์ของล่างฟานหวินปรากฏแก่สายตาศัตรูอีกครา ตวาดว่า

"ชนชั้นอันดื้อด้าน ไม่ทราบว่าเราผู้แซ่ล่างยั้งมือไว้ไมตรี"

กระบี่อสูรใช้ยอดวิชาช่วยชีวิต ต้านทานรับฝนกระบี่ที่สาดซัดเข้ามาดุจพายุฝน ไหนเลยมีเวลาตอบคำ

ไป่ฟางหัวและพวกฉุกคิดว่าผิดท่า พากันฮือเข้ามาคิดหมายช่วยชีวิตของกระบี่อสูร

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวฉวยโอกาสที่ล่างฟานหวินอาศัยกระบี่เดียวตรึงชนชั้นอันร้ายกาจของฝ่ายตรงข้าม ใช้ยอดวิชาตัวเบาลอยขึ้นบนหลังคาตัวตึกหลัก ใช้กล้องขโมยชีวิตจู่โจมสังหารศัตรูที่เบื้องบนจนหลั่งโลหิตกลิ้งตกลงมา

ชาวยุทธจักรและมือดีสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ซึ่งความจริงอยู่ที่ด้านหลังไป่ฟางหัวและพวก บ้างทะยานขึ้นบนหลังคาตึกเข้าหาโจรท่องโดดเดี่ยว บ้างฮือออกทางสองปีก เข้าร่วมวงต่อสู้ภาคพื้นดิน

ผู้ที่เหี้ยมหาญที่สุดยังคงเป็นชิฉางเจิง หลังจากสั่งหานปี้ฉ่ยคุ้มกันกู่เชี่ยนเหลียนกับจวงชิงชวงซึ่งมีฝีมืออ่อนด้อยกว่า ก็ฝ่าไปในแนวรับของฝ่ายตรงข้าม ดาบศัสตราฟ้าสะบัดฟาดฟัน ประกายดาบไปถึงที่ใด ฝ่ายตรงข้ามต้องมีคนหลั่งโลหิตล้มตายลง

สภาพเช่นนี้ความจริงไม่ปรากฏขึ้น ล้วนเป็นผลจากการเปิดฉากจู่โจมของล่างฟานหวินทั้งสิ้น

หานปี้ฉุ่ย กงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียน ซวีเยี่ยเวี่ยกลัวชิฉางเจิงเพลี่ยงพล้ำ จึงก่อตั้งขบวนติดตามมันดาหน้าเข้าหาศัตรูนับร้อย ฟงสิงเลี่ยหลังจากใช้ทวนเขี่ยศัตรูสี่คนปลิวกระเด็น ก็เห็นหาวมา อาศัยความได้เปรียบของทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ คอยคุ้มกันสตรีทั้งหลาย

ทางด้านหานป่อกับจิงเฉิงเหลิ่งก็เข่นฆ่าไม่ยั้งหนึ่งดาบหนึ่งแส้จู่โจมใกล้กวาดกระหน่ำไกล ขับไล่ศัตรูที่หนุนเนื่องเข้ามาล่าถอย

หลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์แยกย้ายกันจัดการกับศัตรู

บนกำแพงตึกจนหมดสิ้น รุดไปสมทบกันที่หลังคาตึกหลัก ช่วยเหลือโจรท่องโดดเดี่ยวซึ่งรับมือศัตรูพวกมากแต่ผู้เดียว

ที่เบื้องนอกก็บังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน แสดงว่ากองกำลังของเหลียงชิงเว่ยปะทะกับกำลังหนุนของศัตรูแล้ว

ชาวบ้านที่อยู่ละแวกใกล้เคียงรีบปิดประตูหน้าต่าง ล้วนไม่ทราบว่าเกิดเรื่องราวใด ได้แต่บนบานศาลกล่าวให้เทพยดาฟ้าดินคุ้มครองอย่าให้ประสบภัยลาม

ไป่ฟางหัวกับเทพยุทธนาเพิ่งโถมถึงวงต่อสู้ กระบี่อสูรก็คลายมือจากการยึดกุมกระบี่ ถูกกระบี่คลุมวรุณเขี่ยลอยขึ้น ร่างลอยคว้างเข้าหาไป่ฟางหัวกับเทพยุทธนาพร้อมกับฝนโลหิตกลุ่มหนึ่ง

ทั้งสองกลัวล่างฟานหวินฉวยโอกาสจู่โจม ไม่กล้ารับศพไว้ กอปรกับทางซ้ายขวามีคนของฝ่ายตนโถมไปยังเบื้องหน้า จำต้องล่าถอยไปด้านหลัง

ประกายกระบี่กระจายจ้า ล่างฟานหวินม้วนศัตรูอื่นที่โถมเข้ามาอยู่ในประกายกระบี่

มหาโจรที่อาละวาดในแถบยูนนานลั่วเฉากุ้ยมีนิสัยกลอกกลิ้งพลันล้มตัวลงเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน มาถึงด้านหลังซ้ายมือของล่างฟานหวิน ค่อยกระโดดปราดขึ้น พบว่าแผ่นหลังอันผึ่งผายของล่างฟานหวินอยู่ที่เบื้องหน้าห่างเพียงหกเชียะ คล้ายไม่ล่วงรู้ถึงการดงอยู่ของมัน เพียงจดจ่ออยู่กับศัตรูรอบข้างสร้างความลิงโลดยินดียิ่ง สะบัดขวานใหญ่จามใส่กลางหลังล่างฟานหวินดุจสายฟ้า

ขวานนี้รวมพลังฝีมือชั่วชีวิตของมัน เห็นแน่ชัดว่าจะจามถูกมิคาดละลานตาวูบหนึ่ง กลับจามใส่อากาศธาตุ ต้องซวนเซเสียหลัก พลันพบว่ามีคนเบียดชิดกับหัวไหล่มัน จากนั้นแว่วเสียงทางลมปราณของล่างฟานหวินกระทบโสตว่า

"พี่ลั่วลำบากมากแล้ว"

ลั่วเฉากุ้ยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ที่ท้องน้อยถูกหัวเข่าล่างฟานหวินกระทุ้งใส่ รู้สึกมีพลังลมปราณแล่นจู่โจมเข้ามา อวัยวะภายในแหลกละเอียด อ้าปากกระอักโลหิต ร่างปลิวลิ่วไปด้านหลัง

ขณะเดียวกันกระบี่ของหมีฉิงถูกกระบี่คลุมวรุณจี้ใส่ห้าครั้งครา พลังกระบี่อันน่าตระหนกแล่นมาตามต้นแขน ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเย็น จากนั้นรู้สึกเย็นวาบที่คอหอย ล้มตัวไปด้านหลังเสียชีวิต

ล่างฟานหวินยังเบี่ยงตัวตวัดเท้าออก ฝ่าไปในร่างแหกระบี่ของอู่เม่ย เตะถูกจุดชี่ไห่ใต้ท้องน้อยของนาง เตะคนลอยลิ่วขึ้นกลางอากาศ หลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า จบชีวิตโดยที่ไม่ทันกรีดร้องออกมา

กลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้งปกคลุมไปรอบบริเวณ

กงเหลียงสู กานอี๋อี๋ หลางหย่งชิง และฟูเหยาจิ้นแม้เข้าช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง แต่กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินบัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวเร้นหายไม่อาจหยั่งคำนวณได้ ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือฝ่ายตรงข้ามไม่ต่อสู้ระยะประชิดใกล้ เพียงใช้พลังกระบี่สยบศัตรูระยะไกล พวกมันได้แต่ป้องกันตัว ไหนเลยผนึกกำลังเปล่งอานุภาพได้

ไป่ฟางหัวกับเทพยุทธนาคาดฝันไม่ถึงว่าเพียงล่าถอยไปไม่กี่ก้าว ชั่วระยะเวลากะพริบตาไม่กี่ครั้ง ฝ่ายตนก็ปรากฏผู้คนสามคนจบชีวิตใต้เงื้อมมือล่างฟานหวิน

หากมิใช่ไป่ฟางหัว พอเป็นหมีฉิงกับอู่เม่ยตกตายตามกันคงเศร้าเสียใจยิ่ง แต่ไป่ฟางหัวถือกำเนิดจากนิกายบัญชาฟ้า ไม่ยอมรับนับญาติเยือกเย็นไร้น้ำใจ ทำร้ายผู้อื่นเพื่อผลประโยชน์ตัวเองตลอดมา ดังนั้นแม้หลงรักหานป๋อ แต่เมื่อขัดแย้งด้านผลประโยชน์ก็ลงมือต่อมันด้วยอำมหิต ยามนี้กระทั่งหัวคิ้วยังไม่ขมวด เข้าสู่วงต่อสู้พร้อมกับเทพยุทธนา

ล่างฟานหวินพลันถอยปราดไป ฝนกระบี่สลายวับ ขวางกระบี่ยืนหยัด ท่วงท่างามสง่าอย่างบอกไม่ถูก ยิ้มพลางกวาดมองทุกผู้คนเที่ยวหนึ่ง

ด้วยพลังการฝึกปรือและประสบการณ์ของไป่ฟางหัวและพวกต่างเพาะสร้างเป็นจิตใจอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวตั้งแต่แรก แต่พอถูกล่างฟานหวินกวาดตามองทุกคนล้วนใจสั่นสะท้าน รู้สึกว่าคู่มืออันน่ากลัวผู้นี้มีความตั้งใจเข่นฆ่าสังหารตนเอง มิหนำซ้ำกอปรด้วยความเชื่อมั่นว่าต้องบรรลุเป้าหมายนี้ โดยเฉพาะฝ่ายตรงข้ามหลังจากฆ่าคนติดต่อกันหลายคน ยังไม่มีเรื่องราวใด คล้ายไม่ได้ลงมือมาก่อน ยิ่งสร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่พวกมันกว่าเดิม

สำนักมารเน้นที่จิตใจ ไป่ฟางหัวทราบว่าฝ่ายตนมิเพียงถูกเพลงกระบี่ที่สะท้านดินฟ้า และพลังสภาวะอันกล้าแข็งของล่างฟานหวินสะกดไว้ ทั้งยังถูกฝ่ายตรงข้ามควบคุมสมาธิจิตใจ ยามนั่นฉุกคิดว่าผิดท่า ร้องว่า

“อย่าได้ถูกมันครอบงำ ล่างฟานหวินคิดช่วงชิงเวลาพักผ่อนฟื้นฟูลมปราณ”

ขาดคำ ปิ่นเงินกรีดเป็นบุปผาหลายดอกประทับใส่ล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินโน้มตัวไปเบื้องหน้า ดีดตัวออกไป กระบี่คลุมวรุณกลับกลายเป็นประกายอันยาวเหยียดสายหนึ่ง กระทบกับปิ่นเงินที่ไป่ฟางหัวจู่โจมออกด้วยท่วงท่าอันลึกล้ำพิสดาร

ต่อให้ปิ่นเงินของไป่ฟางหัวพลิกแพลงอย่างไร ใช้ท่าพิสดารเพียงไหน แต่ท่ากระบี่อันรวบรัดเรียบง่าย เพียงเน้นที่ระดับความเร็วของฝ่ายตรงข้ามนี้ บีบบังคับให้นางปะทะหักหาญหนึ่งกระบวนท่า

เสียงตังดังสะท้านไปทั่วบริเวณ ได้ยินทั้งใกล้ไกล

ไป่ฟางหัวคร่างอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง ปลิวลิ่วไปด้านหลังดุจว่าว

ขาดป่าน กระแทกนั่งลงบนบันไดหน้าตึกหลัก อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดสลด

ล่างฟานหวินคาดคิดไม่ถึงว่าท่าจู่โจมอย่างสุดกำลัง ยังไม่สามารถปลิดชีวิตนาง ต้องลอบร้องคำ 'น่าเสียดาย' ในใจ ยิ้มพลางถลันวบดจภตพรายหลบหลีกจากทวนเจ็ดปล้องและหนามค่ของกงเหลียงสกับกานอี้อี้ ตวัดเท้าเตะใส่มีดปลายแหลมที่ติดอยู่บนรองเท้าหนังของฟูเหยาจิ้น ทั้งแผ่พุ่งพลังกระบี่คุกคามเทพยุทธนาล่าถอย

ยามนี้กงเหลียงสูกับกานอี้อี้ ล้วนบังเกิดจิตกริ่งเกรงต่อล่างฟานหวิน พอจู่โจมล้มเหลว ก็ถอยห่างไปป้องกันตัว กลับสร้างความลำบากแก่ฟูเหยาจิ้นมากแล้ว

พริบตาที่ล่างฟานหวินเบี่ยงตัวเตะเท้าใส่เท้าไร้เงาของฟูเหยาจิ้น กระบี่คลมวรณก็ฝ่าไปในเงาหอกที่หลางหย่งชิงจู่โจมมา ฟันใส่คมหอกอย่างหักโหม

หลางหย่งชิงรู้สึกคล้ายถูกฝ่ายตรงข้ามใช้ค้อนเหล็กกระแทกใส่หัวใจอย่างหนักหน่วง สร้างความอึดอัดขัดข้องจนแทบกระอักโลหิตออกมา รีบถลันหลบไปทางขวาง มิให้ฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสทำร้ายซ้ำเติม

เหลิงเอี้ยนความจริงคิดจู่โจมเข้ามา พอเห็นเช่นนั้นรีบล่าถอยไป จึงไม่เผชิญหน้ากับสุดยอดฝีมือที่ได้รับการขนานนามร่วมกับอาจารย์ผู้นี้ตัวต่อตัว

เสียงฉาดเมื่อมีดปลายแหลมบนรองเท้าหนังที่ฟูเหยาจิ้นใช้ก่อการร้าย ถูกล่างฟานหวินใช้พลังลมปราณกระแทกหักไป กระดูกข้อเท้าก็หักสะบั้น ขณะจะพุ่งถอย ที่หน้าหลังเต็มไปด้วยฝนประกายเป็นจุดแต้ม สะกดมันยืนตัวแข็งทื่อกับที่ ยามแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อพลังกระบี่ชำแรกเข้าสู่ร่าง ล้มหงายลงเสียชีวิตอีกผู้หนึ่ง

ยามนี้ยอดฝีมือฝ่ายไป่ฟางหัว คงเหลือไป่ฟางหัว เหลิงเอี้ยน

กงเหลียงสู กานอี้อี้ เทพยุทธนา และหลางหย่งชิงหกคน ในจำนวนนี้ไปฟางหัวรับบอบช้ำภายใน ผู้ที่สามารถลงมือมีเพียงห้าคน

ล่างฟานหวินรั้งกระบี่กลับยืนหยัดอย่างทระนง มุมปากประดับด้วยรอยยิ้ม คล้ายไม่ได้ลงมือมาก่อน บุคลิกภาพประดุจขุนเขาตั้งตระหง่าน ทำลายความคิดต่อสู้ของกงเหลียงสูและพวก บังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้น

ไปฟางหัวหลังจากโคจรพลังรอบหนึ่ง ก็ลุกขึ้นยืน ใบหน้าขาวซีดปั้นยาก ขบริมฝีปากล่าง ไม่กล่าวว่ากระไร

กงเหลียงสูและพวกทั้งห้ากระจายกำลังเป็นรูปพัด รายล้อมล่างฟานหวินไว้ ต่างตั้งท่าตระเตรียมพร้อม เร่งโคจรพลังลมปราณเตรียมเปิดฉากการต่อสู้รอบใหม่ ท่วงท่าอันถือดีในตอนแรกล้วนปลาสนาการสิ้น

ล่างฟานหวินคล้ายไม่รับรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของศัตรูทั้งห้า เหลียวดูรอบบริเวณ เห็นศัตรูที่ความจริงดุร้ายราวพยัคฆ์สุนัขป่า ถูกหานป๋อและพวกเข่นฆ่าจนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน ทิ้งซากศพเกลื่อนกลาดสภาพการตายพิกลขัดตา ต้องสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่สมควรหยิบยืมคำพูดก่อนตายของหัวหน้าหมู่ตึกสิบโฉดที่ว่า...ไยต้องเป็นเช่นนี้?"

ในยอดฝีมือทั้งห้า แม้แต่เทพยุทธนาที่ฆ่าคนราวผักปลายังขวัญสั่นวิญญาณสะท้าน กลับกลัวว่าเป็นหลุมพราง ไม่กล้าฉวยโอกาสที่ล่างฟานหวินเหลียวดูรอบบริเวณจู่โจมทำร้าย แสดงว่าภาพลักษณ์ไร้ผู้ต่อต้านของล่างฟานหวิน ได้ประทับอยู่ในจิตใจของมันอย่างลึกล้ำ

ล่างฟานหวินเหลียวหน้ากลับมาช้าๆ มองดูกระบี่คลุมวรุณที่ดื่มโลหิตศัตรูจนชุ่มโชก ถอนใจเบาๆ อีกครา พลันเคลื่อนกายไปทางซ้าย

เทพยุทธนาและพวกทั้งห้าทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ที่ล่างฟานหวิน

พอเห็นเช่นนั้นพากันเปิดฉากจู่โจมโดยพร้อมเพรียง

มิคาดนี่เป็นความเคลื่อนไหวหลอกของล่างฟานหวิน ขณะที่ศัตรูไม่ทันจำแนกว่าเป็นจริงหรือเท็จ ล่างฟานหวินก็มาถึงเบื้องหน้าหลางหย่งชิง กระบี่คลุมวรุณเคลื่อนไหววูบวาบ ฟันใส่หอกยาวเจ็ดครั้งคราว บังเกิดเป็นเสียงดังดจประทัดแตกขึ้น

หลางหย่งชิงเลือดลมพลุ่งพล่าน โซซัดโซเซล่าถอย พลันรู้สึกสองมือเบาหวิว ค่อยพบว่าในมือหลงเหลือด้ามหอกครึ่งด้าม กลับไม่ทราบถูกฝ่ายตรงข้ามฟันหอกยาวหักไปตั้งแต่เมื่อใด

ยามนั้นทวนเจ็ดปล้องของกงเหลียงสูเปลี่ยนจากแข็งเป็นอ่อนฟาดหวดใส่กลางหลังล่างฟานหวินดุจสายลม

หลางหย่งชิงความจริงเข้าใจว่าต้องตายแน่นอน พลันพบว่าพลังกดดันสลายคลาย ที่เบื้องหน้าล่างฟานหวินแตกระเบิดเป็นฝนกระบี่กลุ่มหนึ่ง จากนั้นแผ่พุ่งประกายเย็นเยียบสามสี่จุดใส่อาวุธของกานอี้อี้เหลิงเอี้ยนและเทพยุทธนา ความลึกล้ำพิสดารของฝีมือ หากมิใช่เห็นกับตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเชื่อ

หลางหย่งชิงยินดียิ่ง ฝืนใจสะกดเลือดลมที่พลุ่งพล่าน พลิ้วถอยไปด้านหลัง ขณะนึกชมเชยวาสนาตัวเองที่เก็บกู้ชีวิตกลับคืนด้ามหอกที่เหลืออยู่ครึ่งด้ามในมือคล้ายถูกบรรจุชีวิตและความแค้นเข้าไป พลันกระทุ้งกลับมาใส่มัน

มารร้ายอันอื้อฉาวผู้นี้แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังแยบคาย ถ่ายเทพลังที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืนสายหนึ่งเข้าสู่ด้ามหอก จนบัดนี้ค่อยทะลักออก ขณะจะกำกระชับด้ามหอกให้มั่น ง่ามมือก็ถูกกระแทกฉีกขาด ด้ามหอกแทงทะลุร่างเข้าไป

ขณะที่หลางหย่งชิงส่งเสียงแผดร้องก่อนตายออกมา ปลายแหลมของทวนเจ็ดปล้องของกงเหลียงสูก็ตกไปในมือซ้ายของล่างฟานหวิน

ส่วนยอดฝีมืออีกสามคนถูกคุกคามล่าถอยไป

กงเหลียงสูจะอย่างไรมีฝีมือมิใช่ชั่ว รีบลอยตัวพุ่งถอย ขณะเดียวกันถ่ายทอดพลังเข้าสู่ทวนเจ็ดปล้อง แล่นจู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้ามดุจกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก หากสามารถลากถ่วงล่างฟานหวินไว้ บุคคลอื่นก็มีโอกาสฉกฉวยแล้ว

กานอี้อี้ใช้ชีวิตร่วมกับกงเหลียงสูดุจสามีภรรยา เห็นชายคนรักตกอยู่ในห้วงคับขัน จึงถือหนามคู่บุกเข้ามาช่วยเหลืออย่างไม่คิดชีวิต ขณะที่นางพุ่งปราดมาจากที่ห่างไปวาเศษ แว่วเสียงพลังลมปราณปะทะหักล้างดังเพียะพะ พร้อมกับการถอยห่างของกงเหลียงสู ทวนเจ็ดปล้องถูกรั้งดึงจนเหยียดตรง

คราครั้งนี้กงเหลียงสูหักล้างกำลังภายในกับล่างฟานหวิน คล้ายคู่คี่ก้ำกึ่ง ทั้งยังมีเปรียบอยู่บ้าง ดังนั้นเข้าใจผิดคิดว่าล่างฟานหวินทุ่มเทใช้กำลังติดต่อกัน เป็นเหตุให้พลังฝีมือถดถอยอ่อนโทรมลง จึงไม่รีรอลังเลอีกต่อไป กระชากดึงอย่างสุดกำลัง คิดช่วงชิงอาวุธที่อยู่คู่กายมาเป็นเวลาห้าสิบกว่าปีกลับมา

มิคาดการกระชากดึงครั้งนี้ กลับเผชิญกับความว่างเปล่า ศัตรูคลายมือจากปลายแหลมของทวน กงเหลียงสูพอฉุกคิดว่าผิดท่า พลังกระชากดึงของล่างฟานหวินก็เปลี่ยนเป็นแรงเสือกส่งอย่างเหลือเชื่อ รวมกับพลังกระชากดึงของมัน ส่งผ่านฝ่ามือเข้ามาจู่โจมใส่เส้นชีพจรของมัน

นี่เท่ากับเป็นกงเหลียงสูผนึกกำลังกับล่างฟานหวินจัดการกับมันเอง ต้องแผดเสียงร้องคำหนึ่ง เส้นชีพจรทั่วร่างขาดผึงออก ร่างลอยคว้างไปดุจใบไม้แห้งไร้น้ำหนัก เสียงโครมเมื่อกดทับใส่ซากศพอีกสองซาก เข้าร่วมขบวนลงสู่ปรภพ

กานอี้อี้กรีดร้องเสียงแหลมเล็ก จู่โจมใส่ล่างฟานหวินดุจแม่เสือ

ตัวหนึ่ง ยามปวดร้าวใจต่อการตายของชายคนรัก นางลืมความหวาดกลัวต่อล่างฟานหวิน คิดแลกชีวิตกับคู่ต่อสู้ หมายตกตายตามกัน

เคล็ดวิชาการต่อสู้มีว่าไว้ สภาพการณ์สร้างสภาวะ จิตสำนึกเหนือกว่าพละกำลัง

ยอดฝีมือหาญหัก หากเป็นเช่นเดียวกับวิชาเลขคณิตที่ว่าหนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับสอง ด้วยพลังฝีมือของล่างฟานหวิน เมื่อเผชิญกับยอดฝีมือขบวนนี้คงต้องพ่ายแพ้แน่นอน

แต่ล่างฟานหวินที่สามารถเทียบเปรียบกับผังปาน เป็นเพราะเขารู้จักอาศัยสภาพการณ์ต่างๆ นับตั้งแต่กลยุทธ์ จิตสมาธิ พลังสภาวะและจิตวิทยา สะกดข่มศัตรูในทุกทาง ทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถใช้กำลังอย่างเต็มที่ ทั้งยังลิดรอนความคิดต่อสู้ของศัตรูตลอดเวลา หากฝ่ายตรงข้ามพอเริ่มตันก็ใช้วิธีการต่อสู้เช่นเดียวกับกานอี้อี้ในตอนนี้ ล่างฟานหวินคงต้องหาทางหนีเอาชีวิตรอดแล้ว

ยามกะทันหันล่างฟานหวินถูกกานอี้อี้พัวพันไว้ ได้แต่เปลี่ยนจากรุกเป็นรับชั่วคราว เพื่อทอนความแหลมคมรุนแรงของศัตรูลง

ความจริงแล้วเทพยุทธนากับเหลิงเอี้ยนสมควรฉวยสภาวะจู่โจมหนุนเสริม แต่คนทั้งสองขวัญฝ่อไปตั้งแต่แรก บวกกับกำลังหนุนฝ่ายตนไม่ปรากฏกายแม้สักคนเดียว ส่วนมือดีสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ในบริเวณก็ถูกศัตรูไล่ล่าฆ่าฟัน หลงเหลือไม่ถึงครึ่ง แสดงว่าสถานการณ์ยากกอบกู้แก้ไข

หากคิดหลบหนี นี่เป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียว รอจนล่างฟานหวินเชือดกานอี้อี้อีกคนหนึ่ง เมื่อถึงเวลาคิดหนีก็หนีไม่รอดแล้ว

เหลิงเอี้ยนกับเทพยุทธนาสบตากันวูบ จากนั้นร้องชักชวนต่อไปฟางหัวคำหนึ่ง แยกย้ายกันหลบหนีไปยังกำแพงตึกทั้งสองด้าน

ไปฟางหัวลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ล่าถอยเข้าสู่ส่วนลึกของ

ตัวตึก จนหายลับสาบสูญ

ที่หลงเหลือเห็นชนชั้นผู้นำแตกฮือหลบหนี ยังมีผู้ใดไม่คำนึงถึงชีวิตตัวเอง หลังเสียงร่ำร้อง พากันหลบหนีไปคนละทิศละทาง

ชิฉางเจิงตาแหลมคม เห็นซ่งอี้หลบหนีไปทางกำแพงด้านใต้ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น ไล่กวดตามดุจดาวตก

บุคคลอื่นเข่นฆ่าจนตาแดงฉาน กลับไล่กวดติดตาม พริบตานั้นภายในบริเวณเพียงหลงเหลือล่างฟานหวินกับกานอี้อี้ ที่ยังต่อสู้กันตัวต่อตัว ยังมีซากศพเกลื่อนกลาดและคนที่รับบาดเจ็บสาหัสจนลุกไม่ขึ้น

เงาคนสัมผัสวูบแล้วผละจากกัน

ล่างฟานหวินสอดกระบี่คืนฝัก ยืนโคจรพลังกับที่

เขาแม้พิชิตชัย แต่ก็สิ้นเปลืองพลังลมปราณมากมาย ต้องใช้เวลาสิบวันครึ่งเดือนค่อยฟื้นฟูดังเดิม การศึกครั้งนี้นับเป็นการศึกที่เหนื่อยยากลำบากที่สุดในชีวิต

เสียงโครมเมื่อกานอี้อี้หงายร่างล้มลงกับพื้น ที่หน้าผากปรากฏรอยโลหิตสายหนึ่ง ติดตามชายคนรักลงสู่ปรภพ

แสงจันทร์ประดับอยู่กลางฟ้า แต่ลานกว้างของตึกตระกูลหานกลับกลายเป็นลานฆ่าสัตว์ สยดสยองสุดทนดู

การศึกที่ตึกตระกลหาน ฝ่ายล่างฟานหวินได้ชัยอย่างงดงาม เพียงสูญเสียพี่น้องสองร้อยกว่าคน บาดเจ็บพันกว่าคน ชิฉางเจิง ฟงสิงเลี่ย หานป๋อ จิงเฉิงเหลิ่ง และโจรท่องโตดเดี่ยว รับบาดเจ็บเล็กน้อย แต่ไม่หนักหนานัก

ฝ่ายตรงข้ามกลับบาดเจ็บล้มตายมากมาย ทิ้งซากศพและผู้บาดเจ็บไว้เกือบเจ็ดพันคน

หลันจื้อเอี่ยนส่งกำลังทหารจำนวนมากมาชำระสะสางสถานที่

ที่น่าเสียดายคือเหลิงเอี้ยน ไป่ฟางหัว เทพยุทธนา เฉินเฉิง ซ่งอี้ เซียะฟงล้วนหลบหนีไปได้ ส่วนเม่ยเหนียงเหล่านางปีศาจไม่ปรากฏกายขึ้น เพียงทิ้งหานซีอู่ที่ถูกจี้สกัดจุดไว้ ดังนั้นส่งตัวไปยังตึกบัญชาการของหลันจื้อเอี่ยน

ผู้ที่ไม่พอใจตัวเองที่สุดคือชิฉางเจิง กลับปล่อยให้ซ่งอี้ฉกฉวยโอกาสที่ชุลมุนหลบหนีไป คิดไม่ถึงมันถนัดจัดเจนวิชาซ่อนมิดชิด แสดงว่าเป็นคนของสำนักมาร

หานป่อกลับตรงกันข้าม นึกโชคดีที่ลอบปล่อยตัวสิงไช่เอวี่ยนไป โดยไม่ถูกสตรีทั้งหลายพบเห็น

นี่เป็นครั้งแรกที่จวงชิงซวงกับซวีเยี่ยเวี่ยฆ่าคนมากมายถึงเพียงนี้ ตอนที่ตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย ไม่มีเวลาขบคิดมากความ ยามนี้สงบเยือกเย็นลง ล้วนไม่อาจหักใจทนดู

เหลียงชิวเว่ยรอจนรถล่อที่บรรทุกซากศพทั้งสิบกว่าคันแล่นออกจากประตูตึก ค่อยชักชวนเหล่าเจี้ยและพวกเดินเข้ามา จนถึงเบื้องหน้าล่างฟานหวิน หลวงจีนกระบี่และหลันจื้อเอี่ยน กล่าวว่า

"ห้าเสือฉางชุนกับเหล่าสมุนบริวารทราบระแคะระคาย ชิงหลบหนีไปยังเมืองหวงโจว ตอนนี้เมืองอู่ชางตกอยู่ในความควบคุมของพวกเราแล้ว"

ชิฉางเจิง ฟงสิงเลี่ย จิงเฉิงเหลิ่ง หานป่อ โจรท่องโดดเดี่ยวล้วนพันบาดแผลโคจรพลังเสร็จสิ้น เดินเข้ามารับฟังข่าวล่าสุด ส่วนสตรีทั้งหลายจับกลุ่มรวมกันวิพากษ์วิจารณ์ไม่เลิกรา

หลวงจีนกระบี่ถามว่า

"ทางด้านเมืองหวงโจวเป็นอย่างไร?"

หลันจื้อเอี่ยนกล่าวว่า

"เราส่งคนไปสืบข่าวทางด้านนั้นแล้ว สมควรมีรายงานกลับ

มาโดยเร็ว"

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวว่า

"ตอนนี้ใต้เท้าหลันเท่ากับก่อการกบฏ หลังจากนี้มีความคิดอ่านอันใด?"

หลันจื้อเอี่ยนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ นับเป็นหนทางรอดเพียงหนึ่งเดียวของเรา ดีที่เจ้าหน้าที่ตัวเมืองใกล้เคียงล้วนเป็นคนสนิทของเรา ทางกองทัพมีคนของภูตบดีอยู่มากหลาย มิใช่ไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ขัดขืน บวกกับได้รับความช่วยเหลือจากพวกท่าน หากสามารถขับไล่ทัพใหญ่ของเสิ้งหยงที่เมืองหวงโจวล่าถอย เราก็ยันไว้ได้สักเดือนสองเดือน"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใต้เท้าหลันวางใจ ตอนนี้พวกเรากับใต้เท้าผูกชะตาเข้าด้วยกัน กำลังหลักของศัตรูก็ประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง ส่งเสริมให้ฝ่ายเรามีชื่อเสียงเลื่องลือกว่าเดิม ใต้เท้าสามารถติดต่อผ่านสำนักมาตรฐานทั้งเจ็ด เชื้อเชิญยอดฝีมือที่ไว้วางใจได้ให้เข้าร่วม เร่งฝึกไพร่พลทหาร เมื่อเจ้าเอี้ยนอ๋องกรีธาทัพลงใต้ ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจูหวินเหวินถูกตรึงเอาไว้ ดูว่าจูหวินเหวินจะรักษานครหลวงไว้ได้อย่างไร?"

โจรท่องโดดเดี่ยวคิดอ่านรอบคอบ จึงกล่าวว่า

"เมืองเยี่ยโจว อู่ชาง กับหวงโจวทั้งสามอยู่ติดกัน ใกล้กับทะเลสาบตังถิงและแม่น้ำแยงซีเกียง เป็นจุดยุทธศาสตร์ที่ต้องช่วงชิง จูหวินเหวินไหนเลยยอมปล่อยให้เมืองใหญ่ทั้งสามนี้ ตกอยู่ในความครอบครองของพวกเรา?"

หลันจื้อเอี่ยนกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"หากจูหวินเหวินคิดตีชิงเมืองอู่ชางกลับคืน วิธีที่ดีที่สุดคือใช้

เส้นทางน้ำบุกจู่โจม หากใช้ทางบก เพียงเรียกระดมไพร่พลและจัดกำลังบำรุง ต้องใช้เวลาเดือนสองเดือน ดังนั้นเราจึงเกิดความเชื่อมั่นเช่นนี้ ตอนนี้ทัพเรือของฉีไท่ส่วนใหญ่รวมตัวอยู่ตามตัวเมืองรอบทะเลสาบตังถิง ในจำนวนนี้นับทัพเรือที่ประจำอยู่เมืองเยี่ยโจว ลู่เจี๋ยกับเกาะมังกรพิโรธกล้าแข็งที่สุด ที่ส่งผลคุกคามต่อเมืองอู่ชาง มีแต่ทัพเรือที่เมืองเยี่ยโจว แต่ตอนนี้กองเรือของพรรคมังกรพิโรธลงมือจัดการพวกมันคิดป้องกันตัวยังเอาตัวไม่รอด คงไม่มีปัญญาแตะต้องเมืองอู่ชางแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงสหายเก่าของเราผู้นี้แตกฉานการศึกพิชัยสงครามถึงเพียงนี้ อย่างนั้นเราวางใจได้แล้ว"

หลันจื่อเอี่ยนนึกถึงเรื่องที่ได้รับมอบ "ของขวัญ" เช่นโสมหมื่นปีต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"มิสู้กลับไปยังตึกเรา ดื่มน้ำชาสักถ้วย ฟ้าใกล้สว่างแล้ว"

หานป๋อนึกถึงหานหนิงจื่อกับเสี่ยวจวี รีบส่งเสียงสนับสนุนมิหนำซ้ำทุกผู้คนล้วนเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง ต้องการพักผ่อนสักคราทั้งหมดเดินทางกลับตึกบัญชาการ

หานป๋อตรงเข้าเขตตึกใน มาถึงหน้าห้องของหานหนิงจื่อปลุกเรียกเสี่ยวจวีออกมาก่อน ถามว่า

"คุณหนูตื่นแล้วหรือไม่?"

เสี่ยวจวีหวนนึกถึงตัวเองถูกหานป๋อซึ่งกาลก่อนยึดถือเป็นน้องชาย ตอนนี้กลายเป็นชายหนุ่มที่น่าเกรงขามทั้งโอบกอดทั้งจุมพิตต้องบังเกิดความเอียงอาย ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ผู้อื่นบอกเรื่องทั้งหมดต่อนางแล้ว ยังบอกว่าเป็นท่านช่วยเหลือนางออกมา สร้างความตื้นตันใจแก่นางยิ่ง ร่ำร้องต้องการพบท่าน

ไอ ท่านไม่ทราบว่าคุณหนูคิดถึงท่านเพียงไหน"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"อย่างนั้นครั้งก่อนนางพอพบหน้าข้าพเจ้า กลับร่ำร้องว่าเห็นผีสาง ทั้งยังแตกตื่นจนสิ้นสติไป ข้าพเจ้าคล้ายภูตผีหรือ?"

เสี่ยวจวีเห็นมันลบคลำใบหน้าตัวเอง ทำท่าเคลือบแคลงสงสัยเต็มหัวร่อมิได้ ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านไม่รู้จักไปถามนางเองหรือ?"

หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนวูบ ถึงกับคิดโอบกอดนาง หากแต่ยัง "เกรงขาม" ต่อเสี่ยวจวี ทำให้ไม่กล้าล่วงเกิน เพียงยื่นมือออกกุมมือน้อยๆ ของนางไว้ กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ตอนนี้เสี่ยวป๋อ (ป๋อน้อย) มีชื่อเสียงเรียงนามแล้ว หลังจากนี้เสี่ยวจวีเจี่ย (พี่สาว) อยู่ร่วมกับเสี่ยวป๋อดีหรือไม่? เสี่ยวป๋อจะให้ความสุขแก่เสี่ยวจวีเจี่ยอย่างเต็มที่"

เสี่ยวจวีหน้าแดงสดใส ก้มศีรษะอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

"คุณหนูไปที่ใด ผู้อื่นก็ไปที่นั้น เสี่ยวป๋อดีต่อคุณหนู ผู้อื่นก็มีความสุขแล้ว ตระกูลหานมีบุญคุณต่อข้าพเจ้า ย่อมภาวนาให้หลังจากนี้คุณหนูมีชีวิตอย่างสุขสันต์"

หานป๋อไม่อาจหักห้ามใจได้ ยื่นหน้าไปหอมแก้มเสี่ยวจวีฟอดหนึ่ง โห่ร้องว่า

"สวรรค์ คิดไม่ถึงเสี่ยวจวีเจี่ยกลายเป็นพี่สาวอันประเสริฐของเราหานป๋อ..."

เสี่ยวจวีกระดากยิ่ง ผลักไสมันคราหนึ่ง กล่าวว่า

"รีบเข้าไป"

หานป๋อก็ต้องการพบหน้าหานหนิงจื่อ ฉวยโอกาสผลักประตูเข้าห้อง

หานหนิงจื่อนั่งกอดผ้าห่มอยู่บนเตียง หัวคิ้วขมวดมุ่น พอได้ยินเสียงเปิดประตู ยังเข้าใจว่าเสี่ยวจวีกลับมา จึงเหลียวหน้ามองเห็นเป็นหานป๋อ ต้องอุทานดังอา เหม่อมองมันอย่างตะลึงลาน

หานป๋อเห็นนางไม่ยืดถือตนเองเป็นผีสาง ค่อยคลายใจลงประพฤติตนเช่นกาลก่อน เดินเข้าหานางอย่างยิ้มแย้ม นั่งลงที่ขอบเตียงยกมือตบหน้าผากตัวเอง กล่าวว่า

"กลับลืมนำตุ๊กตาผ้าของคุณหนูห้ามา ให้คุณหนูกอดตุ๊กตาเข้านอน เสี่ยวป๋อช่างสมควรตาย"

หานหนิงจื่อเหม่อมองดูมัน น้ำตาไหลหลั่งลงมาอย่างไม่อาจข่มกลั้น ไหลผ่านข้างแก้มหยดหยาดลงบนผ้าห่ม ยื่นมือที่สั่นระริกออกลูบคลำใบหน้ามัน กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"โอ เสี่ยวป๋อ สวรรค์ เสี่ยวป๋อ"

เรื่องราวหนหลังผ่านเข้าสู่ห้วงสมองเป็นฉากๆ หานป๋อหวนนึกถึงความสุขทั้งหมดในวัยเด็กล้วนได้จากคุณหนูห้านี้ สร้างความพลุ่งพล่านใจ ยื่นมือโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"ทุกประการล้วนผ่านไปแล้ว พวกเราสามารถใช้ชีวิตเช่นกาลก่อน ปราศจากความวิตกทุกข์ร้อนอีกสองวันพวกเราจะไปเด็ดดอกไม้ป่าปลิดผลอู๋ฮวา* มารับประทาน และเลี้ยงมดฝูงหนึ่ง ตลอดทั้งวันเฝ้าดูพวกมันขนดินและอาหาร"

หานหนิงจื่อสวมกอดเอวของมันไว้ ร้องไห้โฮออกมา กล่าวว่า

"ท่านพ่อกับท่านแม่ล้วนถูกคนร้ายจับตัวไป เสี่ยวป๋อรีบไปช่วยเหลือพวกท่าน!"

---

* หมายถึงลูกแพร์

หานป๋อลูบคลำแผ่นหลังของนาง บังเกิดความหดหู่ใจ ปลอบโยนว่า

"วางใจเถอะ มียอดฝีมืออันร้ายกาจไปช่วยท่านผู้เฒ่าทั้งสองแล้ว ไม่แน่ว่าท่านพอนอนตื่นขึ้นมา ท่านผู้เฒ่าทั้งสองก็กลับมาแล้ว"

หานหนิงจื่อกล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า

"เป็นความจริง?"

หานป๋อกัดฟันกล่าวว่า

"ย่อมเป็นความจริง หรือว่าข้าพเจ้าไม่กลัวถูกท่านเคาะศีรษะด้วย?"

หานหนิงจื่อนั่งตัวตรง ใบหน้าที่ยังประดับด้วยรอยน้ำตาปรากฏรอยยิ้มอันน่ารักขึ้น สำรวจดูหานป๋อ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านเปลี่ยนเป็นน่าดูถึงเพียงนี้ ท่านสอนวิชาพันธุมารแก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่? อย่าลืมว่าพวกเราเคยร่างสัญญาว่า ผู้ใดเรียนรู้ยอดวิทยายุทธ์ ต้องถ่ายทอดให้แก่อีกฝ่าย"

หานป๋ออดกวาดมองอกอูมที่ซ่อนอยู่หลังเสื้อผ้าเบาบางของนางมิได้ ค่อยได้คิดว่านางก็เติบโตเจริญวัยขึ้น มิน่าเล่าเมื่อครู่ตอนโอบกอดนางรู้สึกสุขสบายยิ่ง

หานหนิงจื่อเห็นมันเฝ้ามองดูหน้าอกอันอวบอิ่มของนาง ต้องหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ตอนนี้ท่านไฉนทั้งเลวทั้งอกอาจนัก?"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ท่านมิใช่ต้องการให้ข้าพเจ้าสอนวิชาพันธุมารแก่ท่านหรือ? ย่อมต้องมองดู...มองดูตำแหน่งนี้ของท่านก่อน"

พลางชี้มือไปยังอกอูมของนางโดยที่กั้นด้วยเสื้อผ้าชั้นหนึ่ง

หานหนิงจื่อหน้าแดงจรดใบหู กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ตำแหน่งนี้ของผู้อื่นมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับการฝึกฝีมือ? หาก

ท่านไม่สามารถบอกออกมา หนิงจื่อจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

หานป๋อรับฟังจนใจวาบหวิว ยื่นหน้าถึงข้างใบหูนาง กล่าวว่า

"พันธุมารเป็นยอดวิชาพิสดารแห่งยุค มีแต่สามีภรรยาจึงสามารถฝึกปรือร่วมกันบนเตียง พวกเรามิใช่เคยเล่นเป็นสามีภรรยาหรอกหรือ เพียงไม่ได้ส่งตัวเข้าหอเท่านั้น"

หานหนิงจื่อส่งเสียงดังอืมม์ ฟุบร่างกับอ้อมอกมัน กล่าวว่า

"ผู้อื่นทรยศต่อท่าน ท่านไฉนยังดีต่อผู้อื่นถึงเพียงนี้?"

หานป๋อกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ครั้งนั้นมิใช่ล้อเล่นหรอกหรือ คุณหนูห้าเพียงล้อเล่นกระมังโอ ซึ่งความจริงคุณหนูห้าเป็นผู้มีพระคุณของข้าพเจ้า เราเสี่ยวป๋อได้แต่ปรนนิบัติคุณหนูห้าบนเตียงทุกคืน เพื่อตอบแทนบุญคุณของท่าน"

หานหนิงจื่อทั้งอับอายทั้งยินดี รวบมือกำเป็นหมัด ทบใส่มันหลายครา ค่อยเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"ท่านกลายเป็นกลิ้งกลอกถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด ทั้งใจดำอำมหิตนัก ครั้งนั้นหลังจากพบหน้าผู้อื่นครั้งเดียว ก็ไม่แวะมาอีก ท่านแม่ก็ไม่อนุญาตข้าพเจ้าออกไปหาท่าน ผู้อื่นไม่ทราบเศร้าเสียใจถึงเพียงไหน"

หานป๋อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"เหตุใดท่านพอพบหน้าผู้คน ก็ร้องบอกว่าเห็นผีสาง ทำให้ข้าพเจ้าเป็นห่วงแทบตาย"

หานหนิงจื่อกล่าวด้วยความกระดากว่า

"ก่อนค่ำคืนนั้นผู้อื่นฝันเป็นจริงเป็นจัง ฝันว่าสภาพของท่านในตอนนี้ เกิดจากยืมศพคืนวิญญาณ โอ หลังจากที่ท่านถูกผู้คนจับตัวไปมีอยู่หลายครั้งที่ข้าพเจ้าจำแนกไม่ออกว่า สิ่งใดเป็นความฝัน สิ่งใดมิใช่ความฝัน ทุกประการเปลี่ยนเป็นไม่จริงแท้แจ่มชัด"

หานป๋อใจสั่นสะท้าน ทราบว่านางนึกเสียใจกลับกลายเป็น

แผลหัวใจอันลึกล้ำ ไม่อาจรับความกระทบกระเทือนใจได้อีก หากประมุขตึกตระกูลหานและพวกเกิดเรื่องขึ้น ก็ย่ำแย่แล้ว มันเติบโตขึ้นในตึกตระกูลหาน ย่อมทราบว่าระหว่างบิดามารดากับพี่ชายน้องสาวตระกูลหานรักผูกพันถึงเพียงไหน

ความคิดไม่ทันสิ้นสด เสี่ยวจวีก็โถมเข้ามาภายในห้อง ร้องด้วยความยินดีว่า

"มีข่าวดีของนายผู้เฒ่ากับฮูหยินแล้ว"

รอถึงยามพลบค่ำวันรุ่งขึ้น ประมุขตึกตระกูลหาน หานฮูหยิน หานชิงฟง หานชีเหวิน หานหลันจื่อและบ่าวไพร่หญิงรับใช้อีกสิบกว่าคนค่อยกลับถึงเมืองอู่ชาง พวกมันถูกคนของไช่เหนียนจู่สกัดไว้แต่กลางคันเข่นฆ่ามือดีสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ที่ทำหน้าที่คุมตัวไปจนหมดสิ้นจากนั้นใช้คนส่งพวกมันกลับมายังตึกตระกูลหาน

คนของตระกูลหานความจริงตระเตรียมยอมรับชะตากรรมคิดไม่ถึงจะเกิดความพลิกผันที่เป็นไปไม่ได้หลายประการนี้ขึ้น สร้างความยินดียิ่ง พอมาถึงตึกบัญชาการของหลันจื้อเอี่ยน ก็พบเห็นหานหนิงจื่อ กับหานซีอู่ที่อับอายใจ ยิ่งลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง หนึ่งเดียวที่เป็นห่วงคือหานฮุ่ยจื่อ

ล่างฟานหวินหลังจากรับประทานอาหารเที่ยง ก็อำลากลับไปยังแดนมังกรพิโรธจำลอง ยามนี้ทุกผู้คนให้การยกย่องล่างฟานหวินประหนึ่งเทพสวรรค์ มาตรว่าหานป๋อและพวกเคยคาดเดาความร้ายกาจของเขาอยู่ก่อน แต่คาดคิดไม่ถึงว่าเขาสามารถใช้กำลังเพียงลำพังยันยอดฝีมือทั้งหมดของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้ คว้าชัยชนะราวปาฏิหาริย์ ลดระดับความสูญเสียอยู่ในระดับต่ำสุด เมื่อล่างฟานหวินกลับไปประจำการที่แดนมังกรพิโรธจำลอง ทั้งหมดก็ไม่ต้องห่วงพะวงหลังอีก

กองกำลังผสมของเหลียงชิวเว่ย เหล่าเจี๋ยและเจิ้นกวงเอี๋ยน นอกจากผู้บาดเจ็บที่อยู่พักรักษาตัวแล้ว ทั้งหมดเพียงพักผ่อนครึ่งเช้าก็ออกเดินทางไปยังเมืองหวงโจว ดูว่าสามารถช่วยเหลือไซ่เหนียนจู่อย่างไร

หลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์ก็ใช้เส้นทางทางบก รุดสู่ตำหนักอลงกรณ์ เพื่อแผ้วทางสำหรับตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืนและกู้ชาติแคว้นอู๋ซวง ส่วนเรื่องติดต่อกับจางซิ่นซึ่งรับตำแหน่งขุนนางปูเจิ้งซื่อแห่งเป่ยผิง ทั้งสองรับประกันว่าไม่มีปัญหา

จิงเฉิงเหลิ่งกับคนของคฤหาสน์ภูตบดี ตกลงรั้งอยู่ช่วยเหลือหลันจื้อเอี่ยน เพื่อใช้เมืองอู่ชางเป็นฐาน สำหรับติดต่อกับแม่ทัพนายกองตามที่ต่างๆ ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคฤหาสน์ภูตบดี เตรียมปูทางให้กับการยกทัพลงใต้ของเจ้าเอี๋ยนอ๋อง

หานป๋อ ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิงกับโจรท่องโดดเดี่ยวและเหล่าภรรยา ได้แต่รั้งอยู่ชั่วคราว รอฟังผลการศึกที่เมืองหวงโจวกับเยี่ยโจว ทั้งรอฟังข่าวของหานฮุ่ยจื่อ

ยามนี้ประมุขตึกตระกูลหานกับหานซีเหวินสองพ่อลูก หลังจากกลับไปสำรวจดูตึกตระกูลหาน ก็รุดมาหารือกับหานป๋อและโจรท่องโดดเดี่ยว

นอกจากหานชิงฟงซึ่งยังไม่ทุเลาหายดี ต้องพักผ่อนอยู่ภายในห้องโถง คนของตระกูลหานทั้งหมดล้วนรวมตัวที่ห้องโถงจำลองในเขตตึกหลังของตึกบัญชาการหลันจื้อเอี่ยน

ประมุขตึกตระกูลหานกล่าวว่า

“บ้านเก่าของตระกูลหานเราหลังจากผ่านเหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ไม่สะดวกกับการพักอาศัยอยู่ ยังดีที่พวกเรามีสถานที่อยู่ในเมืองอู่ชางหลายแห่ง สามารถอาศัยได้ พวกเราตกลงใจว่าจะสนับสนุนพรรค

มังกรพิโรธกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง เพื่อจัดการกับหมู่มารนิกายบัญชาฟ้า เฮอะต้านพลังฝีมือเราแม้ใช้การไม่ได้ แต่หากเอ่ยถึงการขนส่งทางเรือ เราไม่เป็นสองรองใคร หวังว่าพรรคมังกรพิโรธสามารถควบคุมเส้นทางน้ำแต่เนิ่นๆ ตอนนี้พวกเราจะทำการขนส่งทางบกไปก่อน เพื่อให้สิ่งของส่งถึงที่ต่างๆ ได้โดยราบรื่น"

หานฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า

ที่น่าเป็นห่วงที่สุดคือฮุ่ยจื่อ เราผู้เฒ่าเองก็สมควรรับผิดชอบตราก่อนหากไม่บีบบังคับนางแต่งให้กับโจรน้อยแซ่ซ่ง คงไม่เป็นเช่นวันนี้"

นึกถึงตอนเศร้าเสียใจ อดสะอื้นไห้มิได้ ทุกผู้คนพากันปลอบโยน จากนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"เมืองอู่ชางจะอย่างไรเป็นสถานที่อันตราย ฮูหยินกับคุณหนูทั้งสองมิสัไปยังที่มั่นลับของพรรคมังกรพิโรธ เมื่อมีล่างฟานหวินคอยดูแล จะปลอดภัยกว่ามากนัก"

หานซีเหวินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"พวกเราก็มีความคิดเช่นนี้ จึงมาหารือกับท่านทั้งสอง"

จากนั้นกล่าวกับหานป๋อว่า

"ตอนนี้เสี่ยวป๋อกลายเป็นจอมยุทธ์ระบือนาม หากไม่รังเกียจว่าพวกเราอาจเอื้อม ท่านพ่อกับท่านแม่คิด..."

หานหนิงจื่ออทานดังอา กระโดดปราดขึ้นมา ร้องว่า "พวกท่านรังแกผู้อื่น" พลางวิ่งหนีออกไป

ประมุขตึกตระกูลหานหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อคงเข้าใจความหมายของพวกเราแล้ว"

หานป๋อรีบคุกเข่าลงโขกศีรษะคำนับ เป็นลักษณะที่อ่อนน้อมนัก

หานฮูหยินกล่าวว่า

"ตอนนี้สถานการณ์ตึงเครียด ทุกประการกระทำอย่างเรียบง่าย

รอจนเจ้าเอี้ยนอ๋องขึ้นครองแผ่นดิน พวกเราค่อยจัดพิธีวิวาห์ชดเชยเสี่ยวป๋อเจ้าต้องดูแลนางให้ดี ดีที่หนิงเอ๋อมีนิสัยอ่อนโยน รู้จักโอนอ่อนผ่อนตาม พวกเราไม่เป็นห่วงเท่าใด"

หานป๋อทราบว่านางหมายถึงปัญหาการอยู่ร่วมกันระหว่างหานหนิงจื่อกับซวีเยี่ยเจี่ยและพวก รีบรับรองว่าจะให้ความสุขแก่หานหนิงจื่อ

คนของตระกูลหานรวมทั้งหานซีอู่ซึ่งไม่ลงรอยกับหานป๋อ ล้วนบังเกิดความเชื่อมั่นต่อหานป๋อ หวนนึกถึงเมื่อรับบุตรเขยที่เป็นยอดฝีมือเช่นนี้ รอจนโค่นจูหวินเหวินลง ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างหานป๋อกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ยังมีผู้ใดกล้าแตะต้องตระกูลหานอีก

ประมุขตึกตระกูลหานมองดูบุตรีอีกคนหนึ่งนามหานหลันจื่อกล่าวว่า

"หลันจื่อความจริงเตรียมแต่งเข้าตระกูลเจ้าแห่งเมืองฉางซาต้นปีหน้า ตอนนี้พวกเราตัดสินใจร่นพิธีแต่งงานเร็วขึ้น พรุ่งนี้ซีเหวินจะส่งนางออกเดินทาง ตระกูลเจ้ามีหน้ามีตา มีขีดความสามารถคุ้มครองหลันจื่อ มิหนำซ้ำเรื่องนี้ดำเนินการอย่างลับๆ ไม่มีคนนอกล่วงรู้"

หานหลันจื่อก้มศีรษะลงอย่างเอียงอาย โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่า

"ต้องการให้เพิ่มกำลังคุ้มครองส่งหรือไม่?"

หานซีเหวินกล่าวว่า

"นี่สมควรไม่มีปัญหา สำนักเส้าหลินและอู่ตังล้วนจัดมือดีร่วมทางเส้นทางเดินทางก็ผ่านการครุ่นคิดวางแผนอย่างรอบคอบ คาดว่าไม่เกิดเรื่องขึ้น โอ หากน้องฮุ่ยกลับมาก็ดี...เพียงแต่..."

หานป๋อเข้าใจความรู้สึกของพวกมัน ต่อให้หานฮุ่ยจื่อกลับมาโดยปลอดภัย จะอย่างไรเคยเป็นสะใภ้ตระกูลซ่ง ยากที่จะแต่งออกไปอีก

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายทราบหรือไม่ว่า ชายในดวงใจที่แท้จริงของคุณหนู

รองเป็นใคร?"

คนของตระกูลหานล้วนงงงันวูบใหญ่ โจรท่องโดดเดี่ยวปรายตาบอกใบ้ต่อหานป่อ หานป่อก็รีบออกไปตามหาชิฉางเจิง

รอจนหานป่อคุมตัวชิฉางเจิงเข้าห้อง คนของตระกูลหานค่อยผ่วงรู้ความสัมพันธ์ของชิฉางเจิงกับหานฮุ่ยจื่อโดยกระจ่าง

ชิฉางเจิงมาถึงเบื้องหน้าประมุขตึกตระกูลหานสองสามีภรรยาไม่รอให้พวกมันเอ่ยปาก ชิงกล่าวว่า

"ฮุ่ยจื่อเพียงถูกคนต่ำช้าทำร้าย เราชิฉางเจิงไม่ถือสา ทั้งยังจะดีต่อนางเป็นพิเศษ ขอเพียงนายผู้เฒ่าหานกับฮูหยินไม่รังเกียจเราเหล่าชิเป็นนักบู๊อันหยาบกร้าน เหล่าชิรับปากว่าจะมอบความสุขแก่นางต่อให้นางมีเลือดเนื้อเชื้อไขของโจรน้อยนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ใส่ใจ"

คนของตระกลหานคิดไม่ถึงว่าชิฉางเจิงมีใจกว้างถึงเพียงนี้ สร้างความตื้นตันใจจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เรื่องราวบรรลุข้อตกลงภายใต้อารมณ์ความรู้สึกที่ทั้งสุขสันต์ทั้งกังวล

เช้าวันรุ่นขึ้น ทางเมืองเยี่ยโจวกับเมืองหวงโจวล้วนส่งข่าวดีมา

ตี้หวี่สือกับหลิงจ้านเทียนใช้เส้นทางบกและทางน้ำโจมตีกองเรือของทัพเรือ ภายใต้การนำของเฉินเซวี่ยนแห่งเมืองเยี่ยโจว ทำลายสิ่งกีดขวางทางน้ำ จากนั้นใช้เครื่องยิงลูกไฟยิงถล่มกองเรือศัตรู ผ่านการต่อสู้หนึ่งวันหนึ่งคืน จมเรือศัตรูสิบกว่าลำ ยึดเรือได้ยี่สิบกว่าลำ เฉินเซวี่ยนพกความพ่ายแพ้มุ่งสู่เมืองอู่ชาง กลับถูกปืนใหญ่ที่ติดตั้งอยู่ริมน้ำสิบกว่ากระบอกซุ่มยิง จนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน หลบหนีไปยังเมืองหวงโจว

ตี้หวี่สือกับหลิงจ้านเทียนแบ่งกองเรือครึ่งจำนวนสี่สิบกว่าลำแล่นติดตาม เมื่อบุกถึงเมืองหวงโจว ประจวบกับไซ่เหนียนจู่เปิดฉากทำศึก

กับศัตรู เสี้งหยงพกความพ่ายแพ้หลบหนีกลับนครหลวง เฉินเซวี่ยนไหนเลยกล้าหยุดยั้งรั้งรอ อาศัยทางน้ำหลบหนีไป เมืองเยี่ยโจวกับหวงโจวล้วนตกอยู่ในความควบคุมของพรรคมังกรพิโรธ

หานป่อและพวกลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง เดินทางมาที่ท่าเรือ สมทบกับกองเรือที่หลิงจ้านเทียนกับตี้หวี่สือแล่นกลับจากเมืองหวงโจว ม่งหน้าสู่เมืองเยี่ยโจว

เจ้าหน้าที่ที่เมืองเยี่ยโจวหลบหนีไปทั้งยามราตรี เมืองเยี่ยโจวตกอยู่ในความดูแลของแม่ทัพเยิ่นเทียนหยู ซึ่งเป็นยอดฝีมือสำนักซีหนิง

บนเรือมังกรพิโรธซึ่งเพิ่งต่อใหม่ของพรรคมังกรพิโรธ ทุกคนกระตือรือร้นคึกคัก เต็มไปด้วยขวัญและกำลังใจ ลบความอับอายอัปยศจากการสูญเสียเกาะมังกรพิโรธไปโดยสิ้นเชิง

กองเรือแล่นทวนน้ำมุ่งสู่เมืองเยี่ยโจว

หลิงจ้านเทียน ตี้หวี่สือกับหานป่อและพวกปรึกษาหารือกันที่ห้องท้องเรือหลัก ส่วนซวีเยี่ยเวี่ยเหล่าสตรีออกไปชมทิวทัศน์บนดาดฟ้าเรือ หานหนิงจื่อและเสี่ยวจวีล้วนร่วมทาง สตรีทั้งหลายได้รับการกำชับจากหานป่อ ให้การดูแลพวกนางเป็นพิเศษ หานหนิงจื่อค่อยยิ้มแย้มแจ่มใส ร่าเริงดุจนกน้อยตัวหนึ่ง เพียงแต่พอนึกถึงพี่สาวรองค่อยบังเกิดความหม่นหมอง เรื่องนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือได้

ทุกผู้คนในห้องท้องเรือนั่งล้อมโต๊ะหารือกัน โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"พวกเราอย่าเพิ่งยินดีไป ทัพเรือของฉีไท่บนทะเลสาบต้งถิงมิเพียงผ่านการฝึกฝน เรือรบแข็งแรงปืนใหญ่มีอำนาจทำลายล้างสูง จำนวนก็มากกว่าพวกเราหลายเท่า อย่าว่าแต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนจากฝ่ายกระทำเป็นถูกกระทำ คิดรักษาเมืองเยี่ยโจวไม่ง่ายนัก"

หานป่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"คล้ายกับท่านจึงเป็นผู้ชำนาญการศึกทางน้ำ อารองหลิงกับหวี่สือย่อมมีแผนรับมือแล้ว"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"หากพวกเราเฝ้ารักษาที่เมืองเยี่ยโจว สามารถรักษาได้สามวันก็เหลือเชือแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ฟังจากปากคำหวี่สือ หรือมีแผนอื่นอีก? หากไม่รักษาเมืองเยี่ยโจว ควบคุมทางน้ำช่วงนี้ไว้ ไม่ถึงสิบวันครึ่งเดือน ตัวเมืองที่ช่วงชิงมาได้อย่างยากเย็นทั้งสามแห่งต้องถูกฉีไท่ยึดครองกลับไป"

ตี้หวี่สือยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

"ลืมแล้วหรือว่าข้าพเจ้าเคยเอ่ยถึงเหยื่อเช่นหมอใหญ่ฉัง คืนที่พวกเราออกจากแดนมังกรพิโรธจำลอง มันก็หลบหนีไปได้ ตอนนี้สมควรติดต่อกับฉีไท่แล้ว"

หานป้อยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ หมอใหญ่ฉังหลบหนีไปได้โดยง่ายดาย หรือพวกมันไม่ระแวงสงสัย ตามเหตุผลหมอใหญ่ฉังสมควรถูกแล่เนื้อรับประทานไปแล้ว"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยหานยังไม่รับทราบฝีมือของหวี่สือ มันวางแผนไว้ตั้งแต่แรก ให้หมอใหญ่ฉังทราบว่าหลังจากตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ค่อยคุมตัวไปยังหน้าหลุมฝังศพของปางจู่ (ประมุขพรรค) คนก่อนเซ่นสังเวยทั้งเป็น เพียงแต่ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่า มันวางแผนหลบหนีอย่างไร ยังคงให้หวี่สือบอกออกมาเองเถอะ"

ตี้หวี่สือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าจงใจจัดสรรหัวหน้ากลุ่มที่หมอใหญ่ฉังเคยรักษามารดา

มันคนหนึ่ง ทำหน้าที่เฝ้าควบคุมหมอใหญ่ฉัง ซึ่งขั้นตอนทั้งหมด ตลอดจนทุกถ้อยคำ ล้วนผ่านการคิดค้นจากข้าพเจ้า ที่หมอใหญ่ฉังหลงเชื่อคือ เมื่อคนผู้นี้กระตุ้นให้หมอใหญ่ฉังหลบหนี มันยังหอบหิ้วบุตรภรรยาไปด้วย ดังนั้นโจรเฒ่าหลงเชื่อโดยสนิทใจ"

ฟงสิงเลี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นพี่น้องผู้นี้และครอบครัวของมันไยมิใช่ตกอยู่ในอันตราย?"

หลิงจ้านเทียนชิงกล่าวว่า

"พวกเราย่อมไม่เสียสละพี่น้องผู้นี้และครอบครัวของมัน ดังนั้นส่งกำลังออกตามล่าพวกมัน ทั้งแสร้งฆ่าพี่น้องผู้นี้ต่อหน้าหมอใหญ่ฉังแต่ปล่อยให้หมอใหญ่ฉังหนีรอดได้ กล่าวเช่นนี้พวกท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"

ตี้หวี่สือกล่าวว่า

"ฐานที่มั่นที่ใหญ่โต มิใช่คิดเคลื่อนย้ายก็เคลื่อนย้ายได้ กำลังหลักของพวกเราก็ยกมายังที่นี้ ดังนั้นหากฉีไท่คิดกำจัดฐานที่มั่นของพวกเรา หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือยกทัพเรือบุกแดนมังกรพิโรธจำลอง เมื่อถึงเวลาค่อยวกกลับมาจัดการกับพวกเรา พวกเราจะเป็นเช่นกำพร้าไร้บ้านช่องคืนกลับ ปล่อยให้มันเชือดเฉือนตามอำเภอใจ"

ทุกผู้คนส่งเสียงโห่ร้องชมเชย หมากตานี้ที่ร้ายกาจที่สุดคือไม่มีผู้ใดเชื่อว่าพรรคมังกรพิโรธยอมปล่อยให้ศัตรูคู่แค้นเช่นหมอใหญ่ฉังหลบหนีไป

เหล่าเจี๋ยกับเจิ้นกวงเอี๋ยนกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ดังนั้นตอนนี้พวกเราจะไปยังแดนมังกรพิโรธจำลอง"

หลิงจ้านเทียนกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง พวกเรายังให้ข่าวสารปลอมแก่หมอใหญ่ฉังแต่ไม่ว่ามันหลงกลหรือไม่ หลังจากผ่านการวางแผนเตรียมการของพวกเรา บวกกับคุ้นเคยกับท้องน้ำแถบนั้นโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

พวกมันไม่ยกกำลังมาก็แล้วกันไป ไม่เช่นนั้นต้องล่มสลายทั้งกองทัพเมื่อถึงเวลาจะเป็นโอกาสตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมาแล้ว”

ชิฉางเจิงกล่าวเสริมว่า

“พวกเราย่อมสร้างภาพลวง ให้สายสืบของฉีไท่เข้าใจว่าพวกเราจะอยู่เฝ้าเมืองเยี่ยโจว อย่างนั้นยิ่งรดไปหาที่ตายที่แดนมังกรพิโรธจำลองอย่างวางใจ”

โจรท่องโดดเดี่ยวร้องคำ “สมใจ สมใจนัก” ทางหนึ่งร้องสั่งต่อหานป๋อว่า

“เด็กน้อยหานยังมิรีบไปยกสุราธารน้ำใสไหลรินมาสักสองไหอีก?”

หานป๋อทำท่านบนอบ รับคำจากไป ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงหัวร่อครืนใหญ่

เมืองต้าหลี่และเมืองเจี้ยนชาง

เรือรบใหญ่น้อยจำนวนสามสิบแปดลำ แล่นทวนน้ำจากเมืองอู่ชางสู่เมืองเยี่ยโจว ก่อนที่จะถึงภูเขาเช่อปี้ ก็ผ่านเมืองฮั่นหยาง จินโข่วเจิ้น ตงเจียง ชินทานซึ่งเป็นตัวเมืองริมน้ำสิบกว่าแห่ง

จากที่นี้มุ่งตะวันตกเฉียงใต้ แม่น้ำแยงซีเกียงไหลผ่านเจี่ยหวี่สือโถวโข่วเจิ้น หงหูเจิ้น เผิงหลันจี หลินเซียง ไป่หลอจี เต้าเหยินจี เฉิงหลิงจี ปาหลิงจนถึงเมืองเยี่ยโจว ค่อยไหลลงสู่ทะเลสาบต้งถิง

แม่น้ำแยงซีเกียงไหลมาจากตะวันตก ผ่านด้านเหนือของทะเลสาบต้งถิง อันได้แก่เมืองเต้าเหยินจีกับเมืองเฉิงหลิงจี ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองเยี่ยโจว เชื่อมกับทางน้ำหลักที่ไหลสู่ทะเลสาบต้งถิง คราครั้งนี้พรรคมังกรพิโรธบุกยึดเมืองเยี่ยโจว ฉีไท่ต้องไม่นิ่งดูดายเด็ดขาด

ต้งถิงมิเพียงเป็นทะเลสาบใหญ่อันดับสองของประเทศ ทั้งยังเป็นศูนย์รวมทางน้ำของมณฑลต่างๆ แดนเจียงหนัน (ตอนใต้ของแม่น้ำ

แยงซีเกียง) หากจะขนส่งสิ่งของถึงนครหลวง ส่วนใหญ่ต้องผ่านทะเลสาบต้งถิง ค่อยผ่านเมืองเยี่ยโจวเข้าสู่แม่น้ำแยงซีเกียง หรือใช้ทางน้ำหัวหยง ซึ่งเสียเวลามากกว่า ดังนั้นทะเลสาบต้งถิงนับเป็นหัวใจของการคมนาคมทางน้ำ เชื่อมโยงการขนส่งทางน้ำทั้งสี่ทิศ เป็นสถานที่ซึ่งนักพชัยสงครามคิดชิงชัง

ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกกำลังชื่นชมกับทิวทัศน์อันตระการตาของภูเขาเช่อปี้ หานป๋อกับฟงสิงเลี่ยก็ลอบออกจากห้องท้องเรือหลักซึ่งเป็นที่ประชุม รุดมาเป็นเพื่อนกับสตรีทั้งหลาย

มาตรว่าแล่นทวนน้ำ แต่ปรากฏแรงลมหนุนส่ง ดังนั้นเรือแล่นเร็วยิ่ง ระหว่างทางพบเห็นเรือรบที่ชักธงของพรรคมังกรพิโรธกับเมืองอู่ชาง เป็นบรรยากาศของเมฆหมอกสงครามแผ่ปกคลุม

ฟงสิงเลี่ยมาถึงข้างกายกงจ้อลงกรณ์ ถามไถ่สุขภาพของนางด้วยความห่วงใย สร้างความอิจฉาเลื่อมใสแก่ซวีเยี่ยเวี่ย จวงชิงซวง หานปี้ฉุ่ยและหานหนิงจื่อยิ่ง

หานป๋อนั่งอยู่หว่างกลางหานปี้ฉุ่ยกับหานหนิงจื่อที่ท้ายเรือ บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หานจั่งเหมิน (เจ้าสำนักแซ่หาน) เอาแต่อิจฉาผู้อื่นรับประทานปลา มิสู้ถักสานร่างแห ต้องการให้ข้าพเจ้าตามตัวเหล่าชิมา ร่วมกันสร้างอนาคตกับท่านหรือไม่?"

สตรีทั้งหลายบังเกิดความอับอาย ร่ำร้องด้วยความแง่งอนกู่เชี่ยนเหลียนที่อยู่ติดกับฟงสิงเลี่ย ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"เด็กน้อยนี้ปราศจากความอายแม้แต่น้อย ฉุ่ยเจี่ยแจ (พี่สาว) อย่าได้อภัยละเว้นมัน"

หานป๋อกล่าวอย่างดื้อด้านว่า

"หานจั่งเหมินสามารถทำอย่างไรข้าพเจ้าได้?"

หานปี้ฉุ่ยขุ่นเคืองจนไม่สนใจมัน จากนั้นหัวร่อออกมา

หานหนิงจื่อกล่าวอย่างไร้เดียงสาว่า

“ท่านลุงใหญ่เคยบอกว่า ผู้ที่ฝึกพลังลมปราณธาตุธรรมชาติเนื่องจากฝึกพลังธาตุกลายเป็นลมปราณ ดังนั้นยากที่จะให้กำเนิดบุตร จือเซียนเจี่ย (พี่สาว) ช่างโชคดีนัก”

สตรีทั้งหลายนิ่งเงียบงันไป

“อย่างนั้นทำอย่างไรดี?”

คำพูดนี้ความจริงเป็นความในใจของสตรีทุกนาง นอกเหนือจากกงจู้อลงกรณ์กู่จือเซียน แต่คนเอ่ยปากกลับเป็นหานป๋อที่เลียนเสียงของสตรี สร้างความอับอายขุ่นเคืองแก่พวกนาง จนคิดร่วมมือกันทุบตีหานป๋อสักเที่ยวหนึ่ง

ฟงสิงเลี่ยสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

“เหล่าฟัน คนแซ่ฟันไม่อยู่ เด็กน้อยยิ่งกำเริบเสิบสานแล้ว”

หานป๋อมองดูซวีเยี่ยเวี่ยที่วิตกกังวลจนเชิดปากน้อยๆ จนสูงชันยิ้มพลางกล่าวว่า

“คุณหนูห้าแม้กล่าวมีเหตุผล หาทราบไม่ว่าผู้ที่ฝึกยอดวิชาลมปราณแบ่งเป็นสูงต่ำ หากเป็นยอดฝีมือที่แท้จริง สามารถบังคับพลังธาตุลมปราณตามใจนึก ไม่เช่นนั้นไหนเลยปรากฏเวี่ยเอ๋อ ซวงเอ๋อหานจั่งเหมินออกมา ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทำให้ชี...ไม่มีใด สรุปแล้ว ข้าพเจ้าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในการกำเนิดบุตร ต้องการให้ผู้ใดกำเนิดบุตรผู้นั้นก็กำเนิดบุตร หากไม่เชื่อผ่านไปแปดวันสิบวัน ค่อยถามซวงเอ๋อเวี่ยเอ๋อและคุณหนูห้า ดูว่าข้าพเจ้าประโคมโอ่หรือไม่ หานจั่งเหมินกับเสี่ยวเหลียนรีบประจบเอาใจข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าถ่ายทอดเคล็ดวิชาต่อสามีพวกท่าน หาไม่อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าซุกงำวิชาไว้”

สตรีทั้งหลายได้ยินมันกล่าววาจาเหล่านี้ ยิ่งอับอายจนหน้าแดง

จรดใบหู แต่ในใจลอบยินดี ทั้งทราบว่าหานป่อเพาะสร้างพันธุมาร ทั้งฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ หาได้กล่าวคุยโอ่ไม่

ซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวด้วยใบหน้าแดงสดใสว่า

"เสี่ยวเหลียนไยต้องประจบเอาใจท่าน ฟูจวิน (คำเรียกสามี) ของผ้อื่นใช้การไม่ได้หรือ?"

จวงชิงซวงดุอย่างเอียงอายว่า

"เวี่ยเอ๋อ ท่านนับว่าใกล้ชาดกลายเป็นแดง กลับกล่าววาจาระคายหูถึงเพียงนี้"

กู่เชี่ยนเหลียนขยี้เท้าร้องว่า

"ปี้ฉุ่ยเจี่ยรีบไปฟ้องเหล่าชิว่าหานป่อลวนลามท่าน"

หานป่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเสี่ยวเหลียนเชื่อคำพูดของเวี่ยเอ๋อ ไม่ประจบเอาใจข้าพเจ้าก็ย่ำแย่แล้ว สิงเลี่ยที่ใช้การได้ เพราะว่ามันกับกงจู้ล้วนฝึกเคล็ดวิชาอลงกรณ์ ล่วงรู้แนวทางรองรับและจัดส่งพลังธาตุ หากเปลี่ยนเป็นเสี่ยวเหลียน ยังต้องพึ่งพาผู้ชำนาญการกำเนิดบุตรเช่น ข้าพเจ้าชี้แนะแนวทางแก่สิงเลี่ย"

สตรีทั้งหลายแม้บังเกิดความกระดาก แต่ก็เชื่อว่ามันกล่าวมีเหตุผล ยามกะทันหันกลับไม่มีผู้ใดกล้าโต้แย้งกับมัน แน่นอน ยังไม่มีผ้ใดเรียนถามวิธีการจากมัน

หานป่อยิ่งกระหยิ่มยิ้มย่อง กล่าวกับหานปี้ฉุ่ยว่า

"จั่งเหมิน (เจ้าสำนัก) ผู้ยิ่งใหญ่ เรียกป่อเกอเกอ (พี่ชาย) สักคำ"

หานปี้ฉุ่ยเห็นกู่เชี่ยนเหลียนที่ฟันเขี้ยวแหลมคมยังไม่กล้าล่วงเกินมัน ขณะไม่ทราบทำอย่างไรดี ชิฉางเจิงพลันเดินเข้ามา หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ปี้ฉุ่ย เพื่อบุตรชายของพวกเรา รีบเรียกป่อเกอเกอเถอะ"

หานปี้ฉุ่ยค่อยมีเป้าหมายระบายโทสะ ขยี้เท้ากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านไสหัวไปให้กับข้าพเจ้า"

ชิฉางเจิงกลับคว้าไหล่ของหานป๋อ กล่าวด้วยท่าทีดุร้ายหมายขู่ว่า

"รีบบอกเคล็ดวิชามารในการกำเนิดบุตรออกมา อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไม่สืบสาวเอาผิดที่ท่านลวนลามภรรยาเรา"

ฟงสิงเลี่ยร้องโพล่งว่า

"ที่แท้เด็กน้อยท่านแอบฟังอยู่ด้านข้าง"

หานป๋อแสร้งเป็นกล่าวอย่างแตกตื่นลนลานว่า

"มีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าว เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงรายละเอียดมากมาย เช่น กระบวนท่วงท่า การโคจรพลัง ระดับความตื้นลึก ระยะเวลาแห่งความร่วมมือ..."

ไม่ทันกล่าวจบ ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงล้วนส่งเสียงหัวร่อกลบเสียงไป สตรีทั้งหลายยิ่งอับอายจนแทบเจาะรูมุดเข้าไป

ชิฉางเจิงหัวร่อจนน้ำตาเล็ดออกมา กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้น่าสนใจยิ่ง ทางที่ดีลำดับความคิด แล้วจัดทำเป็นรายการออกมา ข้าพเจ้าจะได้ปิดอยู่ที่หัวเตียง ไม่เช่นนั้นเกรงว่าลืมเลือนไป"

คราครั้งนี้ แม้แต่สตรีทั้งหลายก็หัวร่อจนตัวงอ ร่ำร้องอาละวาดอย่างแง่งอน

หลังจากวุ่นวายอีกครู่หนึ่ง หานป๋อผุดลุกขึ้นยืน แสร้งกล่าวอย่างขึงขังว่า

"สิงเลี่ย ฉางเจิง พวกเรามิสู้เสาะหาสถานที่จัดงานให้กำเนิดบุตรโอ ในโลกยังมีสภาพใดน่าประทับใจกว่าเหล่าภรรยาพวกเราตั้งครรภ์

อุ้ยอ้ายอีก?”

สองวันให้หลัง กองเรือสมทบกับเรือรบที่ประจำอยู่ที่เมืองเยี่ยหยาง จำนวนเรือรบเพิ่มเป็นเจ็ดสิบลำ แล่นเข้าสู่ทะเลสาบตังถิงอาศัยความมืดเป็นเครื่องกำบัง ม่งส่แดนมังกรพิโรธจำลอง

ระหว่างทางได้รับข่าวว่า ฉีไท่เรียกระดมกำลังทัพเรือทั้งหมดจัดขบวนเรือรบใหญ่น้อยสามร้อยลำมุ่งหน้าสู่เมืองเยี่ยโจว

ตี้หวี่สือหาได้หวั่นไหวไปกับข่าวที่ได้รับไม่ ยืนกรานดำเนินตามแผนเดิม

จริงดังคาดหมาย เช้าวันรุ่งขึ้นได้รับข่าวเพิ่มเติมว่า ฉีไท่เปลี่ยนเส้นทางเดินเรือเป็นมุ่งสู่แดนมังกรพิโรธจำลอง

จนบัดนี้ทั้งหมดค่อยยอมรับนับถือต่อสติปัญญาของตี้หวี่สือจนหมดหัวใจ

ค่ำคืนนั้นกองเรือสมทบกับเรือรบของซ่างกวนอิงจำนวนยี่สิบสองลำ ที่หมู่เกาะทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแดนมังกรพิโรธจำลองอาศัยเกาะแก่งซ่อนตัวไว้ รอให้ทัพเรือของฉีไท่มาติดกับ

หมู่เกาะใหญ่น้อยทั้งสิบกว่าแห่งนี้ เป็นทางน้ำที่ทอดถึงแดนมังกรพิโรธจำลองโดยเร็วที่สุด หากใช้เส้นทางน้ำสายหัวหยง ผ่านช่องเขาเหลยกง ต้องกินเวลาสิบวันถึงครึ่งเดือน ฉีไท่ไหนเลยรับความผิดพลาดของการล่าช้าได้

หานป่อและพวกขึ้นเกาะเอี้ยนจวีที่ใหญ่ที่สุด เห็นตามชายฝั่งในดงไม้ซ่อนเครื่องยิงลูกไฟไว้ เตรียมพร้อมเต็มที่

เมื่อขึ้นถึงบนหน้าผาเอี้ยนเสียงซึ่งอยู่สูงที่สุด ม่านสายตาขยายกว้างออก ทะเลสาบตังถิงยื่นขยายไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ในหมอกจางเบาบาง บนท้องฟ้าสะท้อนประกายดาวสาดส่องผิวทะเลสาบ

ซ่างกวนอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

“คราครั้งนี้ต้องขอบคุณบิดาของเวี่ยเอ๋อ ไม่เพียงจัดส่งปืนใหญ่เกรียงไกรซึ่งมีรัศมีการยิงไกลแก่พวกเราสี่กระบอก ยังจัดสรรทุ่นระเบิดในน้ำจำนวนสามสิบกว่าชุด รับรองว่าฉีไท่รับไว้ไม่ไหว”

หานป๋อกับจวงชิงซวงพอได้ยินคำ “ท่นระเบิดในน้ำ” นึกถึงค่ำคืนนั้นถูกซวีเยี่ยเวี่ยที่หึงหวงใช้จมเรือน้อย พากันกวาดมองนางแวบหนึ่ง

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสริมว่า

“ด้วยระดับความเร็วของกองเรือฉีไท่ เวลายามสามจะมาถึงที่นี้ แต่พวกมันคงต้องรอจนฟ้าสาง ศึกษาสภาพแวดล้อมโดยรอบอย่างชัดแจ้ง ค่อยเข้าสู่ท้องที่สิบแปดเกาะ พวกเรามิสู้ไปพักผ่อนในกระโจมเถอะ”

กล่าวจบนำทั้งหมดลงจากหน้าผา

ซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือ ชิฉางเจิง เหล่าผู้นำพรรคมังกรพิโรธ เหล่าองครักษ์สำนักอธรรมลี้ลับ เหล่าเจี๋ยและพวกแห่งเมืองภูเขาแหฟ้า ล้วนกลับไปยังที่มั่นตามที่กำหนดไว้ เตรียมรับศึกใหญ่ที่กำลังจะมาถึง

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

“ไม่ทราบว่าพี่ใหญ่กลับมาแล้วหรือไม่ เขามิใช่พักอยู่ที่เกาะใดเกาะหนึ่งในที่นี้หรอกหรือ?”

ฟงสิงเลี่ยทราบว่านางหมายถึงล่างฟานหวิน จึงกล่าวว่า

“ความจริงใช่ แต่เขาต้องนั่งบัญชาการที่แดนมังกรพิโรธจำลอง จึงรุดไปยังที่นั้น”

หานปี้ฉุ่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

“หากมิใช่เห็นพี่ใหญ่ลงมือ ต้องไม่เชื่อว่ากระบี่คลุมวรุณมีความ

ร้ายกาจปานนั้น"

โจรท่องโดดเดี่ยวที่นั่งไขว่ห้างสูบยาบนหินใหญ่ก้อนหนึ่งกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"เด็กแซ่ชิเรียกเหล่าล่าง (คนแซ่ล่าง) เป็นท่านอา จั่งเหมิน (เจ้าสำนัก) ท่านกลับเรียกเขาเป็นพี่ใหญ่ นี่สมควรจัดลำดับอาวุโสอย่างไร?"

หานปี้ฉุ่ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ตกลง หลังจากนี้ข้าพเจ้าเรียกจอมยุทธ์ล่างเป็นท่านอา เรียกท่านผู้เฒ่าเป็นฟั่นป๋อ (ลุงแซ่ฟั่น)"

โจรท่องโดดเดี่ยวไม่ชมชอบให้ผู้อื่นเรียกหาตนเองจนแก่ชราร์บกล่าวว่า

"น้องเราไยต้องยึดถือเป็นจริงเป็นจัง ยังคงเรียกเราเป็นฟั่นเกอ (พี่ฟั่น) เช่นเดียวกับที่เรียกป๋อเกอเกอเถอะ"

หานปี้ฉุ่ยร้องอย่างแง่งอนว่า

"ผู้ใดเรียกป๋อเกอเกอ?"

ทั้งหมดหัวร่อครืนใหญ่ กู่เชี่ยนเหลียนกลั้นหัวร่อ กล่าวว่า

"เพิ่งเรียกหาเอง"

หานปี้ฉุ่ยค่อยทราบว่าหลงกล แต่ก็ยากแก้ไขได้

หานป๋อโอบไหล่หานหนิงจื่อ ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวว่า

"คำนี้ไม่เรียกสูญเปล่า จั่งเหมินท่านมีแล้วหรือไม่?"

หานปี้ฉุ่ยยากรับมือได้ แต่หว่างคิ้วปรากฏเค้าความยินดีก้มศีรษะอย่างเอียงอาย

ทุกผู้คนทราบกระจ่างแก่ใจว่าเป็นเรื่องราว

หยอกเย้าอยู่ครู่หนึ่ง หานหนิงจื่อหลับใหลกับอ้อมอกหานป๋อก่อน หานป๋อกับเสี่ยวจวีช่วยกันส่งนางเข้ากระโจมไป

ยามนั้นมีเรือแล่นมาจากแดนมังกรพิโรธจำลองเป็นฟั่นป้าส่งตัวหลิงหลง หงสิ้ว ฉู่หงอี้ อีจี ฉุ่ยปี้และพวกมา ที่แท้พวกนางไม่อาจทนรับความคิดถึง ล่างฟานหวินอับจนปัญญา ได้แต่ใช้ให้ฟั่นป้าส่งพวกนางมา

เมื่อเป็นเช่นนี้ทั้งหมดไม่ต้องเข้านอนแล้วขณะหยอกล้อกันมีข่าวว่ากองหน้าของฉีไท่ ซึ่งประกอบด้วยเรือรบห้าสิบลำปรากฏแก่คลองจักษุ ทั้งยังแล่นมาด้วยความเร็วขีดสุด

ตี้หวี่สือคาดการณ์ว่า ศัตรูคิดอาศัยความมืดเข้าสู่ช่วงสิบแปดเกาะ เพื่อรักษาความปลอดภัยของทางน้ำ รีบสั่งให้เรือรบทั้งหมดแล่นไปหลบซ่อนที่เกาะเล็กๆ อีกแห่งหนึ่ง ทั้งรื้อถอนกระโจมบนเกาะ ส่วนกำลังพลซ่อนตัวในดงไม้

ตี้หวี่สือคาดเดาว่าศัตรูอาจเคลื่อนไหวเช่นนี้ ทั้งยังทราบว่าในยามราตรี ศัตรูไม่กล้าเสี่ยงอันตรายขึ้นฝั่ง ดังนั้นไม่วิตกว่ามาตรการที่วางไว้บนเกาะจะถูกพบเห็น

บรรยากาศเริ่มเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

หานป๋อและพวกหลบซ่อนอยู่ในถ้ำภูเขาซึ่งใช้แรงงานมนุษย์ขุดเจาะขึ้น และอยู่บนที่สูงแห่งหนึ่ง ที่เบื้องนอกเป็นต้นไม้ปลอม รวมทั้งเถาวัลย์ไม้เลื้อยต่างๆ

ที่ปากถ้ำปูแผ่นหินฮวากัง สร้างเป็นฐานอันมั่นคง บนฐานหินจัดตั้งปืนใหญ่เกรียงไกรที่ออกแบบโดยภูตบดีกระบอกหนึ่ง หันปากกระบอกไปยังทางน้ำที่กว้างขวางที่สุด หากปรากฏเรือแล่นผ่านเครื่องยิงลูกไฟทั่วไปไม่สามารถยิงไกลปานใด แต่เมื่อติดตั้งปืนใหญ่เกรียงไกรไว้ ทางน้ำทั้งเส้นล้วนตกอยู่ในรัศมีการยิงแล้ว

หานหนิงจื่อรู้สึกน่าเล่นยิ่ง กระซิบที่ข้างหูหานป๋อว่า

"ปืนใหญ่นี้น่ากลัวยิ่ง ยังสูงกว่าข้าพเจ้าอีก"

อี๋จี และฉุ่ยปี้ล้วนใจเขม็งตึงเครียด ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังหานป๋อ มองดูผู้คนสิบกว่าคนวุ่นวายกับการปรับทิศทางของปากกระบอก และขนถ่ายดินปืนมา

กองเรือของศัตรูแล่นมาอย่างช้าๆ เข้าสู่น่านน้ำของสิบแปดเกาะ จากนั้นกระจายออก ค้นหาเรือรบของพรรคมังกรพิโรธ และสำรวจดูเกาะต่างๆ

คนของพรรคมังกรพิโรธล้วนหยุดความเคลื่อนไหว ทุกคนกลั้นลมหายใจ เกรงว่าหากส่งเสียงผิดปรกติ จะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่

หลังจากตรวจตราเกือบหนึ่งชั่วยาม กองเรือศัตรูแสดงว่าไม่พบเห็นสิ่งผิดปรกติใด ปรากฏเรือรบสิบลำแล่นผ่านเกาะไป วางมาตรการป้องกันที่รอบในของสิบแปดเกาะ ส่วนเรืออื่นจอดลอยลำตามจุดยุทธศาสตร์ระหว่างเกาะกับเกาะ รอคอยฉีไท่มาถึง

หานป๋อกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ศัตรูหลงกลแล้ว"

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าวว่า

"ฉีไท่ลึกซึ้งชั่วร้ายยิ่ง กลับคิดโจมตีแดนมังกรพิโรธจำลองก่อนฟ้าสาง"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเบาๆ ว่า

"แต่พวกเราลึกซึ้งชั่วร้ายกว่ามัน กลับวางกับดักมรณะล่อให้มันเข้ามา"

หานหนิงจื่อ เสี่ยวจวี อี๋จี หงสิ้ว ฉุ่ยปี้ ซ่งเม่ย และพวกตื่นเต้นตึงเครียดจนระบายลมหายใจออกมา ภายในถ้ำศิลานี้ สุ้มเสียงระคายหูเป็นพิเศษ

ฟงสิงเลี่ยร้องเบาๆ ว่า "มาแล้ว" เห็นท่ามกลางกลุ่มหมอก

ที่ยิ่งมายิ่งหนาหนัก ที่ห่างไปปรากฏแสงโคมไฟเป็นจุดแต้มเคลื่อนใกล้เข้ามาทีละน้อย

ยามนั้นกองเรือศัตรูที่เฝ้าอยู่ตามสิบแปดเกาะก็จุดโคมไฟขึ้นบ่งชี้ตำแหน่งของเส้นทางน้ำ

หานป่อรัสีกว่าหานหนิงจื่อที่ข้างกายร่างสั่นระริก รีบยื่นมือออกโอบกอดนาง

ซวีเยี่ยเวี่ยฟุบกายบนหลังมัน กอดเอวมันเอาไว้ กล่าวด้วยความลิงโลดว่า

“เร้าใจแทบตายแล้ว”

หานป่อยื่นมืออีกข้างหนึ่งไปด้านหลัง โอบรั้งฉุ่ยปี้มาที่ข้างกาย ถามว่า

“กลัวหรือ?”

ฉุ่ยปี้เพิ่งสนิทสนมกับหานป่อเป็นครั้งแรก ในใจทั้งเอียงอายทั้งยินดี ผงกศีรษะเล็กน้อย

ซึ่งความจริง ทุกผู้คนรวมทั้งหานป่อล้วนเขม็งตึงเครียด การศึกครั้งนี้เป็นเครื่องชี้ชะตาว่าผู้ใดจะได้ควบคุมแม่น้ำแยงซีเกียง ทะเลสาบต้งถิง ตลอดจนเมืองอู่ชาง เยี่ยโจวและหวงโจว พรรคมังกรพิโรธยิ่งแพ้ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นทุกประการล้วนจบสิ้นแล้ว

หมอกยิ่งมายิ่งหนาหนัก

หานป่อไม่มีความรู้ด้านยุทธการทางน้ำ จึงสอบถามฟงสิงเลี่ยว่า

“หมอกหนาทึบเป็นผลดีหรือร้ายต่อพวกเรา?”

ฟงสิงเลี่ยถือกำเนิดจากสำนักอธรรมลี้ลับ ซึ่งเป็นค่ายสำนักทางน้ำ จึงกล่าวว่า

“ย่อมเป็นผลดี หนึ่งนั้นพวกมันไม่คุ้นกับภูมิประเทศ สองที่นี้เต็มไปด้วยแก่งหินโสโครก หากเกิดเรื่องขึ้น เรือรบปะทะชนกันเอง

ทั้งไม่สามารถดับไฟ ในสภาพเช่นนี้สามารถคาดคำนวณว่าจะเกิดผลสุดท้ายอย่างไร"

พอเหลียวหน้ามอง เห็นหานป๋อกับสตรีทั้งหลายกอดเป็นก้อนกลม ต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เสียวป๋อท่านเสพสุขวาสนานัก"

ซวีเยี่ยเวี่ยตีฝีปากตอบว่า

"หลิงหลงน้อยกับเสี่ยวเหลียนเจี่ย (พี่สาว) มิใช่ให้ท่านเสพสุขวาสนาหรอกหรือ?"

ฟงสิงเลี่ยมองดูหลิงหลงกับกู่เชี่ยนเหลียนที่คล้องแขนซ้ายขวาของมันเอาไว้ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตื่นเต้นจนแทบลืมเลือนไป"

ทกผัดนคิดหัวร่อ แต่ไม่กล้าหัวร่อออกเสียง

ยามนั้นเรือรบที่เบิกทางห้าลำ แล่นช้าๆ เข้าสู่ทางน้ำที่ถูกปากระบอกปืนใหญ่เล็งใส่

กงจู้อลงกรณ์กล่าวว่า

"หวี่สือร้ายกาจจริงๆ กลับสร้างสถานการณ์ให้ฉีไท่เข้ามาในกับดักตัวเองยังกระหยิ่มยิ้มย่อง เข้าใจว่าสร้างความดีความชอบใหญ่หลวง"

ขณะกล่าว เรือรบของศัตรูทั้งสิบกว่ากลุ่ม กลุ่มละห้าลำแล่นเข้าส่ท้องน้ำแล้ว

เนื่องจากท้องน้ำของสิบแปดเกาะกินเนื้อที่ยี่สิบกว่าลี้ เรือรบที่เบิกทางยังมาไม่ถึงช่วงกลางของน่านน้ำ

ดราดรั้งนี้ฉีไท่ทุ่มเทกำลังมาทั้งรังจริงๆ หากเรือรบลำหนึ่งโดยเฉลี่ยแล้วมีผู้คนสองร้อยคน นับว่ามีไพร่พลถึงหกหมื่น บวกกับเครื่องยิงลูกไฟและเครื่องยิงกระสุนที่ติดตั้งบนเรือ มีพลังอำนาจทำลายล้างพรรคมังกรพิโรธจริงๆ

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันร้องคำ “ผิดท่า” ทุกผู้คนมองลงไปเห็นเรือรบที่เหลือร้อยกว่าวาหยุดอยู่นอกเกาะรอบนอกสุด แบ่งกำลังออกเป็นสามกลุ่ม

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ฉี่ไท่เพียงระมัดระวังเท่านั้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่โง่เขลาจนแล่นเรือทั้งหมดเข้ามาในพื้นที่อันตรายเช่นนี้ หากแต่ทยอยกันเข้ามา ทำให้ศัตรูอย่างมากเพียงจู่โจมกองใดกองหนึ่ง”

โจรท่องโดดเดี่ยวขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

“อย่างนั้นยิ่งผิดท่า พวกเราทราบได้อย่างไรว่าฉีไท่ประจำอยู่บนเรือกลุ่มใด พวกท่านดูเรือรบแต่ละกลุ่มล้วนประกอบด้วยเรือหอสูงทั้งไม่ได้ชักธงแม่ทัพใหญ่ขึ้น โอ ครานี้หวี่สือต้องปวดเศียรเวียนเกล้าแล้ว”

แม้แต่กงจู้อลงกรณ์ยังสูญเสียความเชื่อมั่นต่อตี้หวี่สือ

ยามนั้นกองเรือกลุ่มแรกจำนวนหกสิบกว่าลำแล่นผ่านน่านน้ำของสิบแปดเกาะโดยปลอดภัย เรือรบอีกสองกลุ่มก็แล่นตามมา

ซวีเยี่ยเวี่ยอุทานเบาๆ ว่า

“ฉีไท่ไม่อาจสะกดอดกลั้น มันคงกลัวฟ้าสางสว่าง”

หานป๋อกล่าวว่า

“หากฉีไท่อยู่ในเรือลำใดลำหนึ่งของเรือรบหลายสิบลำนี้ก็ดี ข้าพเจ้าเห็นมันเป็นที่ขัดตาจริงๆ”

เห็นเรือรบอีกแปดสิบกว่าลำแล่นเข้าสู่น่านน้ำของสิบแปดเกาะ ขณะที่เรือนำขบวนทั้งสองลำแล่นผ่านข้างเกาะเล็กที่อยู่ใจกลางของน่านน้ำ เรือรบกลุ่มสุดท้ายก็เริ่มแล่นเข้ามา

ทุกผู้คนลิงโลดยินดียิ่ง เห็นว่าซวีเยี่ยเวี่ยกล่าวมีเหตุผล ตอนนี้ห่างจากยามฟ้าสางสว่างไม่ถึงสองชั่วยาม หากฉีไท่ไม่แข่งกับเวลา

ก็ไม่อาจบรรลุถึงแดนมังกรพิโรธจำลองก่อนอาทิตย์อุทัยไขแสง

หนึ่งเดียวที่น่าเสียดายคือ ไม่แน่ใจว่าเรือลำใดเป็นเรือแม่ทัพใหญ่ของฉีไท่

จับโจรจับหัวหน้าก่อน หากสามารถจมเรือนำทัพของฝ่ายตรงข้ามก่อน จะส่งผลกระทบต่อกำลังขวัญและการบัญชาการรบของฝ่ายตรงข้ามอย่างที่ไม่อาจกอบกู้แก้ไขได้

เสียงปงพลันดัง เรือใหญ่ของศัตรูลำหนึ่งปล่อยพลุดอกไม้ไฟขึ้นฟ้า แตกระเบิดเป็นรูปดอกไม้สีแดงเลือด ค่อยพร่างพรมลงมาดุจหยาดฝน ในราตรีกาลที่ปกคลุมด้วยหมอกหนาหนักเช่นนี้ เป็นภาพที่ทั้งสะท้านขวัญ ทั้งลี้ลับสุดเปรียบปาน

ในความตะลึงลานของหานป๋อและพวก พลันแว่วเสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น

บริวารพรรคมังกรพิโรธที่ปากถ้ำรีบจุดสายชนวนบนกระบอกปืนใหญ่

เสียงบึมเมื่อกระสุนปืนใหญ่กรีดเป็นเส้นสายอัคคีดุจดาวตก ถล่มใส่เรือรบศัตรูที่อยู่รอบนอกสุด

ขณะเดียวกัน ตามเกาะต่างๆ ปรากฏแสงไฟแลบแปลบ เสียงปืนใหญ่ดังครืนครืน กระสุนปืนใหญ่ยิงถล่มใส่เรือรบศัตรูที่ตกอยู่กลางเกาะต่างๆ

ที่หนักหนาสาหัสคือ เป้าหมายล้วนมุ่งอยู่ที่เรือรบศัตรูซึ่งอยู่ส่วนหัวและหาง หากถูกยิงจมลง เท่ากับปิดทางรุกคืบหน้าและล่าถอยของกองเรือที่อยู่ตรงกลาง

เสียงระเบิดดังติดต่อกันไม่ขาดหู

เรือรบที่อยู่ส่วนหัวและหาง มีอยู่สิบกว่าลำถูกกระสุนปืนใหญ่ถล่มใส่ เกิดการลุกไหม้ขึ้นมา สาดส่องเรือรบของศัตรูจนยิ่งไม่อาจปกปิด

ร่องรอยไว้ได้

ชวีเยี่ยเวี่ยและพวกล้วนยกมืออุดหู

กู่เชี่ยนเหลียนกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"รีบยิงถล่มเรือโจรของฉีไท่ ที่แท้ฝ่ายเราวางไส้ศึกไว้ หมากตานี้ร้ายกาจจริงๆ"

เรือรบของศัตรูบังเกิดวามปั่นป่วนวุ่นวายคิดบุกฝ่าออกไป บ้างชนกับหินโสโครกเกยหาด บ้างปะทะชนกันเอง

ธนูเพลิงและหินใหญ่ที่ดีดพุ่งออกจากเครื่องยิงก้อนหินระดมใส่เรือรบที่เข้าใกล้ฝั่งตามเกาะต่างๆ ดุจห่าฝน

บึม บึม!

เรือรบที่แล่นผ่านเขตน่านน้ำของสิบแปดเกาะทั้งหลายสิบลำก็เกิดการระเบิดอย่างฉับพลัน ดูท่าถูกทุ่นระเบิดในน้ำที่ยิงจากใต้น้ำจู่โจมใส่

เรือรบที่ถูกกระสุนปืนใหญ่ถล่มใส่เมื่อตอนที่การศึกเปิดฉากขึ้นเริ่มจมลง เหล่าศัตรูพากันกระโดดลงน้ำเอาชีวิตรอด

เสียงปืนใหญ่ดังไม่ขาดหู เป้าโจมตีมุ่งไปยังเรือบัญชาการของฉีไท่ และเรือคุ้มกันอีกสิบกว่าลำ

ตี้หวี่สือใช้ปืนใหญ่ที่ปล้นชิงมาและลำเลียงจากเมืองเยี่ยโจวกับหวงโจวจำนวนสี่สิบกว่ากระบอก บวกกับปืนใหญ่เกรียงไกรสี่กระบอกและเครื่องยิงลูกไฟของตัวเองอีกสิบกว่าเครื่อง อำนาจในการทำลายล้างจึงรุนแรงยิ่ง

เรือรบของพรรคมังกรพิโรธ สำนักอธรรมลี้ลับและเมืองภูเขาแหฟ้าพากันแล่นออกมา ล้อมปราบศัตรูที่พ้นจากน่านน้ำของสิบแปดเกาะ

เสียงปืนใหญ่ดังสนั่นฟ้า ท่ามกลางลูกไฟกรีดฝ่าอากาศ เรือรบศัตรูถูกกระสุนปืนใหญ่ยิงถล่มแตกพ่ายไม่เป็นขบวน

หานป่อลิงโลดจนกระโดดโลดเต้น พลันเห็นฟงสิงเลี่ยนิ่งเงียบงัน ไร้วาจา จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"สิงเสี่ยท่านเป็นไรไป พวกเรารบชนะแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยเดินเข้ามาโอบไหล่มัน ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ไร้ความผิด เพียงถูกนิกายบัญชาฟ้าทำร้าย"

หานป่องงงันชั่วขณะ จึงผงกศีรษะอย่างท้อแท้ กล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง แต่ตอนนี้มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น ไม่ว่าผู้ใดก็อับจนปัญญา"

สตรีทั้งหลายนิ่งเงียบงันไป นึกทบทวนคำโต้ตอบของทั้งสอง

เรือรบศัตรูเกิดการลุกไหม้จมลงกว่าครึ่ง เรือรบที่เหลือแย่งกันเกยหาดเทียบฝั่ง

ฟงสิงเลี่ยเชื่อมต่อทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะเข้าด้วยกัน หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าออกจะมีจิตใจปรานีเช่นสตรีไปแล้ว หวี่สือก็บอกว่าการศึกสงครามไม่มีน้ำใจอันใดพวกเราไปกันเถอะ"

หานป่อชักดาบเหยี่ยวออก หันไปกล่าวกับสตรีทั้งหลายว่า

"การสู้รบต่างกับการประลองยุทธ์ในยุทธจักร สมควรเป็นเรื่องของพวกเราเหล่าบรษ ภรรยาทั้งหลาย...อืมม์ ข้าพเจ้ากล่าวแทนสิงเลี่ยกับฉางเจิง ขอให้เฝ้าอยู่ที่นี้ รอคอยพวกเรากลับมาพร้อมกับชัยชนะ"

ชวีเยี่ยเวี่ยผงกศีรษะอย่างเชื่อฟัง กล่าวว่า

"ค่ำคืนนั้นเวี่ยเอ๋อฆ่าคนที่เมืองอู่ชาง เข่นฆ่าจนหวาดกลัวแล้ว ฟูจวิน (คำเรียกสามี) ทั้งหลายรีบไปรีบกลับ อืมม์ ข้าพเจ้าก็กล่าวแทนภรรยาทั้งหมด"

ภายใต้สายตาของสตรีทั้งหลายที่ติดตามส่ง ฟงสิงเลี่ยกับหานป่อ

ล้วนถลันหายลับออกจากปากถ้ำ

การศึกที่สิบแปดเกาะบนทะเลสาบต้งถิง พรรคมังกรพิโรธพิชิตชัยราวปาฏิหาริย์อีกครั้ง

ทัพเรือภายใต้การนำของฉีไท่ มีเรือรบเพียงสามสิบสองลำที่หลบหนีกลับเกาะมังกรพิโรธ ล้วนเป็นเรือรบขนาดกลางที่มีความคล่องตัวสูง ส่วนเรือบัญชาการกับเรือหอสูงอีกสิบกว่าลำถูกยิงจมหมดสิ้น ฉีไท่และเหล่าแม่ทัพนายกองที่เอาตัวรอดได้ ต้องกระโดดข้ามไปยังเรือข้างเคียงหลบหนีไป

เรือรบที่ถูกยึดไว้มีสามสิบสามลำ ทหารหมิงที่ยอมจำนนมีสองหมื่นกว่านาย เรือรบอื่นทั้งถูกกระสุนปืนใหญ่ยิงถล่มจมลง ทั้งปะทะชนกันเองจนจมลง บ้างถูกอัคคีลามใส่ บ้างชนกับหินโสโครกหรือเกยหาดทราย ล้วนมีสภาพแปลกประหลาดเกินคำบรรยาย

กองเรือผสมที่นำโดยตี้หวี่สือติดตามไปเป็นระยะทางร้อยลี้ ทั้งดำเนินการกวาดล้างต่อเรือรบที่ประจำอยู่ที่ทะเลสาบต้งถิง รวมทั้งทัพเรือที่ไม่ได้เข้าร่วมการศึกครั้งนี้ ทั้งหมดอาศัยข้อมูลข่าวสารที่แม่นยำใช้เวลาหนึ่งเดือนควบคุมทะเลสาบต้งถิง และเส้นทางน้ำของแม่น้ำแยงซีเกียงจากเมืองเยี่ยโจวถึงหวงโจว มิให้เกาะมังกรพิโรธติดต่อกับภายนอกได้

เจ้าเอี้ยนอ๋องพอได้รับรายงาน สร้างความลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง

ยามนั้นพุทธนอกรีตจงจุงอิ๋วที่ใช้ชื่อหลี่จิ่งหลงกับเจี๋ยฝูก็ปราบปรามเจ้าเซียงอ๋อง เจ้าฉีอ๋อง เจ้าไต้อ๋อง เจ้าหมินอ๋องโดยราบคาบ ในจำนวนนี้เจ้าเซียงอ๋องปิดวังจุดไฟเผาตัวเอง ส่วนเจ้าอื่นๆ ถูกถอดถอนจากตำแหน่งเป็นสามัญชนอยู่ในสภาพเสียเปรียบ ยามนี้ค่อยพลิก

สถานการณ์กลับมา ฉวยโอกาสใช้กำลังหรือใช้วิธีเกลี้ยกล่อม พิชิตเหล่าแม่ทัพที่เฝ้ารักษาเมืองจี้โจว จวีหยงกวน ทงโจว จุนฮว่า หง่งผิง มี่หวินซึ่งอยู่ติดกับนครซุ่นเทียนจนหมดสิ้น ไม่ต้องห่วงพะวงหลังอีก

ภายใต้ความร่วมมือของจางซิ่น ซึ่งเป็นแม่ทัพสังกัดตำหนักแผงกรณ์ ยังลงมือฆ่าเซียะกุ้ย ซึ่งได้รับพระบัญชาจูหวินเหวินให้เป็นขุนนางตูซือสื่อ ทั้งใช้แผนของเซิงเต้าเอี่ยน กล่าวโทษหวงจื่อเฉิงกับหลี่ไท่และพวกเป็นโจรกบฏ จัดตั้งกองทัพปราบทุกข์เข็ญเพื่อ “สำเร็จโทษหวงกับฉี ชำระสะสางข้างเจ้าชีวิต” ประกาศว่าจะเข้าสู่นครหลวงเพื่อ “ถวายการอารักขา” คอยตรึงจูหวินเหวินไว้ มิให้ใช้กำลังทหารต่อเมืองหวงโจวและตัวเมืองโดยรอบซึ่งก่อการกบฏ

กองกำลังผสมที่นำโดยพรรคมังกรพิโรธยิ่งประกาศศักดา ทุกวันจัดส่งเรือรบออกโจมตีก่อกวนเกาะมังกรพิโรธ ซึ่งถูกตัดกำลังความช่วยเหลือเพื่อลิดรอนกำลัง และทำลายขวัญกำลังใจของฝ่ายตรงข้าม

วันสำคัญของการตีชิงเกาะมังกรพิโรธใกล้เข้ามาทุกขณะ บนทะเลสาบตังถิงปกคลุมด้วยเมฆหมอกสงคราม

จูหวินเหวินกับเหลิงเอี้ยน ไป่ฟางหัวและพวกที่หลบหนีกลับถึงนครหลวง วุ่นวายกับการระดมกำลัง ทางหนึ่งเสริมแนวป้องกันนอกเมืองหวงโจว อีกทางหนึ่งจัดทัพสามสิบหมื่น นำโดยแม่ทัพชราเกิ่งปิ่งเหวินเตรียมบุกพิชิตเจ้าเอี้ยนอ๋องก่อน แล้วค่อยวกกลับมาจัดการกับกองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธ

หากวัดขุมกำลัง ตอนนี้ทางด้านจูหวินเหวินชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ตี้หวี่สือใช้เมืองเยี่ยโจวเป็นศูนย์บัญชาการ หากลงใต้สามารถเข้าสู่ทะเลสาบตังถิง ขึ้นเหนือจะบรรลุถึงเมืองอู่ชางกับหวงโจว

ส่วนจิงเฉิงเหลิ่งอาศัยผลการสู้รบของกองกำลังผสมพรรคมังกร

พิโรธ บวกกับบารมีของภูตบดีเกลี้ยกล่อมขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ใกล้นครหลวงให้ทั้งหมดวางเฉยเฝ้าสังเกตการณ์ ไม่ให้การสนับสนุนจูหวินเหวินเช่นกาลก่อน

ประมุขตึกตระกูลหานและบุตรชายก็เข้าร่วมการช่วงชิงแผ่นดินครั้งนี้ ใช้กองเรือสินค้าจัดส่งยุทธภัณฑ์และเสบียงบำรุงให้แก่เมืองอ่อชางกับนครซุ่นเทียนของเจ้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งกว้านซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์จากที่ต่างๆ หนุนส่งให้กองทัพปราบทุกข์เข็ญมีสภาพอันเข้มแข็ง ยากที่จะโยกคลอนได้

หลังการต่อสู้ที่ตึกตระกูลหาน ล่างฟานหวินก็เก็บเนื้อเก็บตัวทุกวันเพียงดื่มสุราหาความสุขกับเหลียนซิ่วซิ่ว ผ่านชีวิตอย่างสงบสุข

ขณะที่ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยวุ่นวายกับการช่วยเหลือตี้หวี่สือรบทัพจับศึก หานป๋อกลับเสพสุข พักอยู่ที่บ้านรับรองตระกูลหานที่ท่าข้ามเฟยเหนี่ยวชานเมืองอู่ชางร่วมกับเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ ตลอดทั้งวันท่องเที่ยวชมทิวทัศน์อย่างสบายอารมณ์

ส่วนโจรท่องโดดเดี่ยวไม่อาจทนรับความคิดถึง ลอบไปหาหวินชิง

วันนี้ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงนั่งเรือรบ นำเหล่าภรรยามาหาหานป๋อที่ท่าข้ามเฟยเหนี่ยว

หานป๋อและสตรีทั้งหลายยินดียิ่ง ชักนำแขกเหรื่อกลับบ้าน เมื่อเข้าห้องโถงนั่งลง หานป๋อกวาดตาสำรวจมอง พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ไร้เรื่องราวไม่แวะบ้านเราหานป๋อ ขอแสดงความยินดีต่อพี่สะใภ้ทั้งหลาย อืมม์ พี่สะใภ้ทั้งหลายยังไม่เรียกป๋อเกอเกอ (พี่ชาย) อีก?"

กงจู้อลงกรณ์ กู่เชี่ยนเหลียน หลิงหลง หานปี้ฉุ่ย หงสิ้วซ่งเม่ย ฉู่หงอี้ล้วนบังเกิดความเอียงอาย มาตรว่าไม่มีผู้ใดยอมเรียกมันเป็นป๋อเกอเกอ แต่ก็แสดงความสำนึกขอบคุณ

ชิฉางเจิงหัวร่องอหาย กล่าวว่า

"เด็กน้อยหานสมเป็นซือฟู่ (ท่านอาจารย์) จริงๆ โอ ช่างภาวนาให้เวลาผ่านไปเร็วกว่านี้ พวกเราจะได้เห็นภาพหญิงงามทั้งหลายอุ้มท้องคุ้ยอ้ายแล้ว"

จ้วซือกล่าวอย่างขุ่นเคืองแงงอนว่า

"พวกเราต้องหาทางแยกป๋อหลางกับฉางเจิงออกจากกัน มิให้พวกมันใช้คำพูดเอารัดเอาเปรียบพวกเรา"

กู่เชี่ยนเหลียนยกมือขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีข้อเสนอประการหนึ่ง นั่นคือผลัดเปลี่ยนกันคุมขังพวกมันไว้ จะได้สบายรูหูแล้ว"

ข้อเสนอนี้ ย่อมเรียกเสียงหัวร่อดังครืนใหญ่

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"ยังมีข่าวดีอีกประการหนึ่ง หานฮุ่ยจื่อได้รับการช่วยเหลือออกจากนครหลวงโดยปลอดภัย อยู่ระหว่างเดินทางมายังที่นี้ คราครั้งนี้พวกเรามาจากที่นี้เพื่อมารอคอยนาง คาดว่านางใกล้มาถึงแล้ว"

หานป๋อและพวกลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง หานหนิงจื่อยิ่งกระโดดปราดขึ้น โผเข้าอ้อมอกหานป๋อ ร่ำไห้ด้วยความยินดี

เสี่ยวจวีซึ่งยกน้ำชาออกมาทำป้านและถ้วยชาตกแตก ยินดีจนไม่ทราบทำอย่างไร

รอจนทั้งหมดสงบลงบ้าง ชิฉางเจิงค่อยกล่าวว่า

"เด็กน้อยหาน ท่านเสพสุขพอแล้ว ที่แท้จะติดตามพวกเราไปตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืนหรือไม่?"

หานป๋อหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"ไปก็ไปเถอะ ไยต้องคาดคั้นอย่างดุร้ายด้วย โอ ข้าพเจ้าพึงเข้าใจว่าพี่น้องทั้งสองจะทิ้งภรรยาเอาไว้ ให้เราผู้เสเพลใช้คำพูดเอา

รัดเอาเปรียบ ยามนี้กลับฝันสลายแล้ว"

ในเหล่าสตรีแม้แต่กงจู้อลงกรณ์ที่สุภาพเรียบร้อย หลิงหลงที่เอียงอายกลัวเกิดเรื่อง ยังอดร่ำร้องดุว่าหานป๋ออย่างยิ้มแย้มมิได้

หลังจากวุ่นวายอยู่ครู่หนึ่ง ฟงสิงเลี่ยจึงกล่าวด้วยความเป็นห่วงอย่บ้างว่า

"การศึกที่นครซุ่นเทียนดับขัน เกิ่งปิ่งเหวินยกทัพสามสิบหมื่นขึ้นเหนือ ตั้งประจันกับกองทัพปราบทุกข์เข็ญ โดยทีกั้นด้วยแม่น้ำฮูทวอ เจ้าเอี้ยนอ๋องมีกำลังพลเพียงยี่สิบหมื่น เกิงปิ่งเหวินยังเป็นขุนศึกที่เหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียวของราชวงศ์หมิงตอนนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ถือหางเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

ซวีเยี่ยเวี่ยซึ่งนั่งอยู่บนที่เท้าแขนของเก้าอี้ที่หานป๋อนั่งอยู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านหวั่นวิตกเกินกว่าเหตุไปแล้ว ท่านพ่อบอกว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องเป็นบุคคลที่ฟ้าลิขิตให้เป็นฮ่องเต้ ไยต้องวิตกกังวลแทนมัน?"

หานป๋อก็กล่าวว่า

"เชิงเต้าเอี่ยนคือตี้หวี่สือคนที่สอง คนมากกว่ามีประโยชน์อันใดดูจากฉีไท่กับหูเจี๋ยที่ตอนนี้ถูกกักอยู่บนเกาะมังกรพิโรธก็ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"แต่บนเกาะมังกรพิโรธสะสมเสบียงอาหาร ยุทโธปกรณ์เป็นเลิศ ยังมีขุมกำลังกล้าแข็ง จนบัดนี้พวกเรายังไม่อาจทำอย่างไรพวกมัน"

โหยวโหยวกล่าวว่า

"เหตุใดไม่เชิญจอมยุทธ์ล่างออกมา นำกำลังลอบขึ้นเกาะไปเข่นฆ่าพวกมันให้กระเจิดกระเจิง ยังกลัวตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมาไม่ได้หรือ?"

หานปี้ฉุ่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"โหยวต้าเจี่ย (พี่สาวใหญ่) ของเรา บนเกาะมีผู้คนถึงสิบหมื่น มีหนำซ้ำตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดไม่กล้าไปรบกวนจอมยุทธ์ล่าง กลัวส่งผลกระทบถึงการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง"

ซงเมยกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นจึงมาจับตัวป่อหลางของท่านไปทำงาน โอ ช่างอิจฉาพวกท่านนัก ตลอดทั้งวันเที่ยวเตร่สนุกสนาน พวกเรากลับเฝ้าวิตกกังวล ภาวนาให้ทั้งหมดกลับมาโดยปลอดภัย"

จวงชิงซวงเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"แต่ว่าความสุขไม่ยืนยาว หลังจากนี้พวกเราต้องหวาดหวั่นวิตกเช่นเดียวกับพวกท่าน"

กงจ้อลงกรณ์กล่าวว่า

"อย่าได้เป็นเช่นนี้ หวี่สือวางแผนอย่างรอบคอบรับรองว่าสามารถตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับมาโดยไม่ลำบากยากเย็น"

ยามนั้นมีคนรุดมารายงานว่า มีเรือรบมาถึงท่าข้ามแล้ว

ทั้งหมดยินดียิ่ง ชิฉางเจิงชิงพุ่งปราดออกไปก่อน

เห็นเรือรบสามลำแล่นทวนน้ำมาในสภาพหนึ่งหน้าสองหลัง เรือที่นำหน้าลำแรกเข้าเทียบท่าอย่างช้าๆ

บนดาดฟ้าเรือมีคนโบกไม้โบกมือต่อพวกมัน ทกผัคนเพ่งตามอง นอกจากหานฮูหยินกับหานฮุ่ยจื่อแล้ว ยังมีโจรท่องโดดเดี่ยวหวินชิง ป่อเจาหยูกับจิงเฉิงเหลิ่ง

ชิฉางเจิงไหนเลยกล้าชักช้า ชิงพุ่งปราดขึ้นเรือก่อนหานป่อซึ่งหนีบร่างหานหนิงจื่อร่วมทางก้าวหนึ่ง

ป่อเจาหยูยิ้มพลางส่งหานฮุ่ยจื่อ ซึ่งหลั่งน้ำตานองหน้าเข้าสู่อ้อมอกของชิฉางเจิง

ชิฉางเจิงโอบกอดหญิงงามไว้ ในใจทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี กล่าวว่า

"ฝันร้ายและทุกข์เข็ญทั้งหมดล้วนผ่านไปแล้วนับแต่นี้เป็นต้นไปฮุ่ยจื่อเป็นสตรีของเราเหล่าชิไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทำร้ายท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"นับว่าเหล่าชิรู้จักกระทำ ตอนนี้น้องจื่อเป็นน้องสาวอีกคนหนึ่งของเราแล้ว"

หานฮุ่ยจื่อจำแนกไม่ออกว่าเป็นความเศร้าโศกหรือปีติ ได้แต่สะอึกสะอื้นไม่หยุดยั้ง

หานฮูหยินที่ด้านหลังพลอยหลั่งน้ำตานองหน้า หวินชิง ป๋อเจาหยูกับหานหนิงจื่อซึ่งเพิ่งขึ้นฝั่งต้องช่วยกันปลอบโยน

หานป๋อชมือร้องว่า

"จั้งมู่ (คำเรียกแม่ยาย) กับชิฮูหยินทั้งสอง ฟั่นฮูหยิน จอมยุทธ์จิงเชิญลงเรือ"

เหล่านักรบบนเรือพอฟัง พากันโห่ร้องด้วยความยินดี สะท้านไปทั้งสองฝั่ง

ค่ำคืนนั้นบ้านรับรองตระกูลหานประดับประดาอย่างสวยงามปกคลุมด้วยบรรยากาศอันยินดี

ทุกผู้คนปลอดโปร่งโล่งใจ ดื่มกินสนุกสนานอย่างเต็มที่

สามวันให้หลัง หานป๋อ ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง โจรท่องโดดเดี่ยวและจิงเฉิงเหลิ่งล่ำลาเหล่าสตรีที่อาลัยอาวรณ์ ลงเรือรบออกเดินทางเตรียมตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน

ระหว่างทางไม่มีสภาพผิดปรกติ ประชาราษฎรดำรงชีวิตดุจเดิม คล้ายไม่ล่วงรู้ว่าราชวงศ์หมิงตกอยู่ในห้วงช่วงชิงภายใน

เพิ่งผ่านเมืองเยี่ยโจว ยังไม่ทันเข้าสู่ทะเลสาบต้งถิง ก็มีข่าวดีมาว่า การศึกที่นครซุ่นเทียน เจ้าเอี้ยนอ๋องรบชนะเกิ่งปิ่งเหวิน สังหารข้าศึกสามหมื่นกว่านาย

จูหวินเหวินพอได้รับรายงาน ทรงเปลี่ยนตัวแม่ทัพใหญ่เปลี่ยนเป็นแต่งตั้งเจ้าพระยาเฉากว๋อหลี่จิ่งหลงขึ้นเหนือไปปราบศึกแทน ทั้งยังทรงจัดงานเลี้ยงส่ง พระราชทานขวานใหญ่ให้ เพื่อใช้สังหารเจ้าเอี้ยนอ๋อง

ชัยชนะรอบแรกของเจ้าเอี้ยนอ๋อง ส่งผลดีต่อกองกำลังผสมพรรคมังกรพิโรธ มิเพียงเพิ่มขวัญและกำลังใจ เหล่าแม่ทัพนายกองตามสถานที่ต่างๆ ก็เปลี่ยนเป็นลอบให้การสนับสนุนช่วยเหลือ

เยี่ยซู่ตง เอี๋ยนอู่จี้ จื้อพ่อเทียนและไซ่เหนียนจู่ก็สร้างสมกำลังทหาร โดยรับศิษย์ของเจ็ดสำนักมาตรฐาน รวมทั้งชาวสัมมาชีพกับมิจฉาชีพ จัดตั้งเป็นกองทัพธรรม เฝ้ารักษาเมืองหวงโจว อู่ชางและเยี่ยโจวอย่างแข็งขัน ทำให้กองกำลังผสมพรรคมังกรพิโรธมิต้องห่วงพะวงหลัง

หานป๋อและพวกจัดส่งสุราธารน้ำใสไหลรินที่จั่วซือเพิ่งปรุงกลั่นเสร็จสิบสองไห ส่งไปให้กับล่างฟานหวินที่แดนมังกรพิโรธน้อยก่อนค่ำคืนนั้นฮัวตั๋วเอ๋อกับฉีป๋อเข้าครัวไปปรุงอาหารโต๊ะหนึ่งเลี้ยงต้อนรับทั้งหมด

เหลียนซิ่วซิ่วซึ่งท้องนูนเล็กน้อยดีดจะเข้ร้องขับกล่อม ทุกผู้คนล้วนรับฟังจนเคลิบเคลิ้มงมงาย จิงเฉิงเหลิ่งทอดถอนใจชมเชยว่า

"บทเพลงนี้มีแต่สวรรค์จึงพึงมี แดนดินนี้ได้ยินสักกี่คราเราฟังว่าการแสดงบนเวทีเนื่องในงานเฉลิมพระชนมพรรษาของฝ่าบาทองค์ก่อนของคุณหนูซิ่วซิ่วเป็นที่โจษขานกัน เฝ้านึกเสียใจที่ไม่ได้ชมดูกับตาได้ยินกับหู ตอนนี้ค่อยชดเชยความเสียใจส่วนนี้"

เหลียนซิ่วซิ่วซึ่งกลับมานั่งลงที่ข้างกายล่างฟานหวินกล่าวขอบคุณหานป๋อซึ่งยังเคลิบเคลิ้มหลงใหลทอดถอนใจกล่าวว่า

"ชื่อแซ่ของคุณหนูซิ่วซิ่วตั้งได้ดียิ่ง แฝงความหมายนึกสงสารตัวเอง ไม่ทราบเป็นชื่อที่คุณหนูท่านตั้งเองหรือไม่?"

เหลียนซิ่วซิ่วสบตาแย้มยิ้มกับล่างฟานหวิน ค่อยกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ที่แล้วมาซิ่วซิ่วชื่นชมจี้ซีซีที่สุด เก็บรวบรวมทำนองเพลงเนื้อร้องที่นางแต่งขึ้น ดังนั้นตั้งชื่อแซ่เลียนแบบ เพราะว่า 'ซี' (นึกรัก) จึงบังเกิด 'เหลียน' (ความสงสาร) ประสมกับชื่อเดิมที่มีคำว่า 'ซิ่ว' (สวยงาม) กลายเป็นเหลียนซิ่วซิ่ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาพ่นควัน ตบโต๊ะร้องว่า

"ซีซีซิ่วซิ่วล้วนบรรเจิดเลิศล้ำ เพิ่มสีสันให้กับโลกใบนี้ไม่น้อย"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย ยกชูถ้วยสุราขึ้น กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ พวกเราดื่มจอกหนึ่ง"

ทุกผู้คนยกถ้วยดื่มสุรา มีแต่เหลียนซิ่วซิ่วที่จิบเพียงเล็กน้อยรักษาสุขภาพเป็นอย่างดี

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขณะที่ฉีไท่มีกำลังพลกล้าแข็ง ยังมิใช่คู่มือของหวี่สือ ตอนนี้สภาพเสื่อมโทรมไพร่พลขัดสน ผลการปะทะเป็นที่คาดคำนวณได้หลังจากเสร็จเรื่องในที่นี้ สิงเลี่ยย่อมออกนอกเขตแดวันไปกู้ชาติอู๋ซวงฉางเจิงช่วยเหลือเจ้าเอี๋ยนอ๋องทำสงครามสืบต่อ ไม่ทราบพี่ฟัน พี่จิงกับน้องแซ่หานมีความคิดอ่านอย่างไร?"

ทุกผู้คนทราบว่าล่างฟานหวินไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องปลีกย่อยเหล่านี้ตลอดมา เมื่อเอ่ยปากย่อมมีเจตนาลึกล้ำ โจรท่องโดดเดี่ยวจึงกล่าวว่า

"เราคุ้นกับการสุมหัวกับเด็กน้อยหานป๋อ หากขาดมันคงยากผ่าน

ันแวลาได้ ทั้งไม่อาจตัดใจจากน้องสาวทั้งหลาย ดูว่ามันคิดไปที่ใด จะปลูกบ้านอยู่ข้างเคียง พักพิงกับหวินชิงสองต่อสอง"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นวิเศษแท้ ข้าพเจ้ายังวิตกว่าท่านดุด่าว่ากล่าวข้าพเจ้าพอสบโอกาสจะสลัดทอดทิ้งข้าพเจ้าไป เช่นนี้ประเสริฐแท้ ยังมี หลังจากนี้ท่านเพิ่มความเคารพต่อเราผู้เสเพลกว่านี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"เด็กน้อยถูกหลอกได้โดยง่ายจริงๆ ซึ่งความจริงเราไม่มีความมั่นใจในตัวท่าน เพียงลุ่มหลงต่อสุราธารน้ำใสไหลริน คิดพำนักอยู่ใกล้จะได้เบิกสินค้าด้วยความสะดวกกว่าเดิม"

เหลียนซิ่วซิ่วหัวร่อคิกออกมา ทุกผู้คนก็อดยิ้มมิได้

จิงเฉิงเหลิ่งบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"พี่ฟันกับเสี่ยวป๋อคงพัวพันกันไปทั้งชาติภพแล้ว สำหรับผู้น้องรับคำสั่งอาจารย์ วันใดที่เจ้าเอี้ยนอ๋องยังไม่ขึ้นครองราชย์ ยากที่จะถอนตัวเสพสุข หลังจากตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ได้แต่ไปยังนครซุ่นเทียน ดูว่าสามารถช่วยเหลืออันใด"

หานป๋อกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พวกเราสามารถเป็นเพื่อนร่วมทาง ข้าพเจ้าก็คิดไปเยี่ยมเมิ่งเหยาที่เรือนฌานเมตไตรย โอ พอนึกถึงนาง คืนนี้จะหลับลงได้อย่างไร?"

ทุกผู้คนแทบฉีดพุ่งสุราออกมา มีแต่ฟงสิงเลี่ยนิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง แสดงว่ามีความในใจอยู่บ้าง

ล่างฟานหวินสังเกตเห็นเช่นนั้น จึงกล่าวว่า

"พบพานมิสู้อย่าได้พบ ยกขึ้นวางลงได้ สิงเลี่ยเข้าใจความหมายข้าพเจ้าหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"สิงเลี่ยรับคำสั่งสอน หลังจากตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน จะเดินทางสู่นครซุ่นเทียน หากทุกประการสะดวกราบรื่น ก็จะมุ่งสู่แดว้นอู๋ซวง ผลการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ได้แต่ไหว้วานผู้คนส่งข่าวมา"

ที่น่าประหลาดคือ เหลียนซิ่วซิ่วพอได้ยินผู้คนเอ่ยถึงการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง มิเพียงปราศจากความวิตกกังวล ทั้งยังชูถ้วยสุราขึ้นกล่าวว่า

"พวกเราดื่มให้กับล่างฟานหวินกับผังปานจอกหนึ่ง"

ทุกผู้คนพกความเคลือบแคลงสงสัย ยกถ้วยสุราดื่มลงไป

ล่างฟานหวินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"การก้าวขึ้นสู่ราชบัลลังก์ของเจ้าเอี้ยนอ๋องแม้ยังมีอุปสรรคอยู่บ้าง แต่ในความเห็นเรา ไม่ถึงสามสี่ปีจะลุล่วง เมื่อถึงเวลาแผ่นดินสงบสันติ คาดว่าน้องแซ่หาน พี่ฟันกับพี่จิงล้วนไปพำนักที่คฤหาสน์ภูตบดีแห่งใหม่ เราคิดจับจองห้องสักหลังให้กับซิ่วซิ่ว จะได้มีคนอยู่เป็นเพื่อน"

หานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวและจิงเฉิงเหลิ่งยินดียิ่ง หานป๋อร้องว่า

"เวี่ยเอ๋อและพวกคงเบิกบานใจแทบตายแล้ว"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"คฤหาสน์ภูตบดีหลังใหม่ไหนเลยขาดผู้อยู่อาศัยเช่นข้าพเจ้าได้?"

เหลียนซิ่วซิ่วกล่าวด้วยความยินดีว่า

"สถานที่ซึ่งภูตบดีเลือกเป็นคฤหาสน์หลังใหม่ต้องมีทิวทัศน์งดงาม ซิ่วซิ่วเพียงนึกถึงก็คิดใฝ่ฝันไปพักอาศัย"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"คุณหนูซิ่วซิ่วนับเป็นยอดหญิงแห่งแผ่นดิน หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ยามนี้...อืมม์...?"

เอ่ยถึงตอนนี้ไม่อาจกล่าวสืบต่อ นึกตำหนิตัวเองพลั้งปากไป

เหลียนซิ่วซิ่วมีสีหน้าท่าทีเป็นปรกติ จับจ้องมองล่างฟานหวินด้วยความรักอันลึกล้ำแล้วกล่าวว่า

"ชีวิตคนกระชั้นสั้น สำหรับกับซิ่วซิ่ว สามารถได้รับความรักเว้นดจากฟานหวิน ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา อย่าว่าแต่ผู้อื่นยังมีเผือดเนื้อเชื้อไขฟานหวิน ซิ่วซิ่วยังมุ่งมาดปรารถนาอันใดอีก?"

หานป๋อดื่มสุราที่ฮัวตั๋วเอ๋อรินให้ใหม่รวดเดียวหมดสิ้น ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คุณหนูซิ่วซิ่วสามารถเร่งคลอดฟานหวินน้อยออกมาให้พวกเราเปิดหูเปิดตาหรือไม่?"

ในเสียงหัวร่ออันดัง ทุกผู้คนยกถ้วยสุราแสดงความยินดี สนทนาปราศรัยจนถึงกลางดึก ค่อยอำลาจากไป

เช้าวันรุ่งขึ้นทั้งหมดตื่นขึ้นมา แวะไปเยี่ยมชีฮูหยินกับอี๋เอี้ยนเม่ย

ชีฮูหยินมีนิสัยถือสันโดษ ขณะที่อี๋เอี้ยนเม่ยเลี้ยงดูทั้งหมด นางกลับฉุดลากหานป๋อมาที่สวนไม้ดอก กล่าวด้วยความไร้เดียงสาว่า

"ท่านดูมันเติบโตอีกมากนัก"

หานป๋อยื่นมือออกลูบคลำท้องที่นูนออกมาของนาง กล่าวว่า

"เสี่ยวหวิน (หวินน้อย) ท้องนูนได้น่าดูกว่าผู้อื่น"

ชีฮูหยินหวี่ฝู่หวินถลึงตาใส่มันคราหนึ่งค่อยฉุดดึงมือมันไปนั่งลงบนก้อนหินข้างเคียง มองดูดอกผลที่ผลิบานทั่วทั้งสวน กล่าวว่า

"จนบัดนี้เสี่ยวหวินค่อยเสพสุขกับชีวิต ท่านดู ที่นี้งามสงบถึงเพียงไหน เมื่อคืนเราฝันเห็นจุนซิ่น มันเป็นเพื่อนเราเดินเล่นในสวนแห่งนี้ คิดไม่ถึงวันนี้ท่านก็มาแล้ว"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ไม่ได้ฝันถึงข้าพเจ้าหรือ?"

ชีฮูหยินกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ไหนเลยตกหล่นท่านได้? แต่เมื่อฝันถึงท่าน ท่านล้วนเลวยิ่ง"

หานป๋อรู้สึกหัวใจร้อนวูบ คิดโอบกอดนางจูบปากสักครั้ง แต่ก็ไม่กล้า

ชีฮูหยินฉุดดึงมือของมัน วางลงบนหน้าท้อง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมื่อวานภูตบดีส่งสารมา กำชับว่าเสี่ยวหวินหลังจากคลอดบุตรครบเดือน ให้ไปสมทบกับเขา ท่านยังจะมาหาผู้อื่นหรือไม่?"

หานป๋อกล่าวด้วยความลิงโลดว่า

"ข้าพเจ้ายังกลัวว่าท่านไม่อนุญาตข้าพเจ้าไปหาท่านอีก ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าจะพักอยู่กับภูตบดี ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าผู้นี้กลัวรบราฆ่าฟัน เมื่อมีเยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) คอยดูแล ก็ไม่กลัวผู้อื่นมารังควานข้าพเจ้าแล้ว"

ชีฮูหยินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"นอกจากผังปานและผู้คนอีกไม่กี่คน ยังมีผู้ใดไม่ประมาณตนมารังควานท่าน อีกไม่นานแม้แต่ฮ่องเต้ยังเรียกพี่เรียกน้องกับท่าน โอ ท่านเป็นคนเช่นนี้เอง"

พลางยื่นมือออกลูบคลำใบหน้าหานป๋อ กล่าวว่า

"มา ให้เสี่ยวหวินกำนัลท่านด้วยรอยจูบ การไปยังเกาะมังกรพิโรธครั้งนี้ ทุกเรื่องราวให้ระมัดระวัง ไม่เช่นนั้นเสี่ยวหวินคงไม่มีอารมณ์อันดีงามเช่นนี้"

สามวันให้หลัง ทุกผู้คนมาถึงกองเรือผสม ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเกาะมังกรพิโรธห่างไปสิบเอ็ดลี้ สมทบกับซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือ

กับหลิงจ้านเทียนและพวก

ทุกผู้คนจากกันระยะหนึ่งได้พบกันใหม่ ย่อมบังเกิดความยินดีสนุกสนาน

เหลียงชิวเว่ยบรรทุกทั้งหมดถึงละแวกเกาะมังกรพิโรธ แล่นเรือล้อมรอบเกาะ ชี้มือไปยังมาตรการป้องกันทางทหารต่างๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราก่อตั้งพรรคอยู่ที่นี้เกือบสี่สิบปี พวกมันเพียงยึดครองอยู่ไม่กี่เดือน ไม่ว่าพวกมันวางมาตรการอย่างไร ก็ไม่อาจรอดพ้นจากเงื้อมมือพวกเรา อย่าว่าแต่ฉีไท่กลายเป็นทัพโดดเดี่ยวที่ปราศจากกำลังหนุนแล้ว"

ชิฉางเจิงมองดูเสากระโดงเรือใบของเรือรบศัตรูซึ่งโผล่พ้นออกจากบริเวณอ่าวที่หลังเกาะ แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ทางลับใต้น้ำทั้งหลายสายของพวกเราใช่ถูกทำลายไปหรือไม่?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"ทางลับทั้งแปดสาย ถูกพบเห็นทำลายทิ้งไปหกสาย ยังมีอีกสองสายใช้การได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านไฉนทราบกระจ่างถึงเพียงนี้?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"ทุกวันล้วนมีคนหลบหนีออกจากเกาะมังกรพิโรธมาสวามิภักดิ์ต่อพวกเรา เมื่อวานมีถึงสามสิบกว่าคน โดยที่ฉีไท่สกัดยับยั้งไม่ได้ ท่านว่าพวกเรายังไม่ล่วงรู้สภาพบนเกาะหรือ?"

หานป๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นไฉนยังไม่บุกโจมตีเกาะมังกรพิโรธ อาจบางทีพอเปิดศึก ศัตรูก็หลบหนีมากว่าครึ่ง"

แว่วเสียงยิงถล่มดังขึ้น กองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธเปิดฉากยิงปืนใหญ่ ซึ่งกระทำวันละสองเที่ยว มิให้ศัตรูนอนตาหลับได้

เหลียงชิวเว่ยมองดูประกายไฟที่ยิงตอบโต้จากป้อมเชิงเทินบนเกาะ ปากกล่าวว่า

"พวกเรากำลังรอกำลังหนุนของฉีไท่"

หยุดเล็กน้อยจึงอธิบายว่า

"ที่นครหลวงเสิ้งหยงระดมกำลังทัพเรือสิบกว่าหมื่นและเรือรบอีกหลายสิบลำ แต่เพียงระวังป้องกันนครหลวงจนถึงละแวกทะเลสาบผอหยาง ตราบใดที่เจ้าเอี้ยนอ๋องยังส่งผลคุกคาม จะไม่บุกลงใต้มาโดยผลีผลาม ส่วนพวกเราไม่ได้รับการสนับสนุนจากกำลังพลทางบก หากจู่โจมอย่างหักโหมรังแต่หาที่ตาย กลายเป็นสภาพยืดเย้อ"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะกล่าวเสริมว่า

"แต่ทางทะเลสาบต้งถิงด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้กลับผิดแผกแตกต่าง จูหวินเหวินมีคำสั่ง ทั้งยังจัดส่งเฉินเซวี่ยนที่ชำนาญการศึกทางน้ำ รวมทัพเรือจากที่ต่างๆ ที่เมืองฉางเต๋อ เตรียมคลายวงล้อมที่เกาะมังกรพิโรธ พวกเราก็ต้องการให้พวกมันยกกำลังมา เพื่อทำลายล้างขุมกำลังที่หลงเหลือในน่านน้ำแถบนี้ของจูหวินเหวิน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"ชำนาญการศึกทางน้ำอันใด ครั้งก่อนยังถูกพวกเราเข่นฆ่าจนหนีกระเซอะกระเซิงกลับนครหลวง"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ต้องขอบคุณจูหยวนจาง หากมิใช่จูหยวนจางสังหารแม่ทัพที่ร่วมก่อตั้งราชวงศ์จนหมดสิ้น ไยต้องใช้สอยแม่ทัพที่ปราชัยอีก แต่ว่าตัวหนอนร้อยขาแม้ตายไป ซากยังไม่แข็งทื่อ เฉินเซวี่ยนได้รับบทเรียน ครั้งนี้มาอย่างเตรียมพร้อม ขุมกำลังก็เหนือกว่าพวกเรา หาก

ปฏิบัติการพร้อมกับฉีไท่ การศึกครั้งนี้หาปลอดโปร่งง่ายดายไม่"

จิงเฉิงเหลิ่งฉุกใจคิด กล่าวว่า

"บิดาของเฉินเซวี่ยนเคยเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของซือจุน (ท่านอาจารย์) เรา เราก็คุ้นเคยกับมัน ตอนนี้มันสมควรได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับจูหวินเหวินและนิกายบัญชาฟ้า มิสู้ให้เราไปหามันที่เมืองฉางเต๋อ ไม่แน่ว่าจะคลี่คลายวิกฤตการณ์ครั้งนี้ไปโดยไม่เสียเลือดเนื้อ"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หากเป็นเช่นนั้น หวี่สือก็ไม่ต้องมีผมหงอกขาวเพิ่มขึ้น แต่ทางด้านเมืองฉางเต๋อมียอดฝีมือจากนครหลวงรุดมา หากไม่ระมัดระวังมิเพียงไม่ได้พบกับเฉินเซวี่ยน เกรงว่ายังยากเอาตัวรอดได้"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"พวกมันมียอดฝีมือ พวกเราไม่มีหรือ? ให้เรากับเสี่ยวป่อเป็นเพื่อนภูตบดีน้อยไปเล่นสนุกดู หากเฉินเซวี่ยนทราบสถานการณ์ก็เกลี้ยกล่อมกลับกลายมัน ไม่เช่นนั้นปลิดชีวิตมันในดาบเดียว ไม่ต้องคำนึงถึงน้ำใจใดๆ"

ชิฉางเจิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"โจรอ่อนหัดคล้ายเข้าใจว่าตัวเองเป็นท่านอาล่าง เพื่อจะได้มีคำว่ากล่าวกับพี่สะใภ้หวินชิง ข้าพเจ้ายังคงติดตามไปอารักขาท่าน ทั้งยังดูแลป่อหลางของเว่ยเอ๋อและพวก สิงเลี่ย ท่านไปด้วยหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าไม่ไป จะให้ผู้ใดดูแลเหล่าชิท่าน?"

ขณะกล่าวหยอกล้อกัน เหลียงชิวเว่ยร้องว่า

"ข้าพเจ้าคุ้นเคยกับเมืองฉางเต๋อที่สุด อีมม์ ข้าพเจ้าหมายถึงหอนางโลมที่นั้น ให้ผู้น้องรับหน้าที่นำทาง ทุกประการแล้วแต่เลือกสรร"

หานป่อยินดียิ่ง จากนั้นโบกมือบอกใบ้ ให้เหลียงชิวเว่ยปกปิด

จิงเฉิงเหลิ่งไว้ จิงเฉิงเหลิ่งหัวร่อออกมา ยกมือโอบไหล่หานป๋อ กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราเป็นหนอนตำราอันคร่ำครึหรือ หากหาความสุขตามประสา ขอเพียงท่านไม่หอบหิ้วนางบำเรอกลับไปอีกสองคน เราก็คร้านจะยุ่งเกี่ยวกับเด็กน้อยท่าน"

ชิฉางเจิงสนศรษะ กล่าวว่า

"เหล่าจิง (คนแซ่จิง) ร้ายกาจนัก ฉวยโอกาสว่ากล่าวตักเตือนเรื่องนี้ปล่อยให้เป็นภาระของข้าพเจ้า หากเรื่องราวรั่วไหลออกไป พวกท่านต้องบอกต่อเหล่าแม่เสือสาวบ้านเราว่า ข้าพเจ้าที่เหยียบย่างเข้าสถานที่เช่นนั้น เพื่อคอยควบคุมหานป๋อ"

ในเสียงหัวร่อกับเสียงปืนใหญ่ยิงถล่ม เรือรบหันหัวกลับ แล่นกลับสู่ที่ตั้ง

ห้าวันให้หลัง หานป๋อ ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง เหลียงชิวเว่ย โจรท่องโดดเดี่ยวและจิงเฉิงเหลิ่งเดินทางถึงเมืองฉางเต๋อ

ทั้งหมดล้วนปลอมแปลงรูปโฉม ปลอมเป็นพนักงานของสำนักคุ้มกันภัยคุ้มกันสินค้ามาถึงที่นี้ เนื่องจากได้เงินก้อนโต จึงแวะมาหาความสุขสำราญ

เมืองฉางเต๋อไม่มีกลิ่นอายของสงคราม นอกจากบนแม่น้ำปรากฏเรือรบจอดนิ่งและแล่นตรวจตราแล้ว ตลาดร้านถิ่นมีแต่ความสงบ

ยามใต้เข้าไฟ บนถนนที่ครึกครื้นที่สุดหลายสายปรากฏรถราแล่นขวักไขว่ เมื่อผ่านหอนางโลมเหลาสุรา แว่วเสียงมโหรีเครื่องสายเสียงร้องทายนิ้วมือกลางวงสุราดังลอดออกมา

ภายในเมืองปลูกเต็มไปด้วยต้นหลิวย้อย สะท้อนจุดเด่นของแดนเจียงหนัน (ตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง) ทุนผู้คนแทบลืมเลือนว่ามาที่นี้เพื่อปฏิบัติหน้าที่สำคัญ

ทั้งหกมาถึงร้านอาหารแห่งหนึ่ง สั่งอาหารมาดื่มกินเป็นการใหญ่ เหลียงชิวเว่ยขอตัวออกไปครู่หนึ่ง พอกลับมาก็กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าติดต่อกับค่ายพรรคที่เป็นงูเจ้าถิ่นของที่นี้ ฟังว่าคืนนี้เฉินเซวี่ยนจัดเลี้ยงรับรองบุคคลสำคัญที่มาจากนครหลวงที่บ้านกระจายหอม ซึ่งเป็นหอนางโลมที่มีชื่อที่สุด เด็กน้อยนี้ช่างมีอารมณ์สนทรีย์นัก"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มให้กับโจรท่องโดดเดี่ยว กล่าวว่า

"ครั้งนี้ ไม่คิดเข้าหอนางโลมก็ทำไม่ได้"

หานป๋อมีสีหน้ายินดี ปากกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงตั้งใจว่าจะไม่เหยียบย่างสถานเริงรมย์อีกครั้งนี้คงต้องฝืนใจแล้ว"

ชิฉางเจิงหัวร่อจนพ่นอาหารในปากออกมา กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี่ปากไม่ตรงกับใจ"

จิงเฉิงเหลิ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"สถานที่เช่นนั้นไหนเลยเจรจากับเฉินเซวี่ยนได้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ปลอมตัวเป็นสตรีก็ใช้ได้แล้ว"

จิงเฉิงเหลิ่งร้องคำ "ว่ากระไร?" เหลียงชิวเว่ยกลั้นหัวร่อไว้กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าตึกที่ทำการของเฉินเซวี่ยนไม่จัดวางกำลังป้องกันหรือว่าท่านสามารถขอเข้าพบได้? เมื่อถึงเวลาค่อยพลิกแพลงตามสถานการณ์เถอะ สมองทั้งหกหัวรวมกัน สมควรร้ายกาจเท่าตี้หวี่สือครึ่งคน"

หานป๋อกล่าวถามว่า

"ท่านมีแม่นางที่คุ้นเคยอยู่ที่นั้นหรือไม่?"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวอย่างลิงโลดว่า

"ข้าพเจ้าแทบกราบแม่เล้าที่นั้นนามซุนลิ่วเหนียงเป็นมารดาบุญธรรม ท่านว่าข้าพเจ้ามีแม่นางที่คุ้นเคยหรือไม่? โอ แต่นี่เป็นปัญหาที่น่ากลัดกลุ้ม มาตรว่าข้าพเจ้าปลอมแปลงโฉม พวกนางยังจดจำข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าจะไปปรึกษากับซุนลิ่วเหนียงก่อน พวกท่านตามหลังไปเถอะ"

กล่าวจบลุกขึ้นผละจากไป

หานป๋อและพวกทั้งห้ารอคอยชั่วขณะ ค่อยชำระบัญชีจากร้านอาหาร เดินตามคำบอกของเหลียงชิวเว่ย ชั่วครู่ก็มาถึงบ้านกระจายหอมซึ่งเป็นตึกใหญ่อันภูมิฐาน

ชิฉางเจิงคล้ายคุ้นเคยเป็นอย่างดี เดินนำเข้าไปก่อน ผู้คุมหอนางโลมที่เฝ้าประตูทั้งสองเห็นไม่ชัดตาว่าผู้มาเป็นใคร โจรท่องโดดเดี่ยวที่มั่งคั่งที่สดก็ยัดหยวนเป่า* สองอันไปในมือพวกมัน กล่าวอย่างเชื่องโขว่า

"ต้องการห้องพิเศษที่ดีที่สุด แม่นางที่มีชื่อที่สุด"

ผู้คุมหอนางโลมแสดงความพินอบพิเทาราวกับพบเห็นโอรสสวรรค์ เชื้อเชิญแขกเหรื่อมือเติบขบวนนี้เข้าห้องโถงนั่งลง ยกน้ำชาส่งผ้าเช็ดหน้ามา ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี

หานป๋อกล่าวเบาๆ กับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"ท่านดคล้ายสันทัดกว่าเหล่าชิอีก ใช่แวะมาชโมยรับประทานอยู่เสมอหรือไม่ กลับบอกว่าตัวเองฝึกพลังทารกบริสุทธิ์อันใด"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากมีเงินทอง ไม่ว่าไปที่ใดก็ได้ เด็กน้อยติดตามเราเรียนรู้ให้ดีเถอะ"

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าง่วนป๊อ เป็นเงินตรารูปลิ่ม มีทั้งเงินและทอง

จากนั้นฉุกใจคิด เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ทั้งหมดระวัง"

หานป๋อและพวกก็ได้ยินเสียงรถม้าแล่นเข้าสู่ลานกว้างหน้าสถานเริงรมย์ พอฟังจึงซุกงำพลัง แสร้งเป็นมือชั้นธรรมดา

ดีที่ยามนั้นปรากฏหญิงรับใช้หน้าตาธรรมดาสองนางมาเชื้อเชิญทั้งหมดขึ้นสู่ชั้นสอง ทั้งหมดเพิ่งลุกจากไป เฉินเซวี่ยนก็ชักนำผู้คนเข้าสู่ห้องโถง ในจำนวนนั้นมีอยู่สามคนเป็นวิญญาณที่เล็ดลอดจากคมกระบี่ของล่างฟานหวิน ได้แก่เทพยุทธนาชวีเซียนโจว เหลิงเอี้ยน กับศัตรูคู่แค้นของชิฉางเจิงนามซ่งอี้

จวบกระทั่งเข้าสู่ห้องพิเศษชั้นสอง ทั้งหมดยังใจเต้นตูมตาม คิดไม่ถึงว่าจะโชคดีถึงเพียงนี้กลับพบกับปลาใหญ่สามตัว

เมื่อนั่งเรียบร้อย ปรากฏหญิงสาวแต่งตัวฉูดฉาด หน้าตาไม่เลวห้านางพลิ้วกายเข้ามาราวผีเสื้อโบยบิน นั่งเป็นเพื่อนคอยรินสุรา ทั้งดีดจะเข้ร้องขับขาน

หานป๋อไม่ถือสาว่าดอกไม้ป่าเหล่านี้อาจเทียบเปรียบกับดอกไม้บ้าน ใช้ฝีมือเจ้าชู้กรุ้งกริ่งออกมา เรียกเสียงหัวร่อดังทั่วทั้งห้อง

โจรท่องโดดเดี่ยวเพื่อตบตาผู้คน โคจรพลังเปลี่ยนเส้นเสียงพลอยกล่าววาจาคมคาย เปี่ยมด้วยอารมณ์ขัน

ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียงหัวร่อของเฉินเซวี่ยนและพวกดังจากห้องพิเศษชั้นบน ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ เห็นว่าช่างประจวบเหมาะนัก

ยามนั้นเหลียงชิวเว่ยที่หายสาบสูญไปพลันมุดเข้าห้อง ชี้มือไปที่ชั้นบน หลิ่วตาข้างหนึ่ง จากนั้นนั่งลงบนเก้าอี้ของหญิงสาวนางหนึ่งเบียดเสียดกับนาง กล่าวว่า

"ล้วนเป็นคนกันเอง กล่าวอันใดไม่ต้องกลัวเกรง"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล ทราบว่าทุกประการเป็นการจัดการ

ของเด็กน้อยนี้

ชิฉางเจิงร้อนรุ่มคิดคร่ากุมซ่งอี้ ขณะจะกล่าวกระไร เหลียง-ชิวเว่ยชิงปรายตาบอกใบ้ กล่าวว่า

“เรื่องที่นายท่านทั้งหลายมอบหมายต่อผู้น้อย ผู้น้อยล้วนกระทำสำเร็จลุล่วง ตอนนี้ดื่มสุราหาความสุข อย่าได้ทอดทิ้งเย็นชาต่อนางงามของพวกเราเหล่านี้”

ทุกผู้คนยินดียิ่ง หันไปสนุกสนานกับหญิงสาวทั้งหลายดังเดิม

โจรท่องโดดเดี่ยวเงี่ยหูสดับฟัง แต่ผู้คนที่ชั้นบนเพียงสนทนาแต่เรื่องประโลมโลก ไม่เอ่ยถึงเรื่องอื่นแม้สักคำเดียว โดยเฉพาะเฉินเซวี่ยนกับเทพยุทธนามักมากกามคุณ รุกเร้าจนหญิงสาวที่ข้างกายร่ำร้องด้วยความแง่งอน

ยามนั้นปรากฏสตรีกลางคนนางหนึ่งเดินเข้ามา โบกมือต่อหญิงสาวทั้งหลาย ปรากฏหญิงสาวสองนางเป่าขลุ่ยดีดจะเข้ อีกนางหนึ่งร้องเพลงขับกล่อม

เหลียงชิวเว่ยอาศัยเสียงดนตรีเป็นเครื่องกลบเกลื่อน แนะนำทั้งสองฝ่ายให้รู้จักกัน สตรีกลางคนซึ่งคือซุนลิ่วเหนียง กล่าวว่า

“เราคาดเดาไม่ผิด คืนนี้เฉินเซวี่ยนกับปีศาจแม้วนั้นล้วนคิดค้างแรม ท่านทั้งหลายคิดทำอย่างไร?”

จากนั้นชม้ายชายตาให้กับหานป๋อ กล่าวว่า

“เราได้ยินชื่อคุณชายมานานแล้ว”

หานป๋อเห็นนางยังรักษาเค้าความงามไว้ มาตรว่าไม่เทียบเท่าเม่ยเหนียง แต่สมควรมีประสบการณ์ช่ำชอง จึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแม้แรกพบลิ่วเหนียง แต่คล้ายรู้จักกันแต่ชาติปางก่อน”

หญิงสาวทั้งหลายร่ำร้องอาละวาด โทษว่ามันลำเอียง

ชิฉางเจิงพอนึกถึงซ่งอี้ ก็ไม่มีกะใจล่าความงามอีก กล่าวเสียง

เท่าเขาว่า

"ซ่งอี้เป็นของเราเหล่าชิ"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ฝ่ายตรงข้ามมียอดฝีมืออันใด?"

เหลียงชิวเวยกล่าววา

"ตอนนี้ทั้งภายในและภายนอกสถานที่มีแต่องครักษ์ประจำตัวทงเฉินเซวี่ยน กับทหารรักษาพระองค์ของเหลิงเอี้ยนรวมห้าสิบกว่าคน แต่หากเหลิงเอี้ยนจากไป ทหารรักษาพระองค์เหล่านั้นย่อมติดตามมันไป ส่วนเทพยุทธนาไม่ต้องให้ผู้คนอารักขา"

จิงเฉิงเหลิ่งกล่าวว่า

"เช่นนี้ ไม่กลัวสร้างความลำบากแก่ลิ่วเหนียงหรือ?"

ซุนลิวเหนียงกล่าวเบาๆ ว่า

"เสี่ยวชิว (ชิวน้อย) ทำงานคราใด เราล้วนวางใจ มันจะจัดการจนคล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเรา แต่ท่านทั้งหลายอย่าได้ลืมเลือนว่าเรากับบุตรีทั้งหลายเคยทำงานให้กับพวกท่าน"

เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

"วางใจเถอะ เราจะให้การดูแลลิ่วเหนียง ตอนนี้จะจัดแบ่งกำลังอย่างไร ภูตบดีน้อยย่อมรับหน้าที่จัดการกับเฉินเซวี่ยน"

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ซ่งอี้ปล่อยให้ข้าพเจ้าจัดการคนเดียว ขอเพียงมีคนพัวพันเหลิงเอี้ยนกับทหารรักษาพระองค์ของมันก็ใช้ได้แล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าววว่า

"เช่นนี้เถอะ เสี่ยวชิวกับเสี่ยฟังช่วยเหลือเหล่าชิ เสี่ยวป่อกับเรารับหน้าที่เชือดเทพยุทธนา ภูตบดีน้อยไปเจรจากับเฉินเซวี่ยนเด็กน้อยทั้งหมดล้วนปฏิบัติการพร้อมกัน คราครั้งนี้คงสนุกสนานมาก

แล้ว”

การบรรเลงดนตรีหยุดชะงักลง ทั้งหมดเปลี่ยนเป็นหยอกเย้าเหล่าสตรีสืบต่อ

ซุนลิ่วเหนียงยิ้มพลางขอตัวออกไป

โจรท่องโดดเดี่ยวบังเกิดอารมณ์นึกสนุก ชักชวนหญิงสาวทั้งหลายเล่นทายนิ้วมือ หากพวกนางเป็นฝ่ายแพ้ต้องถูกหอมแก้ม หากพวกนางเล่นชนะจะได้เงินทอง หญิงสาวทั้งหลายจึงห้อมล้อมโจรเฒ่าเอาไว้ ยึดถือเป็นของวิเศษก็มิปาน

เหลียงชิวเว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ที่แท้ผู้ที่ชมชอบมายังสถานที่เช่นนี้ที่สุดกลับเป็นมัน”

ยามนั้นซุนลิ่วเหนียงพอดีกลับมา ปรายตาบอกใบ้ต่อทุกผู้คนแวบหนึ่ง

ทุกผู้คนทราบแน่แก่ใจ โจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อกับจิงเฉิงเหลิ่งรั้งอยู่ ที่หลงเหลือขอตัวออกไปปลดทุกข์เบากัน

โจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อกับจิงเฉิงเหลิ่งติดตามซุนลิ่วเหนียงเข้าสู่ตึกช่วงหลัง โดยมีหญิงสาวกลุ่มหนึ่งห้อมหน้าล้อมหลัง

ภายใต้แสงโคมคลุมแพรสาดส่อง รอบบริเวณเงียบสงบ กลิ่นหอมของไม้ดอกโชยมากระทบจมูก

ที่หลังประตูปรากฏหญิงรับใช้รุดมารับหน้า ส่งผ้าเช็ดหน้าร้อนกรุ่นให้ ดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี

เมื่อเข้าสู่ห้องรับแขก ซุนลิ่วเหนียงไล่หญิงรับใช้ไปก่อน จากนั้นชักนำหานป๋อและพวกทั้งสามขึ้นสู่ชั้นบน เข้าห้องที่ตกแต่งอย่างเลิศหรูหลังหนึ่ง ชี้มือไปยังหอน้อยสองหลัง ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับสิ่งปลูกสร้างหลังนี้ โดยกั้นด้วยสวนดอกไม้เล็กๆ แห่งหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นหอห้องของเสี่ยวหงกับต้าหง ซึ่งมีชื่อที่สุดของบ้านเรา ที่สักครู่พวกมันทั้งสองจะค้างแรมในที่นี้"

จากนั้นอธิบายการตกแต่งของหอน้อยทั้งสองหลัง และจำนวนของหญิงรับใช้ให้ทราบ

หานป๋อและพวกทั้งสามจดจำขึ้นใจ จิงเฉิงเหลิ่งกล่าวกับซุนเลิ่วเหนียงและเหล่าสตรีที่ด้านหลังว่า

"รอสักครู่พวกเราจะจี้จุดของพวกท่าน วันพรุ่งนี้จะฟื้นตื่นเอง เพียงรู้สึกอ่อนเพลียอยู่บ้าง ขออย่าได้ตำหนิ"

ซุนลิ่วเหนียงแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"พวกเราสามารถคบหาพวกท่านเหล่าคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่หลับใหลสักงีบจะเป็นไร?"

พลางฉุดดึงมือหานป๋อ กล่าวว่า

"ถึงอย่างไรต้องรอคอย ขอเชิญคุณชายไปสนทนากับเราจะได้ตบตาผู้คน"

หานป๋อยินดียิ่ง ใช้ศอกกระทุ้งโจรท่องโดดเดี่ยวคราหนึ่งปรายตาบอกใบ้อย่างมีลับลมคมใน ค่อยออกไปยังห้องข้างติดกัน

จิงเฉิงเหลิ่งหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ นี่เป็นการตบตาผู้คน"

พลางฉุดดึงหญิงสาวสองนางออกไป ที่หลงเหลืออีกสามนางพากันฮือเข้าหาโจรท่องโดดเดี่ยวที่หน้าแดงฉานจรดใบหู

โจรท่องโดดเดี่ยวรีบล้วงหยวนเป่าที่มีอยู่ออกมาวางลงบนโต๊ะ กล่าวอย่างขึงขังว่า

"หากพวกเจ้าสามารถช่วยให้เรารักษาความซื่อสัตย์ต่อภรรยาในบ้านช่องของเรา สมบัติเหล่านี้จะเป็นของพวกเจ้าแล้ว"

หญิงสาวทั้งสามตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นโห่ร้องด้วยความยินดี

ทำการแบ่งสมบัติกัน

โจรท่องโดดเดี่ยวระบายลมหายใจอย่างโล่งอก หากให้มันทรยศต่อหวินชิง มาตรว่านางไม่ทราบ ก็อย่าคิดหมายให้มันกระทำ

เมื่อยืนอยู่ริมหน้าต่าง มองลอดผ้าม่านไปยังหอน้อยทั้งสองหลัง พลันเห็นชายฉกรรจ์สิบกว่าคนตัดผ่านสวนดอกไม้ไปยังหอน้อยทั้งสองหลัง

โจรท่องโดดเดี่ยวลอบหัวร่อในใจ อาศัยชนชั้นสวะเหล่านี้ต่อให้มันเดินผ่านหน้าไป คนเหล่านี้ยังไม่ล่วงรู้

แว่วเสียงหัวร่อต่อกระซิกดังมา เห็นเฉินเซวี่ยนกับเทพยุทธนาโอบกอดหญิงงามคนละนาง เดินเลียบทางระเบียงข้างสวนดอกไม้ไปยังหอน้อย

มุมปากโจรท่องโดดเดี่ยวปรากฏรอยยิ้มขึ้น ส่งเสียงทางลมปราณต่อหานป๋อที่ห้องข้างติดกันว่า

"เสี่ยวป๋อรีบเก็บงาน เป้าหมายมาถึงแล้ว"

ยี่สิบปีกับหนึ่งวัน

เหลิงเอี้ยนนั่งอยู่ในรถม้า มองลอดม่านหน้าต่างรถออกไปชมดูทิวทัศน์ราตรีของตัวเมืองที่ใหญ่ที่สุดทางด้านทิศตะวันตกของทะเลสาบต้งถิง ในใจกลับบังเกิดความอ้างว้างและเสียใจชนิดหนึ่ง

หากยอมละทิ้งทุกสิ่ง ติดตามเฉินกุ้ยเฟยถอนตัวเร้นกาย ใช่มีความสุขกว่านี้หรือไม่?

ยี่สิบกว่าปีมานี้ เพื่อรับมือกับการงานอันหนักอึ้งของบ้านเมือง ทั้งใช้ชีวิตอย่างเหลวแหลก พลังฝีมือของมันแทนที่จะรดหน้ากลับเสื่อมถอย ขัดกับคำสอนของผังปานผู้เป็นอาจารย์

การศึกที่ตีกตระกูลหานเมืองอู่ชาง ส่งผลกระทบถึงศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของมัน ทำให้มันคาดคิดว่าฝ่ายที่มันเลือกอาจประสบความพ่ายแพ้จากการต่อสู้ชิงแผ่นดินครั้งนี้

ตอนนี้ใช่สมควรทำตามคำสั่งอาจารย์ ถอนตัวล่าถอยไปหรือไม่?

แต่มันจะมีคำว่ากล่าวกับเหล่าสมุนบริวารที่ติดสอยห้อยตาม

รับใช้มันด้วยความจงรักภักดีอย่างไร?

นึกถึงตอนนี้ อดทอดถอนใจคำหนึ่งมิได้

"ท่านผู้บัญชาการทอดถอนใจด้วยเหตุอันใด?"

สุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างกาย ปลุกให้เหลิงเอี้ยนตื่นจากห้วงความคิด มองดูคลื่นลูกหลังของนิกายบัญชาฟ้านามซ่งอี้ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องแซ่ซ่งอายุยังเยาว์ หากท่านอยู่ในวัยเราจะเกิดความสะท้อนใจโดยไม่ทราบสาเหตุ ในชีวิตผู้คนมีเรื่องไม่สมปรารถนาแปดเก้าประการ ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล แต่เป็นที่แน่ใจว่า เรื่องที่ไม่สมปรารถนาจะตราตรึงใจกว่าเรื่องที่สุขสันต์หรรษา"

ดวงตาซ่งอี้ทอแววเยาะเย้ยขึ้น แสร้งกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ท่านผู้บัญชาการคงคิดถึงเฉินกุ้ยเฟยกระมัง?"

เหลิงเอี้ยนบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น เด็กน้อยนี้ถือดีว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับท่านผู้หญิงกง ซึ่งตอนนี้มีศักดิ์เป็นไทเฮา บังเกิดความเหิมเกริม คิดช่วงชิงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ของมัน ตอนนี้จงใจเอ่ยถึงเฉินกุ้ยเฟย เพื่อสะกิดแผลเก่าของมัน บรรลุจุดประสงค์โจมตีต่อมัน

เหลิงเอี้ยนแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ขณะจะตอบคำ พลันปรากฏพลังลมสองสายแหวกจู่โจมจากทางซ้ายขวามาถึง

คนทั้งสองล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เฉินเซวี่ยนโอบกอดต้าหง (แดงใหญ่) ขึ้นสู่ชั้นบนของหอ พอก้าวข้ามธรณีประตู ปรากฏเป็นห้องรับแขกที่กะทัดรัด หญิงรับใช้สองนางพากันคุกเข่าลงต้อนรับ

ต้าหงแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ใต้เท้าเฉินโปรดนั่งรอสักครู่ ข้าพเจ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วค่อยมาเปรนนิบัติท่าน"

เฉินเซวี่ยนกลับฉุดรั้งนางไว้ บอกว่ามีเงื่อนไขข้อหนึ่ง พลางไน้มหน้าลงจูบปากนาง

ต้าหงบังเกิดปฏิกิริยาตอบโต้อย่างร้อนแรง

เฉินเซวี่ยนพอปลดปล่อยนาง นางคณิกาที่มีชื่อที่สุดของบ้านกระจายหอมนางนี้ค้อนมันวงหนึ่ง ค่อยส่งเสียงหัวร่อดังสดใส พลิ้วเข้าห้องส่วนตัวซึ่งกั้นด้วยม่านประตูชั้นหนึ่ง

หญิงรับใช้หน้าตาคมขำทั้งสองปิดปากลอบหัวร่อ

เฉินเซวี่ยนบังเกิดราคะจิตขึ้น ฉุดลากหญิงรับใช้ทั้งสองมานั่งเบียดเสียดกันบนเก้าอี้ไท่ซื่อซึ่งมีที่เท้าแขนกับพนักพิง

หญิงรับใช้ทั้งสองขัดขืนพอเป็นพิธี ค่อยแยกย้ายนั่งบนต้นขาม้น ปล่อยให้มันโอบกอดไว้

กระถางดอกไม้ซึ่งจัดตั้งบนกรอบหน้าต่างส่งกลิ่นหอมอันซาบซ่าน

ตลอดทั้งร่างของเฉินเซวี่ยนผ่อนคลาย ซ่องเสพกับความสุขสงบที่สองเดือนนี้ไม่เคยได้รับมาก่อน

ก่อนทำศึกใหญ่ ยิ่งต้องการความตื่นเต้นเร้าใจจากความประพฤติเหลวแหลกเช่นนี้

ความพ่ายแพ้ที่เมืองหวงโจว ทำลายความเชื่อมั่นของมันไปยุทธการที่คล่องตัวและพลังการจู่โจมที่ยากต่อต้านของพรรคมังกรพิโรธสร้างความระย่นย่อแก่ขุนศึกรุ่นใหม่เช่นมัน

สำหรับกับอนาคต มันไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย

มันพกพาความรู้สึกที่คืนนี้มีสุราคืนนี้เมามาย เกลือกกลั้วกับหญิงรับใช้ทั้งสองนาง หวังว่าสามารถลืมความกลัดกลุ้มและความหวาดหวั่นทั้งหมด

แว่วเสียงที่หอบหายใจเล็กน้อยของต้าหงดังออกจากภายในห้องว่า

"ใต้เท้าเฉิน ข้าพเจ้ากำลังรอท่านอยู่"

เฉินเซวี่ยนหัวร่อฮาฮา ผลักไสหญิงรับใช้ที่หน้าแดงสดใสทั้งสองออกห่าง ผลุนผลันเดินไปยังห้องส่วนตัวของต้าหง พอเลิกม่านประตูเข้าไป กลับพบว่าภายในห้องเพิ่มภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งอีกคนหนึ่ง นั่งอยู่บนเก้าอี้ภายในห้อง ยิ้มพลางมองดูมัน

โลหิตภายในกายเฉินเซวี่ยนเปลี่ยนเป็นเย็นเฉียบ เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ แต่ไม่กล้าจู่โจมหรือล่าถอย

ฝ่ายตรงข้ามแม้ไม่ได้ดึงแส้ภูตบดีอันเลื่องลือออก แต่แผ่พุ่งพลังสภาวะสะกดควบคุมมันแต่ไกล หากมันมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด เช่นร้องเรียกสมนบริวารมา ต้องเผชิญกับการจู่โจมอย่างโหดร้ายจากฝ่ายตรงข้ามแน่นอน

ต้าหงนอนเปลือยเปล่าอยู่บนเตียง เพิ่มความวาบหวิวในอารมณ์ต่อการเผชิญหน้าครั้งนี้

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใต้เท้าเฉินเชิญนั่ง เฉิงเหลิ่งเมื่อกล้ามายังที่นี้ ย่อมมีกำลังอย่างเพียงพอ ไม่กลัวการตอบโต้ของใต้เท้า พวกเราไยไม่สงบศึกชั่วคราว สนทนากันสักครา?"

จิตใจเฉินเซวี่ยนค่อยผ่อนคลาย ฝืนยิ้มพลางทักทายจิงเฉิงเหลิ่งคำหนึ่ง ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ด้านตรงข้ามกับมัน

จิงเฉิงเหลิ่งกล่าวว่า

"เราจะไม่กล่าววาจาไร้สาระ ใต้เท้าเฉินย่อมล่วงรู้ถึงสายตาในการทำนายบุคคลของอาจารย์เรา ตอนนี้ใต้เท้ามีทางเลือกสองประการหนึ่งคือย่อยยับไปพร้อมนิกายบัญชาฟ้า อีกทางหนึ่งคือช่วยเหลือ

เจ้าแอ้ยนอ่องชิงแผ่นดิน เพื่อเสพสุขกับชีวิตต่อ ที่แท้เลือกทางใดไปรดบอกมาคำเดียว"

กล่าวจบ เหลือบมองเรือนร่างอันยวนใจของต้าหงบนเตียงแวบหนึ่ง

เฉินเซวี่ยนใจเต้นตูมตาม ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหานป๋อหลังจากคุ้มกันภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งขึ้นหอน้อยของต้าหง ก็ซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง จับตาดูความเคลื่อนไหวของหอน้อยอีกหลังหนึ่ง

หานป๋อส่งเสียงทางลมปราณว่า

"พวกเราใช้ฝีมืออันรวดเร็ว ดุจฟ้าร้องไม่ทันอุดหูบุกเข้าหอส่งเทพยุทธนากลับบ้านเก่าไป"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าตัวเองเป็นล่างฟานหวินหรือ? ไม่ว่าผู้ใดตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น ต้องหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต ขอเพียงผลักไสบริวารต้านทานไว้สักครา เฒ่าประหลาดแซ่ชวีก็สามารถหนีหายจากไป ใช้ความอดทนบ้างเถอะ"

หานป๋อครุ่นคิดรู้สึกมีเหตุผล อาศัยยอดฝีมือเช่นเทพยุทธนาชวีเซียนโจว ขอเพียงมีคนเข้าใกล้ จะบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น นอกจากช่วงเวลาที่บุรุษสตรีร่วมอภิรมย์ ความตื่นตัวค่อยผ่อนคลาย อย่างนั้นเป็นช่วงเวลาที่เหมาะกับการลงมือที่สุด

ที่น่าแค้นใจคือเทพยุทธนาเพียงหยอกเอินเสี่ยวหง (แดงน้อย) ที่ชั้นล่าง ไม่คิดขึ้นเตียงหาความสุขในบัดดล

นึกถึงตอนนี้ ที่ข้างหูแว่วเสียงทางลมปราณของจิงเฉิงเหลิ่ง

ดังว่า

"เข้ามาได้แล้ว"

ทั้งสองยินดียิ่ง พุ่งผ่านพื้นที่ว่างระหว่างต้นไม้ใหญ่กับหอน้อย ทะลวงหน้าต่างหอเข้าไป

เหลิงเอี้ยนเป็นศิษย์ของผังปาน มีประสบการณ์ช่ำชอง เพียงคำนวณจากพลังจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม ก็ทราบว่าคนร้ายเป็นยอดฝีมือ

มันแม้มีปัญญาต้านทาน แต่ซ่งอี้ไม่อาจยืนหยัดอยู่นาน ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ มาตรว่ามันมีมือดีสังกัดกองทหารรักษาพระองค์สามสิบกว่านายคอยคุ้มกัน แต่ฝ่ายตรงข้ามคงมีผู้คนคอยตรึงที่ด้านข้าง หากปล่อยให้คนร้ายอีกคนหนึ่งมีช่วงเวลาผนึกกำลังจัดการกับตัวเอง เกรงว่าไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้

ความคิดเหล่านี้ผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมองดุจสายฟ้า มันพลันยกมือตบใส่กลางหลังของซ่งอี้ที่ชักกระบี่คิดหมายทะยานขึ้น ส่วนตัวเองพุ่งชนหลังคารถ ลอยขึ้นกลางอากาศ

ยามนั้นชิฉางเจิงถือดาบมั่น ทุ่มเทสติสมาธิอยู่กับผู้คนในรถม้าทั้งสอง

มันพุ่งโถมลงจากชายคาบ้าน คุมดาบดั่งสายรุ้ง หมายมั่นฟาดฟันดาบเข้าสู่ตัวรถ ปลิดชีวิตของศัตรู

มิคาดแว่วเสียงดังโครม ท่ามกลางเศษไม้ปลิวเวียนว่อน ซ่งอี้พุ่งทะลวงผนังรถออกมา ตรงเข้าหามันดุจกระสุนที่ถูกยิง ทั้งยังมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน สร้างความยินดีแก่ชิฉางเจิงยิ่ง ส่งเสียงตวาดก้องฟาดฟันดาบใส่ศีรษะซ่งอี้

ฟงสิงเลี่ยก็โถมจู่โจมจากอีกด้านหนึ่ง เห็นเหลิงเอี้ยนทลายหลังคารถออกมา จึงขยับทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะ พลางใช้เท้าสะกิด

ไส่ศีรษะทหารรักษาพระองค์ผู้หนึ่ง หยิบยืมพลังลอยตัว คุมทวนไล่กวดตามศัตรูไป

ทหารรักษาพระองค์ที่โชคร้ายถูกฟงสิงเลี่ยเหยียบตายคาเท้า ซากศพยังไม่ตกถึงพื้น กระบี่ของซ่งอี้กับหนามพรากจิตใจของเหลิงเอี้ยนก็แยกย้ายปะทะกับดาบศัสตราฟ้าของชิฉางเจิง กับทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะของฟงสิงเลี่ย บังเกิดเป็นเสียงโลหะปะทะอย่างถี่ยิบ

เสียงโครมเมื่อทหารรักษาพระองค์นั้นร่วงหล่นลงกับพื้น

ยามนั้นทหารรักษาพระองค์ที่ตามคุ้มกันทั้งสามสิบกว่าคนค่อยทราบว่าเกิดเรื่องใด พากันกระโดดลงจากหลังม้า รุดมาจัดการกับศัตรู

เหลียงชิวเว่ยที่เร้นกายมาจากทางด้านหลังตวัดสองมือ ซัดมีดบินที่คีบอยู่ในร่องนิ้วแปดเล่ม ซัดพุ่งใส่เหล่าทหารรักษาพระองค์ดุจสายฟ้าแปดสาย

ผู้คนสัญจรบนถนนพลันพบว่าใจกลางถนนเกิดการต่อสู้ พากันแตกฮือหลบเลี่ยง บวกกับเสียงม้าร้องวุ่นวาย คล้ายเกิดภัยพิบัติกล้ำกราย

ซ่งอี้ไม่มีเวลาด่าทอเหลิงเอี้ยนที่ผลักไสมันเข้าหาศัตรู กระบี่ในมือปะทะกับดาบศัสตราฟ้าอย่างหักโหม รู้สึกมีพลังธาตุธรรมชาติถ่ายทะลักผ่านกระบี่เข้ามาดุจน้ำป่า ทรวงอกคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ อ้าปากกระอักโลหิต ร่างพ่งย้อนกลับไป พ่งผ่านช่องแตกบนผนังรถ กระเด็นกลับเข้าไปภายในรถ พอดีนั่งอยู่ตำแหน่งเมื่อครู่

ชิฉางเจิงก็ถูกพลังกระแทกสะท้อน กระแทกจนหงายร่างตีลังกาตลบหนึ่ง เท้าค่อยแตะสัมผัสพื้น เห็นประกายดาบแลบแปลบ ฟาดฟันทหารรักษาพระองค์ที่โถมเข้ามาสองคนล่าถอย จากนั้นไล่กวดตามซ่งอี้ไป

ส่วนฟงสิงเลี่ยร่ายรำเพลงทวนไฟลามทุ่ง ด้วยท่าบิดทวน

สู้พัวพันกับเหลิงเอี้ยน พริบตานั้นหนามพรากจิตใจกับทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะกระทบกันสิบกว่าครั้ง

เสียงแผดร้องพลันดัง มีดบินของเหลียงชิวเว่ยซัดถูกทหารรักษาพระองค์สามนาย ล้วนรับบาดเจ็บล้มลง

เหลิงเอี้ยนเห็นผู้มาประกอบด้วยฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง ฉุกคิดว่าผิดท่า ใช้ออกด้วยกระบวนท่าช่วยชีวิตที่ผังปานถ่ายทอดให้ หนามพรากจิตใจทั้งคู่กระทบกันเอง หยิบยืมพลังพุ่งถอยไปยังชายคาบ้านด้านหลัง ปากร้องบอกว่า

"ลมรุนแรง ชักใบเรือหนี"

เหล่าทหารรักษาพระองค์เห็นเป็นฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง บวกกับผู้บังคับบัญชายังหลบหนี ผู้ใดยอมรั้งอยู่รอความตาย ไม่รอให้เหลียงชิวเว่ยลงมือซ้ำสอง ก็แตกฮือหลบหนีไป

ซ่งอี้เพิ่งพุ่งชนผนังรถอีกด้านหลังทะลุเป็นช่อง กลิ้งตัวลงสู่พื้น รถม้าก็วิ่งเตลิดออกไปเพราะคนขับรถหลบหนี ทำให้ชิฉางเจิงสามารถคุกคามถึงเบื้องหน้ามันโดยปราศจากสิ่งกีดขวางแต่อย่างไร

ฟงสิงเลี่ยทราบว่าหากคิดไล่กวดตามเหลิงเอี้ยนรังแต่เปลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า จึงทิ้งตัวลงที่ด้านหลังซ่งอี้ ร่วมมือกับชิฉางเจิงกระหนาบซ่งอี้ไว้กึ่งกลาง

ชิฉางเจิงพลันหยุดดาบยืนหยัดมั่น สองตาสาดประกายดุจธนูอันคมกล้า จับจ้องมองซ่งอี้ที่โลหิตกบปาก ฝืนใจคืบคลานลุกขึ้นเขม็งนิ่ง

เหลียงชิวเว่ยกระโดดขึ้นบนชายคาบ้าน จับตาดูความเคลื่อนไหวทั้งใกล้ไกล

ซ่งอี้รู้สึกว่าอวัยวะภายในบิดปั่นป่วน ต้องใช้กระบี่ยันพื้นช่วงเวลาพักผ่อนฟื้นฟูกำลัง

ชิฉางเจิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ดาบเมื่อครู่เป็นของขวัญแรกพบหน้าของบิดา ดาบต่อไปเป็นของขวัญชิ้นใหญ่ที่กำนัลแก่ท่านแทนฮุ่ยจื่อ เป็นค่าชดเชยที่ถอนหมั้น"

ซ่งอี้กลอกตาวุ่นวาย ในที่สุดเลิกล้มความคิดหลบหนี หอบหายใจเล่าว่า

"เรื่องของฮุ่ยจื่อ ซ่งอี้เพียงปฏิบัติตามคำสั่ง หากพวกท่านทั้งสองยอมปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้าสักครั้ง ซ่งอี้ต้องตอบแทนอย่างเหมาะสมไปเจี้ยวจู่ (ประมุขนิกายแซ่ไป่) กับองครักษ์เจี๋ยหูล้วนมาแล้ว ข้าพเจ้าสามารถรายงานข้อมูลข่าวสารให้ พี่ชิควบคุมตัวข้าพเจ้าไว้ก่อนก็ได้ รอจนพิสูจน์ว่าเป็นความจริง ค่อยปลดปล่อยข้าพเจ้าไป"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะกล่าวว่า

"บอกมาเถอะ บิดามีวาจาเป็นสัจจะ รับรองไม่คืนคำ"

ซ่งอี้คิดไม่ถึงว่าชิฉางเจิงยอมเจรจาด้วย สร้างความยินดียิ่งถ้าปากหมายกล่าววาจา พลันพบว่าผิดท่า ชิฉางเจิงตวัดเท้าเตะออกพอดีเตะถูกหว่างขามัน

ซ่งอี้ลอยลิ่วขึ้นจากพื้น ข้ามศีรษะของฟงสิงเลี่ย ร่วงฟาดกับช่องทางเดินอย่างหนักหน่วง โลหิตไหลทะลักจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าเสียชีวิต

ชิฉางเจิงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ในแขนเสื้อมันซ่อนอาวุธอัดดี เตรียมยิงจู่โจมออก จะอย่างไรมันหลอกฮุ่ยจื่อ ข้าพเจ้าก็หลอกกลับคืนหนึ่งครั้ง ถือว่าหักกลบลบล้างกัน"

ฟงสิงเลี่ยเหลียวมองซากศพซ่งอี้ เห็นมันเบิกตาโปนโต ตายโดยไม่อาจนอนตาหลับ

เทพยุทธนาชวีเซียนโจวขณะดื่มสุราหยอกเอินเสี่ยวหง ที่เบื้อง

นอกพลันบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

"ชวีเซียนโจว รีบไสหัวออกมาให้กับเราผู้เสเพล ต่อสู้กันตัวต่อตัวสักครา"

เทพยุทธนาสงสัยใจยิ่ง เหตุใดไม่ได้ยินเสียงของยอดฝีมือฝ่ายตน จึงร้องโพล่งว่า

"ล่างฟานหวินอยู่ที่ใด?"

หานป๋อที่เบื้องนอกหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ฆ่าไก่ไยต้องใช้มีดฆ่าโค โอ แต่ข้าพเจ้าภาวนาให้มีมีดฆ่าโคมาช่วยเหลืออยู่บ้าง รีบไสหัวออกมารับความตายเถอะ"

เทพยุทธนาพอฟังว่าล่างฟานหวินไม่ได้มา ค่อยคลายใจลงหวนนึกถึงเมื่อไม่มีล่างฟานหวินอยู่ด้วย หากฝ่ายตรงข้ามคิดกลุ้มรุมมันจะหลบลี้หนีหน้า หากแม้นมีหานป๋อคนเดียว จะฉวยโอกาสเชือดทิ้งเพื่อล้างความอัปยศที่ค่ำคืนนั้นถูกล่างฟานหวินเข่นฆ่าจนหลบหนีออกจากเมืองอู่ชาง ดังนั้นผลักไสเสี่ยวหงที่แตกตื่นจนหน้าถอดสีออกห่าง หยิบฉวยค้อนดาวตกที่เคียงคู่กายเป็นเวลาหลายสิบปี เดินออกจากหอน้อยอย่างอาจหาญ

ภายใต้แสงโคมไฟสาดส่อง หานป๋อถือดาบเหยี่ยว ยืนอยู่บนลานหญ้าหน้าหอน้อย มองดูมันอย่างยิ้มแย้ม

เทพยุทธนากวาดตามองรอบข้าง ทั้งยังใช้เคล็ดวิชาตรวจค้นได้ข้อสรุปว่าไม่มีศัตรูอื่นซุ่มอยู่ด้านข้าง ดวงตาพลันสาดประกายเจิดจ้ากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ที่แท้เฉินเซวี่ยนเป็นไส้ศึก นี่เป็นหลุมพรางที่ขุดล่อเรามาติดกับ"

หานป๋อไหนเลยมีอารมณ์ประคารมกับมัน ทั้งยังทราบจากเฉินเซวี่ยนว่า ไป๋ฟางหัว เจี๋ยฝูและพวกล้วนมาแล้ว ยิ่งไม่เปิดโอกาส

ให้ฝ่ายตรงข้ามพักหอบหายใจ ตวาดว่า

"ท่านมิใช่คิดจัดการกับข้าพเจ้าหรือ ดูว่าท่านมีความสามารถเช่นนั้นหรือไม่?"

พลางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ดาบเหยี่ยวสะบัดเป็นประกายดาบผืนหนึ่ง หนุนเนื่องใส่เทพยุทธนา

เทพยุทธนาแค่นเสียงอย่างเย็นชา ขยับเคลื่อนขวาง มาถึงสวนไม้ดอกระหว่างหอน้อยทั้งสองหลัง

ดาบของหานป๋อกลับกลายเป็นรุ้งยาว ติดตามมาอย่างกระชั้นชิด

เทพยุทธนารู้สึกว่าสภาวะดาบของฝ่ายตรงข้ามคล้ายหลอมกลืนเข้ากับฟ้าดิน ปราศจากช่องว่างรอยโหว่ให้ฉกฉวย เปรียบกับขุนโจรทมิฬเช่อจุนซิ่นยังสร้างความตื่นตระหนกแก่มันยิ่งกว่า ต้องตวาดก้องร้องขึ้น ค้อนดาวตกหวดซ้ายกระหน่ำกว่า บังเกิดเป็นเสียงปะทะดังขึ้น

หานป๋อถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกจนง่ามมือปวดแปลบ รีบโคจรพลังตามแนววิชารับการทุบตี สลายพลังที่ศัตรูแฝงมากับอาวุธหนักไปอย่างแยบคาย

เห็นประกายดาบเงาค้อนเกลื่อนกลาด ทั้งสองบุกใกล้จู่โจมไกลชั่วพริบตาหักหาญกันสิบกว่ากระบวนท่า

เทพยุทธนายิ่งต่อสู้ยิ่งแตกตื่น ตอนแรกเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามยังเยาว์วัย ไม่อาจเทียบเปรียบกับมันที่มีพลังการฝึกปรือหลายสิบปี ดังนั้นพอลงมือก็ใช้วิธีปะทะหาญหัก คิดลิดรอนพลังลมปราณของฝ่ายตรงข้าม มิคาดผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า หานป๋อมีกำลังภายในต่อเนื่องไม่ขาดตอน มิเพียงไม่มีท่าทีเหือดแห้ง ทั้งยังทวีความกล้าแข็งขึ้น ในชีวิตเพิ่งประสบสภาพเช่นนี้เป็นครั้งแรก พันธุมารกลับมีความร้ายกาจถึงเพียงนี้?

ยังไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง ที่ด้านหลังก็บังเกิดเสียงลมแหวกฝ่าอากาศมาถึง

เทพยุทธนาใจหายวาบ กระทั่งเหลียวมองก็ไม่มองดู ใช้ค้อนดาวตกข้างขวาด้วยความคล่องแคล่วดุจเข็มปักดอกไม้ แหวกฝ่าช่องว่างของหานป๋อเข้าไปคกคามฝ่ายตรงข้ามถอยกายไปหลายก้าว พร้อมทั้งหวดค้อนดาวตกข้างซ้ายกลับหลัง

เสียงดังเมื่อค้อนดาวตกปะทะกับกล้องยาสูบอันหนึ่ง ย่อมเป็นกล้องขโมยชีวิตเอง

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮาฮาลอยตัวขึ้น เท้าซ้ายเตะใส่ศีรษะด้านหลังของมันตามสภาวะ

หานป๋อกรีดดาบเหยี่ยวออก คนเคลื่อนไหวตามตัวดาบ พุ่งโถมใส่อย่างหักโหม

เทพยุทธนารู้สึกว่า หานป๋อทุ่มเทพลังและจิตใจใส่ดาบนี้ ความกล้าแข็งของพลังสภาวะ บรรลุถึงขั้นสูงสุดยอด แม้ทราบว่าหากถลันหลบ ก็ต้องตกเป็นฝ่ายตั้งรับ เมื่อถึงเวลาคิดหนียังหนีไม่รอด แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีก ค้อนดาวตกทั้งซ้ายขวาควงเป็นม่านประกายผืนหนึ่ง ขณะเดียวกันก็เคลื่อนขวางออกไป ปากตวาดว่า

"มิใช่ตกลงว่าจะสู้กันตัวต่อตัวหรอกหรือ นี่นับเป็นผู้กล้าอันใด?"

โจรท่องโดดเดี่ยวตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ไม่เคยถือคำพูด ยิ่งมิใช่นักสู้ผู้กล้าอันใด เฒ่าประหลาดไม่รู้จักจำแนกแยกแยะผู้คน ยังโทษว่าผู้ใดได้?"

หานป๋อก็หัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกท่านสิบกว่าคนกลุ้มรุมจอมยุทธ์ล่างคนหนึ่งนับเป็นอะไร ยังบอกว่าเราจอมยุทธ์มิใช่ผู้กล้า ช่างน่าหัวร่อแทบตายแล้ว"

ภายใต้สภาพที่ฝ่ายหนึ่งอ่อนโทรมฝ่ายหนึ่งกล้าแข็ง ดาบเหยี่ยวพลันสาดประกายเย็นเยียบ ฟันใส่ค้อนดาวตกติดต่อกันเจ็ดดาบ

เมื่อเผชิญกับคู่หูอันดื้อด้านนี้ เทพยุทธนากระทั่งเวลาสำนึกเสียใจก็ไม่มี ได้แต่ต้านทานอย่างสุดชีวิต

ความแหลมคมรุนแรงของมันถูกกระบี่คลุมวรุณทอนไปก่อนหากเปลี่ยนเป็นเมื่อกาลก่อน ไม่แน่ว่าจะใช้ชีวิตแลกชีวิต คิดหวังมีชีวิตรอด แต่ตอนนี้กลับระย่นย่อต่อสภาวะจู่โจมของคู่ต่อสู้ทั้งสอง ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้กลับไป

ยามนั้นโจรท่องโดดเดี่ยวตกลงสู่พื้น ถลันวูบวาบอยู่รอบกายเทพยุทธนา ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามต้องรับมือกับสภาวะดาบดุจสายรุ้งของหานป๋อ ใช้กล้องขโมยชีวิตจู่โจมใส่ดั่งห่าฝน

หานป๋อยิ่งต่อสู้ยิ่งอาจหาญ ความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งแล่นเข้าสู่จิตใจ

มันมิเพียงลืมเลือนวัตถุเรื่องราวนอกต่อสู้ถึงกับลืมเลือนตัวเอง ไม่นำพากับความเป็นตาย จิตใจหลอมรวมกับสำนึก สำนึกตั้งมั่นที่จิตใจในสายตานอกจากศัตรูแล้ว ไม่มีวัตถุอื่นอีก

จิตสำนึกยืดขยายออกไปโดยไร้ที่สิ้นสุดแทบรับรู้ถึงความนึกถึงและสภาพของศัตรู

หานป๋อพลันรั้งดาบกลับหยุดยืนหยัด

ตามเหตุผลเทพยุทธนาสมควรหลบหนีไป อาศัยกล้องขโมยชีวิตของโจรท่องโดดเดี่ยวไม่อาจสกัดขัดขวางมันได้ แต่มันกลับรู้สึกว่าดาบเหยี่ยวของหานป๋อแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันอันเกรี้ยวกราดสะกดควบคุมมันแต่ไกล มิเพียงไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ ยังผนึกรวมพลังฝีมือ ตระเตรียมรับมือกับการจู่โจมของหานป๋อ

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ป๋อเอ๋อ* รีบมา"

พลางใช้กล้องขโมยชีวิต รุกไล่จนเทพยุทธนาต้องแบ่งแยกสมาธิไปรับมือ เพียงแค้นใจที่บิดามารดาไม่เพิ่มมือแก่มันอีกข้างหนึ่ง

ยอดฝีมือหาญหัก พอตกเป็นเบี้ยล่าง ก็ยากที่จะพลิกสถานะกลับคืน เทพยุทธนาตกอยู่ในสภาพอันเลวร้ายเช่นนี้เอง

หานป๋อกู่ร้องเบาๆ คนคล้ายผลัดกระดูกเปลี่ยนเค้าโครง เปลี่ยนเป็นเหี้ยมหาญดุร้าย ก้าวยาวๆ ออกไป ดาบเหยี่ยวยกชูขึ้นเหนือศีรษะคุกคามเข้าหาเทพยุทธนา

เทพยุทธนาเพียงเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ก็ขนลุกเกรียว มีความรู้สึกคล้ายกับเช่อจุนซิ่นฟื้นคืนชีพ ทำการต่อสู้ขั้นแตกหักกับมัน

ฝีเท้าของหานป๋อพอเหยียบลงบนพื้นหญ้า เพียงบังเกิดเป็นเสียงซ่าซ่าเบาๆ แต่พอกระทบโสตเทพยุทธนา กลับคล้ายสัญญาณทวงชีวิตของเทพมรณะ เปรียบกับกลองศึกกลางสมรภูมิ หมื่นม้าควบทะยานยังสั่นขวัญสะท้านวิญญาณยิ่งกว่า

ยามนี้หานป๋อเข้าสู่ภาวะไร้คนไร้เรา หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับสรรพวัตถุ

ม้วนภาพเทพประยุทธ์ไม่ได้ผุดขึ้นเป็นฉากๆ เช่นกาลก่อน หากแต่ผนึกรวมกับจิตวิญญาณของมัน ไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเราอีก

ไม่ว่าการยกมือวางเท้า ล้วนสอดคล้องกับหลักเหตุผลของฟ้าดิน ไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองครุ่นคิดมากความ

แม้แต่หานป๋อเองก็ไม่ทราบ หลังจากที่ค้นพบความลับในม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่บรรจุอยู่ในดาบเหยี่ยว จนบัดนี้มันค่อยย่อยสลายหมดสิ้น กลายเป็นของตัวเอง

---

* คำว่าเอ๋อตรงกับคำหนูของไทย

ขั้นตอนนี้มาโดยไม่รู้สึกตัว หากเค้นสมองครุ่นคิด กลับมิใช่ความสำเร็จขั้นแรกธรรมชาติ หานป๋อเนื่องจากมีนิสัยปล่อยตัวตามสบาย นอกจากหญิงงามแล้วไม่ต้องการสิ่งใด กลับบรรลุถึงขอบเขตขั้นสูงสุดของวิถีดาบโดยไม่ตั้งใจ

หานป๋อตวาดว่า

"โจรเฒ่าหลีกไป เราจอมยุทธ์ผู้เสเพลมาแล้ว"

พลางฟันดาบเหยี่ยวออก ด้วยท่วงท่าสภาวะที่หมื่นม้าเงียบเสียงสามเหล่าทัพแตกตื่นล่าถอย

โจรท่องโดดเดี่ยวจู่โจมออกอีกหนึ่งกระบวนท่า ค่อยเคลื่อนกายไปด้านหลัง

เทพยุทธนาถูกรังสีการฆ่าฟันของดาบเหยี่ยวครอบคลุมไว้ คิดหลบหนีก็ทำไม่ได้ ได้แต่สงบจิตใจ ใช้ค้อนดาวตกทั้งค่ออกอย่างดร้าย

ยามนั้นหานป๋อสะสมพลังสภาวะถึงที่สุด พลันคำรามก้องดาบใหญ่กลับกลายเป็นประกายรุ้งอันเจิดจ้าจับตา แหวกพุ่งใส่เทพยุทธนาประดุจนกบินร่อนมัจฉาพุ่งตัวลง ที่น่าประหลาดคือปราศจากสุ้มเสียงแหวกฝ่าอากาศอันใด

เทพยุทธนาทราบว่าดาบของฝ่ายตรงข้ามนี้เป็นสุดยอดของวิถีดาบ นอกจากปะทะแตกหัก ไม่มีวิธีคลี่คลายได้ จึงรวบรวมพลังซึ่งถูกทั้งสองลิดรอนไปกว่าครึ่งเข้าปะทะอย่างสุดกำลัง

เสียงตังคราหนึ่ง ประกายไฟแลบกระจาย

หานป๋อพลิ้วไปด้านหลังดุจขนนกอันเบาบาง

เทพยุทธนายืนหยัดกับที่เดิม ค้อนทั้งคู่ยกขึ้นถึงระดับอก ถลึงมองศัตรูคู่ต่อสู้

หานป๋อพุ่งถอยไปเกือบสองวา ค่อยหยุดยั้งยืนหยัด สบสายตากับฝ่ายตรงข้ามแน่วนิ่ง

เสียงโครมครามเมื่อค้อนดาวตกทั้งคู่ทยอยร่วงหล่นลงสู่พื้น แววตาของเทพยุทธนาหม่นหมองลง ใบหน้าขาวซีดดุจทองทา เสียงเช้งเมื่อหานป๋อสอดดาบคืนฝัก

พร้อมกับเสียงสอดดาบ เทพยุทธนาล้มหงายไปด้านหลัง ขาดใจตายจบชีวิตไป

เมืองฉางเต๋อ

ในตึกเลิศหรูทางทิศเหนือของตัวเมือง ไป่ฟางหัว เจี๋ยฝู เหลิงเอี้ยน เซียะฟงแห่งสำนักฉางไป่ รวบรวมข่าวสารของศัตรูที่ส่งมาจากสารทิศต่างๆ

การศึกที่ตึกตระกูลหานเมืองอู่ชาง ส่งผลกระทบต่อพวกมันอย่างใหญ่หลวง ต้องสูญเสียยอดฝีมือและทหารรักษาพระองค์ที่ไม่มีวันทดแทนได้จำนวนหนึ่ง

ชื่อเสียงเกียรติภูมิของล่างฟานหวินกับพรรคมังกรพิโรธถูกผลักดันขึ้นถึงจุดสูงสุด

ชาวยุทธจักรและค่ายสำนักที่ความจริงตอบรับคำเชิญของทางการเปลี่ยนเป็นถอนตัวล่าถอยคอยสังเกตการณ์แทน

หากปล่อยให้พรรคมังกรพิโรธตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ผลสุดท้ายยิ่งเลวร้ายสุดคาดคิด

พรรคมังกรพิโรธแผ่อิทธิพลกว่าเดิม ขณะที่กำลังหลักของบ้านเมืองวางอยู่ทางเหนือ เพื่อจัดการกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง ดังนั้นไป่ฟางหัวแม้ยังไม่ทุเลาจากอาการบอบช้ำ ยังมิอาจไม่รุดมายังเมืองฉางเต๋อเพื่อสั่งการ

เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด มิคาดมาถึงเมืองฉางเต๋อเพียงสองวัน ศัตรูก็สืบเสาะมา ใช้ฝีมืออันรวดเร็วดุจฟ้าร้องไม่ทันอุดหู จู่โจม

สังหารเทพยุทธนากับซ่งอี้ไป ไหนเลยไม่สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่พวกนาง

เจี๋ยฝูส่งเสียงไออย่างรุนแรง ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นขาวซีดดุจกระดาษ

ทุกผู้คนทราบว่ามันมิเพียงไม่ทเลาจากอาการบาดเจ็บที่ถูกฝ่ามือเจ้าอารามมุ่นเมฆฟาดทำร้าย อาการยังทรุดหนักลงตลอดเวลา ยิ่งมีจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียดกว่าเดิม

รอจนมันไอเสร็จสิ้น ไป่ฟางหัวหันไปกล่าวถามบริวารว่า

"ใต้เท้าเฉินไฉนยังไม่มา?"

บริวารนั้นตอบว่า

"พวกเราส่งคนไปเร่งรัดมันมาร่วมประชุมถึงสามครั้ง มันล้วนบ่ายเบี่ยงว่ากำลังเตรียมการจับกุมโจรกบฏ ครั้งสุดท้ายพวกเรากระทั่งพบหน้ายังไม่ได้พบหน้า"

ไป่ฟางหัวร้องโพล่งว่า

"ผิดท่า เฉินเซวี่ยนทรยศแล้ว"

ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

คราครั้งมือดีสังกัดกองทหารรักษาพระองค์ที่มายังเมืองฉางเต๋อมีเพียงสองพันนาย หากเฉินเซวี่ยนทรยศ สำหรับกับแม่ทัพใหญ่ที่กุมอำนาจทางทหารเช่นนี้ พวกนางอย่าว่าแต่คิดตอบโต้ กระทั่งคิดเอาตัวรอดยังมีปัญหา

เหลิงเอี้ยนกล่าวว่า

"เจี๋ยวจู่ (ประมุขนิกาย) กล่าวมีเหตุผล ไม่เช่นนั้นพวกเราไฉนค้นหาร่องรอยของโจรกบฏไม่พบ"

เซียะฟงกล่าวว่า

"ชิงลงมือก่อนเข้มแข็งกว่า พวกเราจับตัวเฉินเซวี่ยนไว้ ชิงอำนาจ

สั่งการมา หากชักช้าเกรงว่าสถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลง"

ไป่ฟางหัวมองดูแสงสว่างรำไรที่นอกหน้าต่าง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเราสายไปแล้ว เพียงเวลาชั่วข้ามคืน เฉินเซวี่ยนสามารถนำแม่ทัพนายกองท้องที่เมืองฉางเต๋อลุกฮือขึ้น มิหนำซ้ำพวกมันมีหานป่อและพวกหนุนหลัง พวกเราอาศัยอะไรปะทะแตกหักกับพวกมัน"

หลังจากเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวกับเจี๋ยฝูว่า

"ผู้เฒ่าเจี๋ย ท่านสามารถแนะนำฟางหัวควรทำอย่างไร?"

เจี๋ยฝูฝืนยิ้มอย่างอับจนปัญญา กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"พวกเราสมควรอาศัยทางบกจากไป เรียกระดมกำลังที่เมืองหลงหยาง ติดตามดูสถานการณ์แล้วค่อยตกลงใจ"

ไป่ฟางหัวถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"การศึกที่เมืองอู่ชาง ทำลายความมีเปรียบของพวกเราไปโดยสิ้นเชิง ทั้งเป็นเหตุให้ทัพเรือของฉีไท่ถูกโดดเดี่ยว ค่ำคืนนี้สามารถมีชีวิตรอดออกจากเมืองฉางเต๋อหรือไม่ ยังไม่ทราบชัด พวกท่านรีบออกเดินทาง ข้าพเจ้ายังจะไปพบคนผู้หนึ่ง"

ทุกผู้คนพอฟังล้วนตะลึงลานกับที่

ท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดของเมืองฉางเต๋อ จอดไว้ด้วยลำเรือมากมายนับไม่ถ้วน บนฝั่งอึกทึกวุ่นวาย กรรมกรส่วนใหญ่เริ่มขนถ่ายสินค้าบวกกับพ่อค้าแขกเหรื่อที่มารอคอยลำเรือ สะท้อนเห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองของตัวเมือง

ริมฝั่งทะเลสาบซึ่งปรากฏเสากระโดงเรือแน่นขนัดจอดไว้ด้วยเรือใหญ่ของทัพเรือหลายลำ ตำแหน่งนี้จัดทหารหมิงเฝ้ารักษา ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าใกล้

ที่ห่างไปมีเรือของทัพเรือแล่นลาดตระเวนตรวจตรา บรรยากาศเขม็งตึงเครียด

ในเรือหอสูงที่จอดเทียบฝั่ง มีอยู่ลำหนึ่งเป็นเรือแม่ทัพใหญ่ของเฉินเซวี่ยน หานป๋อและพวกซ่อนตัวอยู่ที่นี้รอฟังข่าวคราว

ทุกผู้คนกำลังรับประทานอาหารเช้าในห้องท้องเรือ เฉินเซวี่ยนก็รีบรุดกลับมา กล่าวว่า

"ไม่มีปัญหาแล้ว เราบอกต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ที่แท้ทุกคนล้วนถือหางเจ้าเอี้ยนอ๋องกับพรรคท่าน เพียงแต่ปรกติเก็บงำไว้ในใจ"

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางเชื้อเชิญมันนั่งลง กล่าวว่า

"ใต้เท้าเฉิงลำบากมากแล้ว วุ่นวายตลอดทั้งคืน นั่งลงรับประทานอะไรก่อนเถอะ"

เฉินเซวี่ยนไหนเลยมีอารมณ์ดื่มกิน กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ไป่เจี้ยวจู่และพวกคาดเดาออกว่าเรามีปัญหา ยามฟ้าสางลอบถอนตัวจากไป คาดว่าพวกมันจะเร้นกายไปยังเมืองหลงหยาง หากพวกเราใช้เส้นทางน้ำไล่กวดตาม รับรองว่าสามารถล้ำหน้าก่อนพวกมัน ชิงครอบครองเมืองหลงหยาง ค่อยจัดวางกำลังโจมตีพวกมัน"

ฟงสิงเลี่ยคิดกล่าวกระไร รองแม่ทัพของเฉินเซวี่ยนนามจาสือหลินก็รีบรุดเข้ามาด้วยสีหน้าประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ไป่ฟางหัวมาแล้ว ตอนนี้อยู่ที่ท่าเรือ บอกว่าต้องการพบหน้าพระยาจงฉินสักครา"

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบใหญ่ โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นางปีศาจนี้ไม่ทราบเล่นลวดลายอันใดอีก?"

ชิฉางเจิงกล่าวเสริมว่า

"ให้ข้าพเจ้าออกไปเชือดนาง พวกท่านจับตัวเสี่ยวป๋อเอาไว้"

ทุกผู้คนจับจ้องมองหานป๋อเป็นจุดเดียว หานป๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใต้เท้าทั้งหลายพี่ใหญ่ทุกท่านโปรดเมตตาละเว้น ในความเห็นข้าพเจ้า การมาของนางครั้งนี้ไม่มีเจตนาร้าย ข้าพเจ้าจะระวังป้องกันเอง ดว่านางคิดกล่าววาจาอันใด"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ไม่แน่ว่านางคิดแลกชีวิตตกตายตามกัน เป็นหยกศิลาล้วนแหลกลาญพร้อมกับท่าน เมื่อถึงเวลาเราจะมีคำว่ากล่าวกับน้องสาวทั้งหลายอย่างไร?"

จิงเฉิงเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสฟั่นโปรดวางใจ ไป่ฟางหัวจะอย่างไรยังมีเยื่อใยไมตรีต่อเสี่ยวป๋อ อย่าว่าแต่ตอนนี้ต่อให้กำจัดเสี่ยวป๋อไป ก็ไม่กระทบกระเทือนถึงสถานการณ์ใหญ่ นางไม่จำเป็นต้องขาดความยับยั้งชั่งใจถึงเพียงนี้ คาดว่านางมาเจรจาต่อรองมากกว่า"

ชิฉางเจิงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ไม่สิ้นเยื่อใยไมตรียิ่งย่ำแย่ สตรีพอหลงรักบุรุษผู้หนึ่ง จะไร้ซึ่งสติสัมปชัญญะ หากนางคิดพลีชีพบูชารัก เสี่ยวป๋อ...โอย"

ที่แท้มันถูกหานป๋อเหยียบใส่เท้าหนึ่ง

หานป๋อผุดลุกขึ้น ประสานมือกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายอย่าลืมว่าเราผู้เสเพลเป็นดาววาสนา ไม่เช่นนั้นภูตบดีไหนเลยยกบุตรีแก่ข้าพเจ้า ศิษย์พี่จิงเข้าใจข้อนี้ที่สุด จึงยินยอมให้ข้าพเจ้าไปพัวพันกับนางปีศาจนี้ เชิญเถอะ"

ทุกผู้คนอับจนปัญญา เหม่อมองดูเงาหลังหานป๋อหายลับกับห้องท้องเรือ

พอออกจากห้องท้องเรือ หานป๋อก็เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เมื่อบรรลุ

ถึงหัวเรือ เห็นไป่ฟางหัวบนฝั่งอยู่ท่ามกลางการเฝ้าจับตาดูขององครักษ์เฉินเซวี่ยนสิบกว่าคน กำลังยิ้มพลางโบกมือต่อมัน รู้สึกหัวใจร้อนวูบ ลอยตัวพ้นจากเรือ ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าหานป่อ

หญิงงามผู้เลอโฉมนางนี้ปราศจากท่าทีเดียดขึ้งอันใด เดินเข้ามารับหน้า คล้องแขนมันข้างหนึ่ง กล่าวด้วยความรักอันลึกล้ำว่า

"หานป่อ เดินเป็นเพื่อนผู้อื่นได้หรือไม่?"

หานป่อขณะจะตอบคำ ชายฉกรรจ์ที่คล้ายเป็นหัวหน้าองครักษ์ของเฉินเซวี่ยนผู้หนึ่งชิงกล่าวว่า

"พระยาจงฉิน พวกท่านมีคำพูดใด บอกกล่าวในที่นี้มิใช่สะดวกกว่าหรือ?"

หานป่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับไป่เจี้ยวจ่รู้จักกันมานาน มีคำพูดมากหลายไม่สะดวกกับการบอกกล่าวต่อหน้าผู้คน พวกเราไปแล้ว ขออย่าได้ติดตามมาแอบฟัง"

ชายฉกรรจ์นั้นอับจนปัญญา ได้แต่มองดูทั้งสองหายลับกับฝูงชน

ทั้งสองนิ่งเงียบงันไร้วาจา เดินช้าๆ ไปตามท้องถนนของท่าเรือสตรีงดงามหยาดเยิ้ม บุรุษองอาจหาญกล้า ทั้งแสดงท่าทีที่สนิทสนมผู้คนสัญจรล้วนเหลียวมองมา

ไป่ฟางหัวฉุดลากมันลดเลี้ยวเข้าถนนขวางเส้นหนึ่ง จากนั้นถลันเข้าสวนหลังของบ้านเรือนหลังหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เหตุใดผู้อื่นคิดร้ายต่อท่านหลายครั้งครา ท่านยังดีต่อผู้อื่นทั้งไว้วางใจถึงเพียงนี้?"

หานป่อบอกกล่าวตามตรงว่า

"อาจบางทีท่านมีรูปโฉมงามรัดรึง ทั้งรู้จักพะเน้าพะนอเอาใจ

ข้าพเจ้า เมื่อถูกท่านลอบทำร้ายรู้สึกไม่ยินดี แต่ชั่วพริบตาก็ลืมเลือน เพียงนึกถึงแต่ความดีของท่าน”

ไป่ฟางหัวหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“เฉินเหยาอันประเสริฐของท่านมิใช่กล่าวเตือนท่านว่า นางปีศาจเช่นข้าพเจ้าเชื่อถือไม่ได้หรอกหรือ ท่านกล้าไม่เชื่อฟังนาง?”

หานป๋อยื่นมือออกโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง ทรุดนั่งลงบนหินใหญ่ข้างป่าไผ่อันเงียบสงบ หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง กล่าวว่า

“ของวิเศษน้อยวันนี้มาหาข้าพเจ้า มีความในใจใดรีบบอกมาเถอะ ควรทราบว่าข้าพเจ้ารับรองว่าท่านจะไม่ลอบทำร้ายข้าพเจ้า โจรเฒ่าและพวกจึงยอมปลดปล่อยข้าพเจ้ามาพบท่าน ของวิเศษน้อยอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่ข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นหลังจากนี้เราผู้เสเพลไม่อาจสู้หน้าโจรเฒ่าได้”

ไป่ฟางหัวหัวร่องอหาย ค้อนมันวงหนึ่งแล้วกล่าวว่า

“ตอนนี้แม้ฆ่าท่าน ก็ไม่อาจกอบกู้สถานการณ์ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไหนเลยหักใจทำร้ายท่าน หลังจากปราชัยติดต่อกัน ฟางหัวท้อแท้ทอดอาลัย ไม่อาจปลุกปลอบเรี่ยวแรงแข็งขันอีกแล้ว”

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“ตันอี้หยูเมื่อเลือกท่านเป็นประมุขนิกาย คงดูคนไม่ผิด เหตุใดพอเพลี่ยงพล้ำก็ไม่อาจปลุกปลอบความเข้มแข็งขึ้น ท่านใช่คิดหลอกข้าพเจ้าอีกหรือไม่?”

ไป่ฟางหัวแอบอิงมันอย่างอ่อนล้า ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่าตัวเองเพียงเป็นหมากตัวหนึ่งของอาจารย์ ถูกนางหลอกใช้ให้สนับสนุนบุตรีและหลานชายของนาง ตอนที่อาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ความขัดแย้งทั้งหลายถูกสะกดเอาไว้ ตอนนี้ท่านอาจารย์ตายแล้ว ท่านผู้หญิงกงถือว่าเป็นไทเฮา ไหนเลยเห็น

พวกเราอยู่ในสายตา หากมิใช่พวกเรายังมีคุณค่าให้ใช้สอย คงถูกนางเชือดทิ้งเฉกเช่นตัดเนื้อร้ายไป ฉินเมิ่งเหยาร้ายกาจจริงๆ ล่วงรู้ถึงจิตเจตนาของท่านอาจารย์ หลังจากฆ่าท่านผู้เฒ่า ค่อยเดินทางกลับเรือนฌาน สำหรับกับพวกเรา นั่นจึงเป็นการรุกฆาต โอ ในโลกนอกจากผังปานกับล่างฟานหวิน ยังมีผู้ใดเป็นคู่มือของนาง?"

หานป๋อไม่เคยนึกถึงด้านที่ร้ายกาจของฉินเมิ่งเหยา พอได้ยินไป๋ฟางหัวเอ่ยถึง ค่อยทบทวนหวนนึก พบว่ามีเหตุผล ทุกความเคลื่อนไหวของนางเซียนผู้นี้มีเจตนาลึกล้ำ เพียงดูจากการที่นางพิชิตธรรมาจารย์อาทิตย์ เกลี้ยกล่อมฟางเยี่ยหวี่และหงอู่ฮ่องเต้ สลายสหพันธ์แปดสำนัก วางแผนกำจัดตันอี้หยู เพียงไม่กี่วันก็พลิกสถานการณ์กลับมา มาตรว่าไม่ยิ่งใหญ่เช่นล่างฟานหวินโค่นหมู่มารพ่ายแพ้ แต่ก็สอดคล้องกับหลักพิชัยสงครามที่ว่า "ผู้ชำนาญการศึกไม่มีเกียรติประวัติอันเกริกไกร"

ยอดหญิงเช่นนี้กลับเป็นภรรยาของเรา น่าเสียดายที่นางจากไปแล้ว

ไป๋ฟางหัวมองดูท่าทีอันกระหยิ่มยินดี ต้องกล่าวด้วยความหึงหวงว่า

"ท่านยามอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า ห้ามมิให้นึกถึงสตรีอื่นอีก"

หานป๋อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ยิ้มประจบกล่าวว่า

"อย่าได้คิดมากไป ข้าพเจ้าเพียงนึกชมเชยอยู่ในใจว่าท่านเห็นซึ้งปรุโปร่งนัก"

จากนั้นกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ฟางหัวใช่คิดถอนตัวออกจากนิกายบัญชาฟ้าเปลี่ยนเป็นเข้าร่วมกับพวกเราหรือ?"

ไป๋ฟางหัวหัวร่อคิก กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้ายอมจำนน ท่านจะตบแต่งข้าพเจ้าหรือไม่?"

หานป๋อนึกถึงซวีเยี่ยเวี่ยและพวก ต้องขมวดคิ้วกล่าวคำ "เรื่องนี้..." ไป่ฟางหัวหน้าหม่นหมองลง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากฟางหัวรักท่าน ไหนเลยสร้างความลำบากแก่ท่าน ซึ่งความจริงตอนนี้ผู้อื่นกระทั่งแต่งให้กับท่าน ยังไม่อาจปลุกปลอบจิตใจขึ้น ยิ่งไม่มีหน้าไปพบกับเวี่ยเอ๋อและภูตบดี คราครั้งนี้ผู้อื่นคิดมาบอกลาชายคนรัก หลังจากนี้ถอนตัวเร้นกาย ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการช่วงชิงภายในของราชวงศ์หมิงอีก"

หานป๋อยินดียิ่ง สวมกอดนางเอาไว้ กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องห่วงพะวงอีกแล้ว"

ไป่ฟางหัวเสนอจูบอันร้อนแรงต่อมัน เนิ่นนานค่อยกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านไยต้องตื่นเต้นและระวังป้องกันถึงเพียงนี้ ผู้อื่นยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บบอบช้ำ คิดทำร้ายท่านก็ไม่มีความสามารถเพียงพอ"

หานป๋อกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"คุณหนูไป่ดำเนินกลยุทธ์กลางรอยยิ้ม ยิ่งแสดงน้ำใจยิ่งอันตราย ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงอุ้มท่านขึ้นเตียง สมความปรารถนาแต่แรกแล้ว"

ไป่ฟางหัวทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฟางหัวได้แต่โทษว่าที่แล้วมาตัวเองประพฤติไม่ดี รอจนภายภาคหน้าเจ้าเอี้ยนอ๋องครองแผ่นดิน ผู้อื่นค่อยลอบมาหาท่านดีหรือไม่ เมื่อถึงเวลาไม่มีข้อขัดแย้งกัน ฟางหัวจะได้รับรักจากป๋อหลางอย่างเต็มที่"

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ที่แท้แม้แต่ท่านก็ไม่เข้าข้างจูหวินเหวิน?"

ไป่ฟางหัวกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ท่านผู้หญิงกงโปรดปรานฉีไท่กับหวงจื่อเฉิง จูหวินเหวินยิ่งไม่รู้ความ ทั้งที่ยังไม่ตั้งหลักมั่น กลับรุกโดยผลีผลาม หากฟางหัวสามารถตัดสินใจ จะรอจนผ่านการศึกที่เกาะร้างหลันเจียงแล้วค่อยลงมือ เมื่อถึงเวลาแผ่นดินตกเป็นของตัวเอง ไยต้องเกรงกลัวเจ้าเอี๋ยนอ๋องกับพรรคมังกรพิโรธ ตอนนี้กลับปะทะแตกหัก เท่ากับใช้จุดด้อยตัวเองต่อกรกับปมเด่นของศัตรู รอจนพรรคมังกรพิโรธตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ผลแพ้ชนะเท่ากับกำหนดแน่นอน เวลาที่เจ้าเอี๋ยนอ๋องบุกเข้านครหลวง อยู่ที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวถึงที่สุดไป่ฟางหัวยังคงเป็นคนคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตัว พอเห็นว่าไม่สามารถดำเนินการ ก็รุดมาแสดงจุดยืน ขอถอนตัวเร้นกาย ในสภาพเช่นนี้ไหนเลยพิฆาตเข่นฆ่านางได้ หากนางไม่ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ คงไม่อ่อนข้อถึงเพียงนี้

ครุ่นคิดส่วนครุ่นคิด แต่ในใจหานป๋อยังบังเกิดความรักเวทนา ยกมือลูบคลำแผ่นหลังหัวไหล่นาง กล่าวว่า

"ท่านยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บบอบช้ำ ไยต้องตรากตรำเดินทางมาถึงที่นี้?"

ไป่ฟางหัวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นส่วนที่ท่านผู้หญิงกงสร้างความท้อแท้ใจแก่ผู้คน ฟางหัวรับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส ต้องใช้เวลาพักรักษาตัวหกเดือนหนึ่งปี โอวันที่อยู่ภายในวัง ป๋อหลางไยต้องละเว้นชีวิตฟางหัว ตอนนั้นปล่อยให้ข้าพเจ้าตกตาย มิใช่รวบรัดหมดจดกว่าหรอกหรือ?"

หานป๋อกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเชื่อแล้วว่าท่านยอมถอนตัวออกจากการต่อสู้ช่วงชิง แต่ท่านใช่จะผละจากไป โดยไม่แยแสสนใจเจี๋ยฝูกับเหลิงเอี๋ยน

หรือ?"

ไป่ฟางหัวกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าพเจ้าเคยหารือกับอาจารย์อาเจี๋ย ท่านผู้เฒ่าถูกเจ้าอารามมุ่นเมฆฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ พลังฝีมือถดถอย คิดถอนตัวเร้นกาย เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บบอบช้ำ สวนเหลงเอยนุทอแททอดอาลัยทเฉนกุยเฟยผละจากไป ทุกวี่วันนึกเสียใจที่เหตุใดไม่ปล่อยวางทุกสิ่งติดตามนางไป ขอเพียงป่อหลางเมตตาละเว้นพวกมัน ฟางหัวก็ไม่ต้องห่วงพะวงอันใด"

หานป่อใช้ความคิดคำนึง ใคร่ครวญถึงความน่าเชื่อถือของคำพูดนาง

พวกมันความจริงกำหนดแผนการว่า จะไม่ปล่อยให้ศัตรูขบวนนี้มีชีวิตรอดกลับนครหลวง หากรับปากคำร้องขอของไป่ฟางหัว ภายหน้าพบว่าถูกนางหลอกลวงอีก ฉายานามของตนเองคงต้องเปลี่ยนเป็น "ตัวโง่งม" หานป่อแล้ว

หญิงงามนางนี้ที่แท้จริงจังหรือลวงหลอก บันดาลให้ผู้คนไม่อาจหยั่งคำนวณได้

ไป่ฟางหัวฉุดดึงมันลุกขึ้นยืน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากผู้อื่นหลอกท่านจริงๆ ก็ปล่อยให้ฟางหัวหลอกเป็นครั้งสุดท้าย ได้หรือไม่?"

หานป่อกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ตกลง หรือว่าข้าพเจ้าสามารถหักใจทนดูท่านถูกคนฆ่าตายได้?"

ไป่ฟางหัวโผเข้าอ้อมอกมันอีกครั้ง ยกสองมือโอบรอบคอมันกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ฟางหัวเบิกบานใจยิ่ง แต่มิใช่เป็นเพราะท่านรับปากคำร้องขอของผู้อื่น หากแต่ฟางหัวทราบว่าท่านยังรักถนอมข้าพเจ้าเช่นกาล

ก่อน"

หานป๋อหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า

"หากมีคนแอบฟังคำสนทนาของพวกเรา คงเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นคนทรยศขบถรัก"

ไม่ทันขาดคำ ที่ข้างหแว่วเสียงทางลมปราณของโจรท่องโดดเดี่ยวดังว่า

"ท่านแม้มิใช่คนทรยศขบถรัก แต่เป็นตัวโง่งมอันยิ่งใหญ่"

ไป่ฟางหัวเห็นหานป๋อมีสีหน้าประหลาดพิกล จึงกล่าวว่า

"ใช่เป็นพี่ใหญ่ฟั่นมาแล้วหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวพลันกระโดดลงจากต้นไม้ทิ้งตัวลงที่ข้างกายทั้งสอง แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"บิดาไม่มีบุญวาสนา หามีน้องสาวอันประเสริฐเช่นท่านไม่"

ไป่ฟางหัวผละจากหานป๋อ กล่าวเสียงราบเรียบดุจเดิมว่า

"พี่ใหญ่ฟั่นลงมือเถอะ ฟางหัวจะไม่ต่อสู้ขัดขืน"

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนใจยาว วางมือลงบนหัวไหล่หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านฆ่าเรา เราฆ่าท่าน ไยต้องเป็นเช่นนี้ ไป่เจี้ยวจู่ (ประมุขนิกายแซ่ไป่) เชิญออกเดินทางเถอะ"

หยดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"มีเงินทองใช้สอยหรือไม่?"

ไป่ฟางหัวผงกศีรษะรับ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป นิกายบัญชาฟ้าจะยุติความเคลื่อนไหววันใดที่ฟางหัวไม่อาจทนรับความคิดถึง ค่อยมาหาพวกท่านเถอะ"

พลางเกร็งกำลังลอยตัว ทิ้งตัวลงบนกำแพงล้อมนอกป่าไผ่ ค่อยหันกายมาคารวะ กล่าวว่า

"ก่อนนี้ฟางหัวลงมือล่วงเกิน ขอท่านทั้งสองอย่าได้ถือสาหาความ"

กล่าวจบถลันวูบก็หายวับ

หานป๋อเหม่อมองทิศทางที่นางหายสาบสูญบังเกิดความสะทกสะท้อนใจ

โจรท่องโดดเดี่ยวทอดถอนชมเชยว่า

"ไป่ฟางหัวยอดเยี่ยมยิ่ง พอเห็นว่าไม่อาจกระทำการต่อไปก็ถอนตัวกลางกระแสเชี่ยว นี่จึงเป็นสติปัญญาอันสูงส่ง"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่นับเป็นครั้งแรกที่ท่านไม่ได้ด่าว่านาง"

โจรท่องโดดเดี่ยวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิชาเสน่ห์หญิงของนางยังเหนือล้ำกว่าตันอี้หยู แม้ทราบว่านางกำลังหลอกลวง พวกเรายังยินยอมถูกหลอก เฉกเช่นตอนนี้เราเชื่อว่านางจะถอนตัวออกจากการศึกครั้งนี้ กลายเป็นตัวโง่งมร่วมกับท่าน"

หานป๋อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ การจับคู่กับเฒ่าโสโครกท่าน นับเป็นเรื่องราวอันสมใจ ซึ่งความจริงหากไม่มีน้ำหนักอยู่บ้าง ไหนเลยชักจูงหญิงงามมาหลอกทรัพย์สินของท่านและหลอกลวงความเป็นชายของเราผู้เสเพลได้ ทั้งยังถูกหลอกอย่างยินยอมพร้อมใจ"

โจรท่องโดดเดี่ยวถึงกับหัวร่อจนตัวงอ

หานป๋อฉุดดึงมือมันออกไป ทั้งสองฮัมบทเพลงเดินกลับไปยังท่าเรือ

การทรยศของเฉินเชวี่ยนสั่นสะท้านทั่วบ้านเมือง

กองเรืออันเกรียงไกรของจูหวินเหวิน ตกไปในมือเจ้าเอี้ยนอ๋อง กองกำลังทางน้ำที่เหลือไม่สามารถควบคุมแม่น้ำแยงซีเกียงได้ ฉีไท่บนเกาะมังกรพิโรธยิ่งโดดเดี่ยวไร้แรงหนุน

คราครั้งนี้ ไป่ฟางหัวรักษาดำพูด ถอนตัวเร้นกายพร้อมกับเจี๋ยฝ ไม่ทราบอยู่แห่งหนใด เหลิงเอี้ยนเพราะพลาดพลั้งติดต่อกันบวกกับถูกขุนนางที่ใกล้ชิดกับท่านหญิงกงและจูหวินเหวินกีดกัน ในที่สุดทำตามคำสั่งอาจารย์ สลัดละทิ้งทุกสิ่ง ออกตามหาเฉินกุ้ยเฟย ทหารรักษาพระองค์ในสังกัดย่อมแตกสานซ่านเซ็น บางคนถึงกับเข้าร่วมกับกองกำลังผสมที่นำโดยพรรคมังกรพิโรธ

มีแต่เซียะฟงแห่งฉางไป่นำผู้คนเจ็ดร้อยกว่าคนหลบหนีกลับนครหลวง จูหวินเหวินยามพิโรธโกรธกริ้ว ทรงปลดเซียะฟงออกจากตำแหน่งทางทหาร นับแต่นั้นปล่อยให้อย่างว่าง ไม่ทรงใช้สอยอีก

สำนักฉางไป่เสื่อมทรุดถึงที่สุด ชื่อเสียงพินาศย่อยยับ ถูกชาวยุทธจักรเย้ยหยันไยไพ

ตอนนี้จูหวินเหวินทรงฝากความหวังทั้งหมดที่ทัพใหญ่ซึ่งหลี่จิ่งหลงยกขึ้นเหนือไปปราบกบฏ

ผู้อาวุโสที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของนิกายบัญชาฟ้าผู้นี้ ถือราชโองการเดินทางถึงเมืองเต๋อโจวรวบรวมไพร่พลที่เหลือของเกิงปิ่งเหวินทั้งเรียกระดมกำลังจากทุกเส้นทาง รวมไพร่พลห้าสิบหมื่น ประจำอยู่ที่แควันเหอเจียน เปรียบกับกำลังพลยี่สิบหมื่นของเจ้าเอี้ยนอ๋อง แสดงว่าเหนือกว่าอย่างเทียบไม่ติด

ขณะเดียวกัน แม่ทัพรักษาแคว้นเหลียวตงนามอู่เกา ได้รับบัญชาจูหวินเหวิน นำกำลังบุกตีทัพเอี้ยนที่เมืองหย่งผิง เพื่อตรึงเจ้าเอี้ยนอ๋องไว้ เปิดโอกาสให้ทัพใหญ่ของหลี่จิ่งหลงบุกตีนครซุ่นเทียนซึ่งเป็นฐานที่มั่นของเจ้าเอี้ยนอ๋อง

วันนี้ที่วังเจ้าเอี้ยนอ๋องนครซุ่นเทียน เจ้าเอี้ยนอ๋องเรียกประชุมเหล่าแม่ทัพขุนนาง รับฟังข่าวสารซึ่งเยี่ยซู่ตงส่งมา

ยามนี้ขุนนางเฉินลิ่งฟางกลายเป็นคนสนิทของเจ้าเอี้ยนอ๋อง มีสิทธิ์เข้าร่วมประชุม นอกจากนั้นผู้เข้าประชุมยังมีเชิงเต้าเอี่ยน เซียะถิง สือ จางอี้และขนพลอีกคนหนึ่งนามถันเอียน รวมทั้งบตรชายของเจ้าเอี้ยนอ๋องอีกสองคน คือเสี่ยวเอี้ยนอ๋อง (เจ้าเอี้ยนอ๋องน้อย) จูเกาจื้อกับจูเกาสวี่

เยี่ยซู่ตงพอบรรยายขุมกำลังของทัพใหญ่หลี่จิ่งหลงจนจบความทุกคนล้วนมีสีหน้าวิตกกังวลมีแต่เชิงเต้าเอี่ยนที่ยังแย้มยิ้ม เจ้าเอี้ยนอ๋องจึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ศัตรูมีกำลังกล้าแข็งขึ้น หลี่จิ่งหลงก็กลิ้งกลอกราวภูตผี เหตุใดเต้าเอี่ยนท่านยังมีท่าทีถือดีไม่กลัวเกรง?"

เชิงเต้าเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูจากขุมกำลังของหลี่จิ่งหลง นับว่ากล้าแข็งกว่าเกิ่งปิ่งเหวินมากนัก แท้ที่จริงเต็มไปด้วยจุดอ่อน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยินดียิ่ง รีบถามไถ่รายละเอียด เชิงเต้าเอี่ยนกล่าวว่า

"ก่อนอื่นในกองทัพมีอยู่กว่าครึ่งเป็นไพร่พลที่หลงเหลือของเกิ่งปิ่งเหวิน ซึ่งสูญเสียกำลังขวัญแต่แรก ที่เหลือเป็นทหารที่เรียกระดมมาจากที่ต่างๆ ไม่มีความคิดต่อสู้ บวกกับหลี่จิ่งหลงเป็นขุนนางบุ๋นไร้ซึ่งบารมีในกองทัพ ท่ามกลางข่าวลือที่ปลิวว่อนเช่นนี้ ไม่ว่าพวกมันมีมากน้อยเท่าใด ต้องบังเกิดจิตคิดเป็นอื่น นี่เป็นข้อห้ามของนักพิชัยสงคราม ดังนั้นฝ่ายตรงข้ามคล้ายกล้าแข็งแท้ที่จริงอ่อนแอ"

จางอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านเชิงกล่าวถูกต้อง ตอนนี้จูหวินเหวินหวาดระแวงต่อผู้คน

ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักซีหนิงกับภูตบดี แม่ทัพคนสำคัญล้วนย้ายมาจากทางใต้ ทั้งวางกฎเกณฑ์เป็นชั้นๆ มิให้เหล่าแม่ทัพมีกำลังส่วนตัว ยากที่จะแปรพักตร์เช่นเฉินเซวี่ยน แต่เช่นนี้กลับลิดรอนประสิทธิภาพของกองทัพ กระทบถึงขวัญและกำลังใจของทัพหลี่จิ่งหลง"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังจากคำบอกเล่าของซู่ตง คราครั้งนี้หลี่จิ่งหลงหมายมั่นเอาชนะ สะสมเสบียงบำรุงไม่เพียงพอก็ผลีผลามขึ้นเหนือ ความรีบร้อนทุนหันเช่นนี้ นับเป็นข้อห้ามอีกประการหนึ่ง"

ขุนนางเฉินลิ่งฟางกล้ากล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า

"ปัญหาอยู่ที่ทัพใหญ่จากอู่เกาจากเหลียวตงเกือบยี่สิบหมื่นจ่อประชิดหย่งผิง หากหย่งผิงถูกตีแตกพวกเราเท่ากับเสียแขนข้างหนึ่งไหนเลยรับมือหลี่จิ่งหลงได้?"

เจ้าเอี๋ยนอ๋องแสดงว่าโปรดปรานขุนนางเฉินลิ่งฟางเป็นพิเศษ ซึ่งความจริงนับตั้งแต่เฉินลิ่งฟางที่ถนัดในการดูแลกิจการภายในมาถึงที่นี้ ก็ทำการปรับปรุงนครซุ่นเทียนจนเป็นระเบียบเรียบร้อย ได้รับความชื่นชมจากเจ้าเอี๋ยนอ๋องยิ่ง ยามนั้นกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"พวกเราลองฟังแผนอุบายของเต้าเอี่ยนดู"

เซิงเต้าเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าเฉินโปรดวางใจ การที่ไม่ทันหยั่งความยากง่าย ก็ล่วงลึกหวังผลประโยชน์ เป็นข้อห้ามของนักพิชัยสงครามเรา นครซุ่นเทียนเราสร้างโดยชาวมองโกล กำแพงสูงผนังหนาทึบ ด้านการเฝ้ารักษาปราศจากช่องโหว่ให้ฉกฉวย หลี่จิ่งหลงคิดปะทะแตกหัก พวกเราพานไม่ให้มันสมปรารถนา ขอเพียงถ่วงเวลาไปสักหลายเดือน ความหนาวจะมาเยือน ไพร่พลทางใต้ไม่อาจต้านทานน้ำค้างหิมะ บวกกับอยู่ห่างจากมาตุภูมิ ต่อให้มันมีพวกมากกว่านี้ ก็ไม่สามารถรับการบุกจู่โจมได้"

เจ้าเอี้ยนอ๋องหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“จากหลายข้อที่กล่าวมา เราสามารถชี้ขาดว่าทัพหลี่จิ่งหลงต้องพ่ายแพ้ เราจะบัญชาการศึกด้วยตัวเองคลายวงล้อมที่หย่งผิง หลี่จิ่งหลงพอฟังว่าเราออกจากนครซุ่นเทียน คงเข้าใจว่าเป็นโอกาสให้ฉกฉวย รีบยกกำลังมา”

พลางหันไปกล่าวกับเสี่ยวเอี้ยนอ๋องจูเกาจื้อว่า

“นครซุ่นเทียนขอมอบต่อเกาจื้อ เมื่อหลี่จิ่งหลงมาถึง ให้ตั้งรับถ่ายเดียว อย่าได้ออกไปสู้ศึก ขณะเดียวกันก็ถอนกำลังที่เฝ้าอยู่นอกเมืองกลับมา หลีกเลี่ยงจากการสูญเสียโดยไม่จำเป็น ขอเพียงเจ้าสามารถเฝ้ารักษาจนเรายกทัพกลับจากหย่งผิง เมื่อถึงเวลานั้นหลี่จิ่งหลงที่กรำศึกมานานไม่บังเกิดผล ทั้งถูกเราทอนความแหลมคมไป ดูว่ามันจะหนีเอาชีวิตรอดอย่างไร?”

เชิงเต้าเอี่ยนกล่าวว่า

“เต้าเอี่ยนขออนุญาตรั้งอยู่ช่วยเสี่ยวเอี้ยนอ๋องเฝ้านครซุ่นเทียน”

เจ้าเอี้ยนอ๋องผงกศีรษะเห็นพ้อง จากนั้นถามถึงสภาพของพรรคมังกรพิโรธ เยี่ยซู่ตงก็บอกเล่าโดยละเอียด

เซียะถิงสือกล่าวอย่างภาคภูมิว่า

“น้องสี่ของเราผู้นี้นับเป็นดาววาสนาอย่างแท้จริง กลับทำศึกประสบชัยตลอดแนว มีสภาพเฉกเช่นผ่ากระบอกไม้ไผ่”

เจ้าเอี้ยนอ๋องจูเกาจื้อแม้คับข้องใจ แต่ตอนนี้หานป๋อออกแรงแข็งขันให้กับมัน เรื่องของซวีเยี่ยเวี่ยก็ไม่อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลง ความเคียดแค้นจึงเจือจางไปตั้งแต่แรก

เชิงเต้าเอี่ยนทอดถอนชมเชยว่า

“ที่ร้ายกาจที่สุดคือตี้หวี่สือ กลับดำเนินแผนแยบคาย หลอกล่อข้าศึกไปติดกับหลายครา หากมีโอกาสสนทนาปราศรัยกับมัน คงเป็น

เรื่องราวอันสมใจ"

จูเกาสวี่ที่เป็นบุตรชายอีกคนหนึ่งของเจ้าเอี้ยนอ๋อง กล่าวว่า

"ตอนนี้พรรคมังกรพิโรธครองแม่น้ำแยงซีเกียง ไฉนยังไม่ตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นความสูงส่งของหวี่สือ อาศัยเกาะมังกรพิโรธลากฉีไท่ถลำลึกจนถอนตัวไม่ขึ้น หากฉีไท่รู้จักละทิ้งเกาะมังกรพิโรธ ถอยร่นมาตั้งรับที่เมืองเยี่ยโจว มิเพียงรักษาเมืองอู่ชางกับหวงโจวไว้ได้ กลับทำให้พรรคมังกรพิโรธตกอยู่ในสภาพอีหลักอีเหลื่อ ไม่ทราบรุกหรือถอยดี"

เซิงเต้าเอี่ยนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"แม่น้ำแยงซีเกียงเป็นเส้นเลือดหล่อเลี้ยงนครหลวง ตอนนี้ถูกพรรคมังกรพิโรธตัดขาด ทำให้ทรัพยากรของแดนเจียนหนันไม่สามารถลำเลียงสู่นครหลวง ไม่เช่นนั้นคราครั้งนี้หลี่จิ่งหลงคงไม่ขาดเสบียงบำรุงประการสำคัญคือการยึดครองแม่น้ำแยงซีเกียงของพรรคมังกรพิโรธ มีส่วนเสริมสร้างเกียรติภูมิของพวกเรา จูหวินเหวินต้องเฝ้าหวั่นวิตกว่ามีคนคิดแปรพักตร์"

ขุนนางเฉินลิ่งฟางถามเยี่ยซู่ตงว่า

"เรื่องลิดรอนอำนาจผู้ครองแคว้น ไม่ทราบจหวินเหวินมีความเคลื่อนไหวใดหรือไม่?"

เยี่ยซู่ตงตอบว่า

"หลังจากที่เกิ่งปิ่งเหวินรบแพ้ จูหวินเหวินมีเพียงชะลอการลิดรอนอำนาจผู้ครองแคว้น ยังจัดส่งทูตพิเศษไปเชื่อมสัมพันธไมตรีกับผู้ครองแคว้นที่เหลือ แต่ทุกคนล้วนวางเฉย ชมดูเหตุการณ์ไปก่อน มีแต่เจ้าหนิงอ๋องคล้ายหวั่นไหวคล้อยตาม ไม่ทราบว่ามันไฉนโง่เขลา

จนหลงเชื่อจูหวินเหวิน"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้เราทราบดี รอจนเราโค่นทัพของอู๋เกา จะแวะไปยังเมืองต้าหนิง เจ้าหนิงอ๋องเมื่อไร้น้ำใจเราก็ไร้คุณธรรม ไม่มีอันใดต้องกล่าวแล้ว"

เมื่อเป็นเช่นนี้ เยี่ยซู่ตงทราบว่าในผู้ใต้บังคับบัญชาของเจ้าหนิงอ๋อง มีคนลอบส่งข่าวต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง ค่อยคลายใจลง

เจ้าเอี้ยนอ๋องผุดลุกขึ้น กล่าวด้วยความฮึกหาญเต็มเปี่ยมว่า

"พวกเราจะยกทัพสู่หย่งผิง เมื่อกลับมาเสี่ยวป่อกับสิงเลี่ยและพวกสมควรแวะมาเยี่ยมเราแล้ว"

พลางกล่าวกับขุนนางเฉินลิ่งฟางว่า

"พวกเราในที่นี้มีน้ำแร่หลายสาย คุณภาพของน้ำหาเป็นรองน้ำแร่เซียนไม่ ท่านเฉินทำการจัดส่งน้ำแร่สักร้อยไหไปยังแดนมังกรพิโรธจำลอง ให้นางเซียนหญิงใช้ปรุงกลั่นสุรา หลังจากที่ตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ล่างฟานหวินจะได้มีสุราธารน้ำใสไหลรินหล่อเลี้ยงพยาธิสุราในท้อง พร้อมกับอวยพรให้ล่างฟานหวินพิชิตชัยที่เกาะร้างหลันเจียงคลายแรงกดดันให้กับยุทธจักรที่ถูกผังปานสะกดไว้นานปี"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน บังเกิดความฮึกเหิมอย่างเต็มเปี่ยม

เส้นทางแห่งชัยชนะแม้ยังอยู่ห่างไกล แต่ทั้งหมดกำลังมุ่งไปยังทิศทางนั้น

หลังจากที่ทัพเรือของเฉินเชวี่ยนเข้าร่วม กองกำลังผสมมีกำลังเพิ่มพูน ทั้งไม่ต้องห่วงพะวงหลังจึงเปิดฉากโจมตีเกาะมังกรพิโรธอย่างสุดกำลัง

ตี้หวี่สือไม่รีบร้อน เพียงจู่โจมรบกวนทหารหมิงบนเกาะมังกร

พิโรธทั้งวันและคืน จากนั้นทุกสองสามวันโจมตีอย่างรุนแรงคราหนึ่ง ทำลายแนวป้องกันของศัตรู ทอนกำลังขวัญของฝ่ายตรงข้ามไปทีละน้อย

ค่ำคืนนี้หลิงจ้านเทียนเพิ่งนำกำลังดำน้ำลงไปทำลายซี่กรงไม้ที่อยู่ชายฝั่งของศัตรูเป็นผลสำเร็จ เมื่อกลับถึงเรือแม่ทัพใหญ่ หานป๋อกับพวกซึ่งพักอยู่ที่เมืองฉางเตอสบกว่าวันพอดีเดินทางมาถึง

ภายใต้การเรียกประชุมของตี้หวี่สือ ชนชั้นผู้นำของกองกำลังผสมเข้าร่วมการประชุมครั้งสำคัญก่อนบุกตีเกาะมังกรพิโรธ

หลังจากนั่งเรียบร้อย ชิฉางเจิงกล่าวสัพยอกตี้หวี่สือกับซ่างกวนอิงว่า

"พวกท่านยอดเยี่ยมจริงๆ รอจนข้าพเจ้ากลับมาค่อยลงมือ"

ซ่างกวนอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมีหน้ามีตาถึงเพียงนี้หรือ? เพียงเพราะหวี่สือมีความคิดอ่าน จึงปล่อยให้ฉีไท่มีลมหายใจอีกเฮือกหนึ่ง"

ทุกผู้คนส่งเสียงร้องผสมโรงจนวุ่นวาย เหล่าเจี๋ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ทัพของฉีไท่กับหูเจี๋ยบนเกาะมังกรพิโรธล้วนอ่อนเปลี้ยทั้งถูกตัดขาดจากการติดต่อกับภายนอก แต่ละคนสิ้นเปลืองเสบียงจำนวนมาก นอกจากเฝ้ารอกำลังหนุนกับเสบียงบำรุงแล้ว ได้แต่งอมือรอความตาย หากเป็นเช่นนี้สืบไป ภายในไม่กี่เดือนพวกเราสามารถตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน โดยไม่ต้องสูญเสียไพร่พลแต่อย่างไร"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ผู้ใดมีความอดทนรอคอย มิใช่บอกว่ายังมีทางลับเข้าสู่ตัวเกาะอีกสองสายไม่ถูกพบเห็นหรอกหรือ ขอเพียงให้ข้าพเจ้านำกำลังลอบขึ้นเกาะ จากนั้นจู่โจมทั้งในนอก เพียงไม่กี่ชั่วยามก็สามารถนั่งดื่มสุราบนซากศพฉีไท่แล้ว"

หลิงจ้านเทียนทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดีที่คราครั้งนี้ผู้สั่งการมิใช่ปีศาจน้อยท่าน ไม่เช่นนั้นแม้พ่ายศึกยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด นี่แสดงว่าเป็นเหยื่อที่ฉีไท่ขุดล่อไว้ ท่านยังคิดฮุบกินหรือ?"

ชิฉางเจิงเกรงกลัวหลิงจ้านเทียนกับล่างฟานหวินที่สุด ดังนั้นปิดปากลง

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม่ทัพตี้มีพี่หลิงหนุนหลัง เหล่าชิทางที่ดีพินอบพิเทากว่านี้"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวเสริมว่า

"ยังคงให้พี่ตี้บอกแผนอุบายออกมาเถอะ"

หานป๋อปรบมือกล่าวว่า

"พวกเราปรบมือให้แก่ท่านเสนาธิการสักครา"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนใหญ่ หากเป็นคนที่ไม่ทราบความนัย ยังเข้าใจว่าพวกมันเล่นทายนิ้วมือดื่มสุรากัน ผู้ใดคาดคิดว่าเป็นเรื่องช่วงชิงความเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

ตี้หวี่สือหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พี่หานมีอารมณ์ขันนัก"

จากนั้นส่งเสียงกระแอม ค่อยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นับตั้งแต่พี่จิงไปยังเมืองฉางเต๋อ พวกเราก็เร่งปิดล้อมเกาะมังกรพิโรธ ทำให้ฉีไท่ไม่สามารถรับข่าวสารจากภายนอก ที่ทำเช่นนี้มีจุดประสงค์เพียงหนึ่งเดียว นั่นคือมิให้ฉีไท่กับหูเจี๋ยทราบว่าเฉินเซวี่ยนอยู่ฝ่ายพวกเราแล้ว..."

ทุกผู้คนเข้าใจในบัดดล ล้วนร้องชมเชยว่าเป็นแผนอันแยบคาย

จิงเฉิงเหลิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิน่าเล่าก่อนหน้านี้หวี่สือสั่งห้ามมิให้ทัพเรือของเฉินเซวี่ยน เข้าใกล้เกาะมังกรพิโรธ ตอนนั้นเรายังเข้าใจว่าท่านระแวดระวังมัน จนบัดนี้

ต่อยล่วงรู้ความนัย"

หานป่อยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"แผนอันรวบง่ายเช่นนี้ เหตุใดพวกเรานึกไม่ออก"

โจรท่องโดดเดี่ยวแค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"รวบง่าย? ก่อนที่ท่านจะไปยังเมืองฉางเต๋อ แม่ทัพตี้ก็เริ่มวางแผนเตรียมการ ตอนนั้นในสมองของท่านเพียงครุ่นคิดว่าจะไปยังเมืองฉางเต๋อ เที่ยวสตรีให้สมใจ"

ทุกผู้คนรับฟังจนหัวร่อออกมา

เจิ้นกวงเอี๋ยนกล่าวถามว่า

"ท่านตี้เตรียมปฏิบัติการเมื่อใด?"

ตี้หวี่สือยกมือยอมแพ้ กล่าวว่า

"พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย ขออย่าได้เรียกแม่ทัพตี้ท่านตี้อันใด ส่วนกำหนดเวลาลงมือ ย่อมแล้วแต่ปางจู่ (ประมุขพรรค) ตัดสินใจ"

ซ่างกวนอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไปของท่าน ไม่ว่าอันใดล้วนให้ข้าพเจ้าตัดสินใจ เพียงแต่ข้าพเจ้าสามารถทำหน้าที่เป็นผู้ประกาศแทน"

สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง แล้วกล่าวว่า

"ดูจากดินฟ้าอากาศตอนนี้ ภายในสิบวันจะเป็นวันท้องฟ้าโปร่ง พวกเราจะปฏิบัติการในวันนั้น ให้ฉีไท่เห็นทัพเรือของเฉินเซวี่ยนยกมา 'ช่วยเหลือ' โดยชัดตา เมื่อถึงเวลานั้นฉีไท่ต้องทุ่มเทเรือรบที่เหลืออยู่ห้าสิบกว่าลำออกมา เตรียมกลุ้มกระหนาบพวกเราทั้งหน้าหลัง อย่างนั้นจะเป็นเวลาบุกตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืนแล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวยกมือตบโต๊ะ สร้างความแตกตื่นแก่ทั้งหมดจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ โจรท่องโดดเดี่ยวพลันร้องว่า

"นำสุรามา พวกเราดื่มก่อนสิบจอก อวยพรให้เรือถึงสำเร็จ

กิจการ"

มีคำพังเพยว่าไว้ "ม้าถึงสำเร็จกิจการ" หมายความว่าม้าศึกพอบรรลุถึง ก็พบกับความสำเร็จ มันกลับดัดแปลงเป็น "เรือถึงสำเร็จกิจการ"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน คลื่นเสียงถ่ายทอดถึงทะเลสาบตั้งถิง

เจ็ดวันหลังจากนั้น กองกำลังผสมมิเพียงไม่เร่งโจมตีเกาะมังกรพิโรธ ทั้งยังถอนกองเรือไปกว่าครึ่ง แม้แต่เรือแม่ทัพใหญ่ก็ติดตามกองเรือไป

ฉีไท่เข้าใจว่ากำลังหนุนมาถึง ทำให้กองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธต้องแบ่งกำลังไปรับศึก ดังนั้นเตรียมการตอบโต้ ยิงปืนใหญ่ออกจากเกาะทั้งยังจัดส่งเรือรบออก คิดทำลายการปิดล้อมของกองกำลังผสม กองกำลังผสมกลับเป็นฝ่ายตั้งรับ เพิ่มความเชื่อมั่นต่อการคาดคิดสันนิษฐานของฉีไท่กว่าเดิม

ค่ำคืนนั้นหมอกหนาสลายคลาย ด้านทิศตะวันออกของเกาะมังกรพิโรธแว่วเสียงปืนใหญ่ดังครืนครั่น กองเรือของกองกำลังผสมมีอยู่กว่าครึ่งที่หันหัวเรือแล่นไปยังต้นเสียง

ฉีไท่ยังรอบคอบระมัดระวัง ตั้งทัพไม่เคลื่อนไหว เมื่อฟ้าสางสว่าง เห็นทัพเรือของเฉินเซวี่ยนปรากฏขึ้นบนน่านน้ำด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ สู้รบกับกองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธเป็นพัลวัน ในจำนวนนี้มีเรือหลายลำถูกกระสุนปืนใหญ่ยิงถล่มใส่ จนลุกไหม้ขึ้นมา

ฉีไท่ไหนเลยคาดคิดว่า ที่ลุกไหม้เป็นเรือเก่ากับเรือชำรุด ยิ่งคาดไม่ถึงว่าเฉินเซวี่ยนจะแปรพักตร์ ดังนั้นสั่งให้หูเจี๋ยอยู่เฝ้าเกาะมังกรพิโรธ ตนเองนำเรือรบใหญ่น้อยห้าสิบลำ ยกออกไปกลุ้มกระหนาบใส่กองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธ

เรือรบของกองกำลังผสมพรรคมังกรพิโรธที่เหลืออยู่ยี่สิบลำ

แสร้งเป็นขัดขวาง พอต่อสู้กันก็ปล่อยให้ฉีไท่ฝ่าวงล้อมออกไป

ยามนั้นหานป๋อ ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง โจรท่องโดดเดี่ยวและจิงเฉิงเหลิ่งล้วนรวมตัวอยู่บนเรือแม่ทัพใหญ่ของเฉินเซวี่ยน ปลอมเป็นองครักษ์ประจำตัวของเฉินเซวี่ยน พอเห็นเช่นนั้นยินดียิ่ง

ตี้หวี่สือบนเรือแม่ทัพใหญ่ของกองกำลังผสมออกคำสั่ง ถอนกำลังไปยังเกาะร้างหลันเจียง

เฉินเซวี่ยนย่อมไล่กวดตาม ชักจูงฉีไท่ติดตามไปด้วย

หลิงจ้านเทียน ซ่างกวนอิงกับตี้หวี่สือยืนเคียงคู่กันบนแท่นบัญชาการของเรือแม่ทัพใหญ่ เฝ้าดูฉีไท่รุดมาติดกับ

เรือรบกางใบกินลมเต็มที่ ฝ่ายหนึ่งหลบหนีฝ่ายหนึ่งติดตามไม่ถึงหนึ่งชั่วยามก็ผ่านเกาะร้างหลันเจียงไป

ทุกผู้คนมองดูเกาะร้างหลันเจียง ในใจล้วนบังเกิดเป็นรสชาติแปลกประหลาดประการหนึ่ง

ซ่างกวนอิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้ ไม่ทราบท่านอาล่างกำลังทำอะไร?"

หลิงจ้านเทียนกล่าวว่า

"คาดว่ากำลังฟังเหลียนซิ่วซิ่วดีดพิณร้องขับกล่อม พวกเราอยู่ที่นี้ต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย เขากลับดื่มสุราคลอเคลียกับหญิงงาม"

ตี้หวี่สือกลับจับตาดูสภาพของศัตรูกับฝ่ายตน พลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"คราครั้งนี้หากปล่อยให้ฉีไท่มีคนกลับไปยังเกาะมังกรพิโรธแม้สักคนเดียว เราตี้หวี่สือขอเปลี่ยนเป็นใช้แซ่ของบิดามัน"

ยามนั้นกองเรือของฉีไท่เข้าใกล้ทัพเรืออันเกรียงไกร ซึ่งประกอบด้วยเรือรบเกือบสองร้อยลำของเฉินเซวี่ยน ที่ด้านหลังเป็นเกาะร้างหลันเจียง

อาทิตย์ต้นฤดูร้อนสาดส่องหล้า น้ำทะเลสาบสะท้อนแสงอาทิตย์เป็นประกายสีทองระยิบระยับ จนผู้คนต้องหยีตาลงค่อยเห็นชัดตา

ตี้หวี่สือเห็นว่าถึงเวลาแล้ว จึงยิงพลุสัญญาณติดต่อกันเจ็ดครั้งส่งสัญญาณออกไป

เรือรบที่ซ่อนอยู่ข้างเกาะร้างหลันเจียง ภายใต้การนำของเหลียงชิวเว่ยจำนวนเจ็ดสิบลำแล่นปราดออกมา จู่โจมตลบหลังใส่ฉีไท่

ส่วนทัพเรือของเฉินเซวี่ยนกระจายกำลังออกเป็นรูปพัด หันหัวเรือกลับมาจัดการกับกองเรือของฉีไท่ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่ามากนัก

ในเสียงกลองศึกดังสะท้าน เรือรบของตี้หวี่สือเกือบร้อยลำก็หันหัวกลับ เข้าร่วมตะลุมบอนด้วย

พริบตานั้นสถานการณ์พลิกกลับกลาย ธนูไฟหินกระสุนปลิวเวียนว่อน ฉีไท่ปั่นป่วนรวนเร ไม่ทราบรับมือการโจมตีของฝ่ายใดดี

ฉีไท่เห็นเรือรบศัตรูตามหลังทัพเรือของเฉินเซวี่ยนมา ราวกับแหใหญ่ปากหนึ่งคลี่ใส่ แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังสะท้าน เรือรบฝ่ายตนเกิดเพลิงไหม้หลายลำ ยังถูกหินใหญ่ถล่มจมลงอีกจำนวนหนึ่ง ถึงกับหน้าขาวซีดไร้สีเลือด

เหล่าแม่ทัพนายกองที่ข้างกายล้วนยืนตะลึงลาน ไม่ทราบรับมือกับเหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหันนี้อย่างไร

ฉีไท่กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เฉินเซวี่ยนอันชั่วช้า เราต้องสับเจ้าเป็นหมื่นท่อน"

ที่หัวเรือบังเกิดเสียงแผดร้องดังขึ้น ที่แท้ทัพหน้าของเฉินเซวี่ยนคุกคามเข้าใกล้ ระดมยิงธนูใส่ดุจห่าฝน

ในเหล่าแม่ทัพนายกองมีคนร้องว่า

"ท่านแม่ทัพใหญ่ ฉวยโอกาสที่ศัตรูยังไม่โอบกระชับเข้ามา..."

ฉีไท่ตวาดคำ "หุบปาก" กวาดตาสำรวจมองเห็นทิศทางที่มุ่งสู่

เกาะมังกรพิโรธ เต็มไปด้วยเรือรบของศัตรู คงเหลือมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือยังมีหนทางหลบหนี แต่หากรีรอลังเล ช่องว่างนี้จะถูกอุดไป จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ถอนกำลังในบัดดล"

เหล่าแม่ทัพนายกองคิดหนีเอาชีวิตรอด ดังนั้น "ร่วมแรงร่วมใจ" กันล่าถอย

หลิงจ้านเทียนบนเรือแม่ทัพใหญ่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ดูว่าฉีไท่ท่านหนีไปได้ไกลเท่าใด?"

ยามนั้นทัพหน้าของเฉินเซวี่ยนเคลื่อนขวางตัดผ่ากองเรือของฉีไท่ ทั้งยังซัดขว้างเชือกตาขอออก ยึดเกี่ยวเรือของศัตรูไว้ อาศัยห่าธนูยิงคุ้มกัน บุกขึ้นเรือรบศัตรู กลายเป็นต่อสู้ระยะประชิดติดพัน

คนของฉีไท่ไม่มีความคิดต่อสู้ พากันกระโดดลงทะเลหนีเอาชีวิตรอด บ้างก็ทิ้งอาวุธยอมจำนน

เรือแม่ทัพใหญ่ของฉีไท่อยู่ภายใต้การคุ้มกันของเรือรบสิบกว่าลำ พุ่งฝ่าวงล้อมออกไป แต่อยู่ในสภาพชำรุดเสียหาย บ้างถูกก้อนหินทุ่มใส่ตัวเรือ บ้างถูกธนูเพลิงยิงลุกไหม้ ในจำนวนนั้นมีอยู่สามลำเสียหายใหญ่หลวง ถูกเหลียงชิวเว่ยไล่กวดตามมา เข่นฆ่าโดยไม่ยั้งมือ

ตี้หวี่สือแบ่งเรือรบเก้าสิบกว่าลำเป็นห้ากลุ่มเปิดฉากไล่ล่า โจมตีเรือของศัตรูที่แล่นหลบหนีจนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน จมลงทีละลำ

หลังจากไล่กวดเป็นระยะทางสามสิบกว่าลี้ ในที่สุดเรือแม่ทัพใหญ่ของฉีไท่ถูกยิงถล่มลุกไหม้ มันเห็นผิดท่าก็ลงเรือเร็ว หลบหนีเข้าหาฝั่งราวสุนัขสูญเสียเจ้าของ

จนบัดนี้กองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธพิชิตชัยขั้นเด็ดขาด

ยามใกล้สนธยา เฉินเซวี่ยนนำกองเรือที่บรรทุกเต็มไปด้วย

มือดีของกองกำลังผสมพรรคมังกรพิโรธ สร้างสถานการณ์ว่าเป็น "ฝ่ายรบชนะ" พรรคมังกรพิโรธแล่นกลับเกาะมังกรพิโรธ

หูเจี๋ยไหนเลยล่วงรู้ว่าเป็นแผนอุบาย สั่งคนเคลื่อนซี่กรงไม้ปลายแหลมที่ปิดกั้นเกาะ ให้การต้อนรับกองกำลังผสม

เรือพอจอดเทียบท่า เฉินเซวี่ยนอยู่ภายใต้การห้อมล้อมของชิฉางเจิงและพวกที่ปลอมเป็นทหารคนสนิทขึ้นเกาะมังกรพิโรธที่จากมานานวัน

หูเจี๋ยนำเหล่าแม่ทัพนายกองออกมาต้อนรับ
ทั้งสองฝ่ายพบกันที่ท่าเรือ หูเจี๋ยพลันกล่าวอย่างสงสัยใจว่า
"เหตุใดใต้เท้าฉียังไม่กลับมา?"
เฉินเซวี่ยนพลันตวาดว่า
"หเจี๋ยรับราชโองการ"

หูเจี๋ยและพวกตื่นตระหนกยิ่ง พากันคุกเข่าลง เฉินเซวี่ยนแสร้งเป็นอ่านราชโองการว่า

"ด้วยทรงดำริว่า หูเจี๋ยได้รับมอบหมายหน้าที่สำคัญ กลับไม่ทำงานสนองพระเดชพระคุณ มีใจละโมบโลภมาก ขาดซึ่งสติปัญญา ถือทิฐิอารมณ์ เพียงชมชอบชนชั้นที่ประจบสอพลอ ใช้สอยคนต่ำช้าเป็นเหตุให้รบแพ้ติดต่อกัน นำความอัปยศมาสู่ประเทศชาติ..."

ราชโองการฉบับนี้ทั้งยืดยาวทั้งรุนแรง กล่าวโทษหูเจี๋ยต่างๆ นานา เมื่อท่องอ่านถึงกลางคัน เหล่าผู้นำกองกำลังผสมล้วนขึ้นจากเรือควบคุมจุดต่างๆ ของท่าเรือเอาไว้

หูเจี๋ยและพวกไหนเลยทราบว่าเป็นราชโองการปลอม ทุกคนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย หูเจี๋ยขณะจะร้องโอดครวญว่าถูกปรักปรำ พลันได้ยินเฉินเซวี่ยนร้องดังๆ ว่า

"ความผิดทั้งหลายสุดที่จะให้อภัยผ่อนผัน ข้าพระราชทาน

กระบี่อาญาสิทธิ์แก่ขุนนางตูตูเชียนสื่อเฉินเซวี่ยน ให้ประหารชีวิตหูเจี๋ยในทันที"

หูเจี๋ยแตกตื่นจนกระโดดปราดขึ้น ร้องคำ "ว่ากระไร?" หานป๋อซึ่งมาถึงข้างกายมันตั้งแต่แรกชิงทิ่มนิ้วมือใส่ใต้ซอกแขนมัน กล่าวว่า

"ถูกประหารชีวิตเพียงแค่ศีรษะหลุดจากบ่า แม่ทัพหูไยต้องแตกตื่นลนลานปานนี้?"

โจรท่องโดดเดี่ยวที่อยู่อีกด้านหนึ่ง หัวร่อพลางกล่าวว่า

"แม่ทัพหูยังมีฝีมือปราดเปรียวถึงเพียงนี้ เราผู้เป็นสหายเก่าสมควรดื่มสุราเพิ่มอีกสองจอก"

หูเจี๋ยค่อยทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ถูกทั้งสองหิ้วปีกจากไป ที่หลงเหลือยังไม่มีผู้ใดกล้าลุกขึ้นมา

เฉินเซวี่ยนพับเก็บ "ราชโองการ" ตวาดว่า

"ครั้งนี้ฝ่าบาทเพียงลงโทษหูเจี๋ยคนเดียว นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณใหญ่หลวง พวกท่านยังไม่กล่าวขอบพระทัยอีก?"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"หูเจี๋ยผิดที่เป็นน้องของหูอุ้ยหยง หากพวกเจ้าสามารถกระทำความดีความชอบลบล้างความผิด เรารับรองว่าหลังจากนี้พวกเจ้าจะได้เลื่อนตำแหน่ง เสพสุขวาสนาไม่สิ้นสุด"

เหล่าแม่ทัพนายกองรีบกล่าวขอบพระทัย

ตี้หวี่สือเดินถึงด้านหลังเฉินเซวี่ยน กระซิบบอกว่า

"ถึงเวลาเจรจากับพวกมันแล้ว"

เฉินเซวี่ยนผงกศีรษะรับคำ หวนนึกถึงในสถานการณ์เช่นนี้คนเหล่านี้ไหนเลยไม่ยอมจำนนอีก?

แสงอาทิตย์ลำสุดท้ายหายลับกับผิวทะเลสาบ จันทร์กระจ่างลอยพ้นจากเส้นขอบฟ้าขึ้นมาแทนที่ บ่งบอกว่าเกาะอันสวยงามแห่งนี้

ตกไปในมือของพรรคมังกรพิโรธอีกครั้ง

ข่าวตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน ใช้นกพิราบปราดเปรียวพันลี้ส่งต่อเป็นทอดๆ สิบสองวันให้หลังถูกส่งถึงมือซ่งหนัน ซึ่งพำนักอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ นอกนครซุ่นเทียนแห่งหนึ่ง

ยามนี้หลี่จิ่งหลงหรืออีกนัยหนึ่งคือพุทธนอกรีตจงจุงอิ๋วหลงกลของเจ้าเอี้ยนอ๋อง เข้าใจว่าสามารถยึดครองนครซุ่นเทียนโดยง่ายดายไม่ทันสะสมเสบียงบำรุงอย่างเพียงพอ ก็ยกทัพขึ้นเหนือ จ่อประชิดนครซุ่นเทียน

เสี่ยวเอี้ยนอ๋องจูเกาจื้อที่อยู่ภายใต้คำแนะนำของเซิงเต้าเอี่ยนจัดวางกำลังเฝ้ารักษาเมือง ไม่ออกไปต่อกรด้วย

หลี่จิ่งหลงแม้มีฝีมือสงเยี่ยม แต่ด้านยุทธศาสตร์การรบยังสู้เซิงเต้าเอี่ยนไม่ได้ บวกกับใช้สอยไพร่พลที่เพิ่งรบแพ้ ขาดขวัญและกำลังใจ เมื่อเผชิญกับกำแพงเมืองอันแข็งแกร่ง กลับอับจนปัญญากลายเป็นสู้รบยืดเยื้อเรื้อรัง

เจ้าเอี้ยนอ๋องที่กรีธาทัพสู่เมืองหย่งผิงกลับประกาศศักดายิ่งใหญ่ขับไล่ทัพเหลียวตงของอู่เกาล่าถอย จากนั้นยกทัพบุกตีเมืองต้าหนิงคร่ากุมตัวเจ้าหนิงอ๋องไว้ ผนวกไพร่พลแปดหมื่นของมันเข้าเป็นของตนเอง ค่อยยาตราทัพกลับนครซุ่นเทียน

ซ่งหนันเพื่อสะดวกกับการรับส่งข่าวสาร จึงออกจากนครซุ่นเทียนมาพักอาศัยอยู่ที่นี้ ยามนี้ทั้งรับทราบข่าวพรรคมังกรพิโรธตีชิงเกาะกลับคืน ทั้งทราบจากบริวารว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องเคลื่อนทัพกลับมาพร้อมกับชัยชนะ รีบนำมือดีพรรคมังกรพิโรธที่ติดสอยห้อยตามทั้งสิบกว่าคน ควบม้าไปส่งข่าวต่อเจ้าเอี้ยนอ๋อง

หลังจากเดินทางสองวันสองคืน ในที่สุดพบกับทัพหน้าของ

เจ้าเอี้ยนอ๋อง ซึ่งนำโดยขุนพลจางอี้

จางอี้ยินดียิ่ง ร้องว่า "ฟ้าส่งเสริมท่านอ๋องเรา" ใช้คนนำซ่งหนันและพวกรุดสู่ค่ายที่มั่นเจ้าเอี้ยนอ๋องที่อยู่ห่างสามสิบลี้

ระหว่างทางเห็นค่ายทหารตั้งเรียงราย ธงทิวปลิวไสว ทุกผู้คนคึกคักเข้มแข็ง เต็มไปด้วยขวัญและกำลังใจ

เจ้าเอี้ยนอ๋องกำลังตรวจเยี่ยมผู้ใต้บังคับบัญชา โดยมีองครักษ์คนสนิทตามอารักขา พอเห็นซ่งหนันรุดมา ก็หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ดูจากสีหน้าอันยินดีของพี่ซ่ง คงตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืนได้แล้วกระมัง?"

ซ่งหนันพลิกตัวลงจากหลังม้า คุกเข่าลงกับพื้นหญ้าข้างค่ายทหาร รายงานว่า

"ท่านอ๋องปราดเปรื่องนัก เกาะมังกรพิโรธถกตีชิงกลับคืนตั้งแต่สิบห้าวันก่อน ฉีไท่สูญเสียกำลังพลทั้งหมด หลบหนีกลับนครอิ๋งเทียนฝูแต่ผู้เดียว หูเจี๋ยถูกประหารชีวิต มีไพร่พลยอมจำนนหกหมื่นนาย ล้วนพึ่งพาบารมีท่านอ๋องทั้งสิ้น"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยินดียิ่ง กระโดดลงจากหลังม้า ประคองซ่งหนันขึ้นมา ขณะจะกล่าววาจา ในค่ายทหารซ้ายมือบังเกิดความปั่นป่วน ที่แท้มีพลทหารนายหนึ่งเป็นโรคปัจจุบันทันด่วน เพื่อนพ้องเตรียมจัดส่งไปรับการรักษากับแพทย์ทหาร

เจ้าเอี้ยนอ๋องไม่ทันสนทนากับซ่งหนัน รุดไปอุ้มพลทหารนั้นขึ้นบนหลังม้าตัวเอง กล่าวกับขุนพลรอบข้างว่า

"คนผู้นี้ไม่สบายเพราะเรา เราต้องรักษาพยาบาลมัน และเลื่อนตำแหน่งให้"

จากนั้นส่งทหารคนสนิทส่งมันไปรับการรักษาที่ค่ายแม่ทัพใหญ่ สร้างความตื้นตันใจแก่ทุกผู้คนยิ่ง

เจ้าเอี้ยนอ๋องจูงมือซ่งหนัน ตรวจตราค่ายทหารซึ่งทอดยาวไปหลายลี้ ปากกล่าวว่า

"เจ้าชีวิตองค์ก่อนมักรับสั่งให้ถือราษฎรเป็นพื้นฐาน แต่หากคิดครองแผ่นดิน นอกจากต้องถือราษฎรเป็นพื้นฐาน ยังต้องถือไพร่พลเป็นพื้นฐาน ไม่เพียงแสดงความเห็นอกเห็นใจเบื้องล่าง มิหนำซ้ำทุกครั้งที่ออกศึก ต้องนำหน้าไพร่พล ไม่กลัวห่าธนูอาวุธ ทุกเหล่าทัพจึงยอมชายชีวิตให้"

เห็นซ่งหนันให้ความสนใจกับการวางมาตรการรอบนอก จึงกล่าวว่า

"ฟังว่าหลี่จิ่งหลงกลัวตายยิ่ง เมื่อไปถึงสถานที่หนึ่ง ต้องขุดคูลึกสร้างเชิงเทินตั้งค่ายทหาร ไพร่พลทหารไม่ได้พักผ่อนตลอดทั้งคืน หลังจากสร้างแนวป้องกันเสร็จสิ้น ฟ้าก็ร่างสางสว่าง ต้องเคลื่อนออกศึก สร้างความอ่อนเปลี้ยแก่ไพร่พล ตัดพ้อดังอึงมี่ ส่วนเราให้ความสำคัญกับข้อมูลข่าวสาร สมมติเช่นตอนนี้ถือค่ายทหารเป็นเชิงเทียนป้องกัน ไพร่พลสามารถพักผ่อนออมกำลัง ใช้เรี่ยวแรงกับการสู้รบสถานเดียว"

ซ่งหนันทอดถอนใจกล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่า เหตุใดเจ้าเอี้ยนอ๋องสู้รบคราใดล้วนได้ชัย เพราะว่าทุกเหล่าทัพยอมรับใช้ท่านอ๋องนั่นเอง"

เจ้าเอี้ยนอ๋องแม้ทราบว่าซ่งหนันเป็นคนติดต่อประสานงานของพรรคมังกรพิโรธ แต่เนื่องจากตนเองมีภารกิจวุ่นวาย ไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของมันสักเท่าใด ที่แล้วมามอบหมายให้ขุนนางเฉินลิ่งฟางกับเซิงเต้าเอี่ยนเป็นฝ่ายติดต่อกับมัน ยามนี้เห็นซ่งหนันนำข่าวดีที่ตนเองเฝ้ารอคอยมาแจ้งให้ทราบ จึงมีจิตใจเบิกบาน สอบถามความเป็นมาของอีกฝ่าย ค่อยทราบว่าซ่งหนันเกิดจากตระกูลขุนนาง น้องสาวยังแต่งให้

กับชิฉางเจิง ดังนั้นให้ความสำคัญแก่มันกว่าเดิม บวกกับบังเกิดความสงสัยอยากรู้ถามว่า

"ตี้หวี่สือถนัดในการจัดสรรกำลัง เมื่อมอบหมายให้พี่ซ่งมายังที่นี้ แสดงว่าพี่ซ่งเหมาะสมกับการรับหน้าที่นี้แล้ว"

ซ่งหนันทราบว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวอ้อมค้อม แท้ที่จริงเพียงถามว่าตนเองมีขีดความสามารถอันใด จึงรับหน้าที่สำคัญเช่นนี้ ยามนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอ่อนแอไร้ความสามารถ ความสำเร็จเพียงหนึ่งเดียวคือวิชาหมากล้อม แม่ทัพตี้มักบอกว่าวางหมากเฉกเช่นเดินทัพ อาจบางทีเห็นถึงข้อนี้จึงส่งข้าพเจ้ามาทำงานนี้ ดีที่ไม่ใช้ให้ข้าพเจ้าออกศึกจริงๆ ไม่เช่นนั้นคงสร้างความผิดหวังแก่เขา หลายเดือนมานี้นอกจากรับส่งข่าวสารทั้งสองแห่ง ยังประสานงานกับการเดินเรือของนายผู้เฒ่าหาน จัดส่งเสบียงและยุทโธปกรณ์ทางเส้นทางบกไปยังจุดต่างๆ ดีที่มีผู้เฒ่าเฉินช่วยดูแล จนบัดนี้ยังไม่เกิดความผิดพลาดอันใด"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ที่แท้พี่ซ่งดูแลเรื่องการจัดส่งเสบียงบำรุงให้กับผู้เฒ่าเฉิน มิน่าเล่าจึงเป็นระเบียบเรียบร้อยถึงเพียงนี้ ไม่ทราบพี่ซ่งมีความสนใจงานจัดส่งเสบียงและยุทโธปกรณ์ให้กับเราหรือไม่ เรากำลังปวดเศียรเวียนเกล้ากับเรื่องนี้พอดี"

ซ่งเม่ยถือกำเนิดจากตระกูลขุนนาง ได้รับการฝึกอบรมเรื่องรับราชการตั้งแต่เล็ก พอฟังยินดียิ่ง รีบคุกเข่าลงกล่าวขอบคุณ

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านซ่งส่งสารถึงเกาะมังกรพิโรธ ให้สิงเลี่ยเดินทางมายังนครซุ่นเทียน เพื่อที่เราจะได้ทำตามคำมั่นสัญญากู้ชาติให้กับมัน ยังมีดูว่าหานป๋อกับเหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) สองคู่หูยอมแวะมาเยี่ยมเราที่นคร

ซุ่นเทียนหรือไม่ ในผู้คนทั้งหมดคงมีแต่คนทั้งสองที่ปลีกตัวมาได้"

ซ่งหนันรีบผงกศีรษะรับคำ

เจ้าเอี้ยนอ๋องบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ คาดว่าเมื่อฟงสิงเลี่ยและพวกเดินทางมาถึง หลี่จิ่งหลงสมควรถูกขับไล่กลับไปยังบ้านเกาแล้ว

ศาบาหมี่หลางเหิ่ง

เมื่อจดหมายเชิญของเจ้าเอี้ยนอ๋องส่งถึงเกาะมังกรพิโรธ เจ้าเอี้ยนอ๋องก็กลับถึงนครซุ่นเทียนผนึกกำลังกับกองกำลังรักษาเมือง กลุ้มกระหนาบใส่ศัตรูผู้รุกราน

ทัพหลี่จิ่งหลงที่ประกอบด้วยไพร่พลทางใต้เป็นหลักไม่อาจต้านทานได้ หลี่จิ่งหลงถือกำเนิดจากฝ่ายมาร มีนิสัยเห็นแก่ตัว พอเห็นผิดท่าชิงหลบหนีก่อน หนีไปยังเมืองเต๋อโจว

ทัพใหญ่เห็นผู้บัญชาการศึกหลบหนี ยังมีผู้ใดไม่รักชีวิตล้วนแตกฮือหลบหนี หรือวางอาวุธยอมจำนน

ยามนั้นเกาะมังกรพิโรธกลับคืนสู่ความสงบ ไพร่พลที่ยอมจำนนถูกส่งไปยังเมืองเยี่ยโจว หวงโจว อู่ชางเข้าสังกัดกองทัพเจ้าเอี้ยนอ๋องแทน ตอนนี้ทุกผู้คนเห็นว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องจึงเป็นโอรสสวรรค์ที่แท้จริง ประกอบกับตี้หวี่สือใช้วิธีการอันละมุนละม่อม เหล่าไพร่พลที่ยอมจำนนล้วนไม่มีจิตคิดเป็นอื่น

พรรคมังกรพิโรธระดมกำลังสะสางสภาพความเสียหายบนเกาะ รักษาป้อมเชิงเทินที่ยังใช้การได้ไว้สร้างท่าเรือขึ้นใหม่ เสริมแนวป้องกันจนปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจม

คนในครอบครัวที่อพยพไปยังแดนมังกรพิโรธจำลองเป็นเวลานานทยอยกลับคนสู่รวงรัง บนเกาะกลับคนสู่ความครึกครื้นดุจเดิม

ที่สร้างความลิงโลดยินดีแก่คนของพรรคมังกรพิโรธคือ ขณะที่ตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืน สามารถคร่ากุมหมอใหญ่ฉัง ซ่างกวนอิงคุมขังศัตรูสังหารบิดาผู้นี้อยู่ในคุก ทั้งจี้จุดเส้นชีพจรของมัน ไม่ให้มันฆ่าตัวตาย ได้แต่รอรับการจัดการสถานเดียว

เที่ยงวันนั้นซวีเยี่ยเวี่ยเหล่าสตรีโดยสารเรือมาพบกับสามี ผู้ที่ร่วมทางยังมีหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยาและหานชิงฟง หานชิงฟงทุเลาหายดี ยิ้มแย้มแจ่มใส บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกว่าเมฆหมอกล้วนผ่านพ้นไป

ค่ำคืนนั้นพรรคมังกรพิโรธจัดโต๊ะที่เชิงเขาเลี้ยงฉลองที่ตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืนมาได้

ชนชั้นหัวหน้ากลุ่มของพรรคล้วนเข้าร่วมงานเลี้ยง ผู้คนหลายพันคนรวมตัวกัน โต๊ะสุรายื่นยาวถึงลานกว้าง ภายใต้แสงโคมสาดส่องทุกคนแย้มยิ้มเบิกบาน งานเลี้ยงยังไม่เริ่มอย่างเป็นทางการ เสียงทายนิ้วมือร่ำร้องวุ่นวาย ก็สะท้านถึงท้องฟ้ายามสายัณห์

บรรยากาศอันหฤหรรษ์ ทำให้ผู้คนยากลืมเลือน

ซวีเยี่ยเวี่ยและเหล่าสตรีรวมตัวกัน ยึดครองโต๊ะใหญ่ริมลานกว้างซึ่งสามารถมองเห็นเกาะเบื้องหน้าหลายโต๊ะ หัวร่อต่อกระซิกไม่หยุดยั้ง

ยามนั้นเห็นเรือรบแล่นมายังเกาะอีก จั่วซือกล่าวด้วยความยินดีว่า

“คงเป็นพี่ใหญ่กับคุณหนูซิ่วซิ่วมาแล้ว”

ซวีเยี่ยเวี่ยสัพยอกว่า

“ซือเจี่ยแจ (พี่สาว) คิดถึงแต่จอมยุทธ์ล่าง”

กู่เชี่ยนเหลียนกล่าววว่า

“ดูท่าไม่คลับคล้าย จอมยุทธ์ล่างไหนเลยนั่งเรือใหญ่ถึงเพียงนี้มา ในความเห็นข้าพเจ้า หากมิใช่ได้เท้าเฉิน ก็เป็นเยี่ยซู่ตงและพวก สรุปแล้วต้องมิใช่จอมยุทธ์ล่าง ผู้ใดกล้าพนันกับข้าพเจ้า?”

แว่วเสียงฮูหยินอลงกรณ์กู่หนิงชิงดังมาว่า

“เสี่ยวเหลียน (เหลียนน้อย) อยู่ดีๆ ก็ท้าพนัน หากเจ้าเป็นฝ่ายแพ้จะชดใช้อะไร?”

สตรีทั้งหลายเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นหลวงจีนกระบี่กับฟงสิงเลี่ยเดียงคู่ฮูหยินอลงกรณ์เดินออกจากกลุ่มคนมาทางด้านนี้

กู่เชียนเหลียนหน้าแดงวูบหนึ่ง กระเง้ากระงอดว่า

“ผู้อื่นเพียงกล่าววาจาตามลมปากเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าต้องชนะแน่นอน”

สตรีทั้งหลายพากันลุกขึ้นคารวะต่อหลวงจีนกระบี่และฮูหยินอลงกรณ์สองสามีภรรยา

สาวงามผมทองอี๋จี ฉุ่ยปี้ หลิงหลงกับเสี่ยวจวีจัดเก้าอี้ให้ทั้งสามนั่งลง และยกน้ำชามา

หลวงจีนกระบี่ฉวยโอกาสที่เรือใหญ่ยังไม่เทียบฝั่ง กวาดตามองทิวทัศน์อาทิตย์ตกดินบนทะเลสาบตังถิง ทอดถอนใจกล่าวว่า

“การศึกที่เกาะมังกรพิโรธ นับเป็นจุดเปลี่ยนของการช่วงชิงภายในของราชวงศ์หมิง นับแต่นี้เป็นต้นไป จูหวินเหวินจะเปลี่ยนจากเข้มแข็งเป็นอ่อนแอ ตอนนี้ได้แต่หาทางรักษานครหลวงกับเขตแคว้นแดนเจียงหนัน ไม่มีปัญญายกทัพขึ้นเหนือไปปราบเจ้าเอี้ยนอ๋องอีก”

ป๋อเจาหยูกล่าวว่า

"แต่ไพร่พลในแผ่นดิน ส่วนใหญ่ยังอยู่ในมือจูหวินเหวิน สถานการณ์ยังไม่ส่งผลดีถึงเพียงนี้กระมัง?"

หานหนิงจื่อกล่าวด้วยความไร้เดียงสาว่า

"มีป๋อหลางคอยช่วยเหลือ ยังกลัวอันใด? ผู้คนล้วนบอกว่าป๋อหลางช่วยเหลือฝ่ายใด ฝ่ายนั้นจะชนะแน่นอน"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา แต่ก็รู้สึกว่านางกล่าวมีเหตุผล คนที่โชคดีมักอยู่รวมกัน

ฮูหยินอลงกรณ์ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่อาจเป็นสาเหตุที่เจ้าเอี๋ยนอ๋องต้องการให้หานป๋อไปพบเขา ผู้ใดไม่ต้องการให้มีดาววาสนาอยู่เคียงข้าง?"

จั่วซือและพวกเพิ่งมาถึง ยังไม่ทราบเรื่องนี้พากันถามไถ่รายละเอียด ฟงสิงเลี่ยถ่ายทอดบอกสาส์นของเจ้าเอี๋ยนอ๋องออกไป จากนั้นประกาศว่า

"ข้าพเจ้าหารือกับเยี่ยจั้ง เยี่ยมู่ (พ่อตาแม่ยาย) ตกลงว่าจะออกเดินทางในวันพรุ่งนี้"

สตรีทั้งหลายคิดไม่ถึงว่าจะแยกจากกันโดยเร็วถึงเพียงนี้ ภายภาคหน้าไม่ทราบมีโอกาสพบกันอีกหรือไม่ ล้วนสะท้อนใจจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จวงชิงซวงถามอย่างตื่นเต้นอยู่บ้างว่า

"ป๋อหลางจะร่วมทางหรือไม่?"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวว่า

"เมื่อมีความครึกครื้นสนุกสนาน มันไหนเลยไม่ไป มันยังจะไปหาเมิ่งเหยาที่เรือนฌานเมตไตรย"

กล่าวพลางนึกถึงจิ้นปิงหวิน ซึ่งรั้งตำแหน่งเจ้าเรือนฌานเมตไตรยคนใหม่ อดสะท้อนใจมิได้

ชวีเยี่ยเวี่ยไหนเลยล่วงรู้ความในใจมัน กุมมือกู่เชี่ยนเหลียนโห่ร้องว่า

"วิเศษแท้ ข้าพเจ้าจะส่งเสี่ยวเหลียนสักระยะทางหนึ่ง ซวงเอ๋อก็จะได้พบกับบิดามารดาของนางแล้ว"

จั่วซือหวนนึกถึงตนเองตั้งครรภ์ สภาพร่างกายสัชวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวงไม่ได้ จึงกล่าวอย่างหม่นหมองว่า

"ข้าพเจ้ารั้งอยู่ที่นี้ พวกท่านไปเถอะ"

กงจู้อลงกรณ์ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว ตอนนี้พวกเราครองเส้นทางน้ำไว้ สามารถโดยสารเรือไป อย่างนั้นซือเจี่ยแจ โหยวเจี่ยแจและเฉาเจี่ยแจก็ไม่ต้องแยกจากชายคนรักแล้ว"

จั่วซือ โหยวโหยวและเฉาเสียต่อยกลับกลายจากเศร้าหมองเป็นยินดี

หงสิ้วกล่าวอย่างมุ่งหวังว่า

"หากฉางเจิงไปด้วยก็ประเสริฐ"

แว่วเสียงชิฉางเจิงดังมาว่า

"ของวิเศษของข้าพเจ้ากล่าวประเสริฐ เราผู้เป็นสามีเพิ่งหารือกับท่านอารองและพวก ตกลงใจร่วมคณะออกเดินทาง เพื่อรับตำแหน่งองครักษ์ประจำตัวเจ้าเอี้ยนอ๋อง ตอนนี้ผลแพ้ชนะใกล้ปรากฏ ขอเพียงเจ้าเอี้ยนอ๋องแข็งแรงเป็นปรกติสุข ชัยชนะจะตกเป็นของพวกเรา"

หานป๋อที่ร่วมทางมากับมันหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"พี่สะใภ้ทั้งหลายต้องขอบคุณข้าพเจ้า หากมิใช่ข้าพเจ้าร่ำไห้อ้อนวอนเหล่าชิเปลี่ยนความตั้งใจ มันคงแปลงโฉมเป็นขันทีเงารุ่นใหม่แล้ว"

สตรีทั้งหลายหัวร่องอหาย กู่เชี่ยนเหลียนกลับด่าเบาๆ ว่า

ปากสุนัขไม่มีงาช้างงอกเงย

หานฮุ่ยจื่อเพิ่งคบหากงจู้อลงกรณ์เป็นสหาย ไหนเลยยอมแยกจากกันโดยเร็ว พอฟังจึงปรบมือโห่ร้องด้วยความยินดี

ชิฉางเจิงเบียดเสียดเข้ามายังหว่างกลางหานปี้ฉุ่ยกับหานฮุ่ยจื่อกล่าวกับหานป๋อว่า

"ระวังบิดาจะจับท่าน..."

เห็นฮูหยินอลงกรณ์อยู่ด้วย สุดท้ายไม่กล้ากล่าวคำ "ตอน" ออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวกับหวินชิงเดินทางมาถึง โจรท่องโดดเดี่ยวยืดคอมองดูเรือรบที่เพิ่งจอดเทียบฝั่ง กล่าวว่า

"คงเป็นเหล่าล่าง (คนแซ่ล่าง) มาแล้ว"

ทกผัดนหัวร่อฮาฮา ซ่งเม่ยกล่าวว่า

"วิเศษ มีคนเดิมพันกับเสี่ยวเหลียนเจี่ย (พี่สาว) แล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"นางวางเดิมพันอันใด?"

ทุกผู้คนเหลียวดูกู่เชี่ยนเหลียน รอดูปฏิกิริยาของนาง

ซวีเยี่ยเวี่ยสนิทสนมกับกู่เชี่ยนเหลียน ย่อมยืนอยู่ฝ่ายนาง แบะปากกล่าวว่า

"ผู้อื่นครองแควันอู๋ซวง ต้องการเดิมพันอะไรก็มีสิ่งนั้น กลัวว่าท่านไม่มีเค้าพนัน"

ยามนี้บนโต๊ะใหญ่พิเศษตัวนี้เบียดเสียดด้วยผู้คนเกือบยี่สิบคน ฟงสิงเลี่ยรีบสละที่นั่งให้หวินชิงนั่งแทน ตนเองกับโจรท่องโดดเดี่ยวยืนอยู่ด้านหลังหวินชิง ปากกล่าวว่า

"เยี่ยเวี่ยคิดเดิมพันด้วยหรือไม่?"

หานป๋อก็ร่ำร้องยุแหย่ว่า

"เหล่าฟั่น (คนแซ่ฟั่น) ยกขุมทรัพย์ออกมาแห่งหนึ่ง แลกกับจูบเดียวของเสี่ยวเหลียน"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุนวุ่นวาย โจรท่องโดดเดี่ยวถลึงตาใส่หานป๋อ กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้คิดฮุบสมบัติของเราตลอดเวลา"

กู่เชี่ยนเหลียนหน้าแดงสดใส พานมีนิสัยดื้อดึง ดังนั้นยืดอกขึ้น กล่าวว่า

"เดิมพันก็เดิมพัน ข้าพเจ้าต้องเป็นฝ่ายชนะได้ขุมทรัพย์ของท่านแน่นอน"

ชิฉางเจิงหัวร่อพลางกล่าวกับฟงสิงเลี่ยว่า

"ผู้คนบอกว่าคำเดียวมีค่าพันตำลึงทอง เสี่ยวเหลียนของท่านยังเหนือลำกว่า เพียงจูบเดียวแลกกับขุมทรัพย์แห่งหนึ่ง น่าอจฉาแทบตายแล้ว"

ในเสียงหัวร่อ ทุกผู้คนบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ไม่ทราบว่าผู้โดยสารมากับเรือรบเป็นยอดคนใด แต่ถูกป้อมปราการหลังหนึ่งบดบังสายตาไว้ ไม่อาจมองเห็นแขกเหรื่อที่ขึ้นฝั่ง

หานป๋อกล่าวว่า

"พี่ฟงขออย่าได้ตำหนิ ข้าพเจ้าก็คิดหอมแก้มเสี่ยวเหลียน พี่ใหญ่ฟั่นกับข้าพเจ้าเป็นพี่น้องกัน ย่อมยินยอมหยิบยืมขุมทรัพย์อีกแห่งหนึ่งให้แก่ข้าพเจ้า สำหรับร่วมเดิมพันด้วย"

กงจู้อลงกรณ์กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่ไม่ยุติธรรม ท่านไม่มีเค้าพนันคิดทำกำไรมากมาย เค้าพนันของท่านสมควรเป็นปรางแก้มของภรรยาคนใดคนหนึ่งของท่านจึงถูกต้อง"

นางมีสายเลือดของชนเผ่าอื่น คิดอะไรก็กล่าวเช่นนั้น

ซวีเยี่ยเวี่ยหัวร่อคิก กล่าวว่า

"ฟูจวิน (คำเรียกสามี) ของท่านมีสัมมาคารวะ ต่อให้ชนะพนันก็ยกเลิกหนี้พนัน"

ฟงสิงเลี่ยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เวี่ยเอ๋อผิดแล้ว ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ข้าพเจ้าก็คิดหอมแก้มท่าน เสี่ยวเหลียนพนันว่าผู้มามิใช่จอมยุทธ์ล่าง แต่ต่างคนต่างพนัน ข้าพเจ้ากลับพนันว่าเป็นจอมยุทธ์ล่าง ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าต้องชนะแน่นอน"

หานหนิงจื่อขบคิดไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"หนิงจื่อถูกคำพูดของท่านก่อกวนจนเลอะเลือนแล้ว"

พลันแว่วเสียงฉึก ลูกธนูดอกหนึ่งยิงจากเบื้องล่างขึ้นมาปักตรึงกับเสาไม้ขนาดใหญ่บนบันไดศิลา ส่วนหางของลูกธนูยังสั่นไหวไม่หยุดยั้ง

นี่เป็นลูกธนูสื่อสารในเกาะมังกรพิโรธ คล้ายกับไฟสัญญาณส่งข่าวสมัยโบราณ แจ้งข่าวมาอย่างรวดเร็ว

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนกว่า

"ที่แท้เป็นผู้ใดมาแล้ว กลับใช้ลูกธนูสื่อสารส่งข่าวมา สมควรมิใช่ท่านอาล่าง"

พลางกวักมือเรียกองครักษ์ที่เพิ่งถอนดึงลูกธนูสื่อสารเข้ามา

กู่เชี่ยนเหลียนปรบมือกล่าวว่า

"สามารถชนะพนันได้ขุมทรัพย์สองแห่งโดยง่ายดาย ข้าพเจ้าจะได้ซื้อหาข้าวของกลับแคว้นอู๋ชวงแล้ว"

หลวงจีนกระบี่กับฮูหยินอลงกรณ์สบตากันวูบ ล้วนฉุกคิดว่าหากได้รับขุมทรัพย์ของโจรท่องโดดเดี่ยวสองแห่ง จะมีส่วนเอื้อต่อการกู้ชาติอย่างใหญ่หลวง

ยามนั้นชิฉางเจิงรับลูกธนูจากมือเวรยาม แก้เศษกระดาษที่ผูกติดกับลูกธนูออก

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นว่าคงแพ้พนันแน่แล้วจึงกล่าวด้วยความใจกว้างว่า

"เสี่ยวเหลียนเป็นน้องสาวอันประเสริฐของเรา ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ยกขุมทรัพย์ให้แก่ท่านสองแห่งเป็นเจี้ยจวง (สินสมรส) จะเป็นไร?"

หานปี้ฉุ่ยกับหานฮุ่ยจื่อล้วนแอบอิงเข้าไป แย่งกันอ่านดูข่าวสารในมือชิฉางเจิง จากนั้นหานปี้ฉุ่ยส่งเสียงร้องออกมาก่อนว่า

"เวี่ยเอ๋อ ที่แท้เป็นท่านลุงซวีมาแล้ว"

ซวีเยี่ยเวี่ยสะท้านทั้งร่าง เบิกตากลมโตอย่างเหลือเชื่อ

กู่เซี่ยนเหลียนปรบมือกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เสี่ยวเหลียนชนะจริงๆ"

ชิฉางเจิงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เสี่ยวเหลียนยินดีเร็วเกินไปแล้ว เป็นท่านอาล่างกับภูตบดีชักชวนกันมาถึง โอ ข้าพเจ้าโง่เขลายิ่ง กลับพลาดโอกาสหอมแก้มเสี่ยวเหลียนไป"

กู่เซี่ยนเหลียนหน้าแดงวูบหนึ่ง หานป๋อกลับกระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"เวี่ยเอ๋อ ยังมิรีบตามข้าพเจ้าไปรับหน้าเยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) อีก?"

ซวีเยี่ยเวี่ยค่อยกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี วิ่งนำหน้าลงจากเขา

ล่างฟานหวินกับภูตบดีซวีเย่ออู๋ซึ่งกลับคืนสู่สง่าราศีดุจเดิมเดินขึ้นบันไดมาอย่างปลอดโปร่ง ที่ด้านหลังตามติดด้วยเหลียนชิ่วชิ่วกับชีฮูหยินหวี่ฝู่หวิน ยังมีเถี่ยชิงอี ปี้เทียนเอียน ฉีป๋อกับฮัวตั้วเอ๋อ

ซวีเยี่ยเวี่ยวิ่งโถมลงไป คล้ายสกุณาคืนสู่รวงรัง โผเข้าอ้อมอกภูตบดี ทั้งโห่ร้องทั้งกระโดดโลดเต้นวุ่นวาย

ภูตบดีซวีเย่ออู๋โอบไหล่บุตรีด้วยความรักเอ็นดู ขมวดคิ้วกล่าวว่า

“กำลังจะเป็นมารดาแล้ว ยังไม่สำรวมตัว หากกระทบกระเทือนถึงครรภ์จะทำอย่างไร?”

พลางหันไปดุว่าหานป๋อที่มาถึงเบื้องหน้าว่า

“เจ้าต้องคอยควบคุมเวี่ยเอ๋อจึงถูกต้อง”

หานป๋อรับคำอย่างยิ้มแย้ม

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

“นับตั้งแต่ปางจู่ (ประมุขพรรค) รุ่นก่อนลาโลกไป นี่เป็นครั้งแรกที่เกาะมังกรพิโรธครื้นเครงถึงเพียงนี้”

ยามนั้นทุกผู้คนพากันรุดมาต้อนรับ ซ่างกวนอิง หลิงจ้านเทียน หานชิงฟงและพวกที่นั่งอยู่โต๊ะเจ้าภาพภายในตึกล้วนออกมา ชักนำล่างฟานหวินกับภูตบดี รวมทั้งเถี่ยชิงอีและปี้เทียนเอียนเข้าตึกไป ส่วนเหลียนซิ่วซิ่วถูกสตรีทั้งหลายฉุดลากไปที่โต๊ะของพวกนาง

ซวีเยี่ยเวี่ยได้พบหน้าบิดา ย่อมติดตามพัวพันอยู่ข้างกาย

ชีฮูหยินกระตุกแขนเสื้อหานป๋อหลบมาด้านข้างกระซิบบอกว่า

“ภูตบดีหลังจากพักอยู่ที่นี้สักหลายวัน จะนำเราไปยังคฤหาสน์ภูตบดีหลังใหม่ หลังจากศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ท่านสามารถรุดมาเป็นเพื่อนผู้อื่นหรือไม่ เสี่ยวหวิน (หวินน้อย) หวังว่าตอนที่ทารกลืมตาออกมาดูโลก มีท่านเฝ้าอยู่ด้านข้าง”

หานป๋อคำนวณนับเวลา เห็นว่าทันเวลา จึงผงกศีรษะรับคำ

ชีฮูหยินแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ค่อยปลีกตัวไปทักทายกับสตรีทั้งหลาย

หานป๋อพอเข้าสู่ตัวตึก บนโต๊ะเจ้าภาพก็นั่งเต็มไปด้วยผู้คนล่างฟานหวินกับภูตบดีนั่งประจำที่อันทรงเกียรติ ถัดมาเป็นหลวงจีนกระบี่ ฮูหยินอลงกรณ์ โจรท่องโดดเดี่ยว หลิงจ้านเทียน ซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือ ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง เหล่าเจี๋ย เจิ้นกวงเอี๋ยน เหลียงชิวเว่ย เถี่ยชิงอี ปี้เทียนเอียนและจิงเฉิงเหลิ่ง ส่วนโต๊ะรอบข้างทั้งสิบกว่าโต๊ะนั่งไว้ด้วยชนชั้นผู้นำของกองกำลังผสม

หานป๋อพอนั่งลงที่ข้างกายซวีเยี่ยเวี่ย ซึ่งกำลังพัวพันภูตบดีอยู่ ซ่างกวนอิงก็ผุดลุกขึ้น ยกชูถ้วยสุรากล่าวว่า

"ผู้อาวุโสอาลุงพี่น้องทุกท่าน สุราจอกแรกนี้ขอดื่มให้กับเกาะมังกรพิโรธที่คืนสู่อิสรภาพดังเดิม"

รอบบริเวณบังเกิดเสียงขานรับดังกระหึ่ม ยกชูถ้วยสุราแสดงความคารวะต่อโต๊ะเจ้าภาพ

หลิงจ้านเทียนกล่าวเสียงกังวานว่า

"สุราจอกที่สองดื่มให้กับสหายทุกท่านที่รุดมาช่วยเหลือ ตลอดจนหวี่สือที่วางแผนแยบคาย"

หลังจากเพิ่มเติมสุราจนครบถ้วน ทุกผู้คนดื่มสุราถ้วยที่สองลงไป

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ล่าง สราต้องดื่มติดต่อกันสามรอบ สราจอกที่สามดื่มให้กับอะไร?"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย ยกชูถ้วยสุรากล่าวว่า

"ดื่มอวยพรให้เจ้าเอี๋ยนอ๋องรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ประชาราษฎรร่มเย็นเป็นสุขตลอดไป"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน ดื่มสุราถ้วยที่สามลงไป

จากนั้นทั้งหมดนั่งลงใหม่ สนทนาปราศรัยอย่างยิ้มแย้ม ทั้ง

รับประทานอาหารโอชะที่ยกมาไม่ขาดสาย

ยามนั้นเฉินเซวี่ยนและหลันจื้อเอี่ยนเดินทางมาร่วมงานเลี้ยงทั้งสองพอพบเห็นภูตบดี ล้วนลิงโลดยินดี แสดงความเคารพอย่างนอบน้อม

คนทั้งสองถูกจัดให้อยู่ระหว่างหานป๋อกับจิงเฉิงเหลิ่ง

หลันจื้อเอี่ยนแจ้งข่าวดีว่า

"ก่อนที่เราจะออกเดินทาง เพิ่งได้รับข่าวจากนครซุ่นเทียนว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องโจมตีหลี่จิ่งหลงแตกพ่าย มารร้ายผู้นี้หนีเตลิดไปยังเมืองเต๋อโจวเตรียมจัดกำลังทัพใหม่"

ทุกผู้คนยินดียิ่ง มีแต่ภูตบดีซวีเย่ออู๋ปราศจากเค้าความยินดีล่างฟานหวินสังเกตเห็นเช่นนั้น จึงกล่าว

"พี่ซวีเหตุใดได้รับข่าวกลับไม่ยินดี?"

ทุกผู้คนเหลียวดูภูตบดี แม้แต่ตี้หวี่สือซึ่งได้ชื่อว่าเป็นขงเบ้งกลับชาติมาเกิดก็ไม่เข้าใจ

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เสี่ยวตี้ (ตี้น้อย) กอปรด้วยปัญญาความกล้าหาญ ทั้งรู้หลักพิชัยสงคราม แต่หากคิดครองแผ่นดิน ต้องใช้เวลาอีกหลายปี"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เจ้าเอี้ยนอ๋องรบชนะติดต่อกัน เหตุใดพี่ซวีกลับเห็นว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องยังอ่อนด้อยไปบ้าง?"

อย่าว่าแต่บุคคลอื่น แม้แต่บุคคลที่เห็นซึ้งปรุโปร่งเช่นล่างฟานหวินยังถูกสะกิดความสงสัยอยากรู้ รอฟังคำตอบของมัน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายไม่ล่วงรู้สภาพบ้านเมืองเช่นเดียวกับเรา จึงไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ความผิดพลาดของจูหวินเหวินคือใช้สอยหลี่จิ่งหลง

เป็นแม่ทัพใหญ่ เรื่องนี้ลองถามเฉินเซวี่ยนดูว่ามันมีความเห็นอย่างไร?"

เฉินเซวี่ยนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เจ้าเว่ยอู่กล่าวถูกต้อง หลี่จิ่งหลงไม่มีความสัมพันธ์กับทางกองทัพมาก่อน หากวิจารณ์ตามลำดับอาวุโส แทบไม่มีคุณสมบัติต่อหางแถว มันรับหน้าที่ลดรอนอำนาจผู้ครองแคว้น ทางกองทัพเห็นว่าไม่นับเป็นอย่างไร แต่หากให้มันเป็นผู้บัญชาการปราบปรามเจ้าเอี้ยนอ๋อง กลับไม่มีผู้ใดยอมรับนับถือ ตรงกันข้ามทำให้ผู้คนเชื่อข่าวลือที่ว่ามันคือพุทธนอกรีตจงจุงอิ๋วแห่งนิกายบัญชาฟ้า กล่าวตามความสัตย์ นี่เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เราเข้าร่วมกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

หลันจื้อเอี่ยนกล่าวว่า

"ที่นครหลวงมีข่าวลือว่า ท่านผู้หญิงกงอาจเป็นบุตรีของจงจุงอิ๋วกับตันอี้หย ดังนั้นจหวินเหวินจึงใช้สอยมัน เมื่อเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ความสัมพันธ์ย่อมผิดแผกแตกต่าง"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล

ภูตบดีซวีเย่ออู่กล่าวว่า

"เราทราบเรื่องนี้แต่แรก หากตันอี้หยูยังมีชีวิตอยู่ จะช่วยปรับเกลี่ยอำนาจระหว่างนิกายบัญชาฟ้ากับจงจุงอิ๋วรวมทั้งจูหวินเหวินสองแม่ลูก จนเกิดความสมดุล ร่วมมือกันต่อไป แต่ตันอี้หยูพอเสียชีวิตก็ไม่อาจรักษาความสมดุลไว้ เกิดปัญหาว่าสมควรถือนิกายบัญชาฟ้าเป็นหลัก หรือยึดถือจูหวินเหวินซึ่งก้าวขึ้นเป็นฮ่องเต้เป็นหลัก ไปฟางหัวที่ถอนตัวล่าถอย ก็เกิดจากปัญหานี้เอง"

ตี้หวี่สือค่อยเข้าใจกระจ่าง กล่าวว่า

"ได้สดับฟังคำบอกกล่าวของผู้เฒ่าซวี ยังเหนือกว่าอ่านตำราสิบปี เมื่อเป็นเช่นนี้ภารกิจแรกของจูหวินเหวินคือ มอบอำนาจทางทหารให้กับหลี่จิ่งหลง เพราะไม่ว่าอย่างไรมันต้องไม่ทรยศต่อบุตรีและ

หลานชายตัวเอง"

หลวงจีนกระบี่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"แต่เจ้าเอี้ยนอ๋องโจมตีหลี่จิ่งหลงแตกพ่าย มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

ท่านเคยเป็นขุนพลของภูตบดี จึงออกปากถามอย่างตรงๆ

ภูตบดีซวีเย่ออ๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนของฝ่ายมารมีนิสัยเห็นแก่ตัว มุ่งทำร้ายผู้อื่นโดยหวังประโยชน์ส่วนตน ไม่เชื่อถือคนนอก ดราก่อนเราพอทราบว่าจูหวินเหวินส่งเกิ่งปิ่งเหวินไปปราบเจ้าเอี้ยนอ๋อง ก็ล่วงรู้ว่านิกายบัญชาฟ้าต้องคอยกระตุกขาหลังมัน ให้มันพบกับความพ่ายแพ้ จะได้แย่งชิงอำนาจทางทหารมาอยู่ในมือหลี่จิ่งหลง"

เฉินเซวี่ยนทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าเว่ยอู่แม้ไม่อยู่ในเหตุการณ์ แต่คล้ายเห็นกับตา ภายหลังเหตุการณ์แม่ทัพเกิ่งโอดครวญต่อเราว่า จูหวินเหวินแม้รับปากจัดไพร่พลให้สามสิบหมื่น แท้ที่จริงได้เพียงสามสิบหมื่น บวกกับวิชาพิชัยสงครามสู้เจ้าเอี้ยนอ๋องไม่ได้ ไหนเลยไม่ถูกเข่นฆ่าจนแตกกระเจิง แต่พอเปลี่ยนตัวแม่ทัพใหญ่เป็นหลี่จิ่งหลง เพียงไม่กี่เดือนก็กะเกณฑ์ไพร่พลถึงห้าสิบหมื่น หากผู้บัญชาการศึกยังเป็นเกิ่งปิ่งเหวิน ผู้พ่ายแพ้อาจเป็นเจ้าเอี้ยนอ๋องก็ได้"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"นี่เป็นเงื่อนไขสำคัญในการตัดสินผลแพ้ชนะ หากเราเป็นเสี่ยวตี้จะหาทางตรึงทัพใหญ่ของหลี่จิ่งหลงอยู่ทางเหนือ ทางที่ดีให้จูหวินเหวินส่งกำลังไปสนับสนุนไม่ขาดสาย เมื่อถ่วงถึงฤดูหนาว ทหารทางใต้ยากต้านทานลมหิมะ จะย่อยยับโดยมิต้องสู้รบ เมื่อหิมะที่สุมแน่นหนาถ่วงทัพทางใต้ไว้ ค่อยยกทัพพิสดารลงสู่แม่น้ำแยงซีเกียง ใช้เส้นทางน้ำบุกตีนครหลวง ขณะที่จูหวินเหวินยังเข้าใจว่านครซุ่นเทียนง่อนแง่น

อันตราย เภทภัยก็กรายถึงศีรษะ อย่าว่าแต่หลี่จิ่งหลงสู้รบเป็นเวลานาน ไร้ความดีความชอบ ยิ่งโยกคลอนขวัญกำลังใจของกองทัพ สมควรมีคนแปรพักตร์มาเข้าร่วม"

ทุกผู้คนยอมรับนับถือ ภูตบดีนับเป็นผู้ทรงภูมิปัญญา สมเป็นผู้ช่วยจูหยวนจางตีชิงแผ่นดินอย่างแท้จริง

หลันจื้อเอี่ยนกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เจ้าเว่ยอู่ไยไม่แวะไปยังนครซุ่นเทียน ช่วยเหลือเจ้าเอี้ยนอ๋องตีชิงแผ่นดิน?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋สบตายิ้มให้กับล่างฟานหวิน กล่าวว่า

"นี่สมควรเป็นเรื่องของพวกท่านเหล่าผู้เยาว์รุ่นหลัง ตอนนี้เราเพียงคิดใช้ชีวิตกลางป่าเขา กระทำเรื่องราวที่คิดกระทำแต่ยังไม่กระทำ"

ตหัวสือเรียนถามว่า

"เมื่อครู่ผู้เฒ่าซวีบอกว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องคิดครองแผ่นดิน ต้องใช้เวลาอีกหลายปี ไม่ทราบเป็นเหตุผลกลใด?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋กล่าวว่า

"ปัญหายังอยู่ที่หลี่จิ่งหลง มันอาศัยความสัมพันธ์กับจูหวินเหวินสองแม่ลูก ต้องรวบรวมไพร่พล ทำศึกกับเจ้าเอี้ยนอ๋องใหม่ แต่หากมันพ่ายแพ้อีกครั้ง ต้องบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น แม้กระทั่งจูหวินเหวินสองแม่ลูกไม่อาจปกป้องมัน และสูญเสียความเชื่อมั่นต่อมัน เมื่อถึงเวลานั้นผู้ที่ทำศึกกับเจ้าเอี้ยนอ๋องมิใช่หลี่จิ่งหลง หากแต่เป็นแม่ทัพที่ชำนาญศึก"

ทุกผู้คนเห็นภูตบดีคิดอ่านมองการณ์ไกล ล้วนนับถือเลื่อมใส

หานป๋อออดกล่าวมิได้ว่า

"พรุ่งนี้ผู้เขยจะโดยสารเรือไปพบกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง เยี่ยจั้ง (ท่านพ่อตา) คิดฝากคำพูดใดถึงเจ้าเอี้ยนอ๋อง?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราเปลืองคารมมากมายถึงเพียงนี้ เพื่อรอให้มีคนถามคำถามเช่นนี้ บอกต่อเจ้าเอี้ยนอ๋องว่าสถานการณ์เปลี่ยนไป นี่มิใช่การชิงแผ่นดิน เพียงเป็นข้อพิพาทภายในราชวงศ์หมิง หากสามารถบุกตีนครหลวง แผ่นดินก็จะตกเป็นของมันแล้ว แต่อย่าได้บุกตีเมืองครอบครองพื้นที่ทีละส่วน อย่างนั้นจะถึงวันตายของมัน ยิ่งอย่าคิดหมายยึดครองทั้งประเทศ อย่าลืมว่าผู้ที่กริ่งเกรงมันมีมากมาย ผู้ที่ยอมรับนับถือมัน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"นี่เป็นคำเตือนครั้งสุดท้ายที่เราซวีเย่ออู๋ฝากถึงมัน หลังจากนี้จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของราชวงศ์หมิงอีก"

ล่างฟานหวินส่งเสียงหัวร่อผดลกขึ้น กล่าวว่า

"พี่ซวีมีความสนใจไปนั่งที่กระท่อมเราหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ตอบรับว่า

"ย่อมมีความสนใจ กล่าวตามความสัตย์ เราไม่คุ้นกับสภาพอันครื้นเครงเช่นนี้"

ทุกผู้คนรีบลุกขึ้นน้อมส่ง ต่อจากนั้นผู้คนในงานเลี้ยงล้วนลุกขึ้นยืน

ซวีเยี่ยเวี่ยเลียบเคียงถามว่า

"ผู้บุตรีสามารถติดตามไปหรือไม่?"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ลูบคลำเรือนผมของนางด้วยความรักเอ็นดู กล่าวว่า

"วันข้างหน้ายังยาวนาน กลัวแต่ว่าเจ้าไม่ยอมอยู่เป็นเพื่อนกับบิดา เจ้าเป็นตัวแทนบิดา ดื่ม...ดื่มน้ำชากับอาลุงพี่น้องทั้งหลายเถอะ"

กล่าวจบติดตามล่างฟานหวินจากไป

หลังจากสดับฟังคำบอกกล่าวของภูตบดี ทุกผู้คนมีความรู้สึกว่าภาพอนาคตปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าชะตาชีวิตของเจ้าเอี้ยนอ๋องถูกกำหนดขึ้นแล้ว

ภูตบดีคาดเดาไม่ผิด หลี่จิ่งหลงแม้ปราชัย จหวินเหวินมิเพียงไม่ลงโทษมัน ยังมีบัญชาให้มันรวบรวมไพร่พลอีกหกสิบหมื่น ทำศึกกับทัพสามสิบหมื่นของเจ้าเอี้ยนอ๋องที่แม่น้ำไป่โกว

ขณะที่การสู้รบดำเนินไปอย่างดุเดือด พลันปรากฏลมพายุกระพือพัด ทัพใหญ่ของหลี่จิ่งหลงถูกเม็ดทรายพัดใส่ใบหน้า ไม่อาจเห็นไกลเกินหนึ่งเชียะได้

เจ้าเอี้ยนอ๋องนำทัพม้าโจมตีปีกซ้ายของศัตรู เป็นเหตุให้ทัพหลี่จิ่งหลงแตกพ่าย ไพร่พลถูกฆ่าตาย เหยียบย่ำตายและจมน้ำตายสิบกว่าหมื่น ทิ้งซากศพเป็นแนวยาวร้อยลี้

หลี่จิ่งหลงถอยร่นถึงเมืองเต๋อโจว เจ้าเอี้ยนอ๋องนำกำลังไล่กวดตาม ตอนนั้นทัพหลี่จิ่งหลงยังมีจำนวนสิบเจ็ดหมื่น แต่เนื่องจากรับศึกอย่างรีบร้อน ไม่ทันตั้งหลักมั่น เจ้าเอี้ยนอ๋องนำทัพม้าบดขยี้ ยัดเยียดความพ่ายแพ้ให้แก่ศัตรูอีกครั้ง

คราครั้งนี้หลี่จิ่งหลงได้แต่อาศัยวิชามาร ควบม้าฝ่าวงล้อมหลบหนีกลับถึงนครหลวง

ที่นครหลวงเดือดพล่านขึ้นมา ทุกคนเรียกร้องให้จูหวินเหวินลงโทษหลี่จิ่งหลง จูหวินเหวินทรงอับจนปัญญา ได้แต่ปลดหลี่จิ่งหลงออกจากตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ จัดสรรตำแหน่งที่อยู่ว่างให้ แต่ย่อมไม่ถึงกับประหารชีวิตจู่ฟู่ (ท่านปู่) ผู้นี้

แม่ทัพปราบกบฏที่แทนที่คือขุนนางจั่วตูตูนามเสิ้งหยง คนผู้นี้ไม่ลงรอยกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง คบหากับหวงจื่อเฉิงอย่างสนิทสนม เป็น

หนึ่งในแม่ทัพที่จูหวินเหวินทรงไว้วางพระทัย

เสิ้งหยงกับขุนนางปู้เจิ้งซื่อแห่งชานตุงนามเถี่ยเสี่ยนตั้งมั่นที่เมืองจี้หนัน นับว่ายับยั้งมิให้ทัพเหนือบุกลงใต้มาได้ชั่วคราว

เจ้าเอี้ยนอ๋องเห็นว่าไพร่พลสู้รบมานานเกิดความอ่อนเปลี้ยจึงถอนกำลังกลับนครซุ่นเทียน หยุดพักผ่อนชั่วคราว

ยามนั้นหานป๋อและพวกโดยสารเรือรบห้าลำ นำกองเรือสินค้าสามร้อยกว่าลำ บรรทุกทรัพยากรที่รวบรวมจากเขตแคว้นละแวกทะเลสาบตังถิง ใช้เวลาเดินทางสองเดือนเศษมาถึงนครซุ่นเทียน

เจ้าเอี้ยนอ๋องถูกอัธยาศัยใจกับหานป๋อ ดังนั้นออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง ชักนำทั้งหมดเข้าสู่วังเจ้าเอี้ยนอ๋อง

ทั้งหมดไม่ทันเก็บวางสัมภาระ เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ใช้คนมาเชื้อเชิญหลวงจีนกระบี่สองสามีภรรยา โจรท่องโดดเดี่ยว หานป๋อ ฟงสิงเลี่ยและชิฉางเจิงไปพบปะสนทนา ทั้งยังใช้เหล่าพระสนมดูแลสตรีทั้งหลาย

ส่วนจิงเฉิงเหลิ่งซึ่งความจริงคิดเดินทางมาช่วยเหลือเจ้าเอี้ยนอ๋องได้รับคำสั่งภูตบดี ให้นำบุตรภรรยาถอนตัวเร้นกาย แสดงว่าภูตบดีไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับข้อพิพาทภายในของราชวงศ์หมิงอีก

ผู้ที่ร่วมรับแขกมีเพียงเชิงเต้าเอี่ยนคนเดียว ทั้งสองฝ่ายพอพบหน้า ย่อมปีติยินดี

ที่ตำหนักข้างจัดตั้งโต๊ะ หลังจากนั่งตามลำดับอาวุโส จิบดื่มน้ำชาดับกระหาย เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า

"สร้างความลำบากแก่ท่านทั้งหลายแล้ว หากมิใช่ท่านทั้งหลายคอยตรึงโจรน้อยหวินเหวินไว้ ทั้งตัดเส้นทางของแม่น้ำแยงซีเกียง วันนี้คงไม่มีสภาพเช่นนี้"

หานป๋อนึกถึงคำกำชับกำชาของภูตบดี รีบถ่ายทอดบอกออกไป รวมทั้งการแยกแยะต่อการศึกสงครามของภูตบดี

เจ้าเอี้ยนอ๋องสดับฟังอย่างจดจ่อ สีหน้าแปรเปลี่ยนหลายครั้งครา สุดท้ายทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"โปรดเรียนต่อภูตบดีว่า เสี่ยวตี้ทราบความผิดแล้ว ขอท่านผู้เฒ่าอย่าได้ใส่ใจกับเรื่องเก่าก่อนอีก"

คำพูดเหล่านี้แม้กล่าวโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ แต่ทุกผู้คนเห็นเจ้าเอี้ยนอ๋องพูดกล่าวจบ ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น แสดงว่าสำนึกตื้นตันต่อคำชี้แนะของภูตบดี ทั้งนึกเสียใจที่เคยส่งเอียนหลิงนาไปลอบสังหารหานป๋อ

เซิงเต้าเอี่ยนตบโต๊ะร้องว่า

"จะอย่างไรขิงแก่เผ็ดร้อนกว่า ท่านผู้เฒ่าแม้บอกกล่าวไม่กี่คำก็บ่งชี้ถึงเงื่อนไขของการพิชิตศึก ดูจากสภาพการณ์ การศึกครั้งนี้หากลุล่วงได้ในเวลาสามสี่ปี พวกเราสมควรจัดของเซ่นไหว้ถวายเทพเจ้าแล้ว"

หลวงจีนกระบี่มีความรู้ด้านการทหาร จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตามความเห็นของท่านภูตบดี พวกเรายังต้องสู้รบอีกหลายปี ผลแพ้ชนะไม่เป็นไร ขอเพียงชักจูงทัพทางใต้ออกจากนครหลวง เมื่อถึงเวลานั้นท่านอ๋องค่อยยกทัพใหญ่ลงสู่แม่น้ำแยงซีเกียง สมทบกับกองกำลังผสมของพรรคมังกรพิโรธ จะถึงวาระสุดท้ายของจูหวินเหวินแล้ว"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยังมีความในใจไม่เสื่อมคลาย ทอดถอนใจออกมา

ทุกผู้คนย่อมเข้าใจความรู้สึกของเจ้าเอี้ยนอ๋อง หากภูตบดียอมรุดมาช่วยเหลือ ด้วยบารมีของภูตบดี ทางกองทัพอย่างน้อยมีแม่ทัพกว่าครึ่งยืนอยู่ฝ่ายพวกมัน บวกกับกุศโลบายของภูตบดี ยังมีผู้ใดเป็นคู่มือต่อกรด้วย?

เจ้าเอี้ยนอ๋องทอดถอนใจอีกครา ค่อยระงับความรู้สึก กล่าว

กับหลวงจีนกระบี่และพวกว่า

"เราได้ติดต่อกับชนเผ่าละแวกใกล้เคียงกับแคว้นอู๋ซวงสิบกว่าเผ่า ในจำนวนนี้นับหัวหน้าเผ่าสุนัขป่าขาวฮูเถิงชงมีการคบหากับเราอย่างสนิทสนม ตอนนี้พวกมันรับปากว่าจะช่วยเหลือพวกท่านอย่างสุดความสามารถ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ขณะที่เราจัดทัพของเจ้าหนิงอ๋อง ในจำนวนนั้นมีทหารม้าสองหมื่นชำนาญการศึก ทั้งยังถนัดในการสู้รบกลางทุ่งหญ้า เราจะจัดสรรทหารม้าหนึ่งหมื่นนายให้แก่พวกท่าน เชื่อว่าต้องก่อการสำเร็จแน่นอน"

ฮูหยินอลงกรณ์กล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า

"น้ำใจไมตรีของท่านอ๋อง หนิงชิงขอแสดงความขอบคุณแทนราษฎรแคว้นอู๋ซวงที่ถูกกดขี่มานานปี แต่พวกเราก็รวบรวมกำลังห้าพันคนแล้ว ด้านยุทโธปกรณ์ยิ่งไม่มีปัญหา ท่านอ๋องกำลังต้องการใช้คน เราคิดขอหยิบยืมทหารม้าสักสองพันสมควรสำเร็จในกิจการ"

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฮูหยินเกรงอกเกรงใจนัก อย่างนั้นเราตกลงจัดทหารม้าห้าพันนาย เรายังจะสั่งการให้แม่ทัพชายแดนให้การสนับสนุนแก่พวกท่านอย่างไม่มีข้อจำกัด ขอเพียงพวกเราจัดตั้งเครือข่ายข่าวสารเสร็จสิ้นให้เราล่วงรู้ความคืบหน้าของสถานการณ์ ก็สามารถตัดสินใจว่าจะให้ความช่วยเหลือในด้านใด"

ฮูหยินอลงกรณ์และพวกยินดียิ่ง พากันกล่าวขอบคุณ

เซิงเต้าเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเรายังส่งคนไปยังนอกเขตแคว้น ตรวจสอบสภาพของแคว้นอู๋ซวง ชาวเมืองที่นั่นต่างชะเง้อคอรอคอยฮูหยินกลับไป ในความ

เห็นเราแทบไม่ต้องทำสงคราม ฝ่ายโจรร้ายพอทราบข่าวคงหลบหนีจากไป”

หานป๋อระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า

“อย่างนั้นข้าพเจ้าวางใจแล้ว การสู้รบเป็นเรื่องน่ากลัวยิ่ง”

ทกผัคนอดยิ้มมิได้ เจ้าเอี้ยนอ๋องกลับขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“เรายังคิดรั้งท่านอยู่ข้างกายทำศึกชิงแผ่นดินกัน”

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ ชี้มือไปยังชิฉางเจิง กล่าวว่า

“วางใจเถอะ มีคนที่ชมชอบต่อยตีเป็นองครักษ์ประจำตัวท่าน ข้าพเจ้าสมควรเกษียณก่อนกำหนดแล้ว”

ยามนี้เจ้าเอี้ยนอ๋องค่อยล่วงรู้จุดประสงค์ที่พรรคมังกรพิโรธส่งตัวชิฉางเจิงมา เมื่อมีขุนพลอันแกล้วกล้าเช่นนี้อยู่ข้างกาย นอกจากผู้รุกรานเป็นชนชั้นผังปานหรือล่างฟานหวิน ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายทำร้ายมันแม้สักขุมขนหนึ่ง ในความทรงจำของมัน ชายหนุ่มผู้นี้ห้าวหาญไม่กลัวตาย หากสามารถประสานกับกองหน้ากล้าตายของตนเอง รับรองไม่มีผู้ใดต้านติด สามารถปลิดศีรษะแม่ทัพศัตรูราวหยิบวัตถุจากในถุงย่าม จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

“นับแต่นี้เป็นต้นไป พี่ชิเป็นหัวหน้าองครักษ์มีสิทธิ์พกพาดาบของเรา แต่ยกเว้นมารยาทธรรมเนียมระหว่างเจ้าชีวิตกับขุนนาง ถือเป็นพี่น้องชาวยุทธจักรด้วยกัน”

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างลิงโลดยินดีว่า

“อย่างนั้นก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าไม่คุ้นกับการโขกศีรษะคำนับ แต่หากเป็นมารยาทโดยทั่วไป เราเหล่าชิจะปฏิบัติตาม”

โจรท่องโดดเดี่ยวหัวร่องอหาย กล่าวว่า

“เด็กน้อยนี้กลับกลายเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ ช่างน่าหัวร่อแทบตายแล้ว”

เจ้าเอี้ยนอ๋องมีอารมณ์ดียิ่ง สัพยอกว่า

"พี่ฟั่นมือเติบตลอดมา ไม่ยอมหยิบยื่นอันใดให้กับฉางเจิงหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า

"เรายังมีขมทรัพย์อีกสองแห่ง ขอจัดแบ่งให้กับพวกท่าน"

หานป๋อร้องออกมาว่า

"อย่างนั้นครึ่งชีวิตหลังของพวกเรา จะมีเงินทองจับจ่ายได้อย่างไร?"

คราครั้งนี้แม้แต่ฮูหยินอลงกรณ์ยังหัวร่อจนตัวงอ

เจ้าเอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อกับพี่ฟั่นอยู่ที่ใด มีแต่ความหรรษา นับตั้งแต่พระบิดาสวรรคต เราไม่ได้เบิกบานใจถึงเพียงนี้มาก่อน"

พลางกล่าวกับโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"น้ำใจของพี่ฟั่น เราขอรับด้วยใจ..."

หานป๋อไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ตัดบทว่า

"ท่านอ๋องคงไม่ทราบว่าโจรเฒ่ามั่งคั่งถึงระดับใด เพียงแจกันใบหนึ่งสามารถขายได้สามร้อยตำลึงทอง เพียงพอให้ผู้คนทั่วไปอยู่สุขสบายชั่วชีวิต ในขุมทรัพย์แห่งหนึ่งมีของวิเศษเช่นนี้หลายร้อยชิ้น ฟังว่าภาพวาดตัวหนังสือยิ่งมีค่า ผู้ใดเป็นคนวาดจำไม่ได้แล้ว คล้ายกับมีอยู่ภาพหนึ่งวาดโดยกวนถงอะไรนั่น โจรเฒ่า ข้าพเจ้าจำผิดไปหรือไม่?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนกว่า

"พี่ฟั่น เป็นของแท้ของกวนถงผู้เป็นยอดจิตรกรสมัยราชวงศ์ถังหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวอย่างภาคภูมิว่า

"ย่อมเป็นของแท้ เอ่ยถึงการตรวจสอบโบราณวัตถุ ยังมีผู้ใด

สันทัดจัดเจนกว่าเรา?"

เจ้าเอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพียงภาพนี้ก็มีค่าควรเมืองแล้ว พี่ฟั่น อภัยที่เราไม่เกรงอกเกรงใจอีกแล้ว"

พลางสบตากับโจรท่องโดดเดี่ยว พากันหัวร่อออกมา เป็นความหมายพบพานผู้รู้ใจ

เชิงเต้าเอี่ยนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เมื่อครู่น้องแซ่หานมิใช่ตำหนิผู้อาวุโสแซ่ฟั่นมอบขุมทรัพย์ให้หรอกหรือ เหตุใดตอนนี้กลับกลัวท่านอ๋องไม่ยอมรับของขวัญชิ้นนี้ด้วย?"

ฮูหยินอลงกรณ์ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อครู่พี่ฟั่นขยับเขยื้อนริมฝีปาก คงบอกต่อเสี่ยวป้อว่าเขารักษาขุมทรัพย์แห่งใหญ่เอาไว้ เราคาดเดาผิดหรือไม่?"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะไม่ตอบคำ เท่ากับยอมรับโดยดุษณี

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับกล่าวอย่างกระดากอยู่บ้างว่า

"อย่าได้เข้าใจผิด ที่เราเก็บรักษาไว้ เพียงเป็นขุมทรัพย์ขนาดเล็กใช้เลี้ยงปากท้องเท่านั้น"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา

เชิงเต้าเอี่ยนหลังจากหัวร่อจบ พลันทอดถอนใจคำหนึ่ง เห็นทุกผู้คนจับจ้องมองมัน จึงอธิบายว่า

"ขออภัย เราฉุกคิดว่าจูหวินเหวินคงถูกพวกเราโจมตีจนกลัวเกรง ไม่กล้ายกทัพขึ้นเหนือมาอีก หากจูหวินเหวินปิดเมืองเฝ้ารักษา กลับสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่พวกเรา"

เจ้าเอี้ยนอ๋องก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากคิดบุกตีเมืองหนึ่ง ต้องใช้กำลังพลมากกว่าเฝ้ารักษาเมือง

ถึงสองเท่า ท่านภูตบดีกล่าวถูกต้อง วันใดที่ไม่ชักนำกองกำลังที่เฝ้ารักษานครหลวงออกไป พวกเราก็ไม่อาจบุกเข้านครหลวง”

หานป๋อกล่าวว่า

“นั่นง่ายดายยิ่ง แสร้งเป็นรบแพ้มารดามันมิใช่สำเร็จแล้วหรือ?”

เจ้าเอี้ยนอ๋องกับเซิงเต้าเอี่ยนล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูหานป๋ออย่างตะลึงลาน

โจรท่องโดดเดี่ยวส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

“นี่เรียกว่าคนโง่เขลาแสดงความคิดสักครั้ง กลับบังเกิดผล”

เจ้าเอี้ยนอ๋องยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

“เสี่ยวป๋อนับเป็นดาววาสนาของเราอย่างแท้จริง เพียงคำพูดนี้ก็มองเห็นชัยชนะอยู่แค่เอื้อม พวกเราจะรบแพ้แก่มารดามันสักหลายเที่ยว เมื่อจูหวินเหวินรวบรวมไพร่พลบุกขึ้นเหนือ พวกเราก็เผายุ้งฉางเรือบรรทุกเสบียงของพวกมัน ทำให้พวกมันรุกก็ใช่ที่ ล่าถอยก็ใช่ที่ เมื่อถึงเวลาค่อยบุกตีนครหลวง โอ ภูตบดีคาดการณ์ดังเทพคำนวณทั้งหมดนี้ต้องใช้เวลาหลายปีค่อยสำเร็จลุล่วง”

จากนั้นกล่าวกับหานป๋อและโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

“อภัยที่เราบอกตรงๆ เสี่ยวป๋อกับพี่ฟันยอมรั้งอยู่ช่วยเราหรือไม่?”

หานป๋อกล่าวว่า

“เรื่องทำสงครามข้าพเจ้าไม่สันทัดจริงๆ ข้าพเจ้ายังต้องไปหาเมิ่งเหยาที่เรือนฌาน ต่อจากนั้นยังจะไปเป็นกำลังใจให้แก่จอมยุทธ์ล่างที่เกาะร้างหลันเจียง อย่างมากวันหน้าทัพอ๋องบุกเข้านครหลวง ข้าพเจ้ากับโจรเฒ่าจะไปขอสุราท่านอ๋องดื่มสักจอกหนึ่ง”

เจ้าเอี้ยนอ๋องหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ลูกผู้ชายมีวาจาเป็นสัจจะ เมื่อถึงเวลาอย่าได้ลืมเลือน"

พลางกล่าวกับเซิงเต้าเอี่ยนว่า

"เจ้าจัดหาผู้คนที่คล่องแคล่ว ดูแลฮูหยินทั้งหลายให้ดี หลังจากเสร็จเรื่องเรายังจะเลี้ยงส่งพวกเขา"

การสนทนาครั้งนี้ มีส่วนกระชับความสัมพันธ์ระหว่างทั้งหมดกับเจ้าเอี้ยนอ๋อง

หลายวันหลังหากนั้น ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยต่างมีงานการรัดตัว มีแต่หานป๋อนำสตรีทั้งหลายออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์เลื่องชื่อของนครซุ่นเทียน ผู้ที่ร่วมทางยังมีโจรท่องโดดเดี่ยวกับหวินชิง

เซียะถิงสือกับขุนนางเฉินลิ่งฟางก็ปลีกตัวมาอยู่เป็นเพื่อนกับพี่น้องทั้งสอง ไม่มีลับลมคมในเช่นกาลก่อน มีความสุขสำราญบานใจ

ที่วิเศษสุดคือเจ้าเอี้ยนอ๋องส่งตัวเสี่ยวเอี้ยนอ๋องจเกาจื้อไปประจำการที่เมืองหย่งผิง หลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้าเกิดความกระอักกระอ่วน

ซ่งหนันที่ได้รับมอบหมายหน้าที่สำคัญได้พบกับน้องสาว ย่อมเบิกบานใจ จวงชิงซวงพบกับบิดามารดาอีกครั้ง ยิ่งปีติยินดี

เช้าวันนี้หานป๋อยังโอบกอดหานหนิงจื่อนอนหลับไม่ตื่น ประตูห้องก็ถูกตบดังเกรียวกราว แว่วเสียงซวีเยี่ยเวี่ยร่ำร้องว่า

"หนอนเกียจรีบตื่น"

หานป๋อกำลังประหลาดใจที่เวี่ยเอ๋อไฉนไม่บุกเข้ามา ก็ได้ยินกู่เชี่ยนเหลียนกล่าวสำทับว่า

"หานป๋อรีบไสหัวออกมา วันนี้พวกเราจะไปท่องเที่ยวที่ฉางเฉิง (กำแพงยาว)"

หานป๋อฉุดลากหานหนิงจื่อลุกขึ้น อี๋จีและเหล่าหญิงรับใช้ก็ฮือเข้ามา ล้างหน้าหวีสางผมเผ้าใส่เสื้อผ้าให้แก่มัน พอออกจาก

ห้อง เห็นซวีเยี่ยเวี่ย หลิงหลงกำลังหยอกเย้าเหวินเหวินน้อยที่ลืมตางัวเงีย ที่แท้ท้องฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่าง

หานป๋อสะอึกถึงเบื้องหน้ากู่เชี่ยนเหลียน ทำท่าดุร้ายหมายขวัญ กล่าวว่า

"วันนี้ท่านไม่ติดตามฟูจวิน (สามี) ท่านไปทำงานหรือ กลับมาร่ำร้องก่อกวนที่หน้าห้องของบิดาตั้งแต่เช้า"

กู่เชี่ยนเหลียนหาเกรงกลัวมันไม่ ยกมือเท้าสะเอวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอใจปลุกท่านก็ปลุกท่าน เด็กน้อยสามารถทำอย่างไรข้าพเจ้า?"

ซวีเยี่ยเวี่ยก็กล่าวว่า

"ท่านกล้าข่มเหงเสี่ยวเหลี่ยนเจี่ย (พี่สาว) หรือ?"

หานป๋อเอียงคอมองดสองข้างแก้มของก่เชี่ยนเหลียน จงใจกล่าวอย่างลังเลว่า

"ที่แท้หอมแก้มข้างใดดี?"

กู่เชี่ยนเหลียนรับมือไม่ไหว ขยี้เท้าร้องว่า

"วันนั้นเพียงล้อเล่น ไฉนยึดถือเป็นจริงเป็นจัง หานป๋อน่าตาย"

กล่าวพลางหน้าแดงสดใส ฉุดลากเหล่าสตรีและเหวินเหวินน้อยหลบหนีไปยังห้องรับแขกเบื้องนอก

หานป๋อร้องไล่หลังว่า

"ท่านไม่ยึดถือเป็นจริง ไฉนรับมอบขุมทรัพย์ของโจรเฒ่าสองแห่ง กลับคิดคดโกง"

จั่วซือกับเฉาเสียเดินมาจากด้านหลัง คล้องแขนมันเอาไว้ฉุดลากมันไปยังห้องรับแขก จั่วซือยังกล่าวว่า

"ป๋อหลางกับฉางเจิงและพี่ใหญ่ฟั่นชมชอบรังแกเสี่ยวเหลียน

ที่สุด ขู่ขวัญจนผู้อื่นหนีเตลิดไปแล้ว”

หานป๋อกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า

“วันนี้เป็นเรื่องราวใด พวกท่านไฉนตื่นตั้งแต่เช้า?”

เฉาเสียที่ด้านข้างกล่าวเสียงอ้อยสร้อยว่า

“สิงเลี่ยและพวกเตรียมการพร้อมสรรพ พรุ่งนี้จะเดินทางกลับแคว้นอู่ซวง ตอนนี้อยู่ที่ด่านจวีหยงกวนเตรียมออกเดินทาง ดังนั้นใช้ให้เสี่ยวเหลียนกลับมาเรียกให้พวกเราไปพบปะกัน คืนนี้เจ้าเอี๋ยนอ๋องจะจัดงานเลี้ยงส่งที่ด่านจวีหยงกวน”

หานป๋อสลัดความง่วงเหงาไปเป็นปลิดทิ้ง ในใจบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ขึ้น

เมื่อสมัยเลยตกก รัฐต่างๆ เพื่อรับมือกับชนเผ่าอน และระวังป้องกันซึ่งกันและกัน พากันสร้างกำแพงยาวบนชัยภูมิที่สูงชัน หลังจากที่จิ๋นซีฮ่องเต้รวมประเทศเป็นปึกแผ่น ก็เชื่อมต่อกำแพงยาวของรัฐฉิน รัฐเจ้ากับรัฐเอี๋ยนทั้งสามเข้าด้วยกัน เพื่อป้องกันมิให้ชนเผ่าซงหนูรุกรานเข้ามา

ครั้นเมื่อหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางสถาปนาราชวงศ์หมิง เนื่องจากชาวมองโกลทางเหนือคอยก่อกวนที่ชายแดน ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือก็ปรากฏชนเผ่านีเจินขึ้น จึงมีพระบัญชาให้เจ้าผู้ครองแคว้นทางชายแดนเสริมแนวป้องกัน กำแพงยาวส่วนที่สร้างด้วยดินเปลี่ยนเป็นอิฐหิน ด้านตะวันตกเริ่มที่ด่านเจียอวี้กวน จรดกับด่านซันไห่กวนทางตะวันออก ทอดคดเคี้ยวเป็นระยะทางหมื่นกว่าลี้ ดังนั้นผู้คนเรียกขานเป็นว่านลี่ฉางเฉิง (กำแพงยาวหมื่นลี้)

ตลอดแนวกำแพงมิเพียงสร้างหอส่งสัญญาณไฟแจ้งเหตุ ทั้งยังสร้างด่านสกัดอยู่ตามจุดยุทธศาสตร์สำคัญ ด่านจวีหยงกวนบน

สันเขาปาต๋ำหลิ่งที่ชานเมืองด้านทิศเหนือของนครซุ่นเทียน ก็เป็นด่านสำคัญอันเลื่องชื่อ

ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิง หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวที่คบหาเป็นเพื่อนตาย ยืนเคียงคู่กันบนกำแพงปีกกาของด่านจวีหยงกวน ทอดตามองไปยังนอกด่าน ซึ่งประกอบด้วยทิวเขาสลับซับซ้อน ต้นไม้เขียวชอุ่มรกครึ้ม ในใจเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ต่อการจากกัน

กำแพงฉางเฉิงยื่นขยายไปสองฟากข้างราวปีกนก ทั้งคล้ายกับมังกรยักษ์ตัวหนึ่ง ทอดคดเคี้ยวอยู่กลางขุนเขา ลักษณะความสูงต่ำกว้างแคบไม่เท่ากัน ความยิ่งใหญ่ของงานก่อสร้าง ชวนให้ผู้คนทอดถอนชมเชย

อาทิตย์ลอยอยู่กลางฟ้า พสุธาเฉิดฉันเรืองรอง

ฟงสิงเลี่ยไม่ทราบนึกถึงอันใด คิดกล่าวกระไรแต่ไม่กล่าวออกมา

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

"สิงเลี่ย ใช่ยังไม่อาจลืมเลือนจิ้นปิงหวินหรือไม่?"

ชิฉางเจิงวางมือลงบนหัวไหล่ฟงสิงเลี่ย กล่าวว่า

"ชีวิตเป็นเช่นนี้เอง พวกเราได้รับบางสิ่ง และสูญเสียบางสิ่งไป จึงต้องทะนุถนอมทุกประการเฉพาะหน้า สิ่งที่อยู่ในมือจึงไม่หลุดลอยไป"

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจเหตุผลข้อนี้ แต่วันที่กำลังจะไปดินแดนภาคกลางพานไม่อาจหักห้ามความคิดถึงที่มีต่อนาง อาจบางทีอีกหลายปีให้หลังข้าพเจ้าจะกลับมา แต่ไม่ทราบได้พบกับนางอีกหรือไม่ หรือไม่ทราบกล้าไปหานางหรือไม่?"

ทอดถอนใจคำหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อฝากความระลึกถึงต่อนางแทนข้าพเจ้าด้วย"

ทุกผู้คนเข้าใจความรู้สึกอันท้อแท้ของมัน ล้วนเงียบงันไร้วาจา

ชั่วครู่ให้หลังชิฉางเจิงค่อยปลุกปลอบจิตใจ กล่าวว่า

"รอจนแผ่นดินสงบสุข ข้าพเจ้ากับเสี่ยวป๋อและเหล่าฟั่นจะไปเยี่ยมท่าน ฟังว่าต้องเดินทางสองสามเดือนค่อยบรรลุถึงแคว้นอู๋ซวงช่างไกลโขนัก"

หานป๋อร้องอุทานว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่ต้องรออีกหลายปีค่อยไปหาสิงเลี่ยได้?"

ชิฉางเจิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอเตือนล่วงหน้า หากท่านลอบไปโดยพลการ เมื่อกลับมาข้าพเจ้าต้องฟาดขาสุนัขของท่านจนหักไป"

หานป๋อยอมจำนน กล่าวว่า

"นับว่ากลัวอันธพาลอันดุร้ายท่านแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยค่อยยิ้มออก กล่าวว่า

"พวกท่านทางที่ดีไปด้วยกัน จึงครึกครื้นสนุกสนาน อย่าว่าแต่ถึงอย่างไรต้องรอให้บุตรธิดาพวกเราเติบโตแข็งแรง เด็กทั้งหลายยามเล่นสนุกสนาน จึงครื้นเครง"

หานป๋อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแทบลืมแพร่งพรายความลับอันยิ่งใหญ่ของโจรเฒ่าต่อพวกท่าน"

ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงเหลียวมองโจรท่องโดดเดี่ยว โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแดงก่ำ ตวาดว่า

"หุบปากสุนัขของท่าน"

หานป๋อชิงพลิ้วกายออกไป ปากร่ำร้องว่า

"ผู้คนทั้งแผ่นดินรับฟังไว้ หวินชิงตั้งครรภ์แล้ว"

โจรท่องโดดเดี่ยวสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ มีคราเคราะห์แล้ว เราต้องเลาะกระดูกของมันออก

มาทีละส่วน"

พลางไล่กวดตามหานป๋อไปดุจดวันเบาบางสายหนึ่ง สร้างความแตกตื่นแก่หานป๋อจนพลิกตัวเหินบินลงจากกำแพง จากนั้นเป็นเสียงด่าทอต่อสู้กันเคลื่อนห่างออกไป

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยสั่นศีรษะทอดถอนใจ แต่ในใจบังเกิดความอบอุ่น ในชีวิตมีผู้รู้ใจคนหนึ่ง แม้ตายก็ปราศจากความเสียใจอย่าว่าแต่ยังมีสหายสนิทมากหน้าหลายตาถึงเพียงนี้

ที่น่าแค้นใจคือเส้นทางชีวิตของแต่ละคนผิดแผกแตกต่าง ไม่ทราบเมื่อใดจึงมีโอกาสอยู่ร่วมกันอีก?

หานป๋อกับโจรท่องโตดเดี่ยวต่อสู้กันจนหมดเรี่ยวสิ้นแรง ค่อยโอบไหล่กันและกัน เดินเข้าสู่ลานกว้างหน้าหอกำแพงเมืองด่านจวีหยงกวนเหล่าทหารรักษาด่านล้วนแสดงความเคารพ

หญิงงามร่างสูงระหงนางหนึ่งกำลังสนทนากับนายทัพรักษาด่าน พอพบเห็นหานป๋อและพวกก็เดินเข้ามารับหน้า ทักทายว่า

"ท่านทั้งสองสบายดี ไม่ได้พบกันครึ่งปีแล้ว"

ที่แท้เป็นขุนพลหญิงผู้เลอโฉมของเจ้าเอี้ยนอ๋อง นามเอียนหลิงนา

โจรท่องโตดเดี่ยวผลักไสหานป๋อคราหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกท่านสนทนากัน เรายังมีงานอีกมากหลาย"

ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลแล้วจากไป

หานป๋อยากนักที่ไม่มีซวีเยี่ยเวี่ยและพวกพัวพันอยู่ข้างกาย ทั้งกลัวถูกพวกนางพบเห็น จึงปรายตาบอกใบ้ กล่าวว่า

"พวกเราออกไปเดินเล่นที่เบื้องนอก"

เอียนหลิงนารับคำ เดินเป็นเพื่อนมันออกจากประตูเมือง ทั้งเป็นฝ่ายฉุดดึงมือมัน พุ่งปราดเข้าดงไม้แถบหนึ่ง หมุนตัวมาโอบ

กอดมัน เสนอจูบอันอ่อนหวานต่อมัน

หานป๋อคิดไม่ถึงมีวาสนาโบยบินมา รีบใช้ลิ้นม้วนพันลิ้นของนางไว้

เอียนหลิงนาหอบหายใจพลางผละจากมัน ค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า

"ผู้อื่นจะออกเดินทางในวันพรุ่งนี้ ท่านมีคำพูดใดคิดกล่าวกับผู้อื่น?"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ไปยังที่ใด?"

เอียนหลิงนากล่าวว่า

"ย่อมไปยังแคว้นอู๋ซวง เจ้าเอี๋ยนอ๋องมอบหมายให้ผู้อื่นนำทัพมีแต่ข้าพเจ้าจึงค้นกับภมิประเทศที่นั้น แต่ข้าพเจ้าจะกลับมาโดยเร็ว เมื่อมีชนเผ่าข้าพเจ้าให้การช่วยเหลือ ยังมิใช่ช่วงชิงแคว้นอู๋ซวงกลับมาได้หรอกหรือ?"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"มีท่านคอยช่วยเหลือสิงเลี่ย ข้าพเจ้ายิ่งวางใจแล้ว"

เอียนหลิงนาจูบปากหานป๋ออย่างดูดดื่ม ยกสองมือโอบรอบคอมัน หงายร่างไปด้านหลังเล็กน้อย เผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าอันงามรัดรึง ค่อยโผเข้าอ้อมอกของมันอีกครา แย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านไม่หึงหวงหรือ? มันหล่อเหลาปานนั้น พวกเราอยู่ด้วยกันทุกเช้าค่ำ ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าจะปันใจเปลี่ยนเป็นรักมัน"

หานป๋อรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้ ที่แท้ท่านแอบหลงรักข้าพเจ้า"

เอียนหลิงนาพลันผละจากมันพลิ้วกายไป ก่อนจากไปยังด่าคำ

“หน้าโง่” คำหนึ่ง

หานป๋อนึกเสียดายในใจ ได้แต่เดินกลับเข้าด่าน เมื่อเข้าสู่ห้องรับรองบนหอกำแพงเมือง เห็นผู้คนมากหน้าหลายตา มาตรว่าเจ้าเอี้ยนอ๋องยังไม่มาถึง แต่ขุนนางเฉินลิ่งฟาง เซียะถิงสือ เจ้าสำนักซีหนิงสองสามีภรรยา ประมุขชาติตระกูลวรรณศิลป์และบตรชายบตรสะใภ้ ซ่งหนันและพวกล้วนมากันพร้อมหน้า

หานป๋อคิดไม่ถึงว่าจะมีสภาพเช่นนี้ รีบประสานมือคารวะตลอดทาง เบียดเสียดถึงข้างกายเยี่ยจั้ง (พ่อตา) เจ้าสำนักซีหนิงก็ฉุดลากหานป๋อมาด้านข้าง กล่าวว่า

“ซวงเอ๋อตั้งครรภ์หลายเดือนแล้ว เจ้าต้องดูแลนางให้ดี”

หานป๋อรีบผงกศีรษะรับคำ เจ้าสำนักซีหนิงกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

“ล้วนพึ่งพาเขยเราชี้แนะ ไม่เช่นนั้นสำนักซีหนิงคงยากรอดพ้นจากชะตากรรม เพราะความสัมพันธ์ระหว่างเราท่าน เจ้าเอี้ยนอ๋องจึงให้ความสำคัญแก่สำนักเรา เพิ่งกลับถึงนครซุ่นเทียน ก็ยกตึกหลังหนึ่งให้พวกเราตั้งสถานฝึกสอน ภายภาคหน้านครซุ่นเทียนกลายเป็นนครหลวงแห่งใหม่ เราก็สามารถขจรขจายชื่อเสียงของสำนักซีหนิงออกไป”

หานป๋อทราบว่าเยี่ยจั้งผู้นี้มุ่งแสวงหาชื่อเสียง พลอยยินดีแทนอีกฝ่าย ขณะจะกล่าววาจา เจ้าเอี้ยนอ๋องพร้อมด้วยเชิงเต้าเอี่ยน จางอี้และเอียนหลิงนาพากันเดินเข้ามา

ผู้คนที่นั่งอยู่พากันลุกขึ้นยืน แสดงความเคารพต่อเจ้าชีวิตในอนาคตผู้นี้

เจ้าเอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า

“คราครั้งนี้เป็นงานเลี้ยงภายใน ไม่ต้องแสดงความเคารพไป”

หานป๋อฉวยโอกาสลอบกลับไปหาฟงสิงเลี่ยและเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ เมื่อสุราผ่านไปหลายรอบ หวนนึกถึงกำลังจะแยกจากกันหานป๋อ ฟงสิงเลี่ย ชิฉางเจิงและโจรท่องโดดเดี่ยวล้วนดื่มจนเมามาย

เมื่อหานป๋อฟื้นตื่นมา ไม่ทราบตัวเองอยู่ที่ใด ผู้ที่นอนอยู่ข้างกายกลับเป็นสาวงามผมทองอี๋จี กับหญิงรับใช้ของซวีเยี่ยเวี่ยนามฉุ่ยปี้

หญิงสาวทั้งสองล้วนเปลือยเปล่า แสดงว่าเพิ่งร่วมสัมพันธ์รักกับมัน อี๋จีย่อมไม่มีปัญหา แต่ฉุ่ยปี้เพราะบังเกิดความเอียงอายคอยหลบหน้ามัน บวกกับต้องปรนนิบัติซวีเยี่ยเวี่ยและพวก ไม่อาจปลีกตัวได้ คิดไม่ถึงหลังจากดื่มจนเมามาย กลับมีโอกาสครอบครองนาง ในห้วงสมองเริ่มปรากฏภาพความทรงจำอันวาบหวามขึ้น

หานป๋อลุกจากเตียงอย่างระมัดระวัง แต่ยังสร้างความตื่นตัวแก่อี๋จี ชิงโอบกอดมันไว้ เหนี่ยวรั้งหานป๋อลงบนเตียงใหม่

หลังจากกอดรัดพัวพัน หานป๋อกล่าวถามว่า

"นี่เป็นสถานที่ใด?"

อี๋จีขบกัดใบหูมัน ใช้สำเนียงของชนต่างชาติอันไพเราะ กล่าวว่า

"นี่เป็นห้องรับแขกในด่านจวีหยงกวน เมื่อคืนท่านดื่มจนเมามาย ข้าพเจ้ากับฉุ่ยปี้ประคองท่านกลับมา มิคาดท่าน...อืมม์ อี๋จีกับฉุ่ยปี้ยินดีแทบตายแล้ว"

ฉุ่ยปี้ที่ด้านข้างหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้น หานป๋อทราบว่านางแสร้งหลับไหล ต้องลอบหัวร่อในใจ ยื่นมือเคลื่อนไหวใต้ผ้าห่ม เอาเปรียบฉุ่ยปี้เป็นการใหญ่

อี๋จีกล่าวสืบต่อ

"ฮูหยินทั้งหลายล้วนตั้งครรภ์ เวี่ยฮูหยินบอกว่าก่อนที่ทารกจะคลอดออกมา ให้พวกเราทั้งสามปรนนิบัติรับใช้ท่าน ซวงฮูหยิน

บอกว่าท่านมีเคล็ดลับทำให้พวกนางตั้งครรภ์ พวกเราสามารถกำเนิดบุตรให้แก่ท่านด้วยหรือไม่?"

หานป๋อไม่เคยยึดถืออี๋จี ฉุ่ยปี้ และเสี่ยวจวีเป็นหญิงรับใช้ถึงกับไม่มีการแบ่งแยกความสัมพันธ์ฉันนายบ่าว จึงกล่าวว่า

"ย่อมสามารถ ท่านไม่คิดกำเนิดบุตรให้แก่ข้าพเจ้าก็ทำไม่ได้"

อี๋จียินดียิ่ง พรมจูบใส่ดุจหยาดฝน ฉุ่ยปี้ที่อีกฟากหนึ่งก็ไม่อาจทนรับการปลุกเร้าจากมัน ส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง พลิกตัวมาสวมกอดมันเอาไว้

ไม่ทราบแว่วเสียงเคาะบอกโมงยามดังจากที่ใด หานป๋อลอบนับในใจ ค่อยทราบว่าเพิ่งเป็นเวลายามสาม

ทันใด ที่ข้างหูแว่วเสียงทางลมปราณของโจรท่องโดดเดี่ยวดังว่า

"เด็กน้อยออกมา"

ยามนั้นหญิงสาวทั้งสองถูกปราบพิชิตจนไม่อาจกระดิกนิ้วได้ หานป๋อคืบคลานลงจากเตียง สวมใส่เสื้อผ้าอย่างรีบร้อน ผลักประตูออกไป โจรท่องโดดเดี่ยวชิงคว้าจับมันไว้ กล่าวว่า

"เหล่าชิกับเสี่ยวฟงรอพวกเราบนหอกำแพงเมือง ฉวยโอกาสที่เสี่ยวฟงยังไม่จากไป พวกเราสาบานเป็นพี่น้องกัน"

หานป๋อกล่าวอย่างงุนงงว่า

"พวกเรามิใช่สาบานกันแต่แรกแล้วหรือ?"

โจรท่องโดดเดี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ครั้งนั้นพวกเราทั้งสองถูกบีบบังคับ ปากไม่ตรงกับใจ ไหนเลยยึดถือเป็นจริงได้ ครั้งนี้จึงเป็นความตั้งใจจริง รีบไป"

ทั้งสองทุ่มเทวิชาตัวเบาโลดแล่น ไม่นานก็ขึ้นสู่กำแพงฉางเฉิง ทักทายต่อทหารเวรยามคำหนึ่ง จากนั้นมุ่งสู่หอกำแพงเมืองที่สูงที่สุด

ของสันเขาปาต๋ำหลิ่ง

ลมภูเขาโชยพัด หานป๋อรู้สึกคึกคักขึ้นอักโข

ใต้นภาดาวพราวพรั่ง หอกำแพงเมืองยิ่งงามตระการตากว่าเดิม

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยวุ่นวายยิ่ง ไม่ทราบจัดหาหมูย่างกับแพะแกะจากที่ใด ทั้งยังจัดเตรียมธูปเทียน เห็นหานป๋อถูกโจรท่องโดดเดี่ยวคุมตัวมา ชิฉางเจิงจึงกล่าวว่า

"เสี่ยวป๋อช่างใช้การไม่ได้ เพียงสุราสิบกว่าจอกก็เข่าอ่อนแล้ว"

ฟงสิงเลี่ยแหงนมองท้องฟ้าราตรี เร่งรัดว่า

"คืนนี้งดงามยิ่ง พวกเรารีบสาบานเป็นพี่น้องกัน"

คนทั้งสี่คุกเข่าลง จุดธูปคนละสามดอก เปล่งคำสาบาน ทยอยเขียนชื่อแซ่และอายุลงบนกระดาษเหลืองแผ่นหนึ่ง ส่วนชะตาตกฟากนอกจากชิฉางเจิงแล้ว อีกสามคนล้วนไม่ทราบ ได้แต่เว้นเอาไว้

ผู้ที่อายุสูงวัยที่สุดย่อมเป็นโจรท่องโดดเดี่ยว ถัดมาเป็นฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิง หานป๋อยังคงเป็นน้องสี่

หลังจากเผากระดาษเหลือง ทั้งสี่ยินดียิ่ง แย่งกันฉีกกินหมูย่างกับแพะแกะ

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คืนนี้ความจริงสมควรดื่มสุรา แต่เนื่องจากพี่รองเตรียมออกเดินทาง ดังนั้นข้าพเจ้านำน้ำชามาไหหนึ่ง ขอเพียงมีความจริงใจ น้ำชาสามารถแทนสุรา"

หานป๋อชิงไหน้ำชามา ยืดคอดื่มลงไปหลายอึก ไม่สนใจน้ำชาราดรดปกเสื้อ ส่งไหน้ำชาให้แก่โจรท่องโดดเดี่ยว ปากร้องบอกว่าสมใจ

ชิฉางเจิงสะท้อนใจยิ่ง มองดูทุ่งกว้างที่ดำทะมึน ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพวกเราที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งสี่กลับสาบานเป็นพี่น้องในที่นี้ นึกดูคล้ายเป็นความฝันตื่นหนึ่ง"

โจรท่องโดดเดี่ยวยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำชาที่มุมปาก สูดอากาศเข้าปอดลึกๆ คำหนึ่ง ล้วงกล้องยาสูบออกมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เสี่ยวตี้ตี้ (น้องชายน้อย) ทั้งสามต้องลิ้มรสใบยาฟ้าหอมของพี่ใหญ่สักคำหรือไม่?"

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่ำแย่แล้ว พวกเราล้วนกลายเป็นเสี่ยวตี้ตี้ ถูกพี่ใหญ่ชราผู้นี้เอาเปรียบไปจนหมดสิ้น"

หานป๋อกลับไม่ถือสา มองดูจันทร์กระจ่างที่ไกลตา ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากบอกว่าเป็นความฝัน ฝันของข้าพเจ้าพิสดารที่สุด โอ ข้าพเจ้าพลันคิดถึงเมิ่งเหยา กลัวว่าไปถึงเรือนฌานเมตไตรยจะไม่ได้พบกับนาง"

ฟงสิงเลี่ยกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"วางใจเถอะ นางเมื่อออกปากให้ท่านไปเยี่ยมนางที่เรือนฌานคงต้องรอจนท่านไปถึงค่อย...อาจบางที่ค่อยกักตัวเองบำเพ็ญเพียรเป็นเซียน หรือว่า...ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจมากนัก สรุปแล้วนางต้องพบหน้าท่านสักครั้ง"

หานป๋อขบคิดแล้วเห็นพ้องด้วย พลันช่วงชิงกล้องยาสูบที่โจรท่องโดดเดี่ยวเพิ่งจุดขึ้น ทดลองสูบคำหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"ที่แท้หอมถึงเพียงนี้จริงๆ"

โจรท่องโดดเดี่ยวเห็นมีคนชมเชยสิ่งของของมัน จึงไม่ถือสาเรื่องที่กล้องยาสูบถูกแย่งชิงไป ตบไหล่หานป๋อโดยแรง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เด็กน้อยยังรู้จักสินค้า"

ชิฉางเจิงกับฟงสิงเลี่ยบังเกิดความคึกคะนองขึ้น แย่งชิงกันลิ้มลองรสชาติของใบยาฟ้าหอม

ทั้งสี่นั่งล้อมวงอยู่บนยอดสูงสุดของหอกำแพงเมือง ในใจเต็มเปี่ยมด้วยน้ำใจ

ต่อให้ต้องตายเพื่ออีกฝ่าย พวกมันจะไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย

โจรท่องโดดเดี่ยวล้มตัวลงนอน มองดูทางช้างเผือกที่ประกอบด้วยหมู่ดาว ทอดถอนใจกล่าวว่า

"บิดามีอายุเกือบร้อยปี ความจริงเข้าใจว่าต้องอยู่โดดเดี่ยวไปชั่วชีวิต มิคาดพบพานเด็กน้อยหานป่อ ทั้งยังเพิ่มน้องสาวกลุ่มหนึ่งจากนั้นมีพี่น้องอีกสามคน..."

หานป่อเลียนเสียงของมันกล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้ยังมีนางเฒ่าหวินชิง นางเฒ่ายังตั้งครรภ์ ชีวิตเป็นเช่นนี้ เราเฒ่าฟั่นยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด?"

ไม่ทันกล่าวจบ ฟงสิงเลี่ยกับชิฉางเจิงล้วนหัวร่องอหาย โจรท่องโดดเดี่ยวความจริงคิดอาละวาด แต่แล้วหัวร่อจนพลิกตัวไปพลิกตัวมา

หัวร่ออยู่ครู่หนึ่ง ทั้งสี่ล้วนนิ่งเงียบงันไป

ฟงสิงเลี่ยคิดถึงจิ้นปิงหวิน ชิฉางเจิงนึกถึงสุ่ยโหยวจิงผู้อาภัพ หานป่อกลับรำลึกถึงสิ้วเซ่อผู้ล่วงลับกับอิ๋งซ่านฮัวที่ไม่ทราบอยู่แห่งหนใด

นับตั้งแต่ปรมาจารย์มารผังปานกลับเข้าสู่ยุทธจักร ภายในเวลาแปดเดือน ยุทธจักรและบ้านเมืองล้วนเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน ตอนนี้ทุกประการมีความชัดเจนขึ้น คงเหลือแต่

การศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ซึ่งไม่อาจหยั่งรู้ผลแพ้ชนะได้

ฟงสิงเลี่ยฝืนยิ้มพลางยืดกายขึ้น มองดูกำแพงหมื่นลี้ที่คล้ายมังกรยักษ์ทอดคดเคี้ยว กล่าวว่า

"พี่น้องทั้งสาม ใกล้ถึงเวลาแล้ว ไม่ว่าภายภาคหน้าจะอยู่ห่างไกลเป็นพันลี้หรือหมื่นลี้ แต่น้ำใจของพวกเราทั้งสี่จะไม่มีวันเปลี่ยนผัน"

ที่หลงเหลืออีกสามคนกระโดดปราดขึ้น มือทั้งสี่ข้างวางทับซ้อนเกาะกุมเข้าด้วยกัน

ที่ขอบฟ้าปรากฏแสงอุทัยลำแรกขึ้น ด่านจวีหยงกวนแว่วเสียงม้าศึกและเสียงอูฐร้องดังมา

หานป๋อ ชิฉางเจิง โจรท่องโลดเดี่ยวนำชวีเยี่ยเจี่ย จวงชิงชวง หานปี้ฉุ่ยส่งฟงสิงเลี่ยและพวกถึงทุ่งหญ้านอกกำแพงฉางเฉิง

ส่วนจั่วซือและพวกกลัวว่าไม่อาจตรากตรำเดินทาง ล้วนถูกเกลี้ยกล่อมให้รั้งอยู่ที่ด่านจวีหยงกวน รอคอยหานป๋อและพวกกลับมา

ทัพม้าห้าพันของเอียนหลิงนา กับกองกำลังของแคว้นอู๋ซวงล่วงหน้าไปรอคอยทั้งหมดที่ทุ่งหญ้า คาราวานอูฐและม้าบรรทุกอาวุธยุทโธปกรณ์ เสบียงบำรุงและสิ่งของเครื่องใช้ทอดยาวไกลหลายลี้

ส่งท่านพันลี้ ในที่สุดต้องจาก

ชวีเยี่ยเวี่ย จวงชิงชวงและหานปี้ฉุ่ยสวมกอดกู่เชี่ยนเหลียนกับหลิงหลงสะอึกสะอื้นไห้ ตรงกันข้ามกับกงจู้อลงกรณ์เป็นฝ่ายปลอบโยน แต่ยังไม่อาจคลายความเศร้าหมองของพวกนาง

ชิฉางเจิงมองดูฟงสิงเลี่ย ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"สตรีเป็นเช่นนี้เอง ไม่ทราบมีน้ำตามากมายถึงเพียงนี้จากที่ใดต้องการร้องไห้เมื่อใดก็มีเมื่อนั้น"

พลันบังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ ต้องรีบหุบปากลง

เอียนหลิงนากระโดดลงจากหลังม้า ฉุดลากหานป๋อมาที่ด้านข้าง กล่าวว่า

"วันหน้ากลับมาให้สตรีที่ไม่ร้องไห้เช่นข้าพเจ้าไปหาท่านดีหรือไม่? แต่อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าคิดแต่งให้กับท่าน เพียงแต่ท่านหน้าตาหล่อเหลา ทั้งรู้จักเอาอกเอาใจสตรี จึงคิดอยู่เป็นเพื่อนกับท่าน"

หานป๋อหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวเบาๆ ว่า

"เอ่ยถึงความหล่อเหลา ข้าพเจ้าไม่อาจเทียบเปรียบกับสิงเลี่ยเมื่อถึงเวลานั้นท่านยังคิดถึงข้าพเจ้าหรือ?"

เอียนหลิงนาหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"จอมยุทธ์ฟงเป็นวิญญูชน ไม่ชำเลืองมองผู้คน ส่วนท่านพอเห็นที่ใดมีสตรี ดวงตาเลวร้ายจะกลิ้งกลอกไปยังที่นั้น จึงผิดแผกแตกต่างกัน"

พลางจูบปากหานป๋อคราหนึ่ง ค่อยขึ้นม้าควบขับไป ออกคำสั่งให้ไพร่พลทหารออกเดินทาง

หานป๋อกลับมาหาเหล่าสตรีที่ถลึงมองมัน แบมือเป็นเชิงแสดงความบริสุทธิ์ กล่าวว่า

"นี่เป็นมารยาทล่ำลาของชนเผ่าฮูเอ๋อ ท่านทั้งหลายอย่าได้คิดเฉไฉไป"

ฮูหยินอลงกรณ์มีอารมณ์เบิกบาน จึงกล่าวกับหลวงจีนกระบี่ว่า

"เด็กน้อยนี้มีอารมณ์ขันนัก"

หลวงจีนกระบี่สั่นศีรษะยิ้มออกมา

ฟงสิงเลี่ยเห็นขบวนอูฐและม้าเริ่มเคลื่อนที่ พลันบังเกิดความฮึกหาญ ยกมือตบทวนสีแดงหนึ่งวาสองเชียะที่กลางหลัง ร้องว่า

"เสี่ยวเหลียนกับหลิงหลงไม่ต้องร้องไห้แล้ว พวกเราจะได้อยู่

ร่วมกันอีกโดยเร็ว"

กู่เชี่ยนเหลียนค่อยผละจากซวีเยี่ยเวี่ยที่หลั่งน้ำตานองหน้า พลันวิ่งปราดมา ยกมือโอบรอบคอโจรท่องโดดเดี่ยว หอมแก้มซ้ายขวาของมัน กล่าวด้วยน้ำตาคลอเบ้าว่า

"จูบแรกชดใช้หนี้พนันของท่าน จูบที่สองแสดงความขอบคุณต่อพี่ใหญ่อันประเสริฐเช่นท่าน"

โจรท่องโดดเดี่ยวกลับตาแดงก่ำอย่างไม่เคยมีมาก่อน ไม่อาจเล่นลิ้นคารมได้

หานป๋อที่ข้างกายโจรท่องโดดเดี่ยวยื่นหน้าออกไปอย่างยิ้มแย้มหอมแก้มกู่เชี่ยนเหลียนที่ยินยอมให้จุมพิตแต่โดยดี จากนั้นกล่าวว่า

"ยังเหลืออีกจูบหนึ่ง รอให้ข้าพเจ้าไปถึงแควันอู๋ซวงค่อยทวงถาม"

กู่เชี่ยนเหลียนหลับตาพริ้มลง น้ำตาไหลหลั่งลงมา สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"เหล่าชิ ท่านมิใช่คิดหอมแก้มเสี่ยวเหลียนหรอกหรือ?"

ชิฉางเจิงคล้ายได้รับพระเสาวนีย์ รีบหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง

กู่เชี่ยนเหลียนคลายมือจากโจรท่องโดดเดี่ยว ร่ำไห้พลางวิ่งไปยังขบวนรถ

ฟงสิงเลี่ยก็โอบกอดหลิงหลงที่โผเข้าอ้อมอกมัน กู่ร้องดังยาวนาน หันหัวม้าควบขับออกไป

หานป๋อโอบกอดซวีเยี่ยเวี่ยกับจวงชิงซวง ชิฉางเจิงก็พูดปลอบหานปี้ฉุ่ย รวมทั้งโจรท่องโดดเดี่ยวต่างเฝ้ามองจนคาราวานอูฐและม้ากลายเป็นจุดเล็กๆ เป็นทิวแถว ค่อยโอบอุ้มภรรยาขึ้นม้า กลับเข้าด่านจวีหยงกวน

ม้าสีเทาแม้บรรทุกผู้คนสามคน ยังไม่ลำบากกินแรงแต่อย่างไร

ซวีเยี่ยเวี่ยกระซิบบอกที่ข้างหูมันว่า

"พวกเราจะรอท่านที่นครซุ่นเทียน ป้อหลางไปพบกับเหยาเจี่ยแจคนเดียวเถอะ ซวงเอ๋อก็ต้องการอยู่กับบิดามารดาให้มากกว่านี้"

หานป้อทราบว่านางกลัวว่าจั่วซือและพวกไม่อาจทนตรากตรำเดินทาง จึงยอมรั้งอยู่เป็นเพื่อน แสดงว่ายอดหญิงจันทร์ราตรีผู้นี้รู้จักนึกถึงผู้อื่นมากกว่าเดิม จึงหันไปร้องถามโจรท่องโดดเดี่ยวว่า

"โจรเฒ่า ท่านจะไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้าหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ที่เมิ่งเหยาต้องการพบเป็นท่าน หาใช่เราไม่ บิดาไปทำอะไร?"

ชิฉางเจิงที่เบื้องหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"พี่ใหญ่คิดอยู่เป็นเพื่อนกับพี่สะใภ้มากกว่า"

หานป้อนิ่งเงียบงันไป ในใจโบยบินถึงเรือนฌานเมตไตรยซึ่ง "บ้านอยู่กลางขนเขา ในส่วนลึกของเมฆา" แล้ว

หานป้อล่ำลาภรรยาทั้งหลาย ควบขับม้าสีเทาออกจากนครซุ่นเทียน มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ห้าวันให้หลังบรรลุถึงตัวเมืองที่อยู่ใกล้กับยอดเขาเทพย่างเหยียบซึ่งเป็นที่ตั้งของเรือนฌานเมตไตรย เสาะหาโรงเตี๊ยมเข้าพัก จูงม้าสีเทาเข้าคอกไป

ยามนี้เป็นเวลาสนธยา หานป้อเดินเตร็ดเตร่อยู่ครู่หนึ่ง ค่อยเลือกเหลาสุราที่สะดุดตาแห่งหนึ่งขึ้นชั้นสอง สั่งสุราอาหารรับประทานอย่างมูมมาม หลายวันนี้รับประทานแต่เสบียงกรัง พอเห็นอาหารโอชะตั้งอยู่ตรงหน้า ย่อมบังเกิดความอยากขึ้น

บนเหลาสุราตั้งโต๊ะสิบกว่าตัว มีแขกเพียงห้าโต๊ะ สองในห้านั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมพกสะพายอาวุธ แสดงว่าเป็นชาวยุทธจักร

พลันได้ยินคนผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมคงเหลือล่างฟานหวินกับโจรท่องโดดเดี่ยว สมควรคัดเลือกผู้คนเข้าไปแทนที่จึงถูกต้อง"

ที่หลงเหลือส่งเสียงแสดงความเห็น โต้เถียงกันวุ่นวาย ผู้คนอีกคนหนึ่ง กล่าวว่า

"การศึกที่เกาะร้างหลันเจียงยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ ผู้ใดมีกะใจครุ่นคิดว่าสมควรคัดเลือกมือดีเข้าสู่ทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม พรรคมังกรพิโรธยิ่งมายิ่งป่าเถื่อน กลับประกาศว่าก่อนหลังเทศกาลไหว้พระจันทร์ ห้ามมิให้เรือลำใดแล่นเข้าสู่รัศมีห้าสิบลี้ของเกาะร้างหลันเจียง ไม่เช่นนั้นจะฆ่าโดยไม่ละเว้น"

หานป๋อบังเกิดความสนใจเหลียวหน้ามอง เห็นชายฉกรรจ์หน้ายาวราวกับม้าผู้หนึ่งส่งเสียงประหลาดพิกลว่า

"หลี่หง ผู้อื่นคิดอ่านแทนท่าน หากปรากฏลมหอบหนึ่งพัดท่านถึงละแวกเกาะร้างหลันเจียง ถูกกระแสลมหมัดพลังกระบี่ของผังปานหรือล่างฟานหวินกวาดทำร้ายเสียชีวิต ผักกาดขาวที่ตึกชุนฮุยจะให้ผู้ใดไถ่ตัวนางออกมา อย่าได้โทษว่าเราหม่าหมิงฮุยไม่กระตุ้นเตือนท่าน"

เหล่าชายฉกรรจ์หัวร่อดังๆ ล้วนบอกว่าหม่าหมิงฮุยกล่าวมีเหตุผล

หลี่หงหน้าแดงฉาน กล่าวด้วยท่าทีดุร้ายว่า

"วันหน้าเราหลี่หงกระทำความดีความชอบในกองกำลังปราบทุกข์เข็ญ ได้เป็นแม่ทัพ ต้องฟาดโบยหน้าม้าฮุยท่านสักครา"

หานป๋อค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้ชายฉกรรจ์เหล่านี้คิดเดินทางไปยังนครซุ่นเทียน เข้าร่วมกับกองทัพเจ้าเอี้ยนอ๋อง ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าถือหางทัพเอี้ยนแล้ว

มันไม่สนใจรับฟังสืบต่อ ยกมือตบหน้าท้อง หมายจากไป ชายฉกรรจ์ผอมซูบอีกคนหนึ่งพลันกล่าวว่า

"ตอนนี้นอกจากผังปานกับล่างฟานหวิน ผู้ที่ร้ายกาจที่สุดย่อมเป็นนางเซียนฉินเมิ่งเหยา หากทราบว่าเรือนฌานเมตไตรยอยู่ที่ใด เราชวีเฉิงแม้ต้องคืบคลาน ก็จะคืบคลานไปชมดูนางสักแวบหนึ่ง"

หานป๋อบังเกิดความสนใจขึ้นมาอีก กวักมือสั่งสุราป้านหนึ่ง พลางเงี่ยหูสดับฟัง

หลี่หงพลันกล่าวว่า

"ผู้เสเพลหานป๋อ ดาบไวชิฉางเจิง ทวนสีแดงฟงสิงเลี่ยดงไม่รองฉินเมิ่งเหยาเท่าใด เพียงไม่ทราบผู้ใดร้ายกาจกว่า?"

หานป๋อตบโต๊ะผุดลุกขึ้น หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ผู้เสเพลหานป๋อ ตั้งได้ประเสริฐมาก อาหารมื้อนี้ถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงเอง"

พลางล้วงเงินแท่งหนึ่งโยนลงบนโต๊ะ ก้าวยาวๆ ไปที่บันไดเหลา

เหล่าชายฉกรรจ์มองดูมันอย่างงุนงง คนผู้หนึ่งร้องถามว่า

"ท่านผู้เข้มแข็งมีนามสูงส่งว่ากระไร?"

หานป๋อยกมือตบดาบเหยี่ยวที่กลางหลัง หัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"ย่อมเป็นผู้เสเพลหานป๋อ ไม่เช่นนั้นไหนเลยใจกว้างเลี้ยงแขกด้วย?"

กล่าวจบไม่สนใจพวกมัน ลงจากเหลาสรา

หานป๋อถูกกระตุ้นให้บังเกิดความคิดถึงต่อฉินเมิ่งเหยา พอกลับถึงโรงเตี๊ยม ก็จูงม้าสีเทาออกจากเมือง เข้าสู่ป่าเขาอันมืดมิด

สองวันให้หลัง หลังความลำบากยากเย็น หานป๋อค่อยเสาะพบทางภูเขาที่ทอดสู่เรือนฌานเมตไตรยที่ฉินเมิ่งเหยาบ่งบอกบรรยายไว้ มองแต่ไกลเห็นซุ้มประตูที่จารึกข้อความ "บ้านอยู่กลางขุนเขา ในส่วนลึกของเมฆา" หัวใจอดเต้นระทึกขึ้นมามิได้

หานป๋อระงับสติ ปล่อยให้ม้าสีเทาพักผ่อนเล็มหญ้าที่เชิงเขา ค่อยเหยียบย่างสู่ทางภูเขาที่คล้ายทอดสู่เมฆขาวฟ้าคราม

ในใจหานป๋อบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น กล่าวคือ หลังจากเดินผ่านซุ้มประตู ฉินเมิ่งเหยาก็ทราบว่ามันมาแล้ว ความรู้สึกเช่นนี้สร้างความอิ่มเอมใจแก่มัน ทั้งนี้เพราะเรื่องที่มันหวั่นวิตกไม่ได้บังเกิดขึ้น เมิ่งเหยาอันประเสริฐยังปลอดภัยไร้อันตราย

ทางภูเขาคดเคี้ยว บรรยากาศสงบร่มรื่นสองฟากข้างเป็นต้นไม้ ทิวทัศน์แปรเปลี่ยนตลอดเวลา ล้วนงดงามน่าประทับใจ

หานป๋อพอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง ทัศนียภาพพลันขยายกว้างออก บนยอดเขาตระหง่านง้ำท่ามกลางก้อนเมฆคลอเคล้า เรือนฌานเมตไตรยปลูกสร้างอยู่ท่ามกลางทิวทัศน์ธรรมชาติ

ตัง ตัง!

เสียงระฆังดังขึ้น ช่วยชำระล้างจิตใจ ลืมความวิตกทุกข์ร้อนไปสิ้น

หานป๋อจิตใจสงบนิ่ง เร่งฝีเท้ามุ่งสู่จุดหมายปลายทาง

หลังจากตัดผ่านหุบเขาที่งามรื่นรมย์ ค่อยบรรลุถึงไหล่เขาอันเป็นที่ตั้งของเรือนฌานเมตไตรย ทางภูเขายิ่งมายิ่งลาดชัน มีสภาพดั่งขวานถาก เบื้องบนมีเหยี่ยวภูเขาบินวนเวียน เบื้องล่างเป็นเหวลึกร้อยวา

ลมภูเขาโชยพัดผ่าน คล้ายผู้คนนับหมื่นกู่ก้องราวกับหลุดพ้นจากทางโลก บรรลุถึงฟากฝั่ง

พร้อมกับทางภูเขาที่คดเคี้ยว เรือนฌานเมตไตรยบัดเดี๋ยวเร้นหายบัดเดี๋ยวปรากฏ งามลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก คล้ายตำหนักเซียนคล้ายมายาภาพ

สุดทางอันตราย ทางภูเขาเปลี่ยนเป็นราบเรียบ ปลูกต้นไม้

ร่มรื่น ใต้แสงอรุโณทัย ชายคาเรือนฌานเชิดสูงอยู่กลางหาว โบสถ์วิหารปลูกเรียงราย สะท้อนประกายระยิบระยับ แต่ก็เป็นความเรียบง่ายไม่ฟุ้งเฟ้อ

ท่ามกลางกลิ่นบุปผาหอมอบอวล ในเสียงนกร้องเซ็งแซ่ ในที่สุดหานป๋อมาถึงหน้าประตูสีเข้มของเรือนฌานเมตไตรย

ยังไม่ทันเคาะประตู ประตูใหญ่ก็ถูกแม่ชีสาวสองรูปเปิดออกดังแอ๊ด แม่ชีที่คล้ายอยู่ในวัยกลางคน เค้าใบหน้าราบเรียบรูปหนึ่งยืนอยู่หลังประตูลานกว้างที่ด้านหลังนางเงียบสงบไร้ประตู

แม่ชีนั้นประนมมือส่งเสียงสรรเสริญคุณเบาๆ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อาตมาเวิ่นเทียน (ถามฟ้า) ประสกหานสบายดี เจ้าเรือนฌานน้อมรอประสกที่เก๋งชมพิรณหลังเขา"

ไม่รอให้หานป๋อตอบคำ ก็หันกายนำทาง

หานป๋อบังเกิดความเลอะเลือนสงสัย ไม่กล้าเดินเคียงคู่กับแม่ชีที่หลุดพ้นจากโลกียวิสัยรูปนี้ โดยทอดระยะห่างเล็กน้อย ปากถามว่า

"เมิ่งเหยาเป็นเจ้าเรือนฌานแล้วหรือ?"

แม่ชีถามฟ้ากล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า

"เจ้าเรือนฌานเรายังเป็นจิ้นปิงหวิน"

จากนั้นสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกไปในเส้นเสียง กล่าวด้วยความเมตตากรุณาว่า

"วางใจเถอะ เมิ่งเหยาจะพบหน้าท่านสักครั้ง"

หัวใจที่เต้นระทึกของหานป๋อค่อยผ่อนคลาย ไม่กล้ากล่าวมากความ ติดตามนางเดินผ่านทางน้อยโรยกรวดข้างโบสถ์ มุ่งไปยังหลังเขา

ทางด้านซ้ายมือแว่วเสียงอึงอลประหลาดพิกล หานป๋อเหลียวหน้ามอง ที่แท้เป็นสวนผึ้งแห่งหนึ่ง

ตลอดรายทางลดซ้ายเลี้ยวขวา แต่ไม่พบเห็นบุคคลที่สี่

หลังจากผ่านไร่ชาขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ปรากฏกลิ่นหอมโชยมา ภูมิประเทศขยายกว้างออก สุดปลายของหน้าผาปลูกสร้างเก๋งน้อยหลังหนึ่ง ยามนี้เพียงเห็นหลังคาเก๋ง ไม่อาจเห็นสภาพภายในเก๋ง

เก๋งน้อยหันหาเหวลึก ด้านตรงข้ามเป็นผนังผาลาดชัน ยามนี้เป็นช่วงฤดูร้อน ต้นไม้เขียวชอุ่มดอกไม้ป่าบานสะพรั่ง ประดุจทิพยสถาน

ด้านซ้ายมือที่ห่างไปปรากฏน้ำตกแห่งหนึ่งไหลออกจากโขดหินสาดเทเป็นระยะทางหลายร้อยวา ส่งเสียงสะท้านแก้วหู น้ำตกพอลงถึงเชิงเขา เป็นลำธารไหลคดเคี้ยว สองฝั่งของลำธารเต็มไปด้วยดอกผลประหลาดแปลกตา เป็นทัศนียภาพอีกแบบหนึ่ง

หานป๋อชมดูจนตาลายละลาน แม่ชีถามฟ้าพลันชะงักเท้าลง สร้างความแตกตื่นแก่มันจนรีบหยุดกึกลง ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าจะกระทบถูกร่างที่ไม่อาจรุกล้ำก้ำเกินของนาง

แม่ชีถามฟ้ากล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“เจ้าเรือนฌานอยู่ภายในเก๋ง ประสกหานเชิญเข้าไปพบกับนางอาตมาขอตัวแล้ว”

หานป๋อมุ่งไปยังทิศทางของเก๋งชมพิรุณ พอตัดผ่านป่าไผ่แถบหนึ่ง พลันพบว่ามาถึงริมผาหลัง หมู่ขุนเขาล้วนอยู่ใต้เท้า ระหว่างขุนเขาปรากฏหมอกควันคลอเคล้า ใต้ม่านนภาสีฟ้าคราม แทบเข้าใจว่าไม่อยู่ในโลกหล้า

ภายในเก๋งชมพิรุณที่ปลูกสร้างอยู่ริมหน้าผา เงาร่างอันงามระหงของจิ้นปิงหวินปรากฏแก่สายตา

นางนั่งอยู่ข้างโต๊ะหินใจกลางเก๋ง มือถือพู่กันตั้งอกตั้งใจเขียนตัวหนังสือบนม้วนกระดาษที่กางอยู่บนโต๊ะ

สีหน้าอันงามงดของนางสงบราวน้ำนิ่ง ปราศจากความเปลี่ยน

แปลงแม้แต่น้อย

นางแม้ไม่ได้เงยหน้าขึ้น แต่ก็ล่วงรู้การมาของหานป๋อ กล่าวเบาๆ ว่า

"อาคันตุกะแดนไกลเชิญนั่งตามสบาย"

หานป๋อจิตใจพล่งพล่าน หวนนึงถึงภาพเหตการณ์ที่เคยประสบพบกัน ต้องก้าวยาวๆ เข้าไปประสานมือคารวะ กล่าวว่า "หานป๋อคำนับเจ้าเรือนฌานจิ้น" ค่อยทรุดนั่งลงบนม้าหินอีกด้านหนึ่ง พอเพ่งตามองต้องงงงันวูบใหญ่ ที่แท้นางกำลังเขียนตัวหนังสือประหลาดที่มันไม่เคยเห็นมาก่อน อดถามมิได้ว่า

"นี่เป็นตัวหนังสืออะไร?"

จนบัดนี้จิ้นปิงหวินยังกวาดมองมัน กล่าวว่า

"นี่เป็นภาษาสันสกฤตชมพูทวีป"

หานป๋อชมดูอย่างเงียบงัน แม้ไม่เข้าใจว่านางเขียนอะไร แต่รู้สึกว่าลายมือของนางวางน้ำหนักพอดีเป็นที่สุด ปลายพู่กันคล้ายก้อนเมฆสายน้ำไหล จิตสำนึกถึงพู่กันถึง เขียนตัวหนังสือเครื่องหมายแถวแล้วแถวเล่าราวกับร่ายเวทมนตร์ ถึงกับเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ ลืมเลือนเวลาที่พ้นผ่าน และลืมเลือนว่ามายังที่นี้เพื่อพบกับฉินเมิ่งเหยา

พู่กันพลันหยุดนิ่ง ที่แท้เขียนถึงสุดปลายของม้วนกระดาษแล้ว

หานป๋อค่อยได้สติ ยกมือตบหน้าผากตัวเอง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าช่างเหลวไหล แทบลืมเลือนว่าการมาครั้งนี้เพื่อพบกับเมิ่งเหยา"

จิ้นปิงหวินหยิบที่ทับกระดาษทั้งสองเส้นขึ้นมา ก่อนหน้านี้หานป๋อทำหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้ จึงช่วยคลี่ม้วนกระดาษส่วนที่ยังไม่ได้เขียนออก

จิ้นปิงหวินวางที่ทับกระดาษลงไปใหม่ ทางหนึ่งถือพู่กันจุ่มหมึก ทางหนึ่งเงยหน้ามองดูมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์น้องอยู่ในที่พักกลางไร่ชา นางฝากคำพูดให้ท่านไปพบนาง เชิญเถอะ"

หานป๋อปรารถนาใคร่ติดปีกโบยบินไป แต่แล้วหวนนึกถึงคำพูดของฟงสิงเลี่ย จึงกล่าวด้วยความประหม่าอยู่บ้างว่า

"ข้าพเจ้ายังมีเรื่องหนึ่ง...อืมม์"

สีหน้าจิ้นปิงหวินกลับคืนสู่ความสงบ กล่าวว่า

"บอกก็บอกเถอะ ไยต้องอ้ำๆ อึ้งๆ?"

หานป๋อบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง รู้สึกว่าหญิงงามเบื้องหน้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโลกภายนอกแม้แต่น้อย ตนเองไม่สมควรรบกวนจิตใจที่กระจ่างดจดันฉายของนาง จึงกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ข้าพเจ้าเพียงวิตกทุกข์ร้อนไปแล้ว ความจริงแล้วมิใช่เรื่องสลักสำคัญอันใด"

จิ้นปิงหวินบังเกิดความสนใจ ล้างพู่กันกับน้ำสะอาด วางพาดกับขอบจานฝนหมึก ยกสองมือเท้าคาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไยไม่บอกมาฟังดูว่า"

ขณะที่หานป๋อรีรอลังเล นางก็จับพู่กันเขียนภาษาสันสกฤตสืบต่อ

หานป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ความจริงไม่มีอันใด สิงเลี่ยกำชับให้ข้าพเจ้าฝากความระลึกถึงท่าน"

ใบหน้าจิ้นปิงหวินปราศจากความพลุ่งพล่านแม้แต่น้อย จิตใจจดจ่ออยู่ปลายพู่กัน คล้ายกับไม่ได้ยินคำพูดของมัน

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"เจ้าเรือนฌานจิ้นได้ยินคำพูดข้าพเจ้าหรือไม่?"

จิ้นปิงหวินค่อยหยุดการเขียน ช้อนตาที่กระจ่างสุกใสมองดูมัน กล่าวว่า

"ขออภัย ฝากขอบคุณเขาแทนข้าพเจ้าเถอะ"

พลางยิ้มเล็กน้อย จรดพู่กันเขียนสืบต่อ

หานป๋องงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ตอนนี้มันออกเดินทางไปนอกเขตแคว้น อาจไม่กลับมาอีก แต่ข้าพเจ้าทราบว่าในใจมันไม่มีวันลืมเลือนเจ้าเรือนฌานจิ้น"

จิ้นปิงหวินยังคงวางเฉย คล้ายรับฟังเรื่องราวและตัวบุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวเอง ผงกศีรษะเล็กน้อยไม่ตอบคำ

หานป๋อเหม่อมองนางชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจอย่างท้อแท้ผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังคงไปพบกับเมิ่งเหยาประเสริฐกว่า"

พอหันกายเดินไปสองก้าว จิ้นปิงหวินพลันเรียกรั้งว่า

"โปรดชะงักเท้า"

หานป๋อหมุนตัวกลับมา

จิ้นปิงหวินวางพู่กันลง ลุกขึ้นเดินเข้ามา หานป๋อค่อยสังเกตเห็นว่านางเปลือยเท้าทั้งสองข้าง

นางมาถึงเบื้องซ้ายของหานป๋อ มองดูต้นชาที่เขียวสดใสดวงตาทอแววหลงใหล กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หลังจากที่ศิษย์น้องกลับมา ก็นั่งบำเพ็ญฌานบารมีอยู่ในถ้ำศิลากลางไร่ชา ท่านพอพบกับนางอย่าได้ร่ำร้องแตกตื่น เพียงแจ้งชื่อของท่านเบาๆ จากนั้นสงบจิตใจรอคอย นางย่อมกลับมาพบหน้าท่านเป็นครั้งสุดท้าย"

หานป๋อสะท้านทั้งร่าง ร้องโพล่งว่า

“พบหน้าครั้งสุดท้าย?”

จิ้นปิงหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“คนย่อมต้องจากไป ขึ้นอยู่กับว่าจากไปอย่างไร หากมิใช่ศิษย์น้องมีความในใจที่ยังไม่ลุล่วง คงไปจากทะเลทุกข์ไร้ขอบเขตนี้ตั้งแต่แรก”

หานป๋อสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ระงับอารมณ์ความรู้สึกที่พลุ่งพล่านเอาไว้ ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบแล้ว”

จิ้นปิงหวินกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า

“อภัยที่เราหลงลืม ท่านสิงเลี่ยที่ท่านเอ่ยถึงเมื่อครู่ที่แท้เป็นใคร?”

หานป๋องงงันวูบ มองดูนางอย่างเหลือเชื่อ กล่าวว่า

“ท่านลืมเลือนว่ามันเคยเป็นสามีของท่านหรือ?”

จิ้นปิงหวินส่ายหน้าช้าๆ กล่าวว่า

“ท่านคงเข้าใจผิดแล้ว”

หานป๋อมือเท้าเย็นเฉียบ ก้มศีรษะมองดูเท้าเปล่าของนางพลันฉุกใจคิดถามว่า

“รองเท้าลายปักรูปผีเสื้อของท่านคู่นั้นเล่า?”

จิ้นปิงหวินมองตามสายตามัน มองดูเท้าเปล่าที่ไร้ตำหนิของตัวเอง มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

“มอบให้แก่ลำธารน้ำแล้ว นับตั้งแต่วันนั้น ข้าพเจ้าไม่มีรองเท้าอีก”

หานป๋อรู้สึกว่าคำพูดของนางแฝงหลักปรัชญา หลังจากเหม่อมองนางชั่วขณะ จึงเลียบเคียงถามว่า

"เจ้าเรือนฌานจิ้นจำได้หรือไม่ว่า ตอนที่รองเท้าคู่นั้นถูกสายน้ำพัดพาไป ข้าพเจ้าก็อยู่ในที่เกิดเหตุด้วย?"

จิ้นปิงหวินรั้งสายตากลับมามองดูมัน ยิ้มอย่างเสียใจ กล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ?"

หานป๋อรู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้เจ้าเรือนฌานจิ้นลืมแม้กระทั่งข้าพเจ้า"

จิ้งปิงหวินสาวเท้าเคลื่อนกาย เดินไปยังไร่ชาที่ส่งกลิ่นหอมเจือจางพลันหยุดยั้งลง กล่าวโดยที่หันหลังให้หานป๋อว่า

"ดูจากท่าทีของท่าน ระหว่างพวกเราเคยเกิดเรื่องมากมายสามารถบอกต่อข้าพเจ้าหรือไม่?"

กล่าวจบทรุดนั่งขัดสมาธิบนพื้นหญ้าแถบหนึ่ง ทั้งบอกใบ้ให้หานป๋อนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับนาง

หานป๋อซึมเซาราวสูญเสียวิญญาณ ทรุดนั่งขัดสมาธิลง ภายใต้สายตาอันอ่อนโยนของนาง บอกเล่าความสัมพันธ์ระหว่างนางกับฟงสิงเลี่ย ผังปานและตนเองออกไป

จิ้นปิงหวินสดับฟังอย่างจดจ่อ เมื่อหานป๋อเอ่ยถึงการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง นางค่อยกล่าวเบาๆ ว่า

"เมื่อถึงเวลาเราไปชมดูได้หรือไม่?"

หานป๋อกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านยังมีความสนใจ? หรือไม่กลัวพบกับผังปาน?"

จิ้นปิงหวินกล่าวราวกับเป็นคนนอกว่า

"พบกับเขาจะเป็นไร? ซือฟู่ (ท่านอาจารย์) ยังมีจดหมายฉบับหนึ่งฝากถึงเขา"

หานป๋อถูกความลี้ลับเลื่อนลอยของนางก่อกวนจนสมองพองโต

คล้อยตามนางว่า

"สมควรไม่มีปัญหา ต้องการให้ข้าพเจ้าไปเป็นเพื่อนเจ้าเรือนฌานจิ้นหรือไม่?"

จิ้นปิงหวินส่ายหน้าเล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าคุ้นกับความอิสรเสรีเป็นส่วนตัว"

กล่าวพลางลุกขึ้นยืน ดวงตาทอแววอ้อยสร้อย ขยับเขยื้อนริมฝีปาก กล่าวว่า

"เรื่องราวที่ประสกหานบอกเล่ามาน่าประทับใจยิ่ง ขอบคุณท่านมากแล้ว"

เมื่อหานป๋อลุกตาม จิ้นปิงหวินก็ประนมมือคารวะ หันกายจากไปไกล โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

๕ ตอนที่ตอนหนึ่งเมื่อวัย

หานป๋อฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ทันกายก้าวเท้าออกไป แต่แล้วหยุดชะงักลงด้วยความตระหนก

ที่แท้ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยไปทางขุนเขาประจิม จมลงอย่างช้าๆ

เหตุใดเวลาผ่านไปรวดเร็วถึงเพียงนี้?

ตนเองเมื่อขามาเป็นยามเช้าตรู่ เพียงแต่ชมดูจิ้นปิงหวินเขียนตัวหนังสืออยู่ “คร่หนึ่ง” สนทนาไม่กี่ประโยค กลับผ่านไปหนึ่งวันเต็มๆ?

หานป๋อบังเกิดความเลอะเลือนสงสัย ยกมือเกาศีรษะ เดินเข้าสู่ส่วนลึกของไร่ชา

ไร่ชากินบริเวณกว้างขวาง ยึดครองภูเขาครึ่งลูก กึ่งกลางมีโขดหินสูงร่วมสี่วาก้อนหนึ่ง สมควรเป็นถ้ำศิลาที่ฉินเมิ่งเหยาขุดผิวภูเขาเป็นโพรง ใช้เป็นสถานบำเพ็ญฌานภาวนา

หัวใจหานป๋อเต้นตูมตามขึ้นมา หวนนึกถึงกำลังจะได้พบกับฉินเมิ่งเหยา ทั้งบังเกิดความหวาดวิตก ไม่ทราบว่านางยังอยู่ในโลกหล้าหรือไม่ ใจกลางฝ่ามือปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมออกมา

เมื่ออ้อมถึงด้านหน้าของโขดหิน ประตูเหล็กบานหนึ่งที่เพียงพอให้ผู้คนงอตัวมุดเข้าไปบานหนึ่ง ก็ปรากฏแก่สายตา

หานป๋อปลุกปลอบความกล้าหาญ ยกสองมือทาบกับประตูเหล็ก ผลักไปยังเบื้องหน้า

ประตูเหล็กหาขยับเขยื้อนไม่

หานป๋อพลันได้คิด ทดลองโคจรพลังดูดรั้งประตูเหล็กก็เปิดแง้มออก

ในที่สุดได้พบกับนางในดวงใจแล้ว

ฉินเมิ่งเหยายังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

นางสวมชุดขาวสะอาด นั่งกรรมฐานบนแท่นหินที่สุดปลายของถ้ำศิลา ดวงตาหลับพริ้ม ทำท่าปางมือปทุมมาลย์ ใบหน้าหมดจดสดใส ประหนึ่งพระโพธิสัตว์กวนอิมที่เข้าฌาน

หานป๋อใจสั่นสะท้าน มาถึงเบื้องหน้านาง งอเข่าคุกลง น้ำตาทะลักจากเบ้า คล้ายกับเด็กน้อยไร้ที่พึ่งหาพบมารดาซึ่งพลัดพรากจากกัน เรียกเบาๆ อย่างหดหู่ว่า

“เมิ่งเหยา เมิ่งเหยา ข้าพเจ้ามาแล้ว”

พริบตานั้นมันรู้สึกว่าการต่อสู้ช่วงชิงทางโลก แม้กระทั่งความรักที่ชวนลุ่มหลงงมงาย ล้วนไม่คู่ควรกับการเหลือบแล

ความรู้แจ้งนี้บังเกิดโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ พานเกาะกุมจิตใจมันอย่างแนบแน่น

หวนนึกถึงตนเองเป็นกำพร้า ได้รับการชุบเลี้ยงจากตระกูลหาน หลังจากผ่านอุปสรรคนานัปการ ในที่สุดเป็นยอดฝีมือยุทธจักรที่ทุกคน

นิยมเลื่อมใส

แต่นี่หมายถึงอะไร?

ต่อให้ครอบครองหญิงงามสุดฟ้าสุดดิน มีสมบัติพัสถานใช้สอยไม่หมดสิ้น แต่ชีวิตยังคงเลื่อนลับไปพร้อมกับฝีเท้าที่ก้าวออกไปไม่หยุดยั้ง ไม่ว่าวัตถุเรื่องราวใดล้วนมีวันสิ้นสูญสลาย เมื่อเหลียวมองดูอดีต เพียงเป็นสภาพอันกะจิริดดุจปลายเล็บ

ชีวิตประดุจการเดินทางอันกระชั้นสั้น แม้กระทั่งจูหยวนจางที่ก้าวขึ้นเป็นเจ้าชีวิต ยังคงเฉกเช่นกับผู้ผ่านทางทั่วไป หลังจากสัมผัสกับความสุขเศร้าหรรษาโศกศัลย์ ผ่านการอยู่ร่วมพลัดพราก ก็จากไปยังเงียบงัน ไม่อาจนำสิ่งใดติดตัวไป

ความหมายของชีวิตที่แท้เป็นอย่างไร?

หานป๋อไม่เข้าใจว่าตนเองไฉนนึกถึงปัญหาที่ยามปรกติไม่เปลืองสมองครุ่นคิดถึง แต่นับตั้งแต่พบเห็นฉินเมิ่งเหยา ความรู้สึกที่ยากบรรยายชนิดหนึ่ง ก็ประดังเข้าสู่จิตใจ ทำให้อารมณ์ที่เก็บซ่อนไว้บางประการถั่งโถมออกมาราวกับน้ำป่า สุดที่จะสะกดระงับได้

ในดวงตาพร่ามัวด้วยน้ำตา หานป๋อคล้ายเห็นขนตางอนยาวของฉินเมิ่งเหยาเต้นระริก เปิดเปลือกตาขึ้น ประกายหลากสีสันสองสายพวยพุ่งใส่มัน

หานป๋อโถมไปเบื้องหน้าด้วยความยินดี โอบสองเท้าของนางไว้ ลืมเลือนคำเตือนของจิ้นปิงหวินร่ำร้องเรียกหาว่า

“เมิ่งเหยา เมิ่งเหยา”

สุ้มเสียงดังสะท้อนสะท้านอยู่ในพื้นที่ว่างอันจำกัดของถ้ำศิลา

พอเพ่งตามองดูใหม่ ฉินเมิ่งเหยามิเพียงไม่ลืมตาขึ้น กระทั่งลมหายใจก็ไม่มี แต่ร่างกายที่อบอุ่นนุ่มนิ่ม และท่วงท่าที่สงบนิ่งของนาง คล้ายกับว่านางเข้าสู่ห้วงนิทราอันล้ำลึก

ความเศร้าอาดูรจู่โจมใส่จิตใจมัน

ทุกประการเท่าที่มีล้วนไม่สำคัญแล้ว

ครานี้ก่อนตอนที่ฉินเมิ่งเหยาไปจากมัน มันแม้อาลัยอาวรณ์แต่นั่นเพียงเป็นการพลัดพราก หาใช่ตายจากไม่

มันไม่ทราบว่าฉินเมิ่งเหยาตายแล้วหรือไม่ แต่บังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น

ด้วยปฏิกิริยาของพันธุมาร หากนางยังมีชีวิตอยู่ สมควรไม่อาจรอดพ้นจากความรู้สึกของมัน

แต่ยามนี้มันมีความรู้สึกอย่างชัดแจ้งว่า ชีวิตของเมิ่งเหยาไม่อยู่ในร่างเชียนนี้แล้ว

นี่ไม่มีเหตุผล ฉินเมิ่งเหยาไม่ว่าอย่างไรสมควรพบหน้ามันสักครั้ง ค่อยไปจากโลกียวิสัย ไม่เช่นนั้นก็ไม่ต้องกล่าวย้ำให้มันมาหานาง

เวลาผ่านไปไม่หยุดยั้ง

หัวใจหานป๋อตกวูบลงตลอดเวลา

ยามเศร้าเสียใจ หานป๋อออดร้องไห้โฮออกมามิได้

ที่น่าประหลาดคือถึงแม้มันร่ำไห้ด้วยความวิโยคโศกเศร้า ผู้คนในเรือนฌานเมตไตรยกลับไม่รุดมาชมดู คล้ายกับไม่กังวลสนใจต่อเรื่องราวในถ้ำศิลา

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด หน้าอกหานป๋อทาบกับแท่นหินฟุบหลับกับต้นขาของฉินเมิ่งเหยา

ยามเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย รู้สึกว่าฉินเมิ่งเหยาเรียกชื่อของมันทั้งลูบคลำเรือนผมของมัน

หานป๋อลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง พลันเงยหน้าขึ้น

ฉินเมิ่งเหยาคล้ายอยู่บนวิมานเชียนวิเศษก้มศีรษะลงมองดูมนุษย์ปุถุชนเช่นมัน กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"เด็กโง่งม เหตุใดร้องไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ?"

หานป๋อร่างสั่นระริก ยกแขนเสื้อเช็ดดวงตากล่าวด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

"ข้าพเจ้าใช่ตกอยู่ในความฝันหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวราวกับปลอบโยนเด็กทารกว่า

"ช่างเป็นเด็กทารกจริงๆ อย่าได้สูญเสียความเชื่อมั่นต่อเมิ่งเหยาถึงเพียงนี้ ท่านพบหน้าศิษย์พี่แล้วหรือไม่?"

หานป๋อสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"พบแล้ว นางคล้ายกับไม่ถูกต้อง จดจำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น"

พลางร้องครำ่ครวญคำหนึ่ง ฟุบศีรษะกับอ้อมอกนาง กอดขาของนางไว้อย่างไม่คิดชีวิต

ฉินเมิ่งเหยาลูบคลำแผ่นหลังของมัน กล่าวโดยไม่ถือสาว่า

"หากปราศจากปัญญาสมาธิอันยิ่งใหญ่ ไหนเลยลืมน้ำใจทางโลกได้จนหมดสิ้น เมิ่งเหยาถามไถ่ตัวเองไม่สามารถลืมเลือนท่านจึงร้องขอให้ท่านมาพบกับข้าพเจ้า"

หานป๋อสูดได้กลิ่นกายสาวรวยริน สติสัมปชัญญะกลับคืนมาทีละน้อย ค่อยรับรู้ถึงลมหายใจอันอ่อนโยนของนาง จึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่าท่านจะจากข้าพเจ้าไปโดยไม่แยแส"

พลางเลียบเคียงถามว่า

"ท่านนั่งบำเพ็ญฌานบารมีครึ่งปีจริงๆ? นั่นคล้ายหลับใหลไปหรือไม่ หิวโหยหรือไม่?"

ฉินเมิ่งเหยากล่าวว่า

"นั่นเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถบรรยายด้วยถ้อยร้อยวาจาได้ เป็นการหลุดพ้นจากประสบการณ์ทางประสาทสัมผัส มีแต่รับรู้ด้วยตัวเองค่อยเข้าใจได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ทราบหรือไม่ว่าเมิ่งเหยาไฉนต้องการพบหน้าท่าน?"

หานป๋อสั่นศีรษะอย่างมึนงงสงสัย

สายตาทั้งสองคู่ไม่คลาดคลาจากกัน

มันรู้สึกว่าจิตวิญญาณของนางกำลังลูบไล้จิตใจมันอย่างแผ่วเบา คล้ายกับมารดาแสดงความรักความเอื้ออาทรต่อบุตร

ไม่มีความรักความใคร่ฉันบุรุษสตรีแม้แต่น้อย

มีแต่ความรักความห่วงใยที่หลุดพ้นจากทางโลกชนิดหนึ่ง

"ช่องโหว่" ของนางได้รับซ่อมแซม นับแต่นี้วิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งอยู่ในสภาพสมบูรณ์พร้อม

มุมปากฉินเมิ่งเหยาปรากฏรอยยิ้มอันบริสุทธิ์ดุจหญิงสาว กล่าวช้าๆ ว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง เมิ่งเหยาต้องการให้หานป๋อทราบว่า ความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านแม้เริ่มจากพันธุมาร แต่ไม่ได้ยุติที่พันธุมาร"

หานป๋อกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า

"คงไม่รวบรัดเพียงนี้กระมัง?"

ฉินเมิ่งเหยาเผยอยิ้มด้วยความหมายอันลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงขณะที่ท่านผลักประตูถ้ำออก ข้าพเจ้าก็ฟื้นคืนสติมา เพียงแต่ต้องการให้ท่านผ่านความพลุ่งพล่านของการพลัดพรากตายจาก จึงหักห้ามใจไม่ทักทายท่าน มีแต่ตกอยู่ในสภาพสุดปลายเช่นนี้ ท่านจึงสัมผัสแก่นแท้ของความเป็นความตาย หว่านเมล็ดพันธุ์ของการบำเพ็ญตนสู่วิถีแห่งฟ้าในภายภาคหน้าของท่าน นี่คือเหตุผลที่เมิ่งเหยาเชิญท่านมาพบหน้าเป็นครั้งสุดท้าย"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"หลังจากที่ท่านจากไป เมิ่งเหยาจะเข้าสู่ด่านแห่งความตาย

รอจนเสร็จสิ้นการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ศิษย์พี่ค่อยเปิดถ้ำออกตรวจดู หากมีสิ่งของตกทอด ศิษย์พี่จะใช้คนส่งไปมอบต่อท่าน”

หานป๋อบังเกิดความสะท้อนใจ ถามว่า

“อันใดเป็นด่านแห่งความตาย?”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงราบเรียบว่า

“นั่นเป็นการนั่งฌานสมาธิที่เฉียดกรายเข้าใกล้กับความตายชนิดหนึ่ง หากการบำเพ็ญเพียรไม่เพียงพอ พลังธาตุโลหิตทั่วร่างจะแตกระเบิดเสียชีวิต ดังนั้นคนของเรือนฌานเราก่อนที่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าเรือนฌานเรา ห้ามเปิดดูเคล็ดวิชาบทสุดท้ายนี้ ซึ่งบันทึกอยู่ในตำนานกระบี่เมตไตรย เนื่องจากเมิ่งเหยาฝึกวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งสำเร็จ ศิษย์พี่จึงยินยอมให้ข้าพเจ้าศึกษาดู”

หานป๋อกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

“หากฝึกไม่สำเร็จ ไยมิใช่ต้องตายอย่างอนาถ ปรมาจารย์พวกท่านมีคนฝึกสำเร็จหรือไม่?”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

“นอกจากบูรพจารย์ผู้ก่อตั้งเรือนฌาน ซึ่งจัดทำตำนานกระบี่เมตไตรย ฉายาแม่ชีพสุธาแล้ว ไม่เคยมีคนฝึกวิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งได้ ดังนั้นนอกจากท่านบูรพจารย์กับเมิ่งเหยา ไม่มีผู้ใดทราบว่าเคล็ดวิชาบทสุดท้ายบันทึกว่าอย่างไร”

หานป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนผู้เป็นซือฟู่ของท่านก็ไม่เคยอ่านดูหรือ?”

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอแววหวนรำลึกนึกถึงกล่าวช้าๆ ว่า

“ซือฟู่ฝึกถึงขั้นลาโลก ซึ่งรองจากด่านแห่งความตาย นับว่าหายากมากแล้ว ในปรมาจารย์รุ่นต่างๆ ก็มีเพียงท่านหนึ่งที่ฝึกวิชาลาโลกได้ นั่นคือปรมาจารย์หวินเสี่ยงเจินซึ่งเคยประลองยุทธ์กับผู้วิเศษ

มนตรยานแห่งทิเบต”

หานป๋อสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

“ที่แท้เมิ่งเหยามีความสำเร็จลึกล้ำถึงเพียงนี้”

ฉินเมิ่งเหยายิ้มเล็กน้อย ไม่กล่าวว่ากระไร

หานป๋อกล่าวถามว่า

“เหตุใดต้องรอจนเสร็จสิ้นการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ค่อยเปิดถ้ำออก?”

ฉินเมิ่งเหยากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ข้าพเจ้าก็ต้องการทราบผลการต่อสู้เช่นกัน”

หานป๋อหวนนึกถึงการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง นึกถึงความร้ายกาจของผังปาน อดระบายลมหายใจด้วยความเป็นห่วงมิได้

ดวงตาฉินเมิ่งเหยาทอแววฝันใฝ่ กล่าวด้วยความคาดหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า

“นั่นคงเป็นการต่อสู้ที่สะท้านดินฟ้า ผลการศึกไม่มีผู้ใดทราบได้ เพราะผู้คนข้างเคียงไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอันใด”

หานป๋อมองดูใบหน้านางเปล่งประกายอันบริสุทธิ์ พลันเข้าใจโดยกระจ่าง

ที่แท้ฉินเมิ่งเหยาต้องการให้มันมีส่วนแบ่งปันวิถีแห่งฟ้าอันล้ำค่า

ตอนนี้มันเป็นมนุษย์ปุถุชน มีภารกิจผูกมัดตัว ไม่อาจปล่อยวางเรื่องราวมากหลายได้

แต่เนื่องจากมันฝึกปรือถึงขั้นธรรมมารร่วมกระแส ในพันธุมารแฝงครรภธรรม กล่าวได้ว่าเป็นผืนดินอันอุดมสมบูรณ์ เพียงขาดเมล็ดพันธุ์ชั้นดี

ฉินเมิ่งเหยาเรียกหามันมา เพื่ออาศัยภูมิปัญญาอันสูงส่ง และผลจากการบำเพ็ญเพียรของนาง หว่านเมล็ดพันธุ์นี้ให้แก่มัน

ภายภาคหน้าพอสิ้นวาสนาผูกพัน เมล็ดพันธุ์นี้อาจผลิดอกออกผล พลิกผันเส้นทางชีวิตของมัน เข้าสู่ขอบเขตขั้นมนุษย์เทวะ เจริญรอยตามฉินเมิ่งเหยา

นั่นไม่ทราบเป็นเรื่องอีกกี่ปีให้หลัง

ฉินเมิ่งเหยาโน้มหน้าลงมา ประคองใบหน้ามันจุมพิตด้วยความรักเวทนาเบาๆ กล่าวว่า

“ในที่สุดท่านเข้าใจแล้ว กลับไปหาภรรยาหญิงรับใช้ของท่านเถอะ ให้ความสุขแก่พวกนางอย่างเต็มที่ เมื่อท่านสิ้นสุดวาสนาผูกพันทางโลก เราสองสามีภรรยาอาจมีวันพบกัน แต่จะเป็นรูปแบบอันใด เมิ่งเหยาไม่สามารถบ่งบอกได้ โปรดถนอมตัว เมิ่งเหยาไปแล้ว”

พลางคลายมือจากการประคองใบหน้ามันทีละน้อย

ในความตะลึงลานของหานป๋อ นางยืดตัวตรง เปลือกตาปิดลงช้าๆ นิ้วข้างหนึ่งสัมผัสพื้น ฝ่ามืออีกข้างหนึ่งหันออกนอก ทำท่าปางมือไม่ครั่นคร้าม เมื่อเปลือกตาปิดสนิทลง ตลอดทั้งร่างเข้าสู่ภาวะสงบนิ่ง ทรวงอกไม่สะท้อนขึ้นลง ปราศจากวี่แววของกายมีชีวิตอีก

ความเปลี่ยนแปลงจากความเป็นสู่ “ความตาย” สะท้านสะเทือนจิตใจหานป๋อ จนลืมความเศร้าโศกเสียใจไป

ทั้งยังลืมสิ้นทุกสิ่ง

หานป๋อไม่ทราบว่าตนเองออกจากเรือนฌานเมตไตรยอย่างไร จูงม้าสีเทาอยู่ในขุนเขาราวสูญเสียวิญญาณสิบกว่าวัน ค่อยมีสติกลับคืนมาทีละน้อย จับเส้นทางกลับสู่นครซุ่นเทียน

ระหว่างทางพบกับทัพใหญ่ของเจ้าเอี้ยนอ๋องที่เคลื่อนลงสู่ใต้ ไพร่พลม้าศึกตลอดจนยุทโธปกรณ์หนักทอดยาวไกลสิบกว่าลี้

หานป๋อแจ้งชื่อออกไป ย่อมมีคนชักนำมันไปยังค่ายผู้บัญชาการ

ศึกของเจ้าเอี้ยนอ๋อง

เจ้าเอี้ยนอ๋องกำลังประชุมแม่ทัพนายกอง ผู้ที่ออกมาต้อนรับกลับเป็นชิฉางเจิงในชุดเกราะ เป็นที่น่าเกรงขามกว่าเดิม

ทั้งสองพบหน้ากัน ย่อมปีติยินดี

ชิฉางเจิงสำรวจมองมันอย่างตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"ท่านดูคล้ายเปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกว่ามีความแตกต่างอันใด"

หานป๋อฉุดลากมันไปนั่งลงที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง บอกเล่าประสบการณ์ในเรือนฌานเมตไตรยให้ทราบ

ชิฉางเจิงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ไม่ทราบสมควรยินดีหรือเศร้าโศก ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"วิถีแห่งเซียนความจริงเป็นเรื่องอันเลื่อนลอย แต่เมื่อได้ยินท่านบอกเล่าเรื่องราวของเมิ่งเหยา คล้ายกับเป็นจริงขึ้นมา"

ดวงตาหานป๋อทอแววฝันใฝ่ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"สมควรไม่แปลกปลอม ไม่เช่นนั้นจอมยุทธ์ฟู่อิงไหนเลยทะยานหายลับกับนภากาศ?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ร่ำลือนั้นร่ำลือเช่นนี้ แต่พวกเราไม่ได้เห็นกับตา ได้แต่ยึดถือเป็นตำนาน แต่ตอนนี้การบำเพ็ญเพียรของเมิ่งเหยา เป็นท่านได้ยินกับหูได้เห็นกับตาอย่างนั้นไม่อาจผสมปนเปกัน แม่ชีพสุธาที่จัดทำตำนานกระบี่เมตไตรย จึงเป็นที่น่านับถือเลื่อมใสที่สุด"

หานป๋อกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"แต่หลังจากนี้ข้าพเจ้าไม่ได้พบกับเมิ่งเหยาแล้ว ขอเพียงครุ่นคิดว่านางไม่อยู่ในโลกหล้า ข้าพเจ้าก็รู้สึกเวิ้งว้างว่างเปล่า ไร้ที่ยึดเหนี่ยว"

ชิฉางเจิงโอบไหล่มัน หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ตอนนี้แม้แต่ข้าพเจ้าก็ถูกท่านสะกิดความสนใจต่อวิถีแห่งเซียน วันหน้าเมื่อปลดเกษียณคืนสู่เรือกสวน เราสองพี่น้องลองวิเคราะห์ค้นคว้า ภายหน้าพอสบโอกาส อาจสามารถมุ่งสู่วิถีแห่งฟ้าดว่าเป็นเรื่องราวใด"

หานป๋อผงกศีรษะอย่างอับจนปัญญา มองดูค่ายทหารที่ทอดเหยียดยาวไม่สิ้นสุด กล่าวว่า

"พวกท่านคิดไปที่ใด?"

ชิฉางเจิงกล่าวอย่างคับข้องใจว่า

"ข้าพเจ้าออกศึกครั้งแรก ก็เตรียมทำสงครามสู้แพ้ ช่างไร้รสชาติจริงๆ"

หานป๋อหวนนึกถึงตนเองเคยกล่าวเหลวไหล ต้องกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"เพียงแต่แสร้งแพ้ คงไม่มีคนตายมากมายเท่าใดกระมัง?"

ชิฉางเจิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"หวี่สือกล่าวถูกต้อง สงครามไม่ถือน้ำใจไม่เลือกวิธีที่ใช้ จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจว่าคำหนึ่งชัยชนะแลกจากหมื่นโครงกระดูก หมายความอย่างไร ท่านทางที่ดีอย่าได้นึกถึงปัญหาด้านนี้ หาไม่รังแต่วุ่นวายใจไป"

หานป๋อเข้าใจความหมายของมัน บังเกิดความเบื่อหน่ายต่อการศึกสงคราม ไม่กล้าถามต่อไปเปลี่ยนเป็นถามว่า

"สถานการณ์มีความคืบหน้าอย่างไร?"

ชิฉางเจิงกล่าวว่า

"ตอนนี้จูหวินเหวินแต่งตั้งเสิ้งหยงกับเถี่ยเสี่ยนเป็นแม่ทัพใหญ่และรอง หลังจากที่ทั้งสองได้รับอวยยศเลื่อนตำแหน่ง ก็แข็งขันเป็น

พิเศษ สามารถพิชิตเมืองเต๋อโจว ทัพหน้าจ่อประชิดถึงเมืองชังโจว ที่น่าแค้นใจคือยังต้องปล่อยให้พวกมันรบชนะอีกครั้ง”

หานป๋อกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

“เมืองเต๋อโจวจงใจแพ้ให้กับพวกมันหรือไม่?”

ชิฉางเจิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ภูตบดีกล่าวถูกต้อง หากพวกเราเพียงคิดบุกตีเมือง ชั่วชีวิตนี้อย่าคิดหมายครองแผ่นดิน เมืองเต๋อโจวนับเป็นตัวอย่างอันดี บัดเดี๋ยวได้มาบัดเดี๋ยวสูญเสียไป หากไม่มีเจ้าเอี้ยนอ๋องบัญชาการศึกไม่สามารถยันการบุกจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามได้ โอ การออกศึกครั้งนี้มิใช่บอกว่าคิดแพ้ก็แพ้ ยังต้องแพ้โดยไม่เสียขบวน ไม่เช่นนั้นพอรบแพ้เฉกเช่นภูเขาถล่มทลาย ถูกข้าศึกไล่กระหน่ำซ้ำเติมเกรงว่าไม่มีผู้ใดรอดชีวิตได้”

หานป๋อกล่าวด้วยประหลาดใจว่า

“นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นท่านสูญเสียความเชื่อมั่นถึงเพียงนี้”

ชิฉางเจิงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“บุรุษเป็นเช่นนี้เอง หลังจากมีบุตรภรรยา ก็ยากที่จะเชิดหน้ายืดอกเป็นลูกผู้ชายชาตรี”

พลันนึกได้เรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

“มีข่าวดีประการหนึ่ง หลี่จิ่งหลงไปยังเมืองหวงโจว คิดลอบสังหารเฉินเซวี่ยน มิคาดข่าวคราวรั่วไหล ถูกหวี่สือขุดหลุมพรางวางกับดัก ไม่เพียงกำจัดมือดีที่ร่วมทางกับมันไปจนหมดสิ้น ยังทำร้ายมารร้ายผู้นี้บาดเจ็บสาหัส น่าเสียดายที่สุดท้ายมันหนีรอดได้ แต่ในเวลาอันสั้น มันอย่าคิดหมายก่อการร้ายอีก”

หานป๋อเพราะได้รับการกล่อมเกลาจากฉินเมิ่งเหยา สูญเสียความ

กระตือรือร้นสนใจต่อการต่อสู้ช่วงชิง จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"ปี้ฉุ่ยและพวกใช่ยังอยู่ที่นครซุ่นเทียนหรือไม่?"

ชิฉางเจิงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขออนุญาตเจ้าเอี้ยนอ๋อง อพยพพวกนางไปยังตึกที่อยู่ของผู้เฒ่าเฉิน เช่นนี้ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องสำรวมตัว เข้าออกด้วยความสะดวกกว่าเดิม"

พลางตบไหล่หานป๋อ กล่าวว่า

"ช่างอิจฉาเลื่อมใสท่านนัก ข้าพเจ้าคงต้องลำบากลำบนอีกหลายปี โอ ตราบใดที่ยังไม่ทราบผลการศึกที่เกาะร้างหลันเจียงทั้งหมดคงยากจะมีความสุขได้"

หานป๋อเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"หลังจากกลับจากนครซุ่นเทียน ข้าพเจ้าจะเดินทางกลับ พอจัดให้เวี่ยเอ๋อและพวกพักที่เมืองอู่ชาง ก็จะมุ่งสู่เกาะมังกรพิโรธไปชมดูสถานการณ์ จากข้อสันนิษฐานของเมิ่งเหยา การศึกครั้งนี้ต้องไม่รวบรัดดังเช่นเปลือกนอก"

ยามนั้นในค่ายทหารปรากฏเจ้าเอี้ยนอ๋อง จางอี้และพวกเดินออกมาหาทั้งสองอย่างยิ้มแย้ม

ระหว่างงานเลี้ยงรับรอง ทั้งสองฝ่ายสนทนาปราศรัยอย่างปลอดโปร่ง จากนั้นหานป๋อระงับอารมณ์ความรู้สึก เดินทางถึงนครซุ่นเทียน

โจรท่องโดดเดี่ยว ซวีเยี่ยเวี่ยและพวกพอทราบผลการเดินทางของหานป๋อ ล้วนบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด และไม่ทราบสมควรเศร้าโศกหรือยินดี

หลังจากพักอยู่สามวัน หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวก็โดยสารเรือรบมุ่งสู่ทะเลสาบตังถิง

วันที่สิบห้าเดือนเจ็ด

ห่างจากการศึกบนเกาะร้างหลันเจียงเพียงหนึ่งเดือน ชาวยุทธจักรที่เฝ้ารอเป็นเวลานาน มีจิตใจพลุ่งพล่านขึ้นมา ทุกคนตั้งหน้ารอคอยผลของการศึกครั้งนี้

ไม่เคยมีการศึกใดที่ได้รับความสนใจ เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ถึงเพียงนี้มาก่อน

ผู้ที่อยากรู้อยากเห็นต่างรวมตัวกันที่เมืองหลินหู ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ทางด้านทิศเหนือของทะเลสาบต้งถิง หวังว่ามีโอกาสยลโฉมคู่ต่อสู้ทั้งสอง บ่อนพนันใหญ่น้อยทั่วประเทศถึงกับเปิดรับเดิมพันว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ

พรรคมังกรพิโรธออกประกาศย้ำว่า นับตั้งแต่วันที่สิบเดือนแปดเป็นต้นไป ห้ามมิให้เรือลำใดเข้าสู่พื้นที่รัศมีห้าสิบลี้ของเกาะร้างหลันเจียง มีแต่ล่างฟานหวินกับผังปานที่มีข้อยกเว้น

การประกาศเช่นนี้คล้ายกับครั้งกระโน้นตอนที่ฟู่อิงทำศึกกับเมิ่งเช่อสิง กษัตริย์มองโกลมีพระบัญชาให้ปิดถนนยาวทั้งสาย ยิ่งเพิ่มสีสันอันลึกลับแก่การศึกที่เกาะร้างหลันเจียง

ไม่เคยมีการศึกใดเป็นที่สนอกสนใจ ร้อนรุ่มใคร่อยากรู้ผลแพ้ชนะเท่ากับครั้งนี้

หลายเดือนมานี้จูหวินเหวินมีพระบัญชาให้บุกตีเมืองหวงโจวหลายระลอก ล้วนถูกกองทัพธรรมขับไล่ล่าถอย พรรคมังกรพิโรธแม้ไม่ถนัดในการสู้รบทางบก แต่เนื่องจากมีจื้อพ่อเทียน ไช่เหนียนจู่ และเฉินเซวี่ยนบัญชาการศึก บวกกับกำลังหลักของจูหวินเหวินต้องทุ่มไปที่เจ้าเอี้ยนอ๋อง ผลจากการแบ่งกำลังออกเป็นสองทาง ยามกะทันหันไม่อาจทำอย่างไรกองทัพธรรมได้

เกาะมังกรพิโรธกลับคืนสู่สภาพเดิม คนในครอบครัวของบริวารพรรคมังกรพิโรธกลับคืนสู่เกาะ ล่างฟานหวินกับเหลียนซิ่วซิ่วยังรั้งอยู่ที่แดนมังกรพิโรธจำลอง ทุกวันฟังเสียงจะเข้าจิบดื่มสุรา หาได้ใส่ใจกับการศึกที่ใกล้กรายไม่

วันนี้หานป๋อและพวกกลับถึงบ้านรับรองที่เมืองอู่ชาง หลังจากจัดให้ภรรยาทั้งหลายเข้าพัก สะสางเรื่องราวต่างๆ เป็นที่เรียบร้อย ก็เป็นเวลาสามวันให้หลัง หานป๋อกับโจรท่องโดดเดี่ยวค่อยมีเวลาไปเยี่ยมล่างฟานหวินที่แดนมังกรพิโรธจำลอง

เหลียนซิ่วซิ่วเนื่องจากตั้งครรภ์หลายเดือน ไม่สะดวกกับการรับแขก หลังจากทักทายคำหนึ่ง ก็ขอตัวเข้าสู่ห้องด้านใน

ล่างฟานหวินยังคงมีท่วงท่าปลอดโปร่งดุจเดิม เพียงแต่ประกายตายิ่งลึกล้ำสุดจะหยั่ง ทุกความเคลื่อนไหวล้วนงามสง่าน่าประทับใจ

ฮัวตั้วเอ๋อหลังจากยกสุราอาหารมา ก็ล่าถอยออกจากห้องโถงปล่อยให้อาคันตุกะและผู้เหย้าทั้งสามดื่มกินกัน

ล่างฟานหวินบำเพ็ญตนถึงขั้นอดอาหารได้ตั้งแต่แรก เพียงดื่มสุรา ไม่แตะต้องอาหาร

หลังจากถามไถ่ทุกข์สุขกัน หานป๋อก็บอกเล่าเหตุการณ์ที่ไปยังเรือนฌานเมตไตรยให้ทราบ

ล่างฟานหวินตั้งใจสดับฟังจนจบ จึงกล่าว

“เมิ่งเหยาความจริงเป็นผู้บำเพ็ญเพียรที่หลุดพ้นจากอารมณ์ทั้งเจ็ดและกามคุณทั้งหก แต่เพราะคำสั่งอาจารย์ จึงละทิ้งกฎเกณฑ์ทั้งหลาย กระโจนเข้าสู่ทะเลแห่งความปรารถนา ความคับขันอันตรายของเหตุการณ์ สุดที่คนภายนอกจะทราบได้ หากผิดพลาดต้องจมดิ่งลึกลงไป มีแต่นางจึงใช้สมาธิและปัญญาหลุดรอดมาได้ นับเป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

“แต่หากพลาดพลั้งไม่ระวัง ผู้ที่คิดผ่านด่านความตายจะประสบสภาพพลังธาตุโลหิตแตกระเบิดเสียชีวิต จะให้ผู้คนวางใจได้อย่างไร?”

หานป่อก็ทอดถอนใจยาว นับตั้งแต่กลับจากเรือนฌานเมตไตรย มันไม่เคยเบิกบานใจมาก่อน ระหว่างที่อยู่ร่วมกับเหล่าภรรยา เพียงฝืนใจแย้มยิ้ม

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“วิถียิ่งใหญ่รวบรัดง่ายดาย ไม่ว่าร้อยเปลี่ยนพันแปลง ล้วนมุ่งสู่จุดหมายเดียวกัน ทั้งสถาบันสงฆ์กับวิถีแห่งเต๋า สุดท้ายต่างคืนสู่พื้นฐานเดิม ค้นหาภาวะแห่งตน วิชาใจกระบี่กระจ่างแจ้งเป็นขอบเขตขั้นสูงสุดในตำนานกระบี่เมตไตรย เมื่อฝึกปรือสำเร็จ จะไม่หลงเดินทางผิดอีก ดราก่อนเมิ่งเหยาไม่อาจทนรับการกระตุ้นจากพันธุมาร เพียงเพราะไม่สามารถหลุดพ้นจากน้ำใจฉันอาจารย์กับศิษย์ ยังไม่บรรลุถึงขั้นมหาสิทธา ดังนั้นตอนแรกกลัวเกรงหานป่อราวงูพิษสัตว์ร้าย แต่ตอนนี้เมื่อสำเร็จสมบูรณ์ กลับไม่กลัวแสดงออกถึงความรัก ส่วนภัยอันตรายในด่านความตาย ผู้ที่ฝึกปรือวิถีแห่งฟ้าถือเป็นภาระที่ต้องฝ่าฟัน หากไม่เข้าถ้ำเสือ ไหนเลยได้ลูกเสือ ต้องเข้าสู่จุดมรณะค่อยมีโอกาสฟื้นคืนชีวิต”

หานป่อค่อยสบายใจขึ้นบ้าง ถามว่า

“อย่างนั้นสติสัมปชัญญะของจิ้นปิงหวินใช่มีปัญหาหรือไม่?”

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“อย่าได้คิดฟุ้งซ่านเหลวไหล จิ้นปิงหวินที่ได้รับเลือกจากเอี๋ยนจิ้งอัน ให้สืบตำแหน่งเจ้าเรือนฌาน คุณสมบัติต้องไม่ด้อยกว่าเมิ่งเหยา บวกกับสืบทอดวิชาฝีมือของวังปรมาจารย์มารกับเรือนฌานเมตไตรย ไหนเลยใช้การไม่ได้ถึงเพียงนั้น แต่ว่านางบรรลุถึงขอบเขตขั้นฌานใด

สุดที่คนนอกเช่นพวกเราจะเข้าใจได้"

หานป๋อกล่าวว่า

"แต่ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าพบพานนาง นางตกอยู่ห้วงความท้อแท้ผิดหวัง พอกลับถึงเรือนฌาน ก็เห็นเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนมรณภาพเกรงว่า..."

โจรท่องโดดเดี่ยวสูบยาสูบคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราเห็นด้วยกับคำพูดของเหล่าล่าง (คนแซ่ล่าง) ด้วยพลังการฝึกปรือของเอี๋ยนจิ้งอัน หรือไม่สามารถยืดอายุขัยไปอีกหลายปี โดยเฉพาะนางฝึกปรือถึงขั้นลาโลก ซึ่งรองจากด่านความตายเพียงขั้นเดียว สมควรควบคุมเวลามรณภาพได้ นางจงใจให้ศิษย์รักเห็นซากสังขารของนาง คงต้องมีเจตนาอันลึกล้ำ"

ล่างฟานหวินพอได้ยินชื่อเอี๋ยนจิ้งอัน ดวงตาทอแววสะทกสะท้าน ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"พี่ฟันกล่าวประเสริฐ จิ้นปิงหวินผิดหวังหม่นหมอง เป็นเพราะนางรักผังปาน ภายหลังผังปานหลุดพ้นจากทุกสิ่ง จากมารเข้าสู่ธรรม นางก็ปลดปล่อยตัวเองจากห้วงรัก ตัดสินใจกลับสู่เรือนฌาน นางเปลือยเท้าเปล่า บ่งบอกว่าปล่อยวางทุกสิ่ง เข้าสู่ห้วงฌานลืมรัก มิใช่สติสัมปชัญญะมีปัญหาแน่นอน"

โจรท่องโดดเดี่ยวถามว่า

"เหล่าล่าง ท่านกับเอี๋ยนจิ้งอันที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

มุมปากล่างฟานหวินปรากฏรอยยิ้มที่เต็มฝืนวูบหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"ทุกชีวิตล้วนมีช่วงเหตุการณ์ที่ตราตรึงใจบ่งบอกถึงความพากเพียรแสวงหาจากทะเลทุกข์ที่ไร้ขอบเขตนี้ วันเวลาส่วนใหญ่พวกเราล้วนผ่านไปอย่างเลอะเลือนเลื่อนลอย คล้ายมิใช่จริงแท้ มีเพียงชั่วพริบตาที่พวกเราได้รับการชักจูงหรือปลุกเร้าจากวัตถุเรื่องราวใด ค่อย

ยกระดับความคิดขึ้น ทำลายห้วงมายาภาพหลอน รับรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของตัวเองทุกประการเบื้องหน้าค่อย 'จริงแท้' ขึ้นมา กลายเป็นช่วงเหตุการณ์ที่ยากลืมเลือน และทำให้ชีวิตมีคุณค่าความหมาย"

จากนั้นทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"จิ้งอันลดตัวลงมาหาเราล่างฟานหวินสามครั้งครา ทำให้ชีวิตเราผ่านช่วงเหตุการณ์ที่ยากลืมเลือนถึงสามช่วง สร้างความตื้นตันใจแก่เรานัก พี่ฟันซักไซ้ไล่เลียง คงต้องการทราบว่าเราใช่รักเอี๋ยนจิ้งอันหรือไม่ หรือว่าเอี๋ยนจิ้งอันรักเราหรือไม่ คำตอบเช่นนี้ ไม่ทราบพี่ฟันพอใจหรือไม่?"

โจรท่องโดดเดี่ยวได้ยินคำเกริ่นกล่าวที่ชวนให้ครุ่นคิด บวกกับน้ำคำที่แฝงความสะทกสะท้อนของล่างฟานหวิน ต้องนิ่งเงียบงัน ไม่รบเร้าถามต่อ

หานป๋อกลับถูกคำกล่าวของล่างฟานหวิน สะกิดอารมณ์ความรู้สึกขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

"นับตั้งแต่เห็นเมิ่งเหยาอยู่ที่เบื้องหน้าแล้วจากไป ข้าพเจ้าพลันบังเกิดความเบื่อหน่ายต่อการแก่งแย่งช่วงชิงทางโลก นั่นล้วนเป็นเรื่องที่ปราศจากคุณค่าความหมาย ตรงกันข้าม จิ้นปิงหวินเขียนตัวหนังสือในเก๋งชมพิรุณ อาศัยตัวหนังสือบรรลุหลักฌาน พึ่งพาลายมือเข้าสู่วิถี หล่อหลอมชีวิตเข้ากับฟ้าดินสรรพสิ่ง นั่นจึงเป็นการค้นพบชีวิต เกาะกุมแก่นแท้ของชั่วพริบตานี้"

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวเสียงอ่อนโยนเป็นพิเศษว่า

"ท่านสามารถรับรู้เช่นนี้ เมิ่งเหยาที่เข้าสู่ด่านความตายสมควรปลาบปลื้มยินดี เหตุใดทุกครั้งที่อยู่ตามลำพัง หรืออยู่ต่อหน้าเราล้วนหน้านิ่วคิ้วขมวด ไม่กลัวสร้างความผิดหวังแก่เมิ่งเหยาหรือ?"

ดวงตาหานป๋อเปียกชุ่มขึ้นมา ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่ว่าสำเร็จเป็นเซียนหรือเป็นพุทธ สำหรับกับปุถุชนเช่นข้าพเจ้า ถือว่าตายจากไป ไม่กลับคืนมาอีก หลายวันนี้ท่านมิใช่ระทมทุกข์ด้วยหรือ กระทั่งความกระตือรือร้นในการทุ่มเถียงก็สูญสิ้นไป"

ล่างฟานหวินโบกมือเล็กน้อย แสงไฟภายในห้องโถงล้วนดับวูบไป แต่แสงจันทร์ที่สาดลอดเข้ามาจากหน้าต่างซ้ายมือ ค่อยๆ ผนึกรวมตัวทีละน้อย ปรากฏเป็นเงาของเครื่องเรือนและผู้คนทั้งสามขึ้น

เป็นความสงบรื่นรมย์ที่บันดาลให้ผู้คนนึกสะท้อนใจ

ผู้คนและเรื่องราวล้วนสูญเสียลักษณะธาตุแท้เช่นปรกติ หลอมกลืนเข้ากับความมืด

คนทั้งสามต่างพากันครุ่นคำนึง สัมผัสกับช่วงเวลาอันสันติสุขที่แฝงความอ้อยสร้อยเจือจาง

ล่างฟานหวินลบคลำถ้วยสรา หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ช่วงแรกในประสบการณ์อันเพริศแพร้วทั้งสามครั้ง

หนึ่งเดือนหลังจากนั้นเขาค่อยพบกับจี้ซีซี

ตอนนั้นเขาเห็นซึ้งชีดชาต่อความรักฉันบุรุษสตรี ชมชอบท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ ขึ้นภูเขาเลื่องชื่อทั้งห้าลูก หลังเที่ยงวันหนึ่งเมื่อเขาลงจากภูเขาหวงซาน* พบว่าที่เชิงเขามีเมืองโบราณที่อยู่ท่ามกลางความเขียวชอุ่มสดใส จึงบังเกิดอารมณ์ท่องเที่ยวเดินทางเข้าเมืองไป

เขาเดินเลียบลำธาร ทอดตาชมทิวทัศน์ที่ประกอบด้วยบ้านเรือนและเรือกสวนไร่นา ราวกับเป็นภาพวาดที่ทอดเหยียดยาวไม่สิ้นสุดใบหนึ่ง

ปากทางเข้าเมืองมีต้นเฟิง** ปลูกตระหง่านอยู่สองแถว ในฤดู

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าอึ้งชัว เป็นภูเขาที่มีทิวทัศน์งดงามเลื่องลือ อยู่ทางตอนใต้ของมณฑลอานฮุย

** ต้นเมเปิ้ลของจีน

ใบไม้ร่วง ใบไม้แดงราวอัคคี ยิ่งชวนให้ผู้คนตาลายละลาน

แต่ล่างฟานหวินกลับบังเกิดความเศร้าหม่นหมองที่ยากขับสลายได้ชนิดหนึ่ง

ทุกครั้งที่เขาพบเห็นต้นเฟิงอันสวยงาม มักบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้

ใบไม้แดงเป็นความงามที่ไม่พึงมีในแดนดิน เป็นความงามอันเศร้าสร้อยโศกซึ้งชนิดหนึ่ง สะกิดอารมณ์ความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ส่วนลึกของเขาขึ้นมา

ชีวิตที่แท้เป็นเรื่องราวใด?

นับตั้งแต่ประสบความสำเร็จในเชิงกระบี่เมื่ออายุยี่สิบห้าปี เขาก็ครุ่นคิดถึงปัญหาข้อนี้ ทดลองสัมผัสกับชีวิต ทั้งเคยใช้ชีวิตอันเหลวแหลกร่วมกับหลิงจ้านเทียนช่วงหนึ่ง สุดท้ายไม่มีผลรับอันใด

ระหว่างนี้เปลี่ยนเป็นท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ มาตรว่าปลอดโปร่งโล่งใจ แต่ยังรู้สึกคล้ายขาดซึ่งสิ่งใด จิตใจไร้ที่พึ่งพิง

ยามนี้พอสัมผัสกับภาพป่าเฟิงอันเฉิดฉาย อดทอดถอนใจคำหนึ่งมิได้

แต่แล้วยามนั้น ในใจของเขาบังเกิดความรู้สึกอันบรรเจิดที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง

สุ้มเสียงสตรีที่นุ่มนวลเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"ล่างฟานหวินท่านไฉนทอดถอนใจต่อป่าเฟิง?"

ล่างฟานหวินไม่ได้เหลียวหน้ากลับไป ปากกล่าวว่า

"กายไร้ปีกหงส์โบยบินไป จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้ ใช่เป็นเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนจิ้งอันมาถึงหรือไม่?"

สุ้มเสียงของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอันแฝงความปลาบปลื้มยินดี กล่าวว่า

"ทราบแต่แรกว่าไม่อาจปิดบังท่านได้"

ล่างฟานหวินพลันหันขวับไป รู้สึกสมองลั่นอึงอลคราหนึ่ง

เขาไม่เคยพบเห็นหญิงงามที่กอปรด้วยสง่าราศีอันสดใสถึงเพียงนี้มาก่อน

ที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผัดนดือ ในเรือนร่างที่สงระหงของนาง กลับสะท้อนลักษณะธาตุแท้อันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

นางสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษชุดยาวสีเขียว ผมเผ้าเกล้าเป็นมวยนักศึกษา ทั้งสุภาพเรียบร้อยทั้งงดงามสง่า

ดวงตาอันสุกใสสะท้อนประกายปัญญา คล้ายถ่ายทอดบอกความนัยที่ไม่อาจบรรยายเป็นถ้อยร้อยความเรียงต่อท่าน

ล่างฟานหวินสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนใช่มาหาเราผู้แซ่ล่างโดยเฉพาะหรือไม่?"

ใบหน้าเจ้าเรือนฌานเมตไตรยปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวอย่างซุกซนอยู่บ้างว่า

"สามารถกล่าวเช่นนั้น และไม่สามารถกล่าวเช่นกัน ตอนแรกคิดทดสอบว่าท่านมีความสามารถเช่นนั้นหรือไม่ ตอนนี้พี่ล่างผ่านการทดสอบแล้ว"

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ผ่านการทดสอบ?"

ดวงตาที่คล้ายพูดได้ของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยพลันสาดประกายอันคมกล้า สบสายตากับเขาชั่วขณะ บนเค้าใบหน้าที่ประกอบด้วยเส้นสายอันสวยซึ้งค่อยสะท้อนประกายพิสดารชนิดหนึ่ง ผงกศีรษะเล็กน้อยกล่าวว่า

"เชื้อเชิญมิสู้พบโดยบังเอิญ มาตรว่านี่เป็นการพบกันที่เปิดเผยร่องรอยอยู่ก่อน แต่ยังขอให้พี่ล่างให้เกียรติ อนุญาตจิ้งอันเป็นเจ้าภาพ

เล็กๆ สักครั้ง เราทราบว่าที่นี้มีร้านน้ำชาที่ร่มรื่นแห่งหนึ่ง ใบชาหอม น้ำชุ่มคอ ขอพี่ล่างอย่าได้ปฏิเสธ"

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนลดตัวลงคบหา เราผู้แซ่ล่างไหนเลยไม่รู้จักดีชั่ว เชิญ"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเดินนำหน้า ล่างฟานหวินรีบติดตามหลัง นางหยุดเท้ารอคอย จวบจนอีกฝ่ายตามทัน ค่อยเดินเคียงคู่กัน พลางชี้มือไปยังสันเขาซ้ายมือ ซึ่งปรากฏต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้า มีลักษณะประหลาดตา กล่าวว่า

"พี่ล่างลองดูสันเขานี้หันหาลำน้ำ ใช่คล้ายกับควายใหญ่ที่ก้มลงดื่มน้ำ นอนขดงออยู่กลางขุนเขาสายน้ำตัวหนึ่งหรือไม่?"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะเห็นพ้อง

ยามนี้ทั้งสองเดินผ่านซุ้มประตูเมืองที่ก่อจากหินเขียว มีความสูงสามวา เห็นเบื้องบนสลักอักษรเป็นคำ "เมืองโบราณหวงซาน"

เนื่องจากเป็นช่วงเวลาอาหารค่ำ ผู้สัญจรบางตา ทุกบ้านช่องก่อไฟหุงหาอาหาร บรรยากาศสงบสันติ

ลำธารน้ำใสจนเห็นก้นสายหนึ่งไหลลงจากภูเขาหวงซาน ไหลผ่านใจกลางเมืองโบราณสู่บูรพาทิศ บ้านเรือนหลายร้อยหลังกระจายอยู่ท่ามกลางพุ่มพฤกษ์ริมธารอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเคลิบเคลิ้มราวตกอยู่กลางบ้านเรือนในธารดอกท้อ

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอื้อนเบาๆ ว่า

"ถามเราไยสถิตยังขุนเขาขจี แย้มยิ้มมิจำนรรจ์ใจอยู่ว่าง พี่ล่างเห็นว่าวรรคทองของเซียนกวีหลี่ไป่นี้ ใช่สะท้อนสภาพของสถานที่นี้ได้หรือไม่?"

ล่างฟานหวินมองดูบ้านโบราณริมฝั่งธารแว่วเสียงของเด็กดัง

ลอดออกมา ตัวบ้านประกอบด้วยตึกสองหลังเชื่อมต่อกัน โครงสร้างเรียบง่ายไม่ฟุ่งเฟ้อ แต่เป็นความงามที่กลมกลืน จึงผงกศีรษะรับหาตอบคำไม่

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยยิ้มเล็กน้อย ไม่ปริปากเช่นกัน นำเขาข้ามสะพานเล็กๆ บรรลุถึงฝั่งตรงข้าม

ยามนี้ปรากฏชาวนาสูงอายุผู้หนึ่งต้อนแพะร้อยกว่าตัวลงจากบนเขา เสียงแพะร้องปกคลุมช่องว่างทั้งใกล้ไกล แต่ไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกเอ็ดอึงรำคาญหู

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกล่าวว่า

“ทางด้านนี้ เชิญ”

ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

“เจ้าเรือนฌานเอี่ยนเป็นคนนำทาง ท่านไปทางใด เราผู้แซ่ล่างจะติดตามท่านไปยังที่นั้น”

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเดินพลางกล่าวพลางว่า

“ฟังจากน้ำเสียงพี่ล่าง คราครั้งนี้จิ้งอันมาหาท่าน สมควรหารือกันได้”

ล่างฟานหวินกล่าวว่า

“ขอเพียงเจ้าเรือนฌานเอี่ยนสั่งมา เราผู้แซ่ล่างต้องปฏิบัติตาม”

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกล่าวด้วยความยินดีว่า

“จิ้งอันได้รับเกียรติจนลนลาน ยิ่งต้องเป็นเจ้ามือแน่นอน ท่านดู ถึงแล้ว”

พลางชี้มือไปภายในตรอก เห็นป้ายผ้าผืนหนึ่งยื่นออกมา เขียนคำว่า “ฉา” (ชา) พร้อมกับสายลมโชยลูบไล้ อักษรบัดเดี๋ยวครบถ้วนบัดเดี๋ยวแหว่งหาย

ล่างฟานหวินบังเกิดความเกียจคร้านเฉื่อยชา เร่งฝีเท้าเดินถึง

หน้าร้านน้ำชา น่าเสียดายที่ประตูร้านปิดแล้ว

ทั้งสองหันมาฝืนยิ้มให้แก่กัน

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่คงมิใช่ลางดี เมื่อครู่เราถามผู้คน ล้วนบอกว่าฟ้ามืดค่ำค่อยเปิดร้าน ตอนนี้อาทิตย์ยังไม่ลับกับขอบฟ้า"

ไม่ทันขาดคำ หน้าต่างของชั้นสองบานหนึ่งพลันเปิดออก เผยเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นใบหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองใช่มาอุดหนุนร้านเราหรือไม่?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านผู้เฒ่าหากไม่รำคาญ เรายินดีจ่ายค่าน้ำชาอีกเท่าตัว"

ชายชรานั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราพอพบเห็นพวกท่าน ก็บังเกิดความยินดี ผู้รู้ใจยากแสวงหามาจากแดนไกลเป็นอาคันตุกะ ครั้งนี้เรามิเพียงไม่คิดเงิน ยังจะชงชาอย่างดี เชิญเข้ามา ประตูเพียงปิดแง้มไว้"

กล่าวจบหดศีรษะกลับไป ล่างฟานหวินยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเรามิเพียงไม่ถูกปิดประตูใส่หน้า ยังพบพานผู้สุนทรีย์รมณ์เจ้าเรือนฌานเชิญ"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยยิ้มอย่างอ่อนหวาน ให้ล่างฟานหวินผลักประตูเดินเข้าไป

ไม่นานทั้งสองขึ้นมายังชั้นสอง นั่งโต๊ะริมหน้าต่าง ที่ชั้นล่างแว่วเสียงเจ้าของร้านต้มน้ำชงชาดังขึ้นมา

ล่างฟานหวินเอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้ ปลดกระบี่คลุมวรุณกับสัมภาระลงมาพิงกับผนัง มองดูแสงสีพลบค่ำ และทิวทัศน์ของภูเขาหวงซาน

เมื่อมีหญิงงามที่เจรจาสุภาพ ภูมิปัญญาสูงส่งอยู่เคียงข้าง แผ่น

ฟ้าแผ่นดินเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ทำให้คนที่คุ้นกับความโดดเดี่ยวเช่นเขาไม่รู้สึกเปลี่ยวเหงาอีก

ทั้งสองล้วนไม่ต้องการทำลายบรรยากาศอันสุขสงบ ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา เพียงแต่บางครั้งสบตากันแวบหนึ่ง ทุกประการล้วนไม่ต้องจำนรรจา

นั่นเป็นความประทับใจที่ล่างฟานหวินไม่เคยได้รับมาก่อน

วันเวลาที่ผ่านมา เขาซ่องเสพกับความโดดเดี่ยวลำพัง เช่นนั้นจึงอิสรเสรี สามารถใช้ความคิดคำนึงอย่างจดจ่อ

การสนทนากับผู้คน สร้างความเบื่อหน่ายรำคาญแก่เขา ทำลายจิตใจอันสงบนิ่งของเขาไป

แต่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยให้ความรู้สึกอันประหลาดล้ำแก่เขา ขณะที่ไม่กล่าววาจายังชวนเคลิบเคลิ้มกว่ากล่าววาจา

มาตรว่าไม่มีการสัมผัสทางร่างกาย แต่เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายใช้วิธีการที่ยากเข้าใจ สื่อสารกับจิตใจของเขา ทำให้เขามิใช่ร่างที่โดดเดี่ยวอีก

จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้ เป็นความประทับใจยิ่งกว่าคำเล่าขานอีก

นับตั้งแต่ฝึกเพลงกระบี่สำเร็จ ใจกระบี่ที่คล้ายบ่อโบราณอันสงบนิ่ง บังเกิดเป็นระลอกอันสวยงามวงแล้ววงเล่า

นี่ทั้งแปลกใหม่ทั้งตราตรึงใจนัก

ยามนั้นเจ้าของร้านเดินขึ้นมา หยิบน้ำชาจากถาดสองถ้วยวางลงบนโต๊ะของพวกเขา กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“เราจะเข้านอนแล้ว พรุ่งนี้เช้าต้องขึ้นเขาไปเด็ดใบชา ท่านทั้งสองตอนจากไป เพียงปิดประตูแง้มไว้ก็พอ”

ทั้งสองพากันกล่าวขอบคุณ เจ้าของร้านพอจากไป เจ้าเรือน

ฌานเมตไตรยก็กล่าวอย่างเสียใจว่า

"เรื่องที่จิ้งอันมาหาพี่ล่าง หากบอกกล่าวในเมืองโบราณที่สันติสุขเช่นนี้ เป็นเรื่องทำลายบรรยากาศนัก หากในยามนี้พี่ล่างไม่ต้องการนึกถึงเรื่องทางโลกที่น่าขุ่นข้องรำคาญ จิ้งอันจะรอไว้โอกาสหน้าค่อยบอกกล่าวกับพี่ล่างโดยละเอียด"

ล่างฟานหวินยกถ้วยชา จิบดื่มชาพร้อมกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรยล้วนชมเชยไม่ขาดปาก ล่างฟานหวินร้องบอกว่า

"ชาของท่านผู้เฒ่ายอดเยี่ยมยิ่ง"

ที่ชั้นล่างบังเกิดเสียงหัวร่ออันภาคภูมิของเจ้าของร้านดังขึ้น จากนั้นกล่าวกีลีกูลูอยู่หลายคำ ก็เงียบหายไป ชั่วครู่แว่วเสียงกรนดังขึ้นมา

ทั้งสองสบตายิ้มให้แก่กัน ล่างฟานหวินทอดถอนใจกล่าวว่า

"ขอเพียงยังเกลือกกลั้วอยู่ในโลกียวิสัย ไม่ว่าไปที่ใดก็ไม่อาจหลุดพ้นจากการต่อสู้ช่วงชิง ไม่เช่นนั้นเราผู้แซ่ล่างคงไม่ต้องสะพายกระบี่เดินไปเดินมา เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนต้องการให้เราฆ่าผู้ใด?"

ดวงตาเจ้าเรือนฌานเมตไตรยทอแววตื่นเต้นสงสัยขึ้น ค่อยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หงเสียนฝอ"

ล่างฟานหวินผงกศีรษะราวกับไม่มีเรื่องใด คล้ายทราบแต่แรกว่าเป้าหมายที่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยคิดจัดการเป็นคนผู้นี้

หงเสียนฝอเป็นบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมตอนนั้น มีชื่ออื้อฉาวชั่วร้าย ควบคุมเครือข่ายชาวมิจฉาชีพ วางแผนก่อการกบฏยามนั้นจูหยวนจาง วุ่นวายกับการทำศึกกับแม่ทัพมองโกลนามคัวคว่อไม่มีเวลาจัดการกับมัน หงเสียนฝอจึงฉวยโอกาสขยายอิทธิพล จนกล้าแข็งขึ้นทุกขณะ

ล่างฟานหวินแม้มีชื่อเสียงเรียงนาม แต่ยังไม่ได้ประมือกับบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม จัดเป็นคนนอกทำเนียบยอดฝีมือ หากทำตามคำสั่งของเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ถือเป็นการท้าสู้ข้ามรุ่นแล้ว

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกล่าวเสริมว่า

"จิ้งอันมิใช่คนชมชอบฆ่าฟัน แต่คนผู้นี้คอยก่อการร้าย กระทบถึงความสงบสุขของแผ่นดิน จึงขอให้พี่ล่างลงมือ"

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในสายตาของจูหยวนจาง พรรคมังกรพิโรธก็มิใช่คนดีอันใด"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยรับฟังจนหัวร่อคิกออกมา หญิงงามอันสูงส่งนางนี้คล้ายเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง กลายเป็นเด็กหญิงที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ความเปลี่ยนแปลงนี้สะกดจนล่างฟานหวินงงงันวูบใหญ่

นางกัมศีรษะลง กล่าวอย่างกระดากว่า

"จิ้งอันเสียมารยาทแล้ว หยวนจางส่วนหยวนจาง พวกเราส่วนพวกเรา ตอนนี้หงเสียนฝอนำสี่ขุนพลทมิฬในสังกัด เดินทางเข้านครหลวง คิดปลงพระชนม์จูหยวนจาง ดีที่สหพันธ์แปดสำนักสืบทราบเรื่องนี้ หากพี่ล่างรีบรุดไป ไม่แน่ว่าในโอกาสที่เชื้อเชิญมิสู้พบโดยบังเอิญ จะกำนัลมันสักสองกระบี่"

กล่าวถึงตอนท้าย สีหน้าปรากฏแววซุกซนเช่นเด็กหญิงขึ้นอีกครา

ล่างฟานหวินรู้สึกว่าระยะห่างระหว่างนางกับตนเองย่นใกล้เข้า จึงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เราผู้แซ่ล่างยังมีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ อาศัยสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง คิดจัดการกับหงเสียนฝอไม่ยากนัก เหตุใดต้องเจาะจงเราผู้แซ่ล่าง?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกลับคืนสู่บุคลิกอันสูงส่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"นี่เกี่ยวพันถึงการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างพวกเรากับทิเบตเหนือใต้ที่ดำเนินมาเป็นเวลาหลายร้อยปี ดังนั้นทุกครั้งที่จิ้งอันลงจากเขาล้วนไม่ต้องการให้ผู้คนพบเห็น จึงต้องรบกวนพี่ล่าง ขอพี่ล่างอย่าได้ตำหนิ"

ล่างฟานหวินดื่มน้ำชาที่เหลือในถ้วยจนหมดสิ้น หยิบฉวยกระบี่และห่อผ้าขึ้นมา หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เบื้องหลังของเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนคงต้องมีเจตนาลึกล้ำ แต่ไม่บอกก็ไม่เป็นไร เราผู้แซ่ล่างจะเดินทางสู่นครหลวง ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยลุกตามเขา เผยอยิ้มอย่างสดใส กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"จากกันครั้งนี้ ไม่ทราบยังมีวันพบกันหรือไม่ พี่ล่างถนอมตัวอภัยที่จิ้งอันไม่ส่งแล้ว"

ล่างฟานหวินกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ในที่สุดยังคงต้องจาก เจ้าเรือนฌานเชิญเถอะ"

พลางหันกายหมายจากไป แต่แล้วคล้ายนึกได้อันใด ล้วงเงินจากอกเสื้อแท่งหนึ่ง คิดวางลงบนโต๊ะ

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยยื่นมือขาวผ่องนวลใยออก ขวางกันอยู่ระหว่างมือของเขากับพื้นโต๊ะ กล่าวด้วยความแง่งอนอยู่บ้างว่า

"พี่ล่างคล้ายลืมเลือนว่าผู้ใดเป็นเจ้ามือแล้ว?"

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา ซุกเก็บเงินเอาไว้ หัวร่อฮาฮาพลิ้วกายจากไป

หนึ่งเดือนให้หลังเขาเดินทางถึงนครหลวง ประจวบกับแผนร้ายของหงเสียนฝอถูกพบเห็น สูญเสียขุนพลทมิฬสองคน คิดหมายหลบหนีไป

ล่างฟานหวินขณะจะออกจากนครหลวงไปล่าสังหารศัตรู บังเอิญพบกับจี้ซีซีบนสะพานลั่วฮัว พอแรกพบก็ถูกชะตา สาเหตุเป็นเพราะเขาถูกเจ้าเรือนฌานเมตไตรยสะกิดอารมณ์รักขึ้นมา

พริบตานั้นเรื่องราวความหลังประดังเข้าสู่ห้วงสมอง สร้างความสะท้อนใจแก่ล่างฟานหวินนัก

แสงไฟจุดหนึ่งสว่างวูบขึ้น จากนั้นลุกไหม้ขึ้นมา

หานป๋อหลั่งน้ำตานองหน้า มองดูจดหมายในมือที่เจ้าเรือนฌานเมตไตรยมอบต่อฉินเมิ่งเหยาและฉินเมิ่งเหยามอบต่อมันอีกทอดหนึ่งโดยที่นางยังไม่เปิดอ่าน ในเปลวไฟที่ลุกไหม้ จดหมายถูกเผาเป็นเถ้าถ่านไป

หานป๋อเข้าใจความหมายที่ฉินเมิ่งเหยามอบจดหมายให้ เพราะว่านางเห็นซึ้งถึงความสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์ เช่นเดียวกับที่นางเห็นซึ้งถึงความรักฉันบุรุษสตรี จึงละทิ้งทุกสิ่ง พาตัวเข้าสู่ด่านความตาย

ล่างฟานหวินกับโจรท่องโดดเดี่ยวล้วนไม่เอ่ยปาก มองดูเปลวไฟที่ลุกโชนเปลี่ยนเป็นอ่อนโทรมคล้ายกับสรรพชีวิตทางโลก หลังจากเผาไหม้ถึงที่สุดล้วนดับสิ้นสูญ

ทุกสิ่งในห้องโถงหลอมกลืนกับราตรีจันทร์อีกครั้ง

เดือนเด็นดวงดี่หลับเยี่ยง

ล่างฟานหวินหลังจากส่งหานป๋อกับโจรท่องโตดเดี่ยว ก็กลับเข้าห้องด้านใน เหลียนชิ่วชิ่วหลับสนิทตั้งแต่แรก ใบหน้าฉายประกายแห่งความสุข ภายใต้แสงจันทร์ที่สาดลอดเข้าทางหน้าต่าง ราตรีกาลช่างนุ่มนวลนัก

เขานั่งลงที่ขอบเตียง ห่มผ้าห่มให้กับนาง

หลังจากค่ำคืนนั้นเป็นต้นมา ทุกคืนเขาจะอยู่เป็นเพื่อนนางจนหลับสนิท จากนั้นค่อยนั่งกรรมฐาน นี่เป็นการปฏิบัติตัวอย่างยาวนาน สำหรับกับเขา การนั่งกรรมฐานเท่ากับผู้คนทั่วไปนอนพักผ่อน

เขามองดูสีหน้าอันสุขสมของเหลียนชิ่วชิ่ว ในใจอดบังเกิดความเสียใจมิได้

เขาไม่อาจทุ่มเทให้กับความรักฉันบุรุษสตรีต่อนางเช่นที่ปฏิบัติต่อจี้ซีซี จนละทิ้งการแสวงหาต่อวิถีแห่งฟ้าและมรรคากระบี่

สำหรับกับเหลียนซิ่วซิ่ว คล้ายเป็นการชดใช้หนี้หัวใจบางประการ

หญิงงามที่ทรงภูมิปัญญาและศิลปะการแสดงเทียบเท่าจี้ซีซี ขณะเดียวกันก็เทิดทูนบูชาในตัวจี้ซีซีนางนี้ คล้ายกับเป็นจี้ซีซีในปรภพจัดสรรให้กับเขา ให้เขาปฏิบัติตามคำรับรองที่ให้ไว้กับจี้ซีซีก่อนตาย ว่า โลกนี้ยังมีวัตถุเรื่องราวอันสวยงามมากมาย ขออย่าได้ละทิ้งทุกสิ่งเพียงเพราะการจากไปของนาง

เหลียนซิ่วซิ่วคือจี้ซีซีอีกคนหนึ่ง การแสดงออกที่ไม่เสแสร้งในความอ่อนโยนนุ่มนวลแฝงความรวบรัดชัดเจน ยิ่งละม้ายคล้ายเหมือน ขอเพียงเป็นบุคคลที่นางรัก จะไม่รีรอลังเลอีกต่อไป

ค่ำคืนนั้นล่างฟานหวินนำจี้ซีซีออกจากนครหลวงทั้งยามราตรี แต่หงอ่ฮ่องเต้จหยวนจางยังทรงทราบ ขอให้ภูตบดีซวีเย่ออ๋นำมือดีออกติดตาม ในที่สุดสกัดตัวเขาได้ที่จุดเปลี่ยนม้าทางใต้ห่างจากนครหลวงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ห้าสิบลี้

ม้าพ่วงพียกขาหน้าขึ้นด้วยความแตกตื่น ปลุกจี้ซีซีที่หลับนิทราสะท้านตื่นขึ้นมา มองจากอ้อมอกล่างฟานหวิน เห็นบนเส้นทางยืนขวางไว้ด้วยบุรุษสามคน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋ยืนมือไพล่หลังอยู่หน้าสุดที่ด้านหลัง เป็นสองขุนพลประจำตระกูล นามเถี่ยชิงอีกับปี้เทียนเอียน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“เราผู้แซ่ซวีขอแสดงความปรารถนาดีต่อคุณหนูซีซีก่อน”

พลางกวาดกราดสายตาดุจสายฟ้าไปยังล่างฟานหวิน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ล่างฟานหวินท่านสมควรภาคภูมิใจ สิบปีมานี้เราผู้แซ่ซวีนอกจากจัดการกับชาวมองโกลแล้ว ไม่เคยลงมือด้วยตัวเอง แต่พอฟังว่า

เป็นล่างฟานหวินท่าน อดดันไม้ดันมือมิได้ รีบเร่งรุดมา"

จี้ซีซีกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"เจ้าเว่ยอู่ เรื่องนี้เป็นความยินยอมพร้อมใจของซีซี..."

ภูตบดีซวีเย่ออู๋หัวร่อดังยาวนาน ตัดบทนางว่า

"คุณหนูซีซีมิใช่คนไม่รู้เหตุผล ย่อมทราบว่าสภาพความจริงช่างโหดร้าย เพียงเพราะล่างฟานหวินเป็นกบฏของแผ่นดิน เราผู้แซ่ซวีก็ยากปล่อยให้มันมีชีวิตรอดจากไป หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เราไม่แน่ว่าจะเห็นแก่หน้าคุณหนู ปล่อยปละละเว้นมัน เพียงนำตัวคุณหนูกลับสู่นครหลวง"

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย กระซิบที่ข้างหูจี้ซีซีว่า

"อย่าได้กล่าววาจาหรือมีโทสะ ทุกประการมอบให้เราจัดการ"

จี้ซีซีผงกศีรษะรับ แอบอิงกับอ้อมอกล่างฟานหวิน

ภูตบดีซวีเย่ออู๋แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"พี่ล่างไยไม่ลงจากหลังม้าพร้อมกับหญิงงามในอ้อมอก เราผู้แซ่ซวีจะให้โอกาสท่านต่อสู้อย่างยุติธรรม ฟังว่าเพลงกระบี่คลุมวรุณมีอานุภาพสยบดินฟ้า ภูตเทพยากหยั่งคะเน วันนี้ได้พบพาน นับเป็นความสมใจในชีวิต"

ล่างฟานหวินยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

"พี่ซวีชมเชยเกินไป แต่หากปล่อยให้ซีซีผละจากอ้อมอกเราอย่างนั้นไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ซีซีก็ยากที่จะจากไปพร้อมกับเรา"

ภูตบดีซวีเย่ออู๋สั่นศีรษะหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หรือพี่ล่างคิดโอบกอดหญิงงาม รับมือกับแส้ภูตบดีของเราผู้แซ่ซวีบนหลังม้า?"

ล่างฟานหวินแหงนหน้าหัวร่อ ตวาดว่า

"มีอันใดไม่ได้?"

พลางหนีบท้องม้า ม้าศึกตะกุยเท้าทั้งสี่ เผ่นโผนเข้าหาภูตบดีและพวกทั้งสาม

ฝุ่นละอองคละคลุ้งเต็มฟ้า

ขณะที่ดวงตาภูตบดีซวีเย่ออู๋ทอแววตื่นเต้นสงสัย เถี่ยชิงอีกับปี้เทียนเอียนก็โถมเข้าหาจากทางซ้ายขวา เสื้อภษากับไม้เท้าค่ถือมั่นในมือ ดาหน้าเข้าหาล่างฟานหวินสองคนหนึ่งม้า

หมากของล่างฟานหวินตานี้เสี่ยงอันตรายนัก แต่ในสภาพเช่นนี้ นับเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

ไม่ว่าเขามีความสามารถเลิศภพจบพสุธา ก็ไม่อาจต้านทานรับการผนึกกำลังจู่โจมจากสามยอดฝีมือที่มีภูตบดีอยู่ด้วย แต่การเสี่ยงอันตรายนี้มิอาจไม่เสี่ยงดู

ก่อนอื่น ภูตบดีทระนงถือดี ต้องไม่ยอมผนึกกำลังกับขนพลทั้งสองกลุ้มรุมจู่โจมใส่

ประการที่สองซึ่งเป็นข้อสำคัญที่สุด ฝ่ายตรงข้ามต้องไม่ทำร้ายจี้ซีซี ไม่เช่นนั้นต่อให้ฆ่าล่างฟานหวินก็ไม่มีประโยชน์

จี้ซีซีกลายเป็นโล่กำบังของเขา ฝ่ายตรงข้ามคิดขว้างมุสิก เกรงภาชนะเสียหาย ไม่อาจแสดงฝีมืออย่างเต็มที่

แต่มีข้อดีก็มีข้อเสีย เขาเมื่อโอบโฉมสะคราญอันหยดย้อยแนบกับอก ได้แต่เป็นฝ่ายตั้งรับ ดังนั้นหากไม่อาจรักษาม้าคู่ขาจะสูญเสียพลังขับเคลื่อนต้องสู้ศึกอย่างยืดเยื้อแล้ว

เสื้อยาวของเถี่ยชิงอีคล้ายก้อนเมฆ ม้วนกวาดใส่คอม้า หากแม้นหวดถูก รับรองว่าหัวม้าจะหลุดจากลำตัว

ปี้เทียนเอียนพุ่งปราดถึงข้างกายล่างฟานหวิน ฟาดหวดไม้เท้าคู่ออก แยกย้ายจู่โจมใส่ไหล่ขวาและสีข้างของล่างฟานหวิน มิให้ล่างฟานหวินขัดขวางการสังหารม้าของเถี่ยชิงอี ทั้งสองล้วนเลือกจู่โจม

ใส่ตำแหน่งที่ไม่กระทบถึงจี้ซีซี พอดีตกหลุมพรางของล่างฟานหวิน

ภูตบดีซวีเย่ออู่ถอยห่างไปวาเศษ ยังยกมือไพล่หลัง สองตาสาดประกายเจิดจ้า ครอบคลุมใส่ล่างฟานหวิน ป้องกันมิให้เขาละทิ้งม้าโอบอุ้มหญิงงามหลบหนี

จี้ซีซีหลับตาพริ้มลงเล็กน้อย ขดตัวกับอ้อมอกล่างฟานหวินความรู้สึกที่ต้องการความคุ้มครองจากผู้คน สะกิดความฮึกหาญของล่างฟานหวินขึ้น กู่ร้องดังยาวนาน กระบี่คลุมวรุณชักจากฝักโดยไม่ทิ้งริ้วรอยแม้แต่น้อย

ประกายจุดแต้มราวดอกไม้ไฟแตกระเบิดที่เบื้องหน้าจี้ซีซี ต่อจากนั้นที่หน้าหัวม้ากับด้านขวามือล้วนเป็นประกายจุดแต้มและพลังกระบี่ดังซี่ซี่ ชวนให้ผู้คนตาลายละลาน

ภูตบดีซวีเย่ออู่พอเห็นฝ่ายตรงข้ามลงมือ ก็หน้าแปรเปลี่ยนไป โผพุ่งขึ้นฟ้า พุ่งปราดมายังเบื้องบนศีรษะของล่างฟานหวิน

เสื้อยาวของเถี่ยชิงอีกระทบกับกระบี่คลุมวรุณก่อนท่าจู่โจมอย่างสุดกำลังกลับสูญสิ้นพลัง มิเพียงไม่อาจทำร้ายม้า กระทั่งเรี่ยวแรงตามหลังสำหรับพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าก็ปลาสนาการ เพิ่งใจหายวาบปรากฏพลังที่ไม่อาจต่อต้านแข็งขืนกระชากดึงเสื้อยาว ฉุดดึงมันกระเด็นไปทางขวาง

เถี่ยชิงอีจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือ รีบคลายมือจากเสื้อยาว ขณะเดียวกันตวัดเท้ากลางอากาศ เตะใส่ช่วงคอของม้า

เสื้อยาวเปลี่ยนจากบินขวางเป็นลอยขึ้น กลับพุ่งขวับใส่ภูตบดีซวีเย่ออู่ที่โลดแล่นมาดุจดาวตกไล่ขับจันทร์ ด้านเวลาและมุมที่มุ่งใส่ล้วนแยบยลถึงที่สุด

ปี้เทียนเอียนที่องอาจหาญกล้าก็บิดเอวพลิกตัวกลางอากาศ เห็นแน่ชัดว่าไม้เท้าคู่จะหวดถูกล่างฟานหวิน มิคาดแว่วเสียงดังตัง

ล่างฟานหวินใช้ด้ามกระบี่กระทุ้งกลับมา พอดีปะทะกับไม้เท้าที่จู่โจมใส่หัวไหล่ของเขา

ต่อจากนั้นที่เบื้องหน้าปรากฏประกายกระบี่กระจายจ้า ด้วยความอาจหาญของปี้เทียนเอียน ยังไม่อาจใช้ท่าไม้เท้าอีกด้ามหนึ่งหวดใส่สีข้างของล่างฟานหวิน ได้แต่วกไม้เท้ากลับมาป้องกันตัว บังเกิดเสียงโลหะปะทะอย่างถี่ยิบ

ปี้เทียนเอียนเสียเปรียบที่สองเท้าลอยพ้นจากพื้น ไม่อาจใช้กำลังได้ ต้องคราง หนักๆ คำหนึ่งถูกกระบี่คลุมวรุณกระแทกปลิวลิ่วไปยังต้นไม้ข้างทาง

พร้อมกันนั้นล่างฟานหวินเหยียดเท้าซ้ายออก ที่เท้าคล้ายมีดวงตางอกเงย ปะทะกับเถี่ยชิงอีโดยไม่ผิดพลาด

เถี่ยชิงอีแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด ร่างคล้ายว่าวที่ขาดป่าน ลอยคว้างไปยังทิศทางด้านตรงข้ามกับปี้เทียนเอียน

ยามนั้นเสื้อยาวของเถี่ยชิงอีที่ถูกเขี่ยหลุดจากมือเพิ่งลอยเข้าหาภูตบดีซวีเย่อู๋ ในเสื้อภูษาบรรจุพลังของเถี่ยชิงอีกับล่างฟานหวินเอาไว้ด้วยความถือดีของภูตบดีซวีเย่อู๋ ยังไม่กล้าปะทะ เพียงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง เสื้อยาวพุ่งผ่านใต้ร่างไป ขณะเดียวกันแส้ภูตบดีอันลือลั่นพุ่งวาบออกจากแขนเสื้อ จี้ปราดใส่เบื้องบนศีรษะของล่างฟานหวินที่ควบม้าเดินทาง

ล่างฟานหวินหัวร่อฮาฮา ร้องคำ “ขอรับคำสั่งสอน” กระบี่คลุมวรุณเปลี่ยนจากแยบคายเป็นทื่อด้าน พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ภูตบดีซวีเย่อู๋หัวร่อดังยาวนาน แส้ภูตบดีกลับกลายเป็นเงาแส้เต็มท้องฟ้า ครอบคลุมใส่ล่างฟานหวินที่เบื้องล่าง กระแสลมแส้เป็นที่น่าตื่นตระหนกนัก

ล่างฟานหวินหนีบท้องม้าอีกครั้ง เร่งความเร็วของม้าที่จ่าย

เงินทองซื้อหามาถึงขีดสุด กระบี่คลุมวรุณแตกระเบิดเป็นฝนประกายเต็มฟ้า สะท้อนแสงอาทิตย์จนจับตา คล้ายแหประกายปากหนึ่งบดบังสายตาของภูตบดีซวีเย่อฺ ไม่อาจเห็นภาพเบื้องล่างได้

ด้วยพลังสมาธิของภูตบดีซวีเย่อฺ จิตใจยังสะท้านหวั่นไหว

หลังเสียงแส้กระบี่ปะทะติดต่อกัน พลังลมปราณของภูตบดีซวีเย่อฺใช้หมดสิ้น ตกวูบลงสู่พื้น ล่างฟานหวินกลับบังคับม้า กอดหญิงงามควบขับไปไกลห้าวา

เสียงเช้งเมื่อกระบี่คลุมวรุณสอดคืนฝัก

ภูตบดีซวีเย่อฺโบกมือห้ามมิให้ขุนพลทั้งสองไล่กวดตาม สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง โคจรพลังถ่ายทอดเสียงไปว่า

“ภายภาคหน้าพี่ล่างสามารถชิงชัยกับผังปานสักครั้ง ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ”

เมื่อล่างฟานหวินสะท้านตื่นจากห้วงหวนรำลึก คำพูดของภูตบดีซวีเย่อฺคล้ายยังก้องกังวานอยู่ข้างหู

อีกยี่สิบกว่าวันจะถึงวันที่เขาต้องทำศึกกับผังปาน นับตั้งแต่จี้ซีซีเสียชีวิต เขาก็เฝ้ารอคอยวันนี้ ก่อนที่ผังปานจะส่งสาส์นท้ารบของเขา เขาก็ตกลงใจว่าจะท้าสู้กับปรมาจารย์มาร ซึ่งครองตำแหน่งยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดินมาเป็นเวลาหกสิบปีเป็นตาย

มีแต่ยามต่อสู้พิสูจน์เขาค่อยค้นพบความหมายที่แท้จริงของชีวิต

นอกจากผังปานแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถสร้างความเร้าใจ และเป็นเครื่องชี้นำให้กับเขา

นึกถึงตอนนี้ ล่างฟานหวินต้องกู่ร้องเบาๆ ก้มหน้าลงหอมแก้มของเหลียนซิ่วซิ่ว ค่อยล่าถอยออกจากห้อง

ภายใต้การเฝ้ารอคอยของทั้งหมด เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า

เรือรบของพรรคมังกรพิโรธชุมนุมอยู่ละแวกน่านน้ำของเกาะร้างหลันเจียง คอยลาดตระเวนตรวจตรา ดำเนินการปิดกั้น

บนเรือบัญชาการของพรรคมังกรพิโรธ หลิงจ้านเทียน ซ่างกวนอิง ตี้หวี่สือและพวกคอยควบคุมสถานการณ์ จิตใจของทั้งหมดยังตื่นเต้นกว่าตอนตีชิงเกาะมังกรพิโรธกลับคืนอีก

วันนี้เป็นวันที่สิบสี่เดือนแปด พรรคมังกรพิโรธได้รับรายงานว่าเรือรบหอสูงที่บรรทุกปรมาจารย์มารผังปานแล่นเข้าสู่น่านน้ำทะเลสาบตังถิง ค่อยจอดสมอเทียบฝั่งชั่วคราว คาดว่าหลังเที่ยงคืนจะแล่นต่อ ข่าวพอถูกส่งมา บรรยากาศก็คล้ายดันธนูที่ถูกน้าวจนสุดล้า

เรือรบที่ชักธงของเหลียงชิวเว่ยกางใบแล่นมาถึง จากนั้นชะลอความเร็วลงทีละน้อย หยุดลงที่ข้างเรือบัญชาการอย่างช้าๆ

ผู้คนหลายคนพุ่งปราดมา ไม่เพียงมีเหลียงชิวเว่ย ยังมีหานป่อกับโจรท่องโดดเดี่ยว แม้แต่ภูตบดีน้อยจิงเฉิงเหลิ่งก็มาแล้ว

ทุกผู้คนประสบพบกัน เนื่องจากจิตใจหนักอึ้ง จึงขาดเสียงหัวร่อก่อกวนเช่นปรกติ

เมื่อขึ้นถึงแท่นบัญชาการ เหลียงชิวเว่ยกล่าวว่า

“เจ้าสำนักจำนวนมากคิดมาชมดูการต่อสู้ ทำการยื่นหนังสือต่อข้าพเจ้า”

หลิงจ้านเทียนมองดเกาะร้างหลันเจียงซึ่งอย่ท่ามกลางเมฆหมอกที่ห่างไกลสิบลี้ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกมันเข้าใจว่าระยะห่างเช่นนี้ สามารถเห็นการต่อสู้ของทั้งสองหรือ?”

โจรท่องโดดเดี่ยวกล่าวว่า

“พี่หลิงอารมณ์ไม่ดี จึงขัดตาต่อทุกเรื่องราว พวกมันก็เลียนแบบพวกเรา คิดเข้าใกล้สถานที่ประลองยุทธ์ให้มากที่สุด อย่างน้อย

สามารถเห็นผู้ใดมีชีวิตรอดจากเกาะร้างหลันเจียง”

พริบตานั้นทุกผู้คนนิ่งเงียบงัน ไม่มีกะใจเอ่ยปากกล่าววาจา

ล่างฟานหวินที่แดนมังกรพิโรธจำลองยิ้มแย้มแจ่มใส

ยามนั้นฟั่นป้าเข้ามารายงานว่า

“เรือใบจัดเตรียมเรียบร้อย ท่านล่างไม่ต้องการให้ผู้น้อยบังคับเรือหรือ?”

ล่างฟานหวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“ฟั่นป้าเจ้ากลายเป็นพิรี้พิไรถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด ประการสำคัญให้จัดสุราธารน้ำใสไหลรินสองไห หากเราไม่มีสุราดื่ม จะกลับมาคิดบัญชีกับเจ้า”

ฟั่นป้าก้มศีรษะลง จากไปอย่างรีบร้อน

ฮัวตั๋วเอ๋อที่ปรนนิบัติล่างฟานหวินกับเหลียนซิ่วซิ่ว พลันร้องไห้โฮออกมา ยกมือปิดหน้าวิ่งเข้าสู่ห้องด้านใน

ล่างฟานหวินฝืนยิ้มพลางกล่าวกับเหลียนซิ่วซิ่วว่า

“เหตุใดทุกคนคล้ายกับมีเภทภัยกรายกล้ำ นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ”

เหลียนซิ่วซิ่วยกป้านรินสุราให้กับเขาด้วยความยินดี กล่าวด้วยน้ำเสียงอ้อนวอนว่า

“ซิ่วซิ่วขอรินสุราจอกนี้ ล่างฟานหวินต้องอนุญาตข้าพเจ้าส่งมันลงเรือ”

ล่างฟานหวินหวนนึกถึงวันที่เผชิญหน้ากับภูตบดี จี้ซีซีขดตัวอยู่ในอ้อมอกเขา ในใจต้องบังเกิดความรักเวทนา ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ล่างฟานหวินไหนเลยกล้าไม่ทำตามคำสั่ง?”

เหลียนซิ่วซิ่วถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ครึ่งปีนี้เป็นช่วงเวลาที่ซิ่วซิ่วมีความสุขที่สุด ล่างหลาง (ชายคนรักแซ่ล่าง) ออกเดินทางอย่างวางใจเถอะ ซิ่วซิ่วรู้จักดูแลตัวเองแล้ว"

ล่างฟานหวินยกถ้วยดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ประเสริฐ คิดไม่ถึงก่อนการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง เราล่างฟานหวินยังมีโฉมสะคราญผู้รู้ใจเช่นนี้"

ปรมาจารย์มารผังปานทอดตามองไปทางเหนือ ในใจปรากฏภาพเกาะร้างหลันเจียงที่ถูกปิดล้อมด้วยเมฆหมอกระลอกคลื่นชั่วนาตาปีขึ้น

ทะเลสาบกว้างไพศาล ยื่นขยายผ่านใต้เรือใหญ่ที่เหยียบเท้าอยู่ไปโดยไร้ที่สิ้นสุด น้ำทะเลสาบระยิบระยับสะท้อนแสงสียามสนธยา

เกาะร้างหลันเจียงที่กินพื้นที่ร้อยวา คืนพรุ่งนี้จะสภาพอย่างไร?

ผังปานที่ยืนตระหง่านที่หัวเรือ หวนรำลึกถึงเรื่องราวหนหลังอดสะท้อนใจมิได้

ในชีวิตมัน ช่วงเวลาที่สะท้านจิตใจที่สุดคือปราดแรกที่พบพานเจ้าเรือนฌานเมตไตรยเอี๋ยนจิ้งอัน

นั่นเป็นการเปลี่ยนเป็นชะตาชีวิตของมันโดยสิ้นเชิง

วันพรุ่งนี้ที่มันเผชิญหน้ามิใช่น้ำทะเลสาบอันเวิ้งว้างสุดสายตาหากแต่เป็นเกาะร้างโดดเดี่ยวที่สงเสียดฟ้า ยากจะมีทวิชาติอาศัยอยู่

ผังปานรอคอยถึงหนึ่งปีเต็ม

ในม่านฟ้าที่ประดับด้วยแสงสีสายัณห์ มันคล้ายเห็นมือเรียวงามของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยพลิกเปิดตำนานกระบี่เมตไตรยซึ่งเขียนด้วยภาษาสันสกฤตต่อมันทีละหน้า

นับตั้งแต่เมื่อสามวันก่อนมันเหยียบย่างเข้าสู่หอกระบี่ในเรือนฌานเมตไตรย เมื่อเจ้าเรือนฌานเมตไตรยพลิกเปิดบทที่หนึ่งของตำนาน

กระบี่ มันก็นั่งโต๊ะ ทั้งไม่ปริปาก และไม่เคลื่อนไหว เพียงอ่านดูเพลงกระบี่และวิถีแห่งเซ็น หรืออีกนัยหนึ่งกระบี่คือเซ็นอย่างจดจ่อ

นั่นเป็นต้นกำเนิดของเคล็ดวิชาฝีมือของสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง ตำราฌานของนิกายฌานวิสุทธิ์เพียงคัดลอกจากสิบสองในสิบสามบทของตำนานกระบี่ หลังจากนั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลงเป็นวิชาของตัวเอง

หลังจากอ่านจบบทที่สิบสอง เจ้าเรือนฌานเมตไตรยพลันปิดตำนานกระบี่ลง เคลื่อนกายไปนั่งอยู่ข้างโต๊ะ ยกมือเท้าคาง จับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง

ผังปานงงงันวูบใหญ่ จึงกล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนใช่คิดทำร้ายเราผู้แซ่ผังหรือไม่ ขณะอ่านดูอย่างจดจ่อ พานไม่ให้เราอ่านดูบทที่สิบสาม ซึ่งสมควรเร้าใจที่สุด"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพี่ผังก็มีอารมณ์ร้อนรุ่ม หากเมื่อครู่จิ้งอันพลันลงมือไม่ทราบจะสร้างความเพลี่ยงพล้ำแก่พี่ผังหรือไม่?"

ผังปานสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรามักทุ่มเถียงสู้ท่านไม่ได้ รีบบอกต่อเราใช่ต้องการให้ผังปานลงมือแย่งชิงหรือไม่?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยหัวร่อคิก กล่าวว่า

"พี่ผังประหลาดแท้ ตำนานกระบี่อยู่ในตำแหน่งที่ท่านเอื้อมมือถึง ไยต้องแย่งชิงด้วย?"

จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรายังปรารถนาให้ท่านพลิกดูบทสุดท้าย จะได้หมดเรื่องสิ้นราว"

ดวงตาผังปานเป็นประกาย จ้องมองนางชั่วขณะ ค่อยวก

สายตาไปที่ตำนานกระบี่ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนกล่าวประเสริฐ วิชาเซ็นที่บันทึกในตำนานกระบี่แม้ลึกล้ำไพศาล แต่ไม่มีวาสนาผูกพันกับเรา ไม่ต้องพลิกดูแล้ว"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยยิ้มเล็กน้อย ผุดลุกขึ้นเดินถึงริมหน้าต่างที่สามารถมองเห็นเก๋งชมพิรณที่หลังเขา กล่าวโดยหันหลังให้กับมันว่า

"คราครั้งนี้จิ้งอันนัดหมายปรมาจารย์มารมายังที่นี้ ความจริงไม่มีเจตนาดี คิดชักจูงให้ปรมาจารย์อ่านดูบทสุดท้ายในตำนานกระบี่ว่าด้วยด่านความตาย"

ผังปานคล้ายได้คิดแต่แรก จึงกล่าวโดยปราศจากความตื่นเต้นสงสัยว่า

"ไม่ทราบเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนเชื่อหรือไม่ เมื่อเจ้าเรือนฌานเสนอให้เราอ่านดตำนานกระบี่ ผังปานก็ทราบว่าเจ้าเรือนฌานมีเจตนาเช่นนี้"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยหมุนตัวมาอย่างแช่มช้อย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นั่นย่อมไม่อาจปิดบังพี่ผัง จิ้งอันความจริงไม่คิดปกปิดท่านทั้งไม่เป็นห่วงว่าท่านไม่ติดกับ ด้วยความถือดีของพี่ผัง คงไม่เห็นว่าไม่อาจผ่านด่านความตายได้"

ผังปานทอดถอนใจยาว ผุดลุกขึ้นยืน เดินช้าๆ ถึงเบื้องหน้าเจ้าเรือนฌานเมตไตรย ก้มหน้าลงพิศดูวงพักตร์ของนาง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนไฉนเปลี่ยนความตั้งใจ ยอมละทิ้งโอกาสมุ่งร้ายหมายชีวิตเรา?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยหน้าหม่นหมองลง ก้มศีรษะเดินผ่านข้างกายมันไป กล่าวเบาๆ ว่า

"ไม่ต้องสืบสาวราวเรื่องแล้ว จิ้งอันไม่คิดเปลืองคารมต่อเรื่องเช่นนี้"

ผังปานหมุนตัวไปร้องเรียกว่า

"จิ้งอัน"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยหยุดลงที่ปากทางเข้า กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เห็นแก่ท่านที่เรียกชื่อเราเป็นครั้งแรก จะให้ท่านเป็นเพื่อนเราไปยังเก๋งชมพิรุณ ชมดูเดือนเสี้ยวที่ใกล้ลอยขึ้นจากขอบฟ้าเถอะ"

สุ้มเสียงอันแผ่วเบา ก่อเกิดเป็นระลอกในจิตใจ

รู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดหม่นลง แสงสีสนธยาลำสุดท้ายลาลับกับผิวทะเลสาบ

คืนพรุ่งนี้จันทร์กระจ่างจะปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า

ผังปานพลันบังเกิดความคิดถึงต่อเจ้าเรือนฌานเมตไตรยอย่างแรงกล้า

ล่างฟานหวินเอย ตอนนี้ท่านใช่อยู่ซอกมุมใดของทะเลสาบตังถิง ชมดูจันทร์กระจ่างเช่นเดียวกับเราผังปานหรือไม่?

จันทราประดับบนม่านนภา ล่างฟานหวินนั่งอยู่กลางเรือ บังคับใบเรือขนาดเล็ก ที่ด้านหลังเป็นเงามืดของสิบแปดเกาะที่โผล่พ้นผิวน้ำราวกับหลังอสูรกระดองเต่า

หลังจากที่เช้าวันนั้นบุกฝ่าด่านออกจากนครหลวง ล่างฟานหวินนำจี้ซีซีท่องชมทิวทัศน์กลับถึงเกาะมังกรพิโรธ ก็ส่งสาส์นท้ารบต่อหงเสียนฝอ

พอถึงท่าที่สิบ เขาก็จู่โจมสังหารบุคคลในทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นี้เป็นผลสำเร็จ

การศึกครั้งนั้นผลักดันให้เขาเข้าสู่ทำเนียบยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ตอนนั้นยังมีเกียรติภูมิเหนือกว่าหัตถ์พิษเฉียนหลอ หนุนส่งให้พรรคมังกรพิโรธทรงอิทธิพลกว่าเดิม

เมื่อเขาเดินทางกลับเกาะมังกรพิโรธที่ภรรยารักเฝ้ารอคอยอยู่ ระหว่างทางพบกับอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ต่อจากนั้นเป็นเจ้าเรือนฌานเมตไตรยที่ซุกซ่อนอยู่ส่วนลึกของจิตใจ

ขณะที่เขานั่งดื่มสุราในร้านสุราเล็กๆ แห่งหนึ่ง พลันฉุกใจคิดทราบว่านางมาแล้ว

สตรีที่งามเฉิดฉันนางนี้ปรากฏกายอย่างกะทันหันเช่นเดียวกับครั้งก่อน ยังสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษ นั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับเขา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ครั้งนี้ยังให้เราเป็นเจ้ามือหรือไม่? เราเพียงดื่มสราเป็นเพื่อนท่านจอกหนึ่ง แสดงความยินดีที่ท่านทำศึกประสบชัย"

ล่างฟานหวินเรียกผู้รับใช้มา จงใจจัดชามน้ำแกงให้แก่นาง ทางหนึ่งรินสุรา ปากกล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานมิใช่ตั้งใจว่าจะไม่พบกับเราหรอกหรือ เหตุใดเดินทางไกลมาเป็นพันลี้?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยมองดูชามสุราซึ่งมีปริมาณเทียบเท่ากับสามชาม ขมวดคิ้วพลางกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนอยู่บ้างว่า

"นี่ใช่เป็นการวางแผนทำร้ายจิ้งอันหรือไม่?"

ล่างฟานหวินกล่าวโดยชอบด้วยเหตุผลว่า

"เราผู้แซ่ล่างคิดกรอกเจ้าเรือนฌานให้เมามาย ดูว่าสุราร้อนแรงสามารถทำลายแรดวิเศษในจิตใจเจ้าเรือนฌานหรือไม่?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกัมศีรษะหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"บุรุษที่มีภรรยาแล้วใช่เปลี่ยนเป็นปากหวาน รู้จักเล่นลิ้นหรือ

ไม่?"

ล่างฟานหวินงงงันวูบหนึ่ง วางจอกเปล่าลงบนโต๊ะ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ด้วยพฤติการณ์ที่ผ่านมาของเราผู้แซ่ล่าง กับความประพฤติการกระทำในตอนนี้ เกรงว่าเจ้าเรือนฌานกล่าวถูกต้องแล้ว"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยถอนใจเบาๆ มองดูเขาอย่างตัดพ้อแวบหนึ่ง ค่อยเพ่งตาจ้องจับที่เหล้าเกาเหลียงในชาม ใช้น้ำเสียงที่สงบราบเรียบจนสะท้านจิตใจผู้คนกล่าวช้าๆ ว่า

"เราไฉนเปลี่ยนความตั้งใจมาหาท่าน? เกรงว่าจิ้งอันยังไม่เข้าใจตัวเอง หรืออาจบางทีล่างฟานหวินมีที่พึ่งทางใจแล้ว เอี๋ยนจิ้งอันจึงไม่กลัวพบกับเขาอีก"

ล่างฟานหวินตบโต๊ะทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยามนี้เราค่อยเข้าใจว่าผังปานไฉนถอนตัวเร้นกายถึงยี่สิบปี"

มุมปากเจ้าเรือนฌานเมตไตรยปรากฏรอยยิ้มอันขื่นขม ที่ชวนให้ผู้คนใจแหลกสลาย กล่าวราวกับไม่ได้ยินว่า

"จิ้งอันมีข้อเสนอประการหนึ่ง ไม่ทราบพี่ล่างมีกำลังขวัญและความใจกว้างยอมรับหรือไม่?"

ล่างฟานหวินเอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้ มองดูชามสุราขนาดใหญ่ที่เบื้องหน้านาง กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนไยไม่บอกมาฟังดู?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยปิดปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ถูกท่านล่วงรู้อีกแล้ว ล่างฟานหวิน ท่านยอมดื่มสุราชามใหญ่นี้ร่วมกับจิ้งอันหรือไม่?"

ล่างฟานหวินนิ่งเงียบงัน เหม่อมองดูสุราชามนั้น

ใบหน้าเจ้าเรือนฌานเมตไตรยกลับแดงซ่านขึ้นมา ก้มศีรษะนิ่ง

เงียบงัน ดวงตาทอแววอ้อยสร้อยหดหู่

ล่างฟานหวินถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หากเจ้าเรือนฌานเอี๋ยนเอ่ยคำนี้ตั้งแต่ครั้งก่อนผู้น้องจะถามว่านั่นใช่เป็นสุราเหอเจี่ยน* หรือไม่ น่าเสียดายที่เจ้าเรือนฌานเอี๋ยนไม่เปิดโอกาสให้กับล่างฟานหวิน"

ใบหน้าเจ้าเรือนฌานเมตไตรยกลับคืนสู่ประกายอันงามซึ้งบริสุทธิ์ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เส้นทางแห่งการบำเพ็ญเพียรช่างเปลี่ยวเหงา สักวันหนึ่งพี่ล่างจะโดดเดี่ยวดุจเดียวกับเรา นี่เป็นค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายออกไป"

ลมราตรีโชยพัด หอบเอากลิ่นอันคุ้นเคยของน้ำทะเลสาบมากระทบจมูก

ล่างฟานหวินค่อยสะท้านตื่นจากห้วงหวนรำลึก คล้ายเพิ่งถูกมีดอันแหลมคมแทงใส่หัวใจมีดหนึ่ง

ฟางเยี่ยหวิ่มาถึงด้านหลังผังปานที่ยืนตระหง่านที่หัวเรือ น้อมกายกล่าวว่า

"เรือใหญ่กำลังจะถอนสมอออกเดินทาง คาดว่าจะบรรลุถึงเกาะร้างหลันเจียงก่อนฟ้ามืดค่ำวันพรุ่งนี้"

ผังปานกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หลังการศึกที่เกาะร้างหลันเจียง ไม่ว่าชนะหรือแพ้ เยี่ยหวิ่เจ้าต้องนำทั้งหมดเดินทางออกนอกเขตแคว้น ตบแต่งภรรยากำเนิดบุตร ใช้ชีวิตที่เหลืออย่างสงบ อย่างได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในดินแดนภาคกลางอีก"

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านฮะกิ๋น เป็นสุราที่คู่บ่าวสาวดื่มในวันวิวาห์

ฟางเยี่ยหวี่กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เยี่ยหวี่จะปฏิบัติตามคำสั่งซือจุน (ท่านอาจารย์)"

กล่าวจบล่าถอยไป ออกคำสั่งให้ถอนสมอเดินเรือ ผังปานยิ้มอย่างขื่นขม ราชวงศ์มองโกลจบสิ้นแล้ว ไม่มีความหวังหวนกลับคืนมาอีก

ครั้งกระโน้นมันแม้มีขีดความสามารถยืดอายุขัยของราชวงศ์มองโกลไปอีกหลายปีถึงหลายสิบปี แต่ก็หามีประโยชน์ไม่ แผ่นดินภาคกลางกว้างใหญ่เกินไป ราชวงศ์ของชนเผ่าอื่นที่ไม่สามารถครองใจผู้คน เพียงใช้พลกำลังไม่อาจยืนหยัดอย่างมั่นคง

ภาพเหตุการณ์ในวันนั้นผุดขึ้นในห้วงสมองของมันอีกครั้ง

ผังปานยืนพิงราวลูกกรง มองดูอาทิตย์สนธยาที่คล้ายกงล้อมหึมาจมหายกับขุนเขาประจิม เจ้าเรือนฌานเมตไตรยที่ด้านหลังพลันกล่าวว่า

"พี่ผังคิดเดินหมากกับจิ้งอันสักกระดานหรือไม่?"

ผังปานสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ขออภัย เราไม่คิดพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับจิ้งอัน"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวเสียงแผ่วเบาราวแมลงปอแตะผิวน้ำว่า

"อย่างนั้นจิ้งอันขออุกอาจถามปรมาจารย์มารประโยคหนึ่ง... มองโกลยังสามารถก่อการหรือไม่?"

เรือหอสูงแล่นฝ่าผิวน้ำไปอย่างช้าๆ มุ่งหน้าสู่เกาะร้างหลันเจียง

หานป๋อและพวกรวมตัวอยู่บนแท่นสังเกตการณ์มองดูอาทิตย์อุทัยที่ไกลโผล่พ้นผิวทะเลสาบ ล้วนเงียบงันไร้วาจา

วันนี้ท้องฟ้าโปร่ง

ในที่สุดเป็นวันที่สิบห้าเดือนแปดแล้ว

คืนนี้ทุกบ้านช่องจะจุดประทีปโคมไฟ ร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลไหว้พระจันทร์

แต่พวกมันได้แต่อยู่ที่นี้เฝ้ารอผลการต่อสู้

สามวันให้หลังที่จี้ซีชีลาโลกไป ล่างฟานหวินยังยืนอยู่หน้าหลุมฝังศพของนาง

ในที่สุดเขาเข้าใจแล้วว่าความเปลี่ยวเหงาเป็นอย่างไร

นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่ามีคนมากน้อยเท่าใดอยู่ข้างกายท่าน หากแต่เป็นปัญหาของจิตใจ

โชคชะตากลั่นแกล้งคน

โฉมสะคราญมักอาภัพ

หลังจากครุ่นคิดเป็นเวลาสามวันสามคืน ในที่สุดเขาได้คิดว่าคู่มือที่น่ากลัวที่สุดคือชะตาที่มองไม่เห็น

ตราบใดที่ยังจำกัดอยู่ในห้วงความเป็นความตาย ก็ต้องถูกชะตาควบคุมบงการ

เมื่อล่างฟานหวินได้ข้อสรุปเช่นนี้ เจ้าเรือนฌานเมตไตรยก็มาที่ข้างกายเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เมื่อจิ้งอันได้ข่าวว่าซีซีไม่สบาย ก็รีบรดเดินทางมา คิดอาศัยความสำเร็จอันน้อยนิดทางวิชาแพทย์ ช่วยรักษาเยียวยา คิดไม่ถึงยังมาสายไปสามวัน”

นางสวมชุดยาวสีขาวหลวมกว้าง เพียงคาดสายรัดกว้างสองนิ้วที่หว่างเอว เปิดเผยส่วนสัดเรือนร่างรำไร แสดงออกถึงความอ้อนแอ้นอ่อนแออย่างบอกไม่ถูก

ผมยาวประบ่าสยายที่หน้าอกและแผ่นหลังตามสบาย ผมดำขลับ

ผิวขาวนวล สะท้อนเห็นถึงความงามของสตรี ซึ่งกาลก่อนถูกเสื้อผ้าบุรุษปิดบังอำพรางไว้

สามวันมานี้ ล่างฟานหวินค่อยสาวเท้าออกห่างจากหลุมฝังศพเป็นครั้งแรก กล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานมีความสนใจไปดื่มสุราเป็นเพื่อนเราผู้แซ่ล่างหรือไม่?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยมองดูนภาดาวบนเกาะมังกรพิโรธ กล่าวเบาๆ ว่า

"ดึกป่านนี้ร้านสุราล้วนปิดแล้ว"

ปากแม้กล่าวเช่นนี้ กลับสาวเท้าตามติดอยู่ด้านหลังล่างฟานหวิน

ล่างฟานหวินไม่ได้นำนางไปดื่มสุรา เพียงชักนำนางถึงหน้าผาหลังเกาะ หยุดเท้าที่ริมหน้าผา ทอดตามองรอบข้าง ระบายความปวดร้าวรันทดที่อัดอกออกมา ค่อยกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็นเช่นกาลก่อน แต่แล้วทอดถอนใจ กล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

"ซีซีตายแล้ว"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยมาถึงด้านหลังของเขา คิดกล่าวกระไรแต่ไม่ได้กล่าวออกมา

ลมทะเลสาบโชยพัด ผมเผ้าชายเสื้อของทั้งสองกระพือพลิ้วพัดปลิวดังพึบพับ

ดวงตาล่างฟานหวินทอแววเศร้าสร้อยที่ยากขับสลาย พลัดตกไปในห้วงหวนรำลึกที่ทั้งงดงามทั้งเศร้าสลด กล่าวราวละเมอว่า

"ซีซีสอนให้เราสัมผัสและดื่มด่ำกับชีวิต ทำให้ทุกเวลาล้วนแปลกใหม่และประทับใจ ทั้งลุ่มหลงกับช่วงเวลาเฉพาะหน้า และเฝ้ารอคอยเวลาหลังจากนี้ ทั้งหวังว่าเวลาไม่มีวันเลือนลับ ตอนนี้ซีซีจากไปแล้ว ชีวิตไม่มีการผูกยึดต่อเราอีก ทำให้เราผู้แซ่ล่างต้องเป็นบุคคล

อันอ้างว้าง"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเคลื่อนกายไปเบื้องหน้าอย่างช้าๆ มาถึงด้านซ้ายมือของเขา ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ครั้งก่อนจิ้งอันพบกับพี่ล่าง ความจริงมีเรื่องหนึ่งคิดร้องของแต่ในที่สดไม่ได้บอกออกมา ตอนนี้ พี่ล่างต้องการทราบหรือไม่?"

ล่างฟานหวินย้อนถามว่า

"เจ้าเรือนฌานใช่รักผังปานหรือไม่?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"รักแล้วจะเป็นไร? พวกเราเลือกทางสายนี้ เท่ากับกำหนดแน่ว่าต้องเดียวดายไปชั่วชีวิต นั่นเป็นการเดินทางที่ทวนกระแส ขอเพียงผ่อนคลายสักเล็กน้อย จะถูกสายน้ำเชี่ยวม้วนพัดพาไป จมอยู่ในทะเลทุกข์ที่ไร้ขอบเขต"

หลังจากเงียบงันไปชั่วขณะ สีหน้าค่อยกลับคืนสู่ความสงบราวน้ำนิ่ง กล่าวว่า

"ไม่ว่าเรื่องราวใดที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ล้วนกระชั้นสั้นดุจความฝัน ชั่วพริบตาก็สิ้นสูญสลายโดยไร้ร่องรอย มาด้วยมือเปล่า จากไปด้วยมือเปล่า"

ล่างฟานหวินกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อย่างนั้นเจ้าเรือนฌานไฉนมาหาเราผู้แซ่ล่างสามครั้งสามครา ไม่กลัวยิ่งถลำยิ่งลึกหรือ?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยเผยอยิ้มอย่างอ่อนหวานซึ่งน้อยครั้งจะปรากฏมาก่อน กล่าวว่า

"ในที่สุดพี่ล่างอดกล่าววาจาที่ดุกดามผู้คนจนแทบหายใจไม่ออกมิได้แล้ว"

ดวงตาอันล้ำลึกของนางทอประกายปัญญากล่าวช้าๆ ว่า

"หากจิ้งอันหักใจไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลก ยิ่งไม่พบกับผังปานและล่างฟานหวิน ไม่แน่ว่าจะเข้าสู่ขอบเขตใจกระบี่กระจ่างแจ้ง บรรลุด่านความตายจนใจที่ชะตากลั่นแกล้งคน ยามนี้คิดถอนตัวยังทำไม่ได้"

ล่างฟานหวินคิดไม่ถึงว่านางกล่าวอย่างเปิดเผยถึงเพียงนี้ ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวมองหน้าด้านข้างอันสวยซึ้งของนาง กล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานทราบหรือไม่ว่า การเปิดเผยจุดอ่อนเช่นนี้ ไม่ฉลาดอย่างยิ่ง หากเราผู้แซ่ล่างหักใจครอบครองเจ้าเรือนฌาน อย่างนั้นความพยายามที่แล้วมาของเจ้าเรือนฌานไยมิใช่สูญเปล่า?"

มุมปากเจ้าเรือนฌานเมตไตรยปรากฏรอยยิ้มอันลึกล้ำสุดหยั่งคาดขึ้น กล่าวว่า

"ผังปาน ล่างฟานหวินกับเอี๋ยนจิ้งอันล้วนมิใช่คนฉวยโอกาสทำร้ายคน จึงก่อเกิดเป็นสภาพในตอนนี้ ในเมื่อมีปรัตยยะ ไยต้องมีส่วนร่วม พี่ล่างอย่าได้ขู่ขวัญจิ้งอันไปแล้ว"

ล่างฟานหวินอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"มิน่าเล่าผังปานจึงสู้ท่านไม่ได้ เราผู้แซ่ล่างก็ยอมศิโรราบ"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยหมุนตัวมา หันหน้าหาเขา กล่าวด้วยความยินดีว่า

"คืนนี้ได้พบกัน จนบัดนี้จิ้งอันค่อยเห็นรอยยิ้มอันงามสง่าของพี่ล่าง จะอย่างไรจิ้งอันกล่าวคำพูดที่ไม่สมควรกล่าวออกไปแล้ว ไม่ทราบพี่ล่างมีความสนใจรับฟังวาจาจากใจจริงของจิ้งอันหรือไม่?"

ล่างฟานหวินหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลองบอกมาฟังดู"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกล่าวด้วยความร่าเริงว่า

"คราครั้งนี้ท่านดูจิ้งอันไม่ออกแล้ว"

ล่างฟานหวินทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไหนเลยไม่ทราบว่าเจ้าเรือนฌานคิดใช้วิธีอันแยบคาย กระตุ้นพลังชีวิตและความคิดต่อสู้ของเราผู้แซ่ล่างขึ้นมา เจ้าเรือนฌานรักคนผิดแล้ว แต่ในใจเรายังสำนึกขอบคุณยิ่ง"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยหมนตัวไป เพ่งตามองตำแหน่งที่น้ำจรดขอบฟ้า กล่าวว่า

"เมื่อตอนแรกพบผังปาน จิ้งอันกล่าวได้ว่าไม่ทันตั้งตัว แต่เมื่อครั้งที่พบกับล่างฟานหวินที่เมืองโบราณหวงซาน มีการเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน หากยังไม่อาจรักษาความมั่นคงของจิตใจไว้ ดังนั้นตอนจากกัน จึงบอกว่าอาจไม่มีวันพบกัน มิคาดกลับหาข้ออ้างไปพบกับท่านอีก สามครั้งที่พบกัน ถือว่าครั้งที่สองไม่อาจให้อภัยที่สุด"

ล่างฟานหวินสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าเรือนฌานใช่คิดขอให้เรารับมือกับผังปานซึ่งกำลังจะครบกำหนดกักตัวเองฝึกฝีมือ จึงกระตุ้นความคิดต่อของเราขึ้นมาหรือไม่?"

เจ้าเรือนฌานเมตไตรยกลับคืนสู่ลักษณะราศีอันสูงสง่า ดวงตาทอประกายอย่างที่ไม่คิดปรากฏมาก่อน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ล่างฟานหวินไหนเลยเป็นคนที่ปล่อยให้ชี้นำบงการ ยิ่งไม่ต้องการให้เราเอี่ยนจิ้งอันกระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น การตายของซีซี กลับผลักดันท่านเข้าสู่เส้นทางเดียวกับผังปาน วันใดที่เดินถึงสุดทางพวกท่านจะประสบพบกัน ยิ่งไม่รู้สึกเปลี่ยวเหงาอีก"

อรุโณทัยลอยพ้นผิวทะเลสาบ สาดส่องชุดขาวของเจ้าเรือนฌานเมตไตรยจนระยิบระยับ วงพักตร์เปล่งประกายรัศมีอันสูงส่ง คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางโลกอีก

อาทิตย์อุทัยในห้วงหวนรำลึกพลันกลับกลายเป็นอาทิตย์สนธยาที่ใกล้จมหายกับผิวน้ำ

เกาะร้างหลันเจียงปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

ด้านที่อยู่ใกล้กับเกาะมังกรพิโรธกระจายเต็มไปด้วยเรือรบ ยังมีเรือรบขนาดเบาแล่นลาดตระเวนไม่ขาดสาย

ล่างฟานหวินยืดกายขึ้น ปลดใบเรือลง แผ่พุ่งพลังผ่านใต้เท้า เรือใบขนาดเล็กก็เชิดหัวขึ้น ที่ท้ายเรือปรากฏสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน ตัวเรือคล้ายมัจฉาบินร่อน พุ่งขวับไปยังเกาะร้างหลันเจียงดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง

เดือนเต็มดวงลอยพ้นผิวทะเลสาบ ส่องเฉียงๆ ต้องเกาะร้างหลันเจียง (ขวางลำน้ำ)

เรือร้อยกว่าลำบรรทุกเต็มไปด้วยผู้คนที่มาชมดูการต่อสู้ แต่เกาะร้างแห่งนี้ยังคงสภาพเดิม ปล่อยให้เมฆเหนือหมอกปกคลุมโขดหินหาดทราย

ขณะที่น้ำหนุนสูง คลื่นใหญ่สาดซัดใส่หินโสโครกรอบนอกบังเกิดเป็นเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นไม่ขาดหู

เรือรบหอสูงที่มาจากวังปรมาจารย์มาร หลังจากปล่อยเรือเล็กที่บรรทุกผังปานลงน้ำ ก็แล่นอ้อมไปอีกฟากหนึ่ง เพียงปล่อยควันไฟแสดงความปรารถนาดี หลังจากนั้นไม่มีความเคลื่อนไหวอื่นอีก

ทุกผู้คนกลั้นลมหายใจ มองดูเรือเล็กของล่างฟานหวินหายลับกับอีกด้านหนึ่งของเกาะร้างหลันเจียง กลับระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ กำลังจะพิสูจน์ทราบโดยเร็ว

ล่างฟานหวินเร่งความเร็วของเรือถึงขีดสุด บัดเดี๋ยวพวยพุ่งขึ้นสูง บัดเดี๋ยวตกวูบลงต่ำ ชอกซอนไปตามโขดหินเปิดเผยหินโสโครกลับซึ่งเกิดจากผลงานตามธรรมชาติ

แสงจันทร์สาดทะลุหมอกเข้ามา ในไอน้ำเลือนรางปรากฏเงาประหลาดภาพตะคุ่ม คล้ายกับภาพลวงตากลางท้องทะเล

เกาะร้างตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ขยายใหญ่ขึ้นตลอดเวลา คล้ายกับจะกดทับลงหา จนผู้คนแทบหายใจไม่ออก

บนหาดทรายปรากฏโขดหินประหลาดเกลื่อนกลาด ตัวเกาะถูกคลื่นลมกัดกร่อนจนมีสภาพง่อนแง่นอันตราย มีแต่บนยอดเขางอกเงยด้วยต้นไม้ยืนต้น ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าบนเกาะร้างแห่งนี้ยังมีสิ่งมีชีวิตอยู่

ลมแรงม้วนพัดใส่รอยร่องของหินโสโครก สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่านเสียงหวีดหวิวประหนึ่งภูตคร่ำปีศาจครวญ เป็นที่อกสั่นขวัญแขวน

จิตใจล่างฟานหวินกลับสงบนิ่งอย่างไม่เคยมีมาก่อน สภาพที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณเบื้องหน้าคล้ายภาพหลอนเงามายา ไม่แบ่งแยกสมาธิของเขาแม้แต่น้อย

เขารู้สึกว่าเบื้องหลังของความรุนแรงโหดร้ายซ่อนไว้ด้วยลำดับชั้นและสภาพความงามตามธรรมชาติที่ยากบ่งบอกบรรยาย

เสียงครูดเสียดสีอย่างรุนแรงดังขึ้นที่ก้นท้องเรือ คลื่นลูกใหญ่หนุนส่งผู้คนและลำเรือขึ้นบนหาดทรายที่เต็มไปด้วยหินกรวด ล่างฟานหวินกู่ร้องดังยาวนาน ลอยตัวขึ้นไป ทิ้งร่างลงบนยอดโขดหินที่ถูกลมพัดกัดกร่อนจนเป็นรปศีรษะคนลกหนึ่ง

แสงจันทร์ของเพ็ญเดือนแปดสาดทะลุหมอกลงมา พอดีปกคลุมเขาอยู่ในแสงสีทอง

ร่างที่ตระหง่านดุจขุนเขาของผังปานปรากฏขึ้นบนยอดเขา กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ใต้ทิวทัศน์ตระการ เดือนเต็มดวงที่หลันเจียง ขอเชิญพี่ล่างมาพบปะสนทนาเป็นอย่างไร?"

ล่างฟานหวินแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ขณะที่เดือนลอยเด่นอยู่กลางศีรษะ สามารถต่อสู้ชิงชัยกับท่านปรมาจารย์มาร เพียงพอกับการประโลมใจไปชั่วชีวิต ขอพี่ผังโปรดรอสักครู่"

ผังปานบนยอดเขามองดล่างฟานหวินกระโดดขึ้นลงหลายคราก็ลอยตัวขึ้นถึงกลางหาวของยอดเขา ทิ้งตัวลงบนยอดไม้ที่อยู่ห่างไปห้าวาต้นหนึ่งอย่างสวยงาม

ประกายตาของทั้งสองพอเผชิญพบกัน ฟ้าดินก็เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น

โจรท่องโดดเดี่ยวแหงนมองนภาราตรีที่ความจริงกระจ่างสดใส กล่าวอย่างงนงงว่า

"ท้องฟ้าเป็นไรไปแล้ว?"

ทุกผู้คนพากันแหงนมองท้องฟ้า

ที่ขอบฟ้าบูรพาปรากฏเมฆดำทั้งหนาทั้งหนักแฝงสายวิชชุแลบแปลบปลาบ เคลื่อนตัวเลียบริมทะเลสาบมาอย่างรวดเร็ว สภาพที่มืดฟ้ามัวดิน ชวนให้ผู้คนบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ

ยามนี้จันทร์กระจ่างยังประดับอยู่เหนือทะเลสาบ แต่ประกายรัศมีของจันทราจะดำรงคงอยู่ได้นานเท่าใด?

ผังปานยกมือไพล่หลัง สายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มที่พึงพอใจ มองดูล่างฟานหวินที่ยืนหยัดอยู่เบื้องหน้าด้วยท่วงท่าเป็นปรกติ ไม่ได้เอ่ยปากกล่าววาจา

เสียงเช้งเมื่อกระบี่คลุมวรุณชักจากฟ้า ตอนแรกแตกตัวเป็นฝนประกายที่เบื้องหน้า จากนั้นหยาดฝนขยายตัวออก ชั่วพริบตา

ทั้งหน้าหลังของผังปานเต็มไปด้วยประกายจุดแต้ม ทำให้ผู้คนยากที่จะยอมเชื่อว่านี่เป็นภาพลักษณ์ที่แปลงจากกระบี่เล่มหนึ่ง

เสื้อผ้าของปรมาจารย์มารผังปานที่ถูกลมราตรีโชยพัดพลันสงบนิ่งลง ยกเท้าขวาเหยียบใส่พื้นดินเบาๆ ก็บังเกิดเป็นสุ้มเสียงราวฟ้าร้อง ถ่ายทอดเข้าสู่ถ้ำโพรงภายในเกาะ เกิดเสียงสะท้อนไม่ขาดหู เกาะร้างทั้งเกาะคล้ายสั่นคลอนขึ้นมา กลบเสียงลมเสียงคลื่นไปสิ้น

ประกายจุดแต้มพลันกระจายหายสิ้น

ล่างฟานหวินยังยืนอยู่บนยอดไม้อย่างปลอดโปร่ง กระบี่คลุมวรุณสอดคืนฝักตั้งแต่แรก คล้ายกับไม่ได้ลงมือมาก่อน

ผังปานสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

“สมเป็นล่างฟานหวินจริงๆ กลับไม่ถูกจิตมารครอบงำ ไม่เช่นนั้นเราผู้แซ่ผังถูกกระตุ้นให้ลงมืออย่างสุดกำลัง อย่างนั้นการต่อสู้ครั้งนี้ก็ไม่ได้สู้สืบต่อแล้ว”

ล่างฟานหวินมองไปที่ขอบฟ้า สายตาคล้ายกับมองทะลุเมฆหมอก รับรู้ถึงสภาพเบื้องนอก กล่าวว่า

“คนกำหนดดิน ดินกำหนดฟ้า ฟ้าเปลี่ยนแปลงธรรมชาติเทวะมนุษย์ร่วมสำนึก ฤดูกาลทั้งสี่เปลี่ยนผัน ใจคนเกิดดับสิ้นสูญพายฝนครั้งนี้มาได้พอดี”

ผังปานผงกศีรษะกล่าวว่า

“ครั้งกระโน้นอาจารย์เมิ่งกับฟูอิงทำศึกที่ถนนยาว ก็บังเกิดฟ้าแลบฟ้าร้อง เทวะมนุษย์ร่วมรับรู้ เมฆดำนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ”

ทั้งสองล้วนปลอดโปร่งสบายอารมณ์ มิเพียงไม่ลงมือหยั่งความตื้นลึกหนาบาง ทั้งยังคล้ายกับสหายสนิทที่รู้ใจ มายังที่นี้เพื่อโอภาปราศรัย ไม่มีท่าทีไม่เป็นมิตรแม้แต่น้อย

แต่แล้วยามนั้น เสื้อผ้าของผังปานพลันพัดพลิ้วดังพึบพับ เมฆหมอกบนยอดเขาหมุนวนรอบกายมัน เป็นสภาพที่ประหลาดลี้ลับยิ่ง

ล่างฟานหวินยิ้มเล็กน้อย รั้งดึงมือมายังด้านหลัง

นับตั้งแต่บังคับเรือออกเดินทางยามสนธยาเมื่อวาน จิตใจของเขาก็เข้าสู่ห้วงขอบเขตที่ไม่เคยก้าวล่วงไปถึงมาก่อนทีละน้อย

จิตวิญญาณของเขาเปิดแง้มออก ความรู้สึกที่สะกดข่มกลั้นไว้นานปีล้วนผุดขึ้นในห้วงดวงใจ จมอยู่กับห้วงหวนรำลึกถึงซีซีกับเจ้าเรือนฌานเมตไตรย เก็บรายละเอียดข้อปลีกย่อย โดยไม่พลาดช่วงตอนใดทั้งสิ้น

รูปโฉมของพวกนางผุดขึ้นในห้วงสมอง ร่วมรับรู้กับเส้นทางเดินเรือก่อนการศึกครั้งนี้

อดีต ปัจจุบัน อนาคตหลอมรวมเป็นหนึ่ง นั่นรวมทั้งความรักและความปวดร้าวประดามี ตลอดจนมนุษย์เทวะวัตถุเรื่องราวทั้งมวล

รอยบาดแผลที่ยามปรกติเก็บซ่อนไว้ล้วนผุดขึ้น อารมณ์ความรู้สึกที่บันดาลให้ผู้คนกลับตาลปัตรหลงทิศทางท่วมทันจิตใจราวกับน้ำป่า

อารมณ์ความรู้สึกที่รุนแรงจนไม่อาจควบคุมบังคับ และไม่มีขอบเขตจำกัดนี้ก็คล้ายน้ำป่า ชะล้างทั้งร่างกายและจิตใจของเขา

เมื่อเกาะร้างหลันเจียงปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า พริบตานั้นฟ้าดินของเขาไม่ได้แบ่งแยกภายนอกภายในหรือแบ่งเขาแบ่งเราอีก

ดังนั้นเอง เขาคล้ายฮั่วฟ่งเฟิ้ง* ที่ถูกเปลวอัคคีทางโลกชุบฟื้นคืนชีพมา

เพราะทุ่มเทความรักจนหมดหัวใจ
จึงบังคับใช้สุดยอดกระบี่ได้

---

* หมายถึงนกฟินิกซ์

ในที่สุดล่างฟานหวินบรรลุถึงจุดสูงสุดของมรรคากระบี่ที่นึกฝน ขอบเขตชั้นนี้จะไม่มีที่สิ้นสุดขอเพียงก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง จะบรรลุถึงขั้นมนุษย์เทวะหลอมรวมเป็นหนึ่ง เมื่อสูงขึ้นอีกขั้นหนึ่ง ก็จะก้าวข้ามข้อจำกัดระหว่างมนุษย์กับเทวะ

เขากำลังรอคอย

ที่เบื้องหน้าแม้เป็นหมอกหนาที่สลายไม่ออก แต่เขากลับรับรู้ถึงความเคลื่อนไหวทุกรูขุมขนของผังปาน

นับตั้งแต่ประกายตาทั้งสองเผชิญพบกัน จิตวิญญาณของทั้งสองก็ผูกโยงเข้าด้วยกัน

ขอเพียงเขาสูญเสียที่มั่นทางสมาธิจิตใจ จะพบกับสภาพทอดร่างเป็นซากศพ ภายในพลังสภาวะจะกระตุ้นหนุนนำ แม้กระทั่งผังปานก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงจุดจบอันอนาถนี้

เสียงฟ้าร้องที่ขอบฟ้าดังแว่วมาอย่างเลือนราง ยิ่งเพิ่มพูนบรรยากาศอันเขม็งตึงเครียดก่อนที่ทั้งสองจะปะทะหักหาญกันกว่าเดิม

ผังปานยืนหยัดอยู่ท่ามกลางหมอกหนาที่ม้วนคละคลุ้ง เร่งเร้าพลังมารไม่หยุดยั้ง

หากคู่มือมิใช่ล่างฟานหวิน แม้แต่ชนชั้นหลวงจีนไร้คำนึงภายใต้แรงกดดันและพลังสภาวะอันกล้าแข็งสุดเปรียบปานของมัน ก็ต้องเปลี่ยนจากรับเป็นรุก ไม่เช่นนั้นรอจนพลังมารของมันผนึกรวมตัวถึงขีดสุด จะบดขยี้ศัตรูเป็นผุยผง

ด้วยขีดความสามารถของอธรรมศักดิ์สิทธิ์ลี่เย่อไห่ ก็ใช้ความเข้มแข็งจู่โจมความเข้มแข็ง ไม่เปิดโอกาสให้กับผังปาน

นับตั้งแต่ผังปานฝึกวิชามารสำเร็จสมบูรณ์ หกสิบปีมานี้ ไม่มีผู้ใดสามารถเผชิญหน้ากับมันเป็นเวลานานเท่ากับล่างฟานหวิน ยิ่งอย่าว่าแต่คิดผนึกรวมกำลัง

พลังธาตุของฟ้าดินถูกดูดรั้งเข้าทางรูขุมขนของผังปานไม่หยุดยั้ง แปลงเป็นลมปราณอันบริสุทธิ์ สมาธิจิตใจของมันผนึกรวมตัวตลอดเวลา มุ่งสะกดจิตใจฝ่ายตรงข้าม คิดซอกซอนหาช่องว่างจู่โจมเข้าไป

เคล็ดวิชาที่ดึงดูดแก่นสารของจักรวาลเช่นนี้มีแต่ร่างมารที่บรรลุครรภธรรมเช่นมันจึงกระทำได้

แต่ขั้นตอนนี้ก็หวาดเสียวเสี่ยงภัย ควรทราบว่าร่างกายมนุษย์มีขีดจำกัด จักรวาลกลับไพศาลไม่มีที่สิ้นสุด หากเพียงรวมรั้งโดยไม่ปล่อยออก สถานเบาจะถูกธาตุไฟเข้าแทรก สถานหนักต้องร่างแหลกลาญเป็นผุยผง แม้แต่ผังปานก็ไม่มีข้อยกเว้น

ที่มันต้องการคือเป้าหมายที่ปล่อยระบายออก การต่อกรที่คู่คี่ก้ำกึ่ง จึงรักษาความสมดุลได้

เสื้อผ้าบนร่างล่างฟานหวินแนบติดกับร่าง ผมเผ้ากลับกระพือพัดขึ้นฟ้า สองตาสาดประกายดุจสายฟ้า เขาไม่สามารถเลียนเยี่ยงผังปานที่ดึงดูดพลังธาตุของฟ้าดิน แต่กลับกลายเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล ไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเรา

ไม่ว่าพลังสมาธิและพลังจู่โจมของผังปานยิ่งใหญ่น่ากลัวถึงเพียงไหน พลังสภาวะของเขากลับเพิ่มพูนตามพลังสภาวะของผังปานไม่หยุดยั้ง

นี่คล้ายกับเรือน้อยลำหนึ่ง ไม่ว่าระลอกปั่นป่วนเพียงไหนยังสามารถลอยล่องท่องคลื่นโดยปลอดภัย

ครืน!

เสียงฟ้าร้องดังจากทางทิศตะวันออก พายุฝนเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ

เช้ง!

กระบี่คลุมวรุณของล่างฟานหวินดีดพุ่งออกจากฝักราวกับมี

ญาณวิเศษอันปราดเปรียว ไม่ทราบตกอยู่ในมือของล่างฟานหวินได้อย่างไร

ลมเมฆที่ม้วนตัวพลันหยุดนิ่ง คล้ายผนึกแข็งตัวอย่างกะทันหัน ผังปานคล้ายทะลึ่งปราดขึ้นจากใต้พื้นผิวดินปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าล่างฟานหวินวาเศษ ต่อยหมัดเข้าใส่

ยามนั้นยอดฝีมือจากทุกสารทิศจำนวนนับหมื่นบนเรือรบหลายร้อยลำ ล้วนเฝ้ามองควันเมฆที่ก่อตัวเหนือยอดเขากลางเกาะร้างหลันเจียงดุจมังกรพิโรธอย่างตะลึงลาน แทบไม่ยอมเชื่อว่านั่นเป็นขีดความสามารถของผู้คน

เดือนเต็มดวงลอยอยู่เหนือยอดเขา แสงสีทองสาดครอบคลุมเมฆหมอกที่เคลื่อนตัวหมุนวนอย่างเร่งร้อน จนกลายเป็นเมฆสีทองที่เคลื่อนไหวกลุ่มหนึ่ง คล้ายปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ที่เหลือเชื่อประการหนึ่ง

เมื่อเสียงฟ้าร้องสะท้านแก้วหู ทุกผู้คนค่อยรู้สึกตัวว่าครึ่งแผ่นฟ้าตกอยู่ในสภาพอันบ้าคลั่งของฟ้าร้องเลื่อนลั่นฝนรุนแรง

พร้อมกันนั้นพบว่าเรือน้อยลำหนึ่งแล่นปราดมาจากขอบฟ้าริมทะเลสาบดุจลูกธนูหลุดจากแหล่ง คล้ายคิดประลองความเร็วกับเมฆฝนก็มิปาน

ไม่มีถ้อยร้อยวาจาใดสามารถบรรยายอานุภาพและระดับความเร็วของหมัดของผังปานนี้

หมัดที่ปราศจากลวดลายใด พานสะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงของฟ้าดิน เปิดเผยความลับของขอบเขตธรรมอาณาจักรมาร

ดวงตาที่คล้ายมืนเมาหากแจ่มใสของล่างฟานหวินพลันเบิกกว้างสาดประกายที่เจิดจ้าสุดเปรียบปาน กระบี่คลุมวรุณกลับกลายเป็น

รุ้งยาวสายหนึ่ง พวยพุ่งขึ้นฟ้าก่อน พลันเร่งระดับความเร็วขึ้นประหนึ่งมังกรท่องนภา พุ่งวาบใส่หมัดของผังปานดุจสายฟ้า

หมัดกระบี่กระทบกัน กลับปราศจากสุ้มเสียงใด

ควันเมฆที่ปกคลุมอยู่บนยอดเขา พลันรวมตัวตรงตำแหน่งที่หมัดกระบี่กระทบกัน ต่อจากนั้นควันเมฆเต็มท้องฟ้าสิ้นสูญสลาย คล้ายกับที่นั้นเพิ่งถูกเจาะเป็นถ้ำโพรงทอดสู่นภากาศอีกแห่งหนึ่ง

ยอดเขาทั้งลูกปรากฏอยู่ภายใต้แสงสีทองของจันทร์ฉาย สว่างสุกใสไปแถบใหญ่

ผู้คนที่โดยสารเรือมาชมดูการต่อสู้ สามารถเห็นภาพที่หมัดกระบี่ของทั้งสองกระทบพบกัน ซึ่งจะตราตรึงใจไปชั่วชีวิต

ลมพายุม้วนก่อตัว

เปรียะ!

สายวิชชุสายหนึ่งทะลุชั้นเมฆลงมาดุจหอกสีทอง แตกเป็นประกายสายฟ้าสุดคณานับที่เหนือศีรษะของทั้งสอง

จันทร์กระจ่างเปลี่ยนสี เมฆดำปกคลุมขม่อม

ภายใต้พายุฝนที่เทกระหน่ำดุจฟ้ารั่ว สุดยอดฝีมือที่ได้รับการยกย่องจากชาวยุทธจักรทั้งแผ่นดินคู่นี้กลืนหายไปในลมฝนฟ้าแลบฟ้าร้อง

ดวงตาผังปานทอประกายดุจสายฟ้า ปะทะกับประกายตาที่คมกล้าดั่งกระบี่ของล่างฟานหวิน

ปรมาจารย์มารผู้ยิ่งใหญ่นี้เข้าสู่ขอบเขตขั้นที่ไม่เคยมีคนบรรลุถึงมาก่อน ใช้ร่างตนเองเป็นเครื่องรองรับพลังงานของจักรวาล จากนั้นอาศัยกระบี่คลุมวรุณถ่ายทะลักเข้าสู่เส้นชีพจรของล่างฟานหวิน

ขอเพียงล่างฟานหวินรับไว้ไม่ได้ พลังอันหนักหน่วงรุนแรงเกินกว่าที่เรือนร่างเลือดเนื้อจะต้านทานได้นี้ จะระเบิดร่างของเขาเป็น

ผุยผง ไม่ทิ้งริ้วรอยใดไว้

ทะเลรับแม่น้ำร้อยสาย สามารถรองรับจึงยิ่งใหญ่

ไม่มีผู้ใดต้านทานรับการรุกจู่โจมที่สะท้านดินฟ้านี้ได้

แม้แต่ล่างฟานหวินก็ทำไม่ได้

แต่ล่างฟานหวินกลายเป็นท้องทะเลอันกว้างไพศาล ดูดรั้งรองรับต้นกำเนิดและพลังของผังปาน ซึ่งเปรียบเสมือนร้อยกระแสพันธาราชักนำให้โคจรหมุนเวียน

ใบหน้าอันเยือกเย็นอำมหิตของผังปานพลันปรากฏรอยยิ้มอันจริงใจขึ้น

ดวงตาล่างฟานหวินก็ฉายแววอันหรรษา

ทันใด ทั้งสองแหงนหน้าหัวร่อพร้อมกัน แม้กระทั่งลมฝนฟ้าแลบฟ้าร้องก็กลบบดบังไม่ได้

หมัดของผังปานเวิ้งว้างเบาหวิว พลังทั้งหมดล้วนสาบสูญสลายสิ้น

ขณะเดียวกัน ล่างฟานหวินดูดรับพลังลมปราณแห่งฟ้าดินของมันไว้ แล้วส่งกลับคืนไป กลับคืนเข้าสู่ร่างผังปานจนหมดสิ้น

ฝนธนูสาดซัดมาถึง ล้วนถูกพลังอันกล้าแข็งกระแทกกระเซ็นกลับไป

เสื้อผ้าของทั้งสองไม่มีคราบน้ำฝนแม้แต่น้อย

ผู้คนที่ชมดูการต่อสู้กลับเสื้อผ้าเปียกปอน แต่ไม่มีเวลาสนใจ

ยามนั้นเรือเร็วแล่นถึงรอบนอกของเรือใหญ่น้อยที่จอดรวมกัน

สตรีชุดขาวราวหิมะ รูปร่างอ้อนแอ้นแช่มช้อยนางหนึ่งยืนอยู่ที่หัวเรือ กางร่มพาดเฉียง บดบังเค้าใบหน้าที่ทุกผู้คนคิดหมายยลชมเอาไว้

คนแจวเรือที่ท้ายเรือเป็นแม่ชีกลางคนรูปหนึ่งนางปล่อยให้ลมฝนสาดซัด จ้วงพายทั้งสองปานจักรผัน พายไม้ลงน้ำพ้นจากน้ำ ปราศจากฟองคลื่นอันใด คล้ายปีกนกที่กางออก บรรทุกสตรีที่หัวเรือแล่นปราดไปยังเกาะร้างหลันเจียง

หานป่อชมดจนร้องโพล่งว่า

"เป็นเจ้าเรือนฌานจิ้น"

คนแจวเรือคือแม่ชีถามฟ้า

เสียงฟ้าร้องคำหนึ่ง

ผังปานพลันหายวับกับตา

พริบตาต่อมาค่อยปรากฏขึ้นที่ริมหน้าผาเมื่อครู่ ตลอดทั้งร่างถูกปกคลุมอยู่ใต้ประกายสีทอง ต่อจากนั้นดึงดูดประกายสีทองเข้าสู่ร่างค่อยกลับคืนสู่รูปลักษณ์ดังเดิม คล้ายกับจากฟากฟ้าคืนสู่แดนดิน จากเซียนวิเศษกลายเป็นมนุษย์ปุถุชน

ยอดฝีมือทั้งสองประสานสบตากันแน่วนิ่ง ต่อจากนั้นหัวร่อดังๆ ยินดีปรีดาราวคลุ้มคลั่ง คล้ายเด็กทารกสองคนที่ได้รับของเล่นอันล้ำค่าก็มิปาน

ผังปานหัวร่อจนคุกเข่าลง ชี้มือไปยังล่างฟานหวิน กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจแล้วหรือไม่?"

ล่างฟานหวินก็หัวร่องอหาย ต้องใช้กระบี่ยันพื้น จึงไม่ล้มกลิ้งกับพื้น ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นเช่นนี้เอง"

ฝนอันหนาหนักบดบังม่านสายตาทุกผู้คนที่จับจ้องมองไปยังเกาะร้างหลันเจียง ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนเบือนสายตามายังเจ้าเรือนฌาณเมตไตรย

คนใหม่จิ้นปิงหวิน

ขณะที่ทั้งหมดเข้าใจว่าเรือน้อยต้องแล่นตรงไปยังเกาะร้างหลันเจียง เรือน้อยกลับหยุดลงอย่างช้าๆ ทอดขวางอยู่ระหว่างกองเรือกับเกาะร้าง

ผังปานชะงักเสียงหัวร่ออย่างยากเย็น สั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราผู้แซ่ผังไม่อาจอดรนทนรอแล้ว"

ล่างฟานหวินโยนกระบี่คลุมวรุณขึ้นฟ้า จิตใจเข้าสู่ห้วงน้ำนิ่งไร้ระลอก

ขณะเดียวกัน สีหน้าผังปานเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นอำมหิต เปลี่ยนจากท่าคุกเข่าเป็นยืนตรง ค่อยลอยขึ้นอย่างช้าๆ หลุดพ้นจากกฎเกณฑ์ธรรมชาติโดยสิ้นเชิง

พื้นที่รัศมีสิบวาที่ทั้งสองเผชิญหน้ากันกลับแห้งสะอาด ปราศจากรอยคราบของน้ำฝนแม้แต่น้อย

กระบี่คลุมวรุณกลับกลายเป็นกลุ่มก้อนสีเงินที่สะท้อนประกายสายฟ้า กรีดผ่านท้องนภาดุจดาวตกไล่ขับจันทร์ ใช้เส้นโค้งที่แฝงหลักเหตุผลของฟ้าดินมุ่งใส่ผังปาน

ผังปานอาศัยท่วงท่าที่ขัดกับหลักเกณฑ์ทั่วไปกระโดดพ้นจากริมหน้าผา กระแทกหมัดต่อยใส่ลูกกลมที่ประกอบขึ้นจากจุดแต้มสีเงินระยิบระยับ

ลูกกลมแตกระเบิดออก กลายเป็นฝนกระบี่สาดซัดใส่ผังปาน

ระลอกแล้วระลอกเล่า

ผังปานกู่ร้องดังยาวนาน พุ่งเฉียงๆ ไปทางด้านหลัง จนลอยตัวอยู่นอกหน้าผา ขณะที่เบื้องล่างร้อยวาเป็นหินโสโครก ต่อให้มัน

เป็นวชิระคงกระพัน หากร่วงหล่นลงไป ต้องร่างแหลกลาญเป็นผุยผง

ฝนกระบี่พลันหายวับ เผยเห็นร่างอันสูงตระหง่านของล่างฟานหวิน จากนั้นพุ่งปราดดุจเหยี่ยวเหินโถมออกนอกหน้าผา กระบี่คลุมวรุณปรากฏเป็นจุดแต้มดุจหิ่งห้อยเต็มท้องฟ้าอีกครั้ง จู่โจมใส่ผังปานโดยไม่สนใจว่าแขวนร่างอยู่กลางอากาศ

ทั้งสองคล้ายพยัคฆ์เผ่นโผนมังกรท่อง บัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวผละจาก หมัดกระบี่กระทบกระแทกกันร้อยกว่าครั้ง แต่ไม่มีผู้ใดพลัดตกลงแม้แต่น้อย

ไม่ว่ากระบี่คลุมวรุณเปลี่ยนแปลงอย่างไร หมัดของผังปานล้วนกระแทกใส่ปลายกระบี่ ขณะเดียวกันไม่ว่าหมัดเร็วหรือช้าเพียงไหน กระบี่คลุมวรุณก็สกัดได้อย่างทันการณ์

พลังแก่นสารของฟ้าดินถ่ายทอดผ่านร่างธรรมที่แปลงจากพันธมารของผังปาน โคจรหมุนเวียนไปตามเส้นชีพจรของทั้งสองที่ใช้หมัดกระบี่ปะทะกัน จนเกิดความสมดุล ตรึงร่างทั้งสองอยู่กลางอากาศธาตุ

ขอเพียงฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเพลี่ยงพล้ำ ไม่อาจต้านทานหมัดหรือกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม ร่างต้องแหลกสลายเสียชีวิต ส่วนผู้ชนะก็ต้องร่วงลิ่วลงจากหน้าผา ตกตายอยู่ท่ามกลางหินโสโครก

ทั้งสองยิ่งต่อสู้ยิ่งเชื่องช้า คล้ายกับว่ากาลเวลาพลันเกียจคร้านขึ้นมา

ท้องฟ้าบังเกิดเสียงฟ้าร้องไม่ขาดหู สายวิชชุสว่างแล้วดับวูบเป็นสภาพที่น่าตื่นตระหนก

เมื่อถึงระดับเชื่องช้าจนไม่อาจเชื่องช้ากว่านี้ ทั้งสองพากันทุ่มเทอย่างสุดกำลัง จู่โจมหมัดกระบี่สุดท้ายออก

กระบี่คลุมวรุณพุ่งเฉียงๆ ออกไปก่อน ค่อยวกอ้อมกลับมาฟันขวางใส่ชายโครงข้างขวาของผังปาน

หมัดของผังปานพุ่งออกมาในระดับเสมออก มุ่งใส่คอหอยล่างฟานหวิน

พริบตานั้น ทั้งสองล้วนเข้าใจดีว่า สภาพเช่นนี้หากดำเนินต่อไป คงต้องตกตายตามกัน

สายตาทั้งสองประสานสบ ต่างแย้มยิ้มเป็นที่รู้ใจ

จิตใจหลอมรวมกัน เป็นน้ำหนึ่งอันเดียวยิ่งกว่าสหายผู้รู้ใจอีก

เสียงเช้งเมื่อกระบี่คลุมวรุณสอดคืนฝัก

ผังปานแปรเปลี่ยนจากหมัดเป็นฝ่ามือ ยึดกุมมือที่ล่างฟานหวินยื่นออกเอาไว้

ขณะที่ใจกลางฝ่ามือกระทบสัมผัสถูก ทั้งสองล้วนรู้สึกถึงการดงอยู่ของอิงหยวน

สามารถรับรู้ถึงจิตวิญญาณ ภูมิปัญญา ประสบการณ์ของอิงหยวน โดยที่ไม่ถูกกาลเวลากั้นขวาง

ประกายสายฟ้าแลบพุ่งลงมา พุ่งใส่ฝ่ามือที่เกาะกุมกันทั้งคู่ บ่งบอกถึงการเห็นชี้งถึงความเป็นความตาย

จากนั้นแตกระเบิดเป็นลูกไฟขนาดใหญ่ สามารถมองเห็นทั้งใกล้ไกล ราวกับจะทลายนภากาศ เจิดจ้าจนผู้คนลืมตาไม่ขึ้น

เมื่อเมฆฝนฟ้าแลบฟ้าร้องเคลื่อนตัวมาถึงกลางเวหาหาวเหนือเกาะร้างหลันเจียง จนเตือนเต็มดวงไร้ร่องรอย ฟ้าดินล้วนเปลี่ยนสีพร้อมกับการเคลื่อนตัวของเมฆดำที่พ้นจากขอบฟ้า ปรากฏจันทราลอยเด่นแทนที่ แสงจันทร์ยังยื่นขยายมาทางเกาะร้างหลันเจียง

ในเทศกาลไหว้พระจันทร์ กลางน่านน้ำที่ทุกคนต่างแหงนคอคอยผลการต่อสู้ แสงสว่างกับความมืดมิด สันติสุขกับความรุนแรงสลับเปลี่ยนกันเข้าแทนที่

ขณะที่ทุกผู้คนเหม่อมองแสงสว่างที่แตกระเบิดขึ้นบนเกาะร้างหลันเจียง เรือน้อยลำหนึ่งก็แล่นออกจากเกาะร้างกลางพายุฝน

หรือว่าพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันแล้ว

บนเรือคล้ายยืนไว้ด้วยเงาร่างอันสูงตระหง่านสายหนึ่ง ฝนธนูพอสาดพ่งเข้ามาในรัศมีสองวา ล้วนกระเซ็นซ่านออกไป คล้ายกับบนเรือกางร่มขนาดใหญ่ที่มองไม่เห็นคันหนึ่ง

เรือที่แล่นมาดูไปเชื่องช้า แต่เพียงชั่วพริบตาก็ปรากฏแก่ดลองจักษุของผู้คนที่ชมดูการต่อสู้ทั้งหลายหมื่นคน

ผู้มาคือปรมาจารย์มารผังปาน

ฝ่ายที่คาดหวังว่าล่างฟานหวินจะชนะล้วนมือเท้าเย็นเฉียบ หัวใจตกวูบลง

สีหน้าของผังปานสงบนิ่ง สายตาจ้องจับที่จิ้นปิงหวินซึ่งกางร่มอยู่บนเรืออีกลำหนึ่ง

ระยะห่างของเรือทั้งสองลำย่นใกล้เข้าตลอดเวลา

ผู้คนในบริเวณล้วนถูกบรรยากาศที่แปลกพิสดารสะกดไว้ ได้แต่เหม่อมองอย่างตะลึงลาน

เสื้อผ้าของจิ้นปิงหวินพัดพลิ้วตามลม คล้ายจะถูกลมหอบเหาะเหินจากไป รอคอยเรือน้อยของผังปานแล่นใกล้เข้ามาทีละน้อย

เรือน้อยใกล้มาช้าๆ เมื่อริมกราบเรือทั้งสองลำกระทบกัน ปรมาจารย์มารที่มีชื่อสะท้านยุทธจักรมาหกสิบปีกลับคุกเข่าข้างหนึ่งลงที่ข้างกายของจิ้นปิงหวิน เงยหน้ามองดูใบหน้าอันสงบสวยซึ้งที่อยู่ใต้ร่มของจิ้นปิงหวิน

สายตาของทั้งสองเกี่ยวรัดพันกันนิ่งนาน บนใบหน้าล้วนปรากฏรอยยิ้มที่สะท้านจิตใจขึ้น

ท่ามกลางการกลั้นลมหายใจชมดูของทุกผู้คน ผังปานสอดมือ

ในอกเสื้อ ล้วงเอารองเท้าผ้าปักลายผีเสื้อซึ่งอยู่คู่กายมันตลอดหนึ่งปีคู่นั้นออกมา

จิ้นปิงหวินยกเท้าขวาขึ้นอย่างว่าง่าย ตาคู่งามทอสายใยแห่งความรัก จ้องมองดวงตาที่เจิดจ้าพิสดารของผังปานอย่างลึกซึ้ง

มุมปากผังปานปรากฏรอยยิ้มอันบริสุทธิ์ราวเด็กทารกขึ้น ใช้มือข้างหนึ่งเกาะกุมเท้าเปล่าที่ขาวผ่องของนางไว้ โน้มหน้าลงจุมพิตคราหนึ่ง ค่อยสวมรองเท้าให้กับนางอย่างระมัดระวัง

พายุฝนแม้ไม่ยอมประนีประนอม น้ำทะเลสาบก็สั่นกระเพื่อม แต่เรือน้อยทั้งสองลำยังลอยลำอย่างสงบ ไม่ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมอันเลวร้ายแต่อย่างไร

สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับบนร่างทั้งสอง ไม่มีผู้ใดส่งเสียงสำเนียงใด มีแต่เสียงคลื่นสาดซัดใส่กราบเรือ และเสียงพายุฝนอันรุนแรง

แม่ชีถามฟ้าที่แจวเรือให้กับจิ้นปิงหวิน ตาทอประกายพิสดารจ้องจับบนใบหน้าผังปาน

ผังปานคล้ายไม่รับรู้ถึงการคงอยู่ของคนนอก จิตใจล้วนจดจ่ออยู่กับหญิงงามที่ถูกมันเคี่ยวกรำทรมาน จูบเท้าอีกข้างหนึ่งของนาง จากนั้นใส่รองเท้าที่เหลือให้กับนางอย่างนุ่มนวล

บุรุษสตรีคู่นี้สบตาอีกครั้ง ต่างร่วมรับรู้และแลกเปลี่ยนรอยยิ้มอันประทับใจกัน

จนบัดนี้ทั้งสองยังไม่ปริปากพูดจากันแม้สักคำเดียว

ยามนี้ไร้เสียงประเสริฐกว่ามีเสียง

จิ้นปิงหวินพอสวมรองเท้าผ้าทั้งคู่ เหยียบลงบนเรือน้อย ก็ยื่นมือออกช้าๆ วางลงบนหัวไหล่ของผังปาน

ผังปานยืดกายขึ้น ล้วงมือไปในแขนเสื้อ พอชักดึงมือออกมาในมือเพิ่มจดหมายฉบับหนึ่ง

เรือน้อยทั้งสองลำพลันแยกออกจากกัน

ตามเหตุผลเรือน้อยของผังปานสมควรแล่นเข้าหาเรือใหญ่ของฟางเยี่ยหวี่และพวก ซึ่งรอต้อนรับมันที่คว้าชัยชนะกลับมา แต่ตำแหน่งทิศที่มันมุ่งไปกลับเป็นผิวทะเลสาบกลางพายุฝนที่ปราศจากเรือลำใดลอยลาอยู่

ทุกผู้คนล้วนลอบร้องคำ 'จบสิ้นกัน' ในใจ

ในที่สุดผู้ชนะคือผังปาน ล่างฟานหวินที่ถือเป็นคู่มือเพียงหนึ่งเดียวก็แพ้พ่าย นับแต่นี้ในโลกไม่มีผู้ใดต่อกรกับมันอีก

ความคิดนี้ยังประทับอยู่ในห้วงสมอง ตำแหน่งที่ผังปานยืนอยู่พลันปรากฏประกายสายฟ้ากลุ่มหนึ่งแตกระเบิดออก

พริบตานั้นฟ้าดินสว่างขาวโพลน

ทุกผู้คนไม่ทันระวัง ล้วนไม่อาจทนทานรับลำแสงอันแรงกล้าที่บาดตา มีสภาพคล้ายคนตามืดบอด

ลำแสงอันแรงกล้าสลายวับ แต่เปลวอันร้อนแรงยังทำให้ผู้คนไม่อาจเห็นชัดตา

ภาพเบื้องหน้าค่อยแจ่มชัดขึ้นทีละน้อย

ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกผู้คน ผังปานสาบสูญไปจนไร้ร่องรอย คงเหลือแต่เรือน้อยที่ว่างเปล่าลอยกระเพื่อมบนทะเลสาบ

ทันใด เบื้องหน้าสายตาสว่างวูบอีกครา ริมขอบของเมฆดำเคลื่อนคล้อยถึงกลางฟ้า ปรากฏเป็นเส้นแบ่งระหว่างความมืดและสว่าง

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง แผ่นฟ้าแผ่นดินด้านนี้ถูกอาบไล้อยู่ใต้แสงสีทอง

หรือว่าผังปานที่คว้าชัยชนะกลับมา กลับถูกฟ้าแลบฟ้าร้องกระแทกทลายพลัดตกลงจากเรือ?

แต่ผู้ที่มีสายตาคมกล้าเช่นหานป๋อ โจรท่องโดดเดี่ยวและหลิงจ้านเทียนเห็นชัดตาว่า ประกายสายฟ้าไม่ได้มาจากฟ้า หากแต่ปะทุจากร่างผังปานเอง

ใต้แสงจันทร์อันนวลใย เรือน้อยก็ปราศจากริ้วรอยไหม้เกรียมของการถูกสายฟ้าผ่าใส่

ในใจทุกผู้คนล้วนบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดจนเหลือเชื่อ

เรือน้อยที่บรรทุกจิ้นปิงหวินแล่นจากไปตั้งแต่แรก กลายเป็นจุดสีดำเล็กๆ จุดหนึ่ง กลืนหายกับทะเลสาบอันเลือนราง

ในความเคลือบแคลงสงสัยของทุกผู้คน ต่างพากันกวาดตาไปยังเกาะร้างหลันเจียงราวกับนัดแนะกันไว้

พร้อมกับเมฆดำเต็มฟ้าที่ถูกหอบพัดไปแสงจันทร์ก็สาดส่องเกาะร้างหลันเจียงโดยเร็ว

หินโสโครกที่โผล่พ้นผิวน้ำปรากฏแก่สายตาทีละน้อย

ทันใดนั้น เกาะร้างที่ตั้งโดดเด่นอยู่กลางทะเลสาบปรากฏขึ้นเป็นที่เบื้องหน้าสายตาทุกผู้คนแต่ไกล

ภายใต้เดือนเต็มดวง เมฆหมอกที่ปิดคลุมเกาะร้างหลันเจียงสูญสลายไปราวปาฏิหาริย์

เกาะโดดเดี่ยวที่ถูกลมพายุพัดกัดกร่อน น้ำฝนชำระล้าง จนปรากฏโขดหินง่อนแง่น เนื้อหินเป็นสีแดงเข้มแห่งนี้ กลับกระจ่างสดใสอย่างประหลาด คล้ายหญิงงามซึ่งเพิ่งปลดแพรคลุมหน้าออก พกพาความเขินอายและภาคภูมิ ปล่อยให้ผู้คนชมดูและชื่นชม

เมื่อทุกผู้คนเลื่อนสายตาขึ้นไปยังยอดเขา ภายใต้จันทร์กระจ่างอยู่กลางฟ้า ภาพที่จะตราตรึงอยู่ในจิตใจทั้งหมดไปชั่วชีวิตภาพหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา

ล่างฟานหวินสะพายกระบี่คลุมวรุณที่กลางหลัง

ยืนหยัดอยู่ริมหน้าผาบนยอดเขาอย่างทระนง แหงนมองเดือนเต็มดวงอย่างปลอดโปร่ง

ยามนี้ครบรอบการตายของจี้ซีซีอีกแล้ว

จันทร์กระจ่างยังคงอยู่

สาดส่องโฉมตรคืนถิ่น

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ทั้งหมดได้เห็นล่างฟานหวิน

จบบริบูรณ์

คุยกันท้ายเล่ม

ในที่สุดเรื่อง เทพมารสะท้านภพ ที่ได้รับการต้อนรับจากแฟนนวนิยายกำลังภายในอย่างถล่มทลาย ก็ดำเนินเรื่องถึงเล่มสุดท้ายแล้ว นับเป็นอีกหนึ่งผลงานของหวงอี้ที่ได้รับการกล่าวขวัญถึง ถัดจากเจาะเวลาหาจิ๋นซี ที่สร้างปรากฏการณ์ใหม่ในตลาดหนังสือ และ มังกรคู่สู้สิบทิศ ที่สร้างประวัติการณ์ในแวดวงกำลังภายในมาแล้ว

เทพมารสะท้านภพ แปล-เรียบเรียงจากต้นฉบับภาษาจีนของ หวงอี้ ที่ออกวางตลาดเมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2535 และจบบริบูรณ์เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2538 เก้าปี ให้หลัง ค่อยออกฉบับปรับปรุงใหม่เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2547 ที่ได้หวัน ล่าสุดทางทีวีบีฮ่องกงกำหนดแพร่ภาพเรื่องนี้ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2549 คาดว่าอีกไม่นานภาพยนตร์ทีวีชุดนี้จะมาถึงประเทศไทย และแพร่ภาพทางไทยทีวีสีช่อง 3

ต้นฉบับจีนของ เทพมารสะท้านภพ ชื่อ ฟู่หวี่ฟานหวิน กล่าวคือ จีนมีสุภาษิตบทหนึ่งอ่านว่า ฟานหวินฟู่หวี่ แปลตรงตัวว่า พลิกเมฆาคว่ำวรุณ มาจากวรรคทองของกวีราชวงศ์ถังคือ ตู้ฝู่ ที่ว่า “พลิกหงายมือเป็นเมฆา ครั้นคว่ำมือเป็นวรุณ” นอกจากนั้นกวีจางตวนก็รจนาเป็นบทกลอนว่า “พลิกเมฆาคว่ำวรุณสุดหยั่งคะเน” ใช้เปรียบเปรยคนที่ใช้วิธีการที่พลิกแพลงหรืออุปมาอุปไมยผู้คนเรื่องราวที่เปลี่ยนพลิกผัน รวมถึงการร่วมรักระหว่างชายหญิง ขึ้นอยู่กับแต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ดังนั้นหวงอี้นำคำนี้มาดัดแปลงเป็นชื่อเรื่อง ฟู่หวี่ฟานหวิน

หมายถึงฟูหวี่เจี้ยนหรือกระบี่คลุมวรุณ และล่างฟานหวิน (พลิกเมฆาแซ่ล่าง) ขณะเดียวกันต้องการสื่อความหมายถึงปฏิบัติการที่พลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน ตอนแรกจึงคิดตั้งชื่อเรื่องว่า พลิกเมฆาสะท้านฟ้า แต่เนื่องจากเรื่องนี้เขียนถึงเรื่องราวของหมู่มารอย่างที่ยังไม่เคยมีคนเขียนมาก่อน ในที่สุดจึงใช้ชื่อเรื่องว่า เทพมารสะท้านภพ

เทพมารสะท้านภพถือเป็นเรื่องราวเรื่องแรกในชีวิตการเขียนของหวงอี้ ซึ่งเขียนในขณะที่มีไฟลุกโชนอย่างเต็มเปี่ยม เพราะว่าทั้งเขียนนวนิยายกำลังภายใน และเขียนนวนิยายวิทยาศาสตร์ควบคู่กันไป จวบจนเมื่อใกล้จบเรื่องนี้ จึงเขียนเรื่อง เจาะเวลาหาจิ๋นซี หลังจากนั้นค่อยเขียนมหากาพย์กำลังภายใน มังกรคู่สู้สิบทิศ

ถ้าหากท่านติดตามเรื่อง มังกรคู่สู้สิบทิศ จะพบว่าหวงอี้สร้างค่ายสำนักที่เหนือโลกค่ายหนึ่ง คือเรือนฌานเมตไตรย และนางเอกของเรื่องคือซือเฟยเซวียนเป็นศิษย์เรือนฌานเมตไตรย เทพมารสะท้านภพนี้ หวงอี้ก็รังสรรค์นางเอกนามฉินเมิ่งเหยา นางเป็นศิษย์เรือนฌานเมตไตรยเช่นกัน แต่หากนับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ฉินเมิ่งเหยาถือกำเนิดหลังจากซือเฟยเซวียนเจ็ดแปดร้อยปี

นอกจากนั้นใน มังกรคู่สู้สิบทิศ ยังเขียนถึงค่ายสำนักมารต่างๆ ฝึกปรือวิชามารนานาชนิด แต่ใน เทพมารสะท้านภพ วิชามารต่างๆ ล้วนหลุดพ้นจากขอบเขตจำกัดของมนุษยชาติ เช่นวิชาจิตแห่งธรรมปลูกฝังมาร การเพาะสร้างพันธุมาร จนพัฒนาการถึงขั้นธรรมมารร่วมกระแส ทั้งนี้เพราะเรื่องราวของ เทพมารสะท้านภพ เกิดขึ้นในช่วงราชวงศ์หมิง ซึ่งห่างจากต้นราชวงศ์ถังประมาณ 750 ปี

หวงอี้ตั้งปณิธานว่าต้องการเขียนยุทธจักรนวนิยายที่หลุดพ้นจากกรอบของนักเขียนรุ่นพี่ เพื่อรังสรรค์ยุทธจักรนิยายที่ดำเนินเรื่องในท่วงทำนองใหม่ และหวงอี้พิสูจน์ว่าเขาเขียน เทพมารสะท้านภพ

แปลกแหวกแนววงการเป็นผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าตอนแรกเพื่อเอาใจตลาดจะสอดใส่บทเซ็กซ์อยู่ในเรื่องนี้มากเป็นพิเศษ ซึ่งท่านอาจจะชอบหรือไม่ชอบก็ได้

สำหรับเรื่องใหม่ที่กำหนดนำเสนอต่อจาก เทพมารสะท้านภพ คือ จอมคนแผ่นดินเดือด เป็นผลงานล่าสุดของหวงอี้ ซึ่งเขียนจบเมื่อกลางปี พ.ศ. 2548 และหวงอี้ได้ให้ความไว้วางใจมอบลิขสิทธิ์ให้แก่สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์อีกเช่นเคย

จอมคนแผ่นดินเดือด ยังคงเป็นยุทธจักรนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นแนวถนัดของหวงอี้ โดยใช้ช่วงเหตุการณ์หลังสามก๊ก ก่อนที่ประเทศจีนจะถูกแบ่งออกเป็นราชวงศ์เหนือ-ใต้

ดังเป็นที่ทราบกันดีว่า หลังจากชิงความเป็นใหญ่ระหว่างวุยก๊กของโจโฉ จ๊กก๊กของเล่าปี่ ง่อก๊กของซุนกวน ผู้พิชิตที่แท้จริงคือสุมาเอี๋ยน ซึ่งสถาปนาเป็นราชวงศ์จิ้น หรือที่เรียกขานว่าจิ้นตะวันตก ต่อมาชนเผ่าซงหนูบุกนครหลวงลั่วหยาง จับตัวฮ่องเต้สุมาเช่อไป เหล่าขุนนางสนับสนุนสุมาเปียขึ้นครองราชย์แทน ทั้งย้ายนครหลวงไปยังฉางอาน แต่ยังถูกทัพซงหนูปิดล้อมนครหลวงไว้ สุมาเปียฮ่องเต้ยอมจำนน เป็นอันสิ้นสุดราชวงส์จิ้นตะวันตก แต่สุมายุ่ยนำขุนนางที่เหลือหลบหนีลงสู่ใต้ ตั้งนครหลวงที่เมืองเจี้ยนตัง สถาปนาเป็นราชวงศ์จิ้นตะวันออก

จอมคนแผ่นดินเดือด เริ่มเรื่องในช่วงราชวงศ์จิ้นตะวันออก โดยใช้เหตุการณ์ยุทธการแม่น้ำเฝยสุ่ยเป็นการเปิดเรื่อง นี่เป็นอีกหนึ่งยุทธการที่ได้รับการบันทึกในประวัติศาสตร์ เป็นที่กล่าวขานไม่น้อยกว่าเหตุการณ์โจโฉแตกทัพเรือ เพราะเป็นกลยุทธ์ที่ใช้กำลังที่น้อยกว่า

เอาชนะกำลังที่มากกว่าอย่างเทียบไม่ติด

หลังจากนั้นหวงอี้ได้สร้างตัวละครสมมติ ให้มีบทบาทร่วมกับตัวละครจริงในประวัติศาสตร์ เฉกเช่นกับสร้างสรรค์ตัวเอกโค่วจงกับฉีจื่อหลิงคู่กับหลี่ซือหมินใน มังกรคู่สู้สิบทิศ ครั้งนี้หวงอี้บรรจงสร้างตัวเอกนามเอี้ยนเฟย ให้มีบทบาทคู่กับหลิวอี้และทัวปากุยอย่างน่าตื่นตาตื่นใจ

เอี้ยนเฟยเป็นชายหนุ่มที่มีความหลังอันเจ็บช้ำรันทด จึงฝากกายอยู่ที่เมืองเปียนฮวน นี่เป็นผืนดินอันรกร้างอยู่ระหว่างลำน้ำไหวสุ่ยกับลำน้ำซื่อสุ่ย กินอาณาบริเวณหลายร้อยลี้ ชาวฮั่นแดนใต้เรียกเป็น "เปียนฮวน" ชนชาติหูทางตอนเหนือยึดถือเป็น "โอวทวอ" เมืองเปียนฮวนซึ่งอยู่ใจกลางผืนดินดังกล่าว กลับเป็นสถานที่รุ่งเรืองที่สุดและอันตรายที่สุด เมืองเปียนฮวนไม่อยู่ภายใต้การปกครองของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ยิ่งไม่มีตัวบทกฎหมายควบคุม เป็นสถานที่สำหรับผู้มีฝีมือและโชคดี ตำนานเรื่องราวอันลือลั่นเปิดฉากขึ้นที่ดินแดนแห่งนี้เอง

นอกจากตัวเอกเอี้ยนเฟยแล้ว หวงอี้ยังทุ่มเทมันสมองชุบชีวิตของหลิวอี้กับทัวปากุยให้โลดแล่นอยู่บนหน้ากระดาษ บุคคลทั้งสองนี้หนึ่งเป็นกษัตริย์ใต้ หนึ่งเป็นกษัตริย์เหนือที่ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ หากทว่าเรื่องราวของการก่อร่างสร้างตัว ฟันฝ่าอุปสรรคขวากหนาม ผ่านห้วงวิกฤตการณ์นับครั้งไม่ถ้วนของทั้งสอง เชื่อว่าจะสร้างความประทับใจแก่ท่านผู้อ่านอย่างแน่นอน

ณ วินาทีนี้คงเป็นที่ยอมรับว่า หวงอี้เป็นนักเขียนนวนิยายกำลังภายในที่เขียนยุทธจักรนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ได้ดีที่สุด ทั้งนี้เพราะเขาใช้มุมมองของคนในโลกปัจจุบัน ตลอดจนการศึกษาประวัติศาสตร์อย่างละเอียดลึกซึ้ง เขียนถึงตัวละครในอดีตอย่างมีชีวิตเลือดเนื้อสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกเข้าไป

ขณะเดียวกัน หวงอี้ยังบรรเลงสลักเสลานางเอกนามจี้เชียน

เชียนขึ้น ซึ่งไม่ว่าชาติกำเนิดวิถีชีวิตของนาง ตลอดจนสัมพันธ์รักกับเอี้ยนเฟย ล้วนแตกต่างจากนวนิยายกำลังภายในทุกเรื่อง เมื่อท่านผู้อ่านได้ติดตามอ่าน ต้องเอาใจช่วยคู่พระคู่นางทั้งสองนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ

จุดเด่นอีกประการหนึ่งของหวงอี้คือ การสร้างนางร้ายในเรื่อง นับตั้งแต่ไป่ฟางหัวแห่ง เทพมารสะท้านภพ วาวาแห่ง มังกรคู่สู้สิบทิศ เรื่องนี้ก็เช่นกัน ใน จอมคนแผ่นดินเดือด ท่านจะได้พบกับนางมารร้ายเยี่นชิงซือ ซึ่งไม่ว่าบทบาท ฉากหลัง และอารมณ์ความรู้สึกของนาง ทำให้ท่านทั้งรักทั้งชัง ถือเป็นความสำเร็จอีกครั้งหนึ่งของหวงอี้ทีเดียว

เนื่องจากนี่เป็นช่วงเหตุการณ์ที่สับสนวุ่นวายยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์ เพราะปรากฏห้าชนเผ่าอนารยชนรุกคืบเข้าสู่ดินแดนภาคกลางของจีน เรื่อง จอมคนแผ่นดินเดือด จึงเต็มไปด้วยการรบราฆ่าฟัน การช่วงชิงความเป็นใหญ่ โดยเฉพาะยุทธการทำสงคราม การวางแผนยุทธศาสตร์ ยังยิ่งใหญ่ตระการกว่า มังกรคู่สู้สิบทิศ ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแก่ท่านมาแล้ว เสมือนหนึ่งท่านย้อนกลับไปอดีตกาลอยู่ในช่วงเหตุการณ์รบพุ่ง นับเป็น “ที่สุด” ของยุทธจักรนวนิยายอิงประวัติศาสตร์อีกเรื่องหนึ่งอย่างแท้จริง

และเพื่อเป็นการปูพื้นก่อนที่จะติดตามอ่าน จอมคนแผ่นดินเดือด ขอชี้ชวนให้ท่านอ่านเรื่อง รัฐศาสตร์ถังไท่จง ของ คุณก่อศักดิ์ ไชย-รัศมีศักดิ์ เจ้าของผลงาน CEO โลกตะวันออกทั้งสามเล่ม ซึ่งคุณก่อศักดิ์ ได้บอกเล่าเรื่องราวประวัติศาสตร์ตั้งแต่ยุคสามก๊กผ่านราชวงศ์ไซจิ้นและตังจิ้น จนถึงราชวงศ์เหนือ-ใต้ด้วยสำนวนที่เรียบลื่น ช่วยย่อยสลายเรื่องประวัติศาสตร์ซับซ้อนให้อ่านง่าย หลังจากที่ท่านเข้าใจประวัติศาสตร์ที่ช่วงดังกล่าว จะช่วยให้อ่าน จอมคนแผ่นดินเดือด ด้วยความสนุกสนานกว่าเดิม

ขณะเดียวกันเรื่อง รัฐศาสตร์ถังไท่จง ยังบอกเล่าเรื่องราวสมัย

ราชวงศ์สุย และถัง และหลักการปกครองของถังไท่จงฮ่องเต้ จากหนังสือเจินกวงเจิ้นเย่ามาให้อ่านกันโดยละเอียด ถ้าหากท่านที่เคยอ่าน มังกรคู่สู้สิบทิศ สามารถเรียนรู้ประวัติศาสตร์ในยุคนั้นจากเรื่อง รัฐศาสตร์ถังไท่จง ซึ่งออกวางจำหน่ายที่ร้านเซเว่นอีเลฟเว่น ร้านบุ๊คสไมล์ และร้านหนังสือชั้นนำทั่วไปแล้ว

พบกันใหม่ในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์สุดอลังการ...จอมคนแผ่นดินเดือด

น.นพรัตน์